Giới thiệu

Năm 2020, tại Hạ Quốc, một phiên tòa thế kỷ đang thu hút sự chú ý của toàn thế giới.

Trên vành móng ngựa là bốn lão nhân tóc đã ngả màu sương gió, nhưng khí chất vẫn phi phàm, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

Họ chính là những thành viên cốt cán của Lão Cửu Môn – tổ chức trộm mộ lừng lẫy và bí ẩn nhất lịch sử, mà người đứng đầu, Trương Thiên, đang ngồi ở vị trí trung tâm.

Bị cả thế giới lên án là những kẻ đào mộ bất nhân, khiến vô số quốc bảo của Hạ Quốc lưu lạc hải ngoại, nhưng họ lại chính là những người tự nguyện ra đầu thú, chấp nhận một phiên tòa công khai được truyền hình trực tiếp toàn cầu.

Động thái kỳ lạ này dấy lên một làn sóng nghi hoặc và phẫn nộ: Liệu đây là sự hối cải muộn màng hay một âm mưu kinh thiên động địa nào khác?

Đối diện với họ là Trần Hề, một nhà khoa học trẻ tuổi thiên tài, cháu gái của giáo sư Trần Đạo Viễn – một chuyên gia khảo cổ mà cô tin rằng đã bị chính nhóm người Trương Thiên sát hại trong một lần thám hiểm lăng mộ nhiều năm về trước.

Mang trong mình mối thù sâu sắc, Trần Hề đã phát minh ra "Hồi ức cơ" – một cỗ máy có khả năng trích xuất và tái hiện ký ức của con người.

Mục đích của cô rất rõ ràng: phơi bày toàn bộ tội ác của Lão Cửu Môn trước toàn thế giới, để họ phải trả giá cho những gì đã gây ra.

Thế nhưng, điều Trần Hề và cả thế giới không hề hay biết, phiên

tòa này lại nằm trong kế hoạch của chính Trương Thiên.

Mệt mỏi với cuộc sống ẩn mình trong bóng tối, gánh trên vai những tội danh không hoàn toàn là sự thật, Trương Thiên muốn mượn chính cỗ máy của Trần Hề để kể lại câu chuyện thực sự của đời mình, để minh oan cho bản thân và những người anh em đã cùng ông vào sinh ra tử.

Bí mật lớn nhất của họ không chỉ nằm ở những ngôi mộ, mà còn ở chính bản thân họ: Trương Thiên và các huynh đệ của mình đều là những người tu luyện chân khí, sở hữu sức mạnh và tuổi thọ vượt xa người thường.

Với khả năng này, Trương Thiên hoàn toàn có thể kiểm soát những ký ức được "Hồi ức cơ" trình chiếu, dẫn dắt cả thế giới bước vào một cuộc hành trình phi thường qua dòng chảy của thời gian.

Khi cỗ máy được khởi động, câu chuyện quay ngược về quá khứ, tại khu chợ đồ cổ Phan Gia Viên sau chiến tranh – một thời đại hỗn loạn nhưng cũng đầy cơ hội.

Một Trương Thiên trẻ tuổi, khi đó mới hai mươi mốt, xuất hiện.

Anh không phải là một người bình thường, mà là một người trọng sinh mang theo dị năng đặc biệt: "Thần nhãn", cho phép anh nhìn thấu bản chất, niên đại và công năng của mọi bảo vật.

Vận mệnh bắt đầu chuyển bánh khi anh tình cờ có được một miếng "truyền đạo ngọc bội" ẩn trong chiếc bình cổ.

Miếng ngọc không chỉ là một món đồ vô giá, mà còn ẩn chứa một bộ công pháp tu luyện, mở ra cho Trương Thiên cánh cửa đến một thế giới hoàn toàn khác – một thế giới của chân khí, của những lăng mộ cổ xưa ẩn giấu những bí mật siêu nhiên.

Cũng từ đây, Trương Thiên nhận ra thế giới mình đang sống là sự

dung hợp kỳ lạ của hai bộ tiểu thuyết trộm mộ kinh điển: "Quỷ Thổi Đèn" và "Đạo Mộ Bút Ký".

Những nhân vật huyền thoại lần lượt xuất hiện.

Vương Khải Toàn (Vương Bàn Tử) – gã béo láu cá với tài ăn nói hơn người, đã bán cho Trương Thiên miếng huyết ngọc là chìa khóa mở ra Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hồ Bát Nhất – người thừa kế "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", tình cờ được Trương Thiên chiêu mộ tại nhà ga.

Cùng với Trương Khởi Linh bí ẩn và trầm mặc, họ đã hình thành nên một bộ tứ không thể tách rời, đặt nền móng cho một Lão Cửu Môn hoàn toàn mới.

Không giống những kẻ trộm mộ chỉ vì tư lợi, Trương Thiên đã vạch ra một con đường riêng.

Họ sẽ thám hiểm những đại mộ nguy hiểm nhất, thu thập những pháp khí, linh đan, công pháp – những thứ thuộc về thế giới siêu nhiên mà người thường không thể lý giải.

Còn những văn vật, quốc bảo mang giá trị lịch sử, họ sẽ bí mật sắp xếp để chúng được "quyên tặng" lại cho quốc gia.

Cuộc hành trình của họ bắt đầu từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, nơi những ký ức đầu tiên được tái hiện trước mắt hàng tỷ người: những con thi miết khổng lồ, những ảo ảnh chết người, những cạm bẫy cổ xưa và cuộc đối đầu với con giao long ngàn năm canh giữ lăng mộ.

Phiên tòa vẫn tiếp diễn.

Ký ức của Trương Thiên như một cuốn phim dài kỳ, đang dần hé lộ một sự thật khác xa với những gì công chúng vẫn lầm tưởng.

Liệu những gì họ thấy có phải là toàn bộ chân tướng?

Trương Thiên và Lão Cửu Môn rốt cuộc là công hay tội?

Và bí mật kinh hoàng nào đang chờ đợi họ ở cuối con đường ký ức, trong những lăng mộ cổ xưa và bí ẩn nhất?

Cả thế giới đang nín thở dõi theo.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 1

Năm 2020, Hạ Quốc.

Trên một bàn xét xử, một lão già nhìn vô số camera giám sát, bên dưới là vô số khuôn mặt cau có, ánh mắt y sáng rõ, khóe miệng lại hơi nhếch lên.

Khí thế y sắc bén, chính trực đầy mình, hoàn toàn không thể nhìn ra, y lại chính là lão đại của bang trộm mộ lớn nhất thế giới – Cửu Môn.

Trải qua mấy chục năm, Trương Thiên hôm nay lại ngồi trên bàn xét xử, tất cả những điều này đều mang một cảm giác như mơ.

Mà bên cạnh y, còn ngồi ba người khác.

Một lão già râu bạc, đội chiếc mũ đen, tạo cho người ta cảm giác thần bí khó lường, hơn nữa, ở bên cạnh y, người ta luôn cảm thấy một sự lạnh lẽo khó tả.

Bên tay phải y, là một gã béo, còn có một người đàn ông trung niên ngồi thẳng tắp.

Phiên xét xử này được phát sóng trực tiếp toàn quốc.

Thậm chí số lượng khán giả ngồi trong phòng xét xử đã lên đến ba ngàn người.

Tại đây, phiên xét xử còn tuân thủ nguyên tắc công bằng, công chính, công khai.

“Haizz, bọn đạo mộ tặc Cửu Môn đó, khiến vô số quốc bảo ngàn năm của Hạ Quốc chúng ta thất lạc ra nước ngoài, nếu không phải nhờ đoàn chuyên gia lúc đó ra sức truy tìm, nếu không, Hạ Quốc chúng ta đã không còn quốc bảo nữa rồi.” “Bọn đạo mộ tặc này đáng chết,

mau mau xét xử đi, tuyên án tử hình!" "Thật không ngờ, kẻ xấu thật sự sống lâu, đám người này, sống gần trăm tuổi rồi phải không?

Nếu không phải trên mặt họ có vài nếp nhăn, tóc bạc, tôi còn tưởng họ chỉ mới năm mươi tuổi." "Thiên địa âm dương, nghe nói, đám người này đều có công pháp tu luyện." "Đã là thời đại nào rồi mà còn tin mấy thứ đó?" Bên dưới khán đài, bàn tán xôn xao, và âm thanh càng lúc càng vang vọng không ngừng.

Phiên xét xử này còn được phát sóng trực tiếp trên toàn thế giới, truyền thuyết về Cửu Môn càng được lan truyền rộng rãi khắp nơi, không ai muốn bỏ lỡ.

Trên khán đài trang nghiêm, một vị thẩm phán tóc bạc phơ, nhìn bốn người trước mặt, biểu cảm nghiêm túc.

"Trương Thiên, Trương Khởi Linh, Vương Khải Toàn, Hồ Bát Nhất, các ngươi có biết tội không?" "Đạo mộ hơn trăm vụ, làm thất lạc hơn ngàn quốc bảo, trộm mộ cổ, thành Tinh Tuyệt cổ, lăng mộ U Linh Tây Chu, mộ Hiến Vương, Lỗ Vương cung thất tinh, Vân Thiên cung, vân vân…" "Số lượng mộ trộm, thậm chí hai tay cũng không đếm xuể, quả thật, người và thần đều căm phẫn!" Giọng nói uy nghiêm, sang sảng.

Trên bàn xét xử, Trương Thiên khóe miệng giật giật, không chút căng thẳng.

"Lão đại, anh xem anh kìa, cứ nhất quyết đòi đến cái nơi quỷ quái này, giờ thì hay rồi, bị toàn dân xét xử.

Lão đại đúng là, chỉ thích làm mấy chuyện vẽ vời." Vương Bàn Tử tuy đã già, nhưng lời nói vẫn hài hước như vậy.

Trương Thiên chỉ thấy vạch đen đầy trán, nếu không phải đang ở hiện trường, Trương Thiên chắc chắn đã ra tay rồi.

“Nào, Khởi Linh cậu nói xem tại sao lại đến đây.” Trương Khởi Linh râu ria bạc phơ, nhưng ánh mắt và làn da lại giống như lúc trẻ.

Tuy đã lớn tuổi, nhưng y vẫn không thay đổi được tính cách Muộn Du Bình này.

Chỉ cần Trương Thiên không gọi, y sẽ không bao giờ chủ động mở lời.

“Lão đại có lẽ muốn chúng tôi được đứng dưới ánh mặt trời, không còn phải gánh vác tiếng xấu muôn đời nữa.” Trương Khởi Linh thốt ra vài chữ.

Trương Thiên hài lòng gật đầu.

Nhiều năm như vậy, thậm chí họ không dám nói ra thân phận thật của mình, rõ ràng đã giúp Hạ Quốc rất nhiều chuyện.

Truy hồi lại biết bao nhiêu văn vật, nhưng lại luôn ẩn mình trong bóng tối, Trương Thiên đã chán ghét cuộc sống này.

Vì vậy, anh đã đến, anh muốn công khai chính mình.

Muốn họ một lần nữa đứng dưới ánh mặt trời.

Trương Thiên, mấy chục năm trước, là người trọng sinh, sống lại trong một tiệm đồ cổ.

Vừa mới sinh ra, gia tài đã đạt đến hàng trăm triệu.

Đáng ghen tị thay, trong một lần tình cờ, anh quen biết Bàn Tử, cuối cùng, sau khi lấy được một khối ngọc bội từ tay Bàn Tử.

Trương Thiên bắt đầu cuộc đời bảo tàng của mình.

Trước đó, Trương Thiên cũng sở hữu thiên phú của riêng mình.

Thiên phú của anh rất lợi hại, đó chính là có thể nhìn ra niên đại, công năng, cách dùng của bảo vật, vân vân!

Không sai, nói một cách dễ hiểu, Trương Thiên có thể nhìn thấy thuộc tính, giới thiệu của đồ cổ, tiên vật, thậm chí là cả Boss.

Thiên phú này càng đưa Trương Thiên một mạch ca vang, cuối cùng một lần nữa sáng lập Cửu Môn, quản lý toàn bộ giới đạo mộ.

Khi mới bắt đầu, Trương Thiên đã phát hiện ra thế giới này rất kỳ lạ, là thế giới được diễn sinh từ hai cuốn tiểu thuyết trong thế giới xuyên không của anh.

Trương Thiên ước tính, thế giới này hẳn là sự kết hợp của thế giới 《Quỷ Xuy Đăng》 và 《Đạo Mộ Bút Ký》.

Nên mới xuất hiện nhiều nhân vật như vậy, hơn nữa, các đại mộ, và bản đồ thế giới này, cũng lớn hơn gấp mấy lần so với kiếp trước.

"Chúng ta bây giờ thanh minh, có muộn rồi không?" Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày, đến nỗi đã đạo không Hạ Quốc rồi, ai mà tin chứ.

Hơn nữa, mấy chục năm trước, đoàn chuyên gia duy nhất có giao tình với họ cũng đã chết, cho dù Trương Thiên có ba tấc lưỡi cũng không thể nói rõ ràng được.

"Ha ha, các cậu quên rồi sao?

Gần đây có một nhà khoa học, phát minh ra cái gì đó gọi là não cơ, có thể chiết xuất ký ức, tạo ra hiệu ứng phát lại." "Tuy nhiên, kỹ thuật này vẫn chưa hoàn thiện, nhưng chúng ta có thể lợi dụng chân khí để ký ức càng thêm hoàn thiện, hẳn là có thể bù đắp những phần ký ức bị thiếu hụt." Trương Thiên cười cười, khẽ mở lời.

Không sai, ở thế giới này càng lâu, Trương Thiên càng phát hiện ra nhiều bí mật.

Không chỉ có quỷ quái, cương thi, thậm chí còn có thể tu luyện, tập võ, vân vân.

Đây cũng là lý do tại sao mấy người họ sống gần trăm năm mà không hề hấn gì.

Chương 2

Với tu vi của Trương Thiên và đồng đội, sống thêm ba năm trăm năm nữa hoàn toàn không thành vấn đề.

“Ấy chà?

Lão đại, vẫn phải là anh chứ, đúng là, trâu cái làm nghề điện liệu, sướng tới tận trời rồi!

Chuyện này mà công bố ra, chẳng phải những hành động anh dũng của Bàn gia tôi sẽ truyền khắp thế giới sao?

Đến lúc đó, mấy em gái xinh đẹp chẳng phải sẽ tự động đến sao?” Vương Bàn Tử vừa nói, khuôn mặt đầy thịt đã cười thành đóa cúc.

Nhìn Trương Thiên và mấy người kia không những không hối hận, ngược lại trên mặt mỗi người đều nở nụ cười.

Không chỉ thẩm phán, mà cả khán giả đều phẫn nộ.

“Đây là loại người gì vậy?

Đạo mộ tặc, lại còn có mặt mũi mà ngang ngược sao?” “Đây là coi thường, coi thường pháp đình, tôi đề nghị lập tức chém đầu!” “Đơn giản là quá vô lý, đây là pháp đình, không phải trò chơi trẻ con, quả nhiên, kẻ xấu sẽ không bao giờ thay đổi.” “Trộm cắp nhiều đồ như vậy, thậm chí phá hủy cả thành cổ, loại người này không đáng được thương hại.” Trong chốc lát, bên dưới khán đài lập tức sôi trào.

Nhìn mấy người vừa nói vừa cười, ngay cả thẩm phán cũng không nhịn được.

Nếu không phải ông ta cần tuân thủ quy tắc, đã sớm ban hành lệnh phán quyết cho bốn người này rồi.

Thẩm phán hít sâu một hơi.

“Ngay hôm qua, Cửu Môn trong truyền thuyết cũng đã giải tán!” “Và hôm nay, bốn cán bộ chủ chốt của môn phái này, cuối cùng đã bị bắt, hôm nay, sẽ tiến hành xét xử.” “Tuy nhiên, trước khi xét xử, chúng ta xin mời nhà khoa học của chúng ta, chuyên gia Trần Hề.” Thẩm phán vừa nói, chỉ thấy từ một bên, một người phụ nữ mặc áo blouse trắng, tóc ngắn, trên mặt không có biểu cảm, lạnh lùng vô cùng, chậm rãi bước đến.

Trên mặt người phụ nữ không lộ rõ biểu cảm, nhưng khi ánh mắt cô ta rơi xuống bốn người, liền lóe lên một tia sát ý, và một tia lửa giận.

Tất cả đều bị bốn người Trương Thiên nắm bắt được.

“Lão đại, anh xem con nhỏ này kìa, hồi xưa chúng ta bắt chồn vàng, vào mộ chồn vàng cũng đâu thấy chồn vàng có nhiều sát khí với chúng ta như vậy.” Bàn Tử cười hì hì nói, Trương Thiên lườm gã một cái.

“Chúng ta đang bị xét xử đấy, nghiêm túc chút đi.” Nói xong, Trương Thiên nhìn người phụ nữ trước mặt.

Cảm thấy rất quen thuộc, hình như anh quen cô ta.

“Chào mọi người, tôi tên là Trần Hề, lão chuyên gia Trần Đạo Viễn là ông nội tôi, tôi cũng là người phát triển máy hồi ức.” Trần Hề vừa nói xong, bên dưới khán đài vang lên một tràng vỗ tay.

“Nữ thần Trần, cô ấy là thần tượng của tôi.” “Thật vậy, cô ấy là chuyên gia hai mươi tư tuổi, được mệnh danh là chuyên gia số một Hạ Quốc, hơn nữa cũng là mỹ nữ số một được Hạ Quốc công nhận, trên thế giới làm sao có thể có người hoàn mỹ đến thế chứ.” “Trần Đạo Viễn, đó là lão chuyên gia duy nhất của Hạ Quốc không sợ chết,

dám đấu tranh với bọn đạo mộ tặc, đáng kính trọng." "Nghe nói, cô ấy nghiên cứu máy hồi ức, hôm nay đã có thể sử dụng được rồi, đây là một phát minh vĩ đại, mang ý nghĩa thời đại." "Nhanh lên, phơi bày tội ác của bọn chúng, công khai tất cả ra đi!" Bên dưới khán đài một trận xôn xao.

"Ông nội tôi, cha tôi, tất cả đều bị bọn họ hại chết, chuyện này, khiến tôi từ nhỏ đã mất đi cha và ông nội." "Tôi thề, tôi phải báo thù, tôi phải phơi bày tội ác của các người, tôi đã nghiên cứu ra máy hồi ức, tôi muốn cả thế giới thấy được bộ mặt vô sỉ của bọn đạo mộ tặc!" Trần Hề vừa nói, vừa vung tay, một cỗ máy đã được di chuyển ra.

"Máy hồi ức!" Nhìn máy hồi ức, toàn trường sôi trào.

Máy hồi ức chính là một cái mũ bảo hiểm, trên đó còn nối rất nhiều dây điện, giống như một cỗ máy phẫu thuật cỡ lớn, khiến người ta có chút rợn người.

Trương Thiên nhìn Trần Hề cũng hiểu ra cô gái này là ai rồi, thì ra là cháu gái của giáo sư Trần, vậy thì mọi chuyện đều giải thích thông suốt.

Giáo sư Trần và con trai ông ta đã chết trong một lăng mộ cổ, bên ngoài đều cho rằng là do họ gây ra.

"Lão đại, hắc hắc, cái thứ này, nếu cắm vào đầu anh, chẳng phải sẽ làm anh sướng tới tận trời sao?" Vương Bàn Tử ở một bên cười hắc hắc, Trương Thiên không khỏi lườm gã một cái.

Trương Thiên đối với Vương Bàn Tử, đã quen rồi, dù sao, hai người đã sống chung với nhau nhiều năm rồi.

Chỉ cần có cơ hội nói lời bậy bạ, gã này sẽ không bao giờ bỏ lỡ.

"Đây chính là não cơ trong truyền thuyết sao?

Ngầu quá đi mất.” “Nghe nói, thứ này có thể chiết xuất ký ức sâu trong con người, hơn nữa loại ký ức này không thể thay đổi được, không biết có thật không.” “Vậy nếu thứ này, dùng cho những tên sát nhân, còn có tội phạm, chẳng phải có thể khiến những tên đó, không còn nơi nào để trốn sao?” “Nữ thần Trần, ước tính phát minh ra thứ này, chính là muốn trừng phạt tội phạm, như vậy, tỷ lệ tội phạm của Hạ Quốc có lẽ có thể giảm xuống còn phần trăm cũng không chừng.” “Trời ạ, thật sự là ý nghĩa mang tính thời đại.” Bên dưới khán đài, một trận ồn ào.

Đặc biệt là sau khi biết được công dụng của “não cơ”, bên dưới khán đài càng thêm náo nhiệt.

Sau đó, dưới sự chứng kiến của vô số người, Trần Hề chậm rãi mở lời.

“Cha tôi, ông nội tôi, đều là chuyên gia khảo cổ của Hạ Quốc, danh tiếng vang dội nước ngoài.” “Thế nhưng, điều tôi không hiểu, chính là loại người như ông ấy, lại bị bọn họ hại chết, thậm chí, bọn họ còn lấy trộm tất cả cổ vật bên trong thành Tinh Tuyệt cổ, thành Tinh Tuyệt cổ cũng vì thế mà sụp đổ.” “Rồi liên tiếp lấy trộm mộ Tần Vương, mộ Quý Phi, vân vân.” “Cũng chính là bọn họ, khiến cha tôi, ông nội tôi, cùng chôn vùi trong mộ cổ, cuối cùng, chúng ta đã bắt được bọn họ.” “Phơi bày những hành động xấu xa của bọn họ, trả lại sự trong sạch cho thế giới.” Nói rồi, giọng Trần Hề thậm chí còn có chút run rẩy.

Khi cô ấy còn chưa ra đời, đã không có cha và ông nội, mẹ một mình nuôi cô ấy khôn lớn.

Mẹ đã chịu bao nhiêu gian truân, không ai biết.

Bây giờ, cô ấy cuối cùng có thể xét xử những kẻ ác ma này, cuối cùng có thể nhìn thấy người cha anh hùng mà cô ấy từ nhỏ chưa từng

gặp mặt.

“Hôm nay, tôi muốn xem, cha tôi đã bị các người hại chết như thế nào, các người, lại từng bước một trộm cắp từng ngôi đại mộ tuyệt thế như thế nào.” “Lại từng bước một, hủy hoại, bán đứng những văn vật đó như thế nào.” Nói rồi, Trần Hề vung tay, “não cơ” được đặt lên đầu Trương Thiên.

“Não cơ” chỉ có một, vì vậy, Trần Hề tự nhiên là phải bắt đầu từ lão đại.

“Cái thứ này, có làm người ta bị điện giật không vậy, nữ thí chủ, tuyệt đối không được đâu.” Bàn Tử ở một bên rất nghiêm túc.

Trên khuôn mặt béo ú của gã, nhìn cỗ máy kia, cũng thêm vài phần tò mò.

“Đồ ngốc, đừng nói nữa, bây giờ đang trực tiếp đấy.” Hồ Bát Nhất thật sự không chịu nổi gã này, nghiêm túc mở lời.

Bàn Tử lườm y một cái, nhưng lại ngậm miệng lại.

Trương Thiên đội thứ này, ngược lại không cảm thấy gì khó chịu.

“Công pháp của tôi đã đạt đến đại viên mãn, cho dù điện cao thế cũng không làm gì được tôi, cái não cơ cỏn con này thì đáng là gì.” Trương Thiên cười lạnh trong lòng, không hề phản kháng để nhân viên đặt lên mình.

Trương Thiên lần này đến, mục đích quan trọng nhất, vẫn là muốn trả lại cho họ một sự trong sạch.

Để môn phái của anh, cũng có thể một lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời.

Nếu không, dựa vào trình độ hiện tại, muốn bắt họ, đúng là nằm mơ.

Còn về ký ức của mình, có bị phơi bày những công pháp nghịch thiên, quỷ quái hay không, Trương Thiên cũng không quan tâm, bởi vì, những thứ này ở thế giới này vốn dĩ đã tồn tại.

Không liên quan đến chuyện của anh.

Với lại, anh có thể lợi dụng chân khí, thay đổi hình ảnh trong ký ức của mình.

Nên cũng có thể hiểu là, Trương Thiên muốn những người này nhìn thấy gì, họ liền có thể nhìn thấy cái đó.

Trương Thiên cũng chỉ lợi dụng cái não cơ này, để tẩy trắng cho họ mà thôi.

Tuy nhiên những chuyện bên trong, vẫn là chuyện thật sự đã xảy ra, dù sao, những văn vật mà Trương Thiên thu được, đều đã quyên tặng hết rồi.

Lúc này, sau khi "não cơ" được đặt lên.

Vô số người sôi trào.

"Ký ức của đạo mộ tặc, sướng quá, tôi thật sự muốn xem đạo mộ tặc rốt cuộc có ký ức gì." "Trước đây thường nghe người già kể, có cương thi, quỷ quái, nhưng chưa từng thấy bao giờ, bọn họ làm cái nghề này, tuyệt đối đã thấy rồi." "Thà tin là có, chứ không tin là không có, tối nay, mười hai tiếng xét xử, tôi sẽ theo dõi đến cùng." "Có thể xem ký ức đạo mộ tặc, tuyệt đối kích thích, không chừng còn kích thích hơn trong tiểu thuyết nữa." Tiếng bàn tán rất lớn.

Trương Thiên nhìn mọi người, biểu cảm như thường.

Nếu để họ biết, họ chính là nhân vật trong tiểu thuyết, không biết họ sẽ có biểu cảm gì.

"Lão đại, chúng ta thế này có phải là đang đóng phim truyền hình

không?" Bàn Tử một lần nữa không nhịn được mở lời.

Gã tỏ ra vô cùng phấn khích.

Hồ Bát Nhất đã bó tay, mặc kệ gã mở lời.

Cùng với việc đội mũ bảo hiểm.

Trương Thiên chỉ cảm thấy, những ký ức trong đầu không ngừng hiện ra.

Anh phát hiện, loại ký ức này rất kỳ lạ, cứ như đột nhiên, từ trong đầu mình bật ra vậy.

Trương Thiên có chút tò mò về chuyện này, nhưng dần dần, Trương Thiên phát hiện, thứ này, vẫn dựa vào não bộ.

Nếu não bộ cường đại, thứ này, căn bản không thể kiểm tra ra được gì.

Giống như Trương Thiên hiện tại, muốn họ nhìn thấy hình ảnh gì, thì có thể cho họ nhìn thấy cái đó.

Nói cách khác, Trương Thiên có quyền lựa chọn.

Nhìn màn hình đen kịt, Trần Hề hơi nhíu mày.

"Chẳng lẽ, máy của mình hỏng rồi sao?" Trong lòng cô ta trầm xuống.

Nhưng, khi nhìn thấy, trong phòng xét xử đã có hình ảnh, Trần Hề mới thở phào nhẹ nhõm.

Đây là lần thử nghiệm đầu tiên của cô ta, cũng là đối tượng thử nghiệm đầu tiên, trong lòng cô ta thật ra rất bất an.

"Mau nhìn, não lão đại phát sáng kìa, quả nhiên nha, lão đại mới là người thông minh thật sự." Bàn Tử ở một bên nhìn cỗ máy trên đầu Trương Thiên phát sáng, lập tức kinh hô thành tiếng.

Trương Khởi Linh bị gã nói vậy, lại liếc nhìn Trương Thiên.

Y phụt cười, cố nhịn không muốn cười, sắc mặt có chút kỳ lạ.

Quả nhiên, sau khi Bàn Tử nói xong, đầu Trương Thiên, cứ như một cái bóng đèn lớn vậy, phát ra ánh sáng.

Có lẽ dáng vẻ này quá kỳ lạ, khiến bên dưới khán đài cũng một trận xôn xao.

"Ha ha, cái này nhìn buồn cười quá." "Cười chết mất, cái này mà để người của Cửu Môn biết, lão đại của họ, tương lai sẽ ra cái bộ dạng này, e rằng, đều câm nín không nói nên lời mất." "Nghe nói, trong Cửu Môn, có một trưởng lão tên là Ngô Tà, anh ấy rất đẹp trai, nhưng tại sao lúc xét xử lại không có anh ấy?" "Kệ đi, xem tivi là được rồi, cái hồi ức này, chính là để phơi bày tội ác của bọn họ, Ngô Tà đẹp trai sao?" Bên dưới khán đài một trận xôn xao.

Mà trong đầu Trương Thiên, hình ảnh dần dần đã hiện ra.

Tại Phan Gia Viên.

Sau khi kháng chiến kết thúc.

Chương 3

Lúc này Hạ Quốc đang ở vào thời kỳ nghèo khó nhất.

Có thể nói, ở nội địa, hắc đạo, các băng nhóm địa phương hoành hành, các thế lực phức tạp giao tranh.

Trên cả con phố Phan Gia Viên, rất dễ dàng bắt gặp những người ăn mày, người tị nạn.

Phan Gia Viên có rất nhiều đồ cổ, văn vật, các tiểu thương ở trong đó cũng rất phức tạp.

Và nhà Trương Thiên cũng nằm ở nơi này.

Lúc này, hình ảnh chuyển đến một tiệm đồ cổ lớn.

Trương Thiên với dáng vẻ thanh niên xuất hiện trước mắt mọi người.

Đây là góc nhìn của Chúa, có thể nhìn rõ toàn bộ con người Trương Thiên.

Trương Thiên, hai mươi mốt tuổi, đang ở tuổi thanh xuân, mặc áo cộc tay màu xanh lam, cổ tay đeo một chuỗi hạt kim cương, tóc mái lòa xòa, ngũ quan thanh tú.

Giữa đôi lông mày toát ra khí chất phi phàm.

Cảm giác này, giống như một vị tướng quân thời cổ đại, anh tuấn mà không mất đi sự bá khí.

“Trời ơi, đây là bang đạo mộ, lão đại Cửu Môn, Trương Thiên sao?

Đẹp trai vậy?” “Ngạn Tổ kìa!” “Tiêu rồi, cái này một chút cũng không kém Ngô Tà nửa bước.” Bên dưới khán đài ồn ào.

Lúc này, khóe miệng người thanh niên nhếch lên.

Trước mặt anh ta đặt một món đồ sứ, mà phía trước món đồ sứ, lại đứng một lão già.

"Đồ sứ đời Đường, bình Xuân Du, giá trị ba mươi vạn, không có phẩm giai." Giọng nói vang lên trong đầu người thanh niên, ánh mắt Trương Thiên cũng rời khỏi món đồ sứ.

Đương nhiên, khán giả không nghe thấy giọng nói này.

Vào thời đại này, ba mươi vạn đã là giá trời rồi.

Sau khi trọng sinh, Trương Thiên không hề mở khóa hệ thống gì cả.

Năng lực duy nhất, chính là phân biệt bảo vật.

Sau khi nhìn thấy bảo vật, trong đầu anh sẽ hiện ra tên gọi, chú thích, cùng với tác dụng, cách sử dụng của bảo vật đó.

Cũng chính vì năng lực này, Trương Thiên còn trẻ tuổi, mới hai mốt tuổi, đã trực tiếp trở thành người kế nhiệm tiệm đồ cổ Trương gia.

Cha mẹ sớm đã về hưu.

Anh ở cả Phan Gia Viên còn được mệnh danh là thần nhãn, thiên tài giám bảo, vân vân.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Trương Thiên nhìn món đồ sứ vừa thu về, sau khi biết được công năng, tác dụng và tên gọi của món đồ sứ.

Trương Thiên có chút thất vọng.

Món đồ sứ này, tuy giá trị không tệ, nhưng Trương Thiên lại rất thất vọng.

Trương Thiên vẫn luôn muốn tìm được, đồ cổ phẩm giai trung phẩm, hoặc thượng phẩm.

Nhưng, từ trước đến nay, anh cũng chưa bao giờ tìm được.

Thấy Trương Thiên trên mặt có chút thay đổi, lão già kia trong lòng lập tức chìm xuống.

Trương Thiên, Tiểu Trương gia, đó chính là gia tộc có danh tiếng ở cả Phan Gia Viên.

Tuy không thể sánh bằng các gia tộc khác, nhưng Trương Thiên gia cũng coi như có chút nội hàm.

Mà tiệm đồ cổ Trương thị, càng ở Phan Gia Viên rất lâu rồi, là thiếu chủ, Trương Thiên càng không ai không biết, không ai không hiểu.

Đặc biệt là Trương Thiên học được chân truyền giám bảo của Trương gia, càng được vô số người kính ngưỡng.

Vào thời đại này, đạo mộ, tuy không được người ta kính ngưỡng, nhưng lại là một loại nghề nghiệp.

Nếu không, ngày xưa, cũng không thể có cái thứ gọi là môn phái đạo mộ này.

Có nhu cầu liền có thị trường.

"Trương, Trương thiếu chủ, cái bình này của tôi có vấn đề gì không?" Lão già trong mắt mang theo chút kỳ vọng, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Hiển nhiên, ông ta rất sợ, món đồ này của mình, là đồ giả, không bán được giá.

"Đáy có vết nứt, màu sắc tổng thể không rõ ràng, ba vạn, tôi muốn." Trương Thiên giơ ba ngón tay.

Ánh mắt nhìn về phía lão già.

Lão già vừa nghe, thân thể thậm chí có chút run rẩy.

“Nghe nói, Trương công tử, chưa từng lừa người, giá đưa ra cũng là giá hợp lý, bây giờ nhìn quả nhiên không lừa ai!” “Đa tạ thiếu chủ, món đồ này tôi bán!” Lão già vừa nói, rất là kích động.

Thời buổi này, kẻ đổ nát khắp nơi, cái bình này, lão già hỏi mấy nhà rồi, nhiều nhất cũng chỉ mấy ngàn tệ, như Trương Thiên trực tiếp ba vạn tệ, hầu như không có.

Trương Thiên gật đầu.

“Ông bây giờ có thể đi kho lấy tiền.” Nói xong, lão già hưng phấn vội vã chạy ra ngoài, có thể thấy, ông ta kích động đến mức nào.

Trương Thiên đặt cái bình vào tủ trưng bày, thứ này, giá trị ba mươi vạn, mình ba vạn lấy về, mình vẫn có chút lỗ.

Dù sao đồ cổ, không phải ai cũng mua, cũng không phải, ai cũng sẽ đi mua, cho dù giá trị hàng triệu, thì người mua cũng là số ít.

“Nếu mình có thể tìm được, một số đồ cổ có công hiệu thì tốt biết mấy.” Trương Thiên nghĩ trong lòng, anh rất kỳ vọng sự xuất hiện của những bảo vật mang công hiệu đặc biệt đó.

Trương Thiên nhìn cây tùng ở cửa.

“Hạ phẩm linh khí, có công hiệu chiêu tài tiến bảo, chiêu khách, tụ tài, vân vân.” “Công năng vật phẩm: tụ tài.” Giọng nói vang lên trong đầu.

Cây tùng này, là thứ duy nhất Trương Thiên từng thấy có hiệu quả đặc biệt cho đến nay.

Cũng chính vì vậy, Trương Thiên rất tin tưởng thế giới này có loại bảo vật đặc biệt đó.

Ánh mắt liếc nhìn vào cái bình.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn Trương Thiên trong lòng vui mừng khôn xiết.

Trong cái bình, lại còn ẩn giấu một khối ngọc bội nhỏ, khối ngọc bội này, Trương Thiên vừa nãy chỉ lo nhìn cái bình, căn bản không để ý.

Bây giờ xem ra, là anh đã sơ suất.

Ngọc bội là loại màu trắng, rất trong suốt, cứ như trong suốt vậy.

Hơn nữa ngọc bội còn mang lại cho anh một cảm giác khác lạ.

Trương Thiên đang định xem ngọc bội, nhưng, ở cửa lại truyền đến tiếng động.

"Đinh đinh." Chuông cửa vang lên, là một người thanh niên.

Trương Thiên nhìn người thanh niên, ngược lại có chút không quen.

Anh sống ở thế giới này hơn hai mươi năm, nhưng những người mà Trương Thiên gặp lại rất ít.

Người của môn phái đạo mộ trong truyền thuyết, Trương Thiên cũng chưa từng gặp.

Dù sao những người đó, cũng sẽ không đến những nơi nhỏ bé như của anh.

Khi Trương Thiên mới đến, phán đoán ban đầu, nơi này hẳn là một thế giới đạo mộ nào đó, nếu không, không thể có Phan Gia Viên.

Nhìn người thanh niên, biểu cảm của Trương Thiên vẫn như vậy, không biểu lộ cảm xúc.

Ngược lại là người thanh niên kia, sau khi vào, ánh mắt liền thỉnh

thoảng liếc nhìn, ngọc bội trong tay Trương Thiên.

Cứ như, khối ngọc bội này, có công hiệu đặc biệt gì vậy.

"Vị khách này, có cần gì không?" Trương Thiên trên mặt không động sắc, nhưng tay lại khẽ bỏ món đồ vào túi.

Khối ngọc bội này, anh còn chưa xem có tác dụng gì, nhưng, Trương Thiên trong lòng rõ ràng, có thể khiến một người lạ để ý, chắc chắn có vấn đề.

"Ngài chính là, Tiểu Trương gia, tiểu thiếu chủ, Trương Thiên?

Được xưng là thiên tài giám bảo sao?" Người thanh niên mở lời, ngữ khí mang theo chút kinh ngạc.

Anh ta và Trương Thiên hoàn toàn không giống nhau, anh ta đối với người không quen biết, lại tỏ ra có chút lanh lợi, còn Trương Thiên thì tương đối lạnh nhạt, điềm tĩnh.

Trương Thiên nhìn người thanh niên.

Người thanh niên mặc áo khoác xanh lam, trên tay còn có một chiếc máy ảnh.

Trông rất phong cách.

Người này tướng mạo tuấn mỹ, da trắng nõn, mặt như ngọc quan, ôn hòa nội liễm, đúng là khí chất công tử hào hoa.

Nhưng lại mang theo chút tinh nghịch.

"Ngài là?" Trương Thiên ngữ khí đạm nhiên, nhìn người thanh niên không quen trước mặt này.

"Tôi ư?

Chương 4

Hạo Thiên Chân!" Hạo Thiên Chân trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt nhìn vào túi của Trương Thiên.

Anh ta trời sinh đối với thám hiểm, khảo cổ có hứng thú bẩm sinh.

Đặc biệt là khi nhìn thấy món đồ trong lòng Trương Thiên vừa rồi, anh ta lập tức thêm vài phần tò mò.

Ở Ngô gia, cũng có vài món bảo vật cũ, những bảo vật đó, mang lại cho anh ta cảm giác rất khác nhau, có cái thanh thần, có cái ngưng khí.

Mà vừa rồi, cảm giác mà ngọc bội của Trương Thiên mang lại cho anh ta, giống hệt với bảo vật cũ của nhà mình, khiến trong lòng anh ta bỗng nhiên dâng lên một tia lửa nóng.

Vì vậy anh ta định mua lại.

Khi nghe đối phương nói xong, Trương Thiên lập tức giật mình.

Hạo Thiên Chân, xem ra, anh thật sự đã đến thế giới đạo mộ.

Điều này khiến Trương Thiên có chút kích động, nhưng trong lòng kích động, trên mặt lại không chút biểu cảm.

"Hạo Thiên Chân?

Cậu là Hạo Thiên Chân của Ngô gia, Cửu Môn sao?" Trương Thiên mang theo nghi vấn, anh muốn tìm hiểu rõ mọi chuyện.

Tâm tính của Hạo Thiên Chân bây giờ vẫn còn rất trẻ, rất ngây thơ.

Anh ta có một số chuyện, căn bản cũng không thể che giấu được, đều biểu hiện trên mặt.

Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc.

"Anh làm sao biết Cửu Môn, Cửu Môn đã biến mất mấy chục năm rồi." Hạo Thiên Chân có chút cảnh giác nhìn Trương Thiên.

Chuyện của Cửu Môn, quá nhiều người đã lãng quên, bây giờ đột nhiên được nhắc đến, anh ta tự nhiên có chút kích động.

"Tổ tiên tôi, thật ra cũng có chút giao thiệp với Cửu Môn, biết cũng đâu có gì lạ?" Trương Thiên nói xong, Hạo Thiên Chân nhìn tiệm đồ cổ, quả thật có chút cảm giác cổ kính.

Anh ta hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên, anh ta tạm thời gác chuyện này sang một bên.

"Trương thiếu chủ, Ngô gia chúng tôi, và Tiểu Trương gia các ngài quan hệ vẫn luôn rất tốt, tôi muốn mua một vài cổ vật ở chỗ ngài, ngài xem." Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thiên, anh ta cố gắng nói chuyện uyển chuyển nhất có thể.

Thế nhưng, biểu cảm trên mặt anh ta đã bán đứng anh ta, anh ta rất muốn khối ngọc bội này.

Trương Thiên cười cười.

"Nếu đã như vậy, Ngô thiếu chủ ngài cứ ở đây xem đi, đồ vật khá nhiều, tôi còn có việc, ngài cứ từ từ xem." Trương Thiên không hề quan tâm đến suy nghĩ của Hạo Thiên Chân, Trương Thiên Trương gia, không sợ Ngô gia, tuy Ngô gia trải qua thời gian trôi qua, vẫn lợi hại.

Nhưng thực lực của Trương gia cũng không tệ, không sợ hãi là được rồi.

Nhưng sau này có khác biệt hay không thì không biết.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, trong lòng một trận bực bội.

Nhìn Trương Thiên, Hạo Thiên Chân muốn nói gì đó, nhưng Trương Thiên đã đi rồi, anh ta cũng không tiện mở lời.

Hạo Thiên Chân hừ lạnh một tiếng, sau đó, sải bước rời đi.

Dáng vẻ như có việc gấp, đi có chút vội vàng.

Trương Thiên khóe miệng mang theo nụ cười, bây giờ anh đã hoàn toàn xác định, thế giới này chính là thế giới đạo mộ rồi.

Mà ánh mắt anh lúc này mới nhìn về phía, ngọc bội trong tay.

"Truyền Đạo Ngọc Bội, trung phẩm linh khí, đeo có tác dụng thanh tâm, tịch tà.

Đồng thời, bên trong ẩn chứa một bộ công pháp tu luyện!

Cách dùng: ý niệm nhập vào ngọc bội, liền có thể thụ đạo!" Giọng nói vang lên trong đầu, Trương Thiên trong lòng run lên một chút.

Anh hoàn toàn ngây người, hơn nữa anh còn nuốt một ngụm nước bọt.

Anh đã nói thế giới này tuyệt đối không tầm thường, không ngờ, anh nghĩ đúng rồi.

Thế giới này quả nhiên có tu luyện, trong đạo mộ, trá thi, quỷ quái đều tồn tại, còn có thuật phân kim định huyệt, thuật âm dương, rất khó không tin, không có công pháp tu luyện.

Không ngờ, lần này thật sự đã bị anh phát hiện.

Trương Thiên nắm chặt khối ngọc bội này, cẩn thận đặt ngọc bội vào túi, ba vạn tệ này, tuyệt đối là nhặt được bảo vật rồi.

Trương Thiên không định thử ngay, anh định, đến tối rồi mới thử.

Phát hiện này quan trọng vô cùng, Trương Thiên cần phải xem xét lại thế giới thần bí này một cách nghiêm túc.

Mà đúng lúc Trương Thiên đứng dậy về phòng, ở cửa hình như lại có khách đến, là một thân ảnh béo tròn.

Người đến ở cửa, có chút béo, mặc chiếc áo khoác denim cũ nát, tóc dài, trên mặt nở nụ cười gian xảo.

Trên người còn vương ít bụi bặm, mặt đầy thịt, bụng cũng rất lớn.

Trương Thiên nhìn người này, sao lại có chút quen thuộc chứ.

"Ông chủ, tôi bên này có một khối ngọc, không biết, ngài có thu không." Bàn Tử trên mặt mang theo nụ cười, gian xảo, cứ như vừa ăn trộm vậy.

Trương Thiên hơi nhíu mày, nhìn gã béo trước mặt, quá quen thuộc rồi.

"Cậu tên là gì?" Trương Thiên không nhịn được hỏi.

"Vương Khải Toàn ư?

Sao thế ông chủ?

Có vấn đề gì sao?" "Cái tên này của tôi, là do gia đình tôi thắp hương cầu khấn mãi mới có được đó." Vương Bàn Tử một mặt nghi hoặc, đôi mắt nhỏ híp lại.

Trương Thiên ngây người.

Loạn rồi, loạn hết cả lên rồi!

Chẳng phải, chồn hoang xông vào chuồng gà, loạn hết cả lên rồi sao?

Sao người của Quỷ Xuy Đăng lại chạy sang bên Đạo Mộ này?

Đầu tiên là Ngô Tà xuất hiện, sau lại đến Vương Bàn Tử mang ngọc đến.

Thật quá vô lý!

“Để tôi xem ngọc của cậu.” Trương Thiên liền vươn tay ra, cố nhịn không để mình biểu hiện quá kích động.

“Hắc hắc, ông chủ, ngọc của tôi, là đồ tốt đó, là bảo vật mà ông nội tôi, ông nội của ông nội tôi để lại.” “Trị không ít tiền đâu, vừa nãy có một tên Kim Nha, ra giá mấy ngàn tệ, tôi cũng không bán, không phải sao, tiệm bên ngài lớn, tôi mới nghĩ, đến bên ngài.” Khả năng ăn nói của Vương Bàn Tử tuyệt đối là hạng nhất.

Cái miệng nhỏ nhắn thao thao bất tuyệt nói.

Trương Thiên chỉ thấy vạch đen đầy trán.

Ông nội của ông nội của cậu.

Quá mức vô lý.

Ánh mắt nhìn về phía ngọc bội.

“Huyết Ngọc, chìa khóa mở mắt Nữ Vương thành Tinh Tuyệt.

Công năng: chưa biết.

Hạ phẩm linh khí.” Giới thiệu hiện ra trong đầu, khóe miệng Trương Thiên nhếch lên.

Bỏ qua việc nó là chìa khóa.

Thứ này, cho dù không phải chìa khóa, cũng đáng giá mấy vạn tệ.

Lúc đó, Kim Nha Lớn, chỉ bỏ ra ba trăm tệ, đã mua món đồ này đi, lúc đó Trương Thiên xem tivi còn cảm thấy đau lòng.

Bây giờ, Trương Thiên sẽ không bỏ lỡ.

Kể từ khi có được Truyền Đạo Ngọc Bội vừa rồi, Trương Thiên đã có chút tò mò về việc xuống mộ.

Đã có chút kỳ vọng.

Trong mộ, tuyệt đối có thứ anh muốn, không chừng trường sinh cũng là thật.

"Có lẽ, mình nên tổ chức đội đạo mộ của mình?" Ấy, không đúng, mình tổ chức, sao có thể gọi là bang nhóm chứ, cái này gọi là tổ chức quyên góp, bảo vệ văn vật.

Bàn Tử do dự đưa khối ngọc bội trong tay qua.

Màu đỏ, trông rất quý hiếm.

Trương Thiên xem đi xem lại, sau đó mở lời.

"Một vạn." Nói rồi, Bàn Tử ngây người, số tiền mà Kim Nha Lớn đưa lúc đó, cũng chỉ mấy trăm tệ.

Thật là tốt quá, Trương Thiên, một giá một vạn tệ.

Chẳng phải, trâu cái bay lên trời, cất cánh rồi sao?

"Ông chủ đúng là, anh minh thần võ, rực rỡ muôn màu, ý chí phấn chấn, trâu cái bay lên trời, bán!" Vương Bàn Tử hầu như không hề do dự, trực tiếp mở lời, những từ ngữ mà gã dùng khiến Trương Thiên phải trố mắt.

Chương 5

Xứng đáng là nhân vật tiên phong từ ba năm giáo dục nghĩa vụ mà ra.

Trương Thiên thu ngọc bội lại.

"Đây là một tờ chi phiếu, lát nữa đến kho lấy tiền." Trương Thiên nói xong, sau đó đưa chi phiếu cho Bàn Tử.

Nhanh chóng một mạch.

Trương Thiên hào phóng như vậy, nguyên nhân quan trọng nhất chính là, muốn kết giao với Bàn Tử.

"Được rồi ông chủ, ngài đúng là người tốt, người tốt có báo đáp tốt." Sau khi nhận được một thẻ người tốt, Bàn Tử cười tủm tỉm đi ra ngoài.

Sắc mặt Trương Thiên khó coi, nếu không phải Bàn Tử có khí vận lớn, với cái miệng này, sớm đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

Trương Thiên mân mê khối ngọc bội trong tay, có thứ này, thành Tinh Tuyệt cổ, chỉ còn là chuyện trong tầm tay.

"Đi ra ngoài dạo một vòng đi, không chừng có phát hiện đặc biệt nào đó thì sao?" Trương Thiên càng ngày càng tò mò về thế giới này.

Trước đây cũng không có nhiều chuyện như vậy, nhiều người như vậy xuất hiện, chỉ hôm nay, liên tục xuất hiện nhiều nhân vật như vậy.

Điều này sao có thể khiến anh không quan tâm chứ?

Lúc này, những người xem xét xử càng một trận đau lòng.

"Trời ơi, điên rồi sao, món đồ sứ kia nhìn là biết có niên đại rồi, ba

vạn tệ đã bán?" "Đúng là, bị người ta lừa còn phải trả tiền cho người ta nữa chứ, lão già kia đúng là có mắt không tròng, bán được chút tiền này, còn khen ông chủ tốt bụng." "Cười chết tôi, cái thời đại đó, tiền dễ kiếm vậy sao?

Ba vạn tệ, tương đương bao nhiêu tiền hiện tại?

Lúc đó một người một năm lương cũng chỉ ba trăm sáu mươi lăm tệ." "Nếu không nhầm, khối ngọc bội này, hẳn là chìa khóa của thành Tinh Tuyệt cổ phải không?" "Ấy?

Sao cậu biết?" "Tôi xem cuốn tiểu thuyết mới ra gần đây, Quỷ Xuy Đăng đó, hình như là dựa trên sự kiện có thật." "Ha ha, cuộc sống này càng ngày càng có hy vọng rồi." Bên dưới khán đài một trận ồn ào.

Vương Bàn Tử kiêu ngạo ngẩng đầu.

"Nếu không phải Bàn gia, lúc đó thông minh, bán ngọc bội cho lão đại, bây giờ có được địa vị này sao?

Nói chuyện đùa quốc tế gì chứ." Vương Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng.

Trên mặt gã, toàn là kiêu ngạo.

Cứ như, khối ngọc bội đó, mình bán, còn kiếm lớn vậy.

Trương Khởi Linh và Hồ Bát Nhất ở một bên nhìn Bàn Tử, Trương Khởi Linh thì đứng xa xa.

Còn Hồ Bát Nhất thì làm ra vẻ tôi không quen biết.

Lúc này, Trần Hề đứng trên khán đài nhìn hình ảnh.

Giọng nói lạnh nhạt.

"Tôi có nghiên cứu nhất định về đồ cổ văn vật, cái bình này, hẳn là đồ sứ thanh hoa đời Đường, giá lúc đó, cũng vào khoảng mấy chục

vạn tệ.” Trần Hề nói đến đây, cũng không nói nữa, ý tứ hiển nhiên rất rõ ràng.

Sau khi cô ta nói xong, quả nhiên bên dưới khán đài một trận xôn xao.

“Mấy chục vạn tệ, mua có mấy vạn tệ?” “Quả nhiên là đạo mộ tặc, thật âm hiểm.” “Tôi cảm thấy, cái giá này thật ra đã có thể chấp nhận được rồi, vào cái thời đại đó, anh cầm thứ này, căn bản không phải phúc, mà là họa, tùy lúc rước họa sát thân.” “Người nói trước đó, cái thời đại đó, nào có đáng sợ như vậy, lúc đó không có pháp luật sao?

Thật là, có gì mà biện giải chứ.” “Cái gì mà tùy tiện giết người, đạo mộ, cũng chỉ là diễn trên tivi, hà tất phải coi là thật.” Bên dưới khán đài một trận bàn tán.

Bàn Tử nghe những lời bên dưới liền bĩu môi.

“Lão Hồ, cậu nói xem, một lão già, cầm một món bảo vật, bị người ta nhìn thấy, sẽ có kết cục gì?” Hồ Bát Nhất ngữ khí trấn định.

“Chết.” Chỉ một chữ, Bàn Tử liền cười.

Trần Hề hiển nhiên cũng biết kết quả này, nên cô ta không nói rõ, chỉ để khán giả tự mình đoán mà thôi.

“Lão Hồ, Bàn gia vừa xuất hiện có ngầu không?” Bàn Tử vẫn còn hồi tưởng lại cảnh mình vừa xuất hiện.

“Ngầu, ngầu, ngầu.” Hồ Bát Nhất ứng phó.

Hình ảnh tiếp tục.

Trương Thiên đi trên đường.

Anh định đến ga xe lửa, hoặc là chợ phiên để thử vận may.

Không chừng có thể tìm được nhân vật chủ chốt của cốt truyện.

“Nếu Quỷ Xuy Đăng, và Đạo Mộ liên hợp lại, vậy theo dòng thời gian mà Bàn Tử vừa xuất hiện, Hồ Bát Nhất bây giờ hẳn là vừa xuất ngũ phải không?” Nghĩ đến đây, khóe miệng Trương Thiên nhếch lên nụ cười.

Ở khu vực Phan Gia Viên với các thế lực phức tạp giao tranh này.

Trương Thiên Trương gia muốn nổi bật, trở thành thế lực mạnh nhất Bắc Ly, thì nhất định phải có đội ngũ.

Hồ Bát Nhất, chính là một người Trương Thiên đã định sẵn trong lòng.

Dù sao, Hồ Bát Nhất có Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Thuật truyền từ gia tộc, thứ này, nói thật Trương Thiên đã thèm muốn từ lâu rồi.

Vốn tưởng rằng, là thế giới đạo mộ, Trương Thiên không học được cuốn sách này, không ngờ, lại liên hợp lại.

Vậy thì lợi ích chẳng phải rất lớn sao?

Trương Thiên là người tuy đại khí, nhưng trên lợi ích của mình, anh vẫn tương đối cẩn thận.

Mà ở một bên đường khác, Ngô thiếu gia đang đi dạo một cách chán nản.

Bên cạnh anh ta đi theo hai người đàn ông, hẳn là vệ sĩ.

“Cái tên Trương Thiên kia thật bá đạo, lại dám không thèm để mắt đến tôi, nếu không phải gần đây Tam thúc có việc, thế nào cũng phải nói chuyện với anh ta vài câu…” Hạo Thiên Chân lẩm bẩm trong miệng, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Trương Thiên cũng đang đi bộ ở một bên.

Lập tức, bốn mắt nhìn nhau, dường như trong khoảnh khắc, đã

bùng lên tia lửa.

Hai người gần như đồng thời nở nụ cười.

“Ha ha, Ngô công tử, đã lâu không gặp nha.” Trương Thiên lão hồ ly này, gần như trực tiếp tiến lên đón, như thể thật sự đã lâu không gặp.

Hạo Thiên Chân đối với việc giả vờ không giỏi lắm, cười cười.

“Đúng là đã lâu không gặp.” Anh ta nói một câu, cũng bước tới.

Trương Thiên không đáp lời anh ta, mà nhìn về phía người đàn ông gầy gò tóc dài bên cạnh Hạo Thiên Chân.

Tiểu Ca?!

Người đàn ông trước mặt, gầy gò, tóc rất dài, gần như che khuất nửa khuôn mặt, trông càng giống một tiểu bạch kiểm.

Có chút thần bí, một thân đồ đen, chỉ thiếu che mặt.

Thấy Trương Thiên nhìn mình, ánh mắt Tiểu Ca hơi nghiêng, hiển nhiên, trong mắt lóe lên một tia lạnh nhạt.

Hoàn toàn không giống Trương Khởi Linh trên bàn xét xử hiện tại.

“Ngô thiếu chủ, hôm nay đi đâu vậy?

Lại làm rầm rộ như thế?” Trương Thiên khẽ cười, nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân hừ một tiếng.

“Tôi việc gì phải nói cho các người biết, đi, chúng ta đi tìm Tam thúc tôi.” Hạo Thiên Chân vừa nói, dẫn theo hai người bên cạnh trực tiếp vòng qua Trương Thiên.

Dáng vẻ vội vàng hấp tấp, chắc hẳn là có chuyện gì lớn.

Hạo Thiên Chân lần này đến đây mua trang bị, chắc hẳn là để đi

đến mộ cổ Bạch Thư kia.

Bây giờ mua xong, tự nhiên cũng phải khởi hành.

Trương Thiên chợt nhớ đến cốt truyện trong Đạo Mộ.

Nếu mọi chuyện diễn ra theo cốt truyện Đạo Mộ, thì họ có lẽ là sẽ đi đến cái mộ Bạch Thư kia… Nhưng, Trương Thiên trong lòng rõ ràng, thời đại bây giờ, là ngay trước khi giải phóng, Hạo Thiên Chân lẽ ra vẫn còn là một đứa trẻ hoặc chưa ra đời.

Thế nhưng, bây giờ Hạo Thiên Chân xuất hiện thì thôi đi, mộ cũng chơi trò này sao?

"Loạn rồi, loạn hết cả lên rồi, tôi không thể dùng cốt truyện Đạo Mộ để suy diễn dòng thời gian hiện tại được nữa." Trương Thiên đã phá vỡ dòng thời gian mà mình vẫn luôn tự hào trong lòng, vì dòng thời gian, và cả địa điểm nhân vật, vân vân, đã bị xâu chuỗi.

Trương Thiên tự nhiên không thể đem dòng thời gian của cốt truyện Đạo Mộ, sắp xếp vào bên mình.

Điều này không thực tế.

Tuy nhiên, Trương Thiên nhớ rõ, ở cái mộ Bạch Thư kia, có hồn phách, tống tử, và còn rất nhiều bảo bối.

Anh nhớ rất rõ.

Đặc biệt là cái món đồ đồng kia, cái chuông đồng nhỏ đó.

Bị một kẻ ngốc giẫm nát, lúc đó Trương Thiên đã cảm thấy đau lòng.

Thứ đó không chỉ có niên đại trước Chiến Quốc, âm thanh còn có thể mê hoặc lòng người, tuyệt đối là đồ vật cần có của kẻ giết người phóng hỏa, hái hoa đạo tặc.

Nếu họ thật sự đi đến cái mộ đó, Trương Thiên cảm thấy, mình có

nhu cầu phải tranh giành.

Cái chuông đó, Trương Thiên rất thích, hẳn là một pháp khí không tệ.

Chương 6

"Tuy nhiên, trước khi đi, mình phải tìm được người thích hợp đã, hơn nữa, mình còn cần đồ phòng thân." Trương Thiên lẩm bẩm, anh trong lòng rõ ràng, mấy người Hạo Thiên Chân, có thể đi ra được, hoàn toàn nhờ vào thân thủ của Tiểu Ca.

Nếu không phải Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân đừng nói ra khỏi mộ, có thể không chết đã là thắp hương rồi.

"Nhân tài như Tiểu Ca, mình nhất định phải đào về, nhưng không phải bây giờ." "Trương gia nghe cha tôi nói, và nhà tôi vẫn có chút duyên phận, không chừng, mình có thể lợi dụng những thứ khác để kéo y về bên mình." Trương Thiên nhìn Tiểu Ca, ánh mắt đã phát sáng.

Dù sao mang theo một kẻ gian lận bên cạnh, ai mà không sướng chứ?

Trương Thiên nhìn mấy người Tiểu Ca rời đi.

Anh định đến ga xe lửa thử vận may trước.

Bàn Tử đã bắt đầu bán ngọc.

Hơn nữa vừa rồi vội vã như thế, hẳn là đi đón Hồ Bát Nhất.

Bàn Tử là người sĩ diện, trọng nghĩa khí, hơn nữa Hồ Bát Nhất vừa từ quân đội trở về.

Cần rửa trần, gã lại không có tiền, nhưng lại muốn đón huynh đệ tốt của mình, tự nhiên là đã bán ngọc đi.

Trương Thiên đi bộ một cách hiên ngang.

Trên đường anh còn thấy rất nhiều người, người tị nạn, và một số người ăn mày.

Anh không để ý.

Thời đại này, người chết đói, người tị nạn, thế lực hắc ám, quá nhiều rồi.

Trương Thiên cho dù muốn quản, cũng không quản được.

Thực lực quá nhỏ bé.

Quyết đoán đi thẳng đến ga xe lửa Bắc Ly.

“Ôi, đây chẳng phải Tiểu Trương gia sao?

Gió cổ nào lại thổi ngài đến đây vậy?” “Nếu không lầm, đây là ga xe lửa phải không?” Nhìn thấy Trương Thiên, một người đàn ông trung niên mặc vest vàng, trên mặt nở nụ cười gian xảo, bước đến.

Nhìn Trương Thiên, người đàn ông này hận không thể cười toe toét.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

“Kim Nha Lớn, sao ông lại ở đây?” Trương Thiên đạm đạm mở lời.

Đối với Kim Nha Lớn, Trương Thiên không có thiện cảm, cũng không ghét.

Dù sao, thời đại này, có thể thu được đồ cổ là tài năng của anh, không ai sẽ để ý.

Nhưng anh bán văn vật, quốc bảo cho người nước ngoài, thì đó là đáng bị chửi rủa.

“Tiểu Trương gia, tôi đến chắc chắn là để đón khách quý rồi.” Nói rồi mắt ông ta đảo một vòng.

“Hắc hắc, Tiểu Trương gia, ngài có điều không biết đâu, vừa nãy, tôi thấy một gã béo, trong tay cầm một khối ngọc bội, tôi ra ba trăm tệ,

gã ta lại không bán." "Khối ngọc đó có chút niên đại, Tiểu Trương gia, nhà ngài có bí thuật giám bảo, không chừng có thể nhìn ra đó là thứ gì." Kim Nha Lớn vừa nói, trên mặt đều cười lên.

Trương Thiên cười cười.

"Ông nói cho tôi những chuyện này làm gì?" Thấy Trương Thiên hỏi, Kim Nha Lớn cười càng sâu.

"Khối ngọc này, tuyệt đối là đồ tốt, Tiểu Trương gia, chỉ cần ngài cần, tôi có thể nói cho ngài biết người đó trông như thế nào, sao?" Kim Nha Lớn tuy miệng không nói, nhưng Trương Thiên trong lòng rõ ràng, gã này là muốn mình chịu ơn.

"Xin lỗi, tôi đã thu rồi." Nói rồi, Trương Thiên lấy ngọc ra, mắt Kim Nha Lớn sáng lên.

Cả người run lên, tốt quá, không hổ là Trương Thiên, tốc độ thật nhanh.

"Không hổ là Trương tiểu gia, tốc độ này, thật nhanh, mấy kẻ chậm chạp như chúng tôi, không thể sánh bằng." Kim Nha Lớn cảm thán một tiếng.

Trương Thiên hơi nhíu mày, sao có cảm giác bị mắng vậy nhỉ?

"Không có việc gì tôi đi đây." Trương Thiên nói rồi, không định để ý đến Kim Nha Lớn.

"Ấy, đừng mà, Tiểu Trương gia, tôi bên này còn có một tin tức này." Kim Nha Lớn mắt đảo một vòng, mở lời nói.

"Gì?" "Gần đây đó, Phan Gia Viên của chúng ta đến mấy người, khắp nơi mua đồ, còn là đồ vật để đổ đấu." "Tôi nghe nói nha, bọn họ gần đây đang rục rịch mua một số đồ vật để đổ đấu, nghe nói là phát hiện ra đại mộ, thế nào?

Tin tức này đủ chấn động chứ?" Kim Nha Lớn vừa nói, khóe miệng nứt ra một khe.

"Ông nghĩ, chuyện ông biết, người khác sẽ không biết sao?" "Tôi biết vị trí huyệt mộ mà bọn họ muốn tìm." Đột nhiên Kim Nha Lớn mở lời, thân ảnh Trương Thiên vốn đang đi liền khựng lại.

Anh nhìn về phía Kim Nha Lớn.

"Chuyện cơ mật như vậy, ông làm sao biết?" Trương Thiên hơi nhíu mày, Kim Nha Lớn chỉ là một thương nhân xảo quyệt.

Gã có thể biết chuyện của Ngô gia sao?

Thật quá vô lý.

"Hôm đó, mấy người thanh niên đó đến mua đồ, tôi vừa hay có món đồ họ cần, tôi liền moi ra mấy câu nói." "Trong đó có một tên ngốc to con, tên là gì ấy nhỉ, Hàm Thiếu, gã ta nói thẳng không kiêng nể gì, tôi ba hai câu đã lừa được." Kim Nha Lớn một mặt cười tươi.

Trương Thiên tin rồi.

Có Hàm Thiếu, vậy thì không sao.

"Ông cần gì?" Trương Thiên trực tiếp mở lời.

"Ba ngàn tệ, tôi đưa ông manh mối." Kim Nha Lớn nói, Trương Thiên trực tiếp đồng ý.

Sau đó, Kim Nha Lớn đã nói hết những manh mối mà gã biết.

Dựa theo lời Kim Nha Lớn nói, Trương Thiên cũng xác định được vị trí.

Hẳn là ở một nơi nào đó trong núi ở Hàng Thành, Kim Nha Lớn miêu tả không được rõ ràng lắm, nhưng Trương Thiên không quan tâm.

Trương Thiên biết giám bảo, tự nhiên cũng biết nhìn long mạch.

Chỉ cần có vị trí đại khái, Trương Thiên từ long mạch liền có thể phân tích ra vị trí đại mộ.

Nói cách khác, bây giờ, Trương Thiên đã biết nơi mà Hạo Thiên Chân và đồng đội muốn đi.

Trương Thiên bất cứ lúc nào cũng có thể tìm thấy cái đại mộ đó.

"Xem ra, mình cũng cần đi mua một số trang bị rồi." Trương Thiên nghĩ trong lòng, sau khi đưa chi phiếu cho Kim Nha Lớn, liền trực tiếp rời khỏi đó.

Kim Nha Lớn nhìn chi phiếu đổi tiền trong tay, khóe miệng nhếch lên.

"Quả nhiên vẫn là tiểu thiếu gia, đối với tiền một chút khái niệm cũng không có." "Thế này thì phát tài rồi…" Kim Nha Lớn lẩm bẩm, thân ảnh dần dần rời đi.

Trong ga xe lửa Bắc Ly, Bàn Tử mang theo nụ cười, nhìn số tiền căng phồng trong túi.

Trong lòng vui sướng.

Đúng lúc Bàn Tử đang vui vẻ trong lòng, cách đó không xa, một thân ảnh xám xịt trực tiếp thu hút gã.

Hồ Bát Nhất!

Hồ Bát Nhất lần đầu tiên đến Bắc Ly, ngược lại có chút không quen.

Đôi mắt y không ngừng nhìn xung quanh.

Xung quanh rất nhiều người, đa số ăn mặc giản dị, quần áo của Hồ Bát Nhất, ở đây cũng coi như một sự tồn tại không mấy nổi bật.

Bàn Tử thấy vậy, lén lút lẻn qua.

Khóe miệng mang theo nụ cười.

Bỗng nhiên một bàn tay vỗ vào vai Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, trên mặt mang theo sự kích động.

Hai người nhìn nhau.

"Thiên Vương Cái Địa Hổ!" Sau đó hai người đối ám hiệu, sau khi xác nhận, Hồ Bát Nhất mới có chút kinh ngạc nhìn Bàn Tử, Bàn Tử gầy đi nhiều.

Rõ ràng Bàn Tử mấy năm nay, sống cũng không coi là tốt lắm, nếu không cũng không bán ngọc đổi tiền.

"Đi, Lão Hồ, theo Bàn gia về nhà trước, Bàn gia dẫn cậu đi ăn đồ thơm ngon cay nóng." Bàn Tử vừa nói, vừa kéo Hồ Bát Nhất muốn đi ra ngoài.

"Bàn Tử, không cần lãng phí, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, tôi còn không biết cậu sao?" "Từ nhỏ không cha không mẹ, đều là ăn cơm trăm nhà lớn lên, cậu mặc quần lót màu gì tôi cũng biết." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái.

Bàn Tử rất thích đánh trống lảng, sĩ diện, Hồ Bát Nhất quen gã nhiều năm như vậy rồi, tự nhiên là hiểu gã.

"Vậy Lão Hồ cậu nói xem hôm nay tôi mặc quần gì?" "Màu đỏ." Hồ Bát Nhất mở lời.

"Trời ơi tuyệt vời, Lão Hồ, cậu có mắt vàng sao?" Bàn Tử một mặt kinh ngạc, che chặt quần mình.

Sau đó lại mở lời.

"Ấy, Lão Hồ, cậu không biết đâu, Bàn gia bây giờ, có tiền!" "Cho

dù là lầu Hoàng Hạc, chúng ta cũng có thể đi.” Bàn Tử một mặt kiêu ngạo, đồng thời vỗ vỗ cái túi của mình.

Lão Hồ liếc nhìn túi của Bàn Tử, hơi nhíu mày.

“Bàn Tử, cậu trộm tiền sao?

Chương 7

Chúng ta lớn lên dưới cờ hồng, không thể làm cái loại chuyện trái đạo đức đó được.” Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử, biểu cảm nghiêm túc.

Quan niệm của Hồ Bát Nhất vẫn còn tương đối truyền thống, chuyện xấu, tuyệt đối không làm.

Bàn Tử hắc hắc cười.

“Khối ngọc của nhà tôi đó, chẳng phải không có tác dụng gì sao, tôi liền bán một vạn tệ, cậu xem, tiền này, đầy túi đây này.” Bàn Tử hắc hắc cười.

Hồ Bát Nhất xoa xoa tai.

“Bao nhiêu?

Một vạn tệ sao?” Hồ Bát Nhất cũng ngây người.

Một vạn tệ vào thời này, đó là một cái giá trên trời rồi.

Nhưng sau khi phản ứng lại, Hồ Bát Nhất vẫn hơi nhíu mày.

“Bàn Tử, đây là gia truyền bảo vật của cậu, cứ như vậy bán đi, chẳng phải có lỗi với cha cậu sao?” “Bây giờ theo tôi đi trả lại.” Hồ Bát Nhất vừa nói, một mặt nghiêm túc.

Hồ Bát Nhất vừa bước vào xã hội, đối với khái niệm tiền bạc, cũng không sâu sắc lắm.

Nhưng Bàn Tử thì lại không giống vậy.

Gã biết rõ, khối ngọc của gã, muốn lấy lại, tuyệt đối không thể bán được hai vạn tệ.

Không chừng còn kẹt lại trong tay mình.

“Lão Hồ, không cần đâu, tôi cảm thấy số tiền này vẫn khá nhiều.” “Đi thôi, chúng ta đi ăn một bữa trước, thật ra lần này là tôi kiếm lời rồi.” Bàn Tử liền vội vàng nói, trên mặt mang theo nụ cười và sự nghiêm túc.

“Bàn Tử, cậu điên rồi sao, đây là thứ cha cậu để lại, thứ này, mất đi, đó là bất hiếu đó.” Hồ Bát Nhất vẫn có chút cổ hủ, Bàn Tử lắc lắc đầu.

“Lão Hồ, cậu không biết đâu, thời đại này, tiền bạc quan trọng hơn bất cứ thứ gì, chúng ta phải nhìn về phía trước.” “Đi thôi, chuyện này lát nữa nói sau.” Bàn Tử nói lời cay đắng.

Hồ Bát Nhất lúc này mới không nói gì nữa.

Bàn Tử kéo Hồ Bát Nhất chuẩn bị rời đi thì, phía sau truyền đến giọng nói.

“Ấy?

Đợi đã, cậu là huynh đệ Khải Toàn sao?” Giọng nói quen thuộc.

Vương Bàn Tử liền vội vàng quay đầu lại.

Chỉ thấy người thanh niên quen thuộc kia đang cười với mình.

“Ấy, Trương lão bản, tiền đã đưa rồi, không có chuyện thu hồi lại đâu nha.” Vương Bàn Tử thấy Trương Thiên, lập tức che chặt ví tiền của mình.

Gã còn tưởng Trương Thiên đến đòi tiền.

Trương Thiên cười cười.

“Yên tâm đi, tiền đã đưa rồi, tự nhiên không có ý định đòi lại, tôi vừa hay đi ngang qua đây, gặp được cậu cũng là duyên phận.” “Vừa hay đói rồi, cùng đi ăn cơm nhé?” Trương Thiên vừa nói, ngữ khí trầm ổn, giống như một người đàn ông trung niên từng trải.

Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên, biểu hiện cũng rất điềm tĩnh, tạo cho Trương Thiên cảm giác, người lạ chớ đến gần.

Bàn Tử vừa nghe ăn cơm, lại còn là Tiểu Trương gia mời khách, lập tức vui vẻ.

Danh xưng Tiểu Trương gia này, vì Trương Thiên Trương gia, ở Bắc Ly thế lực không tệ, thêm vào Trương Thiên còn trẻ.

Hơn nữa còn là con trai duy nhất của Trương gia, nên, vẫn luôn được gọi là Tiểu Trương gia.

"Tốt quá, Tiểu Trương gia mời khách, đương nhiên phải nể mặt chứ!" Bàn Tử kích động nói.

Trương Thiên người có tiền này mời khách, đồ ăn chắc chắn ngon hơn mình tự đi ăn mấy trăm lần.

Bàn Tử không ngốc.

Trương Thiên chỉ thấy vạch đen đầy trán, mình có nói mời khách rồi sao?

Tuy nhiên vì muốn lấy được lòng tin, lôi kéo Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, Trương Thiên vẫn cười gật đầu.

"Được, đi, Tân Nguyệt Phạn Điếm." Trương Thiên vung tay, khí phái mười phần.

Thân thể Bàn Tử run rẩy.

"Bàn Tử sao vậy?

Thấy mỹ nữ rồi sao?" Hồ Bát Nhất nhìn thân thể run rẩy của Bàn Tử, có chút trêu chọc.

Bàn Tử lườm Hồ Bát Nhất một cái.

"Lão Hồ, cậu không biết đâu, Tân Nguyệt Phạn Điếm, đó là tiệm

cơm trâu bò nhất cả Bắc Ly cũ, giá thấp nhất, cũng phải mấy chục tệ đó." Bàn Tử vừa nói, trong mắt đều lộ ra vẻ khao khát.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, cho dù bình thường gã còn không dám đi ngang qua cửa, quá xa hoa rồi, sợ người khác nhận ra mình là thổ bao tử.

"Bàn Tử, cậu và anh ta rất thân sao?

Tại sao anh ta lại mời cậu ăn loại cơm này?" Hồ Bát Nhất đa nghi, trực tiếp cảm thấy có điều không đúng.

Bàn Tử ngây người, đúng rồi, thân phận của mình, và người ta Trương Thiên chẳng liên quan gì đến nhau.

Người ta dựa vào cái gì mà mời mình đi ăn cơm?

Trương Thiên thấy vậy liền nói tiếp.

"Bên tôi thiếu người, hơn nữa, tôi thấy huynh đệ này, có chút quen mặt, nên định kết giao một hai." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất chỉ vào mình.

Có chút kinh ngạc.

Y không quen Trương Thiên mà.

Trương Thiên trong lòng suy nghĩ một chút, mắt đảo một vòng, sau đó mở lời.

"Nếu không lầm, ngài hẳn là tên Hồ Bát Nhất phải không?

Tổ tiên, là Mạc Kim Giáo Úy?" Giọng nói đột nhiên của Trương Thiên khiến hai người giật mình.

Ánh mắt Hồ Bát Nhất lập tức cảnh giác.

Bàn Tử cũng một mặt kinh ngạc.

Nhìn Hồ Bát Nhất, mắt sáng lên.

Mạc Kim Giáo Úy gã ta từng nghe nói qua, đó là bang đạo mộ đỉnh cấp.

“Lão Hồ, cậu đỉnh quá rồi, đạo mộ?

Trời ơi, lại còn là Mạc Kim Giáo Úy?” “Lại còn một mình, gia gia, Khải Toàn có tiền đồ rồi, có thể phát tài rồi.” Mắt Vương Bàn Tử, đều sáng lên.

Đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hồ Bát Nhất.

Bàn Tử càng xác định tính chân thực của sự việc.

“Lão Hồ ẩn giấu thật sâu.” Bàn Tử lẩm bẩm trong lòng.

“Anh làm sao biết?” Hồ Bát Nhất bị nhận ra, giọng nói có chút nghiêm túc lạnh nhạt.

“Gia tộc Trương gia tôi, đời đời đều làm nghề buôn đồ cổ, mà tổ tiên Trương gia tôi, lại là nhân vật đứng đầu Mạc Kim Giáo Úy.

Tôi đã từng thấy chân dung người nhà cậu trong sách của ông nội tôi.” Trương Thiên nói.

Lời này thì không giả, Trương gia, người đạo mộ thời cổ đại cũng không ít.

Mà trong nhà Trương Thiên, quả thật có một bức chân dung, còn có phải ông nội Hồ Bát Nhất hay không thì không biết.

Hồ Bát Nhất, vừa nghe, ngược lại cũng thả lỏng một chút.

Đều là đồng môn, bí mật mọi người đều biết, cũng không cần câu nệ.

“Anh mời chúng tôi ăn cơm, là vì đạo mộ sao?” Hồ Bát Nhất thông minh đến mức nào.

Liên tưởng một chút, liền đoán ra mục đích của Trương Thiên.

Trương Thiên trong lòng rất hài lòng, Hồ Bát Nhất là người trọng nghĩa khí, hơn nữa còn thông minh, sau khi anh chiêu mộ, công dụng rất lớn.

Trương Thiên cũng không né tránh trực tiếp gật đầu.

Tuy nhiên mở lời nói.

"Tôi không phải đạo mộ, mà là, muốn đem văn vật bên trong, nộp lên cục di sản, chúng ta chỉ lấy những thứ thuộc về mình." Trương Thiên giọng không lớn.

Những thứ thuộc về mình trong miệng anh, tự nhiên chính là pháp khí, linh đan diệu dược, vân vân.

Còn về những văn vật kia, Trương Thiên không cảm thấy hứng thú.

Hơn nữa có thể khiến mọi người quan sát, hoặc khiến mọi người biết được văn vật, cũng không phải những pháp khí, linh khí, những thứ kỳ lạ cổ quái đó.

Loại như pháp khí, tuyệt đối không thể lộ diện trước công chúng.

Nghe Trương Thiên nói như vậy, Hồ Bát Nhất, một mặt tin tưởng không nghi ngờ.

Chương 8

Y vẫn không tin Trương Thiên.

"Thế này, chúng ta đi ăn cơm trước, vừa ăn vừa nói." Trương Thiên vừa nói, vừa nháy mắt với Bàn Tử, Bàn Tử thấy vậy liền kéo Hồ Bát Nhất.

"Đúng vậy, người ta Tiểu Trương gia đều đã mở lời rồi, mau đi thôi, không thể không nể mặt người ta chứ." Nói rồi nhìn Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng đành phải đồng ý.

Lúc này, hiện trường một mảnh tĩnh lặng.

Đạo mộ tặc, nói quyên góp văn vật?

Điên rồi sao!

Sau năm giây im lặng, hiện trường bùng nổ một tràng cười vang dội. 【Cười chết mất, một lũ đạo mộ tặc mà nói với tôi là sẽ quyên mấy món đồ trộm được đi, đúng là vớ vẩn. 】【Hahaha, một lũ trộm, lấy trộm đồ nhà mày rồi bảo sẽ quyên góp đi. 】【Thật không biết cái tên Trương Thiên này, mặt mũi nào mà nói ra mấy lời đó. 】【Mấy ông kia, tuy nói vậy nhưng thời đại đó, mấy cái mộ kia mà chỉ dựa vào chuyên gia đi khai quật thì đã sớm bị người khác đạo hết rồi. 】【Đúng là, thà bị người trong nước đào còn hơn là bị người nước ngoài cuỗm mất. 】【Mấy ông kia, bọn đạo mộ giả căn bản không thèm để ý đến văn vật, thậm chí còn phá hoại chúng, nhưng khảo cổ học thì khác, họ bảo vệ văn vật, bản chất hai cái hoàn toàn khác nhau. 】Dưới đài đã bắt đầu ồn ào.

Xưa nay, về ngành đạo mộ này, tranh cãi vẫn luôn rất lớn.

Chỉ có thể nói, thời đại khác nhau, bản chất cũng khác nhau thôi.

Có người vì cướp của người giàu chia cho người nghèo, có người vì để có cơm ăn.Trên đài, Vương Bàn Tử cười hì hì.

“Lão Hồ, Muộn Du Bình, hai người nói xem, Bàn gia tôi có phải có tiên kiến chi minh không?

Nếu không phải Bàn gia tôi đồng ý lời mời của tiểu Trương gia thì làm gì có ngày hôm nay?” Bàn Tử đắc ý ra mặt nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất hơi cạn lời, nhưng cũng không nói thêm gì.

Mấy người lại lần nữa nhìn về phía màn hình.Trong màn hình, Hồ Bát Nhất không từ chối nữa.

Mà là theo Trương Thiên đến nhà hàng.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, nơi này không chỉ là sàn đấu giá, mà còn là nhà hàng nổi tiếng nhất ở Bắc Ly Thành.

Mấy món ăn ở đây, thấp nhất cũng vài trăm tệ.

Vừa bước vào nhà hàng, một mỹ nữ mặc sườn xám đã đón lên.

Cô gái rõ ràng nhận ra Trương Thiên, mỉm cười đứng trước mặt hắn.

Bàn Tử nuốt một ngụm nước bọt.

“Thấy chưa lão Hồ, đây mới là cuộc sống mà Bàn gia tôi hằng mong ước.” Gã nhìn đến đờ cả mắt.

Đặc biệt là đôi chân dài của mỹ nữ sườn xám, câu hồn Bàn Tử.

“Xin chào tiểu Trương gia, ngài muốn dùng gì ạ?” Mỹ nữ sườn xám mỉm cười hỏi.

Cô ấy nhận ra Trương Thiên, dù sao Trương Thiên ở đây cũng khá nổi tiếng.

“Một phòng riêng, tôi có hai người bạn mới.” Trương Thiên nói,

cô gái gật đầu, sau đó mỉm cười nói.

"Tiểu Trương gia, một tháng nữa, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi sẽ có một buổi đấu giá, xin nhiệt tình mời tiểu Trương gia tham gia." "Đây là thiệp mời." "Nếu tiểu Trương gia có thể, cũng có thể ký gửi bán ở chỗ chúng tôi, nhưng quy tắc thì ngài hiểu rồi đó, chúng tôi không nhận đồ cổ sơ cấp." Trong mắt cô ấy ánh lên ý cười.

Trương Thiên nhận lấy một tấm thiệp mời.

Trương Thiên lần đầu tham gia, trước đây hắn không thường đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng quy tắc thì hắn vẫn biết, không nhận đồ cổ dưới trung phẩm.

Mà tấm thiệp mời này có thể dẫn theo hai người, tức là, tấm thiệp này đủ để Trương Thiên và Bàn Tử cùng những người khác vào.

"Cô bé này, trông cũng không tệ, mỗi tội không có mắt nhìn người gì cả, Bàn gia tôi đây cũng là người có thực lực đấy nhá." Bàn Tử thấy họ không có thiệp mời nên trong lòng có chút bất mãn.

Lão Hồ còn có chiêu đạo mộ tuyệt đỉnh rồi, theo Bàn Tử thấy, chúng ta sau này cũng là người có thân phận.

"Chào ngài, một thiệp mời có thể dẫn theo hai người ạ." Mỹ nữ sườn xám nói, Bàn Tử lập tức như ăn phải ruồi.

Sắc mặt gã có chút khó coi.

"Đi thôi, đừng có làm mất mặt nữa." Hồ Bát Nhất thật sự không chịu nổi, kéo Bàn Tử đi về phía trước.Rất nhanh, trong phòng riêng.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Trương Thiên ba người ngồi trên ghế.

Bàn Tử nhìn Trương Thiên.

"Ấy, tiểu Trương gia, cậu nói thật với Bàn gia tôi đi, có phải cậu

để ý tài năng của Bàn gia tôi không?" Bàn Tử hơi tự luyến.

Trương Thiên lườm gã một cái.

"Nói thật, không phải, cậu là món mua kèm khi mua lão Hồ." Trương Thiên nói, mặt Bàn Tử lập tức xị xuống.

"Ôi, rốt cuộc Bàn gia tôi vẫn đặt niềm tin sai chỗ rồi à." Bàn Tử tỏ vẻ buồn bã.

Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên, giọng không lớn.

"Tiểu Trương gia, tôi không đổ đấu, tôi khuyên cậu vẫn nên từ bỏ ý định này đi." Hồ Bát Nhất trực tiếp bày tỏ lập trường.

"Lão Hồ, cậu điên rồi à, gia tài bạc triệu đấy!

Cậu nghĩ đến thôn của cậu đi, nghĩ đến chiến hữu của cậu đi." Bàn Tử nói đến đây, Hồ Bát Nhất do dự một chút.

Khi còn trẻ, Hồ Bát Nhất qua lại với dân làng rất nhiều, trong thôn quá nghèo nàn, Hồ Bát Nhất ôm một bầu nhiệt huyết muốn cải thiện thôn làng.

Lại còn có chiến hữu của mình, hắn cảm thấy có lỗi với chiến hữu.

Nhưng khả năng có hạn, cuối cùng vẫn đi lên con đường đạo mộ.

Trương Thiên không vội, trên mặt hắn mang theo nụ cười.

"Chẳng lẽ cậu không muốn biết công hiệu của Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật nhà cậu sao?" "Với lại, tôi có thể hứa với cậu, văn vật tìm được trong mộ có thể giao cho Cục Bảo Vệ Văn Vật Quốc Gia, chúng ta chỉ lấy những gì chúng ta đáng được lấy thôi." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất có chút mủi lòng.

Không vì cái gì khác, chỉ riêng lời của Bàn Tử vừa rồi cũng đã khiến hắn động tâm.

Dù sao, trên đời này, chỉ có một loại bệnh, đó là bệnh nghèo.

"Tôi đã thề, không trộm, không cướp, cậu chắc chắn sẽ giao cho quốc gia sao?" Hắn lại hỏi.

Trương Thiên gật đầu.

"Tôi chỉ cần những thứ tôi đáng có, như mấy món thanh hoa từ, đồ gốm sứ cổ đại, tất cả những thứ mà chuyên gia nghiên cứu, tôi tuyệt đối không cần." Trương Thiên nói, Bàn Tử lại có chút nghi hoặc.

"Tiểu Trương gia, những thứ cậu nói là đáng lấy là những thứ gì?" Khóe miệng Trương Thiên lộ ra một nụ cười, hắn biết ngay Bàn Tử sẽ hỏi.

"Linh đan diệu dược!

Ngọc giản công pháp, thần binh lợi khí, những thứ không thể thấy ánh sáng ấy." Trương Thiên nói.

Cả hai người đều ngây người ra.

Những thứ trong truyền thuyết này, thật sự tồn tại sao?

Hơn nữa, thật sự giống như Trương Thiên nói, có loại đồ vật này.

Quả thật, loại đồ vật này căn bản không thể lộ ra ánh sáng, dù sao sau khi Hạ Quốc thành lập, đã bài trừ mê tín phong kiến.

Loại đồ vật này, cho dù có thật, cũng không thể xuất hiện, cũng không có ai tin.

Ngay cả chuyên gia, e rằng phần lớn cũng không tin.

"Cậu là nói, cậu muốn đi tìm những thứ của thần tiên sao?" "Tiểu Trương gia, đừng đùa nữa, loại đồ vật đó căn bản không tồn tại." Bàn Tử xua tay, vẻ mặt khinh thường.

Món đồ này mà tồn tại, thì chẳng phải loạn hết cả rồi sao?

“Phong thủy tồn tại, tông sư Trương Tam Phong tồn tại, thậm chí, cổ đại có biết bao tướng lĩnh trong truyền thuyết tồn tại, chẳng lẽ những gì tôi nói lại không tồn tại sao?” “Hơn nữa, lão Hồ, Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật của nhà cậu, chính là một loại công pháp, hẳn là thuộc loại phong thủy.” Trương Thiên nói đến đây.

Hồ Bát Nhất đã tin một nửa.

Ngay cả bây giờ, Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy, thứ đồ trong nhà mình tuyệt đối không tầm thường.

Hơn nữa, thứ đó, đến nay hắn vẫn chưa thể tìm hiểu rõ.

“Với lại, tôi hứa với hai người, nếu bên trong có vàng bạc châu báu, những thứ có thể 'tẩy trắng' được, thì hai người bảy, tôi ba.” Trương Thiên nói đến đây.

Hồ Bát Nhất không biết, dù sao Bàn Tử đã động lòng rồi.

“Được, vậy quyết định thế nhé, tiểu Trương gia, chúng tôi đồng ý.” “Ấy, Bàn Tử cậu...” “Lão Hồ, tôi biết cậu đã đồng ý trong lòng rồi, tôi nói giúp cậu đấy.” Bàn Tử cười hì hì, Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

“Được, tôi có thể đi cùng cậu, nhưng, cậu đừng quên lời hứa của mình.” Hồ Bát Nhất vẫn rất có nguyên tắc.

Trương Thiên gật đầu, đưa tay ra.

Chương 9

“Hợp tác vui vẻ.” Nói rồi, mấy người bắt tay nhau.“Nhưng mà, tôi còn phải về quê một chuyến...” “Không vội, mười ngày nữa nhé, chúng ta cùng về, nhưng tôi hiện tại đã có một ngôi mộ rồi, hơn nữa chúng ta cần nhanh chóng đến đó.” Trương Thiên nói, hai người sững sờ.

Hóa ra, Trương Thiên đã có mộ địa, trách không được vội vàng như vậy.

“Vậy chúng ta đi ngay bây giờ!” Bàn Tử vẻ mặt kích động, nghĩ đến tiền, gã không tài nào bước chân đi được.

Trương Thiên xua tay.

“Không vội, chúng ta đi mua sắm một ít trang bị trước, đồng thời tối nay, mười hai giờ tập hợp ở cửa nhà tôi.” Trương Thiên nói, hai người nghiêm túc gật đầu.

Hồ Bát Nhất đồng ý, Trương Thiên cảm thấy, phần lớn là vì tiền, dù sao hắn cần tiền để về nhà.

“Vậy, tiểu Trương gia, chúng tôi lát nữa về chuẩn bị một chút, còn về trang bị thì cậu cứ phụ trách nhé.” Bàn Tử cười hì hì, Trương Thiên gật đầu, không nói thêm gì.

Cứ như vậy, bữa cơm kết thúc rất nhanh.

Ăn xong cơm, Bàn Tử hai người đi chuẩn bị, còn Trương Thiên thì đi mua sắm trang bị.

“Bàn Tử, hắn có đáng tin không?” Trong lòng Hồ Bát Nhất vẫn còn chút lo lắng.

“Cứ yên tâm đi, tiểu Trương gia, uy tín cực tốt.” Bàn Tử vỗ ngực,

bộp bộp vang lên.

Hồ Bát Nhất lúc này mới không nói thêm gì.Sau khi Hồ Bát Nhất hai người rời đi, Trương Thiên trực tiếp đi mua sắm trang bị.

Trương Thiên tin tưởng Hồ Bát Nhất sẽ đến, bởi vì, hắn thiếu tiền, hơn nữa, bản thân hắn cũng thực sự sẽ không đi lấy văn vật gì.

Những thứ đó, đối với hắn vô dụng, mục đích của Trương Thiên là những thần binh lợi khí kia.

Lúc này trong Phan Gia Viên.

Trương Thiên đi trên đường phố.

Xung quanh bày bán đều là từng sạp nhỏ.

Trong Phan Gia Viên có rất nhiều người, họ đều ôm tâm lý thử vận may.

Nhưng thường thì đều là mất trắng.

Người mua có phải dân trong nghề hay không thì không biết, nhưng những người bán ở Phan Gia Viên tuyệt đối là dân trong nghề.

Dù sao, nếu ai cũng có thể thử vận may, thì mấy thương gia đó cũng đừng đi làm nữa.

"Ấy?

Tiểu Trương gia?

Đến thu mua đồ cổ à?

Mau nhìn xem, đây là thanh hoa từ nhà tôi." "Tiểu Trương gia, cái này là bà nội tôi để lại, cậu mau nhìn xem." Trương Thiên đi trên đường, rất nhiều người đều chào hỏi hắn.

Trương Thiên lướt qua một vòng, trên mặt có chút thất vọng.

Có thể nói, ở đây, không có thứ nào mà hắn cần cả.

Quan trọng nhất là, những thứ này đều là giả, không có cái nào thật cả.

"Gần đây có người mới nào không?" Trương Thiên đi đến trước mặt một người bán hàng rong, khẽ hỏi.

Người bán hàng già rất tinh ranh, hơn nữa, đồ của bọn họ phần lớn là giả, cho dù có thật, hắn cũng sẽ nâng giá rất cao.

Người bán hàng rong thấy vậy, cười hì hì.

"Tiểu Trương gia, thật sự có đấy, phía đông, có một người mới đến, đồ của hắn đều dính đất bùn, tôi xem rồi, là đồ mới ra lò đấy." "Nghe nói, người nhà họ Ngô, và cả người nhà họ Cố đều đã đến xem rồi." "Nghe nói đã mua đi không ít đồ đấy." Chủ quán nói, Trương Thiên trực tiếp chạy tới.

Chết tiệt, tôi đã bảo rồi, biết thế đã không đi ăn cơm.

Đúng là chồn hôi đi chúc tết quỷ, xui xẻo mà!

Thấy Trương Thiên chạy đi, chủ quán cười cười, lại ngồi xuống.

Ít nhất cũng để lại ấn tượng tốt trước mặt tiểu Trương gia chứ? Rất nhanh, ánh mắt Trương Thiên rơi vào một đám người.

Đám người đó đang vây quanh một sạp hàng.

Trước sạp hàng còn có một ít đất bùn, có thể thấy là đồ mới khai quật.

"Đổ đấu?" Người tinh mắt đều có thể nhìn ra, người này, hẳn là vừa đổ đấu xong trở về.

Thời đại này, việc quản lý vẫn chưa đủ nghiêm ngặt, đối với những thứ này, chỉ cần không có bằng chứng, thì không dễ quản.

Mà ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía một bóng người.

Bóng người đó rất cao, tóc ngắn, trông có vẻ tinh anh.

Hơi quen thuộc, nhưng Trương Thiên không để tâm, bây giờ không phải lúc để ý chuyện này.

Trương Thiên lại gần thêm một chút.

Ánh mắt nhìn về phía sạp hàng.

Trên sạp hàng quả nhiên rất nhiều thứ đã bị mua hết.

Chỉ còn lại một thanh đao chỉ còn nửa thân, trên đao còn có vết nứt, chỗ vỡ, thậm chí còn dính ít đất.

Rõ ràng, có chút cảm giác cổ xưa.

Ngay cả người không hiểu cũng có thể nhìn ra, đây là đồ thật.

Bên cạnh thanh đao, còn có một cái bát, cái bát cũng có vết nứt, mà bên cạnh cái bát, một cây rìu, cây rìu này trông có vẻ khá nguyên vẹn.

"Nghe nói, người này là từ Hán vương mộ ra, những thứ này đều là bảo vật đó." "Người nhà họ Ngô, trước đó đã mua một cái bình ngọc ở đây, tốn hơn một trăm vạn, ghê thật." "Mọi người nhìn xem, đó chẳng phải là thiếu gia nhà họ Giải sao?" Những người xung quanh bàn tán.

Trương Thiên hơi nhíu mày.

Thứ này, hẳn không phải là đồ trong Hán vương mộ, Hán vương mộ rất nguy hiểm, muốn ra được thì thật sự không dễ.

Chủ quán trước mặt, một thân quần áo cũ nát, mặt mày lem luốc, Trương Thiên không cảm nhận được khí tức từ hắn, rõ ràng là người bình thường.

Ánh mắt nhìn về phía thanh tàn kiếm bị gãy đôi kia. 【Trấn Tà Kiếm: Đời Tống, kiếm đeo của Tả Toàn tướng quân, trung phẩm pháp khí. 】 【Công năng: Trấn tà, trừ yêu. 】 【Giới thiệu: Tả Toàn

tướng quân, sinh thời giết địch vô số, thanh kiếm này nhiễm sát khí, có thể phát huy tác dụng trấn tà nhất định. 】 Trong đầu truyền ra âm thanh.

Trương Thiên trong lòng vui mừng, thứ này, hắn nhất định phải lấy đi.

Tối nay mười hai giờ, Trương Thiên sẽ xuất phát, có bảo vật như vậy, tự tin của Trương Thiên tăng vọt.

"Cái này tôi lấy." Trương Thiên chỉ vào cây tàn kiếm đó.

Tuy kiếm tàn, nhưng chỉ cần có công năng là được.

"Năm mươi vạn." Ông chủ trực tiếp ra giá, trong ngữ khí không có chỗ cho mặc cả.

"Mau nhìn, đó chẳng phải tiểu Trương gia sao?

Hắn mua cái kiếm rách này làm gì?" "Đúng đó, cái kiếm này, cho dù là thật, nhưng nó đã hỏng rồi, giá trị giảm đi rất nhiều, đừng nói năm mươi vạn, năm nghìn tệ cũng chẳng ai muốn." "Được mệnh danh là tiểu Trương gia mắt thần, không lẽ là đồ giả chứ?" Xung quanh mọi người xôn xao bàn tán.

Mà người đàn ông vẫn luôn đứng một bên quan sát cũng nhìn về phía Trương Thiên, trong mắt lóe lên một tia sáng tinh ranh.

"Thành giao." Trương Thiên trực tiếp lên tiếng, càng khiến một trận xót xa trong lòng mọi người.

Năm mươi vạn tệ đó, ở Bắc Ly Thành có thể mua được vài căn nhà rồi.

Chủ quán kia trong lòng cũng vui mừng, lần này coi như gặp được hai vị khách sộp.

Trương Thiên không vội trả tiền, mà là nhìn sang cái bát bên cạnh.

【Vật phẩm: Huyết Bát, trung phẩm pháp khí. 】【Công năng: Đổ máu gà, máu chó, máu rắn vào bát, uống vào, có thể tạm thời sản sinh thi khí, âm khí. 】"Giới thiệu vật phẩm: Tả Toàn Vương sinh thời mắc bệnh, cần uống máu người để duy trì sinh mệnh." Âm thanh trong đầu vang lên, Trương Thiên trong lòng vui mừng.

Thứ này cũng có ích.

"Cái này bao nhiêu tiền." Trương Thiên lại lên tiếng.

"Hai mươi vạn." Ông chủ trực tiếp ra giá.

Trương Thiên lắc đầu.

"Ông chủ, cái kiếm này năm mươi vạn, tôi không nói nữa, dù sao bố tôi thích kiếm, tôi cũng thích kiếm, nhưng cái bát của ông thì không được." "Cái bát của ông dính máu, nói không chừng là tà vật đấy, hai mươi vạn không đáng, hơn nữa còn có vết nứt, thế này đi, ba trăm tệ thôi, coi như mua kiếm tặng kèm." "Nếu được, tôi sẽ lấy cả kiếm lẫn bát." Trương Thiên nói, ông chủ có chút do dự.

Nhưng ánh mắt nhìn một cái tàn kiếm, cuối cùng hắn gật đầu.

"Được." Ông chủ gật đầu, Trương Thiên cũng không bất ngờ.

Chương 10

Dù sao tàn kiếm quá hỏng rồi, hắn giữ lại cũng không bán được, trừ phi có người tinh mắt.

Thà để trong tay, chi bằng bán rẻ đi.

Trương Thiên gật đầu, ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía cây rìu. 【Rìu đồng, trung phẩm pháp khí, trảm yêu, xua tà. 】 【Giới thiệu vật phẩm, vũ khí của thị vệ Tả Toàn Vương. 】 Âm thanh truyền đến.

Trương Thiên lên tiếng.

"Cái này bao nhiêu tiền." "Cái này bao nhiêu tiền." Sau tiếng Trương Thiên, một giọng nói khác truyền đến.

Là người đàn ông lúc trước.

"Một trăm vạn, cái này bảo quản tốt." Ông chủ ra giá, Trương Thiên trực tiếp im miệng.

Nhìn về phía thanh niên.

"Một trăm vạn?

Vậy thôi, tôi có hai cái này là đủ rồi." Trương Thiên thấy vậy, trực tiếp lên tiếng.

Trương Thiên rất thông minh, thứ này đối với hắn công dụng không lớn, nếu cố chấp giành giật, không những tự tạo kẻ thù, mà người này Trương Thiên không quen, cũng không biết rõ lai lịch.

Trương Thiên vẫn rất cẩn thận.

Người đàn ông tán thưởng nhìn Trương Thiên một cái, hắn có thể thấy Trương Thiên có tiền.

Nhưng lại không tranh giành với hắn.

Rõ ràng, Trương Thiên người này rất cẩn thận, thậm chí sẽ không đi đắc tội người mà hắn không quen biết.

Loại người này, trong thời đại này rất hiếm thấy.

Giải Vũ Thần vẫn rất coi trọng loại người này.

"Một trăm vạn, quá nhiều rồi, năm mươi vạn tôi lấy." Giải Vũ Thần lên tiếng, giọng không lớn.

Tính là lạnh nhạt.

Ông chủ nhìn nhìn Trương Thiên.

Ngay cả Giải Vũ Thần cũng nhìn về phía Trương Thiên.

Rõ ràng, bọn họ đều đang xem, Trương Thiên có ra giá nữa hay không.

"Tôi không có thói quen tranh giành thứ người khác thích." Trương Thiên xua tay, những người xung quanh đều ngây người.

"Tiểu Trương gia lại nói ra lời này, hắn còn là tiểu Trương gia sao?" "Tôi thấy là, tiểu Trương gia chắc chắn tối qua đã phóng túng quá độ rồi, tinh thần mệt mỏi." Những người xung quanh vẻ mặt chấn kinh.

Giải Vũ Thần cảm kích nhìn Trương Thiên một cái, sau đó ông chủ cũng đành phải đồng ý giá này.

Dù sao đây là thứ cuối cùng của hắn rồi.

Chờ nữa, hộ vệ đến thì không hay rồi.

Rất nhanh, Trương Thiên và Giải Vũ Thần trả tiền xong.

Hai người cầm đồ của mình rời đi.

"Đa tạ." Giải Vũ Thần đi ra khỏi đám đông, cảm ơn Trương Thiên một tiếng.

Dù sao lần này hắn mang tiền không nhiều, có thể lấy được cái này, tuyệt đối là may mắn.

Trương Thiên cười cười, không cần khách sáo.

“Chúc mừng nhân huynh có được bảo vật.” “Không biết nhân huynh tôn tính đại danh?” “Giải Vũ Thần!” Trương Thiên: “!!!”Nhìn người đàn ông trước mặt.

Trong lòng Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Giải Vũ Thần của Giải gia!

Trách không được Trương Thiên thấy hắn quen mắt, đây chẳng phải phiên bản phim truyền hình rõ ràng sao?

Hơn nữa, Giải Vũ Thần trước mặt này, cảm giác đầu tiên cho Trương Thiên chính là bình tĩnh, và không hề vội vàng hấp tấp.

Vừa rồi khi mình mua hai cái pháp khí kia, chắc hẳn hắn vẫn luôn quan sát mình.

Trương Thiên có thể thấy hắn cũng muốn pháp khí mình vừa mua, nhưng hắn lại không ra tay tranh giành, cũng không thăm dò mình.

Rõ ràng người này tâm tư rất cẩn mật.

Nhìn dáng vẻ của Trương Thiên, Giải Vũ Thần hơi nhíu mày.

“Sao vậy?

Cậu nhận ra tôi à?” Giải Vũ Thần có chút kinh ngạc.

Trương Thiên cười cười: “Không có, Giải công tử cho tôi một cảm giác khó nắm bắt, tôi tên Trương Thiên, rất vui được làm quen với ngài.” Trương Thiên cười nói, hắn và Giải Vũ Thần cũng coi như là quen biết thoáng qua.

“Ừm, rất vui được làm quen với cậu, đúng rồi, tôi còn có việc, hữu

duyên gặp lại.” Giải Vũ Thần nói, hắn xách theo cây rìu vội vã rời đi.

“Bọn họ chắc chắn cũng biết chuyện pháp khí, xem ra người Lão Cửu Môn không hề tầm thường.” Trương Thiên thần sắc nghiêm túc.

Nếu Giải Vũ Thần chỉ đơn thuần vì mua cái rìu này mà bỏ ra năm mươi vạn, Trương Thiên sẽ cho rằng hắn là thằng ngốc.

Nhưng nếu là pháp khí, thì bản chất đã khác rồi.

Đừng nói năm mươi vạn, cho dù là năm trăm vạn, cũng sẽ có người đến mua.

Trương Thiên không nghĩ nhiều nữa, xách đồ của mình, trực tiếp về nhà.

Hắn muốn tu luyện ngay ngọc bội kiếm được buổi sáng.

Sau đó mới tính đến việc nghiên cứu những thứ vừa thu được.Lúc này, tại hiện trường xét xử. 【Giả vờ thôi à?

Một cây rìu năm mươi vạn?

Cái này còn bạo lực hơn cướp ngân hàng nữa. 】 【Vừa rồi người đó là Giải Vũ Thần đúng không?

Đẹp trai quá, tôi từng nghe nói về chuyện của hắn, mấy chục năm trước, thiếu chủ Giải gia, nghe nói cũng gia tài bạc triệu. 】 【Mấy ông không xem kỹ hồi ức à, nói không chừng, những thứ này là bảo vật gì đó đấy. 】 【Tiên khí trong truyền thuyết?

Đùa cái gì vậy, trên đời làm sao có loại đồ vật này được. 】 Những người dưới đài đều sôi trào.

Mà Trần Hề, người vốn nổi tiếng với khoa học, lúc này cũng ngây người.

Cô từ nhỏ đã khinh thường mấy cái huyền học, nhưng dáng vẻ của mấy người Trương Thiên lại khiến cô không thể không nghi ngờ.

“Bốn người bọn họ, rõ ràng đã gần trăm tuổi rồi, nhưng trông vẫn như người ba bốn mươi tuổi, lẽ nào thật sự có những thứ hắn nói sao?” “Tôi từng đọc trong sách cổ của ông nội, giữa trời đất có rất nhiều thứ khoa học không giải thích được, có một loại võ công có thể kéo dài tuổi thọ, lẽ nào là thật?” Trong lòng Trần Hề chấn động.

Nhìn về phía Trương Thiên, trong mắt có chút lấp lánh.

Nếu có thể, cô thậm chí muốn mổ mấy người Trương Thiên ra để nghiên cứu một lần.

Màn hình tiếp tục.Trương Thiên về đến nhà, chào bố mẹ một tiếng, rồi trực tiếp về phòng.

Bố hắn tên Trương Vũ Phi.

Bố hắn thân thể yếu ớt, nhưng lại nghiên cứu rất sâu về văn vật.

Mẹ hắn, Lý Tuyết Cầm, người vùng đông bắc, tính tình nóng nảy.

“Thứ này dùng thế nào?

Có giống như giới thiệu nói không?” Trương Thiên nhìn ngọc bội, thần sắc chuyên chú.

Dần dần, ý thức của hắn cư nhiên thật sự tiến vào trong ngọc bội.

Mà những người đang xem còn tưởng Trương Thiên ngủ rồi.

Màn hình trực tiếp dừng lại ở cảnh Trương Thiên nằm trên giường.

Mọi người còn tưởng Trương Thiên trong màn hình ngủ rồi.

Nhưng trên thực tế, Trương Thiên đã tiến vào một không gian tối tăm, mà bên trong đó, có rất nhiều đạo văn, minh văn.

Lại còn có một ông lão đang biểu diễn tạp kỹ cho Trương Thiên.

Chương 11

"Quy Tức Pháp." "Học được pháp này, có thể kéo dài tuổi thọ, dưỡng tinh súc duệ, tu luyện ra một lượng nhỏ Nguyên khí." "Tu luyện đến đại thành, tuổi thọ có thể tăng thêm một trăm năm." Nghe ông lão lẩm bẩm, Trương Thiên trong lòng có chút thất vọng.

Vốn tưởng là công pháp gì đó, lên trời xuống đất, không gì không làm được.

Không ngờ lại là pháp rùa rụt cổ, dưỡng sinh.

"Thứ này, tuyệt đối thích hợp với bố tôi." Trương Thiên hơi cạn lời, nhưng dù sao cũng có thể tu luyện ra Nguyên khí, Trương Thiên cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Nguyên khí, Trương Thiên ước tính là một loại chân khí, chỉ cần có thể trở nên mạnh hơn là được.

Cứ như vậy, Trương Thiên nghe ông lão lẩm bẩm, cư nhiên trực tiếp nhập định.Lúc này, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ngồi trên giường.

"Lão Hồ, Mạc Kim Giáo Úy lại lợi hại đến vậy sao?" "Cái gì sinh, cái gì tử, có phải là Tá Úy trong truyền thuyết không?" Bàn Tử cả tối cứ nghe Hồ Bát Nhất kể chuyện Mạc Kim Giáo Úy.

Nghe rất chăm chú.

Đặc biệt là nghe đến bảo bối trong mộ, nước dãi của gã sắp chảy ra rồi.

Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử, lắc đầu.

"Những thứ này, nói cho cậu cũng không có tác dụng lớn lắm, đều là do ông nội tôi để lại, cũng không biết có phải thật không." Hồ Bát

Nhất nói, hồi tưởng lại thuật pháp của mình.

Trương Thiên nói cái này của hắn tính là một công pháp, nhưng, Hồ Bát Nhất vẫn luôn không hiểu rõ.

“Lần này vào mộ, cậu và tôi đều không có kinh nghiệm, cố gắng cẩn thận một chút, còn có tiểu Trương gia kia, chúng ta vẫn chưa quen thuộc lắm với hắn.” “Nếu gặp chuyện, chúng ta phải đề phòng hắn.” Hồ Bát Nhất nói.

Dù sao mấy người vừa mới quen, còn chưa tính là anh em.

Có thể nói chỉ là, mỗi người có nhu cầu riêng, Hồ Bát Nhất tự nhiên sẽ cảnh giác.Bàn Tử gật đầu, cầm lấy xẻng.

“Gần mười hai giờ rồi, lão Hồ, chuẩn bị một chút đi, chúng ta phải xuất phát rồi.” Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng mang theo một món trang bị của mình.

Rất nhanh, nửa đêm mười hai giờ.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người theo hẹn, đến cửa tiệm đồ cổ của Trương Thiên.

“Đệt mẹ nó, đùa Bàn gia đấy à?

Sao không có ai?” “Chờ đấy, Bàn gia gõ cửa.” Bàn Tử thấy xung quanh không có ai, lại còn tối om nữa, nhất thời nóng máu lên.

Bắt đầu gõ cửa nhà Trương Thiên.

Bản thân Trương Thiên đang tu luyện say sưa, đã tu luyện đến trung kỳ, đã vận chuyển Nguyên khí rồi.

Đáng tiếc, bị tiếng gõ cửa này làm gián đoạn.

“Thằng nào khôn thế, nửa đêm gõ cửa.” Trương Thiên lẩm bẩm trong lòng một tiếng, lập tức nhíu mày.

“Chết tiệt, hình như mình quên mất, tối nay đi mộ!” Trong lòng kinh hãi, Trương Thiên vội vàng sắp xếp lại trang bị.

Vốn định tối nghiên cứu thanh đao, nhưng bây giờ xem ra cứ mang theo đã.

Trương Thiên mang tất cả trang bị vừa mua lên, sau đó mới vội vàng ra cửa.

Bố hắn, thường không quản Trương Thiên, còn mẹ hắn, Trương Thiên lẻn ra ngoài mấy ngày chắc không sao.

“Mẹ kiếp, không ra nữa, Bàn gia đạp cửa đấy.” Bàn Tử nhổ nước bọt, định đạp cửa nhà Trương Thiên ra.

“Ông ông...” Đúng lúc này, trong gara truyền đến âm thanh.

Ngay sau đó, một chiếc xe địa hình được Trương Thiên lái ra.

“Bàn Tử, muốn đạp cửa nhà ai?” Trên mặt Trương Thiên mang theo ý trêu chọc.

Mặt Bàn Tử lập tức như trăm hoa đua nở.

“He he, đạp cửa nhà ai, đương nhiên là đạp cửa nhà tôi rồi.” “Mà nói, tiểu Trương gia, sao cậu lại chậm thế chứ.” Bàn Tử cười tủm tỉm, gãi gãi đầu.

Hồ Bát Nhất đứng một bên nhìn xe của Trương Thiên.

Chiếc này còn ngầu hơn xe quân sự nhiều.

“Ngủ quên mất, xin lỗi.” “Thôi được rồi, lên xe đi, chúng ta xuất phát trước, trên đường nói chuyện, lão Hồ, cậu ngồi ghế phụ lái.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Ấy, Bàn gia tôi say xe, tôi ngồi ghế phụ lái đi.” Bàn Tử cười hì hì, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đồng thời lườm gã một cái.

“Tiểu Trương gia có thể tìm tôi có việc, cậu chịu thiệt thòi một chút đi.” Hồ Bát Nhất nói, hắn rất thông minh, lập tức đoán ra tâm tư của Trương Thiên.

Bàn Tử lúc này mới cười ngượng ngùng.

“He he, đùa chút thôi mà, đi, xuất phát.” Bàn Tử nói, đứng dậy ngồi vào hàng ghế sau, còn Hồ Bát Nhất thì ngồi vào ghế phụ lái.

Chiếc xe rất nhanh rời khỏi tiệm đồ cổ của Trương Thiên.Trên đường, Hồ Bát Nhất nhìn tấm bản đồ Hàng Thành trong tay.

Ánh mắt hắn không khỏi rơi vào một dãy núi ở Hàng Thành.

“Tiểu Trương gia, nơi chúng ta muốn đến, hẳn là chỗ này phải không?” Hồ Bát Nhất chỉ vào một nơi long mạch trên bản đồ.

Trương Thiên cười thầm, quả nhiên, ánh mắt của hắn không sai, năng lực của Hồ Bát Nhất, mạnh hơn hắn tưởng.

Trước đây, khi Trương Thiên tìm long mạch, cũng rất khó khăn, thậm chí, có lúc, còn tìm sai.

Nhưng, Hồ Bát Nhất lại nhanh chóng tìm thấy vị trí long mạch.

Rõ ràng, Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật của hắn vẫn hữu dụng.

“Đúng, lần này chúng ta đi đến dãy núi ở Hàng Thành này, ở đây có một ngôi đại mộ!” Trương Thiên vừa lái xe vừa nói.

Trương Thiên muốn xác định, mình phải đến sớm hơn Ngô Tà và bọn họ.

Nếu vậy, cái chuông đồng kia mới có khả năng rơi vào tay mình.

Nếu Hạo Thiên Chân đến trước, thì tên Hàm thiếu kia nói không chừng sẽ lại đập vỡ chuông đồng.

“Lão Hồ, hai người xem thế nào vậy chứ, cái này, chẳng phải là tranh sơn thủy sao?” Vương Bàn Tử ghé đầu qua, vẻ mặt tò mò.

“Bàn Tử, cậu xem, dãy núi này có phải nằm giữa các đỉnh núi không?” “Trên có suối trong, dưới có mạch núi, giống như vùng Cửu Long bàn cứ, xung quanh có bốn ngọn núi bao quanh, có thể chia thành Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ bốn đại thánh thú hộ pháp.” “Mà phía dưới dãy núi, lại dẫn vào một con sông, điều này rất vi diệu, con sông này giống như gân rồng, không ngừng đưa máu vào long mạch.” “Tục ngữ nói, hạp, là nơi mạch núi đứt đoạn, thu lại tinh tế, long mạch đi qua giữa, gọi là quá hạp.” Hồ Bát Nhất thao thao bất tuyệt nói.

Trực tiếp khiến Bàn Tử ngây người.

“À, thôi thôi, Bàn gia tôi chỉ đi đào mộ thôi, mấy chuyện khác Bàn gia tôi không quản, không quản!” Bàn Tử vội vàng xua tay.

Đến lúc đó, mình ngồi xe mà không có vận khí, nghe Hồ Bát Nhất nói long mạch mà bị nói xui, thì coi như chết tiệt.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cũng không nói nhiều, mà là nhìn bản đồ.

Trương Thiên đối với Hồ Bát Nhất vẫn khá là tán thưởng.

Dù sao, thuật pháp của hắn cho dù chưa đại thành, ánh mắt đã độc đáo như vậy rồi, nếu đại thành, thì thực lực tuyệt đối rất mạnh.

“Tiểu Trương gia, long mạch này rõ ràng như vậy, người tinh mắt nhìn một cái là có thể thấy.” “Bây giờ chúng ta đi, chẳng phải là bị bỏ lại phía sau rồi sao?” Hồ Bát Nhất chậm rãi lên tiếng, trong giọng nói mang theo nghi hoặc.

Trương Thiên gật đầu.

“Tuy nói vậy, nhưng, không đi xem thì làm sao mà biết được chứ?” “Hơn nữa, đây là một đại mộ, cho dù có người đi, khả năng lấy

được đồ vật cũng rất nhỏ.” Trương Thiên nói.

Theo nguyên tác, bên trong hẳn cũng có một Bàn Tử, và một đoàn đạo mộ.

Nhưng, Trương Thiên không rõ hai thế giới hợp nhất rồi, liệu có còn cốt truyện tương tự hay không.

Đồng thời, bên trong cũng là mộ trong mộ trong truyền thuyết, một ngôi mộ, được xây trên một ngôi mộ khác.

Tính chất của nó không hề tầm thường.

“Xem ra, chúng ta chỉ có thể đi thử vận may thôi.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Hắn nhìn về phía Trương Thiên.

“Tiểu Trương gia, cậu lái xe cũng mệt rồi, hay là nghỉ ngơi một chút, tôi và Bàn Tử thay phiên lái.” Hồ Bát Nhất nói, lời này đúng ý Trương Thiên.

Hắn đang nghĩ làm sao để tu luyện công pháp đây, bây giờ thì có cơ hội rồi.

Ngay sau đó, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đổi chỗ ngồi, Hồ Bát Nhất lái xe, còn Trương Thiên thì nhắm mắt bắt đầu tu luyện công pháp của mình.

Cứ như vậy, một đêm trôi qua.

Dãy núi Hàng Thành, cách Bắc Ly Thành vẫn khá xa, cho nên, suốt đường đi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người đều không nghỉ ngơi.

“Tiểu Trương gia đúng là, nói bảo cậu ấy nghỉ ngơi một chút, cậu ấy lại trực tiếp làm Bàn gia tôi ngủ luôn.” Bàn Tử nhìn Trương Thiên nhắm mắt ngủ say, gã lập tức cạn lời.

Vốn dĩ là ba người cùng làm, bây giờ thì hay rồi, đến lượt hai

người bọn họ phải làm.

Mà Trương Thiên trong thời gian này, cũng thu được lợi ích không nhỏ, công pháp này cứ như là được đo ni đóng giày cho Trương Thiên vậy, chỉ một đêm, Quy Tức Thuật của Trương Thiên đã trực tiếp đạt trung kỳ viên mãn.

Trong cơ thể cũng đã có một lượng Nguyên khí nhất định.

Nhưng vẫn còn khá ít.

Đồng thời Trương Thiên cảm thấy, khí lực của mình lớn hơn rất nhiều.

Có sức lực dùng mãi không hết.

Chương 12

Trương Thiên chậm rãi mở mắt, bây giờ đã là bảy giờ sáng.

Xe đã chạy suốt một đêm.

Bây giờ đã sớm ra khỏi Bắc Ly Thành.

Đang chạy trên một con đường nhỏ.

Theo bản đồ mà nói, Trương Thiên và bọn họ, còn khoảng sáu tiếng nữa là có thể đến đích.

Trương Thiên không cần đi tìm Lý thúc và những người khác, cho nên, tốc độ của bọn họ tương đối mà nói thì nhanh hơn.

Trương Thiên lấy đồ trong túi của mình ra.

Nghĩ nghĩ rồi nói.

"Lão Hồ, lát nữa xe dừng lại trên núi một chút, chúng ta đi bắt một ít động vật như rắn, gà." Trương Thiên nói.

Hai tên kia đều có chút không hiểu.

"Tiểu Trương gia, bắt mấy thứ đó làm gì?

Ghê tởm chết đi được." Bàn Tử hơi nhíu mày.

Gà thì còn đỡ, nhưng rắn, Bàn Tử thì hơi sợ rồi.

"Có ích đấy." Trương Thiên nói xong, Bàn Tử cũng không nói thêm gì, hai người gật đầu.

Sau đó, khi đi qua một thôn làng, Trương Thiên xuống mua một con gà, mua một con chó, rắn thì tiện tay bắt.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mấy người lại lần nữa xuất phát.Mà tại hiện trường, trong phòng

xét xử. 【Sắp rồi, cuối cùng cũng đến rồi sao?

Đạo mộ hả, chết tiệt kích động quá. 】 【Mà nói, tiểu Trương gia mua mấy thứ này làm gì?

Không lẽ thật sự có gì đặc biệt sao. 】 【Tiểu Trương gia bí ẩn quá, cảm giác hắn cái gì cũng biết. 】 【Còn có Hồ Bát Nhất kia, chết tiệt, phong thủy long mạch nói một tràng nghe cứ như thật. 】 Dưới đài đã ồn ào một mảnh.

Là những thanh niên thời đại mới.

Bọn họ nào đã từng thấy loại cảnh tượng này.

Đặc biệt là những lời của Hồ Bát Nhất kia.

Càng khiến vô số người da đầu tê dại.

Nếu không phải đã tiếp nhận tư tưởng khoa học ăn sâu bén rễ, bọn họ thậm chí còn cho rằng, cái này có phải là thật rồi không.

Ánh mắt Trần Hề nhìn về phía một người đàn ông khác trên bàn xét xử.

Cô nhìn Hồ Bát Nhất, cứ như muốn nhìn thấu Hồ Bát Nhất vậy.

Người đàn ông này, mặc dù lớn tuổi hơn cả ông nội cô, nhưng người ta lại sống thọ hơn ông nội cô nhiều.

Đây chẳng lẽ là người xấu sống lâu?

"Hắn hiểu nhiều thứ như vậy, lẽ nào còn bị chúng ta bắt được sao?" Trần Hề hơi nhíu mày.

Cô cảm thấy có chút bất thường, nếu Trương Thiên và bọn họ, thật sự là loại ẩn sĩ cao nhân.

Thì khả năng bị bắt là rất thấp.

"Lẽ nào, bọn họ là cố ý sao?

Nhưng tại sao lại vậy?" Trần Hề rất thông minh, trực tiếp đoán ra điều gì đó.

Nhưng, nghĩ đến cái chết của ông nội và cha mình, cô lại kìm nén những nghi vấn đó xuống.

Cô muốn thấy, bọn họ đã hại chết ông nội như thế nào.

Những văn vật kia, lại đi đâu rồi.Trong màn hình.

"Tiểu Trương gia, Bàn gia tôi thật sự chịu cậu luôn, cậu bắt gà thì bắt gà đi, nhưng cậu bắt rắn làm gì chứ." Bàn Tử vẻ mặt cạn lời, nhìn con rắn trong lồng, sắc mặt gã càng thêm tái nhợt.

"Không sao, chỉ có chút tác dụng thôi mà." Trương Thiên cười cười nói, đồng thời, ánh mắt hắn nhìn về phía cây tàn kiếm mình thu được trước đó.

Khi Trương Thiên thực sự, nghiêm túc xem xét cây tàn kiếm này.

Hắn mới phát hiện, cây tàn kiếm này, có lẽ còn lợi hại hơn hắn tưởng tượng một chút.

Trên tàn kiếm, Trương Thiên loáng thoáng vẫn có thể nhìn thấy hoa văn, hơn nữa những hoa văn đó hẳn là được khắc lên.

So với gọi là hoa văn, thì gọi là minh văn sẽ sát hơn.

Nhìn Trương Thiên xem xét cây tàn kiếm rách nát trong tay, Bàn Tử hơi nhíu mày.

"Tiểu Trương gia, cậu sẽ không định lấy thứ này đi chém nữ quỷ chứ?" "Cái này không chém được đâu, sẽ vỡ mất, một đao chí mạng 999." Bàn Tử trêu chọc.

Mà Hồ Bát Nhất nhìn tàn kiếm, lại hơi nhíu mày, cảm thấy có chút bất thường.Hồ Bát Nhất nhìn qua gương chiếu hậu, thấy cây tàn kiếm trong tay Trương Thiên.

Trong lòng có chút kinh ngạc, còn có chút tò mò.

“Tiểu Trương gia, thứ này, tôi có thể cảm nhận được, rất bất thường, có phải là pháp khí gì đó cậu nói không?” Hồ Bát Nhất hỏi, giọng nói khẽ khàng.

Trương Thiên gật đầu, trong mắt càng lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn biết đây là pháp khí, là vì dị năng thiên phú của hắn.

Nhưng, trên thế giới này, hình như cũng có rất nhiều người có thể nhìn ra.

Giống như Giải Vũ Thần đã gặp trước đó, hắn ta vừa nhìn đã nhận ra cái rìu nhỏ kia.

Nhưng, hắn ta lại làm sao nhìn ra được, lẽ nào giống mình, cũng có dị năng thiên phú?

Rõ ràng là không thể nào.

Trương Thiên hơi gật đầu.

“Ừm, đây chính là một loại pháp khí tôi đã nói trước đó, nó có thể xua tà, chém hồn.” “Đừng thấy vẻ ngoài nó có hơi tồi tàn, nhưng đối mặt với tà vật, sức mạnh tuyệt đối không thể xem nhẹ.” Trương Thiên nói.

Bàn Tử cứ như phát hiện ra tân đại lục vậy.

Hai mắt nhìn chằm chằm vào tàn kiếm của Trương Thiên.

“Tiểu Trương gia, mau cho Bàn gia tôi xem với, thứ này lạ quá.” “Để Bàn gia tôi cũng mở rộng tầm mắt chút.” Bàn Tử nói, mắt sáng rực lên.

“Đừng làm hỏng đấy.” Trương Thiên đưa kiếm cho Bàn Tử, ánh mắt thì nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Cậu làm sao có thể cảm nhận được cây tàn kiếm này bất thường vậy?” Trương Thiên không nhịn được hỏi.

Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ rồi nói.

“Có lẽ là giác quan thứ sáu, tôi đã học sách của ông nội, đối với một số thứ, sẽ có một cảm giác đặc biệt, giống như thanh kiếm này.” “Tôi có thể cảm nhận được, trên đó có sát khí, và cả tà khí.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng hiểu rồi.

Giống như loại người như bọn họ, đã học qua thuật pháp, hoặc là thường xuyên tiếp xúc với bảo vật.

Đều sẽ sản sinh một loại giác quan thứ sáu, rất mẫn cảm với loại đồ vật này.

Giống như Hạo Thiên Chân trước đó.

Mình còn chưa phát giác ra ngọc bội, nhưng Ngô Tà lại ở ngoài cửa đã phát giác ra rồi.

Rõ ràng, Hạo Thiên Chân cũng có năng lực này, hơn nữa loại năng lực này của hắn hẳn là di truyền.

Rất mạnh, giác quan thứ sáu rất mạnh.

“Xem ra, thế giới này, nguy hiểm hơn mình nghĩ.” Trương Thiên thầm nghĩ, càng thêm cảnh giác một chút.

Nếu, những bảo vật này có người biết đến, thì điều đó có nghĩa là, rất có khả năng, có người cũng giống hắn, đang tu luyện.

Quy tắc rừng rậm tăm tối này, Trương Thiên quá rõ rồi.

Không thể lộ ra, cũng không thể quá kiêu ngạo.

“Chết tiệt, tiểu Trương gia, cái kiếm của cậu lởm quá, thứ này, cậu bảo tôi là nó có thể gọt khoai tây tôi còn không tin.” “Toàn là vết nứt thôi.” Bàn Tử ở một bên bất mãn la lên.

Trương Thiên: Cậu sủa cái gì đấy!

Mặc dù trong lòng bất mãn với việc Bàn Tử cứ làm ầm ĩ lên, nhưng Trương Thiên vẫn chậm rãi lấy kiếm về.

“Đã nói rồi, cây kiếm này, không phải để gọt khoai tây, mà là để chém thây ma, chém tà vật.” Trương Thiên nói, Bàn Tử bĩu môi.

Chương 13

“Xì, tà vật gì chứ, Bàn gia tôi mới không tin, nếu có nữ quỷ, Bàn gia tôi đã sớm không còn độc thân rồi.” Vương Bàn Tử nói, vẻ mặt khinh thường.

Chút nào cũng không sợ nữ quỷ, ngược lại gã thậm chí còn có chút mong đợi.

Trương Thiên: ...

Hồ Bát Nhất: ...

Cả hai người đều một trận cạn lời.

Có cách ví von như vậy à?

Chú, cậu hẹn hò với nữ quỷ à?

“Bàn Tử, cẩn thận vạ từ miệng mà ra.” Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu, trước đó hắn cũng không tin.

Nhưng Trương Thiên cho quá nhiều, hắn tin rồi.

Bàn Tử thấy cả hai người đều tin, gã cũng cạn lời.

“Chúng ta dù sao cũng là lớn lên dưới lá cờ đỏ, có thể bình thường một chút không, cùng tôi đọc thuộc lòng Thanh Niên Đại Học Tập đi.” Bàn Tử nói, tự mình đọc thuộc Đạo Đức Kinh.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đối với tên ngốc này, đã không muốn nói thêm gì nữa rồi.Lúc này, sau khi Trương Thiên xuất phát được một đêm, ngoài thành Bắc Ly Thành.

Hạo Thiên Chân, Hàm thiếu và những người khác đã lên xe địa hình.

“Hạo Thiên Chân, đại mộ lần này chúng ta đi, tuyệt đối bá đạo,

dựa theo cái gọi là phong thủy học thuyết, tuyệt đối là một đại mộ." Hàm thiếu lên tiếng nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Chúng ta tìm được Tam thúc trước, Tam thúc đang chờ chúng ta hội hợp." "Chúng ta tập hợp nhân lực, nhất định có thể tìm lại văn vật." Hạo Thiên Chân nói, tăng tốc ga.

Hàm thiếu gật đầu, càng thêm tập trung nhìn chằm chằm bản đồ trước mặt.

"Thiên Chân, cậu nói xem, mấy cái thuật phong thủy đó, có phải là thật không, nghe có vẻ cũng ma mị ghê." Hàm thiếu không khỏi hỏi.

"Không tin đồn, không truyền đồn." Hạo Thiên Chân xua tay, không nói thêm gì.

Mà khi bọn họ vừa mới xuất phát, phía Trương Thiên đây đã đến đích rồi.

Trước một khe núi rất lớn.

Trương Thiên và mấy người kia đậu xe địa hình rất xa, bọn họ mang đồ đi bộ đến.

"Tiểu Trương gia, tôi đã bảo rồi, có thể đừng tiết kiệm xăng như vậy không?

Đậu chiếc xe địa hình cách đây hai cây số, Bàn gia tôi là người đầu tiên bái phục." Vương Khải Toàn ở một bên thao thao bất tuyệt nói.

Gã đeo một cái ba lô lớn.

Trên chiếc ba lô leo núi lớn, treo xẻng sắt, cuốc sắt, và rất nhiều loại vũ khí khác.

Trương Thiên thậm chí còn thấy cả hoàng phù.

“Tiểu Trương gia hẳn là sợ người khác phát hiện chúng ta vào mộ, cho nên mới đậu xe xa một chút.” “Vì sự an toàn của chúng ta mà nghĩ.” Hồ Bát Nhất nói, tư tưởng của hắn ngược lại cũng gần giống Trương Thiên.

Hơn nữa hắn càng tiếp xúc với Trương Thiên, Hồ Bát Nhất càng phát hiện, Trương Thiên là loại người tâm tư cẩn mật.

Hơn nữa, con người cũng không tệ, ít nhất phong cách làm việc của hắn rất hợp ý hắn.

Trương Thiên gật đầu.

“Tôi dám khẳng định, ngôi mộ này, tuyệt đối sẽ còn có người đến, cho nên, chúng ta cố gắng che giấu mình.” “Nếu vậy, bọn họ cho dù đến rồi, cũng không biết, là chúng ta đến trước.” Trương Thiên nói, Bàn Tử lúc này mới vỡ lẽ.

“Biết thế, Bàn gia tôi đã không mang nhiều đồ như vậy, tôi còn mang cả xẻng Lạc Dương nữa.” Vương Bàn Tử nói, Trương Thiên lườm gã một cái, đạo mộ, đâu phải ngày nào cũng đào hố, Bàn Tử này mang xẻng làm gì?

Suốt đường đi, có Bàn Tử, ngược lại cũng vui vẻ hơn một chút.Rất nhanh, trước khe núi.

Đây là một khe núi lớn, mà phía trước lại có một cái hồ lớn.

Phía trên hồ, chính là vị trí cổ mộ.

Trương Thiên phóng tầm mắt nhìn.

Phía trước hồ, còn có một bến đò.

Rõ ràng, là hai tên xui xẻo trong cốt truyện gốc.

Ban đầu hai tên đó định giết người cướp của, nhưng, không ngờ lại tự mình chết trước.

Điều này cũng đã gây ra một trò cười lớn.

Trương Thiên lại lần nữa nhìn thấy hai người này, ngược lại không hiểu sao lại cảm thấy tâm trạng vui vẻ.

Ít nhất, có người dẫn mình qua sông chứ?

Bọn họ vào đó sau, nếu chết rồi, thì Ngô Tà và bọn họ muốn qua sông cũng khó.

"Chết tiệt, đúng là thần kỳ, cái chỗ quỷ quái này mà còn có người lập bến đò, Bàn gia tôi đúng là sống lâu mới thấy." Bàn Tử nhìn bến đò, hớn hở chạy qua.

Hồ Bát Nhất cũng có chút kinh ngạc.

"Cái này rất bình thường, nơi nào có người là có giang hồ, hơn nữa, bọn họ cũng biết bên trong có cổ mộ, cho nên, bình thường sẽ đưa một số nhà thám hiểm vào." Trương Thiên khẽ nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Hắn phát hiện, Trương Thiên dường như hiểu biết hơn bọn họ.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất có một cảm giác khó nắm bắt.

Rất kì lạ.

Đến bến đò.

Ở đây đứng hai người, một người tóc hơi bạc, còn hơi vàng.

Trông cứ như là thận yếu vậy.

Mà một người khác, thì là một chú trung niên.

Trông mắt la mày lén, hơn nữa Trương Thiên từ trán hắn nhìn ra một tia tướng dữ.

Thấy Bàn Tử chạy qua, trong số đó một người trung niên vội vàng đứng dậy.

“Có khách rồi!” Nói rồi, hắn trực tiếp đón lên.

Trên mặt cũng mang theo nụ cười.Người đàn ông trông khoảng bốn năm mươi tuổi, khi cười có một cảm giác rất đặc biệt, cứ như một kẻ xấu, đột nhiên cười với bạn vậy.

Bàn Tử nhìn chú kia chạy tới, đôi mắt nhỏ đảo qua đảo lại.

“Chú ơi, chú đẹp trai thật đấy.” Bàn Tử cười hì hì, chú kia cười cười, có chút không hiểu mô tê gì.

“Đều là cha mẹ sinh ra, có gì mà đẹp trai hay không đẹp trai chứ.” Chú kia cười cười, sau đó nhìn về phía Trương Thiên và những người bên cạnh.

Đặc biệt là nhìn thấy vòng tay kim cương trên cổ tay Trương Thiên, và toàn thân trang phục của Trương Thiên.

Hắn mi mày không động thần sắc mà khẽ động một cái.

Hắn ở đây, lôi kéo khách, cũng lôi kéo mấy chục người rồi, nhưng, người ăn mặc như Trương Thiên thì không có mấy ai.

Chắc chắn là đại gia!

“Mấy vị đây là?” Chú trung niên nói, Trương Thiên cười cười với chú ấy.

“Chú, chúng tôi muốn qua sông, vào trong ngọn núi kia, chú thấy thế nào?” “Đương nhiên chúng tôi cũng sẽ trả thù lao xứng đáng.” Trương Thiên nói, chú ấy càng thêm vẻ mặt nghiêm túc.

Hồ Bát Nhất thì từ trong túi lấy ra một cái la bàn.

Hắn cẩn thận nhìn trên la bàn.

“Cửu Long Thiền Sơn, Khai Sơn Long Tích, một vùng đất phong thủy tốt như vậy, nhất định có một ngôi đại mộ.” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, hắn đứng bên bờ sông, nhìn dòng sông trong vắt, lại có chút kích

động.

“Ngọn núi này rất hiểm ác, theo truyền thuyết, chỉ cần người nào vào đó, không một ai có thể ra được, tất cả đều chết ở bên trong.” “Từng có rất nhiều người thử đi vào, đều không còn thấy bóng dáng nữa.” Người đàn ông trung niên nói, Bàn Tử lại có chút kích động.

“Ý chú là, không thể vào được nữa sao?” Bàn Tử mở to mắt hết cỡ.

“Vị đại gia này, tôi đâu có nói vậy, tuy khe núi này, truyền thuyết là vào rồi thì không ra được nữa, nhưng có một người lại là ngoại lệ.” “Nghe nói, hắn ta là từ trong đống xác chết bò ra, trên người có âm khí cực mạnh, chỉ có hắn ta mới có thể vào rồi thuận lợi ra được.” Chú ấy nói, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông trung niên tóc bạc ở một bên.

Người đàn ông tỏ vẻ lạnh nhạt, trông cứ như một người quái dị.

Trương Thiên nhìn hắn, cây tàn kiếm trong ba lô cư nhiên có chút run rẩy.

Hơn nữa bên cạnh cũng có một cảm giác lạnh lẽo âm u.

“Chắc hẳn, đây chính là âm khí trong truyền thuyết rồi.” Trương Thiên nhìn người đàn ông, trong lòng ngược lại thêm vài phần tò mò.

Gã này, quanh năm ra vào trong mộ, trên người sớm đã nhiễm âm khí.

Điều này là không thể tránh khỏi.

“Ấy?

Chương 14

Tiểu Trương gia, cậu có phát hiện ra không, đứng cạnh gã này, thì thấy mát mẻ hơn." "He, cái này mà là mùa hè, thì quạt còn chẳng cần dùng!" Bàn Tử ở một bên cười, đôi mắt càng tò mò đánh giá người đàn ông trước mặt.

Đây chẳng phải là điều hòa thiên nhiên sống động sao.

"Thế nào, các vị đại gia, nếu vào núi, năm trăm tệ." Chú trung niên kia coi như là hét giá trên trời.

"Mẹ nó, chú chỉ là một người lái đò thôi mà, đã năm trăm tệ rồi?

Mơ à!

Bàn gia tôi, cho dù có bơi cũng bơi qua được." Vương Bàn Tử vừa nghe thấy thì nóng ruột.

Gã một năm bán băng đĩa, cũng được bao nhiêu tiền đâu.

Hắn mở miệng ra đã là năm trăm tệ?

"Người lái đò, lấy mạng đổi tiền, số tiền này, không lỗ, tôi trả." Trương Thiên ngược lại không nói nhiều, trực tiếp lên tiếng.

Chú trung niên tán thưởng nhìn Trương Thiên một cái.

"Đa tạ vị đại gia này thông cảm, chúng tôi đều là những người đi trên đầu lưỡi đao, chỉ cần ngài tin tưởng chúng tôi, chúng tôi có thể đưa các ngài đến nơi an toàn." Nói rồi, hắn ta hầu như vỗ ngực.

"Xì, nếu không phải tiểu Trương gia trả tiền, Bàn gia tôi mới không tiêu tiền oan đâu." Vương Bàn Tử vẫn có chút xót ruột.

Trong lòng Hồ Bát Nhất cũng có chút chảy máu, dù sao tiền hưu trí của hắn cũng không được năm trăm tệ mà.Ngay sau đó, sau khi trả

tiền, chú trung niên, và cả chú tóc bạc kia chào hỏi Trương Thiên mấy người lên thuyền.

Mấy người thuận lợi lên thuyền, còn Trương Thiên và những người khác ngồi ở mũi thuyền.

Hai chú kia thì ở đuôi thuyền chèo giúp mấy người.

"Các vị đại gia, các ngài có thể không biết, chỗ này đây, nghe nói là một vương hầu tướng tướng mộ huyệt, bảo vật ở đó nhiều lắm." "Ngay cả chuyên gia cũng đã dẫn đến không dưới ba đợt, đáng tiếc là, những người vào được mà ra được thì đếm trên đầu ngón tay." Chú ấy ở phía sau giảng giải.

"Tiểu Trương gia, đây là một vùng đất phong thủy cực tốt, nhưng, đã có người đến rồi, chẳng phải là..." Hồ Bát Nhất giọng không lớn.

"Không sao." "Tuy có người đến rồi, nhưng có lấy được bảo vật hay không vẫn là chuyện khác." Trương Thiên nói.

Trong lòng vẫn rất tự tin.

Thuyền theo dòng sông một đường tiến về phía trước.

Dần dần, dòng sông trở nên hẹp hơn, xung quanh cũng xuất hiện rất nhiều vách đá dựng đứng.

Chiếc thuyền nhỏ giống như một con thuyền cô độc, di chuyển trên những vách đá sừng sững này.

Dần dần dòng sông càng lúc càng hẹp.

Đồng thời, xung quanh cũng bắt đầu có thêm một cảm giác âm u.

"Tiểu Trương gia, sắp vào động rồi, cẩn thận một chút." Hồ Bát Nhất ở một bên nhắc nhở.

Mà giọng nói của hắn, vừa vặn bị hai tên chèo thuyền phía sau nghe thấy.

Hai người đảo mắt một vòng, khóe miệng càng mở rộng nụ cười.

“Không sao, toàn là chuyện nhỏ thôi.” Trương Thiên xua tay, không hề để tâm đến điều này.

Hắn chậm rãi lấy đồ từ trong ba lô ra.

“Chết tiệt, tiểu Trương gia, sao cậu lại mang thứ này theo?

Trách không được cái ba lô của cậu lớn thế.” Bàn Tử nhìn những thứ Trương Thiên móc ra từ trong ba lô, lập tức ngây người.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng một trận chấn kinh.

Chỉ thấy, Trương Thiên chậm rãi từ bên trong móc ra gà mái, rắn, và cả chó.

Ba lô leo núi của Trương Thiên gần một mét, thuộc loại lớn, bên trong có thể đựng được cũng là bình thường.

“Tiểu Trương gia, cậu đây là?” Hồ Bát Nhất vừa mới ra xã hội, lại thêm, rất nhiều chuyện hắn đều không rõ, cho nên hỏi.

“Máu gà, hòa âm dương; máu chó dương khí vượng; máu rắn âm khí nặng.” “Lát nữa tôi sẽ đổ những loại máu này vào bát, mỗi người chúng ta một ngụm, uống vào.” Trương Thiên nói, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều ngây người.

“Mẹ ơi, tiểu Trương gia, tôi đã nói rồi, Bàn gia tôi không muốn chết đâu, hay là để bọn họ uống trước đi?” Bàn Tử nhìn hai ông lão phía sau.

Hồ Bát Nhất cũng có chút do dự.

Dù sao thân phận của Trương Thiên, bọn họ không rõ lắm, lại thêm tình bạn với hắn cũng không sâu.

Việc mạo hiểm uống máu thế này, nói thật, người bình thường đều sẽ không làm.

Trương Thiên thấy vậy, cũng không nói thêm gì.

Lát nữa tự nhiên sẽ cầu xin mình uống thôi.

Trương Thiên lấy cái bát cổ ra.

Máu đổ vào bát, trên thứ máu đỏ tươi đó Trương Thiên có thể cảm nhận được từng trận âm khí.

"Tả Hiền Vương này rốt cuộc mắc bệnh gì, cư nhiên phải uống máu người mới trị bệnh được." Trương Thiên trong lòng đối với Tả Hiền Vương có chút tò mò.

Theo giải thích của vật phẩm này, Trương Thiên chỉ cần uống vào, thì trong ba ngày, hẳn là sẽ mang theo thi khí.

Đến lúc đó thăm mộ sẽ càng đơn giản hơn.

Trong mộ huyệt nguy hiểm, đa số đều là người chết, Trương Thiên uống xong thì coi như là đồng loại rồi.

Thấy Trương Thiên uống xong.

Bàn Tử bĩu môi lắc đầu.

"Tiểu Trương gia, mùi vị thế nào?" "Có phải có một mùi hương thiếu nữ không?" Bàn Tử cười hì hì.

"Mùi tanh thối!" Trương Thiên vừa nói xong, dưới nước đột nhiên truyền ra âm thanh.

Là một thứ gì đó đang di chuyển.

Hồ Bát Nhất lập tức cảnh giác.

Ngay cả Bàn Tử cũng ngậm miệng lại.

Phía sau, hai người trung niên khóe miệng mở rộng, bọn họ âm thầm lặn xuống đáy nước, định ra tay với Trương Thiên và những người khác.

“Tiểu Trương gia, lão Hồ, tiếng gì vậy?” Bàn Tử vẻ mặt sợ hãi.

Ôm một thanh đại đao.

“Dưới nước có thứ gì đó!” Trương Thiên chậm rãi lên tiếng.

Trong làn nước đen như mực, lúc này dường như có thứ gì đó đang bơi lội.

Giống như từng con cá nhỏ, bơi lội trong dòng suối.

Trong chớp mắt, lòng mọi người cũng trở nên cảnh giác. "Cái... cái quái gì thế này?" Bàn Tử nghe động tĩnh dưới nước, tim đã đập thình thịch.

Trương Thiên nói: "Tôi bắt một con xem sao." Trương Thiên vừa nói vừa định dùng tàn kiếm bắt lấy, dù sao thì đây cũng là sự liên kết giữa hai thế giới, hắn cũng không biết thi miết trong cốt truyện có xuất hiện hay không. "Cẩn thận, bên trong có nguy hiểm." Hồ Bát Nhất rất cảnh giác và cẩn thận, hắn khẽ nhíu mày.

Trương Thiên khoát tay, ra hiệu hai người không cần căng thẳng.

Hắn vừa mới uống máu, nếu là thi miết thì sẽ không tấn công hắn.

Nhưng nếu là thứ khác thì chưa chắc.Trương Thiên cầm chặt thanh tàn kiếm trong tay.

Đợi khi cái bóng bên trong dần rõ ràng, hắn đột nhiên vung tay đập mạnh một cái.

Ngay sau đó, cùng với sự rung chuyển của mặt nước, một con rắn màu xanh lục bị Trương Thiên kéo lên thuyền.

Nhìn thứ trên thuyền, nhất thời, không chỉ Trương Thiên mà cả Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều ngẩn người."Không đúng, không đúng, không phải là thi miết sao?" Trương Thiên trong lòng giật mình.

Nếu không phải thi miết thì mình phải đi đâu mà tìm?"Ối trời, suýt

nữa làm Bàn gia tôi rớt quai hàm rồi.

Tiểu Trương gia, thanh kiếm rách nát của cậu nhìn ghê gớm thật đấy." Bàn Tử mắt sáng rực nhìn thanh tàn kiếm trong tay Trương Thiên, giờ gã mới thật sự hiểu ra, tàn kiếm còn mạnh hơn gã tưởng.

Hơn nữa, thứ này nhìn thì rách nát, nhưng lại chém chết được một con rắn chỉ bằng một nhát."Con rắn này, sao lại có hình dáng quái dị thế nhỉ." Nhìn con rắn, Hồ Bát Nhất trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Ngay cả Trương Thiên cũng không nhận ra con rắn này.

Chỉ thấy, toàn thân con rắn có màu xanh đen, rất thô, rất dài.

Hơn nữa, dù Trương Thiên đã chém đứt nó, nhưng cơ thể vẫn còn đang ngọ nguậy.

Dưới đất toàn là dịch thể màu xanh lục."Đây chắc là thi xà." Trương Thiên phỏng đoán."Tiểu Trương gia, đừng đùa chứ, thi miết trong truyền thuyết thì Bàn gia tôi biết, nhưng cái thi xà này thì Bàn gia tôi chưa từng nghe nói đến bao giờ." "Tiểu Trương gia, tôi có một suy đoán táo bạo." Bàn Tử cười hì hì nói. "Cái gì?" "Có khi nào con rắn này bị 'cắm sừng' nên mới xanh lét như vậy không?" Bàn Tử cười hắc hắc.Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhất thời cạn lời. "Mấy con rắn này chắc sống quanh thi thể, ăn thịt thối mà sống." "Thứ này rất kỳ lạ, tôi cũng không có định nghĩa rõ ràng về nó." Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Chương 15

Hắn cũng không hiểu rõ về thứ này."Ối trời, thối quá, thứ này bắt đầu thối rữa rồi." Bàn Tử bịt mũi, chỗ con rắn đã chảy ra dịch thể màu xanh lục.

Đồng thời còn có mùi thối.

Từ lúc giết chết đến giờ cũng chỉ mới mười mấy giây thôi."Xoạt xoạt." Dưới nước vẫn còn một đàn bóng đen lớn không ngừng bơi lượn xung quanh.

Những cái bóng đó di chuyển cực nhanh.

Ngay lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên quay đầu lại.

Giờ phút này, họ mới kinh hãi phát hiện, hai người đàn ông trung niên vốn ngồi ở đuôi thuyền đã biến mất.

Xung quanh trống rỗng, trông có vẻ hơi quỷ dị."Hai người đó đâu rồi?

Bị rắn ăn à?" Bàn Tử kinh ngạc ra mặt, tay nắm chặt đại đao hơn."Khi bọn họ kéo chúng ta vào, đã có ý đồ xấu rồi.

Sau khi chúng ta vào, bọn họ liền lặng lẽ lặn xuống sông, định ám toán chúng ta đến chết." "Giờ bầy rắn xuất hiện, khả năng cao là bọn họ đã tèo rồi." Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Hắn không hề tỏ ra chút bận tâm nào, cứ như đang nói về một chuyện bình thường."Tiểu Trương gia, sao chuyện này anh không nói sớm, thứ này làm tôi sợ chết khiếp!" Bàn Tử vỗ ngực, vẻ mặt hoảng hốt."Nói sớm thì chúng ta cũng đâu thể thuận lợi đến được đây, đừng sốt ruột." Trương Thiên nhẹ nhàng nói, Hồ Bát Nhất cảm thấy có gì đó không ổn."Tiểu Trương gia, nhìn vẻ mặt của anh, chẳng lẽ trước

đây anh từng đến đây rồi sao?" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

Dù sao thì, nếu một người chưa từng đến đây thì làm sao có thể nói "đừng sốt ruột" một cách thường xuyên như vậy?Trương Thiên mỉm cười, quả nhiên, Hồ Bát Nhất rất cẩn trọng. "Tôi chưa từng đến đây, nhưng tôi thường xem bản đồ cổ mộ, chỗ này chắc chỉ mới bắt đầu thôi." Trương Thiên nói xong, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất gật đầu, không nói thêm gì."Tôi đi chèo thuyền." Bàn Tử xung phong.

Gã sức lực lớn, một mình chèo hai mái chèo cũng không thành vấn đề."Mau nhìn, dưới nước có rung động!" Bàn Tử vừa chèo vừa kêu lên. "Đừng ồn ào." Hồ Bát Nhất vẻ mặt cảnh giác.Cái bóng lần này hoàn toàn khác với những cái trước.

Đó là những cái bóng đen hình tròn.

Chúng bơi lượn dưới nước.

Xung quanh đều là vách đá đen kịt, Trương Thiên biết, thi miết đã đến."Ong ong..." Đột nhiên, xung quanh, không biết từ đâu truyền đến tiếng chuông.

Âm thanh rất lớn, hơn nữa còn có một hiệu ứng gây ảo giác.

Bất chợt, ở bờ sông không xa, một bóng trắng xuất hiện.

Cái bóng đó đứng trên bờ, dưới nước không có bóng phản chiếu.

Nó giống như một bóng người đang lơ lửng."Mẹ kiếp, đúng là có nữ quỷ thật!" Nhìn thấy thứ này, Bàn Tử càng kinh hô một tiếng.

Trước khi vào, gã còn thề thốt rằng nếu có nữ quỷ thì sẽ có bạn gái.

Hảo gia hỏa, giờ thì cái thứ này thật sự xuất hiện rồi.

Bàn Tử giờ cũng không ra tay được nữa."Đừng nhìn!" "Bịt tai lại, âm thanh này không ổn!" Trương Thiên hét lên, Bàn Tử và Hồ Bát

Nhất cũng vội vàng bịt tai.

Có lẽ vì thi khí trên người, Trương Thiên hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Và nữ quỷ mà Bàn Tử nhìn thấy, trong mắt Trương Thiên, cũng chỉ là một bộ xương khô đặt trên bờ sông."Chẳng lẽ thứ đó đã phát huy tác dụng?" Trương Thiên nhìn cái bát trong tay.

May mà lúc đó hắn đã mua ngay cái bát này, nếu không thì thật sự rất khó vượt qua cửa ải này.

Trương Thiên đã uống máu, nhưng hai gã kia thì chưa.

Mắt Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bắt đầu tối sầm lại.Trong khung cảnh đó, thế giới của Bàn Tử hiện ra.

Lúc này, một mình Bàn Tử đứng trên thuyền, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất xung quanh đã biến mất. "Ối trời, lão Hồ, Tiểu Trương gia, chúng ta đừng đùa nữa, trò đùa này không nên chơi đâu." "Mặc dù Bàn gia tôi đã nói về chuyện bạn gái, nhưng con nữ quỷ này trông ghê quá đi mất!" Bàn Tử nhìn xung quanh, trán toàn mồ hôi lạnh.Lưng gã lạnh toát, Bàn Tử vội vàng nhìn ra sau, không có gì cả.

Khi gã quay đầu lại lần nữa, một người phụ nữ xương khô mặc áo trắng, tóc dài đen xõa trên vai đã đứng trước mặt gã.

Nhất thời, Bàn Tử trực tiếp ngã vật xuống đất, bò lổm ngổm rồi nhảy thẳng xuống sông.Hồ Bát Nhất cũng trong tình trạng tương tự, hai người gần như cùng lúc nhảy xuống sông.

Trương Thiên thấy vậy, cũng nhảy theo xuống sông, điên cuồng vỗ vào hai người họ.Khi hai người tỉnh lại, Trương Thiên ra hiệu cho họ bịt mũi, và xung quanh, những con thi miết màu đen đã đến gần mấy người họ.

Từng con thi miết cỡ lớn vây quanh mấy người, Trương Thiên ở

khá gần Hồ Bát Nhất, hắn cũng đã uống máu nên những con thi miết đó không dám tấn công.

Nhưng Bàn Tử thì khác, gã ở khá xa và còn ở ngay khu vực trung tâm.

Nhất thời, một con thi miết lớn đã quấn lấy Bàn Tử."Ôi ôi, mông tôi, cái mông của Bàn gia tôi!" Bàn Tử ôm mông, trực tiếp lao vọt lên khỏi mặt nước, còn Trương Thiên thì vội vàng đưa Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lên thuyền.Trương Thiên cầm tàn kiếm, vung một nhát vào thứ đang cắn trên mông Bàn Tử.

Khoảnh khắc tiếp theo, thứ đó rung lắc vài cái rồi cũng chịu ngoan ngoãn.

Nhìn kỹ lại, đó là một con thi miết khổng lồ.

Con thi miết này to bằng đầu Bàn Tử, răng nanh còn dài bằng nửa khuôn mặt.Bàn Tử ôm mông, vẫn còn đang chảy máu. "Chết tiệt, suýt nữa thì chữa khỏi bệnh trĩ của Bàn gia tôi rồi." Bàn Tử ôm mông, bị thương rồi mà vẫn không quên nói một câu tục tĩu.Trương Thiên thì nhìn chằm chằm vào con thi miết, mắt hắn sáng rực.

Quả nhiên, chính là con thi miết lớn đó.

Trên mông con thi miết, còn cắm một cái chuông đồng lớn từ thời Chiến Quốc trở về trước.

Thứ này, đúng là đồ tốt!

Trương Thiên đã mong muốn nó từ rất lâu rồi."Cái... cái này to thế á?" "Trên mông Bàn gia tôi mà lại có thể dính thứ to thế này sao?" "Lão Hồ, tôi tắt thở mất thôi." Bàn Tử nhìn con thi miết lớn trước mặt, vẫn còn chút kinh hồn chưa định.

Nhưng Bàn Tử này cũng tạm ổn, chuyện gì mà gã chưa từng thấy bao giờ, không hề có vẻ khẩn trương, hoảng loạn của Hàm

Thiếu.Trương Thiên và Hồ Bát Nhất không ai để ý đến Bàn Tử, Trương Thiên thì cẩn thận quan sát con thi miết.

Con thi miết vẫn còn sống, không bị Trương Thiên chém chết bằng một nhát.

Trên người nó có một vết nứt."Mau nhìn, trên mông nó hình như có thứ gì đó!" Bàn Tử vẻ mặt kích động. "Không phải mù đâu." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, hai người cùng nhìn vào mông con thi miết."Đây là thứ gì?

Tiểu Trương gia, mông thi miết mà có thể cắm vừa cái chuông lớn thế này sao?" Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày."Âm thanh vừa nãy chắc là từ đây phát ra, thực ra trong cái chuông này còn có một thứ khác." Trương Thiên nói, con thi miết khẽ lắc mông.

Cái chuông phát ra âm thanh chói tai.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vội vàng bịt tai lại.Lúc này, trong đầu Trương Thiên vang lên âm thanh. 【Vật phẩm: Niên đại, tiền kỳ Chiến Quốc, Trấn Hồn Chung!

Thượng phẩm pháp khí, vật này do thi miết và ngô công ngàn năm hợp thành, hai thứ thiếu một không được.】【Công năng vật phẩm: Mê hồn, trí huyễn, chiêu hồn.】【Giới thiệu công năng: Mê hồn, có thể tạm thời làm người ta thần hồn chấn động; Trí huyễn, có thể khiến người ta gặp ảo giác, thấy được thứ đáng sợ nhất trong lòng.】【Chiêu hồn, có thể triệu hồi oán niệm và hồn phách trên thi hài xung quanh!】 Từng dòng giới thiệu hiện lên trong đầu.

Mắt Trương Thiên sáng rực, thứ này ghê gớm thật.Sau đó hắn lại khẽ nhíu mày.

Thi miết và ngô công thiếu một không được.

Nhưng mà, thứ này, chẳng lẽ mình phải nuôi nó sao?

Nuôi một con thi miết trong tiệm đồ cổ, chắc chắn sẽ bị mẹ mắng chết!"Tiểu Trương gia, trong cái chuông này còn có thứ gì nữa sao?" Hồ Bát Nhất hơi kinh ngạc. "Ừm, nếu không nhầm thì trong chuông có một con ngô công ngàn năm, khi ngô công đói sẽ ăn thịt thi miết, còn thi miết thì ăn thịt thối mà sống." Trương Thiên nhẹ giọng nói."Ghê quá, Tiểu Trương gia, cậu nói thẳng xem thứ này đáng giá bao nhiêu đi." Bàn Tử lộ ra vẻ mặt ghét bỏ. "Bàn Tử không hiểu thì đừng nói lung tung, thứ này tuyệt đối là một thần vật." Hồ Bát Nhất tuy không hiểu thần vật là gì, nhưng nhìn vẻ mặt Trương Thiên thì biết, thứ này không hề tầm thường."Lão Hồ nói không sai, thứ này là thần vật, không thể định giá bằng tiền, hơn nữa, thứ này cũng không thể trưng bày ở bảo tàng, các cậu thấy sao?" Trương Thiên nói, hai người gật đầu.

Đặt một con thi miết trong bảo tàng, chỉ có kẻ ngốc mới làm."Hơn nữa, cái chuông này cũng không đáng tiền, cũng chẳng ai dám thu mua, vậy nên, tôi định nuôi thứ này." Trương Thiên nói, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều kinh ngạc nhìn Trương Thiên."Tiểu Trương gia, anh điên rồi à, nuôi cái thứ này?

Không lẽ là muốn khi mình chết đi, thi thể không bị lãng phí sao?" Bàn Tử vẻ mặt cạn lời, còn không hiểu nổi.Trương Thiên không nói nhiều, "Được rồi, lấy mấy sợi dây thừng, trói nó lại.

Tiện thể kiếm cái lồng bỏ vào, tôi sẽ mang về." Trương Thiên không hề do dự, trực tiếp ra lệnh.Hai người cũng không nói nhiều lời, thứ này nói là đồ cổ thì cũng đúng, nói không phải thì thật sự hơi khó nói, có chút cảm giác huyền bí.

Giao nộp cũng không có ý nghĩa lớn.

Giúp Trương Thiên bỏ thi miết vào ba lô, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.Lúc này, trong phòng thẩm phán. 【Chậc, con giáp xác trùng

to thật.】【Giáp xác trùng gì chứ, rõ ràng là thi miết!】【Ối trời, thi miết chẳng phải loại rất nhỏ, thậm chí còn không to bằng nắm tay sao?

Tại sao con thi miết này lại to thế!】【Thành tinh rồi à, còn nữa, ảo giác chúng ta vừa thấy có phải là thật không!】【Bỏ qua thi miết, vừa nãy tôi hình như thấy ma rồi!】【Thế giới này không lẽ thật sự có ma quỷ sao?

Khoan đã, đây chẳng phải thế giới của chúng ta sao?】 Nhất thời, tất cả mọi người đều chấn động.Không chỉ là con thi miết to hơn đầu người.

Mà cả ảo giác vừa nãy cũng được chiếu ra, càng khiến vô số người kinh hãi.

Cảnh Bàn Tử gặp ma vừa rồi, trực tiếp làm vô số trẻ nhỏ sợ đến phát khóc."Vừa nãy chắc là ảo giác, là âm thanh do cái chuông đó phát ra." Trần Hề lên tiếng.

Mọi người lúc này mới yên tĩnh hơn nhiều.【Chúng ta phải tin vào khoa học!】【Khoan đã, cái chuông đó là văn vật mà?】【Bọn họ vậy mà lại tự ý cất giấu văn vật, thật quá đáng!】【Người phía trước kia, thứ này, có thể quyên góp không?】【Cậu từng thấy ai hiến tặng thi miết bao giờ chưa?】【Thứ này, cho dù có quyên góp, cậu muốn đoàn chuyên gia gặp ma sao?

Hơn nữa, lúc đó tư tưởng còn cứng nhắc, đang định xóa bỏ tư tưởng phong kiến, quyên góp thứ này chẳng phải gây rối loạn trật tự sao?】 Nhất thời, dưới khán đài xôn xao bàn tán.Tóm lại, họ cũng không còn băn khoăn về việc tại sao Trương Thiên không quyên góp nữa.

Dù sao thì, thời đại đó chính là thời đại đang xóa bỏ tư tưởng phong kiến.

Nếu gây ra chấn động lớn, điều đó căn bản sẽ bất lợi cho chính sách lúc bấy giờ.【Tiêu rồi, tôi đã bắt đầu tò mò, tiếp theo sẽ gặp phải thứ gì đây.】【Cảnh tượng vừa rồi thật kinh hiểm, máu Tiểu Trương gia uống thật là ghê.】【Thật sự không sợ gặp bệnh truyền nhiễm sao?】【Uống máu xong, gặp phải virus truyền nhiễm, truyện này hết!】 Dưới khán đài ồn ào một mảng.

Quan tòa phía trên gõ gõ bàn, lúc này mới yên tĩnh lại.

Mọi người lại tiếp tục xem hình ảnh."Đa tạ Tiểu Trương gia vừa nãy đã cứu mạng." Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên, vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn rất trọng nghĩa khí, Bàn Tử cũng vậy.

Cả hai đều nhìn Trương Thiên.

Có thể nói, vừa nãy nếu không phải Trương Thiên xuống cứu họ, họ đã tèo rồi.

Vì vậy, giờ đây Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều khá tin tưởng Trương Thiên.

Chương 16

Dù sao, trong tình huống lúc đó, dám liều mạng xuống cứu người thì đáng tin cậy."Không sao, mọi người đều là anh em, không cần khách sáo." Trương Thiên xua tay."Ài, đúng đúng đúng, đều là anh em, đều là anh em.

Tiểu Trương gia, sau này anh chính là lão đại của Vương Bàn Tử tôi, và cả lão Hồ nữa." Bàn Tử là loại người thấy kẽ hở là chui vào.

Sợ bỏ lỡ dù chỉ một chút lợi lộc.

Trương Thiên là ai chứ?

Tiểu Trương gia, gia tài vạn quán!

Có thể nhận anh ấy làm lão đại, đó tuyệt đối là chuyện tốt đến mức tổ tiên mồ mả bốc khói.

Bàn Tử đâu có ngu.Hồ Bát Nhất không nói gì, cứu mạng hắn thì tự nhiên chính là anh em. "Tốt, vậy chúng ta coi như đã cùng hoạn nạn thấy chân tình rồi, ha ha!" Trương Thiên cũng hào sảng, trực tiếp đồng ý đề nghị của Bàn Tử.Sau đó, Bàn Tử ôm mông đi chèo thuyền.

Còn Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đứng ở mũi thuyền.

Hồ Bát Nhất cầm một cái la bàn trong tay, mắt nhìn lên đỉnh đầu."Tiểu Trương gia, anh nhìn lên đỉnh đầu đi." Hồ Bát Nhất nói khi nhìn lên đỉnh.

Chỉ thấy, trong hang động mờ ảo, qua ánh đèn chiếu rọi, từng chiếc quan tài pha lê xuất hiện trên vách đá cheo leo.

Ánh đèn chiếu vào quan tài, còn có thể nhìn thấy thi thể bên trong.

Nhưng thật đáng tiếc, hầu hết những quan tài này đều không có

nắp.

Rõ ràng, đồ bên trong đã bị trộm hết từ lâu."Tiểu Trương gia, quan tài pha lê đó, chắc đáng giá không ít tiền nhỉ?" Mắt Bàn Tử sáng rực.

Vẻ mặt gã cứ như nhìn thấy bảo vật vậy."Một chiếc quan tài có lẽ đáng mấy vạn tệ, nhưng cậu không mang đi được đâu." "Hơn nữa cũng không bán ra ngoài được." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Quan tài niên đại lâu đời, thêm nữa lại bằng pha lê, đương nhiên đáng tiền.

Nhưng thứ này mà cậu mang ra ngoài, ai dám mua?

Không sợ chết sao?

Hay là định tự mình chui vào đó ở?Bàn Tử nhất thời nghẹn lời, nhìn chiếc quan tài nhưng căn bản không thể động vào.

Hồ Bát Nhất nhìn quần thể mộ táng, khẽ nhíu mày."Tiểu Trương gia, chỗ này chắc là một quần thể mộ táng lớn, tôi suy đoán, bên trong này đã không còn đồ tốt nữa rồi." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên xua tay. "Tôi thì không nghĩ vậy, ngược lại, tôi cảm thấy bên trong này hẳn là biệt hữu động thiên, nói không chừng còn là mộ trung mộ nữa."Trương Thiên vừa nói xong, cả hai đều hơi kinh ngạc nhìn hắn.

Mộ trung mộ?

Bàn Tử hơi ngẩn người.

Nhưng Hồ Bát Nhất thì có chút tò mò nhìn Trương Thiên.

Hắn đã học rất nhiều kiến thức, cũng biết có mộ trung mộ, nhưng Trương Thiên làm sao mà chỉ nhìn một cái đã nhận ra?"Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán của tôi, không thể chứng thực, chúng ta cứ vào xem trước đã." Trương Thiên lảng sang chuyện khác.

Dù sao thì cũng không thể nói là mình biết được từ cốt truyện

đúng không?Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng không hỏi nhiều.

Mấy người họ ngồi trên thuyền nhỏ, chậm rãi đi tới.

Dưới nước dường như lại có thứ gì đó đang bơi lượn, cái bóng rất lớn, to gấp mấy lần so với tất cả những thứ mà Trương Thiên và những người khác đã thấy trước đó."Không phải chứ, có hết chưa vậy, lại nữa sao?" Nhìn cái bóng dưới sông, Bàn Tử hoàn toàn nổi giận, gã bắt đầu chửi rủa.Sắc mặt Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều hơi khó coi.

Bên trong này tuyệt đối không phải thi miết, mà là một con quái vật lớn! "Không hay rồi, Bàn Tử, chèo nhanh lên một chút!" Trương Thiên hét lớn, Bàn Tử thấy vậy, cũng không dám dừng lại, vội vàng tăng tốc độ.Quả nhiên, cùng lúc gã tăng tốc, một cái đuôi to hơn cả chiếc ô tô con đã vung xuống chỗ vừa rồi. "Thủ mộ yêu thú!" Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đồng thời thốt lên.

Hai người trong lòng chùng xuống, sống lưng lạnh toát.Trương Thiên càng thêm mơ hồ.

Đạo mộ có thứ này sao?

Chẳng phải chỉ có thi miết thôi à?

Đây là cái quái gì?

Còn nữa, những kẻ đạo mộ trước đó làm sao mà vào được?

Có thứ này chặn đường thì căn bản không thể vào được.Trán Bàn Tử lấm tấm mồ hôi lạnh, tốc độ càng nhanh hơn. "Ầm ầm" trên mặt nước, sóng nước tung tóe, cái bóng đó dần dần nhô đầu lên.

Chỉ thấy, đó là một con Giao Xà xanh lè đến đáng sợ.

Đầu con quái vật này, thậm chí còn to hơn cả chiếc ô tô con.Hít...

Nhất thời, ba người cùng lúc hít một hơi khí lạnh. "Tiểu Trương

gia, tôi cuối cùng cũng biết mấy con rắn nhỏ đó từ đâu ra rồi." "Hóa ra đều là do nó đẻ!" Bàn Tử lẩm bẩm nói, Trương Thiên thì vẻ mặt nghiêm túc."Nhanh lên, lên bờ!" Hắn chỉ vào cái hang động không xa rồi hét lên.

Đó chắc là cửa mộ huyệt.

Bàn Tử không còn do dự nữa, tăng tốc.

Hồ Bát Nhất thì cầm lấy dao phay.Trương Thiên lắc đầu: "Thứ này không ăn thua đâu." Nói rồi hắn cầm lấy tàn kiếm.

Đối phó với loại này, vẫn phải là tàn kiếm, những thứ khác, e rằng đều là đồ bỏ."Xoẹt!" Con rắn khổng lồ phát ra âm thanh, một cái đầu liền vồ tới cắn chiếc thuyền gỗ, làm sóng nước tung tóe.

Trương Thiên thấy không tránh được, liền nhảy vọt người lên."Bỏ thuyền, bơi qua đi, tôi sẽ cầm chân nó." Trương Thiên hét lên, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều ngớ người.

Lớn như vậy, làm sao mà cầm chân được?

Nhưng đối mặt với ánh mắt Trương Thiên, hai người lại không biết nói gì.

Họ đều không mạnh bằng Trương Thiên, đó là điều chắc chắn, mà nếu ở lại cùng Trương Thiên, không nghi ngờ gì nữa là chết."Tiểu Trương gia, Bàn gia tôi, người đầu tiên tôi bái phục là anh." "Lão Hồ đi thôi, không thì không đi được đâu!" Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất không chịu đi, vội vàng kéo hắn."Nhanh đi!" Trương Thiên lại hét lên một tiếng nữa, hai người lúc này mới nhảy khỏi thuyền, Hồ Bát Nhất vẻ mặt đầy khâm phục."Xoạt xoạt!" Cái đầu đập vào thuyền, mặt nước tung tóe sóng.

Trương Thiên phát hiện, từ khi tu luyện công pháp dưỡng sinh nào đó, khí lực và sức bật của hắn đều đã được cải thiện.Hắn nhảy lên

đầu con rắn.

Trương Thiên một tay nắm chặt da rắn, tay kia cầm tàn kiếm điên cuồng vung chém.

Nhưng thân thể con rắn quá lớn, những đòn tấn công chẳng đáng kể của Trương Thiên căn bản không có tác dụng.Trên da rắn, máu chảy ròng ròng.

Máu xanh lục, nhuộm xanh cả mặt sông.

Vì cơ thể con rắn rung lắc, cái chuông ở đuôi thi miết trong ba lô phía sau phát ra âm thanh.

Nghe thấy âm thanh đó, Giao Xà bỗng chững lại một chút, những con rắn nhỏ dưới nước cũng từng con một dừng tấn công Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.Nhờ Trương Thiên chặn hậu, cầm chân con rắn, hai người Bàn Tử đã lên bờ thuận lợi. "Lão đại, chọc vào mắt nó!" Bàn Tử thậm chí đã thay đổi cách xưng hô.

Có thể thấy, gã khâm phục Trương Thiên đến mức nào.Trương Thiên nghe lời Bàn Tử, cũng hiểu, mình chỉ còn cách này.

Con rắn đang ngọ nguậy trong nước.

Vì tiếng chuông, phản ứng của con rắn hơi chậm.

Trương Thiên cầm dao, nhìn chuẩn thời cơ, một nhát đâm vào mắt nó, khoét ra một mảng thịt.Cơn đau dữ dội khiến thân thể con rắn rung lắc càng dữ dội hơn, Giao Xà lúc này cũng tỉnh táo khỏi trạng thái mê huyễn, còn Trương Thiên thì trực tiếp bị hất văng ra.

Dù hắn bám chặt đến mấy, cũng bị hất xuống nước.

Trương Thiên nhìn những con rắn nhỏ trong nước, hắn gần như không do dự, trực tiếp bơi về phía bờ.Gần mười giây sau, Trương Thiên mới đến được bờ, trên mông và phần dưới cơ thể, đều dính

mấy con rắn nhỏ.

Dưới nước, tiếng chuông không vang lên, vì vậy những con rắn nhỏ vẫn rất hung hãn.Hồ Bát Nhất vội vàng kéo Trương Thiên lên, Bàn Tử thì càng vội vàng gỡ những con rắn trên mông Trương Thiên ra. "Lão đại, sao rồi?

Đã đời không?" Thoát chết trong gang tấc, Bàn Tử lại lần nữa ba hoa.Trương Thiên lườm gã một cái. "Chúng ta mau vào thôi, con rắn này không thấy người chắc chắn sẽ nổi giận đấy." Trương Thiên nói, hai người gật đầu, vội vàng chạy vào trong.Còn Trương Thiên chỉ cảm thấy cơ thể hơi tê dại.

Những con rắn nhỏ đó hình như có độc. "Lão đại, sao tay anh lại còn cầm mắt người ta vậy?" Sau khi mấy người an toàn, Bàn Tử không nhịn được hỏi.Trương Thiên lúc này mới chú ý đến miếng thịt trong tay mình.

Đó là một mẩu mắt rắn nhỏ.

Vì con rắn quá lớn, nên Trương Thiên chỉ có thể cắt một mẩu nhỏ.

Đột nhiên Trương Thiên cảm thấy toàn thân tê dại.

Mặt hắn cũng bắt đầu xanh lại."Không hay rồi, anh trúng độc rồi!" Hồ Bát Nhất thấy vậy, hơi hoảng hốt.

Thứ này, họ làm sao mà biết cách giải độc!

Trương Thiên cũng hơi hoảng hốt, hắn vừa mới bắt đầu tu luyện, chẳng lẽ đã phải chết sao?Chết tiệt!

Mắt Trương Thiên không khỏi nhìn vào con mắt rắn trong tay. 【Độc Giao Nhãn!】【Thượng đẳng dược liệu!】【Công năng: Luyện chế linh dịch, có thể đạt được bách độc bất xâm; Ăn sống, có xác suất sản sinh kháng độc thể!】【Kháng độc thể, có thể miễn dịch sự xâm nhập của năm nghìn loại độc vật.】 Nhìn thấy giới thiệu,

Trương Thiên gần như không chút do dự.

Hắn biết mình không trụ được bao lâu, thà như vậy, chi bằng liều một lần.

Nhưng thứ này, trông có vẻ hơi ghê tởm.Trương Thiên nhắm mắt lại, một hơi nuốt chửng.

Như thể là thạch rau câu vậy. "Ối trời, lão đại anh điên rồi!

Chương 17

Xong rồi, Bàn Tử tôi vừa nhận lão đại thì lão đại đã sắp điên rồi." "Yên tâm đi lão đại, dù anh có vào viện tâm thần học trảm thần, tôi cũng sẽ ủng hộ anh!" Bàn Tử một bên luyên thuyên nói không ngừng.

Vẻ mặt gã hoảng sợ.Còn Hồ Bát Nhất, vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn phát hiện, sắc mặt Trương Thiên đang dần tốt lên! "Thứ này, chẳng lẽ có công hiệu giải độc?

Trong truyền thuyết 'lấy độc trị độc'?" Hồ Bát Nhất không hiểu.Còn Trương Thiên thì có chút may mắn, mình chính là cái xác suất đó.

Cơ thể hắn đã hoàn toàn không còn độc tố, không đúng, thay vì nói không có độc tố, chi bằng nói, hắn đã sống chung với độc tố."Bàn Tử, nói linh tinh gì đó, đợi ông già rồi, tôi sẽ đưa cậu ra chợ bán 'đại lực hoàn'!" Trương Thiên không khỏi lườm Bàn Tử một cái.

Bàn Tử gãi gãi đầu, "Không sao là tốt rồi, hắc hắc, chúng ta đi thôi, con Giao Xà kìa, cậu xem, nó vẫn đang nhìn chằm chằm chúng ta đấy." Bàn Tử cười chỉ vào con Giao Xà phía sau.Quả nhiên, Giao Xà đang ở cửa hang, cái đầu nó nhìn chằm chằm Trương Thiên và những người khác.

Cửa hang quá nhỏ, nó không vào được.

Chỉ có thể trừng mắt.

Trương Thiên không để ý đến nó, chỉ gật đầu, mấy người biến mất vào trong hang.Xung quanh hơi âm u, Trương Thiên nhìn quanh, có dấu chân.

Rõ ràng trước đó đã có người đến. "Lão đại, mau nhìn, có thi thể

kìa!" Bàn Tử chỉ vào chỗ không xa rồi hét lên, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất tăng nhanh bước chân.Khi nhìn thấy thứ nằm trên đất.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều khẽ nhíu mày. "Là thi thể người nước ngoài, chắc là một nhóm đạo mộ." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Từ tấm thẻ trên ngực người này có thể thấy, đây chắc là một tổ chức, hơn nữa còn có ký hiệu của nước ngoài."Thứ này chắc là bị trúng độc mà chết, các cậu xem sắc mặt hắn xanh mét, không ngờ, bên trong này lại có loại rắn lớn như vậy." Trương Thiên nhẹ giọng nói, hắn lật tìm trên thi thể, có một cuốn sổ tay.

Mấy người lần lượt nhìn qua, vẻ mặt nghiêm túc.Mấy người nhìn vào cuốn nhật ký.

Trên đó là một loạt chữ tiếng Anh, Hồ Bát Nhất và những người khác căn bản không đọc hiểu.

Nhưng Trương Thiên thì đọc hiểu được."Bên trong viết thế này." Trương Thiên lên tiếng. 【Đoàn đạo mộ Thiết Lang của chúng tôi, biết được nơi đây có một ngôi cổ mộ, nên đã tới.】【Nhưng không ngờ, bên trong lại có quái vật canh giữ, năm mươi người, chỉ còn lại một người.

Nếu có người may mắn nhìn thấy cuốn sổ tay này, xin hãy giao lại cho đoàn đạo mộ Thiết Lang, chúng tôi sẽ có báo đáp.】 Phần đầu nhật ký còn rất nhiều, Trương Thiên cũng lười xem.

Nhưng có thể khẳng định là, thi thể dưới nước, e rằng đã chất thành núi nhỏ rồi."Chết tiệt, thảo nào con thi miết đó lại ăn to đến thế, hóa ra là do bên trong có nhiều 'thức ăn' quá!" Bàn Tử châm biếm một câu.Hồ Bát Nhất cũng hơi chấn động.

Năm mươi người, mà chỉ còn lại một người, có thể thấy, chỉ riêng con Giao Xà canh giữ này thôi đã làm khó vô số người rồi."Bàn Tử, sợ

không?

Bên trong này chắc còn có thứ đáng sợ hơn nữa đấy." Trương Thiên cười nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử là cây hài trong đội.

Trương Thiên vẫn khá coi trọng gã."Xì, Bàn gia tôi là ai chứ?

Sợ mấy thứ cỏn con này sao?

Dù là đao sơn hỏa hải, tôi cũng chẳng nháy mắt một cái!" Bàn Tử tự tin nói.Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất. "Thay vì để văn vật bị kẻ đạo mộ nước ngoài trộm đi, tôi nghĩ, chúng ta nên hành động." Hồ Bát Nhất nói, lần này hắn đã kiên định tín niệm.

Đặc biệt sau khi nhìn thấy đoàn đạo mộ nước ngoài, hắn càng cảm thấy mình nên làm gì đó.

Người khác đã đến tận cửa nhà mình để trộm đồ, họ không làm gì thì có đáng mặt đàn ông không?Hơn nữa, chỉ dựa vào đoàn chuyên gia đi khảo cổ, thời đại này không có thiết bị, lại nguy hiểm, đợi đoàn chuyên gia đến, mộ đã biến mất từ lâu rồi."Đi thôi, chúng ta vào, nhưng phải cẩn thận một chút.

À mà, các cậu uống một bát máu trước đã." Trương Thiên nói rồi, lại lấy cái bát ra.

Lần này, hai người không hề do dự.

Theo yêu cầu của Trương Thiên, mỗi người tự uống một bát."Ối?

Lão đại, uống máu này xong đúng là khác thật, tôi cảm thấy xung quanh không còn lạnh như vậy nữa!" Bàn Tử nhìn cơ thể mình, chỉ cảm thấy ấm áp.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng hơi kinh ngạc."Máu này có thể khiến trên người các cậu xuất hiện thêm thi khí, có thể 'man thiên quá hải'."

Trương Thiên nói, hai người lúc này mới hiểu ra."Là chúng tôi trước đây đã trách lầm anh." Hồ Bát Nhất nhẹ giọng nói, giọng khàn khàn nhưng rất trầm ấm.

Trong mắt hắn mang theo vẻ hối lỗi, trước đó Trương Thiên tin tưởng họ như vậy, còn cho họ uống máu, vậy mà họ lại tỏ ra không tin tưởng như thế.Trương Thiên xua tay, không nói nhiều, chỉ dẫn mấy người tăng tốc.

Từ khi Trương Thiên vào mộ cho đến bây giờ, đã qua khoảng mười tiếng đồng hồ.

Đừng thấy chỉ có vậy thôi, nhưng thời gian trôi qua rất nhanh.Lúc này, bên ngoài đã là rạng sáng.

Một chiếc xe việt dã xuất hiện, từ trên xe bước xuống một nhóm người mặc đồ đen. "Chắc chắn là ở đây rồi chứ?" Người phụ nữ trong số đó lên tiếng, ngữ khí băng lãnh.

Một người trong số họ gật đầu, sau đó người phụ nữ nhìn về phía núi."Cung thất tinh Lỗ Vương trong truyền thuyết, chúng ta đã đến." A Ninh nhìn vách núi, vẻ mặt lạnh lùng.

Nàng vung tay, nhóm người bắt đầu đi về phía núi, họ không chọn đường thủy, mà trực tiếp đi đào đạo động ở gần đó.Sau khi mấy người kia đi được một tiếng, một chiếc xe việt dã khác lại chạy đến.

Ngô Tà và những người khác bước xuống xe. "Ơ?

Chỗ này chắc là vị trí mà thư ký Bạch đã ghi lại rồi chứ?" Ngô Tà nhìn vũng nước xung quanh, vươn vai một cái.

Ngồi xe cả đêm, cuối cùng cũng đến nơi.Tam Thúc và những người khác đứng bên sông, Tam Thúc nhìn chằm chằm vào ngọn núi, khẽ nhíu mày. "Tôi thấy, chỗ này chính là một thi động." "Thi động, nghĩa là chôn người chết và người sống cùng nhau." Tam Thúc lẩm

bẩm.

Hắn nhìn xung quanh, và ở không xa, dưới một cái ghế, có một con chó đang nằm.Con chó màu đen, thấy Tam Thúc liền hớn hở chạy tới. "Con chó này, cũng là ăn thi thịt mà lớn lên, xem ra, chỗ này vẫn là một vạn nhân khanh." Tam Thúc lẩm bẩm, nhưng nhìn xung quanh có ghế, có chó, lại không thấy người.

Điều này khiến hắn hơi bối rối."Tam Thúc, chúng ta phải vào bằng cách nào đây?" "Hơn nữa, Trần Thừa Chanh cũng biến mất rồi, chúng ta phải tìm hắn càng sớm càng tốt." Ngô Tà ở một bên lên tiếng."Các cháu xem, đằng kia còn có một chiếc thuyền gỗ, chúng ta cứ ngồi thuyền đó mà vào, tôi nghĩ, họ chắc sẽ không trách tội đâu." Tam Thúc nói.

Mấy người gật đầu, lần lượt lên thuyền, Hàm Thiếu thì ngồi ở phía sau.Tiểu Ca ngồi phía trước.

Tam Thúc trước khi đi đã để lại mấy trăm tệ trên ghế, coi như là phí mượn.

Mấy người bắt đầu đi về phía vách núi."Tam Thúc, người này từ đâu đến vậy?" Ngô Tà nhìn Tiểu Ca, vẻ mặt mơ hồ.

Trước đó ở Ngưu Đầu y đã cứu mình, rồi lại cùng mình đi mua đồ, giờ lại đến đạo mộ.

Ngô Tà đối với người này, trong lòng càng tràn đầy nghi vấn."Hắn là do gia đình giới thiệu, tôi cũng không rõ lắm, nghe nói hắn rất lợi hại." Tam Thúc lên tiếng nói, đối với Tiểu Ca, hắn cũng biết rất ít thông tin.

Người này cứ như từ trên trời rơi xuống vậy."À phải rồi, y hình như ngày nào cũng mất trí nhớ, trước đây còn nhận ra tôi, hôm sau thì gã này đã không nhớ tôi nữa." Ngô Tà nghĩ đến điều gì đó, bất mãn

nói.

Ngô Tà còn định kết bạn với Tiểu Ca, tiếc thay, người ta ngày nào cũng mất trí nhớ."Đừng nói nữa, vào hang." Nói rồi, thuyền chậm rãi tiến vào hang.

Nhưng khi nhìn thấy thi thể nổi lềnh bềnh trong nước.

Mấy người đều tim đập thình thịch.

Đặc biệt là Hàm Thiếu, trực tiếp hét lên."Ối trời, người chết, người chết!" Hàm Thiếu sắc mặt tái mét. "Đừng hoảng, làm gì mà làm quá lên thế." Tam Thúc hơi bất mãn với thằng nhóc này.

Hoàn toàn chỉ thêm phiền phức chứ gì."Họ chắc là trúng một loại độc nào đó nên mới chết." "Từ trang phục của họ mà xem, chắc không phải là đạo mộ." Tam Thúc lên tiếng."Nếu nói như vậy, thì Tam Thúc, hai người này, có khi nào là người lái thuyền bên ngoài không?" Ngô Tà nói đến đây.

Tam Thúc gật đầu, hắn không nghi ngờ gì mà nói."Ừm, có khả năng, nhưng, thuyền phu chết ở đây thì xác suất không cao.

Tức là, chắc chắn có người đã vào trong rồi." Tam Thúc nói, sắc mặt mấy người đều thay đổi."Vậy chẳng phải chúng ta đã chậm một bước rồi sao!" Nói đến đây, sắc mặt mấy người đều không tốt.

Ngô Tà càng thêm sốt ruột."Vậy chúng ta mau đi thôi, nếu chậm trễ, văn vật sẽ bị kẻ xấu mang đi mất." Ngô Tà hơi kích động."Đừng vội, đạo mộ từ trước đến nay không phải là xem ai đến trước thì người đó sẽ rời đi, mà là xem năng lực." Tam Thúc nói, thuyền dần dần tiến vào khe hẹp.

Trong nước nổi lên một ít mảnh ván thuyền gỗ."Thấy chưa, có lẽ họ đã chết rồi." Tam Thúc nói, Ngô Tà và Hàm Thiếu lúc này mới yên tâm."Không ngờ, có người còn nhanh hơn chúng ta." Ngô Tà nói, đột

nhiên, dưới nước một trận cuộn trào."Đó là cái gì?" Hàm Thiếu kích động nói, giọng gã run rẩy. "Thằng nhóc đừng lên tiếng." Tam Thúc cảnh cáo một tiếng, Tiểu Ca thì không chút hoảng loạn nhìn xuống dưới nước.

Những ngón tay thon dài của y luôn sẵn sàng ra tay.Tam Thúc thấy vậy, liền giải thích một lượt cho Ngô Tà.

Vèo.

Tiểu Ca thoắt cái đã bắt được một con thi miết.

Nhưng khi nhìn thấy con thi miết, trong lòng mấy người đều chấn động.

Con thi miết chỉ còn nửa con!

Hơn nữa dòng nước bên trong càng thêm xiết.

Dường như có chuyện lớn gì đó!"Bên trong này có một Thủ mộ thú!" "Hơn nữa có người đã chọc giận nó." Tiểu Ca nói đến đây, Tam Thúc hít một hơi.

Còn Ngô Tà và những người khác vẫn chưa hiểu ra. "Chọc giận Thủ hộ thú, nghĩa là, những người đó chưa chết!" Tam Thúc kinh hãi thốt lên.

Trong lòng hắn đập điên cuồng.Trong một ngôi mộ, có Thủ hộ thú, điều đó đã đại diện cho việc ngôi mộ này cực kỳ nguy hiểm.

Thậm chí có khả năng nguy hiểm cực lớn.

Và, mấy người đến trước họ, vậy mà lại có thể tìm thấy mộ, hơn nữa không chết trước mặt Thủ hộ thú.

Tuyệt đối là những người vượt xa sức tưởng tượng của hắn."Tam Thúc, Thủ hộ thú là gì vậy?" Ngô Tà nhìn mặt sông đang rung chuyển xung quanh, vẻ mặt y thêm chút nghi hoặc, tò mò. "Ngày

xưa, chủ nhân lăng mộ trước khi chết, đều sẽ nuôi một số sinh vật để bảo vệ mộ của mình, dần dần, những sinh vật đó trong mộ hấp thụ âm khí, thành tinh, cuối cùng biến thành Thủ hộ thú." "Thủ hộ thú, không chỉ có thể là yêu thú, mà còn có thể là người." Tam Thúc nói.Ngô Tà nửa hiểu nửa không gật đầu.

Chương 18

"Vậy Tam Thúc, anh nói trên thế giới này, có thật là có loại thứ đó không?

Tôi từng thấy trong nhật ký của ông nội tôi." Ngô Tà nói, Tam Thúc xua tay."Cái này Tam Thúc cũng không thể khẳng định, nhưng mà, đã xuống nhiều mộ rồi, loại thứ đó, cũng từng thấy qua một vài lần." Tam Thúc trên mặt mang theo nụ cười."Tam Thúc, thứ gì vậy?" Hàm Thiếu ở một bên, vẻ mặt kích động, gã đặc biệt tò mò với những thứ chưa biết."Chính là cái đó." Tam Thúc đột nhiên chỉ về phía bờ sông, chỉ thấy bờ sông không biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng trắng.

Cái bóng đó đầu tóc bù xù, gục đầu xuống, xung quanh gió lạnh từng đợt, nhìn kỹ lại, trước mặt lại là một con nữ quỷ!"A, ma, ma!" Hàm Thiếu thấy vậy, lập tức ngã mềm nhũn xuống đất. "Đừng kêu." Tiểu Ca lên tiếng, Ngô Tà bịt miệng Hàm Thiếu lại, khoảnh khắc tiếp theo, con dao nhỏ xẹt qua, ngón tay rạch rách.

Máu nhỏ lên người con nữ quỷ, trong chớp mắt, nữ quỷ biến mất.Mấy người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tam Thúc khẽ nhíu mày. "Chúng ta bây giờ gặp phải 'Tống Tử', vậy chắc chắn, những người đã vào trước chúng ta, cũng đã gặp qua rồi.

Nếu họ là người bình thường, thì làm sao mà qua được?" Tam Thúc lẩm bẩm, nếu không phải Tiểu Ca, họ thật sự khó mà vượt qua.

Chẳng lẽ, đối phương cũng có một Tiểu Ca?"Tam Thúc, nói không chừng, những người đó chỉ là trùng hợp thôi." Ngô Tà ở một bên lên tiếng, thấy Tam Thúc sắc mặt hơi nghiêm túc, y liền xoa dịu không

khí.

Tam Thúc gật đầu không nói gì.

Nhưng trong lòng, hắn vô cùng tò mò về những người đã vào trước đó.Thuyền nhỏ tiếp tục tiến về phía trước.

Hàm Thiếu rùng mình một cái. "Lạnh quá, Thiên Chân, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa đây?" Hàm Thiếu không khỏi hỏi, gã ôm ngực.

Cơ thể lạnh đến mức hơi run rẩy."Đừng vội, các cháu nhìn xuống dưới nước đi." Phan Tử lên tiếng, mọi người lần lượt nhìn xuống dưới nước.

Chỉ thấy, dưới nước hai cái bóng đang điên cuồng bơi lượn.

Hai cái bóng dường như đang đuổi theo nhau, trông vô cùng kỳ lạ.Tiểu Ca nhìn xuống dưới nước, giọng nói lạnh lùng truyền đến. "Chắc là có người đã chọc giận thứ dưới nước, khiến hai thứ đó đánh nhau." Tiểu Ca nói rồi tay lại vung lên một cái.

Một con rắn và một con thi miết bị y bắt lên.

Con rắn vẫn màu xanh lục, không ngừng vẫy đuôi.

Trông vô cùng đáng sợ.Ngô Tà cứ như đang nghe kể chuyện vậy, rất chăm chú. "Đừng lại gần con rắn này, nó có độc." Tiểu Ca nói, không nói gì thêm.Tam Thúc càng trở nên cẩn thận. "Hai thứ này, đã tồn tại trong con sông này hơn ngàn năm, đều chung sống hòa bình, nhưng tại sao hôm nay lại bắt đầu đánh nhau?" Tam Thúc khẽ nhíu mày.

Chỗ này hơi kỳ lạ.

Thi miết và rắn đều ở dưới nước, thậm chí hai bên còn bắt đầu giao chiến với nhau.

Đây là một chuyện rất kỳ lạ."Những người kia chẳng lẽ còn chọc

giận cả thi miết?" Tam Thúc đột nhiên nghĩ đến đây, có thể liên tục chọc giận hai sinh vật, những người đó thật sự không muốn sống nữa rồi."Tam gia, nói không chừng họ đã chết rồi, anh đừng nghĩ nhiều nữa." Phan Tử ở một bên lên tiếng, Tam Thúc cũng không nói gì nữa, im lặng nhìn về phía trước.Khoảnh khắc tiếp theo, nước sông bắt đầu sôi sục.

Cùng lúc đó, mặt nước nổi lên những gợn sóng.

Đột nhiên, một cái đuôi đen, thô to xuất hiện trong sông.

Nhìn thấy cái đuôi này, không chỉ Ngô Tà, ngay cả Tam Thúc và Tiểu Ca cũng ngẩn người.

Thủ hộ thú, thật sự tồn tại!Nhất thời, tim của mọi người đều đập thình thịch.

Còn Tiểu Ca thì lấy ra Hắc Kim Cổ Đao.

Con Thủ hộ thú này hơi khó đối phó."Không hay rồi, là Thiên Niên Giao Xà, các cháu mau đi!" Tiểu Ca nhìn xuống dưới nước, giọng y băng lãnh, nghiêm túc.

Trên mặt y không thể hiện bất kỳ biểu cảm nào."Rắn, rắn, tôi sợ rắn nhất, Thiên Chân, giờ phải làm sao đây?" Hàm Thiếu bò trên thuyền, vẻ mặt khổ sở.

Gã giờ sợ hãi cực độ."Chúng ta đi trước, các cháu nhìn phía trước, không xa có một cửa hang, chúng ta mau vào đó." Tam Thúc nói, mọi người nhìn nhau, vội vàng nhảy xuống nước, bơi về phía cửa hang đó.

Còn Tiểu Ca thì một đao chém về phía Giao Xà.Thân ảnh Giao Xà có vẻ cuồng loạn.

Cái đuôi trực tiếp lật úp chiếc thuyền gỗ.

Nếu không phải Tam Thúc và những người khác chạy nhanh, chắc

chắn đã bị đánh chết."Hừ." Tiểu Ca lạnh lùng hừ một tiếng, tay vuốt trên kiếm, Kỳ Lân huyết mạch hiển hiện.

Sau đó, thanh kiếm mang theo máu, chém về phía Giao Xà."Xoẹt..." Giao Xà phát ra tiếng rít gào, thân thể nó bị Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca chém rách gần hết, khi mọi người nhìn rõ hình dáng của nó, càng thêm ngớ người.

Đặc biệt là Tam Thúc.

Tam Thúc vốn luôn nghiêm cẩn và thần bí, giờ đây trong lòng cũng hơi kinh ngạc."Con rắn lớn như vậy, bọn họ làm thế nào mà làm được, vậy mà lại có thể đâm bị thương con rắn lớn này, loại rắn này chắc chắn đã thành tinh, súng đạn không có tác dụng." "Trong đội ngũ của họ, tuyệt đối có một cao thủ!" Tam Thúc lẩm bẩm.Chỉ thấy mắt Giao Xà bị đâm trọng thương gần hết, chỉ còn một con mắt.

Người bình thường có thể làm được tất cả những điều này sao?"Tam gia mau đi, rắn dưới nước có độc, chúng ta phải nhanh lên bờ!" Phan Tử lên tiếng, Tam Thúc gật đầu, một tay kéo Ngô Tà, một tay kéo Hàm Thiếu, thân ảnh hắn run lên, trực tiếp đưa hai người vọt lên khỏi mặt nước, đến chỗ đất trống đó.Đến bên bờ, Tam Thúc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Không sao chứ?" Tam Thúc hỏi. "Chúng ta sắp rồi, chỉ là y..." Ngô Tà nhìn về phía Tiểu Ca.Lúc này, Tiểu Ca đang đứng trên đầu Giao Xà, không ngừng dùng kiếm chém, vô số máu phun tung tóe, dòng nước cũng biến thành màu xanh lục. "Chậc." Ngay lúc này, sắc mặt Hàm Thiếu xanh lét.

Trên cánh tay gã hiện rõ một vết rắn cắn.

Cơ thể run rẩy, khóe miệng giật giật."Cháu trúng độc rồi." Tam Thúc nhìn Hàm Thiếu, khẽ nhíu mày. "Mau đi!" Không đợi nói nhiều, thân ảnh Tiểu Ca nhảy vọt đến bờ, dẫn mấy người chạy vào hang.

Ngô Tà và những người khác còn chưa kịp phản ứng nhiều, đã bị

Tiểu Ca đưa đi.Còn đầu Giao Xà thì đập mạnh xuống chỗ vừa rồi.

Giao Xà vô cùng phẫn nộ, trước đó có người đã khoét mất một mắt của nó, giờ lại có người trọng thương nó.

Nó đã sớm giận đến không chịu nổi.

Nhìn mấy người tiến vào động chuột, con rắn lớn trong lòng càng thêm bực tức."Y bị thương rồi." Tam Thúc nhìn Tiểu Ca, giọng nói không lớn.

Hàm Thiếu lúc này mồ hôi đầm đìa, mặt đã xanh lè.

Tiểu Ca do dự một lát, suy nghĩ một chốc, cuối cùng vẫn rạch tay mình, cho Hàm Thiếu uống một ngụm máu.

Máu Kỳ Lân có tác dụng khắc chế độc vật.Quả nhiên, Hàm Thiếu uống xong, cũng đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn chưa hoàn toàn loại bỏ được độc tố.

Ngô Tà thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm. "Thật ghê gớm con rắn lớn này, ngay cả Tiểu Ca cũng không giết chết được." Phan Tử ở một bên nói."Con Giao Xà này đã hơn ngàn năm, coi như là một yêu vật." Tiểu Ca lạnh lùng lên tiếng, đi ở phía trước."Tôi rất muốn biết, rốt cuộc là ai, có thể vượt qua cửa ải Giao Xà này." Tam Thúc nói, ánh mắt hắn đã rơi vào thi thể nằm trên đất.

Đó là một người nước ngoài.

Mọi người cũng lần lượt tiến lên kiểm tra.Còn lúc này, về phía Trương Thiên, hắn đã đến trước một cánh cửa lớn của mộ thất.

Ban đầu từ bên ngoài hẻm núi, hắn định đi thẳng đến thôn, nhưng Trương Thiên đã không làm vậy.

Thay vào đó, hắn trực tiếp tiến sâu vào trong núi tìm kiếm, không ngờ lại âm sai dương thác mà đến được mộ huyệt trong cốt truyện

trước đó.

Nhìn ngôi cổ mộ trước mặt.

Cánh cửa lớn đã bị mở ra, hai con sư tử đá ở cửa trông có vẻ hơi quỷ dị.Ở cửa, có hai con sư tử đá, và cánh cửa lớn mở toang.

Một trong hai con sư tử đá đã bị vỡ một nửa."Đây chắc là chủ mộ thất, nhưng xem ra đã có người 'tiệp túc tiên đăng' rồi." Hồ Bát Nhất nhìn cánh cửa lớn của mộ thất, càng khẽ nhíu mày.Bàn Tử đến trước cửa, vẻ mặt tức giận. "Cái nghiệt chướng nào, vậy mà dám trộm đồ của Bàn gia mày, chết tiệt, lão Hồ, vào trong xử lý bọn chúng!" "Cho bọn chúng biết thế nào là thanh niên thời đại mới dưới lá cờ đỏ!" Bàn Tử bất bình nói, vung vung nắm đấm to như bao cát.

Trông gã cứ như đã thấy bảo vật bị mất vậy.Trương Thiên thì không vội vàng, mà dùng ngón tay sờ sờ trên đất. "Là thuốc nổ, có người đã cưỡng chế phá cửa mộ.

Chắc là một số chuyên gia thuốc nổ lão luyện, các cậu xem, cửa mộ thậm chí căn bản không có dấu hiệu sụp đổ." Trương Thiên nói, bước chân hơi dừng lại."Đi thôi, chúng ta vào xem sao.

Vì đã có người đến trước chúng ta, vậy thì chúng ta cứ vào xem trước đã." Nói rồi, mấy người lần lượt gật đầu.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn."Dựa theo chỉ dẫn của Tầm Long Quyết, tôi suy đoán, chủ mộ thất, chắc chắn ở phía đông." "Thời cổ đại, người ta thích dùng hướng đông làm phương hướng cho mộ huyệt, cụm từ 'tử khí đông lai' càng phổ biến." Hồ Bát Nhất nói, mọi người đi qua đường hầm."Lão Hồ, cái bát quái bàn của cậu thần kỳ thật đó, cho Bàn gia tôi xem với." Bàn Tử nhìn la bàn của Hồ Bát Nhất, vẻ mặt cười tủm tỉm. "Bàn Tử, đây là la bàn, không phải bát quái bàn.

Hơn nữa, cái tên này, có cho cậu xem cậu cũng chẳng hiểu đâu."

"Mau đi đường đi." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử bĩu môi bất mãn, nhưng cũng không nói thêm gì.Đi qua mộ đạo.

Hiện tại, Trương Thiên và mấy người kia lại phát hiện thêm vài bộ thi thể, và phía trước thi thể, là một bức tường mộ.

Bức tường mộ màu xám trông nổi bật một cách kỳ lạ.

Những thi thể trước mắt đa phần là người nước ngoài, điều này cũng chứng thực lý do cửa mộ bị nổ tung."Mẹ kiếp, lão Hồ, thấy chưa, đây chính là hậu quả của việc phá hoại nhà người ta!" "Ai bảo các người làm bừa, còn mang thuốc nổ theo, giờ thì hay rồi nhé, tất cả đều nằm xuống hết." Bàn Tử ở một bên nói.

Hồ Bát Nhất thì đã thấy quá nhiều người chết rồi, nên cũng không để tâm đến chuyện này.Trương Thiên cũng không nói nhiều, dù sao thì, thời đại này, từ khi hắn trọng sinh đến nay, đã thấy nhiều thứ hơn thế này rồi.

Dưới đất, nằm năm bộ thi thể, trên người một số người còn mang theo vũ khí.

Trong đó có một người trên người còn có thuốc nổ dùng để phá hoại."Chắc là bị trúng độc mà chết." Trương Thiên nói, hắn đến bên cạnh một người.

Cầm khẩu súng trên tay người đó lên, là súng trường tự động.

Các đoàn đạo mộ nước ngoài, đa số đều có trang bị vũ khí tinh nhuệ."Hắc hắc, thế này Bàn gia tôi chẳng phải đã 'nhập gia tùy tục' rồi sao?" Bàn Tử cũng nhặt hết trang bị của mấy người kia lên.

Gã sung sướng mân mê khẩu súng trường tự động hiện đại trong tay.Hồ Bát Nhất cũng nhặt lấy một khẩu, dù sao thì trong mộ huyệt ai cũng không biết có gì, phải cẩn thận.

Thu gom một lượt trang bị trên người mấy người kia, Trương

Thiên và những người khác mỗi người một khẩu súng, còn có ba quả lựu đạn, một quả thuốc nổ nhỏ dùng để phá."Đồ của mấy thằng Tây này thật đúng là không ít." Bàn Tử nhấc thử khẩu súng trên hông, sung sướng nói. "Cánh cửa mộ này có vấn đề." Hồ Bát Nhất thì đã đến trước cửa mộ.

Chương 19

Nhiều người như vậy chết ở đây, mà cửa lại không bị mở ra, rất rõ ràng, cánh cửa này có vấn đề.

Chắc chắn có cơ quan.Trương Thiên khẽ nhíu mày, hắn biết rõ, chỗ này, chắc chắn không phải nơi Ngô Tà và những người khác đào đạo động đến.

Bức tường này, chắc chắn có cơ quan gì đó đang điều khiển."Các cậu tránh xa ra một chút, tôi thử xem sao." Trương Thiên có Bách Độc Bất Xâm, đã là phóng độc, thì Trương Thiên không sợ nữa.

Cùng lắm thì cứ từ từ nghiên cứu."Lão đại, anh định làm gì?" Bàn Tử hơi lo lắng.

Dù sao thì nhiều người như vậy đều chết ở đây, Trương Thiên e rằng cũng rất khó mà qua được.Trương Thiên xua tay, ra hiệu hai người đứng xa ra một chút.

Sau đó hắn nhẹ nhàng sờ sờ viên gạch.

Không bỏ qua bất kỳ khe hở nào.

Trương Thiên định thử theo phương pháp trong nguyên tác.

Đó là kéo viên gạch ra.Kéo nhẹ ra, một luồng bột trắng lớn từ bên trong viên gạch bốc ra.

Rất ít, có lẽ vì động tác của Trương Thiên nhẹ nhàng, nên khói trắng cũng ít đi nhiều."Là một loại độc khí giáp hoàn, hình thành dạng bột." "May mà tôi kéo ra ngoài, nếu đẩy vào trong, vì bị ép, chắc chắn sẽ khiến bột bay lên hết từ các khe hở." Nhìn thấy cảnh này, Trương Thiên dùng vải bọc viên gạch vừa rút ra lại.

Cũng may Trương Thiên đã miễn dịch, nếu không, nói không

chừng đã giống như những thi thể dưới đất rồi."Vừa nãy hình như có thứ gì bay ra phải không?" Bàn Tử nhìn bức tường mộ, vẻ mặt căng thẳng. "Đừng nói chuyện." Hồ Bát Nhất nhắc nhở Bàn Tử, Bàn Tử cũng vội vàng ngậm miệng lại.Trương Thiên từ trên người mấy người chết kia xé quần áo xuống, làm thành vải vụn, mỗi khi rút một viên gạch ra, lại nhét một miếng vải vào, bịt kín lỗ thoát khí.

Cứ như vậy, Trương Thiên rất nhanh đã tạo ra một cái lỗ vừa đủ cho một người chui qua.

Khói trắng trong tường bị vải bịt lại, đồng thời dính vào vải."Các cậu lại lùi xa ra một chút nữa." Trương Thiên lại lên tiếng, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lại lùi thêm vài bước.

Trương Thiên lấy diêm ra, đốt miếng vải.

Khoảnh khắc tiếp theo, ngọn lửa lan rộng.

Ngay sau đó, một cái lỗ xuất hiện.

Gạch được thay thế bằng vải, vải bị cháy hết, tự nhiên sẽ xuất hiện một cái lỗ."Ối trời, lão đại, anh đúng là thần tượng của Bàn gia tôi!" "Đơn giản là, bò cái ngồi máy bay, 'bò' lên trời luôn rồi!" Bàn Tử vẻ mặt kích động, vừa nãy tim gã cứ như muốn nhảy ra ngoài."Đi thôi, chúng ta mau vào trong." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

Sau đó mấy người lần lượt đi vào trong hang.

Trương Thiên còn chu đáo đặt lại viên gạch lên cái lỗ."Lão đại, anh đã phá bức tường này rồi, lại đặt viên gạch lên có tác dụng gì chứ?" Bàn Tử hơi khó hiểu, gã cầm súng chỉ vào bức tường."Những bột phấn này sẽ từ trên chảy xuống các khe hở, vì vậy, lần sau có người đến, vẫn có thể sử dụng." Trương Thiên nói, Bàn Tử lúc này mới vỡ lẽ."Lão đại, anh thật xấu xa, nhưng Vương Bàn Tử tôi thích." Bàn Tử nháy mắt với Trương Thiên.

Trương Thiên thấy một trận buồn nôn."Được rồi, mau đi thôi." Nói rồi Trương Thiên dẫn mấy người đi xuống cầu thang.

Cầu thang dẫn xuống dưới, Bàn Tử bật đèn pin lên.

Mấy người nhìn xuống phía dưới.Chỉ thấy, phía dưới đang dựng đứng một chiếc quan tài, và xung quanh chiếc quan tài đang bày vô số văn vật.

Quan tài được đặt ngang, xung quanh đứng mấy bức tượng đá, trông như bốn người.

Bốn bức tượng đá đó, nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài ở giữa, cứ như Tứ Đại Hộ Pháp."Đây là, hộ pháp thạch điêu, tương ứng với Tứ Đại Thiên Vương.

Thứ nằm trong chiếc quan tài này, xem ra phi phú tức quý." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử nhìn những đồ cổ phía dưới nuốt nước bọt."Lão đại, còn ngẩn ra làm gì?

Mau xuống xem đi chứ." Bàn Tử hơi kích động.

Trương Thiên thì một tay kéo Bàn Tử lại. "Đừng vội, mộ thất này hơi kỳ lạ, hơn nữa các cậu xem, ở phía mộ thất bên kia, hình như còn có một mộ thất nữa." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng giật mình.Hai mộ thất?

Nhưng nghĩ lại cũng bình thường, nói không chừng là mộ thất bồi táng thì sao? "Chúng ta đi xem cái mộ thất kia trước, cái này cứ tạm thời đừng động vào." Trương Thiên hơi cẩn thận.

Dù sao thì, Trương Thiên không biết thi ngữ.

Nếu chọc phải thứ gì đó, Trương Thiên không đối phó được.

Vì vậy, Trương Thiên vẫn không muốn trực tiếp mạo phạm những thứ phía dưới.

Hắn quyết định đi xem một mộ thất khác."Nhưng mà, lão đại, bên trong này nhiều đồ tốt lắm, nhiều như vậy, đều vứt trên đất, không nhặt là đồ ngốc chứ gì." Bàn Tử hơi kích động. "Đúng không lão Hồ, lão Hồ nói gì đi chứ." "Nghe lời lão đại." Hồ Bát Nhất nói ra một câu, Bàn Tử thấy vậy cũng không nói gì nữa, đành gật đầu.Mấy người đi về phía mộ thất bên cạnh.

Bước vào mộ thất, Trương Thiên ngớ người.

Hắn vốn tưởng sẽ tránh được, không ngờ, vẫn gặp phải.

Chỉ thấy trong mộ thất bên cạnh, đang dựng một cái đỉnh lớn, rõ ràng là dùng để tế tự. "Chết tiệt!

Mau đi!" "Lão đại, đừng vội chứ, anh nhìn trong cái đỉnh lớn kia kìa, bao nhiêu là bảo vật, không lấy à?

Anh ngốc rồi à?" Bàn Tử mắt la mày lét nhìn cái đỉnh lớn, vẻ mặt cứ như sắp chảy nước miếng ra. "Cậu mới ngốc ấy, nghĩ lại cái *tống tử* lúc trước đi, còn muốn lấy nữa không?" Trương Thiên lạnh lùng nói, Bàn Tử lập tức hiểu ra, hắn nhìn về phía quan tài cổ kính phía trước. "Lão đại, anh nói là?" "Đúng vậy, chúng ta mau đi thôi, đến cái mộ thất lúc nãy ấy, chỗ này thì thôi." Trương Thiên nói xong, Bàn Tử cũng từ bỏ ý định vào trong đó nữa.Dù sao thì cái mộ thất trước đó có nhiều thứ hơn, bảo vật cũng nhiều hơn, hà tất phải xoắn xuýt ở chỗ này."Chỗ này âm khí nặng quá, lão đại, huyết khí của anh có thể duy trì được mấy ngày?" Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng.Trương Thiên dường như cũng nghĩ ra điều gì đó, đúng rồi, trên người mình có thi khí bảo hộ mà, sợ gì chứ.Nhưng nghĩ lại, thi khí của hắn là thi khí ngoại lai, có xung đột với chủ nhân mộ thất này hay không thì còn chưa chắc."Có ba ngày thời gian." Nói rồi, Trương Thiên dẫn hai người rời khỏi mộ thất phụ.Ngay khi Trương Thiên vừa đi, quan tài liền rung động.May mà sau khi rung động vài cái, nó cũng khôi phục

lại trạng thái ban đầu.Cứ như là đang bày tỏ sự bất mãn với Trương Thiên vậy.Đến cái mộ thất vừa nhìn thấy.

Xung quanh khắc những pho hộ pháp khổng lồ.

Và bên dưới, có một cỗ quan tài."Là thanh đồng quan, Bàn Tử, đừng có động linh tinh." Trương Thiên thấy Bàn Tử đã đến trước quan tài, nhẹ giọng nói.Bàn Tử gật đầu, vội vàng rụt tay lại.Nhìn xuống đất.

Mọi người phát hiện, trên đất la liệt bình bình lọ lọ, còn có một đống lớn đồ cổ.

Đúng là thiên đường của đạo mộ tặc.Hồ Bát Nhất cũng bị chấn động.

Đặc biệt là khi nhìn thấy rất nhiều đồ vật thời Chiến Quốc, mắt hắn ta gần như không mở ra nổi.Bàn Tử nhặt được một khối ngọc trên đất, có chút kích động."Lão đại, nhìn mau, miếng ngọc này chẳng phải đáng giá lắm sao?" Bàn Tử cầm miếng ngọc màu đỏ, kích động nói."Đây là bồi táng huyết ngọc, không đáng tiền, toàn là đồ thị nữ chôn theo, đồ người chết đeo, lấy đi cũng chẳng ai mua, nhiều lắm là ba nghìn tệ." Trương Thiên liếc mắt giám bảo, giám định là đồ bỏ đi."Gì cơ, không thể nào, đây là ngọc mà, mặc kệ, tôi phải mang đi." Bàn Tử nói rồi, cẩn thận đặt miếng ngọc vào thắt lưng.

Trong mắt hắn, ngọc là thứ đáng tiền hơn những thứ khác."Haizz, mắt như mù." Trương Thiên thầm thở dài.Những bình bình lọ lọ trên đất này, cái nào mà chẳng đáng tiền hơn miếng ngọc của gã?

Hơn nữa, những bình bình lọ lọ dưới đây đều là cấp bậc văn vật, đa số đều không bị hư hại, vì vậy rất đáng giá."Mấy cái bình này, và cả đồ bồi táng nữa, hai cậu chọn lấy một hai món đi, rồi chúng ta giấu những thứ này đi." "Chúng ta không lấy." Trương Thiên nói, Bàn Tử có chút không hiểu tại sao."Tại sao phải giấu đi, mang hết đi không tốt

à?" Bàn Tử có chút kích động, những thứ này, chính là cầu nối để gã phát tài làm giàu."Quên lời chúng ta nói trước khi đến đây rồi à?" Trương Thiên nói.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất liền ngẩn người, hai người nghiêm túc gật đầu.

Cũng không nói thêm gì nữa.Bàn Tử lấy một miếng ngọc, lại lấy một cái chén vàng.

Trong mắt gã, những thứ này là đáng tiền nhất.

Điều này càng khiến Trương Thiên cạn lời, gã lại lấy hai thứ kém giá trị nhất.Còn Hồ Bát Nhất thì đáng tin hơn một chút.

Bằng trực giác, hắn lấy một cái đỉnh nhỏ, và một cái mặt dây chuyền nhỏ.

Cái đỉnh đáng tiền, mặt dây chuyền thì không.Trương Thiên thì không lấy gì cả, mà ánh mắt nhìn về phía cỗ quan tài kia.

Chỗ này không có thứ hắn muốn.

Đa số đều là văn vật cổ đổng, Trương Thiên muốn là thần vật.Sau khi hai người lấy xong đồ, liền thu thập những văn vật trên đất lại, giấu sau tượng đá, đồng thời dùng gạch che lại.

Chờ xác định an toàn xong, lúc này mới vỗ vỗ tay."Ừm, Bàn gia tôi làm việc, lão đại cứ yên tâm đi, tất cả ổn thỏa rồi!" Bàn Tử hớn hở đi đến trước mặt Trương Thiên.

Bảo vật đã trong tay, gã sao có thể không vui chứ.Tâm trạng Hồ Bát Nhất cũng tốt lên không ít.

Bởi vì, Trương Thiên quả thực đã thực hiện lời hứa của mình, bọn họ cũng chỉ lấy những thứ mình cần."Anh muốn mở quan tài à?" Hồ Bát Nhất cầm la bàn, nhỏ giọng hỏi với vẻ nghi vấn.Trương Thiên

nhẹ nhàng gật đầu. "Đã đến rồi, tôi tự nhiên sẽ không về tay không." Trương Thiên nói rồi, vươn tay ra. "Bàn Tử, lấy nến ra đây." Nói rồi, Bàn Tử lục lọi trong ba lô. "Cái đó, lão đại, không tìm thấy nến trắng, nến đỏ được không?" Bàn Tử lấy ra một cây nến đỏ.

Trương Thiên lập tức hít một hơi khí lạnh.

Trời ạ, cậu muốn kết hôn với chủ mộ à?"Được cái con khỉ khô ấy!" "May mà tôi có tự biết mình." Trương Thiên đã đoán được, cái tên Bàn Tử này chắc chắn không đáng tin, hắn lục lọi trong ba lô, lấy ra một cây nến trắng to bằng ngón tay cái."Lão đại, anh hào phóng thật, cây nến này, chắc phải một hào một cây rồi." Bàn Tử nhìn cây nến mà có chút xót xa."Ba tẩu, nhân thắp nến, quỷ thổi đèn." "Vô ý mạo phạm, xin đa tạ lượng thứ." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn cầm cây nến, thắp lên ở góc đông nam.

Ánh lửa chiếu sáng cả mộ thất."Lão đại, đây là?" Bàn Tử nhìn cây nến, vẫn còn chút tò mò.Trương Thiên không nói gì, ánh mắt thì nhìn chằm chằm cây nến.

Ngược lại, Hồ Bát Nhất thay Trương Thiên giải thích. "Người thắp nến, quỷ thổi đèn, truyền thuyết kể rằng, trên người người có ba ngọn đèn dầu, một ngọn trên đầu, hai ngọn ở vai..." "Mạc kim giáo úy có một truyền thống, chính là thắp một cây nến ở góc đông nam, giống như một hiệp ước giữa người chết, nếu đèn tắt thì không *mạc kim* nữa." Hồ Bát Nhất nói rồi, hắn không ngờ, Trương Thiên lại tỉ mỉ đến thế.

Nếu là hắn xuống mộ, chắc chắn sẽ quên mất chuyện này.Trương Thiên nhìn cây nến.

Ánh đèn không thay đổi, hơn nữa, vẫn đang cháy.

Trương Thiên trong lòng vui mừng. "Chẳng lẽ là huyết dịch tôi uống đã phát huy tác dụng rồi sao?

Chủ mộ nhận tôi thành người chết à?" Trương Thiên thầm nghĩ, nhưng, không có gì nghi ngờ.

Cái quan tài này, có thể mở được!"Bàn Tử, mở quan tài!" Trương Thiên phất tay, không còn do dự nữa.

Bàn Tử trong lòng càng thêm hưng phấn.

Cái vẻ đó, khỏi phải nói là kích động đến mức nào."Bàn gia mày, tới đây!" Nói rồi, Bàn Tử từ trong túi lấy ra một cây xà beng, nạy nạy trên quan tài.

Bàn Tử thật ra vẫn có chút tác dụng, ví dụ như những việc nặng nhọc, gã đều có thể làm được.Rất nhanh, quan tài phát ra tiếng động.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất bắt đầu giúp đẩy quan tài.

Chỉ nghe "kèn kẹt" một tiếng, quan tài được mở ra.

Chương 20

Những thứ bên trong cũng lộ ra trước mặt ba người.Trương Thiên lại nhìn cây nến một lần nữa.

Vẫn như lúc đầu.

Bàn Tử dùng đèn chiếu vào bên trong. "Ối trời, là đàn ông à?" Nhìn thấy thi thể khô héo, Bàn Tử dường như có chút thất vọng."Nghĩ cái gì đấy Bàn Tử, cái tên này." Hồ Bát Nhất cảm thấy có chút mất mặt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.Còn ánh mắt Trương Thiên thì nhìn vào bên trong quan tài.

Đây là một thanh đồng quan.

Và ở ngực thi thể, còn cắm một thanh cổ đao cán vàng.

Cổ đao ngàn năm vẫn trông rất sắc bén, hơn nữa, trên đó còn có minh văn."Thần khí!" Nhìn thấy cái này, Trương Thiên trong lòng chấn động.

Ánh mắt đồng thời nhìn sang những chỗ khác.

Bên cạnh thi thể này, còn có một ít vàng bạc tài bảo.

Loại như thỏi vàng, nhưng ánh mắt Trương Thiên lại khóa chặt vào một miếng ngọc bội."Truyền Đạo Ngọc Bội: Có thể truyền thụ một bộ công pháp!" Âm thanh truyền ra trong đầu, Trương Thiên trong lòng khẽ nhảy, thứ hắn muốn đã tìm thấy rồi.Nhưng thanh đao trước mắt này, và cả người này nữa, rõ ràng không tầm thường.

Thêm vào đó, bốn pho Thiên Vương bên cạnh, càng khiến Trương Thiên cảm thấy có chút bất thường.

Bốn pho Thiên Vương này cứ như không phải đang bảo vệ người chết, mà lại như đang canh giữ, trấn áp!Trương Thiên nhìn thi thể.

Hắn nghi ngờ, người trước mắt này, chính là Lỗ Thương Vương!

Trong kịch bản gốc, ngôi mộ này của Thương Chu bị Ngô Tà một mồi lửa thiêu rụi, ngăn chặn được cuộc tấn công quy mô lớn của thi miết.

Nhưng, Lỗ Thương Vương thật sự thì vẫn biến mất không thấy.

Mà dưới bộ ngọc y kia, là vị quân sư mặt nạ đồng xanh, vì vậy Trương Thiên mạnh dạn suy đoán, người bị kiếm cắm vào ngực, lại có bốn pho Thiên Vương trấn thủ trước mắt này, chính là Lỗ Thương Vương."Nhưng mà, ngôi mộ này, trước đây trong phim truyền hình chưa từng thấy qua, lẽ nào là do hai thế giới hợp nhất nên mới xuất hiện?" Nghĩ đến đây, Trương Thiên lại cảm thấy, không còn quá kỳ lạ nữa.Trương Thiên lấy miếng ngọc bội trong quan quách đi.

Đây chính là thứ hắn cần. "Lỗ Thương Vương cả đời chinh chiến bốn phương, cộng thêm việc hắn phi diêm tẩu bích (bay nóc trèo tường) cứu hoàng đế lúc bấy giờ, công phu này có thể thấy là phi thường, trong miếng ngọc bội này, hẳn là toàn bộ sở học cả đời của hắn." Thầm nghĩ, Trương Thiên càng cẩn thận đặt miếng ngọc vào ba lô.Nhìn lại cây nến.

Vẫn không có chút vấn đề gì. "Lão đại, hay là, chúng ta mang thanh kiếm này đi đi, món đồ này trông cũng không tệ đâu nha." Bàn Tử nhìn thanh kiếm cắm trước ngực (thi thể), mắt sáng rỡ.

Bàn Tử đối với những thứ lấp lánh vàng ròng thì hoàn toàn không có sức miễn dịch.

Điểm này từ việc gã lấy chén vàng là có thể chứng minh.Trương Thiên nhìn thanh kiếm cắm trên thi thể, trong đầu đã hiện ra giới thiệu. "Vật phẩm: Trấn Tà kiếm!

Lai lịch không rõ!" "Công năng: Trấn tà, áp thi, có thể chấn nhiếp

tà túy, tru sát quỷ vật, sở hữu công năng 'nhất kiếm phong hầu'." "Giới thiệu vật phẩm: Quân sư vô tình nhặt được từ một ngôi cổ mộ nào đó, thanh kiếm này vô cùng sắc bén, quân sư cực kỳ yêu thích." "Trấn Tà kiếm?" Trương Thiên khẽ nhíu mày. "Bàn Tử, thanh kiếm này, đừng có động linh tinh." Trương Thiên vội vàng nói, mặc dù, thanh kiếm này, hắn cũng thích.

Nhưng, một khi rút kiếm ra, thi thể sẽ biến đổi.

Với năng lực của bọn họ, căn bản không thể chống đỡ được thi hồn của Lỗ Thương Vương.Trương Thiên cũng cuối cùng đã hiểu, vì sao cây nến không đổi màu.

Hóa ra là do Lỗ Thương Vương bị phong ấn."Haizz, bảo bối tốt thế này mà không lấy thì phí quá, lão đại, anh cứ cầm đi, biết đâu còn có tác dụng gì đó." Bàn Tử nói, vẫn còn chút lưu luyến không rời.

Dù sao đây cũng là bảo bối mà.Trương Thiên kéo tay Bàn Tử lại. "Có vài thứ, không thể chạm vào, thanh kiếm này một khi rút ra, thi thể sẽ biến đổi." Trương Thiên thần sắc nghiêm túc.

Bàn Tử do dự một chút, không nói thêm gì nữa.

Ban đầu gã còn muốn nói rằng mình lớn lên dưới cờ đỏ, nhưng con giao xà trước đó đã dọa gã đủ tởn rồi."Được rồi, xem bên trong còn gì nữa không, nếu có thì mang đi, không thì thôi." Trương Thiên nói, Bàn Tử liền nhấc thi thể Lỗ Thương Vương lên.

Bởi vì có kiếm cắm vào, thứ này cực kỳ "hiếu thuận"."Nhìn mau, lão đại, có một thanh kiếm!" Chỉ thấy dưới thi thể Lỗ Thương Vương, còn có một thanh bội kiếm.

Phỏng đoán, hẳn là bội kiếm của Lỗ Thương Vương.Trương Thiên trong lòng chấn động.

Món đồ này còn ngầu hơn tàn kiếm nhiều.

Trương Thiên không do dự, lấy thanh bội kiếm bên dưới ra. "Vật phẩm: Lỗ Thương Vương bội kiếm, Thượng phẩm pháp khí." "Công năng: Có thể phóng ra kiếm khí, có thể 'một kiếm trảm vạn yêu', có thể phá vỡ hộ giáp yêu vật." "Giới thiệu vật phẩm: Bội kiếm của Lỗ Thương Vương, Lỗ Thương Vương quanh năm trộm mộ, chém giết vô số quỷ vật, thanh kiếm này mang theo lệ khí, có thể xua quỷ, trấn tà." Nhìn thanh trường kiếm cán vàng trong tay, Trương Thiên có chút yêu thích không nỡ rời tay.Bàn Tử thì láu cá nhìn sang. "Hì hì, lão đại, đã anh có pháp bảo mới rồi, vậy thì, cái thanh kiếm rách kia, chi bằng, hì hì." Bàn Tử nháy mắt.

Cái vẻ đó, khỏi phải nói là kinh tởm đến mức nào."Được rồi được rồi, đừng có cái vẻ mặt đó nhìn tôi, giữa đêm hôm, đáng sợ lắm đấy." Trương Thiên vội vàng bảo Bàn Tử dừng lại, không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Cái tên này độc thân lâu ngày rồi, nhìn quỷ cũng thấy mĩ miều.Nói rồi, Trương Thiên đưa tàn kiếm cho Bàn Tử, Bàn Tử hớn hở nhận lấy tàn kiếm. "Yên tâm đi lão Hồ, sau này nếu có cơ hội, tôi cũng kiếm cho cậu một cái." Trương Thiên đương nhiên không quên Hồ Bát Nhất.

Hắn chính là đại công thần đã được Trương Thiên chọn sẵn."Haha, tôi không sao, có Bàn Tử là được rồi." Mặc dù miệng nói vậy, nhưng trong mắt Hồ Bát Nhất vẫn rất hâm mộ.

Dù sao tàn kiếm lợi hại, bọn họ cũng đã thấy rồi, một kiếm đã móc mắt con giao xà ra.

Cái đó sao có thể không "ngầu" chứ."Xem xem còn có thứ gì nữa không." Trương Thiên nói, Bàn Tử hưng phấn nhấc thi thể lên.

Trong quan tài ngoài vàng bạc châu báu ra, còn có một cái khăn tay của phụ nữ.

Ngoài ra không có gì khác."Đi thôi, Bàn Tử, đặt thi thể về chỗ cũ cẩn thận, đừng động vào thanh kiếm nhỏ." Trương Thiên dặn dò một câu, Bàn Tử cẩn thận đặt thi thể về.

Ngay sau đó, Bàn Tử lén lút mang khăn tay đi, rồi mới đậy nắp quan tài lại.Lúc này, sau khi đậy nắp quan tài lại, Trương Thiên phát hiện, cây nến vậy mà dần dần biến sắc.

Hơn nữa còn là loại lúc sáng lúc tối.

Thấy vậy, Trương Thiên lập tức hiểu ra điều gì đó.

Không phải Lỗ Thương Vương không động thủ với bọn họ, mà là, Lỗ Thương Vương muốn lợi dụng bọn họ để rút thanh đoản kiếm ra.

Ai ngờ, mấy người Trương Thiên cố tình không rút, còn mang luôn cả bội kiếm và khăn tay của người phụ nữ mà hắn yêu quý đi.

Điều này càng là sỉ nhục lớn.

Nhất thời Lỗ Thương Vương có chút nổi giận."Cái này...

Lão đại, đèn hình như đổi màu rồi." "Anh có phải cố ý dọa Bàn gia không đấy?" Bàn Tử nắm chặt tàn kiếm, cái vẻ mặt căng thẳng đó."Ong ong." Ngay khi Trương Thiên chuẩn bị dẫn mấy người chạy trốn, mắt của bốn pho Thiên Vương xung quanh phát ra ánh sáng.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng toàn bộ chiếu xạ lên quan tài.

Quan tài của Lỗ Thương Vương lập tức tiêu tan tà khí."Ối trời, tia laser à?" "Lão đại, công nghệ cao thế này, mang pho tượng đá này đi thôi!" Bàn Tử nào đã từng thấy trận trận này bao giờ, nhìn bốn pho Thiên Vương mà đi không nổi nữa."Cậu được thì lên đi, lão Hồ, chúng ta nên rút thôi, thứ này, trấn được một lần không có nghĩa là trấn được lần thứ hai." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó mấy người bắt đầu đi về phía mộ phụ lúc trước.Trương Thiên có trang bị, đương nhiên định "thảo phạt" cỗ quan tài trên tế đàn rồi.

Trong cỗ quan tài đó, hẳn là có một cỗ huyết thi.

Cỗ huyết thi đó, mới là chủ nhân ban đầu của ngôi mộ Thương Chu này.

Chẳng qua là bị người ta vứt bỏ ở đây.Trương Thiên có Lỗ Thương Vương bội kiếm, chỉ cần nó dám xuất hiện, Trương Thiên liền dám chém.

Loại "một đao chín chín chín" ấy."Lão đại, mấy món cổ đổng của chúng ta không lấy nữa à?" Bàn Tử vẫn còn luyến tiếc những món cổ đổng đã được giấu đi."Không mang ra được, ba lô chúng ta dùng có bấy nhiêu thôi, chỗ tôi còn đựng thi miết, không đựng được quá nhiều thứ." Trương Thiên xua tay, vẻ mặt không hề để tâm.

Những thứ này được giấu đi, trừ khi sụp đổ, nếu không thì dù có hỏa hoạn, hẳn cũng có thể thoát qua một kiếp.

Tuy nhiên, điều Trương Thiên lo lắng là, sau khi Ngô Tà và đồng bọn đi vào, liệu có làm sập nơi này không.

Nếu sập, đó sẽ là tai họa cho văn vật.Trương Thiên nghĩ nghĩ. "Thế này đi, Bàn Tử, đưa cái xẻng của cậu cho tôi, ba chúng ta mỗi người một cái, đào một cái hố ở phía đông kia, chôn những thứ này vào." Trương Thiên nói, hai người đều có chút không hiểu."Lão đại, tại sao vậy?" "Đúng đấy, chôn mấy thứ này làm gì?" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, đều có chút nghi hoặc."Để tránh bị đạo mộ tặc đào trộm đi, hơn nữa, đạo mộ tặc rất giỏi phá hoại văn vật, ví dụ như Tào Tháo và Mạc kim giáo úy, chính là khét tiếng xa gần, chỉ cần vào mộ là ra sức phá hoại." "Vì vậy, chúng ta chôn chúng xuống, cũng là tạo cơ hội cho những văn vật này tồn tại, đến lúc đó chuyên gia đến, cũng có thể tìm thấy." Trương Thiên nói, mấy người gật đầu.

Hồ Bát Nhất cũng không phản bác, bởi vì hắn biết sự thật là như vậy."Tôi hiểu rồi, đến lúc đó, đưa tọa độ chôn cho họ, cũng xem như

là quyên góp." Bàn Tử vỗ tay, ba người nói làm là làm, đào một cái hố ở góc tường, cẩn thận đưa những thứ này vào, nhẹ nhàng chôn lại.

Lại đặt thêm gạch đá xanh lên, hoàn hảo.

Căn bản không nhìn ra được.Mấy người gật đầu, lúc này mới đi về phía mộ huyệt bên cạnh.

Lúc này, tất cả mọi người ở hiện trường đều há hốc mồm.

Vẻ mặt đầy vẻ khó tin.[Bọn họ vậy mà không hủy hoại văn vật!] [Ối trời, bọn họ không những không hủy hoại, mà còn giấu chúng đi.] [Tương truyền, chẳng phải nói, Mạc kim giáo úy, chỉ cần vào mộ địa là ra sức phá hoại sao?] [Những văn vật này giá trị liên thành, cứ thế này bị chôn đi, thật đáng tiếc.] [Biết đâu sau này họ quay lại lấy thì sao?

Đừng nghĩ tốt về họ quá.] [Cơ quan trong mộ thất này thật đáng sợ, những thứ đó đều là thi thể người ngoại quốc phải không?

Sướng thật.] [Tôi hình như nhìn thấy súng trường tự động.] Những người xung quanh bàn tán.

Nhưng nhớ lại khúc thắp đèn vừa rồi.

Hiện trường phòng thẩm phán, vô số khán giả vẫn không khỏi thót tim.[Vừa rồi, bốn pho tượng điêu khắc kia, chẳng phải mắt phát ra kim quang sao?] [Tôi cũng thấy, tôi còn tưởng mình hoa mắt chứ, trước là quỷ, lại có tượng trấn tà, chúng ta còn chưa biết gì nữa?] [Hay quá đi mất, nói chứ thanh kiếm kia, hẳn là bảo vật phải không?] Những người xung quanh nhao nhao bàn tán.

Trên đài, một sinh viên khảo cổ học bỗng nhiên lên tiếng. "Những đồ sứ ở đây, tôi đã xem rồi, hẳn đều là đồ thời Thương, hơn nữa những văn vật họ chôn đi cũng là đồ thời Thương, nhưng, thanh kiếm kia trông lại không phải của một triều đại nào cả." Anh ta nói, trong

lòng mọi người lại thêm một chút nghi hoặc.Trần Hề nhìn những pho tượng đá, với tư cách là một nhà khoa học, cô có thể dùng phương pháp khoa học để giải thích nguyên nhân phát sáng.

Nhưng với thiết kế xảo diệu như vậy, cô vẫn có chút chấn động trước trí tuệ của người xưa. "Thế giới này, lẽ nào, giống như trong nhật ký của ông nội nói, không phải là thứ chúng ta nhìn thấy bằng mắt thường sao?" "Còn có những nơi kỳ diệu khác?" Trần Hề lẩm bẩm, nội tâm cô có chút dao động.[Thanh kiếm kia, nếu có thể mang đi nghiên cứu thì tốt biết mấy] [Không ngốc chứ, nếu cậu lấy được, cậu cũng không thể đưa ra ngoài.] [Thanh kiếm này không có chút cảm giác cổ xưa nào, dù có mang ra ngoài, e rằng cũng chẳng ai tin đây là thật.] Mọi người nói.

Ánh mắt lại nhìn bức tranh.Trong khung cảnh, Trương Thiên, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác, tất cả đều đã đến mộ thất bên cạnh.

Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, có chút nghi hoặc. "Tôi nhìn đồ sứ xung quanh, và đồ sứ chúng ta vừa thấy, hoàn toàn không giống nhau chút nào, hẳn không phải cùng một triều đại phải không?" Hồ Bát Nhất tâm tư tinh tế, hắn chú ý một chút đến đồ sứ.

Hắn phát hiện, đồ vật của hai mộ thất, căn bản không giống nhau."Ừm, hai triều đại quả thực không giống nhau, theo truyền thuyết, ngôi mộ này, hẳn là mộ của Lỗ Thương Vương, mà Lỗ Thương Vương căn bản không phải người triều Thương." "Mộ của hắn, lại xây trong mộ của triều Thương, các cậu không thấy kỳ lạ sao?" Trương Thiên nói, khóe miệng nhếch lên.

Chương 21

"Tôi hiểu rồi, cái này gọi là, chim khách chiếm tổ chim cúc cu!" "Vậy Lỗ Thương Vương, thích Thương Vương, cho nên ân ân oán oán..." Bàn Tử vươn tay ra, làm một vẻ suy tư.Trương Thiên lập tức búng một cái vào đầu gã.

Vẻ mặt uất ức, hai người này đều không phải người cùng một triều đại, chịu thua cái tên Bàn Tử lầy lội này luôn."Xây mộ của mình dưới mộ của người khác, có thể 'man thiên quá hải', ngay cả có đạo mộ giả cũng khó lòng đột phá." Trương Thiên nói, Bàn Tử ôm đầu.

Chỉ đành gật đầu."Haizz, lão đại, bây giờ chúng ta đã vào rồi, có thể lấy đồ trong cái đỉnh lớn kia được không?" Bàn Tử nhìn thấy rất nhiều vàng bạc, còn có một số đồ sứ trong đỉnh lớn.

Trong mắt gã lóe lên một tia sáng tinh ranh."Đừng vội, nghe tôi nói hết đã." "Vì mộ Lỗ Thương Vương, được đặt dưới mộ của người khác, cậu đoán xem, chủ nhân của ngôi mộ này đã đi đâu rồi." Trương Thiên kéo Bàn Tử lại, rút bảo kiếm vừa lấy ra."Ý của anh là, trong quan tài này chính là, chủ nhân ban đầu của ngôi mộ!" Hồ Bát Nhất nói đến đây.

Khoảnh khắc tiếp theo, quan tài bắt đầu rung động.

Từng trận khói đen từ trong quan tài bốc ra, thi khí ngưng tụ thành thực chất.

Và cũng biến thành khói đen hiện tại.

Nhìn khói đen, và cỗ quan tài đang run rẩy.

Bàn Tử giật mình.

Gã siết chặt tàn kiếm trong tay."Kẽo kẹt." Quan tài rung động, một

bàn tay máu me già nua bám vào khe hở của quan tài.

Đây là huyết thi!"Giờ, giờ làm sao đây?" "Chúng ta đâu có định chiếm mộ làm ổ đâu." Bàn Tử vẻ mặt kinh hãi, gã lần đầu tiên thấy cảnh tượng này, người bình thường ai cũng sẽ sợ hãi.

Không sợ mới là bất thường.Lòng bàn tay Trương Thiên toát ra mồ hôi lạnh.

Hắn siết chặt trường kiếm.

Khí thế trở nên sắc bén.

Ánh mắt kiên định, mang theo sát ý, toát ra cảm giác như "quân lâm thiên hạ".

Hắn đang mô phỏng Lỗ Thương Vương!

Vì Lỗ Thương Vương có thể dời nó đến đây, hiển nhiên tên này chắc chắn sợ Lỗ Thương Vương."Ngàn năm trước, ta đã có thể dời ngươi từ chủ mộ đến đây, hôm nay, ngươi nghĩ ta không dám chém ngươi sao?" Trương Thiên giọng nói lạnh nhạt, mang theo ý lạnh.

Thêm vào đó thi khí trên người hắn, cứ như là hồn phách của một đại tướng quân kinh qua trăm trận chiến.Sự rung động của quan tài chậm lại một chút.

Trương Thiên thấy vậy, mạnh mẽ rút cổ kiếm ra.

Cổ kiếm chỉ thẳng vào thanh đồng quan kia. "Ong..." Kiếm quang lóe lên, phát ra tiếng kiếm reo.

Và trên lưỡi kiếm, còn có những vết máu đen, đây là do giết người quá nhiều, máu đã ăn mòn vào bề mặt.

Kiếm vừa ra khỏi vỏ, khí tức huyết tinh cường hãn tràn ngập xung quanh, đồng thời, sát ý ngập trời.

Cảm giác áp bức đó, ngay cả Hồ Bát Nhất và hai người cũng có

thể cảm nhận được.

Nếu tu vi của Trương Thiên cao hơn một chút, khí thế chắc chắn còn mạnh hơn!"Thần khí, tuyệt đối là thần khí." Hồ Bát Nhất trong lòng chấn động, thứ này, vậy mà lại mạnh đến thế.

Vừa rút kiếm ra, thi khí đó căn bản không hề kém cạnh so với vị bên trong quan tài."Coong." Thấy Trương Thiên có thể rút kiếm ra, quan tài lập tức ngoan ngoãn lại.

Cũng không rung động, cứ như một đứa bé ngoan vậy.

Đối với loại bội kiếm tùy thân này, trừ chủ nhân ra, người khác rất khó rút kiếm, hiển nhiên, vị bên trong quan tài đã xem Trương Thiên là chủ nhân của thanh kiếm.

Trương Thiên tự nhiên không biết chuyện này."Được rồi, an toàn rồi, chúng ta xem xung quanh đi." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, bắt đầu đi loạn trên tế đàn, sau đó, đi mấy vòng cũng không phát hiện ra thứ gì tốt.Cuối cùng, mấy người Trương Thiên nhìn về phía tế đàn.

Trên tế đàn, có rất nhiều vàng bạc, đồ sứ.

Còn ánh mắt Trương Thiên thì dừng lại trên một miếng ngọc bội trong suốt sáng lấp lánh."Ồ?

Lại một khối Truyền Đạo Ngọc Bội." Nhìn thấy cái này, Trương Thiên trong lòng vui mừng, vươn tay cầm ngọc bội vào tay."Lão đại, tôi thấy anh, lần nào cũng chỉ lấy ngọc bội, miếng ngọc bội này...?" Hồ Bát Nhất phát hiện hành động này của Trương Thiên, không nhịn được hỏi."Chuyện này, ra ngoài rồi nói." Vì Hồ Bát Nhất là người đã được Trương Thiên chọn sẵn, Trương Thiên tự nhiên sẽ ràng buộc hắn chặt chẽ trên thuyền của mình.

Vì vậy, cho hắn một chút lợi lộc là điều nên làm.

Ra ngoài rồi, Trương Thiên định đưa những công pháp không dùng đến cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Dù sao, có quá nhiều công pháp, thật ra cũng không phải chuyện tốt.

Tham nhiều nhai không nát, điểm này Trương Thiên vẫn hiểu rõ.Hồ Bát Nhất nghiêm túc gật đầu.

Hắn lờ mờ cảm thấy, miếng ngọc bội này phi phàm.Bàn Tử thì lén lút lấy ra một cái bình từ bên trong. "Hì hì, lão đại, chúng ta mang một cái bình nhỏ về thế nào?" Bàn Tử nói rồi, cười tủm tỉm nhìn Trương Thiên."Không được..." Trương Thiên vừa nói xong, hắn phát hiện có gì đó không đúng.

Trong bình hình như có đồ.

Trương Thiên lấy cái bình qua. "Chẳng phải nói không lấy sao?

Đúng là nói một đằng làm một nẻo." "Haizz, đàn ông." Bàn Tử thấy Trương Thiên cướp cái bình của mình đi, trong miệng càng lẩm bẩm.Trương Thiên mở nút chai của cái bình ra.

Chỉ thấy, trong bình vậy mà nằm ba viên thuốc nhỏ giống như đan dược.[Vật phẩm: Ngưng Khí Đan!

Hạ phẩm đan dược.] [Tác dụng vật phẩm: Phụ trợ tu luyện, sau khi uống vào, có tác dụng tăng cường tu luyện.] [Giới thiệu vật phẩm: Đan dược khi Thương Chu Vương tu luyện, vô cùng trân quý.] Giới thiệu truyền đến.

Trương Thiên tim như muốn nhảy ra ngoài.

Thật sự có linh đan diệu dược!

Thứ này, tuyệt đối hời lớn rồi!"Bàn Tử!

Nhanh xem bên trong còn nữa không." Giọng Trương Thiên hơi

gấp gáp.

Trương Thiên vốn luôn điềm tĩnh mà giọng cũng gấp gáp, Bàn Tử cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Vội vàng lục lọi, nhưng tiếc là, chỉ có ba viên."Lão đại, đây là thứ gì mà khiến anh kích động đến thế?" Bàn Tử gãi gãi đầu, có chút nghi hoặc."Linh đan!" Vừa nói xong, Bàn Tử lập tức chúi đầu vào trong đỉnh lớn.

Mông chổng lên trời, đầu ở dưới lục lọi. "Mẹ kiếp, nói sớm đi, Bàn gia dù có lật tung cái đỉnh lên cũng phải tìm thêm được vài viên!" Bàn Tử kích động.

Còn Hồ Bát Nhất thì nhìn những viên đan dược, trong mắt mang theo sự chấn động.Hồ Bát Nhất nhìn ba viên đan dược đó, suy nghĩ rất lâu mới lên tiếng.

Hắn sợ Trương Thiên hiểu lầm. "Lão đại, cái này có tác dụng gì ạ?" Hồ Bát Nhất có chút rụt rè.Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói. "Nếu có người tập võ thì có thể phụ trợ tu luyện, cũng chính là một loại đan dược giúp tăng cường tu luyện." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất thất vọng thấy rõ. "Thì ra là vậy." Hắn nói rồi, liền không nói thêm gì nữa.

Có lẽ hắn còn chưa biết giá trị của thứ này cao đến mức nào, Trương Thiên có thể nói thế này.

Chỉ một viên này thôi, đã bằng giá trị của đa số văn vật ở bên trong rồi.Trương Thiên cẩn thận cất cái bình đi.

Đan dược trong bình không chỉ có thể ăn, mà cái bình cũng có thể quyên góp, một mũi tên trúng nhiều đích.Bàn Tử chổng mông lên.

Lục lọi rất lâu trong đỉnh lớn.

Sau khi xác định không có đồ vật nào, gã có chút thất vọng. "Haizz, lão đại, tôi coi như hiểu rồi, có những thứ, nó cứ kỳ quái thế đấy, cậu

muốn nó thì nó lại không cho." "Giống như phụ nữ vậy, cậu thích cô ấy, cô ấy không thèm để ý cậu, không thích cô ấy, cô ấy lại cứ tìm cậu." Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói.

Trương Thiên liếc gã một cái. "Lau mặt đi, chúng ta vào trong xem sao." Trương Thiên nói rồi, hắn định đi đến trước mộ của vị quân sư kia xem sao.

Trên người vị quân sư kia, mặc bộ kim lũ ngọc y, thứ trường sinh bất lão.

Mặc dù Trương Thiên không hứng thú lắm với loại đồ vật đó, nhưng người ta lại trường sinh bất tử mà.

Ngàn năm sau lại là một hảo hán. "Lão đại, chờ tôi!" Thấy Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đi vào trong, Bàn Tử kêu lên rồi vội vàng đuổi theo.

Khi đi ngang qua quan tài, Bàn Tử còn cẩn thận nhìn một cái, sợ rằng nắp quan tài sẽ mở ra.

Đi vào bên trong tế đàn.

Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất.

Bây giờ đến lượt hắn ra tay rồi, dù sao Hồ Bát Nhất có thuật Phân kim định huyệt, lộ tuyến trước đó cũng là do hắn đề xuất.

Hồ Bát Nhất cũng hiểu ý của Trương Thiên.

Hắn cầm la bàn, nhìn mấy lần rồi. "Huyền Vũ ở phía trước, Chu Tước ở phía sau, tám phương có sinh môn và tử môn, mà từ Tầm long quyết có thể suy ra, con đường phía trước hắn là một tử lộ, chúng ta nên đi từ đây." "Đi đường vòng." Hồ Bát Nhất nói rồi, chỉ vào một bức tường.

Trương Thiên gật đầu, gọi Bàn Tử lại. "Lại đây, đào hố." "Mẹ

kiếp, việc nặng nhọc gì cũng đổ cho Bàn gia, hai người lại nhàn rỗi." Bàn Tử bất mãn kêu lên hai tiếng.

Nhưng vẫn ngoan ngoãn bắt đầu làm việc nặng.

Bàn Tử trong lòng rõ ràng, Hồ Bát Nhất là quân sư, người chỉ đường, Trương Thiên là lão đại.

Gã tự nhiên chính là người bán sức.

Chương 22

Rất nhanh, Bàn Tử đã đào ra một cái hang ở phía trước, quả nhiên bên trong hang, có một bậc thang.

Đi xuống dưới. "Ối trời, lão Hồ cái Huyền Vũ gì của cậu, ngầu thật, cái này cũng biết." Bàn Tử kinh hô một tiếng. "Đừng nói nhảm nữa, đi qua đã rồi nói." Trương Thiên vỗ vỗ Bàn Tử, Bàn Tử gật đầu, ba người chui vào.

Đồng thời Trương Thiên lại lấp cái hang đã đào lại.

Bên trong hang, có một bậc thang, dẫn thẳng xuống dưới, không nhìn rõ bên trong có gì. "Trời ơi, ai mà sửa đường này, nếu sửa lên núi thì mấy đứa nhỏ cũng có thể an tâm đi học rồi." Bàn Tử cảm khái.

Hồ Bát Nhất cũng đồng tình gật đầu, sửa trên núi, chẳng phải thoải mái hơn dưới đất sao?

Trương Thiên cũng biết, trên thế giới này, còn rất nhiều nơi nghèo đói, thậm chí có những nơi còn có cướp bóc nữa.

Nhưng với năng lực của hắn, cũng chỉ giới hạn ở tự vệ mà thôi.

Mấy người bàn tán, rất nhanh đã đến tầng thấp nhất.

Lại gặp cửa mộ.

Sau đó, mấy người đi vào, bên trong bày bảy cỗ quan tài.

Bảy cỗ quan tài liên kết với Thất Tinh trên trời. "Đây là Thất Tinh Quan!" "Tôi đã thấy trong ghi chép của ông nội, thứ này, đi sai một bước là chết." Hồ Bát Nhất nhìn những cỗ quan tài được bày biện chỉnh tề.

Thân ảnh nghiêm túc.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Thất Tinh Huyết Quan.

Thứ này, hắn không biết làm sao để phá giải, hơn nữa, Trương Thiên cũng chỉ hiểu một chút phong thủy, bảo hắn phá quan?

Đừng mơ.

Nếu tự mình biết phá, còn cần Hồ Bát Nhất làm gì. "Có cách nào phá không?" Trương Thiên nhìn hắn.

Hồ Bát Nhất do dự một chút, cuối cùng gật đầu. "Tôi có thể thử." Nói rồi, hắn cầm la bàn, đi phía trước. "Thất Tinh Quan, muốn phá, thì phải mở quan quách, đương nhiên, không phải là tùy tiện mở tất cả, trong đó có quan tài chứa cơ quan, chạm vào là chết." Hồ Bát Nhất nói rồi, hắn nhìn Thất Tinh Quan trước mắt, và cả bích họa trên tường, những vật phẩm bày biện.

Tất cả đều được hắn thu vào mắt.

Hắn sẽ không bỏ sót bất cứ thứ gì.

Dần dần, ánh mắt Hồ Bát Nhất dừng lại trên bích họa trên tường.

Ngay cả ánh mắt Trương Thiên cũng dừng lại trên đó.

Trên bích họa vẽ Bắc Đẩu Thất Tinh, trên Bắc Đẩu Thất Tinh, còn có rất nhiều hoa văn.

Đó là một số hoa văn kiểu ác quỷ.

Dưới hoa văn, có cổ văn tương ứng.

Trương Thiên không hiểu, ngược lại Hồ Bát Nhất xem rất nhập tâm, hắn là hiểu một chút cổ văn. "Trên đó nói gì vậy?" Trương Thiên hỏi.

Hồ Bát Nhất nhìn bức tường rồi nói. "Vào thời Thương Chu, có

bảy con quái vật, tàn hại dân chúng trong dân gian, một ngày nọ, một đạo sĩ ra tay chém giết bảy con quái vật, phong ấn trong Thất Tinh Huyết Quan." "Muốn phá giải, thắp sáng Thất Tinh Đăng, đồng thời, mở ba cỗ quan quách." Hồ Bát Nhất nói rồi, nhìn xuống những cái lỗ tròn phía trước quan tài trên đất.

Trong những cái lỗ đó, ẩn hiện có ánh sáng lấp lánh. "Thắp đèn?

Lão Hồ, cái này giao cho Bàn gia đi, tôi giỏi khoản này." Bàn Tử vừa nghe thắp đèn, lập tức hứng thú.

Vội vàng nói rồi vội vàng lấy nến trắng của Trương Thiên ra. "Ngu ngốc!

Đèn này không phải thắp như thế!" Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, sau đó, cầm trường kiếm lên, rạch một đường trên tay.

Một giọt máu nhỏ xuống trên ngọn đèn đầu tiên.

Khoảnh khắc tiếp theo, ngọn đèn đầu tiên được thắp sáng, khoảnh khắc tiếp theo, ngọn lửa yêu diễm đó, cứ như có linh hồn vậy, từ từ thắp sáng những ngọn đèn khác. "Anh làm sao mà biết?" Nhìn Trương Thiên, Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc. "Vì bên trong là huyết thi, vậy thì phải dùng máu để thắp đèn, cậu nói xem?" Trương Thiên cười nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, hắn cầm la bàn, nhìn rất lâu.

Trán đổ đầy mồ hôi, gần một giờ sau. "Mở quan tài thứ ba, thứ năm, thứ bảy." Hồ Bát Nhất nhìn la bàn, nhẹ giọng nói.

Trương Thiên nắm chặt trường kiếm, đi đến chỗ quan tài thứ ba.

Bàn Tử thì ở quan tài thứ năm, Hồ Bát Nhất ở quan tài thứ bảy.

Ba người nhìn nhau, mạnh mẽ dùng sức. "Rầm rầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, quan tài được mở ra.

Khói đen từ bên trong quan tài tuôn ra.

Trương Thiên siết chặt trường kiếm, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì tim đã nhảy đến cổ họng. "Lão Hồ, đây là lần đầu tiên cậu ra tay đấy, không thể sai được đâu nha." "Bàn gia tôi còn chưa lấy vợ đâu đấy." Bàn Tử nói rồi dùng sức, quan tài bị hất tung.

Vội vàng nhìn vào bên trong.

Vậy mà chẳng có gì cả.

Hai người còn lại đồng thời mở quan tài ra.

Quả nhiên, bên trong quan tài không có gì cả.

Và bên cạnh một quan tài, một cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Trương Thiên kinh ngạc nhìn Hồ Bát Nhất, tên này thật sự hiểu biết không ít.

Có việc là hắn thật sự lên tiếng.

Hồ Bát Nhất lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nói thật, vừa rồi hắn cũng không có nắm chắc.

Trương Thiên nhìn những thứ bên trong quan tài.

Thi thể ban đầu sau khi mở ra, trực tiếp biến thành máu tươi.

Bên trong quan tài còn có một số thứ, ví dụ như vũ khí.

Nhưng bị máu nhiễm bẩn, Trương Thiên không chạm vào. "Những thứ bên trong, đừng chạm vào, có độc." Trương Thiên nói xong, Bàn Tử vốn còn định lấy đồ vật lập tức dừng động tác. "Lão Hồ, sao cậu biết là ba cỗ quan tài này?" Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất, vẻ mặt hoang mang.

Trương Thiên cũng có chút tò mò nhìn hắn.

Tên này, thiên phú thật sự kinh người.

Chỉ mới xem qua sách vở, không có thực tiễn mà có thể phá được Thất Tinh Quan, thật quá đáng sợ.Hồ Bát Nhất nhìn hai người.

Hắn trình bày kiến giải của mình. "Phần giới thiệu Bắc Đẩu Thất Tinh thì tôi không nói nữa, còn ba chòm sao tôi vừa nói đó là Thiên Cơ, Ngọc Hành, Dao Quang." "Thời cổ đại, Đạo giáo gọi Thiên Cơ là Lộc Tồn Tinh Quân, Lộc Tồn Tinh Quân nắm giữ tiền tài, còn Ngọc Hành là Liêm Trinh Tinh Quân, Liêm Trinh Tinh, được gọi là Sát Tinh, Tù Tinh." Hồ Bát Nhất hít một hơi rồi tiếp tục nói. "Sao thứ bảy, thì gọi là Dao Quang Tinh, tục xưng Phá Quân Tinh, ngôi sao này có sức phá hủy cực lớn, có thể lật đổ những tinh hệ khác." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên dường như hiểu ra điều gì đó. "Nếu nói như vậy, thì bảy con quái vật này hẳn không phải là quái vật, mà là người, là những kẻ thống trị có năng lực." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu. "Thời cổ đại, có quá nhiều quan tham, có kẻ cướp đoạt tiền tài của người khác, có kẻ lạm dụng quyền lực, cố ý phán tội, giam cầm người khác, còn có kẻ nắm giữ sức mạnh cường đại, có thể một tay lật đổ vương triều." "Tôi nghĩ, đạo nhân lúc bấy giờ, chính là hoàng đế, hắn đã dập tắt mấy thế lực này, chế tác thành Thất Tinh Quan." Nói rồi, Trương Thiên thầm lặng giơ ngón cái lên với Hồ Bát Nhất.

Năng lực của Hồ Bát Nhất, một lần nữa khiến Trương Thiên có nhận thức mới."Toàn nói cái quỷ gì vậy, Bàn gia tôi một câu cũng không hiểu." "Mau đi thôi, cửa mở hết rồi kìa." Bàn Tử chỉ vào cánh cửa lớn cách đó không xa.

Chương 23

Trương Thiên "ừm" một tiếng. "Đậy nắp quan tài lại, chúng ta đi." Trương Thiên nói xong, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng theo Trương Thiên đậy nắp quan tài lại.

Nắp quan tài vừa đậy, cửa liền muốn đóng.

Mấy người Trương Thiên hầu như không do dự, trực tiếp xông vào.

Cánh cửa lớn đóng lại, ba người đứng sau cánh cửa."Đúng là thần kỳ, còn là cửa tự động nữa." Bàn Tử sờ sờ cánh cửa lớn, thở hổn hển.

Còn sau khi Trương Thiên và những người khác vào cửa.

Tại chỗ tế đàn trước đó, mấy người đàn ông áo đen bước vào.

A Ninh nhìn xung quanh, khẽ nhíu mày. "A Ninh, chỗ này hình như bị trộm rồi." Một gã tráng hán nói.

Giọng có chút kinh ngạc.

A Ninh cũng nhíu mày. "Không thể nào, chỗ này là do chúng ta phát hiện đầu tiên, hơn nữa tốc độ của chúng ta tuyệt đối nhanh hơn bọn họ, sao có thể có người đến trước được?" A Ninh có chút không tin, cô dẫn người, đi vào bên trong.

Rất nhanh, mấy người đã đến một tế đàn. "Nhìn kìa, trên tế đàn có bảo vật!" Một người đàn ông gầy yếu lên tiếng, giọng có chút kích động.

Còn chưa đợi A Ninh nói gì, hắn đã xông vào. "Haha, bảo bối, bảo bối đều là của chúng ta rồi!" Người đàn ông cứ như phát điên, cầm vàng bạc, có chút kích động, hắn điên cuồng nhét vàng vào túi.

Và ngay lúc này, đột nhiên, trong quan tài cách đó không xa, bốc ra khói đen.

Hầu như không đợi A Ninh và đồng bọn kịp chuẩn bị.

Khói đen đã bao vây lấy người đàn ông kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, người đàn ông trực tiếp biến thành huyết nhân.

Toàn thân thối rữa, một cỗ thi khí truyền đến. "A..." Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Trên mặt người đàn ông lộ ra thần tình cực kỳ đau khổ. "Cái này..." Nhất thời, tất cả đội viên đều có chút chấn kinh. "A." Lại một tiếng kêu thảm thiết, người đàn ông đó trực tiếp xông vào mộ thất bên trong. "Mau đuổi theo." A Ninh nói, mấy người vội vàng đuổi theo sau huyết nhân.

Còn về việc huyết nhân đi làm gì, không ai biết.

Rất nhanh, trong chủ mộ thất, tượng bốn pho Thiên Vương hiện ra trước mắt.

A Ninh và mấy người nhìn quan tài, lại nhìn huyết nhân đã biến mất.

Trong lòng bọn họ đều có chút không chắc. "Làm sao bây giờ, chúng ta vừa xuống đã chết một người, cái này..." Một người đàn ông lên tiếng. "Không, hắn chưa chết, chỉ là bị thương mà thôi." A Ninh không muốn thừa nhận, nghiêm túc nói.

Mấy người cũng không dám nói thêm gì nữa.

Nhìn về phía quan tài, ba người khẽ nhíu mày. "Quan tài đã bị mở ra, rốt cuộc là ai, lại nhanh hơn chúng ta một bước." A Ninh nhìn nắp quan tài, giọng nói mang theo nghi vấn. "Chị, chị nói nếu đã có người

vào rồi, vậy thì cái quan tài vừa rồi bọn họ đã vượt qua như thế nào?" "Lẽ nào cũng chết người rồi?" Một người đàn ông lên tiếng, trong lòng A Ninh cũng có chút chấn động. "Lần này, chúng ta có thể đã gặp cao thủ rồi." "Các cậu xem, chúng ta cẩn thận một chút, cái quan tài này thì không mở nữa, vì đã có người mở rồi, bên trong cũng chắc chắn không có gì." A Ninh nói, cô không muốn, người của mình lại chết thêm một người.

Mọi người cũng gật đầu đồng ý, mấy người nhìn xung quanh một vòng. "Tôi hiểu một số kết cấu phong thủy, chỗ này, e rằng không phải chủ mộ thất, chúng ta vẫn phải quay lại." Nói rồi, mọi người nhớ đến cái quan tài kia, nhất thời có chút do dự.

A Ninh thì không sợ, cô phất tay, mọi người đi vào bên trong.Và lúc này, trên đỉnh đầu, tại một thôn làng nhỏ.

Ngô Tà và mấy người đang ngồi trong sân, trên bàn của bọn họ đều là thức ăn. "Trần Thừa Tranh sao cô lại ở đây?" Hạo Thiên Chân nhìn cô gái đã mất tích mấy ngày trước mắt, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc."Ngày đó, tôi phát hiện ra một nhóm đạo mộ, sau đó cứ thế đi theo đến đây, không ngờ các anh cũng đến sao?

Hàm thiếu đây là bị làm sao vậy?" Cô nói xong.

Ánh mắt nhìn về phía Hàm thiếu.

Mặc dù nọc rắn đã bị áp chế, nhưng vẫn còn tồn tại trong cơ thể Hàm thiếu.

Cách một thời gian, nó sẽ phát tác một lần.

Nếu không có Kỳ Lân Kiệt, e rằng cái chết của hắn cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Dù sao không ai lại tốt bụng, ngày ngày cho hắn uống máu. "Hàm thiếu bị trúng chiêu rồi, chúng ta cần phải nhanh chóng vào mộ huyệt,

tìm thuốc giải." Hạo Thiên Chân thần sắc nghiêm túc.

Hơn nữa còn có chút thất vọng.

Lần đầu tiên đến đạo mộ, lại bị cho một đòn phủ đầu, nếu Hàm thiếu chết, Hạo Thiên Chân chắc chắn sẽ tự trách."Thiên Chân, chuyện này không trách cậu, tất cả là do tôi vô năng." Hàm thiếu vẻ mặt tự trách, nếu lúc đó hắn thể hiện bình tĩnh hơn một chút, có lẽ cũng sẽ không ra nông nỗi này."Đừng nói mấy chuyện này nữa, ưu tiên hàng đầu của chúng ta bây giờ là nhanh chóng tìm thuốc giải." Tam Thúc nói ở một bên. "Cô bé, cháu đến đây, có biết ngôi mộ ở đâu không?" Phan Tử nhìn cô, giọng không lớn.

Mang theo nghi vấn."Tôi biết, trước đây nghe dân làng nói, trước kia trên núi có một ngôi mộ lớn, nhưng mấy ngày trước vì sạt lở, ngôi mộ đã bị chôn vùi rồi." Nói rồi, mấy người đứng dậy. "Đi thôi, chúng ta nhanh chóng xuống mộ." "Thời gian cũng không còn sớm nữa." Tam Thúc không chút chần chừ, trực tiếp nói.

Mọi người càng thêm nhất trí.

Trực tiếp xuống mộ.Rất nhanh, đến mộ địa.

Phan Tử một xẻng đào ra bùn máu.

Phán đoán đây là huyết mộ.

Sau đó, mấy người đào xuống, đi theo Tiểu Ca, rất nhanh đã đến nội bộ mộ huyệt.

Nơi bọn họ đến chính là tế đàn mà Trương Thiên đã đến trước đó. "Chỗ này là một tế đàn sao?" Hạo Thiên Chân khẽ nhíu mày.

Còn Tiểu Ca thì nhìn cánh cửa phụ cách đó không xa, có chút trầm mặc.

Hắn không biết đang nghĩ gì. "Cái đỉnh này, kỳ lạ quá." Hạo Thiên

Chân nói rồi, tay chạm vào mặt đỉnh.

Khoảnh khắc tiếp theo quan tài rung động.

Một cỗ thi khí tuôn ra. "Phịch." Tiểu Ca trực tiếp quỳ xuống đất, mọi người cũng hoảng hốt quỳ xuống, Tiểu Ca phát ra một tràng thi ngữ xong, quan tài mới ngừng rung động. "Chuyện gì vậy?" Trán Tam Thúc có chút mồ hôi lạnh.

Hạo Thiên Chân càng kinh ngạc nhìn quan tài. "Trước khi trời tối phải rời khỏi đây." "Với lại, chỗ này đã có người đến rồi, cẩn thận một chút, theo tôi." Tiểu Ca nói rồi, y đi phía trước.

Mấy người nhìn nhau, Ngô Tà thì bấm máy chụp mấy tấm ảnh, sau đó mới đi theo.

Rất nhanh, đến một đại mộ thất. "Đây là Trấn Thi Quan, còn có Tứ Thiên Vương!" Nhìn những tượng đá trước mắt, Tam Thúc cả người không ổn rồi.

Toàn thân run lên bần bật, thân thể còn có chút run rẩy.

Ngay cả Tiểu Ca, sắc mặt cũng có chút thay đổi. "Cỗ quan tài này có dấu vết bị cạy, nghĩa là, có người đã đào trộm quan tài!" "Dám trộm Tà Quan, người đó không muốn sống nữa à?" Tam Thúc vẻ mặt chấn kinh.

Đầy vẻ khó tin. "Tam Thúc, Tà Quan là gì ạ?" Hạo Thiên Chân nhìn quan tài, hắn lại cảm thấy, có gì khác biệt đâu. "Tà Quan, khi còn sống oán khí cực lớn, hơn nữa, một khi mở ra, phá vỡ lời nguyền, người mở quan tài, và cả mộ địa đều sẽ gặp tai ương!" "Cháu nhìn những tượng đá xung quanh, ngay cả Tứ Đại Thiên Vương, cũng phải trấn giữ cỗ quan tài này, vị bên trong đó, càng không thể xem thường." Tam Thúc nói rồi, nhìn dấu vết cạy.

Càng chấn động mở lời, miệng có chút run rẩy. "Bây giờ trên đất

không có vết máu, hiển nhiên, người mở quan tài đó không chết, cái này..." Tam Thúc nói đến đây, tim đập rất nhanh.

Chương 24

Bao nhiêu năm rồi, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy.

Vậy mà có người có thể phá được Tà Quan mà bình an vô sự rời đi, điều này đã làm đảo lộn nhận thức của Tam Thúc.Tam Thúc khóe miệng hơi co giật, trông như thể đã bị chấn kinh điều gì đó.

Hạo Thiên Chân phát hiện, vị Tam Thúc thần bí này, từ sau vụ sông ngòi, liền trở nên không còn thần bí nữa, có những thứ, hắn thậm chí cũng sẽ kinh ngạc. "Tam Thúc, mở cái quan tài này, lợi hại lắm sao?" Hạo Thiên Chân hỏi với vẻ nghi hoặc.

Hắn đối với nhận thức về quan tài, cũng không quá sâu.

Tam Thúc nhìn Hạo Thiên Chân.

Khẽ cười một tiếng. "Có thể mở quan tài, tự nhiên không lợi hại, nhưng có thể toàn thân rút lui khỏi quan tài, đó mới gọi là lợi hại." Tam Thúc nói, trong giọng nói có chút khâm phục.

Trong mắt Hạo Thiên Chân lóe lên một tia tò mò, đồng thời cũng muốn biết, người có thể mở được Tà Quan trong lời Tam Thúc nói, mà lại bình an vô sự.

Rốt cuộc là ai! "Rầm rầm." Chỉ thấy, Tiểu Ca một tay đặt lên quan tài, tay vừa đẩy, nắp quan tài vậy mà trực tiếp mở ra.

Tam Thúc, Hạo Thiên Chân, Phan Tử ba người đều chấn kinh. "Ối trời, đây là thanh đồng quan mà, nặng hơn nghìn cân, bị hắn một tay đẩy ra ư?" Hạo Thiên Chân kinh hô một tiếng, mắt trợn tròn, điều này đã vượt xa nhận thức của người thường. "Tiểu Ca tu luyện có công pháp, không giống chúng ta." Tam Thúc mở lời nói.

Hạo Thiên Chân trong lòng càng thêm nghi ngờ. "Công pháp là gì?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt hoang mang, lần xuống mộ này, coi như đã cho hắn mở mang tầm mắt.

Đúng là, "mông nở hoa", mở mang tầm mắt rồi. "Chuyện này về rồi nói, dù sao đến giờ tôi cũng chưa từng thấy công pháp truyền thừa." Tam Thúc xua tay, đối với điều này cũng tin tưởng không nghi ngờ.

Nắp quan tài được mở ra, những thứ bên trong rơi vào mắt mọi người.

Chỉ thấy, trong quan tài, một cỗ thi thể, đang mở to mắt.

Trong mắt toàn bộ là máu đỏ, trông cực kỳ đáng sợ.

Và trước ngực thi thể cắm một thanh cổ đao, trên đao có minh văn, cán vàng, trông rất bá khí. "Khụ, đáng sợ quá." Thấy thi thể chảy máu mắt, mặt mũi vặn vẹo, Phan Tử và Ngô Tà và những người khác không khỏi lùi lại một bước. "Có người đã lấy đi bảo vật của nó, khí cấp công tâm dưới sự phẫn nộ, máu từ trong mắt chảy ra, nó rất tức giận." Tiểu Ca nói, ánh mắt nhìn thanh cổ kiếm, có chút e dè. "Kẻ nào, vậy mà có thể trước mặt Tống Tử ngàn năm, lấy đi bảo vật, những người đó gan dạ và khí phách đều không phải chúng ta có thể sánh bằng." Tam Thúc nói, ánh mắt nhìn thanh cổ đao. "Tam Thúc, thanh cổ đao này trông không tệ đâu, tuyệt đối là đồ tốt, nếu lấy đi, nộp lên chắc chắn có giá trị." Hạo Thiên Chân nói.

Mắt hắn nhìn thanh cổ đao có chút phát sáng. "Đừng chạm vào, thanh đao này không thể chạm, chạm vào sẽ thi biến, Tống Tử ngàn năm, chúng ta không chọc nổi đâu." Tam Thúc nói, Hạo Thiên Chân đành hậm hực rụt tay lại. "Tất cả đồ vật đều bị lấy đi rồi, chúng ta đi thôi." Tiểu Ca mở lời, phất tay, lại đậy nắp quan tài lại.

Mọi người mang theo nghi vấn, đi theo sau Tiểu Ca.

Đến chỗ tế đàn, đột nhiên một thân ảnh mập mạp chạy qua.

Tiểu Ca thấy vậy liền vội vàng đuổi theo, còn Hạo Thiên Chân và những người khác thì vội vàng đi theo. "Tam Thúc, chỗ này có một đạo động." Hạo Thiên Chân nhìn đạo động dưới chân, Tam Thúc lại nhìn xung quanh. "Thật lợi hại, thuật Phân kim định huyệt, vậy mà lại bị bọn họ chơi ra trò." Tam Thúc nói rồi, dẫn mấy người vào cửa hang.

Sau khi vào, mấy người lại đi xuống rất lâu.

Rất nhanh, một trận Thất Tinh Quan xuất hiện trước mặt mọi người.

Tam Thúc, Phan Tử cả hai sắc mặt đại biến. "Thiên Chân, đây là Thất Tinh Quan, mở nhầm một quan tài, đó chính là cái chết!" Phan Tử nói, mấy người thần sắc nghiêm túc. "Các cậu xem, chỗ kia có một quan tài đã mở ra rồi." Hạo Thiên Chân chỉ vào quan tài thứ hai.

Mấy người nhìn sang, quả nhiên quan tài đã mở ra, và bên trong, đang nằm một cỗ huyết thi. "Đây hẳn là người đến trước đó, tôi còn tưởng, bọn họ mạnh đến mức nào, hóa ra cũng sẽ mắc sai lầm." Giọng Tam Thúc không lớn.

Nhưng cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Vì đã xác định, đối phương cũng sẽ mắc sai lầm, vậy thì điều đó có nghĩa là, bọn họ cũng không phải bất khả chiến bại.

Bọn họ vẫn còn cơ hội.

Ngược lại Hạo Thiên Chân nhìn quần áo trên thi thể trong quan tài, có chút nhíu mày.

Những bộ quần áo này hắn nhận ra, chẳng phải là những người đã truy sát bọn họ trước đó sao?

Nhưng Hạo Thiên Chân cũng không nói nhiều, dù sao, Tam Thúc khó khăn lắm mới tìm lại được tự tin.

Không thể nào nói cho hắn biết, người chết ở đây, có lẽ không phải là người đã đến trước đó. "Vậy Tam Thúc, chúng ta phải phá giải thế nào?" Hạo Thiên Chân nhìn sáu cỗ quan tài còn lại. "Trên tường có cổ văn, cậu không phải nhận ra sao?

Mau đi xem đi." Tam Thúc nói, Hạo Thiên Chân nhìn qua.

Khi hắn dịch xong, bỗng nhiên phát hiện, Tam Thúc và hai người đã biến mất.

Đột nhiên, quan tài rung động.

Kịch bản rất giống với kịch bản gốc.

Lúc này, Trương Thiên tự nhiên không biết có hai nhóm người đã đến ngôi mộ này rồi.

Hiện tại Trương Thiên, đang cùng Bàn Tử hai người đi xuống bậc thang.

Ánh mắt nhìn cây cổ thụ ngàn năm trước mắt. "Bà nội nó chứ, lão đại, cây này thật to, còn mọc trong hang, thật kỳ lạ." Bàn Tử nói rồi, nhìn lên đỉnh đầu.

Trên cây cổ thụ ngàn năm, là vách đá cheo leo. "Cây này, ít nhất cũng có lịch sử hàng ngàn năm rồi, cây này cũng coi như là văn vật." Trương Thiên nói.

Ánh mắt nhìn về phía không xa.

Ở không xa, trên một tấm đá, đang nằm hai cỗ thi thể. "Có thi thể." Hồ Bát Nhất mở lời, mấy người cẩn thận đi đến chỗ tấm đá. "Đẹp quá, lão đại, món đồ này tốt quá." Bàn Tử nhìn nữ thi, liếm liếm môi. "Cái tên này, toàn nghĩ tích cực, bảo cậu đến đạo mộ, không phải bảo

cậu đến xem mắt đâu." Hồ Bát Nhất bất mãn mở lời.

Bàn Tử cười hắc hắc, ánh mắt thì thỉnh thoảng liếc nhìn một cái.

Nói thật, vị vương phi này quả thực rất đẹp.

Thuộc loại khuynh quốc khuynh thành.

Nếu không thì Lỗ Thương Vương, và cả hoàng đế cũng không thể yêu thích đến mức không nỡ rời tay.

Đáng tiếc, cuối cùng lại chết rồi. "Người này là ai, đúng là "bắp cải bị heo ủi"." Bàn Tử bất mãn liếc nhìn cỗ thi thể khác trên tấm đá.

Trên thi thể còn ôm một cái hộp.

Ngay khi Bàn Tử nhìn thấy mắt thi thể, mắt thi thể đột nhiên phát ra ánh sáng xanh.

Chiếu thẳng vào mắt Bàn Tử.

Bàn Tử lúc đầu vẫn ổn, không có gì thay đổi.

Chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Trương Thiên nhìn nữ thi này, tay vuốt vuốt cổ nữ thi.

Lạnh, hơi cứng.

Ở chỗ cổ, Trương Thiên sờ thấy ba mũi nỏ.

Khẽ nhấn một cái, nỏ tên bắn vào tường.

Vì chưa lấy thủ thược thi (xác chưa bị thay thế linh hồn), nên nữ thi vẫn chưa già đi.

Chương 25

"Tránh ra!" "Dù là ngàn năm, vạn năm, ta cũng sẽ ở bên cạnh ngươi!" "Chúng ta bạc đầu giai lão!" Đột nhiên, Bàn Tử đẩy Trương Thiên ra, một tay ôm lấy nữ thi, cái tên đó, trực tiếp hôn lên.

Động tác đó, quả thật "hành vân lưu thủy".

Gã cưỡng hôn nữ thi!

Quý phi!

Trương Thiên: "!!!!" Hồ Bát Nhất: "???" Hai người đều ngớ người ra.

Trương Thiên thì còn đỡ, nhưng Hồ Bát Nhất thì... "Ối trời, cái tên Bàn Tử chết tiệt này, mày còn chiếm cả tiện nghi của người chết nữa, có phải người không vậy?" Hồ Bát Nhất vẻ mặt giận dữ, cái này mà nhịn được à? "Đừng vội, gã bị nhập hồn rồi." Trương Thiên thì cũng không gấp, trường kiếm vung lên, kê vào cổ Bàn Tử.

Bàn Tử đang hôn nữ thi liền dừng động tác, cảm nhận thanh kiếm trên cổ, gã không dám động đậy.

Trên kiếm có máu của vạn người, còn có trấn tà kiếm khí, Bàn Tử lập tức bị trấn áp.

Trương Thiên lấy thủ thược thi trong miệng nữ thi ra, cuối cùng, một kiếm chém bay đầu hồ yêu mặt xanh.

Bàn Tử lúc này mới tỉnh lại. "Cái đó, lão đại, tôi vừa rồi..." Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, nuốt nước bọt.

Gã chỉ cảm thấy, miệng đắng chát.

Trương Thiên không nói gì, ánh mắt nhìn về phía sau lưng Bàn

Tử, ngay vừa rồi, phía sau lưng Bàn Tử, một thứ giống như hồn phách đã bám lên lưng Bàn Tử.

Cuối cùng biến mất không thấy.

Hiển nhiên là đã quấn lấy gã.

Trương Thiên cũng cạn lời.

Bàn Tử thế này mà cũng có thể "dẫn người về nhà" được, cũng chịu thua luôn. "Bàn Tử, cậu dũng cảm thật đấy!" Hồ Bát Nhất giơ ngón cái lên. "Lão Hồ, đùa cái gì, tôi siêu dũng cảm luôn ấy chứ!" Bàn Tử thấy lão Hồ khen mình, lập tức vỗ ngực, đắc ý nói. "Bàn Tử, dạo này buổi tối khi ngủ cậu nhớ, cố gắng ăn nhiều vào, bảo toàn dương khí đấy." Trương Thiên cười như không cười nói, dáng vẻ hệt như một con hồ ly già.

Bàn Tử xoa đầu. "Lão đại, anh đang nói cái gì thế, Bàn gia tôi là loại người nào chứ?

Trước khi ngủ thì phải ăn nhiều rồi, không ăn thì ngủ sao được." Gã vừa nói đùa vừa khẽ cau mày. "Cái đó, hắc hắc, lão đại, lão Hồ à, vừa nãy tôi có làm chuyện gì kỳ quái không?" Bàn Tử sờ môi mình, đỏ tươi, cứ như dính máu vậy.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Cả hai đồng thời lắc đầu. "Không có gì, đừng lo lắng, chỉ là vừa nãy cậu hôn mê thôi." Trương Thiên vẫn định xem cô vương phi này còn giở trò gì nữa, đương nhiên không thể vạch trần.

Hơn nữa Bàn Tử và nữ quỷ đã "nảy sinh tình cảm", sống động như bản đời thực của Ninh Thái Thần và Tiểu Thiến, thế này chẳng phải xem Đạo mộ sướng hơn sao?

Hồ Bát Nhất càng cố nhịn cười, Bàn Tử cưỡng hôn nữ thi, chuyện này mà truyền ra ngoài thì tuyệt đối sẽ kinh động trời đất, khiến quỷ

thần phải khóc thét. "Được rồi, không nói nhiều nữa." Trương Thiên phất tay, gạt chủ đề này sang một bên.

Đồng thời, ánh mắt hắn trực tiếp nhìn về phía nữ thi.

Cái kẹp xác được rút ra, nữ thi vốn tuyệt sắc trong nháy mắt đã khô héo.

Làn da trắng như tuyết cũng biến mất, thay vào đó là một khối thịt thối rữa lớn.

Cộng thêm đôi mắt trực tiếp lõm sâu vào, trông vô cùng đáng sợ.

Bàn Tử nhìn nữ thi, khẽ cau mày. "Ôi, tuy rằng sau khi chết trông em có hơi nhăn nheo một chút, nhưng trong lòng tôi, em vẫn là đẹp nhất." Gã Bàn Tử thâm tình nói. "Ối, đứa nào sờ cổ tôi thế!

Vãi chưởng!" "Lạnh toát." Vừa dứt lời, cổ Bàn Tử lạnh toát, cứ như bị chạm vào vậy.

Trương Thiên cạn lời nhìn Bàn Tử.

Chuyện gì không nói lại đi nói lời ong bướm, giờ thì hay rồi, người ta động tình rồi nên sờ cậu đấy.

Nhưng Trương Thiên cũng không nói nhiều, ít nhất, cô vương phi này tạm thời không làm gì được Bàn Tử.

Hơn nữa, dù sao Bàn Tử cũng độc thân, tinh lực dồi dào.

Đến lúc đó, thu phục được vương phi, biết đâu khi họ đi Đạo mộ lại có thêm một trợ thủ đắc lực thì sao.

Trương Thiên nghĩ đến đây, vội lắc đầu, nghĩ thế này có hơi quá đáng rồi.

Hồ Bát Nhất nhìn cái kẹp xác, rồi lại nhìn xung quanh. "Cái thứ này, là kẹp xác ở đâu vậy?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi, Trương Thiên thì trực tiếp chỉ vào cái hộp mà thi thể đang cầm bên cạnh. "Nè, chắc

là cái này rồi, Bàn Tử, mang cái hộp này đi, ra ngoài rồi tính sau." Trương Thiên không vội vàng mở hộp, vì hắn biết bên trong có một con xà mi đồng ngư.

Hắn liền bảo Bàn Tử cất cái hộp đi. "Lão đại, lạ thật, tôi cảm thấy, rõ ràng balo đâu có nặng đến thế, mà trên lưng cứ như có người đè vậy." Bàn Tử nói, vẻ mặt thở không ra hơi.

Trương Thiên nhìn lưng Bàn Tử.

Có thể Hồ Bát Nhất và hai người không nhìn thấy, nhưng Trương Thiên thì nhìn rất rõ.

Hồn phách vương phi đang bám trên lưng Bàn Tử. "Dị năng của mình thức tỉnh, hóa ra không chỉ có thể nhìn thấy văn vật." Lúc này Trương Thiên mới phát hiện mình có thể nhìn thấy ma.

Nhưng mà cũng đúng, cái này không thể gọi là quỷ, mà là Tống Tử. "Hồn phách Vương phi, quỷ vật sơ cấp." "Năng lực: Mê hồn." "Giới thiệu Vương phi: Là người Lỗ Thương Vương yêu nhất cuộc đời, cuối cùng chết trong hồ, vì Lỗ Thương Vương cố chấp muốn phục sinh cô nên linh hồn không thể Luân hồi.

Nếu muốn Luân hồi, cần tìm được Luân hồi chi pháp." Một đoạn giới thiệu truyền đến trong đầu.

Được rồi, hóa ra quỷ còn chia ra tam lục cửu đẳng.

Giờ thì hay rồi, cho dù là chết, cũng phân chia nghèo hèn giàu sang. "Nói đi nói lại, cái Luân hồi chi pháp này kiếm ở đâu ra đây?

Đạo giáo chắc phải có cách chứ." "Bây giờ nếu giết cô ta thì quả thực rất bất công, rõ ràng là Lỗ Thương Vương không cho cô ta chết, nhưng cô ta lại bị giam cầm mấy nghìn năm." Trương Thiên đối với cô vương phi này vẫn có chút thương xót.

Không có ý sợ hãi.

Nhưng dựa theo phần giới thiệu, Trương Thiên đại khái đã hiểu, quỷ sơ cấp, đa số người vẫn không nhìn thấy, trừ phi oán khí cực sâu.

Giống như cái huyết thi trước đó, huyết thi đó ngay cả người bình thường cũng có thể nhìn thấy.

Đẳng cấp khác nhau, nếu Lỗ Thương Vương phục sinh, vậy tuyệt đối là tồn tại nghịch thiên.

Còn về Bàn Tử thì cứ chịu thiệt một chút đi, ai bảo gã chiếm tiện nghi của người ta làm gì. "Có lẽ là mấy ngày nay chúng ta chưa được nghỉ ngơi, nên mệt mỏi cũng là bình thường thôi." Trương Thiên an ủi Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này mới bĩu môi, vẻ mặt đầy oán giận. "Ở đây dường như là mộ thất cuối cùng rồi, phía trên hình như có thể đi ra ngoài, bây giờ chúng ta...?" Hồ Bát Nhất nhìn quanh, hắn quét một lượt nhưng không thấy chỗ nào có thể đi tiếp.

Rõ ràng, đây đã là điểm cuối cùng rồi.

Trương Thiên lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía cây cổ thụ.

Trong cây cổ thụ, còn giấu một cỗ quan tài, đó là của vị quân sư kia.

Quân sư kỳ thực mới là người kỳ lạ nhất trong ngôi mộ này.

Hắn không những không chết, mà còn có thể hô hấp, mặc Kim lũ ngọc y, đã sống hơn nghìn năm.

Tuy nhiên, Trương Thiên không muốn Kim lũ ngọc y.

Mà muốn tất cả những gì quân sư đã học được trong đời!

Lỗ Thương Vương có thể trộm mộ vô số lần, trong suốt thời gian đó đều dựa vào vị quân sư kia.

Quân sư là người hắn tin tưởng nhất, cũng là người hắn sợ hãi

nhất.

Bởi vì quân sư thực sự quá lợi hại, ngay cả Lỗ Thương Vương cũng không nắm chắc có thể giết chết hắn.

Huống chi quân sư còn có một con hồ ly mặt xanh.

Chương 26

"Ôi, lão đại, tôi thấy lần này chúng ta kiếm được kha khá rồi, rút thôi, cái thời này đàn ông động một tí là mệt chết đi được." Bàn Tử ôm lấy thận, vẻ mặt buồn rầu.

Mới có một lúc mà gã đã yếu đến mức không chịu nổi rồi.

Vừa nói, Bàn Tử vừa chống tay vào thân cây lớn phía trước.

Ai ngờ, vừa chạm vào cây, Trương Thiên đã nhấn cơ quan trên phiến đá.

Bàn Tử giật mình, vội vàng lùi lại.

Ngay sau đó cơ quan trong cây hoạt động, một cỗ quan tài kèm theo dây xích được kéo ra. "Vãi chưởng, thằng này giấu kỹ thật đấy, lão đại, đây là quan tài gì vậy?" Bàn Tử nhìn cỗ quan tài bị kéo ra, có chút kinh ngạc.

Đúng là mở mang tầm mắt.

Hồ Bát Nhất cũng có chút kinh ngạc, hóa ra trong cây lại có một cỗ quan tài.

Nhưng nếu cây chết rồi thì sao?

Cỗ quan tài này chẳng phải sẽ bị phế bỏ sao? "Trong cỗ quan tài này chắc chắn có không ít đồ tốt, Bàn Tử, mở quan tài đi." Trương Thiên nhìn Bàn Tử.

Sắc mặt Bàn Tử có chút vô lực. "Vừa nãy Bàn gia có làm cái gì đâu, giờ tôi cảm thấy toàn thân không thoải mái, để hôm khác rồi nói nhé." Bàn Tử vẻ mặt buồn bực, gã căn bản không dùng sức để mở quan tài được.

Trương Thiên cũng không nói nhiều, gọi Hồ Bát Nhất, sau đó cả hai người mạnh mẽ đẩy vào quan tài.

Nắp quan tài chuyển động.

Rất nhanh, nắp quan tài bị hai người đẩy ra.

Một chiếc nắp quan tài phỉ thúy xuất hiện.

Nắp phỉ thúy phát sáng, xanh biếc, trông hệt như một chiếc mũ xanh, cực kỳ chói mắt. "Đây là đồ tốt, chỉ riêng cái nắp này thôi cũng phải đáng giá cả chục triệu rồi." Trương Thiên sờ cái nắp ngọc, tiếc nuối nói. "Vãi chưởng, Bàn gia tôi không nghe nhầm chứ?

Chục triệu ư?" "Mẹ nó chứ, xì xì, hôm nay cho dù Tống Tử có đến, Bàn gia tôi cũng phải vác cái này ra ngoài." Bàn Tử nói rồi nhổ nước bọt.

Gã đứng dậy đi về phía nắp quan tài.

Dùng hết sức lực toàn thân, Bàn Tử mở nắp quan tài, khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khói đen bốc ra từ bên trong nắp.

Đồng thời đi kèm là tiếng hô hấp đều đều.

Hồ Bát Nhất lập tức ngăn Bàn Tử tiếp tục mở quan tài, vẻ mặt nghiêm túc. "Các cậu nghe này, trong quan tài có tiếng hô hấp." Hồ Bát Nhất nói, biểu cảm cực kỳ nghiêm túc.

Tay Bàn Tử khựng lại, tim đập nhanh hơn. "Bàn gia tôi chỉ là nói đùa thôi, không cần phải thật đâu nhỉ?

Lão đại, không lẽ người chết sống lại tìm tôi tính sổ đấy chứ?" Bàn Tử vẻ mặt khổ sở, trông khó coi không tả nổi.

Trương Thiên khẽ cau mày, khi tận mắt chứng kiến có người nghìn năm không chết, trong lòng hắn vẫn khá chấn động.

Nghìn năm bất tử, kỳ thực tác động đến Trương Thiên cũng không

nhỏ.

Nếu thật sự có thể nghìn năm không chết, vậy Tần Thủy Hoàng chẳng phải vẫn còn sống sao, hay nói cách khác là y căn bản không thể đi ra khỏi mộ địa của mình?

Trương Thiên không dám nghĩ tiếp nữa, ánh mắt nhìn quan tài. "Mở quan tài!" Vẫy tay một cái, Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hai người nhìn nhau, Hồ Bát Nhất cũng không nói nhiều, hắn trực tiếp đặt tay lên quan tài, sẵn sàng mở quan tài bất cứ lúc nào.

Hồ Bát Nhất tin tưởng Trương Thiên, không chỉ vì Trương Thiên đã cứu hắn, mà còn vì Trương Thiên quả thực rất trọng nghĩa khí như Vương Bàn Tử đã nói.

Tay đặt lên nắp quan tài, Trương Thiên cũng có thể nghe thấy tiếng hô hấp đều đều bên trong quan tài.

Điều này càng khiến Trương Thiên khẳng định, gã này chưa chết. "Ầm ầm." Quan tài bị Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đẩy ra.

Ánh mắt hai người trực tiếp nhìn thẳng vào bên trong.

Quan quách phỉ thúy dần dần hiện ra, Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, tất cả đều nhìn chằm chằm vào bên trong.

Tà khí đen tối từ bên trong bốc ra.

Đợi tà khí thoát ra hết, đèn của Bàn Tử chiếu vào bên trong.

Dần dần, ba người nhìn rõ hình dạng ban đầu của thi thể.

Đó là một pho tượng ngọc! "Kìa, lão Hồ, cậu thấy không?

Binh mã dũng!

Lại còn bằng ngọc nữa chứ, phát tài rồi..." "Nhưng mà, Binh mã

dũng của Tần Thủy Hoàng lại bò đến đây, thật là thần kỳ." Bàn Tử thấy cái này, toàn thân run lên, cái thứ này, quả thực quá chấn động.

Hồ Bát Nhất không trả lời, mà nhìn xung quanh, bên dưới pho tượng còn có rất nhiều lớp da chết đã lột ra.

Hắn có chút kinh ngạc.

Nhìn vị quân sư bị ngọc bọc kín mít, Trương Thiên ngược lại cũng không quá kinh ngạc. "Cái này không phải Binh mã dũng, đây là Kim lũ ngọc y, mặc nó vào có thể trường sinh bất tử." "Người này, vẫn còn sống." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn kẻ bị bọc kín kia.

Đột nhiên Trương Thiên dường như nghĩ ra điều gì đó, lại nhìn về phía thi thể trên phiến đá.

Ban đầu, trong tay thi thể có một cái hộp, nhưng cái hộp đã bị Trương Thiên lấy đi rồi.

Trên thi thể, Trương Thiên đã lấy ra một số Kỳ Lân Kiệt nghìn năm.

Có khoảng năm cái.

Hắn mang đi tất.

Không để lại một cái nào.

Dù sao mình là Đạo mộ, chứ có phải làm từ thiện đâu, để lại cho người khác làm gì?

Còn về việc Ngô Tà có bị trúng độc hay không, đó không phải là chuyện của Trương Thiên hắn nữa. "Lão đại, anh vừa nãy đi lấy cái gì thế?" Bàn Tử thấy Trương Thiên đột nhiên quay một vòng quanh thi thể, tò mò hỏi. "Không có gì, mấy món đồ vặt thôi, chúng ta xem bên trong có gì đã." Trương Thiên nói, ánh mắt lúc này mới đặt vào quan quách của quân sư.

Chỉ thấy trong quan quách của quân sư, có một cây quạt, quạt lông vũ, không biết dùng để làm gì. 【Đinh, Thanh Thần Phiến, Thượng phẩm Pháp khí.】【Công năng: Thanh Thần Phiến, quạt tạo ra gió có thể giúp người sử dụng tĩnh tâm, có hiệu quả thanh thần.】【Giới thiệu: Chiếc quạt của quân sư, đã bầu bạn với hắn nhiều năm, giúp hắn giải quyết vô số vấn đề.】 Giới thiệu xuất hiện trong đầu, Trương Thiên cũng hiểu rõ cách dùng của thứ này.

Thứ này, không thích hợp với Trương Thiên.

Ngược lại lại rất thích hợp với Hồ Bát Nhất.

Hắn lại nhìn vào bên trong.

Vì quân sư có thể giúp Lỗ Thương Vương tìm kiếm các di tích cổ mộ, vậy thì chắc chắn có thuật Pháp khác.

Quả nhiên, sau khi xem một lượt, ánh mắt Trương Thiên cuối cùng dừng lại trên một miếng ngọc bội ở đầu giường quân sư. 【Truyền Đạo Ngọc Bội: Trung phẩm!】 Nhìn thấy cái này, Trương Thiên sững sờ.

Những ngọc bội mà hắn có được, đa số đều không hiển thị đẳng cấp, mà cái này lại hiển thị đẳng cấp.

Bản thân nó đã không tầm thường. "Xem ra, thứ này, không hề tầm thường." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn cầm ngọc bội lên.

Thấy Trương Thiên lại chỉ lấy ngọc bội, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đoán rằng, miếng ngọc bội này tuyệt đối có gì đó.

Hơn nữa rất kỳ lạ, mỗi một thi thể xung quanh đều dường như có ngọc bội, đây là điều mà cả hai đều chưa từng thấy. "Lão Hồ, cái quạt này cậu cầm đi, có tác dụng với cậu đấy, rảnh rỗi không có việc gì thì có thể quạt quạt." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất có chút buồn bực.

Mặt hắn hơi đỏ lên. "Lão đại, tôi chỉ là một gã thô kệch, bảo tôi

Phân kim định huyệt thì được, chứ anh bảo tôi giả làm văn nhân, tôi thấy thôi bỏ đi." Hồ Bát Nhất cảm thấy, thứ này là dành cho nho sĩ dùng, chẳng liên quan gì đến hắn. "Đúng đấy, cái này Bàn gia dùng làm quạt thì được, chứ để lão Hồ đi quạt, chẳng phải gây chuyện cười sao." Bàn Tử liên tục nói.

Lão Hồ dù sao cũng là đội trưởng, truyền ra ngoài gã cầm quạt thì thật không ra thể thống gì.

Chương 27

"Cái quạt này là một Thần khí." "Cái gì?" "Lão đại, thật ra thì, tôi khá thích quạt quạt đấy." Hồ Bát Nhất vừa nghe, hay cho gã, tốc độ tay cực nhanh.

Lập tức trực tiếp nắm lấy cái quạt.

Cuối cùng cười ngượng nghịu.

Cầm quạt phe phẩy trước người.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hồ Bát Nhất chỉ cảm thấy đầu óc càng thêm thanh tỉnh.

Hơn nữa, cũng không còn cảm giác bồn chồn như trước nữa. "Quả nhiên là Thần khí." Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc, chỉ nhìn Trương Thiên sử dụng Thần khí, Hồ Bát Nhất không cảm nhận được gì.

Nhưng tự mình sử dụng thì lại khác.

Hắn có thể cảm nhận được cái quạt này lợi hại, có thể thanh thần, đối với người chỉ đường như hắn thì đây chính là thứ tốt nhất.

Nhìn Hồ Bát Nhất quạt quạt, Trương Thiên cười cười không nói thêm gì.

Gã Hồ Bát Nhất này, đôi khi trầm ổn, đôi khi cũng buột miệng nói mấy câu ngớ ngẩn.

Hoặc là có chút tinh nghịch.

Trương Thiên lại nhìn vào bên trong, ngoài cái quạt và ngọc bội ra, thì không còn gì khác nữa.

Đương nhiên, còn có một bộ Kim lũ ngọc y. "Lão đại, gã này mặc

ngọc y đúng là hơi lãng phí, tôi mà nói, thà anh mặc còn hơn là gã mặc." Bàn Tử nói bên cạnh.

Trương Thiên đầy vạch đen trên đầu, gã Bàn Tử này sợ không phải đồ ngốc chứ.

Không nhìn ra là đồ của người chết mặc sao? "Cậu cái đồ Bàn Tử, không biết nói thì đừng nói, cái này là đồ của người chết mặc, lão đại mặc vào thì ra cái thể thống gì." Hồ Bát Nhất cốc đầu gã một cái. "Bộ Kim lũ ngọc y này, cho dù Tần Thủy Hoàng còn sống cũng muốn có được, không ngờ lại mặc trên người gã." Trương Thiên lẩm bẩm.

Nhìn Kim lũ ngọc y. 【Vật phẩm: Kim lũ ngọc y, Cực phẩm Pháp khí.】【Giới thiệu công năng: Mặc nó vào, có thể trường sinh bất tử, sau khi trải qua ba lần lột xác, liền có thể phục sinh.】【Giới thiệu vật phẩm: Không.】 Nhìn bộ ngọc y, Trương Thiên cũng không định lấy.

Chưa kể, Kim lũ ngọc y chỉ được cởi ra mỗi khi lột xác.

Hơn nữa, bây giờ mà động vào, nhỡ đâu đột nhiên xác bật dậy thì Trương Thiên cũng khó lòng đối phó.

Với thực lực hiện tại của Trương Thiên, căn bản không đánh lại được vị quân sư này.

Ngay cả Tiểu Ca đến, cũng phải cân nhắc kỹ, thử nghĩ xem, cái huyết thi bên ngoài cửa còn khiến Tiểu Ca phải nói nửa ngày trời.

Vị quân sư này hiển nhiên lợi hại hơn huyết thi nhiều. "Bàn Tử, xem xung quanh còn có đồ vật gì khác không, nếu không có thì chúng ta chuẩn bị rút thôi." Trương Thiên biết, đi xuống nữa cũng không còn thứ gì tốt nữa.

Thà bị mắc kẹt ở đây, chi bằng trực tiếp rút lui.

Về chia chác, không đúng, về quyên góp. "Được." Bàn Tử vừa

nghe có thể về, càng vui vẻ hơn, vội vàng tìm kiếm xung quanh.

Khi tay gã chạm vào Kim lũ ngọc y, đột nhiên, thi thể đó trực tiếp ngồi dậy.

Điều này khiến Bàn Tử giật nảy mình.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt sợ hãi. "Bàn Tử xem cậu bị dọa đến mức nào kìa, có một cây gậy chống thôi mà." Hồ Bát Nhất nhìn cây gậy bên dưới thi thể, trêu chọc nói. "Chết tiệt, dọa chết Bàn gia tôi rồi, lão Hồ, lão đại mau đi thôi, tôi mệt chết rồi." Bàn Tử vỗ vỗ ngực, vẻ mặt buồn bực.

Trương Thiên gật đầu, nhìn xuống dưới thi thể.

Chỉ thấy bên dưới Kim lũ ngọc y có rất nhiều lớp da, dưới lớp da đó, dường như còn có một cái bát quái kính.

Trương Thiên sững sờ.

Thời buổi này, lại còn có người đặt bát quái kính dưới thi thể của mình sao?

Là lo lắng quỷ hồn trong mộ chiếm cứ thân thể mình, hay là lo lắng điều gì khác?

Trương Thiên trong lòng có chút khó hiểu.

Nhưng cái bát quái kính này, hiển nhiên là một thứ tốt.

Loại mà ngay cả trong nguyên tác cũng không có.

Nhìn bát quái kính, Trương Thiên do dự một chút, rồi vẫn chậm rãi đưa tay ra, lấy nó ra.

Dưới bát quái kính còn kèm theo một miếng ngọc bội, đây là điều Trương Thiên không ngờ tới.

Tuy nhiên, vừa mới lấy bát quái kính ra, bên trong Kim lũ ngọc y

liền bắt đầu toát ra tà khí.

Màu đen, giống như sương mù, không ngừng bốc lên. "Vãi chưởng, không ổn rồi, bát quái kính này là trấn tà, lão Hồ, Bàn Tử, mau đậy nắp lại, đẩy quan tài vào trong, chúng ta rút." Trương Thiên không hề ngốc, thứ này mà thật sự phục sinh, hắn căn bản không chống đỡ nổi.

Hồ Bát Nhất nhìn pho tượng ngọc đang bốc ra khí đen, trong lòng biết rõ, thứ này rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

Hai người càng dùng hết sức lực toàn thân, đẩy nắp quan tài đậy lên.

Nắp quan tài đậy xong, lại còn hơi rung lắc, sau đó, Trương Thiên lại đậy nắp quan tài bên ngoài lên, đợi làm xong, Trương Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Chúng ta rút thôi." Trương Thiên nói, dẫn ba người trực tiếp trèo lên cây cổ thụ.

Vừa trèo, Trương Thiên vừa tính toán những thứ mình kiếm được sau chuyến này. "Lần này thu hoạch được quả thật không ít." "Bỏ thanh tàn kiếm ra, tôi không chỉ có được thi miết, mà còn có bội kiếm, bát quái kính, cuối cùng là bốn miếng Truyền Đạo Ngọc Bội, như vậy, tôi hai cái, họ mỗi người một cái là vừa." "Ngọc bội của tế đàn cho Bàn Tử, bát quái kính của Lỗ Thương Vương mình muốn, của quân sư cho Hồ Bát Nhất, thật vừa vặn." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn rất hài lòng với thu hoạch lần này.

Truyền Đạo Ngọc Bội, mỗi cái chỉ có thể sử dụng một lần.

Tức là, chỉ có thể truyền thụ cho một người.

Vì vậy, thứ này không thể dùng đi dùng lại được.

Đây cũng coi như là truyền thừa cá nhân rồi, nếu có thể dùng đi dùng lại, vậy thiên hạ chẳng phải sẽ quần hùng tranh đấu sao?

Ba người một đường trèo lên.

Khoảng hai tiếng sau.

Ba người đến một vách đá cheo leo.

Bây giờ là buổi chiều, mặt trời vẫn đang chiếu sáng. "Mẹ ơi, Bàn gia tôi vào mộ, vào được bao lâu rồi?

Trời vẫn còn sáng." Bàn Tử nhìn ngọn núi rộng lớn vô tận xung quanh, có chút cảm khái.

Lúc này, Trương Thiên phát hiện, vương phi bám trên lưng Bàn Tử đã biến mất, ngược lại miếng huyết ngọc trên người Bàn Tử ẩn ẩn phát ra âm khí.

Chắc là đã trốn vào trong.

Trương Thiên nhìn ánh nắng, luôn cảm thấy thật thoải mái, nhìn đồng hồ, xuống mộ đến bây giờ đã ba ngày rồi. "Đi thôi, chúng ta về trước đã, đợi về rồi chúng ta sẽ từ từ nói chuyện." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cả hai cũng đã mệt mỏi, đều vội vàng gật đầu lia lịa.

Sau đó, ba người hầu như không chút do dự, đeo ba lô, trực tiếp đi về phía nơi vừa đến. "Ơ, lão đại, trong ba lô của anh sao lại có máu chảy ra thế?" Bàn Tử nhìn ba lô lớn của Trương Thiên, có chút khó hiểu.

Trương Thiên thấy vậy, vội vàng mở ba lô ra.

Chỉ thấy trong ba lô, thi miết vương đã ăn hết gà, chó, và rắn bên trong rồi.

Trên miệng toàn là vết máu đỏ tươi.

Mở ra khép vào, có chút đáng sợ.

Trương Thiên và ba người Bàn Tử đều giật mình. "Thật ác độc,

lão đại, nếu anh nuôi thứ này, trộm vào nhà anh, e rằng đều phải ôm mông mà chạy." Bàn Tử giơ ngón cái lên. "Haha, ngay cả ruồi bọ vào nhà cậu cũng phải ôm mông." Hồ Bát Nhất cũng trêu chọc một tiếng.

Rõ ràng, mối quan hệ ba người càng thêm thân thiết.

Hơn nữa tâm trạng của Hồ Bát Nhất cũng hẳn là không tệ.

Đã có thể nói đùa rồi.

Trương Thiên ngược lại không hề phản cảm, hơn nữa còn khá thích, dù sao, có thể trêu chọc nhau mới là huynh đệ.

Chương 28

"Nếu muốn cắn, nhất định là cắn hai tên ngốc các cậu trước." Trương Thiên lườm hai người một cái, sau đó đóng ba lô lại.

Vừa hay, thi miết đã ăn hết ba thứ kia, cũng đỡ cho Lâm Thiên phải cho ăn.

Đồng thời, Trương Thiên định tạo một căn phòng tối, rồi làm một cái ao, nuôi thứ này, đợi sau khi thuần hóa.

Thứ này tự nhiên sẽ trở thành thú cưng của hắn.

Ba người bắt đầu đi về phía chiếc xe địa hình.

Còn lúc này, trong mộ huyệt.

Hạo Thiên Chân (Ngô Tà) và Tam Thúc mấy người đã hội hợp.

Vương Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân và Tam Thúc, có chút cạn lời. "Chết tiệt, dọa chết Bàn gia rồi, tên này, lợi hại thật." Bàn Tử vỗ vỗ ngực, nhìn Tiểu Ca. "Bàn Tử, sao cậu lại ở đây?" Hạo Thiên Chân nhìn Vương Bàn Tử, mắt trợn tròn, có chút kinh ngạc.

Vương Bàn Tử cười cười. "Ban đầu, chúng tôi không phải đang truy đuổi con Ngưu Đầu Ma đó sao, nên tôi cứ thế đi theo mấy tên Đạo mộ tặc này đến đây, không ngờ, chỗ này lại lớn đến vậy." "Nếu không phải Bàn gia tôi thông minh, đã sớm mất mạng rồi." Bàn Tử nói một cách hùng hồn.

Dáng vẻ đó, mặt mày đầy kiêu ngạo.

Hoàn toàn khác xa với Vương Khải Toàn mà Trương Thiên quen biết.

Một người kiêu ngạo, dũng cảm, một người lại thích ba hoa chích

chòe, quả thật không giống nhau. "Thôi được rồi, đừng nói nữa, bọn Đạo mộ tặc ở đâu?" Tam Thúc nói, còn chưa kịp nói thêm, Tiểu Ca vẻ mặt nghiêm túc. "Mau đi, huyết nhân đến rồi." Tiểu Ca nói, dẫn mấy người, điên cuồng chạy trốn.

Rất nhanh, mấy người để tránh huyết nhân, đến một mộ huyệt, gặp A Ninh đang buồn bã.

Lúc này bên cạnh A Ninh chỉ còn lại một người.

A Ninh mặt mày lấm lem, trông như thể đã phải chịu đựng đối xử phi nhân vậy.

Thấy A Ninh, Vương Bàn Tử trực tiếp kéo kéo tay áo, muốn động thủ dạy dỗ kẻ này. "Thiên Chân cậu không biết đâu, tên này đáng ghét lắm, để tôi dạy dỗ hắn một trận." Bàn Tử nói, liền muốn ra tay.

Tiểu Ca vội vàng kéo lại: "Đừng vội, cậu xem dáng vẻ cô ta kìa." Tiểu Ca nói rồi, nhìn về phía A Ninh.

Mấy người cũng nhìn sang.

Tam Thúc nhìn A Ninh, khẽ cau mày. "Trước đó nhiều nguy hiểm như vậy, lại còn có cơ quan nữa, tuyệt đối không thể nào là cô ta có thể phá giải được." A Ninh vẻ mặt tang thương, trên mặt còn có vết thương.

Trông cứ như chó nhà có tang, bảo cô ta có thể phá giải Thất Tinh Quan, Tam Thúc đánh chết cũng không tin. "Chẳng lẽ còn có người khác?" Nghĩ đến đây, Tam Thúc hít một hơi khí lạnh, nơi đây, không ngờ không chỉ có hai nhóm người bọn họ, thậm chí còn có nhóm thứ ba! "Cô không sao chứ." Hạo Thiên Chân đỡ A Ninh, khẽ hỏi.

A Ninh đẩy Hạo Thiên Chân ra. "Không cần cậu quản!" Nói rồi, cô càng lộ vẻ quật cường. "Chúng ta mau đi, huyết thi lại đến rồi." Tiểu Ca nhìn về phía sau, giọng nói lạnh lùng.

Nhưng vừa nói xong, một kẻ toàn thân đầy máu, miệng dính máu đã bò ra, trên người toàn là vết máu.

Mắt đỏ ngầu, những khối thịt thối rữa trên người phát ra mùi hôi thối thoang thoảng, cả người trông như sắp chết.

Trông cứ như người chết sống lại vậy. "Mau đi." Hạo Thiên Chân thấy vậy, vội vàng đẩy A Ninh ra, đáng tiếc, cậu bị cắn một miếng.

Tiểu Ca khẽ cau mày, một nhát đao chém thẳng, giết chết huyết nhân.

Điều này lại có chút khác với cốt truyện gốc, A Ninh nhìn Hạo Thiên Chân bị thương, lại nhìn thi thể không đầu trên đất.

Trong lòng có chút không dễ chịu.

Mặt Hạo Thiên Chân lập tức tái mét.

Tiểu Ca càng trực tiếp rạch một đường trên tay, máu chảy ra, đưa cho Hạo Thiên Chân uống.

Dáng vẻ đó cứ như đang đút cho vợ vậy.

Hạo Thiên Chân uống xong, cả người cũng đỡ hơn nhiều. "Cậu ta đã trúng huyết độc, cần phải cứu chữa nhanh nhất có thể." Hạo Thiên Chân lạnh lùng nói, sau đó căn bản không đợi người khác nói thêm, trực tiếp đi ở phía trước.

Tam Thúc nhìn A Ninh. "Các cô vào đây lúc nào, sau khi vào có phát hiện ra thứ gì không?" Giọng Tam Thúc có chút gấp gáp.

Đồng thời băng bó cho Hạo Thiên Chân một chút, Tam Thúc biết, Tiểu Ca nhất định có cách cứu Ngô Tà.

Nên hắn cũng không quá vội vàng, nhưng, A Ninh rốt cuộc có phải là kẻ phá Trận Pháp hay không, hắn rất tò mò. "Không phải, khi chúng tôi đến đây, đã có người tới rồi, sau khi chúng tôi vào, người hầu như

chết hết, hơn nữa cũng không lấy được thứ gì." "Đã bị người ta đến trước một bước." A Ninh có chút buồn bã, giọng nói cũng dịu dàng hơn nhiều.

Tam Thúc gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc. "Không chỉ phá được Giao xà, thậm chí còn phá cả Thất Tinh Quan, và cả tế đàn bên ngoài nữa, xem ra, lần này, chúng ta thật sự gặp phải đối thủ khó nhằn rồi." Tam Thúc lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía Ngô Tà. "Thiên Chân, cậu sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi, chúng ta đi trước đã." Tam Thúc nói, dìu Hạo Thiên Chân, đi theo sau Tiểu Ca, hắn hy vọng, Tiểu Ca có thể có cách cứu Hạo Thiên Chân.

Cứ như vậy, một hàng người đến trước gốc cổ thụ.

Khi nhìn thấy bên dưới cổ thụ, cỗ quan tài bị kéo ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy, bên dưới một cây đại thụ chọc trời, trên một phiến đá nằm hai người.

Gọi là người, chỉ có thể nói là hai cỗ thi thể, trong đó một nữ thi đã khô héo lại rồi.

Điều phi lý nhất là, ở một bên khác của phiến đá, đang đặt một cỗ quan tài giống như lồng sắt.

Trong khe hở quan tài, còn có tà khí màu đen không ngừng thoát ra ngoài.

Trông cực kỳ rợn người. "Vãi chưởng, cái cây này to thật, lại còn có quan tài bên dưới nữa, sao lại có người hút thuốc bên trong vậy?" Bàn Tử khoanh tay trước ngực, vẻ mặt nghi hoặc.

Tiểu Ca và Tam Thúc cả hai đều cau mày. "Tam gia, chuyện này là sao?

Bên dưới vì sao có ba cỗ thi thể." Nhìn xuống dưới, Phan Tử

không khỏi hỏi một câu. "Tôi đoán, thi thể trên phiến đá, chắc là vốn đã có sẵn, nhưng, không biết ai đã mở cơ quan, quan tài trong cây bị kéo ra." "Nên mới hình thành ra cái hình dạng này." Tam Thúc nhìn quan tài đang bốc khói, giọng nói trở nên nghiêm túc. "Vật trấn tà bên trong đã bị lấy đi, hắn bất cứ lúc nào cũng có khả năng bật dậy." Tiểu Ca nhìn cỗ quan tài dây xích đầy tà khí, vẻ mặt nghiêm túc.

Điều này đã vượt quá phạm vi năng lực của y.

Nếu người mặc Kim lũ ngọc y tỉnh dậy, hoặc xác bật dậy, với thực lực hiện tại của Tiểu Ca, căn bản không đối phó được. "Vậy phải làm sao đây, Thiên Chân không thể chết được." Phan Tử có chút hoảng sợ.

Nhìn khuôn mặt tái mét của Hạo Thiên Chân, càng không biết phải làm gì.

A Ninh cúi đầu, có chút tự trách, nếu không phải cô ta, Hạo Thiên Chân chắc chắn sẽ không bị thương. "Chúng ta xuống xem sao." Tam Thúc hít một hơi, chỉ có thể nói.

Bây giờ, thứ duy nhất có thể cứu Hạo Thiên Chân, cũng chỉ có những thứ ở bên dưới.

Tiểu Ca cũng không phản đối, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, vẻ mặt nghiêm túc đi ở phía trước. "Xem ra là có người đã chọc giận vị ở bên trong, nên, thi khí trong quan tài chính là sự bất mãn của hắn." Tam Thúc nhìn quan tài, từ từ giải thích. "Rốt cuộc là ai, lại quá đáng đến thế, trộm mộ của người ta, còn chọc giận cả chủ mộ!" Phan Tử vẻ mặt phẫn nộ.

Nếu không phải vì những người đến trước, sao bọn họ lần này đến lại không phát hiện ra thứ gì.

Thậm chí còn tự rước họa vào thân. "Không, Phan Tử, cậu nói vậy

là sai rồi, Đạo mộ vốn là ai nấy tự dựa vào bản lĩnh, chứ không phải ai đến trước thì được.

Cậu xem bọn họ, chẳng phải đến trước chúng ta sao?

Nhưng người thì đều sắp chết hết rồi, ngôi mộ này chắc là bị trộm không lâu, xem ra, người kia còn lợi hại hơn chúng ta." Trong giọng Tam Thúc lại có chút bội phục.

Tam Thúc quanh năm đảo đấu, tự nhiên bội phục những người có năng lực mạnh hơn hắn, lợi hại hơn hắn.

Chương 29

Dù sao đây cũng coi như là, quy củ giang hồ rồi.

Phan Tử nghe vậy, cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

A Ninh muốn phản bác điều gì đó, nhưng Tam Thúc nói không sai.

Bọn họ quả thực rất kém cỏi, vào đây nhiều người như vậy, nhưng lại chỉ có cô ta sống sót.

Tiểu Ca sờ sờ trên thi thể.

Khoảnh khắc tiếp theo, khuôn mặt vốn bình tĩnh của y lập tức thay đổi.

Không có Kỳ Lân Kiệt!

Khi y đến trước đó, ở đây có đến năm cái Kỳ Lân Kiệt!

Gặp phải người biết hàng!

Hơn nữa rất có khả năng là người Tu luyện, nếu không người thường không thể biết thứ này.

Trong lòng Tiểu Ca trở nên nghiêm túc.

Không có Kỳ Lân Kiệt, Tiểu Ca cũng đành sờ sờ bên hông mình.

Y lấy ra một cái Kỳ Lân Kiệt.

Thứ này, y cũng không biết vì sao bên hông mình cũng có, có lẽ là do mất trí nhớ, nên căn bản không nhớ ra được.

Đối mặt với Hạo Thiên Chân, y vẫn đưa cái Kỳ Lân Kiệt này cho Hạo Thiên Chân. "Này cậu!" Phan Tử thấy Tiểu Ca nhét thứ gì đó vào miệng Hạo Thiên Chân, vẻ mặt tức giận.

Tam Thúc thì vỗ vỗ tay hắn. "Đây là Kỳ Lân Kiệt nghìn năm, có

thể bách độc bất xâm, máu của Tiểu Ca có thể chữa bệnh, cậu ấy hẳn cũng từng ăn thứ này." Tam Thúc nói, quả nhiên, lúc này cơ thể Hạo Thiên Chân dần dần tốt hơn.

Hơn nữa là với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. "Đa tạ." Hạo Thiên Chân lập tức cảm ơn Tiểu Ca, Tiểu Ca chỉ phất phất tay.

Ánh mắt nhìn về phía không xa. "Đã đến rồi thì mở quan tài ra xem sao." Bàn Tử đi đến trước quan tài sắt, định mở quan tài, gã không cảm thấy những tà khí này có thể mang lại nguy hiểm gì cho mình. "Tôi đề nghị không mở." Phan Tử nói, hắn không muốn chết ở đây.

Hạo Thiên Chân nhìn quan tài. "Đã đến rồi thì không thể tay trắng quay về, chúng ta xem sao." Nói rồi, nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca không nói gì, thậm chí không thèm nhìn.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, càng muốn mở quan tài.

Lần này, cái gì cũng không lấy được, bản thân Hạo Thiên Chân đã có chút tức giận rồi.

Giờ thì hay rồi, có quan tài mà còn không mở, điều này sao cậu ta có thể chấp nhận được.

Suy nghĩ rất lâu, Tam Thúc cuối cùng mới gật đầu. "Được, mở quan tài!" Nói rồi, vô số người trong lòng đều giật mình.

Nhưng Tam Thúc và Hạo Thiên Chân đã chuẩn bị mở quan tài, bọn họ cũng không ngăn cản.

Nắp phỉ thúy được mở ra, khoảnh khắc tiếp theo, pho tượng ngọc trực tiếp ngồi dậy.

Hạo Thiên Chân, Tam Thúc tất cả đều giật nảy mình, Hạo Thiên Chân trực tiếp ngồi phịch xuống đất. "Đừng sợ, có gậy gỗ đang chống." Tam Thúc vội vàng nói.

Đồng thời Bàn Tử kéo Hạo Thiên Chân dậy.

Hạo Thiên Chân vỗ vỗ ngực, nhìn về phía pho tượng ngọc. "Đây là Kim lũ ngọc y, không ngờ lại ở trên người hắn, hơn nữa, bát quái kính trấn tà dưới thân hắn cũng biến mất rồi, trách không được lại bị thi biến." Tam Thúc nói, trong lòng có chút chấn kinh. "Bát quái kính trấn tà?

Còn Kim lũ ngọc y lại là cái gì?" Hạo Thiên Chân nghi hoặc hỏi.

Bàn Tử thì cầm lên lớp da sừng bên cạnh thi thể trong quan tài, vẻ mặt nghi vấn. "Bát quái kính trấn tà, là vật mà mỗi người chết đều phải có, có cái ở trước cửa mộ, có cái thì đặt dưới quan quách, mục đích là để đề phòng thi biến." "Đừng thấy hắn vẫn còn sống, nhưng hắn bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh thi biến, người này rất thông minh, biết tự làm cho mình một cái bát quái kính." "Nhưng tôi không ngờ, tên Đạo mộ tặc kia, ngay cả cái này cũng biết." Tam Thúc nói, trong lòng càng thêm chấn động.

Những thứ này, rất ít người biết, nếu không phải hắn là người Lão Cửu Môn, căn bản không biết chuyện này.

Nhóm Đạo mộ tặc kia, rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Sau khi Tam Thúc nói xong, tất cả mọi người đều sững sờ. "Mẹ ơi, đám người kia thật ác độc, ngay cả bát quái kính cũng mang đi, thật là không biết xấu hổ." Bàn Tử nói ở một bên, Tam Thúc thì phất phất tay. "Không, ai cũng sẽ mang đi, không mang đi mới là đồ ngốc." Tam Thúc nói, hắn biết rõ cái bát quái kính kia lợi hại đến mức nào.

Nếu là hắn, cũng sẽ mang đi, bởi vì, đó là một kiện Thần khí!

Sau đó, Tam Thúc lại nói lại chuyện Kim lũ ngọc y một lần nữa, mọi người nghe xong cũng một trận kích động.

Không ngờ lại có thể trường sinh bất tử! "Tam Thúc anh nói, thứ

này mặc trên người, có thể đạt được vĩnh sinh sao?" Hạo Thiên Chân có chút kích động, thứ này mà quyên góp ra ngoài, đó phải là một văn vật nghịch thiên đến mức nào? "Ừ, năm xưa Tần Thủy Hoàng đã tốn rất nhiều thời gian để tìm thứ này, không ngờ lại mặc trên người hắn." Tam Thúc nói, lại có chút cảm khái.

Sau đó, mấy người ở đây lại tìm kiếm một hồi lâu, nhưng sau khi không phát hiện ra bất kỳ vật phẩm nào, tất cả mọi người đều có chút thất vọng.

Tam Thúc thì nhìn Kim lũ ngọc y, có chút nghi hoặc. "Tam Thúc, chúng ta mang bộ y phục này đi đi." Hạo Thiên Chân nhìn Kim lũ ngọc y, trong lòng thậm chí có chút khẩn thiết.

Cậu ta vào mộ một ngày rồi, chẳng có gì, điều này tự nhiên khiến cậu ta trong lòng càng thêm sốt ruột.

Cậu ta tha thiết muốn bảo vệ văn vật, nhưng đáng tiếc, cuối cùng cũng không có gì.

Tam Thúc thì phất phất tay. "Không được, cậu nghĩ xem, đám Đạo mộ tặc kia, ngay cả bát quái kính cũng biết lấy, cậu nghĩ, bọn họ sẽ không lấy Kim lũ ngọc y sao?" Nói đến đây, Hạo Thiên Chân sững sờ.

Cậu ta cũng không phải đồ ngốc, lập tức cũng đã hiểu ra sự việc. "Tam Thúc, anh nói, bộ ngọc y này không thể lấy sao?" Hạo Thiên Chân có chút tiếc nuối. "Ừ, không những không thể lấy, tôi còn phải quyên góp ra một thứ." Tam Thúc nói, hắn từ trong túi lấy ra một cái bát quái kính, đặt dưới quan tài. "Thi khí này mà bạo động thêm một lúc nữa thì thi thể tuyệt đối sẽ phục sinh, vậy nên, vì an toàn, chỉ có thể hy sinh một Pháp khí của tôi rồi." Tam Thúc nói, có chút đau lòng.

Quả nhiên sau khi hắn đặt bát quái kính xuống, thi thể cũng đã bình ổn hơn nhiều. "Tam Thúc, Pháp khí là gì?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt nghi hoặc.

Cái bát quái kính này, trông có vẻ hơi cũ kỹ, chẳng lẽ rất lợi hại sao? "Pháp khí cố danh tư nghĩa, chính là những thứ có thể tạo ra hiệu quả đặc biệt, giống như có một số Pháp khí có thể diên niên ích thọ, có cái lại tụ tài, rất nhiều loại, Tam Thúc cũng chỉ biết qua loa thôi." Tam Thúc nói, Hạo Thiên Chân có chút sùng bái nhìn Tam Thúc. "Vậy nói như thế, trước đó ở tiệm đồ cổ, cảm giác của tôi chắc hẳn không sai, không được, lần này về rồi, nhất định phải đi xem lại." Hạo Thiên Chân nghĩ đến tiệm đồ cổ.

Sau đó trong lòng càng thêm khẩn thiết.

Lúc này, khi mọi người không biết phải làm sao, trong hang tường, đột nhiên xuất hiện một mảng lớn thi miết.

Sau đó, cũng gần giống cốt truyện gốc, một hàng người trèo lên cây cổ thụ.

Còn Hạo Thiên Chân vì giữ mạng, lại một mồi lửa thiêu rụi cả cổ mộ.

Chàng thiếu niên vốn miệng hô hào bảo vệ văn vật, cuối cùng lại tự tay thiêu rụi cả cổ mộ.

Nhìn ngọn lửa hừng hực bên trong, Hạo Thiên Chân, và Bàn Tử cùng những người khác, đều có chút cảm khái. "Nếu không phải, đám người kia, chúng ta chắc chắn sẽ không tay trắng quay về." Phan Tử có chút bất bình nói. "Không phải tay trắng quay về, ít nhất, còn mất đi một cái bát quái kính chứ gì?" Bàn Tử cười hì hì nói.

Nhất thời, không chỉ Tam Thúc, mà cả Hạo Thiên Chân, đều lườm gã một cái, đúng là "chỗ nào không mở thì lại nhắc đến chỗ đó". "Đi thôi, Thiên Chân, nhớ lần sau có đồ gì, lập tức cho Tam Thúc xem, nếu không, lần này chính là một ví dụ, chúng ta đến muộn, chẳng có gì cả." Tam Thúc nói, Hạo Thiên Chân cúi đầu.

Gật đầu.

Ban đầu, nếu không phải cậu ta chần chừ không cho Tam Thúc xem, cũng sẽ không chậm trễ lâu đến vậy.

Bị một người lạ mặt giành mất tiên cơ.

Chương 30

Lúc này, tại hiện trường xét xử. [Trường sinh bất tử, có thật không?] [Chắc là nói khoác thôi, tôi thấy á, chắc là có động vật gì đó bám vào bên trong thôi.] [Cái tượng ngọc kia tuyệt đối đáng giá tiền mà, sao họ không lấy?] [Lão đại của đoàn Đạo mộ lớn nhất thế giới này, ngược lại khá có nhân cách tín ngưỡng của riêng mình đấy.] [Sao tôi lại có cảm giác như đang xem phim khoa học viễn tưởng thế này.] Mọi người dưới khán đài ồn ào một trận.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Kim lũ ngọc y nghìn năm bất tử, có thể trường sinh bất tử, tất cả đều chấn kinh.

Thứ này, quả thực quá phi lý. [Nói đi nói lại, cái Bàn Tử kia có phải là cưỡng hôn, nữ thi không?] [Hahahahaha, thật đấy, cười chết tôi mất, đoạn Bàn Tử cưỡng hôn nữ thi, suýt nữa tôi cười chết.] [Trương Thiên thật là quá xấu xa rồi, lại còn lừa Bàn Tử nữa.] Dưới khán đài lại một trận ồn ào.

Duy chỉ có Trần Hề khẽ cau mày.

Nếu Kim lũ ngọc y, như mọi người nói, là giả thì còn đỡ.

Nhưng trong lòng Trần Hề biết rõ, thứ này tuyệt đối là thật.

Trần Hề lúc này, ánh mắt nhìn Trương Thiên và những người khác đều thay đổi, nếu đây là thật, Hạ Quốc có khả năng sẽ miễn tội cho bọn họ, chỉ cần giao ra Kim lũ ngọc y là được.

Nhưng, Kim lũ ngọc y, những người này lại không lấy.

Cơ hội tốt như vậy, có thể trường sinh bất tử, bọn họ lại không lấy.

Trần Hề không hiểu, chẳng lẽ, cái thi thể kia có thể đánh lại được

vũ khí trong tay ba người Trương Thiên, và cả lựu đạn sao?

Bọn họ sao mà ngu ngốc thế.

Bàn Tử lúc này nhìn Trương Thiên, mặt mày tái mét. "Hắc hắc, lão đại, và cả lão Hồ nữa, rốt cuộc các anh đã giấu tôi bao lâu rồi!" Lúc này, sắc mặt gã trắng bệch.

Nhếch nhếch môi, lại còn có chút đắng. "Trách không được Bàn gia về nhà, ngày nào cũng nằm mộng xuân, hóa ra là các anh bày trò, chết tiệt!" Bàn Tử mắng lớn Trương Thiên.

Dưới khán đài một trận cười vang. "Yên tĩnh, đây là bàn xét xử!" Quan tòa cũng cạn lời, che miệng, hắn cũng không nhịn được muốn cười.

Nhưng nghĩ lại, nữ thi kia, quả thật xinh đẹp như hoa, cho dù là bây giờ cũng thuộc đẳng cấp đỉnh cao. "Bàn Tử cậu cũng không lỗ đâu, người ta chẳng phải đã nói rồi sao, sau khi chuyển thế sẽ đến tìm cậu, bây giờ tính ra, người ta chắc cũng hơn hai mươi tuổi rồi nhỉ." Trương Thiên hắc hắc cười nói.

Mặt Bàn Tử đen lại.

Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh đều có chút muốn cười.

Hai gã này, quen biết lâu rồi, vẫn khá thú vị.

Mọi người lại lần nữa nhìn về phía màn hình.

Lúc này, đa số người, đều muốn xem, bộ mặt thật của thế giới này.

Những thứ ẩn giấu trong bóng tối, những điều ít ai biết.

Trong màn hình.

Trương Thiên và ba người Bàn Tử đã ngồi trên xe địa hình.

Chiếc xe chạy đến một nơi tương đối hẻo lánh. "Lão đại, có phải muốn chia chác không?" Bàn Tử hắc hắc cười.

Trương Thiên lườm gã một cái. "Cái gì mà chia chác, chúng ta gọi đây là phân đợt quyên góp văn vật!" Trương Thiên nói, đưa ngọc bội qua. "Lão đại, miếng ngọc này trông rác rưởi thế này, tôi không lấy đâu, anh giữ mà dùng đi." Bàn Tử nhìn miếng ngọc, trực tiếp lắc đầu.

Đối với Bàn Tử mà nói, miếng ngọc này còn không đáng giá bằng miếng huyết ngọc trên mặt gã, dù sao huyết ngọc còn có màu đỏ. "Bàn Tử cầm lấy đi, thứ này, chắc là Pháp khí?" Hồ Bát Nhất nói, nhìn Trương Thiên một cái.

Trương Thiên cũng không né tránh, khẽ nói.

Khi hắn nói, bên ngoài phòng xét xử không thể nghe thấy, Trần Hề càng từng một lần cho rằng thiết bị của mình bị hỏng rồi. "Tập trung ý niệm vào bên trong, bên trong liền có Công pháp sao?" Bàn Tử cả kinh, vội vàng nhận lấy ngọc bội, đây là cái ở trên tế tự, Bàn Tử cũng có chút kích động.

Hồ Bát Nhất nhận lấy ngọc bội của quân sư, tay có chút run rẩy.

Hóa ra, nhật ký của ông nội toàn bộ đều là thật!

Sau đó, ba người bắt đầu nằm trên xe, tay nắm chặt ngọc bội, bắt đầu Tu luyện.

Còn về việc vì sao Trương Thiên có hai cái, thì còn cần phải nói sao?

Nếu không phải Trương Thiên nói cho bọn họ biết, bọn họ căn bản sẽ không thể biết được điều này, Trương Thiên cho dù có tự mình nuốt riêng cũng không sao.

Nhưng người ta đã nói cho bọn họ biết, chứng tỏ Trương Thiên rất trọng tình trọng nghĩa.

Ý niệm của Trương Thiên rất nhanh đã tiến vào hai miếng ngọc bội.

Khi biết được Công pháp trong ngọc bội, tim Trương Thiên đập thình thịch.

Một cái là nội công, Túng Vân Thê, có thể Tu luyện ra nội lực càng tinh thuần, chắc hẳn là Lỗ Thương Vương dùng để cứu hoàng đế khi đó.

Một cái khác, lại là Công pháp tự nuôi yêu thú, gọi là Ngự Thú Quyết.

Chắc hẳn là quân sư dùng để khống chế Hồ Nhãn thủ hạ, người kia trúng lời nguyền hồ ly mắt xanh, mặt người trông như hồ ly.

Quân sư dùng cách Ngự thú để khống chế người này.

Vừa hay, hai cái này đều rất hữu dụng với Trương Thiên.

Nếu có thêm một kiếm Pháp, và cả quyền Pháp nữa, thì tuyệt đối bá đạo rồi.

Như vậy thì, Trương Thiên cơ bản là đã toàn diện.

Còn của Hồ Bát Nhất là một cái Phân kim định huyệt phong thủy, đồng thời kèm theo Tu luyện.

Còn của Bàn Tử thì là một cái Tu luyện nhục thân, coi như là kiểu sức mạnh, cơ bản đều phù hợp với thiết lập nhân vật của mỗi người.

Ba người rất nhanh đã chìm đắm trong Tu luyện, thậm chí quên cả ăn uống.

Trong khi Trương Thiên mấy người đang say mê Tu luyện, Ngô Tà và những người khác cũng đã ra ngoài.

Mỗi người mặt mày lấm lem trở về làng, Tam Thúc là người buồn bực nhất.

Còn Trương Thiên ngược lại rất tò mò, nếu không có con xà mi đồng ngư này, Ngô Tà còn làm sao đi tìm cổ mộ dưới biển.

Nhưng Trương Thiên cũng sẽ không để tâm.

Bởi vì, cổ mộ tiếp theo Trương Thiên muốn đi không phải là dưới biển.

Mà là mộ của Kim Quốc Tướng quân, sau đó chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Nơi đó, mới là nơi Trương Thiên muốn đến.

Rất nhanh ba ngày trôi qua, trong khoảng thời gian đó mấy người chỉ đơn giản ăn chút đồ, cả ba người đều Tu luyện rất hăng say.

Đặc biệt là Bàn Tử, vừa nghe nói có thể diên niên ích thọ, bổ tinh tráng dương, càng trở nên tích cực hơn.

Lúc này, Trương Thiên đã mở mắt, Tu vi của hắn đã gần như đủ rồi, đồng thời mỗi kỹ năng cũng đều ổn định ở trung kỳ.

Duy chỉ có Quy Tức Pháp là đại thành.

Trong khoảng thời gian này, Trương Thiên không hề đi ăn ba viên Đan dược kia, đều giữ lại để sau này khi không thể đột phá thì dùng. "Hiện tại, mộ Lỗ Thương Vương đã bị tôi trộm, còn xà mi đồng ngư đang ở trong tay tôi, Ngô Tà bọn họ muốn đi tìm, e rằng còn có chút khó khăn." "Tiếp theo, Hồ Bát Nhất muốn về nhà một chuyến, vừa hay, tôi cũng đi đó tìm mộ Kim Quốc Tướng quân." Trong lòng nghĩ, Trương Thiên quyết định, đợi lúc Hồ Bát Nhất đi, sẽ theo hắn đến vùng đông bắc một chuyến.

Nơi đó, bảo vật không ít.

Trương Thiên rất thích.

Hơn nữa nơi đó còn là yếu tắc của Quan Đông Quân người Nhật

Bản, Trương Thiên muốn vạch trần bọn họ, đồng thời tìm thấy hai đứa trẻ, như vậy, những oan hồn bên trong cũng có thể được an nghỉ.

Từ sau khi nhìn thấy vương phi, Trương Thiên đã hiểu, trên thế giới này tuyệt đối có quỷ hồn.

Nhưng chức trách của hắn là quyên góp văn vật, tìm kiếm bảo vật, giúp đỡ quỷ hồn về nhà, không phải tuyến chính, nên cũng không quản được.

Nhưng, Trương Thiên vẫn nghĩ, có thể giúp được chút nào thì giúp chút đó, biết đâu sau này mình chết rồi, cũng cần người giúp đỡ thì sao.

Sau khi quyết định, Trương Thiên vỗ vỗ Hồ Bát Nhất và hai người kia.

Hai người lúc này mới từ trạng thái nhập định tỉnh lại.

Bàn Tử tỉnh lại xong, càng trực tiếp một quyền đập nát kính, trên tay gã thậm chí không có một mảnh vụn nào.

Không có một vết thương nào. "Hahaha, lần sau mà Bàn gia tôi gặp lại giao xà, một quyền một con." Bàn Tử đắc ý nói, trên mặt toàn là sự kích động.

Chương 31

Một quyền đập nát kính, người bình thường có làm được không?

Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, có chút cạn lời. "Đây là xe của đại ca người ta, cậu một quyền đập nát kính của người ta rồi, ra cái thể thống gì." Hồ Bát Nhất nói, nhưng trên mặt lại treo nụ cười.

Rõ ràng, hắn rất vui.

Không chỉ vì Trương Thiên nguyện ý chia sẻ Công pháp cho bọn họ, mà còn là, Trương Thiên trong lòng hắn, đã là một đại ca thực sự rồi. "Hahaha, không sao, mọi người Tu luyện thế nào rồi?" Trương Thiên cười nói. "Lão đại, tôi, trung kỳ rồi, sướng quá, bây giờ tôi có thể đấm chết một con bò." Bàn Tử siết siết nắm đấm.

Trương Thiên đầy vạch đen trên đầu, cái gì mà đấm chết bò?

Hồ Bát Nhất thì điềm tĩnh hơn nhiều. "Tôi bây giờ cũng là trung kỳ, nhưng, tôi kết hợp với thuật Pháp của nhà tôi, lại khiến năng lực Phân kim định huyệt mạnh hơn rồi." Hồ Bát Nhất nói, có chút mong đợi.

Hắn có chút nóng lòng muốn tìm một cổ mộ để thử, bây giờ Hồ Bát Nhất, có thể đảm bảo không hao tổn chút nào mà từ cổ mộ đi ra.

Trừ phi là loại cổ mộ có đẳng cấp cao hơn hắn, thì có lẽ không được.

Nếu gặp lại Thất Tinh Trận, Hồ Bát Nhất ước tính có thể búng tay phá giải!

Trương Thiên gật đầu. "Được, vì lần này mọi người thu hoạch đều không tệ, chúng ta về thôi." Trương Thiên vươn vai, khởi động xe. "Lão đại, cái này cho anh." Hồ Bát Nhất sờ sờ trên người.

Lấy ra một lá bùa.

Hắn vẫn luôn mang theo trên người, màu vàng. "Mạc Kim Phù?

Cho tôi làm gì, cậu cầm lấy đi." Trương Thiên thấy vậy không nghĩ nhiều, phất tay từ chối.

Mạc Kim Phù, có thể tăng cường khí vận của Mạc Kim Giáo Úy, cũng có thể xua đuổi tà ma, công năng khá tốt.

Nhưng Trương Thiên có cổ kiếm, đối với loại đồ vật này, không thèm để mắt đến. "Lão đại, anh tặng chúng tôi nhiều đồ như vậy, cái này..." Hồ Bát Nhất nói, có chút ngại.

Trương Thiên đẩy tay hắn trở lại. "Đều là huynh đệ, nói gì mà khách sáo, đi thôi, về quán nhậu." Trương Thiên cười nói, Bàn Tử cũng lanh lợi, sợ Trương Thiên tức giận.

Vội vàng cười nói. "Đúng đấy, đều là huynh đệ, lão Hồ, thế này cậu khách sáo rồi." Bàn Tử nói, đẩy Mạc Kim Phù trả lại cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng không còn bận tâm chuyện này nữa.

Bàn Tử nhìn miếng ngọc bội màu trắng trong tay.

Lúc này miếng ngọc bội, đã không khác gì cổ ngọc bình thường. "Lão đại, miếng ngọc này đã vô dụng rồi, vậy thì sao?" "Lát nữa sẽ nặc danh quyên góp, đồng thời, lão Hồ, vẽ lại nơi chúng ta chôn cổ vật trước đó, cũng cùng lúc viết ra lộ tuyến, và những điều cần chú ý." "Đóng gói toàn bộ, quyên góp cho chính phủ Hạ Quốc." "Để đám chuyên gia đó đi đào đi." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất càng gật đầu lia lịa.

Trương Thiên làm những điều này, Hồ Bát Nhất càng hai tay hai chân ủng hộ.

Ngược lại Bàn Tử có chút luyến tiếc. "Lão đại, anh nói xem, chúng ta làm nhiều như vậy, còn mạo hiểm tính mạng, cất giấu văn vật lại, đến cuối cùng, họ có nhớ đến chúng ta không?" Bàn Tử dường như có chút buồn bã.

Trương Thiên phất phất tay. "Cậu có nghe câu hát kia không?" "Núi nhớ tôi, biển nhớ tôi, tổ quốc nhớ tôi, vậy là đủ rồi!" Trương Thiên nói, hắn kỳ thực cũng có tư tâm.

Dù sao cổ kiếm, và những thứ khác hắn chưa quyên góp.

Trương Thiên tự nhận, mình không phải một người vô tư, dù sao, khi giúp đỡ người khác, cũng cần phải cân nhắc cho bản thân. "Thôi được rồi, dù sao Bàn gia tôi bây giờ đã không còn hứng thú với đồ cổ nữa, đối với tiền cũng đã không còn hứng thú." "Tôi muốn nhiều hơn, nhiều bảo vật hơn." Mắt Bàn Tử phát sáng.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều lắc đầu.

Gã này, thật sự là, có được một món đồ tốt, liền đắc ý quên cả trời đất. "À đúng rồi lão Hồ, tôi nghi ngờ, thôn mà cậu về quê, chắc cũng có cổ mộ đấy." Trương Thiên đột nhiên nói.

Hồ Bát Nhất, sững sờ. "Trong thôn sao?" "Đúng rồi, trước đó tôi về quê thì phát hiện, địa thế ở đó quả thực có chút kỳ lạ, có khả năng Cửu Long nhiễu bàn, đồng thời hai thung lũng, ôm lấy mặt trăng, lại còn có câu 'Cửu long bàn cứ, tất hữu đại mộ', lão đại anh nhắc tôi, nơi đó, hình như, thật sự có mộ!" Hồ Bát Nhất đột nhiên nói.

Sau đó dường như phản ứng lại. "Ơ, không đúng rồi, lão đại, sao anh biết nơi tôi về quê ở đâu?" Hồ Bát Nhất có chút cau mày.

Từ sau khi Tu luyện, đầu óc gã này càng trở nên linh hoạt hơn. "Cậu quên rồi sao, gia tộc tôi vẫn có thế lực mà, chỉ cần điều tra một chút là biết ngay." Trương Thiên trực tiếp lôi thế lực gia tộc ra.

Bị Trương Thiên nói vậy, dường như cũng có thể chấp nhận được. "Bây giờ không có bản đồ, cũng khó nói, chúng ta về rồi tính, lão đại, anh muốn đi không?" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

Hắn kỳ thực hy vọng Trương Thiên đi.

Nhưng Trương Thiên gia tài vạn quán, đi đến loại nơi như của hắn, có chút thiệt thòi. "Đi chứ, đương nhiên đi, lão Hồ gặp bà con, tôi sao cũng phải đến thăm một chút, cải thiện cuộc sống mới đúng." Trương Thiên cười nói, ngữ khí mang theo sự thành khẩn.

Hồ Bát Nhất cảm động đến mức nước mắt lưng tròng. "Được, tôi đại diện cho toàn thể dân làng, cảm ơn lão đại và cả gia đình anh." Hồ Bát Nhất vừa kích động vừa nói.

Bàn Tử ở một bên che miệng, không nhịn được cười. "Hahaha, lão đại thấy không, gã này chính là một tên âm hiểm, anh mà quen thân với gã, cái gì cũng nói được." Bàn Tử cười nói, Trương Thiên cũng đầy vạch đen trên đầu.

Cứ như vậy, không khí yên bình như thế, mấy người càng một đường cấp tốc, đi về phía Bắc Ly thành.

Ba người luân phiên lái xe, chiếc xe tải không tắt máy liên tục chạy về thành Bắc Ly.

Ba ngày sau, tại thành Bắc Ly, tiệm đồ cổ Trương Thiên.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trở về căn phòng thuê nhỏ.

Còn Trương Thiên thì về thẳng tiệm đồ cổ, Bàn Tử nói ngày mai sẽ đến tìm anh, nhưng Trương Thiên không để tâm lắm.

Cái gã Bàn Tử này mồm mép dẻo quẹo lắm, chẳng biết ngày mai lại bày ra trò gì nữa.

Trương Thiên không có nhiều niềm tin vào Bàn Tử. "Thằng nhóc

kia, nói đi, ra ngoài trêu ghẹo cô nào!" Vừa bước vào cửa, một người phụ nữ trung niên đã đi ra.

Người phụ nữ đeo đầy vàng bạc, trên mặt đầy vẻ giận dữ, nhưng trong mắt lại ánh lên sự từ ái.

Giọng nói nghiêm túc, hai tay chống nạnh.

Người phụ nữ trông rất giống Trương Thiên, hơn nữa còn rất xinh đẹp. "Mẹ, con có đi đâu đâu, chỉ là ngủ nhờ nhà bạn mấy buổi thôi." "Chơi mấy ngày." Trương Thiên bất đắc dĩ nói. "Cái thằng nhóc nhà cậu, vậy mà còn có bạn bè ư?

Không tệ, cuối cùng cũng biết nghĩ rồi, giỏi hơn ba cậu.

Bao giờ thì dẫn bạn gái về ra mắt mẹ?" Lý Tuyết Cầm nói, trên mặt vẫn còn vẻ giận. "Cái đó, mẹ, còn sớm mà, không vội." "Sớm cái quỷ gì mà sớm, cậu mà không đi tìm nữa, mẹ sẽ đi tìm cho cậu một cô vợ ma đấy, cứ sớm này sớm nọ mãi." Nghe mẹ cằn nhằn, Trương Thiên đành im lặng chịu đựng.

Ai bảo đó là mẹ mình chứ.

Trương Thiên không giống các nhân vật chính khác, xuyên không là trẻ mồ côi, anh ít nhất có cha mẹ bình thường, hơn nữa họ còn rất yêu thương anh. "Thôi được rồi mẹ, mẹ nói nữa, con trai mẹ mà thật sự bị ma ám thì không hay đâu, xui xẻo lắm." Trương Thiên liếc mẹ một cái, Lý Tuyết Cầm lúc này mới không nói gì nữa.

Cứ thế, nói thêm vài câu với mẹ, Trương Thiên nói không ăn cơm rồi đi thẳng về phòng.

Mấy ngày nay Trương Thiên không quản tiệm, luôn là ba anh trông coi.

Trương Thiên cũng muốn yên tĩnh một chút. "Ấy, sao cái ba lô của cậu lại có vết máu thế kia?" Nhìn thấy ba lô lớn của Trương Thiên,

mẹ anh nghi hoặc hỏi.

Chương 32

"Mẹ, rượu vang đó, hôm qua con đi uống với bạn bè, có một cô bé uống rượu, làm đổ lên." Trương Thiên mặt không đỏ tim không đập nhanh.

Nghe đến đây, mẹ Trương Thiên nở nụ cười tươi rói. "Tốt lắm, con trai mẹ có tiền đồ rồi, cuối cùng cũng không làm mấy cái bình bình lọ lọ nữa, bắt đầu trưởng thành rồi, tốt, mẹ ủng hộ hết mình." Lý Tuyết Cầm liên tục nói.

Bà lại nhìn Trương Thiên, vì việc hạ mộ và lái xe nên anh có vẻ hơi tiều tụy, ừm, chắc là vậy rồi, không sai đâu. "Con trai, đợi lát nữa mẹ mua yến sào gì đó về, chúng ta bồi bổ." Trương Thiên: "???" Anh ngớ người ra. "Không cần đâu mẹ, mẹ tạm biệt." Nói xong, anh đi thẳng lên lầu, mẹ anh chắc chắn đã hiểu lầm rồi.

Vào phòng mình.

Trương Thiên treo thanh cổ kiếm lên tường.

Sau đó lại mở ba lô ra.

Con thi miết khổng lồ đang há miệng trong ba lô, trông có vẻ khá đáng sợ. "Thứ này mà để mẹ nhìn thấy, e là hồn vía lên mây mất." Anh nghĩ thầm.

Trương Thiên định kiếm một chỗ tốt cho tiểu miết.

Ừm, sau này gọi là tiểu miết đi. "Tiểu miết, chủ nhân của mi, ta đây có thuật huấn yêu, mi tốt nhất nên nghe lời ta chỉ huy, nếu không, mi hiểu mà." Trương Thiên nói, tay vuốt ve đầu thi miết.

Chân khí tuôn trào.

Khoảnh khắc tiếp theo, con thi miết liền an tĩnh lại.

Trương Thiên đã tu luyện thuật huấn yêu của quân sư, đối với một con thi miết nhỏ bé, tự nhiên không đáng kể.

Thuật pháp này có thể để lại ấn ký trên yêu vật, nếu yêu vật không nghe lời chỉ huy sẽ đau đớn khó chịu, cuối cùng dẫn đến cái chết.

Đây cũng được coi là một thủ pháp nuôi dưỡng cực kỳ đáng sợ.

Nhìn con thi miết ngoan ngoãn như một đứa trẻ, Trương Thiên hài lòng gật đầu. "Bây giờ tạm thời chưa tìm được chỗ để xây tổ cho mi, thế này đi, đợi mấy ngày nữa, ta đào một cái lỗ trong phòng, mi cứ ở trong đó mà sống." "Đến lúc đó, mỗi ngày ta sẽ mang thịt heo cho mi ăn." Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

Điều kiện sống của thi miết khá đơn giản, chỉ cần ẩm ướt, rồi tối tăm là được, sau đó có thịt thối, đương nhiên thịt tươi cũng không phải là không được. "Đang đang!" Tiểu miết vẫy vẫy đuôi, phát ra âm thanh.

Rõ ràng là đã đồng ý.

Trương Thiên cốc đầu nó một cái. "Sau này ở nhà đừng phát ra âm thanh, bị người ta phát hiện thì không hay đâu, sau này nếu có thể gặp được thứ gì tốt, ta cũng sẽ cho mi, đến lúc đó tu vi của mi cũng sẽ tăng vọt." Trương Thiên nói thêm một câu.

Tiểu miết tỏ ra càng vui vẻ hơn.

Ban đầu nó cứ tưởng mình sắp biến thành nô bộc, không ngờ Trương Thiên còn hứa sẽ tìm bảo bối giúp nó thăng cấp, đây thật là chuyện tốt.

Thấy tiểu miết rất ngoan ngoãn, Trương Thiên cũng rất yên tâm về nó, liền trực tiếp đưa nó xuống gầm giường.

Tiểu miết cũng coi như ngoan ngoãn, nằm phục dưới gầm giường, tiêu hóa những miếng thịt chó đã ăn trước đó.

Trương Thiên thì nằm trên giường, mấy ngày nay quá mệt mỏi, anh cần nghỉ ngơi một chút.

Trong lúc Trương Thiên nghỉ ngơi, bên Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất ngủ dưới đất, sở dĩ ở dưới đất là vì sợ Bàn Tử có những hành động quá khích.

Ban đầu Bàn Tử định mua giường cho lão Hồ, nhưng vì Trương Thiên dẫn họ đi đạo mộ nên cũng không mua.

Hồ Bát Nhất trằn trọc không ngủ được.

Bởi vì vừa nghĩ đến việc mình tương lai sẽ ngày càng lợi hại, thậm chí vượt qua cả ông nội, trong lòng hắn liền có chút kích động.

Còn cái gã Bàn Tử này thì ngủ như một con heo chết.

Tiếng ngáy vang động cả phòng. "Đồ mập thối, ngủ thì ngủ đi, sao lại ngáy to thế hả?" Hồ Bát Nhất thầm cằn nhằn trong lòng.

Theo bóng đêm, Hồ Bát Nhất dường như nhìn thấy trên người Bàn Tử lấp ló một bóng người đang ôm hắn.

Khi nhìn rõ cái bóng đó, Hồ Bát Nhất bật dậy ngay lập tức.

Mồ hôi đầm đìa.

Trời đất ơi, người này không ai khác chính là nữ thi mà Bàn Tử đã cưỡng hôn. "Đệt, tôi đã bảo rồi, phải kiềm chế chứ, giờ thì toi đời rồi." Hồ Bát Nhất nghĩ thầm, nhưng định gọi Bàn Tử dậy.

Ai ngờ, cái bóng đó dường như chỉ liếc nhìn hắn một cái, Hồ Bát Nhất liền ngất đi.

Trong mơ, Hồ Bát Nhất dường như quay trở lại thời chiến tranh Việt Nam.

Hắn nhìn từng đồng đội gục ngã, trong lòng vô cùng đau xót.

Còn Bàn Tử lúc này, trong mơ lại sống một cuộc đời vô cùng sung sướng.

Trong giấc mơ của Bàn Tử, hắn đang ngồi trên một chiếc long ỷ.

Trên đùi hắn ngồi, chính là quý phi.

Cánh tay nhỏ nhắn của quý phi ôm lấy cổ Bàn Tử, trong mơ, Bàn Tử mãn nguyện ăn những trái cây được cô ta đút. "Hoàng thượng, thiếp thân có đẹp không?" "Đẹp, hừ hừ, ái phi đẹp nhất!

Lại đây, Bàn gia, không đúng, trẫm mệt rồi." Bàn Tử vừa ăn trái cây, vừa mặt dày vô sỉ nói.

Bên ngoài, cái bóng đó đang đối mặt với Bàn Tử, ra sức hút.

Dương khí của Bàn Tử không ngừng bị hút ra, còn cái bóng đó cũng ngày càng ngưng thực lại.

Dần dần, hình dáng của vương phi hiện ra.

Mặc dù sắc mặt trắng bệch, hơn nữa còn mang vẻ của một lệ quỷ, nhưng đáng tiếc là cô ta vẫn khá xinh đẹp.

Còn Hồ Bát Nhất thì chìm trong ác mộng.

Sáng sớm hôm sau.

Bàn Tử sờ sờ chân mình, lại hồi tưởng lại giấc mơ đêm qua.

Hắn bật dậy, mắt trợn tròn.

Sắc mặt khó coi, lại cảm thấy cơ thể vô lực, Bàn Tử ngớ người ra.

Mắt trống rỗng nhìn ra bên ngoài.

Bàn Tử nuốt nước bọt. "Ôi không...." Ánh mắt Bàn Tử vội vàng nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Lúc này Hồ Bát Nhất còn kỳ lạ hơn, hắn đang cầm cái gối, làm

súng, như thể phía trước có vô số kẻ địch vậy. "Đệt, Bàn gia tối qua gặp ma à?..." Bàn Tử lại nuốt nước bọt. "Không..." Bàn Tử rất nhanh hoàn hồn, ánh mắt hắn nhìn về phía Hồ Bát Nhất đang nằm dưới đất, ôm chăn như đang ngủ mơ. "Lão Hồ, lão Hồ, mau tỉnh dậy, đừng có ngủ nữa." Bàn Tử không ngừng lay Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, ánh mắt hắn nhìn xung quanh, lúc này, thần thái của hắn mới được kéo ra khỏi giấc mơ. "Chuyện gì vậy?

Tôi không phải đang đánh trận sao?" Hồ Bát Nhất ngơ ngác.

Vừa nãy hắn còn đang ôm một quả lựu đạn, chuẩn bị đồng quy vu tận với kẻ địch.

Không ngờ, Bàn Tử đã gọi hắn tỉnh dậy. "Lão Hồ, tôi cảm thấy không bình thường rồi, tối qua, tôi cũng mơ một giấc mơ, rất kỳ lạ, Bàn gia tôi vậy mà lại biến thành hoàng đế." "Bên cạnh lại có hậu cung giai lệ ba ngàn, còn có một mỹ nữ bầu bạn bên mình." Bàn Tử có vẻ vẫn còn kinh hồn chưa định nói.

Hồ Bát Nhất lúc này dường như nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt hắn nhìn về phía Bàn Tử. "Bàn Tử, tối qua, tôi thấy có một cái bóng ôm lấy cậu, vừa nhìn thấy, sau đó tôi liền ngất đi." "Giấc mơ của chúng ta liệu có liên quan đến cái đó không?" Hồ Bát Nhất nói, hắn cố gắng hết sức nhớ lại khuôn mặt của cái bóng đó, nhưng lại cảm thấy có chút giống vương phi trong mộ.

Nhưng Hồ Bát Nhất không nói ra.

Cái thứ này, nếu để Bàn Tử biết, lỡ hắn lại làm ra chuyện gì không hay thì sao. "Vậy phải làm sao đây?

Bàn gia tôi sẽ không phải ngày nào tối cũng làm hoàng đế chứ?

Chương 33

Không được không được, sẽ chết mất!" "Bàn gia tôi nửa đời sau còn muốn sống mà." Vương Bàn Tử liên tục lắc đầu.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một chút. "Đi thôi, chúng ta đến tiệm đồ cổ một chuyến đi, hỏi lão đại xem giải quyết thế nào." Hồ Bát Nhất đối với loại chuyện này, cũng là một tay mơ.

Huống hồ là đi tiếp xúc với thứ trên người Bàn Tử. "Mau đi thôi." Bàn Tử vội vàng mặc quần áo, kéo Hồ Bát Nhất chạy ra ngoài.

Lúc này, tại tiệm đồ cổ Trương Thị.

Trương Thiên đang ngồi trên ghế quầy đồ cổ.

Anh cầm trong tay một chiếc bát quái kính.

Chính là chiếc đã dùng để trấn tà trước đó, bát quái kính trông khá thô sơ, giống như một loại gương cổ vậy. 【Trấn Tà Kính: Pháp khí Trung phẩm】【Công năng vật phẩm: Có thể trấn tà, và có thể tạo ra hộ tráo quanh thân, ngăn cản tà vật tấn công.】【Giới thiệu vật phẩm: Không.】 Nhìn bát quái kính, Trương Thiên vẫn rất hài lòng, cái này tương đương với một pháp khí phòng ngự.

Đối với Trương Thiên mà nói, vừa hay có tác dụng.

Đặt cái gương sang một bên, đúng lúc Trương Thiên định đứng dậy thì tiếng chuông cửa vang lên.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất vội vàng xông vào nhà.

Hai người thở hổn hển. "Lão đại, không hay rồi, Bàn gia tôi về già không giữ được rồi!" Bàn Tử mặt mày lo lắng, vẻ mặt như trái khổ qua.

Sau đó, Bàn Tử kể lại chuyện xảy ra tối qua một lượt.

Trương Thiên nghe xong chỉ ha ha cười. "Bàn Tử yên tâm, không sao đâu, hơn nữa, giấc mơ của cậu không phải rất tốt sao, đáng lẽ cậu phải đi kết bạn đi chứ." Trương Thiên cười nói, Hồ Bát Nhất cũng suy tư gật đầu. "Tôi cũng cảm thấy như vậy, nhưng mà, lão đại, cái thứ đó là cái gì?

Tại sao lại quấn lấy chúng ta?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử. "Không phải quấn lấy chúng ta, mà là quấn lấy Bàn Tử, còn nhớ nữ thi đó không?" "Bàn Tử ôm người ta, lại nói một loạt lời yêu, bây giờ chắc là bị quấn lấy rồi." Trương Thiên nói.

Vương Bàn Tử: "?????" Hắn hoàn toàn ngớ người ra. "Bốp bốp." Bàn Tử liên tục tát mình mấy cái. "Lão đại, anh cũng biết, cái miệng tôi này, nói chuyện không phân nặng nhẹ, cái thứ này, có giải được không?" Bàn Tử vẻ mặt cầu xin.

Mặc dù giấc mơ không tệ, nhưng, ai lại muốn sống mãi với một thứ dơ bẩn chứ? "Không có, tôi tạm thời không có cách nào, nhưng mà, cậu cũng yên tâm đi, cô ta không có ác ý với cậu, nếu không cậu đã chết sớm rồi." "Hơn nữa, cô ta cũng đáng thương lắm, vì Lỗ Thương Vương và quân sư, ngàn năm không thể luân hồi." Trương Thiên nói.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất sững sờ, sau đó nghĩ đến nữ thi trên bia đá. "Đúng rồi Bàn Tử, dù sao cậu khí lực lớn, dương khí dồi dào, tạm thời chịu khó một chút đi, không thể để người ta hồn bay phách lạc được." Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử.

Vương Bàn Tử này, mặc dù miệng thường nói không muốn.

Nhưng mà, trong lòng vẫn rất lương thiện. "Lão đại, anh chắc

chắn là thật sự không sao chứ?" Bàn Tử hỏi lại một câu, sợ hãi như thể có chuyện gì đó. "Không sao đâu, yên tâm đi." Trương Thiên gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Anh không nói, buổi tối hai người còn có thể tăng tiến tình cảm nữa chứ.

Bàn Tử lúc này mới do dự một chút, gật đầu. "Thôi được rồi, thôi được rồi, ai bảo Bàn gia tôi đây lại xót mỹ nhân chứ, ai, nhưng mà nói trước đấy, không được hút quá nhiều, nếu không, Bàn gia không chịu nổi đâu." Bàn Tử lẩm bẩm một mình.

Hắn chỉ cảm thấy mặt lạnh toát, liền nhảy dựng lên. "Má ơi, ban ngày ban mặt, làm tôi giật mình." Nhìn Bàn Tử hoạt bát như bảo bối, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cười cười không nói thêm gì.

Cũng may Bàn Tử thần kinh lớn.

Nếu đổi lại là người khác, ai dám làm như vậy. "Đúng rồi, lão đại, cái bát này, anh có thu không?

Còn có cái huyết ngọc này nữa?" Bàn Tử cười hắc hắc, lấy ra cái bát vàng đào được trong đấu trước đó. "Tiểu Trương gia tôi, cậu cũng biết rồi đó, không thu những thứ từ trong đất lên, cho nên, cái này không có cách nào, nhưng mà, chúng ta có thể đi tìm một người." Trương Thiên nói, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn anh. "Ai?" "Đại Kim Nha!" Trương Thiên chậm rãi nói.

Bàn Tử nghe xong vội vã. "Chính là cái tên thương gia vô lương, lừa đảo đó sao?

Lão đại, chúng ta không thể không tìm hắn sao, hắn lừa người kinh khủng lắm." Bàn Tử vẻ mặt uất ức.

Trương Thiên tìm Đại Kim Nha là vì Đại Kim Nha có nhiều thông tin.

Hơn nữa, có thể hỏi thăm được không ít chuyện, nói không chừng còn có thể hỏi thăm được về Shirley Yang và nhóm của cô ta nữa. "Đại Kim Nha tuy hơi gian xảo, nhưng có tôi ở đây, yên tâm đi." Trương Thiên cười nói.

Bàn Tử thấy vậy, cũng đành gật đầu. "Được thôi, mặc dù Bàn gia không có hứng thú với tiền, nhưng lão đại, anh cố gắng nâng giá lên cao một chút nhé." Bàn Tử xót ruột nói.

Trương Thiên liếc hắn một cái, gật đầu, sau đó đứng dậy. "Đi thôi lão Hồ, chúng ta đi gặp Đại Kim Nha." Nói rồi, Trương Thiên dẫn mấy người đi ra ngoài.

Phan Gia Viên.

Lúc này Đại Kim Nha đang ngồi trong tiệm của mình, trong tay hắn đang đếm tiền. "Hắc hắc, thời buổi này, mấy ông Tây thật dễ lừa." "Chỉ một miếng ngọc vỡ thôi mà đã kiếm được mấy vạn tệ, ha ha, phát tài rồi." Đại Kim Nha đếm tiền.

Lẩm bẩm một cách thỏa mãn.

Rõ ràng, hôm nay hắn rất vui.

Không chỉ bán hàng giả cho người nước ngoài, mà những người nước ngoài đó còn cảm ơn hắn nữa.

Điều này khiến Đại Kim Nha trong lòng vô cùng thoải mái, vô cùng tự hào. "Leng keng..." Cửa bị đẩy ra.

Đại Kim Nha nhìn ra cửa.

Khi nhìn thấy Trương Thiên, Đại Kim Nha liền đứng dậy.

Trên mặt mang theo nụ cười. "Ha ha, gió nào thổi Tiểu Trương gia chúng ta đến đây vậy?" "Tôi nghe nói, Tiểu Trương gia dạo này không có ở thành Bắc Ly mà." Đại Kim Nha cười nói, lại nhìn hai người bên

cạnh, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất Đại Kim Nha không quen biết, nhưng Bàn Tử thì hắn quen.

Trước đây hắn từng định lừa lấy ngọc bội của Bàn Tử, tiếc là bị Trương Thiên giành mất trước. "Không ngờ, tin tức của Kim gia này vẫn quảng đại như vậy nha." "Không sai, gần đây tôi thực sự không có ở thành Bắc Ly, mà là đi chơi, còn hai huynh đệ của tôi đây, có chút đồ muốn giao dịch với ông." Trương Thiên nói, Bàn Tử vẻ mặt kiêu ngạo quay đầu đi. "Hừ!" Hắn hừ một tiếng, nhìn Đại Kim Nha. "Ồ?

Đồ mà Tiểu Trương gia không cần ư?

Đưa cho Đại Kim Nha tôi?

Chẳng lẽ là thứ rác rưởi nào đó không thành?" Đại Kim Nha vừa nói xong, Bàn Tử liền từ trong túi lấy ra một cái bát vàng.

Thấy cái bát vàng, Đại Kim Nha giật mình, mắt đều sáng lên.

Đại Kim Nha nhìn thấy cái bát vàng, mắt đều phát sáng.

Hắn cười hắc hắc. "Hắc hắc, Khải Toàn huynh đệ, cái bát vàng này của cậu không tệ nha, có thể cho tôi xem không?" Đại Kim Nha nói, ánh mắt hắn dán chặt vào cái bát vàng của Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, cũng lấy ra cái cổ đỉnh của mình.

Cái cổ đỉnh rất nhỏ, nhưng lại mang cảm giác rất cổ xưa.

Toàn bộ mang lại cảm giác cổ kính và trầm mặc.

Chương 34

"Ông xem của tôi này." Hồ Bát Nhất cũng mở miệng, Đại Kim Nha liếc mắt một cái, nuốt nước bọt.

Tam Túc Thanh Đồng Đỉnh!

Ánh mắt Đại Kim Nha đảo một vòng, nghĩ đến điều gì đó. "Hắc hắc, Tiểu Trương gia, ngài đừng đùa với tôi nữa, tôi có thể nhìn ra, những thứ này đều là đồ tốt." "Có loại đồ tốt này, Tiểu Trương gia ngài không thu, làm sao đến lượt tôi chứ?" Đại Kim Nha không ngu, ngược lại rất thông minh.

Hắn thấy hai người đều lấy đồ ra, điều này rất rõ ràng, Trương Thiên không thu, ngược lại lại đưa cho mình, thiên hạ không có bữa ăn nào miễn phí cả.

Trương Thiên cười cười, ánh mắt lại nhìn về phía la bàn trên tường của Đại Kim Nha, còn có hai chiếc Mạc Kim Phù.

Trương Thiên cảm thấy mọi chuyện dường như không đúng.

Hồ Bát Nhất không quen Đại Kim Nha, cái la bàn này từ đâu ra?

Hơn nữa còn có Mạc Kim Phù.

Trương Thiên không vội trả lời Đại Kim Nha, mà nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Lão Hồ, cái la bàn này của cậu, còn có Mạc Kim Phù từ đâu ra?" Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc. "Ông nội để lại mà?

Tôi cho Bàn Tử một cái Mạc Kim Phù." Hồ Bát Nhất sững người một chút, không biết Trương Thiên hỏi cái này làm gì.

Trương Thiên gật đầu, không nói thêm gì, mà nhìn về phía Đại Kim Nha. "Hiểu rồi chứ?" Trương Thiên mở miệng.

Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều không hiểu mô tê gì.

Còn Đại Kim Nha thì cười như hoa.

Trương Thiên vừa nãy, không hề kiêng dè, trực tiếp nói ra Mạc Kim Phù, còn có la bàn, điều này đã chứng minh tất cả.

Bọn họ đi Mạc Kim, ai cũng biết, Tiểu Trương gia lại không thu những thứ từ trong đất lên.

Cho nên mới đến chỗ hắn.

Đại Kim Nha lập tức hiểu ra, nụ cười trên mặt hắn càng sâu hơn.

Trương Thiên khẽ mỉm cười.

Một câu nói giải đáp sự nghi hoặc của hai người, Trương Thiên cũng không phải đèn cạn dầu. "Hắc hắc, Tiểu Trương gia, ngài có cần tôi giúp gì không?

Yên tâm, chỉ cần là chuyện của Tiểu Trương gia, Đại Kim Nha tôi tuyệt đối sẽ dốc sức tương trợ!" Đại Kim Nha vỗ ngực.

Vỗ đến nỗi ngực vang lên tiếng bốp bốp.

Như thể, không có chuyện gì mà Đại Kim Nha hắn không làm được vậy.

Trương Thiên cười, nhẹ nhàng phất tay, Bàn Tử hai người có linh tính liền đặt bảo bối của mình lên.

Đồng thời Bàn Tử còn đặt huyết ngọc lên.

Trên huyết ngọc, lập tức xuất hiện thêm một ít âm khí, như thể đang thầm kháng nghị Bàn Tử. "Đại Kim Nha, ông có biết tại sao tôi không hợp tác với người khác, mà lại tìm ông không?" Trương Thiên nhìn Đại Kim Nha, lúc này mới chậm rãi mở miệng.

Đại Kim Nha vội vàng quay ánh mắt đang dán vào bảo vật trở lại,

hắn vội vàng cười xòa. "Tiểu Trương gia thật là quá đề cao tôi, chắc chắn là tôi có một vị trí trong lòng Tiểu Trương gia rồi." Đại Kim Nha cười hắc hắc, quả nhiên, hắn có thể thành công, không phải nhờ gia thế, mà là nhờ cái miệng của hắn.

Còn có cái đầu của hắn, nói chuyện càng khiến người ta thoải mái. "Tôi hy vọng, sau này có tin tức gì, hãy nói cho tôi biết ngay lập tức, như vậy, hai nhà chúng ta, có lẽ sẽ hợp tác lâu dài." Trương Thiên nói, nụ cười của Đại Kim Nha càng sâu hơn. "Chắc chắn rồi, Tiểu Trương gia đã đề cao tôi như vậy, tôi tự nhiên không thể không biết điều, chúng ta hợp tác vui vẻ!" Đại Kim Nha nói, rồi bắt tay Trương Thiên một cái.

Sau đó nhìn về phía đồ cổ trên bàn. "Tiểu Trương gia, tôi cũng biết, ngài có tuệ nhãn biết ngọc, tôi cũng không khoe khoang trước mặt ngài, thế này đi, cái đỉnh này, mười vạn, cái bát vàng năm vạn, ngọc bội thì tính là tặng kèm." Đại Kim Nha nói.

Sắc mặt Trương Thiên biến đổi.

Vẫn còn tai họa.

Không phải nói giá cả, mà là Đại Kim Nha vẫn còn tai họa.

Trong ngọc bội đó có vương phi, tối qua vương phi đó đã hút tinh khí của Bàn Tử cả đêm, bây giờ sớm đã tiến hóa rồi.

Bây giờ Đại Kim Nha nói người ta là tặng kèm, thì làm sao có thể dễ chịu được chứ.

Quả nhiên, sau khi Đại Kim Nha nói xong, ngọc bội vậy mà lại rung động lên.

Mang một vẻ muốn đòi mạng.

Đại Kim Nha thấy vậy, sắc mặt cũng biến đổi. "Đệt, mẹ ơi, Tiểu Trương gia, cái tà vật này, tôi không muốn đâu, hơn nữa, ông bà tổ

tiên bên trong, tiểu tử không biết ngài ở đây, lát nữa tôi sẽ thắp hương cho ngài." Đại Kim Nha thấy vậy, rõ ràng là hắn biết điều gì đó.

Liền quỳ xuống đất, dập đầu một hồi.

Huyết ngọc lúc này mới bình tĩnh lại.

Thậm chí trực tiếp bay về tay Bàn Tử.

Đồng thời Bàn Tử chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, như thể có người đang ôm hắn vậy.

Bàn Tử có một dự cảm không lành, tối nay e là sẽ có chuyện xui xẻo rồi. "Tiểu Trương gia, ngài không trung thực chút nào, cái tà vật đó, đây là muốn lấy mạng tôi sao?" Sắc mặt Đại Kim Nha không được tốt lắm. "Tà vật?

Kim gia, viên ngọc này có tà vật sao?

Ông làm sao biết được?" Trương Thiên cố tình giả vờ không biết, thăm dò Đại Kim Nha.

Quả nhiên, người ở thế giới này không hề đơn giản.

Đại Kim Nha cũng coi như là người biết nhìn hàng. "Tiểu Trương gia, ngài đừng đùa nữa, nhà ngài cũng làm đồ cổ, sao lại không biết những chuyện này?" Đại Kim Nha nói, ánh mắt nhìn vào mắt Trương Thiên.

Trương Thiên kiếp trước là con cáo già thương trường, làm sao có thể bị hắn nhìn thấu. "Kim gia, ngài cứ nói đi, chúng tôi thật sự không biết." Trương Thiên nói.

Thấy Trương Thiên trong mắt mang vẻ chân thành.

Hơn nữa quả thực không giống nói dối.

Đại Kim Nha lúc này mới chậm rãi mở miệng. "Tương truyền, trong mộ, không chỉ có tùy táng, mà còn có một số tà vật, những

người chết đó khi còn sống oán niệm không tan, cũng liền biến thành tà vật." "Như viên huyết ngọc vừa nãy, tuyệt đối là tà vật, tôi đề nghị, người bạn của ngài mau chóng..." Đại Kim Nha làm một động tác vứt bỏ.

Trương Thiên thấy vậy cũng gật đầu. "Tôi hiểu rồi, đa tạ Kim gia đã giảng giải." "Vậy thế này đi, cũng không để Kim gia khó xử, cổ đỉnh chín vạn, bát vàng năm vạn, cứ thế chốt giao dịch?" Trương Thiên nói, Đại Kim Nha cười gật đầu.

Kỳ thực, cổ đỉnh nếu mang ra bán thì khoảng mười ba vạn, dù sao loại đồ này đều là hữu giá vô thị.

Có bán được hay không thì phải xem bản lĩnh, Đại Kim Nha cũng coi như là dựa vào bản lĩnh mà kiếm sống.

Chín vạn Hồ Bát Nhất không lỗ, ngược lại còn có chút lãi.

Rất nhanh, Đại Kim Nha liền đưa hai tờ séc, sau đó nếu cần, có thể trực tiếp cầm séc, đến ngân hàng, chuyển tiền vào tên mình.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cầm séc.

Tay vậy mà có chút lúng túng.

Bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy, đặc biệt là Vương Bàn Tử.

Ở Bắc Ly bán băng từ, một năm có được mấy ngàn tệ đã là tốt lắm rồi. "Lão Hồ, bây giờ chúng ta cũng là hộ vạn tệ sao?" Bàn Tử có chút mơ mơ màng màng.

Mới đầu, hắn vẫn là một kẻ trắng tay.

Nhưng chỉ trong mấy ngày, năm vạn tệ đã về tay.

Ở thành Bắc Ly tấc đất tấc vàng này, thậm chí có thể mua mấy tòa tứ hợp viện nhỏ. "Tôi nghĩ là vậy." Hồ Bát Nhất càng ngây người,

biết vậy chúng ta đã lấy thêm ra một ít rồi.

Đến lúc đó nói không chừng còn có thể đổi được nhiều tiền hơn, nói không chừng về làng còn có thể cải thiện chút hoàn cảnh.

Chương 35

Lúc này trong lòng Hồ Bát Nhất thậm chí còn không muốn hiến ngọc nữa.

Nhưng nghĩ đến lời hứa, Hồ Bát Nhất vẫn nhịn xuống.

Trương Thiên đứng dậy. "Đa tạ Kim gia, vậy sau này có việc gì, ông cứ liên hệ." Trương Thiên nói, Đại Kim Nha càng cười đứng dậy. "Được thôi, chỉ cần Tiểu Trương gia ngài không quên tôi là được." Đại Kim Nha cười nói, mấy người cũng rời khỏi tiệm của Đại Kim Nha. "Được rồi, Bàn gia bây giờ, cũng là người có tiền rồi." Bàn Tử đắc ý vẫy vẫy tờ séc trong tay, trên mặt tràn ngập nụ cười nói. "Lão đại, bây giờ đi đâu?" Bàn Tử có chút kích động, càng sùng bái Trương Thiên, dù sao tất cả mọi thứ của mình đều là do Trương Thiên ban cho. "Đương nhiên là, hiến ngọc!" Trương Thiên phất tay, ba người đi về phía Cục Di vật văn hóa Hạ Quốc.

Trên đường, theo yêu cầu của Trương Thiên.

Ba người tiện thể che mặt lại.

Dù sao cũng là quyên góp ẩn danh, hơn nữa, bản thân đi đào đấu, tiếng tăm quả thực không tốt, không nên lộ mặt.

Rất nhanh, Cục Di vật văn hóa Bắc Ly.

Trương Thiên dẫn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hiến tất cả đồ vật ra ngoài.

Trong lúc đó, cục trưởng Cục Di vật văn hóa còn hết lời ca ngợi Trương Thiên và những người khác, chỉ tiếc là ba người Trương Thiên luôn che mặt.

Trương Thiên thì hoàn toàn không để tâm.

Rất nhanh, ba người đi trên đường.

Bàn Tử vươn vai. "Đệt, hiến đồ thật sảng khoái, Bàn gia tôi chỉ cảm thấy, cả người nhẹ nhõm." Bàn Tử mãn nguyện nói.

Cái này so với việc hắn lấy đồ đổi tiền, có thành tựu hơn nhiều.

Bàn Tử vẻ mặt tự hào, trên khuôn mặt tròn trịa còn mang theo chút sảng khoái.

Hồ Bát Nhất cũng khẽ gật đầu.

Quả thực, quyên góp mang lại cảm giác thành tựu hơn hắn tưởng tượng.

Lúc này, trong phòng xét xử.

Vô số người há hốc mồm. 【Cái gì?

Thật sự quyên góp rồi sao?】 【Đệt, đúng là quyên góp rồi, hơn nữa còn mang theo bản đồ, viên ngọc mà họ vất vả lắm mới có được, tất cả đều hiến tặng!】 【Mấy người gọi đây là đạo mộ ư?

Đây rõ ràng là quyên góp di vật văn hóa!】 【Đây không phải xét xử kẻ trộm mộ sao?

Sao lại biến thành phơi bày người hiến tặng di vật văn hóa rồi?】 【Khoan đã, trước đây họ chôn di vật xuống, là vì khoảnh khắc này sao?

Thật thông minh!】 【Mau nhìn, chuyên gia xuất hiện trên màn hình rồi.】 Dưới khán đài vô số người nghị luận.

Khi nhìn thấy, bóng dáng chuyên gia lại xuất hiện trên màn hình.

Vô số người lại tập trung ánh mắt lên.

Trương Thiên và những người khác sau khi hiến đồ, đoàn chuyên gia di vật văn hóa chấn động.

Lúc này họ đang nhìn bản đồ do Trương Thiên và những người khác để lại. "Lão Lương, cái bản đồ này, rất có khả năng là thật, họ vậy mà lại sẵn lòng nói cho chúng ta biết những điều này?" Một chuyên gia lớn tuổi mở miệng.

Giáo sư Lương khẽ lắc đầu. "Có những người, đạo mộ là để bảo vệ, có những người thì vì tiền, có người thì để cứu trợ những người nghèo khó, bất kể là gì, nhưng họ có một đặc điểm, đó là hiểu biết hơn chúng ta." "Họ có thể dễ dàng tìm thấy vị trí cổ mộ hơn chúng ta, dù sao, chúng ta bây giờ cũng không có việc gì, hà cớ gì không đi xem thử?" Giáo sư Lương nói đến đây.

Đoàn chuyên gia đều gật đầu, sau đó hầu như không chút do dự, họ bắt đầu xuất phát, đến vị trí bản đồ Trương Thiên đã đưa cho họ.

Còn Trương Thiên thì cùng Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác ăn cơm, mấy người hẹn ước, ba ngày sau, đến nhà Hồ Bát Nhất.

Đến lúc đó sẽ đi Phủng Nguyệt câu xem thử.

Còn Ngô Tà và những người khác, sau khi trở về thành Bắc Ly, liền trực tiếp định cư, họ định đợi nửa tháng sau buổi đấu giá.

Có thể nói, mấy bên đều có tính toán riêng của mình.

Rất nhanh, một ngày một đêm sau.

Trong màn hình đoàn chuyên gia.

Lúc này, một nhóm chuyên gia đã đến vị trí mộ huyệt Trương Thiên đã vẽ.

Nhưng nhìn thấy cổ mộ đã cháy thành phế tích, vô số người sững sờ. "Thật là vô lý hết sức, những người này, gan to tày trời, vậy mà lại phá hủy cổ mộ, rồi lại để chúng ta đến, quả thực là đang tát vào mặt chúng ta!" "Lát nữa hãy ban lệnh bắt giữ!" Một chuyên gia lớn tuổi mở miệng, giọng nói kích động, hơn nữa còn phẫn nộ.

Tình huống này, không khác gì bị tát thẳng hai cái vào mặt.

Còn giáo sư Lương thì không nói gì, ánh mắt nhìn cổ mộ đã hóa thành tro tàn, có chút cảm khái.

Tại hiện trường, khán giả.

Nhìn Trương Thiên dùng chân khí, biên soạn ký ức hoàn chỉnh cho mọi người xem, mọi người phát cuồng.

Trước đó đã đề cập, Trương Thiên có thể dùng chân khí, để cải biến ký ức, sau đó cho mọi người xem, ký ức của đoàn chuyên gia này chính là do Trương Thiên cố ý phát ra. 【Đệt, hủy rồi sao?

Ai đã hủy cổ mộ?】 【Tuyệt đối không phải Trương Thiên và nhóm của anh ta, họ đi ra chúng ta đều đang xem, chắc là những kẻ trộm mộ khác.】 【Đệt, mấy kẻ trộm mộ đó thật đáng ghét, biết không lấy được đồ thì đốt luôn cả phòng mộ!】 【Quả nhiên, đạo mộ cũng phân ra người tốt kẻ xấu, có những người, căn bản không phải người, đúng rồi, Trương Thiên chôn đồ xuống, chẳng phải là nói anh ta đã tính toán được những điều này sao...】 【Đệt, thật thông minh.】 Hiện trường ồn ào, mọi người nhìn Trương Thiên, đều mang theo vẻ sùng bái.

Trương Thiên lúc đó có thể nghĩ được những điều này, cũng thật là cẩn thận.

Trong màn hình. "Chúng ta vào xem thử đi, đã đến rồi, không thể tay trắng quay về được." Giáo sư Lương nói, một nhóm chuyên gia gật đầu.

Giáo sư Lương theo vị trí bản đồ Lâm Thiên đưa bắt đầu tìm kiếm, rất nhanh đã tìm thấy vị trí Lâm Thiên đưa trên vết đổ nát. "Giáo sư Lương, chúng ta vẫn tin tưởng họ sao?" Một thanh niên vẻ mặt có chút khó hiểu. "Bây giờ, chỉ có thể tin họ, cậu lẽ nào còn có cách nào

khác sao?" Giáo sư Lương nói xong, nam tử kia cũng không nói gì nữa.

Như thể ăn phải ruồi vậy.

Sau đó, giáo sư Lương phất tay, mọi người bắt đầu đào bới.

Rất nhanh, một âm thanh truyền đến.

Vô số người phấn khích. "Mau nhìn, giáo sư Lương, thật sự có, họ thật sự đã bảo vệ những di vật văn hóa đó, đồng thời chôn xuống đất!" "Đều là đồ của thời Thương, tất cả đều là di vật văn hóa!" Nghe thấy lời của những người bên dưới, tất cả mọi người đều kích động. "Tốt quá rồi, tốt quá rồi..." Giáo sư Lương lẩm bẩm, lúc này, ông vô cùng cảm ơn bản đồ của Trương Thiên và nhóm của anh.

Nhìn đến đây, không chỉ các vị thẩm phán, mà cả khán giả đều ngây người. 【Họ vậy mà thật sự đã hiến tặng di vật văn hóa.】 【Tôi vừa tra tài liệu, năm đó chuyện này thậm chí đã làm chấn động cả Hạ Quốc, giáo sư Lương và những người khác, còn được khen thưởng nữa.】 【Làm người tốt không để lại danh tính sao?】 Nhất thời, ánh mắt toàn trường nhìn về phía ba người Trương Thiên.

Trần Hề chậm rãi mở miệng. "Mọi người yên lặng, họ hiến tặng di vật văn hóa không sai, nhưng cũng lấy đi một số di vật văn hóa không phải sao?

Hơn nữa họ còn đạo mộ nhiều như vậy." "Đương nhiên, những điều này chúng ta đều có thể không quản." "Nhưng mà, tôi chỉ muốn biết, cha tôi, còn có ông nội tôi đã chết như thế nào!" "Còn có thế giới này, rốt cuộc còn có những bí mật gì mà chúng ta không biết." Trần Hề nói.

Ánh mắt trực tiếp nhìn chằm chằm Trương Thiên.

Như thể muốn nhìn ra hoa trên người Trương Thiên vậy. "Cô bé,

tôi khuyên cô đừng nhìn lão đại như vậy, lão đại của tôi, ăn phụ nữ không nhả xương đâu." Bàn Tử cười hắc hắc.

Trần Hề rùng mình một cái.

Nếu là trước đây, Trần Hề tuyệt đối sẽ không thèm để ý, nhưng bây giờ, cô vậy mà trong lòng có chút sợ hãi. 【Đúng rồi, giáo sư Trần và nhóm của ông ấy chết như thế nào, chúng ta cũng rất tò mò, nghe nói là bị Trương Thiên và nhóm của anh ta hại chết.】【Chẳng lẽ là vì gặp nguy hiểm nên đã hại chết đoàn chuyên gia sao?】【Còn về thanh cổ kiếm đó, tôi nghĩ, là do người ta mạo hiểm mà có được, hơn nữa lại không bán đi, không thể làm khó người ta được chứ.】【Đừng vội, cứ xem tiếp đi, nói không chừng sẽ có đáp án.】【Lúc đó phòng học Trần đã làm chấn động cả thế giới, đồng thời còn đi tìm thành Tinh Tuyệt cổ bí ẩn.】【Bao giờ thì bắt đầu thành Tinh Tuyệt cổ vậy, tôi muốn xem thành Tinh Tuyệt cổ!】Vô số người nói.

Còn màn hình tiếp tục.

Đã là ba ngày sau.

Một nhóm chuyên gia mang theo di vật văn hóa thành công trở về, thậm chí còn trực tiếp nhận được khen thưởng.

Lúc này, trong tứ hợp viện mới mua của Bàn Tử.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử ba người đang đấu địa chủ.

Chương 36

Hồ Bát Nhất cầm tờ báo, hài lòng gật đầu. "Lão đại, họ đã trở về thuận lợi, hơn nữa, còn mang về rất nhiều di vật văn hóa." "Chắc là những thứ chúng ta đã phát hiện trước đây." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cười cười. "Tìm được là được rồi, chúng ta cũng nên xuất phát thôi." Trương Thiên nói, Bàn Tử vẻ mặt khổ sở. "Lão đại, lợi lộc đều bị bọn họ chiếm hết rồi, Bàn gia tôi không sướng chút nào." "Hơn nữa, tối gần đây, tôi ngày nào cũng mơ thấy mình là tù nhân, ngày nào cũng bị một nữ lưu manh tra tấn dã man, Bàn gia tôi sắp chết rồi." Bàn Tử vẻ mặt khổ sở.

Hắn sắp khóc rồi.

Kể từ vụ bán huyết ngọc lần đó, vương phi dường như đã tức giận.

Ngày nào tối cũng dạy dỗ Bàn Tử, bây giờ thì hay rồi, trực tiếp quá đáng đến nỗi Bàn Tử biến thành tù nhân. "Cái đó, cố chịu đựng thêm chút nữa đi, ai bảo cậu lại bán người ta đi chứ." Trương Thiên vuốt vuốt má, có chút không nói nên lời. "Lão đại, vé tàu đã đặt rồi, chúng ta chiều nay có thể xuất phát." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu, không quản chuyện vặt vãnh của Bàn Tử nữa.

Đợi lần này trở về, Trương Thiên định tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, xem trên đó rốt cuộc có thần vật hay không, vì thần vật đã xuất hiện.

Trương Thiên tin rằng trên sàn đấu giá, tuyệt đối có loại đồ đó! "Lão Hồ, cậu vội vàng làm gì thế, Bàn gia tôi những ngày tháng sung sướng này, còn chưa qua được mấy ngày nữa." Bàn Tử vừa nghe chiều nay đã đi, vẻ mặt hắn đừng nói là kỳ lạ đến mức nào.

Đặc biệt là cái tứ hợp viện hắn vừa mua.

Vẫn chưa kịp ngồi ấm chỗ đã phải đi rồi, Bàn Tử luyến tiếc lắm.

Tứ hợp viện là do Bàn Tử bỏ ra ba vạn, Hồ Bát Nhất lại thêm ba vạn, tổng cộng sáu vạn mà mua được.

Vào thời đại này, sáu vạn, đủ để mua hai cái tứ hợp viện nhỏ.

Phải biết rằng, lương trung bình của người Bắc Ly một năm, cũng chỉ khoảng năm trăm tệ.

Sáu vạn, rất nhiều người nghĩ cũng không dám nghĩ. "Cái đồ mập thối nhà cậu, đừng quên, cậu còn nợ tôi ba vạn đấy!" Hồ Bát Nhất liếc hắn một cái. "Lão Hồ, cậu nói vậy là không đúng rồi, nhà tôi cũng chia cho cậu một nửa, hai chúng ta cứ tạm bợ mà ở đi." Bàn Tử cười hắc hắc.

Hồ Bát Nhất không vui liếc hắn một cái. "Thôi được rồi, vì chiều nay xuất phát, bây giờ chúng ta, hãy đi chuẩn bị đồ đạc trước khi xuất phát đi." Trương Thiên nói, mấy người cũng trực tiếp đồng ý.

Dù sao bây giờ có tiền rồi, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng không câu nệ.

Rất nhanh, ba người, đường hoàng bước đi trên đường phố sầm uất của Bắc Ly. "Trong làng trẻ con đông, chúng ta đi mua ít kẹo, rồi mua ít giày cho trẻ con, trẻ con phải đi giày tốt." Trương Thiên rất cẩn thận.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất có chút cảm động, dù sao Trương Thiên cũng chịu khó nghĩ cho họ. "Trẻ con trong làng, chắc chắn chưa từng ăn kẹo, lão đại, cách này của anh, cao siêu thật." "Không chỉ được trẻ con yêu thích, còn được phụ huynh khen ngợi, nói không chừng, về làng còn có thể dẫn một cô bé về nữa chứ!" Bàn Tử giơ ngón cái lên, dành cho Trương Thiên một lời khen ngợi lớn.

Trương Thiên thì liếc Bàn Tử một cái.

Liếc Bàn Tử một cái, nhận định là, ma vợ! "Cái đồ mập nhà cậu, nói thêm vài câu nữa, tôi sẽ không giúp cậu đâu, cậu cứ kết hôn với vương phi đi." Trương Thiên nói, Bàn Tử vội vàng cười xòa. "Hắc hắc, lão đại, đây không phải là nói đùa sao, hơn nữa, tôi nào có bản lĩnh lớn đến vậy chứ." Bàn Tử cười, Trương Thiên thì có chút không nói nên lời. "Đi thôi, tiện thể mang ít quần áo mới về, đến lúc đó, lão Hồ về nhà cũng có thể diện, như vậy, cũng có thể thúc đẩy mối quan hệ với trong làng." Trương Thiên nói, hai người còn lại đều gật đầu.

Sau đó, trên đường phố Bắc Ly.

Kẹo đường trắng, kẹo đậu phộng, còn có giày vải cho trẻ con, thậm chí Trương Thiên còn đặc biệt mua một ít quần áo cho dân làng.

Dù sao, trong nhà dân làng có rất nhiều bình bình lọ lọ, nói không chừng có ích.

Nhưng Trương Thiên không biết, những cái lọ đó có bị các chuyên gia mang đi hay không.

Hơn nữa, Trương Thiên tiêu tiền, thực sự không phải vì muốn mấy cái lọ đó, chỉ đơn giản là giúp đỡ Hồ Bát Nhất, còn có những dân làng chất phác đó mà thôi.

Mấy người đang mua sắm trên phố.

Còn lúc này ở một bên khác, bên cạnh Ngô Tà đi theo Hàm Thiếu, hai người có chút lực bất tòng tâm nói. "Ngô Tà, bác sĩ nói rồi, nọc rắn trên người tôi, phải tìm được dược liệu đặc biệt mới giải được, ai, chúng ta phải đi đâu tìm đây." Hàm Thiếu có chút uất ức.

Từ sau lần đi cổ mộ đó, hắn chưa bao giờ khỏe lại.

Tiểu Ca sau khi ra mộ cũng biến mất rồi.

Hàm Thiếu tự nhiên không còn người giúp đỡ, bây giờ chỉ có thể một mình âm thầm chịu đựng cơn đau trong cơ thể. "Yên tâm đi, đây cũng là lý do chúng ta ở lại, một tháng sau, Tân Nguyệt Phạn Điếm, có một buổi đấu giá." "Theo lời Tam Thúc nói, bên trong có thể có đồ giải độc, gần đây cậu cứ uống máu của tôi để kiềm chế độc tính là được." Hạo Thiên Chân nói.

Hàm Thiếu cũng đành gật đầu đồng ý.

Hạo Thiên Chân đã ăn mật kỳ lân ngàn năm, máu của anh ta có thể kiềm chế độc tố.

Điều này cũng bình thường.

Đúng lúc Hạo Thiên Chân chuẩn bị trở về, bóng người cách đó không xa đã thu hút sự chú ý của Ngô Tà.

Anh ta trở về Bắc Ly sau đó, vẫn luôn muốn đến tiệm đồ cổ Trương Thiên, nhưng vẫn không có cơ hội, bây giờ gặp được Trương Thiên rồi, anh ta tự nhiên không muốn bỏ qua. "Đi qua bên đó." Hạo Thiên Chân nói một câu, dẫn theo Hàm Thiếu có chút nghi hoặc đi thẳng qua. "Ấy?

Ngô thiếu chủ?

Lâu rồi không gặp nha." "Gần đây thế nào rồi?" Trương Thiên nhìn thấy Hạo Thiên Chân, trên mặt mang theo nụ cười.

Lại liếc nhìn Hàm Thiếu bên cạnh.

Tên này trên người có vết xanh lục, chắc là trúng độc rồi.

Từ đó biết được, Hạo Thiên Chân và nhóm của anh ta chắc là đã đi hạ mộ, nhưng tiếc là không thu được gì, còn tự chuốc lấy phiền phức. "Tiểu Trương gia, chúng ta người minh không nói lời ám muội, cái bình đó trước đây còn không?

Tôi muốn mua." Hạo Thiên Chân mở miệng, anh ta vẫn còn để ý cái bình của Trương Thiên.

Trương Thiên cười cười, sau đó nhìn Hạo Thiên Chân, ý vị thâm trường mở miệng. "Vì cậu thành tâm muốn mua, tiệm đồ cổ của chúng tôi, cũng không có lý do gì không bán, thế này đi, cậu muốn ra bao nhiêu tiền?" Trương Thiên nói.

Dù sao cái ngọc bội đó đã không còn tác dụng nữa, mình bán đi còn tốt hơn.

Tiện thể tăng thêm thu nhập cho tiệm đồ cổ. "Tiểu Trương gia ngài nói đi, bao nhiêu tiền." Hạo Thiên Chân có một dự cảm không lành. "Cái bình đó trị giá năm trăm vạn, bên trong dường như còn có một cái ngọc bội, thì tính là tặng kèm." Trương Thiên nói.

Trông vẻ rất hào phóng.

Nhưng mà, thời đại này, có thể lấy ra năm trăm vạn, thì không nhiều đâu.

Hơn nữa, năm trăm vạn bây giờ, so với hiện đại còn giá trị hơn nhiều.

Thậm chí là số tiền của một ông chủ công ty nhỏ. "Năm trăm vạn?!" Hàm Thiếu kinh ngạc, hắn cả đời cũng chưa thấy năm trăm vạn bao giờ. "Đúng vậy, thiếu thì không bán." Nói xong, Trương Thiên cũng không nói gì nữa. "Thế này đi, tôi về nhà suy nghĩ một chút." Hạo Thiên Chân nói, Trương Thiên gật đầu. "Mấy ngày gần đây, tôi có thể không có ở nhà, cho nên, suy nghĩ xong, mười ngày sau đến tìm tôi." "Nếu không đến, tôi sẽ mang nó lên sàn đấu giá." Trương Thiên nói, Hạo Thiên Chân gật đầu, không nói thêm gì, trực tiếp dẫn Hàm Thiếu rời khỏi đây. "Thiên Chân cậu có bị ngốc không, năm trăm vạn, mua một cái bình vỡ sao?" Hàm Thiếu vẻ mặt khó hiểu. "Tôi cảm thấy, viên ngọc trong bình của anh ta có điều kỳ lạ, trong nhật ký của

ông nội tôi ghi lại, có một loại ngọc, ghi lại một thế giới bí ẩn." "Tôi muốn xem thử." Hạo Thiên Chân nói, Hàm Thiếu cũng không nói thêm gì.

Đành đi theo sau Hạo Thiên Chân.

Nhìn họ rời đi, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau cười. "Lão đại, bạo lợi quá, một cái bình, năm trăm vạn!" Bàn Tử cười hắc hắc, có chút kích động. "Không phải cái bình đáng tiền, mà là ngọc bội đáng tiền." "Họ chắc là vẫn chưa biết chuyện công pháp, hơn nữa, người biết đến nay chắc không nhiều, trừ phi là những lão già của các gia tộc lớn." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử gật đầu.

Có chút hiểu ra. "Đệt, vậy Bàn gia tôi chẳng phải, đã hiến tặng mấy chục triệu sao?" Bàn Tử nghĩ đến việc hiến tặng ba cái ngọc bội, lại một trận xót ruột.

Trương Thiên vỗ vỗ Bàn Tử, sau đó mấy người cũng rất nhanh mua xong đồ ăn.

Chương 37

Ngay sau đó, Bàn Tử tay xách nách mang đồ đạc, Hồ Bát Nhất cũng vác một cái ba lô lớn, còn Trương Thiên, đồ đạc trong tay không nhiều lắm.

Chiều xuất phát, Trương Thiên còn một chút việc.

Sau đó, Trương Thiên lại nói với mẹ rằng mình sẽ đi về quê chơi.

Mẹ anh cũng không phản đối, còn chúc Trương Thiên mang một cô gái về.

Trương Thiên cứ thế trở thành người tự do.

Còn ba anh thì có chút không hài lòng, gần đây ông ngày nào cũng trông tiệm đồ cổ, sắp uất ức rồi.

Trương Thiên thay một cái ba lô mới, đồng thời mang theo cổ kiếm, bát quái kính, và cả tiểu miết nữa.

Những thứ này, chính là mạng sống và tài sản của Trương Thiên, không thể để mất được.

Hơn nữa, chuông nhỏ của tiểu miết có thể đóng vai trò then chốt, cực kỳ hữu dụng.

Chuẩn bị xong tất cả.

Trương Thiên và Bàn Tử và những người khác tập hợp tại nhà ga.

Trương Thiên bao một toa xe, cho nên, mấy người tay xách nách mang đồ đạc cũng không có vẻ gì là đột ngột.

Ngồi trong toa xe riêng của mình.

Còn có bốn chiếc giường ngủ sang trọng.

Bàn Tử lập tức nằm vật xuống giường. "Ái chà mẹ ơi!

Sướng thật!" Bàn Tử mãn nguyện thở ra một hơi, vươn vai một cái thật lớn. "Lão đại, Bàn gia tôi đây là lần đầu tiên biết, cái tàu hỏa này, vậy mà còn có loại chỗ này nữa." Bàn Tử không khỏi mở miệng. "Cái này gọi là khoang riêng, là để phục vụ những người giàu có.

Cậu nhìn thấy cái chuông trên giường chưa?" "Cậu ấn một cái, sẽ có nhân viên phục vụ đến phục vụ cậu, đương nhiên chỉ là đưa đồ ăn, đừng nghĩ nhiều." Trương Thiên nói.

Bàn Tử vẻ mặt oán giận. "Bàn gia tôi cũng muốn nghĩ nhiều chứ, cái thứ này cũng không cho phép mà!" Bàn Tử giơ viên huyết ngọc trên cổ lên.

Kể từ lần suýt bị bán đi lần trước, huyết ngọc dường như có mắt vậy, trực tiếp đeo trên cổ Bàn Tử.

Bàn Tử làm thế nào cũng không gỡ xuống được, sau đó cũng đành bất đắc dĩ chấp nhận. "Ha ha, lão đại, anh không biết đâu, cái gã Bàn Tử này, trước đây không ai có thể quản được hắn khi nhìn mỹ nữ, không ngờ nha, bây giờ vậy mà thật sự có người có thể trị được hắn." Hồ Bát Nhất cười nói.

Bàn Tử càng vẻ mặt oán giận nhìn Hồ Bát Nhất. "Tôi Vương Khải Toàn, là đứa con lớn lên trong quân đội, sao lại sợ, sao lại sợ!" Bàn Tử vẻ mặt chính khí, vỗ vào giường vang lên tiếng bốp bốp.

Mấy người cũng đều che miệng cười trộm.

Tàu hỏa bắt đầu chạy.

Còn Hồ Bát Nhất thì lấy ra một tấm bản đồ.

Hắn nhìn bản đồ, lại vỗ vỗ Trương Thiên. "Lão đại, anh xem cái này, ngọn núi này, gọi là Ngưu Tâm sơn, là ngọn núi cạnh quê tôi, trước đây tôi đã cảm thấy, bên trong có đồ." "Bây giờ nhìn lại, bên

trong tuyệt đối có đồ tốt." Hồ Bát Nhất nói, bây giờ Hồ Bát Nhất chỉ dựa vào một tấm bản đồ, đã có thể tìm được vị trí cổ mộ, có thể thấy, thực lực của hắn bây giờ đã tăng lên đến mức nào.

Trương Thiên gật đầu: "Cậu làm sao nhìn ra." Thấy Trương Thiên hỏi, Hồ Bát Nhất cũng không che giấu, trực tiếp mở miệng. "Thứ nhất, địa thế núi ở đây hiểm trở, hơn nữa, có hình thức lạc nguyệt, giống như một con trâu, nhìn lên mặt trăng." "Và tôi với Bàn Tử trước đây khi về quê làm thanh niên trí thức, cũng từng nghe dân làng nói về truyền thuyết Ngưu Tâm sơn." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu.

Mấy người bắt đầu đi về phía Ngưu Tâm sơn.

Rất nhanh, buổi tối, mấy người đều ngủ rất say, Trương Thiên thì cảm thấy có một luồng khí lạnh lẽo.

Chỉ thấy, trước người Bàn Tử, vương phi từ huyết ngọc xuất hiện.

Lâu ngày không gặp, hồn phách của vương phi này đã ngưng thực không ít.

Vương phi thấy Trương Thiên nhìn mình, cô ta vậy mà lại hành lễ với Trương Thiên.

Rõ ràng, cô ta đã nảy sinh một số trí tuệ.

Thậm chí biết, Trương Thiên có thể nhìn thấy mình.

Trương Thiên phất tay. "Cô tại sao lại muốn đi theo Bàn Tử." Trương Thiên hỏi. "Khóc khóc..." Một trận quỷ ngữ, vẫn còn nguyên xi, Trương Thiên căn bản không nghe hiểu.

Có lẽ là nhận ra Trương Thiên không nghe hiểu, vương phi vậy mà lại bay đến trước mặt Trương Thiên.

Ngón tay ngọc ngà khẽ chạm vào trán Trương Thiên.

Một trận tri thức thần bí truyền đến.

Trán Trương Thiên, cũng lưu lại một vệt ấn ký màu đen.

Trương Thiên phát hiện, mình vậy mà lại biết quỷ ngữ.

Cái này quả thực chính là bật hack! "Tiểu nữ hồn phách trầm mê ngàn năm, sớm đã nát bươm không chịu nổi, nếu không phải hắn, cứu tiểu nữ thoát khỏi nước sôi lửa bỏng, cấp tiểu nữ dương khí, tiểu nữ nhất định sẽ hồn bay phách lạc, cho nên, tôi muốn đi theo hắn." "Đồng thời hấp thu dương khí, lớn mạnh bản thân, tiện thể bảo vệ hắn." Vương phi mở miệng, Trương Thiên không nói nên lời.

Đây là loại kịch tình gì, si quỷ gặp phải Bàn Tử thần kinh lớn. "Cô còn nhớ Lỗ Thương Vương không?" Trương Thiên hỏi.

Nhắc đến Lỗ Thương Vương, sắc mặt vương phi liền biến đổi.

Trở nên có chút thê lương, rõ ràng cô ta đối với người đàn ông đó, có thêm một chút hận ý. "A, hắn vì dục vọng cá nhân, vậy mà lại để hồ ly mặt xanh giam cầm hồn phách tôi ngàn năm, loại cảm giác này ngài có thể trải nghiệm được không?" Cô ta nói, Trương Thiên cũng không nói thêm gì, còn vương phi thì sờ sờ mặt Bàn Tử, vẻ mặt đầy yêu chiều. "Ừm, vậy, nếu có cơ hội, tôi có thể giúp cô luân hồi." Trương Thiên mở miệng.

Nhìn dáng vẻ này, vương phi dường như không định luân hồi. "Tại sao phải luân hồi?

Tôi bây giờ không phải cũng rất tốt sao, hơn nữa, làm người, có tốt không?" Vương phi nói, Trương Thiên im lặng.

Quả thực, làm người, đôi khi, rất tồi tệ.

Vương phi càng trải qua nhiều chuyện như vậy, có lẽ, cô ta bây

giờ chỉ muốn an an tĩnh tĩnh mà sống mà thôi. "Thôi được rồi, cứ đi đến đâu hay đến đó, chúng ta thu lưu cô, tôi hy vọng, cô cũng có thể cống hiến một chút cho chúng ta." Trương Thiên nói.

Trương Thiên thu lưu vương phi, một phần là đồng tình, một phần, thì là muốn vương phi giúp đỡ.

Cổ mộ dưới nước của Ngô Tà và nhóm của anh ta, nơi đó có một cái xác chết, con nữ quỷ đó rất lợi hại, vương phi đẳng cấp tăng lên một chút.

Cộng thêm bản thân mình, nói không chừng có thể một trận chiến.

Đồng thời, hồn phách của vương phi, đối với linh vật rất nhạy cảm, cho nên, vương phi cũng có thể dùng để tìm kiếm linh vật.

Vương phi nhìn Trương Thiên gật đầu. "Được." Cô ta nói xong, đã chui vào chăn của Bàn Tử, cái gã đó làm Bàn Tử lạnh run cầm cập.

Cứ thế, tàu hỏa đã chạy được hai ngày.

Sau đó, ba người lại tay xách nách mang, đến Ngưu Tâm sơn.

Ngồi trên xe trâu, Bàn Tử nghêu ngao hát. "Hắc hắc, lão đại, lần này trở về, Bàn gia tôi sẽ là người tài giỏi nhất làng!" Bàn Tử cười mãn nguyện.

Cái gã đó đã đang ảo tưởng, cảnh tượng dân làng chào đón họ.

Hồ Bát Nhất cũng có chút hoài niệm trưởng thôn già. "Có phải là người tài giỏi nhất không thì tôi không biết, nhưng mà, Bàn Tử cậu chắc chắn là người béo nhất làng!" Trương Thiên cười nói, Bàn Tử càng bất mãn liếc nhìn Trương Thiên. "Bàn gia tôi đây là, thân hình vạm vỡ!" Mấy người cười, rất nhanh, một thôn trang xuất hiện.

Bây giờ đất rộng người thưa, hơn nữa, thôn nằm trong núi, diện tích không lớn, nhưng mà, rừng núi thì khá nhiều.

Vừa xuống xe ngựa, một đám trẻ con đã vây quanh.

Trưởng thôn càng nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Này, đồng chí Bát Nhất về rồi!" Trưởng thôn cười nói.

Chương 38

Hồ Bát Nhất cười cười. "Chào trưởng thôn, chúng cháu về rồi, mau cho người trong làng ra một chút, chúng cháu mua một ít đồ, tặng cho mọi người." Hồ Bát Nhất nói, mắt trưởng thôn sáng lên.

Thời đại này, có thể mua đồ từ thành phố, đó đều là người có tiền.

Hơn nữa, trẻ con trong làng, từ khi sinh ra đến giờ, căn bản chưa từng vào thành phố.

Trưởng thôn nghe vậy, cũng hứng thú. "Mau, hô một tiếng, cho tất cả trẻ con trong làng ra đi." Trưởng thôn nói, một cô bé gật đầu, sau đó vội vàng chạy vào làng. "Vị này là Vương Khải Toàn, trưởng thôn chắc là ngài quen, đây là Trương Thiên, đại ca tốt của cháu." Hồ Bát Nhất giới thiệu một chút.

Trương Thiên cũng làm quen với trưởng thôn.

Rất nhanh, người trong làng đã được gọi đến.

Người trong làng không nhiều, tính cả già trẻ lớn bé, mấy chục người.

Có thể nói là rất ít. "Chúng cháu sợ trẻ con, ra ngoài chơi, bị thương chân, cho nên đã mua một ít giày về, đương nhiên cũng có cho người lớn, mọi người đều có phần." Hồ Bát Nhất nói, lấy ra từng đôi giày vải kiểu Bắc Ly mới tinh.

Nhìn những đôi giày mới, không chỉ trẻ con, mà cả trưởng thôn và người lớn mắt đều sáng lên.

Đây là thứ hiếm có, ngay cả Tết cũng không dám mặc. "Biết vậy làm lính tốt như thế, lúc đó tôi cũng đã cho nhà tôi cái nghề lính rồi!" Một người phụ nữ nói, vẻ mặt đầy hâm mộ. "Ở đây còn có một ít

kẹo, cũng là tặng cho mọi người, đây là tấm lòng của đồng chí Trương Thiên." Bàn Tử vội vàng hô to, càng cho Trương Thiên đủ mặt mũi. "Đúng rồi, bên tôi cũng đã chuẩn bị một ít quần áo cho các bà các cô trong làng, mọi người có thể đến chia nhau." Trương Thiên nói, lấy quần áo ra, đa số đều là váy vải hoa.

Nhìn những bộ quần áo mới, mắt các bà các cô trong làng đều sáng lên. "Là đồ Tây, váy vóc, đẹp quá." "Vị huynh đệ này đồ này không ít tiền đâu nhỉ!

Thật tốt." Mấy người phụ nữ mắt đều sáng lên, họ cũng rất chất phác, có chuyện gì, đều nói thẳng ra.

Lúc này, Hồ Bát Nhất dường như nhìn thấy điều gì đó.

Vội vàng vẫy tay. "Này?

Kia không phải Anh Tử sao?

Anh Tử mau lại đây!" Hồ Bát Nhất hô, mọi người đều tập trung ánh mắt vào một người.

Trương Thiên cũng sững sờ một chút.

Nhìn bóng dáng trước mắt, nói thật, Trương Thiên đã bị chấn động.

Anh Tử rất xinh đẹp, ấn tượng đầu tiên Trương Thiên có về cô là cảm giác thuần khiết.

Giống như một đóa bạch liên không vướng bụi trần, sinh ra từ bùn lầy mà không nhiễm bẩn.

Nhưng Trương Thiên biết rõ, Anh Tử không phải là bạch liên hoa, kỹ năng săn bắn của cô có thể nói là siêu việt.

Mũi tên của cô thậm chí còn chuẩn hơn cả súng.

Có thể thấy Trương Thiên đánh giá cô rất cao.Lúc này, Anh Tử

giống như một cô bé.

Khi thấy Hồ Bát Nhất, trên mặt cô lộ vẻ kinh ngạc.

“Anh Bát Nhất, sao mọi người lại quay về, còn mang về nhiều đồ như vậy! ” Giọng Anh Tử có chút ngạc nhiên, pha lẫn phấn khích.

Nhiều đồ như vậy, đều là những thứ cô chưa từng thấy qua, điều này càng khiến Anh Tử cảm thấy anh Bát Nhất đã có tiền đồ rồi.

“Đến đây Anh Tử, kẹo này, và cả quần áo trẻ con cho em nữa! ” “Mang một cái về cho ông em nữa, đúng rồi, đây là Trương Thiên, lão đại của chúng tôi! ” Hồ Bát Nhất nhiệt tình nói.Anh Tử hơi ngại ngùng nhận lấy đồ Hồ Bát Nhất đưa, rồi khẽ mỉm cười với Trương Thiên.

Nói thật, từ nhỏ đến lớn cô cũng chỉ ăn kẹo được vài lần.

Huống chi là kẹo đậu phộng, kẹo sữa trắng bây giờ.

“Anh Tử, chào em, anh tên là Trương Thiên, này, cái này cho em, rất hợp với em. ” Trương Thiên nói, đưa chiếc váy tú hoa cho Anh Tử.

“Anh Tử, em mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp! ” “Đúng đúng, Anh Tử nhà ta cao gần mét bảy, mặc chiếc váy này chắc chắn sẽ đẹp. ” Các phụ nữ trong thôn nhao nhao nói.Anh Tử đỏ mặt, giống như một cô bé.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn đến đơ cả mắt.

“Lão Hồ, đây còn là Anh Tử mà chúng ta quen biết sao?

Con gái mười tám đổi thay, càng lúc càng xinh đẹp. ” Bàn Tử không nhịn được nói.Vừa nói xong, cổ gã chợt lạnh, gã biết, mình có lẽ đã nói sai rồi.

“Khụ khụ, trẫm nghĩ, vẫn là sau khi bôi kem dưỡng ẩm thì đẹp nhất! ” Bàn Tử vội vàng sửa lời.

“Đúng là, Anh Tử đúng là có chút ngoài dự liệu, nhưng cô bé vui là được. ” Hồ Bát Nhất không muốn kéo Anh Tử vào chuyện này, dù sao Anh Tử vẫn còn rất thuần khiết, ở trong thôn cũng rất tốt.Rất nhanh, đồ vật đã được phát hết.Trong mắt dân làng, Trương Thiên và nhóm người hiển nhiên đã trở thành những người có tiền đồ nhất trong thôn.

“Trưởng thôn, tôi định giúp thôn mình xây một con đường, ông thấy thế nào? ” Trương Thiên ngồi trong nhà trưởng thôn, khẽ mở lời.Khi hắn nói xong, không chỉ trưởng thôn mà ngay cả Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều kinh ngạc nhìn Trương Thiên.

“Lão đại, anh? ” Hai người đều có chút khó hiểu.

“Đây là nhà của huynh đệ tôi, với tư cách là lão đại, tự nhiên tôi có thể cải thiện một chút. ” “À mà, tôi thấy, trước cửa nhiều nhà trong thôn có một số đồ sứ phải không? ” Trương Thiên nói, lái câu chuyện sang đồ sứ.Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mắt sáng lên, đúng vậy, đồ sứ, biết đâu có thể bán được giá tốt.

“Có, nhưng mà, năm đó khi động đất, tất cả đều bị thu đi rồi, chỉ còn lại một ít mảnh vỡ cũ nát. ” Trưởng thôn xua tay, có chút khó hiểu.

“Năm đó à, trận động đất lớn đã làm lộ ra một ngôi cổ mộ giống như hoàng cung, sau đó các chuyên gia đã đến. ” Một dân làng kể lại sự việc.Trương Thiên cũng không còn ý định thu mua đồ sứ nữa.

Toàn là đồng nát sắt vụn, thu về cũng vô dụng.

Chi bằng bỏ chút tiền, để họ sửa đường đi.

“Vậy thì, tôi sẽ bỏ ra ba mươi vạn, để cải thiện môi trường trong thôn, cũng coi như góp chút sức. ” Trương Thiên nói, trưởng thôn lập tức đứng dậy.

“Thật sao?

Cảm ơn, cảm ơn. ” Trưởng thôn liên tục nói, từ khi biết Trương Thiên có tiền, trưởng thôn liền đặc biệt nhiệt tình.Sau đó, Trương Thiên và trưởng thôn bàn bạc về việc sửa đường một lúc, rồi vài người rời đi.

“Lão đại, sao anh lại nghĩ đến việc sửa đường vậy? ” Sau khi đi ra ngoài, Bàn Tử khó hiểu hỏi.

“Cậu nhìn xem sơn thôn này, cảnh đẹp đấy, nhưng đường sá thì tồi tệ, không sửa đường, việc ăn uống trong thôn cũng là vấn đề. ” “Hơn nữa, lão Hồ ít nhiều gì cũng từng sống ở đây, giúp được thì giúp. ” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều kính phục nhìn hắn.

“Lão đại, anh thật lợi hại, mấy chục vạn, Bàn gia tôi phục anh! ” Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, Trương Thiên không hề để tâm.

Tiền đối với hắn bây giờ không có tác dụng gì lớn, sức hấp dẫn của tiền bạc không thể nào mạnh bằng sức hấp dẫn của những bảo vật kia.Lúc này, sau khi Trương Thiên và mấy người trở về nhà.

Các phụ nữ trong thôn đang tụ tập lại với nhau.

Chương 39

Trưởng thôn cũng ở đó.

Các phụ nữ đều mặc váy tú hoa, đều là do Trương Thiên tặng.

Má họ ửng hồng, từng người nhìn bóng lưng của Trương Thiên và những người khác, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

“Gì cơ, lão trưởng thôn, ông nói Trương Thiên muốn sửa đường cho thôn mình á? ” Một phụ nữ kinh ngạc kêu lên.

“Oa, người này thật là đại thiện nhân mà, không chỉ mua cho chúng ta nhiều đồ như vậy, còn sửa đường, chắc phải tốn bộn tiền lắm nhỉ? ” “Tôi mà nói, Anh Tử cố gắng một chút, biết đâu lại câu được người thành phố kia về. ” “Đúng đúng đúng, Anh Tử xinh đẹp thế này, chẳng kém gì mấy cô gái thành phố đâu. ” Từng người dân nói, khiến Anh Tử đỏ bừng cả mặt.Trở về nhà, đặt đồ xuống, Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

“Lão đại, nếu anh ngủ không thoải mái thì nói với tôi, tôi sẽ nhường giường cho anh. ” Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói, y sợ Trương Thiên ngủ không quen.Trương Thiên cười xua tay.

“Mấy thứ này, tôi vẫn chấp nhận được, yên tâm đi. ” Nói rồi, Trương Thiên nằm trên giường, chờ đợi màn đêm buông xuống.Buổi tối.

“Lão đại, mộ Ngưu Tâm Sơn chắc là không còn gì rồi, tôi lại nghĩ đến một nơi, chắc chắn có đại mộ. ” Lúc này dưới màn đêm, Hồ Bát Nhất mở lời nói.

“Ở đâu? ” “Phủng Nguyệt Câu!

Ở đó có lời đồn thường xuyên có người rừng xuất hiện, hơn nữa

địa thế núi ở đó rất kỳ lạ, tôi cảm thấy ở đó có mộ. ” Hồ Bát Nhất nói, dưới ánh đèn măng xông, y nhìn vào một tấm bản đồ.Trương Thiên gật đầu.

“Vậy thì ngày mai hãy đi, hôm nay mệt rồi. ” Nói rồi, Trương Thiên không còn quản nữa.

Những điều này hắn đều biết, nên căn bản không cần nghĩ nhiều.Trừ khi, giống như trước đây, hai thế giới hòa hợp, xuất hiện hai đại mộ.

Nếu không Trương Thiên có thể dễ dàng giải quyết.

“Đúng rồi, cổ mộ Ngưu Tâm Sơn là do động đất làm lộ ra, những thứ có thể thăm dò trong cổ mộ đó chắc không nhiều. ” “Và nếu ở đây đã có hai cổ mộ, liệu có còn cổ mộ nào khác không? ” Trương Thiên thầm nghĩ.Trong lòng hắn thoáng chút cảnh giác.

Dù sao hai thế giới đã dung hợp, Trương Thiên không biết, sẽ gặp thây ma, hay gặp quỷ.Rất nhanh, dưới màn đêm.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều ngủ.

Còn trong mơ của Bàn Tử, gã biến thành một người kéo xe.

Không đúng, chính xác hơn là người kéo.

Dây thừng buộc vào cổ gã, còn trên xe, ngồi chính là Vương Phi.Đêm đó, Bàn Tử đã mệt bơ phờ.Sáng hôm sau, Trương Thiên nói chuyện với trưởng thôn một câu, sau đó mỗi người một con ngựa, cưỡi ngựa đi về phía Phủng Nguyệt Câu.Trên đường, ba người gặp Anh Tử, Anh Tử tóc ngắn, lưng đeo cung tên.

Trông cô càng thêm anh dũng hào sảng.Khi Anh Tử nhìn thấy Trương Thiên, hiếm thấy là, mặt cô còn đỏ ửng.

Hiển nhiên, người trong thôn đã ca ngợi Trương Thiên lên tận trời,

Anh Tử bây giờ nhìn Trương Thiên trong lòng luôn cảm thấy không quen.Trương Thiên: "??? " Đây là tình huống gì?

Tôi là thanh niên tốt ba tốt tám tốt mà, đâu có trêu chọc lương gia phụ nữ, sao lại đỏ mặt chứ.

"Trưởng thôn bảo em đến bảo vệ mọi người. " Anh Tử nhìn Hồ Bát Nhất nói.

"Xì, một cô bé bảo vệ cái gì chứ, có Bàn gia đây là đủ rồi! " Bàn Tử có vẻ không coi trọng Anh Tử, dù sao Anh Tử là một cô bé, trong mắt gã thì không có tác dụng lớn.Anh Tử không nói gì, lấy cung tên ra, tùy tay bắn một phát, một con thỏ trực tiếp bị trúng tên.

"Cô bé, bắn giỏi lắm! " Bàn Tử lập tức phục sát đất!

"Được rồi, không đùa nữa, chúng ta xuất phát. " Trương Thiên xua tay, sau đó đeo ba lô lớn, vỗ vỗ mông ngựa, ngựa đỏ tăng tốc.Anh Tử tò mò nhìn ba lô của Trương Thiên, to như vậy, rốt cuộc đựng gì?

Hình như còn đang động đậy!

"Trương đại ca, trong cái ba lô của anh đựng gì vậy, lạ thật đấy, hình như còn đang động đậy. " Suốt dọc đường, Anh Tử thỉnh thoảng lại nhìn vào ba lô của Trương Thiên.

Cuối cùng vẫn không nhịn được sự tò mò, mở lời hỏi.Chưa đợi Trương Thiên mở lời, Bàn Tử bên cạnh đã cười hì hì.

"Trong ba lô của lão đại ấy à, đó là một thứ ghê gớm lắm đấy, Anh Tử, đảm bảo em nhìn xong, tối nay sẽ ôm lão đại ngủ luôn. " Bàn Tử nói bậy nói bạ.Khiến Anh Tử đỏ bừng cả mặt.

Nhưng cô vẫn không tin, bĩu môi.

Anh Tử là người hơi bướng bỉnh, hơn nữa còn là một nữ hán tử, vừa nghe lời Bàn Tử nói, cô lập tức không tin nữa.

“Xì, trên đời này chưa có thứ gì khiến tôi sợ cả. ” Anh Tử nói, Hồ Bát Nhất bên cạnh cười.

“Bàn Tử, cậu còn nói nữa, tối nay cậu có lẽ không phải là kéo xe nữa đâu, mà là kéo quan tài đấy. ” Hồ Bát Nhất nói.Bàn Tử vội vàng ngậm miệng.

Giấc mơ đêm qua quá kỳ lạ, Bàn Tử bây giờ vẫn còn nhớ.Trương Thiên nhìn Anh Tử.

“Đồ bên trong, vài ngày nữa em sẽ biết thôi, anh gọi nó là Tiểu Miết. ” Trương Thiên nói, Anh Tử có chút kỳ lạ.

“Tiểu Miết?

Cái tên này thật đáng yêu, nhưng mà, hơi kỳ lạ. ” Anh Tử lẩm bẩm.Đáng yêu ư?

Trương Thiên cười cười, đến lúc đó có lẽ Anh Tử sẽ không còn thấy đáng yêu nữa.Từ trong thôn, đến Phủng Nguyệt Câu, khoảng cách vẫn còn khá xa.

Anh Tử ở một bên mở lời.

“Trong Phủng Nguyệt Câu, nghe nói thường xuyên có người rừng xuất hiện, rất nguy hiểm, anh Bát Nhất, mọi người đến đó làm gì vậy? ” Anh Tử khó hiểu hỏi.

“Đi xem xem, có thứ gì tốt không. ” Bàn Tử cười hì hì, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng không nói gì nhiều, yên lặng cưỡi ngựa.Rất nhanh, trời về chiều.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và những người khác, đã đến một bên thung lũng.

Trên bầu trời, trăng sáng treo cao.Hai bên vách núi của thung lũng lúc này giống như hai bàn tay nâng đỡ mặt trăng.

Và chính vì vậy, nơi đây mới được gọi là Phủng Nguyệt Câu.Hồ Bát Nhất xuống ngựa, mấy người đeo ba lô, nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời.

Y cầm la bàn, nhìn một lúc.

“Lão đại, sở dĩ cái khe núi này gọi là Phủng Nguyệt Câu, đó là vì, khi mặt trăng lên đến đỉnh cao nhất của thung lũng, những vách núi xung quanh giống như hai cánh tay lớn… ” “Ôm trọn cả thung lũng, đây quả thực là một địa điểm an táng cực kỳ tuyệt vời! ” Hồ Bát Nhất nói, trong mắt lóe lên tinh quang.Bàn Tử cười ngoác cả miệng, lão Hồ nói vậy, thì hiển nhiên, đây là một nơi tốt rồi.Trương Thiên nhìn một lúc, chậm rãi mở lời.

“Địa thế Phủng Nguyệt Câu ổn trọng, hùng hồn, khí thế nuốt sông núi, phía Tây là thảo nguyên, phía Bắc nối liền Đại Hưng An Lĩnh, thảo nguyên Ngoại Mông giống như một biển nước mênh mông. ” “Phủng Nguyệt Câu giống như một con sông lớn, các quý tộc Liêu đều thích chọn an táng ở đây, phong thủy ở đây có thể hấp thụ linh khí nhật nguyệt tinh túy, phong thủy ở đây nhất định có đại mộ. ” Nói xong, Hồ Bát Nhất cũng nghiêm túc gật đầu.Mấy người nhìn qua đây, quyết định đi sâu thăm dò một phen.Anh Tử dần dần cũng hiểu được chuyện mấy người đến đây làm gì.

“Cái đó, Trương đại ca, nghe anh nói như vậy, chúng ta, đến đây, chẳng phải là đến để đào mộ sao? ” Anh Tử nói, trên mặt có chút sợ hãi.Trong mắt Anh Tử, đào mộ là chuyện thất đức.

Đến lúc đó mà chọc phải thứ gì xấu xa thì không hay chút nào.

“Ai, Anh Tử, chúng ta sao có thể gọi là đào mộ được? ” “Chúng ta đây gọi là hiến tặng văn vật!

Chương 40

Bảo vệ tài sản quốc gia! ” Bàn Tử mặt dày mở lời.Hồ Bát Nhất vỗ vai Anh Tử.

“Đừng lo, chúng ta chỉ đi loanh quanh thôi, không vào trong đâu. ” Hồ Bát Nhất nói.Trương Thiên: “?? ” Sao nghe có tiềm chất của tra nam vậy.Anh Tử cũng đành gật đầu.Rất nhanh, mấy người đến một khu rừng.

Trương Thiên biết, ở đây Anh Tử sẽ phát hiện ra thi hài.

Vì vậy, hắn đã đi trước.

“Mau nhìn bên kia có một số thi hài. ” Trương Thiên tiên phong mở lời.

Vì mình ở đây, cũng không đến nỗi để Anh Tử bị giật mình thêm.

“Cái gì?

Thi hài? ” Mặt Anh Tử tái mét, có chút sợ hãi.

“Cái đó, Trương đại ca, anh Bát Nhất, hay là chúng ta quay về đi, ở đây đáng sợ quá. ” Anh Tử có chút sợ hãi.Người trong thôn, đa số đều mê tín, huống chi là ở thời đại này.

“Anh Tử sợ gì chứ, Bàn gia bảo vệ em đây! ” Bàn Tử đi phía trước, vẻ mặt không hề sợ hãi.Mấy người nhìn về phía Trương Thiên, chỉ thấy, trên đất cắm một thanh võ sĩ đao.

Và xung quanh cũng toàn là thi thể.

Hiển nhiên, đó là thi thể của quân Quan Đông.Trương Thiên nhặt thanh võ sĩ đao trên đất lên, nhìn một lúc, trên đó còn dính một ít vết máu.

“Nghe đồn, năm đó quân Quan Đông đã thiết lập cứ điểm ở đây, không ngờ, là thật. ” Giọng Hồ Bát Nhất không lớn, nhưng ngữ khí rất nặng.

Y không có thiện cảm gì với đám người này.

Rất nhiều chiến hữu đã chết vì những tên đó.

Hồ Bát Nhất tự nhiên không có thiện cảm.

“Mẹ kiếp, quân Quan Đông sao? ” “Mẹ nó chứ, Bàn gia ghét nhất lũ này. ” Bàn Tử nói, một bàn tay đánh vào đầu của tên quân quan trên đất.Ngay sau đó, cái đầu trực tiếp bị đánh bay ra xa.Thấy cảnh này, Trương Thiên và những người khác lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Bàn Tử có tu luyện, sức lực rất lớn, một bàn tay đánh bay một cái đầu là quá bình thường, nhưng Anh Tử thì lần đầu tiên thấy.

“Cái… anh Bàn, anh Bàn có sức mạnh thật lớn. ” Anh Tử chấn động mở lời.Cô thật sự không ngờ, Bàn Tử một bàn tay có thể đánh bay thi thể của những người này.

“Hừ, hồi đó, Bàn gia ta xưng là Thiết Sa Chưởng tông sư, một chưởng một đứa! ” Bàn Tử thấy vậy bắt đầu khoe khoang.Trương Thiên và Hồ Bát Nhất một trận câm nín.Trên đất, Trương Thiên phát hiện một số thiết bị đào mộ.

“Lão đại, bên dưới có xẻng Lạc Dương, và một số dây thừng, tôi đoán, những người này có lẽ đã gặp phải một băng nhóm đào mộ dân gian. ” Hồ Bát Nhất nói.Trương Thiên gật đầu.

Hồ Bát Nhất này, giác quan và đầu óc đều rất linh hoạt.

“Chúng ta đào xuống xem thử. ” Nói rồi, không thèm để ý đến Bàn Tử đang khoác lác, hai người cầm xẻng, đào xuống một đoạn.Khi chạm vào một vật màu xanh lá cây, hai người nhìn nhau.

“Không thể đào nữa. ” Trương Thiên mở lời, hai người đều hiểu chuyện gì đang xảy ra.Trương Thiên không ngờ, vị trí Phủng Nguyệt Câu mọi thứ đều đúng, gần giống với tình tiết trong truyện, vậy thì cũng có nghĩa là, bên dưới này, chắc chắn có một con đại thây ma.

Xem ra, thanh cổ kiếm của mình có thể phát huy tác dụng rồi.

“Chúng ta bây giờ xuống mộ sao? ” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Không, đợi sáng, tối xuống mộ, âm khí quá nặng, chúng ta lại không mang móng lừa đen. ” Trương Thiên nói, hắn ra ngoài, chỉ mang theo Tiểu Miết, cái bát kia Trương Thiên không mang.

Bởi vì thực sự không mang nổi, ba lô không đủ chỗ.

“Ừm được, vậy chúng ta sẽ cắm trại ở đây. ” Hồ Bát Nhất trực tiếp gật đầu.Sau đó mấy người, chọn cắm trại ở đây, đồng thời Trương Thiên và những người khác tựa vào gốc cây, còn Anh Tử thì ở giữa Trương Thiên và Hồ Bát Nhất.

Ba người, đều không ngủ ngon.

Tất cả đều ở trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.Đến nửa đêm.

Cái đầu của tên quân quan ban nãy bị Bàn Tử đánh bay, vậy mà từ từ di chuyển lại.

Cái đầu đó phát ra âm thanh khó nghe trong miệng, sau khi khớp lại với thân thể, hắn vậy mà đứng dậy.

Các thi hài xung quanh cũng bắt đầu phát ra dị hưởng.Trương Thiên không ngủ, nghe thấy động tĩnh, liền mở mắt.

Dưới ánh trăng, một bóng người xiêu vẹo, tay cầm một thanh quân đao, dưới ánh trăng, cái bóng bị kéo dài ra.

“Xác chết vùng dậy rồi! ”Nhìn bóng dáng xiêu vẹo đang bước đi trên mặt đất, Trương Thiên chậm rãi lấy ra thanh Lỗ Thương Vương

Bội Kiếm từ ba lô.

Bên cạnh, Anh Tử vốn đã sợ hãi, nghe thấy âm thanh, cũng vội vàng mở mắt.

Khi cô nhìn thấy dưới ánh trăng, bóng dáng xiêu vẹo, tay cầm võ sĩ đao trước mặt.

Sắc mặt cô tái nhợt.

"Á!!! " Một tiếng thét thảm thiết, Anh Tử ôm lấy một cánh tay của Trương Thiên.

"Trương, Trương đại ca, có ma, có ma! " Anh Tử cả người ngớ ra, nhìn cái xác đang liên tục tiến đến, há miệng.Cô nuốt nước bọt, thậm chí không dám nhìn bóng dáng đang tiến về phía trước.Trương Thiên gỡ tay Anh Tử đang ôm ra, sau đó đứng dậy.

"Đừng sợ, có chúng tôi ở đây. " Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng tỉnh dậy, y nhìn tên quân quan đang đi về phía họ cách đó không xa, lạnh lùng hừ một tiếng.Một cú đá vào người Bàn Tử.

"Bàn Tử, cậu xem cậu làm chuyện tốt gì này, làm người ta tỉnh dậy rồi. " Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử dụi dụi mắt, trong số những người này, chỉ có Bàn Tử ngủ say nhất.

"Làm tỉnh dậy cái gì? " Bàn Tử đầy vẻ nghi hoặc, trong giọng nói pha lẫn buồn ngủ.

Nhưng khi nhìn thấy bộ xương đã cách đó gần mười mét, Bàn Tử lập tức tỉnh táo lại.

"Mẹ kiếp, đây chẳng phải là cái tên bị Bàn gia đánh bay sao?

Dám đến tìm Bàn gia sao? " Bàn Tử nói, tay sờ sờ vào quần.Lấy ra thanh tàn kiếm Trương Thiên tặng gã.

"Lão đại, Anh Tử, lão Hồ, Bàn gia tôi, một người làm một người

chịu, chuyện này giao cho Bàn gia tôi, hôm nay không đánh cho nó tan xương nát thịt, Bàn gia tôi không phải họ Vương hàng xóm nhà cậu! ” Bàn Tử hét lên, vung đao xông lên.

“Anh Tử ngồi đi, đúng rồi, bên anh còn một ít vịt quay Bắc Kinh, lại đây, chúng ta vừa ăn vừa xem. ” Trương Thiên thấy vậy, vẻ mặt bình tĩnh, lấy ra một con vịt quay từ ba lô.Anh Tử ngơ ngác.

“Cái đó, Trương đại ca, thật sự không cần giúp đỡ sao?

Con quỷ này rất đáng sợ đó. ” Anh Tử nhìn Bàn Tử đang xông lên, vẻ mặt lo lắng.

“Yên tâm đi, có lão đại ở đây, Bàn Tử sẽ không sao đâu, mà nói thật, lão đại, con vịt này của anh, vẫn chưa ăn à? ” Hồ Bát Nhất nói.

Chương 41

“Hắc hắc, để dành cho Tiểu Miết, không ngờ Tiểu Miết lại không có hứng thú với thứ này. ” Trương Thiên xua tay nói.Những thứ đã nấu chín, Thi Miết hình như đều không có hứng thú.

Ngược lại, Tiểu Miết rất hứng thú với những thứ đã chết.

“Rầm rầm! ” Xa xa, Bàn Tử cầm tàn kiếm, ngửi mùi vịt quay.

“Mẹ kiếp, Bàn gia biết ngay, lão đại chắc chắn không có chuyện tốt! ” Sắc mặt Bàn Tử như trái khổ qua.

Nhưng thân ảnh đã đến chỗ tên quân quan xương khô, rất nhanh liền đánh nhau với tên quân quan xương khô đó.Tà khí tràn ngập.

Âm khí xung quanh từng trận, Trương Thiên còn thấy Vương Phi thừa cơ hấp thụ âm khí từ tên quân quan đó.

Tên quân quan khi còn sống đã giết người vô số.

Lệ khí và thi khí trên người hắn hòa làm một, Vương Phi bị giam cầm ngàn năm.Đương nhiên không phải đối thủ.

Vì vậy, cô ta cũng chỉ có thể mượn Bàn Tử, để hấp thụ âm khí của tên này.

Đến lúc đó sẽ tự cường hóa mình.

“Không hổ là người phụ nữ có thể làm Vương Phi, tâm cơ vẫn rất nặng. ” Trương Thiên thầm nghĩ.Vương Phi cũng không phải kẻ tầm thường, từ khi cô ta quyết định đi theo Bàn Tử, và giao Quỷ Ngữ cho hắn.

Trương Thiên đã biết, Vương Phi, tâm tư thâm trầm hơn hắn nghĩ.

“Mẹ nó, tên quân quan này sao sức lực lớn thế, Bàn gia tôi vậy mà

đánh không lại! ” Bàn Tử liên tục vung vẩy tàn kiếm.

Nhưng đối phó với tên quân quan vẫn có chút chật vật.Sức lực của tên quân quan, nặng hơn Bàn Tử tưởng tượng một chút.

Tên quân quan có thể tấn công vô hạn lần, nhưng Bàn Tử thì không, rất nhanh, thể lực của Bàn Tử đã tiêu hao rất nhiều.

“Mẹ kiếp, sớm biết vậy, Bàn gia tối nay đã không ngủ, Vương Phi cô mau hút khô Bàn gia đi, Bàn gia tôi không đánh lại tên này nữa rồi. ” Bàn Tử hét lớn, càng thêm buồn bã muốn khóc không ra nước mắt.Vương Phi giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục hấp thụ âm khí trên người quân quan.Trương Thiên thấy đã ăn gần xong rồi, không đúng, là đánh nhau gần xong rồi.

Hắn vỗ vỗ tay.

“Vừa hay, tên này trên người vẫn còn một chút thịt thối, tôi nghĩ, Tiểu Miết chắc chắn sẽ thích. ” Trương Thiên nói, Anh Tử tò mò nhìn qua.

“Trương đại ca, Tiểu Miết rốt cuộc là gì vậy ạ? ” Anh Tử tò mò hỏi, đôi mắt to chớp chớp.

“Tiểu Miết, ra đây. ” Trương Thiên khẽ gọi, ngay sau đó một tiếng chuông linh vang lên, Hồ Bát Nhất, Anh Tử chỉ cảm thấy đầu như muốn nổ tung.Và sau tiếng chuông linh, các thi hài xung quanh, vậy mà từng cái một đứng dậy.

“Tiểu Miết, mày đúng là thằng khốn!

Mày còn triệu hồi cả xương cốt của bọn đạo mộ tặc xung quanh nữa. ” Trương Thiên thấy vậy, mặt đầy vạch đen.Cái chuông đồng đó, không chỉ có tác dụng nhiễu loạn tâm hồn.

Tác dụng lớn nhất, vẫn là chiêu hồn.

Con quỷ gặp ở trên sông lúc trước, chắc là do thứ này chiêu đến.Chỉ thấy, trên mặt đất, những bộ xương bị quân quan chém giết đang lắp ráp lại.

Sau đó, hơn chục bộ xương xuất hiện.

Từng cái một chạy về phía quân quan.

Dáng vẻ đó, trông như là định trả thù.Trương Thiên: "Tiểu Miết làm tốt lắm! " Hồ Bát Nhất: "《Cái mặt!》 "Sau tiếng chuông linh, và khi các bộ xương đứng dậy, Tiểu Miết cũng từ ba lô bò ra.

Một con quái vật khổng lồ.

Mặt xanh nanh vàng, trông càng thêm đáng sợ vô cùng.

"Thi… Thi Miết!

Trương, Trương đại ca, anh nuôi Thi Miết! " "Lại còn to thế! " Anh Tử ngớ người.Cô nhìn con đại Thi Miết, cả người không ổn nữa rồi.

Mình vậy mà đã đoán về Thi Miết, đoán sai suốt thời gian qua.

Mình chắc chắn là bị hâm rồi.

"Ừm, nó tên là Tiểu Miết, anh nuôi. " Trương Thiên nói, tay khẽ chỉ, Tiểu Miết tốc độ cực nhanh.Hầu như trong nháy mắt, nó đã đến trước mặt quân quan.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức né tránh khỏi chỗ quân quan.

Ngay sau đó, những bộ xương đó cũng từng cái một chém vào quân quan.Cảnh tượng thật khủng khiếp.Nhìn tên quân quan Nhật Bản bị các bộ xương vây công, nhưng vẫn chiến ý ngút trời, Trương Thiên biết, là vì tên này lệ khí quá nặng.Rất nhanh, ba phút sau.

Thân thể của những bộ xương đạo mộ tặc bị chém nát một mảng lớn.

Còn tên quân quan thì bị Tiểu Miết cắn hết thịt thối trên người, thân hình Tiểu Miết hình như lại to thêm một vòng.

“Anh Tử, sao em lại biết Thi Miết? ” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Ông nội em trước đây kể, Thi Miết và cái này y hệt nhau, Trương đại ca, thứ này cũng có thể nuôi sao? ” Anh Tử mở lời.Trương Thiên gật đầu: “Có thể, hơn nữa tác dụng rất lớn. ” Nói rồi Bàn Tử ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

“Lão đại, Bàn gia yếu lắm rồi, Bàn gia sau này phải ăn nhiều kỷ tử. ” Bàn Tử bây giờ cuối cùng cũng biết, thể hư là như thế nào.

Vậy mà ngay cả một tên quân quan nhỏ cũng không đánh lại.Rất nhanh, Tiểu Miết cắn hết thịt thối trên người quân quan.

Quân quan biến thành một bộ xương khô.Trương Thiên chậm rãi đứng dậy.

“Vừa hay, luyện kiếm một chút, sau khi vào trong, có lẽ còn phải luyện kiếm nữa. ” Trương Thiên lẩm bẩm, hắn chậm rãi lấy thanh trường kiếm ra khỏi ba lô lần nữa.Lập tức, lệ khí còn sâu hơn cả quân quan tỏa ra từ thanh kiếm.

Đây là lệ khí vượt qua trường hà thời gian.

Mạnh hơn quân quan không biết bao nhiêu lần.Nhìn thấy Trương Thiên đi tới, hắn vậy mà không tự chủ lùi lại một bước.

“Lấy mày luyện kiếm! ” Trương Thiên lạnh lùng nói một tiếng, sau đó, trường kiếm tuốt ra.Một kiếm với thế sấm sét giáng xuống, dưới ánh trăng, lóe lên một tia sáng tinh quang.

Võ sĩ đao của quân quan muốn chống đỡ, nhưng, sát khí của kiếm Trương Thiên quá nặng, một kiếm trực tiếp chém nát.Ngay sau đó, quân quan xương khô cũng bị Trương Thiên một kiếm chém thành từng mảnh vụn.

“Mẹ kiếp, mạnh vậy sao? ” Lúc này, Trương Thiên mới ý thức được, thanh kiếm này thật mạnh mẽ.

Bàn Tử đã dây dưa lâu như vậy, mình một kiếm chém chết, có thể thấy, thứ này mạnh đến mức nào.Mắt Bàn Tử trợn tròn như chuông đồng.

“Quả nhiên, thân thể lão đại, thật là tuyệt vời! ”Trương Thiên sau khi chém nát bộ xương, trực tiếp một cước giẫm nát xương cốt.

Quân Quan Đông, ác độc đến mức nào, thật sự ai cũng biết, ai cũng rõ.

Tên quân quan này, có lệ khí nặng đến thế, hiển nhiên, đã tàn sát không biết bao nhiêu người.

Trương Thiên một kiếm chém chết hắn, không cho hắn luân hồi cũng coi như là còn rẻ cho hắn rồi.

Nếu gặp phải kẻ tàn độc hơn, không tra tấn cho linh hồn hắn tan biến đã là may mắn lắm rồi.Nhìn thấy hắn một cước giẫm nát đầu, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lộ ra vẻ sảng khoái.

“Lão đại, sướng!

Ai bảo nó dọa Bàn gia, không thiệt! ” Bàn Tử giơ ngón cái lên.Trương Thiên không để ý Bàn Tử, một tay gọi Tiểu Miết trở lại.

Thằng nhóc Tiểu Miết này, sau khi ăn thịt thối, hình như sức mạnh, và thi khí lại nặng thêm.

Chương 42

“Ca ca. ” Tiểu Miết nghiến răng nghiến lợi, sau đó lắc lắc đuôi, chui vào ba lô của Trương Thiên.Hồ Bát Nhất nhìn đến ngớ người.

“Lão đại, thứ này dễ nuôi đến vậy sao?

Tôi nhớ, anh không phải mới nuôi có mấy tuần sao? ” Hồ Bát Nhất lúc này còn muốn kiếm một con Thi Miết về nuôi.

Thứ này quả thực quá ngoan rồi.

Ngoan hơn cả đại Hoàng.

Hơn nữa sức chiến đấu rất mạnh, quả thực là vật bất ly thân khi đi du lịch, đào mộ.

“Trước đây có được một phương pháp nuôi dưỡng. ” Trương Thiên nói đến đây, Hồ Bát Nhất cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cũng không hỏi thêm nữa.Anh Tử thì thay đổi cách nhìn về Thi Miết.

“Trương đại ca, Tiểu Miết của anh lợi hại thật đó. ” Anh Tử mở to mắt.Trương Thiên cười với cô.

“Chẳng lẽ anh không lợi hại sao? ” Nói đến đây, mặt Anh Tử hơi đỏ, lại cúi đầu xuống.Khiến mọi người cười phá lên.Rất nhanh, mấy người lại ngủ một lúc.Sáng sớm hôm sau, một tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Trực tiếp làm gián đoạn giấc ngủ của mọi người, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất gần như bật dậy.

Hai người nhìn nhau.

“Là Anh Tử. ” Đồng thanh mở lời, hai người vội vàng chạy về

phía âm thanh.Quả nhiên dưới một hố cây, phát hiện Anh Tử đang ôm chân, vẻ mặt đau đớn.

Anh Tử đau khổ, nhưng kiên cường không hề rơi lệ.

“Anh Tử em không sao chứ. ” Trương Thiên nhảy xuống hố, đỡ cô gái này dậy.

“Không sao, cảm ơn Trương đại ca, em vốn định sáng sớm đi bắt mấy con thỏ rừng cho mọi người, bổ sung thêm, không ngờ, lại ngã vào đây. ” Anh Tử ôm chân, trên chân cô còn có vết thương.Trương Thiên thấy vậy, từ ba lô lấy ra cồn, và băng gạc tiện tay băng bó cho Anh Tử.

Anh Tử có chút bối rối.

Lúc này, Hồ Bát Nhất nhìn xuống cửa mộ bên dưới, trong lòng chấn động.

“Thì ra cửa mộ ở đây! ” Lúc này, trong Phòng Giám Định.【Tôi vừa thấy gì vậy?

Thi Miết?

Và cả xác chết hồi sinh? 】【Chúng ta phải tin khoa học!

Những thứ này đều có thể giải thích được, chỉ là xác chết vùng dậy thôi, đừng căng thẳng 】【Mà nói thật, con Thi Miết lớn như vậy, vậy mà lại phục tùng Trương Thiên đến thế? 】【Mẹ kiếp, kiếm đó, ngầu quá, một kiếm chém xuyên thân thể tên quân quan, đỉnh thật! 】【Quá hả hê rồi, nếu là tôi, nhất định sẽ làm cho xương cốt của hắn tan thành tro bụi! 】【Chắc không ai không biết quân Quan Đông chứ? 】Tại hiện trường, vô số người bàn tán.

Và quân Quan Đông, trực tiếp bị vô số người đẩy lên trung tâm chủ đề.Trần Hề nghiến răng.

Cô cũng nghiến răng nghiến lợi với đám người đó.

Quân Quan Đông, còn đáng ghét hơn cả đạo mộ tặc.

“Đám người đó không chỉ thường xuyên chiếm đóng thành Đông Sơn của chúng ta, còn trộm cắp, phá hoại vô số văn vật, phòng thí nghiệm nổi tiếng nhất chính là ở chỗ này! ” “Dù cho bọn chúng có bị tan xương nát thịt, tôi cũng không thấy đáng tiếc. ” Trần Hề nói, trong mắt cô tràn đầy nhiệt huyết.Chỉ riêng sự việc Trương Thiên này, cô đã thay đổi một chút cách nhìn về Trương Thiên.

Ít nhất, tên đạo mộ tặc trước mắt này, vẫn còn một tấm lòng yêu nước.

“Lão đại, cô gái xinh đẹp kia nhìn anh bằng ánh mắt khác rồi kìa! ” Bàn Tử cười hì hì.

“Cút đi, đó là cháu gái Trần giáo sư. ” Trương Thiên nói, Bàn Tử ra vẻ vỡ lẽ.

“Ồ, vậy thì không sao, đợi sau này kết quả hiện rõ, tên này, e rằng phải cầu xin lão đại tha thứ đấy. ” Bàn Tử cười hì hì, Trương Khởi Linh vỗ vai Bàn Tử.

“Khiêm tốn chút đi. ” Trương Khởi Linh mở lời, Bàn Tử lườm y.

“Muộn Hồ Lô, cậu đẹp trai thế này, khiêm tốn cái gì chứ, trách sao không có bạn gái, cậu nhìn Bàn gia tôi đây, bạn gái sắp đầu thai đến tìm tôi rồi! ” Bàn Tử đắc ý nói.Trương Khởi Linh lập tức không muốn nói chuyện nữa.

Sớm biết đã không thèm để ý đến tên này rồi.Khóe miệng Trương Thiên mang theo nụ cười.

Đây vẫn chỉ là món khai vị nhỏ, đợi những người này nhìn thấy cứ điểm quân Quan Đông, họ có lẽ sẽ càng tức giận hơn.Trong cứ điểm quân Quan Đông, Trương Thiên còn phát hiện ra những thứ

khác.

Dù sao, những chuyện xảy ra lúc đó, quá đáng hận.Khung cảnh tiếp tục.Bàn Tử cũng bị tiếng kêu của Anh Tử làm tỉnh giấc.

Gã đeo ba lô, vội vàng xông tới.

“Mẹ kiếp, tối nay Bàn gia không gặp ác mộng, tốt quá rồi! ” Bàn Tử tinh thần phấn chấn, sung sướng lẩm bẩm.Bởi vì Vương Phi hấp thụ âm khí của quân quan quá nhiều.

Vì vậy, Bàn Tử tự nhiên đã thoát khỏi vận hạn bị hấp thụ.Đến chỗ hố cây, Bàn Tử nhìn cửa mộ, khóe miệng mang theo nụ cười.

“Lão đại, tìm thấy cửa mộ rồi sao? ” “Đi thôi, Bàn gia tiên phong! ” Bàn Tử nói, tinh thần hăng hái đi phía trước.

“Tên này, không yếu sao? ” Trương Thiên chậm rãi mở lời.

“Xì, Bàn gia là ai?

Tụ Linh Tinh hạ phàm!

Một người địch lại mấy con bò. ” Giơ ngón cái lên, Bàn Tử tay cầm tàn kiếm đi phía trước.Tay gã vẫn còn run rẩy.

Hiển nhiên vẫn còn rất sợ hãi.Mấy người đi qua hành lang, đến một mộ thất rất lớn.

Trong mộ thất đặt rất nhiều quan tài.

Những quan tài này, đa số đều rất bình thường, đều bị đặt tùy tiện.

Thậm chí có chút lộn xộn.Trương Thiên biết, bên trong này, có hai đứa trẻ chôn cùng, nhưng bây giờ hai đứa nhóc đó vẫn chưa xuất hiện.

Nên Trương Thiên cũng không vội.Nhìn những bình lọ vỡ nát nghiêm trọng trên mặt đất, Bàn Tử vẻ mặt đầy giận dữ.

“Một lũ khốn kiếp, dù có đi cũng làm cái mộ lộn xộn hết cả. ” Bàn Tử chửi rủa.Hồ Bát Nhất cũng có chút tiếc nuối.

“Haiz, lão đại, cái mộ này, xem ra, đã bị người Nhật Bản chiếm đóng rồi, chắc không còn thứ gì tốt nữa. ” Hồ Bát Nhất có chút cảm khái.Trương Thiên thì khẽ xua tay.

“Đừng vội, đã Phủng Nguyệt Câu lớn như vậy, cậu nghĩ, sẽ chỉ có một cái mộ sao? ” Nói đến đây, mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, lấy la bàn ra.

“Lão đại, tôi tính toán trước.

Chương 43

” Nói rồi, Hồ Bát Nhất bắt đầu sử dụng Tầm Long Quyết, và khả năng thăm mộ Phân Kim Định Huyệt của quân sư thời đó.Bàn Tử thì đến trước một chiếc quan tài màu đỏ.

“Này!

Lão đại, mau nhìn, chiếc quan tài này hình như còn nguyên vẹn, lại còn màu đỏ, tuyệt đối là một quan tài lớn! ” Bàn Tử kích động mở lời.Nhìn chiếc quan tài đỏ như máu trước mắt, Trương Thiên biết, đây chắc chắn là con Hồng Hống đó.

Thứ này, rất lợi hại, cuối cùng nếu không làm nổ tung mộ huyệt, thì thật sự không dễ kết thúc.Nếu không có gửi gắm, bên trong chắc chắn có hai miếng ngọc bội.

Là những huân chương công lao mà quân vương năm đó ban thưởng.

Đối với cái này, Trương Thiên không để ý.Nhưng bên trong có thể có công pháp tu luyện của vị tướng quân này, điều này lại khiến Trương Thiên rất tò mò.

Nếu có kiếm pháp hoặc đan dược thì càng tốt.

“Lão đại, có cần mở quan tài không? ” Bàn Tử kêu lên.

“Lão đại, cái quan tài này là đại hung, khả năng có thây ma rất cao. ” Hồ Bát Nhất tu vi đại trướng, một mắt liền nhìn ra.Trương Thiên gật đầu, nhưng, rất quan tâm đến thứ bên trong, Trương Thiên nghĩ nghĩ.

“Thế này đi, chúng ta trước tiên xem xung quanh có mật đạo không, mở mật đạo ra trước, đến lúc đó nếu không ổn, thì đi từ mật

đạo. ” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, từ khi biết tu luyện.

Hồ Bát Nhất liền hiểu, dù có nguy hiểm, nhưng có một số quan tài, nên mở vẫn phải mở.Không lâu sau, Hồ Bát Nhất đứng trước một bức tường, Bàn Tử thì cầm vũ khí của Hồng Hống tướng quân, đập một lỗ lớn trên tường.Nhìn ba người làm việc trôi chảy.

Anh Tử ngớ người.

Tốt lành gì, đây là băng nhóm đạo mộ chuyên nghiệp mà!Đợi Trương Thiên và những người khác bố trí bẫy, thậm chí cả tuyến đường chạy trốn xong xuôi, Anh Tử mới rụt rè nhìn về phía Trương Thiên.

Đào mộ này, sao lại khác với mình nghĩ vậy?Người khác đào mộ, đều là nguy hiểm trùng trùng, còn bên Trương Thiên, lại có trật tự, thậm chí, cứ như muốn nói với mình, tôi biết cốt truyện vậy.

“Cái đó, Trương, Trương đại ca, trông mọi người thật thành thạo, hơn nữa, sao mọi người lại biết bên trong có đại thây ma vậy? ” Anh Tử ngây thơ hỏi.Trương Thiên cười cười: “Làm việc phải cẩn thận chứ? ” “Hơn nữa, Anh Tử em nhìn xem, người Nhật Bản đã động vào tất cả các quan tài xung quanh, duy chỉ có cái quan tài này không động, em nghĩ họ ngốc đến mức biết cái này là tốt nhất lại không động sao? ” Trương Thiên nói đến đây, Anh Tử càng thêm bừng tỉnh.

“Trương đại ca, anh nói, đám người đó cũng biết bên trong có đồ! ” Anh Tử kinh hô một tiếng, Trương Thiên khẽ gật đầu.Thực ra, Hồ Bát Nhất còn có một cách phân biệt khác, đó là nhìn quan tài và thi khí.

Nhưng cách nói của Trương Thiên, Anh Tử hiển nhiên dễ hiểu hơn.

“Trương đại ca anh thật tỉ… mỉ. ” Anh Tử giống như một cô bé.Trương Thiên… Bàn Tử cười tớn tớn lại gần.

“Lão đại, anh thật tỉ… ” “Cút đi! ” Trương Thiên không hề khách khí đá Bàn Tử ra, tên này, khiến Trương Thiên tức đến đen cả mặt.

“Được rồi, không lề mề nữa, Bàn Tử thắp đèn, chúng ta mở quan tài. ” Trương Thiên xua tay, sau đó nói.

“Lão đại, bẫy chúng ta cũng đã bố trí rồi, chiến thuật cũng đã có, còn biết bên trong có thứ gì, thắp đèn nến còn có khác biệt gì nữa chứ? ” Bàn Tử vẻ mặt uất ức.Trương Thiên nghĩ cũng đúng, sau đó gọi hai người, Bàn Tử càng hăng hái lấy ra xẻng quân dụng.

Nhảy lên nắp quan tài.Nắp quan tài màu đỏ rất nhanh đã lung lay.

Không mấy chốc, nắp quan tài đã có chút lỏng lẻo.Rất nhanh, nắp quan tài được mở ra, khi nhìn thấy thi thể lông đỏ bên trong, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất ngây người.

Còn Bàn Tử thì không hiểu gì, mắt không ngừng quét khắp bên trong.

“Lông đỏ, hơn nữa thi khí nặng hơn chúng ta tưởng tượng! ” Trương Thiên và Hồ Bát Nhất trong lòng trầm xuống.Tên này, khó đối phó hơn Trương Thiên tưởng tượng một chút.

“Lão đại, cái này… ” Hồ Bát Nhất có chút do dự.

“Đừng vội, đã đến rồi, thì lấy đi. ” Trương Thiên hít một hơi, hắn nhớ, móng lừa đen có thể tạm thời kìm chân Hồng Hống vài giây.

Cùng lắm thì dùng mấy giây đó, chém giết nó.Trương Thiên nhớ, lúc Bàn Tử đến, đã đặc biệt đi mua móng lừa đen, chắc không sai đâu.

“Chuyện tìm bảo vật này, vẫn phải là Bàn gia thôi. ” Bàn Tử nói, một đầu cắm vào bên trong.Rất nhanh, gã chổng mông lên, miệng ngậm đèn pin.

Sung sướng tìm kiếm.Rất nhanh, Bàn Tử tìm thấy ba miếng ngọc

bội bên trong.

Hai miếng ngọc bội chắc là huân chương công lao, còn một miếng ngọc bội là miếng Trương Thiên chưa từng thấy.Trương Thiên đoán, chắc là của vị tướng quân này, nhưng sau khi Bàn Tử lấy ra, trong quan tài liền bắt đầu bốc ra khói đen.

Hiển nhiên, thứ này đã tức giận.

“Á!

Anh Bát Nhất, Trương đại ca, quan tài… bốc, bốc khói rồi. ” Anh Tử sợ đến tái mét mặt.Cô làm sao đã từng thấy trận địa này, những thứ trong truyền thuyết, hình như đã ứng nghiệm rồi.

“Anh Tử, đừng vội. ” Hồ Bát Nhất vội vàng nói, vẻ mặt cảnh giác.Bàn Tử cầm ngọc bội.

“Lão đại, miếng ngọc này, sao lại khác với miếng của chúng ta trước đây? ” Bàn Tử có chút tò mò mở lời.Mắt Trương Thiên rơi vào miếng ngọc bội.【Vật phẩm!

Kỳ Tử Ngọc Bội!

Cấp độ vật phẩm: Hạ phẩm pháp khí 】【Công năng vật phẩm: Nữ tử đeo ngọc bội này, có thể kéo dài tuổi thọ, chỉ giới hạn ba lần! (đã dùng hai lần!)】【Giới thiệu vật phẩm!

Tướng quân khi còn sống mắc bệnh vô sinh, và cầu tiên nhân ban tặng vật này, có thể kéo dài tuổi thọ và có con. 】Thấy phần giới thiệu vật phẩm, Trương Thiên cũng hiểu công dụng của thứ này.

Không gì khác hơn là để có con.

Nhưng mà, thứ này, tướng quân giữ chặt như vậy để làm gì?

Lẽ nào sợ người khác tranh giành con với hắn sao?

Còn hai miếng ngọc bội kia, Trương Thiên nhận ra, chính là huân

chương công lao.

“Lão đại, bây giờ phải làm sao?

Thi khí càng lúc càng nặng. ” Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử cầm ngọc bội, y có chút do dự.Trương Thiên nhận lấy miếng Kỳ Tử Ngọc Bội.

“Ba miếng ngọc, chúng ta mỗi người một miếng. ” “Còn về, vị tướng quân này, đừng hoảng, Bàn Tử, chuẩn bị móng lừa đen. ” Trương Thiên thì không hề hoảng hốt.

Còn về việc tại sao hắn lại lấy miếng ngọc bội này, tự nhiên là có công dụng quan trọng.

“Được thôi, con Hồng Hống lông đỏ, hôm nay Bàn gia cho mày nếm thử, mùi vị của móng lừa đen. ” Bàn Tử thầm nghĩ, càng lấy ra ba cái móng lừa đen lớn từ trong túi.

Hiển nhiên, chuẩn bị rất đầy đủ.Anh Tử nhìn mấy người đã có chuẩn bị từ trước, cảm giác an toàn tràn ngập.

Đây quả thực là chơi game chiến lược mà!Ba người nhìn nhau, cứ như anh em ruột.Sau khi gật đầu, đều nhìn về phía quan tài đỏ.Ngay sau đó, một bàn tay mạnh mẽ giơ lên, không ngoài dự liệu của Trương Thiên, một con thây ma lông đỏ, thân hình cao lớn đã đứng dậy.Con thây ma đó cao gần hai mét, đúng là một gã khổng lồ.

Mắt nó trũng sâu, toàn bộ da dẻ cũng là trạng thái da bọc xương, mắt nó nhìn chằm chằm Trương Thiên, miệng phát ra tiếng “kaka”.

“Ngọc! ” Nó chỉ phát ra một âm thanh.

Đó chính là ngọc.Trương Thiên khẽ nhíu mày, miếng ngọc trong tay hắn, lẽ nào đối với nó, có ý nghĩa rất quan trọng sao?

“Mẹ kiếp, xác sống!

Lão Hồ, còn ngẩn ra đó làm gì, mau ném móng lừa đen đi! ” Bàn

Tử run lên bần bật.Vội vàng cầm móng lừa đen ném từng cái một, Anh Tử thì tiếp lấy cái của Trương Thiên.

Chương 44

“Trương đại ca, anh phụ trách tấn công, chúng ta phụ trách đánh yểm trợ. ” “Giống như bắt heo rừng vậy. ” Anh Tử nói.Mọi người câm nín.

Anh Tử thì không biết sự đáng sợ của thây ma, dù sao cô vẫn chưa thực sự nhìn thấy nó.Hồ Bát Nhất nhận lấy móng lừa đen, vội vàng dẫn Bàn Tử xông lên.

“Lão đại, nếu, nó đứng yên, thì anh hãy chém đầu. ” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu, càng rút cổ kiếm ra.Cổ kiếm vừa ra, âm phong nổi lên, kèm theo là lệ khí cường liệt.

Trương Thiên không biết tên thanh bội kiếm này là gì, nhưng chắc chắn là một thứ rất lợi hại.Lúc này, Vương Phi trên người Bàn Tử cảm nhận được kiếm khí, ánh mắt nhìn qua.

Trước đây Vương Phi đã cảm nhận được kiếm khí trên người Trương Thiên, nhưng Trương Thiên thu kiếm quá nhanh, cô ta căn bản không kịp nhìn.

Bây giờ nhìn thấy, Vương Phi trong lòng chấn động.

“Là Lỗ Vương Kiếm, sao hắn lại có được nó. ” Nhìn thấy kiếm, Vương Phi trong lòng có chút sợ hãi.Thứ này, thậm chí có thể trấn áp Thương Vương, huống chi là chém giết cô ta.

Trong giây lát, Vương Phi cuối cùng cũng biết vì sao Trương Thiên đối mặt với cô ta lại tự tin đến vậy.Người ta có thể tùy tiện diệt mình!Con thây ma lông đỏ trước mặt thấy Trương Thiên và mấy người phát động tấn công, tay nó càng giơ lên, chuẩn bị tấn công.

Thây ma không hổ là thây ma.

Tốc độ tấn công rất cứng rắn.Có lẽ là không thích ứng được tình trạng cơ thể.Dưới sự tấn công liên tục của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, miệng con thây ma đó rất nhanh đã bị nhét vào một cái móng lừa đen.

Con thây ma hình như bị kẹt, đứng yên tại chỗ không động đậy.Trương Thiên thấy vậy, không hề do dự, một kiếm chém vào đầu.

Kiếm quang màu đen pha lẫn huyết hồng lóe lên.

"Xoạt xoạt. " Một âm thanh xé gió lướt qua, cái đầu như quả bóng da lăn xuống đất.

"Cũng chỉ có vậy thôi mà. " Bàn Tử thấy vậy, xoa eo, đắc ý mở lời.Nhưng mà, vừa nói xong, cái đầu vốn bị Trương Thiên chém xuống, vậy mà bay lên.

Một bóng đen lóe lên, cái đầu vậy mà lại gắn vào thân thể con Hồng Hống đó.

"Mẹ kiếp, lão, lão đại, con quái vật lông đỏ này, nó không thể chém chết! " Thấy cảnh này, không chỉ Trương Thiên, mà những người có mặt đều ngớ người.

"Hai thế giới hợp nhất, quái vật tiến hóa rồi sao?

Tôi còn chưa ra khỏi tân thủ thôn, còn chưa đánh Tinh Tuyệt Nữ Vương, cậu đã cho tôi cái này rồi sao? " Trương Thiên cũng cả người chấn động.Hắn phản ứng rất nhanh, gần như trong nháy mắt hét lên.

"Chạy mau! " Nói rồi, mấy người cũng không quản gì móng lừa đen nữa, ba chân bốn cẳng chạy.Anh Tử chạy hơi chậm, Trương Thiên gần như là kéo cô, chạy về phía trước.

Vì đã chuẩn bị trước bẫy, và cả tuyến đường thoát thân, nên con Hồng Hống này nhất thời không đuổi kịp.Bàn Tử quay đầu nhìn lại, cái bẫy đã bố trí.

“Lão đại, mau nhìn, nó sắp ngã xuống rồi. ” Bàn Tử cười hì hì.Mấy người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy, Hồng Hống một bước giẫm hụt.

Cả người nó rơi vào cái hố lớn mà Trương Thiên và những người khác đã đào.

“Đừng nhìn nữa, tên này chắc chắn sẽ bò ra thôi, chúng ta cứ rời khỏi mộ thất này trước đã. ” Trương Thiên ngắt lời Bàn Tử.Mấy người lại tiếp tục chạy theo tuyến đường.Dần dần, ba người đến một cánh cửa sắt lớn.

Hồ Bát Nhất nhìn cánh cửa sắt, gật đầu.

“Lão đại, chính là chỗ này rồi, chắc là một cứ điểm quân sự, tôi suy đoán, khả năng lớn là của quân Quan Đông. ” Hồ Bát Nhất nói, phía sau cánh cửa sắt này, khả năng là một cứ điểm quân sự rất lớn.

“Chúng ta đi vào, sau đó khóa chặt cửa sắt lại, con thây ma đó đã rơi vào hố, không biết phương hướng của chúng ta, tôi nghĩ nó cũng sẽ không tìm đến đây được đâu. ” Trương Thiên nói, mấy người gật đầu, sau đó tiến vào cửa sắt, khóa chặt cửa sắt lại.Cánh cửa sắt lớn này, giống như được thiết kế đặc biệt để chống lại thứ tà vật gì đó, làm rất dày, gần bằng một nắm tay.

Rõ ràng không phải để chống đạn.Sau khi khóa chặt cửa, ánh mắt mấy người mới nhìn về xung quanh.

Xung quanh tối đen như mực, không thấy gì.

“Vì là cứ điểm, tôi nghĩ, khả năng có điện rất lớn, lão Hồ, Bàn Tử hai cậu đi tìm đi. ” Trương Thiên tùy tiện nói.Hồ Bát Nhất, Bàn Tử hai người gật đầu, sau đó bắt đầu đi tìm nguồn điện.

Anh Tử ở một bên nắm chặt cánh tay Trương Thiên.

“Trương, Trương đại ca, tên đó vừa rồi sức lực lớn quá, hơn nữa

còn biết hồi sinh, đầu rơi cũng không sao, đây là quái vật mà… ” Anh Tử thực sự đã bị con lông đỏ vừa rồi dọa sợ.Đầu bị chém xuống, vẫn có thể lành lại, điều này hoàn toàn vượt qua nhận thức của Anh Tử.Nhìn vẻ mặt lo lắng của Anh Tử, Trương Thiên vỗ vỗ lưng tay cô.

“Yên tâm đi, có chúng tôi ở đây, em sẽ không sao đâu. ” Trương Thiên thì không để tâm, nhược điểm của con lông đỏ đó là sợ lửa, nếu có thể tìm thấy một khẩu súng phun lửa ở đây.

Vậy thì biết đâu có thể dùng tấn công vật lý, để áp chế con lông đỏ này.Mọi nỗi sợ hãi, đều bắt nguồn từ, hỏa lực không đủ.Bị Trương Thiên nói như vậy, Anh Tử vốn không sợ trời không sợ đất, khuôn mặt nhỏ nhắn vậy mà hơi đỏ.

Dù sao từ nhỏ đến lớn, hình như cũng chỉ có Trương Thiên nói với cô như vậy.Rất nhanh Hồ Bát Nhất đã tìm thấy điện áp.Khi bật lên, tất cả nguồn điện xung quanh đều sáng.

Và xung quanh Trương Thiên, hiển nhiên là một kho đạn.

Bên trong toàn là đạn dược.Khi mọi người nhìn thấy những thứ xung quanh, mắt đều sáng rực.

Nhưng khi nhìn thấy những khẩu súng cũ kỹ bên trong, mấy người có chút lắc đầu.Kể từ lần trước nhặt được súng trường tự động, sau đó nhìn những vũ khí lạc hậu thời Thế chiến thứ hai này.

Thật sự, có chút tệ hại.

“Tấn công vật lý thông thường, đối với những con thây ma đó không có tác dụng đâu. ” “Bàn Tử đi tìm xem, có lựu đạn không, nếu vậy, hiệu quả có lẽ sẽ lớn hơn một chút. ” Hồ Bát Nhất bây giờ đã hiểu, súng có thể đối phó với người, nhưng, nếu nói để đối phó với những thứ đó.

Vẫn là nổ vật lý là thiết thực nhất.Trương Thiên vừa nghe, bảo Bàn Tử tìm thuốc nổ, sắc mặt có chút khó coi.

Bàn Tử với cái tay xui xẻo đó, mỗi quả lựu đạn đều là xịt.Nhưng Bàn Tử quả thực có tiềm năng tìm bảo vật, chỉ lát sau khi Hồ Bát Nhất nói xong.

Giọng Bàn Tử đã truyền đến.

"Lão Hồ, lão đại, mau đến, thật sự có lựu đạn! " Bàn Tử kinh hô.Mọi người đều xúm lại.

Quả thực, trong một cái hòm lớn, rất nhiều lựu đạn cán gỗ, chất đầy hòm.

Mắt Trương Thiên đảo một vòng.

Giọng không lớn.

"Tôi nhớ, Bàn Tử đã nói, cậu lớn lên trong quân đội, cậu có thể nối dây cháy chậm vào một chỗ, sau đó buộc các quả lựu đạn lại với nhau không? " Trương Thiên nghĩ nghĩ nói.Năm đó, trong Thế chiến thứ nhất.

Lính bộ binh chống tăng, cầm thuốc nổ chính là dùng lựu đạn buộc lại với nhau, uy lực của mười quả lựu đạn nổ, đủ để làm rung chuyển xe tăng thời đó.Nghe Trương Thiên nói vậy, mấy người mắt sáng lên.

"Lão đại, anh đúng là thiên tài phá hủy. " "Bàn gia sao lại không nghĩ ra! " Bàn Tử trong lòng vui mừng.Nếu buộc mười quả lựu đạn lại với nhau, uy lực đó, đối mặt với con quái vật lông đỏ còn sợ cái quái gì nữa, trực tiếp xông lên là khô máu thôi.Hồ Bát Nhất cũng mắt sáng rực.

Thời đó trên chiến trường, cũng có hình thức này.

Nhưng vì vật tư thiếu thốn, mọi người đều không dám làm vậy.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, vật tư nhiều đến mức khó tin.Nếu năm đó "Vân Long" mà phát hiện ra nhiều vật tư như vậy, quân Quan Đông đều bị gã san bằng hết.

"Lão đại, ý này không tệ, có thể thử, hơn nữa, cái mộ huyệt này tôi đã xem qua, rất kiên cố, chắc có thể chịu được lực xung kích. " Hồ Bát Nhất nói, mấy người cũng không nói thêm.Trực tiếp bắt đầu buộc lựu đạn lại.Rất nhanh, mấy người giống như lính biệt kích cảm tử, vũ trang đầy mình.

"Mẹ nó, nếu để Bàn gia thấy cái tên đó lần nữa, Bàn gia sẽ trực tiếp siêu độ vật lý nó. " Bàn Tử khí thế hừng hực mở lời.Đắc ý dương dương.Bên cạnh, Anh Tử cảnh giác nhìn xung quanh.Đột nhiên, trước mắt Anh Tử, một bóng trắng chạy qua, tốc độ rất nhanh giống như một vệt sáng trắng lướt qua.

Kèm theo đó, còn có một trận âm thanh.Anh Tử bị dọa giật mình, sắc mặt cô tái nhợt, tay có chút run rẩy.

"Trương, Trương đại ca, mọi người có thấy bóng gì không? " Anh Tử không kìm được nói.

Giọng run rẩy.

Chương 45

“Bóng gì? ” Trương Thiên vừa nghe, trong lòng vui mừng, hắn biết, thứ quan trọng đã đến rồi.

Hơn nữa Trương Thiên lần này đến, nguyên nhân lớn nhất chính là muốn an táng hai đứa nhóc đó.

“Bàn gia vừa rồi hình như nghe thấy âm thanh, nhưng mà, bóng thì không thấy, Anh Tử sợ cái gì chứ, thây ma còn gặp rồi, ma quỷ có gì đáng sợ. ” Bàn Tử vẻ mặt kiêu ngạo.Ngày trước tên này vừa vào mộ, sợ chết khiếp.

Bây giờ thì tốt rồi, cho gã giả vờ.

“Chúng ta qua đó xem thử đi, nếu là ma quỷ, chắc chắn không thể xuất hiện một cách vô cớ. ” Trương Thiên nói, mấy người gật đầu, đi theo hướng Anh Tử chỉ.Vượt qua rất nhiều kho vũ khí, Trương Thiên và những người khác đến trước một cánh cửa sắt bịt kín.

Trước cửa có một cánh cửa van khí.

Và xung quanh chỉ là một hành lang mờ ảo.

“Bóng đó vừa rồi chắc đã chạy vào bên trong này. ” Anh Tử chỉ vào cánh cửa van nói.

“Lão đại, đây là cửa van khí, khi mở cửa, sẽ hút khô không khí bên trong. ” “Bên trong này luôn rất ngột ngạt, gần như không có không khí lưu thông, đa phần đều là nơi đặt thi thể. ” Hồ Bát Nhất mở lời, giọng y có chút nghi hoặc, theo lý mà nói, nếu là nơi đặt thi thể, tại sao lại ở một nơi hẻo lánh như vậy.

Hơn nữa, quân Quan Đông, có thói quen giấu thi thể sao?Hiển nhiên là không, nếu có thi thể, sớm đã bị hỏa táng tại chỗ rồi.Bên trong

này có điều kỳ lạ!Trương Thiên, và Hồ Bát Nhất cùng những người khác đều nhận ra bên trong này có điều không ổn.

“Mở cửa, tôi muốn xem, rốt cuộc bên trong này có gì. ” Trương Thiên không còn do dự, trực tiếp nói.Hồ Bát Nhất gật đầu, y và Bàn Tử mỗi người một bên.

Dưới sức mạnh, cửa van được mở ra.Sau một tiếng khí xì, một mùi focmalin xộc thẳng vào mặt.

Mùi rất hắc, hơn nữa, bên trong vậy mà còn có một ít vết thủy ngân.

Khi nhìn thấy thứ này, mấy người đều chấn động.

Đặc biệt là Trương Thiên, tuy biết cốt truyện có thể sẽ có sự khác biệt, nhưng không ngờ lại khác biệt lớn đến vậy.

Nơi này, nhìn thế nào cũng không giống một căn hầm mộ chôn theo hai đứa trẻ năm xưa.

Trái lại, nó giống một phòng thí nghiệm hơn.

Trên mặt đất, chất lỏng vẫn đang chảy, và mùi formaldehyde nồng nặc, khó chịu bốc ra từ bên trong.

Bốn người đeo mặt nạ phòng độc.

“Formaldehyde có tác dụng chống phân hủy và tẩy trắng.

Thành phần methylene trong đó có thể kết hợp với axit amin protein, khiến protein đông đặc.” “Vì vậy, trong y học, nó có thể được dùng làm chất cố định mô khi kiểm nghiệm…” Trương Thiên chậm rãi lên tiếng, Anh Tử nghe mà mơ mơ hồ hồ, Bàn Tử cũng gãi gãi đầu.

“Lão đại, nói một cách dễ hiểu thì nó là chất bảo quản đúng không?” Bàn Tử không kìm được hỏi.

Trương Thiên gật đầu.

“Mùi nồng như vậy, xem ra bên trong còn có càn khôn khác.” Trương Thiên nói, mấy người bước vào hầm mộ.

Vừa mới vào, cảnh tượng bên trong đã lập tức khiến mấy người phải trấn động.

Chỉ thấy, trong vô số bình thủy tinh đều ngâm các mẫu vật thí nghiệm.

Còn về mẫu vật là gì thì không cần nói nhiều.

Và ở đây, Trương Thiên thậm chí còn nhìn thấy rất nhiều phôi thai chưa hình thành.

“Hít…” Nhìn đến đây, mọi người đều hít vào một hơi lạnh.

Anh Tử thậm chí trực tiếp bịt mắt lại, không dám nhìn.

Còn Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Trương Thiên đều nắm chặt nắm đấm.

“Thà chết chứ không chịu nhục!

Đám súc sinh này!” Bàn Tử suýt nữa phát điên, gã lớn lên trong quân đội.

Bây giờ nhìn thấy cảnh này, sao có thể không kích động?

Đặc biệt, nhìn thấy hàng trăm bình chứa formaldehyde với quy mô lớn như vậy, thật là táng tận lương tâm.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía chiếc quan tài ở sâu nhất.

Bên trong quan tài hẳn là hai đứa trẻ bị đổ thủy ngân vào người.

“Hú… Lão Hồ, Bàn Tử, lát nữa hãy vẽ toàn bộ vị trí mộ huyệt này và bản đồ ra, đợi chúng ta ra ngoài sẽ giao cho chính phủ.” Trương Thiên nói, đây đã không còn là chuyện gã có thể quyết định được nữa.

Hơn nữa, những thứ bên trong này, Trương Thiên cũng không thể

động vào.

Đây là bằng chứng, bằng chứng rành rành, cần phải giữ lại chờ xử lý sau.

Tuy nhiên, hai đứa trẻ trong quan tài, Trương Thiên có thể giúp chúng chôn cất tử tế.

"Tôi biết rồi lão đại, đám người đó đúng là súc sinh, tại sao năm xưa không thực hiện kế hoạch kích nổ núi Phú Sĩ!" Hồ Bát Nhất tức giận nói.

Mấy người đều lộ vẻ mặt kỳ lạ.

"Anh Tử, đừng khóc nữa, chúng ta đi đến chỗ quan tài kia." Trương Thiên vỗ vai Anh Tử.

Sau khi nhìn thấy những thứ này, Anh Tử đã bật khóc.

Cô bé vốn mạnh mẽ giờ cũng trở nên yếu đuối.

"Ô ô, Trương đại ca, em nhìn thấy cô chú của em ở bên trong, lúc đó em còn nói tại sao họ lại mất tích, hóa ra là ở đây, ô ô." Anh Tử khóc, Hồ Bát Nhất và Trương Thiên có chút trầm mặc.

Bây giờ là một năm sau khi kháng chiến kết thúc, và Anh Tử giờ đã hơn hai mươi tuổi.

Thực ra chiến tranh đến nay cũng chưa được mấy năm.

"Đừng khóc nữa, chúng ta đi qua đó xem sao, chúng ta sẽ không để họ hy sinh vô ích đâu." Trương Thiên nói, Anh Tử lau nước mắt, nghiêm túc gật đầu.

"Vâng!" Nói rồi, Anh Tử đi theo Trương Thiên và những người khác, xuyên qua vô số bình chứa, đến trước chiếc quan tài đồng đen.

Lúc này, bên ngoài phòng xét xử.

Mọi người đều hít vào một hơi lạnh.

Thẩm phán trưởng thậm chí đập bàn đứng dậy.

“Súc sinh!

Ngay cả trẻ con cũng không tha, điều này khác gì với Đức Quốc xã!” Thẩm phán trưởng buột miệng chửi thề một câu.

Dưới khán đài lập tức ồn ào. 【Đừng quên, chúng ta phải tự cường!】 【Thật muốn cho những kẻ đang quỳ gối kia xem, những người tiên phong đã đổi bao nhiêu tính mạng, mang đến cho các người cuộc sống tốt đẹp như vậy, vậy mà các người lại quỳ?】 【Tức chết tôi rồi, chịu, tôi không nói nên lời nữa.】 【Tôi vừa tra thông tin năm xưa, phòng thí nghiệm này là thật, và lúc đó có ba người bí ẩn đã hiến tặng địa chỉ nên nó mới bị phơi bày.】 【Ba người đó không lẽ là bọn họ!】 【Đ*t mợ, tuy họ là đạo mộ tặc, nhưng riêng chuyện này, tôi phải cảm ơn và kính trọng họ.】 【Thật sự, họ đáng được kính trọng.】 Trong chốc lát, những người dưới khán đài đều bàn tán xôn xao.

Đặc biệt, sau khi biết Trương Thiên và những người khác đã giấu tên quyên góp những thứ đó, quan điểm của mọi người càng thay đổi.

Trần Hề nắm chặt nắm đấm.

Cô phát minh ra cỗ máy não này không chỉ để chống tội phạm.

Nếu có thể, cô thậm chí muốn bắt mấy ông già người Nhật Bản, đeo cỗ máy não cho họ.

Cho họ hồi tưởng lại những tội ác năm xưa ngay trên toàn thế giới.

Nhưng cô không ngờ, cảnh tượng này lại xuất hiện trước.

Trần Hề không nói gì, nhưng quan điểm của cô về Trương Thiên

và những người khác đã thay đổi.

Ít nhất, họ là những người Hạ Quốc có lương tri.

Trần Hề cũng không phải là người ngang ngược.

Cô phân minh ân oán rõ ràng, đúng là đúng, sai là sai.

Ở điểm này, cô rất biết ơn những đóng góp mà Trương Thiên đã tạo ra.

Lúc này, sau khi cảnh tượng này bị phơi bày.

Có người thậm chí đã quay lại cảnh đó và đăng lên mạng.

Trên mạng, ngay lập tức nổi lên vô số sóng gió.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy những thứ bên trong formaldehyde.

Vô số người phẫn nộ.

Chương 46

Cư dân mạng tự phát tấn công các trang web của Nhật Bản.

Trong chốc lát, mạng lưới internet của Nhật Bản trực tiếp rơi vào tình trạng tê liệt.

Các hacker Hạ Quốc thậm chí còn trực tiếp xâm nhập vào các trang web của chính phủ, phát sóng video tội ác cả ngày.

Trong chốc lát, thế giới nổi sóng gió.

Tại hiện trường, Bàn Tử, Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, và cả Trương Khởi Linh đều rất tức giận.

Tuy nhiên, họ đã trải qua quá nhiều chuyện, những chuyện này đã không thể khiến họ có quá nhiều cảm xúc nữa.

Cảnh quay tiếp tục.

Mấy người đứng trước quan tài.

Bàn Tử cầm quân công xẻng.

"Lão đại, mở quan tài không?" Bàn Tử không kìm được hỏi.

Kể từ lần trước mở cái quan tài có quái vật lông đỏ, Bàn Tử đã cẩn thận hơn một chút.

Trương Thiên nhìn một cái.

"Mở đi, bên trong chắc không có gì đâu." Trương Thiên nói, khóe miệng nở nụ cười.

Thằng Bàn Tử này, phải dọa nó nhiều vào, như vậy nó mới bạo gan hơn.

Bàn Tử gật đầu, gã và Hồ Bát Nhất bắt đầu mở quan tài.

Khi quan tài được mở, một đứa trẻ nam và một đứa trẻ nữ lọt vào mắt hai người.

Bàn Tử bị dọa nhảy dựng lên, trực tiếp ngồi phệt xuống đất.

"Đ*t mợ, dọa Bàn gia một phen, cái quái gì thế này!" Bàn Tử mặt tái mét.

Cái này còn đáng sợ hơn ác mộng ban đêm nhiều.

Anh Tử nhìn một cái, cũng vội vàng bịt mắt lại.

Hồ Bát Nhất nhìn hai đứa trẻ, ban đầu cũng bị dọa nhảy dựng.

Nhưng sau đó, trong mắt gã hiện lên một tia thương xót.

"Chúng nó bị chôn theo, cậu nhìn màu da của chúng nó, toàn thân đều trắng bệch, chắc là bị đổ thủy ngân từ đỉnh đầu, thủy ngân chảy từ mạch máu ra khắp cơ thể." "Thủy ngân có tác dụng chống phân hủy, chúng nó chắc là vật chôn theo đặc biệt." Hồ Bát Nhất nói đến đây, trong mắt Bàn Tử có chút đáng thương.

"Thật đáng thương, lão đại, hay là chúng ta đưa hai đứa này đi chôn cất tử tế đi." Bàn Tử hơi do dự nói.

Trương Thiên gật đầu: "Đúng ý tôi.

Chúng nó đã ở bên chủ mộ ngàn năm rồi, cũng nên được nghỉ ngơi, đúng không?" Trương Thiên nói, mắt nhìn hai đứa trẻ.

Trong mắt Trương Thiên, hai đứa trẻ đang mỉm cười với mình.

"Vậy Bàn gia kiếm vải bọc chúng nó lại." Bàn Tử nói rồi, vội vàng bắt đầu hành động.

Thằng cha này, tuy mồm miệng có hơi lanh chanh, nhưng nội tâm thì không tệ chút nào.

Sau khi bọc các đứa trẻ lại, linh hồn của hai đứa trẻ xuất hiện

trước mặt mấy người.

Khác với trước đây, chúng dường như cố ý xuất hiện.

Anh Tử thấy vậy, vội vàng trốn sau lưng Trương Thiên.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng không ngạc nhiên, đặc biệt là Bàn Tử, ừm, quen rồi, quen rồi.

"Khốc khốc…" Một trận quỷ ngữ, trừ Trương Thiên ra, những người khác đều không hiểu.

"Cảm ơn đại ca ca đã giúp chúng cháu, chúng cháu biết có một nơi tốt lắm, xin hãy theo chúng cháu đến đó!" Đứa trẻ cất tiếng, mắt Trương Thiên sáng lên.

Quả nhiên, ở hiền gặp lành.

Có thể khiến tiểu quỷ cũng nói là "nơi tốt lắm" thì đó chắc chắn là một nơi không tồi.

"Vậy thì đa tạ." Trương Thiên cũng nói một trận quỷ ngữ.

Tiểu quỷ hơi ngạc nhiên, nó không ngờ Trương Thiên lại biết cả quỷ ngữ.

"Đ*t mợ, lão đại nói cái quái gì vậy, kỳ quái, hơn nữa sao tôi lại cảm giác đã từng nghe trong mơ?" Bàn Tử nhìn Trương Thiên và tiểu quỷ giao tiếp, có chút ngạc nhiên.

Bàn Tử thường xuyên mơ thấy Vương phi nói quỷ ngữ với mình, đáng sợ cực kỳ.

"Nếu không nhìn nhầm, đây hẳn là quỷ ngữ trong truyền thuyết, người có ngôn ngữ, quỷ cũng có ngôn ngữ, không ngờ đại ca đã lĩnh ngộ được thứ ngôn ngữ này." Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Ngay cả gã, cũng chỉ biết sơ qua, chứ căn bản không biết loại ngôn ngữ này.

Trương Thiên liếc nhìn Bàn Tử.

Chuyện này vẫn là nhờ có vợ cậu đó.

“Đại ca ca, anh biết quỷ ngữ sao?” Tiểu quỷ hỏi, Trương Thiên cười gật đầu.

Tiểu quỷ vội vàng kéo tay Trương Thiên.

“Đại ca ca, mau cứu những người này đi, cháu có thể cảm nhận được nỗi đau của họ, họ cũng như chúng cháu, đều không thể luân hồi!” “Họ còn đau khổ hơn chúng cháu.” Hai tiểu quỷ, một nam một nữ, kéo hai tay Trương Thiên.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn những bình chứa xung quanh, khẽ cúi người.

“Họ đợi thêm vài ngày sẽ có người đến giúp, họ là bằng chứng, là bằng chứng cho việc người khác ngược đãi chúng ta.” Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng tiểu quỷ lại nghiêm túc gật đầu.

“Vâng, đại ca ca, chúng cháu đã nhìn thấy những gì họ đã làm!” “Chúng cháu tin anh!” Tiểu quỷ nói, Trương Thiên gật đầu, sau đó hai đứa trẻ dẫn Trương Thiên đi sâu vào hang động.

“Thực ra ở đây, không chỉ có những kẻ xấu xa đó, mà còn có một hầm mộ khác, chúng cháu không dám đến gần.” Tiểu quỷ nói, Trương Thiên dường như nghĩ ra điều gì.

“Chẳng lẽ là lăng mộ Kim Quốc!” Nghĩ đến đây, Trương Thiên nuốt nước bọt.

Cái này chính là trùm cấp Địa Ngục, mình đi vào liệu có thể qua được không?

Hơn nữa, Kim Quốc Vương phi, theo truyền thuyết, nghiêng nước nghiêng thành… Phỉ phỉ phỉ, nghĩ cái gì vậy chứ.

“Cái hầm mộ đó là gì?” Trương Thiên hỏi.

Tiểu quỷ khẽ nói: “Theo sự lang thang ngàn năm của chúng cháu, chúng cháu phát hiện bên trong hẳn là một đại mộ, còn là gì thì chúng cháu không biết, nhưng bên trong có một chú và một dì sống ở đó.” “Dì ấy rất xinh đẹp, còn biết đánh đàn nữa, còn chú kia thì cầm một thanh đao lớn, rất đáng sợ, chúng cháu không dám nhìn nhiều.” Đứa trẻ nói, Trương Thiên đã xác định được.

Chính là lăng mộ Kim Quốc.

Nghe đồn, vào thời Kim Quốc năm xưa, có một vị Vương tử tay cầm Hoàng Kim Loan Đao, có thể “phi kinh trảm cức” (bay qua gai nhọn chém gai).

Và bên trong còn chôn cất một vị Vương phi, người cũng có tài đánh đàn cầm rất giỏi.

Tiếng đàn thậm chí có thể nhiễu loạn tâm trí, thậm chí có thể giết người bằng âm thanh.

Thật đáng sợ.

Trương Thiên thực sự không ngờ, hai tiểu quỷ này còn có thể dẫn ra một đại mộ.

Nhưng tại sao Vương tử và Vương phi lại được chôn cùng nhau?

Bất thường, chắc chắn là bất thường.

Trừ khi hai người là anh em, nếu không thì quả thật rất bất thường.

“Lão đại, chúng ta đi đâu vậy, sao càng đi càng xuống dưới?” Bàn Tử có chút nghi hoặc, Hồ Bát Nhất cầm la bàn.

Kim chỉ nam bên trong không ngừng xoay tròn.

“Âm khí càng ngày càng nặng, lão đại, bên dưới này, e rằng có

một cổ mộ lớn hơn.” Hồ Bát Nhất nói, mắt Bàn Tử trợn tròn.

“Đ*t mợ, tôi bảo sao lão đại lại chạy theo tiểu quỷ, hóa ra là bên dưới lại có mộ.” “Một đại mộ mà lão Hồ cũng phải kinh ngạc, chậc chậc chậc, Bàn gia thích lắm.” Mắt Bàn Tử đều sáng rực.

“Bàn Tử, bên trong nói không chừng còn có một Vương phi nữa đó.” Mắt Trương Thiên hơi cong thành hình trăng lưỡi liềm.

“Phỉ phỉ phỉ, lão đại, lần này anh lên đi, tôi không lên nữa, Bàn gia tôi mấy ngày rồi chưa hoàn hồn, không thể được.” Bàn Tử vừa nghe, lập tức tỉnh táo.

Đùa gì vậy, Vương phi là ai cũng có thể dễ dàng khiêu khích sao?

Trương Thiên cười cười, gã đi theo tiểu quỷ, đến một hang động.

“Ở đây, đi thẳng vào bên trong, là nhà của chú ấy.” “Nhà chú ấy rất đẹp, chúng cháu chỉ mới vào một lần.” Tiểu quỷ nói, nhìn Trương Thiên.

“Chúng cháu không dám vào, các anh đi đi.” Tiểu quỷ nói rồi, linh hồn vội vàng nhập vào xác.

Rõ ràng, những thứ bên trong, đối với chúng mà nói, rất đáng sợ.

Trương Thiên nuốt nước bọt, cũng không vội vàng đi vào.

“Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta đừng vội, tôi đoán, bên trong hẳn có đại gia hỏa, chúng ta hãy chuẩn bị trước.” Trương Thiên nói, gã ngồi xuống.

“Lão đại, chúng ta không vào sao?” Bàn Tử không nhịn được hỏi.

Đại mộ mà, nói không chừng bên trong có bảo bối nghịch thiên gì đó, Bàn Tử không muốn bỏ lỡ.

Chương 47

"Không phải là không vào, đã đến rồi thì chúng ta cứ vào xem sao, tuy nhiên, với năng lực hiện tại của chúng ta, đối phó một con quái vật lông đỏ còn khó khăn, cậu nghĩ có thể đối phó với những thứ bên trong không?" "Nếu không nhầm thì bên trong chính là lăng mộ Kim Quốc!" Trương Thiên nói xong, Bàn Tử ngồi phịch xuống đất.

"Quốc lăng à, vậy thì không sao rồi, lão đại cứ nói đi, Bàn gia tôi làm theo." Bàn Tử cười hì hì ngồi trên mặt đất.

Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày.

"Tôi thường nghe người già nói, ở Hùng Nguyệt Câu có một lăng mộ Kim Quốc, không ngờ là thật." "Lão đại, nghe đồn, bên trong chôn cất Kim Quốc Vương tử và Vương phi, bảo vật bên trong còn nhiều vô số kể, e rằng, chỉ cần lấy một món ra ngoài, là có thể cả đời không lo ăn uống." Hồ Bát Nhất nói, mắt gã trở nên nghiêm túc.

"Ăn uống, chúng ta không thiếu, chúng ta cần là thứ khác." "Lão Hồ, cậu có biết câu chuyện về Vương tử đó không?" "Chúng ta phải biết người biết ta, nếu không, rất khó đối phó." Trương Thiên nói, gã đối với lăng mộ Kim Quốc, câu chuyện Vương tử, hoàn toàn không biết.

Gã cũng chỉ biết có cái mộ này, còn về chuyện sinh thời và năng lực của Vương tử bên trong.

Gã làm sao mà biết được.

"Nghe đồn, ngàn năm trước, thời Kim Quốc, có một tráng niên sức mạnh vô cùng, có thể cưỡi đại điêu và vung Loan Đao.

Gã sức mạnh vô cùng, một tay nhấc đỉnh." "Thậm chí một người,

một sức có thể đánh chết một con bò, cũng chính vì vậy, gã được bách tính thời bấy giờ ủng hộ rộng rãi." "Theo truyền thuyết, chỉ cần gã ra trận, một cây Loan Đao, chém giết tướng lĩnh đối phương không ai sống sót." "Dưới đao của gã, đã có hàng vạn vong hồn tử vong." Hồ Bát Nhất nói đến đây, mặt Trương Thiên đều đen lại.

Thôi rồi, cái này không còn là cấp độ Địa Ngục nữa.

Cái này là cấp độ Ác Mộng!

Hơn nữa, từ lời của Hồ Bát Nhất, Trương Thiên đã hiểu rõ mấy chuyện.

Thứ nhất, Vương tử sức lực rất lớn, một tay nhấc đỉnh, một cái đỉnh ít nhất nặng ngàn cân.

Thứ hai, khinh công giỏi, có thể đạp chim ưng mà đi.

Thứ ba, đao thương binh khí rất nặng, còn hơn cả kiếm của Lỗ Ban Vương.

"Hít, lão Hồ, nghe cậu nói vậy, vị kia bên trong, chúng ta còn đi không?" Bàn Tử do dự.

Chà, quái lạ vậy, cái này mà biến thành cương thi, sức mạnh lại tăng gấp đôi.

Thế thì chẳng phải vô địch rồi sao.

"Bàn Tử chết tiệt, cậu nghe tôi nói hết đã, bên trong chôn không chỉ có mình Vương tử đâu." "Còn có một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, Kim Quốc Vương phi!" "Người phụ nữ này không chỉ võ nghệ cao siêu, mà ngay cả tài đánh đàn, dung mạo của cô ấy cũng có thể mê hoặc vô số đàn ông thiên hạ lúc bấy giờ." "Và truyền thuyết về cô ấy còn lợi hại hơn, nghe đồn tiếng đàn của cô ấy có thể giết người vô hình, ruột gan đứt đoạn." Hồ Bát Nhất nói đến đây, Bàn Tử hít vào một hơi.

“Vậy hai thằng cha này, nếu liên thủ đối phó chúng ta, chẳng phải là, con cua bay máy bay, chịu chết sao?” Bàn Tử nuốt nước bọt.

“Vậy lão đại, anh có cách nào không?” Bàn Tử nhìn về phía Trương Thiên.

Mà Trương Thiên nhíu chặt mày, gã nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Chúng ta phải vào xem, tìm kiếm manh mối, chỉ nói bằng miệng thì không được.” Trương Thiên nói, không tận mắt nhìn thấy, chắc chắn khó có thể phá giải thứ này.

“Lão đại, anh nói vậy là có cách gì sao?” Hồ Bát Nhất vừa nghe Trương Thiên nói vậy, dường như nghĩ ra điều gì, lập tức hỏi.

Trương Thiên gật đầu, nói.

“Tôi nghĩ thế này, đã Vương phi và Vương tử có thể chôn cùng nhau.” “Vậy thì quan hệ hai người nhất định không tầm thường, thông thường, có thể chôn cùng nhau thì địa vị phi phàm, và từ những câu chuyện truyền thuyết của lão Hồ.” “Chúng ta có thể kết luận rằng, năng lực của Vương phi vẫn còn yếu, chỉ là công kích bằng sóng âm, chúng ta hãy chế phục Vương phi trước, sau đó nói không chừng có thể uy hiếp Vương tử.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và hai người hơi nhíu mày.

“Nhưng mà, lão đại anh quên một chuyện, họ đều đã chết rồi, không chỉ thân xác rất mạnh, mà trí lực cũng suy yếu, không biết họ có nhớ nhau không.” Hồ Bát Nhất nói, lập tức, Trương Thiên dường như gặp phải nút thắt, có chút khó chịu.

“Vậy lão Hồ, cậu nói phải làm sao?” Bàn Tử cũng vẻ mặt bất lực, ánh mắt lại nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Theo tôi, đừng vội, chúng ta cứ từ từ, dù sao đồ khô mang theo

nhiều, chúng ta hoàn toàn có thể ở đây nâng cao năng lực rồi mới đi qua.” Hồ Bát Nhất nói, ý gã rất rõ ràng.

Đợi đến khi công pháp đại thành rồi hẵng đi.

Như vậy mới có bảo đảm.

“Năng lực gì, anh Bát Nhất, mấy lời các anh nói, sao em không hiểu gì hết vậy?” Anh Tử cả người có chút mơ màng, đôi mắt to chớp chớp.

Lời của Hồ Bát Nhất và Trương Thiên, cô bé không hiểu một câu nào.

“Anh Tử, chuyện này em không hiểu cũng là bình thường, em có thể hiểu là chúng ta có võ công, nên cần tu luyện rồi mới vào.” Trương Thiên tùy tiện nói, Anh Tử thì bỗng nhiên gật đầu.

“Vậy Trương đại ca, các anh cố lên, em sẽ canh gác!” Anh Tử nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt nghiêm túc, đáng yêu nói.

Anh Tử cũng từng nghe ông nội nói về võ công, chỉ là cô bé không ngờ, Trương Thiên và họ lại biết.

Mọi người nhìn nhau, cũng không do dự nữa, lần lượt ngồi xuống.

Lấy ra viên đan dược trong bình ngọc lần trước, nhìn nhau một cái rồi lần lượt bỏ vào miệng.

Viên đan dược này, sau khi Trương Thiên có được, vẫn luôn không nỡ ăn.

Mấy người vẫn giữ lại, không ngờ, bây giờ lại có dịp dùng đến.

Vừa vào miệng, một luồng hương thơm thanh khiết truyền đến, không phải vị đắng như Trương Thiên tưởng.

Ngược lại, rất êm dịu.

Sau khi ăn xong, trong đan điền có một luồng khí.

Trương Thiên thử vận chuyển, gã phát hiện, tốc độ tu luyện nhanh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

"Đây chính là tiên đan sao?

Thật mạnh." Trương Thiên trong lòng chấn động, rất nhanh, gã cũng chìm đắm vào đó.

Trương Thiên lúc này càng muốn có nhiều đan dược loại này hơn, có chúng, gã nói không chừng còn có thể trường sinh bất lão.

Mấy ngày sau.

Mấy ngày này, Anh Tử phụ trách canh gác, cả người đều tập trung cao độ, quầng thâm mắt cũng xuất hiện.

Còn trong thời gian đó, ba người rất ít khi tỉnh, dù có tỉnh mở mắt thì hoặc là ăn một chút gì đó, hoặc là gặp phải nút thắt nào đó.

Hôm nay, Trương Thiên mở mắt.

Trong ánh mắt gã dường như có tinh quang lấp lánh.

Trương Thiên phát hiện, sức lực của mình, và cường độ chân khí trong cơ thể đã mạnh hơn không chỉ một bậc.

Và những công pháp có được trước đây, cũng đã toàn bộ đại thành.

Đặc biệt là khinh công của Lỗ Ban Vương, lại càng trực tiếp đại thành rồi.

Có thể là do công pháp quá "cùi bắp" (kém chất lượng) nên Trương Thiên mãi không thể tiến thêm một bước.

Hơn nữa Trương Thiên cũng không biết cách phân chia cảnh giới, nên gã cũng chỉ luyện mò.

“Xem ra, mình cần tìm một sư phụ mới được.” Trương Thiên có chút buồn bực, gã đã tu luyện nhiều công pháp như vậy, nhưng vẫn không biết cách phân chia cảnh giới, điều này khiến gã trong lòng rất khó chịu.

Tuy nhiên, Trương Thiên lúc này rõ ràng, có thể cảm nhận được mình đã mạnh lên, và không chỉ một lần.

“Nếu gặp lại con quái vật lông đỏ, tôi hẳn là có sức đánh một trận.” Trương Thiên nhớ đến con quái vật lông đỏ, bây giờ gặp lại, Trương Thiên có tự tin một kiếm chém chết nó.

Ánh mắt nhìn về phía Bàn Tử và hai người.

Trương Thiên ánh mắt vô thức đều đặt trên mặt ngọc bội. 【Vương phi, trung cấp quỷ hồn, năng lực mê hồn.】 【Trạng thái hiện tại bình thường!】 Tiếng nói hiện lên trong đầu.

Mắt Trương Thiên sáng lên.

“Theo năng lực của mình tăng lên, dị năng cũng đã được nâng cấp.

Bây giờ đã có thể phán đoán trạng thái của tà vật rồi.” Trong lòng nghĩ, Trương Thiên cũng mừng rỡ.

Như vậy, đợi vào mộ rồi, nếu thấy trạng thái trong quan tài dị thường, thì trực tiếp rút lui.

Cứ như vậy, sự an toàn của đội ngũ, chắc chắn là cực kỳ đảm bảo.

“Sao mình lại cảm thấy như bật hack vậy nhỉ?” Trương Thiên cười hì hì một tiếng.

Dù sao có chức năng này, chỉ cần không tự tìm cái chết, thì căn bản sẽ không chết.

Gặp chuyện thì trực tiếp bỏ chạy, đợi đến khi trạng thái cực tốt,

rồi quay lại, hoàn toàn vô địch.

Trong lòng nghĩ vậy, và lúc này, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng mở mắt.

Trương Thiên có thể rõ ràng cảm nhận được cảm giác sức mạnh từ Bàn Tử.

Cảm giác đó rất kỳ lạ, giống như một người có thể dễ dàng đánh chết một con bò vậy.

"Ha ha, lão đại, Bàn gia tôi đột phá rồi!

Đại thành rồi!" Bàn Tử vui vẻ nói, nắm chặt nắm đấm, dường như có sức lực dùng không hết.

Hồ Bát Nhất nhìn la bàn của mình.

"Lão đại tôi cũng vậy, bây giờ chỉ cần cho tôi một ít dược liệu, tôi thậm chí có thể chế tạo ra một số vật phẩm đặc biệt để đối phó với cương thi." Hồ Bát Nhất nói, mắt gã sâu thăm thẳm.

Công pháp của gã chính là loại thám mộ, kèm theo đối phó tà vật.

Hồ Bát Nhất có thể lĩnh ngộ, chứng tỏ thiên phú của gã quả thực không tồi.

"Tốt, đã mọi người đều đã thành công, vậy chuyện không nên chậm trễ, chúng ta vào mộ." Trương Thiên phất tay, cũng không do dự nữa.

Chương 48

Đồ mang theo sắp hết rồi, họ cũng chỉ có thể liều một phen bây giờ.

Mọi người gật đầu.

Bàn Tử càng đi đầu tiên, đi ở phía trước nhất.

Mấy người đi theo phía sau, Anh Tử được Trương Thiên bảo vệ ở phía sau.

Cô bé có chút sợ hãi, bàn tay nhỏ bé càng nắm chặt áo Trương Thiên, ước gì có thể trốn cả người vào trong áo Trương Thiên.

Đường hầm rất dài.

Trước đây mấy người hẳn là ở vòng ngoài.

Hơn nữa, thông qua đường hầm, Trương Thiên cảm giác mình dường như đã vượt qua một con sông.

Đến một nơi khác, chắc chắn không phải pháo đài Quan Đông quân trước đó.

Hẳn là xa hơn pháo đài Quan Đông quân.

"Lão đại, ở đây hẳn là Hùng Nguyệt Câu, chỗ giao thoa giữa dãy núi và mặt trăng.

Nếu không nhầm thì bên dưới mặt trăng, chính là lăng mộ Kim Quốc." Hồ Bát Nhất cầm la bàn, giọng khàn khàn.

"Dãy núi cao vút nâng đỡ mặt trăng, và khi mặt trăng lên cao, mộ địa bên dưới mặt trăng chính là lăng mộ Kim Quốc, hấp thụ chí âm chi khí của mặt trăng, thủ đoạn thật lợi hại." Trương Thiên cũng nói, ánh mắt trở nên sắc bén.

Như vậy, những thứ bên trong, chắc chắn mạnh đến mức phi lý.

Rất nhanh, mọi người cảm thấy một luồng khí lạnh, và không khí xung quanh càng trở nên trầm lắng hơn.

"Lạnh quá." Anh Tử rùng mình.

Cơ thể cô bé có chút run rẩy.

"Bàn Tử, cởi áo khoác đưa cho Anh Tử đắp đi." Trương Thiên nói.

"Lão đại, anh không thể tác thành cho người khác sao, thật là, Bàn gia tôi cũng lạnh mà." Bàn Tử nói, nhưng vẫn cởi áo khoác ra.

Thằng cha này luyện quyền, cũng tương đương với luyện thể, tự nhiên là chịu lạnh tốt.

"Cảm ơn." Anh Tử nhận lấy áo, nói cảm ơn với Trương Thiên.

Bàn Tử lập tức "phá phòng". (Thật đúng là "tác thành cho người khác") "Sau này Bàn gia chỉ yêu Ái Phi thôi, những người phụ nữ khác không thèm nhìn nữa." Bàn Tử lẩm bẩm.

Ngọc bội rung rung, dường như rất vui.

Trương Thiên cũng có chút cạn lời, Bàn Tử này đúng là nghiện thật rồi.

Rất nhanh, ở cuối đường hầm, một cánh cổng mộ hình đầu rồng xuất hiện.

Cổng mộ có vết tích thuốc nổ, nhưng lại không có dấu hiệu đã được mở.

"Có người đã đến rồi!" Nhìn thấy cảnh này, mấy người sững sờ.

Nhìn vết tích thuốc nổ, và trước mắt, cánh cửa lớn vẫn khóa chặt.

Trương Thiên đến gần xem xét.

“Những thuốc nổ này có vết tích bị đốt cháy, rõ ràng là đã phát nổ.” “Xem kiểu dáng, có lẽ là thuốc nổ cũ, chắc là quân Quan Đông, hoặc đạo mộ tặc khác đã làm.” Giọng Trương Thiên không lớn, ánh mắt gã chăm chú nhìn cánh cửa lớn trước mặt.

Gã có chút không hiểu, tại sao, có người đã đến rồi, mà cửa lại vẫn đóng chặt.

Điều này rõ ràng có chút bất thường.

Hồ Bát Nhất cũng dùng tay sờ một nắm thuốc súng trên mặt đất.

“Lão đại, tôi đoán khả năng cao là quân Quan Đông.” Hồ Bát Nhất nhìn đường hầm phía sau, gã dường như nghĩ ra điều gì.

Ánh mắt Trương Thiên cũng nhìn về phía sau.

Suy nghĩ dần trùng khớp với Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, ý cậu là, quân Quan Đông đã đào đường hầm này, và đích đến chính là đây, nhưng tại sao cánh cửa lại không bị nổ tung?” Trương Thiên thắc mắc nhất không phải là ai đã đào.

Mà là, đã đến rồi, tại sao cánh cửa lại không được mở.

Bàn Tử thì không tiếp tục cùng hai người thảo luận.

Thằng cha này đang sờ soạng trước cửa.

Dần dần, gã dường như nhìn thấy gì đó trước mắt, mắt Bàn Tử sáng lên.

“Lão đại, mau nhìn, ở đây có thi thể!” Bàn Tử hét lên với hai người, ở chỗ không xa cổng, có một khe hở, trong khe hở đó lại có hai bộ xương đã bị ép bẹp.

Theo tiếng Bàn Tử, Trương Thiên và mấy người vội vàng nhìn lại.

Khi nhìn thấy, xương cốt, và cả người đều bị kẹt trong khe tường, Trương Thiên đã hiểu ra.

"Lão Hồ, xem ra, không phải là họ không vào được, mà là, phía trước này, có cơ quan!" Trương Thiên cười khổ một tiếng, may mà Bàn Tử không chạm lung tung, họ cũng không vội vàng mở cửa.

Nếu không, kẻ chết, khả năng cao chính là họ rồi.

Trương Thiên dùng tay sờ vào những mảnh vụn bị ép nát đó.

Toàn bộ bị ép nát, nhưng có thể có thứ gì đó mà không phải cả người bị ép thành bột không?

Ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía hai bên bức tường.

Nếu không nhầm, là hai bên bức tường, hợp lại vào bên trong, từ đó đạt được hiệu quả ép nén, hoặc là từ trên xuống dưới tụ lại, cũng có thể tạo ra hiệu quả này.

Nhưng cơ quan ở đâu?

Trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt hai người vô thức đều rơi vào cánh cửa lớn.

Ở hai bên cánh cửa lớn, mỗi bên có hai bức tượng điêu khắc.

Bức tượng được khắc trên cửa, một con Thanh Long, và một con Bạch Hổ.

Mà hai thằng cha này, mắt nhìn đối diện nhau, Bạch Hổ hiện ra tư thế hổ xuống núi.

Còn Thanh Long thì cuộn mình thành hình niết bàn.

"Mẹ kiếp, đám quân Quan Đông này bị ép thành bột, thật hả dạ." Bàn Tử thò tay, bốc một nắm tro cốt lớn, rắc lên.

Khiến trước cổng mộ bụi bay mù mịt.

Mà Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều không nói gì, mỗi người nhìn vào bức tượng trên cánh cửa lớn.

“Lão Hồ, xem ra cơ quan nằm ngay trên này rồi.” Trương Thiên nhìn bức tượng Thanh Long trước mặt, giọng không lớn, vẻ mặt nghiêm túc.

“Khái khái, Bàn Tử đừng có mà rắc tro nữa, có rắc không?

Lão đại, đây hẳn là long hổ đấu!” Hồ Bát Nhất quát Bàn Tử một tiếng, sau đó nói.

“Long hổ đấu?” Trương Thiên ngẩn ra, không kìm được nghĩ đến trò chơi “Kim Hoa”, trong đầu hiện lên người đàn ông tên là Thần Bài.

Kèm theo cả nhạc nền vang lên, vân vân, lạc đề rồi.

“Cái này có ý nghĩa gì không?” Trương Thiên không có kiến thức truyền thừa như Hồ Bát Nhất, nên có một số chỗ vẫn còn thiếu sót.

“Có, đây hẳn là trận Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ, mà ở cổng lớn, chỉ có Thanh Long và Bạch Hổ, hai bên lại hình thành mặt đối lập.” “Đây bản thân đã là một điểm dữ, Bạch Hổ xuống núi, ăn Thanh Long, mà Thanh Long cuộn mình lại cũng tính toán giao chiến với Bạch Hổ, hai bên không dung hòa, là một tử cục điển hình.” Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt gã nhìn về phía các bức tường xung quanh.

“Vậy nên, lão Hồ, ý cậu là gì?” “Lão đại, tôi cảm thấy, cánh cửa này, xung quanh hẳn là chưa mở hoàn toàn, ở bên cạnh, hẳn còn có mấy bức tượng đá nữa, hơn nữa, bức khắc trước cửa, có thể tháo xuống được.” Nói đến đây, Trương Thiên sờ sờ bức tượng đá Bạch Hổ, quả thực giống như Hồ Bát Nhất nói.

Có một khe hở, quả thực có thể cạy xuống được.

Nói như vậy, thì đúng là có khả năng đó.

“Trước đây, sau khi quân Quan Đông tìm thấy mộ huyệt này, tôi đoán hẳn là đã dùng thuốc nổ để phá, không ngờ lại chạm vào cơ quan, toàn quân bị diệt vong.” “Và sau đó, họ hẳn đã tìm các đại sư phong thủy khác, lão đại, anh nhìn xung quanh, có vết tích nổ phá, tôi suy đoán, chỉ cần ba ly mét nữa, bức tường đá kia sẽ bị phát hiện.” Hồ Bát Nhất sờ sờ bức tường đá xung quanh, có chút may mắn.

Trương Thiên cũng hít vào một hơi.

“Xem ra, đây chỉ là một lớp kẹp của cổng mộ, sau khi phá vỡ bức tường đá xung quanh, mới là cổng mộ thật sự.” “Tuy nhiên, chúng ta không thể mạo hiểm như vậy.” Trương Thiên nói, gã suy nghĩ một chút, ánh mắt nhìn về phía những khe hở đó.

“Lão Hồ, chúng ta hãy đặt mấy quả bom xung quanh bức tường cơ quan, nói không chừng có thể phá vỡ nó.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày.

“Nhưng lão đại, tôi đoán, tốc độ của cơ quan rất nhanh, nếu không thì những người đó không thể chết được.” “Tôi cũng đoán vậy, tuy nhiên, tôi có cách.” Trương Thiên xua tay ý bảo đừng vội.

Đồng thời lấy ra quả lựu đạn tăng cường buộc ở thắt lưng.

Đặt mỗi bên một quả.

“Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử, các cậu lùi ra xa một chút, tôi chuẩn bị nổ phá.” Trương Thiên nói, mấy người cũng gật đầu lùi lại.

“Lão đại, cẩn thận chút, nếu anh có mệnh hệ gì, Bàn gia chắc chắn sẽ đau lòng lắm đó.” Bàn Tử nói với vẻ đầy tình cảm.

Trương Thiên rùng mình, thằng cha này giới tính sẽ không không chính xác đấy chứ?

Anh Tử cũng lo lắng nhìn Trương Thiên, khi xác nhận mấy người an toàn rồi.

Chương 49

Trương Thiên kéo dây kíp nổ, sau đó thi triển "Tung Vân Thê".

Trương Thiên đạp chân lên bức tường đá, tốc độ cực nhanh, lại nhẹ nhàng như nước.

Nếu có mặt sông, Trương Thiên tin rằng mình có thể đi lại trên mặt sông.

Ngay cả "Tung Vân Thê" này Trương Thiên còn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ hết.

Bên trong còn rất nhiều chỗ Trương Thiên không hiểu.

Có thể thấy, nếu thực sự lĩnh ngộ, nói không chừng chuyện Lỗ Ban Vương cứu hoàng thượng trên vách núi, Trương Thiên cũng có thể thi triển được.

"Đ*t mợ, hồi hộp quá, lão đại sao còn chưa ra vậy?" "Tôi không muốn một viên huyết ngọc nuôi dưỡng hai linh hồn đâu, cơ thể Bàn gia không chịu nổi đâu." Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng.

Mà đầu gã đột nhiên đau nhói.

Vừa ngẩng đầu, Trương Thiên đang giận dữ nhìn chằm chằm gã.

"Bàn Tử, cậu đang chửi ai đấy, tin không tôi ném cậu vào trong đó." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

"Đ*t mợ, lão đại, anh nhanh thật!" Bàn Tử nhìn Trương Thiên, dụi dụi mắt, cái này chưa đến ba giây đúng không?

Không hổ là lão đại, ba giây thật mạnh!

Trương Thiên hít vào một hơi, đá một cước vào người Bàn Tử.

"Tôi có khinh công, cho nên, chuyện này rất đơn giản." Trương

Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng thở phào.

Thảo nào Trương Thiên lại không sợ gì.

Khi Trương Thiên vừa nói xong, nơi ban nãy vang lên tiếng nổ.

Đồng thời trước khi nổ, bức tường đã bắt đầu khép lại.

Hẳn là khói đã kích hoạt cơ quan.

"Oanh oanh oanh!" Tiếng nổ dữ dội truyền đến.

Đồng thời tường mộ bắt đầu sụp đổ, cơ quan trước đó cũng đã tê liệt.

Mười quả lựu đạn bó lại với nhau, xe tăng còn nổ được, huống chi cái này.

Đợi khói tan đi, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đi ở phía trước.

Anh Tử vẫn ở phía sau.

Mấy người lại nhìn qua.

Quả nhiên, cánh cổng mộ vốn chật hẹp đã hoàn toàn mở ra.

Xung quanh là một không gian rất rộng lớn.

Trên tường, chính là khắc hai thánh thú Chu Tước và Huyền Vũ.

Và toàn bộ bức tường, cũng được khắc cổ văn Kim Quốc.

Trông cổ kính, và thần bí.

"Lớn vậy sao?

Trương đại ca, đường hầm của chúng ta đâu rồi?" Anh Tử cảm thán một tiếng.

Nhìn cánh cổng mộ lớn như hoàng cung, mắt Anh Tử đều sáng lên.

"Vừa rồi chắc không phải là cổng mộ, mà là lớp kẹp cơ quan, bây

giờ mới là cổng mộ thật sự, không ngờ lại lớn đến vậy." Trương Thiên cũng cảm thán một tiếng, kiến trúc xung quanh, rất đặc biệt, và ngay cả khi thuốc nổ nổ, cũng không bị hư hại nhiều.

Có thể thấy khi người xưa xây dựng đã cân nhắc kỹ lưỡng đến mức nào.

Tuy nhiên, càng như vậy, Trương Thiên càng không yên tâm về vị Kim Quốc Vương tử kia.

"Có thể có một ngôi mộ lớn đến vậy, xem ra vị Kim Quốc Vương tử này, không phải là kẻ dễ đối phó." "Trên tường có câu chuyện về cuộc đời gã, lão đại, tôi đi xem." Hồ Bát Nhất nói rồi, cũng trực tiếp đến gần.

Thằng cha này biết cổ văn, Thất Tinh Quan trước đây cũng do gã phá giải.

Trương Thiên gật đầu, cũng không nói nhiều, mà nhìn xung quanh.

Trên tường không chỉ có chữ Kim, mà còn có bích họa.

Từ bích họa có thể thấy, Vương tử thể hình to lớn, hẳn rất nặng, nhưng gã lại có thể cưỡi một con đại điêu.

Thanh Loan Đao trong tay gã, lại càng gần bằng cơ thể gã.

Hẳn là vũ khí lớn tương tự như vũ khí của tướng quân Hồng Hống trước đây, đều là vũ khí khổng lồ.

Trước cổng mộ, có bậc thang, mà trên cổng mộ, Thanh Long Bạch Hổ, vẫn là đối lập.

"Một nơi lớn như vậy, Bàn gia chẳng phải sẽ tùy tiện lấy mấy món bảo vật sao?" Bàn Tử đã ngứa tay rồi.

Nơi này đơn giản chính là thiên đường.

Hồ Bát Nhất dịch hơi chậm, nên mấy người đành ngồi xuống.

Trên đài xét xử.

Vô số người nhìn thấy Trương Thiên nổ phá, đều chấn kinh. 【Đ*t mợ, Trương Thiên này ác thật, một nơi chật hẹp như vậy mà cũng dám cho nổ phá.】 【Ừm, với tư cách là chuyên gia chất nổ, tôi có thể khẳng định với các bạn, ở những nơi như thế này, khả năng sụp đổ do nổ phá là rất lớn!】 【Nói đến đây, các bạn đều mù hết sao?

Không chú ý đến tốc độ của Trương Thiên sao?】 【Thật sự, anh ấy quá nhanh, ba giây, ai, tôi lại có niềm tin rồi.】 【Tốc độ này, không đi đạp xe ba gác thì phí của trời.】 【Nói đến đây, anh ấy hẳn là đã luyện võ rồi, nếu không không thể nhanh như vậy, không ngờ, thế giới này thật sự có võ giả.】 【Anh em phải tin vào khoa học chứ.】 Dưới khán đài, vô số người bàn tán, đặc biệt là tốc độ trước đó của Trương Thiên, quả thực khiến người khác kinh ngạc.

Sau đó, chủ đề của mọi người mới chuyển sang ngôi mộ. 【Các bạn nhìn xem, ngôi mộ này, hẳn là mộ Kim Quốc, giá trị liên thành, ngay cả một chữ trên tường, người bình thường cả đời cũng không mua nổi.】 【Bạn phía trước, bạn quá đề cao chúng tôi rồi, hai đời thì có.】 【Trước đó cương thi lông đỏ đã hồi sinh, vậy ngôi mộ lớn như vậy, bên trong có cương thi không?】 【Hóa ra cương thi là thật, nhưng mà, cương thi trong ngôi mộ như thế này, e rằng rất mạnh đó.】 Trong chốc lát, mọi người lại bỗng nhiên lo lắng.

Nhưng khi nhìn thấy Trương Thiên trên bàn xét xử, lại thở phào nhẹ nhõm.

Người này vẫn sống tốt, rõ ràng là không có chuyện gì.

Trần Hề càng tò mò về Trương Thiên.

Lại một lần nữa tạo ra Cửu Môn trong truyền thuyết, hơn nữa còn là chưởng môn của một băng nhóm đạo mộ.

Đồng thời đã đạo mộ vô số lần, nhưng lại ẩn danh hiến tặng, rốt cuộc gã còn che giấu bí mật gì nữa?

Trong chốc lát, Trần Hề lại có một cảm giác bất ngờ được bóc tách từng lớp.

Cảm giác như mở hộp mù này, khiến cô có chút nghiện.

"Công pháp mà hắn vừa thi triển, hẳn là khinh công trong truyền thuyết, nếu thật sự là vậy, thì trong sổ tay của ông tôi, dị năng nhân." "Cương thi cũng tồn tại sao?" Nghĩ đến đây, Trần Hề rùng mình.

Trong tình huống này, ông nội cô là một người bình thường, có thể sống đến tuổi đó thật sự không dễ dàng.

Nhìn lại cảnh quay.

Hồ Bát Nhất đã giải mã câu chuyện trên tường.

"Lão đại, trên này viết, chính là những sự tích lúc sinh thời của Kim Quốc Vương tử và Vương phi." "Không có quá nhiều khác biệt so với truyền thuyết, nhưng điều kỳ lạ nhất là, trên này nói, Vương tử cao ba mét!" Nói đến đây, Bàn Tử và Anh Tử và những người khác đều hít vào một hơi.

Cái này đ*t mợ nó là quái vật chứ.

"Hẳn là bệnh người khổng lồ, ở thời hiện đại của chúng ta cũng có triệu chứng này, người có thể cao lớn, có bệnh người khổng lồ, tự nhiên cũng có bệnh người lùn." Trương Thiên thì không quá ngạc nhiên, theo sách nói, Hạng Vũ còn mạnh hơn.

Tuy nhiên ai cũng chưa từng nhìn thấy mộ Hạng Vũ, tự nhiên cũng không biết, người ta rốt cuộc có mạnh không.

"Theo những gì trên này nói, Vương tử hẳn là biết đao pháp, và khinh công, không biết sau khi biến thành cương thi, còn có biết

không.” Hồ Bát Nhất nói, gã đến trước tượng đá Chu Tước, tháo bức điêu khắc Chu Tước xuống.

“Cái này, chúng ta cần vào trong rồi nói.” Trương Thiên nói, cũng lấy bức điêu khắc Bạch Hổ xuống.

Khi hai bức điêu khắc hoán đổi vị trí cho nhau.

Bức điêu khắc Thanh Long lại không còn cuộn mình nữa, từ từ loại bỏ tư thế chiến đấu.

Ngay sau đó, cánh cửa đá nặng nề mở ra, phát ra tiếng ầm ầm.

“Tuyệt vời quá, cửa mở rồi!” Anh Tử có chút vui vẻ, nắm chặt nắm đấm nhỏ, phía sau còn đeo cung tên.

Trương Thiên lấy con rùa nhỏ trong ba lô ra.

“Tiểu Miết là thi miết, rất nhạy cảm với tà vật bên trong, nó có thể dẫn chúng ta vào.” Trương Thiên nói, mọi người đi theo sau Tiểu Miết.

Khi vào cửa, Bàn Tử nhìn độ dày của cánh cổng mộ.

“Đ*t mợ, cánh cửa này, ít nhất phải hai mét rồi, thảo nào không nổ tung được, cái này dù pháo Ý đến cũng không ăn thua.” Bàn Tử lẩm bẩm một câu, chậm rãi đi theo sau mấy người.

Bên trong tối đen như mực.

Trương Thiên bật đèn pin, có ánh sáng.

Vừa bật đèn, đập vào mắt chính là đường hầm mộ.

Và xung quanh còn có rất nhiều thi miết.

Chương 50

Tuy nhiên vì Tiểu Miết trấn áp, những thi miết đó từng con từng con xếp hàng hai bên, không dám tiến lên.

"Xem ra, ở đây chưa có ai vào." Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh này, thì xác định được một chuyện.

"Nếu có người vào, thi miết không thể nhiều như vậy, và còn ở bên ngoài." Hồ Bát Nhất nói, mấy người càng chậm rãi tiến lên.

Sau khi đi hết đường hầm mộ, một con đường vách núi xuất hiện.

Hai bên con đường có hàng rào gỗ, ở hai bên vách núi, lại còn có những sợi xích rất dài và dày.

Ánh mắt nhìn xuống.

Ở dưới vách núi, là vực sâu vô tận, rất tối, và còn có dòng nước chảy qua.

"Vị trí tốt thật, không chỉ có Hùng Nguyệt, mà còn có núi cao nước chảy, đây đơn giản chính là một mộ huyệt tự nhiên!" "Tuy nhiên, những sợi xích này là sao vậy?" Trương Thiên cảm thán một tiếng.

Đồng thời rất tò mò về những sợi xích gần như cắm vào vách núi trên núi.

Phía trước mấy người là một bậc thang, mà bậc thang rất nhỏ, bên trên không nhìn thấy đỉnh, nhưng lại có dòng nước chảy xuống.

Bên dưới lại là thung lũng, nơi này hẳn là một cái hố ẩn giấu trong Hùng Nguyệt Câu!

"Lão đại, mấy sợi xích sắt này là sao vậy?

Dường như là đang cố định vách núi vậy." Bàn Tử nhìn những sợi

xích trên núi, không nhịn được hỏi một tiếng.

"Tôi cũng không biết, có lẽ thật sự là cố định vách núi." Trương Thiên lắc đầu, Hồ Bát Nhất cũng hơi lắc đầu, rõ ràng gã cũng không biết.

Mấy người lại đi một lúc trên bậc thang chật hẹp, trước mặt Trương Thiên xuất hiện hai con đường.

Đường dẫn đến hai hầm mộ.

"Quan tài Vương phi, và Vương tử lại không ở cùng một nơi." Nhìn thấy cảnh này, mấy người nhìn nhau.

Kế hoạch Trương Thiên dùng Vương phi uy hiếp Vương tử trực tiếp vô hiệu rồi.

"Trước đây, mộ của chủ nhân, đều ở phía đông, và theo chỉ dẫn của la bàn, hầm mộ phía trước chính là hầm mộ phía đông, còn bên trái, hẳn là mộ của Vương phi." Hồ Bát Nhất nhìn về phía hầm mộ bên trái.

Bên phải là vách núi vạn trượng, sơ sẩy một chút là tan xương nát thịt.

"Lão đại, chúng ta đi gặp Vương phi trước, Vương phi hẳn là dễ đối phó hơn Vương tử." Bàn Tử gần như không suy nghĩ nhiều, nói thẳng không kiêng nể gì.

Điều này lại khiến Anh Tử chú ý.

"Bàn gia, em thì lại cảm thấy, bên Vương tử tốt hơn, bên Vương phi, anh không cảm thấy, có hơi lạnh sao?" Anh Tử khẽ nói, Bàn Tử cảm nhận một chút, quả nhiên lạnh hơn.

"Hai hầm mộ về cơ bản đều gần như nhau, không có ai mạnh hơn, ai yếu hơn." Trương Thiên khẽ nói, cũng không nói nhiều.

“Lão đại, dù sao chúng ta cũng phải đi xem từng cái một, đi phía đông cũng được.” Hồ Bát Nhất suy nghĩ một chút nói, gã thì lại quan tâm đến suy nghĩ của mỗi người.

Trương Thiên cuối cùng cũng gật đầu.

“Được, Tiểu Miết, chúng ta cứ đi thẳng.” Trương Thiên nói, Tiểu Miết rung rung chuông, trực tiếp chạy qua, còn về cái hầm mộ đó là gì, ai cũng không biết.

Đi theo Tiểu Miết, tốc độ của mấy người không nhanh.

“Ê?

Lão đại, tôi phát hiện, Tiểu Miết đồng chí của chúng ta, được tổ chức bồi dưỡng kỹ lưỡng, thể hình này, càng ngày càng cường tráng.” Bàn Tử nhìn Tiểu Miết bò trên mặt đất.

Thật ra, thể hình của Tiểu Miết, đúng là càng ngày càng lớn.

Hơn nữa, còn ẩn ẩn có cảm giác như một con rùa vua.

Ừm, tổ chức bồi dưỡng thật không tệ.

Tiểu Miết khinh thường liếc nhìn Bàn Tử, Bàn gia là để cậu dễ dàng thám thính sao?

“Hẳn là do trước đó nó đã ăn xác của một quan chức quân Quan Đông.” Trương Thiên thì không quá quen thuộc với lộ trình trưởng thành của Tiểu Miết, hẳn là sau này nó sẽ càng ngày càng mạnh.

Rất nhanh, bên ngoài hầm mộ phía đông.

Nhìn hầm mộ, bức tường gạch xanh đặc trưng, mấy người nhìn nhau, Hồ Bát Nhất càng bật đèn chiếu sáng.

Xung quanh rất sáng.

Mấy người, chậm rãi bước vào.

Bước vào cổng mộ, đập vào mắt là một cái đầu kỳ lân, có chút màu đỏ, há to miệng, trông rất đáng sợ.

Thời cổ đại, đa số mọi người, thờ cúng không phải sư tử, hổ, mà là kỳ lân, thanh long.

Nhìn thấy kỳ lân canh cửa, Trương Thiên phất tay, mấy người dừng bước.

Sau đó, Trương Thiên lấy ra một hòn đá, ném về phía trước, miệng kỳ lân lại phun ra ngọn lửa.

Hòn đá trực tiếp hóa thành tro bụi.

Nếu vừa rồi mấy người mạo hiểm đi qua, e rằng đã bị nướng chín rồi.

"Đây là Hồng Kỳ Lân hộ vệ, tượng trưng cho võ lực, xem ra, ở đây nhiều cơ quan hơn chúng ta tưởng tượng một chút." Trương Thiên nói, nhìn về phía đường hầm mộ bên trong.

Bên trong còn có một đường hầm mộ rất sâu, e rằng, cơ quan càng nhiều.

Hồ Bát Nhất gật đầu, đồng thời, đặt tay lên đầu kỳ lân, tùy ý gạt một cái, cơ thể kỳ lân vốn có chút màu đỏ trở nên tối mờ.

"Bên trong có một cơ quan, đóng lại là được, nhưng sau một canh giờ sẽ tự động mở ra." Hồ Bát Nhất nói, xem ra thứ này, gã rất quen thuộc.

Mấy người bước vào đường hầm mộ.

Bên trong là một mê cung gồm nhiều đường hầm mộ.

"Vương tử, thằng cha khốn nạn, Bàn gia tôi phục cậu rồi, nhà mình mà cậu thiết kế lớn như vậy làm gì, còn làm cả mê cung, phòng ai chứ!" Bàn Tử chửi bới ầm ĩ.

Chửi một lúc có lẽ là hả hê rồi, nên gã cũng không nói gì nữa.

Trương Thiên nhìn đường hầm mộ, trên tường đường hầm mộ có một lớp vật thể màu trắng không rõ nguồn gốc.

Trương Thiên ước tính, hẳn là khí độc.

Một khi có người đi qua, những thứ này sẽ kích hoạt tạo thành hiệu ứng vòng xoáy độc.

Hồ Bát Nhất nhìn một lượt, cuối cùng chọn đường hầm mộ bên phải.

"Mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào, chúng ta vào xem." Trương Thiên nói, đeo mặt nạ vào, bước lên đường hầm mộ.

Trong đường hầm mộ tối tăm, ẩm ướt, trên mặt đất thậm chí còn có dấu vết nước chảy.

Mấy người, mỗi bước đi đều rất cẩn thận.

Khi đi hết toàn bộ đường hầm mộ.

Một bức tường xuất hiện trước mặt mấy người.

Hồ Bát Nhất ngẩn ra.

"Không thể nào, tôi dựa theo 'Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật' và 'Quỷ Cốc Bí Thuật' của quân sư, kết luận rằng, đây chắc chắn là lối đi thật." Hồ Bát Nhất nhìn bức tường, giọng nghiêm túc, mang theo nghi vấn.

"Xem ra, chủ mộ thất thật sự, nằm ngay bên trong." Trương Thiên nói, dùng tay sờ sờ bức tường, xác định không có độc rồi, một quyền đánh nát, quả nhiên, phía sau bức tường, có một không gian rất lớn.

"Lão đại, sức lực của anh, không hề nhỏ hơn tôi đâu." Mắt Bàn Tử phát ra tinh quang.

“Xì, được rồi, mau vào đi.” Trương Thiên nói, Tiểu Miết đi tiên phong.

Sau khi xác định không có vấn đề gì, Trương Thiên và những người khác mới chậm rãi bước vào mộ huyệt.

“Để tôi xem xung quanh có bó đuốc nào không.” Hồ Bát Nhất nói trước, gã cầm đèn chiếu sáng nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt đặt lên đỉnh đầu.

“Lão đại, nguồn lửa ở đỉnh đầu.” Hồ Bát Nhất nói xong, Trương Thiên gật đầu, thắp bó đuốc trong tay, sau đó nhảy một cái, đỉnh đầu bốn mét, Trương Thiên thắp sáng chậu lửa.

Xung quanh dần dần sáng lên.

Lúc này mọi người mới có thể nhìn rõ, bộ dạng thật sự của xung quanh.

Xung quanh là một vùng kiến trúc cổ đại điêu khắc rộng lớn.

Và ở hai bên xung quanh, toàn bộ đều là đồ tùy táng.

Đa số đều là binh khí, và phía trước bức tường bên phải nhất, còn có một giá vũ khí.

Trên đó toàn bộ đều là vũ khí cao hơn cả Trương Thiên.

Trương Thiên đã cao một mét tám, mà còn cao hơn gã, có thể thấy, thể phách của Vương tử lúc sinh thời lớn đến mức nào.

“Nhưng, lão đại, thật phục luôn, không có một viên ngọc nào, toàn là vũ khí không vậy, thằng cha này, chắc chắn là một kẻ cuồng bạo lực.” Bàn Tử bất mãn nói.

Vũ khí, hơn nữa lại to lớn như vậy, ai mà vác đi được chứ.

“Những thứ này hẳn đều là binh khí mà Kim Quốc Vương tử yêu thích nhất khi còn sống, gã hẳn là một kẻ cuồng võ.” Trương Thiên

nói, mà ánh mắt gã nhìn xung quanh.

Xung quanh ngoài một số binh khí tùy táng ra.

Chương 51

Còn có một bảo tọa khổng lồ.

Không gian xung quanh rất lớn.

Nhưng lại độc nhất không thấy quan tài.

Trên bảo tọa, còn có một số cuộn da dê, thậm chí Trương Thiên còn nhìn thấy năm sáu miếng Truyền Đạo Ngọc Bội.

Điều này khiến Trương Thiên trong lòng chấn động, tuy nhiên, gã không vội vàng đi lấy.

Bởi vì, một hầm mộ lớn như vậy, hơn nữa đã xác định là mộ thất của Vương tử, tại sao lại không thấy quan tài, điều này căn bản là không hợp lý.

Trương Thiên nhìn lên đỉnh đầu, đỉnh đầu ngoài chiếc đèn treo kia ra, dường như không có thứ gì khác.

"Lão đại, quan tài biến mất rồi." Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày, xung quanh đây, dường như không có vị trí để đặt quan tài.

Vẻ mặt mọi người nghiêm túc, không khí có chút nặng nề.

"Lão đại, có một khả năng là, Vương tử biết chúng ta sắp đến, nên giữa đêm vác quan tài bỏ chạy rồi." Bàn Tử cười hắc hắc, làm dịu không khí.

Trương Thiên không vui lườm gã một cái, thằng cha này đúng là, miệng không phun ra được một câu có giá trị nào.

"Hẳn là đã được giấu đi rồi, chúng ta hãy tìm xem có thứ gì đặc biệt không đã." Trương Thiên suy nghĩ một chút nói: "Bây giờ, cách duy nhất là, tìm kiếm manh mối rồi." Nói đến đây, bức bích họa

khổng lồ trên tường, càng trực tiếp thu hút sự chú ý của Trương Thiên và Hồ Bát Nhất.

Bức bích họa này, dường như có người cố ý khắc lên đó, hơn nữa lại là thất sắc, trông có một vẻ mờ ảo.

"Bích họa truyền thế: Huyễn khí trung phẩm." "Tác dụng vật phẩm: Khiến người ta tiến vào trong tranh, trải nghiệm thời kỳ thịnh thế ngàn năm trước!" "Giới thiệu vật phẩm, đây là cửa ải do Kim Quốc Vương tử thiết lập, linh hồn của gã ký thác vào đây, gã cả đời chưa từng bại bất cứ ai, độc cô cầu bại." Giới thiệu hiện ra trước mắt, Trương Thiên đã hiểu.

Cảm tình, cậu muốn đạo mộ nhà người ta, được thôi, người ta bày rõ ra để cậu đạo, nhưng tiền đề là, phải đánh bại gã.

Nghe cái lời giới thiệu ngạo mạn này, "độc cô cầu bại".

Trương Thiên có chút cạn lời, thằng cha này không hổ là một kẻ cuồng võ, từ cấu trúc ngôi mộ, và những đồ tùy táng bên trong có thể nhìn ra.

"Tôi đáng lẽ phải nghĩ ra sớm hơn…" Trương Thiên có chút buồn bực, nhưng vào trong tranh mà đánh với gã, vẫn tốt hơn là đối mặt với một cương thi lớn ở hiện thực.

Suy nghĩ một chút, Trương Thiên vẫn cảm thấy, đánh nhau trong tranh sẽ an toàn hơn một chút.

"Bức tranh này có vấn đề." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng cầm bó đuốc, tự tin nhìn bức tranh trước mặt.

"Bức tranh này, hẳn là sản phẩm của một loại bí thuật nào đó kết hợp lại, nhìn lâu dễ gây ảo giác." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu, Hồ Bát Nhất nói không sai chút nào.

"Tôi không khuyên các người tiếp tục nhìn nữa." Ngay lúc này,

Vương phi vốn luôn trầm mặc lên tiếng.

Bàn Tử bị dọa nhảy dựng lên.

Lồng ngực mình lại phun ra quỷ ngữ, thật là phi lý.

Phi lý trên từng cọng cỏ.

Nhưng rất nhanh gã đã biết, hẳn là Vương phi không nghi ngờ gì nữa.

Nhìn bóng dáng Vương phi dần hiện rõ trước mắt, Trương Thiên hỏi.

"Tại sao?" "Bên trong này có một linh hồn rất mạnh, mạnh hơn tôi ngàn lần, hơn nữa, linh hồn này có sát khí, các người nhìn lâu linh hồn có khả năng sẽ dung nhập vào trong tranh, đến lúc đó…" Vương phi không nói tiếp.

Trương Thiên đã hiểu ý của Vương phi.

Nhưng, không đánh bại Vương tử, muốn lấy đồ, cơ bản là không thể.

Trương Thiên cũng không phải là người nhát gan, từ khi quyết định xuống mộ, gã chưa từng sợ hãi.

"Vậy thì, cô ở bên ngoài giữ thân thể của chúng tôi, tôi muốn gặp gỡ vị Vương tử này." Trương Thiên lại càng kiên định hơn.

"Cái đó, Phi, Phi, Phi, Vương phi vô cùng xinh đẹp, cô đẹp như trong mơ vậy." Bàn Tử lần đầu tiên thực sự nhìn thấy Vương phi.

Lại có chút vẻ giống Trư Bát Giới.

Trương Thiên đập trán, thằng cha này không thể tích cực một chút sao?

"Lão Hồ, xác định rồi, bức tranh có vấn đề, linh hồn của Vương

tử ở bên trong, chúng ta phải đánh bại gã mới có thể lấy đồ của gã." Trương Thiên nói đến đây, Hồ Bát Nhất trực tiếp trầm mặc.

"Lão đại, cậu chắc chắn bên trong là linh hồn vương tử không?

Nhưng chúng ta không có nhiều tự tin để đánh bại hắn." Hồ Bát Nhất trầm mặc một lát rồi khẽ nói.

Trương Thiên cũng gật đầu, nhìn quanh các mộ thất.

"Chúng ta hiện tại muốn có được bảo vật thì điều duy nhất có thể làm là đánh bại vương tử." Trương Thiên nói, lại nhìn miếng ngọc bội trên ngai vàng.

"Thứ đó, e rằng chỉ là mồi nhử, chẳng có tác dụng gì đâu." Bàn Tử nói với vẻ bất bình.

"Lão Hồ, cậu lúc nào mà nhát gan thế, hồi đánh chó dữ tôi có thấy cậu nhát như thế này đâu." Bàn Tử nói với vẻ tự mãn, Hồ Bát Nhất dường như cũng bị khơi dậy lòng kiêu hãnh đó.

"Được thôi, Bàn Tử, lão đại, chúng ta sẽ đi giao đấu với vương tử trong truyền thuyết này." Nói rồi, Hồ Bát Nhất nhìn Anh Tử.

"Anh Tử, cô cứ ở đây đợi chúng tôi, trông chừng cho chúng tôi, chúng tôi sẽ ra ngay thôi." Hồ Bát Nhất nói, ba người không do dự nữa, mắt nhìn chằm chằm vào bức bích họa.

Họ nhìn thẳng, không ai quay đầu lại.

Ngay sau đó, đầu ba người bắt đầu choáng váng.

Thân thể đổ xuống đất, và trong cơn mơ màng, trước mắt ba người xuất hiện một hoàng lăng.

Hoàng lăng rộng lớn hùng vĩ, xung quanh đều là thị vệ canh gác.

Những thị vệ đó mỗi người đều cao lớn, tay cầm thiết thương, trông vô cùng hung tợn.

Khi thấy ba người Lâm Thiên, ánh mắt họ mang theo vẻ sắc bén, vũ khí trong tay càng chĩa thẳng vào ba người.

"Móa, lão đại, đây là hoàng cung hả?

Sao Bàn gia tôi lại cảm giác đây là ổ sói vậy!" Bàn Tử nhìn những người đã vây quanh, sắc mặt biến đổi, bất bình nói.

Trương Thiên không trả lời mà nhìn xuống đất.

Trên mặt đất, rất nhiều thi thể nằm la liệt.

Những thi thể đó đều có vảy đen, mỗi người sắc mặt đều đen sạm.

"Những thi thể này chắc không phải người Kim quốc, mà là những kẻ trộm mộ từ bên ngoài." Trương Thiên nhìn thi thể lẩm bẩm.

Trên mỗi thi thể dường như còn có một lệnh bài.

Không đợi Lâm Thiên tiến lên kiểm tra, những thị vệ vây quanh đã cầm vũ khí đâm về phía mấy người.

Tốc độ rất nhanh, trên vũ khí, đều là tà khí.

"Lão đại, khoan kiểm tra xung quanh, cứ hạ gục mấy thứ quỷ quái này trước đã." Bàn Tử rút Tàn Kiếm ra, kích động nói.

Đây là lần đầu tiên gã đối mặt với nhiều người như vậy, hơn nữa còn trong tình huống công pháp đại thành.

"Gào…" Thị vệ phát ra âm thanh, vô số trường mâu đâm về phía mọi người.

Bàn Tử tuy béo, nhưng động tác vẫn rất nhanh nhẹn.

Một cú lách người, gã trực tiếp tránh được đòn tấn công của thị vệ.

Ngay sau đó Trương Thiên cũng rút vũ khí của mình ra.

Sau khi Trương Thiên rút vũ khí, những thị vệ kia rõ ràng động tác trở nên cứng đờ hơn rất nhiều.

Trương Thiên càng thêm một kiếm quét sạch một mảng lớn, thêm vào đó là Tung Vân Thê, càng như hổ thêm cánh.

Toàn bộ người hắn di chuyển giữa những thị vệ này.

Nắm bắt cơ hội, mấy đạo đao mang lướt qua, những thị vệ xung quanh đều hóa thành tro bụi.

"Chậc, hóa ra đều là do tà khí hóa thành, làm Bàn gia sợ chết khiếp." Bàn Tử thở phào một hơi, vỗ vỗ bộ ngực lớn của mình.

Lúc này, trước bàn thẩm phán.

Khán giả càng thêm kinh ngạc. 【Chúng ta lại có thể nhìn thấy mộng cảnh?】 【Đây là hoàng cung thời kỳ Kim quốc sao?

Tuyệt thật.】 【Móa, mọi người vừa nhìn thấy không?

Thân thủ của Trương Thiên vậy mà lại lợi hại đến thế!】 【Tôi bây giờ tin rồi, thế giới này chắc chắn có huyễn cảnh.】 Xung quanh, vô số người bàn tán, đặc biệt là khi họ thấy mình cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng trong huyễn cảnh, mọi người càng thêm kích động.

Trần Hề khẽ nhíu mày, huyễn giác thì có thể giải thích được, nhưng loại huyễn cảnh này, cô thực sự không thể giải thích nổi.

Trần Hề không mở miệng nói chuyện, cô vẫn luôn chờ đợi ký ức của Tinh Tuyệt Cổ Thành, như vậy mới có thể nhìn thấy ông nội của mình.

Trong hình ảnh, sau khi hạ gục một đám thị vệ, Trương Thiên mới nhìn xuống những thi thể nằm dưới chân.

Hắn nhặt lệnh bài trên người thi thể lên.

"Mạc Kim Môn, Tiểu Binh Ất." Nhìn lệnh bài, Trương Thiên và

Hồ Bát Nhất đều giật mình.

“Lão đại, đây là thi thể của Mạc Kim Giáo Úy, người của Mạc Kim Môn!” Nhìn gần hai mươi thi thể xung quanh, Hồ Bát Nhất có chút kinh hãi.

Chương 52

"Xem ra, có người đã đến đây rồi, hơn nữa còn tiến vào nơi này, nhưng mà, đã có nhiều thi thể như vậy, cũng có nghĩa là, họ rất khó toàn thân trở ra." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Tôi nghĩ, chắc không phải là kẻ trộm mộ nhỏ lẻ, nếu là họ thì mộ không thể nguyên vẹn như vậy, chắc là hậu nhân Mạc Kim Môn, những người Mạc Kim Môn này, có lẽ đã chết hết ở đây." Hồ Bát Nhất nói, gã nhặt một tấm thẻ bài vàng lên.

Trương Thiên gật đầu, Hồ Bát Nhất nói cũng đúng, những điều này đều là suy đoán, hai người đều không biết rốt cuộc là kẻ đi trước hay kẻ đi sau.

Mắt nhìn về phía tấm thẻ bài.

Mạc Kim Môn, Đệ Ngũ Tổ Quân Giáo Úy Trương Thanh.

Nhìn cái tên này, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều rõ ràng, đây chắc chỉ là một giáo úy bình thường.

Còn những cao thủ lợi hại kia, e rằng không có tiến vào.

"Mạc Kim Môn giáo úy, ít nhất cũng phải mạnh hơn chúng ta một chút, lão đại, nếu họ đã chết, nói không chừng cũng sẽ gây ra một chút tổn hại cho vương tử đó." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên nghĩ tới điều gì đó.

"Ý cậu là, vương tử bị những người này liên lụy, bây giờ có thể bị thương rồi." Nói đến đây, Hồ Bát Nhất gật đầu.

Trương Thiên nghĩ tới ngai vàng bên ngoài, trên ngai vàng có ngọc bội, Trương Thiên cảm thấy đó là cạm bẫy, nên không lấy.

Nhưng, nếu là vương tử cố ý đặt vào thì sao?

Hắn bị thương, cho nên ở bên ngoài đặt bảo vật, để người ta lấy rồi đi.

Trong lòng nghĩ vậy, Trương Thiên nhìn về phía cung điện huy hoàng không xa.

"Mấy chuyện khác tính sau, chúng ta cứ vào xem trước đã." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, còn Bàn Tử thì không ngừng lấy những tấm thẻ bài vàng trên thi thể đi.

Trên đường đi, Trương Thiên không ngừng nhìn thấy thi thể của Mạc Kim Môn.

Rõ ràng, lần này, họ hẳn đã gặp phải đối thủ khó nhằn rồi.

Cho đến khi tiến vào cung điện.

Trương Thiên đếm được tổng cộng năm mươi tám thi thể.

Có thể thấy hành động trộm mộ lần này, thương vong thảm trọng đến mức nào.

Cung điện rất lớn, bên trong đều là những cây cột lớn màu đỏ.

Còn có một số vật phẩm bằng vàng, khiến mắt Bàn Tử sáng rực.

"Lão, lão đại, nhiều vàng quá, chúng ta mang một ít về là phát tài rồi." Bàn Tử ôm một cái chậu vàng lớn, trên mặt đầy vẻ kích động.

Một cái chậu vàng lớn như vậy, nếu mang đi, đó tuyệt đối là bảo vật cấp quốc gia.

"Không mang ra được đâu, đừng quên, đây là huyễn cảnh." Trương Thiên mở miệng nói.

Nếu mà mang ra được, thì cả cái hoàng cung này đã bị dọn sạch rồi, Trương Thiên chẳng phải đã giàu to rồi sao.

"Haiz, làm Bàn gia mừng hụt, đi nhanh đi, Bàn gia không thích ở

đây nữa rồi.” Bàn Tử bất mãn nói.

Vừa nghe không mang ra được, Bàn Tử liền mất hứng, nhìn cũng như không, chỉ khiến người ta cảm thấy tức giận mà thôi.

Quy mô của hoàng cung rất lớn, giống như nằm ẩn mình trong núi vậy.

Cứ đi lên mãi, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cùng những người khác nhìn thấy một lôi đài tỷ võ.

Hoàng cung Kim quốc, nơi đầu tiên đi vào không phải là cung điện, mà là lôi đài, thật quỷ dị biết bao.

Phía sau lôi đài, có bốn cây cột.

Trên cột có chậu lửa đang cháy rực.

Và trên chiếc chậu lớn đó, Trương Thiên nhìn thấy một thanh loan đao khổng lồ.

Còn ở cây cột phía bên kia của loan đao, một con đại bàng khổng lồ lại thò đầu ra, nhìn Trương Thiên và những người khác.

Nó dường như đã phát hiện ra họ.

Bên cạnh con đại bàng khổng lồ, trên một cây cột khác, một người đàn ông mặc kim bào.

Đầu đội trâm vàng, lưng quay lại, để lại một bóng lưng lớn cho Trương Thiên và mấy người.

“Móa, một củ cải, một cái hố, thằng nhóc mày dám ra vẻ trước mặt Bàn gia!” Bàn Tử thấy vậy liền xắn tay áo.

Tên này, quá ra vẻ rồi.

Còn Trương Thiên thì nắm chặt thanh trường kiếm trong tay, vương tử trước mắt quả thật cao ba mét, hơn nữa thân thể vạm vỡ,

trông y như một người khổng lồ mini vậy!

"Đây chính là vương tử Kim quốc?" Nhìn thấy vương tử Kim quốc, thanh Lỗ Vương Trường Kiếm trong tay Trương Thiên có chút run rẩy.

Rõ ràng tên này không thể xem thường.

Tuy nhiên, khi vương tử quay lưng lại với họ, Trương Thiên vẫn nhìn thấy, ngón tay của tên này thiếu mất một ngón.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ thì hắn là trọng thương rồi.

Nếu không trọng thương, hắn nhất định sẽ trực tiếp ra tay, chứ không phải đứng nhìn Trương Thiên và những người khác.

"Lão đại, tên này lạ thật, gặp chúng ta mà lại không tấn công, cứ đứng trên đó." Bàn Tử có chút tò mò, nhưng lại không dám tiến lên xem.

Có một cảm giác phức tạp mâu thuẫn.

"Hắn bị thương rồi, cậu nhìn tay hắn mà xem, thiếu mất một ngón, hơn nữa còn là ngón út." Giọng Trương Thiên không lớn, thanh trường kiếm đã đặt trên đất.

"Tôi cảm giác, tà khí của vương tử này, còn không nặng bằng tà khí của Lỗ Thương Vương chúng ta gặp trước đây." "Lão đại, có thể chiến!" Hồ Bát Nhất lập tức có thêm tự tin.

Trương Thiên gật đầu, dẫn Bàn Tử hai người, trực tiếp bước lên lôi đài.

"Đã lên lôi đài, tất phải quyết sinh tử!" Ngay khoảnh khắc ba người bước lên, vương tử trực tiếp quay người, ngay sau đó, tay vung lên, loan đao rơi vào tay.

Tiếp theo đó, hắn nhẹ nhàng nhún chân, đạp đại bàng mà đến.

Khi thật sự nhìn thấy vương tử, Trương Thiên và mấy người hít một hơi khí lạnh.

Hai mắt vương tử đã không còn, có thể thấy, đám người kia tàn độc đến mức nào, vì muốn có bảo vật mà không tiếc dùng thủ đoạn hạ lưu.

Phá hủy mắt của vương tử.

Tuy nhiên, bây giờ vương tử còn sống, còn đám người kia, chắc đã chết rồi.

"Lão đại, là một tên mù." Bàn Tử nhếch miệng cười.

Đã là mù, vậy chẳng phải dễ đối phó hơn sao.

"Đừng chủ quan, đã hắn dám xuống, cũng có nghĩa là hắn vẫn còn thực lực." Trương Thiên cẩn thận hơn.

Hắn nói xong, trong tay lấy ra một chiếc bát quái kính.

Trấn Tà Kính.

Trương Thiên cắn một vết nhỏ trên ngón tay, máu chảy lên bát quái kính, ngay sau đó, bát quái kính phát ra một luồng sáng trắng.

Ánh sáng bao bọc Trương Thiên, rõ ràng hình thành một lớp hộ tráo.

"Móa, lão đại, cậu vô sỉ!

Tự mình chui vào mai rùa!

Bàn gia tôi cũng muốn!" Bàn Tử nhìn lớp hộ tráo do bát quái kính tạo ra xung quanh Lâm Thiên, có chút thèm thuồng.

"Chỉ có thể dùng cho một người thôi." Trương Thiên cũng có chút bất lực, nếu có thể dùng cho tất cả mọi người, chẳng phải là ngang ngược đi lại rồi sao.

Trương Thiên nhìn về phía vương tử. 【Nhân vật: Kim quốc vương tử (quỷ hồn)】【Trạng thái: Suy yếu!】 Tiếng nói truyền đến trong đầu.

Trương Thiên khóe miệng lộ ra nụ cười, chậc, biết sớm thì đã vào sớm rồi, lo lắng bấy lâu nay.

Tuy vương tử suy yếu, nhưng với sức mạnh của hắn, vẫn có thể chiến đấu với Trương Thiên và những người khác.

"Giết!" Vương tử phát ra tiếng gầm khẽ, loan đao đã xoay tròn về phía ba người.

Tiếng xé gió, tiếng đao chém xuyên không khí.

"Tản ra, chúng ta hành động riêng." Trương Thiên hô lên một tiếng, Bàn Tử tốc độ cực nhanh, thân thể lăn một vòng trên mặt đất, sau đó Tàn Kiếm đã chém về phía vương tử.

Còn Lâm Thiên và Hồ Bát Nhất thì vội vàng né tránh.

Tất cả những điều này chỉ diễn ra trong chớp mắt.

"Xem ra, vương tử đã rơi vào trạng thái cuồng loạn rồi." Hồ Bát Nhất nói, trong tay gã cầm quạt, không ngừng vẫy.

Hồ Bát Nhất nói thật, gã không muốn làm quân sư.

Gã vẫn thích làm chiến sĩ hơn, như vậy sảng khoái hơn một chút.

Trương Thiên nhìn vương tử cầm đại đao, không ngừng chém về phía họ.

Mặc dù vương tử không có mắt, nhưng động tác của hắn hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Chương 53

Ngược lại, động tác của vương tử rất thành thạo, thậm chí còn thành thạo hơn người có mắt.

Đao của vương tử không ngừng chém, con đại bàng khổng lồ bên cạnh cũng không rảnh rỗi.

Nó cũng kêu lớn một tiếng, lao về phía mấy người.

Rõ ràng, con đại bàng này cũng không phải thứ tầm thường.

"Ca ca." Trương Thiên thi triển Tung Vân Thê, mấy bước chân đã đến bên cạnh vương tử, trường kiếm chém xuống đầu vương tử.

Nhưng sau mấy nhát, vương tử dường như không có hiệu quả gì cả.

Ngược lại, động tác càng nhanh hơn.

Một đao chém xuống, không khí dường như cũng có chút rung động.

Còn Trương Thiên thì bị luồng khí đánh bay mấy mét.

Lớp hộ tráo bát quái kính cũng bị phá vỡ.

Đại bàng khổng lồ mổ vào Trương Thiên, đau đớn khó nhịn.

"Móa, dám đánh lão đại của tao, mày muốn chết à!" Bàn Tử thấy Trương Thiên bị đánh bay, càng thêm bạo nộ, cầm Tàn Kiếm điên cuồng đâm vào đùi vương tử.

Tên này, thực sự quá cao, cho nên, Trương Thiên mấy người, trước mặt hắn cứ như một đứa trẻ con vậy.

Còn Bàn Tử thì lại càng lùn hơn một chút.

Hồ Bát Nhất nhìn vương tử, ánh mắt gã khẽ nheo lại.

"Vì sao công kích của vương tử này lại luôn là tay trái, theo lý mà nói, người bình thường tay phải sẽ lợi hại hơn một chút, mà nhìn dáng vẻ của hắn, lẽ ra tay phải cũng phải mạnh hơn tay trái." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, gã nhìn ba người đang chém giết trên lôi đài, lông mày khẽ động.

"Tôi biết rồi, ngón út chắc chắn là điểm yếu của hắn, ngón út tay phải bị chặt đứt, cho nên sức chiến đấu của hắn bị giảm sút." Hồ Bát Nhất nghĩ đến đây, gã vội vàng nói.

"Lão đại, Bàn Tử, mau tấn công ngón út của hắn." Hồ Bát Nhất hô lên, Trương Thiên và Bàn Tử nhìn nhau.

Sau đó hai người ăn ý gật đầu.

Ánh mắt nhìn về phía vương tử đang cầm đại đao.

Quả nhiên, tay phải của vương tử, không có ngón út, mà cả bàn tay đều buông thõng.

"Rốt cuộc là ai, lại biết điểm yếu của vương tử là ngón út!" Trương Thiên trong lòng chấn động, nhưng Bàn Tử đã xông lên rồi.

Cũng không cho hắn nghĩ nhiều nữa.

"Lão đại, tôi thu hút, cậu chém." Bàn Tử hô lên một tiếng, Tàn Kiếm không ngừng lướt qua đùi vương tử, khiến vương tử phát ra một tiếng kêu rên.

Đại bàng khổng lồ cũng ra sức ngăn cản công kích của Bàn Tử.

Cũng chính vì thế, đã tạo cho Trương Thiên một cơ hội.

Trương Thiên không do dự nữa, Lỗ Thương Vương Bội Kiếm một kiếm chém xuống.

Lợi dụng tốc độ của Tung Vân Thê, Trương Thiên càng tránh

được công kích của vương tử, một cú trượt chân đã đến trước mặt vương tử.

Kiếm quang lóe lên.

Một ngón tay khác của vương tử cũng không còn.

Sau khi ngón tay không còn, đại đao của vương tử trực tiếp rơi xuống đất.

Trên mặt vương tử lộ ra vẻ đau khổ.

Khí thế giảm sút trong chớp mắt.

Còn vương tử thì không còn ý muốn tấn công nữa, rõ ràng hắn cũng đã mệt mỏi.

"Thật sự có hiệu quả!" Nhìn thấy cảnh này, Trương Thiên và Bàn Tử hai người trong mắt đều lộ vẻ mừng rỡ.

Vương tử này không dễ đối phó, đừng thấy người ta bị thương rồi, nhưng Trương Thiên và những người khác vẫn không phải đối thủ.

"Các người đã đánh bại ta, ta không còn gì để nói." Vương tử nói, sau đó, thân ảnh hóa thành làn khói, đi kèm với cả đại bàng khổng lồ.

Rõ ràng là đã luân hồi rồi.

Trương Thiên và Bàn Tử ba người nhìn nhau.

Có chút không thể tin nổi.

"Lão đại, đơn giản vậy thôi sao?" Bàn Tử có chút kinh ngạc.

"Nếu không phải chúng ta nhặt được bí mật, e rằng cũng không đơn giản như vậy." Trương Thiên nói.

Quả thật, nếu không phải Mạc Kim Giáo Úy trước đây đã vào, họ cũng không thể đơn giản đánh bại vương tử đến thế.

Hơn nữa, ý chí chiến đấu của vương tử cũng không rõ ràng lắm, cứ như cố ý thua vậy.

Có thể nói, Trương Thiên và họ đã nhặt được bí mật rồi.

"Tuy nhiên, tôi rất tò mò, vì sao điểm yếu của vương tử lại là ngón út." Trương Thiên vẫn có chút tò mò.

Hồ Bát Nhất thì từ từ lắc đầu.

"Tôi càng tò mò hơn là, vì sao lại có người biết điểm yếu của hắn." Nói rồi, ba người đều lắc đầu, có chút cảm khái.

Lúc này, bên ngoài, sau một trận tiếng nổ ầm ầm.

Đất đá trong mộ thất bắt đầu nhô ra.

Anh Tử bị giật mình, vội vàng lùi lại mấy bước.

"Đừng, đừng dọa tôi, tôi có đại ca đấy." Anh Tử cầm cung trong tay, ánh mắt đầy sợ hãi.

Nhưng ngay sau đó, chỉ thấy trên đỉnh đầu, dưới sự kéo của xích sắt.

Một cỗ quan tài lại được kéo ra từ trên đỉnh đầu.

Quan tài dài hơn ba mét, và trên đó toàn bộ đều là xiềng xích.

Anh Tử kinh ngạc há hốc miệng.

Lúc này, Trương Thiên và những người khác cũng tỉnh lại.

Ba người nhìn lên đỉnh đầu.

"Bàn gia tôi đã nói rồi, trên đầu cứ ù ù, chắc chắn có thứ gì đó, không ngờ thứ này lại ở trên đầu chúng ta." Bàn Tử chỉ vào quan tài nói.

Ánh mắt Trương Thiên thì nhìn về phía ngai vàng, đã quan tài ra rồi, thứ trên ngai vàng, tuyệt đối là bảo vật! (Sao không có ai, xong rồi

sợ quá) "Anh Trương, anh Bát Nhất, các anh cuối cùng cũng quay lại rồi." Nhìn thấy Trương Thiên mấy người tỉnh lại.

Anh Tử càng vội vàng chạy tới, nắm lấy cánh tay Trương Thiên và Hồ Bát Nhất.

Vừa rồi quan tài di chuyển, đã khiến cô bé sợ hết hồn.

"Không sao rồi Anh Tử, không sao rồi, cô cứ đi theo sau chúng tôi là được." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Anh Tử, để cô bé yên tâm.

Anh Tử gật đầu, vội vàng đứng phía sau Trương Thiên mấy người.

Ánh mắt nhìn về phía quan tài.

"Cỗ quan tài này, chắc chắn là di quan của vương tử, không ngờ, lại ở trên đỉnh đầu chúng ta." "Nếu không phải đánh bại vương tử, cỗ quan tài này, có lẽ căn bản sẽ không thể tái hiện thiên nhật." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, còn Trương Thiên thì đã đến trước ngai vàng.

Trên đó, năm khối ngọc bội, cùng với một cuộn da dê đang được đặt trên đó.

Lần này Trương Thiên không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp nhặt đồ lên.

Quả thật không có vấn đề gì, thậm chí không có cơ quan di động.

Ánh mắt Trương Thiên càng đổ dồn vào cuộn da dê.

Trên đó ghi chép các cấp độ công pháp, và phân chia cấp độ của người tu luyện.

Lúc này, Trương Thiên cuối cùng cũng biết mình thuộc cảnh giới nào.

Trong thế giới này, cấp độ tu luyện giả được chia thành Thiên Địa

Huyền Hoàng.

Cộng thêm một Tông Sư, Đại Tông Sư.

Sáu cấp độ.

Và dựa theo ghi chép trên cuộn da, vương tử thậm chí là cao thủ cấp Tông Sư.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn chết.

Và dựa trên sự phân chia sức mạnh, chênh lệch cấp độ.

Trương Thiên ước tính, mình hiện tại hẳn là một cao thủ Thiên Giai rồi.

Tất cả công pháp viên mãn, chính là Thiên Giai, muốn tiến thêm một bước, thì phải đi lĩnh hội công pháp sau này, đồng thời cần linh đan diệu dược để phụ trợ mới được.

Chương 54

Sau khi biết được thực lực của mình, Trương Thiên cũng hiểu được tầm quan trọng của tu vi.

Đừng thấy Thiên Giai, và Tông Sư chênh lệch một cấp.

Nhưng sự thật thì, ngay cả khi người ta bị thương, Trương Thiên mấy người liên thủ cũng không đánh lại.

"Lão đại, đây là thứ gì vậy?" Bàn Tử thấy Trương Thiên nhìn cuộn da dê, nhịn không được hỏi.

"Một thứ ghi chép cấp độ, các cậu xem đi." Trương Thiên đưa cuộn da dê qua.

Hai người xem xong, cũng có chút chấn động.

Hóa ra, họ còn kém xa nhiều cấp độ đến vậy.

"Lão đại, xem ra, mục tiêu đầu tiên của Bàn gia, chính là đạt đến cấp độ Đại Tông Sư." Bàn Tử kích động nói.

Trên mặt đầy vẻ khao khát.

Có thể thấy, sau khi có cấp độ, Bàn Tử càng thêm khí thế hừng hực.

"Đạt đến Vương Phi cậu còn khó đạt được nữa là." Trương Thiên nhịn không được lườm gã một cái.

Nếu mà dễ đạt được như vậy, thì vương tử cũng không thể kẹt ở Tông Sư mà không lên được.

"Ai, lão đại, cậu lại đả kích tôi, hết yêu rồi sao!" Bàn Tử mặt mày đau khổ, cứ như một cô vợ nhỏ bị bỏ rơi vậy.

"Cút đi!" Trương Thiên nhịn không được đá một cước.

Hắn phát hiện ở bên Bàn Tử lâu ngày, Trương Thiên sắp biến thành cái kiểu đàn ông hài hước đó rồi.

"He he, lão đại quả nhiên là yêu tôi." Ô mông, Bàn Tử cười hắc hắc.

Hồ Bát Nhất may mà mình không nói nhiều, nếu không, Bàn Tử thế nào cũng cho mình mấy câu.

Nhìn quan tài.

Trương Thiên nhìn quanh trên ngai vàng.

Cuối cùng sờ thấy một cái tay cầm.

Nhẹ nhàng kéo một cái.

Ngay sau đó, quan tài trực tiếp từ từ hạ xuống, dần dần đặt trên mặt đất.

Và trên quan tài được gia cố bằng xiềng xích, lại còn có một số chữ vàng.

"Đây chắc là chữ Kim quốc, xem ra, trên đây ghi chép cả đời của vương tử." Hồ Bát Nhất nói, gã nhìn qua.

Dần dần, gã cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao vương tử Kim quốc, ngón út lại là điểm yếu.

"Tương truyền, Kim quốc, có một vương tử, sinh ra đã có sức mạnh vô cùng lớn, ngón út thậm chí vào ban đêm còn phát ra ánh vàng kỳ dị." "Cũng chính vì vậy, vương tử Kim quốc, vẫn luôn được gọi là, Kim Vương, ngón út đó càng được gọi là Hoàng Kim Chỉ." "Hoàng Kim Chỉ sức mạnh vô cùng, có Hoàng Kim Chỉ, vương tử càng có thể một tay nhấc đỉnh, sức mạnh vô cùng lớn, ở tuổi hai mươi hai đã đạt đến Tông Sư." "Thời gian tử vong cuối cùng là ba mươi tuổi, địch quốc xâm lược, cuối cùng tử vong." Hồ Bát Nhất nói, còn ngón út này,

càng khiến Trương Thiên có chút tò mò, rốt cuộc nó mạnh đến mức nào?

"Mở quan tài đi." Trương Thiên khẽ nói.

Bàn Tử gần như không do dự, trực tiếp rút xẻng công binh ra.

Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu giúp tháo xiềng xích trên quan tài.

Trương Thiên nhìn quan tài. 【Vương tử Quan: Bên trong chứa thi thể vương tử.】 【Trạng thái: Đã chết.】 Nghe được giới thiệu, Trương Thiên trong lòng hiểu rõ.

Bên trong dù có thi thể, thì cũng đã chết hoàn toàn rồi, căn bản không cần phải lo lắng.

Xiềng xích rất nhanh được mở ra.

Bàn Tử cười hàm tiếu.

"May mà Bàn gia trước đây đã làm chuyện phá khóa, cái xiềng xích này chỉ là chuyện vặt." Xiềng xích được kéo ra, rất nhanh, quan tài hoàn toàn hiện ra trước mắt mấy người.

Trương Thiên nhìn nắp quan tài.

"Mở đi." Giọng hắn nhẹ nhàng.

"Lão đại, không sợ bên trong có tống tử à." Bàn Tử có chút tò mò.

Theo lý mà nói, Trương Thiên phải rất cẩn thận mới đúng.

Từ khi Trương Thiên vào mộ, đến giờ, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận.

"Hồn phách vương tử đã luân hồi, hơn nữa nơi này dù có thể khởi thi, xác suất cũng không lớn." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

"Khởi thi là vì linh hồn chủ nhân trước vẫn còn chấp niệm, cho

nên vẫn luôn canh giữ bảo vật xung quanh mình, bây giờ vương tử đã luân hồi, tự nhiên sẽ không có chuyện gì nữa.” Hồ Bát Nhất nói xong.

Bàn Tử nhổ nước bọt vào tay.

“Dân lão bách tính ta, hôm nay thật cao hứng, lão Hồ, làm thôi!” Bàn Tử nói, xẻng sắt đã cắm vào nắp quan tài.

Mấy người dùng đòn bẩy, không ngừng dùng sức.

Rất nhanh, nắp quan tài được di chuyển.

Dần dần, quan tài được mở ra.

Không hổ danh là vương tử Kim quốc, ngay cả quan tài cũng là loại quan tài vàng.

Sau khi quan tài đá được mở ra, nội quan bên trong xuất hiện trước mắt.

Đó là một quan tài vàng, suýt chút nữa làm mắt Bàn Tử mù lòa.

“Gia gia ơi, phát tài rồi, phát tài rồi, hoàng, quan tài vàng a.” Bàn Tử kích động, mắt gã trợn tròn.

Anh Tử cũng có chút kích động.

“Vàng lớn thật.” Anh Tử lẩm bẩm, nuốt một ngụm nước bọt, nếu bán cái này đi thì có bao nhiêu tiền chứ.

“Mở quan tài đi, chúng ta không cần vàng, hơn nữa cũng không mang đi được.” Giọng Trương Thiên không lớn.

Đối với những thứ này, hắn đều giữ thái độ thờ ơ.

Dù sao hắn cũng không thiếu tiền.

“Được, mở quan tài.” Bàn Tử rất cẩn thận bắt đầu mở nội quan bên trong.

Ngay sau đó, nắp quan tài được đẩy ra.

Cỗ quan tài này, toàn bộ là vàng, nặng đến mấy tấn.

Nếu không phải Bàn Tử sức lực lớn, thì thật sự không dễ đẩy.

Dần dần thi thể bên trong hiện ra trước mặt mấy người.

Là thi thể vương tử, được bảo quản rất tốt, nhục thân gần như không bị thối rữa, mặc áo giáp vàng.

Bên cạnh còn yên tĩnh nằm thanh đại đao.

Nhưng Trương Thiên lại phát hiện, trên tay vương tử, cả hai tay, đều không còn ngón út.

Chắc không phải do Trương Thiên làm.

"Lão đại, sao ngón tay hắn lại biến mất rồi!" "Tôi nhớ, ngón tay của tên này, không phải còn một ngón sao?" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Sắc mặt Trương Thiên cũng trầm xuống.

Hắn cũng không biết là chuyện gì, có chút quá quỷ dị.

"Đã bị trộm rồi." Lúc này, Hồ Bát Nhất mở miệng, sau tiếng nói, không khí lập tức trở nên im lặng.

Trương Thiên nhìn người bên trong.

Quả thật, trên thi thể đã không còn ngón tay.

Mà châu báu vàng bạc xung quanh thi thể đều không bị động đến, thậm chí vũ khí vẫn còn.

Hồ Bát Nhất lại phán đoán bị trộm như thế nào?

Bỗng nhiên, Trương Thiên nghĩ tới điều gì đó.

"Tôi nghĩ, vì bí mật của vương tử bị quá nhiều người biết, mà khi hắn xuống mộ, đã bị trộm rồi." Trương Thiên nói đến đây, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

“Có khả năng này, nhưng mà hiện tại trong quan tài, có những thứ thực sự có hạn, Bàn Tử đi tìm xem đi.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử cười hắc hắc một tiếng, một đầu chui thẳng vào.

“Móa, đồ tốt không thiếu đâu, lão đại, lão Hồ, lần này chúng ta phát tài rồi.” Mông Bàn Tử lắc lư.

Trên mặt đầy vẻ kích động.

Rõ ràng, đồ bên trong không ít, hơn nữa còn thu hút sự chú ý của Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất thở phào một hơi, vỗ vào mông Bàn Tử một cái, Bàn Tử mới thu liễm một chút.

Rất nhanh, Bàn Tử ngậm hai miếng ngọc trong miệng, tay cầm một cuốn sổ, còn tay kia thì xách một chiếc chuông nhỏ bò ra.

Chương 55

"Lão đại, những thứ này là đồ bên trong đó." Bàn Tử đặt hai khối ngọc lên nắp quan tài, rồi đặt cuốn sổ và chiếc chuông cũng lên đó.

Trương Thiên không do dự, thần niệm tiến vào ngọc, hai khối ngọc lần lượt là pháp quyết khinh công, còn một cái là công pháp luyện đao của vương tử.

Khinh công Trương Thiên không cần, có thể cho Hồ Bát Nhất.

Đao thì Trương Thiên có thể cho Bàn Tử.

Ở đây không có kiếm pháp, lại khiến Trương Thiên có chút thất vọng.

Ánh mắt nhìn về phía cuốn sổ.

Trên cuốn sổ, có một số chữ mờ không nhìn rõ.

Nhưng chắc là một số bí văn.

Còn chiếc chuông thì khá kỳ lạ.

Những người từng xem phim cương thi đều biết, đạo sĩ dùng chuông có thể điều khiển cương thi.

Chiếc chuông trước mắt và chiếc trong phim gần như y hệt. 【Trấn Ma Linh: Thượng phẩm pháp khí!】 【Tác dụng vật phẩm: Trấn thi, dẫn thi, có thể phối hợp thuật pháp sử dụng.】 【Giới thiệu vật phẩm: Không】 Tiếng nói truyền đến trong đầu, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Thứ này rõ ràng không phải đồ của vương tử.

Quả nhiên, y như suy đoán, đã bị trộm rồi.

Lúc này, trong tay Trương Thiên, còn có ngọc bội đã đặt trên ngai

vàng trước đó.

Thần niệm thâm nhập, một cái là quyền pháp, một cái là tĩnh tâm, lại không có kiếm pháp.

Trương Thiên có chút thất vọng.

"Chúng ta cứ lấy những thứ này đi, còn lại thì không lấy nữa." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, Anh Tử thì nhìn vào trong quan tài.

"Anh Trương, vì sao những thi thể khác sau khi chết đều sẽ thối rữa, những thi thể này lại không?" Anh Tử đưa ra câu hỏi tò mò.

"Vì có Trấn Thi Châu." Trương Thiên tách miệng vương tử ra, quả thật có một viên châu màu đen.

"Thần kỳ quá." Anh Tử thật sự bị chấn động, cô bé phát ra lời nói từ tận đáy lòng.

Trương Thiên cười cười, dẫn mấy người định rời đi.

Nhưng hắn tiện tay vẫn lấy Trấn Thi Châu đi.

Sau khi viên châu được lấy đi, thi thể lập tức biến thành xác khô.

Dù sao thứ này vẫn hữu dụng, mình cũng không phải nhà từ thiện, cũng không cần để lại cho người khác.

"Lão đại, lần này chúng ta thu hoạch không nhỏ đâu, chỉ riêng ngọc bội thôi, cũng có sáu bảy cái rồi, cộng thêm cái chuông nhỏ này nữa, đơn giản là, lão Hồ ngồi xe lửa, Bát Nhất đứng dậy rồi." Bàn Tử ôm chặt những thứ đã giành được, sung sướng nói.

Hồ Bát Nhất càng thêm bất mãn đấm Bàn Tử một quyền.

"Cậu đúng là đồ chó không nhả ngà voi." Hồ Bát Nhất nói một câu, cũng lười chấp nhặt với Bàn Tử.

Mấy người đến chỗ Kỳ Lân, Hồ Bát Nhất gạt cơ quan bên trong, mấy người mới ra khỏi mộ huyệt vương tử.

"Bây giờ chúng ta đi lăng mộ vương phi à?" Bàn Tử vác ba lô lớn, tò mò hỏi.

"Đã đến rồi thì đi xem đi." Trương Thiên không nghĩ nhiều, trực tiếp nói, dù sao cũng đã đến rồi, không thể chỉ xem vương tử mà không xem vương phi.

Như vậy đối với người ta vương phi cũng là một sự xúc phạm lớn.

Đi trên con đường hẹp, bên cạnh là vách đá.

Có kinh nghiệm lần đầu, mấy người rõ ràng tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Rất nhanh, trước lối vào lăng mộ vương phi, mấy người dừng lại.

"Các cậu nghe kìa, bên trong dường như có tiếng đàn." Bỗng nhiên, Anh Tử khẽ nói.

Còn mấy người thì đứng trước cửa mộ đạo, lông mày khẽ cau lại.

Cổ mộ nghìn năm trước, mà bên trong lại có tiếng cầm âm u nhã, điều này vốn dĩ không hề bình thường.

Đặc biệt là tiếng đàn cổ rất hay, giống như âm thanh từ viễn cổ vọng lại.

"Chẳng lẽ, vương phi bên trong phục sinh rồi sao?

Đang đàn cho chúng ta nghe ư?" Sắc mặt Bàn Tử biến đổi lớn, vội vàng rút Tàn Kiếm ra.

"Bất kể là người hay quỷ, Bàn gia tôi đều không sợ!" Bàn Tử nói, mặt mày nghiêm túc.

Còn Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

"Chúng ta vào xem sao?" Trương Thiên hỏi, Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Ừ, đã đến rồi thì vào xem đi, Anh Tử, cô trông chừng hai đứa trẻ này, cứ đợi chúng tôi ở bên ngoài." Hồ Bát Nhất nói.

Gã vẫn khá quan tâm đến Anh Tử.

Anh Tử thấy Hồ Bát Nhất đưa hai cái thi thể trẻ con cho cô bé, lại còn bảo cô bé ở bên ngoài.

Lập tức có chút không vui.

"Phụ nữ cũng gánh vác nửa bầu trời, cháu cũng muốn vào." Từ khi cải cách mở cửa, đóng góp của phụ nữ vẫn rất lớn, cho nên Anh Tử cũng chịu ảnh hưởng sâu sắc.

"Thôi được rồi, mọi người cùng đi đi." Trương Thiên nói, hắn cũng nhận ra tính cách của Anh Tử.

Có chút ngây thơ, còn có chút tính trẻ con, hơi quật cường.

Dù sao tính cách cũng khá tốt.

"Lão đại, cậu lại thiên vị Anh Tử rồi đó nha, nói đi lão đại, có phải cậu để ý đến người ta rồi không?" Bàn Tử nói ở một bên, Trương Thiên không vui lườm gã một cái.

"Chúng ta giải quyết vấn đề tiếng đàn bên trong trước đã." Trương Thiên nói, Bàn Tử cũng không trêu đùa nữa.

Mà là nghiêm túc nhìn về phía mộ thất không xa.

"Đi vào xem." Nói rồi, mấy người đi vào mộ thất.

Tiếng đàn càng lúc càng lớn.

Và khi mọi người đi qua hành lang tiến vào mộ thất, cảnh tượng bên trong lại khiến mấy người kinh ngạc.

Chỉ thấy trong mộ thất, nào có hồn phách vương phi.

Trong mộ thất chính, toàn bộ đều là đàn, từng cây đàn gỗ.

Còn những âm thanh đó, đều là tiếng đàn do gió thổi.

Loại âm thanh này e rằng đã đàn hàng nghìn năm rồi.

Còn xung quanh mộ thất, kiến trúc phần lớn thiên về phượng hoàng.

Ngay cả bích họa trong mộ thất cũng được vẽ bằng yếu tố phượng hoàng niết bàn, rõ ràng, người có thể có yếu tố này, không phải là người đơn giản.

Ánh mắt nhìn quanh mộ thất.

Xung quanh ngoài những cây đàn đó, trên đó còn có một bậc thang, trên bậc thang đặt một chiếc quan tài đá quý.

Nắp quan tài có dấu vết bị cạy.

Còn trên đỉnh đầu, cũng có đuốc, nhưng là loại đuốc không còn thắp sáng nữa.

"Xem ra, nơi này cũng đã bị trộm rồi." Trương Thiên nói, hắn không ngờ, loại mộ huyệt ẩn kín như vậy, xác suất bị trộm lại lớn đến thế.

Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ quan tài, chắc cũng là một thứ không tồi.

"Chúng ta mở ra xem trước đi." Trương Thiên thấy xung quanh không có bích họa gì cả, hắn cảm thấy nên mở quan tài xem.

Ánh mắt đổ dồn vào quan tài. 【Vương phi Quan: Bên trong chôn cất thi thể vương phi】 【Trạng thái: (Đã chết)】 Nhận được tin tức, Lâm Thiên càng thêm yên tâm.

Như vậy, nguy hiểm cũng đã được giải trừ.

Ba người đến trước quan tài, không do dự, nhấc xẻng sắt lên, trực tiếp cạy quan tài ra.

“Rầm rầm rầm…” Quan tài phát ra âm thanh.

Ngay khoảnh khắc mở ra, một bóng đen lại trực tiếp bay ra từ trong quan tài, tốc độ cực nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt.

Lập tức, ba người đều lùi lại, còn Anh Tử thì sắc mặt tái mét.

Cô bé dường như đã nhìn thấy thứ gì đó.

“Vừa rồi có con chuột đen lớn nào nhảy ra vậy?” Bàn Tử rùng mình một cái, nơi gã ngã xuống lại làm vỡ nát một cây đàn gỗ nhỏ.

Hồ Bát Nhất cũng bò dậy từ dưới đất, gã nhìn lên đỉnh đầu, cũng có chút kỳ lạ.

Chương 56

Trương Thiên thì không sao, không thảm hại như hai người kia, nhưng vừa rồi một cái, cũng khiến Trương Thiên giật mình một phen.

"Đầu, hình như là một cái đầu." Giọng Anh Tử có chút run rẩy.

Tại chỗ, dường như chỉ có Anh Tử nhìn thấy bóng đen đó là thứ gì.

"Đầu?" Mấy người đều ngây ra, đặc biệt là Trương Thiên, hắn vừa rồi đã xem, vương phi bên trong đã không còn, làm sao có thể còn có đầu.

Hơn nữa còn sống sót hàng nghìn năm?

"Khoan hãy nghĩ đến thứ đó, đã không làm hại chúng ta, thì có nghĩa là chúng ta có thời gian." Giọng Trương Thiên không lớn, hắn bây giờ càng muốn biết là, rốt cuộc bên trong có thứ gì.

Đèn chiếu vào trong quan tài vương phi.

Lúc này, trong quan tài vương phi đã biến thành một bộ thi thể khô héo, hơn nữa, bên trong cũng hỗn loạn, trên quan tài còn có dấu máu.

Nhìn tổng thể cứ như là quan tài này đã trải qua một trận đại chiến vậy.

"Lão đại, đây có phải là vương phi, đang đánh nhau với ai đó không?" Bàn Tử nói, trên mặt xuất hiện nụ cười gian xảo.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều không nói nên lời nhìn Bàn Tử.

"Cậu nhìn những vết máu này, hơn nữa, cậu không phát hiện ra, trong quan tài còn có một bộ hài cốt sao?" Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử cũng gãi gãi đầu.

“Ai, thật là một đôi uyên ương tử sinh.” Bàn Tử cảm khái một câu, Trương Thiên nhìn vào bên trong, từ từ mở miệng.

“Chắc là có người trộm mộ không thành, bị vương phi phản sát, cái đầu kia, có thể chính là đầu của tên trộm mộ này.” Lâm Thiên nói, ánh mắt nhìn vào một khối ngọc bội bên trong.

Trong quan tài này, dường như cũng chỉ có một khối ngọc bội này.

Thần niệm Trương Thiên tiến vào.

“Kỳ Môn Độn Giáp Thuật.” Nhìn thứ bên trong, Trương Thiên giật mình, sau đó trong lòng mừng rỡ như điên, thứ này hắn quá cần rồi.

Kỳ Môn Độn Giáp, đây chính là thứ để xem bói.

Năm đó ở Lão Cửu Môn, Tề Gia, Tề Thiết Chủy, một người xem bói, lại có thể làm ăn phát đạt.

Mà quan trọng nhất chính là xem bói.

Kỳ Môn Độn Giáp, xem bói càng mạnh hơn.

Đó lại là một thuật pháp đã thất truyền, không ngờ a, hôm nay lại được hắn Trương Thiên tìm thấy.

Nhưng thứ này vì sao lại ở đây?

Trương Thiên có chút tò mò, hắn nhặt ngọc bội đi, rồi động đậy thi thể vương phi.

Trong quan tài, hắn phát hiện một tấm lệnh bài tương tự.

Là lệnh bài Mạc Kim Giáo Úy.

“Chắc là một trong số những giáo úy biết xem bói đã đến đây, không ngờ bị phản sát.” Trương Thiên trong lòng nghĩ, hắn đối với việc xem bói, cũng có chút tò mò tương tự.

“Lão đại, bên trong này chỉ có một khối ngọc thôi sao?” Nhìn bên trong trống rỗng, Bàn Tử càng thêm mặt mày u sầu.

Khó khăn lắm mới vào mộ vương phi, tốt lắm, chỉ có một khối ngọc bội.

“Một khối đã đủ rồi, hơn nữa lần này chúng ta xuống đây, thu lợi không nhỏ đâu.” “Đợi ra ngoài, chúng ta sẽ nặc danh quyên góp địa chỉ hai nơi này, đã chúng ta lấy rồi, thì không cần phải để lại cho những kẻ trộm mộ khác nữa.” Trương Thiên khẽ nói.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất khóe miệng nhếch lên.

“Lão đại, cậu thật xấu xa, nhưng mà, Bàn gia tôi thích lắm.” Bàn Tử nháy mắt đưa tình nói, vẻ mặt e thẹn.

Trương Thiên chỉ cảm thấy, dạ dày có chút buồn nôn.

“Lão đại, cậu còn nhớ, khi chúng ta đến đây trước đó, xiềng xích trên vách núi bên ngoài không?

Tôi cảm thấy, trên đó chắc chắn có thứ gì đó.” Hồ Bát Nhất khẽ nói.

Gã vẫn còn nhớ rõ cái xiềng xích đó.

Xiềng xích trực tiếp xuyên qua cả dãy núi, điều càng khó tin hơn là, xiềng xích rất to, hơn nữa sâu không thấy đáy.

“Chúng ta ra ngoài xem sao?” Trương Thiên cũng nhớ cái xiềng xích đó.

Thứ rất kỳ lạ, thông thường mà nói xiềng xích căn bản không thể lớn đến thế, hơn nữa động tĩnh cũng lớn đến vậy.

Cứ như cố ý khóa chặt thứ gì đó vậy.

“Cứ xem xét xung quanh trước đã, nếu không có thứ gì thì chúng ta có thể ra ngoài xem.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, mấy

người cẩn thận xem xét xung quanh.

Trương Thiên thì gọi Tiểu Miết quay lại.

Tiểu Miết vừa rồi không biết đi đâu ăn gì đó, bây giờ trên răng vẫn còn thịt xương.

Trương Thiên bỏ Tiểu Miết vào ba lô.

Rất nhanh mấy người đã xem xét khắp khu vực xung quanh một lượt.

Quả thật không có gì cả, thậm chí không có một cơ quan bảo vật nào, mộ thất vương phi cứ như rất sơ sài vậy.

Và ngoài những cây đàn cổ đó, còn có quan tài đá quý, còn lại không có gì cả.

"Chắc là bị đám người Mạc Kim lấy đi rồi." Hồ Bát Nhất tùy tiện nói, Trương Thiên cũng không phát hiện ra thứ gì, sau đó mấy người cũng không nhìn nữa, trực tiếp mang đồ ra khỏi mộ huyệt vương phi.

Sau khi đi ra ngoài, tiếng đàn vẫn vang vọng.

Cứ như vương phi đích thân đang đàn vậy.

Có giai điệu, nhưng không có phổ nhạc.

"Lạ thật, vừa nãy chúng ta ở bên trong, cũng không nghe thấy âm thanh, bây giờ ra ngoài rồi, âm thanh lại lớn hơn." Bàn Tử không khỏi lẩm bẩm.

"Chắc là hiệu ứng của gió, bên ngoài là trạng thái trống rỗng, âm thanh bên trong dù rất nhỏ cũng có thể được khuếch đại ra ngoài." Trương Thiên khẽ nói.

Mộ huyệt này giống như một cái loa lớn, gió thổi qua mộ huyệt, sau đó thông qua mộ đạo, âm thanh truyền đến toàn bộ không gian này.

“Không thể không thừa nhận, trí tuệ của người xưa rất mạnh.” Trương Thiên khẽ nói.

Hồ Bát Nhất thì bám vào hàng rào gỗ.

Nhìn cái xiềng xích không xa.

Xiềng xích dường như còn đang rung động.

“Lão đại, sao tôi lại cảm giác, trên đó đang khóa một con vật vậy.” Bàn Tử nhìn cái xiềng xích to hơn cả cổ mình, không khỏi hỏi một câu.

Giọng gã còn có chút run rẩy.

Gã nói không phải không có lý, cái xiềng xích này, thật sự có đang rung động, cảm giác này rất kỳ lạ.

Trương Thiên nhìn xiềng xích, hắn nhìn xuống, căn bản là sâu không thấy đáy.

“Tôi đoán, chắc là thú bảo hộ.” Trương Thiên nghĩ tới con rắn lớn trước đó, nếu không đoán sai, thứ bên trong này, ít nhất cũng cùng cấp độ với con rắn lớn đó.

Thể hình tuyệt đối rất lớn, nhưng mà, vì sao lại bị cố định lại, không ai biết.

“Nếu là thú bảo hộ, tôi nghĩ, chúng ta vẫn không nên quản thì tốt hơn.” Hồ Bát Nhất nói, con rắn lớn trước đó họ còn khó đối phó, con này rõ ràng mạnh hơn một chút.

Trương Thiên nhìn xiềng xích, hắn ở đỉnh xiềng xích phát hiện một chữ lớn: Ngụy!

Sự thật đã sáng tỏ.

Ngôi mộ này đã bị trộm từ lâu, hơn nữa điều khó tin nhất là, bị Mạc Kim Giáo Úy trộm, còn con thú bảo hộ bên trong, lại trực tiếp bị

khóa lại.

“Lão Hồ, chúng ta nên rút thôi, nơi này đã bị trộm rồi, là do người của Mạc Kim Môn làm.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Không ngờ, họ lại nhanh hơn chúng ta.” Hồ Bát Nhất nói xong, cũng không nói gì nữa.

Dù sao, ở đây ai cũng không nghĩ tới, mộ Kim quốc lại có nghi vấn bị trộm.

Trương Thiên không biết trong kịch bản gốc mộ Kim quốc trông như thế nào, nhưng thứ này, tuyệt đối là kết quả của sự giao thoa giữa hai thế giới.

Trương Thiên không biết, ngôi mộ tiếp theo, có bị trộm hay không, hắn chỉ hy vọng là không.

“Thôi được rồi, chúng ta đã lấy được nhiều thứ như vậy, đã rất tốt rồi, đi thôi.” Trương Thiên nói, mấy người cũng gật đầu, mấy ngày xuống mộ quả thật khiến mọi người thân tâm có chút mệt mỏi.

Anh Tử càng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể về rồi, Anh Tử lúc này cảm thấy, thôn làng có thể tồn tại đến bây giờ, cũng thật sự là một phúc khí.

Không còn dừng lại tại chỗ nữa.

Mấy người đi rất nhanh, về cơ bản không dừng lại, còn về con đường đi ra lúc đó, tự nhiên không thể đi mộ đạo được.

Mấy người đi qua cánh cổng lớn của yếu tắc quân sự Quan Đông.

Sau khi ra ngoài, đã không biết là mấy giờ.

Trời vẫn còn sáng.

“Móa, sao mỗi lần Bàn gia xuống núi, đều là mặt trời chói chang.” Bàn Tử nhìn ánh sáng chói mắt, nước mắt không kìm được chảy ra.

Chương 57

“Bàn Tử, cậu cứ vui thầm đi, ít ra không phải buổi tối, đến lúc đó lũ sói con ăn thịt cậu đấy.” Hồ Bát Nhất thản nhiên nói.

Gã nhìn xung quanh, thì rất nhanh tìm được đường đi.

Trương Thiên sau khi ra ngoài cũng không nói nhiều, trong lòng lại đã bắt đầu tính toán chuyện về nhà rồi.

Lần này họ trộm mộ, cộng thêm đến sơn thôn, đã mất bốn năm ngày rồi.

Mà buổi đấu giá còn năm ngày nữa là bắt đầu.

Cho nên, Trương Thiên phải đi hôm nay, hoặc ngày mai.

Trương Thiên còn định xem, Tân Nguyệt Phạn Điếm có thứ tốt nào được đấu giá, cho nên, hắn không muốn bỏ lỡ.

“Chúng ta về trước đi, lão Hồ, tôi định chiều nay sẽ về.” Trương Thiên nói.

Hắn nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Không còn cách nào khác, xe lửa thực sự quá chậm.

Nếu có máy bay, thì cũng không đến mức vội vàng như vậy.

Từ đây đến Bắc Ly ít nhất cũng phải mười tiếng, có thể thấy, quãng đường xa đến mức nào.

Hồ Bát Nhất nhìn núi sông.

“Ừ, tôi biết rồi, vậy, lát nữa chúng ta nói với trưởng thôn một tiếng, rồi có thể đi.” Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên thì xua xua tay.

“Thực ra, các cậu hoàn toàn không cần phải về cùng tôi đâu, tôi về trước, các cậu giải quyết xong chuyện bên này rồi về cũng được.” Trương Thiên nói.

Bàn Tử vỗ vai Trương Thiên.

“Lão đại, cậu nói cái gì vậy chứ, chúng ta ai với ai mà, đã là anh em, tự nhiên phải về cùng nhau rồi, đúng không lão Hồ?” “Hơn nữa, mông Bàn gia tôi còn chưa ngồi nóng Tứ Hợp Viện mà, tôi phải về ngồi cho đã chứ.” Bàn Tử nói toạc móng heo.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

“Bàn Tử nói không sai, chúng ta cùng về đi, dù sao chuyện trong thôn, cũng đã giải quyết gần xong rồi.” Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên nhìn hai người thì có chút cảm động, hắn gật đầu.

Anh Tử trong lòng có chút khó chịu, mấy người khó khăn lắm mới gặp mặt, hơn nữa cô bé cũng khó khăn lắm mới quen biết Trương Thiên.

Nhưng họ lại phải đi.

Hơn nữa còn là đi thành phố lớn, Anh Tử tự cho rằng, mình cả đời có lẽ cũng không thể đi thành phố lớn, e rằng sẽ không bao giờ gặp lại Trương Thiên nữa.

Suy nghĩ rất lâu, Anh Tử nhìn về phía mấy người.

“Cái đó, anh Trương, cháu có thể đi cùng các anh không?” Anh Tử mở miệng nói, lời nói kinh người.

Hồ Bát Nhất cũng bị giật mình.

“Anh Tử, cháu không cần ông nội cháu nữa sao?

Ông nội cháu vẫn còn ở nhà mà.” Hồ Bát Nhất nói, Anh Tử cúi đầu, có chút bối rối.

“Ai, tôi nhớ, lão Hồ, Tứ Hợp Viện của chúng ta không phải có nhiều phòng sao, đến lúc đó đưa lão gia tử qua thử xem sao.” Bàn Tử suy nghĩ một lát nói.

“Lão gia tử tính tình quật cường, nhất định sẽ không qua đâu, yên tâm đi Anh Tử, chúng ta còn sẽ quay lại mà.” Hồ Bát Nhất nói, nhưng trong mắt Anh Tử lại có lệ hoa.

Mặc dù chỉ là mấy ngày, nhưng trải qua nhiều chuyện, trong lòng Anh Tử vẫn sinh ra một chút không nỡ.

Ánh mắt Anh Tử nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên biết ý của Anh Tử, không ngoài việc lo lắng họ đi thành phố rồi, sau này sẽ không gặp lại nữa.

“Yên tâm đi Anh Tử, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.” Trương Thiên nói.

Anh Tử mân môi.

“Thật sao?” Anh Tử hỏi.

“Ừ.” Thấy Trương Thiên nghiêm túc đồng ý, Anh Tử mới không nói gì nữa.

Bàn Tử thấy vậy, mắt sáng rực.

“Ai, tôi đã nói rồi mà, lão Hồ, lời nói của chúng ta bây giờ đều không có tác dụng gì nữa rồi.” Bàn Tử cảm khái một tiếng, Hồ Bát Nhất cũng cười lắc đầu.

Còn Anh Tử thì cúi đầu xuống.

“Thôi được rồi, mau về thôi, trưởng thôn có lẽ đã lo lắng cho chúng ta rồi.” Trương Thiên không vui nói.

Mấy người gật đầu, sau đó bắt đầu rời đi.

Gần mấy tiếng sau, Trương Thiên và những người khác mới đến thôn làng.

Mấy ngày qua thôn làng thay đổi cũng khá lớn.

Vì nguồn vốn của Trương Thiên đổ vào, trong thôn làng đã bắt đầu sửa đường.

Một số công nhân đang sửa đường, còn dân làng cũng đang giúp đỡ.

Họ cũng biết, con đường này là sửa cho họ, tự nhiên sẽ nhiệt tình giúp đỡ.

Nhìn những công nhân sửa đường, Anh Tử có chút kích động.

"Tuyệt vời quá, như vậy, chúng ta đi trấn cũng sẽ dễ dàng hơn, hơn nữa, trong thôn có trẻ con bị bệnh, đi bệnh viện cũng nhanh hơn." "Cảm ơn anh Trương." Anh Tử chân thành cảm ơn.

Nếu là thu nhập của thôn làng, đừng nói một đời, hai đời cũng khó mà sửa đường.

Trương Thiên xua tay, đối với chuyện này cũng không quá để tâm.

"Chỉ là tiện tay thôi mà." "Thôi được rồi Anh Tử mau về đi, ông nội cháu cũng nhớ cháu đấy." Trương Thiên nói, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Anh Tử.

Anh Tử gật đầu, cưỡi ngựa, rất nhanh rời khỏi chỗ cũ.

Trưởng thôn đang sửa đường cũng nhìn thấy Trương Thiên và những người khác.

Ông vội vàng cười chào đón.

"Ha ha, đồng chí Trương Thiên, cậu đúng là phúc tinh của thôn làng chúng ta mà, nếu không có cậu, con đường này của chúng ta, cũng không biết bao giờ mới sửa xong nữa." Trưởng thôn nói, một tay

nắm chặt tay Trương Thiên.

Vẻ mặt cứ như thiếu nước mắt nước mũi vậy.

"Được rồi lão Hồ, chúng ta thành người ngoài rồi." Bàn Tử nhìn trưởng thôn cảm động, có chút u sầu nói.

"Trưởng thôn đây là vui mà, hơn nữa, sửa đường là chuyện lớn, với thực lực trước đây của chúng ta, đừng nói sửa đường, ngay cả xây nhà cũng khó." Hồ Bát Nhất nói.

Cũng có chút cảm kích Trương Thiên.

Nếu không phải Trương Thiên, họ tuyệt đối không thể có thành tựu như bây giờ.

Hơn nữa, Bàn Tử đừng nói Tứ Hợp Viện, ngay cả cái nhà thuê kia cũng khó mà thuê được.

"Đúng vậy, thật là nhân sinh vô thường, đại tràng bao tiểu tràng a." Bàn Tử mặt mày cảm khái.

Sau đó trưởng thôn cảm ơn Trương Thiên không biết bao lâu, ông mới nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

"Nha, đồng chí Tiểu Hồ các cậu lại ở đây sao." Trưởng thôn ra vẻ ngạc nhiên.

Hồ Bát Nhất: "????" Bàn Tử: "!!!!" Hai người đều không nói nên lời.

Tốt lắm, thật sự là người vô hình mà.

"Trưởng thôn ngài già cả mắt mờ rồi a, chúng tôi lớn thế này mà ngài cũng không nhìn thấy." Bàn Tử không khỏi châm chọc một câu.

Trưởng thôn cười gượng một cái, cũng không nói nhiều.

"Mau, ba vị đồng chí, theo tôi về ăn thịt uống trà." Trưởng thôn tỏ

ra rất vui vẻ.

“Trưởng thôn, chúng tôi không đi đâu, định về rồi.” Hồ Bát Nhất kịp thời ngăn cản, gã nắm lấy tay trưởng thôn.

“Cái gì?

Về?

Về đâu?

Đừng đùa chứ, mới về được mấy ngày.” Lão trưởng thôn mặt mày không nỡ.

Đặc biệt là Trương Thiên, họ còn định để các cô gái nhỏ trong thôn tấn công Trương Thiên, đến lúc đó ai mà công phá được Trương Thiên.

Trở thành vợ Trương Thiên, thì thôn làng này nhất định sẽ phát triển rực rỡ, nhưng bây giờ họ lại phải đi, thật sự là trở tay không kịp.

“Ừ, trưởng thôn, chúng tôi còn có chuyện khác, cho nên không nán lại nữa.” Trương Thiên cũng gật đầu, giọng hắn không lớn, mang theo sự dịu dàng.

Trưởng thôn thở dài một tiếng.

“Vậy được rồi, đã các cậu kiên quyết muốn đi, tôi cũng không còn cách nào, nhưng mà, hãy để tôi tiễn các cậu đi.” Trưởng thôn nói, vội vàng chạy ra ngoài, rất nhanh ông dắt đến một chiếc xe ngựa.

Chương 58

Chiếc xe ngựa này, chắc không phải của trưởng thôn.

Trưởng thôn cả đời liêm khiết, nhà cửa cũng chẳng khác gì những gia đình bình thường, người có thể dùng xe ngựa ở đây không nhiều.

“Ha ha, ông của Anh Tử vừa nghe các cậu sắp đi là vội vàng bảo tôi tiễn một đoạn.

Nhà Anh Tử ở trên núi, đường đi không tốt chút nào.” “Lần này các cậu sửa đường, vừa hay cũng giải quyết được vấn đề cho nhà ông ấy, nên ông cụ cảm ơn các cậu lắm.” Trưởng thôn còn cách mấy người một khoảng xa mà giọng đã vọng tới.

Giọng nói rất sang sảng, xem ra tâm trạng cũng không tệ.

“Đây đều là việc chúng tôi nên làm thôi, trưởng thôn, vậy chúng tôi về thu dọn đồ đạc trước.” Trương Thiên nói, trưởng thôn cũng gật đầu, chẳng mấy chốc ba người đã thu dọn xong đồ đạc.

Ngồi trên xe ngựa của trưởng thôn, họ nhanh chóng rời khỏi thôn làng.

Trên đường đi, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất bắt đầu đếm số ngọc bội.

Lúc mới vào, trên người Hồng Hống có ba miếng ngọc, hai cái là quân công chương, một miếng là kỳ tử ngọc.

Trương Thiên lấy miếng kỳ tử ngọc bội có thể cầu con, còn hai cái quân công chương thì đưa cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

“Lão đại, cái quân công chương này trông có vẻ đáng giá không ít tiền, anh chắc là không cần à?” Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

Đây là thứ hiếm có nhất của vị tướng quân, còn hiếm hơn cả miếng ngọc của Trương Thiên, bản năng của Bàn Tử cho rằng nó rất đáng tiền.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

Trong nhận thức của hai người, vàng thì quý hơn đồ sứ, thứ người chết yêu thích nhất thì quý hơn những món đồ bình thường.

Thực ra đây đều là định kiến.

"Lấy cái này tự nhiên có công dụng của nó, được rồi, chúng ta xem những thứ khác đi." Trương Thiên khẽ nói.

Trước đó, trên đường về thôn, Trương Thiên đã chôn cất hai đứa trẻ kia ở một nơi phong thủy bảo địa.

Cũng chính vì vậy, Trương Thiên luôn cảm thấy vận may của mình đã tốt lên.

Sau đó, Trương Thiên lấy ra những miếng ngọc bội còn lại.

Tổng thu hoạch lần này có sáu miếng ngọc bội, trong đó, ba miếng trên người con rối, hai miếng trong quan tài vương tử, một miếng trong quan tài vương phi.

Một cuộn da dê, một cuộn sách rách, và một cái chuông nhỏ.

Ngoài ra hình như không còn gì khác.

Trương Thiên lấy pháp quyết Kỳ Môn Độn Giáp và một pháp quyết luyện khí.

Công pháp luyện khí này hẳn là nằm trong một trong những miếng ngọc bội trên người con rối.

Dù sao cũng có sáu miếng, mỗi người hai miếng là vừa đẹp.

Lần này Hồ Bát Nhất được chia một công pháp khinh công và một

thoái pháp.

Bàn Tử thì được đao pháp và một quyền pháp.

Có thể nói là vừa vặn.

“Tiếp theo, nếu không gặp được pháp quyết kiếm pháp thì gặp ngọc bội nữa cũng vô dụng.

Hơn nữa, Quy Tức Công của mình quá kém, chân khí luyện ra không được vững chắc, mình cần một công pháp luyện khí mạnh hơn.” Trương Thiên thầm tính toán.

Hiện tại, muốn thực lực của hắn tiến bộ hơn thì phải tìm đan dược và đổi công pháp luyện khí mạnh hơn.

Còn pháp quyết luyện khí mà hắn vừa có thêm, tên là Khí Lưu Pháp, nghe tên đã thấy cùi bắp nên Trương Thiên không định tu luyện.

Trương Thiên nghĩ, công pháp này hoặc là đưa cho bố mẹ, hoặc là xem hội đấu giá có bán công pháp không, nếu có thì hắn sẽ thử đem ra bán đấu giá.

“He he, bà con hôm nay, thật con mẹ nó vui quá là vui.

Gái đẹp trên trời đổ rực rỡ, Bàn gia hôm nay chén lớn.” Bàn Tử đắc ý lẩm bẩm trong miệng.

Lần này gã thu hoạch được không ít, đặc biệt là gã còn lấy được một ít châu báu từ trong mộ.

Quan trọng nhất vẫn là ngọc bội, Trương Thiên đã cho gã đao pháp, kết hợp với thanh kiếm gãy thì đúng là bá cháy.

“Đồng chí Khải Toàn vui quá nhỉ.” Trưởng thôn mỉm cười.

“Ây, trưởng thôn, ông cụ cũng vui mà?

Chúng ta đều vui cả.” Bàn Tử cười hì hì.

Gã tuy nói năng không biết chừng mực nhưng đầu óc vẫn rất lanh lợi.

“He he, phải, chúng ta đều vui.” Trưởng thôn nói, thậm chí còn ngâm nga một khúc hát.

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh.

“Lão đại, sao anh biết những công pháp này là gì vậy, còn phân phối cho chúng tôi đều là những thứ chúng tôi cần.” Hồ Bát Nhất có chút thắc mắc.

Bọn họ không nhìn ra được trong ngọc bội là công pháp gì, chỉ có thể cầm lấy và để ý thức tiến vào mới biết được.

Vậy mà Trương Thiên lại có thể nhìn thấu trong nháy mắt, điều này khiến Hồ Bát Nhất rất kỳ lạ.

“Ý thức của tôi rất mạnh nên có thể tiến vào mà không cần chạm, các cậu chắc chắn không làm được, cần phải luyện tập nhiều.” Trương Thiên khẽ đáp, còn có đúng như vậy hay không thì hắn cũng không biết.

Lúc này, trên đường Trương Thiên và nhóm bạn quay về Bắc Ly thì trong thành Bắc Ly, Hạo Thiên Chân đang ngồi trong một căn phòng.

Căn phòng tràn ngập mùi sách vở, tạo cho người ta một cảm giác ôn hòa.

Lúc này, trong phòng có mấy người đang ngồi, ở giữa chính là Tam gia, Ngô Tam Tỉnh.

“Cậu nói là, trong tiệm đồ cổ họ Trương xuất hiện loại khí tức này?” Tam gia nói, tay cầm ra một miếng ngọc bội.

Nếu Trương Thiên có mặt ở đây, chắc chắn sẽ kinh ngạc, nhà họ

Ngô vậy mà cũng có Truyền Đạo Ngọc Bội.

Hạo Thiên Chân gật đầu lia lịa.

“Vâng, cháu không cảm nhận sai đâu, cháu cảm nhận được loại khí tức này từ trong cái bình của Trương Thiên.

Giống hệt!

Chú Ba, đây là cái gì vậy ạ?” Hạo Thiên Chân mặt đầy nghi hoặc hỏi.

“Thứ này tên là Truyền Đạo Ngọc Bội!

Bên trong ghi lại một bộ công pháp.

Chú có thể mạnh như vậy cũng là nhờ tu luyện công pháp.

Nhưng loại ngọc bội này cực kỳ hiếm thấy, đều ở trong những ngôi mộ lớn, hoặc là mộ của tướng quân mới có.

Chú Ba trộm mộ đến nay cũng chỉ lấy được ba miếng!” Tam thúc nói rồi hít một hơi sâu.

“Nhưng đừng xem thường ba miếng này, chỉ ba miếng thôi đã khiến thực lực nhà họ Ngô chúng ta tăng vọt, trở thành võ giả Thiên giai.

Nếu tiệm đồ cổ của hắn có thứ này, xem ra chúng ta phải đến xem thử.” Tam thúc nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Hạo Thiên Chân mặt đầy kinh hãi.

“Chú Ba, tu luyện?

Còn võ giả nữa, chú Ba, đầu óc chú có vấn đề rồi à?

Lúc trước gặp con rắn lớn, chẳng phải chú cũng giống chúng cháu sao?” Hạo Thiên Chân có chút buồn bực.

Phan Tử thì không nói gì, vì anh ta cũng đã tập võ.

“Đúng vậy chú Ba, mấy thứ này đọc trong tiểu thuyết là được rồi, không thể áp dụng vào thực tế đâu.” Hàm Thiếu cũng lên tiếng.

“Chú Ba, cháu thấy chúng ta nên tin vào khoa học.” Trần Trừng Thừa cũng nói.

Mọi người đều không tin.

Thấy vậy, Tam thúc khẽ vung tay, vỗ lên chiếc bàn cách đó một mét, ngay lập tức, trên mặt bàn xuất hiện một dấu tay sâu vài milimet.

Lúc này, Hạo Thiên Chân ngây người.

“Chú, chú Ba, chú…” Hạo Thiên Chân đã bị sốc, không ngờ chú Ba lại là cao nhân ẩn dật!

“Không biết chú Ba đây là khiêm tốn, đang che giấu thực lực sao?

Hơn nữa thực lực của Tiểu Ca không rõ, mình chỉ có thể giấu đi.” “Nhưng mà, đừng ngạc nhiên, chú đây cũng mới tu luyện đến tầng ba, chưa đại viên mãn.

Bây giờ tu vi đã kẹt lại mấy năm rồi, có những thiên tài chỉ vài ngày là có thể đại viên mãn, tiếc là chú Ba không phải…” “Nếu có đan dược trong truyền thuyết, nói không chừng chú cũng có thể lên thêm một tầng.” Tam thúc nói, trong mắt có chút nóng rực.

Đan dược, ông cũng chỉ nghe nói trong truyền thuyết, nhưng thực tế thì chưa từng thấy.

Dù có tìm được thì phần lớn cũng đã biến thành độc dược, thời gian quá lâu, không ai dám ăn.

Còn về luyện đan, dù sao Tam thúc cũng chưa từng nghe nói có ai biết luyện đan.

“Chú Ba, cháu muốn…” Hạo Thiên Chân nhìn miếng ngọc bội trong tay Tam thúc, mặt đầy kích động, đây chắc là một trong số

những miếng ngọc bội đó.

Chương 59

“Một miếng ngọc bội chỉ có thể sử dụng một lần, dùng xong công pháp sẽ tự động biến mất.

Miếng ngọc bội này cho cháu đấy, nhớ học hành cho tốt.

Nhưng bây giờ, chúng ta phải đến tiệm đồ cổ một chuyến đã.” Tam thúc nói với giọng điệu ngưng trọng.

Ở thế giới này, nhà họ Ngô vẫn chưa suy tàn, ở kinh thành vẫn sống rất sung túc.

Vì vậy, bề ngoài thực lực nhà họ Ngô và Tiểu Trương gia tương đương, nhưng thực tế, nhà họ Ngô đối phó với nhà Trương Thiên thì dễ như trở bàn tay.

Để tránh ngọc bội bị các gia tộc khác lấy được, Ngô Tam Tỉnh định ra tay trước.

“Nhưng mà chú Ba, tại sao chỉ có thể dùng một lần?

Chủ nhân cũ không dùng sao?” Hạo Thiên Chân tò mò.

“Loại ngọc bội này cực kỳ hiếm, có một số người không cam tâm sau khi chết không có truyền thừa nên mới ghi lại cho hậu nhân.

Nói cách khác, không phải mộ nào cũng có thứ này.

Hiểu chưa?” Tam thúc nói.

Hạo Thiên Chân nửa hiểu nửa không gật đầu.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng hiểu ra tại sao Tam thúc lại nói thứ này quý giá, bởi vì cho dù bạn có trộm một trăm ngôi mộ, chỉ cần chủ nhân cũ không muốn để lại truyền thừa thì bạn cũng đừng hòng tu luyện, đây là thứ phải dựa vào vận may mới có được.

Sau khi Hạo Thiên Chân nghĩ thông, cũng vội vàng tăng tốc bước chân.

Mặc dù bây giờ đã là hoàng hôn, nhưng Ngô Tam Tỉnh vẫn dẫn theo Hạo Thiên Chân và mọi người đến tiệm đồ cổ họ Trương.

Trên đường phố, người ở Bắc Ly vẫn khá đông.

Mọi người đi trên phố, trông có vẻ hơi lạc lõng.

Đặc biệt là Hạo Thiên Chân, Hàm Thiếu và những người khác vừa du học nước ngoài về, khí chất khác hẳn người thường.

Cũng chính vì vậy, tỷ lệ người ngoái lại nhìn Hạo Thiên Chân và nhóm bạn khá cao.

"Mau nhìn kìa, người kia đẹp trai quá." "Đừng nhìn lung tung, cách ăn mặc của người ta, vừa nhìn đã biết chúng ta không chọc vào nổi." "Họ hình như đang đi về phía tiệm đồ cổ họ Trương, không lẽ định mua cái gì?" Một số người trên đường lén lút nhìn Hạo Thiên Chân và nhóm bạn, ánh mắt họ thỉnh thoảng lại liếc qua.

Hạo Thiên Chân cũng không để ý, chỉ chậm rãi bước nhanh hơn.

Rất nhanh, tiệm đồ cổ họ Trương đã hiện ra trước mắt.

Đó là một tiệm đồ cổ không lớn, so với nhà họ Ngô thì quả thật là một trời một vực.

"Keng…" Tam thúc không do dự, trực tiếp đi vào, chuông cửa phát ra âm thanh trong trẻo.

Bên trong, một người đàn ông trung niên đeo kính, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Đó là ông bố hờ của Trương Thiên, Trương Vũ Phi.

"Chào ông, ông cần gì ạ?" Trương Vũ Phi mỉm cười, ánh mắt có chút thâm trầm, lại mang theo vài phần nghiêm túc.

“Chủ tiệm, chúng tôi xem qua một chút.” Hàm Thiếu nói, mấy người nhìn những món đồ cổ xung quanh.

“Chú Ba, ở đây hình như không còn cảm giác đó nữa.” Hạo Thiên Chân khẽ nhíu mày, có chút bối rối.

Cậu ta rõ ràng đã cảm nhận được cảm giác kỳ lạ đó, tại sao lần này đến lại không phát hiện ra.

Tam thúc nhìn xung quanh, ông ta xem qua một lượt đồ cổ, trong tiệm đồ cổ họ Trương, đồ cổ đáng tiền quả thực không ít, tổng giá trị có thể lên đến hàng trăm triệu.

Nhưng thần vật thì ông ta không thấy một món nào.

“Cậu chắc chắn không nhìn nhầm chứ?

Lúc đó ai là người trông coi?” Tam gia khẽ nhíu mày, giọng nghiêm nghị.

“Cháu nhớ lúc đó là một thanh niên, tên Trương Thiên, mọi người đều gọi cậu ta là Tiểu Trương gia.” Hạo Thiên Chân nghĩ lại rồi nói.

“Hơn nữa, cậu ta nói, muốn có ngọc bội thì cháu phải bỏ ra mấy trăm vạn để mua, nếu không cậu ta sẽ đem ra hội đấu giá.” Hạo Thiên Chân kể lại tất cả những gì mình biết.

“Bao nhiêu tiền?” Tam thúc hỏi một câu.

“Năm trăm vạn.” Hạo Thiên Chân đáp, Tam thúc dường như thở phào nhẹ nhõm.

“Có thể nói ra giá năm trăm vạn, vậy chứng tỏ cậu ta vẫn chưa biết bên trong ngọc bội có gì, cậu ta cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Lát nữa chúng ta cứ trực tiếp mua là được.” Tam thúc nói, trong lòng cũng coi như yên tâm, như vậy, ngọc bội của Trương Thiên họ

chỉ cần bỏ tiền ra là có được.

Năm trăm vạn, thực ra không hề đắt.

Nếu đặt ở hội đấu giá, giá đó ít nhất phải tăng gấp ba lần.

"Cái gì?

Tam gia, năm trăm vạn đấy, không phải năm trăm đồng, mua thẳng có phải hơi ngu không?" Hàm Thiếu có chút thẳng thắn.

"Không, nếu cậu biết công dụng của nó thì sẽ không nghĩ vậy đâu.

Thứ này đặt ở hội đấu giá, dù là mấy chục triệu vẫn còn là rẻ." Tam thúc nói, ánh mắt trở nên thâm trầm, bất mãn liếc nhìn Hàm Thiếu.

Ông ta muốn bỏ tiền ra để nhặt của hời!

"Xin hỏi, con trai ông có nhà không?" Tam thúc nhìn về phía Trương Vũ Phi.

"Thằng nhóc trời đánh đó mấy ngày không về nhà, không biết đi đâu rồi, các vị tìm nó làm gì?" Vẻ mặt Trương Vũ Phi trở nên có chút nghiêm túc.

Ông khẽ nhíu mày, mấy người này ông chưa từng gặp, vì vậy, lo lắng họ sẽ gây bất lợi cho Trương Thiên.

"Vậy à, nếu con trai ông về, phiền ông nói với nó một tiếng, bên nhà họ Ngô có việc tìm nó." Ngô Tam Tỉnh nói.

Bố Trương Thiên gật đầu.

"Ừ, tôi biết rồi." Ông nói giọng nhẹ bẫng, nhưng trong lòng lại vô cùng chấn động.

Nhà họ Ngô, đã ẩn dật nhiều năm rồi.

Hơn nữa nhà họ Ngô cũng đã bắt đầu tẩy trắng.

Ngô Lão Cẩu lại càng khôn ngoan, đến đời Ngô Tà, nếu không phải Ngô Tà tìm được bút ký, nhà họ Ngô của ông ta đã sớm tẩy trắng xong rồi.

Là người trong ngành đồ cổ, bố Trương Thiên tự nhiên biết nhà họ Ngô, hơn nữa hồi nhỏ còn có chút duyên nợ.

"Xem ra, Tiểu Thiên đã gây ra chút phiền phức rồi." Trương Vũ Phi đợi những người này đi khỏi, sắc mặt mới thay đổi.

Nếu nhà họ Ngô qua lại với Trương Thiên về mặt kinh doanh thì còn tốt, cũng không tệ.

Nhưng xem bộ dạng này, có vẻ không giống qua lại kinh doanh.

"Thôi kệ, đợi nó về hỏi cho rõ, nếu lỡ đắc tội với ai, lão già này lại phải đi lau mông cho nó." Trương Vũ Phi thầm nghĩ, nghiêng đầu, tiếp tục nằm trên ghế.

Chuyện vừa rồi, dường như đã bị ông vứt ra sau đầu.

Bên ngoài, Ngô Tam Tỉnh nhìn ra đường.

"Không ngờ, ở một tiệm nhỏ thế này cũng có thể xuất hiện ngọc bội, thật là kỳ lạ." Tam thúc nói, có chút cảm khái.

"Cháu nhớ, lúc trước phát hiện ra, là có một ông cụ vào trước, sau đó cháu mới vào, Tiểu Trương gia đó chắc không nhận ra ngọc bội.

Nếu không, cậu ta cũng không thể bán, cậu ta chắc chỉ là một thương nhân." Hạo Thiên Chân nói, Tam gia gật đầu.

"Người này kinh doanh rất giỏi, nếu có thể, nhà họ Ngô chúng ta có thể hợp tác với cậu ta, nhưng tiền đề là, cậu ta phải đưa ngọc bội cho chúng ta." Tam thúc nói, rõ ràng, nó rất quan trọng, nếu không, ông ta không thể ba câu không rời hai câu là ngọc bội.

"Được rồi, về thôi, đợi cậu ta quay lại." Tam gia nói, mấy người

lần lượt rời đi.

Sau khi họ rời đi, một người đàn ông cao ráo mặc vest, tóc che nửa mặt tiến vào tiệm đồ cổ.

"Hôm nay tình hình gì thế này, sao nhiều người vậy?" Trương Vũ Phi lẩm bẩm, thấy người đàn ông kỳ lạ trước mặt, Trương Vũ Phi có chút nghi hoặc.

"Chàng trai trẻ, cậu muốn mua gì?" Ông gọi một tiếng.

Người đến không nói gì, chỉ chăm chú nhìn đồ cổ, người đến ngửi ngửi, ánh mắt hướng lên lầu.

"Keng…" Sau tiếng chuông, chàng trai trẻ rời khỏi tiệm đồ cổ.

"Hôm nay sao thế nhỉ, gặp toàn người kỳ quái." Trương Vũ Phi có chút nghi hoặc, đầu tiên là người nhà họ Ngô, giờ lại đến người đàn ông kỳ lạ này.

Tiệm đồ cổ của mình không cần thể diện à?

Nói vào là vào, nói ra là ra?

Ra ra vào vào, còn ra thể thống gì nữa.

Trương Vũ Phi càng nghĩ càng tức, dứt khoát đóng cửa, không kinh doanh nữa.

Ừ, chính là tùy hứng như vậy.

Tiểu Ca đứng bên ngoài, thân hình lóe lên, trực tiếp lên lầu hai, y mở cửa sổ phòng Trương Thiên.

Gần như là một cú lướt người đã vào trong.

Chương 60

Y ngửi ngửi.

Thân người nghiêng xuống, nhìn gầm giường của Trương Thiên, quả nhiên, dưới gầm giường, có một vệt đen.

"Thi miết!" Nhìn thấy vệt này, trên khuôn mặt lạnh như băng của Tiểu Ca, có chút cau mày.

Y lại tìm trong ngăn kéo của Trương Thiên, cuối cùng, trong một chiếc hộp nhỏ, tìm thấy miếng ngọc bội đã bị Trương Thiên dùng qua.

Nhìn miếng ngọc bội, Tiểu Ca lại đặt đồ vật về chỗ cũ.

"Một tiệm đồ cổ nhỏ bé lại có người nuôi Thi miết?" Y thầm nghĩ, nhưng mặt vẫn không biểu cảm.

Tiểu Ca có thể tìm đến đây là vì, lúc trước y đi ngang qua đây, mơ hồ cảm nhận được thi khí.

Dứt khoát y bèn đến xem thử.

Không ngờ, thật sự có người nuôi Thi miết, hơn nữa còn đã tu luyện.

Tiểu Ca xem xong, cũng lặng lẽ rời đi, nếu chuyện này mà bị Trương Thiên biết, chắc chắn sẽ tức đến nghiến răng.

Nhà mình mà tùy tiện vậy sao?

Muốn vào là vào?

Cũng may, Trương Thiên đã mang hết những thứ hữu dụng đi, nếu không, chắc chắn sẽ lộ ra sơ hở.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Một ngày sau.

Trong ga xe lửa, Trương Thiên và Bàn Tử chậm rãi xuống tàu.

Mấy người mặt ai cũng tươi cười.

“Thành Bắc Ly, Bàn gia mày cuối cùng cũng về rồi, mau về tắm rửa ngủ một giấc trước đã.” Bàn Tử vươn vai, trên mặt nở nụ cười.

Nghĩ đến căn tứ hợp viện mình vừa mua, lòng gã lại một trận kích động, đây là lần đầu tiên định cư ở thành Bắc Ly, nói ra cũng khá tự hào.

Trương Thiên thở ra một hơi.

Thời đại này, xe cộ còn ít, lượng khí thải carbon cũng ít.

Vì vậy chất lượng không khí tổng thể tốt hơn kiếp trước không biết bao nhiêu lần, nhưng Trương Thiên cảm thấy, không khí ở đây vẫn không bằng trên núi.

Nếu có thể, Trương Thiên thậm chí còn nghĩ, sau này hắn sẽ sống trong núi, cùng với dân làng, thật tốt biết bao.

“Được rồi, chúng ta về trước đi, ngày mai hoặc ngày kia, chúng ta sẽ đem bản đồ lúc trước quyên góp cho chính phủ.” Trương Thiên nói.

Hai người gật đầu, sau đó mỗi người một ngả.

Trương Thiên miệng ngâm nga một khúc hát, hắn đeo ba lô nhanh chóng rời khỏi đường phố.

Trong tiệm đồ cổ họ Trương.

Trương Thiên chậm rãi bước vào, mặt nở nụ cười.

“Keng keng.” Chuông cửa vang lên, ông bố đang trông tiệm bên trong chậm rãi ngẩng đầu.

Khi thấy là Trương Thiên, ông liền đứng bật dậy.

“Thằng nhóc thối, mày còn biết đường về à, nói, có phải đã đắc tội với người nhà họ Ngô không?” Trương Vũ Phi thấy vậy, mặt có chút nghiêm nghị.

Đây dường như là lần đầu tiên Trương Thiên thấy Trương Vũ Phi nghiêm khắc như vậy.

Trương Thiên ngẩn người, rồi lắc đầu.

“Bố, con trai bố là người thế nào?

Suốt ngày ru rú ở nhà, có cơ hội xuống quê chơi một chuyến, bố nghĩ con sẽ đi gây sự với nhà họ Ngô sao?” Trương Thiên xua tay, vẻ mặt nghiêm túc.

Trương Vũ Phi ngẩn ra rồi nghĩ lại, hình như cũng đúng, tính cách của con trai mình giống hệt mình, chẳng quan tâm chuyện gì, nó đi gây sự đúng là không giống.

Ngược lại, Trương Thiên thì nhíu mày.

Người nhà họ Ngô đã đến rồi?

Chẳng lẽ chuyện mình đi trộm mộ đã bị họ phát hiện?

Rồi Trương Thiên lại gạt những suy nghĩ đó đi, chuyện mình trộm mộ tuyệt đối không thể bị người nhà họ Ngô biết được, chưa nói đến việc họ không có liên quan gì.

Dù có biết cũng không thể tìm mình.

Khả năng duy nhất chính là, miếng ngọc bội kia!

“Xem ra, Ngô Tà đã nói chuyện ngọc bội với Tam thúc rồi, Tam thúc chắc chắn biết điều gì đó.” Trương Thiên nghĩ thông rồi, nụ cười trên mặt càng đậm hơn.

Có thể vặt lông một mớ lớn rồi.

“Không gây sự là tốt rồi.

Tiểu Trương gia chúng ta, đối đầu với nhà họ Ngô, nói thật vẫn chưa đủ tầm, tuy bề ngoài Tiểu Trương gia chúng ta cũng không yếu.

Nhưng, người của nhà họ Ngô ngấm ngầm rất nhiều.” Bố hắn nói, Trương Thiên hơi kinh ngạc.

Bố nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ ông biết một số bí mật của nhà họ Ngô?

Xem ra, ông bố hờ của mình, biết không ít chuyện đâu.

“Nhà họ Ngô tuy nói đã dần dần chuyển sang kinh doanh, nhưng trước đây, thế lực của họ rất đáng sợ.

Hồi nhỏ, bố và ông nội con từng đến Lão Trường Sa, nhà họ Ngô của họ cũng là một thế lực lớn ở đó.

Bây giờ người của họ dần dần chuyển đến thành Bắc Ly, tuy là vậy, nhưng thế lực của nhà họ cũng không thể xem thường.” Bố hắn khẽ nói.

Trương Thiên liếc nhìn bố mình.

Lão già này vẫn không nỡ nói ra một số chuyện.

Nhưng chắc là ông đang nghĩ đến việc bảo vệ mình, không muốn mình biết nhiều, Trương Thiên cũng có thể hiểu được.

“Được rồi, nếu không có chuyện gì, vậy bố, con về trước đây.” Trương Thiên nói rồi định đi vào phòng mình.

“Đúng rồi, người nhà họ Ngô nói bảo con đến một chuyến, nếu không có việc gì thì có thể đến xem, nếu không muốn đi cũng được.” Bố hắn nói, Trương Thiên xua tay, đi thẳng về phòng.

“Thằng nhóc thối này, đối với nhà họ Ngô đúng là không thèm để

tâm chút nào.” Trương Vũ Phi lẩm bẩm, cũng không để ý.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, có gì phải hoảng.

Lúc này Trương Thiên đã vào phòng mình.

Hắn thả Tiểu miết ra, điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, Tiểu miết không trực tiếp quay về gầm giường.

Mà nó bò lên cửa sổ, cái chuông nhỏ không ngừng rung lên.

“Tiểu miết, đừng nghịch nữa, mau về đây.” Trương Thiên thấy vậy vội vàng gọi Tiểu miết.

Tiểu miết thậm chí không thèm để ý, mà tiếp tục rung chuông.

Điều này khiến Trương Thiên cảm thấy có chút không ổn.

“Tiểu miết, ở đây có gì không ổn à?” Trương Thiên khẽ nhíu mày, đi về phía cửa sổ.

Ánh mắt Trương Thiên dừng lại ở vị trí của Tiểu miết.

Chỉ thấy, mép cửa sổ, dường như có một ít bụi bặm.

Giác quan của Trương Thiên nhạy bén, lập tức đoán ra được điều gì đó.

“Tiểu miết, ý của mày là, có người đã từ đây đi lên?” Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng xen lẫn một chút phẫn nộ.

Nhà mình tuy không phải cao sang gì, nhưng cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào.

“Có biết là ai không?” Trương Thiên lạnh nhạt hỏi.

Tiểu miết lắc đầu, lại rung chuông.

Rõ ràng là không biết.

Trương Thiên mở cửa sổ, nhìn ra ngoài, rồi lại đóng cửa sổ lại.

Bây giờ ở thành Bắc Ly, đa số đều là nhà gạch ngói xanh, lên lầu hai thực sự quá đơn giản.

Vì vậy, nếu là một tên trộm vặt có chút công phu, vào nhà lại càng đơn giản hơn.

"Xem ra, mình phải tăng cường phòng hộ." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn cảm thấy, rất có khả năng, chính là người nhà họ Ngô làm.

Trừ phi họ muốn có ngọc bội, nếu không, tên ngốc nào lại rảnh rỗi không có việc gì làm mà vào phòng mình.

"Xem ra, sau này mình phải giấu hết đồ đạc đi." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn vẫy tay với Tiểu miết, Tiểu miết cũng rất ngoan ngoãn chui vào gầm giường của Trương Thiên.

Chương 61

Trương Thiên không nhìn Tiểu miết nữa, mà ngồi xếp bằng trên giường, tay cầm ngọc bội.

Hắn định học Kỳ Môn Độn Giáp.

Đến lúc đó, tài bói toán siêu việt, Trương Thiên thậm chí có thể tính được nguy hiểm khi xuống mộ sau này.

Như vậy, an toàn sẽ được đảm bảo rất nhiều.

Hơn nữa cũng có thể tính được hành động của Ngô Tà và bọn họ, có thể nói, thuật bói toán này tuyệt đối là thứ đỉnh của chóp.

Trương Thiên rất nhanh đã chìm đắm vào đó.

Lúc này ở thế giới bên ngoài, trong phòng thẩm phán. 【Tôi vừa tra, mấy chục năm trước, có một sự việc chấn động cả thế giới, đoàn chuyên gia đã phát hiện ra pháo đài của quân Quan Đông ở Phủng Nguyệt Câu, còn có cả một ngôi mộ cổ lớn...】 【Vãi, không lẽ đều là do bọn họ làm?】 【Vừa rồi chúng ta cũng thấy rồi, bên trong nhiều châu báu, đồ tùy táng như vậy, họ vậy mà đều không lấy, chỉ lấy một cuộn da dê, và mấy miếng ngọc bội rách, đúng là ngốc thật.】 【Họ làm vậy có được coi là cống hiến cho hạ quốc không?】 【Tôi thấy cũng được coi là vậy, họ không lấy văn vật, lại còn bảo vệ văn vật trước khi bị bọn trộm mộ khác phát hiện, lương tâm hơn người khác nhiều.】 Trên bục, vô số người bàn tán.

Còn Trần Hề thì nhìn về phía nhóm Trương Thiên.

Cô phát hiện ra một số manh mối.

Tại sao mỗi lần xuống mộ, nhóm Trương Thiên không hề lấy vàng bạc châu báu, cũng không lấy văn vật.

Chỉ lấy những miếng ngọc bội đó, theo cô thấy, những miếng ngọc bội đó, cho dù là đồ cổ, giá trị cũng không lớn, thậm chí không bằng giá trị nghiên cứu của một món đồ sứ.

"Chẳng lẽ, họ lấy ngọc bội là có mục đích khác?

Trong ngọc bội chẳng lẽ giấu bảo vật gì?" Trần Hề thầm nghĩ.

Cô bây giờ không chỉ muốn biết ông nội và bố mình chết như thế nào, mà còn muốn biết, miếng ngọc bội đó rốt cuộc là chuyện gì.

"Hừ, chỉ bằng sức một mình, thành lập Cửu Môn, chỉ đứng sau Lão Cửu Môn năm đó, lại dẫn người trộm vô số mộ cổ, chắc chắn còn có những chuyện chúng ta không biết.

Nhật ký của ông nội ghi lại, họ là một nhóm người bí ẩn, rốt cuộc bí ẩn ở đâu?" Trong đầu Trần Hề, vô số tạp niệm đang nảy sinh.

Cô nhìn Trương Thiên, với vô số nghi vấn.

Trương Thiên cũng phát hiện ra ánh mắt của Trần Hề, không ngừng quét qua người mình.

Nhưng hắn không để ý, đối với Trương Thiên mà nói, Trần Hề trông cũng tạm được, chứ xuất chúng thì không đến mức đó.

Dù sao, bao nhiêu năm qua, Trương Thiên đã gặp vô số mỹ nữ.

Ngay cả Vương phi trên người Bàn Tử, cũng đẹp hơn cô rất nhiều.

"Lão đại, Trần Hề này không phải có ý với anh chứ, sao cứ nhìn anh mãi thế." Bàn Tử ở bên cạnh nhỏ giọng cười nói.

"Không biết, có thể là mắt có bệnh." Trần Hề: "????" Vì giọng Trương Thiên không nhỏ lắm, Trần Hề cũng nghe thấy, sắc mặt cô lập tức có chút khó coi.

Nhưng lại không tiện nói gì, đành phải dời ánh mắt đi.

Khung cảnh tiếp tục.

Đã là tám giờ sáng ngày hôm sau.

Trương Thiên đã tu luyện cả một đêm.

Theo Trương Thiên thấy, thiên phú của mình cũng tạm được, dù sao, những công pháp khác, hắn đều có thể học một cách rất đơn giản.

Nhưng cái Kỳ Môn Độn Giáp này, Trương Thiên phát hiện rất khó.

Mà là đặc biệt khó, khó hơn bất kỳ công pháp nào hắn từng học.

Một đêm, căn bản không đủ để tu luyện được một thành.

"Haizz, không hổ là Kỳ Môn Độn Giáp, một đêm, mình còn chưa chạm tới ngưỡng cửa." Trương Thiên có chút thất vọng, Trương Thiên tự nhận mình thiên phú không tồi.

Nhưng không ngờ, Kỳ Môn Độn Giáp trực tiếp cho hắn một gậy vào đầu.

"Thôi, bỏ đi, trước tiên đem pháo đài quân Quan Đông gì đó công khai ra đã.

Căn cứ thí nghiệm, những vong hồn bên trong, cần một lời giải thích." Trương Thiên thở dài, pháo đài quân Quan Đông, Trương Thiên rất để tâm đến chuyện này.

Chưa nói đến trong đó có bao nhiêu thi thể oan hồn, chỉ cần là để chứng minh lịch sử, Trương Thiên cũng phải công khai bọn chúng.

Vươn vai một cái, Trương Thiên nhìn miếng ngọc bội đã không còn khí tức công pháp trong tay, Trương Thiên trực tiếp ném miếng ngọc bội vào ngăn kéo.

Đi xuống lầu, mẹ không có nhà, Trương Thiên cũng không biết bà đi đâu.

Dứt khoát đi thẳng đến tứ hợp viện của Bàn Tử.

Lúc này trong tứ hợp viện.

Bàn Tử đắc ý vươn vai một cái, có thể là đã hút đủ âm khí của Vương phi, gần đây cô ta cũng không làm phiền Bàn Tử.

Bàn Tử hiếm khi được ngủ một giấc ngon.

Cảm giác đó, cũng không tệ.

"Lão Hồ, ngủ thế nào?" Mặt Bàn Tử rạng rỡ như hoa.

"Rất tốt, ngược lại là cậu, sao cảm giác như đang yêu thế." Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử, có chút tò mò.

"Hê, hôm qua, Bàn gia đã chinh phục được phi tử, thế nào, đỉnh không." Bàn Tử thấy vậy, trực tiếp khoác lác.

Hồ Bát Nhất giơ ngón tay cái lên.

"Đỉnh, không hổ là cậu, Bàn Tử." Hồ Bát Nhất mỉm cười.

Bàn Tử phẩy phẩy tay.

"Khiêm tốn, khiêm tốn." Nói rồi, một trận đắc ý.

"Nói gì thế, vui vậy." Ngay lúc hai người đang vui vẻ, bóng dáng Trương Thiên bước vào.

Thấy Trương Thiên, Bàn Tử cười càng rạng rỡ hơn.

"Lão đại, nghe Bàn gia nói đây, Bàn gia tôi á, tối qua đã chinh phục được phi tử, thế nào, lợi hại không." Đầu Bàn Tử ngẩng lên tận trời.

"Đỉnh, quá đỉnh, e là tối nay, sẽ đến lượt người ta chinh phục cậu." Trương Thiên cười nói, Bàn Tử rùng mình một cái.

Vội vàng ngậm miệng.

"Lão đại, hôm nay là?" "Bản đồ vẽ xong chưa?

Chúng ta hôm nay công bố luôn đi.” Trương Thiên nói, hắn không có ý định trì hoãn.

Theo Trương Thiên thấy, loại chuyện này càng công bố sớm càng tốt.

Như vậy, sẽ loại trừ được khả năng các băng nhóm trộm mộ đi phá hoại văn vật.

“Tối qua tôi đã vẽ xong rồi, chúng ta bây giờ có thể đi.” Hồ Bát Nhất gật đầu, tối qua anh ta đã vẽ cả một đêm.

Về cơ bản đã đánh dấu toàn bộ vị trí mộ huyệt và phương hướng.

Đồng thời cũng đánh dấu cả mộ của vương tử, như vậy, hai ngôi mộ lớn, toàn bộ hiện thế.

Nhưng, Trương Thiên lại quên mất, trong pháo đài quân Quan Đông, còn có một con quái lông đỏ chưa trừ khử.

“Đợi Bàn gia với, Bàn gia đi cùng các cậu.” Bàn Tử thấy Trương Thiên và mọi người bắt đầu chuẩn bị đi quyên góp vật phẩm, gã cũng vội vàng đi theo.

Rất nhanh, lại là nơi quen thuộc.

Lại là cảnh tượng quen thuộc.

Trương Thiên ba người lại một lần nữa bịt mặt quyên góp một tấm bản đồ.

Cách lần trước Trương Thiên quyên góp bản đồ cũng mới chỉ khoảng bảy tám ngày.

Tuy đã vận chuyển toàn bộ văn vật về.

Nhưng các đoàn chuyên gia còn chưa nghiên cứu xong, bây giờ Trương Thiên lại đến.

Nhất thời đoàn chuyên gia không biết nên vui hay nên buồn.

“Ha ha ha, ba vị huynh đệ, cảm ơn những đóng góp của các vị, hay là chúng ta vào trong uống chén trà?” Một lão chuyên gia kéo tay Trương Thiên.

Mặt đầy nụ cười.

Thời đại này, việc quản lý trộm mộ không nghiêm ngặt, mà những tên trộm mộ đó, đa số đều chỉ muốn mang đi hết đồ.

Đâu có ai như Trương Thiên, mười ngày một ngôi mộ lớn, mười ngày gửi một mộ huyệt.

Điều này quả thực là, quá lố rồi.

“Không cần đâu, lão tiên sinh, tôi hy vọng các vị có thể đi sớm, bên trong có rất nhiều thứ, hơn nữa còn có một số thứ đặc biệt.” Trương Thiên nói xong, trực tiếp xua tay dẫn hai người rời đi.

Lão chuyên gia nhìn bóng lưng ba người, mặt đầy cảm kích.

Chưa nói đến việc Trương Thiên và bọn họ có lấy đi chút đồ nào không, cho dù có lấy đi, ông cũng chấp nhận.

Dù sao nếu Trương Thiên và bọn họ không cho lộ trình, đến lúc đó, đồ vật bị lấy đi, hoặc bị hư hỏng, sẽ nhiều không đếm xuể.

Chương 62

Vì vậy, lão chuyên gia vẫn biết lùi một bước để tiến hai bước.

“Đúng là thanh niên năm tốt.” Lão chuyên gia cầm bản đồ, một trận cảm khái.

Ông chậm rãi bước vào đội khảo cổ.

Trong phòng, vô số bình bình lọ lọ đang được nghiên cứu.

Trên mặt mỗi người, đều là một trận kích động.

“Lão Lý, mau đến đây, đây là đồ vật thời Chiến Quốc, quá quý giá rồi.” Một thanh niên mặt đầy nụ cười kích động.

“Mọi người dừng lại một chút, vừa rồi, ba người bịt mặt đó lại đến, họ lại một lần nữa cho chúng ta một tấm bản đồ, và bảo chúng ta phải đi sớm.” Giáo sư Lý nói.

Không khí dường như lập tức im lặng.

Lúc này, họ không còn nghi ngờ gì về độ tin cậy của bản đồ của Trương Thiên nữa.

Kể từ khi những văn vật này được khai quật, họ đã công nhận Trương Thiên và bọn họ.

“Họ không phải là đi trộm mộ chứ?

Tốc độ này nhanh quá vậy?” Một chuyên gia khẽ nhíu mày.

Bên này còn chưa nghiên cứu xong, bây giờ lại có?

“Cho dù là đi trộm mộ, có thể cho chúng ta bản đồ, cho chúng ta manh mối, cũng là tốt rồi, chỉ sợ những kẻ súc sinh đó thích phá hoại đồ đạc, mang không đi được thì phá hết.

Đối với những người này vẫn là tốt chán rồi, nhưng nếu có thể để họ gia nhập chúng ta, tuyệt đối là một tay cừ.” Một số chuyên gia bàn tán.

“Nhưng mà, tôi chỉ tò mò, tại sao tốc độ phát hiện của họ lại nhanh như vậy, chưa đến mười ngày, quả thực vô lý.” “Có thể bên trong có cao nhân nào đó.” “Tôi cảm thấy, họ dường như cố ý giúp đỡ chúng ta, phát hiện mộ xong là trực tiếp báo cho chúng ta, nếu không, một tên trộm mộ bình thường, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà trộm mộ thành công.” Mọi người lại một lần nữa lên tiếng.

Giáo sư Lý lúc này mới lên tiếng.

“Thôi, dọn dẹp một chút, chúng ta bây giờ đi ngay, trải qua lần khai quật trước, cấp trên rất coi trọng, lần này chúng ta có thể mang theo năm binh sĩ đặc biệt.” Giáo sư Lý nói, mọi người càng thêm tự tin.

Lần lượt gật đầu, sau đó bắt đầu dọn dẹp đồ đạc.

Không hề có ý định dừng lại.

Đoàn chuyên gia rất nhanh đã dọn dẹp xong, họ lập tức chuẩn bị xuất phát.

Đồng thời lúc xuất phát, cấp trên cũng cử xuống năm binh sĩ, luôn luôn bảo vệ họ.

Vì là đoàn chuyên gia, họ thậm chí còn được xe vận chuyển đặc biệt chở đi.

Nhanh hơn xe lửa một chút.

Trương Thiên tự nhiên không biết, đoàn chuyên gia sau khi hắn đưa bản đồ đã trực tiếp xuất phát.

Lúc này, hắn đang đứng ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, ai cũng biết, cũng không cần giới thiệu nhiều.

Trương Thiên đến đây, nguyên nhân rất đơn giản, chính là để xem khi nào có thể đấu giá.

Đồng thời, hắn có thể tham gia hội đấu giá không.

Bước vào khách sạn, bên trong càng thêm vàng son lộng lẫy.

Trông giống như một cung điện thu nhỏ.

Bảo an bên trong càng canh gác nghiêm ngặt.

Trong đó, Trương Thiên thậm chí còn thấy một bóng dáng quen thuộc, không biết từ lúc nào, Tiểu Ca đã trà trộn vào đội ngũ bảo an này.

"Ừm, vẫn đẹp trai như vậy." Nhìn thân hình mặc vest, đẹp trai, và lão luyện, Trương Thiên dành cho một ánh mắt tán thưởng.

Gu của mình là bình thường, không thể thèm thuồng Tiểu Ca nhà người ta được!

"Chào ngài, ngài có cần gì không ạ?" Sau khi Trương Thiên vào, một nhân viên phục vụ đã bước tới.

Nhân viên phục vụ mặc sườn xám, mang một phong cách cổ điển.

"Chào cô, tôi là Trương Thiên, tiệm đồ cổ họ Trương, muốn hợp tác với các vị, lúc đấu giá, bán ra một vài vật phẩm." Trương Thiên mỉm cười, giọng rất cung kính.

Tuy chỉ là một người làm, nhưng không loại trừ khả năng Tân Nguyệt Phạn Điếm có cao thủ.

Vì vậy Trương Thiên rất cẩn thận.

"Đấu giá à, xin lỗi, chúng tôi chỉ nhận những vật phẩm đặc định,

hơn nữa, nếu ngài muốn tham gia đấu giá, thì hoàn toàn có thể vào lúc diễn ra, trưng bày vật phẩm, nếu có thể thu hút được người, người chủ trì đấu giá có thể trực tiếp thêm vào vật phẩm đấu giá." Cô gái nói.

Ý rất rõ ràng, chúng tôi không nhận đồ rác, người quản lý cũng không phải anh muốn gặp là gặp.

Nên đi đâu thì đi đó.

Đối với điều này, Trương Thiên cũng không tức giận, ngược lại mặt còn nở nụ cười, hắn khẽ gật đầu.

"Tôi biết rồi, cảm ơn." Trương Thiên nói, sau đó trong ánh mắt của nhân viên phục vụ, hắn quay người rời đi.

Sau khi Trương Thiên đi, trong một gian phòng tối, một lão già tóc trắng nhìn bóng lưng Trương Thiên.

"Thành Bắc Ly, từ lúc nào xuất hiện nhân vật như vậy, trên người hắn vậy mà cũng có khí tức lưu động." Lão già tóc trắng lẩm bẩm, trong mắt có chút kinh ngạc.

Đồng thời cũng có chút tán thưởng Trương Thiên.

Nếu là người cùng tuổi với Trương Thiên, có thực lực như vậy, tuyệt đối sẽ có ngạo khí, nhưng Trương Thiên lại không hề có, ngược lại, thân phận còn đặt rất thấp.

Người như vậy, sau này tuyệt đối sẽ là một nhân vật lớn.

Lão già thu lại ánh mắt, không nhìn nữa.

Trương Thiên rất nhanh đã rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, mắt hắn đảo một vòng, định đến nhà họ Ngô xem thử.

Đã muốn ngọc bội, Trương Thiên tự nhiên phải vặt lông một phen.

Sau khi Trương Thiên rời đi, ánh mắt Tiểu Ca nhìn ra cửa.

Ánh mắt y thâm trầm, và biểu cảm lạnh lùng.

Trương Thiên về nhà lấy miếng ngọc bội lúc trước, và cả bình sứ, sau đó đi thẳng đến nhà họ Ngô.

Bên trong ngọc bội đã không còn công pháp, vì vậy, Trương Thiên định, trước tiên lừa Hạo Thiên Chân (Ngô Tà) một phen rồi nói sau.

Nhà họ Ngô, cách tiệm đồ cổ của Trương Thiên không xa lắm.

Cũng chỉ mất vài chục phút là đến.

Có thể là do thế giới liên kết, nhà họ Ngô và đa số các gia tộc Lão Cửu Môn ở Trường Sa trước đây đều ở Bắc Ly.

Hơn nữa mỗi nhà đều có thế lực tương ứng.

Nhà họ Ngô chính là một trong số đó.

Khi Trương Thiên đến cửa, liền bị gia đinh gác cổng chặn lại.

Sau khi báo tên, và nói rõ mục đích, gia đinh mới cho Trương Thiên vào sân nhà họ Ngô.

Rất nhanh, theo người dẫn đường, Trương Thiên được đưa đến một phòng khách.

Bên trong, những người có thể có mặt, đều đã có mặt.

Họ dường như đang thảo luận điều gì đó, có chút kích động, nhưng thấy Trương Thiên vào.

Mọi người mới im lặng.

Trương Thiên nhận ra họ, nhưng những người này căn bản không hiểu Trương Thiên, vì vậy Trương Thiên vẫn có ưu thế tuyệt đối.

Hơn nữa, Tam gia và trong phim truyền hình cũng tương tự, đều rất thần bí, Trương Thiên cảm nhận được một chút áp lực từ trên

người ông ta.

“Ngô tiểu Phật gia, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Trương Thiên hít một hơi, bình tĩnh lại, mặt nở nụ cười.

Không hề để ý đến ánh mắt của mọi người, trực tiếp ngồi xuống.

Hạo Thiên Chân đã xuống một ngôi mộ, Trương Thiên gọi cậu ta là tiểu Phật gia cũng không quá.

Tam thúc khẽ nhíu mày, nhà họ Ngô đã ẩn dật nhiều năm như vậy, danh hiệu Phật gia, cũng chỉ có người trong nội bộ biết, Trương Thiên làm sao biết được.

Nhất thời, Ngô Tam Tỉnh trực tiếp trở nên nghiêm túc.

Người đàn ông trước mắt này, rất không bình thường.

“Ha ha, Tiểu Trương gia, ngài cuối cùng cũng đến rồi, mời ngồi.” Hạo Thiên Chân nói, Trương Thiên đã sớm ngồi trên ghế rồi.

Hạo Thiên Chân có chút cạn lời, sờ sờ má, lại không biết nói gì.

“Sao cậu biết Phật gia.” Tam thúc nhìn Trương Thiên, rồi lên tiếng.

Ánh mắt có chút lạnh lùng, lại mang theo vài phần sắc bén.

“Ha ha, ngài chắc là Tam gia, tôi tên Trương Thiên, trước đây, bố tôi từng đến Lão Trường Sa, vì vậy, những nhân vật lớn bên trong vẫn biết rõ.

Chương 63

Có thể gặp được Tam gia, cũng là vinh hạnh của Trương Thiên tôi.” Trương Thiên cười, lại đứng dậy, đưa tay ra.

Ngô Tam Tỉnh mặt nở nụ cười.

“Ha ha, ra là vậy, không ngờ, vẫn là người cùng thế hệ, ngưỡng mộ đã lâu, người còn nhớ đến nhà họ Ngô chúng ta không nhiều nữa rồi.” Tam gia nói, tay nắm lấy.

Mạnh mẽ dùng sức, Trương Thiên thấy vậy cũng lén dùng sức.

Lặng lẽ hóa giải lực của Tam thúc.

Điều này khiến Ngô Tam Tỉnh trong lòng càng thêm chấn động.

Ông ta bây giờ chắc chắn, Trương Thiên tuyệt đối cũng là một võ giả, hơn nữa, tu vi không kém ông ta!

Nhất thời, ánh mắt Ngô Tam Tỉnh nhìn Trương Thiên đã thay đổi.

Tuổi trẻ như vậy, tu vi lại tương đương với ông ta, xem ra Tiểu Trương gia này cũng không thể xem thường.

Nói không chừng thế lực ẩn giấu phía sau, không kém nhà họ Ngô của ông ta.

“Ha ha, Trương huynh đệ có thể đến, thật sự là vinh hạnh của nhà họ Ngô chúng ta, người nhà không nói lời khách sáo.” Ngô Tam Tỉnh nói, nhìn Trương Thiên.

Bây giờ ông ta đã không định lấy ngọc bội nữa, Trương Thiên có tu vi, vậy tức là, hắn có thể biết chuyện ngọc bội.

Biết chuyện ngọc bội, còn đến bán, rõ ràng không đáng tin.

“Tôi nghe Ngô tiểu Phật gia nói, muốn cái bình này của tôi, và

miếng ngọc bội bên trong, vừa hay, tôi định bán nó.” Trương Thiên nói, nhìn Hạo Thiên Chân.

“Được thôi, đưa cho tôi đi, chúng tôi muốn.” Không đợi Tam thúc lên tiếng, Ngô Tà đã không thể chờ đợi được mà lấy cái bình qua, bên trong rõ ràng là một miếng ngọc bội.

Hạo Thiên Chân một trận kích động, Truyền Đạo Ngọc Bội mà Tam thúc nói, cuối cùng cũng có được.

“Vậy thì không thể đổi ý được đâu.” Trương Thiên nói.

Hạo Thiên Chân trực tiếp gật đầu, Tam thúc trực tiếp cạn lời.

“Thằng nhóc này, tôi phục cậu rồi.” Tam thúc trong lòng chửi thầm, nhưng Ngô Tà đã nhận rồi, ông ta lại không tiện mở miệng.

Dù sao cũng là họ nói muốn, bây giờ đã đồng ý rồi, lại đổi ý, đắc tội người ta không nói, nói ra ngoài danh tiếng cũng bị tổn hại.

“Vậy được, Tam gia, chúng ta giao tiền nhé?” Trương Thiên không cho họ cơ hội đổi ý.

Vừa rồi Ngô Tam Tỉnh thăm dò, mình đã bị lộ, trước mặt con cáo già này.

Trương Thiên phải tăng tốc, nếu không căn bản không bán được.

Cũng may có Hạo Thiên Chân, kẻ ngốc to xác này.

“Ờ, được, ba trăm vạn đúng không?” Tam thúc cúi đầu.

“Ơ?

Chú Ba, không phải năm trăm vạn sao?” Hạo Thiên Chân chớp chớp mắt.

Tam thúc hít một hơi sâu.

“Không sao, ba trăm vạn cũng được, coi như kết bạn, chúng ta

cũng coi như đã quen biết.” Trương Thiên nói, vô cùng hào phóng.

“Thật sao?

Cảm ơn nhé, Tiểu Trương gia, trước đây tôi đối xử với anh tệ như vậy, không ngờ anh còn có thể hào phóng như thế.” Hạo Thiên Chân nói, Trương Thiên gật đầu, rất hài lòng.

Vô cùng hài lòng với Hạo Thiên Chân.

Không hổ là ngây thơ vô số tội.

“Xoẹt xoẹt.” Tam gia cũng không nói nhiều, viết xong chi phiếu đưa cho Trương Thiên, trong lòng đang rỉ máu.

“Ha ha, hợp tác vui vẻ, tôi không làm phiền các vị nữa, Tam gia có cơ hội uống rượu.” Trương Thiên xua tay, sau đó bước nhanh rời đi.

“Chú Ba, Tiểu Trương gia đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, trước đây cháu cứ nghĩ cậu ta là một thương gia vô liêm sỉ chuyên lừa đảo, không ngờ cậu ta lại hào phóng như vậy.” Hạo Thiên Chân cảm khái nói.

Tam thúc: “??????” Nhìn Tam thúc mặt mày cổ quái, thở hổn hển, Hạo Thiên Chân sờ sờ đầu.

“Chú Ba, sao chú không vui à?” Hạo Thiên Chân nghi hoặc hỏi, mắt chớp chớp.

Tay ôm cái bình, trong lòng vui vẻ lắm.

“Vui cái gì, miếng ngọc bội đó đã không còn tác dụng nữa rồi!” Tam thúc suýt nữa nhảy dựng lên.

“Chú Ba, chú có lừa cháu không đấy, lúc đó chính chú nói, năm trăm vạn một chút cũng không lỗ, bây giờ người ta bán ba trăm vạn, chú Ba, cháu thấy á, chúng ta cứ trốn trong chăn cười trộm đi!” Hạo Thiên Chân cười nói, hoàn toàn không ý thức được sự nghiêm trọng

của vấn đề.

“Thằng nhóc con này, cậu đi mà trốn trong chăn khóc trộm đi, trước đây không phải chú đã nói với cậu rồi sao, ngọc bội chỉ có thể dùng một lần, dùng xong, công pháp bên trong cũng hết.

Vừa rồi chú đã thăm dò, Trương Thiên đó cũng biết công pháp, cậu nói xem, hắn có thể không biết về ngọc bội sao?” Tam thúc gõ một cái vào trán Hạo Thiên Chân.

Nhất thời, Hạo Thiên Chân như được khai sáng.

“Chú Ba, ý chú là, bên trong này đã là một miếng ngọc phế?” Hàm Thiếu ở bên cạnh nói.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

“Nói là ngọc phế cũng không đến mức, là rác thì cũng là rác, miếng ngọc này, tuy đã phế, nhưng niên đại lịch sử lâu đời, vẫn có thể thu hồi được ba mươi vạn.

Cái bình ngọc này, cũng có cảm giác niên đại, ba mươi vạn không thành vấn đề.

Coi như thu hồi được sáu mươi vạn, nhưng đều là có giá mà không có người mua.” Tam thúc một trận đau lòng.

Nếu không phải Hạo Thiên Chân ra tay quá nhanh, ông ta mới không bỏ ra số tiền oan uổng này.

Chuyện này còn nhanh hơn cả cướp ngân hàng.

Thời đại này, cướp ngân hàng, bạn cũng chưa chắc cướp được ba trăm vạn.

Mặt Hạo Thiên Chân lập tức xịu xuống.

Một bộ mặt khổ qua.

“Hay là, chú Ba, chúng ta báo cảnh sát đi…” Tam thúc: “.....” Nhất thời, mọi người đều cạn lời.

Hồi lâu sau, Tam thúc lên tiếng.

“Tiểu Trương gia này, có chút không bình thường, Ngô Tà, cậu vẫn nên ít tiếp xúc với hắn thì hơn, nếu thực sự không thể tránh được, thì phải cẩn thận một chút.” Tam thúc nói, Hạo Thiên Chân gật đầu.

Vẫn có chút đau lòng.

Mấy trăm vạn cứ bị mình phung phí như vậy, haizz, nghĩ lại mà tiếc.

Lúc này, bên ngoài, Trương Thiên ngâm nga một khúc hát.

Đắc ý đi trên đường.

Thời buổi này, rau hẹ phải đợi chín muồi mới cắt.

Trương Thiên đã nhận thức sâu sắc được điều này.

Ba trăm vạn vào tay, Trương Thiên trực tiếp đến ngân hàng chuyển tiền vào tài khoản của mình.

Tài sản dưới tên Trương Thiên, bây giờ đã có khoảng ba mươi triệu.

Có thể tưởng tượng, ở thế giới này, người bình thường một năm chỉ kiếm được vài trăm đồng, ba mươi triệu là khái niệm gì.

Không phải ngẫu nhiên mà người ta nói, người giàu càng giàu, người nghèo càng nghèo, khoảng cách thực sự quá lớn.

Tuy nhiên, Trương Thiên cảm thấy, bản thân mình so với những gia tộc lớn ở Bắc Ly, vẫn chỉ là gà chiến trong đống rác rưởi.

Nhưng điều đó không cản trở Trương Thiên tham gia hội đấu giá.

Ra khỏi ngân hàng, Trương Thiên sờ trong túi, miếng kỳ tử ngọc

bội, hắn vẫn còn mang theo.

Mang theo cái này, có thể cầu con nối dõi.

Nhưng chỉ có thể dùng thêm một lần nữa.

Thứ này, đối với Trương Thiên không có tác dụng, nhưng, đối với một số nhân vật lớn ở Bắc Ly, đó lại là thần vật trời ban.

Một số người, quanh năm không có con, mà tài sản lớn như vậy, đều không có người thừa kế, những người đó trong lòng chắc chắn có chút không cam tâm.

Thứ này, trong mắt họ, chính là hàng hot.

Đây cũng là lý do chính Trương Thiên lấy miếng ngọc này.

Miếng ngọc này, đưa cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, thì chính là đào phân trong hố xí, bẩn thỉu lộn xộn, mà bán đi lại còn tốn sức.

Trương Thiên mơ hồ, đã có chút mong đợi, hội đấu giá mấy ngày nữa.

Không nghĩ nhiều nữa, Trương Thiên trực tiếp về nhà.

Kỳ Môn Độn Giáp, Trương Thiên vẫn chưa học được, hắn phải tranh thủ thời gian.

Đợi đến lúc hội đấu giá bắt đầu, hắn phải học được.

Chương 64

Điều này đối với kế hoạch tiếp theo của Trương Thiên, có tác dụng thúc đẩy quan trọng.

"Bây giờ, mình đã có quân sư Hồ Bát Nhất, người khuấy động không khí Bàn Tử, bây giờ chỉ thiếu một đại tướng.

Nam mô a di đà phật, Tiểu Ca, Tiểu Ca mau mau cắn câu…" Lúc này, Trương Thiên giống như một người câu cá.

Cầm một chiếc cần câu, bên dưới chính là con cá lớn Tiểu Ca, đang há miệng, chỉ chờ y cắn câu.

Nếu có được Tiểu Ca, sức chiến đấu của Trương Thiên sẽ tăng vùn vụt.

Lắc đầu, gạt những suy nghĩ đó đi, Trương Thiên về tiệm đồ cổ, trực tiếp nói với mẹ một câu không ăn cơm, rồi lên phòng.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Khoảng mười giờ ngày hôm sau.

Dãy núi Bắc Đông.

Một đoàn chuyên gia mặt mày rạng rỡ.

Một nhóm người rất kích động, họ đeo ba lô leo núi, nhìn ngọn núi lớn không xa.

"Giáo sư Lý, ngọn núi phía trước, chúng ta hình như đã đến rồi!" Một nữ sinh viên đại học lên tiếng, mặt mang theo vài phần kinh ngạc và vui mừng.

Thời đại này, sinh viên đại học là hàng hiếm, không giống như hiện đại, các loại sinh viên đại học đầy đường.

Trong đoàn chuyên gia, cũng có sinh viên đại học đến thực tập, mục đích là để bồi dưỡng họ.

"Ừ, mấy năm trước, chúng ta đã đến đây, nơi này gọi là núi Ngưu Tâm, có một ngôi mộ lớn.

Nhưng, chúng ta sao lại không nghĩ đến, nơi này vậy mà còn có mộ lớn!" Giáo sư Lý nói, mặt có chút nghi hoặc.

Đoàn chuyên gia của họ lúc đó, đã tìm kiếm một vòng quanh núi, căn bản không tìm thấy mộ huyệt, không ngờ, vậy mà còn có.

"Haizz, giáo sư Lý, chúng ta bên này căn bản không có cao nhân nhìn núi đoán mộ, tự nhiên khai quật sẽ khó khăn hơn." Một người đàn ông trẻ tuổi nói, mọi người cũng gật đầu.

"Ê, mau nhìn, trong thôn vậy mà sửa đường." Nữ sinh viên lên tiếng, có chút kích động.

Đoàn của họ có khoảng mười lăm người, còn có năm binh sĩ bảo vệ.

"Nói không chừng là một số người trong thôn, bán đồ cổ đi, đổi lấy tiền rồi, lúc chúng ta đến, những người dân đó, còn dùng đồ cổ đựng rau, thật là cạn lời." Một người đàn ông trung niên tên Tiểu Lưu lên tiếng.

"Tiểu Lưu, lời này sai rồi, người không biết không có tội, anh không thể dùng cái lý của mình để áp đặt cho họ." Giáo sư Lý nói, Tiểu Lưu cũng đành phải im miệng.

Sau đó, sự xuất hiện của đoàn chuyên gia, khiến người trong thôn một trận hoan nghênh.

Rồi sau khi mượn một số phương tiện đi lại, một số người trực tiếp vào núi.

“Giáo sư Lý, tiếp theo, chúng tôi đi trước, các vị chỉ cần đi phía sau là được.” Một quân quan dẫn đầu lên tiếng.

Phía sau anh ta đều là súng thật đạn thật.

Giáo sư Lý gật đầu.

“Làm phiền các anh rồi.” “Không sao, phục vụ các vị là trách nhiệm của chúng tôi.” Nói rồi, mấy người tiến vào khu vực trên bản đồ của Trương Thiên.

Rất nhanh, họ cũng dừng lại trước một bãi xương khô.

Khi thấy một vùng xương khô lớn, nằm trên mặt đất, các đồng chí nữ càng bị dọa cho giật mình.

“Đây là chuyện gì, nhiều xương cốt quá.” “Các vị nhìn cái đầu kia kìa, đáng sợ quá.” Một số người nhỏ giọng thì thầm.

“Đừng sợ, đây chắc là quân Quan Đông năm đó, chúng ta vào trước đi.” Giáo sư Lý an ủi.

Mọi người lúc này mới gật đầu.

Men theo bản đồ của Trương Thiên, đến dưới một gốc cây.

Thấy mộ đạo, giáo sư Lý và một số nghiên cứu viên trong lòng cũng một trận kích động.

Không ngờ, thật sự có, người đó lại một lần nữa giúp đỡ họ.

“Vãi, thật sự có mộ đạo, nếu lại gặp được ba người đàn ông bịt mặt đó, tôi nhất định phải đích thân hôn họ một cái!” Chuyên gia trung niên có chút kích động.

“Đừng đùa nữa, chúng ta vào đi.” Giáo sư Lý nói, mọi người gật đầu, đồng chí nữ đi theo sau, binh sĩ đi trước.

Rất nhanh, mấy người đã vào một mộ thất lớn, trong mộ thất này,

đặt rất nhiều quan tài nhỏ, trên tường còn có một cái hang lớn.

Ở giữa, có một cỗ quan tài màu đỏ được niêm phong chặt chẽ.

Nhìn mộ thất tan hoang, các nghiên cứu viên một trận tiếc nuối.

"Có phải là bọn trộm mộ làm cho nơi này thành ra thế này không, thật quá đáng." Nữ sinh viên lên tiếng.

"Chắc không phải, theo bản đồ nói, nơi này thực ra là pháo đài của quân Quan Đông, bên trong còn có căn cứ của quân Quan Đông, bản đồ chỉ dẫn chúng ta đến một phòng thí nghiệm.

Quân Quan Đông khét tiếng, bọn chúng vào mộ cổ, coi như gặp hạn rồi." Chuyên gia trung niên bên cạnh lên tiếng.

"Tạm thời đừng đến căn cứ vội, các vị nhìn cỗ quan tài đỏ kia, bên trong chắc có thi thể, xem ra, chắc là thi hài của tướng quân ngàn năm trước.

Thi thể của ông ta, đối với nghiên cứu của chúng ta, có giá trị, chúng ta phải mang đi." Giáo sư Lý nói, trưởng quan bên cạnh cũng gật đầu.

Sau đó mấy người nhanh chóng đến trước cỗ quan tài đỏ.

Con quái lông đỏ đang ngủ say bên trong, có đánh chết cũng không ngờ, vừa mới ngủ, lại có người đến làm phiền, hơn nữa còn muốn lấy thân thể nó đi nghiên cứu...

Lý giáo sư vừa nói, mọi người đã đến bên cạnh quan tài.

"Giáo sư, chiếc quan tài này lớn thật đấy, hơn hai mét rồi còn gì, người nào có thể sở hữu chiếc quan tài lớn như vậy chứ?" Phương Linh hiếu kỳ hỏi.

Cô đã đi theo đội khảo cổ hai lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy một chiếc quan tài lớn như thế.

Cô là sinh viên mới trong đoàn.

“Đại tướng quân thời cổ đại.

Dựa trên những gì chúng ta phát hiện, đa số các tướng quân cổ đại đều cao không dưới một mét tám, đương nhiên trừ một số người ra.” “Nhìn hình thức quan quách này, hẳn là của một vị tướng quân nước Kim.

Các cô cậu xem, hoa văn của nước Kim chính là kiểu này.” Lý giáo sư nói, mọi người hiếu kỳ đứng trước quan tài, mỗi người cầm một chiếc đèn pin, như những đứa trẻ tò mò, nghiên cứu về vị ‘Hồng Mao Quái gia’ kia.

“Thời Nam Tống, nước Kim cũng từng hùng mạnh một thời, nhưng sau đó bị Nam Tống và Mông Cổ liên thủ tiêu diệt.

Không ngờ, họ lại được an táng ở đây.” Lý giáo sư lẩm bẩm, nhìn địa hình, ông cũng hiểu ra điều gì đó.

Nơi này là khu vực Đông Bắc, lên phía trên là Mông Cổ, chẳng phải trùng khớp với nước Kim sao?

“Giáo sư, vậy chúng ta hiện tại đang ở trong một cổ mộ Kim Quốc sao?

Tuyệt vời quá, Kim Quốc à, thời Nam Tống à, hơn nghìn năm lịch sử à!” Trong chốc lát, tất cả mọi người đều kích động.

“Mở quan tài xem thử, nếu thi thể và xương cốt còn nguyên vẹn, sẽ có giá trị nghiên cứu và bảo tồn.” Lý giáo sư nói, mọi người đứng dậy, vài người bắt đầu cạy quan tài.

“Cạch cạch…” Quan tài bị lay động.

Chẳng mấy chốc, mấy người lính đã đẩy quan tài ra.

Vừa đẩy ra, một luồng tà khí màu đen liền phun trào ra, dường

như đại diện cho sự phẫn nộ.

“Ối trời, cái quái gì thế này?” Một chuyên gia trung niên ngây người, đoàn chuyên gia không khỏi lùi lại một bước.

“Đừng vội, đây chắc là do thời gian quá dài, sinh ra thi khí, mọi người đừng hoảng.” Lý giáo sư vội vàng lên tiếng.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lính tráng càng căng thẳng chĩa súng vào quan tài.

“Chúng ta qua đó xem sao.” Lý giáo sư nói, đột nhiên, một bàn tay lớn từ trong quan tài vươn ra.

Hồng Mao Quái: “Anh họ, tôi ra đây rồi~” Đoàn chuyên gia: “!!!” “Lý, Lý, Lý giáo sư, kia, kia là tay sao?” Mọi người vẫn là lần đầu tiên thấy cảnh này.

Họ khảo cổ, xuống mộ đa số đều là bị người ta đạo rồi, chỉ số nguy hiểm cực thấp.

Bây giờ Trương Thiên cho họ cái này, quên đánh dấu Hồng Mao Quái, đúng là ‘hảo gia hỏa’, trực tiếp bị gặp rồi.

“Trá thi, trá thi, đừng hoảng.” Lý giáo sư lau mồ hôi trên trán.

Năm người lính xung quanh đã trở nên nghiêm túc.

“Cạch cạch…” Khi Lý giáo sư vừa nói xong, Hồng Mao Quái phát ra âm thanh, vô cùng phẫn nộ.

“Chết tiệt, huân chương quân công của lão tử vừa được thưởng, các người lại đến nữa à?” Toàn thân Hồng Mao Quái không ổn chút nào, trực tiếp ngồi dậy, đồng thời theo quán tính đứng thẳng lên, giống hệt một cương thi.

“Mẹ kiếp, ông gọi cái này là trá thi à?” “Với lại, nghìn năm rồi, tại sao, da thịt của nó vẫn còn!” “Trương chuyên gia, anh học uổng công

rồi, chắc là do có dược liệu phòng thối.” Một đám chuyên gia hoảng loạn.

Ai mà từng thấy cảnh tượng này chứ.

“Đừng hoảng, đừng hoảng, là trá thi, cũng có thể là tống tử, chúng ta có súng.” Lý giáo sư lại lần nữa lên tiếng.

“Cái đó, giáo sư ông, ông gọi cái này là tống tử à?

Nó có ăn thịt người không?” Phương Linh mở to mắt.

Chương 65

"Các cô cậu đi trước, chúng tôi yểm hậu, cái động lớn kia, hẳn là đường đến yếu tắc." "Cầm cái này." Vị đội trưởng bên cạnh nói, vội vàng đưa lựu đạn cho Lý giáo sư.

Đây là lựu đạn kiểu mới, mạnh hơn lựu đạn 'mộc côn' một chút.

Lý giáo sư gật đầu, nhìn sang lối vào động bên cạnh, rồi lại nhìn Hồng Mao Quái khổng lồ.

"Tiếc thật, dược liệu nghiên cứu tốt như vậy, thôi vậy, chúng ta đi trước." Lý giáo sư nói, hơn mười chuyên gia càng vội vàng chui vào cái lỗ mà Trương Thiên đã khoét trước đó.

"Ai mà thất đức thế, làm một cái hố lớn ngay cửa động." Một chuyên gia nhìn cái hố sâu mấy mét, không khỏi than phiền.

Trương Thiên ở Bắc Ly không khỏi hắt hơi một cái, thời đại này tu luyện mà còn có thể cảm cúm sao?

"Bùm bùm bùm…" Phía sau, tiếng súng vang lên không ngừng.

Ngay sau đó là tiếng kinh hãi.

"Đội trưởng, không ăn thua, hoàn toàn không ăn thua!" "Á…" Vừa kêu xong, Hồng Mao Quái vung tay, trực tiếp vỗ chết người lính đó.

Năm người lính, biến thành bốn người.

"Ném lựu đạn, nhanh!" Đội trưởng phản ứng nhanh, vội vàng ném lựu đạn, nhưng sau tiếng lựu đạn nổ.

Khi thấy Hồng Mao Quái bình an vô sự, mọi người hít một hơi lạnh.

"Mau rút, cái quái gì thế này, thứ này ai có thể đối phó, lúc đó

những tên đạo mộ tặc kia đã chạy thoát bằng cách nào?" Trong lòng đội trưởng đã có chút thán phục Trương Thiên rồi, một đám người không có vũ khí, lại có thể đối phó với thứ này, thật là vô lý.

"Đội trưởng, các anh đi trước, đoàn chuyên gia, cần các anh…" Một người lính hét lên, ba người còn lại do dự một chút.

"Tiểu Quang, nhớ phải quay về." Nói xong, ba người cũng vội vàng rút lui.

Tiểu Quang gật đầu, vội vàng ném lựu đạn xuống phía dưới, nhưng hiệu quả rất mờ nhạt.

Dần dần, phía sau lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Đoàn chuyên gia lúc này đã đến trước cửa.

Nhìn cánh cửa sắt dày bị phá nát, mọi người hít một hơi.

"Cái này không phải do con quái vật kia đâm thủng chứ?" Một người đàn ông mặt đầy kinh hãi, họ chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ.

"Đừng nhìn nữa, mau rút." Lý giáo sư lúc này vội vàng gọi mọi người, họ bắt đầu chạy vào bên trong.

Rất nhanh, ba người lính cũng chạy vào.

Đóng cửa sắt lại, đội trưởng trên mặt có vết lệ.

Anh lau nước mắt, ánh mắt lại trở nên kiên định.

"Cái đó, hai người còn lại đâu?" Phương Linh không khỏi đỏ mắt.

"Họ đã hy sinh rồi, con quái vật này đao thương bất nhập, căn bản không thể đối phó, chúng ta đi trước, đừng dây dưa với nó." Đội trưởng cố gắng giữ bình tĩnh.

Trong lòng mọi người cũng có chút chán nản.

Đồng thời cũng có chút chấn động, họ có súng mà còn không thoát được, ba người đàn ông bịt mặt kia đã chạy thoát bằng cách nào?

Lúc này, mọi người cũng đã rõ, tấm bản đồ này quý giá đến mức nào, có thể là đổi bằng cả mạng sống.

Lý giáo sư tâm trạng phức tạp, ánh mắt nhìn bản đồ.

"Theo bản đồ, chúng ta cần đi vào trong, biết thế đã không xem cái quan tài kia." Lý giáo sư lúc này đã có bóng ma tâm lý với quan tài.

"Lý giáo sư, cái kia là thứ gì?

Cương thi?

Tống tử?

Sao chúng ta chưa từng thấy?" Đoàn người vừa đi vừa hỏi.

"Tống tử, coi như là phiên bản cấp thấp của cương thi, tôi cũng chỉ nghe người ta nói, hồi nhỏ cũng chỉ gặp một lần, không ngờ, ở đây lại còn có…" Lý giáo sư có chút cảm khái.

Nhưng khi bước vào kho vũ khí của cung điện, mọi người lại hít một hơi lạnh.

"Nhiều trang bị quá!" Đội trưởng kinh hô một tiếng.

Họ vội vàng trang bị cho mình.

Lúc này, không xa, cửa sắt đã bị đâm thủng.

Hồng Mao Quái đã đâm thủng một lần, đương nhiên sẽ có lần thứ hai, chưa kể là lúc này đang phẫn nộ.

"Mọi người nhanh lên, trang bị cho mình, mang thêm lựu đạn." Đội trưởng nói, càng vội vàng mang lựu đạn, súng không ăn thua, chỉ có thể dùng lựu đạn.

Một đám chuyên gia chưa từng chạm vào thứ này, cầm lựu đạn

mà lòng bàn tay run lẩy bẩy.

Có người còn không nắm chặt được.

"Chúng ta cầm chân nó, Lý giáo sư, các cô cậu xem thử, có cách nào tiêu diệt thứ này không." Đội trưởng có chút sốt ruột.

Tấn công vật lý, đánh con Hồng Mao Quái mang giáp phản công kia, còn bị phản chết hai người, điều này khiến đội trưởng đã sớm không còn tự tin.

"Muốn tiêu diệt nó, chúng ta phải tìm được thứ tương ứng, nhưng bây giờ đi đâu mà tìm?" "Hay là chúng ta rút lui trước, dù sao có bản đồ, tốc độ Hồng Mao Quái chậm hẳn là không đuổi kịp." Một người đàn ông trung niên lên tiếng, mọi người cảm thấy khả thi.

"Ầm ầm ầm…" Ngay lúc này, cánh cửa bên này cũng bị đâm thủng, khuôn mặt âm lãnh của Hồng Mao Quái xuất hiện, dường như còn mang theo lửa giận.

"Chạy nhanh!" "Đát đát đát…" Một tiếng động, một đám người điên cuồng chạy về phía sau, ba người lính càng điên cuồng vừa lùi vừa xả súng.

Hồng Mao Quái cứng rắn chịu đạn, bước chân chậm rãi đi về phía mấy người.

Tuy tốc độ không nhanh, nhưng không thể chịu được chân nó dài.

"Nhanh, nhanh, tăng tốc độ." Lý giáo sư lúc này, đôi chân già vốn không còn linh hoạt, cứ như được tra dầu mỡ, tốc độ cực nhanh.

Vài chuyên gia khảo cổ cũng chạy như bay.

Mọi người nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Hồng Mao Quái.

Lần trước Hồng Mao Quái đã bị Trương Thiên chạy thoát, trong

lòng đã khó chịu, bây giờ lại đến nữa, trong chốc lát, nó dường như không thể chấp nhận được.

"Cạch cạch…" Gầm lên một tiếng, chỉ thấy Hồng Mao Quái vươn người, nằm xuống đất, giây tiếp theo, nó lại lăn tròn như quả cầu tuyết.

"Mày là chó à?" Thấy cảnh này, mọi người kinh ngạc, còn có thao tác này nữa sao.

"Lý giáo sư, ông từng thấy thứ này chưa?" Đoàn chuyên gia có chút buồn bực.

Nó tiến hóa rồi sao?

"Theo điều tra khoa học, loại tống tử này, trước khi chết vẫn còn giữ lại một số ý thức, chỉ là cơ thể hành động vô thức, tôi nghĩ, vị tướng quân này lúc sinh thời nhất định rất thích lăn lộn." Lý giáo sư nói, vài người rẽ vào một góc.

Mọi người: "…" Cái suy đoán này dường như không phải là không có lý.

Theo bản đồ Trương Thiên đưa, vài người điên cuồng chạy trốn, cuối cùng, dừng lại trước một cánh cửa khí phiệt.

Hồng Mao Quái dường như sợ hãi điều gì đó, không tiến lên, mà lăn tròn người rồi đứng dậy.

Nhìn cánh cửa khí phiệt không xa, cứ chần chừ không dám tiến thêm một bước.

Các oan hồn bên trong rất lợi hại.

Thử nghĩ xem, bị thí nghiệm lâu như vậy, tích tụ nhiều oán khí như vậy, loại lệ quỷ này, căn bản không phải thứ nó có thể xem thường.

Loại oán khí hận thấu xương đó, dù là vương tử đến, cũng phải tránh đường.

Huống chi, bên trong đang ngâm trong formalin, là hàng trăm hàng nghìn oan hồn.

"Ủa?

Sao nó không đến nữa?" Chuyên gia trung niên có chút buồn bực.

"Lão Lưu, cậu bị cuồng ngược đãi à, nó không đến chẳng phải tốt hơn sao, đỡ cho chúng ta phải chạy trốn." Một chuyên gia khác nói với vẻ cạn lời.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn về phía cửa khí phiệt.

"Đây là cửa khí phiệt quân dụng, khi mở ra, sẽ hút khô không khí bên trong, e rằng bên trong có thứ gì đó không tầm thường." Đội trưởng nhìn cửa khí phiệt, giọng không lớn.

"Bản đồ nói, chỗ này phải xem, cho nên, chúng ta phải vào xem." Lý giáo sư nói, mọi người lại do dự.

Dù sao, thời đại này, tống tử cũng đã xuất hiện.

Ai mà biết, bên trong có gì chứ.

Nhưng Lý giáo sư lại không nghĩ vậy, đã được Trương Thiên đánh dấu, nói không chừng bên trong quả thực có giá trị.

"Vì người ta đã đánh dấu rồi, chúng ta cũng đi theo bản đồ của họ, cho nên, cứ xem thử không sao đâu." Lý giáo sư vẫn kiên quyết nói.

Mọi người cũng không biết nói gì, đội trưởng và một người lính khác cùng nhau khiêng cánh cửa sắt.

Rất nhanh, sau một tiếng 'rít rít', hơi nóng bốc ra từ khe cửa.

Và khi cánh cửa mở ra, Hồng Mao Quái đã rời đi, trong lòng không khỏi có cảm giác bị hụt hẫng.

Chương 66

“Mở rồi, không đúng, mùi gì thế này?

Hơn nữa tại sao bên trong lại lạnh như vậy?” Phương Linh nói, mọi người bịt mũi.

“Chắc là formalin, không đúng à, tại sao formalin lại xuất hiện ở đây, đây không phải là một căn cứ quân sự sao?” Trong chốc lát, vô số chuyên gia trong lòng đều ‘lạc đăng’.

Quân Quan Đông, khét tiếng xấu, có một phòng thí nghiệm trong căn cứ quân sự, dường như cũng bình thường.

“Chúng ta mau vào xem thử.” Nói xong, mọi người vội vàng xông vào.

Khi nhìn thấy tình hình bên trong, vài người lính đã nôn ra.

Và khi nhìn thấy từng người bên trong, mở to mắt, chết không nhắm mắt, càng khiến mắt đội trưởng đỏ hoe sưng húp.

Có người tay và ngựa nối liền với nhau, thậm chí có người mọc ba cái đầu, hiển nhiên, đây chính là địa ngục.

“Hít… ực.” Lý giáo sư nhìn rất lâu, hít một hơi, nuốt cái cảm giác muốn nôn trở lại.

“Tôi cuối cùng cũng biết, tại sao cậu ta lại đánh dấu đây là chỗ phải xem rồi, thì ra là thế, súc sinh!” Lý giáo sư mắt đỏ hoe sưng húp, cả người có chút run rẩy.

“Mẹ kiếp, bọn chúng, n.n., tàn hại nhiều người như vậy còn muốn xóa bỏ tội trạng…” Trong chốc lát, đoàn người cũng không biết nói gì cho phải.

Một số sinh viên mới ra trường đã ngồi bệt xuống đất, ôm đầu khóc nức nở.

Một lúc lâu sau.

"Chúng ta sẽ đưa họ ra ngoài, họ chính là bằng chứng, nợ máu, nhất định phải trả." Đội trưởng nói, tay đã nắm chặt lại.

"Ai…" Ngàn lời vạn ý, cũng chỉ hóa thành một tiếng thở dài.

"Về báo cáo với cấp trên thôi, họ đều là anh hùng." Lý giáo sư lẩm bẩm, mọi người gật đầu, nhìn những cái thùng đó, nỗi sợ hãi khi đối mặt với Hồng Mao Quái lúc nãy đã sớm biến mất.

Vài người ở đây nhìn rất lâu, đồng thời tạm thời ẩn giấu ngọn lửa giận trong lòng.

Bởi vì bản đồ của Trương Thiên còn xa mới chỉ dừng lại ở đây.

"Chúng tôi hứa với các anh, sẽ khiến bọn chúng phải trả giá, đồng thời, các anh cũng sẽ được an nghỉ." Lý giáo sư nhìn những cái thùng lẩm bẩm một mình.

Khi Lý giáo sư nói xong, xung quanh dường như không còn âm lãnh như vậy nữa.

Sau đó, vài người nhìn bản đồ bắt đầu tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, khi đoàn chuyên gia đang tiến về phía trước.

Bên Trương Thiên đã là buổi chiều, Trương Thiên ăn một chút đồ, anh phát hiện ra điều mới về Kỳ Môn Độn Giáp của mình.

Anh phát hiện, Kỳ Môn Độn Giáp, không chỉ có công năng bói toán, mà còn có công năng của trận pháp.

"Nếu, tôi có thể tìm được dược liệu đặc biệt, bố trí trận pháp, nói không chừng còn có thể dẫn động thiên lôi." Trương Thiên nghĩ đến một thức của Kỳ Môn Độn Giáp.

Dùng Kỳ Lân bố trận, có thể dẫn động thiên lôi, nhưng loại trận pháp này rất khó bố trí, cũng không phải là lúc Trương Thiên cần suy nghĩ bây giờ.

"Kỳ Môn Độn Giáp, chữ "Kỳ" trong đó biểu thị ba kỳ Ất, Bính, Đinh; "Môn" biểu thị tám cửa Hưu, Khai, Tử, Kinh…; "Độn Giáp" thì biểu thị ẩn giấu và Lục Giáp." "Tôi muốn bói mệnh, còn phải có một cái Cửu Cung Bàn nữa mới được." Trương Thiên thầm nghĩ.

Nhưng thứ này biết tìm ở đâu bây giờ.

Trừ khi là đạo mộ của những quân sư cổ đại kia.

Nhưng những người đó, ai mà không phải là một lũ cơ trí.

Cứ lấy Gia Cát Lượng mà nói, mộ của lão gia đó, đến nay cũng không biết ở đâu, chứ đừng nói đến những người khác.

"Thôi vậy, tạm thời không nói nữa, Bàn Tử chiều nay tìm tôi có chuyện, đúng lúc qua đó xem sao." Trương Thiên gạt những suy nghĩ này sang một bên.

Kỳ Môn Độn Giáp, anh coi như đã lĩnh ngộ được một phần.

Chờ sau này kiếm được một cái la bàn nữa, là ổn rồi, đến lúc đó, Trương Thiên trực tiếp biến thành Trương đại hốt du.

Đứng dậy thu dọn một chút, chào tạm biệt mẹ, Trương Thiên mới rời khỏi cửa hàng đồ cổ.

"Thằng nhóc này, đúng là làm khổ bố, bây giờ thì hay rồi, cửa hàng cũng không trông, cả ngày chỉ biết chơi, đều tại ông, dạy dỗ cái kiểu con trai gì không biết!" Trương Vũ Phi nhìn Trương Thiên rời đi, không khỏi lẩm bẩm.

"Sao?

Tại tôi à?

Tối nay ông không định ngủ nữa sao?" Vừa nói, Trương Vũ Phi nuốt nước bọt.

"Cái đó, vợ ơi tôi sai rồi, con trai chúng ta là tuyệt nhất, kế thừa gen của bố nó, vừa đẹp trai, vừa giỏi giang, cái đó… tối nay tôi nghĩ, không cày cuốc cũng được…" Lương Tuyết Cầm nhìn Trương Vũ Phi trước mặt, lạnh lùng hừ một tiếng, rồi trực tiếp quay người rời đi, sắc mặt Trương Vũ Phi âm trầm bất định.

Trương Thiên đi rất nhanh, dọc đường những người quen biết cũng chào hỏi.

Rất nhanh, anh đến cửa Tứ Hợp Viện.

Cuộc sống của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ngày càng sung túc, đặc biệt là Bàn Tử, gã đó, một ngụm một quả nho lớn, sướng rơn.

"Ối, lão đại đến rồi, mau, Bàn gia tôi bên này còn có một cái ghế bập bênh, thoải mái lắm, cái thứ này, quả không hổ danh là độc quyền của người có tiền, Bàn gia tôi coi như đã trải nghiệm được cảm giác của long ỷ." Bàn Tử thấy Trương Thiên đến, mắt cười tít lại như hoa cúc.

Trương Thiên lườm gã một cái, tùy ý ngồi xuống ghế.

"Bàn Tử, gọi tôi đến làm gì?" Trương Thiên không vui vẻ hỏi.

"Hắc hắc, lão đại, nghe nói bên Đại Kim Nha có tin tức rồi, hơn nữa, Bàn gia tôi chẳng phải đã lấy được một ít vàng, ngọc bội gì đó trong mộ ra sao, định tìm ông ta bán." Bàn Tử cười hắc hắc.

Gã này thông minh lắm, biết mình tự đi, Đại Kim Nha sẽ lừa gã.

Thế nên gọi Trương Thiên đi cùng, tránh bị lừa.

Trương Thiên hít một hơi, cái tên Bàn Tử này, đừng nhìn gã ngốc nghếch, đôi khi, lại thật sự thông minh.

“Đại Kim Nha gần đây có manh mối gì sao?” Trương Thiên khó hiểu hỏi.

“Không biết, sáng nay chúng tôi đi mua đồ thì Đại Kim Nha thần thần bí bí, nói muốn chúng tôi bảo anh, có tình huống đặc biệt gì đó.” Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Vì căn nhà mới mua chưa có đồ đạc, nên hai người đi mua đồ nội thất.

Ai ngờ gặp Đại Kim Nha đang lừa khách Tây, sau đó vài người trò chuyện vài câu, mới có chuyện sau đó.

“Chắc là Trần giáo sư bọn họ rồi.” Trương Thiên nghĩ đến kịch bản gốc, nếu không có sai lệch quá lớn, chắc hẳn là Trần giáo sư.

Nhưng Trương Thiên lại không nghĩ rằng sai lệch sẽ không lớn, dù sao, độ khó địa ngục, mộ vương tử đều đã bị anh phát hiện rồi.

Nói không chừng, Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn là độ khó ác ma nữa.

“Vậy được rồi, lát nữa chúng ta cùng đi Đại Kim Nha bên kia, nói thật, Bàn Tử, gần đây ngủ có thoải mái không?” Trương Thiên nở nụ cười trên mặt.

“Đương nhiên là phải thế rồi!

Bây giờ Bàn gia tôi, đó là, nông dân lật mình ca hát, cái gì vương phi, cái gì xe ngựa, tất cả đều phải ngồi xuống Bàn gia tôi!” Bàn Tử vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Nhớ lại tối qua, biến thành hoàng thượng, vương phi ngoan ngoãn phục tùng, khóe miệng Bàn Tử cong lên.

Thật sự sướng không tả xiết.

“Ha ha, lão đại, Bàn Tử hôm qua biến thành hoàng thượng rồi, cười chết tôi, mấy hôm trước đều là làm trâu làm ngựa, hôm qua

vương phi tâm trạng tốt một lần, ha ha.” Hồ Bát Nhất cười phá lên.

Trước mặt người quen, anh ta lại tỏ ra có chút hoạt bát hơn.

Được rồi, từ giấc mơ của Bàn Tử, Trương Thiên đã biết tâm trạng gần đây của vương phi.

“Bây giờ thực lực của vương phi còn quá thấp, cũng chỉ có thể bắt nạt Bàn Tử thôi.” “Nhưng trước khi vào mộ, vương phi chắc hẳn đã hấp thụ không ít âm khí, đẳng cấp cũng sẽ tăng lên, hy vọng khi đi biển có thể phát huy tác dụng.” Trương Thiên thầm nghĩ.

Anh vẫn đặt kỳ vọng lớn vào vương phi.

“Thôi được rồi, không tán gẫu với các anh nữa, đi thôi, chúng ta bán đồ đi.” Bàn Tử lườm Hồ Bát Nhất một cái, mở miệng đầy oán khí.

Nhớ lại những ngày làm trâu làm ngựa, trong lòng Bàn Tử lại khó chịu.

Ba người đứng dậy, đi về phía cửa hàng của Đại Kim Nha.

Sở dĩ Trương Thiên không muốn những thứ này, một là vì, thứ này tham nhiều sẽ không thối nát, hai là, Đại Kim Nha có nhiều tin tức.

Quen biết ông ta, tin tức chắc chắn không thiếu.

Vài người đi rất nhanh, thẳng tiến đến cửa hàng của Đại Kim Nha.

Lúc này, trong Ngô gia.

Ngô Tam Tỉnh đang nhìn bản đồ.

“Tam thúc, cháu nghe nói, gần đây có một số chuyên gia đến, nói là muốn đi tìm cái gì đó, mộ cổ dưới biển, cái này có đáng tin không?” Ngô Tà ngồi một bên, không khỏi hỏi.

“Theo Bàn gia cháu thấy à, dưới biển sao lại có mộ, nhất định là giả tạo, là tin tức giả.” Vương Bàn Tử bên cạnh nói, còn vỗ bàn một cái.

Ngô Tam Tỉnh hơi cau mày, cái mộ cổ mà họ nói, chẳng phải là cái mà đội khảo sát phát hiện nhiều năm trước sao?

Hồi đó, trải qua nguy hiểm, nhưng những thứ có thể phát hiện lại ít đến đáng thương.

Thậm chí sâu bên trong mộ huyệt cũng không vào được.

Bây giờ, cái mộ này lại xuất hiện, Ngô Tam Tỉnh không muốn để những người đó, tìm được cơ hội.

Chương 67

Anh ta nhìn Ngô Tà (Hạo Thiên Chân).

Lần này, anh ta không định dẫn Ngô Tà đi nữa.

Ngô Tam Tỉnh vẫn thích, mình đi một mình, ít nhất, một mình ăn no, cả nhà không đói, cũng không cần dẫn Ngô Tà đi.

Ngô Tà là thế hệ được Ngô gia bồi dưỡng để "tẩy trắng", anh ta thực ra không muốn dẫn cậu ta vào quá sâu.

"Mấy chuyện này chúng ta không cần quản, các chuyên gia họ đi đâu, liên quan gì đến chúng ta, tôi thấy à, Thiên Chân, cháu vẫn nên chuẩn bị tham gia buổi đấu giá đi." Ngô Tam Tỉnh nói, Ngô Tà gật đầu, có chút hiếu kỳ.

"Tam thúc, chú nói vậy, chú không định tham gia buổi đấu giá sao?" Ngô Tà hỏi.

"Ừm, Tam thúc còn có chuyện khác, thôi được rồi, hôm nay không nói nhiều nữa, đi tìm ông nội cháu chơi đi." Ngô Tam Tỉnh nói, rồi trực tiếp quay người rời đi.

Ở thế giới này, Ngô gia lão Phật gia còn chưa chết đâu.

Dù sao tu luyện đều đã có rồi, Trương Thiên còn có thể sống mấy trăm tuổi, người ta sống trăm tuổi, cũng là bình thường.

"Ông nội gần đây đều không thèm để ý đến cháu, ai." Ngô Tà thở dài, nghĩ đến việc mình đạo mộ bị ông nội phát hiện, cậu lại thấy khó chịu.

Mấy người xung quanh cũng không nói thêm gì.

Trong lòng Ngô Tam Tỉnh, lại đang tính toán điều gì đó.

Trong cửa hàng Đại Kim Nha.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, và Bàn Tử mấy người ngồi trên ghế.

"Đây là ngọc thời Kim Quốc, thường dùng cho trẻ con, nghe nói có thể tư thân, dưỡng tính, đây là một thứ không tồi." "Tôi có thể ra giá mười vạn." Đại Kim Nha nói, Trương Thiên gật đầu, giá miếng ngọc này khoảng mười ba vạn.

Ba vạn là tiền công của Đại Kim Nha, cũng là bình thường, dù sao có giá mà không có thị trường, bán được cũng là bản lĩnh.

"Chiếc bát vàng này, cũng không tồi, cũng là đồ của Kim Quốc, mạo muội hỏi một chút, Tiểu Trương gia, các cậu không phải là đã đi đào mộ lớn của Kim Quốc đấy chứ?" Đại Kim Nha nhỏ giọng hỏi, dáng vẻ càng lén lút.

Trương Thiên cũng không né tránh, Đại Kim Nha rất thông minh.

Thực ra từ mấy món đồ này, cũng có thể nhìn ra, bây giờ nói ra chỉ là chứng thực mà thôi.

"Tiểu Trương gia, cậu giỏi thật, trong thời gian ngắn như vậy, lại có phát hiện mới, tôi Đại Kim Nha cũng coi như được húp chút canh." Đại Kim Nha giơ ngón cái lên, có chút thán phục.

"Kim gia, người minh không nói lời ám muội, chiếc bát này, ông thu bao nhiêu tiền." Trương Thiên cũng không nói nhiều lời.

"Chiếc bát này, ứng với lúc đó, những người có chút thực lực dùng để ăn cơm, phía trên còn có điêu khắc, tôi có thể trả mười vạn." Đại Kim Nha lại lần nữa lên tiếng.

Trương Thiên gật đầu, cũng không nói nhiều, hai mươi vạn, đối với Bàn Tử mà nói, đã là một khoản tiền lớn.

Ở Lão Bắc Ly, cũng coi như là một hộ mười vạn.

“Được, có thể, hợp tác vui vẻ.” Trương Thiên đứng dậy, hai người bắt tay một cái, Đại Kim Nha cười tít mắt.

Trương Thiên nhường sáu vạn lợi nhuận cho ông ta, sao ông ta có thể không vui chứ.

“À đúng rồi, Tiểu Trương gia, gần đây, có mấy đoàn chuyên gia, định đi khảo cổ đấy, đang chiêu mộ những người có thực lực, tôi thấy cậu không tồi.” Đại Kim Nha nở nụ cười trên mặt.

Trương Thiên hài lòng gật đầu, mình đã nói mà, cái tên Đại Kim Nha này, vẫn có chút tác dụng.

“Được, tôi biết rồi, chúng tôi sẽ xem xét.” Trương Thiên nói, Đại Kim Nha gật đầu.

“Họ hiện đang ở Phan Gia Viên, các cậu có thể đến xem.” Đại Kim Nha nói, Trương Thiên và ông ta lại hàn huyên vài câu, rồi mới cáo từ.

Cầm tiền ra ngoài, tim Bàn Tử đập rất nhanh.

Mười mấy ngày, hai mươi vạn, gã nằm mơ cũng không dám làm như vậy.

“Lão đại, cái này tôi nằm mơ cũng không dám mơ, sợ chảy nước dãi, không ngờ à, hôm nay lại sờ được tiền thật.” Bàn Tử sờ sờ tiền, mím môi nuốt nước miếng.

Mặc dù đã có bài học trước đó, nhưng không có cách nào, Bàn Tử vẫn cái đức tính đó.

“Lão đại, chúng ta bây giờ đi đến chỗ chuyên gia à?” Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

Trước đó Hồ Bát Nhất thấy Trương Thiên có chút động lòng, nên trực tiếp hỏi một câu.

“Ừm, đi xem thử, tôi cũng muốn biết, những chuyên gia kia đang tìm gì.” “Hơn nữa, hợp tác với họ, có lợi cho việc ‘tẩy trắng’ của chúng ta sau này.” Trương Thiên nói, trong thế giới đạo mộ.

Thực ra những đạo mộ giả, Lão Cửu Môn v.v., sau này đều đã bắt đầu ‘tẩy trắng’, có thể thấy, không ai thích ở trong bóng tối, làm những chuyện trộm gà chó này.

“Hảo gia hỏa, lão đại, anh tinh thật!

Cái này cũng nghĩ ra được, lão đại, anh có phải là mọc thêm hai cái đầu không?” Bàn Tử cười hắc hắc, trêu chọc nói.

Trương Thiên một cước đá bay gã.

“Cút đi!” Dọc đường trêu chọc, rất nhanh đến Phan Gia Viên, nơi Đại Kim Nha nói.

Quả nhiên ở đây, trong một căn phòng, một số chuyên gia đang xem cái gì đó.

Sự xuất hiện của Trương Thiên, đã thu hút sự chú ý của họ.

“Xin chào, chúng tôi đến ứng tuyển.” Trương Thiên nói, giọng không nhanh không chậm, rất trầm ổn.

“Ứng tuyển?

Nói về yêu cầu của chúng tôi, cần biết bơi, hơn nữa có khả năng tìm mộ đặc biệt, còn phải vượt qua khảo hạch.” Một chàng trai trẻ lên tiếng.

Trương Thiên hơi cau mày, đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, tại sao cần biết bơi?

Chẳng lẽ nơi nữ vương an táng, nước nhiều quá sao???

Trương Thiên mặt đầy dấu hỏi.

Chẳng lẽ lại có sai lệch nữa sao?

"Các cậu muốn đi tìm mộ gì?

Còn cần biết bơi?" Trương Thiên nói khẽ, anh nhớ là ở sa mạc, không phải nên tránh bão cát sao?

Chàng trai trẻ nhìn Trương Thiên, ánh mắt mang theo một tia kỳ lạ.

"Các cậu rốt cuộc có được không?" Giọng cậu ta đầy nghi ngờ, nhìn dáng vẻ Trương Thiên mấy người, cứ như không phải là người có thực lực gì.

"Hắc, thằng nhóc cậu nói chuyện kiểu gì thế, nói ai không được, không thể nói lão đại nhà tôi không được, lão đại nhà tôi, một ngày cày mười mẫu đất, còn không thèm thở dốc!" Bàn Tử vỗ đùi một cái, suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Trương Thiên… khoác lác đừng lôi tôi vào.

"Cho họ vào đi." Bên trong truyền ra giọng nói già nua.

Không phải Trần giáo sư muốn gặp Trương Thiên bọn họ, ông chỉ lo lắng, bị Bàn Tử làm ồn, họ sẽ không thể yên tĩnh nghiên cứu bản đồ.

"Thấy chưa, đây chính là uy tín!" Bàn Tử đắc ý nói, mấy người chậm rãi bước vào phòng, ngồi xuống ghế sofa.

Trước mặt là một lão già tóc bạc.

Trần giáo sư.

"Xin chào, chúng tôi đến ứng tuyển đội khảo sát." Trương Thiên đưa tay ra, ôn tồn lễ độ.

Lão giáo sư nhìn Trương Thiên, rồi lại nhìn Hồ Bát Nhất mấy người.

“Các cậu biết làm gì không?” Trần giáo sư hỏi.

“Chúng tôi biết nhiều lắm, một đêm cũng không nói hết, ông nói xem lão Hồ.” Trương Thiên cười nói, tay đặt lên bàn trà gỗ.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Vậy thì, tôi sẽ giảng cho ông nghe về Phân Kim Định Huyệt nhé.” Hồ Bát Nhất thuận miệng nói.

Sau đó anh ta thao thao bất tuyệt nói hết về Phân Kim Định Huyệt, khiến một đám học giả trẻ vỗ tay không ngừng.

Lời nói của Hồ Bát Nhất, càng thu hút sự chú ý của Tuyết Lỵ Dương bên trong.

Hồ Bát Nhất nói xong, cũng khiến Trần giáo sư ngây người.

Sau đó Trần giáo sư rất sảng khoái đồng ý cho Hồ Bát Nhất gia nhập.

“Còn các cậu thì sao?” Trần giáo sư nhìn Trương Thiên, Hồ Bát Nhất biết nhiều như vậy, Trương Thiên bọn họ lẽ ra không kém.

“Chúng tôi à…” Trương Thiên từ từ giơ tay lên.

Chỉ thấy, một chiếc bàn gỗ dày khoảng một mét, trực tiếp lõm xuống một mảng.

“Hít…” Vô số chuyên gia hít một hơi lạnh.

Chàng thanh niên vừa nãy cản Trương Thiên, càng lùi lại một bước, trán toát mồ hôi lạnh.

Hảo gia hỏa, cái này mà bị người ta tát một cái, đầu chẳng phải quay mấy vòng sao?

“Bịch!” Trần giáo sư đứng dậy.

“Chào mừng các đồng chí gia nhập!” Ông ta người già thành tinh,

cơ bản không đợi Trương Thiên phản ứng, trực tiếp lên tiếng.

Có cao nhân như vậy, sao ông ta có thể không đồng ý.

Chương 68

Trương Thiên ba người, vừa nhìn đã biết là loại cao nhân rất giỏi, mình đã nói không nhìn lầm mà.

Trương Thiên: à 《 mặt dày 》 Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng từ trong phòng đi ra.

Tóc cô khẽ tựa vào ngực, hơi gợn sóng, nhuộm màu nâu, da trắng nõn, vóc dáng không tồi.

So với nữ quỷ thì kém một chút.

Hồ Bát Nhất lại bị cô ta hấp dẫn rồi, Dương Nữu, cái đó hiếm thấy lắm.

Nếu có thể tán được một cô, truyền ra ngoài, thì càng vẻ vang tổ tông.

"Đây là Tuyết Lỵ Dương, người phát hành của chúng ta lần này." Trần giáo sư giới thiệu đơn giản.

Trương Thiên không mấy hứng thú với điều này.

Tuyết Lỵ Dương, theo anh thấy, chỉ là một cô bé, xinh đẹp thì cũng vậy thôi, không xinh đẹp, người ta cũng mạnh hơn người thường, coi như là tầm thường.

"Vậy, Trần giáo sư, lần này chúng ta đi mộ, là ở đâu?" Trương Thiên hỏi.

Anh vẫn luôn rất tò mò về vấn đề này.

"Đi biển sâu, nhiều năm trước, một số giáo sư, đã đến biển sâu thám hiểm mộ cổ, ai ngờ có đi không có về, lần này, chúng ta muốn đi xem thử nữa." Trần giáo sư nói.

Trương Thiên ngẩn người.

Đúng là, bị ánh nắng chiếu vào tổ, 'tổ nhật' rồi.

Sai lệch này hơi lớn thì phải?

Không phải là kịch bản đạo mộ sao?

Sao lại chạy sang đội Quỷ Đăng?

Nhầm lẫn rồi à, nói thật, Tuyết Lỵ Dương đi làm gì?

Xuống nước vui lắm sao?

"Vậy cô ấy cũng đi?" "Ừm, tôi muốn đi tìm manh mối, nghe nói, trong cổ mộ, có một số manh mối về một mộ cổ truyền đời liên quan đến Quan Vũ." Tuyết Lỵ Dương nói, ánh mắt nhìn vết tay trên bàn, trong mắt có chút kinh ngạc.

Trương Thiên cũng hiểu ra, những kẻ vừa ra khỏi Tân Thị Thôn này, đang chuẩn bị đi đánh Tây Sa Hải Để Mộ, loại mộ huyệt cấp ác mộng này.

Thật sự là vô lý.

Cổ mộ này, là do kiến trúc sư Vương Tàng Hải xây dựng, ông ta từng chủ trì xây dựng Vân Thiên Cung.

Dựa trên kinh nghiệm ở dị tộc, đã để lại ba con rắn mắt đồng ngư, lần lượt được cất giữ trong Lỗ Vương Cung, Cổ Tháp Quảng Tây, và lăng mộ dưới biển của chính ông ta.

Cuối cùng mộ dưới biển bị Ngô Tà làm chìm.

Không còn một cọng lông nào.

Trương Thiên lúc đó đã tức giận.

Hảo gia hỏa, lấy danh nghĩa bảo vệ văn vật, đạo một cái, mất một cái… Nhưng, những người này, đột nhiên đi mộ cổ dưới biển, chẳng

lẽ bên trong có manh mối của Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Trong lòng hiếu kỳ, Trương Thiên gật đầu.

"Được, nhưng, các cô cậu khi nào xuất phát." Trương Thiên hỏi.

Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ một chút.

"Một tháng sau thì sao, chúng tôi vẫn chưa biết vị trí, cho nên, muốn tìm vị trí." Nói xong ánh mắt to tròn của cô nhìn Hồ Bát Nhất.

Lão Hồ hiếm thấy mặt đỏ lên.

Trương Thiên thấy vậy, cũng không nói nhiều.

"Lão Hồ, cậu cứ ở lại phối hợp với họ, nhớ kỹ, một tháng sau xuất phát." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất hiểu ra điều gì đó, gật đầu.

Anh ta phải kiểm soát mức độ, phát hiện không thể quá sớm, một tháng sau mới phát hiện vị trí cổ mộ.

Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương đã thay đổi, Trương Thiên này, tinh quái thật.

Đây cũng coi như là một màn 'hạ mã uy' rồi.

Hít một hơi, Tuyết Lỵ Dương nặn ra một nụ cười.

"Được rồi, Bàn Tử, chúng ta rút, lão Hồ, cố lên." Trương Thiên vỗ vai Hồ Bát Nhất, nháy mắt một cái.

Bàn Tử cười hắc hắc.

"Lão Hồ cố lên, công lược Dương Nữu, vẻ vang cho đất nước." Bàn Tử nắm chặt nắm đấm.

Hồ Bát Nhất càng đỏ mặt hơn.

Tuyết Lỵ Dương thật sự không ngờ, chiêu mộ ba người, vốn tưởng là thiên tài, cao nhân, ai ngờ lại là ba tên đại lưu manh, thèm

thuồng thân thể người ta!

Tuyết Lỵ Dương cả người đều không ổn.

Rời khỏi chỗ Trần giáo sư, Bàn Tử vẫn đang nghĩ về Hồ Bát Nhất.

"Hắc hắc, lão đại, lão Hồ có phúc rồi à, mỹ nữ tự dâng đến tận cửa, lão Hồ không thể không nhận đâu à." Bàn Tử cười hắc hắc.

Trương Thiên lườm gã một cái.

"Tôi khuyên cậu vẫn nên đừng tơ tưởng người khác nữa." "Cẩn thận lại bị bòn rút hết sức lực." Trương Thiên nói, Bàn Tử giật mình.

"Lão đại, sao anh biết tôi từng bị bòn rút hết sức lực?" "Đoán thôi." Nói xong mấy người rời đi.

Trương Thiên cũng phải về chuẩn bị rồi, lượng thông tin này quá lớn, đã làm xáo trộn kế hoạch của anh, phải về sắp xếp lại.

Lúc này, trong phòng xét xử.

Thấy chính mình cũng có, Trần Hề trong lòng có chút kích động.

"Ông nội…" Nhìn người già, Trần Hề có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cô từ nhỏ đã không gặp ông nội, và cả cha nữa.

Vì vậy, tình cảm đối với hai người không sâu lắm.

Lần nữa nhìn thấy, cô cảm thấy có sự sai lệch rất lớn so với ấn tượng của mình.

"Mộ cổ dưới biển, đây chắc là lần đầu tiên ông nội và họ hợp tác." "Cha tôi chắc là xuất hiện ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, rốt cuộc họ đã trải qua những gì, những thứ trong nhật ký, trong truyền thuyết, liệu có thành sự thật không…" Trần Hề thầm nghĩ, tim đập nhanh.

Vô số người tại hiện trường cũng bắt đầu mong đợi. 【Mộ cổ dưới biển à, tôi nghe nói bên trong rất nguy hiểm.】 【Cái đó tính là cái thá gì, Vân Thiên Cung, đó mới là vương đạo.】 【Đây chính là Trần giáo sư sao?

Người có cống hiến vĩ đại nhất?

Đẹp trai quá, thần tượng của tôi.】 【Nói thật, Trương Khởi Linh không phải đi cùng Trương Thiên bọn họ sao, tại sao vẫn chưa xuất hiện?】 【Chắc sắp rồi.】 Tại hiện trường, một số người đang bàn luận, lúc này hình ảnh tiếp tục.

Trong lăng mộ Kim Quốc, một đám chuyên gia theo lộ tuyến, đến trước một cánh cửa lớn.

Cánh cửa lớn đã mở, hiển nhiên đã có người vào rồi.

Trên tường đều là chữ Kim Quốc, và cả totem.

Những chữ viết và totem này, càng thu hút sự chú ý của đoàn chuyên gia… "Đây hẳn là cổ văn Kim Quốc, không ngờ ở đây lại có cổ văn Kim Quốc hoàn chỉnh đến vậy, hơn nữa những bức bích họa này, trông lại sống động như thật." Chuyên gia trung niên nói, giọng mang theo chút kích động.

Ánh mắt Lý giáo sư nhìn chữ viết, và những hình khắc xung quanh, cũng có chút chấn kinh.

"Không ngờ, cổ mộ này lại được bảo tồn tốt đến vậy, thật là trăm năm khó gặp." "Tiểu Lưu chụp ảnh lại trước, tôi sẽ xem xét xung quanh." Lý giáo sư nói, ánh mắt ông nhìn cánh cửa lớn đã mở rộng.

Trên cửa có Thanh Long Chu Tước, điều này khiến Lý giáo sư có chút hiếu kỳ.

"Thanh Long Chu Tước, trong cổ thư ghi chép cơ bản đều là thành cặp, cái này hẳn là có người đã chạm vào cơ quan mới mở được cửa."

“Không ngờ, những người đó lại lợi hại hơn tôi nghĩ một chút.” Lý giáo sư nhìn những hình khắc trên cánh cửa lớn, có chút chấn kinh.

Ông đã khảo cổ lâu như vậy, một số thứ vẫn biết.

Loại cơ quan này, bình thường người không có kiến thức nền tảng, thật sự không mở được.

“Lý giáo sư, cái tượng đá này dường như có thể tháo ra được.” Phương Linh nói ở một bên.

Mọi người cũng lần lượt nhìn qua.

“Đừng lấy, cẩn thận có cơ quan, mộ huyệt cơ quan trùng trùng, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ mất mạng.” Lý giáo sư tỏ ra rất cẩn thận.

“Đâu mà nhiều cơ quan thế à, Lý giáo sư, cánh cửa này còn đã được mở rồi, cơ quan cũng chắc chắn đã bị phá giải, đạo mộ tặc nói không chừng đã lấy hết đồ tốt đi rồi.” Tiểu Lưu nói ở một bên.

Cậu ta lại cảm thấy, Lý giáo sư có chút quá căng thẳng.

Cánh cửa lớn đã mở rồi, nói về cơ quan, chẳng phải có chút lạc quẻ sao.

“Vì sự an toàn của mọi người, cậu vẫn đừng động vào, chụp ảnh những thứ này lại, chúng ta vào xem.” Lý giáo sư mặt kiên quyết, ánh mắt càng trừng mọi người.

Mọi người thấy vậy, cũng không dám nói gì nữa, vội vàng cầm máy ảnh chụp.

Chương 69

Máy ảnh thời đại này không phải máy ảnh hiện đại, là loại có đèn flash, nhưng điều này cũng tiện lợi để chụp trong bóng tối.

Ngay sau đó, sau một trận đèn flash, chữ viết và hoa văn trên tường, đều được chụp lại hết, như vậy, dù mộ huyệt có sụp đổ, họ cũng có thể có hướng nghiên cứu.

Chụp ảnh xong, đoàn chuyên gia mới đi vào bên trong.

Có chút ẩm ướt, mọi người đi rất chậm.

Đi qua mộ đạo dài, bên trong dường như còn có một số âm thanh kỳ lạ.

"Đừng nói chuyện, các cậu có nghe thấy âm thanh gì không?" Tần Quang lên tiếng, mọi người cảnh giác.

Đội trưởng càng đi ở phía trước.

Vài người lính bảo vệ đoàn chuyên gia.

"Đèn pin." Đội trưởng nhẹ nhàng vẫy tay, đèn chiếu sáng được bật lên.

Giây tiếp theo, đèn chiếu sáng cường độ cao trong mộ đạo dài chiếu sáng xung quanh.

Ánh mắt nhìn xuống chân.

Khi nhìn thấy thứ dưới chân, vô số người hít một hơi lạnh.

Mà các cô gái thì càng kinh hãi kêu lên.

"Ối!

Gián!" Sau một tiếng kêu thảm thiết, những con thi miết dưới đất

dường như bị đánh thức, lần lượt nhìn về phía đoàn chuyên gia, có con đã lao đến.

"Không phải gián, là thi miết, nhanh, có lửa không." Lý giáo sư trong lòng chùng xuống, nhiều thi miết như vậy, nếu bị chúng quấn lấy thì họ căn bản không thoát được.

"Tôi có mang theo lựu đạn cháy, không biết có hiệu quả không." Đội trưởng nói, lấy ra một quả lựu đạn cháy lấy được ở yếu tắc Quân Quan Đông.

Đây là một chai thủy tinh.

"Có tác dụng, ném nhanh!" Lý giáo sư gần như hét lên, trán đã đầy mồ hôi.

Đội trưởng không dám chần chừ, vội vàng châm lửa ném xuống chân mọi người, nhờ có lựu đạn cháy bảo vệ, những con thi miết nhỏ đó mới từ từ lùi lại.

Thi miết thích sống ở nơi chí âm, chúng sợ lửa, sợ nóng, đương nhiên thành tinh thì không sợ.

Nhìn thi miết tản ra, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lý giáo sư, đây chính là thi miết sao?

Không phải là gián lớn phương Nam à?" Phương Linh vẫn còn kinh hồn, cô vỗ vỗ ngực mình.

"Gián phương Nam thì lớn hơn cái này nhiều, đây là thi miết nhỏ, không tính là lớn." Lý giáo sư nhẹ nhàng nói, những con thi miết không quá lớn này, ông đã thấy những con lớn hơn nhiều khi đi khảo cổ.

Mọi người hít một hơi lạnh.

"Nhiều thi miết như vậy, những người kia đã vào bằng cách nào,

còn vẽ bản đồ cho chúng ta nữa chứ." "Họ lợi hại quá đi." Một chuyên gia già nói, mọi người lắc đầu.

Tiểu Lưu lại có chút khinh thường, dựa vào cái gì mà khen ngợi toàn là đạo mộ tặc?

"Họ có thể cũng đã mạo hiểm tính mạng, đến thám trắc địa hình, thực ra, ở đây rất nhiều cơ quan đã bị họ phá hủy, nếu không chúng ta đã sớm chết oan." Lý giáo sư cũng rất nghiêm túc nói, có thể thấy ông đánh giá rất cao Trương Thiên và đồng đội.

Từ cánh cửa lớn, Lý giáo sư đã có thể nhìn ra, Trương Thiên và đồng đội hẳn là đã bị cơ quan phá hủy rồi, nếu không họ đã sớm không còn.

"Lý giáo sư, chúng ta không phải đang diệt uy phong của người nhà mình à, những người đó là đạo mộ tặc, ông khen ngợi như vậy không hay đâu." Tiểu Lưu nói, mặc dù Trương Thiên đã đưa bản đồ cho họ.

Nhưng Tiểu Lưu tính cách mạnh mẽ, hơn nữa kiêu ngạo, sao có thể thừa nhận đạo mộ tặc mạnh hơn họ.

Điều này từ việc Tiểu Lưu vừa đến khu mộ đã than phiền dân làng, có thể thấy, cậu ta không coi trọng những người đó.

Lý giáo sư lắc đầu không nói nhiều, mọi người tiếp tục đi đường.

Rất nhanh, đi qua hành lang.

Khi đến cuối, vô số người lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Chỉ thấy, trên vách núi sâu không thấy đáy, vắt ngang vô số dây xích sắt.

Dây xích sắt dường như đang lay động, hơn nữa, những dây xích

đó dày bằng eo một người phụ nữ.

"Hùng vĩ quá…" Nhìn thác nước, và những dây xích núi như khóa trời, thậm chí cả vách núi sâu không thấy đáy, vô số đoàn chuyên gia có chút kinh ngạc.

Họ cứ như bà Lưu vào phủ quan lớn vậy.

"Suỵt, các cậu nghe xem, dường như có tiếng gì đó…" Đột nhiên, đội trưởng cắt ngang sự kinh ngạc của mấy người.

Mọi người nín thở.

"Đăng đăng đăng…" Quả nhiên, sâu bên trong mộ huyệt, tiếng đàn cầm vang lên, sát ý ngút trời, mang theo vẻ hùng vĩ, khoáng đạt của người đàn ông đại chiến sa trường.

"Ục ực…" Họ nuốt nước bọt.

Sóng chưa lặng sóng đã trào, Hồng Mao Quái đã dọa mọi người sợ chết khiếp, bây giờ thì hay rồi, lại có thêm.

"Không, không phải nó sống lại rồi chứ…" Phương Linh giọng run rẩy.

"Đừng sợ, bình tĩnh, bình tĩnh." Lý giáo sư an ủi mọi người, nhìn xung quanh.

"Thời Kim Quốc, lúc đó có một vị vương tử Kim Quốc, một mình có thể nâng được đỉnh nặng nghìn cân, và một vị vương phi thì lại khuynh quốc khuynh thành." "Tiếng đàn của vương phi càng có thể kích thích nhiệt huyết của vô số nam nhi, tôi nghĩ, âm thanh này, hẳn là tiếng đàn của vương phi." Kiến thức của Lý giáo sư vẫn được coi là uyên bác.

Trong ngành khảo cổ, trong giới chính phái có được kiến thức như vậy đã là không tồi rồi.

“Vậy, Lý giáo sư, chẳng phải bên trong là vương phi đang đánh đàn sao?” Tiểu Lưu bĩu môi… “Không rõ, chúng ta vẫn nên đi mộ vương tử trước, vương phi quá mức hề hước, tạm thời không xem.” Lý giáo sư trực tiếp tạm thời bỏ qua mộ vương phi, có chút quá kỳ lạ.

Mọi người càng trực tiếp gật đầu, không ai muốn vào xem.

Cứ thế đi thẳng về phía trước, mộ vương tử.

Vừa vào cửa, đã có ba ngã rẽ.

Đoàn chuyên gia không có Phân Kim Định Huyệt, họ căn bản không thể phân biệt phương vị.

May mắn là Trương Thiên đã làm dấu cho họ, cũng coi như là một việc làm công đức.

“Họ lại còn chu đáo làm dấu cho chúng ta nữa chứ.” Nhìn những mũi tên trên đất, một thanh niên kinh hô một tiếng.

Đúng là như đứa trẻ đi thám mộ, an toàn tuyệt đối.

“Nhất định là giả, họ nói không chừng là lừa chúng ta đấy.” Tiểu Lưu hơi cau mày.

“Nhưng bây giờ chúng ta cũng không có đường nào khác, cậu giỏi thì cậu lên đi.” Phương Linh nói, Tiểu Lưu trong chốc lát không nói nên lời, cậu ta thực ra cũng không biết phải đi từ đâu.

“Qua đó xem sao.” Lý giáo sư suy nghĩ một chút, ông cảm thấy Trương Thiên chắc không lừa họ.

Dù sao đã đến đây rồi, hai bên không oán không cừu, không có lý do gì.

Đi vào con đường mà Trương Thiên chỉ dẫn, rất nhanh, một cánh cửa mộ xuất hiện, trước cửa mộ có đầu Kỳ Lân.

Trên đầu Kỳ Lân còn có vết tích bị vuốt ve.

“Thật sự có mộ.” Thấy vậy, mọi người trong lòng vui mừng, càng thêm cảm kích mấy người bịt mặt kia.

“Kỳ Lân này hẳn là có cơ quan, các cậu xem, họ đã gợi ý cho chúng ta.” Lý giáo sư nhìn đầu Kỳ Lân.

“Lý giáo sư, tôi thấy ông quá tin tưởng họ rồi đấy, chúng ta đi suốt từ nãy đến giờ, căn bản chưa thấy cơ quan nào, cái này chắc chỉ là một thứ canh cửa thôi.” Tiểu Lưu nghĩ đến những tên đạo mộ tặc ở đâu cũng thể hiện, trong lòng khó chịu, lại thấy Lý giáo sư mình sùng bái lại thiên vị đạo mộ tặc như vậy, trong lòng càng không thoải mái.

Cậu ta trực tiếp đi qua, muốn chứng minh mình đúng.

Nhưng vừa đi được nửa đường, đầu Kỳ Lân đột nhiên bốc lửa, giây tiếp theo, người đã biến mất, hóa thành tro bụi, thậm chí không có tiếng kêu thảm thiết nào.

Trong chốc lát, mọi người đều sững sờ.

“Ực ực…” Lý giáo sư nuốt nước bọt.

Ngọn lửa này, ít nhất cũng phải nghìn độ chứ, đốt cháy trong nháy mắt, đây thật sự là ngọn lửa bình thường sao?

Xung quanh trực tiếp rơi vào tĩnh lặng.

Trong không khí lan tỏa mùi khét cháy.

Tiểu Lưu đã lấy thân mình, chứng minh cho mọi người thấy, ở đây thực sự có cơ quan, hơn nữa cường độ cơ quan không phải là thứ họ có thể tưởng tượng được.

Một lúc lâu sau, Lý giáo sư hít một hơi.

Che giấu sự phức tạp trong lòng.

Cố gắng giữ bình tĩnh, ông là người dẫn đầu, không thể quá thất thố.

“Cái này hẳn là một loại dược liệu dễ cháy, gặp không khí sinh ra phản ứng hóa học, trong thời gian ngắn sinh ra nhiệt độ cao.” “Mọi người đừng hoảng.” Lý giáo sư nói, ông đặt tay vào phía sau đầu Kỳ Lân nhấn một cái, một tiếng cơ quan vang lên.

Lý giáo sư dùng đá thăm dò một chút, sau khi không có chuyện gì, mới dẫn đầu bước vào.

“Lý giáo sư, Tiểu Lưu cậu ta…” Mọi người lúc này mới phản ứng lại, có chút ngây người.

“Cậu ta là hy sinh, lát nữa tôi sẽ báo cáo.” “Đi thôi, đừng chậm trễ nữa.” Lý giáo sư lại không có ý thương cảm chút nào, theo ông thấy, xuống mộ, thương vong, bị thương, bị ma ám, những chuyện này quá nhiều rồi.

Chương 70

Đội trưởng cũng không nói gì, dù sao hai người đồng đội của anh ta cũng đã chết, cũng không nói gì.

Bước vào mộ huyệt.

Ngay sau đó họ bị tất cả những thứ bên trong thu hút.

Khi nhìn thấy ngai vàng, và quan tài, thậm chí cả bích họa trên tường, mọi người biết, chuyến đi này tuyệt đối đáng giá.

"Đây đơn giản là thiên đường khảo cổ, mọi người cẩn thận một chút." Lý giáo sư nói, tim mọi người đập rất nhanh, lần lượt đi đến gần.

Đặc biệt là bích họa, đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Quan tài đang trong trạng thái đóng kín, lần này Lý giáo sư đã học được bài học.

Không dám mở quan tài.

Chỉ dẫn mọi người, nghiên cứu đồ tùy táng, và bích họa xung quanh.

Lúc này, bên Trương Thiên.

Trương Thiên dẫn Bàn Tử đã sớm rời khỏi Phan Gia Viên.

"Lão đại, anh nói xem, lão Hồ và cái cô gì Dương đó, có sát ra tia lửa tình yêu không?" "Cái Tuyết Lỵ Dương đó cũng khá xinh." Bàn Tử dùng khuỷu tay thúc thúc Trương Thiên, gã vẫn còn tơ tưởng Tuyết Lỵ Dương.

"Tôi khuyên cậu vẫn nên làm nhiều việc, nói ít thôi, cậu không thích hợp làm kẻ trộm." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía sau

Bàn Tử, hảo gia hỏa, vương phi có lẽ đã hiểu lầm, cô ấy đang đứng ngay trên đầu Bàn Tử kìa.

Tối nay có lẽ lại là một đêm không ngủ.

Bàn Tử chỉ cảm thấy đỉnh đầu mát lạnh, vội vàng cười hắc hắc không dám nói thêm nữa.

"Ngày mai là buổi đấu giá rồi, Bàn Tử cậu lát nữa đi mua hai bộ vest phù hợp, không thì người ta không cho cậu vào đâu." Trương Thiên nhìn bộ quần áo hơi 'hai năm lăm' của Bàn Tử, lên tiếng nói.

Bàn Tử bĩu môi.

"Cái gì điện đường tiểu sửu, còn bắt phải mặc vest, Bàn gia tôi không thèm, Bàn gia tôi mặc bộ 'Trung Sơn trang' vào, dọa chết bọn chúng." Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt cứng đầu.

"Được rồi, tùy cậu, dù sao đừng mua đồ rẻ tiền." Trương Thiên vẫy tay, bước chân nhanh hơn.

"À đúng rồi lão đại, anh nói xem, hai mươi vạn này của tôi, có phải có thể mua sắm ở trong đó phong sinh thủy khởi không, đến lúc đó, mua hết Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Bàn Tử vẻ mặt kích động, trong đầu đang 'ý dâm' đấy.

Trương Thiên đã không còn gì để nói, cái tên này, đang nằm mơ giữa ban ngày sao.

Chờ đến lúc đấu giá, có lẽ gã sẽ biết, tiền của gã, chỉ là một con số lẻ.

"Cậu đi mua trước đi, tôi về cửa hàng đồ cổ một lát, vài ngày nữa tôi chuyển đến Tứ Hợp Viện." Trương Thiên nói.

Bàn Tử suýt nữa thì nhảy dựng lên.

"Ối trời, lão đại, anh không cần gia sản nữa à!" "Nếu anh không

cần, Bàn gia tôi thấy, tôi họ Trương, cũng không phải là không được…" Bàn Tử vẻ mặt tiện nhân, nháy mắt một cái.

"Cút đi!!" "Tôi chỉ là để thuận tiện cho hành động sau này của chúng ta, còn việc không cần gia sản, tôi đâu có ngốc, tôi còn phải 'tẩy trắng' nữa chứ." Trương Thiên trầm giọng nói, vẻ mặt bình thản, không chấp nhặt với Bàn Tử.

Bàn Tử sờ sờ đầu.

"Lão đại, 'tẩy trắng' quan trọng đến vậy sao, chúng ta thế này không phải rất tốt sao." Bàn Tử có chút khó hiểu.

"Cậu không hiểu, tôi chỉ hy vọng, chúng ta sẽ không bị 'càng ngày càng lún sâu' là được rồi." Trương Thiên nói, sau đó lại cãi cọ với Bàn Tử một lát, rồi mới đi về nhà.

Trên đường, Trương Thiên đi ngang qua Tân Nguyệt Phạn Điếm, anh thấy một bóng dáng quen thuộc.

Là Tiểu Ca, tên này vẫn đang trà trộn ở bên trong.

Vẻ mặt lạnh băng, nhưng không ảnh hưởng đến việc người ta đẹp trai.

Suy nghĩ một chút, Trương Thiên quyết định không bằng gặp mặt đúng ngày, hôm nay chính là lúc tốt để lôi kéo Tiểu Ca.

Tiểu Ca này, có thể nói, không màng danh lợi, nhưng, y chỉ muốn giải đáp bí mật trên người mình, giải mã ký ức của mình.

Trương Thiên không do dự, trực tiếp đi qua, Trương Khởi Linh cũng phát hiện ra Trương Thiên.

Y vẫn luôn chú ý đến chàng trai trẻ này, trong lòng y có chút hiếu kỳ về Trương Thiên.

Nuôi thi miết, hơn nữa còn tỏ ra có chút thần bí.

Đến gần, đây là lần đầu tiên Trương Thiên nghiêm túc đánh giá Trương Khởi Linh.

Giống như trong ký ức, ngũ quan cương nghị, vóc dáng cân đối, da trắng nõn, ánh mắt là sự bình tĩnh thoát tục.

Có lẽ là do máu Kỳ Lân, hoặc cũng có thể là do lời nguyền, da của y trắng nõn như em bé.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh, trong lòng anh rõ ràng, muốn lôi kéo, nhất định phải ra tay mạnh mẽ.

"Tôi biết cậu đang tìm gì, đi theo tôi." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh có chút hiếu kỳ, người đàn ông trước mặt này, là người duy nhất khiến y cảm thấy kỳ lạ.

Y bèn đi theo Trương Thiên ra khỏi nhà hàng.

Hai người đi đến một con hẻm.

Trương Thiên vẻ mặt nghiêm túc.

"Cậu mà cứ ở đây, bí mật cuối cùng, ai sẽ bảo vệ?" Ngay khi Trương Thiên vừa dứt lời.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của Trương Khởi Linh, trong chốc lát hiện lên một tia sắc thái.

Ánh mắt y lóe lên sự kinh hãi, rồi lại lóe lên sự hoang mang.

Y dường như đang suy tư, một lúc lâu sau, y đột nhiên ngẩng đầu.

Ánh mắt nhìn chằm chằm Trương Thiên, y không ngờ, từ miệng người đàn ông kỳ lạ này, lại có thể nghe thấy hai chữ 'chung cực'.

Nhưng, rốt cuộc đó là gì?

"Chung cực… đó là gì?" Giọng Trương Khởi Linh lạnh lẽo có chút khàn đặc, nhưng mang theo nghi vấn lại mang theo sự tự vấn.

Sự mất mát ký ức, khiến y căn bản không thể nhớ rõ ‘chung cực’ có ý nghĩa gì, nhưng thứ này đã khắc sâu vào xương tủy, y sao có thể quên được.

Từ trước đến nay, Trương Khởi Linh vẫn luôn suy nghĩ, ‘chung cực’ là gì, nhưng, hôm nay, lại xuất hiện từ miệng người đàn ông trước mặt này.

“Gia nhập tôi, tôi có thể giúp cậu giải mã bí ẩn của chung cực.” “Bây giờ tôi cũng không chắc chắn, nhưng, tôi có thể đảm bảo với cậu, cuối cùng sẽ có một ngày, tôi có thể giúp cậu giải mã.” Trương Thiên nói, chăm chú nhìn đôi mắt sắc như kiếm của Trương Khởi Linh, vừa dịu dàng, lại vừa nóng bỏng.

Trương Khởi Linh có chút đáng thương, đẹp trai thì thôi đi, còn bị mắc kẹt trong thời gian nhiều năm như vậy.

Trương Thiên biết, lời đề nghị của mình y không có lý do gì để từ chối, quả nhiên, sau khi anh nói xong.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên.

“Thật sao?” “Đương nhiên.” Trương Thiên gật đầu, gần như không chút do dự.

Thu phục Trương Khởi Linh, đây là một phần không thể thiếu trong kế hoạch của Trương Thiên, còn việc khi nào thu phục, điều này tùy thuộc vào việc Trương Thiên muốn khi nào đi tìm.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên, y gật đầu, sau cuộc trao đổi ngắn ngủi giữa hai người, y đã đồng ý gia nhập đội của Trương Thiên.

Phi phi phi, đội gì chứ, là đội khảo cổ.

“Tối nay đến tìm tôi, tôi giới thiệu cho cậu những người khác, đồng thời nói cho cậu biết, những gì tôi biết.” Trương Thiên nói,

Trương Khởi Linh nghiêm túc gật đầu, theo y thấy, mọi thứ đều có thể vô vị, nhưng ký ức của y nhất định phải tìm lại.

Nhìn bóng lưng Trương Thiên, Trương Khởi Linh khắc sâu người này vào lòng, đây là người đầu tiên nói ra hai chữ 'chung cực' với y.

Người này, tuyệt đối không tầm thường.

Có lẽ sẽ là người đáng tin cậy duy nhất trên con đường y tìm kiếm bí mật.

Trương Thiên trở về nhà, tim đập rất nhanh.

Lần đầu tiên anh đối thoại với Trương Khởi Linh, lại bị khí thế của đối phương áp chế một chút.

"Quả nhiên, y cả đời vô dục vô cầu, duy chỉ có ký ức làm khó y, đột phá từ điểm này, quả thực có hiệu quả không giống.

"Bây giờ nhân sự đội của tôi đã tạm đủ rồi, tôi rốt cuộc có nên để Ngô tiểu Phật gia gia nhập không, nhưng, tên này bây giờ còn hơi non nớt quá." Trương Thiên có chút do dự.

Trương Thiên suy nghĩ rất lâu, hắn quyết định tạm thời không quản Tiểu Phật Gia, cứ để cậu ta và Hàm Thiếu tự lực cánh sinh.

Khi nào có cơ hội rồi hãy nói.

Lý do chính là Trương Thiên sợ, với Ngô Tà mang theo thuộc tính "hủy hoại cổ mộ" này, đến lúc đó đi một mộ hỏng một mộ thì thật là tội lỗi.

Đến lúc đó hắn thực sự không thể nào tẩy trắng được, sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất.

Nghĩ thầm, Trương Thiên gạt bỏ những suy nghĩ này, đồng thời lấy ra một bản đồ.

Sau đó, Trương Thiên vẽ một bản đồ mộ huyệt đơn giản lên đó.

Nếu là theo thế giới ban đầu thì bản đồ cổ mộ chính là cái này.

Nhưng hai thế giới đã dung hợp, Trương Thiên nhìn thế nào cũng thấy tấm bản đồ này không đáng tin.

Bản đồ này là do Trương Thiên vẽ theo bản đồ trong các phim/tiểu thuyết đạo mộ đời trước, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy.

Trương Thiên hiểu rõ, thứ này cực kỳ không đáng tin.

"Thôi, tạm thời không quản bản đồ nữa, đi đến đâu tính đến đó, nhưng Vương Tàng Hải có rất nhiều 'vật cưng', đặc biệt là hai mộ thất mà Hạo Thiên Chân chưa từng tìm kiếm trước đó, bên trong chắc chắn là 'vật cưng' của Vương Tàng Hải." Trương Thiên lắc đầu, gạt bỏ tấm bản đồ.

Chương 71

Sau đó hắn nhớ đến mấy mộ thất mà Hạo Thiên Chân và đồng bọn chưa từng vào trước đó.

Gọi là mộ thất 'vật cưng' của Vương Tàng Hải.

Đối với điều này, Trương Thiên rất hứng thú, nếu có thể tìm được vài 'vật cưng' không tồi thì cũng tốt, có thể tăng cường thực lực của bản thân.

Nghĩ thầm, Trương Thiên càng thêm quyết tâm, hắn muốn đi xem hai mộ thất chưa từng được khám phá kia.

"Haizz, nếu có la bàn thì tốt biết mấy, đến lúc đó tôi còn có thể bói một quẻ." Trương Thiên cảm khái một chút, sau đó vỗ bàn.

Tiểu Miết thoắt cái đã từ gầm giường chui ra.

Tên này hình như đói rồi, gần đây cái đuôi lắc càng lúc càng nhanh.

"Lát nữa làm cho cậu một con gà ăn, tên này, hình như lại lớn hơn rồi." Trương Thiên xoa xoa đầu Tiểu Miết, cái đầu to của Tiểu Miết cọ cọ vào tay Trương Thiên.

Tiểu Miết trông rất đáng sợ, răng mọc gần hết nửa mặt, nhưng quen rồi thì cũng ổn.

Trong lúc Trương Thiên và Tiểu Miết đang chơi đùa, bên Hồ Bát Nhất.

"Anh nói là, hải mộ, rất có khả năng, ở vị trí này sao?" Giáo sư Trần nhìn bản đồ, một vùng biển rộng lớn, có chút kinh ngạc.

Ông không hiểu tại sao Hồ Bát Nhất lại nói ra những lời như vậy.

Chỉ bằng nửa ngày đã có thể suy đoán ra vị trí hải mộ, vị trí này

bọn họ thậm chí đã xem không dưới năm ngày, nhưng vẫn không thu được gì.

"Các vị xem, vùng biển này, đông tây nam bắc, bốn góc, đều có những hòn đảo tương ứng, điều này nói lên điều gì?" "Nói lên rằng, bốn hòn đảo này đóng vai trò là thị vệ, tụ long thiên địa sinh khí ở hai bên." "Các vị xem, bốn hòn đảo này, giống như thị vệ, bảo vệ vùng biển này, chúng không chỉ có tác dụng bảo vệ, mà còn có thể tụ tập đàn cá xung quanh, tạo thành một hệ sinh thái tự nhiên tuần hoàn." "Trong phong thủy của chúng ta, được gọi là sinh long huyệt." "Kiến trúc sư này vô cùng cao minh, lợi dụng các hòn đảo xung quanh vùng biển, hình thành hàng rào tự nhiên, tuyệt đối không phải người tầm thường." Hồ Bát Nhất nói, đoàn chuyên gia đã há hốc mồm.

"Đồng chí Tiểu Hồ, cậu quả thực là một kỳ nhân." Giáo sư Trần gần như kích động kêu lên.

Ông đứng dậy, nắm chặt tay Hồ Bát Nhất.

"Lần này, nếu có thể tìm được cổ mộ, tìm được đội khảo sát bị thất lạc năm xưa, cậu sẽ lập được đại công." Giọng Giáo sư Trần có chút run rẩy, trên khuôn mặt già nua đầy vẻ kích động.

Shirley Yang cũng hơi kinh ngạc nhìn Hồ Bát Nhất, tên lưu manh trước mắt này, còn lợi hại hơn cô nghĩ.

"Đồng chí Hồ, nếu không ngại, tôi có thể mời cậu ăn một bữa cơm không?" Shirley Yang cười nói.

Hồ Bát Nhất nhìn cô gái này một cái, cười cười đứng dậy.

Hắn tiêu sái nói.

"Vô công bất thụ lộc, trời cũng không còn sớm nữa, Giáo sư Trần, các vị, tôi xin phép đi trước, sẽ liên hệ sau." Hồ Bát Nhất nói rồi đứng dậy rời khỏi đội nghiên cứu.

“Giáo sư Trần, đã vậy thì anh ta đã nói ra vị trí rồi, chúng ta chẳng phải là có thể trực tiếp đi sao?” Một thành viên đội nhỏ nghi ngờ nói.

“Không được, cổ mộ quá nguy hiểm, nếu không có cao nhân, chúng ta chỉ là đi chịu chết mà thôi.” Giáo sư Trần hình như biết điều gì đó, vội vàng xua tay từ chối.

Đã đồng ý một tháng sau, ông cũng sẽ không đổi ý, dù sao, thời gian vẫn còn đủ, cùng lắm thì nghỉ ngơi một tháng.

“Được rồi, vậy Hồ Bát Nhất đúng là cao nhân thật, chỉ nửa ngày, phân kim định huyệt, thật là kỳ nhân, nếu anh ta mà đi đạo mộ, có lẽ…” “Không được nói lung tung, loại người này, chắc không thèm đi đạo mộ đâu.” Giáo sư Trần cắt ngang lời hắn.

Mọi người không nói gì nữa, mà nhìn về phía bản đồ.

“Nghe nói, trong hải mộ Tây Sa, có chìa khóa thành Tinh Tuyệt cổ, cũng không biết có phải thật không.” Shirley Yang mở miệng, vẻ mặt nghiêm túc.

“Có lẽ vậy, nhưng, chúng ta dù sao cũng phải đi xem, phải không?” Giáo sư Trần nói, Shirley Yang cũng không nói nhiều, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng lưng Hồ Bát Nhất rời đi.

Người này, khiến cô trong lòng cảm thấy có chút tò mò.

Trời dần tối.

Tay Trương Thiên đang trêu đùa Tiểu Miết bỗng dừng lại.

Hắn nhìn ra cửa sổ, chỉ thấy một bóng người áo đen đang đứng trước cửa sổ.

Trương Khởi Linh đến không tiếng động, quả thực giống như một bóng ma.

“Đinh đinh đinh…” Thấy Trương Khởi Linh đến, Tiểu Miết càng

ra sức lắc cái chuông trên đuôi.

Hình như cảm nhận được nguy hiểm, nó đang phát ra cảnh báo.

Nhưng Trương Khởi Linh đối với âm thanh không hề nao núng, không chút ảnh hưởng nào.

Điều này khiến Tiểu Miết cảm thấy một chút áp lực.

“Tiểu Miết, đừng hoảng nữa, cậu ấy là khách.” Trương Thiên ngăn Tiểu Miết lại.

Nếu là người bình thường, Tiểu Miết chắc chắn sẽ không kích động như vậy.

Nhìn vị trí Trương Khởi Linh đi vào, cùng với sự địch ý của Tiểu Miết đối với y, Trương Thiên nghĩ đến điều gì đó.

“Lần trước vào nhà tôi, chắc là cậu ấy, nhưng tại sao cậu ấy lại đến nhà tôi?” Trương Thiên trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn chào Trương Khởi Linh ngồi xuống.

“Ngồi đi, tôi rót cho cậu một cốc nước.” Trương Thiên nói rồi lập tức đứng dậy.

“Lạch cạch…” Vừa mới đứng dậy, cửa phòng đã bị mở ra.

Tiểu Miết tốc độ nhanh, thoắt cái đã chạy xuống gầm giường.

Còn Trương Khởi Linh thì vẫn đứng yên tại chỗ, hình như không hề vội vàng.

Ngoài cửa, Lý Tuyết Cầm nhìn về phía Trương Thiên.

“Thằng ranh con mấy ngày không ra khỏi nhà, mau ra đây ăn cơm với mẹ!

Mày có muốn chết không hả?” Lý Tuyết Cầm gần như là gầm lên.

Nhưng khi nhìn thấy trong phòng Trương Thiên còn có một cậu

trai khác đang đứng, Lý Tuyết Cầm lập tức đóng sầm cửa phòng lại.

Ngay lập tức, cửa phòng lại được mở ra, trên mặt Lý Tuyết Cầm nở nụ cười hòa ái.

"Tiểu Thiên à, đến giờ ăn cơm rồi, đây là bạn của con sao?

Tốt quá, cùng đến ăn cơm đi." Trương Thiên… A, 《lật mặt》.

Sự thay đổi đột ngột này khiến Trương Thiên giật mình, cái thiên phú diễn xuất của mẹ hắn, không vào giới giải trí thì thật đáng tiếc.

"Con biết rồi, đi thôi, ăn chút gì đó." Trương Thiên nói rồi đứng dậy.

Mặc dù Trương Khởi Linh bất tử bất lão không tồi, nhưng, nên ăn cái gì, vẫn phải ăn một chút.

Nói không chừng trong những ngày canh giữ Cổng Đồng, thức ăn chính là nấm nhỏ (ám chỉ khó kiếm).

Trương Khởi Linh có chút do dự, dù sao y căn bản không giỏi giao tiếp với người khác.

"Đi thôi, ăn chút xíu, nếu không sẽ khó qua lắm." Trương Thiên nói nhỏ.

Thấy Trương Thiên nói vậy, cuối cùng Trương Khởi Linh mới gật đầu.

Lý Tuyết Cầm cười, dẫn hai người ra khỏi phòng.

"Haizz, con trai lớn rồi, biết giao bạn bè rồi, thật tốt." "Nhưng mà, tại sao, người bạn này của nó, trông cứ lạ lạ, lại còn là con trai, thôi vậy, dù sao cũng hơn không có gì." Nghĩ thầm, nhưng Lý Tuyết Cầm cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao Trương Thiên kết bạn cũng là chuyện tốt.

Rất nhanh, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Trương Thiên, Trương Khởi Linh, Trương Vũ Phi, cùng với Lý Tuyết Cầm bốn người ngồi quanh bàn ăn, không khí có vẻ hơi ngượng nghịu.

"Khụ khụ…" "Tiểu Thiên à, giới thiệu bạn con một chút đi." Trương Vũ Phi không nhịn được ho khan một tiếng, phá vỡ không khí hiện có.

"À, cậu ấy tên Trương Khởi Linh, sinh ra ở Nepal, cha cũng là người Trương gia, huyết mạch thuần khiết hơn chúng ta một chút." Trương Thiên nói, giọng không lớn.

Hắn hình như là giải thích cho cha mẹ mình, lại hình như là nói cho Trương Khởi Linh nghe.

Vừa khi Trương Thiên nói xong, Trương Khởi Linh gần như cùng lúc đó, đầu đã bắt đầu đau nhức.

Sắc mặt tái nhợt.

Có chút thống khổ.

"Tiểu Thiên, đây là?" Lý mẫu bị giật mình, vội vàng đứng dậy.

"Đừng vội, sau này sẽ biết." Trương Thiên an ủi Trương Khởi Linh, sau đó nói.

"Cậu ấy là người con nhặt được bên đường, bị mất trí nhớ, chỉ biết được mấy thứ này, hơn nữa trí nhớ của cậu ấy thỉnh thoảng cũng sẽ biến mất, cho nên nhắc đến chuyện này là sẽ bị đau đầu." Trương Thiên giải thích.

Ánh mắt Lý mẫu chợt đau lòng, trong mắt đều là sự từ ái.

"Cậu ấy bao nhiêu tuổi rồi?" Lý mẫu mở miệng, trong mắt có chút ý thương xót.

“Ừm… chắc là nhỏ hơn con.” Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói, Trương Khởi Linh trông thực sự nhỏ hơn Trương Thiên.

“Vậy sau này, cậu ấy là em trai nuôi của con, vì cũng họ Trương nên chúng ta là người một nhà.” “Dù sao cậu ấy cũng không nhớ gì, cứ tạm thời ở nhà chúng ta đi, Tiểu Thiên con không được bắt nạt cậu ấy, haizz, cũng là một đứa trẻ đáng thương.” Lý Tuyết Cầm tuy bề ngoài rất cứng rắn, nhưng nội tâm lại rất mềm mỏng.

Nghe nói Trương Khởi Linh là kẻ lang thang, lại còn họ Trương, hơn nữa còn mắc một loại bệnh mất trí nhớ, lập tức động lòng trắc ẩn.

“Đúng, đã là người Trương gia thì cũng không cần kiêng kỵ, con sau này cứ ở đây đi, dù sao nhà cũng nhiều phòng, ngủ chung với Tiểu Thiên cũng được.” Trương Vũ Phi thốt ra lời kinh người.

Trương Thiên lập tức câm nín.

Chương 72

Ngủ với anh à, thật là, thật khiến người ta, khó khăn lại càng khó khăn.

Nhưng, Trương Thiên thực sự không ngờ rằng, mình cứ thế mà nhận một người em trai nuôi sao?

Sớm biết vậy, đã khai gian tuổi của Trương Khởi Linh cao lên một chút, mình làm em trai, tốt biết mấy.

Đến lúc đó, một tiếng "Đại ca cứu tôi", quét sạch cổ mộ.

Trương Khởi Linh có chút không hiểu hàm nghĩa của từ "gia đình", trong mắt có chút mờ mịt, mình chỉ đến chơi một vòng, vậy mà lại nhận được một người thân.

Y không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào món ăn, không biết đang nghĩ gì.

"Haizz, con nít nhà ngươi, ngẩn ra làm gì, mau ăn đi, mau ăn đi." Lý Tuyết Cầm nói, vội vàng gắp thịt vào bát Trương Khởi Linh.

Nhìn Trương Thiên và Trương Vũ Phi một trận thèm thuồng.

"Mẹ, con cũng muốn thịt." Trương Thiên nuốt nước bọt.

"Mày muốn cái quái gì, ăn rau của mày đi, nào, Khởi Linh ăn thịt." Lý Tuyết Cầm lườm Trương Thiên một cái, sau đó dịu dàng gắp thức ăn cho Trương Khởi Linh.

Trương Thiên ôm ngực, một trận đau lòng, ánh mắt nhìn sang cha mình.

"Cha, con có phải là bị nhặt từ thùng rác về không?" "Con thấy, cả hai chúng ta đều vậy." Nói rồi, trên mặt Trương Khởi Linh không biểu

cảm, nhưng trong lòng lại có một cảm giác kỳ lạ.

Y lần đầu tiên gặp một gia đình như vậy, tuy tình cảm chưa sâu đậm, nhưng trong lòng lại có một cảm giác mà y chưa từng trải qua.

Ai mà không thích nơi ấm áp đâu chứ.

Đối mặt với thịnh tình của Lý Tuyết Cầm, Trương Khởi Linh cũng không biết từ chối, đành phải ăn từng miếng nhỏ.

Hương vị này, ngon hơn những thứ y từng ăn trước đây nhiều.

Nhìn thấy Trương Khởi Linh vậy mà lại mở miệng ăn uống, Trương Thiên có chút kinh ngạc.

"Hóa ra không phải là không thể công phá sao, tôi còn tưởng khó lắm chứ." Trương Thiên trong lòng có chút kích động.

Chẳng lẽ chúng ta thật sự sẽ trở thành người một nhà với Tiểu Ca sao, sao mà nghĩ đến lại có chút kích động thế này chứ.

"Tiểu Thiên, phòng của con dọn ra, để Khởi Linh ở, mẹ nhớ nhà mình còn có một căn phòng ở dưới, con cứ ở đó." Lý Tuyết Cầm nghĩ nghĩ rồi nói.

"Mẹ, mẹ đúng là, quý nhân hay quên, đó là phòng chứa đồ mà, con chịu rồi, không được, mai con sẽ dẫn Khởi Linh dọn ra ngoài." Trương Thiên một trận câm nín.

Cảm tình là thu con trai mới, quên mất mình là ai rồi, haizz, thật quá đáng.

"Dọn ra ngoài?

Đi đâu?" Trương Vũ Phi hiếm khi mở miệng.

"Con có một tứ hợp viện ở Bắc Ly, định ở đó, con cũng lớn rồi, đâu thể ở mãi ở đây được." Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói.

“Ừm, con trai, có phong thái của cha, được, cha hai tay hai chân đồng ý, nhớ quyến rũ chút cô gái về, đừng quyến rũ con trai.” Trương Vũ Phi nói rồi nháy mắt.

Nghe nói có con gái, Lý Tuyết Cầm vốn không muốn, lập tức mắt sáng rực.

“Vậy tối nay cút đi, nhớ báo cáo hành tung mỗi ngày, còn nữa, tối phải về ăn cơm.” “À, đúng rồi, năm xưa anh có phong thái gì, kể tôi nghe với!” Lý Tuyết Cầm rất nghiêm túc, đây cũng là bước lùi cuối cùng của bà.

Ánh mắt nhìn Trương Vũ Phi, Trương Vũ Phi lập tức rùng mình.

“Cái đó, khụ khụ, không có gì, không có gì, tôi chỉ là một người cha tiện nghi đi ngang qua, làm gì có phong thái gì, bà nghe nhầm rồi.” Cha hắn mặt đầy mồ hôi hột.

Trương Thiên thấy vậy cũng nở nụ cười, cha mẹ hắn đúng là hai cục vàng.

“Cảm ơn mẹ, yêu mẹ.” “Cha, tối nay quỳ gối nhỏ tiếng một chút, đừng làm ồn chúng con.” Nói rồi, cha hắn hít một hơi.

Nghịch tử, nghịch tử!

Ông lườm Trương Thiên, nhưng không dám mở miệng.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Tên này ăn uống cũng không nhiều, thảo nào gầy gò, nhưng vẫn ăn hết món mẹ gắp.

“Mẹ, vậy chúng con lên lầu trước đây, mẹ cứ ăn đi.” Nói rồi, Trương Thiên dẫn Trương Khởi Linh đi lên lầu.

Trương Khởi Linh trước khi đi còn gật đầu với mẹ, tên này vậy mà lại nhân tính hóa được một lần.

“Haizz, đứa bé này, tuổi còn trẻ đã bị câm rồi, thật đáng thương, sau này phải đối xử tốt với người ta.” Lý Tuyết Cầm thở dài một tiếng.

“Anh còn chưa hỏi rõ lai lịch người ta, đã tùy tiện nhận con nuôi, em thấy có chút không ổn.” Trương Vũ Phi bĩu môi, nghĩ đến lời Trương Thiên nói.

Huyết mạch Trương gia thuần khiết, chẳng lẽ Tiểu Thiên này biết gì đó sao?

Hơn nữa thân thế của người này, hình như cũng rất thần bí.

Trương Vũ Phi trong lòng có chút phức tạp.

“Sao, anh đang nghi ngờ quyết định sáng suốt của tôi sao?

Còn nữa, anh năm xưa có phong thái gì?” Lý Tuyết Cầm véo tai Trương Vũ Phi, trừng mắt.

Bà cũng không nỡ dùng sức, Trương Vũ Phi cũng vội vàng giả vờ đau đớn, liên tục cầu xin tha thứ.

Lúc này, hai người đã vào phòng, Trương Khởi Linh ngồi trên ghế, y nhìn Trương Thiên.

Y không hiểu, hôm nay là chuyện gì, tùy tiện vậy mà lại nhận được một người thân sao?

“Xin lỗi, để cậu chê cười rồi, mẹ tôi vốn dĩ nhiệt tình như vậy, cậu không cần để ý.” “Lời họ nói, cậu cũng không cần để tâm.” Trương Thiên nói, hắn đưa cho Trương Khởi Linh một cốc nước.

“Không sao, họ rất tốt.” Hiếm thấy, Trương Khởi Linh vậy mà lại nói ra một chuỗi lời.

Trương Thiên cười cười, đây coi như là đã được chấp nhận sao?

Cuộc đời Tiểu Ca, hình như chưa từng được trải nghiệm cảm giác

gia đình, Trương Thiên lại có chút tiếc nuối.

Nhưng bây giờ cũng không muộn, ít nhất, cũng có thể cảm nhận được một chút hơi ấm.

“Cậu nói trước đó, có thể chi tiết hơn một chút không?” Trương Khởi Linh lại mở miệng.

Y bây giờ đã hoàn toàn tin lời Trương Thiên, hắn biết rất nhiều.

Hơn nữa, cũng không cần thiết phải lừa mình, dù sao, ai lừa người lại gọi cả cha mẹ mình ra nhận con nuôi chứ.

Trương Thiên thấy vậy, nhìn y gật đầu.

“Được, nhưng tôi cũng không biết nhiều lắm.” “Cậu mấy năm trước, sinh ra ở Nepal, mẹ là người Tây Tạng họ Bạch Mã, cha là tộc nhân thuần huyết Trương gia.” “Một năm nào đó, được định là thánh anh, được chọn làm Trương gia gia chủ kế nhiệm, tên là Trương Khởi Linh!” Nói đến đây, Trương Thiên không nói nữa, mà Trương Khởi Linh đã đau đớn khắp mặt.

Mặc dù thống khổ, nhưng, trong mắt y hình như có sự kích động, y cuối cùng cũng có một chút manh mối.

“Những thứ còn lại tôi không biết, cần chúng ta cùng nhau đi điều tra.” Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh cũng rất nhanh khôi phục lại vẻ ban đầu.

“Cảm ơn.” Y chỉ nhẹ nhàng mở miệng.

Lại khôi phục vẻ Muộn Du Bình.

“Không sao, đều là người một nhà, đừng nói chuyện khách sáo.” “Thôi, hôm nay cậu ngủ phòng tôi đi, tôi ngủ dưới sàn.” Trương Thiên một trận câm nín.

Mẹ hắn thiên vị quá đáng, điều này khiến Trương Thiên rất câm

nín, mình với cha là bị nhặt từ thùng rác về sao.

Phòng Trương Thiên âm khí rất đủ, dù sao có Tiểu Miết ở đó.

Mà Tiểu Ca trong môi trường này, cũng rất dễ thích nghi.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên một cái, cũng không nói gì, chỉ ngồi xếp bằng trên ghế, chứ không lên giường.

Ngay sau đó một cảnh tượng kỳ lạ lại xuất hiện.

Hai người không ai lên giường, mà đều ngồi xếp bằng dưới đất, tu luyện công pháp của mình.

Đối với việc Trương Thiên biết tu luyện, y không hề bất ngờ, có thể tự nuôi thi miết, nếu không biết chút gì thì cũng không nói được.

Nhưng, điều khiến Trương Thiên kinh ngạc là, khí tức lưu chuyển trên người Trương Khởi Linh, ít nhất cũng trên tông sư.

"Chẳng lẽ y có thực lực Đại Tông Sư sao?" "Má ơi, hack của tôi về rồi ư?!" Trương Thiên toàn thân chấn động, không hổ là hack mạnh nhất của Đạo mộ, ừm, sau này xuống mộ, an toàn hơn nhiều rồi.

Một câu "Nhị đệ hộ giá", quét sạch toàn bộ mộ huyệt, nghĩ thôi cũng thấy kích động.

Nhưng Trương Thiên cũng chỉ là trong lòng sảng khoái, thực tế với tính cách của hắn, tùy tiện gọi Trương Khởi Linh giúp đỡ vẫn không dám mở miệng.

Nếu có cơ hội, thực ra, Trương Thiên vẫn rất muốn giúp Trương Khởi Linh một chút, dù sao, tên này ngày ngày giúp người khác, cũng đến lượt chúng ta giúp y.

Nhìn Trương Khởi Linh trước mắt, Trương Thiên do dự rất lâu, mới mở miệng.

“Cậu là cảnh giới gì?” Trương Thiên nhìn y, giọng không lớn, mang theo chút dịu dàng.

Trương Thiên muốn Trương Khởi Linh cảm thấy thiện ý của mình, lời này không có ác ý.

Dù sao hỏi tu vi người khác, bản thân đã là cấm kỵ.

Trương Khởi Linh lại lắc đầu, chính y cũng không biết, y đang tu luyện, chứ đừng nói đến tu vi.

“Tôi không biết, tôi gần như mỗi ngày đều lặp đi lặp lại động tác này, hình như vô tận.” Y mở miệng, trong giọng nói mang theo sự nghi hoặc, đồng thời nhìn Trương Thiên, muốn hắn giải đáp.

Chương 73

"Đây chắc là công pháp y học được ở Cổng Đồng, có lẽ là một loại công pháp rất mạnh, hoặc là tiên pháp, cho dù mất trí nhớ cũng có thể bản năng tu luyện." Nghĩ thầm, Trương Thiên lấy ra một cuộn da dê.

Đây là cái lấy được từ mộ hoàng tử trước đó, ghi lại các cấp độ tu luyện.

"Cậu xem xem, cậu thuộc cấp độ nào." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh nhận lấy cuộn da, nhìn một lát.

"Tông sư." Y thốt ra hai chữ.

Trương Thiên chợt hiểu ra.

Cũng phải, mình vừa nãy đúng là có chút khoa trương rồi, tông sư và Thiên Cực chênh lệch cũng không phải một chút xíu, theo cuộn da nói, một tông sư, đánh bại vài chục Thiên Cực không thành vấn đề.

"Tôi mới Thiên Cực, cậu mạnh hơn tôi." Trương Thiên cười nói, Trương Khởi Linh không nói gì.

Trong lòng thì đã có một cái nhìn đại khái về thực lực của mình.

Lúc này Tiểu Miết cũng bò ra, đôi mắt nhỏ nhìn Trương Khởi Linh, lại nhìn Trương Thiên.

Cuối cùng bò ở giữa hai người, hấp thụ khí tức tàn lưu khi hai người tu luyện.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh không để ý Tiểu Miết, tiếp tục bế quan.

Lúc này, trong phòng cha mẹ Trương Thiên.

“Trương Khởi Linh đó rất kỳ lạ, cậu ta xuất hiện ở nhà chúng ta như thế nào, còn con trai chúng ta ở cùng cậu ta, liệu có vấn đề gì không?” Trương Vũ Phi không khỏi mở miệng.

“Chắc không sao đâu, nhìn không giống người xấu, chắc là Tiểu Thiên lén lút đưa vào.” “Hơn nữa tôi khá ưng ý đứa bé đó, cậu ta cũng đáng thương, còn không biết nói chuyện, anh đành lòng đuổi cậu ta đi sao.” Lý Tuyết Cầm trừng mắt nhìn Trương Vũ Phi.

“A, thôi được rồi, cứ coi như là nhặt được một đứa con trai, dù sao nhà chúng ta cũng không thiếu tiền.” Trương Vũ Phi thấy vậy xua tay, cũng không muốn nói đến chuyện của Trương Khởi Linh nữa.

Chỉ cần không gây ra uy hiếp cho Trương Thiên là được.

Trong tứ hợp viện.

Dưới ánh đêm.

Bàn Tử nằm sấp trên giường, vẻ mặt thống khổ.

“Cha cha, gọi tôi là Hoàng hậu đại nhân!” Vương Phi cầm roi da nhỏ, quất vào Bàn Tử.

“Không!

Đàn ông làm việc phải có phong thái!” Bàn Tử nằm sấp trên đất, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Hửm?” Chỉ thấy mắt Vương Phi trợn tròn, khí thế dâng trào.

“Hoàng hậu đại nhân vạn tuế!” Bàn Tử gần như cùng lúc đó mở miệng, sự kiêu ngạo vừa rồi lập tức biến thành sự nhút nhát.

“Hừ, có thiếp thân rồi, vậy mà còn nhìn những dân nữ khác, ra thể thống gì, lần này là một hình phạt nho nhỏ.” “À, thiếp thân có một yêu cầu.” Nàng nói rồi nhìn về phía Bàn Tử.

“Hoàng hậu, Hoàng hậu đại nhân xin cứ nói…” Bàn Tử mím môi,

Vương Phi này đúng là hỉ nộ vô thường, khi dịu dàng thì rất dịu dàng, còn đấm bóp lưng, xoa chân cho mình, nhưng nếu không hài lòng.

Thì coi như xong đời, đủ mọi giấc mơ kỳ quái, quả thực sánh ngang với trứng kỳ thú Jian Da.

"Thiếp thân muốn Dưỡng Hồn Đan." Vương Phi thốt ra mấy chữ.

"Đó là thứ gì?" Bàn Tử từ dưới đất bò dậy, nhìn về phía Vương Phi ăn mặc cổ trang trước mắt.

"Có thể dưỡng hồn, chỉ cần hồn phách cường đại, thiếp thân là có thể ngưng tụ thực thể, hiểu không?" Vương Phi chớp chớp mắt.

"Hít, thần kính cẩn Hoàng hậu đại nhân, xin cho thần được ra tay, thần nghĩa bất dung từ, vì Hoàng hậu, lên núi xuống biển, không đúng, xông pha dầu sôi lửa bỏng cũng không từ, hắc hắc…" Khóe miệng Bàn Tử điên cuồng nhếch lên.

Cuộc đời ở đời, Bàn gia ta sao không thử một lần?

Chuyện này nếu để Trương Thiên biết, chắc chắn sẽ kinh ngạc cả năm.

Chuyện này, đúng là Bàn Tử.

Bàn Tài Thần đích thị là cậu ta.

Sáng sớm hôm sau.

Trương Thiên dậy rất sớm, hắn dẫn Trương Khởi Linh đi đánh răng.

Lại dẫn y đi ăn sáng, tiện thể sắm cho y mấy bộ quần áo đen không tồi, gọi mấy đội trang trí nội thất, chọn vài phong cách trang trí.

Trương Thiên phát hiện, Tiểu Ca mặc áo khoác gió cũng không tệ, hoặc là bộ đồ thám hiểm màu đen.

Bản thân y da trắng, mặc đồ đen, hiệu quả thị giác tuyệt đối là tối đa.

"Mẹ, con gọi người nhà Bàn gia, lát nữa sẽ đến, mẹ tiếp đón một chút nhé, chúng con đi đây." Trương Thiên nói, dặn dò Lý Tuyết Cầm một câu, rồi dẫn Trương Khởi Linh đi ra ngoài.

"Nhớ tối nay về ăn cơm." Lý Tuyết Cầm dặn dò một câu, mà Trương Thiên đã đi xa rồi.

"Thằng ranh con, có Khởi Linh không nhận mẹ, cái vẻ mặt này rốt cuộc học ai chứ." Lý Tuyết Cầm lẩm bẩm một câu, cũng không quản nhiều nữa.

Hai người đi trên phố, tỷ lệ phụ nữ ngoái nhìn càng là một trăm phần trăm.

Cao hơn lúc Hạo Thiên Chân đi một chút.

Đặc biệt là Trương Khởi Linh, mang đến cho người ta một cảm giác thần bí khó lường.

"Không hổ là người đàn ông năm xưa cuốn hút vô số fan nữ trên thế giới, sức hút không hề thấp hơn tôi." Nhìn Trương Khởi Linh với vẻ mặt lạnh lùng, Trương Thiên thầm nghĩ.

Đôi mắt đen láy của Trương Khởi Linh mang theo sự nghi vấn, nhìn về phía Trương Thiên.

Tại sao đột nhiên lại nhìn mình?

Hai người đi trên phố.

Rất nhanh, đến tứ hợp viện của Bàn Tử.

"Cái Dưỡng Hồn Đan gì chứ, Bàn gia ta đi đâu mà tìm, nếu lão đại có thể đi vệ sinh, có thể kéo ra chút Dưỡng Hồn Đan thì tốt biết mấy." Bàn Tử thầm nghĩ, tay nắm những viên đá dưới đất, chán nản nhìn ra

cổng.

Khi nhìn thấy bóng người dần đi tới cổng, trên mặt Bàn Tử lập tức hiện lên nụ cười.

Vội vàng đứng dậy.

“Hắc hắc, lão đại cuối cùng cậu cũng đến rồi, Bàn gia ta mong mỏi từng ngày từng giờ, cuối cùng cũng mong được cậu.” Bàn Tử hắc hắc cười, đồng thời lại nhìn Trương Khởi Linh.

“Ơ, đây là ai?” Bàn Tử nói, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hắn chưa từng gặp Trương Khởi Linh.

“Cậu ấy là nhị đệ của tôi, Trương Khởi Linh.” Trương Thiên mở miệng nói.

“Cái gì?

Lão đại cậu có nhị đệ sao?

Sao tôi không biết, xong rồi, Bàn gia ta không thừa kế được gia sản rồi.” “Lão đại, quên rồi sao, tôi chính là huynh đệ thân thiết thất lạc nhiều năm của cậu đó, tôi thực ra tên là Trương Khải Toàn.” Vương Bàn Tử vừa khóc vừa mếu.

“Thôi được rồi, đừng đùa nữa, nói nữa thì ván quan tài ông nội cậu cũng muốn bật tung rồi đó, à mà, lão Hồ đâu rồi.” Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, thuận miệng nói.

Bàn Tử nụ cười cũng trở nên nghiêm túc, sau đó nói.

“Anh ta đi đội khảo sát, tên này, tôi nghiêm trọng nghi ngờ là bị ‘câu hồn’ rồi.” Bàn Tử bĩu môi nói, vẻ mặt câm nín.

“Nghĩ năm xưa, ta, không không, Bàn gia ta cũng từng tung hoành sa trường, cũng không thảm hại đến mức này.” Bàn Tử vẻ mặt khinh thường.

Trương Thiên thì không để ý Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất không giống loại người thấy phụ nữ là không bước nổi, từ những lần hắn xuống mộ trước đây, Trương Thiên đã có thể nhìn ra.

Tên này, chắc là muốn thăm dò tình hình của đoàn chuyên gia.

Sau đó tiến hành bước tiếp theo.

Nếu ai cũng như Bàn Tử, thì đội đạo mộ này của hắn coi như xong đời.

"Đi Bàn Tử, dọn ra hai căn phòng đi, chúng ta sẽ ở đây." Trương Thiên vỗ vai Bàn Tử.

"Ai, mơ thấy làm trâu làm ngựa đã đành, hiện thực còn phải làm, Bàn gia thảm quá." Bàn Tử ngẩng đầu than thở bất mãn một câu, sau đó vẫn ngoan ngoãn đi dọn dẹp phòng.

Chuyện của Tiểu Ca, hắn cũng không hỏi nhiều, đã là người Trương Thiên đưa đến, hắn cũng tin tưởng được.

"Sau này chúng ta sẽ ở đây, đến lúc đó tôi nấu cơm, cậu chịu trách nhiệm ăn nhé, ha ha ha." Trương Thiên vỗ vai Tiểu Ca, cười nói.

"Anh không phải nói, bảo chúng ta về ăn sao?" Trương Khởi Linh nhớ lại lời Lý Tuyết Cầm.

Trương Thiên sững sờ, hắn không ngờ, Trương Khởi Linh còn nhớ.

"Được, vậy tối nay chúng ta về ăn." Trương Thiên nói rồi, người của công ty Bàn gia cũng đã đến.

Sau đó, đồ đạc lớn nhỏ bắt đầu được chuyển vào bên trong.

Vì Trương Khởi Linh không có đồ nội thất, nên Trương Thiên đã trực tiếp trang trí cho y một căn phòng.

Trương Thiên cảm thấy, Tiểu Ca chắc hẳn thích phong cách cổ điển lạnh lùng, nên đã trực tiếp đặt làm kiểu trang trí này.

Nhìn đám người bận rộn, ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử.

Chương 74

“Chết tiệt, lão đại, cậu nói sớm đi, có công ty trang trí, hại Bàn gia ta chạy một vòng uổng công.” Bàn Tử vỗ tay, lẩm bẩm.

“Đây không phải là không ngờ cậu thật sự đi sao, à mà, tôi vừa vào cửa thấy cậu đang lẩm bẩm gì đó, cậu có chuyện gì trong lòng sao?” Trương Thiên mở miệng hỏi.

Bàn Tử gãi đầu.

“Không có gì, chỉ là ái phi, không đúng, Vương Phi cô ấy muốn một thứ gì đó, Dưỡng Hồn Đan.” Bàn Tử nói, có chút ngại ngùng, bản thân hắn không muốn làm phiền Trương Thiên, dù sao đây là chuyện của chính hắn.

Nhưng Trương Thiên đã hỏi thì cũng không tiện không nói.

“Quỷ Đan.” Ai ngờ, Bàn Tử vừa nói xong, Trương Khởi Linh thốt ra hai chữ.

Trương Thiên và Bàn Tử đều sững sờ.

Nhìn Trương Khởi Linh, Trương Thiên không khỏi mở miệng.

“Cậu biết loại đan dược này sao?” Hắn thực sự không ngờ, có thể từ miệng một người mất trí nhớ mà biết được loại đan dược thần kỳ này.

“Tôi chỉ nhớ, có tên loại đan dược này, nhưng, cụ thể thì tôi không biết.” Trương Khởi Linh sắc mặt có chút phức tạp, y cố gắng suy nghĩ, nhưng căn bản không nhớ ra được.

“Thôi, không nhớ được thì đừng nghĩ nữa, sau này chúng ta tự nhiên sẽ gặp được.” Trương Thiên nhẹ nhàng vỗ vai Trương Khởi Linh, để y thả lỏng một chút.

Trương Khởi Linh gật đầu, không nói nhiều nữa.

“Ai, tôi còn tưởng có tiến triển gì chứ, mà nói thật, thằng nhóc này hóa ra biết nói chuyện à, thật là, từ trước đến giờ, chưa nói một câu nào, đúng là một cái bình bí lớn.” Bàn Tử than thở một câu, lắm mồm không ngừng.

“Bàn Tử, tôi thấy, cậu ở trong thôn chắc chắn được chào đón.” “Tại sao?” “Vì cậu hợp với, hội bà tám!” Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, sau đó ánh mắt nhìn xung quanh.

“Bàn Tử, cậu mua tứ hợp viện, mà không nỡ trang trí một chút sao?

Sau này cái sân này có thể rất đáng giá đó.” Trương Thiên thuận miệng nói.

“Thôi đi lão đại, cậu là nhà tiên tri không thành, ngay cả chuyên gia còn nói, cái tứ hợp viện này chỉ là một cái tình cảm, sau này sẽ không tăng giá đâu.” Bàn Tử vẻ mặt không tin.

Trương Thiên xua tay, cũng không nói nhiều.

Lúc này, tại phiên tòa xét xử. 【Tốt, gặp phải nhà tiên tri rồi】 【Con sói này tự bộc, nhà tiên tri dao thái nhanh đi.】 (ám chỉ Trương Thiên nói ra giá trị tài sản của Bàn Tử) 【Nếu cái tứ hợp viện này là của tôi, vậy bây giờ tài sản của tôi chẳng phải là…】 【Đừng mơ nữa, bây giờ tứ hợp viện ở Bắc Ly, đều đã lên cả trăm triệu rồi, đúng là tấc đất tấc vàng, hơn nữa, chỗ này của cậu ấy còn rất gần Hồng Kỳ, vòng một đó.】 【Hóa ra đại gia ở ngay bên cạnh tôi!】 【Bàn gia, hóa ra giàu có như vậy, xong rồi tôi rơi vào lưới tình rồi.】 【Mà nói thật, khi nào thì họ đi hải mộ Tây Sa?】 Hiện trường, vô số người bàn tán.

Bàn Tử nhất thời trở thành tình nhân trong mộng của vô số cô gái

muốn đào mỏ.

Còn Trần Hề ánh mắt nhìn về phía Bàn Tử.

Tên này không ngờ, còn khá giàu có, bản thân nếu hắn với tư cách là đạo mộ tặc.

Thì tài sản này tuyệt đối phải nộp lên.

Nhưng nếu là người hiến tặng, thì không những không phải nộp, e rằng còn được thưởng một đợt.

Nhưng, có thể trở thành người hiến tặng hay không, thì cô ta nói không tính.

Phải xem hết hồi ức của mấy người Trương Thiên, xem hết hồi ức về mấy chục tòa mộ huyệt kia, nói không chừng mới có kết quả.

Nếu họ thực sự bảo vệ cổ mộ, hơn nữa còn hiến tặng văn vật, thì Trần Hề cũng không có gì để nói, được làm sáng tỏ cũng là điều nên làm.

Nhưng nếu giữa chừng lại hủy hoại một ngôi mộ lớn, thì tất cả những gì trước đó, đều sẽ đổ sông đổ biển.

Lúc này, trên mạng.

Phiên tòa xét xử này được phát trực tiếp toàn mạng, cho nên, trên mạng cũng có một độ nóng nhất định.

Số người đang xem đã vượt qua hàng trăm triệu. 【Anh gọi đây là đạo mộ sao?】 【Tôi xem nửa ngày, kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời, vội vàng lấy bạn gái bơm hơi ra an ủi một chút.】 【Mà nói thật, có thật sự có ma không?

Thứ này có đáng tin không.】 【Xong rồi, ông nội tôi đã khuất về đòi tiền tôi, nói muốn gây chiến loạn ở địa phủ, bảo tôi đốt tiền, làm sao đây, cầu giải đáp.】 【Người phía trước, ông nội của cậu cũng là

một tài năng, kiến nghị đốt một cái máy photocopy.】【Tôi đã tra tài liệu, hải mộ Tây Sa, nghe nói năm xưa rất nhiều chuyên gia đã chết mới có tiến triển, không ngờ, những người này cũng ở đó.】【Điều tôi tò mò nhất là, tại sao Cửu Môn do Trương Thiên tự tay sáng lập, lại bị bắt toàn bộ.】Trên mạng vô số nghi vấn tràn ngập.

Mà họ không chỉ muốn xem Trương Thiên xuống mộ như thế nào, còn muốn tìm hiểu về thế giới chân thực này.

Thậm chí còn có, Cửu Môn thần bí như vậy, tại sao lại bị phơi bày, tất cả những điều này, đều thu hút họ.

Hiện trường, Bàn Tử nhìn về phía Trương Khởi Linh.

"Nhị ca, Bàn gia thấy, cậu đội mũ thì đẹp trai hơn." Bàn Tử cười nói, Trương Khởi Linh nhìn hắn một cái.

"Tôi cũng thấy vậy…" Trương Thiên thì không để ý mấy người kia, mà tiếp tục hồi ức.

Hồi ức tiếp tục.

Rất nhanh, đến trưa, đội trang trí đã hoàn thành.

Trương Thiên dẫn Trương Khởi Linh đứng trước căn nhà mới.

"Thế nào, thích bố cục này không?" Trương Thiên cười nhìn Trương Khởi Linh.

Chúng ta đối với y cũng coi như tận tâm tận lực, dù sao, đối với Bàn Tử chúng ta chưa từng kiên nhẫn như vậy.

"Ai, cuối cùng Bàn gia vẫn là giao phó nhầm người." "Cậu chọn, là được." Trương Khởi Linh thốt ra bốn chữ, Trương Thiên sảng khoái cười lớn.

"Được, vậy đây, coi như là nhà của chúng ta rồi." Trương Thiên cười nói, Trương Khởi Linh thì nhìn bố cục xung quanh, cổ kính, hơn

nữa có chút âm u, chắc là Trương Thiên cố ý thiết kế cho y.

Mục đích là để tránh ánh nắng mặt trời, mà bố cục xung quanh cũng rất tốt.

Nếu có ma, tuyệt đối là một âm trạch cực kỳ không tồi.

Trương Thiên chủ yếu là sợ, Trương Khởi Linh ở trong mộ thời gian dài, không quen với bố cục phòng ốc bên ngoài, nên mới làm như vậy.

"Lão đại, đệ đệ của cậu này, trông sao mà quái gở, hơn nữa bố cục phòng cậu lạnh lẽo chết đi được." Bàn Tử rùng mình.

"Bàn Tử, tôi về rồi." Không đợi Trương Thiên mở miệng, ngoài cửa truyền đến âm thanh.

Là Hồ Bát Nhất về, tay anh ta xách hai con gà quay.

"Chao ôi, đều ở đây rồi, xem ra gà quay mua hơi ít." "Ơ?

Nhanh vậy đã trang trí xong rồi sao?

Xem ra, thiếu mất phần sức lực của tôi rồi." Hồ Bát Nhất trên mặt mang theo nụ cười, còn gật đầu với Trương Khởi Linh.

Mặc dù không quen biết, nhưng đã ở đây, chắc chắn là có lý do.

"Không muộn, đúng lúc, đến trưa rồi, chúng ta ăn chút gì đó, à mà, Bàn Tử, thả Tiểu Miết trong balo của tôi ra, nó cũng đói rồi." Trương Thiên xua tay nói.

"Được ngay!" Bàn Tử nói, mở balo của Trương Thiên ra, sau đó, Tiểu Miết thoắt cái đã chui ra, trực tiếp chạy về phía phòng Trương Thiên.

Nó định đào một cái lỗ, như vậy ngủ sẽ thoải mái hơn.

"Hắc, thằng cháu Tiểu Miết này, ăn uống cũng không thèm đến."

Thấy Tiểu Miết chạy đi, Bàn Tử lẩm bẩm chửi một tiếng.

Rất nhanh, mấy người ngồi vào ghế, trước mặt trên bàn, còn có hai con gà quay.

Gà quay được cắt ra, chia thành bốn phần.

"Chào cậu, Hồ Bát Nhất, là huynh đệ của Trương Thiên." Hồ Bát Nhất chìa tay ra.

Trương Khởi Linh do dự một chút, nghĩ nghĩ.

"Trương, Trương Khởi Linh." Y nói ra cái tên mà Trương Thiên đã nói cho y.

"Ừm, đã là đệ đệ của lão đại, vậy cũng coi như là nhị ca của chúng ta, nhị ca ăn đồ ăn trước đi." Hồ Bát Nhất nói, lại đưa thêm một ít thịt gà về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh không nói nhiều, chỉ dùng ngón tay ngọc ngà gắp một miếng.

"Tay đẹp quá, còn đẹp hơn tay Vương Phi nữa, Bàn gia thích." Bàn Tử thấy vậy, vội vàng đưa tay sờ sờ.

Ừm, trơn trượt, mát lạnh.

Trương Khởi Linh gần như lập tức rụt tay lại, nghi hoặc nhìn Bàn Tử.

Tên này, là lưu manh sao?

Trương Thiên: "???" Hồ Bát Nhất: "!!!" Bàn gia đúng là không kén cá chọn canh, nam nữ ăn tuốt.

"Khụ khụ, Bàn Tử, chú ý hình tượng." Hồ Bát Nhất huých khuỷu tay Bàn Tử.

"Hắc hắc, Bàn gia nhất thời kích động, nhất thời kích động, mà nói

thật, đều là người một nhà, đừng khách sáo mà." "Thật không ngờ, vị nhị ca này, không chỉ đẹp trai, mà tay cũng trơn láng, lần sau còn dám, lần sau còn dám…" Trương Thiên hít một hơi, đối với Bàn Tử, hắn câm nín rồi.

Ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

"À mà lão Hồ, anh có biết Quỷ Đan là gì không?" Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày.

"Từng nghe nói qua, chắc là Dưỡng Hồn Đan, tôi đã thấy loại đan dược này trong bí tịch công pháp của quân sư, hình như dùng để dưỡng hồn." Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ rồi nói, giọng khàn khàn, nhưng có chút nghi hoặc.

Trương Thiên gật đầu: "Bàn Tử cần loại đan dược này, để dưỡng hồn phách của Vương Phi." "Vương Phi mạnh lên, cũng coi như tăng cường một loại chiến lực, tôi thấy, thứ này, chúng ta nên đi tìm." Hồ Bát Nhất nghe vậy, nhìn Bàn Tử, lại nghĩ nghĩ.

"Trừ phi là mộ của cao thủ luyện đan nào đó, hoặc là nơi âm khí cực nặng, nếu không những nơi khác, căn bản không có loại này." "Dưỡng Hồn Đan, cố danh tư nghĩa, Quỷ Đan, tư dưỡng hồn phách, loại đan dược này có thể luyện chế, cũng có thể tự nhiên mà có được." Hồ Bát Nhất nói, ba người nghe rất chăm chú.

Đặc biệt là Trương Khởi Linh, mặc dù trên mặt không biểu cảm, nhưng đôi tai nhỏ đã dựng lên, y không muốn bỏ lỡ một chút manh mối nào liên quan đến ký ức của mình.

"Dưỡng Hồn Đan, nói là đan dược, nhưng ở Vạn Quỷ Quật, lại có thể tự sinh ra từ âm khí, cực kỳ quý giá." "Mà Vạn Quỷ Quật, cố danh tư nghĩa, chính là, ở một vùng cực âm chi địa, vong hồn vô số, hình thành một quỷ quật, từ trường âm khí, mà ở đó, cứ ba năm, âm khí có thể sản sinh ra ba mươi viên đan dược." Hồ Bát Nhất nói, Trương

Thiên hơi nhíu mày.

Chương 75

Cái loại nơi quỷ dị này, đừng nói đi tìm, đi còn không dám đi.

Cho dù có đến được nơi đó, thì e rằng cũng chỉ là một đống xác chết.

"Chúng ta trước đó đi mộ Lỗ Vương, cái sông đó, có tính là Vạn Quỷ Quật không?" Bàn Tử hỏi.

"Không tính, âm khí không đủ, cậu vẫn chưa hiểu hàm nghĩa, Vạn Quỷ Quật, không phải là một vạn con quỷ là có thể được, mà là loại, vô số quỷ hồn tích tụ thành núi đó." "Loại nơi này, thường ở chiến trường cổ, hoặc là những trận chiến có oán khí cực lớn, phòng thí nghiệm sẽ sản sinh ra." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử nuốt nước bọt.

Vương Phi này không phải là muốn mang phúc lợi đến cho hắn, mà là muốn lấy mạng sống của hắn.

Không khéo, trứng của Bàn gia cũng phải bị cắt mất.

Nhìn sắc mặt Bàn Tử khó coi, Hồ Bát Nhất lại mở miệng.

"Nhưng, còn có một cách, có thể có được…" "Cách gì?" Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất.

"Luyện chế!" Nói rồi, trong mắt mọi người đều mang theo sự nghi vấn.

Đặc biệt là Trương Thiên, Hồ Bát Nhất biết luyện đan sao?

Không thể nào, anh ta không giống người có tài năng này.

Quả nhiên trong lúc Trương Thiên suy nghĩ, Hồ Bát Nhất lại mở miệng.

"Tôi không biết luyện chế, nhưng, đây là cách đơn giản và an toàn

nhất, so với việc lấy ở Vạn Quỷ Quật, luyện chế tương đối đơn giản hơn." "Dược liệu cũng không khó, chỉ cần Bỉ Ngạn Hoa, Khiên Đằng Hoa, là được." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên biết hai thứ này ở đâu.

Trong mộ thất Nữ vương!

Trong mộ thất Nữ vương của thành Tinh Tuyệt cổ, có Bỉ Ngạn Hoa, Bỉ Ngạn Hoa càng là truyền thuyết, đến từ địa ngục, hoa U Minh.

Mà căn cứ theo các phim ảnh, tiểu thuyết kiếp trước đã nói, trên con đường đến quan tài Nữ vương, Bỉ Ngạn Hoa nở rộ khắp nơi.

Nếu thật sự như vậy, thì Nữ vương muốn ngưng thực, thực sự có chút khó khăn.

"Vậy, chúng ta tạm quyết định, sẽ dùng phương pháp luyện chế để lấy đan dược." Trương Thiên mở miệng.

Thực ra cả hai phương pháp đều khó, một cái phải đối mặt với Nữ vương, một cái phải đối mặt với oán hồn cực mạnh, đều không đơn giản.

Nhìn lão đại và lão Hồ hai người, vì chuyện của mình, không tiếc nói hai chương, Bàn Tử trong lòng một trận ấm áp.

Hận không thể ôm lấy Trương Thiên hai người mà hôn một cái.

Hắn quả thực không nhìn lầm người, Trương Thiên có thể nghĩ cho bọn họ, điều này khiến Bàn Tử rất cảm động.

"Ê, Bàn Tử ánh mắt cậu là sao vậy?" Nhìn đôi mắt nước long lanh của Bàn Tử, Trương Thiên bị giật mình.

Tên này, lại phát bệnh à?

"Lão đại, Bàn gia yêu cậu nhất." Bàn Tử chớp chớp mắt.

“Cút đi!” Trương Thiên suýt nữa lật bàn bỏ đi.

Trương Khởi Linh kỳ lạ nhìn Trương Thiên, lại nhìn Bàn Tử.

Trong lòng hình như đang nghĩ gì đó.

Hồ Bát Nhất không nhịn được, trên mặt mang theo nụ cười, yếu không phải Bàn Tử, e rằng Trương Thiên tuyệt đối không thể nào mất thái độ như vậy.

Bàn Tử nhìn Trương Thiên, nhẹ nhàng thở dài.

“Ai, cậu biết Bàn gia vì cái nhà này, đã bỏ ra bao nhiêu công sức không?” Bàn Tử vẻ mặt u oán.

“Lão đại, cậu xem cậu, nếu không phải Bàn gia hoạt náo không khí thì cậu chắc chắn không thường nói chuyện, còn lão Hồ, muộn tao, nhị ca thì khỏi nói, từ đầu đến cuối, nếu không phải vừa rồi mở miệng, tôi còn tưởng là câm đó.” “Cậu xem xem, đội chúng ta, toàn là bình bí, nếu không có Bàn gia, thì sống sao đây, phải không lão đại.” Bàn Tử không ngừng tự tâng bốc mình.

Trương Thiên nhìn Bàn Tử giơ ngón tay cái lên.

“Nghe tôi nói cảm ơn cậu…” May mà Trương Thiên không mời Bàn Tử trong Đạo mộ đến.

Nếu Bàn Tử đó đến, thì thật là, ngọa long phượng sồ, long hổ hạ sơn.

“Thôi được rồi, không nói nhiều nữa, đi thôi, dẫn các cậu đi mua chút quần áo, mai đấu giá hội, phải chỉnh tề một chút.” Trương Thiên nói rồi, nhìn quần áo của Hồ Bát Nhất.

Áo khoác quân đội màu xanh, một thân giản dị.

Nếu không quen biết, Trương Thiên còn tưởng là tên du côn nào đó từ đường phố bước ra.

Hồ Bát Nhất và những người khác gật đầu, anh ta nhìn quần áo của mình, quả thực có hơi cũ rồi.

Mấy người ăn cơm xong, cũng trực tiếp đi đến trung tâm thương mại.

Lúc này, tại lăng mộ Kim Quốc.

Sau một ngày một đêm khảo sát.

Những vật phẩm tùy táng của hoàng tử đã được nghiên cứu sạch sẽ.

Ngay cả bụi trên ngai vàng, đoàn chuyên gia cũng không bỏ qua.

Hận không thể lật tung cả mộ thất lên, nghiên cứu kỹ lưỡng một lần.

"Giáo sư Lý, chúng ta chỉ còn thiếu cái này thôi." Phương Linh nói, mọi người ánh mắt nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài trước mặt.

Nói thật, Giáo sư Lý không dám mở quan tài, đã bị ám ảnh tâm lý rồi.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến con quái vật lông đỏ thậm chí không tiếc liều lĩnh để truy đuổi họ, cảnh tượng đó, cả đời khó quên.

"Ơ?

Giáo sư, mau nhìn, trên này có dấu vết cạy mở." Lúc này một chuyên gia trung niên nhìn chằm chằm vào quan tài, tự tin nói.

"Đã bị cạy mở rồi sao?" Nghe thấy điều này, mọi người trong lòng vui mừng, điều này chẳng phải chứng tỏ nguy hiểm đã được giải trừ sao?

"Vì khoa học, vì sự phát hiện văn hóa của Hạ Quốc, liều thôi." Giáo sư Lý nói, nắm chặt nắm đấm.

Sau đó gật đầu, đội trưởng dẫn hai đội viên, bắt đầu cẩn thận mở quan tài.

Lần này đội trưởng cũng học khôn hơn, cầm theo một quả lựu đạn, nếu có bất kỳ biến cố nào, lập tức "siêu độ vật lý".

"Két…" Quan tài bị cạy mở, nắp quan tài bằng vàng có hoa văn từ từ rơi xuống đất.

Những thứ dưới mặt đất lọt vào mắt tất cả mọi người.

Trong quan tài hoàng tử, có một thanh kim đao lớn hơn cả y, và bên cạnh, còn có vàng bạc tùy táng.

Những thứ còn lại, hình như không có gì nữa.

Nếu có thể, Trương Thiên đã sớm lấy thanh đại đao đi rồi.

Chủ yếu là không nhấc nổi, nếu mà nhấc nổi, thì cũng chẳng còn việc của chuyên gia nữa.

"Giáo sư Lý, mau đến, thi thể bảo quản hoàn hảo!

Còn có một thanh kim đao lớn!" Một đội viên kích động kêu lên.

Mọi người nhìn qua.

"Đây là, kim đao hoàng tử, kim đao hoàng tử, quốc bảo…" Giáo sư Lý mắt đỏ hoe, như thể nhìn thấy đứa con của mình.

"Cuối cùng, chúng ta cuối cùng cũng tìm thấy quốc bảo lưu truyền ngàn năm, cái này có giá trị khoa học rất lớn, chúng ta có thể từ đó suy đoán được, tất cả mọi thứ trong cuộc đời hoàng tử." "Và cả công nghệ điêu khắc ngày xưa, v.v…" Giáo sư Lý có chút kích động, mọi người cũng trên mặt đầy kiên định.

Rất nhanh, mọi người bắt đầu khảo cổ thi thể này, và kim đao.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người bất ngờ là, khi chuyên gia vừa

chạm tay vào thi thể hoàng tử, thi thể hoàng tử vậy mà trực tiếp biến thành tro bụi.

"Cái này…" Đoàn chuyên gia sững sờ, Giáo sư Lý cũng đành phải dùng phương pháp khoa học để giải thích.

"Bên trong quan tài vốn dĩ là trạng thái kín, nhưng sau khi quan tài được mở trước đó, có oxy và carbon dioxide lưu thông, hiệu quả chống thối rữa bản thân đã biến mất." "Mà thi thể cũng tự nhiên biến thành một cái vỏ rỗng, chất chống thối rữa của họ có tác dụng xúc tác, một khi chất chống thối rữa biến mất, thi thể cũng sẽ lập tức hóa thành bột. " Giáo sư Lý nói, mọi người nửa hiểu nửa không gật đầu.

Bây giờ, trong quan tài cũng chỉ còn lại một thanh kim đao, kim đao rất nặng, cũng không mang đi được, mọi người cũng đành phải từ bỏ việc lấy nó.

"Chúng ta đi mộ vương phi xem sao." Giáo sư Lý nhớ đến mộ vương phi.

Vì mộ hoàng tử có thu hoạch như vậy, thì mộ vương phi tự nhiên cũng không kém.

Bây giờ tâm lý đoàn chuyên gia đang rất nóng, tự nhiên cũng sẽ "rèn sắt khi còn nóng".

Đoàn chuyên gia đi về phía mộ vương phi.

Đi ngang qua chỗ Trương Khởi Linh, Giáo sư Lý theo thói quen bật cơ quan, mọi người mới đi qua.

Rất nhanh, đến mộ vương phi.

Nghe tiếng đàn cầm u u, cứ như là khúc ca ngàn xưa truyền lại.

Đi trong mộ đạo, lòng mọi người hình như cũng tĩnh lặng hơn rất nhiều.

Khi vào mộ huyệt, họ mới phát hiện ra, nơi đây đâu có vương phi sống lại.

Chương 76

Hóa ra trong mộ thất, toàn bộ đều là đàn cổ, không khí lưu thông, khiến đàn cổ phát ra âm thanh.

“Đẹp quá, đẹp tuyệt vời, cái này quả thực là quỷ phủ thần công.” “Người nào có thể thiết kế ra một cổ mộ như vậy chứ.” Giáo sư Lý có chút kích động.

Mọi người cũng có chút kinh ngạc nhìn xung quanh.

“Các vị nhìn những cây đàn này, nhìn có vẻ bố trí lộn xộn, nhưng thực ra là có quy luật, lỗ thông gió trên đỉnh đối diện với đàn cổ, đàn cổ lại theo vị trí lỗ thông gió, từ gần đến xa, xếp thứ tự.” “Như vậy, âm thanh đàn cầm có thể truyền ra, nhưng, làm sao mà có thể đàn được khúc nhạc, điều này khiến tôi rất tò mò.” Giáo sư Lý nói, máu trong người mọi người hình như đều bị kích thích.

“Giáo sư Lý, người mặt nạ trước đó, đã đến đây, nhưng những cây đàn cổ này không bị hư hại một cái nào, họ chẳng lẽ chỉ là để thăm dò đường cho chúng ta sao?” Phương Linh có chút nghi hoặc.

“Không rõ, nhưng, những thứ này đều có lợi cho chúng ta, cứ nghiên cứu trước đã, đợi nghiên cứu xong, chúng ta sẽ nhanh chóng ra ngoài, báo cáo lại về pháo đài Quan Đông Quân cho cấp trên.” “Pháo đài cũng là đại sự, họ cần được an nghỉ, chúng ta cần phải báo thù này!” Giáo sư Lý nói, mọi người cũng gật đầu, vội vàng nhìn xung quanh cổ mộ.

Rất nhanh, nửa ngày sau, đoàn chuyên gia đã lật tung mộ vương phi lên.

Sau khi xác định tất cả văn vật đã được phát hiện, đoàn chuyên gia mới chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Vương, Tiểu Trương, hai cậu ở lại đây canh giữ, chúng ta lên trên báo cáo, để quân đội đến quản lý nơi này.” Giáo sư Lý nói xong, mấy người gật đầu, sau đó đoàn chuyên gia bắt đầu rời đi.

Khi ra khỏi mộ thất, mọi người phát hiện ra chuyện kỳ lạ.

“Ơ, dây xích trên vách núi sao lại biến mất rồi?” Phương Linh có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy, vốn dĩ trên vách núi, dây xích lớn bằng eo phụ nữ, vậy mà lại bị đứt đoạn, mà vách núi lại sâu không thấy đáy.

“Không rõ, nhưng chúng ta bây giờ cứ báo cáo trước đã, không thể trì hoãn.” Giáo sư Lý lắc đầu, đối với điều này ông cũng không rõ là chuyện gì.

Rất nhanh, theo bản đồ Trương Thiên đưa cho họ, họ thuận lợi ra khỏi mộ huyệt.

Đồng thời, đội trưởng còn báo cáo lên cấp trên.

Rất nhanh, mấy chiếc xe quân sự đã bao vây cổ mộ.

Cái căn cứ thí nghiệm này, lại được nhìn thấy ánh mặt trời, nhất thời, người người căm phẫn.

Có lẽ lúc đó đài truyền hình, và mạng internet chưa phổ biến lắm.

Dù sao vừa mới kết thúc kháng chiến, làm sao khoa học kỹ thuật có thể phát triển mạnh mẽ được.

Cho nên, chuyện lần này, chuyện phát hiện căn cứ thí nghiệm, cũng không được lan truyền rộng rãi.

Cộng thêm tính bảo mật nghiêm ngặt, càng khiến chuyện này bị che giấu.

Có những chuyện, không tiện nói ra, bây giờ chính là lúc Hạ Quốc phát triển, nếu gặp phải bất kỳ rắc rối nào, ai cũng không thể gánh vác

nổi.

Hơn nữa, cũng vừa mới thoát khỏi bóng tối của kháng chiến, bây giờ, không nghi ngờ gì cũng không phải lúc phơi bày chuyện này.

Lúc này, đã là buổi chiều.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cùng những người khác mặc bộ đồ Trung Sơn, đi trên đường phố.

Tỷ lệ ngoái nhìn cao ngất ngưởng.

Vì Trương Thiên không ngừng "mồm mép", Tiểu Ca bất đắc dĩ, cũng đành phải thay một bộ đồ Trung Sơn màu đen.

Đồ Trung Sơn, còn gọi là quốc phục, do ông lão Trung Sơn sáng tạo.

Có một câu danh ngôn như vậy, không biết đã từng nghe qua chưa, thà chọc phải tên thô kệch đại hán, cũng đừng chọc phải người mặc đồ Trung Sơn.

Loại quần áo này, không chỉ vẻ ngoài rộng rãi đẹp đẽ, mà còn thể hiện sự trưởng thành ổn trọng, càng là đồng phục thống nhất của ủy ban Hạ Quốc.

Quần áo mặc trên người Tiểu Ca, có thể tưởng tượng, Tiểu Ca vẻ mặt của một tri thức yêu nước.

Chậc chậc chậc, lại có một phong vị khác.

Chỉ có bốn người, mỗi Bàn Tử mặc có chút không hợp.

Mặc dù Bàn Tử cũng không tính là quá béo, nhưng tên này cứ nhất định phải mua cỡ nhỏ hơn một số.

Bây giờ thì hay rồi, cúc áo sắp bung ra rồi.

"Ơ, tại sao các cậu mặc thì đẹp trai, ổn trọng, lại còn tinh thần, nhị

ca càng không có cảm giác không hợp, trông ngoan ngoãn, tại sao đến Bàn gia đây, lại trông rách nát đến vậy?" Nhìn quần áo nhăn nhúm của mình, Bàn Tử có chút uất ức.

"Bàn Tử, tôi đã nói rồi, cậu phải giảm béo đi, thật là, còn cứ nhất định phải mua cỡ nhỏ hơn một số, mặc vào cứ như ma vậy." "Âm binh quá cảnh đó cậu, cậu giống như Hứa Chử âm binh vậy đó." Hồ Bát Nhất than thở một câu, anh ta nhìn quần áo của mình, rất hài lòng.

Bàn Tử nhất thời nghẹn lời, nhìn quần áo của mình, hắn lại chạy về, định thay một bộ khác.

Mấy người không đợi Bàn Tử, mà xách đồ đạc lớn nhỏ, trở về tứ hợp viện.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong, Bàn Tử mới chạy về, lần này trông đẹp hơn nhiều rồi.

"À, đúng rồi, lão đại, mai đấu giá hội, cậu chuẩn bị bao nhiêu tiền?" Bàn Tử không khỏi tò mò hỏi một câu.

"Năm mươi triệu." Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói.

"Cái gì, nhiều, bao nhiêu??

Năm mươi triệu…" Bàn Tử nghe vậy, suýt nữa thì nghẹn thở.

Năm mươi triệu, đây là số tiền mà hắn cả đời cũng không thể chạm tới được.

Hắn đang tự mãn vì hai mươi vạn thì Trương Thiên đã lấy ra năm mươi triệu.

Sự chênh lệch giữa người với người, thường lớn hơn sự chênh lệch giữa người với heo.

"Ai, tiếc là Bàn gia ta không họ Trương a." Bàn Tử một trận cảm khái.

Hồ Bát Nhất cũng bị giật mình, anh ta sâu sắc nhận thức được năng lực có tiền của Trương Thiên.

Rất nhanh, mấy người trở về, tối về ăn cơm, sau đó lại trở về tứ hợp viện.

Lúc này, Ngô gia.

Trên mặt Hàm Thiếu đầy gân xanh nổi lên.

"Thiên, Thiên Chân, độc của tôi, hình như lại phát tác rồi." Hàm Thiếu trên mặt mang theo một chút thống khổ.

Tim đập rất nhanh.

"Đừng gấp, mau uống máu của tôi." Hạo Thiên Chân thấy vậy, vội vàng rạch một vết trên tay.

Có lẽ kỳ lân kiệt đã hòa vào máu của cậu, sau khi uống máu của Hạo Thiên Chân, Hàm Thiếu cảm thấy cả người tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, độc tố vậy mà lại được bài trừ ra khỏi cơ thể.

"Ơ?

Chuyện gì thế này, máu của tôi, tiến hóa rồi sao?" Hạo Thiên Chân nhìn độc tố được bài tiết ra từ lỗ chân lông của Hàm Thiếu, không khỏi kinh ngạc.

"Thiên Chân, tôi cảm giác, hình như là thật, độc tố của tôi đã được bài trừ rồi." Hàm Thiếu cũng có chút kích động.

"Tốt quá rồi, Hàm Thiếu, sau này chúng ta có thể ở cùng nhau rồi." Hạo Thiên Chân kích động nói, họ nói không chừng còn có thể cùng nhau xuống mộ.

Nhưng Hàm Thiếu lại lắc đầu.

"Không, tôi muốn ra nước ngoài, có thể không thể ở cùng cậu."

Hàm Thiếu trực tiếp từ chối, hắn ở đây là vì độc tố trên người.

Bây giờ độc đã tiêu tán, Hàm Thiếu nào dám xuống mộ nữa.

"Được rồi, ai, nhưng mà, gần đây Tam Thúc cũng không biết đi đâu rồi, thôi, cậu muốn về thì cứ về đi." Hạo Thiên Chân đành phải mở miệng, cậu cũng biết, chuyện này rất nguy hiểm.

Không thể cứ ép buộc, dẫn người khác đi mạo hiểm cùng mình.

Hàm Thiếu gật đầu, không nói nhiều, chỉ cúi đầu định rời đi.

Sau lần này, hắn sâu sắc hiểu ra, không phải ai cũng thích hợp xuống mộ.

Hạo Thiên Chân nhìn Hàm Thiếu rời đi, sau đó cũng không nói nhiều, mà đi ra khỏi ngôi nhà cổ, đi về một hướng.

Hạo Thiên Chân không phải loại người, dễ dàng từ bỏ.

Cậu phát hiện, từ khi Tam Thúc nghe xong chuyện hải mộ gì đó, thì trở nên không đúng.

Hơn nữa còn bảo cậu đi tham gia đấu giá hội, bản thân lại biến mất.

Cho nên, Hạo Thiên Chân suy đoán, Tam Thúc chắc là đã đi hải mộ đó rồi.

Đến đây, cậu định sau đấu giá hội, cũng đi hải mộ xem sao, đồng thời cậu định tìm vài người đồng hành, đương nhiên Bàn Tử là lựa chọn hàng đầu.

Cứ như vậy, ba đội ngũ dần dần đang tập hợp.

Đội ngũ một mình của Tam Thúc, đội "tân binh phá mộ" của Hạo Thiên Chân, và đội "ổn như chó già" của Trương Thiên, đã có hình dáng ban đầu.

Sáng sớm hôm sau.

Trương Thiên và mấy người dậy rất sớm.

Vì Tiểu Ca trước đó từng làm việc ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nên y cũng lén lút kiếm được một vé vào cửa.

Mấy người ăn mặc chỉnh tề, Trương Thiên càng là chải một kiểu tóc đẹp trai trưởng thành.

Tiểu Ca vẫn giữ kiểu tóc ban đầu, chỉ là vì mặc quần áo khác nhau, khí chất cũng có chút thay đổi.

Chương 77

Đi trên phố, lại thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

"Vị Tiểu Ca kia trông đẹp trai quá, da trắng thật, đi bên cạnh mấy người kia, trông ngoan ngoãn quá." "Bộ quần áo này cứ như là được may đo riêng cho cậu ấy vậy, đẹp trai, mà lại không mất phong độ." "Xong rồi, tôi một thằng đàn ông nhìn còn cảm thấy xấu hổ." Tiếng nói từ đường phố truyền đến, mấy người bước chân nhanh hơn một chút.

Bàn Tử thì vẻ mặt mãn nguyện tự tin cười, đúng đúng, xin hãy khen ngợi dữ dội hơn nữa đi, Bàn gia ta chịu được.

Rất nhanh, Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngoài nhà hàng, vô số xe hơi đậu bên ngoài.

Còn có một số xe cổ, càng thể hiện sự tôn quý.

Trong thời đại này, có thể lái được xe cổ, hoặc là loại xe sang trọng này, thì thân phận có thể tưởng tượng được.

"Oa, thân ở dưới cờ hồng, Bàn gia lần đầu tiên cảm thấy, thế giới này vậy mà lại bất công đến thế, cái xe này, sáng loáng quá." Bàn Tử nhìn những chiếc xe sang trọng xung quanh, nuốt nước bọt.

Trong mắt lóe lên ánh vàng.

"Chúng ta phải có chút phong thái, đừng để người khác nhìn ra, chúng ta là dân nhà quê." Hồ Bát Nhất cười nói, Bàn Tử lau khóe miệng, nhưng mắt vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn.

Tiểu Ca đứng một bên không nói gì, chỉ nhìn về phía nhà hàng không xa.

Trương Thiên ánh mắt lướt qua, rất nhanh, mấy chiếc xe sang trọng lọt vào mắt hắn.

Đồng thời đi tới, còn có mấy bóng người quen thuộc.

"Giải Vũ Thần, không ngờ cậu ta cũng đến." "Xem ra, đấu giá hội lần này, quy mô rất lớn, đồ vật e rằng rất nhiều." Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt không ngừng quét qua xung quanh.

Còn trên một chiếc xe sang trọng khác, ngay sau đó, bước xuống là mấy cô gái.

Các cô gái trông cực kỳ thanh tú, giữa lông mày mang theo sự anh khí.

Một thân váy dài, càng thể hiện vẻ đẹp tuyệt sắc vô cùng.

"Đó là Hoắc Tú Tú?

Người của Hoắc gia cũng đến sao?" Trương Thiên hít một hơi, cái này quả thực là, Lão Cửu Môn thượng tam môn, hạ tam môn, hậu nhân đều đến rồi.

Nếu mà, bình tam môn Hạo Thiên Chân cũng đến, thì quả thực là đội hình toàn sao.

"Hít, xem ra, lần này muốn lấy được đồ tốt, e rằng có chút khó khăn." Thấy đội hình toàn sao, Trương Thiên hơi nhíu mày.

Trên mặt nổi, đều có thể đến nhiều thế lực hàng đầu như vậy, những thứ được đấu giá, e rằng cũng không phải chuyện nhỏ.

Mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt Trương Thiên lại không lộ một chút cảm xúc nào.

Hắn sẽ đối mặt với một bầy mãnh thú, Trương Thiên tự nhiên phải ngụy trang mình.

Hắn muốn làm, là thợ săn ẩn mình trong bóng tối.

Đều là hồ ly ngàn năm, Trương Thiên cũng sẽ không để mình bại lộ.

Trong lúc Trương Thiên đang suy tư, Giải Vũ Thần hình như đã nhìn thấy Trương Thiên, cậu ta bước chậm lại.

Giải Vũ Thần, vẫn luôn nhớ Trương Thiên, dù sao, Trương Thiên đã giúp cậu ta một tay. "Anh là Trương Thiên?" Giải Vũ Thần bước chân nhẹ nhàng, giọng nói ôn hòa pha chút nghi vấn.

Điều đó mang đến cho mọi người cảm giác thanh thoát mà không kém phần trang nhã.

Nhìn người trước mặt như bước ra từ tranh, Trương Thiên cười sảng khoái.

Hắn mặc áo vest đen nhưng bên trong lại là chiếc áo sơ mi màu hồng, trên mặt nở nụ cười. "Giải Vũ Thần, đã lâu không gặp." Trương Thiên cười, bắt tay hắn.

Tay Giải Vũ Thần rất mềm, rất nhỏ nhưng lực lại rất mạnh, không hổ là từ nhỏ đã tu luyện cùng Hồng Hồng Nguyệt.

Cũng chính vì là đệ tử của Hồng Hồng Nguyệt nên Giải Vũ Thần mới tôi luyện được một thân bản lĩnh.

Khinh công của hắn còn vượt xa người thường.

Đặc biệt là thuật súc cốt, dịch dung, Trương Thiên cảm thấy, thêm vào bối cảnh tu luyện được gia trì, Giải Vũ Thần trước mắt sẽ còn mạnh hơn nữa, tu vi ít nhất phải là Thiên Cực.

Hơn nữa, Trương Thiên luôn cảm thấy, những người thuộc Lão Cửu Môn thế hệ trước, nếu còn sống, bây giờ hắn đều chưa chết.

Một khi đã tu luyện, lại còn có trường sinh, thì những người Lão Cửu Môn, vốn lại giỏi tìm kiếm mộ huyệt, làm sao có thể không để

lại cho mình một con đường lui chứ?

Người khác không biết, nhưng Ngô gia, Ngô lão cẩu chắc chắn còn sống, điều này Trương Thiên khẳng định. "Thật không ngờ cậu cũng đến tham gia buổi đấu giá lần này, chúng ta cùng vào thôi." "Chuyện lần trước, đa tạ." Giải Vũ Thần với nụ cười trên môi nói, hắn còn đi trước. "Không có gì, chúng ta đều là bạn bè, huống hồ, có thể nhờ một vật nhỏ bé mà kết giao với Giải huynh đệ, cũng là một nhân duyên tốt." Trương Thiên miệng như thoa mật, không ngừng nói.

Ý của hắn rất đơn giản, thứ thần vật nhỏ nhoi kia không thể sánh bằng việc kết giao với Giải Vũ Thần, có thể nói là đã tâng Giải Vũ Thần lên tận trời.

Giải Vũ Thần mỉm cười nhẹ nhàng. "Trương huynh đệ quá lời rồi, được quen biết Trương huynh đệ cũng là vinh hạnh của tôi." Giải Vũ Thần cũng không ngốc, hắn rất thông minh, gặp quỷ nói lời quỷ, gặp người nói lời người, nếu không thì đã không phải là gia chủ tương lai của Giải gia rồi.

Hai người đi cạnh nhau, không nói thêm gì nhiều.

Trương Thiên và Giải Vũ Thần tạm thời không có cảnh liên thủ, nên không tính là thân thiết, nhiều lắm chỉ là quen biết mà thôi. "Lão đại, đây là ai vậy, cái cách ăn mặc này, hơi kỳ lạ." Bàn Tử thì thầm vào tai Trương Thiên một câu.

Trương Thiên khẽ nói. "Giải Vũ Thần, người của Giải gia." Trương Thiên tiện miệng nói, Bàn Tử cũng không hỏi thêm.

Hồ Bát Nhất thì càng không nói một lời, lặng lẽ đi theo sau.

Hồ Bát Nhất tự biết cảnh tượng này không thích hợp để nói chuyện.

Rất nhanh, Hoắc Tú Tú cũng nhìn thấy Giải Vũ Thần.

Những người thuộc các gia tộc lớn này, đa số đều quen biết.

Đặc biệt là thế hệ trẻ, hồi nhỏ thậm chí còn chơi đùa cùng nhau.

Điều này càng làm tăng mật độ giao thiệp giữa các gia tộc. "Hi hi, Tiểu Hoa ca ca, anh cuối cùng cũng đến rồi, thêm chút nữa là buổi đấu giá sẽ bắt đầu đó." "Ơ, đây là ai?

Tiểu Hoa ca ca, anh quen bạn mới sao?

Hiếm thấy nha!" Hoắc Tú Tú tinh quái nhìn lướt qua mọi người.

Trên mặt cô bé mang theo nụ cười. "Ơ, đây là tiểu tinh linh từ đâu chui ra vậy, Bàn gia...

Ố ồ..." Bàn Tử chưa nói hết câu đã bị Trương Thiên bịt miệng. "Lời người sắp chết cũng thường thiện lương ha." Trương Thiên cười một tiếng. "Cái tên Bàn Tử này nói chuyện cũng khá dễ nghe đấy chứ!" "Khen nữa đi..." Hoắc Tú Tú giống như một tiểu hồ ly vậy, nhìn Bàn Tử, nheo mắt lại.

Trương Thiên không hiểu nhiều về tính cách của Hoắc Tú Tú, cô bé tinh quái, tuổi tâm lý lớn hơn người đồng lứa, coi trọng tình cảm, bình thường cũng thích dằn vặt.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Bàn Tử chưa từng được giáo dục bắt buộc có thể tùy tiện nói chuyện. "Được rồi, chúng ta vào thôi, đây là bạn tôi Trương Thiên, còn đây là những người bạn của hắn." Giải Vũ Thần nói một câu, ánh mắt nhìn sang một bên khác.

Chỉ thấy, ở một bên khác, một thân ảnh béo lùn, và một thân ảnh cao gầy đang chầm chậm đi tới. "Tiểu Hoa ca ca, mau nhìn, là Hạo Thiên Chân!" Mắt Hoắc Tú Tú sáng rực lên.

Hồi nhỏ, Hoắc Tú Tú vẫn luôn đơn phương Ngô Tà, luôn muốn gả cho hắn, nhưng sau này gặp chuyện của bà nội thì không thành nữa.

Mọi người nghe tiếng Hoắc Tú Tú, đều đổ dồn ánh mắt về phía những người đang đến.

Chỉ thấy Hạo Thiên Chân đang dẫn theo một người béo, chầm chậm đi về phía này. "Ôi trời đất ơi, Ngọa Long Phượng Sồ!" "Ô Mờ Gờ!

Bàn gia phiên bản cải tiến!" Trương Thiên và Vương Bàn Tử đều ngớ người ra.

Trương Thiên thì cảm thấy có điềm không lành.

Còn Vương Khải Toàn thì có chút kích động, đây quả thực là cuộc gặp gỡ xuyên thời không.

Khoảnh khắc này, trong đầu Trương Thiên hiện lên một cảnh tượng.

Vương Khải Toàn ôm Vương Bán Nguyệt, hai người đứng trên boong tàu, trong đầu vang lên BGM quen thuộc.

Hắn lắc đầu, cố gắng xua đi hình ảnh kỳ lạ đó. "Lão đại, sao tôi cứ cảm thấy mình gặp được tri âm vậy?" Vương Khải Toàn nhìn Vương Bán Nguyệt, vậy mà lại có cảm giác hận không gặp sớm hơn. "Dừng lại!

Chương 78

Hai người không hợp đâu!" Trương Thiên vội vàng ngắt lời.

Vương Bán Nguyệt, gã này thô trong có tế, còn Vương Khải Toàn thì trọng tình trọng nghĩa, cả hai đều có những đặc điểm riêng. "Ơ, Tú Nhi, Tiểu Hoa Hoa, hai người cũng ở đây, Tiểu...

Trương... gia, thì ra ngài cũng có mặt." Khi Hạo Thiên Chân nhìn thấy Trương Thiên, hắn nghiến răng ken két.

Hắn hận không thể nuốt chửng Trương Thiên.

Khóe miệng Trương Thiên mang theo nụ cười. "Ngô thiếu gia đã lâu không gặp, sao rồi, dạo này khỏe không?" Trương Thiên tỏ vẻ bình thản, căn bản không thể nhìn ra hắn đang nghĩ gì.

Mang đến cho người khác cảm giác khó dò. "Nhờ phúc của ngài, tôi rất khỏe!" "Ơ, Tiểu Ca sao anh cũng ở đây?" Nhìn thấy Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân trong lòng kinh hãi, người đàn ông bí ẩn cùng mình đi thăm mộ, vậy mà lại gia nhập dưới trướng Tiểu Trương gia.

Quả thực nằm mơ cũng không nghĩ tới. "Tham gia đấu giá." Trương Khởi Linh mở miệng, vẫn là giọng điệu quen thuộc đó.

Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh, rồi lại nhìn Trương Thiên, hít một hơi khí lạnh.

Hắn luôn cảm thấy mình đã bỏ lỡ điều gì đó. "Bàn Tử, đi thôi chúng ta vào." Hạo Thiên Chân lúc này nhìn thấy Trương Thiên, hắn thấy một đầu hai thứ, hận không thể nhanh chóng rời đi.

Bên cạnh Hạo Thiên Chân, gã Bàn Tử đầu nhím tiêu sái quay người, đi theo Hạo Thiên Chân rời đi. "Ơ, Thiên Chân ca ca, chuyện gì vậy?" Hoắc Tú Tú có chút kỳ lạ. "Không rõ, có lẽ là bị đả kích gì đó."

Giải Vũ Thần lắc đầu, biểu thị không biết, nhưng ánh mắt lại hoài nghi nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên vẫy vẫy tay, không nói thêm gì.

Một đoàn người bước vào Khách sạn Tân Nguyệt.

Hôm nay là ngày đấu giá, nên Khách sạn Tân Nguyệt càng đông đúc một cách lạ thường.

Trang trí bên ngoài, bố cục bên trong như cung điện, tất cả đều thể hiện sự tôn quý của khách sạn.

Trong dòng người qua lại, Trương Thiên nhận thấy, đa số đều mặc vest, còn những người mặc trang phục kiểu Tôn Trung Sơn như bọn họ thì cực kỳ ít.

Nếu có, cũng là những ông lão. "Trương Thiên, bọn tôi vào phòng riêng đây, lần sau gặp." Giải Vũ Thần nói với Trương Thiên. "Tạm biệt, mấy anh đẹp trai, Bàn Tử, nhớ lần sau gặp phải khen tôi vài câu đấy nhé." Hoắc Tú Tú vẫy tay với mấy người, sau đó cũng đi theo Tiểu Hoa ca ca.

Mấy người Trương Thiên thì tìm một chỗ ngồi xuống.

Ở Khách sạn Tân Nguyệt, chỉ những người có thực lực cực mạnh mới có phòng riêng.

Còn đa số người đấu giá bình thường thì ngồi trên ghế, hô giá đấu giá.

Đương nhiên, những thứ mua được ở Khách sạn Tân Nguyệt sẽ được họ bảo vệ cho người mua, nên chuyện cướp đoạt cũng rất ít khi xảy ra. "Lão đại, cô bé kia tốt quá chừng, thông minh lanh lợi, Bàn gia còn định khen vài câu nữa, anh xem anh kìa." Bàn Tử nói, Trương Thiên liếc hắn một cái. "Cậu không sợ tối về bị cô ấy kéo xe sao?" "Bàn gia tôi sợ ai chứ?" Bàn Tử vỗ ngực đôm đốp.

Trương Thiên giơ ngón cái lên, gật đầu khen ngợi, đây mới là Vương Bàn Tử mà hắn quen biết.

Thích khoác lác mà lại nhát gan, còn tham tiền nữa, haha. "Chúng ta cứ ngồi đi, buổi đấu giá lần này chắc chắn không thiếu đồ tốt đâu." Trương Thiên nói, mấy người họ ngồi vào một góc.

Còn Trương Khởi Linh thì hoàn toàn ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ làm một người quan sát. "Nhị ca, anh đừng có lười biếng, dù gì cũng là người thượng đẳng đến tham gia đấu giá, chúng ta có thể nào hăng hái lên không?

Lát nữa Bàn gia tôi sẽ nhuộm tóc xanh, dẫn anh đi tung hoành giang hồ!" Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh chui vào bóng tối thì liên tục nói.

Tuy nhiên Tiểu Ca không thèm để ý đến hắn, khiến Bàn Tử cằn nhằn một trận. "Lão đại, không biết lần đấu giá này sẽ có gì nữa, tôi nghe nói có rất nhiều cao nhân ẩn mình cũng đến rồi." Hồ Bát Nhất nói giọng không lớn, nhưng rất nghiêm túc.

Trương Thiên không lộ vẻ gì gật đầu.

Ánh mắt hắn nhìn về mấy căn phòng riêng không xa.

Trong đó, đều là những nhân vật cấp đại lão.

Có mua được thứ gì ưng ý hay không, thì phải xem bản lĩnh của chính Trương Thiên rồi. "Tôi cảm thấy có người đang nhìn chúng ta." Đột nhiên, từ góc tối, giọng Trương Khởi Linh lạnh lùng vang lên.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, giọng rất nhẹ. "Chắc là tai mắt của Khách sạn Tân Nguyệt, đừng vội." Trương Thiên nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay trắng tuyết của Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh bản năng rụt lại, nhưng cũng không động đậy nhiều.

Thấy Trương Khởi Linh không nói gì, chỉ cảnh giác nhìn xung

quanh, gã này làm bảo an ở đây, nhưng lại không nghe ngóng được nhiều chuyện nội bộ.

Trương Thiên cũng không nói thêm gì, mà bắt đầu tính toán trong lòng. "Theo hình thức này mà xem, phần lớn đồ vật hữu dụng trong buổi đấu giá sẽ rơi vào tay những người của các đại gia tộc kia." "Còn nếu mình muốn có được đồ vật, thì nhất định phải lấy được thứ mà họ đều không hiểu được, nhưng mà, ngay cả người của Lão Cửu Môn cũng không nhìn ra được thì e rằng rất khó tồn tại." Trương Thiên tính toán trong lòng, tay thò vào túi.

Trợ thủ lớn nhất của hắn chính là cái ngọc bội này.

Trương Thiên biết rõ, năm mươi triệu của mình, ở đây chỉ là số lẻ.

Muốn mua được chút đồ vật, thì chỉ là mơ mộng hão huyền.

Nhưng ngọc bội kỳ tử thì lại khác.

Ngay cả những gia tộc không có nhu cầu, cũng chắc chắn sẽ không bỏ qua thứ này.

Dù sao, có thể hóa giải nguy hiểm, đặt lên người ai cũng có tác dụng. "Cứ từ từ, đợi buổi đấu giá bắt đầu đã, xem xét tình hình rồi tính.

Nếu đồ vật trong buổi đấu giá đều là đồ cổ thông thường, thì tôi sẽ đánh giá cao Khách sạn Tân Nguyệt." Trương Thiên nghĩ trong lòng, hắn lại càng vững như lão cẩu.

Nếu là người khác, có lẽ đã mang ngọc bội lên cho Khách sạn Tân Nguyệt đấu giá rồi.

Nhưng Trương Thiên sẽ không, hắn thà dùng ngọc bội để đổi thứ mình muốn, chứ không mạo hiểm trước. "Lão đại, anh nói xem, lần này có linh đan diệu dược không?" Bàn Tử cười hì hì hỏi, Trương Thiên lắc đầu. "Tôi không biết, hơn nữa, có những lời, ở đây, đừng

nên nói.

Khách sạn Tân Nguyệt có tai mắt, họ tu luyện công pháp nghe ngóng." "Có thể nghe thấy mọi âm thanh trong phạm vi vài trăm mét, lời chúng ta nói, bây giờ chắc chắn đã lọt vào tai họ.

Đồng thời, Khách sạn Tân Nguyệt còn có mắt tráo, có thể nhìn thấy mọi hành động nhỏ." "Họ biết vô số kiến thức đồ cổ, cũng có thể phân biệt đồ cổ, nên mọi thứ đều không thể thoát khỏi pháp nhãn của họ, cậu nói chuyện chú ý một chút." Trương Thiên nói rất nhỏ, nhưng đúng như hắn dự liệu.

Lời nói của hắn, không sót một chữ nào, đều bị tai mắt của Khách sạn Tân Nguyệt nghe thấy.

Về thân phận của họ, rất nhiều người đều biết, nên Trương Thiên nói vậy cũng không sao.

Không tính là phạm quy.

Bàn Tử vừa nghe, liền như một đứa bé ngoan vậy, vội vàng ngồi thẳng lưng, sợ bị nhìn thấy.

Nhìn vẻ "ba trăm lạng bạc không dấu vết ở đây" của Bàn Tử, Trương Thiên chỉ thấy buồn cười.

Trương Khởi Linh thì nhìn xuống bàn tay mình, bàn tay mà Trương Thiên quên chưa rút về, trên mặt y mang theo chút nghi hoặc. "Đinh đinh..." Rất nhanh, tiếng chuông vang lên.

Tám giờ tối.

Buổi đấu giá của Khách sạn Tân Nguyệt chính thức bắt đầu. "Cuối cùng cũng bắt đầu rồi, không biết lần này đồ vật là gì nữa." "Nghe nói, Khách sạn Tân Nguyệt có một lô hàng mới, ghê gớm lắm, còn có đồ tu luyện nữa." "Là công pháp võ giả trong truyền thuyết sao?

Lần này tôi nhất định phải đấu giá được." "Công pháp võ giả thì tính là gì, lần này, Khách sạn Tân Nguyệt thậm chí còn mang đến Kim Điêu Ngọc Phật, thứ đó, nghe nói, nếu anh thành tâm lễ bái trước nó, thậm chí có thể kéo dài tuổi thọ, sống thêm năm năm." Khi tiếng chuông vang lên, vô số người bắt đầu bàn tán, đặc biệt là khi nói đến các vật phẩm đấu giá của Khách sạn Tân Nguyệt, càng khiến vô số người kích động.

Tai Trương Thiên cũng đã dựng lên, hắn lắng nghe những lời mọi người xung quanh nói.

Hắn tổng kết được một điểm.

Buổi đấu giá lần này của Khách sạn Tân Nguyệt, tuyệt đối không thể lấy đồ cổ làm chủ đạo!

Có thể là những thứ mà Trương Thiên căn bản chưa từng thấy qua.

Lúc này, trong phòng riêng.

Hạo Thiên Chân nhìn lên bục, không hiểu sao lại có chút kích động.

Chương 79

Vì mối quan hệ với Ngô gia, hắn cũng có một phòng riêng biệt.

Nhưng bên trong chỉ có hắn và gã Bàn Tử kia. "Thiên Chân, cậu không phải là lần đầu tiên đến đây chứ?" Vương Bàn Tử cười hắc hắc, gã đứng trước cửa sổ, có chút đắc ý. "Sao, cậu từng đến rồi à?" Hạo Thiên Chân không phủ nhận. "Cái đó thì không, nhưng mà, cậu cũng là lần đầu đến, vậy thì tôi yên tâm rồi, hắc hắc." Vương Bàn Tử cười hì hì, ánh mắt nhìn về phía người dẫn chương trình đang bước lên sân khấu.

Người dẫn chương trình đó mặc sườn xám đỏ, tóc búi cao.

Trên tai còn đeo đôi khuyên tai sợi vàng, thể hiện sự tôn quý. "Mỹ nữ đẹp quá, Thiên Chân cậu không nhìn sao?" Bàn Tử chảy cả nước dãi. "Không nhìn, lần này tôi có nhiệm vụ, không nên nhìn nhiều." Hạo Thiên Chân vẫy tay nói, nhưng ánh mắt vẫn liếc một cái, quả thật thân hình rất bốc lửa. "Lần đấu giá này món đồ đó, chúng ta nhất định phải có được." Bên Giải Vũ Thần cũng lạnh lùng mở miệng, Giải gia hắn lần này đến đây, chính là vì món đồ đó.

Hiện tại các đại gia tộc đều tề tựu, Giải gia hắn tự nhiên không thể thua kém.

Trương Thiên nhìn lên sân khấu, người dẫn chương trình đã bước lên.

Nhưng khi nhìn thấy trang phục của người dẫn chương trình, Bàn Tử lại nuốt nước bọt ực một tiếng. "Mẹ ơi, Bàn gia ngoan, Bàn gia không nhìn, không nhìn, cái chân này trắng thật, xì xì, mắt tôi đúng là trắng thật." Bàn Tử che mắt, nhưng đôi mắt trong lòng bàn tay lại trợn tròn, ánh mắt len lén nhìn qua khe hở.

Nhìn gã Bàn Tử hài hước đó, Trương Thiên cố nhịn cười.

Ngay cả Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử cũng không nhịn được mà liếc thêm một cái.

Tay vẫn bị Trương Thiên giữ, Trương Khởi Linh ngoan ngoãn, cũng không động đậy nhiều. "Chào mừng quý vị đến với buổi đấu giá lần này, Khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi đã chuẩn bị những bảo vật phong phú hơn, nhìn thấy là có được." "Đồng thời, quý vị bạn bè tại hiện trường, nếu có bảo vật muốn bán, có thể nhấn nút đỏ trên chỗ ngồi, chúng tôi sẽ tuyệt đối bảo mật, đồng thời sau khi kiểm tra xong, có thể tiến hành đấu giá hồi thu." "Đương nhiên, nếu làm rối loạn trật tự, dùng đồ tạp nham nhấn nút, thì xin lỗi, Khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi không hoan nghênh loại khách này." Cô gái sườn xám nói, trên mặt lộ ra một nụ cười rất ngọt ngào. "Ưm ~~ nụ cười này..." Bàn Tử vặn vẹo cơ thể, Hồ Bát Nhất ghê tởm nhìn hắn một cái.

Đúng là "bò cái thấy cỏ xanh, thấy sắc thì mắt sáng rực".

Sau khi cô gái sườn xám nói xong, phía dưới khán đài cũng chìm vào im lặng.

Dù sao những người có thể ngồi ở đây đều phi phú tức quý, những kẻ tép riu kia tự nhiên không thể vào.

Vì vậy không cần nói đến trật tự, ở đây cũng không phải kiểu tùy ý giơ bảng là có thể hô giá, cậu phải nhấn nút mới có thể tranh giá.

Mỗi lần chỉ có thể nhấn một người. "Xem ra, tôi căn bản không cần lo lắng về vấn đề con đường đấu giá, chắc hẳn những tai mắt kia sẽ quan sát ngọc bội của tôi." Trương Thiên nghĩ trong lòng, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như vậy, tính an toàn cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Cô gái sườn xám cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp vẫy

tay một cái, phía dưới lại bước lên một cô gái sườn xám màu xanh trắng sứ.

Cô gái tay cầm khay, mặt đầy nụ cười.

Nụ cười của họ dường như đã được "đóng gói" đặc biệt, mỗi người đều có nụ cười gần như giống hệt nhau. "Đây là vật phẩm đấu giá đầu tiên của chúng ta hôm nay, cũng là một thần vật, tên là Kim Quang Phật Châu." "Đeo nó vào, có thể chống đỡ một lần sát thương trí mạng, chỉ dùng được một lần.

Giá khởi điểm, một triệu, mỗi lần tăng giá, không được dưới mười nghìn tệ." Cô gái sườn xám đỏ cười tủm tỉm nói.

Trương Thiên đờ người ra, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử há hốc mồm.

Tiểu Ca thì vẫn bình tĩnh như thường.

Chà chà, món đầu tiên đã chơi lớn thế này sao?!

Đây chẳng phải là pháp khí hộ thân sống sờ sờ ư?

Thật lòng mà nói, ngay cả Trương Thiên cũng động lòng.

Vô số khán giả cũng hít một hơi khí lạnh.

Buổi đấu giá của Khách sạn Tân Nguyệt lại khủng bố đến vậy. [Tôi cứ tưởng họ sẽ đánh quân 3 trước, không ngờ lại ra thẳng quân Joker, có biết đánh bài không vậy?] [Đây là bài lật ngửa rồi, ván bài Joker, mà nói thật, thứ này là thật à?] [Anh bạn, tôi khuyên cậu đừng có không biết điều, đừng tin ai thì đừng tin, nhưng đừng không tin Khách sạn Tân Nguyệt, nếu không, cậu sẽ chết rất thảm đấy.] [Tôi cứ tưởng Truyền Đạo Ngọc Bội của Trương Thiên đã vô địch thiên hạ rồi, không ngờ giữa chừng lại nhảy ra một "đạo vinh" thế này.] [Cái Phật Châu hộ mệnh này chỉ có một triệu, rẻ vậy sao?] [Người trước kia bảo cậu đừng uống sữa bột Tứ Lộc nhiều quá, cứ không nghe, đây là sau khi kháng chiến kết thúc, giá trị một triệu lúc đó thì đừng nghĩ

đến nữa.] Vô số người bắt đầu bàn tán.

Kể từ sau cảnh Trương Thiên kịch chiến Vương tử, Bàn Tử đại chiến Vương phi, khả năng chịu đựng của khán giả dường như đã tăng lên rất nhiều.

Trần Hề nhìn chiếc vòng tay trong hình, cũng rất kích động.

Bây giờ đừng nói vòng tay, cậu tìm một người luyện võ cũng không có, toàn là những cậu nhóc ăn đào. "Nếu tôi có thể sinh ra vào thời đại đó thì tốt biết mấy, biết đâu cũng có thể nghiên cứu ra tại sao thứ này lại tạo ra tác dụng như vậy." Trần Hề không hề nghi ngờ trình độ của Khách sạn Tân Nguyệt.

Dù sao, ngay cả bây giờ, họ cũng là một sự tồn tại mà cô không thể trêu chọc.

Vô số người mang theo sự tò mò và kích động, ánh mắt họ nhìn vào hình ảnh. [Kích động quá, đây là lần đầu tiên tôi tham gia đấu giá hội.] [Người phía trước cũng vậy, tôi cảm thấy mình đã cất cánh rồi.] [Lát nữa tôi sẽ khoe khoang một chút, tôi đã tham gia đấu giá hội của Khách sạn Tân Nguyệt.] Nói rồi, hình ảnh tiếp tục.

Khi chiếc vòng tay xuất hiện.

Phía dưới, vô số người cũng có biểu cảm giống như Trương Thiên. "Thật không ngờ, Khách sạn Tân Nguyệt lại chơi lớn như vậy, vừa bắt đầu đã lấy ra thứ này." "Đây quả thực là tiên vật, không được, tôi không nhịn nổi nữa rồi." Vô số người phía dưới nhao nhao nói.

Còn Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đã phản ứng lại.

Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên, có chút kinh ngạc. "Lão đại, Phật châu này, năng lực mạnh thật." Hồ Bát Nhất không hề nghi ngờ Phật châu, mà là mang theo nghi vấn, nhìn về phía Trương Thiên.

Ý của hắn rất rõ ràng, trong lòng vẫn đang hỏi, có phải là thật không.

Dù sao Hồ Bát Nhất sợ bị tai mắt nghe thấy. "Ừ, có thể coi như một mạng sống, tôi cũng muốn có nó." Trương Thiên nói thật, thứ này tuyệt đối là thứ có thể gặp mà không thể cầu.

Ngay cả Trương Thiên cũng không khỏi động lòng.

Nếu xuống mộ, gặp nguy hiểm, hắn thậm chí có thể nhờ vào lớp hộ tráo Bát Quái Kính, cộng thêm Phật châu, tạo thành lớp phòng hộ kép.

Ngay cả khi đối đầu trực diện, dùng vật lý tấn công, thì cũng có thể chống đỡ.

Nhưng Trương Thiên không muốn lãng phí tiền ở đây, có thể đưa Phật châu ra đầu tiên, hiển nhiên, món áp chót của Khách sạn Tân Nguyệt vẫn chưa bắt đầu.

Hồ Bát Nhất sau khi nhận được câu trả lời chính xác thì có chút chấn kinh.

Bàn Tử thì nhìn nhìn xấp tiền trong tay, ừm hai trăm nghìn, hình như không đủ của người ta. "Hóa ra thằng hề lại là chính Bàn gia tôi." Bàn gia trong lòng muốn khóc mà không ra nước mắt, hai trăm nghìn của mình ở đây cứ cảm thấy hơi thừa thãi. "Một triệu một trăm nghìn." Cô gái sườn xám vừa cất giọng, phía dưới đã có người nhấn nút, đồng thời, một con số xuất hiện.

Cô gái sườn xám trên mặt mang theo nụ cười.

Tăng một trăm nghìn tệ mỗi lần, tuy nhìn có vẻ nhiều, nhưng ở đây, chắc chắn là số nhỏ.

Hơn nữa đây chỉ là thăm dò.

Trương Thiên nhịn xuống, không ra tay, tay không khỏi nắm chặt một chút, nhưng khi nhìn thấy tay Tiểu Ca thì.

Trương Thiên vội vàng rụt tay lại, thảo nào hắn cảm thấy có thứ gì đó mát lạnh trên tay.

Hóa ra là Tiểu Ca. "Xin lỗi, tôi hơi nhập tâm, không để ý." Trương Thiên khẽ nói, Tiểu Ca thì lắc đầu. "Không sao, cậu thích cái đó sao?" Tiểu Ca nhìn chiếc vòng tay.

Vậy mà lại có một sự thôi thúc muốn mua cho Trương Thiên.

Trương Thiên vẫy vẫy tay. "Không thích, chỉ là cảm thấy lạ thôi." Không thích thì chắc chắn là giả rồi, thứ này, quỷ mới không thích, không đúng, quỷ nói không chừng cũng thích ấy chứ.

Bảo mệnh đấy, đâu phải nói chơi. "Tôi có thể mang cậu đi." Trương Khởi Linh đột nhiên nói một câu, Trương Thiên thì có chút không hiểu đầu cua tai nheo gì.

Hắn cười cười với y, cũng không biết nói gì cho phải, lại nhìn lên sân khấu. "Hai triệu, còn có ai trả giá cao hơn vị khách số 36 không?" Cô gái sườn xám nở nụ cười rạng rỡ.

Chỉ trong chớp mắt, số tiền đã lên đến hai triệu, khiến Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều ngây người ra.

Từ bao giờ, tiền lại không đáng giá đến thế?

Một lần bảo mệnh, mà có thể đấu giá đến hai triệu tệ giá trên trời, có thể thấy, những nhà giàu đó yêu mạng sống đến mức nào.

Chương 80

"Nhanh vậy sao." Trương Thiên cũng bị cái giá này dọa giật mình, bây giờ cho dù hắn muốn, cũng sẽ không ra tay.

Hắn không phải đồ ngốc, bỏ ra hai triệu để mua thứ này. "Hai triệu một trăm nghìn." Rất nhanh, lại có người tăng giá.

Tuy nhiên, lần này giá cả rõ ràng tăng lên có chút khó khăn, cũng đúng, thời đại này, không phải hiện đại, tùy tiện lấy ra hai triệu đâu có dễ. "Nếu không có ai tăng giá, thì món tiên khí có thể đỡ một lần công kích này, sẽ thuộc về vị khách số 39." Cô gái sườn xám nói, cô nhấn mạnh từng chữ, phía dưới không có ai tăng giá.

Hiển nhiên, hai triệu một trăm nghìn đã là giá trần. "Chúc mừng, vị khách số 39 đã giành được món tiên khí lần này." Cô gái sườn xám nói xong, cô gái sườn xám xanh trắng sứ thì bưng vòng Phật xuống. "Được rồi, tiếp theo, xin mời, vật phẩm đấu giá thứ hai của chúng ta.

Tương truyền, Tỳ Hưu có thể mang lại công hiệu tụ tài cho con người." "Món thứ hai của chúng ta, chính là một Kim Diện Tỳ Hưu, đặt trong nhà, sẽ có khả năng tụ tài mười phần trăm mỗi năm, sẽ khiến gia tộc đời đời thịnh vượng tài lộc." Nói rồi, hai gã đàn ông mặc vest, khiêng một Kim Diện Tỳ Hưu đi ra.

Đồng thời, trong đầu Trương Thiên vang lên tiếng nói. "Vật phẩm: Kim Diện Tỳ Hưu, đời Đường." "Tác dụng: Có khả năng tụ tài, đặt nó trước cửa, mỗi năm sẽ có tổng thu nhập, khả năng tụ tài mười phần trăm." "Giới thiệu vật phẩm: Tỳ Hưu đã khai quang." Trong đầu vang lên thuộc tính, giới thiệu vật phẩm.

Phật liên trước đó không phải đồ cổ, nên cũng không có giới thiệu.

Phật liên hẳn là do chế tác.

Nghe giới thiệu, Trương Thiên ngẩn ra, tụ tài mười phần trăm.

Khái niệm gì chứ, cậu kiếm một trăm tệ, chia cho cậu mười phần trăm lợi nhuận, mà lại không có lãi suất.

Điều này trong tay người bình thường, tác dụng không lớn.

Nhưng nếu là nhà giàu thì sao?

Nhà giàu hàng trăm triệu tệ thì sao, căn bản không dám tưởng tượng. "Kim Diện Tỳ Hưu, giá khởi điểm, ba triệu, mỗi lần tăng giá, không được dưới năm mươi nghìn tệ!" Trên đài, cô gái sườn xám mở miệng.

Phía dưới lại có chút im lặng. "Lão đại, thứ này, ghê gớm thật." Bàn Tử nhìn thấy Kim Diện Tỳ Hưu, mắt hắn đều phát sáng.

Gã là một kẻ mê tiền, về mặt tiền bạc, gã rất giỏi động não.

Vừa nghe mười phần trăm mỗi năm, vào thời đại này, quả thực đã rất cao rồi.

Trương Thiên lắc đầu. "Thứ này, không bán được giá cao đâu." Trương Thiên thì không để ý, từ ánh mắt của những người này, có thể thấy, các ông chủ không quan tâm đến những thứ này.

Họ càng quan tâm hơn, là thần vật.

Và cuối cùng, Kim Diện Tỳ Hưu cũng được mua với giá bốn triệu.

Sau khi Kim Diện Tỳ Hưu được khiêng đi, cô gái sườn xám lại vẫy tay một cái. "Tiếp theo sẽ lên sàn là, một viên đan dược!" "Đan dược tên là Tụ Khí Tán!" Nói xong, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử hai người trong lòng kinh hãi, đó chẳng phải thứ bọn họ đã từng ăn trước đây sao? "Thứ này, chắc không đáng tiền đâu nhỉ?" Bàn Tử lẩm bẩm.

Bàn Tử nghĩ trong lòng, nhưng trái tim lại không tự chủ mà đập rất nhanh.

Thứ có thể xuất hiện trong hoàn cảnh này, nếu nói không đáng tiền, chính hắn cũng không thể lừa dối bản thân. "Huhu, lão đại, thứ này... thứ này, Bàn gia tôi có tội quá." Bàn Tử vừa khóc vừa sụt sịt, dáng vẻ đó, cứ như Vương phi bỏ trốn theo người khác vậy. "Bình tĩnh đi, không phải chỉ là một chút tiền thôi sao, chúng ta đừng buồn." Trương Thiên khẽ cười nói, Bàn Tử lập tức "phá phòng".

Hồ Bát Nhất cũng nuốt nước bọt, hắn rất muốn biết, thứ này rốt cuộc đáng giá bao nhiêu. "Tụ Khí Tán, ngưng tụ nguyên khí của trời đất, dung hợp vô số tiên dược, là đan dược phụ trợ tu luyện được luyện chế thành." "Viên đan dược này cực kỳ trân quý, có thể nâng cao tu vi người sử dụng, đột phá chướng ngại, hẳn những người luyện võ nhất định không muốn bỏ lỡ." "Giá khởi điểm, năm triệu!

Mỗi lần tăng giá không được dưới một trăm nghìn!" Cô gái sườn xám trên đài nói xong.

Chỉ thấy phía dưới, cả người Bàn Tử co giật một cái, trực tiếp ngất xỉu.

Trương Thiên vội vàng bấm nhân trung.

Bàn Tử thở hổn hển, trong mắt đầy vẻ đau buồn. "Bàn gia ăn năm triệu tệ sao?" "Tôi đúng là thằng phá gia chi tử thật, chết tiệt." Trong lòng Bàn Tử đừng hỏi khó chịu đến mức nào.

Nói không yêu tiền, thì còn là Bàn Tử sao?

Trương Thiên thì nhìn xung quanh, việc Bàn Tử ngất xỉu lại không gây chú ý của những người xung quanh.

Gã này, khả năng chịu đựng tâm lý kém quá, còn không bằng lão Hồ...

Vừa nghĩ trong lòng, chỉ thấy, Hồ Bát Nhất cũng đờ đẫn, trên mặt đầy vẻ hối hận.

Thứ này, kiếm tiền còn nhanh hơn cả cướp ngân hàng ấy chứ. "Năm triệu hai trăm nghìn!" "Năm triệu ba trăm nghìn." "Năm triệu bảy trăm nghìn, viên đan dược này, lão phu xin nhận." Lúc này, trong phòng riêng trên đỉnh đầu, một giọng nói truyền ra.

Các phòng riêng có kiểm soát nghiêm ngặt, nên căn bản không biết người bên trong là ai.

Giọng nói kia có chút khàn đặc, hơn nữa sau khi nói ra lời, cũng mang theo một chút uy áp.

Trương Thiên không ngờ, một viên đan dược "cùi bắp" lại có thể bị đẩy giá lên đến mức trên trời như vậy.

Năm triệu tệ, ở thành Bắc Ly xây một tòa nhà cao tầng cũng hoàn toàn không thành vấn đề, vậy mà lại chỉ để mua một viên đan dược "cùi bắp"?

Trương Thiên thì không cảm thấy đan dược lợi hại đến mức nào, hắn cũng đã ăn qua, nhiều lắm cũng chỉ khiến hắn vượt qua một cảnh giới.

Đột nhiên, Trương Thiên dường như nghĩ ra điều gì đó. "Nếu đan dược có thể khiến mình đột phá, thì hắn cũng có thể khiến người khác đột phá, tức là, gã bên trong muốn đan dược, có lẽ là để hậu bối đột phá cũng có khả năng." Trương Thiên nghĩ trong lòng, lập tức bừng tỉnh.

Xem ra, gã trước mắt này, trong gia tộc hắn là có một kẻ đáng để bồi dưỡng.

Để bồi dưỡng một thiên kiêu, năm triệu tệ là đáng giá!

Hơn nữa là lời lớn!

Sau giọng nói đó, không còn ai tranh giành nữa, hiển nhiên là không muốn chọc giận người kia.

Cô gái sườn xám khẽ nhíu mày, nhưng lại không tiện nói gì. "Chúc mừng vị khách ở phòng riêng số 4 đã đoạt được bảo vật." Cô gái sườn xám nói xong, trong lòng có chút không vui, viên đan dược này đáng giá khoảng sáu triệu tệ! "Tiếp theo, xin mời vật phẩm đấu giá kế tiếp của chúng ta, một Truyền Thế Ngọc Bội!" "Tác dụng của Truyền Thế Ngọc Bội, hẳn mọi người đều biết, tôi sẽ không nói nhiều nữa.

Trong này có một công pháp hô hấp, có thể luyện khí." "Trường thọ!" "Công pháp này, tu luyện lên, già trẻ đều thích hợp.

Giá khởi điểm, mười triệu, mỗi lần tăng giá, không được dưới năm trăm nghìn tệ." Nói xong, một cái khay được bưng lên.

Trên đó chính là Truyền Đạo Ngọc Bội.

Trương Thiên nuốt nước bọt.

Một cái mười triệu, mình đáng giá quá. "Tôi trước đây đã lấy được, một cái, hai cái..." Trương Thiên đã không đếm xuể rồi.

Đây vẫn là công pháp hô hấp sơ cấp nhất, nếu là võ công, hoặc khinh công, Trương Thiên đã không dám nghĩ nữa rồi. "Điên rồi sao, thứ này chẳng phải ở trong mộ có khắp nơi, tại sao lại đắt thế này?" Trương Thiên có chút kích động, hắn muốn đem những ngọc bội công pháp lấy ra từ trong mộ trước đây ra bán.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hiện tại vẫn chưa có thứ gì hấp dẫn hắn, nên hắn cũng kiềm chế lại.

Trừ khi bất đắc dĩ, Trương Thiên cũng sẽ không động đến Truyền Đạo Ngọc Bội.

Dù sao thứ này, một khi cậu bán đi, thì chứng minh cậu còn có, chắc chắn sẽ bị truy lùng. "Mười lăm triệu." Vừa nói xong đã có người lập tức tăng năm triệu.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã tê liệt rồi.

Hóa ra, "nhà quê" lại là chính bọn họ.

Hồ Bát Nhất bây giờ càng thêm sùng bái và tin tưởng Trương Thiên.

Thứ như vậy, đều tặng cho bọn họ, một cái mấy chục triệu tệ, Hồ Bát Nhất hắn đã nhận được hai cái, chưa kể Bàn Tử còn có tàn kiếm.

E rằng còn đáng tiền hơn. "Hóa ra lão đại đã thầm lặng cống hiến cho chúng ta nhiều đến vậy..." "Haizz, tên Bàn Tử này quá không biết điều." Hồ Bát Nhất nghĩ trong lòng.

Trong mắt hắn ngấn lệ lặng lẽ nhìn Trương Thiên.

Chương 81

Ánh mắt đó khiến Trương Thiên trong lòng có chút rợn người, Hồ Bát Nhất đây là chuyện gì vậy.

Xu hướng tính dục có vẻ không đúng lắm nha.

Cái này phải bóp chết từ trong trứng nước.

Ngọc bội này thì không có nhiều người tranh giành, những người trong phòng riêng phía trên không ai động.

Chỉ có mấy ông chủ phía dưới khán đài đang tranh giành.

Hiển nhiên, những người trong phòng riêng, không coi trọng những thứ này. "Tiểu Hoa ca ca, lần này anh mang bao nhiêu tiền đến vậy?" Lúc này, Tú Tú đứng cạnh Giải Vũ Thần, tinh quái hỏi. "Hai trăm triệu." Giải Vũ Thần mở miệng, trong mắt mang theo chút dịu dàng. "Oa nhiều thế, tôi cũng mang một trăm năm mươi triệu, lần này chắc chắn ổn rồi!" Hoắc Tú Tú mặt đầy vui vẻ.

Lần này, họ đến đây, chính là để tranh giành vật phẩm cuối cùng.

Vì món vật phẩm này, hai gia tộc thậm chí không tiếc hợp tác, cũng phải giành được. "Lần này, bệnh cũ nhiều năm của sư phụ tôi, đành nhờ vào nó thôi.

Nếu có thể thành công, Giải gia chúng ta cũng sẽ như mặt trời ban trưa." Giải Vũ Thần trong lòng có chút kích động.

Lúc này trên đài.

Truyền Đạo Ngọc Bội, cuối cùng được một người phương Tây mua với giá hai mươi triệu.

Thứ này, phàm là có chút căn cơ tu luyện, đều sẽ không thèm liếc

mắt tới.

Đối với việc những người phương Tây đó mua thứ này, Trương Thiên cũng không để ý, nhưng Bàn Tử thì cằn nhằn vài câu.

Bản thân, Khách sạn Tân Nguyệt, không cho người nước ngoài tham gia, nhưng không biết tại sao, có lẽ là do thiếu vốn, đã đặc cách cho phép họ tham gia.

Ngọc bội được mua đi, người dẫn chương trình trên đài cũng rất vui vẻ.

Hai mươi triệu, bán một món đồ bỏ đi, tuyệt đối là lời to.

Ngay sau đó, lại có năm sáu món vật phẩm được đấu giá.

Đa số đều là thần vật.

Đồ nhỏ thì cực kỳ ít.

Và lần này, khi người dẫn chương trình mở miệng, cả người Trương Thiên đều căng thẳng. "Tiếp theo, chúng ta sẽ đấu giá là, một chiếc la bàn đến từ Thiên Cung!

La bàn là Thiên Cung La Bàn, có thể chiêm bốc thiên mệnh!" "Tính toán âm dương, là thần vật, thích hợp cho các cao nhân có thể xem quẻ, xem số sử dụng!" "Giá khởi điểm, mười triệu, mỗi lần tăng giá, không được dưới năm trăm nghìn tệ." Cô ấy nói, cả hội trường chìm vào im lặng.

Thời buổi này, người xem quẻ không còn nhiều nữa.

Ngoài Tề Thiết Chủy năm xưa, ai còn có thể xem quẻ chứ?

Hơn nữa xem quẻ cũng cần công pháp cực mạnh để chống đỡ, sơ suất một chút là sẽ tổn thọ, thứ này đúng là đồ lừa đảo.

Đương nhiên, nếu tu vi của cậu rất cao, thì như Gia Cát Lượng vậy, Thất Tinh Tục Mệnh, điều đó cũng có thể.

Phía dưới khán đài im lặng không tiếng động.

Ngay cả phía trên cũng không có ai mở miệng.

Hiển nhiên, không có ai là người xem quẻ.

Cho dù có, cũng không dám hô lên vào lúc này, hô lên thì thân phận chẳng phải sẽ bại lộ sao.

Trương Thiên có chút do dự, bây giờ ra mặt, chẳng phải là "thương bắn chim đầu đàn" sao? "Mười một triệu." Ngay khi Trương Thiên đang do dự, đột nhiên, từ góc tối tăm, một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Trương Thiên đột ngột nhìn theo giọng nói.

Chỉ thấy, Trương Khởi Linh vậy mà đã nhấn nút, và báo giá.

Sau khi y nói xong, ánh mắt của toàn trường đều tập trung lại.

Người có thể sử dụng Thiên Cung La Bàn, xem bói, thì tuyệt đối là kỳ nhân, hoặc là lôi kéo, hoặc là tiêu diệt!

Họ đều muốn xem, rốt cuộc là ai, lại muốn mua thứ này. "Anh..." Trương Thiên thấy vậy, có chút ngẩn người. "Tôi nhìn ra, cậu muốn nó." Sau giọng nói của Trương Khởi Linh, Trương Thiên sững sờ.

Y vậy mà vẫn luôn chú ý mình?

Nhưng mình lại không mang lại cho y chút lợi ích nào, chỉ cho y một chút manh mối mà thôi.

Sự thật cũng chưa hoàn toàn nói cho y biết, nhưng y lại đối xử với mình như vậy, Trương Thiên nhất thời không biết nên nói gì, làm gì mới phải.

Khóe miệng Tiểu Ca cong lên một nụ cười, khí thế bừng bừng.

Cảm giác lạnh lẽo, cùng với uy áp, ép những người trong khán

phòng không thở nổi.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số ánh mắt nhìn y đều rút về.

Lúc này vô số người trong lòng rút ra một kết luận.

Người đàn ông mặc Tôn Trung Sơn đen này, là một cao nhân!

Lúc này, không chỉ những người dưới khán đài, mà ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Ngay cả trong các phòng riêng, ánh mắt của một số nhân vật lớn cũng lướt qua y vài vòng.

Trong phòng riêng của Khách sạn Tân Nguyệt, một lão già tóc bạc trắng nhìn Trương Khởi Linh, khẽ thở dài.

Trong đôi mắt già nua mang theo một chút nghi hoặc. "Trẻ như vậy, khí thế lại không thua kém tông sư, tên nhóc này, không tầm thường." Lão già lẩm bẩm, lại còn dành cho Trương Khởi Linh một đánh giá cực kỳ cao.

Sau khi đánh giá, trên mặt lão già lại thêm một chút nặng nề, một tông sư trẻ tuổi như vậy, nếu không thể lôi kéo, thì nhất định phải giữ khoảng cách.

Trong phòng riêng. "Tiểu Ca sao lại hô giá lên vậy?" Hạo Thiên Chân có chút nghi hoặc, theo lý mà nói, Tiểu Ca làm sao có thể tham gia loại đấu giá hội này.

Huống hồ còn có giao dịch. "Ơ, đây không phải là cái tên Muộn Hồ Lô đó sao, tôi nhớ hắn ra tay rất lợi hại, không ngờ, hắn vậy mà còn có mười triệu tệ, có số tiền đó, mua cái la bàn "cùi bắp" làm gì." Vương Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt không quan tâm.

Hạo Thiên Chân bây giờ còn nhỏ, hiểu biết cũng không nhiều, còn về la bàn dùng để làm gì, hắn cũng không biết.

Hạo Thiên Chân lắc đầu, cũng không nói thêm gì.

Lúc này dưới khán đài, ánh mắt của vô số người bị khí thế của Tiểu Ca áp chế.

Họ cũng nhao nhao rút ánh mắt về. "Mười một triệu, vị khách số 66 ra giá mười một triệu, còn có ai cao hơn y không?" "Nếu không có, thì Thiên Cung La Bàn này, sẽ thuộc về vị khách số 66 này, Thiên... sư..." Cô gái sườn xám nhấn nhá từng chữ rất độc địa.

Cô ấy nhấn mạnh hai chữ Thiên Sư, hiển nhiên, cô đang nhắc nhở mọi người, người này biết xem quẻ, đồng thời cũng tự tô vàng cho mình.

Hành động này, chắc chắn có thể khiến một số khách chú ý, sau đó sẽ quan tâm đến bản thân cô ấy hơn.

Còn Trương Thiên cũng phát hiện ra điểm bất thường của người phụ nữ này, người phụ nữ này rất thông minh, không hổ là người có thể đứng ở đây.

Nhưng Trương Thiên hắn cũng không phải ăn chay.

Dám động đến Trương Khởi Linh, hắn cũng sẽ không để những người đó yên.

Xung quanh không có ai nói gì, rất nhanh cô gái sườn xám lại mở miệng. "Chúc mừng vị khách số 66, đã giành được Thiên Cung La Bàn." Nói rồi, la bàn được bưng xuống, là do cô gái sườn xám xanh trắng sứ bưng.

Đến trước mặt Tiểu Ca, sau đó, trực tiếp đưa la bàn qua. "Kính thưa quý khách, tiền đấu giá, có thể thanh toán sau." Cô gái nói xong, để lại la bàn rồi đi.

Giao hàng trước, trả tiền sau, một thương gia có thể làm như vậy, nghiễm nhiên là thế lực phi thường lớn.

Hơn nữa làm như vậy, cũng có thể ở mức độ lớn nhất, thể hiện thực lực hùng mạnh của Khách sạn Tân Nguyệt.

Trương Khởi Linh nhận lấy la bàn, sau đó liền đưa cho Trương Thiên.

Trương Thiên thì có chút cảm giác được sủng ái mà lo sợ, cái này là sao vậy, có cảm giác bá đạo tổng tài sao. "Hắc hắc, lão đại, gặp được Nhị ca tốt bụng như vậy, anh cứ theo y đi." Bàn Tử ở một bên cười hắc hắc, đôi mắt nhỏ của gã bị vùi vào trong thịt.

Chương 82

"Cút đi." Trương Thiên lườm hắn một cái, nếu không phải ở buổi đấu giá, Trương Thiên chắc chắn sẽ đá bay hắn một cước.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh. "Cảm ơn, nếu những đại gia tộc đó dám đến thì chúng ta cùng nhau đối mặt." Trương Thiên nghiêm túc nói xong, ánh mắt nhìn về phía la bàn.

Hắn không có thực lực đối phó đại gia tộc, nhưng con người sống trên đời, sao không thử một lần.

Bây giờ không có, nhưng nói không chừng sau này thì sao?

Trương Khởi Linh không nói nhiều, chỉ ngồi trên ghế, tiếp tục im lặng.

Thiên Cung La Bàn, được định nghĩa bởi quái thuật Thiên Cung, và chiếc la bàn này cũng có vẻ ngoài rất cổ xưa.

Tầng đầu tiên trên đó, là hai mươi bốn phương vị, từ phía Bắc bắt đầu tuần tự sắp xếp lần lượt là Nhâm Tý Quý, Sửu Cấn Dần, Giáp Mão Ất v.v.

Còn tầng tiếp theo, chính là mười hai Túc Mệnh Cách, hiện ra cực kỳ thần bí.

Thiên Cung La Bàn, tổng thể chia thành tám tầng, hình dáng phức tạp, nội dung càng đa dạng.

Nếu xem từng cái một, Trương Thiên cho dù xem đến ngày mai cũng không xem hết. "Vật phẩm: Thiên Cung La Bàn." "Phẩm giai vật phẩm: Huyền khí trung phẩm." "Công năng vật phẩm: Có thể tính toán âm dương bát quái, đoạt lấy âm dương ngũ hành, tính được tiền kiếp kim thế, tính được nhật nguyệt sơn hà." "Giới thiệu vật phẩm: Không

rõ!" "Công năng này thật là toàn diện!

Nhưng đa số đều phải đợi tu vi của tôi lên cao mới có thể dùng." Nhìn chiếc la bàn trong tay, tuy rằng nhiều công năng hắn không thể dùng.

Nhưng nó vẫn có thể khiến Trương Thiên trong lòng một trận vui sướng khôn xiết.

Trước đây hắn thiếu một chiếc la bàn tốt, bây giờ có la bàn rồi, vậy Kỳ Môn Độn Giáp của hắn cũng sẽ tiến thêm một bước.

Trước đây, thuật pháp của hắn đều lấy nguyên lý, suy đoán làm chủ.

Thực hành làm phụ, dù sao không có la bàn, cũng không thể thực hành.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, la bàn đã có, vậy cũng có nghĩa là, Trương Thiên lần này trở về, có thể xem quẻ.

Đồng thời càng sâu sắc đi tìm hiểu Kỳ Môn Độn Giáp. "Lão đại sao cứ nhìn chằm chằm la bàn vậy, trên mặt lại không có biểu cảm gì." Bàn Tử nhìn về phía Trương Thiên, lúc này Trương Thiên đang ngây người nhìn la bàn.

Thấy Trương Thiên đắm chìm, gã không khỏi hỏi Hồ Bát Nhất bên cạnh. "Lão đại bề ngoài không biểu lộ cảm xúc, nhưng tôi nghĩ, trong lòng hắn chắc chắn rất vui." Hồ Bát Nhất thì nhàn nhạt nói, đối với Trương Thiên, Hồ Bát Nhất vẫn rất quen thuộc. "Tôi phát hiện ra, trên thế giới này, sao lại có nhiều cáo già thông minh đến vậy, thật là, một chút cũng không chân thành." Bàn Tử cằn nhằn một câu, ngồi trên ghế cũng không nói thêm gì nữa.

Trên đài.

Khi Trương Thiên đang nghiên cứu la bàn, cô gái sườn xám lại mở

miệng. "Tiếp theo, chúng ta sắp đấu giá là một thần khí!

Pháp khí thì mọi người đều không xa lạ, nhưng thần khí, hẳn mọi người nhất định chưa từng thấy qua." "Thứ này tương truyền, là một cây thần khí có thể trảm yêu, trừ ma, nó từng được một cao nhân sử dụng, trên đó xua đuổi vô số oan hồn, lệ quỷ." "Thanh kiếm này là...

Thiên Sư Đào Mộc Kiếm!

Người mang theo, tà túy sẽ không thể xâm nhập!" "Giá khởi điểm, hai mươi triệu!

Mỗi lần tăng giá, không được dưới một triệu tệ." Nói rồi, một thanh kiếm gỗ màu vàng kim được lấy ra.

Trên Đào Mộc Kiếm toàn bộ đều là minh văn, phù hiệu, còn có huyết tuyến màu đỏ, trông rất thần bí. "Vật phẩm: Đào Mộc Kiếm, đẳng cấp thượng phẩm pháp khí!" "Công năng vật phẩm: Trảm yêu trừ ma, có thể lăng không vẽ bùa, có thể dựa vào thực lực bản thân, vẽ ra phù lục tương ứng công kích tà vật." "Giới thiệu vật phẩm: Pháp khí hộ thân của một đạo sĩ nào đó, được chế tạo từ gỗ đào ngàn năm, vô kiên bất tồi, vô khổng bất nhập." Nghe giới thiệu.

Trương Thiên có chút tặc lưỡi.

Thứ này ghê gớm thật.

Chưa nói là thượng phẩm pháp khí.

Ngay cả hỏa phù, cũng là tồn tại nghịch thiên.

Giá khởi điểm này rất thấp, hiển nhiên, Khách sạn Tân Nguyệt, rất có thể cũng không biết, đây là một thượng phẩm pháp khí, hơn nữa còn có thể vẽ bùa.

Họ, hẳn chỉ biết, đây là một thần khí, trảm yêu trừ ma, nếu không giá khởi điểm không thể thấp như vậy.

Trương Thiên biết, cơ hội "nhặt được của hời" của mình đã đến rồi.

Không phải tất cả mọi người, đều có thể nhìn thấy thuộc tính vật phẩm như hắn.

Vì vậy, trong mắt người khác, đây chỉ là một thanh kiếm gỗ có thể chém giết tà túy, có tác dụng trấn tà nhất định.

Đa số người, khả năng mua cũng vẫn rất thấp.

Dù sao một thanh kiếm gỗ trấn tà, không cần thiết phải bỏ ra nhiều tiền đến vậy để mua. "Hai mươi mốt triệu." Không chút do dự, Trương Thiên là người đầu tiên hô giá.

Mọi người ồ lên.

Ánh mắt càng nhao nhao nhìn về phía Trương Thiên. "Sao lại là chỗ đó nữa." "Không thể trông mặt mà bắt hình dong được, tên nhóc này, vậy mà có thể lấy ra hai mươi mốt triệu!" "Ơ?

Đó không phải Tiểu Trương gia của tiệm đồ cổ họ Trương sao?

Hắn vậy mà ra tay rồi." "Thanh kiếm gỗ này, nhiều lắm cũng chỉ để trừ quỷ, mua về trấn tà, hai mươi triệu quả thực quá nhiều." "Đúng vậy, sớm đã biết, Tiểu Trương gia thích sưu tầm đồ quái dị, không lẽ lần này lại thế nữa sao." Một số người nhỏ giọng bàn tán.

Nhìn thấy Trương Thiên, một số người vẫn nhận ra. "Hai mươi hai triệu." Trương Thiên vừa hô giá xong, phía dưới khán đài, một đạo sĩ áo vàng đã cất tiếng.

Đạo sĩ mày kiếm, mặt đầy chính khí, nhìn dáng vẻ, hẳn là truyền nhân của Đạo gia. "Xem ra gặp phải người biết hàng rồi." Nhìn thấy đạo sĩ này, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Nếu không phải người biết hàng thì còn dễ, mình hai mươi lăm

triệu có thể dễ dàng lấy được.

Nhưng, gặp phải người biết hàng, lại còn là đạo sĩ, thì khó nói rồi.

Đạo sĩ đừng thấy hắn nghèo, nhưng người ta quan hệ rộng, nói không chừng tùy tiện kéo vài nhà tài trợ, tiền vốn thậm chí có thể nghiền ép Trương Thiên.

Nhất thời, Trương Thiên trong lòng lại có chút áp lực.

Sau khi đạo sĩ mở miệng, vô số người càng đổ dồn ánh mắt về phía hắn.

Khi nhìn rõ dáng vẻ của đạo sĩ, phía dưới khán đài lập tức ồn ào lên. "Mau nhìn, đó chẳng phải Thiên Sư trong truyền thuyết sống ở Thanh Minh Sơn sao?

Sao hắn cũng xuống núi rồi?" "Không biết, nghe nói, hắn thần thông lắm, vô số yêu ma quỷ quái căn bản không thể đến gần hắn, thậm chí, có một lần, Lý gia đã bỏ ra số tiền lớn, mời Thiên Sư Thanh Minh Sơn xuống núi." "Đúng đúng đúng, điều còn kỳ lạ hơn là, bùa chú, thuật pháp của hắn không chỉ bốc lửa, mà còn có thể chữa bách bệnh, quả thực là thần tiên." "Thật không ngờ, một thanh Đào Mộc Kiếm, vậy mà lại bị Thiên Sư để mắt tới, đúng là có phúc khí." Vô số người giọng nói có chút kích động.

Thậm chí, khi nhìn thấy Thiên Sư, có những người đã không kiềm chế được muốn lên làm quen.

Có thể được một Thiên Sư công nhận, thì con đường sau này cũng sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Trương Thiên cũng nghe thấy cuộc đối thoại của họ, mày kiếm khẽ nhướng lên. "Thanh Minh Sơn, Thiên Sư?

Chắc chắn không phải Tiết Thanh Minh sao?" Trương Thiên đối với Thiên Sư này, không hề quen biết.

Hơn nữa, cũng là lần đầu tiên nghe nói. "Lão đại, khí tức trên người hắn, cảm thấy không tầm thường, hình như, cũng là người của Mạc Kim nhất phái." Hồ Bát Nhất coi như là nửa người của Mạc Kim Môn, nên, hắn rất nhạy cảm với những người kiểu Mạc Kim Giáo Úy.

Trên người họ đều sẽ tỏa ra một loại khí tức đặc biệt. "Mạc Kim Giáo Úy?" Nhìn đạo sĩ áo vàng trước mắt, Trương Thiên không khỏi ngẩn ra.

Gã này, mày kiếm, hơn nữa còn mặt đầy chính khí, đâu giống Mạc Kim Giáo Úy, rõ ràng giống Cửu Thúc phiên bản đạo sĩ!

Nhưng Cửu Thúc nhà người ta còn có khí tiết hơn gã này nhiều, tên đạo sĩ kia có hai mươi triệu tệ, chắc chắn đã lừa không ít người. "Vị khách này ra giá hai mươi hai triệu, còn có ai cao hơn hắn không?" Trên đài, cô gái xinh đẹp tiếp tục hô hào, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào, cứ như thể, nụ cười của cô ấy, có thể khiến người ta đi trả tiền vậy. "Nếu không có, thì thanh Đào Mộc Kiếm này, sẽ thuộc về vị khách này." Sau khi cô gái sườn xám nói xong, khóe miệng vị đạo sĩ kia cong lên nụ cười.

Hiển nhiên, vẻ mặt hắn quyết chí phải có được. "Hai mươi ba triệu." Ngay khi hắn cảm thấy, thanh Đào Mộc Kiếm này đã nằm trong tay, đột nhiên một giọng nói truyền đến.

Quay đầu nhìn lại, vậy mà vẫn là tên nhóc trước đó, hơn nữa, lần này trên mặt tên nhóc đó lại lộ ra nụ cười tự tin. "Thằng nhóc, dám tranh bảo vật của ta!" Hắn trong lòng thầm nghiến, mắt trợn rất lớn.

Trương Thiên không thèm để ý đến cặp mắt "lừa" đó, mà nhìn về phía đài đấu giá.

Mua la bàn, đã tiêu hơn mười triệu, bản thân hắn có năm mươi triệu.

Trương Thiên không tin, một thanh kiếm gỗ, lại có thể bán đến ba mươi chín triệu!

Chương 83

Trương Thiên cảm thấy, lần này, mình mua la bàn và thanh Đào Mộc Kiếm này là đủ rồi, mua thêm nữa, chắc chắn sẽ gây chú ý, thà kiềm chế lại.

Thấy Trương Thiên không để ý đến mình, đạo sĩ trong lòng thầm tức. "Hai mươi bốn triệu..." Hắn nghiến răng.

Hiển nhiên, số tiền này, đã chạm đến giới hạn của hắn.

Một đạo sĩ, nói thế nào đi nữa, cũng không thể có nhiều tiền đến vậy.

Hai mươi bốn triệu, không phải là một số tiền nhỏ. "Tiểu gia tôi, chỉ thích sưu tầm đồ cổ, thanh Đào Mộc Kiếm này, treo ở cửa nhà tôi, vừa đúng lúc.

Vì vậy, tôi cũng không nói nhiều nữa, giá một lần, hai mươi bảy triệu!" Trương Thiên nói xong, toàn trường im bặt.

Ngay cả những người trong phòng riêng cũng đều ngẩn người.

Trong phòng riêng, đa số đều là người của Lão Cửu Môn, người của Lão Cửu Môn trừ một số người ra, phần lớn vẫn không hiểu nhiều về đạo thuật.

Vì vậy, đa số người căn bản không thể nhìn ra thanh Đào Mộc Kiếm này có tác dụng đặc biệt gì.

Bây giờ, Trương Thiên lại chịu bỏ ra hai mươi bảy triệu để mua một cây gậy gỗ, đây quả thực là, "ếch xanh chết đuối, đầu óc úng nước". "Có khí phách thật đó, Tiểu Hoa, phải không?" Hoắc Tú Tú mở to mắt, nhìn Trương Thiên dưới khán đài mở miệng.

Lúc này Trương Thiên, cứ như một ngôi sao sáng chói, thu hút ánh

mắt của toàn trường.

Giải Vũ Thần thì khẽ nhíu mày.

Con người hắn, tâm tư rất tỉ mỉ, hơn nữa, nhìn người, cũng rất chuẩn.

Giải Vũ Thần không cho rằng, Trương Thiên là một người lỗ mãng, hắn bỏ ra hai mươi bảy triệu, mua thứ này, tuyệt đối không thể.

Tuy quen biết vài lần, nhưng từ chuyện lần trước có thể thấy, hắn rất thích cái phủ đầu đó, nhưng lại nhường cho mình.

Người này, tuyệt đối không thể lỗ mãng. "Thanh kiếm gỗ này, hắn có bí mật gì đó, có thể khiến hắn bỏ ra số tiền lớn, còn không tiếc bại lộ bản thân, bí mật trong đó hắn rất lớn." "Tuy nhiên, điều này không phải cái chúng ta cần, chúng ta cần tích trữ nội tình." Giải Vũ Thần dịu giọng nói.

Mọi vật phẩm, đều phải nhường đường cho chuyện cuối cùng, đó là nguyên tắc.

Hoắc Tú Tú gật đầu, trên khuôn mặt tinh xảo, mang theo chút kinh ngạc. "Tiểu Hoa ca ca, vậy ý anh là, hắn cố ý giả vờ như vậy, sau đó mượn cớ đó để đẩy giá trị của Đào Mộc Kiếm lên sao?" Hoắc Tú Tú tinh quái, tự nhiên cũng có thể đoán ra.

Giải Vũ Thần gật đầu: "Ừm, tôi thì nghĩ như vậy, nhưng có phải không, tôi không biết." Giải Vũ Thần nói xong, ánh mắt Hoắc Tú Tú nhìn Trương Thiên lại khác rồi.

Người này, ẩn giấu rất sâu, ngay cả cô ấy cũng không phát hiện ra. "Ối trời đất, Bàn gia nhìn thấy cái gì vậy?

Thiên Chân, gã này đầu óc bị lừa đá rồi sao, hai mươi bảy triệu?

Có thể mua được cả một bảo tàng rồi chứ?" Vương Bàn Tử nhìn

xuống phía dưới, vẻ mặt kích động.

Hạo Thiên Chân cũng lắc đầu. "Gã này, làm việc, và nói chuyện đều khiến người ta khó đoán, có lẽ, thứ này có ích với hắn chăng." "Nhưng không ngờ hắn lại ra tay mua đồ, nếu không phải muốn giữ tiền, tôi nói không chừng còn tranh giành với hắn một phen." Hạo Thiên Chân nói, nhưng không hô giá, dù sao Đào Mộc Kiếm cũng không liên quan đến hắn.

Lúc này, mặt của đạo sĩ bên ngoài đã xanh mét.

Trương Thiên một hơi tăng thêm mấy triệu, quả thực, cho dù bán hắn đi, nói không chừng cũng không thể moi ra hai mươi bảy triệu.

Cô gái sườn xám nở nụ cười tươi roi rói.

Thanh Đào Mộc Kiếm này, cao lắm cũng chỉ hai mươi ba, hai mươi bốn triệu.

Không ngờ, lại trực tiếp tạo ra một làn sóng "lật kèo ngược gió", sánh ngang với cơ chế thuốc trừ sâu, một kẻ ngốc vậy mà lại chịu bỏ ra nhiều tiền đến vậy, để mua một món đồ trang sức. "Hai mươi bảy triệu, còn có ai trả nhiều hơn hắn không?" Cô ấy nói, giọng kích động run rẩy, đã chuẩn bị kết thúc.

Dù sao, đã vượt xa giá trị bản thân của Đào Mộc Kiếm, họ đã kiếm được bộn tiền rồi. "Khoan đã!" Trương Thiên vốn tưởng đã kết thúc rồi.

Vị đạo sĩ kia vậy mà lại lần nữa đứng dậy.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Trương Thiên, hắn vậy mà lại chắp tay vái chào toàn trường. "Các vị, bần đạo là Thanh Minh Đạo Nhân của Thanh Minh Sơn, nếu vị nào có thể giúp bần đạo lấy được vật này, bần đạo có thể nợ một ân tình, giúp người đó làm bất kỳ một chuyện gì." Nói xong, toàn trường im bặt.

Vô số người đều sững sờ, lời nói này đến quá nhanh, đa số mọi người đều chưa kịp phản ứng. "Ối trời đất, cái này phạm quy rồi chứ, cái này cũng được sao?

Vậy Bàn gia tôi, trực tiếp quỳ xuống đất, xin ăn, có được không?" Lúc này, Bàn Tử bên cạnh Trương Thiên đã nhảy dựng lên.

Mặt đầy kích động, còn kích động hơn cả Trương Thiên, hận không thể ăn tươi nuốt sống đạo sĩ kia vậy.

Chà chà, cái này quả thực là vô sỉ đến cùng cực!

Không cần thể diện nữa rồi! "Thật vậy, cái này chẳng phải phạm quy sao?" Hồ Bát Nhất cũng có chút bất bình.

Hai mươi bảy triệu, mà không lấy được một thanh Đào Mộc Kiếm, chẳng lẽ, cái thanh gỗ vụn này, có thể sánh ngang với một cân vàng sao?

Sắc mặt Trương Thiên cũng có chút kỳ quái, gã này, quả thực vô sỉ đến cùng cực!

Và ngay khi Trương Thiên chuẩn bị chửi một trận, chỉ cảm thấy một sợi tóc bay tới, Trương Thiên nhanh chóng kẹp tay lại, sợi tóc bị kẹp chặt.

Nhưng sợi tóc kia lại hóa thành một làn khói đen, chui vào trong cơ thể Trương Thiên.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy đạo sĩ kia đang nhìn chằm chằm mình, trong mắt mang theo vẻ ác độc.

Bàn tay hắn ta còn vừa mới buông xuống từ sau lưng.

Gã này, vậy mà lại ra tay thuật pháp với mình!

Sắc mặt Trương Thiên càng khó coi hơn.

Tiểu Ca dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, bàn tay thon dài nhanh chóng nắm lấy tay Trương Thiên.

Tốc độ cực nhanh. "Hả?

Y!" Trương Thiên thấy vậy, có chút kinh ngạc, chẳng lẽ, Tiểu Ca cũng nhận ra rồi, mà tay Tiểu Ca, ừm, mát lạnh thật.

Trương Thiên có chút ngượng nghịu, bây giờ rút về cũng không phải, mà cứ nắm giữ thì lại hơi kỳ cục. "Cậu bị hắn ta hạ chú thuật." Tiểu Ca đột nhiên mở miệng, giọng nói lạnh nhạt, biểu cảm nghiêm túc.

Ánh mắt y càng lạnh lùng nhìn đạo sĩ.

Trương Thiên không nói nhiều, chỉ gật đầu. "Tôi biết, đã cảm nhận được rồi, hắn là độc thuật, sợi tóc kia có độc, nhưng hắn ta hắn không ngờ, cơ thể tôi bách độc bất xâm!" "Chú thuật của hắn ta, đa số vẫn lấy độc làm gốc, nên, không có tác dụng với tôi." Trương Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, giọng điệu cũng băng giá, tên đạo sĩ này xem ra không thể giữ lại.

Đồng thời, não bộ hắn càng vận chuyển nhanh chóng.

Rốt cuộc là người nào, có thể sử dụng chú thuật, hơn nữa còn khiến Hồ Bát Nhất cảm thấy quen thuộc?

Trong thế giới Đạo Mộ, thế giới Quỷ Đăng, những người có thể sử dụng chú thuật, hoặc thuật pháp, không nhiều.

Dần dần, Trương Thiên đã khoanh vùng được một môn phái.

Bàn Sơn Đạo Môn!

Nói đến Bàn Sơn đạo môn, có lẽ họ là một môn phái bí ẩn hơn cả trong số các Mạc Kim giáo úy.

Mà Mạc Kim giáo úy lại được chia thành bốn môn phái: Mạc Kim

môn, Bàn Sơn môn, Tá Lĩnh môn, Phát Khâu môn.

Bốn phái này còn có tên gọi khác là Mạc Kim giáo úy, Bàn Sơn đạo nhân, Tá Lĩnh lực sĩ, Phát Khâu Thiên Quan.

Trong bốn môn phái này, Trương Thiên vẫn luôn cảm thấy hứng thú nhất, hơn nữa cũng cho rằng bí ẩn nhất chính là Bàn Sơn đạo nhân.

Các môn phái khác, hoặc là tướng quân, hoặc là lực sĩ, nhưng họ lại là đạo nhân, tinh thông đạo thuật.

"Lão đại, tôi cảm giác y hẳn là người thuộc phái Bàn Sơn đạo nhân." Đột nhiên, Hồ Bát Nhất cũng ghé tai Trương Thiên thì thầm nói.

Trương Thiên gật đầu, y nhìn về phía đạo sĩ.

"Cậu có biết Bàn Sơn đạo nhân có thuật pháp gì không?

Vừa nãy y đã thi triển một thuật pháp lên tôi." Trương Thiên ghé tai Hồ Bát Nhất thì thầm nói.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất lập tức trở nên nghiêm túc.

Chương 84

“Lão đại, anh không sao chứ?” Thấy Trương Thiên lắc đầu, Hồ Bát Nhất tiếp tục mở miệng.

“Người của Bàn Sơn môn, thật ra tôi cũng rất lạ lẫm, nhưng theo truyền thuyết, thuật pháp của họ rất đa dạng, hơn nữa còn rất quỷ dị.” “Nổi tiếng nhất chính là Bàn Sơn Phân Giáp thuật do họ sáng tạo ra, bao gồm Bàn Sơn Điền Hải thuật và Bàn Sơn Phân Giáp thuật, cái này rất lợi hại, hơn nữa họ còn có một trận pháp.” “Thiên Quan Phục Thi trận, ngay cả cương thi lợi hại đến đâu cũng khó đối phó.” Hồ Bát Nhất biểu cảm nghiêm túc.

Nghe vậy, họ đúng là một đạo sĩ, hơn nữa lại là loại đạo sĩ có trận pháp, có tổ chức đàng hoàng.

Trương Thiên hít một hơi, xem ra, mình không biết từ lúc nào đã chọc phải cái rắc rối này rồi.

Nhưng Trương Thiên cũng không sợ, Trương Thiên có thể cảm nhận được khí thế trên người y, có lẽ chỉ mạnh hơn y một chút thôi.

Nếu có thêm Trương Khởi Linh, cái buff di động này, cộng thêm chính mình nữa, tiêu diệt y vẫn khá đơn giản.

Thuật pháp không có tác dụng với Trương Khởi Linh, nên điều này đã làm tăng đáng kể tỉ lệ thắng lợi.

“Tôi ra năm trăm vạn, toàn lực tương trợ.” Đột nhiên, bên dưới truyền đến tiếng nói.

Một khách nhân trên mặt mang theo nụ cười, đây là một cơ hội.

Có thể để một Thiên sư giúp một tay, tuyệt đối quý giá hơn cả vàng.

Sau khi vị khách nhân đó nói xong, dưới đài lại có mấy ông chủ rục rịch.

Năm trăm vạn, nếu họ muốn sự giúp đỡ này, thì phải bỏ ra nhiều tiền hơn.

Thế nhưng, chỉ một lần giúp đỡ, mấy trăm vạn, thậm chí cả ngàn vạn, dù là họ cũng phải suy nghĩ xem có đáng hay không.

"Tôi ra một ngàn vạn." Đột nhiên một người Tây mở miệng, sau khi y nói xong, cả hội trường có chút yên tĩnh, người Tây bỏ ra một ngàn vạn mua một lần giúp đỡ, đây là làm gì vậy?

Nhưng không đợi mọi người nghĩ nhiều, Bàn Sơn đạo nhân đã mở miệng.

"Đa tạ vị huynh đài này, nếu đã như vậy, tôi ra ba ngàn ba trăm vạn!" Bàn Sơn đạo nhân trực tiếp mở miệng, giọng điệu bình thản, rõ ràng, thắng lợi đã trong tầm tay.

Đồng thời y cũng dự định chấp nhận một ngàn vạn của gã kia.

Trương Thiên nghiến răng.

Làm việc cho người Tây, sao cậu không đi chết đi?

Chút tôn nghiêm cũng không có, đứng dậy đi, đừng quỳ!

Một ngàn vạn đã bị mua chuộc rồi, Trương Thiên chỉ cảm thấy đây là nỗi nhục của Bàn Sơn môn.

"Đã đắc tội rồi thì cũng chẳng quản nữa." "Tôi có đồ muốn đấu giá." Giọng Trương Thiên không lớn, những người xung quanh chỉ có Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác mới nghe được.

Vừa dứt lời, Trương Thiên liền lấy ra ngọc bội.

Ngay sau đó, hai ánh mắt đã đổ dồn vào người Trương Thiên.

Một trong số đó liên tục quét qua ngọc bội.

"Tấm ngọc này tên là Kỳ Tử ngọc bội, cầu một ngàn lần thì có thể sinh con nối dõi, nhưng chỉ có một cơ hội duy nhất." Trương Thiên giải thích, ánh mắt kia lặng lẽ biến mất.

"Chẳng lẽ tấm ngọc bội này không đủ tư cách sao?" Trương Thiên thấy vậy, hơi nhíu mày.

Theo lý mà nói, tấm ngọc bội này hữu dụng hơn nhiều so với Truyền Đạo ngọc bội, hơn nữa, nó còn quý giá hơn những món đồ trước đó.

Không có lý nào lại không ai muốn.

Quả nhiên, ngay khi Trương Thiên đang nghĩ, cô gái mặc sườn xám sứ thanh hoa bước lên.

Sau khi nói vài câu với người chủ trì, sắc mặt người chủ trì nghiêm trọng, gật đầu.

"Vô cùng xin lỗi, việc đấu giá đào mộc kiếm này, chúng tôi cần tạm dừng một vòng, sàn đấu giá của chúng tôi sẽ tạm thời thêm vào một kiện thần vật!" Nói xong, cả hội trường ồ lên.

Tại sao lại đúng lúc này lại thêm một kiện thần vật, hay là nói, đây là trì hoãn thời gian cho Tiểu Trương gia.

Để Tiểu Trương gia có thời gian xoay tiền?

"Hội đấu giá thật thông minh, dùng thần vật khác để tạm dừng vòng này, sau đó đợi Tiểu Trương gia có đủ tiền lại tiếp tục chiến đấu!" "Đúng vậy, ba ngàn vạn, xem ra, không phải là giới hạn của đào mộc kiếm, tôi dù sao cũng không hy vọng Thiên sư đi giúp người Tây." "Tiểu Trương gia lợi hại thật, dám đơn độc đối đầu với Thiên sư, xem ra sau này không biết có còn Tiểu Trương gia hay không nữa." Dưới đài, một số người bàn tán nhỏ.

Còn ngọc bội của Trương Thiên thì bị một con chuột nhỏ mang đi.

Con chuột này hẳn là thú cưng đặc biệt được Tân Nguyệt Phạn Điếm nuôi dưỡng.

Nó không chỉ có thể truyền tin tức, mà còn có thể lặng lẽ vận chuyển đồ vật dùng để đấu giá.

Sắc mặt đạo sĩ có chút khó coi.

Trong lòng y nảy sinh một ý niệm không hay.

Vòng đấu giá mới thêm vào này, sẽ không phải là do thằng nhóc kia làm ra chứ?

Hay là ban tổ chức muốn kiếm thêm tiền?

Dù là nguyên nhân nào, cũng khiến y tức giận.

Trong quy tắc không hề nói có thể tạm thời thêm vào, điều này đã phá vỡ quy tắc rồi.

Nhưng y không biết, vừa nãy y cũng đã phá vỡ quy tắc tương tự, nếu không phải Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn tối đa hóa lợi nhuận, y đã sớm bị đuổi đi rồi.

Đúng lúc mọi người đang nghi ngờ, mỹ nữ mặc sườn xám sứ thanh hoa, bước chân uyển chuyển, nhẹ nhàng lên đài.

Trên mặt mang theo nụ cười, tiện thể hành một lễ.

"Thần vật tạm thời thêm vào lần này là Kỳ Tử ngọc bội!

Theo lời chủ nhân món đấu giá, chỉ cần cầu nguyện một ngàn lần, liền có thể sinh con nối dõi." "Tấm ngọc bội này có thể sử dụng một lần." "Đồng thời, số tiền đấu giá cuối cùng, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi sẽ trích mười phần trăm, xin chú ý." Cô gái nói xong, đặt ngọc bội lên đài, rồi lặng lẽ rời đi.

“Kỳ Tử ngọc bội, có thể sinh con nối dõi, đây chính là vật phẩm tốt nhất để truyền tông tiếp đại, tôi nghĩ, không ai muốn bỏ lỡ.” “Giá khởi điểm, hai ngàn vạn!

Mỗi lần tăng giá, không được thấp hơn một trăm vạn.” Cô gái sườn xám kích động mở miệng, thứ này, quan trọng hơn nhiều so với mấy món trước, ai muốn tuyệt hậu?

Hầu như không ai cam lòng, vì vậy, tấm ngọc bội này có tác dụng rất lớn.

Lúc này, chuyện ngọc bội, càng thu hút sự chú ý của hai phòng VIP trên đỉnh.

“Hóa ra là Kỳ Tử ngọc bội!

Tốt quá, nhất định phải có được.” Một người đàn ông trung niên, trong lòng kinh hãi, y nắm chặt nắm đấm.

Y là tỷ phú hàng đầu thế giới, nhưng gia đình lại không có con nối dõi.

Y đã tìm vô số phương thuốc, vô số cao nhân, đều vô ích, ngẫu nhiên y nghe nói đến chuyện Kỳ Tử ngọc bội.

Nhưng loại ngọc bội này đã thất truyền từ lâu, chứ đừng nói là tìm thấy, không ngờ ở đây lại có, điều này càng khiến y trong lòng kích động.

Mà lúc này, trong một phòng VIP khác, một ông lão lập tức đứng dậy.

“Hóa ra là Kỳ Tử ngọc bội!” Y mắc bệnh bẩm sinh, cơ bản không thể chữa khỏi, nếu cái này có thể giúp y có con nối dõi, tuyệt đối là vô giá!

“Hai ngàn năm trăm vạn.” Cô gái sườn xám vừa nói xong, dưới đài

đã có tiếng nói truyền đến.

Là một ông lão hô.

“Hai ngàn bảy trăm vạn.” Lúc này, trong phòng VIP truyền ra tiếng nói.

“Ba ngàn vạn!” Đột nhiên, ông lão dưới đài lại mở miệng, nhưng sắc mặt y không tốt, bởi vì, đây đã là giới hạn của y.

“Ba ngàn ba trăm vạn.” Hầu như cùng lúc, người trong phòng VIP đã hô lên.

Rõ ràng, thứ này, trong mắt người không cần, thì là phế vật.

Nhưng trong mắt những thế lực mạnh mẽ, lại không có người kế thừa, thì đây chính là thần vật.

“Vãi chưởng, lão đại, thứ này, đáng giá nhiều như vậy sao?

Đơn giản là điên rồi.” Cả người Bàn Tử đều kích động.

Hèn chi lão đại lúc đó chỉ muốn thứ này, hóa ra đã sớm đoán được kết cục này.

Y đã sớm biết, ngọc bội sẽ được tối đa hóa lợi ích ở đây.

Hồ Bát Nhất cũng có chút khâm phục, nếu là họ có lẽ đã vội vàng bán đi.

Hoàn toàn không thể có cảnh tượng như bây giờ.

Trương Thiên bình tĩnh tự nhiên.

Theo y thấy, ngọc bội, còn xa mới đạt đến giới hạn này.

Theo Trương Thiên thấy, giá của ngọc bội, cuối cùng hẳn là khoảng năm ngàn vạn, không phải vì điều gì khác, mà chính là vì xã hội này, thời đại này.

Mức độ coi trọng con cái, người nối dõi.

Nếu Trương Thiên dám vỗ ngực bảo đảm, cái này có thể sinh hạ một bé trai.

Thì giá này, có thể tăng gấp đôi!

Không phải nói con gái không tốt, chỉ là cái thời đại nghèo khó này, tư tưởng của con người không giống nhau.

Một người không có con cái, đột nhiên được nói rằng có thể sinh một bé trai, e rằng dù có vét sạch gia sản, cũng không tiếc.

Chương 85

“Huynh đài, tấm ngọc bội này nhường cho tôi đi, bốn ngàn vạn.” Trong phòng VIP, một ông lão giọng nói truyền đến, có chút sốt ruột.

Rõ ràng, y thực sự không muốn bỏ lỡ thứ này, Tân Nguyệt Phạn Điếm có uy tín, vì vậy, thứ này rất có khả năng là thật.

“Xin lỗi, cái này tôi cũng có việc dùng.” Đối phương mở miệng xong, trực tiếp ra giá.

“Bốn ngàn năm trăm vạn.” Y hô xong, cả hội trường đều có chút yên tĩnh.

Một tấm ngọc bội, gần năm ngàn vạn, điều này đơn giản là quá đáng.

“Năm ngàn vạn.” Ông lão nghiến răng, giọng nói gần như nặn ra từ kẽ răng.

Còn người đàn ông trung niên thì không hề hoảng hốt, y coi tiền chỉ là một chuỗi số, y không hề hứng thú với tiền, đừng nói năm ngàn vạn, một trăm triệu, y cũng có thể lấy ra.

“Xem ra, y đã hết hơi rồi, vốn tưởng trong phòng VIP đều là ông lớn, hóa ra có người năm ngàn vạn cũng không lấy ra được?” Dưới đài, một số người bàn tán.

“Lão gia, đừng xúc động, đây chỉ là một tấm ngọc bội, chúng ta cần tranh đoạt vật phẩm cuối cùng.” Một người phụ nữ giống quản gia có chút kích động mở miệng.

Ông lão hừ một tiếng.

“Không cần cũng được, tấm ngọc bội này, nhất định phải có được.” Giọng y run rẩy, nếu có thể lợi dụng tấm ngọc bội này để

truyền con nối dõi, thì dù không cần món đồ cuối cùng cũng chẳng sao.

"Năm ngàn năm trăm vạn!" Không chút do dự, ông lão trực tiếp mở miệng.

"Vãi chưởng, lão đại, điên rồi sao." Bàn Tử lúc này còn kích động hơn Trương Thiên, cứ như tiền là của y vậy.

"Tin hay không, có thể đột phá bảy ngàn vạn." Trương Thiên thản nhiên mở miệng, y nhìn ra rồi, hai gã này, căn bản không muốn bỏ qua tấm ngọc bội này.

Rõ ràng, đều là mấy ông già ế vợ không nghi ngờ gì nữa.

"Lão đại, tuy rằng, tấm ngọc bội này lợi hại, nhưng, chỉ có một cơ hội, bảy ngàn vạn, có phải quá nhiều rồi không." Bộ óc nhỏ của Bàn Tử, làm sao mà từng thấy nhiều tiền như vậy.

Đã vượt quá sức tưởng tượng của y, muốn mơ thấy nhiều tiền như vậy, thì nằm mơ cũng phải nằm ngang.

"Không nhiều, hẳn là còn có thể tăng thêm chút nữa." Giọng Trương Thiên không lớn, y trước đó cảm thấy, năm ngàn vạn là đủ rồi, nhưng, bây giờ xem ra, tuyệt đối không thể nào.

"Lão đại, nếu cái này có thể phá bảy ngàn vạn, Bàn gia sẽ chạy rông luôn!

Sướng quá, biết đâu hôm nay tôi mơ thấy cái này rồi." Bàn Tử kích động nói.

"Muốn mơ cái mộng này không đơn giản đâu, cậu cầu xin Vương phi, biết đâu, có thể mơ thấy Tần Thủy Hoàng, thành tựu đại nghiệp hoàng thất thì sao." Hồ Bát Nhất trêu chọc, Bàn Tử mặt đầy vạch đen.

"Lão Hồ, cậu biết đây là cái gì không?" Bàn Tử nắm chặt nắm

đấm lớn, bất bình nói.

"Sáu ngàn vạn!" Ai ngờ Bàn Tử vừa nói xong, trong phòng VIP đã truyền đến tiếng nói.

"Ặc, lão đại, bị vả mặt nhanh quá, Bàn gia có thể đổi giá được không?" Bàn Tử lập tức cạn lời, người này điên rồi sao!

"Bảy ngàn vạn." Vừa nói xong, giá đã lên tới bảy ngàn vạn.

Bàn Tử đã không còn lời nào để nói, một lần tăng thêm một ngàn vạn, thật sự coi là tiền chơi game chắc?

"Không hổ là đại gia trên đỉnh, hẳn là, bảy ngàn vạn, đối với họ, không phải là quá nhiều." Trương Thiên thầm nghĩ, nhưng bên trên dường như không còn ý muốn tăng giá nữa.

"Không thể tăng nữa, lão gia, ngài quên tình hình của phu nhân rồi sao?" Người phụ nữ kia vội vàng mở miệng, ông lão do dự một chút, cuối cùng mới không nhấn nút.

Chờ đợi gần mười giây sau.

Người chủ trì mới lưu luyến mở miệng.

"Nếu không có khách nhân nào tăng giá nữa, thì tấm Kỳ Tử ngọc bội này, sẽ thuộc về vị khách nhân này." Nói xong, xác định không ai mở miệng, ngọc bội cũng thuận lợi rơi vào tay người đàn ông trung niên.

Sau khi người đàn ông cầm được ngọc bội, y trực tiếp bắt đầu cầu xin.

Có chút sốt ruột không chờ được.

"Bảy ngàn vạn, cộng thêm năm ngàn vạn của tôi, Thiên sư, cậu lấy gì mà đấu với tôi?" Trương Thiên nhìn Thiên sư, thanh đào mộc kiếm này, Trương Thiên nhất định phải có.

Trước đó đã nói, trong mộ Vương Tàng Hải, nuôi rất nhiều "thú cưng", trong nguyên tác, Hạo Thiên Chân chưa tìm thấy.

Trương Thiên dự định đi tìm mấy con thú cưng, muốn thuần phục thì đào mộc kiếm vẫn hữu dụng hơn.

Nếu có cương thi, thì đào mộc kiếm sẽ đóng vai trò then chốt, vì vậy Trương Thiên không định bỏ qua đào mộc kiếm.

Hơn nữa, dù bây giờ không gặp, sau này nhất định sẽ gặp.

Nghĩ đến những xác chết mạnh trước đó của Trương Thiên, đối phó cực kỳ khó khăn, nếu có đào mộc kiếm, thì sẽ rất đơn giản.

Sau khi ngọc bội kết thúc, buổi đấu giá lại quay trở lại với đào mộc kiếm.

"Vị khách nhân này, đào mộc kiếm đã ra giá ba ngàn mốt trăm vạn, còn ai cao hơn nữa không?" Trở lại chủ trường của đào mộc kiếm, mọi người vẫn còn có chút chưa kịp bình tâm.

"Vừa nãy ngọc bội bán được bảy ngàn vạn sao?" "Vãi chưởng, nhiều hơn cả mấy món trước cộng lại." "Một thứ để sinh con, có cần thiết không?" "Cậu không hiểu, đây là sự chấp niệm của con người." Dưới đài có chút ồn ào.

"Ba ngàn bảy trăm vạn." Trương Thiên nhấn nút, trực tiếp mở miệng, sau khi y nói xong, sắc mặt Thiên sư đã khó coi.

Trước đó y đã không có tiền rồi, còn phải dựa vào người Tây kia, bây giờ giá cao như vậy.

Y đi đâu mà kiếm tiền?

Lúc này người Tây kia cũng có chút không muốn mở miệng nữa.

Dù sao, nếu bỏ thêm tiền, thì là hai ngàn vạn, hai ngàn vạn đổi lấy một lần giúp đỡ.

Đã không còn đáng giá nữa.

"Vị khách nhân này, ra giá ba ngàn bảy trăm vạn, nếu không có ai cao hơn vị khách nhân này, thì thanh đào mộc kiếm này sẽ thuộc về vị khách nhân này." Người chủ trì cười híp mắt nói, Thiên sư trừng mắt nhìn Trương Thiên, nghiến răng, không nói gì.

Trong mắt tràn đầy sát ý.

Cuối cùng, đào mộc kiếm thuận lợi bị Trương Thiên giành được.

Lần này, Trương Thiên đã đấu giá được hai món đồ mình cần, tốn gần năm ngàn vạn.

Nhưng, ngọc bội bán được bảy ngàn vạn, tính tròn lại, ừm, vẫn kiếm được không ít tiền.

"Lão đại, anh đúng là một nhân tài!

Cái này coi như là kiếm được miễn phí rồi nhỉ." "Bàn gia tôi thích kiếm miễn phí, kiếm miễn phí một lần sướng, kiếm mãi thì sướng mãi." Bàn Tử cười hì hì, ánh mắt nhìn đào mộc kiếm, y còn vui hơn cả Trương Thiên.

"Ài, đúng rồi, nhớ lời hứa của cậu đấy." Trương Thiên không nói nhiều, cả người Bàn Tử đều ngớ ra.

"Lời hứa gì, Bàn gia tôi sao lại không biết, lão đại, nhị ca, anh nhớ không?" Bàn Tử chớp chớp mắt.

"Chạy rông!" Ai ngờ, Trương Khởi Linh vốn ít nói, đột nhiên bật ra hai chữ.

Mặt Bàn Tử lập tức xanh lét.

"Lão đại, anh xem nhị ca kìa, y bắt nạt tôi, tôi chịu thua rồi đó." "Y bình thường lầm lì như khúc gỗ, tại sao bây giờ lại không lầm lì nữa, hừ, đàn ông!" Bàn Tử vẻ mặt tủi thân, khiến Hồ Bát Nhất và Trương

Thiên trong lòng không khỏi bật cười.

Để y đi ra ngoài chạy rông?

Chẳng phải đó là cảnh chướng mắt thuần túy sao.

Ngay sau đó, buổi đấu giá tiếp tục.

Nhưng Trương Thiên cũng không còn xem đấu giá nữa.

Mà là nhìn chằm chằm vào đào mộc kiếm.

Cẩn thận vuốt ve thanh kiếm gỗ này, bề mặt màu vàng, trên đó có khắc các văn tự cổ, còn có phù văn màu đỏ.

Dù chỉ nhìn thôi, cũng khiến lòng Trương Thiên nóng như lửa đốt.

Đột nhiên, Trương Thiên chạm vào một chỗ hơi lồi lên.

Dưới chuôi đào mộc kiếm, dường như có một chỗ lồi lên, hơn nữa còn có thể ấn xuống.

Trương Thiên trong lòng giật mình.

"Có cơ quan!

Bên trong này hẳn là giấu thứ gì đó!" Trương Thiên trong lòng mừng rỡ, hèn chi đạo sĩ kia không tiếc giúp người Tây, cũng phải có được thanh đào mộc kiếm này, xem ra, gã này hẳn là biết điều gì đó.

Nhưng Trương Thiên sẽ không mở ở đây, dù có mở cơ quan, cũng phải đợi về rồi mới mở.

Lúc này, thời gian trôi qua.

Gần một giờ sau.

Cuối cùng cũng đến lượt vật phẩm cuối cùng xuất hiện.

Mà trong khoảng thời gian đó, Trương Thiên cũng không phát hiện ra thứ gì hữu dụng, tốt nhất, cũng chỉ có một cái Côn Luân chùy, là cái búa mà Văn Xú năm xưa dùng.

Cuối cùng bị một gã tráng hán bỏ ra năm ngàn vạn mua đi.

“Tiếp theo, xin mời, vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá chúng ta xuất hiện!” “Quy Nguyên Đan!

Kèm theo, truyền thuyết, bản đồ mộ huyệt Dược Vương!” Người chủ trì nói xong, ngay cả trong mắt Tiểu Ca cũng hiện lên chút xúc động, trong đôi mắt to lớn, có chút sắc thái khác lạ.

Nhìn đôi mắt Trương Khởi Linh khẽ lóe lên, giống như một hồ nước trong xanh bị đá cuội ném xuống, khơi lên một làn sóng lăn tăn.

Chương 86

"Sao vậy?

Cậu rất hứng thú với cái này sao?" Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh, giọng nói không lớn, từ đôi mắt vốn bình tĩnh của Trương Khởi Linh, lóe lên một tia sắc thái.

Trương Thiên có thể nhìn ra, Tiểu Ca đã động lòng rồi.

"Không, tôi chỉ cảm giác… có chút quen thuộc." Y nói, lông mày khẽ nhíu, trong mắt tinh tú cũng có chút đau khổ, rõ ràng dường như lại nhớ đến ký ức vô danh nào đó.

Trương Thiên thấy vậy, vội vàng nhẹ nhàng vỗ vai y.

"Đừng nghĩ nhiều, nếu có thể, tôi có thể giúp cậu giành lấy bản đồ." Trương Thiên nhẹ giọng nói, nhưng trong lòng y thấu hiểu, lời này, chính là nói suông.

Cái này là vật phẩm cuối cùng của buổi đấu giá, nếu y có thể bỏ ra bảy ngàn vạn để mua được, thì đúng là quá sức tưởng tượng.

Trừ khi… y có thể hợp tác với người khác.

Trương Khởi Linh cảm nhận được hơi ấm trên vai, lông mày y giãn ra một chút.

"Tôi vừa nhớ ra một vài thứ." Giọng y trở nên bình tĩnh.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

"Thứ gì?" "Tôi nhìn thấy, một cái lò luyện, và một ông lão, còn những thứ khác… không còn nữa." Nói xong, đầu y lại bắt đầu đau nhức, Trương Thiên an ủi vỗ vỗ.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, nếu có cơ hội, chúng ta nhất định phải đi

xem, vì cậu đã từng đến đó, biết đâu, sẽ có một vài manh mối ký ức." Trương Thiên nhẹ giọng nói, dưới sự an ủi nhẹ nhàng của Trương Thiên, thần sắc Tiểu Ca đã tốt hơn rất nhiều.

Trương Thiên lại rơi vào trầm tư.

Mộ Dược Vương?

Dược Vương là ai, tại sao Dược Vương lại luyện chế đan dược, hơn nữa bản đồ này có phải là thật hay không, Trương Thiên trong lòng nảy sinh nghi ngờ.

Nhưng, những thứ mà Tân Nguyệt Phạn Điếm lấy ra, vẫn có độ tin cậy nhất định, mạnh hơn nhiều so với nhặt được bên đường.

"Hừ, xem ra, tôi muốn đột phá, hoặc nói, tiến lên một tầng nữa, thì phải đi đến mộ Dược Vương xem sao." Trong lòng nghĩ, Trương Thiên đã có một vài kế hoạch.

Vân Thiên Cung, Trương Thiên phải đi, còn có mộ Hoàng Thử Lang, mộ thần Côn Luân Sơn, biết đâu mộ thời Tam Quốc cũng có thể tìm thấy.

Mà tất cả những điều này, lại đều phải dựa trên việc Trương Thiên có thực lực đó.

Càng về sau, độ khó của mộ huyệt càng lớn, lần trước nếu không phải Trương Thiên may mắn, y chắc chắn không đánh lại được hoàng tử Kim quốc.

Dù sao, một khi xuống mộ thất bại, thì không phải là lần sau chú ý, mà là kiếp sau chú ý rồi.

Hạ quyết tâm, Trương Thiên quyết định, sau mộ dưới biển Tây Sa, y sẽ đi xem sao.

Tiểu Ca nhìn Trương Thiên, trong lòng đã lâu không cảm nhận

được chút ấm áp nào.

Đây là một cảm giác kỳ lạ, lần trước Lý Tuyết Cầm đã cho y cảm giác đó.

"Nhanh lên, cuối cùng cũng xuất hiện, Quy Nguyên Đan, cái này là trong truyền thuyết, một viên, là có thể điều hòa tu vi, cơ thể đến trạng thái tốt nhất!" "Thế nhân đều biết, trong mộ Dược Vương có vô số thần đan diệu dược, nhưng lại không biết, trong mộ Dược Vương nguy cơ trùng trùng, bản đồ càng là nửa thật nửa giả." "Đan dược của y, còn có dược liệu, được đồn rằng lúc đó một viên khó cầu, đáng tiếc cuối cùng không biết vì sao, đột nhiên biến mất trong dòng chảy lịch sử." "Không phải nói, bị một người hại chết sao?" "Không biết, có lẽ là vậy, lại có lẽ không phải, ai có thể nói rõ được?" Dưới đài, vô số người kích động.

Mà lúc này, trong phòng VIP.

Hầu như cùng một lúc.

Tất cả những người trong phòng VIP đều đứng dậy.

"Viên đan dược này, Giải gia chúng tôi nhất định phải có được!" Giải Vũ Thần thản nhiên mở miệng, trong giọng nói hiếm hoi mang theo chút cứng rắn.

Trong lòng đa số mọi người, Quy Nguyên Đan, chính là một viên đan dược tu luyện.

Phục hồi vết thương, điều hòa cơ thể về trạng thái tốt nhất, nhưng, không ai biết, viên đan dược này, còn có một công dụng lớn nhất.

Đó chính là, giúp người chết, cơ thể điều hòa về trạng thái lúc còn sống.

Cái này hữu dụng hơn nhiều so với Trấn Thi Châu, Trấn Thi Châu

chỉ là giữ gìn dung mạo không đổi, một khi lấy xuống, thì thi thể sẽ biến thành xác khô.

Nhưng cái này không giống, sau khi ăn vào, thi thể sẽ vĩnh viễn là dáng vẻ đẹp nhất lúc còn sống.

Nhị Nguyệt Hồng rất yêu Nha Đầu, vì Nha Đầu, y càng chung thân không cưới.

Sau khi chết càng muốn hợp táng với Nha Đầu, quan tài của mình chôn trên của nàng, cao hơn một chút, mục đích là để nàng lại dựa vào vai mình.

Nhưng, y vẫn luôn có một tâm nguyện, đó là lúc còn sống, chưa chữa khỏi cho Nha Đầu.

Nàng đã chết, đây là một nỗi đau luôn quấn lấy lòng Nhị Nguyệt Hồng, bây giờ, có một cơ hội, có thể chữa khỏi nỗi đau đó.

Tuy rằng người đã chết, nhưng, lại có thể hoàn thành một tâm nguyện vẫn luôn chưa thực hiện.

“Hoa Hoa ca ca, lần này chúng ta liên thủ, khẳng định có thể có được đan dược, yên tâm đi, hơn nữa, mộ Dược Vương này, chúng ta cũng có thể đi xem.” Hoắc Tú Tú nói, trên mặt có chút kích động.

Nàng còn chưa từng xuống mộ, trong lòng có chút phấn khích nhỏ.

“Em không thể xuống mộ, hơn nữa, bà nội em cũng không cho phép em xuống mộ.” Nói xong, Hoắc Tú Tú bĩu môi, có chút khó chịu, nàng kéo cánh tay Giải Vũ Thần.

“Hoa Hoa ca ca, anh cứ dẫn Tú Tú đi mà, Tú Tú ngoan lắm.” Nàng chớp chớp mắt.

“Không được, hơn nữa, cái mộ này, anh cũng không biết có nên đi hay không, hơn nữa, bản đồ mộ này, cũng chỉ là truyền thuyết, tính

chân thực không đáng tin cậy.” Giải Vũ Thần nói, Hoắc Tú Tú có chút ngúng nguẩy, dậm chân không nói thêm gì.

Bên ngoài, trên đài.

“Viên đan dược này, có thể phục hồi bệnh tật bên trong, thậm chí loại bỏ mọi chất độc, giúp cơ thể trở về trạng thái trẻ trung nhất, ăn vào, thậm chí có thể sống thêm mười năm!” “Mà bản đồ mộ này, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, khi thu mua viên đan dược này, đồng thời tìm thấy, nội dung còn chờ kiểm chứng, nếu không khớp, không liên quan đến Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi.” Cô gái nói, Trương Thiên bĩu môi.

Bản đồ mộ huyệt này, chính là một canh bạc, để tăng giá khởi điểm cho đan dược.

Dù cho y có đưa cho cậu một cái giả, thì khi mang về, dù phát hiện là giả, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng sẽ không mất mát gì.

“Viên Quy Nguyên Đan này, giá khởi điểm, năm ngàn vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai trăm vạn.” Nói xong, trên mặt cô gái sườn xám mang theo nụ cười.

“Sáu ngàn vạn!” Dưới đài, một ông lão mở miệng, dáng vẻ y có chút yếu ớt, rõ ràng, trong cơ thể có bệnh tật.

“Bảy ngàn vạn.” Y vừa hô xong, dưới đài lại có người hô, nhưng trong phòng VIP lại không có ai mở miệng.

Rõ ràng đang chờ mức giá cao nhất.

Rất nhanh, sau một loạt các tiếng hô giá.

Viên đan dược lại trực tiếp lên tới một trăm triệu.

Mà ở mức giá này, đã không còn tăng được nữa, rõ ràng, người bên trên đã ra tay.

“Một trăm mười triệu.” Lúc này, Hạo Thiên Chân mở miệng, y cũng có chút đau lòng.

“Thiên Chân, Bàn gia tôi gần đây hơi thiếu tiền…” Vương Bàn Tử nhìn Hạo Thiên Chân, mắt y sáng rực, đại tài chủ a, điều này khiến y làm sao có thể không động lòng.

“Bàn Tử, số tiền này không phải của tôi, là gia đình tôi nhờ tôi đến mua hộ.” “Lần này, tôi ra ngoài cũng chỉ mang theo hơn hai trăm triệu, vì Giải gia và Hoắc gia dường như đã liên thủ.” Hạo Thiên Chân nói, Bàn Tử gật đầu nửa hiểu nửa không, đối với những thế lực này, y căn bản không biết gì.

“Một trăm ba mươi triệu.” Giải Vũ Thần chậm rãi mở miệng, trong phòng VIP rơi vào sự tĩnh lặng ngắn ngủi.

Trương Thiên có chút bất đắc dĩ, dù sao, vừa nãy còn đồng ý với Tiểu Ca là sẽ lấy bản đồ, nhưng bây giờ lại thất hứa, thật sự có chút khó chịu.

“Đợi thêm chút nữa, nhiều người tranh giành thế này, tôi xem xét tình hình, nhà nào yếu thì giúp nhà đó, cuối cùng chia bản đồ.” Trương Thiên thầm nghĩ, mục đích của y rất đơn giản, chính là bản đồ Dược Vương.

Rất nhanh, giá cả tăng vọt.

Lên tới một trăm sáu mươi triệu.

Lúc này trong phòng VIP, đã có một số người bị loại.

Hiện tại chỉ còn lại Hạo Thiên Chân, Giải Vũ Thần, và hai phòng VIP khác đang tranh giành.

“Ngô thiếu chủ, chưởng quỹ của chúng tôi muốn hợp tác với ngài.” Đúng lúc Hạo Thiên Chân còn đang phân vân, ngoài cửa phòng VIP truyền đến tiếng nói.

Hạo Thiên Chân nhíu mày, sẽ có người lúc này đến tìm mình hợp tác sao?

"Vào đi." Hạo Thiên Chân suy nghĩ rồi mới cho người ngoài cửa vào phòng VIP.

Người đến là một ông lão tóc bạc, ông lão nhìn Hạo Thiên Chân.

"Chào ngài, lão phu tên là John Dill, là quản gia của gia tộc Shirley ở Mỹ." Ông lão cúi chào tiêu chuẩn, thái độ bề ngoài.

"Vậy thì sao?" Hạo Thiên Chân, đối với người nước ngoài, thái độ không lạnh không nhạt.

Dù sao y cũng là người đi du học nước ngoài về, đối với họ, y cũng không quá phản cảm, nhưng cũng không quá thích.

"Chúng tôi muốn hợp tác với ngài, chúng tôi lần này đến, số tiền mang theo dùng quá nhiều, mang quá ít, chỉ cần chúng ta hợp tác, đan dược chúng tôi có thể không cần, chúng tôi chỉ cần chụp vài tấm ảnh bản đồ mộ huyệt." Y nói, Hạo Thiên Chân do dự một chút, cuối cùng gật đầu.

Dù sao cũng không cần đan dược, thì cũng có thể hợp tác.

"Được, tôi đồng ý rồi, đan dược, tôi nhất định phải có." Hạo Thiên Chân nói, lão quản gia suy nghĩ một chút không nói thêm gì.

"Một trăm chín mươi triệu!" Hạo Thiên Chân nói xong, Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú đều ngớ người.

Khi nào, Ngô gia lại bỏ ra số tiền lớn như vậy để mua đan dược?

Chẳng lẽ nói, lão già của Ngô gia định sống thêm vài năm, thăng cấp tu vi sao?

Trong lòng nghĩ, hai người Giải Vũ Thần càng không thể để Hạo Thiên Chân đắc thủ, đừng nhìn Lão Cửu Môn đã biến mất trong dòng

chảy lịch sử.

Nhưng cuộc đấu tranh giữa các gia tộc, lại chưa từng ngừng lại.

Chương 87

Ngô gia ở thời Lão Trường Sa, đã tích lũy quá nhiều nội tình, bây giờ lấy ra mấy trăm triệu, cũng là hợp lý.

"Hoa Hoa ca ca, chúng ta ra tay đi." Hoắc Tú Tú mở miệng.

Giải Vũ Thần gật đầu.

"Hai trăm triệu." Nói xong, sắc mặt những người dưới đài đều kích động, hai trăm triệu một viên đan dược.

Nếu Dược Vương còn sống, tuyệt đối sẽ kinh ngạc rớt quai hàm.

Hạo Thiên Chân nhìn ông lão bên cạnh.

"Chúng tôi có thể lấy ra một trăm triệu, nhưng có thể đấu giá được hay không thì không biết." Lão quản gia mở miệng, Hạo Thiên Chân không rõ, tại sao y lại sẵn lòng bỏ ra nhiều tiền như vậy, để mua một bản đồ.

Nhưng bây giờ lại không phải lúc để suy nghĩ vấn đề này.

"Được, hai trăm ba mươi triệu." Hạo Thiên Chân cũng không nói nhiều, trực tiếp báo số, tim đập quả thật rất nhanh.

Y chưa từng bỏ ra nhiều tiền như vậy.

Một lần mấy trăm triệu ra đi, điều này khiến Hạo Thiên Chân có một cảm giác đang niệm số.

Một khi tiền biến thành số, thì giá trị quan của con người sẽ bị thay đổi.

Vương Bàn Tử lúc này ngồi trên ghế sofa, lại có chút thở hổn hển.

Y chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, chất đống trên mặt đất, e rằng còn có thể chôn người.

“Cái Hạo Thiên Chân này, khi nào, lại có nhiều tiền như vậy?” Giải Vũ Thần thấu hiểu, Ngô gia dù nội tình có mạnh đến đâu, hai trăm triệu cũng phải cân nhắc, nhưng bây giờ thì sao?

Người ta không chỉ lấy ra hai trăm triệu, mà còn lấy ra nhiều hơn nữa.

“Hoa Hoa ca ca, không ngờ, Thiên Chân cũng khá giàu có nhỉ.” Hoắc Tú Tú chớp chớp mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh của Hạo Thiên Chân.

“Hai trăm năm mươi triệu.” Giải Vũ Thần không nói nhiều, chỉ báo ra giá.

Viên đan dược này, y nhất định phải có được, không chỉ vì sư phụ, mà còn y muốn xem trong mộ Dược Vương.

Có tiên đan hay không, hoặc có manh mối tiên đan nào không.

Tốt nhất là loại có thể cải tử hoàn sinh, mà công dụng thì tự nhiên không cần nói nhiều.

Hạo Thiên Chân có sự tài trợ, tự nhiên cũng không do dự, trực tiếp lại tăng giá.

Rất nhanh, một viên đan dược, lại đạt đến con số khủng khiếp là ba trăm triệu.

Khi Giải Vũ Thần hô ra ba trăm triệu, bên Hạo Thiên Chân đã do dự.

Hạo Thiên Chân lần này chỉ mang theo hai trăm triệu, mà lão quản gia này sẵn lòng tài trợ một trăm triệu.

Nhưng người ta Giải Vũ Thần lại trực tiếp hô ra ba trăm triệu.

Điều này khiến y có chút tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc này, lão quản gia lại mở miệng.

“Nếu, ngài sẵn lòng dẫn Ngô Tam Tỉnh và chúng tôi cùng đi tìm mộ Dược Vương, bên chúng tôi sẵn lòng tài trợ thêm một trăm triệu.” Lúc này, y mở miệng, khóe miệng nhếch lên.

Đây cũng là số tiền lớn nhất mà y có thể bỏ ra.

Lúc này, bản tính quản gia này, cũng dần dần lộ ra.

Mục tiêu của y là Ngô Tam Tỉnh, hơn nữa còn định để Ngô Tam Tỉnh dẫn y đi xuống mộ!

Hạo Thiên Chân nhìn y, y cũng hiểu ra, gã này tại sao lại đến tìm mình.

Hóa ra là đang nhắm vào chú ba của mình.

Nhưng chú ba bây giờ không biết đã đi đâu rồi, Hạo Thiên Chân đi đâu mà tìm chú ba?

Nhưng nghĩ lại, gã này đã bỏ tiền ra rồi, hơn nữa còn định đi tìm mộ Dược Vương.

Vậy cũng có nghĩa là, gã này nhất định phải có được, dù chú ba không có mặt, y cũng phải mua được bản đồ này.

“Chú ba của tôi bây giờ không ở nhà, không biết đã đi đâu rồi, nếu có thể, sau khi chú ấy về, tôi có thể giúp anh hỏi, nhưng bây giờ, nếu không tăng giá nữa, viên đan dược này sẽ không phải của chúng ta.” Hạo Thiên Chân nói, lão quản gia ngạc nhiên nhìn y một cái.

Không ngờ, người này, lại thông minh hơn y nghĩ một chút.

“Được, tôi sẽ bỏ thêm một trăm triệu, nhưng, tôi cần ngài bảo đảm, chú ba của ngài sẽ đi cùng chúng tôi.” Y lại mở miệng.

Hạo Thiên Chân gật đầu, dù không nói, e rằng Ngô Tam Tỉnh cũng sẽ đi.

Gã này, thấy mộ còn hứng thú hơn thấy phụ nữ.

Hơn nữa, gã này cũng không sợ chú ba lừa gã thảm hại.

“Ba trăm năm mươi triệu.” Hạo Thiên Chân hô, bên này, Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú có chút ngơ ngác.

Ba trăm triệu, Hạo Thiên Chân cũng dám theo?

Y dựa vào cái gì mà có được khí phách lớn như vậy?

“Không tốt rồi, Hoa Hoa ca ca, chúng ta không có tiền.” Hoắc Tú Tú vẻ mặt lo lắng.

Giải Vũ Thần cũng hơi nhíu mày.

“Chúng ta bây giờ nếu quay về lấy tiền, khẳng định không kịp.” Y thầm nghĩ, ánh mắt nhìn xuống đài.

Dần dần, ánh mắt Giải Vũ Thần dừng lại trên người Trương Thiên.

Trương Thiên, vừa nãy một tấm ngọc bội, bán được bảy ngàn vạn.

Nếu số tiền này cho họ, cộng thêm ba trăm năm mươi triệu của bản thân họ, thì là bốn trăm triệu.

Bốn trăm triệu, mua một viên đan dược.

Nghe có vẻ nói suông, nhưng đối với họ mà nói, lại rất đáng giá.

Có thể phục hồi về trạng thái tốt nhất, trong thời đại mà ngay cả Truyền Đạo ngọc bội cũng khó tìm thấy này, chứ đừng nói là loại thần dược này.

“Tú nhi, đi đến chỗ Trương Thiên.” Giải Vũ Thần nói, mắt Hoắc Tú Tú sáng lên.

“Nhưng, y có giúp chúng ta không?” Hoắc Tú Tú có chút lo lắng.

“Yên tâm, y sẽ giúp, hơn nữa trực giác của anh sẽ không sai.” Giải

Vũ Thần thản nhiên mở miệng, y tin chắc, Trương Thiên sẽ giúp, bởi vì, không ai sẽ từ chối manh mối mộ Dược Vương.

Hoắc Tú Tú gật đầu, vội vàng đi ra khỏi phòng VIP.

"Còn ai cao hơn vị khách nhân phòng VIP số năm này không?

Nếu không, viên tiên đan này sẽ thuộc về vị khách nhân phòng VIP số năm!" Trên đài, cô gái sườn xám nói rất chậm.

Rõ ràng, là đang trì hoãn thời gian.

Nàng tin chắc, người trong phòng VIP khác, tuyệt đối còn có thể ra thêm chút nữa!

"Trương Thiên." Đúng lúc Trương Thiên đang nhìn lên trên, phía sau truyền đến tiếng nói, còn có một cái vỗ vai.

Quay đầu nhìn lại, Hoắc Tú Tú lại ở phía sau y.

Trương Thiên trong nháy mắt đã hiểu ra điều gì đó.

Xem ra là hết tiền rồi, cơ hội của y đã đến.

Khóe miệng mang theo nụ cười, nhưng trên mặt Trương Thiên lại mang vẻ nghi vấn.

"Cô nương Tú Tú, cô sao lại ở đây?" Trương Thiên nghi hoặc nói.

"Cái đó, Trương Thiên, anh có thể cho chúng tôi mượn chút tiền không, thời gian không còn nhiều nữa." Hoắc Tú Tú đôi mắt to chớp chớp.

Trương Thiên cười cười.

"Đương nhiên, chúng ta là bạn bè, nhưng, tôi có một điều kiện!" "Điều kiện gì anh nói đi!" Hoắc Tú Tú vội vàng mở miệng, sợ bỏ lỡ một giây nào.

"Tôi muốn nghiên cứu bản đồ ba ngày." Trương Thiên giơ ngón

tay ra.

Hoắc Tú Tú hầu như không chút do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý.

“Được, tôi có thể cho các cậu bảy ngàn vạn.” Trương Thiên nói, trong lòng Hoắc Tú Tú đã yên tâm, gật đầu, lại nhẹ nhàng “bay” trở lại phòng VIP.

“Bốn trăm triệu!” Sau đó, chỉ nghe thấy, tiếng Giải Vũ Thần truyền đến.

Mà số tiền đạt đến con số kinh người bốn trăm triệu, bên Hạo Thiên Chân cũng không thể tăng thêm được nữa.

Tiền của hai người cộng lại, cũng chỉ bốn trăm triệu, nhưng mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mấy trăm vạn, họ bây giờ căn bản không thể lấy ra nhiều tiền như vậy.

Rất nhanh, cô gái sườn xám dứt lời, đan dược và bản đồ cũng đều rơi vào tay Giải Vũ Thần.

Trương Thiên cuối cùng cũng cho Giải Vũ Thần năm ngàn vạn.

Tính toán lại, Trương Thiên khi đến mang theo năm ngàn vạn, đấu giá thắng bảy ngàn vạn.

Chương 88

Trong đó, năm ngàn vạn mua hai món bảo vật.

Cho Giải Vũ Thần năm ngàn vạn, tốt quá, cuối cùng y vẫn kiếm được hai ngàn vạn.

Nếu trừ đi mười phần trăm thu nhập của buổi đấu giá, thì là một ngàn ba trăm vạn.

Bàn Tử dùng ngón tay đếm đếm.

"Lão đại, anh số đỏ như mò cua ốc vậy, vận cứt chó bùng nổ luôn, cái này mà vẫn kiếm được một ngàn ba trăm vạn." "Lão đại, mau dạy tôi đi, Bàn gia tôi muốn học nghề này." Bàn Tử có chút kích động.

"Cậu vẫn nên kế thừa nghề truyền thống gia truyền của ông nội cậu đi, nghề này của tôi, cậu không hợp." Trương Thiên cười nói, Bàn Tử u oán nhìn Trương Thiên.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại rất kỳ lạ, tại sao Trương Thiên lại bỏ ra nhiều tiền như vậy, để có được bản đồ này, chẳng lẽ y cũng hứng thú với mộ Dược Vương?

Mà lúc này, buổi đấu giá cũng coi như đã kết thúc.

Người chủ trì trên đài đang cảm ơn những khách nhân đã đến.

Còn Trương Thiên thì dẫn mấy người lặng lẽ rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi Trương Thiên đi, Bàn Sơn đạo nhân nhìn bóng lưng mấy người, hơi nhíu mày.

Một tấm phù lục trên tay y dù có vẫy thế nào, cũng không có tác dụng.

“Tại sao, chú thuật của tôi lại không có tác dụng với gã?” Nhìn Trương Thiên, an nhiên vô sự rời đi, trong lòng Thiên sư lộp bộp một tiếng.

Y không phải kẻ ngốc, có thể với tư cách là một đạo sĩ, kiếm được hai ngàn vạn, tâm tư tự nhiên linh hoạt, nhưng đôi khi y cũng rất cứng đầu.

Những thứ đã xác định sẽ không bỏ cuộc.

“Gã này hẳn là có chút thực lực, nếu không, không thể đối phó với chú thuật của tôi, nhưng một võ giả dù có mạnh đến đâu, có đánh lại được thuật sĩ không?” “Thôi vậy, tối nay, tôi sẽ chơi với cậu một trận.” “Ngoan ngoãn giao kiếm gỗ cho tôi.” Y thầm nghĩ, khóe miệng lộ ra một nụ cười, hoàn toàn không khác gì vẻ mặt trước đó.

Đạo nhân rất nhanh cũng đi theo ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau khi y ra khỏi cửa, tay vẫy một cái, khuôn mặt vốn chính khí bỗng trở nên vô cùng tà mị.

Dưới cằm y còn có một nốt ruồi đen lớn.

Trên nốt ruồi, có thể nhìn thấy một sợi lông dài mảnh.

Mắt có chút lệch, mặt lại đen kịt một mảng, nếu tắt đèn, e rằng sẽ không nhìn thấy gì nữa.

Y lặng lẽ đi đến một góc, lấy ra một hình nhân giấy nhỏ.

Cẩn thận đặt hình nhân giấy lên một thần đài, tay y bắt quyết.

“Ngọc Thanh có lệnh, báo xuống Tam Nguyên; Thập phương Tào Trị, vâng lệnh tuyên truyền; Các thống bộ thuộc, lập tức đến đàn trước; Chuyển dương đại hóa, khai tế nhân thiên; Cấp cấp như luật lệnh!” Đây là Thỉnh Thần lệnh!

Nhưng hẳn là đã bị y cải biến, trở thành Tà Túy lệnh.

Lời chú vừa dứt, trong tay đạo sĩ bốc ra khói trắng.

Ngón tay y dùng máu tươi vẽ lên, chú nhập vào trong hình nhân giấy.

Hình nhân nhỏ kia dường như có linh hồn, lại trực tiếp chạy đi.

Đôi chân ngắn cũn, lại nhảy tưng tưng, chạy về phía Trương Thiên.

Trương Thiên hiểu biết về chú thuật không sâu, huống chi là loại thỉnh thần thuật này, đây là một loại thuật pháp cao thâm.

Trương Thiên càng không hề phát giác.

Hình nhân nhỏ rất thuận lợi đến sau lưng Trương Thiên, lại bám vào sau lưng Trương Thiên, dần dần màu sắc hòa vào màu áo của Trương Thiên.

Trương Khởi Linh dường như cảm giác được điều gì đó, ánh mắt băng lãnh nhìn ra phía sau một cái.

"Có người ra tay với lão đại." Giọng Trương Khởi Linh lạnh nhạt, cố ý đứng sau lưng Trương Thiên, ánh mắt mang theo chút băng lạnh.

"Đừng gấp, tôi ngược lại muốn xem, Bàn Sơn đạo nhân này, có thể dùng được chiêu âm hiểm gì." "Tối nay chúng ta ngủ cùng nhau, vừa hay có thể bắt gã này ngay tại trận." Trương Thiên ghé tai Trương Khởi Linh thì thầm nói.

Dùng ngón chân nghĩ cũng có thể đoán được, hẳn là Bàn Sơn đạo nhân đã ra tay rồi.

Vì Bàn Sơn đạo nhân gây rắc rối cho y, nên Trương Thiên cũng không phải thánh nhân.

Nếu có thể, trực tiếp tiêu diệt, nếu không được, thì phế y, dù sao cũng không để lại hậu họa cho mình.

Trương Khởi Linh gật đầu, kiếm mắt quét qua phía sau Trương Thiên, y rất nhạy cảm, hơn nữa tu vi còn trên cả đạo nhân kia.

Đối mặt với thuật pháp của đạo nhân, y giống như đang xem trẻ con chơi đồ hàng vậy.

"Lão đại, kiếm được nhiều tiền như vậy, chúng ta đi nhậu đi!" Bàn Tử lại không hề phát giác ra điều gì.

Vô tư la hét đòi đi nhậu.

"Được, chúng ta cứ đi nhậu, đúng rồi, lão Hồ, có thời gian, đi mua bốn bộ đồ lặn, chuẩn bị bình dưỡng khí, chúng ta không phải còn phải đi Tây Sa sao?" Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Yên tâm đi lão đại, đã lo xong rồi, tôi hôm qua đã chuẩn bị, nhưng lần này, đoàn chuyên gia đi cùng, có ảnh hưởng đến tiến độ của chúng ta không?" Hồ Bát Nhất do dự một chút.

Mở miệng nói.

Y luôn cảm thấy, dẫn theo đoàn chuyên gia đi, thì chẳng khác nào dẫn theo mấy cục nợ.

Thật là kỳ cục.

Trương Thiên lại không cho là như vậy.

"Thứ nhất, chúng ta không có nghĩa vụ bảo vệ họ, chúng ta chỉ là người dẫn đường, nên không cần có gánh nặng tâm lý quá lớn." "Thứ hai, đoàn chuyên gia đó có lợi cho hành động phía sau của chúng ta." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu cũng không nói thêm gì.

Thật ra, sở dĩ Trương Thiên dẫn theo đoàn chuyên gia.

Không đúng, chính xác hơn là dẫn theo Shirley Yang, là vì, cô ta là hậu nhân tộc Karma, cũng chính là cái gọi là tiên tri.

Nói một cách thông thường, chính là nhà tiên tri, người bị dao của

sói chém đầu tiên vào đêm.

Hơn nữa, Shirley Yang trong nguyên tác, cũng không nói rõ thân phận, có khả năng không phải là người, hơn nữa còn mở quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương, đôi khi giống Shirley Yang, đôi khi lại giống một người khác.

Vì vậy, Trương Thiên phỏng đoán, khả năng Shirley Yang là người không lớn, hẳn là chuyển thế hoặc là điều gì khác.

Dù sao, cô ta có tác dụng thúc đẩy, Trương Thiên không muốn bỏ qua cô ta, biết đâu có thể từ đó mà có được bảo vật gì.

Đương nhiên, ở giữa, còn có một viên Mục Trần châu, thứ này, về bản chất, chính là mắt của Xà thần.

Mục Trần châu có hai tác dụng, thứ nhất, linh hồn vĩnh thế bất diệt.

Thứ hai, thông đạo dẫn đến thế giới hư huyễn, hai tác dụng này, Trương Thiên không hứng thú.

Vì vậy, y thật ra không muốn có được.

Trừ khi, Mục Trần châu có sức mạnh khác thu hút Trương Thiên, nếu không y sẽ không thể mạo hiểm chạm vào lời nguyền.

Trong lòng nghĩ, Trương Thiên cũng không nói nhiều, mà là tiếp tục đi về phía trước.

Trong phòng xét xử. 【Đúng là được mở mang tầm mắt rồi!】 【Tốt quá, đây chính là truyền thuyết coi tiền như rác ư?】 【Một viên đan dược, bốn trăm triệu, điên rồi sao, cái viên cứt bò gì mà lợi hại thế?】 【Người phía trước, viên cứt bò không được, phải là viên cứt dê của Mĩ Dương Dương mới được!】 【????】 【Mà sao

Trương Thiên lại mua la bàn và đào mộc kiếm?】【Tôi biết rồi, y muốn làm đạo sĩ, y muốn xuất gia!

Rồi ở bên Tiểu Ca, không còn yêu phụ nữ nữa.】【Người phía trước, khó càng thêm khó thì phải?】【Đúng là tin vịt, giám định là giả.】【Sau này không có cương thi chứ?

Cương thi nhiều quá, coi chừng Cửu thúc chết không nhắm mắt.】Dưới đài vô số người bàn tán.

Thấy giá cả, vô số người kinh ngạc, đa số người căn bản chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, làm sao mà không kinh ngạc được chứ.

Đặc biệt là buổi đấu giá này, sau này càng trở thành chuyện trà dư tửu hậu của vô số người.

Trần Hề nhìn màn hình, ánh mắt thu lại.

Cô không hiểu, thật sự có người bỏ ra nhiều tiền như vậy, để mua một viên đan dược sao?

Nhưng, viên đan dược này thật sự có tác dụng đó sao?

Cô không hiểu, cô được giáo dục phổ thông, căn bản không thể chấp nhận, cũng không thể lý giải.

"Loại thứ này, thành phần khoa học là gì, tại sao lại có tác dụng này, nếu có cơ hội có được một viên, để nghiên cứu, biết đâu còn có thể nghiên cứu ra điều gì đó." Trần Hề thầm nghĩ, cô lại có tính cách không bao giờ từ bỏ, nếu không cô cũng không thể phát minh ra "thiết bị điều khiển não bộ" loại thứ này rồi.

Nhưng nghĩ đến giá cả.

Cô chỉ có thể dừng bước.

Ánh mắt nhìn Trương Thiên, thật không biết cuộc đời y, rốt cuộc

có bao nhiêu là đặc sắc.

Màn hình tiếp tục.

Trời dần dần tối.

Mặt trăng thay thế mặt trời.

Các vì sao thay thế bầu trời xanh, tất cả những điều này, dường như đều bình yên đến vậy.

Mà lúc này, Trương Thiên lại không ngủ, y ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn thanh đào mộc kiếm trong tay.

"Thứ này, làm từ gỗ đào ngàn năm, bên trong có khi nào giấu một yêu cây thụ trong chùa Kim Lan tự không?" Trương Thiên tưởng tượng phong phú.

Chương 89

Ngay sau đó y lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía chuôi kiếm.

“Trong thanh đào mộc kiếm này có thứ gì đó.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Trên ghế bên cạnh, Trương Khởi Linh chậm rãi mở mắt.

Nhìn về phía kiếm gỗ.

“Tôi có thể cảm giác được, thanh kiếm gỗ này, rất lợi hại.” Y thốt ra vài chữ.

Trương Thiên gật đầu: “Tôi muốn thanh kiếm gỗ này, thật ra còn có một nguyên nhân khác, đó chính là, tôi phát hiện, cổ kiếm của tôi đối với quỷ hồn thì hữu dụng.” “Nhưng đối mặt với ác linh, lại không có tác dụng trấn áp, vì vậy, tác dụng của nó rất lớn, nhưng tôi không biết sử dụng.” Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh lại nhẹ giọng mở miệng.

“Có tôi, không cần động kiếm.” Nói xong, Trương Khởi Linh cũng không nói thêm nữa.

Trương Thiên hiểu ý của y, chính là y bảo vệ mình, căn bản không cần Trương Thiên phải dùng kiếm tấn công nữa.

Nhưng, Trương Thiên cũng là người cố chấp, y làm sao có thể để người khác bảo vệ, Trương Thiên thà đi bảo vệ y.

“Ha ha, vậy chúng ta cứ xem, ai bảo vệ ai nhiều lần hơn đi.” Trương Thiên cười sảng khoái, Trương Khởi Linh nhắm mắt, không nói gì, nhưng nghe lời Trương Thiên, trong lòng lại có cảm giác khác lạ.

Dưới ánh trăng, Trương Thiên nhẹ nhàng nhấn nút.

“Cạch.” Chỉ nghe thấy một tiếng giòn tan, chỗ chuôi kiếm, lại bật ra một que gỗ rất nhỏ.

Trên que gỗ có khắc những chữ rất nhỏ.

Trương Thiên lấy kính lúp ra, nhìn theo ánh đèn.

Mờ mờ, y lại nhìn thấy mấy chữ.

“Thiên sư bội kiếm!” Bốn chữ nhỏ, Trương Thiên lại thử dùng thần niệm thâm nhập.

Đáng tiếc không có công pháp, chỉ là một cái tên.

“Vãi chưởng, lừa người sao, theo lý mà nói, phải có một bộ công pháp nghịch thiên, rồi đi đến đỉnh cao nhân sinh chứ?” Trương Thiên trong lòng có chút u uất, riêng một thanh kiếm gỗ, không có công pháp thì làm sao đây?

“Hô hô…” Đúng lúc Trương Thiên đang u uất, ngoài cửa truyền đến từng trận tiếng gió.

Kèm theo, còn có tiếng cửa sổ đập.

Bên ngoài, cái cây già trong sân lại hiện ra dáng vẻ cong vẹo quỷ dị, giống như một ông lão còng lưng.

Lắc lư trong gió.

Nhưng, Trương Thiên nhìn lên bầu trời, vạn lý không mây, căn bản không có gió mà.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cành cây lắc lư, tiếng gió thổi, giống như một đứa trẻ đang khóc.

“Ai?

Vốn dĩ tôi còn đang suy nghĩ đào mộc kiếm dùng thế nào, không ngờ, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo lại đến thật rồi.” Thấy cảnh này,

Trương Thiên gần như trong nháy mắt đã nghĩ đến Bàn Sơn đạo nhân.

Đây không phải là vị đạo nhân lương tâm, nhân ái đó sao?

Đến thật đúng lúc.

"Đến rồi." Trương Khởi Linh nhìn ra ngoài cửa, giọng nói bình thản.

Thanh Hắc Kim cổ đao trong tay đã đặt sau lưng.

Trước đó y đã muốn ra tay rồi, nhưng, Trương Thiên cứ ngăn y lại, bây giờ thì có cơ hội rồi.

"Đừng gấp, tôi vẫn khá muốn biết đạo thuật của Bàn Sơn môn mạnh đến mức nào." Trương Thiên ấn tay xuống, không hề vội vàng, Bàn Sơn đạo nhân, xét về thực lực, quả thật, mạnh hơn y một chút.

Nhưng, Trương Thiên xuống mộ, cũng không phải là vô ích.

Bát Quái Kính, còn có Lỗ Thương Vương bội kiếm, chỉ hai thứ này đã cân bằng với Thiên sư kia rồi.

Chỉ cần Thiên sư không bày trận pháp, thì Trương Thiên có thể đánh cho y tơi bời.

Trương Khởi Linh không nhúc nhích nhiều, chỉ nhìn ra ngoài cửa, trong đôi mắt đen kịt, có linh quang lóe lên.

Gió đang hú, mà cửa phòng của Trương Thiên dường như bị thứ gì đó gõ vào.

Phát ra tiếng "cốc cốc cốc", cánh cửa gỗ cũ kỹ, vốn không chắc chắn, sau khi phát ra âm thanh này, lại càng lung lay dữ dội.

"Lão đại, mở cửa, mau mở cửa." Ngoài cửa truyền đến giọng Bàn Tử, dường như có chút sốt ruột.

Qua ánh trăng, có thể nhìn thấy một bóng người cao gầy, đang gõ

cửa phòng bên ngoài.

“Huyễn thuật?” Trương Thiên bĩu môi, thời buổi này, lại còn có người dùng huyễn thuật, không biết, đã là thời kỳ đầu lập quốc rồi sao?

“Nếu đã như vậy…” “Chúng ta cứ thi xem, ai có huyễn thuật lợi hại hơn.” Trương Thiên nhẹ nhàng vỗ tay.

Ngay sau đó, dưới gầm giường, tiểu miết toàn thân dính đầy đất chui ra.

Gã này dường như rất hưng phấn, liên tục lắc đuôi.

Mà con rết trong chuông đồng cũng có chút hưng phấn, chuông phát ra một tiếng động nhỏ.

“Suỵt, tiểu miết, tôi giao cho cậu một nhiệm vụ, cậu chạy ra ngoài, tìm thấy một đạo nhân áo vàng, rồi lắc chuông bên tai gã.” “Tôi nghĩ, gã này tiêu diệt vô số quỷ, những con quỷ đó hẳn rất muốn bám vào tai gã, nhẹ nhàng nói cảm ơn đại thánh nhân.” Trương Thiên xoa xoa đầu tiểu miết, trên mặt lộ ra nụ cười.

Vị đạo sĩ này, có thể kiếm được hai ngàn vạn, rõ ràng đã xuống núi lừa không ít người, mà có thể khiến đạo sĩ ra tay, hoặc là tà mị, hoặc là vong hồn, Bàn Sơn đạo nhân, sở trường nhất chính là đối phó với những thứ này.

Y hẳn đã giết không ít quỷ, những quỷ hồn đó bị chém giết, lại không thể luân hồi.

Tiểu miết vừa nghe có việc để làm, lập tức tí tởn chạy thẳng ra khỏi cửa sổ.

Vì gã này nhỏ, hơn nữa tốc độ nhanh nên cũng không dễ bị phát hiện.

“Lão đại, mở cửa đi lão đại, bên ngoài lạnh quá.” Giọng nói ngoài cửa, vẫn tiếp tục.

Cành liễu giống như bàn tay người, quấn lấy cửa sổ.

Mà ở bên ngoài, ngoài tứ hợp viện, một đạo sĩ đang ngồi dưới đất.

Phía trước y chính là một thần đàn, trên đó buộc hai hình nhân giấy, gã này đang liên tục điều khiển hình nhân để tấn công.

“Thời gian sắp hết rồi.” Y lẩm bẩm, chỉ thấy y điều khiển hình nhân, tiến vào một căn phòng.

Cửa bên Trương Thiên bị mở ra.

Ngay sau đó, một người máu toàn thân dính đầy máu đi vào, người máu đó dường như là Bàn Tử, lại dường như là thứ gì đó đã từng thấy trong mộ.

“Kẹt kẹt…” Người máu phát ra âm thanh, không ra người không ra quỷ.

Trương Thiên nhìn gã này, khẽ lắc đầu.

“Xin lỗi, chúng ta chuyên nghiệp chút, cái này căn bản không phải quỷ ngữ!” “Đây mới là quỷ ngữ!” Trương Thiên nói, dùng quỷ ngữ mắng người máu đó một lượt.

Lúc này, đạo sĩ đang làm phép bên ngoài ngớ người.

Thời buổi này, lại còn có người dạy quỷ nói quỷ ngữ?

Kiểu gì vậy!

Trương Khởi Linh cũng kỳ lạ nhìn Trương Thiên, y không ngờ, Trương Thiên lại còn biết quỷ ngữ, cái này rất khó đó.

Người máu đối với sự dạy dỗ của Trương Thiên không hề lĩnh tình, trực tiếp lao tới.

Sàn nhà toàn vết máu, trông khá ghê tởm.

"Hừ, đoạt tạo hóa của tôi, hôm nay sẽ khiến cậu phải trả giá." Y lẩm bẩm, ngón tay liên tục vẫy trên hình nhân nhỏ.

Người máu càng trực tiếp vươn bàn tay đầy máu, như sói đói vồ tới, nó há cái miệng lớn, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một vài con trùng đang ngoe nguẩy.

"Kiếm đến!" Trương Thiên thấy vậy, vung tay, dưới gầm giường, Lỗ Thương Vương bội kiếm rơi vào tay.

Vị đạo sĩ này quá ghê tởm, bày ra cái thứ này, chẳng phải thuần túy làm ghê tởm y sao.

Bội kiếm trong tay, Trương Thiên không chút do dự, một tay rút bội kiếm ra.

"Đây là, Lỗ Vương kiếm?" Trương Khởi Linh nhìn thấy bội kiếm, ngây người.

Tốt quá, mọi thứ y đều đã hiểu rõ.

Trước đó y nói tại sao, quan tài Lỗ Thương Vương bị mở ra, Lỗ Thương Vương tức giận đến mức không thể kiềm chế, hóa ra nguyên nhân ở đây.

Bội kiếm bị lấy đi, công pháp bị lấy đi, chỉ còn lại một cái quan tài, hỏi ai mà không tức giận.

"Trảm." Trương Thiên một kiếm chém ra.

Một đạo đao mang lóe lên, người máu lại trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Trên bội kiếm này, toàn là vong hồn tích tụ lại, đối với những tà vật này đều là sát thương thực chất.

Trừ khi là cương thi, nếu không, đến một con chết một con.

Lúc này, trong phòng của Bàn Tử.

"Ôi, lão đại sao vậy, nhà cửa sắp sập rồi, không phải chỉ là ngủ với nhị ca một đêm thôi sao." "Tiếng động lớn thật, thật là, còn có cho người ta ngủ không chứ." "Sao lão đại lại còn dương khí thịnh hơn cả tôi…" Bàn Tử nằm trên giường, nửa mơ nửa tỉnh, miệng lẩm bẩm.

Chương 90

Ban ngày lão đại nói ngủ cùng nhị ca, vốn tưởng là một đêm bình yên.

Ai ngờ đâu, lại nhiệt tình đến vậy.

Trước giường Bàn Tử, Vương Phi nhìn mọi thứ bên ngoài, lại có hứng thú xem.

Bàn Sơn đạo nhân, cô ta không đánh lại, nên đành làm khán giả.

Đạo sĩ Bàn Sơn đang làm phép bên ngoài có chút ngơ ngác.

Một kiếm người máu biến mất, điều này khiến y có chút kinh ngạc.

"Không ngờ, gã này, lại có chút thực lực, nếu đã cầm kiếm, tôi sẽ cho cậu một con cương thi." Y thầm nghĩ, tay vẫy một cái, hình nhân nhỏ trên đài bỗng hóa thân, lại biến thành một con cương thi.

Thật ra, Trương Thiên đối mặt từ đầu đến cuối đều là huyễn thuật, mà nguồn gốc chính là ở phía sau Trương Thiên.

Nhưng, sở dĩ Trương Thiên không phá giải, chính là muốn chơi đùa với gã.

Xem thứ này, rốt cuộc có lợi hại hay không, còn có thể luyện tay.

Sau khi một kiếm phá tan người máu, trong mắt Trương Thiên, người máu kia lại bắt đầu tổ hợp lại, cuối cùng biến thành một con cương thi đời Thanh.

Nhìn thứ này, Trương Thiên ngây người một chút.

Ngay sau đó y liền lấy ra đào mộc kiếm.

Cái này không phải là cho mình cày cấp sao?

Quả nhiên là cư sĩ nhân ái.

Cầm đào mộc kiếm, Trương Thiên trực tiếp xông lên.

Cái gọi là, các loại vũ khí có các loại công dụng, đào mộc kiếm được rút ra, mơ hồ có thể áp chế được thứ này.

Vì là ảo giác, nên, thực lực cương thi đã bị giảm đi rất nhiều.

Trương Thiên mấy kiếm đâm ra, cộng thêm bước chân khinh công của y.

Cương thi căn bản không chạm được vào y, đã bị y đâm mấy kiếm rồi.

"Gặp ma rồi sao?

Gã này sao lại có khinh công?" Nhìn Trương Thiên liên tục lóe lên trong phòng, cả người đạo nhân đều không ổn rồi, ngớ người ra.

Càng về sau, đạo nhân càng không có tự tin, một kiếm chém người máu thì thôi, tốt quá, bây giờ lại còn nội cuốn đến mức dung hợp các loại công pháp vào một thân?

Gã này không phải là truyền nhân cao nhân nào đó sao?

Đúng lúc y đang kinh ngạc, tiểu miết lặng lẽ chạy đến sau lưng y.

"Ca ca." Tiểu miết phát ra tiếng kêu khẽ, ngay sau đó, tiếng chuông ở đuôi vang lên.

"Vãi chưởng, đánh lén!" Đạo nhân vừa kịp phản ứng, cả cái đầu y liền giống như một quả bóng mềm.

Trực tiếp chìm xuống.

Khi y mở mắt ra lần nữa, trong mắt lại là vô số lệ quỷ.

Y giết vô số quỷ, nhiễm phải oán khí của những lệ quỷ đó, bây giờ dưới huyễn thuật, những con quỷ đó dường như sống lại.

Lũ lượt kéo đến bên cạnh y.

"Cảm ơn ngài, đại thiện nhân, đã giúp họ chém giết chúng tôi, khiến chúng tôi không thể luân hồi…" Một con lệ quỷ lưỡi dài phát ra âm thanh u u.

Ngay sau đó mười mấy con quỷ hồn đã lao tới.

Lúc này, vì không có sự can thiệp của Thiên sư, Trương Thiên một kiếm đã tiêu diệt cương thi.

Đồng thời vung tay, lột hình nhân nhỏ phía sau ra.

Một tay nhấc lên, hình nhân giấy hóa thành tro bụi.

"Xem ra là tiểu miết đã đắc thủ, chúng ta đi xem sao." Trương Thiên nói, dẫn Trương Khởi Linh đi ra ngoài.

Lúc này Hồ Bát Nhất cũng tỉnh rồi, tiếng động lớn như vậy, y làm sao có thể không tỉnh.

Trừ khi y là loại người yếu sinh lý như Bàn Tử.

Thấy Trương Thiên đi ra, Hồ Bát Nhất và y chạm mặt.

"Lão đại, chuyện gì vậy?

Tiếng động lớn như vậy?" Hồ Bát Nhất nghi vấn nói.

"Không có gì, đúng rồi, muốn xem múa cột không?" Trương Thiên cười nói, Hồ Bát Nhất thì không hiểu gì.

"Nhảy đường phố, đó là cái gì?" Thời đại này, Hồ Bát Nhất làm sao từng nghe nói đến loại đồ vật này, hơn nữa, cái thứ này, nói nghiêm túc ra thì, kiếp trước Trương Thiên bị một cô bé hot TikToker làm cho nổi tiếng.

Bản thân Trương Thiên đối với loại vũ đạo này, giữ thái độ không phản cảm, cũng không xem thường.

Mỗi người một sở thích mà thôi.Cùng Trương Thiên, vài người rất nhanh đã rời khỏi tứ hợp viện.Ngoài cửa, chỉ thấy, con rùa nhỏ đang bò trên đỉnh đầu đạo sĩ, không ngừng lắc chuông.

Còn đạo sĩ kia thì điên cuồng vung vẩy thanh mộc kiếm trong tay.Thân thể thỉnh thoảng né tránh vài đòn tấn công, đôi khi gặp phải những đòn tấn công đặc biệt, hắn còn thực hiện một cú lăn tròn trên mặt đất.Trong ảo cảnh.Vô số quỷ hồn không ngừng tấn công hắn.Loại quỷ hồn này có đủ hình dạng, có con lưỡi dài, cổ dài, lại có con thân thể dẹt.Cơ bản đều có đủ, hơn nữa, công kích cũng tầng tầng lớp lớp, mà đạo sĩ cũng chỉ có thể không ngừng né tránh.Đôi khi đạo sĩ cần phản kích, nhưng chủ yếu vẫn là né tránh.Bởi vì sự đa dạng của các đòn tấn công, cho nên, đạo sĩ đôi khi sẽ chống một tay xuống đất để tránh né.Đôi khi sẽ lăn tròn trên mặt đất, mà đáng lý nhất là, chống một tay xuống đất, thân thể xoay một vòng.Cảnh tượng đó khiến Trương Thiên và vài người khác đều ngẩn ngơ.Nếu có cô bé hot TikToker kia đến xem, e rằng cũng phải tự thẹn không bằng.“Xem, đây chính là nhảy đường phố.” Trương Thiên chỉ vào đạo sĩ, rồi lại nhìn Hồ Bát Nhất.“Lão đại, vũ đạo này, thật kỳ quái...” Hồ Bát Nhất gãi đầu, có chút tò mò nhìn đạo sĩ.Lúc này, vì tiếng ồn biến mất, Bàn Tử lại bị đánh thức.Đôi khi rất kỳ lạ, rõ ràng tiếng ồn rất lớn vẫn có thể ngủ được.Nhưng đột nhiên yên tĩnh lại bị đánh thức.“Chết tiệt, lão đại làm cái quái gì mà động tĩnh lớn thế.” Bàn Tử dụi dụi mắt, hắn chầm chậm bước ra.Phía sau còn có Vương Phi đang đi theo, hứng thú xem kịch.Trương Khởi Linh nhìn thấy Vương Phi, mắt trợn tròn.Vẻ mặt không thể tin được.Đúng là hay ho, không những cướp Lỗ Thương Vương Kiếm của người ta, còn cướp cả phụ nữ của người ta.Cái đám người này, là băng cướp hả?Sao lại có cảm giác như rơi vào ổ cướp thế này?Trương Khởi Linh nhìn về phía Trương Thiên, chớp chớp mắt.Trương Thiên thấy vậy, ho khan một tiếng.“Cái đó, khụ khụ, Bàn gia mà, sở thích hơi kỳ lạ một chút, rất bình thường,

không cần để ý, hơn nữa Vương Phi này cũng là tự nguyện, giúp người thành đôi là một đức tính tốt." Trương Thiên cũng không biết giải thích thế nào cho phải.Bàn Tử hôn công chúa đang ngủ say, sau đó người ta bám theo hắn?Hay là nói, Bàn Tử trải qua muôn vàn gian khó, cuối cùng đã chinh phục được Vương Phi?Sao mà có chút biến thái vậy?

Không đúng, là quá biến thái rồi.Trương Khởi Linh không nói nhiều, chỉ nhìn Bàn Tử với ánh mắt có chút bội phục.Bàn Tử thì hoàn toàn không để ý, đã quen rồi.Ánh mắt hắn nhìn về phía đạo sĩ đang "nhảy múa"."Ơ, lão đại, anh mời xiếc về diễn à?""Vũ đạo này..." "Bàn gia thích!"Bàn Tử vừa nói, vậy mà lại xông lên, bắt đầu học theo vị đạo sĩ áo vàng trước mặt.Trương Thiên: "???"Hồ Bát Nhất: "!!!"Nhìn Bàn Tử học theo rất có dáng vẻ, Trương Thiên vỗ trán."Hai người đừng nhảy nữa mà..."Lâu sau, Bàn Tử có vẻ mệt, thở hổn hển vài hơi, sau đó bò dậy."Thật tà môn, lão già này, còn dai sức hơn cả Bàn gia." Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, nhìn đạo sĩ.Con rùa nhỏ cũng lắc lư mệt mỏi, liền từ trên đầu đạo sĩ bò xuống.Nghỉ ngơi.Và tiếng chuông dần dần biến mất.Đạo sĩ cũng tỉnh lại.Hắn bò trên mặt đất, lắc đầu, nhìn xung quanh, xung quanh làm gì còn lệ quỷ, tất cả đều là bụi bặm do hắn né tránh mà tung lên.Nếu có một nền xi măng lớn, Trương Thiên tin rằng, hắn nhất định sẽ biểu diễn tốt hơn.Hắn chậm rãi ngẩng đầu, khi nhìn thấy những ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình.Hắn nuốt nước bọt.Vừa rồi mình bị nhìn trộm sao?

Hơn nữa còn là mình đang trúng ảo thuật?Nếu không có lệ quỷ, không có tấn công, vậy chẳng phải hắn...

ôi... không...Lúc này, hắn đã muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.Chuyện này cũng quá xấu hổ rồi.Lúc này, trong phòng xét xử. 【Hay ho, nhìn này, đây chính là nhảy đường phố!】【Cực lực yêu cầu, để hắn làm người dẫn chương trình kia, vũ đạo này, đơn giản

là...】【Hahaha, không những bị xem, mà còn là trực tiếp toàn dân, cười chết tôi rồi.】【Nếu để đạo sĩ này biết, sau này chuyện của hắn sẽ bị toàn dân phơi bày, không biết hắn sẽ nghĩ gì.】Vô số người bên dưới cười vang.Trong màn hình, vị Thiên Sư này ho khan một tiếng.Vỗ vỗ bụi trên người, đứng dậy.“Xin lỗi, vừa rồi trúng ảo thuật, không biết tại sao lại đến đây, tiểu hữu đừng trách, lão đạo tôi xin phép cáo từ.” Vừa nói, hắn như người không có việc gì, vội vàng chuẩn bị chuồn đi.“Ấy, nếu da mặt Bàn gia tôi mà lên đến trình độ này, thì tuyệt đối thiên hạ vô địch, phải không nhị ca?”“Thôi, phải không lão Hồ...”Thấy cả hai đều không để ý đến mình, Bàn Tử liền quay ra phía sau.“Phải không ái phi...”Vương Phi nói một tràng ngôn ngữ quỷ dị, Bàn Tử ngớ người.“Ong...” Trường kiếm của Trương Thiên đã kề vào cổ tên này.“Đã đến rồi thì vào uống chén trà đi, vừa hay, trà thi miết nhà tôi còn nhiều lắm.” Trương Thiên mỉm cười nói.Ánh mắt nhìn về phía con rùa nhỏ, con rùa nhỏ lộ ra nụ cười quỷ dị.Đạo sĩ thấy vậy, rùng mình một cái.Ảo thuật của tiểu gia hỏa này, vậy mà còn cao siêu hơn cả hắn, điều này khiến hắn có chút khó hiểu.Nhưng khi nhìn thấy chiếc chuông cổ trên mông con rùa nhỏ, mắt hắn sáng lên, trách không được, hóa ra là vì cái này.Trong mắt hắn thoáng hiện lên một tia tham lam, nhưng rất nhanh đã biến mất.Rất nhanh, Trương Thiên dẫn tên này, đến phòng mình.Một đám người vây quanh hắn, Trương Thiên càng đánh giá tên này một phen.Áo choàng vàng, tướng mạo hơi méo mó, hoàn toàn không giống khuôn mặt lúc trước.

Trương Thiên đoán hắn là cải trang.Trên người hắn tỏa ra một loại khí tức đặc biệt, hắn là độc quyền của đạo sĩ.“Khách không mời mà đến vào đêm khuya, tôi đây là lần đầu tiên gặp, tôi không phải Bồ Đề tổ sư, cậu cũng không phải Tôn Ngộ Không, vị Thiên Sư này, tôi nghĩ không cần thiết phải thế đâu nhỉ.” Trương Thiên vừa nói vừa nhìn hắn.“Tiểu hữu hiểu lầm, hiểu lầm lớn rồi, tôi chỉ bị tiểu quỷ mê

hoặc tâm trí, làm sao có thể đến chỗ ngài được.”“Đúng là, nước lũ tràn vào miếu Long Vương.”Biết không thể thoát, tên này liền bắt đầu cãi chày cãi cối.Trương Thiên cũng lười nói nhảm với hắn, giọng điệu nghiêm túc.“Cho cậu hai lựa chọn.”“Thứ nhất, giao công pháp ra, thứ hai, làm bạn với đám quỷ quái của cậu.”Nói xong, Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca đã kề vào cổ tên này.Còn về việc hắn tên là gì, Trương Thiên cũng lười biết, không cần thiết.

“Tôi sẽ không nói cho các người đâu, các người cho dù có giết tôi, tôi còn có sư huynh sư đệ, các người cũng không diệt hết được đâu!” Hắn vừa nói, vẻ mặt hung ác.Trương Thiên lại bật cười.“Tôi nghĩ, cậu chắc không có sư huynh sư đệ nào đâu nhỉ?

Bàn Sơn môn, cho dù có tệ hại đến đâu, cũng không thể khắp nơi khoe khoang lừa gạt được.”“Hơn nữa cách làm của cậu âm lãnh như vậy, khiến quỷ hồn không thể luân hồi, rõ ràng không phải là cách làm của Bàn Sơn môn.”“Hơn nữa, theo lời người ở buổi đấu giá trước đó nói, cậu là đạo nhân Thanh Minh Sơn, nghĩa là, cậu đã tự lập một phái, tôi nói đúng không.” Trương Thiên mỉm cười.Người trước mặt ngẩn ra, trong mắt lóe lên một tia né tránh.Trương Thiên đoán không sai.Đạo nhân Bàn Sơn, thường rất thần bí, những người xuống núi rất ít, càng không thể lộ diện trước mắt mọi người.Trừ khi, hắn đã rời khỏi môn phái.“Không có, làm sao có thể.” Hắn còn muốn giải thích, nhưng Trương Thiên đã không cho hắn cơ hội nữa.“Cậu bây giờ cho dù không chịu giao ra, cũng được thôi, chúng tôi biết nhà cậu ở đâu, có thể đi đào tổ tông nhà cậu ra.”Vừa nói, tên này rõ ràng hoảng sợ, hiển nhiên trong nhà hắn còn có một số thứ quan trọng.Trương Thiên thấy vậy, ánh mắt nhìn Trương Khởi Linh.Trương Khởi Linh gần như hiểu ý, thân hình lóe lên, mang theo tên này biến mất trong tứ hợp viện.“Lão đại, thế là đi đâu rồi, giữa đêm hôm khuya khoắt.” Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh rời đi, không khỏi hỏi.“Thanh Minh Sơn.”

Trương Thiên phun ra vài chữ.Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.“Thật thần kỳ, lão đại, sao anh có thể giao tiếp bằng ánh mắt với nhị ca vậy, tôi muốn học.” Bàn Tử chớp chớp mắt.“Cậu học cái đó làm gì?”“Để giao tiếp bằng ánh mắt vui vẻ và đẹp đẽ với lão đại chứ sao?” Bàn Tử cười hì hì.“Trương Thiên: !!!”Hô ~ Bốp!Trương Thiên đá bay hắn một cước, nếu mà giao tiếp bằng ánh mắt với hắn.Trương Thiên còn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng quỷ dị đó rồi.Trương Thiên và mấy người ngồi trong phòng, đợi Trương Khởi Linh trở về.Còn Trương Thiên, thì chậm rãi lấy ra một cái la bàn.“Lão đại, anh chuẩn bị xem bói sao?

Mau, trước tiên xem thử phúc khí sau này của Bàn gia.”“Có thể sinh ra mấy thằng cu mập mạp không?” Bàn Tử thấy Trương Thiên lấy ra la bàn, cười hì hì liền xáp lại gần.“Thằng mập cậu là đàn ông, chắc chắn sẽ không sinh con, nhưng cậu phải nhờ vả ai đó, hơn nữa nói không chừng còn không sinh được...” Trương Thiên cười nói với Bàn Tử, hắn còn chớp mắt.“Ách... lão đại, anh thật xấu tính!

Bàn gia thấy, loại chuyện này không nói thì hơn.” Bàn Tử vội vàng xua tay, hình như cũng không còn hứng thú nữa.Hồ Bát Nhất thì nhìn rất chăm chú.“Thiên Cung La Bàn, Thiên Cung, lại là Thiên Cung Đồ, là bản đồ mệnh cách của con người.”“Lão đại, tôi nghĩ, la bàn này, đo mệnh cách chắc rất chuẩn.” Hồ Bát Nhất suy nghĩ một chút rồi nói, hắn đối với những thứ này, đã từng có chút nghiên cứu.“Không sai, Thiên Cung, trong quái lý, đại biểu chính là mệnh cách, tôi tiếp theo, sẽ lấy âm dương, đại thế ngũ hành, thiên túc đại thế tinh thần, diễn biến mệnh cách, từ đó diễn biến tinh thần quái tượng.” Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt nhìn Hồ Bát Nhất.“Nếu đã như vậy, tôi sẽ thử xem, liệu chúng ta có gặp nguy hiểm trong chuyến đi đến Tây Sa Hải Đáy Mộ lần này hay không.” Trương Thiên lẩm bẩm, pháp quyết Kỳ Môn Độn Giáp kết động.Ngồi khoanh chân trên đất, Trương Thiên trong

miệng còn lẩm nhẩm chú ngữ.La bàn trước mặt không gió mà tự động quay, không ngừng xoay tròn trước mặt.Phát ra tiếng kim loại ma sát.“Cạch cạch...” Tiếng chuyển động giòn tan giống như bánh răng đồng hồ đang xoay.Rất nhanh, chữ đầu tiên xuất hiện.“Quỷ!”Mọi người đều biết, trong Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, ghi lại thiên, địa, nhân, quỷ, thần, phật... vân vân.Mà bây giờ la bàn xuất hiện chữ “quỷ”, hẳn là chỉ đến Cấm Bà không nghi ngờ gì.Ngay sau đó, la bàn tiếp tục quay, chữ thứ hai thì rơi vào phương Nam, trên la bàn Chu Tước.Khi nhìn thấy điều này, Trương Thiên toàn thân giật mình một cái.Sắc mặt hắn thay đổi.La bàn vẫn đang quay, cuối cùng, dừng lại ở trận Chu Tước phương Nam, và la bàn chỉ về hướng Quỷ Kim Dương trong trận Chu Tước thuộc Nhị Thập Tứ Tinh Túc.Quỷ Kim Dương, thuộc kim, là dương.

Là túc thứ hai của phương Nam.Người ta thường gọi những thứ không tồn tại mà lại đáng sợ là “quỷ”, Quỷ Túc cũng vì thế mà có tên.Nghĩa là, đây là một điềm dữ!

“Chậc...” Trương Thiên hít một hơi khí lạnh, trong lòng có một dự cảm không lành, hắn tiếp tục xem bói.Đã bắt đầu rồi thì không thể dừng lại.Tiếp theo, kim chỉ nam lại chỉ về Tâm Nguyệt Hồ.Ngay sau đó, kim chỉ nam sẽ không thay đổi nữa.Mặc dù Trương Thiên có kết khẩu quyết thế nào đi nữa, nhưng vẫn không thể đoán ra những chuyện sau đó.“Xem ra, là thực lực của mình không đủ.” Trương Thiên lẩm bẩm, cũng dừng việc bói toán lại.Bói toán, bản thân chính là việc trái với lẽ trời, cố chấp xem, thì chỉ làm tổn hại dương khí.Hơn nữa cho dù có đoán ra được điều gì, cậu cũng chỉ có thể nói ra một nửa, nói nhiều hơn, chính là tiết lộ thiên cơ.Cậu sẽ chết rất thảm.Trương Thiên nhìn nơi kim chỉ nam cuối cùng dừng lại.Tâm Nguyệt Hồ.Thứ này coi như là một điềm lành, tốt hơn nhiều so với Quỷ Kim Dương kia.Tâm Nguyệt Hồ, là Tinh Túc Thanh Long, thuộc

về nhân duyên, duyên phận, tình thân, tình yêu.Cung phụng nó, có thể thu hoạch tình yêu, nhân duyên, tình thân.“Mình bói ra đầu tiên là quỷ, thứ hai là hung, thứ ba coi như là cát.”“Nghĩa là, chuyến đi Tây Sa Hải Đáy Mộ lần này của mình, coi như là gặp dữ hóa lành.” Trương Thiên thầm nghĩ, cũng có chút kỳ lạ.Tại sao lại xuất hiện Tâm Nguyệt Hồ.Xuất hiện Quỷ Kim Dương, Trương Thiên có thể chấp nhận, nhưng Tâm Nguyệt Hồ, đây là cầu nhân duyên, tình thân.Thứ này xuất hiện, có đáng tin cậy không?“Ai, nếu không phải công pháp học chưa đến nơi đến chốn, mình thậm chí có thể bỏ qua Nhị Thập Bát Tinh Túc, đi xem xét Thiên Địa Huyền Hoàng, quy tắc thiên cơ.” Trương Thiên khẽ thở dài, đối với lần bói đầu tiên của mình, vẫn có chút thất vọng, dù sao thì, hắn cũng không đoán ra được toàn bộ.Nhưng Trương Thiên không biết rằng, bói toán, căn bản không thể nào đoán ra được toàn bộ.Dù sao, sự tình sẽ thay đổi, không thể nào hoàn toàn thuận theo quái tượng mà đi.“Thế nào rồi?” Hồ Bát Nhất vẫn luôn nhìn, đối với bói toán, hắn không tinh thông.Hồ Bát Nhất nhiều nhất cũng chỉ biết Phong Thủy Bí Thuật, nhưng thấy Trương Thiên đổ mồ hôi đầm đìa, lại có chút lo lắng.“Ừm, coi như là một quái tượng tốt, chúng ta chỉ cần vượt qua nguy hiểm, là có thể gặp dữ hóa lành.” Trương Thiên suy nghĩ một chút rồi nói.“Lão đại, nguy hiểm gì vậy, Bàn gia tôi chuẩn bị trước đã.” Bàn Tử có chút kích động, có nhà tiên tri thật sướng quá đi.Trực tiếp dự đoán được chuyện sau này, điều này còn thoải mái hơn cả bật hack.Trương Thiên lại lắc đầu.“Thiên cơ bất khả tiết lộ.” Không phải Trương Thiên không muốn nói, mà là hắn có thể cảm nhận được, một khi nói ra, tuổi thọ của mình tuyệt đối sẽ giảm mạnh, tiết lộ thiên cơ, đây là điều tối kỵ.“Xì, nói chuyện nói một nửa, hại Bàn gia vui mừng hão.” Bàn Tử nói, hắn rất nhanh đã mất hứng thú.Nhìn đồng hồ, hơn ba giờ sáng.

“Lão đại, nhị ca đi lâu như vậy, sẽ không có chuyện gì chứ...” Hồ Bát Nhất có chút lo lắng cho Trương Khởi Linh.Mặc dù mấy người

bây giờ cũng mới quen Trương Khởi Linh, nhưng, Hồ Bát Nhất có thể cảm nhận được, người này vẫn khá dễ gần.Hơn nữa, là huynh đệ của Trương Thiên, vậy tự nhiên cũng là huynh đệ của bọn họ.“Đúng vậy, nhị ca mà lạc đường thì sao, nghe nói trên núi Thanh Minh có rất nhiều gấu, chúng ta có nên đi tìm không?” Bàn Tử cũng vội vàng nói.Hai người này trọng tình trọng nghĩa, đây cũng là lý do Trương Thiên tìm Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.Nếu đi theo Ngô Tam Tỉnh bên kia, Trương Thiên cảm thấy, sớm muộn gì mình cũng bị hại chết.“Không cần lo lắng, thực lực của y còn mạnh hơn chúng ta, hơn nữa những thứ này y đã gặp nhiều rồi.” Trương Thiên hiểu Trương Khởi Linh, nếu y mà gặp vấn đề, thì thế giới này chẳng phải sẽ loạn hết sao.Hồ Bát Nhất thấy Trương Thiên cũng không sốt ruột, hắn cũng không quá sốt ruột.“Nếu quỷ chỉ Cấm Bà, vậy Quỷ Kim Dương chỉ điều gì, còn Tâm Nguyệt Hồ lại là gì.” Trương Thiên vẫn còn chấp nhất với quái tượng vừa bói ra.Đối với ba quái tượng này, Trương Thiên vẫn không hiểu rõ.Thời gian rất nhanh trôi qua.Sáng sớm, Bàn Tử từ trên bàn bò dậy.“Hô, nhị ca về chưa?” Bàn Tử vươn vai.Lại dụi dụi mắt, nhìn xung quanh.Chỉ thấy trong góc, Trương Khởi Linh đã đứng ở đó, còn Trương Thiên và Hồ Bát Nhất thì đang vây quanh một cuộn da dê để xem.“Móa, ông nội tôi nói rồi, có phúc cùng hưởng, các người xem đồ tốt mà không gọi Bàn gia!”“Đơn giản là vi phạm đạo đức, cần phải ở dưới tượng ông nội tôi, diện bích tư quá!” Vương Bàn Tử thấy vậy, liền nhảy cẫng lên, vội vàng chạy tới.“Bàn Tử, cái này cậu xem không hiểu đâu, cậu dẫn nhị ca đi mua ít bữa sáng về đi.” Hồ Bát Nhất nói, mắt hắn còn không rời khỏi cuộn da này.Bàn Tử á khẩu một hồi.“Lão Hồ, nói vậy không được đâu, Bàn gia tôi thông minh lắm!” Bàn Tử vừa nói, ánh mắt liền nhìn qua.“Thiên thượng tam kỳ nhật nguyệt tinh, thông thiên thấu địa quỷ thần kinh.”“Chư thần hàm kiến đê đầu bái, ác sát phùng chi tẩu bất đình.” Bàn Tử lẩm nhẩm, một trận đau đầu.“Thôi, Bàn gia vẫn là đi mua bữa sáng vậy.”“Đi nhị ca, đi ăn sáng

thôi.” Bàn Tử liếc mắt một cái liền lầm bầm lạch bạch dẫn Tiểu Ca đi.Thứ này là dành cho người xem sao?Sau khi Bàn Tử đi, Trương Thiên hai người càng xem càng nhập thần.“Nơi này ghi lại toàn bộ lai lịch của đạo nhân Bàn Sơn, Bàn Sơn đạo thuật của bọn họ, có điểm tương đồng với Mao Sơn, nhưng nhiều thứ lại không giống.”“Lão Hồ, nơi này còn có hai quyển đạo thuật, chúng ta cùng nhau xem, đến lúc đó nói không chừng có thể lợi dụng đạo thuật, nâng cấp Phân Kim Định Huyệt của cậu.” Trương Thiên vừa nói, vừa đưa một quyển sách qua.Đạo thuật của đạo sĩ Bàn Sơn lại dùng sách để ghi lại, điều này tiện lợi hơn rất nhiều cho việc xem.Lúc này, trên đường phố, Bàn Tử dẫn Trương Khởi Linh đi trên đường.

“Nhị ca, anh nói xem, sao Bàn gia tôi lại không học được cái này nhỉ, có phải là thiên tư quá cao, nên không thèm học cái đó không?” Bàn Tử lẩm bẩm.Ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.“Ai, đúng là nhị ca, anh chẳng nói năng gì cả, Bàn gia phục rồi, anh xem anh kìa, trên tay còn có vết máu, lại đây Bàn gia lau cho.” Bàn Tử nói, Trương Khởi Linh lại xua tay, tự mình lau đi.Bàn Tử ngớ người.“Vương Khải Toàn: Sao lại có cảm giác, tên này đang ghét bỏ mình nhỉ?”Trên đường phố, không khí có chút quỷ dị, Bàn Tử đi một mình, còn cách đó không xa, Trương Khởi Linh cách Bàn Tử rất xa.Cứ như là không nhìn thấy Bàn Tử vậy, điều này khiến Bàn Tử cằn nhằn không ngớt.Lúc này, Giải gia.Giải gia suốt một đêm không ai nghỉ ngơi, kể từ khi Giải Vũ Thần giao đan dược cho sư phụ.Nhị Nguyệt Hồng đã biến mất suốt một đêm.Đêm đó, người Giải gia, không ai ngủ, đều đang chờ ông trở về.Sáng sớm, Nhị Nguyệt Hồng bước đi nhẹ nhàng, đồng thời lại mang theo chút vững vàng.Nỗi ưu sầu giữa hàng lông mày cũng biến mất một chút, ông nhìn Giải Vũ Thần trước mặt với ánh mắt dịu dàng.“Hoa Hoa, làm rất tốt.” Nhị Nguyệt Hồng khẽ vỗ vai Giải Vũ Thần, tình cảm giữa sư đồ không thể diễn tả bằng lời nói, mà thường chỉ qua một ánh mắt.Lúc này, trong mắt Nhị Nguyệt Hồng lóe

lên một tia nhu tình.“Nhị gia gia, con định đi Dược Vương Mộ.” Giải Vũ Thần đột nhiên mở miệng, bước chân vốn nhẹ nhàng của Nhị Nguyệt Hồng khựng lại.“Không được đi.” Hầu như không chút do dự, Nhị Nguyệt Hồng trực tiếp lên tiếng.“Giải Ngữ Hoa, con có biết Giải gia bồi dưỡng con khó khăn đến mức nào không?

Hơn nữa Dược Vương Mộ, cho đến nay không ai biết, tấm bản đồ kia, nói không chừng là giả.”“Hơn nữa, cho dù bản đồ là thật, con có chắc mình có thể sống sót trở về, hay là nói, con định đi chịu chết!” Nhị Nguyệt Hồng nhìn hắn, trong ánh mắt đều là sự cứng rắn.“Con muốn tìm được đan dược hồi sinh, theo cổ thư ghi chép, có một loại đan dược có thể khiến nhục thân sống lại.”“Con còn nghe nói, ở một quốc độ xa xôi, có một viên châu có thể đi vào thế giới hư huyễn, nói không chừng, ở đó sẽ có cách tìm kiếm linh hồn!” Giải Vũ Thần kích động nói.Trong mắt Giải Vũ Thần, Nhị gia, không khác gì cha của mình.Thậm chí đôi khi, còn quan tâm hắn hơn cả cha.Cho nên, hắn muốn giúp sư phụ, hắn từng lật vô số cổ tịch, tìm vô số câu chuyện thần thoại.Và trong đó, Chu Trần Châu, cùng với thần đan, càng khiến hắn chú ý.Chưa từng có ai biết, cánh cửa thế giới hư huyễn của Chu Trần Châu là gì, nhưng, Giải Vũ Thần muốn biết.Hắn tuy nhìn có vẻ yếu đuối, nhưng, Giải Vũ Thần tuyệt đối là một người tâm tư tỉ mỉ, hơn nữa lại rất cứng rắn.Điều này có thể thấy từ việc hắn có thể trở thành gia chủ Giải gia.Dù sao, không phải bất kỳ ai cũng có thể trở thành gia chủ Giải gia.“Hô...” Nhị Nguyệt Hồng thở ra một hơi, ông khẽ lắc đầu, nghiêm túc nhìn Giải Vũ Thần.“Ta không hy vọng con đi, cũng sẽ không cho con đi, còn nữa, tấm bản đồ kia, ta đã nghe nói rồi, ta hy vọng con có thể tặng cho người đã giúp đỡ chúng ta.”“Trong vài năm tới, ta sẽ trông chừng con, con cứ ở nhà tu luyện cho tốt.” Nhị Nguyệt Hồng nói xong, cũng không nói thêm gì nữa.Một cái vung tay, gia đinh liền mang tấm bản đồ đấu giá được trước đó ra.“Đưa cho Tiểu Trương gia, mang đến cho Tiểu Trương gia, đồng thời, nói với

anh ấy, Giải gia chúng ta, cảm ơn sự giúp đỡ lần này của họ." Vừa nói, quản gia nhanh chân rời đi.Giải Vũ Thần liếc nhìn tấm bản đồ, cũng chỉ đành theo sư phụ bước vào Giải gia.Trong Ngô gia.Không có được đan dược, Hạo Thiên Chân có chút buồn bực.Sau khi trở về mặc dù ông nội không nói gì nhiều, nhưng, trong lòng Hạo Thiên Chân vẫn thấy là lạ."Thôi, cứ coi như tiết kiệm tiền, dù sao ông nội cũng không nói gì." Hạo Thiên Chân lẩm bẩm trong miệng, nhưng trong lòng lại rất không cam tâm."Đúng rồi, cái gì mà Dược Vương Mộ nói trước đó, chắc chắn có rất nhiều văn vật, không được, không thể để người khác phá hoại, có cơ hội mình phải đi xem thử." Hạo Thiên Chân thầm nghĩ.Càng quyết tâm hơn.Hạo Thiên Chân một lòng muốn bảo vệ văn vật, điều này là thật, nhưng hắn mỗi lần đều dùng lực sai chỗ.Hoặc nói, bản thân hắn đã mang một loại lời nguyền, hắn là Tà Hoàng phụ thể không sai rồi."Thiên Chân, ngay tối qua, A Ninh nói, một tháng sau, có một đoàn khảo sát muốn đi Tây Sa, hỏi chúng ta có muốn đi theo không." Vương Bàn Tử mài dao, khẽ hỏi."Đi, khẳng định đi, chú Ba của tôi nói không chừng còn ở đó, đúng rồi gọi cả chú Phan lên nữa, đông người sức mạnh lớn." Hạo Thiên Chân hầu như không chút do dự, có mộ, tại sao không xuống?Lúc này, trong tứ hợp viện của Trương Thiên.Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đã nghiên cứu suốt một buổi sáng.Ừm, Trương Thiên cũng đã hiểu rõ.Những thuật pháp này, đa số đều là tiểu thuật pháp, có năng lực, cũng chỉ là Thỉnh Thần Quyết trước đó.Tuy nhiên, khi thi triển ra, năng lực có hạn, uy lực lại không lớn.Nhưng Trương Thiên chú ý đến, trong đó còn có một loại thuật pháp là vẽ phù.Loại này, chỉ có hiệu quả đối với cương thi, xác chết biết đi.Nhưng như vậy cũng đủ rồi, Trương Thiên cần chính là có hiệu quả đối với xác chết biết đi.Như vậy, Trương Thiên thấy quỷ có thể đánh quỷ, thấy xác chết biết đi, có thể đánh xác chết biết đi.Ừm, đúng là một chiếc xe tăng nhỏ chuyên dụng cho mồ mả sống động."Lão đại, tôi phát hiện, cái thứ này không khó mà." Hồ Bát

Nhất quạt quạt, giọng khàn khàn, bình thản.“Chắc chắn không khó, cái quạt này giúp chúng ta tĩnh tâm, anh xem, chúng ta đã xem gần một tiếng rồi, mà lại không cảm thấy thời gian trôi qua.” Trương Thiên nhún vai.Thứ này mà dùng cho học sinh thi đại học, tuyệt đối hiệu quả cực đỉnh.Hồ Bát Nhất nhìn lại, quả thực, không biết từ lúc nào đã là một tiếng rồi.Bàn Tử và Trương Khởi Linh đã về từ nửa tiếng trước.Hai người ngồi trên ghế.Trương Khởi Linh ăn bánh bao từng miếng nhỏ, còn Bàn Tử thì hai miếng một cái.“Ừm ~ lão đại, lão Hồ, mau đến ăn bánh bao đi, hơn nữa Bàn gia còn hầm canh gà, lát nữa mọi người cùng uống một chút.” Bàn Tử ăn bánh bao từng ngụm lớn, miệng lẩm bẩm.“Cậu biết hầm canh gà sao?” Hồ Bát Nhất nhướng mày, hai người lớn lên mặc chung một cái quần lót, Hồ Bát Nhất quá hiểu tính cách Bàn Tử rồi.Cái tên mà thường xuyên cởi quần phóng khí đó.Nếu hắn mà biết hầm canh gà, thì Hắc Bạch Vô Thường cũng có thể đi bắt Đội Trưởng Mỹ.

“Xì, coi thường ai vậy, loại chuyện này, Bàn gia tôi phải tự tay làm sao?”“Bàn gia, bây giờ là người có thân phận rồi đó!” Bàn Tử đắc ý vỗ vỗ bụng mình.Rồi một mạch đứng dậy.“Lão Hồ, chắc chắn, Bàn Tử đã cầu nguyện mấy ngày trong mơ, nhờ Vương Phi nấu một bữa đúng không?”“Tôi thấy rất giống!” Hồ Bát Nhất gật đầu, vẻ mặt khẳng định.“Cốc cốc cốc...” Khi Bàn Tử chạy vào bếp, cửa gỗ bên ngoài bị gõ.Hồ Bát Nhất thấy vậy, đứng dậy đi mở cửa.Cửa ngoài được mở ra, một ông lão trông như quản gia đứng ngoài cửa.Trên mặt ông ta mang theo nụ cười, trong đôi mắt già nua, lại lóe lên một tia tinh quang.“Xin chào, xin hỏi Tiểu Trương gia có ở đây không?” Quản gia nói với giọng kính cẩn.“Có chuyện gì vậy?” Trương Thiên nghe vậy bước nhanh ra, ánh mắt nhìn về phía vị quản gia trước mặt, trên tay áo của quản gia, có thêu một họa tiết đặc biệt, Trương Thiên đoán, hẳn là người của Giải gia.“Ngài chính là Tiểu Trương gia đúng không, đã lâu ngưỡng mộ, tôi là quản gia của Giải gia, nhị gia của

chúng tôi giao cái này cho ngài, và cảm ơn ngài, đã giúp đỡ Giải gia chúng tôi." Quản gia nói xong, càng cung kính dâng đồ vật lên bằng hai tay.Trương Thiên trên mặt mang theo nụ cười."Lão tiên sinh khách khí rồi, Trương Thiên tôi chỉ là tiểu bối, không dám trèo cao, có thể quen biết Giải gia cũng là vinh hạnh." Trương Thiên vừa nói vừa không chút dấu vết nhận lấy đồ vật.Bóc lột trắng trợn mười ba triệu tệ, lại còn quen biết Giải gia, ừm, phi vụ này, không lỗ, hời lớn.

"Tiểu Trương gia quá khen rồi, vậy lão nô xin cáo từ." Nói rồi, ông ta rất nhanh lui xuống.Hồ Bát Nhất đưa mắt nhìn qua.Và cách đó không xa, Trương Khởi Linh cầm bánh bao, đôi mắt tinh anh càng nhìn xa xăm."Lão đại, đây là cái gì?" Hồ Bát Nhất tiện miệng hỏi, hắn cũng đại khái đoán được một phần."Nếu tôi đoán không sai, hẳn là bản đồ Dược Vương Mộ..." Vừa nói, Trương Thiên mỉm cười.Tấm bản đồ Dược Vương Mộ này, là thứ tốt, chỉ cần lấy được một ít đan dược.Trương Thiên dám khẳng định, thực lực của mình, tuyệt đối sẽ có một bước nhảy vọt về chất.Tuy nhiên Trương Thiên không chắc chắn là, tấm bản đồ mộ huyệt này có thật hay không, có một phần lớn khả năng là giả.Cách đó không xa, Trương Khởi Linh càng trợn mắt nhìn chằm chằm về phía này, nhưng trên mặt vẫn lạnh nhạt.Thái độ lại giống như một đứa bé tò mò, trong ký ức của y có hình ảnh Dược Vương Mộ, cho nên, y rất tò mò, cái này rốt cuộc có liên quan đến manh mối của y hay không...Đợi quản gia đi rồi, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất mới trở về phòng.Đây là một cái hộp vuông được bọc bằng vải thêu, vải thêu rất tinh xảo, rất mang phong cách của Giải gia.Không chút do dự, Trương Thiên nhẹ nhàng mở tấm vải thêu ra.Sau tấm vải thêu, là một cái hộp gỗ, ánh mắt Hồ Bát Nhất cũng nhìn qua."Không ngờ, bọc cũng khá kín đáo." Hắn cảm thán một tiếng."Lão Hồ, cậu cái này không hiểu rồi nhỉ, người ta cái này gọi là, cảm giác nghi thức." Trương Thiên vừa nói, vừa nhẹ nhàng mở hộp gỗ ra.Ngay sau đó một tấm bản đồ giấy xuất hiện.Chất liệu cuộn giấy

có chút đặc biệt, rất cứng, nói là da dê, lại không phải, nhưng, lại có độ dẻo dai của da dê.Ánh mắt dừng lại trên đó.Trên đó, có vẽ một số tuyến đường, dãy núi, sông ngòi, v.v., nhưng những hình vẽ này rất xiêu vẹo, cứ như không phải bản đồ của thế giới này vậy.“Lão đại, dãy núi này sao mà kỳ lạ quá vậy, có một cảm giác trùng sơn tuấn lĩnh, hơn nữa, thực vật cũng rất kỳ quái, tôi chưa từng thấy bao giờ.” Hồ Bát Nhất tỉ mỉ nhìn bản đồ, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.Trương Thiên cũng có chút nhíu mày, thứ này, nhìn có vẻ, hơi khác biệt a.Không phải thật sự mua phải bản đồ đạo bản (bản lậu) rồi chứ?

“Đây là tàn quyển!” Ngay khi hai người đang mò mẫm, giọng Trương Khởi Linh đột nhiên vang lên, y ở cách đó không xa, nhưng ánh mắt đã sớm dừng lại trên bản đồ.

“Tàn quyển?” Trương Thiên ngẩn ra, nhưng đây rõ ràng là một tấm bản đồ hoàn chỉnh mà, sao có thể là tàn quyển?

Chỉ thấy Trương Khởi Linh chậm rãi bước tới, ánh mắt y kiên nghị, bước chân nhẹ nhàng.Sau khi nhận lấy bản đồ, y giơ bản đồ lên trên đầu.Ánh nắng ban mai chiếu rọi trên bản đồ, dần dần, bản đồ vậy mà trở nên hơi trong suốt.Và trên tấm bản đồ trong suốt đó, những ngọn núi trùng điệp kia vậy mà bắt đầu phân chia.Dần dần, những ngọn núi cong cong biến thành từng ngọn núi lớn.Nhưng lại không có tuyến đường chính xác.

“Đây hẳn là một loại giấy axit, bên trong hẳn đã thêm vào dược liệu đặc biệt, gặp ánh nắng, là có thể biến thành trạng thái trong suốt.” Trương Thiên nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc, trí tuệ của người xưa, quả thực không phải họ có thể coi thường.“Vậy, tấm bản đồ còn lại chỉ cái gì?” “Hẳn là bản đồ chồng lên nhau.” Trương Thiên lại mở miệng, ánh mắt hắn nhìn về phía tấm bản đồ mà Trương Khởi Linh đang giơ.Trên bản đồ, có núi cong, nhưng không có đường, có sông ngòi nhưng không có cây, có thôn

làng nhưng không có người, hiển nhiên, muốn có tấm bản đồ hoàn chỉnh.Thì nhất định phải tìm được tấm còn lại, sau đó chồng lên nhau, như vậy mới có cơ hội tìm thấy Dược Vương Mộ thật sự.“Lão đại, xem ra, mấy chục triệu của chúng ta, coi như là đổ sông đổ bể rồi.” Giọng Hồ Bát Nhất khàn khàn mở miệng.Mấy chục triệu này, mua một tấm bản đồ rách nát, hơn nữa, quỷ mới biết quyển tiếp theo ở đâu.

“Cũng không tính là quá lỗ, chúng ta cứ cất cái này đi, đã Giải gia đã nói tặng rồi, thì tự nhiên không có lý do gì đòi lại.” Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh liền cất bản đồ đi.Nửa tấm tàn quyển, nói thật, tác dụng không lớn, cho nên, trọng tâm của Trương Thiên, vẫn phải đặt vào Tây Sa Hải Đáy Mộ.

“Đúng rồi, Khởi Linh, sao cậu lại nhìn ra được?” Trương Thiên không khỏi hỏi một câu.Trương Khởi Linh cũng chỉ khẽ lắc đầu, về lý do, y cũng không rõ.

“Canh gà đến rồi, canh gà đến rồi!” Khi Trương Khởi Linh lắc đầu, Bàn Tử bưng một nồi canh gà lớn chạy ra đầy phấn khích.Dáng vẻ đó, cứ như là hắn làm xong còn vui vẻ hơn cả ăn vậy.Nhìn nồi canh gà thơm ngon, bụng Trương Thiên vậy mà lại không kiềm chế được mà réo lên một tiếng.“Hắc hắc, lão đại, nhìn xem, cái này gọi là gì ấy nhỉ, không đánh mà thắng cái gì gì binh ấy.” Bàn Tử cười hì hì, nhưng tiếc là hắn kiến thức nông cạn, không thể nói ra rốt cuộc là cái gì.Hắn đưa canh lên.Sau đó, uống xong canh gà, mấy người cũng bắt đầu tu luyện.Trương Thiên càng nỗ lực tu hành một chút cũng không dám lơ là.Thời gian lặng lẽ trôi qua.Một tháng sau.Hôm nay, Trương Thiên, cùng với Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Linh và những người khác đã chuẩn bị xong.Trương Khởi Linh thì chẳng mang theo gì cả.Không đúng, nói chính xác hơn, y chỉ mang theo Hắc Kim Cổ Đao.Còn Trương Thiên, Bàn Tử, và Hồ Bát Nhất thì nhét đầy túi lớn

túi bé vào ba lô.Trương Thiên thậm chí còn nhét cả con rùa nhỏ vào, mục đích là để tránh xảy ra bất trắc.Trương Thiên là người rất quý mạng sống, hắn thà chuẩn bị nhiều hơn một chút, cũng sẽ không đặt mình vào nguy hiểm.

"Lão đại, Bàn gia phục rồi, sao anh lại bắt thêm gà, rắn, chó nữa, quan trọng nhất là, anh còn bắt Bàn gia tôi cõng, anh xem nhị ca kìa, không phải nhẹ nhàng ra trận sao." Bàn Tử vác một cái ba lô to đùng, cái ba lô đó rất nặng, đè Bàn Tử đến còng lưng.Nếu không phải hắn có tu luyện, nói không chừng đã ngã lăn quay trên đất rồi."Mấy thứ này có ích, hơn nữa, mang theo những thứ này, để tránh cậu lại câu dẫn những vong hồn khác." Trương Thiên vừa nói, mặt Bàn Tử đều xanh lét.Ấp úng, không nói thêm gì nữa.Hồ Bát Nhất thì tương đối mà nói, mang đồ cũng không nhiều, cũng chỉ là một cái la bàn, Mạc Kim Phù, cùng với thức ăn, dụng cụ, v.v.Những thứ khác hắn cũng chẳng có gì để mang.Chuẩn bị xong, Trương Thiên và mấy người đi về phía đoàn chuyên gia.Trong phòng xét xử, vô số người thấy cảnh này liền kích động.【Tây Sa Hải Đáy Mộ, má ơi, cuối cùng cũng đến rồi, hào hứng quá.】【Người phía trước, theo truyền thuyết, Tây Sa Hải Đáy Mộ rất khủng khiếp, cẩn thận kẻo sợ đến mức tè ra quần.】【Xin các em nhỏ, hãy xem cùng với người lớn.】【Tôi vẫn không hiểu, tại sao Trương Thiên lại phải mang theo đoàn chuyên gia, đây không phải là thuần túy kéo chân sau sao.】【Tôi biết, người ta cái này gọi là người hiến thân vô tư, giúp chuyên gia khảo sát cổ mộ dưới biển, cống hiến cho đất nước!】Vô số người bàn tán.Và nhiều người hơn nữa, thì lại bắt đầu nghiên cứu về việc Trương Thiên dẫn đoàn chuyên gia xuống mộ.Từng người từng người, còn nghiêm túc hơn cả việc tự học bài.Màn hình tiếp tục.Bên phía đoàn chuyên gia.Mười sáu thành viên của đoàn chuyên gia đã tập hợp đầy đủ.Đương nhiên mười sáu người này bao gồm Shirley Dương.

“Haha, tiểu Hồ đồng chí, các cậu cuối cùng cũng đến rồi, chúng ta bây giờ xuất phát chứ?” Giáo sư Trần trên mặt mang theo nụ cười.Theo ông ta thấy, Hồ Bát Nhất có thực lực mạnh hơn Trương Thiên và những người khác một chút.Dù sao, người ta chỉ mất nửa ngày, đã tìm ra vị trí cổ mộ.Điều này đối với giáo sư Trần mà nói, hắn có tác dụng lớn nhất.“Lão đại, anh xem?” Hồ Bát Nhất trong lòng hiểu rõ, ở đây Trương Thiên mới là người quyết định, hắn cũng sẽ không đi tranh cái uy phong này, không cần thiết.“Nếu, mọi người đều đã chuẩn bị xong, chúng ta bây giờ xuất phát.” Trương Thiên mở miệng, cũng không nói nhiều.Theo hắn thấy, ai nói cũng như nhau.

“Hắc hắc, lão Hồ, cậu xem, cô gái xinh đẹp kia vẫn nhìn cậu kìa, nói không chừng có ý với cậu đó.” Bàn Tử thấy Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất, liền cười hì hì mở miệng.“Cút đi.” Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, mấy người liền chuẩn bị xuất phát.Còn về việc tăng thêm một Trương Khởi Linh, giáo sư Trần cũng không để ý, đám người Trương Thiên kỳ lạ như vậy, có thể thêm một người, cũng coi như là phúc khí rồi.Trương Thiên đi cùng đoàn chuyên gia, rất nhanh đã đến bờ biển.Shirley Dương gia đình rất giàu có, vì muốn tìm manh mối của cha mình, Shirley Dương mới chiêu mộ đoàn chuyên gia này.Nhìn chiếc thuyền lớn trước mặt, Bàn Tử lại nhìn mặt biển.“Cái đó, lão đại, Bàn gia tôi sợ độ cao.” Chiếc thuyền này cao mấy mét, nếu có sóng biển, nói không chừng sẽ dâng cao hơn một chút, điều này đối với Vương Bàn Tử sợ độ cao mà nói, không nghi ngờ gì là một tai họa lớn.“Yên tâm, chúng ta không sợ độ cao là được.” Trương Thiên vừa nói, liền đi thẳng lên thuyền.“Móa, lão đại, anh thật vô tình, lòng già tôi lạnh toát.” Bàn Tử ôm ngực, rồi cũng vội vàng đi theo.Chiếc thuyền tổng thể là cấu trúc bằng gỗ, tịnh không phải du thuyền hay gì đó, dù sao bây giờ cũng không có kỹ thuật đó.Và trên thuyền, còn có một số thuyền phu, thủy thủ, từ làn da đen sạm của họ.Và khuôn mặt bị gió biển thổi khô ráp nứt nẻ, Trương Thiên có thể nhận ra, những

người này hẳn đều là lão thủ rồi.Vài người đứng trên boong thuyền, Trương Thiên nhìn về phía không xa, hắn phát hiện, cách đó không xa hình như cũng có một chiếc thuyền khác.Trên chiếc thuyền đó, người đang không ngừng lên.

"Má ơi, không phải trùng hợp vậy chứ?" Trương Thiên trong lòng giật thót một cái.Trương Thiên không cam tâm dụi dụi mắt.Nhưng thị lực có hạn, căn bản không nhìn rõ.

"Tôi nghĩ cậu cần cái này." Lúc này, một giọng nữ truyền đến, Shirley Dương lấy ra một cái ống nhòm đưa qua.Trương Thiên khẽ gật đầu, sau đó cũng không khách khí, nhận lấy ống nhòm.Shirley Dương liếc nhìn Trương Thiên một cái, rồi cũng trực tiếp rời đi.Theo ống nhòm, Trương Thiên nhìn thấy, trên chiếc thuyền kia, chính là A Ninh và những người khác.Còn có Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân."Đúng là oan gia ngõ hẹp." Thấy điều này, Trương Thiên toàn thân đều không ổn rồi.Tên này vừa đi, Trương Thiên liền phải đẩy nhanh tiến độ, nếu không đợi hắn đi rồi, kích hoạt cơ quan, tự mình chôn mình trong mộ thì làm sao.Tuy nhiên, theo lý thuyết, Trần Tranh Thừa là nội gián, gần đây hẳn phải đã phát hiện rồi, trong một tháng này, Hạo Thiên Chân hẳn đã gặp rất nhiều chuyện.

"Lão đại, anh xem cái gì vậy?" Bàn Tử thấy Trương Thiên nhìn về phía không xa, không khỏi hỏi một câu."Có người giống chúng ta, cũng định xuống biển." Trương Thiên nói, giọng không lớn."Bọn họ xuống biển, liên quan gì đến chúng ta, trừ khi bọn họ muốn đi Hải Đáy Mộ." Bàn Tử bĩu môi nói, Trương Thiên lúc này hận không thể dán cho Bàn Tử một cái nhãn "nhà tiên tri", điều này đơn giản là quá chuẩn.Trương Thiên không nói nhiều, chỉ đưa mắt nhìn trở lại.Hạo Thiên Chân không có Tiểu Ca bảo vệ, chuyến xuống mộ lần này, tuyệt đối là hung hiểm nhiều hơn may mắn.Nói không chừng, chỉ riêng Cấm Bà bên dưới, cũng khó đối phó.Không còn quản Hạo Thiên Chân và

bọn họ nữa, Bàn Tử nói đúng, chuyện của bọn họ, cũng không liên quan nhiều đến mình, nói không chừng bọn họ còn không vào được mộ.Quay người lại, Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Linh đang nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ kia.“Theo khảo sát của chúng tôi, cùng với các manh mối liên quan, tôi nghĩ, những thứ chôn cất trong Hải Đáy Mộ, đã vượt qua giá trị của quốc bảo.”“Bên trong rất có khả năng, có một thế giới rộng lớn hơn.” Giáo sư Trần đẩy kính mắt, không khỏi mở miệng.“Vậy, có phải nói, bên trong có bảo bối giá trị liên thành không?” Bàn Tử biểu cảm thêm chút kích động, nói không chừng có Quỷ Đan thì sao?

“Theo lý thuyết, là như vậy, nhưng, Hải Đáy Mộ, rất khó khăn để đi vào, mấy chục năm trước, có một đội thám hiểm, cũng đã từng đi vào Hải Đáy Mộ, cuối cùng những người sống sót cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.” Giáo sư Trần nói, ông ta nhìn tấm bản đồ, đối với tuyến đường trên đó, ông ta đã xem không dưới hàng ngàn lần.“Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát thôi.” Giọng Shirley Dương trong trẻo truyền đến.Cô bé này, gan lớn, hơn nữa tâm tư tỉ mỉ, loại rất tỉ mỉ đó, từng được mệnh danh là, Dương Tham Mưu Trưởng.Sau khi giáo sư Trần gật đầu, thuyền trưởng ra lệnh khởi động thuyền.Sau đó hướng về tuyến đường của cổ mộ mà đi.Trương Khởi Linh thì đứng trên boong tàu, có chút suy tư, lại có chút nghi hoặc.Y hình như đã từng đến đây.Trương Thiên đến bên cạnh Trương Khởi Linh.“Sao vậy?” Hắn khẽ hỏi, mặc dù trong lòng biết rõ, nhưng ký ức của Tiểu Ca vẫn luôn cần y tự mình tìm kiếm, mình cũng chỉ là một người dẫn đường mà thôi.Cho dù hắn có nói hết ra, Tiểu Ca cho dù có biết, nói không chừng cũng sẽ rất nhanh quên đi.Cho nên, loại chuyện này y tự mình từ từ tìm kiếm, nói không chừng tự mình tìm kiếm ký ức, có thể nhớ lâu hơn một chút.“Tôi hình như đã từng đến đây.”“Nhưng sao cũng không thể nhớ ra được.” Trương Khởi Linh nói, Trương Thiên nhìn về phía mặt biển.“Nói

không chừng rất nhanh sẽ có đáp án thôi, đừng nghĩ nhiều." Trương Thiên nói, hắn lại quay lại chỗ Shirley Dương.Lúc này, Shirley Dương, cùng với thuyền trưởng và những người khác không biết đang nói gì.

"Nhìn thời tiết này, e rằng tối nay, có bão." Thuyền trưởng nhìn bầu trời, không khỏi mở miệng.Trên bầu trời, rất xanh, hơn nữa, trên trời còn có mây.Trên mặt biển có gió.

"Không thể nào, lão già, trời xanh như vậy, ông lại nói với Bàn gia tôi có mưa sao?" Bàn Tử nhìn mặt trời lớn trước mặt, vẻ mặt không tin tưởng."Bàn Tử, người ta là chuyên nghiệp." Hồ Bát Nhất ở một bên nói, còn thuyền trưởng thì tiếp tục mở miệng."Trên mặt biển có gió, hơn nữa có mây, loại thời tiết này là đáng sợ nhất, đừng nhìn giây trước gió yên biển lặng, nhưng, giây sau là có thể khiến cậu biến mất giữa biển khơi."Đây rõ ràng là kinh nghiệm của một thuyền trưởng lão luyện nhiều năm, Bàn Tử cũng nghe mà có chút kinh hãi."Lão đại, nếu mà mưa rồi, anh nhất định phải ôm chặt Bàn gia tôi, chúng ta cùng nhau nhảy xuống biển đi." Bàn Tử kéo tay Trương Thiên, vẻ mặt nghiêm túc."Quỷ mới nhảy với cậu, tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa đây." Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, tên này, làm gì cũng không được, cái miệng thì hạng nhất."Đúng rồi, thuyền trưởng, ông lái thuyền nhiều năm như vậy, có từng trải qua chuyện gì kỳ lạ chưa?" Trương Thiên nhìn thuyền trưởng.Hắn muốn xác định, hải yêu có thật hay không.Nếu là thật, Trương Thiên liền rất tò mò, hải quái hình thành như thế nào, thực lực ra sao."Có, chúng tôi trước đây từng gặp hải quái, còn có một số ảo cảnh kỳ lạ.""Rất kỳ lạ, đó là một đêm mưa bão." Lời nói của thuyền trưởng, hình như lại đưa mọi người trở về đêm mưa bão đó.Đó là một đêm mưa gió bão bùng, gió lớn nổi lên, sóng biển giống như một con dã thú hung mãnh, nuốt chửng vô số sinh mạng con người.Dưới màn đêm u tối, thuyền

trưởng và những người khác càng căng thẳng và bình tĩnh kiểm soát con thuyền tiến lên.Rất nhanh, họ gặp thuyền ma, hơn nữa, còn gặp hải quái.Nhưng điều khiến Trương Thiên khó hiểu là, trong thời gian đó họ lại xuất hiện ảo cảnh.Hơn nữa, theo lời thuyền trưởng nói, nhiều thủy thủ đã nhìn thấy mỹ nữ, cũng chính vì vậy, thuyền trưởng và thủy thủ chết gần hết.Hải quái, là cậu không đi nhìn nó, nó cũng sẽ không gây hại cho cậu.Nhưng, cái ảo cảnh kia, nghe thuyền trưởng nói, hình như là vô hình.Nếu nội tâm của cậu không kiên định, sẽ bị ảo giác nuốt chửng, ảo giác đó sẽ ảnh hưởng đến tâm trí, trưng bày ra thứ mà cậu khao khát nhất trong lòng.Cuối cùng dẫn dắt thủy thủ nhảy xuống biển.Trong lúc Trương Thiên bối rối, thuyền trưởng đã kể xong câu chuyện.Nhưng từ đầu đến cuối, Trương Thiên vẫn giữ thái độ nghi hoặc.Hải quái, hắn biết, nhưng, cái gì mà ảo giác kia, hắn thật sự không biết.Chẳng lẽ, Tây Sa Hải Đáy Mộ này, lại thăng cấp? Độ khó ác mộng?Trong lòng không khỏi có chút bất lực, tại sao, hai thế giới dung hợp.Cổ mộ lại thăng cấp, thật là quá đáng.

Chương 91

"Vậy cái ảo cảnh trong truyền thuyết đó, ông có thể nhìn ra, là do thứ gì tạo thành không?" Shirley Dương khẽ nhíu mày, cô ấy là người Hoa kiều Mỹ không sai, đã được giáo dục cao cấp không sai.Nhưng, cô ấy đối với những thứ này đều giữ thái độ tin tưởng, dù sao trên người cô ấy cũng có lời nguyền, người nhà cô ấy, căn bản không sống quá bốn mươi tuổi."Lúc đó tôi chỉ nhìn thấy ảo cảnh, đợi đã, tôi nghĩ ra rồi.""Lúc đó, tôi còn nhìn thấy một con quái vật màu trắng, con quái vật đó nói tiếng người, có khuôn mặt thú, rất khủng khiếp." Sắc mặt thuyền trưởng có chút tái nhợt.Trên trán còn rịn mồ hôi lạnh.Hiển nhiên con vật đó, đã gây ra đả kích rất lớn cho ông ta."Lão đại, anh thấy đó là cái gì?" Hồ Bát Nhất ở một bên nhìn Trương Thiên."Thế giới này, có thiên, địa, nhân, quỷ, thì tự nhiên sẽ có yêu, tôi nghĩ, bọn họ hẳn đã gặp phải yêu vật trong truyền thuyết rồi." Trương Thiên chậm rãi mở miệng, trong mắt mang theo chút tò mò.Hắn muốn biết, con quái vật mà thuyền trưởng nói, nói tiếng người, đáng sợ như vậy là gì.Nó và ảo cảnh của con rùa nhỏ, ai lợi hại hơn.Và lời nói của Trương Thiên, cũng đã thu hút sự chú ý của thuyền trưởng."Đúng, tiểu đồng chí này nói đúng, chính là yêu vật, khả hách nhân, nhân vi na nhất thứ, ngã tái dã một hữu hạ quá hải, yếu bất thị giá nhất thứ nhĩ môn cấp đích thái đa liễu, ngã tuyệt đối bất hội tái lai. ""Tôi nghĩ, tôi chắc sẽ không xui xẻo đến vậy, liên tục gặp hai lần thuyền ma chứ." Thuyền trưởng mang thái độ may rủi, trong lòng rất thấp thỏm.Nhưng Trương Thiên lại rất muốn nói.Đúng vậy, ông chính là xui xẻo đến thế đấy!Nhìn chiếc thuyền càng lúc càng đi xa.Tâm trí của Bàn Tử đã bay đến nơi xa xăm, đây là lần đầu tiên Bàn Tử xuống biển.Ngay cả trong kịch bản gốc của Quỷ Đăng, tên này xuống biển cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, hiển nhiên, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cả hai, đều là những

người sợ nước.

"Bàn Tử, sao vậy, sao lại còn đa cảm nữa." Thấy Bàn Tử đứng trên boong tàu, nhìn biển, Trương Thiên không khỏi đi tới."Tên này, bình thường đâu có vậy.""Hắc hắc, lão đại, anh quan tâm Bàn gia tôi sao?

Bàn gia yêu anh rồi." Được rồi, đúng là mình nhiều lời rồi.Trương Thiên nhất thời không nói nên lời, quay người liền đi, biết vậy đã không qua rồi, còn bị ghê tởm một phen."Ấy, lão đại, sao anh lại chạy rồi..." Thấy Trương Thiên rời đi, Bàn Tử lại gọi hai tiếng, Trương Thiên không thèm để ý đến hắn.Trương Thiên tự mình đi vào phòng.Trải qua một tháng nghiên cứu, Kỳ Môn Độn Giáp, Trương Thiên phát hiện, mình càng học, lượng kiến thức này càng nhiều.Cứ như vĩnh viễn không học hết vậy, từ Lục Nghi trên cao, đến Cửu Tinh dưới thấp, thứ này căn bản không học hết được.Hơn nữa bên trong không những bao hàm thiên văn, địa lý, thậm chí còn có thuật pháp, trận pháp.Khiến Trương Thiên một trận đau đầu, không biết nên học cái nào trước.Gần đây, vì phải xuống mộ, cho nên Trương Thiên cuối cùng chọn học thuật pháp.Trong Kỳ Môn Độn Giáp cũng có thuật pháp, khác với thuật pháp của đạo nhân Bàn Sơn, mỗi loại đều có cái lợi hại riêng.Mà thuật pháp trong Kỳ Môn Độn Giáp thì mọi người đều biết.Không ngoài."Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tiền, hành."Tuy nhiên, đây không phải đọc cùng một lúc, mà là mỗi chữ có một ý nghĩa riêng.Trương Thiên bây giờ cũng chỉ lĩnh ngộ được chữ "Lâm"."Lâm!" Gặp chuyện không dao động, không nghi ngờ ý chí, mặc niệm bất động tâm của Hàng Tam Thế Minh Vương.Lâm đa số đại biểu chính là bản tâm ổn định, nếu lại thêm vật lý thanh tâm bên ngoài của Trương Thiên.Nếu gặp phải yêu vật mà thuyền trưởng nói, Trương Thiên có tự tin đối mặt.Lúc này, bên ngoài, Hồ Bát Nhất đang nói chuyện rất sôi nổi với một nhóm chuyên gia.Mọi người cũng dần

dần quen biết Trương Thiên và mấy người kia.“Tiểu Hồ, ý của cậu là, các cậu là một đội sao?” Giáo sư Trần nhìn Hồ Bát Nhất, có chút kinh ngạc mở miệng.“Ừm, chúng tôi là đội quyên góp văn vật.” Hồ Bát Nhất, mặt không đỏ, tim không đập, da mặt dày có thể sánh ngang với Bàn Tử.Lúc này, Shirley Dương cũng lộ ra một tia kinh ngạc, cô ấy không ngờ, Hồ Bát Nhất và những người khác lại có lý tưởng và hoài bão như vậy?“Vậy các cậu đã từng quyên góp văn vật chưa?” Shirley Dương hỏi một câu.“Ấy, tiểu Dương, chúng ta không thể hỏi như vậy.” Giáo sư Trần vừa nghe, vội vàng mở miệng, sợ làm Hồ Bát Nhất và những người khác tức giận.Dù sao, họ còn phải dựa vào Hồ Bát Nhất và những người khác để vào mộ, hơn nữa, giáo sư Trần hiểu rõ, những thứ họ có thể cho quá ít.Hồ Bát Nhất có thể lật kèo bất cứ lúc nào.Shirley Dương cũng cảm thấy lời nói của mình có chút vấn đề, vẻ mặt cũng đầy áy náy.“Xin lỗi.”“Không sao, chúng tôi trước đây quả thực đã quyên góp một số văn vật, nhưng những thứ này thì không tiện nói ra.” Hồ Bát Nhất nói, giáo sư Trần gật đầu.“Được, nam nhi máu đỏ, không bị tiền bạc sai khiến, được lắm.” Giáo sư Trần chớp lấy cơ hội trực tiếp khen ngợi, điều đó khiến Hồ Bát Nhất nhất thời không biết làm sao.Trên một chiếc thuyền khác.Hạo Thiên Chân và những người khác đã chuẩn bị xong trên thuyền.“Chú Phan, cháu tìm thấy tấm ảnh chú Ba và đội khảo cổ mấy chục năm trước, chú xem này.” Hạo Thiên Chân đứng trên boong tàu, lấy ra một tấm ảnh đã ngả vàng.Phan Tử, Bàn Tử, và A Ninh đều nhìn qua.Quả nhiên, bên trong có một người chính là Ngô Tam Tỉnh.“Hai mươi năm trước, Tam gia và đội khảo cổ, đi Tây Sa khảo cổ, những người trong ảnh cơ bản đều đã chết rồi.” Phan Tử nói, hiển nhiên hắn biết chút gì đó.“Chú Phan, chú xem, người này có phải rất quen thuộc không?” Hạo Thiên Chân nói, hắn chỉ vào một thanh niên.Quả nhiên, nếu nhìn kỹ, cậu sẽ phát hiện, đây chẳng phải Tiểu Ca sao?

“Người này, không phải là người chúng ta gặp khi đi Lỗ Vương

Cung trước đó sao?" Phan Tử cũng nhìn ra ngay, có chút kinh ngạc."Đúng vậy, cháu cũng kỳ lạ, tại sao dung mạo của anh ấy vẫn không thay đổi, hơn nữa, chú Ba nói không quen anh ấy, là do Ngô gia giới thiệu.""Nhưng, rõ ràng người này, lại ở trong đội khảo cổ của chú Ba." Hạo Thiên Chân nói, Phan Tử cũng có chút trầm mặc.Hạo Thiên Chân không biết rằng, từ đầu đến cuối, chú Ba đa phần thời gian đều đang lừa dối hắn.

"Cái này, tôi cũng không biết, xem ra, chúng ta cần phải đi xem thử, hơn nữa vừa rồi tôi phát hiện một chiếc thuyền, cũng đang đi về hướng đó.""Tôi nghĩ, bọn họ rất có khả năng cũng đi cổ mộ, chúng ta cần phải đẩy nhanh tiến độ." Phan Tử nói, mấy người gật đầu, chiếc thuyền càng tăng tốc rất nhiều.Trên chiếc thuyền của Trương Thiên bên này, đội đạo mộ đến từ thế giới Quỷ Đăng đang tiến hành một cách trật tự.Bàn Tử đi những bước nhỏ đến bên cạnh Trương Khởi Linh."Nhị ca, anh cũng đa cảm rồi sao?""Ông nội tôi nói rồi, nếu đa cảm, thì hãy nghe một bài 'Sao Đỏ Lấp Lánh', Vạn Lý Trường Chinh chúng ta còn không sợ, sợ gì đa cảm." Bàn Tử ở một bên thao thao bất tuyệt nói, Tiểu Ca liếc hắn một cái."Các cậu quen nhau thế nào." Đây là lần đầu tiên Trương Khởi Linh chủ động nói chuyện với Bàn Tử."Má ơi, Muộn Hồ Lô nói... nói chuyện rồi sao?

Nhị ca vậy mà lại mở miệng nói chuyện..." Bàn Tử ngẩn ra, liền nhảy cẫng lên."Má ơi, nhị ca, anh cuối cùng cũng nói chuyện với Bàn gia tôi rồi, chết tiệt, đừng dọa tôi chết mà." Bàn gia vừa nói, sau đó liền bắt đầu thêm mắm thêm muối kể chuyện mình và Trương Thiên quen nhau cho Trương Khởi Linh nghe.Trương Khởi Linh cũng nghe rất chăm chú.Thời gian rất nhanh trôi qua.Chiều tối, quả nhiên, đúng như thuyền trưởng dự đoán, bầu trời vốn quang đãng, trở nên u ám.Vì là khu vực biển sâu, nước biển có màu đen.Nếu có người sợ biển sâu, đứng ở đây nhìn xuống, trong đầu họ chắc chắn sẽ hiện ra một cái

vực sâu miệng rộng.Có thể tưởng tượng, một con mắt khổng lồ, đang từ dưới biển sâu nhìn chằm chằm chiếc thuyền đang lênh đênh.Nghẹt thở đó, liền ùa đến.Trong sóng biển, cả chiếc thuyền bắt đầu chao đảo.Gió cũng lớn hơn rất nhiều, từng hạt mưa cũng rơi xuống.

"Cái thằng tra nam kia đã thề rồi, Bàn gia tôi không muốn chết đâu, nhị ca cứu tôi!" Vì kể chuyện quá nhập tâm, Bàn Tử lại quên nhìn sắc trời.Lúc này hắn đang chết dí bám chặt vào tay vịn trên thuyền, trông có vẻ sợ hãi vô cùng.Trương Khởi Linh liếc nhìn tên này, một tay kéo Bàn Tử, trực tiếp xông vào khoang thuyền."Quả nhiên, nhị ca là tốt nhất." Bàn Tử vẻ mặt hạnh phúc.Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cũng từ bên trong đi ra, khi thấy Tiểu Ca đưa Bàn Tử về, Trương Thiên gật đầu với y.Ánh mắt nhìn về phía thuyền trưởng."Bây giờ mưa vẫn chưa lớn lắm, tôi kiến nghị, gia khoái tốc độ, rời khỏi vùng biển này, bây giờ là bảy giờ tối, nếu không có bất trắc, hẳn là có thể ra ngoài." Trương Thiên nói, bây giờ mưa, và sóng biển đều không lớn lắm, nếu thuyền trưởng hạ quyết tâm, gia khoái tốc độ, tuyệt đối có thể rời khỏi đây.Thuyền trưởng lúc này đã ngẩn người.Chuyện này cũng quá trùng hợp đi, mình đi một lần, lại gặp một lần nguy hiểm sao?Nhưng sau khi phản ứng lại, ông ta cũng vội vàng phân phó thủy thủ gia khoái tốc độ.Rất nhanh, chiếc thuyền trong biển đen, giống như một chiếc thuyền nhỏ, không ngừng chống đỡ từng đợt sóng biển.Tốc độ đã nhanh hơn rất nhiều.Khoảng chừng, năm phút sau, thứ đáng đến vẫn đến.Vốn dĩ, Trương Thiên nghĩ, gia khoái tốc độ, nói không chừng có thể tránh được thuyền ma.Nhưng, xem ra hắn đã nghĩ quá nhiều rồi.Thứ đáng đến, vẫn sẽ đến.Hơn nữa, Trương Thiên đoán, thuyền ma hẳn không chỉ có một, hẳn có rất nhiều chiếc.Nếu không, không thể nào trùng hợp như vậy, Trương Thiên liền trực tiếp gặp phải.Và sự thật chứng minh, Trương Thiên đoán không sai, khi hắn bên này gặp thuyền ma, đồng thời, bên phía Hạo Thiên Chân, cũng có một chiếc thuyền cũ nát ập đến.Khi nhìn thấy thuyền ma, thuyền

trưởng liền ngớ người.“Hay ho, thuyền trưởng, cái thuyền ma này có bảo hành không?

Cái thuyền rách nát như vậy, còn có thể chạy sao?” Bàn Tử nhìn chiếc thuyền ma tan hoang, không khỏi mở miệng châm chọc một câu.Chiếc thuyền ma này, cứ như là được trục vớt từ dưới đáy biển lên vậy.Toàn bộ đều là rong rêu, còn có dấu vết mục nát, chiếc thuyền cơ bản chỉ được chống đỡ bởi mấy tấm ván gỗ mục nát, Bàn Tử nói thuyền rách, cũng không phải không có lý.

“Là thuyền ma, thuyền ma...” Thuyền trưởng vội vàng quay lưng lại, thậm chí không dám động đậy nữa, chuyện lần trước rõ ràng đã khiến ông ta sợ hãi.Mà một nhóm chuyên gia cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại đồ vật này, trong lòng càng vô cùng chấn động. "Vậy đó là con thuyền ma trong truyền thuyết sao?" Trần lão có chút kinh ngạc, ông lấy ra chiếc máy ảnh kiểu cũ, định chụp một tấm.

Dù sao, đây cũng là bằng chứng để nghiên cứu, và có thể chứng minh rằng con thuyền ma này thực sự tồn tại, không phải là chuyện viển vông.

Nhưng khi ông vừa lấy máy ảnh ra, lại phát hiện chiếc máy ảnh kiểu cũ đã hỏng từ lâu.

Không rõ vì lý do gì, bên trong dường như đã vào nước. "Tôi nhớ lúc lấy máy ảnh ra vẫn còn tốt mà?" Trần giáo sư có chút nghi hoặc, Tuyết Lỵ Dương nhìn con thuyền ma, tim đập rất nhanh.

Thế giới bí ẩn trong lòng cô ấy cuối cùng cũng hiện ra một chút bóng dáng, cô ấy dường như bắt đầu tiếp xúc với thế giới thần bí đó. "Đừng nhìn!

Mọi người mau quay đầu lại, chỉ cần chúng ta không nhìn, con thuyền ma đó sẽ không đến tìm chúng ta." Thuyền trưởng cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, vội vàng hét lên.

Nghe vậy, mọi người cũng vội vàng quay đầu, Trần lão còn muốn nhìn thêm vài lần, nhưng bị Tuyết Lỵ Dương kéo lại. "Trần lão, chúng ta mau quay đầu lại, đây là biển lớn, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì ai cũng không sống nổi." Giọng Tuyết Lỵ Dương có chút run rẩy, cô ấy cũng là lần đầu tiên gặp phải thứ này. "Lão đại, cái thứ này, hình như sắp đến gần rồi." Bàn Tử nhìn con thuyền ma, lại không sợ hãi như Trương Thiên tưởng tượng.

Gã này, bản thân vốn không phải là người nhát gan đến vậy, rất nhiều khi đều là giả vờ.

Giống như Trư Bát Giới trong Tây Du Ký vậy, có thực lực, nhưng cứ giả vờ lười biếng, rất tốt. "Đến thì tốt thôi, tôi cũng tiện thể thử xem tu vi mấy ngày nay tiến triển thế nào." Trương Thiên lại không hề sốt ruột, cũng không quay đầu.

Dù sao, đội của họ không phải là đội tân binh của Ngô Tà, bên Trương Thiên đây, cơ bản đều là đại lão.

Đặc biệt là Trương Thiên và Tiểu Ca liên thủ, cho dù có đến ba con hải quái cũng chẳng sao. "Lão đại, Bàn gia tôi cũng phải xông lên, Bàn gia gần đây luyện nhục thân không tệ, đến lúc đó, Bàn gia sẽ dùng nắm đấm nhỏ đấm nát lồng ngực nó!" Bàn Tử giơ giơ nắm đấm của mình.

Gã này gần đây dương khí vượng thịnh, khoác lác cũng chẳng cần bản nháp. "Rầm..." Ngay khi mấy người đang nói chuyện, con thuyền ma đó đã cập vào mạn thuyền của Trương Thiên.

Rõ ràng, cơ thể thuyền trưởng run lên.

Thuyền cập vào, điều đó có nghĩa là gì, không ai rõ hơn ông ta. "Xong rồi, chúng ta sắp chết rồi." Sắc mặt thuyền trưởng biến đổi, có dấu hiệu phát điên, trước đó ông ta dường như đã gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ.

Tuyết Lỵ Dương lúc này nhìn về phía thuyền trưởng. "Ông có chuyện gì giấu chúng tôi đúng không?" "Trước đây ông nói có quái vật biết nói chuyện, rồi ông nhìn thấy quái vật, ông thậm chí còn biết màu sắc của nó, nhưng ông lại sống sót, rõ ràng ông là người nhìn thấy nhiều nhất, nhưng lại không chết." Giọng Tuyết Lỵ Dương lạnh nhạt, những lời cô nói càng khiến thuyền trưởng run rẩy.

Thuyền trưởng không ngờ, cô gái nhỏ này lại tinh tế đến vậy, thậm chí có thể tìm ra kẽ hở trong lời nói. "Bởi vì, những con hải quái đó giết người có số lượng nhất định, nếu người chết đủ rồi, chúng sẽ dừng lại." Thuyền trưởng thấy không giấu được nữa, đành mở miệng nói. "Vậy nên, ông đã để thuyền viên hiến tế sao?" Tuyết Lỵ Dương có chút phẫn nộ, cô không ngờ trên đời lại có kẻ tàn nhẫn đến vậy. "Là hải quái bắt người, không liên quan đến tôi, tôi chỉ là trốn đi mà thôi." "Nếu không đủ người chết, chúng sẽ không bỏ qua đâu, chúng rất đáng sợ, chi bằng hiến tế mười người, như vậy chúng ta đều có thể đi được..." Thuyền trưởng với vẻ mặt quỷ dị, như thể không coi mạng người ra gì, còn đám chuyên gia thì tức đến run người.

Tuyết Lỵ Dương không khỏi lùi lại một bước, đối với lời của thuyền trưởng, cô có chút tức giận, lồng ngực không ngừng phập phồng. "Gã này nghĩ cũng đẹp đấy nhỉ, hiến tế người khác, thành toàn cho bản thân." Trương Thiên cũng nghe thấy đoạn đối thoại này, anh thản nhiên mở miệng.

Nhưng chưa đợi Trương Thiên nói thêm, một con quái vật toàn thân xanh lè, nhỏ nước, mặt như cá, tay rất dài, bước ra.

Con quái vật khom lưng, tay còn lê dưới sàn tàu mà đi. "Lão đại, nó thật sự rất xanh!" Bàn Tử nhìn con hải quái, buông một câu cà khịa.

Chúng ta dù sao cũng là người từng ngủ cùng quỷ, Bàn Tử đối với

quỷ quái đã miễn dịch rồi. "Bàn Tử, hơi bất lịch sự rồi đấy." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử, chúng ta đây là công dân tốt năm sao, sao có thể nói ra lời như vậy chứ?

Trương Thiên nhìn kẻ trước mặt, khom lưng, đi không nhanh, dáng vẻ cực kỳ ghê tởm, anh chậm rãi mở miệng. "Cậu có tin không, nghe nói, nó là con trai của rồng đó..." "Phì!

Nó ư?

Lão đại, đợi Bàn gia tôi lên trước, để các cậu xem, thế nào là con trai của lực vương." Bàn Tử nói rồi, cầm tàn kiếm xông ra. "Chỉ mày thôi à?

Con trai rồng ư?

Đồ quái vật xúc tu kéo phân, chết đi cho Bàn gia!" Bàn Tử lầm bầm, tàn kiếm không ngừng lướt qua thân hải quái.

Hải quái cũng không phải kẻ ngốc, thấy Bàn Tử xông đến dùng dao chém mình, tay nó trở nên thon dài, giống như một cái lưỡi hái, không ngừng tấn công vào tàn kiếm của Bàn Tử. "Đây là kết quả của việc lòng bàn tay bị mềm hóa ở mức độ cao." "Giống như sinh vật biển sâu, chúng muốn thích nghi với áp suất cao dưới biển sâu, sẽ loại bỏ xương cốt, giữ lại cơ bắp, xúc tu của nó hẳn là một loại như vậy." Trương Thiên nhìn xúc tu hải quái trước mắt, có chút buồn nôn, thứ này chính là một thể tiến hóa sống sờ sờ của người cá.

Quốc gia nào đó thích nhất.

Trương Thiên ước chừng, thứ này, hẳn là một trong những động vật thí nghiệm của Vương Tàng Hải.

E rằng cũng chỉ có ông ta mới có thể tạo ra thứ ghê tởm đến vậy. "Phanh phanh phanh." Dưới ánh đao kiếm, máu xanh phun tung tóe trên thuyền, bốc ra mùi hôi thối, tanh tưởi.

Trong thời gian ngắn, Bàn Tử vậy mà đã giao đấu với hải quái mấy hiệp.

Và khi Trương Thiên cùng mấy người không chú ý, trên sàn tàu, một con hải quái vậy mà lén lút bò lên, xúc tu của nó nhắm vào Tuyết Lỵ Dương.

Khi xúc tu tấn công Tuyết Lỵ Dương, khoảnh khắc tiếp theo một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện, xúc tu này dường như chạm phải thứ gì đó, rồi rụt lại.

Cũng chính vì động tác này, sinh vật ẩn mình kia đã lộ diện, Trương Thiên và Tiểu Ca gần như đồng thời ra tay.

Tiểu Ca động tác rất nhanh, Hắc Kim Cổ Đao lướt qua, gần như chỉ ba nhát, con hải quái vừa mới đánh lén đã biến thành hai mảnh.

Trương Thiên vừa đến cũng đành dừng bước.

Còn bên Bàn Tử, ừm, vẫn đang đánh. "Lão Hồ, dùng một câu nói để miêu tả hôm nay trời mưa rất to." Trương Thiên nói với Hồ Bát Nhất. "Hải quái, Bàn Tử, đánh nhau!" Hồ Bát Nhất nói, cả hai đều bật cười.

Bàn Tử và hải quái cứ đánh như vậy, e rằng đánh cả ngày cũng chẳng sao, thực lực hai gã này cơ bản là ngang nhau.

Bàn Tử thấy Trương Thiên cùng mấy người đang nhìn mình, liền hạ quyết tâm, trực tiếp ôm lấy hải quái, ném mạnh lên thuyền.

Sức lực đó lớn thật, suýt chút nữa làm gãy cả ván thuyền.

Trương Thiên thấy vậy, sợ cứ thế này nữa thì thuyền sẽ sập trước, bèn đi tới, dưới ánh nhìn chằm chằm của hải quái, một kiếm kết liễu gã này.

Vì Bàn Tử đang ôm hải quái, nên thứ này căn bản không có sức

phản kháng.

Lúc này, Bàn Tử mặt đầy máu tươi của hải quái.

Màu xanh, ừm, rất giống rêu biển. "Chết tiệt, lão đại, anh cướp người đầu!" Bàn Tử mặt mày khó chịu, khó khăn lắm mới đến lúc thể hiện bản thân, thế này thì hay rồi, người ta Trương Thiên vô hình trung lại ra vẻ.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, ánh mắt nhìn về phía mặt Bàn Tử.

Lúc này vì máu hải quái, Bàn Tử bất kể là tóc hay cơ thể, đều xanh lè, hơn nữa là loại có thể phát sáng. "Bàn Tử, máu này vị gì thế?" Trương Thiên tò mò hỏi một câu. "Mặn mặn, vị biển, Bàn gia tôi biết!" Bàn Tử liếm liếm môi, ừm, có mùi cá.

Trương Thiên thấy gã này còn liếm môi, nhất thời cạn lời, kéo Bàn Tử đứng dậy, rồi nhìn ra mặt biển.

Chương 92

Lúc này trên mặt biển, đâu còn con thuyền ma lúc trước.

Con thuyền ma đó hẳn đã chìm xuống. "Các cậu đã giết hải quái sao?!" Thuyền trưởng nhìn thấy thi thể hai con hải quái, nhất thời trợn tròn mắt.

Vẻ mặt không thể tin được.

Trên thuyền của mình rốt cuộc đã đến cao nhân nào mà một kiếm chém chết hải quái.

Ông ta nằm mơ cũng không dám làm như vậy.

Nghĩ đến những lời vừa rồi, thuyền trưởng hận không thể tát cho mình hai cái bạt tai, mình nói nhiều làm gì chứ, giờ thì hay rồi, trở thành kẻ thù chung của cả thuyền.

Bản thân thuyền trưởng cứ nghĩ hải quái rất lợi hại, sẽ bắt đi mười người, nên ông ta mới dám nói ra sự thật.

Không ngờ, mấy con quái vật đó lại yếu ớt đến vậy, bây giờ thuyền trưởng vô cùng hối hận.

Lúc này đối mặt với ánh mắt của vô số người, thuyền trưởng chỉ cảm thấy mình có thể tìm một kẽ nứt dưới đất mà chui vào.

Trương Thiên nhìn thuyền trưởng, anh rất lạ, cái ảo cảnh thuyền trưởng nói lại không xuất hiện.

Chuyện ảo cảnh hẳn không sai, nhưng vì sao lần này lại không xuất hiện?

Và khi Trương Thiên đang suy tư, bên Ngô Tà thì thảm rồi.

Họ đâu có thực lực như Trương Thiên, cũng không có Tiểu Ca,

khả năng của Phan Tử có hạn, đối phó hải quái càng trở nên cực kỳ gian nan.

Lúc này, Ngô Tà cả người ngây dại, cậu ta nhìn con thuyền ma tiến gần thuyền mình, đồng thời có hai thứ mà cậu ta hoàn toàn không nhận ra bước xuống, sắc mặt biến đổi.

Mồ hôi đổ đầy đầu, trong lòng càng đập loạn xạ.

Nhìn con hải quái mặt đầy nanh vuốt, toàn thân lủng lẳng những khối thịt xanh lè, tay lại như động vật chân mềm, Ngô Tà nuốt nước bọt. "Mau quay lưng lại, đừng nhìn hải quái!" "Chỉ cần chúng ta không nhìn, chúng sẽ không ra tay." Gần như cùng lúc, thuyền trưởng đi cùng liều mạng hét lên.

Thuyền viên càng vội vàng quay người, trốn vào khoang thuyền, căn bản không dám nhìn con hải quái trước mắt. "Mau, Ngô Tà, quay đầu lại." Phan Tử nghe vậy cũng vội vàng kéo Ngô Tà quay đầu, chú ấy biết rất rõ.

Nếu hải quái tấn công họ, thì với thực lực của mình, chú ấy rất khó đưa Ngô Tà rời đi.

Ngô Tà thấy vậy cũng vội vàng quay đầu, trán cậu ta, những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, trong lòng cậu ta, sự căng thẳng và cảm giác sợ hãi không ngừng lan tràn.

Tuy nhiên, sâu thẳm trong lòng Ngô Tà, cậu ta vẫn tràn đầy sự tò mò.

Cậu ta rất tò mò, con hải quái này rốt cuộc trông như thế nào, hải quái rốt cuộc là thứ gì.

Lúc này, con hải quái với cái đầu lủng lẳng, tay như xúc tu đã vươn ra. "Vãi chưởng, cái quái gì vậy, Ngô Tà, trên vai cậu..." Lúc này, Bàn Tử đang đứng bên cạnh Ngô Tà, ánh mắt nhìn về thứ trên vai

Ngô Tà.

Đó là một thứ giống xúc tu, trông như bàn tay người, nhưng lại giống kẹo mềm dính trên vai Ngô Tà. "Không hay rồi, Ngô Tà, cậu có phải đã lén nhìn không?

Mau đi!" Phan Tử thấy vậy, trong lòng hoảng hốt, cầm dao phay chém vào cái xúc tu dài mấy mét phía sau Ngô Tà.

Còn A Ninh bên cạnh thì rút súng lục ra, họ đã chạm vào hải quái, đành thử dùng tấn công vật lý xem có thể đẩy lùi hải quái được không. "Ca ca." Phan Tử cầm dao phay, không ngừng chém vào xúc tu trên vai Ngô Tà.

Vì là mô mềm, nên dao phay có chém thế nào cũng không có chút ảnh hưởng nào đến xúc tu.

Dần dần, Phan Tử và Ngô Tà trán đổ mồ hôi, đột nhiên, xúc tu bắt đầu co lại, Ngô Tà càng bị kéo đi.

Phan Tử thấy vậy, một tay kéo Ngô Tà, sợ cậu ta bị kéo đi, một tay thì kéo cột gỗ thuyền, chú ấy cả người tạo thành hình chữ đại.

A Ninh cầm súng, quay đầu lại, khi nhìn thấy con hải quái phía sau, cô ấy lập tức giật mình.

A Ninh gan dạ lớn, lại cẩn thận xảo quyệt, nhưng mỗi lần vào mộ, không hiểu sao cô ấy luôn là người thảm nhất.

Khẩu súng trong tay có chút run rẩy, A Ninh cầm súng, nhắm vào hải quái. "Bằng." Chỉ nghe một tiếng súng nổ, viên đạn bắn vào người hải quái, nhưng điều khiến A Ninh bất ngờ là hải quái căn bản không hề bị ảnh hưởng.

Viên đạn cứ như bắn vào bông gòn, thậm chí còn bị bật ra.

Ngược lại, chính đòn tấn công của cô ấy đã thu hút sự chú ý của

hải quái.

Xúc tu vốn đang kéo Ngô Tà bỗng nhiên buông ra, và xúc tu mềm nhũn đó lại tấn công A Ninh. "A Ninh, cẩn thận." Ngô Tà hét lớn một tiếng, trong lòng cũng có chút lo lắng. "Phan thúc, chúng ta bây giờ phải làm sao!" "Cho nổ nó!" "Đã không sợ đạn, tôi không tin nó không sợ thuốc nổ, lúc chúng ta đến đã chuẩn bị một ít thuốc nổ phá hoại rồi." "Ngô Tà, cậu ghìm chân nó lại, tôi đi đặt thuốc nổ trên con thuyền ma đó." "Đến lúc đó dẫn gã này lên thuyền, cho nổ tung nó." Phan Tử nói rồi, cũng từ trong ba lô lấy ra một quả thuốc nổ.

Không có Tiểu Ca, họ đối phó hải quái rõ ràng vất vả hơn nhiều.

Trừ tấn công ma pháp, bên Ngô Tà đây, cũng chỉ có thể thử dùng tấn công vật lý. "Được, Bàn Tử, đi, chúng ta đi ghìm chân nó lại, Phan thúc chú đi đặt thuốc nổ." Ngô Tà gật đầu, càng dắt Bàn Tử xông tới. "Chết tiệt, Phan gia tôi ghét nhất cá rồi, con lươn này, chết đi cho gia!" Phan Tử cầm dao phay xông tới, lúc này A Ninh đang điên cuồng bắn vào hải quái, viên đạn ngược lại đã cản trở bước tiến của hải quái.

Phía sau, Phan Tử cầm dao phay lại không ngừng chém xuống, hai người quả thực đã ghìm chân được hải quái một lúc.

Thuốc nổ của Phan Tử là loại cũ kỹ, có chức năng hẹn giờ nhỏ, Phan Tử sau khi đặt xong thuốc nổ, lại phát hiện một quyển sổ tay trong một căn phòng thuyền.

Phan Tử nhìn qua quyển sổ tay một cái, tiện tay mang theo, còn thuốc nổ thì được hẹn giờ một phút. "Mau, dẫn thứ đó xuống đây." Phan Tử thấy trên thuyền, Bàn Tử và A Ninh cùng mấy người đang ghìm chân hải quái.

Hai người tỏ ra hơi vất vả, hơn nữa tay hải quái đã chạm vào vai A Ninh.

Tay A Ninh có chút run rẩy, súng đã hết đạn từ lâu, hải quái trước mắt lại đã chạm vào vai cô ấy.

Nghe lời của Phan Tử, A Ninh có chút tuyệt vọng, vì cô ấy phát hiện, dù mình có cố gắng thế nào.

Xúc tu đó cứ như dính chặt vào người cô ấy, khoảnh khắc tiếp theo, xúc tu kéo mạnh, vậy mà kéo A Ninh trực tiếp chạy về phía thuyền ma.

Tốc độ cực nhanh, Ngô Tà cũng liều mạng kéo tay A Ninh, cố gắng làm hải quái chậm lại một chút. "Không hay rồi, tôi chỉ hẹn giờ một phút." Phan Tử thấy vậy, trong lòng siết chặt, cũng có chút hoảng loạn.

Dù sao, Phan Tử, năng lực cũng không cao lắm, trước đó khi đi đến Lỗ Vương Cung, lực chiến đấu cũng chỉ cao hơn Ngô Tà vài lần mà thôi.

Hiện tại đối mặt với hải quái tự nhiên có chút vất vả.

Ngay trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch này, thuyền trưởng vẫn luôn lười biếng cùng thuyền viên điên cuồng chạy ra.

Bản thân họ vốn trốn trong khoang thuyền, định lẩn trốn cho qua chuyện.

Nhưng, khi thấy Ngô Tà và những người khác đã thu hút hải quái, thuyền trưởng và thuyền viên trong lòng chùng xuống.

Trước đó, lời thuyền trưởng trên thuyền của Trương Thiên nói không hề sai, chỉ cần các người thu hút hải quái, thì nhất định phải chết rất nhiều người, nếu không, căn bản không thể chạy thoát.

Bây giờ, họ lại không muốn chết, và cách duy nhất, cũng chỉ có liên hợp đối phó hải quái. "Mau lấy súng phun lửa." Thuyền trưởng hét lớn, một thuyền viên càng lấy súng phun lửa ra.

Dưới nhiệt độ cao, xúc tu đang kéo A Ninh bị thiêu cháy, và mọi người hợp sức, trực tiếp đẩy hải quái lên con thuyền ma.

Một phút trôi qua chỉ trong nháy mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, sau một tiếng nổ lớn, con thuyền ma biến mất, còn sau lưng A Ninh thì để lại một vết cào.

Cùng một thứ giống như ký sinh trùng.

Nhìn trên mặt biển đen kịt, không còn bóng dáng con thuyền ma, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người thậm chí ngồi bệt xuống đất. "Thứ này của các người từ đâu ra vậy." Phan Tử nhìn khẩu súng phun lửa.

Thứ này chính là dùng khí đốt, cộng với bộ phận đánh lửa mà thành, nguyên lý cũng tương tự bếp ga. "Trên thuyền đôi khi cần làm tan chảy đồ vật, chúng tôi dùng cái này." Thuyền trưởng mở miệng, mọi người nhìn về phía sau lưng A Ninh.

Ngô Tà gỡ thứ rèm mặt người phía sau xuống. "Thứ quái quỷ gì vậy, ghê tởm chết đi được." Ngô Tà nhìn tấm rèm mặt người trước mắt, thứ này phía dưới mọc ra rất ghê tởm, giống như một cái giác hút lớn vậy.

Và trên vai A Ninh, lại xuất hiện một vết cào màu đỏ. "Đây là rèm mặt người, có thể tiết ra một loại độc tố, còn những thứ khác thì tôi không biết." Thuyền trưởng mở miệng, ông ta thường xuyên đi biển, có vài thứ, vẫn là đã từng thấy, hoặc nói là đã biết.

Vừa nghe có độc, Ngô Tà cũng liền ném thẳng thứ này đi.

Và cho đến bây giờ, đội tân binh của Ngô Tà, cũng coi như đã an toàn.

Trương Thiên tự nhiên không biết Ngô Tà cả một đêm đều đang

đánh hải quái, nếu anh có biết, cũng sẽ không để tâm.

Chương 93

Dù sao chúng ta thành lập thế lực của mình, có thể không có Bàn Tử, có thể không có Ngô Tà, nhưng không thể không có Tiểu Ca.

Nếu thế lực của Trương Thiên không có Tiểu Ca, thì giống như phương Tây không có Jerusalem vậy. "Chúng ta sắp ra khỏi vùng bão rồi." Trên thuyền Trương Thiên, thuyền trưởng nhìn bầu trời dần bình yên, cơn mưa bão không còn gào thét nữa, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Trương Thiên và những người khác đứng trên boong tàu.

Hồ Bát Nhất càng cầm một chiếc la bàn. "Lão đại, dựa theo chỉ dẫn của Tầm Long Quyết, nếu tôi không nhầm thì Tử Vi tinh ngay phía trước chúng ta!" Giọng Hồ Bát Nhất khàn đặc truyền đến, anh ấy nhìn thẳng về phía trước, nếu không phải mây đen che khuất bầu trời sao, thì chỉ cần nhìn một cái, phía trước tuyệt đối là ánh sáng Tử Vi tinh chiếu rọi. "Tử Vi tinh, vậy trong mắt các vị nó tượng trưng cho điều gì?" Lúc này, Trần giáo sư và những người khác ở một bên đi ra, Trần giáo sư, cùng Tuyết Lỵ Dương và những người khác cũng mang vẻ mặt tò mò.

Nếu là người khác hỏi họ, Tử Vi tinh là gì, Trần giáo sư chắc chắn sẽ nói là Sao Bắc Cực.

Nhưng, nếu trong mắt cao nhân như Hồ Bát Nhất, chắc chắn không phải như vậy.

Vì vậy, họ muốn tìm hiểu một chút, Tử Vi tinh trong lời của Hồ Bát Nhất. "Tử Vi tinh, đại biểu cho quý khí, đại biểu cho chúa tể các vì sao, trong thời cổ đại, càng đại biểu cho biểu tượng của quyền quý, vô số vương quyền phú quý, về cơ bản, lựa chọn hàng đầu cho mộ

huyệt chính là dưới Tử Vi tinh." "Không biết các vị đã từng nghe câu này chưa, dưới Tử Vi tinh, tất có đại mộ." Hồ Bát Nhất bình tĩnh mở miệng, cứ như đang nói một chuyện bình thường vậy.

Và lời của anh ấy, lại khiến đoàn chuyên gia một trận kích động, mắt sáng rừng rực, một số sinh viên càng vội vàng ghi chép.

Những thứ này, nếu không có người giảng, dựa vào họ tự mò mẫm.

Thì e rằng cũng phải mất rất lâu.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Hồ Bát Nhất, cô ấy rất mê mẩn cái gọi là Phân Kim Định Huyệt của Hồ Bát Nhất, cùng với năng lực của anh ấy. "Xem ra, chúng ta sắp đến rồi." Trương Thiên nhìn bầu trời dần hửng sáng ở chân trời, trong tầm mắt, họ đã đi qua một hòn đảo nhỏ. "Lão đại, chúng ta vừa rồi hẳn đã đi qua Thị Vệ Đảo, xem ra, sáng nay chúng ta hẳn có thể đến nơi." Hồ Bát Nhất nhìn hòn đảo nhỏ trên mặt biển vừa đi qua.

Trước đó, trên bản đồ đã xem, xung quanh khu mộ dưới biển Tây Sa, có năm hòn đảo nhỏ bảo vệ.

Lần lượt tượng trưng cho mệnh cách của Ngũ Thánh Thú.

Thấy hòn đảo, Tuyết Lỵ Dương, cùng các giáo sư đều rất kỳ lạ.

Vì sao một hòn đảo nhỏ bình thường, trong mắt người ta Hồ Bát Nhất, lại biến thành thần thú.

Nếu dùng phương pháp khoa học mà tìm, có lẽ cả đời họ cũng đừng mơ tìm thấy. "Văn hóa Hạ Quốc, bác đại tinh thâm, đồng chí Hồ, ông thật sự là một kỳ nhân!" "Ngay cả những nhà khảo cổ học như chúng tôi, cũng không bằng ông một phần nhỏ!" Trần giáo sư đối với Hồ Bát Nhất, đó là một sự khâm phục, điều này lại khiến Hồ Bát Nhất một trận ngượng ngùng, vị Trần giáo sư này thỉnh thoảng lại

đưa ra những lời khen ngợt ngào.

Ai mà chịu nổi? "Lão đại, lão Hồ này, đây là, ngượng ngùng tuổi già sao?" Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất, trên khuôn mặt đen sạm lại ửng hồng một chút, gã nhỏ giọng nói. "Bàn Tử, cậu không hiểu đâu, cái này gọi là táo già rồi, đặc biệt hồng." Trương Thiên nói, Bàn Tử giơ ngón cái lên. "Lão đại, luận tài hoa, Bàn gia tôi cam bái hạ phong." Mấy người nói chuyện, sắc trời dần sáng rõ, và tốc độ thuyền cũng chậm lại.

Sau khi đi qua hòn đảo nhỏ trên mặt biển, khoảng một giờ sau, Trương Thiên và mấy người đã đến vị trí trên bản đồ.

Đây là một vùng biển ở trung tâm quần đảo.

Thuyền chậm rãi dừng lại giữa vùng biển, nhìn mặt biển giống hệt những nơi khác trên đại dương, Trần giáo sư không khỏi mở miệng. "Nơi đây, giống hệt những nơi khác, nhưng lại ẩn chứa một đại mộ, thật là kỳ tích." Ông ấy nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, còn Trương Thiên thì đã lấy bộ đồ lặn ra.

Vì chuyện xảy ra buổi tối, thuyền trưởng đã không dám lộ diện, nên cho dù thuyền đã dừng lại, gã này cũng không thấy bóng dáng đâu. "Các cậu nhìn lên trời, đây chính là dưới Tử Vi tinh, phía dưới này..." Hồ Bát Nhất chỉ lên bầu trời, tuy đã là ban ngày, nhưng, mây đen tản ra, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy Tử Vi tinh lấp lánh trên bầu trời. "Lão đại, ngôi mộ này, sao lại được xây dưới đáy biển, khoa học kỹ thuật thời xưa, hẳn là không phát triển chứ?" Bàn Tử ở một bên mở miệng, trên mặt gã có chút tò mò.

Trương Thiên gật đầu, mọi người nhìn sang. "Ngôi mộ này, còn có tên là Trầm thuyền mộ." "Khi xây dựng, người ta cố ý làm chìm con thuyền, sau đó, trong không gian ít ỏi đó, xây dựng lăng mộ này." "Người thiết kế mộ huyệt này rất lợi hại, không chỉ đảm bảo không

khí lưu thông, mà còn có thể xây dựng nên một đại mộ tuyệt thế." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu.

Thực ra, khi đó rất nhiều chuyện đều khó giải thích, dù sao ngôi mộ lớn như vậy, chắc chắn cần rất nhiều nhân lực vật lực, hơn nữa dưới đáy biển, không khí khan hiếm.

Với nhiều nhân lực như vậy, nếu xây dựng lên, không khí chắc chắn không đủ.

Trừ khi, Vương Tàng Hải có quá nhiều sủng vật. "Dựa theo sử ký tra cứu, ngôi mộ dưới biển này, không biết được xây dựng vào niên đại nào, có người nói là Minh triều, có người nói là Tống triều, không ai biết rốt cuộc là triều đại nào." "Trừ khi chúng ta vào trong tra xét." Giọng Trần giáo sư già nua truyền đến. "Trần giáo sư, lát nữa chúng tôi vào trong, hay là ông cứ ở lại đây?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Trần giáo sư, tuổi của Trần giáo sư bây giờ cũng đã khá lớn, đến nay vẫn chưa có con.

Và đứa con sau này cũng là do ông ấy nuôi dưỡng vào cuối đời, cha của Trần Hề, thực ra là do Trần giáo sư nuôi lớn.

Và đây cũng là lý do Trần Hề còn khá trẻ, mà ông nội lại thuộc thế hệ đó. "Không, tôi muốn vào, những thứ bên trong này, rất quý giá, hơn nữa tôi cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội lần này, nói không chừng sau lần này, cũng khó mà nhìn thấy loại cổ mộ này nữa." Trần giáo sư mở miệng, Tuyết Lỵ Dương cũng không nói nhiều.

Trong lòng cô ấy rõ ràng, những giáo sư già như thế này, họ chính là loại người vì nghiên cứu mà không sợ cái chết.

Trương Thiên đối với việc Trần giáo sư xuống biển, anh không hề để tâm.

Chỉ cần ông ấy không có bệnh tim là được.

Rất nhanh mấy người đã mặc xong đồ lặn, để đảm bảo an toàn, Trương Thiên đặc biệt chuẩn bị bình dưỡng khí.

Dù sao, nếu bên trong không đủ dưỡng khí, thì bình dưỡng khí chính là bảo đảm duy nhất của họ.

Trương Khởi Linh gã này, lại chẳng cần gì cả, lên trận nhẹ nhàng. "Lão đại, nhị ca siêu dũng cảm!

Bàn gia tôi khâm phục." Bàn Tử thấy mình lỉnh kỉnh đủ thứ, còn Trương Khởi Linh lại chẳng mang gì, một chút cũng không sợ hãi, Bàn Tử giơ ngón cái lên. "Lão đại, nhị ca là lần đầu tiên xuống mộ sao?" Hồ Bát Nhất cũng nhìn sang, trước đây chưa từng gặp Trương Khởi Linh, đây vẫn là lần đầu tiên Hồ Bát Nhất hợp tác với y xuống mộ. "Không phải, y thường xuyên xuống." Đều là người nhà, Trương Thiên cũng không kiêng kỵ.

Dù sao Tiểu Ca cũng sắp ở luôn trong mộ rồi, nói chưa từng xuống thì quả thực hơi không đúng.

Cổ mộ là nhà tôi, ở nhờ nhờ mọi người. "Vậy thì được." Hồ Bát Nhất gật đầu, anh ấy lo lắng Trương Khởi Linh chưa từng xuống mộ, đến lúc đó gặp nguy hiểm sẽ phải giúp đỡ nhiều.

Nhưng không ngờ Trương Thiên lại nói y thường xuyên xuống, vậy thì là mình đã nghĩ nhiều rồi. "Vậy thì việc không nên chậm trễ, chúng ta tiến vào mộ thôi, đã nhị ca từng đến, vậy thì tôi nghĩ mọi chuyện cũng dễ giải quyết rồi." Hồ Bát Nhất nói, lấy la bàn ra, Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía vũng nước phía sau.

Nếu không nhầm, nơi họ đang đứng hẳn là bên dưới một cơ quan.

Cơ quan này chính là một cái thang máy.

Trương Thiên ước chừng, cơ quan này hẳn là chưa từng được mở, dù sao họ tạm thời vẫn chưa chạm vào cơ quan đó.

Tiểu Ca nhìn các bức tường xung quanh, y đang cố gắng tìm kiếm ký ức của mình.

Còn Hồ Bát Nhất thì cầm la bàn, nhìn chằm chằm xung quanh.

Ngược lại, Bàn Tử gã này, nhìn mấy cái bình trên đất, trên mặt lộ ra nụ cười hớn hở.

Lúc này, trên mặt biển, một con thuyền đang dần dần tiến gần đến đoàn chuyên gia.

Khi Ngô Tà nhìn thấy thuyền của Trương Thiên, trên mặt càng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dưới biển, vì Trương Thiên đặc biệt mang theo bình dưỡng khí, nên mấy người có thể hô hấp.

Cũng chính vì có thiết bị hô hấp, Trương Thiên có thể nói chuyện dưới biển. "Chúng ta đi xuống, lão Hồ, cậu dẫn đường." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất ra hiệu một cử chỉ "được", sau đó bơi phía trước.

Dựa theo chỉ dẫn của la bàn, mấy người bắt đầu hướng về phía nơi con thuyền chìm mà đi.

Ý nghĩ của Trương Thiên là như thế này, trước tiên tìm Cấm Bà, sau đó giải quyết Cấm Bà, rồi tiến vào mộ.

Trương Thiên phải chuẩn bị đường lui trước, hơn nữa, ngôi mộ dưới đáy biển này, nguy hiểm lớn nhất ở giai đoạn đầu, chính là thỉnh thoảng sẽ xuất hiện Cấm Bà, cùng với Hải Hầu Tử, giai đoạn sau là cơ quan, cạm bẫy, quỷ quái.

Chỉ cần hai thứ này bị tiêu diệt, thì việc vào mộ, sẽ giống như về nhà vậy, đơn giản hơn nhiều. "Cấm Bà oán khí cực lớn, thực lực trong nguyên tác cũng không thể hiện rõ, nhưng nó sợ lửa, mà đào mộc kiếm của tôi lại có thể vẽ phù trên không, một tấm hỏa phù, hẳn

là đủ rồi." "Nhưng, nếu như vậy, chẳng phải, rất bất công với Cấm Bà sao?" Trương Thiên trong lòng nghĩ, anh hơi nhíu mày.

Thực ra, Cấm Bà cũng là một con quỷ đáng thương.

Là do lúc sống bị lăng nhục, sau đó bị vứt xác, mới trở thành Cấm Bà.

Người xưa từng nói, người chết dưới đáy biển, linh hồn sẽ vĩnh viễn lưu lại dưới đáy biển, họ giống như những đứa trẻ không nhà, lang thang vô định trong biển cả.

Cấm Bà lúc sống oán khí đã cực lớn, bây giờ lại vì lý do dưới đáy biển mà không thể luân hồi.

Nhiều năm như vậy, lẽ nào nó không muốn luân hồi sao?

Không, nó muốn, nhưng, nó không thể làm được.

Chương 94

Có thể là vì đã uống máu, xung quanh cũng không có cá nhỏ tôm con nào đến quấy rầy, mấy người trên đường, rất nhanh đã đến một chỗ có rong biển. "Tôi có thể cảm nhận được, âm khí ở đây rất nặng." Trong ngọc bội, giọng Vương Phi truyền đến. "Âm khí nặng, có khi nào có Quỷ Đan không?" Bàn Tử có chút kích động, dù sao, chuyện đại sự đời người, không thể chậm trễ. "Chắc là không có, nơi này, oán khí vẫn chưa nặng lắm." Trương Thiên lắc đầu, Hồ Bát Nhất từng nói, Quỷ Đan phải ở nơi oán khí cực nặng mới có khả năng sản sinh.

Và nơi này, tuy oán khí cũng cao, nhưng, vẫn chưa đủ để sản sinh. "Bàn Tử, cậu cứ muốn làm trâu đến vậy sao?" Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, gã này, lẽ nào đời này không định xuống giường nữa sao?

Bàn Tử gãi gãi đầu. "Tôi đây không phải là, muốn để đội chúng ta tăng cường thực lực sao, hơn nữa, Vương Phi là thiên niên lệ quỷ, thực lực mạnh lên, chắc chắn có thể nghiền ép rất nhiều quỷ quái." Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc nói.

Đây lại là lần hiếm hoi gã nghiêm túc, còn là để biện giải cho người ta Vương Phi, quả nhiên, ở cạnh nhau lâu cũng có thể nảy sinh tình cảm.

Hồ Bát Nhất cũng không nói nhiều, khoát khoát tay, không nói nên lời.

Ánh mắt càng lần nữa nhìn về phía la bàn.

Dưới nước, rong biển dưới chân mấy người lay động vì nước biển.

Những cây rong biển đó "vuốt ve" chân mấy người, giống như mái tóc vậy, nhẹ nhàng "vuốt ve" họ, như thể đang gãi ngứa cho mấy

người. "Lão đại, sao tôi lại cảm thấy, thứ này có tác dụng mát xa nhỉ?" Bàn Tử cười, thoải mái thở ra, nhưng khi gã liếc mắt nhìn về phía không xa, cả người liền run lên.

Hổ khu chấn động. "Lão, lão đại, tôi hình như nhìn thấy một khuôn mặt người..." Bàn Tử cả người run lên, vội vàng bơi đến bên Trương Thiên.

Sau khi Bàn Tử nói xong, Hồ Bát Nhất và Trương Thiên cũng đều nghiêm túc lại.

Trương Khởi Linh lại bơi ở một bên, một chút cũng không bất ngờ.

Trương Khởi Linh không có thiết bị hô hấp, nhưng y căn bản không sợ thiếu dưỡng khí. "Lão đại, tôi nghe thủy thủ nói, nếu có người chết dưới biển, những vong hồn đó không thể luân hồi, chúng sẽ phiêu bạt trong biển cả, phiêu bạt trên mặt biển..." "Nếu đây là một cổ mộ, thì, khả năng ở đây có quỷ hồn là rất lớn." Hồ Bát Nhất cũng không còn là thiếu niên non nớt đó nữa.

Anh ấy đã là một đứa trẻ trưởng thành.

Sau khi Bàn Tử nói có mặt quỷ, anh ấy cũng liền trực tiếp phán đoán.

Trương Thiên gật đầu. "Nếu không nhầm, hẳn là Cấm Bà không nghi ngờ gì nữa, là kẻ trông giữ cổ mộ này." Trương Thiên nói, nhìn về phía không xa, quả nhiên, ở tầm nhìn của Bàn Tử, chính là một người phụ nữ đang co ro.

Người phụ nữ kia, không mặc gì, làn da tái nhợt lộ ra ngoài.

Vì trên người mang âm khí nặng, nên Cấm Bà lại không tấn công ngay lập tức.

Nhiệm vụ của nó là bảo vệ lăng mộ này, hiện tại Trương Thiên và

họ không ở quá gần lăng mộ, nên, tạm thời không bị tấn công. "Quỷ hồn tên: Cấm Bà." "Đẳng cấp: Lệ quỷ cấp ba!" "Phân chia đẳng cấp lệ quỷ: cấp một, cấp hai, cấp ba, hồng y." "Trạng thái: Tỉnh thức!" "Giới thiệu Cấm Bà: Bị lăng nhục sau đó vứt xác xuống biển, không thể luân hồi, hình thành lệ quỷ, vì lý do mộ huyệt, trở thành một trong những người bảo hộ!" Trong đầu truyền đến giới thiệu về Cấm Bà.

Trương Thiên hơi nhíu mày, nếu nói như vậy, Cấm Bà muốn luân hồi, vậy còn liên quan đến ngôi mộ trước mắt này. "Lão đại nhìn cái gì vậy?

Lão Hồ đã phát hiện vị trí mộ rồi!" Thấy Trương Thiên cứ nhìn chằm chằm một chỗ, Bàn Tử không khỏi vỗ vai Trương Thiên. "Không sao, đã phát hiện rồi, chúng ta đi thôi." Nói rồi, Trương Thiên theo sau Hồ Bát Nhất.

Quả nhiên khi Trương Thiên cùng mấy người tiến gần cổ mộ, Cấm Bà trong nước lập tức biến mất, khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện dưới chân mấy người.

Bóng dáng hiện ra.

Vô số sợi tóc càng như rong biển, điên cuồng quấn lấy mọi người. "Không hay rồi, gã này đến rồi!" Hồ Bát Nhất trong lòng siết chặt, bóng người càng lóe lên né tránh vô số sợi tóc.

Hồ Bát Nhất lần trước đã đạt được khinh công "Vương Tử Đạp Ưng", nên, tốc độ cũng đã được nâng cao.

Và những sợi tóc đó thấy không quấn được Hồ Bát Nhất, lại càng tấn công về phía Bàn Tử.

Bàn Tử ánh mắt nhìn xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo. "Phụt." Một ngụm máu mũi phun ra. "Khụ khụ, đừng nhìn những điều không đúng phép, đừng nhìn những điều

không đúng phép, thật lớn, thật trắng, cái này chắc chắn là học hỏi từ giới trẻ hiện nay." Bàn Tử nuốt nước bọt, cứ như một con rùa vậy, vội vàng bơi sang một bên.

Có lẽ vì trọng lượng cơ thể của gã, tốc độ không nhanh lên được.

Hơn nữa mắt cá chân cũng bị tóc của Cấm Bà quấn lấy.

Bàn Tử thỉnh thoảng lại lén nhìn một cái, được lắm gã này, một chút cũng không để ý mình đã bị quấn chặt. "Nhìn cái gì đấy?" Ngay khi Bàn Tử thỉnh thoảng lén nhìn một cái, giọng nói từ ngọc bội truyền đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, hồn phách Vương Phi vậy mà nhảy ra.

Ánh mắt giận dữ nhìn Cấm Bà dưới nước.

Bàn Tử nghe thấy giọng nói này cả người rùng mình, cũng phản ứng lại, khi thấy chân mình bị tóc quấn chặt, càng vội vàng hét lớn. "Vương Phi cứu tôi!" Hét xong, Vương Phi càng tóc bay điên cuồng, và sợi tóc quấn trên chân Bàn Tử từ từ nới lỏng.

Hai nữ quỷ đối mắt nhìn nhau, nhất thời lại không ra tay trực tiếp. "Lão đại, nói thật, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy phụ nữ đánh nhau, lại còn là nữ quỷ." Hồ Bát Nhất lầm bầm, hiếm thấy, Hồ Bát Nhất vậy mà lại có hứng thú.

So với một bầy lợn cái xếp hàng nhảy mương, phụ nữ, đặc biệt là nữ quỷ đánh nhau, cái này hình như còn đáng xem hơn cả trộm mộ. "Tôi cũng chưa từng thấy, nhị đệ, chúng ta cứ từ từ đã, chúng ta cứ xem trước đã." Trương Thiên kéo Trương Khởi Linh đang đi về phía lối vào mộ huyệt.

Mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia cạn lời, được lắm, cái này đã vượt quá phạm vi nhận thức của y rồi. "Mà này, vừa rồi cậu gọi tôi là gì?" Vương Phi nhìn Bàn Tử, giọng nói âm lãnh, nghiêm túc, hơn

nữa khuôn mặt tươi cười vốn tinh xảo đã biến thành vẻ khô héo đáng sợ. "Nữ hoàng, Nữ hoàng đại nhân!" Bàn Tử gần như không chút do dự, trán đã đổ mồ hôi. "Hừ, dám bắt nạt phu quân nhà tôi, tìm chết!" Vương Phi hừ một tiếng, sau đó trực tiếp xông về phía Cấm Bà.

Trương Thiên: "???Nữ hoàng đại nhân?" Hồ Bát Nhất: "!!!Phu quân?" Hai người đều ngớ người.

Được lắm, Bàn Tử và Vương Phi chơi cũng lãng mạn ghê.

Trương Thiên trong lòng càng buồn bực, mình rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì?

Thế giới đại dương u ám, thần bí, lại khiến người ta kính sợ.

Nơi đây là thiên đường của động vật, cũng là bãi rác đại dương, nhìn khắp nơi, bạn luôn có thể thấy vài mảnh rác đại dương.

Nhưng duy nhất có một vùng biển, lại không có một con vật nào, không có một mảnh rác đại dương nào, và dưới vùng biển này, nước biển lại không ngừng cuộn trào.

Một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện dưới nước.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, đứng từ xa, nhìn về phía không xa hai con quỷ quái đang đánh nhau. "Cố lên, cố lên, Nữ hoàng cố lên!" Và ở không xa, Bàn Tử hóa thân thành đội cổ vũ, không ngừng reo hò.

Cảnh tượng cực kỳ quỷ dị. "Quỷ hồn: Vương Phi." "Đẳng cấp: Quỷ hồn cấp ba." Nhìn Vương Phi, trong đầu Trương Thiên truyền đến giọng nói, được lắm, người phụ nữ này, thăng cấp thật nhanh.

Cũng chỉ hơn một tháng, đã đến cấp ba rồi.

Trong khoảng thời gian này, Bàn Tử chắc chắn đã cống hiến không ít. "Lão đại, anh nói xem, Cấm Bà và Vương Phi đánh nhau, ai lợi hại hơn?" Hồ Bát Nhất ở một bên mở miệng.

Nếu có hạt dưa, họ tuyệt đối sẽ lấy một bao ra. "Mỗi bên đều có cái lợi hại riêng, Cấm Bà ở dưới đáy biển nhiều năm như vậy, thực lực của nó, chắc chắn không tệ, còn Vương Phi càng là thiên niên lệ quỷ, chỉ là hồn phách luôn bị giam cầm mà thôi." "Vì vậy, ai mạnh hơn ai, tôi cũng không nói được." Trương Thiên nói, và dưới nước Vương Phi và Cấm Bà đánh nhau rất kịch liệt.

Vì là lệ quỷ đánh nhau, nên cả hai càng không ngụy trang, toàn bộ đều dùng hình thức khó coi nhất mà ra.

Tóc của hai người như rắn biển, điên cuồng quấn lấy nhau, trên khuôn mặt khô héo của Vương Phi, toàn bộ đều là vẻ hung tợn.

Còn Cấm Bà càng sắc mặt tái nhợt, cứ như một cái xác thối đã ngâm lâu vậy.

Trương Thiên rõ ràng, Cấm Bà còn có một năng lực, đó chính là ảo giác, tuy nhiên phần lớn quỷ quái đều mang năng lực này, không có gì lạ.

Ví dụ như Vương Phi luôn có thể khiến Bàn Tử thỏa mãn trong mộng.

Lúc này trên mặt biển. "Họ sao vẫn chưa phát tín hiệu?" Tuyết Lỵ Dương hơi nhíu mày, đã mấy phút rồi, vậy mà vẫn chưa tìm thấy sao?

Chương 95

"Có lẽ đã xảy ra vấn đề gì đó, đừng vội." Trần giáo sư mở miệng nói, Tuyết Lỵ Dương gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lúc này trong phòng xét xử. [Khụ khụ, tôi vừa thấy gì thế?] [Là mỹ nữ kìa các huynh đệ!] [Tôi thấy, Cấm Bà cũng không tệ đâu.] [Người không thể, ít nhất không nên ra tay với quỷ quái chứ.] [Thằng cha phía trước, mày đang nghi ngờ năng lực của Bàn gia tao hả?] [Haha, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy tình huống này, trước đây còn không tin quỷ, giờ thì hay rồi, trực tiếp thấy nữ quỷ đánh nhau.] [Sau này tôi đã tin Đạo rồi, ngày mai sẽ đi Đạo giáo cầu một lá phù.] [Xem hồi ức, tôi phát hiện, mấy chục năm nay mình sống vô ích rồi.] Dưới đài vô số người ồn ào.

Đặc biệt là sự xuất hiện của Cấm Bà, xung kích thị giác này, cao hơn Vương Phi rất nhiều.

Dù sao trước đó Vương Phi xuất hiện trong trạng thái suy yếu, còn Cấm Bà thì gần như là thực thể.

Trần Hề hơi nhíu mày.

Phiên xét xử này là trực tiếp tiến hành, nếu cảnh tượng này được phát sóng ra ngoài, chưa nói đến tính chân thực của những thứ này.

Thì chính là cảnh tượng trong não cô ấy, có phải đã xảy ra lỗi không.

Hơn nữa, ngay cả những người ngoài Trương Thiên, cảnh tượng cũng có thể hiện ra, Trần Hề đều nghi ngờ, có phải thứ này đã bị lỗi rồi không.

Thực ra không phải, sở dĩ có thể hiện ra, là vì, sau này Trương

Thiên đã nghe nói về chuyện đội khảo cổ đi khai quật.

Vì vậy mới có thể sơ bộ hiện ra, những cảnh tượng này, đều là Trương Thiên dùng chân khí để phục hồi cảnh tượng.

Trương Thiên muốn thể hiện thế giới chân thực nhất, sự việc cũng phải được phục hồi ở mức độ cao.

Về điều này, Trần Hề tự nhiên không biết. "Lão đại, Cấm Bà, Bàn gia tôi bây giờ vẫn chưa quên đâu, hắc hắc, không tệ chút nào." Bàn Tử chớp chớp mắt. "Bàn Tử, tôi khuyên cậu nên lương thiện một chút." Hồ Bát Nhất nói một câu, Bàn Tử gãi gãi đầu, cười cười cũng không nói thêm gì.

Lúc này, vì lý do phát trực tiếp, Hạ Quốc sớm đã bị gây ra chấn động.

Quỷ hồn, cương thi, cùng với từng bảo vật được đấu giá xuất hiện.

Toàn bộ người Hạ Quốc đều ngỡ ngàng. [Được lắm, tôi sống nửa đời người, mới biết, thế giới này vậy mà lại kỳ diệu đến thế.] [Vì sao bọn họ, Earth OL là bản hack, còn của tôi là bản ác mộng?] [Vì sao, bọn họ có thể tu luyện, còn chúng ta lại phải bôn ba vì cuộc sống?] [Được lắm, đều là game Địa Cầu, bản của họ thật sự rất đặc sắc.] Nhất thời, vô số người trên mạng phát ra tiếng nói.

Bởi vì, quá chấn động, hơn nữa, số lượng người xem quá đông, bây giờ cho dù muốn giấu cũng không giấu được nữa.

May mắn thay, buổi phát trực tiếp cũng không bị hạn chế, vẫn đang tiến hành một cách có trật tự.

Tuy nhiên, sau hồi ức, Hạ Quốc, thậm chí cục diện thế giới, có lẽ đều sẽ bị thay đổi.

Cảnh tượng tiếp tục.

Dưới đáy biển, tấn công của Vương Phi và Cấm Bà cơ bản là ngang sức ngang tài.

Thực lực hai bên, cơ bản đều không chênh lệch là mấy, đánh nửa ngày, cũng không phân ra được thắng bại. "Nữ hoàng... cố lên..." Giọng Bàn Tử đã khàn đặc, cả người cũng rụt đầu lại. "Dừng lại, dừng lại, đừng đánh nữa, tốn thời gian." Trương Thiên cũng xem chán rồi, được lắm, đánh nửa ngày, hai bên hòa nhau, cái này còn đánh cái quái gì nữa.

Cầm đào mộc kiếm, Trương Thiên trực tiếp bơi qua.

Vương Phi và Cấm Bà đồng thời dừng tay.

Vương Phi có trí tuệ, hơn nữa còn khá cao, còn Cấm Bà thì, hẳn là có trí tuệ nhất định, nếu không, cũng không thể đuổi theo Ngô Tà lâu như vậy.

Có khi còn chặn đường Ngô Tà.

Nhìn đào mộc kiếm, mắt Cấm Bà có chút kiêng dè.

Rõ ràng, nó sợ thứ này.

Trương Thiên nhìn Cấm Bà, chậm rãi mở miệng. "Tôi có thể giúp cô luân hồi, lên được đất liền thì sao?" "Chúng ta có thể làm một giao dịch." Trương Thiên cũng không phải giúp không, dù sao, trao đổi lợi ích, điều này rất bình thường. "Ngươi biết quỷ ngữ sao?" Nghe lời Trương Thiên nói, Cấm Bà phát ra tiếng.

Giọng nói đó, cứ như kiểu bị chết đuối vậy, bụng toàn là nước, sau đó nước tràn đến cổ họng mà phát ra tiếng.

Rất kỳ lạ, lại rất khó chịu, nghe giọng nói này, khiến Trương Thiên cảm giác, cứ như khoảnh khắc tiếp theo sẽ bị nghẹn chết vậy. "Ừm, thế nào?" Trương Thiên lần nữa hỏi.

Cấm Bà, đã sống ở đây nhiều năm như vậy, kết cấu cổ mộ tuyệt đối đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Đến lúc đó, để nó làm người dẫn đường, không phải, quỷ dẫn đường, tuyệt đối thích hợp.

Cấm Bà có trí tuệ, không giống con hải quái kia, cho nó cơ hội, có lẽ cũng không hữu dụng. "Nơi đây có lời nguyền, tôi căn bản không thể lên bờ được." "Hơn nữa, tôi phải giữ mộ." Giọng nói khó chịu đó của Cấm Bà lại truyền ra, Trương Thiên hơi nhíu mày, anh vẫn luôn nghĩ rằng, Cấm Bà hẳn là bị nguyền rủa.

Nhưng không ngờ đây là sự thật, hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên Trương Thiên đối mặt với lời nguyền.

Thế giới Quỷ Đăng, lời nguyền quá nhiều, gần như mỗi khi đến một nơi đều có lời nguyền.

Anh ấy vẫn luôn tò mò, lời nguyền là gì, bây giờ lại có cơ hội rồi. "Tôi có thể giúp cô giải trừ lời nguyền, hơn nữa, tôi nghĩ, cô cũng không muốn ở đây thêm mấy ngàn năm nữa chứ?" Trương Thiên mở miệng, thời gian là nỗi đau duy nhất của Cấm Bà.

Bất kể là thứ gì, thời gian mà dài ra, thì luôn sẽ có một cảm giác khác.

Dưới đáy biển, Cấm Bà im lặng.

Đợi khoảng ba phút. "Ngươi chắc chắn có thể giải trừ sao?

Nếu thất bại, thì là hồn bay phách tán." Cấm Bà lo lắng điều này, dù sao, lời nguyền, lại có thể ảnh hưởng đến cái chết thực sự. "Nói thật, tôi không có trăm phần trăm nắm chắc, nhưng, tôi có năm mươi phần trăm, cô suy nghĩ một chút, tiếp tục trông coi, hay là rời khỏi đây." Trương Thiên nói thật, nói thật, anh ấy quả thực không có nắm chắc, nhưng, tỷ lệ thành công của Trương Thiên sẽ lớn.

Bởi vì, anh ấy biết thuộc tính của Cấm Bà.

Trong phần giới thiệu, Cấm Bà bị nguyền rủa là vì cổ mộ, vậy nên, cách giải trừ, cũng ở trong cổ mộ.

Với thực lực đội của Trương Thiên hiện tại, không nói tuyệt đối, nhưng khả năng lớn là có thể thực hiện được.

Do dự rất lâu, Cấm Bà mới gật đầu.

Để có thể luân hồi, nó cũng liều, dù sao nó cũng không quen Trương Thiên, cũng coi như đang đánh cược.

Dù sao ai cũng không muốn mãi mãi bị giam cầm ở một nơi vô số năm.

Và lúc này, Trương Thiên nhìn về phía Vương Phi. "Lấy một bộ quần áo ra." Nói xong, Vương Phi có chút không tình nguyện ném ra một bộ y bào cổ đại.

Là loại rất hoa lệ.

Gần như chỉ trong nháy mắt, quần áo đã mặc lên người Cấm Bà.

Ừm, nói thật thì, Cấm Bà mặc vào, trông cũng khá đẹp.

Điểm này, từ đôi mắt mở to của Bàn Tử là có thể thấy được.

Nhưng Bàn Tử cũng chỉ nhìn một cái, liền trực tiếp bị người ta Vương Phi chặn lại. "Các ngươi đi theo ta." Vì đã quyết định dẫn Trương Thiên xuống mộ, Cấm Bà cũng liền có giác ngộ đó, trực tiếp đi trước mấy người.

Đến đây, Hồ Bát Nhất trong lòng vô cùng khâm phục, cái này mà cũng có thể tìm được một quỷ dẫn đường, đúng là lão đại.

Sống sờ sờ biến trộm mộ thành cuộc dạo chơi vậy.

Xuyên qua một vùng rong biển lớn.

Sau vô số rạn san hô.

Trương Thiên cùng mấy người đã đến một vùng đất trống dưới đáy biển, nơi này hẳn là khu vực nước nông.

Không sâu lắm, khu vực biển sâu ít nhất phải sâu vài trăm mét, như vậy mới được coi là khu vực nước sâu, còn ở đây, Trương Thiên không cảm nhận được áp lực nước biển.

Vì vậy, cùng lắm cũng chỉ hơn một trăm mét.

Dưới 500 mét nước biển, cơ bản đã không nhìn thấy ánh sáng mặt trời chiếu vào rồi.

Và ở ngôi mộ thuyền chìm này, ánh sáng mặt trời vẫn có thể hiện ra dạng vệt, rõ ràng, không sâu lắm.

Trên vùng đất trống, có một con thuyền chìm.

Dựa theo cách xây mộ thời cổ đại này, cùng với nhân lực khi đó, con thuyền chìm này càng là loại rất lớn.

Thuộc cấp độ thuyền lớn, toàn bộ dài hơn ba mươi mét, phải biết rằng, thuyền buôn, chiến hạm cổ đại, lớn nhất có thể dài đến hơn sáu mươi mét.

Chương 96

Còn cái này, coi như bình thường. "Lão đại, con thuyền này, trông có vẻ nát quá, may mà chúng ta mang bình dưỡng khí, nếu không bị rò rỉ nước, chúng ta sẽ trực tiếp gặp mặt vị gia gia vĩ đại của tôi rồi." Bàn Tử ở một bên cảm khái, có lẽ là mệt rồi, Vương Phi sớm đã trở về trong ngọc. "Bên trong, có rất nhiều vong hồn lợi hại, chúng đều là Cấm Bà, hơn nữa, có những con thậm chí đã bị giam cầm mấy ngàn năm, thực lực rất mạnh." Cấm Bà bên cạnh mở miệng, quỷ ngữ, cũng chỉ có Trương Thiên, cùng Trương Khởi Linh có thể nghe hiểu.

Còn Hồ Bát Nhất vẫn chưa học được bên này, nên cũng không nghe hiểu.

Còn về Bàn Tử, gã này chỉ có thể nghe thấy lời của Vương Phi. "Ừm, cái này tôi biết, nhưng, cô có biết vị trí cụ thể của mộ huyệt không?" Trương Thiên gật đầu, trong lòng đối với mộ huyệt cũng đã biết một cách đại khái.

Cấm Bà, tự nhiên cũng không phải chỉ có một, dựa theo truyền thuyết, chỉ cần là nữ tử chết ở vùng biển này, đặc biệt là trong mộ.

Đều sẽ biến thành Cấm Bà.

Năm đó Tam Thúc và đội khảo sát đến nơi này, phần lớn thành viên đội khảo sát cũng đều biến thành Cấm Bà.

Có thể thấy, trong cổ mộ này hẳn là có một loại lời nguyền nào đó, nếu không, không thể mỗi người đều biến thành Cấm Bà. "Cổ mộ ở phía dưới, tôi không thể công khai dẫn các ngươi vào, nếu không sẽ bị lời nguyền thôn phệ, hơn nữa bên trong cũng có rất nhiều âm hồn, nếu có thể, các ngươi có thể thử làm quen với chúng." "Tuy nhiên, có thể là vì có thứ gì đó trong cổ mộ ảnh hưởng, những quỷ hồn đó sẽ đánh

mất bản thân, từ đó trở nên có chút tàn bạo, các ngươi phải cẩn thận." Cấm Bà nói, thân thể thon dài của nó còn cao hơn cả Trương Thiên, ánh mắt trống rỗng của nó, nhìn chằm chằm vào con thuyền chìm dưới đáy biển.

Trên khuôn mặt tái nhợt, không có một chút huyết sắc nào, nó có thể tiến vào cổ mộ thuyền chìm, nhưng tiền đề là, phải có một phương thức thích hợp.

Nếu dẫn Trương Thiên và họ vào, để lộ mộ mà mình bảo vệ, thì không bị thôn phệ mới là lạ. "Được, nếu có thể, cô có thể cung cấp manh mối cho chúng tôi." Trương Thiên nói, đồng thời anh vung tay ngang eo, ném ra một khối bọt trắng.

Đây là báo hiệu cho đoàn chuyên gia có thể xuống nước.

Nguy hiểm từ Cấm Bà đã được giải trừ, nên, hiện tại đoàn chuyên gia xuống mộ, thì gần như không có nguy hiểm.

Việc trộm mộ giờ đây dễ như ăn kẹo.

Sau đó, Cấm Bà biến mất, còn Trương Thiên cùng mấy người thì tiến vào cổ mộ thuyền chìm.

Sau khi vào cửa động, Trương Thiên phát hiện, đây là một lối đi rất dài, đi thẳng xuống.

Hơn nữa thỉnh thoảng sẽ có vài lần rẽ.

Cơ bản đều là rẽ lên trên. "Ngôi mộ này thiết kế thật tuyệt vời!" Hồ Bát Nhất bơi bên cạnh Trương Thiên, trong mắt toàn là sự sùng bái.

Tình cảm nhiệt huyết bộc lộ rõ ràng. "Lão Hồ, cậu nói gì thế, ngôi mộ này, lẽ nào có chỗ nào đặc biệt sao?" Bàn Tử vừa bơi vừa tò mò hỏi. "Cậu nhìn đi Bàn Tử, chúng ta lúc mới bắt đầu là đi xuống, nhưng cậu có phát hiện ra không, hướng của chúng ta bây giờ lại là đi

lên." "Ngôi mộ này của nó, thuộc loại đào rỗng dưới lòng đất, lối đi giống như một cái bình rất dài, miệng bình hướng lên trên, và giữa miệng bình có vài khúc quanh, ngăn cách nước biển, cuối cùng cậu từ miệng bình đi ra, và bên ngoài chính là cổ mộ." "Sau đó mộ đạo cuối cùng là đi thẳng lên để tiến vào, như vậy, có thể ngăn cách nước biển, hơn nữa cũng giữ lại được không khí." Hồ Bát Nhất nói, còn Bàn Tử thì trực tiếp nghe ngây người.

Trương Thiên lại hiểu rõ nguyên lý này.

Rất đơn giản, đã chơi Minecraft chưa, sau khi xuống đáy biển, cậu có phải phải đào ba khối đá, chặn lại một khối không, cái này cũng tương tự như vậy.

Đều là chặn cửa vào nước, sau đó mới tiến hành khai quật.

Cuối cùng cho nước biển vào, tiến hành phong tỏa. "Tuy nhiên, nếu như vậy, không khí bên trong tuyệt đối sẽ rất khan hiếm." Trương Thiên mở miệng, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu. "Nếu mộ huyệt lớn, tôi đoán, mười mấy người, cũng chỉ có thể ở trong đó khoảng nửa giờ." "Năm đó khi xây dựng mộ huyệt này, chắc chắn đã tiêu hao hết không khí, nói không chừng, sau khi chúng ta vào, vẫn là trạng thái chân không." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu, đối với điểm này, Trương Thiên cũng rất đồng tình. "Mau nhìn, phía trên có một cửa động!" Bàn Tử đột nhiên hét lên, mấy người nhìn lên, quả thực có một cửa động, nói chính xác hơn, là một lối ra. "Phù...t." Người đầu tiên ra khỏi nước là Trương Khởi Linh.

Gã này nhảy vọt lên, thậm chí có thể đứng trên mặt nước một lát, có thể thấy khinh công của y cũng rất lợi hại.

Trương Khởi Linh nín thở dưới nước rất lâu, dù sao cũng là tông sư, thậm chí có thể tiến hành hô hấp nội tại phổi. "Chấn kinh!

Nhị ca của tôi vậy mà lại là thủy hầu tử, khả năng nín thở này,

thật bền bỉ!" Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh lạnh lùng, giơ ngón cái lên.

Lúc này Trương Khởi Linh ánh mắt nhìn xung quanh mộ huyệt, kiếm mày hơi nhíu, trên khuôn mặt trắng tuyết, lộ ra một chút khó chịu.

Vô số mảnh ký ức lóe lên trong đầu.

Đội khảo sát, Ngô Tam Tỉnh.

Ảo giác thần bí, thi thể trong cổ mộ... cái chết của đội khảo sát...

Vô số cảnh tượng, lóe lên với tốc độ cực nhanh.

Nhưng, Trương Khởi Linh có thể nắm bắt được thông tin lại cực kỳ ít ỏi.

Y từ đó, cũng chỉ biết, y đã từng đến đây, cùng Ngô Tam Tỉnh, nhưng, những chuyện sau đó, lại rất mơ hồ. "Y bị sao vậy?" Hồ Bát Nhất có chút lo lắng.

Hồ Bát Nhất cũng là người từng trải trên chiến trường, anh ấy đối xử với tình nghĩa huynh đệ, có thể sánh với đối xử với cha mẹ mình.

Thấy sắc mặt Trương Khởi Linh không tốt, liền có chút quan tâm. "Hẳn là y đã nghĩ đến điều gì đó, nơi này, nếu không nhầm, y hẳn đã từng đến." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Chỉ thấy, Trương Khởi Linh cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Vẻ mặt đau khổ trên mặt biến mất, chuyển hóa thành bình tĩnh. "Hai mươi năm trước, tôi hình như đã từng đến đây, cùng với người trung niên mà tôi đã xuống mộ cùng trước đây, nhưng, rất kỳ lạ, chúng tôi trước đó hình như đã trải qua chuyện gì đó, nhưng lại không nhớ rõ." Giọng Trương Khởi Linh không lớn, đây là lần đầu tiên y nói

nhiều lời đến vậy. "Này này, nhị ca lần đầu tiên nói nhiều lời đến thế, cái miệng nhỏ bé chóp chép, có thể sánh với Bàn gia." Điểm chú ý của Bàn Tử luôn kỳ lạ đến vậy. "Hai mươi năm trước, cậu đã đến đây, nhưng dung mạo của cậu?" Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày, gã này, lẽ nào không biết già đi sao?

Đây chẳng phải là mơ ước của mọi cô gái sao? "Y là một người bị nguyền rủa." Trương Thiên mở miệng giải thích một chút, Hồ Bát Nhất cũng không nói thêm gì, anh ấy rất rõ, có vài chuyện, biết đại khái là được rồi.

Không cần thiết phải truy hỏi đến cùng. "Vậy thì việc không nên chậm trễ, chúng ta tiến vào mộ thôi, đã nhị ca từng đến, vậy thì tôi nghĩ mọi chuyện cũng dễ giải quyết rồi." Hồ Bát Nhất nói, lấy la bàn ra, Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía vũng nước phía sau.

Nếu không nhầm, nơi họ đang đứng hẳn là bên dưới một cơ quan.

Cơ quan này chính là một cái thang máy.

Trương Thiên ước chừng, cơ quan này hẳn là chưa từng được mở, dù sao họ tạm thời vẫn chưa chạm vào cơ quan đó.

Tiểu Ca nhìn các bức tường xung quanh, y đang cố gắng tìm kiếm ký ức của mình.

Còn Hồ Bát Nhất thì cầm la bàn, nhìn chằm chằm xung quanh.

Ngược lại, Bàn Tử gã này, nhìn mấy cái bình trên đất, trên mặt lộ ra nụ cười hớn hở.

Lúc này, trên mặt biển, một con thuyền đang dần dần tiến gần đến đoàn chuyên gia.

Khi Ngô Tà nhìn thấy thuyền của Trương Thiên, trên mặt càng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Nhìn kìa, có thuyền đi tới!” Bên Tuyết Lỵ Dương, một thanh niên la lên.

Tuyết Lỵ Dương hơi nhíu mày.

Những người có thể đến được vùng biển này chỉ đếm trên đầu ngón tay, huống chi là đến thẳng phía trên cổ mộ, hẳn là đến đạo mộ không nghi ngờ gì.

“Họ rất có thể là kẻ đạo mộ,” Tuyết Lỵ Dương khẽ nói với Trần giáo sư.

Tuyết Lỵ Dương tâm tư tỉ mỉ, khi nhìn thấy thuyền, cô đã đoán được điều gì đó.

Trần giáo sư gật đầu: “Con nhìn con thuyền của họ kìa, đã hơi cũ nát rồi, hình như còn dính dịch thể màu xanh lục không rõ nguồn gốc, chắc là đã chiến đấu với thứ gì đó rồi.” “Chúng ta hãy cẩn thận một chút,” Trần giáo sư nói với vẻ nghiêm túc.

Mọi người đều “ừ” một tiếng, rồi thuyền của Hạo Thiên Chân cũng dần dần cập vào bên cạnh thuyền của Tuyết Lỵ Dương.

“Bàn thúc, xem ra có người đã nhanh chân hơn chúng ta rồi,” Hạo Thiên Chân khẽ nói, sau khi trải qua trận hải quái, Hạo Thiên Chân đã trưởng thành hơn rất nhiều, ít nhất là khi nói chuyện cũng không còn nóng vội nữa.

Bàn Tử gật đầu, lông mày nhướng lên.

“Khi chúng ta đến đây đã thấy con thuyền này rồi, mà giờ chúng ta đã đến nơi, con thuyền này vẫn ở đây.

Trên thuyền này chắc chắn có người thực lực rất mạnh, nếu không thì không thể đánh bại hải quái nhanh hơn chúng ta được,” A Ninh cũng là một người cẩn thận.

Lúc cô đến đã chú ý đến thuyền của Tuyết Lỵ Dương, chỉ là không ngờ họ lại nhanh hơn mình.

A Ninh vừa nói xong, mọi người cũng trở nên nghiêm túc.

Hai con thuyền cập vào nhau.

Hai bên đều nhìn nhau, đầy cảnh giác.

Chương 97

Thời đại này, thêm nữa lại ở trên biển, dù có người chết, e rằng cũng chẳng ai quản.

"Chào các vị, chúng tôi là đội khảo sát, các vị là…?" Tuyết Lỵ Dương là người đầu tiên bước ra, trên mặt nở nụ cười, vẻ đẹp của cô khiến Hạo Thiên Chân và đồng bọn sáng mắt lên.

"Thiên Chân, là em gái Dương xinh đẹp kìa, Bàn gia ta còn chưa từng thấy em gái Dương nào đẹp thế đâu," Bàn Tử đứng một bên dùng khuỷu tay huých Hạo Thiên Chân, vẻ mặt cười hì hì.

"Bàn Tử, người ta là đội khảo sát, nhân vật chính diện đấy…," Hạo Thiên Chân lườm Bàn Tử, rồi nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

"Chào cô, chúng tôi cũng có thể coi là đội khảo sát, tổ chức bảo vệ văn vật," Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói.

Ít nhất thì khi anh ta đến, quả thực là với mục đích bảo vệ văn vật.

Trần giáo sư nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm.

Vì mục đích đều là bảo vệ văn vật, nguy hiểm sẽ giảm bớt.

Hơn nữa, Trần giáo sư nhìn Hạo Thiên Chân cũng không giống người xấu.

Hai thuyền dựa sát vào nhau, Hạo Thiên Chân cùng mọi người lên thuyền của đoàn Trần giáo sư.

"Hắc hắc, mỹ nữ, tôi tên là Vương Bán Nguyệt, mọi người đều gọi tôi là Vương Bàn Tử, đã cùng nhau xuống mộ thì làm quen một chút đi," Bàn Tử cười hắc hắc, chìa bàn tay mập ú ra.

"Tuyết Lỵ Dương," Tuyết Lỵ Dương lạnh nhạt nói, không hề bắt

tay Bàn Tử.

A Ninh nhìn thấy đoàn chuyên gia, hình như nghĩ ra điều gì đó.

“Các vị là đoàn chuyên gia của Trần giáo sư sao?” Cô ta kinh ngạc kêu lên.

“Sao cô biết?” Trần giáo sư bước ra.

“Trước đây tôi thấy có một đoàn chuyên gia tuyển người xuống mộ dưới đáy biển, vốn dĩ chúng tôi đã đăng ký, nhưng không ngờ có người nhanh chân hơn một bước,” A Ninh cười nói, mấy người dần dần quen biết nhau.

Vài phút sau, một bọt trắng nổi lên từ đáy biển.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy, ánh mắt hướng về phía Hạo Thiên Chân và đồng bọn.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, hai bên đã quen biết sơ bộ, Tuyết Lỵ Dương cũng biết Hạo Thiên Chân cũng từng gặp hải quái.

“Vì đều thoát chết từ tay hải quái, vậy chúng ta cùng xuống thôi,” Trần giáo sư cười nói.

Trong mắt Trần giáo sư, đã thoát khỏi hải quái thì chắc chắn có bản lĩnh.

Hơn nữa, tướng mạo của Hạo Thiên Chân trông có vẻ đáng tin hơn Trương Thiên một chút.

Đoàn người của Trương Thiên, cho đến bây giờ Trần giáo sư vẫn chưa nắm rõ được chi tiết.

Điều này khiến Trần giáo sư rất không an toàn.

Ngay sau đó, Hạo Thiên Chân và đồng bọn cũng bắt đầu mặc đồ lặn để xuống biển.

Nhưng họ không chuẩn bị tinh tế như vậy, nào có bình dưỡng khí, nhiều nhất cũng chỉ là một bộ đồ thở đơn giản.

Trong khi đoàn chuyên gia chuẩn bị xuống nước, trong cổ mộ… Trương Thiên và đồng bọn nhìn cổ mộ trước mắt.

Xung quanh cổ mộ bày rất nhiều bình bình lọ lọ.

Còn ở giữa, thứ bắt mắt nhất chính là một cỗ quan tài.

"Những món đồ sứ này rất phức tạp, có đồ đời Minh, có cả đời Tống, với lại cái quan tài kia hình như đã bị mở ra rồi," Trương Thiên nhìn xung quanh, giọng nói không lớn.

Trương Khởi Linh thì vẫn luôn nhìn những bích họa, điêu khắc xung quanh, không quan tâm đến đồ sứ.

"Lão đại, mấy lần trước, Bàn gia đều không nỡ lấy đồ sứ, lần này Bàn gia có nên mang một món về không?" Bàn Tử bây giờ cũng không phải dân nhà quê nữa, cũng hiểu đồ sứ có giá hơn ngọc nhiều.

"Bàn Tử, tôi nghe nói, trong mấy cái bình bình lọ lọ này, đựng toàn là quỷ hồn đấy," Trương Thiên nói với vẻ mặt tươi cười.

Bàn Tử nghe vậy, người đơ ra, vội vàng xua tay.

"Lọ lọ quái gì, Bàn gia ta có nói muốn lọ đâu?" "Mấy món đồ sứ này cứ để lại cho chuyên gia đi." Bàn Tử liên tục xua tay, cứ như thể đêm về sẽ bị Cấm Bà sống bắt và không ngủ được vậy.

Ánh mắt nhìn xung quanh, ngoài một vài điêu khắc ra, hình như không có gì khác, nơi đây giống như một cái hang hình tròn.

Không có mộ đạo đi tiếp.

"Lão đại, chỗ này chắc chắn có cơ quan, nếu không thì không thể cả mộ huyệt lại có hình tròn như vậy," Hồ Bát Nhất nói, anh ta cầm la bàn, xem đi xem lại.

Trương Thiên hiểu rõ, nơi đây chính là một cầu thang điện, từ dưới nước đi lên, mỗi người sẽ đến một nơi khác nhau.

Tuy nhiên, dù là cầu thang điện, cũng phải có cơ quan chứ.

"Lão Hồ, cậu dùng Phân Kim Định Huyệt, Tầm Long Quyết gì đó, tìm xem chỗ nào có thể xuất hiện mộ đạo." "Khởi Linh, đừng nhìn nữa, chúng ta vào trong rồi nói." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh cũng thu ánh mắt lại, đứng bên cạnh Trương Thiên.

"Lão đại, còn tôi, Bàn gia phải làm gì đây?" Bàn Tử đứng một bên vội vàng vỗ ngực.

"Cậu à, mở hết mấy cái bình bình lọ lọ đó ra, còn cả cái quan tài kia nữa, cũng mở luôn đi, ở đây chắc là có một Cấm Bà đấy," Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía quan tài.

"Vật phẩm: Quan tài sắt bằng đồng." "Trạng thái: Đã tỉnh." "Giới thiệu: Bên trong chứa một Cấm Bà." Nghe giới thiệu, Trương Thiên hơi cạn lời, hay lắm, Cấm Bà bây giờ cũng tính bằng "con" rồi sao?

Bàn Tử nhận được lệnh thì bắt đầu mở các lọ.

Còn chuyện có ma hay không, Bàn Tử cũng không sợ nữa, ta có người nhà phù hộ, sợ cái thá gì.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn, nhìn một lượt, cuối cùng dừng lại ở một chỗ.

"Chỗ này chắc là một căn phòng nhỏ, theo suy đoán của tôi, ở đây phải có cơ quan," Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt nhìn về phía một bức tường đá.

"Cơ quan mộ huyệt của người xưa, về cơ bản, đều lợi dụng sai lệch góc độ, và cảm giác phương hướng để chế tạo, cơ quan có thể bố trí khắp mộ huyệt, và cơ quan đại thể cũng có sáu phương vị.

Đông, tây, nam, bắc, trên, dưới, như vậy có thể bao phủ toàn diện, khiến người vào mộ có đi không về, và cái này chắc chính là một trong số các cơ quan đó," Hồ Bát Nhất nói, nhìn chằm chằm vào bức tường, vẻ mặt cũng có chút nghiêm túc.

Trương Thiên ngồi xổm xuống, hắn sờ sờ lớp bụi trên mặt đất, trong bụi còn có một ít vụn gỗ nhỏ.

Trong cổ mộ, vụn gỗ rất hiếm.

"Chắc chắn là cơ quan Lê Hoa Tiễn Vũ không sai rồi," Trương Thiên lẩm bẩm, đối với cơ quan này, Trương Thiên rất quen thuộc, khi đó là Bàn Tử vô ý chạm vào, và cơ quan này có thể bắn ra tên độc.

Trương Thiên không biết, liệu có phải vì thế giới dung hợp mà cơ quan này đã được cải tiến hay không.

"Vậy chúng ta, phá giải cơ quan trước đã," Trương Thiên nói, lấy ra một cái xẻng nhỏ, định đào tường gạch.

"Không cần đâu," đúng lúc này, Trương Khởi Linh bước đến, ngón trỏ và ngón giữa thăm dò tường mộ.

Dáng vẻ đó cứ như đã được huấn luyện chuyên nghiệp vậy.

Hồ Bát Nhất nhìn ngây người, hay lắm, mình vừa nỗ lực tìm kiếm cả nửa ngày trời, hóa ra Trương Khởi Linh tự mình cũng có thể tìm thấy cơ quan.

"Lão đại, Nhị Ca trông lợi hại quá," Hồ Bát Nhất ngây người nói, cái tư thế chuyên nghiệp này là cái quái gì vậy, trông như đã đạo rất nhiều mộ rồi.

"Y là chuyên nghiệp mà," Trương Thiên cũng khẳng định rất cao.

Chỉ thấy, ngón tay trắng tuyết của Trương Khởi Linh chọc mạnh vào một viên gạch.

Khoảnh khắc tiếp theo, ngón tay như thể bằng sắt, cắm vào viên gạch xanh, ngay sau đó, hai tay kẹp chặt, vậy mà từ từ rút viên gạch xanh ra.

"Khoan đã!" Đột nhiên, Trương Thiên cảm thấy có gì đó không ổn.

"Đừng vội, các cậu nghe này, hình như có tiếng động," Trương Thiên hét lớn, đồng thời, trong bức tường gạch, vậy mà truyền đến tiếng "cắc cắc".

Hình như là cơ quan đang chuyển động.

"Chết tiệt, cơ quan đã khởi động rồi, mau nằm xuống!" Trương Thiên mạnh mẽ túm lấy Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Linh, rồi ngay lập tức nằm rạp xuống đất.

Bàn Tử đang chuẩn bị mở quan tài bên cạnh, nghe lời Trương Thiên, cũng nhanh như chớp nằm rạp xuống đất.

Trương Thiên nằm đè lên Trương Khởi Linh, còn một tay thì đè lên Hồ Bát Nhất.

Đột nhiên, vô số mũi tên yêu màu lam bắn ra từ bức tường.

Mật độ dày đặc, sánh ngang với mưa rào.

Trên những mũi tên màu lam, vậy mà còn đang bốc cháy, chắc là một loại yêu hỏa nào đó đang đốt cháy.

Mũi tên bắn vào tường, ngay lập tức cháy thành tro bụi.

Cũng may mọi người nằm xuống sớm, nếu không chắc chắn là kết cục vạn tiễn xuyên tâm.

Trương Khởi Linh cảm nhận trọng lượng trên người, lại nhìn vô số mũi tên như mưa, khẽ nhíu mày.

Cơ quan này, tại sao đã mở rồi?

Vừa rồi, y căn bản không hề cảm thấy cơ quan đã mở, Trương Khởi Linh cũng không có năng lực nhìn xuyên thấu, tự nhiên cũng không biết cơ quan đã mở.

Sau khi mũi tên trên tường bắn xong, đột nhiên, đỉnh mộ trên đầu cũng bắt đầu bắn tên lam.

Quả nhiên đúng như Hồ Bát Nhất đã nói, chính là ba trăm sáu mươi độ, bắn không góc chết.

Có thể nói, nếu là một người bình thường, đã chết vô số lần rồi.

"Mau, trốn vào trong quan tài!" Trương Thiên thấy phía trên bắt đầu bắn tên, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, gần như ngay lập tức nghĩ đến quan tài.

Hắn phất tay, Bát Quái Kính được lấy ra.

Chương 98

Đồng thời bên cạnh xuất hiện một lớp bảo hộ.

Bàn Tử cũng nhanh trí, gần như đồng thời dùng sức trực tiếp lật tung cái quan tài ra, tự mình chui vào trước.

Bên trong cũng đồng thời xuất hiện một A Phiêu (ma).

Cấm Bà vừa mới chui ra, khi nhìn thấy mưa tên trên đầu, vậy mà lại như con rùa rụt cổ, chui ngược vào.

Trên mũi tên đều là ngọn lửa, Cấm Bà sợ lửa, sao dám lộ diện.

Dưới sự che chắn của Bát Quái Kính, Trương Thiên đưa Hồ Bát Nhất và đồng bọn tiến vào quan tài.

May mắn là quan tài cũng khá lớn, bốn người chen chúc bên trong, tuy hơi đột ngột, nhưng ít ra cũng giữ được mạng phải không?

Trong quan tài, không khí vậy mà có chút quỷ dị.

Phía trước Trương Thiên chen chúc là Trương Khởi Linh, dù sao không gian rất chật, chỉ có thể như vậy.

Còn Bàn Tử thì bị chen vào một góc.

Hồ Bát Nhất thì bá đạo nhất, anh ta và nữ quỷ vai kề vai.

Hay lắm, một khung cảnh tuyệt thế!

"Lão Hồ, cậu hưởng phúc rồi," Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất đang đè lên Cấm Bà, thèm thuồng nói.

Sắc mặt Cấm Bà cũng hơi khó coi.

Hay lắm, nếu không nhầm, đây là nhà mình mà?

Xâm nhập nhà mình thì thôi đi, nhưng quá đáng hơn là còn đè lên

mình nữa.

Cái này nhịn sao nổi?

Cấm Bà càng nghĩ càng giận, sắc mặt bắt đầu thay đổi, âm khí tràn ngập cả quan tài.

"Này, tôi khuyên cô đừng làm mấy trò nhỏ," Trương Thiên từ thắt lưng rút ra Đào Mộc Kiếm, Đào Mộc Kiếm tỏa ra hơi nóng rực.

Thấy cái này, âm khí trên người Cấm Bà lập tức biến mất, ngoan ngoãn nằm rạp dưới thân Hồ Bát Nhất.

Dáng vẻ ủy khuất đến tội nghiệp, đám người này đúng là lũ lưu manh mà.

Chiếm nhà mình thì thôi đi, còn dùng kiếm chỉ vào mình, uy hiếp mình, mà mình lại không đánh lại được.

Cấm Bà chỉ cảm thấy nhục nhã.

Hồ Bát Nhất thì khó chịu lắm, hay lắm, đây có phải là diễm ngộ không?

Nói không phải thì không phải, nhưng anh ta quả thực đã đè lên người ta.

Nói phải, nữ quỷ cũng là diễm ngộ sao?

Chỉ cần tư tưởng không hoạt bát, nơi nào cũng là ổ ong vò vẽ.

Trương Khởi Linh thì cảm nhận được sự ấm áp đã lâu không có, cảm giác này hơi kỳ lạ.

Đây là lần đầu tiên y được người khác bảo vệ, nên cảm thấy lạ lẫm.

Dần dần, tiếng mưa tên nhỏ dần, vì ba lô của Trương Thiên quá lớn, nên đã bị Trương Thiên vứt vào một góc.

Cũng may Tiểu Miết thông minh, trốn trong xác chó nên không sao.

Lúc đến đây, Trương Thiên đã chuẩn bị chó, gà, rắn, để Bàn Tử vác, giờ Tiểu Miết cũng lợi dụng con chó để thoát nạn.

Tiểu Miết: "Đúng là không đáng tin mà, gặp nguy hiểm là vứt mình đầu tiên…" Chờ mưa tên cơ quan dừng lại, mọi người mới từ trong quan tài bò ra.

Bàn Tử càng thở hổn hển.

"Anh anh anh…" Cấm Bà nào dám ở lại đây, khóc lóc thảm thiết bỏ chạy.

Hồ Bát Nhất ngơ ngác, mình hình như có làm gì đâu?

"Lão Hồ, cậu lợi hại thật," "Người huấn quỷ số một!" Bàn Tử giơ ngón tay cái lên.

Trương Thiên cũng khen ngợi gật đầu.

Nhìn cái kiểu này, Hồ Bát Nhất hình như còn 'ác' hơn Bàn Tử.

Bàn Tử đạo mộ có thể tìm được vợ.

Còn Hồ Bát Nhất, đạo mộ lại cướp sạch tiết tháo của nữ quỷ.

"Lão đại, tôi trong sạch mà, hơn nữa, tôi cũng có làm gì đâu," Hồ Bát Nhất xua tay.

"Cậu còn muốn…," Trương Thiên nheo mắt, Hồ Bát Nhất lập tức im bặt.

Ai, càng nói càng đen đủi.

Trương Thiên cũng thôi không nói nữa, hắn lại đi đến chỗ cơ quan lúc nãy.

Trương Khởi Linh có chút áy náy.

"Xin lỗi, không ngờ nó đã mở rồi," Trương Khởi Linh nói, y thật

sự không ngờ cơ quan này đã mở.

Trương Thiên xua tay.

“Không sao, chuyện này rất bình thường, vào mộ thì không thể không có cơ quan.” “Đúng đấy, Nhị Ca, Bàn gia thấy cậu rất lợi hại, vả lại, chúng ta không phải đều không sao à?” Bàn Tử cũng nói một cách hào sảng.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nhưng vẫn chưa hoàn hồn từ chuyện vừa rồi.

Trương Khởi Linh không nói gì, chỉ “ừ” một tiếng.

Đây là lần đầu tiên y được quan tâm, trong lòng cảm thấy rất lạ.

Ấm áp và rất dễ chịu.

Ánh mắt nhìn về phía cơ quan vừa rồi.

“Thật không ngờ, cơ quan này vậy mà đã được mở rồi,” Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Theo lý mà nói, cơ quan trong mộ thất không thể luôn ở trạng thái mở, nếu luôn mở thì không thể bổ sung đạn dược.

Giống như Lê Hoa Tiễn, cậu cứ luôn mở, số tên lần này bắn xong, mà cơ quan vẫn ở trạng thái mở, thì số tên dự trữ bên dưới sẽ không được đưa lên.

Hoặc nói cách khác, bắn hết tên thì cơ quan này cũng coi như vô dụng.

Cơ quan về cơ bản đều là, khi có người chạm vào mới khởi động.

Còn cái trước mắt này, đã ở trạng thái mở thì rất kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lát rồi nói.

“Lão đại, trước đây, anh không phải đã tính một quẻ sao, chúng ta

lần này đến, sẽ gặp, quỷ, quỷ Kim Dương, còn có Tâm Nguyệt Hồ.” “Quỷ, chúng ta đã gặp rồi, chính là Cấm Bà, tôi thậm chí còn tiếp xúc gần với cô ta, và, từ bây giờ trở đi, chắc chắn sẽ là Quỷ Kim Dương.” Hồ Bát Nhất nói đến đây, Trương Thiên cũng giật mình.

Từ lúc hắn tính quẻ đã là một tháng trước rồi.

Chuyện lúc đó, nói thật, Trương Thiên đã quên một phần.

Bây giờ được Hồ Bát Nhất nhắc đến, Trương Thiên bản năng rùng mình.

Quả thực, quá giống với quẻ đã tính.

Quỷ, yêu, đều đã gặp rồi, mà bây giờ, tuyệt đối đã là quẻ về Quỷ Kim Dương.

Hung hiểm!

“Xem ra chúng ta cần phải cẩn thận hơn một chút, cơ quan mưa tên này, chắc chắn là lời cảnh báo cho chúng ta.” “Tiếp theo, cho đến khi gặp quẻ tốt Tâm Nguyệt Hồ, chúng ta trong thời gian này đều không thể lơ là cảnh giác,” Trương Thiên nói, rất nghiêm túc.

Mọi người cũng gật đầu.

“Đúng là tà môn, lão đại, anh tính quẻ thật lợi hại.” “Sau này anh ra ngoài mở một quầy bói toán, chắc chắn tiền đồ sáng lạn!” Bàn Tử cũng nói với vẻ sùng bái.

Đây không phải là nhà tiên tri sống sờ sờ sao?

Chuyện một tháng sau cũng có thể tính được, nếu thực lực Trương Thiên tăng mạnh, nói không chừng có thể tính được quẻ chính xác hơn.

Trương Khởi Linh cũng trở nên nghiêm túc, dù sao chuyện vừa rồi là do y mà ra.

Vì vậy, Trương Khởi Linh lần này, nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Dưới ánh mắt sáng ngời, ngón tay ngọc của y khẽ chỉ, khoảnh khắc tiếp theo, một mộ đạo được mở ra.

Nhìn mộ đạo đã mở, Trương Thiên gọi to vào chiếc ba lô ở góc.

"Tiểu Miết, mau ra thám thính đường đi." Gọi một tiếng, Tiểu Miết có chút miễn cưỡng chạy ra.

Lúc nguy hiểm, Trương Thiên và đồng bọn chạy nhanh hơn ai hết.

Hay lắm, thám mộ thì lại gọi mình.

Nó là chó sao?!

Chương 99

Tiểu Miết rất miễn cưỡng đi phía trước, thân là thú, đây là lần đầu tiên nó cảm nhận được sự hiểm ác của xã hội.

Sớm biết vậy, mình đã trốn dưới nước sống với đám rắn kia rồi, không ra nữa.

"Lão đại, Tiểu Miết dũng cảm thật, bảo nó lên là nó lên ngay," Bàn Tử cảm thán một bên.

Tiểu Miết: "Ta siêu dũng cảm đó nha!" "Tiểu Miết này rất lợi hại, cho nên, tôi tin nó." "Hơn nữa, bên trong còn có một số thứ giúp yêu vật thăng cấp, cho nên tôi mới gọi Tiểu Miết đến," Trương Thiên nghiêm túc nói.

Cái cách hắn 'vẽ bánh' này, Hồ Bát Nhất cũng không nhịn được muốn cười.

Hay lắm, nếu đưa vào tổ chức đa cấp, thì chắc chắn là cấp đầu sỏ rồi.

Tiểu Miết nghe lời Trương Thiên, càng thêm tự tin bùng nổ.

Hóa ra là mình đã hiểu lầm chủ nhân rồi, chủ nhân nghĩ đến những điều tốt đẹp cho mình.

Thậm chí còn sẵn lòng cho mình yêu đan, Tiểu Miết cảm thấy hạnh phúc.

Sau đó nó càng nỗ lực bò về phía trước.

Bàn Tử nín thở, mặt đã đỏ bừng, hắn thực sự rất muốn cười.

Tiểu Miết rung chuông leng keng, đi phía trước, còn Trương Thiên thì để lại một dấu hiệu tại chỗ, và dặn dò không được chạm vào

tường.

Nếu đám chuyên gia kia không nghe lời hắn, thì Trương Thiên cũng không còn cách nào.

Hắn có thể làm cũng chỉ có vậy.

Mộ đạo này hình như đi xuống, Cấm Bà đã bị Hồ Bát Nhất đuổi đi, nên cũng không có ảo giác.

Mấy người đi lại cực kỳ thuận lợi.

"Lão đại, mộ huyệt này hình như đi xuống, vậy chỗ chúng ta vừa rồi chẳng lẽ ở phía trên sao?" Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, cấu trúc mộ huyệt này anh ta vẫn không thể hiểu nổi.

Hồ Bát Nhất rất muốn biết, rốt cuộc là ai đã xây dựng ngôi mộ này, quả thực là thiên tài.

"Tôi đoán, thực ra mộ dưới đáy biển có mấy lối vào, chỗ chúng ta vừa rồi, chắc là một cái cầu thang," Trương Thiên suy nghĩ một lát rồi nói.

Khi Trương Thiên nói đến cầu thang, Trương Khởi Linh nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

"Tôi nghĩ ra một vài điều." "Lúc trước tôi đến, khi vào không phải là mộ thất mà chúng ta vừa ở." "Căn phòng đó, chắc là một đài nâng hạ, mỗi lần cậu vào đều là một nơi khác nhau." "Lúc đó hình như tôi đi cùng một đội thám hiểm, và cuối cùng, cả đội thám hiểm đều chết hết." Nói đến đây, Trương Thiên cũng nghĩ đến điều gì đó.

Năm đó, Ngô Tam Tỉnh, hình như là Giải Liên Hoàn giả mạo.

Còn cái xác bị vứt ra ngoài, thì là thủ hạ của một người, còn Ngô Tam Tỉnh thật sự thì vẫn ở lại mộ dưới đáy biển.

Cuối cùng đã phát hiện ra cửa sinh tử, còn có mô hình Vân Thiên

Cung v.v… Sau đó, Ngô Tam Tỉnh suýt chết trong cơ quan tử môn, nên đã để lại huyết thư.

Và điều này cũng chứng tỏ, tử môn, là có thể đi ra được.

Trương Thiên đã hơi tò mò, muốn đi xem Vân Thiên Cung trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, Trương Thiên cũng là người quý mạng, hắn hiểu rõ, với thực lực hiện tại của mình, cộng thêm Tiểu Ca, e rằng cũng khó mà vượt qua.

Vẫn nên ẩn mình phát triển trước đã.

Thông qua mộ đạo, Trương Thiên và đồng bọn càng đi sâu xuống.

Còn trên mặt biển.

Lúc này đoàn chuyên gia, và Hạo Thiên Chân cùng đồng bọn đã bắt đầu xuống biển.

Từng người mặc đồ lặn.

Đồ lặn của đoàn chuyên gia cũng rất đơn giản, chỉ là bộ đồ lặn thông thường, cũng không cầu kỳ như Trương Thiên, làm thêm bình dưỡng khí.

Rất nhanh, mọi người bắt đầu lặn xuống.

"Mọi người xuống dưới tuyệt đối đừng tách ra, dưới nước nhiều rong rêu lắm," Trần giáo sư hô một tiếng, mọi người đều gật đầu, rồi bắt đầu lặn.

Hạo Thiên Chân là người đầu tiên xuống nước, sau đó là A Ninh và đồng bọn, vì là ban ngày, nên dưới nước vẫn có thể nhìn rõ một chút.

Mấy người đi thẳng xuống, mười mấy người, mất khoảng mười phút mới nhìn thấy con thuyền đắm.

“Con thuyền đắm lớn thật,” Bàn Tử thầm nghĩ, Hạo Thiên Chân thì nhìn sang trái phải, anh ta luôn cảm thấy hơi lạnh.

Men theo hướng con thuyền đắm, mười mấy người đi thẳng xuống, không còn sự can thiệp của Cấm Bà.

Hạo Thiên Chân như về nhà, tốc độ còn nhanh hơn.

Rất nhanh tiến vào mộ đạo, mấy người tim đập nhanh hơn một chút.

Mộ đạo rất dài, hơn nữa rất bí bách, xung quanh đều tối đen như mực.

Rất nhanh, hai nhóm người, lần lượt tiến vào mộ thất, nhưng không giống nhau ở chỗ, hai nhóm người, tiến vào những nơi khác nhau.

Hạo Thiên Chân là một mộ thất khác, còn Trần giáo sư và đồng bọn tiến vào, lại chính là mộ thất mà Trương Thiên và đồng bọn đã đi qua.

Trong chốc lát, không khí vậy mà có chút khẩn trương.

“Ơ?

Hạo Thiên Chân và đồng bọn đâu rồi?” Một thanh niên phát hiện điều không ổn.

Nhìn sang trái phải, vẫn không thấy Hạo Thiên Chân và đồng bọn.

“Mộ thất này, chắc chắn có cơ quan, tôi khi khảo sát đã từng thấy, nhưng không ngờ, loại cơ quan này lại ở đây.” “Hơn nữa, thiết kế của mộ thất này, tuyệt đối không thua kém các đại mộ thất hoàng gia.” Trần giáo sư kiến thức rộng, trực tiếp nói.

Tuyết Lỵ Dương từ nước ngoài về, nghiên cứu về mộ huyệt không sâu lắm, cô có thể làm cũng chỉ là đưa ra ý kiến.

“Mau nhìn, bên kia có ký hiệu!” Một thành viên đội khảo sát nói, mọi người nhìn sang, chính là ký hiệu mà Trương Thiên đã để lại.

“Mọi người đừng chạm vào tường, những chỗ khác cũng cẩn thận, chúng ta bây giờ bắt đầu nghiên cứu,” Trần giáo sư nói.

Ông hiểu rõ mộ huyệt có rất nhiều cơ quan, Trương Thiên đã để lại, chắc chắn có lý do.

Đoàn chuyên gia gật đầu, sau đó bắt đầu nghiên cứu.

“Trần giáo sư, nhiều đồ như vậy, chúng ta cũng không mang đi được ạ,” một thanh niên nói.

“Ừ, đợi sau này chúng ta có thể cho đội khảo sát đến, qua sơ bộ phán đoán của tôi, đây chắc là một ngôi mộ thời Minh,” Trần giáo sư nói, ông cầm một món đồ sứ lên xem xét.

“Trần giáo sư, đã đến rồi, chúng ta đi vào bên trong xem một chút đi,” Tuyết Lỵ Dương nói, Trương Thiên đã mở cửa rồi, họ không xuống xem thì cũng không nói được.

Trần giáo sư gật đầu, hô một tiếng với đoàn chuyên gia, sau đó chuẩn bị xuất phát.

Nhưng, vừa mới nói xong, dưới nước đã truyền đến động tĩnh.

Dưới nước mộ thất một trận bọt nước trào ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một con hải quái vậy mà từ trong nước chui ra.

Hải quái nhìn mấy người, phun ra một ngụm dịch thể màu xanh lục.

Cực kỳ hôi thối.

“Không hay rồi, là hải quái, mọi người mau chạy đi,” Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, càng vội vàng hô một tiếng, đoàn chuyên gia càng

không màng tính mạng chạy vào bên trong.

Đáng tiếc, vì quá căng thẳng, một số thành viên bị đá trên đất làm vấp ngã, trực tiếp lăn xuống đất, hải quái tốc độ cực nhanh, hơn nữa lại có xúc tu.

Một xúc tu trực tiếp quấn lấy thành viên đó, người này đã mất mạng.

Thấy có thành viên bị hải quái giết chết, trong lòng các thành viên có chút đau buồn, nhưng lại không dám dừng bước.

Lúc này họ mới thực sự hiểu ra, xuống mộ, không hề đơn giản như vậy.

Mặc dù Trương Thiên đã loại bỏ chín mươi phần trăm nguy hiểm, nhưng vẫn ẩn chứa mười phần trăm đó.

Chỉ mười phần trăm này thôi, họ đã không thể chống đỡ nổi.

Chạy thục mạng, đoàn chuyên gia cuối cùng đến mộ thất Thập Đại Nguyên Soái mà Trương Thiên đã đi qua trước đó.

Còn Tuyết Lỵ Dương, vội vàng tìm một ít ván gỗ, bịt kín cái động lúc đến.

Thấy hải quái không đuổi theo, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Vừa mới đến đã tổn thất một thành viên rồi," học giả trẻ tuổi lẩm lẩm, trong lòng có chút khó chịu.

"Ai, chuyện đã đến nước này, chúng ta giữ vững tâm lý thôi," Trần giáo sư an ủi.

Nhưng ông lại nghĩ đến Trương Thiên và đồng bọn.

"Trong mộ thất nguy hiểm như vậy, họ xuống trước, giúp chúng ta loại bỏ biết bao nguy hiểm, không ngờ, chúng ta vẫn có thể tổn thất,

vậy nếu là Tinh Tuyệt Cổ Thành thì sao…" Trần giáo sư nói, trong lòng có chút nặng trĩu.

Ông không nói tiếp nữa.

Tất cả mọi người đều biết, lời Trần giáo sư muốn nói là gì.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng có chút nặng nề, cô hiểu rõ, những người không có sức trói gà như họ, đối mặt với những yêu ma quỷ quái kia, căn bản chỉ là chờ chết.

Huống chi là đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành nguy hiểm hơn, lúc đó chẳng khác nào tự sát.

Chương 100

Trương Thiên và đồng bọn, theo Tiểu Miết, ung dung tự tại đã đến mộ thất.

Mộ thất của Vương Tàng Hải, chia thành nhiều phần, trên dưới lại có mấy tầng.

Trương Thiên ước tính, mộ thất mình đến, chắc là tầng thấp nhất.

Trong mộ thất, đủ loại kiến trúc cổ đại, điêu khắc cổ đại, hiện ra trước mắt.

Trong mộ thất, còn có một cầu thang, trên cầu thang, bày một số pho tượng.

Trương Thiên còn nhìn thấy mấy lò sắt.

Ở đây, Vương Tàng Hải vẫn luôn nghiên cứu bí mật trường sinh.

Nơi đây, cũng là một căn cứ bí mật của ông ta.

Đáng tiếc, cuối cùng ông ta cũng không nghiên cứu thấu đáo.

"Lão đại, mộ thất này rất kỳ lạ," Hồ Bát Nhất nhìn kiến trúc cổ kính, cùng vô số pho tượng bày trên đó, khẽ nhíu mày.

"Mọi người cẩn thận một chút, nếu cơ quan trước đó đã mở, thì đừng nghi ngờ cơ quan phía sau có mở hay không," Trương Thiên nói, Bàn Tử thậm chí còn nhón gót chân lên.

"Lão đại, anh mau nhìn!

Phía trên có rất nhiều ngọc khí, còn có cả quần áo của một số nhà thám hiểm nữa!" Đột nhiên, Bàn Tử khẽ nói, hắn chỉ lên bục.

Quả nhiên trên đó, bày rất nhiều thi thể, những thi thể đó đã khô quắt lại, còn có cả rết thi thể trên đó.

Tiểu Miết thấy vậy, càng lè lưỡi ra.

Cái thứ này, ăn giòn tan tuyệt cú mèo!

"Chỗ này có một trận pháp," Đột nhiên, Trương Khởi Linh nói, dưới ánh mắt sáng ngời, y có chút nghiêm túc.

Trương Thiên và đồng bọn càng hít một hơi khí lạnh, Trương Thiên Kỳ Môn Độn Giáp, vẫn chưa học đến phần trận pháp này.

Trước mắt phải đối mặt với trận pháp, quả thực hơi khó giải quyết.

"Lão đại, yên tâm, có tôi phụ trợ, chúng ta chắc chắn sẽ qua được," Hồ Bát Nhất một bên cầm la bàn, vỗ vỗ vai Trương Thiên.

Hai người ngầm hiểu gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía những bức tượng đá trên bục.

Mộ thất này cũng rất lớn, bục trước mắt cũng lớn hơn nhiều.

Trương Khởi Linh nhìn xung quanh, y hồi tưởng lại cảm giác đã từng đến đây, còn Bàn Tử thì căn bản không hiểu gì, bèn nhìn xung quanh tìm kiếm bảo vật.

Trên bục, bày năm pho tượng.

Ở giữa là một hành lang rộng rãi, phía sau những bức tượng đá, là mười mấy cây cột giống như những cột mốc mò kim đáy biển.

Những cây cột trực tiếp xuyên qua toàn bộ mộ huyệt.

Ở phía cuối mộ thất này, có ba cỗ quan tài, quá xa, Trương Thiên cũng không nhìn rõ là loại quan tài gì.

"Ơ?

Không đúng nhỉ, tôi nhớ trước đây khi tiến vào mộ dưới đáy biển Tây Sa, không phải ở chỗ này mà?

Hơn nữa cái trận pháp này từ đâu chui ra vậy?" Trương Thiên có chút ngơ ngác.

Trong cốt truyện kiếp trước, Hạo Thiên Chân và đồng bọn sau khi xuống mộ dưới đáy biển, đó là một đường đào hang, chỗ nào đào được là họ đào hết.

Mà mộ thất này, căn bản chưa từng thấy.

Hơn nữa dưới mộ thất, Trương Thiên đoán là gương, hoặc là các mộ huyệt khác, rất có thể là hai thế giới kết hợp, mộ huyệt đã biến dị.

"Lão đại, chúng ta lên xem thử đi?" Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm vào cái bục trước mắt, không khỏi nói.

Nếu chỉ dựa vào việc quan sát từ bên dưới, thì đến bao giờ mới có thể phá giải trận pháp này.

"Ừ, chúng ta lên, Bàn Tử, cậu nhìn xung quanh xem có manh mối gì không, cẩn thận dưới chân, với lại đừng chạm vào tường." Trương Thiên nói, Bàn Tử vào trong, năng lực không lớn lắm, hắn ở đây, vai trò chính là tìm bảo vật, và tìm kiếm các manh mối khác.

Có thể nói Bàn Tử ở bên ngoài, năng lực mới phát huy được.

Bàn Tử gật đầu, hắn nhìn xung quanh.

Bốn người hiển nhiên phân công rõ ràng.

Sau đó, Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, và Trương Khởi Linh lần lượt đi về phía cầu thang.

Ở phía trước bục, có mấy bậc cầu thang nhỏ.

"Đừng vội, chúng ta xem trước xem trên mấy bậc cầu thang nhỏ này có cơ quan không đã." Với Lê Hoa Tiễn Vũ trước đó, Trương Thiên không dám lơ là.

Quỷ Kim Dương, quái tượng, tuyệt đối không thể chỉ có một cơ

quan là xong, thường đi kèm vô số nguy hiểm.

Mấy người rất cẩn thận đi lên cầu thang.

Xác định không có cơ quan, họ mới lên bục.

Trên bục, Hồ Bát Nhất, và Trương Thiên cuối cùng cũng nhìn rõ những bức tượng đá bên trong.

Còn quan tài phía sau, Trương Thiên cũng nhìn rõ.

Là ba cỗ quan tài gỗ nam mộc tơ vàng, cỗ quan tài này, không nghi ngờ gì, chính là quan tài nuôi xác, Trương Thiên hiểu rõ, bên trong chắc chắn có ba thi thể nữ đa tay đa chân.

Tuy nhiên, Trương Thiên không ngờ, quan tài này, vậy mà lại xuất hiện ba cái.

"Xem ra, độ khó ác mộng không sai rồi," Trương Thiên trong lòng càng thêm chấn động, vừa mới vào cửa đã gặp ngay cái này, phía trước có trận pháp, phía sau có ba cỗ quan tài nuôi xác.

Chỉ cần không cẩn thận, là sẽ biến thành cảnh con cái phải "chuyển sinh" lại.

"Lão đại, mười pho tượng này rất lợi hại." "Lần lượt là mười vị trong Tam Thập Lục Nguyên Soái của Đạo giáo!" "Xưa có Tam Thập Lục Nguyên Soái của Đạo giáo, Thập Bát Đại La Hán của Phật giáo, mà Thập Đại Nguyên Soái này, càng không thể coi thường." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng có thể nhận ra đây là thứ gì.

Dù sao hắn cũng tu đạo, đạo pháp có được từ Bàn Sơn Đạo Nhân trước đây cũng có hàm nghĩa này.

"Mười vị này, chắc chắn chia thành, Phong, Vũ, Lôi, Điện, Chân Võ, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ." Trương Thiên nhìn mười Đại Nguyên Soái xung quanh.

Chúng chia thành hai hàng, Phong, Vũ, Lôi, Điện, đứng một hàng, còn Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, đứng một hàng.

Chúng hình như tạo thành mặt đối lập.

Đương nhiên cũng có thể dùng tinh tú để đặt tên, nhưng Phong, Vũ, Lôi, Điện, phù hợp với thực tế hơn.

"Đúng là khí phách, lại dám dùng Thập Đại Nguyên Soái để hộ lăng mộ của mình, cái này mà để Đạo giáo biết được, chắc đầu cũng bốc khói mất." Trương Thiên lạnh nhạt nói, trong tay, lấy ra một cái Bát Quái Bàn.

Nếu có tình huống khẩn cấp, Trương Thiên định bật khiên bảo vệ rồi bỏ chạy trước.

"Lão đại, hơi khó phá, chúng ta không những phải hiểu trận pháp, mà còn cần phải phá giải theo cách của Đạo giáo," Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt nhìn những pho tượng Thập Đại Nguyên Soái trước mặt.

Mấy bức tượng đá này rất lớn, cao ba mét, ánh mắt thì nhìn chằm chằm vào lối đi bên dưới, uy áp cảm rất mạnh.

"Trong Kỳ Môn Độn Giáp, có kiến thức về trận pháp, nhưng tôi vẫn chưa học đến đó, tuy nhiên, tôi đã xem qua một số áo nghĩa trận pháp." "Đối với trận pháp này, tôi nghĩ, chắc chắn là trận Thiên Cương Thập Đại Tinh Quân, Thập Đại Tướng Quân, lại chia thành, Thập Đại Đạo Quân, Đạo Quân lại là Tam Thập Bát Tinh Cương trên trời." "Tôi đoán, chúng ta cần phải đặt các bức tượng đối lập nhau về vị trí, chắc chắn sẽ phá được trận." Trương Thiên suy nghĩ một lát rồi nói, bất kể là Đạo giáo, hay các giáo phái khác, đều thích dùng các tinh thần trên trời làm các tinh sứ, tướng quân lớn.

"Phong, Vũ, Lôi, Điện, nhưng, tại sao lại có một tướng quân Võ Đạo?

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa thì bình thường." "Lão đại, Phong, chắc chắn đối lập với Mộc, hoặc là Thủy." Hồ Bát Nhất nói, la bàn của anh ta, bây giờ có tác dụng rất nhỏ.

Trương Thiên gật đầu: "Kim khắc Lôi, Thổ khắc Điện, nhưng, mấy cái phía sau, khắc chế thế nào đây?" Trương Thiên nghĩ đến Thủy, Hỏa, Phong, Chân Võ tướng quân.

Như vậy, còn lại bốn cái.

Đặc biệt là Chân Võ tướng quân, Trương Thiên vẫn luôn không hiểu, tại sao lại xuất hiện ở đây.

Mấy người đi giữa những pho tượng đá khổng lồ, mỗi đi hai bước, và đúng như dự đoán, mười pho tượng phát ra tiếng ầm ầm.

Mười pho tượng Nguyên Soái đó trực tiếp vây quanh Trương Thiên và ba người thành một vòng tròn lớn.

"Xem ra, chỉ cần có người đi vào, trận pháp sẽ khởi động." "Chúng ta phải phá trận càng nhanh càng tốt." Trương Thiên nói, ánh mắt hắn nhìn về phía Thiên Lôi tướng quân, thứ này, tay thì chỉ xuống đất.

Cái cảm giác uy áp đó rất mạnh.

Hơn nữa, sau khi trận pháp khởi động, từ ngón tay của nó, vậy mà bắt đầu phát ra ánh sét.

"Lão đại, cái thứ này của tôi, hình như sẽ phóng ra pháp thuật," nhìn những tướng quân với màu sắc khác nhau, Hồ Bát Nhất ngơ ngác.

Hay lắm, đây không chỉ là tượng, mà còn là hộ pháp giả.

Cái này còn lợi hại hơn nhiều so với Thần thú giữ mộ trước đó, Thần thú giữ mộ, phần lớn đều là yêu vật, đối phó còn tương đối đơn

giản.

Nhưng, cái thứ này, không có công phu nhất định, cậu muốn vượt qua trận sao?

Nằm mơ đi.

“Khi chúng ta đến đây, trận pháp này chắc chắn đã ở trạng thái mở rồi, nếu không thì không thể nhanh như vậy đã vây chúng ta lại.” “Khởi Linh, cậu đi tìm xem, trên pho tượng này có cơ quan không, và chú ý tránh né tấn công.” Trương Thiên nói, thân ảnh lóe lên, một đạo thiên lôi đã giáng xuống.

Trên mặt đất xuất hiện một hố đen lớn.

Chính là tướng quân Lôi Điện thi pháp.

Thứ này, giữa ngón tay cứ như có ma lực, liên tục dẫn ra thiên lôi.

Chương 101

Còn chín vị khác cũng đều thể hiện thần thông, mỗi vị một năng lực khác nhau.

Hồ Bát Nhất và Trương Thiên liên tục né tránh, trong mộ thất càng thổi lên âm phong.

Phải biết, đây là dưới đáy biển, có gió sao?

Đừng đùa nữa, nhưng bây giờ tóc của Trương Thiên và đồng bọn quả thực đều bị thổi tung.

"Lão đại, chúng ta cần phải phá trận càng nhanh càng tốt, nếu không, chỉ cần hao mòn thôi, chúng ta cũng sẽ bị hao chết," Hồ Bát Nhất nói có chút nghiêm túc, Trương Thiên gật đầu, mấy người càng không ngừng mò mẫm bên cạnh pho tượng.

"Có cơ quan," Đột nhiên, Trương Khởi Linh hình như phát hiện ra điều gì, mạnh mẽ nói.

Né tránh vô số tấn công, Trương Thiên và hai người đến chỗ Trương Khởi Linh.

Cũng may tấn công không quá dữ dội, mà có khoảng cách, dù sao nếu mỗi giây một cái, thì pho tượng này quá bá đạo rồi, e rằng Vương Tàng Hải cũng không phá được.

Còn Bàn Tử đứng bên ngoài, mắt đều trợn tròn.

"Thứ này vậy mà còn có thể phóng sét, còn có cả cầu lửa nữa, may mà Bàn gia không đi vào, lão đại, chờ đó, Bàn gia đến cứu anh!" Bàn Tử nói, nhìn cái bục điện giật sấm chớp, chân lại có chút chần chừ.

Cái thứ này, quá huyễn hoặc một chút.

Bàn Tử xoay một vòng, hắn phát hiện, bây giờ hắn có muốn lên bục cũng không lên được nữa, cái bục đã bị ánh sét bao bọc.

Bàn Tử thở dài một hơi, đổ mồ hôi thay Trương Thiên và đồng bọn.

Hắn mắt không khỏi nhìn lên trên, đột nhiên, phía trên, trong kẽ hở của bục, một cái bóng trắng như con chuột, với tốc độ cực nhanh biến mất.

Bàn Tử dụi dụi mắt.

"Ơ?

Bàn gia nhìn nhầm sao?" Bàn Tử có chút nghi ngờ, hắn men theo cột đá định trèo lên xem thử.

Đúng lúc Bàn Tử đang trèo cột, bên Trương Thiên thì thảm lắm, nào là sét, cầu lửa, rồi mặt đất nứt toác, đủ cả.

Ba người cần liên tục né tránh, rồi lại còn cần phải đi tìm cơ quan.

Phía sau Nguyên Soái Lôi Điện, Trương Khởi Linh nhìn về phía văn tự phù lục phía sau.

"Đây là Lôi Quang Phù, Nguyên Soái Lôi Điện có thể phóng ra sét điện, chắc là dựa vào cái này," Trương Thiên nhìn phù lục nói.

Tuy nhiên, phù lục trước mắt này, không phải là hoàng phù thường thấy, mà là màu vàng không rõ nguồn gốc trên bản đồ đá, sau đó vẽ phù.

Trương Thiên từng cho rằng, đây chính là lỗi bug của đạo pháp nhà người ta.

Mà phía dưới hoàng phù, còn có một nút cơ quan.

"Lão Hồ, chúng ta thử trước, Thổ, chắc chắn có thể khắc chế Lôi, cậu đến chỗ Thổ bên kia, hai chúng ta cùng ấn nút." Trương Thiên nói,

đồng thời lách người, né tránh một cầu lửa.

Thứ này tần suất tấn công không cao, nhưng, uy lực rất lớn, sơ sẩy một chút, thì chắc chắn sẽ biến thành tro bụi.

Hồ Bát Nhất gật đầu, chân lóe lên, thi triển khinh công đến phía sau tượng Thổ.

Sau đó, Trương Thiên vươn tay, hai người đồng thời ấn nút, khoảnh khắc tiếp theo, trên mặt đất vậy mà xuất hiện một vết nứt, sau đó, hai pho tượng vậy mà bắt đầu di chuyển.

Ngay sau đó, Nguyên Soái Lôi Điện, và Nguyên Soái đại diện cho Thổ thì từ từ lùi ra, hiển nhiên, trận pháp của hai pho tượng này đã bị phá.

Sau khi tìm được phương pháp, Trương Thiên và Trương Khởi Linh nhìn nhau.

Hai người đều hiểu ý nhau bắt đầu đi đến phía sau các pho tượng khác, rất nhanh, liên tục có nút được ấn xuống, sau đó, xung quanh cũng chỉ còn lại bốn pho tượng.

Thủy, Hỏa, Phong, Chân Võ Nguyên Soái.

Trương Thiên nhìn bốn pho tượng, một cái thì liên tục phóng ra cầu lửa, một cái thì nắm đấm không ngừng đánh về phía ba người.

Thủy tạm thời không tấn công, nhưng, Trương Thiên trong lòng hiểu rõ, một khi Thủy tấn công, thì mộ thất có lẽ sẽ bị ngập.

Trương Thiên rất tò mò, năm đó Ngô Tam Tỉnh đã vượt qua cái này như thế nào.

Cái thứ này khó lắm.

"Lão đại, chỉ còn lại bốn cái này thôi," Hồ Bát Nhất nói, nhìn bốn pho tượng.

“Chắc chắn còn có những pho tượng khác,” Đột nhiên, Trương Khởi Linh nói, lời y nói, lại khiến Trương Thiên sáng mắt lên.

Phong, Thủy, hai cái này sao cũng không tương khắc, còn Hỏa và Chân Võ thì càng không thể rồi.

Còn Thủy Hỏa tương khắc, người ta là cùng một trận doanh, làm sao khắc chế.

Trương Thiên ánh mắt nhìn xung quanh.

Nhưng, những thứ có thể nhìn thấy lại rất ít, dù sao có bốn Nguyên Soái ngăn cản, căn bản không thể phát tín hiệu ra bên ngoài cho Bàn Tử.

Còn Trương Khởi Linh tại sao biết, Trương Thiên đoán, là do ký ức trước đây lại xuất hiện.

Lúc này bên Bàn Tử, hắn đã trèo lên cột.

“Chết tiệt, mệt chết Bàn gia rồi, vừa rồi tuyệt đối có một thứ gì đó chạy qua đây, tuyệt đối không sai.” “Bàn gia không thể mờ mắt đến mức nhìn nhầm được!” Vương Bàn Tử càu nhàu, cả người hắn bò trong kẽ hở, bò đến chỗ vừa nhìn thấy.

Chỗ này, chắc là một khe hở trên đỉnh mộ huyệt, nếu không chú ý, quả thực không nhìn thấy.

Bàn Tử bò rất nhanh, cứ như một đứa trẻ học bò xong, cái sự phấn khích đó.

Rất nhanh, đến chỗ cái bóng trắng vừa đứng, Bàn Tử phát hiện, trong khe hở này, vậy mà còn có một chỗ lõm.

“Đây là cái gì?” Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc, tay hắn tò mò ấn lên.

Có nút mà không ấn, đó còn là Bàn Tử sao?

Sau khi hắn ấn xuống, chỉ thấy, mộ huyệt phát ra tiếng ầm ầm.

Khoảnh khắc tiếp theo, bức tường vậy mà bắt đầu có bụi rơi xuống, ngay sau đó, hai pho tượng khác được vận chuyển ra.

"Chết tiệt, gây họa rồi!" Nhìn thấy lại có thêm hai pho tượng nữa, Bàn Tử đơ người.

Hay lắm, lão đại vừa phá được một nửa trận pháp, mình lại thêm cho hắn hai cái, đúng là đồng đội tốt bụng của đất nước.

Bàn Tử giật giật khóe miệng.

"Tiêu đời rồi…" Bàn Tử nuốt nước bọt, đành phải từ từ bò xuống, trong lòng một trận buồn bực.

Còn trong trận pháp, khi nhìn thấy lại có thêm hai pho tượng từ từ xuất hiện.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều mang vẻ hưng phấn.

Như vậy, phá trận sẽ đơn giản hơn nhiều.

"Đây là tượng Đạo Quân, chắc chắn có thể đối phó với Chân Võ Nguyên Soái, còn một cái khác, hình như là Thổ Mẫu…" Trương Thiên nói, mắt sáng lên, như vậy, lại có thể loại bỏ thêm hai pho tượng.

Còn cái còn lại thì không cần nói, trực tiếp có thể hóa giải.

Thổ Mẫu, chưởng quản đại địa (Mẹ Đất).

Có thể nói, hai pho tượng cuối cùng xuất hiện, tuyệt đối là cấp độ vương bài, đối phó với bất kỳ pho tượng nào trong số đó đều không thành vấn đề.

"Lão Hồ, tôi thật sự càng lúc càng thích cái tên Bàn Tử này rồi," Trương Thiên cười nói.

Trong mắt Hồ Bát Nhất, Trương Thiên luôn bình tĩnh, ngay cả khi

gặp trận pháp, cũng sẽ không quá kích động.

Không ngờ, hôm nay Trương Thiên vậy mà lại có chút kích động.

Chỉ là nghĩ đến Bàn Tử vậy mà có thể tìm thấy cơ quan mà không cần họ chỉ dẫn, Hồ Bát Nhất cũng đồng dạng kích động.

Đây đơn giản là một kỳ tích.

Nếu Bàn Tử biết hai người đánh giá về mình như vậy, cũng không biết sẽ nghĩ gì.

Trương Khởi Linh không nói nhiều, chỉ trực tiếp đi đến phía sau pho tượng.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cũng đồng thời xuất phát.

Rất nhanh, lợi dụng những pho tượng vừa xuất hiện, lại loại bỏ thêm bốn cái.

Hai cái cuối cùng, là Hỏa, và Phong.

Phong có thể thổi tắt lửa, Trương Thiên không xác định.

Dù sao, cũng có khả năng gió lại thổi bùng lửa.

Nhưng hiện tại chỉ còn lại ba cái này, Trương Thiên cũng không còn cách nào khác, sau đó mấy người đồng thời ấn cơ quan của hai pho tượng.

Và đúng như suy nghĩ, hai pho tượng đẩy ra.

Trương Thiên thấy trận pháp đã phá, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lão Hồ, tôi thấy, trình độ trận pháp của chúng ta, chắc chắn có thể đạt được một bước đột phá rồi," Trương Thiên không khỏi nói, Hồ Bát Nhất càng gật đầu.

"May mà không phải trận pháp Ngũ Thánh Thú, hoặc trận tinh tú,

nếu không thì còn khó hơn nữa," Hồ Bát Nhất thở phào nói, giọng khàn khàn truyền vào tai.

Bàn Tử lúc này mới nhanh chân chạy lên.

Chương 102

“Chết tiệt, lão đại, không hay rồi, Bàn gia lầm rồi, lại làm xuất hiện thêm hai pho tượng nữa,” Bàn Tử nói với vẻ áy náy, hắn càng sờ sờ đầu.

“Lần này nhờ cậu nhiều, về sẽ mời cậu ăn gà nướng,” Trương Thiên vỗ vỗ vai hắn.

Đôi mắt nhỏ của Bàn Tử chớp chớp.

“Ơ?

Bàn gia lập công rồi sao?” Nói đến đây, mắt Bàn Tử sáng rực, suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên.

Đúng là “mã tạp ba tạp, gọi Ngô Tây Địch Tây mở cửa, mã tạp ba tạp đẹp đến tận nhà!” “Hắc hắc, tôi đã bảo rồi, Bàn gia là lợi hại nhất mà, đúng không Nhị Ca, Nhị Ca mau gật đầu đi,” Bàn Tử lắc lắc cánh tay Trương Khởi Linh, dáng vẻ đó cứ như đang làm nũng vậy.

Trương Khởi Linh bất đắc dĩ, cũng đành khẽ gật đầu.

Trương Thiên hơi cạn lời, sớm biết vậy, đã không nói cho Bàn Tử rồi, hắn đáng lẽ phải nghĩ đến cái mạch não của tên này không giống người thường.

Không để ý đến Bàn Tử, Trương Thiên lấy ra ba lô.

Trương Thiên rất hứng thú với những phù lục phía sau các pho tượng.

Nếu phù lục là vật phẩm cần thiết để thúc đẩy thuật pháp, thì bên trong chắc chắn chứa đựng một loại năng lượng nào đó.

Cho nên, Trương Thiên không định bỏ qua.

Biết đâu, mình dựa vào cái này, còn có thể tạo ra mấy Thiên Vương, tệ nhất, cũng có thể tạo ra mấy con sư tử phun lửa.

Đến phía sau pho tượng, Trương Thiên gọi Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ, gỡ hết mấy phù lục này xuống đi, đã chúng ta đến rồi, những thứ có ích thì quét sạch một lượt." Trương Thiên cũng không phải người tốt bụng gì, những thứ có thể lấy, tại sao phải để lại.

Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó, mấy người cầm túi, lại lấy thêm cái búa, trực tiếp cạy những phù đá màu vàng trên đó xuống.

Đến đây, trận pháp này coi như đã bị phế bỏ.

"Nào Bàn Tử, vác mấy phù đá này đi," Trương Thiên khẽ nói.

Bàn Tử: "???!!!" Mình không phải là người lập công sao?

Tại sao khổ sai vẫn là mình??

"Lão đại, anh thiên vị!" "Bàn gia đã lập công mà, sao vẫn là tôi vác chứ." Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt không cam lòng.

"Lão Hồ là quân sư, Khởi Linh là Nhị Ca của cậu, tôi thì khỏi nói rồi, người có thể cầm đồ, chỉ có cậu thôi," Trương Thiên vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử có chút ủy khuất nhận lấy ba lô, đeo lên người.

Trong lòng một trận buồn bực, càng muốn tìm một thằng đệ.

"Bàn gia thảm thật, thảm thật!" Bàn Tử kêu lên, còn Hồ Bát Nhất nín cười, Bàn Tử theo Trương Thiên xong, cuộc sống đó, càng ngày càng tốt hơn rồi.

Trận pháp đã phá, mấy người cũng có thể dễ dàng đi vào bên trong.

Ba cỗ quan tài gỗ nam mộc tơ vàng hiện ra trước mắt.

Trương Thiên nhìn quan tài, hít một hơi.

Không ngờ, quan tài đã bị mở ra, và bên trong đang tĩnh lặng nằm ba thi thể nữ đa tay đa chân.

Quần áo của nữ thi là trang phục quý tộc đời Minh, trông rất cổ xưa, còn mặt nữ thi đã phân hủy nặng.

Tay có mấy cái, chân cũng có mấy cái, cứ như một quái vật, còn tỏa ra mùi hôi thối kinh khủng.

Trương Khởi Linh thì nét mặt bình tĩnh, đối với cái này, y không hề để ý, huống chi là tò mò.

Còn Bàn Tử, thì nhón đầu nhìn vào bên trong.

"Ơ, kinh tởm quá, may mà Vương Phi nghiêng nước nghiêng thành," khi nhìn thấy thứ bên trong, Bàn Tử vẻ mặt ghê tởm, càng không đành lòng nhìn.

Hồ Bát Nhất thì lườm Bàn Tử một cái.

"Bàn Tử không hiểu thì đừng nói lung tung, ba vị trong quan tài này, cũng là người đáng thương." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên càng gật đầu: "E rằng, họ đã biến thành thi thể giữ mộ." "Chủ nhân ngôi mộ, vì phong thủy cát lợi, đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn, biến thi thể thành bộ dạng như vậy." Nói rồi, Trương Thiên lấy ra Đào Mộc Kiếm.

Đối với loại như họ, thực ra cái chết mới là nơi trở về cuối cùng, nếu không, cứ mãi nằm trong quan tài, thì đừng nghĩ đến luân hồi nữa.

Cứ cả đời vì Vương Tàng Hải mà giữ mộ đi.

"Lão đại, anh làm gì thế?" "Để đề phòng thi biến, hơn nữa như vậy, linh hồn cũng sẽ được giải thoát." Trương Thiên nói, Đào Mộc Kiếm vẽ phù trong không trung, ba lá hỏa phù xuất hiện, khoảnh khắc

tiếp theo, chìm vào bên trong quan tài, quan tài bắt đầu bốc cháy.

Vì đây là phù hỏa, căn bản không bị không khí ảnh hưởng.

Nhìn nữ thi bị thiêu hủy, Trương Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ít nhất, cũng coi như đã diệt trừ hậu họa.

Ngọn lửa cháy khoảng ba phút, Trương Thiên và mấy người nhìn về phía khác.

"Lão đại, chỗ này hình như có một cơ quan! " Bàn Tử đứng phía sau quan tài, một tay ở trước một cơ quan kéo.

Cơ quan này, nếu không nhầm, chắc là cơ quan thông đến mộ đạo tiếp theo.

"Mở ra xem," Trương Thiên nói, Bàn Tử kéo cơ quan, khoảnh khắc tiếp theo, sàn nhà đột nhiên biến mất, bốn người gần như không phòng bị, tất cả đều rơi xuống dưới.

"Chết tiệt, lão đại, tôi có thể nói, anh phán đoán sai rồi không?" Bàn Tử kêu lên, Trương Thiên cũng hơi ngơ, nhưng may mắn là, bên dưới là một hồ nước, khi Trương Thiên bơi lên, đã đến một mộ thất khác.

Nhảy ra khỏi mặt nước, Trương Thiên nhìn xung quanh, Hồ Bát Nhất và hai người kia vẫn chưa lên, không biết thế nào.

Còn, nơi quen thuộc xung quanh trước mắt, lại là một kiểu trang trí khác.

Đây là mộ thất đó, nhưng không giống ở chỗ, đây chắc là mộ thất dưới cầu thang điện.

Và vị trí Trương Thiên đang đứng, chắc là chỗ mộ thất tiếp theo rồi.

"Hoa hoa…" Khoảnh khắc tiếp theo, dưới nước mộ thất, ba người

vội vàng vọt ra khỏi mặt nước.

Bàn Tử càng thở hổn hển mấy hơi.

"Lão đại, chết tiệt, đúng là cái hố mà, mấy phù đá chết tiệt này, nặng thật!" "Hơn nữa, dưới nước, cái thứ gì đó cứ cào chân Bàn gia, may mà chân Bàn gia thối, xông cái thứ đó chạy mất." Bàn Tử vẻ mặt buồn bực nói, hắn càng thở hổn hển mấy hơi.

Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử, không khỏi hai người rời xa Bàn Tử một chút.

Trương Thiên nhìn hai người.

"Hai cậu sao chậm thế?" Hắn khẽ hỏi.

"Chúng tôi dưới nước gặp Hạn Bạt tóc trắng." "Nó lặn xuống, để cứu nó chúng tôi đã cố ý xuống." Trương Khởi Linh nhả ra mấy chữ, Hồ Bát Nhất càng gật đầu.

Giọng khàn khàn nói.

"May mà Nhị Ca lợi hại, một thanh cổ đao, đánh lui Hạn Bạt, Bàn Tử còn nói là chân hắn thối xông Hạn Bạt chạy mất." Hồ Bát Nhất cười nói, Bàn Tử sờ sờ đầu, khuôn mặt tròn trịa cười không ngậm miệng được.

Hạn Bạt tóc trắng, thứ này có lẽ trên TV không mấy nổi bật.

Nhưng trong thực tế, hoặc thần thoại, đó tuyệt đối là tồn tại bá đạo.

Hạn Bạt bản thân đã rất kỳ lạ, có ba thuyết pháp, thứ nhất là con gái của Hoàng Đế, thứ hai là nữ thần trên trời, thứ ba, là do đạo pháp Đạo giáo dùng cương thi tu luyện mà thành.

Bất kể là loại nào, đều rất lợi hại.

"Khởi Linh, cậu chắc chắn là Hạn Bạt chứ?" Trương Thiên lại

xác nhận một lần nữa, thứ này không thể lơ là.

"Ừ." Trương Khởi Linh gật đầu.

"Hạn Bạt, gây ra hạn hán quỷ quái, chúng thường sợ nước, nhưng xuất hiện dưới nước, thì hơi kỳ lạ rồi." Trương Thiên nói, cũng không tiếp tục chủ đề này nữa.

"Lão đại, chỗ này chắc là mộ thất tiếp theo, tôi cảm giác, nước trong hồ này, có lẽ có thể rút cạn, bên dưới có thứ gì đó." Hồ Bát Nhất nhìn hồ nước, lúc Hạn Bạt tóm anh ta, Hồ Bát Nhất lờ mờ nhìn thấy cầu thang dưới hồ.

"Ừ, bây giờ chúng ta vẫn chưa có cách nào rút cạn nước, lát nữa xem sao, phía trước có một cửa đá ngọc, chúng ta có thể đi xem." Trương Thiên gật đầu, hiện tại không tìm thấy nút ấn, căn bản không xuống dưới nước được.

Hơn nữa, Trương Thiên cũng không định xuống nhanh như vậy, hắn muốn từ từ mò mẫm.

Xem hết cả ngôi mộ một lượt, như vậy, biết đâu có thể tìm thấy nơi ẩn giấu, nơi Vương Tàng Hải nuôi thú cưng.

Trương Thiên lại thả Tiểu Miết ra, tên này lon ton bắt đầu dẫn đường, sau đó mấy người thuận lợi đến cửa đá ngọc.

Có lẽ sợ đoàn người Trương Thiên, con hải quái này cũng không cố ý gây rắc rối nữa.

Ở phía trên, trong mộ thất, Trần giáo sư và đồng bọn đã nghiên cứu toàn bộ mộ thất một lượt.

Có thể nói, đoàn chuyên gia rất nghiêm túc.

"Trần giáo sư, nhiều đồ như vậy, chúng ta cũng không mang đi được," một thanh niên nói.

“Ừ, đợi sau này chúng ta có thể cho đội khảo sát đến, qua sơ bộ phán đoán của tôi, đây chắc là một ngôi mộ thời Minh,” Trần giáo sư nói, ông cầm một món đồ sứ lên xem xét.

“Trần giáo sư, đã đến rồi, chúng ta đi vào bên trong xem một chút đi,” Tuyết Lỵ Dương nói, Trương Thiên đã mở cửa rồi, họ không xuống xem thì cũng không nói được.

Trần giáo sư gật đầu, hô một tiếng với đoàn chuyên gia, sau đó chuẩn bị xuất phát.

Nhưng, vừa mới nói xong, dưới nước đã truyền đến động tĩnh.

Dưới nước mộ thất một trận bọt nước trào ra.

Chương 103

Khoảnh khắc tiếp theo, một con hải quái vậy mà từ trong nước chui ra.

Hải quái nhìn mấy người, phun ra một ngụm dịch thể màu xanh lục.

Cực kỳ hôi thối.

"Không hay rồi, là hải quái, mọi người mau chạy đi," Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, càng vội vàng hô một tiếng, đoàn chuyên gia càng không màng tính mạng chạy vào bên trong.

Đáng tiếc, vì quá căng thẳng, một số thành viên bị đá trên đất làm vấp ngã, trực tiếp lăn xuống đất, hải quái tốc độ cực nhanh, hơn nữa lại có xúc tu.

Một xúc tu trực tiếp quấn lấy thành viên đó, người này đã mất mạng.

Thấy có thành viên bị hải quái giết chết, trong lòng các thành viên có chút đau buồn, nhưng lại không dám dừng bước.

Lúc này họ mới thực sự hiểu ra, xuống mộ, không hề đơn giản như vậy.

Mặc dù Trương Thiên đã loại bỏ chín mươi phần trăm nguy hiểm, nhưng vẫn ẩn chứa mười phần trăm đó.

Chỉ mười phần trăm này thôi, họ đã không thể chống đỡ nổi.

Chạy thục mạng, đoàn chuyên gia cuối cùng đến mộ thất Thập Đại Nguyên Soái mà Trương Thiên đã đi qua trước đó.

Còn Tuyết Lỵ Dương, vội vàng tìm một ít ván gỗ, bịt kín cái động

lúc đến.

Thấy hải quái không đuổi theo, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Vừa mới đến đã tổn thất một thành viên rồi," học giả trẻ tuổi lẩm bẩm, trong lòng có chút khó chịu.

"Ai, chuyện đã đến nước này, chúng ta giữ vững tâm lý thôi," Trần giáo sư an ủi.

Nhưng ông lại nghĩ đến Trương Thiên và đồng bọn.

"Trong mộ thất nguy hiểm như vậy, họ xuống trước, giúp chúng ta loại bỏ biết bao nguy hiểm, không ngờ, chúng ta vẫn có thể tổn thất, vậy nếu là Tinh Tuyệt Cổ Thành thì sao…" Trần giáo sư nói, trong lòng có chút nặng trĩu.

Ông không nói tiếp nữa.

Tất cả mọi người đều biết, lời Trần giáo sư muốn nói là gì.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng có chút nặng nề, cô hiểu rõ, những người không có sức trói gà như họ, đối mặt với những yêu ma quỷ quái kia, căn bản chỉ là chờ chết.

Huống chi là đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành nguy hiểm hơn, lúc đó chẳng khác nào tự sát.

Đoàn chuyên gia nhất thời có chút trầm mặc.

"Chúng ta đến khảo cổ, không phải vì bản thân, mà là vì bảo vệ văn hóa Hạ Quốc.

Có những việc, nếu chúng ta không làm, sẽ chẳng có ai làm cả." "Chẳng lẽ mấy người mong chờ đạo mộ tặc đi bảo vệ văn vật ư?" "Lấy lại tinh thần đi.

Hạ Quốc cần những đứa con không sợ hiểm nguy như chúng ta."

Trần giáo sư chậm rãi mở lời, trong giọng nói già nua lại mang theo sự kiên định.

Mọi người nhìn nhau, rồi cũng gật đầu lia lịa.

"Đúng vậy, sau khi gia nhập giới khảo cổ, tôi vẫn luôn ấp ủ một giấc mơ, là tìm được quốc bảo mang ý nghĩa lịch sử cho Hạ Quốc.

Giấc mơ còn chưa thành hiện thực, sao chúng ta dám nghỉ ngơi!" Một thanh niên nói.

Mọi người như thể đã biến thành những chiến sĩ không sợ hiểm nguy.Thời đại này, không giống như hiện đại, đa số chuyên gia xuống mộ vẫn cần đội ngũ của mình đi tìm kiếm.

Đồng thời, còn cần chứng minh xác thực có cổ mộ thì chính phủ mới phái nhân lực, vật lực đến hỗ trợ.

Dù sao, trong thời đại lạc hậu, cấp trên cũng không thể tiêu tốn nhiều tài nguyên như vậy để tìm kiếm cổ mộ.

Mọi người dường như lại tràn đầy nhiệt huyết, ánh mắt họ hướng về mười đại thiên vương.

"Đây chắc là thiên vương của Đạo giáo, chúng ta mau lên xem đi." Trần giáo sư nói, có chút kích động, đây chính là tài liệu khảo cổ thực nghiệm tốt nhất mà.

Một người nếu quá si mê một việc gì đó thì căn bản sẽ không xét đến nguy hiểm tiềm ẩn.

Hiển nhiên, Trần giáo sư là vậy.

Ông ấy thực sự quá yêu thích khảo cổ.Các chuyên gia cũng vội vàng bước lên bậc thang, và cách đó không xa, một cánh cửa đá chậm rãi mở ra.

Hạo Thiên Chân (Ngô Tà), cùng Bàn Tử và mấy người nữa bước

ra từ cửa đá.

Khi đoàn chuyên gia và Hạo Thiên Chân nhìn nhau, hai bên đều tiến lên chào hỏi.

“Ha ha, không ngờ lại gặp được Ngô tiểu hữu ở đây.” Trần giáo sư nói, Hạo Thiên Chân cũng chạy tới.

“Trần giáo sư, mọi người từ đâu tới vậy?

Mộ thất này, hình như là một mộ thất thông nhau.” Hạo Thiên Chân có chút nghi hoặc.

Còn Vương Bàn Tử thì nhìn về phía Shirley Dương.

“Shirley tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Vương Bàn Tử nói, Shirley Dương không nói gì nhiều.

Ánh mắt cô ấy thì nhìn về phía bức tượng bên cạnh.

“Trần giáo sư, đã gặp lại rồi thì chúng ta cùng đi thôi, đông người sức mạnh lớn mà.” Hạo Thiên Chân nói, Trần giáo sư càng cười gật đầu.

Nghĩ đến việc đồng đội trước đó đã chết, nếu có Hạo Thiên Chân và họ, có lẽ đã có thể sống sót.

Trần giáo sư liền thấy tiếc nuối.Mọi người nhìn về phía mộ thất mà Trương Thiên đã đi qua, lại ngửi thấy một mùi cháy khét.

“Mùi gì thế?” Vương Bàn Tử mũi thính, gã ngửi ngửi rồi không khỏi lên tiếng.

“Hình như có thứ gì đó bị cháy rồi, chúng ta cứ xem bức tượng này trước đã.” Trần giáo sư thì không để ý đến mùi cháy, bức tượng này mới là mục tiêu nghiên cứu của ông ấy.

Mọi người cũng không nói nhiều, sau đó bắt đầu thám hiểm xung quanh.Còn bên Trương Thiên thì đã đến một mộ thất.

Trong mộ thất có một hồ nước lớn, rất nhiều nước.

Và ở rìa hồ nước, có một cỗ quan tài đã gỉ sét.

“Chết tiệt, không hổ là mộ dưới biển, nước đúng là nhiều thật, Bàn gia tôi ướt hết cả người rồi.” Bàn Tử nhìn hồ nước lớn bên trong, không khỏi phàn nàn một câu.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh.

Xung quanh tối đen như mực, ngoài hồ nước này và quan tài ra, hình như không còn gì khác.

Quan tài bị những xúc tu màu đỏ, hay là xích sắt treo lơ lửng ở rìa hồ nước.

Dường như đã bị người khác động vào, nếu chưa bị động, Trương Thiên đoán, nó hẳn phải ở khu vực giữa hồ.

Trên quan tài, toàn là vết nước.

Vết gỉ sét, khắp nơi.

“Đây là một quan tài thời Chiến Quốc, từ vẻ ngoài mà xem, hẳn là đầu thời Minh.” Trương Thiên nhìn quan tài, Bàn Tử đội đèn rọi cho Trương Thiên.

“Lão đại, cái thời Minh sơ này, tôi lại nghĩ đến một người, Quỷ Thủ Thần Tướng nhà Minh, Uông Tàng Hải!” “Nghe nói Uông Tàng Hải vẫn luôn tìm kiếm bí mật trường sinh, hơn nữa, mộ huyệt do hắn ta xây dựng lại không ai có thể phá giải, cực kỳ quỷ dị.” Hồ Bát Nhất dùng chút kiến thức ít ỏi của mình giải thích, Trương Thiên gật đầu, những điều này anh đã sớm biết rồi, bất quá, cỗ quan tài đồng này, Hạo Thiên Chân và bọn họ vẫn chưa từng mở ra.

Trương Thiên định trước tiên xem bên trong có gì.

Ánh mắt anh nhìn toàn bộ quan tài đồng.

“Vật phẩm: Quan Bạch Mao Hạn Bạt!” “Trạng thái: Đã thức tỉnh.” “Giới thiệu vật phẩm: Nơi ẩn náu của Bạch Mao Hạn Bạt, bên trong có khả năng chứa Bạch Mao Hạn Bạt.” Trong đầu Trương Thiên hiện ra thuộc tính của quan tài.

Trương Thiên cả người liền không ổn rồi.

May mà chưa mở quan tài, trách không được thế nhân đều nói, Uông Tàng Hải này thật kỳ lạ, đúng là rất kỳ lạ, thời buổi này, lại đem Bạch Mao Hạn Bạt ra trông nhà.

“Lão đại, có mở quan tài không?” Bàn Tử hăm hở nói, gã đã cầm cái xẻng nhỏ sốt ruột lắm rồi.

“Mở cái nỗi gì!” “Cái này gọi là quan tài tàng thi, bên trong có thể có một con cương thi, để tránh phiền phức không cần thiết thì thôi bỏ đi.” Trương Thiên không phải sợ, mà là vì lợi ích của đội mà cân nhắc.

Dù sao thì hạn bạt, tuy không biết thực lực thế nào, nhưng ít chọc vào là đúng rồi.

Trương Khởi Linh nhìn quan tài.

“Bên trong, nguy hiểm.” Y đơn giản nói một câu, Hồ Bát Nhất càng gật đầu.

“Thôi rồi, chúng ta cứ đi tìm cơ quan đi.” Bàn Tử lẩm bẩm, rồi liền vác balo lớn, nhìn xung quanh.

Tiểu Miết nằm trên balo, đôi mắt nhỏ nhìn xung quanh.

“Đinh đinh đang…” Khi Bàn Tử đi ngang qua một bức tường, đuôi Tiểu Miết phát ra âm thanh.

Mọi người nhìn theo.

Lại là bức tường gạch xanh quen thuộc, lần này Tiểu Ca cẩn thận

hơn rất nhiều.

Ngón tay thon dài của Trương Khởi Linh vuốt ve mấy lần trên gạch xanh, xác định không sai.

Ngón trỏ, ngón giữa mạnh mẽ cắm vào, ngay sau đó, rút viên gạch đá ra.

Cơ quan được kích hoạt, nước trong hồ lập tức bắt đầu rút xuống.

"Má ơi, bên trong có càn khôn, lão đại, sao tôi cứ cảm thấy chúng ta đang đi xuống vậy?" Bàn Tử có chút khó hiểu, Trương Thiên thì nhẹ nhàng gật đầu.

"Mộ huyệt này, chính là kéo dài xuống dưới, chúng ta cẩn thận một chút." Trương Thiên nói, bốn người bắt đầu đi vào mộ đạo dưới nước.

Chương 104

Bàn Tử nhìn về phía Tiểu Miết.

"Thằng nhóc tốt, mày còn có thể tìm thấy cơ quan à, Bàn gia rất tán thưởng mày đó, sau này Bàn gia phá lệ gọi mày là Miết gia!" Bàn Tử nhìn Tiểu Miết trên balo, không khỏi nói.

Tiểu Miết lắc lắc chuông, biểu thị vui vẻ.

Một đoàn người theo mộ đạo, đi xuống dưới.

Trong lúc đó rất cẩn thận, thậm chí mỗi bước đi, đều phải cẩn trọng.

Bên trong rất tối, có hơi ẩm, còn có cảm giác âm lãnh.

Theo ánh đèn nhìn xuống, có thể nhìn thấy một số bia đá, còn có hoa văn điêu khắc.

Mọi người lúc này mới tăng nhanh bước chân.

Rất nhanh, xuống đến dưới bia đá, theo ánh đèn chiếu rọi, Trương Thiên nhìn thấy chữ viết trên đó.

"Là tiếng Anh, có người nước ngoài từng đến đây sao?" Anh khẽ cau mày, lần trước ở Lỗ Vương Cung, đã có thi thể người nước ngoài, tốt thật, ở đây cũng có.

Chẳng lẽ họ có thiên lý nhãn, thấu thị nhãn gì đó, có thể nhìn thấy vị trí cổ mộ ư?

Hơn nữa, vừa rồi mười đại nguyên soái, họ đã đến đây bằng cách nào, mộ thất này, trừ phi đi qua trận pháp của mười đại nguyên soái đó, nếu không rất khó mà qua được.

Trừ phi họ cũng có cao nhân tương trợ.

“Ối giời, bọn tây đã đến đây rồi à, lão đại, thời buổi này, bọn tây đều thích chui địa đạo sao?” “Bà nó chứ, lại còn dám đấu địa đạo với Bàn gia!” “Lại còn dám trộm cổ mộ của Bàn gia, thật đúng là đ*o phải người!” Bàn Tử thấy chữ Tây, trong nháy mắt lửa giận bốc lên, dù sao, người Tây mà vào đường của tổ tiên, ai mà không tức giận.

Trương Thiên hít một hơi, ánh mắt nhìn về phía chữ viết trên đó.

Hình như là ghi chép, lại hình như là những lời khác.Nhìn những chữ tiếng Anh trên bia đá.

Trương Thiên liếc trộm nhìn Trương Khởi Linh.

Quả nhiên đúng như Trương Thiên dự liệu, sau khi Trương Khởi Linh nhìn thấy chữ trên bia đá, đầu y đã bắt đầu đau nhức.

Ngay sau đó, ký ức lại ùa về.

Lần này ký ức đến mạnh mẽ hơn so với trước đây.

Điểm này có thể nhìn ra từ vẻ mặt hơi đau khổ của Trương Khởi Linh.

“Nhị ca, đây là sao vậy?

Gà mái mổ đít, đau không chịu nổi à?” Bàn Tử chớp chớp mắt.

Tuy nói nửa đùa nửa thật, nhưng trong mắt vẫn rất quan tâm.

“Chắc là nhớ ra chuyện gì đó.” Hồ Bát Nhất thì cẩn thận, từ sau mấy lần Trương Khởi Linh đau đầu, anh đã phát hiện ra, mỗi lần đau đầu, Trương Khởi Linh đều có thể hồi tưởng lại một số chuyện.

Quả nhiên, sau khi Hồ Bát Nhất dứt lời, ánh mắt Trương Khởi Linh nhìn bia đá thay đổi.

“Nhiều năm trước khi tôi đến đây, đoàn người chúng tôi đã phát hiện một số manh mối, ở phía dưới đồ sứ, có một đồ án hội họa thiên cung.” Trương Khởi Linh nói, Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

“Thiên cung?

Thiên cung gì cơ?” “Bàn gia biết!

Chắc chắn là tẩm cung của Ngọc Hoàng đại đế ông già đó mà, Bàn gia hiểu, hiểu hết!” Bàn Tử chớp chớp mắt, ra vẻ ta đây hiểu biết.

Trương Thiên liếc gã một cái, hận không thể một cước đá bay gã.

Cậu hiểu cái gì chứ.

“Chỗ này, hẳn là manh mối chúng ta đã để lại năm xưa.” Trương Khởi Linh nói, Bàn Tử thì bĩu môi.

“Nhị ca, anh không thể học thói xấu được đâu, cái thứ rác rưởi gì cũng vẽ lên bia đá, vớ vẩn.” Bàn Tử châm chọc một câu, Trương Khởi Linh liếc gã một cái, không muốn chấp nhặt với gã.

Y là người thích khắc chữ Tây sao?

“Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta xuống xem đi.” Trương Thiên cắt lời Bàn Tử, sau đó nhìn xuống dưới.

Sau khi nước trong hồ rút cạn, bên trong liền xuất hiện một mộ đạo kéo dài xuống dưới.

Khoảng cách của mộ đạo, tương đối mà nói vẫn khá dài, hẳn là kéo dài thẳng xuống đáy biển.

Nếu không đoán sai, bên trong hẳn là có một cái gương.

“Lão đại, anh thử bói quẻ xem sao, rồi chúng ta đi tiếp?” Bàn Tử cười hì hì trước mặt Trương Thiên.

Dù sao thời gian bói quẻ cũng không lâu, họ cũng đợi được.

Trương Thiên do dự một lát, cuối cùng gật đầu.

Anh cũng muốn biết, quái tượng của mình rốt cuộc đã đến mức nào rồi.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt của mấy người, Trương Thiên lấy ra la bàn Thiên Cung.

Sau đó, thuần thục thao tác.

"Quỷ Kim Dương, Tâm Nguyệt Hồ." Nhìn hướng cuối cùng dừng lại, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều ngẩn người.

Rất hiển nhiên, họ vẫn chưa thoát ra khỏi quái tượng của Quỷ Kim Dương.

"Xem ra, chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút." Trương Thiên nói, mấy người gật đầu, bước chân chậm rãi đi trên bậc thang.Lúc này, trong phòng thẩm phán. 【Tôi đã thấy gì vậy?

Mười đại thiên vương?

Còn vãi cả phóng sấm sét nữa, tôi ngớ người luôn, đây là linh khí khôi phục rồi đúng không? 】 【Người phía trước tôi cũng thấy thế, tôi còn phát hiện, Nam Giao có một ông chủ nhà ma, càng ngày càng kỳ lạ, ngày nào cũng cầm búa lớn dọa người. 】 【Anh em ơi, phải tin vào khoa học, tôi bay lên tiên trước đây. 】 【Vãi chưởng, mười đại thiên vương, trông mộ, cái này giả quá rồi. 】 【Người phía trước, đây là nguyên soái, hơn nữa, Trương Thiên người ta lại còn phá giải được, cái này mới là đỉnh nhất. 】 【Mà nói chứ, chúng ta không phải đến để thẩm phán sao?

Thời buổi này thẩm phán đều như vậy sao? 】 【Sướng quá, cái này xem còn kịch tính hơn phim khoa học viễn tưởng. 】 Trong phòng thẩm phán, vô số khán giả đã bùng nổ.

Ôi chao, mấy phút hình ảnh của người ta lại còn hơn cả cuộc đời đặc sắc của họ.

Thật đúng là sống phí cả đời.

Trần Hề cũng ngơ ngác.

Đạo giáo mười đại nguyên soái thì cũng thôi đi.

Sao lại còn có thể phóng thích pháp thuật?

Cái này có thể dùng khoa học giải thích được sao?

Cô ấy hoang mang, nhưng khi thấy ông nội mình bất chấp nguy hiểm, xuống biển thám mộ, trong lòng lại có chút kích động.

Một người tay trói gà không chặt mà dám xuống nơi thế này, cũng là dũng khí thật rồi.

"Xem ra, Trương Thiên và họ căn bản không muốn hợp tác với ông nội mình, nhưng tại sao họ lại đưa ông nội mình theo chứ." Trần Hề trong lòng có chút không hiểu.

Nhưng cô ấy liếc nhìn Trương Thiên rồi lại không nói gì nhiều.Và lúc này, trên mạng, đã sớm bùng nổ rồi.

Chưa nói đến video mười đại hộ pháp phóng thuật pháp, đã trực tiếp truyền ra mạng nước ngoài. 【OMG, đây chính là công phu Hạ Quốc sao?

Trời ơi, phải mua nó, nhất định phải mua nó! 】【Xin hỏi, ở đâu có thể học, tôi muốn đến Hạ Quốc học. 】【Ôi trời ơi, truyền thuyết Hạ Quốc vậy mà là thật. 】 Trong chốc lát, mạng nước ngoài trở nên sôi nổi.Hình ảnh tiếp tục.

Bước chân của Trương Thiên và mấy người nhẹ nhàng.

Rất nhanh đến đáy mộ, vừa đến bậc thang, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Trương Thiên đoán, ít nhất cũng phải hơn năm mươi mét.

Mà ở phía dưới này, mới là quỷ dị nhất.

Không gian rất lớn, nhưng tối đen như mực.

Trên TV, có lẽ có thể nhìn thấy xung quanh, nhưng, trong thực tế.

Chương 105

Ngoài bóng tối ra, thì không có thứ gì khác.

Cần biết đây là mộ dưới đáy biển, oxy vô cùng khan hiếm, ở đây hầu như không có ánh sáng.

Dù sao thì, nến, hoặc ngọn lửa cháy, mỗi giây cháy.

Thì oxy sẽ ít đi một chút.

Vì vậy, đa số các nơi, đều tối đen.

"Cái quái quỷ gì thế này, Miết gia, mày nói đúng không?" Bàn Tử nhìn Tiểu Miết trên balo.

"Đinh đinh." Tiểu Miết như người lắc lắc chuông.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

"Mở đèn rọi đi, cậu này, đèn trên đầu cũng không nỡ mở, không tối cậu thì tối ai." Trương Thiên nói, Bàn Tử bật đèn rọi, Hồ Bát Nhất cũng lấy đèn pin ra.

Vì vừa mới bò ra khỏi hồ nước, nên ánh đèn bị nước vào, tạm thời sẽ không sáng.

Bây giờ thì đã khô ráo gần hết rồi.

Ánh đèn bật sáng.

Mọi thứ xung quanh đập vào mắt.

Chỉ thấy, xung quanh vậy mà là một không gian khổng lồ.

Trên đỉnh đầu, có một tòa tháp đèn lơ lửng.

Và ở phía trước nhất, lại có một bia đá, trong không gian hình tròn, phía dưới bức tường, thì vây quanh một vòng hồ nước.

Không biết bên trong có gì, nhưng nước trông khá đục.

"Vãi chưởng, lại bia đá nữa, nhị ca, nói xem mấy người có phải lại khắc vẽ gì lên bia đá không." Bàn Tử nhìn bia đá, gian xảo nói.

"Tôi nhớ, trên bia đá có cơ quan." Trương Khởi Linh không để ý đến Bàn Tử, mà tự mình mở lời.

Giọng y không lớn, hơn nữa còn mang theo chút thờ ơ.

Trương Thiên hiểu ý y, cơ quan trong gương sẽ được kích hoạt sau khi xoay chuyển.

Nhưng Trương Thiên không vội.

Cái gương này, Trương Thiên rất tò mò, nếu có thể, Trương Thiên định tháo cái gương xuống.

Rồi để Bàn Tử vác ra ngoài.

"Theo Âm Dương bí thuật, lão đại, nơi này âm khí cực nặng, hơn nữa, tôi có thể cảm nhận được, có thứ gì đó, đang nhìn chằm chằm chúng ta." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang vọng trong mộ thất.

Thậm chí có tiếng vang vọng.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

"Cậu cảm nhận được gì không?" Trương Khởi Linh có máu Kỳ Lân, có khả năng cảm nhận nguy hiểm.

"Không có." Trương Khởi Linh lắc đầu.

Tình huống này, trừ phi là có thứ mạnh hơn, hoặc là đối phương ẩn nấp rất tốt.

Bất kể là loại nào, dưới quái tượng của Quỷ Kim Dương.

Trương Thiên đều không thể lơ là.

“Khởi Linh, xem ra, đến lượt cậu ra tay rồi.” Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

“Cậu nói.” Trương Khởi Linh phun ra hai chữ.

“Bố trí Kỳ Lân trận pháp!” Trương Thiên mạnh mẽ mở lời, Hồ Bát Nhất hít một hơi lạnh, còn Bàn Tử thì có chút ngớ người.

Trương Khởi Linh cũng vẻ mặt mơ hồ.

Kỳ Lân trận pháp?

Đó là cái gì?

“Dùng Kỳ Lân bố trận, có thể dẫn động thiên lôi!” “Nếu có yêu vật nào xuống, mới có thể diệt trừ nó.” Trương Thiên thấy hai người có chút nghi hoặc, liền mở lời nói.

Trước đây, anh không biết cách bố trí trận pháp này, cũng không hiểu làm sao để bố trận, nhưng kể từ khi vượt qua mười đại nguyên soái xong.

Trương Thiên đã hiểu rõ hơn về việc bố trận.

Nói không chừng, anh có thể lợi dụng huyết mạch của Trương Khởi Linh, để bố trí ra một Kỳ Lân trận đơn giản.

Đương nhiên tiền đề là Tiểu Ca đồng ý.

Trương Thiên cũng không phải là người ép buộc người khác, anh rất giảng đạo lý.

Hơn nữa bố trí trận pháp, cũng có thể khiến Trương Khởi Linh hiểu rõ hơn về huyết mạch của mình, cũng không chừng.

“Lão đại, anh còn có thể bố trí Kỳ Lân trận sao?” Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc.

Thiên phú của Trương Thiên mạnh đến vậy sao?

Đơn giản nhìn một lần trận pháp mà có thể bố trí được ư?

Điều này từ khi anh có được Kỳ Môn Độn Giáp, cũng chỉ mới mấy tháng mà thôi.

Trương Thiên thì lắc đầu, anh tự nhận thấy, thiên phú của mình cũng không mạnh lắm.

Dù sao thì núi cao còn có núi cao hơn.

"Xác suất tôi bố trí thành công không lớn lắm, hơn nữa, tôi bố trí, còn cần máu của Khởi Linh cậu." Trương Thiên nói, trong mắt Trương Khởi Linh lóe lên một tia nghi hoặc.

"Yên tâm, không cần nhiều, một giọt là được." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh cũng không nói gì nhiều, dù sao một giọt máu, trong mắt y, cũng chẳng đáng nhắc tới.

Trương Thiên gật đầu, sau đó, anh lại lấy ra đào mộc kiếm.

"Nếu là trước đây, tôi tuyệt đối không thể bố trận, vẽ phù, nhưng, sau khi tôi phát hiện ra nguyên lý bố trận, tôi lại có thể thử một chút." Trương Thiên nói, anh dựa theo trận pháp của nguyên soái Đạo giáo, bắt đầu thử bố trí.

Trương Thiên tìm một viên đá, anh dùng viên đá đó, vẽ mô hình trận pháp trên mặt đất.

Rất nhanh, Tứ đại thánh thú được vẽ ở bốn góc đông tây nam bắc bốn góc.

Và trên thân thánh thú, Trương Thiên lại đặt bốn lá bùa đá trước đó trên người nguyên soái.

Bốn lá bùa đá lần lượt là Mộc, Thổ, Hỏa, Thủy, và ở giữa bốn thánh thú, thì có một đồ án Kỳ Lân.

Trương Thiên cuối cùng thì đặt lá bùa đá Lôi lên người Kỳ Lân.

Lôi Kỳ Lân, như vậy lực công kích trực tiếp được kéo lên tối đa.

Tứ thánh thú kéo căng, còn Lôi Kỳ Lân công kích, hình thành một trận pháp công thủ vẹn toàn.

Bất quá, thật đáng tiếc, năng lực của Trương Thiên không đủ, cũng chỉ có thể dùng lá bùa đá phía sau tượng đá nguyên soái để bố trận.

Kỳ Lân trận chân chính, căn bản không cần thứ này, trực tiếp là hồn nhiên thiên thành, dẫn động thiên lực, bố trí đại trận.

Thậm chí không cần máu Kỳ Lân của Tiểu Ca, bất quá đáng tiếc là Trương Thiên chưa đạt đến trình độ đó.

Khi Trương Khởi Linh, nhỏ máu của mình lên đầu Kỳ Lân, mọi người bỗng nhiên phát hiện, hoa văn Kỳ Lân vậy mà bắt đầu phát sáng.

"Vãi chưởng, thật sự có thể bố trận à, bá đạo thật, muốn học quá!" Bàn Tử kinh hãi nói.

Trương Thiên không để ý đến gã mà tự mình mở lời.

"Trận pháp này, chỉ là một nguyên mẫu Kỳ Lân trận đơn giản." "Nó có bao nhiêu thực lực, thật ra tôi cũng không nắm rõ, nhưng chắc chắn là có thể cầm chân được." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng gật đầu.

"Chỉ cần có thể cầm chân được, hẳn là có thể giải quyết được." Hồ Bát Nhất nói, Trương Khởi Linh nhìn đồ án Kỳ Lân trên mặt đất, có chút kỳ lạ.

"Tôi có thể cảm nhận được, tôi và con Kỳ Lân này, có chút cộng hưởng." Giọng y không lớn, nhưng trong đó mang theo chút tò mò.

“Bởi vì cậu và nó là cùng một huyết mạch.” Trương Thiên đơn giản đáp một câu, sau đó nhìn về phía không xa.

“Vì lối thoát đã bố trí xong, chúng ta cứ đi lên phía trước xem sao.” Trương Thiên nói, mấy người liền trực tiếp đi về phía bia đá đó.

“Ôi, lão đại, chủ mộ này đúng là tự luyến thật, ngay cả chết rồi, còn muốn đặt một cái gương.” Bàn Tử nhìn cái gương trên bia đá, châm chọc một câu.

Trương Thiên cũng nhìn về phía bia đá đó.

“Vật phẩm: Tàng Quỷ Kính (Gương giấu quỷ)” “Năng lực vật phẩm: Có thể mê hoặc người xem, khiến người xem nhập vào ảo giác, có công năng dưỡng hồn.” “Giới thiệu vật phẩm: Do Uông Tàng Hải thiết kế, có thể dùng làm gương cơ quan.” Nhìn thuộc tính của cái gương.

Trương Thiên cũng hiểu ra, hóa ra, thứ này, lại là một món đồ mê hoặc người khác.

Căn bản không đáng nhắc tới.

Trương Thiên có thứ tịnh tâm, đối mặt với cái này, thì không hoảng, nhưng Bàn Tử thì lại khác.

Chỉ thấy Bàn Tử sải bước đi tới, lắc lư mông, trợn mắt.

“Ôi, Bàn gia bên trong đẹp trai quá.” “Bàn gia thích quá.” Bàn Tử lẩm bẩm, uốn éo eo, vậy mà dùng tay vuốt ve tóc mình.

Chương 106

Dần dần, Trương Thiên vậy mà nhìn thấy một nữ quỷ từ trong gương, nữ quỷ đang dùng khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ ngầu từ phía sau gương nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Mà Bàn Tử, lại không hề hay biết vẫn đang chải tóc.

"Ái phi, ái phi, Bàn gia đẹp không, Bàn gia có phải là, người đàn ông đẹp nhất thiên hạ không." Bàn Tử nhẹ giọng nói, lúc này, huyết ngọc trên cổ gã rung động một chút.

Ngay sau đó, hồn phách Vương Phi trực tiếp chui vào trong gương.

Khi tiến vào, cô ấy nhìn Bàn Tử với vẻ mặt ghê tởm, hiển nhiên cô ấy cũng không chịu nổi thói tự luyến của Bàn Tử.

Một lát sau.

Trong mắt Trương Thiên, Vương Phi đang cùng con quỷ trong gương, triển khai cuộc chiến sinh tử.

Thôi được rồi, nói là sinh tử có chút khoa trương, chỉ là nghiền ép một phía.

Vương Phi rất nhanh đã chế phục thứ đó, sau đó ném ra từ trong gương.

Kính Quỷ nhìn về phía Trương Thiên và mấy người, sắc mặt có chút khó coi, nó thật sự không ngờ, trong nhóm người này, tên Bàn Tử này sao lại còn nuôi quỷ chứ?

Không sợ bị hút dương khí sao?

"Lại là một cấm bà." Hồ Bát Nhất nhìn nữ quỷ bị Vương Phi ném

ra, lẩm bẩm nói.

“Tại sao, nơi này lại nhiều cấm bà đến vậy, lão đại, nơi này sẽ không phải là một ngôi mộ phụ nữ chứ?” Hồ Bát Nhất đoán.

“Không biết, bất quá, tôi nghĩ, nó hẳn biết điều gì đó.” Trương Thiên nói, đi đến trước mặt cấm bà.

Lấy ra đào mộc kiếm, Lỗ Thương Vương kiếm, hai kiếm trong tay, cổ mộ tôi có!

Nhìn Trương Thiên khí thế hung hăng, con kính quỷ kia cũng không dám động, thân thể có chút run rẩy.

Hai thanh kiếm này cho nó cảm giác, đều rất mạnh, tùy tiện một cây cũng có thể chém chết nó.

“Ngươi có biết địa đồ mộ huyệt này không?” Trương Thiên trong miệng phát ra quỷ ngữ.

Con kính quỷ kia ngẩn người một lát, sau đó cũng mở lời.

“Tôi không biết, tôi bị giam cầm trong gương, đã không biết bao nhiêu năm rồi.” “Hơn nữa, tôi một khi ra khỏi gương, không quá một…” Nó còn chưa nói hết lời, thân thể đã bắt đầu tiêu tán.

“Có nguyền rủa!” Thấy vậy, Trương Thiên đã nhíu mày.

Con nữ quỷ này một khi rời khỏi gương, sẽ biến mất, rất hiển nhiên, điều này có mối liên hệ mật thiết với lời nguyền rủa.

Cấm bà ở đây hình như đều có nguyền rủa.

“Cái này…” Hồ Bát Nhất thì có chút không nỡ.

“Thôi, sự đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích.” Trương Thiên xua tay, cũng không muốn nói thêm nữa, anh đi về phía bậc thang.

Và khi Trương Thiên đi lên, trên đài treo lơ lửng trên đỉnh đầu,

vậy mà có chút rung động.

Một bóng trắng đang bám vào đài treo, đôi mắt nhìn chằm chằm Trương Thiên và họ.

Bàn Tử lúc này cũng hoàn hồn từ trước gương.

“Cái quỷ quái gì thế, chết tiệt, Bàn gia vừa làm gì vậy?” Bàn Tử lùi lại một bước, cố gắng giữ mình cách xa cái gương này một chút.

“Cái gương này khiến cậu ảo giác.” Trương Thiên vỗ vỗ vai Bàn Tử, ngay sau đó nhìn vào trong gương.

Rất nhanh, dưới ký ức của Trương Khởi Linh, Trương Thiên và những người khác đã phát hiện ra manh mối.

“Thiết kế này rất lợi hại, lợi dụng mặt gương, để bố trí cơ quan, nếu không tìm kỹ, tuyệt đối không thể tìm thấy.” “Hơn nữa, nếu bên trong cơ quan này chúng ta không tiêu diệt thứ bên trong, có lẽ cũng rất khó mở.” Hồ Bát Nhất nói, và dưới sự xoay chuyển ngón tay của Trương Thiên, bia đá phát ra âm thanh, phía dưới xuất hiện một mộ đạo.

“Ca ca!” Ngay khi mấy người thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh.

Âm thanh không giống người, cũng không giống quỷ, rất khó nghe.

Âm thanh vang vọng trong không gian này, ngay sau đó, một bóng trắng lông xuất hiện.

“Là Bạch Mao Hạn Bạt!” Thấy vậy, Trương Thiên dẫn ba người cực tốc lùi lại, anh biết, tuyệt đối không thể đơn giản như vậy mà qua được.Bốn người điên cuồng lùi lại, đến chỗ vừa bố trí trận pháp.

Trương Thiên muốn xem, thứ này có phải là hạn bạt trong truyền thuyết không, nếu là vậy, thì trận pháp căn bản không thể ngăn cản nó.

Nếu không phải, thì có thể chém giết.

Trương Thiên cảm thấy, Uông Tàng Hải, dù lợi hại đến đâu, cũng không thể tạo ra một con hạn bạt thật, điều đó đã vượt quá khả năng của hắn ta rồi.

"Rầm." Ngay sau đó, chỉ thấy một thứ màu trắng giống như khỉ nhảy xuống.

Phía trên hình như còn có một chiếc đèn treo.

"Đây là Bạch Mao Hạn Bạt, năng lực hẳn rất mạnh, lão đại, chúng ta cẩn thận một chút." Hồ Bát Nhất nói nhỏ, Bàn Tử càng nuốt một ngụm nước bọt.

"Cái con khỉ yêu quái gì, lão đại, chúng ta cùng lên, khô máu với nó!" Bàn Tử tuy sợ hãi, nhưng đối mặt với cảnh này, gã vẫn nguyện ý cùng Trương Thiên và mấy người khác tấn công.

"Đừng vội, chúng ta trước tiên dụ nó vào trận pháp, Khởi Linh, chúng ta lên trước, thử thực lực của nó." Trương Thiên nói, anh cân nhắc một lát, lấy ra Lỗ Thương Vương bội kiếm.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm Bạch Mao Hạn Bạt.

Thứ này không hổ danh có lông trắng, toàn thân đều là lông trắng, thân hình nhỏ nhắn, mọc ra mặt người, lại có chút giống mặt khỉ.

Móng vuốt rất dài, chân thô, lại ngắn, miệng răng lộ ra ngoài, trông cực kỳ khó coi.

"Haizz, trông còn không đẹp bằng Tiểu Miết của tôi nữa." Trương Thiên nhìn thứ này, phun ra một câu.

"Bạch Mao Hạn Bạt: Yêu vật" "Năng lực: Tốc độ cực nhanh, có một đôi móng vuốt có thể xuyên phá gân cốt sắt thép, tiếng kêu có thể khiến người ta chóng mặt muốn vỡ đầu…" "Giới thiệu: Một trong

những sủng vật của Uông Tàng Hải!" Giới thiệu truyền đến trong đầu Trương Thiên.

Trương Thiên cũng hiểu ra, thứ này căn bản không phải hạn bạt, mà là một yêu vật tên là hạn bạt.

Hẳn là một con khỉ lông trắng nào đó tu luyện hoặc được cải tạo mà thành.

Bất quá, dù là vậy, thực lực cũng không thể xem thường.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái.

Sau đó hai người mỗi người cầm vũ khí, liền xông lên.

Tốc độ của Trương Khởi Linh nhanh hơn Trương Thiên không biết bao nhiêu.

Y gần như chỉ cần một cái lách người đã đến bên cạnh Bạch Mao Hạn Bạt, Hắc Kim Cổ Đao càng hướng về phía Bạch Mao Hạn Bạt chém tới.

Tốc độ cực nhanh, đã có đao mang màu đen.

Mà kiếm dài của Trương Thiên cũng không chậm, khi đao của Trương Khởi Linh hạ xuống, kiếm dài đã đánh ra.

"Bộp!" Ngay sau đó, một bóng trắng vụt qua, Bạch Mao Hạn Bạt như thể dịch chuyển tức thời, trực tiếp biến mất trước mắt.

Tốc độ hai chân cực nhanh, sánh ngang với quay tít.

Thấy cảnh này, Trương Thiên hiểu ra, gặp phải đối thủ khó nhằn rồi.

Thứ này tốc độ quá nhanh, ngay sau đó sau lưng lạnh toát, Trương Thiên mạnh mẽ xoay người, liền là một kiếm chém ra.

May mà Trương Thiên có tu luyện khinh công, lực phản ứng, và

tốc độ cũng coi như nhanh.

"Leng keng!" Kiếm đánh trúng một vật nặng, phát ra âm thanh, chỉ thấy, Bạch Mao Hạn Bạt vậy mà dùng tay đỡ đòn tấn công của Trương Thiên.

"Cẩn thận." Thân ảnh Trương Khởi Linh liền lao tới, Hắc Kim Cổ Đao đánh vào tay còn lại của Bạch Mao Hạn Bạt.

Lúc này, Bạch Mao Hạn Bạt hai tay mỗi tay một vũ khí.

"Con khỉ con này thật lợi hại, lão đại và nhị ca cùng tấn công mà không sao, đúng là 'đít khỉ giẫm đèn đỏ', lúc nào cũng đèn đỏ đèn xanh." Bàn Tử đứng một bên nói.

Gã luyện nhục thân, nhưng đáng tiếc, thực lực quá yếu, căn bản không giúp được gì.

Trừ phi Bàn Tử có sự thăng tiến nhất định, còn Hồ Bát Nhất, ngoài phong thủy ra, chính là khinh công, Trương Thiên cảm thấy, nếu có cơ hội, phải kiếm cho họ ít đồ bảo mệnh mới được.

Có lẽ là nghe thấy lời của Bàn Tử, Bạch Mao Hạn Bạt nhìn Bàn Tử một cái, thân ảnh càng cực tốc xông lên.

Nó cảm thấy bị vũ nhục cực độ.

"Vãi chưởng, hầu gia, tôi không cố ý vạch vết sẹo của ông đâu mà." Thấy Bạch Mao Hạn Bạt lao về phía mình, Bàn Tử liền ba chân bốn cẳng chạy.

Vừa chạy, vừa la lớn.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh thấy vậy, cũng đuổi theo.

Ngay sau đó, trong cổ mộ, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Chỉ thấy Bàn Tử chạy phía trước, còn Bạch Mao Hạn Bạt đuổi phía sau, phía sau Bạch Mao Hạn Bạt, lại là Trương Thiên và Trương

Khởi Linh.

Điều kỳ lạ nhất là, Bàn Tử không biết tiềm lực từ đâu ra mà tốc độ lại không hề chậm chút nào.

Mỗi lần Bạch Mao Hạn Bạt sắp đánh trúng gã, Bàn Tử luôn tăng tốc một chút.

Chỉ thiếu mỗi lăn lộn trên đất mà thôi.

"Đừng đuổi nữa, hầu gia, hầu gia, Bàn gia sai rồi, ông đuổi đại ca tôi đi." Bàn Tử, mồ hôi không ngừng chảy xuống.

Trương Thiên đầy vạch đen trên mặt, tên Bàn Tử này đang la hét cái gì vậy?

Chương 107

Đột nhiên, Bàn Tử nhìn thấy trận pháp mà Trương Thiên đã bố trí trước đó, mắt gã đảo một vòng.

"He he, khỉ con, Bàn gia còn không trị được mày à." Trong lòng đắc ý nghĩ, Bàn Tử vỗ vỗ mông.

"Đèn đỏ nhỏ, mau đến đuổi Bàn gia đi, mày được không hả." Bàn Tử vừa vỗ mông, vừa trêu chọc.

Cái vẻ đó, rất đáng ăn đòn.

Trương Thiên thấy Bàn Tử chạy về phía trận pháp, trong lòng cũng vui mừng, tên Bàn Tử này cuối cùng cũng thông minh ra rồi, trời mưa cuối cùng cũng biết chạy về nhà rồi.

Trước đó Trương Thiên sợ con khỉ nghe hiểu, nên không gọi, vì Bàn Tử đã hiểu, Trương Thiên càng không cần vội.

Chỉ thấy Bạch Mao Hạn Bạt càng tức giận hơn một chút, hiển nhiên, thứ này có thể nghe hiểu tiếng người.

Ngay sau đó, Bạch Mao Hạn Bạt mạnh mẽ nhảy lên, lao về phía Bàn Tử, và ngay khi Bàn Tử bước vào trận pháp, móng vuốt của Bạch Mao Hạn Bạt vẫn cứ vạch một vết cào trên lưng Bàn Tử.

May mà Bàn Tử có luyện thể, nếu không gã nói không chừng đã chết rồi.

Vết cào phía sau không lớn, có ba vết, Bàn Tử đau đến ôm lưng.

Cái vẻ đó, lại càng quay cuồng trong trận pháp.

Bạch Mao Hạn Bạt thấy Bàn Tử ngã xuống, liền lao tới.

"Lâm!" "Ầm ầm!" Vừa mới bước vào trận pháp, Trương Thiên

trực tiếp bấm động thủ quyết, ngay sau đó, bóng Lôi Kỳ Lân hiện lên.

Sau một tiếng gầm giận dữ của Lôi Kỳ Lân, một đạo thiên lôi giáng xuống.

Đánh trúng người Bạch Mao Hạn Bạt, trực tiếp đánh nó ngã xuống đất.

Trên đất cũng xuất hiện một cái hố sét.

Mà Bàn Tử thì vừa lăn vừa bò ra khỏi trận pháp.

"Bà nội nó chứ, Bàn gia khi nào lại thảm hại đến thế này, khỉ đít đỏ, đợi Bàn gia đó." Bàn Tử phun một ngụm nước bọt, nhìn vết thương sau lưng, vẻ mặt đầy đau khổ.

"Lão Hồ, giúp Bàn Tử băng bó một chút, chúng ta đi đối phó cái thứ đó." Trương Thiên đơn giản nói một câu, ánh mắt nhìn về phía Bạch Mao Hạn Bạt.

Vì đã cầm chân được rồi, thì dễ giải quyết hơn nhiều.

Chỉ thấy, Lôi Kỳ Lân không ngừng phóng ra hồ quang điện, còn Tứ đại thánh thú tạo thành hàng rào, không ngừng tấn công Bạch Mao Hạn Bạt, trong chốc lát, nó vậy mà căn bản không thể ra khỏi trận pháp.

Cả người nó đã chịu không biết bao nhiêu đòn tấn công của trận pháp.

Toàn thân càng là vết thương chồng chất.

"Chúng ta lên." Trương Thiên và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái, hai người cực kỳ ăn ý xông vào.

Dưới sự cầm chân của trận pháp, tốc độ của Bạch Mao Hạn Bạt đã chậm đi quá nhiều.

Cổ kiếm của Trương Thiên cũng không ngừng chém rách trên

người nó.

Chỉ thấy, Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh lướt qua lòng bàn tay.

Máu tươi nhuộm đỏ Hắc Kim Cổ Đao.

Trên cổ đao, phát ra ánh sáng yêu dị, ngay sau đó, một đạo đao quang lóe lên.

Không đợi Bạch Mao Hạn Bạt phát ra âm thanh.

Đầu nó đã bị chém xuống.

Thân thể nó càng trực tiếp nằm trên mặt đất.

Thấy vậy, Trương Thiên bấm ngón tay.

Trận pháp mới dần dần dừng lại, nhìn thi thể sau khi chết liền trực tiếp thối rữa biến thành xương cốt trên mặt đất.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, thứ này, thối rữa quá nhanh.

"Xì, báo ứng, đây chính là báo ứng!" "Cho mày dám lén lút tấn công Bàn gia, không oan!" Bàn Tử nhổ nước bọt vào Bạch Mao Hạn Bạt một trận.

Sau lưng càng có chút đau nhức.

Trương Thiên thì cúi xuống, anh sờ soạng trên bộ xương một lát, vậy mà từ trong bụng Bạch Mao Hạn Bạt, lấy ra một cái chìa khóa.

"Đây là gì?" Hồ Bát Nhất nhìn qua.

Chìa khóa màu vàng, trên đó còn có hoa văn.

Có chút cảm giác cổ kính.

"Đây hẳn là chìa khóa của trắc mộ rồi, không ngờ, vậy mà lại ở trong bụng thằng này." Trương Thiên cũng có chút kinh ngạc, trong lòng càng có chút kích động.Khi Bạch Mao Hạn Bạt chết, Trương

Thiên đã phát hiện, bụng thứ này lớn bất thường.

Anh liền đoán, bên trong này có phải đựng thứ gì đó không, bây giờ sờ soạng một cái, không ngờ thật sự có đồ.

Trong kịch bản, Hạo Thiên Chân đã thiếu mất hai trắc thất.

Cũng trách không được họ không tìm thấy, cũng không đi, cho dù có đi, họ có lẽ cũng không đánh lại Bạch Mao Hạn Bạt.

Hơn nữa, thứ này vậy mà lại giấu trong bụng, tìm được mới là lạ.

"Xem ra, đồ vật ẩn giấu trong trắc mộ, thậm chí còn lợi hại hơn mô hình Vân Thiên Cung, nếu không sẽ không thể giấu chìa khóa trong bụng hạn bạt." Trương Thiên trong lòng nghĩ, anh chợt như nghĩ ra điều gì.

Thử nghĩ mà xem, Uông Tàng Hải vẫn luôn tìm kiếm bí mật trường sinh.

Mà nơi này, lại là một căn cứ bí mật của hắn, yêu thú, nữ quỷ ở đây, thậm chí còn có vô số cơ quan bí thuật, còn liên quan đến lời nguyền rủa.

Như vậy, Uông Tàng Hải biết tu luyện thì đó là chuyện chắc chắn rồi.

Mà, vì hắn ta biết tu luyện, lại đang tìm kiếm bí thuật trường sinh, hai thứ hợp lại, Trương Thiên có một phỏng đoán táo bạo.

Liệu có khả năng nào, hắn ta sẽ luyện đan không!

Xưa có Tần Thủy Hoàng tìm kiếm đan trường sinh bất lão, sai Từ Phúc vân du bốn bể tìm trường sinh.

Điều này tuy là một truyền thuyết, nhưng, trong thế giới này, Trương Thiên lại cảm thấy, mọi thứ đều có khả năng.

Dù sao, Trương Khởi Linh ở một mức độ nào đó mà nói, đã

trường sinh rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt, Trương Thiên càng tò mò về trắc mộ.

Nếu có đan dược, có lẽ thực lực của họ còn có thể tăng lên nữa.

Nếu có công pháp luyện đan, thì tuyệt đối là, cơ duyên cực lớn.

Bất kể là cái nào, Trương Thiên đều định đi xem thử.

"Thối quá, thứ này thối rữa thật nhanh." Bàn Tử đưa tay vẫy vẫy trước mũi, vẻ mặt ghê tởm.

Nhìn xuống chân, quả nhiên, Bạch Mao Hạn Bạt vừa bị đánh chết, bây giờ đã sớm thối rữa rồi.

Hơn nữa chỉ còn lại xương.

Không nhìn nữa, Trương Thiên nhìn về phía thông đạo phía dưới cổ kính.

Phía dưới này, hẳn là thông đến mộ thất tiếp theo.

Nhìn chiếc chìa khóa trong tay, Trương Thiên không biết, trắc mộ ở đâu, hơn nữa, xem ra còn cần phải dò tìm.

"Chúng ta đi vào, từ lúc đến giờ, ngoài mấy lá bùa đá này ra, chẳng có gì khác cả." Trương Thiên nói, trong lòng cũng có chút buồn bực.

Nơi lớn như vậy, còn nguy hiểm, mà chẳng có gì, thật quá đáng.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cái mộ dưới biển này, nghe thì ghê gớm lắm, nhưng, ôi chao, chẳng tìm thấy gì cả.

"Thiếp thân muốn cái gương này." Đột nhiên, bên tai Bàn Tử, giọng Vương Phi truyền ra.

Bàn Tử nhìn cái gương to đùng, lại nhìn mấy lá bùa đá trong balo.

Ôi chao, lừa cũng không dám làm vậy đâu.

Thật sự coi Bàn gia tôi là lừa để sai khiến sao?

Trong lòng bất mãn, nhưng nghĩ đến buổi tối, Bàn Tử rùng mình một cái.

“Cái đó lão đại, cái gương này có lấy xuống được không?

Bàn gia tôi thấy, sau này làm gương trang điểm cũng không tệ.” Bàn Tử vuốt vuốt má, có chút buồn bực.

Nếu không phải Vương Phi muốn, cái gương này chó cũng không lấy.

“Nếu cậu vác được, thì cứ vác đi.” Trương Thiên xua tay, cũng không để ý.

Cái gương này, đối với anh không có tác dụng, có thể dưỡng quỷ, hẳn là Vương Phi đã để mắt đến, nên mới để Bàn Tử vác.

Trương Thiên đối với điều này cũng không hứng thú.

Bàn Tử gật đầu, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng tháo cái gương xuống.

Ừm, cái gương như một cỗ quan tài, bị Bàn Tử vác trên lưng.

Chương 108

Có một khoảnh khắc, Trương Thiên còn tưởng Bàn Tử vác một cỗ quan tài.

Thấy Bàn Tử vác gương lên, Trương Thiên cũng đành tự mình vác mấy lá bùa đá, còn Tiểu Miết thì nằm trên balo.

Sau khi lại nhặt mấy lá bùa đá trận pháp trên đất lên, Trương Thiên và những người khác lúc này mới đi xuống mộ đạo.

Trương Thiên đoán, bây giờ hẳn đang ở độ sâu mấy trăm mét dưới nước.

Có thể thấy, cái mộ này lớn đến mức nào.

"Lão Hồ, cậu thử xem, xem có thể dùng Tầm Long Quyết tìm thấy mộ thất ẩn giấu không." Trương Thiên tạm thời không định đến chỗ cây chuông đồng đỏ, anh muốn đi xem mộ thất lơ lửng.

Cái chìa khóa này phải tìm được trắc mộ trước khi Hạo Thiên Chân đến được mộ thất Thiên Cung.

Trong lòng nghĩ, Hồ Bát Nhất lấy ra la bàn, tự tin bắt đầu phân kim định huyệt.Và lúc này, trong mộ thất phía trên.

Đoàn chuyên gia, cùng Hạo Thiên Chân và mấy người nữa đã xem xét xung quanh một lượt.

Hạo Thiên Chân rất bội phục Trần giáo sư, dù sao ông ấy đã già như vậy, còn dám xuống đây, đáng để kính nể.

Hơn nữa, trong vỏn vẹn mười mấy phút, cậu ấy đã học được rất nhiều thứ từ lời của Trần giáo sư.

"Mấy người xem, trên đồ sứ ở đây, có một mô hình kiến trúc."

Đột nhiên, một nữ học viên kêu lên.

Mọi người cũng thi nhau nhìn qua.

"Đây hẳn là mô hình của một kiến trúc nào đó, trông hoành tráng như vậy." Trần giáo sư nhìn mô hình, nhẹ giọng mở lời.

"Mô hình này, hẳn là được xây dựng cho một vị hoàng đế nào đó, hoành tráng như vậy, nếu khi đó thật sự xây dựng xong, thì sẽ hoành vĩ đến mức nào." Shirley Dương lúc này đối với mộ huyệt, và trí tuệ của người xưa, đều có nhận thức mới.

"Trần giáo sư, những mô hình này, ông có biết là ở đâu không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Thiên Chân, cậu đang đốt nến dưới chân đèn, nói chuyện vô ích làm gì." "Nếu Trần giáo sư biết đây là gì, thì cần gì phải suy đoán?" Bàn Tử ở một bên châm chọc một câu.

Hạo Thiên Chân cười cười cũng không nói nhiều.

"Đúng rồi, A Ninh vừa vào đã cố ý rời khỏi chúng ta, bây giờ cũng không biết cô ấy đi đâu rồi, chúng ta phải nhanh chóng tìm thấy cô ấy." Hạo Thiên Chân nói, mấy người gật đầu, thi nhau đứng dậy.

"Trần giáo sư, chúng ta đi thôi, mộ thất rất lớn, không thể lãng phí thời gian ở đây." Hạo Thiên Chân nói, Trần giáo sư gật đầu, sau đó mấy người bắt đầu chụp ảnh xung quanh một lượt.

Trần giáo sư càng cầm sổ ghi chép lại chuyện vừa rồi.

Cuối cùng, mọi người đi về phía quan tài gỗ lim vàng.

Dưới sự kéo động của cơ quan, đoàn chuyên gia và Hạo Thiên Chân mấy người, toàn bộ rơi vào tầng mộ thất tiếp theo.

Sau khi rơi vào nước, Vương Bàn Tử và mấy người là những người đầu tiên thoát ra.

Vì Bạch Mao Hạn Bạt đã chết, nên, mọi người cũng không gặp trở ngại lớn.

“Nơi này vậy mà lại là một mộ thất nữa sao?” “Bà nội nó chứ, Bàn gia đây là trúng mê hồn hương của tiểu quỷ, mê đến mức trái một vòng, phải một vòng.” Vương Bàn Tử ở một bên nói, Trần giáo sư và những người khác cũng lần lượt bò ra.

“Nơi này đã có người đến rồi.” Shirley Dương nhìn xung quanh, cô ấy rất cẩn thận, từ dấu vết xung quanh có thể nhìn ra, vừa rồi có người đến đây.

“Đúng rồi, Trần giáo sư, vẫn chưa hỏi, mọi người đến cùng ai vậy?” Hạo Thiên Chân không khỏi lên tiếng.

“Chúng tôi, là đến cùng đồng chí Tiểu Hồ, và lão đại của cậu ấy, Trương Thiên và những người khác.” Trần giáo sư thì không kiêng kỵ gì.

“Hơn nữa, chúng ta bây giờ có thể an toàn như vậy, tôi đoán, khả năng lớn là do họ làm.” Trần giáo sư nói, Hạo Thiên Chân rùng mình một cái.

“Tiểu Trương gia!” Hạo Thiên Chân có chút ngơ ngác.

Tiểu Trương gia không phải là chủ tiệm đồ cổ sao?

Sao lại còn xuống mộ?

Hơn nữa nhìn bộ dạng này, hình như còn lợi hại hơn cả mình.

Cái này cũng quá là loạn rồi chứ.

Nghĩ đến vẻ mặt Trương Thiên vô hại như người thường nhưng lại là gian thương, Hạo Thiên Chân liền nghiến răng ken két, gạt cậu ấy nhiều tiền như vậy, không tức giận mới lạ.

“Vãi chưởng, nhanh chân đến trước?

Thiên Chân nhịn được sao?" Bàn Tử ở một bên kích động nói.

"Đi, chúng ta đi xem sao." Hạo Thiên Chân nói, cậu ấy dẫn đoàn chuyên gia một mạch đi về phía cửa mộ mà Trương Thiên đã mở trước đó.

Sau khi tiến vào cửa mộ, lơ lửng là một cỗ quan tài.

Và nước phía dưới đã bị rút cạn.

"Đây là quan tài thời Minh, trông thật hoa lệ, trên đó còn có dấu vết điêu khắc." Trần giáo sư chiếu đèn, nhìn cỗ quan tài trước mắt.

"Trần giáo sư, hay là chúng ta mở ra xem sao?" Hạo Thiên Chân đề nghị.

Mọi người trong lòng cũng có chút ngứa ngáy.

"Vậy thì thử xem?" Trần giáo sư không kiềm chế được sự tò mò trong lòng đối với văn vật và vật bồi táng, ông ấy nhẹ giọng mở lời.

Hạo Thiên Chân gật đầu, sau đó Bàn Tử lấy ra một cây nến đỏ chuẩn bị thắp ở góc đông nam.

"Ơ, sao nến của cậu lại là nến đỏ?" Thấy cây nến đỏ của Vương Bàn Tử, Shirley Dương không khỏi lên tiếng hỏi.

"He he, cửa hàng hết nến trắng rồi, nên mua nến đỏ, dùng tạm vậy, đều như nhau cả." Vương Bàn Tử cười hì hì, mọi người một trận cạn lời.

Chẳng lẽ còn có người dùng nến đỏ để thắp đèn?

Đây là thao tác gì vậy?

"Kia, huynh đệ Bàn Tử, cái này thật sự không sao chứ?" Trần giáo sư thấy Vương Bàn Tử thắp nến đỏ ở góc đông nam, không khỏi lên tiếng hỏi.

Ông ấy từng nghe nói Mạc Kim Giáo Úy khi mở quan tài thì phải thắp nến, nhưng, nến đỏ này cũng là truyền thống cũ sao?

"Trần giáo sư, ông cứ yên tâm đi!

Bàn gia làm việc, hiệu suất khỏi phải bàn." "Tuyệt đối dễ như ăn cháo, không có chút vấn đề gì cả!" Bàn Tử vỗ ngực nói, Trần giáo sư không nói nhiều, dù sao họ là người chuyên nghiệp.

Bản thân ông ấy cũng chỉ là chuyên gia khảo cổ mà thôi, đối với những thứ này biết cũng không nhiều.

Shirley Dương thì khẽ nhíu mày.

"Đợi lát nữa hãy mở, tôi lo bên trong có quái vật gì đó, mọi người nghĩ xem, vì Trương Thiên và họ đều đã đến đây, mà cái quan tài này lại chưa được mở, điều đó nói lên điều gì?" Shirley Dương nói, mọi người thi nhau nhìn về phía cô ấy.

"Nói lên bên trong có thứ gì đó?" Vương Bàn Tử khẽ nhíu mày.

"Thế nhưng, Shirley tiểu thư, theo tôi được biết, Tiểu Trương gia chỉ là một thương nhân, mấy người xác định là cậu ấy đã vào đây sao?" Hạo Thiên Chân vẫn có chút không thể chấp nhận chuyện Trương Thiên sẽ trộm mộ.

Trong lòng cậu ấy, Trương Thiên chính là một "thương nhân có lương tâm".

"Tôi không biết mấy người nói có phải là một người hay không, nhưng, tôi đề nghị, trước tiên hãy chuẩn bị tốt đường lui." Shirley Dương nói, cô ấy lấy ra một quả bom nhỏ.

"Vãi chưởng, mỹ nữ, cô mang theo bom bên người!" Bàn Tử bị dọa giật mình.

Ôi chao, vậy mà lại mang theo một quả bom tàng hình bên người,

cái này quả thực là cuộc sống đâu đâu cũng có bất ngờ như nổ bom vậy.

"Tôi đã học kỹ thuật phá hoại ở nước ngoài, mộ thất này khá trống trải, nếu phá hoại, hẳn sẽ không có vấn đề." "Sẽ không đến mức gây sập đổ, trừ phi là loại bom cỡ lớn." Shirley Dương nói, cô ấy đặt quả bom nhỏ dưới quan tài.

Hạo Thiên Chân không nói nhiều, chỉ có chút bội phục nhìn Shirley Dương.

Ôi chao, mình ở nước ngoài học toàn cái thứ gì đâu, nhìn người ta xem, kỹ thuật phá hoại đều lên rồi.

"Cái này có làm nổ tung quan tài không?" Trần giáo sư có chút đau lòng vì quan tài.

Dù sao, cái này có giá trị khảo cổ cực lớn.

"Có, nhưng mạng quan trọng hơn." Shirley Dương nói, mọi người cũng không phản bác, cuối cùng, Shirley Dương đặt bom dưới quan tài.

Mọi người lúc này mới nhìn về phía quan tài.

"Chiến Quốc không phải là một triều đại, mà là một thời kỳ, còn cái quan tài này hẳn là thời Minh." "Trên đó khắc một loại đồ án nào đó, hẳn là một loại quái vật." Trần giáo sư nói, lại mở lời.

"Từ đồ án có thể nhìn ra, có một người tự nuôi một con khỉ, cuối cùng không biết dùng phương pháp gì, khiến con khỉ trở nên cực kỳ hung bạo, thậm chí nói tiếng người, được vạn người tế bái." "Cỗ quan tài này, hình như chính là con khỉ đó." Trần giáo sư từ đồ án trên quan tài, suy đoán ra triều đại của quan tài, và thi thể bên trong.

"Trần giáo sư, bên trong đó, chẳng phải là có sinh vật mà chúng ta đến nay vẫn chưa nghiên cứu ra sao?

Thuyết tiến hóa nói không chừng còn có thể bị lật đổ.” Một học giả nghiên cứu khoa học kích động mở lời.

“Nếu thật sự khỉ có thể nói tiếng người, thì nói không chừng thật sự có thể.” Một học giả tiếp lời.

“Đừng nói nữa, Bàn gia tôi mở quan tài trước!” Vương Bàn Tử thì không hiểu rõ, gã nhổ một ngụm nước bọt vào tay, sau đó mở lời nói.

Hạo Thiên Chân thì ở một bên lắng nghe chăm chú, đây là cuộc khảo cổ chân chính mà cậu ấy chưa từng trải nghiệm.

“Lại đây chú Phan, chúng ta mở cái này ra.” Bàn Tử nói, Phan Tử do dự một lát, cuối cùng đi qua.

Sau đó, hai người đồng lòng hiệp lực, mở nắp quan tài.

Và lúc này, cây nến ở góc tường, vậy mà đột nhiên biến thành ánh sáng màu đỏ.

Nến trắng phát ra ánh sáng xanh, nến đỏ phát ra ánh sáng đỏ, đây là điềm hung.

Chương 109

“Trắng thật đấy.” “Bàn gia tôi vẫn là lần đầu tiên thấy, thứ lớn như vậy, trắng như vậy.” Bàn Tử nhìn thứ trong quan tài, càng phát ra âm thanh.

Mọi người thi nhau thò đầu qua.

“Đây hẳn chính là quái vật mà đồ án trên quan tài nói tới, không ngờ, thật sự tồn tại.” Trần giáo sư nói, một thành viên trong đội thì đưa tay ra định sờ thử.

“Mấy nghìn năm, lông tóc đều không biến mất mà còn sáng bóng hơn, hơn nữa, dung mạo cũng hình như không thay đổi, đây thật sự là sinh vật sao?” “Trần giáo sư, tôi cảm thấy, mang nó về, tuyệt đối có giá trị nghiên cứu.” Học giả đưa tay ra có chút kích động.

“Ừm, giá trị rất lớn, nói không chừng, trình tự gen cũng có thể đột phá nghiên cứu, con người và khỉ có điểm tương tự nhất định, nói không chừng có thể đạt được đột phá về tuổi thọ.” Trần giáo sư nói, tay người kia đã chạm vào lông tóc.

Lông trắng, sờ vào có chút cứng.

“Trần giáo sư, cái này hình như đã chết rồi, thân thể cứng đờ.” Học giả nói, không hiểu sao có chút kích động.

Cứng đờ cũng có nghĩa là, họ có thể mang thứ này lên để nghiên cứu.

“He he, tôi đã nói rồi mà, Shirley tiểu thư, kỹ thuật của chúng tôi khỏi phải bàn, thấy cây nến kia không?

Hoàn toàn không có vấn…” Bàn Tử còn chưa nói hết lời, khi thấy cây nến đỏ phát sáng, gã ngớ người.

“Ơ?

Tôi đã thấy màu xanh, thấy màu cam, nhưng cái màu đỏ này là cái quỷ gì?” Bàn Tử gãi gãi đầu.

“Á!” Ngay khi Bàn Tử vừa nói xong, học giả vừa thò tay vào liền truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ thấy thân thể hắn ta trực tiếp bị Bạch Mao Hạn Bạt đang nằm xuyên qua.

“Không hay rồi!

Là cương thi, mau chạy!” Hạo Thiên Chân thấy vậy, trong lòng chùng xuống.

Hải yêu còn suýt không đánh chết được, gặp lại Bạch Mao Hạn Bạt, đó không phải là tìm chết sao?

“Mau chạy!” Shirley Dương cũng vội vàng mở lời, kéo Trần giáo sư liền chạy về phía sau.

“Tiểu Lý…” Nhìn học giả bị Bạch Mao Hạn Bạt ăn thịt, vành mắt Trần giáo sư ướt đẫm.

“Đây là quái vật gì, nghìn năm còn chưa chết?” Bàn Tử cũng có chút kinh ngạc, tim đập rất nhanh.

Mọi người không còn do dự nữa, trực tiếp chạy xuống phía dưới hồ nước.

Mà Bàn Tử luôn cảm thấy con quái vật đó đang nhìn chằm chằm mình.

“Thiên Chân, Bàn gia sai rồi, Bàn gia không nên dùng nến đỏ.” Bàn Tử lúc này cả người đều không ổn.

Sao gã cứ cảm thấy, con Bạch Mao Hạn Bạt này để mắt đến mình chứ?

“Ca ca.” Bạch Mao Hạn Bạt vứt thi thể đi, ngay sau đó lao về phía Bàn Tử.

May mà Shirley Dương đã chế tạo bom, nếu không, thật sự không thoát được.

“Oanh!” Hầu như không chút do dự, Shirley Dương trực tiếp nhấn nút bom.

Ngay sau đó, bụi đất bay tứ tung, cả mộ thất đều rung chuyển một chút.

Mọi người quay đầu lại nhìn.

Sau lớp bụi, một con quái vật lông trắng vậy mà lại bước ra.

“Bà nó chứ, thứ này là ăn nhân sâm quả mà lớn lên à, hay là từ kẽ đá chui ra?

Sao mà cứng thế?” Thấy vậy, Bàn Tử ngớ người.

“Mau chạy, nó để mắt đến cậu rồi!” Hạo Thiên Chân thấy Bạch Mao Hạn Bạt nhìn chằm chằm Bàn Tử, càng vội vàng kéo cậu ấy chạy về phía trước.

Shirley Dương trong lòng càng đập rất nhanh.

Cô ấy thật sự không ngờ, hóa ra quái vật có thể mạnh mẽ đến vậy, ngay cả thuốc nổ đối với chúng cũng không có tác dụng.

Giờ khắc này, cô ấy đối với việc Trương Thiên và những người khác đã làm thế nào để qua được, có chút nghi hoặc, chẳng lẽ, Hồ Bát Nhất đó, thật sự rất lợi hại sao?

Shirley Dương trong lòng có chút tò mò.

Lúc này mọi người tốc độ cực nhanh, gần như là vừa lăn vừa bò mà chạy.

Bạch Mao Hạn Bạt hẳn là bị ảnh hưởng của quả bom vừa rồi, nên tốc độ có chút chậm lại.

Khi mọi người chạy đến bia đá phía dưới, họ phát hiện, Bạch Mao Hạn Bạt hình như không đuổi theo.

"Sao nó không đuổi nữa?" Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn Bạch Mao Hạn Bạt không dám đi xuống bậc thang.

Miệng cậu ấy không khỏi lên tiếng.

Shirley Dương nhìn xung quanh, ngửi ngửi mũi.

"Mấy người có ngửi thấy không, xung quanh, có một mùi hôi thối." Cô ấy nói, mọi người lúc này mới dừng bước, nhìn xung quanh.

Quả nhiên xung quanh có mùi hôi rất lớn, và cách đó không xa trên đất còn có một bộ hài cốt.

Trên đất thậm chí còn có một đồ án mà họ đều không hiểu.

"Đây là cái gì?" Khi đoàn chuyên gia nhìn thấy đồ án trên đất, trong lòng mọi người có chút nghi hoặc, trước đó, Trương Thiên và họ rốt cuộc đã làm gì ở đây?

"Hoa văn này kỳ lạ thật, mọi người xem, đây hẳn là đồ án Tứ Thánh Thú, nhưng tại sao giữa lại có một con Kỳ Lân?" Giáo sư Trần nhanh chóng bị đồ án trận pháp của Trương Thiên thu hút.

Đặc biệt là con Kỳ Lân ở giữa, điều này khiến Giáo sư Trần không thể hiểu nổi, Tứ Thánh Thú của Hạ quốc là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, khi nào thì Kỳ Lân ở trung tâm?

Nếu ở trung tâm thì hẳn phải là Thanh Long mới đúng.

"Đây hẳn là một loại trận pháp, nhật ký của ông nội tôi có nhắc đến, nhưng là trận pháp gì thì tôi không biết." Cô gái (có lẽ là Trần Hề hoặc một học giả nữ khác) nói.

“Tôi nghĩ Trương Thiên mà hai người chúng ta nói đến chắc không phải cùng một người.” Ngô Tà nói.

Tiểu Trương gia biết trận pháp, có đánh chết Bàn Tử, Ngô Tà cũng không tin.

“Đừng bận tâm chuyện này nữa, chúng ta mau chạy đi thôi, con Hạn Bạt tóc trắng kia cứ nhìn chúng ta mãi.” Một học giả có chút sợ hãi.

Sau khi vào đây, đã có hai người chết.

Điều này khiến những học giả khác càng thêm run rẩy, sợ rằng người chết tiếp theo sẽ là chính mình.

Riêng Shirley Yang đã đứng trước một đống xương cốt.

Tóc màu nâu của cô được buộc thành bím.

Trên khuôn mặt tinh xảo, cô có vẻ nghiêm túc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bộ xương khô trước mặt.

“Đây chắc là thi thể của con quái vật đó, con quái vật này hẳn là ngửi thấy mùi nên không dám đến gần.” Shirley Yang nói, mọi người liền vây lại.

Giáo sư Trần nhặt một khúc xương dưới đất bỏ vào ba lô.

Giáo sư Trần thầm nghĩ, thật không ngờ, bọn họ thậm chí có thể chém giết loại quái vật này.

Bọn họ không chỉ không lấy bất cứ thứ gì trong mộ huyệt, mà còn chủ động mở đường cho họ.

Điều này sao có thể không khiến Giáo sư Trần sinh lòng kính nể.

“Đừng nói nữa, chúng ta mau xuống đi thôi, con quái vật kia nhìn Bàn gia, mông hơi đau.” Bàn Tử xoa xoa mông, có chút khó chịu, biết vậy đã không thắp nến thăm dò.

“Tiểu Khang, cậu đi chụp lại trận pháp kia một tấm hình, về còn nghiên cứu, cả mộ huyệt này cũng chụp một tấm, sau đó chúng ta mau rời đi.” Giáo sư Trần nói, một thành viên bên cạnh gật đầu, tay run rẩy chụp vài tấm ảnh.

Chụp xong, mọi người liền vội vàng chui vào mộ đạo phía dưới bia đá.

Còn con Hạn Bạt tóc trắng thấy mấy người rời đi, vội vã chạy ngược về.

Mùi ở đây khiến nó không dám xuống.

Về phía Trương Thiên.

Lúc này, nghe thấy tiếng nổ, Trương Thiên cả người ngây dại.

Hừm, vốn tưởng Ngô Tà trong tiểu thuyết đã vô địch thiên hạ rồi, không ngờ bên mình còn mạnh hơn.

Mới xuống mộ được bao lâu mà đã bắt đầu phá nổ rồi?

Trương Thiên chỉ cảm thấy cả người không ổn chút nào.

“Lão đại, sao trên đó còn đốt pháo vậy?

Đuổi niên thú à?” Bàn Tử đứng bên cạnh Trương Thiên, không khỏi châm chọc một câu.

Trương Thiên khóe miệng giật giật, đây mà là đốt pháo sao?

“Lão Hồ, chúng ta tăng tốc đi, tôi sợ bọn họ làm nổ tung cái mộ này mất.” Trương Thiên có chút sốt ruột.

Vốn tưởng Ngô Tà đến rồi thì cuối cùng mới phá mộ, nhưng không ngờ, khoảnh khắc này lại nhanh đến vậy.

“Lão đại, dựa theo phong thủy bí thuật, kết hợp với thuật pháp của quân sư, tôi phát hiện phong thủy mộ thất này rất kỳ lạ.” “Có một

mộ thất, tự âm, tự dương, tự có, tự không, là Tứ Bất Tượng, rất khó tìm ra vị trí.” Hồ Bát Nhất nghe tiếng nổ cũng liền lên tiếng.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Chương 110

"Đừng động, phía trước có cơ quan." Đột nhiên, Trương Khởi Linh chặn mấy người đang đi lại, nhìn về phía mộ đạo dài phía trước.

Mộ đạo rất dài, không thấy điểm cuối, nhưng lại có chút ẩm ướt.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh đâm mạnh tay vào tường, một viên gạch rơi xuống, và dưới viên gạch, nước biển bắt đầu chảy ngược vào.

"Mẹ kiếp, Nhị ca, cậu điên rồi, muốn dìm chết chúng tôi à?" Bàn Tử thấy nước biển chảy ngược vào, cả người giật mình.

Nhìn nước biển chảy vào trong, Trương Thiên dường như nghĩ ra điều gì đó.

"Tự nhu, tự hỏa, tự thiên, tự địa…" "Mộ thất ở trên trời!" Trương Thiên đột ngột lên tiếng, Hồ Bát Nhất cũng vỡ lẽ.

"Vậy nghĩa là, trong một không gian độc lập khác dưới mộ dưới biển, có một mộ huyệt đang trôi nổi trong nước!" Hồ Bát Nhất nói, mọi người hít sâu một hơi.

"Có đi không?" Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu.

"Đi, chúng ta phải đi, nhưng không để bọn họ đi." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, y vung tay hai cái trên vách tường, một mảng tường đổ xuống, và ở phía bên kia xuất hiện một mộ đạo khác.

"Cậu biết trước à?" Trương Thiên thấy y thành thạo phá tường mộ, có chút ngạc nhiên.

“Dòng nước, tôi nghe thấy bên kia có nước chảy.” Trương Khởi Linh lại thốt ra một câu.

Sau khi nước ở phía đối diện rút hết, Trương Thiên và mấy người nhìn qua, quả thật là một mộ đạo.

“Nhị ca, cậu thật tàn nhẫn, tay không phá tường mộ, nếu cậu mà đi khuân gạch thì đúng là số một!” Bàn Tử giơ ngón cái lên.

Trương Thiên hít một hơi, hận không thể đá Bàn Tử bay đi.

“Chúng ta vào xem, Bàn Tử, khi vào nhớ lấp lại bức tường vừa rồi, đừng để người khác phát hiện.” Trương Thiên nói, Bàn Tử gật đầu, sau đó mấy người chui vào mộ đạo, còn Bàn Tử thì lại lấp bức tường mộ vừa rồi.

Trong mộ đạo toàn là nước, hơi ẩm ướt, may mà mấy người đều mặc đồ lặn và có bình dưỡng khí.

Vấn đề cũng không lớn.

Mộ đạo cũng dài như trước.

Chỉ khác là bên trong dường như có một mùi hôi thối, giống như cá chết vậy.

“Đây là hố xí à, thối thế.” Bàn Tử bịt mũi, mặt lộ vẻ ghê tởm.

“Cẩn thận một chút, tôi lo bên trong có thứ gì ghê tởm.” Trương Thiên nói, đèn pin dò xét mộ đạo.

Mộ đạo này không chỉ dài mà còn có khúc cua.

Hiển nhiên, đây là một mộ đạo khác tách ra từ mộ đạo chính.

“Lão đại, tôi cảm giác mùi này hơi giống mùi trên người hải quái lúc trước.” Hồ Bát Nhất nói khẽ, la bàn trong tay y hơi rung lắc.

“Ừm, khả năng cao là vậy rồi, Bàn Tử, cậu có muốn lên không?”

Trương Thiên nhìn Bàn Tử.

"Lên cái búa ấy, Bàn gia tôi không mạnh bằng hải quái." Bàn Tử trực tiếp phủ nhận, đùa gì chứ, lần trước một con hải yêu đã đủ thảm rồi, tình hình bây giờ chắc chắn là nhiều con hải yêu.

Trương Thiên không để ý Bàn Tử, mà lấy ra bảo kiếm Lỗ Thương Vương.

Thứ này, chém hải yêu thì đúng là một thanh kiếm tốt.

Tiểu Ca lại càng không cần nói, Hắc Kim Cổ Đao phát ra lưỡi đao đen kịt, không ngừng lóe sáng, gần như hai nhát là có thể chặt đứt hai tay của một con hải quái.

Mấy người hành động đều khá nhanh.

Loại hải quái này, trước mặt Trương Thiên và đồng bọn cũng không phải đối thủ.

Khoảng ba phút, năm con hải quái đều mất đầu.

Về phía Bàn Tử, dưới sự giúp đỡ của Hồ Bát Nhất, hắn cũng dễ dàng đánh chết một con hải quái.

"Lão đại, thối quá." Bàn Tử bịt mũi, xung quanh thi thể hải quái đều bốc ra mùi khó chịu.

Trương Thiên liếc nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh vừa rồi giết hải quái hành động quá nhanh, nhanh hơn hắn mấy lần, quả nhiên, mình và y vẫn còn kém xa lắm.

Hồ Bát Nhất đi phía trước, dưới nước đều là máu hải quái màu xanh.

Tại nơi hải quái vừa bò ra, có một mộ đạo đi xuống.

Rất sâu, nếu không có bình dưỡng khí, tuyệt đối không thể xuống

được.

“Nhị ca, cậu không cần bình dưỡng khí có sao không?

Chúng ta không biết bên trong sâu bao nhiêu.” Hồ Bát Nhất nhìn Trương Khởi Linh.

Y lo lắng mộ đạo quá sâu, Trương Khởi Linh sẽ gặp vấn đề vì thiếu dưỡng khí.

“Ừm ~” Trương Khởi Linh ừ một tiếng, lắc đầu.

Biểu thị không sao.

Trương Thiên và mấy người đeo mặt nạ, sau đó chuẩn bị lặn xuống.

Tiểu Miết cũng lặng lẽ chui vào ba lô, Tiểu Miết không sợ nước nên cũng không có vấn đề gì.

Chỉ có Bàn Tử có chút lúng túng.

Hắn đang cõng một tấm gương lớn, trời ạ, bảo hắn đi bơi, không chìm xuống đáy mới lạ.

“Lão đại, hay là chúng ta đổi chỗ đi?” Bàn Tử chớp chớp mắt, nhìn tấm gương lớn sau lưng.

“Không đổi, tự cậu đi lấy lòng Vương phi đi.” Trương Thiên nói, người đã nhảy xuống.

“Lão Hồ…” “Cố lên, Bàn Tử tôi ủng hộ cậu.” Hồ Bát Nhất cũng vỗ vỗ vai Bàn Tử, sau đó nhảy xuống.

Hai… chưa nói hết lời, Trương Khởi Linh cũng cùng lúc xuống nước.

Bàn Tử mặt đầy bất đắc dĩ.

“Bàn gia tôi rất đơn thuần, phức tạp là mấy người!” Bàn Tử

không do dự nữa, cũng tấm gương lớn nhảy xuống nước.

Đúng như dự đoán, tốc độ lặn xuống của Bàn Tử nhanh hơn mấy người kia.

Bản thân Bàn Tử đã nặng, lại còn cũng thêm một tấm gương lớn.

Trương Thiên chỉ cảm thấy một bóng đen xẹt qua trước mắt.

Sau đó dưới đáy nước truyền đến tiếng đá rơi xuống.

"À, nhanh thật." Trương Thiên trong lòng không khỏi cảm khái.

"Nhanh quá, cái mông của Bàn Tử chắc không còn dùng được nữa." Hồ Bát Nhất cười nói, Trương Thiên càng giơ ngón cái lên.

Mộ đạo rất dài, lặn xuống một mạch, rất nhanh đã đến chỗ Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử đang ngồi trong mộ đạo, hắn ôm mông, mặt đầy đau đớn.

"Chết tiệt, tấm gương này nặng thế, Bàn gia còn chưa kịp cảm nhận mùi vị gì đã rơi xuống rồi." Bàn Tử nói, ánh mắt nhìn về phía mộ đạo không xa.

Trương Thiên kéo Bàn Tử đứng dậy.

"Đi thôi, ai bảo cậu cũng cái thứ này." Hồ Bát Nhất nói, sau đó mấy người bơi về phía trước.

Khoảng vài chục mét sau, lại xuất hiện một mộ đạo đi lên.

Sau một hồi luồn lách, mọi người cuối cùng cũng ra khỏi mộ đạo dưới nước này.

Lên đến nơi, là một vùng nước biển rộng lớn, xung quanh tối đen như mực, trong không gian không còn mộ đạo nữa.

"Đây là đâu?" Bàn Tử nhìn xung quanh, vùng biển trống trải, thậm

chí không còn mộ đạo nữa, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác sợ hãi.

Nơi đây giống như biển sâu, mấy người họ đang ở dưới biển sâu, xung quanh không có ánh sáng, không có không khí, bóng tối vô tận.

Không ai biết dưới chân mình là thứ gì, cảm giác ngột ngạt đó nhanh chóng lan khắp mỗi người.

Đèn pin của Trương Thiên chiếu sáng xung quanh, ngoài nước biển ra không có gì khác.

"Lão đại, phía trên!" Hồ Bát Nhất chỉ lên đỉnh đầu.

Bàn Tử và Trương Thiên đột ngột nhìn lên.

Dưới ánh đèn pin, hai mộ thất treo lơ lửng xuất hiện.

Rất lớn, một mộ thất bên trái, một bên phải, mộ thất cứ như thể đang thực sự bay lơ lửng trên trời vậy, phía trên còn có xích sắt buộc lại.

Mộ thất này được xây dựng hẳn phải dùng vật liệu đặc biệt, nếu không thì không thể trôi nổi trong nước, rất có thể phần lớn là ván gỗ, hoặc vật liệu đá rất nhẹ.

Trương Thiên thấy vậy, ra hiệu lệnh đi lên.

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu lặn lên.

Chương 111

Rất nhanh, đến cửa mộ thất treo lơ lửng, mọi người nhìn cánh cửa lớn.

Cửa lớn là cửa đá, phía trên khắc họa đồ án hải yêu, hiển nhiên, đây là một mộ phụ của hải yêu, bên trong khả năng cao là nuôi toàn hải yêu.

Còn Trương Thiên đoán, cái còn lại là mộ thất của lời nguyền Cấm Bà.

Bên trong hẳn toàn là Cấm Bà.

Tuy nhiên, cửa mộ thất hải yêu trước mắt này đã mở rồi.

Ngay cả nước cũng đã tràn vào.

"Lão đại, cánh cửa này đã mở rồi!" Bàn Tử nhìn mộ thất trước mặt, không khỏi lên tiếng.

"Chúng ta vào xem." Trương Thiên chỉ vào mộ thất, mọi người bơi vào.

Vào đến cửa lớn, bên trong còn có một cánh cửa lớn đóng chặt, hiển nhiên.

"Cửa mộ thất này là thiết kế rút chân không, sau khi mở cánh cửa thứ hai, cánh cửa đầu tiên sẽ đóng lại, hút nước trong mộ thất ra ngoài." "Để đảm bảo không khí trong mộ huyệt được niêm phong." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Trên cửa mộ này khắc họa đồ án hải yêu, đồng thời còn có một đồ án con người, hẳn là Uông Tàng Hải, những con hải quái này chính là thú cưng của Uông Tàng Hải, nhìn này, ở đây có một nút bấm." Hồ Bát Nhất nói, chỉ vào đầu hải yêu, ở chỗ đầu hải yêu, có một chỗ lõm

vào.

“Đừng vội, chúng ta đóng cửa trước, chặn nước biển lại đã.” Trương Thiên nói, Bàn Tử rất tự giác đi đóng cánh cửa mộ đầu tiên.

Sau đó, Hồ Bát Nhất nhấn nút.

Chỉ thấy, dưới chân đột nhiên như cống nước, nước điên cuồng bị hút ra ngoài.

Ngay sau đó, cánh cửa mộ trước mặt liền mở ra theo tiếng.

Một khe hở xuất hiện.

Trương Thiên thấy vậy, không vội đi vào.

“Lão Hồ, cửa mộ phía trước đã mở, nhưng cửa mộ bên trong lại đang đóng, chứng tỏ có người đã vào đây rồi.” “Những cơ quan chúng ta đã gặp trước đó, vân vân, tôi đoán bên trong cũng có, chúng ta cẩn thận một chút.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, lấy la bàn ra nhìn, có chút nghiêm túc.

Còn Trương Thiên thì cầm bảo kiếm Lỗ Thương Vương cẩn thận trong tay.

Ngay sau đó, mấy người cẩn thận đi vào.

Sau khi vào mộ huyệt, không giống như Trương Thiên nghĩ, nơi đây không hề ẩm ướt như tưởng tượng, ngược lại, bên trong lại có chút khô ráo.

“Bên trong khô ráo quá, Lão đại, tôi cảm giác có thể đốt lửa nấu cơm được rồi.” Bàn Tử ôm bụng.

Thám hiểm mộ lâu như vậy, Bàn Tử đã đói rồi.

Nếu có thể, Bàn Tử còn muốn nướng hải yêu mà ăn.

Trương Thiên vỗ vỗ đèn pin trên đỉnh đầu mình.

Cái thứ này hình như vào nước hỏng rồi.

Cái của Bàn Tử cũng vậy.

Xung quanh tối đen như mực, cũng không thấy ánh sáng.

Hồ Bát Nhất thì nhìn đi nhìn lại trên vách tường xung quanh mộ huyệt.

Cuối cùng hét lên với Trương Thiên.

"Lão đại, bên trong có bó đuốc, có thể đốt lên." Y nói, Trương Thiên càng thêm kỳ lạ, một mộ huyệt dưới biển lại khô ráo như vậy, hơn nữa, còn có bó đuốc, thật kỳ quái.

"Lão đại, Bàn gia tôi có mang theo đá lửa, hay là đốt lửa trước?" Bàn Tử lấy ra hai viên đá đen hình tròn.

Mặt đầy nụ cười.

Trương Thiên nhìn xung quanh, dường như ngoài bóng tối ra, không nhìn thấy gì khác.

Trương Thiên cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu, để Bàn Tử đốt bó đuốc.

Thời đại này không có bật lửa, nếu có thì cũng đã vào nước hỏng rồi.

May mắn thay trong mộ thất này có không khí nhất định, sau khi Bàn Tử đánh lửa vài cái, bó đuốc đã được đốt lên.

Ngay sau đó, bó đuốc được đốt lên, tất cả các bó đuốc trong mộ thất đều tự mình cháy sáng.

Trong nháy mắt, mộ thất sáng bừng, thậm chí những bức bích họa trên tường cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Dưới ánh lửa, toàn bộ hình dạng mộ thất xuất hiện, Trương Thiên

nhìn về phía mộ thất.

Bố cục của cả mộ thất rất kỳ lạ.

Các vật phẩm bên trong đều nằm lung tung một mảng lớn.

Xung quanh có rất nhiều vật bồi táng, nhưng đa số vật phẩm đã bị hư hỏng.

Trên mặt đất, còn có rất nhiều vàng bạc châu báu.

Và ở không xa có một bậc thang, trên bậc thang có một cỗ quan tài bạch ngọc.

Nhìn dáng vẻ, căn bản không giống quan tài hải yêu.

Dưới quan tài bạch ngọc, còn có một ít viên thuốc nhỏ, xung quanh căn bản không có dấu vết hải yêu nào.

"Đây căn bản không giống mộ thất hải yêu, ngược lại, hơi giống một phòng thí nghiệm, còn cái quan tài kia, hình như cũng là sau này mới được chuyển vào." Trương Thiên nhìn cả mộ thất, khẽ nhíu mày.

Mộ thất này mang lại cho hắn cảm giác rất kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất thì nhìn những bức bích họa trên mộ thất, có chút kinh ngạc.

"Lão đại, cái này hình như viết tên dược liệu, và cả phương pháp luyện dược." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, Trương Thiên thì thu lại ánh mắt khỏi quan tài.

Hắn nhìn về phía các bức bích họa xung quanh mộ thất.

Mộ thất hình tròn, các bức bích họa trực tiếp bao quanh thành một vòng tròn.

Từ các bức bích họa, có thể nhìn thấy, một số đồ án dược thảo, và cả tên của chúng.

Trương Thiên quen thuộc nhất là Tuyết Liên Hoa, và Nhân Sâm, còn những thứ khác, Trương Thiên đều không quen lắm.

Bên dưới còn có một số phương pháp luyện dược, tác dụng gì đó.

"Tuyết Liên Đan, có thể phục hồi bệnh tiềm ẩn, chữa trị võ giả bị trọng thương…." "U Minh Hoa, nở trên đường Hoàng Tuyền, có thể tẩm bổ linh hồn…." Nhìn từng tên dược liệu, Trương Thiên hít sâu một hơi.

Hắn đã đoán, Uông Tàng Hải tuyệt đối không thể là người thường, người thường có thể truy tìm bí mật trường sinh bất lão sao?

Nhìn thấy những thứ này, Trương Thiên càng thêm kích động.

"Lão Hồ, chúng ta ghi lại những thứ này, đến lúc đó, nói không chừng có thể tìm được dược thảo." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, hai người nhìn những thứ trên tường liền vội vàng ghi nhớ vào đầu.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất có trí nhớ khá tốt, những thứ này đều có thể ghi nhớ được.

Còn Bàn Tử và Trương Khởi Linh thì nhìn về phía quan tài không xa.

Quan tài hơi rung động, hình như có thứ gì đó bên trong.

"Nhị ca, cái thứ đó, có phải rung chuyển không?" Bàn Tử nhìn quan tài, nuốt nước bọt.

Trương Khởi Linh không nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng bước chân, đi về phía quan tài trước mặt.

Quan tài bạch ngọc, đóng chặt, nhưng, nhìn kỹ, quan tài dường như có chút rung lắc.

Trương Khởi Linh tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, chậm rãi đến trước

quan tài bạch ngọc.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất thì đang chăm chú nhìn những tuyệt học mà Uông Tàng Hải để lại trên bích họa.

Uông Tàng Hải này cũng là một kỳ nhân, không chỉ bố trí trận pháp mộ thất lợi hại, mà ngay cả luyện đan cũng biết chút ít.

Trương Thiên có thể nhìn ra từ vách tường, hắn luyện đan không mạnh lắm, nhưng, người ta may mà biết một chút.

Trương Khởi Linh đến trước quan tài ngọc, tay nhẹ nhàng đặt lên trên quan tài ngọc, ngay sau đó mạnh mẽ dùng sức, quan tài ngọc bị đẩy ra, ngay tiếp theo, một cái móng vuốt đã vươn lên.

Cái móng vuốt nhỏ màu trắng, hơi hồng.

Cái móng vuốt nhỏ vồ về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thì mạnh mẽ né tránh.

Sau đó trong quan tài, một bóng trắng lại vọt ra ngoài, tốc độ cực nhanh.

Trương Khởi Linh thấy vậy, liền cầm Hắc Kim Cổ Đao xông lên.

Dưới lưỡi đao, bóng trắng không ngừng né tránh.

Hiển nhiên không phải đối thủ của Trương Khởi Linh.

"Nhị ca cố lên, Nhị ca giỏi nhất, đánh bại yêu quái, cưới Lão đại!" Bàn Tử ở một bên reo hò cổ vũ.

Còn Trương Khởi Linh rất nhanh đã dồn thứ màu trắng kia vào góc.

Trương Thiên cũng nhìn thấy động tĩnh bên này, tiện thể thu lại ánh mắt, nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Chương 112

Ở chỗ Trương Khởi Linh, Trương Thiên nhìn thấy một cái đuôi nhỏ lông xù.

"Ơ, đó là cái gì?" Nhìn thấy cái này, Trương Thiên không khỏi tò mò đi qua.

Bàn Tử cũng vội vàng đi theo.

Rất nhanh, Trương Thiên đã nhìn thấy tiểu gia hỏa bị Trương Khởi Linh dồn vào góc.

"Hồ ly?" Nhìn thấy cái này, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Trong mộ dưới biển này, sao lại có hồ ly?

Hơn nữa còn là hồ ly được giấu trong quan tài ngọc?

Trương Thiên có chút không hiểu.

Con hồ ly nhỏ trước mặt, lông trắng, khuôn mặt nhỏ mũm mĩm, móng vuốt nhỏ cũng mũm mĩm, mắt rất to, có một cái đuôi.

"Ngươi là thứ gì?" Trương Thiên lên tiếng, lập tức cảm thấy câu nói có vẻ không đúng, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

"Ta là cháu trai cưng của ngươi!" Tiểu hồ ly ngẩng đầu, mặt đầy kiêu ngạo.

Trương Thiên: "???" Trương Khởi Linh: "!!!" Bàn Tử: "Lão đại, anh có thêm con hồ ly nữa sao?" "Cút đi!" Trương Thiên mặt đầy vạch đen, con hồ ly này, chẳng lẽ là của Nam Hà bên kia sao?

"Ngươi tại sao lại xuất hiện ở đây, hơn nữa, sao lại ở trong quan tài ngọc." Trương Thiên thở dốc, nhìn hồ ly hỏi.

Thứ này biết nói tiếng người, cũng không kỳ lạ, dù sao, Hạn Bạt

tóc trắng còn có.

Hồ ly biết nói tiếng người, dường như cũng bình thường.

"Đoàn Đoàn lão gia là Nam Hà, Đoàn Đoàn là sủng vật được Quý phi cưng chiều của Long Thành, mi cái đồ cháu rùa con, còn dám bắt nạt Đoàn Đoàn, không thể tha thứ!" Tiểu hồ ly chống nạnh, khí thế có chút không đủ.

Đôi mắt to thỉnh thoảng liếc nhìn Trương Khởi Linh.

Có chút sợ hãi, lại có chút tò mò.

"Chậc, còn là một con hồ ly vô văn minh!" Nhìn tiểu hồ ly, Trương Thiên hận không thể bịt miệng nó lại.

"Hơn nữa, ta cũng có động thủ với các ngươi đâu, là các ngươi động thủ với ta trước, Đoàn Đoàn là hồ ly thật thà!" Tiểu hồ ly chớp chớp mắt, vẻ mặt thật thà.

Trương Thiên nghĩ nghĩ, hình như cũng đúng, Trương Khởi Linh động thủ trước, hình như không liên quan gì đến con hồ ly nhỏ.

Nhưng không thể nói như vậy, dù sao trong mộ thất vẫn khá nguy hiểm, phải loại trừ nguy hiểm.

Sau đó, dưới lời kể của tiểu hồ ly, Trương Thiên cũng hiểu rõ nguyên nhân sự việc.

Tiểu hồ ly, vốn là thú cưng của một Vương phi thời nhà Thanh, tên là Đoàn Đoàn, vì triều Thanh mở cửa đối ngoại, khi Quý phi đưa nó đi ngang qua đây, không cẩn thận rơi xuống nước, cuối cùng đến được đây.

Tiểu hồ ly chẳng biết gì cả, vô tình đụng phải và mở rất nhiều cơ quan.

Đây cũng là lý do tại sao sau khi Trương Thiên vào, tất cả đều là

cơ quan đã bị kích hoạt.

Và tiểu hồ ly còn một đường xông thẳng vào mộ thất, cuối cùng tránh được rất nhiều nguy hiểm, đến được nơi này.

Cũng chính là sự xuất hiện của tiểu hồ ly, đã vô tình mở cửa mộ.

Đây cũng là lý do tại sao sau khi Lâm Thiên vừa vào, cửa mộ thất đã mở một cánh.

Còn tiểu hồ ly sau khi vào, không đi qua cánh cửa thứ hai, mà chui vào đường nước của mộ thất.

Cuối cùng đến được đây, sau khi gia hỏa này vào, liền bị những chai lọ trên mặt đất hấp dẫn, và bên trong còn có rất nhiều đan dược do Uông Tàng Hải luyện chế năm đó.

Gia hỏa này có thể nói là ai đến cũng không từ chối.

Cuối cùng điên cuồng nuốt đan dược, sau đó thì, rất dễ dàng biết nói chuyện, thậm chí còn có một chút công phu.

Nghe xong lời tự thuật của gia hỏa này, Trương Thiên cả người ngây dại.

Hèn chi trên mặt đất nằm nhiều viên thuốc đen như vậy, hóa ra đều là đan dược!

Lãng phí hết!

Hơn nữa, thứ này có thể ăn nhiều như vậy, chắc chắn là đã nuốt không ít đan dược.

Trong một khoảnh khắc, Trương Thiên vừa ghen tị vừa hận.

Rốt cuộc ai mới là nhân vật chính?

Vận khí của con hồ ly này quả thực nghịch thiên.

Còn tiểu hồ ly lúc này đang đắc ý nhìn Trương Thiên và mấy

người.

“Thế nào?

Có phải nghe câu chuyện của ta xong, rất khâm phục ta không?

Ta có thể sống sót, có phải là kỳ tích không?” Tiểu hồ ly mở to mắt, chớp chớp.

Vẻ mặt đầy kiêu ngạo.

“Ngươi có thể ăn hết nhiều đan dược như vậy mà không chết, đó cũng là một kỳ tích.” Trương Thiên đã cạn lời với con hồ ly nhỏ này, Trương Thiên chỉ thấy tiếc cho đan dược… Tiểu hồ ly chu môi với Trương Thiên, ánh mắt đáng thương nhìn Trương Khởi Linh.

“Hứ!

Đoàn Đoàn không nói chuyện với chú xấu xa!” Nó nói, ngoảnh đầu đi, vừa căng thẳng vừa tò mò.

“Haha, Lão đại, anh thành chú rồi haha!” Bàn Tử mặt đầy nụ cười, trên khuôn mặt tròn trịa kia, thậm chí đã ửng hồng.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen.

“Khởi Linh, sau khi lập quốc thì động vật không được thành tinh, nó không chừng còn sẽ đánh lén đấy.” Trương Thiên lạnh nhạt lên tiếng, dọa dẫm tiểu hồ ly một chút.

“Ngao, giết hồ ly à!” Tiểu hồ ly vừa nghe, vẫy đuôi một cái, tiểu gia hỏa lại chui vào sau quan tài, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ.

“Đừng giết Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn sẽ hát!” Nó nhìn Trương Thiên chớp chớp mắt.

Trương Thiên hít sâu một hơi, thứ này, không hổ là hồ ly, mị lực đầy đủ.

Nhưng Trương Khởi Linh dường như không ăn thua cái này, nghe thấy lời của Trương Thiên, liền cầm Hắc Kim Cổ Đao đi qua.

"Ấy!

Đợi một chút!

Ở chỗ ta, hồ ly trước khi chết, là phải tế điện đó, ta ở đây, cũng không có ai, ngay cả mẹ ta cũng chưa gặp, ta đáng thương lắm!" Tiểu hồ ly thấy làm nũng không thành, sau đó liền trực tiếp bắt đầu bán thảm.

Trương Thiên đã cạn lời với thứ này, lúc trước bắt đầu điên cuồng nuốt đan dược, bây giờ lại làm ra vẻ đáng thương.

"Khởi Linh đợi đã, thôi bỏ đi, cứ để thứ này vĩnh viễn ở đây đi." Trương Thiên cũng lười động thủ với một con hồ ly ngốc nghếch, thật là kỳ lạ.

Hơn nữa, con hồ ly này còn là một con hồ ly vô văn minh.

Trương Khởi Linh chậm rãi thu tay lại, sau đó cũng không để ý tiểu hồ ly.

"Lão đại, ở đây có rất nhiều lọ nhỏ, tôi đoán, là Uông Tàng Hải để lại khi luyện chế đan dược ban đầu." Hồ Bát Nhất đứng trên bục không xa, nhặt một lọ nhỏ, khẽ trầm ngâm nói.

Mặt Trương Thiên xanh lè, hắn đương nhiên biết, chỉ có điều đan dược đã bị con hồ ly ngốc nghếch này ăn hết rồi.

"Đáng tiếc quá, cái này phải có đến hàng trăm lọ đan dược, hẳn là có người đã đến đây, và mang đi hết rồi." Hồ Bát Nhất lại nhìn những lọ trên mặt đất, lẩm bẩm nói.

Hồ Bát Nhất vẫn luôn nhìn bích họa, cũng không nhìn về phía Trương Thiên, nên, đối với chuyện tiểu hồ ly y không hề biết.

Trương Thiên thấy vậy đi qua.

“Bên kia còn có một số đan dược rải rác, chúng ta qua đó xem.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, hai người đến chỗ đất không xa quan tài ngọc.

Trên mặt đất này quả thật có rất nhiều đan dược đủ màu sắc.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng không quản tiểu hồ ly, cũng đi theo qua.

Tiểu hồ ly bước những bước nhỏ, cẩn thận đi theo sau Trương Khởi Linh.

Mũi nhỏ màu hồng ngửi ngửi.

“Ưm, thơm quá!” Tiểu hồ ly mắt sáng rực.

Nó còn vẫy đuôi, cẩn thận đi.

Trương Khởi Linh cảm nhận được tiểu hồ ly phía sau, nhưng Trương Thiên không nói giết, y cũng lười để ý.

Không tạo thành uy hiếp, Trương Khởi Linh cũng không động.

Trương Thiên nhìn những đan dược rải rác trên mặt đất.

“Tụ Khí Tán: có thể giúp võ giả tu luyện, tụ khí!

Có khả năng nâng cao cảnh giới, tăng cường hàm lượng chân khí (đã mất tác dụng).” “Trú Nhan Đan: có thể vĩnh bảo thanh xuân, sau khi uống, có khả năng thanh xuân vĩnh trú.” “Là võ giả, nữ chiến thần, hoàng thất yêu thích (đã mất tác dụng).” Nghe giới thiệu thuộc tính trong đầu.

Trương Thiên tim như vỡ vụn.

Những thứ này đều là những thứ không thể gặp cũng không thể cầu được, trời ạ, tất cả đều bị phá hủy sao?

Chương 113

Trương Thiên bây giờ hận không thể tìm thấy tiểu hồ ly, để "yêu thương" một phen.

Đặc biệt là cái Trú Nhan Đan kia, chết tiệt, đó quả thực là vũ khí làm đẹp dưỡng nhan.

Ăn một viên, mình sẽ giống như Tiểu Ca, không già, cái này quả thực quá đỉnh.

Đáng tiếc, tất cả đều bị phá hủy.

"Lão đại, không biết cái này còn ăn được không." Hồ Bát Nhất nhặt một viên đan dược, cẩn thận nhìn.

"Không ăn được nữa, dược hiệu đã hết, hoặc có thể nói là sau khi mở phong, đan dược về cơ bản là đã phế, hơn nữa sẽ sinh ra kịch độc." Trương Thiên lên tiếng.

Lần trước Bàn Tử tìm được đan dược, là được đựng trong lọ, cũng được niêm phong, nên vẫn ăn được.

Những viên đan dược bị tiểu hồ ly lãng phí này, đã bị lộ ra ngoài, hiển nhiên đã không ăn được nữa.

Hồ Bát Nhất khẽ thở dài.

"Nhiều đồ tốt như vậy, haizz." Hồ Bát Nhất bây giờ sau khi tu luyện, hiển nhiên nhìn những thứ này khá nặng, hơn nữa từ lần đấu giá trước mà xem, một viên đã là mấy chục triệu.

Trương Thiên nhặt một viên đan dược, hai ngón tay bóp nhẹ liền vỡ vụn.

Trên mặt đất không có viên nào dùng được, Trương Thiên nhìn

một vòng, cũng đành bỏ cuộc.

“Chúng ta đi xem quan tài ngọc đi, nói không chừng, bên trong có đồ.” Trương Thiên cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào quan tài ngọc trên bục.

“Trong quan tài ngọc này chẳng có gì cả, Đoàn Đoàn tìm thấy ở khe hở trên tường bên kia, cái thứ này, cứ thoải mái thôi, nên, Đoàn Đoàn cứ nằm trong đó ngủ gật thôi.” Tiểu hồ ly ở một bên lên tiếng.

“Mẹ kiếp, Lão đại, hồ ly nói chuyện!” Hồ Bát Nhất sững sờ, dụi dụi mắt.

Nhìn con hồ ly phía dưới.

“Bình tĩnh đi, chuột vàng còn có thể nói tiếng người mà, hồ ly nói chuyện, có gì ghê gớm đâu.” Trương Thiên vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất gật đầu, rất nhanh đã phản ứng lại.

“Nhưng Lão đại, con hồ ly này sao còn có giọng địa phương vậy?” “Nó từ đâu đến, bên ngoài toàn là nước.” Hồ Bát Nhất gãi đầu, đã thành tinh thì thành tinh đi, sao còn có cảm giác giọng địa phương vậy.

“Nó là Nam Hà, Nam Hà Dương Lạc!

Tiểu hồ ly hoàng thành Dương Lạc, nó tên là Đoàn Đoàn.” “Còn về việc nó vào bằng cách nào, hẳn là vô tình đụng phải.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất không khỏi nhìn tiểu hồ ly một cái cao hơn.

“Lão đại, nó có thể sống nhiều năm như vậy, chắc chắn rất lợi hại nhỉ.” Hồ Bát Nhất vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy yêu hồ thành tinh, nên vẫn khá tò mò.

“Hừ!

Đồ lừa ngốc, nói gì đó!

Đoàn Đoàn lợi hại lắm!” “Một hơi ăn một lọ đan dược cũng không

thành vấn đề!" Tiểu hồ ly hất mặt, kiêu ngạo lên tiếng.

Trương Thiên… Hồ Bát Nhất?!!!

Sự thật vỡ lẽ.

"Lão đại, tôi có thể đánh chết nó không?" Hồ Bát Nhất lúc này có chút kích động, y vẫn đang nghi ngờ, tại sao đan dược đều không còn, hóa ra, người ta một hơi ăn một lọ… "Khụ khụ, trí lực của nó cũng chỉ hai ba tuổi thôi, đừng so đo với nó." "Nó chỉ là một đứa trẻ." Trương Thiên kéo Hồ Bát Nhất lại, con hồ ly nhỏ này, chắc chắn là từ cái xó xỉnh nào đó chạy ra, nên mới nghe được những lời kỳ quái này.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn tiểu hồ ly, không nói gì thêm, trong lòng cũng có chút đau lòng.

"Bàn gia tôi thích con hồ ly nhỏ này, thật không tồi." Bàn Tử cõng tấm gương, rất tán thưởng nhìn tiểu hồ ly một cái.

Cái này quả thực là, phiên bản thu nhỏ của Bàn gia tôi!

Trương Thiên không quản Bàn Tử, mà nhìn về phía quan tài ngọc.

Quan tài ngọc đã bị Trương Khởi Linh tay không mở ra.

Bên trong ngoài một số lọ rỗng ra, dường như chẳng có gì cả.

Không đúng, nếu nhìn kỹ thì, ở phía trên cùng của quan tài, còn có một khối đá.

"Vật phẩm: Ách Thạch (tàn khuyết)." "Chức năng vật phẩm: sinh ra lời nguyền, một khi rời khỏi khu vực được Ách Thạch chỉ định, linh hồn sẽ bị tiêu diệt." "Giới thiệu vật phẩm: truyền thuyết là một mảnh da thịt của hung thú Thao Thiết hóa thành, giải trừ lời nguyền, hai khối Ách Thạch ghép lại là được." Tiếng nói trong đầu vang lên, Trương Thiên cuối cùng cũng sơ bộ hiểu được lời nguyền.

Một số lời nguyền là do người, một số thì là của hung thú, nhưng

Trương Thiên cảm thấy, hung thú vẫn hơi không đáng tin, có lẽ là ai đó đã tạo ra lời nguyền.

Sau đó thì bịa ra một câu chuyện nói là do hung thú làm.

Trương Thiên lấy nửa khối đá ra, dù sao đã hứa với Cấm Bà, Trương Thiên tự nhiên sẽ không nuốt lời.

"Ồ, cái cục đá đó, Đoàn Đoàn có thể cảm nhận được, có sức mạnh rất mạnh, rất lợi hại." Tiểu hồ ly ở một bên, ra sức chứng minh sự tồn tại của mình.

"Ngươi muốn làm gì?" Trương Thiên thấy tiểu hồ ly vô tâm nịnh bợ, liền lên tiếng hỏi.

"Cái đó… Đoàn Đoàn bị lạc đường, không ra ngoài được…" Nó tủi thân nhìn Trương Thiên, chớp chớp mắt.

Trương Thiên nhìn thứ này, trách không được lại ở đây nhiều năm như vậy, hóa ra là bị lạc đường, cũng đủ ngốc.

Nhìn con hồ ly nhỏ đáng thương, Trương Thiên chăm chú nhìn nó.

"Chúng ta không phải cha, mẹ ngươi, không có nghĩa vụ giúp ngươi." Trương Thiên nói, liếc nhìn Trương Khởi Linh.

"Hơn nữa, việc y tấn công ngươi cũng là một sự hiểu lầm, thôi, tạm biệt." Trương Thiên nói, bỏ Ách Thạch vào ba lô, chuẩn bị đi vòng quanh xem xét.

Nếu không có vấn đề gì, hắn tính rời đi.

Còn việc tiểu hồ ly có ra ngoài được không, thì không liên quan đến hắn.

Dù sao, tác dụng của tiểu hồ ly không lớn, không mang lại lợi ích gì nhiều cho đội của Trương Thiên.

Vì vậy, mang nó theo, còn không bằng mang một con hải quái ra

ngoài thực tế hơn.

Hải quái ít nhất còn có giá trị nghiên cứu!

Trương Khởi Linh mắt rồng liếc nhìn tiểu hồ ly, lặng lẽ đứng bên cạnh Trương Thiên.

"Lão đại, tôi cảm giác con hồ ly nhỏ này không tồi chút nào, nhận về làm con gái hai người chẳng phải rất tốt sao." Bàn Tử cười hắc hắc.

Trương Thiên tát một cái vào đầu hắn.

"Nhìn cho rõ!

Ở đây không có phụ nữ!" Trương Thiên chỉ xung quanh nghiêm túc nói.

Gần đây, Bàn Tử thật sự càng ngày càng "sa điêu", lời gì cũng bắt đầu nói.

Trương Thiên đã từng nghĩ, có phải tên này uống nhầm rượu không.

Bàn Tử xoa xoa đầu, cũng không dám nói thêm gì.

Trương Thiên không muốn, Bàn Tử cũng không dám nhận, dù sao Vương phi đang nhìn mà, tối về Bàn Tử không muốn phải kéo xe đâu.

Còn Hồ Bát Nhất thì không có hứng thú.

Trương Thiên dẫn mấy người quay người tìm kiếm xung quanh, muốn xem có đan dược nào còn sót lại không.

Tiểu hồ ly thấy Trương Thiên không để ý mình, dậm chân một cái.

"Hứ!

Hồ tiên ta còn không trị được ngươi!" Nó chu môi, móng vuốt nhỏ hồng hồng đập mạnh xuống đất.

Sau đó tiểu gia hỏa lại chui xuống dưới quan tài ngọc.

“Lão đại, đồ tốt ở đây, đều bị con hồ ly trắng kia ăn hết rồi, e rằng, thứ có thể tìm được, cũng chỉ là tàn tích.” Hồ Bát Nhất cầm la bàn, xoay một vòng, cũng không tìm được thứ gì hữu dụng.

Trương Thiên cũng thở dài một hơi.

“Đi thôi, xem ra ở đây đã không còn gì tốt nữa rồi, chúng ta đi xem mộ thất khác.” Trương Thiên nói, đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên phía sau truyền đến tiếng nói.

“Khụ khụ!

Đoàn Đoàn có đồ tốt này!” Tiểu hồ ly dựng đuôi lên, đắc ý nhìn Trương Thiên và mấy người.

Trương Khởi Linh cũng chậm rãi quay người lại.

Khi nhìn thấy ba lọ nhỏ dưới chân tiểu hồ ly, mắt Trương Thiên đều phát sáng.

Chết tiệt, hồ ly bảo bối!

“Hi hi, thế nào, đưa Đoàn Đoàn đi, Đoàn Đoàn sẽ ~ tặng tất cả những thứ này cho các ngươi!” Tiểu hồ ly nói, còn kéo dài âm “đô” ra.

Tiểu gia hỏa kiêu ngạo dùng móng vuốt nhỏ vuốt ve cái lọ nhỏ phía trước.

“Má ơi!

Lão đại, nhiều lọ như vậy, Bàn gia tôi mê rồi!” “Đây nhất định là hồ ly bảo bối, chuyên môn đến tặng bảo bối.” Bàn Tử cũng kích động, trời ạ, cái thứ nhỏ này thật biết giấu.

“Chuyện này à, tôi phải kiểm tra hàng trước đã.” Trương Thiên nói, chậm rãi đi qua, sau đó nhặt một cái lọ nhỏ.

“Tụ Khí Tán.” Ngửi mùi dược, Trương Thiên trong đầu có giới thiệu.

“Chậc, bên trong lại có tám viên đan dược.” Nhìn cái lọ nhỏ, tám viên đan dược, Trương Thiên kích động rồi.

Lén lút bỏ cái lọ vào ba lô.

Chương 114

“Nha!

Đồ tồi!

Cướp đan dược của Đoàn Đoàn!” Thấy Trương Thiên bỏ lọ thuốc vào túi, tiểu hồ ly lập tức xù lông.

Đôi mắt to trừng Trương Thiên.

Lại không dám tiến lên cướp, thân hình nhỏ bé tức đến run rẩy.

Trương Khởi Linh cũng lấy một lọ.

Trương Thiên nhìn qua.

“Tuyết Liên Đan! (Bốn viên!)” Nhìn thuộc tính, Trương Thiên nuốt nước bọt, mỗi một lọ đan dược này đều là vô giá chi bảo.

Con hồ ly nhỏ này thật biết giấu!

“Ô ô, các ngươi bắt nạt hồ ly!

Nếu Đoàn Đoàn không có mẹ, sớm đã để mẹ cắn các ngươi rồi!” Tiểu hồ ly nhìn lại một lọ đan dược bị cướp đi, na dạng tử, lệ nhãn mông lung đích.

“Lão đại, tiểu hồ ly khóc rồi, hay là, anh và Nhị ca nhận nuôi đi, dù sao hai người đều có con rùa rồi, thêm một đứa con gái cũng được.” Bàn Tử thì mềm lòng, thấy tiểu hồ ly đáng thương, nhất thời không kiềm chế được.

Trương Thiên nhìn lọ đan dược cuối cùng.

“Ngươi còn thứ gì khác không?” Trương Thiên hỏi.

Tiểu hồ ly lệ nhòe nhoẹt lắc lắc đầu.

“Đoàn Đoàn không còn nữa, Đoàn Đoàn chỉ có những thứ này thôi, đây là cách duy nhất để Đoàn Đoàn tìm người thân sau này!” Tiểu hồ ly nói, Hồ Bát Nhất cũng chớp chớp mắt.

Haizz, thật đáng thương.

Trương Thiên lại nhìn Trương Khởi Linh.

“Ý kiến của cậu thì sao?” “Nghe anh.” Trương Khởi Linh thốt ra vài chữ.

Đối với tiểu hồ ly, y không để tâm, dù sao không có cơ sở tình cảm.

Ngay cả bây giờ Trương Thiên, Trương Khởi Linh đối với Trương Thiên, tình cảm cũng tạm được, coi như sâu hơn bạn bè một chút đi.

Dù sao người ta cũng nguyện ý đứng ra cứu mình, còn bảo mình về nhà ăn cơm.

“Được thôi, tôi đồng ý đưa ngươi ra ngoài, nhưng!

Không phải vì đan dược, thuần túy là để giúp một sinh linh vô tội!” “Hơn nữa, sau khi lập quốc không được thành tinh, ngươi ra ngoài không được nói tiếng người, nếu không sẽ bị đạo sĩ bắt đi lột da rút gân.” Trương Thiên dùng những lời lẽ tàn nhẫn nhất, cảnh cáo Đoàn Đoàn.

Còn về lột da rút gân, thì sẽ không, nhưng hẳn sẽ bị bắt đi nghiên cứu.

Đến lúc đó, tiểu hồ ly đừng nói sống sót, e rằng xương cốt cũng phải sắp xếp theo thứ tự.

Tiểu hồ ly hiển nhiên bị dọa sợ rồi, cái đuôi nhỏ càng kẹp lại.

“Đoàn Đoàn biết rồi, Đoàn Đoàn sau này không mắng người nữa.”

Tiểu hồ ly cẩn thận nói, Trương Thiên không nói gì thêm, sau đó hắn vung tay, ba người quay người chuẩn bị rời khỏi cổ mộ này.

Ba lọ đan dược đã có được, còn lọ cuối cùng, Trương Thiên cũng đã xem.

Là một lọ Trú Nhan Đan, nhưng chỉ có ba viên, hắn là đủ rồi.

Không phải Trương Thiên thật sự muốn đưa nó ra ngoài, chỉ là, nó cho quá nhiều rồi.

Tiểu hồ ly đi theo phía sau, trên mặt nó lộ ra nụ cười đắc ý.

"Hi hi!

Đấu với Hồ tiên ta, còn non lắm!" Trong lòng nó nghĩ, trong đuôi hồ ly của nó, lại còn giấu một cái lọ nhỏ.

Và cảnh này, đều bị Trương Khởi Linh nhìn thấy rõ mồn một.

Tiểu thông minh của tiểu hồ ly sao có thể qua mắt được bọn họ, ngay cả Trương Thiên cũng rõ ràng, thứ này có thể lấy ra ba lọ, chắc chắn còn.

Chỉ là không vạch trần mà thôi.

"Lão đại, trong lọ đều là đan dược gì vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi, Hồ Bát Nhất cũng nhìn sang.

"Tám viên Tụ Khí Tán, ba viên Trú Nhan Đan, bốn viên Tuyết Liên Đan." Trương Thiên báo số lượng đan dược một chút.

Đều là người nhà mình cũng không có gì phải giấu.

"Cái gì?

Tám viên Tụ Khí Tán?" Hồ Bát Nhất sững sờ.

Phải biết rằng, khi đánh vương tử trước đó, một viên đã khiến họ thu được lợi ích không nhỏ, đừng nói là bây giờ tám viên.

Nếu chia, thì mỗi người hai viên, cũng là một số lượng lớn.

“Lão đại, đúng là gà mái đẻ trứng, trôi chảy vô cùng, sướng quá đi mất!” Bàn Tử nói với vẻ sung sướng, trên khuôn mặt đó càng tràn ra nụ cười.

Trương Thiên không nói nhiều, người đã đến trước cửa.

“Cục đá vừa rồi, tên là Ách Thạch, là một hòn đá nguyền rủa trong mộ thất, muốn phá giải lời nguyền trong mộ thất, thì nhất định phải tìm được khối đá còn lại.” “Tôi đoán, khối đá còn lại, hẳn là ở mộ thất bên kia.” Trương Thiên nói, mọi người gật đầu.

“Lão đại, anh nghĩ, mộ thất còn lại có thứ gì khả năng lớn nhất?” Bàn Tử nghi vấn hỏi.

“Mộ thất này, nếu không nhầm thì là một phòng thí nghiệm, còn cái kia, thì là mộ thất yêu thú thật sự.” “Trong đó hẳn có Cấm Bà, và cả hải yêu, nhưng khả năng có hải yêu không lớn, vì chúng ta lúc trước đi qua cái đường nhỏ kia, mùi rất nồng.” “Hiển nhiên, hải yêu đã chết rất nhiều rồi, nên, bên trong Cấm Bà hẳn có số lượng rất lớn.” Trương Thiên nói, trong tay lấy ra đào mộc kiếm.

Đào mộc kiếm càng phát ra ánh sáng màu vàng kim.

Tiểu hồ ly nhìn thấy đào mộc kiếm xong, cái đuôi rụt lại.

Hóa ra tên này, lại là một đạo sĩ!

Đến trước cửa, cơ quan được mở từ bên ngoài, còn muốn ra từ bên trong thì có chút phiền phức.

Trên cánh cửa, có ba đồ án, một đồ án là một bông hoa rất rực rỡ, còn một đồ án khác thì là một con đường.

Bức thứ ba, thì là trên con đường có một người.

Người đó hơi khom lưng cúi mình, trông giống như một ông già.

“Trên con đường đầy hoa, có một ông già đang đi?” “Hay là nói, đây chính là nhà của ông già đó?” Trương Thiên nhìn bông hoa trên cửa, nhíu mày nói.

“Tôi đã xem rồi, cánh cửa này không thể mở, trừ khi có cơ quan gì đó.” Hồ Bát Nhất nhìn một vòng, cuối cùng xác định, đây là một cánh cửa cơ quan.

“Bông hoa này kỳ lạ quá, còn con đường này, giống hệt đường Hoàng Tuyền.” Bàn Tử chỉ vào đồ án trên cửa, có chút nghi hoặc.

“Đúng rồi, đường Hoàng Tuyền!” “Đây có thể là U Minh Hoa, hoa nở đầy cả con đường, còn ông già này, thì chết trong biển hoa này.” “Tôi không biết ngụ ý này là gì, nhưng, tôi nghĩ, nếu có đáp án, thì rất có khả năng chính là ở đó.” Trương Thiên chỉ về phía bích họa không xa.

Trên bích họa vẽ chính là U Minh Hoa.

Trương Khởi Linh không do dự, bước chân nhẹ nhàng vài cái, đã đến trước bức bích họa đó.

Ngón tay y nhẹ nhàng lướt trên bích họa.

Ngay sau đó, mạnh mẽ đâm vào, một bông hoa màu tím bị y rút ra.

Bông hoa đã nhiều năm rồi, đều không hề héo úa, hơn nữa còn tỏa ra sắc màu tím yêu dị.

“Đây là U Minh Hoa?” Nhìn thấy bông hoa, Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Uông Tàng Hải cư nhiên giấu thứ này ở đây, trách không được tiểu hồ ly không ra được, nếu không tìm được cái đầu giấu, thì thật sự không dễ phát hiện.

Hơn nữa, Trương Thiên cũng không hiểu, ý nghĩa của những bức

khắc trên tường này là gì.

Sau khi Trương Khởi Linh lấy được bông hoa, cánh cửa liền mở ra.

Trương Khởi Linh đưa U Minh Hoa cho Trương Thiên, sau đó mấy người mang theo tiểu hồ ly ra khỏi mộ huyệt.

"Bọn họ là chuyên nghiệp mà." Tiểu hồ ly nhìn thấy Trương Khởi Linh lấy bông hoa nhỏ ra, mắt nó sáng rực.

Ngầu quá đi mất!

Đặc biệt là vẻ nghiêm túc của Trương Khởi Linh, lông mày kiếm, mắt sáng, thân hình cao ráo, chậc chậc chậc, Hồ tiên ta yêu rồi.

Nếu để Trương Thiên biết, đây là một con hồ ly lẳng lơ, cũng không biết hắn sẽ nghĩ gì.

Ra khỏi cửa, Trương Thiên và đồng bọn đeo bình dưỡng khí.

Sau đó, cửa mộ mở ra.

Vẫn là một mảng tối tăm, đèn pin hỏng rồi, nên mọi người chỉ có thể mò mẫm đi tới.

Trương Thiên chỉ cảm thấy tay mình bị ai đó kéo, lòng bàn tay mát lạnh.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy Trương Khởi Linh đang kéo hắn bơi về phía trước.

"Cậu nhìn thấy đường sao?" Trương Thiên có chút ngạc nhiên.

Chương 115

Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó dẫn Trương Thiên và đồng bọn đi về phía một mộ thất khác.

Lúc này, về phía Ngô Tà.

Ngô Tà và những người khác đã đến mộ đạo.

Nhìn mộ đạo rất dài và rất tối, mọi người đều thở hổn hển.

"Chúng ta ở đây nghỉ ngơi một lát đi, mệt quá, hơn nữa, cái mộ này cũng quá lớn rồi, chúng ta nhất thời rất khó ra ngoài." Giáo sư Trần nói, ông tuổi đã cao, gặp nhiều chuyện như vậy, có thể chống đỡ đến bây giờ, ở một mức độ nào đó, cũng thật phi thường.

"Vậy chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây đi." Ngô Tà nói, mọi người ngồi xuống trong mộ đạo.

Mọi người đều khá mệt mỏi, không như Trương Thiên, thân thể như trâu, căn bản không biết mệt mỏi là gì.

Ngồi trong mộ đạo xong, Ngô Tà dường như nghĩ ra điều gì đó.

"Đúng rồi, Tam thúc trước đây còn tặng mình một miếng ngọc bội, mình vẫn chưa dùng, bây giờ thử luyện xem sao?" Ngô Tà thầm nghĩ, hắn tháo miếng ngọc bội từ cổ xuống.

Đây là miếng ngọc bội Ngô Tam Tỉnh đưa cho hắn lần đầu tiên kể về võ giả, Ngô Tà vẫn chưa dùng.

Mọi người cũng không để ý Ngô Tà, mà tự mình nghỉ ngơi.

Không khí có chút trầm buồn, dù sao đã mất hai đồng đội, ai thì tâm trạng cũng không tốt.

Ngô Tà cầm ngọc bội, theo lời Tam thúc nói, đặt toàn bộ ý thức

của mình lên miếng ngọc bội.

Dần dần, Ngô Tà phát hiện, trong đầu mình lại xuất hiện một bản công pháp!

Ngô Tà trong lòng mừng rỡ, càng vội vàng xem xét kỹ lưỡng, loại gặp gỡ kỳ lạ này, khiến hắn trong lòng vô cùng kích động.

"Cô Shirley, cô ở Mỹ đều học những gì vậy?

Tại sao tôi cảm giác cô cái gì cũng biết." Bàn Tử nhìn Shirley Yang, trên mặt có chút sùng bái.

Vương Bán Nguyệt (tức Bàn Tử) đó, là một người đam mê thám hiểm, hơn nữa, cũng là một người gan dạ, nhưng hắn bây giờ phát hiện.

Gan của mình vậy mà đôi khi không lớn bằng một người phụ nữ.

Đặc biệt là Shirley Yang gỡ bom, cái vẻ anh dũng sảng khoái đó, trực tiếp khiến mắt Bàn Tử sáng rực.

"Không có gì, tôi chỉ học một ít thuật chiến đấu, phá dỡ, trượt tường, thám hiểm, leo núi, y dược, lặn… " "Dừng dừng dừng!

Thôi, là Bàn gia tôi sai rồi." Bàn Tử trực tiếp vung tay cắt lời.

Trời ạ, người này là robot sao?

Tích hợp nhiều kỹ năng như vậy vào một người, quả thực còn toàn năng hơn cả robot.

"Ơ?

Ngô Tà vậy mà mệt đến ngủ thiếp đi rồi, haizz, cũng đúng, cái mộ huyệt này, Bàn gia tôi cảm giác còn lợi hại hơn cái trước." Bàn Tử châm chọc nói.

"Các anh đã đi qua mộ huyệt khác sao?" Shirley Yang nắm bắt

trọng tâm, sau đó lên tiếng.

"Ừ, trước đó đã đi Lỗ Vương Cung, đáng tiếc là chẳng có gì cả, còn cống hiến một thứ, nhưng lần này tốt hơn nhiều, bên ngoài không phải có nhiều đồ sứ đó sao." "Không uổng công." Bàn Tử nói với vẻ sung sướng.

Hắn đã lén lút nhét mấy khối ngọc vào túi, đợi về sau, chắc chắn sẽ phát tài.

Phải nói là hai Bàn Tử đều có một đặc điểm, nhãn quang cực tệ!

Cả hai đều thích lấy ngọc, hơn nữa còn là loại rẻ tiền nhất, thật là vô lý.

"Vậy à." "Vậy trước đó các anh có gặp Trương Thiên không?" Shirley Yang hỏi một tiếng.

Bàn Tử lắc đầu.

"Theo lời Ngô Tà nói, Trương Thiên đó chỉ là một gian thương, hơn nữa, còn kinh doanh một tiệm đồ cổ." "Những cái khác thì tôi không biết." Bàn Tử nói, Shirley Yang ừ một tiếng không nói nhiều.

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, Ngô Tà thì đã nhập vào cảnh giới vong ngã.

Về phía Trương Thiên, mọi người đã đến trước cửa mộ thất.

Cửa mộ có rất nhiều dây leo chặn lại, dây leo quấn quanh cả cánh cửa lớn mộ thất mấy vòng.

Dáng vẻ đó, giống như một con rắn biển, quấn chặt cả cánh cửa lớn.

"Lão đại, cái thứ này, khóa chết tiệt, không mở được." Bàn Tử đeo bình dưỡng khí, tay còn dùng sức kéo cánh cửa lớn một cái.

Căn bản không có tác dụng.

Trương Thiên cầm đào mộc kiếm, vạch vài cái lên trên, cũng không có tác dụng.

"Để tôi." Trương Khởi Linh thấy vậy, đứng lên phía trước, Hắc Kim Cổ Đao trên tay vạch một cái, ngay sau đó, lưỡi đao lóe sáng, những dây leo kia vậy mà tự động tránh ra.

"Trời ạ, Nhị ca, cậu có xu hướng tự hành hạ mình sao?" Bàn Tử thấy vậy, kinh hô nói.

Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, sau đó nhìn về phía cửa mộ.

Xung quanh rất tối, Trương Thiên chỉ có thể nhìn rõ khi đến rất gần.

Trên cửa mộ, khắc họa hình dáng một con hải yêu, và còn có hình dáng một người phụ nữ đầu bù tóc rối.

Cả cánh cửa mộ rất lớn, cao đến ba mét.

Người phụ nữ chiếm nửa cánh cửa, hải yêu chiếm nửa cánh cửa.

Đầu hải yêu đối diện người phụ nữ, mặt người phụ nữ đối diện hải yêu.

Cả hai dường như đang nhìn nhau.

"Chắc không sai rồi." Trương Thiên nhìn cửa mộ, hắn nhẹ nhàng đẩy ra.

Nước biển chảy ngược vào.

Mọi người liền đi vào.

Khi Trương Thiên đi vào, trên đỉnh đầu, hai cái đầu đang nhìn xuống mọi người.

Tóc rũ xuống, cũng may là không nhìn thấy, nếu không, chắc chắn sẽ khiến Trương Thiên giật mình.

Sau khi vào, cơ bản giống hệt mộ thất trước.

Đều là thiết kế rút chân không.

Sau đó, sau khi mở cửa lớn, không giống với cái trước là, bên trong rất ẩm ướt.

Hơn nữa trên tường còn treo một số tảng đá phát sáng, trông rất quỷ dị.

Ánh sáng phát ra từ tảng đá đều là màu xanh lục, cả mộ thất cũng là một màu xanh lục mờ ảo.

Bàn Tử nhìn đầu Trương Thiên.

“Lão đại, đầu anh xanh quá…” Nhờ loại đá đặc biệt trong mộ thất, đầu óc Trương Thiên vô cùng minh mẫn.

Sáng không kém gì bóng đèn phát quang trong phòng thẩm vấn.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái. "Loại đá này khó mà phát hiện được, với lại, đây không phải dạ minh châu đâu.

Theo truyền thuyết, dạ minh châu chiêu gọi quỷ, hơn nữa dưới ánh đèn còn có thể nhìn thấy quỷ hồn." Trương Thiên vừa nói vừa nhìn những viên đá trên vách đá.

Tất cả đều là khoáng thạch màu xanh lục sắc nhọn.

Không rõ là loại gì nhưng ánh sáng phát ra lại vô cùng sâu thẳm.

Mộ thất tổng thể không lớn, dưới đất có nước, xung quanh hơi ẩm ướt.

Toàn bộ mộ thất có hình tròn, đường kính khoảng ba mươi mét. "Trên đỉnh đầu chúng ta vẫn còn nhỏ nước." Hồ Bát Nhất ngước nhìn lên, trên vách đá đen kịt vẫn có những giọt nước xanh lục nhỏ xuống.

Vách đá thậm chí còn phát ra ánh sáng xanh. "Ôi, lạnh quá, may mà

lúc trước Đoàn Đoàn không đến đây, nếu không thì chết cóng mất." Tiểu Hồ Ly nói từ phía sau, rùng mình một cái.

Cả người cô bé run lên bần bật.

Trương Thiên nhìn xung quanh, ngoài những tảng đá xanh lục ra, dường như không còn thứ gì khác.

Không đúng, nếu nhìn kỹ, ở phía xa có hai chiếc quan tài sắt.

Hai cỗ quan tài sắt được đặt đối diện nhau, dường như còn có chạm khắc.

Trương Thiên đảo mắt nhìn một lượt, hắn tạm thời chưa phát hiện sự tồn tại của Cấm Bà.

Ở đây nếu có Cấm Bà, chắc chắn phải là cấp ba trở lên. "Lão đại, đằng kia có hai cỗ quan tài, bên trong không chừng có cái thứ đá gì anh nói đấy." Bàn Tử chỉ vào chiếc quan tài sắt ở gần đó. "Đừng vội, cậu nghĩ xem, chúng ta đã vào đến đây, hơn nữa đây còn là mộ huyệt đáng sợ nhất, không lý nào lại bình tĩnh như vậy." Trương Thiên nói, quả nhiên, không lâu sau khi hắn dứt lời, xung quanh bỗng trở nên âm u lạnh lẽo.

Chương 116

Và từ khe đá trên đỉnh đầu, nhỏ xuống không còn là chất lỏng xanh lục nữa, mà là máu đỏ.

Máu nhỏ xuống càng lúc càng nhanh, như thể trời đang mưa vậy, tốc độ cực nhanh. "Oa, bẩn quá, cái đồ tiểu miết tôn chết tiệt nào làm bẩn lông của Đoàn Đoàn rồi!

Đại ca ca, bảo vệ Đoàn Đoàn đi mà." Tiểu Hồ Ly chạy đến trước mặt Tiểu Ca, đôi mắt to tròn đáng thương nhìn anh.

Trương Khởi Linh liếc nhìn cô bé một cái, không có bất kỳ động tác nào.

Tiểu Hồ Ly giậm chân, phồng má tức giận nhìn Trương Khởi Linh.

Còn Trương Thiên thì lấy ra Bát Quái Kính, lớp bảo vệ của Bát Quái Kính bao phủ lấy mọi người. "Nước này từ xanh lục chuyển sang đỏ, rõ ràng Cấm Bà đang ở trên đỉnh đầu chúng ta." Trương Thiên nói, Đào Mộc Kiếm cũng trực tiếp được tế ra.

Mộc kiếm không ngừng vung lên trước người, một lá Hỏa Phù xuất hiện.

Trương Thiên không trung vẽ phù, Hỏa Phù phát ra ánh lửa, trực tiếp chiếu sáng bóng tối xung quanh.

Đồng thời, Hỏa Phù bay thẳng lên đỉnh đầu. "Đệt, lão đại, anh còn biết phóng Hỏa Cầu luôn à?

Tiên thuật đấy, cái này mà vào chùa thì không chừng lão đại còn phải ngồi trên đài sen luôn!" Bàn Tử thấy vậy, mắt trợn tròn.

Hắn ta đầy vẻ kích động, Trương Thiên từ khi nào đã lợi hại đến

thế?

Mặt Trương Thiên tối sầm, mình đâu phải Phật Tổ mà ngồi đài sen gì chứ.

Hắn lắc đầu, không thèm để ý đến Bàn Tử. "Lá Hỏa Phù này tiêu hao quá nhiều Chân Khí của tôi, bây giờ tôi nhiều nhất chỉ có thể vẽ được hai lá phù thôi." Trương Thiên thành thật nói, khẽ lắc đầu, Chân Khí của hắn không đủ để hắn thi pháp vẽ phù lần nữa.

Trương Thiên nghĩ đến Nhất Mi Đạo Nhân kiếp trước, người ta mới thật sự lợi hại, vẽ phù đều nhẹ nhàng như không.

Còn mình thì e là khó càng thêm khó. "Ai, tôi còn tưởng lão đại đã đứng dậy rồi chứ." Bàn Tử thở dài, có chút tiếc nuối.

Trương Thiên đầy vạch đen trên mặt, cái gì mà "còn tưởng"?

Chẳng phải chúng ta vẫn luôn đứng vững sao? "Mau nhìn lên trên." Hồ Bát Nhất cắt ngang lời hai người, chỉ lên đỉnh đầu hô một tiếng.

Mọi người nhìn lên trên, chỉ thấy, chỗ Trương Thiên vừa đánh, có một đoàn bóng đen đang bốc cháy.

Ngay sau đó, từ trên bóng đen ấy truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Trương Thiên có thể nhìn rất rõ, bóng đen đó chính là một Cấm Bà.

Rất nhanh, ngọn lửa cháy rụi, trên mặt đất chỉ còn lại một lớp tro mỏng.

Trương Thiên có thể nhìn thấy, trên đỉnh đầu còn có mấy con Cấm Bà nữa, đều là do nữ giới hóa thành.

Rất có thể là đội khảo cổ đã chết ở đây trước đó.

Thuở ấy, đội khảo sát của Ngô Tam Tỉnh gần như toàn bộ đã chết

ở đây, và nơi này, chính là một đài chôn xác.

Sau khi những người đó chết, nữ biến thành Cấm Bà, còn nam, Trương Thiên đoán chắc chắn là Hải Yêu.

Thấy những Cấm Bà kia không có ý định xông lên.

Trương Thiên cũng không để ý, mà nhìn về phía quan tài ở gần đó. "Chúng ta trước tiên đi mở hai cỗ quan tài kia ra đã." "Đã là một quái vật rồi, tôi muốn xem, hai thứ ban đầu đó rốt cuộc là gì." Sắc mặt Trương Thiên trở nên nghiêm túc.

Giọng hắn không lớn nhưng có chút uy nghiêm. "Lão đại, để Bàn gia đây." Bàn Tử tự mình xông lên, hắn ta vừa nói vừa đi thẳng tới.

Mấy người đi đến trước quan tài, Trương Thiên lúc này mới có thể nhìn rõ toàn bộ cỗ quan tài. "Vật phẩm: Quan tài Hải Yêu!" "Trạng thái: (Bán tỉnh)" "Hải Yêu nguyên thủy nhất, tổ tiên của Hải Yêu." Lại nhìn sang cái khác. "Vật phẩm: Quan tài Cấm Bà" "Trạng thái: (Bán tỉnh)" "Cấm Bà nguyên thủy nhất, những Cấm Bà còn lại đều bị oán niệm của cô ta khống chế." Thấy phần giới thiệu đơn giản của hai cỗ quan tài trước mắt.

Thành thật mà nói, nếu có thể Trương Thiên sẽ quay đầu bỏ chạy ngay lập tức.

Hai thứ này, tuyệt đối là cấp độ đại Boss.

Trạng thái bán tỉnh, Trương Thiên hiểu là động vào quan tài sẽ tỉnh dậy.

Chỉ cần mở quan tài ra, đối phương sẽ tỉnh, loại này khá nguy hiểm, hơn nữa mức độ nguy hiểm của những thứ này cũng cao. "Lão đại, vì sao quan tài Cấm Bà và Hải Yêu lại được đặt song song?

Chúng ta từ cửa mộ có thể thấy, Hải Yêu và Cấm Bà đáng lẽ phải đối lập nhau." Hồ Bát Nhất nhìn hai cỗ quan tài.

Theo hình ảnh trên cửa mộ, Hải Yêu và Cấm Bà tuyệt đối là đối lập.

Nhưng vì sao quan tài an táng lại song song? "Hai tên này đều mang oán khí cực mạnh trên người, tôi nghĩ, hai cỗ quan tài được đặt song song có lẽ là để tiêu trừ oán khí.

Hai loại oán khí khác nhau ở cùng một chỗ, ở mức độ lớn, có thể tiêu tán lẫn nhau." Trương Thiên nghĩ một lúc rồi nói.

Đồng thời, hắn lại mở miệng: "Hải Yêu và Cấm Bà ở một mức độ nào đó, đều là vật thí nghiệm, lúc trước đều đã chịu đựng vô vàn tra tấn, nếu không thì không thể thành ra bộ dạng này.

Hơn nữa, nhìn từ oán khí trong quan tài, Hải Yêu có lẽ là sản phẩm kết hợp giữa người và một loài động vật nào đó, còn nguyên nhân Cấm Bà hình thành thì không rõ." Trương Thiên nói, đây cũng chỉ là một suy đoán của hắn.

Còn về việc có thật hay không thì vẫn cần phải khảo sát. "Lão đại, trên quan tài Cấm Bà hình như có một vài họa tiết." Bàn Tử đứng trước quan tài, đôi mắt nhỏ không ngừng quan sát.

Trương Thiên cũng nhìn qua.

Dần dần, nguyên nhân hình thành Cấm Bà cũng nổi lên.

Câu chuyện hơi phức tạp, nhưng nói đơn giản thì là: Dịch bệnh, dẫn đến vô số người chết, trong đó có cả Cấm Bà.

Ban đầu cô ta đang trốn chạy trên thuyền, nhưng người lái thuyền nảy sinh ý đồ xấu, cưỡng bức rồi giết chết, cuối cùng vứt xác xuống sông.

Cấm Bà mang theo dịch bệnh, lại chết giữa sông, oán khí bản thân có thể nói là cực lớn.

Sau đó, thi thể bị Uông Tàng Hải tìm thấy, lợi dụng oán khí và linh hồn để bắt đầu nghiên cứu linh hồn.

Thủ đoạn hắn khống chế Cấm Bà chính là dùng Ách Thạch.

Trong quá trình nghiên cứu, linh hồn Cấm Bà không ngừng suy yếu rồi lại hợp nhất, trải qua mấy nghìn lần.

Trong thời gian đó, Cấm Bà cũng bắt đầu tích lũy oán khí, đến nỗi hiện tại, quan tài đã không thể trấn áp được oán khí của cô ta.

Còn Hải Yêu thì thảm hơn, nhìn từ bức họa mà nói, cũng chẳng khá hơn Cấm Bà là bao.

Nhìn hai cỗ quan tài, Trương Thiên hít một hơi khí lạnh. "Hai cái này cũng coi như là hai vật thí nghiệm." Vừa nói, Tiểu Hồ Ly lại có chút buồn bã. "Ô, đáng thương quá, còn đáng thương hơn cả Đoàn Đoàn." Tiểu Hồ Ly lầm bầm, Trương Thiên đứng dậy.

Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn hắn. "Một khi mở quan tài, rất có khả năng, những kẻ bên trong sẽ tỉnh lại, bọn chúng chắc chắn sẽ điên cuồng, vì vậy, chúng ta phải lập kế hoạch trước." Trương Thiên nói, mọi người đều gật đầu.

Và ngay lúc này, phía sau, Cấm Bà dưới nước không biết từ đâu đi tới.

Trên người cô ta vẫn mặc trang phục cấp Vương phi.

Trên mặt không có biểu cảm, nhưng dường như có chút nghiêm túc, cô ta dường như có cách nào đó.

Thấy Cấm Bà đột nhiên xuất hiện, Tiểu Hồ Ly giật mình nhảy dựng. "M* nó, cái quỷ gì thế, dọa Đoàn Đoàn một phát hết hồn, đồ quỷ thật!" Tiểu Hồ Ly hướng về phía Cấm Bà mà xổ ra một tràng tiếng lóng, cái đuôi nhỏ màu trắng cũng dựng ngược lên. "Bàn Tử, bịt mồm con bé này lại." Trương Thiên liếc nhìn Bàn Tử một cái. "Được

thôi, lão đại, xem Bàn gia đây." Bàn Tử nói, trực tiếp bịt miệng Tiểu Hồ Ly lại. "Khạc khạc khạc, thối quá!

Cái tên Bàn Tử nhà cậu bôi cái gì lên tay thế!" "Hắc hắc, vừa mới đánh rắm ấy mà." Tiểu Hồ Ly: "..." Trương Thiên nhìn Cấm Bà đang bay tới. "Không ngờ cô thật sự đã đến đây." Cấm Bà mở miệng, giọng nói mang theo sự ngạc nhiên và khó tin.

Mộ huyệt này thật sự rất khó để tiến vào, hơn nữa cho dù tìm được, cũng rất khó để phá giải.

Nhưng Trương Thiên thì sao, hắn thật sự đã tìm được, hơn nữa còn đến được đây.

Cấm Bà hiểu rõ trong lòng, nếu không phải để thực hiện lời hứa, Trương Thiên tuyệt đối đã rút lui từ lâu rồi.

Chương 117

"Đương nhiên rồi, Trương Thiên tôi, nói một lời giữ chín lời." Trương Thiên gật đầu.

Lần này hắn đến, không chỉ vì lời hứa, mà còn để một lần nữa xây dựng hình tượng trong lòng Trương Khởi Linh và những người khác.

Tuy lần trước đã xây dựng được hình tượng rồi, nhưng Trương Thiên cảm thấy vẫn chưa đủ, dù sao bây giờ Tiểu Ca cũng đến rồi, nên hình tượng trọng nghĩa khí, nói một lời giữ chín lời phải được củng cố. "Thật ra tôi cũng không giúp được cô, cô có thể đi ngay bây giờ mà." Cấm Bà nói, sắc mặt tái nhợt, không thể nhìn ra biểu cảm, nhưng lời nói lại lộ rõ sự bất lực.

Bản thân cô ta vốn định giúp Trương Thiên và đồng đội, nhưng vì lời nguyền nên vẫn không có cách nào.

Hiện tại, Trương Thiên thật sự đã đến đây, hắn lại còn trực tiếp xông vào mộ huyệt. "Không sao, cô có cách nào phá giải hai tên này không?" Trương Thiên chỉ vào hai cỗ quan tài ở gần đó.

Cấm Bà nhìn lên đỉnh đầu. "Có, nhưng rất phiền phức." Cấm Bà nói, mấy người cũng dựng tai lên nghe.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên, trong mắt có chút tán thưởng.

Dù sao, người có thể thực hiện lời mình nói không nhiều, hơn nữa, vì lời hứa mà đi mạo hiểm lại càng ít.

Trước đây hắn đã hứa giúp y tìm lại chính mình, có lẽ thật sự có thể làm được. "Hu hu, tên Bàn Béo thối, bỏ cái tay thối ra khỏi mồm Đoàn Đoàn đi, thối chết mất." Tiểu Hồ Ly lắc đầu, Bàn Tử lúc này

mới chịu bỏ tay ra. "Không được nói linh tinh, chúng ta đang trong nguy hiểm đấy." Bàn Tử ra hiệu im lặng cho Tiểu Hồ Ly, Tiểu Hồ Ly bĩu môi, kiêu ngạo không thèm để ý đến Bàn Tử. "Muốn khắc chế bọn chúng thì hơi phiền phức, phải đồng thời mở quan tài." "Bọn chúng vốn dĩ đã tương khắc, Hải Yêu có thể đánh nhau với Cấm Bà, đương nhiên Cấm Bà cũng có thể đánh nhau với Hải Yêu." "Hai kẻ đó chính là thiên địch bẩm sinh." Cấm Bà nói, Trương Thiên cũng hiểu ra điều gì đó. "Ý cô là, thả cả hai con quái vật ra, sau đó để bọn chúng tự đánh nhau, rồi chúng ta hưởng lợi?" Trương Thiên nói, Cấm Bà gật đầu.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, phương pháp này đầy rẫy sơ hở, rất khó thực hiện.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng mở miệng. "Lão đại, tuy tôi không hiểu các người nói gì, nhưng mà, cái thứ trong quan tài này hình như hơi rung chuyển." Hồ Bát Nhất chỉ vào cỗ quan tài ở gần đó, cả hai cỗ quan tài đều hơi rung động. "Đừng lo, chưa tỉnh đâu." Trương Thiên nói, nhìn Cấm Bà. "Cô dựa vào cái gì mà cho rằng phương pháp này hữu dụng." "Nếu bọn chúng không đối kháng lẫn nhau, mà lại ra tay với chúng ta thì chẳng phải xong đời rồi sao?

Hơn nữa, nếu bọn chúng lại tiêu diệt người ngoài trước thì sao?" Trương Thiên liên tục nói, Cấm Bà nhìn Trương Thiên. "Không đâu, trên người anh có âm khí, chắc là đã uống thứ gì đó, bọn chúng trên người cũng có, vì vậy, khả năng hai kẻ này đối phó với các anh rất nhỏ.

Hơn nữa, các anh không biết sự thật, lúc trước, Hải Yêu đã lăng nhục Cấm Bà, còn Cấm Bà đã chặt đứt một trái tim của Hải Yêu, cho nên, hai bên đối với nhau có mối thù oán rất sâu." Cấm Bà nói, Trương Thiên cũng không nói thêm gì nữa.

Cái tên Hải Yêu này đúng là dũng cảm thật, lợi hại hơn Bàn Tử

nhiều, thứ gì cũng dám động tay vào. "Khởi Linh, cậu có suy nghĩ gì không?" Trương Khởi Linh có thể nghe thấy tiếng quỷ, cuộc đối thoại của bọn họ, chắc chắn y cũng đã nghe thấy. "Cẩn thận một chút." Trương Khởi Linh nói, con dao trong tay y đã nắm chặt.

Rõ ràng thứ bên trong này, ngay cả y cũng không có đủ tự tin đối phó.

Trương Thiên gật đầu, sau đó nhìn về phía cửa mộ phía sau. "Bàn Tử, cậu trước hết mở cơ quan cửa mộ ra, lão Hồ, hỗ trợ tôi vẽ Kỳ Lân Trận, Tiểu Hồ Ly, cô có kỹ năng gì thì lát nữa nhớ sử dụng ra, đến lúc đó dùng để chạy trốn." Trương Thiên trực tiếp bắt đầu sắp xếp lộ trình khi chạy trốn.

Đùa cái gì chứ, một phút sơ sẩy hận nghìn đời, Trương Thiên không muốn chết một cách uổng phí đâu.

Mọi người liên tục gật đầu, sau đó dưới sự chỉ dẫn của Cấm Bà, Bàn Tử mở công tắc cửa mộ.

Cửa mộ mở ra, vì là hai lớp nên không có nước tràn vào.

Còn Hồ Bát Nhất thì đi theo Trương Thiên khắc họa trận pháp.

Khoảng vài phút sau, Kỳ Lân Trận đã hoàn tất, và sau khi Trương Khởi Linh nhỏ Kỳ Lân huyết vào, trận pháp liền bước vào trạng thái chờ lệnh. "Được rồi, Bàn Tử, mở quan tài." Trương Thiên nhìn mọi thứ đã sẵn sàng, liền hô lên. "Lão đại, hay là chúng ta cùng mở?" Bàn Tử có chút sợ hãi, cái thời buổi này, Bàn gia đúng là phải làm trâu làm ngựa. "Yên tâm đi Bàn Tử, chúng ta cũng mở một cỗ quan tài khác, đồng thời mở cả hai, để bọn chúng cắn xé lẫn nhau." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày. "Lão đại, đây chính là cách sao?

Có phải hơi vội vàng quá không!" Hồ Bát Nhất hiển nhiên cũng nghĩ giống Trương Thiên, cách này chẳng phải là trò đùa sao.

Trương Thiên xua tay. "Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng sau khi nghe chuyện của hai tên này, tôi cảm thấy, mọi chuyện đều có khả năng.

Hơn nữa, đường lui chúng ta đã chuẩn bị xong rồi, một khi có điều bất thường, chúng ta sẽ rút." Trương Thiên trực tiếp nói, Hồ Bát Nhất lúc này mới gật đầu, hai người đi đến trước một cỗ quan tài khác.

Trương Khởi Linh ở một bên chăm chú nhìn chằm chằm vào quan tài.

Trong mắt y, bên trong quan tài, mỗi bên đều phát ra những màu sắc khác nhau.

Trong quan tài Hải Yêu, toàn bộ là yêu khí xanh lục, còn trong quan tài quỷ của Cấm Bà, thì là tà khí màu đen.

Hai loại khí tức này, đều không phải là thứ mà bọn họ có thể dễ dàng chọc vào. "Mở!" Trương Thiên hô lớn một tiếng ra lệnh, lập tức ba người dùng sức mạnh.

Nắp quan tài trực tiếp bị lật tung, và hai cỗ quan tài lộ ra trong không khí.

Bàn Tử, Trương Thiên và những người khác vội vàng lùi lại.

Trương Thiên cầm Đào Mộc Kiếm, ánh mắt lóe lên.

Trong mắt hắn, khí tức xanh lục và đen kịt tương hỗ bài xích, va chạm.

Giống như hai con trâu rừng đang tấn công lẫn nhau vậy. "Quả nhiên." Thấy cảnh này, Trương Thiên trong lòng coi như nhẹ nhõm một nửa.

Hai kẻ này quả nhiên là mối quan hệ đối đầu. "Ca ca..." Trong quan tài Hải Yêu, giây tiếp theo, vô số xúc tu khổng lồ như bạch tuộc

tràn ra.

Các xúc tu như những mũi khoan sắt nhọn, từng cái một cắm vào khe tường.

Còn trong cỗ quan tài kia, cũng đột nhiên mọc ra vô số sợi tóc dài như kim đen, thậm chí còn trực tiếp đâm xuyên vào những xúc tu kia.

Đâm xuyên qua xúc tu.

Cả mộ thất tràn ngập một luồng khí tức cổ xưa vừa đáng sợ vừa quỷ dị.

Thấy cảnh này, Tiểu Hồ Ly trốn sau lưng Trương Khởi Linh. "Cái này sao mà công kích được chứ, đáng sợ quá đi mất." Trong đôi mắt to tròn của Tiểu Hồ Ly, có chút sợ hãi, đây đơn giản là hai con quái vật lớn.

Còn Bàn Tử thì nuốt nước bọt. "Quái... quái vật xúc tu, đại chiến nữ tóc dài..." Bàn Tử run rẩy mở miệng, còn Thiên Sư Bội Kiếm trong tay Trương Thiên thì không ngừng rung động, rõ ràng yêu khí và tà khí trước mắt quá nặng.

Sắc mặt Trương Khởi Linh nghiêm túc.

Hai luồng khí tức này thật sự quá mạnh, nếu cả hai đều tấn công bọn họ, thì thương vong tuyệt đối là không thể tránh khỏi. "Xoạt xoạt..." Cùng lúc đó, trong quan tài quỷ, cũng phát ra tiếng xoạt xoạt.

Một cái đầu vậy mà chậm rãi nhô ra từ bên trong quan tài.

Cái đầu rất nhỏ, một khuôn mặt bị tóc che khuất, cực kỳ âm u, và ở cổ Cấm Bà, còn có rất nhiều nốt sần, những nốt đỏ phủ kín toàn thân.

Đây chắc là trạng thái khi dịch bệnh hoành hành trước đó.

Còn trong quan tài Hải Yêu, thì một cái đầu lâu khổng lồ nhô ra.

Như bạch tuộc, lại như một quả bóng bay, trong mắt trào ra chất dịch màu xanh lục, không có mắt mà chỉ là một cái hốc rỗng, còn miệng mũi thì thỉnh thoảng lại có chất dịch chảy ra.

Răng nanh sắc nhọn, như những chóp đá.

Hải Yêu thì đơn thuần là ghê tởm, còn Cấm Bà thì trông kinh khủng.

Cấm Bà không có mặt, không nhìn rõ ngũ quan, mũi, mắt, thậm chí miệng cũng không có. "Bởi vì sau khi chết, cô ta cảm thấy không mặt mũi nào gặp người, nên toàn bộ khuôn mặt đã bị che giấu." Phía sau, nữ quỷ mở miệng, Trương Thiên gật đầu, cũng không mấy kinh ngạc.

Sau khi Cấm Bà xuất hiện, Hải Yêu cũng giận dữ nhìn cô ta. "Ca ca!" Sau khi phát ra tiếng kêu, vô số xúc tu trong quan tài lại lần nữa đánh về phía Cấm Bà.

Tóc dài như mạng nhện, quấn quanh Cấm Bà.

Cả hai đánh nhau khá kịch liệt.

Chương 118

Mà đây cũng chỉ là cuộc chiến nửa thân trên, thậm chí cả hai tên còn chưa ra khỏi quan tài. "Thế này không được, cứ tiếp tục như vậy thì đến bao giờ chúng ta mới có thể nhìn thấy bên trong quan tài." Trương Thiên thấy vậy, khẽ nhíu mày, hai kẻ này, cứ đánh nhau thôi, không chịu ra khỏi quan tài, e rằng cho dù có qua mấy năm nữa cũng không đánh xong. "Lão đại, tôi có một cách." Hồ Bát Nhất nhìn hai cỗ quan tài quỷ dị, không khỏi mở miệng nói. "Cách gì?" "Chúng ta có thể tấn công một trong số bọn chúng, sau đó để kẻ còn lại thắng, như vậy, không chừng bọn chúng sẽ ra khỏi quan tài." Hồ Bát Nhất suy nghĩ một chút rồi nói.

Nhưng để ai thắng đây?

Cả hai tên đều không dễ đối phó, nếu một kẻ thắng, thì Trương Thiên và đồng đội sẽ phải đối phó với kẻ còn lại.

Tuy nhiên, vẫn tốt hơn là đối phó với cả hai. "Lão đại, Cấm Bà sợ lửa..." Hồ Bát Nhất đột nhiên mở miệng, Trương Thiên hiểu ý y.

Cấm Bà tương đối mà nói, vẫn dễ đối phó hơn, dù sao cũng sợ lửa, nhưng nếu là Hải Quái, lại sợ lông trâu, cái này thì hơi khó chịu rồi.

Bọn họ căn bản không có lông trâu. "Chân Khí của tôi đã hồi phục gần hết, lát nữa tôi sẽ dùng Lôi Phù tấn công Hải Quái, đợi sau khi thu hút cả hai ra ngoài, Bàn Tử, lão Hồ, hai cậu đi đến chỗ quan tài để kiểm tra." Trương Thiên nói, hai người đều gật đầu.

Bàn Tử cũng không phải là người nhát gan gì, sau khi Trương Thiên nói xong, hắn ta cũng vỗ ngực đồng ý. "Khởi Linh, cậu ở phía sau bảo vệ tôi." Trương Thiên nói, Đào Mộc Kiếm đã cầm sẵn trước

người.

Thật ra, Lôi Phù, Lâm Thiên chưa từng vẽ qua, theo thuật pháp của Bàn Sơn Đạo Nhân mà nói, Lôi Phù tương đối khó khăn hơn.

Trương Khởi Linh gật đầu, nhẹ nhàng đứng sau lưng Trương Thiên.

Còn Tiểu Hồ Ly mắt đảo một vòng, càng trốn chặt sau lưng Trương Khởi Linh. "Lôi!" Trương Thiên dùng Đào Mộc Kiếm khắc họa trên không trung, một lá phù lục được hắn vẽ ra, nhưng khi vẽ đến một nửa thì vì không thành thạo mà trực tiếp sụp đổ.

Tình huống bên phía Trương Thiên cũng bị hai tên trong quan tài phát hiện.

Thấy Trương Thiên định tấn công mình, Hải Quái càng thêm phẫn nộ.

Cái đầu như bạch tuộc của nó thét lớn một tiếng về phía Trương Thiên, lập tức vô số móng vuốt đã bò ra.

Con Hải Quái này trông vô cùng kỳ dị, đầu như bạch tuộc, mười ngón tay vừa to vừa dài như xúc tu.

Còn thân thể nó chỉ có nửa trên, nửa dưới đã biến thành trạng thái vô tích chuy.

Giống như một loài cá.

Ngực bên trái của nó có một cái lỗ thủng.

Rõ ràng, là Cấm Bà đã móc mất một trái tim của nó.

Hải Quái hung hãn tấn công Trương Thiên, xúc tu như những mũi khoan sắt, đâm thẳng vào giữa trán Trương Thiên.

Trương Thiên vẫn đang vẽ phù, loại Lôi Phù này quá khó.

Trương Khởi Linh tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đứng trước người, y luôn sẵn sàng tấn công. "Xoạt xoạt." Nữ quỷ làm sao có thể để người giúp mình bị giết chết, vô số sợi tóc đã cuộn tới, thân thể cô ta cũng lơ lửng giữa không trung.

Cấm Bà không có chân, chỉ có một thân hồng y. "Đệt, hồng y!" Thấy Cấm Bà, Trương Thiên nuốt nước bọt.

Còn Vương phi trong ngọc bội của Bàn Tử thì trực tiếp mất hết khí tức.

Đùa cái gì chứ, hồng y, đó là tồn tại còn cao hơn cả cấp ba.

Lúc này, Trương Thiên đã bắt đầu nghi ngờ, Hỏa Phù của mình có đối phó được thứ này không.

Tóc của Cấm Bà hoàn toàn chặn đứng những xúc tu đang lao tới, đồng thời những sợi tóc thậm chí còn xuyên thủng toàn bộ xúc tu.

Trông cực kỳ đáng sợ. "Lôi." Trương Thiên lại lần nữa cố gắng vẽ phù.

Và vì Cấm Bà, cùng Hải Quái đều lần lượt xông ra khỏi quan tài, lại tạo cơ hội cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử. "Bàn Tử, cậu đi quan tài nữ quỷ đi, cái này cậu có kinh nghiệm mà." Hồ Bát Nhất vừa nói, đã chạy về phía quan tài của Hải Quái.

Vương Bàn Tử: "Kinh nghiệm????" Vương phi: "Kinh nghiệm????" "Lão Hồ, chúng ta đặt tay lên lương tâm mà nói, cậu đừng có mà vu khống người khác nhé, Bàn gia tôi chưa từng vào cái quan tài nữ quỷ nào đâu." Bàn Tử vội vàng nói, rồi xông về phía quan tài.

Hai người đến bên cạnh quan tài, hai luồng khí tức đã xộc vào khiến đầu óc hai người đau nhức.

Cũng may là Cấm Bà và Hải Quái thật sự có oán khí, nếu không thì

muốn đến trước quan tài của bọn chúng thật sự không đơn giản.

Hồ Bát Nhất nhìn vào bên trong.

Yêu khí xanh lục không ngừng lan tỏa, và bên trong, Hồ Bát Nhất nhìn thấy một khối đá nhỏ.

Về phía Bàn Tử, hắn ta đã chui cả đầu vào bên trong.

Bàn Tử tìm thấy được khá nhiều thứ, một trái tim của Hải Yêu, còn một thứ khác, thì là nửa khối đá.

Thậm chí, Bàn Tử còn tìm thấy một vài viên ngọc bên trong.

Những viên ngọc này phải nói là quỷ ngọc, dùng để nuôi dưỡng linh hồn.

Sau khi lấy được đồ, hai người càng điên cuồng chạy về phía trước. "Lão đại, mau nhìn này, Bàn gia tìm thấy thịt viên rồi, tối nay chúng ta ăn thịt nướng!" Bàn Tử cầm trái tim Hải Yêu, mặt mày hớn hở.

Cái thứ này, một đống thịt lớn thế này, nhìn kiểu gì cũng giống thịt bò mà.

Trương Thiên...

Hải Yêu: "Đệt, tim của ta?" Khi thấy trái tim của mình bị Bàn Tử lấy ra, Hải Yêu càng điên cuồng lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử bước chân dừng lại, vội vàng chạy sang một bên. "Đệt, Bàn gia có làm gì đâu, đuổi theo tôi làm gì?" "Đây chẳng phải là thịt bò sao?" Bàn Tử thấy xúc tu đánh về phía mình, càng chạy nhanh hơn.

Còn Cấm Bà thấy trái tim Hải Yêu bị lấy ra, khí thế tăng vọt, chiếc váy đỏ càng như biển máu.

Toàn bộ tường xung quanh đều biến thành màu đỏ, thậm chí âm hồn Cấm Bà trên đỉnh đầu cũng bắt đầu bị con lệ quỷ hồng y này thôn

phệ.

Cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Trương Thiên thầm kêu không hay rồi.

Cấm Bà đang thôn phệ những vong hồn kia để cường hóa bản thân.

Còn Hải Yêu thì nếu lấy lại được trái tim của mình, thực lực tuyệt đối sẽ tăng vọt.

Bây giờ bên nào thắng cũng đều không có kết quả tốt cho Trương Thiên và những người khác.

Trong lòng nghĩ vậy, Trương Thiên đẩy nhanh tốc độ vẽ phù. "Oanh." Đột nhiên, xúc tu đánh vào vách tường phía sau Bàn Tử.

Bàn Tử lăn hai vòng trên mặt đất. "Mẹ kiếp, may mà Bàn gia là một tên Bàn Tử nhanh nhẹn." Vương Khải Toàn lẩm bẩm, người hắn đã dần đến gần Trương Thiên hơn một chút. "Lâm!" Trương Thiên phác họa nét cuối cùng, giây tiếp theo, trong mộ thất vậy mà sinh ra Lôi Vân. "Đạo sĩ!" Thấy cảnh này, không chỉ Hải Yêu, mà cả Cấm Bà đều sững sờ, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Và Lôi Phù đã phóng ra, Lôi Vân điên cuồng đánh xuống Hải Yêu.

Tia sét mạnh mẽ trực tiếp đánh gãy hai xúc tu của Hải Yêu.

Cấm Bà thấy vậy liền ngừng hấp thu âm hồn, mà điên cuồng tấn công Hải Yêu, hiện tại chính là thời cơ tấn công tốt nhất. "Lão đại, trong quan tài chỉ có cái này." Hồ Bát Nhất chạy tới, trong tay y có nửa khối đá.

Còn Bàn Tử cũng đưa khối đá qua.

Nhìn nửa khối đá của hai người, rồi lại nhìn nửa khối đá của mình.

Trương Thiên đã hiểu.

Trương Thiên đã hiểu, Ách Thạch không phải bị chia làm hai nửa.

Mà là bị Uông Tàng Hải chia làm ba nửa.

Trong đó hai nửa đưa cho Cấm Bà và Hải Quái, hai bên vốn dĩ đã xung đột, mâu thuẫn, cứ như vậy, Ách Thạch không những không rơi vào tay một bên nào.

Ngược lại, hai bên thậm chí vì khối Ách Thạch này mà sinh ra oán khí, xung đột càng thêm kịch liệt.

Mà điều bọn họ không biết là, bên Uông Tàng Hải, lại đang cầm một khối Ách Thạch lớn nhất.

Cũng có nghĩa là, hắn vẫn luôn thao túng hai tên này.

Chương 119

"Lão Hồ, chúng ta lùi lại trước, Khởi Linh, chuẩn bị rút lui.

Sau khi tôi giải trừ lời nguyền, tình hình bên trong này chúng ta không cần quản nữa." Trương Thiên nói, liền chuẩn bị chạy trốn.

Quỷ mới biết sau khi giải trừ lời nguyền sẽ biến thành cái dạng gì, cho nên, Trương Thiên bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chạy trốn. "Lão đại, thứ này giải trừ thế nào?" Bàn Tử có chút nghi hoặc. "Cứ như thế này này." Trương Thiên nói, Ách Thạch bị Chân Khí của hắn kéo lên lơ lửng giữa không trung.

Sau đó, ba khối đá trực tiếp nối liền lại với nhau.

Hai kẻ đang đánh nhau lập tức bình tĩnh lại, Cấm Bà và Hải Yêu đều nhìn về phía Trương Thiên. "Sao hắn cũng có một khối Ách Thạch!" Thấy Trương Thiên lấy ra khối Ách Thạch lớn hơn cả của bọn chúng, Cấm Bà có chút chấn kinh.

Ngay cả Hải Yêu cũng có chút khó hiểu.

Giây tiếp theo, Ách Thạch hợp nhất.

Trên đó phát ra ánh sáng tím quỷ dị, một luồng sức mạnh vô hình dâng lên xung quanh. "Nha..." Trên đỉnh đầu, truyền đến tiếng lệ quỷ kêu thảm thiết, Cấm Bà và Hải Yêu càng trực tiếp ngã vật xuống đất.

Giây tiếp theo, mọi thứ xung quanh hóa thành tro bụi. "Đệt, lão đại, Tiểu Hồ Ly ăn đan dược xong, trâu bò cực, thế là xong rồi sao?" Bàn Tử nhìn xung quanh tĩnh lặng, hắn ta ngẩn người. "Lời nguyền giải trừ, bọn chúng trực tiếp đi luân hồi rồi.

Trên người Hải Yêu cũng có lời nguyền, thật ra bọn chúng đáng lẽ đã chết từ lâu rồi." Trương Thiên mở miệng nói, sở dĩ bọn chúng

không luân hồi, e rằng đều là thứ này đang giữ chân bọn họ, căn bản không cho bọn họ đi.

Hiện tại lời nguyền không còn, luồng luân hồi lực bất khả kháng kia trực tiếp kéo bọn chúng đi. "Thôi đi Bàn Tử, cậu mà nói nữa, cẩn thận Tiểu Hồ Ly cắn cậu đấy." Trương Thiên liếc nhìn Tiểu Hồ Ly đang trợn tròn mắt như chuông đồng trên mặt đất, hắn cười nói.

Bàn Tử chớp chớp mắt. "Hắc hắc, cô chắc chắn sẽ không ra tay với Bàn gia tôi đâu nhỉ, hai chúng ta là cộng sự vàng mà." Bàn Tử cười hắc hắc. "Cậu thối quá, Đoàn Đoàn không ăn đậu phụ thối đâu." Đoàn Đoàn nói, Bàn Tử đầy vạch đen trên mặt. "Được rồi, đến lúc rút lui rồi." Trương Thiên cắt ngang lời hai người, lập tức chuẩn bị rời đi.

Trận pháp này cứ để lại đây đi, dù sao cũng không dùng đến.

Ngược lại, sau khi Cấm Bà chết, hồn thể Vương phi hiện ra, điên cuồng hấp thu âm khí xung quanh.

Mấy người đi về phía mộ huyệt ban đầu.

Trương Thiên muốn xem mô hình Vân Thiên Cung sau đó.

Còn có Thanh Đồng Thụ, di vật Uông Tàng Hải để lại, v.v.

Lúc này, trong phòng thẩm phán.

Khi thấy Trương Thiên đại chiến Hải Quái, trái tim vô số người đã treo ngược lên cổ. [Đệt, đó là sinh vật gì thế?

Ngay cả khi lôi hết tất cả động vật trên thế giới ra, cũng không thể có loại này được chứ?] [Đúng là quá mức, đây chắc là thủy tổ của Hải Quái rồi, may mà Bàn Tử chạy nhanh, nếu không thì mất mạng từ lâu rồi.] [Con Tiểu Hồ Ly kia đáng yêu quá, sao trên bàn thẩm phán lại không có Tiểu Hồ Ly?] [Có khả năng nào là Tiểu Hồ Ly đã tiến hóa không?] [Động vật biết nói mà cậu lại thấy đáng yêu à?] [Tôi biết vẹt

biết nói, nhưng con hồ ly này lại cũng biết nói ư?] [Còn có vẽ phù không trung, bố trí trận pháp, hạn bạt, những thứ này thật sự tồn tại sao?] [Xong rồi, thế giới quan của tôi đã sụp đổ rồi, Linh khí hồi phục rồi anh em ơi.] Nhất thời, vô số chuyện quỷ dị khiến người xem lập tức hoảng loạn.

Đặc biệt là Hải Quái khổng lồ, lệ quỷ hồng y, hạn bạt tóc trắng, Kỳ Lân Trấn, Lôi Phù, thậm chí là con hồ ly trắng biết nói.

Cái nào mà chẳng đang phá vỡ tam quan của bọn họ.

Xã hội hòa hợp bấy lâu, đã sụp đổ.

Những người vô thần luận và hữu thần luận đều im lặng.

Trần Hề đã không biết nên nói gì cho phải.

Hải Yêu thì cô ấy có thể giải thích.

Không chừng là sinh vật biến dị do nước thải hạt nhân của quốc gia nào đó ảnh hưởng.

Nhưng nữ quỷ hồng y, hồ ly biết nói, cái này giải thích thế nào?

Lúc này, những phòng tuyến trong lòng cô ấy đã có chút hỗn loạn. "Trong tình huống này, nếu ông nội và các chú ấy mà đi vào, liệu có thể sống sót không?" Trần Hề đã bắt đầu tự vấn.

Dù sao thì trong tình huống này, cho dù ông nội cô ấy có chết bên trong, thì cũng rất bình thường.

Huống chi bọn họ đã chết ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Ở đây, ít nhất Trương Thiên và đồng đội đã giúp đoàn chuyên gia giải quyết chín mươi phần trăm nguy hiểm rồi.

Trần Hề nhìn Trương Thiên. "Con Tiểu Hồ Ly trong ký ức của anh đâu rồi?" Trần Hề hỏi một câu.

Khóe miệng Trương Thiên mang theo nụ cười. "Đoàn Đoàn à, đang ở nhà đánh cờ tướng ấy, sao?

Định kéo nó về nghiên cứu hả?" Trương Thiên nháy mắt.

Trần Hề cười xua tay. "Anh Trương nói đùa rồi, tôi đâu dám." Trần Hề vội vàng mở miệng, cô ấy đâu phải kẻ ngốc, Trương Thiên lúc mới bắt đầu đã mạnh mẽ như vậy rồi, huống chi đây là Trương Thiên của hàng trăm năm sau.

Sức mạnh cường đại đến mức nào, không dám tưởng tượng.

Cô ấy tự nhiên cũng không dám đắc tội lần nữa.

Trương Thiên không nói nhiều, vươn vai một cái, tiếp tục phát đoạn phim.

Trong đoạn phim.

Mọi người đã tiến vào lòng biển, ra khỏi mộ huyệt lơ lửng.

Vương phi sau khi hấp thu xong âm khí liền mãn nguyện chui vào trong ngọc bội của Bàn Tử.

Lần nữa quay lại mộ đạo lúc trước, Hồ Bát Nhất cầm la bàn đi phía trước. "Lão đại, chúng ta đi thẳng từ đây qua đi, tôi nghĩ, đoàn chuyên gia chắc là ở phía sau chúng ta." Hồ Bát Nhất cầm la bàn, đứng trước một bức tường.

Trương Thiên nhẹ nhàng gật đầu, lập tức, Bàn Tử đấm một quyền xuống, bức tường có chút lõm vào.

Sau đó Bàn Tử lại đấm thêm mấy phát nữa, bức tường sụp đổ tạo thành một cái lỗ.

Mấy người lại lần nữa quay về mộ đạo lúc trước.

Còn phía trước không xa, thì có một không gian rất lớn.

Thanh Đồng Thụ, chắc là ở bên kia.

Trương Thiên trong lòng nghĩ, ánh mắt nhìn xuống dưới chân. "Ơ, sao cô vẫn đi theo chúng tôi?

Cô đã ra ngoài rồi, có thể tự mình đi xa rồi mà." Trương Thiên nhìn Tiểu Hồ Ly. "Mẹ Đoàn Đoàn nói rồi, gặp phải kẻ lợi hại thì phải đi theo, bám lấy người đó!" Tiểu Hồ Ly trực tiếp lôi mẹ mình ra làm lá chắn.

Trương Thiên hít một hơi khí lạnh. "Thế mẹ cô không bảo cô cẩn thận kẻ xấu sao?" Trương Thiên vừa nói, lại nói thêm: "Lời hứa của chúng ta đã hoàn thành, bây giờ cô có thể rời đi rồi." Nói xong, Tiểu Hồ Ly bĩu môi. "Đường lớn thẳng trời, mỗi người một lối, anh quản tôi làm gì, Đoàn Đoàn muốn đi đâu thì đi đó." "Hơn nữa, anh ấy cũng không giống kẻ xấu!" Tiểu Hồ Ly lại nói, đôi mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Trương Khởi Linh và Trương Thiên, dáng vẻ khá là kiêu ngạo.

Trương Thiên không thèm để ý đến cô bé này, làm gì cũng không được, chỉ giỏi nhất là tuồn đan dược. "Tôi cảm nhận được, phía sau chúng ta có người đang nói chuyện." Trương Khởi Linh khẽ động vành tai nhỏ. "Chắc là đoàn chuyên gia đang nghỉ ngơi, không cần để ý đến bọn họ, chúng ta đi trước." Trương Thiên nói, thật ra hắn vẫn cố gắng tránh mặt đoàn chuyên gia.

Dù sao ở cùng bọn họ rất phiền phức.

Nếu có người chết, đến lúc đó lại đổ lỗi lên đầu mình thì phiền phức lắm.

Trương Khởi Linh gật đầu, không nói nhiều, mấy người đi sâu vào mộ đạo.

Còn lúc này, bên phía Trần giáo sư.

Trần giáo sư nhìn Hạo Thiên Chân đang ngủ say. "Tiểu Vương à,

anh Ngô này sao thế, trong mộ thất cũng ngủ được à?" Trần giáo sư nghi vấn.

Vì Hạo Thiên Chân, bọn họ đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian.

Chương 120

Hơn nữa, mọi người cũng rõ ràng cảm nhận được, dưỡng khí trong mộ thất cũng bắt đầu khan hiếm. "Không biết, Thiên Chân bình thường không như vậy, có thể là quá mệt rồi, ai, Thiên Chân tên này, từ nhỏ thể chất đã yếu, mọi người đừng sốt ruột." Phan Tử nói, thật ra hắn ta cũng không biết Hạo Thiên Chân rốt cuộc đang làm gì. "Hay là thế này đi Trần giáo sư, chúng ta đi trước, anh em Vương các vị cứ nghỉ ngơi ở đây một lát." Tuyết Lỵ Dương nói, Vương Bán Nguyệt còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị Phan Tử ngăn lại. "Được rồi, được rồi." Phan Tử bất lực nói, vốn dĩ còn muốn ngắm nhìn Tuyết mỹ nữ thêm chút nữa.

Xem ra không có cơ hội rồi.

Sau đó nói xong, Trần giáo sư và những người khác đứng dậy, đi về phía trước mộ đạo.

Khi đoàn chuyên gia đi về phía trước, Trương Thiên bốn người đã đến một mộ huyệt rộng lớn.

Ở trung tâm mộ huyệt, có một cái cây treo đầy dải lụa đỏ.

Trên cây, còn có vô số chuông đồng xanh.

Trong mộ thất u ám, những chiếc chuông này lại hiển lộ vẻ rực rỡ đến lạ thường. "Lão đại, phát tài rồi, nhiều chuông đồng thế này, bán một cái thôi cũng là giá trên trời rồi nhỉ?" Tuy không thiếu tiền, nhưng Bàn Tử vẫn không thể bỏ được cái thói tham tiền vặt này. "Bàn Tử, cái chuông đồng này không thể tùy tiện chạm vào, không chừng có nguy hiểm đấy." Hồ Bát Nhất nhắc nhở Bàn Tử một câu. "Hắc hắc, cái thứ yêu ma quỷ quái nào mà chẳng bị chúng ta giải quyết rồi, một cái chuông đồng rách này có nguy hiểm gì chứ." Bàn Tử cười hắc hắc,

hắn ta lại nhìn những chiếc chuông vàng óng ánh mà có chút mê mẩn. "Lão Hồ nói đúng đấy, cái chuông đồng này có uẩn khúc, tốt nhất đừng chạm vào." Trương Thiên nhìn Thanh Đồng Thụ nói. "Vật phẩm: Thanh Đồng Thụ" "Năng lực vật phẩm: Tiếng chuông có thể mê hoặc lòng người." Tiếng nói truyền đến trong đầu, Trương Thiên đi lại gần xem xét. "Tiểu Miết, ra đây nhận họ hàng đi." Trương Thiên vỗ vỗ ba lô, Tiểu Miết vội vàng bò ra từ trong ba lô.

Khi mọi người thấy những chiếc chuông đồng phía sau Tiểu Miết, đều có chút kinh ngạc. "Ai?

Đệt, lão đại, cái chuông đồng này chẳng phải y hệt cái thứ trên người con rùa của anh sao, chỉ có điều nhỏ hơn Tiểu Miết nhiều." Bàn Tử thấy vậy, có chút kinh ngạc.

Trương Khởi Linh thì đã đi tới. "Những chiếc chuông đồng này, và chuông đồng trên người thi miết đều giống hệt nhau, đều có tác dụng mê hoặc lòng người.

Và chuông đồng này, cũng mạnh hơn cái trên người thi miết một chút, sóng âm của nó có thể giết người vô hình." Trương Khởi Linh nhìn chuông đồng chậm rãi mở miệng.

Giọng y không lớn, nhưng mang theo chút nghiêm túc.

Bàn Tử vội vàng ngậm miệng. "Bàn Tử cậu làm gì thế?

Căng thẳng rồi à?" Hồ Bát Nhất thấy vậy cười nói. "Làm ơn đi lão Hồ, trên người Tiểu Miết, một cái chuông đồng thôi lúc đó đã hành chúng ta đủ thảm rồi, cái này là hai mươi cái, hai mươi cái đấy!" "Bàn gia tôi không dám mạo hiểm này đâu." Bàn Tử vừa nói, vừa vội vàng đứng lùi lại phía sau. "Loại chuông đồng này, có thể tháo xuống không?" Trương Thiên cũng đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Những chiếc chuông đồng này và cái trên người Tiểu Miết không

khác nhau là mấy, không chừng mang về cũng có tác dụng. "Không dễ đâu, phía trên có dây gai, một khi động vào một cái, những chiếc chuông đồng khác sẽ rung động theo." Trương Khởi Linh chỉ vào phía trên chuông đồng, sợi dây đỏ rất mảnh.

Tiểu Miết lúc này cũng đến dưới gốc cây chuông đồng, đôi mắt nhỏ chằm chằm nhìn chuông đồng, có chút tò mò. "Đúng rồi, Tiểu Miết bản thân nó có thể phát ra loại âm thanh này, vậy nếu để Tiểu Miết đi tháo chuông đồng xuống thì sao?" Trương Thiên nói đến đây, Trương Khởi Linh nhíu mày.

Nói như vậy, hình như cũng được. "Cậu có thể thử xem." Trương Khởi Linh nói, Trương Thiên gật đầu, sau đó nhìn về phía mọi người. "Chúng ta lùi ra xa một chút, cố gắng bịt tai lại." "Tiểu Miết, con thử xem, có thể tháo được mấy cái chuông đồng xuống không." Trương Thiên nói, Tiểu Miết dường như rất phấn khích, con vật nhỏ chạy về phía cái cây đỏ. "Chúng ta mau đi!" Trương Thiên hét lên với Hồ Bát Nhất và những người khác, sau đó, mọi người càng điên cuồng chạy về mộ đạo.

Chạy đến mộ đạo, Bàn Tử dùng gương chặn cửa mộ đạo lại, Trương Thiên càng điên cuồng niệm Lâm Tự.

Trong Kỳ Môn Độn Giáp, Lâm là tĩnh tâm.

Lúc này, bên phía Tiểu Miết. "Nhiều chuông đồng lớn lấp lánh quá, Miết gia thích!" Tiểu Miết chớp chớp miệng, một ngụm cắn vào một cái chuông đồng.

Gỡ xuống một cái chuông đồng.

Giây tiếp theo, những chiếc chuông đồng xung quanh phát ra âm thanh, leng keng leng keng, âm thanh cực lớn.

Tiểu Miết trực tiếp bị âm thanh đánh bay ra ngoài.

Sau khi ổn định lại, Tiểu Miết lại điên cuồng lắc lư cái đuôi của mình.

Dần dần, hai loại âm thanh vậy mà có chút cân bằng.

Tiểu Miết thấy vậy, càng dùng sức hơn. "Leng keng leng keng..." Dưới sự lắc lư chuông đồng của Tiểu Miết, những chiếc chuông đồng trên cây vậy mà bị nó làm rung rớt xuống.

Còn Tiểu Miết thì mệt mỏi nằm bẹp trên mặt đất.

Nếu biết nói, con rết trong chuông đồng chắc chắn sẽ chửi Tiểu Miết một trăm lần.

Sống trong chuông đồng đó, thật sự là chịu tội.

Khi Trương Thiên và những người khác nghe thấy âm thanh chuông đồng kịch liệt, Trương Thiên thì vẫn ổn, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì mặt mày đều đau khổ.

Ngược lại, Trương Khởi Linh dường như nghĩ ra điều gì đó.

Ký ức của y lại xuất hiện một số đoạn đứt quãng.

Trong hồi ức của y, có một số dấu vết của cây chuông đồng.

Rất nhanh, âm thanh qua đi, Bàn Tử xoa xoa mũi mình. "Mẹ kiếp, cái quỷ gì thế, Bàn gia tôi hình như thấy Diêm Vương và kết nghĩa huynh đệ với tôi rồi." Bàn Tử lắc lắc đầu, gạt bỏ tạp niệm trong đầu.

Hồ Bát Nhất cũng lắc đầu. "Cuối cùng cũng kết thúc rồi, lão đại, Tiểu Miết chắc là không sao chứ." Hồ Bát Nhất nói, đầu y vẫn còn hơi choáng váng.

Tiểu Miết bị nhiều âm thanh chuông đồng như vậy vây quanh, cũng không biết có chịu nổi không.

Trương Thiên nhẹ nhàng gật đầu, lập tức, Bàn Tử dời tấm gương ra, mấy người đi vào bên trong.

Lúc này, trên Thanh Đồng Thụ, tất cả chuông đồng đều đã bị Tiểu Miết gỡ xuống.

Còn Tiểu Miết thì đang nằm lăn lóc trong đống chuông đồng.

Trông thật vui vẻ. "Ối giời, không hổ là Miết gia!

Một cái là hai chúng ta mỗi người một nẻo, tôi thì gọi lão đại là anh cả, tôi lại phải gọi Miết gia là gia, chúng ta mỗi người một nẻo." Bàn Tử thấy vậy kinh hô một tiếng.

Trương Thiên đầy vạch đen trên mặt.

Vậy tính ra, mình còn phải gọi Tiểu Miết là gia à?

Logic gì đây.

Tuy nhiên nhìn trên mặt đất, có đến hơn hai mươi chiếc chuông đồng, khóe miệng Trương Thiên khẽ nhếch lên.

Cứ như vậy, nếu ra khỏi mộ, đến lúc đó Ngô gia, hoặc các gia tộc khác, muốn ra tay với hắn, hoặc tiến hành tập kích.

Thì phải hỏi xem, những chiếc chuông đồng này có đồng ý hay không đã.

Có những chiếc chuông đồng này, có thể nói, thế lực của Trương Thiên sẽ càng lên một tầng nữa.

Không nói đến việc đi ngang ở Bắc Ly Thành nữa, cho dù là đàm phán với những gia tộc lớn kia, cũng đã có thêm tự tin.

Trương Thiên không do dự, nhét toàn bộ chuông đồng trên mặt đất vào ba lô.

Lúc này trong ba lô của Trương Thiên đã có Thiên Sư Thạch Phù, và hai mươi chiếc Thanh Đồng Linh Đang.

Cứ như vậy, cũng coi như là thu hoạch đầy đủ. "Lão đại, anh nhìn

xem, cái chuông đồng này đẹp thế, đeo lên cổ Tiểu Hồ Ly một cái, tốt biết bao." Bàn Tử chớp chớp mắt.

Bàn Tử vừa nói, trong đầu Trương Thiên hiện lên một cảnh tượng.

Tiểu Hồ Ly đeo chuông đồng trên cổ, giống như Đại Hoàng, lang thang trên phố.

Ừm, thật kỳ lạ. "Cũng giỏi thật đấy, nghĩ ra được cả chuyện này." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, sau đó nhìn về phía mộ huyệt.

Chương 121

"Chúng ta trước tiên xem xét xung quanh có mộ đạo hay cửa mộ không đã." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cầm la bàn đi ra ngoài.

Trong phim, Hạo Thiên Chân và đồng đội thường đào địa đạo, có thể nói, có đường đi bọn họ tuyệt đối sẽ không đi, cơ bản là đào địa đạo.

Không chỉ tiện lợi, mà còn có sức phá hoại cực mạnh.

Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, Trương Thiên ánh mắt nhìn lên đỉnh đầu.

Đỉnh đầu có tám viên châu phát sáng, chắc là một loại khoáng thạch nào đó. "Bàn Tử, cậu xem, những ngôi sao này, có giống bầu trời đêm không?" Trương Thiên nói, Bàn Tử cũng nhìn qua. "Ừm, hơi giống bánh trôi chiên..." Hắn ta chép chép miệng.

Trương Thiên có chút cạn lời, một khung cảnh lãng mạn như vậy, cứ thế bị Bàn Tử phá hỏng.

Trương Khởi Linh nhìn những khoáng thạch phát sáng trên đỉnh đầu, lại nhìn Trương Thiên. "Chúng rất đẹp." Vừa nói, Trương Thiên gật đầu.

Khi ba người đang ngắm cảnh, Hồ Bát Nhất lại bận rộn.

Y không chỉ phải Phân Kim Định Huyệt, mà còn phải không ngừng suy diễn vị trí mộ huyệt.

Khi thấy Trương Thiên và mấy người đang ngắm sao, y cả người đều ngớ ra.

Trời ơi, đây là đạo mộ ư?

Đây chẳng phải là đang đi dạo phố sao?

Nhưng khi đến một góc khuất, Hồ Bát Nhất dừng bước, y dường như đã phát hiện ra vị trí mộ đạo.

Đây là một con mộ đạo đi lên!

Được bố trí cực kỳ ẩn mật.

Người bình thường, căn bản không thể phát hiện ra. "Không hổ là kiến trúc sư hàng đầu, thiết kế mộ đạo này, thật sự tỉ mỉ đến đáng sợ." Hồ Bát Nhất nhìn mộ đạo, lại nhìn "tinh thần" trên đỉnh đầu.

Vị trí mộ đạo này, nằm ở phía ngoài cùng bên phải của tinh thần.

Mộ thất này chắc là được bố trí theo mấy chòm sao trên trời, chỉ có điều bị Hồ Bát Nhất vô tình phát hiện sớm hơn. "Nếu theo tinh thần mà tìm, e rằng phải xếp ra nhị thập bát tinh tú, sau đó mới chọn ra cách sắp xếp và vị trí tương ứng, và phương hướng.

May mà vô tình phát hiện được chút manh mối." Hồ Bát Nhất thầm nghĩ, có chút may mắn.

Nếu thật sự theo thiết kế mà tìm, e rằng tìm mấy tiếng cũng khó.

Lúc này, Trương Thiên và những người khác vẫn còn đang ngắm sao. "Tôi hình như nhớ ra một vài thứ." Trương Khởi Linh nhìn những vì sao phát sáng, giọng y không lớn. "Cái gì?" "Tôi nhớ, ở sâu trong mộ thất, hình như, có hai cánh cửa, hơn nữa, mộ đạo, chắc là ở..." Trương Khởi Linh nói, đầu y lại bắt đầu đau nhức.

Dần dần, những hình ảnh ùa về trong tâm trí, tất cả những hình ảnh khi y và đội khảo sát đến trước đây đều xuất hiện.

Dần dần, đầu Trương Khởi Linh dễ chịu hơn một chút, ánh mắt y nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Mộ đạo ở bên kia, hơn nữa tôi hình như còn thấy một vài họa tiết kiến trúc, có liên hệ với Vân Thiên Cung." Y

nhẹ giọng nói, Trương Thiên và những người khác cũng nhìn qua. "Đi thôi Bàn Tử, không ngắm sao nữa, lên trên xem sao." Trương Thiên nói, Bàn Tử vội vàng đi phía trước. "Lão đại, để Bàn gia mở đường." Vừa nói, Bàn Tử càng hăng hái đi ở phía trước nhất. "Thế nào rồi?

Còn nhớ ra được gì nữa không?" Trương Thiên đến bên cạnh Trương Khởi Linh, không khỏi nhẹ giọng hỏi. "Không còn nữa, những ký ức này hình như bị đứt đoạn." Trương Khởi Linh lắc đầu, y cảm thấy, mình có thể tìm được những ký ức này đã rất tốt rồi.

Tổng thể vẫn tốt hơn là cứ quanh quẩn ở Phan Gia Viên. "Không sao đâu, sau này ký ức chắc vẫn sẽ xuất hiện." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu, hai người đi đến chỗ Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất ở xung quanh nhìn một lượt, ánh mắt y rơi vào tấm ván sàn ở gần đó. "Lão đại, anh nhìn tấm ván sàn kia kìa, vừa vặn phản chiếu tinh thần, từ đông sang tây, tôi nghĩ, chắc là cơ quan." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên nhìn xuống mặt đất, đó là một tấm ván sàn vô cùng bình thường, không nhìn ra khuyết điểm gì.

Nhưng Hồ Bát Nhất đã nói, Trương Thiên cũng thử xem.

Chân giẫm lên không sao, nhưng sau khi Trương Thiên lật tấm ván sàn lên, bên dưới hóa ra có một thiết bị ván sàn nhỏ hơn.

Đây là cơ quan hai lớp. "Tôi nghĩ, bên trong này chắc đã vận dụng rất nhiều thuật cơ quan Lỗ Ban." Trương Thiên nói, ấn cơ quan.

Sau khi cơ quan được kích hoạt, cánh cửa ở góc khuất vậy mà ầm ầm mở ra.

Đây là một con đường thông lên phía trên, và đường hầm rất dài, bậc thang càng không thấy điểm cuối.

Trương Thiên đoán, con đường này rất có khả năng, chính là con đường dẫn lên phía trên, đến mô hình Vân Thiên Cung.

Thuở ấy, đội khảo cổ, đa số mọi người đều không nhìn thấy mô hình Vân Thiên Cung, mà Trương Khởi Linh lại nhìn thấy mô hình đường dây trên bích họa.

Đa phần mọi người đều tản ra, người có thể nhìn thấy mô hình lại càng ít ỏi. "Lão đại, Bàn gia mở đường, các anh ở phía sau nha." Bàn Tử không hiểu vì sao, đột nhiên trở nên gan dạ, tên này đi ở phía trước nhất.

Mấy người đi vào bên trong.

Còn lúc này, Tuyết Lỵ Dương và những người khác tiến vào từ một mộ đạo bên cạnh, đứng ở trung tâm mộ đạo.

Khi đó Trương Thiên và đồng đội là từ một mộ đạo khác phá vách mộ rồi tiến vào khu vực Thanh Đồng Thụ, cho nên căn bản không đi qua khu vực trung tâm.

Tuyết Lỵ Dương nhìn xung quanh. "Ở đây hình như có một cơ quan, các vị xem, lối đi xung quanh trở nên hơi chật hẹp." Tuyết Lỵ Dương chỉ xung quanh, trên mặt mang chút nghiêm túc. "Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?

Đi vào ư?" Trần giáo sư và những người khác nhìn xung quanh, ánh mắt hơi nhíu lại.

Tuyết Lỵ Dương nhìn lên đỉnh đầu, cô ấy phát hiện, trên đỉnh đầu vậy mà có một lỗ hổng, chắc là do người đi trước để lại. "Phía trên này, có một lỗ hổng, chúng ta đi từ trên đó, tốc độ phải nhanh." Tuyết Lỵ Dương nói, cô ấy dẫm hai cái vào tường, vậy mà rất linh hoạt tiến vào trong lỗ.

Thân thủ này, nếu Hồ Bát Nhất mà thấy, cũng phải vỗ tay khen ngợi. "Trần giáo sư, chúng ta đi từ đây." Tuyết Lỵ Dương nói, cô ấy lấy ra một sợi dây thừng từ trong túi, sau đó, mọi người bắt đầu trèo

lên trên.

Trần giáo sư thì có chút phiền phức, tốc độ của ông ấy tương đối chậm hơn một chút.

Khi mấy người tiến vào trong động, vách tường liền bắt đầu khép lại, hiển nhiên Tuyết Lỵ Dương nói không sai, bên dưới là một cơ quan.

May mà mọi người chạy nhanh, nếu không thì bị kẹp chết cũng là chuyện thường tình. "May mà cô Tuyết Lỵ phản ứng nhanh, nếu không chúng ta e rằng đã kẹt lại ở đây rồi." Trần giáo sư nghiêm túc nói.

Tuyết Lỵ Dương cười cười không nói gì thêm. "Trần giáo sư, mau nhìn, ở đây có người khắc chữ." Đột nhiên, một thành viên đội hô lên, khi mọi người thấy những chữ khắc, lại có chút không hiểu đầu đuôi.

Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh, hai cái tên này, bọn họ đều không biết. "Nơi này trước đây đã có trộm mộ vào rồi, chúng ta mau đi thôi." Tuyết Lỵ Dương thấy vậy trực tiếp mở miệng.

Cô ấy lại không biết Giải Liên Hoàn, không cần thiết phải nghiên cứu cái này.

Mọi người gật đầu, lập tức bắt đầu trèo vào bên trong.

Rất nhanh, bên phía Thanh Đồng Thụ.

Đoàn chuyên gia trèo ra từ lỗ hổng, khi thấy cái cây đỏ kia, và những vì sao trên đỉnh đầu, mọi người đều nuốt nước bọt.

Đẹp quá, hơn nữa, xung quanh đều là màu đỏ, trên đỉnh đầu còn có tinh thần, nơi này cứ như một tiên cảnh.

Còn xung quanh, trên mặt đất lại bày đầy đồ gốm sứ, điều này khiến đoàn chuyên gia lại một trận kích động. "Tiểu Triệu, cậu cầm

máy ảnh, chụp lại một lượt xung quanh đi, đây là dược liệu nghiên cứu quý giá." "Những đồ gốm sứ này có giá trị nghiên cứu rất lớn, chúng ta trước tiên chụp lại một lượt đồ gốm sứ, không thể bỏ sót một di vật nào." Trần giáo sư nói, những chuyên gia trẻ tuổi kia, càng vội vàng bắt đầu hành động.

Còn Hạo Thiên Chân cũng chậm rãi mở mắt.

Công pháp mà Tam Thúc cho cậu đã tu luyện đến tầng thứ nhất, coi như là một công pháp hô hấp.

Nó và Quy Tức Công của Trương Thiên có chút giống nhau.

Không có công kích thực chất nào, nhưng có thể tăng cường thể chất, còn có sức mạnh, tu luyện Chân Khí, v.v. "Thiên Chân, cậu cũng tỉnh rồi, chúng ta mau đi thôi, Trần giáo sư đã đi nửa ngày rồi." Phan Tử ở một bên kích động nói.

Chương 122

Hạo Thiên Chân nắm chặt tay. "Phan Tử, tôi hình như mạnh hơn rồi." Hạo Thiên Chân nghiêm túc mở miệng. "Mạnh cái gì mà mạnh chứ, có mạnh hơn trâu cày không?

Thôi đừng có giở trò nữa, mau đi lẹ." Phan Tử lại có chút sốt ruột.

Hạo Thiên Chân lườm Phan Tử một cái rồi đứng dậy. "Thiên Chân, cậu cảm thấy thế nào?" Phan Tử ở một bên hỏi một câu.

Hạo Thiên Chân gật đầu: "Rất tốt, sau này xuống mộ, tôi cũng có một sự tự tin nhất định, đến lúc đó, tôi nhất định sẽ càng cố gắng hơn, bảo vệ những văn vật kia." "Tôi nhớ, cô Tuyết Lỵ trước đây từng nói, ở một quốc độ xa xôi, có cái gọi là Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi cảm thấy, chúng ta cũng có thể đi!" Hạo Thiên Chân sau khi tu luyện bản công pháp này, cả người cậu ấy trở nên tự tin hơn. "Chuyện này sau này hãy nói, chúng ta đuổi theo đi." Phan Tử nói, Hạo Thiên Chân gật đầu, lập tức ba người chạy cực nhanh về phía mộ đạo.

Rất nhanh, đến chỗ cơ quan mà Tuyết Lỵ Dương đã ở trước đó, Hạo Thiên Chân không chút nghi ngờ lựa chọn chui vào lỗ hổng.

Ở đây, cậu ấy cũng phát hiện ra dấu vết của Giải Liên Hoàn để lại.

Đồng thời đối với Ngô Tam Tỉnh cũng nảy sinh một số nghi ngờ.

Rất nhanh Hạo Thiên Chân và những người khác đã đến chỗ đoàn chuyên gia.

Đây là một mộ thất màu đỏ, và trên đỉnh đầu còn có tinh thần.

Khi thấy Hạo Thiên Chân đến, Trần giáo sư và những người khác cũng đều niềm nở đón tiếp, trên mặt mang theo nụ cười. "Thiên Chân,

cậu cũng đến rồi, đúng rồi chúng ta ở đây nhìn một lượt cũng không tìm thấy lối đi, cậu xem thử có tìm thấy không." Trần giáo sư nhìn Hạo Thiên Chân hỏi.

Còn Hạo Thiên Chân thì nhìn lên đỉnh đầu, nhất thời, Trần giáo sư có một dự cảm không lành. "Trần Thiên Chân cậu đang làm gì đấy?" Thấy ánh mắt Hạo Thiên Chân nhìn chằm chằm lên trần nhà, giáo sư Trần càng thêm lo lắng, tên này, hình như có ý gì. "Giáo sư Trần, thầy thấy cái mộ thất này, trần nhà được xây dựng bằng phương pháp kiến trúc nào?" Đột nhiên Hạo Thiên Chân mở miệng hỏi. "Chắc là hình vòm tròn, hình vòm sẽ giảm áp lực nước biển, khiến nó chắc chắn hơn." Giáo sư Trần nhìn một lượt, rồi nói.

Hạo Thiên Chân gãi gãi đầu. "Tôi cảm giác là họ dùng phương pháp địa cung trên đất liền, tạo thành một mặt phẳng cân bằng, cái gọi là 'thất hoành bát tung' (bảy ngang tám dọc), kiểu này rất chắc chắn, nên chúng ta dù ở đâu cũng có thể đào một cái lỗ." "Đến lúc đó, chúng ta đi thẳng từ phía trên xuống." Hạo Thiên Chân nói, giáo sư Trần ngớ người ra.

Bảo anh tìm lối vào mộ huyệt, anh lại dạy chúng tôi cách đào đường hầm à?

Gã Bàn Tử thì ngồi cạnh Hạo Thiên Chân. "Thiên Chân, được đấy, cái tài ăn nói ba hoa của cậu còn giỏi hơn tôi, nói nghe có lý có chứng phết." Gã Bàn Tử buông một câu cà khịa, Hạo Thiên Chân liếc hắn một cái. "Đây là tôi dựa vào kiến thức kiến trúc đấy nhé, Bàn Tử không hiểu thì đừng có mà nói bậy." Hạo Thiên Chân nói, gã Bàn Tử bĩu môi. "Huynh đệ Ngô, cách này của anh, nếu đào một cái lỗ, nhỡ nước biển tràn vào thì chẳng phải bị nước biển nhấn chìm sao?" Shirley Dương nhìn Hạo Thiên Chân, cách làm của tên này sao mà không đáng tin chút nào.

Không, phải nói là quá không đáng tin.

Không những phá hoại mộ, mà còn nguy hiểm đến tính mạng. "Vậy nên, chúng ta cần chọn đúng thời cơ, đào vào lúc thủy triều rút, như vậy mới có thể an toàn tiến vào mộ thất tiếp theo." Hạo Thiên Chân nói, giáo sư Trần vội vàng xua tay. "Không ổn, không ổn, nếu nước biển đổ ngược vào, tất cả văn vật ở đây, và toàn bộ mộ thất sẽ sụp đổ, hơn nữa chúng ta cũng không biết làm thế nào để phán đoán lúc thủy triều rút." Giáo sư Trần nói, mọi người cũng gật đầu. "Huynh đệ Ngô, cách này của anh, có thể thực hiện, là có thể thực hiện, nhưng mà, khá nguy hiểm, nên chúng tôi sẽ không áp dụng." Shirley Dương nói thẳng.

Cô ấy còn chưa tìm được cha mình, cũng chưa giải trừ lời nguyền trên người.

Sao có thể bây giờ lại đi theo Hạo Thiên Chân làm chuyện ngu ngốc chứ. "Đúng vậy, đoàn chuyên gia chúng tôi, thà chết kẹt ở đây còn hơn, không thể tiến lên, cũng sẽ không dùng cách của anh." Một thành viên đoàn chuyên gia nói.

Vẻ mặt rất nghiêm túc, như thể thà chết cũng không dùng.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, cũng không nói nhiều.

Đây là cách duy nhất hắn nghĩ ra, hơn nữa còn thực tế.

Nếu cứ dựa vào việc tìm cơ quan, nói không chừng chưa tìm được cơ quan cửa mộ, họ đã bị những cơ quan khác giết chết rồi.

Sau khi đoàn chuyên gia bác bỏ ý kiến của Hạo Thiên Chân, mọi người lại tiếp tục cố gắng tìm kiếm cơ quan xung quanh.

Còn Hạo Thiên Chân nhìn gã Bàn Tử. "Chúng ta thử xem sao, không thì cứ ở đây tìm cơ quan, chẳng khác nào mò kim đáy bể." Hắn nói, gã Bàn Tử gật đầu. "Dù sao cũng là cửu tử nhất sinh, mạng sống

quan trọng hơn." Gã Bàn Tử nói, hai người đi về phía khác.

Lúc này, Trương Thiên và những người khác đương nhiên không biết đoàn chuyên gia đã đến vị trí mà họ từng ở.

Bốn người và một con hồ ly đang đứng trước một cánh cửa lớn.

Từ khi tiến vào mộ thất dưới đáy biển này, đến tận bây giờ, Trương Thiên chính mình cũng không biết rốt cuộc đã đi qua bao nhiêu cánh cửa mộ.

Và bao nhiêu cơ quan rồi. "Cái hoa văn này, chắc là hoa văn Vân Thiên Cung." Lúc này Trương Khởi Linh nhìn hoa văn phía trên, không khỏi mở miệng nói. "Ôi trời, nhị ca tôi lần đầu tiên nhìn cửa mộ mà nói chuyện, lão đại mau ghi lại đi, đây là khoảnh khắc lịch sử đấy!" Gã Bàn Tử đứng một bên nói.

Trương Thiên trừng hắn một cái, rồi nhìn về phía Trương Khởi Linh. "Tôi nhớ, trước đây trong ký ức của tôi có hai cánh cửa, chắc là sau khi xuyên qua chỗ này, sẽ gặp hai cánh cửa đó, còn sau đó thì tôi không biết nữa." Trương Khởi Linh nói, Trương Thiên không nói thêm gì.

Hồi đó, Ngô Tam Tỉnh vì muốn che giấu mình, hoàn thành nhiệm vụ nên đã dùng Thi Miết Đan để mê hoặc mọi người.

Trương Khởi Linh có được những ký ức này cũng đã là rất tốt rồi. "Bàn Tử, xem ra, đây chính là cánh cửa cuối cùng." "Sau khi vào, chắc sẽ là Sinh Tử Môn." Trương Thiên nói, gã Bàn Tử chớp chớp mắt. "Lão đại, Sinh Tử Môn thì Sinh Tử Môn chứ anh nhìn tôi làm gì?

Không lẽ muốn Bàn gia tôi đi làm bia đỡ đạn đấy à?" Gã Bàn Tử rùng mình, cái này không được làm bia đỡ đạn đâu.

Chết đấy. "Nghĩ gì thế, tôi chỉ hỏi cậu có sợ không thôi." Trương Thiên nói, gã Bàn Tử vỗ ngực. "Hứ, Vương Khải Toàn tôi là loại

người nào chứ?

Đó là kẻ không sợ trời không sợ đất, chuyện người khác không dám làm tôi làm, chuyện người khác làm được tôi còn làm giỏi hơn!" Gã Bàn Tử nói với vẻ mặt kiêu ngạo. "Bộp bộp bộp bộp!" "Hay!

Chú Bàn nói hay lắm!" Tiểu hồ ly ở một bên vỗ vỗ móng vuốt nhỏ. "Ơ, suýt nữa thì quên mất cậu." Trương Thiên nhìn con hồ ly nhỏ vẫn luôn lười biếng kia. "Làm gì!

Đoàn Đoàn bán nghệ không bán thân!" Tiểu hồ ly thấy Trương Thiên nhìn sang, vội vàng trốn sau lưng Trương Khởi Linh. "Đấy là tôi nói, sao cậu lại thích trốn sau lưng Tiểu Ca thế, tôi chỉ hỏi cậu có muốn đi vào không thôi." Trương Thiên nói một cách bất lực.

Con hồ ly này, hình như đã nhắm trúng Tiểu Ca rồi, cứ bám sát không rời. "Hứ, mẹ tôi nói, không làm hồ ly xinh đẹp thì làm hồ ly dũng cảm, Đoàn Đoàn dũng cảm lắm!" Tiểu hồ ly dựng đuôi lên, rất nghiêm túc. "Được rồi, đúng là một lũ chém gió mà." Trương Thiên nhìn hai người có chút bất lực.

Bây giờ nói thì sảng khoái, lát nữa lại chạy nhanh nhất cho mà xem.

Trương Khởi Linh thì cứ nhìn thẳng vào mô hình.

Y luôn cảm thấy, bên trong này có thứ y muốn. "Lão đại, hoa văn trên cánh cửa này, chắc chỉ là một nửa mô hình, chúng ta muốn thực sự nhìn thấy toàn bộ hoa văn mô hình, e rằng còn phải đi vào trong." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu. "Đã đến rồi, chúng ta cứ đi tìm manh mối xem sao, hơn nữa, tôi cảm thấy bên trong khả năng cao sẽ có vài Ngọc Bội luyện đan, hoặc là Ngọc Bội Công pháp." "Vì Uông Tàng Hải đã coi đây là căn cứ bí mật, chắc chắn sẽ để lại một vài thứ." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và gã Bàn Tử đều gật đầu. "Vậy Bàn gia tôi mở cửa." Gã Bàn Tử nhổ nước bọt vào tay, sau đó

dùng hết sức đẩy cánh cửa lớn ra.

Bên trong lại là một hành lang dài dằng dặc.

Không nhìn thấy điểm cuối.

Xung quanh có chút âm lạnh.

Trương Thiên cũng không để tâm, dù sao những điều này đều rất bình thường. "Cái mộ đạo này vẫn khá dài, nhưng phía trước hình như có ánh sáng." Gã Bàn Tử chỉ vào chỗ không xa.

Ở chỗ khoảng một trăm mét, có một cái động khẩu, bên trong có ánh sáng rất chói.

Mấy người không khỏi tăng nhanh bước chân.

Chương 123

Vì cấm bà, và cả hải quái đã bị tiêu diệt.

Nguy hiểm ở bên trong đã giảm đi đáng kể.

Chỉ còn lại các loại cơ quan, còn Sinh Tử Môn, Trương Thiên cảm thấy, chắc cũng sẽ không quá khó, dù sao tà khí đã tiêu tán, trừ phi, trong Sinh Tử Môn.

Có Bạch Mao Hạn Bạt.

Rất nhanh, họ đến chỗ có ánh sáng.

Đây là một không gian nhỏ, trên tường có những khoáng thạch kỳ lạ phát ra ánh sáng.

Và trước mặt mọi người, xuất hiện hai cánh cửa.

Trên cánh cửa, chễm chệ viết hai chữ lớn: Sinh và Tử.

Được rồi, thật sự gặp phải Sinh Tử Môn.

Hơn nữa còn ở cái nơi quỷ quái này, nhưng Trương Thiên trong lòng hiểu rõ, chỉ cần vượt qua cánh cửa này, khả năng cao là có thể tiến vào mộ thất tầng cao nhất, nơi có mô hình Vân Thiên Cung. "Lão đại, đây là Môn đoạt mệnh à?

Trông kỳ quái thật đấy." Gã Bàn Tử nhìn hai cánh cửa, nuốt nước bọt. "Bàn Tử, nếu là cậu, cậu sẽ chọn cánh nào?" Trương Thiên nhìn gã Bàn Tử hỏi. "Sinh môn chứ, Bàn gia tôi chắc chắn chọn Sinh môn, Sinh môn mới là nơi mọi người mong muốn chứ!" Gã Bàn Tử hầu như không chút do dự, thậm chí không thèm động não.

Trương Thiên vỗ trán, đúng là cậu ta mà. "Lão đại, có vấn đề gì à?

Sinh môn, đại diện cho việc sống sót, chẳng lẽ lão đại, anh muốn

làm ma sao?" Gã Bàn Tử vẻ mặt kinh hãi, lại siết chặt huyết ngọc của mình hơn một chút. "Lão đại, anh không thể làm tặc a." Trương Thiên hận không thể đá bay gã Bàn Tử. "Tôi đối phó quỷ không mạnh bằng cậu, yên tâm đi, hơn nữa, tôi rất quý mạng sống, sẽ không đùa giỡn với nó đâu." Trương Thiên nói, gã Bàn Tử mới dời mắt khỏi Trương Thiên.

Nhìn thấy gã Bàn Tử sợ bị cướp vợ đến thế, Hồ Bát Nhất không nhịn được bật cười thành tiếng.

Còn Trương Khởi Linh cũng mím nhẹ môi, ừm, nếu nói về chuyện này thì vẫn phải là gã Bàn Tử. "Lão Hồ, cậu thấy chúng ta đi cửa nào thì tốt hơn?" Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất. "Tôi thấy đều như nhau cả, sinh tử có số, sinh tức là một con đường, tử lại là một con đường, sinh tử đều là đại đạo." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên hài lòng gật đầu. "Lão Hồ, không ngờ đấy, chúng ta đều học ba năm, sao lại ra một nhân tài như cậu chứ?" Gã Bàn Tử nghe mà ngớ người ra, giơ ngón cái về phía Hồ Bát Nhất. "Bảo cậu ngày nào cũng đọc sách nhiều vào, cậu cứ không chịu, ngày nào cũng chỉ biết nằm trên giường ngủ thôi." Hồ Bát Nhất liếc gã Bàn Tử một cái, bất lực nói.

Gã Bàn Tử gãi gãi đầu. "Lão Hồ, cậu không hiểu đâu, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim (một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng)." Gã Bàn Tử chớp chớp mắt, Hồ Bát Nhất cũng lười tranh cãi với hắn. "Giả sử, cả Sinh Môn và Tử Môn đều có thể đi, nhưng mức độ nguy hiểm gặp phải không giống nhau, cậu thấy, cánh nào sẽ nguy hiểm hơn?" Trương Thiên nhìn hai cánh cửa đá, trên cánh cửa đá này, khắc họa hai bức tượng Vân Thiên Cung, trông rất trang nghiêm. "Chắc chắn là Tử Môn khó hơn." Gã Bàn Tử không cần suy nghĩ đã mở miệng nói.

Trương Thiên vỗ trán. "Tiểu hồ ly, cậu nói xem." Trương Thiên lại nhìn con hồ ly nhỏ dưới đất, tên này trước đó có thể tiến vào mộ

huyệt dưới nước kia, chắc chắn là có chút bản lĩnh. "Đoàn Đoàn không biết, nhưng Đoàn Đoàn cảm thấy, không đi vào là an toàn nhất!" Tiểu hồ ly nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Lời nó nói cũng không sai, không đi vào, chắc chắn là an toàn nhất. "Đi Tử Môn đi." Trương Thiên suy nghĩ rồi nói, dù sao trước đó, Ngô Tam Tỉnh đi Tử Môn vẫn sống sót, có kinh nghiệm đi trước.

Trương Thiên cũng không cần thiết phải xông thẳng vào Sinh Môn.

Đứng trên vai người khổng lồ, dù sao cũng tốt hơn tự mình xông pha. "Vì sao, Tử Môn chẳng phải nguy hiểm hơn sao?" Gã Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Nếu cậu là Uông Tàng Hải, cậu sẽ chọn cánh cửa nào nguy hiểm hơn?" Trương Thiên đột nhiên hỏi, gã Bàn Tử suy nghĩ một chút. "Tử Môn..." "À...

Lão Hồ cậu nói xem." "Nếu tôi là Uông Tàng Hải, tuyệt đối là Sinh Môn, người bình thường đến đây, khả năng cao sẽ chọn Sinh Môn, sinh tử, sống sót mới là tiềm thức trong lòng mỗi người..." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu. "Không sai, cậu nhìn gã Bàn Tử đấy, vừa biểu diễn sống động cho chúng ta xem suy nghĩ của người bình thường rồi." Trương Thiên nhìn gã Bàn Tử, tên này lúc nào cũng biểu hiện muốn đi Sinh Môn.

Gã Bàn Tử gãi gãi đầu. "Lão đại, tôi không muốn làm tài liệu phản diện đâu nhé?

Tôi cảm thấy, mấy đứa trẻ con, vẫn mong tôi là một nhân vật chính diện." Gã Bàn Tử nói, Trương Thiên không nói thêm với hắn, mà nhìn về phía cánh cửa lớn. "Sau khi chúng ta vào trong thì cẩn thận một chút, cố gắng ở gần nhau, đừng để lạc." Trương Thiên nói, mấy người gật đầu, đi về phía Tử Môn.

Bước vào Tử Môn, một luồng âm khí trực tiếp ập tới.

Cảm giác đó giống như một người rơi vào hang băng vậy. "Âm khí mạnh thật, xem ra, trong Tử Môn chính là Quỷ Quật!" Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, kim la bàn điên cuồng quay tròn, hiển nhiên, âm khí bên trong đã vượt quá mức la bàn có thể chịu đựng.

Trương Thiên thấy trong Tử Môn toàn là âm khí, bèn không vội vàng nữa.

Nếu tất cả đều là yêu vật, thì có thể sẽ khó chịu hơn một chút, dù sao yêu là vật chất.

Nhưng quỷ thì khác, quỷ, hắn cầm Đào Mộc Kiếm, một Hỏa Phù, trực tiếp tiễn đi.

Về cơ bản là không có gì phải lo lắng. "Lão đại, chỗ này, có Quỷ Đan không?" Gã Bàn Tử vừa nghe đến Quỷ Quật, cả người đã sảng khoái.

Thử tưởng tượng xem, bà xã xinh đẹp của mình mặc đồ tân nương đỏ sẽ như thế nào, ừm, có phải cũng kích động như gã Bàn Tử không. "Đây là trong Tử Môn, khả năng có Quỷ Đan không lớn, đây không phải Vạn Nhân Quật." Trương Thiên nói, âm khí ở đây, phần lớn là do công nhân tử vong khi xây dựng mộ dưới đáy biển trước đây mà thành.

Cứ như vậy cũng sẽ hình thành một cửa ải.

Năm đó xây dựng cái mộ dưới đáy biển này, chắc chắn không thể là một người có thể hoàn thành, tuyệt đối là hàng vạn công nhân.

Mà đây là đáy biển, khó tránh khỏi có người chết, cứ như vậy, âm hồn trong Tử Môn cũng có thể giải thích được. "May mà chúng ta đã uống máu, không thì, qua cánh cửa này vẫn rất khó khăn." Trương Thiên nói, bước chân nhanh hơn.

Trương Khởi Linh dường như đây là lần đầu tiên y đến đây,

ngược lại có vẻ hơi tò mò.

Ánh mắt y không ngừng nhìn xung quanh.

Ở hai bên hành lang, âm khí dần dần nặng hơn, đột nhiên, trước mắt, vô số bàn tay chợt hiện ra.

Những bàn tay đó xếp ngay ngắn, vươn ra từ hai bên mộ thất, bàn tay lớn nhỏ không đều.

Nhưng nhìn trông giống như vô số lệ quỷ vươn tay ra túm lấy bạn vậy.

Những bàn tay đó gần như che kín toàn bộ hành lang, nếu muốn đi qua, dường như phải đi qua cái hành lang toàn là tay này. "Lão đại, là tiệm mát xa kìa!" Gã Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, ngược lại không sợ hãi, còn có chút kích động. "Bàn Tử, cậu gọi cái này là tiệm mát xa à?" Trương Thiên nhìn những bàn tay không thấy điểm cuối, có chút cạn lời. "Lão đại, cái này anh không hiểu rồi, đây toàn là cảnh nhỏ, Bàn gia tôi thấy nhiều rồi!" "Hồi đó có một buổi tối, Bàn gia tôi nằm mơ thấy mình rơi vào một triều quỷ có vô số con mắt ấy, hứ, cái này tính là gì, đều là vấn đề nhỏ thôi, để Bàn gia tôi mở đường." Gã Bàn Tử nói, oai vệ đi phía trước.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái.

Trên mặt đều nở nụ cười.

Được rồi, gã Bàn Tử đã lớn rồi, đã là một gã Bàn Tử trưởng thành rồi.

Có thể độc lập gánh vác mọi việc.

Trong lòng nghĩ vậy, Trương Thiên và những người khác đi theo sau gã Bàn Tử.

Khi đi qua chỗ những bàn tay, gã Bàn Tử thật sự như không có chuyện gì, đi phía trước.

Những bàn tay đó như thể còn sống, không ngừng vồ lấy gã Bàn Tử, nhưng rơi vào người gã Bàn Tử dường như chẳng có tác dụng gì. "Khoan đã, Công pháp của Bàn Tử là luyện nhục thân, nhưng hắn vẫn luôn không đột phá, có phải là vì, nhục thân chưa được tôi luyện không?" "Lão đại, ý anh là sao?" Hồ Bát Nhất vừa nghe, liền mở miệng hỏi. "Bị đánh." Đột nhiên Trương Khởi Linh mở miệng nói.

Ánh mắt y trở nên nghiêm túc. "Khởi Linh cậu nói đi." "Nhục thân muốn đột phá, nhất định phải trải qua tôi luyện, tức là bị đánh trước." Trương Khởi Linh thản nhiên mở miệng.

Khóe miệng Trương Thiên nhếch lên.

Hắn như thể đã mở ra một lục địa mới.

Chương 124

"Lão Hồ, Khởi Linh, chúng ta vì sự an toàn sau này của gã Bàn Tử, vì gã Bàn Tử, sau này không bị Vương Phi ức hiếp, tôi nghĩ chúng ta với tư cách là đại ca, nên làm gì đó." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh nhìn sang. "Lão đại, ý anh là sao?

Đánh gã Bàn Tử trước, gã Bàn Tử cần phải mạnh lên!" Trương Thiên nói, hai người đều gật đầu.

Lúc này gã Bàn Tử đang được "mát xa", vẫn hoàn toàn không hay biết, mình đã bị nhắm đến.

Trên mặt hắn nở nụ cười xuân phong đắc ý. "Hắc hắc, lão đại mau đến đây, đừng sợ nhé, đây toàn là vấn đề nhỏ thôi!" Gã Bàn Tử đắc ý nói, Trương Thiên gật đầu, mang theo nụ cười đi qua.

Và trong tay Trương Thiên, còn cầm một chiếc chuông đồng nhỏ.

Lần này nhất định phải cho gã Bàn Tử trải nghiệm độ khó địa ngục một trận, để hắn lên cấp. "Lão đại, mấy cái tay quỷ này quá sơ cấp rồi, Vương Phi nói, cô ấy có loại cao cấp hơn, hỏi các anh có muốn xem không." Gã Bàn Tử thấy Trương Thiên và những người khác đi tới, kích động nói, như thể rất vinh quang vậy.

Trương Thiên có chút cạn lời: "Được rồi, không có hứng thú, cậu đi trước, chúng tôi đi theo sau cậu." Trương Thiên nói, gã Bàn Tử vẫy tay, đi phía trước, vẻ mặt hưng phấn.

Đây là lần đầu tiên Bàn gia tôi nhận được sự chú ý.

Sao có thể không kích động chứ, hóa ra làm trung tâm của đội thật sự sảng khoái đến vậy. "Bàn gia thích cảm giác này!" Trong lòng vui sướng, gã Bàn Tử càng đi phía trước. "Lão Hồ, Khởi Linh, bịt tai lại."

Trương Thiên nói, hai người bịt tai lại.

Ngay sau đó, Trương Thiên cầm chiếc chuông nhỏ, bắt đầu lắc.

Khoảnh khắc tiếp theo, gã Bàn Tử đang tiến lên đột nhiên chậm bước. "Ơ, sao Bàn gia tôi lại không đi được nữa?" Trong lòng chùng xuống, gã Bàn Tử đột ngột nhìn xuống chân mình, khi nhìn thấy thứ dưới chân, gã Bàn Tử rùng mình.

Suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Chỉ thấy dưới chân, từng bàn tay lại thò ra từ bên trong.

Những bàn tay đó điên cuồng vẫy quanh gã Bàn Tử, thậm chí có cái còn túm lấy mắt cá chân hắn.

Gã Bàn Tử thấy vậy, một cước đạp xuống đất, sau đó vội vàng nhìn ra phía sau.

Nhưng phía sau làm gì còn Trương Thiên và những người khác, trống rỗng, mà những bàn tay quỷ trên bức tường lại bắt đầu lay động.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ bên trong bức tường bắt đầu rỉ ra máu đỏ, dần dần, từng người một bò ra từ trong bức tường. "Ôi trời, quỷ, gặp quỷ rồi!" Gã Bàn Tử trong lòng run lên, hét lớn một tiếng, một quyền đấm vào người một tên vừa nhô ra.

Còn tên bị gã Bàn Tử đánh gục, thì trực tiếp hóa thành tro bụi.

Thấy cú đấm của mình có hiệu quả, gã Bàn Tử càng điên cuồng đấm từng quyền vào bức tường.

Tay hắn đã đấm chảy máu rồi, nhưng gã Bàn Tử căn bản không dám dừng lại.

Nhìn thấy người nhô ra ngày càng nhiều, gã Bàn Tử càng trở nên điên cuồng hơn.

Không những dùng tay, thậm chí đầu cũng điên cuồng húc vào bức tường.

Lúc này, bên ngoài, Trương Thiên và những người khác nhìn gã Bàn Tử, không nhịn được muốn cười.

Lúc này gã Bàn Tử đang đấm vào bức tường, đầu hắn còn húc cả một cái hố lớn trên bức tường. "Lão đại, cái này có tác dụng không?

Chúng ta sắp phá hủy cả Tử Môn của người ta rồi." Hồ Bát Nhất nhìn vô số cái hố lớn bị gã Bàn Tử húc ra, có chút nghi hoặc hỏi. "Đừng vội, cậu nhìn đằng kia." Trương Thiên nói, ở sâu trong mộ huyệt, lại có một kẻ trông như binh sĩ nhảy ra.

Chắc là vong linh canh giữ mộ đạo. "Đó là gì?" Hồ Bát Nhất ngây người. "Vong hồn chết trong mộ huyệt." Trương Khởi Linh mở miệng nói, ngược lại không hề căng thẳng.

Cái tên Bàn Tử này vừa hay có thể luyện tập.

Có thêm hiệu ứng ảo giác, gã Bàn Tử càng mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ thấy, sau khi tên binh sĩ quỷ đó đi tới, gã Bàn Tử trực tiếp xông tới.

Cái này quả thực còn hưng phấn hơn cả khi tiêm thuốc kích thích.

Rất nhanh, gã Bàn Tử đã tấn công vật lý với tên đó.

Người gã Bàn Tử không ngừng bị cào cấu, nhưng vì nguyên nhân Công pháp, tên này cũng không ngừng mạnh lên.

Rất nhanh, khoảng năm phút sau.

Trương Thiên cảm thấy đã đủ rồi, mới rút Đào Mộc Kiếm ra.

Một Hỏa Phù được vẽ ra, mọi âm hồn xung quanh đều biến mất.

Và gã Bàn Tử cũng trở lại trạng thái ban đầu. "Ơ, quái quỷ, lão

đại, sao các anh vẫn còn sống?" "Rõ ràng tôi thấy đầu và thân thể các anh đều mất rồi mà." Gã Bàn Tử thấy Trương Thiên mấy người đứng phía sau, có chút kinh ngạc. "Cậu trúng ảo giác rồi, với lại, đừng ngày nào cũng nguyền rủa chúng tôi chết được không?" Trương Thiên tát một cái vào đầu gã Bàn Tử.

Gã Bàn Tử xoa đầu cười cười.

Đột nhiên nụ cười của hắn dừng lại. "Khoan đã lão đại, không đau!

Ôi trời, không đau!" "Lão đại, mau đánh tôi thêm một cái nữa đi." Gã Bàn Tử nói, trên mặt treo nụ cười gian xảo.

Chưa từng nghe thấy yêu cầu trơ trẽn như vậy, Trương Thiên đương nhiên không thể bỏ qua.

Ngay sau đó là một cú đá tung lên.

Gã Bàn Tử bay xa năm mét. "Ôi trời, không đau!

Lão đại, Công pháp của Bàn gia tôi đã tiến vào tầng bốn rồi!" "Bàn gia tôi đứng dậy rồi, Bàn gia tôi bây giờ cảm thấy, mình lại mạnh hơn rồi!" Gã Bàn Tử kích động đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Trương Thiên hít một hơi, tên này hóa ra căn bản không hiểu Công pháp nhục thân là luyện thế nào!

Chả trách lại yếu như vậy. "Thôi được rồi, chúng ta mau ra ngoài thôi." Vì Công pháp của gã Bàn Tử có đột phá, Trương Thiên cũng lười ở lại đây nữa, mấy người tăng nhanh bước chân.

Không giống với Ngô Tam Tỉnh, Trương Thiên và những người khác ra khỏi Tử Môn nhanh hơn nhiều.

Hơn nữa, không ai bị thương chút nào.

Đương nhiên, trừ gã Bàn Tử ra.

Sau khi đi qua Tử Môn, bên ngoài là một không gian rộng lớn.

Đèn đuốc sáng trưng, và trong không gian này, chất đầy điêu khắc, chất đầy ngọc khí, thậm chí còn có một số vàng bạc châu báu.

Ở nơi dễ thấy nhất, lại có một mô hình.

Phía trên mô hình, có một lão già khô héo, đang ngồi xếp bằng.

Trên đỉnh đầu, là một mái vòm tròn, phía trên có khoáng thạch đặc biệt chiếu sáng xung quanh, thậm chí trong mộ thất này, còn có một số ngọn lửa đang cháy.

Chắc là vật liệu cháy được chế tạo từ một loại dược liệu nào đó. "Căn nhà to thật, còn có rất nhiều châu báu nữa, đây không phải là mộ thất cuối cùng đấy chứ?" Gã Bàn Tử nhìn thấy cảnh này, cả người đều kích động.

Cái này còn xa hoa hơn cả những trang sức hắn từng thấy ở những nơi khác.

Mộ vương tử, và cả Lỗ Vương Cung, tuyệt đối không xa hoa bằng nơi này. "Kia là Uông Tàng Hải ở phía trên sao?" Hồ Bát Nhất nhìn cái khô lâu khô héo đang ngồi xếp bằng phía trên, trên người cái khô lâu đó, hình như còn có rất nhiều châu báu. "Không biết, chúng ta đi qua xem thử thì sẽ biết." Trương Thiên nói, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Khởi Linh đã đứng trước những mô hình đó rồi. "Tôi đối nơi này hình như có chút quen thuộc." Trương Khởi Linh nhìn mô hình, chậm rãi mở miệng. "Có cơ hội, chúng ta sẽ đến khu vực này xem, giúp cậu tìm lại ký ức." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu. "Cảm ơn." Y nói ra hai chữ. "Không cần khách sáo, chúng ta đều là người một nhà mà." Trương Thiên xua tay, lại vỗ vai Hồ Bát Nhất, cả hai đều nhìn nhau cười. "Lão đại, sắp đến mùa đông rồi, đợi ra ngoài xong, chúng ta đi Bắc Đông xem sao, nghe nói bên đó cũng có rất nhiều đại mộ." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu. "Được

đấy, đến lúc đó đi xem thử, nghe nói bên Bắc Đông có rất nhiều truyền thuyết dân gian, vừa hay đi xem, nói không chừng còn gặp được đạo sĩ nữa." Trương Thiên nói, mọi người hình như lại tìm được phương hướng để tìm kiếm rồi.

Chương 125

Nhưng nói xong, ánh mắt Trương Thiên vẫn rơi vào những vật phẩm ở chỗ không xa.

Ngoài mô hình ra, thứ dễ thấy nhất chính là trên cái đài đó, trên thi thể khô héo có treo những miếng Ngọc Bội. "Trên đó treo ba khối Ngọc Bội, không biết bên trong ghi lại những gì." Trương Thiên lẩm bẩm, tim đập rất nhanh.

Từ khi biết Ngọc Bội là thứ không dễ gặp, Trương Thiên càng trở nên coi trọng nó hơn.

Ánh mắt hắn nhìn bố cục xung quanh.

Trên đỉnh đầu, có những đồ trang trí kiểu hoa văn sóng nước lộng lẫy, hơn nữa, phía sau những đồ trang trí hoa văn sóng nước đó chắc là có không gian.

Còn trên cái đài, có một chiếc ghế vàng, từ trên đài nhìn xuống, có thể bao quát toàn bộ mộ thất, toàn bộ bố cục Vân Thiên Cung.

Và xung quanh, bốn cây cột màu đỏ chống đỡ toàn bộ mộ huyệt.

Có thể nói thiết kế cực kỳ khéo léo, lại còn hoa lệ.

Ở bốn phía đông tây nam bắc, cũng có những bức tượng tương ứng, Trương Thiên không rõ bên trong có cơ quan nào không.

Sau khi kiểm tra xong, Trương Thiên mới nhìn mấy người. "Cẩn thận một chút, đừng chạm vào đồ vật vội, chúng ta trước tiên phải làm rõ bố cục xung quanh, Lão Hồ, Khởi Linh, hai cậu đi tìm đường ra, lối thoát khỏi mộ huyệt trước, để phòng vạn nhất." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, ngay sau đó hai người bắt đầu đi tìm lối ra mộ huyệt, đề phòng có biến cố gì xảy ra.

Còn Trương Thiên, thì nhìn về phía cái khô lâu khô héo kia, trong lòng hắn hiểu rõ, cái này không phải là Uông Tàng Hải!

Tiểu Ca đối với mộ huyệt, ngược lại có cái nhìn độc đáo, đừng thấy y bình thường không nói chuyện.

Nhưng mỗi một chi tiết y đều nhìn rõ trong mắt.

Theo Hồ Bát Nhất, hai người cẩn thận xem xét một vòng trong mộ thất.

Cuối cùng, Hồ Bát Nhất hai người đứng trước bức tượng đá. "Nhị ca, cái này là tiền hậu hô ứng a." Hồ Bát Nhất nhìn bức tượng đá, kinh ngạc mở miệng.

Trương Khởi Linh gật đầu, chậm rãi mở miệng. "Lối vào có Thập Đại Thiên Sư thủ hộ, cuối cùng có Tứ Đại Thánh Thú trấn thủ, tiền hậu chiếu ứng, không can thiệp lẫn nhau." Trương Khởi Linh nhìn bức Thanh Long điêu khắc đá trước mắt, nhẹ nhàng nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, kim la bàn của anh ta chỉ vào bức Thanh Long điêu khắc đá trước mắt. "Xem ra, muốn tìm được lối ra của mộ huyệt, nhất định phải ra tay từ những bức điêu khắc này." "Nhị ca, cậu có hiểu Tứ Đại Tinh Túc không?" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Khởi Linh, trong giọng nói mang theo chút tò mò, đối với Trương Khởi Linh, Hồ Bát Nhất luôn có cảm giác tò mò và bí ẩn.

Trương Khởi Linh lắc đầu, ký ức của y bản thân đã không đầy đủ, bảo y đi nhớ Tứ Đại Tinh Túc bản thân đã không đáng tin rồi.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, chậm rãi mở miệng. "Bất kể là xem bói hay bốc quẻ, thậm chí là phong thủy, đều không thể tách rời Tứ Đại Tinh Túc, trong Tứ Đại Tinh Túc có hai mươi tám Tinh Túc sắp xếp song song." "Do đó, đông tây nam bắc, lần lượt là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, và Tinh Túc cũng chia thành đông tây nam bắc,

kết hợp với những ngôi sao chúng ta đã nhìn thấy trên trần mộ thất trước đó." "Muốn mở cửa mộ, nhất định phải kết hợp bốn thần thú với những Tinh Túc trên đỉnh đầu trước đó, mới có thể mở được cửa mộ." Hồ Bát Nhất nói, Trương Khởi Linh ngược lại bất ngờ liếc nhìn Hồ Bát Nhất.

Tính theo thứ hạng, Hồ Bát Nhất coi như là lão Tam.

Trương Khởi Linh không ngờ rằng, Hồ Bát Nhất này, tuy bề ngoài thô kệch, nhưng nội tâm lại rất tinh tế.

Y và Trương Thiên trước đó ngẩng đầu nhìn sao, đều không phát hiện ra điều gì, nhưng anh ta, người luôn tìm kiếm lối vào, lại để ý.

Lúc này Trương Khởi Linh càng có thêm tự tin, năng lực của Hồ Bát Nhất chắc chắn không chỉ dừng lại ở đây, vì vậy, Trương Khởi Linh cảm thấy, mình có lẽ thật sự có thể cùng họ tìm kiếm những mảnh ký ức. "Vậy phải phá trận thế nào." Trương Khởi Linh nhìn Hồ Bát Nhất. "Haizz, năng lực của tôi vẫn chưa mạnh, nếu có Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật hạ quyển thì tốt biết mấy." Hồ Bát Nhất thở dài một tiếng.

Thuật phong thủy gia tộc anh ta truyền lại, cũng chỉ có thượng quyển.

Còn hạ quyển, và cả quyển cuối cùng mà Hồ Bát Nhất không biết, đều chưa tìm thấy.

Muốn tìm được, e rằng còn phải mất một khoảng thời gian.

Đây cũng là lý do Trương Thiên vẫn luôn không hỏi Hồ Bát Nhất về Phong Thủy Bí Thuật.

Thứ nhất, chỉ cần thượng quyển thì không có tác dụng lớn đối với Trương Thiên, thứ hai, Trương Thiên dự định đợi sau khi thu thập đầy đủ rồi mới học.

Dù sao có Hồ Bát Nhất ở đây, việc tìm kiếm phong thủy cũng không thiếu một mình hắn. "Thập Lục Tự Bí Thuật?" Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày, y không quen thuộc lắm với cái này.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng không nói nhiều.

Sau đó, ánh mắt anh ta nhìn về Tứ Đại Thần Thú, đồng thời, anh ta lại bắt đầu hồi tưởng những ngôi sao đã nhìn thấy ở mộ thất tầng trên trước đó.

Dựa theo cách sắp xếp các ngôi sao, đồng thời kích hoạt cơ quan, Hồ Bát Nhất tin rằng, chắc chắn có thể mở được cánh cửa mộ này.

Lúc này, Trương Thiên và gã Bàn Tử đã đi vào bên trong mô hình Vân Thiên Cung. "Lão đại, Bàn gia tôi thích kiến trúc nhà ở đây." Gã Bàn Tử nhìn mô hình, vẻ mặt thích thú. "Nếu thích thì sau này cậu chết rồi, tôi chôn cậu trên Vân Thiên Cung nhé?" Trương Thiên chớp chớp mắt.

Gã Bàn Tử vội vàng xua tay, cười gượng một chút. "Lão đại, tôi nghĩ, chỗ thần thánh như thế này, Bàn gia tôi không cần đâu, tiểu hồ ly, sau này nếu cậu chết, tôi sẽ chôn cậu ở đây." Gã Bàn Tử chuyển chủ đề.

Tiểu hồ ly đang lững thững đi đường, vừa nghe thấy, liền lập tức phát khùng. "Ối dời ơi, anh quan tâm tôi đến thế sao?

Cái tên rùa con này lại rủa tôi như vậy à?" "Đồ Bàn Tử thối, Đoàn Đoàn ghét Bàn Tử!" Tiểu hồ ly trợn mắt nhìn gã Bàn Tử, móng vuốt nhỏ thậm chí còn muốn vồ tới gã Bàn Tử một cái. "Hắc hắc, Bàn gia tôi đùa thôi mà, con hồ ly nhỏ này, lớn lên trông ngoan phết, chỉ là nói chuyện sao lại ghê gớm hơn cả Bàn gia tôi thế." Gã Bàn Tử nói, có chút bất lực.

Cái tên này, hình như còn lắm mồm hơn cả hắn. "Hứ, Đoàn Đoàn

là một con hồ ly tốt, không thèm chấp với kẻ xấu!" Tiểu hồ ly liên tục nói, gã Bàn Tử trong chốc lát lại biến thành đại kẻ xấu.

Trương Thiên không để ý đến hai tên đó, mà nghiêm túc ghi nhớ mô hình này.

Lúc này, trên đỉnh đầu mọi người, ba con Bạch Mao Hạn Bạt đang ẩn mình trong tầng cách, mắt dáo dác nhìn Trương Thiên và những người khác.

Đây là bí mật cuối cùng, chúng với tư cách là thú thủ hộ, sao có thể để nơi này bị bại lộ.

Nhưng trên người Trương Thiên và những người khác, vẫn còn sót lại khí tức của bốn con Bạch Mao Hạn Bạt đã chết.

Điều này khiến chúng không dám mạo hiểm lao xuống.

Rất nhanh, Trương Thiên đã ghi lại toàn bộ mô hình.

Nếu có máy ảnh, Trương Thiên tuyệt đối sẽ không chút do dự mà chụp mấy tấm ảnh.

Sau khi ghi nhớ xung quanh, ánh mắt Trương Thiên mới nhìn về phía khô lâu khô héo ở trung tâm.

Thứ này, trên người vẫn còn một lớp da bọc xương.

Trên cổ treo chuỗi hạt trân châu, trên tay còn có nhẫn.

Điều quan trọng nhất là, trên đùi mà nó đang ngồi xếp bằng, có ba miếng Ngọc Bội.

Không nghi ngờ gì nữa, ba miếng Ngọc Bội này, chính là Truyền Đạo Ngọc Bội mà Trương Thiên khổ công tìm kiếm.

Trương Thiên đến đây, sao có thể là để làm từ thiện cho đoàn chuyên gia, hắn đến vì những thứ này.

Chuông đồng nhỏ, Đan dược, thậm chí còn có những miếng Ngọc Bội này. "Lão đại, có Ngọc Bội kìa!" Gã Bàn Tử có chút kích động, thứ này, gã Bàn Tử biết rõ giá trị của nó đến mức nào.

Hơn nữa, nhục thân, và cả đao pháp của hắn đều đến từ bên trong này.

Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn người đàn ông da bọc xương trước mắt. "Móng tay của hắn rất dài, còn có thi khí màu đen, chắc đã biến thành Tông Tử, hắn bây giờ chắc coi như ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê." "Chúng ta một khi lấy đi những thứ trên người hắn, có lẽ hắn sẽ tỉnh lại." Trương Thiên nói, nhìn tên này trước mắt. "Vậy lão đại phải làm sao?

Không lẽ cứ nhìn bảo bối trước mắt mà không động đến sao?" Gã Bàn Tử nuốt nước bọt, đây là đồ tốt mà, sao có thể bỏ qua chứ?

Trương Thiên gật đầu. "Những thứ này, chúng ta chắc chắn phải mang đi, nhưng mà, chúng ta phải đợi Lão Hồ tìm ra đường thoát." Trương Thiên nói, hắn nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Kế hoạch của Trương Thiên rất đơn giản, lấy thế tấn lôi bất cập yểm nhĩ (nhanh như chớp), cướp lấy ba miếng Ngọc Bội.

Sau đó trực tiếp chạy thoát khỏi mộ thất.

Những chuyện tiếp theo Trương Thiên không cần quản nữa, cứ để thuận theo tự nhiên.

Đương nhiên, tiền đề là, Hồ Bát Nhất phải mở được lối ra.

Như vậy, bốn người mới có thể thoát khỏi mộ thất. "Vậy chúng ta đi xem chỗ Lão Hồ." Gã Bàn Tử nói, hai người lại đi về phía Hồ Bát Nhất.

Tiểu hồ ly mắt to nhìn những đồng Kim Hồn Tệ lấp lánh phía trên, sau khi nhìn hai lần, liền lóc cóc chạy theo.

Chương 126

"Nhớ ngày xưa, Đoàn Đoàn cũng đeo vàng bạc châu báu, đáng tiếc, haizz..." Tiểu hồ ly trong lòng nghĩ, như thể hồi ức lại chuyện ngày xưa.

Đến chỗ Hồ Bát Nhất, Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh lúc này đang vẽ gì đó trên đất. "Lão Hồ, cậu đang làm gì thế?" Thấy Hồ Bát Nhất cầm đá khắc vẽ trên đất, Trương Thiên không nhịn được hỏi một câu. "Cánh cửa này, tôi đoán, là được bố trí lấy Tứ Đại Tinh Túc làm trung tâm, chỉ cần di chuyển bốn bức tượng đến vị trí chúng cần đến, chắc chắn có thể mở cửa." Hồ Bát Nhất nói, mắt Trương Thiên sáng lên. "Là những ngôi sao ở mộ thất tầng trên trước đó sao?" Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu. "Lão đại, sao các anh lại nhớ rõ như vậy, tôi quên hết rồi." Gã Bàn Tử gãi gãi đầu. "Chuyện của người lớn, trẻ con không biết là bình thường." "Lão đại tôi không nhỏ nữa đâu!" Gã Bàn Tử nhìn mình, vội vàng nói, cố gắng chứng minh bản thân.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất chìm vào im lặng. "Ơ?

Lão Hồ, lão đại, hai anh làm sao thế?

Có phải bị Bàn gia tôi dọa sợ rồi không?" "Bàn gia tôi có phải, đã là một Bàn gia trưởng thành rồi không." Gã Bàn Tử cười hắc hắc, Trương Thiên mím môi, lại xoa mặt. "Bàn Tử, cậu nhìn bức tượng này, vừa lớn vừa rộng, giống hệt cái miệng của cậu, vừa rẻ, vừa rởm." Trương Thiên nói, gã Bàn Tử gãi gãi đầu, tự tin cười.

Cái này chắc chắn là lão đại ghen tị rồi. "Lão đại, chúng ta đều là trí thức cả mà, cái từ ngữ anh dùng chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật nào." Gã Bàn Tử nói, Trương Thiên không nói thêm gì, mà nhìn về

phía bức tượng. "Đã có phương hướng sắp xếp chưa?" Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu. "Bên tôi đã vẽ xong cách sắp xếp các Tinh Túc rồi, bây giờ chỉ cần dựa theo các phương hướng lớn, là có thể tiến hành sắp xếp." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu. "Nếu đã vậy, chúng ta bắt đầu sắp xếp thôi, làm xong là rút." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, ngay sau đó chỉ ra phương vị.

Bốn Tinh Túc ở bốn hướng đông tây nam bắc phát ra ánh sáng.

Hồ Bát Nhất điểm tinh, đoạn Tinh Túc.

Khi bốn phương vị sáng lên, vị trí của bốn bức tượng cũng đã có phương hướng sơ bộ. "Nhị đệ, Bàn Tử, Lão Hồ, mỗi người chúng ta một bức tượng đá, đẩy mấy tên này đến vị trí tương ứng." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh chỉ gật đầu, sau đó đi về phía sau bức tượng Thanh Long.

Rất nhanh, dưới sự hợp lực của mọi người, bức tượng được đẩy đến khu vực trung tâm mộ huyệt, sau khi đặt vào vị trí tương ứng.

Ở phía bên phải, một cánh cửa mộ đi lên mở ra.

Cánh cửa mộ lại được giấu trong một cây cột màu đỏ. "Ôi trời, Bàn gia tôi kinh ngạc đến ngây người, cái mộ đạo này thật sự kỳ quái." "Thời buổi này trong cột cũng có thể xây cửa mộ sao?" Gã Bàn Tử dụi dụi mắt, có chút kinh ngạc. "Cái này gọi là Kình Thiên Trụ, kết nối toàn bộ mộ đạo tinh tú, đạt được tác dụng một cột chống trời, Bàn Tử cậu hiểu cái quái gì chứ." Hồ Bát Nhất bực mình nói. "Lão Hồ, tôi không hiểu, cột gì cơ?" "Cút đi!" Hồ Bát Nhất mắng lớn một tiếng, gã Bàn Tử hắc hắc cười mà không nói gì nữa. "Đúng rồi, lão đại, nếu chúng ta đi, vậy đoàn chuyên gia thì sao?" Hồ Bát Nhất nhớ ra điều gì đó, anh ta vội vàng nói.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Mặc dù nói không phải chuyện của mình, nhưng làm hại người khác thì trong lòng khó chịu. "Vậy thế này đi, chúng ta đánh dấu ở đây một chút, nếu họ tiến vào đây, có thể đi theo hướng dẫn của chúng ta." "Hơn nữa tôi đoán, sau khi chúng ta lấy đồ đi, con Tông Tử này chắc sẽ không tỉnh lại lâu, nó không tìm thấy người sau đó, sẽ tiếp tục ngồi yên tại chỗ." "Vì vậy, chỉ cần không tự tìm chết, họ chắc sẽ không sao." Trương Thiên nói, nhìn con Tông Tử trước mắt.

Tông Tử không phải lúc nào cũng tỉnh.

Mỗi lần tỉnh lại, tiêu hao đều rất lớn, nếu người vừa đến đã trực tiếp tỉnh, thì đó không phải Tông Tử, mà là Phi Thiên Cương Thi rồi.

Hơn nữa Trương Thiên đoán, Tông Tử mỗi lần tỉnh lại, đều sẽ tiêu hao thi khí, dù sao Tông Tử chỉ coi như là một công cụ canh giữ mộ, trong tình huống bình thường sẽ không tỉnh dậy tấn công.

Nếu số lần tấn công nhiều, chúng có lẽ thật sự sẽ biến thành một thi thể.

Hồ Bát Nhất gật đầu, ánh mắt nhìn Ngọc Bội. "Lão đại, lấy xong là chạy à?" Hồ Bát Nhất như thể con giun trong bụng Trương Thiên.

Chỉ một cái nhìn là có thể đoán ra Trương Thiên nghĩ gì. "Đúng, chạy thẳng!" Trương Thiên không chút do dự, trực tiếp mở miệng nói.

Ngay sau đó, Trương Thiên định sử dụng khinh công để đến chỗ thi thể lấy Ngọc Bội.

Nhưng chưa đợi Trương Thiên đi được hai bước, phía sau lại truyền đến tiếng động.

Hắn đột ngột nhìn về phía sau.

Chỉ thấy, ba con Bạch Mao Hạn Bạt lúc này đang nghiêm túc nhìn chằm chằm họ. "Ôi trời, sao còn có ba con nữa!" Gã Bàn Tử rít lên một tiếng, lưng hắn bây giờ vẫn còn âm ỉ đau.

Nếu không phải thể chất thăng lên, gã Bàn Tử bây giờ tuyệt đối sẽ không sinh long hoạt hổ như vậy.

Trong chốc lát, không khí dường như tĩnh lặng. 【Ôi trời, ba con! 】【Trước đó, một con Bạch Mao Hạn Bạt đã khiến họ đánh vất vả lắm rồi, bây giờ lại trực tiếp ba con! 】【Thật tàn nhẫn, Trương Thiên này rốt cuộc đã sống sót thế nào vậy? 】【Hắn đã đi bao nhiêu ngôi mộ, chưa nói đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, ngay cả cái mộ dưới đáy biển này thôi, cũng đã nguy hiểm trùng trùng, hắn lại có thể an toàn vô sự ngồi ở đây? 】【Bây giờ họ căn bản không vẽ trận Kỳ Lân, lại gặp ba con Bạch Mao Hạn Bạt, chẳng phải là... 】【Nếu cái này mà giải quyết được, tôi nguyện gọi hắn là người đàn ông mạnh nhất. 】Khán giả xung quanh đã bùng nổ.

Lúc này, trên mạng, toàn bộ những đoạn hồi ức trước đây của Trương Thiên đều đang lan truyền khắp mạng xã hội.

Lúc này, không chỉ cư dân mạng Hạ Quốc đang chú ý đến chuyện này.

Ngay cả phương Tây cũng chấn động. 【Chúa ơi, Quan Vũ, ông nội tôi đã chết lại biến thành ma cà rồng tóm lấy tôi. 】【Ôi trời, tôi gần đây buổi tối, bắt đầu mơ thấy, trong cơ thể tôi còn có một người khác. 】【Họ trước đó vẽ trận pháp, mới vừa vặn đánh bại được một con Bạch Mao Hạn Bạt, bây giờ lại đến ba con nữa, điên rồi sao? 】【À đúng rồi, mọi người còn nhớ đoàn chuyên gia không?

Cũng không biết họ bây giờ thế nào rồi. 】【Tôi xem trên mạng rồi, không có thông tin về ngôi mộ cổ này, ngôi mộ này, sẽ không biến mất rồi chứ? 】Trên mạng, cũng có vô số người đang bàn tán.

Khi nhìn thấy Trương Thiên phải đối mặt với ba con Bạch Mao Hạn Bạt, vô số người thậm chí toát mồ hôi hột.

Ngay cả Pháp Quan, cũng có chút kích động, cái này còn hơn cả sự

phẫn nộ.

Lúc này, ở Bắc Ly, trong một viện nghiên cứu lịch sử.

Lão giáo sư đang đứng trên bục giảng.

Còn dưới khán đài, căn bản không có một học sinh nào nghe giảng.

Lão giáo sư nhìn những học sinh trước mắt, khẽ nhíu mày. "Các em học sinh, vào học rồi, hôm nay chúng ta sẽ giảng về lịch sử Lỗ Thương Vương." Lão giáo sư nói, các học sinh lúc này mới ngẩng đầu lên. "Thưa thầy, thầy nghĩ, thế giới này có Tông Tử không?" "Thưa thầy, thế giới này có ma quỷ không?" "Thưa thầy, thế giới này, thật sự đang chữa lành sao?" Các học sinh liên tục hỏi.

Còn vị giáo sư bình thường cũng không xem TV, đương nhiên không biết, bây giờ Hạ Quốc đã xảy ra chuyện lớn động trời gì.

Lão giáo sư nghiêm khắc nhìn các học sinh. "Các em đang nói những chuyện vớ vẩn gì thế?" "Chúng ta phải tin vào khoa học, tin rằng vật chất là ngang nhau, mặc dù, trên thế giới có những thứ khoa học không thể giải thích được, nhưng mà, chúng ta là thanh niên thời đại mới, sao có thể có tư tưởng cổ hủ." Lão giáo sư vỗ bàn một cái.

Ông ta thực sự không ngờ rằng, những học sinh chuyên ngành lịch sử của mình, lại có thể nói ra những chuyện vớ vẩn như vậy.

Thật là nực cười, nếu nói ra ngoài, mặt mũi vị giáo sư này để đâu?

Nói rằng một giáo sư dạy lịch sử như ông ta, lại dạy ra một lũ người không tin chủ nghĩa duy vật, có lẽ sau khi ông ta chết, mộ phần cũng phải bốc khói xanh. "Nhưng thưa thầy, thầy không xem sao?

Bây giờ linh khí đã khôi phục rồi, còn có cả quỷ quái nữa." Một nữ sinh có chút kích động nói.

Lão giáo sư khẽ nhíu mày. "Các em đều là chiến sĩ chủ nghĩa duy

vật của thời đại mới, sao có thể mê muội vào tình tiết tiểu thuyết chứ, mau mau mau, tất cả ra ngoài rửa mặt cho tôi!" "Đây là tiết lịch sử, sao có thể nói những chuyện hồ đồ như vậy." Lão giáo sư cả người đều ngớ ra, học sinh trong lớp mình làm sao thế, từng đứa một tư tưởng chuyển biến nhanh như vậy à?

Chương 127

"Không phải đâu thầy ơi, chúng em xem chương trình thẩm phán mới nhất mà." "Chúng em ở đây còn có bản phát lại, thầy xem đi." Một nam sinh nói, vội vàng bật Bluetooth điện thoại của mình lên.

Sau đó kết nối với bảng thông minh trong lớp.

Rồi, trực tiếp phát lại đoạn gay cấn nhất.

Sau khi xem xong đoạn video, lão giáo sư ngớ người ra. "Đây là phim điện ảnh đúng không?

Các em lại dám lấy phim điện ảnh lừa tôi à?" Sau khi xem xong đoạn video, lão giáo sư có chút không thể tin được, ánh mắt càng nghiêm túc nhìn các học sinh trước mặt. "Thưa thầy, đây là trực tiếp, hơn nữa, thật sự là thật đấy." "Thưa thầy nếu thầy không tin, chúng em có thể tiếp tục xem." Các học sinh liên tục nói.

Vị giáo sư bĩu môi. "Tôi nhớ, năm đó, ở Bắc Đông xuất hiện một đại mộ hiếm thấy, hơn nữa tôi còn biết chi tiết, nếu ở đây có, và chi tiết giống hệt tôi, tôi sẽ tin." Vị giáo sư thản nhiên nói, ông ta chưa bao giờ tin những chuyện hoang đường này.

Mọi người không nói gì, đều nhìn vào màn hình.

Trong màn hình.

Trương Thiên và những người khác nhìn những con Bạch Mao Hạn Bạt trước mắt. "Lão đại, nhiều thế này." Hồ Bát Nhất có chút hoảng sợ.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, nhiều Bạch Mao Hạn Bạt thế này, sợ nước cơ bản là không thể, chúng nó còn bơi dưới nước được mà. "Nhị đệ, Bàn Tử, hai cậu kéo đám Hạn Bạt này, tôi thử dùng lửa xem

sao." Trương Thiên nói, chỉ cần là quái vật, tổng sẽ có điểm yếu, trước đó Trương Thiên dùng trận Kỳ Lân chém giết một con.

Trong đó dùng là Lôi, bây giờ dùng Hỏa không biết có được không.

Trương Khởi Linh không nói nhiều, chỉ gật đầu một cái.

Sau đó y cầm đao xông lên. "Thường thường Bàn gia tôi chém chém chém!" Gã Bàn Tử vác tàn kiếm, càng trực tiếp xông tới.

Dáng vẻ đó, có chút hài hước.

Ngay sau đó hai người và ba con Bạch Mao Hạn Bạt chiến đấu cùng nhau.

Nói là hai người, thật ra cũng chỉ có một, gã Bàn Tử chỉ là phụ họa.

Nếu không phải nhục thân đã được tăng cường, hắn tuyệt đối sẽ bị đánh tơi tả.

Trương Thiên ngay sau đó vội vàng vẽ phù, rất nhanh, hai lá Hỏa Phù xuất hiện.

Không chút do dự, trực tiếp đánh về phía đỉnh đầu Bạch Mao Hạn Bạt.

Hỏa Phù rơi xuống đỉnh đầu, Bạch Mao Hạn Bạt trực tiếp hóa thành cầu lửa.

Trương Thiên thì mệt đến thở hổn hển. "Ôi trời, lão đại anh sớm nói tên này sợ lửa đi chứ!" Nhìn thấy hai con Hạn Bạt biến thành cầu lửa, gã Bàn Tử có chút kích động.

Trương Thiên thở hổn hển, không nói nhiều, thi thể, thứ sợ nhất chính là lửa.

Bạch Mao Hạn Bạt thuộc một loại trong số thi thể, sợ lửa, cũng là

bình thường.

Thấy hai con Hạn Bạt bị thiêu chết, con Bạch Mao Hạn Bạt còn lại càng không thèm nhìn, trực tiếp né người bỏ chạy. "Khạc, có vậy thôi à, Bàn gia tôi một mình đánh ba con!" Gã Bàn Tử nhổ nước bọt, nhìn con Bạch Mao Hạn Bạt đang bỏ chạy.

Trương Thiên không nói nhiều, ánh mắt nhìn về phía cái thi thể kia.

Nhìn kỹ, Trương Thiên phát hiện, dưới chỗ thi thể đang ngồi xếp bằng lại có một vật lõm xuống. "Kẻ nào thất đức vậy, lại đặt đồ dưới mông người khác." Gã Bàn Tử theo ánh mắt Trương Thiên cũng nhìn thấy chỗ lõm xuống đó.

Ngay sau đó buông một câu cà khịa. "Lão đại, thứ ở bên dưới này, e rằng còn tốt hơn thứ ở phía trên." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Lần này Trương Thiên khó xử rồi. "Thế này nhé, chúng ta tốc chiến tốc thắng, Bàn Tử, cậu dụ dỗ cái thi thể này." "Chúng ta nhân cơ hội lấy đi đồ vật bên trong, sau đó chúng ta trực tiếp chạy lên phía trên." Trương Thiên nói, gã Bàn Tử vẻ mặt khổ sở. "Lão đại, Bàn gia tôi kiếp trước chắc chắn là con trâu nhà anh, làm trâu làm ngựa cho anh." Gã Bàn Tử nói, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu. "Được, chúng ta chuẩn bị." Trương Thiên nói, nhân lúc gã Bàn Tử không chú ý, trực tiếp lấy miếng Ngọc Bội trên thi thể bỏ vào túi của gã Bàn Tử.

Ngọc Bội bị lấy đi, thi thể lập tức đứng dậy, mắt đen như mực.

Trực tiếp nhìn về phía gã Bàn Tử. "Lão đại, anh là chó à, tôi còn chưa chuẩn bị xong mà." Chưa nói xong, gã Bàn Tử đã bỏ chạy rất xa.

Hồ Bát Nhất cố nhịn cười.

Còn cái thi thể kia thì trực tiếp đuổi theo gã Bàn Tử, tốc độ ngược lại không nhanh.

Lúc này Trương Thiên và những người khác nhìn về phía chỗ thi thể đang ngồi.

Là một cái hộp.

Hộp gỗ, rất tinh xảo.

Không có thời gian xem nhiều.

Trương Thiên ôm lấy cái hộp, liền chạy về phía cây cột kia. "Bàn Tử, mau đi thôi." Trương Thiên hét một tiếng. "Lão đại, lão đại, đợi tôi với, đừng bỏ Bàn gia tôi mà đi." "Bàn gia tôi không thể thiếu anh, lão đại ~" Gã Bàn Tử hét lên từ phía sau, thân thể béo ú kia càng thêm lắc lư, trên mặt đều treo những giọt nước mắt vội vã.

Phía sau còn có một thi thể đang đuổi theo không ngừng.

Tốc độ thi thể cứng nhắc, may mà tốc độ của gã Bàn Tử nhanh, rất nhanh đã chui vào trong cây cột này.

Ngay sau đó cây cột khôi phục nguyên trạng, còn cái thi thể kia cũng chỉ có thể bất lực gầm rú tại chỗ.

Gã Bàn Tử ngồi trên bậc cầu thang của cây cột, thở hổn hển. "Lão đại, anh biết không?

Bàn gia tôi suýt chút nữa thì toi rồi." "Anh suýt chút nữa không được nhìn thấy Bàn gia tôi yêu quý, nhị ca cậu cũng không được nhìn thấy Bàn gia tôi đẹp trai nữa." Gã Bàn Tử không ngừng vỗ vỗ vào người mình.

Mọi người trong chốc lát đều cạn lời. "Yên tâm đi, có lão đại ở đây, đừng hoảng." Trương Thiên tượng trưng vỗ vỗ vai gã Bàn Tử, ngay sau đó nhìn lên đỉnh đầu. "Đi thôi, chúng ta ra ngoài trước, về đợi đoàn chuyên gia." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, ngay sau đó trèo lên phía trên.

Lúc này, bên Hạo Thiên Chân.

Mọi người quả nhiên đã đợi ở đây không biết bao lâu.

Khi dưỡng khí không đủ, một số thành viên đã bắt đầu sốt ruột. "Giáo sư Trần, hay là chúng ta cứ làm theo cách của họ đi?" "Không được, cách này quá nguy hiểm." Một số người đã chia thành hai phe.

Còn ở một góc, Hạo Thiên Chân và những người khác phát hiện A Ninh, nhưng lúc này A Ninh đã gần như không trụ nổi, trên người hình như còn trúng độc. "Nếu cứ tiếp tục như thế này, chúng ta đều sẽ chết vì thiếu dưỡng khí." "Hay là chúng ta dùng cách của họ đi." Shirley Dương khẽ nhíu mày, bây giờ chỉ có hai cách, cách thứ nhất là chờ chết, cách thứ hai là tìm đến cái chết.

Đoàn chuyên gia đã thương nghị rất lâu, cuối cùng quyết định, dùng cách của Hạo Thiên Chân. "Huynh đệ Ngô, chúng tôi đã nghĩ thông rồi." "Chúng tôi cảm thấy, cách của anh cũng được, vì vậy, chúng tôi dự định dùng cách của anh." Giáo sư Trần nén sự không nỡ trong lòng nói.

Hạo Thiên Chân cười gật đầu. "Vậy thì tốt, vậy chúng ta bắt đầu thôi." Hạo Thiên Chân nói, hắn ta lại rất dễ dàng trèo lên cây cột, đồng thời mở một cái lỗ ở phía trên.

Mọi người nhìn có chút ngơ ngác. "Thái Chân từ bao giờ lại lợi hại đến thế?

Hơn cả con khỉ nữa." Bàn Tử ở phía sau kinh hô một tiếng.

Tốc độ của Hạo Thiên Chân vừa rồi, nhanh hơn hắn rất nhiều, hầu như chỉ trong vài giây đã trèo lên cây cột rồi.

Cái này cứ như là đã Tu luyện vậy. "Không biết." Phan Tử cũng có chút nghi hoặc.

Rất nhanh, cũng tương tự như nguyên tác, Hạo Thiên Chân trực

tiếp tạo một cái lỗ ở phía trên, ngay sau đó dẫn theo đoàn chuyên gia trèo lên.

Khoảng mười phút sau.

Vô số người lại lần nữa đến nơi Trương Thiên từng ở.

Chương 128

Lúc này, thi thể trên đài vẫn ngồi ở phía trên cùng.

Cứ như thể những hành động trước đó không phải do hắn vậy.

Nhìn thấy mô hình xung quanh, và cả kỳ trân dị bảo, vô số người trong lòng đều kinh hãi.

Đặc biệt là giáo sư Trần, mắt ông ta đều phát sáng. "Mau chụp lại, mau lên, cái này có ý nghĩa nghiên cứu trọng đại." Giáo sư Trần hô hào, đồng thời mọi người đều nhao nhao lấy máy ảnh ra chụp.

Còn lúc này, cái thi thể vốn vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi lại lần nữa mở mắt.

Vốn dĩ đã có chút tức giận vì bị Trương Thiên trêu chọc, bây giờ thì hay rồi, một đám người lại đến đây chụp ảnh tham quan.

Thật sự nghĩ nơi này là điểm du lịch sao?

Hầu như không đợi người khác chạm vào, thi thể vốn đang ngồi xếp bằng liền trực tiếp đứng dậy.

Cao đến hai mét.

Thi thể tóc bạc, móng tay rất dài, màu đen.

Tông Tử nhìn về phía Hạo Thiên Chân và những người khác, hắn đã không nhịn được ngọn lửa giận trong lòng rồi. "Gầm!" Một tiếng gầm giận dữ, Tông Tử vồ tới vị chuyên gia đang định chụp ảnh. "Ôi trời, Tông Tử!" "Giáo sư Trần, Trương Thiên mà các thầy nói đâu?

Sao họ không giải quyết cái thứ này?" Bàn Tử có chút kích động.

Cái thứ này, họ đâu đánh lại được.

Anh ơi.

Ngay lúc này, phía sau, một con Bạch Mao Hạn Bạt cũng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Hiển nhiên hai tên này đều đã bị chọc giận.

Trong chớp mắt, mọi người đều ngơ ngác.

Phía trước, phía sau đều có quái vật, cái này phải làm sao đây? "Bàn gia tôi sẽ không xui xẻo đến thế chứ, tranh giành một ngôi mộ, chẳng có gì, còn rước họa vào thân!" "Kẻ nào ngu ngốc thế, lại chọc giận hai tên này!" Vương Bán Nguyệt cả người đều ngớ ra.

Hạo Thiên Chân cũng đờ người tại chỗ, anh ta gọi đây là thám mộ an toàn sao?

Ngô Tà nhìn xung quanh, tim đập rất nhanh.

Trận chiến này, cậu ta nhất định sẽ trưởng thành rất nhiều.

“Tôi nhớ trong nhật ký của ông nội có ghi lại, mỗi một mộ thất đều có một thiết bị tự hủy, mục đích là để tránh có người trộm vật phẩm bên trong.” “Đây là mộ thất cuối cùng, bên trong chắc chắn cũng có.” “Bàn Tử, cậu kìm chân Tống Tử, chúng ta đi tìm cái thiết bị đó.” Giọng Ngô Tà hơi run.

Trong ngôi mộ này có quá nhiều bí mật, bí mật của Tam thúc, bí mật của Giải Liên Hoàn, thậm chí bí mật của Uông Tàng Hải, đều chưa được giải đáp.

Ngô Tà tuyệt đối không muốn chết.

“Không được, nếu làm vậy, những văn vật này sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!” Trần giáo sư có chút kích động.

“Thế mạng sống quan trọng, hay nơi này quan trọng?!” Bàn Tử lớn tiếng hét, mắt nhìn Tống Tử đang lao tới.

Gã ném một món đồ gốm sứ lên đó.

Đồ gốm sứ hàng nghìn năm tuổi vỡ tan, thành công thu hút sự chú ý của Tống Tử.

Sau đó, Bạch Mao Hạn Bạt lao tới cực nhanh, không đợi mọi người phản ứng đã bắt đầu tấn công.

Gần như ngay lập tức, một thành viên đã mất mạng.

Trần giáo sư thấy có thành viên bị Bạch Mao Hạn Bạt đánh chết, trong lòng lập tức hoảng sợ.

Bản thân ông ta chết thì được, nhưng để liên lụy đến người khác thì Trần giáo sư không làm được.

"Mọi người mau tản ra chạy đi, Ngô huynh đệ, nhờ cậu cả đấy!..." Trần giáo sư bất lực nói, Ngô Tà gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Shirley Dương.

"Cô Shirley, cô biết kỹ thuật thuốc nổ, chúng ta có thể thử phá hủy." Ngô Tà nói, ngay trong lúc nói chuyện, lại có thêm hai thành viên nữa chết.

Shirley Dương gật đầu, sau đó hai người vội vàng nhìn xung quanh, cuối cùng, Ngô Tà tìm thấy vị trí trung tâm của mộ huyệt.

Shirley Dương cũng đặt một quả bom lên đó.

Chỉ cần bom được kích hoạt, họ nói không chừng có thể thoát ra khỏi mộ thất qua một vài khe hở.

"Mau nổ đi!" Lúc này Vương Bán Nguyệt đã bị Tống Tử dồn vào góc tường, cánh tay thậm chí còn bị cào mất một mảng thịt.

Nước mắt Bàn Tử sắp trào ra.

Trần giáo sư thì nhìn các thành viên của mình, từng người một bị Bạch Mao Hạn Bạt đánh chết, không một chút sức phản kháng.

Lòng ông ta càng thêm đau xót vô cùng.

Nếu có thể, ông ta tuyệt đối sẽ không đến nơi này.

Mười mấy thành viên, lúc này cũng chỉ còn lại năm người, hơn nữa mỗi người đều run rẩy chân.

Rõ ràng, họ sợ hãi tột độ.

Shirley Dương không chút do dự, trực tiếp nhấn nút kích hoạt, bom bắt đầu đếm ngược.

Ban đầu, hình ảnh trực tiếp là ở bên Trương Thiên, nhưng Trương Thiên cố ý chuyển hình ảnh sang bên Trần giáo sư.

Dù sao thì sau này Trần giáo sư đã kể lại chuyện của họ cho Trương Thiên, Trương Thiên tự nhiên có thể tái hiện lại dưới dạng ký ức.

Khi mọi người nhìn thấy thảm trạng của Trần giáo sư, ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Nhưng khi thấy họ chuẩn bị phá hủy, vô số người ngỡ ngàng.

Không phải là bảo vệ văn vật sao?

Chuyện này là sao?

Đặc biệt là Trần Hề, cả người cô đờ đẫn.

"Ba, hai, một!" "Mọi người chú ý né tránh!" Shirley Dương hét lên một tiếng, ngay sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên, trung tâm mộ huyệt sụp đổ.

Toàn bộ mộ huyệt trực tiếp bắt đầu sụp lún.

Tống Tử đang ở trước mặt Bàn Tử thế mà lại bị đá đè chết.

Vô số khối đá rơi xuống, các bức tường xung quanh xuất hiện vết nứt, nước biển đổ ập vào.

Ngô Tà thấy vậy, vội vàng hô hào mọi người chạy ra ngoài.

Lúc này, Trương Thiên và những người khác sắp ra khỏi mộ đạo cũng ngẩn ngơ.

"Lão đại, sao cái mộ này lại sập vậy?" "Thằng cha đó, sao lại còn cho nổ mộ nữa." Bàn Tử mặt đầy hoảng sợ.

Ôi trời, thế này thì mình tẩy trắng kiểu gì đây, đến lúc đó chẳng phải tội danh phá hoại mộ huyệt của mình sẽ bị buộc tội sao?

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng có chút đờ đẫn.

"Mẹ kiếp, mau đi thôi, mộ sắp sập rồi, chúng ta mà không ra được sẽ bị chôn sống trong mộ mất!" Hồ Bát Nhất hét lên một tiếng, mọi người tăng tốc.

Trương Khởi Linh thấy mọi người quá chậm, thậm chí chủ động ra tay giúp mọi người tăng tốc.

Cả đầu Trương Thiên ong ong.

Hắn vốn nghĩ, mình đã sắp xếp mộ huyệt rõ ràng như vậy, không ngờ cuối cùng lại bị nổ tung.

Chuyện này đúng là con nghé con ăn pháo hoa, nghé hỏng luôn rồi.

"Đúng là đen đủi!

Tôi còn định tẩy trắng nữa, giờ mộ cũng bay màu rồi, tẩy kiểu gì đây?" Trương Thiên lúc này muốn khóc mà không ra nước mắt.

Sớm biết vậy, lúc đó đã đánh ngất Ngô Tà, vứt lên bãi đá ngầm rồi.

Xem ra thân phận người hiến tặng văn vật của mình, sắp biến thành kẻ phá hoại văn vật rồi.

Lúc này, trong phòng thẩm vấn.

Khi thấy Ngô Tà cho nổ mộ, hơn nữa lại là Trần giáo sư đồng ý.

Vô số người đều ngơ ngác.

“Là ông nội tôi, thế mà lại hủy hoại văn vật sao?” Cả người Trần Hề đều không ổn.

Hóa ra kẻ ngốc lại là tôi.

Vốn dĩ cô ấy nghĩ, Trương Thiên là kẻ đạo mộ, phá hoại văn vật.

Ôi trời, cuối cùng, người ta hiến tặng văn vật, thậm chí còn bảo vệ văn vật, ngược lại chính ông nội mình lại cho nổ mộ.

Chương 129

Trần Hề không thể chấp nhận được.

Điều này quả thực đã đảo lộn toàn bộ nhận thức của cô ấy bấy lâu nay.

“Mộ này nhiều văn vật như vậy, cứ thế mà mất sao?” “Ngô Tà đâu rồi?

Mau bảo cậu ta ra đây, phân xử đi chứ!” “Nói trước mặt đi, đặt mình vào hoàn cảnh đó mà xem, đây cũng coi như là bảo toàn mạng sống rồi, nếu không phải cho nổ mộ là lối thoát duy nhất, chẳng lẽ cậu còn có lối thoát nào khác sao?” “Cũng đúng, tình huống đó chỉ có thể cho nổ thôi.” “Tại sao Trương Thiên họ không đi cùng Trần giáo sư, như vậy sẽ không có bi kịch thế này.” “Cái người nói trước mặt có ngốc không vậy, Trần giáo sư họ tay không tấc sắt, mang theo họ chẳng phải là vướng víu sao?” “Hay thật, kẻ xấu không phá hoại văn vật, ngược lại chính họ lại cho nổ mộ...” “Người trẻ tuổi đó là ai vậy?

Sao lại cho nổ mộ?” “Hình như là Ngô tổ sư gia?” “Không rõ, xem tiếp đi.” Nhất thời, toàn trường chấn động.

Trần Hề lúc này, nếu có thể, cô ấy thậm chí có thể dùng ngón chân để xây một tòa lâu đài phép thuật rồi.

Cô không nói nên lời, đây là sự thật, cô cũng không thể biện minh.

Trừ khi cô thừa nhận, máy não của mình là đồ bỏ đi, những hình ảnh này đều là giả.

Nhưng rõ ràng là không đúng, vừa rồi hình ảnh đã được xác nhận là có thật, tức là, hình ảnh này cũng là thật.

“Ông nội, rốt cuộc các người đã làm gì vậy...” Trần Hề lẩm bẩm, cô chỉ mong, cha mình đừng có “phá phòng” nữa (đừng sốc nữa).

“Lão đại, chiêu này của anh hay đấy, cho chiếu hết tất cả hình ảnh ra, tôi không tin con nhỏ này không xin lỗi chúng ta.” Bàn Tử cười ranh mãnh.

Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái.

“Râu của cậu nên cạo đi rồi đấy, với lại, cậu dán râu bạc lên thật sự rất xấu.” Trương Thiên lẩm bẩm một câu, họ lần này đến tham gia xét xử, đã đặc biệt mua râu giả để dán lên, ngay cả Trương Khởi Linh, Trương Thiên cũng mua cho một cái.

Dù sao thì hàng trăm năm không già, nói ra cũng không hợp lý.

Sau đó, hình ảnh tiếp tục.

Trương Thiên mấy người chạy như điên, cuối cùng khi mộ huyệt hoàn toàn sụp đổ, cũng đã thoát ra khỏi con đường nhỏ đó.

Đứng giữa biển, Trương Thiên nhìn mộ thất đã hoàn toàn sụp đổ.

Trong lòng có chút cảm khái.

Đồng thời hắn nhìn xung quanh, Cấm Bà đã luân hồi.

Lần trước sau khi giải trừ lời nguyền, Cấm Bà đã rời đi, nhưng Trương Thiên lại kiếm được một viên Ách Thạch.

Thế này thì rất tốt rồi.

Sau đó, trong bóng tối, Trương Thiên nhìn thấy đoàn chuyên gia và những người khác chui ra từ khe hở của mộ huyệt.

Chỉ có điều, đoàn chuyên gia ban đầu mười mấy người, bây giờ cũng chỉ còn lại năm người.

“Lão đại, e rằng họ đã trải qua rất nhiều chuyện.” Bàn Tử bên

cạnh có chút cảm thán.

"Thôi được rồi, chúng ta đi trước đã." Trương Thiên lắc đầu, xuống mộ vốn đã nguy hiểm, không có bản lĩnh, tử vong vốn là điều khó tránh khỏi.

Rất nhanh, lên bờ, thuyền đánh cá của Trương Thiên và những người khác đang chờ ở gần đó.

Trương Thiên và những người khác trực tiếp lên thuyền.

Vẫn là vị thuyền trưởng đó, Trương Thiên cũng không thấy bất ngờ, trực tiếp vào cabin thay một bộ quần áo, sau đó khi hắn đi ra, đoàn chuyên gia cũng từng người một bắt đầu lên thuyền.

Mỗi người đều có vẻ mặt nặng trĩu.

Trong cabin, Trương Thiên và những người khác đang thay quần áo, Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi một câu.

"Lão đại, trước đó thi thể trong mộ là của Uông Tàng Hải sao?" "Không biết." Trương Thiên lắc đầu, Uông Tàng Hải rất thần bí, e rằng thi thể cũng không ở đây.

Trương Thiên nhìn về phía xa, đoàn chuyên gia đã trở về, còn Ngô Tà và những người khác, cũng đang đứng trên thuyền của họ.

"Kết thúc rồi." Thở dài một tiếng, Trương Thiên mặc xong quần áo, bước ra ngoài.

"Lão đại, anh cuối cùng cũng ra rồi, mau lại đây nghe xem, Trần giáo sư họ đã có một chuyến thám hiểm kịch tính đến mức nào." Bàn Tử trên boong tàu kích động lên tiếng.

Trương Thiên liếc hắn một cái, chẳng lẽ mình không kịch tính sao?

Đồng thời khi bước ra ngoài.

Trương Thiên còn phát hiện, con tiểu hồ ly kia thế mà vẫn chưa đi, vẫn luôn đi theo sau Tiểu Ca.

Cứ như con đỉa bám đuôi vậy, lúc nào cũng bám riết lấy người ta.

Vì Tiểu Ca lạnh lùng, cũng lười để ý đến tên này.

Nhìn vài cái, không quản tiểu hồ ly, Trương Thiên đi thẳng đến chỗ Trần giáo sư.

Thấy Trương Thiên đi tới, Trần giáo sư nhìn sang.

Sắc mặt ông ta vẫn luôn không tốt.

Dù sao thì trước và sau đối lập quá lớn.

Một bên là lúc mới xuống nước, họ hùng hồn tráng chí, nhiều người ồn ào như vậy, nhưng bây giờ thì sao?

Chỉ còn lại năm thành viên, trong đó còn bao gồm cả ông ta.

"Trương huynh đệ, rất vui được gặp lại cậu." Trần giáo sư nặn ra một nụ cười nhợt nhạt.

Chuyện này, ông ta biết rõ không thể trách Trương Thiên, dù sao Trương Thiên đã giúp họ giải quyết rất nhiều vấn đề, còn đưa họ đến nơi này.

Thậm chí trong mộ thất cuối cùng, Trần giáo sư cũng nhìn thấy ký hiệu mà Trương Thiên để lại.

Nhưng không có cách nào, thời gian gấp gáp, chỉ có cho nổ mộ là nhanh nhất, hơn nữa tỷ lệ chạy thoát cũng là lớn nhất.

Vì vậy ký hiệu của Trương Thiên tự nhiên trở thành vô dụng.

Trương Thiên nhìn một lượt, sau đó đi tới.

"Xuống mộ, vốn là chuyện cực kỳ nguy hiểm, thương vong là điều khó tránh khỏi, hơn nữa chúng tôi cũng đã cố gắng hết sức để mở

đường cho các ông rồi." Trương Thiên cũng không nói dối, quả thực đã cố gắng hết sức, họ không thể lúc nào cũng bảo vệ Trần giáo sư, dù sao Trương Thiên họ không có nghĩa vụ này.

Trần giáo sư gật đầu không nói nhiều.

"Sau lần này, tôi sẽ thận trọng suy nghĩ, có nên thám hiểm nữa hay không, chỉ có điều, điều tôi đau lòng nhất, vẫn là ngôi mộ lớn này." Trần giáo sư thở dài một tiếng.

Có thể thấy, ông ta đau khổ đến mức nào vì ngôi mộ lớn này bị sụp đổ.

Tuy nói là ông ta đã đồng ý, nhưng Trần giáo sư cả đời yêu văn vật, nhìn ngôi mộ bị hủy, vô số văn vật bị chôn vùi, lòng ông ta cũng như rỉ máu.

Trương Thiên không nói nhiều, Trần giáo sư lại kể lại những gì họ đã trải qua cho Trương Thiên một lượt.

Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất, chần chừ không nói gì, cô cảm thấy, trên người Hồ Bát Nhất có một cảm giác thần bí.

Đặc biệt là cô đã nhìn thấy trận pháp trong mộ trước đó, còn từng con quái vật bị chém giết, trực giác của Shirley Dương mách bảo cô.

Hồ Bát Nhất chắc chắn rất lợi hại.

"Chuyện cũng coi như đã qua rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, đúng rồi, các ông đã tìm thấy thứ mình muốn chưa?" Trương Thiên hỏi Shirley Dương.

Shirley Dương lắc đầu.

"Manh mối của Tinh Tuyệt Cổ Thành, vẫn chưa tìm thấy, nhưng chúng tôi đã phát hiện một manh mối khác, hình như gọi là Vân Thiên Cung, chúng tôi còn chụp được ảnh." Shirley Dương nói, cô lấy ra hai

tấm ảnh hơi mờ.

Trên ảnh, chính là mô hình Vân Thiên Cung, chỉ có điều không rõ nét.

Rõ ràng là do Tống Tử đã quấy nhiễu trước đó.

“Sao?

Các ông muốn đi Vân Thiên Cung à?” Trương Thiên nhìn Shirley Dương, lẽ ra, Shirley Dương đi Vân Thiên Cung, chẳng phải là trực tiếp loạn hết sao.

“Nói sau đi, chúng tôi không có thực lực đó, hơn nữa, Trần giáo sư cũng có chút do dự, có nên đi Tinh Tuyệt Cổ Thành hay không, chúng tôi về sẽ phải suy nghĩ kỹ.

Đến lúc đó vẫn phải làm phiền anh rồi.” Shirley Dương nói, tỏ vẻ khá uyển chuyển.

Người phụ nữ này rất thông minh, không chỉ nói chuyện là một nghệ thuật, mà còn mang lại cho người khác một cảm giác rất dễ chịu.

Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, sau này cậu cứ liên lạc với cô Shirley nhé.” “Thôi được rồi, chúng ta về khoang thuyền trước đã, Trần giáo sư, mọi người đều mệt rồi, hay là cứ nghỉ ngơi một chút, sau đó về Bắc Ly nhé?” Trương Thiên nói một câu, Trần giáo sư gật đầu, nhưng lại không có động tác nào, ánh mắt nhìn ra biển lớn.

Ở nơi này, không chỉ chôn vùi những thành viên nghiên cứu của ông ta.

Mà còn có vô số văn vật không đếm xuể.

Nhìn gió biển, nhìn biển lớn xanh thẫm, cuối cùng Trần giáo sư hóa thành một tiếng thở dài thườn thượt.

“Ơ?

Con tiểu hồ ly này, sao còn đi theo nhị ca của tôi, có phải muốn nhị ca tôi bao nuôi không, nằm mơ đi, phải đợi đại ca tôi đồng ý!” Bàn Tử nhìn con tiểu hồ ly cứ như đỉa bám đuôi trên boong tàu, cố ý tỏ vẻ kinh ngạc.

Tên này đã sớm thấy tiểu hồ ly không đi, cố ý trêu chọc đó mà.

“Xì, đồ Bàn Tử hôi hám, hôi hám, hôi hám!

Đoàn Đoàn muốn đi đâu thì đi đó, đúng là ngốc nghếch, ngu ngơ suốt ngày.” Tiểu hồ ly phun ra một tràng những lời thiên thần chửi rủa.

“Hắc, cái tên này, dám chửi thêm câu nữa, tôi sẽ bảo nhị ca tôi hầm thịt cậu làm canh đấy!” Bàn Tử trợn tròn mắt, làm ra vẻ hung tợn.

Chương 130

“Hừ, Đoàn Đoàn lợi hại lắm, hôi hám, hôi hám, đừng hòng làm hại Đoàn Đoàn, hơn nữa, Đoàn Đoàn ngoan như vậy, anh trai lớn sẽ nhận nuôi Đoàn Đoàn đúng không ạ?” Tiểu hồ ly chớp chớp mắt với Trương Thiên.

Đôi mắt to long lanh nước, móng vuốt nhỏ màu hồng còn vẫy vẫy trên mặt.

Vẻ mặt đó, khỏi phải nói đáng yêu đến mức nào.

“Bàn Tử, bịt cái miệng tên này lại, với lại, ai đồng ý nuôi cậu, cậu cũng không phải con trai tôi.” Trương Thiên không thèm nhìn, nói thẳng, mấy người lúc này đã sớm vào khoang thuyền.

Cho nên cuộc đối thoại của tiểu hồ ly cũng không ai nghe thấy.

“Con trai?” Tiểu hồ ly mắt đảo một vòng.

“Ba ơi!” Trương Thiên: “???” Bàn Tử: “!!!” Bước chân Trương Thiên khựng lại, nhìn Trương Khởi Linh, rồi lại nhìn Bàn Tử.

“Bàn Tử, cậu dạy nó à?” Trương Thiên nhìn Bàn Tử, có chút cạn lời.

“Lão đại, tôi nào dám, cái tên này, tự học mà thành!

Ba ơi, hay thật, lại còn tiếng Anh, tiểu gia hỏa này còn biết tiếng Anh, Bàn gia tôi không có cái khẩu tài đó đâu.” Bàn Tử vội vàng xua tay, nói đùa đấy, cái này không thể đổ vỏ cho mình được.

Trương Thiên nghiêm túc nhìn tiểu hồ ly.

“Thứ nhất, tôi không phải ba cậu!” “Thứ hai, tôi không phải hồ ly, hơn nữa tôi cũng không có bạn gái, cảm ơn!” Trương Thiên nói, tiểu

hồ ly mắt long lanh nước, tủi thân nhìn Trương Thiên.

“Ba ơi, không thể bỏ Đoàn Đoàn mà đi đâu nha, đúng không mẹ ơi.” Tiểu hồ ly nói, lại liếc nhìn Trương Khởi Linh, ôi trời, Trương Thiên rối bời.

“Bàn Tử, mang nó đi, hầm con hồ ly này không thể nuôi được nữa rồi...” Trương Thiên chết lặng.

Con hồ ly này hồ đồ thì thôi đi, sao còn không phân biệt giới tính nữa.

Trương Thiên hắn còn muốn truyền tông tiếp đại nữa, thế này mà có thêm một nam hơn cả nam thì sao mà được.

“Được thôi!” Bàn Tử nói rồi định vồ lấy tiểu hồ ly.

“Ái!

Đợi đã, thế này, Đoàn Đoàn gọi anh ấy là anh trai lớn, gọi anh là ba thì sao ạ!” “Sau này chúng ta cứ coi như không liên quan gì đến nhau, đúng không đồ hôi hám!” Đột nhiên tiểu hồ ly mở miệng lớn, ánh mắt nhìn Trương Khởi Linh, rồi lại nhìn Trương Thiên cuối cùng nhìn Bàn Tử.

“Thế này thì tạm được, ơ đợi đã, tôi đâu có định nhận cậu làm con gái.” Trương Thiên nói rồi xua tay, không ổn không ổn, quả thực quá không ổn rồi.

Con gái của hồ tiên ư?

Thật sự quá hoang đường.

Hơn nữa những lời này, tuyệt đối là Bàn Tử dạy, “coi như không liên quan gì đến nhau”, chỉ có Bàn Tử mới nói ra được những lời bẩn thỉu như vậy.

Tiểu hồ ly thấy Trương Thiên không nói lời đuổi đi nữa, đôi mắt

to đảo một vòng, lại lén lút đi theo sau mấy người.

Bàn Tử thì mặt mày đen sì, mình có biệt danh "đồ hôi hám" từ khi nào vậy?

Rất nhanh, trong phòng.

Trương Thiên, Trương Khởi Linh, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và những người khác ngồi trước bàn.

Tiểu hồ ly thì bám vào đùi Trương Thiên.

Tên này, thật sự coi mình là con rồi, cứ thế mà bám riết lấy không buông.

Thôi được rồi, chủ yếu là Trương Khởi Linh không cho nó bám, cho nên tên này mới mặt dày mày dạn bám vào đùi Trương Thiên.

"Bây giờ chúng ta chia của, không phải, chia thu hoạch lần này." Vừa nói, Trương Thiên lấy đồ ra.

Đương nhiên những người bên ngoài không nhìn thấy, bị Trương Thiên dùng pháp thuật che đi rồi.

Thu hoạch lần này cũng tạm được, ít nhất Bàn Tử còn mang ra được một cái gương.

"Trú Nhan Đan có ba viên, chúng ta mỗi người một viên, nhị đệ, cậu chắc không cần đâu." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu, bản thân y vốn không già, có cái này cũng là vô dụng.

"Lão đại, cái Trú Nhan Đan này dùng để làm gì vậy?" Bàn Tử có chút thắc mắc.

"Ăn xong, dung mạo ngàn năm không già, dù cậu có chết, cũng sẽ không già đi." Trương Thiên nói xong, Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

"Bàn gia cảm thấy, Bàn gia lại đứng dậy rồi!" Bàn gia biến đẹp trai, chinh phục vương phi, từ nay đi đến đỉnh cao nhân sinh!

Mắt Bàn Tử lấp lánh sáng ngời.

"Đồ hôi hám thật là vô dụng, Đoàn Đoàn còn giỏi hơn đồ hôi hám nhiều!" "Đúng không ba ơi!" Tiểu hồ ly bám trên đùi Trương Thiên, khinh bỉ liếc nhìn Bàn Tử một cái.

Kể từ khi Bàn Tử dùng bàn tay thối của mình bịt miệng tiểu hồ ly, biệt danh "đồ hôi hám" đã ra đời.

"Cái con hồ ly ngu ngốc này, còn dám nói, nếu không phải cậu đã nuốt hết đan dược, Bàn gia tôi có cần kích động như vậy không?" "Bây giờ mau nhả đan dược ra, Bàn gia coi cậu có lương tâm đó." Bàn Tử thu lại biểu cảm, nghiêm túc nhìn tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly thì thè cái lưỡi nhỏ màu hồng ra, không để ý đến Bàn Tử.

Hai tên này cứ như oan gia vậy.

Trương Thiên gõ gõ bàn, ý bảo im lặng.

Sau đó lại mở miệng.

"Trú Nhan Đan, chúng ta mỗi người một viên, nhưng tôi không khuyến nghị mang đi bán, có thể sẽ rước họa sát thân, còn về việc các ông làm thế nào, tôi không có quyền can thiệp." "Sau đó, đan dược tu luyện có tám viên, chúng ta bốn người, mỗi người hai viên, không có ý kiến gì chứ?" Trương Thiên lại mở miệng, mọi người gật đầu.

Trương Khởi Linh thì không nói gì, nhưng y khá coi trọng đan dược.

Kể từ lần này, y phát hiện, thực lực của mình, nếu muốn tìm ra bí mật cuối cùng.

E rằng vẫn còn chưa đủ.

Trương Thiên sau đó chia đan dược ra.

“Còn một loại đan dược cuối cùng, Tuyết Liên Đan có bốn viên, có thể phục hồi thương thế, coi như là đan dược chữa thương, chúng ta mỗi người một viên.” Rất nhanh, Trương Thiên chia đồ xong, mọi người cũng không có ý kiến gì.

Trong lòng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử có chút cảm kích Trương Thiên, dù sao thì, Trương Thiên có lấy hết những viên đan dược này đi chăng nữa.

Họ cũng sẽ không nói gì, dù sao Trương Thiên là lão đại, nhưng người ta quả thực công chính, điểm này không có gì phải bàn cãi.

Trương Thiên sở dĩ công chính công khai, chủ yếu là muốn mọi người đều nâng cao thực lực một chút.

Dù sao thì, năng lực của một người có hạn, giống như Trương Khởi Linh.

Y một mình có thể gánh vác một đội, nhưng đôi khi, gặp phải nguy hiểm rất lớn, lợi ích của việc có đội ngũ sẽ thể hiện ra.

Chia xong, Trương Thiên nhìn ba miếng ngọc bội, đây là thứ Trương Thiên coi trọng nhất.

Thần niệm tràn vào ba miếng ngọc bội.

Ba bộ công pháp xuất hiện. 《Đan Dược Sơ Giản》, 《Luyện Yêu Thuật》, 《Đan Dược Thủ Pháp Ký Tái》.

Những thứ trong ba miếng ngọc bội được Trương Thiên nhìn thấy.

Khi nhìn thấy những thứ bên trong, Trương Thiên hơi cau mày.

Hai cái đều là luyện đan, một cái thì là luyện yêu, chắc là luyện chế những loại hải yêu gì đó.

Đây là một loại công pháp cực kỳ tà ác, hành hạ hải yêu, và Cấm

Bà rất dữ dội.

Oán khí cực nặng, cái này căn bản không thích hợp cho họ tu luyện.

"Hai miếng ngọc bội này là luyện đan, các ông ai muốn luyện đan?" Trương Thiên nhìn ba người.

Hắn có bói toán, còn có trận pháp, đạo pháp, cho nên, Trương Thiên không định luyện đan, tham nhiều thì không tinh thông, điểm này, Trương Thiên vẫn biết.

"Lão đại, anh có coi bói, tôi có phong thủy thuật, Bàn Tử thì không thích hợp, cái này hình như chỉ có nhị ca thử được thôi." Hồ Bát Nhất nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thật lòng mà nói, là người thích hợp nhất để luyện đan.

Không nói đến việc, chân khí của y hùng hậu, hơn nữa, y có thể giữ bình tĩnh, đến lúc đó, nói không chừng thật sự có thể thành công.

Thấy mọi người nhìn mình, Trương Khởi Linh thốt ra vài chữ.

"Tôi thử xem." Nói xong, Trương Thiên cười đưa ngọc bội cho y.

"Hai cái này bên trong, chính là luyện đan, cứ cố gắng hết sức là được." Trương Thiên nói, còn tiểu hồ ly thì mắt chằm chằm nhìn Trương Khởi Linh.

Trong đầu nó đã hiện lên cảnh tượng, Tiểu Ca ngồi trước lò đan, khí thế hùng vĩ, lạnh lùng đẹp trai luyện đan rồi.

Ừm, quả thực chính là đại nam thần đan sư.

"Cái này là luyện yêu, hơi tà ác, tôi không khuyến nghị tu luyện." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Là loại hải yêu sao?

Loại dùng sự đau khổ của người khác để luyện chế yêu vật này, lão đại, hay là hủy đi đi, giữ lại chỉ là tai họa.” Hồ Bát Nhất nói, ngay cả Bàn Tử vốn thích tài cũng gật đầu.

Dù sao thì gã nhớ lại nỗi sợ hãi bị hải quái khống chế.

Trương Thiên không nói nhiều, vung tay một cái, miếng ngọc bội này hóa thành tro bụi.

Nếu để Ngô Tà trắng tay trở về biết được, e rằng mắt cậu ta cũng phải trợn tròn ra.

Chương 131

Sau đó, Trương Thiên lấy cái hộp gỗ cuối cùng ra, hộp gỗ là thứ nằm dưới mông của thi thể khô queo kia.

Trương Thiên vẫn luôn rất tò mò, bên trong rốt cuộc là gì.

"Bị khóa ư?" Thấy hộp gỗ bị khóa lại, Trương Thiên hơi cau mày.

"Lão đại, anh không phải đã tìm thấy một cái chìa khóa trong bụng Bạch Mao Hạn Bạt sao?

Thử xem?" Hồ Bát Nhất nghĩ đến điều gì đó, sau đó mở miệng.

Chìa khóa vẫn chưa dùng, ban đầu Trương Thiên nghĩ là để mở cửa mộ.

Nhưng vẫn chưa có dịp dùng đến.

Gật đầu, lấy chìa khóa ra.

Tra vào ổ khóa hộp gỗ.

Ngay sau đó chỉ nghe thấy một tiếng "cạch", hộp gỗ được mở ra, bên trong thế mà lại có nửa tấm bản đồ.

Nói là nửa tấm thực ra là một phần nhỏ, chỉ bằng lòng bàn tay.

Khi nhìn thấy bản đồ, Trương Thiên và những người khác đều rùng mình.

"Lão đại, đây là một phần nhỏ bản đồ của Dược Vương Mộ!" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Trương Thiên nhìn bản đồ, hơi gật đầu.

"Xem ra đây là ý trời, đáng tiếc, vẫn còn thiếu một mảnh nhỏ." Trương Thiên nói, hắn không ngờ bên trong này thế mà lại là nửa tấm

bản đồ.

"Chắc hẳn kỹ thuật đan dược của Uông Tàng Hải, chính là học được ở Dược Vương Mộ, hắn có thể trở thành đan sư lợi hại như vậy, xem ra, Dược Vương Mộ còn quan trọng hơn chúng ta tưởng tượng." Trương Thiên nhìn bản đồ, không khỏi mở miệng.

Thử nghĩ xem, nơi có thể khiến Uông Tàng Hải trở thành đan sư, có thể có bao nhiêu bảo vật?

"Vẫn còn thiếu nửa bản đồ, tôi nghĩ Shirley Dương họ đến tìm thứ gì đó chắc là cái này, chỉ có điều thông tin của họ sai, tưởng bản đồ là của Tinh Tuyệt Cổ Thành." Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lát rồi nói.

"Có khả năng này, thông tin của họ, vốn không hoàn thiện lắm." Trương Thiên khẽ nói, Shirley Dương họ vốn dĩ là mò mẫm tìm kiếm, nội tình cũng không đủ.

Điều này cũng giải thích được, tại sao Shirley Dương lại đến đây.

Họ vốn nghĩ thông tin về Tinh Tuyệt Cổ Thành có ở đây, không ngờ, cuối cùng lại là thông tin về Dược Vương Mộ.

Trương Thiên lắc đầu, nhìn về phía Bàn Tử.

"Lần xuống mộ này, Vương Phi chắc đã hấp thụ đủ âm khí rồi, nói không chừng có thể một bước tiến vào hàng ngũ Hồng Y." "Bàn Tử, cậu phải trân trọng thật tốt đó." Trương Thiên mở miệng, Bàn Tử ngớ người.

"Lão đại, anh nói cái gì vậy, Bàn gia tôi sao nghe không hiểu gì hết!" Bàn Tử gãi gãi đầu, cười tủm tỉm nói.

Trương Thiên liếc hắn một cái, ánh mắt nhìn về phía ba lô.

Lần này đến, thu hoạch rất lớn, đặc biệt là linh đang, có tác dụng

nhất định.

Lúc này, trên một con thuyền khác.

Ngô Tà và những người khác có chút chật vật lên thuyền.

"Mẹ nó, đúng là tà môn rồi, con Tống Tử đó cứ như có thù tám đời với chúng ta vậy, còn chưa bắt đầu hành động gì, đã đuổi theo chúng ta rồi." "Bàn gia đoán, con Tống Tử đó lúc còn sống, chắc chắn là một kẻ vội vã, làm gì cũng nhanh, hơn nữa lại còn rất nhanh!" Bàn Tử nằm trên boong thuyền, điên cuồng chê bai.

Ngô Tà thì ánh mắt nhìn về phía con thuyền không xa.

Sau chuyện lần này, Ngô Tà rõ ràng đã trưởng thành rất nhiều.

"Tam thúc thật sự là hung thủ sao?

Còn chuyện của Giải Liên Hoàn, chuyện của đội khảo cổ năm đó rốt cuộc họ đã trải qua những gì?" Trong lòng Ngô Tà có một dấu hỏi lớn.

Về những dòng chữ khắc trên tường đá trước đó, Ngô Tà cả người đều ngớ ra, sự việc ngày càng kỳ lạ.

"Thiên Chân đừng nghĩ nhiều nữa, về trước đã, gần đây mệt mỏi quá rồi." Phan Tử bên cạnh vỗ vỗ vai Ngô Tà.

Ngô Tà gật đầu, trên mặt có thêm một chút nặng trĩu.

Từng đoàn bí ẩn vây quanh cậu ta, khiến cậu ta rất muốn từng bước giải đáp.

"Phan thúc, lần xuống mộ này, chúng ta đã trải qua rất nhiều, cũng đã chứng kiến rất nhiều, đáng tiếc vẫn trắng tay trở về, lần sau, chúng ta nhất định phải cố gắng hơn nữa." Ngô Tà nghiêm túc mở miệng.

Cậu ta nhất định phải tìm được thứ có thể nâng cao bản thân, nếu không sẽ mãi mãi ở thế bị động.

Phan Tử gật đầu, ánh mắt nhìn sang một bên.

"Chúng ta đưa cô ấy đến bệnh viện trước đã, chuyện xuống mộ nói sau." Phan Tử nói, Ngô Tà gật đầu, mấy người khiêng A Ninh vào khoang thuyền.

Về phía Trần giáo sư, Shirley Dương tâm tư hoạt bát, cô phát hiện ra rất nhiều nghi vấn, ví dụ như tại sao Trương Thiên đã giải trừ nhiều nguy hiểm trong mộ rồi.

Tại sao nguy hiểm cuối cùng lại không giải quyết luôn một thể.

Hơn nữa, ai đã vẽ những hình ảnh trận pháp, Trương Thiên và họ làm sao lại thoát ra khỏi cổ mộ mà không hề hấn gì.

Thậm chí, cô cũng chú ý đến con hồ ly bên cạnh Trương Thiên.

"Trong biển sao lại có hồ ly?" Shirley Dương trong lòng mang theo nghi hoặc, cô muốn tìm Hồ Bát Nhất hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt Shirley Dương nhìn ra biển lớn, trong lòng cô cũng có thêm một chút nghi vấn, tò mò.

Lúc này thì bên Trương Thiên lại náo nhiệt, đan dược chia xong, mọi người cũng định đi tu luyện.

Còn Trương Khởi Linh không nói gì, y lặng lẽ ngồi một bên góc.

Y lặng lẽ nhìn nội dung trong ngọc bội.

Đã Trương Thiên giao nhiệm vụ quan trọng này cho y, y cũng sẽ làm tốt.

Tuy nói nói không chừng sẽ quên, nhưng, chỉ cần khắc ghi những thứ này vào xương tủy, hình thành ký ức cơ bắp, thì dù có quên, y cũng có thể luyện chế đan dược.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh.

Y là người thích hợp nhất để luyện đan, nhưng Trương Thiên cũng lo lắng y sẽ quên.

Nhưng bây giờ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của y, Trương Thiên cũng yên tâm hơn một chút.

"Hi hi, ba ơi, anh trai lớn tên gì, nói cho Đoàn Đoàn biết với?" Tiểu hồ ly bám trên ghế, đôi mắt to xoay tròn.

Trương Thiên liếc nhìn nó một cái.

"Tôi không phải ba cậu, hơn nữa, anh ấy tên gì liên quan gì đến cậu." Trương Thiên không khách khí nói, tiểu hồ ly đôi mắt to ướt át, tủi thân nhìn Trương Thiên.

"Tiểu hồ tôn, cậu nhìn đại ca như vậy, cẩn thận đại ca ném cậu ra ngoài đó." Bàn Tử bên cạnh chê bai nói.

"Xì, đồ ngốc." Tiểu hồ ly trợn mắt nhìn Bàn Tử một cái.

Trương Thiên thì không để ý đến hai tên này, tiểu hồ ly là trẻ con thì thôi đi, dù sao cũng chỉ có trí lực của vài tuổi.

Nhưng Bàn Tử thế mà còn so đo với nó.

Rất nhanh, thuyền khởi động, Trương Thiên có thể cảm nhận rõ ràng con thuyền đang rung lắc.

"Chết tiệt, Bàn gia cuối cùng cũng có thể về nhà rồi." Bàn Tử vươn vai trên thuyền, cũng lười cãi vã với tiểu hồ ly.

Rất nhanh, thời gian trôi qua, buổi tối, vì trên thuyền lắc lư quá mạnh, nên Trương Thiên cũng buộc phải từ bỏ việc tu luyện.

Bước ra khỏi phòng, Trương Thiên từ xa đã nhìn thấy Hồ Bát Nhất đang đứng cùng Shirley Dương.

"Hay thật, hẹn hò đêm khuya à?" Khi nhìn thấy cảnh này, mắt Trương Thiên đều trợn tròn.

Cũng may Bàn Tử không có ở đây, nếu không kiểu gì cũng phải cho Hồ Bát Nhất vài câu bẩn thỉu.

Cái thời buổi này, ra biển ngắm cảnh cũng có thể ăn cẩu lương sao?

Trương Thiên lắc đầu, hắn cảm thấy mình vẫn nên về tu luyện thì thiết thực hơn.

Lúc này bên Hồ Bát Nhất, Shirley Dương nhìn các vì sao, trên mặt cười mỉm.

"Anh gọi tôi ra đây làm gì?

Không phải chỉ để ngắm cái này thôi chứ?" Giọng nói mang âm sắc đặc trưng của Hồ Bát Nhất truyền đến.

Hồ Bát Nhất vừa đi vệ sinh, ai ngờ lại bị Shirley Dương chặn lại.

Sau đó bị gọi đến đây.

"Anh không thấy, bầu trời ở đây rất đẹp sao?" Shirley Dương khẽ mở miệng, giọng nói trong trẻo vang vọng xung quanh.

"Cũng không tệ, khi tôi đóng quân ở dãy núi Côn Luân, bầu trời đêm ở đó, còn đẹp hơn ở đây." Hồ Bát Nhất nói rồi chợt nghĩ đến điều gì đó.

"Đúng rồi, khi tôi đóng quân, có một dãy núi tôi vẫn luôn cảm thấy có thế phong thủy rất tốt, ở đó hình như có cổ mộ." Trong lòng nghĩ, Hồ Bát Nhất trong lòng mừng thầm.

Hắn định nói thông tin này cho Trương Thiên.

Nhưng lại nhìn Shirley Dương bên cạnh, đành phải nén xuống.

"Anh từng làm lính à?" Mắt Shirley Dương sáng lên, cô ấy đúng là có tìm được nhiều người tài giỏi, nhưng ai lại không thích những người đàn ông nhiệt huyết chứ.

Chương 132

Chẳng lẽ thật sự có người thích ăn đồ "đào đào" (đồ bỏ đi)?

"Ừm, đã đóng quân một thời gian, nói chuyện cô gọi tôi đến đây đi, tôi bên này còn có việc khác." Thời gian ở cùng Shirley Dương không dài, Hồ Bát Nhất cũng không có tình cảm sâu đậm.

Thêm vào đó chuyện ở dãy núi Côn Luân, Hồ Bát Nhất có ý muốn nói cho Trương Thiên.

Kể từ khi biết có thể tu luyện, Hồ Bát Nhất đã bớt đi rất nhiều nỗi sợ hãi về dãy núi Côn Luân.

Nói không chừng hắn lại đến dãy núi Côn Luân, còn có thể nhìn thấy linh hồn của những chiến hữu đã chết cũng không chừng.

Chuyện năm đó, dù là bây giờ, Hồ Bát Nhất cũng nhớ rất rõ.

Shirley Dương thấy Hồ Bát Nhất không hiểu phong tình, sau đó cũng không nói nhiều, trực tiếp mở miệng.

"Anh có thể kể cho tôi nghe, chuyện các anh trong mộ được không?" Cô hỏi.

Hồ Bát Nhất nhìn cô ấy do dự rất lâu, cuối cùng vẫn kể lại những chuyện đơn giản một lượt.

Khi nghe đến bố trí trận pháp, còn Hồ Bát Nhất phân kim định huyệt các thứ, ánh mắt Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất đều thay đổi.

Ai cũng biết, Shirley Dương đến cổ mộ, không chỉ là để tìm manh mối của cha Quan Vũ.

Mà quan trọng nhất, vẫn là để tìm hiểu, giải trừ lời nguyền của gia tộc.

Cho nên, cô mới mời đoàn chuyên gia, đến tìm kiếm cổ mộ.

Nhưng Shirley Dương bây giờ mới thực sự ý thức được, trong đội, nếu không có người tài giỏi, thì đừng nói đến việc phá giải lời nguyền.

Tìm được cổ mộ cũng khó.

Cho nên, mục đích chính của cô ấy khi hỏi Hồ Bát Nhất lần này, vẫn là muốn lôi kéo Hồ Bát Nhất.

"Chúng tôi định tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết, anh... có thể giúp chúng tôi không?" Shirley Dương nghiêm túc nhìn Hồ Bát Nhất.

Trong mắt đẹp mang theo chút mong đợi.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn cô ấy một cái, cuối cùng lắc đầu.

"Nếu đại ca tôi đồng ý, chúng tôi mới đi, hơn nữa, Hồ Bát Nhất tôi cũng sẽ không làm cái chuyện bán đứng anh em." Hồ Bát Nhất rất coi trọng tình nghĩa, không nói đến việc bây giờ Shirley Dương và hắn không có quan hệ.

Cho dù có, thì hắn cũng sẽ không chút do dự, lựa chọn Trương Thiên.

Shirley Dương gật đầu, không nói gì thêm.

"Cảm ơn anh đã nói cho tôi nghe nhiều như vậy, tôi sẽ không làm phiền anh nữa." Shirley Dương cũng không được voi đòi tiên, trực tiếp mở miệng nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó rời khỏi boong tàu.

Trương Thiên ở góc khuất giơ ngón tay cái lên với Hồ Bát Nhất.

Ban đầu hắn định đi, nhưng vì tò mò, vẫn ở lại.

Không ngờ lại nghe được, những lời này của Hồ Bát Nhất.

Không hổ là lão Hồ, đúng là sắt đá, mình thích.

Sau đó, Hồ Bát Nhất đi đến một góc, còn Trương Thiên thì trở về phòng.

Trương Khởi Linh vẫn đang học, còn Bàn Tử thì đã sớm ngủ rồi.

Còn về đan dược, hắn không ăn.

Nói là để dành cho vợ tương lai ăn.

Tên này miệng nói rất hay, bản thân ăn vào thì đẹp trai, cuối cùng lại quyết định để vợ mình ăn.

Trương Thiên bội phục tốc độ trở mặt của Bàn Tử.

"Lão đại, vẫn chưa ngủ à?" Thấy Trương Thiên ngồi trên ghế, Hồ Bát Nhất có chút mệt mỏi đi từ cửa vào.

Trên người hắn vẫn còn mùi thuốc lá.

"Ừm, không ngủ được, chúng ta ngày mốt chắc là về rồi, cậu về có gì muốn làm không?" Trương Thiên gật đầu.

Trương Thiên nhìn ra được, Hồ Bát Nhất vẫn có ý với Shirley Dương, nếu không ai rảnh rỗi mà nói chuyện nhiều như vậy với cô ấy.

"Không có gì, đúng rồi, lão đại, tôi muốn đi tìm quyển hạ của Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật." Hồ Bát Nhất chợt mở miệng.

Hắn biết rõ sự lợi hại của Âm Dương Bí Thuật, khi ở mộ thất cuối cùng, Hồ Bát Nhất đã cảm thấy năng lực của mình có chút không đủ, cho nên, hắn càng muốn tìm được vị trí của quyển hạ.

Trương Thiên nghe vậy hơi cau mày.

Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, chỉ có quyển thượng là vì

quyển hạ quá mức hoang đường rồi.

Có thể dự đoán tương lai quá khứ, có khả năng đoạt bí ẩn thiên địa.

Mà, người biên soạn cuốn sách này là Trương Tam Liên Tử, Mạc Kim Giáo Úy thời cuối nhà Thanh.

Sau này Trương Tam Liên Tử cho rằng cuốn sách này có khả năng dò xét thiên cơ, làm vậy sẽ tổn hao dương thọ của người sử dụng, thế là liền hủy đi nửa còn lại.

Còn về việc Hồ Bát Nhất muốn đi tìm nửa còn lại thì không khác gì mò kim đáy biển.

"Được, đã muốn tìm, chúng ta cùng nhau đi tìm!" Trương Thiên nghiêm túc mở miệng.

Đã là huynh đệ, chuyện của Hồ Bát Nhất, tự nhiên chính là chuyện của họ.

Hồ Bát Nhất nghiêm túc gật đầu.

Trong mắt có chút kiên định.

Trương Thiên vỗ vỗ vai hắn, sau đó mở miệng.

"Cậu tiếp theo định đi đâu tìm trước?" "Đông Bắc!" "Khu vực Đại Hưng An Lĩnh, tôi trước đó từng nghe một số truyền thuyết liên quan!" Hồ Bát Nhất thốt ra vài chữ, Trương Thiên sửng sốt.

Bây giờ chính là mùa đông, đi Đông Bắc, e rằng phải đối mặt với dãy núi tuyết trắng xóa, và những con gấu cao hơn người.

"Đông Bắc, có truyền thuyết gì vậy?" Trương Thiên ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất, hắn thì không hề biết, một số truyền thuyết gọi là của Đông Bắc.

Hắn cũng muốn nghe thử.

“Tương truyền, ở Đông Bắc, khu vực Đại Hưng An Lĩnh, có một khu mộ địa, bên trong chôn cất rất nhiều bảo vật quý giá, thậm chí còn có Âm Dương Bí Thuật.” “Điều này không ai biết, truyền thuyết lưu truyền rộng rãi nhất chính là, Hoàng Bì Tử thảo phong, trong dân gian lưu truyền, chỉ cần có người hỏi ông, nó có phải là người không, nếu ông nói phải, chúng nó sẽ cúng bái hương hỏa.” “Nếu ông nói không phải, chúng nó sẽ biến thành Hoàng Bì Tử, hãm hại tính mạng ông.” Hồ Bát Nhất thao thao bất tuyệt nói.

Trương Thiên cũng nghe rất nhập tâm.

Đặc biệt là giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất, kể chuyện Hoàng Bì Tử thảo phong.

Lại có một vận vị đặc biệt.

Cứ như người kể chuyện, đang kể chuyện vậy.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất kể lại toàn bộ câu chuyện về Đông Bắc một lượt.

Nào là cương thi, nào là Hoàng Bì Tử thảo phong.

Nào là Bàn Sơn Đạo Nhân, còn có cái gì mà mượn sức mạnh sĩ tử, đều kể hết cho Trương Thiên một lượt.

Trương Thiên nghe cũng ù tai chóng mặt.

Nhưng có một điểm, Trương Thiên có thể nghe ra.

Đó chính là, Đông Bắc có một ngôi mộ lớn, bên trong thậm chí có cương thi tồn tại, ở đó, còn có đạo sĩ trấn thủ, nói chung là rất thần bí.

“Được rồi, lão Hồ, cậu kể chuyện không tệ, có tiềm năng đi làm người kể chuyện đường phố đó.” Trương Thiên cười nói, Hồ Bát Nhất xua tay.

“Những cái này đều là thôn dân nói cho tôi biết, khẩu tài của tôi thì

tôi tự biết, không làm được cái chuyện đó đâu.” Hồ Bát Nhất nói, hắn nằm trên giường, không biết đang nghĩ gì.

Trương Thiên ánh mắt nhìn Bàn Tử.

Hay thật, tên này đang ôm cái gương, ngủ say sưa.

Vẻ mặt đó, hận không thể hòa mình vào trong gương.

“Ai, thế giới rộng lớn không thiếu kỳ lạ.” Trong miệng than thở một tiếng, Trương Thiên không nhìn nữa, mà tự mình ngồi xếp bằng trên đất.

Hắn muốn học lại Kỳ Môn Độn Giáp của mình thật kỹ.

Công pháp, vẽ bùa, Kỳ Môn Độn Giáp của Trương Thiên, đều là do hắn tự mình mày mò, hơn nữa có thể đạt đến trình độ này.

Thật lòng mà nói, đã coi như là một vận may lớn rồi.

Vô sư tự thông, vốn đã khó, đừng nói đến việc, tự mình mò mẫm tu luyện mà lại có thành quả nhất định.

Rất nhanh, thời gian trôi qua.

Ba ngày sau.

Thuyền thuận lợi cập bờ.

Thuyền của Ngô Tà không đi cùng thuyền bên Trương Thiên, họ thì trực tiếp đi đến bệnh viện gần nhất.

Chương 133

A Ninh ngất trong mộ thất, bây giờ vẫn chưa tỉnh, còn tay Bàn Tử thì bị Tống Tử cào.

Tự nhiên phải đi dưỡng thương.

Vương Bán Nguyệt cũng thật xui xẻo, lần trước ở Lỗ Vương Cung đã bị thương phải nhập viện, lần này chưa lành mấy ngày, lại phải nhập viện nữa.

Còn bên Trương Thiên, cả đoàn người cũng xuống thuyền.

Đoàn chuyên gia, mỗi người đều có vẻ mặt nặng nề.

Từ lúc ban đầu hưng phấn hăm hở, cho đến bây giờ trầm lặng ít nói, cũng chỉ trong vài ngày.

"Đồng chí Hồ, Trương huynh đệ, chúng tôi đi trước, có chuyện gì thì liên hệ." Trần giáo sư nói, họ xoay người định rời đi.

Trong suốt quá trình không chút dừng lại, so với tính cách nhiệt tình của Trần giáo sư trước đó, có một sự đối lập.

"Tiểu hồ ly, tạm biệt." Shirley Dương vẫy tay với tiểu hồ ly, tiểu hồ ly "gào" một tiếng, sau đó Shirley Dương đi theo rời đi.

"Nói chứ, lão đại, hồ ly kêu như vậy à?" Bàn Tử có chút nghi ngờ tiếng kêu của Đoàn Đoàn.

"Sao, đồ hôi hám, không phục à?

Cái đồ ngốc, kêu một tiếng cho Đoàn Đoàn xem nào." Tiểu hồ ly trừng Bàn Tử, Bàn Tử bĩu môi không so đo với tên này.

"Dù sao cũng không phải nói tiếng người." Hồ Bát Nhất bên cạnh mở miệng, trước đó tiểu hồ ly suýt nữa nói tiếng người, may mà bàn

tay thối của Bàn Tử kịp thời bịt miệng nó lại.

Nếu không, nói không chừng đã lộ tẩy rồi.

Mấy người đi trên bến tàu, Trương Thiên gọi ba chiếc xe kéo.

Chính là loại xe kéo bằng sức người trước đó.

Loại mà Lạc Đà Tường Tử kéo.

Mấy người ngồi trên xe, Trương Thiên ánh mắt nhìn về phía không xa.

"Tôi cảm giác, tôi học gần đủ rồi." Đột nhiên, Trương Khởi Linh trên chiếc xe bên cạnh, chậm rãi mở miệng.

"Ừm, nếu có cơ hội, tôi sẽ tìm cho cậu một cái lò, kiếm ít dược thảo cậu thử xem." Trương Thiên gật đầu, còn về đỉnh lò, nằm mơ đi, chắc chắn không có rồi.

Nhưng nồi áp suất hình như có.

Nồi áp suất luyện đan, có vấn đề gì không?

Không có vấn đề, chỉ cần không nổ tung là được.

Trương Khởi Linh gật đầu, tiếp tục lướt qua.

Bản thân y ít nói, năng lực mạnh hơn khẩu pháo, cho nên, đối thoại tự nhiên cũng ít đi.

"Hô, không khí trong lành, Bàn gia thích." Bàn Tử vươn vai trên xe.

"Các vị gia, trong ba lô của các ông là cái gì vậy, nặng thế?" Chàng trai trẻ kéo xe kéo mồ hôi đầm đìa.

Thỉnh thoảng lại liếc nhìn ba lô của Trương Thiên.

Một người năm hào, nhưng trọng lượng của Trương Thiên, có thể bằng ba người.

“Đựng chút đá thôi, thế này đi, ông giúp chúng tôi kéo đến chỗ xe taxi, tôi cho ông mười đồng.” Trương Thiên mở miệng.

Chàng trai trẻ kia lập tức mắt sáng lên.

“Được thôi gia, ông ngồi vững nhé!” Hắn nói rồi, tăng tốc bước chân, một chuyến mười đồng, đó là tiền mà hắn một tháng cũng không kiếm được đó.

Phải biết rằng, một chiếc xe kéo loại này, một chiếc cũng chỉ hai trăm đồng, hắn chỉ cần đủ tiền, nói không chừng có thể tự mình làm chủ rồi.

“Vị gia này...” Các phu xe còn lại đều nhìn về phía ghế sau.

Bàn Tử thấy vậy có chút keo kiệt.

“Cho ông năm đồng, ông kéo tốt cho Bàn gia, tôi thưởng thêm hai đồng.” Tuy nói là hộ mười vạn đồng, nhưng Bàn Tử vẫn không thay đổi tính cách như trước.

“Được thôi.” Vừa nghe có tiền, người kia kéo càng nhanh, tuy không hào phóng như Trương Thiên nhưng bảy đồng cũng không ít.

Cuối cùng, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh cũng móc ra mười đồng, họ bây giờ cũng không thiếu tiền lắm.

Rất nhanh, tứ hợp viện.

Ở cửa, có hai người đang đợi, là sứ giả, thời đại này không có điện thoại trò chuyện, cho nên mới có sứ giả.

Hai người này rõ ràng đã đợi một thời gian rồi, sắc mặt đều có chút ngẩn ngơ.

Thấy Trương Thiên đi tới, hai người đưa hai phong thư cho hắn, sau đó xoay người rời đi, họ chỉ phụ trách đưa thư, những thứ khác đều không quản.

Nhìn hai phong thư.

Có của Giải gia, có của mẹ mình.

"Con trai, mày đi đâu lang thang vậy, nếu không về, có tin mẹ đánh gãy chân mày không (mẹ yêu của mày)" Nhìn phong thư, Trương Thiên rùng mình, vội vàng ném sang một bên.

Mình có từng xem phong thư này chưa?

Không có, nhất định là bị chó tha đi rồi.

"Lão đại, phong thư của anh rơi rồi." Bàn Tử nhặt phong thư mà Trương Thiên ném đi.

"Cút đi!!!" Trương Thiên lập tức hóa đá.

Lại nhìn phong thư khác.

"Trương huynh đệ xin chào, tôi là Giải gia, Giải Vũ Thần, nếu nhận được thư này, ngày hai mươi tháng mười một, chúng ta gặp nhau ở Cổ Lâu." "Hy vọng Trương huynh có thể nể mặt." Đọc xong thư, Trương Thiên hơi cau mày.

Ban đầu Giải gia đưa bản đồ hoàn chỉnh cho Trương Thiên, Trương Thiên đã cảm thấy kỳ lạ.

Dù sao thì, Trương Thiên nhìn ra được, Giải Vũ Thần cũng muốn có tấm bản đồ này.

Bây giờ, Giải Vũ Thần gửi thư.

Rõ ràng là, tên này chắc đã xảy ra chuyện gì đó, cho nên mới trì hoãn lâu như vậy.

"Ngày hai mươi, còn mười ngày nữa, không vội." Trương Thiên không vội vàng, sau đó dẫn mọi người vào cửa.

"Hi hi, ba ơi, Đoàn Đoàn ở đâu ạ?" "Đoàn Đoàn cũng muốn nhà

mới!" Tiểu hồ ly hít thở không khí đã lâu không gặp, tỏ vẻ rất vui.

"Ở chung với Tiểu Miết." Trương Thiên không chút do dự mở miệng.

"Ca ca!" Tiểu Miết trên ba lô lộ ra nụ cười vui vẻ, nghĩ đến việc ở chung với hồ ly trong hang đất, ừm, Miết gia rất vui.

Tiểu hồ ly nhìn Tiểu Miết trông đáng sợ, lập tức cả người nó không ổn rồi.

"Đoàn Đoàn nghĩ, Đoàn Đoàn vẫn nên ở bên ngoài thì hơn." Tiểu hồ ly nói, nó thế mà lại chạy đến dưới gốc cây cổ thụ.

"Lão đại, anh thật là ác bá đó." Bàn Tử bên cạnh cười tủm tỉm nói.

"Đây là thử thách dành cho nó, thôi được rồi, mọi người về phòng đi, lát nữa Bàn Tử dẫn tiểu hồ ly đi mua đồ ăn, lão Hồ, chúng ta đi nghiên cứu thuật pháp." Trương Thiên nói, Bàn Tử nhìn tiểu hồ ly.

"Lão đại, tôi và nó ư?" "Chán òm, chán òm, Bàn gia không muốn!" Bàn Tử mặt mày khổ sở, với cái tên miệng thối đó, Bàn Tử không cãi lại nổi đâu.

Trương Thiên cũng không để ý đến lời cằn nhằn của Bàn Tử.

Mà là cùng Hồ Bát Nhất vào phòng.

Trương Khởi Linh cũng trở về phòng mình.

Trong phòng, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cùng nhau nghiên cứu thuật pháp, đồng thời, Trương Thiên nghiên cứu lại Kỳ Môn Độn Giáp của mình một chút.

Trương Thiên phát hiện, Kỳ Môn Độn Giáp, quan trọng nhất chính là thực tiễn.

Nếu không thực tiễn, không thể nào tiến bộ được, điểm này Trương Thiên cũng hiểu rõ đạo lý này trong ngôi mộ lần này.

“Lão Hồ, ngày mai chúng ta định ra phố bày sạp.” Trương Thiên đột nhiên mở miệng.

Hồ Bát Nhất có chút không hiểu mô tê gì.

“Lão đại, anh có ý gì?” “Bày sạp, coi bói!” Trương Thiên thốt ra bốn chữ, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Hắn muốn tiến bộ, thì nhất định phải điên cuồng nâng cao độ thông thạo Kỳ Môn Độn Giáp, và độ lĩnh ngộ, nếu không không thể nào có đột phá.

Giống như những thầy bói giang hồ vậy, một phần họ là vì tiền, một phần thì là để bản thân lĩnh ngộ nhiều hơn.

Chỉ có lĩnh ngộ được nhiều hơn, xem bói được nhiều người hơn, gặp được nhiều số mệnh hơn, như vậy mới có thể trưởng thành.

“Tôi đi cùng anh.” Hồ Bát Nhất không chút do dự mở miệng nói, Trương Thiên gật đầu, coi như đã định ra kế hoạch cho ngày mai.

Khi Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đang lên kế hoạch cho ngày mai.

Trên chợ, chợ phồn hoa nhất Bắc Ly, Thái Thị Khẩu.

Coi như là một khu chợ có quy mô khá lớn, đầy đủ các loại mặt hàng, mỗi ngày từ sáng đến tối, việc buôn bán đều rất tấp nập.

“Ê, cái tên này, mau trèo xuống khỏi vai Bàn gia đi!” “Nếu không xuống, có tin Bàn gia nhổ trụi lông cậu không.” Bàn Tử đi trên chợ, trên vai bám một con tiểu hồ ly.

Chương 134

Tên này rất miễn cưỡng chấp nhận nhiệm vụ mua rau của Trương Thiên, dẫn tiểu hồ ly ra ngoài mua rau.

"Hừ, có tin Đoàn Đoàn bây giờ kêu lớn lên không, đến lúc đó, đồ hôi hám sẽ biến thành kẻ xấu!" Tiểu hồ ly bĩu môi, đôi mắt to lại tò mò nhìn xung quanh.

Nó vẫn là lần đầu tiên ra ngoài, nhìn thấy nhiều thứ như vậy, đặc biệt là ở trong mộ thất lâu ngày, bây giờ dù có nhìn một đống phân cũng thấy thơm.

"Nhiều người quá, tại sao những người này thấy Đoàn Đoàn không hành lễ nhỉ?" "Tại sao trang phục của họ lại kỳ lạ như vậy?" "Búi tóc của họ đâu rồi?" Đoàn Đoàn không ngừng đặt câu hỏi, trong đôi mắt to đầy vẻ hoang mang.

"Ê, ngậm cái miệng nhỏ của cậu lại đi, đây là chợ, cậu không muốn bị bắt đi thì đừng thao thao bất tuyệt." "Hơn nữa, bây giờ đều không thịnh hành búi tóc, nhưng, cậu không hiểu đâu, có những người búi tóc giấu trong lòng, có những người cả đời còn quỳ dưới đất đó." Bàn Tử vừa đi vừa nói, tiểu hồ ly mặt mày ngơ ngác.

Ngược lại động tác của Bàn Tử lại thu hút ánh mắt của người qua đường.

"Mẹ ơi, tại sao người đó lại nói chuyện với hồ ly?" "Con đừng nhìn, người đó là đồ điên." Bàn Tử: "???" Tiểu hồ ly thấy vậy ngậm miệng, ánh mắt lại đảo quanh.

Vì Bàn Tử mang theo một con hồ ly trắng, nên đã bị rất nhiều người vây xem.

Đặc biệt là thấy tiểu hồ ly rất đáng yêu, một số đứa trẻ lại vây quanh tiểu hồ ly.

"Gào..." Đoàn Đoàn tượng trưng kêu một tiếng.

Bàn Tử vỗ đầu một cái, hỏng rồi.

"Hồ ly kêu thế nào?" Một nhóm người xung quanh thắc mắc.

"Không biết, hình như là vậy?

Cậu từng nghe hồ ly kêu chưa?" "Chưa..." Mọi người bàn tán, không hề nghi ngờ, Bàn Tử đã trở thành nhân vật chính nhất cả con phố.

"Nghe nói Ngô gia, Ngô Tà gần đây xuống mộ trở về." Lúc này trong nội bộ Giải gia, Giải Vũ Thần nhìn những nhãn tuyến trong phòng, không khỏi mở miệng hỏi.

Hắn bị Nhị gia cấm túc, cho nên, cũng chỉ có thể lợi dụng những hạ nhân này để thăm dò tin tức cho mình.

"Đúng vậy thiếu chủ, chuyện này đã lan truyền trong các gia tộc lớn rồi, tương truyền, bọn họ lần này đi mộ, rất có khả năng có liên quan đến một ngôi mộ lớn trong truyền thuyết." Hạ nhân mở miệng, khom lưng, không dám ngẩng đầu.

"Tôi biết rồi, họ có mang về thứ gì không?" Giải Vũ Thần hỏi, hắn rất muốn biết, trong mộ, rốt cuộc có bảo vật gì, hắn đối với mộ huyệt, lại càng có chút tò mò.

"Không có, theo điều tra, họ không những không có được bảo vật, mà còn có vài người bị thương, bây giờ đang dưỡng thương ở viện điều dưỡng." "Vị trí mộ huyệt có biết không?" Giải Vũ Thần lại hỏi.

"Thiếu chủ, ngôi mộ đó, đã bị nổ hủy rồi, hình như đã không còn nữa." Hạ nhân nói, Giải Vũ Thần đứng dậy.

“Thôi được rồi, cậu xuống đi, nhớ, mười ngày sau đến tìm tôi.” Giải Vũ Thần nói, vung tay một cái, tên hạ nhân kia nhẹ nhàng rời đi.

Giải Vũ Thần có chút uất ức, vốn định, phái người đi xem ngôi mộ mà Ngô Tà đã xuống.

Nhưng không ngờ Ngô Tà không mang được một cọng lông nào ra, lại còn cho nổ mộ của người ta, thật sự quá hoang đường.

“Thôi được rồi, tôi nghĩ, Trương Thiên chắc đáng tin hơn Ngô Tà một chút.” Giải Vũ Thần trong lòng nghĩ, hắn định cùng Trương Thiên lập đội xuống mộ.

Giải Vũ Thần tự cho rằng, thân thủ của hắn không tệ, hơn nữa hắn nhìn người rất chuẩn, Trương Thiên tuyệt đối không phải kẻ tầm thường, cho nên Giải Vũ Thần mới nghĩ đến việc tìm Trương Thiên thử xem.

Trong lòng nghĩ, Giải Vũ Thần lại ngồi xuống ghế.

Ngoài cửa, tên hạ nhân vừa báo cáo xong đã bị Nhị Nguyệt Hồng chặn lại.

Hạ nhân lại một lần nữa báo cáo lại sự việc vừa rồi một cách chân thật, Nhị Nguyệt Hồng khẽ cau mày.

Ánh mắt nhìn về phía phòng Giải Vũ Thần.

Là sư phụ của Giải Vũ Thần, làm sao ông ta có thể không hiểu đệ tử của mình.

Nhị Nguyệt Hồng trong lòng rõ ràng, cái trạch viện này, không giữ được hắn.

Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu, không biết đang nghĩ gì.

Thời gian rất nhanh trôi qua, buổi tối Trương Thiên và Bàn Tử cùng những người khác ăn cơm xong, hắn liền dẫn Trương Khởi Linh

về nhà đi một vòng.

Dù sao Trương Thiên cũng không muốn bị đánh gãy chân.

"Ai, không ngờ, lão đại vẫn là một đứa con đại hiếu." Bàn Tử nhìn bóng lưng Trương Thiên, không khỏi cảm thán.

"Bàn Tử, sao cái lời gì, từ miệng cậu bật ra, tôi lại cảm thấy lời này tôi không quen biết nữa vậy?" Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, Bàn Tử sờ sờ đầu không nói nhiều.

"Lão Hồ, cậu không biết đâu, hôm nay tôi đi chợ náo nhiệt đến mức nào." "Ai, lão Hồ đợi tôi, tôi kể cho cậu nghe!" Thấy Hồ Bát Nhất về phòng, Bàn Tử vội vàng đuổi theo.

Tiểu hồ ly thì bám dưới gốc cây, đôi mắt to nhìn một căn phòng có chút âm u, đôi mắt to đảo một vòng, lén lút chui vào trong phòng.

Rất nhanh, Tiểu Trương gia.

"Mẹ ơi, con về rồi." Trương Thiên hô lớn một tiếng.

Ai ngờ, căn bản không có ai đáp lại, đúng lúc Trương Thiên định hô thêm một tiếng nữa thì.

Ngay sau đó, chỉ thấy Lý Tuyết Cầm vác một con dao phay lớn đã xông ra.

"Đồ tiểu tử thối, mày thế mà còn dám về!" "Mày xem xem, đây là mấy ngày rồi, thế mà lại bỏ nhà đi một tuần sao?" Vừa nói, bà ta thế mà lại đuổi theo Trương Thiên.

"Ối giời, mưu sát con trai ruột à, lão ba, cứu con!" Trương Thiên vừa chạy vừa la.

Cha Trương thì lại một vẻ mặt xem náo nhiệt, đầy hứng thú nhìn cảnh tượng này.

Cả người Trương Thiên chết lặng.

“Lão ba, cha quên rồi à, cha con mình cùng hội cùng thuyền mà, không thể thấy chết không cứu chứ!” Trương Thiên la, lão ba căn bản không thèm để ý, một vẻ mặt như thể mình không nhìn thấy, mẹ đuổi càng rát.

Trương Thiên chết cũng không ngờ, ở trong mộ, hắn chém giết hải quái, đánh bại nữ quỷ, dũng mãnh vô cùng, thế mà về đến nhà lại bị mẹ đuổi đánh.

“Cốc cốc.” Đúng lúc Trương Thiên đang chạy quanh nhà thì Trương Khởi Linh gõ cửa.

Mẹ Trương lúc này mới thấy Trương Khởi Linh thế mà cũng ở đây.

“Keng...” “Ôi, Khởi Linh con về rồi à, thế nào rồi con, đi theo thằng hỗn tiểu tử này có bị thương không?” Lý Tuyết Cầm cứ như biến thành người khác, bà ta vắt con dao phay ra sau lưng, mặt đầy nụ cười hiền từ.

Trương Thiên đứng một bên, dụi dụi mắt.

“Mẹ, mẹ học thuật biến mặt à?” Trương Thiên lẩm bẩm một câu.

“Mẹ con gái lớn mười tám lần thay đổi đấy con!” Lão ba nói vào tai Trương Thiên.

“Hai người lẩm bẩm cái gì đó, lão Trương, mau đi nấu cơm đi, Khởi Linh về rồi, ông còn ngây ra đó làm gì!” “Còn thằng Trương Thiên mày nữa, lần sau mẹ sẽ dạy dỗ mày sau.” Mẹ Trương nói, bà ta rung rung con dao, Trương Thiên thấy vậy vội vàng lấy nó từ sau lưng bà.

Thở sâu một hơi.

Quả nhiên, nhị đệ đúng là bùa hộ mệnh mà.

“Có đói không nào, lại đây mẹ con mình đi uống canh gà nhé.” Mẹ Trương nói, kéo tay Trương Khởi Linh rồi đi vào nhà.

Vẻ mặt đó, Trương Thiên trực tiếp hóa đá.

Thế này thì mình sao cũng thấy giống con nhặt về.

Ngược lại, Trương Khởi Linh mới là con ruột, thật quá đáng.

Cảm nhận độ ấm truyền từ lòng bàn tay, bàn tay trắng nõn của Trương Khởi Linh hơi run rẩy.

Cảm giác này, khiến y chợt nghĩ đến một bóng người.

Đó là một người phụ nữ, bóng người đó lóe lên trong đầu y, nhưng lại khiến đầu Trương Khởi Linh đau nhói.

Thấy vẻ mặt thống khổ của y, Lý Tuyết Cầm liếc nhìn Trương Thiên.

“Con trai, có chuyện gì vậy?” “Khởi Linh, con sao vậy?

Có cần đi bệnh viện không?” Lý Tuyết Cầm có chút quan tâm nhìn Trương Khởi Linh.

“Mẹ, anh ấy trước đó bị mất trí nhớ, bây giờ chắc là nghĩ ra điều gì đó rồi.” Trương Thiên nói, quả nhiên không lâu sau sắc mặt Trương Khởi Linh tốt hơn một chút.

“Tôi không sao, xin lỗi đã khiến bà lo lắng.” Trương Khởi Linh bất ngờ nói ra một tràng dài.

Mẹ Trương lại càng cười tươi như hoa.

Trương Thiên xoa xoa đầu, ai, mình vẫn nên đi nấu cơm với lão ba thì hơn.

Rất nhanh, Trương Khởi Linh và Trương Thiên cùng mọi người ngồi vào bàn.

Mặc dù đã ăn cơm rồi, nhưng đối mặt với sự nhiệt tình của mẹ, Trương Khởi Linh vẫn tượng trưng ăn một ít.

"Khởi Linh à, con vừa mới đau đầu, có phải bị sốt không, chắc chắn là do thằng nhóc thối này dẫn con đi đâu bị cảm rồi." "Không sao đâu, nhà mình có bác sĩ riêng mà." Lý Tuyết Cầm quan tâm nói, Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên một cái, lúc này mới mở miệng.

"Không sao, tôi chỉ nghĩ đến một vài chuyện, cảm ơn." Y không giỏi nói lời cảm ơn, cũng không giỏi ăn nói, y có thể nói được đến đây, Trương Thiên đã cảm thấy đó là một sự thay đổi rất lớn.

Thấy Trương Khởi Linh thật sự không sao, Lý Tuyết Cầm mới nhẹ nhàng vỗ vỗ tay y, hài lòng gật đầu.

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, còn cậu đấy, Trương Thiên!" Đột nhiên, mẹ cậu như biến thành người khác, vẻ mặt nghiêm túc.

Trương Thiên theo bản năng ngồi thẳng lưng.

Chà, cảm giác áp chế từ huyết mạch lại ập đến rồi.

"Nói xem mấy ngày nay đi đâu!" Vẻ mặt nghiêm túc, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống Trương Thiên vậy.

"Khởi Linh à, mẹ đang dạy dỗ tiểu Thiên, tiểu Thiên mà không nghe lời thì phải mắng, con cứ coi như không nhìn thấy gì nhé." Bà thậm chí không quên dặn dò Trương Khởi Linh.

Chương 135

“Mẹ, chúng con đi biển chơi, ở đó có nhiều cô gái lắm, con trai còn xin được cả cách liên lạc nữa chứ.” Trương Thiên thấy vậy vội vàng mở miệng, sợ nói chậm là bị mắng một trận.

“Cô gái?

Thật ư!

Vậy thì tốt quá…” “Không đúng, sao con có thể dẫn Khởi Linh đến chỗ đó?

Lỡ làm hư Khởi Linh thì sao!” “Không được phép tái phạm!” Bà nói vậy, nhưng miệng lại nở nụ cười tươi rói.

“Lão Trương à, lát nữa mình ra thắp hương cho tổ tiên, thằng Thiên nhà mình cuối cùng cũng khai sáng rồi.” Lý Tuyết Cầm nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Ông bố tiện nghi kia vậy mà còn gật đầu.

“Phải rồi, đốt ít tiền vàng đi, không đốt thì có lỗi với người già ở trên trời.” Bố nói, Trương Thiên đầy vạch đen trên đầu.

Trương Thiên nhớ rất rõ, mình là do mẹ mang nặng đẻ đau mười tháng mà sinh ra, sao lại có cảm giác hơi khác lạ thế này?

Trương Khởi Linh thì ngồi một bên không nói gì, nhưng y rất thích bầu không khí này, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Rất nhanh, bữa cơm kết thúc.

Trương Thiên ăn xong thì giúp mẹ rửa bát đũa, còn Trương Khởi Linh vậy mà lại đang chơi cờ với bố.

Trương Khởi Linh không biết học cờ từ đâu, vậy mà lại hòa với

bố cậu.

“Tiểu Thiên con xem người ta Khởi Linh kìa, mẹ dạy có một chút là người ta học được ngay, haiz, đứa nhỏ này có thể dạy dỗ được.” “Sau này, Khởi Linh à, thường xuyên đến nhé, bố dạy con chơi cờ.” Bố nói, rồi nhìn lại bàn cờ của mình, đường đi của ông ấy đã hoàn toàn bị Trương Khởi Linh khóa chết.

Rõ ràng, ông ấy đã thua rồi.

“Ối giời, tôi dạy cậu, cậu lại đánh bại tôi ư?” Bố dụi dụi mắt, có chút kinh ngạc.

“Không được, cậu không được đi, cậu phải chơi cờ với tôi.” Bố thấy Trương Thiên kéo Trương Khởi Linh chuẩn bị đi, liền trực tiếp đứng dậy.

Nắm lấy tay Tiểu Ca, bố Trương Thiên, bình thường không có sở thích gì đặc biệt, duy nhất là chơi cờ.

Bây giờ gặp được Trương Khởi Linh thông minh như vậy, tự nhiên không muốn bỏ qua.

“Bố à, thế này nhé, lần sau nhất định.” Trương Thiên nói, vội vàng dẫn Trương Khởi Linh chạy trốn khỏi cửa hàng đồ cổ.

“Ngại quá, họ hơi nhiệt tình một chút.” Trương Thiên buông tay Trương Khởi Linh ra, rồi mở miệng.

“Không sao, tôi thích không khí ở đây.” Trương Khởi Linh hiếm khi mở miệng, đặc biệt là vừa rồi chơi cờ, Trương Khởi Linh trực tiếp làm bố cậu kinh ngạc cả năm trời.

Hóa ra một người không hiểu gì về cờ, vậy mà thật sự có thể đánh bại sư phụ.

“Khụ khụ, sau này cứ thường xuyên đến nhé.” Trương Thiên ho

khan một tiếng, cậu cảm thấy bây giờ về nhà, mình đã biến thành không khí rồi.

Suốt đường không nói gì.

Rất nhanh trở về tứ hợp viện.

Bàn Tử đã sớm đi ngủ, Hồ Bát Nhất thì đang nghiên cứu đồ vật của mình.

Còn Trương Thiên thì về phòng của mình.

Ban đêm, Trương Khởi Linh ngồi trên đất, ánh mắt nhìn về phía bầu trời đầy sao.

Một hình ảnh chợt lóe lên trong đầu y trước đó, khiến y nhớ mãi không quên.

Đó là hình ảnh một người phụ nữ, tuy chỉ thoáng qua, nhưng lại mang đến cho y một cảm giác khó tả.

Nhìn những vì sao, y lại nhìn xuống gầm giường của mình.

"Ra đây đi." Y chậm rãi mở miệng, dưới ánh trăng, tiểu hồ ly có chút ngượng ngùng bò ra.

Bộ lông trắng muốt, dưới ánh trăng có chút phát sáng.

Lưỡi nhỏ hồng hồng thè ra.

"Hi hi, bên ngoài lạnh, Đoàn Đoàn ngủ nhờ một đêm nha." Nó trực tiếp mặt dày nói.

"Mày tại sao ở chỗ tao, mà không đi chỗ khác?" Trương Khởi Linh nhìn nó, từ trước đến nay, y vẫn luôn rất kỳ lạ, tại sao tiểu hồ ly lại đi theo y.

"Tôi cảm nhận được một chút mùi của mẹ trên người anh, hơn nữa, mẹ nói, sau này phải đi theo người lợi hại nhất." "Như vậy sẽ an

toàn hơn!" Tiểu hồ ly bĩu môi, nghiêm túc nói.

"Trên người tôi?" Trương Khởi Linh nhìn mình, y dùng mũi cao thẳng nhẹ nhàng ngửi ngửi trên người.

Không phát hiện mùi gì cả.

"Tộc hồ ly chúng tôi, có cảm ứng đặc biệt, anh chỉ cần đi qua hoặc đã từng đến nơi cùng với mẹ tôi, là có thể cảm ứng được." Tiểu hồ ly chớp chớp mắt.

Nó đi theo Trương Khởi Linh, chủ yếu là vì cảm nhận được hơi thở của mẹ mình trên người y.

Một nguyên nhân khác, chính là Trương Khởi Linh là người mạnh nhất đội, tiểu hồ ly đương nhiên phải tìm cường giả rồi.

"Mẹ mày là ai?" "Tổ tiên tôi là một con hồ ly thời Thương Triều, còn mẹ tôi tôi cũng không biết là triều đại nào, dù sao thì tuổi của tôi cũng đã mấy trăm tuổi rồi." Tiểu hồ ly nói, Trương Khởi Linh không nói thêm gì.

Y có thể thấy, tiểu hồ ly này cũng khá đáng thương, mẹ mình không biết đi đâu, hơn nữa lại bị nhốt trong mộ thất nhiều năm như vậy.

Cũng khá giống mình.

Trương Khởi Linh không nhìn tiểu hồ ly nữa, mà ánh mắt nhìn về phía những vì sao.

Bên cạnh y, tiểu hồ ly ngồi khoanh chân bên đùi phải y, nhìn bầu trời.

Cả hai đều có những suy nghĩ khác nhau, cũng có những mục tiêu khác nhau.

Còn trong đêm khuya, bố mẹ Trương Thiên đang quỳ trước một

cái bàn hương.

"Tổ sư gia hiển linh, thằng Thiên nhà mình cuối cùng cũng có tiền đồ rồi, còn biết xin số điện thoại con gái nữa." "Tổ sư gia hiển linh, con nhất định phải chơi cờ thắng Khởi Linh." Lý Tuyết Cầm: "???" Sáng sớm, Bàn Tử là người dậy sớm nhất.

Gã này đang túm một con gà trống đứng trong sân.

Còn con gà trống lúc này đang gào thét khản cả cổ, cái họng có lẽ sắp khản đặc rồi.

"Bàn Tử cậu làm gì vậy, sáng sớm không cho người ta ngủ hả?" Hồ Bát Nhất dụi dụi mắt, bước ra khỏi phòng.

Đêm qua cậu ấy đã vắt óc suy nghĩ đến tận khuya, khó khăn lắm mới ngủ được, lại bị Bàn Tử hành hạ thức giấc vào sáng sớm.

"Lão Hồ, dậy đi, người trẻ tuổi phải tràn đầy năng lượng chứ!" Bàn Tử nghiêm túc nói, Hồ Bát Nhất nhìn kỹ gã một cái.

"Đêm qua cậu đã làm gì?" Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử.

"Lão Hồ, cậu nói gì vậy, Bàn gia tôi không phải bình thường như mọi ngày sao?" Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc.

"Đêm qua gã không có Vương Phi bầu bạn, vì Vương Phi đi đột phá cảnh giới rồi, không có thời gian để ý Bàn Tử." Đột nhiên một âm thanh truyền đến, Bàn Tử giật mình, lẽ nào cũng đang theo dõi Bàn gia?

Nhưng ngay sau đó, chỉ thấy Trương Thiên mặc một bộ đạo bào màu vàng, bước đi nhẹ nhàng, bước ra khỏi cửa phòng.

"Ối giời, lão đại, hoàng bào gia thân!" "Cậu làm gì vậy?

Đóng vai đạo sĩ à?" Bàn Tử kinh hô một tiếng, đôi mắt nhỏ không ngừng nhìn bộ đạo bào của Trương Thiên.

“Cậu hiểu gì chứ, đây gọi là thiên sư đạo bào.” Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái rồi sờ sờ bụng Bàn Tử.

“Ừm, thận khí dồi dào.” Bàn Tử lườm Trương Thiên, rồi chuyển sang nụ cười.

“Hắc hắc, lão đại, hôm nay cậu định đi đâu vậy, dẫn Bàn gia tôi đi với nha…” Bàn Tử chớp chớp mắt.

“Bói toán, cậu muốn đi cũng được, nhưng với điều kiện là cậu cứ ngồi yên đó, đừng lộn xộn, chúng ta là cao nhân, không phải loại cà lơ phất phơ.” Trương Thiên nói, Bàn Tử vội vàng vỗ ngực.

“Lão đại yên tâm đi, Bàn gia tôi là ổn nhất.” Trương Thiên gật đầu, tiện thể nhìn xung quanh, Trương Khởi Linh hình như đã ra ngoài rồi, Trương Thiên cũng không quản.

Dù sao thì y cũng có việc riêng, cũng là chuyện bình thường.

Sau đó mấy người chỉnh đốn một chút, Trương Thiên dẫn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đi ra khỏi tứ hợp viện.

Bộ quần áo này của Trương Thiên, là tối hôm qua, lúc về, cậu và Trương Khởi Linh tùy tiện mua ở một người bán hàng rong.

Dù sao thì thời đại này vẫn chưa thực sự mở cửa, cho nên, mọi người vẫn thường tương đối mê tín.

Mà thứ tốt nhất để bán chính là loại đạo bào này.

Dù sao thì chi phí thấp, lợi nhuận cao, kiếm tiền nhanh hơn nhiều so với việc chạy taxi.

Cho nên, nhiều người vẫn thích đóng giả thần côn.

Đi trên đường lớn, Trương Thiên trực tiếp ngớ người.

Sáng sớm chưa đến tám giờ, chỉ thấy, trong Phan Gia Viên, vậy mà đã có mười mấy người ăn mặc như đạo sĩ ngồi sẵn.

Mỗi người đều tóc bạc phơ, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Điều kỳ cục nhất là, họ giống như đang kinh doanh vậy, mỗi người đều có một khoảng cách cố định, sợ làm phiền người khác.

“Lão đại, haiz, thời đại này, tiền không dễ kiếm đâu, thần côn cũng phải dậy sớm đi làm rồi.” Bàn Tử cảm thán một tiếng.

Trương Thiên cả người không ổn rồi, người ta đã chiếm hết chỗ đẹp rồi, mình là người mới đến, biết đi đâu đây?

“Haiz, cậu nhóc, cậu thế này không được rồi, một chút quy hoạch chuyên nghiệp cũng không có, người khác đều là râu bạc, cậu lại để râu đen, tính là cái gì.” Lúc này, một ông thầy bói mặc hoàng bào đi đến bên cạnh Trương Thiên, ông ta thậm chí còn giáo huấn Trương Thiên một hồi.

Chương 136

Nhìn ánh mắt xung quanh mọi người như nhìn đồ ngốc, rõ ràng Trương Thiên học hành chưa đến nơi đến chốn.

Trương Thiên cũng lười để ý đến họ.

“Lão Hồ, chúng ta ngồi bên kia đi.” Trương Thiên tìm một góc nhỏ, và Hồ Bát Nhất cùng mọi người ngồi xuống.

Trời mới biết, ở đây không chỉ có nhiều kẻ bán hàng giả, mà còn có cả một đống thầy bói giả nữa.

“Lão đại, ở đây có được không?

Nhiều thầy bói thế này, công việc đều bị giành hết rồi.” Bàn Tử lẩm bẩm bên cạnh.

“Khương Thái Công câu cá, kẻ nào nguyện mắc câu.

Đừng hoảng.” Trương Thiên thì không để tâm, hôm nay dù chỉ là bói một quẻ, cũng có thể tăng trình độ bói toán của cậu.

Cho nên, Trương Thiên cũng không hoảng.

Rất nhanh, tám giờ sáng, Phan Gia Viên dần dần đến một đám đông các thương nhân đồ cổ, họ bắt đầu bày hàng, chuẩn bị đón tiếp khách hàng hôm nay.

Dần dần Phan Gia Viên người càng ngày càng đông.

Tám rưỡi sáng, Phan Gia Viên càng đón tiếp lô khách đầu tiên.

Đó là một nhóm người ngoại quốc.

Trong thời đại này, người ngoại quốc vẫn còn khá nhiều, hơn nữa những người đến nơi này sẵn sàng chi tiền, cũng chỉ có người ngoại quốc.

Hầu hết người bản địa đều biết, ở đây chắc chắn không thể kiếm được đồ tốt.

Nhưng những người ngoại quốc thì khác, họ có tiền, hơn nữa đa số đều là lần đầu tiên đến, cho nên đó là mục tiêu "cắt cổ" tốt nhất.

"Ông John, đây là khu đồ cổ lớn nhất thành phố Bắc Ly của chúng tôi, nơi này ẩn chứa vô số văn hóa của đất nước Hạ chúng tôi, tôi dẫn ông đi xem nhé?" Lúc này, một người đàn ông gầy gò, dẫn theo một nam một nữ người Tây tóc vàng đi vào.

Hắn là một hướng dẫn viên, coi như là một nghề khá phổ biến hiện nay.

"Ông Trương Tam, tôi nghe nói, ở đây có rất nhiều huyền học, ông có thể kể cho chúng tôi nghe một chút không?" John phát ra âm thanh kỳ lạ.

Giọng điệu không được chuẩn lắm.

"Ừm, huyền học của nước Hạ chúng tôi rất rộng lớn, ông xem, bên kia có thầy bói, hay là, ông đi xem một quẻ?" "Được, tôi muốn chọn một ông già nhất, ông ấy vừa nhìn đã biết là người hiểu bói toán, ông ấy là thiên sư!" John gần như không do dự, chỉ vào ông già nhất, cũng là người giả dạng giống nhất.

Bói toán mà, đa số mọi người đều cảm thấy, càng già càng lợi hại, nhưng thực tế không phải vậy, người già, nói không chừng là lão thần côn cũng không chừng.

Cùng lúc đó, rất nhiều người cũng lần lượt tiến vào Phan Gia Viên, lúc này Phan Gia Viên đã tấp nập cảnh tượng náo nhiệt.

Còn ở không xa, những thần côn thầy bói kia lúc này đã bị một đám người ngoại quốc vây kín chật ních.

Gần như chỉ cần ngồi xuống đất, nói vài lời nịnh bợ, sau đó là có

rất nhiều tiền bạc rơi vào bát.

"Lão đại, cậu nói Bàn gia tôi trước đây có phải là đồ ngốc không, đóng giả đạo sĩ, cái ý tưởng hay ho này, sao tôi lại không nghĩ ra?" Bàn Tử nhìn cảnh một đám người đưa tiền, có chút ghen tị.

Trước đây gã bán đĩa từ, cả năm cũng chẳng kiếm được mấy đồng, bây giờ thì hay rồi, người bói toán, chỉ cần ngồi đây, trực tiếp kiếm cả đống tiền.

Hồ Bát Nhất cũng có chút lắc đầu.

"Thời đại này, có tiền, đúng là dễ kiếm tiền." Nói rồi, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên đội râu giả, màu đen, mặt cũng hơi trẻ, tự nhiên không có ai đến xem bói.

Huống chi, Trương Thiên giả dạng này, nhìn một cái đã thấy hơi giả, có người đến mới lạ.

"Lão đại, hay là chúng ta hô hoán đi?" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên, do dự mở miệng.

"Đừng vội, nhìn tôi đây." Trương Thiên vẫy vẫy tay, ý bảo bình tĩnh.

Nhìn những người xung quanh vây quanh những kẻ lừa đảo bói toán kia, Trương Thiên dứt khoát không giả vờ nữa.

Tôi cởi bài.

Chỉ thấy, Trương Thiên một tay xé bộ râu trên miệng ra, sau đó lộ ra khuôn mặt thật.

"Bàn Tử, đi, hô hoán mấy câu, cứ nói, Tiểu Trương gia, Tiểu Trương gia giám bảo miễn phí, không lấy tiền!" Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Mắt Bàn Tử sáng lên, rồi đứng dậy.

Chỉ thấy, Bàn Tử một tay chỉ lên trời, hét lớn.

"Tiểu Trương gia đại danh đỉnh đỉnh, giám bảo miễn phí đây, mọi người mau đến xem!" Hét xong, Bàn Tử dường như thiếu oxy, còn thở hổn hển hai hơi.

Nhưng sau khi gã hét xong, quả nhiên có hiệu quả.

Chỉ thấy vô số người đều nhìn về phía này, thậm chí có cả ông chủ thương nhân cũng nhìn qua.

Trương Thiên, đó là người được người ta đặt biệt danh là Thần Nhãn, giám bảo chưa từng sai sót.

Nếu có thể nhờ cậu ấy xem một chút, chẳng phải sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền oan uổng sao?

"Đó là tiếng gì?

Tiểu Trương gia?

Đó là cái gì?" John hơi nhíu mày.

Lúc này Trương Tam phấn khích rồi.

"Ông John, đó là nhân vật truyền kỳ ở đây của chúng tôi, giám bảo vô số, bảo vật cậu ấy đã xem còn nhiều hơn cả phụ nữ ông đã gặp, xin lỗi, tôi đi xem trước đã." Trương Tam nói, kích động chạy về phía âm thanh.

Không ai dám giả mạo Tiểu Trương gia, dù sao thì Trương gia ở đây, cũng có địa vị.

Khi nhìn thấy người ngồi bày hàng đúng là Trương Thiên, Trương Tam cả người đều kích động.

Hắn vừa hay có một miếng ngọc bội, muốn nhờ giám định một

chút, nhưng không có tiền, bây giờ giám định miễn phí, hắn làm sao mà không kích động cho được.

Nhìn người vây quanh càng ngày càng đông, Trương Tam càng trực tiếp chen vào, nằm bò ra trước quầy hàng của Trương Thiên.

"Ối giời, đúng là Tiểu Trương gia, Tiểu Trương gia tạo hình gì thế này?" "Tiểu Trương gia định làm đạo sĩ à?" "Giám bảo miễn phí, ối giời, Tiểu Trương gia giám bảo, thật hay giả vậy." Những người xung quanh vốn đang vây quanh đám thần côn già kia, tất cả lại vây quanh Trương Thiên.

Trương Thiên vẫy vẫy tay, mọi người vội vàng im lặng.

"Hôm nay tôi vì gia đình làm từ thiện, miễn phí giám định một bảo vật cho mọi người, tiện thể, có thể giúp mọi người xem một quẻ!" "Nhưng giới hạn ba người!" Trương Thiên nói, chưa kịp nói xong, Trương Tam đã bò lên.

"Tiểu Trương gia, tôi, tôi tên Trương Tam, tôi đến trước." Nói rồi, hắn vội vàng cởi miếng ngọc bội trên cổ xuống.

"Đây không phải Trương Tam lưu manh sao?

Hắn sao lại ở đây." "Tôi nghe nói, hôm nay hắn dẫn người Tây đi chơi mà, không ngờ lại ở đây, tên này nhanh thật." "Tên này, không làm hướng dẫn viên, lại đến cướp cơ hội của chúng ta." Những người xung quanh thi nhau mắng chửi.

Vì có Trương Thiên ở đó, nên không ai dám nói nhiều.

Trương Thiên nhìn miếng ngọc bội của hắn, rồi đờ người ra.

"Ực…" Nuốt một ngụm nước bọt.

"Bảo bối, cậu cái này không nên đeo đâu!" "Sao Quan Âm trên đầu cậu lại màu xanh vậy?" Trương Tam: "???" Hồ Bát Nhất: "!!!" Khán

giả tại hiện trường: “Ối giời, ối giời!” 【Ối giời, thời đại này, đã thịnh hành cái này rồi sao?】 【Hóa ra tổ sư gia ở đây!】 【Bảo bối?

Hóa ra ở thời đại đó đã có danh xưng này rồi.】 Khán giả hỗn loạn.

Trương Tam thì hoảng hốt, Trương Thiên nói gì vậy? 【Sao tôi lại có một dự cảm không lành】 【Trương Tam… nguy hiểm ~】 【Chà, nói là chương trình đạo mộ mà, sao lại biến thành giám bảo.】 Bên ngoài phòng thẩm phán vô số người bàn tán, đặc biệt là câu “không nên” của Trương Thiên càng gây chú ý cho vô số người.

“Tiểu, Tiểu Trương gia, ngọc bội của tôi, có vấn đề gì sao?” Giọng Trương Tam có chút lắp bắp, vừa rồi Trương Thiên đột ngột mở miệng, quả thực đã khiến hắn giật mình.

“Cậu xem, miếng ngọc này của cậu, có chút thú vị đấy, Quan Âm của người khác, hoặc là toàn bộ màu xanh, hoặc là toàn bộ màu trắng, miếng của cậu thì hay rồi, bình ngọc màu trắng thì thôi đi.” “Cậu lại độc mỗi cái đầu Quan Âm là màu xanh, huynh đệ, xin hỏi, miếng ngọc này của cậu, từ đâu mà có vậy?” Trương Thiên đặt miếng ngọc xuống đất, thần sắc có chút kỳ lạ.

Trương Tam sờ sờ đầu.

Thực ra, Trương Tam hắn, không chỉ đơn giản là một hướng dẫn viên.

Hắn còn là một “kẻ móc túi” chuyên nghiệp, tay hắn rất nhanh, gần như trong chớp mắt, là có thể móc ra một thứ gì đó từ túi người khác.

Mà miếng ngọc này, chính là hắn móc từ túi một người Tây.

Hắn thấy đẹp, nên cứ đeo trên người.

“Tiểu Trương gia, đây là vật gia truyền của gia đình tôi.” Trương

Tam gần như mặt không đỏ, tim không đập.

“Gia truyền à, vậy thì không sao rồi, đúng rồi, cậu thấy, con trai cậu có giống cậu không?” Trương Thiên đột nhiên mở miệng.

“Giống chứ, gần như y chang!” “Nhưng mà, tôi cảm thấy, tôi lớn lên không giống bố tôi cho lắm.” Trương Thiên gãi gãi đầu, khẽ mở miệng.

Những người xung quanh cũng xôn xao bàn tán.

“Đúng đúng đúng, thằng bé nhà Trương Tam này, từ nhỏ đã không giống bố nó, bố nó cao mét tám, riêng thằng Trương Tam này mét sáu.” “Haha, Trương Tam, cậu không có vấn đề gì chứ.” “Ê, bị Tiểu Trương gia nói vậy, sao tôi lại cảm thấy, mọi chuyện hình như trở nên thú vị rồi.” Mọi người xung quanh thi nhau bàn tán, Trương Tam cũng cảm thấy có điều không ổn.

“Tiểu Trương gia, ý của ngài là?” “Không sao, chỉ là cái thứ này không nên đeo, lại đây, cậu nói cho tôi nghe bát tự tinh thần của cậu, tôi giúp cậu xem một quẻ.” Trương Thiên vẫy vẫy tay, không muốn nói thêm về chủ đề này.

Tiếp tục làm cho gia đình Trương Tam xảy ra mâu thuẫn thì không hay.

“Ồ, bát tự của tôi là…” Sau đó, Trương Tam nói bát tự của mình, sắc mặt Trương Thiên liền thay đổi.

Chương 137

“Lão đại, tuyệt vời!

Không chỉ Quan Âm màu xanh, bát tự của hắn còn là loại xanh nhất.” Hồ Bát Nhất nhìn quẻ của Trương Thiên, không khỏi giơ ngón cái lên.

Bàn Tử không hiểu, cũng chỉ có thể đứng một bên quan sát.

Trương Thiên nói thật, đối với quẻ này cũng có chút bất ngờ, Dịch Mã – Thân, Đào Hoa – Mão, Nhật Lộc – Hợi, lại thêm một lần suy yếu.

Cái thứ này, rõ ràng là đào chi yêu yêu (trốn đi).

“À, Trương Tam phải không, quẻ của cậu có chút thú vị, thế này nhé, cậu đeo ngọc bội về nhà, đừng hỏi han vợ mình, và, hãy đối xử tốt với bố mẹ.” Trương Thiên vỗ vỗ Trương Tam, vẻ mặt đồng cảm.

Trương Tam sờ sờ đầu.

“Tiểu Trương gia, ngài có ý gì vậy, miếng Quan Âm này của tôi có phải là không đáng giá nhất không?” Trương Tam vẫn quan tâm đến vấn đề tiền bạc.

“Chắc khoảng năm mươi tệ, nhưng không ai dám mua đâu.” Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

“Năm mươi tệ?

Không tệ nha, Tiểu Trương gia, hay là ngài nhận nó đi, tôi cảm ơn ngài.” Trương Tam mắt sáng lên, rồi vội vàng mở miệng.

Trương Thiên mặt đen lại, tên này thật sự không nhìn ra, mình không muốn cái thứ này sao?

“Tôi thấy cái này hợp với cậu, cho nên, tôi sẽ không ‘cướp người yêu’.” Trương Thiên nói rồi vẫy vẫy tay, Trương Tam vội vàng đứng dậy, cảm ơn rối rít mấy câu, rồi vội vã rời đi.

Lúc này, bên ngoài Phan Gia Viên, Hạo Thiên Chân và một Bàn Tử khác đang đi về phía Phan Gia Viên.

Bàn Tử kia tay còn băng bó, là vết thương do con zombie lần trước cào, vẫn chưa lành.

“Thiên Chân, chúng ta đến đây làm gì.” Bàn Tử có chút buồn bực, gã nằm trên giường bệnh không phải cũng rất tốt sao?

Lại còn có y tá nhỏ mát xa cho Bàn gia, thật là tốt.

“Đến xem có kiếm được món hời nào không, tôi biết trước đây chúng ta tại sao xuống mộ lại khó khăn như vậy, chính là vì chúng ta không có trang bị phù hợp.” Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói, trong mắt lộ ra một tia sáng.

Bản thân cậu ấy vốn muốn đến cửa hàng đồ cổ xem thử, Trương Thiên có phải là Trương Thiên ở ngôi mộ dưới biển lần trước không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cậu ấy vẫn quyết định đến đây xem có kiếm được món hời nào không.

“Thiên Chân, cậu biết xem đồ cổ sao?” Bàn Tử có chút kinh ngạc, mắt còn sáng lên.

“Trước đây không biết, nhưng bây giờ thì biết rồi.” Hạo Thiên Chân nói, dẫn Bàn Tử đi vào Phan Gia Viên.

Hạo Thiên Chân dự định dựa vào trực giác của mình để mua, trước đây ở chỗ Trương Thiên, cậu ấy đã cảm nhận được khí tức của miếng ngọc bội.

Bây giờ chắc chắn cũng có thể.

“Ê?

Thiên Chân, cậu nhìn kìa, bên kia vây đông người quá.” Đột nhiên Bàn Tử chỉ vào đám người ở không xa, có chút kinh ngạc.

“Đi, chúng ta đi xem.” Hạo Thiên Chân mang theo sự tò mò, không do dự đi qua.

Lúc này, Trương Thiên đang xem quẻ cho người thứ hai, Trương Thiên phát hiện, hiệu suất như thế này quả thực cao hơn rất nhiều.

Thông qua mệnh cách của những người khác nhau, Trương Thiên có thể thành thạo nắm vững rất nhiều thủ pháp.

“Xì, cái gì mà Tiểu Trương gia, toàn nói những lời gì đâu không.” Lúc này, bên cạnh, Trương Tam cầm ngọc bội của mình, có chút tức giận đi trên đường.

Đương nhiên, cảnh này khán giả không nhìn thấy.

Hắn vốn dĩ nghĩ, ngọc bội của mình ít nhất cũng vài trăm tệ, bây giờ thì hay rồi, không đáng tiền, lại còn bị Trương Thiên chú một trận.

Trương Tam trong lòng có chút khó chịu.

Hắn chạy về nhà rất nhanh.

Lúc này trong nhà Trương Tam, bố, ông nội, thậm chí cả vợ hắn đều ở nhà.

Gia đình Trương Tam vẫn khá hòa thuận, cả nhà sống cũng khá an nhàn.

“Về rồi à!” Vợ Trương Tam thấy Trương Tam về, liền mở miệng.

“Ừm.” Trương Tam ừ một tiếng, nhìn đứa bé trong tay vợ, bây giờ hắn nhìn thế nào cũng không giống mình.

“Bố tôi đâu?” “Trong phòng nói chuyện với ông nội.” Vợ Trương

Tam mở miệng.

Trương Tam gật đầu, chậm rãi đi vào phòng, hắn muốn hỏi mình rốt cuộc tại sao lại lùn như vậy.

Trong phòng, Trương Tam nhìn bố và mẹ mình.

"Bố, tại sao con lại lùn như vậy, người khác đều nói con không phải con của bố!" "Con trai, ai nói vậy, bố qua đập chết nó." Bố Trương Tam vừa nghe đã nổi giận, đập bàn đứng dậy.

Nhưng trong mắt có chút né tránh, không có khí thế.

Trương Tam mắt tinh, lập tức cũng phát hiện ra.

"Mẹ, con sẽ không thật sự không phải con ruột chứ." Trương Tam đột ngột nhìn về phía mẹ, ngữ khí nghiêm túc, kiên định, chỉ thấy mẹ trì hoãn không chịu mở miệng.

Trong khoảnh khắc, Trương Tam như sét đánh giữa trời quang.

"Bố con cũng không giống ông nội con, nhiều năm như vậy rồi, thôi bỏ đi." Ngay khi Trương Tam gần như rơi nước mắt, mẹ đột nhiên mở miệng.

Trong chớp mắt, bố Trương Tam như bị sét đánh.

Hắn đột ngột nhìn về phía bố mình.

"Bố, từ nhỏ người khác đều nói con cao hơn các người, con rốt cuộc có phải con ruột không!" Bố Trương Tam nhìn về phía ông nội mình.

Chỉ thấy, ông nội không mở miệng, còn bà nội thì lại lắc đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, không gian chìm vào im lặng.

Trương Tam cả người đều ngớ ra.

Con trai mình không phải của mình, mình cũng không phải con trai

của bố, bố lại không phải con trai của ông nội.

Nhìn miếng Quan Âm đầu xanh trong tay, Trương Tam đâu còn ý niệm gì về tiền bạc nữa, chỉ hận không thể ném cái thứ này càng xa càng tốt.

Lúc này, trên quầy bói toán.

Sự xuất hiện của Hạo Thiên Chân lại khiến nhiều người dân nhường ra một con đường nhỏ.

Khi nhìn thấy người bày hàng, Hạo Thiên Chân ngớ người ra.

"Tiểu Trương gia!" Hạo Thiên Chân kinh hô một tiếng.

Nhìn dáng vẻ của Trương Thiên lúc này, Hạo Thiên Chân cả người đều ngớ ra.

Đây là tạo hình gì thế này?

Đạo sĩ hạ sơn?

Nghĩ đến dáng vẻ gian thương của Trương Thiên trước đây, lừa chú ba mấy triệu tệ, rồi nhìn hiện tại, Trương Thiên mặc đạo bào, vẻ mặt như thần côn.

Hạo Thiên Chân không hiểu.

"Ê, Thiên Chân?

Sao cậu lại ở đây?

Đến mua đồ sao?" Trương Thiên cười nói, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Tiểu Trương gia, tôi còn định hỏi ngài đây, ngài không ở cửa hàng đồ cổ, đến đây làm gì?

"Ngài thế này là?

Đạo sĩ hạ sơn à?" Hạo Thiên Chân đánh giá Trương Thiên một

lượt, ừm, nhìn thế nào cũng không giống cao nhân.

Ngược lại, lại giống một thần côn.

“Thiên Chân, Bàn gia tôi thấy, chúng ta vẫn nên đi mua đồ đi, ở đây nhìn có vẻ không thú vị lắm đâu.” Vương Bán Nguyệt bên cạnh mở miệng, gã còn định quay về dưỡng thương mà.

“Chờ đã!

Bàn gia?” “Có người bắt chước khuôn mặt Bàn gia, có người bắt chước trang phục Bàn gia, nhưng hôm nay, vậy mà còn có người đến bắt chước danh xưng Bàn gia!” “Thằng nhóc, mày có lai lịch gì!” Đột nhiên, bên cạnh Trương Thiên, Vương Bàn Tử bật dậy.

Đùa cái gì vậy, mày bắt chước quần áo của tao thì thôi đi, chà, mày vậy mà lại cướp danh xưng Bàn gia của tao.

Tâm ý ở đâu?

“Bàn gia?” “Thằng nhóc, mày cũng gọi là Bàn gia sao?” “À, nói ra số mệnh của tao hù mày một trận, mày cũng xứng sao?” Vương Bán Nguyệt vừa nghe, lửa giận cũng bốc lên, hai Bàn Tử ngay lập tức đối đầu.

“Mày đúng là như ị trong hố xí, chẳng ra được câu nào hay ho.” Vương Bán Nguyệt đứng bên cạnh Vương Khải Toàn, miệng cứ như bôi mật vậy.

“Mày đúng là đốt đèn trong nhà xí mà soi kiếm, cái thứ gì.” Vương Bàn Tử càng không chịu kém.

Vương Khải Toàn đã từng chiến đấu với con zombie, chiến đấu với nữ quỷ, sao có thể thua Vương Bán Nguyệt được?

“Đồ thằng nhóc, mày đúng là đậu nành mà bày đặt làm giá đỗ, vừa dốt vừa thích làm màu, lại còn giống giá đỗ.” Vương Bán Nguyệt mở

miệng.

“Tôi xì, mày sống chính là thằng ăn trộm cưỡi heo đi đánh trận, phí tài nguyên!” Hai Vương Bàn Tử thi nhau chửi.

Chương 138

Những người xung quanh càng vỗ tay hoan hô.

Mấy từ ngữ này, đúng là nghĩ nát óc cũng không ra.

Trương Thiên và Hạo Thiên Chân cả hai đều ngơ ngác nhìn hai Bàn Tử.

Chà, chuyện của Hạo Thiên Chân và Trương Thiên còn chưa giải quyết xong, hai người này đã bắt đầu trước rồi.

Hồ Bát Nhất vỗ vỗ trán, có chút cạn lời, chuyện như thế này đúng là chỉ có Bàn Tử.

Trương Thiên xem xong tinh tượng cho một ông chủ cửa hàng trước mặt mình, lúc này mới nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

"Ngô thiếu chủ, có muốn xem một quẻ không?

Chỗ tôi miễn phí đấy." Trương Thiên cười nói.

"Tiểu Trương gia, tôi nhớ, ngài không phải là ông chủ sao?

Khi nào lại biết bói toán?" Hạo Thiên Chân hơi nhíu mày.

Cậu ấy có chút nghi ngờ, Trương Thiên ở ngôi mộ dưới biển Tây Sa lần trước chính là cậu ấy.

Nhưng cậu ấy không có chứng cứ, hơn nữa, Trương Thiên trước mắt nhìn có vẻ yếu ớt, lại không giống.

"Tôi đây là nhất thời hứng khởi, cho nên, cứ rảnh rỗi không có việc gì làm, thế này nhé, tôi xem quẻ cho cậu nha." Trương Thiên nói, cậu kéo tay Hạo Thiên Chân.

Rồi lấy ra một cái la bàn.

“Cái la bàn này, không phải lần trước chụp ở Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Không ngờ Tiểu Trương gia bây giờ vẫn còn mang theo.” Hạo Thiên Chân trí nhớ rất tốt, nhìn thấy la bàn liền nhớ lại chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trương Thiên nghe vậy liền cười cười.

“Ừm, sau khi mua được la bàn tôi liền đi tìm một vài cao nhân chỉ điểm, thấy chưa, những người đó đều là sư phụ của tôi, bây giờ tôi cũng đã xuất sư rồi.” “Này, cậu xem, tôi chính là vì muốn rèn luyện bản thân, cho nên mới miễn phí bói toán đấy.” Trương Thiên chỉ vào đám thần côn già ở không xa, vẻ mặt nghiêm túc.

Nhưng Hạo Thiên Chân thì có chút không tin.

Đùa cái gì vậy, từ khi cuộc đấu giá lần trước kết thúc đến bây giờ, cũng không lâu lắm.

Trương Thiên một tháng là có thể bói toán, hơn nữa còn là học từ lão thần côn, lẽ nào cậu ấy là yêu nghiệt?

“Tiểu Trương gia đúng là thiên phú dị bẩm, đúng rồi, Tiểu Trương gia gần đây có đi xa không?” Hạo Thiên Chân hỏi một câu.

“Ừm gần đây không đi đâu, mấy ngày nữa thì định đi.” Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

“Đi đâu?” Hạo Thiên Chân hỏi lại.

Khóe miệng Trương Thiên mang theo nụ cười, nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

“Đi biển nghỉ dưỡng, nghe nói có tiệc bikini, các đồng chí đều thích đi.” Trương Thiên nói, sắc mặt Hạo Thiên Chân thì có chút khó coi.

Nghĩ đến chuyện trước đây, sắc mặt cậu ấy có thể tốt được mới lạ.

"Tiểu Trương gia, tôi khuyên ngài vẫn nên đừng đi, trên biển rất nguy hiểm." Thấy Trương Thiên định đi biển, Hạo Thiên Chân lại loại bỏ nghi ngờ về Trương Thiên, cậu ấy tạm thời cũng không nghĩ sâu xa.

"Vị huynh đài này, anh tên gì!" Lúc này, một bên, Vương Bán Nguyệt đột nhiên mở miệng.

"Vương Khải Toàn!" "Tôi Vương Bán Nguyệt!" Vương Khải Toàn: "Ối giời, chúng ta sẽ không phải là…" Vương Bán Nguyệt: "Anh em thất lạc nhiều năm!" Hai người nói rồi, càng ôm chầm lấy nhau.

Cảnh này khiến Hồ Bát Nhất xem đến ngớ người.

Sao đang chửi nhau lại còn đánh bài tình cảm vậy?

Đối với hai Bàn Tử này, Trương Thiên và Hạo Thiên Chân đã thấy nhiều không lạ.

Nhìn hai Bàn Tử thậm chí bắt đầu kể về họ hàng của mình, Trương Thiên lắc đầu, nhìn vận thế của Hạo Thiên Chân.

"Tinh Đẩu thuận lợi, khí vận gia trì, có vận thế chân long." Trong mắt Trương Thiên, lúc này trên đỉnh đầu Hạo Thiên Chân ẩn ẩn có một luồng kim sắc đang hiện lên.

Đây chắc chắn là chân mệnh thiên tử không nghi ngờ gì.

"Không hổ là nhân vật chính trong Đạo Mộ, vận thế này, e rằng còn xa mới đến." Trương Thiên nghĩ trong lòng, cậu định xem Hạo Thiên Chân gần đây sẽ xảy ra chuyện gì.

La bàn xoay tròn.

Rất nhanh, từng quẻ xuất hiện, trong mắt Trương Thiên, lúc này la bàn đã biến thành biển sao.

"Ngô thiếu chủ, vận may gần đây của cậu không ít đâu, nhưng tiếc là, có tai ương khốn thú." "Tôi không khuyên cậu về nhà." Trương Thiên nói, mỉm cười đặt tay xuống.

"Ý gì?" "Thiên cơ bất khả tiết lộ, cậu tự mình suy nghĩ đi." "Được rồi, thu công." Trương Thiên nói, vỗ vỗ quần áo, rồi đứng dậy, bỏ lại Hạo Thiên Chân vẻ mặt ngơ ngác.

"Tai ương khốn thú gì chứ, không phải là lừa tôi đấy chứ?" "Thật kỳ lạ." Hạo Thiên Chân lắc đầu, không để chuyện này trong lòng.

Nếu Trương Thiên mà biết bói toán, thì lợn nái cũng có thể trèo cây được rồi, mới mấy tháng thời gian, đánh chết cậu ấy cũng không tin.

"Bàn Tử chúng ta đi thôi." Hạo Thiên Chân gọi một tiếng.

"Bàn Tử, lần sau nhất định phải uống một trận." Vương Bán Nguyệt nói, Vương Khải Toàn càng gật đầu.

"Phải rồi, lần sau gặp mặt, không say không về!" "Haiz, Trương Phi ăn giá đỗ, món ăn vặt một đĩa!" Nói rồi, Hạo Thiên Chân kéo Bàn Tử, rất nhanh biến mất trong đám đông.

"Chúng ta cũng đi thôi." Trương Thiên nói, cậu dẫn Hồ Bát Nhất, và Vương Bàn Tử chuẩn bị rời đi.

"Ê, Tiểu Trương gia, ngày mai ngài còn đến không?" "Đúng vậy, mọi người đều chờ ngài đến xem quẻ đây." Mấy người qua đường mở miệng.

"Ngày mai vẫn đến, mọi người yên tâm." Trương Thiên nói xong, rồi rời xa đám đông.

Rất nhanh, không lâu sau khi Trương Thiên đi.

Trương Tam liền vội vã chạy về.

Khi mọi người hỏi rõ sự việc, vô số người kinh ngạc.

"Hóa ra Tiểu Trương gia không chỉ giám bảo một tuyệt, cậu ấy thậm chí còn có thể bói toán!" "Ối giời, thật hay giả, vậy mà tính ra Trương Tam cả nhà đội mũ xanh?" "Cái này cũng quá thần kỳ rồi, nghe nói lão Lý cũng được tính đúng rồi." "Không được, ngày mai, chúng ta nhất định phải đợi cậu ấy." Một nhóm người thi nhau bàn tán, và chuyện này cũng rất nhanh lan truyền ở Bắc Ly.

Lúc này, Hạo Thiên Chân vừa mới về đến nhà, cậu ấy trực tiếp bị cấm túc.

Bị Ngô thái gia thông báo, trong vòng một năm không được ra khỏi nhà nửa bước.

Nguyên nhân là, chuyện cậu ấy đi đạo mộ bị phát hiện, người già trong nhà rất tức giận.

Lúc này, Hạo Thiên Chân mới nhớ lại lời Trương Thiên.

"Ối giời, sẽ không thật sự chuẩn đến vậy chứ?" "Khốn thú chi tai?

Tiểu Trương gia là thiên tài?" Hạo Thiên Chân nuốt một ngụm nước bọt, mặt đầy kinh ngạc.

Đồng thời, cậu ấy đối với những lão thần côn ở Phan Gia Viên lại có thêm chút tò mò.

"Nếu Tiểu Trương gia học ở chỗ những thầy bói đó, chẳng lẽ tôi cũng có thể sao?" Hạo Thiên Chân càng nghĩ càng thấy có cơ hội.

Cậu ấy quyết định, sau này nhất định phải đi học một chút. (Cảm ơn mọi người đã tặng quà, cảm ơn cảm ơn.) Trương Thiên tự nhiên không biết, Hạo Thiên Chân đã bắt đầu có hứng thú với những lão

thần côn bên đường.

Lúc này, ba người Trương Thiên đang đi trên đường.

“Lão đại, thế nào rồi?

Có cảm ngộ gì không?” Hồ Bát Nhất khản giọng mở miệng, âm thanh có chút khàn khàn.

“Tạm thời chưa có, chúng ta cần chiến lược lâu dài, mới có khả năng giành chiến thắng.” Trương Thiên lắc đầu.

Một ngày chỉ xem ba quẻ, có được cái cảm ngộ gì chứ.

Trương Thiên chủ yếu sợ mình xem quá nhiều, bị các đại lão chú ý, vậy thì lợi bất cập hại.

Đợi khi mình liên thủ với Giải gia hoặc tự mình tạo ra một thế lực, đến lúc đó mới ra mặt cũng không muộn.

“Lão Hồ, chúng ta về trước, bố trí những cái linh đăng đó một chút, đồng thời làm vài cái tượng đặt ở nhà.” Trương Thiên nhìn về phía tứ hợp viện ở không xa.

“Bây giờ đã treo rồi ư?

Lão đại, nếu gió thổi một cái, chẳng phải chúng ta đều phải ‘lạnh lẽo’ sao?” Vương Bàn Tử có chút buồn bực.

“Ngốc, phong kín linh tâm là được.” Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, sau đó, mấy người tăng tốc độ.

“Vậy lão đại, linh tâm phong kín rồi, vậy làm sao còn phát ra âm thanh?” Bàn Tử vẫn còn có chút nghi hoặc.

“Linh tâm phong kín, tuy linh đăng sẽ không phát ra âm thanh, nhưng nếu kết hợp thêm vài trận pháp, vài cơ quan, thì sẽ khác.

“Chạm vào trận pháp, linh đăng tự nhiên sẽ kêu, giống như hệ

thống cộng sinh của tiểu miết, trận pháp kết nối với linh đăng, hiểu chưa?" Trương Thiên nói, Bàn Tử gãi gãi đầu, có chút ngượng nghịu.

"Thôi, Bàn gia tôi không hiểu, lão đại, cậu cứ làm với lão Hồ đi." Bàn Tử nói, Trương Thiên một trận cạn lời.

Quả nhiên nói chuyện với Bàn Tử, chính là phí lời.

Lúc này, nhìn đám đông xem Trương Thiên bói toán, lại có một trận huyên náo. 【Chà, bói toán, cái này thật sự đáng tin sao?】 【Không biết, chưa thấy kết quả.】 【Tôi dự đoán, tương lai sẽ có một loạt nghề thầy bói Quan Vũ nổi lên.】 【Haha, nắm bắt cơ hội đây mà.】 【Khoan đã, bây giờ trên mạng đã có người trực tiếp bói toán rồi.】 Dưới đài, vô số người bàn tán xôn xao, còn Trần Hề đối với bói toán, thì nửa tin nửa ngờ.

Chương 139

Nếu nói trước đây hỏi cô ấy có tin hay không.

Trần Hề thậm chí có thể vỗ ngực, nhìn bạn như đồ ngốc, nói cho bạn biết, cô ấy không tin.

Nhưng bây giờ, niềm tin của cô ấy đã khác rồi.

Lúc này trên mạng. 【Chào mừng mọi người đến với livestream của Trương Tam!

Tôi là Trương Tam, Trương Tam bói toán, mọi người mau follow tôi nhé, tôi sẽ bói toán!】 【Tôi, thiên sư bói toán đời thứ ba mươi của Trương gia, mọi người hãy nhấn follow phía trên.】 【Livestream ba năm, ba năm không livestream, tôi là Trương Tam Phong bói toán, mau đến xem bói!】 Trên mạng, gần như cùng một lúc, vô số livestream bói toán lập tức xuất hiện.

Bắc Ly, trong lớp lịch sử.

"Thầy ơi, cái cổ mộ đó bị hủy, thật đáng tiếc." "Haiz, ai nói không phải chứ, bên trong có rất nhiều bảo vật mà." "Mà nói, các em có tin bói toán không?" "Thầy ơi thầy có tin bói toán không ạ?" Các bạn học đều nhìn về phía giáo sư già trên bục giảng.

"Khi tôi còn trẻ đã xem một lần, có thể nói, nó hoàn toàn không phù hợp với bói toán và cuộc sống hiện tại của bạn, chỉ là nói bừa thôi, mọi người đừng tin." Giáo sư già trực tiếp mở miệng.

Khi ông còn trẻ, thầy bói nói, ông sẽ cưới được bạch phú mỹ, đi đến đỉnh cao của cuộc đời, nhưng bây giờ thì sao, không có gì cả.

Đừng nói bạch phú mỹ, ngay cả vợ cũng không có, ông thậm chí từng nghi ngờ, có phải thầy bói đã tính ngược cho ông rồi không.

Các bạn học thì nửa tin nửa ngờ.

Trong hình ảnh, Trương Thiên và những người khác đã trở về tứ hợp viện.

Linh đăng có khoảng hai mươi cái, Trương Thiên treo linh đăng ở mỗi góc khuất.

Đồng thời, Trương Thiên còn lấy ra phù đá phía sau tượng thiên sư làm trận pháp.

Như vậy, hai thứ hợp nhất, không chỉ có thể có tác dụng khắc chế kẻ địch, mà còn có thể có tác dụng áp chế lẫn nhau.

"Lão đại, mệt cả buổi rồi, chỉ để làm mấy cái này thôi sao?

Thật sự có người sẽ đến tứ hợp viện của chúng ta hại chúng ta sao?" Bàn Tử lau mồ hôi, có chút nghi hoặc.

"Không sợ phòng bị, chỉ sợ vạn nhất." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

"Lão đại nói không sai, giống như tên đạo sĩ lần trước, nếu không phải lão đại lúc đó đã đoán được, nếu không chúng ta đều sẽ gặp tai ương." Nói rồi, Bàn Tử cũng không nói thêm gì, mấy người làm xong trận pháp.

"À, gần đây không thấy nhị ca đâu, nhị ca đi đâu vậy?" Bàn Tử vỗ vỗ tay, không khỏi mở miệng hỏi.

"Không biết, có lẽ có chuyện khác, Bàn Tử, cậu để ý kỹ vậy làm gì." Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử, không khỏi hỏi.

"Tôi đây không phải sợ nhị ca bỏ rơi lão đại, một mình bay cao bay xa sao." Bàn Tử cười hắc hắc, Trương Thiên một cước đá bay gã.

Lúc này, Thanh Minh Sơn.

Một bóng đen, và một bóng trắng cực nhanh lướt qua.

Tốc độ cực nhanh, cỏ dại xung quanh đều bị thổi ngã.

"Hừ, hôm qua còn ngoan ngoãn, hôm nay vậy mà lại bỏ Đoàn Đoàn, một mình chạy xa thế này!" "Mẹ kiếp, chậm một chút đi, Đoàn Đoàn theo không kịp rồi." Phía sau, bóng trắng phát ra âm điệu đặc trưng.

Trương Khởi Linh hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn bóng trắng phía sau.

Dần dần giảm tốc độ một chút.

Lần trước y có chút vội vàng, không lục soát kỹ nhà của đạo nhân Bàn Sơn, tối hôm qua khi y quan sát tinh tú, lại nhớ ra một nơi đáng ngờ.

Cho nên Trương Khởi Linh mới đến thêm một lần nữa.

Tiểu hồ ly vội vàng theo sau Trương Khởi Linh.

"Bà nội nó, mệt chết bé hồ tiên này, nửa đêm không ngủ, đến cái nơi hoang sơn dã lĩnh này, bây giờ trời đã sáng rồi." Tiểu hồ ly càu nhàu, Trương Khởi Linh nhìn nó một cái, tiếp tục tăng tốc độ đi đường.

"Xì, sai, Đoàn Đoàn sai rồi, chậm lại, chậm lại, nhanh quá, nhanh quá." Tiểu hồ ly thấy Trương Khởi Linh tăng tốc, nó càng vội vàng cầu xin.

Rất nhanh, một ngôi nhà gỗ nhỏ.

Phía trên còn có một tấm bảng, Thanh Phong Quán.

Cũng có chút vẻ mặt.

Trương Khởi Linh gần như nhẹ nhàng quen thuộc bước vào ngôi nhà nhỏ.

Sau đó, y đứng trước một tấm ván sàn.

Lông mày khẽ nhíu.

“Binh!” Chỉ thấy y nhẹ nhàng giẫm một cái, mặt đất nứt ra, ván gỗ vỡ vụn.

Bên dưới vậy mà xuất hiện một đường hầm.

“Không hổ là ca ca tốt của Đoàn Đoàn, ừm, rất đẹp trai!” Đoàn Đoàn nhìn Tiểu Ca một cước giẫm ra một đường hầm, mắt đều phát sáng.

Tiểu Ca không mở miệng, chỉ khẽ nhíu mày, mình lúc nào lại biến thành ca ca của nó?

Y khẽ dừng bước, rồi đi thẳng xuống.

Đường hầm có chút ẩm ướt.

Bên dưới còn treo đầy những lá bùa màu vàng.

“Lạnh quá.” Đoàn Đoàn dùng bàn chân nhỏ hồng hồng run rẩy, vội vàng tăng tốc theo kịp.

Rất nhanh, không biết đi được bao lâu.

Một cái hang hình tròn xuất hiện.

Trong hang, có rất nhiều bình lọ, và trên những cái lọ đó, còn dán vài lá bùa màu vàng.

“Lạnh quá, Đoàn Đoàn có thể cảm nhận được, bên trong có khí tức âm hồn.” Tiểu hồ ly mở miệng.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

“Mỗi cái lọ này, đều có một con quỷ.” Giọng Trương Khởi Linh không lớn, y nhìn xung quanh.

Y hiểu tại sao xung quanh lại dán đầy bùa chú.

Và ở giữa các cái lọ, có một cái bàn, trên bàn, đang đặt nửa cây

kiếm gỗ đào.

"Đây là…" Trương Khởi Linh thấy vậy, chậm rãi đi qua.

Trương Thiên có một cây kiếm gỗ đào, nhưng cây kiếm trước mắt này, chỉ có nửa cây.

Kiếm gỗ có chút tàn phá, nhưng tại sao lại được thờ cúng ở đây?

Và bên cạnh kiếm gỗ đào, còn có một tờ giấy trắng, trông có vẻ cũ kỹ.

Trương Khởi Linh cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp nhặt cây kiếm gỗ tàn phá, và tờ giấy lên.

Nhìn những cái lọ xung quanh, Trương Khởi Linh do dự một chút.

Cuối cùng vẫn lấy một mảnh vải lớn, bọc những cái lọ này lại.

"Anh ấy chắc sẽ thích thôi." Y lẩm bẩm, cõng những cái lọ lên, y muốn Trương Thiên xem thử, biết đâu có ích cho Trương Thiên.

Làm xong mọi thứ, Trương Khởi Linh dẫn tiểu hồ ly lần nữa rời khỏi Thanh Minh Sơn.

Buổi chiều.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh cõng túi lớn túi nhỏ trở về, vô cùng kinh ngạc.

"Cậu thế này là?" "Cho cậu, tôi nghĩ, có ích cho cậu." Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên, trong mắt sáng rõ có chút nghiêm túc.

Nhẹ nhàng đặt những cái lọ, và cây kiếm gỗ tàn phá ra.

Trương Thiên thì cả người có chút ngơ ngác.

Sao lại có cảm giác được cưng chiều thế này… Không đúng không đúng, có chút không ổn.

Khi Trương Thiên nhìn thấy cây kiếm gỗ tàn phá, và tờ giấy trắng,

thì lại sững sờ.

"Đây là…" "Đây là thứ tôi tìm thấy trong nhà của đạo nhân Bàn Sơn trước đây." "Nhà hắn có một căn phòng bí mật." Trương Khởi Linh nhẹ giọng mở miệng, không hề dây dưa, trong giọng nói của y dường như mang theo một sự từ tính nào đó.

Trương Thiên nghe vậy gật đầu, nhẹ nhàng nhận lấy hai thứ, cũng không vội xem.

"Vất vả rồi." Trương Thiên nhẹ nhàng vỗ vỗ vai y, Trương Khởi Linh thì không nói thêm gì, lại đặt gói đồ phía sau xuống.

"Cái này là?" "Oan hồn." Trương Khởi Linh nói thêm một câu, Trương Thiên mở gói đồ ra.

Chỉ thấy bên trong toàn bộ là những cái bình gốm màu nâu, và trên những cái bình đó, dán mấy lá bùa màu vàng.

"Lão đại, nhiều quỷ quá." Bàn Tử ở một bên, vậy mà lại có chút phấn khích khó tả.

Ánh mắt chăm chú nhìn những cái bình gốm.

"Bên trong này, chắc là chứa những con quỷ mà đạo nhân Bàn Sơn bắt được ở dân gian." "Có con là oan hồn, có con thì là oan hồn bị ép buộc." Trương Thiên nói, tay nhẹ nhàng nhấc một cái bình gốm nhỏ lên.

"Lão đại, cậu có ý gì vậy, oan hồn còn có bị ép buộc sao?

Chương 140

Cậu xem Bàn gia tôi, khi nào thì cưỡng ép ai." Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc.

"Cậu không giống, cậu là đấu sĩ trâu, chúng nó là tiểu quỷ ngây thơ." "Có những linh hồn, là vì nguyện vọng lúc sống chưa thực hiện được, cho nên lưu lại ở trần gian, cái này thì bị tên đạo nhân kia phát hiện, bắt đi." "Luyện chế thành lệ quỷ, phương thức này thì tương tự như Uông Tàng Hải luyện chế, nhưng hắn thì sơ cấp hơn." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất mở miệng.

"Nếu đã như vậy, thì chúng ta phải làm thế nào để tiễn chúng đi, nếu trực tiếp mở ra, chúng có khả năng sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng." "Cái này đơn giản, để Vương Phi áp chế, rồi tiễn chúng đi là được." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Bàn Tử.

"Mau gọi Vương Phi ra đây, chúng ta giải quyết mấy cái thứ này, luyện quỷ, cũng thật có người nghĩ ra được." Trương Thiên nói, Bàn Tử sờ sờ đầu.

"À, lão đại, chắc chắn không…" Bàn Tử dường như có chút do dự, Trương Thiên thì gật đầu, dưới ánh mắt của Trương Thiên.

Bàn Tử đành phải chạy về phòng.

Vội vàng nhìn vào gương đồng.

"Phi, phi, phi, Phi thường mỹ lệ Nữ hoàng điện hạ, lão đại có chuyện tìm người." Bàn Tử nhỏ giọng nói trước gương, giọng điệu vô cùng cẩn thận.

Vương Phi hôm qua không xuất hiện, Bàn Tử cũng không biết làm phiền cô ấy có gây ra vấn đề gì không.

Sau khi Bàn Tử nói xong, một bàn tay trắng bệch chậm rãi từ trong gương đồng vươn ra, trắng xóa, hơn nữa không một chút huyết sắc.

Ngay sau đó, hình bóng Vương Phi xuất hiện.

Trên khuôn mặt vốn tuyệt sắc, lúc này có chút yếu ớt.

Nhưng cả cơ thể, có chút hồng nhạt, không hoàn toàn đỏ, rõ ràng, Vương Phi vẫn chưa đột phá đến hồng y.

"Bên ngoài có ánh nắng tôi không thể ra ngoài, mang đồ vào đây đi." Giọng nói trong trẻo truyền đến.

"Được luôn." Bàn Tử phấn khích kêu lên một tiếng, rồi lon ton chạy ra ngoài.

Không lâu sau, Bàn Tử liền ôm rất nhiều bình lọ trở về.

Sau khi nói nguyên nhân với Vương Phi, Vương Phi cũng trực tiếp đồng ý.

Còn bên Trương Thiên, Trương Thiên ngồi dưới gốc cây, ba người nhìn tờ giấy trắng.

"Trên này, hình như ghi lại một tấm bản đồ, một đạo quán." Trương Thiên hơi nhíu mày.

Ánh mắt Hồ Bát Nhất thì có chút chăm chú nhìn những lời trên đó.

"Thanh phong đã qua, vạn dặm xa, sơn loan sâu thẳm một nhà người." "Đông lâm phương Bắc, tuyết sơn khởi, người ấy liền ẩn mình." Nhìn những thông tin trên đó, Hồ Bát Nhất trong lòng lẩm bẩm.

"Lão đại, Đông Lâm phương Bắc, chắc chắn là ở khu vực đông bắc rồi." "Còn về vị trí…" Hồ Bát Nhất nhìn tờ giấy trắng hơi nhíu mày.

"Đạo quán này, chắc là ở trên núi Thanh Phong Sơn, hơn nữa rất

có khả năng ở sâu trong dãy núi, tôi trước đây còn nghĩ tại sao đạo nhân Bàn Sơn lại đặt nhà mình ở Thanh Minh Sơn." "Hóa ra chỉ là một chữ khác." Trương Thiên lẩm bẩm nói, cậu đối với đạo nhân Bàn Sơn trước đây thì không có thiện cảm gì.

Tên này nửa đêm tập kích mình, còn bị tiểu miết phản sát và nhảy vũ điệu xuống vách đá.

"Chúng ta có đi không?" Trương Khởi Linh ở một bên, nhẹ giọng mở miệng.

"Ở đông bắc, nếu có cơ hội thì có thể đi xem, nếu không thì thôi." Trương Thiên vẫy vẫy tay, cậu đối với chuyện này, cũng không quá để tâm.

"Tôi nghe nói, ở đó lạnh lắm, ông chắc chắn muốn đi không, đến lúc đó đông cứng thành lão băng côn, đừng trách tôi không nhắc nhở ông nha." Lúc này tiểu hồ ly dưới chân mở miệng, đôi mắt to tròn đáng yêu, lông trắng, còn có một cái đuôi nhỏ.

Đáng tiếc, cái thứ này, nói ra lời, luôn khiến người ta không thể ngờ tới.

"Mày đi qua rồi sao?" Trương Thiên ánh mắt nhìn về phía tiểu hồ ly.

Thằng nhóc này, tuy nói hơi ngốc một chút, nhưng mà, thân thế dù sao vẫn là một bí ẩn.

"Xì, ông đừng có coi thường Đoàn Đoàn nha, ông có lẽ không biết, gia tộc của Đoàn Đoàn, là có người sinh sống ở trên núi tuyết đấy." Tiểu hồ ly kiêu ngạo ưỡn cái đầu nhỏ lên.

Trương Thiên lườm nó một cái đầy cạn lời.

Vậy mà lại là một con hồ ly núi tuyết.

Ánh mắt lần nữa nhìn về phía thanh kiếm tàn.

Thanh kiếm tàn này, Trương Thiên tìm được hai cây.

Trước đây là cây mua được, bây giờ thì cho Bàn Tử rồi.

Bây giờ không ngờ lại có thêm một cây nữa.

"Vật phẩm: Bội kiếm của Thái tổ Đạo gia, tương truyền qua mấy chục đời." "Công năng vật phẩm: Chứa tinh huyết Đạo Tổ, có thể dẫn tổ tiên nhập thể, tạm thời có được thực lực Đạo Tổ ba mươi giây (một tháng một lần)." "Giới thiệu vật phẩm: Bảo vật trấn quán của Thanh Phong Quán trên Thanh Phong Sơn (đã tàn phá)" Ánh mắt nhìn lên, giới thiệu đã hiện ra.

Đặc biệt là nghe thấy dẫn tổ sư gia nhập thể, Trương Thiên cả người đều giật mình.

"Không được, cái thứ này không thể để trong phòng tôi được, lỡ ban đêm, tổ sư gia bò đến bên tai tôi, kêu tôi nhập thể thì sao?" Liên tục lắc đầu, Trương Thiên không dám mạo hiểm.

Trước hết không nói, cậu và cái Thanh Phong Quán này không có quan hệ gì.

Hơn nữa, để một người lạ nhập thể, chẳng phải là kỳ quái sao.

"May mà là tàn phá, nếu không, chắc chắn không dễ giải quyết." Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

"Cây kiếm gỗ đào này, ứng với Thanh Phong Đạo Quán, bảo vật trấn quán.

Tôi đoán, đạo nhân Bàn Sơn mà chúng ta gặp trước đây." "Hắn đã trộm, hoặc nói là làm hỏng kiếm gỗ, cho nên mới chạy trốn khỏi Thanh Phong Sơn, đến đây." Trương Thiên đoán.

"Có khả năng này, lão đại, ngài có thanh kiếm gỗ đào hoàn chỉnh,

cái này cầm cũng vô dụng, chi bằng tìm cơ hội trả lại thì hơn." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Cậu biết rõ, Hồ Bát Nhất không phải là người tốt bụng gì.

Cậu ấy có suy nghĩ riêng của mình, hơn nữa Hồ Bát Nhất, tâm tư một chút cũng không thua kém mình, làm sao có thể trả lại thanh kiếm tàn.

"Nói ra suy nghĩ của cậu." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất mở miệng.

"Đạo nhân Bàn Sơn, thông thường những nơi hắn ở, đều có mộ lớn." "Hơn nữa, nhiều người đều là vì giữ mộ, trấn yêu, vân vân, cái đạo quán này lại ở sâu trong núi, lại là đông bắc, nơi chúng ta định đi, tôi đoán, ở Thanh Phong Sơn, có mộ lớn." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng hiểu ý của cậu ấy.

"Mượn kiếm tàn, dẫn ra mộ lớn!" Nói đến đây, hai người nhìn nhau cười.

"Nhị đệ, cậu muốn đi đông bắc không?" Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh, dù sao nếu đi đông bắc, thì đó là tình tiết trong Quỷ Đăng rồi.

Trương Khởi Linh cũng không biết có đi hay không.

"Tự nhiên, cậu đi đâu, tôi đi đó." Trương Khởi Linh nói ra mấy chữ, Trương Thiên trong lòng chấn động, có cảm giác ấm áp khó tả, đây có lẽ là tình nghĩa huynh đệ đi.

Không nói thêm gì.

"Nếu đã như vậy, thì đợi một tháng sau đi, chúng ta lại đi đông bắc, còn bây giờ thì, trước tiên làm tốt những chuyện trước mắt đã." Trương Thiên nói, ánh mắt đã nhìn ra ngoài cửa.

Ngoài cửa, không biết từ lúc nào, đã có một người đàn ông mặc hồng y đứng đó.

Người đàn ông ngoài cửa ba phần ôn hòa, bảy phần kiên nghị.

Mặc dù thời gian đã in dấu trên khuôn mặt hắn, nhưng vẫn không thể che giấu được nét anh khí giữa lông mày. "Cốc cốc." Người đàn ông gõ cửa, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Thấy Trương Thiên nhìn sang, nụ cười trên mặt hắn càng tươi hơn.

Trương Thiên thấy người đến, cũng nhanh chóng ra đón. "Chào ông, xin hỏi ông tìm ai?" Mặc dù đã đoán được điều gì đó, nhưng Trương Thiên vẫn giả vờ không biết, mặt đầy vẻ nghi hoặc. "Ừm, tìm cậu." Vừa nói, hắn vừa bước những bước nhỏ, đi vào sân.

Ánh mắt hắn lướt qua bố cục xung quanh.

Bốn căn phòng xung quanh Tứ Hợp Viện phía trước đều dựng một bức tượng đá, tất cả tượng đá đều là những thần thú hung mãnh nhất.

Còn ở giữa sân, có một cây liễu cổ thụ nghiêng mình, trông càng làm cho cả Tứ Hợp Viện thêm một chút thần bí. "Ông là?" Trương Thiên hỏi lại, người trước mặt này đột nhiên xuất hiện, lại nói tìm mình, cũng không biết muốn nói gì. "Tên của tôi, e rằng cậu cũng không biết, bối phận còn nhỏ, cậu chỉ cần biết tôi là người của Giải gia là được." Nhị Nguyệt Hồng chậm rãi nói ra một câu, trong giọng nói mang theo chút nhu hòa.

Trương Thiên càng thêm chắc chắn suy đoán trong lòng.

Người này chính là Nhị Nguyệt Hồng không nghi ngờ gì nữa.

Nhưng khi thực sự nhìn thấy bản thân, Trương Thiên trong lòng vẫn có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng, Nhị Nguyệt Hồng, đó là người đã gần trăm tuổi rồi, có thể nói, nếu theo nguyên tác Đạo Mộ, hắn đã yên nghỉ dưới hoàng thổ.

Nhưng thế giới này lại khác, là thời đại của Hồ Bát Nhất, thời gian có thể đẩy lên một chút, cộng thêm việc có thể tu luyện.

Người này cũng từng đạo mộ, có được công pháp để trường thọ cũng không phải là không thể.

Nhìn người trước mặt.

Áo hồng, dáng người thon dài, cộng thêm mái tóc ngắn điểm vài sợi bạc, khuôn mặt tươi cười nhưng lại rất ít nếp nhăn. "Không hổ là Nhị gia, dù đã trải qua sự tôi luyện của thời gian, vẫn có thể giữ được dung mạo này." Trương Thiên cảm khái một tiếng trong lòng, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười. "Haha, đã là người của Giải gia đến, sao lại không có lễ tiếp đãi chứ, lão Hồ, cậu đi lấy ít rượu, rồi lấy thêm lạc rang." Trương Thiên nói xong, lại mỉm cười với Nhị Nguyệt Hồng. "Chỗ tôi chẳng có gì ngon, xin thứ lỗi." Trương Thiên nói, còn Nhị Nguyệt Hồng thì không để ý, ánh mắt vẫn nhìn xung quanh bố cục. "Cậu biết Phong thủy ư?" Hắn đã là lão thành tinh, hơn nữa, Nhị Nguyệt Hồng vốn có tâm tư tỉ mỉ, nhìn ra bố cục của Trương Thiên cũng không khó.

Chương 141

"Tôi không biết, nhưng huynh đệ của tôi thì biết." Trương Thiên cũng không né tránh, vì hắn đã nhìn ra rồi, giấu giếm cũng vô ích.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn Hồ Bát Nhất một cái. "Ừm, trẻ mà có tài." Hắn nhìn sâu vào Hồ Bát Nhất, sau đó, cùng Trương Thiên ngồi vào phòng khách chính.

Trên bàn, Hồ Bát Nhất đã chuẩn bị một ít thức ăn, lại rót thêm chút rượu. "Tuổi đã cao, không hợp uống rượu." "Không biết, cậu còn nhớ tấm bản đồ lần trước không?" Nhị Nguyệt Hồng nhìn chén rượu, ánh mắt hướng về Trương Thiên.

Hắn vốn không có thói quen uống rượu ở nhà người khác. "Thì ra tấm bản đồ đó là ông tặng, vãn bối xin cảm tạ." Trương Thiên nói xong, trực tiếp đứng dậy.

Nhị Nguyệt Hồng xua tay. "Đây là điều cậu đáng được nhận, chúng tôi không có thói quen thiếu nợ ân tình.

Lần này tôi đến, là muốn hỏi cậu, có phải đã nhận được thư của Giải Vũ Thần Giải gia tôi rồi không?" Nhị Nguyệt Hồng nhìn Trương Thiên, giọng không lớn, nhưng mang theo chút nghiêm túc. "Vâng, mười ngày sau gặp nhau ở Cổ Lâu." Trương Thiên cũng không né tránh, trực tiếp mở miệng, vì hắn đã hỏi rồi, hơn nữa đã đến đây, chắc chắn là có đủ tự tin.

Thấy Trương Thiên đồng ý nhanh như vậy, Nhị Nguyệt Hồng sững sờ, sau đó tâm tư càng thêm linh hoạt.

Thiếu niên trẻ tuổi trước mặt này tuyệt đối không tầm thường, từ bố cục phong thủy vừa vào cửa mà xem.

Bố cục đó ngay cả hắn đi tìm người cũng khó mà bố trí được, chứ đừng nói là một người trẻ tuổi như Trương Thiên.

Mà Trương Thiên lại có vẻ là người đứng đầu, điều này khiến Nhị Nguyệt Hồng thay đổi cách nhìn về Trương Thiên, tiểu tử này che giấu rất sâu. "Nếu đã như vậy, tôi cũng nói thẳng.

Tôi muốn nhờ cậu một việc." Đột nhiên, Nhị Nguyệt Hồng đứng dậy, trong mắt rất nghiêm túc, hắn thậm chí hạ thấp tư thái, nhìn Trương Thiên. "Ông cứ nói, Tiểu Trương gia chúng tôi và quý gia tộc vẫn có chút duyên phận, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi liền có thể đồng ý." Trương Thiên nói xong, cũng không vội vàng.

Lời này của hắn rất có ý nghĩa, nếu Nhị Nguyệt Hồng nói ra điều gì Trương Thiên không muốn, Trương Thiên có thể trực tiếp nói, tôi không làm được. "Là thế này, tôi muốn nhờ cậu đưa Giải Vũ Thần xuống mộ một lần, để nó biết sự nguy hiểm của mộ huyệt." Hắn nói, Trương Thiên cũng hiểu ý của Nhị Nguyệt Hồng.

Chắc hẳn là Giải Vũ Thần muốn đi Dược Vương mộ.

Nhưng Dược Vương mộ quá nguy hiểm, mà Nhị Nguyệt Hồng lại không muốn để Giải Vũ Thần, người gánh vác mọi kỳ vọng của Giải gia, phải mạo hiểm.

Vì vậy, hắn thậm chí không tiếc hạ thấp tư thái, đến tìm mình, nhờ mình đưa Giải Vũ Thần xuống mộ, để Giải Vũ Thần biết Dược Vương mộ không phải là nơi người bình thường có thể đến.

Nhưng tại sao lại cứ phải là mình?

Hơn nữa, tính cách của Giải Vũ Thần, nhu có cương, sao có thể dễ dàng chịu thua, e rằng điểm này Nhị Nguyệt Hồng chắc chắn cũng biết. "Nhưng, tại sao lại là chúng tôi?

Tôi nghĩ chúng tôi chắc không lợi hại bằng những đội đạo mộ

khác đâu." Trương Thiên nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng, so sánh đội của mình với những tử sĩ được nuôi dưỡng trong các gia tộc lớn.

Khoảng cách rõ ràng là có.

Dù sao, Trương Thiên và họ không thể giống như tử sĩ, cứ cứng đầu lao vào, họ cần phải xem xét sự an toàn của bản thân.

Hơn nữa còn có lợi ích của đội, không thể hoàn toàn đặt lợi ích của Giải gia lên hàng đầu. "Bởi vì, tôi có thể nhìn ra, các cậu lợi hại hơn những người đó, hơn nữa, tôi cảm thấy các cậu có thực lực đó, nếu không thì không thể đòi bản đồ Dược Vương mộ.

Sau khi chuyện thành công, Giải gia chúng tôi nợ cậu một ân tình, và sẽ tặng cậu một môn công pháp, chắc hẳn cậu cũng từng nghe nói về Võ giả.

Công pháp của Giải gia chúng tôi, tốt hơn rất nhiều so với những kẻ hạng ba đó, cậu thấy thế nào?" Nhị Nguyệt Hồng nói, có thể thấy hắn quan tâm đến "tiểu Hoa Hoa" (Giải Vũ Thần) đến mức nào.

Vì tiểu Hoa Hoa, thậm chí còn nguyện ý tặng Trương Thiên công pháp.

Nhưng Trương Thiên lại là người thiếu mấy môn công pháp lởm đó sao?

Mình chủ yếu vẫn là muốn tạo mối quan hệ tốt với Giải gia. "Thế này đi, chuyện này chúng tôi có thể đồng ý, nhưng, tôi có một điều kiện.

Sau này, Tiểu Trương gia chúng tôi có thể sẽ thành lập một thế lực mới, tôi hy vọng các ông có thể giúp đỡ một hai." Trương Thiên nói, Nhị Nguyệt Hồng khẽ nhíu mày.

Ở Lão Bắc Ly thành, dám nói như vậy, hình như cũng chỉ có một mình Trương Thiên.

Các thế lực, cùng tài nguyên của Bắc Ly đã sớm bị mấy đại gia tộc đó chia cắt rồi.

Bây giờ Trương Thiên muốn chen chân vào, ai sẽ đồng ý?

Trừ khi, hắn có thực lực rất mạnh. "Nếu, thực lực của cậu rất mạnh, tự nhiên là có thể." Nhị Nguyệt Hồng nói xong, Trương Thiên mỉm cười.

Điều hắn muốn chính là câu nói này, có câu nói này, việc thế lực của Trương Thiên quật khởi ở Bắc Ly thành cũng chỉ là vấn đề thời gian. "Được, vậy cứ quyết định như thế.

Mấy ngày nữa tôi vừa hay muốn đi Bắc Đông thăm dân làng, có thể đưa Giải Vũ Thần đi cùng." Trương Thiên nói, Nhị Nguyệt Hồng hiểu ý, ý của Trương Thiên là đi Bắc Đông đạo mộ rồi dẫn Giải Vũ Thần theo. "Được, tôi hy vọng, các cậu có thể đưa nó sống sót trở về." Nói xong, bóng dáng màu hồng đó dần dần biến mất trong phòng, bước chân của hắn quá nhẹ, căn bản không nghe thấy tiếng động. "Lão đại, anh cứ thế đồng ý sao?" Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc, Trương Thiên không giống người như vậy. "Đừng vội, mấy ngày nữa anh em mình còn có thể ăn thêm một bữa, thầy trò ăn chung." Trương Thiên khóe miệng mang theo nụ cười.

Nhị Nguyệt Hồng chắc là lén Giải Vũ Thần đến đây, đến lúc gặp nhau ở Cổ Lâu, Giải Vũ Thần chắc chắn không biết sư phụ đã từng đến.

Đến lúc đó, để hợp tác với mình, Giải Vũ Thần chắc chắn sẽ lại đưa ra lợi ích.

Đến lúc đó, thầy trò cùng ăn, há chẳng phải là đẹp sao?

Dù sao mình cũng chỉ dẫn thêm một người, Giải Vũ Thần lại không phải Hạo Thiên Chân, y vẫn rất hữu dụng.

Hồ Bát Nhất nghe vậy giơ ngón cái lên.

Mặt đầy vẻ bội phục.

Rất nhanh, sau khi Trương Thiên và Hồ Bát Nhất trò chuyện thêm một lát.

Bàn Tử mới hưng phấn chạy từ bên ngoài vào. "Lão đại, hắc hắc, Bàn gia tôi làm việc hiệu suất cao chứ!

Đã đưa vong hồn trong hũ đi rồi!

Nói cho cậu một bí mật, trong đó còn có mấy con tiểu quỷ xinh đẹp nữa." Bàn Tử nói với vẻ lấm la lấm lét, còn quay lại nhìn mấy lần như sợ người khác nhìn thấy.

Trương Thiên: "..." "Bàn Tử, tôi cảm thấy giới tính của cậu càng ngày càng bất thường rồi." Hồ Bát Nhất không khỏi mở miệng. "Xì, lão Hồ, cậu hiểu cái gì.

Cậu đã từng trải nghiệm cảm giác ban đêm có thể nằm mơ vô số giấc mơ bất thường chưa?

Cậu đã từng trải nghiệm cảm giác làm mã phu chưa?

Người khác cười tôi điên, tôi cười lão Hồ cậu không nhìn thấu!" Bàn Tử thậm chí còn kiêu ngạo lên.

Trương Thiên vỗ trán. "Được rồi, lát nữa chúng ta đi tìm Đại Kim Nha, bán mấy thứ không đáng tiền cậu lấy từ trong mộ ra cho ông ta." Trương Thiên thản nhiên nói.

Đại Kim Nha thuộc hệ thống tình báo của Trương Thiên, hiện tại đương nhiên là hợp tác trước thì tốt hơn. "Hắc hắc lão đại, sao anh biết tôi lấy ngọc bội." Bàn Tử từ trong lòng lấy ra một khối ngọc Dương chi trắng.

Tên này giấu từ trong mộ đến giờ. "Mấy trò nhỏ của cậu mà tôi

còn không nhìn ra thì đừng có đi thám mộ nữa." Trương Thiên liếc hắn một cái.

Sau đó mấy người cùng đến nhà Đại Kim Nha.

Ngay sau đó, sau khi bán ngọc bội, Trương Thiên cũng không thu được manh mối có giá trị nào.

Tuy nhiên, Đại Kim Nha lại nhắc nhở Trương Thiên một câu, chuyện hắn bói toán đã bị rất nhiều người biết.

Đối với điều này, Trương Thiên cũng không để ý, ngày mai hắn không định đến Phan Gia Viên bói toán.

Mà là đi các thị trấn nhỏ khác nằm ngoài thành Bắc Ly để bói toán.

Đi khắp nơi bói toán, âm thầm phát triển. "Lão đại, một khối ngọc của tôi mà chỉ bán được hai vạn tệ, Đại Kim Nha có phải là đang lừa Bàn gia tôi không." Bàn Tử nói với vẻ tiếc nuối. "Tôi đã nói rồi, ngọc đó không đáng tiền, ai bảo cậu lấy ngọc." Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái.

Sau đó trong tiếng than thở của Bàn Tử, mấy người trở về nhà.

Trương Khởi Linh thì đang ngồi trong phòng, vẫn đang học Luyện đan.

Chương 142

Tiểu hồ ly thì ngoan ngoãn nằm bên cạnh y.

Hai người trông có vẻ rất ăn ý.

Rất nhanh, cảnh tượng chuyển, mười ngày sau.

Mười ngày này, Trương Thiên mỗi ngày đều đi bói toán, có thể nói, kỹ thuật bói toán của hắn đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh.

Hơn nữa, sau mười ngày Trương Thiên quy mô lớn bói toán, thuật tính mệnh của hắn cũng được nâng cao.

Nhưng cái giá phải trả chính là, ừm, tóc trắng của Trương Thiên nhiều hơn một chút.

Trương Thiên đoán, mình bói toán, chỉ cần tiết lộ thiên cơ, ít nhiều gì cũng sẽ tổn hại dương thọ.

Điều này cũng không thể tránh khỏi, dù sao muốn tiến thêm một bước thì phải rèn luyện.

Mà rèn luyện lại tổn hại dương thọ, hai điều này dường như không thể tách rời.

Lúc này, sáng sớm, Trương Thiên ngồi trong phòng, hắn nhìn chiếc la bàn trên tay. "Thiên Cung La Bàn, mày đúng là đồ hút máu, mà thằng cha phát minh Kỳ Môn Độn Giáp cũng là một thiên tài vĩ đại..." Trương Thiên hung hăng chửi rủa trong lòng.

Đồng thời, hắn chậm rãi nuốt một viên Trú Nhan Đan.

Dung mạo vốn có chút già nua lập tức khôi phục trạng thái tốt nhất.

Chỉ mới mười ngày, Trương Thiên đã cảm thấy mình ít nhất mất

ba năm dương thọ.

Đây đúng là, quân chưa ra trận người đã suy. "Cái nghề bói toán này, còn độc hơn cả Vương Phi của Bàn Tử nữa!" Trương Thiên lúc này đã không muốn bói toán nữa, thật sự quá đáng rồi. "Hy vọng sau này có thể tìm được vài viên đan dược trường sinh, hoặc là tiên pháp, nếu không, với dương thọ của mình, e rằng rất khó để sống tiếp." Trương Thiên trong lòng đã bắt đầu tính toán về tiên pháp, cùng các loại thần đan.

Trước đây Trương Thiên nhớ, trong mấy ngôi mộ lớn, đều nhắc đến thượng tiên.

Những Võ giả, tướng quân đó, thậm chí đều phải sùng bái thượng tiên, thậm chí Hồng Hống còn cầu xin thượng tiên một miếng ngọc bội cờ.

Có thể thấy, vẫn còn tồn tại mạnh hơn cả Đại Tông Sư, nếu mình tìm được mộ của họ, hoặc công pháp.

Thì tuổi thọ chắc chắn không thành vấn đề, hoặc là tìm được đan dược kéo dài tuổi thọ.

Như vậy, hắn thậm chí có thể bói toán từ sáng đến tối.

Nhưng với thực lực hiện tại của hắn, dù có mộ thượng tiên bày ra trước mắt, e rằng Trương Thiên cũng không dám đi, tuyệt đối rất nguy hiểm. "Thôi bỏ đi, trước mắt đừng nghĩ nhiều nữa, hôm nay Giải Vũ Thần chắc chắn sẽ xuất hiện, mình phải đến Cổ Lâu đợi y." Trương Thiên đứng dậy, thu lại công pháp đang vận hành.

Hiện tại đang ở đỉnh Thiên Cực, Trương Thiên còn kém vài bước nữa mới đạt đến cảnh giới Tông Sư.

Thiên Cực và Tông Sư có thể nói là một ranh giới, muốn vượt qua sao mà dễ, Trương Thiên cũng chỉ có thể đợi cơ duyên, hoặc có cơ hội

ăn hai viên đan dược thử đột phá.

Không nghĩ nhiều nữa, Trương Thiên ra khỏi Tứ Hợp Viện.

Trương Khởi Linh không có ở nhà, mà đang ở chỗ bố của Trương Thiên.

Tối qua, ông già uống rượu đã, nhất quyết kéo Trương Khởi Linh chơi cờ.

Trương Thiên nói không lại, đành để Trương Khởi Linh ở lại đó.

Bây giờ, chắc đang chơi rất đã đây.

Cửa hàng đồ cổ. "Khởi Linh à, hay là, cậu nhường tôi một ván, sau này hai chúng ta cứ phân vai rõ ràng, cậu gọi Tiểu Thiên là anh cả, tôi gọi cậu là anh cả." Bố Trương nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, cả người đều không ổn.

Quầng thâm mắt hiện rõ trên mặt, vẻ mặt đau khổ.

Chơi cờ cả đêm, vậy mà không thắng được lần nào.

Mà đây còn là Trương Khởi Linh đã nhường cho ông hai bước, nếu không thì thua còn thảm hơn. "Hay là ông nghỉ ngơi một lát." Trương Khởi Linh cũng không biết nên gọi thế nào cho phải. "Hắc hắc, Khởi Linh à, hay là cậu dạy tôi chơi cờ, rồi tôi đi ngủ?" Bố Trương chớp chớp mắt.

Giống như một đứa trẻ già.

Trương Khởi Linh sững sờ, tốt thật, trước đây là ông ấy dạy mình chơi cờ, bây giờ thì hay rồi, biến thành mình dạy ông ấy.

Nhưng lúc này, mình mà không đồng ý thì hình như cũng không đi được.

Trong bất đắc dĩ, Trương Khởi Linh đành gật đầu. "Tốt quá rồi, Khởi Linh, cậu đợi đó, tôi đi báo cáo với tổ tông một tiếng, tuyệt vời

quá, họ chắc chắn sẽ xúc động đến rơi nước mắt!" Bố Trương nói xong, vội vàng chạy về từ đường trong nhà, sau đó còn ôm di ảnh xúc động mà la lên.

Trương Khởi Linh thấy bố như vậy, trong lòng không biết cảm giác gì, chỉ thấy rất kỳ lạ.

Giải gia.

Giải Vũ Thần thấy người hầu đúng giờ đến phòng mình.

Y phất tay một cái, trực tiếp đánh ngất người đó.

Ngay sau đó, Giải Vũ Thần hóa trang cho người hầu một chút, rồi tự mình cải trang thành dáng vẻ của người hầu.

Sau đó, y cẩn thận bước ra khỏi Giải gia, y muốn đi gặp Trương Thiên.

Khi bước ra khỏi đại trạch viện, Giải Vũ Thần trong lòng vui mừng.

Y nhanh chân bước ra ngoài.

Y đã dò hỏi kỹ rồi, sư phụ hôm nay đã bế quan, nên y mới dám đi ra. "Hy vọng Tiểu Trương gia đừng làm mình thất vọng." Giải Vũ Thần nghĩ trong lòng, sải bước rời đi.

Mà điều y không biết là, sau khi y rời đi, ở cửa, hai mắt Nhị Nguyệt Hồng đang chăm chú nhìn theo bóng lưng y. "Ai." Thở dài một tiếng, Nhị Nguyệt Hồng cũng không đi quản, mà đặt hy vọng lên người Trương Thiên.

Hắn hy vọng, Trương Thiên có thể giữ lời hứa, nếu không, hắn cũng chỉ có thể đến cửa hàng đồ cổ của Tiểu Trương gia dạo một vòng.

Lúc này, Trương Thiên nhìn Cổ Lâu trước mặt.

Nói là Cổ Lâu, thực ra cũng chỉ là một kiến trúc kiểu tháp chuông, bên trong có mấy tầng, phía trên còn có một quán trà.

Người có thể mở quán trà ở trên đó, ở Bắc Ly thành, cũng là số một số hai.

Trương Thiên chậm rãi bước lên Cổ Lâu, sau đó, thẳng tiến lên đỉnh Cổ Lâu.

Trên đỉnh Cổ Lâu, nhìn xuống, có thể thấy toàn bộ hình dạng của Bắc Ly thành.

Thời đại này, nhà cao tầng quá ít, hầu như không có, từ đây nhìn xuống, đó chính là Lão Bắc Ly, hình dáng ban đầu của nó.

Nhà ngói xanh, Tứ Hợp Viện, tiểu trạch viện, có thể nói là đủ cả.

Bên cạnh, một nhóm người trẻ tuổi đang ngắm cảnh, chưa đầy mười phút, Trương Thiên cảm thấy phía sau có người đang đi về phía mình.

Ngũ quan của Trương Thiên rất nhạy cảm, không chỉ vì tu luyện, ngay cả khi không tu luyện hắn cũng rất nhạy cảm.

Giải Vũ Thần phía sau cũng giống Nhị Nguyệt Hồng, bước chân của cả hai đều không hề phát ra tiếng động.

Bước chân thực sự quá nhẹ, nếu là người bình thường, hoặc là Võ giả bình thường, tuyệt đối không thể phát hiện ra. "Đến rồi." Trương Thiên mở miệng, Giải Vũ Thần đứng phía sau Trương Thiên.

Ánh mắt nhìn Trương Thiên, có chút kinh ngạc, y không ngờ mình lại bị phát hiện!

Phải biết rằng, bước chân của y, ngay cả những Võ giả Thiên Cực cũng khó phát hiện, không ngờ Trương Thiên lại trực tiếp phát hiện ra y. "Tiểu Trương gia, quả nhiên không tầm thường." Giải Vũ Thần

nghĩ trong lòng, càng khẽ "ừ" một tiếng, hai người nhìn phong cảnh bên ngoài, vậy mà không ai mở miệng lần nữa.

Cảnh tượng nhất thời như chìm vào tĩnh lặng. "Cậu nói xem, mười năm sau, hai mươi năm sau, hoặc là, một trăm năm sau, nơi này sẽ như thế nào?" Trương Thiên nhìn con đường lầy lội, những người phu xe áo vàng bên dưới, cùng với vài chiếc ô tô.

Giọng không lớn, lại như tự nói một mình. "Chắc chắn sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều." Giọng Giải Vũ Thần không lớn, y dường như đã thấy qua rất nhiều thứ, câu nói này giống như một tiếng thở dài từ tận đáy lòng. "Cậu gọi tôi đến, có chuyện gì sao?" Trương Thiên thuận thế mở miệng, ánh mắt lại nhìn lá cờ đỏ tươi đang dần hiện lên.

Lá cờ tung bay trong không trung, theo gió lay động, tựa như một biển đỏ. "Tôi nghĩ, Tiểu Trương gia ông đã có bản đồ Dược Vương mộ rồi phải không, lúc trước chúng ta đã nói rõ, ông xem xong sẽ trả lại cho Giải gia chúng tôi, bây giờ tôi có thể không đòi, nhưng..." "Dừng lại!" "Giải huynh đệ, tuy nói là vậy, nhưng tấm bản đồ này không phải do cậu đưa đến, hơn nữa, theo tôi được biết, tấm bản đồ này là Nhị gia của Giải gia tặng, lẽ nào còn có đạo lý phải trả lại sao?" Trương Thiên trực tiếp cắt lời Giải Vũ Thần đang "thi pháp".

Tên này, không ngờ mặt dày thật đấy.

Không ngờ, loại lời lẽ mà chỉ Bàn Tử mới nói ra, cũng có thể nghe thấy từ miệng người khác.

Giải Vũ Thần sững sờ một chút, sau đó không tiếp tục đề tài này nữa.

Chương 143

Y vốn định dùng bản đồ để thăm dò một chút, y vốn cũng không ôm hy vọng gì. "Chuyện bản đồ thì thôi đi, nhưng tôi muốn nhờ cậu giúp một việc." Giải Vũ Thần lập tức mở miệng, còn Trương Thiên trong lòng thì nở hoa.

Quả nhiên nha, cảm giác "thầy trò ăn chung" (ăn cả của thầy lẫn trò) thật là sảng khoái!

Ăn lời cả hai bên, chậc chậc chậc. "Cậu muốn đi Dược Vương mộ?" Trương Thiên nửa cười nửa không nhìn y. "Chỉ cần cậu có thể đưa tôi đi, tôi nợ cậu một ân tình, hơn nữa, tôi có thể trả tiền cho cậu, hoặc các thứ khác." Giải Vũ Thần rất nghiêm túc, hiển nhiên, Dược Vương mộ có ý nghĩa phi phàm đối với y.

Trương Thiên nhìn y, trong lòng thầm vui, ân tình của tên này có lớn bằng sư phụ mình không?

Nói thật, hiện tại hiệu quả tài nguyên mà Giải Vũ Thần có thể mang lại cho Trương Thiên căn bản không bằng Nhị Nguyệt Hồng, nhưng sau này tên này tiềm lực rất lớn.

Vì vậy, Trương Thiên hiện tại cũng không nghĩ sẽ lấy được thứ gì tốt từ y. "Nói thật, Giải thiếu chủ, tấm bản đồ đó chỉ là tàn phiến, muốn tìm được Dược Vương mộ thật, e rằng còn phải tìm kiếm mảnh tàn phiến khác." Trương Thiên mở miệng nói, giọng có chút nghiêm túc.

Giải Vũ Thần sững sờ, chăm chú nhìn Trương Thiên.

Trong đôi mắt đẹp, mang theo chút nghi ngờ.

Y vẫn còn hoài nghi, hơn nữa còn khá nặng. "Thật sao?" "Thật

chứ, tôi không có lý do gì phải lừa cậu, nếu bản đồ là hoàn chỉnh, cậu nghĩ bây giờ tôi sẽ ở chỗ này sao?" Trương Thiên bất đắc dĩ nói.

Giải Vũ Thần nghĩ lại, cũng liền thấy nhẹ nhõm, nếu bản đồ không có vấn đề, thì Trương Thiên đã đi từ lâu rồi, sao có thể ở đây dây dưa với y. "Được, nhưng, tôi muốn đi đạo mộ cùng cậu, nói thật, bây giờ tôi cũng không về được nữa." Giải Vũ Thần nhìn về hướng Giải gia một cái.

Y là trốn ra ngoài, nếu bây giờ về, bị người nhà biết, thì e rằng trong thời gian ngắn đừng mơ mà ra được nữa. "Đương nhiên rồi, có Giải công tử tham gia thì thực lực của chúng ta chắc chắn sẽ tăng lên một bậc.

Nhưng, tôi có mấy điều kiện." Trương Thiên nói đến đây, dừng lại một chút.

Giải Vũ Thần thầm mắng vô sỉ, nhưng trên mặt lại không chút biểu cảm gật đầu. "Ông cứ nói, chỉ cần chúng ta cùng đi Dược Vương mộ, tôi có thể đáp ứng một số yêu cầu của ông." Giải Vũ Thần cũng là người sảng khoái, trực tiếp mở miệng nói. "Thứ nhất, tôi đưa cậu đi, sau đó, cậu cần đáp ứng hai yêu cầu của tôi, yêu cầu là gì, tôi tạm thời chưa nghĩ ra, sau này nói.

Thứ hai, tại sao cậu lại cố chấp với Dược Vương mộ, Giải gia các cậu gia tài vạn quán, sẽ thiếu tiền sao?" Trương Thiên nhìn y, hỏi ra vấn đề vẫn luôn muốn hỏi. "Vì sư phụ tôi!" Giải Vũ Thần chỉ nói ra mấy chữ, cũng không nói thêm.

Trương Thiên cũng đoán được điều gì, lần trước đan dược ở buổi đấu giá đã bị Giải gia lấy đi, viên đan dược đó có thể giữ mãi tuổi thanh xuân và loại bỏ độc tố.

Chắc hẳn là vì Nha Đầu không nghi ngờ gì nữa, lần này, Giải Vũ Thần cố chấp với Dược Vương mộ.

Vậy không nghi ngờ gì nữa là muốn tìm được đan dược nghịch thiên, kết nối một loạt sự việc này lại, Trương Thiên rất nhanh đã tìm ra đáp án. "Được, chuyện của cậu, tôi sẽ không hỏi thêm, chỗ chúng tôi chỉ có bốn phòng, hơn nữa đã ở kín hết rồi." Trương Thiên nói, Giải Vũ Thần khẽ nhíu mày, giữa đôi lông mày thanh tú hiện lên vẻ u sầu. "Nhưng, cậu có thể ngủ chung với huynh đệ của tôi, tôi đề nghị cậu tìm Hồ Bát Nhất." Trương Thiên lại mở miệng, trên mặt Giải Vũ Thần hiện lên một nụ cười. "Cảm ơn." Y chắp tay, nghiêm túc nói.

Còn về việc tại sao không tìm Bàn Tử, Trương Thiên chủ yếu sợ làm Tiểu Hoa Hoa sợ.

Sau đó, hai người lại trò chuyện một lát, Trương Thiên dẫn Giải Vũ Thần rời khỏi Cổ Lâu.

Giải Vũ Thần thân mặc áo vải thô, hơn nữa còn có chút cải trang, trên phố thì không ai chú ý đến y.

Ngược lại, người nhìn Trương Thiên thì nhiều hơn, bởi vì chuyện bói toán lần trước, ở Bắc Ly thành truyền đi xôn xao, mặc dù đã mười ngày rồi.

Vẫn có người nhớ. "Tiểu Trương gia, bói cho tôi một quẻ đi?" "Đúng đấy Tiểu Trương gia, tôi quỳ xuống cầu xin ông đây." Những người đi đường bên cạnh nhao nhao nói, còn Giải Vũ Thần thì kinh ngạc nhìn Trương Thiên một cái.

Y bị giam trong nhà, rất ít biết chuyện bên ngoài. "Cậu biết bói toán sao?" Giải Vũ Thần nhìn Trương Thiên, giọng nói nhỏ nhẹ, lại mang theo nghi vấn. "Haha, một chút thôi, hơn nữa, không thông thạo lắm." Trương Thiên cười gượng gạo.

Bói toán cái thứ này, không phải là "khắc kim" (nạp tiền), mà là "khắc mệnh" (tổn hại tuổi thọ), Trương Thiên không dám nhận bừa.

Giải Vũ Thần gật đầu, y cũng không cho rằng Trương Thiên trẻ như vậy mà có thể bói toán.

Tại Ngô gia.

Hạo Thiên Chân (Ngô Tà) buồn bực ngồi trong phòng.

Hắn nhìn cuốn sổ của ông nội. "Cũng không biết Tam thúc đi đâu rồi, người vẫn ở nhà có phải Tam thúc không.

Hơn nữa, Tiểu Trương gia này bói cũng quá chuẩn rồi, cái gì cũng tính được." Hạo Thiên Chân lẩm bẩm, đối với việc Trương Thiên bói toán, hắn thật sự tin rồi.

Trong lòng có chút buồn bực, Hạo Thiên Chân tạm thời cũng không ra khỏi trạch viện được.

Còn về chuyện Trương Thiên bói toán, thì rất ít nhân vật lớn chú ý.

Dù sao hắn chỉ bói ở Bắc Ly thành một ngày, hơn nữa, cũng chỉ bói cho ba người.

Vẫn chưa đáng để họ chú ý.

Lúc này trong Tứ Hợp Viện.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ngồi trên ghế bập bênh, còn Tiểu Ca thì ngồi dưới gốc cây.

Bên cạnh Tiểu Ca, còn có một con tiểu hồ ly lông trắng muốt đang nằm.

Tên này, đã gần như phát sinh sự ỷ lại rồi. "Lão Hồ, cậu nói lão đại đi đâu rồi, sáng sớm không ở nhà, lẽ nào lén anh em mình đi quán rượu nào à?" "Bàn Tử nói linh tinh gì đấy, lão đại chắc chắn có chuyện khác, mấy ngày nay cậu có tu luyện không?

Cứ suốt ngày ba hoa chích chòe." Hồ Bát Nhất có chút cạn lời liếc

Bàn Tử một cái. "Lão Hồ, Bàn gia tôi khó lắm, ban ngày tu luyện, ban đêm cũng phải tu luyện, Bàn gia muốn nghỉ ngơi chút." Bàn Tử mặt đầy vẻ khổ sở.

Đột nhiên, hắn dường như nghĩ ra điều gì. "Đúng rồi, Nhị Ca tối qua cũng không ở nhà, lão đại hôm nay cũng không ở.

Hai người họ tối qua không phải là lén chúng ta đi làm chuyện gì đấy chứ?" Bàn Tử mặt đầy nụ cười bỡn cợt, Hồ Bát Nhất trực tiếp cốc cho hắn một cái vào đầu. "Nói linh tinh!

Cậu nhìn xem, lão đại đây không phải về rồi sao." Hồ Bát Nhất nói xong, ở cửa, bóng dáng Trương Thiên xuất hiện. "Ối đệt, lão đại, anh bắt cá hai tay!" Khi nhìn thấy Giải Vũ Thần, Bàn Tử suýt nữa nhảy dựng lên, Trương Thiên một trận khó hiểu.

Thằng Bàn Tử này lại tự mình bổ não cái quái gì vậy?

Trương Thiên không để ý đến những lời tự biên tự diễn của Bàn Tử, mà trực tiếp dẫn Giải Vũ Thần đi vào.

Sau khi vào Tứ Hợp Viện, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh cùng những người khác đều nhìn sang.

Trương Thiên lại dẫn người lạ về nhà, điều này thật đáng để suy ngẫm. "Lão đại, đây là..." Hồ Bát Nhất đi đến, ánh mắt nhìn người đàn ông mặc áo vải thô này.

Trương Khởi Linh cũng không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Hồ Bát Nhất, trong mắt càng thêm sắc bén nhìn chằm chằm người trước mặt.

Y có thể nhìn ra, người này còn cải trang. "Y tạm thời sẽ đi làm việc cùng chúng ta, Giải công tử, ở đây, cậu không cần cải trang nữa đâu." Trương Thiên nói, Giải Vũ Thần trực tiếp giải trừ cải trang.

Khi nhìn rõ người đó, Bàn Tử dùng khuỷu tay huých Trương Khởi

Linh. "Nhị Ca, lão đại cứ suốt ngày dẫn con trai về nhà, cậu phải quản chặt vào đấy, nếu không lão đại mà giới tính bất thường thì sao?" Bàn Tử cười hắc hắc, Trương Khởi Linh không để ý đến hắn. "Ông là Giải công tử mà chúng ta gặp ở buổi đấu giá trước đây phải không?" Hồ Bát Nhất trí nhớ không tồi, liếc mắt một cái đã nhận ra.

Giải Vũ Thần gật đầu. "Ừm, sau này còn phải làm phiền các cậu rồi." Vừa nói, Hồ Bát Nhất lại mỉm cười. "Không phiền, đã là người lão đại đưa về, thì sao mà phiền được, đúng rồi, cậu muốn ở lại đây sao?" Hồ Bát Nhất nhìn sân viện, sân viện này cũng chỉ có bốn căn phòng, Giải Vũ Thần sẽ ở đâu? "Vâng, tạm thời làm phiền các vị rồi." Giải Vũ Thần lịch sự hành lễ, loại xuất thân đại gia tộc này, lễ tiết cũng không thể quên. "Vậy thì thế này đi, cứ ngủ chung với tôi trước đã." Hồ Bát Nhất trực tiếp mở miệng nói, dù sao, ngủ chung với anh ta tốt hơn ngủ với Bàn Tử. "Ấy, lão Hồ, lời này nghe không lọt tai đâu nhé, Bàn gia tôi cũng muốn ngủ chung!" Bàn Tử đứng dậy. "Cậu vẫn nên đi tắm rửa rồi ngủ đi." Trương Thiên trực tiếp phủ nhận Bàn Tử, sau đó ánh mắt nhìn về phía căn phòng nhỏ.

Chương 144

Sau đó, mấy người nhường cho Giải Vũ Thần một chỗ, để y ngủ đêm. "À đúng rồi, nếu tối mà nghe thấy tiếng động gì, hoặc nhìn thấy thứ gì, đừng kinh ngạc, cậu cứ nhắm mắt ngủ là được." Trương Thiên nói một câu, Giải Vũ Thần cũng không để ý, sau đó Trương Thiên cũng không nói nhiều, trực tiếp chuẩn bị về phòng.

Bàn Tử tỉ mỉ đánh giá Giải Vũ Thần. "Ừm, nói chuyện đều nhỏ nhẹ, trách gì lão đại lại lừa về nhà." Bàn Tử lẩm bẩm, lại chớp mắt với Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất còn chẳng thèm nhìn Bàn Tử, may mà Bàn Tử kia (Vương Phi) trước đây chưa đến, nếu không hai Bàn Tử, không biết sẽ tạo ra loại tia lửa điện nào nữa.

Hồ Bát Nhất dẫn Giải Vũ Thần về phòng, ngồi trên ghế.

Giải Vũ Thần nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Trước đây, Tiểu Trương gia nói, tiếng động gì đó vào ban đêm, có điều gì cần chú ý sao?" Giải Vũ Thần có chút nghi hoặc.

Y không hiểu, tại sao Trương Thiên lại đặc biệt nhắc nhở một câu. "À, không có gì, ban đêm, người hơi nhiều thôi." Hồ Bát Nhất xua tay, ngược lại đã thích nghi rồi.

Giải Vũ Thần càng thêm khó hiểu, cái gì mà "người hơi nhiều", chẳng lẽ lại là vô căn cứ sao?

Mặt đầy nghi hoặc, nhưng Giải Vũ Thần cũng không phải người thích nói nhiều, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Trong phòng Trương Thiên, lúc này Trương Thiên đã lấy ra Tụ Khí Tán mà hắn đã thu được trong mộ thất trước đó, hắn dự định thử

đột phá Tông Sư.

Nếu đột phá được, thì thực lực chắc chắn sẽ được nâng cao.

Nhưng nếu không đột phá được, thì cũng là củng cố căn cơ.

Dù sao cũng không lỗ.

Còn về khi nào đi Bắc Đông, thì chắc chắn là sau khi Trương Thiên tu luyện xong.

Rất nhanh, Trương Thiên đã nhập định.

Mấy ngày tới, e rằng hắn sẽ không ra khỏi nhà.

Rất nhanh, thời gian trôi qua.

Chiều tối, vì Trương Thiên bế quan tu luyện, nên việc về nhà "quyến rũ" đó, chỉ có thể giao cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh quen đường quen lối trở về cửa hàng đồ cổ.

Về đến nhà, Lý Tuyết Cầm, cùng với ông bố tiện nghi đều lần lượt ra đón. "Khởi Linh về rồi, mau ăn cơm!" "Đúng đúng, hôm nay chúng ta ăn bít tết!" Hai người nhao nhao nói, dường như quên mất Trương Thiên chưa về. "Cậu ấy có việc, gần đây sẽ không về." Trương Khởi Linh biện giải cho Trương Thiên một chút. "Ai?

Trương Thiên à?

Có nó hay không cũng vậy, nào nào Khởi Linh mau ăn, lát nữa chúng ta chơi cờ!" "Đúng, Trương Thiên gì đó, chúng ta không quen." Lý Tuyết Cầm thậm chí còn trực tiếp phủ nhận đứa con trai tiện nghi của mình.

Trương Thiên: "???".

Đối mặt với lời mời thịnh tình của Trương gia, Trương Khởi Linh cũng không tiện từ chối, cứ thế, y lại ở Trương gia chơi cờ cả một

đêm.

Đêm tối, gió thổi từng đợt, làm cây liễu bên ngoài oằn mình.

Cành liễu đập vào nhau, lại có cảm giác như lòng bàn tay vỗ vào nhau.

Những tiếng "soạt soạt" đó lại khiến Giải Vũ Thần không ngủ được.

Giải Vũ Thần nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, trong lòng lại dấy lên một loại chấp niệm.

Y siết chặt nắm đấm, vì sư phụ, y sao có thể từ bỏ. "Hừm hừm..." Ngay khi trong lòng y đang rạo rực, bên ngoài lại truyền đến tiếng rên rỉ của phụ nữ.

Âm thanh rất lạnh, giống như từ địa ngục vọng ra.

Giải Vũ Thần dụi dụi tai, có chút không thể tin được, y nghi ngờ có phải mình nghe nhầm rồi không.

Lại lắng nghe kỹ một lần nữa. "Hừm hừm hừm..." Lại là âm thanh đó.

Giải Vũ Thần toàn thân giật mình. "Căn phòng này, có ma sao?" Giải Vũ Thần nuốt nước bọt, y từng nghe nói trong mộ địa thường có quỷ quái, nhưng thời đại này, ma quỷ lại trắng trợn đến vậy sao?

Dám quấy phá ở nơi có nhiều người ở như vậy?

Ánh mắt Giải Vũ Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, cây liễu kia như sống dậy, lay động trong gió.

Trong lòng y mang theo sự bối rối, ánh mắt lại nhìn sang Hồ Bát Nhất bên cạnh, Hồ Bát Nhất thì ngủ rất say, loại âm thanh này, ngược lại giống như thôi miên, khiến Hồ Bát Nhất rất thoải mái.

Giải Vũ Thần thấy Hồ Bát Nhất dường như không nghe thấy gì,

đành tự mình lén lút đứng dậy.

Y định ra ngoài xem sao.

Lúc này, trong phòng Bàn Tử.

Vương Phi đang mặc áo hồng, ngồi trước gương đồng.

Cầm một cây lược gỗ, miệng ngân nga chải tóc.

Bàn Tử thì đang nằm dài trên giường, ngủ ngon lành. "Cây lược này căn bản không hợp với thân phận của nữ hoàng ta, thôi kệ, có được cái gương này cũng không tệ rồi." Vương Phi nghĩ trong lòng, nhìn Bàn Tử một cái, lại ném cây lược xuống bàn.

Đang định lên giường ngủ, ánh mắt nàng đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ừm, ngoài cửa sổ vậy mà có một bóng người mặc quần áo rộng màu hồng nhạt. "Muộn thế này rồi, y vậy mà còn chưa ngủ sao?" Vương Phi nhìn màu đêm, lúc này đã gần sáng rồi.

Vương Phi nghe Bàn Tử nói, trong đội có một người mới đến, nàng không ngờ, người mới này muộn thế này mà còn chưa ngủ. "Thôi được rồi, ra ngoài nhắc nhở y một chút, giữa đêm thế này, chạm vào Trận pháp thì không hay." Vương Phi lại quên mất mình vẫn là ma, vì lòng tốt, Vương Phi định ra ngoài nhắc nhở Giải Vũ Thần.

Lúc này, trong phòng Trương Khởi Linh.

Vì Tiểu Ca cả đêm không về nhà, tiểu hồ ly buồn bực lắm.

Nó nhìn trăng ngoài cửa sổ. "Hừ, nửa đêm canh ba không về nhà, không biết y đang làm cái gì!" Tiểu hồ ly nghĩ trong lòng, định ra ngoài tìm Trương Khởi Linh, tên này mấy ngày nay đều như vậy, không thể để y mệt mỏi mà hỏng việc được.

Nghĩ vậy, tiểu hồ ly đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Nó muốn xem, Trương Khởi Linh gần đây đang làm gì, tại sao lâu như vậy ban đêm đều không về.

Bên ngoài cửa, Giải Vũ Thần nhìn khung cảnh như động quỷ, cả người đều không ổn rồi.

Cây liễu như một người vậy, không ngừng lay động, tượng đá ngoài cửa thì từng cái mặt mày hung tợn như những con quỷ quái.

Đặc biệt là từ đây nhìn bầu trời, ánh trăng âm u đến đáng sợ. "Tiểu Trương gia, bố cục thật sự quá kỳ lạ, mỗi cửa đều có mấy pho tượng đá đứng, hơn nữa cái sân này sao nhìn lại âm u đến vậy?" Giải Vũ Thần chỉ cảm thấy, cả người đều không ổn rồi.

Ngay khi trong lòng y đang nghi hoặc, đột nhiên, trong căn phòng không xa, một vệt sáng màu đỏ đột nhiên xuất hiện, rồi lại đột nhiên biến mất, dưới ánh trăng càng thêm hư ảo.

Giải Vũ Thần nhìn thấy cảnh này, vốn là một người trấn tĩnh, lúc này cũng sững sờ.

Nhớ lại lời Trương Thiên nói ban ngày, y cả người đều không ổn rồi. "Không lẽ... nuôi quỷ sao?" Một giọt mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, Giải Vũ Thần chưa từng đối phó với quỷ.

Y xuất thân từ giới hát tuồng, càng đừng nói đến việc giao thiệp với quỷ quái.

Từ trước đến nay y cũng chỉ đi theo sư phụ học tập, làm gì có chuyện gặp phải tình huống này.

Giải Vũ Thần chớp chớp mắt, không dám tin nhìn về phía trước, cái sân vốn còn có một bóng dáng màu đỏ, thoáng chốc màu đỏ đã biến mất. "Có thể là mình nhìn nhầm rồi, đây nhất định là ảo giác." Nghĩ trong lòng, Giải Vũ Thần tự an ủi mình, y cẩn thận lắng nghe xung quanh, tiếng "hừm hừm" đã biến mất.

Ngoài tiếng gió ra thì không còn gì nữa.

Bức tường gạch ngói như một ngôi nhà nhỏ trong gió, tùy thời đều có thể đổ sập. "Nửa đêm nửa hôm cậu ra ngoài làm gì vậy?" Đột nhiên phía sau truyền đến âm thanh, Vương Phi nghi hoặc nhìn Giải Vũ Thần trước mặt.

Tên này, vừa rồi cứ như bị ma ám vậy, thân thể không ngừng xoay vòng tại chỗ.

Vương Phi biết, đây chắc là Trận pháp của Trương Thiên đã phát huy tác dụng rồi.

Chương 145

"Ai đó!" Giải Vũ Thần trong lòng chấn động, bước chân lướt qua, gần như trong nháy mắt, bóng dáng đã biến mất tại chỗ.

Khi quay đầu nhìn lại, đâu còn ai, phía sau cũng không có gì.

Mà lúc này, bóng dáng y đã đến trước tượng đá. "Lẽ nào mình nghe nhầm rồi?" Giải Vũ Thần rất nhanh khiến nội tâm mình bình tĩnh lại, y nhìn về phía tượng đá trước mặt.

Chỉ thấy đôi mắt của tượng đá vậy mà phát ra ánh sáng màu đỏ. "Lẽ nào mình đang mơ?" Giải Vũ Thần nhìn thế giới mộng ảo trước mắt, cả bước chân đều dừng lại.

Đột nhiên y chỉ cảm thấy phía trước lạnh buốt, dưới ánh mắt liếc nhìn, một bóng dáng màu đỏ vậy mà không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt y.

Trong khoảnh khắc, mồ hôi hột to như hạt đậu tuôn ra trên trán.

Kiểu xuất hiện và biến mất không tiếng động này, thực sự rất thử thách khả năng chịu đựng của tim một người. "Đừng chạy lung tung." Trong giọng nói mang theo sự lạnh lẽo, không một chút tình cảm.

Âm thanh này thực sự khiến Giải Vũ Thần sợ đến tái mặt.

Cả người y bước chân đều lung lay.

Lúc này, trong phòng Trương Thiên, Trương Thiên nhìn cảnh tượng bên ngoài, lại không ra ngoài giải vây ngay lập tức.

Ban ngày hắn đã nhắc nhở Giải Vũ Thần rồi, không ngờ, tên này vẫn ra ngoài.

Không còn cách nào khác, vừa hay cho y một bài học.

Tiện thể nâng cấp trái tim của y, ít nhất khi xuống mộ sẽ không sợ hãi đến thế.

Vương Phi có lòng tốt nhắc nhở Giải Vũ Thần, nhưng Giải Vũ Thần trước mặt đã kích hoạt Trận pháp.

Tiếng chuông vang lên, y đã tiến vào ảo giác.

Cũng may là tượng đá không phát ra uy năng gió mưa sấm chớp, nếu không Giải Vũ Thần e rằng đêm nay cũng đừng hòng ngủ được. "Này, cậu có muốn về không?" "Tôi có thể đưa cậu ra ngoài." Vương Phi thấy Giải Vũ Thần không để ý đến mình, có chút sốt ruột mở miệng.

Trong cảnh tượng, Giải Vũ Thần chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy, một khuôn mặt trắng bệch, một người phụ nữ với cái đầu cụt đang đối diện với mình.

Miệng nói những lời muốn ăn thịt y.

Hơn nữa, người phụ nữ trước mặt không có mắt, khóe miệng còn chảy máu. "Xì." Hít một ngụm khí lạnh. "Tiểu Trương gia thật độc ác, vậy mà thật sự có nuôi quỷ!" Giải Vũ Thần trong lòng kinh hãi, trên khuôn mặt vốn nhu hòa, hiện lên một vẻ tái nhợt. "Xoạt xoạt." Khoảnh khắc tiếp theo, Giải Vũ Thần bước chân nhanh như bay, quay mấy vòng trong sân Trương Thiên, nhưng thủy chung không thoát khỏi sự khống chế của Trận pháp.

Tiếng chuông đồng vang lên càng lớn hơn, Giải Vũ Thần phất tay một cái, vô số ngân châm bay về phía Vương Phi.

Vương Phi thấy vậy, khẽ nhíu mày. "Lão nương đang tử tế nói chuyện với cậu, vậy mà cậu lại tấn công lão nương sao?" Thấy bị tấn công, Vương Phi cũng nổi giận, tên này đúng là không biết điều.

Phất tay một cái, âm phong cuồn cuộn, những cây ngân châm của

Giải Vũ Thần vừa rồi trực tiếp bị chặn lại.

Bước chân Giải Vũ Thần dừng lại, sau đó lại hóa thành luồng sáng, tốc độ của y rất nhanh, hơn nữa rất nhẹ nhàng.

Không hổ là đệ tử của Nhị Nguyệt Hồng, thân thủ này quả thực lợi hại.

Vương Phi thấy vậy, cũng đuổi theo, nhất thời vậy mà không đuổi kịp Giải Vũ Thần.

Không biết qua bao lâu, Vương Phi cũng lười đuổi nữa, quay người đi về phía phòng Bàn Tử. "Đúng là một tên điên, lão nương không chơi với cậu nữa, một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng, tự mình đi dạo đi." Vương Phi lẩm bẩm, không để ý Giải Vũ Thần mà trực tiếp biến mất tại chỗ.

Còn Giải Vũ Thần trong ảo cảnh, thấy hồn ma bị mình đánh chết, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Cuối cùng cũng kết thúc rồi sao?" Nghĩ trong lòng, y nhìn xung quanh, y vậy mà vẫn đứng trong sân, y vừa rồi rõ ràng đã thoát khỏi trạch viện của Trương Thiên mới đúng.

Trong lòng có chút không hiểu, nhưng Giải Vũ Thần muốn nhanh chóng trở về phòng, mọi chuyện này quá quỷ dị rồi.

Nghĩ trong lòng, bước chân định lùi lại.

Ngay lúc này, dưới chân truyền đến âm thanh. "Ơ, muộn thế này rồi, sao cậu còn chưa ngủ?

Định ra ngoài tè à?" Đột nhiên Giải Vũ Thần bước chân khựng lại, cả người đều không ổn, tốt thật, sóng này chưa yên sóng khác đã nổi dậy sao?

Quay đầu nhìn lại, đâu có nữ quỷ nào, chẳng có gì cả. "Đồ ngốc, có phải mắt mù không, nhìn xuống dưới!

Đúng là đồ lừa!" Đoàn Đoàn thấy Giải Vũ Thần có chút ngơ ngác, bỏ qua mình, lập tức bất mãn kêu hai tiếng.

Giải Vũ Thần nhìn xuống chân, khi thấy hồ ly nói chuyện.

Cả người đều không ổn. "Hồ ly... thành... thành tinh rồi..." Lúc này y đã có chút hối hận vì đến đây ở rồi, thật sự quá mức hoang đường.

Những thứ cả đời chưa từng thấy, tất cả đều xuất hiện trước mắt.

Trương Thiên thấy vậy, cũng biết không thể dọa nữa, dọa nữa, e rằng Tiểu Hoa Hoa cũng không chịu nổi.

Ngay sau đó, Trương Thiên bước ra sân.

Nhìn tiểu hồ ly một cái, tên này thấy Trương Thiên ra ngoài, lè lưỡi, chạy biến mất tăm.

Trương Thiên dùng ngón tay bấm quyết, khoảnh khắc tiếp theo, Trận pháp trở về vị trí.

Cảnh tượng trong mắt Giải Vũ Thần lúc này mới bình thường trở lại, con hồ ly răng nanh mặt xanh cũng biến mất.

Nhìn xung quanh, Giải Vũ Thần lắc đầu, có chút ngơ ngác.

Thấy Trương Thiên đứng trước mặt, Giải Vũ Thần không khỏi lùi lại một bước.

Trương Thiên mặt đen lại, "Cái hành động lùi một bước của cậu là thật sao?" "Cậu là người hay là quỷ." Trong giọng nói nhỏ nhẹ của Giải Vũ Thần xen lẫn một chút sát ý.

Hiển nhiên, tên này vẫn chưa thoát khỏi ảo cảnh vừa rồi. "Giải công tử, cậu không sao chứ, tôi thấy cậu vừa rồi cứ một mình xoay vòng ở đây." Trương Thiên nhẹ giọng nói, Giải Vũ Thần lúc này mới nhìn xung quanh.

Phát hiện xung quanh mọi thứ đều bình thường sau, y mới thở

phào nhẹ nhõm. "Tiểu Trương gia, nhà ông thật sự độc đáo đấy." "Tôi dường như đã nhìn thấy ma." Giọng Giải Vũ Thần không lớn, nhưng có chút sợ hãi. "Đâu có ma nào, Giải công tử, chắc chắn ông nằm mơ rồi, mau về nghỉ ngơi đi." Trương Thiên vỗ vỗ vai Giải Vũ Thần, Giải Vũ Thần nghi hoặc nhìn Trương Thiên một cái, đành quay người trở về.

Nhưng trong lòng đã gán cho Trương Thiên một cái bóng bí ẩn.

Trong miệng còn lẩm bẩm.

Nhìn bóng lưng Giải Vũ Thần, Trương Thiên lắc đầu, "Lại phải thêm một kẻ điên nữa rồi." Lúc này trong phòng xét xử. "Trời ơi, dọa người không thường mạng mà." "Cảnh này, nếu đặt vào nhà ma, chắc chắn dọa chết người." "Tại sao chúng ta lại nhìn thấy cảnh tượng trong ảo cảnh của Giải Vũ Thần chứ, vãi cả hồn dọa chết tôi rồi." "Thôi rồi, tôi tối nay không ngủ được nữa." "《Đâu có ma nào》《Chắc chắn là nằm mơ》." "Haha, lời nói chính chuyên đó của tiểu hồ ly, từ cái miệng ngơ ngác của nó nói ra, thật sự quá không hợp." Khán giả nhìn thấy cảnh này, trực tiếp sôi nổi hẳn lên.

Lúc này thẩm phán nhìn cuốn hồ sơ ghi chép trên tay mình. "Nếu hồ sơ chính xác, bọn họ tiếp theo nên đi Bắc Đông đạo mộ Hoàng Thử Lang.

Trong đó, kẻ đồng phạm chính là Giải Vũ Thần này, nhưng may mắn là cuối cùng, chuyên gia của chúng ta nhận được tin tức, các văn vật bên trong mới may mắn thoát nạn." Thẩm phán nói, bản thân cũng cảm thấy lời nói có chút không đúng. "Trời ạ, đột nhiên ông ấy nghĩ đến một chuyện.

Ngôi cổ mộ Bắc Đông này, sẽ không lại là do Trương Thiên và những người khác quyên tặng chứ?" Nhất thời, ông ta có một dự cảm chẳng lành.

Và khi ông ta nói xong, cảnh tượng nhất thời tĩnh lặng.

Hiện trường tĩnh lặng một lát sau, lại bùng nổ những tiếng ồn ào. "Khoan đã, nói như vậy thì xong rồi, tôi cảm giác cái mộ này có lẽ lại là do bọn họ quyên tặng." "Kể một câu chuyện cười: 《Toàn dân xét xử》." "Hahaha, đổi tên đi, đổi thành Đạo mộ, thân phận quyên tặng của tôi bị bại lộ." "Bây giờ thì hay rồi, tôi đã đoán được tình huống sau đó, đều tại ông thẩm phán!" "Mau mời đồng chí Trương Tam làm luật sư bào chữa cho Trương Thiên, kiện ông thẩm phán vào tù!" "Không cần mời Trương Tam, mời Trương Vĩ làm luật sư bào chữa cho thẩm phán đi, chắc chắn sẽ bay cao." Tại hiện trường, vô số người bàn tán.

Còn thẩm phán cũng có chút lúng túng, bây giờ thì hay rồi, không cần đoán nữa, người ta trong sạch.

Lúc này, bên ngoài, sau khi xét xử xong Lỗ Vương Cung, Hạ Quốc đã khẩn cấp phái một đoàn chuyên gia, cùng vô số binh lính bao vây toàn bộ tòa án.

Có thể thấy, chuyện lần này, cấp trên cũng rất coi trọng.

Và chuyên gia lần này đến, chính là hậu nhân của Giáo sư Lý! "Lý Bác, cậu chắc chắn trong nhật ký của ông nội cậu, thật sự có Trương Thiên sao?

Chương 146

Cái người thủ lĩnh đạo mộ Bách Niên trước đây, Lão Cửu Môn?" Một cô gái nhìn chàng trai đeo kính trước mặt, có chút nghi vấn. "Vâng, trong nhật ký của ông nội tôi có ghi lại, tuyệt đối không sai, cho dù có sai, thì, những văn vật đã được công bố, cùng với Pháo đài Quan Đông, tổng sẽ không phải là giả chứ?" Lý Bác nói, hắn cầm một cuốn nhật ký đã ố vàng, mặt đầy vẻ nghiêm túc. "Nếu là thật, thì quả thực quá chấn động rồi, hắn không chỉ quyên tặng vô số văn vật, thậm chí, còn kiềm chế sự phát triển của các băng nhóm đạo mộ lúc bấy giờ.

Nếu không phải hắn thành lập Cửu Môn, thì e rằng những tên đạo mộ tặc trong nước, đạo mộ tặc nước ngoài năm đó, đã sớm cướp sạch mộ của Hạ Quốc rồi." Một chuyên gia trung niên mở miệng.

Mọi người càng nhao nhao gật đầu. "Trước đây, nếu không xác định hắn quyên tặng, thì Trương Thiên này tuyệt đối là băng nhóm đạo mộ lớn nhất, nhưng, thật không ngờ, mọi chuyện lại có thể xoay chuyển 360 độ." Lý Bác cũng có chút chấn động.

Mọi người dưới sự bao vây của các binh sĩ, còn bước xuống từ xe bọc thép. "Tôi rất muốn biết, rốt cuộc hắn đã làm thế nào mà trong tình hình quần hùng tụ tập lúc bấy giờ, vẫn có thể thành lập một thế lực, đồng thời xuống nhiều ngôi mộ lớn đến vậy." Người phụ nữ trung niên trong đội mở miệng.

Mọi người đều lắc đầu.

Trong môi trường lớn lúc bấy giờ, lại trong tình hình loại bỏ các thế lực ác, hắn vẫn có thể làm được điều đó.

Điều này e rằng đã vượt qua rất nhiều người. "Giáo sư Lý, chúng

ta hiện tại không có mệnh lệnh, nên không thể vào tòa án, phải đợi sau khi xét xử kết thúc mới có thể vào.

Phía chúng ta có máy chiếu hình, có thể phát lại hình ảnh bên trong." Đội trưởng mở miệng, mọi người cũng không thấy ngạc nhiên.

Nếu bây giờ vào, không chỉ thí nghiệm của Trần Hề sẽ bị buộc phải kết thúc.

Hơn nữa, cũng không thể xem được những chuyện sau đó, ai cũng không muốn thấy cảnh này xảy ra.

Vì mọi chuyện đã công khai, tại sao không phát toàn bộ hình ảnh ra.

Lý Bác cũng coi như là một người thông minh, lập tức cũng nghĩ ra điều gì, gật đầu, mấy người mang ghế ra, xem máy chiếu hình. "Căn cứ theo những gì phía trên nói, cảnh hồi ức lần này, e rằng sẽ vượt quá dự kiến ban đầu, có lẽ một ngày một đêm căn bản không thể chiếu hết.

Vì vậy, mọi người còn phải chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến trường kỳ." Đội trưởng nói, trong xe phía sau đã mang đến rất nhiều thức ăn, hiển nhiên, một dáng vẻ, không chiếu xong hồi ức, ai cũng không được đi.

Còn Trương Thiên và những người khác thì không sao, dù sao không cần ăn uống, nhưng những khán giả thì thảm rồi, không chỉ không thể ngủ, hơn nữa nói không chừng còn vì không muốn bỏ lỡ phần hay nhất.

Đa số mọi người đều không thể đi vệ sinh.

Tại hiện trường, sau khi vô số người cảm khái, hồi ức tiếp tục.

Sáng sớm hôm sau.

Giải Vũ Thần rõ ràng có chút mệt mỏi.

Tốt thật, hôm qua y hình như đã mơ một giấc mơ, không chỉ mơ thấy nữ quỷ, mà còn mơ thấy một con hồ ly trắng.

Còn biết nói chuyện! "Hú, tối qua Bàn gia tôi mệt chết đi được, nhục thân cuối cùng lại đột phá rồi!" Ngoài cửa, truyền đến tiếng Bàn Tử sung sướng la hét.

Ừm, trước đó đã nói rồi, nhục thân của Bàn Tử bị tấn công có thể đột phá, hiển nhiên tối qua, Vương Phi đã trút giận lên Bàn Tử thay vì Giải Vũ Thần.

Sau đó thì, Bàn Tử liền lên cấp. "Sáng sớm đã la làng la xóm rồi." Hồ Bát Nhất từ trên giường dậy, mặc quần áo của mình vào, ánh mắt nhìn sang Giải Vũ Thần bên cạnh. "Giải công tử, tinh thần của cậu sao không được tốt lắm vậy?" Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc, hôm qua anh ta ngủ rất thoải mái, chủ yếu là tiếng gió đó, quá đỗi chữa lành. "Không, không sao, cậu hôm qua có nghe thấy tiếng động gì kỳ lạ không?" Giải Vũ Thần có chút buồn bực. "Không có mà, Giải công tử, cậu đừng tự dọa mình, anh em mình sinh ra dưới lá cờ đỏ, thứ gì có thể hủy diệt ý chí của các bậc tiền bối chứ?" Hồ Bát Nhất nói, Giải Vũ Thần gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Chẳng lẽ tối qua mình nằm mơ?

Ra khỏi phòng, Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, không thấy Trương Thiên.

Khi nhìn thấy biển hiệu bế quan ở cửa Trương Thiên, anh ta cũng không hỏi nhiều. "À đúng rồi, Nhị Ca đâu rồi?" Bàn Tử có chút nghi hoặc, đôi mắt nhỏ không ngừng quét qua quét lại. "Cái tên này, sao cứ suốt ngày chú ý đến Nhị Ca vậy, cậu đừng có ý đồ bất chính với Nhị Ca đấy nhé!" Kể từ khi Bàn Tử dám ra tay, Hồ Bát Nhất đã thay đổi cách nhìn về Bàn Tử.

Không chừng tên súc sinh này ngày nào đó lên cơn, ra tay với Nhị Ca, thì không hay chút nào. "Xì, Bàn gia tôi là loại người đó sao?

Tôi chỉ là quan tâm Nhị Ca thôi mà." "Bàn gia tôi chỉ quan tâm anh em thôi..." Bàn Tử chớp chớp mắt.

Hồ Bát Nhất suýt nữa nôn ra cơm tối qua. "Bàn Tử, đừng có mà ghê tởm người khác nữa, mau đi đánh răng đi." Hồ Bát Nhất nói, còn Giải Vũ Thần vẫn ngơ ngác, cú sốc tối qua đối với y không hề nhỏ.

Lúc này, trong cửa hàng đồ cổ.

Trương Khởi Linh và Trương Hướng Thiên (bố Trương) đã uống chút rượu.

Tiểu Ca mà, uống rượu, mọi người đều hiểu, ngàn chén không say.

Còn cầm tuyết làm nước uống, dù ngồi trên núi cũng phải uống.

Tối qua, chơi cờ rất đã, chủ yếu là Trương Khởi Linh đã nhường ông ấy một ván, để bố Trương thắng một lần.

Sau đó bố Trương cứ nhất quyết kéo đi uống rượu.

Trương Khởi Linh thì, có từ chối không?

Chắc chắn là không.

Thế là ông ấy đã làm cho bố Trương say mèm.

Bây giờ là sáng sớm, nhưng cả hai người đều chưa ngủ.

Điều hoang đường nhất vẫn là bố Trương, kéo Trương Khởi Linh đã đến từ đường. "Lão đại phù hộ, lão tổ phù hộ, từ nay về sau, trời xanh ở trên, Khởi Linh ở dưới!

Sau này nó chính là cháu đời thứ ba mươi tám của Trương gia chúng ta!" "Sau này, nó chính là con ruột của tôi!" Bố Trương rõ ràng

đã uống quá nhiều, kéo Trương Khởi Linh cứ thế "bộp bộp" dập đầu trước mặt lão tổ. "Rắc!" Nhưng vừa mới dập đầu một cái, bài vị lão tổ Trương gia trực tiếp vỡ tan tành.

Nhất thời, cả hai đều ngớ người ra.

Trương Khởi Linh càng thêm vẻ vô tội, mặt đầy vẻ ngơ ngác, trên khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là sự đờ đẫn. "Tốt thật, mình chỉ mới cúi người một cái, bài vị đã vỡ rồi sao?" Bố Trương sững sờ, sau đó ôm bài vị. "Khởi Linh thấy không!

Tổ tiên đang chào đón cậu đó!

Tổ tiên vui quá rồi!

Nói thật, tửu lượng của cậu cao hơn Tiểu Thiên nhiều, nó dù có ở trong thùng rác cũng không bằng cậu đâu!" "Ách!" Trương Thiên đang tu luyện liên tục hắt xì hơi, cả người đều không ổn. "Cái đó...

ông uống nhiều rồi." Trương Khởi Linh kéo bố Trương. "Cậu xem, tổ tông đều cười toe toét rồi, tôi uống nhiều thế này, đừng quản tôi, tôi muốn báo cáo hết những chuyện tốt đẹp mấy ngày nay một lần!" Bố Trương cũng cố chấp, một mực bắt đầu khen Trương Khởi Linh tốt.

Khen đến mức mặt Tiểu Ca cũng đỏ lên.

Mẹ Lý đứng phía sau nhìn, trên mặt mang theo nụ cười, nhưng không nói thêm gì.

Cứ như vậy, thời gian vội vã trôi qua.

Thoáng chốc, mười ngày sau.

Hôm nay Trương Thiên bế quan xuất quan, còn Hồ Bát Nhất bên kia cũng nhận được tin tức quan trọng.

Nghe nói có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Sáng sớm tinh mơ, Bàn Tử đã treo pháo trước cửa Trương Thiên.

Gã nói là muốn chúc mừng Trương Thiên "chết đi sống lại".

Trương Thiên đương nhiên là tặng cho gã một "miếng lớn" mà gã thích ăn nhất.

"Lão đại, xuất quan rồi sao?

Thế nào rồi?

Có tiến triển gì không?" Hồ Bát Nhất thấy Trương Thiên đi tới, không khỏi mở miệng hỏi.

"Không có gì, cùng lắm thì tính là, thực lực có chút thăng tiến thôi." Trương Thiên suy nghĩ một lát rồi nói.

Kỳ Môn Độn Giáp, nếu chỉ mười ngày mà có thể đột phá một trọng, thì cũng không thể thần bí đến thế.

Chương 147

Chỉ là trong mười ngày, Trương Thiên xung kích cảnh giới Tông Sư, tuy thất bại, nhưng đã đặt nền móng vững chắc.

Cũng chính vì vậy, sắc mặt Trương Thiên trông khá tốt.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên.

"Anh thực lực thăng tiến rất nhiều." Giọng y không lớn, Trương Thiên cười gật đầu.

"Đúng rồi, mấy ngày nay tôi không về, ba mẹ tôi có nói gì không?" Trương Thiên nhớ tới người mẹ hiền lương của mình.

"Ừm, họ nói không có đứa con trai nào như anh cả…" Trương Khởi Linh cũng không giỏi nói dối, trực tiếp mở miệng.

Trương Thiên: "????" Bàn Tử: "Hahaha, lão Hồ, lão đại biến thành cô nhi rồi!" Hồ Bát Nhất: "Lại còn là con một nữa." Gã vừa nói dứt lời, quả nhiên, Bàn Tử vừa dứt câu, Trương Thiên một cước đá xuống, Bàn Tử trực tiếp bay ra ngoài.

Tên này luyện nhục thân, một cước này cũng chẳng hề gì.

"Lão đại, Bàn gia tôi còn quay lại mà!" Bàn Tử hét một câu giữa không trung, cả người rơi tõm xuống một con sông nhỏ ngoài tứ hợp viện.

Giải Vũ Thần đứng một bên nhìn, cảm thấy cuộc đối thoại của nhóm Trương Thiên hơi khó hiểu.

Sao nói qua nói lại, Tiểu Trương gia lại biến thành cô nhi rồi.

Mà thực lực của Tiểu Trương gia rốt cuộc thế nào?

Đến giờ Giải Vũ Thần vẫn chưa rõ.

Trương Thiên vẻ mặt nghiêm túc, sau đó mở miệng.

“Chuyện này, để sau hẵng nói, thật là, mấy ngày không về nhà, ba mẹ còn chẳng phân biệt được ai là Đại Tiểu Vương nữa.” Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, cậu nói cái tin tức về Tinh Tuyệt Cổ Thành là sao vậy?” Trương Thiên không khỏi hỏi, nếu không nhầm, Shirley Yang và bọn họ sắp tới Côn Luân sơn mạch rồi.

“Nghe nói, Shirley Yang nhận được tin, ở sâu trong Côn Luân sơn mạch có tin tức về Tinh Tuyệt Cổ Thành, cho nên, đội thám hiểm định đi xem sao.” Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Hiển nhiên là đang hỏi Trương Thiên có đi hay không.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

“Giờ không phải là đoàn chuyên gia sao?

Sao lại biến thành đội thám hiểm rồi.” Trương Thiên không khỏi mở miệng.

“Đoàn chuyên gia đã giải tán rồi, ở nơi đó, chết nhiều người quá, mọi người đều không muốn đi nữa.” Giọng Hồ Bát Nhất không lớn.

Mà Giải Vũ Thần bên cạnh đã hơi ngẩn người, mấy lời này nói cái gì với cái gì vậy.

Cái gì Tinh Tuyệt Cổ Thành, cái gì đoàn chuyên gia, sao mình lại không hiểu gì hết?

Nhưng Giải Vũ Thần tỉ mỉ vẫn phát hiện ra một chút manh mối.

“Bọn họ sẽ không phải đi đạo mộ đấy chứ?

Không ngờ, Tiểu Trương gia trước kia đã làm ăn trộm mộ rồi.” Giải Vũ Thần chợt bừng tỉnh.

Chẳng trách trước đó ở chợ, Trương Thiên lại nhìn ra mấy bảo vật kia, hóa ra, anh ấy là kẻ trộm mộ.

Biết được chuyện này, Giải Vũ Thần trong lòng đại hỉ, cứ thế này, cơ hội mình đi Dược Vương Mộ sẽ càng lớn hơn.

Hồ Bát Nhất vẫn chưa nói hết lời, chủ yếu là vì Giải Vũ Thần ở đây, anh ấy có chút không tiện.

"Mấy người đó khi nào đi?" Trương Thiên hơi nhíu mày.

Bọn họ hiện tại định đi Bắc Đông tranh giành, sao có thể bây giờ lại đi Côn Luân sơn mạch được.

Hơn nữa, Côn Luân sơn mạch tuyệt đối là một đại mộ có độ khó rất cao.

Côn Luân sơn, ở Hạ quốc, đó chính là thánh sơn, thậm chí, có truyền thuyết, mục dân chăn dê trên Côn Luân sơn, những kẻ tiến vào đều bị thiên lôi đánh thành tro bụi.

Có người nói là xuyên việt, có người nói là chọc giận thiên thần.

Bất kể là truyền thuyết nào, Côn Luân sơn rất nguy hiểm, điều này không cần nghi ngờ.

"Hình như là sau Tết Nguyên Đán, bây giờ là tháng mười một mùa đông, còn hai tháng nữa mới đến Tết Nguyên Đán." "Lão đại, chúng ta có thể đi xong Bắc Đông, rồi về thẳng đón Tết Nguyên Đán." Hồ Bát Nhất nói, trong mắt lấp lánh một tia hưng phấn.

Đây là lần đầu tiên anh ấy đón Tết Nguyên Đán có tiền, có thể nói, nhất định sẽ thoải mái hơn trước rất nhiều.

Trước kia ở trong quân đội, cũng hầu như không có chuyện đón Tết Nguyên Đán, bây giờ, Hồ Bát Nhất lại có chút mong chờ.

"Má ơi, Bàn gia tôi cũng muốn đón Tết Nguyên Đán!" Đột nhiên,

Bàn Tử ướt sũng toàn thân, đạp cửa xông vào, mặt mày hớn hở.

Trương Thiên xoa xoa đầu, nhìn tên hoạt bát này, sao mình lại nhận gã làm thành viên trong đội chứ.

"Thế này đi, đợi từ Bắc Đông về thì cùng tới nhà tôi ăn Tết." Trương Thiên nói, mọi người đều rất vui vẻ.

Giải Vũ Thần nhìn không khí náo nhiệt, trong lòng lại có chút hâm mộ.

Giải gia y tuy rằng cũng ăn Tết, nhưng lễ nghi lớn hơn trời.

Có thể nói ăn Tết cũng rất câu nệ, đâu có được như Trương Thiên, bình thường, vui vẻ hớn hở.

Bàn Tử lúc này ngửa đầu, hiện lên cảnh Vương Phi ăn Tết Nguyên Đán, khi khoác lên mình trang phục cung đình, nước dãi của gã sắp chảy ra rồi.

"Đúng rồi, lão đại, khu vực Bắc Đông, trước kia thường xuyên chiến hỏa liên miên, cũng là phương hướng tấn công đầu tiên của Hán Nô, lần này chúng ta đi, nói không chừng có thể tìm được di tích chiến trường xưa." Đột nhiên, Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Trương Thiên hơi nhíu mày.

"Ý cậu là gì?" "Quỷ đan hình thành, cần phải là một Vạn Nhân Quật, lần này chúng ta đi, nói không chừng có thể gặp được Quỷ đan." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử liên tục chớp mắt, vẻ mặt kích động.

Tay nhỏ của gã lại xoa xoa eo mình.

Ừm, sắp "cắt eo" rồi.

"Đến lúc đó xem sao, nếu có cơ hội thì tìm, nếu không có cơ hội thì thôi." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Giải Vũ Thần.

"Giải công tử, lần này chúng tôi định đi Bắc Đông tranh giành,

không biết, cậu có hứng thú không?" Trương Thiên không khỏi hỏi.

"Tất nhiên rồi." Giải Vũ Thần nhàn nhạt mở miệng, y vốn không giỏi ăn nói, đương nhiên lời cũng ít, nhưng tâm tư trong lòng thì không hề ít.

Trong đội của Trương Thiên, không phải ai cũng như Bàn Tử, một mình có thể nói cả ngày.

"Được, nếu mọi người không có ý kiến, chúng ta ngày kia xuất phát, lão Hồ, hai người đi mua ít quần áo ấm, Bắc Đông lạnh lắm, nhớ dẫn Giải công tử đi cùng." "Nhị đệ, cậu đi theo tôi." Trương Thiên nói, anh định dẫn Trương Khởi Linh đi xem bói một quẻ.

Trước xem xem, lần này mình đi Bắc Đông, có vấn đề gì không.

Nếu có vấn đề, Trương Thiên sẽ định mang thêm đồ bảo mệnh.

Nếu vấn đề không lớn, Trương Thiên sẽ không định mang Tiểu Miết.

Dù sao Tiểu Miết mang theo phiền phức, thể tích lớn, hơn nữa, còn sẽ phát ra âm thanh.

Để nó ở nhà trông nhà cũng không tệ.

Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó, anh ấy dẫn Bàn Tử, và cả Giải Vũ Thần đi mua trang bị.

Trương Thiên thì dẫn Trương Khởi Linh vào nhà.

Tiểu hồ ly thì cứ lẽo đẽo theo sau hai người Trương Thiên, Trương Thiên cũng không để ý.

Trong nhà, Trương Thiên lấy ra la bàn.

"Tôi xem xem lần này chúng ta đi Bắc Đông liệu có nguy hiểm không, nhị đệ, nếu chân khí của tôi không đủ, cậu nhớ phụ trợ tôi một chút." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu, trực tiếp khoanh

chân ngồi trước mặt Trương Thiên.

Hai người mặt đối mặt, ánh mắt Trương Khởi Linh thì cứ nhìn chằm chằm vào gương mặt Trương Thiên.

Điều đó lại khiến Trương Thiên có chút không tự nhiên.

"Ê, em còn ở đây mà, anh có thể chú ý hình tượng một chút không." "Với lại, đại ca ca, chúng ta thật sự phải đi Bắc Đông sao?" Tiểu hồ ly vẫn có vẻ hơi sợ hãi.

Trương Thiên liếc nó một cái.

"Nếu mày không đi, thì ở nhà với Tiểu Miết." "Thôi, ở với Tiểu Miết tôn, vẫn là ở với đại ca ca đi." Tiểu hồ ly nghe xong, thì trực tiếp nằm phục xuống chân Trương Khởi Linh.

Tiểu Miết: "????".

Mà lúc này, Trương Thiên vận chuyển chân khí, Thiên Cung la bàn bắt đầu xoay chuyển.

Dần dần, thần sắc Trương Thiên càng lúc càng ngưng trọng.

Quẻ đầu tiên là Hư Nhật Thử, Hư Nhật Thử đại diện cho mùa đông, tiết nghênh xuân, sự khao khát cuộc sống tươi đẹp của con người.

Trong quẻ tượng, cũng đại diện cho quẻ thượng thượng, cát lợi.

Nhưng hai quẻ tiếp theo, lại rất kỳ lạ.

Toàn bộ đều ở trong Chu Tước Tinh Trận, nếu là các tinh tú khác thì còn tốt, nhưng, trong Tứ Đại Tinh Trận, thì Chu Tước là hung hiểm nhất.

Vì thế, Chu Tước cũng có thuyết Niết Bàn, chỉ cần vượt qua trận Chu Tước, liền có thể Niết Bàn.

Đáng tiếc, trên đời này, có bao nhiêu người có thể vượt qua Chu Tước?

Hai quẻ còn lại lần lượt là Tỉnh Mộc Ngạn, và Chẩn Thủy Dẫn.

Chương 148

Tỉnh Mộc Ngạn thì còn đỡ, chỉ là bệnh tật, ôn dịch các loại, có thể Bắc Đông bên kia đang lưu hành uốn ván cũng nên.

Nhưng, Chẩn Thủy Dẫn này, lại đại diện cho bi thương, và vô tận thống khổ.

Tính ra cái này, thì có chút khó chịu rồi.

Phía sau hình như còn một quẻ nữa.

Nhìn thấy kim chỉ của quẻ thứ tư trên la bàn vẫn còn xoay, Trương Thiên trong lòng rất tò mò về quẻ thứ tư, nhưng khi anh định tính, Trương Thiên lại phát hiện.

Trong cõi mờ mịt, trước mắt anh, dường như có một làn sương mù, không nhìn rõ được nguồn gốc.

Rất hiển nhiên, quẻ thứ tư, với thực lực của hắn, không thể tính được.

"Thôi được, tôi tạm thời chỉ tính ra ba quẻ, một cát, hai hung." Trương Thiên mở miệng, trong mắt có chút khó chịu, nếu có thể tính ra quẻ thứ tư, nói không chừng, sẽ có quẻ tượng hóa hiểm thành lành.

"Yên tâm." Trương Khởi Linh thì nhàn nhạt mở miệng, chỉ thốt ra hai chữ.

Trương Thiên nhìn y, gật đầu, trong mắt thoáng qua một tia cảm kích.

Trương Khởi Linh bình thường ít nói, nhưng y thực sự làm việc khá nhiều.

Tiểu hồ ly nhìn hai tên này, bĩu môi, tự mình xích lại gần Trương

Khởi Linh một chút.

Lúc này, trên đường phố.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cùng những người khác đang mua áo khoác bông rất dày.

Ở thời đại này, áo lông vũ hầu như không có, hơn nữa, cho dù có áo lông vũ, thì khi xuống mộ, một khi bị hỏng, đó sẽ là cảnh lông ngỗng bay đầy mộ.

Người biết thì không sao, người không biết, còn tưởng, bọn họ đang chiến đấu với kẻ địch trong mộ.

"Lão Hồ, cái màu đen này hợp với nhị ca!" Bàn Tử cầm một chiếc áo gió màu đen mở miệng nói.

"Tôi thì lại thấy, nhị ca mặc một bộ quần áo đơn giản là được rồi." Hồ Bát Nhất nói, xét theo thực lực của Trương Khởi Linh, nín thở còn nín được lâu đến thế, chút khí lạnh này chắc không vấn đề gì.

"Để phòng vạn nhất mà, hơn nữa, đâu thể để nhị ca và lão đại chen chúc một bộ quần áo chứ?

Thật không hay, nhị ca trông lại yếu ớt nữa…" Bàn Tử cười gian, Hồ Bát Nhất cho gã một cái cốc đầu.

Giải Vũ Thần thì nhìn một bộ quần áo có hoa văn lòe loẹt, trực tiếp mua xuống.

Ừm, màu hồng, bên trên còn có hoa văn.

"Ê!

Hoa Hoa, sao anh lại ở đây!" Ngay khi mấy người đang mua quần áo, một giọng nói trong trẻo vang lên từ phía sau.

Mắt Bàn Tử sáng lên, cuối cùng cũng tìm được "điểm yếu" rồi!

“Hoa cô nương, xưng hô lạ thật đấy.” Bàn Tử nghĩ thầm trong lòng, thế này thì hay rồi, ánh mắt nhìn Giải Vũ Thần đều thay đổi.

“Chẳng trách lão đại lại mang cậu ta về, hóa ra là thế.” Bàn Tử liền ra vẻ đã hiểu ra.

“Tú Tú?” Thấy Hoắc Tú Tú, Giải Vũ Thần bản năng định trốn đi.

Dù sao y là trốn ra ngoài, không tiện gặp người quen.

“Đúng là anh rồi, Hoa Hoa, sao anh lại ở đây?

Lại còn đi cùng với họ nữa.” Hoắc Tú Tú nhảy nhót đi tới, đôi mắt to đánh giá Hồ Bát Nhất xung quanh.

Cô ấy nhớ mấy người này, không phải là những người ở buổi đấu giá lần trước sao?

Đôi mắt to của Hoắc Tú Tú đảo qua đảo lại, hệt như một con cáo nhỏ vậy.

“Chúng tôi định mua chút đồ, Tú Tú, sao cô lại ở đây?” Giải Vũ Thần liền mở miệng.

“Ngày mai tôi phải đi ngoại ô, nên mua chút đồ, nhưng mà hì hì, Hoa Hoa nghe nói anh bị cấm túc, bây giờ ra ngoài, có phải là trốn ra không?” “Không ngờ, anh cũng có gan thế đấy.” Hoắc Tú Tú chớp mắt, trông có vẻ rất tò mò.

Giải Vũ Thần không nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng phất tay.

“Đừng nói cho sư phụ tôi biết, đúng rồi, chúng tôi còn có việc, đi trước đây, Tú Nhi chúng ta lần sau nói chuyện tiếp.” Giải Vũ Thần nói, vội vàng dẫn Hồ Bát Nhất và những người khác rời đi.

“Hắc hắc, không ngờ biệt danh của cậu lại là Hoa cô nương à, tôi là Bàn gia, sau này chúng ta cứ gọi cậu là Hoa gia đi.” “Hoa gia, đã cùng làm cái nghề này, thì hãy nhớ khẩu hiệu của chúng ta, xuống mộ

không lên được, chúng ta cứ chết đi!

Cùng lắm thì nhị ca cứu chúng ta!" Bàn Tử chớp mắt.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt hoang mang.

Khi nào lại có cái khẩu hiệu này?

Nhị ca cứu tôi, cái quỷ gì vậy?

Hơn nữa, nhìn Giải Vũ Thần nắm chặt hai tay, hiển nhiên là hận không thể đánh Bàn Tử một trận.

Hoa cô nương cũng là cậu có thể gọi sao?

Tuy nhiên, nể mặt Trương Thiên, Giải Vũ Thần không để ý Bàn Tử, mà ôm áo khoác bông, đi đằng trước.

"Thật kỳ lạ." Hoắc Tú Tú nhìn bóng lưng mấy người rời đi, bĩu môi lẩm bẩm một câu.

Suốt quãng đường, Bàn Tử thì cứ thao thao bất tuyệt, cái miệng nhỏ cứ như bôi mật, nói ba hoa chích chòe.

Giải Vũ Thần nghe đến nỗi tai muốn mọc lông.

Đội của Trương Thiên toàn là yêu ma quỷ quái gì vậy, một Bàn Tử nói nhiều.

Một Tiểu Ca áo đen thì chẳng mấy khi nói chuyện, còn Trương Thiên thì vô cùng thần bí, trong số này hình như chỉ có Hồ Bát Nhất là hơi bình thường một chút thôi nhỉ?

Giải Vũ Thần nghĩ đến đây, không khỏi xích lại gần Hồ Bát Nhất một chút, ở đây, hình như chỉ có anh ấy và mình là hai người bình thường.

Rất nhanh, tứ hợp viện.

Mấy người Bàn Tử mang theo một đống đồ đạc đi vào.

Trương Thiên nhìn những vật tư họ mua, liền gật đầu.

"Không tệ, mấy thứ này là đủ rồi." Trương Thiên nhẹ giọng nói, bọn họ đạo mộ, không cần quá nhiều trang bị, la bàn, trang bị tấn công là được.

Còn về việc đào đường hầm, nói thật, Trương Thiên không thèm làm.

Không chỉ phá hoại cổ mộ, nói không chừng, thiết kế mộ huyệt và dự đoán không giống nhau, đi xuống đó là chết.

Thà rằng cứ đường đường chính chính từ cửa chính đi vào.

"Nhị ca, này, Bàn gia tôi đặc biệt chọn quần áo cho cậu đấy, cậu xem có đẹp trai không!" Bàn Tử đưa chiếc áo khoác đen qua.

Ừm, là loại áo khoác mà người Tây hay mặc ấy.

Kiểu dáng áo gió, lại thêm vóc dáng vốn cao ráo của Trương Khởi Linh, nếu mặc vào, tuyệt đối là nam thần cao lãnh.

Mắt Trương Thiên sáng lên.

Không ngờ, Bàn Tử lại khai khiếu rồi, mắt nhìn cũng cao hơn hẳn.

Trương Khởi Linh nhận lấy quần áo, chỉ cần là màu đen, y đều khá thích.

"Đúng rồi, Hoa gia, mau nói ra khẩu hiệu của chúng ta!" Bàn Tử hắc hắc cười.

Giải Vũ Thần hít một hơi khí lạnh, hận không thể một cước đá bay Bàn Tử.

"Trương công tử, chúng ta đạo mộ, còn có khẩu hiệu sao?" Giải Vũ Thần hỏi.

Sao cảm giác như gia nhập tổ chức đa cấp vậy.

Trương Thiên cũng một trận buồn bực, sao đạo mộ lại có khẩu hiệu?

"Lão đại, anh quên rồi sao?

Khẩu hiệu của chúng ta chính là, không lên được, chúng ta cứ chết trong mộ!

Trừ phi nhị ca cứu chúng ta!" Bàn Tử nói, Trương Thiên cuối cùng cũng tìm ra lý do tại sao Giải Vũ Thần lại có vẻ mặt đó, hóa ra, là Bàn Tử lại "đến kỳ phải uống thuốc" rồi.

"Lão Hồ, kiếm cái băng dính, bịt miệng Bàn Tử lại, với lại, ba ngày không được nói chuyện." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất liền kéo Bàn Tử đi sang một bên.

"Để cậu chê cười rồi, chúng tôi không có khẩu hiệu nào cả, đã chuẩn bị xong rồi thì ngày kia chúng tôi sẽ xuất phát, ngày mai tôi sẽ đi mua vé tàu hỏa." Trương Thiên nói, Giải Vũ Thần gật đầu, lần nữa khôi phục vẻ bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn Trương Khởi Linh, y chính là nhị ca trong miệng Bàn Tử.

Từ khẩu hiệu có thể thấy, chắc hẳn rất mạnh.

"Đa tạ." Giải Vũ Thần chắp tay cảm ơn.

Dù sao, đây là lần đầu tiên y xuống mộ, có Trương Thiên dẫn dắt, bảo vệ, y vẫn khá cảm kích.

Trương Thiên gật đầu không nói nhiều.

Nhưng trong lòng lại nở hoa.

Không chỉ được hưởng lợi của hai sư đồ kia miễn phí, hơn nữa họ còn phải cảm ơn mình, cái này đúng là quá thoải mái rồi.

Sau đó, Giải Vũ Thần trực tiếp về phòng, còn Trương Thiên thì dẫn Trương Khởi Linh đi về phía tiệm đồ cổ.

Chương 149

Anh muốn xem xem, sao mình lại biến thành cô nhi rồi, mẹ có thật sự không cần mình nữa không.

“Muốn về nhà sao?” Thấy Trương Thiên đi về hướng tiệm đồ cổ, Trương Khởi Linh không khỏi hỏi.

“Ừm, về nhà báo cáo một chút, dù sao, lần này chúng ta đi Bắc Đông, có lẽ sẽ mất một thời gian.” Trương Thiên gật đầu, đi ở phía trước.

“Dẫn Đoàn Đoàn đi với đại ca ca, Đoàn Đoàn cũng muốn gặp ông bà nội!” Ngay khi Trương Thiên vừa đi được một bước nhỏ, đột nhiên, giọng nói vang lên từ phía sau.

Tiểu hồ ly đang đáng thương nhìn Trương Thiên.

Đôi mắt to của nó càng ướt long lanh.

Để kéo gần quan hệ, nó thậm chí có thể mặt dày, nói ra loại lời lẽ không cần “mặt hồ ly” như vậy.

Trương Thiên trừng nó một cái.

“Để sau hẵng nói, hơn nữa, ba mẹ tôi thấy hồ ly biết nói chuyện, nói không chừng trước linh vị tổ tông nhà tôi lại phải thêm hai cái nữa.” Trương Thiên nói, trực tiếp ném tiểu hồ ly vào nhà.

“Xí, đâu phải chưa từng gặp.” Tiểu hồ ly bĩu môi, tối hôm đó, khi Trương Khởi Linh và Trương Thiên uống rượu, tiểu hồ ly đã lén chạy qua.

Nó đã gặp ba mẹ Trương Thiên, đáng tiếc, tên tiểu gia hỏa này nhát gan, lại sợ Trương Thiên trách mắng.

Thế là ở bên ngoài lén nhìn một buổi tối.

"Hừ, đợi Đoàn Đoàn hóa hình, sẽ cho ông bà nội một bất ngờ lớn." Tiểu hồ ly nghĩ thầm trong lòng, đôi mắt to đảo một vòng.

Nghĩ một cách thích thú.

Trương Thiên dẫn Trương Khởi Linh, rất nhanh đến tiệm đồ cổ.

Vừa mở cửa, Trương Thiên đã thấy ba tôi đang trông quán ở quầy.

Mà mẹ thì càng không thấy bóng dáng đâu.

"Nha, Khởi Linh đến rồi, mau, mau vào đi." Vừa bước vào cửa, ba lại trực tiếp lướt qua Trương Thiên, kéo tay Trương Khởi Linh.

Đó là một sự hỏi han ân cần.

Trương Thiên: "???" "Ba, hai chúng ta là cùng một chiến tuyến mà, ba quên rồi sao, thùng rác của chúng ta là kề nhau mà…" Trương Thiên thấy vậy, có một cảm giác như đồng đội đã phản bội mình.

"Thùng rác kề nhau cái gì, thùng rác của tôi với Khởi Linh mới kề nhau chứ!" Ba nói, kéo Trương Khởi Linh về phòng, trực tiếp bán đứng Trương Thiên.

"Ba, ba đã bán đứng tình yêu của con!" Trương Thiên một trận buồn bực, anh đi về phía bài vị tổ tiên nhà mình.

"Tôi tin, ông nội tôi nhất định đứng về chiến tuyến của tôi!" "Ông nội mới là người tôi yêu nhất!" Trương Thiên có chút không cam lòng.

Khi anh thấy bài vị của ông nội vỡ rồi, cả người đều ngớ ra.

Chẳng lẽ, việc cùng một thùng rác với mình, lại khó chấp nhận đến thế sao?

Đến nỗi ông nội cũng sợ ngớ người ra sao?

Không có bài vị, có thể là ông nội ở địa phủ bị Diêm Vương bắt đi

tra tấn rồi.

Về đến phòng, Lý Tuyết Cầm đang đọc sách.

Ở thời đại này, TV không có chương trình gì hay, phụ nữ vẫn khá thích đọc sách ở nhà.

Đương nhiên, phụ nữ nông thôn thì dệt vải, hoặc là hái bông.

Cuộc sống không nhanh, tuy nghèo, nhưng trên mặt mỗi người đều có vẻ viên mãn.

"Mẹ, con và Khởi Linh định đi xem núi tuyết, đi ra ngoài dạo một chút." Trương Thiên nhìn mẹ, nhẹ giọng nói.

Lý Tuyết Cầm đặt sách xuống.

"Khởi Linh, con muốn đi xem núi tuyết, đi ra ngoài dạo một chút sao?" Mẹ nói.

Trương Thiên: "???" Không phải mình mới vắng mặt mười ngày thôi sao, sao địa vị trong gia đình lại giảm sút thảm hại thế này?

Còn không bằng chậu cây cảnh ở cửa nữa?

"Vâng." Trương Khởi Linh thấy vậy, cũng đành gật đầu.

"Được!

Đi dạo cũng được, tiền có đủ không, nhà mình có rất nhiều tiền vốn để dành cho thằng nhóc thối này kết hôn, nhưng mà Khởi Linh thì, cứ tiêu đi." Mẹ hào phóng nói, Trương Thiên đã không còn lời nào để nói.

Quả nhiên, có Khởi Linh thì quên con trai.

A, cái miệng này!

"Mẹ, mẹ có phải không cần con nữa không!" Trương Thiên vẻ mặt cạn lời.

“Sao lại thế được?

Con vẫn là đứa con trai lớn tốt của mẹ mà!” Lý Tuyết Cầm thấy vậy, trực tiếp mở miệng.

Trương Thiên nghe thế nào cũng cảm thấy có gì đó không ổn, sao cái giọng điệu này lại giống hệt mình gọi Tiểu Miết vậy.

Sau đó, Trương Thiên ở tiệm đồ cổ một ngày.

Ừm, chịu đủ mọi sự dày vò.

Hai ngày sau, tại ga tàu hỏa Bắc Trạm, Trương Thiên và những người khác lần lượt lên chuyến tàu đi Bắc Đông.

Lần này Trương Thiên mang theo đồ đạc không nhiều lắm.

Một thanh mộc kiếm, Bát Quái Kính, thanh mộc kiếm tàn khuyết (của đạo quán Thanh Phong Sơn), la bàn, vân vân.

Còn phía sau Bàn Tử, thì đeo lỉnh kỉnh đồ đạc, Bàn Tử chủ yếu là phụ trách vận chuyển.

Mà trong ngọc bội của gã, lại ẩn chứa linh hồn Vương Phi.

Bốn người, lần lượt lên xe.

Sau khi lên xe, trong đám đông, một bóng dáng màu đỏ đang nhìn khoang tàu.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn hồi lâu, khẽ lắc đầu, cuối cùng rời khỏi chỗ cũ.

Giải Vũ Thần rời đi, rất kín đáo, hầu như không ai biết, đương nhiên trừ Hoắc Tú Tú vừa vặn bắt gặp.

Lúc này, Hoắc gia.

“Tú Tú, con nói, thằng nhóc Giải gia đó đi cùng với người đàn ông lạ mặt, lại còn mua áo khoác bông mới sao?” Một lão già tóc bạc phơ,

dung nhan lại như bốn mươi mấy tuổi, giọng nói già nua, ánh mắt có chút thâm trầm.

“Vâng, bà nội, bà nói Hoa Hoa gần đây có phải định đi làm chuyện gì quan trọng không ạ?” Giọng Hoắc Tú Tú trong trẻo, quanh quẩn trong căn phòng nhỏ.

“Không gì ngoài Dược Vương Mộ, nhưng, bọn họ sẽ không thành công đâu, bởi vì tấm bản đồ đó, chỉ là tàn quyển mà thôi.” “Không ai biết vị trí thật sự của Dược Vương Mộ, nhưng, Giải gia y lại muốn quay lại nghề cũ, thì đúng là ta không ngờ tới.” “Điều tra mấy người đàn ông hợp tác với Giải gia đó, có thể hợp tác với Giải gia, chắc chắn không tầm thường.” Bà nội Tú Tú nói, Hoắc Tú Tú gật đầu, vội vàng chạy ra ngoài.

Trên tàu hỏa, Giải Vũ Thần nhìn cảnh vật bên ngoài, những người lên xe lục tục, trong lòng có chút phức tạp.

Những người đó, mỗi người đều mặt mày đen sạm, mặc áo vải thô, có người còn đeo những tấm vải thô hình vuông được làm thành túi, rồi đeo lên lưng rời khỏi Bắc Ly thành.

“Tại sao bây giờ, lại có nhiều người lên tàu hỏa thế?” Giải Vũ Thần không khỏi hỏi, trong giọng nói mang theo chút hoang mang.

“Còn mấy tháng nữa là Tết Nguyên Đán rồi, đương nhiên người về nhà sẽ nhiều, hơn nữa Bắc Ly chỉ có một tuyến đường tàu hỏa này, đương nhiên người sẽ đông.” Hồ Bát Nhất nói, Giải Vũ Thần gật đầu.

“Hắc, cũng may lão đại nhà ta có quan hệ với ga tàu hỏa, nếu không thì, e rằng đi Bắc Đông không có xe đâu, Hoa gia, cậu đến cả thường thức này cũng không có sao.” Bàn Tử đợi đến khi có cơ hội, thì trên mặt càng lộ ra nụ cười.

Bàn gia tôi hôm nay cuối cùng cũng “ngẩng mặt” được một lần

rồi.

Giải Vũ Thần không nói nhiều, ánh mắt nhìn về phía dòng người qua lại, có lẽ, đây chính là chấp niệm về việc về nhà.

Cho dù là sớm hai tháng, cũng sẽ tạo thành cảnh tượng đông đúc.

Trương Thiên ánh mắt nhìn những người bên ngoài.

"Cái thời buổi này, ai, nghèo thì chết vì nghèo, giàu thì chết vì giàu." Trương Thiên cảm khái một tiếng, Bàn Tử thì vội vàng gật đầu.

"Đúng vậy, nếu không phải lão đại, tôi e rằng ăn bữa trên không có bữa dưới mất!" Bàn Tử nói, ánh mắt nhìn ra ngoài, giây tiếp theo gã kêu lên một tiếng.

"Má ơi, ăn trộm!" Gã hét lên một câu, nhưng bên ngoài người đông, căn bản không nhìn rõ là ai trộm.

Trương Thiên lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, trong phòng xét xử.

Câu "ăn trộm" của Bàn Tử, trực tiếp làm vô số người giật mình tỉnh giấc. 【Giả sử, tôi chỉ nói giả sử thôi nhé, nếu không phải Cửu Môn khống chế chín mươi phần trăm đạo mộ giả của Hạ quốc, thì Hạ quốc chúng ta sẽ mất bao nhiêu cổ mộ?】 【Đừng giả sử nữa, theo điều tra, một số cổ mộ quả thực đã bị phá hoại, nhưng di vật thực sự được cứu vẫn rất nhiều.】 【Trong bối cảnh lớn như vậy, có thể bảo vệ được nhiều di vật đến thế, đã rất tốt rồi.】 【Cái thời buổi này, trẻ con còn có thể bị bắt cóc, nói gì đến mộ huyệt.】 【Mấy tên lừa đảo đáng chết!

Đáng lẽ phải bị lệ quỷ chém giết hết.】 【Khoan đã!

Có khả năng nào, chúng ta đã đổ những ngôi mộ bị phá hoại bởi những kẻ đạo mộ khác lên đầu Trương Thiên và đồng bọn không?】

【!!!!】 Trong chốc lát, cả trường quay im lặng như tờ. 【Người phía trước nói hình như có lý đó!】 【Nói đến, cái người phá hủy Hải Để Mộ trước đó tên là gì ấy nhỉ?

Tại sao bây giờ không có tin tức gì về anh ta nữa, tại sao anh ta lại không bị xét xử?】 【Không biết, có ẩn tình, nhất định có ẩn tình!】 【Người đó hình như tên là Hạo Thiên Chân, còn bây giờ sống hay chết cũng không biết.】 【Bọn họ đã đạo nhiều mộ như vậy, chẳng lẽ không phá hoại một cái nào sao?

Phía sau chắc phải có chứ?】 Dưới đài xung quanh, mọi người nhao nhao bàn tán.

Chương 150

Mà lúc này trưởng phòng xét xử cũng không nói nữa, một câu nói của mình đã gây ra sự xôn xao lớn đến vậy, bây giờ lại đang trực tiếp toàn mạng.

Ông ấy không thể nói bừa được.

Trần Hề rất nghiêm túc nhìn màn hình, cô ấy muốn xem, Trương Thiên trước mắt này, sau khi đến Bắc Đông, liệu có gặp phải thứ gì đó nữa không.

Cô ấy muốn xem thế giới này, rốt cuộc có bao nhiêu kỳ diệu.

Màn hình tiếp tục.

Trên tàu hỏa, Hồ Bát Nhất nằm dựa, tay lật xem Âm Dương Bí Thuật.

Anh ấy đến giờ vẫn chưa hoàn toàn lĩnh hội hết kiến thức bên trong.

Còn Bàn Tử tên này, thì vẻ mặt tươi cười nhìn Trương Thiên.

"Lão đại, lần này chúng ta đi Bắc Đông, nói không chừng lại sẽ gặp Anh Tử đấy!

Anh Tử xinh đẹp lắm." "Nhị ca cậu không biết đâu, hồi đó, người ta, Anh Tử còn ôm tay lão đại nữa cơ!" "Anh Tử đó còn, anh tư tiêu sái, khí vũ bất phàm!" Bàn Tử ở một bên nói không ngừng nghỉ, hiếm khi nghe được vài từ ngữ này từ miệng gã.

Trương Thiên: "???" Trương Khởi Linh: "!!!" Trương Thiên ngớ người ra, tên Bàn Tử này, sao lại nhắc đến chuyện này vào lúc này chứ.

“Nhị ca, cậu bày tỏ thái độ đi chứ, cậu xem, đại ca lần này nói không chừng lại bị ‘dụ dỗ’ mất.” Thấy Trương Khởi Linh không phản ứng, Bàn Tử kích động nói, điên cuồng chớp mắt.

“Ồ.” Trương Khởi Linh chỉ thốt ra một chữ, y trông vẫn lạnh băng băng.

Không có chút cảm xúc nào, ngược lại, trong mắt nhìn Trương Thiên lại có chút nghi hoặc.

Trương Thiên không phải thích con trai sao?

Không ngờ, cũng có duyên với con gái à?

Nếu Trương Thiên mà biết được suy nghĩ của y trong mắt Trương Khởi Linh, anh nói không chừng sẽ hộc ra ba tấc máu tươi.

Đùa cái gì vậy, Tiểu Trương gia tôi, là đàn ông “thuần chủng” được không.

“Bàn Tử, đủ rồi đấy, cái miệng của cậu là muốn bị bịt lại sao?” Trương Thiên trừng mắt nhìn Bàn Tử, Bàn Tử thấy vậy vội vàng ngậm miệng lại.

“Trương huynh, trước kia các cậu đã từng đi Bắc Đông rồi sao?” Lúc này, Giải Vũ Thần ở giường trên mở miệng hỏi, trong giọng nói mang theo chút kinh ngạc.

Y đã điều tra Trương Thiên, trước đây vẫn luôn trông tiệm đồ cổ.

Sao mấy ngày không chú ý, người ta đã từ Bắc Đông trở về rồi?

“Ừm, đi về quê thăm bà con tiện thể sửa một con đường.” Trương Thiên gật đầu, đối với điều này anh cũng không hề giấu diếm.

“Ba mươi vạn đấy, lão đại bỏ ra nhiều tiền như vậy để sửa đường, lão thôn trưởng còn chảy nước mắt hạnh phúc cơ.” Bàn Tử vừa ăn đồ vừa nói.

Giải Vũ Thần kinh ngạc nhìn Trương Thiên một cái.

Cần biết, thương nhân, nhìn từ trước đến nay không phải là tình người, mà là lợi ích.

Không ngờ, Trương Thiên lại hoàn toàn trái ngược.

Người này có thể kết giao sâu sắc.

"Nhân phẩm Tiểu Trương gia thật không tệ." Giải Vũ Thần nói, Trương Thiên xua tay không nói nhiều.

Ngược lại, ánh mắt Trương Khởi Linh cứ nhìn chằm chằm Trương Thiên, luôn có cảm giác như muốn nói điều gì đó.

Lần này đi Bắc Đông, Trương Thiên còn dẫn theo tiểu hồ ly.

Vì Giải Vũ Thần ở đây, nên tiểu hồ ly cũng không lộ diện, sợ làm Giải Vũ Thần sợ hãi, hơn nữa tên đó cũng không thể nói chuyện.

E rằng phải nhịn một thời gian rồi.

Tàu hỏa rất nhanh rời khỏi Bắc Ly thành, trong sự chờ đợi dài đằng đẵng, Trương Thiên không tự giác học tập thuật pháp của Bàn Sơn đạo nhân trước đó.

Còn Hồ Bát Nhất thì học tập bản lĩnh khám mộ của mình, Bàn Tử thì đang ngủ, còn Giải Vũ Thần bây giờ thì không biết làm gì.

Y có công pháp, nhưng trong tình huống này, căn bản không thể tu luyện.

Hơn nữa, Giải Vũ Thần vẫn là lần đầu tiên đi đạo mộ, trong lòng không hiểu sao có chút kích động.

Khoang tàu là loại có bốn giường, Hồ Bát Nhất một giường, Bàn Tử một giường, Giải Vũ Thần một giường, còn Trương Thiên thì đành phải chen với Tiểu Ca một giường.

Buổi tối, Hồ Bát Nhất và những người khác đều đi ngủ.

Ngược lại, trên giường của Trương Thiên, anh và Tiểu Ca đang khoanh chân ngồi trên giường.

"Anh không ngủ sao?" Trương Khởi Linh nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, không khỏi mở miệng.

Ngược lại, có một cảm giác quan tâm.

"Không, tu luyện thêm một chút, đến lúc đó, chúng ta cũng sẽ có thêm một phần bảo đảm." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

"Chúng ta cùng nhau." Trương Khởi Linh nói một câu, hai người cũng không nói thêm gì nữa.

Đêm vội vàng trôi qua.

Cảnh tượng chuyển, đã là một ngày sau.

Thời đại này, đâu có tàu hỏa tốc độ cao, loại tàu hỏa vỏ xanh đốt than này, tiếng ồn lớn, mà còn chậm chết người.

Rất tra tấn người.

Trương Thiên và những người khác gần như đã ngồi hơn một ngày một đêm.

Thấy sân ga quen thuộc, Hồ Bát Nhất thở ra một hơi khí nóng.

Khói trắng, bốc ra từ miệng.

Nhìn sân ga đã bị tuyết trắng phủ kín, mấy người Trương Thiên đeo hành lý lớn nhỏ đi về phía con đường dẫn vào thôn núi.

Đã đến rồi, lần này thời gian sẽ dài hơn một chút, đương nhiên phải tìm một chỗ dừng chân.

"May mà lão đại có tiên kiến chi minh, sắm cái áo khoác bông này, Bàn gia tôi ấm áp cả lòng." Bàn Tử kéo áo khoác bông to sụ, trên mặt

toàn là nụ cười.

“Tôi thấy, cậu không phải lạnh thân thể, mà là dương khí yếu.” Hồ Bát Nhất liếc gã một cái.

“Lão Hồ, đừng suốt ngày nói mấy lời thật thà đó chứ!” Bàn Tử liếc Hồ Bát Nhất một cái, sau đó mấy người cười ha ha đi ra ngoài.

Giải Vũ Thần nhìn cảnh vật xung quanh, không khỏi nói.

“Tiểu Trương gia, lúc trước anh đến đây, nơi này là như thế nào?” “Thì vẫn như thế này thôi, chỉ là, lúc đó, vẫn chưa có tuyết rơi.” Trương Thiên mở miệng, lúc đó đến Bắc Đông, vẫn là mấy tháng trước, khi đó, vẫn là đồng cỏ xanh biếc.

“Hoa gia, cậu không biết đâu, lão đại và Bàn gia tôi, lúc đó còn phóng ngựa tung hoành trên đồng cỏ xanh biếc cơ, cảnh tượng đó, hùng vĩ lắm!” Bàn Tử nói, mấy người đã bước ra khỏi sân ga.

Bên ngoài, toàn bộ đều là đường đất đá, trên con đường lầy lội còn có mấy người phu xe áo vàng.

Đây là thành chính Bắc Đông.

Tương đối mà nói vẫn khá phồn hoa, nhưng, vì lý do thời đại, đường xá có chút hỏng hóc, hơn nữa đều là đường đất bùn.

Mà bên ngoài ga tàu hỏa, đều là những phu xe đứng trong tuyết lớn đợi ga tàu hỏa đón khách.

Trương Thiên và những người khác gọi mấy phu xe, đi về hướng thôn làng.

Giải Vũ Thần hiển nhiên vẫn là lần đầu tiên đến loại nơi này, đôi mắt to quét nhìn xung quanh.

Có lẽ vì vấn đề giáo dưỡng, Giải Vũ Thần không biểu lộ quá nhiều kinh ngạc, hoặc là kích động.

Y ngược lại rất bình thường, điềm tĩnh.

Rất nhanh, sau vài lần rẽ.

Mấy người ngồi lên xe bò, đi về phía trong thôn.

“Lão đại, chúng ta lại thấy Ngưu Tâm Sơn rồi.” Hồ Bát Nhất vẻ mặt tươi cười, nhìn ngọn núi lớn trước mắt, Ngưu Tâm Sơn lúc này lại được phủ một lớp tuyết trắng, trông vô cùng thần bí.

Ở đây, họ và Trương Thiên đã quen thuộc hơn một chút, hơn nữa tình cảm cũng khá sâu sắc.

Trương Thiên gật đầu, tuy mới mấy tháng, nhưng vẫn có một cảm giác lịch sử.

“Đúng rồi lão đại, trong Vương Tử Mộ trước đó, rất nhiều thứ vẫn chưa được nghiên cứu thấu đáo, đáng tiếc thật.” Hồ Bát Nhất nghĩ đến Vương Tử Mộ, thì có chút tiếc nuối.

Trương Thiên gật đầu, không nói nhiều, đối với Vương Tử Mộ, bên trong tuyệt đối có rất nhiều thứ mà họ chưa phát hiện ra.

Nhưng bây giờ chắc chắn sẽ không quay lại.

Trương Thiên ánh mắt nhìn về phía ông lão lái xe bò.

“Ông lão, ông có biết Thanh Phong Sơn không?” Giọng Trương Thiên không lớn, trên đỉnh đầu còn có tuyết bay qua.

Ông lão đội một cái nón lá rách, trông cứ như một người lái đò.

Mặt có chút vàng vọt, chắc là do quanh năm làm nghề kéo xe bò chở người, nên bị nắng vàng da.

Ông lão nhìn đồng cỏ trắng xóa, sau đó suy nghĩ một lát rồi mở miệng.

“Hình như có nghe nói qua, nơi đó là vùng đất không người, rất

nguy hiểm, nghe nói có gấu đen, và các loại súc vật như chó sói trắng, buổi tối thậm chí còn có chồn vàng nữa.” Giọng ông lão già nua trầm ấm truyền đến.

Chương 151

Trương Thiên trong lòng vui mừng, xem ra, ông lão này biết chút gì đó.

"Ông lão, ông có thể kể cho chúng cháu nghe chuyện Thanh Phong Sơn được không?" Trương Thiên nói, ông lão quay đầu nhìn mấy người Trương Thiên một cái.

"Trông mấy đứa da non thịt mềm thế này, tôi khuyên là, vẫn đừng đi nữa, trên núi đó, thật sự không phải người bình thường có thể đi." "Theo truyền thuyết ấy, trước kia có một người thợ săn lên núi săn bắn, còn chưa đến đỉnh núi, thì đã bị con gấu đen cao hai mét vỗ nát đầu." "Hơn nữa, trên Thanh Phong Sơn, nghe nói còn có rất nhiều yêu quái!" Người phu xe nói, vẻ mặt ngưng trọng hơn một chút, cố ý làm ra vẻ thần bí nhìn Trương Thiên.

"Yêu quái?

Ông lão, trên núi này, còn có yêu quái sao?" Giải Vũ Thần thì có chút kinh ngạc, y không ngờ, thế giới này thật sự có yêu quái.

Những chuyện này y cũng chỉ nghe sư phụ và ba kể qua, không ngờ, lần này lại nghe được loại truyền thuyết này.

"Cô bé, trông cháu xinh xắn thế, nhưng tóc ngắn, kiến thức cũng ngắn." "Cũng không sợ mấy đứa cười nhạo tôi mê tín gì, nhưng mà, có một số chuyện, mấy đứa vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn." Ông lão nói, nhìn Giải Vũ Thần trắng trẻo, lại mặc quần áo hoa văn màu hồng, ông lão tự nhiên cho rằng y là con gái.

Trương Thiên thì cười gật đầu.

"Ông lão nói đúng, ngược lại là suy nghĩ của chúng cháu còn thiếu

sót.” Trương Thiên nói, ông lão thì tán thưởng nhìn Trương Thiên một cái.

“Thằng nhóc nhà cháu lại không cười nhạo tôi, cũng không dễ dàng gì, trước kia ấy, tôi chở người, mỗi khi nhắc đến chuyện gì đó, họ lại lấy lời người khác, nói cái gì khoa học giáo dục, làm ông già này nghẹn họng.” Ông lão nói, hiển nhiên tâm trạng không tệ.

Giải Vũ Thần cũng không để ý lời của ông lão trước đó, mà dựng tai lên, chăm chú lắng nghe lời ông lão.

“Thế thì tôi sẽ nói sâu hơn đây.” Ông lão thấy Trương Thiên tán đồng lời mình, ông ấy càng trực tiếp thả lỏng lồng ngực.

“Ở Thanh Phong Sơn, trước kia thực ra là một chiến trường, nghe nói là trước đây để đối phó Hán Nô, triều đình liền dồn tất cả những tên Hán Nô xâm lược vào một chỗ để giết sạch.” “Mà, nơi đó, chính là Thanh Phong Sơn, Thanh Phong Sơn xương cốt chồng chất, lâu dần liền có tà khí, nghe nói ấy, bên trên còn có chồn vàng thành tinh nữa!” Ông lão nói, mấy người Trương Thiên thì nghe rất chăm chú.

Ngay cả Bàn Tử cũng không hề buông lời châm chọc.

“Đương nhiên, những chuyện này là thật hay giả, tôi cũng không biết, nói chung, tôi ấy, không khuyên mấy đứa đi đâu, nghe nói, mấy trăm năm trước, có một đạo sĩ của đạo quán, tất cả đều lên núi trừ tà.” “Toàn bộ đều chết ở trong đó, không ai quay về.” Ông lão thao thao bất tuyệt nói, Trương Thiên cũng đã hiểu đại khái ý tứ.

Trước kia, Thanh Phong Sơn có thể nói chính là một chiến trường, thế núi hiểm trở, mà Hán Nô lại giỏi tác chiến bình nguyên, điều này cũng dẫn đến, trên ngọn núi này, dễ thủ khó công.

Chết không ít người.

Vì vấn đề âm hồn đó, người của đạo quán đã đến để giải quyết,

còn về sự việc thật sự như thế nào, thì không ai biết.

"Đa tạ ông lão đã nói nhiều như vậy, không biết, ông lão, ông có biết Thanh Phong Sơn ở đâu không?" "Mấy đứa thật sự muốn đi sao?" Thấy Trương Thiên lại hỏi, trong mắt ông lão thoáng qua một tia chấn kinh, ông ấy nói nhiều như vậy mà mấy người này thật sự không sợ chết.

Lại còn quái lạ là bọn họ thật sự đi.

Nhìn ánh mắt Trương Thiên, ông lão đành phải mở miệng.

"Đi về phía đông nam, khoảng ba mươi dặm, có một ngọn núi, đó chính là Thanh Phong Sơn." "Đa tạ, ông lão đây là một đồng tiền, coi như là thù lao, ông nhất định phải nhận." Trương Thiên thì đưa một đồng tiền.

Ông lão vốn muốn từ chối, nhưng mà quả thật là quá nhiều.

Thấy ông lão nhận lấy, Trương Thiên cũng không nói thêm gì nữa, ngược lại Bàn Tử lại nghĩ đến điều gì đó.

"Hắc hắc, lão thái gia, ông nói trước kia trên núi là một loạn táng cương?" Bàn Tử nheo mắt thành một khe nhỏ.

"Để tôi nói cho mà nghe, tôi tuy già nhưng tai không điếc, thằng nhóc nhà cậu, tuổi còn trẻ, không chỉ mắt mù, tai cũng điếc rồi, tôi không phải thái gia của cậu, hơn nữa, đó là chiến trường, không phải loạn táng cương." Ông lão cạn lời nói, Bàn Tử đầy mặt hắc tuyến.

Trời đất quỷ thần ơi, mình nhanh thế đã bị coi thường rồi sao?

Quả không hổ là người Bắc Đông, thật thà sảng khoái, mình không chọc nổi đâu.

Bàn Tử ngượng nghịu suy nghĩ, nhưng trong lòng có chút kích động.

Theo lời lão Hồ trước đó, nói không chừng, lần này gã có thể tìm thấy Quỷ đan đấy ư?

Suốt đường không nói gì.

Rất nhanh, một thôn núi nhỏ xuất hiện trước mặt mấy người Trương Thiên.

Thôn này dường như đã trở thành, căn cứ bí mật của Trương Thiên và những người khác khi đạo mộ ở Bắc Đông.

"Cũng không biết là vị Bồ Tát sống nào, đã sửa đường cho thôn núi nhỏ này, bây giờ thì hay rồi, thôn núi này ấy, đã trở thành thôn giàu có nhất nhì Bắc Đông rồi." Ông lão vẻ mặt hâm mộ.

Trong giọng nói còn xen lẫn một chút chua chát.

Cũng đúng, ở thời đại này, người có thể sửa đường, e rằng cũng chỉ có ở trong thành mà thôi.

"Hắc hắc, ông lão, ông nhỏ mọn rồi, tầm nhìn của ông quá hẹp rồi!

Ông có nghĩ, có khả năng nào, là chúng cháu sửa không?" Bàn Tử tên này, có thù tất báo, bây giờ có cơ hội, đương nhiên phải khoe khoang một chút.

"Thằng nhóc, miệng chó không thể nhả ngà voi ra được đâu, cậu có biết sửa con đường dài như vậy tốn bao nhiêu tiền không?

Thật là, tuổi còn trẻ, đã học cách khoe khoang rồi." Ông lão nói, mặt Bàn Tử xanh lè.

Trừ tiểu hồ ly, Bàn Tử vẫn là lần đầu tiên bị "quê" trước mặt người khác.

"Ai, ông già này." "Bàn Tử, thôi được rồi, chúng ta vào thôn trước đã." Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử còn muốn nói gì đó, trực tiếp ngăn gã

lại, mà ánh mắt nhìn về phía thôn.

Ở phía trước thôn có một người đang đứng, mặc quần áo màu xanh lam, hình như là thôn trưởng.

"Được rồi, nể mặt lão Hồ, tha cho ông già thô tục này vậy." Bàn Tử vẻ mặt không cam tâm nói.

Trương Thiên nhìn thôn núi nhỏ bị tuyết trắng phủ kín, lại có một cảm giác như mơ.

Nếu nói trước kia cảnh quan đẹp đi, thì cảnh tượng bây giờ, tùy tiện chụp một tấm, đó chính là một bức tranh tường.

"Được rồi, nhị đệ, lão Hồ, Bàn Tử, Giải công tử, chúng ta vào thôn thôi." Trương Thiên hô một tiếng, lại nói với ông lão một câu rồi dẫn mấy người, xách theo hành lý lớn nhỏ, đi về phía trong thôn.

Hôm nay có một ngày đại hỉ, cho nên thôn trưởng mới đứng ở cửa.

"Cũng không biết, Phú Quý bọn họ khi nào đến." Thôn trưởng lẩm bẩm, hít một hơi thuốc lào lớn, nhưng khi nhìn thấy năm người xách theo hành lý lớn nhỏ đi tới từ xa, cái tẩu thuốc của ông ấy run lên một chút.

Ông ấy dụi dụi mắt.

"Hình như là đồng chí Hồ Bát Nhất!" "Không chắc, xem lại đã." Thôn trưởng liên tục nhìn ba lần, khi xác định xong, liền chạy vắt chân lên cổ.

Mà thấy thôn trưởng đã lớn tuổi, chạy còn nhanh hơn thỏ, Trương Thiên và những người khác đều ngớ người ra.

"Lão Hồ, ông thôn trưởng nhà ông, trước kia chắc chắn là thuộc về Tào Tháo." "Bàn Tử, cậu nói thế là sao?" "Tào Tháo, số một thế

giới về nhanh nhẹn mà!" Bàn Tử giơ ngón cái lên, Hồ Bát Nhất tức khắc cạn lời.

Rất nhanh, dưới tiếng hô của thôn trưởng, vô số thôn dân lần lượt đổ ra, từng người trên mặt đều nở nụ cười.

Trương Thiên đã sửa đường cho thôn, thôn dân đương nhiên nhớ rất rõ, bây giờ Trương Thiên và đồng bọn đến, thôn dân đương nhiên sẽ nhiệt tình chào đón.

Nhìn thôn dân lần lượt đi về phía mình, Hồ Bát Nhất trong lòng vẫn rất vui sướng.

Có một cảm giác thành tựu.

"Đồng chí Hồ, đồng chí Trương, đồng chí Vương, chúng tôi mong sao mong trăng, cuối cùng cũng mong được các đồng chí đến rồi." Thôn trưởng vẻ mặt tươi cười.

Thôn dân cũng lần lượt gật đầu.

Trương Thiên quét một vòng, anh mắt tinh tường, rất nhanh đã phát hiện ra điều không ổn.

Lúc này trên người thôn dân, đa số đều mặc quần áo mới, hơn nữa trong thôn còn đỏ rực, cảm giác có chuyện hỷ.

"Thôn trưởng, trong thôn gần đây có chuyện gì sao?" Trương Thiên mở miệng hỏi.

"Đồng chí Trương, ai, vốn không muốn nói cho đồng chí biết, chỉ là, Anh Tử sắp kết hôn rồi." "Cái gì!" "Cái gì!" "Cái gì?" Không chỉ Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử cũng lần lượt phát ra tiếng kinh hô.

Trương Thiên thì ngơ ngác, Anh Tử, xuyên suốt cả Quỷ Đăng, hình như cũng không nhắc đến chuyện kết hôn nhỉ, cái này bị "hack"

rồi sao?

Nhanh thế sao?

Trương Khởi Linh: "!!!" Trời đất quỷ thần ơi, vừa mới nghe chuyện Trương Thiên và Anh Tử, vừa đến nơi, người ta đã kết hôn rồi.

Trương Khởi Linh bản thân còn muốn xem, Anh Tử trông thế nào, không ngờ, bây giờ thì hay rồi, không cần xem nữa, người ta đã kết hôn rồi, xem cũng chẳng có tác dụng gì.

"Thôn trưởng, tiểu Anh này nhanh thế đã kết hôn rồi sao?

Nếu Bàn gia tôi nói thì, cái quan niệm truyền thống này không thể được, mau mau mau, bây giờ ly hôn tìm lão đại của tôi." Bàn Tử nghe xong, có chút kinh ngạc.

"Bàn Tử, cậu bớt nói hai câu đi, loại lời thiếu đức như vậy, cậu cũng nói ra được, không sợ bị trời phạt sao." "Thôn trưởng, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, sau đó càng vẻ mặt nghi hoặc, cô bé ngây thơ đó, sao lại kết hôn nhanh thế rồi.

Điều này lại khiến Hồ Bát Nhất có chút không kịp trở tay.

Trương Thiên nhìn thôn trưởng, đợi trả lời.

"Nhà Anh Tử, chỉ có con bé và ông nội, hơn nữa Anh Tử cũng đã đến tuổi kết hôn rồi, chỗ chúng tôi mười bốn tuổi đã có thể kết hôn rồi, Anh Tử tuổi này sớm đã vượt qua rồi." "Hơn nữa, ông nội Anh Tử cũng lớn tuổi rồi, ai, vốn chúng tôi còn định tác hợp cho tiểu Thiên nữa cơ, xem ra con bé Anh Tử này không có phúc khí rồi." Thôn trưởng lắc đầu, có chút thở dài.

Trương Thiên khẽ thở dài.

Thời đại này, ở những thôn làng hẻo lánh như thế này, vẫn còn tồn

tại truyền thống trọng nam khinh nữ.

Hơn nữa, mười bốn tuổi đã kết hôn, ở thời đại này, rất phổ biến.

Nếu ở cổ đại, còn có điển cố mười hai tuổi làm mẹ, những điều này, đều là một số hủ tục.

Hồ Bát Nhất cũng không quá kinh ngạc.

“Anh Tử chắc cũng mười bảy, mười tám rồi nhỉ, cũng đúng, đây là chuyện hỷ.” Hồ Bát Nhất nói, thôn trưởng cũng gật đầu.

“Ai, con bé Anh Tử đó không có phúc khí rồi.” “Đúng vậy, đứa bé tốt thế, với tiểu Thiên tuyệt đối là trai tài gái sắc.” “Đáng tiếc thật, lại gả cho lão Vương gia trong thôn.” Một đám phụ nữ nhao nhao nói, mà Trương Thiên thì nhìn xung quanh.

“Hôn lễ của họ đã kết thúc rồi sao?” Trương Thiên hỏi.

Chương 152

Thôn trưởng gật đầu.

“Hôm qua, các đồng chí đã chậm một ngày.” Thôn trưởng cũng cảm thấy đáng tiếc, điều này có chút quá trùng hợp.

“Thôi được, đã kết hôn rồi thì chúng tôi cũng không đi nữa.” “Thế này đi thôn trưởng, ông đi theo tôi một chút.” Nói rồi Trương Thiên kéo thôn trưởng sang một bên, cố gắng không để người khác biết.

“Tôi có một trăm đồng ở đây, coi như là tiền mừng cho Anh Tử, tuy chúng tôi không đi nữa, nhưng có một số chuyện, vẫn phải bù đắp.” Trương Thiên lấy ra một trăm đồng, một đồng là thu nhập nửa tháng của một gia đình bình thường trong thôn, một trăm đồng thì người trong thôn mơ cũng không dám nghĩ.

“Anh Tử lần trước đã giúp chúng tôi, số tiền này, nhờ thôn trưởng chuyển cho con bé.” Trương Thiên nói, thôn trưởng có chút do dự, nhưng nghĩ đến Trương Thiên không thiếu tiền, cũng không từ chối.

“Được, tôi sẽ chuyển cho con bé Anh Tử, con bé đó cũng thật may mắn.” Thôn trưởng nói, Trương Thiên mới không nói thêm gì nữa.

Chủ yếu là không để những người khác trong thôn biết, là để tránh những tranh cãi không cần thiết.

“Đồng chí Trương, đồng chí Hồ, chúng ta vẫn đến căn phòng trước đó chứ?” Thôn trưởng cười hỏi một câu, Hồ Bát Nhất cười gật đầu.

“Vâng, thôn trưởng, tất nhiên rồi, nhưng lần này chúng tôi có thêm hai người, bên ông có chỗ trống không ạ?” Hồ Bát Nhất nói, mặt già của thôn trưởng cười đến mức như bông cúc.

“Đương nhiên rồi, cho dù tôi có nhường cái giường của mình ra, cũng không thể để các đồng chí không có chỗ ở chứ!” “Ở cạnh phòng các đồng chí, có một căn phòng nhỏ, hai đồng chí cứ ở trong đó!” “Đúng rồi, Tú Hoa, mổ con cừu trong chuồng nhà ta đi, tối nay, tôi phải cảm ơn đồng chí Trương và bọn họ thật tốt, từ khi có họ thôn chúng ta thật sự càng ngày càng tốt.” Thôn trưởng liên tục nói, thôn dân càng mỗi người trên mặt đều nở nụ cười.

Nếu, Trương Thiên không sửa đường, họ tuyệt đối không thể nhiệt tình như vậy, con người mà, đều là trao đổi lợi ích.

Trừ phi là huynh đệ sinh tử, nếu không ai sẽ dốc hết lòng với cậu.

“Thôn trưởng, nhà cháu còn có một con gà mái già, tối nay sẽ hầm cho đồng chí Trương!” “Đúng, nhà cháu còn có cá nữa, cũng mang đến!” Các thôn dân nhiệt tình nói, Bàn Tử vẻ mặt tự hào.

“Tiểu Hoa Hoa thấy chưa, đây là gì, đây gọi là ‘thể diện’!” “Bá khí ~” Bàn Tử vỗ vỗ má mình, kiêu ngạo như một con gà mái nhỏ.

Gã phải để những người của các gia tộc lớn này thấy, bọn họ, mới là nhân vật chính!

Giải Vũ Thần nhìn Trương Thiên, y lại có chút không quen với sự náo nhiệt như vậy.

Nhưng cảm nhận bầu không khí này, Giải Vũ Thần trong lòng lại có một hương vị khác, thậm nhiên có chút hâm mộ.

Y ở nhà, cũng chỉ có cha mẹ, sư phụ có lẽ sẽ cho y một chút ấm áp, nhưng loại cảm giác này thì không có.

“Thôn trưởng, chúng tôi không cần phải long trọng như vậy, bình thường thôi là được rồi.” Tuy trong lòng rất hài lòng, nhưng Trương Thiên vẫn phải nói lời khách sáo.

“Ai, đồng chí Trương, đây là sự nhiệt tình của người trong thôn

chúng tôi, đồng chí sao có thể từ chối?" "Tối nay, không say không về!" Thôn trưởng rất phấn khích.

Người Bắc Đông, uống rượu, vẫn khá hào sảng, nói uống "mông", đó là không nói khoác đâu.

Trương Thiên cười gật đầu, nhìn về phía Trương Khởi Linh.

"Nhị đệ, đến lúc đó, nếu cậu không biết uống, thì đừng uống nữa, thực sự không được thì tôi uống thay cậu nhé." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Trương Thiên vẫn không rõ tửu lượng của Trương Khởi Linh.

Dù sao, Khởi Linh mà, trên TV uống rượu trắng vẫn khá ít.

"Ừm." Trương Khởi Linh chỉ gật đầu, thốt ra một chữ.

Trương Thiên thấy vậy cũng không lấy làm lạ.

"Thật không ngờ, nhanh thế đã mong được các đồng chí đến rồi, đồng chí Hồ, đồng chí Trương, khí hậu Bắc Đông lạnh cắt da, mới tháng mười một đã có tuyết rơi rồi." "Lò sưởi trong thôn đã được nhóm lên rồi, mọi người vào nhà làm ấm người trước đi." Thôn trưởng nhiệt tình nói, sau đó, ông ấy dẫn mấy người Trương Thiên đến căn phòng trước đó.

Nếu nói sửa đường là tốt thì đúng rồi, nếu không sửa đường, sau khi tuyết rơi, con đường này mà đi được thì lạ lắm.

Bây giờ đường, rất bằng phẳng, lát đá, thể hiện sự tôn quý.

Vẫn là căn phòng quen thuộc, Giải Vũ Thần và Hồ Bát Nhất Bàn Tử một phòng, còn Trương Khởi Linh và Trương Thiên một phòng.

Sau khi sắp xếp xong, trời đã gần tối.

Mà bên thôn trưởng cũng đã bắt đầu giết cừu, chuẩn bị đồ ăn cho Trương Thiên và đồng bọn.

Người trong thôn cũng lần lượt bận rộn.

Anh Tử nghe nói Trương Thiên trở về, thì không ra ngoài.

Lúc này cô ấy lại có chút sợ hãi khi nhìn thấy Trương Thiên.

Lời ông nội, cô ấy không dám trái, nhưng lại cảm thấy, có chút thất vọng, có lẽ duyên phận chưa đến.

Tuy nhiên nhìn người trong thôn nhiệt tình chào đón Trương Thiên và đồng bọn, Anh Tử trong lòng vẫn rất vui.

Việc thám hiểm cùng Trương Thiên và đồng bọn, càng để lại cho cô ấy những ký ức vĩnh cửu.

Ngược lại, khi thôn trưởng đưa tiền cho cô ấy, mắt Anh Tử đỏ hoe.

Đêm âm thầm buông xuống.

Năm người Trương Thiên thì rất thuận lợi được thôn trưởng mời đến nhà ông ấy.

Trên một cái giường đất lớn, có bảy người ngồi.

Năm người là Trương Thiên và đồng bọn, hai người là thôn trưởng và bí thư chi bộ thôn.

Hiện tại, thôn này, trong vòng mấy trăm dặm, là thôn trang giàu có nhất, đương nhiên cũng là đối tượng trọng điểm cần nắm bắt.

Bí thư chi bộ thôn hận không thể cả ngày ở trong thôn để làm công tác xây dựng.

"Vị này là bí thư chi bộ thôn bên chúng tôi, đây là đồng chí Hồ, trước đây đã biết, đồng chí Vương, đồng chí Trương…" Thôn trưởng giới thiệu một chút.

Sau đó, một con cừu nướng nguyên con trực tiếp được bưng lên.

“Được nướng bởi đầu bếp nghèo trong thôn, không biết có hợp khẩu vị của các đồng chí không, thôn chúng tôi cũng không có gì tốt cả, chúng tôi cứ ăn tạm vậy.” Thôn trưởng cười, đồng thời, một người đàn ông cường tráng bưng đến một chum rượu lớn.

Bên trong hiển nhiên là rượu trắng độ cồn cao.

“Đồng chí Trương, cảm ơn sự tài trợ của đồng chí, thật sự tôi không biết phải cảm ơn đồng chí thế nào.” Thôn trưởng rất kích động, liền múc một bát rượu trắng, cùng Trương Thiên uống cạn.

Ngay sau đó thôn trưởng nâng chén mời những người xung quanh một lượt.

Trương Khởi Linh dưới ánh mắt của Trương Thiên.

Uống một bát rượu trắng.

Khi uống xong, khuôn mặt nhỏ tái nhợt của y, trong chớp mắt lại ửng lên một màu hồng nhạt.

Trương Thiên: “???” Một chén đã gục ư?

Không đúng, không đúng, Tiểu Ca trong nguyên tác không phải rất biết uống rượu sao?

Má ơi, tình huống gì đây?

Má hồng lên tận trán?

Thôn trưởng thấy vậy, khóe miệng nở hoa, một chén đã gục, đây mới là “mồi ngon” chứ.

Phải chuốc thêm mới được!

Ba Trương Thiên: “???” Trên gương mặt Tiểu Ca, thoáng hiện một vệt hồng nhạt.

Lúc này, bên giường, tiểu hồ ly lén lút thò cái đầu nhỏ ra.

“Ơ?

Con nhớ đại ca ca uống rượu giỏi lắm mà?

Sao lại thành ra thế này?

Chẳng lẽ là sự vặn vẹo của nhân tính?

Đạo đức sa đọa ư?” Trên cái đầu nhỏ của tiểu hồ ly hiện lên một dấu hỏi to đùng.

Hồi đó, khi Tiểu Ca và bố Trương uống rượu, y cứ như một chiến thần, khiến bố Trương uống đến mức kết nghĩa vườn đào.

Giờ thì hay rồi, Tiểu Ca uống một chén đã gục, khiến tiểu hồ ly phải thốt lên “chuyên nghiệp!”.

“Cậu không sao chứ?” Trương Thiên lên tiếng hỏi.

Trương Khởi Linh lắc đầu: “Không sao, lần đầu tiên tôi uống loại rượu này.” Thấy Tiểu Ca nói vậy, Trương Thiên nhìn y thêm một cái nhưng không nói gì nhiều.

“Vị huynh đệ này, nhìn là biết ít uống rượu!

Không sao, lát nữa cậu uống ít thôi.” Thôn trưởng cười nói, rồi tự rót cho mình một bát.

“Ây da, suýt nữa quên mất, vẫn chưa hỏi tên huynh đệ, thôi, chúng ta tự phạt một chén!” Thôn trưởng vừa nói vừa lại rót thêm cho Tiểu Ca một bát.

Dưới ánh mắt của Trương Thiên, Tiểu Ca ngơ ngác lại uống thêm một bát.

Nhìn cái dáng vẻ này, có lẽ đầu óc y đang quay mòng mòng.

Trương Thiên có chút cạn lời, quả nhiên, cái tên này căn bản không biết từ chối.

Thôn trưởng thấy vậy, cười càng tươi hơn, trên bàn rượu, những ông anh biết uống rượu luôn thích bồi dưỡng người mới, hiển nhiên thôn trưởng cũng vậy.

“Thôn trưởng, ông đừng nói nhảm nữa, mà này, dạo gần đây trên núi sau làng có chuyện gì xảy ra không?” Hồ Bát Nhất thấy thôn trưởng còn định uống, liền chặn lại, lên tiếng hỏi.

“Ây, đồng chí Hồ không nói thì tôi quên mất, cậu không biết đấy thôi, sau khi mấy cậu đi, lại có một đám chuyên gia đến.” “Nghe nói, phát hiện ra cái gì đó là yếu tắc Quan Đông quân, đợi chút, tôi kể cho cậu nghe một lượt!” Sau đó, thôn trưởng kể lại toàn bộ chuyện đoàn chuyên gia đến Phủng Nguyệt Câu và những chuyện đã gặp phải.

Chương 153

Trương Thiên và những người khác cũng nghe rất chăm chú.

Điều này cũng dẫn đến việc, sau này, Trương Thiên có thể dựa vào câu chuyện này để chiếu cho bọn họ xem hình ảnh của đoàn chuyên gia.

"Ây, cậu không biết đấy thôi, bên trong đó nghe nói vận chuyển ra mấy trăm thi thể tàn khuyết, đáng sợ lắm, mấy hôm đó, cứ tối đến là trong làng chúng tôi lại ma khóc quỷ gào." "Nhưng dạo gần đây thì yên tĩnh rồi, hình như là đã được an nghỉ rồi thì phải." Thôn trưởng uống một chén rượu rồi lên tiếng nói.

"Ây, không nói nữa, những người đó đều là anh hùng, nào, chúng ta vì anh hùng mà cạn một chén." Thôn trưởng vừa nói, như đã uống say, liền nâng bát sứ lên.

Trương Thiên nhìn Tiểu Ca với gương mặt hơi hồng hồng.

Cũng nhìn Giải Vũ Thần một cái.

Hai tên này, hình như đều không biết uống rượu, đặc biệt là Giải Vũ Thần, mới uống có một chén mà đã hơi chóng mặt rồi.

Giải Vũ Thần, ai cũng biết tửu lượng y luôn kém.

Huống chi là rượu trắng nồng độ cao, rượu của thôn trưởng là loại tự nấu, nồng độ cực cao.

Một chén, gần như bằng uống một chén nhỏ cồn vậy.

"Ây, kiếp trước may mà mình là tinh anh chốn công sở, nếu không thì thật sự không trụ nổi." Trương Thiên cảm thán một tiếng trong lòng, rồi cầm hai bát sứ lên.

“Nhị đệ không biết uống rượu, tôi uống thay cậu ấy trước.” “Giải huynh, nếu cậu không được thì nói tôi.” Trương Thiên nói, y đã đỡ rượu cho Tiểu Ca một lần.

Bàn Tử thấy vậy, mắt sáng lên.

“Lão đại, anh định uống hết luôn à?” Bàn Tử chớp chớp mắt, Trương Thiên hít một hơi, hận không thể úp bát sứ lên mặt Bàn Tử.

Mình có thể không nói rằng, khiến Tiểu Ca uống say mèm, lo lắng về bị mẹ mắng thì sao?

Hơn nữa, Tiểu Ca mà uống say, mất trí nhớ thì làm sao, cái này không thể uống được.

“Ai nói Giải gia không biết uống rượu?

Lại đây, uống!” Giải Vũ Thần thấy vậy càng cầm bát sứ lên.

Thôn trưởng cười càng sâu hơn, ông ta thích nhất là dạy dỗ mấy đứa trẻ không biết uống rượu.

Tiểu Ca khẽ nhận lấy bát sứ từ tay Trương Thiên.

“Tôi vẫn có thể uống.” Y khẽ nói, ánh mắt mang theo chút kiên định.

Y không ngờ Trương Thiên lại coi trọng mình đến vậy, thậm chí còn nguyện ý đỡ rượu cho y.

Nhất thời, trong lòng Tiểu Ca vẫn thấy ấm áp.

Dù sao thì, y rất ít khi gặp được người thật lòng quan tâm mình, y cảm thấy, ở cùng đội của Trương Thiên vẫn vui vẻ hơn nhiều.

Ít nhất là thoải mái hơn nhiều so với bên Ngô Tà trước đây, ở cùng Ngô Tà không chỉ phải bỏ sức lực, mà còn phải thỉnh thoảng bị rút máu, thật cạn lời.

“Được rồi, uống ít thôi.” Trương Thiên gật đầu, lại đưa bát sứ cho Tiểu Ca.

Sau đó, lại mấy chén rượu nữa vào bụng.

Trương Thiên đột nhiên cảm thấy đầu hơi choáng váng.

“Quên mất, kiếp trước mình mới biết uống rượu, kiếp này hình như căn bản chưa uống bao giờ!” Trương Thiên đột nhiên biến sắc.

Hỏng rồi, lần này sẽ thành trò cười mất.

Tranh thủ lúc đầu óc còn tỉnh táo, Trương Thiên nhìn về phía thôn trưởng.

“Thôn trưởng, bên ông có chó sói hay chó gì đó không?

Chúng tôi định đi dạo quanh núi.” Gò má Trương Thiên hơi hồng hào.

Trương Thiên là kiểu người điển hình có khuôn mặt nam tính, lông mày rậm, mắt to, tuy là mắt một mí nhưng vẫn toát lên vẻ sắc bén.

Khuôn mặt y cũng sắc sảo như dao gọt, làn da cũng trắng trẻo, nhưng so với Tiểu Ca thì chắc chắn không bằng.

Lúc này, mấy chén rượu vào bụng, Trương Thiên cũng hơi choáng váng, gương mặt càng ửng hồng.

Tửu lượng kiếp trước, làm sao có thể chuyển sang kiếp này được.

Tiểu Ca ở bên cạnh, đôi mắt sắc bén nhìn Trương Thiên.

Trong lòng có chút cảm động.

“Ây, không ngờ lão đại tửu lượng tệ thế mà cũng dám đỡ rượu cho nhị ca, đây chẳng lẽ là…” Bàn Tử thấy Trương Thiên đỏ mặt, nhất thời hả hê.

Cứ tưởng Trương Thiên tửu lượng ghê gớm lắm, không ngờ cũng

chỉ được mấy chén.

Thôn trưởng cười không ngớt miệng.

“Đương nhiên, làng chúng tôi có nhà Trương đồ tể nuôi mấy con chó sói con, lát nữa cho mấy cậu mấy con, mấy cậu cần cái đó làm gì?” Thôn trưởng vừa nói, không biết từ lúc nào lại cụng một chén với Trương Thiên.

“Đương nhiên… đương nhiên là để chó sói kéo chúng tôi đi dạo trên núi.” Trương Thiên nói lắp bắp.

Cái thứ rượu này, quả thực còn mạnh hơn Phi Thiên Mao Đài.

“Lên núi?” “Đồng chí Trương, bây giờ tuyết trắng xóa, trên núi rất nguy hiểm, vẫn là đừng đi.” Bí thư thôn nói, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Bí thư, chúng tôi biết, nhưng chúng tôi chỉ đi dạo thôi, hơn nữa cũng không đi đến những nơi nguy hiểm, ông yên tâm.” Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng mắt y đã hơi nhắm lại.

Thôn trưởng đã chuốc cho y mấy bát rượu trắng này.

Nói thật, chắc cũng mấy cân rồi chứ?

“Vậy thì, Trương huynh đệ, cậu uống thêm ba chén, tôi sẽ cho cậu.” Thôn trưởng vừa nói, trên mặt mang theo nụ cười.

Bồi dưỡng tửu sĩ, chúng tôi rất nghiêm túc.

“Được!” Trương Thiên cũng bốc hỏa, ba chén, coi thường ai chứ.

Ngay lập tức, Trương Thiên cầm bát lên, uống liên tiếp hai bát.

Đến bát thứ ba thì bị Tiểu Ca chặn lại.

“Tôi uống thay cậu ấy.” Nói xong, y một hơi cạn sạch.

Trương Thiên ngơ người.

Nhìn cái dáng vẻ của Tiểu Ca, rượu này hình như chẳng có tác

dụng gì vậy.

Hơn nữa, trước đó y cũng đã uống mấy chén rồi, chẳng lẽ không có cảm giác gì sao?

Nhìn Tiểu Ca dũng mãnh, Trương Thiên ngây ngẩn.

Nói là không biết uống rượu đâu?

Nói là đại ca đỡ rượu cho đâu?

Sao lại thành ngược lại rồi.

Bàn Tử ở bên cạnh lộ ra nụ cười dì ghẻ.

"Tôi chọn nhị ca, nhị ca mới là người được lòng dân!" Bàn Tử có chút hò reo.

Thôn trưởng mỉm cười, không hổ là anh em ruột, thật là ăn ý.

"Vị tiểu huynh đệ này, cậu cũng làm một chén chứ?" Thôn trưởng nhìn Giải Vũ Thần, Giải Vũ Thần từ trên bàn bò dậy.

"Hừ!

Sao lại nói chuyện với Hoa… Hoa gia như thế!

Lại đây!

Uống!" Giải Vũ Thần đã hoàn toàn say mèm, sau đó khi y uống rượu thì Tiểu Ca lại lấy về.

Một hơi cạn sạch.

Thật hào sảng.

Khoảnh khắc này, không khí trở nên tĩnh lặng.

Mắt Trương Thiên cố gắng mở to.

Như một quả chuông đồng.

Hóa ra, kẻ hề lại chính là mình… Nhìn Tiểu Ca liên tiếp uống hai

chén rượu mà mặt không đổi sắc.

Trong lòng thôn trưởng thót một cái.

Giả heo ăn thịt hổ, hôm nay ông ta đã được thấy tận mắt.

Đây mới là cao thủ!

Còn Trương Thiên thì ngây người ra, quả nhiên, vào những lúc quan trọng, vẫn phải tìm nhị đệ.

"Nhị ca ngầu đét!" Bàn Tử giơ ngón tay cái, Tiểu Ca hôm nay đã để lại ấn tượng không thể phai mờ trong lòng Bàn Tử.

Chương 154

Đừng thấy người ta cả ngày không nói chuyện, đến lúc cần mạnh mẽ thì tuyệt đối là một người đàn ông dũng mãnh!

“Chàng trai trẻ, tôi rất xem trọng cậu, nào, lại đây.” Thôn trưởng già mà thành tinh, liên tục chuốc rượu.

Rất nhanh, rượu đã qua ba tuần.

Giải Vũ Thần đã không trụ nổi, còn Trương Thiên cũng hơi choáng váng, nếu y có tửu lượng của kiếp trước, thì chừng này rượu ư?

Ha ha, còn không đủ nhét kẽ răng mình.

Bên ngoài, dưới màn đêm đen kịt, tuyết trắng xóa, một con dê nguyên con đã bị Trương Thiên và những người khác ăn một nửa, nửa còn lại thì để dành mấy hôm nữa ăn.

Bản thân vật tư trên núi đã khan hiếm, một con dê nguyên con tự nhiên sẽ không lãng phí.

Xương dê thậm chí còn có thể ninh canh uống.

Trương Khởi Linh đỡ Trương Thiên, đi về phía căn nhà nhỏ.

Hồ Bát Nhất thì đỡ Giải Vũ Thần, bữa rượu này, hình như chỉ có Trương Thiên và Giải Vũ Thần là ‘phế’ rồi.

Còn Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, hai người này tửu lượng đều không tệ, tự nhiên không sao.

“Tôi nói cho cậu biết Tiểu Ca, tửu lượng của tôi, trước đây là cấp vũ trụ đấy!” “Chỉ là hôm nay sơ ý, không né thôi!” Trương Thiên trong lòng vẫn còn có chút không phục, y là người cố chấp mà.

“Ừ, tôi tin cậu.” Tiểu Ca thấy vậy cũng không biết an ủi thế nào, đành khẽ nói.

Trương Thiên bước chân loạng choạng, đi trên nền tuyết.

“Thật ra, lần này chúng ta lên núi, trong lòng tôi vẫn không có cơ sở gì, đông bắc, mùa đông, quá khủng khiếp…” Trương Thiên lắc đầu, vừa đi vừa nói.

Tiểu Ca thấy vậy khẽ vỗ vai y, Trương Thiên liền đỡ hơn một chút.

“Vì sao?” “Trong mùa đông, chúng ta không chỉ phải đối mặt với động vật, mà còn rất nhiều thứ khác, quái tượng lần này cũng rất đáng sợ…” Trương Thiên nói, cả người có chút khó chịu, lần này những thứ mình gặp phải có lẽ sẽ nhiều hơn rất nhiều.

“Tôi sẽ bảo vệ cậu.” Tiểu Ca nói, Trương Thiên càng ôm chặt lấy cánh tay y.

Hai người một đỡ một vịn đi về phía xa.

Rất nhanh, sáng sớm hôm sau.

Trương Thiên đầu óc choáng váng thức dậy.

Nhìn thấy trên người trần trụi, y lại cố gắng hồi tưởng chuyện tối qua.

“À… không…” Trương Thiên ngây người.

Mình tối qua say ngủ thì thôi, tại sao quần áo lại không còn?

“Mình sẽ không mất trinh tiết rồi chứ?” Trong lòng chùng xuống, Trương Thiên liên tục nhìn xung quanh.

Không lâu sau, Tiểu Ca cầm mấy bộ quần áo của dân làng đi vào.

“Tối qua cậu cứ nhất quyết đòi nhảy sông, tôi ngăn không được,

sau đó quần áo mất tiêu.” Tiểu Ca thấy Trương Thiên vẻ mặt nghi hoặc, liền giải thích.

Trương Thiên chỉ cảm thấy, mình có thể dùng ngón chân đào ra một tòa lâu đài phép thuật rồi.

Cũng có nghĩa là, mình đã được Tiểu Ca cứu ra?

Gương mặt có chút khó coi, Trương Thiên nhận lấy quần áo.

“Sau này sẽ không bao giờ uống nữa.” Y xua tay, Trương Thiên thực sự cạn lời với lão già thôn trưởng kia.

Đi uống quán bar, đi uống rượu không định nghĩa, đi uống rượu bị anh em ôm từ sông về… Tiểu Ca đặt quần áo xuống xong thì trực tiếp đi ra ngoài.

Trương Thiên chỉ cảm thấy, không còn mặt mũi nào để gặp người nữa.

Mặc quần áo vào, Trương Thiên bước ra khỏi căn nhà nhỏ.

Trên mặt không có biểu cảm gì, vẫn lạnh nhạt như trước.

Đồng thời Trương Thiên cũng hơi tò mò, tại sao tối qua mình lại nhảy sông?

Trên núi này, sông ở đâu ra chứ?

Trong lòng có chút buồn bực, ra khỏi cửa, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang cười khúc khích nhìn Trương Thiên.

“Lão đại, tối qua ngủ thế nào?

Tôi thấy nhị ca còn tìm quần áo mới cho anh.” Bàn Tử cười hắc hắc.

“Lão đại, thôn trưởng đã chuẩn bị cho chúng ta mấy chiếc xe trượt tuyết, chắc đủ để chúng ta lên núi rồi.” Hồ Bát Nhất ở bên cạnh, khẽ

lên tiếng, y không ba hoa như Bàn Tử.

Con người y tuy đôi khi cũng đùa giỡn, nhưng vẫn nghiêm túc là chủ yếu.

"Được, thôn trưởng ở đâu?" Trương Thiên gật đầu, tiện miệng hỏi một câu.

"Lão đại, anh không biết đấy thôi, tối qua, nghe nói có một tên điên, nhất quyết đòi nhảy giếng, nghe nói còn nhảy xuống thật." "Trong giếng có một bộ quần áo bị đóng băng, thôn trưởng đang vớt lên đấy." Bàn Tử vẻ mặt hả hê, cứ như đang kể một chuyện rất thú vị vậy.

Trương Thiên vừa nghe, cả người y đã không ổn rồi.

Y vừa nãy còn đang nghĩ, trên núi này sông ở đâu ra, hóa ra, là mình đi nhảy giếng?

"Vì thôn trưởng đã chuẩn bị phương tiện đi lại cho chúng ta rồi, vậy thì không nên chậm trễ, bắt đầu xuất phát thôi." Trương Thiên trực tiếp nói.

"Lão đại, gấp gáp làm gì, chúng ta đi xem tên điên nhảy giếng kia đi chứ." Bàn Tử thấy vậy, có chút buồn bực.

"Nhìn ông nội cậu!

Đi mau lên!" Trương Thiên hận không thể đạp Bàn Tử một cước xuống núi.

Nồi nào không mở thì đừng nhắc.

"Thật là, lão đại đến thời kỳ mãn kinh rồi, nóng tính thế." Bàn Tử nhỏ giọng phàn nàn một câu, sau đó vẫn ngoan ngoãn quay lại chuẩn bị một chút.

Hồ Bát Nhất thì đi gọi Giải Vũ Thần.

Trương Thiên có chút tò mò, lúc đó mình làm sao mà lên được, hơn nữa, quần áo sao còn ở trong giếng.

Ây, quả nhiên uống rượu hại người.

Tiểu Ca cứ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn đứng yên tại chỗ.

Lúc này tiểu hồ ly vì ẩn nấp quá lâu, dứt khoát không trốn nữa, trực tiếp đi theo sau Tiểu Ca.

Người không biết, còn tưởng là thú cưng tùy tùng của Tiểu Ca chứ.

"Bánh Trôi, cậu nói xem, tối qua tôi đã làm gì?" Trương Thiên nhìn tiểu hồ ly, ngồi xổm xuống.

"Đại ca ca tối qua, ừm… nói chung là lợi hại lắm!" Tiểu hồ ly mắt to chớp chớp.

Trương Thiên lúc này đã không còn mặt mũi nào để đối mặt với bà con trong thôn nữa.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất dẫn Giải Vũ Thần ra ngoài.

Mấy người dọn dẹp một chút, lúc thôn trưởng không phát hiện, liền vội vàng tìm xe chó sói đi vào núi.

Có hai chiếc xe, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất ngồi chung một chiếc, Bàn Tử, Giải Vũ Thần và Tiểu Ca ngồi chung một chiếc.

Bên cạnh Trương Thiên thì có tiểu hồ ly bám vào.

Trên nền tuyết trắng xóa, hơn mười con chó sói đang không ngừng chạy.

Những con sói này, hẳn là một loại sói xám tuyết.

Không phải sói trắng, sói trắng là động vật được bảo vệ, tuy thời đại này không có nhiều quy định như vậy, nhưng sói trắng vẫn rất

hiếm.

“Gào hú…” Con sói đầu đàn kêu một tiếng, mừng rỡ chạy về phía trước.

Bản tính chó sói vốn hoang dã, bị nuôi nhốt quanh năm, tự nhiên khiến chúng khó chịu, bây giờ được tự do, tự nhiên phải chạy nhanh về phía trước.

Điều này có thể thấy rõ từ những chú husky của mấy người nuôi chó.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn, nhìn về phía trước.

“Lão đại, chúng ta sắp vượt qua khu vực Ngưu Tâm Sơn, đến Phủng Nguyệt Câu, phía sau Phủng Nguyệt Câu, hẳn là Thanh Phong Sơn.” “Tôi muốn xem thử, liệu trong phần hạ của ‘Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật’ có tin tức gì không.” Hồ Bát Nhất nói, kim la bàn không ngừng rung động.

“Dãy núi liên miên bất tận, phong thủy từng tầng từng lớp, mà thứ chúng ta muốn tìm, lại ẩn giấu trong sương mù.” “Lão Hồ, đừng ôm hy vọng quá lớn, thuận theo tự nhiên là được.” Trương Thiên thở dài một tiếng, đối với loại chuyện này, Trương Thiên cũng cảm thấy, chỉ có thể dựa vào vận may.

Hồ Bát Nhất gật đầu, trong mắt có chút trầm tư.

Những con chó sói con chạy phía trước, ngược lại có một cảm giác mộng ảo.

Trên nền tuyết trắng, hai chiếc xe nhỏ đang chậm rãi di chuyển.

Lúc này, bên thôn trưởng, cả thôn người kinh ngạc.

Lúc này, vô số người vây quanh một bộ quần áo đã bị đóng băng mà nhìn.

Điều nổi bật nhất chính là chiếc quần đùi bốn góc ở trên cùng bộ quần áo.

"Sơ bộ xác định, đây hẳn là quần áo của đàn ông." Nhị Đản trong thôn lên tiếng, một nhóm phụ nữ càng chỉ trỏ vào chiếc quần đùi bốn góc.

Chương 155

Nếu điều này mà để Trương Thiên biết được thì y chắc chắn sẽ tìm một đống tuyết mà chui vào.

Trong thôn, vô số người nhìn những đồ vật được vớt lên từ giếng.

"Thôn trưởng thế nào rồi?

Có ai bị chết đuối không?" Một người phụ nữ lo lắng hỏi.

"Tạm thời chưa phát hiện, bộ quần áo này, nhìn khá quen thuộc." Thôn trưởng nhìn bộ quần áo, chìm vào trầm tư.

Dần dần, mắt thôn trưởng sáng lên.

"Ơ?

Đây chẳng phải là quần áo của đồng chí Trương sao?" Nói đến đây, dân làng chợt hiểu ra.

"Đúng là vậy, quần áo của đồng chí Trương, sao lại xuất hiện ở đây?" Nhất thời, vô số người bàn tán, còn khi nhìn thấy chiếc quần đùi bốn góc của Trương Thiên, một số phụ nữ thậm chí đỏ mặt vì ngượng.

"A phốc, a phốc…" Trương Thiên ngồi trên xe trượt tuyết, liên tục hắt hơi mấy cái.

"Lão đại, anh bị cảm rồi sao?" Hồ Bát Nhất thấy vậy, quan tâm hỏi.

Trương Thiên xua tay: "Không thể nào, mọi người đều là tu luyện giả, người trên người, sao có thể bị cảm được." Trương Thiên nói, cũng không nghĩ nhiều.

"Lạnh quá, lạnh quá, tôi đã bảo rồi mà, nơi này có thể đóng băng

cả hồ.” Tiểu hồ ly ở bên cạnh, một trận gió thổi qua, tiểu gia hỏa liền cuộn tròn lại thành một cục.

“Cậu không phải đã ăn nhiều Đan dược như vậy sao, sao vẫn sợ lạnh?” Trương Thiên liếc y một cái.

“Bánh Trôi lại không tu luyện, Bánh Trôi chỉ luôn ở trong cổ mộ thôi.” Tiểu hồ ly ủy khuất nói.

Cái tên này, ăn nhiều Đan dược như vậy, đến cuối cùng, vẫn là một con hồ ly ngốc.

Ngay khi mấy người đang đi tới, trên chiếc xe trượt tuyết phía sau, Giải Vũ Thần chậm rãi dụi dụi mắt, y mơ mơ màng màng đi theo Hồ Bát Nhất lên xe.

Bây giờ mới dần dần tỉnh táo một chút.

Nhìn chiếc xe phía trước.

Giải Vũ Thần hình như nhìn thấy một con tiểu bạch hồ ly.

Đột nhiên, trong đầu hiện lên cảnh tượng “ấm áp” đêm đó.

“Không đúng, sao lại có hồ ly?

Chẳng lẽ mình vẫn đang mơ?” Giải Vũ Thần khẽ nhíu mày, biểu cảm nghiêm túc.

“Hoa gia, cậu tỉnh rồi à?

Thế nào rồi?

Tối qua ngủ với lão Hồ có thoải mái không.” Bàn Tử chớp chớp mắt, tò mò hỏi.

Giải Vũ Thần thì lại dụi dụi mắt, không để ý đến Bàn Tử.

“Hồ ly?

Con hồ ly đó sao lại ở đây?” Sau khi nhìn rõ đúng là hồ ly, Giải Vũ

Thần cả người sững sờ, khóe miệng giật giật, lẩm bẩm.

Đêm hôm đó, y thật sự không phải đang mơ sao?

"À, cậu nói nó à, lão đại nuôi đấy." Bàn Tử thấy vậy, thản nhiên nói.

Ở đây, cũng chỉ có tiểu hồ ly mới có thể chia đều sức hút với mình.

"Tiểu Trương gia nuôi sao?" Giải Vũ Thần nhìn về phía bóng lưng Trương Thiên, ánh mắt có thêm vài phần khác lạ.

Trương Thiên này, rốt cuộc còn nuôi bao nhiêu thứ nữa chứ.

Suốt quãng đường không ai nói gì, khi xuyên qua Phủng Nguyệt Câu, la bàn của Hồ Bát Nhất bắt đầu quay.

Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên.

"Tầm long phân kim khán triền sơn, Nhất trọng sơn thị nhất trọng quan, Quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, Định hữu vương hầu cư thử sơn!" Hồ Bát Nhất chậm rãi lên tiếng, ánh mắt Trương Thiên cũng thêm phần nghiêm túc.

Âm thanh của Hồ Bát Nhất truyền vào tai Giải Vũ Thần, Giải Vũ Thần cả người run lên.

Ánh mắt y nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Ngay cả y, một người không hiểu gì về Đạo mộ, nghe lời y nói cũng không khỏi chấn động.

"Nhất trọng sơn thị nhất trọng quan." Vừa ra khỏi Phủng Nguyệt Câu, phía sau là vạn núi trùng trùng điệp điệp, chẳng phải vừa hay là từng cánh cửa quan sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Giải Vũ Thần nhìn Hồ Bát Nhất đều thay đổi.

Hóa ra, người y vẫn luôn ngủ chung phòng lại là quân sư, Gia Cát Lượng đương thời sao!

Nghĩ đến việc vẫn luôn ở chung phòng với Hồ Bát Nhất, mình lại không hỏi chuyện tầm mộ, trong lòng Giải Vũ Thần lại có chút tiếc nuối.

"Lão Hồ, tôi thấy địa thế Thanh Phong Sơn có chút đặc biệt đấy." Trương Thiên đột nhiên lên tiếng, giọng nói có chút trầm trọng.

"Ừm, khả năng có đại mộ, rất lớn." Hồ Bát Nhất nghiêm túc gật đầu.

Trương Thiên nhìn về phía Phủng Nguyệt Câu phía sau, chậm rãi lên tiếng.

"Phủng Nguyệt Câu này, cứ như là, cổng lớn dẫn vào Thanh Phong Sơn, chỉ khi thông qua cửa núi Phủng Nguyệt Câu này mới đến được Thanh Phong Sơn." "Mà Thanh Phong Sơn, lại là trùng trùng điệp điệp, núi này chồng núi kia, tôi đang nghĩ, bên trong này, rốt cuộc đang bảo vệ đại mộ nào!" Trương Thiên chậm rãi lên tiếng.

Có thể khiến Phủng Nguyệt Câu của Vương tử, Vương phi cũng phải trở thành cửa núi, nơi cư ngụ bên trong này, e rằng không hề đơn giản.

"Lão đại, còn nhớ Thanh Phong Quan không?

Tôi cảm thấy, chúng ta vẫn nên tạm thời đừng xuống mộ, trước tiên tìm Thanh Phong Quan." "Chúng ta trả lại cây đào mộc kiếm đó, biết đâu có thể được bọn họ khen ngợi, đến lúc đó cũng có thể biết một số thông tin." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên chìm vào trầm tư.

Nói thật, phương pháp của Hồ Bát Nhất rất tốt.

"Nhưng mà, Thanh Phong Quan, tại sao lại nguyện ý nói cho chúng ta chuyện mộ địa, hơn nữa, tôi lo lắng, bọn họ sẽ ra tay với chúng ta."

Trương Thiên vẫn có chút nghi ngờ.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một chút.

“Lão đại, anh còn nhớ lão bá kia nói không?

Hồi xưa, Thanh Phong Sơn yêu vật hoành hành, những đạo sĩ đó mới đến, điều đó cho thấy, bọn họ vẫn có một trái tim chính nghĩa.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên xoa xoa đầu Bánh Trôi.

“Cái này không loại trừ, nhưng mà, lòng người phức tạp, biết đâu bọn họ là vì cổ mộ thì sao?

Bàn Sơn Đạo Nhân, rốt cuộc vẫn là một phái Đạo mộ mà.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng chìm vào im lặng.

Lương cửu hậu.

“Thôi được rồi, chúng ta trước tiên xem thử, có tìm được không, tìm được thì tốt nhất, không tìm được, chúng ta đành phải tự mình thám mộ.” Trương Thiên hít sâu một hơi, không nhanh không chậm lên tiếng.

Những thứ này, chỉ có thể xem cơ duyên thôi.

Hồ Bát Nhất gật đầu, dần dần, sau khi bầy chó sói chạy xuyên qua một dãy núi, xe trượt tuyết cũng dần dần dừng lại.

Trên một sườn đồi nhỏ, Trương Thiên và mấy người nhìn về phía xa.

Đó là rừng núi đông bắc.

Tuyết trắng xóa, nhìn không thấy điểm cuối, bên trong còn có rất nhiều cây thông, nhìn càng thêm trắng xen lẫn xanh.

“Lão đại, núi này thật sâu, thật trắng!” Bàn Tử đứng bên cạnh, sau lưng đeo ba lô.

Bên trong là lương thực.

“Nhiều núi quá, Tiểu Trương gia, những ngọn núi này, đại diện cho điều gì vậy?” Giải Vũ Thần tò mò hỏi.

Y bây giờ, chỉ muốn tìm hiểu thêm về kiến thức cổ mộ.

“Mọi người nhìn xem, hướng đi của dãy núi này rất đặc biệt.” “Người xưa nói, không chôn ở sườn núi.” “Không chôn ở núi dốc.” “Không chôn ở núi trơ trọi.” “Thế nhưng, cậu nhìn xem, bốn góc đông tây nam bắc của nó, không chỉ là núi trơ trọi, mà còn là núi dốc, sườn núi, điều này có ý nghĩa gì?” Trương Thiên chỉ vào dãy núi xa xa, mây mù bao phủ, cười hỏi.

Giải Vũ Thần nhìn rất lâu.

“Không hiểu.” Y thật thà nói, ngược lại có một cảm giác khiêm tốn học hỏi.

Nhìn công tử nhà họ Giải, một vẻ học sinh, Trương Thiên ngược lại cảm thấy khá thú vị.

Lần Đạo mộ này xong, e rằng mối quan hệ với Giải Vũ Thần cũng sẽ sâu sắc hơn.

“Lão Hồ, cậu nói đi.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

“Trước đây, người ta nói, không chôn ở nhiều núi như vậy, nhưng nhiều người đã bỏ qua một vấn đề, đất nước Trung Hoa vốn không nhiều đất, dân số lại đông, cậu không chôn ở đây, thì chôn ở đâu?” “Mà bốn góc này, thực ra là do chủ mộ cố ý làm, biến bốn góc thành núi đổ nát, núi phế liệu, chính là để nâng cao cục diện phong thủy của khu vực trung tâm.” “Cậu nhìn xem, có bốn góc này che chở, mà bên trong thực sự, thế núi càng có cảm giác như Thanh Long ngự trị.” “Bên dưới này, biết đâu không chỉ có một Long mạch, mà biết đâu có hai đến ba Long mạch!” Hồ Bát Nhất nói, Giải Vũ Thần nghe có chút

ngơ ngác.

Bàn Tử ở bên cạnh hả hê.

“Hắc hắc, tiểu Hoa Hoa, nhìn xem, cậu còn không thông minh bằng Bàn gia tôi.” Bàn Tử đắc ý lên tiếng.

“Có thể có được cảnh tượng mộ thất như thế này, hẳn là một vị Hoàng đế nào đó.” Hồ Bát Nhất nhìn cảnh tượng, có chút kích động lên tiếng.

“Biết đâu là Điện Diêm Vương thì sao?” Trương Thiên cười nói, nhưng trong lòng lại có chút trầm tư.

Nơi này nhìn thế nào cũng thấy âm khí âm u.

Chương 156

Trương Thiên vẫn luôn nghĩ, lần này mình đến, liệu có phải là một tình tiết nào đó trong 'Quỷ Xuy Đăng' không.

Nhưng vẫn luôn không dám suy đoán sâu.

Nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Thiên lại không thể không nghĩ đến một tình tiết trong 'Quỷ Xuy Đăng'.

"Móa, lần này, mình sẽ không phải đi Mộ Hoàng Bì Tử chứ?" Trong lòng run lên.

Vốn dĩ, Trương Thiên định đến đông bắc, Thanh Phong Quan xem thử, biết đâu có thể tìm thấy mấy ngôi mộ.

Nếu phải đi Mộ Hoàng Bì Tử, nói thật, cho dù có Tiểu Ca, bọn họ có lẽ cũng khó mà vượt qua.

Nghe nói, trong Mộ Hoàng Bì Tử, toàn là "thần tiên" "Diêm Vương"!

"Bạch Nhãn Quật, Thi Tham khổng lồ, Nữ Vu, vạn xác chết, Quỷ Nha Môn…" Cái nào trong số này mà mộ dưới biển có thể sánh bằng?

E rằng, chỉ một Bạch Nhãn Quật thôi cũng đủ mệt rồi.

"Lão đại, đừng đùa nữa, Điện Diêm Vương cái gì chứ, đây rõ ràng là núi kho báu!" "Bàn gia đã nhìn thấy rồi, vạn ngàn kho báu đang vẫy gọi chúng ta!" Bàn Tử vừa nói, liền dẫn đầu đeo ba lô chuẩn bị xuống núi.

Quả nhiên là kẻ không biết thì không sợ, vẫn phải là Bàn Tử.

Nhưng mà, dù sao lão Hồ, Bàn Tử cũng là nhân vật chính của 'Quỷ Xuy Đăng', có thiên mệnh gia thành, đội của mình hẳn là sẽ

không chết ở bên trong này.

Trương Thiên xoa xoa con chó sói con trên mặt đất.

“Các cậu về đi, đừng đi theo chúng tôi vào trong nữa.” Trương Thiên khẽ nói.

Gào hú!

Con sói con vừa nghe, liền vội vàng kéo xe nhỏ chạy về.

Hiển nhiên, chúng cũng không dám tiến vào Thanh Phong Sơn này.

“Móa, cái thứ này chạy nhanh thật, nhanh hơn cả tốc độ kéo chúng ta đến đây, trước đó nhất định là lười biếng rồi.” Bàn Tử càu nhàu, mấy người đi về phía dãy núi liên miên bất tận kia.

“Vương huynh đệ, trước đây cậu cũng từng Đạo mộ rồi phải không?

Có thể kể cho tôi nghe những nguy hiểm trong mộ không?” Bên cạnh, Giải Vũ Thần ngược lại khá hứng thú lên tiếng.

Bàn Tử cười hắc hắc, sau đó bắt đầu kể cho Giải Vũ Thần nghe những chuyện anh dũng của mình.

Còn Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và Tiểu Ca đi phía sau.

Tiểu hồ ly thì toe toét theo sau.

“Nơi này âm khí rất nặng.” Tiểu Ca nhìn xung quanh, thốt ra một chuỗi lời nói.

Y nhìn khu rừng núi, xác định, mình chưa từng đến đây.

La bàn của Hồ Bát Nhất càng có chút mất linh.

“Lão đại, ở đây, hình như có một từ trường, đã làm nhiễu loạn việc sử dụng la bàn bình thường.” “Chúng ta chỉ có thể dựa vào địa thế để thám mộ.” Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

Nếu dựa theo địa thế thì sẽ rất dễ bị mê hoặc.

Dù sao thì, thế núi có thể bị làm giả, biết đâu, lúc chôn, thế núi là dốc đứng, nhưng người ta chôn xong lại đắp đất lên, nhiều năm như vậy cậu có thể biết địa thế đã bị động chạm không?

"Chúng ta còn chưa vào trong, cách vào núi còn hai cây số, đừng vội." Trương Thiên xua tay, bảo Hồ Bát Nhất đừng vội vàng.

Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy không ổn.

Bình thường mình chưa bao giờ vội vàng như vậy, chẳng lẽ là khí tức xung quanh đã khiến tâm tư y trở nên có chút áp lực?

Trong lòng nghĩ vậy, y liền vội vàng lấy quạt ra, phe phẩy bên cạnh.

Ừm, đầu óc thoải mái hơn nhiều rồi.

"Lão Hồ, cậu thế này, nếu người không biết, còn tưởng cậu là đồ ngốc đấy." Bàn Tử thấy giữa trời lạnh như thế mà Hồ Bát Nhất cầm quạt phe phẩy, liền lên tiếng nói.

Giải Vũ Thần cũng nhìn một cái, y phát hiện, cây quạt của Hồ Bát Nhất rất bất thường.

Cảm giác giống hệt những thứ y phát hiện lần trước ở hàng chợ.

"Xem ra, cũng là một thần vật." Trong lòng Giải Vũ Thần đại chấn động.

Phải biết rằng, ở những đại gia tộc như bọn họ, loại thần vật này cũng cực kỳ hiếm thấy.

Huống chi, loại quạt như của Hồ Bát Nhất, hầu như không có.

"Lão đại, vừa nãy anh tại sao lại nói, nơi này là Điện Diêm Vương?" Hồ Bát Nhất nghĩ đến điều gì đó, mấy người vừa đi vừa nói.

Bầu trời trắng xóa một mảng, ngược lại có một cảm giác như điềm báo sắp có tuyết rơi.

Vì mấy người đều tu luyện, cho nên, đối với cái lạnh này, vẫn có thể chống chịu được.

Buổi tối tùy tiện dựng lều trại cũng có thể ngủ được.

Trương Thiên nhìn thế núi xa xa.

"Trước đó lão bá nói rồi, nơi này là một chiến trường, lão Hồ, cậu nhìn những ngọn núi xung quanh." "Ba ngọn núi lớn, vây thành một vòng tròn, giữa những ngọn núi lớn thậm chí còn có một khe nứt, ở khu vực trung tâm của ba ngọn núi lớn còn có một không gian rất rộng." "Tôi nghĩ, ở trung tâm của ba ngọn núi đó, chính là nơi trước đây từng bao vây và giết Hán nô." "Nhưng mà, cậu có phát hiện ra không, phía sau ba ngọn núi đó còn có núi, địa thế phong thủy cực tốt, tôi suy đoán, ba ngọn núi này, có khả năng là một trận pháp, nhằm mục đích bảo vệ những ngọn núi phía sau!" "Mà ở đây, lại chết nhiều người như vậy, âm khí cực nặng, biết đâu cũng đã hình thành Điện Diêm Vương." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng chợt hiểu ra.

"Trận pháp?

Tiểu Trương gia, ngài còn hiểu trận pháp sao?" Trong mắt Giải Vũ Thần, mang theo chút kinh ngạc.

Ở Giải gia, người biết trận pháp, đến nay cũng không có, phải biết rằng, cái thứ này rất khó, không phải muốn học là học được, cần phải dựa vào một thiên phú nhất định.

"Biết một chút thôi, ba ngọn núi đó, rất kỳ lạ, chúng ta cố gắng đi vòng qua." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu.

Rất nhanh, mọi người đã đi được khoảng một cây số.

Đột nhiên, tiếng kêu kinh ngạc của Bàn Tử, ngược lại đã gây sự chú ý của mọi người.

"Chuyện gì vậy?" Nghe thấy âm thanh, mấy người lập tức vào trạng thái.

Chạy về phía Bàn Tử.

Bàn Tử cái tên này, tuy mập, nhưng luôn thích đi phía trước.

"Chuyện gì vậy?" Trương Thiên và mấy người nhìn sang.

"Lão đại, trên vách núi này, lại còn nở hoa." Bàn Tử chỉ vào vách núi nhỏ cách đó không xa, kinh ngạc nói.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, Tiểu Ca lần lượt nhìn sang.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong lòng ba người vui mừng.

"Tuyết nhung hoa!" Ba người gần như đồng thời lên tiếng.

"Tuyết nhung hoa, kết hợp với tuyết liên hoa, có thể luyện chế ra Tuyết Liên đan, lão đại, đây có phải là điềm lành lớn khi ra ngoài không?" Hồ Bát Nhất có chút kích động.

Tiểu Ca thì tay cũng ngứa ngáy, trước đó vẫn luôn nói luyện Đan.

Y thậm chí đã thuộc lòng vô số lần phương pháp và khẩu quyết luyện Đan, chỉ còn thiếu dược liệu để luyện chế.

"Bàn Tử, nhẹ nhàng hái xuống." Trương Thiên nói, Bàn Tử dậm chân một cái, thân hình mập mạp của y, lại trèo lên được.

Bàn Tử mấy hôm nay, vì ăn uống tốt hơn, thân hình cũng dần dần tăng lên.

"Đúng là một Bàn Tử nhanh nhẹn." Giải Vũ Thần thấy vậy, mắt sáng lên.

Không ngờ, Bàn Tử miệng lưỡi ba hoa bình thường, lại còn có

thân thủ bất phàm.

Lúc này, Giải Vũ Thần, càng tò mò hơn về Trương Thiên chưa từng ra tay, và cả Tiểu Ca.

Trương Thiên rốt cuộc là người như thế nào?

Y dựa vào cái gì mà có thể dẫn dắt những thiên tài, người tài như Hồ Bát Nhất.

Bàn Tử rất nhanh đã hái Tuyết nhung hoa xuống, thực ra chỉ là một bông hoa rất nhỏ, to bằng bàn tay trẻ con.

Màu trắng, trông như tinh linh trong tuyết.

"Tuyết nhung hoa, chỉ có thể nhìn thấy ở vùng tuyết, vào mùa đông, không ngờ, ở đây lại có, tôi ngược lại có chút tò mò về bên trong rồi." Trương Thiên trong lòng dần dần có chút nóng bỏng.

Nếu không tìm được Đan dược, thì chúng ta tự mình luyện Đan!

Ngay lập tức mấy người tăng nhanh bước chân.

Trong lúc đó, lại gặp được mấy bụi Tuyết nhung hoa.

Tuyết liên hoa thì căn bản không thấy một cây nào.

Rất nhanh, đội của Trương Thiên đã đến trước khu rừng núi bao la kia.

Phía sau là bình nguyên, còn phía trước là rừng núi sâu không thấy đáy.

Bên trong thậm chí còn ẩn hiện tiếng sói rừng, gấu trắng gầm gừ.

Từng đợt gió lạnh thổi qua, âm khí đầy đủ.

Chương 157

Trương Thiên và mấy người đứng yên tại chỗ, nhất thời không đi vào.

Mà lúc này, trong phòng thẩm vấn, nhìn thấy Trương Thiên và những người khác đến nơi này, vô số người đều đổ mồ hôi hột vì họ. 【Theo tôi được biết, ở đông bắc, vào thời điểm này, trên núi, con gấu đen còn cao bằng người, một cái tát còn có thể đập bẹt một cây đại thụ!】【Có đáng sợ đến vậy sao?

Cái thứ này, sức lực có lớn đến mấy cũng không thể một cái tát một cây được chứ?】【Huynh đệ, cậu chưa từng thấy, hơn nữa cậu nhìn xem, thời đại của bọn họ, càng đáng sợ hơn, vào thời đại đó, gấu đen còn lợi hại hơn, thậm chí có con đứng dậy còn cao hai mét.】【Móa, vậy nếu đi vào đó, chẳng phải là thập tử nhất sinh sao?】Nhất thời, vô số người bàn tán, đặc biệt là những người sống ở khu vực đông bắc, ký ức càng sâu sắc.

Hồi nhỏ, mẹ chắc chắn đã kể chuyện về vùng núi sâu Đại Hùng Quan.

Lúc này, ở Bắc Ly, trong Học viện Lịch sử.

Giáo sư nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời có chút kinh ngạc.

Nhà ông ta chính là ở đông bắc.

Có thể nói, hồi nhỏ, ông ta đã nghe quá nhiều câu chuyện về dã thú trong núi rồi.

Bây giờ Trương Thiên và bọn họ, tay không tấc sắt, ngay cả súng săn cũng không có, mà lại muốn vào núi, đây rõ ràng là đi tìm chết mà.

“Thầy ơi, em nhớ, thầy hình như là người đông bắc đúng không?

Thầy chắc chắn biết một số câu chuyện đúng không?" "Đúng vậy, thầy ơi, dù sao cũng là hình ảnh lịch sử, thầy cứ kể chuyện lịch sử cũng không sao." "Đúng, chúng em đều muốn nghe chuyện về núi lớn." Dưới khán đài, các học sinh càng dần dần ồn ào.

Những người sống trong thành phố thời đại mới này, làm sao có thể biết được sự đáng sợ của rừng núi sâu thẳm sau thời kỳ chiến tranh.

Được các học sinh nhắc đến, lão giáo sư hình như cũng gợi lại ký ức tuổi thơ.

"Hồi đó, mùa đông đông bắc rất lạnh, lúc đó tôi cũng chỉ mới tám tuổi." "Cuộc sống hồi đó không tốt như bây giờ của các em, mỗi nhà trước khi qua đông, đều sẽ vào núi nhặt củi, để sưởi ấm vào mùa đông." "Một số gia đình may mắn, trên núi thậm chí có thể bắt được mấy con thỏ rừng, nhưng có người lại không may mắn, thậm chí bị heo rừng cắn nát nửa mặt." "Thầy ơi, heo rừng sẽ ăn thịt người sao?" Một học sinh lên tiếng hỏi.

"Ừ, heo rừng, cái gì cũng ăn, gà nuôi trong làng, cũng sẽ bị trộm đi, lúc đó vẫn là mùa thu, nhưng lại đáng sợ đến vậy, huống chi là mùa đông, khu rừng núi đó cơ bản không ai dám đi." Giáo sư vừa nói, ông ta hình như hồi ức lại tuổi thơ.

Cả nhà nằm trên giường, nghe tiếng bão tuyết bên ngoài.

"Ây, hồi đó thật khó khăn." "Đúng vậy, bọn họ vào núi vào thời điểm này, có thể sống sót cũng thật may mắn." "Các cậu quên rồi sao, bọn họ là những người biết tu luyện, biết đâu chính là năng lực siêu phàm mới có thể sống sót." "Nhưng mà, ở đây cậu vừa nãy không nghe Trương Thiên nói, nơi này là một Điện Diêm Vương sao?" Nhất thời, trong lớp, lại một lần nữa bàn tán.

Còn giáo sư không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào hình ảnh.

Ông ta từ nhỏ đến giờ, vào mùa đông, chưa bao giờ đi vào rừng núi đông bắc.

Nơi đó chứa đựng quá nhiều màu sắc mộng ảo, trong lòng lão giáo sư đã sớm gieo một hạt mầm.

Bây giờ Trương Thiên và bọn họ, lại muốn thực hiện giấc mơ mà ngày xưa ông ta còn chưa từng đặt chân đến.

Lão giáo sư làm sao có thể không nghiêm túc.

"Tôi chưa bao giờ tin vào yêu ma quỷ quái, nhưng lời mẹ nói, lại vẫn luôn vang vọng trong đầu tôi, có lẽ, bây giờ cũng có thể giải đáp những băn khoăn bấy lâu của tôi." Giáo sư lẩm bẩm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hình ảnh.

Mà trên mạng, hình ảnh Trương Thiên và những người khác tiến vào rừng núi, càng khuấy động vô số lời bàn tán.

Về điều này, chúng ta tạm thời không nói đến.

Trong hình ảnh.

Nhìn khu rừng núi gần ngay trước mắt, Bàn Tử rùng mình một cái.

"Hay thật, lão đại, nơi này mà đặt ở sa mạc, thì tuyệt đối là cực kỳ mát mẻ!" "Đặt một chiếc quạt lớn cho sa mạc!" Bàn Tử bị một trận gió thổi đến hơi lạnh.

Bây giờ là buổi trưa, tuy thời tiết không phải nắng đẹp, nhưng xung quanh vẫn khá sáng sủa.

"Lão đại, vừa nãy tôi nghe thấy tiếng gấu đen." Tai Hồ Bát Nhất khẽ động, âm thanh khàn khàn truyền đến.

Trương Thiên gật đầu, y tự nhiên cũng nghe thấy, hơn nữa là loại gấu đen rất to lớn.

"Lão Hồ, chúng ta có thể không làm phiền chúng ngủ đông thì đi

vòng qua, nếu không được, cũng chỉ có thể ăn thịt gấu thôi.” Trương Thiên khẽ nói.

Gấu đen, còn gọi là gấu đen châu Á, vào năm 2012 đã được liệt vào danh sách đỏ bảo vệ toàn cầu.

Cũng có nghĩa là, trong tương lai, cái thứ này là loài vật đang gặp nguy hiểm, Trương Thiên là người yêu động vật.

Có thể không giết thì không giết, nhưng nếu cái thứ này quá hung hãn thì cũng không có cách nào, bây giờ lại không phải năm 2012, giết cũng không sao.

“Ơ?

Lão đại không ngờ nha, anh còn có mặt mềm lòng với động vật sao?” Bàn Tử chớp chớp mắt.

“Vậy đến lúc đó cậu đấu với gấu đen.” Trương Thiên nhìn Bàn Tử.

“Hắc hắc, lão đại, đúng ý Bàn gia tôi, đến lúc đó Bàn gia sẽ đấu một trận với gấu đen, xem ai bàn chân gấu mạnh hơn!” Bàn Tử ngược lại nhiệt huyết sôi trào.

Trương Thiên lắc đầu, sau đó dẫn mấy người đi vào rừng núi.

Con núi mà Hồ Bát Nhất và Anh Tử đến trong nguyên tác, Trương Thiên không biết tên là gì, nhưng, ngọn núi mà bọn họ đến bây giờ, là Thanh Phong Sơn.

Bây giờ trong đội không còn Anh Tử nữa, có chút khác biệt so với nguyên tác.

Đi vào rừng núi, từng đợt gió lạnh thổi qua.

Duy nhất Tiểu Ca không hề rùng mình.

Thiên Cực tu vi, năng lực vẫn còn quá kém.

Ví dụ như không có chân khí bảo vệ, uống rượu thậm chí còn say, cậu có tin không?

Nhưng Tông Sư thì khác, có chân khí bảo vệ, thậm chí uống rượu cũng không say.

Nói thật, Trương Thiên rất hâm mộ.

Thiên Cực nhiều nhất chỉ được coi là, võ giả cao cấp nhập môn, còn Đại Tông Sư hẳn là đỉnh phong.

Tiểu Ca là Tông Sư, trên người tự nhiên có chân khí bảo vệ, điều này cũng dẫn đến việc, y không sợ lạnh, không sợ nước.

Đi trên nền tuyết, vì quá lạnh, tuyết bị đóng băng cứng, chân bước xuống, sẽ nghe thấy tiếng băng vỡ giòn tan.

Trên những cây thông xung quanh, thì chất đầy bông tuyết.

"Tiểu Trương gia, tuyết lớn như vậy, chúng ta làm sao mới có thể phân biệt phương hướng, hơn nữa, huyệt mộ đi đâu mà tìm?" Giải Vũ Thần theo sau.

Cái tên này và Trương Thiên gần như tương tự, đều có thể cảm nhận được lạnh, nhưng loại lạnh này vẫn có thể chống đỡ được.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Giải Vũ Thần, Trương Thiên chỉ về phía xa.

"Cho dù tuyết có lớn đến mấy, hình dạng núi cũng sẽ không thay đổi." "Cây thông trên núi, phần lớn đều được trồng theo hình bậc thang đi lên, cho nên, quan sát cây thông là có thể phân biệt được vị trí đại khái, còn về huyệt mộ, cái này thì đợi đến khi định huyệt rồi." Trương Thiên nói, Giải Vũ Thần nửa hiểu nửa không gật đầu.

Bàn Tử quen thuộc đi phía trước, Hồ Bát Nhất thì lắc la bàn của mình.

Vì từ trường, hiệu quả của la bàn càng bị giảm đi đáng kể.

Dần dần, mấy người đã đi được vài trăm mét.

Mà âm thanh xung quanh thì lại sâu hơn một chút.

"Gào…" Cách đó không xa, truyền đến tiếng gấu đen.

"Không đúng, thời gian này, gấu đen đáng lẽ đều đã ngủ đông rồi mới phải, sao vẫn tinh thần sảng khoái như vậy." Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

Điều này cũng là điều Trương Thiên vẫn luôn nghi ngờ.

Từ trước khi vào rừng núi, đến bây giờ, gấu đen đều có cảm giác rất bạo dạn.

Thời gian này, chúng đáng lẽ đã ngủ rồi mới phải.

"Lão đại, đừng đoán nữa, chúng ta qua xem không phải là được rồi sao." Bàn Tử ngược lại không để ý, y đi phía trước.

"Cái tên này." Trương Thiên nhìn Bàn Tử cười lắc đầu.

Sau đó cả đoàn người theo sau Bàn Tử.

Xuyên qua mấy cây gỗ lớn, cảnh tượng trước mắt lại khiến Trương Thiên và những người khác sững sờ.

Chỉ thấy trên mặt đất cách đó không xa, một con gấu đen khổng lồ đang đối mặt với bốn năm con heo rừng cỡ lớn.

Loại heo rừng này bản tính hoang dã, lại còn mọc ra những chiếc răng nanh rất dài, tổng thể trông như một chiếc xe tăng nhỏ trên cạn.

Mấy người nấp sau cây, nhìn hai bên đang đối đầu trước mắt.

"Heo rừng lớn thật, lão đại, cái thứ này mà làm thịt nướng thì tuyệt đối ngon, ngon hơn dê nhà thôn trưởng nhiều." Bàn Tử liếm liếm môi.

“Cậu chỉ biết ăn thôi, nhiều heo rừng như vậy, con gấu đen này e rằng sẽ gặp nạn.” Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, cẩn thận nhìn con gấu đen.

“Tôi ngược lại rất kỳ lạ, giữa mùa đông lạnh giá, động vật đáng lẽ phải ngủ đông lại không đi ngủ đông, cứ nhất quyết đến nơi này đánh nhau?” Trương Thiên thì nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng có chút nghi vấn.

“Có thể là do âm khí trong núi, lão đại, chúng ta ở đây đợi một lát biết đâu có thể nhặt được của hời.” Hồ Bát Nhất trên mặt mang theo nụ cười.

“Ý này không tệ!” Trương Thiên cười nói, mấy người lén lút nhìn gấu đen và heo rừng.

Heo rừng tổng thể cao gần một mét, còn gấu đen thì lại mập và lớn.

Mọi người có biết nguyên mẫu của Hùng Đại Hùng Nhị không?

Chính là cái tên trước mắt này.

Chương 158

Đen thui, đứng dậy còn cao hai mét, điều ngầu nhất là, toàn thân y đều là khối cơ bắp lớn.

Năm con heo rừng hiển nhiên đã tấn công mấy lần, bây giờ chúng đang vây quanh gấu đen, quay vòng tròn, hiển nhiên là đang tiêu hao thể lực.

"Gào!" Gấu đen phát ra tiếng gầm giận dữ, bàn chân khổng lồ nặng nề đập xuống một con heo rừng lớn trong số đó.

Heo rừng tốc độ nhanh, lại rất dễ dàng né tránh được.

Ngay sau đó, đàn heo rừng cũng bắt đầu không ngừng tấn công.

Mà khi Trương Thiên và những người khác xem đã thỏa mãn, trên nền tuyết cách đó không xa, từng con vật nhỏ màu vàng nhìn gấu đen và heo rừng đối đầu nhau, lần lượt vỗ vỗ đôi tay nhỏ bé của mình.

"Chíu chíu chíu…" Những tiểu gia hỏa đó phát ra âm thanh.

Có thể là đang thảo luận xem ai sẽ thắng.

Một đàn tiểu gia hỏa dùng đôi mắt nhỏ sáng quắc nhìn chăm chú vào cảnh tượng trước mắt, còn ở giữa, thì có một con vật râu trắng nhìn về phía xa.

Không khí lại có chút quỷ dị.

Trong tuyết còn có những động vật khác, Trương Thiên tự nhiên không biết.

Lúc này Trương Thiên và những người khác vẫn đang đợi hai bên động vật này đánh nhau xong.

"Lão đại, bọn chúng chậm quá, Bàn gia tôi còn nhanh hơn bọn

chúng!" Bàn Tử nhìn động vật đang đánh nhau bên cạnh, không khỏi càu nhàu một câu.

"Bàn Tử, đừng vội, cậu nhìn những con heo rừng kia." Hồ Bát Nhất chỉ chỉ đàn heo rừng, giọng không lớn.

Ánh mắt Bàn Tử nhìn lên.

Khoảnh khắc tiếp theo y suýt nữa hét lên.

"Móa, lão đại, những con heo rừng kia lại đang tiêu hao gấu đen, gấu đen sắp thua rồi!" Bàn Tử nhỏ giọng nói, trong giọng nói có chút kinh ngạc.

"Mười tên thợ da hôi thối còn hơn một Gia Cát Lượng, năm con heo rừng lớn này, đánh một con gấu đen vẫn là thừa sức." Trương Thiên ngược lại không bất ngờ, nếu số lượng gấu đen và heo rừng như nhau, thì heo rừng căn bản không phải đối thủ.

Đáng tiếc là số lượng không cùng đẳng cấp.

Rất nhanh, dưới sự chứng kiến của mọi người, gấu đen đã bị heo rừng đánh gục.

Đồng thời heo rừng cũng dùng sừng của mình điên cuồng đâm vào thân thể gấu đen, trên người gấu đen lập tức xuất hiện mấy lỗ thủng.

Con gấu đen kêu gào thảm thiết.

Không biết qua bao lâu, gấu đen cũng không còn hơi thở nữa, mà heo rừng thậm chí còn định ăn thịt con gấu đen này.

"Lão đại, đến lượt chúng ta ra trận rồi chứ?" Bàn Tử có chút kích động.

Con gấu đen lớn như vậy, cho dù lột da ra, cũng có thể làm một bộ quần áo, huống chi là số thịt này.

Bàn chân gấu lại càng là món bổ thượng hạng.

“Đừng vội, đợi đã.” Trương Thiên vẫy tay, Bàn Tử cũng không động, mọi người càng có chút nghi hoặc.

“Chuyện gì vậy?” Giải Vũ Thần nhìn về phía Trương Thiên, đây không phải đã kết thúc rồi sao?

“Mọi người nhìn vào đống tuyết cách đó không xa.” Trương Thiên chỉ chỉ cách đó không xa, mọi người nhìn sang.

Tai Giải Vũ Thần tốt hơn, rất nhanh đã nghe thấy một số tiếng kêu.

“Tiểu Trương gia, tôi hình như nghe thấy, tiếng chuột kêu?” Giải Vũ Thần khẽ nhíu mày, ở nơi gấu đen và heo rừng chiến đấu, lại có chuột sao?

“Tôi nghĩ, hẳn không phải chuột, mà là Hoàng Bì Tử!” Trương Thiên lắc đầu, giọng nói nghiêm túc.

Y vừa nãy, đã nghe thấy một số tiếng kêu, chỉ là không xác định, bây giờ lại nghe thấy nữa, Trương Thiên ngược lại có chút xác định, hẳn là Hoàng Bì Tử.

“Hoàng Đại Tiên?” Bàn Tử chớp chớp mắt, cũng nhìn con gấu đen bên cạnh.

“Bàn Tử, đừng có giật mình, làm tôi sợ một phen.” Hồ Bát Nhất ghét bỏ liếc Bàn Tử một cái, sau đó ánh mắt nhìn về phía cách đó không xa.

“Hoàng Đại Tiên trong truyện dân gian đông bắc có quá nhiều phiên bản, nhưng, không ngờ, chúng ta nhanh như vậy đã gặp được loại thứ này.” Hồ Bát Nhất có chút cảm thán.

Bọn họ vừa mới vào rừng núi, đã gặp phải gấu đen và heo rừng đối đầu.

Lại còn phát hiện ra dấu vết của Hoàng Bì Tử trong đó.

Điều này thật đáng để suy ngẫm.

"Tôi nghi ngờ, cuộc tấn công của gấu đen và heo rừng, là do Hoàng Bì Tử làm." Trương Thiên trầm giọng nói, trí lực của Hoàng Bì Tử vẫn luôn được người ta truyền tụng thần kỳ.

Trương Thiên đối với điều này càng tin tưởng không nghi ngờ.

"Lão đại, vậy bây giờ chúng ta, còn cần con gấu đen đó không?" Bàn Tử lại có chút tiếc nuối thân thể gấu đen trước mắt.

Nếu lột lông ra, buổi tối ngủ cũng có thảm.

"Đương nhiên là cần, cái thứ này ở nơi băng tuyết giá lạnh, rất hữu dụng, Bàn Tử, cậu trước đây không phải nói, muốn đối phó với gấu đen sao, bây giờ có cơ hội rồi, nhanh đi." Trương Thiên vừa nói, một cước đã đá Bàn Tử ra ngoài.

Bàn Tử mặt mày trắng bệch.

"Móa, lão đại, anh lại hãm hại tôi!

Không đánh lại heo rừng mà!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, nhưng lúc này heo rừng đã phát hiện ra y.

Năm con heo rừng lần lượt chạy về phía Bàn Tử.

Có thể tưởng tượng, cảnh tượng năm chiếc xe tăng nhỏ lao về phía mình.

"Bàn Tử cố lên, chúng tôi tin cậu!" Trương Thiên động viên Bàn Tử xong, vung tay, dẫn Hồ Bát Nhất và Tiểu Ca cùng những người khác đi về phía gấu đen.

Vì có Hoàng Bì Tử ở bên cạnh lén lút xem, nên Trương Thiên không định dùng thuật pháp.

Y còn định lợi dụng Hoàng Bì Tử, tìm thấy mộ, làm sao có thể sớm như vậy đã đánh rắn động cỏ, bộc lộ thực lực.

"Loại gấu đen này, ăn thịt chắc không tệ, thân hình lại cao đến hai mét." Hồ Bát Nhất nhìn gấu đen, không khỏi lên tiếng nói.

"Nhị đệ, cậu lột lớp da này ra, tối nay chúng ta dùng cái này để ngủ." "Giải công tử, làm phiền cậu cắt một ít thịt, chúng ta trên đường còn cần lương thực." "Lão Hồ, cậu ở đây quan sát địa hình xung quanh một chút, đã có Hoàng Bì Tử, thì xung quanh, tôi suy đoán hẳn là có mộ." Trương Thiên nói, mọi người cũng gật đầu, bắt đầu hành động theo lời y.

Hắc Kim Cổ Đao lúc này cũng biến thành dao lột da.

Rất dễ dàng đã lột được bộ lông của gấu đen.

Còn về việc ai đã giết gấu đen, cái này không liên quan đến Trương Thiên.

Heo rừng làm, liên quan gì đến chúng ta, Trương Thiên chỉ là công nhân vận chuyển của tự nhiên.

"Móa, lão đại sao mà vô tình quá!" Bàn Tử quay vòng vòng xung quanh, còn mông y, thỉnh thoảng lại bị đầu heo rừng húc một cái.

Lúc này Bàn Tử vừa ngượng vừa đau đớn.

Tốc độ chạy đó, nhanh kinh khủng.

"Sắp xong rồi, cậu không phải muốn ăn bàn chân gấu sao, Giải công tử đã giúp cậu chặt hai cái rồi." Trương Thiên nói, mắt Bàn Tử sáng lên.

"Lão đại, anh mà nói như vậy, thì tôi sẽ không khách khí đâu, có động lực bàn chân gấu, xem Bàn gia tôi tự tin nhảy một phát!" Nói xong Bàn Tử đột nhiên nhảy lên.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của heo rừng, thân hình khổng lồ của y rơi xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử lại một mông ngồi chết một con heo rừng lớn.

Hồ Bát Nhất: "!!!" Trương Thiên: "Cái này cũng được sao?" Còn những con heo rừng còn lại thấy đồng loại bị một mông ngồi chết, lại có chút không biết phải làm sao.

"Lão đại, quyền pháp của Bàn gia tôi thăng cấp rồi, mông cũng biết đánh quyền, thế nào, ngầu không?" Bàn Tử ngầu chưa quá ba giây, lập tức cười hì hì nhìn về phía Trương Thiên.

"Ngầu!

Nhưng mà, Bánh Trôi nói thật không sai, mông cậu đúng là thối, đã xông chết một con heo rừng rồi…" Trương Thiên giơ ngón tay cái.

Giải Vũ Thần ngây người, không ngờ lại có người dùng cách này để đánh người, tính tấn công không lớn, tính vũ nhục cực mạnh.

Đây chẳng lẽ là chiêu thức tấn công "từ trên trời rơi xuống" đã thất truyền bấy lâu trên giang hồ?

"Thế nào?

Còn muốn đấu với Bàn gia nữa không?" Bàn Tử nhìn những con lợn rừng khác, hống hách nói.

"Éc éc éc…" Ngay sau đó, bốn con lợn rừng còn lại chạy trốn nhanh như bay, chúng thậm chí còn không dám dừng lại.

"Đúng là đồ thối, một cái rắm xông chết một con lợn rừng, cái rắm đó còn thối hơn cả thùng phân!" Tiểu hồ ly thầm mắng trong lòng, không tự giác tránh xa Bàn Tử một chút.

Bàn Tử thấy những con lợn rừng khác bị mình dọa chạy, lập tức

tự tin ngút trời.

“Thì ra Bàn gia mạnh như vậy, bây giờ mới biết.” Bàn Tử lẩm bẩm, bình thường thực lực của hắn căn bản không có đất dụng võ.

Bàn Tử đánh hải yêu, hải yêu xúc tu nhiều, không dùng hết sức lực.

Nhưng đối mặt với loại vật thể tấn công vật lý này, Bàn Tử lại vô cùng đắc ý.

Chỉ thấy Bàn Tử tìm một cành cây, cắm vào người lợn rừng, rồi vác cành cây lên vai, vênh váo đi về.

“Bàn Tử, may mà lúc đó lợn rừng không nhắm răng vào cậu, nếu không, cái mông của cậu có lẽ đã chảy nước rồi.” Trương Thiên nói, mọi người càng bật cười.

Chương 159

Cảm giác hình ảnh quá sống động.

“Được rồi, thu dọn một chút, chuẩn bị tiến lên.” Trương Thiên không nói nhiều, Bàn Tử gật đầu, vẫn ung dung vác một con lợn rừng to đùng.

Hồ Bát Nhất lần này không dùng la bàn, mà đang vẽ những hoa văn gì đó xung quanh.

Tiểu Ca thì cầm dao, ánh mắt sắc bén nhìn về phía xa.

“Những tên kia đi rồi.” Trương Khởi Linh nói với Trương Thiên.

Những tên mà y nói, hiển nhiên chính là Hoàng thử lang không nghi ngờ gì nữa.

“Theo lời các dân làng nói, Hoàng thử lang rất có linh tính, muốn bắt được chúng cũng không dễ đâu.” Hồ Bát Nhất vừa vẽ vừa nói.

“Lão Hồ, cậu vẽ cái gì thế này, núi không ra núi, sông không ra sông.” Bàn Tử ghé sát vào, đồng thời còn cố ý đưa con lợn rừng lại gần một chút.

Để khoe công lao của mình.

“Đây là Long Mạch Đồ.” Trương Khởi Linh đột nhiên lên tiếng, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Y không ngờ, Hồ Bát Nhất lại đã đạt đến trình độ này, có thể vẽ được Long Mạch Đồ.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một chút.

“Nhị ca nói đùa rồi, tôi làm sao biết Long Mạch Đồ, đây chỉ là tôi dựa vào ngọn núi này, phỏng đoán và vẽ ra những vị trí Long Mạch

đáng ngờ thôi.” “So với Long Mạch Đồ thật thì còn cách xa vạn dặm.” Hồ Bát Nhất rất khiêm tốn, Trương Khởi Linh không nói gì, chỉ nhìn vào bản đồ.

“Phát hiện ra gì rồi sao?” Trương Thiên đi tới, phía sau là tiểu hồ ly và Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần rõ ràng sợ tiểu hồ ly, đứng cách tiểu hồ ly một khoảng khá xa.

“Ừm, theo suy đoán của tôi, ba đường này chính là Long Mạch của Thanh Phong Sơn, mà vị trí của chúng ta hiện tại đang ở vành đai ngoài Thanh Phong Sơn.” “Cách vị trí Long Mạch còn mấy cây số.” “Hơn nữa, điều kỳ lạ nhất là ở đây.” Hồ Bát Nhất nói, y chỉ vào ba đường Long Mạch trên bản đồ.

“Ba Long Mạch này lại cuộn tròn vào nhau, tạo thành một vòng tròn, mà vòng tròn này chính là Thiên Táng Chi Địa, gần như là nơi mai táng đế vương tốt nhất.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng nghiêm túc nhìn vào bản đồ.

Nói đi thì phải nói lại, nét vẽ của Hồ Bát Nhất thực sự rất xấu.

Nếu không nói đây là Long Mạch, Trương Thiên còn tưởng là rắn.

“Xem ra, nếu chúng ta muốn tìm được đại mộ, thì bên trong Long Mạch này là điều không thể thiếu.” “Chúng ta đi trước đi, bây giờ trời hình như đã bắt đầu tối rồi.” “Tìm một chỗ thích hợp để cắm trại trước đã.” Trương Thiên nói, mọi người gật đầu.

Dù sao thì cũng chẳng ai muốn ngủ trong bão tuyết cả.

Bàn Tử vác ba lô, vác lợn rừng, bây giờ hắn không còn than phiền đồ nặng nữa, ngược lại còn vênh váo đi đầu.

Hận không thể bắt Trương Thiên và đồng bọn dồn hết ánh mắt vào con lợn rừng của hắn.

“Dé dé, dân thường hôm nay thật TM thật vui.” Bàn Tử ngâm nga hát, bước đi còn lắc lư hơn.

Trời dần dần tối sầm.

Mùa đông vốn dĩ ngày ngắn đêm dài, về cơ bản năm giờ đã tối đen rồi.

Mà Trương Thiên và những người khác mất không ít thời gian để xem lợn rừng.

Tuy nhiên thu hoạch khá lớn, không những có được lông da, còn có thực phẩm, hơn nữa Trương Thiên còn biết.

Hoàng thử lang không chỉ tồn tại ở vùng núi sâu.

Trương Khởi Linh vác tấm da gấu, một chút cũng không cảm thấy mệt, cả đoàn rất nhanh đã tìm được một hang đá nhỏ.

Hang đá dài khoảng hai mươi mét, vị trí cũng khá rộng.

Mọi người vào trong hang, Hồ Bát Nhất liền treo một vài đèn dầu lên tường.

Nhất thời, trong hang cũng sáng bừng lên.

“Lão đại, anh nhóm lửa trước đi, Bàn gia đi vào trong giải quyết nỗi buồn, nếu không thì đi cùng cũng được.” Bàn Tử nói, Trương Thiên liếc hắn một cái, đi vệ sinh còn cần người đi cùng à?

Không thèm trả lời Bàn Tử.

Trương Thiên nhìn hang động trước mặt, hơi ẩm ướt, ở đây có hang núi cũng không lạ, đây là vùng núi sâu, có hang cũng là chuyện bình thường.

Bàn Tử vừa ra ngoài không lâu, trong hang đã vang lên một tiếng kêu kinh hãi.

“Vãi chưởng, ai sờ Bàn gia!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, Trương Thiên và những người khác đều nhìn sang, Hồ Bát Nhất cầm đèn dầu, nhìn vào trong.

Chỉ thấy Bàn Tử đang túm chặt quần mình, mà bên dưới, lại có một thi thể người chết.

Mà thi thể kia đang túm chặt quần Bàn Tử, không chịu buông tay.

Thấy cảnh này, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất lắc đầu.

“Không uổng, ai bảo cậu tè còn tè đúng vào người ta, không tạc thi đã là may rồi.” Hồ Bát Nhất nói, một trận câm nín, Bàn Tử này đi vệ sinh, tìm vị trí cũng đủ kỳ cục, ngay trên đầu người ta.

“Bàn Tử, cậu thật đúng là chuẩn.” Trương Thiên nói, đi tới.

Dưới ánh đèn dầu.

Trương Thiên nhìn thấy bộ dạng của những thi thể đó.

Đã chết được một thời gian rồi, hơn nữa xung quanh thi thể, còn có một vài thi thể khác.

Những tên này có tên đã biến thành xương khô, có tên thì vẫn còn da bọc xương.

Trông có vẻ đã chết không phải là thời gian ngắn rồi.

“Ở đây có một cuốn sổ tay.” Trương Khởi Linh từ trong góc lấy ra một cuốn sổ tay.

Trương Thiên nhận lấy, mọi người xúm lại.

“Biến đi, kéo quần Bàn gia.” Bàn Tử một cước đá văng bộ xương đó ra, vội vàng cũng nhìn sang.

“Tiểu Trương gia, cuốn sổ tay này, hình như là một năm trước, ở đây vẫn còn một ngày tháng.” Giải Vũ Thần nhìn xuống cuối cuốn

nhật ký, quả thật, có một ngày tháng rất nhỏ.

Mở nhật ký ra.

"Chúng tôi là đội khảo sát Đông Bắc, nghe nói, trên Thanh Phong Sơn, vẫn luôn ẩn giấu một tòa đại mộ, hôm nay chúng tôi đặc biệt tập hợp đội khảo sát, cùng nhau đến khảo sát." "Hôm nay, chúng tôi gặp gấu, may mà chúng tôi có súng, an toàn vượt qua." "Hôm nay, chúng tôi tìm thấy một khu mộ, đáng tiếc, không có gì cả, vị trí khu mộ ở một khe núi phía đông nam." "Buổi tối, chúng tôi nghe thấy âm thanh kỳ lạ, hình như trời đổ tuyết, nửa đêm, các thành viên lại bắt đầu không hiểu sao đi ra ngoài, tôi hình như nhìn thấy một vị tiên nhân?" "Thế giới này, thật sự có thần tiên sao?

Tôi không chắc chắn." Nhật ký đến đây cũng kết thúc.

Trương Thiên và những người khác càng thêm mơ hồ, nói không đâu vào đâu.

"Lão đại, tiểu thuyết còn không dám viết như vậy, cái nơi quỷ quái này, chim không thèm ỉa, tiên nhân e rằng cũng không thèm đến." Bàn Tử nói móc một câu, tự mình đi ra ngoài, định kiếm củi, tối nướng lợn rừng ăn.

Đây chính là phần thưởng chính đáng!

Trương Thiên nhìn cuốn nhật ký, lại nhìn thi thể trên mặt đất.

"Lão Hồ, không đúng, các thành viên của họ đều đi ra ngoài rồi, tại sao thi thể lại ở bên trong." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, quả thật, trong hang này có ít nhất mười bộ thi thể, nếu tất cả đều đã đi ra ngoài, thi thể làm sao có thể ở lại đây.

"Chẳng lẽ là ảo thuật?" Trương Thiên và mấy người nhìn nhau, đều trở nên nghiêm túc.

"Tối nay mọi người cẩn thận một chút, mà Bàn Tử đâu rồi?"

Trương Thiên nhìn xung quanh, hắn phát hiện, Bàn Tử không biết từ lúc nào đã đi ra ngoài.

Bên ngoài, Bàn Tử tự mình đi trên tuyết.

Vì tuyết quá dày, Bàn Tử cũng đành phải bới từng lớp tuyết, sau đó đi tìm cành cây khô.

Mùa đông ở Đông Bắc thuộc loại khô lạnh, cho dù cành cây bị tuyết phủ kín, nhưng, nếu bạn tìm kỹ, vẫn có thể tìm được một vài cành cây khô.

Mà khi Bàn Tử đi ra ngoài, Đoàn Đoàn còn theo sát phía sau Bàn Tử.

"Chậc, đồ thối này lại tự mình chạy lung tung, may mà mình phát hiện ra, Đoàn Đoàn phải trông chừng hắn, sau đó sẽ được đại ca ca khen ngợi." Tiểu hồ ly nghĩ trong lòng, càng lén lút theo sau Bàn Tử.

"Chỉ cần Bàn gia tìm được mấy khúc gỗ lớn, như vậy, tối có thể ăn lợn rừng nướng rồi." Bàn Tử vẫn không quên chuyện lợn rừng nướng của mình.

Ngay khi Bàn Tử đang nhặt củi, trời cũng dần dần tối sầm lại.

Trương Thiên và những người khác vì không yên tâm về Bàn Tử, cũng đều ra khỏi hang tìm kiếm.

"Lão đại, ở đây có dấu chân, chắc là của Bàn Tử." Hồ Bát Nhất nhìn dấu chân trên mặt đất, lập tức nói.

"Bàn Tử có công pháp trong người, chắc không sao, nhưng điều tôi lo lắng là, trong nhật ký, cái gọi là tiên nhân, lại là cái gì." Trương Thiên không quá lo lắng, nếu Bàn Tử dễ dàng gặp chuyện như vậy, thì đã không gọi là Vương Khải Toàn.

Mấy người đi theo dấu chân, đồng thời vừa đi vừa suy nghĩ.

Lúc này Bàn Tử đang ôm đầy cành cây, trên mặt hắn nở một nụ cười như đứa trẻ.

“Hắc hắc, lão đại nhìn thấy những cành cây này, tuyệt đối sẽ khen Bàn gia thông minh.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm, đúng lúc hắn vừa định đứng dậy, một bóng người lại đứng trước mặt hắn.

Người đó xuất hiện không một tiếng động, cứ như một u linh.

Gió xung quanh cũng hơi gào thét, trên bầu trời, từng bông tuyết trong suốt chậm rãi bay xuống.

Trong bóng tối, người đó dường như còn mang theo nụ cười.

Màn đêm đen kịt, người đó trông có chút quỷ dị.

“Vãi chưởng!” Bàn Tử nhìn thấy bóng người, lập tức giật nảy mình, một cú ngồi phịch xuống đất, hắn ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là một người đàn ông trung niên trông như nông dân.

“Mày mẹ nó, dọa chết Bàn gia!” “Mẹ kiếp!” Bàn Tử chỉ vào người đó, một tràng chửi rủa.

Chương 160

“Ngươi thấy, ta giống người không?” Đột nhiên, một âm thanh truyền đến, giọng người đó hơi the thé, trên khuôn mặt già nua, thậm chí còn hiện lên một vệt đen quỷ dị.

Mặc một bộ áo vải rách nát, lão già kia đang cúi xuống nhìn Bàn Tử.

Trên mặt lão không hề biến sắc vì lời chửi rủa của Bàn Tử, ngược lại vẫn tươi cười không ngớt.

“Giống tổ tông nhà mày ấy, như một con quỷ.” “Không đúng, quỷ còn đẹp hơn mày!

Quỷ mới là đẹp nhất thế giới, mày là cái thá gì.” Bàn Tử trực tiếp phun ra lời vàng ý ngọc, bản năng cầu sinh cực mạnh.

Dám dọa Bàn gia giật mình, bất kể có phải người hay không, Bàn Tử đều không nể nang nó.

Tiểu hồ ly ở một bên nhìn cảnh này, đột nhiên, trong mắt tiểu hồ ly lại phát hiện, phía sau người kia, lại có một cái đuôi màu vàng.

“Nha!

Là yêu quái!” Thấy cảnh này, tiểu hồ ly càng vội vàng chạy tới.

“Tiểu huynh đệ, chỉ cần cậu nói ta là người, ta sẽ cho cậu vô số vàng bạc châu báu, thế nào?” “Hơn nữa, ta còn biết, trong núi này có một tòa đại mộ!” Người nông dân kia thấy Bàn Tử chửi bới ầm ĩ, không giận, ngược lại trên mặt vẫn mang nụ cười.

“Chậc, cái thứ nghèo rớt mồng tơi mày mà còn đòi cho Bàn gia vàng bạc châu báu, không chịu vãi một bãi nước đái soi gương xem mình ra cái thể thống gì.” “Mày tuyệt đối là chó, bởi vì chó mới hèn hạ

như vậy!" Bàn Tử lại chửi lớn một tiếng, tự mình đứng dậy.

Trong chuỗi lời lẽ hoa mỹ đó, thậm chí không có một câu nào là về người.

Điều này làm cho kẻ đối diện tức không nhẹ.

"Đúng đấy, đúng đấy, đồ rùa con, đừng ở đây mà mê hoặc lòng người." "Gây chuyện gì không đâu, còn muốn lừa 'thối thối' nhà tôi, chậc, đúng là đồ rác rưởi mà." Lúc này tiểu hồ ly cũng chạy tới, cùng Bàn Tử, cái miệng nhỏ cứ luyên thuyên.

Bàn Tử và tiểu hồ ly kết hợp lại, thì đúng là thiên hạ vô địch.

"Nha, tiểu gia hỏa nhà ngươi, lại biết nói chuyện!" Người nông dân kia giả vờ kinh ngạc, sau đó lại nhìn về phía Bàn Tử.

"Huynh đệ, chỉ cần cậu nói, ta là người, sau này, ta đảm bảo cậu sẽ hưởng hết vinh hoa phú quý!" Người nông dân kia lại dụ dỗ Bàn Tử.

"Tôi hưởng cái tổ tông nhà mày, Bàn gia bây giờ không thiếu tiền!" "Tiểu hồ ly, đi, không nói chuyện với cái đồ ngốc này, hạ thấp chỉ số IQ 250 của Bàn gia." Bàn Tử bĩu môi, chuẩn bị rời đi.

Nếu là trước đây, Bàn Tử có lẽ đã tin rồi, nhưng bây giờ Bàn Tử có tiền.

Có thể tưởng tượng, một người sống còn tệ hơn mình, đột nhiên nói với mình, tôi có mười triệu, có thể cho cậu miễn phí, một người bình thường đều sẽ không tin phải không.

"Nhịn, với cái IQ này mà còn muốn lừa 'thối thối' nhà tôi, nằm mơ đi, tè một bãi rồi đi ngủ đi." Tiểu hồ ly lại châm chọc một câu.

Người nông dân kia cũng thật biết nhẫn nhịn, bị hai tên này chửi như vậy, cũng không tức giận, vẫn tươi cười.

“Ấy, vị huynh đệ này, đừng đi vội, cậu xem cái này…” Người nông dân nói, đột nhiên trong tay lấy ra hai thỏi vàng lớn.

Bàn Tử lập tức hai mắt sáng rực.

“Bây giờ tin rồi chứ?

Chỉ cần nói ta là người, hai thỏi này là của cậu.” Người nông dân nói, thậm chí còn đưa vàng cho Bàn Tử.

Tiểu hồ ly thấy vậy, nhìn về phía người nông dân kia.

Đột nhiên, mắt tiểu hồ ly đảo một vòng.

Mình có phải cũng có thể dùng cách của nó, để thực hiện cái gọi là thành tiên?

Đôi mắt to tròn nhìn người nông dân trước mặt, trên mặt tiểu hồ ly cũng nở nụ cười.

Nhưng là nụ cười gian xảo.

Ngay sau đó tiểu hồ ly lên tiếng nói, giọng kiêu ngạo truyền đến.

“Hồ nãi nãi ở đây có một viên đan dược, có thể tăng mạnh tu vi, lập tức thành tiên!

Chỉ cần ngươi nói, ta là hồ tiên, ta có thể đưa viên đan dược này cho ngươi!” “Viên đan dược này, là do tiên nhân ban cho đó!” Khi người nông dân nhìn thấy đan dược, cái đuôi phía sau y run rẩy.

Trong mắt y đều tóe ra ánh vàng.

“Đây là, đan dược tu luyện của yêu thú!” Thấy cái này, y nuốt nước bọt.

Cái thời đại vật chất khan hiếm này, có loại đồ vật này, ai mà không động lòng?

“Ngươi là hồ tiên, ngươi là hồ tiên, mau đưa cái này cho ta.”

Người nông dân có chút kích động, phải biết rằng, ở loại địa phương này, căn bản không có loại đan dược này, đa số đều là dược liệu tu luyện.

Huống hồ trong rừng núi yêu vật nhiều vô kể, cho dù có dược liệu tu luyện dành cho yêu vật, cũng sớm đã bị yêu vật khác cướp hết rồi.

Khi y vừa nói xong, người nông dân liền cảm thấy không đúng.

"Vãi chưởng, cái đồ nhỏ nhà ngươi, hãm hại ta!" Nhìn đôi mắt trong veo của tiểu hồ ly, người nông dân kêu thảm một tiếng.

Ngay sau đó, một tấm da người trượt xuống, mà dưới chân, lại là một con Hoàng thử lang đang đứng thẳng người.

Bàn Tử nhìn vàng, đang định chất vấn người nông dân trước mặt, nhưng chớp mắt một cái, đâu còn người nông dân, trên đất chỉ có một con Hoàng thử lang!

Mà tiểu hồ ly thì, chỉ cảm thấy trong cõi hư vô, hình như đã đạt thành giao dịch với thứ gì đó.

Tu vi của cô bé hình như đã tăng lên rất nhiều.

"Thật thoải mái, nghe Đoàn Đoàn nói cảm ơn ngươi, vì ngươi, tu vi của Đoàn Đoàn đã tăng lên rồi." Tiểu hồ ly nói, như vứt rác, vứt ra một viên đan dược.

Cái này cũng coi như đã đạt thành khế ước Hoàng Đại Tiên.

Mà viên đan dược này chính là viên đan dược Đoàn Đoàn đã giấu đi lúc ở Tây Sa Hải Để Mộ.

"Ngươi!" Hoàng thử lang lúc này răng cắn đến gần muốn rụng.

Y vẫn là lần đầu tiên uất ức như vậy.

Trêu ghẹo không thành, bị chửi suốt nửa ngày.

Cuối cùng, thấy sắp thành công rồi, giữa đường lại xuất hiện một con hồ ly, hủy hoại tu vi bao năm của mình trong chốc lát.

Nếu tất cả những chuyện này mà không tức giận, thì thật không phải người bình thường.

"Ấy?

Cái đồ ngốc vừa nãy, sao lại biến thành Hoàng thử lang rồi, đây chẳng lẽ chính là, cái gọi là Hoàng thử lang trêu ghẹo mà lão đại đã nói sao?" Bàn Tử rùng mình một cái.

Có chút sợ hãi.

Nhìn lại những thỏi vàng trong tay, đã sớm biến thành hai khối đá.

"Cái đồ chó má nhà ngươi, dám lừa Bàn gia!" "Đánh thôi!" Bàn Tử nói, vội vàng rút tàn kiếm từ thắt lưng ra, chém về phía Hoàng thử lang.

Tàn kiếm là do Trương Thiên mua ở quán vỉa hè trước đây, thứ này có thể chém tà vật.

Thấy Bàn Tử rút tàn kiếm ra, Hoàng thử lang thấy vậy liền định bỏ chạy.

Nhưng chưa kịp hành động, một bàn tay trắng nõn đã tóm lấy đầu Hoàng thử lang.

Chỉ thấy phía sau, Trương Thiên và những người khác đã đuổi kịp Bàn Tử.

Mà bàn tay kia chính là của Trương Khởi Linh.

Trong một khoảnh khắc, cảm giác an toàn bùng nổ.

"Ô ô lão đại, anh cuối cùng cũng đến rồi, không có anh thì tôi biết sống sao đây, lão đại!" "Anh xem, Bàn gia suýt chút nữa đã phong thần cho tên này rồi." Bàn Tử kéo Trương Thiên, nước mắt nước mũi tèm

lem.

Trương Thiên vỗ vỗ vai Bàn Tử, nhìn về phía Hoàng thử lang.

Không ngờ, chuyện này thật sự đã xảy ra.

Mà còn xảy ra ngay bên cạnh bọn họ!

Hắn lại không biết, tại sao con Hoàng thử lang này lại biến về nguyên hình.

Hơn nữa, rốt cuộc Hoàng thử lang đã làm gì, khiến Bàn Tử sợ hãi đến mức này?

Nhìn con Hoàng thử lang trước mặt, cùng với tấm da người trên mặt đất, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Hoàng thử lang dài gần nửa mét, toàn thân màu vàng, dưới đầu nó, thậm chí còn có ria mép trắng.

Lúc này nó đã bị Trương Khởi Linh dùng tay khống chế, đôi mắt nhỏ lấm la lấm lét.

Trông có chút gian xảo như chuột.

"Bàn Tử, cậu làm thế nào mà con Hoàng thử lang này biến về nguyên hình vậy?" Hồ Bát Nhất nhặt tấm da người lên, nhìn kỹ, cái này nói chính xác ra, không phải da người, mà là một tấm da rắn trắng, cực kỳ giống da người.

Bàn Tử sờ sờ má.

"Hắc hắc, Bàn gia năng lực mạnh, tiểu gia hỏa này, căn bản không phải đối thủ của Bàn gia, bị Bàn gia dọa một cái, liền biến về nguyên dạng." Bàn Tử hắc hắc cười.

Cái mồm nói không ra lời hay.

Tiểu hồ ly dưới chân, còn cắn một phát vào chân Bàn Tử.

“Vãi chưởng, cái đồ nhà ngươi, thuộc giống chó hả?” Bàn Tử vội vàng hất tiểu hồ ly ra, vẻ mặt đau đớn.

“Hừ, đồ ba hoa.” Tiểu hồ ly thầm mắng Bàn Tử một câu.

Chương 161

"Nhị đệ, giết con này đi, tối nướng ăn." Trương Thiên nhìn Hoàng thử lang, giọng không lớn.

Trương Khởi Linh không chút do dự, trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Cảm nhận hơi lạnh lẽo trên cổ, Hoàng thử lang vội vàng vặn vẹo thân thể.

"Đừng giết ta, đừng giết ta, các vị cao nhân, ta chỉ là một con sói con còn chưa thành tinh, xin các ngài giơ cao đánh khẽ, chỉ cần tha cho ta, ta đảm bảo sau này các ngài thân thể khỏe mạnh, gia tài vạn quán!" Thấy Trương Khởi Linh thật sự chuẩn bị ra tay, con Hoàng thử lang kia càng chắp hai móng vuốt nhỏ lại, vội vàng lay động, cứ như muốn quỳ xuống Trương Thiên vậy.

"Hoàng thử lang, nói tiếng người?" Giải Vũ Thần toàn thân run rẩy.

Ánh mắt không tự giác nhìn xuống tiểu hồ ly dưới đất.

"Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy tiểu hồ tiên xinh đẹp như vậy sao?" Ngay sau đó tiểu hồ ly nói tiếng người.

Giải Vũ Thần lập tức hóa đá.

Mình đã nói rồi, đêm đó, tuyệt đối không phải là mơ… "Tiểu, Tiểu Trương gia, con hồ ly này của ngài?

Con Hoàng thử lang này…" Mặc dù trong lòng kinh hãi, nhưng vẻ mặt Giải Vũ Thần vẫn bình thường, tu luyện lâu năm, cùng với sự bồi dưỡng của gia tộc.

Khiến Giải Vũ Thần dù có kinh ngạc, cũng không biểu hiện ra

ngoài.

Trương Thiên cười cười.

“Con hồ ly này có tu luyện, cho nên biết nói chuyện, giống như con Hoàng thử lang này, thế giới này vốn dĩ rất kỳ lạ.” Trương Thiên cũng không né tránh, Hoàng thử lang còn biết nói chuyện, hồ ly nói chuyện, có vấn đề gì sao?

Không có vấn đề.

Giải Vũ Thần lập tức đứng hình.

Ông trời ơi, anh có biết, mấy đêm hôm đó tôi đã trải qua như thế nào không?

Giải Vũ Thần chỉ cảm thấy, cả người đều không ổn rồi, bị câu nói ‘thế giới này vốn dĩ rất kỳ lạ’ của Trương Thiên trực tiếp khiến không nói nên lời.

Ánh mắt nhìn về phía Hoàng thử lang.

“Nào, chú hỏi con nhé, nhà con ở đâu, tên gì, nhà có mấy người, có trưởng bối không, trưởng bối có lợi hại không.” Trương Thiên trên mặt mang theo nụ cười.

Hoàng thử lang toàn thân run rẩy.

Ông trời ơi, đây là tra hộ khẩu sao?

“Cái đó, đại tiên, ngài đừng đùa nữa, ta chỉ là một con Hoàng thử lang nhỏ bé còn chưa thành tiên thành công, nhà ta chỉ có một mình ta.” Hoàng thử lang có chút sợ hãi nhìn Trương Thiên.

Luôn cảm thấy, Trương Thiên ngay sau đó sẽ xông vào nhà mình, giết sạch anh chị em của mình.

“Gì?

Chỉ có một mình?" "Nhị đệ, ra tay đi, cái thứ này, học gì không học lại thích nói dối." Lâm Thiên phất tay, Trương Khởi Linh gật đầu, lập tức Hắc Kim Cổ Đao lại chuẩn bị vung ra.

"Đợi đã, ở phía đông, phía đông, có một khu mộ, đó chính là nhà ta." Hoàng thử lang lại kêu lên, đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại, hình như đang nghĩ cách thoát thân.

"Nhà ta có rất nhiều người, nhưng, các ngươi e rằng không có cơ hội rồi." Y đột nhiên, giọng nói trở nên âm trầm.

Vẻ mặt cũng trở nên vô cùng quỷ dị.

Ngay sau đó, chỉ thấy, trên tay Trương Khởi Linh, con Hoàng thử lang ban đầu đã biến thành một tấm da Hoàng thử lang.

Mà con Hoàng thử lang vừa nãy lại biến mất không thấy tăm hơi.

Trương Thiên thấy vậy, hít một hơi khí lạnh.

"Lột da bỏ trốn, y hệt như biến người, quá sơ suất rồi." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh ném tấm da trong tay xuống đất.

"Bây giờ làm sao đây?

Đi về phía đông?" Trương Khởi Linh nhìn về phía Trương Thiên, giọng không lớn.

"Tôi đề nghị, trước tiên hãy nghỉ ngơi một đêm, con Hoàng thử lang kia dù có đến, cũng không nhanh như vậy đâu." Giải Vũ Thần lúc này đã phản ứng lại rồi, không hổ là người có tu dưỡng, khả năng chịu đựng tâm lý cao hơn một chút.

"Được, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, bàn bạc một chút, chuyện đối phó với Hoàng bì tử." Trương Thiên cũng trực tiếp đồng ý.

Nếu mạo hiểm đi ra ngoài, Trương Thiên cảm thấy, xác suất bị thương sẽ tăng lên, hơn nữa, trong mộ của Hoàng bì tử, những

chuyện quỷ dị quá nhiều.

Trương Thiên cần phải lập kế hoạch trước.

Mấy người bắt đầu đi về, mà phía sau, con Hoàng thử lang vừa đi rất xa nhìn tấm da của mình, do dự một chút rồi không quay lại nhặt.

Y đã có linh trí, hơn nữa, bản tính của Hoàng thử lang vốn dĩ gian xảo, làm sao có thể mạo hiểm nhặt da.

"Tiểu Trương gia, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hồ ly biết nói chuyện, cũng khá kỳ lạ." Giải Vũ Thần vừa đi vừa nhìn hồ ly.

Y lại nhớ lại, nỗi sợ hãi bị trận pháp chi phối đêm hôm đó.

Trương Thiên cười cười.

"Giải huynh đệ, nó chỉ là một con hồ ly ngốc nghếch thôi, đừng lo lắng." "Đa địa, Đoàn Đoàn không ngốc đâu, thông minh lắm, nếu không phải Đoàn Đoàn, hừ, cái đồ thối này, sớm đã bị Hoàng thử lang giết rồi!" Tiểu hồ ly bĩu môi.

Cứ như thể bị uất ức cực độ vậy.

Cũng đúng, Bàn Tử ôm hết công lao vào mình, tiểu hồ ly mà vui thì mới lạ.

"Đa địa?!" Giải Vũ Thần nhìn Trương Thiên với ánh mắt kỳ lạ.

Lại đặc biệt nhìn nhìn mông của Trương Thiên.

Ánh mắt đó, biểu cảm đó, không ngừng suy đoán, Trương Thiên có phải biến thành hồ ly rồi không.

Trương Thiên đầy vạch đen.

"Giải công tử, tôi là người, không cần nghi ngờ, ban đầu tôi cứu nó, cho nên mới xưng hô như vậy." Trương Thiên mặt dày nói.

Tiểu hồ ly, hóa đá rồi.

Cô bé cuối cùng cũng biết, tại sao Bàn Tử lại vô sỉ như vậy, hóa ra là học theo đa địa.

Bao giờ thì cứu mình chứ, rõ ràng là cướp đan dược của mình mà, vậy mà lại có thể nói sự vô sỉ một cách thanh tân thoát tục như vậy.

Giải Vũ Thần bỗng hiểu ra.

"Tiểu Trương gia thật sự có tấm lòng lương thiện, vui vẻ giúp người, Vũ Thần bội phục." Giải Vũ Thần lập tức nịnh nọt.

Mấy người chậm rãi trở về hang đá.

Ngồi xuống đất, Bàn Tử đốt củi khô đã nhặt được.

Mà lợn rừng thì được treo lên nướng.

Trương Thiên thì làm rất nhiều tấm bùa, tất cả đều dán ở cửa hang, tránh Hoàng thử lang thừa cơ xông vào.

"Lời con Hoàng thử lang vừa nãy nói, khu mộ phía đông, tôi nghĩ, không đáng tin." Sau khi ngồi xuống, Hồ Bát Nhất đưa tay ra, hơ lửa, chậm rãi nói.

Mặt y hơi đen, còn có một vài vết sẹo, trong bóng tối, trông khá rõ nét.

"Tại sao lại nói vậy?" Trương Thiên hỏi.

"Chúng ta trước đó đã xem nhật ký của đội khảo sát, họ viết khu mộ ở phía đông nam, còn Hoàng thử lang lại nói phía đông là nhà của chúng." "Nếu chúng ta đi đến đó, có lẽ sẽ lạc đường, hơn nữa bọn chúng rất gian xảo." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên trầm tư.

"Cho nên, chúng ta phải đi…" "Phía nam!" Hai người gần như đồng thời lên tiếng.

Hồ Bát Nhất cười, hai người thật sự rất ăn ý.

Sự ăn ý giữa huynh đệ đã được nâng cao.

Giải Vũ Thần thấy cảnh này, lại có chút ghen tị.

Y từ nhỏ đến lớn, căn bản không có một người bạn tri kỷ nào.

Tất cả đều là lợi ích cả.

Ngay sau đó, mấy người hơ lửa, bắt đầu lên kế hoạch lần này.

"Theo lời cuối cùng mà Hoàng thử lang để lại, sau khi nó quay về, e rằng tất cả Hoàng thử lang trên núi sẽ phát hiện ra chúng ta." "Có khả năng chúng sẽ tấn công chúng ta, mà lợi thế lớn nhất của hai bên chúng ta chính là, hai bên đều không rõ thực lực của đối phương." Trương Thiên nhìn con lợn rừng nướng vàng óng, giọng có chút bình tĩnh.

Vừa nãy Hoàng thử lang bỏ chạy, Trương Thiên và những người khác không hề lộ ra một con át chủ bài nào, nếu chúng đến tấn công, thì Trương Thiên cũng có thể đánh úp chúng.

Đương nhiên đối phương cũng có thể, điều này phải xem Hoàng thử lang có thông minh hay không.

"Lão đại, tôi nghe nói, Hoàng thử lang sợ đạo sĩ, nhưng, trước đây ông lão và những người khác, cùng với đủ loại manh mối đều chỉ ra, trên ngọn núi này, có một Thanh Phong Quan." "Nhưng, tại sao bây giờ, có đạo quán, nơi đây lại yêu vật trùng trùng?" Giọng Hồ Bát Nhất trầm thấp, có chút khàn khàn.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, Hồ Bát Nhất nói không sai, đây cũng là một điểm nghi vấn.

"Thế này nhé, chúng ta có thể đi đến đạo quán xem trước, nếu được, thì hợp tác với đạo quán một chút, nếu không được, thì tính sau." "Tôi đoán, cái gọi là thần tiên mà đội khảo sát nhìn thấy, chắc là Hoàng thử lang rồi, có người chắc đã gọi Hoàng thử lang là người rồi,

cho nên, tất cả những người trong này đều chết.” Trương Thiên nói, vẻ mặt ngưng trọng.

Bàn Tử càng hít sâu một hơi.

“May mà Bàn gia nhịn được cám dỗ.” Bàn Tử vỗ vỗ ngực, hiển nhiên đã quên chuyện mình chửi rủa Hoàng thử lang rồi.

“Ngọn núi này, chúng ta muốn tiến vào cổ mộ, chỉ có hai cách.” Trương Thiên đưa ra hai ngón tay.

Mọi người đều nhìn sang.

Chương 162

“Tiểu Trương gia, ngài nói đi.” Giải Vũ Thần cũng vô cùng nghiêm túc, nếu ở nhà, y khẳng định cả đời cũng khó mà nhìn thấy cảnh tượng hôm nay.

Cho nên y nghiêm túc hơn bao giờ hết.

“Thứ nhất, dụ Hoàng thử lang ra ngoài, giết chúng trước, để trừ hậu họa.” “Thứ hai, đi đến đạo quán, mời đạo sĩ giúp đỡ.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và những người khác đều có chút trầm mặc.

“Lão đại, dụ Hoàng thử lang ra ngoài, có chút nguy hiểm, chúng ta không biết trong Hoàng thử lang có con nào mạnh hơn chúng ta không.” Hồ Bát Nhất nói, liếc nhìn Trương Khởi Linh một cái.

“Tôi biết, nhị ca mạnh hơn chúng ta, nhưng, vì nhị ca, và vì sự an toàn của chúng ta, tôi vẫn nghĩ đi đạo quán thì tốt hơn.” “Mặc dù nói, chúng ta cũng không biết đạo sĩ tốt hay xấu, nhưng, chúng ta có bảo vật của đạo quán kia, xác suất họ tấn công chúng ta không lớn.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử cũng giơ tay lên.

“Đúng, an toàn của chúng ta là quan trọng nhất, tôi chọn cái thứ hai!” Trương Thiên nhìn về phía Giải Vũ Thần.

“Cái thứ hai.” Y cũng lên tiếng, Trương Khởi Linh không nói nhiều, chỉ gật đầu.

Y vốn còn định, thử thực lực của Hoàng Đại Tiên.

Lo lắng mọi người đều chọn cái thứ hai, y cũng đành đồng ý.

Sau đó, mọi người ăn lợn rừng, Bàn Tử dựng lều, mọi người cũng bắt đầu nghỉ ngơi tạm thời.

Đêm khuya.

Trong Thanh Phong Sơn, trong rừng cây, một bóng người đang đi tập tễnh.

Gió âm gào thét, tuyết dưới chân y phát ra tiếng 'khục khục'.

Bầu trời không có trăng, tĩnh lặng như chết.

Người đó sắc mặt trắng bệch, y quỳ xuống trước một khu mộ, trên mặt lại có chút hung tợn.

"Cái lũ đáng chết, đơn giản là tìm chết." Y miệng phát ra tiếng gầm gừ như dã thú, lớp da trên mặt càng từng tấc bắt đầu bong tróc.

Ngay sau đó, một tấm da người bị lột sống xuống, mà người kia thì bị treo lên cây trước mộ.

Chỉ thấy, trước mộ, một tấm da người từ từ đứng dậy, trên khuôn mặt trắng bệch, lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Tuyết, vẫn đang rơi.

Gió mang theo tuyết, phát ra tiếng rít gào.

Trong hang của Trương Thiên, tiếng ngáy của Bàn Tử không ngừng vang lên, hắn ôm một cái gối, còn chảy nước dãi.

Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Linh, thậm chí Trương Thiên và Giải Vũ Thần đều không ngủ.

Tình huống này, ai mà ngủ được?

Thôi được rồi, trừ Bàn Tử.

"Khục khục…" Tiếng cành cây bị gió bẻ gãy truyền đến.

Giải Vũ Thần rùng mình, y nhớ lại chuyện ở nhà Trương Thiên trước đây.

Trong lòng lại dâng lên một trận âm u.

"Tiểu Trương gia, ngài nói, bên ngoài lều của chúng ta, có người

đang rình mò chúng ta không?" Giải Vũ Thần nói nhỏ.

Y biết, Trương Thiên tuyệt đối không ngủ.

"Tôi không biết, nhưng cũng có thể để người khác đi xem thử." Trương Thiên nói, ho khan một tiếng với Bàn Tử.

Ngay sau đó, chỉ thấy từ trong gối của Bàn Tử ló ra một khuôn mặt tươi cười.

"Trương công tử có chuyện gì sao?" Vương Phi đang mơ mộng cùng Bàn Tử rất vui vẻ, cảm nhận được giọng Trương Thiên, cô liền trực tiếp xuất hiện.

"Phụ nữ?" Giải Vũ Thần sững sờ, vội vàng nhìn về phía nguồn âm thanh.

Khi nhìn thấy, y cả người ngây dại.

"Cái này…" Trời ạ, đây chẳng phải là nữ quỷ đáng sợ mà mình đã thấy ở tứ hợp viện của Trương Thiên trước đây sao?

Tại sao lại ở đây?

Hơn nữa còn ngủ cùng Bàn Tử.

Giải Vũ Thần hoảng loạn, trên đời, thật sự có mãnh quỷ chiến sĩ sao?

"Tiểu Trương gia, ngài cái này…" Giải Vũ Thần trong lòng đã rõ, ngày hôm đó tuyệt đối không phải là mơ!

"Đêm hôm đó chắc là Tiểu Trương gia muốn cho mình một 'cái uy' phải không?" Giải Vũ Thần nghĩ trong lòng, rất nhanh đã bình ổn lại sự bồn chồn trong lòng.

"Ồ, cái này à, vợ của Bàn Tử, đừng lo lắng, rất lương thiện." Trương Thiên lại thản nhiên nói.

Giải Vũ Thần người ngây dại, hóa ra mãnh quỷ chiến sĩ lại ở ngay bên cạnh mình!

"Khẩu, khẩu vị thật độc đáo." Giọng Giải Vũ Thần có chút ấp úng.

Lúc này y đã không thể xem thường Bàn Tử nữa, người ta thậm chí còn có cả nữ quỷ vợ bên cạnh.

Cái này không thể chọc vào được.

"Cô giúp chúng tôi ra ngoài xem thử, bên ngoài có kẻ xấu nào không." Trương Thiên nói, Vương Phi gật đầu, có chút không tình nguyện chui ra khỏi gối.

Vương Phi nhìn ra bên ngoài hang đá.

"Chẳng có thứ quỷ quái gì cả mà." Vương Phi lẩm bẩm, nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ bên ngoài, cô khẽ nhíu mày.

Đôi mắt đẹp nhìn về phía xa.

Ngay sau đó, dưới màn đêm mờ ảo, trên tuyết, cô lại nhìn thấy một vài bóng người!

"Có quỷ sao?" Thấy cảnh này, Vương Phi sững sờ, nhưng sau đó nghĩ lại, mình hình như còn lợi hại hơn chúng, lập tức khí thế cũng tăng lên một chút.

"Cái lũ yêu ma quỷ quái gì, dám đến quấy rầy chuyện tốt của lão nương?" Vương Phi lẩm bẩm, bóng dáng màu hồng nhạt từ từ đi ra ngoài.

Nhưng vừa đi đến cửa hang, thấy trên cửa hang dán đầy bùa vàng, Vương Phi lại lùi lại.

"Thôi được rồi, đã dán bùa rồi, mình không nhúng tay vào làm gì." Vương Phi bây giờ đã nằm yên.

Có thể không động thủ, thì cứ nằm yên.

Dù sao thì, kiếp trước đã thảm như vậy rồi, kiếp này không tận hưởng cho thật tốt, làm sao được?

Nếu Trương Thiên mà biết suy nghĩ của Vương Phi, tuyệt đối sẽ kêu trời đất.

Vương Phi nhìn cái bóng sâu trong rừng cây, cô lười biếng không thèm để ý, trực tiếp chui vào lều.

"Ồ, không có gì cả, chỉ là bên ngoài có một cái bóng đang rình mò chỗ này, tôi không cảm thấy quỷ khí, nhưng vị trí này không tệ, âm khí rất đầy đủ." Vương Phi nói, thản nhiên lại chui vào lòng Bàn Tử.

Thấy cảnh này, Trương Thiên và những người khác đều ngây dại.

"Lão đại, cô ấy tại sao không đánh đuổi cái bóng đó đi rồi mới vào?" Hồ Bát Nhất chậm rãi nói.

"Tôi không biết…" Trương Thiên có chút câm nín, Vương Phi này thật sự, bị Bàn Tử nuôi càng ngày càng lười.

"Xem ra, chúng ta đã bị theo dõi, nhưng phù chỉ bên ngoài không động, chúng ta cũng không vội, có động tĩnh thì tính sau." Trương Thiên nói, mấy người cũng không vội, nằm trong lều chờ đối phương ra tay trước.

Bên ngoài, mấy bóng người đứng ở cửa hang.

"Kít kít kít…" Chúng phát ra tiếng kêu như chuột, nhìn những lá bùa trên đầu, nhưng không có con nào dám bước lên một bước.

Rất nhanh thời gian trôi qua, sáng sớm hôm sau.

Trương Thiên và những người khác vậy mà lại thuận lợi vượt qua một đêm.

"Bàn Tử tỉnh dậy đi, phải đi rồi." Hồ Bát Nhất lay lay người Bàn

Tử, Bàn Tử lúc này mới giật mình tỉnh dậy từ giấc ngủ.

“Lão Hồ, tôi mơ thấy, tôi và Vương Phi cãi nhau, cô ấy phạt tôi lưu đày ra nước ngoài, còn gán cho tôi mấy con nữ quỷ để trừng phạt tôi.” Bàn Tử vẻ mặt đau khổ.

Trương Thiên: “???

Có chuyện tốt như vậy sao?” Sau đó, trong tiếng than vãn của Bàn Tử, Trương Thiên và mấy người chậm rãi ra khỏi lều.

Ngoài lều, Trương Khởi Linh đang đứng ở cửa hang, ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Dường như đang chìm vào suy tư.

“Phát hiện ra gì rồi sao?” Trương Thiên nhìn sang.

“Tối hôm qua, có người đã đến rồi.” Trương Khởi Linh nhìn bãi tuyết không xa, giọng không lớn.

“Nhị ca, bãi tuyết này chẳng có gì cả, ngay cả dấu chân cũng không có, lẽ nào, nhị ca ngài có ‘Hoàng Kim Nhãn’?” Bàn Tử lay lay cổ, giọng không lớn.

“Những người này chắc là đi vào buổi sáng.” Trương Khởi Linh nói, y cúi người xuống, khẽ thổi vào bãi tuyết trước mặt.

Chỉ thấy mấy dấu chân động vật rất nhỏ xuất hiện.

Dấu chân hơi nông, chắc là đã bị tuyết phủ vài lượt.

“Hoàng thử lang, nhiều con như vậy.” Hồ Bát Nhất nhìn những dấu chân xung quanh, khẽ nhíu mày.

“Bàn Tử, thu dọn một chút, chúng ta rút lui.” “Tối hôm qua không thành công, chắc chắn chúng sẽ đến lần nữa.” Trương Thiên nói, Bàn Tử vội vàng quay lại thu dọn lều.

Chương 163

Rất nhanh, Bàn Tử vác ba lô lớn, mấy người lại tiếp tục đi trên tuyết.

"Đi lối này." Hồ Bát Nhất dùng thuật phong thủy chỉ một hướng, sau đó mọi người tiếp tục tiến lên.

"Lão đại, anh nói đám Hoàng thử lang kia, có đáng sợ đến vậy sao?

Cái con chúng ta gặp trước đây, chẳng phải cũng dễ dàng bị bắt sao?" Bàn Tử ở một bên thắc mắc.

"Những con Hoàng thử lang bình thường đó đương nhiên đơn giản, nhưng Bàn Tử, cậu nghĩ xem, nếu lúc đó cậu nói nó là người, chúng có tăng mạnh thực lực không?" Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử cuối cùng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Mấy người không biết đã đi bao lâu.

Đột nhiên, Trương Khởi Linh giơ tay lên, bước chân mọi người chậm rãi dừng lại.

"Phía trước, tà khí rất nặng." Trương Khởi Linh nói khẽ, y còn đi lên phía trước.

Không khí dường như trở nên tĩnh lặng, mà tiếng chân dẫm trên tuyết phát ra.

Dần dần, một cảnh tượng có chút quỷ dị xuất hiện trước mặt.

"Lão đại, đây là tế tự?" Bàn Tử nhìn tình hình trước mắt, không khỏi rùng mình.

Chỉ thấy, trước mắt, trước một gò mộ nhỏ, một bài vị xuất hiện, mà trước bài vị, một cây bắp cải trắng non nớt, cùng với một ít thịt

heo, rượu nước xuất hiện trước mặt mọi người.

Mà trên đất, rõ ràng còn có dấu chân người.

“Hoàng Tiên Tôn Vị!” Bàn Tử nhìn bia đá, từng chữ từng chữ đọc.

“Hay thật, lão đại, một người chết còn có thể xưng tiên?” Bàn Tử không khỏi châm chọc một tiếng.

“Lão Hồ, tôi nghĩ, chúng ta đã tính sai rồi…” Trương Thiên nhìn thấy cảnh này, cả người đều không ổn, sắc mặt có chút khó coi.

Đây chẳng phải là mộ của Hoàng Đại Tiên sao?

Bên dưới rất có thể chính là mộ của Hoàng thử lang.

Hoàng thử lang bên trong e rằng không có một vạn, cũng có một nghìn.

Nếu tất cả đều là loại có thực lực, thì Trương Thiên có lẽ sẽ bị kéo đến chết.

“Trước đó, chúng ta cho rằng, phía đông mà Hoàng thử lang nói là cái bẫy dành cho chúng ta, nhưng chúng ta không ngờ, nó quả thật đang nói dối, nhưng nó nói dối là nhà nó không ở đó, mà chúng ta lại đoán phía đó có bẫy.” “Nhà nó chắc không ở phía đông, mà là ở phía nam.” “Trong nhật ký của đội thám hiểm, họ bản thân đã bị mê hoặc rồi, làm sao có thể phân biệt phương hướng?” Trương Thiên nói, vẻ mặt uất ức, tức là, Trương Thiên đã dự đoán dự đoán của Hoàng thử lang, ai ngờ Hoàng thử lang là một tay mơ hạng đồng nát, Trương Thiên đã dự đoán sai.

Hồ Bát Nhất mấp máy môi.

“Lão đại, tôi có một dự cảm không lành…” Hồ Bát Nhất lên tiếng, trong một khoảnh khắc, Trương Thiên càng cảm thấy sống lưng lạnh

toát!

"Cẩn thận!" Trương Khởi Linh đột nhiên lên tiếng, ngay sau đó thân hình như một tia chớp, khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện phía sau Trương Thiên.

Một đao đâm ra, bóng đen ban đầu ở phía sau Trương Thiên giờ đã biến mất ngay lập tức.

"Có tà vật đánh lén." Trương Khởi Linh thản nhiên nói.

Bàn tay Trương Thiên đang nắm chặt buông lỏng ra.

Quả nhiên, chênh lệch thực lực vẫn quá lớn, điều mà Trương Khởi Linh có thể nhận ra ngay lập tức, nhưng hắn lại không thể.

Đây chính là khoảng cách lớn giữa cấp tông sư.

"Đây là quỷ sao?" Nhìn khói đen bay lượn phía sau, Trương Thiên trong lòng chấn động.

"Lão đại, mau nhìn phía sau." Bàn Tử lại hét lên một tiếng, tay còn chỉ về phía rừng cây không xa.

Ánh mắt mọi người nhìn sang.

Ai nấy đều hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy, trên cành cây không xa đang treo một người.

Nói chính xác ra, là một thi thể bị lột da!

Thấy cảnh này, Trương Thiên càng vội vàng chạy tới.

"Thủ pháp thật tàn nhẫn, người này chắc không phải bị giết chết, mà là bị đóng băng đến chết." Giải Vũ Thần nhìn thi thể trước mặt, không khỏi lên tiếng nói.

"Cậu biết sao?" "Tôi học qua một số y thuật." Giải Vũ Thần theo sư phụ học nghề, trên đài đương nhiên không thể thiếu bị thương, để

kịp thời chữa trị, học y là rất cần thiết.

"Người này chắc là dân làng ở gần đây, e rằng những tế phẩm kia cũng là do ông ta mang đến." "Không ngờ, những con Hoàng thử lang này lại đáng ghét đến vậy, ngay cả khi cúng tế thực phẩm, thậm chí là cung phụng, cũng phải giết ông ta." Trương Thiên nhíu chặt mày, hắn đã động sát tâm.

Những con Hoàng thử lang này thật sự quá ghê tởm, không những ăn tế phẩm của dân làng, càng quá đáng hơn là, ngay cả dân làng cũng không buông tha.

Quả nhiên, việc nước Tân Hạ thành lập không cho phép động vật thành tinh là đúng.

"Lão Hồ, thật đáng ghét, những con Hoàng thử lang này, đúng là thằng ngu pha trà cho quả phụ, ngu hết chỗ nói!" Bàn Tử nói ra mấy câu chửi thề, thậm chí còn chạy quay lại, một cước đá bài vị trên gò mộ nhỏ kia thành hai nửa.

"Đồ chó má, Bàn gia đá chết mày." Bàn Tử vừa chửi, vừa nhảy nhót trên gò mộ nhỏ đó, cứ như đang chiến đấu vậy.

Trương Thiên nhìn tình trạng tử vong của người kia, không ngăn cản Bàn Tử.

Bởi vì Trương Thiên cũng muốn xả giận.

"Thanh Phong Sơn, nằm trong dãy Đại Hưng An Lĩnh, gần đó có dân làng, cũng là bình thường, lão Hồ, Khởi Linh, xem ra có cơ hội, chúng ta phải giết sạch lũ Hoàng thử lang này." Giọng Trương Thiên mang theo sát khí.

Ngươi thành tiên, không liên quan đến ta, nhưng ngươi lợi dụng dân làng thành tiên, cuối cùng lại giết dân làng, điều này khiến Trương Thiên rất phẫn nộ.

Một lũ súc sinh, dám cưỡi trên đầu người, đây chẳng phải là tìm chết sao?

Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh gật đầu.

"Lão đại, làm thế nào?" "Trước tiên tìm đạo quán, bây giờ đi về phía đông." "Bàn Tử đang nhảy múa trên mộ Hoàng thử lang, tôi nghĩ, rất nhanh những tên kia sẽ xuất hiện, chúng ta rút lui trước." Trương Thiên nói, quả nhiên, hắn vừa nói xong, trong mộ đã truyền ra một âm thanh trầm thấp.

"Lũ tiểu nhân các ngươi, dám hủy hoại tiên tôn vị của bản tiên, đáng tội gì?" Âm thanh trầm thấp pha chút lạnh lẽo, khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Ngay sau đó, chỉ thấy từ trong mộ, một bàn tay già nua đột nhiên thò ra.

Tiếp theo là một tràng tiếng kêu chít chít như chuột.

Dưới chân Bàn Tử, trong một khoảnh khắc lại xuất hiện hàng trăm con Hoàng thử lang.

Những con Hoàng thử lang này có con rất nhỏ, có con thì khoác da người, trông vô cùng quỷ dị.

Chúng chui ra từ dưới đất, từng con từng con trong mắt thậm chí còn chảy ra máu tươi.

Trong bãi tuyết mờ ảo, đột nhiên xuất hiện nhiều xác sống như vậy, làm sao không khiến người ta sợ hãi.

Bàn Tử thấy vậy càng vội vàng lùi lại.

"Lão đại, số lượng quá nhiều rồi." Giọng Hồ Bát Nhất trầm muộn.

Cho dù, Hoàng thử lang cấp thấp nhất là tu vi yếu nhất, nhưng

nhiều như vậy thì bọn họ căn bản không chống đỡ nổi.

Trương Thiên lúc này có chút hối hận, biết thế đã mang Hạo Thiên Chân đến rồi.

Mang cô ấy đến, e rằng không cần mình ra tay, cái mộ này cũng sẽ bị nổ tung phải không?

"Ai, tính sai, tính sai rồi, quên mang theo tiểu bom rồi!" Trương Thiên trong lòng một trận hối hận, nhưng đối mặt với những con Hoàng thử lang này lại không dám chậm trễ.

Trong tay rút ra đào mộc kiếm, Trương Thiên biết, thứ này không biết có tác dụng với Hoàng thử lang hay không.

"Vãi chưởng, lão đại, số lượng này quá nhiều rồi!" Bàn Tử ở một bên nói, trên mặt còn hiện lên một chút lo lắng.

Trương Thiên ánh mắt nhìn về phía lão già tóc bạc đang chậm rãi chui ra từ dưới đất, hắn hơi ngây người.

Thứ này mang lại cho hắn cảm giác áp bức rất mạnh, tu vi e rằng đã không còn ở cùng cấp độ với mình nữa.

"Lũ kiến hôi nhỏ bé, dám mạo phạm tiên uy!" Lão già kia sau khi xuất hiện, thân thể vậy mà lại lơ lửng trên không trung, khoanh chân ngồi, phất trần trong tay, đúng là một dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Sau khi y xuất hiện, tiếp theo đó, hàng trăm con Hoàng thử lang, cùng với hơn ba mươi con Hoàng thử lang khoác da người, vậy mà đều quỳ xuống đất, cảnh tượng nhất thời hùng vĩ.

Gió âm từng đợt, trời dường như đã tối sầm lại, có cây thậm chí đã bị gió thổi oằn lưng.

Mà thi thể treo trên cành cây cũng sớm đã bị thổi bay, không thấy tăm hơi.

Trương Thiên thấy vậy thầm mắng xui xẻo.

"Lão Hồ, nhị đệ, Giải công tử, thực lực của chúng ta chênh lệch quá lớn, e rằng không đối phó được, mấy cậu cầm chân chúng, tôi sẽ bố trí trận pháp." Cảm giác áp bức này, Trương Thiên chỉ có thể nói, có lẽ cũng chỉ có Tiểu Ca mới có thể đối phó hai chiêu thôi.

Nhưng có lẽ cũng chỉ giới hạn ở hai chiêu.

Nhìn khí thế của đối phương, mọi người trong lòng cũng rõ, đối đầu trực diện chắc chắn không được.

Bây giờ cũng chỉ có tạm thời rút lui.

"Được, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức phụ trợ anh." Hồ Bát Nhất nghiêm túc gật đầu, y tuy võ lực trị không cao, nhưng đối phó mấy con chưa thành tinh thì vẫn có thể.

Hoàng thử lang ở đây, có một phần đã thành tinh, một phần chưa thành tinh, con mạnh nhất chắc vẫn là lão già lơ lửng trên trời kia.

"Khởi Linh, cậu nhỏ một giọt máu cho tôi trước." Trương Thiên lại lên tiếng, không còn cách nào, hắn không có máu kỳ lân, thủ pháp bố trận cũng chưa đủ thành thục, chỉ có thể dựa vào Trương Khởi Linh mà thôi.

Trương Khởi Linh không chút do dự, nhỏ một giọt máu cho Trương Thiên, sau đó Trương Thiên đột nhiên lùi lại mấy bước, đến phía sau mọi người.

"Trời giận, không thể làm trái, lũ cháu chắt hoàng tộc, lột da rút gân chúng!" Hoàng Đại Tiên trên trời phát ra âm thanh, bên dưới, một đám Hoàng thử lang đã xông tới.

Chương 164

Hương hỏa của mình bị cắt đứt, y làm sao có thể dễ dàng bỏ qua những người này?

Thời tiết bắt đầu biến đổi, trên không trung vậy mà lại bay lượn những bông tuyết nhẹ nhàng.

Mà vô số con Hoàng thử lang, cùng với Hoàng thử lang khoác da người đều xông về phía này.

Tốc độ của chúng cực nhanh, còn mang theo một cảm giác cấp bách áp đảo.

"Lão đại, anh nhanh lên, Bàn gia có lẽ không chống đỡ nổi!" Bàn Tử ở một bên hét lên một tiếng, hắn lại là người đầu tiên xông lên.

"Tiểu Trương gia, bây giờ chỉ có thể dựa vào anh thôi." Giải Vũ Thần nói, cũng tương tự đi theo, tốc độ của hắn nhẹ nhàng, lại có chút nhanh.

Khoảng cách của họ và Hoàng thử lang quá gần, cho nên trực tiếp bỏ chạy cơ bản là không thể, nếu phân tán bỏ chạy, từ trường ở đây hỗn loạn, phương hướng cảm rất kém, nguy hiểm quá cao.

Cho nên chỉ có thể cùng nhau lập nhóm cùng chạy.

Trương Khởi Linh càng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thân ảnh hóa thành một sợi chỉ đen, như một cơn gió lốc, xông về phía Hoàng Đại Tiên trên không trung.

Hiển nhiên, y rất không vừa mắt cái tên giả thần giả quỷ này.

Hơn nữa, cũng muốn so tài với nó một phen.

Gió mây cuộn trào, tuyết trên mặt đất bị kích lên cao mấy trượng.

“Khục khục!” Bàn Tử cầm tàn kiếm, chém vào một tấm da người, phát ra tiếng ‘khục khục’.

“Thứ quỷ quái gì, âm thanh khó nghe quá!” Bàn Tử chỉ cảm thấy đầu óng một trận choáng váng, tinh thần bắt đầu hỗn loạn.

“Bàn Tử, đừng nhìn vào mắt chúng, sẽ tạo ra ảo giác!” Hồ Bát Nhất đột nhiên đá văng con Hoàng bì tử trước mặt Bàn Tử ra, Bàn Tử lúc này mới cảm thấy khá hơn một chút.

“Được rồi lão Hồ.” Bàn Tử nói, càng một đao chém vào đầu một con Hoàng thử lang, cái đầu trực tiếp bị cắt lìa.

Bóng Giải Vũ Thần xuyên qua giữa hàng trăm con Hoàng thử lang, hắn không ngừng né tránh, những đòn tấn công nhẹ nhàng lại mang theo sát ý tàn nhẫn.

Nhất thời vậy mà cũng đã chém giết không ít con Hoàng thử lang.

Dần dần, hắn cảm thấy có chút chật vật.

“Nhiều quá.” Nhìn những con Hoàng thử lang đã vây quanh, Giải Vũ Thần trong lòng chùng xuống.

Tốc độ của hắn có nhanh đến mấy, nhưng, bị bao vây thì cũng khó mà nhúc nhích, hắn lại không biết bay.

“Khục khục.” Miệng Hoàng thử lang phát ra âm thanh, mà những con Hoàng thử lang vây quanh Giải Vũ Thần, tất cả đều khoác một tấm da người.

“Ngươi xem, chúng ta có giống người không?” Chỉ nghe, trên khuôn mặt da người đó, từ từ lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Mười tấm da người, vây quanh Giải Vũ Thần, từng con đều lộ ra nụ cười, phát ra âm thanh.

Giải Vũ Thần chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoa mắt, đầu óc

thậm chí cũng có chút choáng váng.

Mắt Hoàng thử lang không những có hiệu ứng mê hoặc, chúng thậm chí còn có thể phát ra một loại khí thể, để quấy nhiễu địch nhân.

Thân thể Giải Vũ Thần loạng choạng, mà bên tai, lại thỉnh thoảng truyền đến âm thanh.

"Chúng ta có giống người không?"… Ánh đao Hắc Kim Cổ Đao lóe lên, Tiểu Ca một đao chém xuống về phía Hoàng Đại Tiên đang lơ lửng.

Nhưng, khi thanh đao rõ ràng sắp đánh trúng y, Hoàng Đại Tiên kia lại biến mất ngay tại chỗ.

Mà ngay sau đó, trên bầu trời sấm âm vang lên.

Một đạo thiên lôi đánh xuống, Trương Khởi Linh lập tức lùi lại mấy bước, chỉ thấy nơi y vừa đứng đã xuất hiện một cái hố rất lớn.

Thấy cảnh này, không những Trương Khởi Linh, mà cả Bàn Tử và những người khác cũng hơi ngây người.

Cũng may tốc độ của y nhanh, nếu không cú này bị đánh trúng, lực chiến đấu chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

"Vãi chưởng, cái thứ này còn biết phóng rắm sao?" Bàn Tử thấy vậy càng châm chọc một tiếng.

"Dám mạo phạm thần uy?" Chỉ nghe không xa lại truyền đến âm thanh, ngay sau đó, Hoàng Đại Tiên vung phất trần trong tay, lại một đạo thiên lôi đánh về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh càng điên cuồng lùi lại, y là cận chiến, mà đối phương là pháp sư, tấn công tầm xa mình, làm sao mà đánh?

Hơn nữa, Trương Khởi Linh phát hiện, thứ này có chút không đúng, thanh đao của y dường như không thể đánh trúng thân mình nó,

trừ phi dùng máu kỳ lân.

Nhưng thứ này tốc độ nhanh, xung quanh lại có Hoàng thử lang nhỏ quấy nhiễu, nhỏ máu kỳ lân để xua tà cũng có chút khó khăn.

Chỉ cần sơ suất một chút cũng sẽ bị thiên lôi đánh trúng, bị thương.

Trương Khởi Linh cầm Hắc Kim Cổ Đao vừa tránh thiên lôi Hoàng thử lang đánh xuống, vừa chém giết những con Hoàng thử lang nhỏ xung quanh.

Y trong lòng rõ ràng, tình huống này, đối đầu cứng rắn chắc chắn không phải là một kết quả tốt, hơn nữa cũng không cần thiết.

Lúc này mọi người càng đánh không ngừng tay, mà ánh mắt Trương Thiên quét một lượt về phía Trương Khởi Linh.

"Số lượng Hoàng thử lang quá nhiều rồi, một người sẽ rất vất vả, huống hồ thực lực của thứ này cũng không kém." Trương Thiên thấy vậy khẽ lắc đầu, Trương Khởi Linh rất mạnh không sai.

Nhưng, trong tình huống này, cũng rất khó có đột phá mang tính giai đoạn.

"Chỉ có thể vẽ trận kỳ lân thôi." Trương Thiên lẩm bẩm, nhìn về phía tay mình, hắn biết thời gian của mình không còn nhiều, e rằng chỉ có một phút đến hai phút.

"Bùa đá ở nhà, xem ra chỉ có thể dùng cách khác thôi." Nghĩ trong lòng, Trương Thiên dùng dao cứa một nhát, máu tươi chảy ra.

"Lấy máu làm trận, hòa tan vào nhau." Trương Thiên lẩm bẩm, lòng bàn tay có chút đau đớn, nhưng cũng không thể để ý nữa, máu như những hạt châu đứt dây, không ngừng nhỏ xuống.

Mà Trương Thiên thì dựa vào trí nhớ, bắt đầu vẽ trận kỳ lân.

Máu vẽ trận, điều này tiêu hao cực lớn đối với tu sĩ.

Trong lúc Trương Thiên vẽ trận đồ.

Phía Giải Vũ Thần, đã rơi vào khốn cảnh.

Hơn chục con Hoàng thử lang khoác da người, đang điên cuồng phát ra âm thanh về phía hắn.

Khoảng cách với Giải Vũ Thần cũng ngày càng gần.

Đã có mấy lần, Giải Vũ Thần suýt chút nữa đã muốn nói ra câu 'các ngươi là người'.

Nhưng tất cả những điều đó đều bị ý chí của hắn ngăn lại, trên trán cũng đầy mồ hôi lớn.

Giải Vũ Thần không quen với ảo giác, cũng không có thủ đoạn kháng cự, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong như vậy, cũng là bình thường.

"Bàn Tử, Giải công tử gặp nguy hiểm rồi, cậu đi cứu hắn, bên này tôi tự mình đối phó." Hồ Bát Nhất thấy vậy, hét lên một tiếng với Vương Bàn Tử.

Bàn Tử, đôi mắt nhỏ đảo một vòng.

"Vương Phi cứu tôi!" Hét lớn một tiếng, Bàn Tử trực tiếp hất văng mấy con Hoàng bì tử vừa đánh nhau với mình, xông về phía Giải Vũ Thần.

Ngay sau đó, trên người Bàn Tử một cái bóng hồng nhạt khổng lồ xuất hiện.

Tóc và mặt của Vương Phi gần như ngay lập tức bắt đầu thối rữa, một khuôn mặt khủng khiếp xuất hiện.

Tóc còn như muốn lấy mạng mà vươn ra xung quanh, vô số Hoàng thử lang bị tóc nghiền thành tro bụi.

“Đừng để thiên lôi đánh trúng, nếu không tu vi khổ luyện mấy ngày qua của ta sẽ bị gió thổi mây bay.” Giọng nói lạnh lẽo của Vương Phi vang lên bên tai Bàn Tử.

Cô ấy sở dĩ không xuất hiện, chính là vì sợ thiên lôi của Hoàng Đại Tiên.

Thứ đó đối với người có thể uy lực không lớn, nhưng đối với quỷ, thì uy lực có thể nhân gấp mười.

Dù sao thì sấm sét, bản thân đã khắc chế quỷ hồn.

Bàn Tử trong lòng vui mừng, vội vàng gật đầu, không ngờ Phi Phi nhà mình vẫn thương mình.

Ừm, tuổi trẻ của Bàn gia đã trở lại.

Có Vương Phi che chở.

Chỉ thấy Bàn Tử lúc này càng nghĩa vô phản cố xông thẳng vào khu vực Hoàng bì tử đang bao vây Giải Vũ Thần, lúc này, hắn cứ như một vị dũng tướng, không sợ nguy hiểm. (Không phải Tiểu Ca không mạnh, chỉ là số lượng quá nhiều, hơn nữa thực lực của Hoàng Đại Tiên kia cũng chưa rõ.) Vừa thấy Bàn Tử xông vào ổ hoàng thử lang, Vương Phi liền rời khỏi người hắn.

Vương Phi lúc này giống như một con quỷ, khuôn mặt thối rữa nghiêm trọng, đôi mắt hõm sâu vào trong, làn da không còn vẻ tươi sáng láng mịn mà chỉ còn lại những thớ thịt thối rữa.

Tóc cô ta như những sợi dây leo, không ngừng quấn giết đám hoàng thử lang xung quanh.

Tốc độ chém giết hoàng thử lang của cô ta thậm chí còn nhanh hơn cả Trương Khởi Linh.

Hoàng Đại Tiên vẫn tập trung vào Trương Khởi Linh nên tạm thời

không để ý đến Vương Phi đang tàn sát khắp nơi.

Trong bầy hàng chục con hoàng thử lang, Bàn Tử liên tục chém bay đầu hai con bằng thanh tàn kiếm rồi mới xông vào được. "Phi Phi lợi hại quá, đêm nay trẫm nhất định phải thưởng cho nàng!" Bàn Tử nhìn Vương Phi, lộ ra vẻ sùng bái xen lẫn kiêu ngạo.

Ừm, nhìn xem, vợ mình chính là mạnh.

Bàn Tử dù sao cũng là người từng trải qua chiến đấu nên ánh mắt lập tức khôi phục, thanh tàn kiếm dọa lùi đám hoàng thử lang vây quanh.

Đồng thời, một bàn tay hắn đã giáng xuống mặt Giải Vũ Thần. "Hô… sảng khoái ~" Đây là lần đầu tiên Bàn Tử đánh người của gia tộc lớn, ừm, cảm giác đúng là khác biệt.

Chương 165

Ngay lúc hắn định ra tay thêm lần nữa thì Giải Vũ Thần tỉnh lại. "Vương huynh đệ, ta đây là...?" "Cậu bị cái rắm mà con chồn vàng này xì ra mê hoặc rồi, chúng ta rút lui trước đi." Bàn Tử vừa nói vừa kéo Giải Vũ Thần, tàn kiếm vạch ra một lối nhỏ, nhưng số lượng xung quanh quá nhiều, khi rút lui Giải Vũ Thần vẫn bị thương vài chỗ.

Bàn Tử tự nhiên cũng chẳng khá hơn, quần áo đã bị cào rách gần hết.

May mắn thay hắn có thân thể cường tráng, nếu không thì thật sự khó đối phó.

Khổ nhất vẫn là Hồ Bát Nhất, hắn là tuyến phòng thủ cuối cùng của Trương Thiên, hơn nữa thực lực cũng không cao, bây giờ Hồ Bát Nhất đã đầy mình vết thương nhưng vẫn không lùi một bước.

Trong vòng một phút, số thương vong của hoàng thử lang tăng vọt.

Và trong cái mộ vừa rồi, lại có vô số hoàng thử lang không ngừng xuất hiện.

Lúc này, Hoàng Đại Tiên mới phát hiện sét đánh của mình căn bản không trúng Trương Khởi Linh, hắn mới quay ánh mắt nhìn xung quanh.

Khi thấy một nữ quỷ áo đỏ đang điên cuồng chém giết con cháu mình, hắn tức đến run cả người. "Ca ca." Từ trên không trung lại vang lên tiếng nói.

Thấy vậy, Vương Phi gần như trong tích tắc hóa thành bóng đỏ biến mất, và thân ảnh đã xuất hiện phía sau Hoàng Đại Tiên.

Cô ta là hồn thể, lại có thể ẩn thân, tốc độ cũng cực nhanh, đối phó

yêu vật càng đắc tâm ứng thủ.

Đến phía sau Hoàng Đại Tiên, Vương Phi khẽ nhíu mày.

Trên khuôn mặt trắng bệch thối rữa, có chút kinh ngạc. "Không phải bản thể?" Thấy cảnh này, Vương Phi muốn ra tay, nhưng đã muộn rồi, Hoàng Đại Tiên đã lại biến mất tại chỗ.

Lần này hắn xuất hiện, lại là trước mặt Bàn Tử. "Không hay!" "Tiểu nhân vô sỉ!" Vương Phi thấy vậy, thầm mắng vô sỉ.

Con chồn vàng này rất xảo quyệt, hắn là vừa rồi đã thấy cô ta từ người Bàn Tử đi ra, nên mới định ra tay với Bàn Tử. "Ối trời!" Hoàng Đại Tiên chạy đến trước mặt Bàn Tử, thiên lôi cuồn cuộn giáng xuống đầu hắn.

Nếu cú này mà trúng, Bàn Tử chắc chắn phải chết.

Trương Khởi Linh còn không dám cứng rắn chống đỡ, huống hồ là hắn.

Trong tích tắc, ánh mắt xung quanh dường như đều đổ dồn vào người Bàn Tử. "Bàn Tử chạy mau!" Hồ Bát Nhất cũng đồng thời lên tiếng.

Giải Vũ Thần muốn ra tay nhưng sét đã bắt đầu giáng xuống rồi. "Rắc!" Tiếng sét giáng xuống, Bàn Tử lập tức nhắm mắt lại, hắn tự biết mình căn bản không thể tránh được.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, hắn lại không cảm thấy chút đau đớn nào. "Tu vi của Bàn gia tăng cường rồi sao?

Sao lại không đau?" Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc. "Là lão nương đỡ cho cậu!" Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng Vương Phi truyền đến, chỉ thấy, Vương Phi vốn mặc váy đỏ nhạt, lúc này đã biến thành màu đen, hiển nhiên, bị thiên lôi đánh trúng, tu vi suy thoái, hơn nữa hồn thể cũng bị trọng thương. "Phi, Phi, Vương Phi xinh đẹp vô cùng, cô

không sao chứ..." Bàn Tử càng thêm đau lòng. "Nói nhảm, mau rút lui đi, chúng ta không đánh lại hắn đâu." Vương Phi lúc này cả người đều không ổn rồi.

Hận không thể đánh chết Bàn Tử, bây giờ là lúc nói chuyện tình cảm sao? "À đúng đúng." Bàn Tử vội vàng gật đầu, sau đó một làn khói biến mất, chạy về phía Trương Thiên.

Thấy thiên lôi bị Vương Phi đỡ, Hồ Bát Nhất và những người khác thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người cũng bắt đầu tập trung về phía Trương Thiên.

Hoàng Đại Tiên thì tức đến run người, bộ râu trắng cũng dựng ngược lên, hiển nhiên, bị Vương Phi chọc tức không nhẹ.

Sau khi đỡ một đòn tấn công nữa, Vương Phi liền chui thẳng vào trong ngọc bội của Bàn Tử.

Cô ta cần nghỉ ngơi thật tốt, bản thân muốn ngưng tụ thực thể xem ra vô vọng rồi.

Bàn Tử càng cảm động đến rơi nước mắt, quả nhiên, tuy mỗi đêm hắn đều chịu đủ sự hành hạ, nhưng cuối cùng vẫn là Vương Phi cứu mình.

Trương Khởi Linh bên này lại chém giết thêm vài con hoàng thử lang, thân ảnh cũng hướng về phía Trương Thiên.

Số lượng quá nhiều, bọn họ căn bản không thể chém giết hết, huống chi trên trời còn có một Hoàng Đại Tiên, dường như vẫn chưa ra tay hoàn toàn.

Trương Khởi Linh không tin hắn chỉ biết đánh sét, hiển nhiên, hắn còn rất nhiều kỹ năng khác, chỉ là chưa dùng tới mà thôi. "Lão đại, ổn chưa?" Bàn Tử đỡ Hồ Bát Nhất. "Ổn rồi!" Trương Thiên cuối cùng nhỏ máu của Trương Khởi Linh vào trận pháp, sau đó, một bóng kỳ

lân ẩn hiện.

Trương Thiên đã tiêu hao quá nhiều máu nên thân thể lúc này có chút mệt mỏi. "Dẫn cái Hoàng Đại Tiên kia vào trong, chúng ta chuẩn bị chạy." Hôm nay Trương Thiên xem như đã lỡ một lần, trong lòng vô cùng khó chịu.

Quỷ mới biết nơi này lại là một bãi mộ.

Bàn Tử gật đầu, chỉ thấy hắn khom lưng, mông chĩa thẳng vào Hoàng Đại Tiên. "Cứ cái loại như mày mà cũng xưng tiên?

Về nhà mà hỏi bố mày xem, xin ông ấy ít nước tiểu mà soi gương xem mày có xứng không?" "Đúng đúng đúng, chó nói đúng, mày chính là đồ vô dụng, mẹ mày gọi mày về nhà cắt mạch đi!" Tiểu Hồ như một khẩu pháo bắn sau, từ phía sau Trương Thiên thò đầu ra, phun ra một tràng những lời lẽ 'hoa mỹ'.

Nghe thấy hai người Bàn Tử nói những lời này, Hoàng Đại Tiên sao có thể nhịn được?

Chỉ thấy, Hoàng Đại Tiên phất trần một cái, cả người trực tiếp xông lên, những con hoàng thử lang khác càng không sợ chết mà lao về phía trước.

Thân ảnh Hoàng Đại Tiên tự tin tiến vào trong trận, hắn rất kiêu ngạo, từ đầu đến giờ vẫn luôn như vậy. "Trận khởi!" Thấy bọn chúng nhập trận, Trương Thiên hai tay kết ấn, một bóng kỳ lân xuất hiện. "Đạo sĩ?" Thấy cái này, Hoàng Đại Tiên đầu tiên là sững sờ, sau đó khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, phất trần lại vung lên, hoàng mang tứ tán.

Vô số hoàng mang công kích vào trận pháp, phát ra tiếng ong ong trầm đục, sau âm thanh đó, trận pháp vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, ẩn ẩn còn có thể nghe thấy tiếng kỳ lân gầm.

Trong mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc. "Dĩ huyết hóa trận?" "Tiểu tử, cậu ghê gớm đấy." Hoàng Đại Tiên phun ra vài chữ, dĩ huyết hóa trận, đối với tu sĩ mà nói tiêu hao cực lớn, thông thường sau khi bố trí một trận pháp, thân thể cũng sẽ bị rút cạn.

Trương Thiên không muốn phí lời với hắn. "Chúng ta mau đi." Trương Thiên nói một câu, mấy người lại liều mạng chạy về phía đông.

Hồ Bát Nhất bị thương nặng nhất, hắn một mình đỡ rất nhiều hoàng thử lang, trên người đều là vết cào. "Lão Hồ, ăn viên Tuyết Liên Đan đi." Trương Thiên nhắc nhở một câu, mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, hắn đúng là đã quên chuyện này.

Không chút do dự, Hồ Bát Nhất nuốt viên Tuyết Liên Đan đó xuống, quả nhiên, vết thương trên người hắn hồi phục với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. "Lão đại, viên đan dược này, thật nhanh." Bàn Tử giơ ngón cái lên.

Trương Thiên liếc hắn một cái, mấy người lại tăng tốc độ.

Vô số hoàng thử lang, trơ mắt nhìn Trương Thiên chạy trốn, Hoàng Đại Tiên tức đến mắt cũng xanh lè.

Nơi này chỉ là một trong số những hang ổ của hắn, nên đây cũng chỉ là một ảo ảnh của hắn mà thôi, nếu bản tôn của hắn đến, trận pháp của Trương Thiên căn bản không thể vây khốn được.

Vô số hoàng thử lang, đang giãy giụa trong trận kỳ lân, trong chốc lát, thương vong đại phiến.

Sau một nén hương, Trương Thiên và những người khác đã chạy rất xa, mọi người phát hiện an toàn rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Trương Khởi Linh suốt đường đi đều nhíu mày, hiển nhiên, chuyện vừa rồi, y đã phát hiện ra một số điểm kỳ lạ. "Nhị đệ, cậu có

phát hiện vấn đề gì không?" Thấy Trương Khởi Linh vẫn nhíu mày, Trương Thiên không khỏi hỏi, bước chân mọi người cũng chậm lại một chút, ngược lại có chút thời gian nghỉ ngơi. "Tôi cảm nhận được tà khí." Trương Khởi Linh nhớ lại trận chiến vừa rồi.

Đao của y rõ ràng đã chạm vào, nhưng lại không có chút phản ứng nào, rõ ràng, tên đó căn bản không phải thực thể. "Lão đại, tôi cũng có chút nghi ngờ, tại sao, Hoàng Đại Tiên kia, cứ liên tục đánh thiên lôi, chẳng lẽ hắn không có thuật pháp nào khác sao?" Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng bên cạnh, giọng không lớn nhưng đầy nghi vấn.

Và đúng lúc này, trong huyết ngọc của Bàn Tử cũng truyền ra một giọng nói có vẻ yếu ớt. "Cái đó không phải bản thể của nó, chỉ là một hồn thể phân thân mà thôi." "Các cậu cẩn thận một chút, nơi này rất nguy hiểm, tôi có thể cảm nhận được âm khí rất mạnh." Vương Phi nói xong, giọng nói đã biến mất, hiển nhiên, chuyện ngày hôm nay, ảnh hưởng rất lớn đến cô ta. "Phi Phi, cô sao rồi?

Đã đỡ hơn chưa?" Bàn Tử nói với ngọc bội, nhưng đối diện lại không có tiếng trả lời.

Giải Vũ Thần không hiểu 'quỷ ngữ', ngược lại có chút ngơ ngác. "Xem ra, thứ chúng ta vừa đối phó, cũng chỉ là một phân thân mà thôi, Hoàng Đại Tiên thật sự, xem ra không ở đây." Trương Thiên vừa nói vừa giải thích cho hai người Giải Vũ Thần, nghe vậy Hồ Bát Nhất và Giải Vũ Thần hít một hơi khí lạnh. "Tiểu Trương gia, hắn đã lợi hại như vậy rồi sao?

Chương 166

Lại vẫn chỉ là phân thân?

Vậy nếu chúng ta tìm được bản thể, chẳng phải là..." Giải Vũ Thần đã không dám nghĩ tiếp nữa, trời ơi, nơi này còn không qua nổi, huống chi là Dược Vương Mộ.

Nơi đó e rằng còn khó hơn.

Trương Thiên gật đầu. "Từ những gì nhị đệ vừa nói, cùng với một loạt dấu hiệu, xác thực là phân thân." "Lần này chúng ta cẩn thận một chút, quan sát trước môi trường xung quanh, không thể như vừa rồi nữa, cảm thấy có vấn đề là chúng ta chạy." Trương Thiên thần sắc nghiêm túc.

Có một khoảnh khắc, hắn còn muốn quay về ẩn mình một thời gian nữa rồi mới đến.

Nơi này quá nguy hiểm một chút.

Đột nhiên Trương Thiên nghĩ đến quẻ tượng đã tính trước đó.

Chỉ có một Hư Nhật là quẻ cát bình thường, e rằng đã dùng ở trong thôn rồi, Hư Nhật tượng trưng cho cát tường như ý, mà tình hình trong thôn hiện tại chẳng phải là vậy sao?

Còn tiếp theo là bi thống, và cả tật bệnh, hai cái này e rằng có chút khó đối phó rồi.

Vương Phi bị thương, có lẽ có thể nói là bi thống, nhưng tật bệnh là gì?

Trương Thiên không hiểu. "Thôi cứ đi một bước xem một bước vậy." Trương Thiên lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ đó.

Mấy người, đi trong rừng núi đầy gió tuyết.

Bởi vì quần áo bị hoàng thử lang cào rách, nên thân thể của Bàn Tử và những người khác càng lộ ra trong gió tuyết. "Lão đại, may mà chúng ta có tu luyện, nếu không thì, cái nhiệt độ này, sớm muộn cũng đóng băng chúng ta!" "Cũng may, lão đại thân thể cường tráng, rút nhiều máu như vậy mà không sao, ân lão đại cậu có thể đi bán máu rồi đấy." Bàn Tử trên mặt mang theo nụ cười.

Trong lòng hắn vì Vương Phi bị thương mà khó chịu, nhưng trước mặt mọi người, vẫn giữ vẻ hoạt bát của Bàn Tử. "Tránh ra, nói chuyện đứng đắn một chút, nhiệt độ nơi này vốn đã thấp, chúng ta phải tìm được chỗ tránh gió tránh mưa trước khi đêm xuống." Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, tăng tốc độ. "Lão đại, hướng này, hẳn là hướng đông tây, chúng ta xác định muốn đi từ phía này sao?" Hồ Bát Nhất mặc bộ quần áo rách mấy lỗ, nhìn Trương Thiên, khẽ hỏi. "Hướng đông tôi sợ cũng có mộ." Trương Thiên lúc này càng cẩn thận hơn một chút.

Hồ Bát Nhất gật đầu, mấy người không nói gì nữa.

Trong lòng bọn họ đều có một nghi vấn, đó là, Hoàng Đại Tiên thật sự, rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Lúc này, đồng thời với việc Trương Thiên và những người khác tiến lên, dưới lòng đất, vô số hoàng thử lang điên cuồng chạy loạn.

Cứ như thể có chuyện gì đó kinh thiên động địa đã xảy ra.

Và ở sâu trong động, một pho tượng kim tiên lại bốc lên khói đen.

Thời gian trôi qua, nửa ngày sau. "Lão đại, cậu nói xem, thật sự có đạo quán Thanh Phong Sơn sao?

Sao tôi có chút không tin nữa." Bàn Tử lên tiếng bên cạnh.

Từ sau khi suy đoán sai lầm, mọi người cũng có chút nghi ngờ tính

chân thực của đạo quán này. "Tôi cũng có chút nghi ngờ, nếu đạo quán còn tồn tại, tại sao hoàng thử lang trong núi đều thành tinh mà không có ai quản lý?" "Hơn nữa, đạo sĩ kia trước đó, nếu là người trong đạo quán, với tu vi đó của hắn, làm sao có thể trấn áp được Hoàng Đại Tiên này." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng gật đầu.

Đang lúc Trương Thiên chuẩn bị nói gì đó, tiếng Trương Khởi Linh truyền đến. "Phía trước, có đạo quán..." Nói xong, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử sững sờ.

Trời ơi, tốc độ vả mặt đến quá nhanh, khiến bọn họ trở tay không kịp.

Trương Thiên kịp thời ngậm miệng, may mà không nói gì, nếu không hắn cũng sẽ bị vả mặt. "Ối trời, Bàn gia vừa mới nói xong, có cần phải nhanh như vậy không?" Bàn Tử than vãn một trận.

Hồ Bát Nhất cũng sắc mặt khó coi.

Ánh mắt nhìn về phía xa.

Quả nhiên, trên ngọn núi nhỏ cách đó không xa, một ngôi nhà nhỏ giống như miếu thờ xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn từ xa, bên trong ngôi nhà dường như vẫn có khói bốc lên. "Có người đang nấu cơm?

Bên trong vẫn còn người?" Thấy cảnh này, Trương Thiên không cảm thấy ấm áp.

Ngược lại, hắn cảm thấy quỷ dị.

Thử nghĩ xem, trong rừng núi sâu thẳm, một ngôi nhà đột nhiên bốc khói lửa, cứ như thể đang đợi bạn đi qua, hơn nữa bạn vừa mới bị tấn công.

Trong tình huống này, ai cũng sẽ cảnh giác thôi. "Lão đại, sao tôi

cảm thấy, lạnh sống lưng thế." Sắc mặt Bàn Tử có chút khó coi, trời ơi đây chẳng phải là 'nơi này không có ba trăm lượng bạc' sao?

Đơn giản là coi người khác như kẻ ngốc vậy. "Lão đại, cái này có chút kỳ lạ, chẳng lẽ còn có đạo sĩ ở?

Nhưng nếu có đạo sĩ, tại sao vẫn còn hoàng thử lang?" Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày. "Thế nhưng, chúng ta bây giờ đã không còn đường nào để đi." Trương Thiên thấy vậy, trong lòng rõ ràng là có vấn đề, nhưng, vấn đề bây giờ là, còn có thể đi về hướng nào?

Hướng đông, nói không chừng là cái bẫy của hoàng thử lang, còn hướng tây, thì là hướng bọn họ đến, đi về phía tây là quay về, còn đông nam, và phía nam lại là cái mộ của hoàng thử lang kia.

Điều này đã tương đương với việc, không còn đường nào để đi. "Đoàn Đoàn không cảm nhận được yêu khí, không có đám chồn thối đó, có thể đi được." Lúc này, tiểu hồ ly dưới chân lên tiếng, Trương Thiên và mấy người nhìn nhau.

Sau đó gật đầu. "Bây giờ chỉ có thể đi qua xem sao." Nói rồi, mấy người đi về phía sườn núi xa xa. "Tôi vẽ mấy lá bùa trước, một khi có vấn đề, chúng ta sẽ rút, không vào vội, lát nữa sẽ đặt bẫy bên ngoài." Trương Thiên nói, mấy người gật đầu.

Sau đó, tăng tốc bước chân.

Khi đến dưới cái gọi là chân núi, mọi người rõ ràng sững sờ một chút.

Chỉ thấy trên đỉnh núi, một đạo quán cũ nát hiện ra.

Nhìn qua, cổng đạo quán gần như không còn chỗ nào nguyên vẹn, tường đổ nát, cả đạo quán tràn ngập một cảm giác đổ nát mạnh mẽ.

Đạo quán thuộc loại nhà kết hợp giữa đá và gỗ.

Tổng thể nhìn khá lớn.

Bên ngoài đạo quán, còn có một đầu kỳ lân và một đầu bạch hổ ngự trị.

Đáng tiếc, hai bức tượng đá đã có vết nứt, hiển nhiên, trước đó đã trải qua một trận đại chiến. "Đạo quán này, hình như không có người rồi." Hồ Bát Nhất nhìn đạo quán, khẽ nhíu mày. "Nhưng lão Hồ, khói vừa rồi lại từ đâu ra vậy?" Bàn Tử vẻ mặt bối rối. "Ở bên trong này, có âm khí, hơn nữa rất nặng." Trương Thiên nhìn đạo quán, khẽ nói.

Một đạo quán, bên trong lại tràn ngập âm khí, có thể thấy, bên trong này trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Vậy lão đại chúng ta có nên vào không?" Bàn Tử hỏi. "Đã đến rồi thì vào xem sao, nhưng đường lui phải chuẩn bị sẵn sàng." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, sau đó bắt đầu bố trí đường lui.

Vì vừa rồi đã bố trí một huyết trận, nên thể lực của Trương Thiên lúc này cũng có chút không theo kịp.

Trương Thiên lại không nỡ ăn Tuyết Liên Đan, nên hắn cũng chỉ có thể nhịn sự mệt mỏi của cơ thể, ở bên ngoài lại bố trí thêm một trận kỳ lân nữa.

Nhưng uy lực của trận này, có thể tưởng tượng được, rất kém, chỉ có tác dụng cầm chân.

Sau đó, Trương Thiên lại đào thêm mấy cái hố bên ngoài, và đường lui cũng đã chuẩn bị xong.

Mấy người mất gần nửa tiếng để bố trí, đợi làm xong, Trương Thiên mới nhìn về phía đạo quán cũ nát trước mắt.

Thật lòng mà nói, đạo quán này, nếu nói có người ở, Trương Thiên là người đầu tiên không tin. "Lão đại tôi vừa xem rồi, đạo quán này ít nhất ba năm không có người ở." Hồ Bát Nhất nhìn một lượt

quanh cổng đạo quán, giọng không lớn.

Trước mắt, đạo quán không có cửa, cửa gỗ vốn đã mục nát từ lâu, chỉ còn lại một khung cửa, hai bên có hai thánh thú kỳ lân và bạch hổ.

Nhưng cũng đã bị hư hại.

Và bên trong, dường như còn rất nhiều phòng ốc, trông có vẻ cũ kỹ. "Lão đại, nếu bên trong này có người ở, Bàn gia tôi sẽ dọn sạch tuyết Thanh Phong Sơn này!" Bàn Tử nhìn đạo quán cũ nát trước mắt, tự tin nói.

Trương Thiên liếc hắn một cái.

Chương 167

"Đông kỳ lân, tây bạch hổ, ngược lại thì kỳ lạ, phía đông đáng lẽ phải là vị trí của Thanh Long mới đúng." Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt nhìn lên đỉnh đầu. "Thanh Phong Quan" Chỉ thấy phía trên khắc ba chữ lớn 'Thanh Phong Quan', nhìn qua lại có chút trang nghiêm. "Đi, vào xem sao." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, bước chân nhẹ nhàng, đi vào bên trong. "Đoàn Đoàn không cảm giác được yêu khí bên trong, cho nên, đa tạ cha, nơi này rất an toàn." Tiểu hồ ly lại nói bên cạnh. "Không có yêu khí, nhưng không có nghĩa là rất an toàn, chúng ta vẫn nên cẩn thận." Trương Thiên vừa nói, vừa đi qua một hành lang dài.

Mọi thứ trước mắt lọt vào tầm nhìn.

Chỉ thấy, một đạo quán lớn hiện ra trước mắt.

Đạo quán chiếm diện tích khoảng một trăm năm mươi mét vuông, xung quanh có rất nhiều nhà nhỏ, và ở bốn phương đông tây nam bắc, đều xây dựng một vài đạo quán nhỏ.

Còn ở vị trí trung tâm thì là một đạo quán lớn.

Trang trí xung quanh, và các vật phẩm bày biện thì rất lộn xộn, hiển nhiên, nơi này đã rất lâu không có người ở. "Thiết kế này, rất vi diệu!" Hồ Bát Nhất nhìn kiến trúc xung quanh, và thiết kế, trong lòng cảm thán. "Lão Hồ, cậu lại hiểu rồi sao?" Bàn Tử ở bên cạnh nhìn Hồ Bát Nhất. "Các cậu nhìn xem, đạo quán này, ở bốn góc đông tây nam bắc, mỗi góc có hai đạo quán nhỏ, để trấn áp thiên cương địa sát, võng mị, võng lượng." "Còn đạo quán ở giữa, thì có tác dụng như một trục tâm, vô cùng vi diệu." Hồ Bát Nhất giải thích, Trương Thiên cũng gật đầu. "Lão Hồ nói không sai, đây thực ra cũng là một trận pháp, dùng

chính thiên địa chi lực của đạo quán để bố trận, đẩy lùi mọi võng mị võng lượng, đáng tiếc, cuối cùng vẫn thành ra cái bộ dạng này." Trương Thiên có chút thở dài, trận pháp này, hắn có lẽ cũng không bố trí được, vì trận này quá khó, không chỉ phải mượn thiên lực, mà còn phải mượn sức mạnh của tổ sư gia đạo môn.

Ánh mắt nhìn về phía đạo quán lớn trước mặt. "Lão đại, thứ chúng ta thấy bốc khói trước đó, chắc là thứ này nhỉ, nhưng nơi này không có người ở, làm sao lại bốc khói?" Bàn Tử chỉ vào đạo quán lớn phía trước, khó hiểu hỏi. "Vào xem không phải biết sao." Trương Thiên nói, mọi người bắt đầu đi về phía đạo quán trung tâm.

Đạo quán trung tâm cũng khá cao, trên đường còn có bậc thang.

Mọi người không chút do dự, đi về phía đó.

Lúc này, bên ngoài trường quay.

Vô số khán giả có chút chấn động.

Còn có những người thì phẫn nộ. 【Ối trời?

Mấy con hoàng thử lang đó là chó à?

Sao lại đối xử với con người như vậy?】 【Dân làng cúng bái cho chúng, vậy mà vẫn bị giết chết, hoặc bị lột da sống mà chết cóng sao?】 【Ối trời, tế tự thật kinh khủng, may mà sau khi lập quốc không cho phép thành tinh, nếu không, với năng lực của bọn này, chúng ta thật sự có thể đối phó sao?】 【Khoan đã, có khả năng nào, Trương Thiên và những người khác đã phá hủy toàn bộ những tà ma đó, nên, gần đây những tà ma này mới dần ít đi rất nhiều không?】 【Không thể nào, Trương Thiên chỉ có ít người như vậy, dù có thực lực này, ai nguyện ý đi khắp nơi tiêu diệt tà ma chứ?】 【Nếu Trương Thiên và bọn họ tiêu diệt đám hoàng thử lang này, tôi là người đầu tiên thay cả nhà tôi cảm ơn họ!】 【Khoan đã, sao câu này nghe

có vẻ không đúng lắm】【Trước tiên gác chuyện này sang một bên, Hoàng Đại Tiên này thật hay giả vậy?

Hơi quá đáng rồi đấy, thế mà đã bay lên rồi sao?】【Không được, bây giờ tôi sẽ đi vào núi Đông Bắc, tìm một con hoàng thử lang, hỏi xem nó có phải người không.】Dưới khán đài, vô số người bàn tán.

Đặc biệt là khi thấy vô số hoàng thử lang, có người còn trực tiếp há hốc mồm.

Trần Hề nhìn Hoàng Đại Tiên trong màn hình, cô ta nuốt một ngụm nước bọt.

Hoàng Đại Tiên đó, giá trị nghiên cứu cực cao, đáng tiếc, không phải sản phẩm của thời đại này.

Nếu Hoàng Đại Tiên vẫn còn tồn tại, Trần Hề tin rằng, dù cô ta không nói, cấp trên cũng sẽ ra lệnh bắt giữ, bất chấp mọi giá, nhưng đáng tiếc, cũng không biết bây giờ còn tồn tại hay không.

Đặc biệt là khi thấy, hàng vạn con hoàng thử lang, bò ra từ bãi mộ.

Cảnh tượng đó, Trần Hề nhất thời còn đưa mình vào đó.

Cô ta lúc đó đang nghĩ, nếu đổi lại là mình, cô ta có thể sống sót không?

Cô ta nghĩ một trăm cách, đáp án chỉ có một, cô ta chắc chắn phải chết, mà cái mộ chồn vàng này dường như còn không phải là bí ẩn nhất.

Tinh Tuyệt Cổ Thành hình như còn lợi hại hơn, lúc này cô ta lại cảm thấy, ông nội cô ta và những người khác, đi Tinh Tuyệt Cổ Thành mà không chết mới là không bình thường.

Lúc này, buổi trực tiếp ở Hạ Quốc này, đã được truyền ra nước ngoài.【Chúa ơi, Hạ Quốc thật sự là một quốc gia đa sắc màu.】

【Đây chính là tiên nhân Hạ Quốc sao?

Lợi hại quá, giống như thần sấm của chúng ta vậy.】【Nghe nói, trong cổ bảo ở châu Úc, xuất hiện ma cà rồng!】【Ối trời, thật hay giả vậy, ma cà rồng không phải là dơi sao?

Ăn dơi có thể mắc bệnh, không nên cổ vũ đâu.】【Chết tiệt, mau bảo mấy con ma cà rồng đó đeo khẩu trang rồi hẵng ra ngoài!】【Đúng, xét nghiệm PCR trước đã...】Khi Hoàng Đại Tiên xuất hiện, khán giả càng trực quan nhìn rõ, thì ra, thế giới này, yêu quái cũng sẽ thành tiên.

Chuyện kể của người già, dường như không phải là không có căn cứ.

Lúc này, cảnh quay tiếp tục.

Trong đạo quán lớn.

Năm người, một con hồ ly đang đứng bên trong đạo quán.

Đạo quán, và chùa chiền về bản chất không giống nhau, chùa chiền, những người bạn cúng bái, và bạn cơ bản không có quan hệ gì.

Đa số đều là Phật Tổ Như Lai, Phật Di Lặc, các tăng nhân trong chùa cũng cơ bản không nhận được ân huệ của họ, và có quan hệ trực hệ với họ.

Nhưng từ đường của Đạo giáo lại khác.

Bên trong này, thờ cúng đều là sư phụ, liệt tổ liệt tông, những bậc tiền bối của họ, họ càng là người kế thừa y bát của tiền bối.

Không phải người thân nhưng còn hơn cả người thân.

Và bên trong Đạo giáo, cũng không hoa lệ như Phật giáo, cái gì mà kim bích huy hoàng, mà nơi này, càng nhiều thì lại đơn giản.

Không thấy sự xa xỉ đó.

Nhìn xung quanh, Bàn Tử là người đầu tiên cảm thán. "Lão đại, không phải là từng pho tượng vàng son lộng lẫy, phía trên đặt nhiều tượng Phật, rồi cúng bái sao?

Tại sao bên trong này toàn là bài vị?" "Cái này cũng quá đơn giản rồi chứ?" Giọng Bàn Tử mang theo nghi hoặc.

Trương Thiên nhìn những bài vị gỗ vô số trước mắt, hắn khẽ nhíu mày. "Những bài vị gỗ này, chính là bài vị của các đạo tổ hoặc các đệ tử từ trước đến nay của Thanh Phong Quan này, đáng tiếc, những bài vị này, đều bị hư hại ở một mức độ nhất định." Trương Thiên nhìn những bài vị tản mát có chút khẽ nhíu mày.

Nơi này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Lão đại, tuy họ có thể là Bàn Sơn Đạo môn, nhưng cũng là một loại đạo môn, tuy nói là đạo mộ, nhưng, đạo môn vẫn là môn phái chính của Hạ Quốc, bây giờ bài vị của họ bị hư hại như vậy." "Tôi nghĩ, chúng ta nên làm gì đó." Hồ Bát Nhất lên tiếng bên cạnh.

Đạo quán bị hư hại như vậy, sao không khiến người ta đau lòng.

Trương Thiên gật đầu. "Giúp họ dựng lại đi, bất kể là nguyên nhân gì, bất kể là môn phái nào, dù sao, họ ở đây, vì bá tánh trấn áp tà ma rồi." Trương Thiên nói, mọi người không chút do dự, ngay cả Trương Khởi Linh cũng chủ động bắt đầu giúp sắp xếp bài vị.

Tổng cộng có sáu mươi tám bài vị này, và bệ đặt bài vị có dạng bậc thang, Trương Thiên ước tính, hẳn là được sắp xếp theo địa vị từ cao xuống thấp.

Khi mọi người ghép lại những bài vị bị hư hại, đồng thời đặt về vị trí cũ, ánh mắt Trương Thiên lại nhìn về phía bài vị ở trên cùng.

Những bài vị khác đều bị hư hại ở những mức độ khác nhau, nhưng duy nhất bài vị ở trên cùng lại hoàn hảo không chút tổn hại.

Điều kỳ lạ nhất là, bài vị đó không giống như những bài vị phía dưới đã đổ xuống, mà vẫn sừng sững đứng thẳng. "Đạo quán này, hẳn là đã không có người ở rồi, đáng lẽ không có ai nâng bài vị này mới đúng, hơn nữa duy nhất bài vị này vẫn hoàn hảo không chút tổn hại." Trương Thiên thầm nghĩ, bước chân đã đi tới.

Các bài vị khác đều đổ rồi, Trương Thiên không cho rằng bài vị cuối cùng có thể thoát khỏi một kiếp.

Đến phía trên bài vị, Trương Thiên nhìn những chữ phía trên. "Lâm Trường Sinh." "Lâm Trường Sinh?

Cái này chẳng phải là tên nhân vật chính trong tiểu thuyết võ hiệp sao?" Nhìn cái tên này, Trương Thiên lại nghĩ đến các nhân vật chính trong tiểu thuyết ngày xưa.

Nhẹ nhàng nhấc tấm bia gỗ lên, Trương Thiên dùng tay khẽ phủi bụi trên tấm bia gỗ.

Nhìn trái nhìn phải, xác định không có cơ quan gì, Trương Thiên mới đặt tấm mộ bia này trở lại.

Rất nhanh, dưới sự hợp sức của mọi người, tất cả các tấm bia gỗ đã về vị trí cũ.

Cả đạo quán dường như lại một lần nữa tràn đầy sức sống.

Lúc này bên phía Bàn Tử, Bàn Tử nhìn những bài vị trên bệ, hài lòng gật đầu. "Thế này nhìn đỡ hơn nhiều rồi." Lẩm bẩm trong miệng, Bàn Tử nhìn xung quanh.

Ánh mắt dừng lại trên một cái bồ đoàn. "Đạo quán lớn như vậy, ngay cả ghế cũng không có, toàn là thứ để ngồi thiền, giống như chuồng gà vậy." "Từng người ngồi trên đó đẻ trứng vậy..." Bàn Tử lầm bầm, một mông ngồi phịch xuống bồ đoàn.

Khoảnh khắc tiếp theo, phía dưới mông hắn dường như vì dùng

sức quá mạnh, lại lõm xuống một khối. "Ối trời, bẫy, có bẫy!" Bàn Tử bị dọa nhảy dựng lên, gần như ngay lập tức, hắn bật dậy, cả người nhảy lên, nhìn cái bồ đoàn trước mắt.

Nghe thấy tiếng kêu của Bàn Tử, mọi người cũng nhìn qua.

Trương Khởi Linh từ từ dùng tay mở bồ đoàn ra.

Chương 168

Chỉ thấy, phía dưới bồ đoàn, lại có một bộ hài cốt. "Dọa chết tôi rồi, trái tim bé nhỏ của Bàn gia tôi suýt nữa thì nhảy ra ngoài, nhị ca, mau an ủi Bàn gia một chút đi." Bàn Tử vỗ ngực, tim đập rất nhanh.

Trong ánh mắt của mọi người, bộ hài cốt màu trắng lại có chút rung động nhẹ. "Lão đại, sống lại rồi sao?" Hồ Bát Nhất không khỏi lùi một bước, còn Trương Thiên thì đã rút ra một lá bùa, những lá bùa này đều là Trương Thiên vội vàng vẽ trước khi đến đây.

Uy lực không lớn, nhưng mang tính vũ nhục mạnh.

Trương Khởi Linh nắm hắc kim cổ đao trong tay, và lưỡi đao đã chạm vào lòng bàn tay.

Nếu có gì bất thường, y sẽ lập tức dùng máu kỳ lân để chém giết thứ này. "Cạch cạch cạch..." Bộ xương phát ra tiếng va chạm.

Thanh thúy, êm tai.

Và trong ánh mắt của mọi người, bộ hài cốt trong bồ đoàn lại từ từ bò ra.

Bộ xương trắng hếu, giống như bộ xương mẫu vật dùng để nghiên cứu trong viện y học vậy. "Lão đại, chúng ta... có nên chạy không?" "Thứ này đã lừa xác rồi." Bàn Tử lắp bắp nói, Trương Thiên đầy vạch đen trên trán. 《Lừa xác?》 "Đừng vội." Trương Thiên xua tay, nhìn bộ xương, cái tên này, còn có thể hành động, hiển nhiên, vẫn còn chút gì đó.

Hơn nữa nó chỉ có một mình, Trương Thiên vẫn có chút tự tin.

Trong ánh mắt của mọi người, bộ xương nối lại, sau đó đứng trước mặt mọi người.

Đầu bộ xương xoay một trăm tám mươi độ, nhìn bài vị phía sau rồi, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên và những người khác. "Đa tạ các vị, đã giúp tôi khôi phục bài vị." Nói rồi, bộ xương trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, từ dưới bồ đoàn tự động đào ra một lá bùa vàng dán lên đầu mình.

Và thân ảnh thì đi về phía bài vị. "Hắn chắc không phải người." Trương Khởi Linh lên tiếng, Trương Thiên liếc y một cái, cái này không phải quá rõ ràng sao?

Nhị đệ lẽ nào ở cùng Bàn Tử lâu quá, cũng biến thành đầu óc của Bàn Tử rồi? "Đây hẳn là một loại bí thuật, hắn ở trạng thái hồn phách, chỉ là mượn một bộ xương khô làm vật chứa." Trương Khởi Linh lại lên tiếng, lời nói của y lại làm Trương Thiên bừng tỉnh. "Khói chúng ta thấy trước đó, có phải là do tên này gây ra không?

Hơn nữa, khi chúng ta đến đạo quán, âm khí cảm nhận được, hẳn cũng là hắn." "Hắn hẳn là cố ý thu hút chúng ta đến." Trương Thiên nói, Giải Vũ Thần nhìn bài vị. "Hắn hẳn là một trong số các linh bài này, hắn dường như rất quen thuộc nơi này." Giải Vũ Thần nói, chỉ thấy bộ xương kia dừng lại ở bài vị trên cùng.

Ngón tay bộ xương ấn vào bài vị, chỉ nghe thấy tiếng 'rắc' một cái, bài vị vỡ vụn, và bên trong lại rơi ra một chiếc chìa khóa màu đồng cổ.

Sau khi chìa khóa xuất hiện, trên người bộ xương lại ẩn ẩn có da thịt đang mọc ra.

Trương Thiên cũng bị cảnh này dọa cho giật mình, tất cả những điều này thật sự quá phi thường.

Thế nhưng, nghĩ lại, đây là mộ trong Quỷ Đăng, vậy thì không kỳ lạ nữa, Quỷ Đăng mà, đó chẳng phải là chuyện ma quỷ sao? "Ối trời, lão đại, tôi muốn học!" "Kỹ thuật tái sinh da thịt này quá mạnh, không

nói nhiều, Bàn gia mà dài thêm ba milimét, chẳng phải là đã vượt qua lão đại, chiều cao rồi sao?" Bàn Tử kích động nói, trên mặt thậm chí còn hiện lên vẻ ao ước. "Cái này chắc không dùng được vào chiều cao đâu, tầng da thịt này, hình như chỉ là ảo ảnh mà thôi, cậu mà đi chạm vào, chắc vẫn là bộ xương thôi." Trương Thiên phát hiện ra điều bất thường, loại da thịt này nhìn bằng mắt thường, quả thực gần giống như người thật, nhưng nếu bạn nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra, thứ này ẩn ẩn hiện hiện.

Bộ xương kia dường như căn bản không để ý đến ánh mắt của Trương Thiên và những người khác, hắn cầm chìa khóa, đi thẳng đến trước một bài vị ở bên cạnh.

Trong ánh mắt của mọi người, hắn mở một cánh cửa bí mật, sau đó, trong tay xuất hiện thêm một viên đan dược màu đen. "Quỷ Đan!" "Quỷ Đan!" Gần như đồng thời, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cùng lên tiếng.

Bàn Tử cũng rùng mình một cái, suýt nữa thì nhảy ra giành lấy.

Sau khi Quỷ Đan xuất hiện, bộ xương kia căn bản không chút do dự, một hơi nuốt xuống.

Và cơ thể vốn đang dần được lấp đầy càng thêm ngưng thực, gần như giống hệt người thật.

Rất nhanh, một người đàn ông trông giống đạo sĩ khoảng năm sáu mươi tuổi xuất hiện trước mặt mọi người. "Bà nội nó, lão đại, đó có phải là Quỷ Đan không?" Bàn Tử ôm ngực, một trận đau lòng.

Đây chính là chìa khóa để Vương Phi hồi phục vết thương mà. "Vì hắn có một viên, chắc chắn cũng có viên thứ hai, đừng vội." Trương Thiên kéo Bàn Tử lại, hắn đứng trước mặt mấy người.

Khi nhìn rõ mặt đạo nhân, mấy người đều sững sờ.

Lông mày hình chữ nhất, khuôn mặt vuông, thịt trên mặt dần rõ ràng, trông có vẻ tiên phong đạo cốt. "Đây chẳng phải là đạo sĩ mà lần đó chúng ta thấy ở buổi đấu giá sao?" Thấy bộ dạng này, Hồ Bát Nhất gần như buột miệng nói ra. "Không đúng, lần trước đạo sĩ đó là dịch dung, cái này mới là bản tôn." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông trung niên trước mắt. "Vị đạo hữu này, xin hỏi ngài có phải là đạo trưởng của Thanh Phong Quan này không?" Trương Thiên chắp tay, sắc mặt nghiêm túc.

Đôi mắt người đàn ông trung niên từ từ mở ra.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên, cảm nhận khí tức đặc biệt trên người hắn, hơi có chút kinh ngạc. "Cậu cũng là đạo sĩ?

Quê quán ở đâu?" Giọng hắn có chút già nua khàn khàn, có lẽ có chút không thích nghi. "Quê quán Bắc Ly." "Có đạo môn không?" Đối diện lại lên tiếng. "Không có." "Cái gì?

Không có đạo môn, không thầy tự thông sao?!" Khi nghe Trương Thiên không có đạo môn, đạo nhân Nhất Mi trước mắt càng chấn động trong lòng.

Bước chân gần như lóe lên, người đã đến bên cạnh Trương Thiên.

Tay đặt lên mi tâm Trương Thiên, sắc mặt dần dần trở nên biến hóa khôn lường.

Có kích động, kinh ngạc, nhiều nhất vẫn là kinh hãi. "Cái này..." Thấy Trương Thiên bị người ta đặt tay lên mi tâm, Trương Khởi Linh muốn ra tay, nhưng lại bị Trương Thiên một tay ngăn lại.

Trong chốc lát cả đạo quán dường như đột nhiên yên tĩnh lại.

Dần dần, đạo nhân trước mắt từ từ bỏ tay xuống, và sắc mặt cũng dần dần từ kinh hãi trở lại bình thường. "Cậu có sư phụ không?" Hắn lại lên tiếng, Trương Thiên chớp chớp mắt.

Chẳng lẽ, cao nhân muốn nhận hắn làm đồ đệ?

Không phải chứ, không phải chứ, lẽ nào mình cũng là nhân vật chính? "Không có." Trương Thiên bình thản lên tiếng, trong mắt lại không có chút gợn sóng nào.

Đạo nhân hít một hơi khí lạnh. "Những tu vi này của cậu, đều là tự mình, mò mẫm tu luyện sao?

Bao gồm cả thuật pháp?" Đạo nhân Nhất Mi lại lên tiếng, Trương Thiên lại gật đầu, hắn cảm thấy lão già thần bí trước mắt này vô cùng có vấn đề.

Cứ như đang điều tra hộ khẩu vậy.

Trong mắt đạo nhân có chút kích động, một người, chỉ bằng một công pháp, không có sư phụ chỉ dẫn, lại có thể tu luyện thành như vậy, cái này đơn giản là nghìn năm khó gặp.

Hồi đó, hắn ở đạo quán, đó chính là thiên kiêu nhân vật ba trăm năm khó gặp.

Trong đạo quán, càng có bản lĩnh không kém gì sư huynh Tứ Mục.

Bây giờ nhìn thấy Trương Thiên, hắn cảm thấy, những kiêu ngạo của mình hình như đã sống trên thân chó rồi. "Được, cậu tên là gì?" "Trương Thiên." "Cậu đợi một chút." Hắn nói, trong ánh mắt ngơ ngác của mọi người, từ từ lấy ra một cục đá lớn bằng bàn tay. "Nào, Tiểu Thiên, mau đặt tay lên cục đá này, thứ này chạm vào sướng lắm." Trương Thiên:....

Trời ơi, lừa trẻ con cũng không thể lừa như vậy chứ?

Coi Trương Thiên là đồ ngốc à?

Khoảnh khắc tiếp theo, tay Trương Thiên đã đặt lên cục đá.

Trong ánh mắt của Hồ Bát Nhất và những người khác, cục đá lại

từ từ phát ra một tia sáng kỳ dị.

Cuối cùng, ánh sáng dừng lại ở màu vàng kim.

Bây giờ, cho dù không biết cục đá sẽ làm gì, cũng rõ ràng, ánh sáng này tuyệt đối không tầm thường! "Ối trời, truyền thuyết vàng!" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Còn nhãn cầu của đạo nhân bên cạnh thì suýt nữa rớt xuống.

Chương 169

"Tổ sư gia hiển linh, tổ sư gia hiển linh, đệ tử không nhìn lầm chứ?" "Đây chẳng lẽ chính là Đạo môn Thánh Thể?

Chẳng trách cậu ấy tu luyện có thể nhanh như vậy, gia môn có phúc rồi, không đúng, đệ tử tam sinh hữu hạnh a!" Hắn lẩm bẩm trong lòng, cả người đều run rẩy.

Rất nhanh, cảm xúc của hắn ổn định lại. "Tiểu Thiên à, vi sư có một vấn đề muốn hỏi cậu, cậu có tu luyện Kỳ Môn Độn Giáp chi thuật không..." Đạo nhân Nhất Mi một bộ tiên phong đạo cốt, nhưng trên đầu lại có lá bùa vàng dị thường gây mất tập trung.

Trương Thiên: "Vi sư???" Hồ Bát Nhất: "!!!" Trong tích tắc, mọi người đều ngớ người, trời ơi, cái tên này tự nhận quen thân sao?

Hơn nữa hắn làm sao biết mình tu luyện Kỳ Môn Độn Giáp?

Trong lòng có rất nhiều bối rối, nhưng Trương Thiên vẫn thản nhiên lên tiếng. "Cái đó, đạo trưởng, ngài tôn tính đại danh?" "Tôi với đạo trưởng, không quen biết, đạo trưởng xin tự trọng." Trương Thiên vẻ mặt nghiêm túc. "Cái gì?

Hỏi vi sư, tôn tính đại danh?

Lại còn nói muốn cùng vi sư buổi tối song song tu luyện?

Tốt quá rồi!" "Nhớ kỹ, sư phụ chính là đại danh đỉnh đỉnh, đệ tử ưu tú nhất trong số những đệ tử ưu tú nhất của Mao Sơn Đạo môn, vi sư chính là Lâm Trường Sinh, biệt hiệu, Nhất Mi!" Hắn kiêu ngạo nói, trên mặt càng lộ ra vẻ đắc ý nho nhỏ. "Cái đó, đạo trưởng, tôi không phải đệ tử của ngài, hơn nữa tôi không có hứng thú cùng ngài song song tu luyện?" "Hơn nữa, ngài rất lợi hại sao?" Trương Thiên chỉ

cảm thấy, tên này mặt thật dày, hơn nữa còn bị nặng tai. "Cái gì?

Đồ nhi, con khen vi sư lợi hại?

Sao con biết?

Thấy vi sư từ người chết biến thành người sống sao?

Con cũng có thể!" "Chỉ cần theo vi sư, thì đừng nói người chết, người sống vi sư cũng có thể chữa cho con thành cương thi, không đúng, cương thi vi sư cũng có thể chữa cho con thành người sống!" Đạo nhân Nhất Mi nói, Trương Thiên cả người đều không ổn rồi, đây là đang nguyền rủa mình sao? "Cái đó, khụ khụ...

đạo trưởng, chúng tôi chỉ là đi ngang qua, ngài có biết tình hình núi non ở đây không?" Trương Thiên xoa xoa má, hắn đã dần mất kiên nhẫn rồi. "Cái gì?

Đồ nhi, con cố ý đến tìm vi sư, lại còn mang lễ vật?

Khách khí gì chứ, đều là người một nhà..." "Lão đại, tên này, không phải bị nặng tai sao?" Bàn Tử thì thầm bên tai Trương Thiên. "Hắn không bị nặng tai, đây là thiếu não." Trương Thiên nói, có chút cạn lời, đạo nhân này, nhìn thế nào cũng thấy không đáng tin. "Được rồi, đồ nhi, vi sư cũng không nói nhiều nữa, chỉ cần con thừa nhận vi sư, vi sư sẽ ban cho con bản hoàn chỉnh của Kỳ Môn Độn Giáp này." "Đồng thời phụ trợ con tu luyện, thế nào?" Hắn vừa nói, lại không biết từ đâu lấy ra một cái ngọc bội, cười hì hì nói.

Trong khoảnh khắc Trương Thiên bừng tỉnh, chẳng trách hắn có thể biết mình đã học gì, hóa ra người ta cũng học rồi. "Cái gì?!

Sư phụ muốn dạy con Kỳ Môn Độn Giáp sao?

Tiểu tử sao dám không học?" "Sư phụ ngài thật là sư phụ tốt nhất thiên hạ!" Trương Thiên vẻ mặt kích động, cũng có chút kinh ngạc lên tiếng.

Vương Bàn Tử: "???" Chuyện thiếu não đâu rồi? "Được, đồ nhi ngoan, mời theo vi sư đến đây." Nói rồi, đạo nhân Nhất Mi từ từ đi đến một góc, hắn cẩn thận đưa ngọc bội cho Trương Thiên, đồng thời, bắt đầu thử phụ đạo Trương Thiên tu luyện.

Song song tiến hành tu luyện.

Trương Khởi Linh ở bên cạnh nhíu mày, Trương Thiên thế này cũng quá tùy tiện rồi chứ?

Đây là lần đầu tiên Nhất Mi, theo đúng nghĩa đen phụ đạo, lại có chút câu nệ.

Rất nhanh, Nhất Mi đã kinh ngạc, hắn phát hiện, tốc độ tu luyện của Trương Thiên quá nhanh, hơn nữa căn cơ vững chắc. "Năm xưa, vi sư chính là kỳ tử ba trăm năm khó gặp a, con cũng coi như trăm năm khó gặp đi." Đạo nhân Nhất Mi nói bên cạnh Trương Thiên, hắn vẫn giữ lại chút kiêu ngạo nhỏ trong lòng.

Rất nhanh, hắn dần phát hiện ra điều bất thường. "Máu của hắn hình như có một tia chí dương chi khí, hình như là Kỳ Lân chi khí..." Nghĩ đến đây, Nhất Mi cả người đều ngây dại.

Bây giờ Trương Thiên đã không còn là nghìn năm khó gặp, mà là vạn năm khó gặp. "Thanh Phong Quan của ta có cứu rồi, ta cuối cùng cũng có thể báo thù rồi!" Hắn trong lòng vô cùng kích động, lúc này tay hắn cũng có chút run rẩy, nhưng lại chỉ có thể kiềm chế sự kích động trong lòng.

Bởi vì hắn không muốn người khác nhìn thấy khía cạnh kích động đó của mình. "Lão Hồ, lão đại lần này sướng rồi, nhặt được một ông sư phụ hời." Bàn Tử bĩu môi nói. "Bàn Tử, thật là tà môn, cậu nói xem, tại sao chúng ta cứ phải đối phó với quỷ chứ?" "Vương Phi là quỷ, bây giờ lão đại còn tìm một ông sư phụ quỷ..." Hồ Bát Nhất vẻ mặt u uất, đội của chúng ta, lẽ nào không có một người bình thường

nào sao?

Trương Khởi Linh hai mắt nhìn thẳng vào đạo nhân Nhất Mi, nếu tên này có bất kỳ động thái quá đáng nào, y nhất định sẽ lập tức xông lên.

Rất nhanh, thời gian trôi qua, đêm xuống.

Trương Thiên dưới sự giúp đỡ của đạo nhân Nhất Mi, lại thật sự bắt đầu lĩnh ngộ Kỳ Môn Độn Giáp hoàn chỉnh, hơn nữa tốc độ kinh người.

Trương Thiên ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá.

Ngược lại, đạo nhân Nhất Mi, sau khi đêm xuống, hắn liền đứng dậy, rời khỏi đạo quán, cũng không biết đi đâu rồi.

Sau khi đạo nhân Nhất Mi đi, Trương Khởi Linh cẩn thận đi theo.

Lúc này, trong một đạo quán nhỏ.

Đạo nhân Nhất Mi 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất.

Hai tay ôm một bài vị. "Tổ sư gia a, ngài thật sự hiển linh rồi, Thanh Phong Quan của chúng ta, đã nhận được một đồ đệ rất lợi hại a, Đạo Thể, ngài có biết không?

Là Đạo Thể đó, ngài có hiểu Đạo Thể là gì không?

Không!

Ngài không hiểu!" "Hơn nữa con còn nhìn thấy Kỳ Lân chi khí!

Đó là Kỳ Lân chi khí a!

Hắn có bóng Kỳ Lân!

Tổ sư gia a, con còn nói cho ngài biết, hắn đơn giản chính là thiên tài vạn năm có một." "Tổ sư gia, ngài sao vậy?

Mau nói một tiếng đi, có phải bị dọa rồi không?

Cũng phải, con cũng bị dọa mà." "Đợi đồ đệ của con ra khỏi Thanh Phong Sơn, để sư huynh Tứ Mục kia của con xem xem, thế nào mới là đồ đệ của Nhất Mi ta!" Đạo nhân Nhất Mi ôm một bài vị, vừa sụt sịt vừa nói, cái dáng vẻ đó, khỏi phải nói là kích động đến mức nào.

Lúc này, hắn đã hoàn toàn giải tỏa cảm xúc đã kìm nén trước đó, hắn càng kích động đến mức cả đêm không nghỉ.

Nói chuyện phiếm với tổ sư gia cả đêm, thậm chí còn nói đến hoài bão hùng vĩ là quét sạch cả đạo quán.

Còn Trương Khởi Linh ở ngoài cửa, dựng tai nghe.

Khi nghe thấy Trương Thiên có lẽ cũng có Kỳ Lân chi khí, y khẽ nhíu mày.

Y vẫn luôn thắc mắc, tại sao ở bên cạnh Trương Thiên, y lại có một cảm giác thân cận khó hiểu, lẽ nào là do nguyên nhân này?

Nhưng Kỳ Lân chi khí của hắn, từ đâu mà có?

Mang theo nghi vấn trong lòng, Trương Khởi Linh từ từ đứng dậy rời khỏi đạo quán nhỏ này.

Còn đạo nhân Nhất Mi vẫn đang ôm bài vị, không ngừng lảm nhảm về hoài bão lớn lao của mình sau này. "Lão Hồ, tôi thấy a, lão đại chắc đêm nay cũng không tỉnh đâu, chúng ta ngủ trước đi, không đúng, chúng ta cũng bắt đầu tu luyện đi." Bàn Tử nói, đã bắt đầu tự mình dựng lều.

Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên một cái, sau đó gật đầu, đã Trương Thiên đang tu luyện, bọn họ cũng không định quấy rầy. "Tiểu Trương gia không ngờ lại là một đạo sĩ, hơn nữa ở nơi như thế này cũng có thể tu luyện." Giọng Giải Vũ Thần mang theo chút tôn kính, dù sao ở nơi như thế này cũng có thể tu luyện, thì sức chịu đựng tâm

lý của một người cũng khá lớn.

Hơn nữa, Giải Vũ Thần trong lòng rất hài lòng, mình cuối cùng cũng đã vén được một phần bức màn bí ẩn của Trương Thiên.

Mặc dù chỉ là một phần, nhưng Trương Thiên dường như không còn bí ẩn đến vậy nữa.

Chỉ là bọn họ không biết rằng, Trương Thiên bây giờ cho dù muốn ngừng tu luyện, cũng có chút khó khăn rồi.

Dù sao một khi đã dồn tâm huyết vào, muốn ngừng lại thì khó, trừ khi Trương Thiên gặp phải bình cảnh. "Không hổ là bản hoàn chỉnh, bên trong này không chỉ bao hàm âm dương đạo thuật, thậm chí năng lực trận pháp cũng đã được đề thăng đáng kể." "Nếu tôi bây giờ có tất cả Chu Công Toán Thuật, thì thủ đoạn xem quẻ, tuyệt đối có thể lên một tầng nữa." Trương Thiên thầm nghĩ, lúc này, trong lòng hắn càng có chút khẩn thiết, muốn có thêm một công pháp xem bói nữa.

Đến lúc đó, song toán hợp bích, tuổi thọ đại giảm.

Thế nhưng, bây giờ Trương Thiên chỉ muốn xem xong bản Kỳ Môn Độn Giáp hoàn chỉnh, sau đó lại đi hỏi một phen, về chuyện của đạo nhân Nhất Mi.

Hơn nữa, tại sao hắn lại phục sinh, hay là nói, linh hồn của hắn vẫn luôn ẩn náu ở đây.

Trương Khởi Linh đứng ở cửa, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Chương 170

Mang theo chút nghi hoặc.

Y vẫn luôn tò mò, tại sao Trương Thiên lại có Kỳ Lân chi khí, lẽ nào cùng một mạch truyền thừa với y?

Nhưng trong ký ức lại không có người nào như vậy a.

Lúc này trong mơ của Bàn Tử. "Phi Phi, sao rồi?

Đã đỡ hơn chưa?" Bàn Tử đang dùng bàn tay béo của mình xoa bóp vai cho Vương Phi.

Vương Phi vì trọng thương, dung mạo vẫn luôn chưa hồi phục lại.

Bàn Tử ngược lại cũng không ghét bỏ, tục ngữ nói, gà theo gà chó theo chó mà. "Em bây giờ muốn hồi phục, Quỷ Đan là thứ tất yếu, hơn nữa, bây giờ cần ít nhất hai viên." Giọng Vương Phi có chút ưu sầu.

Cô ta trong lòng rõ ràng, một viên Quỷ Đan, đã rất khó có được rồi, huống chi là hai viên.

Với năng lực của Bàn Tử, mình cũng không biết phải đợi đến bao giờ nữa. "Yên tâm, Bàn gia, không!

Trẫm nhất định sẽ vì Hoàng hậu mà suy nghĩ!" Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc.

Hiển nhiên, đêm nay, Bàn Tử đã có một giấc mơ phi thường.

Thời gian rất nhanh trôi qua.

Ngày hôm sau.

Bởi vì bây giờ là mùa đông, cộng thêm gần đây có tuyết, nên căn

bản không có mặt trời.

Sáng sớm, đạo nhân Nhất Mi đã vẻ mặt nghiêm túc đi vào. "Khụ khụ, chư vị, đến giờ dậy rồi." Đạo nhân Nhất Mi cầm một cái gậy gỗ nhỏ, chọc chọc vào lều.

Bàn Tử từ từ thò một cái đầu ra khỏi lều.

Trông cực kỳ giống con rùa. "Hắc hắc, sư phụ, ngài còn viên đan dược nào không?

Bàn gia, không, đồ nhi muốn nhờ sư phụ một chuyện, có thể cho đồ nhi cũng một viên đan dược không?" Bàn Tử vẻ mặt tươi cười, trực tiếp hóa thành 'chiến sĩ mặt dày'. "Cái gì?

Con bị bệnh rồi sao?

Muốn uống thuốc?" "Chỗ ta là đạo quán chứ không phải phòng khám, muốn uống thuốc thì phải xuống núi." Nhất Mi vừa nghe, lập tức lên tiếng.

Bàn Tử: "****" Đúng là lựa chọn quên đi mà.

Lúc này, Trương Thiên cũng mở mắt ra. "Tôi cảm thấy, tu vi của tôi đã đạt đến bình cảnh rồi, muốn đột phá e rằng có chút khó khăn." Trương Thiên lẩm bẩm, khẽ nhíu mày, hắn đã kẹt ở đây, mấy ngày rồi. "Cái gì?

Tiểu Thiên cần sư phụ giúp đỡ?" Nhất Mi nói, vội vàng lấy ra một viên đan dược. "Đây là, Cao cấp Tụ Khí Tán, cứ tặng cho đồ nhi ngoan đột phá đi." Nói rồi, Nhất Mi tự giác lấy ra một viên đan dược, hào phóng đưa cho Trương Thiên.

Bàn Tử: "???" Bàn Tử bây giờ đã nghi ngờ, tên này có phải cố ý hay không.

Trương Thiên nhận lấy đan dược, hắn cẩn thận nhìn, quả thực,

viên đan dược này, dược hiệu dường như lớn hơn những viên đan dược trước đây mình nhận được. "Không hổ là cao cấp, một viên đỉnh năm viên chắc không có vấn đề." Trương Thiên thầm nghĩ, càng không chút khách khí bỏ đan dược vào túi. "Đúng rồi, sư phụ Nhất Mi anh tuấn tiêu sái, ngài còn Quỷ Đan không?" Trương Thiên nhìn đạo nhân Nhất Mi, càng phát ra một tràng lời nói trái lương tâm. "A, đồ nhi, đây là lần đầu tiên con khen vi sư, vi sư rất vui, còn về viên đan dược đó, ta cũng không còn nữa, đây là ta đặc biệt chuẩn bị, dùng để ngưng kết thực lực của ta." Hắn nói, Bàn Tử và Trương Thiên thất vọng thấy rõ. "Thế nhưng vi sư biết nơi nào có, chỉ là có chút nguy hiểm, cần phải khôi phục thực lực trước đã." Đạo nhân Nhất Mi nói, Trương Thiên lúc này mới có cơ hội hỏi, tại sao đạo quán lại trở nên như vậy. "Đúng rồi, tại sao đạo quán lại trở nên như vậy?" "Tôi đã xem trận pháp bên ngoài, hình như chưa từng được khởi động." Trương Thiên ánh mắt nhìn về phía Thiên Sư Trận bên ngoài, giọng không lớn.

Đạo nhân Nhất Mi nghe vậy, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Hắn thở dài một hơi. "Vừa hay, lời cũng đã nói đến đây rồi, ta cũng sẽ kể cho các cậu nghe chuyện đạo quán đi." Hắn nói, dường như nhớ lại chuyện trước đây. "Nhiều năm trước, chúng ta đi ngang qua đây, phát hiện, núi này âm khí nặng, yêu khí cũng nặng, ta liền quyết định, trị lý nơi này." "Bởi vì, lúc đó nhân số chúng ta không nhiều, cũng đành phải ở trong thôn, rộng rãi chiêu thu đệ tử." "Đợi sau khi chiêu thu đệ tử xong, chúng ta liền ở Thanh Phong Sơn này, xây dựng đạo quán, để trấn giữ yêu vật trên núi này." "Mấy năm trước, còn tốt, những yêu vật đó, vẫn có thể bị chúng ta trấn áp, thế nhưng, không biết là ai đồn đại nói, trên núi có thần tiên ở, dần dần, dân làng trong thôn bắt đầu cúng bái hoàng thử lang." "Dần dần, chúng hấp thụ quá nhiều hương hỏa, khoảng cách giữa chúng ta cũng ngày càng thu

hẹp, và cũng vào lúc đó, đã xảy ra một chuyện." Hắn vừa nói vừa lại thở dài một hơi.

Hồ Bát Nhất, Trương Thiên, Trương Khởi Linh và những người khác đều lắng nghe chăm chú.

Nói không chừng có thể giải đáp được, nguyên nhân tại sao hoàng thử lang trên núi này lại mạnh như vậy. "Lúc đó, chính là lúc hoàng thử lang thành tinh, chúng ta định dốc toàn lực của toàn môn, trực tiếp tiêu diệt đám hoàng thử lang đó, nhưng không ngờ, bên trong đạo quán có người phản bội." "Vào thời khắc mấu chốt, Thiên Sư Kiếm bị hư hại, một nửa bị cắt mất, chỉ còn lại một nửa, điều này cũng dẫn đến việc chúng ta không thể thi triển thuật pháp mạnh nhất, không thể khởi động trận pháp, vì vậy đã rơi vào thế hạ phong." "Cuối cùng, tất cả đệ tử trong quán, đều chết dưới sự tấn công của đám hoàng thử lang đó, còn những người hoặc bóng người mà các cậu có thể thấy, nói không chừng chính là dùng da người của đệ tử chúng ta làm ra." Đạo nhân Nhất Mi nói đến đây, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Trương Thiên cả người chấn động.

Hắn cứ nói, tại sao lúc đó trong mộ lại không ngừng có hoàng thử lang da người chạy ra.

Hóa ra, những đó đều là đạo sĩ trong đạo quán?

Thế nhưng những hoàng thử lang đó không có quần áo của đạo quán a? "Ngài cũng chết ở đó sao?" Trương Thiên lại lên tiếng. "Không có, ta thi triển bí thuật, sống sót, quay về đạo quán, vì bị trọng thương, cộng thêm bội kiếm bị đánh cắp, điều ta có thể làm, cũng chỉ là hao hết tuổi thọ cuối cùng, tính ra quẻ cuối cùng." Đạo nhân Nhất Mi nói, Trương Thiên cũng hiểu rõ chuyện cuối cùng.

Nhất Mi đã tính ra quẻ cuối cùng, tính ra bọn họ có thể sẽ đến nơi này, sau đó, hắn sắp xếp tất cả các bài vị xong, rồi bản thân thì ngồi

dưới bồ đoàn khổ sở chống đỡ.

Đợi chờ hậu nhân đến.

Còn về việc đạo quán tại sao hư hại nghiêm trọng như vậy, tự nhiên là do đám hoàng thử lang đến phá hoại, còn bài vị cuối cùng vì Nhất Mi chưa hoàn toàn chết.

Cho nên cũng vẫn sừng sững ở trên cùng. "Đúng rồi, tôi bên này có một thứ, không biết có phải của đạo quán không." Trương Thiên nói, lấy ra Thiên Sư Bội Kiếm chỉ còn lại một nửa.

Trong khoảnh khắc, không khí dường như tĩnh lặng lại.

Đôi mắt đạo nhân Nhất Mi trợn tròn như chuông đồng.

Không khí dường như im lặng mười giây.

“Kiếm bội Thiên Sư!

Đồ đệ ngoan, sao nó lại ở trong tay con?

Tổ sư gia mà nhìn thấy thì chắc chắn sẽ kích động đến nổ tung mất!” Nhất Mi đạo nhân mặt đầy kích động.

Thanh kiếm bội thất lạc nhiều năm nay lại xuất hiện trước mắt ông ta.

Điều này sao có thể không khiến ông ta kích động?

Sau đó, Trương Thiên kể lại mọi chuyện một lượt.

Nghe nói có đạo nhân mạo danh mình, lại còn giả mạo khuôn mặt mình, Nhất Mi đạo nhân càng thêm lửa giận ngút trời.

Nhưng khi nghe Trương Thiên nói, bọn họ đã chém giết gã kia, Nhất Mi đạo nhân lập tức vui vẻ ra mặt.

“Ha ha, không hổ là hậu nhân Thanh Phong Quan của ta, không hổ là đồ đệ của Nhất Mi ta, sau này nhất định sẽ là thiên kiêu của toàn bộ

Đạo môn!" "Vượt qua toàn bộ Đạo môn, trước nay chưa từng có, sau này cũng không ai sánh bằng, phát dương quang đại uy danh của tổ sư gia." Nhất Mi đạo nhân vỗ vai Trương Thiên, trên mặt lộ rõ vẻ kiêu ngạo.

Sau đó, dưới ánh mắt cạn lời của Trương Thiên, ông ta từ từ lấy ra nửa còn lại của thanh kiếm bội từ một góc.

Hai mảnh tàn kiếm hợp lại, một thanh đào mộc kiếm hoàn chỉnh hòa vào nhau.

"Vật phẩm!

Kiếm Bội Thiên Sư! (Bản hoàn chỉnh)" "Phẩm giai vật phẩm: Thượng phẩm Pháp khí!" "Năng lực vật phẩm: Tổ sư gia thượng thân, tuyệt đối áp chế tất cả tà vật, có thể dung hợp với trận pháp, khiến uy lực tăng mạnh, đồng thời, treo trên tường có thể trấn tà một phương." "Giới thiệu vật phẩm: Chế tạo từ gỗ đào nghìn năm, kiếm phối đỉnh cao của Mao Sơn." Giới thiệu truyền đến trong đầu.

Trương Thiên cũng không bất ngờ.

Trước đó, tàn kiếm đã có giới thiệu nhất định, bây giờ thì dường như càng hoàn chỉnh hơn.

Chỉ thấy, Nhất Mi cầm kiếm bội, mặt mày nghiêm túc.

"Đồ đệ ngoan, đây là việc lớn đầu tiên con làm cho Đạo môn, vi sư rất kích động." "Vi sư cảm thấy kiêu hãnh vì con, thanh kiếm này, vi sư muốn ban..." "Không cần, tôi có rồi." Lời còn chưa nói hết, Trương Thiên đã từ trong ba lô lại lấy ra một thanh đào mộc kiếm khác.

Khi nhìn thấy thanh đào mộc kiếm màu vàng kim, cùng với những hoa văn trên đó, Nhất Mi sững sờ.

"Đây là Hoàng Kim Mộc Kiếm, ít nhất cũng được làm từ gỗ đào

nghìn năm, hơn nữa còn có phù văn gia trì, này...” Ông ta chấn động, tốt bụng thật, đồ đệ ngoan của mình hình như còn nhiều bảo vật hơn cả mình.

Nhìn lại thanh kiếm bội Thiên Sư của mình, Nhất Mi đạo nhân không còn mặt mũi nào mà lấy ra nữa.

Chương 171

“Đồ đệ ngoan, mộc kiếm này của con là?” “Cái này à, mua ở buổi đấu giá, tác dụng không nhiều lắm, nhưng vẽ phù giữa không trung thì vẫn được.” Trương Thiên xua tay nói, mắt Nhất Mi trợn tròn.

Trương Thiên có thể không biết việc “vẽ phù giữa không trung” này đại diện cho điều gì, nhưng ông ta thì biết chứ.

Ngay cả ông ta, với tu vi trước đây, việc vẽ phù giữa không trung cũng khó, nhưng nếu có thanh mộc kiếm này thì có thể vẽ phù giữa không trung, quả thực khiến người ta đố kỵ.

“Đồ đệ ngoan, vi sư lại tặng con một quyển Mao Sơn đạo thuật, con học cho tốt, đến lúc đó theo vi sư chinh chiến sa trường.” Nhất Mi đạo nhân nói rồi, lại từ sau lưng lấy ra một quyển sách.

Trương Thiên luôn tò mò, cái thứ này, lẽ nào có bách bảo rương không?

Sao cái gì cũng có thể lấy từ sau lưng ra?

“Đúng rồi, chúng ta học là Mao Sơn đạo thuật, nhưng tại sao lần trước tôi lại gặp phải Bàn Sơn đạo nhân?” Trương Thiên mở miệng hỏi.

“Tên phản đồ đó là Tà Nhãn A Tam, kẻ này sau khi gia nhập Đạo môn của ta đã trộm vô số thuật pháp của Thanh Phong Quan chúng ta, hơn nữa còn đạo mộ ở xung quanh.” “Thanh Phong Sơn này vốn là một nơi tập trung đại mộ, hắn ta hẳn là đã có được Bàn Sơn đạo thuật trong mộ.” Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên cũng bỗng nhiên hiểu ra.

Điều này cũng giải thích tại sao trước đó lại gặp Bàn Sơn đạo

nhân, mà Thanh Phong Quan lại là Mao Sơn đạo sĩ.

Hóa ra, tên đó đã kết hợp Mao Sơn và Bàn Sơn đạo thuật.

"Đúng rồi, ông hoàng nhỏ, thực lực của ông bây giờ thế nào?" Kể từ khi Nhất Mi không cho Quỷ Đan nữa, cách xưng hô của Bàn Tử đã thay đổi.

Vì Nhất Mi mặc một bộ đạo bào màu vàng, nên Bàn Tử gọi thẳng Nhất Mi là "ông hoàng nhỏ".

"Gì cơ?

Khen bản Thiên Sư tu vi mạnh à?" "Tiểu huynh đệ, khiêm tốn chút đi, ta rất mạnh, ta biết, không cần phải hô toáng lên đâu." Nhất Mi nói, Bàn Tử lập tức nghẹn họng.

"Lão đại, mục đích chúng ta đến đây..." Hồ Bát Nhất do dự một lát rồi cũng lên tiếng, mục đích bọn họ đến là đạo mộ, chứ không phải ở đây dưỡng sức.

Trương Thiên gật đầu, tự nhiên biết mục đích lần này đến.

"Nhất Mi sư phụ, thực lực của ông bây giờ, đối phó Hoàng Thử Lang thì có mấy phần chắc chắn?" Trương Thiên mở miệng hỏi.

"Ba thành, ta không biết thực lực của bọn chúng bây giờ thế nào, hơn nữa, thực lực của ta suy giảm quá nghiêm trọng rồi." "Ta đề nghị, chúng ta đi Vong Linh Quật một chuyến trước, tìm mấy viên Quỷ Đan, như vậy, thực lực chúng ta tăng lên, lúc đó đối phó Hoàng Thử Lang cũng sẽ tự tin hơn." Nhất Mi đạo nhân nói, khi nghe đến Vong Linh Quật, mắt Bàn Tử sáng rực.

Vong Linh Quật, dù gã có ngốc đến mấy cũng hiểu, chắc chắn là Vạn Quỷ Quật.

Mỗi người có một cách gọi khác nhau, bất kể là Vạn Quỷ Quật

hay Vong Linh Quật, tóm lại, đó tuyệt đối là một nơi âm khí cực nặng.

"Ông biết vị trí không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Ừm, viên đan dược này của bản Thiên Sư chính là lấy được từ trong đó." "Vị tiểu huynh đệ này, ta thấy ngũ quan của ngươi kỳ lạ, lại có âm khí vây quanh, dung mạo bình thường, chắc hẳn trên người có ẩn chứa một vong hồn rồi." Nhất Mi nói, lại cười nhìn về phía Bàn Tử.

Ông ta trực tiếp báo thù việc Bàn Tử gọi mình là "ông hoàng nhỏ".

Đúng là có thù tất báo.

Bàn Tử như thể bảo vệ bảo vật, vội vàng ôm chặt lấy ngọc bội.

"Tôi khuyên ông đừng làm chuyện Tào Tháo!" Bàn Tử cẩn thận nói.

Nhất Mi nhìn cái "bảo bối sống" này, thấy có chút buồn cười.

Trương Thiên nhìn về phía xa, nhẹ nhàng gật đầu, y vốn định đi Vạn Quỷ Quật, bây giờ có ông sư phụ "tiện nghi" này dẫn đường, thì đơn giản hơn nhiều rồi.

"Được, Bàn Tử, cậu không phải đang cần Quỷ Đan sao?

Bây giờ chúng ta xuất phát đi Vạn Quỷ Quật thế nào?" Trương Thiên nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu đồng ý.

"Quỷ Quật, lệ quỷ rất nhiều, bên vi sư có mấy tấm Kim Quang Phù, có thể chống đỡ công kích của tà vật, chúng ta mỗi người một tấm." Nhất Mi lại từ sau lưng lấy ra mấy tấm phù lục.

Trương Thiên lần này nhìn rõ rồi, tên này vuốt vuốt mông, hình như là lấy đồ ra, tên này, trong mông không phải có vật phẩm trữ vật đấy chứ?

"Hắc hắc, đa tạ sư phụ." Bàn Tử cười tủm tỉm nhận lấy phù lục,

sung sướng nhét vào túi.

Vẻ mặt ấy khiến Hồ Bát Nhất và những người khác trợn mắt há hốc mồm.

Sau đó mỗi người một tấm phù lục, mọi người cũng bắt đầu rời Đạo Quán.

Trương Thiên đối với Nhất Mi đạo nhân trước mắt vẫn có chút đề phòng.

Dù sao, mới quen một ngày, cho dù có bái sư, Trương Thiên cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Vì vậy, suốt đường đi, y vẫn cảnh giác là chính.

Rất nhanh, dưới bước chân của mọi người, họ từ từ rời khỏi Đạo Quán.

Trong ba lô của Trương Thiên, con hồ ly nhỏ thò đầu ra, tên này rất nhát gan.

Hơn nữa còn thích trốn đi, gặp chuyện không ổn là trốn ngay.

Nó dùng đôi mắt to nhìn xung quanh, phát hiện có đạo sĩ xong, con hồ ly nhỏ lại rụt đầu về.

"Vong Linh Quật, trước đây bên trong là một chiến trường đồ sát, ai, người chết bên trong lên đến mấy chục vạn, số lượng khổng lồ, hơn nữa, oán khí cực nặng." Nhất Mi đi phía trước, trên người khoác đạo bào màu vàng, trông có vẻ tiên phong đạo cốt siêu phàm thoát tục.

"Cái khí chất này đúng là đỉnh cao." Bàn Tử lẩm bẩm phía sau.

"Vậy chúng ta phải đột phá thế nào?

Để có được Quỷ Đan?" Trương Thiên mở miệng hỏi.

"Đừng vội, vi sư dẫn đường cho các con, cứ yên tâm đi." Nhất Mi

đạo nhân cẩn thận nói, bước chân càng nhanh hơn rất nhiều.

Dưới chân dãy núi tuyết kéo dài vạn dặm, sáu người xếp thành một hàng thẳng, tiến về phía trước.

Phía trước hướng đi của họ, ba ngọn núi như một cái lồng lớn, sừng sững giữa lớp tuyết trắng.

Cô tịch mà lại thần bí.

Trên đường đi, Nhất Mi bắt đầu kể những chuyện bí ẩn của Thanh Phong Sơn này.

"Đồ đệ ngoan, con không biết đó thôi, Thanh Phong Sơn này à, vốn dĩ không có tên này đâu." "Mà là Diêm Vương Sơn!" Nhất Mi nói, ánh mắt ông ta nhìn về phía xa, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

"Diêm Vương Sơn?" Mắt Trương Thiên lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó giả vờ không hiểu.

Y đã đọc qua Quỷ Đăng, biết Diêm Vương Điện, nhưng tên này, lẽ nào cũng biết?

"Nghe nói à, ban đầu, nơi này là một chiến trường chính, người chết nhiều đến mức không đếm xuể, vùng đất này còn được định là cực âm chi địa." "Vừa hay, dưới chân núi này, lại có một ngôi đại mộ, không ai biết tên ngôi mộ, nghe nói trong mộ có một điện, tên là Diêm Vương Điện, Diêm Vương Điện vừa vặn khống chế những vong hồn này, nhưng nơi đó, đến nay vẫn chưa có ai từng đến." "Nhưng mà, vi sư phỏng đoán, Diêm Vương Điện đó, hẳn là ở phía sau Vong Linh Quật, Vong Linh Quật có một trận pháp, nếu có thể phá, thì có thể đi vào trong." Nhất Mi đạo nhân thao thao bất tuyệt nói, Trương Thiên cũng thu nạp được rất nhiều kiến thức từ phía ông ta.

Ít nhất, tình tiết Quỷ Đăng là có, nói không chừng, bên trong này, thật sự có nữ phù thủy, nấm độc ma gì đó.

Mấy người chậm rãi đi.

Đi qua vô số sơn rừng, Nhất Mi dường như không biết mệt mỏi là gì, tốc độ cơ bản không giảm chút nào.

"Vị Hoàng đạo trưởng này, đừng thấy tướng mạo ông ta bình thường, sức chịu đựng này đúng là cao thật." Bàn Tử không khỏi giơ ngón cái lên, mặt đầy tán thán.

"Lão đại, anh có mang bát từ không?" Hồ Bát Nhất hỏi một câu, muốn tiến vào Quỷ Quật, nếu có bát từ, uống một ngụm máu, nói không chừng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Trương Thiên có chút buồn bực, bát thì có mang, nhưng trong thôn không tìm thấy động vật tương ứng, ví dụ như rắn, mùa này rắn đều ngủ đông rồi, đi đâu mà tìm.

"Có mang, nhưng lúc đó chúng ta đi vội quá, không mang theo động vật." Trương Thiên nhớ lại chuyện uống rượu say hôm đó, ừm, đi vội vàng quá, Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày.

"Vậy sau khi chúng ta vào, mức độ nguy hiểm có thể sẽ tăng lên." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía đạo trưởng trước mắt.

"Lát nữa xem ông ta có cách nào không." "Lão đại, anh thật sự tin ông ta sao?" Hồ Bát Nhất nói nhỏ, y và Trương Thiên đều giữ thái độ cảnh giác.

"Nửa tin nửa ngờ, cứ xem sao đã, ít nhất ông ta đối với chúng ta cũng khá tốt." Trương Thiên nghiêm túc nói.

Hiện tại Nhất Mi đạo nhân đối với họ quả thực không tệ, hơn nữa còn tặng Trương Thiên hai công pháp, cũng coi như truyền thừa rồi.

Nhưng đối mặt với vị sư phụ đột nhiên xuất hiện này, trong lòng họ tự nhiên không thể chấp nhận nhanh như vậy.

Rất nhanh, sau một trận lặn lội, trước mặt Trương Thiên và những người khác đã xuất hiện một hẻm núi rất lớn.

Nhìn lên trên, thì có ba ngọn núi lớn.

Đứng bên ngoài ngọn núi, cách đó vài trăm mét, Trương Thiên và những người khác đã cảm nhận được, khí tức lạnh hơn rất nhiều so với lúc đến.

Âm khí thậm chí có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Đây chính là Vạn Quỷ Quật, quả nhiên danh bất hư truyền, mặc dù chưa vào, nhưng đã cảm nhận được khí tức âm lạnh." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, y đã xem qua trong điển tịch, bên trong này, nguy hiểm trùng trùng, nói không chừng có thể gặp được tướng quân tướng lĩnh với ý niệm ngàn năm bất diệt.

Đó tuyệt đối là một trận đại chiến.

"Trước mắt chính là Quỷ Quật, mười năm trước chúng ta từng vào một lần, tuyền nhãn Quỷ Đan nằm ở khu vực trung tâm, trải qua mấy năm ngưng tụ, bây giờ hẳn cũng có ba bốn viên rồi." Nhất Mi đạo nhân nghĩ nghĩ rồi nói, Bàn Tử vỗ tay một cái.

"Ối trời, ba bốn viên ư?

Vậy còn chờ gì nữa?

Lão đại, chúng ta mau vào đi." Bàn Tử càng thêm xoa tay, có chút kích động.

"Chúng ta vào rồi, phải ra bằng cách nào?

Theo tôi được biết, bên trong cực kỳ nguy hiểm." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng gật đầu.

Mọi người nhìn về phía Nhất Mi.

"Ài, vốn dĩ, vi sư định vào thời khắc mấu chốt sẽ cứu đồ đệ ngoan

một lần, đến lúc đó sư đồ chúng ta nhận nhau chứ." "Vì con đã hỏi rồi, vi sư cũng không giả bộ nữa, vi sư ở đây có một miếng Quỷ Ngọc, có thể bảo vệ chúng ta bình an." Nhất Mi đạo nhân nói, ông ta lại lấy ra một miếng ngọc.

Chương 172

Đây là một miếng ngọc bài, trên đó còn khắc hình một hung thú, trông giống như đầu trâu.

Mặt xanh răng nanh, mắt trợn tròn, sắc mặt tái mét.

Sau khi lấy ngọc bội ra, Nhất Mi đạo nhân mặt mày nghiêm túc, nhưng trong mắt lại lóe lên một chút kiêu ngạo.

"Đồ đệ ngoan, thấy bảo vật của vi sư chưa?

Còn không ngoan ngoãn quỳ lạy dưới trướng vi sư?" "Lão đại, cái này gọi là Ngưu Đầu Ngọc, trong dân gian có một câu nói, gặp Ngưu Đầu Ngọc, chuyển thế không làm người." "Đây là tín vật tùy thân của Ngưu Đầu, sứ giả Địa Phủ trong truyền thuyết, có thể xua tan âm hồn." Hồ Bát Nhất ở một bên giải thích, đồng thời trong đầu Trương Thiên cũng có giới thiệu về miếng ngọc này.

Nhất Mi đạo nhân nhìn Hồ Bát Nhất một cái.

"Tên đen đủi này nói không tệ, yên tâm đi, vào trong rồi, vi sư sẽ bảo vệ các con." Nói rồi, Nhất Mi đạo nhân vung tay một cái, đạo bào phía sau bay phấp phới.

Ông ta thế mà trực tiếp đi ở phía trước, ra vẻ rất oai phong.

Hồ Bát Nhất mặt mày cổ quái, "ông mới là đen đủi, cả nhà ông đều là đen đủi!" "Lão đại, sư phụ anh đúng là kỳ quái thật." Bàn Tử ở một bên nói móc một câu.

"Muốn Quỷ Đan thì mau theo kịp." Trương Thiên lườm gã một cái, mấy người tăng nhanh bước chân.

"Nghe kìa, hình như có tiếng kêu thảm thiết." Giải Vũ Thần ở một bên, hơi nghiêng tai.

“Không, còn có tiếng chém giết.” Trương Khởi Linh hơi ngẩng đầu, mắt hơi nheo lại.

Hắc Kim Cổ Đao cũng đã nắm trong tay, đối phó tà vật, y có thể dùng máu Kỳ Lân nhiễm lên thân đao để tấn công.

“Nơi này là chiến trường cổ, bọn họ không phải đã đánh nhau nghìn năm ở đây đấy chứ?” Hồ Bát Nhất rùng mình một cái.

Trương Thiên trong tay xách đào mộc kiếm.

“Có khả năng, lát nữa chúng ta vào trong, cố gắng ở cùng nhau, đừng chạy lung tung, hơn nữa, chúng ta phân công một chút.” “Giải công tử, khinh công của cậu linh hoạt không tệ, đến lúc đó cậu phụ trách đi lấy Quỷ Đan, Bàn Tử, cậu làm bia đỡ đạn, lão Hồ, cậu phân biệt phương hướng, tôi và nhị đệ cùng làm chủ lực.” Trương Thiên nói đến đây, Bàn Tử mặt mày khổ sở.

“Lão đại, sao đến Bàn gia đây lại là bia đỡ đạn chứ, Bàn gia tôi dù sao cũng là một thằng Bàn Tử linh hoạt mà.” Bàn Tử bất mãn nói, Trương Thiên nhìn gã.

“Vậy cậu làm chủ lực?” “Thôi được rồi, Bàn gia tôi, vẫn là gánh vác tất cả cho các cậu vậy.” Bàn Tử vội vàng lắc đầu, đi trước mặt Trương Thiên.

Xung quanh, âm thanh dường như càng lúc càng lớn hơn một chút.

Gió thổi qua khe núi này, lại có cảm giác quỷ khóc sói gào, hơn nữa, nhìn từ xa, trên núi, càng thêm một tầng cảm giác mông lung.

“Đi theo sát vào, bên trong có thể có huyễn thuật, tuy chúng ta có ngọc, bọn chúng sẽ không công kích chúng ta, nhưng một khi lạc đường, vậy thì vĩnh viễn cũng không quay lại được nữa.” Nhất Mi đạo nhân nói, vẻ mặt nghiêm túc, Trương Thiên càng đưa tay ra.

“Chỗ tôi có một sợi dây đỏ, chúng ta mỗi người buộc một sợi vào

người, đừng để lạc mất." Trương Thiên nói, mấy người vội vàng buộc dây vào người.

Rất nhanh, khoảng cách mấy trăm mét thoáng cái đã qua đi.

Trước ba ngọn núi, trong mắt Trương Thiên đã nhìn thấy vô số âm hồn.

Đôi mắt của Trương Thiên, không chỉ có thể nhìn thấy thuộc tính vật phẩm, mà còn có thể nhìn thấy quỷ quái, thậm chí nhìn thấy thuộc tính của quỷ quái.

Vì vậy, còn chưa vào, Trương Thiên đã là người đầu tiên nhìn thấy tình huống bên trong.

"Khu vực: Vạn Quỷ Quật!" "Giới thiệu: Mấy chục vạn vong hồn tụ tập tại đây, ngày đêm chiến tranh không ngừng nghỉ, chỉ để chọn ra người chiến thắng cuối cùng." "Lưu ý: Sau khi vào, sẽ có khả năng bị huyễn hoặc, giữ vững bản tâm, cảm hóa thủ lĩnh, hoặc đánh giết thủ lĩnh, thì có thể tiêu trừ." Thanh âm truyền đến trong đầu.

"Ối trời, dị năng thăng cấp?!" Nơi đây, không phải vật phẩm, cũng không phải quỷ quái, chỉ là một bản đồ, khu vực thôi mà, không ngờ, nơi này cũng có giới thiệu sao?

Đột nhiên Trương Thiên nghĩ đến tu vi của mình, mỗi khi tu vi thăng lên, Trương Thiên nhìn thấy thuộc tính càng nhiều.

Hiển nhiên, y đây là nhìn trước rồi, thuộc tính này lẽ ra chỉ Tông Sư cảnh mới có thể nhìn thấy, bây giờ lại xem trước được rồi.

Nhưng mà, Trương Thiên không ngờ, những tên này, thế mà thật sự đã đánh nhau mấy nghìn năm rồi sao?

Bàn Tử trong tay cầm tàn kiếm, gã nhìn vách núi đen ngòm trước mắt, tặc lưỡi một cái.

“Lão đại, bên trong này tối quá, Bàn gia tôi sợ nhất là bóng tối.” Bàn Tử nháy mắt với Trương Thiên.

“Cậu còn sợ tối á?” Hồ Bát Nhất nghi hoặc nhìn Bàn Tử một cái, nói tên này nhát gan, Hồ Bát Nhất y là người đầu tiên không đồng ý.

“Giải công tử, cậu đi sát vào chúng ta, cậu là lần đầu đến loại nơi này, cần phải nâng cao cảnh giác, nhớ kỹ sau khi mọi người vào, nhất định phải giữ vững bản tâm.” Trương Thiên nói, mọi người gật đầu.

“Yên tâm đi, đồ đệ ngoan, ngọc bội trong tay, Quỷ Đan ta có!

Cha đây không sợ gì cả!” “Tổ sư gia sẽ hiển linh.” Nhất Mi nói, lại là người đầu tiên đi phía trước, hiển nhiên, ông ta muốn dựng lên hình tượng một sư phụ không sợ hiểm nguy, không ngại khó khăn trước mặt Trương Thiên.

Ừm, Trương Thiên lúc này mà cảm động thì mới lạ.

Mấy người gật đầu, cẩn thận từng li từng tí đi theo.

Khi xuyên qua một tầng sương mù đen, mọi người dường như đã đến một không gian tối đen khác.

Xung quanh âm lạnh vô cùng, bên trong hình như còn có một số âm thanh hỗn loạn.

“Hi hi..” Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng cười truyền đến bên cạnh, Trương Thiên đột ngột quay đầu lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, mấy người vừa theo mình vào đã biến mất không còn tăm tích.

“Ảo giác, nhất định là ảo giác.” Trương Thiên thấy vậy, hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía bóng tối vô tận xung quanh.

Vạn Quỷ Quật này rất kỳ lạ, âm khí cực nặng, đã hình thành thực chất, loại huyễn cảnh có thực chất này, Trương Thiên không thể phá

giải.

Nhưng loại âm khí này đối với Trương Khởi Linh dường như không có tác dụng gì.

Sau khi mọi người đều rơi vào mê huyễn, trước mắt Trương Khởi Linh, trong hẻm núi này, tất cả đều là xương trắng, những bộ xương đó có cái đã phong hóa thành bột phấn.

Lại có cái thì vẫn cầm loan đao, ra vẻ tấn công.

"Nơi này, chính là bên trong rồi sao?" Trương Khởi Linh hơi nhíu mày.

Y quay đầu nhìn lại, chỉ thấy, sợi dây đỏ trên cổ tay hơi run rẩy, ánh mắt y rơi trên người Trương Thiên và mấy người kia.

"Trúng huyễn thuật?" Trương Khởi Linh thấy vậy, định dùng máu Kỳ Lân phá giải ảo giác của mấy người kia, nhưng lại bị một bàn tay ngăn lại.

"Đừng vội, huyễn cảnh này, tuy có chút nguy hiểm, nhưng lại có thể tôi luyện ý chí con người, sở dĩ ta không che chở y, chính là để y tôi luyện một chút." Lúc này, Nhất Mi đạo nhân thay đổi thái độ thường ngày, trong ánh mắt mang theo vẻ nghiêm túc.

Với tu vi của ông ta, cho dù chỉ còn lại hồn thể, nhưng năng lực vẫn mạnh hơn rất nhiều so với quỷ quái ở đây.

"Ông có mục đích gì." Trương Khởi Linh lạnh lùng nhìn người trước mặt.

"Đồ đệ ngoan thứ hai, vi sư có thể có ý đồ xấu gì chứ, vi sư chỉ thấy tu vi của Tiểu Thiên không thăng lên được, mượn cơ hội này để đột phá mà thôi." Nhất Mi nói, ông ta cầm ngọc bài trong tay, vung một cái, lập tức, tà khí xung quanh tiêu tán, ông ta tự mình đi về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên, y đứng ngay bên cạnh Trương Thiên, nhưng Trương Thiên lại hoàn toàn không nhìn thấy y.

Trương Khởi Linh không giúp Trương Thiên giải trừ âm khí, bởi vì, y biết, Trương Thiên đã kẹt ở Thiên Giai rất lâu rồi.

Lần này, cũng nên đột phá rồi.

"Đến đây đồ đệ ngoan thứ hai, vi sư cũng tặng con một món tiểu bảo vật." Lúc này, Nhất Mi từ chỗ không xa đi ra.

Mày Trương Khởi Linh hơi giật giật.

"Tên này, chiếm tiện nghi còn chiếm đến cả người mình sao?" Trương Khởi Linh vốn không thích nói nhiều, nên cũng không so đo nhiều với Nhất Mi.

"Đồ đệ ngoan thứ hai, nhìn vi sư như vậy, vi sư rất vinh hạnh, đến, ở đây có một Đan Lô thần kỳ sẽ tặng cho đồ đệ ngoan thứ hai." Nhất Mi đó là trực tiếp cười rồi tặng ra một cái đan lô nhỏ.

Chỉ cần nhận lấy, Trương Khởi Linh liền có thể thoát khỏi cảnh phải dùng nồi áp suất luyện đan.

Nhìn Đan Lô, Trương Khởi Linh không nhận.

"Ông muốn làm gì?" Y có chút cảnh giác, giọng nói hơi lạnh.

"Hắc hắc, chúng ta đều là người một nhà, vi sư thấy con rất có tiềm lực, muốn thu con làm đồ đệ nha." Nhất Mi nói, trong lòng thì vui mừng khôn xiết.

Lần này gặp được hai thiên tài, sao có thể không kích động?

Trương Khởi Linh tiến vào bên trong này, không hề có chuyện gì, hơn nữa còn ẩn ẩn có khí tức nóng bỏng tỏa ra, rất hiển nhiên, trên người y tuyệt đối có thứ gì đó rất mạnh.

Hơn nữa ông ta còn cảm nhận được một chút cảm giác của Đan

Sư trên người Trương Khởi Linh, dù sao đã tu luyện luyện đan và chưa tu luyện, cảm giác mang lại cho người khác là không giống nhau.

Nhất Mi người đã thành tinh, tự nhiên muốn thu nhiều đồ đệ, kết nhiều thiện duyên.

"Tôi không có sở thích nhận đồ của người khác." Nói xong Trương Khởi Linh cũng không nói gì thêm, Nhất Mi cười cười, cũng không nói nhiều.

Chỉ là ông ta bắt đầu đi về phía ba ngọn núi xung quanh, lấy phù lục ra, bắt đầu dán lên trên núi.

"Ai, Quỷ Vương, Quỷ Vương, đừng ra khỏi núi." Ông ta vừa dán vừa lẩm bẩm.

Lúc này, trong huyễn cảnh.

Trương Thiên trong không gian tối tăm không biết đã đi bao lâu.

Xung quanh dường như có vô số bàn tay sờ y, lại dường như có rất nhiều âm hồn cùng y sánh bước.

Dần dần, một đạo ánh sáng chói mắt xuất hiện.

Ở cuối ánh sáng, thì là một không gian u tối.

"Vãng Sinh Điện!" Nhìn kiến trúc trước mắt, Trương Thiên ngây người.

"Mình xuyên việt lần thứ hai?!" "Hay là nói, mình lại chết rồi?" Trong lòng nghĩ, Trương Thiên nhìn ra phía sau, lối đi vừa mới vào đã biến mất.

Trước mắt chỉ có một con đường đi vào bên trong.

Chương 173

Cái lạnh lẽo xung quanh biến mất, thay vào đó là một luồng khí tức ấm áp thoải mái.

Vãng Sinh Điện, chủ yếu phụ trách nội vụ, quản lý dân số, nói cách khác, nơi này chính là Luân Hồi Điện.

Trong chốc lát, ký ức trong đầu Trương Thiên cũng bắt đầu hỗn loạn, đầu óc có chút mơ màng.

Bước vào Vãng Sinh Điện, quá khứ đã qua sẽ hóa thành mây khói.

"Không thể nào, mình nhớ là..." Trương Thiên còn muốn hồi ức, nhưng ký ức trước đó đã không thể nhớ ra nữa, y cứ như một cái xác không hồn, đi về phía trước.

Và bên cạnh y, dường như còn có những vong hồn khác đi về phía này.

Một khi vào Vãng Sinh, chuyện cũ không còn là quá khứ.

Trên đỉnh đầu, một giọng nói truyền đến, ngay sau đó, Trương Thiên đi trên một con đường nhỏ hẹp.

Ở cuối con đường, đặt một cái bát từ.

Trong bát có một ít nước thuốc, trông có vẻ kỳ quái.

"Uống nó đi, cuộc đời của ngài sẽ càng thêm đặc sắc, kiếp sau, ngài sẽ là một vị tướng quân bị lưu đày ở biên quan, ngài không cam tâm với dã tâm, tự lập làm vương, ngài sẽ trải nghiệm một cuộc đời mới." Thanh âm truyền đến trong đầu.

Có một luồng sức mạnh vô danh, thúc đẩy Trương Thiên, thế mà khiến y uống cạn bát nước này.

Sau đó khung cảnh bắt đầu thay đổi.

"Ngài sinh ra trong một gia đình tướng sĩ, phụ thân ngài nắm giữ trăm vạn hùng binh, là cánh tay phải của triều đình." "Năm tám tuổi ngài đã có thể một mình nhấc đỉnh nghìn cân." "Năm mười tuổi ngài đã có thể dẫn binh chống lại Hán Nô nhập quan, được hoàng đế sắc phong tước hiệu Tiểu tướng quân Vệ Quốc." "Năm mười tám tuổi, ngài thành công thay thế vị trí của phụ thân mình, trở thành người có ảnh hưởng lớn nhất trong quân đội, ngoài hoàng đế." "Năm hai mươi tuổi, ngài đang ở độ tuổi sung sức, ngài cưới con gái của hoàng đế, nhưng lại bị phân phái đến biên cương, trấn thủ biên quan, nguyên nhân là, thực lực của ngài ngày càng mạnh, hoàng đế không muốn để một mối họa lớn ở lại cung đình." "Sau khi đến biên cương, ngài không cam tâm bị lưu đày, hàng năm bắt đầu tham ô bổng lộc triều đình, tham ô lương hướng, may mắn là nội bộ triều đình tham ô nghiêm trọng, hoàng đế không chú ý đến ngài." "Năm ba mươi tuổi, Hán Nô xâm nhập biên cảnh, hoàng đế phái ngài kiên thủ biên quan, nhưng thực lực của ngài đã đủ sức ngang hàng với ông ta, ngài lần đầu tiên gặp hoàng đế mà không quỳ." "Cuối cùng, hoàng đế lấy giang sơn làm lợi ích, toàn bộ khu vực sau khi ngài đánh lui Hán Nô sẽ thuộc về ngài, ngài mới chịu xuất binh." "Ngài đã chọn vị trí chiến đấu tốt nhất, đó chính là, Tam Chỉ Sơn!" "Ngày hôm đó, ngài dẫn ba mươi vạn hùng binh, bao vây ngọn núi, vì địa thế có lợi cho ngài, nên ngài cũng không xuất binh ồ ạt." Chỉ thấy, khung cảnh trước mắt Trương Thiên không ngừng biến đổi.

Trong kiếp này, y trải qua nhiều thăng trầm, cưới vợ sinh con, thậm chí còn xưng bá một phương, trở thành quân phiệt thế hệ mới.

Tất cả mọi chuyện dường như đều thuận lợi như vậy, nhưng, cho đến khi Hán Nô xâm lược.

Hoàng đế và y trao đổi lợi ích.

Trong khung cảnh.

Trương Thiên đã là một người đàn ông trung niên, tay cầm thiết kiếm, ánh mắt sắc bén nhìn tướng lĩnh Hán Nô bị vây khốn dưới núi.

Chiến tranh bùng nổ ngay lập tức.

"Tống tướng quân, triều đình đã mục nát không thể cứu vãn, sao ngài không nhân cơ hội này, liên thủ với chúng tôi, cùng nhau lật đổ vương triều này?" "Đến lúc đó, ngài chiếm bảy thành, chúng tôi chỉ cần ba thành!" Dưới ba ngọn núi Thanh Phong Sơn, thủ lĩnh Hán Nô lớn tiếng mở lời.

Trên mặt hắn, toàn bộ đều đen sạm và có vết sẹo, trông có vẻ hào sảng.

"Ta Tống công tám tuổi nhấc đỉnh nghìn cân, mười tuổi đã có thể theo cha ra chiến trường, hôm nay, ngươi tiểu Hán Nô bé nhỏ, lại dám tranh cãi với ta sao?

Dám cùng ta đàm luận chuyện thiên hạ." "Ha ha, nực cười, nực cười!" Trương Thiên cười nói, trên mặt càng thêm vẻ tự hào, kiêu ngạo.

Cũng đúng, y vốn là kẻ kiêu căng, được vạn người kính ngưỡng, ở trên vạn người, sao có thể không kiêu ngạo.

"Xem ra không đàm phán được rồi?

Anh em, vì gia viên, chúng ta phải đột phá lớp huyền sơn này!" "Vì không bị áp bức, vì nhân dân của chúng ta, để được sống tốt hơn, có thể ăn no, chúng ta phải lật đổ triều đình!" Thủ lĩnh Hán Nô hô lên, ngay sau đó, vô số tráng niên thân hình cao lớn, vóc dáng cường tráng càng xông về phía trước chém giết.

Vì triều đình đương nhiệm đàn áp Hán Nô nghiêm trọng, dẫn đến cuộc sống bên đó khó khăn, điều này cũng dẫn đến cuộc xâm lược quy

mô lớn.

Vì Hán Nô có thể hình và dã tính tấn công đầy đủ, hơn nữa, một người bọn họ có thể chống đỡ ba người, thậm chí số lượng Hán Nô cũng tương đương với số lượng binh lính bên Trương Thiên, đều là hơn ba mươi vạn.

Điều này cũng dẫn đến việc bên Trương Thiên một lúc không thể vây giết hết, mặc dù chiếm giữ địa hình có lợi.

Và khi Trương Thiên đang vây giết Hán Nô, bên ngoài Tam Chỉ Sơn, hoàng đế đích thân dẫn binh, đã từ xa vây kín toàn bộ Tam Chỉ Sơn đến mức nước cũng không lọt.

Trương Thiên vẫn luôn là mối họa tâm phúc của ông ta, bây giờ lại là một cơ hội tốt, ông ta sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Lúc này, bên ngoài, trong phòng thẩm phán. 【Tốt thật, tôi mơ về Đại Đường sao?】【Cái này hình như không phải Đại Đường nhỉ?

Trông cứ như Đông Chu ấy.】【Cha mẹ ơi, cái này đã mấy nghìn năm rồi đấy.】【Hai bên người này, mỗi bên ít nhất cũng có hơn ba mươi vạn, nhiều người như vậy, toàn bộ bị vây trong khe núi này, nơi đây không hổ là Vạn Quỷ Quật.】【Cuối cùng, số người chết chắc chắn không hề ít.】【Ối trời, đây chính là luân hồi sao?

Trông có vẻ không tệ.】【Tên đằng trước, muốn nếm thử à, đây là huyễn cảnh đó.】【Tôi thế mà có chút ghen tỵ với Trương Thiên, y một mình thế mà có thể trải nghiệm hai kiếp làm người, lại còn là tướng quân, sướng quá rồi còn gì.】Vô số người dưới đài kích động.

Đặc biệt là khi thấy Trương Thiên nhập huyễn cảnh, còn có thể trải nghiệm cuộc đời mới, có vài người trong số họ thậm chí có chút ghen tỵ.

Dù sao trong xã hội áp bức này, có thể sống lại một lần nữa, làm

một người có thế lực, có tiền, không phải là giấc mơ của mỗi người sao? 【Chờ đã, các ông có phát hiện ra không, trong huyễn cảnh này, kịch bản sống lại một lần nữa, nhìn quen quá.】 【Ngốc, đây không phải là nguyên nhân hình thành Vạn Quỷ Quật sao?

Chỉ là dưới hình thức hồi ức mà thôi.】 【Ối trời, bị ông nói một cái, đúng là vậy thật, chuyện Trương Thiên đang làm bây giờ, chẳng phải là chuyện đã xảy ra nghìn năm trước sao?】 【Ối trời, tôi nổi hết da gà rồi đây.】 Dưới đài, lại lần nữa xôn xao bàn tán.

Lúc này, trận chiến của Trương Thiên đã diễn ra mấy tháng rồi.

Lương thảo, vật tư bổ sung của hai bên đều có sự thiếu hụt nhất định.

Thực lực suy giảm nghiêm trọng.

Đồng thời, số người chết của cả hai bên trong cái hố vạn người này, cũng tăng lên gấp bội, đến sau này, các chiến sĩ đều là giẫm trên thi thể mà chiến đấu.

Thi thể cũng chất thành những ngọn núi nhỏ cao mấy chục trượng.

Và cũng chính vào lúc này, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một trận âm thanh chém giết.

Một đại quân hoàng thành đổ ập xuống như ong vỡ tổ.

"Ông ta đến giúp mình sao?" Nhìn thấy hoàng đế dẫn quân đội đến, trong lòng Trương Thiên còn lóe lên một tia cảm kích, trong mắt có chút hừng hực.

Nhưng mà, khoảnh khắc tiếp theo, khi nhìn thấy quân đội bắt đầu tùy tiện tàn sát binh sĩ của mình, tàn sát chiến trường, y đã hiểu ra.

Triều đình đây là đang giăng lưới lớn.

Trong chốc lát, trong lòng Trương Thiên tràn đầy oán khí.

Gia tộc họ Tống của y (chủ nhân ban đầu của thân phận này), bao đời nay làm trâu làm ngựa cho hoàng đế ở triều đình.

Không hề có chút ý đồ phản bội, nhưng, bọn họ lại đày y đến biên cương, thậm chí phái công chúa đến để giám sát y từng phút.

Bản thân y cứ như một con dã thú bị nhốt trong lồng.

Cuối cùng, y thậm chí còn không đồng ý với Hán Nô cùng nhau lật đổ triều đình, nhưng, bây giờ lại đổi lấy một kết quả như vậy.

Y không cam lòng.

Trong lòng y có vô tận phẫn hận, y hận mình do dự quả đoán, y hận mình, tại sao đã xưng vương rồi mà trong lòng vẫn còn một tia kính sợ đối với triều đình?

Tại sao thủ đoạn của mình lại không đủ tàn độc.

Cho đến khi, đầu y bị hoàng đế sai người chặt đi vào khoảnh khắc đó, trong lòng y vẫn mang theo hối hận.

Cũng chính vì sự hối hận của tướng quân, khiến sau này, âm khí nơi đây bùng phát, đồng thời thủ lĩnh Hán Nô càng thêm uất ức.

Bọn họ bị triều đình áp bức lâu dài, bây giờ càng thêm dân chúng lầm than, sống sót cũng là vấn đề, mỗi người đều mang theo sự phẫn nộ cực mạnh.

Nhưng tất cả, đều uất ức bị hoàng đế chém giết tại nơi này.

Lúc này, gần sáu mươi vạn quân đội, toàn bộ chết trong sơn cốc này, và trong sơn cốc, oán khí của hai đại tướng quân, vẫn luôn tồn tại.

Sau khi chết, Trương Thiên với hồn thể Tống tướng quân, ánh mắt nhìn thủ lĩnh Hán Nô trước mắt.

Ngay khi y định ra tay lần nữa, Trương Thiên chỉ cảm thấy cơ thể ấm lên.

Một số mảnh ký ức xuất hiện trước mắt.

Đầu cũng một trận đau đớn.

Lúc này, bên ngoài.

"Lão đại, chuyện này là sao vậy, ba ngày rồi, vẫn còn la hét ầm ĩ, không biết còn tưởng là bị tâm thần nữa." Bàn Tử ở một bên nhìn Trương Thiên đang đóng vai tướng quân, mặt đầy buồn bực.

Sau khi nhập huyễn cảnh, Bàn Tử bị Vương Phi kéo ra.

Còn Hồ Bát Nhất và Giải Vũ Thần thì bị Nhất Mi đạo nhân dẫn ra.

Chỉ có một mình Trương Thiên, cứ như một thằng ngốc, biểu diễn giấc mơ tướng quân trước mắt mọi người.

"Ta hận!

Ta hận!" Nhìn Trương Thiên ngửa mặt lên trời gào thét, dáng vẻ buồn cười.

Nhất Mi cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

"Đồ đệ ngoan nhập vai sâu quá rồi, thật là, còn phải để vi sư ra tay." Nhất Mi nói, đào mộc kiếm vẽ phù, đánh vào người Trương Thiên.

"Ông hoàng nhỏ, ông làm gì vậy?" Bàn Tử nhìn Nhất Mi, nghi hoặc hỏi.

"Bản đạo giúp y tìm lại bản tâm, có lợi cho việc đột phá." Nhất Mi đạo nhân cũng coi như đã dốc hết tâm tư.

"Nói thật, vừa rồi lão đại kỳ lạ thật, lúc thì hoàng thượng, lúc thì giết Hán Nô, chiếm đoạt triều đình, giấc mơ này của lão đại, kỳ lạ

thật.” “Và Bàn gia tôi thì có một chút.” Bàn Tử lẩm bẩm.

Hồ Bát Nhất cũng nhịn không được cười.

Giấc mơ của Trương Thiên vừa rồi quá kỳ quái, cứ như một thằng điên, trực tiếp xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất rồi.

Chương 174

Lúc này, trong huyễn cảnh, Trương Thiên theo những mảnh ký ức trong đầu, y hồi ức lại các loại nguyên nhân.

"Chết tiệt, tôi suýt chút nữa đã bị oán khí của tướng quân cuốn đi mất rồi." Trương Thiên trong lòng một trận buồn bực.

Vãng Sinh Điện đó, hẳn là một cấm chế trong Vạn Quỷ Quật, cố ý phong tỏa ký ức, sau đó hồi ức oán khí trên người tướng quân.

"Thì ra là vậy." "Âm khí trong Vạn Quỷ Quật này, hình như có thể phá giải được." Trương Thiên trong lòng nghĩ, y định phá giải cái Vạn Quỷ Quật này, nếu không, vị Quỷ tướng quân này ngày nào cũng dẫn binh đánh nhau, như vậy sao được?

Cái này còn không bằng đi xuống Địa Phủ đánh nhau.

"Chúng ta tạm thời đình chiến thế nào?" Trương Thiên nhìn Hán Nô mở lời.

"Nếu không phải ngươi, chúng ta căn bản sẽ không chết, chúng ta nhất định có thể lật đổ vương triều!" "Ngươi chính là tiểu nhân, kẻ hèn nhát, một con chó của hoàng đế!" Thủ lĩnh Hán Nô mặt đầy phẫn nộ.

"Chuyện này, kỳ thực không trách chúng ta, hơn nữa chúng ta đã chết rồi, đánh tiếp cũng không có kết quả gì." "Chúng ta nên đi tìm hoàng đế, chúng ta đã rơi vào bẫy của ông ta một lần rồi, lẽ nào, còn muốn vì ông ta mà tích tụ oán khí nghìn năm sao?

Nhìn binh sĩ của chúng ta đi." "Lẽ nào bọn họ không muốn luân hồi sao?" "Chúng ta muốn vì một chút tư dục của mình mà để bọn họ chịu tội sao?" Trương Thiên mở miệng nói, thủ lĩnh Hán Nô nhìn

những hồn binh phía sau, chỉ thấy trên mặt những người đó, ai nấy đều là vẻ thống khổ.

Đánh nhau nghìn năm rồi, cho dù là bọn họ cũng không chịu nổi nữa.

Cơ thể bị đánh tan, rồi lại hợp lại, loại thống khổ này, bọn họ đã trải nghiệm nghìn năm.

Hán Nô vốn là vì nhân dân mà khởi nghĩa, bây giờ nhìn nhân dân của họ biến thành như vậy, trong lòng Hán Nô tướng quân có chút không đành lòng.

"Tôi đề nghị, chúng ta đi Địa Phủ khởi nghĩa, sau đó, lật đổ sự thống trị của tên hoàng đế chó má kia." Trương Thiên lại lần nữa mở lời, thủ lĩnh Hán Nô đã dao động.

"Chúng ta khởi nghĩa, bản thân chính là muốn để nhân dân sống tốt hơn một chút, không phải sao?

Nhưng bây giờ thì sao?

Trên mặt nhân dân chúng ta là biểu tình gì?" Trương Thiên không hổ là người có tài ăn nói hiện đại, trực tiếp đặt lên người thủ lĩnh Hán Nô cọng rơm cuối cùng.

"Chờ đã, hình như tôi hiểu ra điều gì đó." Trương Thiên đột ngột nghĩ đến điều gì đó.

Dựa theo khung cảnh ký ức này, Trương Thiên đã hiểu ra, không nên làm nô lệ của công pháp, tu vi, muốn làm thì hãy làm chính mình.

Tuân theo bản tâm, cho dù tu vi không thăng lên được, nhưng nội tâm mạnh mẽ rồi, thực lực tăng cường, không tăng cấp thì có sao đâu?

Hơn nữa Trương Thiên còn hiểu ra, làm người đừng làm chó liếm, cho dù ngươi trung thành, nói không chừng còn bị giẫm thêm một

cước.

Sau khi Trương Thiên nói xong, thủ lĩnh Hán Nô dường như có chút hối hận.

Dần dần, vong hồn quân đội Hán Nô bắt đầu biến mất.

Và bên ngoài, Nhất Mi kinh ngạc đến ngây người.

"Ối trời, Tiểu Thiên nó, thế mà lại cảm hóa vong hồn???" "Nó làm cách nào vậy, tổ sư gia!

Đồ đệ của ta có tiền đồ rồi!" "Không được, lát nữa nhất định phải nói chuyện này với tổ sư gia, để lão nhân gia người, dưới suối vàng cũng lén lút vui mừng!" Nhất Mi đạo nhân mặt đầy kích động, còn có chút kinh ngạc, lần này ông ta thật sự nhặt được bảo vật rồi!

Đạo môn phục hưng, chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai!

"Lão Hồ, âm khí xung quanh hình như ít đi rất nhiều." Bàn Tử cảm nhận xung quanh, không khỏi mở miệng nói, trong lòng có chút kinh ngạc.

"Xem ra, lão đại hẳn là đã phá giải Quỷ Quật này rồi." Hồ Bát Nhất cũng mặt đầy kinh ngạc, y không ngờ Trương Thiên lại trực tiếp phá giải Quỷ Quật này, người khác đều là xông qua Quỷ Quật, còn Trương Thiên thì hay rồi, trực tiếp cảm hóa?

Đúng là đỉnh của chóp.

"Tiểu Trương gia thế mà lại lợi hại như vậy, vong hồn nghìn năm cũng có thể thu phục, xem ra, tôi biết vẫn còn quá ít rồi." Giải Vũ Thần trong lòng nghĩ, cái nhìn của cậu ta đối với Trương Thiên lúc này lại thay đổi lần nữa.

E rằng, thực lực của Trương Thiên, có lẽ căn bản không thua gì lão đại của mình, hoặc có lẽ còn mạnh hơn.

Nếu lại cộng thêm thực lực của đoàn đội y hiện tại, e rằng ở Bắc Ly thành lập một đại gia tộc, e rằng cũng không ai dám động vào.

Giải Vũ Thần lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ đó.

Lúc này, sau khi Trương Thiên minh ngộ, chỉ cảm thấy trong đan điền một trận khí tức dâng lên trong lòng.

Trương Thiên căn bản không để ý gì, khoanh chân ngồi xuống đất, uống viên đan dược mà Nhất Mi đã cho y.

Tận dụng cơ hội này, Trương Thiên càng không ngừng xung kích.

Gần hai ngày sau, thực lực Trương Thiên tăng mạnh.

Khí tức toàn thân cũng cực kỳ ngưng thực, tu vi càng đã thăng lên một đại cảnh giới.

"Tông Sư Cảnh!" Cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, Trương Thiên bây giờ nếu đối mặt với Hoàng Thử Lang trước đó, y ít nhất cũng sẽ không chật vật như vậy.

"Sức mạnh thật mạnh, nếu Tông Sư vượt cảnh đánh Thiên Cực, e rằng một người có thể đánh mấy chục người." Trương Thiên bây giờ mới hiểu được sự đáng sợ của Tông Sư Cảnh.

Lại lần nữa mở mắt, trong tầm mắt Trương Thiên là nhóm người đang nướng thịt heo rừng.

Vì Trương Thiên chưa tỉnh, nên mấy người cũng không hành động nhiều.

"Ối trời, lão đại, anh cuối cùng cũng tỉnh rồi, lão đại, anh có biết không, anh vừa nãy hình như mơ thấy gì đó, bá khí lắm." "Hay thật, còn ồn ào đòi thống nhất giang sơn, cưới mỹ nhân về nữa chứ." Bàn Tử khoa tay múa chân nói, Trương Thiên trong nháy mắt ngớ người.

"Cái đó, giấc mơ của tôi, các cậu đều nhìn thấy rồi sao?" Trương

Thiên cẩn thận hỏi.

Thấy Trương Khởi Linh nhẹ nhàng gật đầu, Trương Thiên lập tức hóa đá.

Cái này còn chấn động hơn cả Bàn Tử cưỡng hôn nữ thi nữa.

Nghĩ đến khí thế hào sảng của mình lúc đó, cùng với những lời lẽ không giống ai.

Trương Thiên chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.

"Ừm...

được rồi, chúng ta vẫn nên đi tìm Quỷ Đan trước đi." Trương Thiên xua tay nói, lảng sang chủ đề khó xử này.

"Đúng rồi, Nhất Mi đạo trưởng đâu rồi?" Lúc này, Trương Thiên phát hiện, đạo trưởng đã biến mất.

"Hình như đi bên kia rồi." Bàn Tử chỉ chỉ chỗ không xa.

Lúc này, trong góc.

"Sư tôn à, người thấy chưa, đồ đệ của con ở Thiên Cảnh, thế mà lại có thể phá giải Vạn Quỷ Quật." "Đúng là có phong thái của con năm đó, năm đó con ở đạo quán của chúng ta, thế mà lại là một sự tồn tại 'nhất lãm chúng sơn tiểu' đấy!" "Sư tôn ngay cả người còn khen đệ tử, mạnh hơn cả người, là tương lai của Đạo môn..." "Nha, sư tôn, linh bài của người sao lại nứt rồi?" Nhất Mi ôm một tấm bài vị, thấy bài vị nứt ra, ông ta sững sờ.

"Con biết rồi, sư tôn người chắc chắn cũng giống con, quá kích động đúng không, Đạo môn chúng ta có người kế tục rồi à." Nhất Mi trốn trong góc, lại càng không ngừng nói hết những lời chất chứa trong lòng ra.

Khi Trương Thiên tìm đến đây, Nhất Mi vội vàng cất linh bài đi,

mặt mày nghiêm túc nhìn Trương Thiên.

“Chúc mừng, đột phá thành công, nhưng mà, con cần phải ổn định tu vi, đợi ra ngoài rồi nói sau đi.” “Theo ta, chúng ta đi tìm Quỷ Đan.” Nhất Mi mặt mày nghiêm túc, trước mặt đồ đệ, ông ta vẫn cố gắng giữ vững khí thế đặc trưng của một sư phụ.

“Lão đại, anh hình như lại mạnh hơn rồi.” Bàn Tử véo véo cánh tay Trương Thiên, ghen tỵ nói.

“Tôi dạy cậu một cách, có thể khiến cậu mạnh hơn.” “Gì?

Lão đại mau nói đi.” “Đi chịu đòn, đi chịu đòn đau nhất, chỉ có bị đánh nhiều rồi, cậu sẽ mạnh hơn thôi.” Trương Thiên nói, Bàn Tử mặt đầy buồn bực, mình đâu phải là masochist.

Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh lúc này thì nhìn khung cảnh xung quanh, có chút mê mẩn.

Không hổ là Vạn Quỷ Quật, chỉ thấy, trên vách núi dựng đứng, tất cả đều là những cái lỗ như hang gió, những cái lỗ đó bị gió thổi qua, sẽ phát ra âm thanh rùng rợn.

Đồng thời, trên mặt đất, còn có rất nhiều bột trắng, là cốt tro, có chỗ còn có hài cốt hoàn chỉnh, nhưng là loại chạm vào là vỡ.

Âm khí xung quanh cũng ít đi rất nhiều.

Hiển nhiên hai vị tướng quân đều đã luân hồi rồi, Hán Nô đi rồi, vị Tống tướng quân kia tự nhiên cũng không có lý do gì để ở lại đây nữa.

Nhất Mi đạo trưởng thì quen đường quen lối.

Sau khi liên tục rẽ mấy khúc cua, một cái ao màu đen xuất hiện.

Trong ao, đang nổi bốn viên đan dược.

“Vừa rồi oán khí quá mạnh, chắc là lại tích tụ thêm một viên nữa rồi.” “Tiểu huynh đệ, chúng ta mỗi người hai viên thế nào.” Nhất Mi

đạo nhân mở miệng nói, Bàn Tử càng thêm một trận kích động, vội vàng gật đầu.

Cái niềm vui "trên trời rơi xuống" này, Bàn gia tôi rất thích.

Sau đó, dưới sự chứng kiến của mọi người, bốn viên đan dược đã được lấy đi.

Và hắc khí trong cái ao đó cũng bắt đầu tiêu tán.

"Âm khí nơi đây đã không còn nữa, cái Dưỡng Đan Trì này cũng bị bỏ hoang rồi." Hồ Bát Nhất mở miệng giải thích.

Trương Thiên gật đầu, lần này, thực lực của đội đã đạt được tiến bộ vượt bậc.

Cứ như vậy, lại đi công kích Hoàng Thử Lang, quả thực là như hổ thêm cánh.

"Hắc hắc, tốt quá rồi, Vương Phi sắp biến thành thực thể rồi." Bàn Tử sung sướng nghĩ, gã đã tưởng tượng ra cảnh mình nắm tay Vương Phi dạo phố rồi.

Đến lúc đó, Bàn gia tôi sẽ là người ngầu nhất cả thôn.

"Bàn Tử, Vương Phi vì cậu mà đỡ một đòn, tu vi giảm mạnh, cậu để cô ấy nghỉ ngơi cho tốt, ba ngày sau, chúng ta đi tìm mộ Hoàng Thử Lang." Trương Thiên mở miệng nói.

Giọng nói nghiêm túc, Trương Thiên, có thù tất báo.

"Đồ đệ ngoan, vi sư cũng tu luyện ba ngày trước, con cũng ổn định tu vi một chút, ba ngày sau, chính là lúc chúng ta báo thù!" Nhất Mi cũng mặt mày nghiêm túc.

Ông ta đã nghĩ đến khoảnh khắc này rất lâu rồi.

Chương 175

Từ mấy năm trước, ông ta đã luôn quy hoạch cho đến hiện tại, và hôm nay, cuối cùng cũng có cơ hội rồi.

Sau đó, mọi người đồng ý, liền trực tiếp khoanh chân tại chỗ, rồi bắt đầu chuẩn bị.

Còn Giải Vũ Thần thì nhìn chằm chằm vào vách núi trên Vạn Quỷ Quật, hơi nhíu mày.

"Giải công tử, sao vậy?" Trương Thiên thấy vậy liền đi tới.

"Tiểu Trương gia, ngài xem, trên mặt hồ chứa Quỷ Đan vốn thịnh vượng kia, hình như có một số hoa văn." Giải Vũ Thần nói, Trương Thiên nhìn sang quả nhiên, trên mặt hồ hình như có một số đồ án.

Còn có một số minh văn phù hiệu.

"Đây là phù hiệu?

Dùng để làm gì?" Nhìn thấy những phù hiệu này, Trương Thiên càng hơi nhíu mày.

Ở đây sao có thể có phù văn, lẽ nào là cái bẫy của ai đó?

Ngay khi Trương Thiên đang nghi ngờ thì từ chỗ không xa truyền đến âm thanh.

"Ối trời, lão đại, sao cả người tôi bắt đầu ngứa ngáy thế này?" "Tôi cũng vậy, hình như bị cái gì đó cắn ấy, khó chịu quá." Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy một trận ngứa ngáy khó chịu.

Trương Thiên nhìn nhìn làn da của mình, không có tình huống gì cả?

Nhìn Trương Khởi Linh, cũng không sao.

Đang định mở miệng, trên người Giải Vũ Thần cũng bắt đầu xuất hiện những chấm đỏ.

"Đây là?

Lời nguyền?

Một khi có người lấy đi Quỷ Đan, liền sẽ sinh ra lời nguyền!" Trương Thiên thấy vậy, trong lòng trầm xuống.

Y cuối cùng cũng biết những phù văn này dùng để làm gì, chính là một cái bẫy!

Bản thân cứ nghĩ, bọn họ vận khí tốt, hẳn sẽ không gặp phải lời nguyền, không ngờ, vẫn gặp phải rồi.

Hơn nữa lời nguyền này rất kỳ lạ, hình như là có người cố ý bố trí ở đây vậy.

"Lẽ nào, nhắm vào Quỷ Đan, không chỉ có chúng ta?" Trương Thiên trong lòng nghĩ, ánh mắt nhìn về phía mấy người kia.

"Lão đại, cái này làm sao đây?

Chúng ta có phải trúng độc rồi không?" "Ối trời, tôi vừa mới chuẩn bị cùng Vương Phi ăn mừng mà." Bàn Tử mặt đầy khổ sở, nước mắt sắp trào ra.

Hồ Bát Nhất nhìn trên người mình, thì không có vẻ gì là kinh ngạc như Bàn Tử.

"Đây là một loại lời nguyền, lần trước chúng ta ở Hải Để Mộ cũng từng thấy loại phù văn lời nguyền này." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên càng gật đầu.

"Tôi đoán, hẳn là có người, cố ý bố trí ở đây, mục đích chính là bảo vệ Quỷ Đan, không cho người khác lấy đi." "Không ngờ, chúng ta lại bị dính vào." Trương Thiên nói, Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc nhìn

Trương Thiên.

"Tại sao, lão đại, anh và nhị ca không sao, bất công quá." Bàn Tử nói, Trương Thiên cũng có chút buồn bực, lẽ nào là hiệu quả của việc ăn mắt giao xà trước đó?

Nhưng cái đó là phòng độc, chứ không phải phòng lời nguyền.

Lời nguyền đó dường như nghe thấy vậy, sau khi Bàn Tử nói xong, trên người Trương Thiên cũng bắt đầu xuất hiện phù văn.

Trương Thiên nheo mắt nhìn Bàn Tử.

"Tên này cố ý đấy chứ?" Nhưng mà, chỉ có một mình Trương Khởi Linh không có bất kỳ biến hóa nào, hiển nhiên, lời nguyền này, căn bản không mạnh bằng lời nguyền vốn có trên người y.

Vì vậy, căn bản không có tác dụng.

"Lão đại, tôi có thể nói là tôi không cố ý không?" Bàn Tử nháy mắt.

"Bàn Tử, hơi đau, cậu nhịn một chút." Trương Thiên hít một hơi, sau đó, một cước đạp vào mông Bàn Tử, Bàn Tử trực tiếp bay ra ngoài.

"Lão đại, bây giờ thì hay rồi, những ai có thể bị lời nguyền, đều bị lời nguyền hết rồi." "Cũng không biết, đây là lời nguyền gì." Hồ Bát Nhất ở một bên nhìn một lượt xong, bất lực mở lời.

Y còn nghi ngờ, có phải cái mồm quạ đen của Bàn Tử này, khiến lão đại bị nghiệp quật rồi không.

Trương Thiên cẩn thận cảm nhận một lượt tình hình bên trong cơ thể mình.

Y phát hiện, những lời nguyền này tạm thời sẽ không làm hại bọn họ.

Mà là khiến bọn họ cảm thấy cơ thể ngứa ngáy bất thường, đồng thời, trên người sẽ xuất hiện những phù văn chú thuật tương ứng.

"Tôi cảm thấy, lời nguyền này, hẳn là vẫn chưa phát huy tác dụng hoàn toàn, chúng ta phải mau chóng tìm cơ hội phá giải là được." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, nhưng mặt đầy nghiêm túc.

"Ở khu vực Đại Hưng An Lĩnh tuyết trắng ngút ngàn này, cậu đi đâu mà tìm cách phá giải?" "Cậu lại đi đâu mà tìm những chuyện liên quan đến phá giải và lời nguyền?" Tuy trong lòng Hồ Bát Nhất có một chút bất thường không rõ, nhưng y lại không thể hiện ra.

Y nghiêm túc gật đầu, trên mặt ôm một chút hy vọng.

Trương Khởi Linh thì nhẹ nhàng nhìn những phù hiệu màu đen trên người Trương Thiên, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

"Loại chú thuật này không cao cấp, thậm chí không lợi hại bằng ở Hải Để Mộ." Trương Khởi Linh hiếm khi mở lời.

Trương Thiên tự nhiên nhìn ra được, lời nguyền này có lẽ là lời nguyền "cùi bắp" nhất.

Nhưng mà, không có cách nào, lời nguyền Hải Để Mộ ở trên người người khác, còn lời nguyền này lại ở trên người mình.

Có thể giống nhau sao?

"Nhị ca, anh có cách phá giải không?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Khởi Linh, mặc dù đã lâu như vậy, Trương Khởi Linh trong mắt Hồ Bát Nhất vẫn rất thần bí.

Trương Khởi Linh lắc đầu.

Ký ức của y thiếu sót không nói, ngay cả năng lực cũng có phần thiếu hụt, sao có thể phá giải lời nguyền.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, đã nhiễm phải rồi, chúng ta cứ từ từ mà

làm.” Trương Thiên thì không vội, trong lòng y như gương sáng.

Bây giờ chưa phát bệnh, đó là bởi vì, kẻ bố trí lời nguyền, còn chưa muốn để bọn họ chết, hoặc là nói, còn chưa đạt đến điều kiện đó.

Vì vậy, Trương Thiên vẫn an toàn, hơn nữa, ông sư phụ “tiện nghi” kia còn chưa nói gì, hoảng loạn làm gì.

Lúc này, Nhất Mi đạo nhân vì ăn hai viên đan dược, trực tiếp rơi vào hôn mê.

Trương Thiên cũng khoanh chân ngồi xuống, mọi người tạm thời không quản chuyện lời nguyền, mà là bắt đầu tu luyện.

Hồ Bát Nhất thậm chí còn lấy ra Thối Pháp mà y vẫn chưa tu luyện.

Trước đó, trong mộ, khi phân chia vật phẩm, Trương Thiên đã đưa cho Hồ Bát Nhất một Thối Pháp và Khinh Công.

Hồ Bát Nhất cảm thấy, tham nhiều thì không nát, nên tạm thời không học Thối Pháp.

Bây giờ thì lại là một cơ hội.

Giải Vũ Thần cũng ngồi trên mặt đất, nhưng trong lòng lại có chút áp lực không rõ.

Dù sao cậu ta là lần đầu tiên bị nhiễm lời nguyền, trong lòng có áp lực cũng là bình thường.

Cứ như vậy, trong lúc tu luyện, ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này, mệt thì ngủ, đói thì Trương Thiên ăn chút gì đó, cũng coi như bình an.

Lời nguyền cũng không mang lại nguy hiểm cho họ, đương nhiên đây là tạm thời.

Ba ngày sau, sáng sớm.

Trương Thiên từ từ mở mắt.

Y nhìn xung quanh.

Trương Khởi Linh hình như đang suy nghĩ điều gì đó, biểu cảm có chút nghiêm túc.

Một bên khác, Hồ Bát Nhất và những người khác đã đứng dậy, bên cạnh Bàn Tử, bóng dáng Vương Phi càng thêm ẩn hiện.

Hiển nhiên, vì Quỷ Đan, Vương Phi càng được lợi không nhỏ.

"Lão đại, anh tỉnh rồi." Hồ Bát Nhất thấy Trương Thiên mở mắt, liền đi tới.

"Ừm, gần xong rồi, tu vi đã ổn định, hẳn là không kém nhị đệ..." Trương Thiên lời còn chưa nói hết.

Khi nhìn thấy tu vi của Trương Khởi Linh, Trương Thiên ngây người.

"Nhị đệ, anh lại đột phá rồi sao?" Cảm nhận khí tức trên người Trương Khởi Linh, Trương Thiên cảm thấy, y ít nhất cũng mạnh hơn mình mấy lần!

"Vừa rồi, tôi hiểu ra một vài chuyện, nên, có chút đột phá." Trương Khởi Linh nói, Trương Thiên và những người khác ngây người.

"Cái tốc độ thăng tu vi này cũng quá nhanh một chút rồi đấy chứ?" Đặc biệt là Giải Vũ Thần.

Cậu ta đâu từng thấy cảnh tượng này, Tông Sư cảnh của Giải gia cậu ta, hầu như không có, tốt thật, Trương Thiên thăng cấp Tông Sư thì thôi đi.

Người ta Trương Khởi Linh còn mạnh hơn nữa?

Có còn thiên lý không?

Có còn đạo đức nghề nghiệp không?

Giải Vũ Thần cảm giác, nếu Trương Thiên nguyện ý, thậm chí nói không chừng còn có thể quét sạch một số đại gia tộc rồi.

Chương 176

“Nhị đệ, vẫn là anh mạnh.” Trương Thiên không khỏi mở miệng, có chút buồn bực.

Tu vi của mình thăng lên đã đủ nhanh rồi, không ngờ, người ta Trương Khởi Linh còn nhanh hơn.

“Nói thật, nhị ca, anh đã gặp phải chuyện gì?

Thế mà lại có thể vượt lên trên Tông Sư?” Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi.

Hồ Bát Nhất và những người khác, cấp độ tu luyện biết được, cao nhất cũng chỉ là Đại Tông Sư.

Sau đó thì không biết, bây giờ Trương Khởi Linh đã từ Tông Sư, đến Đại Tông Sư, điều này sao có thể không khiến người ta nghi vấn.

“Tôi đã nghiên cứu một số yêu vật lần trước, cuối cùng, tôi đã nghiên cứu ra những điểm thiếu sót hiện tại của mình, đồng thời có chút tiến bộ.” “Đồng thời, tôi cảm thấy, thực lực của tôi hẳn là không chỉ dừng lại ở đây...” Trương Khởi Linh nói, trong tay y vung lên một cái, Hắc Kim Cổ Đao mạnh mẽ bổ xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, đao mang tối đen hình thành thực chất, vách núi không xa thế mà trực tiếp bị y chém ra một vết nứt.

Không gian chìm vào im lặng, mọi người nhìn vết nứt, nuốt nước bọt.

“Đây là, đao pháp nhắm vào yêu vật sao?

Hơn nữa còn có thể xuyên thấu âm hồn?” Trương Thiên trong lòng đại chấn, tốt thật, đây chính là cảm giác hack sao?

Trước đó hack chưa đến tài khoản, bây giờ lẽ nào là gia hạn thành công rồi?

Lúc này, động tĩnh bên này thì đã kinh động đến Nhất Mi đạo nhân đang tu luyện.

"Yêu nghiệt phương nào, tổ sư gia hiển linh, cấp cấp như ý lệnh!" Ông ta hoảng hốt đứng dậy bấm quyết, khi thấy mọi người đều đang nhìn mình, Nhất Mi lại lần nữa cố làm ra vẻ nghiêm túc.

"Vi sư đây là làm gương cho mọi người, lúc nào cũng phải giữ cảnh giác!" Nhất Mi đạo nhân mặt không đỏ, tim không đập mà nói.

"Cái đó, sư phụ à, chúng ta bây giờ xuất phát chứ?" Trương Thiên nhìn vị sư phụ "tiện nghi".

"Đi, xuất phát, vừa hay, linh hồn của vi sư cũng đã hồi phục một chút, sư đồ chúng ta hợp bích, tuyệt đối có thể phá hủy hang ổ của lũ yêu vật đó." Nhất Mi đạo nhân tự tin nói, lại đi ở phía trước.

Hiển nhiên, ông ta biết vị trí mộ địa của Hoàng Thử Lang.

"Chào Thiên Sư." Ngay khi vừa đi ra không lâu, một bóng dáng màu đỏ xuất hiện.

Rõ ràng, là Vương Phi.

"Ồ, cô bé này trông cũng xinh xắn thật, còn hoàn hảo hơn cả lúc trước quyến rũ đồ đệ của ta nữa." "Ừm, rất không tệ." Nhất Mi đạo nhân đánh giá Vương Phi một lượt, sau đó cất lời khen ngợi.

Bàn Tử thấy vậy, vội vàng kéo lấy cánh tay Vương Phi.

"Ông hoàng nhỏ, đây là Bàn gia tôi, ông tránh ra, tránh xa ra mà làm việc." Bàn Tử như thể bảo vệ thức ăn, che chắn trước mặt Vương Phi.

"Thực thể sao?" Thấy Bàn Tử có thể ôm được cánh tay, Trương

Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau một cái, hiển nhiên, Vương Phi cũng đã thăng cấp rồi.

Đã thăng cấp đến Hồng Y hoàn chỉnh.

Hồng Y nữ quỷ, trong hàng ngũ quỷ, đã được coi là tồn tại cấp cao rồi, trừ khi là loại trên Hồng Y, nếu không, tà vật thông thường thật sự không phải đối thủ.

"Thằng béo con, vi sư, là đệ tử xuất sắc nhất dưới trướng Thiên Sư, sao có thể làm chuyện Tào Tháo chứ, hơn nữa, ta lại không tu Hợp Hoan Đạo, sợ gì chứ." "Cùng lắm thì ăn chút đậu hũ thôi." Nhất Mi dùng giọng nghiêm túc nhất, nói ra những lời cuối cùng đầy trơ trẽn.

Bàn Tử cả người không ổn rồi, đã gặp qua kẻ vô sỉ, chưa từng gặp qua kẻ vô sỉ như vậy.

"Thiên Sư, tiểu nữ muốn hỏi một chút, chúng ta, có thể vĩnh viễn lưu lại thế gian không?" "Có thể." "Nhưng..." "Những việc cô có thể làm thì rất ít, mỗi ngày cô tồn tại đều cần hấp thụ âm khí, cô xem thế đạo bây giờ, khí tức có thể nuôi dưỡng cô ngày càng khan hiếm, cô nghĩ, cô có thể chống đỡ được bao lâu." "Hơn nữa, ta nhìn ra mối quan hệ của các con cũng không tệ, quỷ, không thể kết hợp với người, cho nên, con hiểu mà." Nhất Mi đạo nhân nói xong, cũng không nói gì thêm.

Vương Phi và Bàn Tử nhìn nhau một cái.

Bàn Tử lại nhìn về phía Nhất Mi đạo nhân.

"Hắc hắc, sư phụ, cha có cách nào khác không?" Bàn Tử cười ranh mãnh, khả năng co duỗi của gã được thể hiện đến tận cùng.

Nhất Mi nhìn gã, lộ ra một biểu tình cổ quái.

Thấy nụ cười của Nhất Mi, Bàn Tử mím môi.

“Trừ Vương Phi ra, những thứ khác Bàn gia tôi đều đồng ý, cứ thoải mái mà nhào nặn Bàn gia tôi đi!” Có thể thấy, Bàn Tử vì Vương Phi mà cũng liều mạng lắm.

“Cậu không những trông không đẹp trai, mà thiên phú còn kém, bản Thiên sư cần cậu làm gì.

Tôi chỉ là có chút thưởng thức cậu thôi, vì cậu cũng giống như đồ đệ trước kia của tôi, đều là chiến sĩ mã quỷ.” “Tục ngữ nói, chiến sĩ mã quỷ, chính là người dựa vào tinh khí của bản thân để nuôi dưỡng quỷ hồn.” “Tôi gọi họ là, tinh anh!” Nhất Mi đạo nhân mặt mày nghiêm túc, nhưng lại nói ra những lời chẳng ăn nhập gì với vẻ ngoài của y.

Bàn Tử ngớ người, trách sao mình lại có thêm cái biệt danh này?

Cơ mà, mấy cái biệt danh này, nghe cũng oách ra phết chứ.

“À mà, Thiên sư, có cách nào khiến quỷ hồn vĩnh viễn sống trên đời mà không cần hút tinh khí của ai không?” Bàn Tử lại hỏi.

Gã cũng không muốn Vương Phi đi hút tinh khí của người khác, nghe kỳ cục lắm.

“Không có.

Hiện tại tôi cũng là quỷ hồn, thời gian tôi có thể ở lại trần thế cũng có hạn, phải xem tình hình.

Nếu ở nơi âm khí nặng thì có thể ở thêm mấy trăm năm, âm khí ít thì ít hơn mấy trăm năm.” Nhất Mi đạo nhân nói rất tự nhiên, cứ như y đã nhìn thấu mọi chuyện.

“Không thể sinh em bé sao?” “Nghĩ gì vậy, sinh ra quái thai à?

Hay là trâu ngựa?

Cậu đã trông thế này rồi, không thể làm hại người khác nữa đâu.”

“Cậu muốn làm nghiệt súc hả?” Nhất Mi nhìn Bàn Tử không nói nên lời, Bàn Tử bĩu môi, mặt đầy vạch đen.

Nếu không phải đánh không lại.

Bàn Tử đã muốn bật lại Nhất Mi đạo nhân rồi, cái miệng nhỏ này ghê gớm lắm.

Vương Phi sau khi biết sự thật cũng không nói thêm gì, trực tiếp biến mất.

Với câu trả lời này, cô ấy dường như đã biết từ trước.

“Những thứ vốn không nên ở cùng nhau, nếu ở cùng nhau thì chỉ hại người hại mình thôi.” “Cậu béo, tự mình suy nghĩ đi.” Nhất Mi đạo nhân đi trước, lại đưa ra một lời khuyên cho Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất vỗ vai Bàn Tử.

“Bàn Tử, đừng lo nữa.

Đạo trưởng chẳng phải nói rồi sao, đến nơi âm khí nặng thì sống thêm mấy trăm năm không thành vấn đề, dù sao tu vi của cậu cao, cũng không sợ không có người dưỡng lão.” Hồ Bát Nhất nói, giọng có chút khàn khàn.

Bàn Tử gật đầu, những người trong thời đại của họ, đối với con cái vẫn khá nhạy cảm.

“Chẳng phải là con cái sao, Bàn gia tôi không cần.” Bàn Tử mặt mày nghiêm túc, Trương Thiên cũng vỗ vai gã.

“Yên tâm, lão đại sẽ ở bên cậu, nếu tôi không tìm được vợ thì chúng ta cùng nhau ở vậy.” Trương Thiên cười nói.

Trương Thiên là người hiện đại, đối với mấy chuyện này, yêu cầu không lớn.

Trong xã hội trước kia của Trương Thiên, yêu đương đã là xa xỉ

phẩm rồi, sao dám sinh con chứ.

“Lão đại, quả nhiên, hai chúng ta cứ như cứt gà với cứt chó ấy, mãi mãi là anh em chó gà!” “Tình cảm sâu đậm nhất!” Bàn Tử kéo Trương Thiên, mặt mày kích động.

Trương Thiên hít một hơi, quả nhiên, vẫn không thể bắt chuyện với Bàn Tử.

Ai biết chừng gã lại phun ra câu nào tự hủy diệt tám trăm.

Theo sau Nhất Mi đạo nhân, mấy người đi trong núi rừng.

“À đúng rồi, tôi vừa xem rồi, lời nguyền của mấy cậu chắc là do nữ vu bố trí.” “Tính là một loại chú thuật sơ cấp.

Người trúng chú sẽ toàn thân ngứa ngáy, đồng thời da thịt sẽ thối rữa, cuối cùng chết trong sự ngứa ngáy giày vò.” Nhất Mi đạo nhân nói, mắt Trương Thiên sáng lên.

“Sư phụ, vậy ông có cách nào phá giải không?” Trương Thiên nói nghiêm túc, trong mắt còn có chút kính nể.

Nhất Mi đạo nhân đã giúp họ rất nhiều, cũng dần dần xây dựng được uy tín trong lòng họ.

“Đồ đệ ngoan, vi sư đương nhiên có cách.

Ai bảo vi sư là thiên tài số một của Đạo môn Mao Sơn cơ chứ.” “Nhưng, vi sư đề nghị mấy đứa tự mình phá giải.” Nhất Mi đạo nhân nói, Hồ Bát Nhất có chút không hiểu.

“Thiên sư, tại sao vậy ạ?” “Thiên sư?

Ừm, vi sư rất thích cái tên này.

Ba đồ đệ, vi sư sẽ nói cho các con biết.” “Nếu tự mình phá giải, dùng giải dược, sau này có thể miễn nhiễm với loại chú thuật tương tự.

Còn nếu vi sư phá giải, sau này các con gặp loại chú thuật này, vẫn có khả năng bị lây nhiễm." Nhất Mi đạo nhân nói, mọi người liền hiểu ra.

"Sư phụ, con cũng là đồ đệ ngoan của ông đúng không?" Bàn Tử mặt mày cười nịnh nhìn qua.

Còn chớp chớp mắt.

"Cậu..." Nhất Mi chìm vào im lặng.

Xung quanh dường như tĩnh lặng.

Có chút gượng gạo.

"Tính là đệ tử 'đóng cửa' của vi sư đi." Cuối cùng, Nhất Mi mở miệng nói, trên mặt Bàn Tử lập tức nở nụ cười.

"Sư phụ, 'đệ tử đóng cửa' là gì ạ?" Bàn Tử ngây thơ hỏi, Trương Thiên xoa xoa đầu.

Chương 177

Tên này có phải ngốc thật không, không nghe ra hàm ý sao?

"Cái gọi là đệ tử đóng cửa, chính là đồ đệ mà vi sư 'đóng ở ngoài cửa', không gặp." Nhất Mi đạo nhân bình tĩnh nói, Bàn Tử ngẩn ra, rồi chợt bừng tỉnh.

"À thì ra là vậy, vậy Bàn gia tôi là Tôn Ngộ Không thứ hai, rạng sáng đến tìm sư phụ phải không?" Bàn Tử nói, Trương Thiên chỉ muốn giơ ngón cái cho gã, cậu đúng là cao thủ giả ngu mà.

Rất nhanh, mọi người xuyên qua một rừng cây lớn.

Theo sự dẫn đường của Nhất Mi đạo nhân, trước mắt mọi người dần xuất hiện một ngọn đồi nhỏ.

Xung quanh còn có vài bông tuyết bay qua.

Khi nhìn thấy ngọn đồi nhỏ, Trương Thiên phát hiện, ở đây, rất nhiều chỗ đều dán đầy bùa chú màu vàng.

Và trên đỉnh đồi, dường như còn có bóng người màu vàng.

"Phía trước, chính là mộ Hoàng Thử Lang, cũng là từ đường Hoàng Đại Tiên." "Sau khi vào trong, có thể sẽ có huyễn cảnh, mọi người cẩn thận một chút." Nhất Mi đạo nhân nói, tay rút bội kiếm Thiên sư ra.

Đây là lần đầu tiên y phải rút bội kiếm.

Đồng thời, mọi người đều muốn xem, rốt cuộc Nhất Mi đạo nhân có thực lực thế nào.

"Sao trên cây xung quanh lại có nhiều bùa chú thế này?" Bàn Tử tiện tay giật xuống một lá bùa, xem xét kỹ.

“Những thứ này, đều là do ta và các đồ đệ năm xưa thu phục những yêu tà này mà để lại, đáng tiếc, giờ đã không còn tác dụng nữa rồi.” Nhất Mi đạo nhân nói, mấy người đi vào rừng.

Xuyên qua một rừng cây đầy rẫy phù chú vàng, trước mắt mọi người, ngọn đồi nhỏ hiện ra hoàn chỉnh.

Trên ngọn đồi nhỏ, đứng mười mấy bóng người.

Khi Trương Thiên và những người khác đến gần, những bóng người đó mới chậm rãi quay người lại.

Sau khi quay người, mới thấy rõ diện mạo thật sự của những người đó.

Áo bào vàng, tay cầm kiếm gỗ, ánh mắt trống rỗng.

Nhìn tổng thể thì nhẹ tênh, sắc mặt lại càng xanh mét, cả người cứ như một tờ giấy, lơ lửng giữa không trung.

Dưới ánh tuyết mờ ảo, bọn chúng cứ như những u linh, phiêu bạt trong tuyết.

“Những người này, đều là đồ đệ bị lột da.” Hồ Bát Nhất hít một hơi.

Khi đó ở trước cái mộ kia, đâu có mười mấy người da vàng mặc áo bào này.

Rõ ràng, đây mới là mộ chính.

“Ai, để vi sư, giải quyết nỗi đau khổ cho các con vậy.” Nhất Mi đạo nhân thở dài một tiếng.

Tay cầm kiếm gỗ đào, y đã xông ra ngoài, chân lướt trên tuyết để lại một vệt, gần như là bay qua.

“Lão đại, chúng ta cũng đi sao?” Hồ Bát Nhất thấy vậy, định tiến lên.

“Không, đây cũng là một tâm nguyện của ông ấy, chúng ta đừng nhúng tay vào.” Trương Thiên lắc đầu, có lẽ, Nhất Mi đạo trưởng, trong lòng vẫn luôn đè nén một ngọn núi lớn.

Đó là chưa thể báo thù cho đồ đệ của mình, chưa thể tiêu diệt những con hoàng thử lang này.

Y là người kiêu ngạo, nếu không thì cũng không thể thường xuyên treo mấy chữ “đệ tử thiên tài” bên miệng.

Hiện tại đi giúp đỡ, không nghi ngờ gì là đang tát vào mặt Nhất Mi.

Trương Thiên đầu óc hoạt bát, cũng nghĩ được nhiều.

Giải Vũ Thần cũng gật đầu.

“Mỗi một thiên tài đều có ngạo khí của riêng mình, Tiểu Trương gia ngài đúng là suy nghĩ rất kỹ càng.” “Lão đại của tôi, vẫn luôn rất kỹ càng mà, Tiểu Hoa Hoa, cậu đánh giá thấp lão đại rồi.

Lão đại kỹ hơn cậu nhiều.” Chưa đợi Trương Thiên kịp khách sáo, Bàn Tử đã mở miệng rồi.

Giải Vũ Thần cười gật đầu, Trương Thiên thì thầm mắng Bàn Tử cả trăm lần trong lòng.

Còn ở một bên, Nhất Mi đạo nhân đã đến trước mười mấy đạo sĩ da người kia.

Trên mặt y hiện lên một tia đau khổ, khó chịu.

Y không muốn ra tay, nhưng lại không thể không ra tay.

“Đồ đệ, vi sư có lỗi với các con rồi.” Nhất Mi đạo nhân giọng mang chút trầm uất, sau đó, kiếm gỗ đào vẽ bùa trước người.

Cùng lúc đó, ở bên cạnh, mười mấy đạo sĩ da người kia, vậy mà cũng bắt đầu vẽ bùa, khí thế đó, dường như không hề kém cạnh Nhất

Mi đạo nhân.

“Tại sao, bọn chúng cũng biết vẽ bùa!” Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất càng kinh ngạc hơn, mấy tên này, thực lực dường như mạnh hơn trước rồi!

“Bọn chúng chắc đã hấp thu tế bái, cúng bái của các thôn dân, có thể vì nguyên nhân này mà trở nên mạnh hơn.” “Hơn nữa, mấy tên này, tuy chỉ còn lại da người, nhưng vẫn bị hoàng thử lang thao túng, có thể cũng là bảo lưu ký ức lúc còn sống.” Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói, trên mặt Bàn Tử hiện lên chút lo lắng.

“Lão đại, nhiều hoàng bì tử thế này, Tiểu Hoàng Nhân có một mình thôi, chúng ta có nên lên giúp không?” Bàn Tử nhìn Nhất Mi đạo nhân đã xông vào đống da người, không khỏi có chút lo lắng.

Trương Thiên trong lòng cũng có chút lo lắng, nhưng Nhất Mi không phát ra lời cầu cứu, hơn nữa, thực lực của y chắc chắn không quá kém.

Nếu không thì cũng không dám biết rõ có nhiều hoàng bì tử như vậy mà vẫn xông lên.

“Đừng vội, đã sư phụ ông ấy dám xông lên, thì chứng tỏ ông ấy có bản lĩnh.” Trương Thiên nói, quả nhiên, chỉ thấy Nhất Mi đạo nhân khoác hoàng bào lên người.

Kim quang hiện ra.

Trên kiếm gỗ đào thậm chí còn có thêm vài vết tích màu vàng, một lôi phù được y vẽ ra giữa không trung.

“Lão đại, ông ấy cũng biết Lôi phù!” Bàn Tử ở một bên mở miệng.

“Nói thừa, tôi chính là học từ ông ấy mà.” Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

Pháp thuật của mình, vẫn là học từ Bàn Sơn đạo nhân, mà Bàn Sơn đạo nhân lại là học lén của Mao Sơn.

Bởi vậy, coi như Trương Thiên đã học pháp thuật của Nhất Mi đạo nhân.

"Kít kít..." Bên cạnh Nhất Mi đạo nhân, mười mấy đạo sĩ da người phát ra âm thanh.

Đồng thời bọn chúng cũng vẽ bùa dưới chân, tay kết thủ quyết, trông cũng ra dáng đạo nhân.

Chỉ có điều dáng vẻ đó, càng nhìn càng cảm thấy có chút kỳ quái, cứ như một tờ giấy trắng, không ngừng bay lượn.

"Kít kít kít..." Miệng không ngừng phát ra âm thanh, còn phía sau, từng cái đuôi hoàng thử lang xuất hiện.

Đuôi hoàng thử lang đập xuống đất, dường như đang thi triển một loại thuật pháp nào đó.

"Hừ, tiểu kỹ điêu trùng, dám múa rìu qua mắt thợ!" "Các đồ đệ, sư phụ sẽ giải thoát cho các con đây!" "Lôi đến!" Chỉ thấy kiếm gỗ đào của Nhất Mi đạo nhân không ngừng khắc họa trước người.

Ngay sau đó, từng lá phù lục màu lam mang theo tia sét được vẽ ra.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu của những đạo sĩ da người kia, mây đen tụ tập, một mảng lớn mây sét đang nhấp nháy.

Lôi phù của Nhất Mi đạo trưởng dường như không phải là đánh thẳng xuống, mà là trước hết hình thành mây sét, sau đó mới giáng lôi.

Lực tấn công kiểu này sẽ tương đối lớn hơn một chút.

Dù sao thì cũng giống như súng nước tích lực, cậu tích lực càng lâu, đòn đánh càng xa, càng đau.

Những đạo nhân da người còn lại thấy vậy, toàn thân run lên, áo

bào vàng vung một cái, các loại lôi phù trên đất lần lượt hiện ra.

"Lão Hồ cậu nhìn xem, pháp thuật mà mấy đạo nhân da người này thi triển cũng có quy luật đấy, lần lượt là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, còn có Thánh Thú Trận.

Mười mấy người, vừa đúng tạo thành ba trận pháp hoàn toàn khác nhau." Trương Thiên ở một bên, vừa gặm thịt heo rừng, vừa nhẹ giọng nói.

Con heo rừng dài hơn một mét, cộng thêm ở đây là mùa đông, nhiệt độ thấp, khả năng thịt bị biến chất rất nhỏ.

"Lão đại, cậu nói vậy, mấy đạo sĩ này cũng có chút thú vị đấy, Thiên sư liệu có gặp nguy hiểm không?" Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Bản thân hắn không lo lắng, nhưng mà thấy tình huống quá nhiều.

"Không sao đâu, mấy cái này chắc đều là do ông ấy dạy, ông ấy hẳn là phá được." Trương Thiên xua tay, nếu Nhất Mi thật sự không đánh lại, bên Trương Thiên chắc chắn sẽ ra tay ngay lập tức.

Mấy người không nói thêm gì nữa, đều nhìn về phía Nhất Mi đạo nhân.

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy y ra tay, vẫn khá tò mò.

"Ầm ầm." Mây sét trên đỉnh đầu nhấp nháy, cứ như giây tiếp theo, sẽ có một con rắn lửa chui ra từ mây sét vậy.

Cảm giác áp bách tràn ngập.

"Kít kít kít." Những đạo sĩ da người dường như hoàn toàn không để ý đến tình cảnh hiện tại, đối với Nhất Mi đạo nhân, lại càng không ngừng phát ra âm thanh.

Đồng thời, những ký hiệu bùa chú trên đất cũng bắt đầu phát ra ánh sáng.

Giây tiếp theo, mấy đạo phù quang trực tiếp đánh về phía Nhất Mi đạo nhân, những bông tuyết xung quanh bị đánh bay.

Nhìn bầu trời âm u, lại có một cảm giác mờ ảo.

"Mười mấy đạo thuật pháp cùng lúc tấn công, lần này Tiểu Hoàng Nhân phải chịu thiệt rồi." Bàn Tử không khỏi lẩm bẩm.

Sau làn khói bụi, giữa nơi vừa bị đánh trúng, nào còn bóng dáng Nhất Mi đạo nhân nữa.

Chỉ thấy, Nhất Mi đạo nhân thật sự đã xuất hiện phía sau mấy đạo sĩ da người kia.

Chương 178

"Vi sư dạy các con trận pháp, nếu vi sư không phá được, thì còn xứng đáng được gọi là thiên tài đạo sĩ số một gì nữa?" Nhất Mi lẩm bẩm một câu, sau đó, tay kết thủ quyết.

Kim quang hiện ra.

Một lôi phù chú văn xuất hiện.

"Giáng!" Một chữ thốt ra khỏi miệng.

Giây tiếp theo, thiên lôi vốn đã tụ tập trên đỉnh đầu bỗng nhiên giáng xuống.

Khí thế mạnh mẽ còn thổi bay cây cối xung quanh rung lắc dữ dội.

Và cảnh tượng này, lại vô cùng tương tự.

"Đây chẳng phải là chiêu thức mà Hoàng Đại Tiên dùng trước kia sao?" Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất không khỏi mở miệng.

Trương Thiên cũng rùng mình.

Đúng vậy, trước đó hắn không để ý, nhưng bây giờ nhìn lại, chiêu thức của Nhất Mi đạo trưởng, gần như giống hệt Đại Tiên.

"Khi đó, lôi hồ mà Đại Tiên phóng ra là giáng xuống ngay lập tức.

Tôi nghi ngờ, Hoàng Đại Tiên đó, hắn là mô phỏng đạo trưởng." Hồ Bát Nhất cầm quạt, quạt gió lạnh.

Giữa mùa đông lạnh giá mà quạt quạt, e rằng cũng là người đầu tiên.

"Có khả năng đó." Trương Thiên gật đầu, không nói thêm gì.

Chỉ thấy, lôi hồ to bằng cổ tay giáng xuống, mười mấy đạo sĩ da

người kia trực tiếp hóa thành tro bụi.

Nhất Mi đạo nhân thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia không nỡ.

Dù sao, bọn họ cũng đã cùng y, vì thôn dân, chiến đấu với yêu vật ở đây mấy năm rồi.

Đáng tiếc, cuối cùng lại có kết cục này.

"Đồ đệ ngoan, vừa rồi vi sư có phải đặc biệt bá khí không?" Nhất Mi bước lớn đến bên Trương Thiên, trên mặt mang theo chút kiêu ngạo nhỏ.

Y đã che giấu nỗi đau trong lòng, lộ ra một nụ cười.

Trương Thiên nghiêm túc gật đầu.

"Bá khí, bá khí hơn cả những đạo nhân tôi từng gặp." "Lão đại cậu gặp qua mấy đạo sĩ rồi?" Bàn Tử mở miệng hỏi.

"Nếu tính cả Phan Gia Viên thì ít nhất cũng phải hàng trăm!" Trương Thiên nghiêm túc nói.

Vừa nghe thấy mình hơn mấy trăm đạo sĩ, trong mắt Nhất Mi đạo nhân lại càng lóe lên một tia tự hào nhỏ.

"Sư tôn, thấy không, đồ đệ của con không những thiên phú cao, mà đối nhân xử thế cũng cực kỳ tốt!" "Sau này nhất định là một mầm non rất xuất sắc!" Nhất Mi thầm nghĩ trong lòng, hài lòng gật đầu.

Sau đó, y đi trước, mấy người cùng đi về phía ngọn đồi nhỏ kia.

"Nơi đây, địa thế cao thấp, lại có cái diệu của phân kim định huyệt, lão đại, đây đúng là một bảo địa phong thủy cực tốt." Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, không khỏi cảm thán.

"Mấy cậu nhìn xem, bên trái chúng ta là Tam Chỉ Sơn, chính là ba ngọn núi lúc trước.

Còn phía sau, xuyên qua núi non, chính là Phủng Nguyệt Câu.

Bên ngoài Phủng Nguyệt Câu, lại là đại thảo nguyên, thảo nguyên rộng như biển.

Điều này tương đương với việc, nó hình thành một con hải long tự nhiên đang ẩn mình." "Và cái gò đất này lại rất thú vị, nằm ở trung tâm của cả hai, phía sau có Tam Chỉ Sơn bảo vệ, phía trước có long mạch kế thừa, đây đơn giản là đoạt tạo hóa của trời đất." Hồ Bát Nhất nói, mắt Giải Vũ Thần sáng lên, có chút tán thưởng nhìn Hồ Bát Nhất.

Tuy không hiểu, nhưng cảm giác rất có lý.

Đây chẳng lẽ là bài diễn thuyết của nhân vật chính sao?

Nhưng bên Trương Thiên đây, dường như mỗi người đều là năng nhân dị sĩ, trừ cái tên Bàn Tử kia.

Nếu đào vài người đi, vậy đối với Giải gia mà nói, chẳng phải là...

Giải Vũ Thần thầm nghĩ trong lòng, nhưng hắn vẫn là người trọng tình trọng nghĩa.

Nếu đào người của Trương Thiên, vậy hắn tính là gì?

Trong đầu Giải Vũ Thần cũng chỉ thoáng qua ý niệm đó, rồi lập tức gạt bỏ đi.

"Ba đồ đệ, không ngờ đấy, biết cũng khá nhiều nhỉ." "Cái này à, gọi là Quy Long.

Tục ngữ nói, Quy Long, chính là khi trước và sau đều có sự bảo vệ an toàn, long mạch quy phục ở đây, đồng thời hình thành thế núi sông." Nhất Mi đạo nhân nói, mấy người đã đến trên đỉnh ngọn đồi nhỏ kia.

Trương Thiên thì không ngờ, Nhất Mi đạo nhân, lại hiểu biết

nhiều đến vậy.

Lúc này, trên ngọn đồi, một tấm bia mộ lại vô cùng bắt mắt, và bên dưới tấm bia đá còn có rất nhiều vật cúng.

Nhưng nhìn kỹ, tất cả đều là đầu gà.

"Hoàng Tiên Tôn Chi Vị!" Nhìn mấy chữ lớn đó, Nhất Mi đạo nhân không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cha mẹ ơi, mấy năm không gặp, từ Hoàng Đại Tiên, lại đã trưởng thành thành Tiên Tôn rồi sao?

Khẩu khí lớn thật!

"Đây hẳn là nơi chôn cất thật sự." Hồ Bát Nhất nhìn tấm bia đá trước mắt, không khỏi mở miệng.

Tấm bia đá này lại có chút cảm giác cổ xưa.

Trên đó còn có vài lỗ hổng cũ nát, cùng một ít chất lỏng màu vàng không rõ tên.

Có thể là nước tiểu của hoàng thử lang.

"Lão đại, nhiều đầu gà quá, đầu gà to thế này, trông cũng ngon lành phết." Bàn Tử chỉ vào những cái đầu gà được cúng dưới, không khỏi liếm môi.

Ăn nhiều heo rừng rồi, ăn chút gà để cải thiện khẩu vị.

"Những cái này, chắc là gà mà thôn dân cúng bái.

Nhưng, không ngờ, thôn dân vậy mà có thể đến được đây?" Trương Thiên nhìn những cái đầu gà, còn có dấu chân trên đất, không khỏi mở miệng nói.

Nơi đây hoang sơn dã lĩnh, hơn nữa còn đầy rẫy nguy hiểm, không có phương tiện giao thông, thôn dân đến một lần là chín phần chết

một phần sống.

"Chắc là hoàng thử lang đã lừa những thôn dân đó đến, hoặc là nhập hồn mà đến.

Nhưng, nếu nhiều gà như vậy đều bị cúng ở đây, vậy thôn dân lại ăn gì?" Giải Vũ Thần mở miệng nói.

Hắn là người tâm địa vẫn khá thiện lương, lúc này cũng có thể nghĩ đến thôn dân.

"Những thôn dân có thể sống qua mùa đông, e rằng không nhiều." Trương Thiên mở miệng nói.

Giải Vũ Thần không nói thêm gì, hắn vẫn luôn không phải lo lắng vì kế sinh nhai.

Nhưng những thôn dân sống ở nơi như thế này, tay không tấc sắt, có thể sống sót, đó thực sự là một kỳ tích.

"Cái động này có hình bậc thang, hơi nhỏ, lão đại, nếu chúng ta muốn vào trong thì phải khoét rộng cái động ra một chút." Hồ Bát Nhất ở một bên cầm xẻng quân dụng, đo đạc địa hình một chút.

Cái gò đất này thuộc loại giống như nốt mụn trên mặt người, nhô lên, cửa động rất nhỏ, muốn vào thì phải mở rộng.

"Lão đại, chuyện này giao cho Bàn gia tôi!" Bàn Tử nhận lấy xẻng quân dụng, nhổ một bãi nước bọt vào tay.

Sau đó từng xẻng, từng xẻng xúc xuống, mặt đất rất nhanh đã bị đào thành một cái hố lớn.

Dưới sự nỗ lực chăm chỉ của Bàn Tử, một cái động hình tròn đã được Bàn Tử đào ra.

"Lão đại, sau này xin hãy gọi tôi là, thiên tài đào động, chuyên gia đào động!" Bàn Tử giơ ngón cái lên.

“Thôi được rồi, đừng lải nhải nữa, vào xem đi.” Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, sau đó mấy người bắt đầu đi xuống theo cái động.

Cái động này cũng khá sâu, đi nghiêng xuống dưới, cứ như một con dốc.

Xung quanh có chút chật hẹp, đá xanh lát đường, cứ như mộ đạo, chiều rộng cũng chỉ đủ cho hai người đi.

“Tại sao chúng ta vào đây lâu như vậy, lại không có hoàng thử lang nào tấn công chúng ta?” Giải Vũ Thần nhìn xung quanh, không khỏi mở miệng.

Trước đó, ở khu mộ địa, Bàn Tử chỉ va chạm vài cái đã gây sự chú ý của Hoàng Đại Tiên rồi.

Huống chi bây giờ, đã tiêu diệt mười mấy đạo sĩ da người rồi.

“Tôi nghi ngờ, thứ bên trong kia, chính là cố ý để chúng ta đi vào.” “Những súc sinh này rất thông minh.” Hồ Bát Nhất nhìn lối đi chật hẹp xung quanh, giọng nghiêm túc.

“Sau khi vào trong, trước hết phải đảm bảo an toàn cho bản thân.” Trương Thiên nói, đồng thời trong tay cũng lấy ra một cái Bát Quái Kính.

Cái Bát Quái Kính này, Trương Thiên tạm thời cũng chỉ có thể dùng để phòng thân mà thôi.

“Đồ đệ ngoan, cái Bát Quái Kính của con trông không tệ đấy nhỉ.” Lúc này, Nhất Mi đạo nhân cũng nhìn thấy Bát Quái Kính của Trương Thiên, mắt sáng lên, cười mỉm mà lại gần.

“Nhặt được trong đống xác chết.” Trương Thiên tiện miệng nói, Nhất Mi đạo nhân chớp chớp mắt.

“Đồ đệ ngoan, đống xác chết nào?

Vi sư thích nhất đống xác chết.” Lời của Nhất Mi đạo nhân ngược lại làm Trương Thiên không biết phải ứng phó thế nào, tiện miệng trò chuyện một câu, mọi người cũng đi hết lối đi.

Ở cuối lối đi, đây là một không gian rất lớn.

Chương 179

Thạch nhũ treo trên đỉnh đầu, cứ như những mũi nhọn sắc bén.

Còn trên mặt đất, lại có rất nhiều tảng đá đen nhọn hoắt, trông lại càng cực kỳ sắc bén.

Cả hang đá mang lại cho người ta cảm giác âm lãnh, lại quỷ dị.

Nhiều nhất, vẫn là yêu khí nồng đậm.

"Yêu khí nồng quá, Đoàn Đoàn thích nơi này!" "Đoàn Đoàn muốn ở đây, hấp thu yêu khí, sau đó biến lớn biến mạnh!" Đột nhiên, tiểu hồ ly thò đầu nhỏ từ trong ba lô của Trương Thiên ra.

Đôi mắt to nhìn quanh một vòng, cái miệng nhỏ chúm chím nói.

"Hả?

Hồ Thanh Khâu?" Khi nhìn thấy con hồ ly trước mắt, Nhất Mi đạo nhân nhíu mày.

Trong mắt còn có một chút kinh ngạc.

"Hồ Thanh Khâu?" Trương Thiên nhìn về phía Nhất Mi đạo nhân.

Hắn vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ về thân thế của Đoàn Đoàn, không ngờ, Nhất Mi đạo nhân lại biết?

"Hồ Thanh Khâu, là sinh vật trên một trong những dãy núi của Côn Luân Sơn.

Trong sách cổ ghi chép, loài sinh vật này có linh trí rất cao, nếu có thể tu luyện thành yêu, thậm chí có thể hình thành chín đuôi." Nhất Mi đạo nhân thấy trên mặt Trương Thiên có nghi hoặc, liền mở miệng giải thích.

"Tô, Tô Đát Kỷ???" Bàn Tử vừa nghe suýt nhảy dựng lên.

Trời ơi, hồ tiên lại ở bên cạnh mình sao?

"Xùy xùy, tự nhiên la hét làm gì, làm Đoàn Đoàn giật mình." Tiểu hồ ly bất mãn liếc Bàn Tử một cái, Bàn Tử bĩu môi, không thèm để ý đến tên này.

"Đồ đệ, tiểu gia hỏa này rất có linh khí, tuy vi sư không hiểu thứ tiếng địa phương này, nhưng mà, tiềm lực thì đầy đủ." Nhất Mi đạo nhân nhẹ nhàng xoa đầu tiểu hồ ly, rồi mở miệng.

Y đâu phải đạo sĩ diệt yêu tà bừa bãi gì, có yêu có thiên phú, tại sao lại không bồi dưỡng chứ?

Trương Thiên gật đầu, Nhất Mi đã nói tên này có tiềm lực, vậy biết đâu sau này thật sự có thể giúp được gì đó.

"Mọi người nhìn chỗ này, ở đây có một bức bích họa." Trong lúc mọi người đang bàn tán, Hồ Bát Nhất và Giải Vũ Thần đã đứng sẵn ở một mảng tường.

Trên bức tường, còn khắc họa một mảng bích họa lớn.

Trương Thiên bước qua, ánh mắt dừng trên bích họa.

Chỉ thấy, trên bích họa, một con hoàng thử lang đã hóa thành hình người, đang nhận sự cúng bái của vô số bách tính.

Chuyện phi lý nhất là, những bách tính đó thậm chí còn hiến cả đầu của mình ra.

"Oai phong quá nhỉ, lấy người làm thức ăn, dùng như đầu gà." Nhất Mi đạo nhân thấy vậy, trên mặt lộ ra một tia phẫn nộ.

Hoàng thử lang thích ăn gà, nhưng, nếu gà trong thôn trang đều bị ăn hết, vậy bọn chúng chắc chắn sẽ tìm kiếm con mồi tiếp theo.

"Thật đáng ghét, lão đại, trước khi chúng ta đến, lẽ ra nên mang theo mấy cục thuốc nổ lớn, trực tiếp cho nổ tung nơi này." Bàn Tử

giận dữ nói, nắm chặt nắm đấm.

Trương Thiên không trả lời Bàn Tử, mà là tỉ mỉ nhìn bức bích họa.

Bức bích họa tổng thể màu vàng, bên trong vẽ đồ án cúng bái Hoàng Đại Tiên.

Và ở phía trên, Trương Thiên phát hiện một đồ án đặc biệt.

Đó là một cây nấm nhỏ, ở vị trí bên tay trái của hoàng thử lang.

"Những con hoàng thử lang này, cũng ăn nấm sao?" Trương Thiên khẽ nhíu mày, hắn cảm thấy có chút bất thường.

"Phía trước có đường." Trương Khởi Linh đứng trên một lối đi, nhẹ giọng mở miệng.

Thu lại ánh mắt, nhìn về phía lối đi đó, rất dài và có chút tối.

Trương Thiên gật đầu, mấy người bắt đầu đi vào bên trong.

"Sư phụ, trước đây ông đã từng vào đây chưa?" Trương Thiên hỏi.

"Chưa, bên trong này, trước đó đều chỉ là ở vòng ngoài giao chiến với bọn chúng, chưa từng đi vào." Nhất Mi đạo nhân lắc đầu, đối với kiến trúc ở đây, y cũng có chút lạ lẫm.

Theo sau Trương Khởi Linh, mấy người rất nhanh đã xuyên qua một lối đi nhỏ.

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, mọi người hít một hơi khí lạnh.

Cuối lối đi là một không gian rất lớn.

Bên dưới không gian đó, vậy mà còn có một gian trạch viện cổ kính.

Trong trạch viện cũ sáng đèn, trông đặc biệt náo nhiệt.

“Mẹ kiếp, lão đại, thời buổi này, lại còn có người lập gia đình trong hang ổ của hoàng thử lang sao?” “Hơn nữa, ở nơi đen tối mịt mù thế này, vậy mà lại có người ở, đúng là mở rộng tầm mắt cho Bàn gia tôi.” Bàn Tử càu nhàu, còn Trương Thiên và những người khác nhìn trạch viện này, lại càng hít một hơi khí lạnh.

“Lão đại, đây e rằng chính là hang ổ của hoàng thử lang rồi.” Hồ Bát Nhất hơi suy nghĩ một chút, cũng đoán ra được gì đó.

“Bọn chúng chắc là đang đợi chúng ta mắc câu đến, đã vậy, chúng ta sẽ tương kế tựu kế!” Trương Thiên khóe miệng mang theo nụ cười.

Hắn và Hồ Bát Nhất hai người nhìn nhau cười gian.

Nhìn Trương Thiên hai người cười gian, Nhất Mi đạo nhân hơi nheo mắt lại.

Thì ra đồ đệ của mình vậy mà còn có mặt phúc hắc nữa, là sư phụ, nhất định phải dạy dỗ thật tốt một phen!

“Tiểu Thiên à, chúng ta làm người thì phải...” “Sư phụ, con định ở bên ngoài bố trận, sau đó, một mẻ hốt gọn.” “Tốt!

Vi sư ủng hộ con!” Nhất Mi đạo nhân trực tiếp mở miệng, sau đó phúc hắc gật đầu.

“Vừa hay, ta đã mang bài vị của sư tôn chúng ta đến rồi, đến lúc đó, vi sư sẽ trực tiếp mời sư tổ hiện thân, đến lúc đó, xử tử hết đám tiểu gia hỏa này!” Nhất Mi nói, thậm chí còn lấy ra bài vị của tổ sư gia, trên mặt lộ ra một tia nghiêm túc.

Rất rõ ràng, tên này, đối với những con hoàng thử lang này cũng hận thấu xương.

“Sư phụ, chúng ta phải văn minh, không thể phúc hắc thế!” Trương Thiên nói, Nhất Mi đạo nhân ho khan một tiếng, lại khôi phục

dáng vẻ uy nghiêm.

Sau đó, mấy người theo bậc thang, đi về phía trạch viện kia.

"Xung quanh có hoàng thử lang đang giám thị chúng ta." Trương Khởi Linh nhìn xung quanh, nhàn nhạt mở miệng.

Cảm quan của y cực kỳ mẫn tuệ, hơn nữa, sau khi thực lực của Trương Khởi Linh tăng lên, cảm giác tổng thể mà y mang lại cho người ta lại càng thêm thần bí.

"Nhị đệ, lát nữa chúng ta vào trong, cậu đừng vào, cứ ở bên ngoài, sau đó... bla bla bla..." Trương Thiên ghé sát tai Trương Khởi Linh, nhẹ nhàng nói kế hoạch một lượt.

Trương Khởi Linh nghe xong, gật đầu, sau đó, đi theo sau Trương Thiên và mấy người kia.

Mặt đất là loại đường đá màu đen, có vài chỗ lồi lõm.

Còn phía trước, trong trạch viện cũ lại càng đèn đuốc sáng trưng.

Trạch viện rất lớn, căn bản không nhìn thấy điểm cuối, mà bên trong, dường như đang tổ chức tiệc tùng gì đó, trông rất náo nhiệt.

Ngay khi Trương Thiên đang quan sát xung quanh, Nhất Mi đạo nhân đã bắt đầu bố trận.

Có Nhất Mi, ừm, Trương Thiên tỉnh ngộ ra rằng, cao thủ bố trận quá nhiều, mình chẳng cần động thủ nữa, thật tốt.

"Các vị tổ sư gia quy vị!" "Trấn áp tứ phương, vì trời, vì đất, vì âm, vì dương!" "Thiên Địa Âm Dương Trận." Khi y kết thủ quyết, bốn tấm linh bài nhẹ nhàng bay về bốn góc Đông Tây Nam Bắc.

Trương Thiên vẫn là lần đầu tiên thấy người ta vứt tổ sư gia của mình ra để bố trận, thật quá đáng.

E rằng tổ sư gia ở dưới lòng đất cũng đang chửi bới ầm ĩ cho

xem.

Trương Thiên thậm chí còn phát hiện, một trong số các tấm linh bài của tổ sư gia, vậy mà còn bị nứt vỡ, trông khá thê thảm.

Rất nhanh, bốn tấm linh bài rơi xuống bốn góc.

Hiển nhiên, trận pháp cũng đã có hình hài.

Một khi có vấn đề, Nhất Mi đạo nhân kết thủ quyết, đến lúc đó bốn vị tổ sư gia hiển linh, mỗi người một bạt tai, cũng đủ tát chết Hoàng Đại Tiên rồi.

"Được rồi, chúng ta vào thôi." Nhất Mi đạo nhân làm xong, biểu cảm nghiêm túc, nhìn về phía trước.

Y là hồn thể, thì không sợ yêu tà, nhưng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và những người khác mà đi vào, thì có chút lành ít dữ nhiều.

"Bàn Tử, lão Hồ, hay là hai cậu đợi chúng tôi ở bên ngoài, chúng tôi vào xem sao?" Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất và mấy người, dù sao lão Hồ và Bàn Tử đối với khả năng kháng cự tà vật có hơi kém.

"Lão đại, đều là anh em, có nạn cùng chịu." Hồ Bát Nhất căn bản không chút do dự, trong mắt hắn, trừ cha mẹ ra, anh em là lớn nhất.

"Lão đại, sao cứ gặp vấn đề là định đá Bàn gia tôi ra một cước?

Mơ à!

Bàn gia tôi là loại người đó sao?

Bàn gia tôi sẽ là người đầu tiên đi vào." Bàn Tử nói, dũng cảm đi ở phía trước.

Trương Thiên xoa xoa trán, sau đó cũng không nói nhiều, mấy người tiến vào trong nhà.

Còn khi tiến vào, một bóng người lặng lẽ rời đi, không kinh động

bất kỳ ai.

Chương 180

Trương Khởi Linh nhìn những bức tường đá xung quanh, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lóe sáng.

Y muốn quét sạch tất cả hoàng thử lang ẩn nấp xung quanh.

Sau đó bảo vệ trận pháp xung quanh không bị phá hoại.

Nếu Trương Thiên bên trong gặp nguy hiểm, y sẽ vào.

Đây cũng là nhiệm vụ Trương Thiên giao cho y.

Bên trong, vừa bước vào cửa, một người trông giống quản gia liền chạy tới.

"Ngài là khách từ bên ngoài đến?" "Hoan nghênh hoan nghênh." Quản gia mặt mày tươi cười, khúm núm.

Trông dáng vẻ thì giống một tên tiểu nhân.

"Ở đây, sao lại có một trạch viện?" Trương Thiên dùng lại chiêu cũ.

Loại gia hỏa này mà muốn lừa, cũng chẳng làm cái gì mới mẻ, trực tiếp bê nguyên kịch bản gốc vào luôn.

"Là thế này, bên trên chẳng phải vẫn luôn đánh nhau sao?" "Khiến bá tánh lầm than, cơm cũng không có mà ăn, hơn nữa còn nạn đói hoành hành.

Lão gia nhà tôi liền chuyển cả trạch viện đến đây." "Cách biệt với thế sự, cũng coi như là một việc công đức." Vị quản gia kia cười hì hì nói, hắn còn dẫn Trương Thiên đi vào bên trong.

Trương Thiên nhìn lại, quả nhiên, Bàn Tử vừa mới vào, còn có Nhất Mi đạo nhân và những người khác đã sớm không biết đi đâu rồi.

Nơi đây, chính là một huyễn cảnh.

Nhưng huyễn cảnh ở đây, lại không lợi hại bằng cái Trương Thiên từng thấy trong Vạn Quỷ Quật trước đây.

Nơi đó, lại còn xuất hiện luân hồi, hơn nơi này không biết bao nhiêu đẳng cấp.

Bên trong lại là một cảnh tượng phồn vinh, có hí đài, có nhà ăn, thậm chí còn có một vài gia đình đang biểu diễn tạp kỹ.

Cả trạch viện lớn bất thường, ngay cả cách bố trí bên trong cũng vô cùng quỷ dị, cứ như mạng nhện, chằng chịt phức tạp, đường đi cũng rất nhiều.

Nơi đây giống như một chợ nhỏ.

"Khách quan, tôi đưa ngài đi uống một chén trà, ăn chút đồ, bạn của ngài cũng ở bên kia." Quản gia nói, hắn dẫn Trương Thiên đến dưới một hí đài.

Còn trên hí đài, có hai người đang biểu diễn.

Một người cầm một con đao lớn, còn người kia thì cả người nằm úp dưới con đao, dường như sắp phải chịu một hình phạt nghiêm trọng nào đó.

Trương Thiên nhìn sang một bên, ở một bên, Bàn Tử đang cầm đầu gà, điên cuồng gặm ăn.

Cái đầu gà đó cứ như có ma lực vậy, khiến Bàn Tử vô thức chảy nước dãi.

Còn ở một bên khác, Hồ Bát Nhất thì đang ngồi trong đám đông dưới hí đài, dường như rất hứng thú với vở kịch đó.

"Đây chắc không phải lão Hồ và Bàn Tử." Trương Thiên nhìn dáng vẻ hai người, trực tiếp phủ nhận.

Lão Hồ dù có kém thế nào, thì cũng là thiên mệnh chi tử, sao có thể dễ dàng bị mê hoặc đến vậy.

"Boong boong boong..." Ngay lúc này, trên đài truyền đến tiếng gõ chiêng.

Hai diễn viên kịch đó lại liên tục làm mấy động tác khó.

Sau đó, đầu một cô gái được đặt lên đài chém đầu.

"Chém!" Một tiếng lệnh vang lên, đại đao vung xuống, một cái đầu rơi xuống.

Nhìn kỹ lại, cái đầu vừa rồi đã biến thành hình nhân giấy.

"Chỉ có vậy thôi sao?" Trương Thiên cứ như đang xem trẻ con chơi đồ hàng vậy, cái này quá sơ cấp rồi.

Trương Thiên lại có chút hoài niệm huyễn giác trong Vạn Quỷ Quật rồi.

"Khách nhân, mời ngài dùng bữa trước." Quản gia nói, bưng cho Trương Thiên một đĩa đầu gà.

Trông có vẻ là đầu gà kho, nhìn khá ngon.

Xung quanh tỏa ra một chút hương thơm thoang thoảng.

Trương Thiên nhìn đầu gà, cười gật đầu với quản gia.

Đợi quản gia đi rồi, Trương Thiên đi về phía sâu trong trạch viện.

Hắn muốn tìm xem, rốt cuộc Hoàng Đại Tiên thật sự ở đâu?

Xung quanh, bất kể là gia đinh hay gia bộc, nụ cười trên mặt mỗi người đều vô cùng trống rỗng, hơn nữa còn quỷ dị.

Đồng tử đen nhánh, nhìn vật trước mắt, cứ như những con rối gỗ.

Trương Thiên không để ý đến những tên này, thẳng thừng đi vào phòng trong.

Vừa đi được một lát, Trương Thiên liền cảm thấy sau lưng lạnh toát, Bát Quái Kính hộ thân vỡ tan.

Và Trương Thiên càng thêm mạnh mẽ vung kiếm gỗ đào về phía sau, một bóng đen lóe lên, kiếm gỗ đào run rẩy mấy cái, bóng đen biến mất.

Trương Thiên thấy vậy, hắn biết, là tên bên trong đã bắt đầu tấn công mình rồi.

Hơn nữa Trương Thiên phát hiện, kiếm gỗ đào, đối phó những yêu vật này dường như không có tác dụng lớn.

Thôi thì hắn trực tiếp đổi sang bội kiếm Lỗ Thương Vương.

Bội kiếm vẫn nằm trong vỏ, chưa rút ra, mặc dù vậy, vẫn đầy rẫy huyết khí, sát khí tràn ngập.

Bên ngoài, Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn lên trời.

Mắt y hơi nheo lại.

Trên đỉnh đầu, y dường như nhìn thấy hai con mắt, đang nhìn chằm chằm xuống dưới.

Dưới mắt, hai bên mũi, dường như còn có mấy sợi râu, đôi mắt đó rất lớn, cứ như đèn lồng.

"Đây là?" Trương Khởi Linh thấy vậy, Hắc Kim Cổ Đao hơi rung lên, thân ảnh y lóe lên, lao về phía đôi mắt kia.

Còn lúc này, trong trạch viện, cũng dần truyền ra những âm thanh hỗn tạp.

Cả trạch viện đều có chút rung động.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, Giải Vũ Thần và những người khác cũng lần lượt gặp phải nguy hiểm.

Sau khi có đợt tấn công bóng đen đầu tiên, bên Trương Thiên liền liên tục có bóng ảnh tấn công hắn.

Phương thức tấn công này lại càng kỳ quái.

Có cái thì như chuột, chui ra từ dưới đất, có cái thì đột nhiên xuất hiện, quả là một thử thách lớn đối với Trương Thiên.

Xung quanh, những bóng ảnh cứ như vệt sáng trong đêm tối, không ngừng lóe lên xung quanh Trương Thiên.

Không ngừng cản trở Trương Thiên tiến về phía trước.

Trong trạch viện xung quanh, phòng ốc rất nhiều, Trương Thiên vậy mà nhất thời cũng không biết nên đi về hướng nào.

Chính vì vậy, Trương Thiên nhất thời vậy mà bị mắc kẹt tại chỗ.

"Trong trạch viện này, hẳn là hang ổ của hoàng thử lang, và tấn công mình, chắc chắn cũng là hoàng thử lang.

Không biết, mình nên phá trận thế nào đây?" Trương Thiên thầm nghĩ trong lòng, hắn có chút nghi hoặc, Nhất Mi đạo nhân, sao còn chưa khởi trận?

Xung quanh bóng đen không ngừng tấn công mình, bội kiếm Lỗ Thương Vương của Trương Thiên đã lần lượt đẩy lùi mấy lần bóng đen.

Mặc dù vậy, Trương Thiên vẫn chưa rút kiếm ra khỏi vỏ.

Hắn định ẩn giấu thực lực, đến chỗ Hoàng Đại Tiên rồi mới toàn lực tấn công.

Lúc này, bên Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất nhìn đầu gà trên bàn, hắn không để ý, mà giống như Trương Thiên, đi vào bên trong.

“Tiểu huynh đệ, lão gia nhà chúng tôi nói rồi, muốn gặp ngài một lần, mời.” Quản gia đứng trước mặt Hồ Bát Nhất, trên khuôn mặt trắng bệch không có chút sắc thái nào.

Hồ Bát Nhất không nói nhiều, chỉ lấy ra la bàn, nhìn trái nhìn phải một chút.

Hồ Bát Nhất phát hiện, từ trường xung quanh cũng có sự hỗn loạn nhất định.

Nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể phân biệt được phương vị.

Hồ Bát Nhất phát hiện, vị trí mà quản gia dẫn hắn đến, hắn là vách đá, nhất thời hắn càng cẩn thận hơn một chút.

“Cũng không biết lão đại bên kia thế nào rồi.” Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, hắn không ngờ, vừa mới vào đã trực tiếp bị cuốn vào huyễn cảnh.

Trong lòng hắn càng có chút lo lắng cho Trương Thiên.

Theo sau quản gia, Hồ Bát Nhất đi vào bên trong.

Trương Thiên nhìn những bóng đen vẫn cứ vô tận, hắn biết, không thể chần chừ nữa.

“Mình trước hết dùng lôi phù dọa lui đám gia hỏa này, rồi cứ vào trong đã tính.” Trương Thiên lẩm bẩm, lại lần nữa lấy ra kiếm gỗ đào, vẽ bùa giữa không trung.

Chương 181

Sau đó, khí tức thuộc tính lôi càng lúc càng tràn ngập xung quanh.

Mượn cơ hội này, Trương Thiên trực tiếp xông vào phòng trong.

Đến phòng trong, trước mắt Trương Thiên lại xuất hiện một từ đường.

Trên từ đường, một đạo nhân màu vàng đang ngồi khoanh chân.

Nói là đạo nhân, nhưng cũng không hẳn, phía sau đạo nhân này, còn có một cái đuôi.

"Hoàng Đại Tiên kim điêu?" Thấy cái này, Trương Thiên toàn thân run lên.

Chẳng lẽ, trước đó có thôn dân thừa nhận, hoàng thử lang là tiên nhân?

Hay là nói, tên này, thật sự đã tu luyện thành tiên?

Bên dưới tượng vàng, còn có vô số vật cúng.

Từng cái đầu hình nhân giấy, bày biện chỉnh tề.

Còn trên đầu hình nhân giấy, trên mắt, còn điểm thêm một chấm đỏ.

Hình nhân điểm mắt, bản thân đã không may mắn.

Hiện tại, hình nhân không những ở bên cạnh, thậm chí, còn vẽ thêm mắt.

Những cái đầu đó, nhìn chằm chằm Trương Thiên, khiến Trương Thiên sởn gai ốc.

Trang trí xung quanh cũng rất kỳ lạ, tổng thể màu vàng.

Hai bên từ đường, còn có một vài hoa văn, điêu khắc.

Trông thật sự có chút cảm giác từ đường đạo gia.

"Thấy bản tiên, vì sao không quỳ?" Chỉ nghe, pho tượng kia vậy mà chậm rãi thốt ra một câu nói, giọng nói nghiêm túc.

Kèm theo uy nghiêm vô tận.

Nếu là trước đây, Trương Thiên tuyệt đối sẽ bị áp chế, nhưng đáng tiếc rồi.

Tu vi của Trương Thiên đã tăng lên.

Đối mặt với cái này, căn bản không sợ hãi, thậm chí còn chẳng có chút sợ sệt nào.

"Xin lỗi, Trương Thiên tôi, không quỳ trời, không quỳ đất, chỉ quỳ người sinh ra và nuôi dưỡng tôi." Trương Thiên nhàn nhạt mở miệng, trên tay, bội kiếm Lỗ Thương Vương đã nắm chặt.

Nếu mình nhìn thấy Hoàng Đại Tiên này, thì cũng có nghĩa là, Nhất Mi đạo nhân, Giải Vũ Thần và những người khác, cũng chắc chắn đã nhìn thấy rồi.

Cứ như vậy, cũng tương đương với việc, hắn một mình, đối phó với mấy con, thực lực khẳng định không thể ở thời kỳ đỉnh phong.

Bởi vậy, Trương Thiên tự cho rằng, mình hẳn là có thể thử một chút.

"Ngu muội!" Chỉ nghe pho tượng phát ra âm thanh, giây tiếp theo, một trận âm phong thổi tới, pho tượng vậy mà có chút biến hóa.

Pho tượng vàng vốn có, cũng biến thành màu đen.

Còn trong âm phong xung quanh, lại có một chút khí tức sắc bén như lưỡi đao, đang tràn ngập cả từ đường.

“Ong ong.” Bội kiếm Lỗ Thương Vương, chuyên trảm yêu tà.

Trương Thiên mạnh mẽ rút kiếm ra, tà khí vô tận từ trong vỏ kiếm tuôn trào.

Đồng thời còn mang theo vô số sát khí.

Trong âm phong, kiếm của Trương Thiên điên cuồng chém về phía pho tượng Hoàng Đại Tiên không xa.

Tốc độ cực nhanh, âm phong thậm chí không thể đuổi kịp tốc độ của Trương Thiên.

Khinh công của Trương Thiên lại càng đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Và cũng chính vì vậy, Trương Thiên mới có thể thuận lợi đến trước pho tượng.

“Trảm!” Một kiếm chém xuống, chưa kịp đợi Hoàng Đại Tiên hành động, pho tượng đã bị chém thành hai nửa.

“Đơn giản vậy sao?” Thấy cảnh này, Trương Thiên không khỏi nhíu mày.

Trước đó độ khó địa ngục, bây giờ lại biến thành độ khó thông thường rồi?

Khi Trương Thiên đang ngẩn người, chỉ thấy pho tượng vậy mà lại lần nữa trùng hợp lại.

Đồng thời, pho tượng vậy mà đứng dậy.

Trông có vẻ, là định so tài thực lực thật sự với Trương Thiên.

Trương Thiên thấy vậy, cũng đã chuẩn bị tư thế chiến đấu, hắn muốn thử xem, rốt cuộc thực lực của mình đã đạt đến mức nào.

Sau khi Trương Thiên và những người khác rơi vào hiểm cảnh,

bên Trương Khởi Linh, y xách Hắc Kim Cổ Đao, đã đến nơi có đôi mắt trước đó.

Trên vách tường, Trương Khởi Linh chân giẫm lên một tảng đá, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên đỉnh đầu.

Trên đỉnh đầu, một bức bích họa hoàng thử lang khổng lồ hiện ra trước mắt.

Và đôi mắt mà y nhìn thấy trước đó chính là đôi mắt của hoàng thử lang trên bích họa.

"Yêu khí nồng quá." Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày.

Giẫm lên tảng đá, y chậm rãi đến trước bích họa.

Ngón tay sờ soạng trên đó một chút.

"Hả?

Cơ quan?" Khi chạm vào một khối đá, tay Trương Khởi Linh khựng lại.

Sau đó, ngón trỏ và ngón áp út mạnh mẽ cắm vào khối đá, một khối đá bị y kéo ra.

Đồng thời, trần nhà phía trên vậy mà bắt đầu tách ra.

Và một cái quan tài vậy mà được kéo ra.

"Đây là?" Thấy cái này, biểu cảm của Trương Khởi Linh càng thêm nghiêm túc.

Thứ này, vừa nhìn đã thấy không tầm thường.

Trên quan quách màu vàng, vẽ toàn đồ án hoàng thử lang.

Còn bên trong, yêu khí lại càng cực kỳ nồng đậm.

Điều kỳ lạ nhất là, đầu quan tài, cứ như một cái đầu hoàng thử lang, trừng mắt, cực kỳ quỷ dị.

“Chủ nhân thật sự, lại ở bên trong này sao?” Thấy cái này, biểu cảm của Trương Khởi Linh ngưng trọng, ánh mắt lại nhìn xuống trạch viện bên dưới.

Trong trạch viện, khí tức cuồng dũng, khí tức pháp thuật mạnh mẽ bao trùm cả cổ trạch.

Đã đến lúc giải quyết rồi.

“Lâm!” Chỉ nghe, trong trạch viện, truyền đến tiếng của Nhất Mi đạo nhân.

“Tổ sư gia quy vị!” Chỉ nghe, sau tiếng của Nhất Mi đạo nhân, bốn góc, mỗi nơi đều hiện ra một chút hư ảnh.

Cùng lúc đó, kim quang lóe lên, giây tiếp theo, tà khí xung quanh toàn bộ bị thổi tan, đồng thời, huyễn giác cũng theo đó biến mất.

Bên Trương Thiên đây, tay đang đánh pho tượng đá ngừng lại.

Ánh mắt nhìn về phía pho tượng đá, trước mắt đó đâu phải là pho tượng đá, mà là vô số con hoàng thử lang khoác da người.

Còn trên mặt đất, những con hoàng thử lang bị Trương Thiên chém giết, lại đã chất thành một ngọn núi nhỏ rồi.

“Vậy mà không phải Hoàng Đại Tiên!

Vậy Hoàng Đại Tiên thật sự đi đâu rồi?” Nhìn những con hoàng thử lang da người trước mắt, Trương Thiên trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Ánh mắt hắn nhìn xung quanh.

Chỉ thấy, trạch viện vốn phồn hoa, trong nháy mắt trở nên cũ nát.

Hoang tàn.

Còn xung quanh, những khán giả, gia đinh ban đầu, lại biến thành

từng con hoàng thử lang, bắt đầu bỏ chạy.

Trạch viện thì đúng là có thật, còn ở một góc.

Bàn Tử vậy mà thật sự đang gặm một thứ gì đó.

“Cái quái gì vậy, đầu gà!” Khi Bàn Tử phản ứng lại từ huyễn cảnh, cả người gã đều ngây ra.

Nhìn cái đầu gà trong tay, gã lập tức thấy không ổn.

“Không ngờ, một đời anh danh của Bàn gia tôi, vậy mà lại bị một con gà hấp dẫn, tội lỗi quá tội lỗi quá mà.” Bàn Tử vứt cái đầu gà đi, xoa xoa miệng, đi về phía Trương Thiên.

Ai ngờ, cái đầu gà vừa vứt xuống, lại lần nữa phát sinh biến hóa, Bàn Tử căn bản không chú ý tới.

Chương 182

Trương Thiên thấy vậy, thật sự sợ, Bàn Tử ăn phải độc vật, rồi chết tại chỗ.

Hồ Bát Nhất thì xách một con hoàng thử lang, cũng đi tới.

Hắn vừa đứng ở rìa vách đá, suýt chút nữa thì rơi xuống.

Và cái trạch viện này, chính là được xây trên một vách đá rất sâu.

"Lão đại, cái trạch viện này, trước đây đã tồn tại rồi.

Nơi đây, vậy mà thật sự là một nơi trú ẩn của một đại gia tộc!" Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất truyền đến.

Trương Thiên nhìn xung quanh.

"Hả?

Đào Hoa Nguyên?" Nhìn xung quanh, cái đại trạch viện vốn còn tốt, náo nhiệt, lúc này cũng trở nên vô cùng cũ nát, xung quanh còn rải rác một đống bàn ghế lộn xộn.

Còn ở chỗ từ đường mà Trương Thiên vừa chiến đấu, vậy mà thật sự xuất hiện một tôn vị Hoàng Đại Tiên.

Thấy tôn vị này, Trương Thiên bỗng nhiên sáng tỏ.

"Tôi hiểu rồi, nơi đây, tại sao lại là hang ổ của hoàng thử lang, hơn nữa tại sao lại có Hoàng Đại Tiên." Trương Thiên nói, mấy người đều nhìn qua.

"Tên quản gia hoàng thử lang kia có một điểm nói không sai, năm đó chiến hỏa ngập trời, một lão gia giàu có dẫn gia đình con cháu đến đây ẩn cư." "Và ngẫu nhiên, một con hoàng thử lang hóa thành hình người, có lẽ là thi triển chút pháp thuật nhỏ cho lão gia, hoặc là uy

hiếp đám người đó, lão gia bị buộc phải gọi hoàng thử lang là tiên nhân." "Từ đó, trong trạch viện này liền không còn một người sống nào." Trương Thiên nói, và điều này cũng chứng minh được, tại sao nơi đây lại có một trạch viện, hơn nữa Hoàng Đại Tiên, tại sao lại trở nên mạnh mẽ đến vậy.

E rằng ngay từ đầu, nó đã hấp thu thọ mệnh của những người trong trạch viện rồi, chỉ là Nhất Mi đạo nhân không biết mà thôi.

"Còn về việc, trước đó chúng ta xem bích họa, thôn dân hiến tế đầu người, e rằng không phải thôn dân, mà là những người trong gia đình địa chủ trốn ở đây." "Gà bị ăn hết, những người đó liền hiến cả đầu của mình." Trương Thiên nói, sắc mặt Bàn Tử từ từ trở nên âm trầm.

Gã như một cỗ máy, nhìn cái đầu gà bị mình vứt ra.

Chỉ thấy, cái đầu gà vốn thơm phức, lúc này cũng đã biến thành đầu lâu khô khốc.

"Cái *** gì vậy!" "Mẹ kiếp!" Bàn Tử giật mình nhảy dựng, một tay vứt cái đầu lâu đi thật xa.

Xoa xoa môi.

"Bàn gia tôi, gặm cái thứ này, gặm nửa ngày rồi sao?" "Còn húp xì xụp nửa ngày?" Bàn Tử ngớ người.

Mặt mày khổ sở.

Gã thè lưỡi ra, vội vàng dùng tay chà chà trên lưỡi.

Ừm, cái cảm giác đó, đắng đắng, có chút mặn.

Bàn Tử lúc này cả người đều muốn nôn, không phải nói là đầu gà ngon sao?

Sao lại biến thành...

đầu lâu khô khốc?

"Tổ sư gia, thấy không, đồ đệ thật sự có tuệ nhãn nhìn xa trông rộng, may mà không thu gã vào môn hạ!" "Gã chỉ là đệ tử 'đóng cửa' của chúng ta, không có quan hệ gì với chúng ta cả." Nhất Mi đạo nhân nhìn Bàn Tử, mặt mày hánh phúc.

Nếu đã thu Bàn Tử vào môn hạ rồi, vậy, chẳng phải là bất hạnh của môn phái sao?

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và Giải Vũ Thần ngớ người nhìn Bàn Tử một cái.

Gã vậy mà không biết những thứ này là huyễn giác sao?

Quả nhiên, vẫn phải là Bàn Tử.

"Theo như đồ đệ con nói, vậy thì việc những con hoàng thử lang này thành tinh, ngược lại đã sáng tỏ rồi." "Nhưng, Hoàng Đại Tiên cầm đầu kia đi đâu rồi?" Nhất Mi đạo nhân nhìn xung quanh, không phát hiện Hoàng Đại Tiên được cúng bái trước đó.

"Ở đây." Đột nhiên, trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh.

Trương Thiên và những người khác nhìn lên trên.

Chỉ thấy, trên đỉnh đầu, trên một tảng đá lớn, một bức bích họa hoàng thử lang xuất hiện.

Bức bích họa đó rất lớn, hơn nữa, trên đó vẽ chính là con hoàng thử lang đã thành tiên kia.

Hoàng thử lang trừng mắt lớn, còn trong mắt đó, lại kéo ra một cỗ quan tài màu vàng kim.

Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh cắm trên vách đá, cả người y lơ lửng bên cạnh quan tài.

"Lão đại, kỳ lạ thật, tại sao những ngôi mộ nhỏ khác đều có dấu

vết của nó, nhưng trong ngôi mộ lớn nơi nó được chôn cất lại không có dấu vết của Hoàng Đại Tiên?" Hồ Bát Nhất không khỏi hỏi.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

"Những gì chúng ta gặp trong huyễn cảnh trước đó, cũng có thể tính là Hoàng Đại Tiên.

Sức mạnh của nó, hẳn là được chia thành mấy phần, phân tán khắp Đại Hưng An Lĩnh." "Nó thậm chí còn lập vô số tế đàn, để thôn dân xung quanh đến cúng bái cho nó." Trương Thiên nói, chỉ thấy Trương Khởi Linh tay vung lên, một tay nhấc quan tài, tung người một cái, trực tiếp đến bên cạnh Trương Thiên và những người khác.

"Lão đại, Nhị ca khiêng quan tài!" "Ngầu thật." Bàn Tử thấy vậy, đã khôi phục lại vẻ khổ sở vừa rồi.

Lưỡi vẫn còn mặn mặn, rất buồn nôn.

"Rầm." Quan tài màu vàng bị Trương Khởi Linh đặt xuống đất.

"Muốn biết đáp án, mở cái này ra hẳn là sẽ hiểu." Trương Thiên nói, mắt nhìn quan quách.

"Vật phẩm: Quan tài Hoàng Bì Tử (đã tỉnh dậy)" "Giới thiệu vật phẩm: Sau khi Hoàng Bì Tử thành tiên, thi hài được chôn cất trong đó, hồn thể thì hưởng thụ hương hỏa bổng lộc." Trong đầu truyền đến âm thanh.

Trương Thiên dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Nhưng hắn không ngờ, con hoàng thử lang bên trong đã ở trạng thái tỉnh táo rồi, nhưng tại sao nó không ra ngoài tấn công?

"Bàn Tử, mở quan tài." Trương Thiên vung tay, trực tiếp nói.

Đã tìm thấy tên này, thì cứ trực tiếp tiêu diệt nó đi, đỡ để nó làm hại thôn dân.

Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt vào tay.

“Phì phì!

Mẹ kiếp, dám dọa Bàn gia tôi!

Bàn gia tôi không mở quan tài của mày ra, thì không mang họ Vương!” Bàn Tử nói, xẻng quân dụng cắm vào khe hở, định trực tiếp cạy ra.

Và khi mọi người định cạy mở quan tài, xung quanh vậy mà tuôn ra vô số đôi mắt.

Cùng lúc đó, chủ nhân của những đôi mắt đó lại phát ra tiếng kêu chi chi chi.

Âm thanh rất lớn, hơn nữa rất dồn dập.

Ngay sau đó, một đàn hoàng thử lang màu vàng lại không sợ chết mà xông tới.

Rõ ràng, bọn chúng muốn bảo vệ cỗ quan tài này.

“Vừa hay, một mẻ hốt gọn, Bàn Tử mở quan tài đi, chúng ta sẽ tiêu diệt hết đám hoàng thử lang này.” Trương Thiên nói, mấy người gật đầu, đối mặt với đàn hoàng thử lang đen kịt lao tới mà không hề sợ hãi.

Còn lúc này, Vương Phi trong ngọc bội của Bàn Tử cũng trực tiếp xông ra, khi đó cô ấy đã rất tức giận.

Bây giờ có cơ hội báo thù, sao có thể bỏ qua được.

Còn về Nhất Mi thì khỏi phải nói, y hận không thể xử tử tất cả đám gia hỏa này.

“Thiên linh linh địa linh linh, thiên địa huyền hỏa mau hiển linh!” Chỉ thấy, Nhất Mi đạo nhân kết một thủ quyết, sau đó, trên kiếm gỗ đào bùng cháy dữ dội.

Còn Trương Thiên thì tay nắm bội kiếm Lỗ Thương Vương, trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ, sát khí đầy đủ.

Chớp mắt một cái, mấy người đã xông vào đàn hoàng thử lang.

Nhất thời tử thương một mảng, đây căn bản chính là, nghiền ép đơn phương.

Còn bên Bàn Tử đây, quan tài của Bàn Tử cũng đã bật hé ra một chút.

Hồ Bát Nhất nhìn quan tài, lông mày khẽ nhướng.

"Kiểu dáng quan tài này lạ thật." Hồ Bát Nhất thầm nghĩ trong lòng, hắn tỉ mỉ quan sát.

Quan tài dài khoảng hai mét, giống như quan tài người, còn trên nắp quan tài, thì có một cái đầu hoàng thử lang.

Trên quan tài, còn có các hoa văn vàng bạc châu báu.

"Chẳng lẽ, nó còn là một con hoàng thử lang ham tiền sao?" Hồ Bát Nhất thầm nghĩ trong lòng, còn ở một bên, quan tài đã bị Vương Bàn Tử mở ra.

Sau khi mở quan tài, từng trận yêu khí không ngừng tràn ra.

Yêu khí đó đã hình thành thực chất, từ bên trong quan tài không ngừng khuếch tán ra xung quanh.

"Bàn Tử, lùi xa ra một chút." Hồ Bát Nhất nhắc nhở Bàn Tử một câu.

Bàn Tử cũng vội vàng gật đầu, lùi xa hơn một chút.

Yêu khí cứ như hoa đàm vậy, chỉ tồn tại trong chốc lát, rồi cũng tiêu tán.

"Chết tiệt, hóa ra là một quả pháo xịt, làm Bàn gia tôi giật mình

một phen.” Bàn Tử vỗ vỗ ngực, mắt lại vội vàng nhìn qua.

Khi nhìn thấy bên trong quan tài, Bàn Tử nuốt nước bọt, trong dạ dày lại một trận buồn nôn.

Chương 183

“Lão Hồ, bên trong này, ghê tởm quá.” Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất cũng nhìn qua, sắc mặt biến đổi.

“Da, da người?” Thấy thứ chôn bên trong, Hồ Bát Nhất cũng có chút buồn nôn.

Thứ này còn ghê tởm hơn cả xác khô.

Một tấm da người, nằm trong quan tài.

Trên mặt tấm da người, còn có một vài chỗ thối rữa, và cái mặt tấm da người đó lại cực kỳ giống hoàng thử lang.

Thứ vừa dọa người vừa ghê tởm này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử dù sao cũng thấy hơi buồn nôn.

Còn lúc này, bên Trương Thiên cũng gần xong rồi.

Những con hoàng thử lang nhỏ này, không phải đối thủ của bọn họ.

Số lượng hoàng thử lang khoác da người cũng không nhiều.

Bởi vậy, đánh nhau cũng đơn giản hơn rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, hoàng thử lang trong hang động đã chất thành núi nhỏ.

Trương Thiên và những người khác lại càng không để sót một con nào.

Cảnh tượng nhất thời đẫm máu.

Thấy một loạt Hoàng Thử Lang chết.

Cảnh tượng càng thêm im ắng.

Cảm giác áp bách này quá mạnh, dù bọn họ chỉ xem một đoạn ký ức, nhưng thế mà lại có chút thở không thông. 【Chậc chậc!

Máu me bạo lực!

Mau cấm chiếu!

Xem hư con tôi thì sao? 】【Ơ, máu không phải nên màu xanh à?

Chết rồi biến thành hộp sao?

Sao con Hoàng Thử Lang này chết rồi còn chảy máu đỏ? 】【Khoan đã, con nhà ông không phải đang xem Babasao?

Lẽ nào không phải chính ông sợ à? 】【Đù má, Bàn gia thật là ác, xem đầu lâu như đầu gà mà gặm, tôi phục. 】【Nếu là tôi, ôm đầu lâu mà gặm, tôi chắc chắn sẽ sụp đổ. 】【Tôi ngu người rồi, nhiều Hoàng Thử Lang thế mà Trương Thiên và đồng bọn đều chém giết hết sao? 】【Hèn gì, hiện tại khu vực Đại Hưng An Lĩnh cũng không còn hiện tượng Hoàng Thử Lang thành tinh nữa, hóa ra là bị Trương Thiên và đồng bọn hốt trọn ổ. 】【Không dám tưởng tượng, nếu không phải bọn họ tiêu diệt những Hoàng Thử Lang kia, nói không chừng số dân làng chết sẽ còn nhiều hơn. 】【Vừa xem tin tức, hình như bên Đông Bắc đang thực hiện chiến dịch dọn dẹp Hoàng Thử Lang, thế mà không tìm thấy một con nào. 】Hiện trường một trận ồn ào.

Lúc này, tại lớp học lịch sử của Bắc Ly.

Khi bảng thông báo phát đến cảnh Hoàng Thử Lang thành tinh, ông ta không ngồi yên được nữa.

"Ở Đông Bắc chúng ta, quả thật có câu chuyện Hoàng Thử Lang thành tinh, nhưng không ngờ, thế mà lại là thật." Vị giáo sư ngớ người ra, chuyện này trực tiếp phá vỡ tam quan của ông ta.

Hơn nữa, vị giáo sư có chết cũng không ngờ, thế mà lại là một đám đạo mộ tặc, giúp đỡ dân làng, tiêu diệt những yêu vật kia.

Điều này khiến một giáo sư yêu lịch sử như ông ta làm sao chịu nổi.

“Thưa thầy, em xem trên màn hình, con Hoàng Thử Lang này không phải khá dễ đối phó sao?” “Đúng vậy, Trương Thiên và đồng bọn, vung đào mộc kiếm một cái là chết cả lũ.” “Ê, Tiểu Lý, cậu có bị ngốc không?

Trương Thiên và đồng bọn có công phu, còn những dân làng kia tay không tấc sắt, căn bản không thể so sánh được.” Trong lớp học, các bạn học nhao nhao bàn tán.

“Những con Hoàng Thử Lang đó rất đáng sợ, dân làng căn bản không phải đối thủ của chúng, trong mắt chúng, dân làng như gà mà chúng nuôi, muốn ăn thì ăn.” “Lúc tôi còn nhỏ, đã từng thấy mấy người dân làng bị Hoàng Thử Lang nhập hồn, rất tà dị, nhưng sau này nghe người lớn nói, những dân làng đó sở dĩ phát điên là do giả vờ.” “Lần đó tôi mấy ngày không ngủ được, vì vậy, tôi luôn tin vào khoa học, đối với những thứ đó luôn không tin.” Vị giáo sư vừa nói, dần dần, chân lý trong lòng ông ta thế mà bị phá vỡ.

“Tuy nhiên, trước đó, điều tôi muốn biết là, khi đó, đội khảo cổ đã phát hiện một quần thể mộ cổ lớn trong núi này, chuyện đó trực tiếp chấn động toàn bộ giới khảo cổ học.” “Cũng không biết có liên quan đến bọn họ hay không, trong đó thế mà khai quật được gần mấy vạn món văn vật!” Vị giáo sư vừa nói, các bạn học trong lớp càng thêm nghiêm túc nhìn vào màn hình trước mắt.

Lúc này, bên ngoài phòng xét xử.

Một đám chuyên gia vây quanh một vị giáo sư trung niên.

Giáo sư Lý nhìn quyển nhật ký của ông nội.

“Dựa theo những gì ghi chép trong nhật ký của ông nội, bọn họ

quả thật đã đến đây, nhưng tình hình cụ thể thì nhật ký lại không ghi chép." Giáo sư Lý nói xong, mọi người có chút thất vọng.

Sau đó đều khẽ thở dài.

Ánh mắt lại lần nữa đổ dồn vào màn hình.

Lúc này trên màn hình, Trương Thiên và đồng bọn đã dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ Hoàng Thử Lang xung quanh.

Máu Hoàng Thử Lang chảy như dòng suối nhỏ, chảy xuống vách núi trong động.

Cảnh tượng nhìn cực kỳ hùng vĩ.

"Để vi sư một mồi lửa thiêu rụi!" Nhất Mi đạo nhân vung tay một cái, phù lục cháy lên, sau đó những xác chết chất đống kia bắt đầu bốc lửa.

Trương Thiên không để ý đến đám Hoàng Thử Lang đó, lau đi vết máu trên người, hắn chầm chậm xoay người, nhìn về phía quan quách phía sau.

Quan quách đã bị Bàn Tử mở ra.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang hứng thú nhìn vào những thứ bên trong.

"Nếu không nhầm, tên bên trong hẳn là đang tỉnh lại." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn cũng vội vàng đi tới, lo lắng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bị tập kích bất ngờ.

Ánh mắt nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy một khuôn mặt người và mặt Hoàng Thử Lang rất ghê tởm xuất hiện.

Còn trong quan tài, thứ được chôn cất thế mà chỉ là một tấm da người.

Trương Thiên rất kỳ lạ, nếu dựa theo cốt truyện gốc, bên trong trạch viện còn có một trạch viện lớn, bên trong rất đáng sợ, nhưng ở đây lại không hề phát hiện, ngược lại là thấy một quan tài thật.

"Lão đại, theo suy đoán của tôi, bên trong này, chôn cất hẳn là lão gia của trạch viện lớn trước đó." Hồ Bát Nhất nói, tay hắn nhẹ nhàng lấy ra từng tờ địa khế từ trong quan tài.

Trương Thiên lật xem những tờ địa khế này.

"Trương Tam bán đất ba mươi năm." "Triệu Tứ bán đất năm mươi năm" "Lý Lão Ngũ bán đất bốn mươi năm" Nhìn từng tờ địa khế, Trương Thiên lại nhìn đống vàng bạc châu báu trong quan quách này.

Trương Thiên dần dần hiểu ra điều gì đó.

"Không ngờ, tên này quả nhiên là một địa chủ." Hắn lẩm bẩm.

Trong ánh mắt hắn, không có chút nào thương xót.

Trước đây, khi chế độ ruộng đất chưa bị bãi bỏ, phần lớn nông dân căn bản không có đất để cấy trồng, tuyệt đại đa số đều nằm trong tay địa chủ.

Muốn có cơm ăn, cũng chỉ có thể ký tên điểm chỉ, cả đời kiếm tiền cho địa chủ.

Còn về việc khai hoang, thứ nhất không có công cụ, thứ hai khai hoang không có hạt giống, cho dù có hạt giống, cậu có thể đảm bảo vụ mùa năm sau sẽ bội thu sao?

"Tên này, hẳn là sợ cái chết, cho nên mới để gia nhân đều quỳ bái vị Hoàng Đại Tiên này, từ đó mới tạo nên cảnh tượng yêu vật hoành hành ở Thanh Phong Sơn." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Nói không chừng bên trong đây còn là sơn tặc, hoặc lão đại của một tổ chức đạo mộ, tất cả những điều này đều chỉ là phỏng đoán.

Theo suy nghĩ của Hồ Bát Nhất thì, địa chủ sợ chết, bọn họ vì trốn chạy chiến loạn mà ẩn sâu vào núi, điểm này có thể thấy từ lời nói của quản gia trong ảo cảnh trước đó.

"Ơ, lão đại, trong quan tài này, có rất nhiều nấm nhỏ." Bàn Tử nhìn trên đầu con Hoàng Thử Lang da người, mắt sáng rực.

Trên đầu tên này, còn mọc năm cây nấm nhỏ.

"Đây chính là Bạo Cung Cô, thứ này là một trong những loại thực vật yêu vật thích nhất, có thể khiến tu vi yêu vật tăng lên." "Cũng có tác dụng của yêu vật, đương nhiên điều quan trọng nhất là, loại bỏ chú thuật trên người các cậu." Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên và mấy người kia mắt sáng rực.

Ai mà không muốn loại bỏ chú thuật chứ?

"Vậy còn chờ gì nữa?

Bàn gia đây xin làm trước!" Bàn Tử vừa nói vừa định hái cây nấm đó đi.

"Khoan đã, đợi thiêu cái xác da người này xong rồi nói." Trương Thiên nói, khóe miệng mang theo nụ cười.

Tên này, Trương Thiên không biết hắn còn muốn giả vờ đến bao giờ.

Quả nhiên, vừa nghe Trương Thiên nói muốn thiêu, tấm da người kia thế mà run lên một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, tấm da người trực tiếp bay vút lên không trung.

Chương 184

Bàn Tử rõ ràng bị dọa nhảy dựng, gã trừng mắt nhìn con Hoàng Bì Tử bay trên trời, hận không thể chửi rủa cả trăm lần.

"Tên này thật âm hiểm, trong tình huống này, thế mà còn giả chết." Giải Vũ Thần lạnh lùng mở miệng.

Nếu không phải Trương Thiên nói câu lửa thiêu, có lẽ tên này đã không chịu dậy.

"Sư phụ, thực lực của nó hẳn không mạnh, phần sức mạnh còn lại của nó hẳn là đang trấn giữ những phần mộ khác ở Đại Hưng An Lĩnh, nhất thời nửa khắc không thể khôi phục đỉnh phong." "Chỉ cần tiêu diệt cái này, trên ngọn núi này, sẽ không còn Hoàng Đại Tiên nữa!" Trương Thiên nói, Nhất Mi đạo nhân gật đầu, tâm lĩnh thần hội, sau đó đào mộc kiếm đã được tế ra.

Đồng thời, một linh bài nứt vỡ cũng được ông ta lấy ra.

Hiển nhiên, Nhất Mi đạo nhân định mời tổ sư gia nhập thân.

Hôm nay tổ sư gia coi như mệt đủ rồi.

Trương Thiên thì không để ý, những việc này để tiện nghi sư phụ làm là được rồi.

Trương Thiên tiện tay đã hái cây nấm xuống.

Mắt hắn nhìn cây nấm.

"Dược vật: Bạo Cung Cô." "Trung phẩm dược thảo, có thể luyện chế Bạo Cung Đan, loại bỏ ác chú." "Giới thiệu vật phẩm: Có thể loại bỏ một loại chú thuật nào đó, là lương thực tốt nhất của yêu vật." Nghe giới thiệu, Trương Thiên an tâm.

Sau đó, hắn liền ăn thứ này.

Cũng may là không có độc, nếu không, Trương Thiên tuyệt đối có thể thấy một thế giới khác.

Hồ Bát Nhất và những người khác thấy vậy, cũng nhao nhao dùng, chú thuật trên người mấy người cũng liên tục biến mất.

"Hú, Bàn gia đây cuối cùng cũng trở lại đỉnh phong, tuyệt vời quá!" Bàn Tử xoa tay hầm hè, mặt đầy kích động.

Lúc này, Trương Khởi Linh, cùng Nhất Mi đạo nhân và con Hoàng Thử Lang da người trên trời đang đánh nhau bất phân thắng bại.

Hoàng Thử Lang dần dần đã không phải đối thủ của hai người nữa.

Nhất Mi đạo nhân phụ trách phòng ngự, còn Trương Khởi Linh phụ trách tấn công, hai người phối hợp cũng rất ăn ý.

"Lão đại, mau nhìn, bên trong này còn có một quyển sổ nhỏ!" Đột nhiên, Hồ Bát Nhất mở miệng, hắn lấy ra một quyển sổ ngả vàng từ trong quan tài.

Chỉ thấy trên quyển sổ, đang viết bốn chữ lớn.

"Kim Mạch Truyền Thuyết!" Nhìn mấy chữ trên tờ giấy, ánh mắt Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều bị hấp dẫn sâu sắc.

"Tiểu Trương gia, tôi nhớ, trước khi chúng ta đến, các anh đã nói, nơi đây ít nhất có ba Long Mạch, mà trên quyển này, lại viết Kim Mạch, chẳng phải là, nơi đây có một Kim Mạch tuyệt thế sao?" Giải Vũ Thần rất cẩn thận, hơn nữa tâm tư cũng khá tinh tế.

Hắn lập tức nghĩ đến điều gì đó, liền mở miệng.

"Ừm, chúng tôi nghi ngờ, nơi đây ẩn chứa, ngoài ba Long Mạch kia ra, còn một Kim Mạch lớn hơn." Trương Thiên mở miệng nói,

đồng thời nhìn về phía những nét chữ trên đó.

"Bạch hổ rơi đồng bằng, kim long nhập thanh sơn, muốn tìm nơi giấu bảo vật, ngàn người không một ai trở về." Chỉ một câu vừa mới bắt đầu, đã biểu thị nguy hiểm trong Kim Mạch này.

Tuy nhiên, Trương Thiên thấy câu này, toàn thân khẽ run.

Hổ rơi đồng bằng, bị chó khinh, kim long lại vào núi xanh, hiển nhiên, chỉ số nguy hiểm tăng vọt.

Nhưng, đây không phải Kim Mạch Đoàn Tử Sơn sao?

Sao lại xuất hiện ở đây rồi?

Lập tức nghĩ lại, cũng đúng, bây giờ hai thế giới hợp nhất, Đoàn Tử Sơn hẳn là đã biến thành Thanh Phong Sơn.

Hơn nữa Trương Thiên và đồng bọn cũng chưa gặp Họa Mi, hay những nhân vật kiểu gõ núi đại gia.

Hồ Bát Nhất nhìn cái này, thì nghĩ đến điều gì đó.

"Lão đại, trước đây, khi chúng tôi xuống nông thôn làm thanh niên trí thức, thì từng nghe nói về truyền thuyết Kim Mạch này." Hồ Bát Nhất nói, hắn dường như hồi ức lại chuyện cũ.

"Khi đó, chúng tôi gặp một vị đại gia gõ núi, khi ấy vị đại gia đó đã kể cho chúng tôi một câu chuyện, ban đầu, chúng tôi đều không để ý, nhưng bây giờ xem ra thì quả là có thật." Hồ Bát Nhất nói, đồng thời Bàn Tử cũng vội vàng gật đầu.

Gã dường như cũng nhớ ra điều gì đó.

Sau đó Hồ Bát Nhất lại mở miệng.

"Năm đó, vị đại gia đó nói, trên ngọn núi này, ẩn giấu một con kim long lấp lánh vàng, một nhóm công nhân mỏ đào đồ trong núi, nhưng khi thang máy đi lên thì người bên trong lại chảy máu kỳ lạ, chết rất

kỳ lạ.” “Người chết kia đột nhiên mở mắt, dọa vị đại gia đó nhảy dựng, sau này, thang máy rơi vào trong động, cả ngọn núi đều bị bao phủ bởi sương máu đỏ tươi vô cùng quỷ dị.” “Sau này, nước Phù Tang chiếm đóng tỉnh Quan Đông, sau đó tiến vào núi tìm kiếm Long Mạch, nhưng lại không thu hoạch được gì.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử cũng gật đầu.

“Đúng vậy, khi đó vị đại gia kia nói rất mê hoặc, đặc biệt là cái gì mà, máu nhuộm núi vàng, cả núi rừng đều màu đỏ, Bàn gia đây là ai?

Đó là, chiến sĩ chủ nghĩa duy vật vĩ đại nhất khi xưa.” “Đương nhiên là không tin rồi.” Bàn Tử xua xua tay, không khỏi mở miệng.

Khi đó, bọn họ cũng coi như không biết không sợ, còn bây giờ thì, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trong lòng đều có chút may mắn.

Nếu khi đó mà đi rồi, có lẽ đã không trở về được.

“Nha…” Ngay khi Trương Thiên đang suy tư, trên đỉnh đầu, tiếng kêu thê lương truyền đến, Hoàng Đại Tiên đã bị Trương Khởi Linh và Nhất Mi đạo nhân liên hợp tiêu diệt.

“Kim Mạch, hẳn là ở khu Quỷ Nha Môn kia, xem ra, còn phải đi xông pha một phen.” Trương Thiên thầm nghĩ, hắn ước tính, bên trong Quỷ Nha Môn này tuyệt đối có rất nhiều đồ tốt.

Đã gọi là Nha Môn rồi, vậy đồ tốt chắc chắn không thiếu.

Tuy nhiên, bây giờ vẫn nên tiêu diệt cái mộ của Hoàng Thử Lang này trước đã.

Ánh mắt hắn nhìn vào trong quan tài.

Ngoài một số vàng bạc châu báu, địa khế mà lão gia này có lúc sinh thời ra, bên trong này, còn có mấy hạt châu màu vàng.

Có hai hạt châu màu vàng, trông khá đẹp.

Trong châu có màu vàng pha lẫn một chút màu đen.

Trông có vẻ giống bảo thạch.

“Cái này gọi là Hương Hỏa Châu, là thứ mà con Hoàng Thử Lang này tích lũy hương hỏa trong nhiều năm mà thành.” Nhất Mi đạo nhân đi tới, khẽ mở miệng.

“Vậy thứ này, chúng ta có dùng được không?” Trương Thiên mở miệng.

Hắn còn nghĩ, dùng thứ này để ổn định tu vi.

“Người không thể dùng, yêu thì có thể.” Nhất Mi đạo nhân lắc đầu, thứ này, bản thân nó chính là biến hóa cả đời của Hoàng Đại Tiên, người không thể hấp thu yêu khí.

Chỉ có yêu mới có thể hấp thu.

“Hi hi, cha ơi, bảo bối này, cho Đoàn Đoàn đi, Đoàn Đoàn thích nhất!” Lúc này, Tiểu Đoàn Tử càng chạy ra, chớp chớp đôi mắt to tròn.

Mong đợi nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên có chút bất đắc dĩ.

Nếu không phải nơi này không có yêu khác, Trương Thiên tuyệt đối sẽ không đưa thứ này cho Đoàn Tử.

“Con lại không có công pháp, con tu luyện cao thế làm gì?” Trương Thiên không nói nên lời.

“Hi hi, cha ơi, cái này cha không hiểu rồi, con đang chuẩn bị để hóa thành hình người đó nha, cha nghĩ mà xem, bà nội con thấy con đáng yêu, nhất định sẽ vui vẻ, đúng không?” Tiểu hồ ly nói, vặn vẹo nhìn Trương Thiên.

“Thứ nhất, ai là bà nội?

Đừng có vạ lây mẹ tôi!" "Còn nữa, tôi đâu có chưa kết hôn mà có con, đừng vu khống tôi!" "Thứ hai, mẹ tôi không thể chịu nổi kích thích lớn như vậy!" Trương Thiên nghiêm túc nhìn con hồ ly này.

Nếu tên này mà đến nhà mình.

Vậy địa vị của mình chẳng phải sẽ rớt cái đùng sao?

Không ổn, tuyệt đối không ổn!

Không thể để tên này qua đó!

"Tạm thời cho con một viên, viên còn lại, tôi giữ hộ con." Trương Thiên nói, sợ tên này hóa hình, vậy thì xong đời rồi.

Hoàng Thử Lang kia coi như là bán hóa hình, dù sao cũng là gắn da người.

Còn Hoàng Đại Tiên có thực lực cao nhất, cũng coi như hơn nửa hóa hình, Đoàn Đoàn muốn hóa hình vẫn khá khó khăn.

"Ngoan ngoãn đồ nhi, các cậu chơi cũng lạ thật đó, cha ơi, từ ngữ này là gì vậy?" Nhất Mi đạo nhân nhìn Trương Thiên, chớp chớp mắt.

Có chút tò mò, trong mắt lại như thể vẻ ta đã hiểu.

"À… không có gì, cái này có nghĩa là khen ngợi." Trương Thiên nói, mặt đầy hắc tuyến.

Nhất Mi vừa nghe mắt sáng lên.

"Mau, tiểu yêu tinh, gọi cha đi." "Bản thiên sư đây là Thiên sư có thiên phú cao nhất Mao Sơn, con không thiệt đâu!" "Ông nội ~~" Tiểu hồ ly chớp chớp mắt, đáng yêu mở miệng.

Nhất Mi: "!!!" Trương Thiên: "????" Sư phụ biến thành cha rồi?

"Hắc hắc, ngoan ngoãn cháu gái, ông nội thích con nhất." Ai ngờ, không đợi Trương Thiên mở miệng, Nhất Mi đạo nhân đã ôm lấy tiểu

hồ ly.

Trương Thiên nghiến răng, tên này, chiếm tiện nghi đúng là số một!

Lúc này, Bàn Tử lại cắm đầu vào trong quan tài, lấy ra toàn bộ ngân phiếu, cùng một số vàng bạc châu báu bên trong.

"Lão đại, những vàng bạc châu báu, ngân phiếu này nọ, đều là do tên này tham lam mà có, Bàn gia đây nghĩ, thứ này cũng không giao lên, chi bằng, đổi thành tiền, chúng ta sửa thêm mấy con đường." Bàn Tử cười hắc hắc.

Trương Thiên mắt sáng lên, kinh ngạc nhìn về phía Bàn Tử.

Chương 185

“Không nhìn ra, cậu thế mà lại mở rộng tầm nhìn rồi.” Trương Thiên không khỏi mở miệng.

Thế mà có thể nghe từ miệng Bàn Tử chuyện bỏ tiền sửa đường, ừm, thật sự hiếm có.

Bàn Tử cười hắc hắc.

Trong lòng thì đang tự lẩm bẩm châm chọc, nếu không nói như vậy, cậu có thể để Bàn gia đây mang những thứ này ra ngoài sao?

“Ông nội, Đoàn Đoàn muốn học pháp thuật!” Tiểu hồ ly dùng cái đầu nhỏ dụi dụi Nhất Mi đạo nhân.

“Yêu, không cần học, công pháp của các con, đều là trời sinh, huyết mạch tương truyền.” Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Khởi Linh ở một bên dựng thẳng tai nhỏ.

Huyết mạch của y, là huyết mạch Kỳ Lân.

Mà Kỳ Lân cũng coi như thần thú, nếu thật như ông ta nói, chẳng phải mình cũng có thể tìm kiếm truyền thừa trong huyết mạch sao?

Trương Khởi Linh trong lòng có chút nghi ngờ, y định tìm cơ hội thử xem.

Còn ánh mắt Trương Thiên thì nhìn xung quanh.

“Cái nơi quỷ quái này, phá hủy nó đi, không thích hợp cho người đến tham quan.” Trương Thiên nói, hắn sợ đến lúc đó chuyên gia đến, bị dọa thì sao?

“Lão đại, chúng ta lại không có thuốc nổ, thứ này cũng không phá hủy được đâu.” Bàn Tử có chút uất ức.

“Tôi có cách, dùng phù lục bạo phá.” Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên gật đầu, có một số phù lục, uy lực bùng nổ một chút cũng không kém lựu đạn.

Hơn nữa số lượng càng nhiều, uy lực cũng sẽ càng lớn.

“Lão đại, cái này coi như, phá mộ sao?” Bàn Tử nói, trong đầu gã hiện lên hình ảnh, một ngôi mộ nhỏ, bị một quả bom phá hủy, ừm, Hoàng Thử Lang chết không nhắm mắt đâu.

“Cậu còn nhảy múa trên mộ nó rồi, phá mộ có vấn đề gì à?” Trương Thiên liếc gã một cái.

Sau đó, mọi người điên cuồng dán phù lục vào mộ Hoàng Bì Tử.

Đợi dán xong, mọi người nhao nhao chạy ra ngoài, sau một tiếng nổ lớn.

Mộ Hoàng Bì Tử biến mất trong tuyết trắng mênh mông.

Trương Thiên đây là lần đầu tiên phá mộ, ừm, khá sảng khoái.

Đương nhiên, trong ngôi mộ này, cũng không có văn vật, phá rồi thì phá thôi, vấn đề không lớn.

Còn khán giả xem trực tiếp thì ngớ người ra. 【Truyền thừa? 】【Nghề cổ truyền thống không thể quên (cười gian)】【Ngôi mộ này bị phá, tôi giơ cả hai tay hai chân tán thành, thứ này mà lưu lại, chẳng phải hoàn toàn là tai họa cho dân làng sao. 】【May mà phá rồi, nếu không, nói không chừng, chúng ta bây giờ, ngày nào cũng phải lo lắng người xung quanh có phải Hoàng Thử Lang hay không. 】【Bọn họ cũng thật ác, không chỉ trộm quan tài của người ta, động chạm đến kẻ địch, thậm chí còn phá luôn ổ của người ta. 】【Tiêu diệt yêu tà, vì dân trừ họa, mấy người gọi đây là đạo mộ tặc?

Đổi tên đi, đổi thành Đạo sĩ lên núi trừ yêu ký đi! 】Hiện trường, nhìn toàn bộ mộ Hoàng Bì Tử bị phá hủy, vô số khán giả càng thêm

ồn ào.

Nhìn vào màn hình, vị pháp quan mở miệng.

"Cái bị phá hủy này, không phải là mộ huyệt, mà là một khu mộ của quái vật, phá mộ quái vật, pháp luật tuy không quy định rõ ràng, nhưng không khuyến nghị mọi người làm." "Hơn nữa, chư vị, cũng xin nhắc nhở mọi người, gặp tranh cãi, đừng phá mộ người khác, không đạo đức." Vị pháp quan nói cứ như đang thắp một ngọn đèn trường sinh cho mọi người. 【Khoan đã, nếu tôi cãi không lại người khác, lấy pháo đốt phá mộ của người đó thì sẽ thế nào? 】 【Phía trước cậu thật dũng cảm!

Chúc mừng được khuyến mãi mười ngày ăn uống đặc biệt. 】 【Mà nói, mười ngày đổi lấy một ông tổ, hình như cũng không lỗ. 】 【Thần mẹ nó không lỗ, đến lúc đó cẩn thận tối tổ tông chui vào chăn cậu, cảm ơn cậu phá mộ nhà người ta. 】 Sau khi vị pháp quan nói xong, những người xung quanh càng nhao nhao bàn tán.

Còn Trần Hề mặt đầy hắc tuyến.

Ông đang chỉ đường cho người khác đó.

Sau này đánh nhau cũng không cần chửi bới nữa, trực tiếp mời tổ tông xuất sơn đi.

Vô số người nhao nhao bàn tán, còn chuyện Trương Thiên phá mộ, sau khi được thảo luận trên hiện trường và mạng xã hội.

Chỉ một cái giám định, được giám định là công dân tốt, người có ích cho xã hội.

Mặc dù là phá mộ, Trương Thiên thậm chí còn nhận được sự khen ngợi rộng rãi từ cư dân mạng. 【Mặc dù, về mặt đạo đức không cho phép, nhưng về mặt đạo đức thì vẫn cho phép. 】 【Này, lần đầu tiên thấy, phá mộ người khác, toàn mạng ủng hộ, điên rồi sao? 】 【Tôi

nhớ trước đây, hình như Tây Sa là bị giáo sư Lý và đồng bọn phá rồi phải không? 】【Tẩy chay phá mộ, ủng hộ phá mộ Hoàng Bì Tử! 】【Hạo Thiên Chân: ủng hộ phá mộ, cái này thật sự tồn tại sao? 】Trên mạng càng bàn tán sôi nổi.

E rằng, Hạo Thiên Chân nhìn thấy, cũng phải trực tiếp kêu gọi "người trong nghề".

Trong màn hình.

Trương Thiên và mấy người nhìn ngôi mộ bốc khói, hài lòng gật đầu.

"Lão đại, Bàn gia đây lần đầu tiên thấy, mộ bốc khói, hóa ra thật sự tồn tại." Bàn Tử cười hắc hắc, nhìn một mảng sương khói trắng bốc lên, gã không khỏi mở miệng cười nói.

"Bàn Tử, cái này không gọi là tổ mộ bốc khói, cái này gọi là, cả nhà vui vẻ nở hoa." Hồ Bát Nhất chầm chậm mở miệng, người này, tuy đôi khi trầm ổn, nhưng trước mặt huynh đệ, đôi khi cũng đùa giỡn một câu.

"Đúng là lão Hồ, đến cả những lời khó nghe như thế cũng nói ra được." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên mỉm cười, Hồ Bát Nhất mà, có chút bỉ khí cũng là bình thường.

"Những thứ chúng ta lấy được trong ngôi mộ này, thì lại không nhiều." Trương Thiên nhìn cái ba lô của Bàn Tử.

Ngoài vàng bạc châu báu ra, thì chỉ có một bản Kim Mạch thuyết minh.

Còn có một cây nấm, Hương Hỏa Châu, sau đó thì không tìm thấy bảo vật nào nữa.

"Lão đại, tôi cảm giác, trong ngôi mộ này, còn có những thứ khác, chỉ là chúng ta chưa tìm thấy mà thôi." Hồ Bát Nhất ở một bên khẽ

mở miệng.

“Ừm, tôi cũng cho là vậy, nhưng mà, bây giờ mộ đã phá thì thôi, chúng ta tiếp tục vào núi xem sao, tiện thể, thử xem, Kim Mạch trong truyền thuyết.” Trương Thiên nói, hắn đối với Kim Mạch, có ý tưởng rất lớn.

Đã đến rồi, hơn nữa lại là loại địa phương nguy hiểm này, không thu hoạch được chút gì, Trương Thiên cảm thấy, sẽ có chút thiệt thòi.

“Nếu là Kim Mạch, e rằng hơi khó tìm, nhưng mà, tôi sẽ cố gắng thử.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Lần này đến, gặp được không ít thứ, nhưng lại không tìm thấy bảo vật có tính chất thực tế nào.

Cho nên, mọi người đều có chút không cam lòng.

Trương Thiên gật đầu, sau đó nhìn về phía dãy núi trùng điệp xa xăm kia.

Núi non chập trùng bất định, theo tuyết hoa, sương mù bay tán, những ngọn núi kia, cứ như thể đang động đậy, ẩn hiện trong mây.

“Đồ nhi, tuy rằng, vi sư không khuyến nghị các con đi Kim Mạch, hẳn là có rất nhiều nguy hiểm, nhưng mà, vi sư cũng muốn đi xem xem, nói không chừng có thứ gì tốt.” Nhất Mi đạo nhân ở một bên nói, Trương Thiên gật đầu.

Trừ Trương Thiên ra, hầu như không có ai biết tình hình bên trong Long Mạch.

Bên trong Long Mạch, khả năng cao là Điện Diêm La, nhưng mà, hai thế giới chồng chéo lên nhau, có thể xuất hiện cái gì, ai cũng không biết.

“Phân kim định huyệt nhìn Nam Sơn…” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm

trong miệng, cái la bàn trên tay hắn càng không tự chủ mà run rẩy.

"Tiểu Trương gia, tôi trước đây từng nghe nói, giới đạo mộ có mấy đại môn phái, cái gì Mạc Kim Giáo Úy, còn có Bàn Sơn đạo nhân gì đó, Hồ huynh đệ cũng là một trong số đó sao?" Giải Vũ Thần khẽ hỏi.

Hắn vẫn luôn thắc mắc, vì sao Hồ Bát Nhất lại biết nhiều như vậy.

Có phải là truyền nhân của môn phái nào đó không.

"Hoa tử, lời này Bàn gia đây không muốn nghe đâu, cái gì mà đạo mộ?

Chúng tôi đây gọi là, người hiến tặng văn vật!

Hơn nữa, chúng tôi đều là người bảo vệ văn vật!" Bàn Tử nói, thậm chí còn mặt dày, kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

Trương Thiên xoa xoa trán của mình, Bàn Tử này, kỹ thuật mạ vàng đúng là số một.

"Lão Hồ à, chỉ là một người bình thường, biết một chút kỹ thuật đạo mộ thôi, Giải công tử không cần suy nghĩ nhiều." Trương Thiên cười mở miệng, Giải Vũ Thần cũng hiểu ra đạo lý trong đó.

Trương Thiên cũng coi như gián tiếp thừa nhận rồi.

"Về nhà, tôi nhất định phải nói chuyện cẩn thận với sư phụ của tôi, Trương gia, sau này thế nào cũng sẽ quật khởi, thế cục hiện tại, chúng ta căn bản không ngăn cản được, chỉ có thể kết giao." Giải Vũ Thần tâm tư hoạt bát.

Ánh mắt hắn nhìn rất xa.

Chương 186

Mọi người nhìn về phía Hồ Bát Nhất, chỉ thấy Hồ Bát Nhất dò xét rất lâu.

Cuối cùng ánh mắt nhìn về phía đông.

“Tôi phỏng đoán sơ bộ, vị trí Kim Mạch đó ở phía đông.” “Toàn bộ Thanh Phong Sơn, bị từng ngọn núi lớn bao bọc, bản thân nó đã ẩn chứa vô số Long Mạch, còn lão đại, các anh nhìn xem, phía sau có Phủng Nguyệt Câu, còn phía trước, lại là Đại Hưng An Lĩnh.” “Khả năng lớn nhất là ở khu vực trung tâm, nhưng trung tâm lại có Vạn Quỷ Quật, âm khí cực nặng, Kim Mạch không thể ở bên đó, cho nên, chỉ có phía đông.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên mắt chuyển động một cái.

“Tử khí đông lai, Kim Mạch này hấp thu tia khí tức đầu tiên của buổi sáng, đồng thời, lại có trước, sau, trái, phải bốn mạch núi bảo vệ, quả thật là một địa điểm cực tốt.” Trương Thiên cũng mở miệng nói, khiến Bàn Tử và Giải Vũ Thần ngớ người ra.

“Lão đại, tôi đã nói rồi, lần sau đừng giải thích nữa được không, Bàn gia đây không hiểu.” Bàn Tử gãi gãi đầu.

“Cậu không hiểu, không có nghĩa là người khác không hiểu, đi phía trước dò đường đi.” Trương Thiên vỗ bốp một cái vào lưng Bàn Tử.

Bàn Tử cũng chỉ đành lầm bầm chửi rủa mà đi ở phía trước.

“Ngoan ngoãn đồ nhi, không ngờ, các cậu thế mà lại đến trộm mộ sao?” Nhất Mi đạo nhân nhìn Trương Thiên, trong mắt mang theo nụ cười.

“Sư phụ, chúng tôi đây gọi là hiến tặng văn vật.” Trương Thiên học theo Bàn Tử bắt đầu tự mạ vàng lên mặt mình.

“Lão đại, cậu cướp lời thoại của tôi!” Bàn Tử ở phía trước lầm bầm chửi rủa nói.

“Đào mộ tổ tông người khác, ngoan ngoãn đồ nhi, thứ này thất đức lắm đó.” “Trừ khi các cậu có một, lý do chính đáng.” Nhất Mi đạo nhân nói, trực tiếp chỉ cho Trương Thiên một con đường sáng.

“Chúng tôi là để không cho ngôi mộ của bọn họ, bị người nước ngoài trộm đi, hoặc nói là bị những đạo mộ tặc khác phá hoại, cho nên mới miễn cưỡng ra tay giúp đỡ.” Trương Thiên chầm chậm mở miệng.

Bàn Tử nghe xong ngớ người ra.

“Không hổ là lão đại, nói chuyện còn có hàm lượng kỹ thuật hơn Bàn gia đây, mặt dày hơn cả Bàn gia đây, sao tôi lại không nghĩ ra được lời lẽ khó nghe như thế chứ?” Bàn Tử gãi đầu.

Quả nhiên, Bàn gia đây còn phải cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Giải Vũ Thần nhìn Trương Thiên một cái.

Lời Trương Thiên nói, rất có sức thuyết phục, người khác có thể không biết, nhưng xuất thân từ Lão Cửu Môn như Giải Vũ Thần, hắn hiểu rõ năng lực phá hoại của một số đạo mộ tặc.

Hơn nữa sau khi bọn họ đạo mộ, phần lớn cũng sẽ chọn bán cho người ngoại quốc, không vì gì khác, chỉ vì người ngoại quốc ra giá cao.

Hơn nữa nếu bán cho người ngoại quốc, cũng đỡ phiền phức, khả năng bị truy tra nhỏ.

Cũng chính vì vậy, trong thời kỳ này, phần lớn văn vật đều bắt đầu chảy ra nước ngoài.

Lời Trương Thiên nói, khiến Giải Vũ Thần cũng có chút bội phục.

"Tốt, ngoan ngoãn đồ nhi, có được một nửa giác ngộ của vi sư, vi sư rất vui." Nhất Mi đạo nhân khen ngợi mở miệng.

Trên mặt ông ta thế mà hiện lên một tia kiêu ngạo nhỏ.

Ừm, Trương Thiên là đồ đệ của mình, hắn hiến tặng văn vật, thì cũng tương đương với vi sư hiến tặng, tính toán làm tròn, vi sư đã cứu vớt toàn bộ văn vật của Hạ Quốc.

Nghĩ thôi cũng thấy vui rồi.

"Tiểu Trương gia, ngài thực lực mạnh như vậy, vì sao, Tiểu Trương gia, ở Bắc Ly lại luôn bình thường như vậy?" Giải Vũ Thần vừa đi vừa hỏi.

Ý định ban đầu của hắn là muốn hỏi, Trương Thiên có hứng thú tổ chức thế lực mới không.

Trương Thiên cười cười.

"Tầm nhìn nhỏ rồi, chúng tôi không thích phô trương, bình thường là được, bình đạm mới là thật." Trương Thiên nói, Giải Vũ Thần mặt đầy vẻ bừng tỉnh.

Mấy người càng tăng nhanh bước chân.

Sau khi ổ Hoàng Thử Lang bị Trương Thiên tiêu diệt, trong rừng dường như chịu phải chấn động gì đó.

Không ngừng có gấu đen, còn có lợn rừng gào thét.

Gấu đen, bản thân vào thời gian này vốn nên ngủ đông, nhưng bây giờ lại hiển thị sự hưng phấn bất thường.

“Phía trước, có gấu đen.” Hồ Bát Nhất nhìn về phía không xa, dưới ngọn núi tuyết trắng, một vệt đen kia.

Không khỏi mở miệng nói.

“Nếu nó không tấn công, thì thôi, nếu tấn công, Bàn Tử vừa hay có thể luyện tập một chút.” Trương Thiên mở miệng nói.

Bàn Tử: “???” Này, kẻ xuất sức đều là tôi sao… Mấy người bước lớn đi về phía trước.

Trương Khởi Linh theo sau đội ngũ, không nhanh không chậm nhìn con gấu đen kia.

Khi con gấu đen nhìn thấy Trương Thiên và đồng bọn, đầu tiên là sững sờ.

Khi nhìn thấy Trương Khởi Linh, lại cảm nhận được áp lực trên người mọi người, con gấu đen thế mà xám xịt bỏ chạy.

“Xì, gấu nhát.” Bàn Tử không khỏi lẩm bẩm một câu, sau đó càng vênh váo đi ở phía trước, bước đi nghênh ngang.

Trương Thiên lật xem cuốn sách Kim Mạch tìm thấy trong quan tài Hoàng Thử Lang trước đó.

Những thứ ghi chép trên cuốn sách này không nhiều, ngoài giới thiệu tên Kim Mạch ra, thì chỉ ghi chép bên trong có bao nhiêu bảo vật.

Còn về cách đi, cách để đạt được, thì không đề cập một chữ nào.

“Hoàng Đại Tiên cũng vẫn luôn tìm kiếm Kim Mạch sao?” Trương Thiên thầm nghĩ, hắn cảm thấy, rất có khả năng, nếu không Hoàng Đại Tiên không thể có thứ này, hơn nữa, mộ của hắn cũng không thể thiết lập ở một nơi độc đáo như vậy.

Rất nhanh, theo lộ tuyến của Hồ Bát Nhất, Trương Thiên và đồng bọn đã xuyên qua mấy dãy núi.

Cuối cùng, càng đến một sườn núi nhỏ ở phía đông.

Sườn núi nhỏ, không tính là cao lắm.

Nhưng từ đây nhìn ra, có thể thấy toàn bộ lộ tuyến mà mấy người trước đó đã đi qua.

Còn có thể nhìn thấy ngôi mộ Hoàng Thử Lang kia.

"Nơi này tuyệt đối là một địa điểm mai táng cực kỳ tốt, nếu, tôi chết, tuyệt đối sẽ chọn nơi này, phong thủy ở đây thật sự quá tốt." Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, tiện miệng nói.

"Lão Hồ, cơm không thể ăn bừa, lời cũng không thể nói bừa, cậu không thể chết đâu nha, chúng ta đã nói rồi mà, cùng nhau lãng du khắp chân trời góc bể cơ mà?" Bàn Tử vừa nghe, vội vàng mở miệng.

Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, không biết đây là đang cảm thán phong thủy của sườn núi nhỏ này tốt sao?

"Phong thủy nơi này quả thật không tồi, nhưng mà, vi sư cảm nhận được một tia âm khí." Nhất Mi đạo nhân nói, mọi người cũng nhao nhao nhìn xung quanh.

"Còn có Hoàng Thử Lang!" Đột nhiên, Trương Khởi Linh mở miệng.

Chỉ thấy, không xa, một con Hoàng Thử Lang đang điên cuồng chạy trốn trên tuyết, dường như gặp phải chuyện rất nguy hiểm.

Còn Bàn Tử thấy vậy, càng rút ra tàn kiếm.

Mọi người đều bị Hoàng Thử Lang hành hạ không ít, cho nên, lần nữa nhìn thấy Hoàng Thử Lang, mọi người tự nhiên đều có chút phấn khích.

"Bà nội nó, gặp Bàn gia đây là muốn chạy sao?

Gan lớn thật đó." Bàn Tử lẩm bẩm, càng điên cuồng đuổi theo.

“Bàn Tử đừng đuổi!” Trương Thiên thấy vậy, vội vàng kéo Bàn Tử lại.

“Đây chắc chắn là cạm bẫy, chúng ta vừa mới giết nhiều Hoàng Thử Lang như vậy, bây giờ lại có, tuyệt đối không đúng lúc.” “Hơn nữa, cậu quên rồi sao, lời con Hoàng Thử Lang kia nói trước đó?

Nhà nó ở phía đông!” Trương Thiên đột ngột lại lần nữa nhắc đến lời của con Hoàng Bì Tử đầu tiên, khi hắn nói ra lần nữa, mọi người đều sững sờ.

“Chúng ta phá mộ Hoàng Đại Tiên xong, thì dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng chúng ta lại không thể không cẩn thận một chút.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

Hắn nhìn về phía nơi Hoàng Thử Lang chạy qua.

Đột nhiên mắt sáng lên.

“Thiên địa huyền quan, phong thủy huyền sơn, ẩn chứa huyền cơ, Long Mạch hướng về, lão đại, bên dưới này, hình như có một con sông.” Hồ Bát Nhất nói, cả người hắn nằm rạp xuống đất, gạt tuyết ra, tai dán chặt vào mặt đất.

Trương Khởi Linh thấy vậy, cũng nhẹ nhàng cúi xuống.

Gạt tuyết ra.

Một lát sau.

Hồ Bát Nhất không nghe thấy tiếng nước, ngược lại Trương Khởi Linh thì nghe thấy.

“Quả thật có sông ngầm, hơn nữa rất lớn, dòng nước có chút rộng và xiết.” Giọng Trương Khởi Linh không lớn.

Trương Thiên mắt chuyển động.

Nếu không nhầm, bên dưới này, chính là Quỷ Nha Môn.

Nơi đó, không chỉ có rất nhiều cơ quan, hơn nữa, kiến trúc cũng vô cùng đồ sộ.

Muốn đi vào bên trong, thì nhất định phải đi qua một con sông.

Tục gọi là Vong Xuyên Hà.

"Lão Hồ, xem ra, chúng ta phải ở đây, tìm lối vào." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó hắn cầm la bàn.

Càng trực tiếp thăm dò.

Dần dần, Hồ Bát Nhất phát hiện, lộ tuyến, dường như rất gần với nơi con Hoàng Thử Lang trước đó chạy qua.

Ngay sau đó, sau một hồi tìm kiếm, Hồ Bát Nhất đứng dưới một cái cây lớn.

Chương 187

Trên cây lớn, còn có một vết móng gấu.

Cây bị cào mất một mảng lớn.

“Gấu có trí nhớ không cao, bọn chúng thường sẽ để lại dấu hiệu trên cây, chứng minh nơi này khá nguy hiểm.” “Còn, tôi vừa phân kim, phát hiện, nơi đây, khả năng cao chính là một cái miệng động.” Hồ Bát Nhất nói, hắn chỉ vào một vị trí dưới gốc cây.

Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng lấy ra xẻng sắt.

“Tiếp theo giao cho Bàn gia đây đi.” Sau khi Bàn Tử mở miệng, gã liền cầm xẻng sắt, bắt đầu đào động ở nơi Hồ Bát Nhất chỉ.

Bàn Tử chưa đào mấy nhát, một cái miệng động rất sâu đã xuất hiện trước mắt.

“Thần rồi.” Giải Vũ Thần nhìn miệng động, trong lòng cũng kinh ngạc.

Năng lực của Hồ Bát Nhất thật mạnh, có lẽ, cho dù là những đạo mộ tặc của Cửu Môn năm đó đến, cũng chưa chắc đã có thể phá mở nhanh như vậy.

“Mọi người cẩn thận một chút, không loại trừ bên trong có cơ quan.” Hồ Bát Nhất ở một bên mở miệng, mọi người gật đầu, nhao nhao đi vào.

Hang động không tính là sâu, chỉ cao mấy mét.

Mấy người nhảy một cái, cũng trực tiếp đi vào bên trong.

Còn Trương Khởi Linh thì nhẹ nhàng đi xuống.

Chân khí của y hóa thành thực chất, thậm chí có cơ hội tạm thời

dừng lại giữa không trung.

“Nhị ca ngầu thật đó!” Bàn Tử không khỏi mở miệng nói, mặt đầy vẻ hâm mộ.

“Bàn Tử, thật ra cậu bây giờ cũng có thể.” Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử càng tâm lĩnh thần hội.

Trương Thiên không nói nhiều, mà lấy đèn pin trong ba lô ra.

Sau đó đèn pin bật sáng, xung quanh lại lần nữa được chiếu sáng.

Mọi thứ xung quanh, cũng đập vào mắt mọi người.

Mọi người lúc này đang đứng trên một cái bệ, cái bệ không lớn, vừa đủ cho mấy người, còn bên dưới, thì là vách núi vạn trượng.

Phía trước chỉ có một con đường, trên đỉnh đầu thậm chí còn có một vật hình tròn không biết là cái gì.

Con đường đó cũng hoàn toàn bị phong bế, còn dưới vách núi vạn trượng, không nhìn rõ tận cùng, nhưng lại mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nước chảy.

“Đây là Kim Mạch?

Buồn cười thật đó!

Trông thật quỷ dị, đây là cái nơi quỷ quái gì thế này.” Bàn Tử không khỏi chửi một câu.

Trương Thiên nhìn về phía trước.

Sắc mặt trầm tĩnh, bên trong này, hệ số nguy hiểm cực cao.

Nhưng mà, mình có sư phụ và nhị đệ hai cái hack này, khả năng đi qua thuận lợi, hẳn là khá lớn.

Xung quanh mộ huyệt, tỏa ra khí tức âm lãnh, mơ hồ còn có gió

lạnh thổi qua, khiến người ta rùng mình.

“Lão đại, chúng ta đi đường nào đây?” Bàn Tử ở một bên hỏi.

“Nơi này chỉ có một lối đi, tự nhiên là đi bên đó rồi, nhưng mà, tôi lo lắng là, bên trong có cơ quan, cho nên, mọi người khi đi cẩn thận một chút.” Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh thì đứng ra.

“Tôi đi xem trước.” Y nói, đi ở phía trước.

Mọi người càng đi theo sau Trương Khởi Linh.

Toàn bộ mộ đạo được bao bọc bằng đá, trông vừa dài, lại vừa có chút âm u.

Xung quanh càng không ngừng có nước nhỏ giọt, tí tách.

Chỉ thấy, Trương Khởi Linh đi ba bước trong mộ đạo, khoảnh khắc tiếp theo, trên vách tường xung quanh thế mà trực tiếp bắn ra vô số mũi tên cơ quan.

Trên mũi tên còn có chất lỏng màu xanh lá, hiển nhiên là một loại độc tố nào đó, cách rất xa cũng có thể ngửi thấy một mùi hắc mũi.

Trương Khởi Linh thấy vậy, thân ảnh như bóng ma, không ngừng né tránh, cũng chỉ trong chốc lát, thân ảnh y thế mà trực tiếp đã đi qua mộ đạo.

Trương Thiên thấy vậy, cũng từ bước chân của Trương Khởi Linh, suy đoán ra được lộ tuyến an toàn đại khái.

“Mọi người đi theo tôi.” Trương Thiên nói, mọi người đi theo sau hắn.

Thuận theo khu vực an toàn, Trương Thiên và đồng bọn thì thành công đi qua mộ đạo.

Nếu đổi lại là người khác, vậy tuyệt đối là phải phá giải cơ quan trước, nhưng không có cách nào khác, đội chúng ta năng lực mạnh,

thông qua trước có vấn đề gì à?

Không có vấn đề.

Trương Thiên còn tiện tay rải một ít bột mì vào mộ đạo, điều này tiện cho các chuyên gia sau này đến thám hiểm.

Sau khi đi vào, một cánh cửa đá xuất hiện.

Xung quanh cửa đá, có một số xương người, đầu lâu, hiển nhiên, trước đó cũng có người đã đến đây.

"Xem ra, trên đời người tài dị sĩ vẫn còn khá nhiều, nơi quỷ quái thế này cũng có người có thể đến." Bàn Tử không khỏi lẩm bẩm một câu, sau đó nhìn về phía cửa đá.

"Cánh cửa đá này, hẳn là bình thường." Trương Thiên nhìn một cái, mở miệng nói.

Sau đó, bàn tay trắng nõn của Trương Khởi Linh đặt lên cửa đá, ngay lập tức, nhẹ nhàng đẩy một cái, bụi bặm bay lên, lực độ mười phần.

Khoảnh khắc tiếp theo, cửa đá mở ra.

Phát ra một tiếng ầm ầm.

Bụi bặm bay tán loạn, xung quanh càng bụi bặm tràn ngập.

"Lão đại, biết sớm thì đã mang mặt nạ phòng độc trước đó đến rồi, nói không chừng sẽ tốt hơn một chút." Bàn Tử nói, Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái.

Cái mặt nạ phòng độc đơn giản đó, chỉ sợ cũng chẳng có tác dụng gì.

Hơn nữa Bàn Tử cũng chỉ biết nói sau khi sự việc đã rồi.

Sau bụi bặm, một không gian rất lớn xuất hiện.

Trong không gian hình tròn, ở giữa còn có một cái quan tài đã được mở ra.

Toàn bộ quan tài màu đỏ, trên đỉnh đầu còn treo rất nhiều thi thể.

Thi thể chằng chịt, gần như treo kín cả mộ thất.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía những thi thể trên đỉnh đầu.

"Nếu không nhìn nhầm, đây hẳn là một tổ chức đạo mộ, quần áo của bọn họ, cùng tình trạng thân thể bị ăn mòn cơ bản là nhất quán." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên càng chiếu đèn lên.

Những người đó mặc áo vải thô, trông thì giống như những người dân làng.

Mỗi một người đều bị treo lơ lửng giữa không trung, dáng vẻ chết cực kỳ khó coi.

"Ngoan ngoãn đồ nhi, vi sư rất thích nơi này, nơi này đơn giản chính là nơi dưỡng sinh cần thiết." Nhất Mi đạo nhân thì hít sâu một hơi, mặt đầy vẻ thoải mái, cứ như thể về nhà vậy.

Nơi như thế này, âm khí rất nặng, rất thích hợp cho kiểu người như ông ta, người già đã chết dưỡng sinh.

"Sư phụ, con cảm thấy người có thể đi dò đường cho chúng con, làm chút đóng góp cho đội." Trương Thiên không nói nên lời.

Nhất Mi đạo nhân, coi như là quỷ rồi, có gì an toàn hơn một con quỷ đi dò đường chứ.

"Ngoan ngoãn đồ nhi, vi sư đây là đệ tử thiên tài, sao có thể làm cái kiểu đi trộm mộ chứ, không ổn, không ổn, hơn nữa, vi sư đây là sư phụ, sao có thể làm người dẫn đường chứ, không ổn không ổn." "Vậy, nếu gặp pháp khí đạo môn, đều tặng cho sư phụ!" "Ổn rồi!

Vi sư đây đi ngay!" Nhất Mi đạo nhân hầu như không chút do dự,

hoàng bào vung lên, sau đó đi về phía quan quách kia.

“Lão đại, sư phụ chúng ta thật là có thể co có thể duỗi.” Bàn Tử ở một bên nhỏ giọng lẩm bẩm.

Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, ngay lập tức nhìn về phía Nhất Mi đạo nhân.

Khi Nhất Mi đạo nhân đi qua, vô số mũi nhọn đã từ bốn phương tám hướng xông ra.

Chỉ thấy, thân hình Nhất Mi đạo nhân cực kỳ uốn lượn, thế mà cũng né tránh được những cơ quan này.

Sau đó mấy người đi theo ông ta, cũng thuận lợi đến trước quan tài.

Những người đến trước đây, đều là dùng tính mạng mà đắp lên, còn bên Trương Thiên đây, vượt qua cơ quan như chơi vậy.

Mở quan tài.

Không có gì cả, trống rỗng.

“Cái này hẳn là một quan tài hai tầng.” Hồ Bát Nhất gõ gõ vào phía dưới quan tài, biểu cảm ngưng trọng.

Trương Thiên thì phát hiện, ngôi mộ ở đây, cơ quan thật sự rất nhiều, vừa mới xuống một lát đã gặp ba cơ quan rồi.

“Vậy còn chờ gì nữa, Bàn gia đây đến mở quan tài.” Bàn Tử nói, nhấc xẻng sắt liền xông tới.

Sau đó dưới sức mạnh phi thường của Bàn Tử, tầng thứ hai được mở ra.

Chương 188

Mộ đạo xuất hiện.

Mọi người bắt đầu đi xuống.

Càng đi thì âm khí cũng càng nặng.

Trong mộ đạo, Trương Thiên và đồng bọn phát hiện một số thi thể.

Dường như đều là người của một tổ chức.

Đối với điều này, Trương Thiên căn bản lười để ý.

"Lão đại, cậu nói xem, bên trong này, liệu có nữ quỷ nào không, hoặc nói là, mộ chủ nhân chính là nữ?" Bàn Tử đối với Trương Thiên chớp chớp mắt.

"Bàn Tử, cậu phản nghịch, Vương Phi có biết không?" Trương Thiên không khỏi mở miệng.

Ngay cả ngọc bội cũng lung lay một cái.

"Cái đó, lão đại, cậu hiểu lầm rồi, Bàn gia đây là quan tâm cậu đó, cậu nghĩ xem, lão đại, cậu không cưới vợ, sau này, chúng ta làm sao mà vui vẻ chơi đùa được?" "Con cái Bàn gia đây đầy đường đi đánh tương du, cậu còn đang nhìn hoàng hôn tiểu tiện." Bàn Tử không khỏi nói, Trương Thiên hít một hơi, hận không thể cho gã đi mở đường.

"Bàn Tử, không ngờ, cậu thể trạng không lớn, năng lực không lớn, tướng mạo không xuất chúng, quản lý lại khá rộng." Trương Thiên nói, còn trước mắt, cuối đường hầm, một cánh cửa lớn lại xuất hiện.

Cánh cửa lớn lần này, so với trước đó đã cao cấp hơn rất nhiều.

Chỉ thấy, hai bên cánh cửa lớn khổng lồ, hai bức tượng Ngưu

Đầu, Mã Diện xuất hiện.

Còn ở giữa hai bức tượng, thì lại bảo vệ một cánh cửa cổ kính.

Phía trước cửa, càng dựng đứng vô số ngọn Quỷ Đăng.

Những ngọn Quỷ Đăng đó lấp lánh ánh sáng xanh u ám, trông cực kỳ đáng sợ.

"Đây là Quỷ Hỏa, ngàn năm không tắt." Trương Khởi Linh mở miệng, đến nơi này, cái cảm giác đó, cứ như thể về nhà vậy.

"Quỷ Hỏa?

Vậy Nhị ca, thứ này mang đi rồi, chẳng phải có thể miễn phí đốt lửa sao?

Tôi nghe nói Hạ Quốc chúng ta đang nghiên cứu kỹ thuật mới, đến lúc đó dùng lửa để phát điện, lão đại, chúng ta phát tài rồi." Bàn Tử tư duy mở rộng.

Trương Thiên không để ý Bàn Tử, mà nhìn về phía Quỷ Môn Quan trước mắt.

"Mười tám ngọn Quỷ Đăng, đại diện cho mười tám tầng địa ngục của Địa Phủ, còn Ngưu Đầu Mã Diện ở hai bên cánh cửa lớn trước mắt, hẳn là thần thú bảo vệ mộ huyệt này." "Nơi đây, cứ như thể là một Điện Diêm La." Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, không khỏi run rẩy mở miệng.

Nơi này thật sự ẩn chứa Kim Mạch sao?

Hồ Bát Nhất không hiểu.

"Cái này, không phải Điện Diêm La, mà là Quỷ Điện, thế mà lại có người điên rồ đến mức, xây mộ của mình thành Điện Diêm La, đây chẳng phải đang thách thức quyền uy của Diêm Vương thật sao?" Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên dường như nghĩ đến điều gì đó.

“Vậy nói như vậy, cái Điện Diêm La này, không những không mang lại sự giúp đỡ cho mộ chủ nhân, nói không chừng, còn hại chết hắn.” Cứ như thể cậu chết rồi, không đi Địa Phủ, lại cứ tự xây một Điện Diêm La, đây chẳng phải là tìm chết sao?

Đối đầu với Diêm Vương sao?

Hồ Bát Nhất thì nhìn xung quanh, sau khi run rẩy, lại có chút kích động.

“Lão đại, nơi này tuy không biết có Kim Mạch hay không, nhưng phong thủy lại rất tốt, tuyệt đối có đại mộ.” “Tôi muốn đi vào xem xem, hắn là có thể học được rất nhiều.” Hồ Bát Nhất nói, hắn đối với phân kim định huyệt cũng rất khao khát, đặc biệt là khi gặp phải loại thứ này, hắn càng có chút tò mò kích động.

Trương Thiên gật đầu, sau đó mấy người đi qua cầu Quỷ Hỏa.

Mọi người đứng trước cửa.

Phía trên cửa, còn có một tấm biển.

Khắc mấy chữ lớn.

“Hoàng Thúc Lương!” “Đù má, Hoàng Đại Tiên!” Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Mọi người cũng có chút mộng, ngay cả Nhất Mi đạo nhân cũng nhíu một bên mày lại.

Đây chẳng lẽ là một sự trùng hợp?

Hay là nói, không phải cùng một người?

Sao lại đều họ Hoàng?

“Cái Hoàng Thúc Lương này thật mẹ nó có tiền, lão đại, Bàn gia đây có chết, cũng phải làm như vậy!” “Cũng phải xa xỉ một phen!” Bàn Tử nhìn bố cục xung quanh, đây là một trong những mộ huyệt xa

hoa nhất mà gã từng đến.

"Bàn Tử, tôi khuyên cậu đừng làm thế, cậu không kiềm chế được đâu, nếu cậu làm như vậy, lão đại cũng không cứu nổi cậu." Hồ Bát Nhất cười nói, đồng thời nhìn xung quanh.

"Trên này có mười ngọn Hồn Đăng, hẳn là chính là Thiên Đăng Tỏa trong truyền thuyết, đốt sáng chúng, hẳn là có thể đi vào mộ thất." Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, hầu như không quá mức xem xét hình thế của mộ, trực tiếp mở miệng nói.

Hiển nhiên, bản lĩnh của hắn đã cao hơn một chút.

"Quả thật như vậy, dùng Quỷ Hỏa đốt đèn, lửa bình thường, hẳn là không đốt được." Trương Thiên cũng mở miệng, hắn nhìn một vòng, cũng chỉ có Quỷ Hỏa là đang cháy, hiển nhiên những ngọn lửa khác hẳn không thể cháy ở đây.

Sau khi Trương Thiên nói xong, Trương Khởi Linh thì đi tiên phong, y cầm một cây gậy gỗ, sau đó, thân ảnh lướt nhanh mấy cái.

Mười ngọn đèn trên tường mộ xung quanh đều được thắp sáng.

Sau khi đèn sáng lên, cánh cửa lớn thì không mở ra ngay lập tức, tùy theo, Hồ Bát Nhất xoay một cơ quan dưới đất, cánh cửa mộ này mới ầm ầm mở ra.

Bụi bặm bay tán loạn, ngay khoảnh khắc cửa mộ mở ra, còn có một trận âm phong thổi qua.

"Ôi chao, bên trong này âm khí rất nặng, không chỉ hoàn nguyên toàn bộ bố cục của nha môn, thậm chí ngay cả âm khí cũng có thể hoàn nguyên sao?" Nhất Mi đạo nhân khẽ nhíu mày, tình huống này ông ta vẫn là lần đầu tiên gặp.

Hơn nữa như vậy, càng khiến Nhất Mi đạo nhân cảm nhận được một tia áp bách.

“Hoàng Thúc Lương này đúng là có một giấc mộng làm Diêm Vương.” Trương Thiên tự lẩm bẩm một câu, sau đó, ánh mắt nhìn vào trong cửa.

Chỉ thấy, Trương Thiên mò mò trong túi, lấy ra mấy cục đá nhỏ, rải vào bên trong.

Sau khi đá bay vào cửa mộ, bên trong lại không có chút động tĩnh nào.

“Không sao, lão đại, bên trong hẳn là an toàn.” Bàn Tử thấy vậy mắt sáng lên, càng kích động đi ở phía trước.

Mọi người đi vào mộ thất, bên trong có một số Quỷ Hỏa đang cháy, những ngọn Quỷ Hỏa này vô hỏa tự nhiên, chiếu sáng toàn bộ mộ thất.

Trương Thiên cảm giác, hẳn là cửa mộ mở ra, không khí thổi động, khiến Quỷ Hỏa bùng cháy.

Mọi người đi vào bên trong, cảnh tượng bên trong toàn bộ đập vào mắt.

Chỉ thấy, bên trong, trong không gian rộng lớn, toàn bộ đều là tượng đá.

Còn ở khu vực trung tâm của các bức tượng, thậm chí còn có hai bức tượng lớn.

Từ những hình khắc trên bức tượng có thể thấy, trên đó toàn bộ đều là một số quỷ quái ở âm gian.

Còn trên bức tượng lớn, càng khắc một Ngưu Đầu và một Mã Diện.

Trông vô cùng quỷ dị.

Xung quanh, Quỷ Đăng lấp lánh trên vách tường, ánh sáng xanh u

ám càng giống như những tiểu tinh linh, lấp lánh trong toàn bộ mộ thất.

Lúc này, những bức tượng trên phiến đá cứ như thể đã sống lại, phát ra từng trận tiếng ô yết.

Những lệ quỷ bên trong đó cứ như thể khoảnh khắc tiếp theo sẽ bước ra từ phiến đá, đòi mạng mấy người.

"Đây là Câu Hồn Trận, Ngưu Đầu Mã Diện khống chế mấy trăm âm hồn, kẻ nào nhập trận, chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì." "Hơn nữa, những lệ quỷ khắc trên những phiến đá này của hắn, không phải hư vô, thật ra đều là thật, một số người sống, khi còn sống đã bị biến thành tượng đá một cách sống sượng, toàn bộ đều bày ở đây." Nhất Mi đạo nhân thần sắc nghiêm túc.

Sau khi ông ta nói xong, Trương Thiên cũng hiểu ra, vì sao vừa mới vào, nơi đây âm khí lại nặng như vậy.

Hơn nữa những người tượng đá đó cứ như thể muốn chạy ra, hóa ra bên trong tượng đá, bản thân đều đang giam cầm người.

"Bà nội nó, Hoàng Thúc Lương này thật không phải là người, những phiến đá này cũng gần một trăm cái rồi, nếu bên trong này đều là người thì hắn ít nhất cũng đã giết một trăm người." Bàn Tử lầm bầm chửi rủa nói, trong mắt có chút tức giận.

Trương Thiên biết bây giờ không phải lúc nói chuyện này, mà là phá trận trước.

"Sư phụ, người nói như vậy, có phải có cách phá trận nào không?" "Ai, ai bảo vi sư là đạo sĩ thiên tài nhất Mao Sơn chứ?

Cách phá trận chính là, phá hủy Ngưu Đầu Mã Diện kia, không có Ngưu Đầu Mã Diện, trận tự nhiên sẽ phá." Nhất Mi đạo nhân có Kỳ Môn Độn Giáp, tự nhiên biết chuyện trận pháp.

“Nhưng mà, tôi đang nghĩ, chúng ta phải làm thế nào mới có thể tiêu diệt Ngưu Đầu Mã Diện kia.” Trương Thiên nghi hoặc nói, xét theo tình huống này, nói không chừng bia đá còn sẽ di chuyển, đến lúc đó sự việc sẽ khó giải quyết.

“Yên tâm, vi sư tự có cách.” Nhất Mi đạo nhân vô cùng tự tin nói, Trương Thiên gật đầu cũng không nói gì nữa.

“Vậy chúng ta vào trong sao?

Bàn Tử, cậu tốc độ không nhanh, có thể đợi ở bên ngoài một chút.” Trương Thiên nói, Bàn Tử chỉ chỉ vào cửa mộ phía sau.

“Lão đại, cửa mộ sớm đã đóng rồi, muốn vào, mọi người cùng nhau vào.” Bàn Tử nói, Trương Thiên cũng chỉ đành gật đầu.

Trương Thiên nhìn về phía hai phiến đá Ngưu Đầu Mã Diện ở trung tâm.

“Xông!” Một tiếng ra lệnh, mọi người trực tiếp xông ra ngoài.

Còn Nhất Mi đạo nhân và Trương Khởi Linh thì lướt mình một cái, chạy về phía Ngưu Đầu Mã Diện kia.

Sau khi đi vào, trận pháp đã được kích hoạt.

Những phiến đá kia cũng bắt đầu chuyển động, tốc độ cực nhanh, cứ như thể có người đẩy chạy vậy.

Chương 189

Phát ra tiếng ầm ầm, toàn bộ mộ thất rất lớn, hai phiến đá Ngưu Đầu Mã Diện kia càng không biết đi đâu.

Đồng thời, vô số phiến đá càng hình thành một Khốn Trận, vây đánh Trương Thiên và đồng bọn.

Trọng lượng phiến đá ít nhất nghìn cân, hai phiến đá cùng nhau đè xuống, sức mạnh tạo ra tuyệt đối vượt quá tấn.

"Mọi người chia nhau ra chạy, cố gắng đừng để bị đè, tôi nghiên cứu một chút trước, làm thế nào mới có thể phá giải những phiến đá này." Trương Thiên nói, mọi người càng gật đầu, thân ảnh bắt đầu chạy về bốn phía.

Giải Vũ Thần khinh công cao siêu, cho nên những phiến đá này cũng rất khó đánh trúng hắn.

Còn Bàn Tử, vừa chạy vừa vã mồ hôi hột tự lẩm bẩm châm chọc, trong miệng càng suýt chửi Hoàng Thúc Lương cả trăm lần.

Phiến đá càng bám sát theo sau, điên cuồng vung vẩy, Bàn Tử càng thỉnh thoảng tăng tốc, phiến đá kia nhất thời lại không đánh trúng gã.

Trương Thiên vừa né tránh những phiến đá này, vừa nhìn xung quanh.

"Phiến đá tương ứng với, hẳn là lệ quỷ cấp dưới của Ngưu Đầu Mã Diện." "Mà vừa rồi, Nhất Mi đạo nhân đã nói, những phiến đá này đều do âm hồn thao túng, nếu âm hồn bên trong tiêu tán rồi, chẳng phải…" Nghĩ đến đây, Trương Thiên trong tay đã lấy ra một thanh đào mộc kiếm.

"Thử xem." Hắn thầm nghĩ, Trương Thiên đào mộc kiếm vừa

chạy vừa vẽ phù, khoảnh khắc tiếp theo, một Hỏa Phù xuất hiện.

Nhiệt độ xung quanh bắt đầu tăng lên, toàn bộ mộ thất đều có cảm giác ấm áp.

Sau khi ngọn lửa xuất hiện, tốc độ của những phiến đá kia rõ ràng chậm hơn rất nhiều.

Trương Thiên thấy có tác dụng, càng vội vàng điên cuồng vẽ phù, những phiến đá xung quanh càng không tiến thêm một bước, dường như có chút kiêng kỵ hỏa phù của Trương Thiên.

Bọn chúng thật sự không ngờ, đạo mộ có khả năng không chỉ là đạo mộ tặc, thế mà còn có đạo sĩ!

Sau khi những phiến đá này chậm lại, Trương Khởi Linh và Nhất Mi đạo nhân cũng nhao nhao tìm thấy hai phiến đá khổng lồ kia.

Ngưu Đầu Mã Diện!

Trương Khởi Linh đấm một quyền vào phiến đá, phiến đá rung lên một cái, sau đó từng vết nứt xuất hiện.

Trương Khởi Linh một quyền thế mà đánh ra một vết nứt trên phiến đá, cái này nếu để Bàn Tử nhìn thấy ước tính có thể khoe khoang một thời gian dài.

Đồng thời, Nhất Mi đạo nhân càng dùng đào mộc kiếm vẽ một Lôi Phù, sau đó, phiến đá Mã Diện cũng bị ông ta đánh nát.

Sau khi hai phiến đá vỡ vụn, những phiến đá nhỏ xung quanh dường như lại lần nữa trở nên yên tĩnh.

Mọi người đồng thời cũng tụ tập về phía Trương Thiên.

“Sao mà đơn giản thế, Bàn gia đây còn tưởng khó lắm chứ.” Bàn Tử nhìn những phiến đá xung quanh, không khỏi bĩu môi, trông có vẻ có chút khinh thường.

“Ca ca…” Ngay khi Bàn Tử vừa mới nói xong, những phiến đá xung quanh thế mà nhao nhao vỡ vụn.

Từng bộ xương trắng rơi ra từ phiến đá.

Còn trên thi cốt, âm khí màu đen càng trực tiếp hóa thành thực chất.

“Ô ô…” Những âm hồn đó phát ra tiếng ô yết, ánh mắt đen kịt nhìn về phía Trương Thiên và mấy người, vì không có sự khống chế của Ngưu Đầu Mã Diện, bọn chúng cứ như những con ngựa hoang mất cương, không ngừng chạy tán loạn.

Sương đen càng bao phủ toàn bộ mộ thất.

“Để vi sư giải quyết những thứ này, ngoan ngoãn đồ nhi, học hỏi vài chiêu đi!” Nhất Mi đạo nhân nói, đào mộc kiếm đã cầm trong tay.

Nhưng, không đợi ông ta ra tay, thân ảnh Vương Phi hiển hiện, chỉ thấy Vương Phi há miệng rộng, từng trận hấp lực truyền đến.

Những âm hồn đó thế mà toàn bộ bị nàng hấp vào bụng.

Động tác chuẩn bị ra tay của Nhất Mi đạo nhân dừng lại.

“Nữ thí chủ, cô hơi không được đạo đức lắm đó nha, trước đó không xuất hiện, bây giờ lại ra tranh miếng cơm.” “Ngư ông và ngư nhĩ đều muốn, cô cho rằng cô là Nữ Đế sao?” Nhất Mi đạo nhân bĩu môi, có chút bất mãn.

“Thiên sư, tiểu nữ tử không phải nghĩ rằng, Thiên sư ngài là cao nhân đó sao, cho nên, mới không giành phong độ của Thiên sư, Thiên sư trong lòng tiểu nữ tử chính là cao nhân độc nhất vô nhị!” Vương Phi mở miệng, Bàn Tử ngớ người ra.

Khi nào, Vương Phi lại dễ nói chuyện như vậy, đối với mình thì lạnh băng, Bàn Tử lòng lạnh lẽo.

Quả nhiên những thứ không có được đều là tốt… “Tha thứ cho cô, ai bảo bản thiên sư có phong thái cao nhân chứ?” Nhất Mi đạo nhân xua xua tay, hào sảng mở miệng, Vương Phi tâm mãn ý túc trở về huyết ngọc.

Trương Thiên và đồng bọn mặt đầy hắc tuyến, chúng ta có thể có chút đạo đức nghề nghiệp được không?

Cơ quan, trận pháp xung quanh đã bị Trương Thiên và đồng đội phá nát không còn ra hình thù gì.

Ngay cả gà cũng có thể dễ dàng đi qua.

Trương Thiên liếc nhìn tấm bia đá vỡ vụn trên đất, cũng không còn hứng thú xem tiếp. "Đi, vào tầng tiếp theo." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, sau đó đi về phía cửa mộ bên trong. "Căn cứ thiết kế của địa phủ, mộ thất này hẳn phải có Hoàng Tuyền Lộ, Bỉ Ngạn Hoa, tiếp theo sẽ chỉ càng lúc càng khó đi." Hồ Bát Nhất nói, mắt Trương Thiên sáng lên.

Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Trương Thiên chợt nghĩ ra điều gì đó.

Tuy khó khăn, nhưng rất có khả năng ở đây sẽ có rất nhiều dược liệu, nếu thu thập được các dược liệu tương ứng, việc luyện chế các loại Đan dược nuôi dưỡng quỷ hồn khác có lẽ cũng sẽ đơn giản hơn rất nhiều. "Đúng vậy, chúng ta hãy chú ý một chút, cố gắng thu thập càng nhiều dược liệu càng tốt." "Trong đó, Bỉ Ngạn Hoa có công dụng nhiều nhất, không chỉ có khả năng luyện chế một loại dược liệu, mà hầu hết các Đan dược nuôi dưỡng quỷ hồn đều có nó." Trương Thiên nói, mọi người đều gật đầu. "Tôi muốn thử luyện Đan." Trương Khởi Linh bật ra một câu.

Y cũng muốn thử cảm giác luyện Đan, từ khi có kỹ năng Đan sư đến nay, Trương Khởi Linh chưa từng thực sự luyện Đan.

Y rất muốn biết cảm giác sảng khoái khi luyện Đan. "Yên tâm đi, sẽ có cơ hội thôi." Trương Thiên vỗ vai y.

Vừa đi vừa nói, mấy người đến trước cửa mộ của tầng tiếp theo.

Trước cửa mộ, Trương Thiên nhìn thấy một số phù văn, màu đen chi chít bao phủ toàn bộ cửa mộ. "Lão đại, phù văn này trông quen quá." Bàn Tử nhìn phù văn, tặc lưỡi. "Phù văn này, cơ bản giống hệt những cái chúng ta đã gặp ở Vạn Quỷ Quật trước đây." Hồ Bát Nhất nhìn phù văn, không kìm được mở miệng nói, vẻ mặt nghiêm túc. "Ở đây, e rằng đã có người vào rồi, tôi đoán, rất có thể là nữ phù thủy trong truyền thuyết." Trương Thiên thản nhiên nói, hắn nghi ngờ nữ phù thủy đã từng đến đây.

Trước đây Nhất Mi đạo nhân cũng từng nói trên núi có người tên nữ phù thủy, vì vậy Trương Thiên mới có suy đoán này. "Tiểu Trương gia, nữ phù thủy mà anh nói có phải là người bố trí chú thuật không?

Anh đã gặp cô ta chưa?" Giải Vũ Thần không kìm được mở miệng, giọng có chút nghi hoặc.

Trương Thiên nghiêm túc lắc đầu. "Tôi chưa từng gặp, chỉ là nghe nói có người này tồn tại, nhưng có thể bố trí nguyền rủa, chắc hẳn năng lực không hề tệ." Trương Thiên nói, Giải Vũ Thần cũng nghiêm túc gật đầu, cô rất tò mò nữ phù thủy rốt cuộc trông như thế nào.

Bàn Tử vừa nghe có nữ phù thủy, lập tức rụt tay lại. "Năm xưa, khi tôi còn làm tri thức thanh niên ở thôn, từng nghe dân làng nhắc đến, trong sâu thẳm núi lớn, có một nữ phù thủy bí ẩn, nơi nào nữ phù thủy đi qua, người dân sẽ mắc bệnh." "Mọi người đều gọi nữ phù thủy là Độc Vu." "Nghe nói, nữ phù thủy có dung mạo rất xinh đẹp, ngay cả tiên nữ cũng không đẹp bằng cô ta." Hồ Bát Nhất ở một bên, dường như hồi ức lại tình cảnh lúc đó. "Vật càng đẹp, càng nguy

hiểm." Giải Vũ Thần ở bên cạnh thì thầm đầy thấu hiểu.

Trương Thiên nhìn chú văn, không ngờ ở Quỷ Nha Môn lại có thể gặp được dấu vết của nữ phù thủy.

Nữ phù thủy này vào đây làm gì, Trương Thiên không tài nào biết được.

Không nói thêm gì nữa, mọi người bước vào cửa mộ.

Tầng thứ hai, khi bước vào, xung quanh có những đốm sáng lấp lánh, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Xung quanh còn thoang thoảng một mùi hương thanh khiết đặc biệt.

Trong bóng tối, trước mắt, từng đốm xanh nhỏ đang phát ra ánh sáng. "Lão đại, đom đóm à?" Bàn Tử thốt lên kinh ngạc.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, sau đó bật đèn pin.

Khi ánh đèn chiếu sáng, mọi thứ xung quanh mới hiện ra trước mắt mọi người.

Giải Vũ Thần không kìm được lùi lại một bước.

Ngay cả Bàn Tử cũng nấp ra phía sau.

Chỉ thấy, con đường trước mắt, vậy mà lại mọc đầy cỏ nhỏ.

Nói là cỏ nhỏ, nhưng thực ra không phải, mà là một loại thực vật tên Thi Tham.

Một mảng xanh um tùm, còn nở rộ những bông hoa.

Hiện tại, toàn bộ không gian mộ thất đều là Thi Tham, những thứ này đều ngẩng đầu lên, nhìn Trương Thiên và mọi người, trên những bông hoa quỷ dị, chảy ra một thứ dịch thể màu xanh lục.

Mà những đốm sáng lấp lánh vừa nãy, hẳn là mắt của những Thi

Tham này. "Ối giời ơi, lão đại, đây là cái gì vậy, ghê quá, mà còn mọc hình người nữa!" Bàn Tử không kìm được mở miệng, nhìn thứ chi chít trước mắt, gần như bao vây toàn bộ cái động, Bàn Tử thấy da đầu tê dại.

Đây đúng là phúc âm cho hội chứng sợ lỗ. "Đây là Thi Tham, một loại thực vật họ sâm mọc trong mộ, có kịch độc, hình dáng giống người, trung bình chỉ to bằng củ nhân sâm, thường được gọi là Quỷ Sâm." Trương Thiên giải thích, nhưng nhìn những Thi Tham trước mắt, hắn trầm mặc.

Cái thứ này trước mắt, căn bản không phải to bằng củ nhân sâm, mà là cao gần nửa mét, mỗi bông hoa dường như còn có một cái đầu.

Chương 190

Trông vô cùng quỷ dị.

Những cái đầu đó, lại không ngừng chảy ra dịch thể màu xanh lục.

Không chỉ chi chít, mà còn ghê tởm. "Thứ này, tôi từng thấy ở Giải gia, thông thường, Thi Tham chỉ lớn hơn lòng bàn tay một chút, có thể dùng trong bệnh viện, để gây mê, giá cực kỳ đắt, nhưng loại to thế này, tôi chưa từng thấy." Giải Vũ Thần cũng mở miệng, mắt Bàn Tử sáng rực. "Lão đại, thứ này, to thế này, chúng ta mang về vài cái, chẳng phải phát tài rồi sao?" Bàn Tử chớp mắt.

Gã dường như đã thấy mật mã của sự giàu có. "Bàn Tử, cậu nhìn những cái đầu trong bông hoa Thi Tham kia kìa, chắc hẳn là đầu của những kẻ đã vào trước đó.

Nếu cậu mà mang thứ này về, e rằng cậu không có mạng mà tiêu đâu." Trương Thiên chỉ vào những cái đầu người trong bông hoa, rõ ràng, những cái đầu này là của những Đạo mộ giả trước đây. "Thi Tham ở đây chắc là đã biến dị rồi, chuyên ăn thịt người nên mới lớn thế này, nhưng mà, thứ này chắc cũng có nhược điểm." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cầm Bát Quái Kính, nhìn xung quanh. "Lão đại, Thi Tham này, trong cổ tịch có ghi chép, Thi Tham, vật chí âm, thắng âm, kỵ dương." Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt anh nhìn về phía những Thi Tham chi chít. "Bàn gia đã nhìn ra rồi, chẳng phải nó sợ lửa sao, tiểu Tham Tham, Bàn gia đến đây!" Bàn Tử vừa nói, vừa bước lên một bước, giây tiếp theo, ánh đèn xung quanh vậy mà bắt đầu sáng lên. "Bàn Tử, cậu *éo* phải dẫm vào cơ quan rồi sao!

Đ* má, mấy con Thi Tham này đều tỉnh rồi!" Hồ Bát Nhất thấy vậy, lập tức chửi thề.

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội vào lúc then chốt lại phá hoại!

Bàn Tử đứng tại chỗ, trên khuôn mặt ngượng ngùng lộ ra một nụ cười gượng. "Lão Hồ, tôi có thể nói là không cố ý không?" Bàn Tử tức thì đổ mồ hôi đầm đìa.

Giây tiếp theo, quỷ hỏa bùng lên, cảnh tượng xung quanh hiện ra.

Đây là một mộ thất, không gian rất lớn, xung quanh còn có rất nhiều vật bồi táng, một số đồ cổ các loại.

Mà Trương Thiên và mấy người đang đứng ở rìa.

Trên một con đường, toàn bộ đều là Thi Tham, và ở giữa nhất, một con Thi Tham khổng lồ đã xuất hiện.

Thi Tham trông như một cây dây leo khổng lồ, bông hoa lại nở rộ màu đỏ yêu dị.

Bên trong bông hoa dường như còn có một người, trông như một hệ thống cộng sinh.

Nhìn mọi thứ xung quanh, Trương Thiên có chút ngỡ ngàng.

Hắn không ngờ, xung quanh đây lại rộng lớn đến vậy, hơn nữa, con Thi Tham này cũng quá lớn rồi, đã cao đến năm mét. "Lão đại, nó to quá, Bàn gia thích quá." Bàn Tử nhìn con Thi Tham khổng lồ như rắn, chảy nước miếng.

Cái này mà ôm về, chẳng phải kiếm bộn rồi sao? "Bàn Tử, cậu xem cậu làm cái trò gì hay ho thế, vốn dĩ chúng ta có thể lẻn qua, bây giờ chỉ có thể đối mặt với thứ này..." Hồ Bát Nhất bất mãn nhìn Bàn Tử một cái.

Trương Thiên thì xua tay. "Mọi việc đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích, chuẩn bị một chút, nhị đệ, sư phụ, chuẩn bị tấn công

thôi." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu, Hắc Kim Cổ Đao đã cầm trong tay.

Sau khi Bàn Tử chạm vào cơ quan, con Thi Tham khổng lồ kia đã tỉnh lại.

Mà bên trong Thi Tham, một cái xác rất nhỏ chợt mở mắt, điên cuồng bò ra ngoài, tốc độ cực nhanh, tạo thành ảo ảnh lao về phía Trương Thiên và mọi người.

Xung quanh, những con Thi Tham cao nửa mét cũng thi nhau phun ra nước độc màu xanh lục, độc tính mười phần.

Đáng tiếc, trong đội của Trương Thiên, chỉ có Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Giải Vũ Thần sợ độc, còn Trương Thiên, Trương Khởi Linh, thậm chí cả Nhất Mi đạo nhân, đều không sợ.

Đối với loại Thi Tham này, đánh nhau càng thêm thuận tay. "Lão Hồ, mấy thằng này, bắn ra, dịch màu xanh." Bàn Tử vừa né tránh, vừa càu nhàu. "Mấy cái dịch này chắc có độc, chúng ta cẩn thận một chút, đừng chạm vào." Hồ Bát Nhất nói, cũng không chấp nhặt chuyện Bàn Tử đã chạm vào cơ quan trước đó.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghiêm túc, đi tìm xem xung quanh có đồ vật nào có giá trị không.

Còn Thi Tham thì đương nhiên giao cho ba người Trương Thiên đối phó.

Nhất thời, cảnh tượng có chút nóng bỏng. "Sinh vật: Thi Tham! (Đã biến dị)" "Năng lực sinh vật: Phun ra dịch độc, gây mê người, và có xác suất làm thối rữa cơ thể." "Tác dụng sinh vật: Có thể luyện thuốc, có thể làm dược liệu, có thể luyện Đan, trong nhụy hoa có Thi Tham Tâm, có thể luyện chế Thi Tham Đan!" "Thi Tham Đan: Sau khi uống, có thể có xác suất tạo ra thể chất bách độc bất xâm." Trong đầu

truyền đến lời giới thiệu về Thi Tham này.

Mắt Trương Thiên đã bùng lên ngọn lửa.

Đây chẳng phải là cho mình buff sao?

Tốt thật, không chỉ có nhiều công dụng như vậy, mà còn có thể luyện Đan, thứ tốt như thế này, bỏ qua Trương Thiên mới là đồ ngốc. "Sư phụ, thầy lo kéo dài thời gian, tôi và nhị đệ sẽ đi chém đầu thứ này." Trương Thiên nói, Lỗ Thương Vương Bội Kiếm đã được rút ra.

Đối phó với loại này, rõ ràng Lỗ Thương Vương Bội Kiếm sẽ đơn giản, dễ dàng hơn một chút.

Hơn nữa, thực lực của Trương Thiên hiện tại đã thăng cấp đến Tông Sư, khi Lỗ Thương Vương Bội Kiếm chém xuống, còn ẩn chứa kiếm khí bao quanh.

Đây cũng coi như là kiếm khí ngoại phóng đơn giản rồi nhỉ?

Nhất Mi đạo nhân gật đầu, sau đó, chỉ thấy kiếm gỗ đào của ông ta xoay một vòng trước người, vô số hỏa quang hiện lên.

Con Thi Tham khổng lồ cũng không dễ đối phó, chỉ thấy, cái "người" nhỏ bên trong đã lao về phía Trương Thiên, tốc độ cực nhanh, còn nhanh hơn cả khinh công của Trương Thiên.

Bóng dáng không ngừng lóe lên, như thể một cái bóng trong đêm tối, lúc ẩn lúc hiện. "Cẩn thận." Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh chém mạnh xuống.

Một tiếng "loảng xoảng" vang lên, lưỡi đao đánh trúng con quái vật đang lao tới tấn công Trương Thiên từ phía sau.

Mà Trương Thiên lại xoay người trong tích tắc, một kiếm đâm ra, kiếm mang mang theo sát phạt khí tức, lao thẳng vào đầu con quái vật.

Kiếm quang hiện ra, sát khí lan tỏa.

Ngay khi sắp thành công, thân thể con Thi Tham khổng lồ đột ngột lắc lư, vô số khí độc bị phun ra.

Trong bông hoa khổng lồ đó toàn bộ đều là những hạt màu xanh lục.

Đồng thời, giữa chúng còn xen lẫn một ít dịch độc, khí hỗn hợp của cả hai thứ này lan tỏa khắp mộ thất trong chốc lát.

Các vật phẩm xung quanh, con quái vật dần dần biến mất trong khí độc, đồng thời, con quái vật vốn định bị chém giết cũng biến mất.

Trương Thiên sắc mặt ngưng trọng, may mà hắn có thể chất khắc chế khí độc, nếu không thì tuyệt đối khó nhằn. "Chết tiệt, Bàn gia vừa mới phát hiện ra một cái ngọc bội, cậu đã phun độc vào Bàn gia rồi!" "Có đạo đức không, có tố chất không hả, đồ khốn!" Bàn Tử ở một bên càu nhàu.

Nhưng vì khí độc, cơ thể Bàn Tử dần dần chìm vào trạng thái tê liệt.

Ngay cả Hồ Bát Nhất, Giải Vũ Thần cũng không thoát khỏi.

Dù sao thì, thứ này phun ra là khói độc, hơn nữa, những Thi Tham nhỏ xung quanh đồng thời phun ra, trong chốc lát đã bao vây toàn bộ mộ thất.

Căn bản không thể tránh được.

Trương Khởi Linh thấy vậy, khẽ nhắm mắt, giữa hàng lông mày mang theo sát ý.

Chỉ thấy, y dùng Hắc Kim Cổ Đao lướt qua tay, lưỡi đao thấm đẫm huyết dịch.

Tai nhỏ khẽ rung, phân biệt vị trí của Thi Tham.

Còn về phía Trương Thiên, hắn đã tạo ra một lá bùa lửa, chiếu

sáng một phần không gian, nhưng vẫn không thể nhìn thấy cảnh vật ở xa. "Chém!" Ngay khi Trương Thiên định để sư phụ ông già kia triệu hoán sư tôn, chỉ thấy, Trương Khởi Linh một đao chém ra.

Đao mang đen kịt mang theo huyết khí đỏ thẫm.

Huyết Kỳ Lân, vật chí dương, đối phó Thi Tham, gần như là chí mạng.

Mà tu vi của Trương Khởi Linh lại đại tăng, uy lực của đao mang hiện tại y chém ra cũng không phải Trương Thiên có thể so sánh. "Nha!" Trong khí độc màu xanh lục, một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, giây tiếp theo khí độc dần dần biến mất.

Mà trên mặt Trương Khởi Linh thì có chút tái nhợt, chiêu đó, gần như đã dùng hết một nửa công lực của y.

May mắn là đã chém giết được thứ đó.

Sau tiếng kêu chói tai.

Khói độc dần tan đi.

Khi nhìn rõ tình hình phía trước, Trương Thiên sững sờ, Trương Khởi Linh chém giết không phải là Thi Tham mà là người bên trong bông hoa Thi Tham!

Chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, giây tiếp theo, Thi Tham khổng lồ từ dưới đất trồi lên, đồng thời lao về phía Trương Khởi Linh để cắn nuốt.

Tốc độ cực nhanh, bông hoa khổng lồ thậm chí còn tạo thành hình dạng giao rắn nuốt chửng.

Chương 191

Trương Khởi Linh thấy vậy định né sang một bên, nhưng vừa rồi tiêu hao quá lớn, nhất thời chưa thể hồi phục, tốc độ có chút chậm chạp.

Trương Thiên thấy thế, gần như không chút do dự, thân ảnh lóe lên, trực tiếp kéo Trương Khởi Linh lăn lóc sang một bên.

Cũng chính vì vậy, lưng Trương Thiên bị cào một cái, nhưng không đáng kể.

Hai người lăn ra xa vài mét, Trương Thiên vội vàng uống một viên Tuyết Liên Đan, thứ này có tác dụng gây mê, hơn nữa vết thương ở chỗ bị thương rất lớn, Trương Thiên chỉ có thể uống Đan.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên, tuy rằng y cho dù bị ăn thịt, khả năng cao cũng không sao, nhưng Trương Thiên lại liều mạng cứu mình.

Trong lòng Trương Khởi Linh chợt dâng lên một chút ấm áp. "Ầm ầm..." Thi Tham để lại một cái hố sâu khổng lồ ở chỗ Trương Khởi Linh vừa đứng, phía dưới, sâu không thấy đáy.

Thi Tham thấy một lần tấn công không thành, sau đó dường như có chút giận dữ, bông hoa đỏ thẫm điên cuồng vặn vẹo, trông như một con thủy xà. "Chết tiệt, dám đánh nhị đồ đệ của ta, ái đồ của ta suýt chết, yêu nghiệt bé tí, bần đạo thấy ngươi không muốn sống nữa rồi!" "Thiên linh linh địa linh linh, tổ sư gia mau hiển linh." Chỉ thấy, Nhất Mi đạo nhân ném Tổ sư gia lên không trung, giây tiếp theo, trong linh bài, một đạo hư ảnh hòa Nhất Mi đạo nhân dung hợp.

Trong mắt Trương Thiên, một lão già tóc bạc xuất hiện, chỉ thấy hồn ảnh của Nhất Mi đạo nhân dần dần lớn lên, vậy mà cũng cao đến

hơn năm mét.

Ông ta hai tay bấm quyết, một chưởng vỗ xuống, con Thi Tham khổng lồ vậy mà bị ông ta vỗ bẹp dí.

Trương Thiên ngỡ ngàng.

Ông ta chơi hack rồi phải không?

Hơn nữa, Tổ sư gia thật sự rất bận rộn a, linh bài vỡ rồi cũng phải ra tay giúp đỡ.

Lúc này Trương Thiên còn có chút nghi ngờ, Nhất Mi đạo nhân rốt cuộc có phải là thiên tài số một Mao Sơn không. "Không sao chứ." Trương Thiên kéo Trương Khởi Linh dậy.

Trương Khởi Linh gật đầu, nghiêm túc nhìn Trương Thiên. "Cảm ơn." "Không cần, đều là chuyện nên làm, người một nhà, không nói hai lời.

Thật không ngờ, Tổ sư gia lại lợi hại đến thế." "Sau này thì có bảo đảm an toàn rồi." Trương Thiên cười nói.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, đây là lần đầu tiên y cảm nhận được sự ấm áp này, giống như, cùng nhau ôm lấy nhau sưởi ấm trong đống tuyết vậy.

Y dường như đã quen với việc ở bên Trương Thiên và mọi người, đôi khi y cũng bị Bàn Tử chọc cười, cảm giác khá tốt.

Thấy Nhất Mi đạo nhân còn định vỗ Thi Tham thành bãi bùn, Trương Thiên vội vàng ngăn ông lại. "Sư phụ, sư phụ, đừng đánh nữa." Trương Thiên kêu lên. "Hả?

Con hỏi bần đạo là sư gia sao?" "Đồ tôn ngoan, bản sư gia rất vui khi gặp con, ừm, thiên phú dị bẩm, tổ tiên của ta cuối cùng cũng được ngẩng mặt rồi." Chỉ nghe Nhất Mi đạo nhân phát ra giọng nói già nua.

Được rồi, cả nhà đều là tai nghễnh ngãng, Trương Thiên cuối cùng cũng biết, tai nghễnh ngãng của Nhất Mi đạo nhân truyền từ ai. "Cái đó, Tổ sư gia, ngài đừng đánh nữa, Thi Tham này chúng ta vẫn còn dùng được." Trương Thiên đành phải mở miệng lần nữa. "Đồ tôn ngoan đã nói rồi, bản sư gia tạm thời rút lui đây, nhớ bảo cái đồ đệ ngu ngốc này của ta hãy thỉnh ta nhập thân nhiều hơn, như vậy ta có thể ngày ngày gặp được đồ tôn ngoan." Nói rồi, thân ảnh Nhất Mi đạo nhân dần dần nhỏ lại.

Trương Thiên thì đen mặt.

Đúng là, không phải người một nhà, không vào một cửa, hơn nữa Nhất Mi đạo nhân hóa ra là đồ đệ ngu ngốc.

Trong lòng Trương Thiên cười khúc khích. "Đồ nhi ngoan, vi sư có đẹp trai không, vừa rồi Tổ sư gia có khen vi sư là thiên tài số một Mao Sơn không?" Nhất Mi đạo nhân tỏ ra rất trầm ổn, nhưng trong mắt lại đầy vẻ mong ngóng. "Ừm, Tổ sư gia nói thầy rất lợi hại, hơn nữa, còn muốn thầy, nói chuyện với ngài ấy nhiều hơn, ông già đó, nhớ thầy rồi." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh ở một bên nhìn, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng lời Trương Thiên nói lại khiến trong lòng y có chút dao động. "Thật sao?

Tổ sư gia vậy mà vẫn còn tính người sao?" Mắt Nhất Mi đạo nhân sáng lên, ôm lấy linh bài đầy vết nứt, chậm rãi đi đến góc tường.

Còn Trương Thiên thì nhìn về phía con Thi Tham khổng lồ. "Bên trong này, có một Thi Tham Tâm có thể luyện chế Thi Tham Đan, bách độc bất xâm.

Bàn Tử và mọi người trúng độc, để đơn giản hóa, trực tiếp uống Thi Tham Tâm này, chắc cũng có thể giải độc." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó, Hắc Kim Cổ Đao lướt qua cái đầu của con Thi Tham khổng lồ bị vỡ bẹp.

Một vết nứt lớn xuất hiện.

Đồng thời còn có một trái tim màu đỏ.

Sau khi lấy trái tim màu đỏ ra, trong mộ thất, những con Thi Tham nhỏ đã biến dị kia thì toàn bộ khô héo. "Hệ thống cộng sinh!" Nhìn thấy điều này, Trương Thiên đã hiểu, những Thi Tham nhỏ kia, chắc hẳn cũng là một phần của con Thi Tham khổng lồ này.

Nhìn trái tim màu đỏ trước mắt, Trương Thiên hai tay tiếp nhận.

Mà lúc này, Hồ Bát Nhất và những người khác, mặt mày xanh lét, yếu ớt đi tới.

Bàn Tử lúc này ngay cả tóc cũng xanh.

Cả người cảm thấy ốm yếu. "Lão đại, Bàn gia xanh rồi..." Bàn Tử mặt đầy vẻ khổ sở, sờ sờ tóc mình, Bàn Tử cả người đều không ổn rồi.

Trương Thiên nhìn Bàn Tử toàn thân xanh lè, ngay cả đầu cũng xanh, hắn suýt nữa bật cười. "Bàn Tử, không ngờ, cậu cũng có ngày bị 'xanh' đó." Trương Thiên vừa nói, mặt Bàn Tử đã xụ xuống. "Lão đại, thỉnh thoảng nhiễm chút màu xanh, có lợi cho sức khỏe thể chất và tinh thần, lão đại, đây gọi là văn hóa 'dương'!" Bàn Tử vẻ mặt chính khí nói.

Trương Thiên đầy vạch đen, gã Bàn Tử này, thật sự rất biết nói dóc. "Độc tính này khá mạnh, cần phải nhanh chóng tìm được thuốc giải tương ứng, nếu không, sẽ giống như những cái xác kia, trở thành thức ăn cho Thi Tham." Hồ Bát Nhất ở một bên mở miệng, mặt anh cũng xanh lét, có lẽ Hồ Bát Nhất đen hơn một chút, nên màu xanh không quá rõ ràng.

Trương Thiên nhìn Thi Tham Tâm lớn bằng lòng bàn tay trong tay, thứ này vẫn còn đang đập, trông như một cục thịt lớn. "Vật phẩm: Thi

Tham Tim" "Dược liệu Tam phẩm." "Năng lực vật phẩm: Có thể luyện chế Thi Tham Đan, cũng có thể uống trực tiếp, người đã ăn Thi Tham Tâm có 80% xác suất miễn dịch bách độc." Nhìn giới thiệu Thi Tham Tâm, Trương Thiên hài lòng gật đầu.

Rõ ràng, thứ này, chính là chuẩn bị cho lão Hồ và họ, vừa đúng lúc để giải độc. "Này, cái này gọi là Thi Tham Tâm, ba người các cậu, mỗi người một ít, sau đó ăn đi, chắc sẽ giải được độc." Trương Thiên đưa cái thứ màu xanh lục, to bằng lòng bàn tay vẫn còn đang đập tới.

Nhìn thứ vẫn còn chảy dịch xanh lục, vô cùng ghê tởm, Bàn Tử hít một hơi khí lạnh. "Lão đại, thứ này, chẳng lẽ là đậu phụ thối mang từ Lão Trường Sa ra à?

Thật là mẹ nó thối quá đi!" Bàn Tử bịt mũi, vẻ mặt khó chịu. "Muốn sống nữa không hả?

Đây là thứ tốt đó, ăn nó vào có sức mạnh thần kỳ!" Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, Bàn Tử thấy vậy, cũng đành cầm lấy Thi Tham Tâm, sắc mặt có chút khó coi.

Sau đó, ba người chia nhau. "Đồ nhi ngoan, con biết không ít thứ đâu, thiên phú dị bẩm, Tổ sư gia đều mừng cho con." Nhất Mi đạo nhân từ góc tường đi ra, vẻ mặt vui vẻ.

Rõ ràng là đã nói chuyện rất vui vẻ với Tổ sư gia rồi.

Lúc này, trong phòng thẩm phán. 【Cái thứ đó là gì?

Ghê quá vậy? 】 【Ối trời ơi anh em, tôi vừa tra rồi, Thi Tham, trong bệnh viện, thậm chí bán mấy chục tệ một gram, mà vẫn là thứ khó tìm khó gặp.

Trong mộ thất này có nhiều Thi Tham như vậy mà còn to thế này, điên rồi sao. 】 【Cái này chẳng khác nào vàng bạc khắp nơi, đừng cản tôi, tôi phải đi khảo cổ! 】 【Cái này có phải là Điện Diêm

Vương không?

Hào khí thật, đặc biệt là Ngưu Đầu Mã Diện, cao hơn người mấy lần! 】【Ai biết Hoàng Thục Lương là người thời nào không?

Sao tôi tìm không ra? 】【Mà nói, địa phủ thật sự tồn tại sao? 】Hiện trường bàn tán xôn xao.

Mọi người kích động đến nỗi, ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng không có.

Có người thậm chí còn dùng chai nước suối Khang Sư Phụ, còn chai nước tăng lực thì quá lớn, không thích hợp.

Lúc này, trên mạng.

Tại hiện trường không có nhiều nhân tài dị sĩ, nhưng trên vũ đài mạng lưới, nhân tài dị sĩ lại khá nhiều.【Cái cầu họ đi qua, gọi là Vãng Sinh Kiều, hơn nữa, mọi người có thể có chút hiểu lầm về Ngưu Đầu Mã Diện, thực ra, họ không phải là những con quỷ yếu kém nhất, ngược lại năng lực của họ ở địa phủ rất cao.

Chương 192

】【Người phía trước nói Ngưu Đầu Mã Diện, chẳng phải là huynh đệ trâu ngựa sao?

Mạnh đến đâu được chứ. 】【Đúng vậy, tôi trong truyền thuyết cũng chưa từng nghe nói Ngưu Đầu Mã Diện lợi hại. 】【Ngưu Đầu Mã Diện, đó là thuộc hạ trực hệ của Diêm Vương, Phán Quan, có thể nói, chính là tay chân đắc lực, các bạn nói có mạnh không? 】Trên mạng, vì chuyện này, đã nảy ra tranh cãi.

Việc mộ địa phủ tái hiện, trực tiếp gây ra một sự chấn động ở Hạ Quốc.

Phải biết rằng, con người đối với địa phủ, và thế giới của cái chết, đều tương đối sợ hãi, bây giờ có thể thấy Quỷ Nha Môn thì làm sao mà không kích động cho được.

Đồng thời, mọi người cũng bắt đầu thảo luận về việc Bàn Tử và những người khác ăn Thi Tham Tâm.

Trong hình ảnh.

Ba người Bàn Tử ăn xong trái tim, đồng thời lau lau miệng. "Lão đại, nói gì thì nói, thứ này ăn cũng khá ngon đó, có chút cảm giác như sầu riêng vậy." Bàn Tử chớp chớp mắt, lại liếm liếm môi. "Bàn Tử, cậu hình như không còn xanh nữa rồi." Hồ Bát Nhất nhìn mặt Bàn Tử, quả thật Bàn Tử bắt đầu phai màu.

Giải Vũ Thần nhìn tay mình, độc quả thật đã hết. "Thi Tham này, không chỉ có tác dụng trị độc, mà còn có một tác dụng khác, đó là có xác suất bách độc bất xâm." Trương Thiên chậm rãi mở miệng.

Ba người Giải Vũ Thần giật mình, hai người Hồ Bát Nhất thì

không sao, đều là huynh đệ cũng không khách khí, ngược lại Giải Vũ Thần có chút ngại ngùng.

Giải Vũ Thần vừa nhẹ nhàng mở miệng. "Tiểu Trương gia, thứ này quý giá đến vậy, sao anh lại cho tôi ăn chứ?" Trong lòng Giải Vũ Thần hiểu rõ, chỉ cần mang Thi Tham Tâm này ra ngoài, đó chính là vật báu được cả dân tộc tranh giành.

Bách độc bất xâm, tác dụng quả thật quá lớn.

Nhưng, Trương Thiên lại không chớp mắt mà tặng cho họ.

Bản thân cô cũng chỉ là theo để rèn luyện, gần như vô dụng, hắn vậy mà cũng nỡ lòng?

Trương Thiên cười cười: "Không sao, đều là huynh đệ." Nói rồi, trong lòng Trương Thiên lại không nghĩ như vậy.

Giải Vũ Thần cũng không tính là huynh đệ quá thân thiết, cùng lắm chỉ là bạn bè quan hệ tốt.

Còn về việc cứu cô ta, nguyên nhân chính vẫn là Nhị Nguyệt Hồng, sau khi Trương Thiên ra ngoài lần này, nhất định phải thành lập thế lực của riêng mình.

Mà Nhị Nguyệt Hồng, cùng Giải gia, chính là một trợ thủ rất tốt của hắn.

Giải Vũ Thần nghe Trương Thiên nói vậy, cô càng cúi người chắp tay. "Đa tạ, Tiểu Trương gia, ân tình của anh Vũ Thần sẽ ghi nhớ." Giải Vũ Thần vô cùng nghiêm túc, Trương Thiên xua tay, sau đó, nhìn về phía mộ huyệt tầng tiếp theo.

Còn Hồ Bát Nhất cầm la bàn, thì lên tiếng trước. "Lão đại, mộ thất này hình như đã đến cuối rồi, con Thi Tham kia, tôi nghi ngờ có thể là thú hộ vệ." "Và theo chỉ dẫn của địa sát tinh, chúng ta muốn tiến vào mộ huyệt tiếp theo, thì phải đi xuống, sau đó đi đường thủy." Hồ Bát

Nhất nói, Trương Thiên suy nghĩ một chút, nhìn xung quanh các vật bồi táng. "Bên trong này, còn có một số đồ cổ, chắc là do Hoàng Thục Lương thu thập trước đây, giá trị không cao, tuy nhiên, để phòng vạn nhất, chúng ta vẫn cứ chôn xuống đi." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, sau đó giống như trước đây, tìm một chỗ thích hợp, chôn một số văn vật còn nguyên vẹn xuống.

Chờ làm xong mọi việc, để lại một ký hiệu, tay Trương Khởi Linh đã đặt lên một cơ quan.

Cơ quan được ấn, một cánh cửa mộ mở ra.

Dưới cửa mộ, đó là một lối đi u ám dẫn đến thế giới đen kịt.

Cuối lối đi, dường như có vô số ác quỷ đang chờ đợi họ.

Không chút do dự, mấy người đi về phía cái động.

Sau khi vào đến cửa động, Trương Thiên cũng nghe thấy tiếng nước chảy rì rào. "Nếu, cái này là theo địa phủ mà nói, thì phía dưới, hẳn là Vong Xuyên Hà rồi." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất càng "ừm" một tiếng. "Chắc là Vong Xuyên Hà, nhưng mà, rất kỳ lạ, hướng của Vong Xuyên Hà này lại chiếu về phía Đông, người xưa nói, phương Đông, là nơi tử khí từ Đông đến, mà tử khí, lại là khí tức mà quỷ hồn, tà vật sợ hãi nhất." "Thế nhưng, Vong Xuyên Hà này lại tốt, chảy về phía Đông, chẳng lẽ mộ của Hoàng Thục Lương, là chí âm, chí dương sao?" Hồ Bát Nhất dựa vào la bàn, suy đoán.

Trương Thiên lấy ra Thiên Cung La Bàn trong tay.

Họ vừa đi vừa xem. "Lần trước, tôi bói toán, những thứ bói ra đã có hai cái linh nghiệm rồi, ôn dịch, bệnh tật, chắc hẳn là chú thuật, còn vừa rồi các cậu trúng độc, nỗi đau cuối cùng, thì không biết là gì." Trương Thiên cũng mở miệng, mấy người cũng nghiêm túc lại. "Yên tâm đi, đồ nhi ngoan, vi sư sẽ bảo vệ con, cùng lắm thì Tổ sư gia cũng

sẽ bảo vệ con, đồ nhi ngoan cứ yên tâm." Nhất Mi đạo nhân nghiêm túc nói, Trương Thiên lúc này trong đầu hiện lên hình ảnh Tổ sư gia đang chửi bới ầm ĩ dưới địa phủ. "Đa tạ sư phụ." Trương Thiên tùy tiện cảm ơn, đồng thời, mấy người cũng dừng bước.

Trước mắt, những đốm sáng lấp lánh, và ở không xa, một con sông lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Dòng sông đen kịt, như mực nước.

Mà tốc độ dòng chảy của con sông cực nhanh, giống như máng trượt nước trong công viên giải trí, rộng mà lại gấp gáp.

Xung quanh âm lãnh ẩm ướt, nhất thời, mọi người nhìn dòng sông trước mắt, trầm mặc. "Lão đại, anh nhìn con sông này kìa, nó vừa lớn vừa rộng, giống như mặt Bàn gia vậy, vừa lớn vừa tròn!" Bàn Tử ngốc nghếch càu nhàu. "Lão đại, nước chảy nhanh quá, nếu chúng ta đi vào có thể sẽ mất phương hướng, nếu lật thuyền, e rằng sẽ..." Hồ Bát Nhất cũng mở miệng, Vong Xuyên Hà này, không chỉ rộng và gấp gáp, mà tốc độ chảy còn cực nhanh, nếu dưới đáy sông có nguy hiểm gì, người ta căn bản không thể tránh được.

Trương Thiên cũng nhìn dòng sông, trong mắt hắn mang theo một chút kiên định. "Đã đến đây rồi, từ bỏ cũng không phải tính cách của chúng ta, xem xung quanh có đồ dùng gì không." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất không nói gì, trực tiếp nhìn xung quanh.

Trương Thiên chính là như vậy, không đến giây phút cuối cùng cũng sẽ không bỏ cuộc, đương nhiên gặp nguy hiểm, cũng là nên chạy thì chạy, không hề mơ hồ. "Ở đây có một tấm bia đá." Trương Khởi Linh chỉ vào tấm bia đá cao gần nửa mét ở góc.

Ánh đèn chiếu vào tấm bia đá.

Chữ viết hiện ra. "Vong Xuyên Hà!" "Lão đại, phía dưới còn có

một hàng chữ nhỏ!" Bàn Tử chỉ vào tấm bia đá.

Tên này, mắt nhỏ, nhưng nhìn thì đúng là chuẩn. "Bên Vong Xuyên Hà mênh mang, một khi vào sông đoạn trường." "Mắt nhìn người yêu không trở lại, trong lòng đã sớm đoạn trường." Nhìn bốn câu nói, mấy người chớp chớp mắt, nhìn nhau.

Vẫn là Nhất Mi hiểu biết nhiều hơn, không hổ là đại thiên tài Mao Sơn.

Nhất Mi đạo nhân ngẩng đầu lên, tự tin mở miệng như một Thiên Sư. "Truyền thuyết, bên Vong Xuyên Hà có một người phụ nữ, tên là Mạnh Bà, uống canh của bà ta, liền có thể quên đi kiếp trước kiếp này.

Đương nhiên, nếu ngươi không uống, cũng được, thì phải nhảy vào Vong Xuyên Hà này!" "Vong Xuyên Hà sẽ chảy qua Cầu Nại Hà, ngươi sẽ nhìn người mình yêu, hết lần này đến lần khác đi qua Cầu Nại Hà, họ (nàng/chàng) có lẽ đã sớm quên ngươi rồi." "Mà ngươi, lại chỉ có thể ở trong Vong Xuyên Hà bị những con sóng bẩn thỉu cuốn trôi, bị rắn, chó sắt cắn xé, chịu đựng mọi đau khổ không được giải thoát." Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên lập tức bừng tỉnh, mắt sáng lên. "Đây chẳng phải là, kẻ si tình, lại là kẻ đại ngốc sao?" Trương Thiên mở miệng, Hồ Bát Nhất cũng tán thán gật đầu.

Bàn Tử thì mặt mày trắng bệch.

Tốt thật, trong những dòng chữ này, đều không nhắc đến mình, nhưng mỗi câu nói đều như đang nói về mình.

Bàn Tử cả người đều không ổn rồi. "Phi Phi, nếu em đi đầu thai, có uống canh Mạnh Bà không?" Bàn Tử lẩm bẩm trong lòng, trong ngọc bội lại truyền đến giọng Vương Phi. "Tôi không đầu thai, làm người, bản hoàng hậu không thèm đâu." Vương Phi trực tiếp mở miệng nói, đối với việc làm người, hiển nhiên, cô có chút kháng cự.

Đáng tiếc, sau này, cô nàng này vẫn vì Bàn Tử mà đi đầu thai. "Vậy chúng ta cứ ở bên nhau mãi." Bàn Tử lẩm bẩm, nhận được tin tức này, gã rất vui.

Giải Vũ Thần nhìn tấm bia đá, chìm vào trầm mặc. "Sư nương đã chết lâu như vậy rồi, có lẽ đã đi vào Vong Xuyên Hà rồi chăng?

Hay nói cách khác, linh hồn của cô ấy đã sớm chuyển thế rồi sao?" Giải Vũ Thần không dám tưởng tượng, cô không biết, mình làm nhiều như vậy, có phải sẽ uổng công vô ích không.

Nhưng nghĩ lại, ít nhất mình cũng đã vì sư phụ mà làm, mà nỗ lực rồi.

Trương Thiên thu hồi ánh mắt. "Những dòng chữ khắc trên Vong Xuyên Hà này, mỗi câu đều không nhắc đến kẻ si tình, nhưng mỗi câu đều là nói về kẻ si tình, có lẽ, trên đời, cũng chỉ có kẻ si tình là chịu thiệt thòi nhất thôi." Nói rồi, hắn nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thì không mấy hứng thú với điều này, y lúc này đang đứng bên cạnh mấy chiếc quan tài gỗ.

Thấy Trương Thiên nhìn mình, y chậm rãi mở miệng. "Ở đây có mấy chiếc quan tài, chúng ta cải tạo một chút, là có thể qua sông." Y nói, Trương Thiên cũng đi tới.

Nhìn những chiếc quan tài, Trương Thiên đen mặt, thật không may mắn chút nào.

Hiện tại, quan tài cao khoảng một mét, vừa đúng lúc có thể dùng làm vật bảo hộ.

Sóng nước không dễ tràn vào, cũng an toàn hơn nhiều.

Chương 193

"Có ba chiếc quan tài, vừa hay, chúng ta hai người một chiếc.

Tôi thật sự muốn xem, Vong Xuyên Hà này, lợi hại đến mức nào." Trương Thiên mắt mang theo vẻ hừng hực, hắn thật sự muốn lĩnh giáo một chút nỗi đau đoạn trường.

Mấy người không nói nhiều, ai nấy đều bắt đầu đẩy quan tài về phía Vong Xuyên Hà.

Dòng sông chảy xiết, rộng và hiểm trở.

Trương Thiên và mọi người sau khi chuẩn bị xong, liền lần lượt vào quan tài.

Nói thật, Nhất Mi đạo nhân căn bản không cần, ông ta là hồn thể, trực tiếp bay là được, nhưng có thể sẽ tiêu hao một ít khí tức. "Vi sư phải bảo vệ tốt truyền thừa đạo môn tương lai, vì vậy, xin nhất định hãy để vi sư và đồ nhi ngoan ngồi cùng nhau." Vốn dĩ Trương Khởi Linh định ngồi cùng Trương Thiên một quan tài, nhưng khổ nỗi Nhất Mi mặt dày vô sỉ, Trương Khởi Linh đành phải ngồi cùng Giải Vũ Thần một quan tài. "À đúng rồi, đồ nhi ngoan, cháu gái của ta đâu?" Nhất Mi đạo nhân chợt nhớ đến tiểu hồ ly. "Nó, đang tu luyện trong ba lô, hình như vì sức mạnh hương hỏa mà nhập mê." Trương Thiên nói không nên lời, mang cô nàng này đến, không những không giúp được gì, mà còn tiêu tốn không công hai viên Hương Hỏa Châu.

Con hồ ly này, tuyệt đối là hồ ly mang đại khí vận. "Đợi cháu gái ngoan hóa hình, vi sư sẽ dạy nó vài phép thuật nhỏ." Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, Trương Thiên nhất thời cạn lời, con hồ ly này, chắc chắn là mang đại khí vận rồi!

Ngay sau đó, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cùng những người

khác nhìn nhau một cái, rồi ba chiếc quan tài đồng thời xuống nước.

Trong chốc lát, dòng nước điên cuồng chảy xiết, quan tài nương theo sóng dữ, điên cuồng tiến sâu vào Vong Xuyên Hà.

Mà khi Trương Thiên và mọi người xuống nước, không hề hay biết, dưới dòng nước, một bóng đen đang bơi về phía họ.

Dòng nước chảy xiết, Trương Thiên và mọi người ngồi trên quan tài, cố gắng hết sức kiểm soát sự ổn định của quan tài.

Một khi rơi xuống nước, với tiết trời hiện tại, cộng thêm nhiệt độ xung quanh, chết cóng cũng không phải là không thể.

Nước khi chảy cực nhanh sẽ không đóng băng, nhưng không có nghĩa là nhiệt độ bên trong rất cao. "Lão đại, mau nhìn phía trước!" Bàn Tử ở phía sau la lớn.

Mà Trương Thiên theo ánh mắt của Bàn Tử, cũng vội vàng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy, hai bên Vong Xuyên Hà tối tăm, trên vách đá màu đỏ nhạt không ngừng nhấp nháy.

Từng bông hoa đỏ rực nở rộ trên vách tường, tạo thành những đường cong tuyệt đẹp. "Đây là...

Bỉ Ngạn Hoa sao?" Nhìn thấy điều này, Trương Thiên hít một hơi khí lạnh.

Bỉ Ngạn Hoa, rất lớn, màu đỏ tươi, hiện tại đang ở trạng thái hé nở.

Hơn nữa, phấn hoa Bỉ Ngạn Hoa có độc, có thể gây ảo giác, nên còn được gọi là Hoàng Tuyền Hoa.

Sau khi Bỉ Ngạn Hoa xuất hiện.

Trương Thiên lại nhìn dòng sông.

Lúc này nước sông vậy mà đã biến thành màu vàng đỏ.

Bên trong dường như có vô số người chết trôi qua, mà trong con sông lớn chảy xiết này, lại không biết đã nhấn chìm bao nhiêu oan hồn si tình. "Lão đại, Bỉ Ngạn Hoa được coi là siêu cấp dược liệu, có giá trị dược dụng rất lớn." "Ở các loại vùng đất lạnh, đều có thể dùng được." Hồ Bát Nhất ở một bên mở miệng nói, Trương Thiên nhìn những bông hoa, cố gắng đến gần vách tường. "Sư phụ, đến lượt thầy ra tay rồi." Trương Thiên nói, Nhất Mi đạo nhân cũng không nói nhiều, trực tiếp đứng dậy, điên cuồng hái hoa trên vách tường.

Phía Bàn Tử, Vương Phi cũng bắt đầu hái hoa.

Những thứ này đối với cô ấy cũng có tác dụng.

Trương Khởi Linh thì không động, có hai con quỷ này hái hoa, số lượng chắc chắn là đủ rồi.

Hai người tốc độ rất nhanh, chỉ khoảng năm giây, đã hái được hai ba lô lớn Bỉ Ngạn Hoa, thế là đủ rồi.

Ngay khi mọi người đang chìm đắm trong niềm vui hái hoa, không hề hay biết, phấn hoa Bỉ Ngạn Hoa đã lan tỏa ra.

Khi Trương Thiên chớp mắt, hắn phát hiện, mọi thứ xung quanh dường như đã thay đổi.

Trong dòng sông màu vàng, một mảng đỏ như máu.

Đồng thời, trên vách tường xung quanh, màu sắc của Bỉ Ngạn Hoa cũng càng lúc càng tươi thắm.

Mà bản thân xung quanh vốn tối tăm, vậy mà dần dần có màu sắc.

Ở không xa, phía trên dòng sông, một cây cầu gỗ xám xịt xuất hiện trước mắt Trương Thiên.

Cây cầu gỗ có chút cũ nát, dường như giây tiếp theo sẽ sụp đổ, mà

trên cây cầu gỗ, mọc đầy nấm màu xanh, dây leo cũng bò kín toàn bộ cây cầu gỗ. "Cầu Nại Hà!" Nhìn thấy cây cầu này, Trương Thiên toàn thân run rẩy.

Hắn không rơi xuống nước, sao có thể nhìn thấy Cầu Nại Hà!

Hơn nữa hắn cũng không có người yêu a!

Giây tiếp theo, khi nhìn thấy bốn người, Trương Thiên ngỡ ngàng. "Bố, mẹ!" Trương Thiên suýt nữa hét lên.

Đây vậy mà là bố mẹ hai kiếp của Trương Thiên, hơn nữa lại cùng lúc xuất hiện!

Nhìn bốn người ẩn hiện trên cầu, Trương Thiên toàn thân chấn động.

Hắn thật sự không ngờ, ảo cảnh này lại chân thực đến vậy, ngay cả bố mẹ kiếp trước của mình cũng có thể hiện ra.

Đây chẳng lẽ là ảo ảnh sâu thẳm trong ký ức sao?

Trương Thiên lúc này vậy mà còn có chút không phân biệt được, rốt cuộc hiện tại là ảo cảnh, hay là thật.

Đầu càng lúc càng choáng váng, cơ thể cũng có chút vô lực, mà mắt Trương Thiên nhìn kỹ lên phía trên, bốn người kia vậy mà không có mặt.

Nhưng lại khiến Trương Thiên cảm giác vô cùng quen thuộc.

Họ cứ như những con rối gỗ vậy, ngây ngốc đi về phía trước.

Một khi bước qua Cầu Nại Hà, thì họ sẽ không còn nhớ mình nữa.

Bốn người này, đều là những người Trương Thiên yêu quý nhất trong kiếp trước và kiếp này, nhưng, họ lại đồng thời đứng trên Cầu Nại Hà.

Kiếp trước, Trương Thiên là một ông trùm kinh doanh, không quan tâm nhiều đến cha mẹ, dẫn đến, cuối cùng không kịp nhìn mặt họ lần cuối.

Kiếp này, Trương Thiên rõ ràng đã thay đổi, cho dù mẹ có nói thế nào, bố có dạy dỗ ra sao.

Hắn cũng sẽ mỉm cười đối đáp, đối với Trương Thiên mà nói, những lời đánh mắng, dạy dỗ này, đều là tình yêu, đều là những thứ kiếp trước hắn đã không còn có được.

Cũng chính vì vậy, gia đình Trương Thiên mới trở nên ngày càng hòa thuận.

Ngày càng yêu thương. "Mau đừng đi, đừng đi..." Trương Thiên lẩm bẩm trong miệng, nhưng, đáng tiếc, bóng người trên cầu căn bản không nghe thấy.

Họ vẫn không chút lưu tình bước qua cầu gỗ.

Trương Thiên trong lòng chấn động, trong lòng càng dâng lên một cảm giác vô lực.

Hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi thứ này, không thể ngăn cản họ.

Không biết đã qua bao lâu, quan tài của Trương Thiên lại lần nữa đến Cầu Nại Hà, lần này, người qua cầu chỉ có hai người.

Lần này Trương Thiên nhìn rõ, chính là bố mẹ kiếp này của hắn.

Họ lại lần nữa đi qua Cầu Nại Hà, trong suốt quá trình không chút lưu luyến, thậm chí không thèm nhìn lấy một cái vào con sông lớn đang chảy xiết.

Lúc này, khán giả hiện trường. 【Tại sao lại có bốn người? 】
【Có thể là hồn phách khác, hoặc là, bố mẹ hắn đã luân hồi hai lần 】

【Tôi cảm giác, chắc là ông bà của Trương Thiên, rất nhiều người, khi nhỏ đều có ông bà bầu bạn tuổi thơ 】 【Nhìn người thân nhất của mình, quên mình, rời xa mình, trở thành người thân của người khác, ối giời ơi khó chịu quá. 】 【Tôi vậy mà có chút khâm phục hắn, trong tình huống này, cũng có thể nhịn được! 】 【Sợ quá, tôi thà đi qua Cầu Nại Hà còn hơn. 】 【Thử tưởng tượng, bạn ở trong Vong Xuyên Hà này, lưu đày ngàn năm, nhìn người yêu mình hết lần này đến lần khác đi qua Cầu Nại Hà, cùng người khác gắn bó, cùng người khác yêu nhau, mà bạn lại phải bị Vong Xuyên Hà tra tấn, cảm giác này... 】 【Người phía trước nói, cảm giác nhập vai cực mạnh, tôi đã bắt đầu hoảng rồi. 】 Khán giả đều đổ mồ hôi tay.

Mặc dù người bên trong không phải họ, nhưng nhìn từng cảnh tượng này, họ đều nghĩ đến cái chết của chính mình sau này.

Lúc này, trong ảo cảnh của Bàn Tử. "Không!

Phi Phi, đừng đi!" "Tôi không thể rời xa em, rời xa em, tôi biết sống sao đây, Phi Phi!" Bàn Tử nhìn Vương Phi bay qua Vong Xuyên Hà, gã càng phát ra tiếng kêu xé lòng.

Chương 194

Đáng tiếc, Vương Phi trên cầu căn bản không chút lưu luyến nào, trực tiếp đi qua Cầu Nại Hà.

Ngay sau đó, cảnh tượng quá đáng nhất xuất hiện.

Trong đầu Bàn Tử, Vương Phi ở kiếp sau đã thành lập một gia đình mới.

Cưới một người đàn ông giàu có tên Kim Cương Vương Lão Ngũ mà gã không quen biết.

Mà Vương Phi sống không hạnh phúc, ngày ngày bị hành hạ, thậm chí còn mắc bệnh trầm cảm, cô ấy thậm chí còn sinh con cho người đó!

Đúng vậy, thậm chí còn sinh con!

Bàn Tử cả người hóa đá. "Không ~" Bàn Tử quỳ trong quan tài, đỉnh đầu dường như có tuyết hoa bay qua.

Nước mắt của Bàn Tử suýt nữa nhấn chìm cả quan tài.

Cảnh tượng đau lòng hơn còn ở phía sau.

Chỉ thấy dòng sông lại lần nữa chảy qua Cầu Nại Hà, tốt thật, Bàn Tử lại lần nữa nhìn thấy Vương Phi, lần này, cô ấy vậy mà đã trở thành nô lệ, sống cuộc đời không đủ ăn, không đủ mặc. "Không!" Bàn Tử cả người đều không ổn rồi.

Điều này còn khó chịu hơn cả việc gã đi đánh trận, thà cho gã một cái chết sảng khoái còn hơn.

Lúc này, trong ảo cảnh của Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần nhìn thấy sư phụ và phụ thân của mình, họ từng

người từng người đi qua Cầu Nại Hà.

Trong lòng Giải Vũ Thần càng có một chút xúc động.

Bên ngoài ảo cảnh.

Chỉ có Vương Phi, Nhất Mi đạo nhân, và Trương Khởi Linh là không bị lạc vào ảo cảnh.

Nếu ảo cảnh này có thể khiến Trương Khởi Linh nhập ảo, thì Trương Khởi Linh có lẽ trong lòng sẽ vui mừng.

Như vậy nói không chừng có thể tìm thấy một số ký ức của chính mình.

Đáng tiếc, Bỉ Ngạn Hoa này không có năng lực đó.

Lúc này, một người hai quỷ đang chăm chú nhìn dòng sông phía dưới.

Không phải là họ không muốn trực tiếp đánh thức Trương Thiên và mọi người, mà là không thể.

Bởi vì bây giờ đã không còn thời gian.

Họ lúc này dường như bị một con mãnh thú để mắt tới, căn bản không có cơ hội cứu người.

Dưới đáy nước, bóng đen không ngừng di chuyển.

Bóng đen ở ngay dưới ba chiếc quan tài, dường như giây tiếp theo sẽ tiến hành tấn công.

Hiện tại Trương Thiên và mấy người đang ở trong ảo cảnh, sức chiến đấu đã giảm đi một chút. "Tổ sư gia a, đồ nhi bất hiếu, không để ngài lão nhân gia ngủ một giấc ngon, vì đồ tôn của ngài, ngài sẽ tha thứ cho con mà." Nhất Mi đạo nhân cầm linh bài nứt vỡ, nhỏ giọng nói. "Rắc." Giây tiếp theo, linh bài lại lần nữa vỡ.

Nhất Mi đạo nhân ngỡ ngàng, ông ta vội vàng lại chắp vá lại. "Tổ sư gia, đừng nghịch nữa, con biết một ngày không thể nhập thân hai lần, ngài cứ cổ vũ cho đồ đệ nhỏ cũng được mà!" "Gào..." Ngay khi Nhất Mi đạo nhân chắp vá xong linh bài, dưới đáy nước đột nhiên phát ra một tiếng gầm rít chói tai.

Giây tiếp theo, một con Xà Thần khổng lồ xuất hiện.

Trên thân con rắn có một ít vảy, nhưng không rõ ràng.

Một cái đầu to lớn, càng gây sự chú ý của mọi người, cái đầu giống rồng, nhưng không có sừng, vô cùng đặc biệt.

Giao Long!

Giây tiếp theo ba người trong lòng kinh hãi.

Giao Long, thuộc về hình thái rắn chưa tiến hóa thành rồng.

Thân hình khổng lồ, có năng lực đáng sợ nuốt chửng trời đất.

Chỉ thấy Giao Long dưới nước đột nhiên vọt lên khỏi mặt nước, thân thể khổng lồ càng làm Vong Xuyên Hà nổi lên vô tận sóng dữ.

Trương Khởi Linh, Vương Phi, và Nhất Mi đạo nhân càng vội vàng giữ ổn định sự rung lắc của quan tài. "Đây là, Giao Long?

Sao có thể?

Trong Vong Xuyên Hà sao có thể có Giao Long, rồng, và địa phủ vốn dĩ không dung hợp được với nhau." Nhất Mi đạo nhân vẻ mặt chấn kinh.

Mà lúc này, lông mày Trương Khởi Linh khẽ nhíu lại.

Trên cổ con Giao Long này, y nhìn thấy một vòng xích khổng lồ.

Cái này gần như giống hệt cái xích mà họ đã thấy ở mộ của vương tử Phủng Nguyệt Câu trước đây. "Đây là... thú canh mộ trong

Phủng Nguyệt Câu." Trương Khởi Linh thản nhiên mở miệng.

Nhất Mi đạo nhân bừng tỉnh. "Tôi đã bảo rồi, Âm phủ địa phủ, sao có thể có Giao Long chứ." Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, chỉ nghe giọng Vương Phi truyền đến. "Trước tiên đừng nói những chuyện đó nữa, con Giao Long này rất lợi hại, đã là Đại Yêu rồi, chúng ta trước tiên hãy đánh lui nó đã rồi tính." Vương Phi nói, hai người còn lại mới gật đầu, sắc mặt nghiêm túc.

Giao Long, tuy rằng chưa thành rồng, nhưng thực lực cũng tuyệt đối không phải một người đơn độc có thể đối phó.

Rồng, vốn là thần thoại trong trời đất sinh ra, hỗn độn hóa thành, huyết mạch còn cao hơn cả Kỳ Lân.

Tuy nói là Giao Long, khác rồng một trời một vực, nhưng, thực lực cũng không dám lơ là. "Nhị đồ đệ, vi sư thấy huyết mạch của con rất mạnh, hẳn là Huyết Kỳ Lân, Huyết Kỳ Lân đối phó với con Giao Long này là thừa sức." "Đến lúc đó, ta và vị tiểu thư xinh đẹp này sẽ cùng ra tay giữ chân nó, con dùng Huyết Kỳ Lân lên đó mà chém giết nó." Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Khởi Linh gật đầu, con Giao Long này tuy mạnh, nhưng ba người bọn họ cũng không phải ăn chay.

Trương Khởi Linh lúc này cũng thật sự cảm nhận được lợi ích của đồng đội.

Có đồng đội, tổng thể vẫn mạnh hơn một người quá nhiều. "Con Giao Long này, chắc hẳn là hấp thụ khí Long Mạch dưới lòng đất mới diễn hóa thành Giao Long, nhị đồ đệ, con đến lúc đó nhất định phải lấy Yêu Đan." "Đến lúc đó, tu vi của con cũng sẽ lại đột phá." Nhất Mi đạo nhân nói, mắt Trương Khởi Linh sáng lên, giữa hàng lông mày mang theo một chút nghiêm túc.

Giao Long sẽ không chờ mọi người nói xong, chỉ thấy, thân thể nó lại lần nữa bơi vào sông, giây tiếp theo, một cái đầu khổng lồ lao về

phía quan tài của Trương Thiên để cắn.

Con Giao Long này toàn thân dài khoảng mười lăm mét, miệng há ra, có thể rộng đến ba bốn mét.

Độ rộng lớn như vậy, đủ để nuốt chửng cả chiếc quan tài.

Nhất Mi đạo nhân thấy vậy, căn bản không kịp gọi Trương Thiên tỉnh dậy, Thiên Sư Bội Kiếm trong tay ông ta lóe sáng, một lá bùa lửa phóng xuống phía dưới.

Sau đó ông ta phất tay một cái, quan tài tăng tốc độ, né tránh cú tấn công của Giao Long.

Ngay khi Nhất Mi đạo nhân thở phào nhẹ nhõm, giây tiếp theo, ông ta sững sờ.

Chỉ thấy, trong miệng con Giao Long kia vậy mà có ánh sáng lóe lên.

Trong ánh sáng xanh lục, ẩn ẩn có mùi hôi thối xuất hiện. "Ối giời ơi, thằng này có yêu lực!" Nhất Mi đạo nhân cả người đều không ổn rồi, Giao Long có Pháp lực, và Giao Long bình thường đó là trời đất cách biệt.

Nhất thời, mọi người xung quanh dường như rơi vào hầm băng, không có chút động tĩnh nào.

Chỉ thấy, Nhất Mi đạo nhân vừa hô xong, trong miệng Giao Long đột nhiên phun ra độc tố màu xanh lục, vô số dịch thể thậm chí đã nhuộm xanh Vong Xuyên Hà.

Quan tài cũng bị ăn mòn ở một mức độ nhất định. "Mọi người mau tránh ra, độc tố trên này có tính ăn mòn rất mạnh, một khi chạm vào, trong tích tắc có thể hóa thành xương trắng." Nhất Mi đạo nhân hô, Trương Khởi Linh càng điều khiển quan tài không ngừng né tránh. "Xoạt xoạt..." Thân ảnh Giao Long không ngừng di chuyển trong sông,

đồng thời, trong miệng nó cũng không ngừng phun ra tên độc.

Dáng vẻ đó, đúng là một con đại boss sống sờ sờ. "Xì xì..." Chỉ thấy, một bên, tóc của Vương Phi biến thành thực chất, đồng thời, âm khí màu đen bắt đầu lan tràn từ bên cạnh cô. "Tôi chắc là có thể nhốt nó lại một lát, các anh thử giải quyết, hoặc là, rời khỏi đây." Vương Phi nói, tóc cô ấy trực tiếp chặn những mũi tên độc đó.

Nhưng sợi tóc cũng bị tổn thương ở một mức độ nhất định.

Đồng thời, âm khí lan tỏa, cảnh tượng không ngừng biến đổi, hành động của Giao Long dần dần chậm lại.

Nó đã rơi vào ảo cảnh.

Vương Phi có một năng lực, chính là gây ảo giác, nhiều loại quỷ quái đều có năng lực này, cũng không có gì đáng ngạc nhiên. "Nhanh, có cơ hội rồi." Nhất Mi đạo nhân thấy vậy, càng trực tiếp rút kiếm gỗ đào ra, kiếm gỗ trong tay ông ta lướt qua một cái, kiếm gỗ đào lại không có biến hóa gì.

Chương 195

"Chết tiệt, quên mất rồi, ta bây giờ đã chết, không có huyết nhục." Nhất Mi đạo nhân có chút phiền muộn, ánh mắt ông ta nhìn về phía Trương Thiên.

Ông ta chớp chớp mắt. "Hắc hắc, đồ nhi ngoan, vi sư giúp con tiêu diệt yêu vật, mượn một ít máu." Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, nâng tay Trương Thiên lên, lướt qua kiếm gỗ đào.

Kiếm gỗ đào lập tức phóng ra ánh sáng đỏ.

Trương Thiên đánh chết cũng không ngờ, có một ngày, hắn sẽ thay thế Tiểu Ca, trở thành người hiến máu. "Tam Thanh, Địa Tổ, Thái Ất Bát Quái, lấy máu làm giới, khốn!" Chỉ thấy, Nhất Mi đạo nhân dùng kiếm gỗ đào điên cuồng vẽ ra một đạo phù lục trước người.

Giây tiếp theo, một trận pháp màu đỏ xuất hiện, vậy mà lại bao trùm con giao xà bên trong.

Trương Khởi Linh thấy vậy, nhảy vọt lên, thân ảnh như quỷ mị bay đến đỉnh đầu Giao Long.

Giao Long, cũng chỉ là cái đầu trông giống rồng một chút, nó không có móng vuốt, không có sừng, có, cũng chỉ có cái đầu trông giống rồng kia.

Trương Khởi Linh đạp chân lên đỉnh đầu, con Giao Long đó liền tỉnh lại, thân thể khổng lồ điên cuồng di chuyển, làm Vong Xuyên Hà nổi lên vô biên sóng dữ. "Nhanh lên, trận của ta, không chống đỡ được bao lâu đâu." Nhất Mi đạo nhân hô, mà lúc này, phía Vương Phi, vì bị Giao Long phá vỡ ảo cảnh, đồng thời công kích cũng bị hóa giải.

Vương Phi cũng vì vậy mà rơi vào trạng thái suy yếu.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

Hắc Kim Cổ Đao càng một đao đâm vào đầu Giao Long.

Hắc Kim Cổ Đao thật sự là quá nhỏ, cho dù có đao khí, cũng không thể một đao chém đứt đầu Giao Long.

Sau nhát đao này, thân thể Giao Long càng điên cuồng lao xuống đáy nước.

Hắc Kim Cổ Đao kẹt trên xương đầu Giao Long, vì Giao Long không ngừng quẫy loạn, Trương Khởi Linh đành phải nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, không để mình rơi xuống Vong Xuyên Hà.

Giao Long dưới đáy nước không ngừng di chuyển, vì đau đớn, nó càng điên cuồng lao về phía hạ lưu, tốc độ cực nhanh.

Dần dần, thân ảnh Giao Long, và bóng dáng Trương Khởi Linh biến mất.

Nó vậy mà mang theo Trương Khởi Linh, trực tiếp biến mất trong nước.

Mà trận pháp của Nhất Mi đạo nhân đối với Giao Long mà nói, cũng chỉ có thể khống chế được một lát. "Nhị đồ đệ!" Thấy Giao Long mang theo Trương Khởi Linh lao vào Vong Xuyên Hà biến mất, Nhất Mi đạo nhân hô lên một tiếng, ánh mắt nhìn lại Vong Xuyên Hà.

Bên trong không còn gì nữa, vô cùng yên tĩnh.

Nếu không phải vừa rồi mới thỉnh Tổ sư gia xong, nếu không, Nhất Mi đạo nhân vừa rồi đã thỉnh Tổ sư gia rồi.

Hiện tại ông ta là hồn thể, có thể giữ lại thực lực vốn đã không nhiều, có thể làm được đến mức này đã rất tốt rồi. "Ai, nhị đồ đệ tu vi cao, năng lực mạnh, chắc sẽ không sao." "Ngược lại mộ thất này, thật kỳ lạ, sao cái gì cũng có, Tổ sư gia a, mau phù hộ đồ nhi, để đồ nhi

cũng đứng dậy một lần đi." Nhất Mi đạo nhân nhìn linh bài, càng căm tức vì không thành sắt, mà hiện tại, ba chiếc quan tài lại dần dần trôi về phía một khối đá lớn.

Lúc này, trong ảo cảnh, Trương Thiên đã nhìn không dưới ngàn lần Cầu Nại Hà, nhưng lại không làm gì được.

Ngay khi hắn lại lần nữa trôi qua Cầu Nại Hà, hắn đột nhiên trong lòng chấn động.

Trong lòng có một chút minh ngộ. "Tôi vì sao phải sa vào vòng luẩn quẩn này?

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, tôi đều yêu họ như nhau, nhưng con người cuối cùng cũng sẽ ly biệt, hà tất cứ mãi theo đuổi sự vĩnh hằng, gặp lại nhau lần nữa không phải tốt hơn sao?" "Người có buồn vui ly hợp, trăng có khi tròn khi khuyết." Trong lòng nghĩ vậy, Trương Thiên chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Mà khi lại lần nữa mở mắt, Trương Thiên kinh ngạc phát hiện, mình đã không còn trôi dạt nữa, hắn đang nằm trên một bờ sông.

Một bên, Nhất Mi đạo nhân cũng đang đánh thức những người khác.

Trương Thiên nhìn xung quanh, đây là một tầng bằng phẳng, nhìn lên trên, còn có một bậc thang, hẳn là dẫn đến mộ huyệt tầng tiếp theo.

Trương Thiên nhìn lòng bàn tay mình, không biết từ lúc nào, lòng bàn tay đã bị cứa rách, máu đông lại thành cục cứng.

Khẽ nhíu mày, cũng không nghĩ nhiều, có lẽ là chạm vào thứ gì đó làm bị thương rồi.

Ngẩng đầu nhìn lên, mọi người xung quanh cơ bản đã đầy đủ, duy chỉ không thấy bóng dáng màu đen kia.

Tiểu Ca biến mất rồi!

Trương Thiên trong lòng chùng xuống, có một dự cảm không lành. "Sư phụ, nhị đệ của con đâu?" Trương Thiên chậm rãi đứng dậy, xoa xoa trán, có chút mơ hồ. "Khi các con rơi vào ảo cảnh, chúng ta gặp một con Giao Long, chúng ta đã giữ chân nó, ai ngờ con súc sinh đó sức lực quá lớn." "Nhị đồ đệ khi đi chém giết Giao Long thì bị nó kéo vào Vong Xuyên Hà, không biết đi về đâu..." Nhất Mi đạo nhân nói, trong mắt ông ta có thêm một chút xót xa. "Giao Long?

Bị kéo đi sao?" "Trương Khởi Linh bị kéo đi??" Trương Thiên ngỡ ngàng, dưới sông này có Giao Long sao?

Hoàng Thục Lương có năng lực này, có thể để Giao Long canh mộ sao?

Hơn nữa, thực lực của nhị đệ có thể bị tên đó kéo đi sao?

Trừ phi y tự mình muốn đi!

Tuy nhiên, sau khi nhận được tin tức này, trong lòng Trương Thiên vẫn có chút khó chịu, dù sao Trương Khởi Linh biến mất, có gặp nguy hiểm hay không ai cũng không biết. "À đúng rồi, trên cổ con Giao Long đó còn có sợi xích sắt rất thô, nhị đồ đệ nói, các con đã gặp rồi, là ở mộ của vương tử." Nhất Mi đạo nhân lại lần nữa mở miệng, Trương Thiên hít một hơi khí lạnh, suy nghĩ một chút, đột nhiên hình như nghĩ ra điều gì đó. "Ối giời ơi, đó là thú hộ vệ ở đó!" Trương Thiên trong lòng kinh hãi.

Lúc đó, Trương Thiên vẫn còn thắc mắc, tại sao trên vách núi lại cắm ngang dọc nhiều sợi xích sắt như vậy.

Hóa ra là để khóa chặt loại quái vật này, nhưng, đội Đạo mộ lúc đó đã làm thế nào để khóa chặt loại này chứ.

Hơn nữa, nó lại làm sao thoát ra được? "Ai, đồ nhi ngoan, nếu

không phải vi sư thực lực còn chưa đạt đến đỉnh phong, nếu không thì con Giao Long đó vi sư một mình cũng có thể diệt được." Nhất Mi đạo nhân thở dài một tiếng, thực lực của ông ta hiện tại không bằng một phần ba so với lúc trước. "Chúng ta phải nhanh chóng tìm thấy nhị đệ, để tránh xảy ra sai sót." Trương Thiên nói, đã đứng dậy.

Nơi đây nguy hiểm trùng trùng, trong lòng Trương Thiên khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Trương Khởi Linh rất lợi hại không sai, nhưng, mộ huyệt này, là trong Quỷ Đăng, xác suất Trương Khởi Linh đã từng đến là nhỏ, Trương Thiên cũng sợ xảy ra sai sót gì.

Đồng thời trong lòng Trương Thiên đang suy nghĩ, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Giải Vũ Thần cũng tỉnh lại. "Ô ô ô..." "Lão đại, khó chịu quá, Vương Phi vậy mà lại sinh con với người khác!

Hơn nữa là một ngàn lần!

Bàn gia bị 'cắm sừng' rồi, bị 'cắm sừng' rồi a." "Đời người tự cổ ai mà không 'xanh', sớm 'xanh' muộn 'xanh' đều là 'xanh'!" Bàn Tử mắt đầy lệ hoa.

Trên mặt Bàn Tử càng là những vệt nước mắt, khóc giống như một đứa trẻ hai trăm cân.

Gã vậy mà đã nhìn thấy Vương Phi đầu thai và sinh con với người khác hơn một ngàn lần, điều này đối với Bàn Tử đơn giản là một đả kích cực lớn.

Lúc này, Vương Phi đang đứng phía sau Bàn Tử, lạnh lùng nhìn Bàn Tử.

Mặt cô ấy đã biến sắc.

Gã Bàn Tử này, rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì?

Lại dám sỉ nhục mình đến vậy? "Khụ khụ." Vương Phi ho khan một tiếng, Bàn Tử đột nhiên nhìn về phía sau. "Xem ra ảo cảnh của cậu, trông có vẻ, rất kỳ lạ nhỉ." Vương Phi mở miệng, mặt Bàn Tử lập tức cứng đờ, cười gượng một cái, Bàn Tử nuốt nước bọt, có một dự cảm không lành. "Phi Phi, em vậy mà không chết?" Vương Phi: "..." Một bên, Hồ Bát Nhất cũng tỉnh lại, anh nhìn xung quanh, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại vẻ mặt nghiêm túc. "Nhị ca đâu?" Hồ Bát Nhất lên tiếng trước.

Trương Thiên sau đó lại kể lại sự việc một lần.

Hồ Bát Nhất càng khẽ nhíu mày.

Sắc mặt không tốt. "Lão đại, nhị ca vì cứu chúng ta, mà bị Giao Long kéo đi, mộ huyệt này lại cực kỳ nguy hiểm, chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm thấy nhị ca." "Đảm bảo an toàn cho y." Hồ Bát Nhất nghiêm túc mở miệng, lời anh nghĩ rất đơn giản, chính là không muốn Trương Khởi Linh bị thương.

Trương Thiên cũng gật đầu. "Vì Giao Long đã bị đánh đi, chắc chắn không thể ở đây, tìm kiếm ở đây, e rằng là công cốc, chúng ta lên phía trên xem sao, nói không chừng có thể gặp được." Trương Thiên nói, đứng dậy, lấy lại tinh thần, định đi lên phía trên xem sao.

Trương Khởi Linh đối với mộ huyệt vẫn là khá hiểu rõ, vì vậy, Trương Thiên đoán y một khi thoát khỏi nguy hiểm, xác suất đến mộ huyệt khác là khá lớn.

Hồ Bát Nhất gật đầu, lấy ra la bàn, xác định vị trí chính xác xung quanh, sau đó đi trước.

Mấy người vừa đi, Hồ Bát Nhất vừa hỏi. "Bàn Tử, cậu mơ thấy cái gì mà nhìn Vương Phi vặn tai cậu kìa." Hồ Bát Nhất nhìn đôi tai đỏ bừng của Bàn Tử, không kìm được hỏi.

Vương Phi vặn tai Bàn Tử, mắng gã nửa ngày trời, nếu không phải vừa rồi tiêu hao quá lớn, Vương Phi chắc chắn còn mắng thêm một lúc nữa.

Chương 196

Gặp phải chuyện gì không hay, lại gặp phải tình huống này, phải biết rằng, phụ nữ thời cổ đại đối với tam tòng tứ đức vẫn khá coi trọng.

Bàn Tử nói như vậy, không bị đánh mới là lạ.

Bàn Tử ôm tai, vẻ mặt phiền muộn.

Đi một cách tủi thân, như thể đang giận dỗi, môi trề ra rất cao.

Gã không nói gì, xung quanh cũng lập tức chìm vào yên tĩnh, trong động cũng chỉ có tiếng bước chân lạch cạch của mọi người.

Bàn gia trong lòng khổ, Bàn gia chỉ là không nói!

Đường hầm mộ xung quanh khá ẩm ướt, những bậc thang làm bằng đá đen nhìn có vẻ cổ kính.

"Lão đại, anh nói xem, giao long trông thế nào?

Nhị ca thân thể mạnh như vậy, chắc có thể làm thịt giao long chứ?" "Dù sao thì, thân thể Bàn gia tôi đây còn đánh gục một con bò bằng tay không được mà." Bàn Tử siết nắm đấm, quả đúng là Bàn Tử, nhanh chóng quên đi sự khó chịu vừa rồi.

"Tiểu Trương gia, thật sự có giao long à?

Tôi chưa từng nghe nói đến." Giải Vũ Thần cũng mở miệng hỏi, có chút nghi hoặc.

Dù ở Giải gia, hắn cũng có kinh nghiệm đạo mộ, nhưng giao long thì hắn thực sự chưa từng thấy, thậm chí chưa từng nghe nói tới.

"Không rõ.

Nhưng Bàn Tử, cậu dùng từ không đúng, ghi lỗi nặng một lần."

Trương Thiên nói, Bàn Tử bĩu môi, lẩm bẩm nhỏ tiếng.

“Mộ huyệt này, vị trí hiện tại là từ đông, hướng tây, là một mộ nhãn.

Tục ngữ nói, không táng phong thủy sầu bi.

Nơi này không chỉ phong thủy rất tốt, mà vị trí còn cực kỳ đẹp.

Lão đại, phía trước, chắc chắn có một đại mộ thất.” Hồ Bát Nhất nhìn la bàn, giọng khàn khàn, âm thanh vẫn còn vang vọng trong hang.

“Đúng là có mộ thất.” Trương Thiên nói, chỉ tay về phía không xa.

Dưới ánh đèn rọi sáng, một cánh cửa mộ không lớn lắm xuất hiện.

Trên cánh cửa mộ còn khắc hai chữ lớn “Sinh Tử”.

“Ối trời, lại nữa, Sinh Tử Môn?

Thằng cha ngu ngốc nào thiết kế vậy, đúng là một nhân tài vãi chưởng!” Bàn Tử nhìn cánh cửa, không nhịn được chửi bậy một câu.

Kể từ lần trước gặp Sinh Tử Môn, Bàn Tử vẫn còn nhớ như in.

Giờ lại gặp lần nữa, sao gã có thể không kích động chứ.

“Bàn Tử, bảo cậu mắt kém cậu còn không chịu nhận.

Trên đó còn có một chữ nữa.” Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, chỉ vào chữ lớn trên hai cánh cửa.

“Phán!” “Phán Sinh Tử?

Phán ai sống chết?

Sinh tử của Bàn gia tôi đâu đến lượt cái thằng chó chồn nhà mày phán xét?” Bàn Tử lẩm bẩm, chỉ thiếu chút nữa là tuôn ra vài câu thơ ca.

Trương Thiên nhìn cánh cửa lớn trước mắt, ánh mắt dừng lại một lát.

“Đây chắc là Phán Quan mộ thất, phán định sống chết.

Nhưng muốn lấy mạng chúng ta thì bọn họ còn non hai ngàn năm nữa.” Trương Thiên cũng bực bội.

Suốt đoạn đường này, gặp bao nhiêu vấn đề, bao nhiêu cơ quan, Trương Thiên hận không thể tìm được Hoàng Thục Lương mà mắng cho mấy trận.

“Chỗ này có cơ quan.” Hồ Bát Nhất ngồi xổm xuống đất, tay nhặt lên hai khối đá, vừa khít đặt vào hai chữ “Sinh Tử”.

Hồ Bát Nhất không do dự, trực tiếp nhấn hai chữ lớn đó xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, cánh cửa lớn mở ra.

Đập vào mắt là một sơn động còn lớn hơn.

Sơn động không giống như do người đào ra, nhìn không chỉ quỷ dị mà còn nghiêm túc, trang nghiêm.

Trong động, ngọn lửa quỷ màu xanh u u chiếu sáng xung quanh.

Và ở khu vực trung tâm động, có một chậu lửa màu xanh u u, trên đó còn có một số dây leo đang cháy.

Trông có vẻ quỷ dị.

Trong sơn động xung quanh, thậm chí không có một vật bồi táng nào, nếu có, cũng chỉ là vô số dây leo.

May mắn là những dây leo này không có ý tấn công mấy người họ, chỉ nằm bệt trên mặt đất, không động đậy.

“Lão đại, mau nhìn, chỗ kia có một người!” Bàn Tử đột nhiên chỉ vào một góc không xa.

Nhìn theo ánh lửa quỷ.

Trong góc, một bộ hài cốt trông giống đạo sĩ áo vàng xuất hiện

trước mắt mọi người.

"Sư phụ, đệ tử của ông?" Trương Thiên nhìn Nhất Mi đạo nhân.

"Cậu nhìn xem, trang phục của hắn không giống ta.

Của ta có Bát Quái, còn có ấn ký tổ sư gia, còn hắn thì có sơn mạch và một số phù hiệu chú văn.

Chắc là Bàn Sơn đạo nhân mà các cậu nói." Nhất Mi đạo nhân nói, nhìn bộ hài cốt đó, vẻ mặt không hề kinh ngạc.

Dù sao, Bàn Sơn đạo nhân ông cũng từng gặp qua, thuật quỷ của họ cũng rất giỏi.

Nhưng Bàn Sơn đạo nhân chết ở bên trong này thì lại hiếm thấy.

"Đây mới là Bàn Sơn đạo nhân thật sự." Trương Thiên thấy vậy, trong lòng có chút kỳ lạ, tại sao tên này lại chết ở bên trong này mà không phải bên ngoài.

"Lão đại, chỗ này có người từng đến." Hồ Bát Nhất chỉ vào vết cháy xém trên mặt đất.

"Chúng ta qua xem thử, chắc có thể tìm được chút manh mối." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, lần lượt đi về phía bộ hài cốt của đạo nhân kia.

Quả nhiên, sau khi tiến lên, những dây leo đó bắt đầu di chuyển.

Nhưng có vết cháy xém, Trương Thiên cũng rõ, những dây leo này chắc chắn sợ lửa.

"Đồ nhi ngoan, các cậu cứ tìm kiếm, vi sư sẽ yểm hộ cho các cậu." Nhất Mi đạo nhân nói, vung tay vẽ phù giữa không trung.

Sau đó, hỏa phù xuất hiện, những dây leo xung quanh cũng bắt đầu bốc cháy.

Phía Trương Thiên, những dây leo đó cũng không thể bò tới được.

"Vương Thanh Minh, đệ tử thứ mười tám của Bàn Sơn Đạo Môn." "…" Trương Thiên nhìn cổ áo của tên này, trên đó có tên.

Hắn lại lật tìm đồ trên người tên này, chẳng có gì cả, hiển nhiên đã bị lấy sạch.

"Lão đại, tên này, chắc là sư phụ của Bàn Sơn đạo nhân mà chúng ta gặp trước đó phải không?" "Không, không phải.

Hắn ta trộm bí tịch pháp thuật của tên này, không phải quan hệ sư đồ, cùng lắm chỉ là kẻ trộm." "Tôi đoán, tên đó sau khi trộm Bàn Sơn bí thuật và Thiên Sư Bội Kiếm thì đã đi Bắc Ly, không ngờ hắn cũng ẩn cư ở Thanh Minh Sơn." Trương Thiên lắc đầu nói.

"Kẻ phản đồ đó, vậy mà đã từng đến đây." Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, nhìn bộ hài cốt của Bàn Sơn đạo nhân trước mắt, trong mắt có chút lửa giận.

"Đã không có gì thì thôi.

Chúng ta tìm xem có đường đi tiếp không." Trương Thiên nói, mọi người bắt đầu tìm kiếm.

Có Nhất Mi đạo nhân yểm hộ, mọi việc trở nên đơn giản hơn nhiều.

Bóng dáng Giải Vũ Thần không ngừng di chuyển trong mộ thất.

Đột nhiên, ánh mắt hắn dừng lại ở một góc tường đá.

Trên tường đá, có một chỗ lõm vào.

Hắn do dự một chút, nhẹ nhàng rút khối đá đó ra.

Một chiếc hộp nhỏ xuất hiện trước mắt Giải Vũ Thần.

"Đây là?" Hắn nhìn chiếc hộp, khẽ nhíu mày, đi về phía Trương

Thiên.

“Tiểu Trương gia, tôi tìm thấy cái này trong khe đá, chắc chưa có ai động vào.” Giải Vũ Thần nói, đưa chiếc hộp cho Trương Thiên.

Trương Thiên nhận lấy chiếc hộp, kiểm tra kỹ không có cơ quan gì rồi mới từ từ mở ra.

Chỉ thấy, trong hộp lại có một miếng ngọc bội màu trắng.

Ngọc bội trong suốt tinh xảo, bên trong còn có những đường vân màu xanh lục.

“Một miếng ngọc bội?

Lại còn giấu trong khe đá?” Trương Thiên khẽ nhíu mày, có ngọc bội trong khe đá, bản thân chuyện này đã có chút kỳ lạ.

Chương 197

“Đồ nhi, miếng ngọc bội này vi sư cảm nhận được có âm khí rất mạnh.

Có khả năng là loại chìa khóa gì đó.

Chúng ta cứ cầm lấy đã, thứ này còn có thể dưỡng hồn nữa đó, tiểu béo đôn, cái này dưỡng hồn tốt lắm đó.” Nhất Mi đạo nhân nói, còn nháy mắt với Bàn Tử.

“Xì, Bàn gia tôi là loại người nào chứ?” Bàn Tử khinh thường nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử đã đến bên cạnh Trương Thiên.

“Lão đại, Bàn gia tôi thấy, Bàn gia tôi giữ hộ lão đại cũng được.” Bàn Tử cười hì hì.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, sau đó lại đưa ngọc bội cho Giải Vũ Thần.

“Giải công tử phát hiện, đương nhiên Giải công tử nên cầm trước.” Trương Thiên nói.

Bàn Tử lại nhìn Giải Vũ Thần, trên mặt thêm vài nụ cười, đồng thời còn ném cho Giải Vũ Thần một cái liếc mắt đưa tình.

Còn Trương Thiên thì đi đến chỗ Hồ Bát Nhất.

“Thượng Huyền Tinh, đông có Bạch Hổ Tinh, toàn bộ mộ huyệt hiện ra kết cấu hình vòm.

Nếu tôi thiết kế, cửa mộ chắc chắn sẽ ở…” Hồ Bát Nhất thầm suy đoán, ánh mắt hắn dần nhìn lên đỉnh đầu.

“Lão đại, ở trên đỉnh đầu!” Hồ Bát Nhất đột nhiên mở miệng.

Trương Thiên gật mạnh đầu, theo sự chỉ huy của Hồ Bát Nhất.

Trương Thiên nhảy vọt lên, khoảnh khắc tiếp theo, đầu chạm vào một cơ quan.

Một đường hầm mộ hình tròn trên đỉnh đầu mở ra.

"Bàn Tử đi vào mộ đạo!" Trương Thiên nhìn Bàn Tử đang bắt chuyện thân mật với Giải Vũ Thần, tiện miệng gọi.

Sau đó, dưới sự miễn cưỡng của Bàn Tử, mọi người đi lên mộ huyệt ở tầng tiếp theo.

Vừa mới lên, xung quanh đèn đuốc sáng trưng.

Không xa, một cuốn Sổ Sinh Tử khổng lồ trải khắp mộ huyệt, và một pho tượng Phán Quan cao gần mười mét đồng thời xuất hiện trước mắt.

Bàn Tử vốn còn đang ồn ào lập tức sững sờ, nhìn pho tượng Phán Quan trước mắt.

"Lão đại, hắn to quá, mặt còn xấu hơn Bàn gia tôi…" Bàn Tử lẩm bẩm một cách máy móc trong miệng.

Trong lúc mọi người kinh ngạc, bên ngoài.

Lòng của đông đảo khán giả đã treo lên. 【Ối trời, tôi vừa nãy không nhìn lầm chứ, giao long?

Thật hay giả vậy?】 【Người phía trước, tôi nói tôi từng nhìn thấy rồng, các bạn có tin không?

Trước đây, tôi từng xem trên tin tức, đó là một bản tin về rồng hút nước, trong tầng mây có dấu vết của rồng.】 【Thật đó, cái tin đó tôi cũng xem rồi, là thấy trên một trang web nhỏ nào đó.】 【Khoan nói cái đó, ối trời, giao long vừa rồi, nghe họ nói hình như là của Vương Tử Mộ trước đó phải không, vậy mà lại có liên hệ với nhau?】 【Đỉnh của chóp, cái này cũng có thể gặp giao long, ôi Tiểu Ca

Trương Khởi Linh rốt cuộc thế nào rồi?】【Anh ấy có bị thương không, đau lòng quá, tôi chỉ đau lòng cho Kỷ Lân ca ca thôi.】【Anh ấy bị giao long đưa đi rồi, sau này chắc chắn sẽ trở về, chỉ là không biết có bị trọng thương hay không.】【Ối trời, bây giờ cái tượng Phán Quan này mới đỉnh chứ, Sổ Sinh Tử à, ác quá đi mất.】【Nếu là tôi, đừng nói đi vào, chỉ nhìn thôi đã tim đập chân run rồi.】Mọi người bàn tán, còn lúc này, tại lớp học lịch sử Bắc Ly.

Khi nhìn thấy giao long, các sinh viên đều nhìn về phía giáo sư.

"Thưa thầy, em nhớ, trước đây thầy từng nói, loài rồng là chuyện hoang đường, không có cánh thì không thể bay lên trời.

Thế nhưng đây…" "Thầy ơi, con giao long này to quá, thân thể dài như vậy.

Thầy ơi, cái này đã phá vỡ nhận thức hiện có rồi phải không?" "Đúng là hay thật, lần đầu tiên nhìn thấy giao long lại không phải trên sách giáo khoa, mà là trong đoạn hồi ức." Các sinh viên bàn tán xôn xao, đặc biệt sau khi nhìn thấy giao long, ai nấy đều như được tiêm adrenaline.

Dù sao, trong mắt các sinh viên lịch sử, giao long còn có giá trị hơn rất nhiều so với vàng bạc châu báu.

Lão giáo sư có chút khó xử.

"Cái đó, có thể là do giao xà biến dị, mọi người đừng quá ngạc nhiên." "Phải tin vào thuyết tiến hóa động vật." Lão giáo sư nói, giờ khắc này, ông cảm thấy lời mình nói có chút không có khí thế.

Nhưng ông là giảng viên, sao có thể công khai thừa nhận sự tồn tại của rồng được.

Cả thế giới còn chưa thừa nhận, một mình ông thừa nhận thì chẳng phải là tự đập đổ chén cơm của mình sao?

Hơn nữa còn lộ ra vẻ không chuyên nghiệp.

Đến lúc đó bị tước bỏ chức giáo sư thì sao?

Thật không dám mạo hiểm.

“Mọi người, nhìn xem, thiết kế mộ huyệt này vẫn thiên về thời Tống.

Chúng ta cứ xem mộ huyệt trước đã.” Lão giáo sư cố gắng lái sang chuyện khác.

Các sinh viên cũng lần lượt bắt đầu thảo luận.

Bên ngoài học viện pháp luật, giáo sư Lý nhìn cuốn sổ ghi chép.

“Giáo sư Lý, năm đó đoàn chuyên gia làm sao mà vào được bên trong này, tìm thấy nhiều văn vật như vậy?” “Đúng vậy, nơi này nguy hiểm trùng trùng, một khi sơ sẩy một chút là sẽ chết.

Ban đầu đoàn chuyên gia cũng không có sở trường gì đặc biệt mà?” “Tôi rất khâm phục đoàn chuyên gia ngày đó, thật sự vì quốc bảo mà không tiếc mọi giá.” Một số chuyên gia vây quanh giáo sư Lý, lần lượt nói.

“Tôi cũng không rõ, nhật ký không ghi chép.

Nhưng Trương Thiên và nhóm của cậu ấy có thể hiến dâng ngôi mộ này, hơn nữa còn loại bỏ được nhiều nguy hiểm như vậy, đó mới là mấu chốt.” Giáo sư Lý nói.

Mọi người không nói gì nhưng trong lòng đã sớm không ngừng suy đoán.

“Thật muốn biết, họ đã đạo nhiều mộ như vậy, chẳng lẽ chưa từng thất bại sao?” “Hơn nữa, những yêu tà đó, tại sao bây giờ không còn thấy nữa?” Một nhóm người đều bàn tán.

Lúc này, trong hình ảnh.

Trương Thiên nhìn pho tượng Phán Quan.

Hắn phát hiện, dưới pho tượng Phán Quan, lại có một cây bút lông màu đen.

"Vật phẩm: Phán Quan Bút!" "Phẩm giai vật phẩm: Thượng phẩm Pháp khí!" "Công năng vật phẩm: Có thể phối hợp với Sổ Sinh Tử để thiết lập chú thuật." "Giới thiệu vật phẩm: Một cây Phán Quan Bút bị nguyền rủa, một khi sử dụng, người dùng sẽ bị nguyền rủa, thọ mệnh lập tức giảm ba mươi năm!" Giới thiệu truyền đến trong đầu.

Trương Thiên sững sờ.

Chà, lại là trang bị "khắc mệnh".

Thứ này, thật sự có người nào nguyện ý sử dụng sao?

Hay nói cách khác, cũng chỉ có Trương Khởi Linh mới có thể điều khiển được phải không?

Người ta gần như không chết, ba mươi năm, cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Nghĩ lại Trương Khởi Linh, trong lòng Trương Thiên lại thêm một chút lo lắng.

"Chúng ta muốn đi qua, xem ra, nhất định phải thông qua cái Sổ Sinh Tử này." Hồ Bát Nhất nhìn cuốn Sổ Sinh Tử phía trước, không khỏi mở miệng nói.

"Lão đại, trên tượng Phán Quan đó còn có một cây bút lông kìa, cái này gọi là gì?

Cái này gọi là bút thị!

Hắn đang coi thường chúng ta đó, nhịn sao nổi?" Bàn Tử nhìn Phán Quan Bút hướng về phía họ, lập tức nhảy dựng lên.

"Cái thằng béo ú nhà cậu, năng lực thì kém, mà biết thì nhiều ghê."

Nhất Mi đạo nhân không khỏi nói, ánh mắt nhìn vào bên trong.

"Nếu vi sư không đoán sai, cây bút lông này chắc là Phán Quan Bút." "Mà Phán Quan Bút xuất hiện, bên trong đó chắc chắn còn có một cuốn Sổ Sinh Tử nữa." Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên khẽ gật đầu.

"Chắc là ở dưới cái Sổ Sinh Tử khổng lồ này.

Nhưng chúng ta cần phải giải mã cơ quan trước đã." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất thì đã đi quanh quẩn trước Sổ Sinh Tử, chiếc quạt trong tay hắn không ngừng phe phẩy.

"Sư phụ, xem kìa, lão Hồ có phải rất có phong thái không?" Bàn Tử cười hì hì đến bên cạnh Nhất Mi đạo nhân.

"Tam đồ đệ của ta, cái đó gọi là ngọc thụ lâm phong." "Thế sư phụ, lão Hồ đen như vậy mà còn ngọc thụ lâm phong, Bàn gia tôi cũng ngọc thụ lâm phong, người dạy tôi vài chiêu đi mà…" Bàn Tử lại nháy mắt.

"Cậu à?

Ngọc thụ lâm phong?

Cùng lắm là tạp thảo mọc um tùm thôi." Nhất Mi đạo nhân nói xong, mặt Bàn Tử xụ xuống.

"Sổ Sinh Tử, trong truyền thuyết, là một trong ba cuốn sách Thiên Địa Nhân Thư: Thiên Thư Phong Thần Bảng, Địa Thư Đại Địa Thai Mô, và Nhân Thư Sổ Sinh Tử." "Lão đại, trên cái này, chắc là ghi lại Bát Tự sinh thần của Hoàng Thục Lương." "Nếu chúng ta tìm được Bát Tự sinh thần của hắn, thì có thể phá trận." Hồ Bát Nhất cẩn thận nhìn trận cơ quan trước mắt, dùng kiến thức ít ỏi của mình giải thích.

“Nếu chúng ta tìm được Bát Tự sinh thần của Hoàng Thục Lương, tôi nói không chừng còn có thể tính cho hắn một quẻ.” Trương Thiên mở miệng nói.

Bói quẻ cho người chết, nghe có vẻ hoang đường, nhưng điều này thực sự có thể làm được.

Có thể tính ra hắn lúc sống đã làm gì.

Nhưng, nếu Hoàng Thục Lương lúc sống rất giỏi, thì coi như Trương Thiên đang nói nhảm.

“Nhưng chúng ta chỉ biết cái tên Hoàng Thục Lương, đi đâu mà tính Bát Tự sinh thần của hắn?” Hồ Bát Nhất có chút buồn bực.

Chỉ dựa vào một cái tên mà có thể tính ra Bát Tự sinh thần, vậy Trương Thiên nói không chừng có thể lập địa thành tiên rồi.

Phải biết rằng, trên thế giới này, người tên Hoàng Thục Lương chắc chắn không ít.

Chương 198

"Các vị xem, trên đó có vết chữ, chúng ta có thể suy đoán, nhưng vết chữ hình như không rõ ràng." Giải Vũ Thần chỉ vào vết chữ trên Sổ Sinh Tử.

Quả nhiên, trên Sổ Sinh Tử, ẩn hiện vết chữ, nhưng vì khoảng cách quá xa, hoàn toàn không nhìn rõ.

"Xem ra chúng ta phải lên Sổ Sinh Tử mới có thể nhìn rõ vết chữ trên đó." "Từ đó suy đoán ra Bát Tự sinh thần của Hoàng Thục Lương." Trương Thiên nói, mọi người nhất thời nghiêm mặt.

Cuốn Sổ Sinh Tử này không giống trong nguyên tác.

Những vết chữ này được khắc trong từng ô vuông, từ bên ngoài hoàn toàn không nhìn rõ.

Không giống như khắc trực tiếp lên.

"Lão đại, khẩu hiệu của chúng ta là!" Bàn Tử đột nhiên hét lên một tiếng.

"Cái gì?" "Thất bại thì chúng ta chết!

Cùng lắm thì cầu người khác cứu chúng ta!" Bàn Tử hét, Trương Thiên đầy vạch đen.

Hắn nhớ lần trước hình như không phải khẩu hiệu này.

Nhìn mọi người, Trương Thiên biết, không cho họ đi là không thể.

"Được rồi, chúng ta đi phá trận." Nói xong, mấy người gật đầu, sải bước đi về phía Sổ Sinh Tử.

Sau khi bước lên Sổ Sinh Tử, mắt Phán Quan lập tức biến thành màu xanh u u.

“Ối trời, lão đại mau nhìn, mắt Phán Quan bốc lửa xanh kìa!” Bàn Tử chỉ vào Phán Quan.

Lúc này, trong mắt Phán Quan toàn bộ đều là ngọn lửa màu xanh lam, trông cực kỳ kinh khủng.

“Đừng nói nhảm nữa, mau tìm sinh thần!” Trương Thiên hét lớn một tiếng, mọi người đều nhìn quanh.

Và lúc này, cơ quan cũng tùy theo đó mà khởi động.

Sân nâng đang xoay 360 độ, tốc độ không nhanh, nhưng cũng không quá chậm.

Còn bên dưới Sổ Sinh Tử, chính là vạn trượng vực sâu.

Cơ quan Sổ Sinh Tử bị kích hoạt, và toàn bộ nền tảng Sổ Sinh Tử cũng bắt đầu rung lắc.

“Giáp Tý, Ất Sửu, Bính Dần, Đinh Mão…” Trương Thiên nhìn vô số ô vuông trên Sổ Sinh Tử trước mắt, cả người đều không ổn.

Gần như khắc toàn bộ sáu mươi năm lên đó.

Còn bên dưới lại có tháng, ngày và các loại thời gian khác.

Ở một bên, còn có Bách Gia Tính, tên tuổi, v.v… Cả cuốn Sổ Sinh Tử càng trở nên chật chội.

Trương Thiên cũng không biết Hoàng Thục Lương là người triều đại nào, dù sao trong nguyên tác cũng không nhắc đến.

Hơn nữa, nếu chỉ dựa vào phỏng đoán, Trương Thiên ước tính, rất khó có hiệu quả.

Bát Tự sinh thần gồm năm, tháng, ngày, giờ, rồi thêm giới tính.

Nhưng những cái này họ đều không biết.

“Má ơi, lão đại, mau tìm đi, cái thứ này sắp lật rồi.” “Rùa lật mai

rồi!" Bàn Tử vừa la hét vừa nằm bệt xuống đất, tay thì ghì chặt lấy ô vuông Sổ Sinh Tử phía trước.

"Lão đại, tất cả các ô ở đây tôi đều xem rồi, Bát Tự sinh thần thì rất khó suy đoán.

Nhưng chúng ta đã biết Hoàng Thục Lương là nam." "Chúng ta có thể nhấn tên và giới tính trước." Giọng Hồ Bát Nhất gấp gáp.

Toàn bộ Sổ Sinh Tử càng phát ra tiếng ầm ầm, tốc độ quay cũng nhanh hơn một chút.

Nhất thời, thời gian của mọi người càng trở nên gấp gáp.

Trương Thiên gật đầu, giờ chỉ có thể làm thế này trước.

Sau đó, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất lần lượt đi đến vị trí tên và giới tính.

Ngay lập tức, giẫm một cái xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, vài chùm sáng xuất hiện, ô vuông Sổ Sinh Tử lõm vào một chút.

Trong ô vuông lõm vào phát ra ánh sáng vàng mờ mờ, hiển nhiên là đúng.

Nhưng cơ quan này vẫn chưa dừng lại.

Nó vẫn đang quay.

Tốc độ ngược lại còn nhanh hơn.

"Đồ chó Hoàng Thục, có bản lĩnh thì ra đây mà so tài với Bàn gia tôi, xem Bàn gia tôi có đánh mày không là biết ngay!" "Cũng chỉ biết bố trí mấy cái cơ quan, làm kinh tởm người khác thôi.

Có bản lĩnh thì tự ra đây, Bàn gia tôi nhất định cho mày một ký ức yêu thương." Bàn Tử chỉ vào tượng Phán Quan, tuôn một tràng chửi

bới.

Lúc này, Sổ Sinh Tử đã nghiêng 70 độ.

Hiển nhiên sắp lật hoàn toàn.

Trương Thiên liếc mắt một cái, nhìn lên pho tượng Phán Quan phía trên.

Sau đó hình như nghĩ ra điều gì, mắt hắn sáng lên.

"Lão Hồ, chúng ta hình như đã rơi vào một sai lầm." "Tại sao chúng ta cứ phải giải mã cơ quan này?

Có khả năng nào chúng ta có thể trực tiếp phá hủy nó không?" "Trực tiếp phá hủy cơ quan, chẳng phải nhanh hơn sao?" Trương Thiên từ từ mở miệng.

Mắt Giải Vũ Thần và Hồ Bát Nhất đều sáng lên.

Càng như được khai sáng.

Bàn Tử: !!

"Lão đại, tư tưởng của anh có chút tiên tiến đó nha.

Người ta thì nghĩ cách giải mã, anh thì nghĩ cách phá hủy!" "Bàn gia tôi xem trọng anh đó nha." Bàn Tử nháy mắt, giơ ngón cái lên.

"Nhưng chúng ta phải phá hủy cơ quan này bằng cách nào?" Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

"Lão Hồ, cậu nghĩ xem, Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử phải tồn tại cùng lúc mới có tác dụng.

Vậy thì, bên dưới này chắc phải giấu một cuốn Sổ Sinh Tử." "Chúng ta tìm thứ đó ra, cơ quan này chắc sẽ không hoạt động nữa." Trương Thiên nghiêm túc nói.

Hồ Bát Nhất vội vàng lấy ra la bàn.

“Tôi nghĩ ra rồi!” “Khi chúng ta đến trước đó, dòng nước chảy về phía đông, tôi thấy có gì đó không đúng.

Nhưng sau khi lên đây, mộ thất Phán Quan này lại hướng về phía tây.” “Tử khí đông lai, từ dương chuyển âm, cực hạn dương khí chính là âm khí.

Mà Phán Quan này chính là thứ trong mộ huyệt này, chuyển hóa dương khí thành âm khí.” “Vì vậy, tôi nghĩ, Sổ Sinh Tử, rất có thể sẽ ở vị trí này.” Hồ Bát Nhất chỉ vào một góc phía đông.

Trong góc, viết Ất Sửu, Đinh Mão, Giáp Tý.

“Đây là… người sinh vào ngày mùng một tháng hai, sáu trăm năm trước.” Trương Thiên nhìn mấy cái sinh thần, rồi mở miệng nói.

“Mặc kệ, cứ phá trước đã.” Trương Thiên vung đào mộc kiếm vẽ phù trước người.

Sau đó, một đạo lôi phù xuất hiện, thiên lôi cuồn cuộn, điên cuồng đánh tới khu vực phía đông đó.

Sổ Sinh Tử ở đó càng bị đánh ra từng cái hố lớn.

Và mấy cái Bát Tự sinh thần đó cũng hoàn toàn bị phá hủy.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cuốn sách cổ cũ nát xuất hiện trước mắt.

Và cơ quan cũng ngừng quay.

“Chà chà, Tiểu Hoa Hoa thấy chưa, lão đại nhà tôi mạnh cỡ nào.

Khi người khác còn đang vắt óc tìm cách giải mã cơ quan, lão đại đã bắt đầu phá hủy cơ quan rồi.” “Tuyệt vời!” “Cái này gọi là gì, cái này gọi là tư tưởng tiên tiến!

Ông nội tôi nói, chỉ cần tư tưởng không lệch lạc, bảo bối luôn nhiều hơn cơ quan!” Bàn Tử mặt đầy đắc ý.

Cứ như là chính mình đã làm vậy.

Giải Vũ Thần cũng có chút kinh ngạc, tư duy ngược đời của Trương Thiên này hay thật.

Nếu là người khác, nói không chừng đã thật sự nghĩ cách giải mã cơ quan rồi.

"Đúng là đồ nhi do vi sư dạy dỗ.

Tổ sư gia ơi, người có thấy không, người mau nói với lão Thiên Sư, Mao Sơn ta có truyền nhân rồi." Nhất Mi đạo nhân theo dõi toàn bộ quá trình, khi thấy Trương Thiên lâm nguy không loạn, trong lòng ông càng thêm hài lòng.

Dù sao, ở cái tuổi còn nhỏ như vậy mà làm được điều này thì rất hiếm.

Trương Thiên cầm cuốn Sổ Sinh Tử lên, thứ này chỉ là một cuốn sách mỏng, trông bình thường không có gì đặc biệt.

Trên Sổ Sinh Tử, còn viết năm tháng ngày, v.v.

"Vật phẩm: Sổ Sinh Tử (ngụy) Pháp khí" "Phẩm giai vật phẩm: Thượng phẩm Pháp khí." "Năng lực vật phẩm: Phối hợp Phán Quan Bút, có thể thi triển chú thuật.

Chương 199

Mỗi lần sử dụng, có thể khấu trừ ba mươi năm dương thọ của bản thân." "Giới thiệu vật phẩm: Hoàng Thục Lương sau khi có được vật này, chưa từng dùng một lần.

Sau khi chết, liền chôn ở đây." Giới thiệu truyền ra trong đầu.

Trương Thiên cả người đều không ổn.

Khắc mệnh thì khắc mệnh đi, còn nói là thanh tân thoát tục như vậy.

Thi triển chú thuật, sao không nói thẳng là thi triển ba mươi năm thọ mệnh luôn đi?

"Không ổn, không ổn." Trương Thiên vội vàng lắc đầu.

Thứ này, tuy lợi hại, nhưng ai dám dùng chứ?

"Lão đại, cái thứ này trông phế vật quá, Bàn gia tôi xem thử." Bàn Tử lúc này cũng xán lại gần, hai mắt sáng rỡ.

"Bàn Tử, thích không?" "Thích." "Tặng cho cậu thì sao?" Trương Thiên nháy mắt.

"Bàn gia tôi thấy, cũng không phải không được." Bàn Tử cười hì hì.

Khi Trương Thiên đang định đưa thứ này cho Bàn Tử thì Nhất Mi đạo nhân lại ngăn lại.

"Ê, cái ông già kìa, làm gì mà giành bảo vật của Bàn gia tôi." "Bàn gia tôi là người có văn hóa, thích đọc sách nhất." Bàn Tử thấy vậy, ôm lấy Sổ Sinh Tử, mặt đầy bất mãn.

"Thứ này là thứ hao thọ mệnh đó, Bàn Tử, cậu chắc chắn muốn

dùng không?" "Dùng một lần, ít nhất ba mươi năm." Nhất Mi đạo nhân nói, giơ ba ngón tay lên.

Mắt Bàn Tử đảo một vòng.

"Sư phụ muốn, đồ nhi ngoan này tặng cho sư phụ là được rồi." "Cũng coi như là lễ ra mắt của đồ nhi với sư phụ.

Hơn nữa, thực ra đồ nhi vừa nãy là muốn giữ hộ sư phụ, dù sao, đệ tử yêu sư phụ nhất mà." Bàn Tử nói, mặt không đỏ, tim không đập, quả đúng là người mặt dày.

Nhất Mi đạo nhân không thèm để ý đến Bàn Tử, tự mình nhận lấy Sổ Sinh Tử.

"Người dùng đồ âm gian thì sẽ hao mệnh, nhưng quỷ thì không giống.

Sử dụng không có trở ngại, vi sư rất thích." Nhất Mi đạo nhân nói, không đợi Trương Thiên nói, trực tiếp lấy luôn cả Phán Quan Bút trên tượng đi.

Sau khi có được hai món bảo vật, Nhất Mi đạo nhân tâm tình không tệ, nhìn Trương Thiên.

"Đồ nhi ngoan, đến lúc đó, vi sư và tổ sư gia hợp lực, vi sư nói không chừng có thể trở lại đỉnh phong." Mắt Nhất Mi đạo nhân phát sáng.

Ông đã tưởng tượng ra cảnh mình thực lực cường hãn, đồ nhi ngoan ngoãn nằm rạp dưới chân gọi sư phụ rồi.

Ừm, hoàn hảo, hơn nữa còn hưng phấn, hơn nữa còn hoàn hảo.

Nhìn dáng vẻ Nhất Mi đạo nhân đang "YY", Trương Thiên khẽ nhíu mày, tên này lại nghĩ ra chuyện gì ghê tởm nữa à?

Không thèm để ý đến Nhất Mi đạo nhân, thứ này Trương Thiên

lười muốn.

Khắc mệnh, Trương Thiên không muốn chết thêm lần nữa.

Sau khi xác định xung quanh an toàn, Trương Thiên mới nhìn quanh.

Phía trước Sổ Sinh Tử, có một cánh cửa đá, chắc chắn là cửa mộ.

Nhưng Trương Thiên không lập tức đi qua, mà nhìn về phía sau pho tượng Phán Quan xung quanh.

Bên trong này, ngoài pho tượng Phán Quan khổng lồ, còn có một số thi thể nhỏ kỳ lạ.

Bộ xương, v.v.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn, đi về một bên của tượng Phán Quan.

"Những bộ xương này, nhỏ quá, lão đại, có phải xương chuột không?" Bàn Tử nhìn bộ xương trên mặt đất, không khỏi hỏi.

"Không phải, là xương chồn hôi.

Cậu nhìn trong góc, còn có một số xương người, chắc là những kẻ đạo mộ đã vào trước đó." "Hoặc là người chết bị chồn hôi tha đến đây." Trương Thiên lắc đầu, ánh mắt nhìn những bộ xương này.

"Ối trời, lão đại, tôi có một ý tưởng táo bạo." "Anh nói xem, cái Hoàng Thục Lương này, sẽ không phải là Hoàng Đại Tiên chứ?" Bàn Tử nói, nuốt nước bọt.

Trương Thiên không nói gì, hắn coi như ngầm đồng ý.

Phản ứng của Bàn Tử này quá kém, cái mọi người đều nghĩ ra, bây giờ gã mới nghĩ tới.

Quả không hổ là "quan môn đệ tử".

Ánh mắt nhìn về phía vách tường, trên đó cũng vẽ một số đồ họa

địa phủ.

Không có gì đáng xem.

Sau đó mấy người thu hồi ánh mắt, đi về phía cánh cửa lớn tiếp theo.

Đây là cánh cửa lớn thông đến mộ thất tầng tiếp theo.

Trương Thiên ước tính, mộ thất này chắc cũng đã đi hết rồi.

Lúc này, bên một bờ sông Vong Xuyên, Trương Khởi Linh đang khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Giống như Trương Thiên nghĩ, lúc đó y có thể chạy trốn, nhưng không cần thiết.

Y muốn yêu đan của giao long, nên mới ở lại.

Và dưới nước, Trương Khởi Linh đã chế phục giao long, rồi sau khi chém giết, đào lấy yêu đan.

Lúc này, nhìn viên yêu đan còn chưa bằng bàn tay, Trương Khởi Linh khẽ hít hít mũi.

Hơi tanh, rất giống mật rắn.

Trương Khởi Linh dường như không bận tâm đến những điều này.

Y ngồi bên bờ, một hơi nuốt chửng viên đan.

Một luồng yêu lực cực mạnh lập tức tràn ngập đan điền, tùy ý chạy loạn trong cơ thể.

Trương Khởi Linh khoanh chân ngồi trên đất, điên cuồng hấp thu.

Huyết mạch Kỳ Lân của y càng điên cuồng sôi trào, như đang reo hò điều gì đó.

Đồng thời, tu vi của Trương Khởi Linh cũng đang tăng lên, y cũng

dần chìm đắm trong cảm giác này.

Trương Thiên nào hay biết, người huynh đệ mà hắn đang quan tâm, lúc này đang sung sướng tu luyện.

Hơn nữa tu vi đang tăng vọt.

Lúc này, Trương Thiên và những người khác đã mở cửa mộ thất.

Đồng thời tiến vào tầng tiếp theo.

Mộ thất này, cứ như là từng tầng búp bê Nga vậy.

Trương Thiên thậm chí còn hơi nghi ngờ, Hoàng Thục Lương này có phải có bệnh không, thiết kế ngôi mộ lớn như vậy.

Muốn giống như Tần Thủy Hoàng, chết rồi không thể ra khỏi mộ của mình sao?

Bước vào cửa mộ.

Lại là một hành lang dài.

Trong hành lang không ngừng có nước nhỏ giọt, xung quanh mọc đầy nấm nhỏ.

"Xem ra, phải đi Cầu Nại Hà rồi." Trương Thiên mở miệng nói.

"Lão đại, anh sao mà biết được?" Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc.

"Bàn gia, cậu xem, nấm ở đây, về cơ bản giống với nấm trên Cầu Nại Hà trong ảo cảnh trước đây của chúng ta.

Vì vậy, Tiểu Trương gia chắc là suy đoán được từ đó." Giải Vũ Thần nói.

Hắn ta vẫn luôn cố gắng tìm cơ hội thể hiện một chút.

"Tiểu Hoa Hoa, không ngờ, cậu cũng tinh tế như vậy." Bàn Tử cười hì hì.

Khóe miệng Trương Thiên lộ ra nụ cười, cậu thấy đấy, cậu không

làm màu không phải tốt sao?

Cứ phải trả lời câu hỏi của Bàn Tử.

Giải Vũ Thần vừa nghe, lập tức cứng họng, không nói gì nữa.

Bản thân hắn cũng không thích nói chuyện, chỉ là vẫn luôn đi theo sau Trương Thiên và nhóm của hắn, muốn thể hiện sự tồn tại một chút mà thôi.

Không ngờ vừa mới mở miệng đã bị thằng đần Bàn Tử chặn họng.

"Đồ nhi ngoan, vi sư lại cảm nhận được âm khí phía trước, chắc có ảo cảnh." Nhất Mi đạo nhân khẽ nhíu mày.

Suốt đoạn đường này, gặp không ít ảo cảnh, gần như mỗi nơi đều có.

"Có cách nào loại bỏ những thứ này không?" Trương Thiên nhìn Nhất Mi đạo nhân.

Tên này biết rất nhiều, hơn nữa, cơ bản là sắp đuổi kịp "bách sự thông", hỏi gì cũng biết.

Chương 200

“Đương nhiên, vi sư là ai?

Mao Sơn…” “Dừng lại!

Sư phụ, nói chuyện chính.” Trương Thiên cắt ngang lời ông ta.

“Được rồi, đã đồ nhi ngoan thành tâm thành ý hỏi rồi, vậy vi sư miễn cưỡng nói một chút.

Dùng yêu huyết, có thể loại bỏ ảo cảnh.” “Yêu huyết, chấm vào mi tâm, chế tác thành phù văn, vạn quỷ bất khả xâm.” Nhất Mi đạo nhân nói.

Mọi người nhìn nhau.

Ở đây làm gì có yêu quái?

Tiểu hồ ly: “????” Lúc này, nó đang tu luyện thì lập tức bị giật mình tỉnh giấc.

“Đồ cháu rùa, cố tình hại bản hồ tiên đây phải không?” Tiểu hồ ly thầm mắng trong lòng.

Đồng thời, ba lô đã bị Trương Thiên mở ra.

“Ba ơi, Đoàn Đoàn đói đói, Đoàn Đoàn cần bổ sung năng lượng.” Tiểu hồ ly mở to mắt, nũng nịu nhìn Trương Thiên.

“Hừ, cái thằng này, lúc quan trọng lại còn muốn trốn à?” Bàn Tử thấy vậy, suýt nữa nhảy dựng lên.

Tên này đánh trống lảng bao lâu nay, cuối cùng cũng có tác dụng rồi.

“Ông ơi ~” Thấy Trương Thiên không động lòng, tiểu hồ ly lại mở đôi mắt to tròn long lanh nước, nhìn Nhất Mi đạo nhân.

“Bần đạo cảm thấy, chuyện này có chút không ổn…” “Á!” Không đợi Nhất Mi đạo nhân nói xong, Trương Thiên đã nắm lấy bàn tay nhỏ của tiểu Đoàn Đoàn.

Nhẹ nhàng rạch một vết trên cái móng vuốt nhỏ hồng hào.

Yêu quái có khả năng hồi phục mạnh, cũng không thiếu mấy giọt máu này.

Sau đó, dưới ánh mắt tủi thân của Đoàn Đoàn, hắn nhỏ ra bốn giọt máu.

“Oa oa oa, Đoàn Đoàn sẽ nói với đại ca ca, ba ba bắt nạt Đoàn Đoàn!

Hơn nữa, đợi Đoàn Đoàn hóa hình, sẽ đi mách ông nội bà nội!” “Đoàn Đoàn phải đi mách!

Hừ!” Tiểu gia hỏa vừa nói giọng nũng nịu vừa xoa xoa cái móng vuốt nhỏ.

Trương Thiên thấy vậy, hít một hơi.

Hắn một tay nhấn đầu hồ ly xuống, đóng chặt ba lô lại.

Hắn đã tưởng tượng ra cảnh tên này nằm trong lòng mẹ mình, lớn tiếng “tuyên truyền” những “thành tích” xấu xa của hắn.

Hừ, nghĩ đến thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Không thể để tên này hóa hình, nếu không người gặp xui xẻo chắc chắn là hắn.

Sau khi chấm yêu huyết lên mi tâm của mấy người, Nhất Mi đạo nhân kết thủ quyết.

Sau đó, Trương Thiên chỉ cảm thấy một luồng khí tức đặc biệt bao phủ lấy mình.

Rồi sau đó, thì không có gì nữa.

“Được rồi, đi thôi.

Giờ thì âm khí sẽ không tác dụng với các cậu nữa.” “Trừ khi có Pháp khí gây ảo ảnh, nếu không, các cậu sẽ không gặp ảo cảnh nữa.” Nhất Mi đạo nhân nói.

Trương Thiên gật đầu, đi phía trước.

“Sư phụ, có thứ tốt thế này sao không lấy ra sớm hơn chứ, thật là, hại Bàn gia tôi bị mắng oan!” Bàn Tử mặt đầy uất ức.

“Vi sư đây là lấy đại cục làm trọng.

Vào nhiều ảo cảnh, khỏe mạnh tiến vào ảo cảnh, thuận lợi tiến vào ảo cảnh, có thể giúp tu vi tăng lên, ngộ tính tăng lên.” “Thế sư phụ, con còn cơ hội không?” “Cậu hết cứu rồi.” Bàn Tử… Đi trong hành lang, mấy người vừa đi vừa nói chuyện, không còn cảm giác căng thẳng như trước nữa.

Rất nhanh, ở cuối thông đạo, một vực sâu hun hút xuất hiện.

Và phía trên vực sâu, lại có một con đường nhỏ gập ghềnh được xây bằng đá.

Đỉnh đầu cũng đen kịt một mảng.

Bên dưới vực sâu, thậm chí không có nước chảy.

“Âm khí chắc là từ bên dưới này lan lên.

Bên dưới này, cũng không biết đã chết bao nhiêu người.” Nhất Mi đạo nhân nói, ánh mắt nhìn về phía cánh cửa mộ ở cuối cầu đá.

Trương Thiên nhìn cây cầu đá.

Hắn biết chỗ này, trong nguyên tác có nhắc đến, trên đây sẽ gây ảo ảnh.

Nhưng họ đã có yêu huyết che chở.

Hơn nữa đây lại rất có thể là mộ của Hoàng Đại Tiên, trên người hắn có yêu khí, mà nơi này lại là yêu mộ.

Làm tròn lên, mình chính là yêu, nơi này chính là nhà mình.

"Chắc sẽ không gây ảo ảnh đâu." Trương Thiên nói, mọi người đi về phía cầu đá.

Mấy người đi rất cẩn thận, dù sao cũng không phải lần đầu tiên vào cơ quan.

Trương Thiên càng trở nên quen thuộc.

Rất nhanh, sau khi đi đến giữa cầu, Trương Thiên phát hiện quả thật không có vấn đề gì, lúc này mới tăng nhanh bước chân.

Rất nhanh, mọi người đều thuận lợi qua cầu.

Và ở cuối cầu, bước chân của Trương Thiên và những người khác từ từ dừng lại.

"Lão đại sao không đi nữa?" Bàn Tử đứng một bên, nghi hoặc hỏi.

"Đã có thể gây ảo ảnh, vậy xung quanh chắc chắn cũng có cơ quan." Trương Thiên nói, ánh mắt tìm kiếm xung quanh.

Loại cơ quan nhỏ này, Trương Khởi Linh đối phó thì rất dễ dàng.

Đáng tiếc bây giờ y không ở đây.

Mấy người nhìn một lượt.

Trương Thiên cuối cùng đặt ánh mắt lên cây cầu, ở hai bên cầu, có một số nấm mọc.

Mắt Trương Thiên sáng lên.

"Chắc là mấy cái này rồi." Thấy nấm, Trương Thiên trong lòng dần đoán ra điều gì đó.

“Những cây nấm này có tác dụng gây ảo ảnh.

Những cái chúng ta gặp trước đây, và cả những cái hiện tại đều là vậy.” Trương Thiên nói, tiện tay hái hết những cây nấm này, bỏ vào ba lô.

Không còn nấm, cây cầu này tự nhiên cũng an toàn.

Sau đó, mấy người lại tiếp tục tiến vào mộ đạo.

Không biết đã đi bao lâu.

Một vùng ánh sáng xuất hiện.

Một cây cầu gỗ nở đầy hoa, mọc đầy nấm xuất hiện.

Và phía trước cầu gỗ, lại có một tế đàn để tế tự.

Và trên tế đàn, lại quỷ dị ngồi một bộ xương khô gầy trơ xương!

Dưới bộ xương, còn có một cuốn sách.

Bộ xương mặc áo bào đen, trên áo bào còn có một số thứ giống như phù hiệu.

Trên người nó, thậm chí trên bộ xương, cũng có phù hiệu thần bí.

Áo bào đen càng làm nổi bật màu sắc thần bí.

“Đây là, nữ phù thủy!” Mọi người thấy vậy, trong lòng kinh hãi.

Trương Thiên càng không ngờ, ở đây lại gặp nữ phù thủy!

“Lão đại, mụ ta trông lạ quá, trên người toàn phù văn, chả có chút gì gọi là nghệ thuật cả.” Bàn Tử nhìn nữ phù thủy, lẩm bẩm trong miệng.

Trương Thiên thì vẻ mặt ngưng trọng, nữ phù thủy này sao lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa, cô ta lại đầy mình chú thuật, đây là trúng chú mà chết, hay vốn dĩ đã như vậy?

“Lão đại, đây chính là nữ phù thủy trong truyền thuyết sao?” Hồ Bát Nhất nhìn bộ xương khô trước mắt, không khỏi cũng thả lỏng một chút.

Trông thế này, cũng khá bình thường mà, giống người thường chết đi, không có gì đặc biệt.

Trương Thiên ừ một tiếng.

Chương 201

"Từ trang phục, và các phù hiệu trên người mà xem, chắc là vậy.

Nhưng cô ta vì sao lại ở đây, hơn nữa, chúng ta không biết cô ta rốt cuộc là chết hay sống." Trương Thiên nói, mấy người nghiêm mặt lại.

Nếu nữ phù thủy còn sống, thì sẽ rất phiền phức.

"Lão đại, mau nhìn, phía sau nữ phù thủy kia còn có rất nhiều ngọc bội!" Lúc này, Bàn Tử lại cắt ngang suy nghĩ của Trương Thiên.

Chỉ vào tế đàn phía sau nữ phù thủy.

Trên tế đàn, quả nhiên, bày một số Truyền Đạo Ngọc Bội.

"Đây là… Truyền Đạo Ngọc Bội!" Thấy cái này, Giải Vũ Thần trong lòng kinh ngạc.

Ban đầu, ở buổi đấu giá, Truyền Đạo Ngọc Bội còn đạt đến giá trên trời, chưa kể đó còn là loại công pháp dở nhất.

Nhưng bây giờ, ngọc bội trên tế đàn ít nhất có năm cái, hơn nữa đồ vật ở nơi như thế này, có thể tệ được sao?

Trong lòng Giải Vũ Thần có chút động lòng, những miếng ngọc bội này, ngay cả ở Giải gia cũng rất khó thấy.

Trương Thiên thấy vậy, sắc mặt càng thêm nghiêm túc.

Chẳng phải rõ ràng là "nơi này không có ba trăm lạng bạc", ý là muốn dụ dỗ cậu qua đó, rồi nữ phù thủy ra tay tấn công sao?

Sẽ không có ai ngốc đến mức trực tiếp đi qua đó chứ.

Trương Thiên phẩy tay, sau đó nhìn về phía Cầu Nại Hà.

“Chúng ta cứ qua cầu trước đã.

Hơn nữa, sư phụ, tổ sư gia còn có thể nhập vào người không?” “Chúng ta cần phải chuẩn bị thật kỹ.” Trương Thiên nói.

Nữ phù thủy, Trương Thiên chưa từng đối phó, nên cũng không biết năng lực đại khái của cô ta.

“Được.

Đã một ngày rồi, tổ sư gia đã hồi phục xong.” Nhất Mi đạo nhân nói.

Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Cầu Nại Hà.

“Trên đây, chắc có thể nhìn thấy tiền kiếp kiếp này.

Nhưng đáng tiếc, chắc là đã bị nữ phù thủy phá hỏng rồi.” Trương Thiên nhìn dấu chân trên Cầu Nại Hà.

Hiển nhiên, nữ phù thủy thường xuyên đi lại ở đây.

Trương Thiên dẫn đầu bước lên.

Không biết là do yêu huyết hay lý do gì khác, không có chuyện gì xảy ra cả.

Sau đó, mấy người cũng lần lượt dễ dàng vượt qua Cầu Nại Hà.

Không xa chỗ mấy người là nữ phù thủy.

Trương Thiên không vội vàng đi qua, mà nhìn quanh tế đàn.

Tế đàn ở khu vực trung tâm, và xung quanh tế đàn, còn có một cái ao nước lớn.

Ao nước bao quanh toàn bộ tế đàn, trông lại giống như thủy tế.

“Hoàng Tuyền Lộ, Cầu Nại Hà, Âm Dương Thủy, Kim Long Mạch.” Hồ Bát Nhất nhìn nước xung quanh tế đàn, lẩm bẩm trong miệng.

Ánh mắt càng có chút nghi hoặc.

“Lại không biết, tế đàn này dùng để làm gì.” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, hắn nhìn quanh.

“Muốn đi qua, e rằng chỉ có tìm cơ quan thôi.” Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên nhìn xuống dưới nước.

“Nếu không đoán sai, cơ quan chắc là ở dưới nước.

Các cậu xem, trên tế đàn còn có một cơ quan, chắc là loại một vào một ra.” Trương Thiên lại chỉ vào tế đàn không xa.

“Lão đại, Bàn gia tôi không giỏi bơi.

Hơn nữa, nếu bên trong có rắn thì làm sao, Bàn gia tôi sợ rắn nhất!” Bàn Tử vừa nghe có thể phải xuống nước, lập tức khoanh tay trước ngực, tuyên bố trước.

Trương Thiên lườm gã một cái, sau đó nhìn về phía nữ phù thủy.

“Tôi xuống.

Nhưng mọi người cẩn thận nữ phù thủy kia.” Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất vội vàng kéo Trương Thiên lại.

“Khoan đã, lão đại, để tôi đi.

Một khi xảy ra ngoài ý muốn, thực lực của anh mạnh hơn tôi, đến lúc đó cũng có thể ứng phó.” Hồ Bát Nhất vội vàng nói, không đợi Trương Thiên mở miệng, hắn đã nhảy xuống.

Không lâu sau, trên mặt nước xuất hiện rất nhiều khối đá, còn cái ao thì bị phong tỏa hoàn toàn.

“Ối trời, lão Hồ, dũng cảm thật.

Nhưng lão đại, mặt hồ bị phong tỏa rồi, giờ làm sao đây?” “Lão Hồ sẽ không biến thành thủy quỷ chứ?

Bàn gia tôi không muốn nuôi thủy quỷ đâu.” Bàn Tử thấy vậy, sắc mặt đều thay đổi.

“Dừng lại!

Chúng ta mau đi, mở cơ quan.” Trương Thiên lườm thằng đần Bàn Tử một cái, vội vàng chạy về phía tế đàn.

Đồng thời kéo cơ quan trên tế đàn.

Khoảnh khắc tiếp theo, tấm đá biến mất, và Hồ Bát Nhất càng vội vàng bơi lên tế đàn.

“Lão đại, bên dưới, rất nhiều người, còn có rất nhiều cánh tay.” Hồ Bát Nhất nói, suýt chút nữa lại bị kéo xuống.

Trương Thiên mắt nhanh tay lẹ, vội vàng kéo Hồ Bát Nhất lên.

Hồ Bát Nhất hình như đã nhìn thấy điều gì đó đáng sợ, cả người có chút kích động, thân thể hơi run rẩy.

“Lão Hồ sao thế?” “Không sao chứ?” Bàn Tử vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất, không khỏi nghiêm túc hỏi một tiếng.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, biểu thị không sao.

Thấy Hồ Bát Nhất không sao, mọi người trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Bên dưới, một mảng lớn người chết, hơn nữa, khuôn mặt của họ cực kỳ kinh khủng, họ dùng tay túm lấy chân tôi.” Hồ Bát Nhất nói, nhìn xuống chân mình.

Chỉ thấy, trên chân Hồ Bát Nhất không biết từ lúc nào lại toàn là phù hiệu màu đen.

“Đây là…” “Chú thuật, cậu trúng chú thuật rồi.” Trương Thiên trầm giọng nói.

Hiển nhiên, những người bên dưới kia, rất có thể là vật tế, sau khi chết, bị vứt bỏ xuống dưới, biến thành oan hồn.

Và Hồ Bát Nhất bị họ túm lấy, cũng dính phải chú thuật.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất cũng có chút ngưng trọng.

"Tôi thấy, muốn phá giải chú thuật, còn phải đi tìm tên này." Trương Thiên nói, từ từ quay đầu.

Nhìn về phía nữ phù thủy.

Ánh mắt dừng lại trên người nữ phù thủy.

Trên khuôn mặt khô quắt của cô ta lại có chút âm u.

Ngay cả khuôn mặt cô ta, thậm chí cũng không thoát khỏi sự xâm thực của phù hiệu.

"Lão Hồ, đây chính là người cậu nói, mỹ nữ xinh đẹp sao?" Trương Thiên nhìn nữ phù thủy.

Trên khuôn mặt khô quắt không có chút huyết sắc nào, hơn nữa, cả khuôn mặt cơ bản là không có chỗ nào nhìn được.

Toàn bộ đều là phù hiệu, dấu vết màu đen.

Đừng nói là xấu nữ, chỉ cần không phải là thứ đáng sợ thì đã tốt lắm rồi.

"Lão đại, lão Hồ mà, khẩu vị rất độc đáo, cái này rất bình thường." "Đừng có làm ầm ĩ thế." Bàn Tử lại lẩm bẩm ở một bên.

Trương Thiên ngớ người, cậu còn tư cách nói người khác à?

Hồ Bát Nhất cũng xoa xoa má.

Có chút ngượng ngùng.

Chà, mỹ nữ đâu rồi?

Quả nhiên, miệng người phàm là quỷ dối trá.

Ngay lúc mọi người đang bàn tán.

Chương 202

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trên khuôn mặt khô quắt của nữ phù thủy lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Trông cực kỳ kinh khủng.

Trong nụ cười đó hơi lộ vẻ âm u, giống như một ác quỷ.

"Kẹc kẹc kẹc…" Từng trận âm thanh the thé, khó nghe truyền đến.

Loại âm thanh này, giống như móng tay cào vào bảng đen, xẻng sắt cào qua xi măng.

Khó nghe đến cực điểm.

"Lão đại, xác sống dậy rồi." "Bàn Tử, cái này gọi là 'phù thủy sống dậy'." Châm chọc một câu, Trương Thiên nhìn về phía nữ phù thủy.

Chỉ thấy, nữ phù thủy vốn đang ngồi trên mặt đất từ từ đứng dậy.

Cao một mét sáu, đầu quấn khăn lụa màu đen.

Trong tay cô ta còn cầm một con mắt rất kỳ lạ.

"Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng đợi được nhóm người cuối cùng!" "Các ngươi thật may mắn, bởi vì, các ngươi sẽ thấy ngày chồng ta phục sinh!" Nữ phù thủy phát ra âm thanh trong miệng.

Cùng lúc đó, dung mạo của cô ta bắt đầu thay đổi nhanh chóng.

"Lão đại, mụ ta có chồng kìa." Bàn Tử mở miệng ở một bên.

Trương Thiên nheo mắt, nhìn về phía Bàn Tử.

Thằng này, sẽ không phải ở bên Cầu Nại Hà bị nước cuốn trôi thành thằng ngốc rồi chứ?

Sao lại còn thức tỉnh thuộc tính gì đó không thành?

Nhìn về phía nữ phù thủy trước mắt.

Cô ta không chỉ dung mạo, mà cả cơ thể cũng bắt đầu thay đổi nhanh chóng.

Loại biến hóa này giống như được sống lại, cơ thể vốn khô héo, khuôn mặt khô quắt, lúc này cũng thêm chút huyết sắc.

Chỉ thấy nữ phù thủy từ từ đứng dậy, tay cầm con mắt nhìn Trương Thiên và những người khác.

Cô ta thậm chí không nói nhảm với Trương Thiên, con mắt trong tay dần phát ra một luồng sáng quỷ dị.

Trương Thiên thấy vậy, trong lòng chấn động.

Hắn cảm nhận được khí tức chú thuật rất mạnh trên con mắt này.

Hơn nữa, tên này vậy mà còn có thể khôi phục dung mạo?

Đột nhiên, Trương Thiên nhớ ra điều gì đó.

"Sư phụ, phải dùng chú thuật đánh bại chú thuật." "Trước đây chúng ta chẳng phải đã có được Sổ Sinh Tử sao?" "Tôi ở đây còn có một khối Chú Thạch.

Vừa hay, sư phụ, người thử dùng chú thuật với cô ta, để cô ta trở thành nô lệ của chúng ta đi." Trương Thiên nói, khóe miệng mang theo một nụ cười.

Ban đầu ở Hải Để Mộ, Trương Thiên đã tìm thấy hai khối Chú Thạch trong đó, vốn tưởng không có tác dụng lớn.

Lại không ngờ ở đây gặp được nữ phù thủy.

Nếu lại phối hợp với Sổ Sinh Tử, thì nói không chừng hiệu quả sẽ tăng gấp bội.

“Chú Thạch?” “Đồ nhi ngoan, thứ đó rất khó kiếm, cậu lấy từ đâu ra vậy?” Mắt Nhất Mi đạo nhân lóe lên một tia kinh ngạc.

Sao ông ta lại cảm thấy, Trương Thiên còn có nhiều bảo bối hơn cả mình vậy chứ?

“Trong mộ.” Trương Thiên nói, hắn từ trong ba lô, lấy ra một khối đá đen kịt.

Ban đầu, khối đá này có thể khống chế hải yêu, Cấm Bà.

Có thể khống chế nhiều quái vật như vậy, Trương Thiên không tin không khống chế được nữ phù thủy này.

Hai thứ hợp nhất, nói không chừng có thể tạo ra chú thuật mạnh hơn.

Quả nhiên, khi Sổ Sinh Tử và Chú Thạch cùng lúc xuất hiện.

Nữ phù thủy vốn đang niệm chú, định khống chế Trương Thiên và mấy người kia thì đột nhiên dừng lại.

Nữ phù thủy nhìn Chú Thạch mà Trương Thiên lấy ra.

Thứ này, cô ta có thể cảm nhận được năng lực chi phối rất mạnh từ nó.

Nếu cô ta mạo hiểm ra tay với mấy tên này, với Chú Thạch và Sổ Sinh Tử kia, cô ta nói không chừng thật sự không phải đối thủ.

Trên mặt nữ phù thủy dần thêm vài nụ cười, từ từ thu lại con mắt trong tay.

Toàn bộ khuôn mặt cô ta cũng tùy theo đó mà xảy ra một số thay đổi.

Lúc này, khuôn mặt vốn già nua, không biết vì sao, lại trở nên hồng hào có sáng bóng.

Khuôn mặt ghê tởm như ma quỷ đó, lúc này cũng sống động biến thành dáng vẻ của một thiên sứ.

Mắt to, sống mũi cao, lông mày lá liễu, thậm chí còn có một khuôn mặt trái xoan.

Chỉ cần thế này thôi, không biết có thể mê hoặc bao nhiêu thanh niên ngu ngốc.

"Lão Hồ, Bàn gia tôi sai rồi, cô ta thật sự rất không tệ." Bàn Tử lẩm bẩm ở một bên.

Trương Thiên nhìn về phía nữ phù thủy, cũng không ra tay ngay lập tức.

Trương Thiên còn muốn hỏi một số vấn đề liên quan đến nơi này.

Còn nữ phù thủy hiển nhiên là kiêng dè Chú Thạch và Sổ Sinh Tử của Trương Thiên, nên nhất thời cũng không dám ra tay.

"Ngươi vì sao lại ở đây?

Hơn nữa, ngươi giết nhiều người như vậy, vì cái gì?" "Mộ thất chính ở đâu?" Trương Thiên nhìn nữ phù thủy, nhàn nhạt mở miệng.

Đối với người phụ nữ này, Trương Thiên chẳng có chút thiện cảm nào.

Đâu có chuyện vừa lên đã ra tay.

Nếu không phải chúng ta kịp thời lấy ra thứ đủ sức uy hiếp, cô ta nói không chừng đã hạ chú rồi.

Quả nhiên, chân lý chỉ nằm trong phạm vi của thực lực.

Nữ phù thủy nghe vậy, trên khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành hiện lên một tia khao khát, hồi ức.

"Không biết, các ngươi có từng nghe qua một truyền thuyết

không?

Trong Hoàng Đại Tiên Mộ, có một Hoàng Tuyền Hà." "Một khi hiến tế chín mươi chín người, liền có thể triệu hồi linh hồn đã chết." "Chồng ta vì một trận ôn dịch hiếm gặp mà chết.

Còn ta dưới cơ duyên xảo hợp, bị trúng chú, trở thành bộ dạng hiện tại.

Ta vẫn luôn chờ đợi những kẻ đạo mộ đến." "Hoặc lừa gạt một số thôn dân vào núi." "Hiện tại, đã hiến tế chín mươi lăm người." Nữ phù thủy nói, ánh mắt nhìn về phía tế đàn, trong mắt lóe lên một tia kích động.

Trương Thiên đối với lời cô ta là bán tín bán nghi.

"Ngươi vì sao khắc họa chú thuật trong mộ?

Hơn nữa, chú thuật trong Vạn Quỷ Quật, cũng là do ngươi vẽ phải không?" Trương Thiên lại mở miệng. "Hồn phách của chồng ta một khi trở về, chắc chắn sẽ rất suy yếu.

Thế nên, ta liền hạ chú bên ngoài, ai mà trộm quỷ đan của ta thì sẽ không được chết tử tế." "Còn chú thuật trong mộ huyệt, nếu ai chạm vào, thì sẽ trực tiếp trở thành vong hồn tế phẩm của ta." Nữ phù thủy nói, con mắt của cô ta chuyển động.

Vì Trương Thiên đã nói ra Quỷ Quật, cũng chứng tỏ họ đã lấy đi quỷ đan của cô ta.

Trong lòng nữ phù thủy vô cùng tức giận, nhưng lại không biểu lộ ra.

Tay giấu sau lưng, và sau lưng cô ta, một con mắt đã nhấp nháy ánh sáng màu xanh lục.

Cô ta định đánh lén.

Đợi Trương Thiên và mấy người kia gần như thả lỏng, cô ta sẽ trực tiếp thi triển chú thuật.

Đến lúc đó, không chỉ việc hiến tế có thể thành công, nói không chừng, bản thân cô ta còn có thể có được vài món bảo vật.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Lời cô ta nói cơ bản là gần giống với những gì hắn gặp phải.

Cơ bản khớp nhau.

Nhưng đáng tiếc, mong muốn của cô ta sẽ thất bại.

Nếu nơi này thật sự có thể triệu hồi linh hồn người chết, vậy tại sao Hoàng Đại Tiên không tự mình phục sinh?

Cứ phải phục sinh một người hoàn toàn không liên quan?

Cái này chẳng phải nói nhảm sao?

Ngược lại, Giải Vũ Thần ở một bên, trong lòng đại chấn.

Chương 203

Hắn đi tìm mộ, đi tìm mộ Dược Vương, chẳng phải là muốn sư nương sống lại sao?

Nhưng, cơ hội bây giờ bày ra trước mắt, nói thật, trong lòng hắn có chút động lòng.

"Tiểu Trương gia, cô ta nói là thật sao?" Giải Vũ Thần bên cạnh Trương Thiên, nhẹ giọng hỏi.

"Giả thôi.

Cậu nghĩ xem, nếu thật sự có thể chiêu hồn, vậy tại sao Hoàng Thục Lương không tự mình được trường sinh?

Cứ phải để người khác lợi dụng tế đàn của mình để chiêu hồn?" Trương Thiên mở miệng.

Nữ phù thủy nhìn Trương Thiên, lạnh lùng nói.

"Hắn ta không có năng lực đó.

Hơn nữa, chỉ có dùng chú thuật mới có thể tìm lại hồn phách." Cô ta lại mở miệng.

Giải Vũ Thần khẽ nhíu mày.

Hắn ánh mắt nhìn quanh, nói thật, hắn muốn thử tế tự.

Nhưng tình hình hiện tại, hắn cũng không thể tế tự được.

Trương Thiên trước không nói đến thực lực đội ngũ rất mạnh.

Hơn nữa, Trương Thiên và hắn có giao tình sâu đậm, Giải Vũ Thần cũng không phải loại tiểu nhân nên tự nhiên sẽ không làm ra chuyện đó.

“Đợi sau khi về, tôi nhất định sẽ quay lại tranh giành một lần nữa.” Giải Vũ Thần thầm nghĩ.

Hắn tính, đợi lần này ra ngoài xong, hắn sẽ xuống mộ một lần nữa.

Đến lúc đó, tìm vài tên tội phạm, đồ tồi gì đó đến.

“Mộ thất chính ở đâu?” Trương Thiên từ từ mở miệng, tay hắn cũng giấu ra sau lưng.

Chú Thạch và Sổ Sinh Tử trong tay Nhất Mi đạo nhân cũng đã có một tia liên hệ.

Trương Thiên sớm đã nhìn ra nữ phù thủy này không ổn.

Tên này, vẫn luôn kéo dài thời gian.

“Các ngươi rất đáng tiếc, đã không còn cơ hội đó nữa rồi.” Giọng nữ phù thủy the thé, khó mà tưởng tượng được.

Trên khuôn mặt trái xoan, xinh đẹp của cô ta lại có thể lộ ra vẻ mặt kinh khủng như vậy.

Mặt cực độ vặn vẹo, trông như một kẻ điên.

Tay cũng không ngừng vung vẩy trước người, hình như đang lẩm bẩm chú ngữ gì đó.

Bàn Tử thấy vậy nghĩ ra điều gì đó.

“Lão Hồ, con mụ này mà đi gánh hát diễn đổi mặt thì chắc chắn sẽ nổi tiếng ở Bắc Ly.” Bàn Tử nói ở một bên.

Hồ Bát Nhất thì cẩn thận nhìn nữ phù thủy.

“Ở trung tâm tế đàn này, chắc chắn có cơ quan.” “Hơn nữa, đây chính là nơi kim mạch tọa lạc.

Dưới tế đàn này, chính là kim mạch!” Hồ Bát Nhất nói nhỏ.

Hắn vừa nãy khi Trương Thiên và nữ phù thủy nói chuyện, đã xem xét toàn bộ xung quanh tế đàn một lượt.

Hắn phát hiện, tế đàn này cũng gần giống với Hải Để Mộ, đều là loại thang nâng.

"Dưới tế đàn, chắc chắn có một mộ thất rất lớn, bên trong tuyệt đối có một kim mạch!" "Ông lão, đừng quá nóng vội, cẩn thận mắc bệnh tiểu đường." Trương Thiên nói, Ách Thạch phía sau lưng hắn cũng phát ra ánh sáng.

Sổ Sinh Tử trong tay Nhất Mi đạo nhân lật động, từng trận hắc tuyến quỷ dị từ Sổ Sinh Tử chảy ra.

Giống như sợi dây thừng, trói chặt lấy nữ phù thủy.

"Đây chính là chú thuật?" "Quấn trên người người khác, vĩnh viễn không thể cởi ra?" Trương Thiên nhìn những sợi chỉ thực chất đó, đây vẫn là lần đầu tiên hắn thấy, có chút cảm khái.

"Mi Tổ trên đời, ta nguyện dùng năm mươi năm linh hồn của ta, nguyền rủa cô ta, đẩy nhanh sự lão hóa cho đến chết!" Nữ phù thủy lẩm bẩm trong miệng.

Đồng thời, con mắt trong tay cô ta cũng không ngừng phun ra từng tia hắc khí.

Những hắc khí đó dường như vô cùng vô tận, bên trong còn mang theo cảm giác cổ xưa tang thương.

Khí tức chú thuật của Trương Thiên và nữ phù thủy cơ bản là ngang nhau.

Và ngay khi hắc khí xuất hiện, một bóng dáng đã đáp xuống trung tâm tế đàn.

Bóng đen tốc độ cực nhanh, vượt qua Cầu Nại Hà, đến khu vực

trung tâm tế đàn.

Hắc khí phóng thích, lập tức bao bọc lấy bóng đen đó.

Nhưng bóng đen kia lại không hề nhúc nhích, cứ như không cảm nhận được sự tồn tại của chú thuật.

Trong làn sương đen, một bóng người mặc đồ đen đứng thẳng tắp.

Những lời nguyền rủa đen tối liên tục vây quanh người đó nhưng không thể làm y bị thương chút nào.

Những lời nguyền đó cứ như những đứa trẻ ngoan, mặc cho bóng đen kia điều khiển. "Rắc!" Ngay sau đó, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Chỉ thấy, con mắt đang nguyên vẹn bỗng nhiên nổ tung, vỡ tan tành.

Nữ phù thủy cả người ngây ra.

Cô ta làm sao từng thấy qua trận thế này, không chỉ lời nguyền không thể đến gần đối phương, thậm chí, đối phương còn chưa động thủ mà dụng cụ thi pháp của chính cô ta đã tự vỡ nát.

Đây rốt cuộc là loại người nào? "Ngươi rốt cuộc là ai?

Trên người ngươi, mang theo lời nguyền mạnh đến mức nào!" Nữ phù thủy không kìm được lùi lại một bước, sắc mặt trắng bệch.

Lời nguyền cũng phân cấp bậc.

Lời nguyền mà nữ phù thủy có thể bố trí thường không cao, cho dù có cao cũng không thể cao đến mức nào.

Thế nhưng, lời nguyền trên người người trước mắt này đã vượt xa phạm trù của nữ phù thủy.

Hơn nữa điều kỳ lạ nhất là lời nguyền mà cô ta vừa thi triển là khiến người ta già đi và chết chóc.

Điều này rõ ràng đã tạo thành mặt đối lập với lời nguyền trên người người kia.

Vì vậy cô ta đã bị phản phệ. "Nhị ca khí chất đúng là ngầu lòi, cứ như thần tiên hạ phàm vậy, người còn chưa động, vũ khí thi pháp của người ta đã tự vỡ nát rồi." Bàn Tử ở một bên châm chọc một câu.

Trong mắt gã lấp lánh ánh sao. "Nhị ca uy vũ, nhị ca bá khí, nhị ca cậu là thần tượng của Bàn gia!

Lão đại, mau khen nhị ca đi, hai người mà!" Bàn Tử ở một bên làm đội cổ vũ, tiện thể kéo cả Trương Thiên vào.

Trương Thiên lười biếng liếc Bàn Tử một cái, nhưng Trương Khởi Linh đúng là có khí chất thật!

Nữ phù thủy ngây người ra, đây chắc chắn là nhóm đạo mộ sao?

Năng lực của nhóm người này đã sớm vượt quá phạm vi nhận thức của cô ta rồi.

Đặc biệt là tiểu ca áo đen này, quả thực quá sức tưởng tượng. "Kia, hiểu lầm, hiểu lầm." "Thật ra tôi cũng là một người đáng thương..." Nữ phù thủy còn chưa nói xong, chỉ thấy hắc kim cổ đao trong tay Trương Khởi Linh vung lên.

Ánh đao đen kịt lóe lên, đầu nữ phù thủy trực tiếp lìa khỏi thân thể.

Sau đó, xương cốt toàn thân cũng biến thành tro bụi.

Cùng lúc nữ phù thủy chết đi, lời nguyền trên người Hồ Bát Nhất cũng biến mất theo.

Nhìn lại Trương Khởi Linh, lúc này y đội một chiếc mũ đen, thân

hình cao ráo, thanh thoát dưới chiếc phong y càng lộ rõ không che đậy.

Giờ khắc này, khói đen tan đi, Trương Khởi Linh cứ như một vị đại lão thần bí, đứng trong làn sương đen. "Chà chà, lời nguyền đã bị áp chế rồi." Trương Thiên bỏ tảng đá áp chế trở lại túi, hắn cảm thấy hơi bi thảm thay nữ phù thủy.

Haizz, làm gì không làm, lại cứ giở trò lời nguyền lão hóa, nếu cô ta mà có thể khiến Trương Khởi Linh lão hóa được, thì e rằng Trương Khởi Linh nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh giấc.

Hồ Bát Nhất cũng ở một bên chậm rãi lắc đầu. "Thật thảm." "Lão Hồ, đây chính là cái kết của việc múa rìu qua mắt thợ." Trương Thiên cũng lẩm bẩm một câu, chỉ thấy Trương Khởi Linh chậm rãi xoay người.

Trương Thiên lập tức nuốt nước bọt.

Lúc này, phong y của Trương Khởi Linh mở toang, vì quần áo bên trong đã bị rách nên y phục của Trương Khởi Linh lúc này hoàn toàn là kiểu phanh ngực.

Vừa vặn để lộ toàn bộ cơ bụng và thân hình của y.

Chương 204

Trương Khởi Linh tổng thể vẫn thuộc dạng hơi gầy, nhưng cơ bụng, cơ delta và cơ lưng xô của y khá phát triển.

Thân hình của y trông cực kỳ cân đối, có thể tưởng tượng một chàng trai cao một mét tám trắng trẻo, cơ bắp ẩn hiện trên cơ thể.

Bàn Tử đã chảy nước dãi thèm thuồng. "Lão đại, đây chính là mục tiêu sau này của Bàn gia tôi." Bàn Tử hít một ngụm nước bọt. "Cậu chỉ biết vận động trong mơ thôi chứ chẳng làm được gì." Trương Thiên châm chọc Bàn Tử một câu, Bàn Tử ú ớ không nói nên lời. "Tôi về rồi." Trương Khởi Linh chậm rãi mở miệng.

Giọng nói lạnh nhạt mang theo một chút cảm xúc dao động.

Trương Thiên gật đầu. "Về là tốt rồi." Nói xong, khi thực sự cảm nhận được khí tức trên người Trương Khởi Linh, Trương Thiên ngây người ra.

Chà chà, hắn cảm thấy Trương Khởi Linh càng mạnh hơn rồi.

Bản thân mình cũng mới chỉ là Tông Sư, chà chà, người ta Trương Khởi Linh phảng phất đã siêu việt Đại Tông Sư rồi.

Cảm giác này thật là quá đáng.

Vốn dĩ, Trương Thiên còn từng nghĩ, có một ngày nào đó, có thể kề vai sát cánh với Trương Khởi Linh, tu vi đuổi kịp y.

Giờ thì hay rồi, người ta cứ như bật hack vậy, tu vi cứ thế mà tăng vùn vụt.

Hào quang nhân vật chính cũng không dám làm thế này đâu nhỉ. "Ừm, không tồi, ăn Giao Long Đan xong, tu vi đã đạt tới Đại Tông Sư đỉnh phong rồi." "Đây đã là cảnh giới cao nhất của Võ Giả, muốn tiến

lên nữa, e rằng hơi khó khăn." Nhất Mi đạo nhân hài lòng gật đầu.

Nếu để Tổ Sư Gia biết, ba đồ nhi mà mình thu lần này đều là cấp bậc yêu nghiệt, không biết lão nhân gia có kích động đến mức không ngủ được dưới suối vàng không. "Đại Tông Sư đỉnh phong?

Cảnh giới cao nhất của Võ Giả?" "Sư phụ, ý người là còn có cảnh giới cao hơn sao?" Trương Thiên nghe vậy, liền mở miệng hỏi.

Nhất Mi đạo nhân nghe xong, lập tức ra vẻ sư phụ dạy dỗ đồ đệ. "Vi sư nói cho đồ nhi biết nhé, núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, luôn sẽ có người mạnh hơn con, cho nên đừng tự tin quá, mặc dù vi sư là thiên tài số một Mao Sơn, nhưng cũng chưa từng kiêu ngạo một chút nào đâu." Nhất Mi đạo nhân nói, trên đầu Trương Thiên mấy người có mấy con quạ bay qua.

Ông chưa từng kiêu ngạo á? "Sau Võ Giả, chính là những Tiên Nhân trong truyền thuyết đó, không biết con có nghe qua chưa, trước các triều đại lớn, các hoàng đế đều từng cầu Thượng Tiên..." "Mà những cái gọi là Thượng Tiên này, cũng chính là những người ở trên Đại Tông Sư." Nhất Mi đạo nhân nói, sau đó liền kể một lượt các cấp bậc sau này. "Nội Đan Kỳ, Phá Đan Kỳ..." Theo lời Nhất Mi đạo nhân, Sư Tôn của ông cũng chỉ tính là một Phá Đan Kỳ, các cấp bậc sau đó chỉ có ở thời cổ đại, sau này thì chưa từng thấy nữa.

Hơn nữa Nhất Mi đạo nhân cũng chỉ biết hai cấp bậc này. "Xì!

Phá Đan Kỳ?

Lão đại, có phải là đập vỡ sỏi thận ra nên mới gọi là Phá Đan Kỳ không!" "Vỡ Đan, thành Anh?" Bàn Tử cười hắc hắc, Trương Thiên cũng thấy một trận buồn bực.

Chà chà, sao nghe như là từ của mấy đồng chí bệnh viện tâm thần nói ra vậy.

Có một khoảnh khắc, Trương Thiên phảng phất cảm thấy mình đã gia nhập đội ngũ tâm thần.

Sỏi thận, phá vỡ sỏi thận, sau đó lập địa thành tiên, ừm, cũng hơi giống.

Hắn lắc lắc đầu gạt bỏ những tạp niệm này. "Xem ra, chúng ta còn một đoạn đường dài phải đi." Trương Thiên tùy tiện nói.

Về phần năng lực của các cảnh giới sau này, theo lời Nhất Mi đạo nhân.

Tổ Sư Gia thậm chí đã đạt đến mức có thể trượt đi ngắn ngủi trong rừng cây.

Rõ ràng, đến giai đoạn sau, nói không chừng những nơi như Côn Luân Thần Cung cũng sẽ càng khó khăn hơn.

Trương Thiên lúc này có chút muốn biết, Cửu Tầng Yêu Tháp, còn có Côn Luân Thần Cung, những nơi đó rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Không nói thêm gì nữa, mấy người nhìn về phía tế đàn.

Kim chỉ nam trên la bàn của Hồ Bát Nhất chỉ thẳng xuống phía dưới la bàn. "Thiên Mạch sở chí, vạn vật quy khư." "Lão đại, đây là đất Thất Tinh Liên Châu, thậm chí còn có Tứ Đại Tinh Trận hộ thủ." "Nơi này cũng là nơi của vạn đại Long Mạch, phía trên chính là khu trung tâm Đại Hưng An Lĩnh, còn được gọi là Long Tích, phía dưới này ẩn giấu một Kim Mạch!" Hồ Bát Nhất nói, hắn nhìn đi nhìn lại trên tế đàn, cuối cùng tay đã đặt vào một khe nhỏ trên bề mặt tế đàn. "Quan tài của Hoàng Thục Lương, chắc là ở phía dưới." Trương Thiên lẩm bẩm, bước chân thì đi về phía chỗ nữ phù thủy lúc trước.

Hắn chậm rãi nhặt lên những cuốn sách và mấy miếng ngọc bội trên mặt đất.

Đây là sách trên người nữ phù thủy trước đó, còn ngọc bội thì là

trên tế đàn.

Trương Thiên tạm thời không định xem, chờ sau khi an toàn rồi tính.

Thấy Trương Thiên lấy đồ đi, Hồ Bát Nhất ấn xuống cơ quan, tế đàn quả nhiên bắt đầu hạ xuống.

Trương Khởi Linh đứng phía trước mọi người, thần sắc nghiêm túc.

Y cảm nhận được khí tức nguy hiểm từ bên trong.

Bàn Tử thì thỉnh thoảng lại nhìn vào bụng Trương Khởi Linh, nếu không phải sợ nhị ca đánh mình, Bàn Tử nói không chừng đã vươn tay sờ thử rồi. "Giấc mơ của Bàn gia." Bàn Tử trong lòng vạn phần ngưỡng mộ, trong lòng càng quyết định, nhất định phải cố gắng trở nên mạnh hơn, ít nhất là phần bụng phải khỏe hơn.

Đài nâng hạ xuống chậm rãi.

Nhất Mi đạo nhân cũng nhíu chặt mày. "Thi khí nồng quá." Ông lẩm bẩm, Bàn Tử thì lại chẳng hề để ý. "Sư phụ, đây là mộ thất, không có thi khí thì lẽ nào có... khí hồ ly hả?

Chuyện thường mà." Bàn Tử châm chọc một câu, Nhất Mi đạo nhân thì lắc đầu. "Khí tức được chia thành nhiều loại, sau khi người chết, đôi khi sẽ lưu lại một luồng khí, và luồng khí đó chính là thi khí." "Nếu không cẩn thận, nó sẽ hình thành Cương Thi, tiểu Cương Thi thì không sao, nhưng nếu là loại người khi sống đã biết thuật pháp mà trở thành Cương Thi, thì sẽ rất phiền phức." Nhất Mi đạo nhân nói, Bàn Tử nghiêng đầu. "Chẳng phải là Tống Tử sao, sợ gì chứ, tôi và lão đại hồi đó đã từng tiêu diệt Tống Tử rồi." Bàn Tử đắc ý nói, Nhất Mi đạo nhân lắc đầu, đã không muốn nói chuyện với Bàn Tử nữa rồi.

So Tống Tử với Cương Thi thì vẫn có một số khác biệt, Cương

Thi có thể tu luyện, còn Tống Tử thì hơi khó khăn.

Đồng thời, Nhất Mi đạo nhân trong lòng thầm mừng, mình đã không thu cái tên này vào sư môn. "Tôi hình như từng nghe nói về truyền thuyết Cương Thi, nhưng cái thứ này, thật sự tồn tại sao?" Hồ Bát Nhất ở một bên mở miệng, hắn đã từng thấy Tống Tử, đó là một loại thi thể bật dậy.

Nhưng Cương Thi thì hắn chưa từng thấy, như lời truyền miệng của người xưa, Cương Thi hút máu, Hồ Bát Nhất lại cảm thấy hình như còn không lợi hại bằng Tống Tử.

Trương Thiên gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Ai mà biết có tồn tại hay không, xuống xem rồi sẽ biết.

Tế đàn chậm rãi hạ xuống.

Rất nhanh, phía dưới, một mộ thất lớn hiện ra.

Trong mộ thất, vô số văn vật, bảo vật, thậm chí còn rất nhiều đồ tùy táng, tất cả đều hiện ra trước mắt mọi người.

Các vật phẩm ở đây nhiều vô kể, gần như che phủ toàn bộ mộ thất, thậm chí ở một bên còn có rất nhiều tranh vẽ. "Đúng là tự luyến, đã gặp người tự luyến rồi nhưng chưa từng gặp người tự luyến đến mức này.

Lão đại, tên này vậy mà lại treo tranh vẽ của mình trong mộ thất, ai không biết còn tưởng là đóng vai quỷ dọa người nữa." Bàn Tử nhìn bức tranh trong mộ thất, không kìm được châm chọc một câu.

Trên bức tranh, người được vẽ chính là Hoàng Thục Lương, thân người, mặt chồn vàng.

Trông quả thực rất xấu, nếu so với Bàn Tử, thì chồn vàng có phần nhỉnh hơn một chút.

Mộ thất này rất lớn, bên trong có rất nhiều quan tài, ở giữa thì có một cỗ quan tài đồng lớn nhất.

Đồ tùy táng cũng rất nhiều, gần như ở mọi ngóc ngách đều có.

Trương Thiên nhìn về phía quan tài ở giữa.

Phía trước quan tài còn có một tế đàn, trên tế đàn rải rác một đống xương cốt.

Rõ ràng, đây chính là nơi nữ phù thủy tế tự, đã tế tự chín mươi lăm người.

Không đúng, nói chính xác hơn, tính cả nữ phù thủy, đã là chín mươi sáu người rồi.

Trên quan tài đồng ở trung tâm, từ một khoảng cách khá xa đã có thể cảm nhận được thi khí đen kịt rất nặng.

Thi khí đó đã ngưng tụ thành thực thể, bốc ra từ trong quan tài. "Lão đại, người bên trong này bị nướng cháy rồi sao?

Sao còn bốc khói đen vậy?" "Đúng là thế thật, hắn cần một cây kem lạnh để hạ nhiệt." Bàn Tử cho một miếng bột vào miệng, vừa ăn vừa nhìn quan tài ở giữa.

Chương 205

Vì thịt heo rừng đã ăn hết rồi, nên mọi người chỉ có thể ăn bánh bột đã mang theo.

Bột không chỉ có thể để lại dấu vết đường đi, mà trong lúc khó khăn nhất cũng có thể cứu mạng. "Bên trong này có Cương Thi, Hoàng Thục Lương này, chẳng lẽ đã biến mình thành Cương Thi sao?" Nhất Mi đạo nhân chậm rãi mở miệng, ánh mắt của ông nghiêm túc, lại mang theo một chút thận trọng. "Nhưng mà, trước đó chúng ta không phải đã đánh chết một Hoàng Đại Tiên sao?

Vì sao ở đây còn có?" Giải Vũ Thần không kìm được hỏi. "Người này, chắc không phải chồn vàng, yêu thì không thể thành Cương Thi, người này, chắc là quá thích chồn vàng, đã vẽ mình thành chồn vàng, giả dạng chồn vàng." "Muốn làm rõ, chúng ta cần mở quan tài." Nhất Mi đạo nhân nói, đào mộc kiếm đã được đặt trước người ông.

Trương Thiên thì vội vàng kéo Nhất Mi đạo nhân lại. "Đừng vội, nếu bây giờ mở quan tài, các văn vật xung quanh chắc chắn sẽ bị rung chuyển, chôn vùi bên trong." "Đến lúc đó, văn vật nói không chừng sẽ bị hư hại quy mô lớn, chúng ta cứ cất giấu những văn vật này đi rồi hãy nói." Trương Thiên vẫn không quên ý định ban đầu của mình.

Chúng ta là những thanh niên có chí hướng, chiến đấu giữa nơi mộ địa, giải phóng lý tưởng, chúng ta phải cống hiến cho nghiên cứu lịch sử khoa học của Hạ Quốc.

Nhất Mi đạo nhân nghe vậy, dừng động tác lại.

Mọi người đều nhìn về phía Trương Thiên.

Giải Vũ Thần không ngờ, Trương Thiên vào lúc này, vậy mà vẫn không quên việc bảo vệ văn vật.

Giờ phút này, cách nhìn của cô đối với Trương Thiên đã tăng lên một bậc, trong lòng cô, Trương Thiên đã sớm có tầm nhìn rộng lớn rồi. "Lão đại, chúng ta làm thế nào?" Bàn Tử nhìn xung quanh, không kìm được hỏi. "Mấy quan tài này không ít, để tránh lát nữa có thể có thi thể bật dậy, chúng ta trực tiếp mở các quan tài nhỏ ra, không chỉ có thể giải quyết tai họa ngầm, mà còn có thể cất giấu đồ vật trong quan tài." Trương Thiên nói, mọi người cũng trực tiếp đồng ý.

Trương Thiên nghĩ rất kỹ, nếu cái Hoàng Thục Lương kia thật sự biến thành Cương Thi.

Thì những quan tài xung quanh này tuyệt đối không thể thoát khỏi.

Thay vì đến lúc đó bị vây công, thà bây giờ giải quyết những cái nhỏ trước.

Trương Khởi Linh đi đến trước một cỗ quan tài, hai ngón tay đẩy, quan tài trực tiếp mở ra. "Trâu bò thật, hai ngón tay mở quan tài?" Bàn Tử nuốt nước bọt.

Ngón tay của Trương Khởi Linh không chỉ dài, mà còn có sức mạnh lớn, điều này quả thực là giấc mơ của Bàn Tử.

Mở quan tài ra, bên trong đột nhiên xuất hiện một thi thể da bọc xương, trong quan tài có thể có vật chống thối rữa đặc biệt gì đó, nên thi thể vẫn chưa hoàn toàn mục nát.

Ngay sau đó, các quan tài bên phía Hồ Bát Nhất và Trương Thiên cũng lần lượt được mở ra.

Dần dần, Trương Thiên phát hiện có điều không ổn. "Khoan đã, những quan tài này, vị trí đặt, còn cả số lượng, hình như đều không giống nhau!" Trương Thiên đột nhiên mở miệng.

Hồ Bát Nhất vội vàng lấy la bàn ra. "Đây là, vị trí bài trí Thập Bát Đại Tinh Tú!" "Thằng điên, quả thực là thằng điên!" Hồ Bát Nhất khi

nhìn rõ cách bài trí quan tài, còn cả ý nghĩa phong thủy, cả người hắn đều kinh ngạc.

Trong miệng hắn không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Mọi người nhìn qua.

Trương Khởi Linh thậm chí còn nhẹ nhàng vỗ vai Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất vội vàng cầm la bàn, đến bên cạnh Trương Thiên. "Lão đại, đây là một bản đồ lộ tuyến Thập Bát Tinh Tú, cao hơn vô số lần so với Thất Tinh Quan mà chúng ta đã gặp trước đây." "Thứ này của hắn, không chỉ có tác dụng phòng hộ, mà mỗi vị trí quan tài phía dưới đều là nơi tinh túy của Long Mạch." "Và quan tài của Hoàng Thục Lương lại nằm ở vị trí đứng đầu Thập Bát Đại Tinh Tú, đứng đầu Long Mạch, điều này cũng có nghĩa là..." Hồ Bát Nhất nói đến đây, Trương Thiên và hắn nhìn nhau, gần như đồng thời mở miệng. "Hắn đang hấp thu khí tức Kim Mạch!" Hai người gần như đồng thời mở miệng, ngay sau đó, những quan tài vừa mở ra lập tức bắt đầu rung chuyển.

Ba thi thể trong quan tài đột nhiên ngồi dậy. "Lão, lão đại, bật... bật dậy rồi." Bàn Tử nuốt nước bọt, giọng nói có chút run rẩy. "Xem ra, chúng ta vẫn cần phải giải quyết mười bảy cái quan tài này trước đã." "Sư phụ, nhị đệ, cố gắng đừng để những thi thể này ra khỏi quan tài, hãy chém giết chúng ngay trong quan tài, nếu không, mấy món cổ vật trên mặt đất sẽ gặp nạn." Trương Thiên nói, mấy người gật đầu, Trương Khởi Linh càng trực tiếp lao tới.

Còn Nhất Mi đạo nhân thì rất có kinh nghiệm đối phó với Tống Tử, dù sao cũng là Đạo Sĩ, đối với loại này càng thuận tay.

Trương Thiên tự nhiên cũng tham gia vào, rất nhanh, ba thi thể đã bị chém giết, một mồi lửa, thiêu chết ngay trong quan tài.

Riêng cái tên Bàn Tử này, lúc này lại lén lút đến một góc tường.

Gã nhìn những viên châu lấp lánh trên tường, mắt sáng rực. "Chà chà, thứ này, chắc chắn bán được không ít tiền đâu..." "Trời đất mẹ ơi, quả nhiên, ông nội nói là thật, treo trên tường không chỉ có di tượng, mà còn có Dạ Minh Châu." "Cái này chắc chắn là Dạ Minh Châu nhỉ?

Xanh xanh, ừm, chắc chắn là vậy rồi..." Bàn Tử lẩm bẩm, vội vàng lấy viên châu màu xanh trên tường xuống.

Trên tường mộ thất này, còn rất nhiều viên châu như vậy, gần như bao quanh toàn bộ bức tường.

Bàn Tử càng không ngần ngại, hớn hở nhặt lấy.

Bên phía Trương Thiên thì không để ý đến hành vi nhặt bảo bối của Bàn Tử, lúc này, mọi người đang bận rộn dọn dẹp sạch sẽ các thi thể trong quan tài.

Tranh thủ lúc Hoàng Thục Lương còn chưa tỉnh dậy, phá hủy cái Thập Bát Tinh Quan này trước.

Chỉ cần Thập Bát Tinh Quan bị phá hủy, Hoàng Thục Lương sẽ không thể lợi dụng nó để hấp thu khí tức Kim Mạch dưới lòng đất nữa.

Đồng thời cũng có thể tăng thêm một lớp bảo vệ an toàn cho Trương Thiên.

Rất nhanh, dưới mí mắt của Hoàng Thục Lương, Trương Thiên mấy người đã dọn dẹp sạch sẽ thi thể trong các quan tài khác. "Như vậy là tạm ổn rồi, lão Hồ, nhị đệ, chúng ta hãy đặt những văn vật này vào trong quan tài, sau đó chất đống quan tài vào các góc mộ thất." "Đến lúc đó nếu có quyên góp lên phía trên cũng tiện hơn một chút, nhớ kỹ chúng ta là thanh niên có chí hướng." Trương Thiên nói, Hồ

Bát Nhất và Trương Khởi Linh cùng những người khác cũng gật đầu.

Lần lượt đặt văn vật vào quan tài, sau đó đẩy quan tài sang một bên.

Nói ra thì kỳ lạ, đợi Trương Thiên đẩy mười mấy quan tài của Hoàng Thục Lương vào góc xong.

Hoàng Thục Lương vẫn không có động tĩnh gì.

Chỉ là thi khí trong quan tài càng lúc càng nặng. "Lão đại, Hoàng Thục Lương này thật sự rất nhẫn nhịn." Hồ Bát Nhất ở một bên mở miệng nói. "Tôi nghi ngờ, hắn không phải nhẫn nhịn, mà là đang đợi ba vật tế cuối cùng!" Trương Thiên mở miệng nói, Hoàng Thục Lương đã chết rồi, làm sao có thể khiến người khác sống lại?

Nếu nói sống lại, thì cũng phải là hắn mới đúng.

Vậy nên, xuất phát điểm trước đó của nữ phù thủy là sai, cô ta một lòng muốn phục sinh chồng mình, nói không chừng, tất cả những điều này đều là để Hoàng Thục Lương tỉnh lại làm nền. "Vậy, nếu thật sự là như vậy, chúng ta chẳng phải có thể nhân cơ hội này, trực tiếp tiêu diệt hắn sao?" Hồ Bát Nhất suy nghĩ một chút rồi nói. "Theo lý mà nói là vậy, để an toàn, tôi xem xét trước đã." Trương Thiên nói, ánh mắt hắn nhìn về phía quan tài.

Nhìn kỹ, quan tài của Hoàng Thục Lương thuộc loại kim quan, thời cổ đại độ tinh luyện của vàng không cao.

Vì vậy, trong màu vàng của quan tài Hoàng Thục Lương còn lẫn một số vật chất màu đen.

Trong quan tài, thi khí dường như càng nồng hơn một chút. "Vật phẩm: Hắc Kim Thi Quan (Bán Trầm Thụy)" "Giới thiệu vật phẩm: Quan tài được rèn từ Hắc Kim, năng lực chưa biết, bên trong có thể có Cương Thi." Âm thanh truyền ra trong đầu hắn.

Trương Thiên không ngờ, tên bên trong này đến tận lúc này vậy mà vẫn ở trạng thái bán trầm thụy.

Những tiếng gầm rú trước đó e rằng còn không khiến tên này ngủ say bằng. "Lão đại, mở quan tài không?" Hồ Bát Nhất nhìn quan tài, giọng nói có chút khàn khàn, không chắc chắn. "Lão Hồ, cậu thấy sao?" "Tôi cảm thấy, khả năng tên bên trong này tỉnh lại không lớn, nếu hắn tỉnh lại, thì chắc chắn không thể đợi chúng ta mở quan tài, khi chúng ta phá giải các quan tài trước đó thì hắn đã phải tỉnh rồi." "Vì vậy, bây giờ mở quan tài, chắc là không sao đâu." Hồ Bát Nhất suy nghĩ một chút rồi nói.

Trương Thiên nhìn xung quanh. "Hắn chắc là muốn, thành lập Địa Phủ, tự lập làm vua, lợi dụng Thập Bát Tinh Tú, đoạt lấy tạo hóa Kim Mạch, nâng cao thực lực của mình." "Để an toàn, sư phụ vẽ trận pháp trước đã." Trương Thiên nói, Nhất Mi đạo nhân gật đầu, sau đó, ông trực tiếp khắc họa một trận pháp xung quanh quan tài.

Trong lúc đó hoàn toàn không cần Trương Thiên ra tay giúp đỡ.

Sau đó, bố trí xong, Trương Thiên gật đầu, mấy người chuẩn bị mở quan tài. "Lão đại, Bàn gia đến rồi đây." Ngay khi chuẩn bị mở quan tài, Bàn Tử lại tí tởn chạy tới.

Trên mặt gã nở nụ cười. "Bàn Tử cậu vừa làm gì vậy?" Hồ Bát Nhất liếc nhìn Bàn Tử, nghi ngờ hỏi. "Hắc hắc, Bàn gia vừa nãy đi xem xét xung quanh, tiện thể cống hiến một chút tinh hoa của Bàn gia." Bàn Tử nói, kéo quần lên.

Hồ Bát Nhất lập tức cạn lời, đi vệ sinh thì cứ nói đi vệ sinh, lại còn nói nghe cao siêu thế.

Bàn Tử cười hắc hắc, gã càng vội vàng đến trước quan tài. "Để Bàn gia tôi mở cái thứ hút thuốc này ra." Bàn Tử nói, tay gã mạnh mẽ đẩy một cái.

Ngay sau đó, quan tài lay động.

Chương 206

Vậy mà rất dễ dàng đã bị Bàn Tử đẩy lên. "Mọi người chuẩn bị." Trương Thiên giơ tay, mọi người cũng lần lượt rút vũ khí ra, Trương Khởi Linh thì nhìn quan tài trước mắt, thần sắc bình tĩnh. "Xem Bàn gia đây, sức mạnh lớn tạo kỳ tích." Bàn Tử hít sâu một hơi, sau đó, tay mạnh mẽ nhấc lên.

Nắp quan tài bị Bàn Tử trực tiếp mở ra.

Ngay sau đó, thi khí như sương khói, bắt đầu cuồn cuộn bốc ra từ bên trong quan tài.

Thi khí đó trực tiếp xông lên nóc nhà.

Càng giống như từng đám mây đen nghịch ngợm, bao trùm toàn bộ căn phòng. "Hay quá, lão đại, cái thứ này, nếu đặt ở nơi khô hạn, không phải còn có thể gọi mưa sao?" Bàn Tử nhìn khí đen như mây mù, không kìm được liên tưởng đến miền Bắc khô hạn. "Bàn Tử, ý kiến này của cậu không tồi." Trương Thiên vỗ vỗ vai Bàn Tử, Bàn Tử mắt sáng lên nhìn Trương Thiên. "Lão đại, tôi đã nói rồi, suy nghĩ của đồng chí chúng ta là nhất trí mà, hai ta quả nhiên là anh em tốt." Bàn Tử cứ như tìm thấy tri âm.

Trương Thiên liếc gã một cái: "Ý của tôi là, ý kiến không tồi, sau này đừng nhắc đến nữa." Bàn Tử lập tức lộ vẻ mặt tủi thân.

Lúc này, trong quan tài, thi khí đen kịt dần dần tiêu tan.

Mấy người lần lượt nhìn qua.

Quan tài thuộc loại dài hai mét, rộng gần một mét.

Quan tài từ trong ra ngoài đều tỏa ra khí tức quỷ dị.

Bên trong quan tài, một thi thể mặc y phục kim quan, tay cầm phất

trần lông trắng hiện ra. "Chà chà, lão đại, bộ y phục này, long bào sao, cái thời buổi này, thi thể cũng có thể mặc long bào sao?" Bàn Tử nhìn kim bào, mắt sáng rực. "Đây là kim bào, hắn thật sự coi mình là hoàng đế." Trương Thiên nhàn nhạt mở miệng, trên đỉnh đầu thi thể thậm chí còn có một kim quan, trông vô cùng kỳ lạ. "Cái phất trần này, trông lại khá kỳ lạ." Hồ Bát Nhất nhìn phất trần trên tay thi thể, không kìm được mở miệng nói. "Cái này được làm từ lông đuôi sói, một cái phất trần này, ít nhất cũng phải tiêu hao hàng trăm cái lông đuôi sói." Nhất Mi đạo nhân cũng có vẻ mặt nghiêm túc.

Nhìn nữa, xung quanh quan tài.

Còn có một số hộp, thậm chí có hai miếng ngọc bội.

Hoàng Thục Lương này vậy mà lại để lại ngọc bội truyền thừa, điều này Trương Thiên không ngờ tới.

Theo tập tính của Hoàng Thục Lương, hắn kiêu ngạo và tự tin đến mức dám dựa vào Địa Phủ để xây mộ phần.

Làm sao có thể để lại truyền thừa chứ.

Nhưng hiện tại quả thực có.

Bên cạnh ngọc bội, còn có một hộp gỗ, cũng kỳ lạ. "Lão đại, Bàn gia tôi trước tiên sờ soạng tên này cái đã?" Bàn Tử cười hắc hắc, lộ ra một nụ cười hơi tởm, nói rồi định chui vào quan tài.

Vừa mới cúi người, đột nhiên, trong ba lô của gã, một viên châu màu xanh lá cây rơi ra.

Nhất thời gian, mọi người xung quanh chìm vào tĩnh lặng. "Bàn Tử, cái này là cái gì?" Hồ Bát Nhất chậm rãi mở miệng. "Không, không biết..." "Tôi thấy, thứ này giống Dạ Minh Châu, nên là..." Bàn Tử chớp chớp mắt. "Cái này hình như là Dưỡng Thi Châu..." Nhất Mi đạo nhân gần như máy móc mở miệng.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều thay đổi. "Bàn Tử, cậu ăn c*t à, vận khí kém vậy!

Lấy thứ này ra làm gì!" Hồ Bát Nhất mắng lớn Bàn Tử một câu. "Lão Hồ, Bàn gia đây chẳng phải là vì chúng ta mà suy nghĩ sao, mang về giám định bảo vật, ít nhất cũng không lo ngồi không ăn hết của cải sao." "Hơn nữa, con tiểu thi thể Hoàng Thục Lương này cũng chưa tỉnh mà..." Lời Bàn Tử còn chưa dứt, ngay sau đó, vì Dưỡng Thi Châu, thi thể bên trong sau khi hấp thu hết khí tức bên trong châu đã...

Hoàng Thục Lương vậy mà trực tiếp ngồi dậy. "Lão đại, tôi có thể nói tôi không cố ý không?" Bàn Tử chớp chớp mắt. "Khẩn cấp!" "Mọi người mau chuẩn bị, thứ này sống lại rồi." Trương Thiên hét lên, lúc này, một cánh tay của thi thể đã bám vào quan tài.

Bàn tay đen kịt cứng rắn vô cùng, còn móng tay thì dài ra một cách quỷ dị.

Nhìn cảnh này, chân Bàn Tử run cầm cập. "Không... không hổ là ông già nghiện thuốc lá, chết rồi mà thân thể cũng đen thui, móng tay cũng không thèm cắt, lão Hồ, cậu đừng có học theo hắn đấy." Bàn Tử run rẩy nói, để giảm bớt sự căng thẳng trong lòng. "Bàn Tử, đây chính là dáng vẻ của cậu sau này, bị hút khô tinh khí!" Hồ Bát Nhất cũng không chịu kém. "Xem cái thế này, đồ nhi ngoan, cái này chắc là một Huyền Cương cấp bậc, cấp bậc Cương Thi chia thành nhiều loại, Thiên Cương, Địa Cương, Huyền Cương, Hoàng Cương." "Con Huyền Cương trước mắt chúng ta đây, đã được coi là rất cao cấp rồi." Nhất Mi đạo nhân ở một bên giải thích.

Sợ Trương Thiên và họ không hiểu mức độ lợi hại của nó.

Trong khi Nhất Mi đạo nhân nói, Hoàng Thục Lương đã thẳng thớm ngồi dậy, trên khuôn mặt khô héo không có chút thần sắc nào.

Chỉ có vẻ cứng ngắc. "Huyền Cương: Cấp bậc Tông Sư!" "Năng

lực: Đao thương bất nhập, khứu giác, thính lực cực kỳ linh mẫn, lực đại vô cùng, có trí lực nhất định, có thể bỏ qua mọi công kích vật lý." Giới thiệu của tên này truyền ra trong đầu hắn.

Trương Thiên nuốt nước bọt.

Chà chà, vốn dĩ còn tưởng là một con Boss lớn, hóa ra lại là một quái tinh anh.

Cấp bậc Tông Sư, nếu là trước đây, Trương Thiên có lẽ sẽ phải cân nhắc một chút.

Dù sao, thứ này là Cương Thi, phiên bản tiến hóa nâng cấp của Tống Tử.

Năng lực thì khá nhiều, nhưng hiện tại Tiểu Ca thực lực đã trở nên rất mạnh, chúng ta lại có Tổ Sư Gia dưới Hoàng Tuyền trợ trận.

Ừm, hoàn toàn không thành vấn đề!

Dễ như bỡn!

Nhưng Trương Thiên vẫn có chút nghi ngờ, Hoàng Thục Lương hấp thu Kim Mạch mà cũng chỉ là Huyền Giai, ít nhất cũng phải là Địa Giai chứ?

Huyền Giai thì hơi khó nói. "Đồ nhi ngoan, tiếp theo xem vi sư đây." "Huyền Giai tiểu Cương Thi cỏn con, lúc vi sư ở đỉnh phong, chẳng phải là giơ tay là diệt sao?" "Dù sao vi sư cũng là..." "Sư phụ, xin giao phó cho người ạ..." Trương Thiên không đợi ông nói xong, trực tiếp dùng ánh mắt tin tưởng nhìn ông. "Đồ nhi ngoan, đây là lời khen ngợi dành cho vi sư sao?

Quả nhiên, đồ nhi ngoan mới là hòn đá tảng trên con đường thành công của vi sư." "Mặc dù đồ nhi ngoan không nói miệng rằng vi sư là lợi hại nhất, nhưng vi sư trong lòng biết, đồ nhi ngoan chắc chắn đã công nhận vi sư rồi." Nhất Mi đạo nhân trong lòng sung sướng nghĩ,

cầm đào mộc kiếm, trực tiếp xông lên.

Dưới hoàng bào, ông càng ra dáng tiên phong đạo cốt, khí chất ngời ngời.

Cùng lúc đó, con Huyền Cương trong quan tài cũng trực tiếp nhảy ra, móng tay dài khoảng ba bốn chục centimet trông cực kỳ đáng sợ. "Lão đại, chúng ta cứ đứng đây xem kịch sao?" Bàn Tử ở một bên gãi gãi tai, nhẹ giọng nói. "Đương nhiên không phải, nhị đệ, cậu canh chừng, sẵn sàng giúp đỡ bất cứ lúc nào." "Lão Hồ, đợi Nhất Mi đạo nhân dẫn tên này đi, chúng ta sẽ đến chỗ quan tài xem sao." "Tên này, chắc chắn không chỉ có thực lực này, trong quan tài hẳn là có bảo bối gì đó." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng vẻ mặt nghiêm túc. "Lão đại, lão đại, còn tôi thì sao?" Bàn Tử chỉ vào mình. "Cậu và Giải công tử cùng nhau kiểm tra các bức tường xung quanh, xem có cơ quan đặc biệt nào không." Trương Thiên nói, Bàn Tử bĩu môi, biết ngay mà, lúc quan trọng, lão đại luôn không dùng đến Bàn gia mình!

Sau đó, mọi người phân công rõ ràng.

Đợi Nhất Mi đạo nhân cầm đào mộc kiếm dụ Hoàng Thục Lương đi, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất liền trực tiếp đến khu vực quan tài.

Hồ Bát Nhất tay nhẹ nhàng vuốt ve quan tài. "Kim quan, nhưng không tinh khiết, lão đại, bên trong này có một hộp, còn có hai miếng ngọc bội." "Ở đây còn có một con mắt." Hồ Bát Nhất nói, lấy đồ vật trong quan tài ra.

Trương Thiên nhìn con mắt trong tay Hồ Bát Nhất.

Hắn cuối cùng cũng hiểu ra, con mắt mà nữ phù thủy cầm trong tay là từ đâu ra.

Hóa ra là lấy từ mắt của Hoàng Thục Lương.

Thảo nào phần giới thiệu nói, tên này mũi và tai khá thính, hóa ra là

không có mắt.

Nhưng mà, nữ phù thủy làm sao có thể khoét mắt của Hoàng Thục Lương ra được, hay là nói, Hoàng Thục Lương cố ý làm vậy? "Miếng ngọc bội và hộp này, sau này ra ngoài rồi tính." "Trước hết xem kỹ quan tài một lượt đã, cỗ quan tài này là đầu của Thập Bát Tinh Tú, không thể đơn giản như vậy được." Trương Thiên nói, tay Hồ Bát Nhất không ngừng vuốt ve bên trong quan tài.

Dần dần, Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày. "Lão đại, cỗ quan tài này, hình như là hai lớp." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên đột nhiên có một dự cảm không lành.

Chương 207

"Ở đây còn có một cơ quan." Hồ Bát Nhất nói, tay hắn đã chạm vào một cơ quan ở góc.

Trương Thiên trong lòng kinh hãi, cái dự cảm mãnh liệt đó càng lúc càng sâu. "Không đúng, không đúng rồi, lão Hồ, đừng ấn!" Trương Thiên lạnh giọng nói, có chút vội vã. "Cậu nghĩ xem, đất Kim Mạch làm sao có thể nuôi dưỡng một con Huyền Cương cỏn con, mà ở đây lại có một ngăn bí mật, chẳng phải là..." Trương Thiên nói đến đây, Hồ Bát Nhất liền hiểu ý. "Lão đại, ý của cậu là, cái tên bên ngoài kia, căn bản không phải Hoàng Thục Lương!" "Khả năng cao là không phải." Trương Thiên nói, hắn vừa nãy còn kỳ lạ, vì sao phần giới thiệu không có tên, chỉ là một Huyền Cương.

Nhưng bây giờ xem ra, đó căn bản không phải Hoàng Thục Lương thật!

Bọn họ vẫn luôn cho rằng, tên bên ngoài chính là Hoàng Thục Lương mà căn bản không nghĩ sâu hơn, nhưng bây giờ nghĩ lại, tên bên ngoài, khả năng là thế thân rất lớn. "Mở hay không?" Hồ Bát Nhất do dự, tình huống hiện tại, không mở có vẻ là tốt nhất. "Đã không còn tùy thuộc vào chúng ta nữa rồi." Trương Thiên có chút bất đắc dĩ nói, lúc này, trong quan tài, sau khi hộp gỗ bị lấy ra, đã chạm vào cơ quan.

Lúc này toàn bộ quan tài đã có chút rung động.

Và ở đáy quan tài, một khe nứt ẩn hiện xuất hiện.

Khe nứt đó càng lúc càng lớn.

Dần dần, tầng quan tài thứ hai chậm rãi hiện ra trước mắt hai người.

Khe nứt dần dần mở rộng.

Và Hoàng Thục Lương thật sự dần dần mới hiện ra trước mặt hai người. "Lão Hồ, chúng ta... gây họa rồi." Trương Thiên hít một hơi.

Hồ Bát Nhất cũng ngây người gật đầu.

Chỉ thấy, trong quan tài, một thi thể mặc đạo bào, mặt nhọn hoắt, tướng mạo kỳ dị xuất hiện trước mắt.

Vừa mở quan tài, thi thể đó vậy mà trực tiếp mở mắt ra.

Đôi mắt như mắt thú, rất kỳ lạ, là màu xanh lục quỷ dị.

Trương Thiên và hai người bị dọa giật mình, vội vàng lùi lại. "Thi khí nồng quá." Lúc này, Nhất Mi đạo nhân đang đánh nhau với Huyền Cương chợt giật mình, ánh mắt liếc nhìn về phía Trương Thiên. "Ch*t tiệt, đồ nhi ngoan đang làm gì vậy?

Tăng độ khó cho vi sư sao?" Nhất Mi đạo nhân ngẩn người.

Sao, một con Huyền Cương còn chưa đủ làm khó, lại còn lôi ra thêm một con nữa?

Ngay khi Nhất Mi đạo nhân đang nghi hoặc, thi thể đạo bào kia đột nhiên đã ngồi dậy từ trong quan tài.

Một tay vươn ra, càng trực tiếp chộp lấy Trương Thiên và hai người.

Trương Thiên phản ứng nhanh, đào mộc kiếm đã chắn trước người hắn.

Nhưng Hồ Bát Nhất thì không được, khinh công của hắn còn chưa kịp thi triển, một bàn tay lông vàng đã vươn ra về phía hắn. "Thả Tam đồ đệ của ta ra!

Có bản lĩnh thì nhào vào bổn thiên tài đây!" Ngay khi bàn tay thi thể sắp tóm được Hồ Bát Nhất.

Nhất Mi đạo nhân càng trực tiếp bỏ cuộc chiến với Huyền Cương, một mạch xông tới. "Tổ Sư Gia đã nói, ta không vào địa ngục, đồ nhi sẽ phải vào địa ngục, vì cuộc sống hạnh phúc của đồ nhi, vi sư, đến đây!" Nhất thời gian, giọng nói của Nhất Mi đạo nhân vang vọng khắp mộ thất.

Ánh mắt mọi người dường như đều đổ dồn vào Nhất Mi đạo nhân.

Trong khoảnh khắc, Nhất Mi đạo nhân đã đến trước Hồ Bát Nhất.

Dưới ánh mắt của mọi người, ông ấy vậy mà dùng hồn thể để chặn đứng công kích đó!

Còn Trương Thiên mắt nhanh tay lẹ, một tay kéo Hồ Bát Nhất, một tay kéo Nhất Mi đạo nhân trực tiếp rời xa quan tài.

Sau khi lăn vài vòng trên mặt đất, Trương Thiên phát hiện, một bàn tay kia, vậy mà không tóm được cái gì cả.

Cứ như tóm vào không khí vậy. "Sư, sư phụ đâu rồi?" Nhìn thấy cảnh này, Trương Thiên ngây người ra.

Bản thân hắn tính cách vốn trầm tĩnh, hơn nữa đôi khi cũng hay đùa giỡn, suy nghĩ nhiều, nhưng khi thực sự đối mặt với việc người thân, sư phụ ra đi.

Trương Thiên vẫn có chút không chấp nhận được.

Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, Nhất Mi đạo nhân đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại một đống hài cốt.

Hồ Bát Nhất có chút ngẩn người, cả người hắn ngây ra.

Nhất thời gian, không khí dường như cũng tĩnh lặng lại, chỉ có Hoàng Thục Lương đang bò ra khỏi quan tài.

Cả mộ thất, trong một khoảnh khắc càng trở nên tĩnh lặng như tờ.

"Lão đại, sư phụ ông ấy, không phải..." Hồ Bát Nhất trong mắt rưng rưng lệ.

Nếu hỏi vì sao, thì đó là vì tình yêu sâu đậm dành cho sư phụ.

Trương Thiên trong lòng cũng có chút bi thống.

Dù sao, Nhất Mi đạo nhân đã ở cùng họ một thời gian dài như vậy, hơn nữa, còn thiết lập tình cảm sâu sắc.

Nhất thời gian, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất trong lòng đều có chút mất mát.

Lúc này, một bên, Trương Khởi Linh một đao chém đứt đầu Huyền Cương, trên lưỡi đao của Trương Khởi Linh vẫn còn máu Kỳ Lân không ngừng chảy ra.

Thực lực của Trương Khởi Linh hiện tại đã có thể một mình đấu Huyền Cương, nên cũng không có gì đáng nói.

Khi thấy Nhất Mi đạo nhân biến mất chỉ còn lại xương trắng, Trương Khởi Linh cũng ngẩn người.

Trong đôi mắt tinh anh lóe lên một tia phẫn nộ.

Mặc dù y được coi là một người mặt đơ và bệnh nhân trầm cảm nặng, y không giỏi quản lý biểu cảm khuôn mặt cũng như ngôn ngữ.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Trương Khởi Linh sẽ không tức giận.

Đôi mắt tinh anh nhìn về phía Hoàng Thục Lương đang bò ra, thân ảnh Trương Khởi Linh lóe lên, đã xông thẳng lên.

Y dùng hành động để biểu đạt sự phẫn nộ trong lòng.

Lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên tấn công, càng khiến Trương Thiên và Hồ Bát Nhất giật mình.

Cả hai càng nhìn về phía Hoàng Thục Lương.

Và những điều này, cũng gần như chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi.

Hắc kim cổ đao của Trương Khởi Linh điên cuồng chém vào thi thể đang bò ra kia, phát ra tiếng "đinh đinh đang đang" sắc bén.

Đáng tiếc, công kích mãnh liệt như vậy lại không làm tổn thương thi thể trước mắt chút nào.

Bàn tay lông vàng của Hoàng Thục Lương trong trang phục đạo sĩ mạnh mẽ vung lên, thân thể cường hãn càng đánh lùi Trương Khởi Linh hai bước. "Lão đại, tuy sư phụ ông ấy đã cưỡi hạc về tây rồi, nhưng sư phụ từ nhỏ đã dạy chúng ta, đồ đệ của thiên tài sư tôn phải sớm gánh vác việc nhà." "Lão đại, hay là chúng ta giải quyết thứ trước mắt này rồi tính sau?" Bàn Tử ở một bên, không nhịn được nói.

Mặc dù trong lòng đau buồn, nhưng Bàn Tử vẫn giống tính cách của gã, đối mặt với mọi việc đều lạc quan hướng lên.

Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, ánh mắt nhìn về phía hài cốt trên mặt đất. "Haizz, sư phụ, người đi đường bình an, chúng con sẽ báo thù cho người." Trương Thiên nói, trong mắt lóe lên một tia sát khí.

Hắn nhìn về phía Hoàng Thục Lương trước mắt.

Lúc này thi thể Hoàng Thục Lương đã đứng dậy.

Còn một bên, Giải Vũ Thần đã ngây người ra.

Nhất Mi đạo nhân, một người lợi hại như vậy, một chưởng đánh chết Thạch Tham Nhân khổng lồ, vậy mà lại bị tên này trước mắt một chưởng tóm chết.

Thứ này rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Hơn nữa, đây cũng chỉ là một ngôi mộ nhỏ, nếu là mộ Dược Vương gì đó, nếu mình đi, liệu có thật sự tự tin không?

Giải Vũ Thần trong lòng không rõ.

Cô thậm chí còn không dám nghĩ.

Nhìn Trương Thiên mấy người trước mắt, Giải Vũ Thần tự tri, cho dù mình có lên, tác dụng cũng không lớn, vậy nên cô trực tiếp bắt đầu tìm kiếm một số thứ có giá trị trong mộ thất. "Lão đại, khởi trận, chúng ta báo thù cho sư phụ." Hồ Bát Nhất đúng là một nam tử hán đích thực, mặc dù chưa từng thừa nhận Nhất Mi đạo nhân là sư phụ.

Nhưng Nhất Mi đạo nhân đã cứu hắn, với tính cách của hắn, đối mặt với nguy hiểm càng không thể chớp mắt.

Chương 208

Lúc này, tại hiện trường. [Ch*t tiệt, tôi còn chưa kịp phản ứng, sao lại chết rồi?] [Nói thật, tôi vừa nãy còn đang đắm chìm trong vẻ đẹp của chị phù thủy kia kìa, đẹp quá, đó tuyệt đối là hình mẫu bạn gái lý tưởng của tôi!] [Tiếc quá, chị phù thủy bị Tiểu Ca một đao chém chết rồi] [Lúc Tiểu Ca xuất hiện, ch*t tiệt, tim tôi đã trao cho cậu ấy rồi.] [Đẹp trai quá, tôi muốn sinh con cho Tiểu Ca!] Tại hiện trường, vô số người kích động bàn tán. [Mà nói chứ, mấy người không nhìn hoàn cảnh hiện tại sao?

Nhất Mi đạo nhân chết rồi kìa.] [Tuy tôi rất đau lòng, nhưng điều đó không cản trở việc tôi theo đuổi Tiểu Ca.] [Đúng vậy, hoảng loạn gì chứ, Trương Thiên mấy người chẳng phải đang ngồi đây sao, chẳng có chút căng thẳng nào cả, thôi được rồi, Trương Thiên chắc chắn sẽ không sao đâu.] [Mà nói chứ, mấy người có biết chiêu khô lâu biến mỹ nữ của phù thủy không?

Nói thật, tôi muốn học.] [Bạn phía trước, Trú Nhan Đan là tất cả những gì bạn cần.] Hiện trường đã sớm ồn ào lên rồi.

Lúc này, tại Hạ Quốc, Tương Tây, vùng đất Cương Thi.

Một nhóm người đang vây quanh trước TV, xem toàn bộ Hạ Quốc đang phát trực tiếp.

Vài phút trước, tại một thôn làng hẻo lánh ở Tương Tây, lão thôn trưởng nhìn bản trực tiếp không kìm được mở miệng. "Theo lời ông cố nội của tôi nói, Tương Tây chúng ta trước đây từng xuất hiện Cương Thi đó." "Đó là một đêm mưa gió bão bùng..." Thôn trưởng ở một bên vừa định kể câu chuyện của mình, nhưng một thanh niên trong thôn đã trực tiếp ngắt lời ông. "Thôn trưởng, ông cố nội của

người, cái thời đại đó mê tín!

Thời đại nào rồi, Cương Thi tôi không tin, còn không đáng tin bằng Tống Tử." "Đúng vậy, TV vừa phát sóng, nhóm người đó xuống mộ đều gặp Tống Tử mà." "Thôn trưởng, Cương Thi gì đó, trên TV xem thôi, đừng nhầm Tống Tử với Cương Thi, không phải cùng một loại đâu." Mấy thanh niên trong thôn lần lượt nói.

Và lúc này màn hình cũng phát đến cảnh Trương Thiên đi vào khu vực mộ huyệt cuối cùng. "Thi khí nồng quá." Âm thanh của Nhất Mi đạo nhân truyền ra từ TV.

Sau đó là một trận giải thích.

Nhất thời gian, các thanh niên trong thôn ngây người ra.

Còn trên khuôn mặt già nua của thôn trưởng thì hồng hào, thậm chí lộ ra một chút thần sắc đắc ý. "Mấy đứa quỷ con, thấy chưa, lão gia ta nói không sai mà, chỗ chúng ta tuyệt đối có Cương Thi!" Thôn trưởng nói, rồi bật cười.

Nhưng chưa cười được bao lâu, người trong thôn lần lượt nhìn nhau.

Ai cũng không cười nổi nữa. "Thôn trưởng, tôi đột nhiên nhớ ra, nhà tôi định chuyển nhà, thôn trưởng tạm biệt!" "Tôi cũng vậy, tôi định đi du lịch, ừm, thôn trưởng tạm biệt." Một nhóm người, gần như là bỏ chạy khỏi chỗ cũ.

Chỉ còn lại thôn trưởng, đứng ngơ ngác trong gió.

Chuyện Cương Thi, càng dấy lên một làn sóng lớn trên mạng.

Đặc biệt là Tây Giang, nơi đó trước đây cũng từng xuất hiện tình huống Cương Thi.

Vì vậy, nhất thời, trên mạng càng ồn ào náo nhiệt.

Lúc này, cảnh quay tiếp tục.

Trương Khởi Linh liên tục ra mấy đao, trên người Hoàng Thục Lương cũng chỉ để lại vài vết sẹo mờ. "Khà khà khà..." Chỉ nghe, Hoàng Thục Lương vừa đứng dậy phát ra âm thanh từ miệng.

Một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra từ miệng hắn. "Thối quá, lão đại, tên này bao lâu rồi không đánh răng vậy, hắn cần kem đánh răng Cương Thi đen!" Bàn Tử bịt mũi, vẻ mặt ghét bỏ. "Thi ngữ." Trương Thiên hơi nhíu mày, còn Trương Khởi Linh thì biểu cảm ngưng trọng. "Hắn nói muốn chúng ta lên tế đàn, cống hiến cho việc hắn phục sinh." Trương Khởi Linh phiên dịch.

Trương Thiên hít một hơi.

Tên này, quả thực là, bò cái kéo xe lửa, chơi trò hoa mỹ, nghĩ hay thật! "Lão Hồ, khởi trận!" "À, lấy linh bài của Tổ Sư Gia ra đây, lát nữa tôi muốn cho tên này thấy, thế nào là mười giây Hà Tây mười giây Hà Đông, đừng có ba hoa chích chòe nữa!" "Thế nào là One-Punch Man!" Trương Thiên lạnh lùng nói, Hồ Bát Nhất càng vội vàng từ đống xương lật ra linh bài của Tổ Sư Gia.

Sau đó, Trương Thiên nhìn về phía Hoàng Thục Lương. "Nhị đệ, chúng ta cứ tiêu hao một chút trước đã, tìm điểm yếu, đợi đến khi gần được rồi thì thỉnh Tổ Sư Gia." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu.

Trương Thiên sợ không nắm rõ tình hình, mạo hiểm thỉnh Tổ Sư Gia, đến lúc đó không tiêu diệt được ngay thì bọn họ sẽ khổ sở.

Hắc kim cổ đao của Trương Khởi Linh lại một lần nữa vụt qua trong tay, lần này, y muốn động thật.

Đào mộc kiếm của Trương Thiên đã nắm chặt trong tay.

Còn tay kia thì cầm Lỗ Thương Vương Bội Kiếm.

Công kích vật lý cộng thêm công kích pháp thuật, ừm, buff đầy đủ!

Hoàng Thục Lương cũng không phải ăn chay, chỉ thấy hắn vung tay một cái, phất trần vốn ở trên người Huyền Cương, lập tức bị hắn lấy đi.

Hoàng Thục Lương trước mắt đã không còn được tính là Cương Thi nữa, mà là một quái vật hình người gần giống Hoàng Đại Tiên.

Chỉ thấy, trên khuôn mặt Hoàng Thục Lương như chồn vàng, lộ ra một nụ cười quỷ dị. "Khà khà khà..." Âm thanh phát ra từ miệng, ngay sau đó, chỉ thấy phất trần trong tay hắn vung lên, từng cuộn khói đen cuồn cuộn đánh về phía Trương Thiên và những người khác.

Khói mù gần như ngay lập tức bao bọc mọi người, thi khí càng vây quanh trên đỉnh đầu.

Trương Thiên cảm nhận được áp lực trên đỉnh đầu, lại không hề hoảng sợ chút nào.

Ngược lại, Trương Thiên rất bình tĩnh nhìn Hoàng Thục Lương trước mắt. "Con Huyền Cương trên quan tài trước đó là do ngươi cố ý làm phải không, Huyền Cương hấp thu năng lượng từ Thập Bát Tinh Tú Trận, còn ngươi thì ở dưới cùng, hưởng lợi ngư ông, hấp thu năng lượng trên người Huyền Cương." "Thêm vào hiệu ứng Kim Mạch, tu luyện của ngươi càng như hổ mọc thêm cánh." Trương Thiên nhàn nhạt nói, chỉ thấy Hoàng Thục Lương căn bản không cho Trương Thiên cơ hội nói nhảm.

Phất trần lại vung lên một lần nữa, trên đỉnh đầu, thi khí đen kịt càng đánh xuống một luồng hồ quang đen.

Không sợ Cương Thi có năng lực, chỉ sợ Cương Thi là đạo nhân, bây giờ Trương Thiên cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa câu nói này.

So với Cương Thi có năng lực, đạo nhân biến thành Cương Thi

càng khó đối phó hơn một chút.

Tránh được một lần thi lôi, Trương Thiên càng vội vàng lùi lại một bước. "Lão đại, hắn đã tiến vào trận pháp sư phụ thiết lập trước đó rồi." Hồ Bát Nhất lúc này cầm một tấm phù lục, vội vàng chạy tới. "Trước tiên cứ kìm chân tên này đã." Trương Thiên nói, nhận lấy phù lục trong tay Hồ Bát Nhất, ngón tay kết ấn.

Ngay sau đó, phù lục bốc cháy, và trên mặt đất, một trận pháp khốn trận hình thành.

Không hổ là Nhất Mi đạo nhân, trận pháp ông bố trí quả thực mạnh hơn Trương Thiên rất nhiều.

Khí tức cũng hùng hậu hơn Trương Thiên một chút. "Khốn trận cỏn con mà thôi." Hoàng Thục Lương một bộ tư thái cao ngạo, hắn là một người kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể bị trận pháp này dọa sợ chứ?

Nhưng ngay khi hắn định phá trận, hắn chợt phát hiện, trận pháp này, vậy mà lại ẩn ẩn có chút ổn định, cứ như mấy trận pháp lồng vào nhau vậy.

Lúc này, thân ảnh Trương Khởi Linh cũng không ngừng thoắt ẩn thoắt hiện.

Ngay sau đó, bóng đen đã đến trước mặt Hoàng Thục Lương.

Hắc kim cổ đao gần như ngay lập tức chém vào người Hoàng Thục Lương, thi thể càng để lại một vết sẹo rất sâu.

Vì lý do trận pháp, hành động của Hoàng Thục Lương đã bị hạn chế một chút.

Dù sao thi thể, tốc độ tấn công vốn đã chậm, thêm vào tốc độ của Trương Khởi Linh vốn đã cực nhanh.

Hoàng Thục Lương nhất thời gian vậy mà không làm gì được Trương Khởi Linh.

Trương Thiên thấy vậy, càng vội vàng kết ấn, đồng thời đầu óc quay rất nhanh. "Lão Hồ, cho tôi mượn quạt một chút." Trương Thiên nói, cầm quạt của Hồ Bát Nhất, quạt quạt, đầu óc càng trở nên minh mẫn hơn một chút. "Có rất nhiều điểm nghi vấn, quan tài Thập Bát Tinh Tú, nữ phù thủy, còn có, chồng của nữ phù thủy, Hoàng Thục Lương, cũng như, thực lực Hoàng Thục Lương rất cao, vì sao không trực tiếp giết chết chúng ta?" Trương Thiên trong lòng không ngừng suy nghĩ, gần như ngay lập tức hắn đã nghĩ ra rất nhiều điều.

Trương Khởi Linh ở phía trước chặn đứng đợt tấn công tiếp theo của Hoàng Thục Lương.

Phải biết rằng, trước đó, khi Hoàng Thục Lương vừa tỉnh lại, một chưởng đã đánh bay Nhất Mi đạo nhân.

Thực lực của hắn chắc chắn đã vượt qua Huyền Cương.

Cũng chính là cấp bậc Tông Sư.

Hơn nữa con Huyền Cương kia cũng là quân cờ của Hoàng Thục Lương, còn về nữ phù thủy, cô ta vẫn luôn nói rằng chồng mình chết vì dịch bệnh.

Nhưng cô ta lại bị trớ chú, thậm chí còn khoét mắt của Huyền Cương, với thực lực của nữ phù thủy, tuyệt đối không thể đánh lại Huyền Cương.

Cũng có nghĩa là, Hoàng Thục Lương cố ý đưa mắt của Huyền Cương cho cô ta, để cô ta tế tự cho mình.

Nhưng, Hoàng Thục Lương lại vì sao muốn tế tự?

Khuôn mặt hắn vì sao lại dài ra kỳ quái như vậy?

Vì sao lại giống chồn vàng đến thế.

Vô số ý niệm lóe lên trong đầu Trương Thiên.

Đột nhiên, Trương Thiên dường như nghĩ ra điều gì đó.

Chương 209

Hắn đưa quạt cho Hồ Bát Nhất. "Lão Hồ, tôi hiểu rồi!" "Tất cả những điều này, đều là Hoàng Thục Lương giăng bẫy!" "Những con chồn vàng trên Đại Hưng An Lĩnh bên ngoài, chắc chắn là những người cống hiến lớn nhất cho việc tế tự của Hoàng Thục Lương, những con chồn vàng da người đó, sau khi lột da, thi thể liền được tế tự ở đây." "Và yêu quái thì không thể thành Cương Thi, cũng có nghĩa là, Hoàng Thục Lương là người, dáng vẻ này của hắn, tuyệt đối là đã trúng lời nguyền." "Trước đó, nữ phù thủy cũng nói, Hoàng Thục Lương sẽ không tỉnh lại, bởi vì chỉ có lời nguyền mới có thể tìm lại linh hồn." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng mắt sáng lên. "Lão đại, ý của cậu là, nếu muốn đánh bại tên này, thì nhất định phải dùng hình thức lời nguyền!" Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu. "Hoàng Thục Lương, chắc chắn là chồng của nữ phù thủy, hắn không phải trúng ôn dịch, mà là do lời nguyền khiến chết phi tự nhiên, nếu không không thể nào hắn chết rồi mà nữ phù thủy lại học được lời nguyền." "Trước đó chú văn trên người nữ phù thủy, chắc chắn là lời nguyền Hoàng Thục Lương đã hạ cho cô ta." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất thì nhíu mày, cái này hơi phức tạp.

CPU của hắn sắp cháy rồi. "Hoàng Thục Lương trông giống chồn vàng, hơn nữa, lại còn là đạo sĩ lão đại, cậu còn nhớ, trước đó ở mộ thất bên ngoài đã thấy thi thể Bàn Sơn đạo nhân không?" "Có lẽ có liên hệ." Hồ Bát Nhất lại mở miệng.

Trương Thiên cũng mắt sáng lên. "Thi thể Bàn Sơn đạo nhân ở chỗ đó, lúc đó Trương Thiên đã thấy kỳ lạ rồi." "Bàn Sơn đạo nhân, thực lực ít nhất cũng không kém, lại chỉ có thể chết ở bên ngoài, chứng tỏ Hoàng Thục Lương căn bản không muốn cho hắn đi vào."

Trương Thiên nói, hai người nhìn nhau. "Chắc chắn là lời nguyền chồn vàng." Gần như đồng thời mở miệng.

Nhưng, vì sao Hoàng Thục Lương không cho Bàn Sơn đạo nhân kia đi vào, và hắn lại vì sao biến thành như vậy, từ một đạo sĩ biến thành quái vật.

Ngay lúc này, Bàn Tử và Giải Vũ Thần từ dưới một tấm ván sàn trong mộ thất, hình như đã tìm thấy thứ gì đó.

Bàn Tử càng vội vàng chạy tới. "Lão đại, mau nhìn!

Chúng ta có manh mối mới!" "Ồ!

Nhị ca mạnh thật, một mình vậy mà kìm chân được tên đạo sĩ chó má này, ừm, quả nhiên là người đàn ông dũng mãnh nhất trong đội." Bàn Tử liếc nhìn Trương Khởi Linh rồi trong lòng cảm thán một tiếng. "Thứ gì?" Trương Thiên có chút sốt ruột, thân ảnh lóe lên, đến bên cạnh Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần bị tốc độ của Trương Thiên làm giật mình, bình thường, Trương Thiên đều là hình tượng người vô hại, nhưng bây giờ, Trương Thiên biểu lộ thực lực, lại là thứ mà cô không thể chạm tới. "Cái này, hình như là một Yêu Đan." Giải Vũ Thần chậm rãi vươn tay ra, một viên châu hình tròn màu xanh lá cây xuất hiện. "Vừa nãy, khi các anh đang giao chiến thì một tấm ván sàn bị chấn nứt, liền bật ra một hộp gỗ, bên trong đựng cái này." "Còn có một mảnh giấy, nhưng chữ trên đó, chúng tôi không đọc hiểu." Giải Vũ Thần nói, cô lại lấy ra một mảnh giấy. "Đây là Đạo Văn." "Ngôn ngữ mật mã của môn phái Đạo Sĩ." Trương Thiên nhận lấy mảnh giấy, mở miệng nói.

Hắn từng học Đạo pháp, nên đối với những thứ này vẫn có chút quen thuộc.

Hắn nhìn vào những dòng chữ bên trong.

Dần dần, mắt Trương Thiên mở lớn.

Trong lòng vui mừng, trên đó viết, chính là câu chuyện của Hoàng Thục Lương!

Và thứ màu xanh lục này, rất có khả năng, chính là một nội đan của chồn vàng.

Trên đó tỏa ra yêu khí, còn có khí tức của chồn vàng, rất khó mà không khiến người ta liên tưởng.

Lúc này, khi cảm nhận được từng luồng yêu khí xuất hiện, cả Trương Khởi Linh và Hoàng Thục Lương đang giao chiến đều dừng lại một chút.

Cơ thể Hoàng Thục Lương dường như có chút run rẩy.

Còn Trương Khởi Linh nắm đúng thời cơ, hắc kim cổ đao càng chém đứt một ngón tay của Hoàng Thục Lương.

Hoàng Thục Lương lập tức tỉnh ngộ, khí thế ngay lập tức tăng vọt, hiển nhiên, thứ này rất quan trọng đối với hắn.

Trương Thiên thấy vậy, ánh mắt càng nhìn về phía chữ trên mảnh giấy.

Sau đó chậm rãi dịch lại cho Giải Vũ Thần và họ.

"Cuối thời Minh, Chu Do Kiểm là vị hoàng đế cuối cùng." "Phía Bắc, vùng hoang dã, dân chúng lầm than, nội địa chiến loạn, ngoại địa lại càng gian nan." "Bàn Sơn một mạch chúng tôi, vâng theo lời gửi gắm của tổ tiên, tiến về vùng hoang dã phía Bắc, tìm kiếm cổ mộ tuyệt thế, để cứu vớt thế nhân, cứu giúp dân chúng." "Nhưng đến nơi này, chúng tôi lại phát hiện yêu vật hoành hành, những con gấu đen, độc vật trên núi càng khiến thôn dân khổ không kể xiết." "Chúng tôi quyết định giải quyết yêu vật trước rồi mới tiến sâu hơn, vì thế chúng tôi đã đi rất lâu." "Hai năm sau, chúng tôi đến một khu nghĩa địa, bên

trong lại có một con chồn vàng thành tinh, tôi nhận ân huệ của nó, tìm kiếm cổ mộ…" "Cuối cùng lại tìm thấy một Kim Mạch, trên Kim Mạch ẩn chứa sức mạnh vô song, tôi quyết định tu luyện tại đây, không ra khỏi núi nữa." Dịch đến đây thì hết.

Bàn Tử ở một bên bĩu môi.

"Thật đúng là tự thêm vàng lên mặt mình, cái gì mà cứu vớt thế nhân, cứu giúp dân chúng chứ, Bàn gia tôi thấy, đây chỉ là một câu chuyện hèn hạ do một kẻ tiểu nhân viết ra." "Toàn là xạo ke!" Bàn Tử tỉnh táo bất thường, lập tức mở miệng châm chọc.

"Sở dĩ Hoàng Thục Lương này bị trúng lời nguyền, chắc hẳn là do con chồn vàng chỉ đường được nhắc đến ở trên.

Giờ yêu đan nằm trong tay chúng ta cũng có nghĩa là nó đã chết." "Hắn ta đã giết chồn vàng, nên bị chồn vàng nguyền rủa, lại còn phản bội sư môn, thậm chí tự mình thiết lập Diêm La Điện để tăng tốc hấp thu Kim Mạch, rồi mới có những chuyện sau đó." Trương Thiên nói xong, mấy người mắt sáng rỡ.

Năng lực suy luận của Trương Thiên đúng là đỉnh cao.

"Giải linh hoàn tu hệ linh nhân, lão đại, tôi hiểu rồi." Hồ Bát Nhất vỗ tay cái bốp, mặt đầy nghiêm túc.

"Lão Hồ, cậu lại hiểu rồi à?" Bàn Tử nháy mắt với Hồ Bát Nhất.

"Hoàng Thục Lương này làm nhiều chuyện như vậy, cũng chỉ là muốn phá giải lời nguyền trên người mình.

Còn bây giờ, trên tế đàn chỉ thiếu ba người, đây cũng là lý do hắn không giết chúng ta." "Hắn ta cần người sống để tế tự." "Lão đại, tôi đề nghị anh, Tổ sư gia nhập thân, sau đó, dùng sức mạnh của yêu đan này, trực tiếp đập chết tên khốn đó!" Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng hiểu ý của Hồ Bát Nhất.

Đơn giản mà nói, chính là dùng yêu đan của chồn vàng, nghiền nát, tạo thành một lời nguyền mạnh hơn, rồi ném lên người Hoàng Thục Lương.

Để tên khốn đó, mượn sức mạnh của lời nguyền, trực tiếp giải quyết hắn.

Trương Thiên càng nghĩ, trong lòng càng thấy khả thi.

Sau đó, hắn nhìn Trương Khởi Linh đang giao đấu với Hoàng Thục Lương.

"Nhị đệ, tôi đến giúp cậu!" Trương Thiên không do dự, ném bài vị lên trời, sau đó nhặt lên Thiên Sư Bội Kiếm trên mặt đất.

"Thiên linh linh địa linh linh, Tổ sư gia mau hiển linh!" Trương Thiên lẩm bẩm một trận, sau đó, chỉ thấy bên trong bài vị lóe lên một trận bạch quang, một hồn ảnh nhập vào thể nội Trương Thiên.

"Thỉnh Thần Quyết!" Thấy vậy, Hoàng Thục Lương phất trần vung mạnh một cái, trận pháp bị hắn cưỡng ép phá vỡ.

Là một đạo sĩ, cho dù đã chết, trong ký ức mơ hồ của hắn vẫn còn biết một vài thứ.

Chỉ thấy Hoàng Thục Lương liên tục lùi lại, đồng thời, những móng vuốt như chồn vàng của hắn càng phát ra từng tia yêu quang.

"Phải kết thúc rồi." "Tổ sư gia, trợ tôi một tay!" Trương Thiên lẩm bẩm một câu.

Sau đó, hình thể điên cuồng biến lớn.

Lúc này, Trương Thiên giống như một quả bóng bay được bơm căng.

Cả người trông như một lực sĩ khổng lồ.

Cơ bắp cũng trở nên rất lớn, chiều cao cũng có chút thay đổi.

“Lão Hồ, thân hình lão đại to thật, hơn nữa, cơ bắp này thật là căng tròn, khó mà không mê mẩn à!” “Cũng không biết, dùng kim châm chọc một cái, cơ bắp to như vậy có xì hơi không nhỉ.” Bàn Tử lẩm bẩm bên môi.

Hắn càng nhìn, càng muốn lấy kim châm chọc Trương Thiên một cái.

Trương Khởi Linh nhìn về phía Trương Thiên.

Mắt to mở lớn, tại sao Nhất Mi Đạo nhân thỉnh Tổ sư gia, người ta là trực tiếp hình thể biến lớn, hồn thể biến lớn, còn đến lượt Trương Thiên đây.

Cơ bắp biến lớn, chỉ là không biết, những thứ bên ngoài cơ bắp, có biến lớn theo không.

Trương Khởi Linh chuyển ánh mắt, sau đó, Hắc Kim Cổ Đao càng lóe ra hắc sắc quang mang.

“Ca ca ca.” Hoàng Thục Lương phát ra âm thanh từ miệng, trong tay hắn, phất trần càng vẽ ra một trận pháp trên mặt đất.

Rõ ràng, tên này cũng không phải là đèn cạn dầu.

Đồng thời khi hắn vẽ trận pháp, Trương Khởi Linh đã lóe mình đến bên cạnh hắn, một đao chém vào tay Hoàng Thục Lương, nhất thời, tay vẽ trận pháp chợt dừng lại.

“Không hổ là nhị đệ, cho dù tôi không nói, cậu ấy cũng có thể hiểu ý tôi!” Thấy Trương Khởi Linh ngăn cản tên này vẽ trận, trong lòng Trương Thiên cũng có thêm một chút cảm giác ăn ý.

Trong đầu đồng thời hiện lên một hình ảnh.

Mình cầm Ngọc Như Ý.

“Như ý như ý án ngã tâm ý, Tiểu Ca Tiểu Ca mau mau hiển linh!”

Suy nghĩ chỉ là trong khoảnh khắc, Trương Thiên bước hai bước, đồng thời một chưởng vỗ ra.

Chưởng đó trực tiếp đánh thẳng vào trán Hoàng Thục Lương.

"Lão Hồ, chưởng pháp từ trên trời giáng xuống của lão đại thật ngầu!" "Cái này gọi là, Hủy Thi Thần Chưởng." Hồ Bát Nhất hai người ở một bên nhìn, càng đưa ra cảm tưởng của mình.

Còn Giải Vũ Thần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, nói thật, hắn lần này đến, quả thực là để mở rộng tầm mắt.

"Nhóc con, tốt nhất cậu đừng, nếu không, sẽ vĩnh viễn nguyền rủa cậu, không được siêu sinh!" Hoàng Thục Lương ở khắc cuối cùng, phát ra tiếng người.

Đáng tiếc, chưởng của Trương Thiên đã vỗ vào mi tâm hắn, đồng thời, yêu đan vỡ nát, bột vụn rơi trên người Hoàng Thục Lương.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Chỉ thấy, trên người Hoàng Thục Lương bắt đầu nổi lên những ký tự phù chú màu đen.

Cơ thể cũng bắt đầu phát sinh biến hóa dị thường.

Cơ thể cũng đồng thời bắt đầu kịch liệt co rút lại.

Mặt ngày càng giống mặt chồn vàng, đồng thời, cơ thể cũng dần dần co lại thành hình dạng của một con chồn vàng.

Dần dần, đạo bào rơi xuống, như tờ giấy trắng, một con chồn vàng đen xuất hiện trước mắt.

Trương Khởi Linh vung đao xuống, ngay sau đó, đầu chồn vàng đã rơi xuống đất.

Chương 210

"Quả nhiên có tác dụng." Nhìn Hoàng Thục Lương đã bị chém giết, Trương Thiên cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

May mắn là tìm được thứ khắc chế, nếu không, cho dù có đánh một năm, e rằng đối phương cũng chẳng hề hấn gì.

"Lão đại, thứ này, vậy mà còn biến thành chồn vàng." "Thành tinh rồi sao, Bàn gia tôi còn tưởng là người cơ.

Mà nói này, lão đại, trên người anh, sao lại xuất hiện ký hiệu vậy?" "Không được xăm hình đâu nhé, không khuyến khích đâu." Bàn Tử nhìn một ký hiệu trên tay Lâm Thiên, không khỏi thao thao bất tuyệt nói.

Trương Thiên nhìn về phía mu bàn tay.

Lúc này trên mu bàn tay hắn, bất ngờ xuất hiện một cái đầu chồn vàng.

Giống như một hình xăm, in trên tay.

Trương Thiên thấy vậy, cả người đều không ổn.

Bỏ qua lời nguyền không nói.

Hình xăm này, nếu mang về bị mẹ thấy, chẳng phải là thảm rồi sao?

Nói không chừng trực tiếp ném mình vào thùng rác, sau đó bố và mẹ buổi tối lại "mở tài khoản" mới sao?

Vội vàng lắc đầu, không ổn, không ổn!

Lúc này, Hoàng Thục Lương vừa chết, trong ba lô, tiểu hồ ly liền vội vàng chạy ra.

Chiếc lưỡi nhỏ hồng phấn càng lúc càng liếm láp trên mặt đất.

"Lão đại, con nhỏ này động dục rồi!" Bàn Tử chỉ vào tiểu hồ ly.

"Thằng ranh con, ai mà động dục chứ, bản hồ tiên đây là đang hấp thụ yêu lực của yêu đan, từ đây, bản hồ tiên, có hy vọng hóa hình!" Tiểu hồ ly nói, mỹ mãn liếm láp.

Trương Thiên ngớ người.

Trời đất, thật sự không tránh khỏi việc hóa hình sao?

Nhưng mà, bây giờ cũng không phải lúc để quản tiểu hồ ly, Trương Thiên nhìn về phía sau lưng.

Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh đang đứng cạnh một thi hài.

Trên mặt già nua của Hồ Bát Nhất vương nước mắt.

Còn Trương Khởi Linh vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

Nhưng vẫn có thể cảm nhận được một chút bi thương.

Trương Thiên cũng chậm rãi đi tới.

"Sư phụ à, lão nhân gia người, chết rồi, thật ngoài ý muốn nha!" "Bàn gia tôi còn chưa kịp nửa đêm canh ba, đến ổ chăn của người học thuật pháp mà!" "Thôi bỏ đi, Bàn gia tôi đến lúc đó ra mộ của người cũng được, hai ta ở trước mộ uống rượu, nhảy nhót, cũng không tồi, đều là người một nhà, ân, đừng khách sáo…" "Đến lúc đó sư phụ giao toàn bộ pháp thuật cho Bàn gia, hai ta làm sư đồ sinh tử…" Đúng lúc không khí đang trầm lắng thì tiếng khóc lóc của Bàn Tử truyền đến.

Trương Thiên: "???" Hồ Bát Nhất: "!!!" Mọi người đều ngớ ra, trời đất, đây là những lời hổ lang gì vậy.

Trương Thiên nheo mắt nhìn Bàn Tử, trời ạ, e rằng Nhất Mi Đạo nhân dưới hoàng tuyền cũng không được yên thân rồi?

Đúng lúc Bàn Tử đang khóc lóc nhiệt tình.

Đột nhiên, ngọc bội trong ba lô của Giải Vũ Thần không ngừng rung động.

Ngọc bội là thứ trước đó tìm thấy dưới cơ quan trong mộ thất của đạo sĩ Bàn Sơn đã chết.

Sau khi rung động, khoảnh khắc tiếp theo, một hồn ảnh xuất hiện.

Hồn ảnh ẩn hiện, dần dần xuất hiện sau lưng Bàn Tử.

"Bốp!" Ngay sau đó, một tiếng động trầm đục truyền đến, trong ánh mắt trừng trừng của mọi người, Nhất Mi Đạo nhân một cước đá bay Bàn Tử ra ngoài.

"Chết tiệt, ta là đạo sĩ thiên tài số một Mao Sơn, ta chết rồi chắc chắn sẽ được vạn ngàn đạo sĩ kính ngưỡng, ai dám nhảy múa trước mộ ta!" "Lại còn xưng huynh gọi đệ với thiên tài như ta, nói phét mà không thèm viết kịch bản!" Giọng nói nghiêm túc, nhưng cũng yếu ớt của Nhất Mi Đạo nhân truyền đến.

Rõ ràng, Bàn Tử đã chọc tức ông không ít.

"Ối giời, lão đại, anh đá tôi làm gì, Bàn gia và sư phụ là huynh đệ tốt mà!" "Vừa rồi tôi hình như nghe thấy tiếng sư phụ, lẽ nào là ảo giác?" Bàn Tử kêu lên một tiếng trên không trung, trong lòng càng có vô số nghi vấn, cơ thể hắn nặng nề ngã xuống đất.

Hồ Bát Nhất nghe thấy âm thanh, càng lau khóe mắt, vội vàng nhìn về phía không xa.

Khi nhìn thấy hồn ảnh ẩn hiện, hắn kích động đứng dậy.

Trương Thiên cũng có chút kinh ngạc.

Kích động.

Nhất Mi Đạo nhân không phải đã chết rồi sao?

Sao còn sống?

Hơn nữa, còn là dạng ẩn hiện.

“Sư phụ, người là…?” Trương Thiên không khỏi mở miệng.

“Kẻ đó, đánh tan, cũng chỉ là bộ xương container của vi sư mà thôi, bất quá cũng gây ra trọng thương cho ta.” “May mắn có ngọc bội này, có thể dưỡng hồn phách, ta cũng kịp thời trốn vào đó, mới bảo toàn được an toàn, bây giờ ngược lại cũng đã có chút khả năng ngưng tụ.” Nhất Mi Đạo nhân bất lực nói.

Trên mặt Trương Thiên nở nụ cười, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhất Mi Đạo nhân vẫn còn sống, cũng coi như là chuyện tốt.

“Bất quá, ngọc bội này, vi sư e rằng phải ở lại thêm vài ngày, trừ phi có đan dược, nếu không rất khó hồi phục.” “Con đường tiếp theo chỉ có thể dựa vào con tự mình thôi.” Nhất Mi Đạo nhân nói xong, thân ảnh lại biến mất vào trong ngọc bội trong ba lô của Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần vội vàng lấy ngọc bội ra.

“Tiểu Trương gia, đây, sư phụ của cậu.” Giải Vũ Thần nói, đưa ngọc bội cho Trương Thiên.

Trương Thiên mặt đầy hắc tuyến.

Trời đất, sao lại có cảm giác hơi kỳ cục, sư phụ biến thành ngọc bội.

Tùy tiện tặng cho người khác rồi.

“Quá tốt rồi, lão đại, sư phụ anh ấy không chết!” Hồ Bát Nhất cũng có chút kích động, ôm Trương Thiên nhảy cẫng lên.

Trương Thiên kéo Hồ Bát Nhất ra, sau đó nhìn về phía quan tài Hoàng Thục Lương.

“Đã là nơi Kim Mạch, bên trong chắc chắn giấu đồ tốt.” “Xem xem nào.” Nói rồi, Trương Thiên nhìn về phía quan tài.

“Đúng đúng.” Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, vội vàng nhìn sang.

Còn Bàn Tử lúc này đã ngơ ngác trong gió.

“Là có Bàn gia giúp đỡ, mới tìm được sư phụ à, ai, tôi mới là nhân vật trung tâm của đội nhóm chứ.” Bàn Tử lớn tiếng kêu, chạy đến, đáng tiếc không ai để ý.

Hắn nhìn về phía quan tài.

Chỉ thấy bên trong quan tài, một hoa văn hình rồng màu vàng xuất hiện.

Đồng thời, xung quanh hoa văn, còn có một số khí tức màu vàng.

Ở phía trên cùng, Trương Thiên thậm chí còn nhìn thấy sáu viên đan dược màu vàng.

“Linh Đan: Long Mạch Đan (Đan dược cực phẩm)” “Tác dụng của đan dược: Không có tác dụng phụ, phục hồi thương thế, tu vi dưới Tông Sư, tăng hai cấp mà không có tác dụng phụ!” “Giới thiệu đan dược: Linh đan được ấp ủ từ Long Mạch Linh Khí, thiên tài địa bảo, tinh hoa vạn vật hóa thành, cực kỳ quý giá.” Âm thanh truyền đến trong đầu.

Trương Thiên nuốt nước bọt.

Thứ này, quả thực là, tiểu quái thú và Ultraman sinh con, thật mở rộng tầm mắt.

“Lão đại, nhìn kìa, Kim Đan!” Bàn Tử lúc này chen tới, trên mặt không hề có sự ngượng ngùng, mà còn nhiều hơn là nụ cười.

“Tôi có thể cảm nhận được, khí tức rất nồng.” Trương Khởi Linh ở một bên mở miệng.

“Đan dược này có sáu viên, chúng ta mỗi người một viên.” Trương Thiên nói, mọi người cũng không nói gì, đều gật đầu.

Còn Giải Vũ Thần lại có cảm giác được sủng ái mà lo sợ, dù sao, hắn đã “lướt ván” cả quá trình, cuối cùng lại còn được “hưởng chùa” bảo bối.

Nói thật, cầm bảo vật này, trong lòng có chút bất an.

Hơn nữa, Giải Vũ Thần cảm thấy, xuống mộ hình như không đáng sợ đến thế, ngược lại, vừa kích thích, bảo vật lại nhiều.

Hắn thậm chí đã nghĩ đến việc xuống thêm mộ, xuống đại mộ, xuống mộ xịn.

Nếu suy nghĩ của hắn mà bị Nhị Nguyệt Hồng biết được, e rằng Nhị Nguyệt Hồng sẽ đuổi theo Giải Vũ Thần mấy con phố.

“Ở đây, nếu không phải bị thi khí xâm thực nghiêm trọng, nếu không thì loại đan dược này chắc chắn sẽ còn nhiều hơn.” Trương Thiên có chút tiếc nuối.

Một nửa Kim Mạch này đã bị thi khí nhuộm đen.

Bất quá, có được sáu viên đan dược cũng đã không tồi rồi.

Bọn họ có năm người, thừa ra một viên, Trương Thiên cũng không khách khí thu vào tay mình.

Sau đó, hắn nhìn xung quanh quan tài.

Xung quanh, còn có một chiếc kim thêu, một chiếc gương bát quái.

Còn lại thì không có gì nữa.

Chương 211

"Đoạn Hồn Lê Hoa Châm (Pháp khí trung phẩm)" "Năng lực vật phẩm: Có thể đâm vào cơ thể kẻ bị tấn công, gây tổn thương linh hồn, có tác dụng nhất định đối với quỷ hồn." "Giới thiệu vật phẩm: Vũ khí của phù thủy Hoàng Mai Tĩnh, dùng làm vật định tình tặng cho Hoàng Thục Lương." Giới thiệu về chiếc kim thêu trước mắt truyền đến trong đầu.

Thứ có sát thương rất lớn đối với quỷ hồn, thứ này, đối với Trương Thiên mà nói, công dụng chỉ là, một nửa một nửa.

Công dụng không lớn, dù sao Trương Thiên đã có Lỗ Thương Vương Bội Kiếm là vũ khí vật lý, lại có Đào Mộc Kiếm là vũ khí pháp thuật, ân, đã gần đủ rồi.

Hắn nhìn về phía Giải Vũ Thần, hắn đã đưa ngọc bội cho mình, mà bên trong còn tồn tại Nhất Mi Đạo nhân.

Trương Thiên không phải là người thích mắc nợ ân tình, sau đó, hắn lấy kim thêu ra.

"Giải công tử, ngọc bội kia, tôi lấy đi rồi, chiếc kim này, cứ cho cậu đi." Trương Thiên nói, Giải Vũ Thần cười xua tay.

"Tiểu Trương gia, nếu không phải anh, e rằng tôi đã sớm chết trong mộ rồi, những thứ này không liên quan đến tôi." Giải Vũ Thần không hề do dự.

Trương Thiên lắc đầu, lại đưa kim thêu qua.

"Đội của chúng ta, không ai dùng kim, chúng ta giữ cũng vô dụng." Trương Thiên nói, Giải Vũ Thần cũng đành phải nhận lấy.

Còn về kim có tác dụng gì, hắn tạm thời còn chưa biết.

“Lão Hồ, gương bát quái cậu cầm đi, lát nữa phá hủy quan tài này, Kim Mạch cứ để nó vĩnh viễn chảy trong Đại Hưng An Lĩnh đi.” Trương Thiên nói, để tránh những người khác, hoặc yêu vật lại lợi dụng thứ này gây sóng gió, Trương Thiên quyết định phá hủy quan tài này.

Mấy người gật đầu, sau đó, lại kiểm tra một lượt, xác định bên trong không còn gì nữa, Trương Thiên ném một lá phù xuống, quan tài lập tức nổ tung.

Kim Long bên trong cũng biến mất trong khu vực Đại Hưng An Lĩnh.

Hắn nhìn về phía những nơi khác xung quanh, Trương Thiên xác định những thứ có ích đối với mình đều đã được mang đi, lúc này hắn mới dẫn Trương Khởi Linh và những người khác, chuẩn bị rời khỏi mộ huyệt.

Lúc này tại hiện trường. 【Trời đất, đây chính là Kim Mạch trong truyền thuyết sao?】 【Thao tác này của Bàn Tử, thật đúng là bà lão vào ổ chăn, cười toe toét rồi.】 【Haha, Nhất Mi Đạo nhân cưỡng ép sống lại rồi.】 【Mà nói này, Trương Thiên trúng lời nguyền, có sao không nhỉ?】 【Sợ gì chứ, chẳng phải đang sống tốt lành đó sao.】 【Đỉnh thật, một chưởng đập chết một con cương thi cũng là mở mang tầm mắt rồi.】 【Cái mộ này coi như kết thúc rồi sao?

Mong đợi ghê, lúc đoàn chuyên gia bọn họ đến.】 【Còn chưa nói, thật sự sẽ phục sinh linh hồn sao?

Nếu thật, tôi muốn để thủy tổ ngành thủy lợi sống lại.】 【Ai, nhất định có thể mà.】 Tại hiện trường vô số người đang nghị luận.

Trần Hề lúc này đang ngồi trên ghế.

Cô đã sớm rối loạn, từ giao long, đến Hoàng Thục Lương biến

thành chồn vàng.

Một loạt chuyện này, đã vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của cô.

"Tận cùng của khoa học, rốt cuộc là gì?" Cô lẩm bẩm, nhìn về phía Trương Thiên đang ngồi ở một bên.

Lúc này Trương Thiên cũng đang nhìn Trần Hề.

Trên mặt hắn nở nụ cười.

"Cô hình như, đã có câu trả lời rồi." Trương Thiên chậm rãi mở miệng.

Trần Hề nhất thời á khẩu.

"Lão đại, nói nhiều với con nhỏ này làm gì, mau cho Bàn gia đứng dậy, quảng cáo trước đã." Bàn Tử nói, vậy mà trong phòng xét xử, giữa thanh thiên bạch nhật, lại đứng dậy.

Mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt, tập trung vào, Bàn Tử với mái tóc xoăn dài.

Mặt Bàn Tử hơi đỏ, Hồ Bát Nhất hình như nghĩ đến điều gì, che mắt lại, đã không dám nhìn.

Xong rồi!

Bàn Tử lại sắp làm chuyện "cởi quần đánh rắm" rồi. 【Bàn Tử này muốn làm gì?

Sao lại đứng dậy vậy?】 【Lẽ nào hắn muốn chúng ta xem hồi ức của hắn?

Chiến binh mãnh quỷ?】 【Anh kia, cậu không nói thì thôi, cậu vừa nói tôi lại thấy hứng thú rồi.】 【Trời ạ, xem hồi ức của Bàn Tử, buổi tối tuyệt đối không ngủ được, nếu không ngủ được, tôi đề nghị cậu đi thám hiểm nhà ma.】 【Anh kia, cậu đang 'giúp người làm vui' đó sao.】 Dưới khán đài, vô số người đang nghị luận, càng có chút tò

mò Bàn Tử muốn nói gì.

Chỉ thấy Bàn Tử lại chậm rãi lấy ra một chiếc khăn tay.

Bây giờ là livestream toàn mạng, chẳng phải là cơ hội tốt nhất để tìm Phi Phi sao?

Bàn Tử sao có thể từ bỏ cơ hội tốt đẹp này chứ?

“Phi Phi, em thấy chiếc khăn tay này không?

Trên đó, đều là tình yêu của Bàn gia dành cho em đó nha.” “Đây chính là kết tinh tình yêu của hai ta, nếu em nhớ ra rồi thì đến tìm anh nhé, Bàn gia sẽ mãi mãi chờ em.” Bàn Tử nói, đôi mắt nhỏ còn nháy một cái.

Cái dáng vẻ đó đừng nói là ghê tởm đến mức nào.

Trương Thiên và những người khác đã không còn mắt để nhìn, Hồ Bát Nhất càng che mắt, điên cuồng lắc đầu. 【Ối giời, tôi có chút buồn nôn là sao vậy?】 【Tôi cũng vậy, khạc, khạc, khạc!】 【Xin hãy đuổi hắn ra khỏi phòng xét xử!】 【Hiện trường livestream toàn quốc, vậy mà lại nói ra những lời mặt dày vô sỉ như vậy, không hổ là hắn.】 Sau khi Bàn Tử nói xong, cả khán phòng kinh ngạc.

Lúc này trên mặt vị phán quan cũng chậm rãi lộ ra chút kinh ngạc.

Vậy mà có người, giữa công chúng, trong tòa án tìm thân?

Đến từ đâu?

Thân phận gì?

Trần Hề cũng nhìn về phía Bàn Tử, trong lòng vẫn có chút khâm phục.

Dù sao cô cũng đã xem hồi ức, Bàn Tử và Vương Phi kia, tuy Bàn Tử có chút yếu thế, nhưng Vương Phi kiếp trước lại rất yếu thế, cả hai bây giờ ngược lại có chút ảo giác nương tựa lẫn nhau.

“Đây là tòa án, không phải hiện trường xem mắt!” “Muốn tìm bạn gái của cậu, xin mời ra cửa rẽ trái, không phận sự miễn vào.” Phán quan gõ bàn một cái, nghiêm túc nói, Bàn Tử bĩu môi, lại ngồi xuống.

“Ân, như vậy, Phi Phi nhất định có thể, nhớ lại, từng chút từng chút của chúng ta, nhớ lại, thời gian vui vẻ của chúng ta.” Bàn Tử mỹ mãn nghĩ, Trương Thiên cũng nới lỏng tay đang che mắt ra.

Chuyện này, nếu là Hồ Bát Nhất làm, Trương Thiên tuyệt đối sẽ kinh ngạc, nhưng là Bàn Tử mà, thì chẳng sao cả.

Màn hình tiếp tục.

Mọi người theo tuyến đường trước đó, cuối cùng lại ra khỏi mộ.

Đồng thời, Lâm Thiên còn vẽ một bản đồ tuyến đường mộ huyệt, và đánh dấu một số khu vực nguy hiểm.

Còn về một số nguy hiểm không thể tránh khỏi, Trương Thiên cũng không có cách nào loại bỏ.

Ví dụ như Vong Xuyên Hà, và một số ảo cảnh, Trương Thiên không loại bỏ được, chẳng lẽ không thể lấp con sông đó lại sao, không thể nào.

Cho nên sau khi đoàn chuyên gia tiến vào, có sống sót được hay không, vẫn phải dựa vào chính mình.

Rất nhanh, mấy người Trương Thiên bò ra khỏi hang động.

Vẫn là khu vực Đại Hưng An Lĩnh tuyết trắng xóa.

Lúc này, sắc trời cũng đã tối sầm lại.

Xung quanh ngoại trừ một số sương mù trắng xóa, và rừng cây đen kịt, còn lại thì không có gì nữa.

“Được rồi, chúng ta chia đồ thôi.” Trương Thiên nói, hắn ngồi xổm xuống, mọi người liền chia đồ vật của Hoàng Thục Lương ngay

trước mộ hắn.

Chỗ của Phù Thủy, có bốn viên ngọc bội, cộng thêm hai viên trong quan tài Hoàng Thục Lương, một hộp gỗ, một quyển sách tàn phá của Phù Thủy.

Còn có một cây phất trần của Hoàng Thục Lương.

Lần này ra ngoài, còn thu hoạch được rất nhiều dược thảo, yêu đan gì đó.

Tổng thể mà nói, thu hoạch không tồi.

Trương Thiên lướt mắt qua sáu viên ngọc bội.

Ngọc bội trên tế đàn của Phù Thủy, bên trong có hai viên dùng để thi triển lời nguyền, còn hai viên khác thì là yêu pháp, công dụng không lớn.

Còn hai viên ngọc bội trong quan tài Hoàng Thục Lương, thì là hai viên ngọc bội Công Pháp Bàn Sơn Đạo.

Đối với Trương Thiên mà nói, công dụng vẫn khá lớn.

Bất quá trong hai viên ngọc bội này, một viên là Ngũ Quỷ Bàn Sơn Thuật, còn một viên khác thì là Tầm Mộ Quyết độc hữu của Bàn Sơn Đạo môn.

Đạo sĩ Bàn Sơn, thiên tài đạo mộ, cho nên, đối với việc nghiên cứu mộ cũng có tạo nghệ rất sâu, bọn họ tự nhiên cũng sẽ có khẩu quyết tìm mộ này.

"Trong ngọc bội này, có hai viên là ngọc bội thi triển lời nguyền, có hai viên là yêu pháp, ai trong các cậu muốn nuôi thú cưng thì có thể lấy, còn hai viên này, tôi và Hồ Bát Nhất mỗi người một viên." Trương Thiên nói, cũng không nói rõ bên trong là gì, mọi người cũng không hỏi nhiều.

Hồ Bát Nhất nhận lấy ngọc bội Trương Thiên đưa cho hắn, trong lòng hắn tò mò đồng thời, cũng vội vàng bỏ ngọc bội vào túi.

Ngay sau đó, Bàn Tử lấy một viên ngọc bội yêu pháp, còn Giải Vũ Thần thì lấy một viên lời nguyền.

Tiểu Ca thì coi như không muốn gì cả, đối với y mà nói, những thứ này, đều quá sơ cấp rồi.

Căn bản không thèm nhìn.

Sau đó là cây phất trần lần này thu được, thứ này, Trương Thiên dự định tặng cho Nhất Mi Đạo nhân.

Rồi đến dược liệu, dược liệu Trương Khởi Linh sau khi về có thể thử luyện đan.

Bất quá, chiếc hộp gỗ cuối cùng lại thu hút sự chú ý của Trương Thiên.

"Lão đại, chỉ còn cái này thôi." Hồ Bát Nhất lấy hộp gỗ ra, trên mặt có chút nghi hoặc.

Chương 212

Hộp gỗ này, bên trong rất nhẹ, không ai biết, bên trong có gì.

“Mở ra xem.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng không nói gì nữa, trực tiếp bóp một cái, hộp gỗ bị nghiền nát.

Hộp được mở ra, một nửa bản đồ tàn phá xuất hiện.

Khi nhìn thấy bản đồ, Trương Thiên, cùng với mọi người đều ngây người.

“Ối giời ơi, lão đại, đây chẳng phải là mộ Dược Vương sao, mảnh bản đồ cuối cùng mà!” Bàn Tử thậm chí kích động đến mức, nói ra tiếng địa phương.

Trương Thiên càng nhẹ nhàng mở nửa bản đồ ra.

Nhìn kỹ, quả nhiên, là bản đồ mộ Dược Vương, không sai!

Có cái này, cũng có nghĩa là, tuyến đường hoàn chỉnh của mộ Dược Vương, đã được Trương Thiên tìm thấy.

Hắn bất cứ lúc nào cũng có thể đi đến mộ Dược Vương để tìm hiểu đến cùng!

“Thật sự là một cuộn tàn.” Giải Vũ Thần nhìn thấy nửa bản đồ mộ Dược Vương, trong lòng kinh hãi, bản thân Giải Vũ Thần vốn dĩ cho rằng, Trương Thiên đang lừa mình, lúc đầu bản đồ vốn đã được mua rồi.

Nhưng mà, cho đến bây giờ, Giải Vũ Thần mới biết, mình đã sai.

Bản đồ là tàn khuyết, mà Trương Thiên đã gặp phải không biết bao nhiêu gian nan, có lẽ mới bổ sung được nó.

“Tôi lại rất kỳ lạ, tại sao, Hoàng Thục Lương này, lại có quan hệ

với mộ Dược Vương.” Hồ Bát Nhất cúi đầu, không khỏi nghĩ.

“Lão Hồ, nghĩ nhiều làm gì, mau về thôi, lão đại và nhị ca đều mệt rồi, cần nghỉ ngơi.” Bàn Tử nói, càng có chút nóng lòng.

Hắn đã nhớ trưởng thôn rồi.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, mình muốn nghỉ ngơi lại còn kéo mình vào, thật là không biết xấu hổ.

“Tôi đoán, Hoàng Thục Lương sau khi bị trúng lời nguyền cũng đã từng đi tìm dấu vết của mộ Dược Vương, muốn thử phá giải lời nguyền.” “Nhưng mà, cuối cùng hình như không thành công, và hắn cũng đã để lại nửa tấm bản đồ này.” Trương Thiên suy đoán.

Khi nghe thấy lời của Trương Thiên.

Trương Khởi Linh ở một bên đầu chợt chấn động, sau đó, cũng có chút đau đớn.

Trong chớp mắt, một số mảnh ký ức còn sót lại lóe qua.

Trương Thiên thấy vậy, cũng vội vàng nhìn về phía y, có chút quan tâm.

“Tôi hình như, đã nhìn thấy một cái đỉnh lớn.” Trương Khởi Linh chậm rãi mở miệng, trong mắt mang theo một chút trầm uất.

“Đỉnh lớn?

Cái này chắc là ký ức trước đây của cậu, cậu hẳn đã từng đến mộ Dược Vương rồi.” Trương Thiên nói, Bàn Tử thì như con rùa rụt đầu, thò đầu ra.

“Nhị ca, cậu thuộc loại trâu bò hay sao mà mộ Dược Vương cũng từng đi qua rồi.” Bàn Tử nói ở một bên, trong mắt sáng lên những vì sao nhỏ.

Trương Khởi Linh không nói gì, cố gắng suy nghĩ, quả thực không

có ký ức nào thêm.

“Được rồi, chúng ta đi thôi, về trước rồi tính.” Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, sau đó, bỏ mảnh bản đồ cuối cùng vào ba lô.

Mọi người bắt đầu lên đường trở về.

Trên đường, khi mọi người vượt qua một ngọn núi, càng bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

“Lão đại, ông trời, ông ấy ‘lục’ rồi!” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử kinh hô một tiếng.

“Đây là… cực quang…” Nhìn cảnh sắc rực rỡ, chói mắt trước mắt.

Cả đoàn người gần như ngây người.

Cực quang, không chỉ có ở Bắc Cực, ở Hạ Quốc, vùng Đại Hưng An Lĩnh, hoặc Hắc Thành, vào mùa đông, đều có khả năng nhìn thấy cực quang.

Chỉ là ở Bắc Cực, rõ ràng hơn một chút mà thôi.

Nguyên lý hình thành cực quang, thực ra rất đơn giản.

Đó là hiện tượng phát quang xảy ra trên bầu trời ở vĩ độ cao của Trái Đất, nguyên lý chính là tầng điện từ của Trái Đất, cộng thêm dòng điện tử do Mặt Trời mang đến, khiến các phân tử khí quyển tầng cao bị kích thích.

Đây là lần đầu tiên Trương Thiên nhìn thấy cực quang, trong lòng hắn vẫn khá chấn động.

Bất quá loại ánh sáng này thuộc loại đa sắc.

Màu xanh lục mà Bàn Tử nói trước đó, cũng là một loại cực quang.

“Loại ánh sáng này, được người dân địa phương gọi là Thánh Quang, Thụy Quang, nhìn thấy nó, năm sau chắc chắn sẽ gặp may mắn.” Hồ Bát Nhất đứng một bên, nhẹ nhàng nói.

“Vậy thì, Bàn gia năm nay chẳng phải, may mắn liên miên sao?

Không nói nhiều, viên ngọc này cứ để tôi bán được giá cao là được rồi.” Bàn Tử mỹ mãn lại từ ba lô lấy ra mấy viên Dương Thi Châu.

Trương Thiên ngớ người, tên này, rốt cuộc giấu bao nhiêu viên ngọc vậy?

Tiểu hồ ly cũng từ trong ba lô của Trương Thiên thò cái đầu nhỏ ra.

Nhìn chùm sáng trước mắt.

“Đoàn Đoàn sắp hóa hình rồi, đến lúc đó, Đoàn Đoàn có thể sống cuộc sống bình thường rồi.” Tiểu hồ ly nghĩ thầm, sức mạnh yêu đan trong cơ thể vẫn chưa hấp thụ xong, tiểu gia hỏa càng vội vàng hấp thụ tiếp.

Tên này, trước đó đã nuốt nhiều đan dược như vậy, cơ thể đã sớm thích nghi với sự va chạm mạnh mẽ của đan dược.

Yêu lực trong yêu đan này đối với Đoàn Đoàn mà nói, thì chẳng đáng là gì.

Nhìn rất lâu.

Mấy người Trương Thiên mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

“Đi thôi, về thôn trước.” Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, đi về hướng đã đến.

Cũng may có Hồ Bát Nhất là “người chỉ đường di động”.

Suốt đường cơ bản không bị lạc.

Thêm vào đó các nguy hiểm đều đã được giải trừ, tốc độ của Trương Thiên và những người khác khá nhanh.

Rất nhanh, gần một ngày sau, Trương Thiên và những người khác ra khỏi khu vực Thanh Phong Sơn.

Từ đỉnh núi nhìn xuống Thanh Phong Sơn, ngọn núi bí ẩn nằm trong Đại Hưng An Lĩnh này, vẫn có vẻ hơi quỷ dị.

Bất quá, dãy núi lúc này, đã tốt hơn không biết bao nhiêu so với lúc Trương Thiên và những người khác mới đến, âm khí cũng đang dần dần tiêu tán.

"Lão đại, tôi bắt được mấy con sói xám, để chúng nó kéo chúng ta về!" Lúc này, Bàn Tử không biết từ đâu dắt mấy con sói xám, hưng phấn chạy tới, vừa kéo vừa lôi.

Mấy con sói xám mặt đầy bất mãn, rõ ràng là bị Bàn Tử bức hại.

Nhìn mấy con sói xám, Trương Thiên gật đầu, dù sao, phương tiện giao thông ở đây không phát triển.

Có động vật kéo đi đã rất tốt rồi.

Sau đó, Trương Thiên tìm thấy xe trượt tuyết trước đó, mọi người được sói xám kéo, đi về phía thôn.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh một xe trượt tuyết, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, Giải Vũ Thần thì tự mình một xe.

Dọc theo sườn dốc, cứ thế đi xuống, dần dần, Trương Thiên và những người khác đi qua một ngôi làng trống trải.

Trong ngôi làng này, nhà nhà cửa đóng chặt, mà dân làng thì không thấy một bóng người.

Có những ngôi nhà đã đổ nát không ra hình dạng gì.

Rõ ràng, ngôi làng này, chính là một trong những ngôi làng bị chôn

vàng ở Thanh Phong Sơn bức hại lâu ngày.

Bất quá may mắn là, Trương Thiên bây giờ đã tiêu diệt hết chồn vàng, những người dân làng này đã an toàn hơn một chút.

"Ai, thôn người sống trước đây, bây giờ cũng biến thành thôn người chết." Hồ Bát Nhất thở dài một tiếng, mọi người đều không nói gì.

Sói xám kéo bọn họ, chậm rãi ra khỏi làng.

Sau khi Trương Thiên và những người khác rời đi, trong làng, một số dân làng mới nhìn về phía Trương Thiên và những người khác.

"Lão đại, Bàn gia có thông minh không?" "Nếu không phải Bàn gia tìm được mấy con sói xám này, quỷ mới biết phải đi bao lâu, hy vọng trưởng thôn đã tắm rửa sạch sẽ chờ Bàn gia rồi." Bàn Tử nói, nuốt nước bọt.

"Bàn Tử, cậu đồ cầm thú, trưởng thôn cậu cũng không tha sao?" Trương Thiên trợn tròn mắt, không khỏi rời xa xe trượt tuyết của Bàn Tử một chút.

Bàn Tử sờ sờ mặt.

"Lão đại, cái này cậu nghĩ nhiều rồi đó, Bàn gia đây là, nhớ dê của trưởng thôn rồi, dê tắm rửa sạch sẽ, chúng ta ăn dê nướng nguyên con." Bàn Tử nhớ lại món dê nướng nguyên con đêm đó, ân, thật là mỹ mãn à.

Trong chớp mắt, mặt Trương Thiên liền xụ xuống.

Nghĩ đến dê nướng nguyên con, Trương Thiên liền nghĩ đến việc mình đã uống say, sau đó nhảy xuống cái giếng duy nhất trong thôn… Chết tiệt, không lẽ lại "chết xã hội" sao?

Nhớ lại cảnh dân làng trước đó nhìn quần áo lót của hắn, Trương

Thiên chỉ cảm thấy toàn thân tê dại.

Trong chớp mắt cả người đều không ổn, lúc này, Trương Thiên thậm chí còn muốn đêm đó đi tàu về nhà luôn.

"Chắc không sao đâu nhỉ, bọn họ đâu có biết, là tôi làm, hơn nữa, tôi chỉ là quần áo rơi xuống giếng, chắc không sao, chắc không sao." Trương Thiên trong lòng tự an ủi.

Hắn càng nhìn về phía không xa, Trương Thiên chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi qua nhanh đến vậy.

Chương 213

Cũng chỉ nửa ngày, hắn vậy mà đã nhìn thấy bóng dáng của ngôi làng.

Không sai, chỉ nửa ngày, Trương Thiên đã như một con heo nái lên pháp trường, tuyệt vọng, mà lại vô tội.

"Cuối cùng cũng về rồi, có thể ngủ một giấc thoải mái, lão đại có vui không!" Bàn Tử mặt đầy nụ cười, nghĩ đến chiếc lò sưởi ấm áp, và một bữa ăn ngon lành, trong lòng Bàn Tử thật vui vẻ.

"Ơ, lão đại, mặt anh sao lại khó coi vậy?

Có phải bị cảm rồi không?" Bàn Tử lại mở miệng hỏi, Trương Thiên liếc hắn một cái, cũng lười trả lời, chỉ nhìn về phía ngôi làng.

Bên cạnh ngôi làng, sói xám dừng lại.

Và mấy người Trương Thiên cũng lần lượt xuống xe trượt tuyết.

Bàn Tử càng hớn hở phóng sinh mấy con sói xám đã mệt mỏi cả nửa ngày.

Mấy con sói xám thì lầm bầm chửi rủa, trên đường đã chửi Bàn Tử cả trăm lần.

"Đi thôi!

Đi ăn thịt dê thôi!" Bàn Tử vươn vai, đi phía trước, Hồ Bát Nhất theo sau, còn Trương Thiên thì theo sau Trương Khởi Linh, trong lòng càng mặc niệm rằng không ai nhìn thấy mình.

"Ôi, mau nhìn kìa, là đồng chí Hồ về rồi." Khi nhìn thấy mọi người trở về, những người phụ nữ trong thôn càng kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó, dân làng ào ra.

Hồ Bát Nhất, cùng với Trương Thiên và những người khác, bây giờ đã là nhân vật tiêu biểu trong thôn, bọn họ trở về, dân làng cũng sẽ nhiệt tình tiếp đãi.

Gần như chưa đến hai phút, toàn bộ dân làng đã tụ tập lại.

Đều nhìn về phía Trương Thiên và những người khác trở về.

"Đồng chí Trương, các anh cuối cùng cũng về rồi, bị lạnh rồi phải không?

Mau về nhà, sưởi ấm đi." "Đúng vậy, các anh đều đã ra ngoài nửa tháng rồi, người trong thôn suýt nữa đã đi ra cứu các anh rồi." "Mau mau mau, chúng ta về thôn, mau giết thêm một con dê của nhà ta." Trưởng thôn cũng vui vẻ nói, gần đây, trong thôn dự định kéo đường dây điện, cho nên, vẫn cần sự tài trợ vốn của Trương Thiên.

Cho nên trưởng thôn dự định, nhân cơ hội này, thiết lập mối quan hệ tốt với Trương Thiên, sau đó, nói không chừng việc dùng điện trong thôn cũng sẽ được giải quyết.

Nhìn những người dân làng nhiệt tình, Trương Thiên luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Đặc biệt là ánh mắt dân làng nhìn mình, Trương Thiên cả người đều tê dại.

Luôn cảm thấy, trong ánh mắt có một màu sắc khác lạ.

Giống như, đang vây xem một con vật.

Lúc này, Trương Thiên giống như hai con chó đang giao phối bị vây xem, sau đó vì hoảng sợ mà dính chặt vào nhau, ngượng ngùng, mà lại bất lực.

Bây giờ chạy thì, đã không kịp, chỉ có thể cứng đầu mà tiến lên.

Sau đó, trưởng thôn mời Trương Thiên và những người khác về

nhà.

Và sau khi Trương Thiên rời đi.

Những người phụ nữ trong thôn càng nghị luận sôi nổi.

“Mau, mau lấy quần áo, và chiếc quần lót hôm đó tìm thấy dưới giếng ra hết, lúc đó trưởng thôn đã giám định rồi, là của đồng chí Trương.” “Đúng đúng đúng, chúng ta phải vật quy nguyên chủ, chúng ta là đồng chí tốt mà.” “Ông nội từng nói, mười lạng vàng không tham làm đáng khen!” “Chủ nhiệm, cậu Trương năm nay còn là năm tuổi của mình nữa chứ, lại còn là màu đỏ, thật nổi bật.” “Mà nói này, ai đi đưa đây, tôi thì không mở miệng được đâu.” Một nhóm phụ nữ thi nhau nói, cuối cùng bọn họ nhìn về phía Anh Tử.

Trương Thiên: !!!

Những người phụ nữ đều nhìn về phía Anh Tử.

“Anh Tử, cô và đồng chí Trương thân thiết, hơn nữa, đồng chí Trương còn giúp cô không ít, bây giờ chính là lúc cô giúp anh ấy, chuyện này phi cô không ai có thể làm được.” “Đúng vậy, Anh Tử, việc này, chỉ có cô là thích hợp nhất, chỉ là đưa quần áo thôi mà, người đàn ông của cô sẽ không để ý đâu.” “Chúng ta những người ngoài đi thì không hay, cô quen thuộc, chắc sẽ không ngượng ngùng đâu.” Một nhóm phụ nữ vây quanh Anh Tử thao thao bất tuyệt nói.

Anh Tử cuối cùng không chống cự nổi sự “tẩy não” của những người phụ nữ trong thôn, sau đó, cúi đầu, cuối cùng gật đầu.

Ngay sau đó, bọn họ liền đưa quần áo đã giặt sạch sẽ của Trương Thiên qua.

Chiếc quần lót tứ giác đó có hình thêu trông cực kỳ nổi bật.

Lúc này, trong nhà trưởng thôn.

Năm người quây quần trên giường kang, cảm nhận cảm giác ấm áp đã lâu không cảm nhận được, mọi người càng sâu sắc thở phào nhẹ nhõm.

Trương Thiên uống trà nóng, biểu cảm bình tĩnh.

Ân, cuối cùng cũng an toàn rồi, quả nhiên, mình vẫn thích hợp làm một thiếu gia giàu có lạnh lùng.

"Đồng chí Hồ, đồng chí Vương, đồng chí Trương… đây là rượu ngon tôi đã cất giữ nhiều năm, hâm nóng rồi, lát nữa chúng ta uống chút nhé." "À phải rồi, dê nướng ở nhà cũng đã bắt đầu làm rồi, lát nữa sẽ mang lên, chúng ta ăn lạc trước đã." Trưởng thôn nhiệt tình nói.

Thật sự là, coi mấy người Trương Thiên như thần tiên mà cúng bái.

Hồ Bát Nhất thì vội vàng mở miệng.

Giọng nói khàn đặc truyền đến.

"Trưởng thôn, thực ra không cần nhiệt tình đến thế, chúng tôi cứ đối xử bình thường là được rồi." Hồ Bát Nhất nói, hắn lại cảm thấy có chút được sủng ái mà lo sợ.

"Thực ra mà nói, tôi có một chuyện muốn nhờ mọi người…" Hồ Bát Nhất vừa nói xong, trưởng thôn lại mở miệng.

Trời đất, trực tiếp chặn họng Hồ Bát Nhất.

Hóa ra người ta nhiệt tình như vậy, lại có âm mưu khác.

Uổng công mình còn nói ra những lời như vậy, hóa ra là mình đã sai.

Trương Thiên uống một ngụm trà, mở miệng hỏi.

"Trưởng thôn cứ nói, nếu có thể giúp được, bên tôi, nhất định sẽ

không từ chối.” Trương Thiên nói, trên mặt cũng có chút nghiêm túc.

Dù sao, ở đây thu hoạch được không ít bảo bối, bỏ ra chút tiền gì đó, Trương Thiên cảm thấy không sao cả.

Dù sao hắn đối với tiền, không cảm thấy hứng thú.

“Tôi nghe nói mà, chính là, trên thị trấn không phải đang kéo đường dây điện sao, tôi nghĩ, cũng lắp cho trong thôn, nhưng mà, chi phí đường dây điện, và chi phí xây dựng đường dây điện…” “Cấp trên không phê duyệt, cho nên, tôi muốn mượn trước một ít.” “Yên tâm, sau này cấp trên cấp tiền nhất định sẽ trả.” Trưởng thôn cúi đầu, mặt hơi đỏ, hai con dê, đổi lấy đường dây điện cho cả thôn, quả thực có chút mặt dày.

Trương Thiên uống một ngụm nước, suy nghĩ một chút.

“Từ trấn đến trong thôn, sửa đường dây điện hết bao nhiêu tiền?” “Lão đại, cái này…” Hồ Bát Nhất vừa nghe có ý muốn ngăn cản, dù sao, không có lý do gì để Trương Thiên lại phải chi tiền.

“Nghe nói, khoảng hai vạn tệ đó.” Trưởng thôn cúi đầu, hai vạn, cả thôn người, một năm e rằng cũng không kiếm được.

“Cái gì!

Chỉ hai vạn?” Bàn Tử nhảy dựng lên.

“Lão đại, số tiền này, anh đừng bỏ ra, hắc hắc Bàn gia tôi bỏ ra, lát nữa, trưởng thôn, chỗ chúng ta đây, nếu phát hiện ra đồ tốt gì nhớ gọi Bàn gia tôi nha.” “Bàn gia tôi thích nhất là thu mua đồ cũ nát như đồ sứ, bát vỡ gì đó, giữ lại cho Bàn gia tôi.” Bàn Tử nói, càng vỗ ngực.

Từ khi Bàn Tử đã thấy thế giới, đặc biệt là, sau khi bị số tiền hàng tỷ, hàng chục triệu làm cho choáng váng.

Bàn Tử liền phát hiện ra, hai vạn tệ này, hình như không đáng tiền.

Quả nhiên, trước đây là Bàn Tử đã quá tầm nhìn hẹp.

“Cái gì, đồng chí Khải Toàn, cậu vậy mà muốn xây dựng cho trong thôn sao?” “Tôi thay mặt toàn thôn, cảm ơn cả nhà cậu nha.” “Yên tâm, sau này có rác rưởi gì, toàn bộ giữ lại cho cậu.” Trưởng thôn nghe vậy, cũng không hàm hồ, trực tiếp cảm ơn.

Dù sao trưởng thôn cũng không phải kẻ ngốc, Trương Thiên giàu có như vậy, Bàn Tử cho dù có nghèo đến mấy, hai vạn tệ chắc chắn cũng có.

Cho nên, chỉ cần một trong số họ mở miệng, trưởng thôn liền vui vẻ như mở cờ trong bụng.

“Lão đại, sao tôi lại cảm thấy, trưởng thôn đang chửi tôi vậy.” Bàn Tử nghe vậy, tâm trạng vốn đang vui vẻ, lập tức không tốt, câu nói này, có vấn đề à.

“Có chửi sao?

Trưởng thôn cảm ơn cậu, cả nhà cậu, đây là sự yêu mến dành cho cậu.” Trương Thiên nói đầy thâm ý.

Nhưng vừa nói xong, khoảnh khắc tiếp theo, cửa bị mở ra.

Chỉ thấy, Anh Tử ôm từng bộ quần áo quen thuộc xuất hiện.

Mặt Trương Thiên vốn đang cười, lập tức xụ xuống.

Nhìn thấy một màu đỏ, Trương Thiên thậm chí còn khó thở.

“Anh Tử, cô cầm cái gì vậy?

Ai là năm tuổi của mình vậy, lại còn màu đỏ, trông chao ôi là diêm dúa.” Bàn Tử thấy vậy, khuôn mặt vốn đang ủ rũ, lập tức nở nụ cười.

“Đây là của anh Trương đại ca, chủ nhiệm phụ nữ trong thôn kêu tôi đến, nói đây là quần áo lần trước vớt lên từ giếng.” “Chúng tôi đã giúp giặt sạch sẽ rồi đó, sạch bong luôn, không sót một góc nào.” Trên

khuôn mặt nhỏ của Anh Tử, thậm chí còn lộ ra một chút tự hào.

Trương Thiên ngớ người.

Vốn dĩ mình vừa mới chế giễu Bàn Tử, trời ạ, gần như trong chớp mắt, mọi chuyện đã đảo ngược.

"Lão đại, anh là năm tuổi của mình à, mà nói này, anh sao lại rơi xuống giếng vậy, mà nói, giặt không sót một chỗ nào, chẳng phải là…" Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói.

Trực tiếp chọc điên.

Trương Thiên sắc mặt cố gắng trấn tĩnh.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng cố nhịn cười.

Chương 214

Trên mặt Trương Khởi Linh, tuy không có biểu cảm, nhưng, trong lòng lại có thêm một chút hoạt bát.

Giải Vũ Thần càng mặt đỏ bừng.

Nếu không phải cực lực bảo vệ hình tượng của mình không sụp đổ, tuyệt đối sẽ bị lời của Bàn Tử làm cho cười chết.

Anh Tử cũng cảm thấy có gì đó không ổn, mặt đỏ bừng, vội vàng đưa quần áo cho trưởng thôn, sau đó vội vàng chạy ra khỏi nhà trưởng thôn.

"Đồng chí Trương, không ngờ, anh uống rượu xong, lại thích đi bơi trong giếng, lần này, chúng ta cứ uống ít thôi, nguy hiểm quá." Trưởng thôn lại vì Trương Thiên mà nói.

Trương Thiên lúc này đã không muốn nói gì nữa.

Hắn nhận lấy quần áo, tay cũng đang run rẩy.

Quần đùi của mình, không những bị các cô chú trong thôn vây xem.

Hơn nữa còn bị tận tay giặt, họ đã giặt nó!

Giặt sạch rồi!

Sạch bong không vết bẩn nào… Trương Thiên hận không thể tìm một mộ huyệt để chui vào, không bao giờ ra nữa.

Trưởng thôn thì thần kinh thô, lại mở miệng.

"Đồng chí Trương, đàn ông phải đại đại lạc lạc, ẻo lả thì tính là đàn ông gì." "Anh cứ mặc quần áo này vào trước đi, xem thử, tài nghệ của các cô chú trong thôn chúng tôi thế nào." "Chúng tôi còn thêu một

bông tuyết liên hoa trên quần áo của anh, sau này anh về nhà, nhất định phải nhớ chúng tôi đó." Trưởng thôn nói, khoảnh khắc tiếp theo, hắn nhấc chiếc quần đỏ lên.

Sau đó, xoay mạnh một vòng.

Trên mặt sau mông, thêu một bông hoa sen màu trắng, giống như hoa cúc.

Trương Thiên nhất thời nuốt nước bọt.

"Hahaha, lão đại, bông hoa cúc này, còn là loại đang nở rộ, trưởng thôn, haha, cái này có phải là, cúc hoa nở rộ, vạn vật tân sinh không?" "Lão đại, có cái này, chắc chắn không bị trĩ nữa đâu." Bàn Tử và trưởng thôn, đã chọc điên rồi.

Lúc này Hồ Bát Nhất, Giải Vũ Thần nhìn thấy bông tuyết liên hoa màu trắng, bị Bàn Tử nói một câu, cũng không nhịn được nữa.

Trực tiếp bật cười thành tiếng.

Tiểu Ca nheo mắt, nhìn Trương Thiên, trong lòng vẫn khá vui vẻ.

"Cái đó, tấm lòng của người trong thôn tôi xin nhận, cái đó, tôi về rồi sẽ mặc, cái đó… tôi xin nhận trước đã." Trương Thiên nói, cố nhịn xúc động muốn đá bay Bàn Tử, nhận lấy quần áo trưởng thôn đưa.

"Lát nữa nhất định phải nhớ mặc đó, cái này chính là, mỗi người phụ nữ trong thôn một mũi kim, thêu ra đó, mỗi mũi kim đều là tình yêu dành cho đồng chí Trương!" "Đến lúc đó, đồng chí Trương, anh mặc vào, cái cảm giác mềm mại đó, giống như họ đang vuốt ve vậy." "Để anh cảm nhận được, sự nhiệt tình của chúng tôi, tình yêu của chúng tôi dành cho anh ~" Trưởng thôn nghiêm túc nói.

Trong đầu Trương Thiên hiện lên hình ảnh, mình mặc chiếc quần lót hoa cúc màu đỏ, cảm nhận cảm giác bị người ta sờ mông.

Hừm… không dám nghĩ.

“Lão đại, đây chính là tình yêu ~” Giọng Bàn Tử vừa dứt, Trương Thiên không nhịn được nữa, kéo Bàn Tử ra khỏi nhà.

Mà trong nhà càng vang lên một trận cười.

Trong lòng Trương Thiên đã thiết lập ngôi làng này, thành danh sách đen, không bao giờ đến nữa. (Anh em ơi, cầu mấy con số nha, tôi sắp trở thành máy phát điện vì tình yêu rồi T^T) Chỉ nghe thấy, bên ngoài nhà, không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Bàn Tử.

Đồng thời giọng nói tiêu hồn đó, càng thu hút một số người phụ nữ.

“A, lão đại, Bàn gia lần sau không dám nữa, lần sau anh mặc quần lót đen, quần lót đen.” “Bàn gia mặc quần đỏ!” Bàn Tử che mông, vẻ mặt đau khổ.

Tiểu tiên tử Trương Thiên càng không ngừng đánh vào mông Bàn Tử.

Dần dần, Trương Thiên phát hiện có gì đó không ổn, Bàn Tử đột nhiên không kêu nữa, mà lại mặt đỏ bừng, chu mông, dáng vẻ e thẹn.

Trương Thiên thấy vậy, hơi cau mày, không ổn, tuyệt đối không ổn.

Hắn chậm rãi quay đầu lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Thiên lập tức hóa đá.

Chỉ thấy, phía sau Trương Thiên vô số người phụ nữ đang nhìn Trương Thiên, từng người một trừng mắt, có người thì che miệng cười trộm.

Nhìn lại chính mình, Bàn Tử đang chu cái mông tròn lớn, thậm chí còn lắc lắc, do góc nhìn sai lệch.

Những người phụ nữ nhìn thấy cảnh tượng hoàn toàn khác so với cảnh tượng Trương Thiên đang thấy.

"Đồng chí Trương thật là bạo dạn nha." "Đúng vậy, Anh Tử cô xem, đồng chí Trương hóa ra thích đàn ông." "Đúng vậy, trách gì lúc đầu không đưa cô đi." "Ai, quả nhiên chuyện này không thể trách Anh Tử được." "Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, xấu hổ chết mất, xấu hổ chết mất!" Một nhóm phụ nữ líu ríu nói không ngừng.

"Lão đại, còn tiếp không?

Bàn gia vẫn còn có thể kêu mấy tiếng nữa." Trên mặt Bàn Tử treo nụ cười.

Trương Thiên hít sâu một hơi, hắn bây giờ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

"Cút đi." Trương Thiên một cước đá bay Bàn Tử, sau đó, cúi đầu, chui vào nhà trưởng thôn.

Bây giờ thì hay rồi, không những bị vây xem quần lót của mình, mà còn bị vây xem từng chút một quá trình giáo huấn Bàn Tử.

"Rốt cuộc là Bàn Tử quá may mắn, hay là tôi quá xui xẻo!" Trong lòng Trương Thiên một trận uất ức.

Lúc này tại hiện trường. 【Ối giời, thế này thì, tôi thà nhảy xuống giếng vĩnh viễn không lên nữa.】 【Hiện trường xã hội chết diện rộng, trời ạ, hết nói nổi.】 【Haha, cậu đã thấy ai thêu hoa cúc trên mông chưa?

Không sai, bây giờ cậu đã thấy rồi đó.】 【Thật đúng là, ốc vít muốn bay lên trời, ốc vít cất cánh.】 【Anh kia, câu này không đúng, bây giờ là livestream toàn cầu…】 Trong phòng xét xử, vô số người càng nghị luận sôi nổi.

Và người trong cuộc Trương Thiên cũng ngớ người.

Cảnh tượng này, vốn dĩ có thể tránh được, nhưng Trương Thiên vừa rồi bị màn "tìm vợ" hùng hồn của Bàn Tử làm cho chấn động.

Khiến hắn có chút ngượng ngùng, do đó quên mất việc bỏ qua cảnh tượng này.

Bây giờ thì hay rồi, không những toàn bộ người trong thôn, mà cả thế giới đều biết, hóa ra Trương Đại Sư, còn có lịch sử đen tối này.

"Lão đại, cúc hoa tàn, đầy đất thương, nụ cười của tôi đã úa vàng…" Bàn Tử nhìn màn hình, sau đó đưa cho Lâm Thiên một câu hát.

"Lão Hồ, đợi về rồi, treo tên này lên đánh một trận." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất càng gật đầu.

Tại hiện trường, Trương Thiên mặt không đổi sắc, cố gắng đẩy nhanh tốc độ hồi ức đoạn này.

Trong màn hình.

Trương Thiên và trưởng thôn uống rượu, rất nhanh, đêm tối buông xuống.

Mọi người cũng ăn gần xong rồi.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh hai người ở một phòng, cho nên, hai người trực tiếp về ngủ.

Đêm khuya, khoảng mười hai giờ.

Một vầng trăng sáng vằng vặc treo trên đỉnh núi.

Đây là vùng núi, nếu nhìn từ bên ngoài, bạn sẽ thấy, một mặt trăng lớn chưa từng thấy.

Bên cửa sổ, Trương Khởi Linh cầm một bầu rượu nhỏ, y uống rượu, nhìn vầng trăng sáng trước mắt.

Lúc này, trong ba lô, một cái đầu nhỏ màu trắng thò ra.

Mắt tiểu hồ ly đảo một vòng.

Trộm nhìn về phía chiếc túi vải nhỏ trên bàn của Trương Thiên.

Trong đó, còn có viên yêu đan cuối cùng.

Ban đầu, Trương Thiên để tránh việc hóa hình, chỉ cho tiểu hồ ly một viên, bây giờ, tiểu hồ ly cảm thấy, mình chỉ còn cách một bước nữa thôi.

Cho nên mới định nửa đêm đi ra, ăn nốt viên yêu đan còn lại.

Đến lúc hóa hình xong, mình nói không chừng địa vị càng tăng vọt.

Tiểu hồ ly nghĩ đến, mình nằm trên đùi đại ca, mắt đều phát ra những vì sao nhỏ.

Chỉ thấy, thân ảnh nhỏ bé màu trắng nhanh như chớp chui ra khỏi ba lô.

Bò về phía chiếc túi vải nhỏ trên bàn.

Khi đến bên bàn, tiểu hồ ly định lục lọi thì, một bàn tay trắng nõn đã nắm lấy đuôi nó.

"Ai vậy, vậy mà phá hoại chuyện tốt của bản hồ tiên!" Tiểu hồ ly trong lòng siết chặt, miệng lẩm bẩm một câu nhìn về phía sau lưng.

Khi nhìn thấy là Trương Khởi Linh, tiểu hồ ly vội vàng cố nặn ra một chút nước mắt từ đôi mắt to.

Đôi mắt to long lanh nhìn Trương Khởi Linh.

"Đại ca ca, sao anh còn chưa ngủ ạ." Chiêu bán manh của tiểu hồ ly thì không có tác dụng với Trương Khởi Linh.

"Ngươi muốn làm gì?" Giọng Trương Khởi Linh có chút lạnh lùng.

“Đoàn Đoàn chỉ muốn ăn nốt viên yêu đan cuối cùng, hóa hình mà thôi mà, đại ca ca, anh nghĩ xem, Đoàn Đoàn hóa hình xong, là có thể biến thành người rồi, chúng ta có thể mãi mãi ở bên nhau rồi.” Đôi mắt to của tiểu hồ ly mang theo một chút mong chờ.

Trương Khởi Linh nghe vậy không hề lay động.

Chương 215

"Tôi còn có thể chơi cờ với ông nội bà nội!" Đột nhiên, tiểu hồ ly vội vàng nói.

"Ngươi ăn đi." Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Khởi Linh trực tiếp mở miệng.

Tiểu hồ ly ngớ người, trời ạ, đơn giản vậy sao?

Chủ yếu là tiểu hồ ly không biết, mỗi lần chơi cờ với Trương Vũ Phi, đều phải chơi cả đêm, hơn nữa, còn là loại không tha không buông.

Y lại không tiện từ chối, bây giờ thì hay rồi, có một "đại oan chủng" muốn thay thế y, Trương Khởi Linh vui còn không kịp.

Đến lúc đó, bán tiểu hồ ly này cho nhà Trương Thiên, để nó ngày ngày chơi cờ với Trương Vũ Phi.

Nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.

Nghĩ đến đây, Trương Khởi Linh mặt không đổi sắc lấy đan dược ra, ném cho tiểu hồ ly.

"Đa tạ đại ca ca, quả nhiên, đại ca ca đối với Đoàn Đoàn là tốt nhất rồi." Tiểu hồ ly nói xong, liền tí tởn chạy về.

Còn Trương Khởi Linh thì không nói gì, y nhìn dược thảo, trong lòng thì đang nghĩ, làm thế nào để luyện đan.

Những đan dược đã đọc thuộc lòng trước đây, và thủ pháp, Trương Khởi Linh đã gần như quên hết rồi.

Ký ức của y rất kỳ lạ, sẽ không ngừng quên đi, nếu không phải tình nghĩa sâu đậm với Trương Thiên, nói không chừng, Trương Khởi

Linh vừa tỉnh dậy lại quên mất.

Trương Khởi Linh lắc đầu, y rất muốn biết, trước đây, rốt cuộc y đã đi những đâu.

Dưới ánh trăng.

Trong bãi tuyết bên ngoài.

Tiểu hồ ly đang nằm trên đất, ăn nốt viên yêu đan cuối cùng.

Sau đó, càng trực tiếp hấp thụ tinh hoa của ánh trăng.

Dần dần từng trận bạch quang lóe lên.

Cơ thể tiểu hồ ly bắt đầu phát sinh biến hóa.

Một cô bé khoảng ba bốn tuổi dần dần xuất hiện.

Khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh, đôi chân nhỏ mũm mĩm, đôi mắt to tròn.

Bất quá tóc lại màu trắng.

Mặt Đoàn Đoàn không lớn, nhưng tròn trịa trông siêu đáng yêu, má hồng hào, cái mũi nhỏ thì hít một cái, tai thì hơi nhọn nhọn.

Tổng thể chỉ hơn nửa mét.

Đáng tiếc, trên mông nó, chiếc đuôi hồ ly nhỏ bé không thể giấu đi được.

"Oa oa, Đoàn Đoàn không giấu được đuôi rồi." Tiểu hồ ly bĩu cái môi nhỏ hồng hào, kéo đuôi, đôi mắt to long lanh.

"Không được, Đoàn Đoàn phải về trước mặc quần áo vào." Tiểu hồ ly lại có chút ý thức về sự xấu hổ, đôi chân ngắn cũn cỡn nhảy nhảy chạy về phía ngôi nhà nhỏ.

Nếu để Trương Thiên biết, tiểu hồ ly đã hóa hình, không biết hắn sẽ có biểu cảm gì.

Nói không chừng, hôm nay chính là ngày đen tối nhất của Trương

Thiên.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sáng sớm ngày hôm sau.

Trương Thiên vươn vai, hắn dự định hôm nay sẽ về nhà!

Nơi này không nên ở lâu!

Đúng lúc Trương Thiên vừa mở mắt, một đôi mắt to long lanh đã xuất hiện trước mặt hắn.

Trương Thiên bị giật mình, vội vàng lùi lại.

Khi nhìn thấy một cô bé loli tóc trắng, vô cùng đáng yêu, Trương Thiên ngớ người.

"Ối, cha!" "Cha dậy rồi ạ?" Trương Thiên: "????" Trương Thiên nhìn cô bé loli trước mặt, xoa xoa mắt.

Không đúng, quá không đúng rồi.

Mở mắt ra, một cô bé loli mắt to gọi mình là cha, chẳng lẽ mình chưa tỉnh ngủ sao?

Không đúng!

Cách xưng hô này sao mà quen thuộc đến thế?

Trong tích tắc, Trương Thiên toàn thân cứng đờ, một dự cảm chẳng lành dâng lên.

"Ngươi là… Tiểu Hồ Ly!" Trương Thiên chỉ vào cô bé loli, máy móc nói, sau đó vội vàng nhìn về phía yêu đan, quả nhiên không thấy đâu nữa.

"Cái đồ quỷ nhà ngươi lén lút hóa hình à!

Ngươi tuổi chó hả." Trương Thiên trong lòng một trận buồn bực.

Giờ thì hay rồi, địa vị gia đình trực tiếp tụt dốc không phanh.

Mẹ mà nhìn thấy con tiểu thần thú đáng yêu như thế này, tối về

nhà chắc cười đến tỉnh ngủ mất.

Còn về ba ruột, Trương Thiên đã tưởng tượng ra cảnh rồi, ba nằm bò ra đất, Đoàn Tử cưỡi lên người ba, chơi đùa vui vẻ trong tiệm đồ cổ.

Trương Thiên trong lòng chua xót.

"Hi hi, cha ơi, Đoàn Đoàn có đẹp không, có phải đáng yêu nhất không?" Tiểu hồ ly chớp chớp đôi mắt to, mím môi nói với Trương Thiên.

"Tôi thừa nhận, cô bé có chút tài năng, nhưng mà, cô bé *** hãy mặc quần áo vào đi đã." Trương Thiên vừa nói, vừa ném cho Đoàn Đoàn một cái áo khoác to.

"Cha ơi, quần áo to quá, Đoàn Đoàn mặc không vừa, Đoàn Đoàn muốn, quần áo nhỏ nhỏ, xinh xinh cơ." Cô bé dùng tay nhỏ xíu làm điệu bộ quần áo bé tí trước ngực.

Trương Thiên bất lực, đành nhìn Trương Khởi Linh, bảo y ra ngoài xin cho Đoàn Tử một bộ quần áo.

Trương Thiên bây giờ đã không còn mặt mũi gặp ai, nên hắn không muốn giao thiệp với mấy bà trong thôn.

Còn về Trương Khởi Linh, y đương nhiên không giỏi ăn nói, y cũng đành nhờ Hồ Bát Nhất đi xin một bộ quần áo.

Ngay sau đó, Đoàn Tử mặc xong quần áo, còn rất vừa vặn, nói chứ, cái đuôi hồ ly bé tí kia là sao!

Nhìn thấy cái đuôi hồ ly nhỏ xíu đằng sau mông Đoàn Tử, Trương Thiên một trận đau đầu.

Cái này mà đưa ra ngoài, người không biết lại tưởng Trương Thiên là biến thái mất.

“Cô bé không thể giấu cái đuôi đi sao?” Trương Thiên cạn lời nhìn tiểu hồ ly.

“Trừ phi là yêu quái rất rất lớn, nếu không thì, cái đuôi không giấu được đâu cha ơi, cha có thích cái đuôi nhỏ của Đoàn Đoàn không?” Đoàn Đoàn nói bằng giọng trẻ con, miệng còn mút ngón tay.

Con bé này, quả nhiên chỉ có trí thông minh của đứa trẻ ba bốn tuổi.

Trương Thiên nghĩ đến con hoàng thử lang trước đó, quả thật, dù nó có hóa hình, cái đuôi cũng không giấu đi được.

Hiển nhiên, những con có thể giấu được đuôi đều là đại yêu quái rất lợi hại.

Nhìn cô bé lùn chỉ cao đến đầu gối mình, Trương Thiên một trận buồn bực.

Cái này làm sao mà đưa về nhà đây?

Nói là con gái mình ư?

Nhưng mà hắn còn chưa có bạn gái nữa mà, mang theo cái cục nợ này, sau này chẳng phải càng khó tìm bạn gái hơn sao.

“Cô bé có biến trở lại được không?” Trương Thiên nhìn tiểu hồ ly.

“Không được đâu, cháu mà đã biến thành thế này rồi, thì không biến trở lại được đâu.” Tiểu hồ ly nói, ôm chân Trương Thiên một trận vặn vẹo.

Nó đương nhiên là có thể biến trở lại, chỉ là khó khăn lắm mới thành ra thế này, nó mới không muốn đâu.

Trương Thiên thấy vậy, hít một hơi, cũng lười nói thêm, đã có thể biến thành thế này, chắc chắn là có thể biến trở lại, chỉ là con bé không muốn mà thôi.

“Lát nữa cô bé đừng nói gì, tôi tự giải quyết.” Trương Thiên nói rồi, dẫn Trương Khởi Linh và Đoàn Tử đi ra ngoài.

Rất nhanh, ngoài cửa phòng.

“Chao ôi, lão đại, anh và nhị ca nhanh thế đã có con rồi sao?” “Một đêm mà con đã lớn thế này, ừm, đáng khen.” Khi Bàn Tử nhìn thấy Đoàn Đoàn tóc trắng, mắt hắn sáng rỡ, còn hấp tấp chạy đến.

“Ối giời ơi!” “Cái thằng cha thối kia, nói cái quái gì đấy, có tin bản tiên nữ đây ném ngươi vào hố phân cho ngươi bơi không.” Chỉ thấy, bên cạnh Trương Thiên, tiểu hồ ly đâu còn vẻ đáng yêu vừa rồi nữa, chỉ thấy nó chống tay lên hông, chu môi.

Đôi mắt to trừng trừng nhìn Bàn Tử.

Sau khi một tràng lời nói tuôn ra.

Bàn Tử ngây người.

Sắc mặt hắn thay đổi.

“Chao ôi, cô nãi nãi, hóa ra là cô à!” “Bàn gia thất sách, xin rút lại lời vừa nãy.” Bàn Tử sau khi biết là tiểu hồ ly, hắn lập tức im bặt.

Mắng không lại nó, thôi cứ coi như không đắc tội với cô nãi nãi này vậy.

Hồ Bát Nhất trên mặt cũng hiện lên vẻ hiểu ra.

Chương 216

Hèn gì vừa rồi Trương Khởi Linh lại hỏi hắn xin quần áo, hóa ra là vì chuyện này.

“Được rồi, chúng ta đi thôi, giờ tranh thủ lúc thôn trưởng và mọi người chưa tìm đến chúng ta.” Trương Thiên nói, dù sao thôn trưởng mà nhìn thấy tiểu hồ ly, không biết sẽ có biểu cảm thế nào.

Để không làm phiền ông cụ, Trương Thiên quyết định, chuồn trước!

“Được, trước đây lúc tôi làm thanh niên trí thức ở đây, tôi biết một con đường nhỏ, lát nữa chúng ta đi lối đó.” Hồ Bát Nhất nói, mấy người gật đầu.

Lúc này, Giải Vũ Thần cũng đi ra, nhìn thấy Đoàn Đoàn nhỏ bé đáng yêu thì mắt sáng rỡ.

Giải Vũ Thần khá thích những thứ dễ thương, và đồ dùng nữ tính.

Khi nhìn thấy Đoàn Tử, mắt hắn mở to, tiểu hồ ly thật sự quá đáng yêu.

“Tiểu Trương gia, đây là...?” Giải Vũ Thần hỏi.

“Tiểu Hoa Hoa, cháu là Đoàn Đoàn, đây là cha của cháu, nhà cháu ở tiệm đồ cổ số một Bắc Ly!” Đoàn Đoàn nói bằng giọng trẻ con, đôi mắt to chớp chớp.

“Hít...” Giải Vũ Thần hít một hơi, cái này ai mà chịu nổi chứ?

“Ngoan quá, nhặt được à?

Chú Hoa Hoa ôm cái nào.” Giải Vũ Thần nói rồi, trực tiếp ôm Đoàn Tử vào lòng.

Cô bé rất nhỏ, trong lòng Giải Vũ Thần cũng không hề cộm chút nào.

Trương Thiên không để ý hai người họ, mà để Hồ Bát Nhất dẫn đường, nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Trước khi đi, Bàn Tử để lại mấy vạn tệ trong phòng, không chỉ là tiền sửa điện.

Mà còn là tiền đã ăn mấy con dê nhà thôn trưởng, hắn cũng trả một trăm tệ.

Dù sao, bây giờ tầm nhìn của Bàn Tử đã được mở rộng.

Sau khi bị tiền bạc "tấn công", Bàn Tử đã trở nên thoải mái hơn nhiều.

"Ừm, ở tứ hợp viện vành đai một Bắc Ly cũng được." Mấy người đi trên con đường nhỏ, rất nhanh đã rời khỏi thôn.

Giải Vũ Thần trên đường đi không hề mệt mỏi, ôm Đoàn Tử, thỉnh thoảng còn xoa xoa khuôn mặt nhỏ bé của con bé.

Ừm, vui vẻ trong đó.

"Lão đại, quần áo của anh mang đi chưa?

Đó đều là tấm lòng của người ta đấy." Bàn Tử ở bên cạnh nhắc nhở.

"Mang rồi." Trương Thiên nhàn nhạt nói, trên mặt không chút biểu cảm.

Dù sao cũng là quà người ta tặng mình, Trương Thiên không mang đi thì cũng không phải phép.

"Quả nhiên là đàn ông khẩu xà tâm phật mà." Bàn Tử cảm khái một tiếng, đầu còn lắc lắc.

Không lâu sau khi Trương Thiên và nhóm người rời đi, thôn trưởng cùng một đám phụ nữ đã đứng trước cửa phòng của mấy người họ.

“Mấy người đều hiểu lầm đồng chí Trương rồi, đồng chí Trương rất bình thường, bây giờ các người phải xin lỗi cậu ấy.” Thôn trưởng nghiêm túc nói.

Khi biết mọi người trong thôn đều bàn tán về Trương Thiên, thôn trưởng vội vàng đi dò la tin tức.

Khi biết mấy bà phụ nữ càng truyền càng ghê gớm, thậm chí còn nói Trương Thiên thích đàn ông, ông ấy càng vội vàng sáng sớm đã gọi người đến xin lỗi Trương Thiên.

Thôn trưởng nói xong, đám phụ nữ cũng không ai nói gì, đều cúi đầu.

Thôn trưởng gõ cửa, nhưng không có ai trả lời.

Mở cửa.

Trong phòng hóa ra đã không còn ai.

Sau đó, thôn trưởng vội vàng mở nốt các phòng còn lại.

Cuối cùng, trong phòng của Bàn Tử, ông thấy tiền.

Đồng thời còn có một tờ giấy nhắn.

“Thôn trưởng ông đừng lo lắng nữa, Bàn gia là ai?

Đệ nhất đẹp trai thiên hạ, đã hứa thì đương nhiên sẽ không nuốt lời.

Đây là tiền điện, còn một trăm tệ là tiền dê của ông.” Trên đó viết bằng nét chữ nguệch ngoạc của Bàn Tử, cơ bản không đọc rõ chữ.

Thôn trưởng nhìn tiền, rồi lại nhìn căn phòng, ông thở dài một

tiếng.

Đôi mắt già nua có chút ướt át.

“Bọn họ đi rồi.” Thôn trưởng đi ra ngoài, thở dài nói.

Dân làng cũng có chút thất vọng.

“Mấy người nói, đồng chí Trương và bọn họ còn quay lại không?” Một người phụ nữ hỏi.

“Không biết, hy vọng là có thể quay lại.” “Mọi người hãy vực dậy tinh thần đi, bây giờ chúng ta đi lên trấn, có thể sửa điện rồi.” Thôn trưởng vội vàng nói, phá vỡ bầu không khí trầm lắng.

Sau đó, trên mặt mọi người dần dần hiện lên vẻ vui mừng.

Nếu có thể kéo được đường dây điện, đó cũng là một sự cải thiện lớn cho trong thôn, dân làng sao có thể không vui chứ.

Rất nhanh thời gian trôi qua.

Nửa ngày sau, Trương Thiên và nhóm người lại một lần nữa đến thành phố Bắc Đông.

Vẫn là con đường lầy lội đó, nhưng, nếu bạn nhìn kỹ, sẽ thấy ven đường xung quanh đã bắt đầu bày biện những câu đối đỏ.

Giấy cắt hoa màu đỏ mừng vui, vân vân.

Trong thời đại này, không khí Tết rất nồng đậm.

Mỗi người đều rất coi trọng Tết.

Có thể nói, đây là một trong những ngày lễ quan trọng nhất của mỗi người dân Hạ Quốc, đương nhiên ngày lễ quan trọng khác không gì khác ngoài Tiết Thanh Minh.

Nhưng đáng tiếc, kể từ khi Hạ Quốc sau này mấy trăm năm, không cho phép đốt pháo hoa, mọi thứ dường như đều nhạt nhòa đi.

Hơn nữa, năm đó, còn phải đeo khẩu trang.

“Lão đại, nhìn kìa, pháo nổ!” Bàn Tử chỉ vào một quầy hàng không xa, kích động hô lên.

“Cha ơi, cha ơi, Đoàn Đoàn muốn cái kia, cái kia!” Đoàn Đoàn trong lòng Giải Vũ Thần, bàn tay nhỏ bé còn chỉ vào con búp bê thỏ đáng yêu trên quầy hàng không xa.

Cáo là loài ăn thỏ, bây giờ nhìn thấy búp bê thỏ, mắt Đoàn Tử sáng rực.

“Cha Hoa Hoa mua cho con nhé?” Giải Vũ Thần xoa xoa tóc Đoàn Tử, vội vàng đi về phía quầy hàng.

Trương Thiên: “Cha Hoa Hoa????” Chuyện này từ khi nào?

Sao hắn không biết!

“Lão đại, anh không mua chút đồ về sao?” Hồ Bát Nhất cũng đi đến một quầy hàng nhỏ, mua một ít đặc sản Bắc Đông ở đó.

Mọi người nhắc đến Bắc Đông, có phải cảm giác đầu tiên là rất quê mùa không?

Có rất nhiều điệu múa uốn éo, hát hò gì đó.

Thực tế không phải vậy, nền văn hóa Bắc Đông rất sâu sắc, nếu không nơi này cũng không thể có nhiều đại mộ, hoàng gia đại mộ như vậy.

Nếu nói về thực vật thì cũng khá nhiều, mộc nhĩ đen, còn có thịt bao bánh, đều là đặc sản.

Mà trong thời đại này, có thể mua được mộc nhĩ cũng là một chuyện không dễ dàng.

Thực ra, mỗi một thành phố đều có nền văn hóa độc đáo của riêng nó, nếu bạn mang theo thành kiến, thì đó là do tư tưởng của bạn

không đúng rồi.

Phải đi "tự kiểm điểm dưới cờ đỏ" đấy.

Sau đó, Trương Thiên cũng mua một ít đặc sản ở đây.

Nấm, nấm rơm của Bắc Đông cũng rất nhiều, nên Trương Thiên đặc biệt mua rất nhiều.

Trương Khởi Linh thì chọn mấy bộ quần áo, đương nhiên đều là màu đen.

Nói là mua cho hai người Trương Vũ Phi.

Tết đến mà mặc quần áo đen, cũng may mà y nghĩ ra được.

Sau đó, mấy người, mang theo bao lớn bao nhỏ đặc sản, mới đi vào toa tàu.

Trên đầu Đoàn Tử không biết từ khi nào đã đội một cái mũ đầu hổ.

Năm nay là năm hổ, mũ đầu hổ nhỏ đội trên đầu Đoàn Tử, trông thật ngộ nghĩnh đáng yêu.

Nhưng vì Đoàn Tử có mái tóc màu trắng, nên đã thu hút không ít sự chú ý của mọi người.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của Đoàn Tử, sự ngạc nhiên đã biến thành lời khen ngợi.

Chương 217

Mấy người lên tàu, bắt đầu đi về Bắc Ly.

Lúc này ở Bắc Ly.

Ngô gia.

"Đã nửa tháng rồi, theo tin tức được biết, tên tiểu tử nhà Giải gia vẫn chưa về." Trong từ đường Uông gia, một người áo đen đứng thẳng tắp, nhìn về phía một bóng đen trong từ đường.

"À phải rồi, trước đây, cái tên Trương Thiên đi lại rất thân với Giải gia đã điều tra xong chưa?" "Vâng, đã xong rồi, tên là Trương Thiên, gia đình có một tiệm đồ cổ, cuộc sống còn lại thì giống như người bình thường." Đối diện nói, bóng đen hơi run rẩy.

"Ngươi lui xuống đi." Nói xong, bóng đen kia vội vàng cúi người rời đi.

Trong từ đường.

"Kỳ lạ, một người bình thường, Giải gia lại đi lại thân thiết với hắn như vậy, hơn nữa, hắn cũng từng tham gia đấu giá hội, mua một cái la bàn, thậm chí còn đi xem bói." Bóng đen lẩm bẩm, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Lúc này, trong Giải gia.

Nhị gia nhìn những bông tuyết bay lả tả ngoài cửa sổ, ông không khỏi nghĩ đến Giải Vũ Thần.

"Không biết Tiểu Hoa thế nào rồi." "Kinh nghiệm lần này, chắc sẽ khiến thằng bé biết khó mà lui thôi." "Cũng không biết, Trương Thiên và bọn họ đi, rốt cuộc là mộ nào, với thực lực của Trương Thiên, chắc chỉ là tiểu mộ thôi nhỉ..." Nhị Nguyệt Hồng thầm nghĩ, trong mắt

ông, Trương Thiên chỉ là một thằng nhóc, có thể đi mộ, e rằng cũng chỉ là loại mộ nhỏ bé... không đáng nhắc đến.

Nhìn những bông tuyết bay lả tả, Nhị Nguyệt Hồng thở dài một tiếng.

"Bây giờ nội bộ các thế gia Bắc Ly đã bắt đầu nội loạn, e rằng, cuộc đại thanh trừng sắp bắt đầu, ai có thể trụ lại đến cuối, không ai nói trước được." Nhị Nguyệt Hồng lẩm bẩm, hiện tại mấy đại gia tộc ở Bắc Ly, sớm đã rục rịch hành động.

Ngô gia, Uông gia, Hoắc gia, vân vân, đều đang âm thầm làm những chuyện không thể lộ ra ngoài.

"Mẹ kiếp, Bàn Tử, tôi đã nhốt mình ở nhà nửa tháng rồi, sắp Tết rồi, ông nội đặc biệt bảo tôi ra ngoài mua sắm đồ Tết, nhanh lên đi, chúng ta bàn xem có đi hạ mộ được không." Hạo Thiên Chân kích động nói nhỏ ở cửa.

"Thiên Chân, đúng là, cả cái Tết mà cũng chỉ có cậu mới nghĩ ra chuyện đi hạ mộ." "Bàn gia tôi thấy, chúng ta cứ ăn Tết đàng hoàng đã rồi tính." Vương Bán Nguyệt nói, Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói.

"Chúng ta đây gọi là, vì nhân dân cống hiến, vì tổ quốc cống hiến." Nói rồi hai người đi về phía chợ.

Trong tiệm đồ cổ của Tiểu Trương gia.

"Thằng ranh con chết tiệt đó còn chưa về, tức chết mất, đợi nó về xem tôi thu thập nó thế nào." Lý Tuyết Cầm nói, cầm chổi lông gà còn mắng chửi loạn xạ.

"Con trai chúng ta nói không chừng đi 'tán gái' rồi, bà đừng kích động như vậy, hơn nữa, Khởi Linh chẳng phải cũng chưa về sao." Trương Vũ Phi ở bên cạnh cạn lời nói.

"Có thể giống nhau sao?

Khởi Linh nhà người ta là ‘tai mắt’ của chúng ta, là để giám sát thằng ranh con đó, hơn nữa, nếu nó mà tán gái được, thì mồ mả tổ tiên chúng ta đều bốc khói xanh.

Không đúng, là mồ mả tổ tiên nhà Trương các ông chắc đều bốc cháy rồi!” Lý Tuyết Cầm bĩu môi, vẻ mặt “hận rèn sắt không thành thép” nói.

“Nói không chừng, lần này về còn trực tiếp dẫn theo một đứa trẻ về thì sao, bà đừng lo lắng nữa, hơn nữa, sắp Tết rồi, chúng ta chẳng phải nên chuẩn bị quà cho Khởi Linh trước sao!” “Đúng đúng đúng, Khởi Linh lần đầu ăn Tết ở nhà, quà nhất định phải chuẩn bị.” Lý Tuyết Cầm nói, càng vội vàng đi tính toán chuẩn bị quà cho Trương Khởi Linh.

Còn Trương Thiên, sớm đã bị bà quên lên chín tầng mây rồi.

“Á phì...” Trên xe lửa, Trương Thiên liên tục hắt hơi hai cái.

“Lão đại, anh bị cảm à?” Bàn Tử ở bên cạnh, vừa sờ bảo vật mình tìm được trong mộ, vừa hỏi.

“Không có, tôi cứ có cảm giác có người đang bàn tán về tôi sau lưng.” Trương Thiên lắc đầu, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh ba mẹ mình.

Tuyệt đối là họ đang bàn tán về hắn, mà đề tài bàn tán tuyệt đối không bình thường!

“Tiểu Trương gia, thật không ngờ, Đoàn Đoàn lại chính là con hồ ly hóa hình.” Giải Vũ Thần cũng đã biết chuyện của Đoàn Tử.

Hắn có chút ngạc nhiên.

Hắn vẫn là lần đầu tiên gặp chuyện như thế này.

“Hoàng thử lang còn có thể hóa hình, nó hóa hình cũng không có gì

lạ.” “Hơn nữa, cái con bé này còn không giấu nổi cái đuôi.” Trương Thiên tùy tiện nói, đuôi của tiểu hồ ly tuy nhỏ, lại cong cong, trông rất đáng yêu, nhưng nói chung vẫn hơi kỳ lạ.

“Lão đại, đợi về rồi, chúng ta đi tìm Đại Kim Nha, bán cái thứ này cho gã, gã chắc chắn sẽ vui mừng.” Bàn Tử cầm Viên Châu Dưỡng Thi, vẻ mặt hưng phấn.

Trương Thiên trực tiếp cạn lời, người không biết còn tưởng Bàn Tử đang nguyền rủa Đại Kim Nha nhanh chết đi.

“À thì, tôi nghĩ, Kim gia chắc chắn thích.” “Tôi cũng thấy vậy.” Bàn Tử sung sướng sờ viên châu, hắn đã tưởng tượng ra cảnh mình có mấy chục vạn trong tay.

Rất nhanh, vài ngày sau.

Tốc độ xe lửa thực sự không thể khen ngợi được.

Mất mấy ngày trời mới đến được Bắc Ly.

Tại ga xe lửa Bắc Ly.

Nhìn từ xa đã thấy người đông như trẩy hội.

“Tiểu Trương gia, lần này rất vui được thám hiểm cùng anh, tôi xin phép về trước.” Giải Vũ Thần chắp tay, nghiêm túc nói.

Trương Thiên gật đầu, sau đó Giải Vũ Thần vội vã về nhà.

Còn Trương Thiên dắt Đoàn Đoàn, lại thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

“Mọi người nhìn kìa, con bé kia sao lại có mái tóc trắng vậy.” “Không phải là bị bệnh gì đó chứ, trông tội nghiệp quá.” “Thật là, bé tí tuổi đã mắc bệnh lạ, lại còn là con gái, ai...” “Nhưng mà, con bé này trông xinh xắn, có lẽ đây chính là hồng nhan bạc mệnh.” Một đám người qua đường ở ga xe lửa thỉnh thoảng lại nhìn Đoàn Tử mà

Trương Thiên đang dắt.

Bởi vì mái tóc của Đoàn Tử quá thu hút sự chú ý, tỷ lệ ngoái đầu nhìn lại cực cao.

Dù sao trong thời đại này, mái tóc trắng, cơ bản là chưa ai từng thấy qua.

“Lão đại, chúng ta đi nhanh thôi, bị người ta nhìn như khỉ rồi.” Bàn Tử ở bên cạnh, buồn bực nói, chưa bao giờ có tỷ lệ quay đầu cao như vậy.

“Thằng cha thối, câu nói của ngươi không đúng!

Rõ ràng là đang nhìn tiên nữ!” Tiểu hồ ly trừng mắt, dõng dạc nói.

Điều này lại một lần nữa gây ra cuộc thảo luận sôi nổi của rất nhiều người.

Trương Thiên gật đầu, sau đó tăng nhanh bước chân.

Rất nhanh, đến bên cạnh một khu chợ, cách ga xe lửa không xa chính là chợ, nơi này là con đường bắt buộc phải đi qua khi ra khỏi ga xe lửa.

Dù sao, ở nơi có lưu lượng người đông đúc như vậy, chợ là lựa chọn tốt nhất.

“Lão đại, sắp Tết rồi, chúng ta mua thêm ít đồ nữa đi.” Bàn Tử lại lên tiếng, nhìn những người bán đường bên đường, nhìn những món ăn vặt thời thơ ấu, Bàn Tử chảy nước miếng.

Trước đây bán băng từ, có được một bữa cơm nóng hổi đã là tốt lắm rồi, đâu dám mua nhiều đồ như vậy.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, cánh Bàn Tử đã cứng cáp, có thể tự mình đi xa được rồi.

Nhìn những đặc sản độc đáo của Bắc Ly, Trương Thiên gật đầu.

Sau đó mấy người lại đi về phía các quầy hàng trong chợ.

Ngay lúc này, Đoàn Tử lại tự mình rời khỏi tay Trương Thiên, dường như bị thứ gì đó thu hút.

Trương Thiên cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục cùng Bàn Tử mua đồ ở quầy hàng.

Mẹ thích ăn kẹo sữa thỏ trắng lớn, Trương Thiên quyết định dùng kẹo thỏ trắng lớn để dụ mẹ, sau đó nâng cao địa vị gia đình.

Ngay lúc này, trong đám đông không xa, tiểu Đoàn Tử cầm mấy đồng tiền, nhảy nhót đi trong chợ.

"Hừ!

Đoàn Đoàn muốn tự mình đi dạo!" Nó lẩm bẩm, thân hình nhỏ bé càng xuyên qua đám đông.

Mái tóc dài còn nhảy nhót sau lưng.

Không ngờ, nó đã bị một nhóm người để mắt tới.

Thời này, có bọn buôn người, mà là loại khá nhiều.

Hơn nữa tình huống này, ở đâu cũng có, cộng thêm Đoàn Tử lại xinh đẹp.

Lại đáng yêu, tự nhiên ngay lập tức bị để mắt tới.

Đối với những súc sinh đó mà nói, bọn chúng căn bản không lo lắng mình bắt đi là con của ai, bọn chúng chỉ nghĩ xem đứa trẻ này có bán được giá tốt hay không.

"Lão đại, đứa bé này xinh thật đấy, tuy là tóc trắng, nhưng nếu bán cho một gia tộc lớn, chắc chắn không tồi." "Đứa bé này, một ngàn tệ, e rằng cũng có người mua." "Thật hay giả vậy, một ngàn tệ!

Nhiều thế sao?" Mấy người nhao nhao nói, trong mắt có chút tham

lam không che giấu được.

Trong đám đông, một người đàn ông mặt đen sạm, có vết sẹo trên mặt nhìn sang một bên.

"Ngươi đi, dụ nó qua đây." Hắn nói với một đứa trẻ, người cùng tuổi hấp dẫn người cùng tuổi là đơn giản nhất.

Đứa trẻ kia sớm đã được bọn chúng huấn luyện, tự nhiên biết phải làm gì.

Đứa trẻ gật đầu, sau đó giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đi qua.

"Em gái nhỏ, em đi một mình à?" Đứa trẻ đến bên cạnh Đoàn Đoàn, trên mặt lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

"Không phải đâu, cháu còn có cha, anh cả, còn có thằng cha thối, và tên quỷ đen!" Đoàn Tử nói bằng giọng trẻ con, kể ra Trương Thiên và mấy người kia.

Mấy cái trước thì được, nhưng cái tên quỷ đen là cái quỷ gì?

Chương 218

"Thế thì, anh có trò vui này, em có muốn chơi cùng không?" Đứa trẻ nhìn Đoàn Tử ngây thơ, vậy mà có chút không đành lòng.

"Vui, được ạ." Tiểu Đoàn Tử lần đầu đến nhân gian, hay nói cách khác, lần đầu làm người, tự nhiên có chút kích động.

Sau đó, con bé đi theo đứa trẻ kia ra ngoài.

Căn bản không hề có chút lo lắng nào.

"Lão đại, mua gần đủ rồi, nói chứ, con tiểu hồ ly đâu rồi?" "Nhị ca, con gái anh mất tích rồi." Hồ Bát Nhất vừa nói xong, Bàn Tử đã chen ngang một câu.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh nhìn nhau.

"Xong rồi!" Trương Thiên trong lòng kinh hãi.

Hắn không lo tiểu hồ ly sẽ thế nào, mà là lo người khác sẽ thế nào.

Con bé này, ít nhất cũng là một tiểu yêu, cho dù không hóa hình, người bình thường cũng không phải đối thủ, càng đừng nói đến hóa hình.

"Nó còn độc nữa, mau tìm đi, nếu làm chết người thì không hay chút nào." Trương Thiên nói, mấy người cũng vội vàng bắt đầu tìm.

Thời này, tuy mạng người không đáng giá, nói không chừng còn không bằng hai trăm tệ, nhưng cũng không thể để Đoàn Tử gây loạn được chứ?

May mắn thay, khả năng tìm đồ của Hồ Bát Nhất có thể nói là độc nhất vô nhị.

Rất nhanh, trên la bàn đã có hướng của Đoàn Tử.

Dù sao Đoàn Tử là yêu, vẫn tương đối dễ tìm.

Rất nhanh, trong một con hẻm nhỏ.

Năm sáu bộ xương đang nằm ở sâu bên trong.

Còn Đoàn Tử thì chớp chớp đôi môi nhỏ nhắn.

"Thật là, vậy mà còn muốn bán bản hồ tiên này cho một lão béo, còn muốn chiếm đoạt bản hồ tiên này, hừ!

Đáng đời." "Đoàn Đoàn chỉ phạt nhẹ các ngươi một chút thôi." Tiểu hồ ly lẩm bẩm.

Hiển nhiên, những kẻ buôn người này đã bị con bé hút cạn tinh huyết, biến thành bộ xương.

Sau đó, tiểu hồ ly vung tay một cái, bộ xương biến thành tro bụi, rải vào không trung.

Lúc này, Trương Thiên và mấy người vừa đến chỗ tiểu hồ ly thì đã nhìn thấy cảnh tiểu hồ ly rải tro cốt lên trời.

"Lão đại, học được chân truyền của Bàn gia, ừm, đã xuất sư rồi." Bàn Tử thấy vậy, hài lòng gật đầu.

"Vậy thì cậu thông minh thật đấy." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, sau đó đi qua.

Trương Thiên không phải loại người trực tiếp mắng chửi mà không phân biệt phải trái, hắn muốn tìm hiểu sự thật trước.

"Đoàn Tử, cô bé vừa giết bọn chúng sao?" Trương Thiên hỏi.

"Vâng ạ, bọn chúng muốn lừa Đoàn Đoàn cho bọn xấu, hừ!

Còn nói bọn chúng đã bán rất rất nhiều đứa trẻ con, Đoàn Đoàn liền hút cạn bọn chúng." "Ừm, lòng bọn chúng đen tối mà." Tiểu Đoàn Tử lè lưỡi chớp chớp môi.

Bọn buôn người à, vậy thì không sao.

Trương Thiên phẩy phẩy tay, ngay cả mắng cũng không muốn mắng nữa, ừm, sảng khoái trong lòng.

Nhưng nên dạy dỗ thì vẫn phải dạy dỗ một chút, ít nhất lần sau phải hành hạ chúng thật kỹ đã rồi tính.

Sau đó, Trương Thiên và nhóm người dẫn Đoàn Tử đi về phía tứ hợp viện.

Trong khoảng thời gian đó không xảy ra chuyện gì đặc biệt nữa.

Nhiều nhất, chỉ là có rất nhiều người sẽ đặt ánh mắt lên phía Trương Thiên.

Lúc này, ngoài trường quay. [Làm đẹp lắm, sảng khoái lòng người.] [Dường như không có luật pháp nào nói, yêu quái giết người là tội ác nhỉ.] [Tân Hạ Quốc thành lập, còn không thừa nhận có loại thứ này tồn tại, cho dù tiêu diệt bọn chúng, e rằng cũng chẳng có chuyện gì.] [Loại súc sinh này, nghiền xương thành tro cũng là tốt.] [Quá sảng khoái, tôi có thể sảng khoái cả năm!] [Người phía trước, sảng khoái thế nào?] [???] Hiện trường, vô số người bàn tán.

Không một ai cảm thấy điều này là sai, dù sao yêu quái giết người, có liên quan gì đến Trương Thiên đâu?

Trần Hề nhìn cảnh tượng trong màn hình.

Trong lòng cô cũng thở dài một tiếng, đúng vậy, lúc đó mạng người thật sự không đáng giá, một ngàn tệ, đã có thể mua đi một đứa trẻ nhỏ nhắn đáng yêu như vậy.

Nhìn lại Trương Thiên và bọn họ, Trần Hề cảm thấy, câu nói cô đã nói lúc trước, cứ như đang tát vào mặt chính mình.

Trần Hề cũng không nói gì, cô chậm rãi lấy ra một cuốn sổ nhật ký

từ trong lòng, đây là cuốn sổ của ông nội cô ngày trước, cô không biết những gì ghi trên đó có phải là thật hay không.

Trên đó còn ghi lại chuyện đội khảo sát đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng, những manh mối hữu ích có thể tìm thấy lại rất ỏi.

Trần Hề nhìn cuốn sổ nhật ký trong tay, cô không lật xem, bởi vì, cuốn nhật ký này, cô đã không biết đọc qua bao nhiêu lần rồi.

Cảnh tượng tiếp tục.

Trương Thiên và Bàn Tử cùng những người khác sau khi mua xong đồ Tết thì trực tiếp trở về tứ hợp viện.

Cách Tết còn gần một tháng, cho nên, thời gian khá là dư dả.

"Lão đại, lần này đi Bắc Đông, nhanh hơn chúng ta tưởng tượng một chút, chỉ mất hơn một tháng." Hồ Bát Nhất đặt tất cả hành lý và quần áo vào trong phòng, không khỏi nói.

"Ừm, quả thật nhanh hơn, hơn nữa, lần này, thu hoạch của chúng ta cũng không ít." Trương Thiên nói, đối với chuyến đi Bắc Đông lần này hắn vẫn khá hài lòng.

Không chỉ tu vi có phần thăng tiến, quan trọng nhất là "kiếm được" một sư phụ.

Cậu nghĩ xem, thực lực của Nhất Mi đạo nhân đã không tồi rồi, nếu cộng thêm tổ sư gia thì sao?

Tổ sư gia không được, nói không chừng lại mời tổ sư gia của tổ sư gia nữa.

Sau đó chính là, tổ sư gia của tổ sư gia, đến giúp đỡ, hắc hắc, nghĩ thôi đã thấy kỳ quái rồi.

Trương Thiên dự định, sau khi sắp xếp xong sẽ về nhà một chuyến, dù sao mẹ ruột chắc chắn nhớ mình, mình là đứa con ruột duy

nhất của bà mà.

Trong lòng nghĩ đến ánh mắt hài lòng của mẹ, còn có ánh mắt tự hào của ba ruột dành cho mình, Trương Thiên trong lòng vẫn sung sướng.

Lúc này, tại Giải gia.

Giải Vũ Thần lén lút lẻn vào phòng mình.

Nhưng vừa bước vào, hắn đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Một bóng người, đang ngồi trên chiếc ghế giữa phòng.

Sắc mặt Giải Vũ Thần ngượng ngùng, giọng nói thậm chí còn có chút run rẩy.

"Nhị, Nhị gia gia, ngài sao lại ở đây..." Giọng Giải Vũ Thần hơi lắp bắp, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Cũng đúng, hắn lén lút chạy ra ngoài hơn một tháng, không bị sư phụ phát hiện mới là lạ.

Nhưng, trong lòng Giải Vũ Thần, vẫn có chút hoảng loạn.

Hắn không biết, sư phụ có trách mắng hắn không, hồi ở đoàn kịch, sư phụ đối với hắn luôn rất nghiêm khắc.

"Giải Ngữ Hoa, ta thấy, gan con càng ngày càng lớn rồi, dám lừa dối ta, tự mình ra ngoài một tháng không về?" "Coi lời ta nói là trò đùa sao?" Nhị Nguyệt Hồng chậm rãi quay người lại.

Khi nhìn thấy dáng vẻ và sự thay đổi của Giải Vũ Thần, Nhị Nguyệt Hồng trong lòng có chút xót xa.

Bởi vì đã lâu ngày ở trong trạng thái căng thẳng, cộng thêm, cơ bản là ở trong mộ huyệt, không hề ngủ.

Cho nên, hiện tại trạng thái và dáng vẻ của Giải Vũ Thần cũng không tốt lắm.

Trông cứ như một gã ăn mày vậy.

"Nhị gia gia, Vũ Thần biết lỗi rồi." "Nhưng mà, Vũ Thần có một bảo vật muốn tặng cho Nhị gia gia." Giải Vũ Thần vừa nói, vừa vội vàng đưa cây kim Trương Thiên đã đưa cho hắn.

Dù sao, thứ này, hắn cũng chưa nghiên cứu thấu đáo, chi bằng tặng cho Nhị gia, nói không chừng tâm trạng ông tốt lên thì sẽ không truy cứu nữa.

"Cây kim này..." Khi nhìn thấy cây kim, Nhị Nguyệt Hồng "vụt" một cái đứng dậy.

Cây kim này, cho ông cảm giác rất lợi hại, còn lợi hại hơn hầu hết vũ khí của Giải gia.

Hơn nữa, trên đó, ông vậy mà còn cảm nhận được một tia hơi thở nguy hiểm!

"Cây kim này con lấy ở đâu ra, nói thật!" Nhị Nguyệt Hồng biểu cảm ngưng trọng.

"Trong, trong mộ địa." Giải Vũ Thần biết không thể giấu được, đành nói thật.

"Mộ địa ở đâu!" "Thì, Bắc Đông, nghe Tiểu Trương gia nói, hình như là Thanh Phong Sơn gì đó, chúng con đã đến mộ chồn, còn có, mộ Hoàng Thục Lương gì đó." Giải Vũ Thần cúi đầu, cứ như một đứa trẻ phạm lỗi.

"Cái gì!" Khi nghe đến đây, Nhị Nguyệt Hồng không thể ngồi yên.

Ông từ từ lùi lại một bước, mắt mở to, đầy vẻ không thể tin nổi.

Mộ Hoàng Thử Lang, ông đã nghe nói rồi, nơi đó cực kỳ nguy

hiểm, ngay cả Tông sư cũng khó mà ra được, phải biết ông cũng chỉ là Tông sư, mà Giải Vũ Thần và bọn họ vậy mà lại đi?

Điên rồi sao!

Khoan đã, còn có Hoàng Thục Lương, cái tên này ông đã nghe nói qua, chẳng phải là Hoàng Đại Tiên mấy trăm năm trước sao?

Chương 219

Trong chốc lát Nhị Nguyệt Hồng da đầu tê dại.

Ông từng xuống mộ, nhưng chưa từng xuống mộ nguy hiểm đến vậy.

Ông vội vàng đến bên cạnh Giải Vũ Thần, xem xét kỹ lưỡng nửa ngày, xác định không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời ông đối với Trương Thiên, càng thêm tò mò.

Vậy mà có thể đi đến nơi đó, mà còn sống trở về, thậm chí còn mang theo bảo bối, điều này đơn giản đã vượt quá sức tưởng tượng của ông.

"Các con thật sự đã đi nhiều nơi như vậy?" Nhị Nguyệt Hồng nhận lấy cây kim nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

"Vâng, Nhị gia gia, ở đó, con thật sự đã nhìn thấy, những chuyện chưa từng có trước đây, chồn khoác da người, còn có quan phủ ẩn trong mộ huyệt." Giải Vũ Thần nói, Nhị Nguyệt Hồng thở dốc cũng khó khăn.

"Các con thậm chí còn nhìn thấy chồn khoác da người sao?" Nhị Nguyệt Hồng hỏi, phải biết, loại khoác da người, đó chính là tồn tại bán tiên, lúc trước có lời đồn của đạo mộ giả, bọn họ gặp phải một con thôi mà đã thương vong thảm trọng.

"Bao nhiêu con?" Nhị Nguyệt Hồng nghiêm túc nhìn Giải Vũ Thần.

"Không đếm xuể, hình như có mấy trăm con." Giải Vũ Thần nghĩ đến những con chồn từ trong đống mộ mọc lên khắp núi, lập tức rùng mình một cái.

“Chúng con còn gặp được chồn thành tiên, còn có Diêm Vương Điện gì đó...” Sau đó, Giải Vũ Thần kể tất cả những gì hắn đã trải qua một cách rành mạch.

Hắn không nói Trương Thiên mạnh đến mức nào, sư phụ Trương Thiên mạnh đến mức nào.

Dù sao đó là bí mật của Trương Thiên, hắn vẫn chưa có thói quen tiết lộ bí mật của người khác.

“Thật là kỳ tích.” Nhị Nguyệt Hồng sau khi nghe Giải Vũ Thần kể lại toàn bộ trải nghiệm một cách ngây người, càng cảm khái một tiếng, đồng thời sau lưng cũng lạnh toát.

Một nơi nguy hiểm như vậy, Trương Thiên vậy mà thật sự dám đi, điều kỳ lạ nhất là, còn dẫn theo Giải Vũ Thần, cuối cùng còn bình an vô sự trở về, điều này đơn giản chính là kỳ tích.

“Mấy chục năm trước, ta cũng từng nghe nói về truyền thuyết Thanh Phong Sơn đó, hơn nữa, nơi đó, còn nằm trong khu vực Đại Hưng An Lĩnh, tương truyền bên trong ẩn chứa một long mạch vàng.” “Lúc đó, có rất nhiều đạo mộ tặc, thậm chí cả Mạc kim giáo úy, đều nối gót nhau đến, chỉ riêng trên Thanh Phong Sơn đó, đã đào không dưới một ngàn cái đạo động.” “Thế nhưng, mỗi một đợt người tiến vào, đều sẽ bị một số hoàng bì tử quấy nhiễu tâm thần, thương vong nghiêm trọng, tương truyền, nơi đó còn có một ngôi mộ của hoàng bì tử, những con hoàng bì tử đó chuyên môn thu hoạch da người.” “Có thể nói là đáng sợ.” “Ngay cả Đại Tông sư cũng khó mà ra được, Trương Thiên này chẳng lẽ đã vượt qua Đại Tông sư rồi sao?

Rốt cuộc là cấp bậc gì?” Nhị Nguyệt Hồng nhàn nhạt nói, trong mắt đối với Trương Thiên càng thêm kiêng kỵ.

Giải Vũ Thần toàn thân chấn động.

Hắn cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao bên ngoài lại có nhiều hoàng thử lang như vậy, hóa ra không phải để tế tự Hoàng Thục Lương, mà là để bảo vệ long mạch vàng, hoặc nói là bảo vệ mộ Hoàng Thục Lương!

Nghĩ đến đây, Giải Vũ Thần đã hiểu ra một chuyện.

Hóa ra, mộ Hoàng Thục Lương không hề có bất kỳ thủ hộ thú nào, thủ hộ thú, chính là những con hoàng thử lang đó!

Nhị Nguyệt Hồng tiếp tục nói.

"Hơn nữa tương truyền, bên trong, còn có một Diêm La Điện, bên trong có một nữ phù thủy, bất cứ ai tiến vào, đều sẽ bị nhiễm lời nguyền." "Nữ phù thủy đó giết người, e rằng đã lên đến vạn người." Nhị Nguyệt Hồng nói, càng lo lắng nhìn Giải Vũ Thần một cái.

Thật là đại khí vận, thế mà cũng không chết, đúng là được trời ưu ái.

Đồng thời, ông cũng cảm thán, Trương Thiên và nhóm người vận khí tốt, loại mộ nghịch thiên như vậy mà cũng có thể "đạo", đúng là kẻ gan dạ.

Lúc này Giải Vũ Thần nghĩ đến tế đàn, nữ phù thủy từ đầu đến cuối đều đang lừa dối bọn họ, không phải một trăm người, e rằng tế tự cần đến vạn người!

Mà bọn họ chính là mấy người cuối cùng!

Hèn gì Hoàng Thục Lương đánh chết cũng không nỡ giết bọn họ, hóa ra, bọn họ mới là then chốt.

"Ai, các con thật sự là một kỳ tích, ngay cả năm đó Mạc kim giáo úy tứ đại tề tụ, e rằng cũng không thể "đạo" được ngôi mộ đó, vậy mà lại bị các con "đạo" được." "Thôi được rồi, bình an trở về là tốt rồi, mấy ngày nữa ta sẽ đích thân đến thăm Trương Thiên." Nhị

Nguyệt Hồng cũng không muốn dạy dỗ Giải Vũ Thần, dù sao chuyện này cũng là ông ngầm thao túng.

Hơn nữa, Giải Vũ Thần có thể bình an trở về đã là rất giỏi rồi.

Lúc này Nhị Nguyệt Hồng muốn khẩn thiết đi nghiên cứu cây kim bạc này một chút, thứ này, theo ông thấy, có thể lấy ra từ loại mộ địa đó, tuyệt đối có tác dụng lớn.

Hơn nữa sau đó ông nhất định phải hỏi kỹ Giải Vũ Thần, hỏi rõ tất cả chi tiết trong mộ.

Nhìn sư phụ rời đi, Giải Vũ Thần thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng vậy mà có chút tự hào nhỏ.

Đây vẫn là lần đầu tiên, hắn khiến sư phụ ngạc nhiên đến vậy.

Trong lòng Giải Vũ Thần rất mãn nguyện, cũng rất tự hào.

Lúc này, về phía Trương Thiên, Trương Thiên dẫn Hồ Bát Nhất và những người khác đi về phía Cục khảo cổ, bọn họ muốn quyên tặng bản đồ!

"Lão đại, chúng ta cái này tính là, "tam cố mao lư" sao?" Bàn Tử đầu đội một chiếc mũ trùm màu đen, nghênh ngang đi trên đường.

Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng, Trương Thiên lờ mờ có thể tưởng tượng ra khuôn mặt bỉ ổi đó.

"Bàn Tử, 'tam cố mao lư' là mời Gia Cát Lượng xuất sơn, liên quan gì đến chuyện này chứ." Hồ Bát Nhất ở bên cạnh không hiểu nói.

"Ai, lão Hồ, cậu cái này thì không hiểu rồi, chúng ta cái này gọi là, 'nghịch hướng tam cố mao lư', chúng ta đến ba lần, bọn họ muốn giữ chúng ta ba lần, hắc hắc, nghĩ đến ánh mắt của mấy chuyên gia đó, Bàn gia trong lòng liền vui sướng." "Chúng ta cũng là người có địa vị

rồi.” Trong đầu Bàn Tử hiện lên, ánh mắt kinh hãi của đoàn chuyên gia.

Trương Thiên sờ sờ má, chuyện kiểu này, đúng là chỉ có Bàn Tử nghĩ ra được.

Rất nhanh, Cục khảo cổ.

Trương Thiên và mấy người quen đường quen lối đi vào cục.

Bảo vệ hình như đã quen thân với Trương Thiên, thấy vẫn là “bộ ba bịt mặt”, ông ta thậm chí không thèm nhìn, trực tiếp cho qua.

Ba người này, là “thần tài” đấy, đến một lần, Cục khảo cổ phấn khích mấy ngày, không cho qua sao được.

Còn về cách phân biệt, từ cái bước chân của tên Bàn Tử “ngu ngốc” đó cũng có thể nhìn ra, tuyệt đối là ba người lần trước.

Lúc này, trong phòng khảo cổ.

Vô số người đang nghiên cứu những văn vật ít ỏi được lấy ra từ mộ thất lần trước.

Lúc này, Trần giáo sư cũng ở đó, đều là giáo sư giới khảo cổ, cho nên, Trần giáo sư và Lý giáo sư cũng đều quen biết.

Điều khiến người ta bất ngờ là, Shirley Dương cũng ở đó.

Shirley Dương muốn phá giải bí mật lời nguyền của mình, tự nhiên sẽ khá quan tâm đến khảo cổ.

“Lý giáo sư, ngài nói là, ngài trước đây đã từng nhìn thấy lời nguyền sao?” Shirley Dương nhìn Lý giáo sư, không khỏi hỏi.

Lý giáo sư gật đầu, đúng lúc ông định nói gì đó, cửa phòng khảo cổ bị mở ra.

Ba người đàn ông bịt mặt đã đi vào.

Shirley Dương theo bản năng đứng dậy, tạo ra một tư thế chiến đấu tấn công.

“Bình tĩnh nào, người quen rồi.” Lý giáo sư thấy vậy, càng vội vàng xua tay vẻ mặt bình tĩnh.

Sau đó, chỉ thấy trong ba người, Bàn Tử vung tay một cái, một tờ giấy trắng được ném ra, sau đó ba người nghênh ngang đi ra ngoài.

Điều đó thật sự là “hành vân lưu thủy”.

Khiến Trần giáo sư và cả Shirley Dương đều ngỡ ngàng.

Thời này, còn có người ngốc nghếch đến thế sao?

Bịt mặt, rồi ném một tờ giấy trắng?

Coi đây là nơi nào?

Bãi tha ma sao?

“Lý giáo sư, đây là...?

Một bất ngờ đặc biệt sao?” Shirley Dương không khỏi cười ngượng.

“Không có, ba người này là nhân sĩ bí mật của Cục khảo cổ chúng ta, bọn họ là đặc công chuyên nghiệp.” Lý giáo sư mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói.

Sau khi Lý giáo sư nói xong, những người ở hiện trường đều ngây người. [Hay lắm, khi nào Trương Thiên biến thành đặc công chuyên nghiệp vậy?] [Chúng ta vậy mà lại thẩm phán đặc công khảo cổ ẩn danh?] [Đặc công được học viện khảo cổ Bắc Ly thừa nhận, cái này chắc phải là đặc công thật sự rồi nhỉ?] [Khoan đã, cái này chắc là Lý giáo sư nói bâng quơ thôi, mọi người đừng quá để ý, nhưng mà, nói không chừng sau này bọn họ thật sự sẽ trở thành chuyên nghiệp đấy.] [Không sai, bọn họ là chuyên nghiệp, là đội chuyên nghiệp không sai

chút nào.] Hiện trường, một đám người càng bùng nổ.

Trần Hề trực tiếp ngây người, hay lắm, đạo mộ tặc biến thành đặc công bí mật của Cục khảo cổ, điều này sao có thể không khiến cô ấy buồn bực chứ.

Trong màn hình.

Lý giáo sư nhặt tờ giấy trên đất lên.

Mọi người cũng nhao nhao nhìn lại.

"Đây là bản đồ lộ tuyến của một đại mộ, vậy mà hắn còn đánh dấu cả vị trí cơ quan nữa..." Nhìn bản đồ mộ huyệt chi tiết đến vậy, Trần giáo sư ngây người.

Thật sự có đặc công lợi hại đến thế sao?

Xin hãy cho tôi một tá đặc công như vậy đi.

Mắt đẹp của Shirley Dương lóe lên, cô nhìn bản đồ, lại nghĩ đến một người.

Hồ Bát Nhất!

Không sai, ba người vừa rồi, có một người dáng người, còn cả vóc dáng đều rất giống Hồ Bát Nhất, vị nam thần trong mơ của cô bấy lâu nay.

Trước đây ở Hải Đáy Mộ, Hồ Bát Nhất đã để lại ấn tượng quá sâu sắc cho Shirley Dương, đến nỗi Shirley Dương vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Còn bóng dáng của tên Bàn Tử kia, nhìn thế nào cũng giống!

Cái dáng đi đó quá đặc trưng.

Chương 220

Cứ như "tay trái sáu, tay phải bảy, bước chân vẽ vòng tròn tại chỗ", đặc biệt có "đặc điểm".

"Chẳng lẽ thật sự là bọn họ?" "Hèn gì, hơn một tháng không thấy người, bọn họ chẳng lẽ đi đạo mộ sao?

Nhưng tại sao lại phải quyên tặng bản đồ ra ngoài?" Tư duy của Shirley Dương nhanh nhạy, thậm chí chỉ một ánh mắt đã nhìn ra có khả năng là Trương Thiên và bọn họ.

Điều khiến Shirley Dương không hiểu là, Trương Thiên và bọn họ, tại sao lại phải quyên tặng bản đồ ra, không phải nên "độc thôn" sao?

"Bản đồ chi tiết như vậy, Lý giáo sư, cái này có dùng được không?" Trần giáo sư kể từ lần tham mộ trước, cảm giác sợ hãi đối với mộ huyệt càng tăng lên vùn vụt.

"Bọn họ đã giúp đỡ chúng ta hai lần rồi, hơn nữa mỗi lần đều để lại dấu hiệu cho chúng ta, chúng ta tin tưởng bọn họ, hơn nữa, vì văn vật, chúng ta không có lý do gì để từ chối." Lý giáo sư nói rồi, ông đứng dậy.

Để tránh bị đạo mộ tặc chiếm trước, ông dự định ngày mai sẽ đi ngay!

Trần giáo sư có chút buồn bực, vì sao mình lại không gặp được chuyện tốt như vậy.

Shirley Dương lại càng thêm hoang mang.

Hồ Bát Nhất và bọn họ, vậy mà đã quyên tặng hai lần, chẳng lẽ bọn họ thật sự là một nhóm người tốt?

Đạo mộ tặc còn có thể cống hiến cho Hạ Quốc sao?

Trong lòng không khỏi nghĩ, Shirley Dương lắc lắc đầu lại vứt bỏ những suy nghĩ đó, sau này nói không chừng còn có cơ hội gặp mặt.

"Lý giáo sư, chúng ta cũng đi cùng đi." Shirley Dương liền nói, Lý giáo sư thì cười gật đầu.

Sau đó, một nhóm chuyên gia thậm chí đã bắt đầu chuẩn bị vé tàu đi Bắc Đông vào ngày mai.

Năm nay ăn Tết, bọn họ chắc chắn sẽ không trở về.

Lúc này, về phía Trương Thiên.

"Lão đại, vừa rồi Bàn gia có ngầu không!

Một cái ném thẳng tờ giấy vào mặt bọn họ." "Cho bọn họ một vố đau, thể hiện sự không câu nệ tiểu tiết!

Hào phóng của "đoàn hỏa" chúng ta!" Bàn Tử tự tin nói, ba người đã cởi mũ trùm xuống.

"Bàn Tử, chúng ta là đội, là đội, không phải "đoàn hỏa" (băng đảng)!" Hồ Bát Nhất vẻ mặt buồn bực.

Cái từ "đoàn hỏa" này nghe sao mà cứ kỳ quái thế.

"Về trước đi, tối tôi sẽ về ăn cơm, lão Hồ không cần nấu cơm cho tôi đâu." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu.

Rất nhanh trong tứ hợp viện.

Trương Thiên trở về phòng mình, tiểu hồ ly lại đang nằm trên đất.

Bàn tay nhỏ màu trắng đang sờ con rùa nhỏ trên đất.

Nhìn tiểu hồ ly hóa hình, con rùa nhỏ đừng nói là ghen tỵ đến mức nào.

Thấy Trương Thiên trở về, con rùa nhỏ càng vội vàng rung

chuông, chạy đến bên cạnh Trương Thiên.

"Anh anh anh." Đôi mắt nhỏ xíu của con rùa nhỏ, nhìn Trương Thiên, tràn đầy khát vọng.

Nói tốt là nuôi tôi đâu?

Nói tốt là để rùa gia biến mạnh đâu?

Nói tốt là biến thành rùa vương mạnh nhất đâu?

Tại sao tiểu hồ ly mấy tháng đã hóa hình, mà rùa gia vẫn cứ là rùa, thật không công bằng!

Con rùa nhỏ càng mong đợi nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên có chút buồn bực, quả nhiên trong nhà nhiều thú cưng không phải là chuyện tốt, hắn xoa xoa đầu con rùa nhỏ.

"Rùa à, con nghĩ mà xem, nếu con mà hóa hình, thì cái chuông đó làm sao đây, cắm vào mông sao?" "Đến lúc đó con rung chuông có thoải mái đâu, đúng không, cho nên, con không thích hợp hóa hình." "Lần sau ra ngoài, cho con đi cùng nhé?" Trương Thiên nhẹ nhàng nói, con rùa nhỏ nghe vậy, chuông rung rung, hiển nhiên là đồng ý.

Tuy trong lòng có chút ghen tỵ tiểu hồ ly, nhưng con rùa nhỏ nghĩ đến dáng vẻ mình sau khi hóa hình, sau đó lắc lắc đầu.

Đến lúc đó con rết trong cái chuông mà chui vào mông ăn đồ, chậc chậc chậc, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Lúc này con rùa nhỏ đối với việc hóa hình, đã có bóng ma tâm lý.

Thay vì biến thành dạng đó, chi bằng không hóa hình.

"Cha ơi, Đoàn Đoàn muốn ăn kẹo!" Tiểu hồ ly mở to mắt, chớp chớp một cái.

"Không có!" Trương Thiên dứt khoát từ chối.

“Đoàn Đoàn nhìn thấy rồi!

Cha mua rất nhiều, kẹo sữa thỏ trắng lớn!

Đoàn Đoàn muốn ăn, muốn ăn mà.” Tiểu hồ ly trực tiếp sử dụng thuật làm nũng đáng yêu.

Trương Thiên bất đắc dĩ, đành đưa cho nó một viên kẹo sữa thỏ trắng lớn.

“Úi da!

Cha là tốt nhất!” Cô bé dùng đôi chân ngắn cũn cỡn, bò lên giường, cái đuôi nhỏ vểnh vểnh.

Trương Thiên trong một khoảnh khắc, đều cảm thấy, mình thật sự đã nuôi một cô con gái.

“Nếu mẹ ruột mà biết, tôi thích làm cha, không biết sẽ có biểu cảm thế nào...” Trương Thiên lúc này đã có thể tưởng tượng ra biểu cảm kinh hãi của mẹ mình.

Mẹ chắc sẽ rất sợ hãi, hoặc rất kinh ngạc nhỉ...

Con rùa nhỏ lại một lần nữa trở về cái hố đất của mình, những thứ nó ăn hàng ngày, đa số đều là chuột dưới đất.

Trong tứ hợp viện, chuột gần như đều đã bị con rùa nhỏ ăn sạch.

Nuôi con rùa nhỏ, đơn giản còn hữu dụng hơn cả nuôi một con mèo.

Đoàn Tử bò trên giường, sung sướng ăn kẹo sữa.

Còn Trương Thiên thì cầm lấy bao lớn bao nhỏ đồ vật trên đất, định về nhà một chuyến, gặp mẹ ruột của mình.

Tiện thể gặp ba ruột được nhặt từ thùng rác về.

“Ô, Đoàn Đoàn cũng muốn đi!” Thấy Trương Thiên định giấu

mình lén về nhà, tiểu hồ ly càng dùng đôi chân ngắn cũn cỡn, vội vàng đi theo sau.

"Xì, hóa hình còn không chạy nhanh bằng Đoàn Đoàn bốn chân." Cô bé lẩm bẩm, đôi mắt to chớp chớp nhìn Trương Thiên.

Khuôn mặt trẻ con còn chu chu cái miệng nhỏ.

"Cô bé đi làm gì?

Cứ bò trên giường ăn kẹo sữa đi." Trương Thiên thấy vậy, sắc mặt thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tiểu hồ ly đảo mắt một vòng, bàn tay nhỏ mũm mĩm ôm chầm lấy chân Trương Thiên.

"Không mà, cha ơi, ba ba, ba ba đẹp trai nhất, cho Đoàn Đoàn đi cùng mà!" Con bé vừa nói, vừa không ngừng lắc chân Trương Thiên.

Nhìn Đoàn Tử nhỏ bé đáng yêu, Trương Thiên hít một hơi.

"Không được!" Thấy chiêu làm nũng của mình không có tác dụng, tiểu hồ ly chống tay lên hông, chu môi.

"Hừ!

Cháu đi tìm anh cả nói lý!" Đoàn Tử nói rồi, hấp tấp chạy về phía phòng Trương Khởi Linh.

Trương Thiên thấy vậy, liền vội vàng xách đồ đã mua chạy ra ngoài tứ hợp viện.

Dẫn nó về nhà ư?

Nói đùa gì vậy, mình không muốn sống yên ổn trong nhà nữa sao.

Hơn nữa, Trương Thiên không muốn trở thành trẻ mồ côi.

Vả lại con bé này, cái đuôi mà lộ ra, chẳng phải sẽ dọa chết ba mẹ sao.

Trương Thiên vội vàng rời khỏi tứ hợp viện của Bàn Tử.

Sau đó sải bước đi về phía tiệm đồ cổ, trong lòng đều là những ảo tưởng về cuộc sống tốt đẹp.

Còn về việc tại sao Trương Thiên lại để tiểu hồ ly đi tìm Trương Khởi Linh, là vì Trương Thiên tin chắc.

Trương Khởi Linh cái tên "Muộn Du Bình" đó, chắc chắn không thể đồng ý với tiểu hồ ly.

Trương Thiên có sự tự tin này!

"Em muốn về nhà gặp ông bà sao?" "Vâng vâng, anh cả giúp đỡ Đoàn Đoàn đáng thương đi, Đoàn Đoàn muốn sống cuộc sống bình yên cùng ông bà mà." "Được, tôi đồng ý!" Trương Thiên: "????" Trương Khởi Linh quả quyết đồng ý.

Trên mặt y lại không có một chút sắc thái nào.

Vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng lại rất hài lòng.

Đợi mang con bé này đến tiệm đồ cổ, đến lúc đó, để nó cùng Trương Vũ Phi chơi cờ, mình về nhà thuận tiện luyện đan.

Chương 221

Chẳng phải là sướng như tiên sao?

“Oa da!

Anh cả là tốt nhất, Đoàn Đoàn thích anh cả nhất.” Tiểu hồ ly vểnh đuôi lên, ôm lấy chân Trương Khởi Linh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ một trận.

Trương Khởi Linh thì không nói gì, dắt Đoàn Tử đi về phía bên ngoài.

Điểm đến đương nhiên chính là tiệm đồ cổ.

Nếu Trương Thiên mà biết, chân trước mình vừa đi, Trương Khởi Linh đã dẫn Đoàn Tử về nhà, không biết hắn sẽ có biểu cảm thế nào.

“Hắc hắc, không có cái con tiểu hồ ly kia, địa vị gia đình của bản thiếu gia, chắc chắn cao hơn địa vị của Vượng Tài ngoài cửa!” Trương Thiên trong lòng nghĩ, ngâm nga khúc nhạc, mang theo quà, đi về phía tiệm đồ cổ.

Lần này, hắn đặc biệt không dẫn Trương Khởi Linh về, đến lúc đó, mẹ ruột mà nhìn thấy mình, chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Ngay khi Trương Thiên vừa đi không lâu, hai bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

Một người phụ nữ, một lão giáo sư.

Người phụ nữ tóc dài, hơi gợn sóng, trên khuôn mặt tươi cười có chút ngưng trọng.

Còn lão giáo sư thì có chút lơ đễnh.

“Ngày mai chúng ta sẽ cùng đoàn chuyên gia của Lý giáo sư đi Bắc

Đông khảo sát cổ mộ, không biết ở đó có nguy hiểm lắm không." Trần giáo sư lẩm bẩm, từ sau Hải Đáy Mộ, ông đã suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Shirley Dương hơi nhíu mày, cô vẫn luôn suy nghĩ về chuyện ba người đàn ông bịt mặt kia.

"Trần giáo sư, tôi cảm thấy, lần này chúng ta đi Bắc Đông, phải tìm một số người trong nghề mới được." "Nếu không, chỉ dựa vào chúng ta đi, kết quả chắc chắn sẽ giống như Hải Đáy Mộ, mười phần chết không còn một." Shirley Dương chậm rãi ngẩng đầu nói.

"Thế nhưng... tìm ai đây..." Trần giáo sư thở dài một tiếng.

Từ sau lần trước, số lượng thành viên đội khảo cổ muốn cùng xuống mộ ngày càng ít, hơn nữa, ai lại nguyện ý giúp đỡ bọn họ chứ?

"Ai?

Trần giáo sư, cô Shirley, không ngờ lại gặp hai người ở đây." Đột nhiên, giọng Trương Thiên truyền đến.

Trên mặt Shirley Dương nở nụ cười, Trần giáo sư thì mắt sáng rỡ.

"Chào anh Tào Tháo, không phải, Trương Thiên." "Chúng ta đã một tháng không gặp rồi nhỉ?

Lần trước các anh đi nhanh quá, chúng tôi còn chưa kịp nói lời tạm biệt nữa." Trần giáo sư trên mặt nở nụ cười.

Suýt nữa thì lỡ lời.

"Trương gia, lần trước ngài đi nhanh thật đấy, chúng tôi còn muốn đến thăm ngài, cũng không có cơ hội." Shirley Dương cũng nheo mắt, trên mặt nở nụ cười.

Bây giờ cô nhìn Trương Thiên, nhìn thế nào cũng cảm thấy,

Trương Thiên chính là người trong số mấy người bịt mặt lần trước.

"Ha ha, thăm hỏi thì không cần đâu, có thể gặp lại hai người, cũng là vinh hạnh của tôi." Trương Thiên cười nói, còn về việc Shirley Dương và Trần giáo sư tại sao lại ở đây, Trương Thiên không quan tâm.

Lúc này Trương Thiên chỉ muốn nhanh chóng về nhà, sau đó, tạo bất ngờ cho mẹ.

Nhưng, ai biết được, Trương Thiên vừa chuẩn bị đi, Shirley Dương lại một lần nữa kéo Trương Thiên lại.

"À thì, Trương gia, tôi trước đây nghe người Bắc Ly nói, mọi người đều gọi ngài là Trương gia, ngài lại càng thần thông quảng đại, lần trước rất cảm ơn các ngài đã giúp đỡ." "Bên này tôi có một ngôi cổ mộ rất lớn, không biết các ngài có hứng thú không." Shirley Dương nhìn Trương Thiên, dường như có thể nhìn ra được "hoa" trên mặt hắn.

"Không có hứng thú, hơn nữa chuyện này, cô nên đi tìm lão Hồ." Trương Thiên phẩy phẩy tay, đối với Shirley Dương, hắn cũng không có cảm tình.

Tuy cô nàng này xinh đẹp lại thông minh, nhưng đáng tiếc, không phải "gu" của hắn.

Trương Thiên tìm bạn gái, phải là người mạnh hơn hắn, hoặc thông minh hơn hắn, nếu không dựa vào cái gì để Trương Thiên để mắt tới.

Shirley Dương đảo mắt một vòng, cười nhưng vẫn không để Trương Thiên đi, mà lúc này, trước cửa tiệm đồ cổ.

Trương Khởi Linh dẫn tiểu hồ ly lại đã nhanh chân đến trước.

Trương Khởi Linh còn cầm trên tay những món quà đã mua, tuy

trên mặt không chút biểu cảm, nhưng, ừm, trong lòng vẫn tràn đầy tình cảm.

"Oa da!

Đoàn Đoàn sắp được gặp ông bà rồi." Cô bé nhỏ đang sung sướng nghĩ ở cửa.

"Đúng vậy, vi sư cũng sắp được gặp phụ mẫu của đồ nhi rồi, thật vui mừng." Lúc này, một bên, Nhất Mi đạo nhân đang mặc hoàng bào, chải chuốt tóc của mình.

"Ngài sao lại ở đây." Trương Khởi Linh ngạc nhiên nhìn ông ta một cái.

"Nhị đồ đệ, đừng kinh ngạc, vi sư đây là vì tốt cho con, ta là đệ tử thiên tài số một Mao Sơn, cùng con đến đây, đây là vinh hạnh của phụ mẫu đồ nhi." "Đến lúc đó, cũng làm rạng danh con nữa chứ." Nhất Mi đạo nhân vẻ mặt chính khí nói.

Nếu nhìn kỹ, trên đỉnh đầu Nhất Mi đạo nhân còn đội một chiếc ô che nắng, ừm trông hơi kỳ lạ.

Nhất Mi đạo nhân sau mấy ngày dưỡng sức trên xe lửa, cộng thêm, viên quỷ đan đó cũng chưa ăn xong.

Rất nhanh đã có thể ngưng tụ hồn phách.

Còn về thực lực thì, bây giờ lại hơi "lạc quẻ" rồi.

Nhưng, may mắn thay trí lực không có vấn đề.

Trương Khởi Linh nhìn chiếc ngọc bội trong túi, Nhất Mi đạo nhân không biết từ khi nào đã nhét chiếc ngọc bội vào túi y.

Hèn gì ông ta lại đi theo.

"Ừm?

Hắn chưa về sao?" Không cảm nhận được khí tức của Trương Thiên, Trương Khởi Linh hơi nhíu mày.

"Nhị đồ đệ, yên tâm đi, đồ nhi ngoan về rồi, nhìn thấy chúng ta chắc chắn sẽ rất vui mừng mà!" "Dù sao vi sư là..." "Được rồi, chúng ta vào đi." Trương Khởi Linh vung tay một cái, cắt ngang màn "thể hiện phép thuật" của Nhất Mi đạo nhân.

Sau đó, y nhẹ nhàng gõ cửa tiệm đồ cổ.

Mà lúc này, Trương Thiên vẫn bị Shirley Dương và hai người kia quấn lấy.

Trương Thiên đầy vạch đen trên đầu, cái này tính là chuyện gì vậy!

Còn có chuyện gì xui xẻo hơn là bị hai người tài giỏi này chặn đường nữa chứ! "Kia, cô Tuyết, rốt cuộc hai người có chuyện gì vậy?

Cứ nói thẳng ra đi, tôi còn phải về nhà nữa." "Cô xem, tôi đã mua nhiều đồ Tết thế này, sắp đến năm mới rồi, chúng ta cứ tự giác đừng làm mất thời gian nữa." Trương Thiên bị hai người cản lại, cảm thấy hơi cạn lời, đành mở miệng nói. "Là thế này, Trương gia, chúng tôi xin nói thẳng, chúng tôi muốn mời anh cùng chúng tôi đến Bắc Đông để khảo sát cổ mộ." "Đương nhiên chúng tôi cũng sẽ không bạc đãi anh, anh có điều kiện gì cứ việc đề xuất, chỉ cần chúng tôi có thể chấp nhận." Shirley Dương nghiêm túc nói.

Cô biết, đội của Trương Thiên tuyệt đối không phải người thường, hơn nữa rất có khả năng chính là người đã cung cấp bản đồ mộ huyệt, vì vậy, cô càng muốn Trương Thiên và nhóm của hắn dẫn cô đi. "Không có hứng." Trương Thiên nhàn nhạt xua tay.Trong lòng hắn đã chửi rủa hai kẻ ngốc này cả trăm lần.

Mình vừa từ Bắc Đông trở về, trải qua muôn vàn khó khăn, suýt

chút nữa bỏ mạng ở đó, tốt lành gì đâu mà lại muốn mình quay lại.

Không phải kẻ ngốc thì là gì chứ, lúc này Trương Thiên không bỏ đi thẳng đã là nể mặt họ rồi. "Trương gia, anh cân nhắc một chút, yêu cầu của anh chúng tôi đều sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng." Shirley Dương nhìn Trương Thiên lần nữa mở lời, cô chủ yếu vẫn là muốn thử xem Trương Thiên thế nào.

Trương Thiên hít một hơi, mặt không chút biểu cảm. "Tôi nghe nói, Bắc Ly có một người tên là Hạo Thiên Chân, hai người có thể đi cùng cậu ta." Trương Thiên vừa nói xong, Trần giáo sư lập tức toát mồ hôi lạnh sau lưng.

Anh hùng đào mộ!

Đội thiếu niên đào mộ...

Nghĩ đến cảnh đội của Hạo Thiên Chân từng phá hủy lăng mộ dưới biển, ông ta liền thấy lạnh sống lưng, nếu dẫn tên đó đi, chẳng phải là... "Cái kia, Trương gia anh không đi, vậy còn những người khác không?" "Anh tiến cử một người xem nào." Trần giáo sư cười cười, dứt khoát bỏ qua Hạo Thiên Chân. "Giải gia, đi đi, Giải gia Giải Vũ Thần, cậu ta là một thiên tài." Trương Thiên tùy tiện nói.Trong lòng hắn lại thầm xin lỗi Giải Vũ Thần. "Giải công tử à, cậu cứ coi như lão phu lấy cậu làm lá chắn tiền bạc đi, đến lúc đó tôi sẽ cảm ơn cậu." Trương Thiên thầm nghĩ, Shirley Dương và Trần giáo sư mắt sáng rỡ.

Người mà Trương Thiên tiến cử, chắc chắn sẽ không tầm thường. "Đa tạ!" Hai người vội vàng cúi chào, sau đó hấp tấp đi về phía Giải gia.Lúc này, bên trong Giải gia.

Giải Vũ Thần đang quỳ trên mặt đất.

Giải Liên Hoàn nhìn Giải Vũ Thần. "Vũ Thần à, không ngờ con lại

thật sự xuống mộ, trước đây ta đã nói thế nào?

Giải gia chúng ta, con phải tẩy trắng cho một thế hệ, còn con thì sao?

Xuống mộ đạo mộ sao?" "Còn ra thể thống gì nữa!" Giải Cửu Gia tức giận nói.

Đúng lúc này, Nhị Nguyệt Hồng chậm rãi bước vào.

Trên tay ông ta cầm chính là ngân châm.

Sau đó Nhị Nguyệt Hồng nói vài câu vào tai Giải Liên Hoàn, ngay sau đó, trên mặt Giải Cửu Gia tràn đầy nụ cười.

Chương 222

"Đoạn Hồn Lê Hoa Châm, không tệ không tệ, lần đầu xuống mộ mà đã có thể lấy được bảo bối như vậy, ừm, rất có tiềm lực." Nói xong, Giải Vũ Thần ngây người một chút, trời ơi, sao mình lại không biết, cha mình còn có khả năng đổi mặt nhanh như vậy chứ?"Ngữ Hoa, ta đã biết tác dụng của trận pháp này rồi, thậm chí có thể trọng thương linh hồn, có cây châm này, chúng ta thậm chí có thể phân cao thấp với các gia tộc khác." "Rất không tệ, nhưng con có thể mang về thứ này thì Trương Thiên chẳng phải còn thu được nhiều hơn sao?" Nhị Nguyệt Hồng tâm tư cẩn mật, rất nhanh liền nghĩ đến Trương Thiên.

Dù sao thì Giải Vũ Thần lần đầu xuống mộ đã có thể lấy được bảo vật quý hiếm như vậy, vậy Trương Thiên, chẳng phải đã kiếm được bồn đầy bát đầy sao?

Giải Vũ Thần lắc đầu, sau đó kể lại những khó khăn mà Trương Thiên đã gặp phải bên trong, và chuyện suýt chết.

Những thứ quan trọng thì y không nói ra.

Trong đại sảnh có chút tĩnh lặng. "Xem ra, Trương Thiên này cũng không phải đèn cạn dầu." "Năng lực của đội hắn, e rằng đã vượt qua nội lực của một gia tộc lớn rồi, chúng ta cũng phải cẩn thận một chút." Nhị Nguyệt Hồng nghe xong lời của Giải Vũ Thần, càng trầm giọng nói.

Ông ta cũng không phải đồ ngốc, cho dù Giải gia của họ có cùng nhau đối phó Trương Thiên đến Diêm Vương điện, e rằng cũng không giải quyết được.

Trương Thiên có thể an toàn trở về, loại thực lực này, đã không

phải thứ họ có thể trêu chọc."Ai, hiện tại Bắc Ly, sắp biến thiên rồi." Giải Cửu Gia thở dài một tiếng.

Giải Vũ Thần do dự một chút, y chậm rãi lấy ra một viên kim đan. "Nhị gia gia, phụ thân, cái này là con tìm thấy trong mộ thất, con đã giấu đi, không biết là thứ gì." Giải Vũ Thần không nói Trương Thiên cũng có.

Chỉ nói là y đã giấu đi.

Khi đan dược được lấy ra, hai người mắt trợn tròn, Nhị Nguyệt Hồng thậm chí có chút kích động.

Trên mặt Cửu Gia càng hiện rõ sự chấn động. "Không ngờ, truyền thuyết về Kim Mạch Thanh Phong Sơn là thật, đây là Kim Mạch Đan, hồn nhiên thiên thành, truyền rằng sau khi uống vào, thậm chí có thể giúp võ giả đề thăng tu vi vài đoạn!" Nhị Nguyệt Hồng nói xong, nhất thời hiện trường im lặng."Vũ Thần, viên đan dược này con cứ cầm lấy, nó có ích cho tu vi của con, vì con có thể lấy được đan dược thì Trương Thiên chắc chắn cũng có thể." "Đừng ôm hy vọng hão huyền, còn chuyện các con đi đạo mộ, đừng nói với ai, về chuyện của Trương Thiên, chúng ta cũng phải giữ bí mật nghiêm ngặt." "Trong bóng tối hãy duy trì quan hệ tốt với Trương Thiên, đừng để các gia tộc khác biết được tiềm lực của Trương Thiên và những người khác." Xứng đáng là Cửu Gia, tâm tư cũng vô cùng cẩn mật.

Sau khi ông ta nói xong, hai người gật đầu không nói thêm gì.Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. "Gia chủ, bên ngoài có một người tự xưng là chuyên gia khảo cổ đến cầu kiến." Quản gia nghiêm túc nói. "Chuyên gia?" Cửu Gia hơi nhíu mày. "Cho họ vào đi." Nói rồi, quản gia vội vã ra ngoài.

Sau đó, Shirley Dương và Trần giáo sư vội vàng bước vào bên trong Giải gia.

Mọi người nhìn hai người, Nhị Nguyệt Hồng có chút khó hiểu.

Họ không quen biết, tại sao hai người này lại đột nhiên đến Giải gia của ông ta? "Chào ông, tôi là giáo sư khảo cổ Bắc Ly, tôi họ Trần, chúng tôi được Trương Thiên giới thiệu đến." Sau đó Trần giáo sư giới thiệu mục đích của mình.

Lập tức bị Giải gia từ chối thẳng thừng.

Sau đó, không chút nghi ngờ, hai người bị đuổi ra ngoài.Đứng ngoài cửa, Trần giáo sư vẻ mặt uất ức.

Mình vừa vào chưa được vài phút, nói vài câu đã bị đuổi ra ngoài.

Thật sự quá đáng. "Ai, xem ra, Giải gia này không hoan nghênh chúng ta rồi." Trần giáo sư thở dài, vẻ mặt tang thương. "Thật là, cái gì mèo chó cũng xuất hiện, Trương Thiên hắn là một tên đạo mộ, làm sao có thể có quan hệ với chuyên gia chứ, đúng là tên lừa đảo giang hồ." Cửu Gia nhàn nhạt nói.

Sau đó, nói chuyện một lúc, Giải Vũ Thần liền rời khỏi đại sảnh.Y khẽ nhíu mày. "Mình nhất định phải đi đến mộ địa đó một lần nữa." Giải Vũ Thần thầm nghĩ, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa.

Tại mộ địa đó, Giải Vũ Thần rất muốn biết, lời nữ vu nói có phải là thật không.

Nơi đó có thật sự có thể phục sinh vong hồn không.

Y muốn đi thử xem. "Chỉ còn thiếu ba người, vừa hay đoàn chuyên gia muốn đi, tại sao mình không đi theo chứ, sau đó mình lại mang theo vài tên tội phạm lười biếng, đến lúc đó cũng có thể thử nghiệm." Giải Vũ Thần thầm nghĩ, y càng kiên định quyết tâm muốn quay lại xem.

Kể từ sau vụ tế đàn đó, Giải Vũ Thần vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Nghĩ đến đây, Giải Vũ Thần hít một hơi, đi ra ngoài.

Bản thân y là một người cứng rắn, mặc dù bề ngoài trông mềm yếu, nhưng nội tâm tuyệt đối rất mạnh mẽ.

Chuyện đã quyết định, làm sao có thể dễ dàng thay đổi.Lúc này, bên Trương Thiên.

Trương Thiên đã thuận lợi trở về cửa tiệm đồ cổ.

Nhìn những túi lớn túi nhỏ trên tay mình, Trương Thiên hài lòng gật đầu.

Cha mẹ chắc chắn sẽ thích!

Dù sao, mình mới là người hiểu họ nhất mà.

Không chút do dự, Trương Thiên nhẹ nhàng gõ cửa."Bà nội, Đoàn Đoàn đi mở cửa!" Vừa gõ cửa, một giọng nói non nớt vang lên.

Tay Trương Thiên đang gõ cửa lập tức cứng đờ giữa không trung. "Bà nội", "Đoàn Đoàn", "đi mở cửa"...

Trương Thiên có một dự cảm không lành. "Không thể nào, không thể nào, không phải là thật chứ?" "Không sao, không sao, cho dù là nó đến nhà mình, cho dù là quen biết từ trước rồi, chắc sẽ không có gì tệ hơn chuyện này đâu." "Chắc sẽ không tệ hơn..." Trương Thiên tự an ủi mình.

Ngay sau đó, cửa được mở ra.

Một tiểu gia hỏa đội mũ hổ, tóc trắng tết đuôi ngựa, trên mặt nở nụ cười vui vẻ nhìn Trương Thiên.

Khi nhìn thấy Trương Thiên, cái đuôi nhỏ sau lưng Đoàn Đoàn càng dựng đứng lên. "Nhanh lên, ba ba về rồi!" "Ba ba mang về nhiều đồ ăn ngon lắm!" Hồ ly nhỏ kêu to một tiếng, tiểu gia hỏa nhảy cẫng lên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt chân Trương Thiên.

Trương Thiên hóa đá."Cái đuôi phía sau lưng con là cái quỷ gì vậy!

Còn nữa, sao con lại đến đây, không phải bảo con đi nói chuyện với Trương Khởi Linh sao?" "Chẳng lẽ... y đồng ý rồi..." Trương Thiên lẩm bẩm. "Hi hi, anh Khởi Linh nói rồi, đồng ý cho Đoàn Đoàn đến nhà đó." Đoàn Đoàn lè lưỡi trêu chọc.

Trương Thiên: "??" Từ bao giờ, Trương Khởi Linh lại có lòng yêu thương như vậy?

Dẫn Đoàn Đoàn đến gặp cha mẹ mình sao? "Đúng vậy, sao hả Tiểu Thiên, cháu gái ngoan đến tìm chúng ta, không được sao?" "We are family." Bên trong truyền ra giọng nói của cha tiện nghi.

Trên mặt Trương Thiên lập tức xuất hiện vạch đen."Ối trời, cha còn biết nói tiếng Anh sao?" Trương Thiên vẻ mặt mờ mịt, sau đó, Đoàn Đoàn giúp Trương Thiên xách đồ, đi qua khu vực đồ cổ, tiến vào bên trong nhà.

Vừa vào nhà, Trương Thiên lần nữa há hốc mồm.

Lập tức hóa đá, hóa ra thật sự có chuyện còn tệ hơn! "Ông TM sao cũng ở đây!" Trương Thiên chỉ vào Nhất Mi Đạo Nhân, suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Ban đầu hắn còn nghĩ Đoàn Đoàn đã là vô địch thiên hạ rồi, không ngờ, lại còn xuất hiện thêm cả Nhất Mi Đạo Nhân.

Tên này từ trong tảng đá nào chui ra vậy.

Lập tức, sắc mặt Trương Thiên khó coi như nuốt phải ruồi.Mi: "Tiểu Thiên à, con có sư phụ sao không nói với chúng ta?

Để đạo nhân chê cười rồi, Tiểu Thiên không gây phiền phức gì cho người chứ?" Lý Tuyết Cầm vừa nói xong, cha hắn liền như thể bắn pháo hiệu, vội vàng mở miệng. "Đúng đúng đúng, đạo nhân đã vất vả vì cậu ấy rồi, Tiểu Thiên cái tên này, thùng rác theo con!" Không hề

cho Trương Thiên cơ hội nào.

Trương Thiên: "!!!!" Thùng rác?

Trương Thiên hít sâu một hơi, có chút không kịp phản ứng.Một con yêu, một con quỷ, đến nhà mình, cũng không sao, không sao, đều là chuyện nhỏ, chuyện nhỏ...

Hắn hít sâu một hơi. "Cha, mẹ, tên này là yêu quái, chẳng lẽ hai người không hề kích động sao?" "Cha mẹ nhìn cái đuôi của nó xem." Trương Thiên chỉ vào Đoàn Đoàn, vẻ mặt uất ức.

Hồ ly nhỏ thấy vậy, cái đuôi tượng trưng khẽ vểnh lên, vẻ mặt đáng yêu.

Sau đó, bàn tay nhỏ bé vội vàng đặt đặc sản xuống đất, cố sức chui vào lòng Lý Tuyết Cầm, cái đầu nhỏ còn dụi dụi.

Vẻ mặt ủy khuất nhìn Lý Tuyết Cầm."Đây là đạo trưởng mang về, chúng ta cũng biết rồi, con xem Tiểu Thiên con kìa, làm gì mà làm quá lên, còn ra thể thống gì nữa." "À đúng rồi, con lớn thế rồi mà vẫn không tìm bạn gái, là..." "Mẹ dừng lại!

Con sai rồi." Trương Thiên thấy vậy lập tức nhận thua.

Lý Tuyết Cầm hừ một tiếng, vẻ mặt đắc ý. "Đoàn Đoàn ngoan ngoãn, đi nào, đừng chơi với Tiểu Thiên, nó cả ngày chỉ biết nghiên cứu mấy món đồ cổ." Lý Tuyết Cầm ôm Đoàn Đoàn, dịu dàng nói.

Lời trong lời ngoài đều ẩn chứa vài vấn đề nhỏ. "Ai, mẹ của đồ nhi, lời này không đúng rồi." "Cứ gọi tôi là Tuyết Cầm là được." "Được, mẹ Tuyết Cầm, thực ra vi sư cảm thấy, đồ nhi ngoan giữ thân đồng tử, có ích cho tu luyện, chúng ta không cần ép quá." Nhất Mi Đạo Nhân vuốt râu, vẻ mặt cao nhân, phía sau đầu ông ta, thậm chí còn có quầng sáng hiện lên.

Trương Thiên từng cho rằng đó là ảo giác của mình.Nhất Mi lại

giúp hắn nói chuyện sao?

Đây là vị thiên sứ tỷ tỷ nào làm chuyện tốt vậy?

Chương 223

"Ai, đại sư, cái này tôi cũng biết, nhưng Trương gia tôi không thể không có hậu duệ a, cái này tôi sẽ cân nhắc." Lý Tuyết Cầm thở dài một tiếng, nhưng trong lòng vẫn hy vọng có hậu duệ. "Bà nội, lúc đó ba ba nói rồi, muốn xem Đoàn Đoàn như con gái ruột, cho nên, Đoàn Đoàn sẽ luôn ở bên bà nội." Đoàn Đoàn tung chiêu thần trợ công.

Trương Thiên lập tức trợn tròn mắt.

Khai linh rồi, tuyệt đối khai linh rồi, hồ ly thành tinh có thể nói chuyện cho mình rồi. "Đoàn Đoàn ngoan, vậy bà nội sẽ không nói chuyện này nữa, lát nữa chúng ta đi nấu cơm." Lý Tuyết Cầm nói, cũng xoa xoa đầu nhỏ của Đoàn Đoàn.

Trương Thiên thở phào nhẹ nhõm, ừm, hình như bọn họ đến, cũng không tệ lắm."Cái kia, Đoàn Đoàn nó muốn học cờ vây." Trương Khởi Linh mở lời.

Y vẫn nhớ mục đích lần này đến.

Nghe thấy cờ vây.

Trương Vũ Phi lập tức mắt sáng lên, tim đập rất nhanh.

Chơi cờ với cháu gái nhỏ đáng yêu như vậy, chẳng phải là niềm vui tuổi già sao?

Ai mà chẳng muốn tuổi già có một cô cháu gái ngoan ngoãn bầu bạn chứ? "Thật sao?

Đoàn Đoàn muốn chơi cờ với ông nội sao?" Trương Vũ Phi vẻ mặt đầy mong đợi.

Đoàn Đoàn nhất thời có chút nghi hoặc, nhưng nhìn ánh mắt của Trương Vũ Phi, nó lại không tiện từ chối.

Nếu từ chối, kế hoạch của mình chẳng phải sẽ đổ vỡ sao. "Đúng vậy, Đoàn Đoàn thích nhất là chơi cờ với ông nội." Hồ ly nhỏ nén nghi hoặc, nở nụ cười rạng rỡ."Cái đó cha à, nó là yêu quái..." Trương Thiên vẫn muốn nhắc nhở một câu. "Sư phụ của con đã nói với chúng ta rồi, là ông ấy giúp con thuần phục hồ yêu, chúng ta đã biết rồi." "Hơn nữa, Mao Sơn, ba con cũng biết một chút, có gì mà lạ đâu, thế giới rộng lớn, không gì không có, đến con không cần con gái cũng có, yêu quái tại sao lại không thể có chứ." Trương Vũ Phi vẻ mặt không bận tâm, cười tủm tỉm xoa má hồ ly nhỏ.

Trương Thiên nhìn sang mẹ. "Mẹ à, mẹ xem ba con kìa." "Ba con khó khăn lắm mới đắc ý một lần, cứ bình tĩnh đi." "Đoàn Đoàn đi theo bà nội nấu cơm đi." Lý Tuyết Cầm nói rồi định kéo Đoàn Đoàn vào bếp.

Còn Trương Vũ Phi thì lại kéo Đoàn Đoàn muốn đi chơi cờ. "Bà xã, anh muốn chơi cờ..." Trương Vũ Phi vẻ mặt đáng thương nhìn Lý Tuyết Cầm. "Anh muốn thử à, tối nay anh định ngủ trên giường sao?" Lý Tuyết Cầm nhàn nhạt nói.

Trương Vũ Phi lập tức buông Đoàn Đoàn ra, sau đó Đoàn Đoàn liền bị Lý Tuyết Cầm kéo đi khỏi phòng khách.Trương Thiên đầy vạch đen, chuyện này có hơi quá đáng khi bắt nạt cha rồi. "À đúng rồi, cha à, sao cha lại biết Mao Sơn?" Trương Thiên nhìn cha mình.

Sao lại có cảm giác, cha mình cái gì cũng biết vậy. "Ba của ông nội con, chính là ông nội của ta, trước đây là Mạc Kim Giáo Úy, có chút quan hệ với Bàn Sơn Đạo Nhân, từng quen biết Mao Sơn." "Cho nên, ta biết không có gì lạ, nhưng con tiểu tử này, lại có thể khiến thiên tài sư tôn chưởng môn đời thứ sáu mươi sáu của Mao Sơn nhận làm đồ đệ, đó cũng là vinh hạnh của con." "Hãy học tập cho tốt, đến lúc đó, học cách cản thi." Trương Vũ Phi nói, Trương Thiên nheo mắt nhìn Nhất Mi Đạo Nhân.Nhất Mi Đạo Nhân ho khan một tiếng, ngồi

thẳng người, tay vuốt râu. "Vi sư đây, là đời thứ sáu mươi sáu của Mao Sơn..." "Dừng lại, tôi biết rồi." Trương Thiên làm động tác dừng tay.

Hắn bây giờ chỉ cảm thấy đau đầu, đây là chuyện quỷ quái gì vậy.

Hơn nữa học cản thi để làm gì?

Chẳng lẽ đợi cha chết rồi, mình cản thi cha, tùy ý chạy loạn sao?

Cảnh tượng này, có chút quỷ dị a.

Không đúng, là rất quỷ dị!

Nhưng cha cũng thật là thần kinh thép, gặp yêu quái cũng không kinh ngạc, là mình đã đánh giá thấp họ rồi."À đúng rồi, con hồ ly cái đó đâu rồi?" Đột nhiên, cha hắn mở lời. "Hắc hắc, con trai, đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết, cứ yên tâm, nói ra đi, cha đây đủ sức chịu đựng, con có phải đã gây họa với con yêu quái nhỏ đó, sau đó sinh ra cái thứ này không?" "Yên tâm đi, cha sẽ bịt kín tổ phần nhà mình lại, cố gắng không để khói bốc lên." Trương Vũ Phi nói.

Trương Thiên lần nữa nhìn sang Nhất Mi Đạo Nhân."Cái này là đồ nhi ngoan nhặt được, vi sư đã giám định rồi." Nhất Mi Đạo Nhân mặt không đỏ, tim không đập.

Trương Thiên hít sâu một hơi, thầm giơ ngón cái lên cho Nhất Mi Đạo Nhân, tên này đúng là thần trợ công.

Cha hắn gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh này, lại cảm thấy khá tốt.

Ít nhất, mọi người đều đã quen biết, cũng không cần giấu giếm nữa, một gia đình hòa thuận biết bao.

Lúc này Nhất Mi Đạo Nhân ánh mắt lóe lên một tia đắc ý. "Hắc hắc, vi sư quả không hổ là đệ tử thiên tài số một Mao Sơn, giúp đồ

nhi ngoan giải vây, rất xứng chức." Nhất Mi Đạo Nhân thầm nghĩ, càng có chút đắc ý.

Trương Thiên tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.Trương Thiên nằm trên sofa, nghĩ về địa vị của mình trong gia đình.

Ừm, địa vị hình như đã tăng lên. "Con trai nhớ phải đối xử tốt với con yêu quái nhỏ đó, dù sao nó cũng là nhặt được, cha phải làm người đại thiện nhân." Trương Vũ Phi bên cạnh vẫn thao thao bất tuyệt nói.

Trương Thiên một trận uất ức.

Đại thiện nhân, cái quỷ gì vậy.

Hơn nữa, cha đây là đang tưởng tượng cái gì vậy, nghe kỳ cục quá.

Trương Thiên chậm rãi nheo mắt nhìn Trương Khởi Linh, hy vọng y có thể nói vài câu.

Điều khiến Trương Thiên uất ức là, Trương Khởi Linh quay đầu đi, vô cùng kiêu ngạo không nhìn ánh mắt của Trương Thiên.

Trương Thiên ngây người, hóa ra Khởi Linh cũng đến tuổi nổi loạn rồi sao."Cha à, đại thiện nhân thì thôi đi, con yêu quái nhỏ đó, có cái ăn là được rồi." "Tiểu Thiên à, cái này con không hiểu rồi chứ gì, con yêu quái nhỏ còn có thể lớn lên nữa, nói không chừng các con còn có thể..." Trương Vũ Phi vừa nói, Trương Thiên đã há hốc mồm.

Trương Thiên: "???" Ối trời, tim cha thật sự còn lớn hơn cả biển, Trương Thiên bái phục! "Đùa thôi mà, xem con sợ kìa, à đúng rồi, tối nay Khởi Linh, hai chúng ta cùng chơi một ván cờ." Trương Vũ Phi đột nhiên mở lời.

Trương Khởi Linh: "???" Đã nói là chơi cờ với hồ ly nhỏ mà?

Sao lại kéo mình vào nữa?

Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm, nhưng miệng nhàn nhạt nói. "Ừm, nhưng, không phải ông định chơi cờ với Đoàn Đoàn sao?" Y khẽ nói.Trương Vũ Phi cười xoa xoa má. "Hắc hắc, Khởi Linh khó khăn lắm mới đợi được con về, hai cha con chúng ta không chơi cờ một ván cẩn thận thì sao được?" "Hơn nữa, cháu ngoan phải chơi với bà nội của nó, vừa hay hai cha con mình cùng chơi." Trương Vũ Phi nở nụ cười hòa ái trên mặt. "Đồ nhi ngoan, gặp vi sư có vui không?" Nhất Mi Đạo Nhân một bên nheo mắt nói. "Ông nói xem..." Trương Thiên nheo mắt nhìn Nhất Mi Đạo Nhân, nếu không biết tính cách của Nhất Mi Đạo Nhân có phần nhị, Trương Thiên đã nghĩ, tên này cố ý đến nhà mình để phá hỏng chuyện tốt của mình."Yên tâm đi, đồ nhi ngoan, vi sư giống như lão phụ thân của con vậy, che gió chắn mưa cho con!!" "Có một câu nói thế nào ấy nhỉ...

đúng rồi, một ngày làm thầy cả đời làm cha, không có gì, vi phụ vĩnh viễn ủng hộ con." "Giúp con giải vây!" Nhất Mi Đạo Nhân nghiêm túc nói ra những lời tục tĩu.

Trương Thiên: ...

Hắn nghiêm trọng nghi ngờ, tên này đến nhà mình chính là để chiếm tiện nghi!

Lại còn chiếm tiện nghi của mình!

Nhìn Nhất Mi Đạo Nhân đang cười trộm, Trương Thiên đã lười không thèm đáp lại ông ta nữa, sư phụ của người khác đều uy vũ, ngầu lòi, còn mình thì chỉ biết gián tiếp bị bắt nạt, thỉnh thoảng lại bị chiếm tiện nghi.Trương Khởi Linh nhìn ánh mắt mong đợi của cha Trương, y cũng đành gật đầu. "Được, nhưng hãy mang cả Đoàn Đoàn theo." Trương Khởi Linh nói, y muốn nhanh chóng dạy xong hồ ly nhỏ, đến lúc đó, mình sẽ thoát khỏi biển khổ.

Thấy Trương Khởi Linh đồng ý, mặt Trương Vũ Phi liền như hoa

cúc nở rộ.

Khi thấy Trương Thiên ngồi một bên chẳng làm gì, ông ta lại nghiêm túc nói. "À đúng rồi Tiểu Thiên, lát nữa rót một cốc nước cho sư phụ con, đừng quên đấy." Trương Vũ Phi nói, liếc Trương Thiên một cái, một chút lễ phép cũng không hiểu.Trương Thiên thấy vậy, gật đầu, sau khi về nhà, hắn vẫn luôn trong trạng thái kinh ngạc, Trương Thiên thật sự quên mất những chuyện này rồi. "Được, lát nữa tôi sẽ đi rót." Trương Thiên nói, liếc nhìn Nhất Mi Đạo Nhân.

Lúc này Nhất Mi Đạo Nhân vẻ mặt đắc ý, đồ nhi ngoan rót nước cho mình, ừm thật sung sướng. "Ai, Tiểu Thiên quả nhiên vẫn còn quá trẻ, chuyện như thế này cũng quên, cha đây đi qua cầu còn nhiều hơn con đi qua đường." "Cha thật tuyệt!" Trương Vũ Phi nói, còn tự khen mình một chút, Trương Thiên đầy vạch đen.

Cha đúng là biết chiếm tiện nghi.

Ngày xưa lúc Trương Thiên còn nhỏ, nhờ thiên tư thông tuệ của mình, ngày nào cũng bắt nạt cha, bây giờ thì tốt rồi cha đã lên ngôi.

Ai, nhưng thấy cha và mẹ vui vẻ như vậy, Trương Thiên cũng lười không thèm chấp nhặt chuyện nhỏ với cha nữa.Ai, đợi đã, có gì đó không đúng.

Đột nhiên, Trương Thiên phát hiện ra một chút không ổn. "Cha à, sao cha lại thay quần áo?" Nhìn cha mặc áo khoác đen, cùng quần tây đen, Trương Thiên từng nghi ngờ, ông lão trước mắt này, có phải là cha mình không.

Cha cũng biết nghiêm túc rồi sao? "Hắc hắc, cái này không phải Khởi Linh tặng sao, Tiểu Thiên, quà của con cũng không tệ, nhưng chúng ta phải quan tâm con trai nhỏ trước chứ nhỉ..." Trương Vũ Phi nói, càng cười ha ha với vẻ mặt hiền từ.

Chuyện này khiến Trương Khởi Linh cũng có chút ngượng ngùng.

Trương Thiên trực hô "trời ơi", Tiểu Ca coi như đã nhận được sự quan tâm rồi, chỉ là mình thì khổ rồi.

Nhưng đáng giá!"À đúng rồi, vi sư đến nhà cũng không mang theo quà gì, vậy thì, vi sư ở đây có một lá bùa, có thể khu tà, vậy tặng cho Trương huynh vậy." Nhất Mi Đạo Nhân nhân cơ hội mở lời.

Chương 224

Đưa ra một lá Trấn Tà Phù rách nát.

Trương Thiên vẻ mặt uất ức, sư phụ đúng là vứt rác, thứ này chó còn không thèm.

Hơn nữa, Trương huynh là cái quỷ gì?

Tên này thật sự biết chiếm tiện nghi. "Ha ha ha, đa tạ Nhất Mi huynh, bảo vật này, ta rất thích." Trương Vũ Phi nói, vội vàng nhận lấy, dáng vẻ đó, càng khiến Trương Thiên một trận khinh bỉ.

E rằng Đại Hoàng cũng sẽ không vội vàng như vậy."Tiểu Thiên cũng là con trai ta, đã là con trai ta, vậy Trương huynh, chúng ta chính là huynh đệ, đã là huynh đệ, vậy chúng ta chính là người một nhà." "Nói không chừng a, tổ tiên chúng ta cũng có quan hệ đó chứ." Nhất Mi Đạo Nhân vẻ mặt nghiêm túc nói.

Trương Thiên: "Đừng vơ vào, vơ vào nữa là cùng bối với tổ tông của tôi đấy." Trong lòng nghĩ, Trương Thiên vội vàng ngắt lời hai tên này. "Tôi đã mang đặc sản Bắc Đông về, hơn nữa, ở Bắc Đông chúng tôi còn quen biết một số bà con, sống khá tốt." Trương Thiên báo cáo một câu. "Những chuyện này Đoàn Đoàn đã nói với chúng ta rồi, thằng nhóc thối tha, mang về không ít đồ." Lý Tuyết Cầm rõ ràng rất vui vẻ, giọng nói từ trong bếp truyền ra.Trương Thiên thấy vậy, đứng dậy, mang theo thắc mắc đi về phía nhà bếp.

Mẹ hôm nay đại biến hình sao?

Uy thế hổ báo ngày xưa đâu rồi?

Sao lại trở nên mềm yếu thế này, lại còn dịu dàng nữa, mẹ ơi là mẹ.

Bắc Đông có ba chuyện đáng sợ, mà đáng sợ nhất, không gì bằng phụ nữ đột nhiên dịu dàng, ai mà chịu nổi?

Dù sao thì cha chắc chắn không chịu nổi.

Hắn lén nhìn về phía nhà bếp.

Hồ ly nhỏ Đoàn Đoàn đang bò trên bàn thái rau, bàn tay nhỏ bé không ngừng đưa rau cho Lý Tuyết Cầm.

Đồng thời, cái đuôi nhỏ càng đung đưa, đôi mắt to tròn đáng yêu nhìn Lý Tuyết Cầm, nhìn đến nỗi mặt mẹ hắn cũng đỏ ửng lên.

Trương Thiên toàn thân tê dại.

Hắn véo mạnh mình một cái.

Đây, thật sự là nhà mình sao?

Sao lại có chút không chân thực?

Sao lại có chút kỳ lạ thế này?

Lại ấm áp đến vậy?

Có phải là ảo thuật của hồ ly nhỏ không?

Mẹ lại biết đỏ mặt, đúng là sống lâu mới thấy.

Trương Thiên thở dài một tiếng, địa vị của mình trong gia đình, e rằng đã thành số âm rồi.Rất nhanh, một bữa cơm được nấu xong rất nhanh.

Trong lúc đó cha hắn vẫn luôn cùng Trương Khởi Linh thảo luận kỳ thuật, Trương Thiên cũng lười không thèm xem, chắc chắn là cha hắn thua.

Trương Thiên đành phải nói chuyện với sư phụ tiện nghi.

Ai ngờ tên này cứ chiếm tiện nghi mãi, khiến Trương Thiên khó chịu muốn chết.

Cuối cùng cũng đến giờ ăn.

Trên một chiếc bàn tròn lớn, đầy ắp món ăn, trong bát mỗi người đều có sườn.

Duy chỉ bát của Trương Thiên, chỉ có một cái đầu rùa.

Trương Thiên hít sâu một hơi, nhìn về phía mẹ.

Hắn đã biết rồi, loại đãi ngộ bất công kỳ lạ này, bây giờ mới bắt đầu!

Hèn gì cha không ăn cùng mình, hóa ra là sợ mình không chịu nổi!

Trương Thiên nhìn cha, một vẻ mặt như "anh thua rồi", nhưng cha hắn lại không thèm để ý, trên mặt ẩn hiện nụ cười.

Trương Thiên lập tức cảm thấy không ổn, ánh mắt nhìn về phía mẹ.

Lúc này mẹ hắn đang cười tủm tỉm nhìn mình, Trương Thiên nuốt nước bọt.

Lại có một dự cảm không lành.Hắn nhìn mẹ.

Trương Thiên gượng cười một tiếng. "Mẹ à, mẹ đừng nhìn con như vậy, cái đầu rùa này, là chuẩn bị cho con sao?

Tại sao?" "Con trai của mẹ mạnh mẽ như vậy, cha con hẳn phải biết, mỗi lần lên nhà vệ sinh, ông ấy đều phải tránh xa con một chút." Trương Thiên chớp chớp mắt với mẹ thân yêu của mình.

Lý Tuyết Cầm trừng mắt nhìn Trương Thiên một cái. "Thằng nhóc con, đi một chuyến Bắc Đông, lại dắt về một đứa con gái, mẹ rất an ủi, tâm trạng cũng không tệ, con hồ ly này là độc thân đúng không?" Lý Tuyết Cầm nhàn nhạt mở lời, Trương Thiên vừa mới cắn xuống đầu rùa lập tức phun ra.

Hắn vội vàng lắc đầu.

Trương Thiên lập tức hiểu ý của mẹ.

Muốn biết mẹ của hồ ly có tồn tại hay không, lo lắng mẹ người ta đến tìm, hoặc là nói Trương Thiên và mẹ người ta có gian tình...

Đến lúc đó sẽ khó thu xếp.

Hàm ý chính là.

Mẹ hồ ly và con có quan hệ gì không, nếu có quan hệ, mẹ có thể chịu đựng được...

Hiểu được hàm ý của mẹ, Trương Thiên lập tức bối rối.

Không thể nói tâm thái này quá lớn, chỉ có thể nói, mẹ TM đã từng thấy cái gì rồi sao?

Cái cách nhìn này lập tức mở ra rồi a."Cái đó, mẹ à, hiểu lầm rồi, nó là do Khởi Linh dắt về, không liên quan gì đến con." Trương Thiên cố gắng giải thích. "Là vậy sao...

Vậy mà nói, con ra ngoài không mang được thứ gì về, đã từng nắm tay cô gái nào chưa?" "Thôi đi, mẹ biết mà, Tiểu Thiên không đáng tin, thật thất vọng..." Lý Tuyết Cầm vẻ mặt thất vọng, nhưng trong lòng thì bật cười, những chuyện này Trương Khởi Linh bọn họ đã nói từ sớm rồi, bà chỉ là ám chỉ Trương Thiên một lần nữa.

Trương gia phải có hậu duệ.

Trương Thiên nghe vậy vội vàng đưa tay ra. "Dừng lại!" "Chuyện nhà xấu không thể lan truyền ra ngoài, hơn nữa, gen của Trương gia chúng ta quá mạnh." "Không thể tùy tiện tìm vợ bừa bãi." Trương Thiên vội vàng nói.

Mẹ hắn hừ một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Rõ ràng, mặc dù miệng nói vậy, nhưng mẹ vẫn hy vọng Trương Thiên tìm được một người con dâu đủ tiêu chuẩn, ít nhất cũng không

làm mất mặt Trương gia."Thôi được rồi, ngày Tết lớn, mẹ cũng không muốn nói con nhiều, nhưng mà, con đi một chuyến Bắc Đông, gặp những chuyện gì, kể cho mẹ nghe một lần đi." Lý Tuyết Cầm vừa ăn cơm, lại gắp cho Trương Thiên một cái đùi gà.

Ánh mắt yêu thương nồng đậm đó, khiến Trương Thiên cảm động đến rơi nước mắt.

Quả nhiên, địa vị trong gia đình, vẫn mạnh hơn Đại Hoàng.

Trong lòng nghĩ, hắn đắc ý nhìn Đại Hoàng, lúc này trong bát Đại Hoàng đang có một chậu sườn lớn...

Trương Thiên: ...

Mẹ đây là đang thử thách mình, đoán chừng là do bất mãn vì mình chưa tìm được bạn gái, có thể hiểu được.

Sau đó, Trương Thiên nén lại sự bất mãn trong lòng, kể lại câu chuyện theo một phiên bản đã được bịa đặt.

Ngay cả Nhất Mi Đạo Nhân cũng được Trương Thiên tùy ý bịa ra một thân phận.

Sau đó, trên bàn ăn cũng vang lên một trận cười vui vẻ.

Cả nhà càng ăn một bữa "tối khá ổn."【Thật hạnh phúc quá, tôi thích gia đình như thế này.】【Tuổi thơ của Trương Thiên chắc chắn rất tươi đẹp nhỉ.】【Ha ha, có cha mẹ hài hước như vậy, tôi chết mất.】【Khoan đã, các bạn đã bỏ qua một vấn đề, chúng ta là người ngoài cuộc, nếu chúng ta là đương sự Trương Thiên, liệu có bị tức chết không.】【Đừng để tôi nhập vai, cảm ơn.】【Ha ha, cười chết tôi rồi, cũng không biết, sau này đoàn chuyên gia tiến vào cổ mộ có nhớ ra không.】【Tôi cảm thấy khả năng cao là có, dù sao mấy lần trước cũng đã nhớ lại rồi.】【Tôi thì muốn xem, đoàn chuyên gia sẽ xui xẻo đến mức nào.】Tại hiện trường, mọi người càng cười vui

vẻ.

Từ nỗi nặng nề vừa xem lăng mộ Hoàng Thử Lang cũng đã thoát ra được.Trần Hề nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong lòng cô lại nảy sinh một chút tốt đẹp.

Cô chưa bao giờ trải qua một gia đình hạnh phúc như vậy, hồi nhỏ, ông nội và cha cô đi khảo cổ, không may qua đời.

Còn cô thì được nhận nuôi, cuối cùng mẹ cô nương tựa vào tiền trợ cấp của ông nội và cha để nuôi cô lớn.

Có thể nói, trong suốt thời gian đó, cô nhiều nhất cũng chỉ trải nghiệm được tình yêu của mẹ, còn về gia đình, cơ bản là không có.

Trần Hề thở dài một tiếng.

Có những người, dùng cả đời để hoài niệm tuổi thơ, nhưng có những người thì lại phải dùng cả đời để chữa lành tuổi thơ."Lão đại, con nhỏ này đang xúc cảnh sinh tình." Bàn Tử trên bàn thẩm phán, lén lút nói.

Trên mặt béo của gã còn có chút cười dâm. "Bàn Tử, cậu biết cái quái gì, cái này gọi là tiện mộ." Hồ Bát Nhất một bên nhàn nhạt nói.

Trương Thiên liếc hai người một cái. "Lão Hồ, thằng nhóc nhà cậu bây giờ chắc cũng đã trưởng thành rồi nhỉ, gia đình các cậu bao giờ thì ăn cơm đoàn viên?" Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất, không khỏi khẽ hỏi."Ai, thằng nhóc đó, thừa hưởng cái tính xấu của tôi, đi biên cảnh canh gác biên cương rồi, vì chuyện năm xưa không thể giấu mãi được nữa, gần đây tôi định gọi nó về, cho nó một bộ công pháp tu luyện một chút." Hồ Bát Nhất thở dài một tiếng.

Hồ Bát Nhất mặc dù trong "Quỷ Đăng" là một tên đạo mộ tặc.

Chương 225

Nhưng trong lòng ông ta lại chứa đựng tổ quốc, đây cũng là lý do tại sao ông ta lại để con trai mình đi bảo vệ biên cương tổ quốc.

Ông ta thậm chí còn chưa từng cho con trai mình công pháp tu luyện, vẫn luôn giấu giếm.

Mục đích là để con trai mình rèn luyện ý chí đó.

Cho đến buổi phát sóng trực tiếp toàn mạng này, Hồ Bát Nhất biết tương lai chỉ có người có thực lực mạnh mới là tối thượng, nên con trai cũng nên trở về kế thừa gia sản rồi."Ai, lão Hồ đều con cháu đầy đàn, Nhị ca cũng vậy." Bàn Tử cảm khái một câu, nghĩ đến Phi Phi nhà mình, Bàn Tử trong lòng liền thấy lạnh lẽo. "Bàn Tử, Nhị đệ sao lại con cháu đầy đàn?" Trương Thiên khó hiểu hỏi.

Chỉ thấy Bàn Tử cười nham hiểm một cái, Trương Thiên lập tức hiểu ra, nếu không phải có não cơ ở đó, Trương Thiên chắc chắn sẽ đá bay Bàn Tử một cước.

Một đống tuổi rồi mà vẫn như ngày xưa, nói năng không có chừng mực.Trong lúc mọi người cảm khái, thời gian cũng dần trôi qua.

Rất nhanh, nửa đêm Trương Thiên và Nhất Mi Đạo Nhân tuyên bố rời đi.

Còn Trương Khởi Linh và Đoàn Đoàn thì bị giữ lại, với danh nghĩa là, một người chơi cờ, một người ngủ cùng.

Trương Thiên không còn cách nào, cha mẹ không nghe mình, Trương Thiên cũng lười không thèm nói nữa.

Hắn trực tiếp dẫn sư phụ tiện nghi rời khỏi tiệm đồ cổ."Sư phụ, ông chiếm tiện nghi ở nhà con cũng khá nhiều đấy nhỉ." Trương Thiên

nở nụ cười gian xảo.

Trên tay hắn xuất hiện thêm một lá bùa.

Trách Hồn Dương Phù, đúng như tên gọi, là để cho linh hồn cảm thấy nóng rát, toàn thân như bị kiến bò vậy.

Nhìn thấy lá bùa này, Nhất Mi Đạo Nhân nuốt nước bọt.

Trên mặt ông ta vẫn nở nụ cười. "Nha nha nha, đồ nhi ngoan, vi sư đã nói gì vậy nhỉ, vi sư sao lại không nhớ gì hết, hả?

Vi sư mất trí nhớ rồi sao?" "Xin lỗi đồ nhi, thực lực của vi sư bị tổn thương, có thể bị chứng mất trí nhớ rồi, ừm, đi trước đây." Nhất Mi Đạo Nhân giả vờ không thấy, vội vàng định bỏ chạy.

Đáng tiếc, Trương Thiên vẫn nhanh hơn một bước.

Lá bùa dán lên đầu Nhất Mi Đạo Nhân."Nha nha nha, nóng quá, nóng quá, đồ nhi, vi sư sai rồi, vi sư xin lỗi con." "Đồ nhi ngoan nhanh gỡ cái này xuống đi, nếu không vi sư sẽ kiện con tội khi sư diệt tổ." Nhất Mi Đạo Nhân la oai oái vì nóng, đáng tiếc, Trương Thiên cũng giả vờ không nghe thấy.

Hắn nghênh ngang đi trên đường.

Còn những người đi đường bên cạnh thì nhìn Nhất Mi Đạo Nhân như nhìn đồ ngốc. "Nhìn cái gì mà nhìn, không biết sao... ta đây là...

đệ nhất Mao Sơn... nha... nóng nóng." Nhất Mi Đạo Nhân vừa vặn vẹo thân thể, vừa đi theo Trương Thiên, càng không ngừng nói lời tốt đẹp.Lúc này, trong phòng cờ, Trương Khởi Linh cả người đều ngây ra.

Y tính toán trăm bề, thật sự không ngờ được, thiên phú của hồ ly nhỏ lại kém đến mức này!

Y đã cầm tay chỉ dạy hồ ly nhỏ ba lần!

Thế mà, cái thứ này, vẫn ngu đến tận trời.

Lần nào cũng thua Trương Vũ Phi, điều này khiến Trương Vũ Phi vui không tả xiết.

Dù sao thì, hồ ly nhỏ là do Trương Khởi Linh dạy, mà mình lại đánh bại nó, như vậy, tính toán sơ qua, chẳng phải là mình đã đánh bại Trương Khởi Linh sao?

Nghĩ thôi cũng thấy kích thích, chuyện này nếu kể cho cha mình nghe, nói không chừng cha và ông nội dưới cửu tuyền, nhất định sẽ cảm thấy vui vẻ vì mình.Trương Vũ Phi càng chơi càng thoải mái, còn Trương Khởi Linh càng dạy càng cảm thấy, hồ ly nhỏ ngốc này không thể dạy nổi. "Hi hi, ông nội vui như vậy, Đoàn Đoàn cứ thua thêm vài ván nữa vậy." Hồ ly nhỏ thầm nghĩ, lén nhìn anh trai lớn đang nỗ lực dạy mình.

Ừm, vì muốn ông nội vui, thì đành ủy khuất anh trai lớn một chút vậy.

Trương Khởi Linh tự nhiên không biết hồ ly nhỏ đang giả vờ, dưới vẻ ngoài ngây thơ đó, nó đang có rất nhiều ý đồ.

Tiểu xảo cũng rất nhiều.

Nếu không thì hồi ở mộ dưới biển, nó cũng không thể tự ý giấu đi một bình đan dược.

Để lấy lòng cha mẹ Trương Thiên, hồ ly nhỏ đã dùng hết toàn lực.

Nhưng điều này lại làm khổ Trương Khởi Linh, một đêm dạy hồ ly nhỏ chơi cờ, dạy cả một đêm, cuối cùng nó vẫn không học được, khiến Trương Vũ Phi vui vẻ cả một đêm.Lúc này, trong tứ hợp viện.

Trương Thiên và Nhất Mi Đạo Nhân đứng trong nhà. "Đồ nhi hư đốn, vi sư đối con, quá thất vọng rồi!

Lại dám trêu chọc vi sư." "Vi sư muốn đuổi con ra khỏi sư môn!" Nhất Mi Đạo Nhân giả vờ nghiêm túc, đôi mắt nhỏ thỉnh thoảng liếc nhìn Trương Thiên, như thể đang nói "con mau dỗ ta đi".

Trương Thiên hít một hơi. "Ông chắc chắn rất thất vọng về tôi?" Trương Thiên lần nữa mở lời. "Chắc chắn, và khẳng định, vi sư, lập tức đi bẩm báo tổ sư gia để đuổi con ra khỏi sư môn!" Nhất Mi Đạo Nhân, nghiêm túc mở lời, trên hàng lông mày đó, càng có thêm chút cảm động."Ai, nếu đã như vậy, thì cây phất trần này, e rằng, không thể tặng cho sư phụ được rồi." Đúng lúc này, Trương Thiên chậm rãi lấy ra một cây phất trần.

Cán vàng, lông trắng.

Nhất Mi Đạo Nhân ngây người.

Ngay sau đó, mặt ông ta như hoa cúc nở rộ. "Đồ nhi ngoan à, vi sư vừa nói gì vậy?

Vi sư hình như mất trí nhớ rồi." "Ôi, đây không phải phất trần của Hoàng Đại Tiên sao?

Tặng cho vi sư sao?

Quả nhiên là đồ nhi ngoan của vi sư, vi sư rất hài lòng về con." Nhất Mi Đạo Nhân, đó là một cú chuyển mình 360 độ.

Tên này, ngoài mặt một đằng trong lòng một nẻo, một bên giả vờ nghiêm túc, trong lòng lại rất thích tài bảo, thậm chí còn có chút tự hào nhỏ.

Trương Thiên nhìn sư phụ vô sỉ của mình, có chút cạn lời, tên này dù sao cũng từng cứu Hồ Bát Nhất, giúp đỡ mình, Trương Thiên cũng miễn cưỡng chấp nhận tên này."Được rồi, được rồi, đây, cho ông đấy, sau này muốn nói chuyện nhiều thì đi tìm Bàn Tử, với cả Đoàn Đoàn." "Không có việc gì thì ông cứ ở yên mà hồi phục vết thương,

đừng có lêu lổng khắp nơi." Trương Thiên chỉ cho Nhất Mi Đạo Nhân một con đường rõ ràng.

Nhất Mi Đạo Nhân nhận lấy phất trần xong, liền biến mất như làn khói. "Ai, tạo nghiệt." Trương Thiên trong miệng thở dài một tiếng, khẽ xoa đầu con rùa nhỏ."Hiện tại, thực lực của mình đã khá ổn rồi." "Đã có thể tổ chức thế lực của riêng mình rồi, bây giờ, yêu vật hoành hành, hơn nữa, quỷ quái lại nhiều, thế đạo hỗn loạn, nếu không có một tổ chức đủ sức gánh vác, bảo vật của Hạ Quốc và dân làng chẳng phải sẽ bị lừa gạt, chết sạch sao?" Trương Thiên thầm nghĩ, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Kể từ khi hắn nhìn thấy những tên Hoàng Đại Tiên ghê tởm, lại vô sỉ đó, cách nhìn của Trương Thiên về thế giới này, và cả chuyện đạo mộ đã thay đổi.

Vì tân Hạ Quốc đã thành lập, không cho phép yêu vật thành tinh, nhưng hiện tại yêu vật quá nhiều, Trương Thiên cảm thấy nên làm gì đó.

Không vì điều gì khác, cứu trợ một số dân làng cũng coi như tích đức cho bản thân."Văn vật Hạ Quốc, những năm gần đây thường xuyên bị lừa bán, để tránh bảo vật thật bị thất thoát, một thế lực chuyên đạo mộ, đồng thời tiêu diệt tà vật chắc chắn phải có." Trong lòng nghĩ, Trương Thiên nghĩ đến đội của mình. "Lão Hồ coi như Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Tử coi như một đại lực sĩ, sư phụ coi như Mao Sơn Đạo Nhân, còn tôi, thì tự thành một phái đi, Nhị đệ coi như lão đại ca của Trương gia." "Sau đó, Giải Vũ Thần, cũng coi như một người, nhưng thế này cũng mới chỉ sáu môn." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn dự định tạo ra một thế lực mới.

Mà tên thì gọi là Cửu Môn.

Đương nhiên, Cửu Môn của Trương Thiên không phải là chín môn

phái, mà là, chín đại trưởng lão, đồng thời, dưới trướng họ cũng phải có thế lực tương ứng.

Mà những thế lực này sẽ do hắn sử dụng, đây mới là thế lực mà Trương Thiên muốn đạt được.Đương nhiên, muốn thật sự tạo ra một thế lực quy mô lớn như vậy, mà lại không bị Hạ Quốc trấn áp, nói thì dễ làm thì khó.

Chưa kể hiện tại Bắc Ly đã tồn tại nhiều thế lực như vậy, bao gồm Tân Nguyệt Phạn Điếm, rồi Uông gia, Ngô gia, thậm chí Hoắc gia, muốn thôn tính họ, rất khó.

Cơ bản là không thể. "Cứ từng bước một, bây giờ mình đã trở về, có thể thử thăm dò ranh giới của các đại gia tộc đó trước." Khóe miệng Trương Thiên nở nụ cười.

Hắn không phải kẻ hiền lành.

Trương Thiên rất rõ đạo lý một núi không thể có hai hổ, huống chi, bây giờ ở Bắc Ly có quá nhiều hổ.

Muốn hợp nhất tất cả, trở thành thế lực của Trương Thiên, thì Trương Thiên nhất định phải đánh bại những con hổ lớn đó, giữ lại những con nhỏ. "Hiện tại, Bắc Ly có Hoắc gia, Ngô gia, Giải gia, Uông gia, Tề gia, v.v., còn bao gồm cả Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngày mai, mình có thể đến Ngô gia xem thử trước." "Chắc hẳn, Ngô lão cẩu sẽ thích mình." Trương Thiên thầm nghĩ, trên mặt lộ ra một nụ cười.Nghĩ đến biểu cảm của Hạo Thiên Chân (Ngô Tà), khóe miệng Trương Thiên liền cong lên một độ cung.

Hiện tại Hạo Thiên Chân đã xuống mộ dưới biển, cũng không biết đã trưởng thành chưa.

Nếu có thể, dựa vào hào quang nhân vật chính của cậu ta, hoàn toàn có thể chen chân vào một vị trí trong thế lực của Trương Thiên.

Nếu cậu ta còn tự mang hào quang bạo phá, thì thôi vậy.Lúc này tại hiện trường.

Vô số người nghe Trương Thiên tính toán, lưng phát lạnh.

Đặc biệt là Trương Thiên nói đến các gia tộc, còn có ý định thu phục dã tâm của những gia tộc đó, càng khiến vô số người da đầu tê dại.

Cảm giác này, giống như cảm giác Đại Việt thống nhất bát hoang, toàn bộ các quốc gia hợp nhất lại với nhau, hình thành một thế lực mới, mạnh hơn.

Nếu thế lực này thật sự thành lập, vậy văn vật Hạ Quốc còn liên quan gì đến người nước ngoài nữa sao?

Rõ ràng là không rồi.

Nói không chừng còn có thể đi đào mộ của người nước ngoài. 【Ối trời, sao lưng tôi lại thấy lạnh lẽo vậy.】 【Hắn ta thức khuya canh ba lên kế hoạch thôn tính các gia tộc này, thật khí phách.】 【Chúng ta hình như đã quên một chuyện, vừa rồi lúc thẩm phán, chúng ta hình như đã bắt được Cửu Môn.】 【Cái gì mà bắt được, cái đó gọi là giải tán rồi, Cửu Môn nhiều người như vậy, làm sao có thể bắt hết được.】 【Đúng vậy, càng đừng nói bốn đại Mạc Kim môn phái tề tụ, lại thêm nhiều gia tộc như vậy.】 【Tức là, Trương Thiên hắn, thật sự đã thành công rồi, hắn đã làm thế nào?

Người của Lão Cửu Môn, có thể cam tâm tình nguyện trở thành thế lực của hắn sao?】 【Không rõ, có lẽ, thế lực của hắn, lúc đó quá mạnh rồi.】 Mọi người nhao nhao nói.

Nhưng họ lại quên mất một chi tiết quan trọng."Hắn đã thành lập Cửu Môn, tổ chức đạo mộ lớn nhất Hạ Quốc thậm chí cả thế giới, thậm chí đã đạo mộ của Pharaoh, chỉ đơn thuần vì bảo vệ văn vật,

đồng thời tiêu diệt quái vật?" Trần Hề thầm nghĩ, trong lòng chấn động dữ dội.

Chương 226

Hèn gì sau khi lập quốc không thể thành tinh nữa, hóa ra là có người vì họ mà gánh vác mọi thứ.

Nhất thời, trong lòng Trần Hề cảm thấy ngũ vị tạp trần.

Hơn nữa, nếu các thế lực Bắc Ly lúc đó không hợp nhất lại, e rằng, bây giờ Bắc Ly cũng không thể yên bình như vậy.

Từ một góc độ nào đó mà nói, là Trương Thiên đã phá vỡ các thế lực lớn của Bắc Ly, đồng thời nắm giữ tất cả trong tay mình.

Đây mới có được sự phồn hoa đô thị sau này.

Trong lòng nghĩ, Trần Hề lại có chút sùng bái, Trương Thiên này quả thực có tướng đế vương.Trong hình ảnh.

Trương Thiên sau khi lập kế hoạch xong, hắn dự định ngày mai sẽ đi một chuyến đến Ngô gia.

Trước tiên thăm dò thái độ của Ngô gia.

Nếu Ngô gia không có thái độ gì, thì Trương Thiên sẽ lập tức thành lập một môn phái nhỏ ở Bắc Ly.

Còn về việc các gia tộc khác có quan tâm đến chuyện này hay không, Trương Thiên đoán, việc thành lập môn phái nhỏ trong mắt các gia tộc đó, cũng chỉ là trò vặt mà thôi.

Sau này đợi môn phái của mình ổn định rồi, Trương Thiên có thể lần lượt thôn tính.

Không nghĩ nhiều nữa, Trương Thiên lấy ra ngọc bội, cùng một loạt đồ vật khác, hắn dự định kiểm kê thành quả xuống mộ lần này.

Trong đó, còn có một quyển sách cổ kính, là Bàn Sơn Đạo Thuật,

Trương Thiên định học luôn.

Nhiều kỹ năng thì không sợ áp lực mà.Trương Thiên lấy ra tất cả những thứ có thể lấy được.

Sau đó, hắn dự định trước tiên sẽ xem qua đơn giản những thứ này một lượt.

Còn về việc có học được hay không, thì phải xem tạo hóa của chính Trương Thiên.

Nhìn những bảo vật phong phú, Trương Thiên cảm thấy, thu hoạch lần này đã rất không tệ rồi.

So với những thứ lấy được từ mộ dưới biển lần trước, lần này rõ ràng tốt hơn nhiều.

Trương Thiên tự mình phân phối được vài thứ, ví dụ như ba miếng ngọc bội, (một cái từ Hoàng Đại Tiên, hai cái từ Hoàng Thục Lương).

Còn có bản đồ hoàn chỉnh của Dược Vương Mộ.

Bàn Sơn Đạo Thuật.

Còn có thuật pháp mà Nhất Mi Đạo Nhân dạy mình, Trương Thiên cũng không học nhiều, cơ bản, Trương Thiên chỉ học được một chút hời hợt, không hề tìm hiểu sâu.

Vì vậy, Trương Thiên tạm thời cũng không định đi xuống mộ, hắn dự định, trước tiên sẽ học hết những gì mình có thể, rồi tính sau.

Ít nhất, cũng phải nhập môn đã.Ba miếng ngọc bội, cái từ Hoàng Đại Tiên kia, là một yêu pháp, Trương Thiên nhìn qua một chút, tên là gì mà "Ngụy Trang".

Trương Thiên cũng thấy một trận uất ức, Hoàng Đại Tiên này cũng biết không ít đấy.

Tư tưởng cũng khá tiến bộ. 【Ngụy Trang thuật: Có thể ngụy trang thành người, có thể ngụy trang thành động vật, thực vật.】 【Thích hợp yêu vật tu luyện.】 Trong đầu truyền đến giới thiệu về miếng ngọc bội này.

Nghe thấy giới thiệu, nói thật, Trương Thiên vẫn khá thích, mắt sáng rỡ.

Nếu mình học được, đến lúc đó, ngụy trang thành cái gì mèo chó gì đó, đi xem trộm các cuộc họp bí mật của gia tộc khác, cũng không tệ.

Đương nhiên cái này còn có một công dụng khác, đang chờ Trương Thiên khai phá.

Nhưng vì thích hợp yêu vật tu luyện, Trương Thiên cũng dứt khoát từ bỏ, tiện tay ném cho rùa nhỏ.

Trương Thiên lo lắng mình tu luyện rồi, đến lúc đó biến thành người không ra người, yêu không ra yêu thì chết dở. "Chi chi..." Rùa nhỏ thấy Trương Thiên ném bảo bối cho nó, tên đó càng kích động, vội vàng nhặt ngọc bội lên, đồng thời đặt ngọc bội lên đầu mình, cũng vội vàng bắt đầu tu luyện.

Đây là lần đầu tiên chủ nhân cho nó bảo bối, rùa nhỏ rất vui.Trương Thiên lại chuyển ánh mắt sang những thứ khác.

Hai miếng ngọc bội còn lại, một cái là Bàn Sơn Đạo Thuật, Ngũ Quỷ Bàn Sơn Thuật, một cái thì là chú thuật, dùng để nguyền rủa, Trương Thiên không hề nhìn đến chú thuật đó mà dồn toàn tâm toàn ý vào Bàn Sơn Đạo Thuật.

Rất nhanh, Trương Thiên cũng hoàn toàn chìm đắm vào đó.

Kiểu mà chống nghiện cũng không cứu được.

Lúc này, Hồ Bát Nhất càng bị thủ đoạn tầm mộ độc đáo của Bàn Sơn đạo môn hấp dẫn.

Bàn Sơn Tầm Mộ Quyết, đây là truyền thừa độc quyền của phái Bàn Sơn, trong đó ẩn chứa sự huyền diệu, và còn có những kiến giải độc đáo về mộ huyệt, cũng như thuật pháp tìm kiếm mộ huyệt.

Điều này đối với Hồ Bát Nhất không phải là một sự thay đổi lớn hơn sao.

Hơn nữa, bản lĩnh đạo mộ Bàn Sơn này, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng không thể nắm bắt được.

Nếu kết hợp bản lĩnh Bàn Sơn này với hai thủ đoạn tầm mộ còn lại của ông ta, Hồ Bát Nhất đoán, chỉ cần nhìn địa thế, ông ta đều có thể nhìn ra nơi nào có mộ.Đêm khuya, trong tứ hợp viện, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều chăm chú học tập, còn riêng Bàn Tử, lại đang sung sướng nằm trên giường.

Nước dãi thậm chí đã chảy ướt cả gối. "Ô ô, Phi Phi đừng, đánh, đừng đánh, a... sướng..." "Bàn gia lại mạnh hơn rồi." Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng, nếu nhìn kỹ, trên người Bàn Tử thậm chí còn ẩn hiện ánh sáng.

Rõ ràng, tên này đang tu luyện trong mơ.Rất nhanh một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Trương Thiên là người đầu tiên thức dậy, hắn đi một vòng trong sân, những cơ quan mà mình đã bố trí trước đó không hề bị động chạm.

Đồng thời, Trương Thiên lại tăng cường trận pháp một chút, dưới trận pháp đã được Trương Thiên tăng cường, ngay cả cảnh giới tông sư cũng khó mà đột phá. "Ai, Ngũ Quỷ Bàn Sơn Thuật này, quả không hổ là thuật pháp của Bàn Sơn đạo nhân, nhưng mà ghê tởm thật." Trương Thiên sau khi cải thiện trận pháp một chút, liền cảm khái một câu.

Ngũ Quỷ Bàn Sơn Thuật, rõ ràng, chính là tà pháp, tương truyền hầu như không ai có thể tu luyện thành công.

Nếu muốn tu luyện, thì Trương Thiên cần tìm được năm linh hồn, tự âm, tự dương, tự quỷ, tự yêu, tự nhân.

Đồng thời luyện chế chúng thành khôi lỗi, tương truyền, loại khôi lỗi này có năng lực cực mạnh, có thể dời núi, tìm mộ, thậm chí mỗi một con đều có thực lực trên cảnh giới đại tông sư.

Nhưng mà, rõ ràng, Trương Thiên không có hứng thú với loại tà thuật này.

Chưa kể những thứ này tìm ở đâu ra, hơn nữa, cho dù tìm được, cũng cần phải dung luyện linh hồn người ta.

Mức độ tàn nhẫn đó, khiến người ta rùng mình.

Trương Thiên lắc đầu, gạt bỏ những ý nghĩ này.Mặc dù Trương Thiên không định học Bàn Sơn thuật này, nhưng quyển sách chú thuật cũ nát của nữ vu kia, lại khiến Trương Thiên thu được lợi ích không nhỏ.

Có thể nói, hiện tại chỉ cần Trương Thiên muốn, hắn có thể hạ chú nguyền rủa người khác.

Nhưng đó chỉ là chú thuật sơ cấp, loại rất cùi bắp.

Nhưng đáng tiếc, chú nguyền trên người hắn thì hắn không giải được.

Đây là do Hoàng Thục Lương hạ, xét theo chú nguyền nhỏ của nữ vu thì hiển nhiên không đáng nhắc đến.

Hắn hít sâu một hơi. "Không vội, chú nguyền của Hoàng Thục Lương là chuyện sau khi mình chết, mình bây giờ cũng sẽ không chết, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không, không vội." Trương Thiên vươn

vai một cái, chuyện có thể làm hôm qua không nhiều.

Vì vậy, Trương Thiên dự định tối nay sẽ học Mao Sơn Đạo Thuật.

Lúc này, ở một cánh cửa khác, Bàn Tử chậm rãi mở cửa, trên mặt Bàn Tử nở nụ cười.

Gã sung sướng vươn vai một cái."Nha, lão đại về rồi, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, hôm qua anh và Nhị ca về nhà, sao anh lại về sớm thế." Trên mặt Bàn Tử cười hắc hắc, trên vai gã còn đeo một cái túi đeo chéo.

Đó là loại túi vải, trong thời đại này, thanh niên trí thức thường thấy đeo loại túi này.

Mà cái túi đeo chéo của Bàn Tử này, rõ ràng chính là cái gã đeo hồi còn là thanh niên trí thức. "Bàn Tử cậu định đi đâu vậy." Trương Thiên dứt khoát chuyển sang đề tài khác, nếu còn nói chuyện với Bàn Tử nữa, không chừng tên này sẽ lại nói ra bao nhiêu lời tục tĩu. "Là thế này lão đại, tôi đang định đi tìm anh đây, Bàn gia chẳng phải đã tìm thấy một ít ngọc thạch và dạ minh châu trong mộ thất sao, nên tôi định tìm lão đại cùng đi tìm Đại Kim Nha." Bàn Tử cười hì hì nói."Cái gì?

Dạ minh châu?" Trương Thiên vừa nghe mục đích của Bàn Tử, sắc mặt lập tức thay đổi, cười xua xua tay. "Cái đó, Bàn Tử à, không phải lão đại không muốn đi cùng cậu, chỉ là lão đại tôi còn có chuyện khác, cậu tìm lão Hồ đi." "Lão Hồ nhất định sẽ thích." Trương Thiên nói, hầu như dứt khoát từ chối lời mời của Bàn Tử.

Đùa gì chứ, người ta Đại Kim Nha, ít nhất cũng được gọi là Kim gia, tổ tiên cũng có dính líu đến Mạc Kim.

Nếu Đại Kim Nha không nhận ra Dưỡng Thi Châu thì thôi, nhưng người ta Đại Kim Nha lại nhận ra, vậy Trương Thiên làm sao có thể đi cùng chứ.

Chẳng phải là tự tát vào mặt mình, để Đại Kim Nha cảm thấy, mình đang làm ông ta ghê tởm sao?"Được thôi, lão đại anh bận, Bàn gia hiểu!" Bàn Tử ra vẻ "tôi hiểu rồi".

Mắt Trương Thiên đảo một vòng. "À đúng rồi, cậu đến đó, nhớ nói là lén lút sau lưng tôi đến đấy, như vậy, Đại Kim Nha nói không chừng sẽ cho cậu giá cao hơn." Trương Thiên vừa nói xong lời này, mắt Bàn Tử đã sáng rỡ. "Ối trời, vẫn là lão đại anh lợi hại, quả thực là, một lời thức tỉnh người trong mộng a." "Bàn gia hiểu rồi, lão đại, tôi đi trước đây." Bàn Tử nói rồi sung sướng đi về phía phòng của Hồ Bát Nhất.

Dáng vẻ đó, trông thật không thể nào đẹp hơn.Trương Thiên khẽ lắc đầu, hắn đã nghĩ đến biểu cảm của Đại Kim Nha khi nhìn thấy Dưỡng Thi Châu rồi.

Ừm, tuyệt đối rất đặc sắc.

Không quản Bàn Tử nữa, Trương Thiên tự mình bước ra khỏi tứ hợp viện.

Hắn đi về phía Ngô gia.

Chương 227

Trước tiên cứ đi thăm dò một chút rồi tính sau, hơn nữa Trương Thiên vẫn rất muốn xem tình hình hiện tại của Hạo Thiên Chân (Ngô Tà).

Trương Thiên bước ra khỏi tứ hợp viện, lúc này, Bàn Tử cũng đã đánh thức Hồ Bát Nhất, gã mạnh mẽ kéo Hồ Bát Nhất đi về phía tiệm của Đại Kim Nha. "Bàn Tử cậu có phải hổ không, tôi đang lúc tu luyện hăng say mà." Hồ Bát Nhất vẻ mặt uất ức. "Lão Hồ, Bàn gia có chuyện tốt, đương nhiên phải gọi anh em đi cùng rồi, đi thôi, lúc nào mà chẳng tu luyện được, đi nhanh lên." Bàn Tử nói với vẻ mặt nghĩa khí, Hồ Bát Nhất thì mơ mơ màng màng bị gã kéo ra khỏi tứ hợp viện.

Trên đường. "Bàn Tử, cậu làm gì mà vội vàng thế?" Sau khi ra khỏi tứ hợp viện, Hồ Bát Nhất mới thoát khỏi trạng thái tu luyện.

Hắn nhìn Bàn Tử với vẻ mặt nghiêm túc.

Tên này, sao vẫn chưa bỏ được cái tật nóng nảy nhỉ. "Lão Hồ, tôi hỏi cậu, chúng ta xuống mộ là vì cái gì?" Bàn Tử cũng có vẻ mặt nghiêm túc. "Cống hiến văn vật, nâng cao thực lực, khám phá bí ẩn thế giới?" Hồ Bát Nhất chớp chớp mắt, bản năng mở miệng. "Sai sai sai!

Sai toét toèn toẹt!" "Là vì tiền, tiền đó!" "Đương nhiên, những gì cậu nói cũng có, nhưng chỉ chiếm một phần nhỏ thôi." Bàn Tử xoa xoa má, cười tít mắt nói.

Trên khuôn mặt béo tròn của hắn, như có thêm vài đóa cúc họa mi nở rộ. "Bàn Tử, cậu không thể nói thẳng à?" Hồ Bát Nhất chỉnh lại quần áo, bất mãn nhìn Bàn Tử. "Không phải Bàn gia tôi trước đó tìm được ít đồ ngon trong mộ sao, nên mới định dẫn cậu đến chỗ Đại Kim

Nha bán đi." Bàn Tử xoa xoa má, nhẹ giọng nói. "Thế sao cậu không rủ Lão đại?

Rủ tôi làm gì." Hồ Bát Nhất hít một hơi thật sâu, hắn còn tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm.

Hơn nữa, bình thường Trương Thiên đều đi, sao lần này lại không đi. "Lão đại có việc, tôi mới đến tìm cậu chứ, thôi nào, chúng ta đi nhanh đi, đến muộn là hết đấy." Bàn Tử kéo Hồ Bát Nhất đi, sức lực bất ngờ lớn lạ thường.

Lúc này, ở một bên khác, trong một quán trà.

Giải Vũ Thần nhìn hai người trước mặt, trên mặt hiện vẻ ôn văn nhã nhặn, ra dáng một công tử quý tộc.

Gương mặt tươi cười ấy, sau khi trang điểm một chút, càng khó phân biệt nam nữ.

Shirley Dương đối diện nhìn thấy cũng phải chịu thua một bậc. "Giải công tử, thật sự không ngờ, chúng ta lại gặp nhau bằng cách này, ngài mời chúng tôi đến quán trà lần này là vì chuyện gì sao?" Giáo sư Trần mỉm cười, ông ấy thật không ngờ Giải Vũ Thần lại đích thân đến tìm mình.

Thực sự rất bất ngờ. "Là thế này, tôi thay phụ thân tôi, xin lỗi ngài, lần trước chúng tôi có hơi lỗ mãng.

Không biết giáo sư, chuyện lần trước ngài đến Giải gia tôi, bây giờ còn tính không?" Giải Vũ Thần tuy nói xin lỗi, nhưng trên mặt không hề có chút biểu cảm hối lỗi, vẫn là vẻ mặt thản nhiên ấy.

Dù sao, giáo sư Trần không phải Trương Thiên, lợi ích mang lại cho hắn quá ít, Giải Vũ Thần cũng không cần thiết phải đặc biệt cảm ơn.

Giáo sư Trần vừa nghe, trên mặt lại nở nụ cười. "Thế này Giải

công tử, bên chúng tôi có một tấm bản đồ cổ mộ, nghe nói ngài thực lực cao cường, vì vậy muốn mời ngài cùng đoàn chuyên gia chúng tôi đi đến đó." Giáo sư Trần đầy vẻ tươi cười, trong giọng nói thậm chí còn có chút nịnh nọt.

Giải Vũ Thần giả vờ do dự. "Tôi đối với việc xuống mộ cũng coi như hiểu biết một chút, thế này đi, bên tôi có thể đồng ý với các vị, nhưng tôi cần mang theo vài thị vệ cùng đi." "Ngài thấy thế nào?" Giải Vũ Thần chậm rãi mở miệng, hắn muốn làm rõ ngọn ngành mọi chuyện, đương nhiên cũng sẽ đồng ý yêu cầu của giáo sư Trần.

Còn về việc tại sao hắn không đi một mình, Giải Vũ Thần với tư cách là một thiếu chủ, một người mới học Đạo mộ, hắn cảm thấy, đi đông người sẽ an toàn hơn. "Đương nhiên, đó là tự do của ngài." Giáo sư Trần cười nói, sau đó lại mở miệng. "Thế này, chiều nay chúng ta có chuyến tàu đi về phía đông bắc, chúng ta tạm định, một tháng sẽ quay lại, chắc kịp đón năm mới." Giáo sư Trần nói xong, Giải Vũ Thần gật đầu, uống một ngụm trà rồi đứng dậy. "Chiều nay, tôi sẽ đến ga tàu." Nói xong, hắn trực tiếp rời khỏi quán trà.

Chỉ để lại giáo sư Trần và Shirley Dương. "Đúng là người kỳ quái, nhưng trông cũng khá đẹp." Shirley Dương bên cạnh lầm bầm một câu, cô ấy rất lạ, tại sao Trương Thiên lại quen biết loại người này.

Giải Vũ Thần đi về hướng Giải gia, trong lòng hắn cũng rất tò mò, tại sao Trương Thiên lại quen biết loại chuyên gia già này, chẳng lẽ ông ta có thể mang lại lợi ích gì cho Trương Thiên sao?

Giải Vũ Thần không hiểu.

Vài phút sau, Giải Vũ Thần về đến nhà, vừa về đến, hắn liền thấy sư phụ đang đi ra ngoài. "Sư phụ, ngài đây là..." "Ngữ Hoa trở về rồi, tôi về Hồng gia đây, trước đó, ở lại Giải gia là vì có vài việc cần làm,

bây giờ mọi chuyện gần xong rồi." "Tôi cũng nên về rồi, con hãy tự chăm sóc mình cho tốt, tu luyện nhiều vào." Nhị Nguyệt Hồng nói xong, sau đó sải bước rời đi.

Bước chân như thể lướt trên không trung, nhẹ nhàng mà lại nhanh chóng. "Sư phụ vậy mà lại về rồi." Giải Vũ Thần lẩm bẩm, mắt sáng lên, hắn trước đó còn đang nghĩ, làm sao mới có thể qua mặt sư phụ, bây giờ thì tốt rồi, sư phụ trực tiếp về Hồng gia, thế không phải ý định của hắn sắp thực hiện được sao?

Còn về việc tại sao sư phụ lại ở nhà mình lâu như vậy, e rằng cũng là vì, mấy ngày trước lão cha hắn mất tích.

Nên sư phụ mới đến tạm thời thay thế vị trí của lão cha.

Còn về việc lão cha đi đâu, Giải Vũ Thần cũng không biết.

Giải Vũ Thần lắc lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ lộn xộn, sau đó hắn bắt đầu chuẩn bị một vài thứ mà mình nghĩ đến lúc đó sẽ hữu ích.

Lúc này, tại tiệm đồ cổ Đại Kim Nha.

Bàn Tử cười hì hì được Đại Kim Nha mời vào trong.

Đại Kim Nha nhìn Bàn Tử, hai mắt sáng rực.

Lần này không có Trương Thiên, chẳng phải ông ta có thể thỏa sức "lột da" Bàn Tử sao? "Bàn gia, Tiểu Trương gia hôm nay không đến sao?" Đại Kim Nha đảo mắt nhìn quanh, trên mặt lộ ra nụ cười gian xảo.

Bàn Tử lập tức nhớ lại lời Trương Thiên, hắn đập đùi một cái.

Nhẹ giọng thì thầm bên tai Đại Kim Nha. "Bàn gia đây là cố ý giấu Lão đại mà đến, như vậy chúng ta có thể chia ít tiền hơn." "Kim gia, ông xem, Bàn gia tin tưởng ông như vậy, ông cứ ra giá cao cho Bàn gia đi." Bàn Tử cười hắc hắc, Đại Kim Nha chỉ vào Bàn Tử, mặt

bừng tỉnh cười. "Không hổ là Bàn gia, quả nhiên, cậu mới là huynh đệ tốt của Đại Kim Nha tôi." "Mau, cho tôi xem, lần này các cậu lại kiếm được bảo bối gì ngon." Đại Kim Nha có chút nóng lòng.

Cái răng vàng trong miệng ông ta càng phát ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Trong ánh mắt của Đại Kim Nha.

Chỉ thấy, Bàn Tử chậm rãi lấy ra một mặt ngọc Quan Âm chồn vàng, đồng thời còn có hai viên Dưỡng Thi Châu.

Khi nhìn thấy những thứ trên, nụ cười của Đại Kim Nha đông cứng lại.

Không khí tức thì trở nên quỷ dị.

Hồ Bát Nhất cũng nhận ra có gì đó không ổn, hắn chậm rãi đứng dậy.

Khi nhìn thấy những thứ trên bàn, hắn cũng ngớ người ra.

Hèn gì Trương Thiên không đi cùng Bàn Tử.

Hóa ra là có nguyên nhân, sớm biết là cái này, Hồ Bát Nhất có đánh chết Bàn Tử cũng không đến đây.

Dưỡng Thi Châu thì còn đỡ, nhưng cái mặt ngọc Quan Âm đầu chồn vàng này là cái quái gì?

Hồ Bát Nhất nhớ lại câu nói đầu tiên của Bàn Tử. "Lén lút giấu Lão đại mà đến..." Chắc đây là do Trương Thiên cố ý bày trò rồi, ngay lập tức, Hồ Bát Nhất cảm thấy mình rơi vào bẫy, khó chịu không tả xiết.

Lúc này, Đại Kim Nha mới hoàn hồn.

Ông ta thở hổn hển mấy hơi. "Mẹ, mẹ kiếp!

Bàn, Bàn Tử, cái này không được xem đâu!" "Cầm đi, mau cầm đi!

Cái thứ này không may mắn chút nào!

Lại là Tống Tử Quan Âm, còn phối với Dưỡng Thi Châu, cậu đây là muốn mưu tài hại mệnh đấy à." Đại Kim Nha suýt nữa thì nhảy dựng lên, liên tục xua tay, căng thẳng nhìn Bàn Tử, sợ Bàn Tử đưa luôn cho mình.

Nụ cười vừa nãy đã biến mất từ lâu, Đại Kim Nha lúc này, hận không thể đuổi Bàn Tử ra ngoài, đây không phải là đang nguyền rủa ông ta chết sớm sao?

Bàn Tử thì mặt mày ủ rũ, Tống Tử Quan Âm gì chứ, hắn sao lại không hiểu nhỉ...

Hồ Bát Nhất cũng biến sắc mặt, che mắt lại, tỏ vẻ không quen biết Bàn Tử.

Cảnh tượng nhất thời trở nên gượng gạo. "Cái đó, Kim gia, đây là tượng Quan Âm mà Bàn gia tôi trải qua sinh tử, suýt chết trong mộ mới tìm được, một bức Quan Âm đáng yêu như vậy, sao ông lại có thể nói là Tống Tử Quan Âm chứ?" Bàn Tử xoa xoa đầu, mặt mày ủ rũ nói.

Đại Kim Nha hít sâu một hơi.

Chương 228

Nghiêm túc nhìn Bàn Tử. "Nếu không phải tôi và Tiểu Trương gia là bạn tốt, thì tôi đã sớm đuổi cậu ra khỏi cửa rồi, cậu tự xem đi, những thứ cậu mang đến cho tôi này." Đại Kim Nha nói, Bàn Tử dụi dụi mắt, vội vàng nhìn về phía ngọc bội.

Không biết từ lúc nào, trên ngọc bội, bức tượng Quan Âm chị xinh đẹp đã biến mất, thay vào đó là một cái đầu chồn vàng, trên tượng Quan Âm ngọc bội.

Nhìn thấy thứ này, Bàn Tử rùng mình một cái. "Cái quái gì vậy, lúc Bàn gia tôi nhặt được thì rõ ràng là mặt ngọc Quan Âm hoàn chỉnh mà, sao lại biến thành đầu chồn vàng rồi." Bàn Tử đầy vẻ kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất nhìn qua, thì không có gì bất ngờ. "Đây chắc là chướng nhãn pháp của chồn vàng, khắc hình đầu của mình lên ngọc thạch, nếu có người đeo, sẽ hút dương khí của người đeo." Hồ Bát Nhất nói, Đại Kim Nha bên cạnh vỗ tay. "Không sai, Hồ huynh đệ nói không sai, cái này chính là Hoàng Thử Quan Âm, cực kỳ tà tính, người đeo không quá ba ngày sẽ tử vong, chúng sẽ hút dương khí của người đeo." "Các cậu xem, Quan Âm này trên tay cầm cái gì?" Đại Kim Nha nói, mọi người nhìn kỹ. "Cành liễu!" Nhìn thấy cành liễu, Hồ Bát Nhất cả người giật mình. "Không sai, cành liễu, tục ngữ nói, người chết dựa mát ở cây liễu, mà Hoàng Thử Quan Âm lại cầm cành liễu, đây là ý nghĩa không được siêu thoát." "Cậu tên khốn này còn mang cho tôi một viên Dưỡng Thi Châu, tôi thấy cậu là muốn cho Kim gia tôi một gói dịch vụ 'từ A đến Z' luôn đúng không?" Đại Kim Nha tức giận mở miệng.

Bàn Tử ngớ người.

Không phải chứ.

Không thể nào. "Cái đó, Kim gia, ông xem viên châu này, tuy nói là dưỡng thi, nhưng Bàn gia tôi không hề có ý muốn hại ông đâu, Bàn gia thật sự là, có đồ tốt là nghĩ đến ông đầu tiên." Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói, cố gắng vãn hồi hình tượng của mình.

Đại Kim Nha nhìn Bàn Tử. "Nhìn mặt Tiểu Trương gia, chuyện này, tôi sẽ không chấp nhặt, nhưng cậu dám lén Tiểu Trương gia đến đây, Đại Kim Nha tôi là người trọng nghĩa khí như vậy, sao có thể nhịn được?

Tôi sẽ nói cho Tiểu Trương gia biết." Đại Kim Nha nói, Bàn Tử mặt đầy vạch đen. "Trọng nghĩa khí" á?

Trước đó ai còn khen Bàn gia thông minh?

Ai còn là huynh đệ tốt với ai? "Đa tạ Kim gia." Dù trong lòng uất ức, nhưng Bàn Tử cũng vội vàng mở miệng. "Những thứ này, tôi cũng không thể định giá được, thế này đi, bên tôi đúng lúc có mấy thằng Tây khốn nạn, tên đó đã kết oán với tôi rồi, đúng lúc tôi sẽ nhận lấy cái ngọc bội này." "Còn viên Dưỡng Thi Châu này, tôi sẽ bán cho người khác, nhưng về giá tiền thì chúng ta chia đôi, tôi lo miệng lưỡi, các cậu lo vật phẩm." Đại Kim Nha cầm những thứ trên bàn, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng.

Bàn Tử sao có thể từ chối, trực tiếp đồng ý ngay lập tức.

Đồng thời trong lòng hắn lại càng uất ức, tại sao Bàn gia mỗi lần đều không kiếm được bảo bối đáng giá chứ.

Hồ Bát Nhất từ đầu đến cuối cũng không nói gì nhiều, hắn ngược lại muốn xem, Kim gia làm thế nào biến rác rưởi thành bảo bối bán cho người khác.

Lúc này, hình ảnh từ phía Hồ Bát Nhất cũng được truyền đến hiện

trường (phòng phán xét).

Bởi vì Hồ Bát Nhất sau này đã kể lại chuyện này cho Trương Thiên, nên Trương Thiên cũng có thể phát đoạn hình ảnh đó ra. "Ha ha, hay lắm, cái này đúng là đang nguyền rủa Kim gia chết sớm mà." "Không hổ là Bàn gia, chuyện này cũng làm được, cũng may Kim gia độ lượng lớn." "Không biết tên xui xẻo nào chọc giận Kim gia, bây giờ thì hay rồi, trực tiếp bị 'xâu rau xiên thịt' rồi." "Tôi rất tò mò, cái miệng của Kim gia này làm thế nào mà thổi đen thành trắng, thổi trắng thành đen, ông ta thật sự lợi hại đến thế sao?" "Người phía trước ơi, cậu có thể nghi ngờ bất cứ thứ gì, nhưng xin đừng nghi ngờ Kim gia tôi." Tại hiện trường, một tràng tiếng ồn ào vang lên.

Còn trên mạng.

Phía các chuyên gia giám bảo nổi tiếng, một nhóm chuyên gia giám bảo cũng đang xem chương trình này.

Dù sao, đây cũng là một chương trình lịch sử, bên trong toàn là di vật lịch sử, càng thu hút vô số người yêu thích lịch sử, cùng với các chuyên gia giám bảo theo dõi. "Tôi thấy, cái Kim gia này, cũng chỉ là danh tiếng lớn thôi, chưa chắc đã có trình độ giám bảo cao siêu gì." "Cùng lắm cũng chỉ là một tay lừa đảo, biết một vài mánh khóe bậy bạ." Trong phòng, một người đàn ông béo mở miệng nói.

Hắn là chuyên gia giám bảo nổi tiếng trên mạng của Hạ quốc, danh tiếng và lợi lộc đều thu hoạch song toàn, đúng là sướng không tả xiết. "Ừm, tôi cũng nghĩ vậy, dù sao ông ta nổi tiếng nhất cũng chỉ là lừa người thôi, về giám định bảo vật thì tôi không đánh giá cao." Một người đàn ông tóc ngắn khác cũng mở miệng nói, trên mặt mỗi người đều lộ ra một chút nghi ngờ. "Tôi thì lại thấy, Kim gia này rất lợi hại, ít nhất tài ăn nói cũng không tệ, nếu không thì cũng không thể lưu truyền thiên cổ như vậy." Một nữ chuyên gia nói, một nhóm người

vừa xem trực tiếp, vừa bàn tán.

Nhưng kết quả cuối cùng tự nhiên là, Đại Kim Nha giỏi kỹ thuật lừa gạt hơn là kỹ thuật giám bảo của họ.

Dù sao, sau khi Lữ Bố chết, ai ai cũng tự cho mình hơn Lữ Bố, họ đương nhiên không thể thừa nhận có người giỏi hơn mình nhiều.

Lúc này, trong màn hình, Đại Kim Nha mang theo viên châu của Bàn Tử, bắt đầu lên đường, tìm người Tây để bán châu.

Còn cảnh quay chuyển sang phía Trương Thiên.

Trương Thiên đã đến cửa Ngô gia.

Tại cổng lớn, Trương Thiên từ xa đã thấy Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt.

Hai tên này, cứ như thể bạn thân vậy, ngày nào cũng dính lấy nhau, ừm, hình như đã "nối dây" rồi.

Thấy Trương Thiên đi tới, trong mắt Hạo Thiên Chân lóe lên một thoáng kinh ngạc, sau đó, hắn vỗ vỗ vai Vương Bán Nguyệt.

Hai người đi về phía Trương Thiên. "Gió nào đưa Tiểu Trương gia đến đây vậy?" Hạo Thiên Chân mỉm cười. "Ôi, đây chẳng phải Trương gia sao, Trương gia lâu rồi không gặp, Bàn gia tôi lại nhớ cậu rồi, còn Bàn Tử lần trước đâu?

Huynh đệ tốt của tôi sao không đến?" Vương Bán Nguyệt nhìn xung quanh, giống như một con khỉ, không ngừng ngó nghiêng. "Cậu ấy có việc, không đến, Vương huynh đệ gần đây vết thương hồi phục khá tốt nhỉ." Trương Thiên nhìn Vương Bán Nguyệt, tên này lần trước ở Hải Đồ Mộ thì bị thương, giờ thì đã đỡ hơn nhiều. "Cái đó thì đương nhiên rồi, gà ăn thóc, không vấn đề gì cả." Vương Bán Nguyệt vỗ ngực, khá là hào sảng nói.

Trương Thiên nhìn Hạo Thiên Chân. "Tôi từ xa đã thấy hai cậu đứng bên ngoài, đây là định đi đâu sao?" Trương Thiên mỉm cười.

Hạo Thiên Chân suy nghĩ rồi mở miệng. "Chúng tôi đang nghĩ, mua ít đồ Tết chuẩn bị đón năm mới." Hạo Thiên Chân nói, tâm tư đã thêm phần phức tạp.

Từ sau khi ra khỏi Hải Đồ Mộ, trình độ của Hạo Thiên Chân đã tăng lên không ít.

Từ ngây thơ, đã trở nên không còn ngây thơ nữa. "Ừm, đón năm mới tốt lành nhé, à phải rồi, không mời tôi vào ngồi chơi sao?" Trương Thiên cười, trên mặt Hạo Thiên Chân thoáng qua một tia nghi vấn.

Nhưng đã bị Trương Thiên bắt lấy. "Đến thăm hỏi lão thái gia một chút, đây chẳng phải là, thúc đẩy quan hệ hai nhà sao." Trương Thiên nói, Hạo Thiên Chân cũng không tiện từ chối, đành gật đầu, nhường đường.

Vương Bán Nguyệt hơi nhíu mày đi theo sau.

Rất nhanh, tiến vào Ngô gia, Trương Thiên nhìn bố cục xung quanh, hắn khẽ gật đầu.

Không hổ là Ngô gia, không chỉ trang trí hoa lệ, mà bố trí phong thủy cũng cực kỳ tốt.

Ít nhất, năng lực bố trí phong thủy, cũng có thể so với Trương Thiên hắn.

Theo sau Hạo Thiên Chân, Trương Thiên chậm rãi bước vào một phòng khách.

Nghĩ đến sắp gặp Cẩu Vương, trong lòng Trương Thiên vẫn khá kích động. "Tiểu Trương gia, ngài ở đây tạm nghỉ ngơi, tôi đi báo cho gia gia tôi một tiếng." Hạo Thiên Chân nói, hắn dẫn Vương Bán

Nguyệt đi ra ngoài. "Haizz, lớn thật rồi." Trương Thiên nhìn Hạo Thiên Chân rời đi, trong lòng càng thở dài một tiếng.

Hạo Thiên Chân lần này không còn vẻ hấp tấp, kiêu ngạo như lần đầu gặp mặt, ngược lại rất khiêm tốn.

Hơn nữa, nói chuyện cũng bắt đầu không vội vàng, không hấp tấp.

Rõ ràng, tên này cũng đang trưởng thành, hơn nữa, Trương Thiên còn cảm nhận được một tia Khí tồn tại trên người Hạo Thiên Chân.

Cũng có nghĩa là hắn cũng đã tu luyện rồi. "Thiên Chân, chúng ta thật sự phải đi nói cho gia gia biết sao?" Vương Bán Nguyệt lẩm bẩm bên cạnh, hắn mấy ngày nay vì bị thương, vẫn luôn ở Ngô gia, nên cũng hiểu thêm một chút về Ngô gia. "Hắn đã đến đây, rõ ràng là có mục đích, chắc là đến tìm gia gia tôi, cậu nghĩ thật sự là đến tìm chúng ta sao?

Hơn nữa gia gia gần đây cũng không có việc gì, chắc là tiện gặp mặt." Hạo Thiên Chân nói, hắn suy nghĩ kỹ một chút.

Trương Thiên căn bản không phải tiện đường ghé qua, ngược lại, là cố ý đến nhà hắn.

Vương Bán Nguyệt giơ ngón cái lên. "Đúng là, đi cầu trong nhà xí, khiến Bàn gia bừng tỉnh ngộ ra." Nói rồi, hai người đi đến một căn phòng cũ kỹ.

Sau đó, Hạo Thiên Chân kể lại sự việc một lượt, trong phòng liền truyền ra tiếng nói. "Ta biết rồi." Nói xong, cánh cửa phòng không gió tự mở, một lão già tóc bạc chậm rãi bước ra.

Khí thế lẫm liệt, mỗi bước đi đều nặng nề như vậy.

Ông ta mặc một bộ quần áo vải trắng, khí thế trên người càng khuếch tán xung quanh, ép Hạo Thiên Chân khó thở.

Ngô Lão Cẩu, yêu chó, nhân duyên tốt, tính tình lương thiện, đã huấn luyện một con chó nhỏ tên Tam Thốn Đinh, nên được gọi là Cẩu Ngũ Gia.

Chương 229

Tính cách của Ngô Lão Cẩu trong Đạo mộ, được miêu tả là kiểu người tốt.

Nhưng, vào thời đại đó, ông ta lại là "chó" (chỉ người có mưu mô, thủ đoạn), tuy bản tính lương thiện, nhưng tâm cơ vẫn rất nặng.

Nếu không, đã không sống được đến bây giờ.

Sau khi lão giả áo trắng bước ra, phía sau ông ta lại còn đi theo một con chó Tây Tạng.

Con chó đó không lớn, nhưng dường như đã đi theo gia gia cả đời rồi.

Nhìn kỹ, con chó này không phải Tam Thốn Đinh, mà là một con chó Tây Tạng khác. "Gia gia..." Hạo Thiên Chân cúi đầu. "Ừm, đã có khách đến, thì phải tiếp đãi nồng hậu mới phải, thể hiện phong thái hiếu khách của Ngô gia ta." Giọng nói già nua của Ngô Lão Cẩu truyền đến.

Ngay sau đó, bước chân ông ta thoăn thoắt, đã biến mất ở cửa. "Thật là thần kỳ, Thiên Chân, gia gia cậu, đã lớn tuổi vậy mà vẫn đi nhanh thế, cái này mà đi chợ rau tranh rau, chắc chắn là tranh được hết." Bàn Tử lẩm bẩm bên cạnh, Hạo Thiên Chân thì lườm hắn một cái. "Cũng không biết, hắn tìm gia gia tôi có chuyện gì." Hạo Thiên Chân thầm nghĩ, còn lúc này, Ngô Lão Cẩu đã đến cửa.

Vẫn chưa vào cửa, lông mày ông ta đã khẽ nhíu lại.

Trong phòng, ông ta cảm nhận được một luồng khí tức đặc biệt, tương tự như của ông ta, chỉ có Tông sư mới có thể phát ra. "Tông sư?" Cảm nhận được khí tức, Ngô Lão Cẩu khựng tay lại một chút.

Một Tông sư mạo hiểm tiến vào Ngô gia, có ý đồ gì?

Khiêu khích Ngô gia ông ta?

Hay là đến gây sự?

Một loạt ý nghĩ xẹt qua trong lòng.

Cuối cùng vẫn chậm rãi mở cửa.

Trên mặt mang theo nụ cười. "Khách từ phương xa đến, tiếp đãi không chu đáo mong lượng thứ." Ngô Lão Cẩu mở miệng, ánh mắt nhìn về phía người đang ngồi trên ghế trước mặt.

Khi nhìn thấy Trương Thiên, ông ta liền giật mình.

Trương Thiên cũng chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng hắn, làm sao lại có thể đạt đến cảnh giới Tông sư chứ.

Một Tông sư trẻ tuổi như vậy, đây tuyệt đối là một chuyện có thể chấn động cả Bắc Ly.

Trương Thiên nhìn về phía người đến, sau đó vội vàng đứng dậy.

Ngô Lão Cẩu mặc một thân y phục trắng, mặt hơi tròn dẹt, ánh mắt thâm trầm, tóc bạc, trên mặt còn có vài nếp nhăn, trông thì có vẻ mang phong thái tiên phong đạo cốt. "Ngô... gia chủ, chào ngài, tôi tên Trương Thiên, tiệm đồ cổ Trương gia Bắc Ly, mạo muội quấy rầy, thật sự xin lỗi." Trương Thiên cũng tỏ ra khiêm tốn một phen, trong mắt những lão già đã sống cả đời như thế này, Trương Thiên vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Sau khi Trương Thiên nói xong, Ngô Lão Cẩu mỉm cười.

Ông ta chậm rãi ngồi xuống. "Không cần khách sáo, đã đến rồi thì là khách, là bạn, cứ gọi tôi là Ngô thái gia là được." Ngô Lão Cẩu cũng coi như là tự đề cao mình.

Dù sao, người trong nghề đều gọi ông ta là Lão Cẩu, nhưng cái tên

này, để hậu bối gọi thì lại có chút ý nghĩa vũ nhục, nên ông ta trực tiếp bảo Trương Thiên gọi mình là thái gia.

Trương Thiên cười gật đầu. "Ngô thái gia, không giấu gì ngài, tiểu tử lần này đến là muốn bái phỏng ngài, đồng thời, làm quen với ngài một chút, tôi nghĩ, sau này chúng ta sẽ có nhiều dịp giao thiệp hơn nữa." Trương Thiên cười nói.

Vừa mở lời đã ngầm báo hiệu cho Ngô Lão Cẩu.

Trương Thiên tôi, chào hỏi ngài, sau này, thế lực của tôi và của ngài, sẽ ngày càng mật thiết.

Ngô Lão Cẩu người già thành tinh, sao có thể không nghe ra.

Ông ta ha ha cười một tiếng. "Ngô gia tôi, tuy ở thành Bắc Ly có chút danh tiếng, nhưng chúng tôi đã sớm ẩn lui giang hồ rồi, Trương huynh đệ nếu có việc chính đáng, cứ việc hợp tác với Ngô gia chúng tôi." "Ngô gia chúng tôi, nhất định sẽ dốc sức tương trợ." Ngô Lão Cẩu rất tinh tế, một mặt nói với Trương Thiên rằng chúng tôi đã ẩn cư đừng tìm tôi, một mặt lại nói, nếu con đường chính đáng, Ngô gia chúng tôi có thể giúp đỡ.

Đầu tiên là từ chối, sau đó lại làm người tốt, ừm, không hổ là Ngô Lão Cẩu, thảo nào trước đây nhân duyên tốt như vậy.

Trương Thiên cười.

Trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa. "Tôi nghĩ, chúng ta và Ngô gia sau này nhất định sẽ là đối tác rất tốt, tôi mong chờ hợp tác với các vị." Trương Thiên nói, Ngô Lão Cẩu uống một ngụm nước, gật đầu. "Đương nhiên, hợp tác với Trương huynh đệ, sao có thể chậm trễ." Ông ta nói, trên tay, chén trà chậm rãi đưa cho Trương Thiên.

Khi Trương Thiên nhận lấy, liền cảm thấy một luồng sức mạnh rất lớn ập đến.

Trương Thiên biết, Ngô Lão Cẩu đang thử mình.

Ngay sau đó, hắn vận dụng Chân khí trong cơ thể, điên cuồng áp chế.

Chân khí của Trương Thiên, đó là thứ đã được tôi luyện qua vô số lần sinh tử trong ảo cảnh, khí tức hùng hậu.

Còn Ngô Lão Cẩu, trải qua mấy chục năm tôi luyện, khí tức của ông ta cũng độc bá một phương.

Cũng có đặc điểm riêng của mình.

Nhất thời, chén trà cứng đờ giữa không trung.

Trên mặt hai người nở nụ cười, cũng chỉ trong khoảnh khắc, hai người liền thu hồi Chân khí.

Còn chén trà thì đã thành bột phấn. "Thật ngại quá, Ngô thái gia, tôi lỡ dùng sức mạnh tay quá, làm vỡ chén trà rồi." Trương Thiên đầy vẻ xin lỗi. "Không trách Trương huynh đệ, rõ ràng là cái chén này chất lượng không tốt, lát nữa tôi sẽ bảo người nhà thay một lô chén khác." Ngô Lão Cẩu nói, nhưng trong lòng lại vô cùng chấn động.

Chân khí của Trương Thiên, lão luyện, lại còn tàn nhẫn, mang theo chút sát khí.

Nếu không phải ông ta tu luyện lâu năm, nói không chừng thật sự không phải đối thủ của hắn.

Trong cùng cảnh giới Tông sư, e rằng rất ít người là đối thủ của Trương Thiên hắn.

Nghĩ đến đây, thái độ của Ngô Lão Cẩu thay đổi, người tên Trương Thiên này một khi không thể chắc chắn giết chết, thì không thể đắc tội, ít nhất cũng phải khiến hắn không phản cảm, còn về lợi ích mà Trương Thiên nói, ông ta cũng không muốn.

Ngô gia ông ta, không cần thiết phải tham gia vào loại tranh chấp đó nữa, Ngô Lão Cẩu cũng chỉ muốn "rửa sạch" mình, sau đó để con cháu Ngô gia được hưởng phúc dưới bóng cây của Ngô gia.

Lúc này, Trương Thiên cũng cảm khái khí thế hùng hậu của Ngô Lão Cẩu.

Nếu Ngô Lão Cẩu ở tầng thứ này, thì các lão tiền bối của những gia tộc khác chắc cũng không kém.

Còn những người trong đội ngũ của mình, cũng chỉ có hắn, nhị đệ, còn có Nhất Mi Đạo Nhân, Vương Phi, là có thể ra tay, muốn khiêu chiến tất cả các gia tộc thì có chút khó khăn.

Nhưng Trương Thiên thì có thể đánh bại từng người một.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên vẫn gạt bỏ ý nghĩ đó, tuy có thể đánh, nhưng bây giờ không cần thiết, bởi vì Nhất Mi Đạo Nhân, Vương Phi thực lực đều đã bị thương.

Cứ cẩn trọng thêm một chút nữa thì được. "Ngô thái gia, rất vui được quen ngài, tôi xin phép đi trước, sau này ngài có thể đến chỗ chúng tôi làm khách, chúng tôi sẽ nhiệt liệt hoan nghênh nhất." Trương Thiên nói xong, hắn đứng dậy, Ngô Lão Cẩu cũng đầy vẻ ngưng trọng, ông ta gật đầu, đối với Trương Thiên, ông ta rất coi trọng.

Đây là lần đầu tiên ông ta thấy một Tông sư hai mươi mấy tuổi, ông ta không quan tâm cũng không được.

Sau khi nói xong, Trương Thiên liền trực tiếp đứng dậy. "Tôi sẽ không ở lại dùng bữa ở chỗ ngài nữa, Ngô thái gia tôi xin phép đi trước, sau này có cơ hội gặp lại." Trương Thiên nói, bắt tay với Ngô Lão Cẩu, rồi sải bước rời khỏi phòng khách.

Nhìn bóng lưng Trương Thiên.

Ngô Lão Cẩu khẽ nhíu mày. "Lời nói 'làm khách' của hắn, chắc là hắn đã có thế lực của riêng mình rồi." "Xem ra, Bắc Ly này sắp thay đổi rồi." Ngô Lão Cẩu thầm nghĩ, ông ta chậm rãi bước ra khỏi phòng khách.

Ông ta định trước tiên bảo vệ Ngô gia thật tốt rồi tính, còn về chuyện của Trương Thiên, ông ta không muốn quản nhiều.

Cũng không muốn nói nhiều với các gia tộc khác, dù sao, một người hai mươi mấy tuổi, hơn nữa, dám nói ra mình có thực lực.

Tuyệt đối không thể sợ họ, thà không đắc tội, còn hơn là giả vờ không biết.

Như vậy cũng có thể ở mức độ lớn nhất, vừa không chọc giận, lại không quá lấy lòng.

Lúc này, Trương Thiên đã đi ra khỏi Ngô gia.

Ngô Lão Cẩu còn sống, hắn không bất ngờ, ông ta là cảnh giới Tông sư, Trương Thiên cũng không bất ngờ.

Dù sao, nhiều năm như vậy rồi, cho dù là "chó" (người tầm thường), cũng có thể tu luyện thành Tông sư.

Bây giờ là sau khi kháng chiến kết thúc, mà Ngô Lão Cẩu và những người như ông ta đáng lẽ phải thuộc thời đại xa xưa hơn mới đúng.

Chương 230

Nhìn dáng vẻ của Ngô Lão Cẩu, chắc là đã tu luyện một loại Công pháp nào đó, dẫn đến tóc bạc trắng.

Nếu không, người tu luyện bình thường sống mấy trăm tuổi, không bạc tóc một chút nào cũng không vấn đề gì.

Không nghĩ nhiều nữa, Trương Thiên không định đi đến các gia tộc khác.

Điều tra rõ Ngô gia là đủ rồi.

Ngô Lão Cẩu, vào thời điểm đó cũng coi như là một nhân vật nổi tiếng, cộng thêm người có thực lực không tệ, vì vậy, ông ta là Tông sư, đa số các gia tộc còn lại chắc cũng là Tông sư.

Cao nhất e rằng cũng là Đại Tông sư.

Nên đi xem nữa cũng không cần thiết. "Đi xem bên Bàn Tử thế nào, liệu có bị Kim gia đuổi đi không." Trương Thiên nghĩ đến cái tên đại oan gia Bàn Tử đó.

Tên này, cầm Dưỡng Thi Châu đi tìm Đại Kim Nha, không bị mắng mới là lạ.

Lúc này, ở một bên khác, Đại Kim Nha dẫn theo Bàn Tử, Hồ Bát Nhất bước vào một nhà hàng tư nhân.

Nhà hàng thời đại này đa số đều có kết cấu nhà gỗ, nhìn tổng thể thì khá xa hoa, cổ kính. "Cái nhà hàng này, kém xa Tân Nguyệt Phạn Điếm ấy chứ." Bàn Tử lầm bầm bên cạnh, Đại Kim Nha ngạc nhiên nhìn tên này một cái. "Không ngờ, cậu còn từng đi Tân Nguyệt Phạn Điếm?" "Xí, coi thường ai vậy chứ, Bàn gia tôi đây, là đàn ông từng tham gia đấu giá đấy." Bàn Tử kiêu ngạo ngẩng đầu.

Giống hệt một binh sĩ tịch thu được trang bị của địch.

Đại Kim Nha liếc nhìn Bàn Tử, lười không thèm để ý hắn. "Nhớ kỹ, sau khi vào trong, đừng nói lung tung, cứ nhìn thôi, mọi chuyện để tôi nói." Đại Kim Nha dặn dò hai người, Hồ Bát Nhất thì khỏi nói, hắn trực tiếp khẽ gật đầu, không nói gì nhiều.

Chỉ có Bàn Tử, vỗ ngực đôm đốp. "Kim Long Các." Nhìn bảng hiệu phía trước, Hồ Bát Nhất không nhìn lâu, rồi cũng bước vào.

Kim Long Các, nghe nói, là ngự các tiếp đãi hoàng thượng ngày xưa, bây giờ thì là một trong những nhà hàng hàng đầu của Bắc Ly, vì danh tiếng mà thu hút vô số người chú ý.

Bước vào nhà hàng, Đại Kim Nha hỏi một lượt, sau đó cô gái mặc sườn xám liền chỉ đường cho ông ta. "Phòng khách ngài tìm ở phòng VIP số 414." Cô gái nói xong, Đại Kim Nha dẫn hai người bước vào. "Kỳ lạ thật, sao lại có phòng VIP tên này nhỉ, 'tử nhất tử' (chết một cái), lạ thật." Bàn Tử lẩm bẩm, Hồ Bát Nhất càng không nhịn được muốn cười.

Trong phòng VIP 414, bán một Tống Tử Quan Âm, sau đó lừa chết một ông Tây, cái này đúng là, "tử đáo lâm đầu" (chết đến nơi).

Tầng bốn, trong một phòng VIP độc lập, một ông Tây tóc vàng, hơi trẻ tuổi đang ngồi trên ghế.

Bên cạnh hắn, một người phụ nữ Hạ quốc đang ngồi đoan trang.

Cô ta là phiên dịch viên, để nổi bật bản thân trong giới phiên dịch, cô ta thậm chí còn mặc sườn xám.

Vì vóc dáng không tệ, điều này càng thu hút sự chú ý của ông Tây.

Khi biết bên Đại Kim Nha có hàng tốt, cô ta liền dẫn ông Tây đến. "Sao còn chưa đến?

Không đến nữa thì tiểu gia đây đi đấy, một tên thương nhân không xứng để tiểu gia đây đợi lâu như vậy." Khố Lý Tư (Christopher) có chút sốt ruột nói.

Trong mắt hắn, người Hạ quốc, căn bản không xứng để hắn đợi lâu như thế.

Nếu không phải định từ Hạ quốc thu mua đồ với giá thấp, rồi bán lại với giá cao, hắn đã chẳng đến đây. "Xí, cái chỗ quỷ quái gì thế này, toàn là gỗ, có được lộng lẫy bằng hoàng cung của chúng ta không?" Khố Lý Tư nhìn cảnh vật xung quanh, càng nhìn càng cảm thấy bất mãn.

Còn lúc này, tiếng động truyền đến từ cửa.

Ngay sau đó, Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất cùng những người khác lần lượt bước vào. "Sao các ông lại đến nhiều người thế!" Khố Lý Tư rõ ràng có chút không vui.

Lông mày ông ta khẽ nhíu lại.

Sau khi hắn nói xong, phiên dịch liền lặp lại lời đó một lần nữa. "Họ là bảo tiêu của tôi, John Khố Lý Tư tiên sinh, bình thường thôi, tôi đã mang đến cho ngài bảo vật thượng hạng." Đại Kim Nha nói, ông ta thần bí ngồi xuống, còn Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thì đứng nguyên tại chỗ, không được ngồi.

Bàn là hình tròn, xung quanh có một vài bóng đèn vàng không mấy sáng.

Sau khi phiên dịch lại lặp lại lời đó một lần nữa, Khố Lý Tư tươi cười. "Thật sao?

Mau cho tiểu gia đây xem." Nói rồi, hắn có chút nóng lòng.

Đại Kim Nha thấy vậy, khóe miệng nở nụ cười, chậm rãi lấy ra Tống Tử Quan Âm của Bàn Tử. "Khố Lý Tư tiên sinh, chắc ngài cũng

đã nghe danh rồi, Đại Kim Nha tôi, ở khu này, nổi tiếng là thương gia có lương tâm, hàng của tôi, đều là hàng tốt." "Mặt ngọc này tên là, ngọc bội Tý Thử cát tường, Tý Thử, ứng với sao quý của thiên cung, ngọc bội này, là Tý Thử thành tiên, càng khiến ngài quý lại càng quý hơn." "Đeo nó thì sự nghiệp thành công, đeo nó thì gia tài vạn quán." Đại Kim Nha nói, phiên dịch cũng vội vàng nói theo. "Kim tiên sinh, tôi biết danh tiếng của ngài, tôi xin lỗi ngài về chuyện hôm đó." "Nhưng mà, mặt ngọc này, trông không giống con chuột cho lắm." Khố Lý Tư nhìn mặt ngọc trắng tinh, không khỏi khẽ nhíu mày.

Hắn biết chút về ngọc, có thể nhìn ra, ngọc này tuyệt đối là đồ tốt, nhưng Khố Lý Tư không hiểu văn hóa (Hạ quốc) nên đương nhiên không biết nó điêu khắc cái gì. "Cái này gọi là Tý Thử, Tý Thử, đứng đầu mười hai con giáp, đại biểu cho thông minh lanh lợi, đại phú đại quý, hơn nữa, trên đó khắc là tiên thử, ngài xem." Đại Kim Nha nói rồi vội vàng chỉ vào cành liễu trong tay con chồn vàng. "Ngài xem cành liễu này, ngọc trắng giữa có chút màu xanh lá, cái này gọi là gì?

Cái này gọi là, Tý Thử Tống Cát, cát tường như ý!" "Mặt ngọc này, thật sự quá phù hợp với thân phận của ngài, lần trước không quen biết, nếu là người bình thường, tôi thật sự không bán đâu." "Ngài lại xem chỗ này." Đại Kim Nha nói, chỉ vào đầu chồn vàng. "Ngài có biết chòm sao không?" "Kim tiên sinh, cái này lại còn liên quan đến chòm sao nữa sao?" Vừa nghe đến chòm sao, Khố Lý Tư liền không còn ngớ người nữa, ngược lại hắn rất bình tĩnh.

Chòm sao, đây chẳng phải là sân nhà của hắn sao?

Thấy ánh mắt tự tin của tên này, khóe miệng Đại Kim Nha nở toác, ông ta biết, cơ hội của mình đã đến rồi. "Nếu không nhầm, ngài là cung Xử Nữ, thời kỳ đầu, chuột thuộc cung Xử Nữ, bởi vì chúng ăn ngũ cốc, tên là Hoa Chi Thử." "Mà bây giờ, con chuột này lại là Tý Thử trong mười hai con giáp của chúng ta, hai yếu tố hợp nhất, cộng

thêm chòm sao của ngài, vận thế phú quý này, đeo nó vào thì chặn cũng không nổi." Đại Kim Nha nói xong.

Khố Lý Tư ngớ người ra.

Hắn chỉ cảm thấy, sao mà có lý thế không biết.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử cũng đều ngớ người.

Hay lắm, đây chính là "miệng lưỡi cấp cao" sao?

Thổi thật thành giả, thổi giả thành thật.

Nếu không biết ý nghĩa thật sự của mặt ngọc này, Bàn Tử có lẽ đã tin rồi.

Đại Kim Nha thấy đã thuyết phục được Khố Lý Tư rồi, liền thừa thắng xông lên. "Khố Lý Tư, ngài cũng biết, gần đây bạn bè từ nước ngoài đến quá nhiều, hàng hóa bên tôi đều cung không đủ cầu, tôi cũng biết, ngài không thiếu tiền." "Nhưng mà, để kết giao với ngài, dù sao Hạ quốc chúng ta là dân tộc thân thiện nhất, vì vậy, vì truyền thống mỹ đức của chúng ta, tôi phá lệ, mặt ngọc này, bán với giá này." Đại Kim Nha nói, giơ một ngón tay. "Bao nhiêu?" Mọi người nín thở. "Mười vạn, coi như giao bạn, cậu có thể ra ngoài hỏi thử xem, Đại Kim Nha tôi, khi nào từng bán rác rưởi dưới mười vạn." Đại Kim Nha vẻ mặt nghiêm túc nói.

Khố Lý Tư vừa nghe giá, hầu như không chút do dự. "Được, chốt giao dịch!" Khố Lý Tư trực tiếp mở miệng.

Trong mắt hắn, thứ tuyệt vời như vậy, ít nhất cũng phải hai mươi vạn, nhưng Đại Kim Nha lại chỉ muốn mười vạn tệ.

Thật sự là lương thiện mà, nói không chừng cũng là thật tâm muốn kết giao bạn bè với mình, Khố Lý Tư sao có thể từ chối. "Kim huynh đệ, thế này đi, là người bạn Hạ quốc đầu tiên, tôi không thể để cậu thiệt thòi, tôi trả mười lăm vạn, chỉ cần cậu còn đồ tốt, cứ bán

cho tôi là được." Khố Lý Tư vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn cầm ngọc bội, càng yêu thích không rời tay.

Đại Kim Nha lập tức đoán trúng chòm sao của hắn, thêm vào những lời vừa nãy, đã sớm khiến trái tim Khố Lý Tư gắn chặt vào mặt ngọc. "Lão Hồ, đây mới là thật sự "ác" này." "Biến một món rác rưởi, bán được mười lăm vạn, trong đó năm vạn còn là người ta tặng thêm, cái này..." Trong lòng Bàn Tử lại lần nữa chấn động mạnh.

Chuyện này còn khiến hắn bị đả kích hơn cả lần đấu giá trước.

Hóa ra, tiền, còn có thể kiếm như thế này sao?

Hồ Bát Nhất cũng thầm bội phục Đại Kim Nha trong lòng, cái tài ăn nói, kỹ thuật lừa gạt này, cũng thật sự là đỉnh cao.

Trước đây người ta vẫn thường nói, ông Tây rất ngốc, thực ra không phải vậy.

Ngược lại họ rất thông minh, chỉ là không hiểu văn hóa Hạ quốc mà thôi.

Hơn nữa, cái sự kiêu ngạo trong xương tủy của họ, càng khiến họ không thèm tìm hiểu văn hóa Hạ quốc.

Nhưng họ lại rất thích đồ cổ, điều này mới dẫn đến việc, những lời đồn đại ngốc nghếch đó ra đời.

Tuy nhiên, dù vậy, ý thức tài chính của người Tây rất mạnh, cho dù là đồ giả, họ mang về bán lại, cũng có thể biến thành thật.

Lúc này, tại hiện trường, vô số người đã sững sờ.

Chương 231

"Hay lắm, Đại Kim Nha này, hay lắm." "Kim gia xin hãy nhận tôi làm đồ đệ, tôi muốn làm đồ đệ của ngài!" "Nếu đây là bán hàng đa cấp, tôi cũng sợ mình bị lừa mất." "Sao tôi lại thấy, ông ta nói không có chỗ nào sai nhỉ." "Quả thật không sai, nếu đổi chồn vàng thành chuột là được." "Cái này mà đi làm sale, chẳng phải thu nhập trăm vạn một năm không phải mơ sao?" "Quả nhiên người có năng lực, ở đâu cũng sẽ tỏa sáng." Tại hiện trường, một tràng tiếng ồn ào truyền đến.

Rõ ràng đã bị kỹ thuật lừa gạt của Đại Kim Nha làm cho chấn động.

Còn lúc này, phía các chuyên gia giám bảo nổi tiếng trên mạng. "Thấy chưa tôi đã nói mà, tên này cũng chỉ biết lừa gạt thôi." "Xem xong thì cười thôi là được rồi, đừng có quá nghiêm túc." "Nhưng mà, loại người này, nếu ở thời đại này, nói không chừng cũng có thể gây dựng được sự nghiệp lớn." "Tôi ghét nhất những kẻ khoa trương lừa bịp, thảo nào danh tiếng văn hóa đồ cổ Hạ quốc chúng ta lại tệ đến thế." Người đàn ông béo, cùng hai người còn lại, đều bàn tán xôn xao.

Đặc biệt là khi thấy Đại Kim Nha lừa người xong, chuyên gia mạng béo càng đắc ý cười.

Cảnh quay tiếp tục, Trương Thiên đến tiệm đồ cổ Đại Kim Nha một chuyến, hắn phát hiện Đại Kim Nha không có ở đó.

Thế là hắn tiện thể dạo phố một vòng.

Còn ở nhà hàng, Đại Kim Nha càng cố ý tìm một sợi dây đỏ, giúp Khố Lý Tư đeo Tống Tử Quan Âm này lên.

Dây đỏ phối Quan Âm, đại biểu may mắn thường đến, còn dây đỏ phối Hoàng Thử Quan Âm, thì tương đương với thường xuyên bị đòi

mạng. "Thế nào, tiểu gia đây đeo vào, có phải rất đẹp trai không." Khố Lý Tư nhìn mặt ngọc Quan Âm trên cổ, hắn hài lòng xoay một vòng. "Ừm, tôi cảm thấy, quả thật có một cảm giác nhẹ nhàng, trong cơ thể dường như có sức mạnh đang lưu chuyển, thật sảng khoái, tôi cảm thấy thật sự sẽ có may mắn xảy ra." Khố Lý Tư lẩm bẩm, nụ cười càng sâu hơn. "Chúc mừng tiên sinh, đã có được bảo bối." Nữ phiên dịch cũng vội vàng chúc mừng.

Trong lòng Khố Lý Tư vui vẻ, càng muốn thưởng cho phiên dịch một trăm tệ.

Mắt Đại Kim Nha đảo một vòng.

Vốn dĩ, ông ta không định vặt lông một con cừu (ông Tây) này.

Nhưng mà, tên này trông có vẻ giàu có và phóng khoáng, bệnh nghề nghiệp của Đại Kim Nha tái phát, đã không nhịn được nữa rồi. "Thật ra, bên tôi, còn có một món bảo vật nữa." Đại Kim Nha chậm rãi mở miệng, trên mặt mang theo nụ cười gian xảo.

Khố Lý Tư đang mân mê ngọc bội vội vàng ngẩng đầu. "Kim gia, ông nói đi, chỉ cần là bảo vật, tôi đều muốn." Sau khi cảm nhận được sức mạnh kỳ lạ đang lưu chuyển trước ngực, Khố Lý Tư càng tin lời Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha này đơn giản chính là quý nhân, là thiên sứ của mình mà.

Khóe miệng Đại Kim Nha nở nụ cười, phất tay một cái. "Tắt đèn đi." Nói xong, Hồ Bát Nhất tắt đèn.

Hắn muốn biết, Đại Kim Nha sẽ bán viên Dưỡng Thi Châu này như thế nào. "Tắt đèn làm gì?" Khố Lý Tư đầy vẻ nghi hoặc.

Nhưng khi nhìn thấy viên châu Đại Kim Nha chậm rãi lấy ra, mắt hắn trừng lớn. "Kim gia, ông đây là..." "Dạ Minh Châu!

Tương truyền, vào thời Tam Quốc, có một số ẩn sĩ có thể biến mất giữa trời đất, ngài cũng có thể hiểu là Ninja, mà viên Dạ Minh Châu này, có thể nhìn rõ bóng dáng của họ." "Loại châu này, còn là vật dụng của Hoàng đế, có thể dưỡng thân, tịnh tâm, đặt nó ở đầu giường trong nhà, thậm chí có thể xua trừ tạp niệm, tà khí." Đại Kim Nha nói, thấy Khố Lý Tư hơi không hiểu, liền lại mở miệng. "Đặt nó ở đầu giường, cho dù là ma cà rồng, cũng không dám đến gần." Đại Kim Nha nói xong, Khố Lý Tư bỗng nhiên sáng tỏ. "Lợi hại quá, mẹ kiếp, đỉnh của chóp, bảo vật này, thật sự quá đẹp." "Quá lợi hại rồi, còn lợi hại hơn cả hành tây." Khố Lý Tư nhìn Dưỡng Thi Châu, mắt hắn trừng lớn.

Toàn bộ ánh mắt đều là yêu thích.

Ngay cả phiên dịch, nhìn viên "Dạ Minh Châu" phát sáng, tròn trịa, như ngọc trai kia, cô ta cũng cảm thấy yêu thích. "Cái này có bán không?" Khố Lý Tư đầy vẻ kích động. "Khố Lý tiên sinh, cái này không bán." Đại Kim Nha nói, rồi lại cầm viên châu về.

Bàn Tử muốn mở miệng, nhưng bị Hồ Bát Nhất chặn lại.

Rõ ràng, đây là kế sách của Đại Kim Nha. "Viên châu này, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, đoạt tạo hóa đất trời, nó thậm chí có thể làm chậm quá trình lão hóa của con người." "Tôi bây giờ phải giữ lại, để dưỡng lão." Đại Kim Nha nói, Khố Lý Tư vội vàng mở miệng. "Kim tiên sinh, bán cho tôi đi, chỉ cần ông bán nó cho tôi, bao nhiêu tiền cũng được." Nghe nói có thể làm chậm lão hóa, lại còn xua tà, chặn ma cà rồng, Khố Lý Tư đã không kìm được nữa rồi. "Xin lỗi nhé, cái này là gia truyền không thể bán được." "Tổ tông nhà tôi là hoàng thất huyết mạch đấy." Đại Kim Nha lại vô tình tiết lộ ra, quan hệ gia tộc của mình. "Kim gia, chỉ cần ông bán cho tôi, tôi có thể trả ông ba mươi vạn." Thấy Đại Kim Nha không phản ứng. "Năm mươi vạn, không thể hơn nữa." Lại không có phản ứng. "Kim gia, lần này tôi đến, chỉ

mang theo tám mươi vạn, bây giờ đã tiêu gần hết rồi." Khố Lý Tư vẻ mặt nghiêm túc. "Ài, tôi vốn không muốn bán, cậu cũng biết, người Hạ quốc chúng ta, đều tuân theo di nguyện của tổ tông, nhưng mà, thấy cậu thành khẩn như vậy." "Thế này đi, sáu mươi vạn cái này cho cậu." Đại Kim Nha nói, Khố Lý Tư rõ ràng do dự. "Thế thì, năm mươi lăm vạn." Sau khi Đại Kim Nha báo giá thêm một lần nữa, Khố Lý Tư cắn răng, đồng ý.

Đến đây, mặt ngọc và viên châu đã bán được bảy mươi vạn.

Mà trong ba lô của hắn, không ai biết, vẫn còn ba bốn viên Dưỡng Thi Châu khác đang nằm yên.

Sau đó, sau một hồi hàn huyên.

Đại Kim Nha mang tiền cùng Hồ Bát Nhất rời khỏi nhà hàng.

Mãi đến khi đi xa, Bàn Tử mới kích động suýt nhảy cẫng lên.

Cái này đơn giản là đã "mở mắt" cho Bàn gia rồi.

Đại Kim Nha thì rất điềm tĩnh.

Ông ta cầm tiền, đi về phía ngân hàng. "Kim gia, các ông có ân oán gì sao?" Hồ Bát Nhất không khỏi hỏi.

Đại Kim Nha không chỉ lừa hết tiền trên người người ta, mà còn "tặng" cho người ta một gói dịch vụ "từ A đến Z".

Không có ân oán mới là lạ. "Lần trước, tôi thấy tên này, lợi dụng quyền công dân nước ngoài, làm xằng làm bậy trong thành, thậm chí còn cưỡng... thôi đi... không nói nữa." "Đơn giản là tôi thấy hắn không vừa mắt." Đại Kim Nha nói, Hồ Bát Nhất nhìn mặt Đại Kim Nha, rõ ràng là bị đánh rồi.

Không hỏi nhiều, tên đó, chắc còn làm chuyện gì khác nữa, nếu không Đại Kim Nha sẽ không tức giận đến vậy.

Đại Kim Nha nghĩ đến việc tên đó sắp được "an bài" một gói dịch vụ "từ A đến Z", trong lòng ông ta liền cảm thấy sảng khoái.

Đi trên đường, Đại Kim Nha cầm xấp tiền, dẫn Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi về phía ngân hàng.

Ngân hàng thời đại này đa số đều hợp tác với nước ngoài, hoặc là cùng nhau thành lập.

Dù sao, tư duy kinh tế của người nước ngoài quả thật cao hơn người hiện tại không ít.

Vì vậy, ngoại tệ, ở ngân hàng cũng có thể đổi được, hơn nữa vì không có thẻ ngân hàng, đều dùng phiếu gửi tiền để đổi. "Lần này lừa được không ít, Bàn Tử, nói rồi nhé, mỗi người một nửa." Đại Kim Nha nói, Bàn Tử càng cười hắc hắc vội vàng gật đầu. "Bàn gia lần này thật sự kiếm đậm rồi." Bàn Tử sung sướng nghĩ thầm, dù sao rác rưởi mà bán được giá trời, còn khiến đối phương cảm thấy đáng giá.

Bàn Tử có một thoáng còn muốn bái sư học nghệ.

Đi được một lúc, trong mắt Hồ Bát Nhất liền thấy một bóng lưng quen thuộc. "Lão đại." Hồ Bát Nhất kêu một tiếng, chỉ thấy bóng lưng đó chậm rãi quay lại.

Trương Thiên vừa từ tiệm Đại Kim Nha đi ra đang bực mình vì Đại Kim Nha đi đâu mất, không ngờ lại gặp ở đây.

Trương Thiên vẫy vẫy tay, sải bước đi tới. "Kim gia, Lão Hồ...

Bàn Tử..." Trương Thiên chào hỏi, sau đó, nhìn xấp tiền đầy ắp trong tay Đại Kim Nha. "Kim gia ông đây là?" Trương Thiên tiện miệng hỏi. "Lão đại, anh không biết đâu, vừa nãy, cái miệng của Kim gia cứ như được 'khai sáng' vậy, lừa người bình thường thành 'quê một cục', lừa người không bệnh thành có bệnh." "Tôi nói anh nghe này..." Không đợi Đại Kim Nha nói chuyện, Bàn Tử liền thêm dầu

thêm mỡ kể lại chuyện vừa nãy một lượt.

Trương Thiên sau khi biết rõ nguyên do sự việc, cũng đầy vẻ bội phục nhìn Đại Kim Nha.

Dưới thời đại này, không thiếu nhân tài, nhưng có thể, ở thời đại này mà làm ăn phát đạt, đều không dễ dàng. "À phải rồi Lão đại, anh đây là định đi làm gì?" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên, không khỏi hỏi.

Trương Thiên trông có vẻ vội vàng, hình như có chuyện. "Tôi vốn định đi tìm các cậu, nhưng ở tiệm không thấy, tôi định, ở Bắc Ly mua một trạch viện, loại lớn, sau đó diện tích phải rộng." "Tốt nhất là ngoại ô, như vậy tiện hơn một chút." Trương Thiên nói, Đại Kim Nha lại có chút uất ức. "Tiểu Trương gia, tôi nói thật lòng anh nghe nhé, anh cứ mua nhà ở trung tâm kinh thành ấy, vừa tốt, vừa tiện, đến lúc đó, nói không chừng còn có không gian tăng giá nữa." "Cần gì phải mua nhà ở ngoại ô, giá trị không cao đâu." Đại Kim Nha nói, ánh mắt nhìn Trương Thiên.

Gia tài của Trương Thiên tuyệt đối không ít, đủ để mua nhà ở trung tâm kinh thành rồi, nhưng mà, ông ta cũng không biết tại sao, Trương Thiên đột nhiên lại muốn mua ở ngoại ô.

Chương 232

"Kim gia, ông có điều không biết, hiện tại Hạ quốc, đang là thời đại 'sóng lớn đãi cát', ai dám cản bánh xe quật khởi của Hạ quốc, tất sẽ bị nghiền nát." "Mà tôi, Trương Thiên, với tư cách là một thanh niên trẻ tuổi yêu nước có chí, sao có thể cản trở bước tiến của lịch sử." "Vì vậy, ngoại ô, là lựa chọn tốt hơn, không cản trở Hạ quốc phát triển, đồng thời, chúng ta cũng có thể làm chút chuyện." Trương Thiên nói, mắt Đại Kim Nha đảo một vòng.

Ông ta thông minh đến mức nào, lập tức cũng đoán ra điều gì đó.

Trương Thiên đây là định tổ chức thế lực của riêng mình rồi, nếu không sao lại muốn tìm chỗ ở ngoại ô.

Nếu là thế lực trước đây, đặt ở trung tâm thành Bắc Ly thì không ai nói gì, dù sao, thời đại đó tranh chấp quá lớn.

Nhưng bây giờ đã bắt đầu ổn định rồi, đồng thời cũng bắt đầu dẹp bỏ một số thế lực, bây giờ Trương Thiên đặt địa bàn ở khu trung tâm chẳng phải là tự tìm đường chết sao? "Tiểu Trương gia, tôi lại biết một chỗ." Đột nhiên, Đại Kim Nha cười nói.

Còn nháy mắt với Trương Thiên. "Kim gia xin cứ nói, ý kiến của ông, đối với tôi rất quý giá." Trương Thiên cũng rất khiêm tốn. "Ở phía đông Bắc Ly, có một ngọn núi, tên là Thanh Minh Sơn, tôi biết có một người, sở hữu quyền sử dụng cả ngọn núi đó!" Đại Kim Nha thì thầm nói, cái răng vàng ở khóe miệng ông ta càng thêm nổi bật.

Đại Kim Nha sẵn lòng nói những điều này, rõ ràng, ông ta cũng muốn kiếm chút lợi lộc.

Trương Thiên thì không để tâm.

Nhưng, nghe đến Thanh Minh Sơn, Trương Thiên vẫn có chút uất ức, đó chẳng phải là chỗ của tên Bán Sơn Đạo Nhân trước kia sao?

Hay lắm, đánh chết người ta rồi, mình lại còn muốn chiếm cứ địa bàn của người ta.

Sao lại có cảm giác giống như cướp bóc vậy nhỉ. "Lão đại, cái Thanh Minh Sơn đó, chẳng phải là chỗ của tên cẩu tặc kia sao?" Bàn Tử kích động nói. "Cẩu tặc gì, các cậu quen biết à?" Đại Kim Nha lại có chút uất ức.

Không hiểu lời Bàn Tử nói. "Không có gì, Kim gia, ông nói trước đó ông quen người kia, xác định là có quyền sử dụng toàn bộ Thanh Minh Sơn này sao?" Trương Thiên nói, hắn không muốn "chiếm núi làm vua" (sơn đại vương).

Đến lúc đó, người đầu tiên bị chính quyền "xử lý" chính là hắn.

Dù sao, chiếm cả ngọn núi, ngày xưa chính là sơn đại vương, quốc gia nào có thể chấp nhận? "Ngọn núi này, trước đây chính là của gia đình người đó, người đó còn có giấy chứng nhận quyền sử dụng đất của Hạ quốc, hơn nữa ngọn núi này cũng là do tổ tông nhà người đó truyền lại." "Hơn nữa, núi cũng đã làm giấy tờ cá nhân rồi, ngài cũng biết, hiện tại Hạ quốc làm thủ tục còn khá đơn giản, nên cả ngọn núi, đều có thể thương mại hóa." Đại Kim Nha nói, tay còn làm một cử chỉ tiền bạc.

Mắt Trương Thiên sáng lên, nếu thật sự là như vậy, thì Thanh Minh Sơn, tuyệt đối phù hợp với mọi yêu cầu của Trương Thiên.

Thứ nhất Thanh Minh Sơn cách trung tâm thành phố Bắc Ly không xa, ước tính, nằm trong khoảng vành đai hai đến vành đai ba.

Vị trí địa lý không tệ, nếu, cộng thêm diện tích núi còn được, phong cảnh cũng không tồi, lại xa khu dân cư, Trương Thiên cảm

thấy, có lý do để mua lại. "Lão đại, anh không phải là muốn mua núi, làm sơn đại vương đó chứ, đến lúc đó lại lôi Nhị ca đi theo." Bàn Tử mắt sáng lên, cười hắc hắc. "Bàn Tử, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, ăn nhiều rau xanh vào, bớt 'ảo tưởng' đi." Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, sau đó, nhìn về phía Đại Kim Nha. "Kim gia, ngọn núi này, tôi rất thích, ông hỏi bạn của ông ấy xem, giấy tờ đất núi này, bán bao nhiêu tiền." Trương Thiên nói.

Hắn vẫn là lần đầu tiên mua núi, nói thật, cảm giác khá kỳ lạ.

Trương Thiên vẫn biết một vài kiến thức nhỏ, nếu là núi, nếu là nông dân tự sở hữu, thì có thể mua bán, dù sao, nông dân sở hữu quyền sở hữu đất.

Nhưng nếu chỉ có quyền sử dụng, ví dụ như nhà chung cư, thì không thể mua bán đất đai, anh chỉ có quyền cư trú.

Đại Kim Nha cười gật đầu. "Được, tôi tối nay là có thể cho anh tin tức, nhưng mà, Tiểu Trương gia, ngài đây là định làm chuyện động trời gì vậy, dẫn theo Kim gia tôi nhé." Đại Kim Nha cười gian xảo nói, đôi mắt nhỏ đảo qua đảo lại.

Vẻ mặt đầy gian trá. "Thành lập một tổ chức môn phái." Trương Thiên nói, Đại Kim Nha liếm liếm môi. "Ha ha, Tiểu Trương gia tầm nhìn xa trông rộng, không phải những tiểu nhân vật như chúng tôi có thể sánh được, tôi ở đây xin chúc Tiểu Trương gia thành công trước." Vừa nghe Trương Thiên định thành lập một tổ chức môn phái, Đại Kim Nha không chút do dự, trực tiếp chúc phúc.

Đại Kim Nha rất thông minh, thời đại này, cộng thêm thế lực của Bắc Ly đã ổn định, Trương Thiên mà nhúng tay vào nữa, khẳng định sẽ bị người khác chú ý.

Đại Kim Nha tự nhận thấy mình chưa có gan lớn đến mức đó, đối kháng với các gia tộc lớn.

Vì vậy, ông ta dứt khoát từ chối.

Trương Thiên gật đầu không nói gì nhiều.

Sau đó, Đại Kim Nha đổi tiền mặt.

Chia tiền xong, hai bên cũng lần lượt rời đi. "Lão đại, anh định thành lập sơn môn gì?

Bàn gia tôi muốn làm tư lệnh trấn giữ núi." Bàn Tử chớp chớp mắt. "Bàn Tử, nhớ kỹ, chúng ta không phải sơn đại vương gì cả." "Chúng ta có tên của mình, tên là, 《Tập đoàn Trừ Tà Bảo Hộ Tài Nguyên Kiến Thiết Cửu Môn》." Trương Thiên nói liền một mạch.

Bàn Tử ngớ người. "Cái gì, tập đoàn gì cơ?

Đ** mẹ nó, nghe Tây quá đi." Bàn Tử nghe mà đầu ong ong.

Còn Hồ Bát Nhất thì khẽ nhíu mày, cái tên này, dài thật, bá khí thật...

Nhưng khán giả trong phòng phán xét thì lại phát điên, hay lắm, Cửu Môn, đội đạo mộ lớn nhất này, lại là một tập đoàn sao?

Hơn nữa lúc đó Tiểu Trương gia đã biết danh xưng "tập đoàn" rồi sao?

Đúng là tư tưởng quá siêu việt rồi.

Phòng xử án ồn ào không ngớt.

Đặc biệt là cái tên của tập đoàn Trương Thiên lại càng thu hút vô số sự chú ý.

Có người thốt lên: “Chà, lần đầu tiên tôi nghe nói đào mộ mà lại có cả tập đoàn đấy.” Lại có người chế giễu: “Cái tên này dài quá đi mất. ‘Tập đoàn Trừ tà Bảo vệ Tài nguyên và Xây dựng Cửu Môn’, thật sự có ai đặt cái tên ngớ ngẩn như vậy à?” Ngay lập tức có người đáp lại: “Ông phía trước, lẽ nào ông chưa từng nghe câu ‘dài một tấc,

mạnh một tấc' sao?" Trên mạng, một làn sóng tranh cãi sôi nổi lên.

Các bình luận thi nhau xuất hiện: "Chà, Cửu Môn và xây dựng có liên quan gì à?" Một người giải thích: "Ông phía trước, ông có thể hiểu thế này: Xây dựng = quỹ quyên góp văn vật, Tài nguyên = văn vật được quyên góp, Bảo hộ = bảo vệ văn vật, Trừ tà = diệt trừ yêu quái." Lập tức có tiếng trầm trồ: "Chà, đúng là dịch vụ trọn gói mà." Kèm theo đó là sự kinh ngạc: "Đụ má, nói vậy thì trách gì Cửu Môn tồn tại được lâu như thế, từ thế kỷ trước đến tận thế kỷ này.

Hóa ra họ tồn tại là có lý do cả." Có người tỉnh ngộ: "Ông phía trước, trên mạng mà, ai cũng chỉ muốn thấy thứ mình muốn thấy thôi.

Trước đây chúng ta đều bị dư luận tẩy não, nghĩ Cửu Môn chỉ là lũ đạo mộ tặc, nhưng chưa từng nghĩ tại sao họ lại tồn tại lâu như vậy." Rồi lại có người hé lộ thông tin: "Tôi nghe nói, hình như nước ngoài cũng có tập đoàn Cửu Môn đấy." Một tiếng cười vang lên: "Hahahahaha, có mặt ở khắp các quốc gia, nước ngoài đã hết phần mộ rồi." Trên mạng ồn ào một trận, đặc biệt là sau khi có người tra cứu, cả tập đoàn liền bị lộ ra ánh sáng.

Trần Hề vội vàng lấy điện thoại ra, bắt đầu tìm kiếm tập đoàn Cửu Môn này.

Vừa mở trình duyệt, mục tìm kiếm hot đã hiện lên dòng chữ: "《Tập đoàn Trừ tà Bảo vệ Tài nguyên và Xây dựng Cửu Môn》luôn hợp tác với chính quyền, âm thầm quyên góp văn vật, đồng thời tham gia các hoạt động dân gian như đạo sĩ, trừ tà." Kèm theo đó là các sự tích nổi tiếng: "Tiến vào Cửu Châu Long Lăng, quyên góp hàng ngàn văn vật; tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, tìm kiếm công chúa Lâu Lan…" Từng sự tích hiện ra trước mắt Trần Hề.

Cô ấy ngớ người ra.

Một giây trước Cửu Môn không phải là một băng đảng đạo mộ

sao?

Sao chớp mắt, tập đoàn người ta đã được ‘tẩy trắng’ sạch sẽ rồi.

Nếu chuyện này mà để Ngô lão cẩu nhìn thấy, chắc chắn sẽ phải kêu lên ‘chuyên nghiệp’ mất.

Trần Hề nhìn Trương Thiên lần nữa, lúc này, trong mắt cô ấy, trên người Trương Thiên lại bỗng nhiên tỏa ra thứ ánh sáng giống như nữ thần Athena vậy.

Trần Hề dụi dụi mắt, hơi kỳ lạ, không ngờ mình lại xuất hiện ảo giác.

Hình ảnh tiếp tục.

Trương Thiên dẫn theo Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đi về phía tứ hợp viện.

“Mấy cậu tu luyện thế nào rồi?” Trương Thiên hỏi.

“Lão đại, thủ đoạn tầm mộ của Bàn Sơn đạo nhân quả thực cao siêu, tôi tu luyện thêm vài ngày, nói không chừng sẽ lĩnh ngộ về mộ huyệt lên một tầng nữa.” Hồ Bát Nhất khẽ nói, giọng khàn khàn lọt vào tai Trương Thiên.

Trương Thiên nhìn sang Bàn Tử.

“Lão đại, Bàn gia tôi ngày nào cũng tu luyện, nếu không tin thì anh có thể hỏi Phi Phi!

Ngày nào tối cũng mệt phờ người ra.” Bàn Tử ra vẻ đau khổ.

Trương Thiên: “???” Tối còn có thể tu luyện?

Chẳng lẽ… Trong nháy mắt, Trương Thiên làm vẻ mặt ‘tôi hiểu rồi’, cũng không hỏi Bàn Tử nữa.

Rất nhanh, họ trở về tứ hợp viện.

Trên đường, những người trên phố đều chào hỏi.

Người quen biết Trương Thiên cũng không ít.

Mở cửa ra, vừa nhìn thấy, dưới gốc liễu đang có hai người ngồi.

Trương Khởi Linh ngồi dưới gốc liễu, đang uống một lon bia nhỏ.

Còn Đoàn Đoàn thì tủi thân ngồi một bên.

Chương 233

Trông cứ như là đang cãi nhau vậy.

“Lão đại, Nhị ca hình như đang dỗi.” “Chắc chắn là do con hồ ly đó làm, Bàn gia tôi lát nữa sẽ đi mắng nó.” Bàn Tử bất bình nói, còn ra vẻ bênh vực Trương Khởi Linh.

Trương Thiên không nói nhiều, đi thẳng tới.

“Có chuyện gì vậy?” Trương Thiên hỏi.

“Không có gì.” Trương Khởi Linh thốt ra hai chữ, biểu cảm vẫn bình thường, nhưng y đã uống cạn lon bia trong một hơi.

Sau đó, y chậm rãi đứng dậy.

“Tôi đi thử luyện đan đây.” Vừa nói, y chậm rãi đi vào phòng mình, Trương Thiên và Bàn Tử mấy người nheo mắt nhìn con hồ ly nhỏ đang ngồi dưới gốc liễu, chớp chớp mắt, vẻ mặt rầu rĩ.

“Có chuyện gì?” Trương Thiên hỏi.

“Ô oa, ca ca, Đoàn Đoàn làm sai rồi sao?

Để ông nội vui, Đoàn Đoàn cố ý thua ông nội cả một đêm, khoảng chín mươi ván cờ đó!” Đoàn Đoàn nói, mặt Trương Thiên tái mét.

Chà, con thua một ván còn chưa đủ, thậm chí thua tới chín mươi ván, vậy thì không khiến Trương Khởi Linh tức điên mới là lạ.

Dạy cả đêm, thua cả đêm, loại đệ tử thiên tài này, quả thực quá hiếm có.

Tình huống này thì ai cũng phải buồn bực.

“Đúng là cậu rồi.” Trương Thiên giơ ngón cái lên.

Lúc này, hắn đã nghĩ đến tình cảnh lão già kia kích động không ngủ được rồi.

Lúc này, trong tiệm đồ cổ của Trương gia.

“Tiên tổ ơi, người có biết không?

Cháu nội người đây, đã thắng Khởi Linh chín mươi ván cờ rồi đó.” “Sướng quá đi mất, lần tới cháu sẽ dẫn nó đến đây chơi cờ, để mọi người cùng chứng kiến, thế nào ạ.” Trương Vũ Phi nhìn ba bốn tấm bài vị, vẻ mặt kích động.

Nghĩ đến việc thắng Trương Khởi Linh cả một đêm, Trương Vũ Phi liền vui đến mức không ngủ được.

Sáng sớm đã chạy đến kể với tổ tông.

Ngay sau đó, chỉ thấy ba tấm bài vị còn lại, chưa bị vỡ, bỗng nứt toác ra theo tiếng nói của Trương Vũ Phi.

Đồng thời, lư hương trên bàn thậm chí cũng bị nứt.

Tro tàn bay lơ lửng trong không khí, khiến Trương Vũ Phi dính đầy bụi.

Trương Vũ Phi ngây người.

“Ừm, ta biết, các người đều rất vui, thậm chí cười đến nứt ra rồi.” “Chúng ta thực ra có thể khiêm tốn một chút.” Trương Vũ Phi nói, các tấm bài vị lập tức đổ rạp xuống bàn.

Cứ như là kháng nghị trong im lặng vậy, Trương Vũ Phi ngẩn ngơ, tổ tông lại vui mừng đến mức này ư?

Trong tứ hợp viện, Trương Thiên gọi Nhất Mi đạo nhân ra.

Đồng thời lấy luôn cái đan lô của ông ta.

Trước đây Nhất Mi đạo nhân tặng đan lô cho Trương Khởi Linh

nhưng y không nhận, nhưng bây giờ Trương Khởi Linh muốn luyện đan, không có đan lô sao mà làm được.

Sau đó, Trương Thiên xách đan lô, gõ cửa phòng Trương Khởi Linh.

"Nè, luyện đan mà không có đan lô thì làm sao." Trương Thiên nói, giây tiếp theo hắn kinh ngạc.

Chỉ thấy, Trương Khởi Linh đã chuẩn bị một cái nồi, đang bỏ dược liệu vào.

"Ừm?

Dùng nồi không phải cũng được sao?" Giọng y vang lên, vẫn như thường, nhưng nghe có vẻ hơi ngốc nghếch.

Trương Thiên… Chà, đây là học ai vậy?

Cái tốt thì không học, lại học cái xấu.

"Cái đó, củi lửa cũng không biết có dùng được không, cậu cứ dùng cái này trước đã." Trương Thiên nói, đưa cái đan lô qua.

Đây là một cái đan lô đồng cổ kính, trên đó còn có tro lò, Trương Thiên cứ có cảm giác, đây là cái đỉnh tro lò mà Nhất Mi đạo nhân tiện tay tìm từ Đạo môn ra.

Trương Khởi Linh gật đầu, nhẹ nhàng nhận lấy.

"Được rồi, cậu cứ thử làm đi, tôi không quấy rầy cậu nữa." Nói rồi, Trương Thiên đi ra ngoài.

Thời đại này còn chưa có bếp ga, nên cho dù là luyện đan bằng nồi áp suất, e rằng cũng không thực hiện được.

Còn bên ngoài, Bàn Tử đang cãi nhau với tiểu hồ ly.

Bàn Tử rõ ràng cãi không lại tiểu hồ ly, ở thế hạ phong.

“Cái đó, lần sau, lúc con chơi cờ với ông nội, nhớ đừng có nhường, thực lực thế nào thì cứ thế mà thể hiện.” Trương Thiên bất đắc dĩ nói.

Tiểu hồ ly cúi cái đầu nhỏ, đành phải gật đầu.

“Đoàn Đoàn không phải muốn ông nội vui sao.” Nó lầm bầm.

Trương Thiên đầy vạch đen, đến lúc đó địa vị gia đình của mình lại phải hạ xuống rồi.

“Cứ làm tốt bản thân là được, đừng cố ý chiều theo.” Trương Thiên nói thêm.

“Được, tối nay con sẽ tìm ông nội chơi cờ, thắng ông nội cả một đêm.” Đoàn Đoàn siết chặt nắm tay nhỏ, Trương Thiên vã mồ hôi hột.

Lão già kia xem ra, số xui rồi...

Trương Thiên không quản tiểu hồ ly nữa mà vẫy tay, đi về phía phòng mình.

Hắn định tu luyện trước đã, những chuyện khác tạm thời gác lại.

Tiểu hồ ly vì một mình không có gì làm, đành gọi tiểu rùa ra.

Hai tiểu gia hỏa chơi đùa cùng nhau.

Cũng có chút ăn ý, vì tiểu rùa quá yếu nên luôn bị tiểu hồ ly bắt nạt.

Còn Bàn Tử thì về phòng ngủ tiếp, Hồ Bát Nhất thì khỏi nói, về nghiền ngẫm công pháp Bàn Sơn tầm mộ.

Mọi thứ dường như lại đi vào quỹ đạo.

Lúc này, tại ga xe lửa Bắc Ly.

Các chuyên gia đã lên tàu.

Về việc tại sao có nhiều phương tiện như vậy mà lại chọn đi tàu

hỏa.

Lý do rất đơn giản, chỉ có tàu hỏa là an toàn nhất, hơn nữa, họ cũng không có máy bay riêng.

Trong khoang.

Shirley Dương nhìn ba tên thuộc hạ bên cạnh Giải Vũ Thần.

Có thể nói, ba tên thuộc hạ đó, không ai trông giống người tốt.

Một tên mặt đầy sẹo dao, trên tay còn có rất nhiều vết sẹo, hai tên còn lại thì lấm lét, quần áo và trang sức trên người cũng khá rách rưới.

Trông hoàn toàn khác biệt so với thân phận của Giải Vũ Thần.

Trên người ba người này còn vương chút mùi máu tanh, đặc biệt là ánh mắt, cứ có cảm giác như đã từng giết người.

Shirley Dương không biết tại sao Giải Vũ Thần lại dẫn ba người này theo, cô ấy hơi tò mò.

"Giải công tử, ba vị này, ngài không giới thiệu một chút sao?" Shirley Dương nhẹ nhàng nói.

Giải Vũ Thần khẽ lắc đầu.

"Không cần." Nói rồi, Giải Vũ Thần liền không nói gì nữa.

Dù sao, hắn cũng chẳng có gì để nói với đoàn chuyên gia, đi cùng họ chủ yếu là muốn học tập Trương Thiên, góp chút công sức cho Hạ Quốc.

Shirley Dương thấy Giải Vũ Thần không thích nói chuyện, cô ấy cũng không quấy rầy.

Shirley Dương cũng không phải cô gái nhỏ, cô ấy rất biết chừng mực, đã thấy Giải Vũ Thần không muốn nói thì cô ấy cũng sẽ không hỏi nhiều.

“Lý giáo sư, bản đồ này, ông đã xem cả ngày rồi, có phát hiện ra điểm nghi ngờ nào không?” Shirley Dương nhìn bản đồ trên tay Lý giáo sư.

Lý giáo sư vì bản đồ này, thậm chí còn khắc họa cả bản đồ Thanh Phong Sơn.

Đáng tiếc, chẳng tìm thấy gì.

Đồng thời, Shirley Dương cũng đang nghi ngờ, tại sao Trương Thiên đã đến đó, không mang văn vật đi mà cứ phải để lại manh mối, hoặc bản vẽ cho đoàn chuyên gia để họ tự tìm.

Chẳng lẽ Trương Thiên và những người khác không trực tiếp quyên góp văn vật thì không tốt sao?

Đây là vài điểm Shirley Dương thắc mắc.

Nhưng Shirley Dương đã quên mất một chuyện, văn vật quá nhiều, không dễ mang đi, nếu có thể mang hết ra ngoài thì quá phiền phức, Trương Thiên cũng lười lãng phí thời gian.

Chương 234

“Theo quan sát của tôi, trên bản đồ này tổng cộng đánh dấu hai khu mộ, một cái gọi là mộ Hoàng Thử Lang, cái còn lại là Hoàng Thục Lương.” “Trong đó, họ thậm chí còn đánh dấu rõ ràng nơi bảo vệ và chôn cất văn vật, chúng ta chỉ cần đến đó đào là được.” Lý giáo sư nói, Trần giáo sư thì có chút buồn bực.

Ông không rõ, bản đồ mà Lý giáo sư tin tưởng, có thật sự hữu hiệu không?

“Lý giáo sư, ông thật sự tin mấy tên đặc công bịt mặt đó sao?” “Tôi khảo sát cả đời cũng chưa từng nghe nói đến đặc công bịt mặt nào cả.” Trần giáo sư nói thêm, từ sau lần trước, ông ấy hiển nhiên đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Hơn nữa còn đa nghi.

Lý giáo sư gật đầu: “Ừm, họ là đặc công giỏi nhất.” Nhìn ánh mắt kiên định của Lý giáo sư, Trần giáo sư cũng không tiện nói gì nữa.

Đành phải đi theo khảo sát một chuyến.

Xe lửa chậm rãi vận hành, trong đó, ba phe người, mỗi người một suy nghĩ.

Rất nhanh, thời gian trôi qua, đến chiều tối, tuyết ở Bắc Ly vẫn đang rơi.

Còn Đại Kim Nha lại dẫn theo một người đàn ông trung niên hơi mập, gõ cửa tứ hợp viện của Trương Thiên.

Đại Kim Nha trên mặt mang theo nụ cười, thỉnh thoảng còn nói gì đó với Bàn Tử.

“Tiền gia, ngọn núi đó của ngài cứ để đó cũng vậy, chi bằng bán

đi, tôi ở đây vừa hay có một khách hàng phù hợp, hắn ta sẵn lòng trả giá cao." "Đến lúc đó hai ngài thương lượng một chút, nói không chừng Tiền gia có thể cá chép hóa rồng, gia tài vạn quán." Đại Kim Nha thao thao bất tuyệt nói, Bàn Tử bên cạnh càng đảo mắt lia lịa.

Bị Đại Kim Nha nói đến động lòng.

Tiền Tráng, gia đình hắn đời đời là địa chủ, đáng tiếc, mấy năm gần đây phong trào đấu địa chủ, gia đình hắn tự nhiên cũng suy tàn.

Còn cha hắn trước khi chết, đã giữ lại được Thanh Minh Sơn, nhưng điều đáng tiếc là, cha hắn trước khi chết đã không dạy Tiền Tráng cách quản lý tài chính.

Với thói tiêu xài hoang phí của hắn, bây giờ sống sót đã là khó khăn, chứ đừng nói đến chuyện gây dựng lại sự nghiệp.

"Kim gia, chỉ cần núi có thể bán đi, có thể giúp tôi cả đời cơm no áo ấm, một ngọn núi hoang tàn thì có là gì." Tiền Tráng có chút kích động.

"Tiền gia quả là có tầm nhìn xa trông rộng, tiểu Kim bội phục." "Nhưng ngài xem cái lãi này…" Đại Kim Nha xoa xoa tay.

Vẻ mặt tươi cười.

"Như đã nói từ trước, tôi bảy, anh ba, nhưng mà, Kim gia, ngài nhất định phải giúp tôi đàm phán một cái giá cao." Tiền Tráng vẻ mặt nghiêm túc, nửa đời sau của hắn chỉ trông cậy vào chuyện này, không nhờ Đại Kim Nha thì nhờ ai.

Mấy ngày trước Tiền Tráng khắp nơi tìm người bán núi, không ai chịu mua, dù sao một ngọn núi, trong mắt người ngoài thì có tác dụng gì?

Biết đâu ngày nào đó bị quy hoạch, sẽ bị trưng dụng đi.

Nhưng Đại Kim Nha lại gặp hắn, và làm quen với Tiền Tráng, dù sao cũng không thiệt thòi gì, sau đó thì gặp chuyện ngày hôm nay.

"Kẽo kẹt…" Cửa được mở ra.

Bàn Tử nhìn Tiền Tráng trước mặt, chớp chớp mắt.

"Ôi, mập hơn Bàn gia tôi, ừm, Bàn gia tôi thích." Bàn Tử nhìn thấy người mập hơn mình, sự tự tin liền tăng vọt.

"Bàn Tử, Tiểu Trương gia đâu rồi?" Đại Kim Nha thấy người mở cửa là Bàn Tử, khẽ nhíu mày.

Hắn cứ có cảm giác, Bàn Tử này ngày nào ban ngày cũng như không có việc gì làm, cứ lang thang mãi.

"Đợi chút." Bàn Tử cũng không nói nhiều, trực tiếp chạy về gọi Trương Thiên.

Rất nhanh, Trương Thiên với vẻ mặt tươi cười, trực tiếp đi ra đón.

Trương Thiên bắt tay Đại Kim Nha và Tiền Tráng.

"Tiền gia, đây chính là Trương gia mà tôi đã nói với ngài, thế nào?

Có phải khí phách phi phàm không?" "Đây là Tiền gia, tên Tiền Tráng, một người bạn tốt của tôi." Đại Kim Nha nói, khá khách sáo giới thiệu hai người.

Hai người coi như đã làm quen đơn giản.

"Tôi không nói nhiều nữa, Tiểu Trương gia, một ngọn núi, cái giá này có bán không!" Đại Kim Nha nói, giơ năm ngón tay ra.

"Bao nhiêu?

Năm triệu?" Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Một ngọn núi năm triệu, nói thật là đắt.

Mặc dù nói, núi ở Bắc Ly, nhưng thời đại này có thể tiện tay lấy ra năm triệu thì rõ ràng không nhiều.

Ngay cả Tiền Tráng cũng cảm thấy khó tin, ngọn núi hoang của lão cha để lại lại đáng giá như vậy sao?

Đúng là có linh thiêng trên trời mà.

Đại Kim Nha khi đàm phán tiền bạc thì khá nghiêm túc.

"Thế này nhé, Tiểu Trương gia, chúng ta cũng không nói nhiều, hai triệu rưỡi, nếu được thì giao dịch." Đại Kim Nha chớp chớp mắt.

Trương Thiên trong lòng thầm kêu 'chà'.

Năm triệu trực tiếp giảm xuống hai triệu rưỡi, đúng là "bán rẻ ngọc bội, một người nguyện đánh một người nguyện chịu".

"Được, giao dịch." Trương Thiên cũng không do dự, hai triệu rưỡi, mua một ngọn núi lớn, cứ như nhặt được núi vậy.

Còn Tiền Tráng hiển nhiên cũng rất vui, dù sao thì ngọn núi hoang của nhà mình cuối cùng cũng bán được.

Còn hai triệu rưỡi, theo sức chi tiêu hiện tại, đủ cho hắn tiêu cả đời rồi.

Cộng thêm hắn còn có nhà ở Bắc Ly, chỉ cần không ngốc, tùy tiện làm chút việc kinh doanh cũng đủ nuôi sống bản thân.

Sau khi Đại Kim Nha nói xong giao dịch, ánh mắt nhìn sang Tiền Tráng bên cạnh.

Tiền Tráng tâm lĩnh thần hội, trực tiếp lấy ra giấy chứng nhận núi.

Sau đó, Trương Thiên lại đưa tiền mặt, rồi đến cục đất đai chuyển giao thủ tục, coi như là đã hoàn tất chuyện này.

Hình ảnh chuyển cảnh.

Một ngày sau.

Trương Thiên đứng trên Thanh Minh Sơn, phía sau là Trương Khởi Linh, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, thậm chí cả Nhất Mi đạo nhân, tiểu hồ ly.

Cả ngọn núi, nhìn từ xa, có thể thấy toàn bộ thành Bắc Ly, đơn giản là 'Long phủ thiên hạ'.

"Ừm, quả không hổ là sự chỉ dẫn của vi sư, nơi ngoan đồ chọn cực kỳ không tồi, trong đó công lao của vi sư chiếm phần lớn." Nhất Mi đạo nhân đứng sau Trương Thiên, hài lòng gật đầu.

Trương Thiên đầy vạch đen, lão già này từ trước đến nay đều không xuất hiện, có công lao cái quái gì.

"Cả ngọn núi cao khoảng hơn ba trăm mét, diện tích không lớn, nhưng lại có uy thế ngạo thế Long Đường, nhìn từ Kinh Thành về phía này, ngọn núi của chúng ta giống như một đầu rồng, ngạo nghễ thiên hạ." "Thêm vào đó, khí mạch rồng của Bắc Ly thịnh vượng, phía sau chúng ta lại là hoang dã liên miên, không một chút núi sông cản trở, đây gọi là Long Đằng Vạn Lý." "Lão đại, chỗ này thật sự không tệ." Hồ Bát Nhất đứng một bên, cân nhắc một chút rồi mở lời.

Nơi đây không chỉ phong cảnh rất tốt, mà quan trọng nhất là, nhìn một cái có thể thấy được bóng dáng của Kinh Thành.

Đây mới là điểm tuyệt vời nhất.

Trương Thiên gật đầu: "Không ngờ, Đại Kim Nha làm việc cũng khá đáng tin cậy." "Bây giờ là ba giờ chiều, thế này nhé, Bàn Tử, cậu và lão Hồ đi Bắc Ly tìm vài công nhân, cải tạo ngọn núi này một chút." "Lát nữa tôi sẽ vẽ bản đồ cho cậu." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn ngọn núi nhỏ.

Ngọn núi này không cao lắm, hơn ba trăm mét, nếu nói về chiều

rộng, cũng có hơn một trăm mét, có thể nói, cả ngọn núi ở nơi như Bắc Ly này đã là rất lớn rồi.

Muốn xây dựng thứ gì đó trên núi cũng khá đơn giản, quy mô cũng có thể rất lớn.

"Lão đại, lừa thối lên giường, tiểu tiện nhiều, Bàn gia tôi cứ trực tiếp mời một kiến trúc sư cao thủ đến, ngài không phải có thể nghỉ ngơi rồi sao, vẽ bản đồ gì chứ." "Ở nhà nghỉ ngơi không phải rất tốt sao." Bàn Tử cười hắc hắc, Trương Thiên nhướn mày nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất thấy vậy liền cốc một cái vào đầu Bàn Tử.

"Đây là thế lực đầu tiên của chúng ta, lão đại đương nhiên phải tự mình làm." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử ôm đầu.

"Được rồi, Bàn gia tôi đi tìm là được." Bàn Tử nói, bắt đầu đi xuống núi.

Còn Trương Thiên và những người khác thì đi đến nơi mà Bàn Sơn đạo nhân từng ở trước đây.

Sau đó, trực tiếp đốt trụi căn phòng của ông ta.

Ngay sau đó, Trương Thiên bắt đầu quy hoạch bản vẽ.

Ý tưởng của Trương Thiên rất đơn giản, xây một trạch viện lớn, hoặc nói cách khác, xây một tòa nhà lớn trên núi.

Nếu là tòa nhà lớn, Trương Thiên lo lắng nền móng không vững chắc, nhưng nếu là trạch viện thì lại không xứng với mấy chữ 'tập đoàn'.

Phải có đẳng cấp cao.

"Lão đại, tôi có một ý này." Hồ Bát Nhất đứng một bên mở lời.

Y cầm quạt phe phẩy bên người.

“Ý gì?” “Chúng ta có thể xây một trạch viện lớn trên núi, còn ở chân núi, cũng có thể xây một tòa nhà lớn mà ngài nói.” “Như vậy, chúng ta có cả hai, không phải tốt hơn sao.” Hồ Bát Nhất nói xong, Trương Thiên gật đầu.

Hắn cũng từng nghĩ như vậy, nhưng tiền vốn là một vấn đề.

Chưa kể việc xây dựng tòa nhà lớn, ít nhất cũng phải hàng chục triệu, cộng thêm trạch viện, nói không chừng bảy tám chục triệu sẽ bị ném vào đó.

Trương Thiên không có nhiều vốn lưu động như vậy.

Suy nghĩ một chút, Trương Thiên tạm gác lại việc hợp tác với gia tộc, sau đó liền nghĩ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, được coi là nơi khá giàu có ở Bắc Ly, hơn nữa là một thế lực lớn khác ngoài các gia tộc.

Chương 235

Lại nhìn thấy trong ngọc bội của mình có yêu pháp, có chú thuật, tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với công pháp rác rưởi đã đấu giá trước đây.

Nếu bán những ngọc bội này đi, nói không chừng có thể kiếm được tiền trong thời gian ngắn.

Suy nghĩ thông suốt, Trương Thiên lại mở lời.

"Lão Hồ, cứ làm theo lời cậu nói, tìm người trước, rồi chúng ta sẽ xây." "Nhị đệ, bên cậu cứ tiếp tục luyện đan đi, thành công rồi thì nói cho tôi biết." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó mọi người cũng lần lượt bắt đầu hành động.

Trương Thiên đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thực ra, Trương Thiên thiên về việc hợp tác với các đại gia tộc để bán ngọc bội hơn.

Nhưng nghĩ lại, Trương Thiên có thể tin tưởng, hoặc quen biết, chỉ có Giải gia.

Mà Giải gia lần trước mua đan dược chắc chắn đã khiến kinh tế bị ảnh hưởng, việc lấy ra nhiều tiền như vậy e rằng trong thời gian ngắn hơi khó khăn.

Vì vậy, Trương Thiên mới quyết định đến Tân Nguyệt Phạn Điếm xem sao.

Rất nhanh, trước cửa tiệm cơm cổ kính, mấy người đàn ông áo đen đứng gác.

Bên trong thì có rất nhiều mỹ nữ mặc sườn xám, Trương Thiên vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi bước vào.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngay cả trong nguyên tác, cũng không nói rõ là ai là ông chủ, nhưng ông chủ có một cô con gái tên Doãn Tân Nguyệt.

Điểm này, Trương Thiên thì rõ.

Nhưng lần trước không gặp được, lần này, Trương Thiên ước tính cũng rất khó gặp.

Bước vào tiệm cơm, sau khi trình bày ý định, Trương Thiên liền được mời vào trong.

Danh tiếng của Trương Thiên không tệ, vì vậy, trên đường đi càng thông suốt không trở ngại, rất nhanh đã đến một căn phòng nhỏ.

Căn phòng này trông không lớn, cực kỳ bí mật, cứ như là cố ý không muốn người khác nhìn thấy vậy.

Sau khi người phụ nữ mặc sườn xám đưa Trương Thiên đến đây, cô ấy liền cúi người rời đi.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn cánh cửa nhỏ của căn phòng.

Chưa đợi Trương Thiên mở lời, cánh cửa liền được mở ra.

Đập vào mắt, là một căn phòng nhỏ cũ kỹ.

Còn bên trong, thì có một bóng người.

Trương Thiên không nhìn ra là ai, nhưng, loáng thoáng từ vóc dáng có thể nhận ra, hẳn là một người đàn ông.

"Xin chào, tôi ở đây có vài thứ muốn mang đến quý đường để bán, không biết có được không." Trương Thiên còn chưa vào cửa, đã cúi người, sau đó, chậm rãi mở lời.

Lễ nghi đúng là làm rất đúng mực.

"Đương nhiên, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, đối với những

thứ tốt, tự nhiên là khách đến không từ chối." "Nếu có vật phẩm tốt, chúng tôi đương nhiên có thể đưa ra giá cao." Bóng người kia cực kỳ thần bí mở lời, từ đầu đến cuối, Trương Thiên vẫn không nhìn rõ mặt hắn.

"Xin chào, tôi trước đây đã tham gia buổi đấu giá lần trước, tại buổi đấu giá đó, một ngọc bội có thể bán được giá trên trời, mà ngọc bội bên tôi còn tốt hơn trước kia." Trương Thiên nhàn nhạt mở lời.

Đồng thời thần sắc căng thẳng.

Nếu người này có gì đó kỳ lạ, Trương Thiên sẽ trực tiếp rời đi.

Dù sao thì tài không nên lộ ra ngoài, Trương Thiên cũng biết điều đó.

"Ồ?

Ngọc bội tốt sao?" "Tôi có thể xem không?

Nếu ngọc bội của anh quả thực phù hợp, bên tôi có thể thu mua với giá thị trường." Đối phương nói, Trương Thiên gật đầu.

Trực tiếp ném ngọc bội qua.

Sau đó bóng đen nhận lấy.

Lật đi lật lại xem xét.

"Yêu pháp, thứ tốt, đáng tiếc là, người tu luyện thì sẽ giảm thọ, cái này tôi có thể trả hai mươi triệu." Đối diện mở lời.

Công pháp dưỡng sinh rác rưởi trước đây, còn bán được mấy triệu, mà cái này lại là pháp thuật, đương nhiên giá còn cao hơn.

"Biết hàng." Thấy cảnh này, Trương Thiên cũng chỉ ngẩn người trong chớp mắt, rồi cũng thấy bình thường.

Sau đó, Trương Thiên lại ném ngọc bội chú thuật qua.

Khi nhận lấy ngọc bội này, bóng đen rõ ràng run rẩy cả người.

“Anh rất khác thường.” Hắn thốt ra một câu khiến người ta khó mà đoán được.

Sau đó, bóng đen dường như quay người lại, một đôi mắt sắc bén nhìn Trương Thiên.

“Cái này là chú thuật ngọc bội phải không, anh rất lợi hại, có thể kiếm được loại đồ này.” “Trong này có một chú thuật cũng khá tốt, rất hữu ích đối với tôi, vậy thì, cái ngọc bội này, cộng thêm ngọc bội vừa rồi, tôi có thể ra giá bảy mươi triệu.” Đối phương mở lời.

Trương Thiên hít một hơi.

Nhẹ nhàng gật đầu.

“Được.” Trương Thiên nói xong, đối phương liền phẩy tay một cái.

“Được, bây giờ anh có thể đến kho bạc lấy tiền.” Sau khi hắn nói xong, Trương Thiên liền trực tiếp ra ngoài.

Trương Thiên tại trên người gia hỏa này cảm nhận được một chút thần bí, khí thế lại còn hơi nhỉnh hơn mình một bậc.

Xem ra, năng lực của ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm ít nhất cũng phải trên mình.

Hóa ra họ có thể đứng vững ở thành Bắc Ly lâu như vậy là có lý do cả.

Trương Thiên đi ra ngoài, lần này hắn đến không chỉ để bán tiền, chủ yếu còn là để thăm dò thực lực của tiệm cơm.

Bây giờ nhìn thấy, người ta có thể mở lâu như vậy, là có lý do.

Lấy xong tiền, Trương Thiên đi về phía tứ hợp viện.

Lúc này, trời cũng dần tối.

Màn đêm buông xuống.

Trong tiệm đồ cổ.

Tiểu hồ ly hứng chí chạy về.

Tiểu hồ ly vội vã chạy về.

"Lần này, con nhất định phải chứng minh bản thân, để đại ca ca phải nhìn con bằng ánh mắt khác." "Để đại ca ca biết, Đoàn Đoàn thực ra rất thông minh nha." Tiểu Đoàn Đoàn siết chặt bàn tay nhỏ, khuôn mặt nhỏ đầy vẻ nghiêm túc.

Lần này, nó quyết định sẽ không nương tay nữa, sẽ chơi một ván cờ thật tốt với Trương Vũ Phi.

Lúc này, Trương Vũ Phi đương nhiên không biết, tiểu Đoàn Đoàn phúc hắc đã đến báo thù rồi.

Ông nghe thấy tiếng gõ cửa, liền mở cửa.

Khi nhìn thấy Đoàn Đoàn, Trương Vũ Phi càng cười tươi rói.

"Nha, Đoàn Đoàn về rồi, mau vào đi, để ông nội ôm một cái." Trương Vũ Phi thấy vậy, càng cười hì hì ôm lấy Đoàn Đoàn.

Công khai chiếm tiện nghi.

"Nhanh, gọi một tiếng ông nội." "Ông nội!" "Ai, ngoan thật, gọi thêm một tiếng nữa." "Ông nội…" "A~ Sướng!" Trương Vũ Phi mãn nguyện xoa xoa đầu Đoàn Đoàn, mắt lại liếc nhìn ra ngoài một vòng.

Nhưng không thấy Trương Thiên và những người khác đâu.

"Thằng nhóc thối tha, bây giờ cứng cánh rồi, tối cũng không về nhà ăn cơm nữa, haizz." Trương Vũ Phi thở dài một tiếng, quay người, ôm Đoàn Đoàn cười hì hì đi vào.

“Nha, Đoàn Đoàn đến rồi, mau ngồi đi, tối nay ăn thịt bò, Đoàn Đoàn ăn được bao nhiêu.” Lý Tuyết Cầm cười hì hì nói.

Đồng thời ánh mắt nhìn xung quanh, Trương Thiên và những người khác chưa về, thiếu đi một chút không khí.

“Ông nội, Đoàn Đoàn muốn chơi cờ với ông nội!” Tiểu hồ ly gặm miếng thịt bò lớn, đôi mắt to chớp chớp, nhìn Trương Vũ Phi.

Mặt Trương Vũ Phi lập tức tràn ngập nụ cười.

“Hắc hắc, ông nội thấy Đoàn Đoàn rất có tiền đồ, ăn xong cơm, hai ông cháu mình đi chơi cờ!” Trương Vũ Phi nói, càng vội vàng ăn thêm mấy miếng cơm.

Lý Tuyết Cầm thì không nói gì, chỉ cười lắc đầu.

Rất nhanh sau bữa cơm, Trương Vũ Phi càng vội vàng mang bàn cờ đến linh đường tổ tông.

Tại sao lại mang đến đây, lý do rất đơn giản, để tổ tông xem, mình dễ dàng thắng đồ đệ của Khởi Linh như thế nào.

Tục ngữ nói, sư phụ đánh không lại, vậy thì bắt nạt đồ đệ.

Trương Vũ Phi cũng chỉ có thể tìm chút tự tin từ Đoàn Đoàn.

“Ông nội, bài vị tổ tiên sao lại vỡ rồi ạ?” Nhìn những bài vị bị băng dính quấn quanh, Đoàn Đoàn đầy vẻ nghi hoặc.

Lẽ nào, còn có người cố ý đập bài vị không thành?

Chương 236

"À cái này hả, thái thái thái gia gia của con hôm qua vui quá, đừng để ý những chi tiết nhỏ này." "Cháu gái ngoan, hôm nay ông nội nhường con đi trước, nhường con đó, nếu không thì thái gia gia của con lại cứ nằm mơ nói ông nội thắng không đẹp." Trương Vũ Phi nói, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Rất tự tin nhìn Đoàn Đoàn.

Đoàn Đoàn gật đầu, bàn tay nhỏ gắp một quân cờ.

Sau đó, nó tùy ý đặt ở một vị trí.

"Hắc hắc, ông nội con xem đây, cháu sẽ cho ông xem thế nào là cao thủ." Trương Vũ Phi nhìn bài vị, trong lòng nghĩ, đồng thời, Trương Vũ Phi cũng tùy ý đi cờ.

Rất nhanh, vài phút sau, Trương Vũ Phi phát hiện ra điều không ổn.

"Cái đó, cháu gái ngoan, sao con đột nhiên trở nên lợi hại như vậy?" Nhìn ván cờ đã bị mình chặn đứng, Trương Vũ Phi ngây người.

Chín mươi ván thua liên tiếp đâu rồi?

Sao hôm nay vừa bắt đầu, mình đã rơi vào thế hạ phong?

"Ông nội, tối hôm qua Đoàn Đoàn đã lĩnh ngộ được hết rồi." "Đoàn Đoàn sẽ không thua nữa đâu!" Đoàn Đoàn tự tin siết chặt bàn tay nhỏ.

Trương Vũ Phi có chút không phục.

"Không được, ván này không tính, chơi lại." Trương Vũ Phi nói, ngay sau đó, ván thứ hai.

Ván thứ ba, ván thứ năm, ván thứ ba mươi… Trương Vũ Phi đều thua.

Trương Vũ Phi cả người đều không ổn rồi, ông gọi cái này là không biết chơi cờ sao?

Đây là kỳ nghệ có thể lĩnh ngộ được trong một đêm sao?

Trương Vũ Phi cả người đều không ổn.

Tại sao luôn cảm thấy người khác tiến bộ nhanh như vậy, còn mình thì dậm chân tại chỗ?

Hôm qua, người chơi cờ rốt cuộc có phải là tiểu Đoàn Đoàn không?

Nhưng thua nhiều rồi, sự hiếu thắng của Trương Vũ Phi cũng trỗi dậy.

"Nào, cháu gái ngoan, chơi thêm một ván nữa." Trương Vũ Phi nói, tiểu hồ ly nhìn đồng hồ.

Đã mười hai rưỡi đêm rồi.

Nó có một dự cảm không lành.

"Ông nội, Đoàn Đoàn mệt rồi, muốn ngủ ạ." Đoàn Đoàn đáng thương nói.

"Không được, cháu gái ngoan, mau chơi thêm một ván nữa!" Trương Vũ Phi kéo Đoàn Đoàn, căn bản không cho nó đi.

Đoàn Đoàn ngẩn người, cái này hình như, còn thảm hơn mình hôm qua nữa.

Thấy ánh mắt nóng bỏng của Trương Vũ Phi, tiểu Đoàn Đoàn cũng đành đồng ý.

Sau đó, nó đã chơi cờ ở chỗ Trương Vũ Phi cả một đêm, còn

Trương Khởi Linh đang luyện đan tự nhiên không biết, tiểu Đoàn Đoàn đã thành công thay thế vị trí của y.

Thành công trở thành bạn cờ của Trương Vũ Phi.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhìn đan dược trước mắt, khẽ nhíu mày.

"Quá sơ cấp." Nhìn viên Tuyết Liên đan hạ phẩm, Trương Khởi Linh có chút không hài lòng.

Trương Khởi Linh, sao có thể tự hào về một viên đan dược hạ phẩm được, trong mắt y, mình phải luyện thì phải luyện cái tốt nhất.

Thực ra, nếu để Trương Thiên biết, người này chưa đầy một đêm đã luyện chế ra đan dược, Trương Thiên chắc chắn sẽ kích động nhảy cẫng lên.

Đây quả thực là thiên tài luyện đan còn gì.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trương Thiên dậy thật sớm.

Mở cửa ra, Trương Thiên liền thấy Đoàn Đoàn đang ngồi một mình dưới gốc liễu, vẻ mặt rầu rĩ.

"Sao vậy?" Thấy Đoàn Đoàn mặt mày ủ rũ, Trương Thiên không khỏi hỏi.

"Hu hu, ca ca, Đoàn Đoàn không nên đến nhà ông nội, Đoàn Đoàn bị ông nội kéo chơi cờ cả một đêm!

Đoàn Đoàn thắng ông nội chín mươi chín lần!" "Ông nội đau lòng lắm, Đoàn Đoàn cũng đau lòng lắm." Mắt Đoàn Đoàn ngấn lệ.

Mặc dù thắng, nhưng nó cứ cảm thấy, sau này sẽ không thể gặp ông nội nữa.

Trương Thiên cười gượng.

Chà, thắng chín mươi chín lần, lão già kia của mình, chắc chắn đã vui đến nứt toác ra rồi.

“Con không phải thắng rồi sao?

Vui lên đi, không thì chúng ta cứ đến nữa.” Trương Thiên xoa xoa đầu Đoàn Đoàn.

“Thôi, con vẫn là chơi với rùa nhỏ đi.” Đoàn Đoàn với đôi chân ngắn ngủn thoắt cái đã chạy về phía phòng Trương Thiên.

Sáng sớm hơn tám giờ, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất mới từ bên ngoài trở về.

Bàn Tử đi tìm công nhân xây dựng, còn Hồ Bát Nhất thì đi hỗ trợ, đồng thời bố cục một chút.

Cả một đêm, Bàn Tử cuối cùng cũng tìm được công nhân.

“Lão đại, bản vẽ thế nào rồi?” Hồ Bát Nhất khẽ hỏi.

Y nghĩ đến việc mình cũng có cơ hội trở thành ông chủ, hoặc là đại tài chủ, trong lòng liền có một cảm giác khác lạ.

Dù sao thì, ai mà chẳng có giấc mơ đại tài chủ chứ.

“Ừm, đã vẽ xong rồi, vì chỗ của chúng ta được coi là vị trí đầu rồng, nên bố cục nhất định phải càng dụng tâm hơn mới được.” “Vì vậy, tôi đã dùng tượng Long Hổ làm cổng núi chính, còn bên trong, thì dùng hình thức Thái Ất Bát Quái, chia âm dương trên núi ra, hình thành thế ‘Long Hổ khai âm dương, Bát Quái phân Càn Khôn’.” “Lại còn có sự tạo hóa của Rồng bay, sau này ngọn núi đó sẽ đổi tên thành Long Đẳng Sơn đi.” Trương Thiên nói, hắn lấy ra bản vẽ tổng thể.

Ngôi nhà mà Trương Thiên thiết kế, không chỉ có Bát Quái, mà còn có sự sắp xếp của tinh tú, v.v.

Cực kỳ phức tạp, nhưng nếu liên kết tất cả những điều này lại, bạn sẽ phát hiện ra, đây thực chất là một trận pháp khổng lồ.

Hồ Bát Nhất nhìn bản vẽ, tim đập rất nhanh.

"Lão đại, bố cục này, quả thực cướp đi sự tạo hóa của thiên cung, tuyệt vời, Long Đằng Sơn cái tên hay, chúng ta đi làm ngay thôi." Hồ Bát Nhất nói, kéo Bàn Tử kích động chạy ra ngoài lần nữa.

Trương Thiên hài lòng gật đầu.

Quả không hổ là đã tu luyện qua, tinh lực thật dồi dào.

Và khi Trương Thiên bên này bắt đầu xây dựng, thời gian cũng dần trôi qua.

Hai ngày sau.

Một số tin tức cũng truyền đến tai các đại gia tộc.

Giải gia không có động tĩnh, Ngô gia lại càng không có động tĩnh.

Nhưng Hoắc gia, Lý gia, Hồng gia, v.v. các gia tộc, đều tạm thời chuyển ánh mắt sang Trương Thiên.

Dù sao thì, Bắc Ly đột nhiên lại có thế lực mới nổi lên, làm sao họ có thể không chú ý.

Hoắc gia, Hoắc Tú Tú nhìn tin tức do hạ nhân báo cáo.

Ánh mắt trực tiếp nhìn về phía bà nội mình.

"Bà nội, lại có thế lực mới xuất hiện, chúng ta có cần làm gì không ạ?" Hoắc Tú Tú nói, đôi mắt to chớp chớp, như một tiểu tinh linh.

"Tú Nhi, đừng vội, chỉ là chuyện vặt vãnh thôi, không đáng để nhắc đến, trước tiên xem các gia tộc khác nói gì đã." Hoắc Tiên Cô nói, trên mặt không có vẻ gì, cứ như là một chút cũng không lo lắng

vậy.

Loại thế lực nhỏ này, chắc chắn sẽ không đứng vững ở Bắc Ly.

Ngoài Hoắc gia, còn có Uông gia.

Trong phòng gia chủ, sau khi nghe hạ nhân báo cáo tình hình, gia chủ Uông gia không có động tĩnh gì lớn.

Một nhân vật nhỏ, muốn tạo dựng một thế lực nhỏ mà thôi, không đáng để bận tâm, nói không chừng ngày nào đó sẽ đột nhiên biến mất.

Tuy nhiên, hắn rất kỳ lạ, Trương Thiên, một thanh niên như vậy, lại gan dạ đến thế.

Ở nơi mà các thế lực chồng chéo, phức tạp này, còn dám chen chân vào, thật khiến hắn phải nhìn bằng ánh mắt khác.

Nhưng, Uông gia hắn tự nhiên không thể nhúng tay vào loại chuyện nhỏ nhặt này, với tư cách là gia tộc thứ mười bí ẩn, tự nhận là hậu duệ của Uông Tàng Hải, Uông gia làm sao có thể dễ dàng lộ mặt.

"Được, chuyện này ta biết rồi, chú ý theo dõi diễn biến tiếp theo, chúng ta phải tăng tốc độ, nhất định phải tìm ra bí mật mà tổ tiên để lại." Sau một giọng nói già nua, hạ nhân gật đầu, biến mất trong căn phòng nhỏ.

Lúc này, các gia tộc khác cũng đã biết một số tình hình, nhưng lại rất ít người ngăn cản Trương Thiên.

Dù sao trong mắt họ, một hậu bối, hơn nữa năng lực không nổi trội, lập ra một tập đoàn nhỏ, dường như không có gì đáng xem.

Cộng thêm việc mọi người đều muốn 'tẩy trắng', điều này lại cho Trương Thiên cơ hội.

Trương Thiên mấy ngày nay, ban ngày tổ chức xây dựng nhà cửa,

tối tu luyện, khá là đơn giản.

Chương 237

Lúc này, trong phòng xử án.

Có người nói: "Tôi muốn xem tình hình của đoàn chuyên gia." Lại có người thắc mắc: "Tính thời gian, đoàn chuyên gia hẳn đã đến Bắc Đông rồi nhỉ?" Tiếp đó là tiếng ca ngợi: "Nữ thần Shirley Dương, chắc chắn có thể dẫn dắt đoàn chuyên gia loại bỏ nguy cơ." "Giải công tử từng đi qua rồi, cho nên, Giải công tử mới là người lợi hại nhất." Một người khác lại thêm vào: "Nói thật, lần này đi sau, hình như trực tiếp mang về được văn vật tốt, chấn động cả thế giới." Vô số người tại hiện trường nói, Trương Thiên đeo thiết bị não bộ.

Sau đó, trực tiếp phát ra hình ảnh của đoàn chuyên gia.

Về việc tại sao có thể phát, chủ yếu là Trương Thiên đã biết được từ miệng Giải Vũ Thần rằng họ lại đến Bắc Đông lần nữa để tìm long mạch.

Bắc Đông, trong làng.

"Lý giáo sư, không ngờ chúng ta lại đến đây." Một nhà khảo cổ học mở lời, trên mặt có chút buồn bực.

Lần trước đến đây, có người còn chế giễu dân làng ở đây, sau đó liền lập tức hóa thành tro bụi.

Bây giờ thì hay rồi, lặp lại lần nữa, các chuyên gia học giả trong lòng đều có chút không vững tâm.

"Sao vậy?

Các vị đã từng đến đây rồi sao?" Shirley Dương nhìn Lý giáo sư và những người khác, không khỏi hỏi.

Trong mắt có chút tò mò.

“Ừm, chúng tôi trước đây ở đây, đã tìm thấy một ngôi mộ cổ của Kim Quốc, nhưng làng trước đây không tiện lợi như bây giờ.” “Bây giờ cô xem, trong làng không chỉ sửa đường, thậm chí còn có điện.” “Quả nhiên, thời đại đang phát triển mà.” Lý giáo sư cảm khái một câu, mọi người cũng gật đầu.

“Hạ Quốc nhất định sẽ ngày càng tốt hơn, chúng ta phải tin tưởng vào điều đó.” Trần giáo sư cũng mở lời, ánh mắt nhìn về phía ngôi làng, lúc này làng đã có điện, có thể thấy sau khi có tiền, tốc độ xây dựng nhanh đến mức nào.

Đoàn chuyên gia không chọn vào làng nghỉ ngơi, mà trực tiếp đi về phía vị trí trên bản đồ.

“Giải công tử, tôi thấy ngài đi nhanh như vậy, ngài rất hiểu rõ nơi này sao?” Shirley Dương nhìn Giải Vũ Thần đang đi phía trước, không khỏi hỏi.

“Trực giác.” Giải Vũ Thần tùy ý nói.

“Trực giác của ngài, quả là chuẩn.” Shirley Dương nói, đôi mắt to chuyển động một chút, không nói gì thêm.

“Lý giáo sư, ông nói mấy người đàn ông bịt mặt kia không đi lúc nào không đi, cứ nhất định phải đi hạ mộ vào mùa đông, bây giờ thì hay rồi, chúng ta còn phải leo núi tuyết.” Một học giả trẻ tuổi vẻ mặt buồn bực.

“Nghe nói đào mộ cũng phải chọn thời điểm, họ là chuyên nghiệp mà.” Lý giáo sư nói, ánh mắt nhìn về phía dãy núi trước mặt.

“Tục ngữ nói, tuyết rơi báo hiệu một năm bội thu, tuyết lớn như vậy, năm sau chắc chắn mùa màng sẽ tốt.” “Vì bảo vệ văn hóa Hạ Quốc, nghiên cứu lịch sử, chúng ta nhất định phải vượt qua khó khăn hiện tại.” “Vạn Lý Trường Chinh, đã đi qua bao nhiêu máu xương,

chúng ta điểm này lại tính là gì.” Lý giáo sư nói, mọi người dường như lại có thêm chút đấu chí, tốc độ càng nhanh hơn một chút.

Giải Vũ Thần nhìn ba người đàn ông đang theo sau mình, hắn không nói gì, ba người này đã bị hắn hoàn toàn kiểm soát, muốn phản kháng hầu như là không thể.

Rất nhanh, vài ngày sau, đoàn chuyên gia đã đi vòng qua Bổng Nguyệt Câu.

Đến khu vực Thanh Phong Sơn.

Về việc tại sao phải vòng qua Bổng Nguyệt Câu, theo lời Lý giáo sư, Bổng Nguyệt Câu hơi nguy hiểm, không tiện tiến vào.

Nhìn dãy núi trước mắt, từ đây nhìn xuống, có thể rõ ràng thấy được một vệt trắng ở chân trời.

“Núi non hùng vĩ quá, những dãy núi này, thật hùng vĩ.” Một học giả trẻ tuổi mở lời.

“Dãy núi liên miên, giống như xương sống rồng, cứng rắn mà lại sừng sững, nơi đây có thể có đại mộ.” Shirley Dương nhìn dãy núi trước mặt, không khỏi mở lời.

Ngay cả người ngoài, e rằng cũng có thể nhìn ra tình hình ở đây.

“Theo tuyến đường, chúng ta cần đi qua mộ Hoàng Thử Lang, mới có thể đến mộ Hoàng Thục Lương.” Lý giáo sư đã ghi nhớ bản đồ trong lòng, khắc sâu vào DNA rồi.

“Vậy thì, hay là chúng ta đến mộ Hoàng Thử Lang xem trước?” Trần giáo sư đứng một bên, nhỏ tiếng nói.

Ông ấy bây giờ có chút nhút nhát hơn, không còn cách nào khác, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nhìn từng đồng đội chết đi, không bị điên đã là rất tốt rồi.

“Được, vậy chúng ta đến mộ Hoàng Thử Lang trước, thực ra ý ban đầu của tôi là, chúng ta trực tiếp đến mộ, dù sao thì mộ cũng lớn hơn.” Lý giáo sư nói, nhưng Trần giáo sư đã nói rồi, Lý giáo sư cũng không tiện nói gì.

Giải Vũ Thần thì lại đi trước mở lời.

“Đã vậy, tôi đi trước một bước đây, các vị bảo trọng.” “Tôi sẽ đi dò đường phía trước cho các vị.” Giải Vũ Thần nói xong, chưa đợi Lý giáo sư mở lời, người đã đi xa rồi.

Nhất thời, đoàn chuyên gia ngớ người.

Vị trợ thủ mà họ vất vả lắm mới tìm được, chà, còn chưa bắt đầu xuống mộ, người ta đã rút trước.

Đây là ‘thiên tài đáng tin cậy’ mà Trương Thiên vỗ ngực nói sao?

“Cái này… hơi không đáng tin cậy à.” Lý giáo sư cũng ngây người một chút, nếu người này mà đạo mộ rồi thì sao?

“Trần giáo sư, đây là trợ thủ đắc lực của các vị sao?” Lý giáo sư nói, Shirley Dương và Trần giáo sư đều vẻ mặt buồn bực.

Giải Vũ Thần này đúng là không đi theo lối mòn.

“Hắn ta có thể, tính cách cô độc, là một người ít nói, chúng ta mau đi thôi.” “Đừng lãng phí thời gian nữa.” Shirley Dương nói, đồng thời ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Giải Vũ Thần.

Người này, từ trước đến nay đều thần bí khó lường, chắc chắn có chuyện giấu giếm họ.

Hơn nữa, nếu Giải Vũ Thần cần đạo mộ thì chắc chắn không thể đi cùng họ, hiển nhiên mục đích của hắn tuyệt đối không phải đạo mộ.

Shirley Dương nhất thời đối với Giải Vũ Thần có chút tò mò.

Đoàn chuyên gia liền theo sau.

Thuận theo vị trí trên bản đồ.

Một đường hướng đông.

Rất nhanh, đến gò mộ Hoàng Thử Lang.

Trên gò núi nhỏ, dấu chân của Bàn Tử và Trương Thiên hiện rõ.

Lần trước phù lục cháy sinh ra khói vì không gian bị phong bế, nhưng cũng không hoàn toàn phong bế.

"Đụ má, ai nhảy múa trên mộ vậy?

Sao mà nhiều dấu chân thế!" "Không đúng, bên trong sao vẫn còn khói lượn lờ, trong mộ có người hút thuốc à?" Nhìn dấu chân trên gò mộ, và làn khói xanh lượn lờ mấy ngày không tan bên trong.

Đoàn chuyên gia trẻ tuổi có chút ngẩn người.

Từng thấy thắp hương trước mộ, nhưng, nhảy múa trên đầu mộ, hút thuốc trong mộ, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Tiểu Lưu à, mau ghi chép lại, hôm nay chúng ta đã chứng kiến một khoảnh khắc lịch sử, hóa ra, trên đầu mộ thật sự sẽ bốc khói xanh." Lý giáo sư vẻ mặt nghiêm túc nói, Shirley Dương ghé qua ngửi ngửi, căn bản không ngửi ra mùi gì.

"Lẽ nào, truyền thuyết trên đầu mộ bốc khói xanh là thật?" Shirley Dương khẽ nhíu mày.

Sau đó, Tiểu Lưu càng vội vàng ghi chép lại sự việc ngày hôm nay.

Ngay sau đó, mọi người đeo mặt nạ phòng độc, tiến vào mộ Hoàng Thử Lang.

Trong mộ Hoàng Thử Lang.

Shirley Dương đi phía trước.

Cô ấy được coi là người trẻ nhất và gan dạ nhất trong đoàn chuyên gia.

"Khói kỳ lạ thật, bên ngoài có thể nhìn thấy khói mù, nhưng khi vào bên trong, khói mù lại tan biến." Nhìn khói trong hang, Shirley Dương không khỏi cảm khái một câu.

"Ôi, kỳ lạ thật, trong mộ Hoàng Thử Lang này, lại còn có phù lục vàng, lẽ nào là Hoàng Thử Lang thành tinh rồi?" Nhìn những lá phù lục rải rác trên đất, một chuyên gia trẻ tuổi bên cạnh không khỏi trêu đùa.

"Tôi cảm thấy, khả năng Hoàng Thử Lang thành tinh không lớn, dù sao thì đó chỉ là truyền thuyết dân gian, hẳn là có đạo sĩ nào đó đã làm phép ở đây." "Hoặc là đốt pháo rồi chăng." Một chuyên gia trung niên mở lời.

Mọi người đều gật đầu, họ cảm thấy, có khả năng này.

Dù sao thì, ai cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Hoàng Thử Lang thành tinh bao giờ, họ cho dù có nghĩ, cũng không nghĩ ra được dáng vẻ đó.

"Mau nhìn, bên trong lại có một căn phòng!" "Ai, đáng tiếc quá, đã bị đốt cháy rồi." Khi mọi người đến phủ đệ, lại càng kinh hô một trận.

Trong loại mộ này, lại còn có phủ đệ thì quả là không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa căn phòng quy mô rất lớn, giống như một âm trạch.

"Ai thiếu đức đến vậy, lại đốt cháy mộ của người ta, trách gì trên đầu mộ lại bốc khói xanh chứ." "Bên trong này có khi nào có văn vật tốt nào bị đốt cháy không nhỉ." Một đám học giả trẻ tuổi có chút xôn

xao.

“Phủ đệ này hẳn là do một đại lão gia xây dựng, mặc dù bị đốt cháy, nhưng nhìn từ vật liệu xây dựng, hẳn là gỗ nam tốt nhất.” “Thời gian xây dựng khoảng mấy chục năm.” Quả không hổ là Lý giáo sư, chỉ một cái nhìn đã nhận ra thời gian xây dựng căn phòng này.

“Xét về thời gian, khả năng có văn vật ở đây không lớn, nhưng, vì họ đã vẽ bản đồ nơi này cho chúng ta, khẳng định là có nguyên nhân.” Lý giáo sư nói, mọi người bắt đầu đi sâu vào bên trong.

Khi đến trước đài quen thuộc, sau đó, mọi người ngây người.

Chỉ thấy trên đài, vô số thi thể Hoàng Thử Lang cháy đen nằm chằng chịt, chiếm lĩnh cả cái đài.

Vì da người dễ cháy, nên rất nhanh đã không còn dấu vết.

“Nhiều Hoàng Thử Lang quá, nơi này sẽ không thật sự là mộ của Hoàng Đại Tiên chứ?” Tiểu Quang đứng một bên mở lời.

Hắn là người học tốt nhất trong các học giả trẻ tuổi.

Lý giáo sư lắc đầu.

“Từ ‘đại tiên’ không thể nói nhiều, chúng ta là chuyên gia, đối ngoại có ảnh hưởng.” “Nơi đây hẳn là đã xảy ra một trận chiến kịch liệt trước đó, vì vậy, thi thể Hoàng Thử Lang mới khá nhiều, nhưng Hoàng Thử Lang cũng không phải động vật được bảo vệ, cũng không sao.” Lý giáo sư nói, sau đó, dẫn Trần giáo sư và mọi người đi về phía trước.

Ngay sau đó, quan tài màu vàng không xa đã thu hút sự chú ý của mọi người.

“Mau nhìn!

Chương 238

Quan tài vàng!" "Không đúng!

Là quan tài đồng, chỉ là được quét một lớp bột vàng thôi." "Tôi nghĩ, hắn ta hẳn là muốn chúng ta mang cái này đi, cái quan tài này có giá trị nghiên cứu cực mạnh." Lý giáo sư nói, ông ấy càng tiến lên xem xét.

Bên trong có một số vật bồi táng, chủ yếu là vàng bạc châu báu.

Ngoài những thứ này ra, thì cũng không có gì nữa.

Trần giáo sư cả người đều ngớ ra.

Chà, tại sao Lý giáo sư tham mộ thí sự không có chuyện gì, còn mình tham mộ, suýt chết bên trong.

Đây lẽ nào là một loại nguyền rủa?

Hơn nữa, điều kỳ lạ nhất là, Lý giáo sư thuận lợi quá mức, không hề gặp phải nguy hiểm nào, điều này quả thực quá bất hợp lý.

Shirley Dương cũng có chút buồn bực, theo kịch bản, không phải nên nhảy ra một con Hạn Bạt lông trắng sao?

"Quan tài này sơ bộ đoạn định, hẳn là thời Chiến Quốc, tên này không biết từ đâu vác cái thứ này đến." "Mọi người, lát nữa cùng khiêng cả cái quan tài này ra ngoài, mang về nghiên cứu." "Những chữ viết ký hiệu trên này, hình như là ngôn ngữ của một triều đại nào đó." Lý giáo sư kích động nói, một đám chuyên gia càng vội vàng mỗi người một góc, định khiêng quan tài ra ngoài.

Hoàng Đại Tiên có nằm mơ cũng không ngờ, đầu mộ mình bốc khói thì thôi đi.

Sau khi chết, quan tài còn bị khiêng ra ngoài nghiên cứu.

Nếu không bị Trương Thiên đánh chết, e rằng hắn ở trong mộ cũng phải bật dậy mà chạy.

Nhìn mọi người hăng hái khiêng quan tài, Shirley Dương cả người đều không ổn, cái này quả thực giống như trẻ con đi công viên giải trí, một chút nguy hiểm cũng không có.

Lúc này hiện trường.

Nhiều người nói: "Chà, Hoàng Đại Tiên chắc dưới đất cũng đang chửi mẹ rồi." Tiếng cười vang lên: "Haha, cười chết tôi mất, đúng là tiên thi bị lặp lại nhiều lần." Có người thốt lên: "Hóa ra, chuyện mộ bốc khói trên đầu, thật sự tồn tại, không lừa tôi." Lại có người than thở: "Mà nói thật, Hoàng Đại Tiên này cũng quá xui xẻo rồi nhỉ?

Không chỉ chọc phải đội lưu manh Trương Thiên, còn bị tiên thi lặp lại nhiều lần." Cuối cùng là lời thở phào: "May mà thi thể không ở đây, nếu không, chắc chắn sẽ bị nghiên cứu thi thể." Hiện trường, một trận ồn ào.

Càng là tiếng cười vang.

Lúc này, bên ngoài phòng xử án.

Hậu duệ của Lý giáo sư nhìn màn hình.

Kích động vỗ tay liên tục.

"Đúng hết rồi, tất cả đều đúng hết rồi!" "Cái hình ảnh này, gần như y hệt những gì ông nội tôi đã trải qua lúc đó!" "Trong nhật ký cũng có ghi lại, các vị xem này." Hậu duệ của Lý giáo sư kích động mở lời, ngay sau đó, hắn cầm một cuốn nhật ký, khiến các chuyên gia xung quanh đều vây lại.

"Hôm nay, chúng ta phát hiện một gò mộ bốc khói xanh trên ngọn

đồi ở Bắc Đông, chúng ta định xuống xem sao." "Bên trong, phát hiện quan tài thời Chiến Quốc được cải trang, vô cùng quý giá, chúng ta quyết định mang về nghiên cứu." Đọc nhật ký, các chuyên gia hít một hơi.

Trước đây, họ còn có chút nghi ngờ về tính chân thực của những hình ảnh từ thiết bị não bộ này.

Nhưng, khi nhìn thấy hình ảnh, và nhật ký gần như y hệt nhau, họ đã gạt bỏ nghi ngờ.

Đây quả thực là sự tái hiện hoàn hảo.

"Lý giáo sư, như vậy, tính chân thực của hình ảnh này đã có thể hoàn toàn khẳng định là thật." "Thật sự không ngờ bác sĩ Trần Hề lại có thể nghiên cứu ra được một cỗ máy lợi hại như vậy." Một chuyên gia bên cạnh mở lời.

"Không, tôi cảm thấy, công lao lớn nhất không phải của Trần Hề, mà là Trương Thiên!" Lý giáo sư đột nhiên mở lời.

"Nếu không phải Trương Thiên cố ý đến đây, cố ý phát lại hồi ức của hắn, chúng ta cũng căn bản không biết, hóa ra Cửu Môn là một tập đoàn." "Hóa ra, thế giới này phong phú đến vậy." "Chúng ta nên cảm ơn sự cống hiến của hắn, chỉ là đáng tiếc, Cửu Môn đã giải tán rồi." Lý giáo sư cảm khái một câu.

Trước đây, trước khi có hồi ức, ông ấy chỉ mong Cửu Môn sớm bị bắt.

Nhưng bây giờ ông ấy lại muốn Cửu Môn phục hưng lần nữa.

Loại cảm xúc phức tạp này vương vấn trong lòng ông ấy.

Mọi người không nói nhiều, ánh mắt nhìn về phía màn hình.

Trong màn hình.

Đã ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này, đoàn chuyên gia vẫn luôn nghiên cứu quan tài, chẳng phát hiện ra cái gì.

Nhưng trong ba ngày đó, Giải Vũ Thần đã dẫn theo ba người đàn ông đến mộ Hoàng Thục Lương.

Trong quá trình đó, ba người đàn ông đã chết hai người, dù sao thì, mộ Hoàng Thục Lương chủ yếu là ảo cảnh.

Họ ở trên đời đã hại chết không biết bao nhiêu người, khi đến đây, tỷ lệ tử vong do ảo cảnh tự nhiên tăng lên rất nhiều.

Nhưng may mắn là, Giải Vũ Thần đã giữ lại thi thể của họ.

Vẫn có thể hoàn thành tế tự.

"Sư phụ, tâm nguyện của người, cứ để con thay người hoàn thành." Giải Vũ Thần thầm nghĩ, hắn kéo hai thi thể, đi qua cầu Nại Hà.

Phía sau, người đàn ông trung niên cuối cùng còn sống thì chân run rẩy, hắn ta sao cũng không ngờ Giải Vũ Thần lại muốn đưa hắn ta đến nơi như vậy.

Cơ quan được mở ra.

Một tế đàn xuất hiện.

Giải Vũ Thần thử đặt hai thi thể vào trong tế đàn.

Ánh mắt lại nhìn về phía người đàn ông trung niên kia.

Ngay sau đó, sau một tiếng kêu thảm thiết, thi thể cuối cùng cũng bị ném lên.

Sau khi thi thể cuối cùng được ném lên, trên tế đàn phát ra ánh sáng màu đen.

Một luồng âm khí cổ xưa càng lan tỏa xung quanh.

"Đây là khí tức linh hồn?

Lẽ nào thật sự có thể triệu hồn?" Thấy cảnh này, Giải Vũ Thần trong lòng mừng như điên, nếu có thể, hắn thậm chí còn không cần đến mộ Dược Vương.

Nhìn ba thi thể cháy rụi trước mắt, trong lòng Giải Vũ Thần không hề có chút thương xót nào.

Ba kẻ này, ỷ vào gia tộc có chút thế lực, hoành hành bá đạo trong thành, thậm chí còn cưỡng đoạt dân nữ.

Để tế tự, Giải Vũ Thần đã đặc biệt đưa chúng đến đây.

Nhìn khí tức màu đen từ bên trong tế đàn tuôn ra, Giải Vũ Thần đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mặc dù hắn không biết tế đàn này rốt cuộc dùng thế nào, nhưng cứ kích hoạt trước đã.

Quả nhiên, sau khi ba kẻ này được tế lên, đỉnh tế đàn liền phát ra quang mang vàng kim.

Ngay sau đó, bên dưới đại đỉnh, từng dấu ấn vàng kim bắt đầu hiện ra chữ khắc.

Dù sao Giải Vũ Thần cũng xuất thân từ gia tộc lớn, đối với cổ văn, hắn vẫn hiểu biết đôi chút.

"Lấy linh hồn của vạn người, đổi lấy sự trọng sinh của ta." "Một khi đã vào Vong Xuyên sâu như biển, quay đầu sẽ không còn là người trong mộng." Nhìn những chữ khắc, Giải Vũ Thần cảm thấy có điều chẳng lành.

Không lẽ tiểu nha đầu không phục sinh, mà lại phục sinh Hoàng Thục Lương sao?

Nếu đúng là như vậy thì thật phiền phức.

Nhưng ngay sau đó, suy nghĩ của Giải Vũ Thần thay đổi, chỉ thấy đại đỉnh vẫn không ngừng đốt cháy, nhưng lại không hề có chút động tĩnh nào.

Cứ như… không có chuyện gì xảy ra cả.

Thấy cảnh này, Giải Vũ Thần khẽ nhíu mày.

"Tôi hy vọng cô bé có thể phục sinh." Giải Vũ Thần lẩm bẩm, ánh mắt hắn nhìn về phía đại đỉnh.

Trên đỉnh, một màu đen kịt, nhưng bên dưới đại đỉnh, lại không hề có chút dao động nào.

Khí tức linh hồn vừa xuất hiện cũng chỉ chợt lóe lên rồi biến mất.

Điều này khiến Giải Vũ Thần bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc thứ này có thật sự tác dụng hay không.

"Haizz, xem ra, tất cả đều là thiên ý thôi, căn bản là giả." Giải Vũ Thần nghĩ đến Hoàng Thục Lương bị Trương Thiên một chưởng đánh chết, có lẽ thứ này thật sự dùng để phục sinh cô ta, nhưng tiếc là nhục thân đã bị Trương Thiên hủy rồi, cũng không có cách nào trở lại được.

"Thôi vậy, đã vậy thì bỏ qua đi." Giải Vũ Thần vung tay lên, thân ảnh lóe lên, biến mất trong mộ.

Không lâu sau khi Giải Vũ Thần rời đi.

Tế đàn lại một lần nữa rung động, ngay sau đó, một luồng khí tức màu đen điên cuồng xuyên ra từ bên trong đỉnh.

Sâu trong mộ, một con chồn vàng cái đang mang một cái bụng lớn.

Ngay sau đó, khói đen chui vào bụng con chồn vàng.

Và con chồn vàng đó cũng thành công sinh ra một con chồn vàng con.

Tất cả những điều này Giải Vũ Thần đều không biết.

Và cảnh này, khán giả cũng không hề nhìn thấy.

Có lẽ Hoàng Thục Lương chết cũng không thể ngờ được, sau khi chết, cô ta từ người, biến thành chuột.

Trọng sinh thành một con chồn vàng.

Chương 239

Trong màn hình của khán giả, đoàn chuyên gia đã khiêng quan tài ra ngoài để tiến hành nghiên cứu bước tiếp theo.

Cảnh tượng lóe lên, chuyển sang bên Trương Thiên.

Trương Thiên đã mấy ngày không về nhà, cảm thấy mông mình ngứa ngáy (muốn làm việc).

Ánh nắng ban mai chiếu vào mặt, có một khoảnh khắc thật dịu dàng.

Trương Thiên nhìn Long Đằng Sơn đang được xây dựng, trong lòng cũng có cảm giác một tảng đá lớn cuối cùng đã rơi xuống.

Mấy ngày nay, chuyện anh xây nhà, thành lập tập đoàn, về cơ bản các gia tộc lớn đều đã biết.

Và bây giờ không có ai đến gây rối, thậm chí Trương Thiên cũng không phát hiện ra một ai đến giám sát.

Rõ ràng là giống như anh nghĩ, một người vô danh tiểu tốt như anh, có lẽ rất khó bị chú ý.

Trên núi, Trương Thiên để đảm bảo cây cối trên núi được giữ nguyên ở mức tối đa, nên anh càng cố gắng hạn chế chặt cây.

Hết sức giữ lại vẻ đẹp nguyên sơ.

Còn dưới chân núi.

Triệu Thị Trọng Công cũng đã bắt đầu hỗ trợ xây dựng.

Triệu Thị Trọng Công, đây là một tập đoàn công nghiệp của Triệu gia ở Bắc Ly, được coi là trong ngành xây dựng.

Bàn Tử cũng không biết tìm đâu ra, chắc là tìm Đại Kim Nha, sau

đó mời Triệu Thị Trọng Công đến, xây một tòa nhà cũng cần kha khá tiền vốn, mấy chục triệu.

Cái thời đại này, xây nhà tuy cũng tốn tiền, nhưng còn lâu mới dữ dội như kiếp trước, động một cái là mấy chục tỷ.

"Lão đại, cái 'tổ' của tụi mình sắp xây xong rồi, lão đại, thế nào, hưng phấn không, bất ngờ không?" Bàn Tử ở một bên, dường như còn kích động hơn cả Trương Thiên.

Trên khuôn mặt béo của gã còn trực tiếp lộ ra một nụ cười gian xảo.

"Bàn Tử, tuy cậu không có văn hóa, nhưng trình độ nói chuyện cũng không cao, của chúng ta gọi là tập đoàn, 'tổ' là cái quái gì?" "Mà lão Hồ đâu rồi?" Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái.

"Lão đại, anh không biết đâu, lão Hồ gần đây thần thần bí bí, nói là đang nghiên cứu chòm sao Xử Nữ…" Bàn Tử vừa nghe Trương Thiên hỏi chuyện của Hồ Bát Nhất, liền vội vàng cẩn thận ghé sát miệng vào Trương Thiên.

"Nghiên cứu tinh hệ?" Trương Thiên khẽ nhíu mày, Hồ Bát Nhất gần đây lại mê tinh hệ nữa sao?

Chẳng lẽ, 24 tinh tú của Hạ Quốc không đủ cho cậu ta nghiên cứu nữa sao?

"Bàn Tử, cậu trông chừng bên này, tôi về xem sao." Trương Thiên nói xong, bước nhanh rời đi.

Nhìn Trương Thiên rời đi, trên mặt Bàn Tử lập tức hiện lên một nụ cười.

"Hắc hắc, Bàn gia tôi sắp làm lãnh đạo rồi." Trong lòng đắc ý nghĩ, Bàn Tử chắp tay sau lưng, nghênh ngang bước về phía công trường.

Một bộ dạng đắc ý xuân phong.

Rất nhanh, tại Tứ Hợp Viện.

Hồ Bát Nhất đang vẽ bản vẽ trong sân.

Nhìn kỹ, đó chính là một bản vẽ tinh tú.

Khi Trương Thiên quay về, Hồ Bát Nhất mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Lão Hồ, cậu đang…" Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất cầm phấn, không ngừng vẽ xuống đất, không khỏi hỏi.

"Lão đại, anh còn nhớ bản đồ Dược Vương mộ mà chúng ta đã có trước đây không?" "Bản đồ đó, gần đây tôi nghiên cứu, nó thực sự khiến tôi vô cùng kinh ngạc." "Trên bản đồ, có mười hai vị trí khác nhau, lần lượt đại diện cho mười hai trong số hai mươi bốn tinh tú, đồng thời còn bao gồm cả mười hai con giáp." Hồ Bát Nhất vừa nói, vừa chỉ Trương Thiên xem tinh trận mà mình vẽ dưới đất.

"Lão đại, anh xem sơ đồ bố trí tinh trận này, phía đông nhất là Kháng Kim Long, phía nam nhất là Trương Nguyệt Lộc, phía tây nhất là Lâu Kim Cẩu, phía bắc nhất là Đấu Mộc Giải." "Đến đây, đông tây nam bắc là Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ, chia thành bốn đại trận pháp." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng có thể hiểu được.

Kháng Kim Long thì không cần nói, đại diện cho cát lợi cứu đời và người, đa phần đều là cát lợi, và những tinh tú còn lại cũng đều là cát lợi.

Hơn nữa, liên kết lại, Kháng Kim Long thuộc Hỏa, Trương Nguyệt Lộc thuộc Nguyệt, Lâu Kim Cẩu thuộc Kim, Đấu Mộc Giải thuộc Thủy.

"Nguyệt là Âm, Hỏa là Dương, Âm Dương tương dung, Kim và

Thủy lại bất dung, đây là đại trận nghịch thiên!" Khi Trương Thiên nghĩ đến đây trong đầu.

Cả người anh đều tê dại.

Chủ nhân Dược Vương mộ này, không những kỹ thuật luyện đan bá đạo.

Thậm chí, cả khu mộ, càng bá đạo hơn.

Dùng mười hai tinh tú bố trí trận pháp, sau đó phân loại rõ ràng các tinh tú thành các con giáp.

Cuối cùng Âm Dương tương dung, mà Thủy Hỏa bất dung.

Trông có vẻ rất phiền phức, nói nôm na là: "Tôi rất lợi hại, cậu đừng có mà chạm vào tôi.

Chạm vào tôi là cậu chết." "Lão đại, tôi thì không nghĩ đến trận pháp, nhưng cái này quả thực rất có thể chính là một trận pháp." "Thật không ngờ, lại có người có thể khắc họa một trận pháp tinh xảo không chút tì vết đến thế." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm nói, trong mắt cậu ta hiện lên sự hứng thú.

"Cái Dược Vương mộ này không hề đơn giản." "Nhưng mà, nói đi thì phải nói lại, Bàn Tử nói cậu đang sắp xếp chòm sao Xử Nữ à?" Trương Thiên hơi nghi hoặc.

"Không có, tôi chỉ là lúc đó tiện tay vẽ đến chòm sao đó, chòm sao Xử Nữ và chuột rất gần nhau, lúc đó tôi nhận được cảm hứng từ Kim gia." "Tôi phát hiện, chòm sao này nếu kết hợp với chuột thì sẽ gặp may mắn." Hồ Bát Nhất khẽ nói, Trương Thiên một mặt cạn lời, cái tên Bàn Tử này đúng là làm quá lên.

"À lão đại, tôi nghe nói, gần đây đoàn chuyên gia và Tuyết Lỵ Dương bọn họ cùng đi Bắc Đông rồi." Hồ Bát Nhất đột nhiên mở lời.

Trương Thiên nheo mắt, Hồ Bát Nhất tự nhiên nói chuyện này làm gì chứ… "Ồ!

Lão Hồ, chuyện tôi còn không biết, cậu lại biết, điểm chú ý của cậu, hình như hơi khác tôi thì phải." Trương Thiên trên mặt mang theo nụ cười, Hồ Bát Nhất trong thoáng chốc cũng biết Trương Thiên đã nghĩ nhiều rồi.

"Lão đại, anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ đang nghĩ, chuyện của giáo sư Lý và họ, tại sao Tuyết Lỵ Dương một người ngoài lại đi xen vào chứ." Hồ Bát Nhất khó hiểu nói.

Trương Thiên xua xua tay.

"Chắc cô ta rảnh quá thôi." Trương Thiên tùy ý nói.

Hồ Bát Nhất có lẽ vẫn còn chút hảo cảm với Tuyết Lỵ Dương.

Đáng tiếc đã lâu như vậy, Hồ Bát Nhất lại không gặp lại cô ta.

"Lão đại, tôi cảm giác, sở dĩ cô ta vội vàng như vậy, chắc chắn có liên quan đến di tích cổ đó." Đột nhiên, Hồ Bát Nhất mở lời nói.

Trên mặt cậu ta hiện lên sự kích động.

"Trước đây tôi từng nghe cô ta nói, ở tận cùng sa mạc, có một quốc độ bí ẩn, và cô ta lúc đó cũng muốn tôi cùng bọn họ đến quốc độ đó." "Tôi từ chối rồi, nhìn bọn họ là biết không phải người tốt." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên xoa xoa má.

Tuyết Lỵ Dương đi ngược lại tuyến truyện chính mà chạy lung tung, Trương Thiên đã quen rồi.

Lại không ngờ, Hồ Bát Nhất lại còn bị Tuyết Lỵ Dương mê hoặc.

Ừm, có thể chịu được mê hoặc, và sống hạnh phúc cùng ba anh em, không đúng, trừ Bàn Tử ra, có thể sống hạnh phúc cùng hai anh em, ừm, đáng khen.

“Quốc độ đó, không phải gọi là gì, Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?” Trương Thiên đột nhiên mở lời.

Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, rồi lập tức gật đầu.

“Đúng, lão đại anh lại biết cái tên này, nghe cô ta nói, bên trong vàng bạc châu báu chất đống, còn có rất nhiều bảo bối, lão đại, anh nói xem, một chuyên gia đi nói bên trong có bảo bối, lời này ai mà tin được chứ.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng đầy vạch đen trên mặt.

Nếu là trước đây, Hồ Bát Nhất không có tiền, nói không chừng đã bị thuyết phục, nhưng bây giờ, Hồ Bát Nhất, đã không còn là Hồ Bát Nhất của trước kia.

Làm sao có thể tin được chứ.

“Tôi cảm giác, cô ta hẳn là có mục đích khác, giáo sư Trần và cô ta hình như cũng mới quen biết nhau thôi.” Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Trương Thiên cười nhìn cậu ta.

“Cậu nói nhiều như vậy, muốn biểu đạt ý gì?” Hồ Bát Nhất ngớ người.

“Khụ khụ, lão đại, tôi muốn nói, không thể tin lời phụ nữ đẹp, ông Lỗ Tấn từng nói, con gái giống như bông hồng có gai, anh sẽ không bao giờ biết gai sắc nhọn đến mức nào.” Hồ Bát Nhất cứ như Bàn Tử nhập hồn vậy, mặt mày nghiêm túc nói.

Trương Thiên một trận cạn lời, cái tên Hồ Bát Nhất này đến tuổi này cũng bị Bàn Tử lây nhiễm rồi sao?

“Vậy là, chúng ta không đi…” “Lão đại, vậy nên, chúng ta nên đi Tinh Tuyệt Cổ Thành!” “Vì cô ta gấp gáp như vậy, nhất định có đạo lý của nó, vậy nên, nói không chừng chúng ta còn có thể tìm được một số bảo vật thần bí từ đó!” Ai ngờ, Trương Thiên còn chưa nói xong,

Hồ Bát Nhất đã mặt mày nghiêm túc mở lời.

Xong rồi, thằng bé này hết thuốc chữa rồi.

Trương Thiên nhìn bộ dạng của Hồ Bát Nhất, trong lòng thở dài một tiếng.

"Lão đại, anh nghĩ xem, Dược Vương mộ đáng sợ như vậy, chúng ta chi bằng cứ đi Tinh Tuyệt Cổ Thành đơn giản xem sao, tôi nghe nói, nữ vương của Tinh Tuyệt Cổ Thành rất xinh đẹp đấy." "Đến lúc đó, tụi mình cũng tận mắt chứng kiến chân dung người ta mà, hơn nữa bảo vật của nữ vương thì có thể tệ sao." Hồ Bát Nhất mặt không đỏ, tim không đập thình thịch nói.

Cố gắng một lần nữa thuyết phục Trương Thiên.

Trương Thiên thật sự không muốn vạch trần cậu ta, cậu là đi xem nữ vương sao?

Cậu e là đi hưởng tuần trăng mật thì có.

Hơn nữa Tinh Tuyệt Cổ Thành đơn giản?

Trương Thiên đoán, nếu không có hào quang nhân vật chính, Hồ Bát Nhất đã chết toi rồi.

"Được, nếu cậu muốn đi, lão đại đương nhiên ủng hộ cậu, nhưng mà, bây giờ ưu tiên hàng đầu, trước hết phải nâng cao tu vi đã, nếu không, đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, chính là đi chịu chết." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, nhận được sự khẳng định của Trương Thiên, Hồ Bát Nhất càng thêm tự tin.

Không để ý đến Hồ Bát Nhất nữa, Trương Thiên trực tiếp quay người vào phòng tu luyện.

Bên ngoài. 【Trời ơi, cái tên Hồ Bát Nhất này, thật sự không biết nói dối】 【Rõ ràng là muốn cô Dương mà, sẽ không thật sự có ai tin

lời cậu ta đâu nhỉ.】【Haizz, cái thời đó sao mà thuần phác thế, nếu đổi lại là bây giờ, chắc chắn là một tên liếm chó chính hiệu.】【Mà nói chứ, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương hình như không thân đến thế nhỉ?】【Tôi cảm giác, Hồ Bát Nhất hẳn là có tính toán riêng.】【Mà nói chứ, tôi muốn nhìn thấy chân dung nữ vương!】【Trương Thiên sẽ không không có vợ chứ?

Chương 240

Này, người phía trước, bạn có hy vọng anh ta có vợ không?】【...】 Trong phòng phán xét, một nhóm khán giả xì xào bàn tán không ngừng.

Hồ Bát Nhất xoa xoa má, trên khuôn mặt hơi đen của cậu ta, có chút không tự nhiên.

"Lão đại, lão Hồ sắp xấu hổ chết rồi haha." Bàn Tử hơi kích động nói.

Trương Thiên cũng trên mặt mang theo nụ cười, anh nhất định phải phát sóng toàn bộ lời tỏ tình của Hồ Bát Nhất ra!

Hồ Bát Nhất, trình độ kiến thức không cao, hơn nữa, lần đầu tiên tên này đọc thơ tình, lúc đó suýt nữa làm Trương Thiên và Bàn Tử cười chết.

Bàn Tử thậm chí còn trực tiếp dùng chân, đào cho Hồ Bát Nhất một nấm mồ.

Hồ Bát Nhất mặt già đỏ bừng, lười để ý đến hai tên này.

Ban đầu là sau Tinh Tuyệt Cổ Thành, Hồ Bát Nhất dưới sự cổ vũ của Trương Thiên đã tỏ tình.

Rồi thì, xấu hổ chết, nhưng cũng chính vì vậy, sau khi có Tuyết Lỵ Dương, Trương Thiên và những người khác đã mở ra thế lực hải ngoại.

Thậm chí còn trộm mộ hải ngoại.

Trương Thiên đội thiết bị não, tiếp tục chiếu cảnh.

Là cảnh tượng bên Tuyết Lỵ Dương.

Sau khi nghiên cứu xong quan tài, một nhóm chuyên gia đã cất giấu tất cả các quan tài đi.

Ngay sau đó, theo lộ tuyến an toàn do Trương Thiên đã định, mấy người đã thuận lợi đến khu mộ của Hoàng Thục Lương.

"Khu mộ này, thật kỳ lạ, lại có nhiều tầng đến vậy." Khi đi vào mật đạo quan tài ở tầng thứ nhất, một thành viên bên cạnh không khỏi cảm thán.

"Khu mộ này, theo bản vẽ do mấy 'đặc công cao cấp' mang đến, là một mộ huyệt rất lớn, chúng ta phải cẩn thận một chút trong quá trình này." "Ngay cả khi họ đã giúp chúng ta phá giải cơ quan, nhưng chắc chắn vẫn còn những cơ quan bị bỏ sót." Tuyết Lỵ Dương khẽ nói.

Đôi mắt to sắc bén của cô quét qua hang đá.

Dưới chân, là vách đá vạn trượng.

Tuyết Lỵ Dương thậm chí còn nghe thấy tiếng nước sông chảy.

"Dưới này, có một con sông." Tuyết Lỵ Dương nói, mọi người cũng nuốt một ngụm nước bọt.

"Có thể xây dựng mộ huyệt ở đây, cũng là nhân tài rồi, khu mộ này, tuyệt đối là đại mộ, nhìn từ những điêu khắc trên mộ, hẳn là mộ thời Minh cách đây sáu trăm năm." Giáo sư Lý nhìn một vòng, trên khuôn mặt già nua lộ ra vẻ tiếc nuối.

Một khu mộ lớn như vậy, thật đáng tiếc, lại là mộ Đại Minh.

Thời Minh, đến nay cũng chỉ vỏn vẹn hơn sáu trăm năm.

Cũng là một triều đại mà vô số tiểu thuyết hiện đại thích xuyên không nhất.

Và hiện tại, cổ vật thời Minh được khai quật ở Hạ Quốc cũng rất nhiều, vậy nên, đồ vật thời Minh, giá trị phổ biến không cao, trừ phi là

một số vật phẩm quý hiếm.

"Thời Minh nổi tiếng nhất ngoài các tướng quân, chính là Ngô Thừa Ân, cậu nói xem, liệu chúng ta có thể đào được mộ ông ấy không?" "Đến lúc đó, nói không chừng có thể tìm được cuốn tiểu thuyết, Tây Du Ký thất lạc nhiều năm chăng?" Một chuyên gia trẻ tuổi bên cạnh suy nghĩ bay bổng nói.

Một số chuyên gia già cạn lời nhìn người này.

Tuyết Lỵ Dương cũng từng đọc Tây Du Ký, cũng không ngờ, tác giả đó lại là người thời Minh.

Thật là phi lý, lại có thể lưu truyền nhiều năm như vậy, hơn nữa cuốn tiểu thuyết đó còn được dịch ra nhiều phiên bản.

Sau đó, mọi người không nói thêm gì nữa, lần lượt tiến vào cơ quan thứ nhất.

Đây là một hành lang rất dài.

Khi nhìn thấy hành lang, mọi người ngớ người.

Không phải vì hành lang quá lợi hại, mà là vì, trên mặt đất của hành lang này, không biết ai lại rắc một ít bột trắng.

Giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy cảnh này, đều ngớ người.

Tại sao, khi họ xuống mộ dưới biển lúc trước, lại không có đãi ngộ như vậy?

Cái này chẳng khác gì bản giải đố rồi.

"Cái này chắc chắn là manh mối do đặc công cao cấp để lại, không hổ là đặc công hàng đầu, thật tỉ mỉ." Một học giả trẻ tuổi bên cạnh kích động nói.

Mọi người cũng đều đồng tình gật đầu.

Tuyết Lỵ Dương thì có chút nghi ngờ, cô lấy một hòn đá, tùy ý ném xuống.

Ngay sau đó, chỉ thấy, ngoài chỗ có bột trắng ra, tất cả những chỗ khác đều là mũi tên.

Thấy cảnh này, cô đã tin.

Hóa ra thế giới này không chỉ có kỳ tích, mà còn có cả đặc công cao cấp.

"Thật lợi hại…" Nhìn thấy chỉ có tuyến đường bột trắng không có mũi tên, giáo sư Trần bên cạnh không khỏi cảm thán.

"Đây chỉ là thao tác cơ bản thôi, lão Trần, không cần kinh ngạc." Giáo sư Lý trên khuôn mặt già nua mang theo chút tự hào.

Mặc dù không quen biết Trương Thiên và họ, nhưng nhìn từ những thủ đoạn vào mộ nhiều lần của Trương Thiên và đồng bọn, những anh hùng đó, hẳn là người của phe họ.

Và bây giờ dẫn giáo sư Trần đến thăm mộ, giáo sư Lý đương nhiên phải làm vẻ vang cho bản thân một chút.

Đến lúc đó danh tiếng được lan truyền, trong giới khảo cổ, giáo sư Lý này cũng có thể nổi danh khắp giới khảo cổ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn tuyến đường, lại nghĩ đến Hồ Bát Nhất.

Chắc chắn là Hồ Bát Nhất làm, cô không ngờ, Hồ Bát Nhất lại tỉ mỉ đến thế, lại còn biết để lại manh mối, cung cấp lợi ích cho người đời sau.

Cũng không uổng công Tuyết Lỵ Dương nghĩ đến Hồ Bát Nhất đầu tiên.

Dù sao cô cũng chỉ từng thấy năng lực của Hồ Bát Nhất, còn Trương Thiên và Trương Khởi Linh thì cô chưa từng thấy.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương càng thêm hài lòng với Hồ Bát Nhất.

"Nếu anh ấy đồng ý đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, nói không chừng, bí mật trên người tôi cũng sẽ tìm thấy đáp án." Tuyết Lỵ Dương nghĩ thầm, lúc này cô càng thêm nóng lòng, muốn tìm Hồ Bát Nhất.

Sau đó lôi kéo anh ta, đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng mà, bây giờ mọi người đang ở trong mộ Hoàng Thục Lương, không thăm dò xong thì làm sao mà ra ngoài được?

Ngay sau đó, mọi người đến cửa mộ.

Giống như Trương Thiên, đây là một cánh cửa mộ Ngưu Đầu Mã Diện khổng lồ, nhưng thông đạo đã được mở.

Vì vậy, họ chỉ cần đi thẳng là được.

"Giáo sư Lý, cái này hẳn là Ngưu Đầu Mã Diện trong truyền thuyết Hạ Quốc phải không?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Ngưu Đầu Mã Diện khổng lồ, không khỏi mở lời hỏi.

"Ừm, trong truyền thuyết Hạ Quốc, bọn họ là những người câu hồn, cấp bậc còn cao hơn cả Hắc Bạch Vô Thường." "Nhìn từ những điêu khắc trên đây, nơi này, hẳn là được làm bằng kỹ thuật điêu khắc rất cổ xưa." Giáo sư Lý nói, ánh mắt anh ta nhìn về phía cánh cổng lớn, cửa mộ đã mở.

"Giáo sư Lý, nơi này trông giống như một Diêm Vương điện vậy." Một thành viên bên cạnh không khỏi rùng mình.

Giáo sư Lý gật đầu rồi lại lắc đầu, anh ta cũng không biết nơi này là gì.

Rất nhanh, cùng với việc đội khảo cổ đi sâu vào, mọi người đến mộ thất thi tham.

Ở giữa mộ thất có một bồn lửa phát ra lửa xanh, và trên mặt đất,

tất cả đều là những thi tham đã khô héo, co rút lại.

Những thi tham vốn rất lớn đã biến thành rất nhỏ và dẹt.

Giáo sư Trần cúi người xuống, nhìn thứ trên mặt đất.

"Đây là thi tham, nhiều như vậy, thi tham chỉ mọc ở những góc tối tăm, trong môi trường đặc biệt mới có thể trưởng thành, loại thực vật này cũng là một loại dược liệu y học." "Không ngờ ở đây lại có." Giáo sư Trần nói, từ khi biết không có nguy hiểm, cô ta cũng gan dạ hơn một chút.

"Đáng tiếc, những thứ này đã khô héo rồi, hẳn là chết hẳn rồi, không còn tác dụng nữa." Giáo sư Lý tiếc nuối lắc đầu.

"Giáo sư, ngọn lửa này lại cứ cháy mãi, có cơ sở khoa học nào không?" Một thành viên bên cạnh nhìn quỷ hỏa, không khỏi mở lời hỏi.

"Đừng chạm vào thứ này, nó là phản ứng hóa học xảy ra khi chất hữu cơ trong không khí phân hủy, và chất quan trọng nhất trong đó là phốtphin, cẩn thận kẻo bị bỏng." Giáo sư Lý nói, anh ta thậm chí còn dùng cơ sở khoa học để giải thích sự hình thành của quỷ hỏa.

Tiểu Quang nghe vậy, mắt sáng lên.

"Vậy giáo sư Lý, ngọn lửa này có thể cháy mãi mãi không?

Đến lúc đó chúng ta mang về, chẳng phải sẽ có ngọn lửa vĩnh cửu sao?" Cậu ta suy nghĩ bay bổng.

"Loại ngọn lửa này chỉ cháy ở những nơi đặc biệt, mang ra ngoài sẽ tắt." Giáo sư Lý nói, một nhóm người lại tiếp tục đi về phía trước.

Khi đi vào một mộ thất lớn, mọi người đều sững sờ.

Nhìn thi tham khổng lồ trước mắt, vô số người nuốt một ngụm nước bọt.

“Thi tham lớn như vậy, rốt cuộc bọn họ đã làm cách nào.” Nhìn tên khổng lồ cao gần năm sáu mét, vô số người trong lòng không khỏi cảm thấy chấn động.

Thứ lớn như vậy đã đi ngược lại nguyên lý sinh học từ lâu rồi, hơn nữa, loại quái vật này, Trương Thiên và họ đã vượt qua bằng cách nào?

“Anh ấy thật mạnh.” Tuyết Lỵ Dương lại một lần nữa nghĩ đến Hồ Bát Nhất đang cầm la bàn, lại nhìn thi tham trước mắt, cô bản năng cảm thấy, hẳn là Hồ Bát Nhất đã làm được.

“Rốt cuộc bọn họ đã dùng cách nào, lại có thể vượt qua một nơi hiểm ác như vậy?” Tuyết Lỵ Dương nghĩ thầm, nhìn thi tham khổng lồ, trong lòng cô lâu rồi không thể bình tĩnh.

Đây là thứ chấn động nhất mà cô từng thấy, mộ dưới biển cô còn chưa từng thấy loại quái vật này.

Chương 241

"Không hổ là đặc công cao cấp." Một thành viên bên cạnh, tự mình cũng tin lời giáo sư Lý.

Giáo sư Lý thì nhìn con quái vật trước mắt, trong lòng vui mừng.

Thứ này có giá trị nghiên cứu cực lớn!

"Cái này hẳn là thi tham biến dị mà ra, chúng ta đừng chạm vào nó, cẩn thận có độc." Giáo sư Lý rất cẩn thận, mặc dù biết, thứ này rất có giá trị, nhưng vì bản năng, anh ta cũng sẽ không tùy tiện chạm vào những thứ bên trong.

Mọi người gật đầu, định đi vòng qua.

Nhưng đúng lúc này, một giọt nước từ trên đỉnh rơi xuống.

Vừa vặn rơi trúng thi tham.

Chỉ thấy, con thi tham vừa chết liền vặn vẹo thân thể trong thoáng chốc.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, thi thể thi tham khổng lồ bắt đầu phồng lên.

Sau đó, thân thể khổng lồ như một quả bóng được bơm hơi, trực tiếp nổ tung.

Mẫu vật thí nghiệm có sẵn, cứ như vậy hóa thành bột mịn trước mắt mọi người.

"Cái này…" Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, giáo sư Lý tuyệt đối sẽ cho rằng đây là cố ý, là không muốn họ nghiên cứu.

"Giáo sư Lý, nó thấy chúng ta, vui mừng quá nên nổ tung rồi." Tiểu Quang bên cạnh khúc khích cười mở lời.

“Đừng bận tâm cái này nữa, trên người nó hình như tỏa ra khí độc, chúng ta mau đi thôi.” Giáo sư Lý nói, một nhóm chuyên gia càng tăng nhanh bước chân.

Rất nhanh, đến Vong Xuyên Hà.

Mọi người theo chỉ dẫn của Lâm Thiên, bắt đầu xuống sông.

Mọi người đương nhiên cũng rơi vào huyễn cảnh Bỉ Ngạn Hoa.

Đáng tiếc là, họ không có may mắn như Trương Thiên, mãi đến khi bị cuốn trôi xuống hạ lưu mới tỉnh lại.

Hạ lưu chính là nơi Trương Khởi Linh từng ở.

Ở một bên bờ, giáo sư Lý xoa xoa trán, huyễn cảnh làm anh ta tâm thần bất an.

“Giáo sư Lý, tôi vừa nãy hình như mơ một giấc mơ, tôi mơ thấy, giáo sư Lý anh đi trên một cây cầu, anh dắt một con heo, đang qua cầu.” “Tôi gọi anh, anh không để ý đến tôi.” Tiểu Quang mơ mơ màng màng nói.

Giáo sư Lý lúc này mới hoàn hồn, liếc Tiểu Quang một cái.

“Tôi thì nhìn thấy vợ mình.” Giáo sư Lý lẩm bẩm, trong mắt anh ta có chút vệt lệ.

Rõ ràng rất thương cảm.

“Mọi người mau nhìn phía trước.” Tuyết Lỵ Dương là người đầu tiên phản ứng lại, chỉ tay về phía bờ không xa.

Ở một bên dòng sông, có một bờ nhỏ, trên bờ, lại nằm một thi thể giao long khổng lồ.

Nhìn thấy cái này, một nhóm chuyên gia mắt trừng lớn.

Những cảm thán, thương cảm vừa nãy trong lòng đều biến mất.

Từng người một trừng mắt nhìn thứ bên bờ sông.

"Đây là rồng?" Một thành viên nói một cách máy móc, giọng nói có chút không thể tin được.

"Đây là Giao, không phải rồng, nhưng mà cái này cũng quá lớn rồi, ít nhất cũng phải mười mét chứ?" Tiểu Quang kinh hô một tiếng.

Giáo sư Lý thì toàn thân run rẩy.

Trước đây, anh ta luôn nghe về truyền thuyết giao long, và cả sự kiện rồng rơi nổi tiếng.

Nhưng anh ta chưa bao giờ thấy thật, bây giờ cuối cùng có thể mang về nghiên cứu sao?

"Con giao long này tại sao lại chết ở vị trí này!" Nhìn giao long đang cuốn quanh, giáo sư Trần cũng một trận bất lực.

Chỉ thấy giao long đang bị vứt trên bờ đối diện sông, đầu giao long chỉ ở trên bờ, thân thể hình như bị nước cuốn trôi xuống.

Con giao long đó trông như sắp rơi xuống vậy.

"Chúng ta thử xem có thể cố định con quái vật đó không." Giáo sư Lý có chút kích động, con giao long này có ý nghĩa thời đại.

Nhưng mà, đúng lúc mọi người định thử vớt lên thì, ngay sau đó, một quan tài gỗ đột nhiên từ thượng lưu trôi xuống, giao long bị quan tài gỗ đánh trúng, lại bị dòng sông chảy xiết cuốn trôi đi.

Biến mất trong bóng tối.

Còn ở thượng lưu, Giải Vũ Thần vừa bước ra từ quan tài gỗ.

Mọi người đều ngớ người.

Vừa nãy thi tham cũng vậy, bây giờ giao long cũng vậy.

Chắc chắn có người cố ý rồi!

Giáo sư Lý càng thêm lòng như nhỏ máu.

Mẫu vật tốt đẹp, lại bay mất rồi.

"Giáo sư Lý đừng buồn quá, chúng ta ít nhất thăm mộ không có nguy hiểm, tuy rằng chẳng có gì, nhưng phía sau chắc chắn có văn vật." Một thành viên bên cạnh an ủi, giáo sư Lý hít một hơi thật sâu, nén lại sự uất ức trong lòng, chỉ đành tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi lên trên, Tuyết Lỵ Dương càng kinh hãi.

Cô không ngờ, đội Hồ Bát Nhất lại lợi hại đến vậy, không những vượt qua được nơi này.

Thậm chí có thể chỉ rõ từng điểm trên lộ tuyến.

Họ thật sự quá tỉ mỉ!

Rất nhanh, trong Phòng Phán Quan.

Rõ ràng là, tất cả các cơ quan, cạm bẫy bên trong đều đã bị Trương Thiên và đồng bọn tháo dỡ, về cơ bản họ cứ thế đi thẳng qua.

"Đây hẳn là Phòng Phán Quan trong địa phủ, mọi người nhìn bệ đá này, nếu nghiêng thêm một chút có lẽ sẽ rơi xuống." "Rõ ràng là họ đã phá giải cơ quan." "Cơ quan ở đây hẳn là rất lợi hại, tôi còn không nhìn ra một chút sơ hở nào." Giáo sư Lý nói, ánh mắt nhìn bố cục xung quanh.

"Vị Phán Quan ở đây, hẳn là đã lấy mô hình từ Nguyên Thủy Thượng Chân Chúng Tiên Ký, mô hình của Phong Đô Đại Đế." "Tôi đã đọc cuốn sách đó, gần như là khắc họa y hệt trong sách, bút phán quan, sổ sinh tử, thật sự là quá chân thực." Giáo sư Lý chấn động nhìn bức tượng Phán Quan trước mắt.

Nếu đội Trương Thiên là người rất am hiểu mộ huyệt và huyền học.

Thì đoàn chuyên gia của giáo sư Lý và những người khác, lại có lượng kiến thức rộng rãi, lấy kiến thức hiện đại làm chủ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn trận cơ quan phức tạp trước mắt, sinh thần bát tự trên sổ sinh tử.

Trong lòng cô đặt mình vào đó.

"Nếu là tôi vượt qua cơ quan này, có lẽ tôi không có lấy một phần vạn tỉ lệ có thể qua được, không ngờ, họ lại có thể phá giải thứ phức tạp đến vậy." Tuyết Lỵ Dương nghĩ thầm, đối với Hồ Bát Nhất và những người khác, cô càng thêm tò mò.

Cô rất muốn biết, thanh niên cầm la bàn đó, rốt cuộc còn có năng lực gì.

Rốt cuộc còn có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa gì nữa.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương, càng đi vào trong, càng kinh ngạc.

"Tiểu Quang mau ghi lại những thứ này." Giáo sư Lý dặn dò một câu, sau đó, Tiểu Quang liền vội vàng ghi chép, rồi đoàn chuyên gia tuần tra một lượt bên trong, sau khi không phát hiện ra thứ gì khả nghi, liền trực tiếp qua cửa.

Sau đó, lại là một loạt cảnh tượng, trên cầu Nại Hà.

Mọi người nhìn về phía tế đàn trước mắt.

Trên tế đàn, ba người đàn ông da bọc xương trông như bị rút cạn sức sống, chết rất thảm.

"Đậu má, là ba người đó trước đây!" Khi nhìn thấy ba thi thể, một học giả kinh hô thành tiếng.

"Đây là mộ huyệt, đừng có la hét ầm ĩ." "Đây là một tế đàn cỡ lớn, bên trên hình như đang tế tự cái gì đó, Giải Vũ Thần trước đây, hình như chính là vì cái này." "Hắn ta lại giết người!" Giáo sư Lý trầm

giọng nói.

Nhưng mà, ngay cả khi biết, họ muốn bắt Giải Vũ Thần e là cũng rất khó.

Chưa kể đến vấn đề thế lực, hơn nữa, Giải Vũ Thần cũng không để lại chứng cứ.

Ngay cả khi muốn bắt, cũng khó.

"Hắn ta thật độc ác, lại tùy ý lấy sinh mạng của người khác đi tế tự." Một thanh niên bên cạnh mở lời.

"Theo chỉ dẫn của bản vẽ, bên dưới tế đàn có cơ quan, trong gian cách có vật phẩm tùy táng." "Chúng ta tạm thời không quản cái này." "Trước hết hãy phá giải cơ quan đã." Giáo sư Lý hít một hơi thật sâu, điều anh ta có thể làm bây giờ, cũng chỉ là cố gắng ổn định tâm lý của các thành viên.

Lúc này tại hiện trường.

Khi nhìn thấy ba người bị tế trên tế đàn, khán giả đều ồ lên. 【Vừa nãy ai nói Giải Vũ Thần là người tốt vậy?

Lại còn giấu Trương Thiên đi tế tự!】 【Nhìn cái vẻ này, liệu tế tự có thành công không?】 【Đậu má, đoàn chuyên gia gặp nguy hiểm rồi!】 【Không đúng lắm, ba người đó trông không giống người tốt, nói không chừng là người ta cố ý thiêu chết.】 【Haizz, Hoa gia làm tôi thất vọng quá.】 Một số khán giả càng thêm cảm thán.

Trên mạng, sự chú ý của mọi người thì không ở đây, mà lại ở bên con giao long kia. 【Cười chết tôi, lại còn là đoàn chuyên gia, mẫu vật tốt như vậy cũng không giữ được.】 【Đợi đã, tế tự cực kỳ khủng khiếp, liệu có phải vì vậy mà các sinh vật thần thoại trong Hạ Quốc mới không còn lưu lại!】 【Rất có thể, nếu không trong 12 con giáp, làm sao có rồng được!】 【Đúng vậy, tôi nghiêm túc nghi ngờ, liệu

rồng có tồn tại không.】 Trên mạng, vô số người bắt đầu thảo luận về việc rồng có phải là sinh vật tồn tại hay không.

Và nhìn thấy cảnh này, giáo sư Lý cũng thở dài một tiếng.

Chương 242

Anh ta nhìn màn hình: "Haizz, nếu lúc đó ông nội có thể mang về được mẫu vật đó, nói không chừng bây giờ thế giới đã sớm thay đổi rồi." Anh ta thở dài một câu, mọi người cũng gật đầu, nếu những thứ này, sớm được công khai, nói không chừng thế giới lại là một cảnh tượng khác.

Nhưng mà, cũng may mắn là năm đó không công khai, nếu không với mức độ bất ổn của Hạ Quốc lúc đó, nếu công khai, chắc chắn khó quản lý.

Cảnh tượng tiếp tục.

Sau khi giáo sư Lý ấn cơ quan, mọi người đến gian cách bên trong.

Ở đây, vô số quan tài được bày biện.

Và trên mặt đất còn có dấu vết chiến đấu.

Rõ ràng nhất, vẫn là dấu bàn tay khổng lồ ở không xa.

Đây là do Trương Thiên sau khi thỉnh Tổ Sư gia nhập thân, đánh xuống.

"Dấu bàn tay lớn quá, ở đây lẽ nào có đại lực sĩ sao!" "Hẳn là người khổng lồ, chỉ có người khổng lồ mới có thể để lại dấu bàn tay lớn như vậy." "Họ lẽ nào gặp cương thi rồi sao?" Nói đến cương thi, trong đầu giáo sư Lý hiện lên con quái vật lông đỏ lăn lộn trên mặt đất.

Anh ta rùng mình.

Tên khốn đó, suýt nữa lấy mạng bọn họ, nhưng cũng chính vì lần đó.

Phòng thí nghiệm bị giấu kín ở Bắc Đông bị bại lộ, những oan hồn đó, mới có thể luân hồi.

Hơn nữa, cũng chính vì có bằng chứng mạnh mẽ lần trước, bây giờ quốc gia Phú Sĩ, đối mặt với một loạt các chất vấn, càng không dám thở mạnh.

"Hy vọng không có quái vật lông đỏ, không có quái vật lông đỏ." Giáo sư Lý không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Ngay sau đó, ánh mắt nhìn xung quanh.

Ngoài dấu vết chiến đấu, ở các góc còn có rất nhiều quan tài.

"Đây đều là quan tài đồng, một khu mộ thời Minh, lại dùng quan tài đồng, thật là kỳ lạ." Giáo sư Trần không biết chuyện quái vật lông đỏ lần trước, cô ta lại đến trước một cái quan tài.

"Giáo sư Lý, tôi lo lắng, nơi này sau khi trải qua chiến đấu, liệu cổ vật có bị hư hại không?" Tuyết Lỵ Dương nhìn xung quanh, không khỏi mở lời, dấu vết chiến đấu lớn như vậy, trên mặt đất toàn là vết nứt, cổ vật không hư hỏng mới là lạ.

"Không biết, bản đồ của anh ta bảo chúng ta mở quan tài." Giáo sư Lý lắc đầu, sau đó nhìn về phía quan tài.

Anh ta do dự.

"Vậy chúng ta mở ra xem sao." Giáo sư Trần đã hoàn toàn tin tưởng "đặc công cao cấp", cô ta gọi một thành viên, thành viên đó thì có chút không vui vẻ gì đứng về phía giáo sư Trần.

Sau đó, hai người chậm rãi mở quan tài, còn giáo sư Lý thì thò đầu ra, sợ bên trong sẽ bật ra thứ gì đó.

Sau khi quan tài được mở, ngay sau đó, một đống lớn cổ vật, vật tùy táng cổ đại xuất hiện.

Trong thoáng chốc, mọi người đều sững sờ.

Chẳng trách bên ngoài có nhiều dấu vết chiến đấu như vậy, nhưng lại không thấy tung tích cổ vật.

Hóa ra, những cổ vật đó lại được giấu đi.

Nhìn những quan tài xung quanh, giáo sư Trần trong lòng một trận kích động.

Không chút do dự, liền vội vàng gọi người mở tất cả các quan tài đó ra.

Trong phút chốc, mọi người cứ như đang mở rương báu, từng cái quan tài một đều được mở ra.

Ngay sau đó, những quan tài đó cứ như phát ra ánh sáng vàng kim, trong mắt mọi người, lấp lánh tỏa sáng.

"Cốp… đồ sứ mặt ngựa bằng đồng." "Cái này nữa, điêu khắc gỗ đào." "Cái này, bồn sứ thời Minh." "Đỉnh thời Chiến Quốc…" Nhìn những cổ vật ngập tràn mắt này, mọi người hít một hơi khí lạnh.

Lại nhìn dấu vết chiến đấu cách quan tài không xa, vành mắt mọi người ẩm ướt.

Họ thậm chí không tiếc nguy hiểm, cũng phải bảo vệ cổ vật trước.

Thái độ này, tấm lòng bảo vệ cổ vật này, càng khiến vô số chuyên gia cảm động.

"Hóa ra, Hạ Quốc chúng ta, lại có những đặc công vô tư đến vậy, giáo sư Lý, xin nhất định giới thiệu họ cho chúng tôi." Giáo sư Trần có chút kích động, nước mắt lưng tròng.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng có chút chấn động, hóa ra, họ mới là những người vô tư nhất, thậm chí vì bảo vệ cổ vật, còn đặc biệt giấu chúng đi.

Thậm chí không tiếc lấy sinh mệnh làm cái giá, họ mới là những người bảo vệ cổ vật chân chính!

Bỗng nhiên, trong đầu Tuyết Lỵ Dương hiện ra đội Hồ Bát Nhất, lúc này, các thành viên trong đội đang đứng thành hình tam giác, mỗi người chìa một tay ra, trên mặt mang theo nụ cười tự tin.

Hiện ra mấy chữ lớn. 《Đặc công ưu tú》 Nhìn những cảnh tượng kỳ lạ hiện ra trong đầu, Tuyết Lỵ Dương liền vội vàng lắc đầu, gạt bỏ những thứ đó đi.

Trước đây mình đâu có nghĩ nhiều cảnh tượng kỳ lạ như vậy, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Gặp Trương Thiên và những người khác xong, sao mình lại trở nên ngày càng kỳ lạ thế này.

Lúc này, giáo sư Lý hai mắt đẫm lệ.

"Hạ Quốc có đội ngũ tốt như vậy, lo gì cổ vật thất lạc!" Anh ta lẩm bẩm, hận không thể bây giờ kéo Trương Thiên và những người khác đến mà hôn hít họ thật nồng nhiệt.

"Giáo sư Lý, lúc này, tôi chỉ muốn dùng một đoạn lời của ông Lỗ Tấn để cảm kích những người hiến dâng đó." Tiểu Quang vành mắt đỏ hoe.

Đây là lần đầu tiên cậu ta thấy, thậm chí gặp nguy hiểm, cũng phải giấu cổ vật đi trước, cậu ta thật sự quá cảm động rồi.

"Tiểu Quang, cậu nói đi." Giáo sư Lý xoa xoa mắt, những cổ vật này đều là chí bảo, cũng nhờ Trương Thiên và họ cả.

"Tôi bước vào cổ mộ này xem, cổ mộ này từ mọi thời đại, dày đặc toàn là cơ quan, thuật đoạt mệnh, tôi sợ đến hồn xiêu phách lạc, tôi trằn trọc suy nghĩ, lại phát hiện bên trong mộ lại an toàn vô cùng, tôi nhìn kỹ, lại thấy trong mộ có hai chữ, Anh hùng." Tiểu Quang liên

tục nói, Tuyết Lỵ Dương đầy mồ hôi.

Nếu để Trương Thiên nghe thấy họ khen ngợi anh như vậy, nói không chừng Trương Thiên sẽ vỗ tay khen ngợi.

Đây là một Bàn gia có văn hóa hơn cả Bàn gia.

Giáo sư Lý gật đầu.

“Họ đều rất giỏi, chúng ta cũng mau nghiên cứu những thứ bên trong, tiện thể dọn dẹp tất cả những thứ bên trong.” “Cũng không uổng công họ mạo hiểm giữ lại những cổ vật này.” Giáo sư Lý nghiêm túc nói, mọi người cũng vội vàng bắt đầu dọn dẹp cổ vật trong quan tài.

Giáo sư Trần thì nhìn về phía quan tài trung tâm.

“Giáo sư Lý, mau nhìn, cái quan tài này, nếu không nhìn nhầm, hẳn là hắc kim cổ quan, với kỹ thuật của người xưa, lại có thể tinh luyện được hắc kim tinh khiết đến vậy, thực sự không dễ dàng.” Giáo sư Trần nói, hai người vây quanh quan tài của Hoàng Thục Lương mà xem đi xem lại.

“Ừm?

Cái quan tài này lại còn có hai tầng.” Giáo sư Lý di chuyển cơ quan, bên trong, một quan tài hai tầng xuất hiện.

Quan tài bên trong thì bình thường, nhưng lúc này giáo sư Trần lại phát hiện, bên trong lại nằm một con chồn vàng vừa mới sinh.

Con chồn vàng rất nhỏ, không bằng bàn tay, toàn thân màu vàng, mắt nhỏ nhắm nghiền, trông như một em bé ngoan.

“Giáo sư Lý, bên trong quan tài này, tại sao lại có một con chồn vàng?” Giáo sư Trần không khỏi hỏi.

“Cô nhìn xem, bên trái có một cái lỗ, chắc là con chồn vàng mẹ đã

sinh con ở đây, rồi bỏ rơi nó ở đây." "Trông có vẻ đáng thương thật." Giáo sư Lý nói, anh ta nhấc con chồn vàng trong quan tài lên.

Chỉ bằng bàn tay, trông có vẻ đáng yêu.

"Giáo sư Trần, hay cô nuôi nó đi?" Giáo sư Lý mở lời, giáo sư Trần thì xua xua tay.

"Tôi không có hứng thú với loại này, giáo sư Lý, hay anh nuôi đi." Giáo sư Trần nói, giáo sư Lý thì khẽ nhíu mày.

"Giáo sư Lý, để tôi nuôi đi, tôi thích động vật." Lúc này, một nữ đồng chí trong đội mở lời.

Dù sao khảo cổ cũng không phải trộm mộ, các nữ chuyên gia vẫn khá nhiều, dù sao con gái tỉ mỉ, càng có thể tìm thấy một số cổ vật được chôn cất.

"Được, Tiểu Hoa, vậy cái này giao cho cô nuôi, hãy chăm sóc nó thật tốt." Giáo sư Lý thì không nghĩ nhiều.

Dù sao trong hang có động vật nhỏ cũng là bình thường, hơn nữa, con vật nhỏ này còn bị bỏ rơi, không cứu giúp chắc chắn sẽ chết.

Vì chủ nghĩa nhân đạo, họ đương nhiên sẽ ra tay giúp đỡ.

Tiểu Hoa ôm con chồn vàng, khẽ xoa xoa đầu chú nhóc.

Ngay sau đó, đoàn chuyên gia lại tiếp tục nghiên cứu khảo cổ.

Ngoài màn hình. 【Con chồn vàng đó tôi sao thấy không đúng lắm.】 【Nếu không phải chúng ta đã thấy Hoàng Đại Tiên, ai mà để ý một con chồn vàng nhỏ chứ!】 【Không lẽ là Hoàng Thục Lương chuyển thế sao?】 【Haha, nếu thật sự chuyển thế rồi, vậy thì Hoàng Thục Lương cô ta thảm thật, khi sống bị nguyền rủa thành chồn vàng, bây giờ thì hay rồi, chuyển thế rồi, thật sự biến thành chồn vàng.】 【Haha, đỉnh của chóp, đúng là, dịch vụ trọn gói.】 Tại hiện trường,

sau khi nhìn thấy cảnh tượng, có người nghi ngờ, có người thì cười rộ lên.

Trần Hề ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

“Con chồn vàng này sẽ không phải là Hoàng Thục Lương chứ?” Cô ta nhìn Trương Thiên hỏi.

“Không biết.” Trương Thiên lắc đầu.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Trương Thiên, Trần Hề lại không tiện nói gì thêm.

Bàn Tử ở một bên.

“Cô gái xinh đẹp, cô có phải là để ý lão đại nhà tôi không?

Khuyên cô bỏ ngay ý định đó đi, lão đại vĩnh viễn là của bọn tôi.” Bàn Tử nói, còn xích lại gần một chút.

“Ọe…” Trần Hề nhìn bộ dạng của Bàn Tử suýt nữa thì nôn ra.

“À lão Hồ, sau chương trình lần này, chúng ta ra nước ngoài tranh giành đi.” Trương Thiên đột nhiên mở lời.

Chương 243

"Tại sao?" Hồ Bát Nhất thì có chút nghi hoặc.

"Tôi nghe nói, nước ngoài lại còn có một khu mộ chưa khai quật." Trương Thiên cười gian một tiếng, Hồ Bát Nhất một mặt mơ hồ.

Trương Thiên không nói nhiều, tiếp tục đẩy nhanh tốc độ chiếu cảnh.

Rất nhanh, một ngày sau.

Bên Trương Thiên, Trương Thiên gần đây ngày nào cũng tu luyện.

Còn chuyện xây dựng, cũng không cần anh bận tâm.

Chỉ cần có tiền, anh thậm chí có thể làm chủ tiệm tay trắng.

Nhưng mà, bố và mẹ thì lại biết mình đã lập một tập đoàn, hai ông bà càng thêm khó hiểu, tiêu nhiều tiền như vậy để xây nhà, mắng Trương Thiên là thằng phá gia chi tử.

Nhưng cũng chỉ là nói suông, cuối cùng vẫn không quản Trương Thiên, để mặc anh làm.

Sáng nay, Trương Thiên dậy rất sớm.

"Tập đoàn tuy chưa thành lập, nhưng, công việc vẫn cần phải làm." Trương Thiên ngáp một cái, lẩm bẩm.

Địa chủ cứ liên tục chi tiền, không thu tiền thì làm sao được.

Vì vậy, Trương Thiên bây giờ dự định, bắt đầu sắp xếp công việc.

"Bàn Tử, lão Hồ, ra đây đón khách hàng nào." Trương Thiên kêu một tiếng trong sân.

Sau đó, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử uể oải đi ra.

“Haizz ~ lão đại, anh sao lại kêu như cô gái mùa xuân vậy.” Bàn Tử ngáp một cái, bất mãn nói.

Hồ Bát Nhất không nói gì, rõ ràng cũng là ngầm đồng ý.

Trương Thiên cười cười: “Nhiệm vụ của chúng ta hôm nay rất đơn giản, tìm mấy người có tiền, đồng thời bị bệnh, hoặc trúng tà, sau đó, giúp họ trừ tà, kiếm tiền.” “Đây là một trong những công việc của tập đoàn chúng ta.” Trương Thiên nói, ai ngờ đạo nhân Nhất Mi bên cạnh không biết từ lúc nào đã nhảy ra.

Tên này thân mặc đạo bào vàng, tay cầm phất trần, mặt mày nghiêm túc ngẩng đầu lên.

“Tích thiện duyên rộng rãi, việc này, vi sư, rất thạo!” Hắn chậm rãi cất lời, Trương Thiên đầy vạch đen trên mặt.

Một con quỷ, đi trừ tà cho quỷ, thật là kỳ lạ.

Hơn nữa, nói đi nói lại, bình thường cũng không thấy tên này xuất hiện, bây giờ có chuyện vui, tên này lại nhảy ra.

“Không ngờ, đồ nhi ngoan lại nhanh chóng lĩnh ngộ chân lý của Đạo môn đến vậy, vi sư thay đồ nhi cảm thấy vui mừng, quả nhiên đều là vi sư dạy tốt.” “Chúng ta phải tích thiện duyên rộng rãi, nếu họ thật lòng báo đáp, cũng là cực tốt.” Đạo nhân Nhất Mi làm ra vẻ nói.

Và trên đầu hắn, một chiếc dù đang che nắng cho hắn.

Trương Thiên một mặt uể oải, dẫn hắn đi trừ tà, cũng không biết có được không.

“Lão đại, đậu má, trừ tà?

Là cái tà mà Bàn gia tôi nghĩ sao?

Bàn gia tôi thích…” “Mau đi, chúng ta phải đến Phan Gia Viên nhanh lên, nếu không sẽ không còn chỗ đâu.” Bàn Tử kích động nói.

“Thằng béo con, lời này nói thế nào?” Đạo nhân Nhất Mi kiêu ngạo mở lời.

Hắn rất tự tin vào bản thân, lẽ nào có kẻ không biết điều, không tin năng lực của mình sao?

“Phan Gia Viên toàn là đạo sĩ thôi, nhiều lắm, chúng ta phải giành chỗ trước.” Bàn Tử nói, đạo nhân Nhất Mi nheo mắt.

Nhìn về phía Trương Thiên, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Đối mặt với ánh mắt của đạo nhân Nhất Mi, Trương Thiên chỉ ho khan một tiếng.

“Cái đó, sư phụ, chúng ta phải đi nhanh lên, nếu đi trễ, sẽ không còn chỗ đâu.” Trương Thiên nói, dưới ánh mắt kỳ lạ của đạo nhân Nhất Mi, vội vã bước ra khỏi Tứ Hợp Viện.

Đạo nhân Nhất Mi cũng chậm rãi đi theo, trông có vẻ cao cao tại thượng, như một tiên sư.

Nếu là người không biết tính khí tên này, nói không chừng sẽ bị hắn lừa.

Khí thế của đạo nhân Nhất Mi thì hơn hẳn mấy đạo sĩ giả ở Phan Gia Viên, ừm, trông giống như thật vậy.

Trương Thiên và những người khác lái xe, đi về phía Phan Gia Viên.

Thời đại này, vẫn có ô tô, chỉ là những người có thể lái tương đối ít, ví dụ như chiếc xe việt dã Trương Thiên lái lần trước, chính là xe quân sự được cải trang lúc bấy giờ.

Nghe nói là do Đức sản xuất, mã lực, và khả năng bền bỉ, đều mạnh hơn rất nhiều xe khác.

Lái chiếc xe màu xanh lá cây, quả thực đã thu hút không ít ánh mắt,

dù sao thời đại này, là thiên hạ của xe vàng, xe ngoại vẫn còn hiếm.

"Ừm, thứ này mới phù hợp với thân phận đệ tử thiên tài số một của Mao Sơn như vi sư ta." "Vi sư rất hài lòng, đồ nhi rất hiếu thuận." Đạo nhân Nhất Mi đội dù trên đầu, tay vuốt râu, ánh mắt nhìn chiếc xe, một bộ dáng hài lòng.

"Sau này đồ nhi ngoan, vi sư xuất môn cứ theo tiêu chuẩn này mà làm." Trương Thiên đầy vạch đen trên mặt, ánh mắt nhìn về phía Bàn Tử, càng dùng mấy ánh mắt ra hiệu cho Bàn Tử.

Ý là Bàn Tử hãy làm ông ta ghê tởm một phen.

Bàn Tử lập tức hiểu ý, trên mặt mang theo nụ cười, ánh mắt nhìn về phía đạo nhân Nhất Mi.

Cố làm ra vẻ ngạc nhiên mạnh mẽ.

"Này, sư phụ, ông già rồi, ra ngoài sao lại đội cái nấm vậy?" "Cái này không ra gì chút nào, trông giống như, đạo nhân nấm vậy, không ổn, không ổn, Bàn gia tôi đề nghị, sư phụ ông thi triển một phép thuật, làm một đám mây đen treo trên đầu, như vậy sẽ thoải mái hơn." Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói.

Trương Thiên lần đầu tiên cảm thấy, Bàn Tử hóa ra lại là một người dễ thương đến vậy.

Trương Thiên suýt nữa cảm động muốn khóc.

Đạo nhân Nhất Mi khẽ nhìn về phía Bàn Tử, hít một hơi.

Trong đầu hắn hiện ra hình ảnh mình đội mây đen trên đầu, và cái dù này, thật sự rất giống một cây nấm.

"Nghiệt chướng, đại nghịch bất đạo, ngươi vĩnh viễn đừng hòng bước vào cửa lớn Mao Sơn của ta." Đạo nhân Nhất Mi muốn mắng Bàn Tử mấy câu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mình mắng không lại, bèn

quay đầu đi, kiêu ngạo không thèm để ý.

Điều này càng khiến Trương Thiên một trận sảng khoái.

Rất nhanh, Phan Gia Viên.

Đỗ xe xong.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất ba người đi vào trong.

Lần này, Trương Thiên không mặc đạo bào, mà đạo nhân Nhất Mi lại mang bộ dáng cao nhân.

Chậm rãi bước vào Phan Gia Viên.

"Đồ nhi ngoan, vi sư để các con xem, thế nào là cách xuất hiện của thiên tài." "Hãy nhớ, ngay cả khi địch đông ta ít, cũng có thể nổi bật từ đó, lấy mạng tướng địch!" Đạo nhân Nhất Mi ra vẻ dạy Trương Thiên một bài học.

Sau đó, hắn vung tay lên, đạo bào không gió tự động bay lên.

Hắn nghĩ đến ánh mắt sùng bái của các đạo nhân khác ở Phan Gia Viên khi nhìn hắn, trong lòng đạo nhân Nhất Mi liền vui mừng.

Cứ như vậy, địa vị của mình trong lòng đồ nhi tuyệt đối sẽ kiên cường như núi!

Nhưng mà, ngay sau đó, khi bước vào Phan Gia Viên.

Đạo nhân Nhất Mi ngớ người.

Chỉ thấy, bên đường, vô số đạo sĩ giả xếp thành một hàng.

Thậm chí có người còn đang gãi chân.

Có người nhìn ánh mắt của đạo nhân Nhất Mi, cứ như nhìn thằng ngốc vậy.

Đặc biệt là cái dù trên đầu đạo nhân Nhất Mi, trông giống như một cây nấm.

“Ơ?

Vi sư đến, tại sao không có ai hoan hô?” Sợ không khí đột nhiên yên lặng, lúc này, vô số đạo sĩ giả nhìn đạo nhân Nhất Mi, không một ai nói chuyện.

Mà Trương Thiên cũng không nói gì.

Chỉ có đạo bào phía sau đạo nhân Nhất Mi không gió tự động bay lên.

Trông có vẻ hơi ngượng ngùng.

“Haha, tôi là lần đầu tiên thấy người đội dù ra ngoài lừa tiền đấy.” “Nếu đạo sĩ này mà có người tin, tôi sẽ trực tiếp bái ông ta làm sư phụ.” “Vị huynh đệ này, cậu như vậy là không được đâu, người nước ngoài và những vị khách đó sẽ không ăn cái mồi này đâu, cậu phải trở nên thong dong, chỉ khi thong dong, họ mới cảm thấy cậu là tuyệt thế cao nhân!” “Ơ, đây không phải tiểu Trương gia sao?

Anh đến xem bói à?” Những người xung quanh xì xào bàn tán.

Mà đạo nhân Nhất Mi lúc này cuối cùng cũng nhớ ra điều gì đó.

“Đồ nhi ngoan, những đạo sĩ con nói đã từng gặp, sẽ không phải là lũ ô hợp này chứ?” Đạo nhân Nhất Mi nhìn xung quanh, những đạo sĩ giả đang gãi chân, ngoáy mũi.

Chỉ cảm thấy một trận mất mặt.

Sớm biết là đến cái nơi quỷ quái này, hắn thà không ra núi.

“Không có, sư phụ, đồ nhi làm sao có thể lừa ngài chứ, đồ nhi quả thực đã gặp rất nhiều đạo sĩ.” Trương Thiên nói, đạo nhân Nhất Mi nhìn sang một bên, có chút không phục.

“Vì vi sư đã đến rồi, vậy thì cứ ở đây, tích thiện duyên rộng rãi đi, với năng lực của vi sư, tuyệt đối có thể nổi bật trong lũ ô hợp này.”

Đạo nhân Nhất Mi lại rất tự tin, hắn nghiêm túc nói, đồng thời Trương Thiên cũng vội vàng giúp hắn dựng một đạo đài.

Chương 244

Dù sao, Trương Thiên lần này đến, là để kiếm tiền, đồng thời quảng bá danh tiếng của mình.

Vì đạo nhân Nhất Mi đã chủ động xin ra trận, Trương Thiên cũng sẽ không keo kiệt.

Sau khi mọi thứ trên đạo đài được sắp xếp xong, đạo nhân Nhất Mi cầm phất trần, nhắm mắt ngồi tại chỗ.

Cứ như một cao nhân vậy.

"Lão đại, anh nói ông ta có kiếm được việc không." Bàn Tử ở một bên nói.

Trương Thiên lắc đầu.

"Bình thường cậu ở bên ngoài, nếu gặp đạo sĩ, cậu tin đạo sĩ mặc đạo bào hoa lệ, trang bị đầy đủ, hay tin đạo sĩ ngồi dưới đất, giản dị?" Trương Thiên hỏi.

Bàn Tử xoa xoa má.

"Đạo sĩ ngồi dưới đất, trang bị đầy đủ tôi sợ ông ta lừa tiền tôi." Bàn Tử nói, Trương Thiên vỗ tay một cái.

Không phải là ổn rồi sao?

Ngay cả Bàn Tử còn không tin huống chi người khác.

Rất nhanh, buổi sáng, một nhóm du khách, và một số người rảnh rỗi thích đi dạo phố lần lượt bước vào Phan Gia Viên.

Lúc này, Phan Gia Viên cứ như một cái chợ vậy, rất náo nhiệt.

"Mau nhìn, đạo sĩ mới đến, kỳ lạ quá, đội một cái dù." "Bộ trang bị này, trông là đồ giả rồi, làm gì có đạo sĩ nào cầm phất trần mà chạy

lung tung, đừng tin." "Mẹ ơi đó là cái gì vậy?" "Đó là tín ngưỡng, đừng nhìn." Trên đường phố, khi nhìn thấy đạo nhân Nhất Mi, vô số người liên tục mắng chửi.

Thậm chí có một bà mẹ nhìn thấy đạo nhân Nhất Mi xong, càng kéo con mình đi.

Đạo nhân Nhất Mi lúc này đầy vạch đen trên mặt.

Mặt càng thêm âm trầm đến đáng sợ.

Trương Thiên thấy vậy, khẽ nhíu mày, cũng may đạo nhân Nhất Mi tính khí không tệ, nếu không đã sớm phát hỏa rồi.

Chỉ thấy, những người xung quanh, lần lượt đi qua gian hàng của đạo nhân Nhất Mi, mà không hề nhìn.

Ngược lại là những đạo sĩ giả đang gãi chân kia, từng người một kiếm được bộn tiền.

"Lão đại, không thể cứ thế này được, nếu cứ thế này, chúng ta sẽ đến công cốc." Hồ Bát Nhất ở một bên mở lời.

Vị sư phụ già này cứ như một cây nấm, ngồi bất động.

Lại còn muốn đợi người khác đến xem mình, thật sự là mơ mộng hão huyền.

"Đừng vội, đợi thêm chút nữa." Trương Thiên xua tay, lại không vội vàng.

Mới chưa đầy nửa tiếng, hoảng cái gì.

Không biết có phải là ý trời không, vừa nói xong, cách đó không xa một mỹ nữ mặc sườn xám vội vàng chạy đến.

Khi Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn thấy mỹ nữ đó, càng che mặt lại.

Trương Thiên thấy vậy có chút nghi hoặc.

“Lão Hồ, hai cậu đang làm gì thế?” “Lão đại, đây chính là người nước ngoài mà lần trước chúng ta nói với anh, bị Kim gia lừa để phiên dịch.” “Đừng để cô ta nhìn thấy chúng ta, chúng ta không cố ý đâu.” Bàn Tử nói, hai tay che kín khuôn mặt béo của mình.

Đáng tiếc, bàn tay đó của gã, chỉ có thể che được nửa khuôn mặt.

Trương Thiên nhìn Bàn Tử, một trận trợn trắng mắt, tên này, đúng là bịt tai trộm chuông mà.

Nhưng mà, Trương Thiên thì tò mò, rốt cuộc mỹ nữ này có chuyện gì, tại sao lại có thể vội vàng đến vậy?

Chỉ thấy, sắc mặt người phụ nữ có chút trắng bệch, thần sắc hoảng hốt.

Cô ta lo lắng nhìn xung quanh những đạo sĩ.

Nhưng mỗi đạo sĩ giả đó đều có người vây quanh, một mình cô gái không chen vào được, cuối cùng mới nhìn về phía Nhất Mi đạo nhân.

“Chính là ông.” Cô ta mừng rỡ trong lòng, vội vàng chạy tới.

Nhất Mi đạo nhân khẽ mở mắt.

Đắc ý liếc nhìn Trương Thiên.

Dường như đang nói: “Thấy chưa, sư phụ ra tay lần đầu, đã có mỹ nữ đến cầu cứu rồi.

Đồ đệ phải học hỏi đó.” Nhìn thấy ánh mắt đắc ý của Nhất Mi đạo nhân, Trương Thiên bĩu môi.

Haizz, sao lại để hắn ta bắt đầu ra vẻ rồi.

“Lão đại, tôi có cảm giác người phụ nữ này có liên quan đến cái ‘dương vật Quan Âm chuột chết’ mà Kim gia bán trước đó, Kim gia nói người dương nhân đó làm điều ác quá nhiều…” “Tính thời gian,

cũng nên chết rồi.” Hồ Bát Nhất đứng một bên, cúi đầu, thì thầm nói.

Trương Thiên gật đầu.

Trên mặt nở nụ cười.

Xem ra, dịch vụ trọn gói vẫn thiếu một khâu, đó là dịch vụ chôn cất.

Ưm, lại có tiền để kiếm rồi.

Nhìn về phía Nhất Mi đạo nhân, không biết gã này khi biết mối làm ăn đầu tiên của mình là đi khiêng quan tài thì sẽ có tâm trạng thế nào.

E rằng vẻ đắc ý ban nãy sẽ biến mất thôi.

Nhất Mi đạo nhân nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, trên mặt nở nụ cười hiền từ, hệt như một ông lão phúc hậu.

“Tiên sinh, ông nhất định phải cứu tôi, tôi hình như bị tà vật quấn thân, gần đây tinh thần luôn hoảng hốt, hơn nữa, trong mơ tôi còn thường xuyên nghe thấy tiếng chuột kêu.” Người phụ nữ liên tục nói.

Nhất Mi đạo nhân thì không hề hoảng sợ chút nào.

Hắn ta nhẹ nhàng phẩy phất trần trong tay, ra vẻ cao nhân.

“Tôi thấy ấn đường cô phát đen, đồng thời xung quanh có tà vật vây quanh, không quá ba ngày, cô nhất định sẽ mệnh tang Hoàng Tuyền.” Nhất Mi đạo nhân nghiêm túc mở miệng, câu nói này càng khiến người phụ nữ hoang mang.

“Tiên… tiên sinh, vậy bây giờ tôi phải làm sao?” Người phụ nữ nói, mặt đầy lo lắng.

Chỉ nghe Nhất Mi đạo nhân từ tốn mở miệng.

“Nào, đưa tay cô đây, tôi xem qua cho cô trước đã.” Nhất Mi đạo

nhân nói, ánh mắt Bàn Tử sáng lên.

Sao gã lại không nghĩ ra được ý tưởng hay như vậy nhỉ?

Gặp ai cũng nói tai ương đổ máu, rồi nhân cơ hội mà sờ tay.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay!

Chỉ thấy, người phụ nữ vội vàng đưa tay ra, sự hoảng sợ trên mặt vẫn chưa tan.

Mấy ngày nay, mấy ngày trước vẫn ổn, cô ăn ngon ngủ yên.

Nhưng mấy ngày sau đó thì có chút khác.

Lúc ngủ cô luôn cảm thấy khó thở.

Đồng thời, còn mơ thấy khách du lịch nước ngoài lần tiếp đón đó, còn mơ thấy một số thứ kỳ lạ, sáng nay cô thực sự không chịu nổi nữa.

Mới đến đây thử vận may, sau đó thì gặp Nhất Mi đạo nhân.

Chỉ thấy, Nhất Mi đạo nhân vuốt ve bàn tay nhỏ bé của người ta.

Trên mặt xuất hiện nụ cười mãn nguyện.

Lần đầu tiên sờ tay con gái, Nhất Mi đạo nhân nhớ tới tiểu sư muội của mình.

“Tiểu sư muội à, sư huynh ta sẽ không hiến lần đầu sờ tay cho muội đâu.” “Thế giới phồn hoa, mê hoặc lòng người, sư ca ta đi trước một bước.” Nhất Mi đạo nhân nghĩ trong lòng, còn người phụ nữ bên cạnh thì cảm thấy có chút không ổn.

Vị đạo sĩ trước mặt này, không xem cho mình thì thôi đi, lại còn không ngừng vuốt ve tay mình, là ý gì đây?

Lúc này vẻ hoảng sợ trên mặt cô ta cũng đã tan đi không ít.

Có chút lạnh nhạt.

“Tiên sinh, rốt cuộc ông có xem hay không?” Cô ta trên mặt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

“Đừng vội, tiểu cô nương, tôi đang tìm kiếm bát tự của cô, chỉ tìm được những thứ này thì mới có thể có đột phá mới, cô nói có đúng không.” Nhất Mi đạo nhân nói, người phụ nữ nhìn Nhất Mi đạo nhân.

“Vậy nên, ông đã nhìn ra được điều gì rồi sao?” “Cô, sinh tháng bảy hai mươi năm trước, họ Lý, đúng không.” Nhất Mi đạo nhân từ tốn mở miệng, giọng nói không lớn, nhưng thực sự khiến người phụ nữ giật mình.

“Con mẹ nó, lão đại, sư phụ ra vẻ hơi quá rồi đó.” Bàn Tử cũng mắt sáng rỡ.

“Người phụ nữ này, trên cổ đeo khóa đồng tâm, trên đó còn có họ tên và ngày tháng năm sinh.” Trương Thiên thì thầm nói, Bàn Tử lập tức vỡ lẽ.

Ánh mắt nhìn về phía khóa đồng tâm, nuốt nước bọt.

“Lão đại, cái khóa đồng tâm này trắng thật đấy…” Chỉ thấy trên mặt Lý Viện Viện hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Đại sư, ngài xem thật chuẩn, ngài có thể xem ra, tôi bị làm sao không?” Lý Viện Viện vội vàng mở miệng, bàn tay nhỏ bé kéo cánh tay Nhất Mi đạo nhân, vẻ mặt đáng thương.

Nhất Mi đạo nhân vuốt vuốt râu.

Chương 245

“Tự nhiên, tự nhiên, cô gần đây đã chọc phải tà vật, yêu vật quấn thân, muốn phá giải thì còn cần bản Thiên sư đích thân xem qua.” Nhất Mi đạo nhân lại mở miệng.

Thực ra hắn ta chỉ cần đưa một lá bùa là xong, nhưng Nhất Mi đạo nhân lần đầu tiên đi tích thiện duyên, chẳng lẽ không làm người tốt đến cùng sao?

Thôi được rồi, chủ yếu là gã này muốn chứng tỏ mình nhiều hơn trước mặt đồ đệ.

“Lão đại, sư phụ hắn ta chắc chắn là muốn đi xem phòng của mỹ nữ đó.” Bàn Tử nói ở một bên.

Hồ Bát Nhất liếc hắn ta một cái.

“Bàn Tử, đừng nói nhiều lời thật thà như vậy.” Lý Viện Viện vừa nghe, đại sư muốn đến nhà mình trừ tà, trên mặt lại càng nở nụ cười tươi.

“Cảm ơn đại sư, cảm ơn đại sư.” Chỉ thấy, cách xưng hô của cô ta đã từ “tiên sinh” biến thành “đại sư”.

Nhất Mi đạo nhân hài lòng gật đầu, liếc mắt ra hiệu đắc ý cho Trương Thiên.

“Đúng rồi, sư phụ ta còn có hai đồ đệ, cũng muốn đi quan sát, có thể đi cùng không?” Vừa nghe đại sư còn có đồ đệ, cô ta lại càng vội vàng gật đầu.

Đùa gì vậy, đông người thì sức mạnh lớn hơn.

Cô ta không có lý do gì để từ chối.

Nhưng, khi nhìn thấy đệ tử của đại sư, cô ta sững sờ.

Có một người cô ta không quen, nhưng trong đó có hai người thì quá đỗi quen thuộc.

Hai người đó, không phải là những người bán ngọc chuột chết trước đây sao?

Nhưng, tại sao vị đại sư này lại nói là "hai đồ đệ"?

Rõ ràng ở đây có ba người mà, chẳng lẽ trong số đó có một người không phải người sao?

Lý Viện Viện trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng cũng không nói nhiều, sau khi gật đầu, vội vàng dẫn Nhất Mi đạo nhân đi về phía nhà mình.

Cô ta không hề liên kết chuyện mua ngọc với chuyện của mình.

Dù sao, hai việc này cũng không có quá nhiều liên hệ.

Hơn nữa, cô ta đã sớm không còn liên lạc với người dương nhân kia rồi.

Huống hồ Đại Kim Nha lúc đó nói hay như vậy, cô ta không tin miếng ngọc tốt như vậy lại có vấn đề.

"Lão đại, Bàn gia biết tại sao sư phụ không nói là ba đồ đệ rồi, bởi vì địa vị của Bàn gia trong lòng sư phụ là quan trọng nhất." Bàn Tử tự tin đầy mình.

Trương Thiên mím môi, vỗ vỗ vai Bàn Tử.

"Cậu thấy đúng thì cứ đúng đi." Nói xong, mấy người đi về phía nhà Lý Viện Viện.

"Lão đại, cô ta là một phụ nữ, lại vì kiếm tiền mà làm phiên dịch, chắc không có bao nhiêu tiền đâu." Hồ Bát Nhất nói ở một bên.

Trương Thiên thì xua tay.

"Tích thiện duyên mà, đừng để ý mấy tiểu tiết đó, hơn nữa, sư phụ lần đầu xuất động, phải ủng hộ chứ." Trương Thiên cười nói, rất nhanh, cả nhóm đã đến trước một ngôi nhà nhỏ.

Ngôi nhà này nằm sâu trong hẻm.

Một ngôi nhà độc lập, chắc là người phụ nữ này tự mình mua.

Từ bên ngoài ngôi nhà, Trương Thiên đã nhìn thấy một số đồ đạc bị đổ vỡ từ xa.

Những chậu hoa cảnh vốn có cũng bị hất tung.

Rõ ràng, mấy ngày trước cô ta chắc hẳn đã bị ma quỷ hành hạ, cảm xúc có chút mất kiểm soát.

Trương Thiên nhìn sân, xung quanh toàn bộ là tà khí, quả không hổ là Bàn Tử, cái tay của hắn ta đúng là đen đủi, trong mộ hắn ta chưa bao giờ lấy ra được thứ gì tốt cả.

Người phụ nữ mặt trắng bệch nhìn Nhất Mi đạo nhân.

"Đại sư, ở đây của tôi có thứ gì bẩn thỉu sao?" Cô ta có chút hoảng sợ.

"Có yêu khí!" "Yêu khí?" Thấy Nhất Mi đạo nhân nghiêm túc mở miệng, trên mặt Lý Viện Viện lại càng hiện lên vẻ nghi hoặc.

Mình, không hề đắc tội ai, gần đây, lại càng không giết một con vật nào, sao lại dính phải thứ này chứ?

"Vậy, đạo trưởng, làm thế nào để loại bỏ thứ này, tôi đã mấy ngày không ngủ ngon, gần đây tinh thần cũng không tốt." Lý Viện Viện nghiêm túc mở miệng.

"Loại yêu tà này, vô duyên vô cớ, tuyệt đối không thể bám theo cô, cô hãy nghĩ kỹ xem, gần đây có phải đã chọc giận ai không." Nhất Mi

đạo nhân nhìn về phía sân nhỏ.

Nói thật, đối với loại chuyện nhỏ này, bình thường, hắn ta còn chẳng thèm nhìn.

Bởi vì, quá tầm thường, vung tay một cái cơ bản là xong.

Nhưng bây giờ đã đến rồi, đồ đệ đang đứng phía sau nhìn, Nhất Mi đạo nhân vẫn quyết định bình tâm lại xem rốt cuộc là chuyện gì.

Lý Viện Viện suy nghĩ kỹ.

"Đại sư, tôi gần đây thật sự không ra khỏi nhà, chỉ lần trước làm phiên dịch cho một người nước ngoài, cuối cùng gã đó, không trả tiền, thậm chí còn muốn xâm phạm tôi, đúng là tên khốn." "May mà lúc đó có chiến sĩ tuần tra ở đây, nếu không…" Lý Viện Viện nói, trên mặt còn hiện lên một tia tức giận.

Ăn chùa thì thôi đi, lại còn muốn làm quá hơn.

"Lão đại, tôi cuối cùng cũng biết tại sao Kim gia lại đưa cho tên đó một miếng ngọc chuột chết, hóa ra, hắn ta đúng là một tên khốn nạn." Bàn Tử lẩm bẩm ở một bên.

"Dương nhân?" Nhất Mi đạo nhân ở thâm sơn quá lâu, tự nhiên rất nhiều thứ đều không biết.

"Nếu đã như vậy, chúng ta không bằng đi xem một chút, cô có biết nhà hắn ta ở đâu không?" Nhất Mi đạo nhân thản nhiên mở miệng, hắn ta đã xem qua một vòng ở đây, không có bản thể yêu vật, chỉ là một đám yêu khí.

Tức là, Lý Viện Viện chỉ bị yêu khí quấn thân mà thôi.

Nhiều nhất cũng chỉ là gặp ác mộng, bị kinh hãi.

Lý Viện Viện gật đầu, nhìn xung quanh.

"Vậy đại sư, chúng ta không xem ở nhà tôi sao?" Giọng điệu có

chút thất vọng.

“Chuông ai buộc thì người đó gỡ, chuyện này cần phải bắt đầu từ nguồn gốc, đều là vấn đề nhỏ.” Chỉ thấy Nhất Mi đạo nhân, phong thái đầy mình, trước mặt tiểu mỹ nữ thì lại càng ra vẻ Thiên sư cao cao tại thượng.

“Lão đại, làm sao bây giờ, để hắn ta ra vẻ quá rồi.” Bàn Tử lẩm bẩm.

Trương Thiên xua tay.

“Tôi thì lại muốn xem, rốt cuộc các cậu đã hãm hại người ta thành cái dạng gì rồi.” Trương Thiên trong lòng có chút tò mò.

Cái vận may của Bàn Tử này, rốt cuộc mạnh đến mức nào, người dương nhân này trực tiếp bị hãm hại đến chết cũng thật là ghê gớm.

Bàn Tử gãi gãi đầu.

“Lão đại, lúc đó tôi lấy ra, trông tuyệt đối là ngọc Quan Âm tỷ tỷ, ai ngờ, lấy ra lại biến thành chồn vàng.” Bàn Tử cũng có chút buồn bực.

Hồ Bát Nhất thì không nói gì, nhưng trong lòng đã thầm hạ quyết tâm, lần sau xuống mộ, tuyệt đối không thể để Bàn Tử lấy đồ.

Nói không chừng lần sau bị hãm hại chính là bọn họ.

Đoàn người, theo Lý Viện Viện, đi về phía nhà người dương nhân đó.

Người dương nhân đó cũng khá xa xỉ, thuê trực tiếp một khách sạn cao cấp ở trung tâm Bắc Ly.

Nhưng đáng tiếc, bây giờ khách sạn không có một ai.

Cửa còn dán mấy lá bùa màu vàng.

“Thật là, rác rưởi, loại bùa này, bản Thiên sư còn chẳng thèm nhìn.” Nhất Mi đạo nhân nhìn lá bùa dán ở cửa khách sạn, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Cái thứ này, hắn ta khạc ra một bãi nước bọt còn mạnh hơn.

“Đây là phù Kim Quang, loại sơ cấp nhất, chỉ dùng để trấn giữ một số tà vật nhỏ.” Trương Thiên tiện miệng nói, Hồ Bát Nhất và những người khác gật đầu.

Lý Viện Viện ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Trương Thiên.

Cô ta không ngờ, Trương Thiên lại hiểu nhiều đến vậy, hơn nữa nhìn Trương Thiên tướng mạo, tuyệt đối là đẹp trai, vóc dáng khí chất cũng không tồi, lập tức đã thu hút cô ta.

Trong thời đại này, mọi người không biết “tiểu thịt tươi” là gì.

Chọn vợ gả chồng, tuyệt đối là chọn người phải có tài hoa, hoặc có sức lực, có thể gánh vác một gia đình.

“Ưm, không hổ là đồ đệ đắc ý nhất của sư phụ, biết giúp sư phụ giải ưu giải nạn.” “Không tệ, thứ này, tác dụng cũng không lớn, hơn nữa, sư phụ ta thấy, quy mô kiến trúc khách sạn này cũng không nhỏ, rất tiện cho sư phụ ta kết giao thiện duyên.” Nhất Mi đạo nhân nói, trên mặt nở nụ cười.

Hắn ta dường như đã nhìn thấy khoản tiền đầu tiên của mình.

Sau đó, Nhất Mi đạo nhân đi ở phía trước nhất, mọi người đi theo phía sau.

Đến khách sạn.

Một người đàn ông mặc quần áo hàng hiệu, trên mặt mang vẻ khổ sở đi ra.

Kể từ khi xảy ra chuyện ma quỷ mấy ngày trước, việc kinh doanh

của khách sạn càng lao dốc không phanh.

Khách sạn của hắn ta, đó là khách sạn trung tâm nhất Bắc Ly, mang lại lợi nhuận không thể tưởng tượng được.

Phí lưu trú một đêm cao nhất thậm chí có thể đạt mấy nghìn tệ.

Bây giờ, cây tiền duy nhất sắp đổ, hắn ta sao có thể không đau khổ chứ?

Chương 246

"Xin lỗi, ở đây gần đây không tiếp khách." Thấy có người đi vào, ông chủ càng thở dài, xua tay, từ chối tiếp khách.

"Âm dương giao thoa, người yêu đảo điên, người và yêu va chạm lẫn nhau, khí vận bị va chạm tiêu tan, tiểu huynh đệ, khách sạn của cậu đã bị tà ám rồi." Đột nhiên, Nhất Mi đạo nhân mở miệng.

Hắn ta đứng ở phía trước nhất, trên mặt mang vẻ tự tin.

Ông chủ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Nhất Mi đạo nhân.

Hắn ta tự nhiên biết, nếu không cũng không thể dán đầy bùa chú ở cửa, nhưng chẳng có tác dụng gì cả.

"Ngài là?" Hắn ta nhìn Nhất Mi đạo nhân, tuy nói lời hắn ta nói mình không hiểu, nhưng bộ trang bị này, đúng là toàn diện.

"Tôi chính là, đạo thuật Mao Sơn, môn phái Mao Sơn, vị đệ tử chân truyền thứ sáu mươi sáu, là toàn bộ…" "Dừng lại, ông chủ, ông có nhận ra tôi không?" Trương Thiên thấy Nhất Mi đạo nhân lại sắp ra vẻ, hắn vội vàng cắt ngang lời hắn ta.

Nếu nói nữa thì rau kim châm cũng nguội mất.

"Ngài là, Tiểu Trương gia?" Nhìn thấy Trương Thiên, mắt ông chủ sáng lên, tuy rằng danh tiếng của Trương Thiên không lớn bằng người của các gia tộc khác, nhưng người có chút nhãn lực đều biết.

"Đây là ừm… sư phụ tôi, hắn có thể giúp quý vị trừ tà ở đây, ông cũng biết, tiệm đồ cổ của chúng ta, khó tránh khỏi có tà vật, cho nên, kết giao với một đạo sĩ chuyên nghiệp là một việc vô cùng quan trọng." Trương Thiên nói, hắn còn nhắc nhở ông chủ một câu.

Ông chủ liếc nhìn Nhất Mi đạo nhân, hắn ta do dự một chút.

“Tiểu Trương gia, tôi cũng biết, chúng ta đều là người làm ăn, ngài đến đây, chắc chắn cũng không phải ra tay miễn phí.” “Thế này nhé, ngài cứ ra giá đi.” Ông chủ lăn lộn giang hồ nhiều năm, sao có thể không biết quy tắc.

Trương Thiên gật đầu, hắn thích nói chuyện với người thông minh.

“Năm mươi vạn.” Trương Thiên từ tốn mở miệng.

Năm mươi vạn có thể xây một khách sạn rồi.

Nhưng, với danh tiếng và vị trí địa lý của khách sạn này, Trương Thiên tin rằng ông chủ sẽ không bỏ đi.

Chỉ thấy ông chủ cắn răng.

“Nếu thành công, năm mươi vạn thì có là gì.” Hắn ta nói xong, Trương Thiên gật đầu.

“Được, ông có thể theo dõi.” Trương Thiên nói, mắt ông chủ trợn tròn.

Phải biết rằng mỗi khi đạo nhân thi pháp, người ngoài không thể nhìn, hắn ta không ngờ, Trương Thiên lại để hắn ta theo dõi.

Đây là ý gì?

Nhất thời, ông chủ lại có chút kích động.

Trương Thiên tự nhiên là cố ý, tập đoàn của mình, muốn ổn định kiếm tiền, chắc chắn phải bắt đầu từ hai phương diện xây dựng và trừ tà.

Đạo mộ thì phần lớn văn vật đều quyên góp rồi, cũng không kiếm được bao nhiêu.

Vì vậy, Trương Thiên muốn lợi dụng ông chủ, để tạo danh tiếng.

Nhất Mi đạo nhân không nói gì, trong lòng thì lại vui sướng khôn xiết, khoản tiền đầu tiên trong đời a.

Rất nhanh, đến trước một cánh cửa.

Chỉ thấy, trước cánh cửa lớn này, một đồ án màu đỏ hình đầu chồn vàng xuất hiện.

Trên đồ án ẩn ẩn có khí huyết tanh.

Mà đồ án đó vẽ càng tinh xảo, sống động cực kỳ.

Xem ra, chắc là người dùng máu vẽ.

"Chồn vàng?" Đột nhiên, Nhất Mi đạo nhân có một linh cảm chẳng lành.

Cái đầu chồn vàng này, sao càng nhìn càng quen thế nhỉ?

"Lão đại, thứ này ai vẽ vậy, thật là không biết giữ võ đức, nhìn xem cửa phòng người ta bị làm cho ra cái dạng gì." "Thế này còn ở được người sao?" Bàn Tử nhìn bức họa máu chồn vàng trước mắt, không khỏi than vãn một câu.

Trương Thiên thì càng kêu lên "ôi giời ơi", mặt Bàn Tử đúng là dày.

"Đây là điển hình của huyết tế, dùng máu người, để tế điện tà vật." Nhất Mi đạo nhân nói, sắc mặt ông chủ biến đổi.

"Kể từ khi người nước ngoài đó ở, khách sạn của chúng tôi thường xuyên có khách bị dọa chạy, sau đó là xảy ra chuyện bị dọa sợ đến chết." "Bây giờ cả khách sạn đều náo loạn, không biết, chuyện này có liên quan gì đến việc tế tự mà ngài nói không." Ông chủ vội vàng mở miệng sợ bỏ sót một chi tiết nào.

"Có liên quan, chắc là tà vật bên trong muốn hấp thụ người sống, để mạnh mẽ hơn." Nhất Mi đạo nhân nghiêm túc nói.

Sau đó, tay nhẹ nhàng vung lên, cửa liền mở ra.

Nhìn thấy cảnh này, ông chủ và Lý Viện Viện lại càng kinh ngạc.

Cánh cửa vừa rồi, không gió tự mở.

"Quả nhiên là cao nhân." Ông chủ trong lòng mừng rỡ, năm mươi vạn kết giao cao nhân, nghĩ thế nào cũng không lỗ.

Cửa mở ra, ngay cả hai người bình thường không tu luyện cũng cảm thấy một luồng hàn khí rất nồng.

Và lúc này, một luồng tử khí cũng đang lan tràn xung quanh.

Nhất Mi đạo nhân đi vào trước.

Chỉ thấy hắn ta phất trần vung lên, khí tức xung quanh toàn bộ tiêu tán.

Không có chút áp lực nào.

Điều này cũng giống như đại lão cấp mãn cấp tiến vào thôn tân thủ vậy, không có chút độ khó nào đáng nói.

"Đây là, pháp thuật sao?" Ông chủ kinh ngạc thốt lên.

Tận mắt nhìn thấy, còn chấn động hơn cả lời đồn.

Nhất Mi đạo nhân lại càng ưỡn ngực.

Rất tự tin mở miệng: "Một chút thủ đoạn nhỏ, không đáng nhắc tới." Nói xong, khí tức xung quanh tản đi, dưới ánh đèn mờ, một cái bóng lại đứng sừng sững trước mặt mọi người.

Cái bóng đó giống như đột nhiên xuất hiện vậy, đột ngột đứng trước cửa sổ.

"Đây là thứ gì?" Nhìn thấy cái bóng trước cửa sổ, nói thật, ông chủ và Lý Viện Viện đều giật mình.

Cả hai không khỏi lùi lại một bước.

“Bị quỷ nhập rồi, nhưng không ngờ, lại có người thông minh đến vậy, biết mình sắp chết, lại còn đặt ‘dưỡng thi châu’ ở đầu giường.” “Cũng coi như là tạo phúc cho bản thân sau khi chết.” Nhất Mi đạo nhân nói đến đây, đột nhiên cảm thấy có điều không ổn.

“Không đúng, viên châu này, sao quen mắt quá, không phải là thứ trong mộ Hoàng Thử Lang sao?” Nghĩ đến đây, Nhất Mi đạo nhân nheo mắt nhìn về phía Bàn Tử.

Cái tên đệ tử đóng cửa này, sẽ không lại làm ra chuyện gì táng tận lương tâm nữa chứ.

“Dưỡng thi châu?

Đó là thứ gì?” Ông chủ bên cạnh nghi vấn.

Lý Viện Viện cũng có chút tò mò.

Không đợi Nhất Mi mở miệng, Bàn Tử lại vội vàng đứng ra.

“Dưỡng thi châu, thực ra còn có một tên khác, gọi là ‘dưỡng thân châu’, dưỡng thân thể, nhuận kinh, đồng thời, còn có thể trừ tà, trừ ma.” “Rất có lợi cho cơ thể.” Bàn Tử nghiêm túc nói.

Nhất Mi đạo nhân trợn tròn mắt, tên khốn nạn nào lại có thể nói ra lời lẽ trơ trẽn như vậy.

Đúng là, trong thực tế lại có thể nói trắng thành đen.

Thật là điên cuồng.

“Cái này…” Nhất Mi đạo nhân định nói gì đó, nhưng bị Trương Thiên kéo lại.

Chỉ thấy, ông chủ nghi hoặc mở miệng.

“Vậy, tại sao vị khách trước mắt này, lại không có hiệu quả như ngài nói?” Rõ ràng ông chủ vẫn không dễ bị lừa.

“Ai, ông chủ, chúng tôi là người trong nghề, ông không hiểu thì đừng nói linh tinh.” Bàn Tử làm một cử chỉ “ông không hiểu”, rồi lại mở miệng.

“Cái dưỡng thân châu này ấy à, phải dùng cho người tốt thì mới có tác dụng, nó có linh tính mà, ví dụ như, ông làm điều thiện tích đức, nó sẽ có ích, ngược lại, ông là một kẻ xấu, thì sẽ phản tác dụng.” Bàn Tử nghiêm túc nói.

Nhìn ông chủ đã bán tín bán nghi, Trương Thiên biết, Bàn Tử chắc chắn đã ra sư từ chỗ Đại Kim Nha rồi.

Sau này giới lừa đảo lại thêm một thiên tài.

“Nói thật, hay là chúng ta xử lý tên đó trước đã?” Cùng với ánh đèn mờ, Lý Viện Viện chỉ về phía cái bóng cách đó không xa.

“Hay lắm!

Sư phụ ngài lên đi.” Bàn Tử nói, sau đó, lại vội vàng lùi lại, nhường việc động thủ cho Nhất Mi đạo nhân, bản thân chỉ phụ trách ra vẻ.

Nhất Mi đạo nhân mặt đã xanh mét, đúng là gia môn bất hạnh mà.

Thật là đồ đệ phá thầy mà Bàn Tử này.

Lời cũng đã nói đến nước này, Nhất Mi đạo nhân cũng không tiện nói gì.

Hắn ta vung phất trần, cái bóng đó liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó, dưới ánh đèn, một luồng tà khí màu đen bị hút ra, cùng với âm thanh chói tai, cả căn phòng dần ấm áp trở lại.

Chương 247

"Được rồi, yêu vật đã được thanh trừ, bật đèn lên." Nhất Mi đạo nhân đã không muốn nói nhiều nữa, ông chủ và Lý Viện Viện thì nuốt nước bọt.

Thứ làm họ bị hành hạ đến chết, lại bị người ta vung tay một cái, trực tiếp xua tan.

Điều này đơn giản là, năng lực như thần tiên.

Nhất thời, trong lòng hai người càng chấn động mạnh.

Ban đầu ông chủ còn nghĩ, phất trần trong tay Nhất Mi đạo nhân chỉ là một vật trang trí, nhưng bây giờ xem ra, người ta thực sự có tác dụng.

"Đa tạ Thiên sư, đa tạ Thiên sư, không biết danh hiệu Thiên sư là gì, ngày khác tôi nhất định sẽ lại đến bái phỏng." Ông chủ nghiêm túc nói, có thể quen biết một cao nhân đừng nói năm mươi vạn, một trăm vạn hắn ta cũng thấy rẻ.

"Đạo hiệu của ta là Nhất Mi, các ngươi cứ gọi ta là Nhất Mi đạo nhân là được." Nhất Mi đạo nhân nói, lần này hắn ta không nói ra câu vàng ngọc của mình nữa.

Hắn ta chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Ánh mắt nhìn về phía gã trước mắt.

Lúc này người dương nhân đó đã chết không thể chết hơn được nữa.

Và dưới chân hắn ta, còn vương vãi một miếng ngọc Quan Âm chồn vàng màu đỏ.

Vì có quá nhiều máu, nên, bạch ngọc, đã biến thành hồng ngọc.

Cũng mang theo tà tính mạnh hơn.

Nhất Mi đạo nhân vung tay, ngọc bội rơi vào tay hắn ta.

"Đây là chuyện gì?" Nhất Mi đạo nhân nhìn về phía Bàn Tử.

"Sư phụ, đây là Quan Âm chuột chết mà, lợi hại lắm, có thể trừ tà tiêu tai…" Bàn Tử nói, chính mình cũng không có chút tự tin nào.

Hay lắm, trừ tà, cả phòng đầy tà vật, tiêu tai, người ta tiêu luôn mạng rồi.

Nhất Mi đạo nhân hít một hơi khí lạnh.

Đợi tối về, nhất định phải bàn bạc với tổ sư gia một chút, vĩnh viễn không cho Bàn Tử vào môn phái nữa.

"Miếng ngọc này, đã hấp thụ quá nhiều huyết khí, không thể giữ lại nữa." "Chuyện ở bên cô đã xử lý xong, bản Thiên sư mệt rồi." Nhất Mi đạo nhân vung tay, ngọc bội biến thành bột phấn.

Và xung quanh cũng khôi phục lại cảm giác như trước đây.

Ông chủ lại càng cười tủm tỉm vội vàng gật đầu.

"Thiên sư, ngài ở đâu?

Tôi sau này còn đến bái phỏng a." Ông chủ vội vàng nói.

"Ở Long Đằng Sơn." Nói xong, Nhất Mi đạo nhân vung tay, người biến mất.

"Cái này… Tiểu Trương gia, Thiên sư đâu rồi?" Nhìn Nhất Mi đạo nhân đột nhiên biến mất, hai người mặt đầy kinh ngạc.

Trương Thiên xua tay vẻ bình thản.

"Sư phụ tôi về rồi, sư phụ rất thần bí, hơn nữa còn ẩn cư ở Long Đằng Sơn, ông chủ, ông phải giữ bí mật đó." Trương Thiên nói, ông

chủ lại vỗ ngực.

“Nhất định phải giữ bí mật, loại chuyện này, tôi sao có thể nói ra ngoài, yên tâm đi.” “Đúng rồi, tôi ở đây lập tức đưa tiền cho ngài, một trăm vạn phải không, tôi lập tức đưa, sau này còn mong được chiếu cố nhiều hơn.” Ông chủ nói, vội vàng chạy xuống.

“Lão đại, ông chủ này nhiệt tình thật.” Bàn Tử mở miệng ở một bên.

“Ưm, nhưng mà, Bàn Tử sau này cậu có thể vĩnh viễn không vào được sư môn nữa rồi, cậu đã làm sư phụ tức bỏ đi rồi.” Trương Thiên cười nói, Bàn Tử gãi gãi đầu.

“Địa vị của Bàn gia trong lòng sư phụ quá quan trọng, cho nên mới đặc biệt để ý, hắn ta là yêu Bàn gia.” Bàn Tử nói, Trương Thiên đổ mồ hôi.

Lúc này ở dưới lầu.

Ông chủ vội vàng gọi điện thoại.

“Lão Triệu à, mau lên!

Tôi tìm được một vị đại sư thật, quá mẹ nó đỉnh!” Lúc ông chủ gọi điện thoại.

Trên lầu, Lý Viện Viện có chút ghen tị nhìn về phía Trương Thiên và những người khác, chỉ trong vài phút ngắn ngủi này, đã kiếm được một trăm vạn, đây là lần đầu tiên cô ta cảm thấy, tầm nhìn của mình bấy lâu nay quá nhỏ bé.

Cô ta nhìn ánh mắt về phía Trương Thiên và những người khác, thêm một chút sùng bái.

“Lão đại, cậu nghĩ, ông chủ có báo mật không.” Bàn Tử từ tốn nói ở một bên.

“Không biết, lão Hồ cậu nghĩ sao.” Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Chắc sẽ không, ông chủ vỗ ngực nói như vậy, tự tin như thế, chẳng lẽ lại tự tát vào mặt mình sao.” Hồ Bát Nhất nói, nghĩ đến cảnh ông chủ vỗ ngực, vẻ mặt nghiêm túc.

Trương Thiên gật đầu, nhưng đối với ông chủ thì không có quá nhiều lòng tin.

Dù sao, trong giới kinh doanh, lợi ích luôn vượt lên trên uy tín.

Rất nhanh, ông chủ cầm tiền, cười hì hì chạy tới.

“Xin lỗi đã để các ngài chờ lâu, trong kho không còn nhiều tiền nữa, Tiểu Trương gia, xin ngài nhất định hãy nhận lấy.” “Một, còn xin ngài, giới thiệu một chút đại sư.” Ông chủ nói, nhét cho Trương Thiên một trăm hai mươi vạn.

Có hai mươi vạn rõ ràng là để lấy lòng Trương Thiên.

Trương Thiên cười gật đầu.

“Nghe nói, Long Đằng Sơn sắp xây dựng một tập đoàn, sư phụ tôi dự định sẽ nhậm chức ở đó, đến lúc đó ông có nhu cầu, có thể đến xem.” Trương Thiên nói, cho hắn ta một chút lợi lộc.

Ông chủ vội vàng gật đầu, còn về từ “tập đoàn” hắn ta cũng từng nghe qua, dù sao người dương nhân ngày nào cũng thích nói tập đoàn, nên cũng không lấy làm lạ nữa.

Nhất Mi đạo nhân: “Tôi?

Nhậm chức???”.

Lúc này Nhất Mi đạo nhân trong ngọc bội hoàn toàn sững sờ.

Đại nghịch bất đạo rồi!

Đồ đệ bán sư phụ rồi.

Sau đó, lại nói thêm vài câu với ông chủ, Trương Thiên và những người khác lần lượt rời khỏi khách sạn này.

Hơn một trăm vạn vào tay, cũng coi như là khoản tiền đầu tiên của tập đoàn Trương Thiên.

"Lão đại, thế nào?

Khẩu tài của Bàn gia thế nào?

Có phải đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh rồi không?" Bàn Tử cười hì hì nói ở một bên.

Trương Thiên liếc hắn ta một cái.

"Cậu còn có mặt mũi mà nói, lão Hồ, gần đây, tập đoàn của chúng ta cũng sắp xây xong rồi, rảnh rỗi không có việc gì thì dẫn sư phụ lão nhân gia hắn vào trong đó ngồi một lát, tiếp khách." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất lại càng vội vàng gật đầu, trên mặt nở nụ cười.

Chỉ riêng Nhất Mi đạo nhân trong ngọc bội đang chửi bới ầm ĩ, còn cầm cả bài vị tổ sư gia ra bắt đầu than thở.

Hiện trường. [Haha Nhất Mi đạo nhân sớm muộn cũng bị hại chết.] [Đã thuộc về các cô tiếp viên rồi.] [Tôi đã nghĩ ra lời thoại sau này của Nhất Mi đạo nhân rồi, ta đường đường là thiên tài Mao Sơn, sao có thể đi tiếp khách.] [Người phía trước, quá chân thực.] Hiện trường, nhìn màn hình càng bàn luận sôi nổi.

Trên mạng, vì số người xem quá đông.

Vấn đề thì khá nhiều. [Nói thật, tôi lên mạng tra rồi, tại sao chỉ có ghi chép về mộ Hoàng Thử Lang, lại không có hình ảnh chính xác?] [Đúng, tôi cũng muốn hỏi, lẽ nào, lúc đó, đoàn chuyên gia còn xảy ra chuyện gì sao?] [Tôi phát hiện rất nhiều cổ mộ, đa số đều là văn vật

được đưa ra, nhưng, mộ huyệt thì lại hoàn toàn sụp đổ.] [Con mẹ nó, sao tôi lại cảm thấy không phải là trùng hợp nhỉ?

Hình như là cố ý chỉ để lại văn vật vậy.] Trên mạng một trận bàn luận xôn xao.

Và lúc này, Trương Thiên lại chuyển màn hình sang bên đoàn chuyên gia.

Thực ra Trương Thiên cũng cảm thấy kỳ lạ, mỗi lần, sau khi họ xuống mộ, những ngôi mộ có thể tồn tại được thì lại rất ít.

Nhưng may mà, những văn vật hữu ích bên trong cơ bản đều có thể được vận chuyển ra ngoài.

Màn hình tiếp tục.

"Lý giáo sư, chúng tôi đã thông báo lên trên, trong ba ngày tới, chúng ta chỉ cần đợi ở đây là được." Tiểu Quang ở một bên báo cáo.

Lý giáo sư nghiêm túc gật đầu.

"Văn vật ở đây, tổng cộng có ba trăm linh một kiện, cộng thêm cái quan tài hai lớp này, tổng cộng có ba trăm linh hai kiện." "Văn vật quy mô lớn được bảo tồn hoàn hảo như vậy, đủ để kinh động toàn quốc rồi." Lý giáo sư nói, trong giọng nói mang theo chút kích động.

Những thứ bên trong này, tùy tiện lấy ra một cái, đó đã là cấp bậc văn vật, còn về cấp bậc quốc bảo, Lý giáo sư chỉ nhìn thấy bốn cái bên trong.

Tuyết Lỵ Dương nhìn xung quanh.

"Mọi người có cảm thấy không, xung quanh hình như trở nên có chút âm u." Tuyết Lỵ Dương nói, mọi người cũng vô cớ rùng mình.

Ban đầu, sau khi nhìn thấy văn vật, họ đều rất kích động, không để ý xung quanh, nhưng bây giờ bình tĩnh lại, thì lại cảm thấy có chút bất

thường.

“Chắc là do độ ẩm, tất nhiên không loại trừ có âm khí, nhưng mà, chúng ta là chuyên gia, đối ngoại cố gắng đừng nói như vậy.” Lý giáo sư nói, mọi người lại càng gật đầu.

“Tôi thấy phía trên có một cái ao nước, thêm nữa, những người chết ở tế đàn, có lẽ âm khí và độ ẩm kết hợp, mọi người đừng căng thẳng, trước đây, lúc tôi ở mộ dưới biển, cũng gặp phải tình huống này rồi.” “Toàn là chuyện nhỏ.” Trần giáo sư vừa nghe âm khí, lập tức hứng thú, có chút tự tin.

Chương 248

Đây chính là chuyên môn của mình mà.

“Cái gì?

Lão Trần, ông trước đây đã đi mộ dưới biển sao?

Thế nào rồi, có lấy được đồ ra không.” Lý giáo sư mặt đầy kích động, mộ dưới biển a, đó chắc chắn có bảo bối rồi.

“Cái đó, có rất nhiều thứ tốt, thậm chí chúng ta còn nhìn thấy di hài cổ đại, đáng tiếc, trong mộ có quái vật, chúng ta chỉ có thể phá mộ mà chạy thoát.” Trần giáo sư nói, cúi đầu.

Một trận tiếc nuối.

“Cái gì?

Phá rồi sao?” Lý giáo sư sững sờ.

Nhưng ngay lúc hắn ta đang cảm khái, đột nhiên, trên đỉnh đầu truyền đến một trận tiếng kêu kỳ lạ.

Giống như chuột, lại giống như một loại động vật họ mèo kỳ lạ nào đó.

“Đây là tiếng gì?

Chuột, hay mèo?” Một thành viên bên cạnh toát mồ hôi lạnh sau lưng.

Thần tình chuyên chú.

“Chắc là chuột, mọi người cẩn thận một chút, cái mộ này, hình như không thể ở lâu.” Lý giáo sư biểu cảm nghiêm túc.

“Tôi kiến nghị vì sự an toàn, chúng ta hãy mang những văn vật này

ra ngoài, cố gắng mang đi hết những thứ tốt nhất, những thứ có niên đại lâu đời nhất." "Những thứ còn lại, chúng ta đợi đại đội đến, sau đó, lại xuống lấy phần còn lại." Tuyết Lỵ Dương nhẹ nhàng nói, cô ấy rất cẩn thận.

Dù sao chuyện lần trước vẫn còn rành rành trước mắt, Tuyết Lỵ Dương tự nhiên sẽ không để mình lại rơi vào nguy hiểm nữa.

Trần giáo sư cũng gật đầu.

"Tiểu thư Tuyết Lỵ, không những là chuyên gia phá hoại, còn giỏi trinh sát, tôi đồng ý với ý kiến của cô ấy." Trần giáo sư gần như không chút do dự, trực tiếp mở miệng nói.

Mọi người nhìn nhau, Lý giáo sư cuối cùng gật đầu.

"Để đảm bảo an toàn cho mọi người, bây giờ chúng ta, cố gắng mang những văn vật quan trọng nhất đi." "Cố gắng mang đi càng nhiều càng tốt." Nói xong, mọi người gật đầu, mấy chục thành viên, lại càng lần lượt bỏ văn vật vào ba lô của mình.

Những văn vật lớn thì bỏ qua, những thứ có thể đựng được tự nhiên sẽ không bỏ sót.

Họ dùng không gian ít ỏi còn lại, đựng hơn một trăm văn vật.

Sau đó, mọi người bắt đầu quay lại theo lộ trình.

Không lâu sau khi họ rời đi, vô số chồn vàng đã tập trung lại ở nơi vừa đứng, đông nghịt một mảng lớn.

Chồn vàng phát ra âm thanh, nhưng không đuổi theo, mà lại lộn xộn chạy quanh mộ huyệt, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Và trong tay một thành viên nữ của đoàn chuyên gia, một con chồn vàng rất nhỏ không ngừng phát ra tiếng kêu.

Âm thanh rất nhỏ, các thành viên đang vội vã căn bản không nghe

thấy.

Nhưng phía sau các thành viên, một đàn chồn vàng lại dường như nhận được mệnh lệnh gì đó, điên cuồng chạy trốn.

Khoảng một ngày sau, một nhóm chuyên gia mang vác văn vật mới bò ra khỏi mộ huyệt.

"Phù, cuối cùng cũng ra rồi, cái mộ này, thật sự lớn." Tiểu Quang ở một bên thở ra một hơi, lại càng trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Ngay lúc mọi người đang nghỉ ngơi, đột nhiên, một thành viên nữ hô lên.

"Mau nhìn, cái mộ này, cũng bốc khói!" Ngay sau đó, mọi người nhìn về phía cái hang.

Chỉ thấy, bên dưới hang, một luồng khói xanh bốc lên.

Ánh đèn chiếu vào trong hang, bên trong là bóng tối vô tận, và bên trong vẫn phát ra tiếng ầm ầm, toàn bộ mộ huyệt dường như vẫn đang sụp đổ.

"Mộ… sập rồi?" Lý giáo sư cả người sững sờ.

Lý giáo sư có chút luống cuống nhìn xung quanh.

"Lý giáo sư, hãy nhìn thoáng ra, chúng ta may mắn không xảy ra chuyện gì, nếu chậm một bước, nói không chừng đã chết trong đó rồi, văn vật chúng ta mang ra ngoài chắc chắn cũng sẽ bị chôn vùi." Nữ đồng chí tỉ mỉ, lại càng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Lý giáo sư.

"May mà chúng ta đã lấy được những văn vật quan trọng bên trong ra, cũng không quá khó chịu đâu." Tiểu Quang cũng mở miệng nói, Lý giáo sư mới từ sự hoảng hốt ban nãy hoàn hồn lại.

"Ưm, may mắn là, chúng ta đã lấy được nhiều văn vật như vậy, chỉ tiếc là, cái quan tài cổ bằng hắc kim đó, nếu quan tài cổ đó có thể

mang ra ngoài, tuyệt đối là một chuyện lớn." Lý giáo sư nói, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Trần giáo sư.

Hắn ta còn có chút nghi ngờ, có phải tên này vận rủi đã lây sang bên này rồi không.

Vừa nói xong chuyện phá mộ, bây giờ thì hay rồi, mộ bên này trực tiếp sụp đổ.

Lúc này Trần giáo sư cũng có chút buồn bực, không phải vậy chứ, lẽ nào, trong mộ, không thể nói mấy chữ "phá" và "sập" sao?

"Vì mọi người đều an toàn ra ngoài rồi, cũng coi như là một chuyện tốt, chúng ta đi trước đi, ra ngoài đợi đại đội đến đón chúng ta." Tuyết Lỵ Dương đề nghị, cô ấy lo lắng bên dưới sụp đổ, sẽ ảnh hưởng đến bên trên, dù sao dưới chân họ, là một cái hẻm núi rất lớn.

Một khi sụp đổ hậu quả khó mà lường trước được.

Lý giáo sư gật đầu, hắn ta ôm những văn vật mang ra, đi về phía bên ngoài.

Trong phòng xét xử. [Hay lắm, vận rủi của Trần giáo sư lây sang bên này rồi sao?] [Thảo nào lần khai quật cổ mộ đó, chỉ có văn vật xuất hiện, cổ mộ thì lại rất ít khi lộ ra trong tầm nhìn của công chúng, hóa ra là sập rồi.] [Sao tôi lại cảm thấy, là do con chồn vàng đó làm nhỉ, nó làm sập mộ của chính mình.] [Con chồn vàng đó nhỏ như vậy, làm sao có thể làm được chứ, cái mộ này lớn như vậy, hơn nữa lại vững chắc, trừ khi có thứ gì đó tự hủy.] [Thực ra, rất nhiều đại mộ, đều có tự hủy, dù sao, ai lại muốn sau khi mình chết, bị một đám người đến tham quan chứ.] [Nếu cổ mộ không bị phá hủy thì, nói không chừng đã là điểm du lịch rồi.] Một đám người bàn luận, còn quan tòa lúc này cũng không biết nên nói sao cho phải.

Trương Thiên và những người khác từ trong hồi ức xem ra lại

không giống đạo mộ, ngược lại là Trần giáo sư và những người khác, giống như những kẻ phá hoại văn vật.

Trần Hề chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, chỉ thấy ánh mắt quan tòa đang nhìn về phía mình.

Trần Hề sững sờ, mình rõ ràng là nhân vật chính diện mà, sao lại bị nghi ngờ rồi.

"Ông nội cũng quá xui xẻo rồi, sao cứ đi mộ nào là sập mộ đó, Tinh Tuyệt Cổ Thành chắc là không sập đâu nhỉ." Trần Hề nghĩ trong lòng, cô ấy chỉ có thể đặt hy vọng vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Màn hình tiếp tục.

Phía Trương Thiên, sau mấy ngày xây dựng, cây cối trên núi, cùng với một số kiến trúc trên núi đã hoàn thành.

Còn tòa nhà tập đoàn bên dưới thì lại có chút khó xây.

Dù sao kiến trúc dạng tòa nhà cao tầng như vậy, ngay cả ở Bắc Ly một thành phố lớn như vậy, cũng rất ít khi thấy, trong thời đại này, đa số vẫn là tứ hợp viện, kiến trúc dạng sân vườn.

Tòa nhà cao tầng kiểu dương nhân này, rất ít khi thấy, kiến trúc của Trương Thiên đây cũng coi như là khá tiên tiến ở Bắc Ly rồi.

Lúc này, Trương Thiên nhìn những ngôi nhà được xây dựng trên núi của mình, hắn vươn vai.

"Bàn Tử, những thứ tôi bảo cậu chuẩn bị đã sẵn sàng chưa?" Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử đang chỉ huy công nhân trước mặt.

"Hắc hắc, lão đại, Bàn gia làm việc, cậu cứ yên tâm đi." "Áo chống cát cậu muốn, cùng với kính bảo hộ, và cả thuốc diệt côn trùng chống kiến đều đã mang đầy đủ." "Thuốc diệt côn trùng của Bàn gia đây, là mua từ chuyên gia, tuyệt đối có tác dụng, ngay cả kiến lớn hơn

người cũng có thể giết chết.” Bàn Tử rất nghiêm túc nói.

Trương Thiên thì có chút nghi ngờ hiệu quả của thứ này.

Kiến hành quân sa mạc, loại đó số lượng nhiều, hơn nữa, thậm chí có con còn lớn hơn cả đầu người.

Trương Thiên lo lắng, đến lúc đi Cổ Thành, kiến quá nhiều, họ tiêu hao quá lớn thì không tốt, cho nên mới chuẩn bị một số thiết bị vật lý.

Để diệt kiến.

“Được, tôi đi xem tình hình bên chỗ Khởi Linh, cậu ấy đã bế quan gần mấy tuần rồi, không biết có ăn cơm không.” Trương Thiên nói, xua tay rồi đi về phía chân núi.

Trương Khởi Linh đã rất lâu không xuất quan, không đúng, nói chính xác là, vẫn luôn không ra khỏi nhà.

Trương Thiên đối với điều này cũng có chút lo lắng, không biết, cậu ấy ở trong phòng, rốt cuộc có thành công hay không.

Đói rồi liệu có ăn nấm độc không.

“Nghe nói luyện đan là một hoạt động kỹ thuật, ngay cả cao thủ, thiên tài, cũng rất khó bước ra bước đầu tiên, từ không đến một, nếu cậu ấy thật sự thất bại, tôi phải suy nghĩ kỹ xem làm thế nào để động viên cậu ấy.” Trương Thiên nghĩ trong lòng, nhãn cầu chuyển động một chút.

Thứ Trương Khởi Linh thích nhất, ngoài núi rừng ra, chính là một cô gái người Tạng từ những năm đầu.

Đáng tiếc, cô gái đó đã chết, trong nguyên tác cũng không có tuyến tình cảm nào, nhưng từ việc Trương Khởi Linh thích ngồi trong núi rừng có thể thấy, gã này thích thiên nhiên.

“Ưm, vậy thì tặng cho cậu ấy ngôi nhà tốt nhất ở Long Đằng Sơn vừa xây.” Trương Thiên nghĩ, hắn càng tăng nhanh bước chân.

Rất nhanh, trong tứ hợp viện.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh đóng chặt cửa phòng, hắn do dự một chút, vẫn gõ cửa phòng.

Chủ yếu là lo lắng làm gián đoạn suy nghĩ của cậu ấy.

“Vào đi.” Trong phòng truyền đến giọng nói lạnh lùng.

Sau đó, Trương Thiên mở cửa phòng, vừa mở ra, một mùi hương dược liệu liền xộc vào mũi.

Mùi hương đó rất ngọt ngào, giống như hoa nhài đang nở rộ.

“Khởi Linh, thực ra cậu không cần phải liều mạng như vậy, có thể thích hợp ra ngoài đi dạo, chúng ta đã xây nhà ở Long Đằng Sơn, cách biệt với thế giới bên ngoài, đã chọn cho cậu một vị trí tốt nhất.” Trương Thiên nói, chỉ nghe Trương Khởi Linh từ tốn mở miệng.

“Thành công rồi.” Chỉ nghe cậu ấy thốt ra ba chữ.

Sắc mặt Trương Thiên đột nhiên thay đổi.

Giọng nói dừng lại, ánh mắt kích động nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Chương 249

Nếu là thật, đó tuyệt đối là một chuyện lớn, ít nhất sau này mình sẽ không thiếu đan dược.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh ném ra một bình ngọc.

Và bên trong chính là mấy viên đan dược.

"Đây là Tuyết Liên Đan, để phục hồi thương thế." "Tuyết Liên Đan: Trung phẩm đan dược!" "Tác dụng: phục hồi thương thế, dược hiệu mạnh hơn hạ phẩm mấy chục lần." Trong đầu truyền đến giới thiệu, Trương Thiên sững sờ.

Hắn như nhìn quái vật mà nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Cái thiên phú này, đã hoàn toàn vượt xa mình, không đúng, phải nói là, thiên phú của cậu ấy, sớm đã không phải là thứ mình có thể so sánh được.

Trương Thiên hít một hơi thật sâu.

Chỉ trong vài tuần ngắn ngủi, Trương Khởi Linh từ chỗ không biết luyện đan, đến luyện chế trung phẩm đan dược, sự cống hiến trong khoảng thời gian này, tuyệt đối là gấp rất nhiều lần so với người bình thường.

Nghĩ đến những gì mình vừa nghĩ, Trương Thiên cũng có chút buồn bực.

Xem ra vẫn đánh giá thấp thiên phú của cậu ấy rồi, may mà mình còn định an ủi cậu ấy một chút, xem ra là mình đã nghĩ quá nhiều rồi.

"Tặng cho cậu." Đột nhiên Trương Khởi Linh mở miệng, lời vừa dứt, không nói thêm gì nữa.

Trương Thiên chợt nhớ đến lời nói trong buổi đấu giá.

Cậu ấy nói sẽ tặng mình đan dược, nhưng cậu ấy quả thực đang từng bước thực hiện lời mình nói.

Trương Thiên nắm chặt bình thuốc, gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Không khí có chút yên tĩnh.

Rất lâu sau.

"Đáng tiếc, hoa Bỉ Ngạn đã bị tôi dùng hết, nhưng lại không luyện chế thành công U Hồn Đan." "Bây giờ dược liệu đều đã dùng hết rồi." Cậu ấy nói, Trương Thiên nhìn rất nhiều đan dược sơ cấp trên mặt đất, cùng với một số bình lọ, chắc chắn có đến mấy trăm viên đan dược.

"Không sao, lần sau chúng ta mang nhiều dược thảo hơn." Trương Thiên gật đầu, sau đó bắt đầu giúp cậu ấy dọn dẹp phòng.

Trong lòng thì đang nghĩ đi đâu kiếm dược liệu, đồng thời, giúp Trương Khởi Linh tìm lại một chút ký ức.

Nếu đi Cổ Thành, ký ức của Trương Khởi Linh chắc chắn rất khó tìm, trừ khi có người đặc biệt, nói không chừng có thể có đột phá.

Trong lòng nghĩ, hai người đã dọn dẹp xong căn phòng.

Một lát sau, Trương Thiên nhìn về phía xa, bên ngoài, hình như có người đang gõ cửa.

Trương Thiên nhìn về phía cửa.

Tứ hợp viện của Bàn Tử, bình thường khách không nhiều, người biết đến đây cũng rất ít.

Trương Thiên không chút do dự, đi về phía cửa.

Mở cửa, chỉ thấy một cô gái mặc váy lụa trắng đang đứng trước mặt Trương Thiên.

Quần áo của cô gái khá giản dị, nhưng đồ trang sức trên đầu lại có thể thấy được sự phi phàm của cô ấy.

Cô gái có khuôn mặt trái xoan, mắt rất to, chớp chớp, trông có vẻ rất linh hoạt.

Tóc tự nhiên buông xuống, và hai bên còn có hai bím tóc kiểu quai chèo, trông giống như tiên nữ hạ phàm vậy.

Trương Thiên thì không đoán được tuổi.

"Cô là?" Trương Thiên tìm kiếm trong đầu một lượt, xác định, mình không quen biết mỹ nữ này.

"Tôi tên Y Tân Nguyệt, rất vui được làm quen với anh." Cô gái trên mặt nở nụ cười.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, thời buổi này, con gái rất thịnh hành chủ động đến tìm cửa sao?

Kịch bản thật kỳ lạ.

"Y Tân Nguyệt?" Trương Thiên lại lặp lại một lần nữa.

"Không sai, tôi là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương công tử, có thể vào trong nói chuyện không?" Y Tân Nguyệt trên mặt vẫn giữ nụ cười như gió xuân.

Ngọt ngào, cũng khá đẹp.

Trương Thiên biết người phụ nữ này, rất giống Triệu mỗ mỗ ở kiếp trước, trong nguyên tác, cô ấy tinh minh tháo vát, tâm tư mẫn cảm, lại càng là hạt ngọc trên tay ông chủ bí ẩn của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng, cô ấy đột nhiên đến tìm mình, thì lại có chút bất ngờ.

Dung mạo của cô ấy không thay đổi chắc là do ông chủ bí ẩn ban cho.

Trương Thiên đoán, là có liên quan đến chuyện mình bán ngọc bội trước đó.

“Không tệ, nơi này của Trương công tử, thật sự là một nơi tốt, Trương công tử bình thường mấy người ở vậy.” Cô ấy đi ở phía trước, trên mặt lộ ra nụ cười vô hại.

“Bình thường thì ở kín chỗ.” Trương Thiên trực tiếp mở miệng, cắt đứt luôn câu hỏi thăm dò của cô ấy.

Y Tân Nguyệt trên mặt vẫn giữ nụ cười, đôi mắt to chuyển động.

“Lần này tôi đến, chủ yếu là để kết giao với Trương công tử.” “Trương công tử là một quý nhân, tôi muốn kết giao với ngài…” Cô ấy nói, đồng thời rất tao nhã ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh.

Cô ấy không nói là Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn kết giao, mà là chính cô ấy, điểm này khiến Trương Thiên có chút nghi hoặc.

Trương Khởi Linh thì đứng ở một bên, không nói gì.

Trương Thiên đột nhiên nhớ đến người đàn ông bí ẩn đó, Y Tân Nguyệt đến kết giao với mình, không biết có liên quan đến hắn ta không.

“Haha, có thể kết giao với quý khách sạn, cũng là vinh hạnh của Trương Thiên tôi.” “Không biết, lần này cô đến, chỉ đơn thuần vì điều này thôi sao?” Trương Thiên mang theo nụ cười, trực tiếp hỏi mục đích cô ấy đến.

Y Tân Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, từ từ lấy ra một cái hộp nhỏ.

“Chắc hẳn thứ này, Trương công tử nhất định sẽ thích, thứ này là chúng tôi đã bỏ giá cao mua được từ một nhóm người.” “Có lẽ, có thể

coi là con bài mặc cả để chúng ta kết giao." Y Tân Nguyệt nói, lại càng từ từ mở cái hộp ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy một thứ có hình dạng ngọc tỷ xuất hiện.

Và trên ngọc tỷ, lại khắc một số động vật kỳ lạ, trông rất đáng sợ.

"Quỷ ngọc tỷ!" Trương Thiên nhìn thấy thứ này, toàn thân chấn động.

Lúc đó hắn ta ở lăng mộ Lỗ Thương Vương, đi một vòng cũng không thấy thứ này.

Sao lại ở chỗ họ.

Quỷ ngọc tỷ, Hoắc lão thái thái có một cái, sau đó là một cái trong lăng mộ Lỗ Thương Vương, lúc đó đáng lẽ phải xuất hiện ở buổi đấu giá, không ngờ bây giờ lại đột nhiên xuất hiện.

Hơn nữa, Quỷ ngọc tỷ, là thứ có vai trò không thể thiếu trong Đạo mộ, là chìa khóa để vào cửa nhà Tiểu Ca.

Muốn vào phòng Tiểu Ca, thì cần thứ này.

Thôi được rồi, chính là chìa khóa Cổng Đồng, ban đầu là công cụ Lỗ Thương Vương điều khiển âm binh, sau đó bị chôn cùng trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Trước đây không tìm thấy, không ngờ lại xuất hiện theo cách này.

Sau này cái ngọc tỷ này đáng lẽ phải được bán đấu giá, nhưng lại xuất hiện trước mặt mình.

Y Tân Nguyệt nhìn ánh mắt Trương Thiên, tâm tư cô ấy linh hoạt, lập tức nhìn ra, Trương Thiên cần thứ này.

"Hi hi, thế nào?

Kết giao với gia đình chúng tôi, tôi sẽ đưa cái này cho anh." Y Tân

Nguyệt nói, Trương Thiên thì không hề vội vàng chút nào.

Bây giờ là Y Tân Nguyệt đến cầu hắn, nếu bây giờ, Trương Thiên nhận lấy cái ngọc tỷ này, thì tương đương với việc, Trương Thiên ngược lại cầu Y Tân Nguyệt.

Trương Thiên không ngốc như vậy.

"Cái ngọc tỷ này, các cô lấy từ đâu ra." Trương Thiên từ tốn mở miệng, trong giọng nói mang theo chút nghi vấn.

"Lúc trước, khi đi du lịch bên ngoài, có một kỳ nhân, đang bán thứ này, tôi thấy hay hay thì mua về." "Cha tôi nói, thứ này bên trong ẩn chứa một loại năng lực kỳ lạ, bảo tôi phải bảo quản cẩn thận, nhưng chúng tôi vẫn luôn không tìm thấy bên trong có bí mật gì." "Do đó, lấy vật này, để kết giao với Trương công tử." Y Tân Nguyệt nói, Trương Thiên cười ha ha.

Hắn Trương Thiên, một nhân vật nhỏ còn chưa thoát khỏi tầm mắt của các gia tộc Bắc Ly, lại được Tân Nguyệt Phạn Điếm để mắt tới, cái bánh bẫy này, Trương Thiên sợ bị đập chết.

Y Tân Nguyệt này vừa nhìn đã biết đang nói dối.

"Chúng ta nói thẳng đi, các cô muốn gì, tôi lại có thể cho các cô gì." Trương Thiên trực tiếp nói thẳng.

"Trương công tử thật thẳng thắn, vậy tôi cũng nói thẳng luôn." "Tôi từ cha tôi mà biết được, Trương công tử có ngọc bội?

Muốn một số công pháp ngọc bội, càng nhiều càng tốt." Y Tân Nguyệt nói, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Y Tân Nguyệt này, thật là biết tính toán, muốn ép mình bộc lộ nội tình.

Nhưng nhớ lại, bên Trương Thiên vẫn còn mấy công pháp tà

thuật, đều là từ chỗ nữ phù thủy mà có được.

Vừa hay không có chỗ dùng, nếu có thể đổi lấy một cái chìa khóa Cổng Đồng của Tiểu Ca, cũng không tồi.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên trên mặt nở nụ cười.

“Sớm nói đi, Y tiểu thư cô thật khách khí, chỗ tôi vừa hay có mấy thứ cô nói.” Trương Thiên nói, cười tủm tỉm lấy đồ ra.

Sách chú thuật nữ phù thủy, chú thuật Hoàng Thử Lang gì đó, tổng cộng có mấy quyển.

Nhìn thấy những thứ này, mắt Y Tân Nguyệt đều phát sáng.

Chương 250

Nhiều công pháp như vậy, nếu truyền ra ngoài, các gia tộc khác tuyệt đối sẽ chấn động, quả nhiên, cha nói không sai, Trương Thiên này rất thần bí, hoàn toàn không giống những gì trước đây đã thấy.

"Được, giao dịch thành công." "Không ngờ, một cái ngọc tỷ cũ nhặt được bên đường, lại có thể đổi lấy nhiều thứ như vậy, cha biết chắc chắn sẽ khen tôi cần kiệm giỏi quán xuyến gia đình." "Nhưng, tại sao hắn ta lại có hứng thú với ngọc tỷ như vậy?

Thôi được rồi, đổi được nhiều như vậy đã không lỗ rồi." Y Tân Nguyệt nghĩ trong lòng, cô ấy lại càng vội vàng nhận lấy đồ.

Lần này cô ấy đến là giấu cha, cô ấy gần đây nghe ngóng, cha cô ấy sau khi Trương Thiên có được một số thứ ở đây, liền định đến thăm Trương Thiên một chút.

Đồng thời thăm dò xem Trương Thiên còn có bảo vật gì không.

Nhưng đến đây rồi, cô ấy lại nảy ra một kế, liền nghĩ có thể dùng ngọc tỷ đổi lấy một ít đồ không.

Cái ngọc tỷ này, là cô ấy tình cờ gặp một người bí ẩn bên đường, sau đó mua về, tốn không ít tiền, cô ấy định đem cái này đi đấu giá.

Nhưng không ngờ thứ này, lại có thể đổi được nhiều công pháp như vậy, cũng coi như là may mắn rồi.

Nhìn dáng vẻ của Y Tân Nguyệt, Trương Thiên luôn cảm giác không ổn.

Cô nàng này, nhìn mình bằng ánh mắt, hình như đang nhìn kẻ ngốc vậy.

Trương Thiên không biết, đây chính là một trong những giao dịch

thành công nhất mà Y Tân Nguyệt đã thực hiện.

“Sau này, Trương công tử, anh chính là quý khách cao cấp của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi rồi.” Cô ấy nói rồi đứng dậy.

Cười tủm tỉm tạm biệt Trương Thiên rồi rời khỏi tứ hợp viện.

“Cái ngọc tỷ này, chắc không phải là cô ấy đến kết giao mà tặng, mà chỉ là một món hàng.” Trương Thiên nhìn ngọc tỷ từ tốn mở miệng.

Nếu ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm biết cái ngọc tỷ này, tuyệt đối không thể để Y Tân Nguyệt đến, cái ngọc tỷ này vừa nhìn đã biết không hề đơn giản.

Mình coi như lại nhặt được một món hời, cũng không biết có phải Trương Khởi Linh ở đây, nên khí vận mới gia tăng không.

Trương Khởi Linh thì nhìn về phía ngọc tỷ, sắc mặt có chút khó coi.

Đột nhiên, một đoạn ký ức nhỏ vụt qua.

Đầu cậu ấy có chút đau, lần này cậu ấy đã nhìn rõ một số hình ảnh ký ức.

Đó là một cánh cửa lớn, một cánh cửa cổ kính, cậu ấy rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ rõ nó dùng để làm gì, cánh cửa đó dường như đứng sừng sững trong một thế giới mờ ảo.

Vô cùng quỷ dị.

Nhìn Trương Khởi Linh đau đầu, Trương Thiên biết, cậu ấy chắc hẳn đã chìm vào ký ức rồi.

Một lát sau, Trương Khởi Linh nhìn về phía Trương Thiên.

“Cái ngọc tỷ này, tôi rất quen thuộc, nhưng không nhớ ra nó dùng để làm gì, tôi hình như còn nhìn thấy một cánh cửa lớn.” Cậu ấy nói

vẻ mặt nghiêm túc.

"Có lẽ cái ngọc tỷ này là chìa khóa để mở cửa đó, chúng ta cứ từ từ tìm hiểu." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu, trên mặt không nhìn rõ biểu cảm.

Trương Thiên nhận lấy ngọc tỷ, nhìn qua, trong đầu hiện lên giới thiệu về ngọc tỷ.

"Tên vật phẩm: Kỳ Lân Đạp Quỷ Ngọc Tỷ" "Đẳng cấp vật phẩm: Thượng phẩm pháp khí." "Năng lực vật phẩm: Triệu hoán âm binh địa phủ, sở hữu uy năng hiệu triệu thiên hạ." "Giới thiệu vật phẩm: Một trong những ngọc tỷ do Tây Vương Mẫu ban tặng." Giới thiệu về ngọc tỷ hiện lên trong đầu, Trương Thiên nuốt nước bọt.

Món này hình như là hàng thật.

Mắt hắn nhìn món đồ trước mặt, bên ngoài màu đỏ đậm, phía trên có hình Kỳ Lân đạp quỷ, một con Kỳ Lân ngẩng cao đầu, đạp lên một con tiểu quỷ ba đầu.

Móng của tiểu quỷ bấu víu vào móng của Kỳ Lân, nhưng nhìn kỹ hơn, sẽ thấy Kỳ Lân cũng do rất nhiều tiểu quỷ tụ lại mà thành, điêu khắc tinh xảo vô cùng.

Trương Thiên thấy lạ nhất là tại sao lúc trước ở mộ Lỗ Vương lại không thấy món này, ngược lại còn bị người khác mang ra.

Món đồ này sau này sẽ xuất hiện ở buổi đấu giá, nhưng giờ thì bị Trương Thiên "cắt ngang" trước rồi.

Nghĩ bụng, Trương Thiên đành quy món đồ này vào loại vật phẩm bị thất lạc từ sớm, cuối cùng mới đưa ra đấu giá.

"Có món này, sau này đường đi sẽ dễ dàng hơn nhiều." Trương Thiên thầm nghĩ, nếu món này xuất hiện sớm hơn, lúc mình đi mộ dưới biển, chẳng phải đã có thể "lấy thịt đè người" rồi sao?

Lắc đầu gạt bỏ những suy nghĩ đó, Trương Thiên đưa ngọc tỷ cho Trương Khởi Linh.

"Cậu cầm đi." Nói rồi, Trương Khởi Linh gật đầu, cầm ngọc tỷ, trong đầu lại hiện lên rất nhiều hình ảnh kỳ lạ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Ba ngày sau, sáng sớm, Trương Thiên dậy rất sớm, hắn nghe nói giáo sư Lý và các chuyên gia khác đã trở về Bắc Ly, hơn nữa còn mang về rất nhiều văn vật có giá trị.

Hồ Bát Nhất còn dậy sớm hơn, cứ nhất quyết lôi kéo Trương Thiên đi giám định văn vật.

Trong bất đắc dĩ, Trương Thiên đành theo Hồ Bát Nhất đến Viện Lịch sử Bắc Ly.

Bên trong Viện Lịch sử, vô số chuyên gia vây kín bên ngoài, vô số binh lính bảo vệ họ rất nghiêm ngặt.

Còn ở ven đường, rất nhiều người qua đường đều đổ dồn mắt nhìn vào bên trong, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ và ánh nhìn khao khát.

"Lão đại, nhìn kìa, Kim gia cũng ở đó!" Bàn Tử chỉ vào đám đông, là Đại Kim Nha mặc áo viền vàng, dáng người không cao.

Lúc này Đại Kim Nha đang chen chúc trong đám đông, miệng chảy cả nước dãi.

Cái dáng vẻ đó khó tả làm sao, cứ như chuột thấy gạo vậy.

"Kim gia trùng hợp quá, sao anh lại ở đây?" Trương Thiên dẫn Bàn Tử và mấy người đi tới, trên mặt mang theo nụ cười.

"À, là Tiểu Trương gia đấy à, ôi, tôi đang xem vận nước đây mà." Đại Kim Nha nói, thở dài một hơi, mắt nhìn chằm chằm vào những

văn vật trước mặt không rời.

“Vận nước à?

Chẳng phải một đống đồng nát sắt vụn sao, Kim gia, lần sau Bàn gia tôi mang cho anh mấy cái ngọc bội nữa.” “Bảo đảm anh sướng tít mắt luôn.” Bàn Tử nói bên cạnh, khóe miệng Đại Kim Nha giật giật.

“Tôi thực sự phải cám ơn cậu đấy.” Đại Kim Nha lườm Bàn Tử một cái, hận không thể nuốt sống gã.

Vốn dĩ tâm trạng anh ta đã không vui, nhìn nhiều văn vật như vậy mà không thuộc về mình, trong lòng đã khó chịu lắm rồi, tên Bàn Tử này lại còn chọc thêm một nhát, anh ta mà vui vẻ thì mới là lạ.

“Bàn Tử, lần sau nhìn kỹ vào, đừng lấy ngọc bội, cậu cứ lấy mấy món đồ sứ ấy.” Đại Kim Nha chỉ vào những văn vật đồ sứ bên trong, hướng dẫn Bàn Tử.

“Kim gia, Bàn gia tôi sợ đồ sứ dễ vỡ mà, để cho an toàn, ngọc vẫn đáng tin hơn.” Bàn Tử nói, Đại Kim Nha đã không muốn nói nữa.

Đồ ngốc không thể dạy được vậy.

Trong khi Đại Kim Nha và Bàn Tử đang nói chuyện, không xa, đoàn chuyên gia cũng thở dài cảm thán.

“Haizz, nếu lúc đó ngôi mộ không sụp đổ, chắc chắn có thể lấy ra nhiều đồ hơn nữa.” “Thôi bỏ đi, không nói nhiều nữa, những thứ này đã đủ rồi, chúng ta mau chóng chuyển vào trong, để tránh gây ra phiền phức không đáng có.” Giáo sư Lý nói, mọi người liền vội vàng chuyển văn vật vào Cục Văn vật.

Giáo sư Trần bên cạnh cũng đang bận rộn giúp đỡ, trên mặt nở nụ cười.

Còn Shirley Dương thì nhìn đám đông xung quanh, ánh mắt dần

rơi vào Hồ Bát Nhất.

Cô ấy đột nhiên mỉm cười, chầm chậm đi tới.

“Hồ tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Mắt Shirley Dương cong cong như vầng trăng khuyết, trông càng thêm vẻ tinh nghịch.

“Dương tiểu thư, cô đây là...” Trên khuôn mặt rám nắng của Hồ Bát Nhất, nở ra một nụ cười rạng rỡ.

Shirley Dương mặc bộ đồ thám hiểm, đi bốt da, chậm rãi đi đến bên Hồ Bát Nhất.

“Chúng tôi vừa mới đi một chuyến đến cổ mộ Đông Bắc, trong quá trình đó cũng gặp không ít chuyện.” “Có thể gặp Hồ tiên sinh ở đây cũng là một vinh hạnh.” Shirley Dương nói, một bên Trương Thiên và Bàn Tử chỉ cảm thấy, thật là nổi da gà.

“Lão đại, Hồ tiên sinh~” “Vương tiên sinh~” Trương Thiên và Bàn Tử thay nhau gọi, nghe mà sởn gai ốc.

“Bàn gia tôi chưa từng thấy lão Hồ thân thiết với Vương phi như thế, haizz, lão Hồ oai phong rồi.” Bàn Tử cảm thán một tiếng, lúc này, Hồ Bát Nhất đang nói chuyện rất vui vẻ với Shirley Dương, cứ như quên mất sự tồn tại của Trương Thiên và những người khác vậy.

Một lúc lâu sau.

“Lão đại, Dương tiểu thư nói mời chúng ta ăn cơm, để kể chuyện bọn họ xuống mộ.” Hồ Bát Nhất đi tới, khẽ nói.

Trương Thiên nheo mắt, nhìn Hồ Bát Nhất.

“Thế là cậu đồng ý rồi?” Hồ Bát Nhất lắc đầu.

“Lão đại, tôi làm việc anh cứ yên tâm, tôi sẽ không giống Bàn Tử, nên tôi kiên quyết từ chối rồi.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Quả không hổ là lão Hồ, đúng là anh em đồng lòng, mỹ sắc không thể xâm phạm.

Nhưng giây tiếp theo, ai ngờ Hồ Bát Nhất lại đột nhiên mở miệng.

“Thế nên, cô ấy quyết định muốn đến nhà chúng ta ăn cơm...” Hồ Bát Nhất nói xong, Trương Thiên vỗ trán.

Hắn biết ngay mà, lão Hồ chắc chắn không có chuyện gì tốt.

“Thế nên, lão Hồ, cậu đồng ý rồi hả?” Bàn Tử nheo mắt, nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lại lắc đầu.

“Tôi dĩ nhiên từ chối rồi, nhưng tôi chưa nói rằng cô ấy...”.

Hồ Bát Nhất nói đến đây, Trương Thiên liền xua tay.

“Thôi được rồi, đừng nói nữa, về nhà ăn cơm thôi.” Trương Thiên trực tiếp cắt ngang lời giải thích của Hồ Bát Nhất.

Giải thích là che đậy, che đậy chính là sự thật.

“Ừm.” Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó đi về phía Shirley Dương.

Chương 251

Rất nhanh Shirley Dương liền đi về phía Trương Thiên.

“Chào Trương gia, Vương tiên sinh.” Shirley Dương cười chào hỏi, giọng nói là tiếng phổ thông chuẩn.

“Không ngờ Dương tiểu thư nhớ dai thật đấy.” “Đã vậy, lão Hồ cũng đồng ý rồi, vậy chúng ta cũng không nói gì nữa, cùng ăn trưa đi.” Trương Thiên nói, Shirley Dương cười gật đầu, sau đó không để ý đến giáo sư Trần mà đi thẳng theo Trương Thiên và mấy người kia về phía tứ hợp viện.

Trên đường.

“Trương gia, tôi đã biết rồi, trước đây các anh quyên tặng bản đồ, chính là các anh đúng không?” Trên gương mặt tươi cười của Shirley Dương, đầy vẻ nghiêm túc.

Trương Thiên sững sờ.

Hắn nhìn Shirley Dương.

“Sao cô lại nghĩ như vậy, quyên tặng gì chứ?

Chúng tôi căn bản không biết gì cả...” Trương Thiên nói, chỉ thấy Shirley Dương không nói gì, chỉ nhìn về phía Bàn Tử.

Lúc này, Trương Thiên hoàn toàn hiểu ra.

Chỉ thấy, Bàn Tử vẫn đi với dáng vẻ “chẳng quen ai”, trên mặt lộ rõ vẻ kiêu ngạo.

Rõ ràng, tên này đang rất đắc ý.

Trương Thiên hít một hơi, cái tên Bàn Tử này, từ khi có tiền, khí thế cũng đủ đầy, một khi người ta có khí thế, dáng đi cũng khác hẳn.

Điều này có thể thấy rõ từ Bàn Tử.

Trương Thiên cười gượng.

“Dương nữ sĩ cô đúng là có mắt thần hỏa nhãn kim tinh.” “Đã bị cô phát hiện rồi, vậy chúng tôi cũng không giả vờ nữa, nói thật luôn, bản đồ chính là do chúng tôi quyên tặng!” Trương Thiên nói, trên mặt lộ ra một chút tự hào.

Ai ngờ, Shirley Dương đột nhiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Hồ tiên sinh anh thật lợi hại, vậy mà có thể phá được nhiều cơ quan như vậy để vào sâu bên trong mộ huyệt.” “Anh làm thế nào vậy...” Nhìn thấy giọng điệu hơi sùng bái của Shirley Dương, Trương Thiên liền bó tay.

Hồ Bát Nhất cũng ngớ người, anh không ngờ Shirley Dương lại đột nhiên nói câu đó, khiến anh ta không biết phải làm sao.

Bàn Tử cười hì hì đi đến trước mặt Trương Thiên.

“Lão đại, anh không sao chứ, anh không sao chứ.” Bàn Tử nói liên hồi, Trương Thiên vỗ một cái đẩy Bàn Tử ra, gượng gạo hết sức.

Hồ Bát Nhất thì vẻ mặt nghiêm túc.

“Không phải, thực ra, Trương Thiên mới là hạt nhân của đội chúng tôi, là lão đại của chúng tôi, Dương tiểu thư, đừng hiểu lầm.” “Cơ quan trong mộ, cũng không phải tôi phá giải.” Hồ Bát Nhất nói, mắt Shirley Dương đảo một vòng.

Mặc dù Trương Thiên đã nói rõ bản đồ là do họ vẽ, nhưng giờ nghe Hồ Bát Nhất tự mình thừa nhận, Shirley Dương trong lòng vẫn rất kinh ngạc.

Ngôi mộ lớn như vậy, vậy mà có thể thông qua an toàn, cũng là một kỳ tích rồi.

“Hồ tiên sinh khách khí rồi, anh chắc chắn cũng là một mắt xích không thể thiếu.” “Nhân tiện, tôi cũng xin chính thức giới thiệu với mọi người, tôi tên là Shirley Dương, mọi người có thể gọi tôi là Shirley Dương, tôi lớn lên ở Mĩ, cha tôi là người Hạ Quốc thuần chủng.” “Cha tôi vẫn luôn tìm kiếm một di tích thần bí ở Hạ Quốc, nên lần này tôi đến Hạ Quốc là để tìm tung tích của cha mình.” Shirley Dương nói, Trương Thiên thì không bất ngờ, dù sao mục đích ban đầu của Shirley Dương khi đến đây chính là vì chuyện này.

“Chậc, lại một câu chuyện 'Ếch con tìm mẹ' nữa rồi.” Bàn Tử lẩm bẩm phía sau.

Hồ Bát Nhất véo một cái vào Bàn Tử, Bàn Tử liền vội vàng im bặt.

Trương Thiên nhìn Shirley Dương.

“Đã vậy, chúng ta về rồi nói tiếp, nhưng cô hãy kể chuyện bọn cô ở trong mộ cho tôi nghe xem nào.” Trương Thiên nói, sau đó, Shirley Dương liền kể lại tường tận những chuyện cô và giáo sư Lý cùng những người khác đã gặp phải trong mộ.

Đồng thời, cô cũng kể về chuyện ngôi mộ bị sập sau đó.

“Cô nói, trong quan tài của Hoàng Thục Lương, phát hiện ra một con chồn vàng nhỏ?

Hơn nữa, Giải Vũ Thần cũng đi cùng sao?” Giọng Trương Thiên mang theo một chút nghi vấn.

“Vâng, tôi còn thấy ba thi thể được tế trên tế đàn, nhưng cuối cùng, chúng tôi không thấy người đó.” “Tôi nghi ngờ, người đó đi theo chúng tôi, rất có khả năng là vẫn muốn tế chúng tôi.” Shirley Dương nói, có vẻ hơi sợ hãi.

Trương Thiên khẽ cau mày, con chồn vàng nhỏ đó chắc chắn có

vấn đề.

Còn về việc Giải Vũ Thần đi tại sao, Trương Thiên cũng đoán ra rồi.

Hắn không ngờ, tên này lại cứng đầu như vậy.

Nhưng Giải Vũ Thần giết hại chuyên gia thì chắc chắn là không thể, dù sao, Trương Thiên hiểu rõ, Giải Vũ Thần không phải loại người đó.

Nội tâm anh ta không cho phép anh ta làm như vậy.

"Xem ra, lát nữa phải hỏi kỹ chuyện của Giải Vũ Thần mới được." Trương Thiên thầm nghĩ, sau đó dẫn Shirley Dương đi về phía tứ hợp viện.

Tại hiện trường.

Vô số khán giả nhìn cảnh này, không ngừng suy đoán.

Đồng thời, vô số người trên mạng cũng bắt đầu tìm kiếm tên Shirley Dương.

Khi tìm kiếm thành công, mọi người đều kinh ngạc, và ngay lập tức gây ra một làn sóng tranh cãi trên mạng. 【Đậu xanh rau má, Shirley Dương trâu bò thật, lại là một gia tộc lớn ở Mĩ!】 【Tôi tra trên mạng ngầm, cũng tìm thấy một số bí mật!

Shirley Dương, vậy mà còn là tổng tài của Tập đoàn Kỳ Lân khét tiếng ở nước ngoài!】 【Tập đoàn Kỳ Lân?

Đậu xanh, cái đó là gì?】 【Sao tôi lại có dự cảm không lành thế này?】 Sau một tràng xôn xao, một cư dân mạng lại giải thích: 【Tập đoàn Kỳ Lân là một tập đoàn đạo mộ cực kỳ khét tiếng ở nước ngoài, thành lập từ mấy chục năm trước, từng được coi là một trong những tập đoàn nguy hiểm nhất, đến nay họ đã đào trộm hàng trăm ngôi mộ

ở nước ngoài.】【Nổi tiếng có mộ Pharaoh, mộ Nữ hoàng Ai Cập, và cả mộ của một vị vua nào đó ở Nga.】 Khi thân phận của Shirley Dương được tiết lộ, mạng xã hội lập tức bùng nổ.

Chưa nói Tập đoàn Kỳ Lân khủng đến mức nào, chỉ riêng cái tên đó thôi cũng đã khiến người ta phải suy nghĩ rồi.【Trời ơi, đạo mộ mà còn đạo cả ở nước ngoài, đúng là một nhân tài vãi chưởng.】【À mà, có gặp Nữ hoàng Ai Cập không?

Có đẹp không?】【Nữ hoàng Ai Cập, chắc chắn không đẹp bằng Nữ vương Tinh Tuyệt!

Nữ vương mới là đỉnh của chóp (yyds)!】【Nghe nói Nữ vương Tinh Tuyệt siêu đẹp, không ai có thể nhìn thấy mặt cô ấy.】 Trên mạng một trận ồn ào.

Lúc này, Trần Hề lại có chút căng thẳng, vì cô ấy biết, sắp đến đoạn hồi ức về Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, cô ấy hơi lo lắng, rốt cuộc ông nội và cha mình đã xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, bản thân cô ấy lại đến từ đâu.

Trần Hề từ lúc đầu tràn đầy tự tin, lại trở nên do dự, thiếu quyết đoán như bây giờ.

Trương Thiên không để ý đến sự ồn ào trong phòng phán xét.

Hắn nhìn thoáng qua thời gian.

Vì những hình ảnh đang được chiếu nhanh, nên từ đầu đến giờ, cũng chỉ mới vài giờ đồng hồ.

Sau đó, hình ảnh tiếp tục.

Shirley Dương lúc này đã đến tứ hợp viện.

Cô ấy nhìn tứ hợp viện, thốt lên.

"Cổ kính mà thanh lịch, tượng đá Kỳ Lân khí vũ phi phàm, bên

trong mềm mại nhưng ẩn chứa sự cứng cỏi, người sống ở đây chắc chắn là những người ôn hòa nhã nhặn, nhưng trong lòng lại có nguyên tắc." Shirley Dương nói, rõ ràng là khen ngợi một tràng.

Bàn Tử thở phào một hơi.

"Lão đại, anh xem kìa, cô bé này khen ngợi, à, sướng thật." Bàn Tử bên cạnh hít thở sâu.

Thoải mái hết sức.

"Đa Địa!" Đúng lúc này, một bóng trắng vội vàng chạy đến.

Tiểu hồ ly thấy có người lạ, liền vội vàng giấu cái đuôi nhỏ đi.

"Con không phải đang chơi với tiểu Miết sao?

Sao lại ra đây?" Thấy tiểu hồ ly, Trương Thiên không khỏi hỏi.

"Cái đồ đó chỉ biết lắc chuông, xì, thật ngốc, con dạy nó nói mà nó cũng không biết, thật là một cục cưng." Tiểu hồ ly nói, mắt Shirley Dương sáng lên, cô bé loli này thật sự quá đáng yêu.

Cô ấy còn muốn bế đi mất.

"Đây là..." "À, tôi nhận nuôi." Trương Thiên nói qua loa, Shirley Dương gật đầu, thò tay vào túi, lấy ra một viên kẹo đưa qua.

"Cám ơn tỷ tỷ!" Tiểu hồ ly vội vàng nhận lấy, sung sướng ngồi dưới gốc liễu, nhìn viên kẹo sữa ngoại quốc trong tay.

Sau đó, dẫn Shirley Dương vào phòng khách.

Trương Thiên nghiêm túc nhìn cô ấy.

"Dương tiểu thư, cô có lời gì cứ nói thẳng." Trương Thiên không thích vòng vo.

Nếu là những con hồ ly già khác, Trương Thiên còn có hứng thú đấu trí, nhưng với người ngây thơ, không nhiều tâm cơ như Shirley

Dương, Trương Thiên nhìn một cái là biết cô ấy đang nghĩ gì trong lòng.

Shirley Dương hơi ngượng, cô ấy cười gật đầu.

“Lần này tôi đến, là muốn xin gia nhập nhóm các anh.” Shirley Dương nói, trên mặt đầy vẻ nghiêm túc.

“Dương tiểu thư, cô đùa à?” Hồ Bát Nhất kinh ngạc, Shirley Dương một cô gái trông yếu ớt như vậy, lại muốn gia nhập đội đạo mộ như họ.

Chẳng phải quá nguy hiểm sao.

“Không có, tôi từ nhỏ đã học cách đấu, phá hủy, nhảy dù...” Sau đó, Shirley Dương kể hết các kỹ năng của mình một lượt.

Chương 252

Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, nếu không phải Trương Thiên dạy anh đạo mộ, Hồ Bát Nhất tuyệt đối không biết nhiều bằng Shirley Dương.

Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

"Dương tiểu thư, đội của chúng tôi, cô cũng biết đấy, là quyên góp văn vật chứ không phải buôn bán, thôi thế này đi, cô hãy suy nghĩ kỹ, dù sao xuống mộ rất nguy hiểm." Trương Thiên nói, hắn lại nhìn Shirley Dương.

"Nếu cô thực sự muốn gia nhập đội chúng tôi, tối nay mười hai giờ, đến tứ hợp viện, nếu có thể thành công vào được phòng của Hồ Bát Nhất, tôi sẽ đồng ý với cô." Trương Thiên nói, đồng thời đưa ra một chiếc chìa khóa tứ hợp viện.

Trong mắt đẹp của Shirley Dương mang theo một chút nghi vấn, chẳng phải chỉ là vào phòng thôi sao?

Chuyện này không phải quá đơn giản sao?

Lẽ nào có gì khác biệt à?

Shirley Dương không chút do dự, nhận lấy chìa khóa.

"Tôi sẽ thành công." Tinh thần thách thức của cô ấy cũng được kích thích.

Trương Thiên trên mặt mang theo nụ cười, hắn vẫn rất có thiện cảm với Shirley Dương.

Hồ Bát Nhất: "???

Hỏi ý tôi chưa vậy?" Sau khi Shirley Dương nhận lấy chìa khóa,

Hồ Bát Nhất có chút buồn bực nhìn Trương Thiên.

Chuyện này là sao?

Vào tứ hợp viện thì vào đi, tại sao lại phải nửa đêm mười hai giờ đến phòng anh ta.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất có chút không tự nhiên, mặt còn hơi đỏ lên.

"Lão Hồ, ngại rồi hả?

Hay là hai anh em mình đổi phòng đi, tôi với Phi Phi ngủ phòng cậu?" Bàn Tử nói nhỏ bên tai Hồ Bát Nhất, đồng thời còn nháy mắt.

Hồ Bát Nhất dẫm một chân lên chân Bàn Tử.

"Cút ngay." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trương Thiên thì nhìn Shirley Dương, không hề vội vàng chút nào.

"Dương tiểu thư, cô có thể nói rõ mục đích cô muốn gia nhập chúng tôi không?" Trương Thiên hỏi.

"Tôi muốn đi tìm cha tôi, mà năng lực của các anh rất mạnh, nên tôi muốn gia nhập cùng các anh, cùng nhau đi." "Đương nhiên, những thứ trong quá trình đó, tôi sẽ nghe theo sự phân phối của anh." Shirley Dương nói, Trương Thiên gật đầu nhìn Shirley Dương lắng nghe cô ấy nói tiếp.

"Cha tôi đã mất tích nhiều năm trước, đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết, và manh mối mới nhất của ông ấy là ở núi Côn Luân." Shirley Dương nói, Trương Thiên nghĩ đến những thứ ở núi Côn Luân, những con trùng xanh phát sáng, Cửu Tầng Yêu Tháp, thậm chí cả Côn Luân Thần Cung.

Hiện tại Trương Thiên không muốn đi núi Côn Luân, nơi đó nguy

hiểm cực kỳ.

Quả nhiên, vẫn là nên vòng qua núi Côn Luân, trực tiếp đi vào sa mạc thì tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên liền mở miệng.

“Dương tiểu thư, trước đây tôi cũng từng nhận được một số tin tức về Tinh Tuyệt Cổ Thành, Tinh Tuyệt Cổ Thành, là một đại quốc ở Tây Vực, còn được rất nhiều tiểu quốc cúng bái.” “Mà quốc gia đó, vị trí ở Tây Vực, cha cô lại sao có thể đi Côn Luân được, tôi kiến nghị, trực tiếp đi sa mạc, có lẽ sẽ đạt hiệu quả gấp đôi.” Trương Thiên nói, mắt Bàn Tử sáng lên.

“Lão đại, anh có tin tức về Tinh Tuyệt Cổ Thành từ khi nào vậy?” Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu.

“Nghe nói từ rất lâu rồi.” Trương Thiên nói, Shirley Dương do dự một chút, dù sao manh mối của cha cô ấy là ở núi Côn Luân, nếu trực tiếp đi sa mạc, cũng không biết có được không.

Nhưng nghĩ đến năng lực của Hồ Bát Nhất, Shirley Dương lại hạ quyết tâm, cô ấy biết tin tức về Tinh Tuyệt Cổ Thành, đúng thật là ở Tây Vực, Trương Thiên nói cũng không sai.

Khi nói đến sa mạc, Hồ Bát Nhất trong lòng thở phào nhẹ nhõm, anh vẫn chưa thể đối mặt với những cảnh tượng năm đó.

“Được, vậy chúng ta trực tiếp đi sa mạc!” Shirley Dương nói, Trương Thiên xua tay.

“Hiện tại vẫn chưa xác định được, cô hãy vượt qua yêu cầu của tôi trước đã.” Trương Thiên xua tay, sau đó, Shirley Dương đứng dậy.

“Được, tối nay, tôi sẽ đến.” Cô ấy nói xong, liền đứng dậy, rời khỏi phòng khách.

“Lão đại, thật sự muốn đi Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?” Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

Trương Thiên gật đầu.

“Đương nhiên rồi, đã có mộ thì tại sao lại không đào, hơn nữa, cũng không phải đi ngay bây giờ, đợi qua năm mới rồi nói.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất thì ở bên cạnh mở miệng hỏi một câu.

“Lão đại, anh bảo Dương tiểu thư tối nay đến đây làm gì?

Chuyện này có liên quan gì đến việc gia nhập chúng ta không?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Có liên quan nhất định, yên tâm đi, cô ấy sẽ không sao đâu.” Trương Thiên vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng.

“Lão Hồ à, cậu xem kìa, chút xíu cũng không biết ngụy trang, tối nay chờ mà hưởng phúc đi.” Bàn Tử nói với vẻ sung sướng.

Đồng thời cũng đi ra ngoài theo, còn Hồ Bát Nhất thì có chút buồn bực, chuyện này là cái quái gì với cái quái gì chứ.

Trương Thiên sở dĩ muốn khảo nghiệm Shirley Dương, chủ yếu là muốn xem năng lực của cô ấy.

Ít nhất, đến lúc xuống mộ, cũng sẽ không quá chật vật.

Nếu năng lực không được, Trương Thiên dĩ nhiên cũng sẽ thẳng thừng từ chối.

Còn về chuyện tối đến phòng Hồ Bát Nhất, hoàn toàn là Trương Thiên nói bâng quơ, coi là thật thì thua rồi.

“Nghe nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương là yêu, nhìn thấy người, sẽ biến mất hoặc biến thành đá, cô ta không phải là hậu duệ Nữ Oa chứ.” Trương Thiên chợt nghĩ đến hậu nhân Nữ Oa, những kẻ đó, đa số đều

là nhìn một cái là biến thành đá.

Toàn là yêu nhân, xà nhân.

Hoặc là Medusa, Medusa cũng là nhìn thấy gì, thứ đó sẽ biến thành đá.

Nếu đúng là như vậy, thì khó đánh lắm, đến lúc đó, người ta tháo mặt nạ ra, sau đó nhìn từng người một, đến lúc đó tất cả biến thành đá thì xong đời rồi.

"Mà nói đi cũng phải nói lại, tôi hiện tại đã có một ngọc tỷ quỷ, đến lúc đó đánh Tinh Tuyệt Nữ Vương chắc có thể phát huy tác dụng nhỉ." Nghĩ bụng, sau đó lắc đầu gạt bỏ những chuyện đó sang một bên, xem thử tối nay Shirley Dương có thể vượt qua khảo nghiệm của mình không.

Hắn bước về phía phòng mình, rất nhanh, Trương Thiên liền vào phòng bắt đầu tu luyện.

Còn lúc này, về phía Shirley Dương, cô ấy đang trong phòng mình, không ngừng chuẩn bị những thứ cần dùng vào tối nay.

Cô ấy là người rất cẩn thận, chuẩn bị rất nhiều đồ.

Vì Trương Thiên đã nói như vậy, thì chắc chắn là khá nguy hiểm, nên Shirley Dương thậm chí còn chuẩn bị cả một sợi dây thừng.

Cô ấy định, nếu tối nay thực sự không được, thì sẽ trèo tường vào.

Hoặc là trực tiếp trèo vào phòng Hồ Bát Nhất, nếu vậy, biết đâu lại thành công.

"Yêu cầu của Trương công tử chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, mình có nên chuẩn bị thêm gì nữa không nhỉ." Shirley Dương thầm nghĩ, nhìn những thứ mình đã chuẩn bị: bom khói, dây thừng,

hơi cay, mặt nạ phòng độc, áo chống đạn... và cả lựu đạn mini, cô ấy cảm thấy, trang bị của mình đã đầy đủ rồi.

Với bộ trang bị này, không hề khoa trương mà nói, nếu cho cô ấy thêm một khẩu súng, Shirley Dương rất tự tin có thể tùy ý xâm nhập bất kỳ phủ đệ nào.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Shirley Dương lặng lẽ chờ đợi thời gian trôi qua.

Để tiếp cận Trương Thiên và nhóm của hắn, Shirley Dương cũng đã liều mạng rồi.

Trương Thiên dĩ nhiên không biết, Shirley Dương lúc này đang căng thẳng chờ đợi nửa đêm đến.

Trương Thiên lúc này đang củng cố tu vi của mình, còn về Shirley Dương, Trương Thiên tin chắc, cô ấy căn bản không thể vượt qua.

Thử thách lần này chủ yếu là để xem biểu cảm và trạng thái của Shirley Dương khi đối mặt với nguy hiểm.

Nếu tạm ổn, Trương Thiên cũng sẽ không làm khó cô ấy.

"Anh định cho một người phụ nữ gia nhập sao?" Lúc này, ở cửa phòng, Trương Khởi Linh đi vào, giọng anh không lớn, nhưng có chút nghi vấn.

"Ừm, cô ấy là một mắt xích rất quan trọng để chúng ta mở rộng ra nước ngoài." "Yên tâm, nếu năng lực của cô ấy không đủ, tôi cũng sẽ không để cô ấy gia nhập." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu không nói gì thêm.

Thực ra, Trương Thiên biết Shirley Dương còn có một thân phận khác là hậu nhân của Phan Sơn, nhưng đáng tiếc, cô ấy căn bản không hiểu về dòng Phan Sơn.

Thậm chí không biết gì.

Hơn nữa Tra Cô Tiếu cũng không hề nói với cô ấy, nên Shirley Dương về cơ bản cũng không tính là người của dòng Phan Sơn, dù sao cô ấy cũng không biết gì cả.

Khi Trương Khởi Linh rời đi, thời gian cũng dần trôi qua.

Đêm đã đến.

Mặt trời biến thành mặt trăng, bầu trời xanh được thay thế bằng những vì sao.

Nửa đêm lặng lẽ đến.

Khoảnh khắc này, trừ Bàn Tử ra, không một ai ngủ.

Có lẽ để ứng với cảnh vật, bên ngoài thậm chí còn thổi lên một làn gió nhẹ.

Trương Thiên từ từ mở mắt, hắn nhìn đồng hồ, mười hai giờ đêm đã đến.

Lúc này, chỉ thấy bên ngoài tứ hợp viện, một người phụ nữ được trang bị đầy đủ, đội mặt nạ phòng độc, vẻ mặt nghiêm túc.

Shirley Dương đã chuẩn bị rất chu đáo, trong tay cô ấy cầm một cái móc, cô ấy định leo lên cây liễu để vào tứ hợp viện của Trương Thiên.

Sau đó ném bom khói, cuối cùng là vào phòng Hồ Bát Nhất.

Chương 253

Toàn bộ quy trình này, Shirley Dương đã mô phỏng vô số lần trong đầu.

Nhưng điều cô ấy không biết là, trên cây liễu của Trương Thiên, đều treo những chiếc chuông đồng...

"Đến rồi." Nghe tiếng bước chân bên ngoài tứ hợp viện, khóe miệng Trương Thiên cong lên thành nụ cười.

Lần trước để lại cho Giải Vũ Thần một ký ức khó quên, lần này thì đến lượt Shirley Dương.

Lúc này, chỉ thấy một cái móc bay ra từ bên ngoài tứ hợp viện, cái móc treo vào cây liễu trong tứ hợp viện.

Thấy cảnh này, Trương Thiên lập tức sững sờ, Shirley Dương sao mà gan vậy, rõ ràng không đi cửa chính lại cứ thích đi đường tắt.

Chẳng phải cố tình chui vào bẫy sao?

Còn lúc này, trong phòng phán xét, khi nhìn thấy cảnh này, toàn trường cũng sững sờ.

Sau một hồi im lặng rất lâu.

Giây tiếp theo, toàn trường liền vang lên tiếng cười vang. 【Haha, cô ấy thậm chí dám dùng móc để tóm chuông đồng.】 【Ngày xưa, cái chuông này, Trương Thiên và bọn họ còn không dám lấy, trời ơi, Shirley Dương vậy mà định xông thẳng vào.】 【Nữ võ thần đây rồi, tôi yêu quá.】 【Chắc là sợ cửa Trương Thiên có nguy hiểm, nên mới nghĩ đến việc đi đường khác, tiếc thật, mỹ nữ xinh đẹp sắp bị dọa chết rồi.】 【Giải Vũ Thần: Anh em ơi, cái này tôi quen lắm!】 Hiện trường một trận ồn ào, còn lúc này, ở một lâu đài xa hoa bên kia đại

dương.

Đèn chùm trong lâu đài lộng lẫy phát ra ánh sáng yếu ớt.

Dưới đèn chùm, một bộ ghế sofa lụa thêu thủ công xuất hiện trước mắt, trên ghế sofa, một người phụ nữ yên tĩnh đang xem TV trước mặt.

Khi thấy đoạn video phát sóng này, trên khuôn mặt cao quý của người phụ nữ lộ ra một chút xúc động.

Hơi ngượng ngùng.

"Đáng ghét, chuyện như vậy mà hắn ta cũng nhớ rõ đến thế à?

Chắc là ăn não cá heo rồi." Người phụ nữ xinh đẹp lẩm bẩm một câu, trên khuôn mặt vốn cao quý liền lộ ra một chút tức giận ấm ức.

Hoàn toàn không hợp với khí chất của cô ấy lúc nãy.

Nghĩ đến khoảnh khắc xấu hổ sắp tới, người phụ nữ xinh đẹp đã từ từ nhắm mắt lại.

Nếu lúc đầu biết rằng nơi của Trương Thiên không thể vượt qua bằng cách tấn công vật lý, thì làm sao cô ấy có thể như một tên hề, làm ra cái bom khói.

Tự mình gài bẫy chính mình.

Lúc này trong hình ảnh, dưới cái móc, một bóng người từ từ bò ra.

Shirley Dương ló đầu ra, mắt to nhìn xung quanh một vòng, theo ánh trăng, cô ấy phát hiện, tứ hợp viện cơ bản vẫn y hệt lúc ban ngày.

"Lẽ nào bọn họ chỉ dọa mình thôi sao?" Ý nghĩ này trong lòng Shirley Dương chỉ lóe lên rồi vụt tắt, sau đó cô ấy lại nghiêm túc trở lại.

Nhiều năm được giáo dục đã nói cho cô ấy biết, chuyện này tuyệt

đối không thể đơn giản như vậy.

Chỉ thấy, Shirley Dương men theo dây thừng, rất nhanh chóng leo lên cây.

Động tác của cô ấy nhẹ nhàng, hơn nữa rất nhanh, người bình thường tuyệt đối không thể làm được đến mức này.

Mà tất cả những điều này Trương Thiên và những người khác đều nhìn thấy.

Shirley Dương đặt chân lên cây, có lẽ vì biên độ động tác của cô ấy, khiến cành cây bắt đầu rung lắc.

Ngay sau đó, một tràng tiếng chuông kêu leng keng trong trẻo truyền đến.

Cùng lúc đó, từng đợt gió nhẹ xung quanh cũng lần lượt thổi qua, tất cả những điều này đều thật tự nhiên.

Trận pháp này đã được Trương Thiên cải thiện một lần, nên uy lực càng mạnh, khả năng gây ảo giác càng lớn, thậm chí, là kiểu nhập ảo mà không hề hay biết.

Cảm nhận làn gió nhẹ xung quanh, Shirley Dương nhẹ nhàng từ trên cây liễu trèo xuống.

Cô ấy tự nhận thấy, tốc độ của mình rất chậm, cơ bản không có vấn đề gì.

Đến được mặt đất, Shirley Dương nhìn về phía nơi vừa phát ra âm thanh, là những chiếc chuông đồng.

Shirley Dương nhẹ nhàng nhặt một chiếc chuông lên, rất cổ kính, chuông cũng rất nhỏ, còn nhỏ hơn lòng bàn tay cô ấy một chút.

“Chuông lạ thật.” Shirley Dương lẩm bẩm, ngay sau đó, cô ấy nhìn xung quanh, cô ấy phát hiện, trong phòng Trương Thiên, dường

như có một đôi mắt đang nhìn mình.

Khóe miệng Shirley Dương nhếch lên, giây tiếp theo, cô ấy ném ra một quả bom khói.

Khói bắt đầu lan tỏa, còn cô ấy thì vội vàng chạy về phía cửa phòng Hồ Bát Nhất.

Trong quá trình này, không biết tại sao, lại thuận lợi một cách bất thường.

Khi Shirley Dương mở cửa lớn của Hồ Bát Nhất, cô ấy kinh ngạc phát hiện, đây căn bản không phải nhà Hồ Bát Nhất, cách bài trí bên trong, thậm chí cả cảnh vật cũng đã thay đổi.

Đây là phong cách trang trí của Mĩ!

Một trang viên lớn!

"Đây là?

Nhà mình sao?" Khi nhìn thấy những cảnh này, Shirley Dương ngớ người, trong tay cô ấy nắm chặt một quả hơi cay, cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh.

"Dương tiểu thư đã về, quản gia đã chuẩn bị thức ăn cho cô rồi, là món mì Ý cô thích nhất." Một người giúp việc cúi người nói, giọng nói thậm chí còn giống hệt giọng nói trong đầu cô ấy.

"Đúng rồi, tiểu thư, hôm nay lão gia về, hôm nay là ngày đoàn viên của cô đấy ạ." Người giúp việc nói, Shirley Dương trong lòng run lên, cha ư?

Nội tâm bình tĩnh của cô ấy có chút xáo động.

Trong một khoảnh khắc cô ấy không biết, đây là thật, hay là ảo giác.

Sau đó, Shirley Dương ngơ ngác được người giúp việc dẫn vào

một căn phòng, và trong căn phòng đó, một bóng người quen thuộc xuất hiện.

Trên mặt ông ấy mang theo nụ cười, chính là cha của Shirley Dương.

Còn lúc này, bên ngoài ảo cảnh của Shirley Dương.

Shirley Dương đang nằm úp sấp trên cành cây liễu, trên mặt lại lộ ra nụ cười ngây ngô.

Quả bom khói ở thắt lưng cô ấy thì bị ném xuống một quả rồi.

Trông cô ấy ngốc nghếch. 【Phụt, giành măng à, nữ thần sống sờ sờ bị các người trêu hỏng rồi.】 【Cười chết tôi mất, đây tuyệt đối là nỗi nhục cả đời của nữ thần Dương!】 【Haha, mà nói chứ có xem được ảo cảnh không, tôi muốn xem ảo cảnh của Dương tiểu thư.】 【Trong ảo cảnh của cô ấy, chắc chắn đã phá đảo rồi nhỉ.】 Hiện trường, vô số người kích động nói.

Còn Trương Thiên cũng vẻ mặt tươi cười, Shirley Dương lúc đó suýt làm Trương Thiên cười chết, lúc thì ném bom khói, rồi lại ném hơi cay, cuối cùng tự mình làm mình cay mắt.

Lúc này hình ảnh tiếp tục.

Nhưng đáng tiếc khán giả không thể nhìn thấy cảnh trong ảo cảnh.

Trong ảo cảnh.

Shirley Dương nhìn người cha quen thuộc, cô ấy liên tục chất vấn cha, tại sao lại nhẫn tâm như vậy, bỏ rơi cô ấy để đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành gì đó.

Nhưng lời cha nói lại giống hệt trong ký ức của cô ấy.

Shirley Dương không nhịn được nữa, mạnh mẽ lật đổ cái bàn.

Giây tiếp theo, Shirley Dương chỉ cảm thấy đầu choáng váng, khi

mở mắt ra lần nữa, Shirley Dương ngớ người.

Chỉ thấy, cô ấy đâu còn ở nhà mình nữa, ngược lại, cô ấy hiện tại vẫn đang nằm úp sấp trên cành cây liễu.

Nhìn xuống mặt đất, khói bom khói đã tan hết.

"Những thứ này...

đều là mơ?" Mắt Shirley Dương trừng lớn, vẻ mặt đầy khó tin.

Nhưng mà chuyện này cũng quá chân thật rồi.

Nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, cô ấy sờ túi, chiếc chuông vừa mới hái xuống lại biến thành lá liễu.

"Chắc chắn là bọn họ đang giở trò!" Shirley Dương trong lòng thắt lại, ngay sau đó, vội vàng đội mặt nạ phòng độc lên, rồi ném một quả hơi cay về phía phòng Trương Thiên.

Giây tiếp theo, khí độc màu xanh lá cây lan tỏa.

Shirley Dương lần thứ hai nhảy xuống cành cây.

Nhưng vừa mới xuống, cô ấy liền bị hơi cay làm cho ho sặc sụa.

Nhưng mà, rõ ràng cô ấy đang đeo mặt nạ phòng độc mà.

Mắt hơi đau.

Shirley Dương nhẹ nhàng dụi dụi mắt.

Nhưng khi mở mắt ra lần nữa, Shirley Dương phát hiện, mình đang đứng trong một đám hơi cay mù mịt.

Còn ở cuối đám hơi cay, dường như không có gì cả, lại dường như có tất cả mọi thứ.

Một cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng, cô ấy vô thức bước về phía trước.

Cũng không biết đã qua bao lâu, một ngôi mộ lớn xuất hiện trước

mặt Shirley Dương.

Chương 254

Sâu trong mộ huyệt, hoa bỉ ngạn nở rộ khắp nơi, có một cỗ quan tài.

Trên quan tài nở đầy hoa bỉ ngạn.

Trong những đóa hoa màu tím dường như có một sức mạnh ma thuật.

Bước chân Shirley Dương đi về phía lối đi đầy hoa bỉ ngạn.

Dường như có thứ gì đó đang hấp dẫn cô ấy.

Shirley Dương đi về phía hoa bỉ ngạn, dần dần, cô ấy đến vị trí quan tài.

"Mấy lần nằm mơ, đều không thể mở được quan tài, lần này, mình nhất định phải xem, bên trong rốt cuộc là gì." Shirley Dương thầm nghĩ, tay cô ấy chạm vào quan tài, cô ấy cố gắng hết sức, nhưng quan tài không hề nhúc nhích.

Cô ấy dùng hết sức lực, quan tài vẫn như cũ.

Shirley Dương nhìn trang bị trên người, cô ấy lấy ra một quả lựu đạn mini, đây là thứ cô ấy cố ý mang theo để tránh nguy hiểm.

Giờ thì nó phát huy tác dụng rồi.

Shirley Dương từng là một "tay nổ nhỏ" phá hoại, từng thể hiện khả năng ở mộ dưới biển.

Lúc này, bên ngoài, khi thấy Shirley Dương úp sấp trên cây ném hơi cay tự làm mình khóc, Trương Thiên càng thấy buồn cười.

Nhưng giây tiếp theo, khi Shirley Dương lấy ra một quả bom, Trương Thiên ngớ người.

Quả không hổ là chuyên gia phá hoại, cô ấy mang theo bom bên mình ư?

Quân bộ binh cảm tử à?

Nếu quả bom này nổ, cây liễu và chuông của hắn không còn thì thôi, Shirley Dương chắc chắn sẽ bị nổ chết.

Trương Thiên nuốt nước bọt, hắn vội vàng xông ra.

Nắm lấy quả lựu đạn mini của Shirley Dương, sau đó ném lên trời, chỉ thấy, Shirley Dương cơ bản không hề do dự, nhấn kíp nổ, may mà kíp nổ đã bị Trương Thiên giật đứt, nên không phát nổ.

"Phù ~" "May quá, cây liễu bình an vô sự." Trương Thiên thở phào một hơi, suýt nữa thì tự mình làm mình nổ chết.

"Tỉnh lại đi." Trương Thiên tắt trận pháp, sau đó lay lay cơ thể Shirley Dương, lúc này Shirley Dương mới từ từ mở mắt.

Hồ Bát Nhất cũng vội vàng chạy ra.

Khi Shirley Dương nhìn thấy Hồ Bát Nhất và Trương Thiên, trong mắt lộ ra một chút cảnh giác.

Trong tay cầm con dao nhỏ ở thắt lưng.

"Tôi biết các anh cũng là giả, đừng lại đây." Shirley Dương nói, nhìn về phía cây liễu, cô ấy ngớ người.

Trời ơi, vào ảo cảnh ba lần, đều ở trên cây liễu, cái cây liễu này là điểm hồi sinh của mình sao?

Hồ Bát Nhất thấy vậy liền vội vàng mở miệng.

"Dương tiểu thư, cô vừa nãy bị hôn mê, không ngừng ném bom khói xuống đất, cả hơi cay nữa, bây giờ thì không sao rồi." Hồ Bát Nhất nói bên cạnh, Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất bằng đôi mắt đẹp của mình.

Cô ấy khẽ cau mày, vẫn còn cảnh giác.

Vì hai ảo cảnh vừa rồi quá chân thực, cô ấy không chắc liệu bây giờ có phải là thật không.

“Dương tiểu thư, cô vừa mơ thấy gì vậy.” Trương Thiên hỏi.

“Tôi mơ thấy cha tôi, và một cỗ quan tài, tôi muốn đẩy quan tài ra nhưng không làm được, cuối cùng tôi muốn nổ tung nó, đang định kích hoạt thì lại đột nhiên xuất hiện ở đây.” Shirley Dương vẫn còn mơ hồ.

Chuyện này mà là người bình thường thì đã phát điên từ lâu rồi, cũng may Shirley Dương gan dạ, sức chịu đựng tâm lý mạnh mẽ.

Quan tài...

Trương Thiên nghe vậy sững sờ, ngay lập tức cũng nghĩ đến điều gì đó.

Shirley Dương là hậu nhân của nhà tiên tri, nên có thể biết trước, mà phương thức tiên tri, đa số đều nằm trong giấc mơ.

Trương Thiên không ngờ, ảo cảnh vừa rồi, vậy mà lại để Shirley Dương nhìn thấy một số thứ.

Nhưng cũng may là cô ấy không nổ tung quan tài, nếu không, Shirley Dương chắc chắn sẽ 'lên thiên đàng' luôn.

“Thôi được rồi, vừa nãy là ảo cảnh của chúng tôi, bây giờ đã giải trừ, cô cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi.” Trương Thiên nói, tay vung lên, Shirley Dương trực tiếp bị đánh ngất đi.

“Lão đại, cái này...” Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

“Bây giờ không có cơ hội giải thích khác, hơn nữa cô ấy cũng không tin, chi bằng sáng mai hãy nói.” “Cậu đưa cô ấy đi để cô ấy nghỉ ngơi cho tốt.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, đưa

Shirley Dương về phía phòng mình.

Trở về phòng, Hồ Bát Nhất đặt Shirley Dương lên giường, còn mình thì ngồi khoanh chân trên ghế sofa.

Nhưng đêm nay, anh ta lại không thể bình tâm tu luyện.

Trương Thiên thì đang nghĩ, nếu Shirley Dương có năng lực tiên tri rất mạnh.

Vậy thì mình có thể không cần bói toán nữa chăng, nếu muốn đi xuống ngôi mộ tiếp theo, cứ để Shirley Dương ngủ một giấc, rồi sẽ có manh mối.

Biết đâu như vậy mình cũng không cần phải liều mạng đi xem bói.

Nhưng tưởng tượng thì rất đẹp, Trương Thiên biết hiện thực rất tàn khốc.

Năng lực như của Shirley Dương, e rằng còn phải từ từ khai phá mới được, ít nhất ở giai đoạn hiện tại, mình vẫn phải liều mạng hành động.

Hơi buồn bực, Lâm Thiên lấy ra Thiên Cung La Bàn.

"Ngươi đó, may mà ngươi không phải Sổ Sinh Tử." Trương Thiên chỉ vào la bàn mà than thở, còn lúc này Nhất Mi Đạo nhân thì ôm bài vị tổ sư gia từ trong ngọc bội chạy ra.

"Đệ tử ngoan, nghe nói con muốn Sổ Sinh Tử à?" Nhất Mi Đạo nhân nháy mắt.

"Không có, sư phụ nghĩ nhiều rồi." Trương Thiên lập tức từ chối, đùa gì chứ, một lần là ba mươi năm, Trương Thiên không chơi nổi.

Mà nói chứ, tên này sao đột nhiên chạy ra vậy?

"Sư phụ sao người lại ra ngoài?" "Ai, tổ sư gia gần đây tâm trạng không tốt, con hãy uống rượu và trò chuyện với ông ấy, cố gắng an ủi

ông ấy chút." Nhất Mi Đạo nhân nói, đặt bài vị ra, Trương Thiên có chút khó hiểu nhìn bài vị.

"Đúng rồi sư phụ, sao người lại đặt tổ sư gia vào ngọc bội?" Trương Thiên có chút tò mò.

Chỉ thấy Nhất Mi Đạo nhân vênh váo hừ một tiếng, sau đó biến mất ngay trước mắt.

Nhìn bài vị, lại có thêm vài vết nứt, Trương Thiên đành phải dùng keo dán lại bài vị một lần nữa.

Sau đó, Trương Thiên cùng tổ sư gia, uống rượu cả một đêm.

Mặc dù tổ sư gia không nói chuyện, nhưng lòng sư đồ họ vẫn kết nối.

Trương Thiên trước mặt tổ sư gia còn nói xấu Nhất Mi Đạo nhân cả đêm, ừm, rất thoải mái, trút hết những chuyện buồn bực gần đây ra.

Sáng sớm hôm sau.

Nhất Mi Đạo nhân đội chiếc ô, lại từ trong ngọc bội chui ra, nhận lấy bài vị.

"Thế nào rồi đệ tử ngoan, tổ sư gia vui vẻ chưa?" Nhất Mi Đạo nhân hỏi.

"Ừm, rất vui vẻ." Trương Thiên gật đầu, sau đó Nhất Mi Đạo nhân sung sướng cất bài vị đi, rồi lại chui vào trong ngọc bội.

Nhất Mi Đạo nhân sở dĩ mang bài vị đến, chủ yếu là vì gần đây anh ta ngày nào cũng làm phiền tổ sư gia, khiến tổ sư gia nổi nóng, Nhất Mi Đạo nhân liền nghĩ để Trương Thiên giúp ông ấy giải tỏa cơn tức giận.

Sáng sớm hôm sau, tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng Hồ Bát

Nhất.

Trong phòng, ánh nắng vàng chiếu lên khuôn mặt Shirley Dương, da mặt cô ấy hơi ửng trắng.

Hiện tại Shirley Dương vẫn chưa đi sa mạc, nên làn da vẫn rất trắng.

Cô ấy dụi dụi mắt, nhớ lại chuyện tối qua, lòng Shirley Dương thắt lại.

Nhìn xung quanh, một cảm giác ấm áp khó tả.

"Lẽ nào là mơ?" Cô ấy lẩm bẩm, khi nhìn thấy Hồ Bát Nhất đang ngồi khoanh chân không xa, cô ấy biết không phải mơ.

"Cỗ quan tài đó là gì?

Còn ảo cảnh đó, là thật sao?" Vô số nghi vấn dấy lên trong lòng.

Lúc này Hồ Bát Nhất thì đã mở mắt.

"Cô tỉnh rồi, thế nào rồi." Giọng Hồ Bát Nhất khàn khàn và trầm ấm truyền đến.

Shirley Dương khẽ "ừm" một tiếng.

"Tối qua..." "Đều là mơ thôi, là một thủ đoạn nhỏ của lão đại, đừng nghĩ nhiều nữa." Hồ Bát Nhất nói, anh ta nghĩ một lát rồi lại mở miệng.

"Lão đại chắc đã đồng ý cho cô gia nhập rồi." Nói xong, Hồ Bát Nhất liền không nói gì nữa.

Anh ta vốn không giỏi ăn nói, Bàn Tử là kiểu bộc trực, còn anh ta nhiều lắm chỉ là kiểu ngầm ngầm.

Shirley Dương gật đầu, cô ấy nhìn xung quanh.

Trên tường phòng Hồ Bát Nhất có rất nhiều đồ, ví dụ như một số

vật nhỏ thu được trong mộ Lỗ Thương Vương.

Còn có Mạc Kim Phù của anh ta.

Chương 255

Thậm chí còn có cả cái quạt của quân sư, đều treo trên tường.

Nhưng, bắt mắt nhất vẫn là cuốn sổ màu đỏ của ông nội.

Ông nội là người Hồ Bát Nhất sùng bái nhất, nếu không anh ta cũng sẽ không lấy tên là Bát Nhất.

Shirley Dương nhìn những thứ trên tường.

Ánh mắt rất nhanh liền rơi vào cái phù màu vàng kia.

Mạc Kim Phù!

"Tôi từng thấy cái này." Shirley Dương đột nhiên mở miệng, Hồ Bát Nhất chợt mở bừng mắt.

Ngạc nhiên nhìn Shirley Dương, cô ấy vậy mà từng thấy?

Thấy Hồ Bát Nhất vẻ mặt có chút kinh ngạc, Shirley Dương lại nghiêm túc gật đầu.

Shirley Dương hồi tưởng lại một chút.

"Tôi nhớ, tôi từng thấy món này ở nhà ông ngoại tôi, rất kỳ lạ, không ngờ anh cũng có." Giọng Shirley Dương không lớn, ánh mắt lại nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

"Anh có thể kể cho tôi nghe, món này rốt cuộc là gì không?" Trên mặt Shirley Dương có chút nghiêm túc, tò mò.

Tính cách của cô ấy chính là như vậy, thẳng thắn, dũng cảm, nếu bảo cô ấy đi làm nũng thì Shirley Dương tuyệt đối không làm được.

Hồ Bát Nhất thì nghiêm túc gật đầu.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương tính cách khá giống nhau, nhưng

Hồ Bát Nhất tương đối trầm tính hơn, ít nói hơn.

"Cái này gọi là Mạc Kim Phù, tương truyền, vào thời Tam Quốc..." Sau đó, Hồ Bát Nhất liền kể cho Shirley Dương nghe một câu chuyện nhỏ, còn bên ngoài cửa.

Tai của Trương Thiên và Bàn Tử đang dán vào khe cửa.

"Hắc hắc, lão đại, sao tôi cảm thấy, dáng vẻ nghiêm túc của lão Hồ lại đẹp trai thế nhỉ." "Bàn gia tôi lúc nghiêm túc chắc chắn cũng đẹp trai." Bàn Tử nháy mắt với Trương Thiên.

Trương Thiên cốc vào đầu Bàn Tử một cái.

"Cậu thì có bao giờ nghiêm túc đâu." Nói đến đây, Trương Thiên nghĩ một lát lại bác bỏ lời vừa nói, ít nhất Bàn Tử trong mơ vẫn khá nghiêm túc.

Hai người trước mắt.

"Ừm, một người dám giảng, một người dám nghe." Trương Thiên hài lòng gật đầu.

"Mà nói chứ, lão đại, chúng ta lén lút nhìn trộm thế này không hay đâu." Bàn Tử nói, lắc lắc mông.

"Chà, Bàn Tử, lời này sai rồi, chúng ta đây là nghe lén, hơn nữa, chúng ta không phải sợ lão Hồ có ý đồ xấu sao, đến lúc đó làm hại đến thiếu nữ nhà người ta thì sao." Trương Thiên vẻ mặt nghiêm túc.

"Lão đại, tôi thấy anh có tài ăn nói còn hơn cả Bàn gia tôi nữa." Bàn Tử nói, hai người chổng mông, nghe lén cuộc trò chuyện của Hồ Bát Nhất.

"Thì ra là vậy, không ngờ, Mạc Kim lại có nhiều học vấn đến thế, quả nhiên, văn hóa Hạ Quốc rộng lớn uyên thâm, học đến già, sống đến già." Shirley Dương cười nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Nhà cô cũng có loại đồ vật này, chứng tỏ, ông ngoại cô rất có khả năng cũng là người như chúng tôi, cô nên chú ý một chút.” Hồ Bát Nhất nói, anh ta quả không hổ là trai thẳng thép, ngoài việc nói những lời như vậy, những lời khác thì không nói ra được.

Không như Bàn Tử, lời lẽ tục tĩu liên hồi.

Khi Hồ Bát Nhất nói xong, xung quanh dường như chìm vào tĩnh lặng.

“Kia, Hồ... tôi có thể gọi anh là Hồ Bát Nhất không?” Shirley Dương nói, Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Đương nhiên, sau này chúng ta là một đội, chỉ là cái tên thôi mà.” Hồ Bát Nhất có chút không tự nhiên.

Anh ta cảm thấy, đánh trận còn chưa từng mệt như thế này.

Ông nội từng nói, nghe thấy kèn xung phong thì xông lên, nhưng ở đây nào có kèn xung phong.

“Hồ đại ca, anh thật sự hiểu về Phân Kim Định Huyệt, về Đạo pháp sao?

Em vẫn luôn ở nước ngoài, nên rất tò mò về những thứ này.” Shirley Dương nói, cô ấy thực sự rất tò mò.

Hồ Bát Nhất gật đầu, hai người lại chìm vào cuộc trò chuyện.

“Lão đại, lão Hồ có phải là gỗ mục không?” Bàn Tử nói bên cạnh.

“Tôi thấy hai cậu cũng tám lạng nửa cân thôi, nếu cậu không vớ được món hời, e rằng cũng chẳng có vợ đẹp đâu.” Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

Tên này còn dám nói, người ta Hồ Bát Nhất, phải biết rằng Hồ Bát Nhất và Shirley Dương là cặp đôi chính thức đó.

Còn cậu Bàn Tử, vợ chính thức Điền Lệ Lệ quỷ mới biết ở đâu.

Bàn Tử cười hắc hắc.

“Lão đại, tôi đây gọi là mệnh vượng thê, anh không phục cũng phải chịu thôi.” Bàn Tử rất kiêu ngạo, Trương Thiên cũng lười xem mối tình đầu ngây ngô của Hồ Bát Nhất.

Hắn vỗ vào mông Bàn Tử.

“Thôi được rồi, đừng nhìn nữa, đi ra ngoài dạo một chút.” Trương Thiên nói, Bàn Tử cười hì hì đi theo sau Trương Thiên.

“Lão đại, sao chúng ta lại đi Phan Gia Viên nữa vậy.” Nhìn Trương Thiên đi về phía Phan Gia Viên, Bàn Tử không khỏi bĩu môi.

Sau khi về Bắc Ly, Trương Thiên và mấy người kia thường xuyên đến Phan Gia Viên, nên Bàn Tử cảm thấy chán ngán cũng không lạ.

“Bàn Tử, cái này cậu không hiểu rồi, Phan Gia Viên, đó là nơi tập trung bảo vật, đi dạo nhiều, đi dạo thường xuyên, có lợi cho mình.” Trương Thiên nói, Bàn Tử bĩu môi, đành phải đi theo sau.

Rất nhanh, ở Phan Gia Viên.

Vẫn như mọi khi, nơi đây vẫn là biển người.

Người Tây, quan lại, thậm chí cả đại gia, nhìn một cái cũng không thấy hết.

Những năm đầu này, Hạ Quốc mới thành lập, cá rồng lẫn lộn, tự nhiên cũng là thời điểm tốt nhất để phát tài.

Rất nhiều người cũng nhân cơ hội đồ cổ để phát một lần tài.

Nhìn từ xa, trong đám đông, chỉ có bóng dáng màu vàng kia là nổi bật nhất.

“Đậu xanh, Kim gia!” Khi nhìn thấy Đại Kim Nha, Bàn Tử liền

như thấy cha ruột của mình vậy, cười hì hì chạy tới.

Đùa gì chứ, đây là tổ sư gia của giới lừa đảo, Bàn Tử tự nhiên phải giữ mối quan hệ tốt, đến lúc đó nói không chừng mình cũng sẽ kế thừa tài ăn nói của Kim gia.

Trương Thiên thấy Bàn Tử lăng xăng chạy qua, hắn vỗ trán.

Quả nhiên, sau này ra ngoài không thể mang theo Bàn Tử, quá mất mặt.

Còn bên cạnh Đại Kim Nha, còn đứng hai người, một người dáng gầy, một người cũng là một tên béo.

"Đậu xanh, Kim gia sao anh lại ở đây." Vương Khải Toàn kích động nói, mắt nhìn Đại Kim Nha trước mặt.

"Ôi, tôi đang nói ai đây, hóa ra là Khải Toàn huynh đệ." Đại Kim Nha nói, Vương Bán Nguyệt bên cạnh cũng từ từ nhìn về phía Bàn Tử.

Toàn thân run lên.

"Đậu xanh, Thiên Vương Cái Địa Hổ!" "Bà nội mày, mày là đồ hai trăm rưỡi (ngốc)!" "Đậu xanh, Khải Toàn huynh lâu rồi không gặp, mập lên rồi à." "Bán Nguyệt huynh cũng thế, lẫn nhau thôi." Hai tên béo gặp nhau thì càng nắm chặt tay, cứ như tìm thấy anh em ruột của mình vậy.

Ngô Tà bên cạnh cũng nhìn ngớ người.

Trời ơi, lại nữa hả?

"Hắc hắc, Bán Nguyệt huynh đệ, các cậu ở đây làm gì vậy?" Vương Khải Toàn kích động nói.

Một lúc gặp mấy người quen, ừm, lão đại nói đúng thật, Phan Gia Viên quả nhiên là một nơi tốt.

“Kim gia xem đồ cổ, chúng tôi học hỏi thôi.” Vương Bán Nguyệt nói.

Nhà Vương Bán Nguyệt cũng có tiệm đồ cổ, hơn nữa, anh ta giỏi săn bắn, xuống mộ, cũng có hiểu biết nhất định về văn vật.

Nhưng đáng tiếc, tên này cũng thích ngọc bội.

Nếu để Đại Kim Nha biết Vương Bán Nguyệt cũng thích ngọc, không biết anh ta sẽ nghĩ thế nào.

“Thế à, tôi và lão đại đến đi dạo, ơ lão đại đâu rồi?” Bàn Tử nói rồi quay đầu nhìn lại, Trương Thiên không biết đã đi đâu mất.

Giây tiếp theo, phía sau mọi người.

“Ngô huynh đệ, Vương huynh đệ, Kim gia, không ngờ các cậu cũng ở đây.” Giọng Trương Thiên truyền đến.

Thà để mình gọi còn hơn để Bàn Tử gọi.

“Tiểu Trương gia, cậu cũng đến dạo à, cậu đến rồi thì tôi chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Đại Kim Nha nói, tỏ vẻ cực kỳ khiêm tốn.

Trương Thiên cười cười.

“Kim gia nổi tiếng Kim Nhãn, mỗi người đều có kiến giải riêng, tôi cũng vẫn luôn bội phục tài ăn nói của Kim gia mà.” Trương Thiên nói, Đại Kim Nha cũng cảm thấy thoải mái trong lòng.

Quả nhiên nói chuyện với người thông minh thì thoải mái thật.

“Lần này nghe nói Phan Gia Viên có quầy hàng mới, nên đến xem thử, đã vậy Tiểu Trương gia cũng đến rồi, vậy chúng ta cùng xem đi.” “Tôi cũng muốn học hỏi một chút, Kim Nhãn của Tiểu Trương gia!” Đại Kim Nha nói, hai tên Bàn Tử trong lòng một trận kích động.

Chương 256

Đây đúng là cuộc so tài của hai cường giả, hay ho thật!

Hai thằng Bàn Tử nhìn nhau. "Khải Toàn huynh, cá cược không?" "Chắc chắn rồi, Bán Nguyệt huynh, lúc này mà không cá cược thì ra thể thống gì?" "Tôi cược lão đại một nghìn tệ." "Ồ, không ngờ Khải Toàn huynh còn lắm tiền vậy, nếu đã thế thì tôi cược Kim gia một nghìn tệ." Hai thằng Bàn Tử đứng một bên cá cược, Trương Thiên đen cả mặt.

Quỷ thần ơi, không ngờ cái tên Bàn Tử này cũng có mặt, nếu không thì Trương Thiên thà không đưa cậu ta ra ngoài còn hơn.

Tôi thà dẫn Tiểu Hồ Ly theo. "Đã sớm nghe nói Tiểu Trương gia có đôi mắt Hoàng Kim Đồng, hôm nay cũng khó gặp được." Hạo Thiên Chân mở miệng nói.

Lời của cậu ta khiến Trương Thiên phải nhìn cậu bằng ánh mắt khác.

Tên nhóc này trưởng thành thật nhanh, không hổ là một tờ giấy trắng, một khi có người dẫn dắt thì tốc độ trưởng thành cũng phi thường. "Ha ha, Ngô huynh quá khen rồi, Kim gia cũng là thần tượng mà tôi luôn sùng bái, có thể cùng Kim gia giám bảo cũng là vinh hạnh của tôi." Trương Thiên lại khiêm tốn nói.

Đại Kim Nha cười toe toét. "Đều là huynh đệ, không nói chuyện khách sáo, đi thôi, chúng ta đi giám bảo." Đại Kim Nha vừa nói vừa đi trước.

Thật lòng mà nói, gã quả thật muốn lĩnh giáo thực lực giám bảo của Trương Thiên.

Trương Thiên cũng không nói nhiều, đi theo sau.

Giám bảo với gã á?

Đơn giản là chuyện đùa.

Mình có hack, còn Kim gia thì chẳng có gì, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình.

Thật ra Trương Thiên cảm thấy mình thắng mà không vẻ vang, vì vậy tôi không định dùng thiên phú giám định, mà dùng kinh nghiệm giám bảo nhiều năm của mình để thật sự so tài với Kim gia.

Lúc này, tại hiện trường. [Vãi chưởng, hai đại thần tỷ thí giám bảo?

Điên rồi sao!] [Hóa ra Đạo mộ tặc cũng biết giám bảo sao?

Chẳng phải còn kích thích hơn cả sảng văn giám bảo à?] [Thôi được rồi, tôi lại có chút mong đợi, rốt cuộc ai sẽ thắng đây.] [Không hổ là Bàn Tử, lúc này cũng có thể mở cuộc cá cược, ha ha, trực tiếp đặt cược.] [Kiến nghị mạnh mẽ, hiện trường cũng tổ chức cá cược đi, tôi cũng muốn tham gia.] [Trời đất, kỹ thuật giám bảo của Tiểu Trương gia lúc đó là nhất lưu, đương nhiên Kim gia cũng không tệ, cả hai đều có sở trường riêng.] Tại hiện trường, khi thấy Trương Thiên và Đại Kim Nha tỷ thí giám bảo, mọi người đều phát điên.

Hai nhân vật đỉnh cấp của thời đại tỷ thí giám bảo, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Trên mạng. [Thật sự mạnh, năm đó Kim gia rất ít khi thất bại.] [Mà nói, Kim gia chẳng phải là một tên con buôn đồ cổ lừa đảo sao?

Kỹ thuật giám bảo của ông ta tốt lắm sao?] [Ông phía trước, vào cái thời đại Bắc Ly ấy, không ai là không biết Kim gia, có thể thấy năng lực của ông ta mạnh cỡ nào.] [Quả thật, Tiểu Trương gia, tôi đã tra tư liệu, cậu ấy còn mạnh hơn, hầu như không có món đồ cổ nào có

thể thoát khỏi mắt cậu ấy.] [Chẳng phải mạnh hơn mấy chuyên gia đập phá văn vật sao?] [Trời đất, cái chương trình kia thật ghê tởm, giám định là giả rồi đập phá văn vật.] Trên mạng càng ồn ào hơn.

Còn lúc này, phía chuyên gia giám bảo của các hot boy mạng.

Khi thấy cảnh này, ba người ngẩn ra.

Trời đất, trước đó họ còn nói năng lực giám bảo của Kim gia không ra gì, bây giờ hay rồi, người ta sắp tỷ thí rồi.

Chuyên gia Bàn hít một hơi khí lạnh. "Tôi giữ vững quan điểm của mình, thực lực của hắn ta, chỉ giới hạn trong đạo mộ." Hắn ta nói, không hề muốn nhận thua.

Hai người còn lại cũng gật đầu. "Thời đại đó, căn bản không có nhiều kỹ thuật như vậy, không thể so với thời đại của chúng ta, cho nên, năng lực của hắn ta đa phần đều là được thần thoại hóa." Chuyên gia Sưu cũng mở miệng.

Mấy người nhìn vào màn hình, có chút nghiêm túc.

Lúc này, trên màn hình, Đại Kim Nha dẫn Trương Thiên mấy người đi sâu vào bên trong.

Những người vây xem xung quanh cũng lần lượt nhường đường. "Đây là ai vậy, mặt mũi lớn đến thế." Một người nước ngoài hỏi. "Người đi đầu là Kim gia, không tính là quá lợi hại, người phía sau là Tiểu Trương gia, người này mới lợi hại đây, ở Bắc Ly cũng có tiếng tăm lừng lẫy, còn người sau cùng, là người của Ngô gia, Ngô gia biết chứ, không thể trêu vào đâu." Mọi người xung quanh bàn tán, ai nấy đều nhìn Trương Thiên và những người khác với ánh mắt vừa tò mò vừa kinh ngạc.

Vương Khải Toàn: "Hắc hắc, đúng là gà con mổ đít." Vương Bán Nguyệt: "Sướng đến bùng nổ!" Cảm nhận được ánh mắt của mọi

người xung quanh, hai thằng Bàn Tử trong lòng đặc biệt sảng khoái.

Cả hai càng không hẹn mà cùng bước đi ngông nghênh.

Điều này khiến Hạo Thiên Chân cũng phải ngẩn người. "Bàn Tử, cậu làm gì thế." Hạo Thiên Chân thấy dáng vẻ của Bàn Tử như vậy, liền vội vàng ngăn lại. "Thiên Chân à, cái này cậu không hiểu rồi, đây là lễ nghi giang hồ, học hỏi chút đi." Vương Bán Nguyệt nói, Hạo Thiên Chân đành mím môi không nói gì.

Rất nhanh, Đại Kim Nha dẫn Trương Thiên đến trước một quầy hàng.

Quầy hàng này vừa mới được bày ra.

Ông chủ Trương Thiên không quen biết, chắc không phải người Bắc Ly, da hơi đen, có lẽ đã phơi nắng rất lâu rồi.

Khi Trương Thiên và nhóm đến đây, những người vốn đang vây quanh cũng tản ra.

Trương Thiên nhìn những món đồ cổ trên mặt đất.

Có đồ sứ, có kiếm đồng, thậm chí còn có đỉnh cổ.

Chủng loại phong phú, nhưng đồ thật thì không nhiều.

Chỉ bằng một cái liếc mắt của Trương Thiên, tôi có thể nhìn ra hơn chục món đồ giả.

Còn những món khác, Trương Thiên cần phải từ từ nghiên cứu, quan sát. "Tiểu Trương gia, chúng ta nói qua quy tắc nhé?" Đại Kim Nha nói, Trương Thiên trên mặt nở nụ cười.

Lúc này ông chủ đã đơ người, cái tình thế này, ông ta giờ có muốn đi cũng không được.

Ở lại thì ông ta như một người ngoài cuộc, bị lãng quên, tiến thoái lưỡng nan. "Được thôi, thế này nhé, chúng ta mỗi người chọn ba món

đồ cổ, xem ai đoán đúng số lượng, ai đoán đúng nhiều hơn thì thắng, nếu hòa thì tiếp tục ván tiếp theo." "Tối đa ba ván." Trương Thiên nói, Đại Kim Nha cũng gật đầu. "Ha ha, đúng ý tôi, quy tắc thế này mới thoải mái." "Vậy chúng ta bây giờ bắt đầu chọn đồ cổ nhé?" Đại Kim Nha nói, Trương Thiên cười. "Kim gia, ngài trước đi." Đại Kim Nha cũng không khách khí, trực tiếp bắt đầu cầm đồ cổ lên xem.

Còn ông chủ bên cạnh thì lơ mơ, ông ta lờ mờ nhớ ra, đây là quầy hàng của mình mà.

Khi mọi người biết Trương Thiên và Đại Kim Nha đang làm gì, xung quanh đều kích động. "Vãi chưởng, Kim gia muốn thi đấu với Tiểu Trương gia sao?" "Chưa từng nghe, chưa từng thấy bao giờ!" "Mau, ai có máy ảnh không, quay lại cảnh này đi, đây đơn giản là đại hỷ sự của Phan Gia Viên!" Những người xung quanh càng thêm kích động.

Bình thường có thể thấy Đại Kim Nha hoặc Trương Thiên giám bảo đã rất tốt rồi.

Bây giờ thấy hai người tỷ thí, mọi người xung quanh sao mà không kích động cho được.

Vương Bán Nguyệt cũng không nói gì, lần này cậu ta im lặng nhìn hai người.

Đây là cơ hội tốt nhất để học hỏi.

Hạo Thiên Chân hít một hơi, cậu ta cuối cùng cũng có thể hiểu sâu hơn về Trương Thiên rồi. "Cái đó, hai vị gia, hai vị đây là..." Ông chủ lấy hết dũng khí, nhìn về phía Trương Thiên.

Chiếm quầy hàng của mình như thế này, nếu ông ta không nói gì, có lẽ đồ cổ sẽ bị lấy đi mất.

Trương Thiên lúc này mới nhớ ra, hóa ra còn có nhân vật ông chủ

này. "Là thế này, chúng tôi mượn quầy hàng của ông để tỷ thí một chút, yên tâm sẽ không phá hỏng đồ trên quầy của ông." "Thế này, tôi có thể đưa ông ba trăm tệ, làm phí sử dụng lần này." Trương Thiên vừa nói, vừa lấy ra ba trăm tệ.

Ông chủ thấy tiền, trên mặt nở nụ cười. "Vị khách này khách khí rồi, ngài cứ dùng thoải mái, chỉ cần đừng phá hỏng là được." Ông chủ tươi cười hớn hở.

Trương Thiên gật đầu: "Yên tâm, những món chúng tôi ưng ý cũng sẽ mua đi." Nghe Trương Thiên nói vậy, ông chủ càng vội vàng cười gật đầu.

Còn lúc này Đại Kim Nha cũng đã chọn xong bảo vật mà mình muốn Trương Thiên giám định.

Đại Kim Nha lấy một thanh kiếm đồng, một cái nhìn giống như đồ sứ thời Đường.

Cuối cùng còn có một món đồ dạng ấm trà.

Ba món đồ này, nếu không dùng dị năng thì không thể nhìn ra thật giả.

Đại Kim Nha cũng coi như đã chọn ba món, chủng loại khác nhau, hơn nữa còn là những món đồ cổ khó phân biệt nhất, có thể nói là khá nghiêm túc với trận đấu này. "Kim gia vừa ra tay đã chọn những thứ này, xem ra là thật sự nghiêm túc rồi." "Đúng vậy, ai cũng biết, đồ sứ, đồ đồng, và những món dạng ấm trà rất khó phân biệt." "Không biết Tiểu Trương gia sẽ chọn gì." Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao.

Lúc này phía chuyên gia hot boy mạng. "Vãi chưởng, vừa ra tay đã chơi lớn vậy!" "Đồ đồng, đồ sứ, hai thứ này đã làm khó biết bao nhiêu người, không có thiết bị đặc biệt, làm sao họ phân biệt bằng mắt thường?" Ba người đều lộ ra ánh mắt kinh hãi.

Đồ đồng, thứ này đồ giả quá nhiều, cơ bản không thấy đồ thật, nếu là người khác lấy ra, khả năng cao là đồ giả, nhưng lại bị Đại Kim Nha lấy ra.

Chương 257

Cái này thì khó rồi.

Còn đồ sứ, đồ giả lại càng nhiều, từ xưa đến nay, đồ sứ là một trong những thứ bị làm giả nhiều nhất. "Tiểu Trương gia, đến lượt cậu rồi." Đại Kim Nha lộ ra cái răng vàng của mình.

Trương Thiên gật đầu, tôi trong ánh mắt của mọi người, lật tìm trên quầy hàng một chút.

Cuối cùng tôi lấy một con lạc đà đồng thời Chiến Quốc, một cái trâm cài tóc, và một tấm thẻ gỗ.

Nhìn những món đồ Trương Thiên lấy ra, mọi người càng hít một hơi khí lạnh.

Ba món đồ này, có thể nói, đều là những thứ cực kỳ hiếm gặp, hơn nữa lại cực kỳ khó bị chú ý.

Trương Thiên lại lấy ra, điều này cũng coi như cho Kim gia một màn 'khai vị' bất ngờ.

Đại Kim Nha nhìn những món đồ Trương Thiên lấy ra, trên mặt ông ta lộ vẻ ngưng trọng.

Nếu là những món đồ thông thường, ông ta cơ bản có thể phân biệt được ngay.

Nhưng cái trâm cài tóc của phụ nữ, và tấm thẻ gỗ, lại khiến Đại Kim Nha có chút do dự. "Bàn gia lần này thắng chắc rồi." Bàn Tử nhìn lão đại lấy ra nhiều món đồ như vậy, hơn nữa còn là những món kỳ kỳ quái quái, trong lòng cậu ta đã định.

Chẳng phải một nghìn tệ này là nắm chắc rồi sao?

Đại Kim Nha không hổ là lão luyện, chỉ thoáng chốc đã trấn tĩnh lại.

Ông ta thản nhiên nhìn về phía Trương Thiên. "Tiểu Trương gia, cậu trước, hay tôi trước?" "Ông trước đi." Trương Thiên nói, Đại Kim Nha nhìn những món đồ Trương Thiên đã chọn.

Món đầu tiên ông ta tự nhiên nhìn là con lạc đà đồng.

Dù sao, thứ này là thứ có danh tiếng lưu truyền rộng rãi nhất, lớn nhất rồi.

Chỉ cần phát hiện, liền là văn vật, cấp quốc bảo. "Lạc đà đồng thời Chiến Quốc, nói không chính xác thì là lạc đà đồng hiển (xian)." Đại Kim Nha nói, ánh mắt nhìn vẻ ngoài của món đồ này.

Toàn bộ vật phẩm có hình dáng rồng lạc đà, miệng rồng ngậm một cái khóa hình đuôi rồng, móng sau của rồng lạc đà, bề mặt còn có hoa văn rồng.

Mức độ ăn mòn cực kỳ thấp, trên đó thậm chí không có vết xước, tổng thể đều là một dáng vẻ bay bổng nhẹ nhàng.

Một món đồ được bảo tồn tốt đến mức này, nếu là thật, thì tuyệt đối là một sự kiện chấn động trời đất.

Đại Kim Nha nhìn trái nhìn phải, ánh mắt nghiêm túc và chăm chú. "Thời Chiến Quốc, cách chúng ta ít nhất cũng có hơn hai nghìn năm lịch sử, mà cái này là vật trang sức đi kèm trên chiến mã lúc bấy giờ." "Thứ này, thông thường sẽ thấy trong các câu lạc bộ của các nước, các chư hầu sẽ treo vật trang sức yêu thích lên chiến mã của mình, mà đây chính là một trong số đó." "Thứ này có tên là 'đà', là một loại đồ trang sức cực kỳ xa xỉ." Đại Kim Nha vừa nói, những người xung quanh càng nghe rất chăm chú.

Hiện trường. [Vãi chưởng, tôi đi học còn chưa từng chăm chú đến

vậy.] [Thật đấy, giáo viên lịch sử vừa giảng bài là tôi buồn ngủ, nhưng Kim gia vừa nói là tôi lại có hứng thú.] [Kiến nghị mạnh mẽ, đào Kim gia từ trong mộ ra dạy chúng ta học lịch sử đi!] [Đậu mợ, ông phía trước nói có lý!] [Khoan đã, đây là do Tiểu Trương gia tìm thấy, vãi chưởng, không phải là thật đấy chứ?] [Hiện tại, bảo tàng thành phố Nhật Chiếu của nước ta có một món đồ như thế này, hơn nữa còn là duy nhất, không phải là thật đấy chứ...] Trong một thời gian, vô số người kinh hãi.

Nếu đây là thật, thì đó chính là quốc bảo!

Chỉ thấy trong màn hình Đại Kim Nha tiếp tục mở miệng. "Con 'đà Chiến Quốc' này, chế tác tinh xảo, trang trí cũng rất giống với phong cách thời bấy giờ, năm đó quần hùng tranh giành, mà trang sức này lại có hoa văn rồng, móng rồng, càng là biểu tượng của địa vị." "Và việc phân biệt đồ đồng chủ yếu là nhìn dấu vết rỉ sét." "Dấu vết rỉ sét này khá không rõ ràng, có lẽ là do một gia tộc nào đó lưu truyền lại." Đại Kim Nha nói đến đây, mọi người cũng đã đoán được Đại Kim Nha muốn nói gì. "Vãi chưởng, không phải là thật đấy chứ..." "Thứ này mà là thật thì chẳng phải đáng giá một đống tiền sao?" "Cái đó, Bán Nguyệt huynh, cái này đáng giá bao nhiêu tiền." Vương Khải Toàn ở một bên hỏi. "Nếu là thật, thì là vô giá." Vương Bán Nguyệt hầu như lẩm bẩm.

Trương Thiên gật đầu, sau đó chỉ nghe Đại Kim Nha tiếp tục mở miệng. "Theo tôi sơ bộ phán đoán, là thật." "Mọi người xem, trên con 'đà Chiến Quốc' này, tuy nhìn qua không có dấu vết rỉ sét rõ ràng, nhưng mọi người nhìn chỗ này." Đại Kim Nha nói, lật con 'đà Chiến Quốc' lại, trong khe hở, một chút dấu vết rỉ sét xuất hiện.

Đồng thời bên trong còn hơi thô ráp.

Đồ đồng bản thân càng có niên đại lâu thì càng thô ráp.

Đồng thời, trong khe hở, còn có một số dấu vết minh văn, rất rõ ràng, con 'đà Chiến Quốc' này có minh văn, nhưng không biết bị ai tẩy mất. "Hôm nay Kim gia sẽ cho mọi người một bài học, phân biệt đồ đồng không chỉ cần nhìn dấu vết rỉ sét của nó, mà còn cần nhìn dấu ấn minh văn, và mức độ lớp gỉ tự nhiên, mọi người xem cái này." "Lớp gỉ của nó là cổ kính, hơn nữa có màu xanh đậm, đây chính là lớp gỉ điển hình, đồng thời, cảm giác khi chạm vào cũng có sự khác biệt." "Cái này tôi sẽ không nói nhiều nữa." Đại Kim Nha vừa nói, vừa xoay chiếc nhẫn trên tay.

Trương Thiên cười gật đầu. "Không hổ là Kim gia, nói quả thật không sai, cái này chính là đồ thật!" Trương Thiên vừa nói, toàn trường liền xôn xao.

Trong đầu Trương Thiên cũng xuất hiện giới thiệu về món đồ này.

Nhưng tôi cũng lười để ý. "Tiểu Trương gia, cái này là quốc bảo đấy." Đại Kim Nha nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên cười cười. "Ông chủ, cái này là quốc bảo đấy." Trương Thiên cũng mở miệng nói.

Ông chủ toát mồ hôi hột, hiển nhiên bị dọa không nhẹ.

Trương Thiên còn thấy bùn đất dưới chân gã, hiển nhiên gã đã đạo mộ, hơn nữa còn thuận lợi thoát ra rồi.

Nhưng trên người gã tử khí rất nặng, e rằng không sống quá ba ngày.

Gã đạo mộ rất có khả năng là vật tùy táng của một hoàng gia nào đó. "Làm sao có thể, những thứ này đều là đồ giả." Ông chủ vội vàng nói, Trương Thiên xua tay tiếp tục mở miệng. "Chuyện này chúng ta nói sau." Trương Thiên vừa nói, vừa phất tay, Bàn Tử thấy vậy liền vội vàng chế phục ông chủ. "Bà nội cha, dám đạo mộ, Bàn gia ghét

nhất Đạo mộ tặc." Vương Khải Toàn bất bình nói.

Trương Thiên đen cả mặt, vẫn phải là Bàn Tử. "Tiểu Trương gia, đến lượt cậu rồi." Đại Kim Nha cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng ông ta rất rõ cái gì nên lấy, cái gì không nên lấy.

Chỉ riêng cái quốc bảo này, Đại Kim Nha ông ta có mười cái gan cũng không dám lấy, sẽ bị chém đầu mất.

Trương Thiên gật đầu. "Vì Kim gia món đầu tiên đã là đồ đồng, vậy tôi cũng chọn một món đồ đồng đi." Trương Thiên nói, cầm lấy thanh kiếm đồng trên mặt đất.

Trong một thời gian, mọi người đều nín thở.

Kiếm đồng, thứ này, không dễ giám định đâu!

Đối mặt với ánh mắt của vô số người, Trương Thiên lại không hề vội vàng, ngược lại rất bình tĩnh.

Nhưng những người có mặt đã kích động không chịu nổi.

Trương Thiên giám định kiếm đồng, điều này càng thu hút ánh mắt của vô số người.

Ngay cả Trần Hề cũng trở nên nghiêm túc.

Trong màn hình.

Một đám người hầu như tập trung ánh mắt khóa chặt trên người Trương Thiên.

Đương nhiên, Trương Thiên cũng không phụ sự kỳ vọng, từ từ cầm lấy thanh kiếm đồng mà Đại Kim Nha đã chọn.

Vừa rồi con lạc đà đồng thời Chiến Quốc đã làm chấn động vô số người, hơn nữa còn được xác nhận là quốc bảo thật.

Nếu thanh kiếm đồng này cũng là thật, thì tuyệt đối sẽ làm kinh

ngạc cả giới đồ cổ Bắc Ly.

Trương Thiên cũng giống như Đại Kim Nha, thích xem hình dáng và màu sắc của vật phẩm trước.

Thông thường mà nói, đồ đồng, từ màu sắc và mức độ ăn mòn, đã có thể xác định được món đồ này là thật hay giả.

Nhưng Trương Thiên nhìn một lượt ở đây, tôi lại không hề phát hiện tình huống khả nghi. "Không đúng, từ vẻ ngoài và hình dáng mà nói, quả thật là công nghệ rèn đúc đặc trưng của thời Chiến Quốc." "Nhưng, tôi cứ cảm thấy không đúng." Trương Thiên thầm nghĩ, ánh mắt tôi từ từ lướt đến khu vực cán kiếm đồng.

Trong một khoảnh khắc, khóe miệng Trương Thiên đã nở một nụ cười.

Kiếm đồng, duy nhất có cán kiếm là rất khó làm giả, mà chi tiết trên cán kiếm, cũng là phương pháp phân biệt tốt nhất.

Lúc này, những người xung quanh càng không dám thở mạnh, sợ làm phiền Trương Thiên giám bảo.

Còn bên ngoài, các chuyên gia hot boy mạng đã bắt đầu tranh luận kịch liệt.

Chuyên gia Bàn mở miệng: "Tôi cảm giác, cái này cũng nên là thật, từ màu sắc, và hình dáng mà xem, căn bản không thể tìm ra lỗi, nên là đồ vật thời Xuân Thu Chiến Quốc." Chuyên gia Bàn vẻ mặt kiêu ngạo, hiển nhiên, hắn ta biết một ít kiến thức, nhưng có lẽ không biết nhiều.

Chuyên gia Sưu mở miệng: "Tôi cũng cho rằng là thật, thời Xuân Thu, việc rèn đúc thì càng có phần chú trọng, sử dụng công nghệ rèn đúc nhiều lớp, thậm chí phải nắm bắt trong từng lần gõ đập." "Cái trước mắt này, cơ bản không có vấn đề." Hai người vừa nói, khoảnh khắc tiếp theo nhìn nhau. "Ài, nếu chúng ta sinh ra ở thời đại đó thì tốt

biết mấy, nói không chừng, cũng có thể kiếm được rất nhiều bảo vật." Chuyên gia Bàn nói, chuyên gia Sưu cũng vẻ mặt tiếc nuối.

Tại hiện trường, Trương Thiên đã nhìn một lượt, sau đó đặt thanh kiếm đồng xuống. "Cái này, giả." Trương Thiên đột nhiên mở miệng.

Chương 258

Đại Kim Nha: "Cái gì!" Hai chuyên gia hot boy mạng: "!!!" Những người đi đường bên cạnh càng kích động nhìn Trương Thiên. "Tiểu Trương gia chỉ tốn chưa đến nửa nén nhang đã tìm ra thật giả, thật lợi hại." "Tôi lại cảm thấy, Tiểu Trương gia lần này lỗ mãng rồi, thanh kiếm đồng này nhìn không có vấn đề gì mà, làm sao có thể kết luận là giả?" "Tôi có một chút năng lực giám bảo, cái này nên là thật mới đúng." Trong một thời gian, những người xung quanh xì xào bàn tán, cảnh tượng càng trở nên nóng bỏng. "Bàn Tử, Tiểu Trương gia giám định thế nào rồi?" Hạo Thiên Chân đối với giám định đồ cổ vẫn chưa bằng Vương Bán Nguyệt, cho nên lúc này cũng hỏi Vương Bán Nguyệt. "Tôi cảm thấy, thanh kiếm đồng này là thật, nhưng không ngờ, Tiểu Trương gia lại nói vậy, chúng ta xem cậu ấy chống đỡ thế nào đây." Vương Bán Nguyệt hiếm khi nghiêm túc nói.

Trong một thời gian, hầu như vô số người đều tập trung ánh mắt vào Trương Thiên. "Công nghệ rèn đúc kiếm đồng truyền thống tôi sẽ không nói nữa, những huynh đệ hiểu về đồ đồng chắc đều biết." "Cây kiếm này, có lẽ là hàng giả cao cấp thời cận đại, thanh kiếm đồng này làm giả khí kiếm thời Xuân Thu, thời Xuân Thu đồ đồng đã dần hoàn thiện, lúc đó cũng là đỉnh cao của thời đại đồ đồng." "Từ mức độ rỉ sét của đồ đồng này, và màu sắc vân vân các phương diện xác định không sai." Trương Thiên vừa nói vừa hít một hơi.

Sau đó, tôi liếm một cái trên thanh kiếm đồng.

Có một mùi gỉ sét nhàn nhạt. "Tiểu Trương gia, ngài mau nói đi, chỗ nào không đúng." "Đúng vậy, đừng có vòng vo nữa." Mọi người có chút sốt ruột.

Trương Thiên cũng không làm động tác nào khác, mà là cho mọi người xem vị trí tôi vừa liếm. "Phân biệt thứ này, từ màu sắc khi ngâm vào nước đã có thể nhìn ra, rỉ sét của đồ đồng khi ngâm vào nước sẽ biến thành màu xanh lam, còn cái này, lại hơi xanh nhạt." "Rồi nhìn cán dao, cán dao thời Xuân Thu phổ biến dùng hình tròn, ngón tay có thể nắm chặt hình dáng hơi to, nhưng cái này lại là hình thang, phổ biến hơi nhỏ." "Hơn nữa, rỉ sét trên cán kiếm cũng không đúng, tôi nghi ngờ, cái này là vớt từ hố xí ra." Trương Thiên nói đến đây, toàn trường đều im lặng.

Hiểu biết, không hiểu biết, tất cả đều ngây người.

Trong hố xí, lại có thể làm giả văn vật sao?

Ngay cả Đại Kim Nha cũng ngẩn ra, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, ông ta liền phản ứng lại, hố xí quả thật có thể làm giả đồ đồng!

Lúc này hiện trường. [Vãi chưởng, điên rồi sao, tôi bắt đầu nghi ngờ tính chân thực.] [Theo tìm hiểu, hình như là thật đấy.] [Vãi chưởng, thật hay giả, nói như vậy, chẳng phải tôi cũng có thể làm giả đồ đồng sao?] [Ông phía trước, nguy hiểm lắm đấy!] [Thứ này xem thì cứ xem thôi, đừng có bắt chước, sẽ phải ăn cơm tù đấy.] Hiện trường một trận ồn ào.

Còn lúc này, các chuyên gia hot boy mạng vừa rồi còn nói đây tuyệt đối là thật cũng ngây người. "Vốn dĩ tôi tưởng, cái tên Đại Kim Nha kia là một tên lừa đảo, xem ra cái tên Trương Thiên này cũng vậy, thật lại muốn nói thành giả." Chuyên gia Bàn kích động mở miệng. "Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, những gì hắn nói hình như không có vấn đề, quả thật cán kiếm, và màu sắc khi ngâm nước không giống." Chuyên gia Sưu nói, chuyên gia Bàn lại trừng mắt nhìn hắn ta một cái. "Tôi lại muốn xem xem, rốt cuộc hắn ta có thể nói ra trò gì hay ho." Nữ chuyên gia bên cạnh nói, một đám người vây quanh nhìn Trương

Thiên mở miệng.

Trong màn hình, nhìn ánh mắt của mọi người, Trương Thiên từ từ mở miệng. "Trong hố xí, có vi khuẩn rất mạnh, hơn nữa nước tiểu của con người cũng có tác dụng thẩm thấu, ăn mòn rất mạnh." "Vào thời cổ đại, đã có một vụ án, một người dùng hố xí làm giả một lượng lớn đồ đồng để kiếm lời, vì khả năng ăn mòn mạnh của nhà xí, chỉ cần đặt vào đó vài năm, tình trạng ăn mòn sẽ không khác gì đồ đồng thông thường." "Thậm chí ngay cả giám bảo giả lúc bấy giờ cũng không phân biệt được thật giả." Nói xong hít một hơi. "Mà, cái này, từ vẻ ngoài và màu sắc mà xem, nên là khoảng một trăm đến hai trăm năm trước, có người giấu trong nhà xí làm giả rồi gần đây mới được lấy ra." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía ông chủ bên cạnh.

Ông chủ bị Bàn Tử áp chế, càng không dám giấu giếm. "Cái này quả thật là vừa được kéo ra từ hố xí nhà tôi." "Những thứ này, cũng là tôi tìm được ở trong thôn của tôi." Ông chủ liên tục nói, vẻ mặt cầu xin. "Vãi chưởng, Tiểu Trương gia thật thần thông!" "Ài, Tiểu Trương gia đúng là lợi hại, vài mắt đã có thể xác định thật giả!" "Quả nhiên, chúng ta thật sự tự thẹn không bằng." Quần chúng xung quanh một trận bàn tán.

Còn Bàn Tử thì hình như phát hiện ra tân đại lục. "Vãi chưởng, lão đại liếm phân rồi!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, trong một thời gian, những người xung quanh lập tức im bặt.

Ai nấy đều nhìn về phía Trương Thiên.

Lúc này họ mới phản ứng lại, vừa nãy khi Trương Thiên giảng giải, còn liếm một cái.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là, Tiểu Trương gia lừng lẫy, Tiểu Trương gia, lại công khai liếm cái thứ đó sao?

Trong một thời gian, bầu không khí lại trở nên kỳ lạ.

Còn Trương Thiên lúc này mặt đã đen.

Thở dài thườn thượt, tại sao điểm chú ý của Bàn Tử mỗi lần đều không giống với người khác chứ?

Hơn nữa!

Cái này cũng quá xấu hổ rồi!

Nhìn ánh mắt của nhiều người như vậy, Trương Thiên biết, sau này ra ngoài, e rằng phải cúi đầu mà đi.

Còn Bàn Tử nhìn những người xung quanh, thấy Trương Thiên có chút xấu hổ, cậu ta càng vội vàng nhảy ra. "Nhìn cái gì mà nhìn!

Chưa từng thấy Tiểu Trương gia đẹp trai phong độ à?" "Cho dù lão đại tôi, cho các người cơ hội, các người cũng chưa chắc đã dám liếm!" Bàn Tử nói, tuy là giúp Trương Thiên giải vây, nhưng trình độ của cậu ta không cao.

Trong một thời gian, bầu không khí càng trở nên kỳ lạ.

Trương Thiên đen cả mặt.

Tôi nhìn về phía Bàn Tử nhảy ra, đã không còn lời nào để nói.

Còn lúc này, những người xung quanh càng nén cười, có chút khó chịu.

May mắn thay Đại Kim Nha lúc này đã bước ra. "Tiểu Trương gia vẫn rất lợi hại, không chỉ có thể một mắt phân biệt đồ đồng, thậm chí có thể nói ra công nghệ làm giả kiếm đồng, tôi Đại Kim Nha bái phục." "Xin hỏi, những người có mặt ở đây, ai liếm xong có thể nói được nhiều như vậy?" "Tôi sợ các người ngay cả liếm cũng không xứng." Đại Kim Nha nói xong, một số người vốn đang nén cười lập tức cúi đầu.

Quả thật, với thân phận của Trương Thiên, những người có mặt căn bản không xứng để liếm, thậm chí họ còn không có địa vị cao như Đại Kim Nha.

Trong một thời gian, bầu không khí lại sôi nổi trở lại. "Đúng vậy, cho dù là để tôi liếm, e rằng tôi cũng không liếm ra được." "Tiểu Trương gia thật lợi hại, không hổ là Hoàng Kim Nhãn trong truyền thuyết!" "Một mắt phân biệt đồ cổ, cộng thêm kiến thức này, nếu tôi có những năng lực này thì tốt biết mấy." Sau lời nói của Đại Kim Nha, mọi người như cỏ đầu tường, điên cuồng tâng bốc như những kẻ liếm chó.

Sợ nói chậm.

Đây e rằng chính là kẻ liếm chó cao cấp trong truyền thuyết.

Lúc này hiện trường. [Cười chết tôi, vẫn phải là Bàn gia, trực tiếp ra một đòn hồi mã thương.] [Ha ha, Trương Thiên tuyệt đối đã được giúp đỡ rồi.] [Vãi chưởng, Đại Kim Nha này cũng được đấy chứ, trực tiếp vãn hồi thể diện cho Trương Thiên.] [Mà nói, mấy người kia cũng quá không có khí tiết rồi, một câu nói liền biến thành kẻ liếm chó sao?] [Ông phía trước, nếu ông sinh ra ở thời đại đó ông cũng là kẻ liếm chó thôi, nói không chừng còn liếm nhiệt tình hơn họ.] Hiện trường một trận bàn luận.

Trên bàn giám định, Bàn Tử cười hì hì nhìn Hồ Bát Nhất. "Lão Hồ thấy không, chuyện bẽ mặt của lão đại." Bàn Tử vui vẻ, căn bản không nhìn ra, tên nhóc này đã trăm tuổi rồi.

Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, lười để ý tên nhóc này, bây giờ mà cười Trương Thiên, lát nữa ở Cổ Thành nói không chừng Trương Thiên sẽ cười lại mình.

Thật không đáng.

Lúc này, các chuyên gia hot boy mạng. "Những gì hắn ta nói hình như có lý, mức độ ăn mòn của nhà xí, cộng thêm nguyên lý rỉ sét của đồ đồng, nói không chừng thật sự có thể." Chuyên gia Sưu có chút kích động. "Dù sao tôi cũng không tin, đây chẳng phải là tự tát vào mặt chúng ta sao?" Chuyên gia Bàn lẩm lẩm.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, khi thấy hai tên còn lại đã ra ngoài chuẩn bị thực nghiệm, chuyên gia Bàn càng vội vàng đứng dậy. "Ài, đợi tôi với, tôi cảm thấy, có lẽ có thể thử xem." Hắn ta vội vàng đi theo, hai người còn lại vô ngữ nhìn hắn ta một cái.

Lúc này, trong đám đông trên màn hình.

Trương Thiên cũng vội vàng thuận theo cái thang Đại Kim Nha đã tạo. "Năng lực giám bảo của Kim gia, tôi bái phục, trận này, cứ coi như Kim gia thắng đi." Trương Thiên nói, Đại Kim Nha càng vội vàng xua tay. "Không không không, Tiểu Trương gia, trận này, không đúng, lần tỷ thí này, đều là ngài thắng." Đại Kim Nha vội vàng ngăn Trương Thiên lại, kích động mở miệng.

Cái răng vàng trong miệng ông ta càng lộ rõ. "Kim gia, lời này nói thế nào?" Trương Thiên có chút nghi hoặc, sao hai người vừa mới bắt đầu tỷ thí, Đại Kim Nha đã hô dừng rồi?

Chỉ thấy Đại Kim Nha khẽ lắc đầu. "Không giấu gì, vốn dĩ tôi tưởng, thanh kiếm đồng này là thật, cho nên mới lấy ra, không ngờ, là tôi phán đoán sai lầm." "Tiểu Trương gia, ngài quả thật cao hơn tôi một bậc, cái khí phách này, tôi Đại Kim Nha vẫn có." Đại Kim Nha không hề che giấu mở miệng.

Trương Thiên cũng không keo kiệt, trực tiếp gật đầu. "Nhãn lực của Kim gia, cũng là cái tốt nhất mà tôi từng thấy, không có một cái nào khác tốt hơn." "Trận đấu này, chúng ta coi như hòa thế nào." Trương Thiên nói, cũng đã cho Đại Kim Nha đủ thể diện.

Dù sao người ta cũng kịp thời cứu vãn tình thế mà. "Vậy thì đa tạ Tiểu Trương gia." Sau đó, Trương Thiên và Đại Kim Nha trên mặt đều nở nụ cười.

Còn Bàn Tử hình như nghĩ ra điều gì đó. "Hắc hắc, Bán Nguyệt huynh, chúng ta cái này..." Bàn Tử cười hì hì cọ cọ ngón tay.

Vương Bán Nguyệt một trận uất ức, làm sao vậy, Đại Kim Nha còn thua nữa.

Không đúng, phải là hòa mới đúng. "Khải Toàn huynh, lời này của chúng ta không được đạo đức cho lắm." "Kim gia và Trương gia, đó là hòa, chúng ta không thể ỷ lại được." Vương Bán Nguyệt nói, trực tiếp khiến Vương Bàn Tử á khẩu.

Vương Bán Nguyệt vẫn phải là Vương Bán Nguyệt, làm sao có thể để mình chịu thiệt được chứ.

Trương Thiên ánh mắt lại quét qua quầy hàng một lượt, sau đó, tôi lại nhìn thấy một thứ rất kỳ lạ trên đó.

Chương 259

Cái này hình như là một lệnh bài, nhưng tuyệt đối không phải đồ cổ, căn bản không có chút dấu vết thời gian nào.

Rất rõ ràng, thứ này chính là một lệnh bài hiện đại.

Trương Thiên không quan tâm ánh mắt của ông chủ, trực tiếp nhặt lấy lệnh bài trên mặt đất.

Ánh mắt Đại Kim Nha càng nhìn sang đây.

Còn Vương Bán Nguyệt và Vương Bàn Tử thì hai người một bên xua đuổi những người vây xem.

Dù sao thi đấu xong, còn vây xem, thì không được đạo đức cho lắm. "Cái lệnh bài này, chắc là đồ hiện đại phải không." Hạo Thiên Chân thấy Trương Thiên nhặt lấy lệnh bài, không khỏi mở miệng.

Trương Thiên ánh mắt nhìn về phía Hạo Thiên Chân. "Cậu nhận ra lệnh bài này sao?" Trương Thiên ánh mắt có chút nghiêm túc.

Hạo Thiên Chân nhìn kỹ.

Lệnh bài có màu đồng cổ, trên đó còn có một cái đầu Bát Nhã, mặt xanh nanh nhọn, nhìn qua lại có chút đáng sợ. "Đây chắc là đồ của nước Phù Tang, lúc trước, nước Phù Tang chiếm đóng Đông Bắc mười mấy năm, lại chiếm đóng Kinh Nam vài năm, trong thời gian này, càng trộm cắp vô số cổ mộ của nước ta." "Tôi có nghe nói về tổ chức này từ một số người." Hạo Thiên Chân dù sao cũng đã từng ra nước ngoài, tự nhiên cũng biết một số chuyện. "Ồ?" "Có thể kể chi tiết hơn không?" Trương Thiên nắm chặt nắm đấm.

Tôi mơ hồ cảm thấy, chuyện này, không đơn giản.

Hạo Thiên Chân hình như cũng bừng bừng nhiệt huyết, nhớ đến

hàng loạt văn vật bị vận chuyển đi khi bị xâm lược, trong lòng cậu ta liền tức giận.

Chỉ dựa vào nước Phù Tang bé nhỏ, làm sao có thể ở nước ta lâu như vậy, chẳng phải là cướp đoạt tài vật quá nhiều sao. "Hồi đó, sau khi nước Phù Tang chiếm đóng một số thành phố nhất định, vật tư, và quỹ tài chính liên tục bắt đầu hao hụt." "Là một vùng đất nhỏ, bản thân không thể có lượng lớn tiền bạc để tiêu hao, đánh trận, cho nên, họ liền chuyển ánh mắt sang văn vật, và tài vật." "Họ đã thành lập một đội ngũ đạo mộ, tên là Bát Nhã, Bát Nhã đại diện cho trí tuệ, biểu tượng của đại trí tuệ, họ gọi việc đạo mộ là sản phẩm của đại trí tuệ." "Mà cái này, tôi đã thấy trên sách, chính là thẻ thân phận của tổ chức đó." Hạo Thiên Chân nói, cơ bản là nói một mạch.

Cầm theo Bát Nhã đi đạo mộ, còn nói mình là đại thông minh, quyết định trí tuệ nhất.

Hạo Thiên Chân vốn là thanh niên nhiệt huyết, làm sao mà không tức giận.

Hơn nữa trong chuyện này, cậu ta càng vô cùng nghiêm túc.

Trương Thiên hít sâu một hơi.

Tôi không ngờ, ở đây có thể nhìn thấy lệnh bài này, rất rõ ràng, những người đó cũng đã đi đạo mộ trước mắt này.

Năm đó, đội ngũ đạo mộ của nước Phù Tang thật sự quá hùng mạnh, như pháo đài Quan Đông quân trước đây chính là một ví dụ điển hình.

Hơn nữa theo thống kê chưa đầy đủ, chỉ riêng sau khi nước Phù Tang thất bại, số văn vật được vận chuyển bí mật hoặc công khai từ nước ta đã lên đến hàng trăm vạn món.

Nhìn Hạo Thiên Chân tay có chút run rẩy, Trương Thiên biết, Hạo

Thiên Chân cuối cùng cũng có thể phát huy tác dụng rồi. "Ngô huynh đệ, không biết, cậu có hứng thú, cùng tôi làm một phi vụ lớn không?" Trương Thiên trên mặt nở nụ cười.

Hạo Thiên Chân có chút mờ mịt. "Trương gia, ý của ngài là sao?" "Đạo sạch văn vật mà nước Phù Tang năm đó đã lấy đi!

Đạo sạch mộ ở nước ngoài." Trương Thiên nói, mắt Hạo Thiên Chân càng ngày càng sáng.

Trương Thiên đã mở ra một tầm nhìn mới!

Đạo mộ nhà mình tính là bản lĩnh gì, có bản lĩnh thì đạo sạch mộ của nhà người ta. "Lão đại, anh sai rồi, mấy tên đó chỉ xây dựng vài trăm năm, tối đa chỉ tính là phần mộ thôi." Bàn Tử ở một bên thần bổ đao.

Trương Thiên một trận hài lòng, nếu Hạo Thiên Chân đi đạo mộ nước ngoài, thì đơn giản là một quả bom hẹn giờ cho mộ nước ngoài.

Tuyệt đối ngầu!

Bây giờ chỉ xem Hạo Thiên Chân có đồng ý hay không. (Vì đã muốn đạo mộ nước ngoài, chúng ta sẽ làm một phi vụ lớn, mọi người thấy sao) Nhìn ánh mắt Trương Thiên, Hạo Thiên Chân hít sâu một hơi.

Cậu ta ở nước ta, còn nhiều bí ẩn chưa giải đáp, cậu ta không muốn bỏ cuộc giải đáp bí ẩn, nhưng lời Trương Thiên nói, lại khiến cậu ta động lòng.

Có thể đạo mộ nước Phù Tang, trong lòng cậu ta làm sao có thể từ chối.

Trong lòng rối bời. "Nếu cậu đồng ý, tôi sẽ tìm ra hoàng mộ Nhật Chiếu của nước Phù Tang, không đúng, là phần mộ, đến lúc đó, chúng ta cùng nhau đi." Trương Thiên vô cùng nghiêm túc.

Sau khi đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, Trương Thiên dự định đi nước Phù Tang lấy lại những thứ đã mất.

Những thứ thuộc về nước ta, không lấy lại, còn tính là đội đạo mộ siêu cấp gì?

Nếu Lý giáo sư biết suy nghĩ của Trương Thiên, nhất định sẽ vỗ tay tán thưởng.

Không hổ là đặc công siêu cấp.

Nghe nói đến hoàng mộ Nhật Chiếu, Hạo Thiên Chân động lòng. "Được, tôi suy nghĩ một chút, nếu ba ngày sau, sẽ cho anh câu trả lời." Hạo Thiên Chân nói, cậu ta dự định hỏi ý kiến ông nội.

Dù sao đây là chuyện lớn như vậy, cậu ta muốn xem suy nghĩ của ông nội.

Trương Thiên gật đầu. "Tôi sẽ đợi cậu." Trương Thiên nói, Vương Bán Nguyệt lại vẻ mặt tò mò.

Tại sao Trương Thiên chỉ đi tìm Hạo Thiên Chân, mà không tìm mình chứ?

Mình cũng là thanh niên có chí khí được hun đúc bởi văn hóa đương đại mà.

Chỉ cần một tiếng ra lệnh, tôi tuyệt đối sẽ vác cuốc bổ vào đầu tên quỷ tử nào đó. "Tiểu Trương gia, lời này của ngài là thật sao?" Đại Kim Nha ánh mắt có chút kích động nhìn về phía Trương Thiên.

Dù sao, dám nói ra lời này, thì không phải người bình thường, hơn nữa, Trương Thiên có tấm lòng này, Đại Kim Nha rất cảm động.

Dù sao Đại Kim Nha cũng là người yêu nước, nếu không thì ông ta cũng không thể lừa gạt người nước ngoài được. "Ừ, đương nhiên, một cái phần mộ nhỏ bé, thậm chí không cần tôi ra tay, nhị đệ của tôi

cũng có thể diệt." Trương Thiên lại nói mà không hề khoác lác.

Với thân thủ của Trương Khởi Linh, đạo cái phần mộ nhỏ đó tuyệt đối là chuyện trong vòng vài phút.

Đại Kim Nha gật đầu, sau đó mở miệng. "Thật ra, tôi có manh mối." Ông ta nói, trong ánh mắt kinh ngạc của Trương Thiên, Đại Kim Nha tiếp tục mở miệng. "Nghe nói, sau chiến tranh, sau khi thái tử Nhật Chiếu, phần mộ của hắn được chôn cất sâu trong dãy núi quốc vận của nước Phù Tang." "Đồng thời chôn cất, còn có vô số văn vật cướp đoạt của nước ta, hắn lúc sinh thời rất thích một số văn vật của nước ta, đồng thời, còn có đội ngũ đạo mộ Bát Nhã." "Hắn sợ những người đó đạo mộ của mình, cho nên liền chôn cất cùng, tổng cộng hợp táng hơn ba nghìn người." Đại Kim Nha nói, Trương Thiên gật đầu. "Ừ, có bấy nhiêu đó là đủ rồi." Trương Thiên nói, lại nhìn Hạo Thiên Chân. "Nghĩ thông rồi thì nói cho tôi biết, mộ nước ngoài, cần những người tài như cậu." "Đến lúc đó đến tìm tôi, tôi là một người có trách nhiệm." Trương Thiên vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân, mắt tôi sáng lấp lánh.

Là chuyên gia phá hoại Ngô được nội định, Trương Thiên làm sao có thể từ bỏ chứ.

Hạo Thiên Chân, đó là Trương Thiên tự nhận thấy, thuộc tính không kém gì sự tồn tại của Trương Khởi Linh.

Chẳng qua là chưa dùng đúng chỗ mà thôi.

Hạo Thiên Chân gật đầu, sau đó dẫn Vương Bán Nguyệt đi về nhà mình.

Còn Trương Thiên thì, vẫy gọi Bàn Tử một tiếng. "Bàn Tử, đi gọi cảnh sát đến, tên này đạo mộ, phải bắt đi, còn những văn vật này đi cùng tôi quyên tặng." Trương Thiên nói, Bàn Tử càng vội vàng đi tìm cảnh sát.

Rất nhanh, ông chủ bị khóc lóc dẫn đi.

Còn những văn vật đó, thì được Trương Thiên ẩn danh quyên tặng.

Sau đó, Đại Kim Nha có việc rời đi.

Còn Trương Thiên và Bàn Tử hai người đi trên đường phố. "Lão đại, cái hoàng mộ gì gì đó nghe có vẻ không tệ, khi nào chúng ta đi đạo nó?

Bàn gia đã nóng lòng không đợi được rồi." Bàn Tử ở một bên, lẩm bẩm nói không ngừng. "Đừng vội, sẽ có cơ hội thôi, nhưng chúng ta cần, trước tiên phải nắm rõ vị trí." Trương Thiên nói, nghĩ đến vùng đất nhỏ bé Phù Tang đó.

E rằng, vị trí mộ huyệt, Hồ Bát Nhất chỉ một mắt là có thể nhìn ra.

Lúc này hiện trường. [Vãi chưởng, tôi nghe không lầm chứ?

Đạo cái mộ gì kia?] [Ông phía trước, không dám gọi tên, cẩn thận bị phong sát đấy.] [Vãi chưởng, nhiệt huyết của tôi đã trỗi dậy rồi, khi nào đi đạo, tôi thật kích động.] [Lấy lại văn vật, nói chính là cái này phải không?] [Họ sẽ không thật sự đi đạo đó chứ?

Nhưng tại sao không có tin tức?] [Ông phía trước, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, họ nhất định đã phong tỏa tin tức kỹ càng rồi.] Hiện trường một trận nóng bỏng.

Cái này không phải quá bá đạo sao?

Chương 260

Lúc này ngay cả Trần Hề cũng hình như bị cuốn theo.

Nếu thật sự lấy lại được những quốc bảo văn vật đó, cô nhất định sẽ nhìn Trương Thiên và họ bằng ánh mắt khác, thậm chí sùng bái.

Dù sao, ai mà chẳng có một trái tim anh hùng?

Lúc này, trên mạng đã hơi điên cuồng. [Ha ha ha, cái này mà thật sự đi đạo, thì tuyệt đối sẽ bao trọn điểm cười của tôi cả năm.] [Cái này mà thành công, tôi thanh minh sẽ đi thắp hương cho họ.] [Không hổ là đặc công cao cấp, cuối cùng cũng làm việc thực tế.] [Ha ha ha, tôi sẽ đăng chuyện này lên mạng nước Phù Tang, cho họ thấy mộ của nhà họ bị đạo!] Trong một thời gian, bình luận bay tứ tung.

Còn Trương Thiên trong phòng xét xử càng kiêu ngạo ngẩng đầu.

Màn hình tiếp tục.

Trương Thiên dẫn Bàn Tử từ từ đi về nhà.

Còn lúc này, nhà họ Ngô.

Hạo Thiên Chân có chút cẩn thận đi về phía phòng ông nội mình. "Thái Chân, cháu sẽ không thật sự định đi cái nước Phù Tang gì đó chứ?" Bàn Tử vẻ mặt lo lắng. "Ừ, khó khăn lắm mới có cơ hội báo thù, cháu không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt." Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói.

Vương Bàn Tử cũng có chút uất ức mở miệng. "Nếu đã vậy, tính Bàn gia một suất." Nói rồi Hạo Thiên Chân gõ cửa phòng ông nội. "Vào đi." Cửa tự động mở.

Hạo Thiên Chân cúi đầu, bước vào phòng Ngô lão cẩu. "Cái đó ông nội, cháu muốn đi nước Phù Tang, đào mộ." Hạo Thiên Chân lời

nói kinh người.

Ngô lão cẩu vừa uống một ngụm trà suýt nữa thì phun ra. "Cái gì?

Đào mộ?

Lại còn đi nước Phù Tang?

Cháu ngoan, cháu không bị bệnh chứ?" Ngô lão cẩu đờ người.

Hồi trẻ mình cũng đâu có khí thế như vậy, ông ta đạo mộ, nhưng cũng đâu có công khai đi nước Phù Tang đào mộ chứ.

Đào mộ cái thời này chẳng lẽ cũng phải ra nước ngoài sao?

Thanh niên chơi thật ngông.

Nhưng nghĩ đến những gì nước Phù Tang đã làm năm đó, trong lòng Ngô lão cẩu cũng vô cùng phẫn nộ.

Dù sao ông ta cũng là người của thời đại đó, làm sao có thể không hiểu chuyện của thời đại đó.

Ngô lão cẩu nhìn Hạo Thiên Chân. "Thiên Chân à, Ngô gia chúng ta, sau này phải đứng dưới ánh mặt trời, cháu làm như vậy, có xứng đáng với sự bồi dưỡng của ông dành cho cháu không?" "Thế này nhé, nói cho ông biết cháu đi với ai?" "Chính là Tiểu Trương gia." Hạo Thiên Chân mở miệng.

Ngô lão cẩu nghĩ đến cái tên Trương Thiên xảo quyệt đó.

Thực lực, và năng lực của Trương Thiên, thậm chí ông ta đã điều tra, thế lực của Trương Thiên.

Với thế lực của Trương Thiên, tuyệt đối có thể âm thầm đạo cái mộ đó.

Như vậy, không những không cản trở kế hoạch tẩy trắng của mình, lại còn có thể hả giận, hơn nữa còn có hào quang của người

quyên tặng, thậm chí còn có thể để lại ấn tượng tốt cho Trương Thiên, dưới nhiều lợi ích như vậy.

Ngô lão cẩu động lòng.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên mặt Ngô lão cẩu nở nụ cười. "Vậy à, khi đi, nhớ mang thêm thuốc nổ." Ngô lão cẩu nói, Hạo Thiên Chân chớp chớp mắt. "Ông nội, ông đồng ý rồi sao?" "Ừ, đạo mộ là đạo mộ, đào mộ là đào mộ, chúng ta không thể coi đào mộ là đạo mộ, đạo mộ là đào mộ." Ngô lão cẩu nói, Hạo Thiên Chân có chút kích động.

Hóa ra ông nội cũng có mặt này.

Lúc này Hạo Thiên Chân cảm thấy, mình hình như đã tìm được phương hướng rồi.

Cậu ta nắm chặt nắm đấm, nếu có cơ hội, cậu ta nhất định phải đạo sạch mộ của nước ngoài!

Còn về sự hào hứng của Hạo Thiên Chân thì Trương Thiên tự nhiên không biết, nếu biết, nhất định sẽ hài lòng gật đầu.

Quả nhiên Cẩu Vương chính là có tầm nhìn xa trông rộng, biết mang thêm thuốc nổ...

Trương Thiên tự nhiên không biết, Hạo Thiên Chân đã dự định đi cùng mình đạo mộ.

Lúc này Trương Thiên và Bàn Tử đã trở về tứ hợp viện.

Còn về tập đoàn, Trương Thiên lười đi.

Dù sao nhân viên cũng không đủ, đi cũng là vô ích.

Nhưng mặc dù tòa nhà tập đoàn hiện tại còn chưa xây xong, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến việc Nhất Mi Đạo Nhân tiếp nhận nghiệp vụ.

Trong nhà, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cùng với Nhất Mi

Đạo Nhân cái bóng đèn đang ngồi trên ghế.

Tuyết Lỵ Dương không ngừng nói chuyện với Hồ Bát Nhất, cố gắng kéo gần chủ đề.

Hồ Bát Nhất thì có chút trực tính, nhưng nhìn chung mà nói, biểu hiện không tệ.

Trương Thiên bước vào nhà, thấy Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng không bất ngờ, nhưng Nhất Mi Đạo Nhân lại khiến Trương Thiên có chút kỳ lạ.

Tên này, sao lại chạy ra nữa rồi, lẽ nào chủ động đến nhận việc sao? "Lão đại, anh về rồi." Hồ Bát Nhất mở miệng nói, Trương Thiên gật đầu, từ từ ngồi xuống một bên.

Ánh mắt tôi nhìn Nhất Mi Đạo Nhân.

Mà không nhìn thì không biết, nhìn một cái thì giật mình.

Lúc này Nhất Mi Đạo Nhân mặt xanh một mảng, tím một mảng, nhìn qua như một cái bánh bao. "Sư phụ, ngài đây là sao?

Bị nữ quỷ đánh sao?" Lâm Thiên có chút nghi hoặc, ai còn có thể đánh Nhất Mi Đạo Nhân được chứ? "Đồ đệ hư, con có phải đã nói gì với tổ sư gia không?" "Tại sao con vừa về, tổ sư gia đã đánh con cả một đêm, còn mắng vi sư là đồ đệ ngu nhất lịch sử!" Nhất Mi Đạo Nhân vẻ mặt mếu máo, không thể tả nổi sự uất ức.

Lần trước nhờ Trương Thiên giúp tổ sư gia hạ hỏa, tổ sư gia không biết tại sao đột nhiên phát điên.

Sau đó Nhất Mi Đạo Nhân đáng thương bị tổ sư gia mắng chửi cả một đêm.

Trương Thiên nghe vậy, sờ sờ má. "Không có mà, tôi và tổ sư gia trò chuyện rất vui vẻ, tổ sư gia lúc đó vui vẻ như một đứa trẻ." "Còn

nói sư phụ ngài dạy dỗ rất tốt nữa chứ." Trương Thiên nói, Nhất Mi Đạo Nhân có chút uất ức sờ sờ mặt mình.

Hình như vẫn còn hơi đau. "Lão Hồ, cậu và Dương tiểu thư đã nói đến đâu rồi?" Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Dương tiểu thư đã kể cho tôi nghe một chút về câu chuyện của Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết, tôi phát hiện, cổ thành đó quả thật tràn đầy màu sắc thần bí." Hồ Bát Nhất nói, trong mắt cậu ta cũng thoáng qua một tia khao khát. "Xem ra, Dương tiểu thư, hiểu biết về cổ thành khá nhiều." "Đến lúc đó vẫn phải làm phiền Dương tiểu thư." Trương Thiên nói, Tuyết Lỵ Dương cười xua tay. "Đâu có, đến lúc đó, ngài mới là chủ lực, tôi chỉ phụ trách hậu cần là được." Tuyết Lỵ Dương thì khiêm tốn, sau lần huyễn cảnh trước, Tuyết Lỵ Dương đã hiểu ra, tên Trương Thiên này, rất không đơn giản, nếu mình đi làm tiên phong trước mặt họ thì chẳng phải là đi tìm chết sao.

Trương Thiên không nói nhiều, mà nhìn xung quanh. "Khởi Linh đâu?" "Vẫn đang nghiên cứu đan dược, mấy ngày rồi không ra ngoài." Giọng Hồ Bát Nhất khàn khàn truyền đến, có chút lo lắng, dù sao Trương Khởi Linh đã bế quan khá lâu rồi.

Trong thời gian đó cũng không thấy ra ngoài đi vệ sinh gì cả.

Cũng thật là nhịn được. "Lão đại, nhị ca thật mạnh, sức chịu đựng đủ lắm." "Lâu như vậy mà không đi vệ sinh." Bàn Tử không khỏi giơ ngón cái lên.

Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, tên nhóc này chỉ biết nói đùa.

Đứng dậy, Trương Thiên rời khỏi đây, cứ để Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương hai người giao lưu đi, Trương Thiên dự định đi xem bản đồ sa mạc.

Hiện tại còn chưa Tết, đợi qua Tết rồi đi, cho nên Trương Thiên bây giờ dự định quy hoạch bản đồ.

Trở về phòng.

Trương Thiên lấy ra bản đồ nước ta.

Thời đại này, các hòn đảo nhỏ bên ngoài nước ta còn chưa trở về, cho nên, trên bản đồ hiển nhiên thiếu rất nhiều nơi.

Đặt ánh mắt vào khu vực sa mạc.

Sa mạc của Tinh Tuyệt Cổ Thành nằm ở sa mạc lớn nhất nước ta, sa mạc Taklamakan, sa mạc này là quần thể sa mạc lớn nhất hiện nay ở nước ta.

Chương 261

Nằm ở khu vực Cương Tân, có thể nói, cũng là một vùng đất hoang vắng xa xôi.

Từ xưa Tây Vực đã xuất mỹ nữ.

Mà Cương Tân sau này lại xuất hiện một ngôi sao hạng thiên hậu.

Nơi này, cũng được hậu nhân mệnh danh là thành phố Di Lệ Nhiệt Ba.

Có thể thấy, nơi này có bao nhiêu mỹ nữ, mà Tinh Tuyệt Nữ Vương lại được mệnh danh là người đẹp nhất thành Tinh Tuyệt, sắc đẹp Tây Vực thông thường cũng không thể sánh bằng. "Không đúng, nghĩ cái này làm gì." Trương Thiên lắc đầu, gạt bỏ những mỹ nữ Tây Vực ra khỏi đầu.

Mình là đi đào mộ người ta, chứ không phải đi du lịch, nghĩ nhiều làm gì.

Nhìn tấm bản đồ lớn trước mắt, tấm bản đồ này cơ bản không thể nhìn ra vị trí ở đâu.

Nhưng từ hướng đại khái mà xem, Trương Thiên ước tính, Tinh Tuyệt Cổ Thành, nằm ở khu vực trung tâm sa mạc. "Đây là bản đồ thế giới, tôi nhìn nửa ngày có tác dụng gì chứ." Trương Thiên xua tay, dự định đến lúc đó khảo sát thực địa rồi tính.

Còn hiện tại, Trương Thiên dự định tiếp tục tu luyện.

Còn một tuần nữa là Tết, cho nên tôi vẫn còn thời gian.

Còn về vấn đề trang bị, Bàn Tử đã mua sẵn rồi, chỉ đợi sau này xuất phát.

Theo Trương Thiên bắt đầu tu luyện, thời gian cũng dần trôi qua.

Rất nhanh, một tuần sau.

Trương Thiên dậy từ rất sớm.

Hôm nay là ngày lễ lớn nhất theo ý nghĩa truyền thống của nước ta.

Tết Nguyên Đán, mà Tết Nguyên Đán lúc này lại có vẻ mộc mạc hơn.

Nhưng không khí náo nhiệt lại không hề thua kém không khí hiện đại.

Mặc dù là sáng sớm, trời mới tờ mờ sáng, bên ngoài đã truyền đến tiếng pháo nổ ầm ầm.

Mặc dù mọi người đều không có tiền, nhưng họ vẫn chịu chi để trước cửa nhà mình bắn vài tiếng pháo.

Mùi lưu huỳnh từ pháo nổ, là mùi mà Trương Thiên yêu thích nhất.

Cái mùi cay nồng thoang thoảng đó, khiến Trương Thiên khao khát.

Trương Thiên mặc một bộ quần áo mới, đứng ở cửa.

Còn ở cửa, Tuyết Lỵ Dương mặc bốt da, quần bò, và một chiếc áo khoác đen, nhìn qua lại có chút thướt tha.

Cô đứng bên cạnh Hồ Bát Nhất bịt tai, nhìn vạn nhà đèn lồng không xa. "Lão đại, nhìn gì đó, mau lên, Bàn gia đã chuẩn bị vạn trượng đại pháo rồi!" "Cho thành Bắc Ly chúng ta nổ một phát." Bàn Tử cười hì hì ôm một cái pháo song nòng khổng lồ xông ra.

Trương Thiên đen cả mặt, Bàn Tử này nhiệt tình thật. "Lớn vậy sao?

Bàn Tử cậu tìm ở đâu ra thế." Hồ Bát Nhất nhìn pháo song nòng của Bàn Tử, có chút kinh ngạc. "Hắc hắc, Bàn gia đặc biệt tìm nhà sản xuất, đặt làm đó!" "Thứ này tốn của tôi cả mấy trăm tệ đấy, nếu không phải muốn chúc mừng chúng ta lần này đi Cổ Thành kỳ khai đắc thắng, Bàn gia mới không mua đâu." Bàn Tử cười hì hì, cậu ta đặt cái pháo song nòng to như cái thùng nước ở cửa. "Tôi vẫn là lần đầu tiên thấy pháo lớn như vậy, chắc có thể dùng làm pháo phòng không rồi." Tuyết Lỵ Dương cũng kinh ngạc mở miệng. "Bịt tai vào, Bàn gia sắp phóng rồi." Bàn Tử cầm một cây hương vàng, sau đó, châm lửa vào dây cháy.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cùng những người khác đều bịt tai nhìn Bàn Tử châm pháo.

Pháo song nòng được châm lửa, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe một tiếng nổ ầm, tường tứ hợp viện suýt nữa thì sập.

Chỉ thấy pháo bay thẳng lên trời, phát ra một tiếng nổ vang trời. "Úi chà!

Sướng quá, biết vậy mua thêm mấy cái nữa." Bàn Tử nhìn chỗ trên trời xuất hiện một đám mây lớn, có chút kích động.

Sau đó mọi người lại bắn pháo hoa, cúng giao thừa. "Được rồi, mọi người mau đi ăn sáng đi." Trương Thiên duỗi một cái vươn vai, sau đó đi về phía phòng khách.

Đoàn Tử mấy ngày nay ở cùng mẹ, kỹ năng nấu ăn không tệ, thằng bé dùng một cái đuôi cầm thìa, hai tay nhỏ đang xào rau.

Điều nhân tính hóa hơn là, nó đứng trên một cái ghế đẩu để xào rau, vì nó quá lùn, không với tới bếp.

Nhìn Đoàn Tử nhỏ đang xào rau, Tuyết Lỵ Dương ngây người.

Trời đất, Trương Thiên lại, thuê lao động trẻ em!

“Cái kia, bé con à?” Thấy Đoàn Đoàn đang xào rau, Tuyết Lỵ Dương cả người đứng hình.

Tuyết Lỵ Dương, giỏi đủ mọi thứ, nhưng duy nhất không biết nấu ăn.

Trời đất ơi, giờ cô lại thấy một bé gái năm sáu tuổi đang xào rau trong bếp.

Cô ấy có thể không ngỡ ngàng sao?

Hơn nữa, nhóc con kia, tại sao còn có cái đuôi trắng bóc?

“Đoàn Đoàn ở nhà lão đại học được chút tài nghệ, thế nên, bữa sáng cứ giao cho con bé.” Hồ Bát Nhất giải thích, Tuyết Lỵ Dương nuốt một ngụm nước bọt.

Lần đầu ăn món ăn trẻ con, hình như cũng có một hương vị đặc biệt.

“Vậy cái đuôi này là sao?” “Cái này là đồ trang sức con bé cố ý đeo thôi, trẻ con thích chơi mà.” Lúc này Trương Thiên lên tiếng, Tuyết Lỵ Dương gật đầu vẻ mặt bừng tỉnh, không nói thêm gì nữa.

Lúc này Đoàn Đoàn lại đang hớn hở nấu cơm.

“Hi hi, nấu cơm là vui nhất, lát nữa làm món ngon hù cho bọn họ giật mình.” Đoàn Đoàn thầm nghĩ, con bé càng nghiêm túc nêm nếm gia vị.

Bàn tay nhỏ bé lại có chút hồi hộp xào rau.

Trương Thiên thấy vậy khẽ lắc đầu, vốn dĩ anh định nấu, nhưng con bé cứ nằng nặc muốn tự mình nấu, Trương Thiên đành phải nhường bếp cho nó.

“Thôi vậy, phụ giúp thôi.” Trương Thiên lắc đầu, bước vào bếp.

Lúc này, hiện trường trực tiếp.

“Vãi chưởng, không khí Tết đúng là đậm đà thật.” “Đúng vậy, cả nhà ngồi quanh bàn, lại còn có Đoàn Đoàn đáng yêu nấu cơm nữa chứ, tuyệt vời.” “Mấy người phía trước, không thấy kỳ dị sao?

Một con hồ ly đang nấu cơm kìa.” “Cười chết tôi mất, Đoàn Đoàn đứng trên ghế đẩu xào rau, ai không biết còn tưởng người nhà toàn là đồ bỏ đi.” “Haha, bé hồ ly biết nấu ăn, tôi yêu em rồi!” Hiện trường vang lên một trận âm thanh ồn ào.

Nhưng sau đó lại chìm vào yên tĩnh.

Không khí Tết bây giờ đúng là ngày càng nhạt.

Khi thấy Bàn Tử đốt pháo, thậm chí còn khung cảnh muôn nhà đèn lửa, mọi người không khỏi cảm khái.

“Ai, ăn Tết gì chứ, kiếm tiền đi.” “Đúng vậy, không kiếm tiền thì đến cái pháo điện tử còn không mua nổi.” “Nhưng mà được xem cảnh đón Tết lại vẫn khá tốt.” Sau một hồi im lặng, mọi người trên khán đài lại bắt đầu bàn tán.

Về phía Trương Thiên, bữa cơm này ăn cũng khá ổn.

Bé hồ ly tuy nấu không được hoàn hảo cho lắm, nhưng tạm chấp nhận thì vẫn có thể ăn được.

“Ưm, cha nuôi, thế nào, Đoàn Đoàn có phải đã là nghệ nhân có tay nghề rồi không?” Bé hồ ly hớn hở ăn miếng thịt do chính mình nấu.

Chiếc lưỡi nhỏ còn liếm liếm môi.

“Cũng không tệ.” Trương Thiên nói, còn Bàn Tử thì giơ ngón cái lên.

“Ngon đấy, nhưng kém Phi Phi một chút.” Nói rồi, Vương Phi ở bên cạnh cũng không nói gì, chỉ đơn thuần uống mấy chén thuốc.

Trên bàn, Trương Khởi Linh, Vương Phi, Nhất Mi đạo nhân, cùng

một loạt người khác đều đã có mặt đông đủ.

Dù sao cũng là bữa cơm đoàn viên, mọi người vẫn khá nghiêm túc.

Một bàn tròn đều đã chật kín chỗ.

Trương Khởi Linh đang ăn cơm, trên đầu y bị Trương Thiên "buộc" đội một cái mũ đầu hổ.

Cái mũ này khá giống của Đoàn Đoàn, trên đầu Trương Thiên cũng có một cái, Hồ Bát Nhất cũng có, của Bàn Tử là mũ đầu hổ màu đen, còn của Vương Phi là màu trắng.

Ưm, cả nhà trông có vẻ rất hòa thuận, còn Nhất Mi đạo nhân thì thấy đội mũ quá trẻ con, nên không đội.

Nhìn chiếc mũ đầu hổ đáng yêu trên đầu Trương Khởi Linh, Bàn Tử nhịn không được muốn cười.

Vẫn phải là Trương Thiên, nếu không nhị ca sao có thể đội thứ này chứ.

Một đám người đang ăn cơm, còn Vương Phi và Nhất Mi đạo nhân thì chỉ có thể nhìn chứ không ăn được.

Vương Phi thì không sao, nhưng Nhất Mi đạo nhân thì thèm chảy nước miếng.

"Ai, đồ đệ ngoan, vi sư trong lòng rất không vui, cơm của cháu gái ngoan vi sư không ăn được." Nhất Mi đạo nhân uể oải nói, Trương Thiên lười để ý đến lão già này nữa, lại còn nhân tiện chiếm hời.

Chương 262

"Đạo trưởng, sao ngài không ăn được ạ?" Tuyết Lỵ Dương chẳng biết gì, tiện miệng hỏi.

"Gần đây vi sư đang giảm cân." Nhất Mi đạo nhân xua tay nói.

Tuyết Lỵ Dương lập tức đứng hình, không biết nên nói gì cho phải.

Còn Bàn Tử thì kéo cánh tay Vương Phi, nín cười.

Không chỉ vẻ mặt của Trương Khởi Linh mà cả Nhất Mi đạo nhân đều quá buồn cười, mà điểm cười của Bàn Tử lại quá thấp.

Trương Khởi Linh không giỏi nói chuyện, y hơi lúng túng sờ sờ chiếc mũ đoàn viên gia đình trên đầu, trong lòng có một cảm giác khác lạ.

Đây vẫn là lần đầu tiên y đón Tết, lần đầu tiên cùng mọi người xem pháo hoa, hôm qua cùng nhau đón giao thừa, lại còn đội mũ đầu hổ.

Ưm, một cảm giác rất kỳ lạ.

Tuy rằng rất nhiều chuyện đều đã quên, nhưng khoảnh khắc này, y cảm thấy y rất khó quên.

Trương Thiên vừa ăn vừa chỉnh lại chiếc mũ đầu hổ bị lệch của Đoàn Đoàn.

"Ưm, cha nuôi, Đoàn Đoàn không với tới!" Đoàn Đoàn mắt long lanh nhìn một cái đùi gà lớn.

Trương Thiên đành phải đưa cho Đoàn Đoàn một cái đùi gà, cả đám người cười ha ha ầm ĩ.

Rất nhanh, một bữa cơm ăn xong, Trương Thiên dẫn Trương Khởi Linh, Đoàn Đoàn và Nhất Mi đạo nhân về nhà.

Còn về việc tại sao lại phải mang theo Nhất Mi đạo nhân, Trương Thiên chỉ có thể nói, lão già này mặt mũi thực sự quá dày.

Cứ nằng nặc đi theo.

Về đến nhà, vì là Tết, mẹ và ba đều mặc quần áo mới khá chỉnh tề.

Trong suốt thời gian đó, Trương Thiên ngạc nhiên vì không bị đối xử bất công, ừm, Trương Thiên rất vui.

Một buổi sáng, Trương Thiên và những người khác đều ở nhà.

Còn Bàn Tử và lão Hồ thì ai đi đâu thì đi đó.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đến chiều, Trương Thiên mới từ nhà đi ra.

"Con trai, Khởi Linh, nhớ ngày mai đi thăm họ hàng nhà dì hai đó nhé." Mẹ anh ở phía sau dặn dò.

"Mẹ, ngày mai tụi con có việc rồi, không đi được không ạ?" "Không đi thì con lấy gì mà giải thích với dì hai đây?

Hơn nữa, hai ông bà già này, già rồi mới có con, phải đi khoe khoang một chút, con dám phá hỏng chuyện tốt của bọn ta ư…" Mẹ anh vừa nói vừa làm động tác kéo dài ra.

Trương Thiên mặt tối sầm lại, cũng đành gật đầu.

Trong thời đại này, mọi người vẫn khá coi trọng họ hàng và việc đi thăm viếng.

Vì vậy, trong trường hợp bình thường, đã đi thăm họ hàng thì cơ bản là phải đi.

Trương Thiên bất đắc dĩ đồng ý, sau đó mấy ngày, anh cùng

Trương Khởi Linh đi thăm hết lượt các nhà dì bảy cô tám.

Trong thời gian đó, bài vị ở nhà các dì bảy cô tám đều vỡ nát, không biết là chuyện gì.

Rất nhanh, ba ngày sau.

Trong tứ hợp viện.

"Lão đại, thế nào rồi?

Cái Tết này qua có thoải mái không?

Mấy ngày nữa là Tết Nguyên Tiêu rồi đấy, hay là ăn thêm một cái Tết Nguyên Tiêu nữa nhé?" Bàn Tử ở một bên cười hì hì.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái thật mạnh.

"Sư phụ, cùng tôi vào nhà một chuyến, chúng ta bói một quẻ, xem lần này đi sa mạc có nguy hiểm gì không." "Hơn nữa, nếu lần này đi sa mạc, trong nhà nhất định phải có người ở lại, tập đoàn đang xây dựng, trong mấy tháng tới chắc sẽ hoàn thành, vì vậy, cần có người tạm thời quản lý việc xây dựng, và một phần vấn đề kinh doanh." Trương Thiên nói, anh định mấy ngày nữa sẽ bắt đầu đi sa mạc.

Mà nếu người nhà đều đi sa mạc hết, hiển nhiên, tập đoàn mà anh vừa mới sáng lập chắc chắn sẽ bị bỏ dở.

Trương Thiên không hề muốn trì hoãn tiến độ.

"Cái đó, lão đại, Bàn gia tôi cảm thấy…" "Đồ đệ ngoan, vi sư định ở lại nhà, vì sự nghiệp của con mà thêm gạch thêm ngói." Nhất Mi đạo nhân không đợi Bàn Tử nói xong, liền trực tiếp lên tiếng.

Trương Thiên ngây người một chút, trời ạ, từ bao giờ mà Nhất Mi đạo nhân lại trở nên tích cực như vậy.

Hơn nữa, ý định ban đầu của Trương Thiên cũng là muốn Nhất Mi đạo nhân ở lại.

Dù sao đi nữa, Bàn Tử gã này ở nhà có chút không đáng tin cậy, hơn nữa, công việc của tập đoàn gã cũng không làm được, ít nhất Nhất Mi còn có tác dụng trừ tà.

Hơn nữa hiện tại hồn phách của lão ấy cũng chưa khôi phục, đi Tinh Tuyệt Cổ Thành có chút nguy hiểm.

Không ngờ, lão già này lại đồng ý ngay lập tức.

"Sư phụ, sao ngài lại?" Trương Thiên lên tiếng hỏi.

"Hắc hắc, đồ đệ ngoan, vi sư trong lòng hiểu rõ, năng lực của vi sư có hạn, cho nên cơ bản là không thể đi cái cổ thành đó." "Hơn nữa, một khi vi sư giúp con thôi toán xong, chắc chắn cũng sẽ rơi vào kỳ suy yếu, càng không thể đi được." Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên gật đầu.

"Lão Hồ, cái đó, tôi sao lại không hiểu gì hết." Tuyết Lỵ Dương theo Bàn Tử mà cũng học được cách gọi Hồ Bát Nhất.

"Sư phụ lão ấy là đạo sĩ, lão đại cũng coi như đạo sĩ, cho nên bọn họ có thể cùng nhau thôi toán thiên cơ." Hồ Bát Nhất nói, Tuyết Lỵ Dương chợt hiểu ra gật đầu.

"Thật lợi hại, không ngờ, Trương Thiên anh ấy lại là một đạo sĩ." Tuyết Lỵ Dương có chút kinh ngạc lẩm bẩm.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tuyết Lỵ Dương, Trương Thiên nhìn sang Bàn Tử.

"Đoàn Đoàn, con cũng ở nhà với sư phụ nhé." Trương Thiên nói, sắc mặt Nhất Mi đạo nhân liền thay đổi.

Trên mặt lão ấy nở nụ cười, có cháu gái ngoan, vậy trông nhà chẳng phải sung sướng sao?

Nhất Mi đạo nhân vội vàng nhìn về phía Đoàn Đoàn: "Cháu gái

ngoan, ở cùng ông nội nhé.” Nói rồi còn nháy mắt với Đoàn Đoàn.

“Ưm, vậy Đoàn Đoàn ở nhà, cùng ông nội, lát nữa đưa ông nội về nhà đánh cờ!” Bé hồ ly ngoan ngoãn nói, nhưng tròng mắt lại đảo một vòng, trên mặt lộ ra nụ cười, cuối cùng cũng có người thế chỗ rồi!

Hơn nữa con bé vừa mới từ mộ ra còn chưa chơi đủ, Đoàn Đoàn sao có thể nỡ lòng xuống mộ được chứ.

“Được, vậy lát nữa sư phụ, ngài cùng Đoàn Đoàn trông nhà, chúng ta đi cổ thành xem sao...” “Được, cứ quyết định vậy đi, sư phụ theo tôi vào nhà một chuyến nhé.” Trương Thiên nói, hai người đi về phía căn nhà.

Còn Bàn Tử thì hít một hơi thật sâu.

Vừa nãy gã suýt chút nữa đã nói ra là mình không đi, gã sợ mình sẽ cản trở.

Nhưng lão đại còn không chê bai mình, mình tại sao lại phải tự ti mặc cảm?

“Mình nhất định phải cố gắng hơn nữa.” Bàn Tử âm thầm siết chặt nắm đấm.

Ánh mắt gã nhìn về phía Vương Phi, tối nay gã phải luyện tập thêm!

Trong nhà, Trương Thiên và Nhất Mi đạo nhân ngồi khoanh chân trên mặt đất.

Dưới chân, Nhất Mi đạo nhân đã vẽ một hình vẽ trận pháp, trông giống một bản đồ mệnh cách để bói toán.

Trên bản đồ này, có sắp xếp tinh tú, còn có trận pháp sắp xếp thiên cung và một loạt thứ khác.

Trương Thiên và Nhất Mi đạo nhân ngồi giữa hai mệnh cách sinh,

tử, thể hiện trạng thái đối lập.

La bàn thiên cung của Trương Thiên đặt ở khu vực trung tâm.

"Đồ đệ ngoan, con bói, vi sư phụ trợ." Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên gật đầu.

Sau đó anh bấm quyết bằng ngón tay, rất thành thạo chỉ trỏ trên la bàn thiên cung trước mắt.

Kim chỉ của la bàn thiên cung cũng không ngừng chuyển động.

Trán Trương Thiên dần dần toát ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Mức độ nguy hiểm của mộ huyệt càng cao, năng lực thôi toán Kỳ môn Độn Giáp này càng kém, những thứ có thể thôi toán ra càng ít.

Như lần trước ở mộ Hoàng Thử Lang, Trương Thiên cũng chỉ thôi toán ra được vài tình huống mà thôi.

Kết quả cuối cùng vẫn chưa thôi toán ra được, lần này đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, hiển nhiên, việc bói toán càng khó hơn.

Bói toán bao gồm, không chỉ là chỉ dẫn của nhị thập bát tinh tú thiên túc, mà còn thôi toán mệnh cách của chính mình.

Có thể nói, Trương Thiên bói toán, điều quan trọng nhất vẫn là thôi toán mệnh cách của mình, mệnh cách của người khác, anh tạm thời vẫn chưa thôi toán ra được.

"Tinh tú phương đông xoay vòng bên ngoài, tinh tú phương nam khóa chặt bên trong, đồ đệ ngoan, mệnh cách này thật cứng." Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, lão ấy bấm quyết bằng ngón tay.

"Tinh tú phương nam, tinh tú phương bắc, nghe lệnh ta, Kháng Kim Tổ Long, mau mau hiển linh." Nhất Mi đạo nhân cũng không ngừng niệm chú ngữ.

Nhưng tay Trương Thiên lại không hề dừng lại.

Trương Thiên phát hiện, mặc dù mình đã có bản Kỳ môn Độn Giáp hoàn chỉnh, nhưng những mệnh cách có thể thôi toán ra lại ít ỏi đáng thương.

“Trong cõi u minh, hình như có thứ gì đó đang cản trở mình vậy.” Trương Thiên thầm nghĩ, tốc độ tay nhanh hơn.

Phảng phất, trong nhà có kim quang lóe lên.

Đây là Kháng Kim Long tiếp sức.

Chương 263

“Ong ong.” La bàn thiên cung phát ra âm thanh.

Ngay sau đó kim chỉ bắt đầu ngừng chuyển động, và dường như là vì sức mạnh trong cõi u minh kia.

La bàn thiên cung của Trương Thiên xuất hiện một vết nứt.

Trương Thiên đơ người.

Trời ạ, la bàn mình bỏ số tiền lớn ra mua, cứ thế mà nứt rồi sao?

Chẳng lẽ là vì sức mạnh chưa biết quá lớn, dung lượng của nó quá nhỏ, nên mới nứt ra?

Vậy Tinh Tuyệt Cổ Thành này phải mạnh đến mức nào?

Không đúng, vị Nữ Vương này phải mạnh đến mức nào?

Mình còn chưa thôi toán xong, la bàn đã nứt rồi sao?

Lúc này, bên ngoài.

Nhìn cánh cửa phòng Trương Thiên, Bàn Tử không khỏi lên tiếng.

“Lão Hồ, lão đại và sư phụ trong nhà dữ dội quá, căn nhà còn đang rung lắc nữa kìa.” “Lại còn phóng ra kim quang.” Bàn Tử ở bên cạnh cảm khái.

Hồ Bát Nhất không hiểu lý do nhưng vẫn gật đầu.

“Ưm, xem ra lần bói toán này không đơn giản rồi.” Hồ Bát Nhất nói, còn Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh thì nghĩ đến điều gì đó, mặt cô hơi ửng hồng.

Trương Khởi Linh vẻ mặt nghiêm túc.

“Tôi cảm nhận được một cỗ sức mạnh rất mạnh.” Y khẽ cau mày.

Từ trong phòng Trương Thiên có thể cảm nhận được, ngoài Trương Thiên ra, còn một cỗ sức mạnh rất mạnh khác.

Lúc này, Trương Khởi Linh không khỏi có chút lo lắng cho Trương Thiên.

Trong nhà.

Kim chỉ bắt đầu dừng lại.

Cuối cùng dừng ở ba vị trí.

"Thái Ất Bát Quái, Thần Hỏa hiển linh, Tổ Sư ở trên, Kháng Kim Tổ Long sư hồi." Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, thân thể cũng có chút suy yếu.

Vừa nãy giúp Trương Thiên bói quẻ, quả thật là khó lại càng khó.

Suýt chút nữa là không giữ nổi hồn thể của mình rồi.

Trương Thiên hít một hơi thật sâu.

Nếu không phải tôi đã là Tông Sư, nếu không, lần bói toán này chắc chắn sẽ giảm đi mấy năm tuổi thọ.

Hơn nữa Trương Thiên còn phát hiện, mấy ngày gần đây, tu vi của anh có xu thế tăng lên rõ rệt, không chỉ vì uống đan dược.

Mà có lẽ là do sắp đột phá.

Nhìn về phía quẻ tượng.

"Cái đầu tiên chính là Kháng Kim Long sao?" Nhìn Kháng Kim Long trên quẻ tượng đầu tiên, Trương Thiên khẽ cau mày.

Kháng Kim Long thì không cần nói nhiều rồi, là sao lành, năm xưa từng giúp Tôn Ngộ Không chui ra từ Kim Bàn của Hoàng Mi Đại Vương.

Trương Thiên đương nhiên thích quẻ tượng này rồi, nhưng vừa

bắt đầu đã là quẻ tượng này, thì lại rất khó chịu.

Kháng Kim Long gần như đồng nghĩa với việc, sau khi Trương Thiên đi qua, sẽ có quý nhân giúp đỡ, mọi việc sẽ trở nên thuận lợi.

Nhưng sau đó thì không biết được.

Tiếp tục nhìn cái tiếp theo, Nguy Nguyệt Yến, nằm ở một tinh tọa cực kỳ nguy hiểm trong Huyền Vũ tinh.

Bình thường tượng trưng cho chiến tranh, đồng thời đại diện cho tinh tọa gây nguy hiểm cho người đi sau cùng.

Là một tinh tọa nguy hiểm.

Việc xuất hiện tinh tọa này, cũng chứng minh rằng, sau khi vào cổ thành, Trương Thiên và những người khác cố gắng đừng đi sau cùng.

Nếu không, sẽ đối mặt với nguy hiểm rất lớn.

Trương Thiên khẽ cau mày, nhìn sang cái tiếp theo.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn đã hết hồn.

Quỷ Kim Dương, cái này thì càng không cần phải nói.

Ban đầu ở Tây Sa đã từng xuất hiện quẻ tượng này rồi, có thể nói là rất khó chịu.

Giờ thì hay rồi, bói được ba quẻ tượng, hai cái nguy hiểm, thế này còn không bằng không bói nữa.

"Ai, đồ đệ ngoan con nhìn kìa, chỗ này hình như còn có quẻ tượng thứ tư." Đột nhiên, Nhất Mi đạo nhân chỉ vào chỗ vết nứt của la bàn.

Quả nhiên nhìn kỹ, trên Thanh Long tinh tú, hai chữ xuất hiện.

"Tâm Nguyệt!" Nhìn thấy hai chữ này, Trương Thiên càng thêm uể oải.

Bói ra cái gì không tốt, lại còn bói ra một Tâm Nguyệt Hồ nữa.

Tâm Nguyệt Hồ, lần trước đã xuất hiện một lần, Trương Thiên không ngờ lần này lại xuất hiện.

Tuy nhiên, lần này dường như không có gì bí ẩn.

“Thôi vậy, dù sao cuối cùng cũng là một sao lành.” Trương Thiên nói, còn Nhất Mi đạo nhân thì lắc đầu.

“Thực ra ở giữa còn mấy cái tinh cách nữa chưa thôi toán ra.” Nói đến đây, Nhất Mi đạo nhân có chút nghiêm túc.

“Còn tinh cách nữa sao?” Trương Thiên hơi ngạc nhiên, thuật toán của anh kém xa Nhất Mi đạo nhân, dù sao Nhất Mi đạo nhân và Trương Thiên không cùng một vai vế.

Mà năng lực thuật toán của Nhất Mi đạo nhân cũng mạnh hơn Trương Thiên rất nhiều.

“Sư phụ, ý của ngài là...” “Mưa tạnh trời quang, cuối cùng sẽ thấy cầu vồng.” “Đồ đệ ngoan, trong quá trình có lẽ sẽ trải qua đủ loại gian nan, nhưng vi sư tin con, nhất định sẽ vượt qua mọi khó khăn, nhìn thấy Tâm Nguyệt Hồ mà người ta hằng mong ước đó.” Nhất Mi đạo nhân nói với ý tứ sâu xa.

Trương Thiên cũng hiểu đạo lý trong đó.

Thiên cơ bất khả tiết lộ, Nhất Mi đạo nhân cũng chỉ có thể nói cho Trương Thiên biết, dưới đủ loại gian nan, cuối cùng anh có thể bình an.

“Đa tạ sư phụ.” Trương Thiên chắp tay.

“Ưm, đồ đệ ngoan à, vi sư giao phó tổ sư gia cho con, đến lúc đó, có vấn đề gì, cứ thỉnh tổ sư gia.” Nhất Mi đạo nhân lấy ra cái bài vị tàn tạ đó.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen, trời ạ, bây giờ tổ sư gia đã bị

Nhất Mi đạo nhân tùy ý sai khiến rồi sao?

Tổ sư gia dưới địa phủ e rằng cũng không được yên ổn.

"Đồ đệ ngoan à, không có việc gì thì bầu bạn nói chuyện với tổ sư gia nhé, lão nhân gia người ở dưới đó làm quan mà." Nhất Mi đạo nhân trân trọng nói, Trương Thiên đành có chút uể oải nhận lấy bài vị này.

Sau đó Nhất Mi đạo nhân như thể tiêu hao quá độ, biến mất vào trong ngọc bội.

Trương Thiên nhìn bài vị, vừa uể oải lại vừa buồn cười.

Trương Thiên cẩn thận đặt bài vị vào vị trí thờ cúng.

Sau đó thắp ba nén nhang.

Rồi mới bước ra khỏi phòng.

Ngoài phòng, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cùng những người khác đều tò mò nhìn Trương Thiên.

"Lão đại, động tĩnh lớn như vậy, lại còn phát ra kim quang, nhất định là chuyện tốt đúng không?" Bàn Tử chớp chớp mắt, tò mò nhìn Trương Thiên.

"Cơ bản đều là quẻ tượng nguy hiểm." Ai ngờ, Bàn Tử vừa dứt lời, một câu nói của Trương Thiên khiến tất cả mọi người đứng hình, trời ạ, kim quang đại thịnh, cuối cùng lại là toàn bộ nguy hiểm sao?

Miệng Bàn Tử vừa định nói lại ngậm chặt lại.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghiêm túc.

"Lão đại, có biện pháp cứu vãn không?" "Tạm thời không biết, nhưng điều đáng chú ý là, chúng ta cố gắng đừng tách rời nhau." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh, Trương Thiên chủ yếu lo lắng Trương Khởi Linh đến lúc đó sẽ tách khỏi bọn

họ.

Nếu vậy, quẻ tượng sẽ linh nghiệm ở một mức độ nào đó.

Trương Khởi Linh không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

“Còn những chuyện khác, tôi sẽ không nói nhiều nữa, mọi người chú ý nguy hiểm.” Trương Thiên nói, Tuyết Lỵ Dương thì khẽ nhíu mày.

“Trương gia, có thần thánh đến vậy sao?” Tuyết Lỵ Dương dù sao cũng là người từng du học ở Mỹ quốc, tuy đã trải qua mộ dưới biển, nhưng đối với việc bói quẻ kiểu này, vẫn có một sự tò mò và hoài nghi nhất định.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Quẻ tượng của lão đại rất lợi hại.” “Cơ bản là chưa từng sai sót, không cần nghi ngờ đâu, nhị ca, chúng ta đi chuẩn bị đồ thôi.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Khởi Linh gật đầu.

“Những thứ cần thiết đã được sắp xếp rồi, có thể lên đường bất cứ lúc nào.” Trương Khởi Linh khẽ nói, âm thanh không lớn, đây vẫn là lần đầu tiên Tuyết Lỵ Dương nghe Trương Khởi Linh nói chuyện.

Đôi khi ăn cơm, y cũng không nói.

Chương 264

"Nhị ca, cái đồ quạ đen nhà cậu, cuối cùng cũng chịu nói chuyện rồi, vậy, nhị ca cậu nói xem, bao giờ chúng ta xuất phát?" Bàn Tử có chút vui mừng, dù sao Trương Khởi Linh có thể nói nhiều hơn, vẫn khiến Bàn Tử khá vui mừng.

"Ngày mai." Thốt ra hai chữ, Trương Khởi Linh liền không nói thêm nữa.

Trương Thiên gật đầu.

"Được, chúng ta ngày mai sẽ trực tiếp thẳng tiến sa mạc." Trương Thiên nói, mọi người lại càng không có ý kiến gì.

Mọi người muốn đi cổ thành từ lâu rồi, sao có thể có dị nghị được chứ.

Hơn nữa, bây giờ là mùa xuân, bên Cương Tân (Xinjiang) khí hậu chắc không quá nóng, đến lúc đó cũng tiện lợi hơn một chút.

Trương Thiên vẫn khá muốn xem Trương Khởi Linh dũng mãnh xông vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, từ mấy ngôi mộ trước mà xem, Trương Khởi Linh trong mộ Quỷ Đăng, biểu hiện cũng như hack vậy.

"Vậy mọi người chuẩn bị một chút, nhị đệ, chúng ta đi mua ít xăng dầu, tôi nghĩ, chắc không có xe lửa đi từ Bắc Ly đến Cương Tân đâu nhỉ." Trương Thiên nói, anh định lái xe đi.

Việc xây dựng đường sắt vòng quanh sa mạc Taklamakan của Cương Tân là vào năm 2014.

Mà bây giờ là những năm 19xx, hơn nữa, hiện tại Hạ Quốc phổ biến là nghèo, việc xây dựng đường sắt vòng quanh Cương Tân, cho dù có xây, e rằng cũng phải là mấy năm sau.

Vì vậy, phương tiện giao thông tiện lợi nhất, vẫn là xe ô tô.

"Lái xe đi?" Trương Khởi Linh có chút nghi hoặc.

Nhưng cũng không biểu hiện ra.

"Ưm, phương tiện giao thông tiện lợi nhất chính là xe ô tô, nhưng về lộ trình thì, chúng ta e rằng phải đi rất xa." Trương Thiên thầm nghĩ, anh cũng không hiểu rõ về lộ trình.

Dù sao, thời đại này, ngay cả việc xây dựng đường quốc lộ cũng là xa xỉ, huống chi là đường cao tốc.

Trương Khởi Linh thì không sao cả, y gật đầu rồi đi theo bên cạnh Trương Thiên.

"Họ là anh em sao?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Trương Thiên và Trương Khởi Linh rời đi, không khỏi hỏi.

"Chúng tôi đều là anh em." Hồ Bát Nhất nghiêm túc lên tiếng, trong mắt có chút chân thật.

Trong mắt Hồ Bát Nhất, bọn họ đều còn thân hơn cả anh em ruột, dù sao cũng đã trải qua sinh tử.

Bàn Tử hiếm thấy nghiêm túc gật đầu, còn Tuyết Lỵ Dương thì có chút không hiểu.

Cô không hiểu loại tình nghĩa này, ở Mỹ quốc, mọi người đều hướng về tự do, cơ bản không có mấy người anh em thật lòng, đa số đều là giao dịch lợi ích.

"Tôi đã luyện chế rất nhiều U Minh Đan, dùng hết cả hoa Bỉ Ngạn rồi." Trương Khởi Linh ở bên cạnh lên tiếng, y cảm thấy, dược liệu này dùng quá nhanh.

Cơ bản là không chú ý, rồi cứ thế mà hết.

"Lần này đi cổ thành, nói không chừng cũng có thể tìm thấy các

dược liệu khác, không cần lo lắng, nhưng, cậu có luyện chế ra đan dược tăng cường tu vi không?" Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

Trương Khởi Linh khẽ lắc đầu.

"Chúng ta không có loại dược liệu đó, hiện tại chỉ có Tuyết Liên Đan, và U Minh Đan." Trương Khởi Linh vừa đi vừa nói.

Sau đó y dường như nghĩ đến điều gì, liền lên tiếng.

"Trước đây chúng ta ở mộ dưới biển thấy cái mô hình Thiên Cung đó, gần đây nó cứ hiện lên trong đầu tôi." Y nói, Trương Thiên khẽ cau mày.

Xem ra, Tiểu Ca muốn đi Vân Thiên Cung xem rồi.

Mà nói đi thì phải nói lại, Trương Thiên phát hiện, cái mộ này của mình, hình như thật sự đào không hết được.

Cái này nối tiếp cái kia đang chờ mình đào vậy.

Cảnh tượng đó cứ như thể, đang chọn món đồ chơi yêu thích của mình, từng cái một xếp hàng chờ mình đến chọn.

"Sẽ có cơ hội thôi." Trương Thiên vỗ vỗ vai y.

Sau đó, hai người đến trạm xăng gần nhất.

Trương Thiên còn trực tiếp mua mấy thùng xăng.

Nếu không phải lo xe không chứa hết, Trương Thiên chắc chắn sẽ mua nhiều hơn, dù sao thời đại này, đâu có nhiều trạm xăng như vậy.

"Ai, nếu mình có khả năng cất đồ vật vào mông như sư phụ thì tốt biết mấy." Trương Thiên trong lòng cảm khái một tiếng.

Sau đó hai người mỗi người xách hai thùng xăng lớn đi về phía tứ hợp viện.

Thùng xăng cao gần một mét, Trương Thiên xách mà không hề tốn

sức.

Điều này đã thu hút ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều người.

Trương Khởi Linh thì có chút không hiểu, Trương Thiên tại sao lại mua nhiều xăng như vậy, nhưng y cũng không hỏi nhiều.

Rất nhanh, sau khi sắp xếp xăng dầu xong, Trương Thiên lại đi mua mấy cái lốp dự phòng, và một loạt dụng cụ sửa xe.

Đợi tất cả mọi thứ xong xuôi, trời đã về chiều.

Trương Thiên dẫn Trương Khởi Linh về tứ hợp viện, lúc này trong sân, ngoài Hồ Bát Nhất ra, còn có một thanh niên và một Bàn Tử đang đứng.

"Ưm?

Ngô thiếu gia, cậu đã nghĩ thông suốt rồi sao?" Nhìn thấy Hạo Thiên Chân (Ngô Tà), trên mặt Trương Thiên nở nụ cười.

"Ưm, tôi đồng ý rồi, đợi lần sau Tiểu Trương gia anh đi Phú Sĩ quốc, thì đưa tôi đi cùng, tôi cũng muốn đi." Hạo Thiên Chân nghiêm túc lên tiếng, Trương Thiên gật đầu.

"Được, vậy chúng ta cùng nhau cống hiến cho Hạ Quốc." Trương Thiên nói, hai người đều cười.

Tuy nhiên khi Hạo Thiên Chân nhìn thấy Trương Khởi Linh, trong lòng hắn lại có một cảm giác kỳ lạ.

Trước đây Trương Khởi Linh đã cho hắn uống máu, lại nhiều lần cứu hắn, Hạo Thiên Chân trong lòng vẫn ghi nhớ.

Nhưng không biết từ khi nào, Trương Khởi Linh đã biến mất, ai biết được lần trước nhìn thấy y thì y đã chạy đến chỗ Trương Thiên rồi.

"Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh, Tiểu Trương gia,

chúng tôi xin phép đi trước, đến lúc đó sẽ liên hệ." Hạo Thiên Chân không chọn ở lại đây lâu, dù sao mọi người cũng không quá thân quen.

Hắn ở lại thì có vẻ hơi kỳ lạ.

"Lão đại, anh mua nhiều dụng cụ sửa xe như vậy làm gì?" Bàn Tử nhìn những thứ Trương Thiên cầm trên tay, không khỏi hỏi.

"Đến lúc đó có thể dùng đến." "Đúng rồi lão Hồ, Dương tiểu thư đâu rồi?" Trương Thiên nhìn quanh một lượt, nhưng không thấy Tuyết Lỵ Dương đâu.

"Cô ấy đi chuẩn bị rồi, ngày mai, hội hợp bên ngoài thành Bắc Ly." Nói rồi, Trương Thiên cũng gật đầu, sau đó mọi người bắt đầu quay về chuẩn bị.

Còn Trương Thiên lại về nhà một vòng.

Sau khi nói với ba mẹ rằng mình và Trương Khởi Linh đi du lịch, Trương Thiên này mới coi như đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ.

Có kinh nghiệm từ lần trước, Trương Thiên đã mua trước một con rắn, một con chó, một con gà, đến lúc đó xuống mộ, thì uống một ngụm máu trước.

Rất nhanh, sáng sớm ngày hôm sau.

Trương Thiên lái chiếc xe việt dã quân dụng do Đức quốc sản xuất lao ra khỏi thành Bắc Ly.

Và phía sau chiếc xe việt dã, Trương Thiên còn cải tạo thành một không gian.

Như vậy thì có thể chứa được nhiều đồ hơn.

Chiếc xe việt dã gào thét đến cửa, tung lên một trận bụi đất, còn lúc này Tuyết Lỵ Dương đã sớm đeo một cái ba lô lớn đứng chờ rồi.

Trương Thiên đi một vòng, cũng chỉ có Tuyết Lỵ Dương một

mình.

Giáo sư Trần hiển nhiên không đến.

Mà lúc này, nhìn thấy cảnh này, Trần Hề cả người chấn động.

Đây là tình huống gì?

Ông nội vậy mà không đi cùng sao?

"Sao có thể chứ?

Tại sao ông nội và họ lại không đi cùng với Trương Thiên và những người khác?" "Chẳng lẽ là đi sau sao?" Trần Hề có chút không hiểu.

Khi đó trong nhật ký của ông nội rõ ràng viết rằng, họ đi theo Trương Thiên, đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, cuối cùng lại bị người khác hãm hại.

Cuối cùng, ông nội còn chết ở trong đó, cha cô mang nhật ký về cũng hóa điên.

Mẹ cô một mình nuôi nấng cô lớn lên, nhưng, tất cả những điều này, tại sao lại không giống với những gì cô nghĩ.

Trương Thiên và Tuyết Lỵ Dương họ đi, vậy cha cô và ông nội cô đâu?

Đột nhiên, Trần Hề nghĩ đến điều gì đó.

Tình tiết này hình như đã từng quen thuộc.

Có khả năng nào không, Trương Thiên và họ sau khi đi vào, đã thành công đi ra, và như mọi khi, hiến tặng bản đồ lộ trình, cuối cùng, ông nội và họ mới đi vào.

Rồi sau đó, ông nội tử vong, để lại nhật ký?

Và sau này, cô lại được mẹ nuôi nấng lớn lên?

Nghĩ đến đây, Trần Hề khẽ lắc đầu.

Chương 265

Không đúng, trong nhật ký của ông nội rõ ràng viết rằng, đi theo Trương Thiên và họ.

Trần Hề nhất thời có chút kích động, tay cũng run rẩy.

Nhưng lại không nói nên lời.

Cả người đều ngây dại.

“Lão đại, đây là bệnh động kinh đúng không?

Phải chữa trị.” Bàn Tử ở một bên ghé sát miệng vào tai Trương Thiên.

Trương Thiên nín cười, không hổ là Bàn Tử, miêu tả sinh động hình ảnh của Trần Hề lúc này.

Trương Khởi Linh ở một bên mím mím môi, hiển nhiên suýt chút nữa đã bị Bàn Tử chọc cười.

Kể từ khi ở cùng Trương Thiên và họ lâu hơn, Trương Khởi Linh phát hiện, tâm trạng của mình sẽ trở nên tốt hơn.

Lúc này khán giả cũng ồn ào một trận.

“Vãi chưởng, các ông có phát hiện ra không?

Trương Thiên không hề đi cùng với giáo sư Trần, tức là, Trần nữ thần từ trước đến nay có lẽ đều hiểu lầm rồi.” “Trời ạ, hiểu lầm cả đời, nếu là tôi, thà tiếp tục hiểu lầm còn hơn, đột nhiên tỉnh ngộ đả kích lớn quá đi chứ.” “Ai, chuyện này biết bình luận thế nào đây?” “Cô ấy vì điều tra chân tướng, đã nghiên cứu ra não cơ, đáng tiếc kết quả cuối cùng lại luôn không như ý.” “Nhưng cái não cơ này đỉnh thật đấy, đừng có kết thúc ở đây nha, tôi còn muốn xem đoàn đội đạo mộ

của Trương Thiên làm sao để lớn mạnh nữa.” Hiện trường, vô số người bàn tán.

Đã sớm quên béng mục đích ban đầu.

Xem đạo mộ, chẳng phải kích thích hơn xem xét xử sao?

Lúc này, cũng chỉ có Trần Hề ngồi trong gió lạnh, có chút mơ màng.

Lúc này cảnh tượng tiếp tục.

Trương Thiên ngồi ở ghế phụ lái, còn Bàn Tử thì phụ trách lái xe.

Về việc tại sao lại để Bàn Tử lái xe, chủ yếu là vì tiến độ tu luyện của gã quá chậm, thà làm lao động chân tay còn hơn.

Một đoàn có năm người, ghế phụ lái ngồi Trương Khởi Linh, dù sao, y cũng không thích chen chúc với phụ nữ.

Còn Trương Thiên và Hồ Bát Nhất thì chen chúc ở phía sau, chiếc xe việt dã vừa đủ chen năm người.

Phía sau chiếc xe việt dã, Trương Thiên còn cải tạo một không gian độc lập, để tiện đặt đồ vật, nhiên liệu các thứ.

Trong không gian chật hẹp, Tuyết Lỵ Dương cầm một tấm bản đồ không ngừng xem xét.

“Chúng ta đến Cương Tân, e rằng cần gần ba ngày ba đêm, đương nhiên ở giữa không loại trừ rủi ro bất ngờ.” “Vì vậy, mọi người cần luân phiên lái xe, không có vấn đề gì chứ.” Trương Thiên nói, mọi người lại càng gật đầu.

“Nhị ca, đan dược cậu luyện chế thế nào rồi?

Nếu không thành công cũng không sao, chúng ta có thể cùng nhau cố gắng.” Hồ Bát Nhất ở một bên nói, từ trước đến nay Trương Khởi Linh cũng chưa từng nói chuyện luyện đan, Hồ Bát Nhất đương nhiên

cho rằng, là thất bại nên y mới không nói.

"Đúng, Bàn gia tôi thích nhất ăn đan dược bị cháy, nhị ca đừng nản lòng." Bàn Tử cũng phụ họa một tiếng.

"Thành công rồi." "Đa tạ quan tâm." Trương Khởi Linh ở một bên lên tiếng.

Gật đầu với hai người.

"Lão Hồ, nghe thấy chưa, sự quan tâm đến từ nhị ca đó." "Lâu lắm rồi..." Bàn Tử trong nháy mắt tim đập rộn ràng.

Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Trương Thiên mặt tối sầm lại.

"Lái xe cho tử tế vào." Trương Thiên nhắc nhở một câu, Bàn Tử bĩu môi, không nói thêm gì nữa.

Chiếc xe lao vun vút trên đường đất, tung ra một vệt bụi.

Sau khi ra khỏi thành Bắc Ly một đoạn khá xa, Hồ Bát Nhất mới lấy la bàn ra.

"Thủ đoạn của phái Bàn Sơn thăm mộ, độc đáo một phong cách riêng, từ góc độ phong thủy học mà nói, lại càng có địa vị hàng đầu." "Lão đại, bây giờ tôi có thể thôi toán xem mộ của Phú Sĩ quốc ở chỗ nào." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu.

Lần trước nói chuyện Phú Sĩ quốc với Hồ Bát Nhất, lão ấy đã hai tay hai chân tán thành.

Hiện tại Hồ Bát Nhất lại không có việc gì làm, nhìn bản đồ núi non của Phú Sĩ quốc, lão ấy đều có thể thôi toán ra vị trí đại khái.

Mà bản đồ là mua trên phố, khi Phú Sĩ quốc bỏ chạy, những thứ để lại vẫn còn khá nhiều.

Lại có người mang ra buôn bán.

“Ưm?

Long mạch khí vận của cái đất viên đạn này vậy mà đã tan rã rồi.” Nhìn bản đồ, Hồ Bát Nhất liếc mắt một cái đã tìm thấy nơi long mạch.

Bản đồ khối của Phú Sĩ quốc thuộc loại hình rắn, long mạch lại càng hiển nhiên dễ thấy, từ phía trên Phú Sĩ quốc, xuống phía dưới, tính là một con rắn.

Mà trung tâm, tức là khu vực phía đông kinh đô, tính là một hạt nhân long mạch.

“Cái này của họ cùng lắm không tính là long mạch, cùng lắm chỉ tính là một xà mạch.” Đột nhiên Trương Khởi Linh, người vốn luôn im lặng, lên tiếng.

Mắt Trương Thiên cũng sáng lên.

Thảo nào Phú Sĩ quốc trước đây lại sùng bái Bát Kỳ Đại Xà đến vậy, hóa ra, là có nguyên nhân.

Bát Kỳ Đại Xà, là một yêu vật, hơn nữa là loại rất xấu, mà Phú Sĩ quốc lại là xà mạch.

Cũng có lý do.

“Có thể nhìn ra vị trí cụ thể của mộ không?” Trương Thiên lên tiếng hỏi.

Dù sao còn một đoạn đường nữa mới đến Cương Tân, Hồ Bát Nhất thì có thời gian để thôi toán lộ tuyến của Phú Sĩ quốc.

Đến lúc đó, sau Tinh Tuyệt Cổ Thành, trực tiếp dẫn Hạo Thiên Chân đi phá hủy, không đúng, đi hạ mộ.

“Cái này thì hơi khó khăn, chỉ là một tấm bản đồ, ngay cả núi non cũng không có, thì rất khó.

Nếu có bản đồ núi non thì lại rất đơn giản.” Hồ Bát Nhất nói, lão ấy thì không bỏ cuộc mà tiếp tục thôi toán.

Nếu trên bản đồ đã có thể nhìn thấy vị trí mộ huyệt, thì Hồ Bát Nhất e rằng đã sớm đứng dậy rồi.

Tuyết Lỵ Dương không nói gì, không biết đang nghĩ gì.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Trương Thiên bắt đầu tu luyện, còn những người khác cũng có việc riêng của mình.

Hai ngày sau.

Hạo Thiên Chân nhận được tin Trương Thiên và những người khác rời khỏi Bắc Ly, hắn không hề ngạc nhiên, cũng không có cảm tưởng gì lớn lao, ngược lại, hắn định dành thời gian tìm kiếm vị trí long mạch của Phú Sĩ quốc.

Trong hai ngày, Trương Thiên và những người khác leo núi, lội nước, thậm chí còn làm hỏng hai cái lốp, cũng may là lúc đó Trương Thiên chuẩn bị đầy đủ.

Nếu không, thật sự không thể đến được.

“Bà nội ơi, lão đại, anh thật chu đáo, may mà có chuẩn bị dụng cụ sửa xe!” Bàn Tử vừa sửa bình xăng bị rò rỉ vừa không khỏi cảm khái.

Trương Thiên nhìn địa hình xung quanh, ừm, là một thung lũng.

“Đất phúc địa trung tâm, loại địa phương này, phong thủy lại không tệ.” Trương Thiên nhìn quần sơn xung quanh, không khỏi lẩm bẩm.

“Chúng ta cách vị trí đó, còn một ngày đường nữa.” Hồ Bát Nhất nhìn thông tin vị trí, không khỏi lên tiếng.

“Bàn Tử sửa nhanh lên, chúng ta còn phải tiếp tục lên đường.” “Lão đại, Bàn gia tôi đang sửa đây, may mà Bàn gia tôi trước đây đã

từng sửa xe, nhưng mà, cuối cùng cũng tìm thấy thứ lão đại không giỏi rồi, sảng khoái quá đi...” Bàn Tử tự hào nói.

Rất nhanh, sau khi Bàn Tử sửa xe xong, mọi người lại lần nữa xuất phát.

Gần một ngày sau, Trương Thiên đến Wusu, thủ phủ của Cương Tân.

Phóng tầm mắt nhìn ra, trong thành Wusu, đa phần đều là nhà đất, những loại nhà ngói, nhà gạch, ở đây cơ bản không thấy.

Những căn nhà đó cứ như được đắp bằng đất, từng khối từng khối chồng chất lên, còn người dân ở đây trên đầu đội một chiếc khăn xếp, trông có vẻ rất thần bí.

“Không hổ là Tây Vực, có một cảm giác mờ ảo.” Phóng tầm mắt nhìn ra.

Trương Thiên rất nhanh đã bị hoàn cảnh nơi đây hấp dẫn.

Nơi này, anh là lần đầu tiên đến.

Trương Thiên nhìn cảnh sắc trước mắt, cuối cùng anh cũng coi như cảm nhận được một lần, cảm giác phong tình dị vực.

“Lão đại, kiến trúc ở đây sao mà kỳ lạ thế, toàn là đất không, mưa xuống có sập không vậy?” “Hơn nữa mấy cô nương kia sao đều che mặt vậy, có phải xấu quá không tiện gặp người không?” Bàn Tử ở một bên tuôn ra một loạt những câu hỏi ngớ ngẩn.

Trương Khởi Linh dường như cũng là lần đầu tiên đến đây, ánh mắt y cũng thỉnh thoảng liếc nhìn tình hình xung quanh.

Trương Thiên lúc này không muốn giải thích với Bàn Tử, tốn lời.

“Đây là Wusu của Cương Tân, được coi là thủ phủ, thị trấn, và dân số cũng đông hơn những nơi bình thường một chút, nếu chúng ta

muốn đi sa mạc, e rằng còn cần phải đi qua Wusu." Tuyết Lỵ Dương ở một bên lên tiếng.

"Vì đã đến Wusu rồi, chúng ta cũng đừng vội, chi bằng vào thành trải nghiệm sự nhiệt tình của người Cương Tân một chút." Trương Thiên khẽ nói, Bàn Tử là người đầu tiên giơ tay.

"Lão đại, Bàn gia tôi chờ câu này của anh mãi!" "Đúng là như cá gặp nước, tươi rói đến nhà rồi." Bàn Tử nói, kích động chạy về phía nội thành Wusu.

Mọi người cũng đi theo phía sau, nhìn Bàn Tử hoạt bát, tâm trạng cũng tốt lên không ít.

"Khu vực Cương Tân, văn hóa chủ yếu chia thành, Con đường tơ lụa, văn hóa du mục, và văn hóa tôn giáo lấy Phật giáo làm tín ngưỡng." "Trong đó trang phục và tập quán của họ đều có liên quan mật thiết đến văn hóa Phật giáo." Trương Thiên vừa đi vừa nói.

Tuyết Lỵ Dương cũng nghe rất chăm chú, cô vẫn rất quan tâm đến văn hóa Hạ Quốc, hơn nữa cũng rất muốn tìm hiểu.

Chương 266

Hồ Bát Nhất thì ngạc nhiên nhìn Trương Thiên một cái.

“Lão đại, không ngờ anh lại hiểu biết nhiều đến vậy?” Trương Thiên xua tay, bước vào thành chính.

“Không đâu, đây đều là những câu chuyện trên bề mặt, mà những câu chuyện sâu xa hơn cũng có.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt, Trương Thiên là bách khoa toàn thư sao?

“Trương đại ca, câu chuyện sâu xa hơn mà anh nói là gì ạ?” Tuyết Lỵ Dương cũng thay đổi cách xưng hô, như vậy có vẻ hòa nhập hơn một chút.

“Trong 《Sơn Hải Kinh》 và 《Mục Thiên Tử Truyện》, có câu chuyện liên quan đến việc Chu Mục Vương tuần du phương tây ở Côn Luân gặp Tây Vương Mẫu.” “Những câu chuyện này không phải là truyền thuyết, cũng không phải không có căn cứ, rất có khả năng là có thật.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng sáng lên.

Nếu trước đây Hồ Bát Nhất nghe thấy điều này, có lẽ sẽ coi đó là một câu chuyện, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Nếu theo Trương Thiên nói như vậy, chẳng phải có nghĩa là, trên núi Côn Luân, không chỉ có bảo bối do Tây Vương Mẫu để lại, mà thậm chí còn có bảo bối của Chu Mục Vương.

Nhưng Trương Thiên trước đây cũng chưa từng đề cập đến, chẳng lẽ anh không muốn những bảo bối này sao?

Điều Hồ Bát Nhất không biết là, Trương Thiên quá muốn rồi, nhưng ngại vì năng lực hiện tại, muốn đồ của Tây Vương Mẫu thì thôi đi vậy, cứ đánh quái thăng cấp trước đã.

Trương Thiên cũng nghĩ đến núi Côn Luân.

Rất nhiều người đa số đều không biết vị trí chính xác của núi Côn Luân, thực ra núi Côn Luân nằm ở chỗ giao giới giữa Cương Tân, Thanh Hải và Tây Tạng.

Nói theo nghĩa chặt chẽ, núi Côn Luân cũng thuộc về Cương Tân.

"Khoan đã!" Đột nhiên Trương Thiên nghĩ đến điều gì đó.

Tây Tạng như Thanh Long bàn cứ, những dãy núi cao liền kề đó, cứ như vô số con rồng đang quanh quẩn.

Mà Thanh Hải lại hướng ra biển lớn, cộng thêm Cương Tân là vùng đất Phật giáo trọng yếu, lại còn được mệnh danh là đất Kỳ Lân của Cửu Châu.

Nghĩ như vậy, núi Côn Luân chính là đất mộ tốt nhất bị ba thần thú bao bọc!

"Không được không được, không thể nghĩ nữa." Trương Thiên vội vàng gạt bỏ những suy nghĩ đó trong đầu.

Trương Thiên sợ mình cứ nghĩ tiếp, sẽ không nhịn được mà dẫn Tiểu Ca và Bàn Tử đi núi Côn Luân tìm Tây Vương Mẫu uống trà mất.

"Phong tình nơi đây đẹp quá." Tuyết Lỵ Dương nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi cảm khái một câu.

Các cô gái ở Cương Tân, khi chưa lấy chồng, họ sẽ đội một chiếc mũ mình yêu thích.

Để tóc dài, nếu đã lấy chồng rồi, họ sẽ dùng một mảnh vải sa, quấn quanh tóc mình.

Vì lý do phong tình địa lý, các cô gái ở đây đều có vẻ ngoài khá xinh đẹp.

Đáng tiếc, Trương Thiên không nhìn thấy mấy ai.

Bởi vì thời đại này thực sự quá lạc hậu, ngay cả ở khu vực Cương Tân, người lớn cũng rất ít khi cho con gái ra ngoài, không nói đến việc gặp kẻ xấu, có khi còn bị để ý đến.

Vì vậy nói chung, những người ra ngoài đều là phụ nữ đã lập gia đình, các cô gái sẽ được bảo vệ, trừ khi là những gia đình du mục, nói không chừng sẽ có con gái cưỡi ngựa chiến du mục.

Bàn Tử đi một vòng, rồi lại có chút thất vọng quay về.

"Ai, một người đẹp... một nền văn hóa đặc biệt cũng không có." Bàn Tử vẻ mặt thở dài.

Suýt chút nữa thì lỡ lời.

"Do thời đại, trừ khi có những hội chợ lớn, người trẻ tuổi, đặc biệt là con gái, cơ bản sẽ không ra ngoài." Trương Thiên lên tiếng, lại cắt ngang ảo tưởng ngắm mỹ nữ của Bàn Tử.

"Đúng rồi lão đại, tôi vừa nãy ở bên kia nhìn thấy một đại trạch viện rất đẹp, hình như đang đón dâu." Bàn Tử chỉ vào chỗ không xa, có chút kích động nói.

"Chúng ta đi xem cô dâu thế nào nhé?" Bàn Tử có chút kích động, Trương Thiên lườm gã một cái.

E rằng cho dù người ta cưới vợ, tỷ lệ cậu nhìn thấy cô dâu cũng là zero!

"Thôi đi Bàn Tử, chúng ta cứ vào thành đi dạo là được rồi, không vào đó nữa, đợi lúc về thì mua chút đặc sản địa phương." Trương Thiên vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Gã này vừa ra ngoài, cứ như một đứa trẻ, bị những điều mới lạ hấp dẫn.

“Được thôi, nhưng mà, lão đại, tôi ở bên kia còn thấy rất nhiều loại thực vật mà chúng ta chưa từng thấy, đáng tiếc, tôi không có tiền.” Bàn Tử cúi đầu, Trương Thiên cũng nghĩ đến điều gì đó.

Mặc dù hiện tại Cương Tân cũng cải cách, nhưng tiền tệ vẫn có chút không lưu hành.

“Tôi đây có mang theo thỏi vàng, chắc có thể đổi được ít tiền.” Tuyết Lỵ Dương từ trong túi lấy ra hai thỏi vàng không lớn.

Điều này khiến Trương Thiên nhìn mà ngớ người, trời ạ, không hổ là Tuyết Lỵ Dương, thật tỉ mỉ!

“Trước đây khi tôi đến Hạ Quốc, lo lắng vấn đề tiền tệ, nên đã mang theo một ít vàng, bây giờ ở đây, lại mang cái này đến.” Cô ấy nói, Trương Thiên gật đầu.

“Đa tạ Dương tiểu thư.” Khi Bàn Tử nhìn thấy tiền, trong lòng cũng vui mừng khôn xiết, liền vẫy tay.

“Dương tiểu thư, tôi đi đổi tiền!” Nói rồi, Bàn Tử nhận lấy thỏi vàng, hớn hở lao ra ngoài.

Còn Trương Thiên thì tùy ý đến một quầy hàng.

Anh định hỏi thăm giá cả địa phương trước đã, kẻo đến lúc đó Bàn Tử lại bị lừa gạt.

“Cô lỗ cô lỗ kỷ kỷ...” Ông chủ nói một tràng dài, sau đó, Trương Thiên đơ người.

Trương Thiên, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, và cả Trương Khởi Linh đều đứng tại chỗ.

Chỉ có ông chủ nói gần nửa ngày, mặt cũng đỏ bừng.

“Cái đó, tôi nghĩ, ông chủ chắc là đang khen chúng ta đẹp trai, đúng không ạ?” Trương Thiên nói, giơ ngón cái lên, ông chủ cũng vội vàng

giơ ngón cái lên.

“Kỷ lý cô lỗ ba ba...” Ông chủ lại nói một tràng dài nữa, còn kích động vỗ tay, trời ạ, Trương Thiên càng không hiểu.

“Có phiên dịch không?” Trương Thiên nhìn xung quanh.

“Bên kia.” Đột nhiên Trương Khởi Linh chỉ vào chỗ không xa.

“Phiên dịch Cương Tân.” Chỉ thấy bên ngoài một căn nhà đất treo một tấm biển.

Trương Thiên ngây người.

Có ư, tại sao không nói sớm?

Mặt đầy vạch đen, Trương Thiên không nói nên lời đi về phía tấm biển đó.

Trong lòng một vạn con lạc đà đang chạy.

Tiếng phổ thông thời đại này còn chưa phổ cập, huống chi là những nơi xa xôi hẻo lánh như Cương Tân.

Càng không nói đến mỗi nơi một tiếng địa phương, đa số mọi người đều không hiểu.

Điều này cũng không trách Trương Thiên uể oải, nhưng cũng may, mỗi nơi đều sẽ có hướng dẫn viên.

Rất nhanh, Trương Thiên bước vào tiệm phiên dịch, người làm phiên dịch là một ông chú, râu đen, trên đầu đội một chiếc mũ nhỏ, râu xoăn tít, trông rất kỳ quái.

Rất giống đèn thần Aladdin.

“Ồ, quý khách thân yêu, ngài muốn phiên dịch viên vàng, hay phiên dịch viên bạc đây...” Chủ tiệm lên tiếng, Trương Thiên vẻ mặt cạn lời, vốn dĩ còn tưởng Trương Khởi Linh nói muộn đã đủ lúng túng

rồi, không ngờ còn có một ông chủ kỳ quái như vậy!

Trương Thiên chớp chớp mắt, mỉm cười nói.

“Ngài nói xem...” Nhìn nụ cười của Trương Thiên, ông chủ vuốt vuốt bộ râu nhỏ của mình.

“Quý khách ngài chắc muốn phiên dịch viên bạc đúng không?

Yên tâm, phiên dịch viên bạc cũng là tốt nhất rồi.” Ông chủ nói, Trương Thiên mím môi.

“Vô nghĩa, đương nhiên là phải tốt nhất rồi.” Trương Thiên nói, mắt ông chủ sáng lên, sau đó quay người một cách hoa lệ, cười ha ha bước ra.

“Tôi chính là phiên dịch viên vàng, vị huynh đệ này còn mong chỉ giáo nhiều hơn.” Ông chủ nói, Trương Thiên nhìn quanh một lượt trong tiệm, trời ạ, trong nhà chỉ có mỗi lão già này, đâu ra phiên dịch viên bạc nào chứ.

Trương Thiên lại nhìn những chỗ khác, cả thành hình như cũng chỉ có mỗi tiệm phiên dịch này.

“Được thôi, vậy là ông.” Trương Thiên nói, ông chủ lại càng cười gật đầu.

“Yên tâm đi quý khách, tôi ở đây là phiên dịch viên lợi hại nhất, không ai hiểu về phiên dịch hơn tôi đâu.” Ông chủ tự tin nói.

Chẳng phải sao, trong thành chỉ có mình lão ấy làm phiên dịch.

Trương Thiên luôn cảm thấy ông chủ này cực kỳ không đáng tin cậy.

Sau đó, Trương Thiên dẫn ông chủ, đi về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất thấy Trương Thiên dẫn một người địa phương đến, cũng từ từ đi tới.

“Chào các vị, tôi tên là Thổ Lỗ Lạp Tát, các vị cứ gọi tôi là Thổ Lỗ là được, tôi là một phiên dịch viên vàng.” Hắn tự tin giới thiệu bản thân một lượt.

Hồ Bát Nhất gật đầu, mấy người coi như đã làm quen sơ qua.

“Bàn Tử vẫn chưa về sao?” Trương Thiên liếc nhìn xung quanh, ngoài đường phố, xe kéo bằng gỗ, xe đẩy nhỏ ra, không thấy bóng dáng Bàn Tử đâu.

“Người bạn kia của ngài đi làm gì rồi?” Thổ Lỗ nghi hoặc hỏi.

“Đi đổi tiền rồi, nếu không có tiền, ngài cũng không thể thanh toán tiền phiên dịch đúng không?” Trương Thiên tùy tiện nói, Thổ Lỗ nuốt một ngụm nước bọt.

“Không tốt rồi!

Chương 267

Người địa phương rất ít khi thấy khách lạ, bạn của ngài nếu gây ra chuyện thì không hay chút nào!" Thổ Lỗ nói với một giọng điệu kỳ lạ, trên mặt có chút lo lắng.

Trương Thiên cũng mơ hồ cảm thấy không ổn, sau đó, dẫn Thổ Lỗ trực tiếp chạy về phía nơi Bàn Tử trước đó đã chạy mất.

Rất nhanh, trước một tiệm bán hàng, ông chủ đang cầm gậy gỗ đánh vào mông Bàn Tử, mà Bàn Tử thì bĩu môi không mãn ý, trong mắt lóe lên một tia đắc ý.

"Ông chủ, đừng đánh nữa, thứ này của ông, đối với Bàn gia tôi không có tác dụng đâu, mau đổi tiền đi!" Bàn Tử nói, vươn vai một cái, lại khiến ông chủ sợ không nhẹ.

Người này da thô thịt dày, giống hệt con heo chết, ông ấy đã dùng hết sức lực rồi, mà không có chút tác dụng nào.

Nhìn bộ dạng đắc ý của Bàn Tử, Trương Thiên khẽ cau mày, đây là đang làm gì vậy?

Diễn trò khỉ sao?

"Bàn Tử, cậu đang làm gì vậy?

Bảo cậu đi đổi tiền, sao cậu lại còn bị đánh?" Hồ Bát Nhất đi đến hỏi.

Còn Trương Khởi Linh thì đang quan sát hoàn cảnh xung quanh.

"Ông chủ này đúng là, Bàn gia tôi nói chuyện tử tế với lão ấy, mà lão ấy cứ kỷ lý cô lỗ nói một đống Bàn gia tôi không hiểu gì." "Sau đó Bàn gia tôi nhìn thấy một cô gái, muốn hỏi thăm, ai ngờ, liền bị lão già này đánh một trận, nhưng mà, cây gậy này đánh cũng khá thoải mái."

Bàn Tử chớp chớp mắt.

Gã này luyện thể, tuy rằng không thành tựu lớn, nhưng loại công kích này cơ bản cũng chỉ như gãi ngứa.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen, Bàn Tử sẽ không thức tỉnh sở thích đặc biệt gì đó chứ?

Chắc chắn rồi!

Trương Thiên không khỏi lùi lại một bước.

"Sau này tránh xa Bàn Tử một chút." Trương Thiên nói nhỏ với Trương Khởi Linh.

"Kỷ lý cô lỗ." Chỉ thấy, phiên dịch viên vàng nói một tràng dài những lời mà Trương Thiên không hiểu với ông chủ, sau đó ông chủ mới từ từ đặt cây gậy gỗ xuống.

"Vị huynh đệ này, tôi đã giúp ngài giải thích rồi." "Ông chủ nói, ngài muốn dùng tiền mua con gái lão ấy, nên lão ấy mới tức giận như vậy!" Thổ Lỗ nói, nụ cười trên mặt Bàn Tử lập tức đông cứng.

Gã chỉ cảm thấy lưng toát mồ hôi lạnh.

Trời ạ, lời này không được nói ra đâu!

Đừng thấy Bàn gia tôi bây giờ một mình, đến tối là thành hai người rồi đấy.

"Cái gã này, lời nói không thể bạ đâu nói đó được, Bàn gia tôi là đến đổi tiền, chứ không phải đến mua người, cậu chắc chắn là hiểu lầm rồi." Bàn Tử có chút kích động.

"Huynh đệ, ông chủ vừa nãy đã tha thứ cho ngài, thỏi vàng kia của ngài chắc là dùng để cầu hôn đúng không?

Xin lỗi, chúng tôi tuy nghèo, nhưng không vi phạm đạo đức." Thổ Lỗ vẻ mặt chính trực nói, sau đó lại lấy thỏi vàng của Bàn Tử về.

Lúc này Bàn Tử cả người đều không ổn rồi.

Trương Thiên cũng hiểu ra chuyện gì, chắc là gã Bàn Tử này cầm thỏi vàng dương dương tự đắc chạy vào.

Sau đó nhìn thấy con gái nhà người ta, rồi bị ông chủ hiểu lầm là kẻ xấu vô lễ.

"Không phải, không phải như cậu nghĩ đâu, Bàn gia tôi không có ý định mua ai cả." Bàn Tử nhất thời có chút uể oải, hay rồi, nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan.

"Thổ Lỗ huynh đệ, làm phiền đổi cái này thành tiền tệ địa phương của các cậu." Trương Thiên nói, chỉ vào thỏi vàng.

"Ở đây e rằng không đổi được nhiều như vậy, các ngài cần đến ngân hàng đặc định mới được." Thổ Lỗ nói, Trương Thiên hít một hơi, đến Cương Tân một chuyến, chuyện còn khá nhiều.

Sau đó, theo chỉ dẫn của Thổ Lỗ hướng dẫn viên này, Trương Thiên và họ đã thuận lợi đổi được một lượng lớn tiền tệ.

Đồng thời, Trương Thiên trả cho Thổ Lỗ chi phí phiên dịch khoảng một tháng.

"Quý khách, ngài có mắt nhìn rất tốt, loại phiên dịch viên vàng như tôi, không dễ gặp đâu, ngài thật tinh mắt." Thổ Lỗ nhận tiền, lặng lẽ nhét vào thắt lưng.

"Năng cân ngã giảng giảng, cha môn giá biên đích cố sự mạ?" Trương Thiên biên tẩu biên vấn. nhất hành nhân dã phân phân khán hướng thổ lỗ.

"chúng ta Cương Tân, lịch sử văn hóa du cửu, canh thị cổ đại, Phật giáo trọng yếu lịch kinh địa đái, khán quá Tây Du Ký ba? na cá Hỏa Diễm Sơn tựu thị chúng ta giá biên." "Nhi thả, chúng ta giá biên dã tồn tại hứa đa truyền thuyết, bỉ như thuyết Tây Vương Mẫu, Côn

Luân Thiên Trì lạp, hoàn hữu Tây Vương Mẫu hạ phàm tứ dư thánh vật lạp.” “Hoàn hữu lịch đại triều đình tại giá lý khấu bái lạp...” Thổ Lỗ việt thuyết, na kiểm thượng tựu việt tự hào.

Trong lúc hắn đang nói, ánh mắt Trương Khởi Linh lại rơi vào những chiếc bình gốm ở cửa mỗi nhà.

“Cái bình gốm đó.” Y nhìn một lát rồi thì thầm nhỏ vào tai Trương Thiên.

Trương Thiên cũng đưa mắt nhìn lên.

“Hoa văn rơi, gốm quân diêu thô sơ, lại còn có những vân đất, đây là đồ cấp độ cổ vật, ít nhất là từ trước triều Minh.” Trương Thiên tính toán, trong lòng kinh hãi, trên đường này đều có loại gốm quân diêu này, nếu đi vào trong thành, thì đồ vật cổ đại e rằng còn nhiều hơn.

Hiện tại giao thông không phát triển, các chuyên gia rất ít khi đến đây, hoặc có thể nói là tin tức chưa được truyền ra ngoài.

“Vãi chưởng lão đại, mau nhìn kìa, có dưa hấu!” Đột nhiên, Bàn Tử kích động hét lên.

Dưa hấu, ở Bắc Kinh thì rất khó ăn được.

Ngay cả nếu có, mùa này cũng không trồng được.

Bàn Tử không ngờ ở đây, lại có người bán dưa hấu, mà lại còn nhiều như vậy!

Tuyết Lỵ Dương nhìn dưa hấu, cũng có chút tò mò, cô chưa từng ăn loại này.

Dưa hấu bản thân không phải là nông sản của Hạ Quốc, sau này, thông qua Con đường tơ lụa, đã truyền vào Hạ Quốc, mà Cương Tân lại có hơn ngàn năm kinh nghiệm trồng trọt.

“Cậu ăn không?” Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

“Chưa ăn bao giờ.” Trương Khởi Linh lên tiếng, y vẫn luôn ở trong mộ, sao có thể ăn dưa hấu được chứ.

“Đi, tôi mời cậu ăn.” Trương Thiên cười nói, khó khăn lắm mới đến một lần, đương nhiên phải vui vẻ hết mình.

Mọi người đi về phía người nông dân trồng dưa, Hồ Bát Nhất cũng có chút tò mò, dưa của Cương Tân này, có gì khác biệt không.

“Lão đại, cái này là thứ gì vậy?” Bàn Tử véo một quả nho khô hỏi.

“Nho khô, cậu chưa ăn bao giờ sao?” Bàn Tử lắc đầu.

“Bắc Ly làm gì có thứ này, lại còn quả dưa hấu này, to hơn cả cái đầu của Bàn gia tôi, thành tinh rồi sao!” “Còn nữa còn nữa, quả óc chó này trông ngon quá, đúng rồi, cái thứ giống bánh ngọt này, cũng không tệ!” Bàn Tử chỉ vào thiết cao.

Trương Thiên mở to mắt, món thiết cao truyền thuyết rằng cứ cắt một dao là nó lại chảy nước mắt, hôm nay anh cuối cùng cũng thấy được món thật rồi. "Ông chủ, cái này bán thế nào?" Bàn Tử đã nhanh mồm hỏi trước khi Trương Thiên kịp mở miệng.

Chủ yếu là vì món thiết cao này trông quá đẹp mắt, táo đỏ xếp thành hình bông hoa ở phía trước, sau đó là hạnh nhân, hạt dẻ cùng các loại thực phẩm cao cấp khác.

Dáng vẻ như vậy lập tức thu hút sự chú ý của Bàn Tử. "Ba đồng bạc một cân!" Ông chủ giơ ba ngón tay, vẻ mặt tùy tiện.

Trương Thiên thở phào nhẹ nhõm, ba kim hồn tệ, chắc là vẫn còn đủ khả năng chi trả. "Được, món này, Bàn gia tôi bao hết!" Bàn Tử hào sảng nói, dáng vẻ như một tên công tử nhà địa chủ vậy.

Sắc mặt Trương Thiên liền biến đổi, cái này phải tốn bao nhiêu tiền đây? "Ô, tốt quá, tổng cộng bốn kim hồn tệ." (Mười đồng bạc tương đương một kim hồn tệ.) Sau khi ông chủ giơ bốn ngón tay,

Trương Thiên nuốt nước bọt, không lẽ là bốn mươi kim hồn tệ?

Hôm nay bọn họ mới chỉ đổi được ba mươi kim hồn tệ thôi mà. "Ông chủ có thể linh động một chút không?

Ba mươi đồng?" Trương Thiên giơ ba ngón tay, ông chủ thấy vậy có chút không vui, dù sao thiếu một kim hồn tệ cũng là thu nhập của mấy tháng.

Nhưng nhìn lại món thiết cao của mình, đã lâu không có ai mua, hiếm hoi lắm mới có một kẻ cả tin đến, ông ta cắn răng gật đầu.

Giơ ba ngón tay ra. "Bàn Tử đưa tiền, ba mươi kim hồn tệ." Trương Thiên nói, Bàn Tử ngớ người.

Phiên dịch viên vàng cũng ngớ người, ông chủ càng nhìn túi tiền lớn mà lúng túng tay chân.

Tôi chỉ muốn ba kim hồn tệ thôi, vị khách này đang khoe của sao?

Trương Thiên nhìn xung quanh, cảm nhận ánh mắt nhìn mình như kẻ ngốc, hơi cau mày.

Bọn họ có ý gì vậy?

Thiết cao không phải đắt như vậy sao? "Trương huynh đệ, tiền nhiều quá rồi, ông chủ chỉ muốn ba kim hồn tệ thôi." Thổ Lỗ vội vàng nói.

Trương Thiên nghe vậy, trong lòng chợt thấy xấu hổ, chết tiệt, không ngờ mình lại vô thức áp giá cả mạng internet ở kiếp trước vào hiện tại.

Quên mất bây giờ là thực tế, thiết cao không hề đắt như vậy, nó chỉ là một món ăn vặt. "Khụ khụ, nói đùa thôi, Bàn Tử đưa tiền, bốn kim hồn tệ." Trương Thiên nói, Bàn Tử liền cầm lấy túi kim hồn tệ dưới mắt ông chủ, chỉ để lại bốn đồng.

Từ đại hỷ đến đại lạc, ông chủ chỉ mất chưa đầy một phút.

Sau đó, Bàn Tử lại đi về phía xe bán dưa.

Chương 268

"Ông chủ, dưa của ông... có chín không?" Bàn Tử vừa nhai thiết cao, vừa hỏi, vẻ công tử bột đầy mình. "Lão đại, Bàn Tử có giống thằng vô lại trộm chó trong làng không?" Hồ Bát Nhất nói ở một bên, Trương Thiên và Tuyết Lỵ Dương đều cảm thấy buồn cười.

Trương Khởi Linh thì vẫn đang nhìn cái gì đó, có vẻ hơi nhập tâm. "Kỷ lý cô lỗ." "Ông ấy hỏi cậu có phải đến mua dưa không, và còn nói dưa của ông ấy rất ngọt, ngọt đến rụng răng ấy." Thổ Lỗ phiên dịch ở một bên. "Rụng răng?

Bàn gia tôi muốn một quả..." Bàn Tử nói, sau đó dưới sự giúp đỡ của phiên dịch, đã mua một quả dưa hấu còn to hơn cả bụng Bàn Tử.

Dù sao thì cũng là thành phố chính, khách sạn, nhà hàng vẫn có.

Mấy người Trương Thiên tìm một nhà hàng, bao một phòng riêng, mọi người mới tính đến chuyện ăn bữa chính đầu tiên.

Trương Thiên ăn một miếng thiết cao, phải nói thế nào nhỉ, đó là một món ăn giàu dinh dưỡng được làm từ các loại hạt và những thứ quý giá.

Nhưng nó không hề đắt như lời đồn, cũng có thể là do Trương Thiên đã có thực lực kinh tế rồi. "Thổ Lỗ huynh đệ, cảm ơn cậu đã phiên dịch, dưa hấu này cậu ăn trước đi." Trương Thiên nói, còn đưa cho Thổ Lỗ một miếng dưa hấu lớn, Thổ Lỗ cười nhận lấy dưa. "Ngài là người ngoại quốc đáng yêu nhất mà tôi từng gặp." Thổ Lỗ nở nụ cười trên mặt. "Ngài còn tiếp đón người ngoại quốc nào khác sao?" Trương Thiên thấy người này nói chuyện có sơ hở, liền trực tiếp thấy sơ hở là chen vào.

Thổ Lỗ vô thức gật đầu. "Ừm, có mấy người ngoại quốc mặc đồ

thám hiểm, còn có mấy người lạ lùng khác nữa, đều có.

Mấy năm trước, bọn họ còn thu mua cả một đống bô tiểu ở chỗ tôi, thật là kỳ quái." Thổ Lỗ vừa ăn dưa hấu vừa nói.

Mặc dù dưa hấu là đặc sản ở Cương Tân, nhưng nói chung, mọi người vẫn ít khi ăn, có người ăn chán, có người thì không đủ tiền ăn. "Bô tiểu?

Trời đất, lão đại, không ngờ lại có người có sở thích kỳ lạ đến vậy, Bàn gia tôi còn không có sở thích nhỏ nhặt đó đâu." Bàn Tử nghe có người biến thái hơn cả mình, lập tức hứng thú. "Cậu có thể kể về hình dáng của cái bô tiểu đó không?" Trương Thiên tiện miệng hỏi.

Thổ Lỗ suy nghĩ kỹ càng. "Chỉ là một cái chậu sứ, trên đó còn có một số bức họa cung điện, chỉ vậy thôi." "Đúng rồi, trên cái bô tiểu của nhà một ông chủ họ Vương còn vẽ tơ lụa nữa chứ, cái gã đó, nếu chúng ta mà dùng để rửa mặt thì đúng là quá xa xỉ." Thổ Lỗ không khỏi lẩm bẩm than vãn.

Trương Thiên ngớ người.

Chậu sứ có họa tiết tơ lụa, lại bị dùng làm bô tiểu ư?

Là loại người nào?

Có lai lịch gì?

Trương Khởi Linh cũng động lòng, y lại một lần nữa nghe thấy hai chữ tơ lụa.

Từ khi đến đây, y vẫn luôn tò mò, rốt cuộc con đường Tơ Lụa là cái gì.

Hơn nữa, y cảm thấy, núi Côn Luân hình như có thứ gì đó đang hấp dẫn y.

Khiến y có chút cảm giác bất an. "Thổ Lỗ huynh đệ, có thể kể cho

chúng tôi nghe câu chuyện về Tây Vương Mẫu không?" Trương Thiên nhìn Thổ Lỗ hỏi.

Người này trông có vẻ đáng tin hơn dân thường, ít nhất là cậu ta biết khá nhiều.

Thổ Lỗ liếm môi. "Trương huynh đệ, chúng tôi là phiên dịch viên vàng, rất tuân thủ đạo đức nghề nghiệp, làm sao có thể nói chuyện ngoài lề với khách..." Chưa nói xong, Trương Thiên phất tay, Bàn Tử hiểu ý vội vàng lấy ra ba kim hồn tệ. "Thật ra thì, Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết là hậu nhân của Phục Hy thị, tương truyền, bà ấy đã lợi dụng ngọc vẫn và không biết thứ gì khác, tạo ra hệ thống cộng sinh, thực hiện được sự trường sinh." "Đương nhiên những thứ này đều là truyền thuyết không thể tin là thật, đều là truyền thuyết." Thổ Lỗ thậm chí còn nhắc nhở Trương Thiên.

Sau đó cậu ta tiếp tục nói. "Tương truyền, năm xưa Chu Mục Vương khi chu du các nước đã đi thẳng về phía tây, kết quả là đến được nước Tây Vương Mẫu, trong thời gian đó, ngài ấy còn tặng ngọc bích của mình cho Tây Vương Mẫu, từ đó bắt đầu một câu chuyện tình yêu đẹp." Thổ Lỗ nói, còn lộ ra vẻ mặt có chút ngưỡng mộ.

Trương Thiên cảm thấy, Tây Vương Mẫu này tuyệt đối là một người rất đa tình.

Giống hệt như vị nữ vương chưa từng trải sự đời của Nữ Nhi Quốc, nếu là một vài "vua cá" ở hiện đại, e rằng phải câu kéo vài năm mới nói chuyện.

Tuy nhiên, thế giới đạo mộ vốn dĩ lấy Tây Vương Mẫu làm trung tâm.

Lấy truyền thuyết tình yêu giữa Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương làm chủ tuyến, hé lộ một bí mật tối thượng ẩn giấu trong

cung điện của Tây Vương Mẫu, còn bí mật đó tự nhiên chính là hệ thống cộng sinh.

Trương Thiên biết những điều này, nhưng không định nói ra lúc này.

Dù có nói ra bây giờ thì sao chứ, Tiểu Ca e rằng cũng sẽ không vì thế mà tìm lại được toàn bộ ký ức. "Tây Vương Mẫu này..." Trương Khởi Linh nghe đến đây, khẽ cau mày, y dường như đã nghĩ đến điều gì đó, nhưng lại dường như đã đánh mất điều gì đó.

Trong tình huống này y có chút do dự không quyết. "Lão đại, nhị ca bị làm sao vậy?" Bàn Tử lo lắng hỏi ở bên cạnh. "Chắc là nghĩ đến điều gì đó." Trương Thiên nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn Trương Khởi Linh, có chút quan tâm.

Dần dần y cũng không còn đau đầu lắm, nhưng lại không thể nhớ ra mình vừa nhớ được điều gì. "Cậu vừa thấy gì sao?" Trương Thiên hỏi.

Trương Khởi Linh lắc đầu. "Chỉ đau đầu." Y lạnh nhạt nói, Trương Thiên hít một hơi, xem ra lời nguyền sẽ không được hóa giải chỉ vì biết trực tiếp về Tây Vương Mẫu.

Không chừng còn có thể trở nên tồi tệ hơn.

Trương Thiên không tiếp tục chủ đề Tây Vương Mẫu nữa, sợ Trương Khởi Linh lại quên mất mình là ai thì hỏng. "Tây Vương Mẫu cứ bỏ qua đi, có thể kể cho chúng tôi nghe về truyền thuyết thành Tinh Tuyệt Cổ Thành không?" Sau khi Trương Thiên nhắc đến cổ thành, sắc mặt Thổ Lỗ lập tức thay đổi.

Nếu nói khi nhắc đến câu chuyện Tây Vương Mẫu, trên mặt Thổ Lỗ là vẻ ngưỡng mộ và mơ mộng, thì Tinh Tuyệt Cổ Thành lại là sự kinh hoàng.

Cậu ta còn né tránh, dường như không muốn nhắc đến.

Rõ ràng, người này biết một số manh mối về cổ thành.

Trương Thiên nhìn Thổ Lỗ, trên mặt nở nụ cười.

Thổ Lỗ vội vàng xua tay. "Tôi có nguyên tắc, không phải tiền nào cũng kiếm, có những thứ không biết thì hơn, hơn nữa, nếu mấy người muốn đi tìm thứ đó, tôi khuyên vẫn là đừng đi." "Trong nhiều năm qua, biết bao nhiêu người đã chết trong sa mạc, tôi thấy mấy người vẫn còn là người tốt, nên mới nói nhiều như vậy với mấy người." Thổ Lỗ nói, ria mép chu lên, trên khuôn mặt hơi đen mang theo vẻ kiêu ngạo, không nói thêm gì nữa.

Trương Thiên nhíu mày, xem ra người này biết không ít.

Ánh mắt nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, lúc này Tuyết Lỵ Dương không biết đang lật tìm cái gì.

Cuối cùng, cô ấy tìm thấy một cuốn sổ trong ba lô của mình.

Đây là một cuốn nhật ký, rõ ràng là nhật ký của cha cô ấy. "Theo ghi chép trong nhật ký, trong sa mạc có một thung lũng tên là Trát Cách Lạp Mã, chỉ cần xuyên qua thung lũng này là có manh mối về cổ thành, không biết ở đây có dấu vết của thung lũng đó không." Tuyết Lỵ Dương vừa nói, vừa chỉ vào một bức tranh trong nhật ký.

Trương Thiên và những người khác chưa từng đến mộ thất của Cổ Mặc Vương Tử, vì vậy, cũng không thấy bức bích họa trong mộ thất đó.

Trương Thiên và nhóm của họ bây giờ coi như là đã trực tiếp bỏ qua Cổ Mặc Vương Tử ở núi Côn Luân, đi thẳng vào sa mạc. "Thung lũng Trát Cách Lạp Mã, đó là một thung lũng chết chóc." Đột nhiên, Thổ Lỗ mở miệng, giọng nói lại thêm một phần kinh hãi. "Lão đại, người này sao lại giật mình như vậy, có phải muốn ăn hắc lư đề tử

không?" Bàn Tử không khỏi nói, từ ba lô lấy ra một cái hắc lư đề tử, điều này khiến Thổ Lỗ nhìn mà ngớ người.

Trời đất, cái ba lô của Bàn Tử rốt cuộc đựng những thứ gì?

Hơn nữa bọn họ mang hắc lư đề tử trên đường đi làm gì?

Không lẽ còn là một đoàn đạo mộ mê tín sao?

Nghĩ đến việc nhóm người này mỗi người cầm một cái hắc lư đề tử xông vào mộ, ném hắc lư đề tử cho Tinh Tuyệt Nữ Vương, Thổ Lỗ trong lòng không khỏi muốn cười.

Đây không phải là đạo mộ, đây là tấu hài mà. "Cái đó, tuy đúng là nghe nói cổ thành có lời nguyền, nhưng những thứ này cũng chỉ là truyền thuyết, mấy người mang lư đề tử này làm gì?" Thổ Lỗ không nhịn được mở miệng.

Bản thân cậu ta không muốn nói, dù sao cũng không muốn rước họa vào thân.

Nhưng đã được cả thôn giáo dục, cộng thêm, cậu ta còn từng đi học ở Thượng Hải, những văn hóa tiên tiến đó khiến cậu ta bắt đầu tin tưởng sâu sắc một số truyền thuyết của Cương Tân.

Chẳng hạn như chuyện Tây Vương Mẫu trước đây, cậu ta vẫn luôn nhấn mạnh đó chỉ là một truyền thuyết.

Trương Thiên thấy vậy, mắt sáng lên, vội vàng mở miệng. "Trước khi chúng tôi đến, người dân địa phương nói rằng, trong Tinh Tuyệt Cổ Thành có quái vật, chỉ có hắc lư đề tử mới có thể trấn áp được quái vật." Trương Thiên nói, Thổ Lỗ xua tay, vẻ mặt tươi cười.

Chương 269

"Đâu ra quái vật, toàn là chuyện vớ vẩn, mấy thứ này của mấy người vô dụng, muốn đi cổ thành, quan trọng nhất vẫn là bão cát, và thời tiết có thể thay đổi bất cứ lúc nào." "Ngoài những thứ này ra, chính là vấn đề sinh tồn trong sa mạc, chỉ khi đảm bảo được những điều này, mới có thể thuận lợi tìm thấy cổ thành, theo tôi thấy, nguy hiểm nhất không gì hơn tự nhiên." Thổ Lỗ nói, rõ ràng là cậu ta rất hiểu về địa hình. "Thổ Lỗ huynh đệ, có thể nói rõ hơn không, chúng tôi thực ra là cục khảo cổ của Hạ Quốc, đang thực hiện một nhiệm vụ bí mật, nhằm tránh cho văn vật của Hạ Quốc chúng tôi bị những người Tây Dương đó trộm đi." "Vì vậy, chúng tôi mới đến đây, tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành đã biến mất." Trương Thiên vẻ mặt nghiêm túc.

Thổ Lỗ bĩu môi. "Đến đây ai cũng nói vậy, loại chuyên gia như mấy người, tôi đã gặp không dưới mười người rồi, mấy người đã thấy chuyên gia nào mà cầm hắc lư đề tử..." Thổ Lỗ nói, Bàn Tử liền lén lút nhét hắc lư đề tử lại vào.

Lần này Trương Thiên đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, sợ bỏ sót bất kỳ thứ gì.

Ngay sau khi Thổ Lỗ vừa nói xong, Tuyết Lỵ Dương đã lấy ra một giấy tờ từ túi và đưa qua. "Chúng tôi thực sự là khảo cổ, còn có dấu ấn của Hạ Quốc." Cô ấy nói, đưa giấy tờ lên.

Dù sao cũng là người từng được giáo dục cao đẳng, Thổ Lỗ lập tức nhìn ra, cái này tuyệt đối không thể làm giả được.

Chưa kể cái dấu in, ngay cả con dấu cũng không thể sao chép được. "Thì ra mấy người thật sự là tổ chuyên gia, vậy mà tôi đã mạo

phạm rồi, tôi không thể nhận tiền của mấy người." Thổ Lỗ nói, lại còn lấy tiền phiên dịch ra. "Tại sao?

Đây là những gì cậu đáng được nhận." "Hạ Quốc đã làm nhiều việc cho dân chúng chúng ta như vậy, hơn nữa còn giải phóng Hạ Quốc, giải phóng Cương Tân.

Hồi xưa chúng ta vẫn luôn giao tranh với Liên Xô, bây giờ trở về nhà tôi rất biết ơn." "Nếu có thể đóng góp cho Hạ Quốc, hà cớ gì không làm." Thổ Lỗ nói, lập tức trở nên nhiệt tình.

Khí thế bỗng chốc nâng cao.

Ngay cả Trương Thiên cũng không ngờ, người này, khí thế lại cao đến mức đó.

Lúc này, Hồ Bát Nhất dường như gặp được tri kỷ, trên mặt ông lộ ra vẻ tán thưởng.

Quả nhiên đều là đồng chí.

Đồng chí gặp đồng chí lệ ứa hai hàng. "Không, chúng ta đều cần cuộc sống, những thứ này cậu đáng được nhận, cứ cầm lấy đi, kể cho chúng tôi nghe về cổ thành đi, đến lúc đó, chúng tôi cũng dễ bề ứng phó." Trương Thiên nói, lần này Thổ Lỗ không nói nhiều, cầm tiền về.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên và những người khác. "Nếu có thể đóng góp, tôi sẽ nói." "Tôi từ nhỏ lớn lên ở rìa Cương Tân, từ nhỏ đã nghe người lớn kể về Tinh Tuyệt Cổ Thành, Lâu Lan Cổ Thành, nghe đến phát chán." "Nghe nói Tinh Tuyệt Cổ Thành có một nữ vương rất khủng khiếp, chỉ cần người nào bị bà ta nhìn thấy sẽ biến mất không khí, và tương truyền bà ta là yêu quái hóa thân thành." Thổ Lỗ nói, lại suy nghĩ một chút rồi nói. "Khi Tinh Tuyệt Cổ Thành được vào, có một con dã thú rất lớn, người ta gọi là yêu thú, thực ra

cũng chỉ là hư cấu, một con bọ cạp, và một con rắn." "Khả năng cao là giả." Thổ Lỗ nói, Bàn Tử lại nghĩ đến Đoàn Đoàn.

Đoàn Đoàn có thể hóa thành người, vậy nữ vương kia tại sao lại không thể?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lại nghĩ đến Vương Phi. "Ai, may mà Bàn gia tôi vẫn còn là một tín đồ thần giáo." Bàn Tử thầm nghĩ, còn Thổ Lỗ thì không ngừng nghỉ. "Tinh Tuyệt Cổ Thành nghe nói nằm ở trung tâm hai ngọn núi từ tính, còn những thứ khác thì tôi không biết." Thổ Lỗ nói xong, đã kể hết những gì mình biết.

Trương Thiên đã nắm bắt được manh mối quan trọng: Lâu Lan Cổ Thành!

Trong Quỷ Đăng, từ trước đến nay chưa từng có cái gọi là Lâu Lan Cổ Thành, thứ này không lẽ lại là sản phẩm phái sinh sao?

Hay nói cách khác, Lâu Lan Cổ Thành chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành?

Trương Thiên nhớ lại năm xưa kim quốc vương tử, ngôi mộ đó được tìm thấy trong pháo đài Quan Đông.

Trương Thiên luôn cảm thấy có chút bất thường, nếu không có gì bất ngờ, e rằng sẽ có bất ngờ. "Thổ Lỗ huynh đệ, cái Lâu Lan Cổ Thành mà cậu nói đó, nó có liên quan gì đến Tinh Tuyệt Cổ Thành không?" Trương Thiên không khỏi hỏi.

Sau khi Trương Thiên nhắc đến Lâu Lan Cổ Thành, Thổ Lỗ dường như nhớ lại điều gì đó.

Tư duy của cậu ta dường như bay về phía bắc. "Nghe nói, nước Lâu Lan, đó là một quốc gia kỳ diệu và đầy màu sắc thần bí, và bên trong có một công chúa Lâu Lan, nhan sắc không hề kém nữ vương chút nào." "Lúc đó còn là nữ thần trong mộng của vô số người." "Còn

Lâu Lan Cổ Thành và Tinh Tuyệt Cổ Thành, không có quan hệ, là hai thành trì riêng biệt." Cậu ta nói, dường như nhớ lại câu chuyện mà ông nội đã kể cho mình.

Trương Thiên tối sầm mặt, biết ngay là sẽ có bất ngờ mà. "Lâu Lan Cổ Thành, đó cũng là một sự tồn tại không kém Tinh Tuyệt Cổ Thành, theo ông nội tôi nói, đó là một cổ thành hưng thịnh vào thời Hán-Tấn." "Lúc đó, trong cổ thành cũng chỉ có năm ngàn người, coi như là một thành phố nhỏ." "Bên trong còn có những lời đồn thổi rằng có yêu vật rất lợi hại, còn có một công chúa Lâu Lan nổi tiếng khắp thế giới, cô ấy là người phụ nữ có năng lực mạnh nhất trong Lâu Lan Cổ Thành." "Cô ấy tay cầm Lâu Lan Cổ Thương, khí thế không hề thua kém nam giới." Thổ Lỗ nói, Trương Thiên lại nghĩ đến điều gì đó.

Nếu theo kiếp trước mà nói, tên gọi khác của Tinh Tuyệt Cổ Thành, lẽ ra phải là Lâu Lan Cổ Thành, nhưng, theo lời Thổ Lỗ, hai cổ thành này lại tách biệt. "Lão đại, tôi lại nghĩ đến Hoa Mộc Lan, Hoa Mộc Lan anh tư táp sảng, biết đâu, công chúa Lâu Lan kia cũng vậy." Bàn Tử ở một bên có chút mong đợi.

Gã rất muốn nhìn thấy công chúa Lâu Lan anh tư táp sảng, không vì gì khác, chỉ vì muốn xem nữ cường nhân.

Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái. "Người ta Thổ Lỗ cũng đâu có nói, công chúa sẽ đánh nhau." "Lão đại, cái này anh không hiểu rồi, phụ nữ có súng, thường đều không phải là đèn cạn dầu đâu." Bàn Tử làm ra vẻ ta đây hiểu biết. "Vậy, Thổ Lỗ huynh đệ, Tinh Tuyệt Cổ Thành, và Lâu Lan Cổ Thành, giữa chúng có liên hệ gì không?" Hồ Bát Nhất hỏi ở một bên.

Thổ Lỗ suy nghĩ rồi nói. "Có, theo truyền thuyết, Lâu Lan Cổ Thành ở bên ngoài, còn Tinh Tuyệt Cổ Thành ở giữa núi từ tính,

tương đối mà nói, thực lực của Tinh Tuyệt Cổ Thành dường như mạnh hơn Lâu Lan một chút." Thổ Lỗ nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, ông suy nghĩ rồi nói. "Lão đại, xem ra, hai cổ thành này, hay nói cách khác là hai quốc gia này, có khả năng tồn tại trong cùng một thời đại." "Hơn nữa, những người ưu tú nhất của cả hai cổ thành đều là phụ nữ, xem ra, giữa họ, e rằng còn có một số giao thiệp." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất truyền đến bên Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Thổ Lỗ. "Đúng rồi, cậu có biết về yêu vật của tộc Lâu Lan không?

Yêu vật đó có phải là tộc Quỷ Động không?

Cổ thành này và Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng có liên hệ sao?" Trương Thiên tò mò nhất chính là tộc Quỷ Động.

Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng do tộc Quỷ Động sáng tạo ra, vậy Lâu Lan Cổ Thành, biết đâu cũng vậy, nghĩa là, hai nơi này, rất có khả năng là do cùng một chủng tộc xây dựng.

Một ở ngoài, một ở trong. "Cái yêu vật đó, tôi không biết, nghe nói đó là một thứ thần bí, đều là truyền thuyết không thể tin, nếu mấy người muốn vào sa mạc, e rằng phải đến thị trấn nhỏ gần nhất ở rìa sa mạc." "Ở đó nghe nói có một người dẫn đường, mấy người có thể đi xem thử." Thổ Lỗ nói, Trương Thiên gật đầu, sau đó đứng dậy. "Được, cảm ơn nhiều." Nói rồi, y bắt tay với Thổ Lỗ, ánh mắt nhìn về phía mọi người. "Nếu đã có manh mối, chúng ta trực tiếp xuất phát chứ?" Nói rồi, mấy người đều gật đầu, không đợi chuẩn bị tề chỉnh, Trương Thiên và những người khác đã vội vàng đi ra ngoài.

Trương Thiên biết, ở ngoài sa mạc, có một thị trấn nhỏ, và trong thị trấn nhỏ đó có một người dẫn đường nổi tiếng tên An Lực Mãn.

Mặc dù người đó có rất nhiều khuyết điểm, nhưng may mắn là ông ta có khá nhiều lạc đà. "Mấy người nếu muốn đến thị trấn đó, tôi

có một tuyến đường ở đây." Thổ Lỗ thấy mọi người đứng dậy, sau đó vội vàng mở miệng, đồng thời cậu ta cũng đưa ra một bản đồ toàn bộ Cương Tân. "Cảm ơn, vậy Thổ Lỗ huynh đệ, chúng ta đi trước nhé, tiền cơm đã trả rồi." Trương Thiên vẫy tay với cậu ta, sau đó mọi người mang hành lý đi ra ngoài. "Dương tiểu thư, có tâm sự sao?" Hồ Bát Nhất thấy Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt đầy tâm sự nặng nề, không khỏi hỏi.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Mọi người trở lại xe việt dã.

Trương Thiên lái xe, y đi theo bản đồ, hướng về thành phố ở rìa sa mạc.

Còn về tâm trạng nặng nề của Tuyết Lỵ Dương, Trương Thiên cũng biết nguyên nhân, không ngoài chuyện yêu vật, hoặc cô ấy đã nghĩ đến điều gì đó. "Lão đại, cách thị trấn đó có xa không?" Bàn Tử hỏi ở một bên. "Khoảng hơn một ngày đường." Trương Thiên nhìn bản đồ, nếu là đường chim bay, nửa ngày là đến, nhưng đường không được tốt, vì vậy, cần phải đi vòng vài lần.

Hơn một ngày thì cũng gần đúng. "Vậy thì chán chết, gà và chó mà chúng ta mang theo đã chết hết rồi." Bàn Tử nói, Trương Thiên nhìn về phía sau, quả nhiên, đã không còn tiếng chó sủa nữa. "Ai, quãng đường quá dài, e rằng chúng nó không chịu nổi." "Tạm thời đừng quan tâm đến những thứ đó, đến thị trấn trước, rồi xem có đá lạnh không, đến lúc đó chúng ta chỉ lấy máu thôi." Trương Thiên không quay đầu lại nói, Bàn Tử gật đầu, sau đó cũng không nói gì nữa.

Rất nhanh, thời gian trôi qua.

Một ngày sau.

Khi một vùng thực vật xanh tươi rộng lớn hiện ra trước mắt mọi

người, Trương Thiên biết, đã đến gần thị trấn nhỏ rồi.

Nhìn từ xa, một thị trấn nhỏ với những ngôi nhà đất hiện ra không xa.

Thị trấn này không lớn bằng Ô Thành, nhưng trông vẫn khá nhộn nhịp.

Nhìn tổng thể thị trấn, có thể nhìn thấy đến tận cùng chỉ bằng một cái nhìn. "Á đù, lão đại, xe của chúng ta sắp hỏng đến nơi rồi, cuối cùng cũng đến được cái nơi quỷ quái này." Bàn Tử than vãn, cũng may là xe bền, nếu không, đừng nói đến Cương Tân, chắc đã hỏng hóc giữa đường rồi. "Thị trấn này, người trông có vẻ khá đông." Tuyết Lỵ Dương nói ở một bên, tay đặt lên trán, nhìn từ xa.

Còn Trương Khởi Linh thì vẫn không chút biến sắc, vẻ mặt bình tĩnh, mũ không biết đã đội lên từ lúc nào.

Chiếc xe từ từ dừng lại ở bên ngoài thị trấn.

Có lẽ là do cách biệt với thế giới bên ngoài, hoặc là quá xa xôi, trong thị trấn, lại có một vài cô gái nhỏ đang đi lại.

Mặc dù ở đây chênh lệch nhiệt độ rất lớn, nhiệt độ ban ngày thậm chí có thể đạt tới bốn mươi độ, nhưng làn da của người dân địa phương lại vô cùng đẹp.

Chương 270

Mấy người đi vào thị trấn, người dân trên trấn thì không có vẻ gì quá ngạc nhiên, cứ như là không nhìn thấy Trương Thiên và nhóm của họ vậy. "Á đù, Bàn gia tôi đến mà không có ai ra đón sao?" "Nhất định là tư thế đi sai rồi!" Bàn Tử thấy người xung quanh ngay cả nhìn mình cũng không thèm, nhất thời có chút không vui, lại đi ra cái kiểu bước chân độc đáo của mình.

Quả nhiên chiêu này rất hữu dụng, nhất thời rất nhiều người đều nhìn về phía này. "Có lưu manh từ nơi khác đến, mau đi gọi thư ký!" "Đây là những người ngoại quốc kỳ lạ nhất mà tôi từng thấy." Một nhóm người bàn tán, có phụ nữ còn vội vàng chạy vào trong trấn. "Lão đại thấy không?

Bàn gia tôi anh tư táp sảng, trực tiếp chinh phục được phụ nữ nơi đây!" Bàn Tử đắc ý nói, nhưng nghĩ lại, tại sao lại là phụ nữ chứ.

Nhưng ngay sau khi Bàn Tử vừa nói xong không lâu, một nhóm người đã vây quanh Trương Thiên và những người khác, bọn họ mặc trang phục màu xanh lam, trông có vẻ là thư ký địa phương, chi bộ. "Mấy người chính là những tên lưu manh mà Tiểu Quyên nói sao?" Chi thư mở miệng, Trương Thiên đầy dấu hỏi.

Mặt Bàn Tử sầm xuống, vừa rồi không lẽ không phải là bị sắc đẹp của Bàn gia tôi hấp dẫn sao? "Cái đó, ngài có phải hiểu lầm gì rồi không, huynh đệ này của tôi, từ nhỏ chân cẳng đã không tiện, nên dáng đi có hơi kỳ lạ." Trương Thiên phản ứng lại sau đó, trên mặt nở nụ cười.

Bàn Tử cũng vội vàng đi vài bước, chứng minh sự trong sạch.

Vị chi bộ đó nheo mắt nhìn Trương Thiên và những người khác.

Một cô gái, bốn người đàn ông, đội nhóm này trông có vẻ phân phối không cân xứng. "Chào đồng chí, chúng tôi là đội khảo cổ Hạ Quốc, đây là giấy tờ." Hồ Bát Nhất lấy giấy tờ của Tuyết Lỵ Dương ra, chi bộ xem qua một lượt, vẻ cảnh giác trên mặt giảm đi không ít. "Mấy người đi theo tôi." Nói rồi, chi bộ dẫn Trương Thiên và những người khác đi về phía một sân viện.

Cương Tân không phải toàn bộ đều là sa mạc đất vàng, đa số vẫn có những vùng cây xanh rộng lớn.

Giống như nơi này hiện tại, xung quanh cỏ xanh tươi tốt, thậm chí còn có mấy cây cổ thụ trưởng thành, thân nghiêng nghiêng, nhưng trên đó lại không có một quả táo đỏ nào.

Rất nhanh, chi bộ dẫn mấy người Trương Thiên đến một nông gia đại viện.

Trên sân viện treo những chùm nho pha lê trong suốt.

Còn bên dưới gốc nho, thì có mấy chiếc bàn đá trên đó còn có một ván cờ. "Lại là cờ sao?" Nhìn thấy cờ, Trương Khởi Linh vô thức quay đi chỗ khác, thứ này hại người không ít đâu.

Sao chỗ nào cũng có thứ này vậy. "Nho trồng trong sân, chiêu quỷ lại chiêu tà." Hồ Bát Nhất nhìn cây nho gần như che kín cả sân, nhỏ giọng nói. "Lão Hồ, lời này là sao?" Bàn Tử hào hứng hỏi ở một bên. "Theo phong thủy mà nói, cây nho thuộc âm, không nên trồng nho, nếu nhất định muốn trồng, thì phải chọn góc tây bắc, hoặc góc nam, cuối cùng đặt một chiếc gương bát quái dưới gốc nho." "Làm như vậy, gương bát quái sẽ trấn áp tà khí, còn cây nho thì tượng trưng cho tình yêu, phong thủy cũng sẽ dần tốt lên." Hồ Bát Nhất nói, mắt Tuyết Lỵ Dương sáng lên, đôi mắt to chớp chớp nhìn Hồ Bát Nhất.

Cô ấy không ngờ, một cây nho nhỏ bé, cũng có thể có tác dụng lớn đến vậy.

Tiếng của Hồ Bát Nhất cũng truyền đến tai chi bộ.

Chi bộ nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, cô ấy đã xem thẻ căn cước, quả thực là chuyên gia, nhưng, đây là lần đầu tiên cô ấy thấy có chuyên gia nào có thể nói ra những lời triết lý đến vậy.

Nhất thời cô ấy đã nhìn Hồ Bát Nhất bằng con mắt khác. "Không ngờ, trong số chuyên gia của chúng ta, còn có cả người mê tín nữa." Chi thư ngồi trên ghế đá, trên mặt nở nụ cười.

Trương Thiên thấy chi thư không có ác ý, bèn cười nói. "Mặc dù thời đại đang thay đổi, nhưng tín niệm trong lòng thì vĩnh hằng, tin tưởng quá mức vào một sự việc mới là mê tín, ngài nói có đúng không?" Trương Thiên nói, chi thư cười cười. "Mấy người là đội khảo sát khác biệt nhất mà tôi từng thấy, lại còn có người tin vào điều này." Cô ấy nói, liếc nhìn Hồ Bát Nhất, sau đó tự mình đi vào trong nhà.

Dưới ánh mắt của Trương Thiên và những người khác, chi thư lấy ra một ấm trà, rót một ít trà. "Uống chút trà sáng đi, mấy người đến đây là vì?" Chi thư nói, Tuyết Lỵ Dương hào phóng mở miệng. "Chúng tôi là vì cổ thành?

Không biết, ngài có cách nào vào sa mạc không?" "Cổ thành à, đều là vì cổ thành." Chi thư nhìn lên bầu trời. "Nếu muốn vào sa mạc, thị trấn chúng tôi có một người dẫn đường, nhưng, tôi khuyên mấy người nên cẩn thận." "Trong nhiều năm qua, người đến Cương Tân khảo sát, sống chết không rõ quá nhiều, tôi biết tính cố chấp của mấy người, tôi cũng không khuyên, mấy người tự chăm sóc bản thân." Chi thư nói, tính khí của người này lại khác với những gì Trương Thiên nghĩ, theo lý mà nói chi thư không nên ôn hòa nhã nhặn, vị này sao trông lại nóng nảy như vậy? "Vậy, ngài có biết ai có thể đưa chúng tôi

vào sa mạc không?" Tuyết Lỵ Dương lại hỏi. "An Lực Mãn, ông ta là người dẫn đường sa mạc nổi tiếng trong trấn, đã dẫn rất nhiều người vào sa mạc." "Nhưng mà..." Chi thư nói đến đây, thở dài, không nói tiếp.

Rõ ràng, nửa câu sau hẳn là, nhưng mà những người có thể quay lại thì rất ít. "Cảm ơn chi thư." Tuyết Lỵ Dương cảm ơn một tiếng, chi thư xua tay, không nói thêm gì.

Trương Thiên nhìn ra, chi thư chắc hẳn đã trải qua rất nhiều chuyện.

Cũng phải, Tinh Tuyệt Cổ Thành, lưu truyền đã lâu như vậy, hơn nữa, cha của Tuyết Lỵ Dương cũng từng đến.

Có lẽ, chi thư năm đó cũng đã tiếp đãi.

Thấy quá nhiều người chết trong sa mạc, có lẽ cô ấy đã chai sạn rồi. "Đi thôi, chúng ta đi tìm An Lực Mãn." Trương Thiên đứng dậy nói, mọi người cũng đều uống cạn chén trà trên bàn. "Hy vọng mấy người có thể tìm thấy, nhà An Lực Mãn ở phía tây trấn, căn cuối cùng, thấy lạc đà là đến." "Ông ta đó, có chút tham lam." Chi thư nói, Trương Thiên vẫy tay, mấy người biến mất trong sân.

Trương Thiên ra khỏi sân, ánh mắt nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương. "Dương tiểu thư, cuốn nhật ký vừa rồi, là của cô sao?

Nhật ký của cha cô?" Trương Thiên đặt câu hỏi.

Theo lý mà nói, nhật ký lẽ ra phải được tìm thấy trong núi Côn Luân, nhưng không ngờ, Tuyết Lỵ Dương đã có được trước. "Ừm, tôi vô tình tìm thấy." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, ánh mắt lảng tránh, tay chân không tự nhiên, cô ấy thậm chí còn hếch mũi!

Rõ ràng, người này không nói thật.

Trương Thiên không hỏi nhiều, dù sao đó là bí mật của người

khác, truy cứu đến cùng cũng không có lợi cho Trương Thiên. "Vị chi thư này trông thật là quê mùa, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nói chuyện lại còn kỳ kỳ quái quái, không nói rõ ràng, Bàn gia tôi rất không thích, nếu có thể, lão đại tôi muốn đi thông đít vị chi thư đó!" Bàn Tử làm một động tác ngón giữa. "Bàn Tử, chúng ta dù sao cũng là đội khảo cổ, có văn hóa một chút được không, ít nhất đừng nói những lời thanh thoát, tao nhã như vậy." "Hơi dùng từ ngữ tích cực một chút." Hồ Bát Nhất nói ở một bên, Bàn Tử gãi gãi đầu. "Lão Hồ, Bàn gia tôi đây gọi là theo kịp thời đại!" Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái cũng lười để ý.

Người này, tài chém gió thì đúng là lớn.

Trương Thiên lười quản Bàn Tử, người này cũng may Vương Phi không có ở đây, nếu không, đã sớm bị trị cho ngoan ngoãn rồi.

Màn hình tiếp tục.

Lúc này, nhóm Trương Thiên đã đến phía tây nhất của thị trấn.

Ở đây có một ngôi nhà đất nhỏ, và bên ngoài thì buộc mấy con lạc đà cường tráng.

Nhìn ngôi nhà nhỏ không xa, Trương Thiên biết, chắc là đã tìm đúng chỗ rồi. (Trời đất, vừa nói đi cổ thành, đều bắt đầu nuôi T^T) Nhìn những con lạc đà trong sân nhỏ, Bàn Tử xoa xoa bụng mình. "Á đù, lão đại, cuối cùng cũng có thịt lạc đà ăn rồi." Bàn Tử chớp chớp mắt.

Bàn Tử chưa đi đã ăn thịt phương tiện giao thông, vậy thì đúng là "chân hành". "Bàn Tử nghĩ gì vậy, không được tham lam đâu, đó là phương tiện giao thông của chúng ta." Hồ Bát Nhất vội vàng nói, Tuyết Lỵ Dương lại càng không nhịn được muốn cười.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Bàn Tử, lạnh nhạt không để ý, chỉ là

đứng xa Bàn Tử một chút.

Đi ở phía trước, Trương Thiên nhìn vào trong nhà, An Lực Mãn rất yêu quý lạc đà của mình, nên thường thì khi lạc đà ở nhà, ông ta cũng sẽ ở đó.

Bước vào sân, Trương Thiên liền nhìn thấy một người đàn ông không cao, khuôn mặt đen sạm.

An Lực Mãn, một kẻ tham sống sợ chết, hám lợi, tham tiền tiểu nhân.

Trong Tinh Tuyệt Cổ Thành đã ghi chép, ông ta đã nhiều lần muốn bỏ chạy, nhưng điều bất ngờ là, ông ta lại còn là một người rất có tín ngưỡng tôn giáo.

Nhiều lần, thậm chí còn quỳ trên sa mạc, chắp tay nhìn lên trời cầu nguyện.

Đối với An Lực Mãn, Trương Thiên cũng chỉ giới hạn ở việc để ông ta làm người dẫn đường mà thôi.

Nếu để ông ta dẫn đường vào cổ thành, e rằng còn khó hơn lên trời.

Hơn nữa Trương Thiên cuối cùng cũng hiểu tại sao chi thư lại thở dài.

Mỗi lần An Lực Mãn tiếp đón du khách xong, ông ta sẽ tự mình lén lút chạy về, điều này cũng dẫn đến việc, chi thư cho rằng, mỗi lần An Lực Mãn quay lại.

Những người kia đều đã chết.

Vì vậy chi thư mới thở dài, ánh mắt nhìn họ cũng trở nên phức tạp.

Chương 271

Trương Thiên lắc đầu, loại người như An Lực Mãn, Trương Thiên cũng không định kết giao sâu, cho dù ông ta tự bỏ trốn, lạc đà cũng phải để lại cho mình.

Bước vào sân, trên mặt Trương Thiên nở nụ cười. "Nha, có khách đến rồi, mời vào." An Lực Mãn thấy nhóm Trương Thiên, mắt sáng lên, còn vội vàng mời Trương Thiên vào sân.

Sân của An Lực Mãn có chút cảm giác đơn sơ, kiểu đó, không có cây nho, nhưng lại có một hàng rào lớn.

An Lực Mãn là một ông lão ranh mãnh, trông có vẻ hơi gầy gò, cả người cứ như một ông cụ.

Ông ta thấy Trương Thiên và những người khác, liền trực tiếp đi tới.

Trong lời nói còn có một mùi xiên thịt dê nướng đậm đặc của Cương Tân. "Ông cụ, ông năm nay, có lẽ đã sáu mươi tuổi rồi nhỉ?" "Thế này mà cũng làm người dẫn đường ư?

Không sợ bị gió thổi bay sao." Bàn Tử nhìn dáng vẻ của An Lực Mãn, râu trắng, mặt đầy nếp nhăn, nếu không phải sáu mươi tuổi, gã cũng không tin. "A nha, tiểu huynh đệ này nói gì vậy, ông đây năm nay mới ba mươi tuổi thôi." Giọng nói đầy mùi thịt dê nướng của An Lực Mãn truyền đến.

Mọi người kinh ngạc.

Ông cụ tóc trắng, râu trắng trước mắt này, năm nay lại mới ba mươi tuổi ư?

Đổi lại là chó, chó cũng không tin! "Bàn Tử cậu tin không?"

"Không tin." Bàn Tử liên tục lắc đầu.

An Lực Mãn liếc mắt một cái, không nói gì nữa, những người này đã để lại ấn tượng không tốt trong lòng ông ta. "Mấy vị, đây là muốn..." An Lực Mãn kỳ lạ nhìn Trương Thiên và những người khác.

Mấy người này thật kỳ lạ, đến không nói chuyện gì, lại đi dò hỏi tuổi tác của người ta trước.

Không biết còn tưởng là đến giới thiệu đối tượng cho mình nữa chứ. "Là thế này, chúng tôi muốn vào sa mạc, thiếu một người dẫn đường, nghe chi thư nói, ngài là người dẫn đường nổi tiếng gần đây, vì vậy, chúng tôi định mời ngài làm người dẫn đường cho chúng tôi." Trương Thiên mở miệng nói.

Giọng không lớn, khi nói chuyện, ánh mắt vẫn luôn nhìn vào mắt An Lực Mãn.

Từ ánh mắt của một người có thể nhìn thấy tâm trạng của đối phương.

An Lực Mãn nghe vậy, công việc đến rồi, trong lòng có chút vui mừng, nhưng, trên mặt ông ta vẫn là vẻ trầm tư.

Dù sao làm người dẫn đường bao nhiêu năm, An Lực Mãn đã sớm nắm rõ, chỉ cần ông ta giả vờ trầm tư một chút, những kẻ ngốc đó sẽ nghĩ rằng mình rất lợi hại. "Ừm, tôi đã sống ở sa mạc này ba mươi năm rồi, sóng gió gì mà chưa từng thấy qua." "Nhưng mà, trong sa mạc, cát gió quá lớn, hơn nữa lại cực kỳ dễ lạc đường, mức độ nguy hiểm quá cao." An Lực Mãn nói, rõ ràng, người này đang gián tiếp làm giá.

Ở nơi này, người có thể làm giá như vậy không nhiều.

Trương Thiên trên mặt nở nụ cười, cũng không vạch trần ông ta.

Dù sao mình cũng không thiếu tiền. "Vậy, An Lực đại thúc, làm

thế nào ngài có thể đưa chúng tôi vào sa mạc." Nói rồi, An Lực Mãn giơ năm ngón tay. "Hắc hắc, tôi à, cần mười kim hồn tệ, có thể đưa mấy người vào sa mạc, nếu mấy người cần đi lạc đà của tôi, mỗi người, tăng thêm hai kim hồn tệ." An Lực Mãn không hổ là lão giang hồ, thủ đoạn lừa tiền đó, đúng là ác độc.

Cứ thế lừa Trương Thiên, còn muốn cạo sạch lông. "Đương nhiên có thể, nhưng mà, tiền đề là, ngài cần đưa chúng tôi đến nơi chúng tôi muốn đến." Trương Thiên nói, An Lực Mãn cười cười. "Ha ha, mấy người có thể ra ngoài hỏi thăm một chút, tôi An Lực Mãn là người đầu tiên xuyên qua sa mạc." "Năm đó, lạc đà của tôi bị lạc trong sa mạc, tôi một mình, đã tìm lại được tất cả chúng, và lạc đà cũng đã cứu mạng tôi." "Chúng tôi nương tựa vào nhau." An Lực Mãn nói, đau lòng vuốt ve con lạc đà bên cạnh. "Lão đại, Bàn gia tôi nghi ngờ, ông cụ này, có tình cảm đặc biệt với lạc đà." Bàn Tử nói ở một bên, Trương Thiên đá mạnh một cái vào Bàn Tử.

Người này đúng là, trong đầu toàn chứa những thứ kỳ quái. "Được, vậy An Lực Mãn đại thúc, chúng tôi đi Tinh Tuyệt Cổ Thành thì ngài có cách nào không?" Trương Thiên bắt đầu dò hỏi.

An Lực Mãn nghe là đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, lại không biểu hiện quá ngạc nhiên, vẫn bình thường như cũ.

Tinh Tuyệt Cổ Thành, ông ta đã gặp quá nhiều người đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng, thành công được mấy người?

Mấy người này, không nghi ngờ gì nữa lại là đi nộp mạng.

Mình chỉ cần đưa bọn họ ra ngoài, sau đó mình lại lén lút bỏ chạy.

Phần còn lại cứ để bọn họ tự sinh tự diệt thôi, chiêu này bách thử bách linh, không ai có thể vạch trần được ông ta. "Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi đã nghe nói, đó là một quốc gia xinh đẹp và thần kỳ, người ở đó, ai nấy đều khỏe như trâu." An Lực Mãn nói, trên mặt lộ ra vẻ

đắc ý nhỏ.

Một số truyền thuyết, tôn giáo mà ông ta biết, thì nhiều hơn người bình thường rất nhiều. "Ngài biết chuyện Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?" Tuyết Lỵ Dương nhẹ giọng nói.

Ông cụ trước mắt này, biết Tinh Tuyệt Cổ Thành, vậy chẳng phải là, ông ta có khả năng cũng biết vị trí sao? "Biết, nhưng chưa từng đi qua, cũng chưa từng thấy, bên trong sa mạc đen cho đến nay vẫn là một bí ẩn..." An Lực Mãn dường như có thể đọc được suy nghĩ trong lòng Tuyết Lỵ Dương, ông ta trực tiếp mở miệng nói.

Sau khi ông ta nói xong, Tuyết Lỵ Dương khẽ cau mày, sau đó ánh mắt lại nhìn chằm chằm An Lực Mãn. "Đại thúc, vậy ngài có biết lộ tuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành không?" Tuyết Lỵ Dương hỏi, có chút lo lắng.

An Lực Mãn thấy vậy trên mặt nở nụ cười. "Tinh Tuyệt Cổ Thành à, muốn tìm thấy nó à, truyền thuyết nói phải đi vào mùa gió mạnh mới được." "Chỉ khi gió lớn thổi bay tầng cát cuồng, thổi bay tầng sương mù đó đi, mới có thể nhìn thấy bóng dáng của cổ thành." "Nếu không đến mùa gió mạnh, về cơ bản là không thể tìm thấy cổ thành, đương nhiên đây cũng là tôi nghe người khác nói." An Lực Mãn nói, ông ta nhìn xung quanh, biểu hiện có chút trầm tư. "Lão đại, có thể là trận pháp." Hồ Bát Nhất nói ở một bên.

Trương Thiên gật đầu, khả năng là trận pháp rất lớn, nhưng, bây giờ là mùa này, chắc không phải mùa gió mạnh chứ?

Tuyết Lỵ Dương nhìn An Lực Mãn đại thúc trước mặt, suy nghĩ một chút rồi nói. "Đại thúc, vậy bây giờ là mùa này, có phải mùa gió mạnh không?" An Lực Mãn lắc đầu. "Mùa gió mạnh là vào tháng tám, chín, mười mà, cho nên bây giờ sa mạc đen à, vẫn còn tương đối an toàn mà." An Lực Mãn nói, rõ ràng là ông ta có thể chủ động dẫn

đường, thậm chí còn đặc biệt nhiệt tình, chính là vì, bây giờ không phải mùa gió mạnh.

Sự an toàn của mình rất được đảm bảo, vì vậy, người này mới nhiệt tình như vậy. "Không phải mùa gió mạnh, vậy làm sao mà đi?" Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm, khẽ cau mày, nhìn về phía Hồ Bát Nhất, bây giờ chính là lúc Hồ Bát Nhất ra tay.

Cô ấy đã làm nhiều như vậy, chính là để tìm thấy cổ thành, đã sắp đến nơi rồi làm sao cô ấy có thể từ bỏ.

Trương Thiên thì không vướng mắc gì về mùa gió mạnh, theo y thấy, đến lúc đó biết đâu lại là một cảnh tượng khác. "Vậy thì, nếu ngài nói bên trong không phải mùa gió mạnh, thì bây giờ là tương đối an toàn, vậy chúng ta chuẩn bị một chút rồi chuẩn bị vào sa mạc đi." Trương Thiên mở miệng, An Lực Mãn lại đứng ra. "Hắc hắc, mấy người đợi ở đây một chút, tôi đi chuẩn bị một chút." An Lực Mãn nói, sau đó còn đi về phía sân nhỏ của mình. "Lão đại, chúng ta có cần mang thêm lương khô không?" Bàn Tử hỏi ở một bên.

Trương Thiên lắc đầu: "Không cần thiết, lương thực của chúng ta không cần nhiều, còn nguồn nước, còn lâu mới lớn như nhu cầu của người bình thường." "Chúng ta uống nước một lần, tích trữ một chút, ít nhất có thể cầm cự gần một tuần." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, quả thực nếu bế quan thì về cơ bản là không cần uống nước.

Vì vậy, mọi người không yêu cầu nhiều về nguồn nước.

Đương nhiên trừ Tuyết Lỵ Dương ra.

Tuyết Lỵ Dương nghe lời Trương Thiên nói, trong mắt có chút nghi hoặc và kinh ngạc, người bình thường làm gì có ai một tuần không uống nước.

Không lẽ Trương Thiên và nhóm của họ là quái vật nước sao? "Trương đại ca, anh nói thật sao?

Uống nước một lần, có thể cầm cự một tuần?" Tuyết Lỵ Dương có chút nghiêm túc, nhẹ giọng hỏi. "Không hẳn là một tuần, nhưng cũng gần đúng rồi, đến lúc đó mang theo nguồn nước, chắc đủ cho mấy người uống." Trương Thiên nói, mắt Tuyết Lỵ Dương lóe lên một tia chấn kinh, sau đó gật đầu cũng không hỏi nhiều, cô ấy biết, mình có hỏi nữa Trương Thiên cũng sẽ không nói gì, thà như vậy.

Thà không hỏi, đến lúc đó mình từ từ khám phá bí mật của Hồ Bát Nhất và những người khác.

Hơn nữa Tuyết Lỵ Dương ở nước ngoài cũng từng thấy người đột biến, cũng có thể không cần nước trong thời gian dài, vì vậy cô ấy cũng chỉ kinh ngạc trong chốc lát. "An Lực Mãn đại thúc này trông có vẻ khá nhiệt tình, sa mạc đó tên là Hắc Sa Mạc?

Nhưng tại sao lại gọi là Hắc Sa Mạc." Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm, cô ấy nhìn cát vàng không xa, sa mạc này căn bản không nhìn thấy điểm cuối. "Vì người chết quá nhiều." Đột nhiên, Trương Khởi Linh mở miệng, ánh mắt y cũng nhìn về phía không xa. "Trong sa mạc này, tôi có thể cảm nhận được, rất nhiều tà khí." Trương Khởi Linh nói, dưới chiếc mũ đen kịt, chỉ có thể nhìn thấy một chiếc cằm trắng như tuyết. "Trong vùng sa mạc này, người chết từ xưa đến nay quá nhiều, không ngờ, ở đây, cũng có thể cảm nhận được âm khí." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất thì đã lấy ra la bàn. "Theo chỉ dẫn của Tầm Long Quyết, chúng ta đi về phía nam, có dấu vết long mạch." Hồ Bát Nhất nói, mọi người nhìn về phía nam, ở phía nam, Trương Thiên cũng nhìn ra một số phong thủy địa thế khác biệt.

Nhưng bây giờ đã hơi khó nhìn ra phong thủy cao thâm hơn, hiển nhiên, bây giờ khả năng nghiên cứu phong thủy của Hồ Bát Nhất lại

càng mạnh hơn.

Rất nhanh, An Lực Mãn liền treo một thùng nước lớn màu xanh lá lên lưng lạc đà, ông ta đã chuẩn bị rất nhiều nước, còn về thực phẩm, ông ta chỉ chuẩn bị mấy cái bánh lớn.

Cái bánh này, hẳn phải gọi là bánh nướng.

Loại thực phẩm này giống như bánh quy nén, về cơ bản ăn vài miếng là có cảm giác no, một cái bánh nướng còn có thể no cả mấy ngày.

Chương 272

"Đi sa mạc mà, nước mới là quan trọng nhất." An Lực Mãn nói, còn chất đầy đồ đạc lên những con lạc đà xung quanh. "Mang nhiều thế này, cũng không biết, ông cụ này có ăn hết được không." Bàn Tử lẩm bẩm ở một bên, lại không hứng thú với cái bánh lớn đó. "Ai, tiểu huynh đệ nha, cái bánh này, là đặc sản của Cương Tân chúng tôi, bánh lớn được vẽ bằng tay, hương vị rất ngon..." An Lực Mãn nói, rất nhanh đã hoàn tất việc sắp xếp toàn bộ đồ đạc.

Người này, đừng nhìn ông ta già rồi, nhưng mà, người ta lại còn tráng kiện, vác thùng nước cũng chẳng hề hấn gì. "Được, chúng ta xuất phát thôi." Thấy An Lực Mãn đã sắp xếp xong con lạc đà cuối cùng, Trương Thiên phất tay nói.

Mọi người cũng đều lên lạc đà, Tiểu Ca cưỡi lạc đà, lại có một vẻ phong thái vương tử lạc đà.

Dù sao người ta trước đây cũng là thiếu gia nhà Trương gia, khí thế lúc này lại càng đầy đủ. "Lão đại, bức cách của nhị ca cao quá đi mất, Bàn gia tôi bao giờ mới có được cái bức cách này đây." Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh, đôi mắt nhỏ thỉnh thoảng lại liếc nhìn một cái. "Cậu à, kiếp này đừng có mơ." Hồ Bát Nhất nói, còn thỉnh thoảng lại nhìn la bàn trong tay.

Sau khi cả nhóm lên lạc đà, An Lực Mãn cũng kéo dây cương, tự mình cũng lên lạc đà. "Mấy người nếu không biết cưỡi lạc đà thì có thể hai người một con, lạc đà rất hiền lành." An Lực Mãn nói, không khỏi nhìn về phía sau.

Khi thấy Trương Thiên và những người khác đều ngồi trên lạc đà, không hề có chút vẻ lo lắng nào, ông ta có chút kinh ngạc.

Đặc biệt là cô gái kia, theo ông ta thấy những cô gái khác lẽ ra phải sợ hãi.

Nhưng cô gái này lại hoàn toàn khác biệt, vẻ mặt không hề thay đổi chút nào, thậm chí bình tĩnh tự nhiên, điều này lại khiến ông ta thấy cô ấy gan dạ hơn nhiều so với mình nghĩ.

Hơn nữa, trang phục của Tuyết Lỵ Dương cũng khiến An Lực Mãn sáng mắt.

Tuyết Lỵ Dương mặc một bộ đồ thám hiểm màu nâu, phần bụng còn là loại vải mềm mại như lụa băng, cô ấy thậm chí còn có cơ bụng số 11.

Cộng thêm vóc dáng của Tuyết Lỵ Dương vốn đã rất đẹp, cô ấy mặc bộ đồ thám hiểm này lại không hề lạc quẻ, ngược lại rất vừa vặn.

An Lực Mãn không nhìn nhiều, ánh mắt nhìn về phía sa mạc. "Tôi không biết vị trí Tinh Tuyệt Cổ Thành, cho nên mấy người cần tự mình đi tìm vị trí." "Hơn nữa sa mạc rất nguy hiểm, một khi gặp nguy hiểm, tính mạng là quan trọng nhất." An Lực Mãn nói, ông ta đã gián tiếp nói rằng, nếu có nguy hiểm, tôi sẽ tự bảo toàn mạng sống trước. "Cái này chúng tôi biết, đại thúc, ngài chỉ cần đưa chúng tôi đi là được." Trương Thiên nói, An Lực Mãn gật đầu, ông ta phát hiện, đây là những người thám hiểm dễ dẫn nhất mà ông ta từng đưa.

Cơ bản không cần mình ra tay, chỉ cần cho họ lạc đà là được.

Sau đó, đi theo An Lực Mãn, mọi người trực tiếp đi về phía sa mạc.

Bây giờ không phải mùa gió mạnh, vì vậy, khả năng gặp bão cát sẽ giảm đi.

Nhưng mặc dù vậy, cũng không có nghĩa là sẽ không gặp, ở cao

nguyên Tây Tạng, nếu có gió nhẹ nổi lên, nếu trong sa mạc cũng có gió nhẹ, hai dòng đối lưu mạnh cùng nhau, cũng sẽ hình thành bão.

Sau khi vào sa mạc, mắt Bàn Tử không ngừng quét qua xung quanh. "Một vùng vàng óng ánh, nơi này, chắc không có động vật gì đâu nhỉ." Bàn Tử nói, Tuyết Lỵ Dương lại mở miệng ở một bên. "Trong sa mạc, độc vật rất nhiều, nhiều nhất chính là các loài rắn, chúng mang độc tính rất mạnh, cố gắng đừng để bị cắn." Tuyết Lỵ Dương nói, cô ấy cũng có nghiên cứu nhất định về động vật. "Cô gái nhỏ này nói không sai, quả thực, trong sa mạc, mấy người không chỉ cần lo lắng về sự thay đổi của tự nhiên, còn cần lo lắng về sự tấn công của những loài độc vật đó." "Chúng ta phải biết ơn trời đất đã cho chúng ta cơ hội sống sót." An Lực Mãn nói xong còn cầu nguyện một chút, Bàn Tử bĩu môi, ông già này hơi phiền phức một chút.

Rất nhanh, lạc đà đã đi vào trong sa mạc, cả nhóm hầu như không dừng lại, và nhìn về phía sau, dưới cát vàng, đã hơi khó nhìn thấy con đường lúc đến rồi.

Trương Thiên quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất: “Lão Hồ, sao rồi?

Đã có lộ tuyến chính xác chưa?” Từ khi vào sa mạc đến giờ, Hồ Bát Nhất vẫn luôn tính toán lộ tuyến, cũng không biết anh ta đã suy đoán ra một lộ trình rõ ràng nào chưa.

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất khẽ lắc đầu nhíu mày.

“Tôi đã thử rồi, bất kể là Tầm Long Quyết, hay Âm Dương Bí Thuật, hoặc là Bàn Sơn Tầm Mộ, tất cả đều mang một cảm giác mờ mịt.” “Mỗi khi tôi cảm thấy có thể tìm ra lộ tuyến, luôn có một trận sương mù cản trở việc suy đoán của tôi, cứ như thể có thứ gì đó cố ý ngăn cản vậy.” Hồ Bát Nhất vừa nói, Trương Thiên chợt nghĩ ra điều gì đó.

“Đây có thể là nguyên nhân của mùa gió.

Nếu có một trận bão thổi tan sương mù trong lòng cậu, liệu có hiệu quả không?” Trương Thiên nói, mắt Hồ Bát Nhất cũng sáng lên.

“Tiếc là, bây giờ không phải mùa gió.” “Đi đâu tìm bão bây giờ…” Vừa nói, Hồ Bát Nhất lại khẽ thở dài.Lúc này, An Lực Mãn đang ở phía trước, trong lòng có chút vui mừng, nói không chừng những người này sẽ là những người đầu tiên mà hắn đưa về còn sống.

Đến lúc đó, danh tiếng của hắn có lẽ sẽ cao hơn.

Chi Thư cũng sẽ phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

“Tổ sư trên trời hiển linh, ngàn vạn lần đừng có bão tố, để chúng con an toàn vượt qua.

Phật tổ hiển linh, các vị tổ sư đều hiển linh đi!” An Lực Mãn chắp tay, không ngừng cầu nguyện.

An Lực Mãn không chỉ là một tín đồ tôn giáo, mà còn là hậu nhân Mao Sơn.

Điểm này thì ít người biết.

“Ê, đại gia, ông làm gì đấy?

Lén lút cảm động ông trời sau lưng chúng tôi hả?” Bàn Tử thấy An Lực Mãn chắp tay không biết làm gì, gã càng cười lạc đà sánh vai với An Lực Mãn.

“Hắc hắc, Bàn huynh đệ, tôi đang cầu nguyện cho chúng ta mà.

Tôi cầu nguyện chúng ta sẽ không gặp bão tố mà.” “Tôi nghĩ ông trời sẽ nghe thấy lời cầu nguyện của chúng ta mà.” “Chúng ta đều là con của ông trời mà.” An Lực Mãn nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Càng nói càng hăng.Lúc này Bàn Tử chỉ chỉ phía trước.

“Cái đó, đại gia… cái thứ kia chắc không phải là thứ ông vừa cầu nguyện đấy chứ?” Chỉ thấy, ánh mắt Bàn Tử nhìn về phía không xa, khóe miệng co giật.

An Lực Mãn chậm rãi quay đầu, khi nhìn thấy thứ ở không xa, cả khuôn mặt hắn liền xụ xuống.

Hắn ngây người.

Hay thật, vừa mới cầu nguyện đừng có bão cát, bây giờ thì hay rồi, phía trước đúng là có bão cát thật!Chỉ thấy bầu trời vốn quang đãng đột nhiên trở nên âm u.

Không xa, cát vàng ngập trời bao phủ cảnh vật.

Cả thế giới dường như biến thành thế giới của cát vàng, mà cát vàng cuồn cuộn, giống như cảnh tận thế, phía dưới thậm chí còn có lốc xoáy đang thổi quét.

Nhìn thấy cảnh này, An Lực Mãn cả người đều ngây dại.

“Á… bão cát đen, nhanh, nhanh, chúng ta mau trốn đi, cố gắng che kín đầu lại, tuyệt đối đừng lộ đầu ra!” “Khoảng cách này quá gần rồi, không chạy được đâu.

Ông trời ơi, ngài thật biết đùa đấy, bây giờ đâu phải mùa gió đâu!” An Lực Mãn lẩm bẩm, Bàn Tử liền liếc hắn một cái đầy vẻ cạn lời.

“Đại gia miệng quạ, lão đại, giờ phải làm sao đây?

Cái đại gia này vừa cầu nguyện một cái, xong rồi cầu nguyện cái thứ này đến luôn.” Bàn Tử nói với vẻ mặt buồn bực.

“Chúng ta nên cảm ơn hắn, nếu không phải hắn, lão Hồ có lẽ còn rất khó tìm ra lộ tuyến tiếp theo.” Trương Thiên nói, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất gãi gãi đầu, có chút khó hiểu, còn có cả cách nói này sao? Ngay sau đó, Trương Thiên lấy ra Bát Quái Kính.

Một trận cát vàng nhỏ nhoi, Trương Thiên đương nhiên không sợ, trừ phi bên trong có quái vật gì đó, nếu không thì đều là phù vân.Lúc này An Lực Mãn đã vùi đầu vào giữa hai chân, cả người cuộn tròn thành một cục, trông như một con rệp dưa hấu.

Thân thể run rẩy, hiển nhiên là sợ hãi cực độ.

Trận gió này đủ sức thổi bay An Lực Mãn, nếu Trương Thiên không bảo vệ hắn, hắn chắc chắn sẽ chết.

"Khai!" Thấy cát vàng dần áp sát, Trương Thiên không hề do dự, Bát Quái Kính mở ra, tay vẽ trận trên đó.

Sau đó, một lá chắn chân khí trong suốt xuất hiện.

Cảnh tượng này làm Shirley Dương ngây người một chút.

Dương tham mưu dù sao cũng là người từng trải, trong lòng tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không biểu lộ ra quá nhiều.Trương Khởi Linh đứng trước Trương Thiên.

Góc nhìn của máy quay đi sâu vào cảnh tượng phản chiếu trong mắt y.

Góc nhìn thứ nhất quan sát cát vàng trước mắt.

"U u…" Cơn bão phát ra âm thanh gào thét, những con lạc đà xung quanh cũng bắt đầu hoảng loạn, sợ hãi, thậm chí có con đã định bỏ chạy.

Đây là phương tiện di chuyển, Trương Thiên làm sao có thể để lạc đà chạy mất.

Chỉ thấy Trương Thiên ném mấy lá phù lục qua, xung quanh mấy con lạc đà ẩn hiện ánh sáng vàng, và chúng cũng dần yên tĩnh lại.

Ánh mắt y nhìn chằm chằm vào trận bão cát trước mắt.Cát vàng cuộn lên từng con rắn cát, nuốt chửng về phía Trương Thiên.

“Trận bão này không tầm thường, có yêu khí!” Trương Khởi Linh lên tiếng, ánh mắt y có chút lạnh lẽo.

Hắc Kim Cổ Đao đã được nắm chặt trong tay.

Hồ Bát Nhất càng che chắn Shirley Dương ra phía sau, hai mắt anh ta lộ vẻ nghiêm túc.

“Trước đây nghe hắn nói, trong sa mạc có một con rắn và một con bọ cạp, xem ra là thật rồi.” Trương Thiên vừa nói, tay y cũng rút ra thanh Đào Mộc Kiếm.

Vốn tưởng rắn là bản thể, nhưng giờ xem ra không phải vậy.

Rắn rất có thể chính là rắn cát!

Cát cuồng cuộn lên rắn.

“Chết tiệt!

Chương 273

Lão đại, Bàn gia tôi sợ nhất là rắn, lát nữa Bàn gia tôi sẽ đi đánh bọ cạp.” Bàn Tử thấy trong gió cát bắt đầu cuộn lên thân rắn, thậm chí đầu rắn đã xuất hiện, gã càng nuốt nước bọt.

“U u…” Gió cát gào thét, mà những con rắn cát trong gió cát càng không tiếc mạng mà cắn xé về phía Trương Thiên.

“Bàn Tử, cậu và lão Hồ bảo vệ tốt cô Dương, tôi muốn xem xem, con rắn cát truyền thuyết này có bản lĩnh đến đâu.” “Mộc Lai!” Trương Thiên dùng Đào Mộc Kiếm vẽ phù giữa không trung.

Một lá mộc phù được y vẽ ra, ngay sau đó, phù lục rơi xuống đất, một cái cây đại thụ cao chót vót từ trong phù lục nhanh chóng mọc lên.

Cây cối càng trực tiếp chắn trước đầu con rắn cát khổng lồ, rắn cát va chạm vào cây phù lục, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Trảm!” Ngay sau đó, thân ảnh màu đen của Trương Khởi Linh như quỷ mị, thoắt cái đã xuất hiện trên đỉnh đầu rắn cát, Hắc Kim Cổ Đao chém ra một luồng đao mang đỏ rực.

Con rắn cát không thể cản được ánh đao của Trương Khởi Linh, càng trực tiếp bị chém thành hai nửa.Ngay khi Trương Thiên đang chiến đấu, Shirley Dương cũng không nhàn rỗi, cô ấy lục lọi trong ba lô một lát, tìm thấy một quả bom nhỏ.

Cô ấy định, một khi có vấn đề, sẽ cho nổ con rắn cát bên trên.

Rắn cát dài tới hơn chục mét, sau khi bị Trương Khởi Linh chém thành một nửa.

Cát vàng ngập trời đã cuốn tới khu vực Trương Thiên đang đứng.

Thân thể rắn cát hóa thành rất nhiều cát vàng, trong cát vàng dường như có những con rắn nhỏ đang bơi lội.

Nhất thời, cả khu vực tràn ngập cát vàng.

Nhìn về phía trong cát vàng, Trương Thiên có thể lờ mờ nhìn thấy một vài dấu vết của những con rắn nhỏ do cát vàng tạo thành.

May mắn thay, kể từ khi tu vi thăng cấp, lá chắn do Bát Quái Kính tạo ra tại chỗ có thể chống đỡ những đòn tấn công mạnh hơn, thời gian tồn tại cũng dài hơn.

Nếu không, mấy người chắc chắn sẽ rất chật vật.

Nghe tiếng cát cuồng gào thét xung quanh, cùng với bầu trời và con đường phía trước hoàn toàn không thể nhìn thấy, lòng mọi người đều thót lại.

Hồ Bát Nhất càng vội vàng tìm kiếm phương hướng.

La bàn không ngừng xoay tròn, dần dần, la bàn của Hồ Bát Nhất dường như thật sự bị trận cát cuồng này thổi bật ra.

Tầm Long Quyết và Bàn Sơn Tầm Mộ cũng đều chỉ về cùng một hướng, góc tây nam.Mà khi Hồ Bát Nhất nhìn về phía góc tây nam, đột nhiên trong cát vàng ngập trời, một vệt trắng xuất hiện.

"Lão đại, mau nhìn, đó là cái gì?" Hồ Bát Nhất chỉ về phía góc tây nam, trong tiếng cát cuồng gào thét, một cái bóng màu trắng xuất hiện.

"Đây là… lạc đà trắng?" Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt y nhìn chằm chằm vào con lạc đà trắng ở xa.

Con lạc đà trắng này tuyệt đối không đơn giản, có thể xuất hiện giữa bầy rắn cát mà không hề hấn gì, chắc chắn cũng là một con thú hộ vệ.

Ngay khi mấy người đang nhìn say sưa, lá chắn chân khí do Bát

Quái Kính tạo thành cũng đã bắt đầu nứt vỡ, nhìn ra bên ngoài, rất nhiều rắn nhỏ do cát cuồng tạo thành vậy mà đang điên cuồng va chạm vào phía Trương Thiên.

Lá chắn nứt vỡ, e rằng rất khó để tránh thoát.

“Chết tiệt!

Bàn gia tôi cuối cùng cũng tìm được tên nào đó còn miệng mồm tệ hơn cả tôi.” Bàn Tử lẩm bẩm một câu, ngay sau đó chỉ thấy gã tuột phăng áo trên ra, lộ ra cái bụng phệ của mình.

“Ông trời ơi!

Cứ để rắn cát đến dữ dội hơn nữa đi!” “Bàn Tử, cậu làm gì đấy?

Làm trò lưu manh à?” Nhìn Bàn Tử cởi áo trên, Hồ Bát Nhất không khỏi khẽ nhíu mày.

Ở đây còn có đồng chí nữ đấy.

Shirley Dương càng tự động nhắm mắt lại, không nhìn cục thịt ba chỉ của Bàn Tử.

“Bàn Tử, cậu không phải nói mình sợ rắn nhất sao?

Sao bây giờ còn cởi cả áo trên ra?” Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử không nói gì, nhịn không được lại nói.

Bàn Tử liếc Hồ Bát Nhất một cái, vẻ mặt có chút kiêu ngạo.

“Lão Hồ, Bàn gia tôi là ai?

Là lá chắn thịt hình người của các cậu, là sự bảo đảm an toàn của các cậu!

Bàn gia tôi cũng muốn mạnh hơn!” Bàn Tử vừa nói, càng đứng trước Trương Khởi Linh, nhất thời cả người gã dường như cao lớn hơn một chút.

Trương Thiên thầm kêu "hay thật", Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu ra sứ mệnh của mình rồi sao?

Gã cuối cùng cũng biết phấn đấu rồi sao?

Không uổng công tôi ngày ngày bồi dưỡng gã.

“Rắc.” Lá chắn của Bát Quái Kính vỡ vụn, ngay sau đó, vô số rắn cát nhỏ lao về phía mọi người, mà Bàn Tử vậy mà chỉ với một mình mình, đã chặn lại được phần lớn gió cát.

Chỉ thấy, hình bóng Bàn Tử trong mắt mọi người càng ngày càng cao lớn.

Trên người gã vậy mà cũng lờ mờ phát ra ánh sáng vàng.

Gã vậy mà đang tu luyện!

“M* nó, a ~ sướng ~ sướng, Bàn gia tôi thích các cậu.” Bàn Tử đưa bàn tay to ra, đối mặt với vô số rắn sát mà không hề sợ hãi.

Chủ yếu là những con rắn cát cỡ lớn đã bị Trương Thiên và Trương Khởi Linh liên thủ tiêu diệt, còn những con rắn cát nhỏ này, đối với Bàn Tử lại giống như để gã cày kinh nghiệm vậy.

Căn bản không có chút tính thách thức nào.

“Tiếng la của Bàn Tử, thật là “tiêu hồn”.” Shirley Dương chậm rãi nói, mọi người sờ sờ má, không còn cách nào khác, gã chính là kiểu người “tiêu hồn” như vậy.

Ngoài việc Bàn Tử đang chặn rắn cát, thật ra vẫn còn một phần nhỏ rắn cát chui ra từ các khe hở.

Giữa cát vàng ngập trời, một mảnh tối tăm, mà trên mặt đất, bóng dáng An Lực Mãn đã không còn thấy nữa.

Hiển nhiên, An Lực Mãn đã bị cát vùi lấp.

Trương Thiên còn thấy một vài rắn cát đang chui về phía An Lực Mãn, nếu là nguyên tác, e rằng chỉ cần cong mông trốn tránh gió cát là xong.

Nhưng không còn cách nào, bây giờ mộ thất và nguy hiểm đều đã được tăng cường một lần.

Trương Thiên tiện tay ném một lá phù lục bên cạnh An Lực Mãn, coi như đã bảo vệ hắn.

"Lão Hồ, cậu tiếp tục tính toán vị trí, tôi tiện thể thử chút Kỳ Môn Độn Giáp của mình." Trương Thiên vừa nói, hai tay kết ấn.

"Lâm!" Ngay sau đó, giữa các ngón tay dường như có một luồng sức mạnh rất mạnh đang bùng cháy.

Tiếp theo, một bức tường cát vàng xuất hiện, trực tiếp che chắn mọi người ở phía sau.

Dù sao cũng là rắn cát do cát tạo thành, cũng không thể đánh hết được, trốn đi hiển nhiên là sáng suốt nhất.

Vô số rắn nhỏ cũng bị chặn lại, còn Bàn Tử thì một mình ở lại bên ngoài.

Mặc dù cơ thể bị cát vàng cào rách, chảy máu tươi, nhưng trên mặt Bàn Tử lại nở nụ cười.

Sướng, quá sướng rồi!

"Bàn gia tôi hình như đã đột phá rồi!

Ôi cha!

Sướng quá!" Bàn Tử duỗi người một cái trong gió cát, nhìn cát gió xung quanh dần thưa đi, gã càng thoải mái hơn.

Quả nhiên, Bàn gia tôi mới là nhân vật cốt lõi của đội!

Rất nhanh, gió cát dần nhỏ lại một chút, mà Trương Khởi Linh càng phủi phủi cát bụi trên người y.

Y vẫn khá yêu sạch sẽ.

Dần dần, dưới chân mọi người đã có cát gió có thể vùi lấp nửa người.

Mà con rắn cát kia đến nhanh đi cũng nhanh, cũng chỉ mất khoảng một phút thời gian mà thôi.

Nhìn bầu trời dần quang đãng, Trương Thiên vẫy tay một cái, bức tường cát biến mất, y càng thở phì phò một hơi.

Thứ này thật sự hao chân khí, chỉ một lát như vậy đã tiêu hao mất một phần tư rồi.

"Đây là đạo sĩ sao?" "Có đến mức phi lý như vậy à?" Shirley Dương nhìn Trương Thiên, trong lòng có chút kinh ngạc, chưa kể đến loạt thao tác vừa rồi, chỉ riêng bức tường cát cuối cùng, Shirley Dương đã chưa từng thấy.

Quả nhiên, văn hóa Hạ Quốc thâm sâu, xa xa không phải đám trẻ con nước ngoài kia có thể sánh bằng.

Nếu cứ khăng khăng so sánh, e rằng cũng chỉ có nơi Ai Cập kia mà thôi.

Văn hóa Ai Cập cũng có lịch sử rất dài, tới tận bảy ngàn bốn trăm năm mươi năm, trong khoảng thời gian đó cũng xuất hiện rất nhiều câu chuyện thần thoại.

"Anh Trương, đây là đạo sĩ Hạ Quốc sao?" Shirley Dương hỏi, cô ấy vẫn hơi nhịn không được muốn tìm hiểu về màu sắc thần bí của phương Đông.

"Coi như là vậy, nhưng bây giờ dần dần sẽ mai một rồi." Trương

Thiên cười nói, lịch sử đang tiến lên, những thứ như thế này, sau này người biết đến chắc chắn cũng sẽ càng ngày càng ít.

Shirley Dương lắc lắc đầu.

"Không, không phải sẽ mai một, mà là các anh căn bản không muốn tuyên truyền thôi, các anh luôn thích sự kín tiếng, luôn thích tạo ra những quy tắc phức tạp…" Shirley Dương vừa nói, Trương Thiên mỉm cười.

Shirley Dương nói không sai, bao nhiêu văn hóa Hạ Quốc, bao nhiêu nghề thủ công Hạ Quốc, cái nào mà không có rất nhiều quy tắc, cho nên mới bị thất truyền.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, vào cái thời đại đó, nghề thủ công chính là bát cơm, ai lại muốn đưa bát cơm của mình cho người khác chứ.

Chương 274

Trương Thiên không nói thêm gì, nếu bảo y đi thu đồ đệ, Trương Thiên nhất định sẽ không muốn, không có lý do.

Ngay sau đó, cũng không tiếp tục chủ đề này nữa, Trương Thiên nhìn về phía một cồn cát nhỏ trong sa mạc.

Bên dưới đó chính là nơi An Lực Mãn đang ẩn nấp.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vội vàng đi về phía An Lực Mãn.

Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử, lúc này Bàn Tử toàn thân đều là cát, còn có một vài vết máu, nhưng nhìn tổng thể thì lại rất bình thường.

Thậm chí thể chất gã càng thêm cường tráng, mỡ thừa cũng tiêu biến một chút.

"Chà, cái môn luyện thể này, không phải còn có tác dụng giảm béo nữa chứ?" Trương Thiên hít một hơi, nếu là thật, Trương Thiên thật sự không thể tưởng tượng nổi Bàn Tử có tám múi bụng, dáng người vạm vỡ sẽ trông như thế nào.

Gã cứ như biến thành một chiếc xe tăng nhỏ trên đất liền vậy.

Y vội vàng lắc lắc đầu, đáng sợ quá, không dám nghĩ.

"Lão đại, Bàn gia tôi lại cứng cáp rồi!" Bàn Tử ưỡn ngực, vẻ mặt đắc ý.

Bây giờ tu vi của Bàn Tử cũng coi như đã đạt đến Thiên Giai đỉnh phong.

Muốn bước vào Tông Sư e rằng rất khó.

Không để ý đến Bàn Tử đang đắc ý, Trương Thiên nhìn về phía

An Lực Mãn bị Hồ Bát Nhất đào ra.

An Lực Mãn có chút thở không ra hơi.

Trong mắt hắn đầy sao.

Hắn nhìn xung quanh, khi phát hiện Trương Thiên và những người khác đều bình an vô sự, thậm chí trên người không có bao nhiêu cát bụi, hắn lại lần nữa ngây người.

"Không thể nào, bão cát lớn như vậy, các người vậy mà không sao?" An Lực Mãn lẩm bẩm, có chút nghi hoặc.

Bàn Tử đi đến bên cạnh An Lực Mãn, một cái "cốc" vào đầu đã giáng xuống.

"Cái tên này, không những miệng mồm tệ hại, mà còn đ*t m* rủa xả chúng tôi nữa." Bàn Tử nói, An Lực Mãn vội vàng lắc đầu lia lịa.

"Hắc hắc, không có, không có, mọi người đều là bạn bè, đều là bạn bè mà.

À đúng rồi, lạc đà của tôi không sao chứ?" An Lực Mãn vừa nói, khi thấy tất cả lạc đà đều bình an vô sự, hắn vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa trong lòng lại có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng, một trận bão cát lớn như vậy, bình thường lạc đà đã chạy mất từ lâu rồi, nhưng bây giờ thì sao, lạc đà không những không chạy, mà còn ngoan ngoãn đứng trên bãi cát.

An Lực Mãn sống nhiều năm như vậy, chưa từng thấy chuyện quỷ dị đến thế.

"Thật kỳ lạ, các người vậy mà cũng không sao." An Lực Mãn nói, Trương Thiên đầy vạch đen trên mặt, không biết nói thì đừng nói nữa.

"Khanh khanh." Lạc đà kêu lên một tiếng, còn muốn đá một cước vào tên này nữa.

“À phải rồi, đại thúc, chúng tôi hình như đã nhìn thấy một con lạc đà trắng trong sa mạc.” Đột nhiên, Trương Thiên lên tiếng nói.

An Lực Mãn vừa nghe, thần sắc trên mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Hắn vội vàng đi đến bên cạnh Trương Thiên.

Kéo tay Trương Thiên.

Trong mắt thậm chí còn rưng rưng nước mắt, có chút kích động.

“Thật sao?

Là nó, nó đã trở lại.” An Lực Mãn nói, cái giọng đặc trưng của hắn luôn khiến Trương Thiên muốn trêu chọc.

“Lão gia tử, cái gì trở lại?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Kỳ tích sa mạc!” “Tinh linh trắng sa mạc.” An Lực Mãn nói, suy nghĩ dường như lại bay về rất xa trước đó.

“Tinh linh trắng?” Đôi mắt vốn không to của Bàn Tử đã híp lại, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Trong đầu Trương Thiên thì hiện ra một bài đồng dao.

Ở sa mạc đằng kia, ở sa mạc đằng kia có một con lạc đà trắng… Khụ khụ, nói xa quá rồi.

“Con lạc đà trắng này, có truyền thuyết gì không?” Trương Thiên hỏi.

“Nó là biểu tượng của hy vọng sa mạc, ôi trời ơi, nó thật sự là hóa thân của cái đẹp.” “Lão đại, hắn lại bắt đầu rồi.” Bàn Tử nói với vẻ cạn lời.

Chỉ thấy An Lực Mãn chắp tay, lại cầu nguyện một lần nữa, sau đó mới lên tiếng.

“Ngày xưa mà, tôi và bạn tôi xuyên qua sa mạc đen, ai mà biết được mà, lại gặp phải bão cát đen mà, lúc đó mà…” Sau đó, An Lực Mãn kể cho Trương Thiên nghe chuyện lạc đà trắng cứu bọn họ, rồi dẫn An Lực Mãn đi tìm nguồn nước.

Trong lúc kể, có thể nói không có một chút điểm nhấn nào.

Duy chỉ có Shirley Dương nghe rất chăm chú, trong mắt còn có chút đồng tình.

“An Lực Mãn đại thúc, ông có biết con lạc đà trắng này từ đâu đến không?” Trương Thiên hỏi.

“Không biết mà, nó vẫn luôn canh giữ vùng sa mạc này mà, nhưng mà, theo tôi được biết thì, Thành Cát Tư Hãn, rồi Hạ Vương Lý Nguyên Hạo và những người khác đều từng sở hữu lạc đà trắng mà, lạc đà trắng càng là biểu tượng của cát tường mà.” An Lực Mãn nói, Trương Thiên có chút buồn bực, nói thế này chẳng khác nào không nói gì.

“Nhưng mà, tôi biết một truyền thuyết, truyền thuyết nói rằng, con lạc đà trắng bị lạc này, thật ra là tọa kỵ của công chúa Lâu Lan.

Công chúa Lâu Lan tuy tính tình và thủ đoạn rất tàn bạo, nhưng lòng dạ lại rất lương thiện…” “Nếu không thì trong truyền thuyết, cũng không thể cưỡi lạc đà trắng mà.” An Lực Mãn nói, trên mặt hắn càng hiện ra ý cầu nguyện.

Trương Thiên đã hiểu, con lạc đà trắng này rất có thể là tọa kỵ của công chúa Lâu Lan, nhưng sau khi cô ấy chết, con lạc đà lại ở trong sa mạc cứu người.

“Lão đại, tôi vừa tính ra rồi, hướng mà con lạc đà trắng vừa xuất hiện, chính là nơi Họa Long Điểm Tình.” “Có một long huyệt, nói không chừng suối nguồn nằm ở đó.” Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt anh ta

nhìn về phía sa mạc xung quanh.

“Nếu trời tối, từ các vì sao cũng có thể suy đoán ra một số vị trí.” Hồ Bát Nhất nhìn lên bầu trời, có chút mong đợi màn đêm buông xuống.

“An Lực Mãn đại thúc, ông còn muốn nhìn thấy lạc đà trắng một lần nữa không?” Trương Thiên nhìn An Lực Mãn, sau khi y nói xong, An Lực Mãn càng vội vàng gật đầu lia lịa.

“Nó là ân nhân của tôi, nếu có thể nhìn thấy nó một lần nữa, đời này tôi không hối tiếc mà.” An Lực Mãn hiển nhiên đặt rất nhiều kỳ vọng vào lạc đà trắng, đó cũng là nguyện vọng duy nhất trong đời hắn.

“Lão Hồ dẫn đường…” Trương Thiên hô một tiếng, sau đó mọi người tự mình ngồi lên lạc đà, đi về phía khu vực mà lạc đà trắng vừa xuất hiện.

An Lực Mãn đại thúc trong lòng mang theo một tia kích động nhỏ, nếu lần này có thể nhìn thấy lạc đà trắng, hắn nhất định phải đích thân cảm ơn nó.Mà ở bên ngoài, cháu của giáo sư Lý đang xem quyển nhật ký.

“Nhật ký ghi lại, sau này, ông nội và bọn họ cũng đã đi đến cổ thành một lần, thật đáng tiếc, cuối cùng, giáo sư Trần đã chết.” Giáo sư Lý vừa nói, các giáo sư bên ngoài đều lắc đầu, trên mặt có chút cảm khái.

“Quả nhiên, mộ huyệt không phải muốn đi là đi, nguy hiểm quá cao.” Một chuyên gia bên cạnh lên tiếng, mọi người càng đồng tình gật đầu.

“Chúng ta hãy xem xem, Tinh Tuyệt Cổ Thành rốt cuộc có gì.

Trong nhật ký ghi lại, sau khi đoàn chuyên gia đến, chỉ tìm thấy cổ vật.” “Nhưng hai thi thể quan trọng trong quan tài đều biến mất, cũng

không thấy sự tồn tại của Tinh Tuyệt Nữ Vương và công chúa Lâu Lan.” Giáo sư Lý nói, ông ấy rất nghi ngờ liệu có phải Trương Thiên và bọn họ đã mang đi rồi không.

Dù sao, có tấm gương của Bàn Tử trước đó, bọn họ không thể không cân nhắc.

Sau khi giáo sư Lý nói xong, mọi người cũng không nói thêm gì nữa, lần lượt ngồi xổm trên ghế đẩu nhỏ, trật tự xem cảnh tượng trước mắt.Lúc này, trong cảnh tượng, trời cũng dần tối sầm lại.

Trên đường, An Lực Mãn lại hiếm khi trò chuyện với mọi người, dù sao cũng là Trương Thiên và bọn họ đã nhìn thấy lạc đà trắng, hắn muốn tìm thấy nó thì vẫn phải dựa vào Trương Thiên và bọn họ.

“Trong sa mạc này, đã chôn vùi quá nhiều thành phố và kho báu, nhưng cho đến nay vẫn chưa có ai có thể tìm thấy chúng.” “Mà vị trí của chúng ta hiện tại, cũng chỉ coi là, ngoại vi của Hắc Sa Mạc mà thôi, muốn đi vào trung tâm thì khó lắm mà.” An Lực Mãn nói, trên mặt hắn không khỏi hiện lên một tia bất lực.

“Mau nhìn, lão đại, phía trước có một tòa thành!” Đột nhiên Bàn Tử chỉ về phía không xa mà hô lên.

Nhìn nhìn sắc trời, bây giờ trời đã tối, màn đêm cũng dần bao trùm, trong sa mạc, chênh lệch nhiệt độ cực lớn.

Để đảm bảo an toàn, ở lại trong thành trì ẩn nấp thì tốt hơn.

Tuy nhiên, Trương Thiên nhìn thấy tòa thành này, mắt y lại sáng lên.

Nếu không nhìn lầm, nơi đây, nhất định chính là nơi có tượng đá khổng lồ bằng đồng.

Trong thành phố này, có rất nhiều kiến hành quân sa mạc, không cẩn thận cũng sẽ bị gặm thành xương.

Tuy nhiên Trương Thiên không sợ, y rất muốn biết, bên dưới thành phố này, có gì.

Bên trong đây rất có thể chôn giấu không chỉ là tượng đá.

“Lão Hồ, đây là Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?” “M* nó, hóa ra dễ tìm thế, Bàn gia tôi còn lo lắng cả buổi.” Bàn Tử kích động hô lên.

“Không phải Cổ Thành, đây hẳn chỉ là một thành trì trong Hắc Sa Mạc mà thôi, chúng ta tối nay có thể nghỉ chân ở đây.” Shirley Dương lên tiếng nói, vì không có đoàn chuyên gia đối chứng, nên khả năng của Shirley Dương không được thể hiện rõ nét.

“Trời sắp tối rồi, lão đại, chúng ta nghỉ ngơi trong đó thế nào?” Hồ Bát Nhất lên tiếng, Trương Thiên gật đầu.

“Bên trong này có chút bất thường.” Trương Khởi Linh lên tiếng bên cạnh Trương Thiên.

Dưới vành mũ của y, ánh mắt sắc bén không ngừng quét khắp cổ thành, y có thể cảm nhận được, trong cổ thành có thứ gì đó.

“Bên trong này có thứ gì đó, nhưng bây giờ trời đã tối, đi đường vào ban đêm còn nguy hiểm hơn.” Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu, y thì không sao cả.

Mọi người không nói thêm gì, càng trực tiếp tiến vào tòa thành nhỏ này.Ở một nơi quen thuộc, Trương Thiên và những người khác đi vào một cái hang, đồng thời Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cùng những người khác đi tìm một ít củi.

Rất nhanh, một đống lửa được đốt lên.

“Lão đại, ở đây nhìn cũng khá đấy chứ, rất thích hợp để du lịch nghỉ ngơi.” Bàn Tử vươn vai một cái, chân gã không biết giẫm phải thứ gì, phát ra tiếng giòn tan.

“Ôi, đầu người.” Bàn Tử nhặt cái đầu lâu xương trên mặt đất lên, vẫy vẫy bên cạnh Trương Thiên.

“Đây là xương người, trong sa mạc, sau khi người chết hẳn sẽ bị gió làm khô, nhưng trên bộ xương này, sao lại không có chút da thịt nào?” Shirley Dương nhìn bộ xương không khỏi lên tiếng.

Chương 275

“Ai, cô Dương, nói không chừng là bị chó sói hay thứ gì đó gặm mất rồi, có gì mà phải đoán chứ.” “Vừa hay, Bàn gia tôi thiếu một cái gối, thứ này đúng là thích hợp.” Bàn Tử cầm cái đầu lâu xương, định dùng làm gối.

Hồ Bát Nhất "cốc" cho Bàn Tử một cái thật mạnh vào đầu.

“Chỉ có cậu nghĩ ra được trò đó thôi, mau chôn cái thứ này đi.” Vừa nói, Bàn Tử sờ sờ đầu, đành phải làm theo ý Hồ Bát Nhất, cầm xẻng đào hố cát.

Nhưng vừa đào được mấy cái, trên xẻng đã truyền đến cảm giác va chạm kim loại.

“Bên dưới có đồ!” Bàn Tử hô lên, mọi người càng nhìn sang, rất nhanh, một pho tượng đá đầu khổng lồ được Bàn Tử lấy ra từ trong cát.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía pho tượng đá này, mắt đối mắt.

“Mắt to thật đấy, lão đại, anh nói con của Bàn gia tôi sau này, có mắt to như thế này không?” Bàn Tử nhìn pho tượng đá vừa đào lên, không khỏi lên tiếng nói.

“Sự thật chứng minh, đặc điểm ngoại hình của con cái, phần lớn là giống cha.” Trương Thiên nói, Bàn Tử lập tức nghẹn họng.

Nghĩ đến nếu sau này mình có một cô con gái, mà lại trông giống mình… Bàn Tử không dám nghĩ nữa.

Nhưng nếu không giống mình, thì hình như mới là lạ.

“Pho tượng đá này, tôi đã từng thấy trong tài liệu nghiên cứu của giáo sư Trần.” “Ở Tây Tạng và các vùng đất khác đều có dấu vết của

chúng xuất hiện." Shirley Dương nói ở bên cạnh, Hồ Bát Nhất nhìn pho tượng đá chậm rãi lên tiếng.

"Pho tượng đá này đã phân bố ở nhiều nơi rộng lớn như vậy, vậy thì ý nghĩa của nó nhất định rất lớn." Anh ta vừa nói, mấy người càng vây quanh pho tượng đá nghiên cứu một lượt.

Trương Thiên thì đoán rằng, pho tượng đá này, có thể liên quan đến Quỷ Động Tộc.

Biết đâu, cái này chính là được điêu khắc vì Quỷ Động Tộc.

"Chẳng có quái gì, không cần xem nữa, cứ ngủ đã." Bàn Tử xua xua tay, nằm dài trên cát, định ngủ một giấc trước.

Trương Khởi Linh nhìn pho tượng đá.

"Bên trong này có thứ gì đó." Trương Khởi Linh lên tiếng, Trương Thiên đương nhiên cũng cảm nhận được, là kiến hành quân sa mạc.

Tuy nhiên bây giờ kiến hành quân không có ý định tấn công, chúng hình như buổi tối hoạt động ít hơn.

Mà kiến hành quân sa mạc sợ nhất hình như không phải lửa, mà là đạn khí độc.

Chúng hình như có thể ngửi thấy mùi gì đó.

An Lực Mãn ngồi bên ngoài, đang ngắm sao, Hồ Bát Nhất xách la bàn, cũng ra khỏi căn lều nhỏ, anh ta rất tò mò, trong thành này, rốt cuộc có mộ huyệt tồn tại không.

Shirley Dương thì đi theo lên.

Rất nhanh, Trương Thiên từ xa đã thấy Shirley Dương và Hồ Bát Nhất đang nói chuyện gì đó bên cạnh nhau.

"Lão đại, anh nhìn kìa, đó chính là tình yêu." Bàn Tử vừa cắn một miếng bánh lớn, vừa chớp chớp mắt nói.

“Bàn Tử, cậu trực tiếp bỏ qua giai đoạn yêu đương rồi, thế không phải rất tốt sao?” Trương Thiên vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử đầy vạch đen trên mặt.

“Lão đại, trời xanh mênh mang, Bàn gia tôi muốn yêu đương một chút được không?” Bàn Tử vẻ mặt buồn bực, khi gã nói xong, một bóng người áo đỏ đã xuất hiện phía sau.

Vương Phi một tay túm lấy tai Bàn Tử.

“Yêu đương?

Với ai?

Lại còn, lão nương vừa không để ý đến cậu một lát, cậu đã định đi ngắm cái con yêu tinh kia rồi.” Vương Phi hầm hố nói, Bàn Tử liền vội vàng nặn ra nụ cười.

Vì An Lực Mãn và Shirley Dương mấy người đều không có trong lều, Vương Phi mới có thể ra ngoài đi lại.

“Phi phi phi, nữ vương đại nhân vô cùng xinh đẹp, tôi đây không phải muốn yêu đương với ngài sao.” “Hơn nữa, tôi đây trung thành tận tụy, còn thật hơn cả ông trời.” Bàn Tử nói, Vương Phi hừ một tiếng, một tay buông tai Bàn Tử ra.

“Tôi vừa xuống xem rồi, bên dưới này là một tổ kiến, kiến bên trong rất lớn, các cậu cẩn thận một chút, bên trong hình như còn có ba con kiến lớn.” Vương Phi nói xong, bóng dáng cô ấy lại biến mất trong lều.

“Bàn Tử, vợ cậu dạo này làm gì vậy, sao cứ thần xuất quỷ một thế?” “Chẳng thùy mị chút nào.” Trương Thiên nheo mắt nhìn Bàn Tử.

“Không biết, nói là đang tu luyện pháp thuật gì đó, không hiểu

được, nhưng Bàn gia tôi phát hiện, Phi Phi dạo này lại xinh đẹp hơn rồi, quả nhiên Phi Phi mới là người phụ nữ đẹp nhất." Bàn Tử chớp chớp mắt.

Trương Thiên nuốt nước bọt, kể từ khi nhìn thấy khuôn mặt thối rữa thật của Vương Phi, y cảm thấy, Bàn Tử thật sự rất nặng khẩu vị.

"Có cần tiêu diệt không?" Trương Khởi Linh lên tiếng ở một bên, hiển nhiên, lời y nói là chỉ cái tổ kiến bên dưới.

"Nghe Vương Phi nói, bên dưới có ba con kiến lớn, nếu thật là vậy, thì bên dưới này chắc chắn có một cái động huyệt lớn." "Tuy nhiên Vương Phi không nói có mộ, e rằng ở đây chỉ là một tổ kiến." "Tạm thời không cần, chúng ta không thể xuống sa mạc để tìm kiến được." Trương Thiên xua tay nói, Trương Khởi Linh gật đầu.

"Những con kiến này buổi tối hẳn cần nghỉ ngơi nên không tấn công chúng ta.

Chúng ta cứ nghỉ ngơi đơn giản một lát, sáng mai khởi hành." Trương Thiên nói, thật ra, y cũng muốn khởi hành vào ban đêm, nhưng mức độ nguy hiểm của sa mạc, ban đêm e rằng càng nguy hiểm hơn.

Nghĩ vậy, thà ít chuyện còn hơn nhiều chuyện, sáng mai trời vừa tờ mờ sáng thì đi, chắc không có vấn đề gì.

An Lực Mãn cũng từ bên ngoài đi vào.

"Mà, bên ngoài lạnh quá, đã xuống dưới mười mấy độ rồi, may mà chúng ta tìm được nơi này, nếu không, nhiệt độ ban đêm quá thấp, sẽ có người chết cóng mất." An Lực Mãn vừa nói, lại cầu nguyện một lần nữa trước ngực.

"Lão đại, tên này vừa ra ngoài là đi cầu nguyện đấy, thật là, cái

miệng của hắn tệ quá, Bàn gia tôi không đề nghị hắn cầu nguyện nữa đâu." Bàn Tử nhìn An Lực Mãn nói.

"Mà, tiểu huynh đệ này, ông trời sẽ trừng phạt cậu đấy." An Lực Mãn vừa nói, lại cầu nguyện một lần nữa trước người.

"Mà, hy vọng lần này sẽ không có chuyện gì, hy vọng chúng ta sẽ bình an." Hắn cầu nguyện, thậm chí còn quỳ xuống.

"Lão đại, sao tôi lại có một dự cảm không lành?" Bàn Tử khóe miệng co giật một chút.

"Tôi cũng vậy." Trương Thiên cũng tương tự, giống như Bàn Tử, có một dự cảm không lành.

Ngay sau đó, chỉ nghe dưới cát truyền đến tiếng soạt soạt.

Đồng thời, bên trong mắt của pho tượng đá khổng lồ vừa được tìm thấy, cũng bắt đầu xuất hiện những con kiến lớn.

Những con kiến đỏ trực tiếp đẩy bật nhãn cầu của pho tượng đá ra.

Một con kiến lớn như nắm đấm của Trương Thiên chui ra từ trong pho tượng đá.

"Lão đại, cái động nhỏ thế kia, nó to thế này, làm sao mà chui vào được?" Bàn Tử thấy vậy, liền buột miệng châm chọc một câu.

An Lực Mãn thấy vậy, càng trực tiếp chạy về phía sau.

"Thật là gặp quỷ rồi, ông trời có phải đang đùa với tôi không?" An Lực Mãn cả người đều không ổn rồi.

Trước đó cầu nguyện một lần, gặp phải bão cát đen, bây giờ hay rồi, lại cầu nguyện một lần nữa, lại gặp phải kiến hành quân sa mạc.

Thật sự quá phi lý.

An Lực Mãn đã chuẩn bị bỏ chạy.

Lúc này Hồ Bát Nhất ở bên ngoài thấy An Lực Mãn không ngừng chạy ra ngoài, vội vàng chặn hắn lại.

"Cậu làm gì?" Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

"Kiến hành quân, tôi đi lấy trang bị mà." An Lực Mãn vội vàng lên tiếng, Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, nhìn Shirley Dương một cái, hai người vội vàng chạy về phía căn lều vừa nãy.

"Lão đại, con kiến này, tôi có thể giẫm chết nó không?" Bàn Tử hỏi, Trương Thiên liếc gã một cái.

"Bàn Tử, đây là cát, cậu nói xem?" "Chúng ta đi trước, trên người những con kiến này có độc, hơn nữa hình như càng ngày càng nhiều rồi." Trương Thiên vừa nói, Bàn Tử càng vội vàng gật đầu.

"Xoạt xoạt." Lúc này, Trương Khởi Linh chém hai nhát dao xuống, một con đường bị lưỡi dao chém ra.

"Ba ba ba, lão đại thấy không, nhị ca lợi hại chưa." Bàn Tử nói, Trương Thiên không để ý đến gã, mấy người thoắt cái đã ra khỏi nơi vừa đốt lửa.

"Chuyện gì vậy, nhiều kiến thế này sao?" Hồ Bát Nhất nhìn những con kiến không ngừng chui ra từ trong cát phía sau, không khỏi khẽ nhíu mày.

"Lão Hồ, cậu không biết đấy thôi, Bàn gia tôi coi như đã gặp phải kẻ còn miệng mồm hôi thối hơn cả Bàn gia tôi rồi." "Cầu nguyện hai lần, hai lần gặp nguy hiểm, Bàn gia tôi thật sự muốn ăn thịt lạc đà của hắn ta rồi." Bàn Tử nói với vẻ mặt bực tức.

"Đừng nói nữa, kiến đã chui ra hết rồi." Shirley Dương lên tiếng ở một bên, đồng thời càng rút ra một quả lựu đạn hơi cay từ trong ba lô ném ra ngoài.

Nhất thời, những con kiến hành quân đang truy đuổi liền tản ra.

"Chúng ta đi trước, bên trong này, có ba con kiến vương." Trương Thiên vừa nói, Hồ Bát Nhất lông mày khẽ nhướn lên, vội vàng chạy ra bên ngoài.

Mà phía sau, trong cát, kiến không ngừng chui ra thành từng mảng.

Những con kiến này không giống một chút nào so với những con kiến Trương Thiên từng thấy trên TV, chúng to hơn những con kiến đỏ kia không biết bao nhiêu lần.

To bằng nắm đấm.

Mà sau khi mấy người chạy ra không xa, trong cát phía sau, cát đất đột nhiên bay tứ tung.

Ba con côn trùng lớn màu đỏ lửa chui ra từ trong cát.

Những con côn trùng cao tới hai mét, có ba con, không có cánh, hình dáng rất kỳ lạ, trong đêm tối không nhìn rõ mặt mũi.

"M* nó, lão đại, tôi nghĩ chúng ta cũng đâu có chọc giận bọn chúng đâu, sao lại có thứ to lớn như vậy." "Với lại, cái tên chó má kia chạy nhanh thật đấy, đừng để Bàn gia tôi bắt được hắn ta." Bàn Tử cằn nhằn, thần sắc Trương Thiên nghiêm trọng, vì phía trước bọn họ, một con kiến vương đã chui ra từ trong cát.

"Lần sau nhớ bịt miệng An Lực Mãn lại." Trương Thiên hờ hững nói, mấy người đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Miệng An Lực Mãn thật sự quá hôi thối.

"Lão đại, quan điểm này, Bàn gia tôi trăm phần trăm đồng ý." Bàn Tử vội vàng nói.

Chương 276

Trương Thiên thì đã lấy ra phối kiện Lỗ Thương Vương.

Mặc dù nói phối kiện này coi như là đồ cổ, nhưng nếu Trương Thiên dùng chân khí để sử dụng, sát thương vẫn khá cao.

Trương Khởi Linh cũng lấy ra Hắc Kim Cổ Đao, ba con kiến vương, đối phó hẳn không khó khăn, chủ yếu là kiến hành quân bên dưới quá nhiều.

"Lão Hồ, các cậu đi trước, chúng tôi bọc hậu." Trương Thiên lên tiếng nói.

Nhưng ngay lập tức y nghĩ đến cái tượng quái dị kia, mình bây giờ bọc hậu liệu có ổn không?

"Không, lão đại, đã cùng nhau rồi, thì không có chuyện đi trước đâu." Hồ Bát Nhất nói, trên mặt anh ta có chút nghiêm túc.

Trương Thiên gật đầu: "Cô Dương thì sao?" "Không cần, tôi tự có cách." Shirley Dương xua tay, trong nguyên tác, cô ấy đã cứu Hồ Bát Nhất mà, tuy nói bây giờ thế giới đã tăng cường rồi, nhưng Shirley Dương lại không hề sợ hãi một chút nào.

"Được, lão Hồ, tôi và Khởi Linh mỗi người đối phó một con, mấy cậu kia một con." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó mọi người đều dồn ánh mắt vào ba con kiến vương trước mặt.

Ba con kiến vương, phân bố ở ba góc trái, phải, trước.

Mà phía sau thì là vạn ngàn đại quân kiến hành quân sa mạc màu đỏ.

"Quyết chiến nhanh thắng, đừng để lũ kiến đỏ nhỏ đến gần." Trương Thiên hô lớn một tiếng, sau đó y thì xông lên phía trước.

Shirley Dương nhìn thân ảnh Trương Thiên và Trương Khởi Linh như quỷ mị, trong lòng càng có chút kinh ngạc, bản lĩnh của Trương Thiên e rằng dù đặt trong bảng xếp hạng thực lực toàn thế giới, cũng có thể xếp vào mấy vị trí đầu.

"Tôi đối phó những con kiến nhỏ phía sau, các cậu đi giải quyết những con lớn." Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

"Như vậy, thật sự được không?" Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc, Hồ Bát Nhất vẫn thuộc kiểu khá truyền thống, nhưng màn thể hiện của Shirley Dương thật sự khiến anh ta phải nhìn bằng con mắt khác.

"Ừ, các cậu mau đi đi, cứ yên tâm." "Lão Hồ, chị dâu đã lên tiếng rồi, chúng ta mau đi thôi." Bàn Tử vội vàng nói, mặt Hồ Bát Nhất đỏ bừng, cũng vội vàng đi theo.

Shirley Dương lấy ra một cái chai tròn từ trong ba lô tùy tiện rắc xuống đất, ngay sau đó, bật lửa được ném lên không trung.

Xung quanh hình thành một biển lửa.

Những con kiến hành quân nhỏ vừa xông lên đã bị chặn lại rất nhiều, tiếp theo, cô ấy nhân lúc khoảng trống ngắn ngủi này, đào mấy cái hố trên mặt đất, chôn hai quả thuốc nổ xuống.

"Ầm ầm!" Phía sau truyền đến tiếng nổ, lửa sáng ngập trời chiếu rọi cả màn đêm, Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt.

"Lão Hồ, vợ cậu hình như cũng không tệ nhỉ." Bàn Tử sờ sờ má.

Hồ Bát Nhất vỗ một cái vào vai Bàn Tử.

"Nói linh tinh gì sự thật lớn thế hả, mau giải quyết cái thứ kia đi, Shirley Dương không chống đỡ được lâu đâu." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu, sau đó hai người chạy về phía kiến vương.

Bên phía Trương Thiên, Trương Thiên ném ra hai lá phù lục, tạo

thành khốn trận, kiến vương của kiến hành quân sa mạc bị vây khốn, mà Lỗ Thương Vương Bội Kiếm của Trương Thiên càng một kiếm đâm xuống.

"Xoẹt xoẹt." Kiến vương phát ra âm thanh, chỉ thấy, miệng nó phun ra dịch độc, sau khi dịch độc phun ra, Trương Thiên càng cực tốc né tránh.

Mà nơi dịch độc vừa rơi xuống lại bị ăn mòn tạo thành một cái hố lớn.

"Cẩn thận, miệng nó có thể phun độc!" Trương Thiên hô một tiếng.

"M* nó, lão đại sao anh không nói sớm!" Bàn Tử trong lòng giật mình, chỉ thấy, tên to lớn trước mắt đã định phun độc.

"Xem Kim Quang Bất Hoại Chi Thân của Bàn gia tôi đây!" Bàn Tử thấy vậy, càng vội vàng chắn trước mặt Hồ Bát Nhất.

"Bàn Tử…" Hồ Bát Nhất thấy vậy, trong tay cũng chân khí cuộn trào, định tiến lên một chưởng đánh chết cái thứ này.

"Lão Hồ, Bàn gia tôi bây giờ đã trở thành một cái, lá chắn thịt trưởng thành rồi, cứ yên tâm đi." Bàn Tử giơ ngón cái lên, trong một khoảnh khắc trông còn khá ngầu.

Dịch độc phun lên người Bàn Tử, điều bất ngờ là, Bàn Tử chỉ bị ăn mòn quần áo, cơ thể thì cũng chỉ bị đỏ lên mà thôi.

Chủ yếu là Bàn Tử có thể chất Bách Độc Bất Xâm, nếu không thì e rằng đã sớm toi rồi.

"Hay thật…" Nhìn thấy cảnh này, Trương Thiên biết, lá chắn thịt đã có rồi.

Cái này cũng là nhờ Vương Phi bồi dưỡng mà.

“Bốp!” Hồ Bát Nhất một chưởng giáng xuống, trực tiếp đánh bẹp đầu kiến vương, kiến vương chết cũng không biết, dịch độc của mình vậy mà không có tác dụng.

Sau khi đánh chết kiến vương, Hồ Bát Nhất vội vàng nhìn về phía Shirley Dương, lúc này vì lựu đạn hơi cay đã dùng hết, Shirley Dương thì dần có chút ý tứ lâm vào cảnh khốn khó.

“Đi đi!

Lão Hồ!” Bàn Tử đưa tay ra, chỉ về phía Shirley Dương.

Hồ Bát Nhất càng vội vàng chạy tới, cảnh đó có chút cảm giác anh hùng cứu mỹ nhân.

Bên phía Trương Thiên cũng coi như thuận lợi, một kiếm chém xuống đầu kiến vương, còn Trương Khởi Linh thì càng không cần phải nói.

Hắc Kim Cổ Đao còn chưa chạm vào kiến vương, lưỡi đao đã chém giết nó rồi.

Tốc độ của cả nhóm cực nhanh, về cơ bản một loạt tấn công cũng không quá một phút.

Lúc này An Lực Mãn trên sườn đồi xa xa đã nhìn ngây người.

Miệng hắn há hốc.

“Ông trời ơi, tôi nhất định là già rồi, chuyện này là sao?

Phi thiên độn địa sao?” “Còn có chuyên gia phá dỡ, vừa nãy nổ bùm bùm nữa…” Nhìn Trương Thiên chiến đấu bên dưới, An Lực Mãn biết, mình e rằng không thể chạy thoát được nữa rồi.

An Lực Mãn thà rằng cứ ngồi tại chỗ, không định chạy nữa, nhìn thủ đoạn vừa rồi của Trương Thiên, mình hình như có chạy thế nào, cũng sẽ bị bắt lại.

Mà ở bên dưới, sau khi ba con kiến vương chết, những con kiến hành quân sa mạc còn lại dường như không còn chỗ dựa, bắt đầu tản đi.

Mà Hồ Bát Nhất bên này, như một vị tướng quân, xông thẳng vào giữa bầy kiến hành quân sa mạc, đồng thời, một tay nắm lấy tay Shirley Dương.

"Đi, tôi đưa em ra ngoài." Giọng Hồ Bát Nhất không lớn, nhưng trong lòng Shirley Dương lúc này, đó chính là tiếng trời.

Cô ấy vội vàng quay đầu, khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Hồ Bát Nhất, Shirley Dương càng bám sát theo sau.

Trương Thiên vẫy tay một cái, một quả cầu lửa giúp Hồ Bát Nhất mở đường phía trước.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt tuấn tú của Hồ Bát Nhất, xuất hiện trong mắt Shirley Dương.

Trong một khoảnh khắc Shirley Dương dường như nhìn thấy bạch mã hoàng tử, không đúng, hắc mã hoàng tử!

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất dẫn Shirley Dương xuyên qua ngọn lửa, thân ảnh hai người lại xuất hiện trước mặt Trương Thiên và mấy người khác.

Lúc này kiến hành quân sa mạc cũng đã tản ra rút lui, chui vào trong sa mạc, mọi người cũng coi như tạm thời an toàn.

"Sao rồi?" Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, lúc này mặt hai người đều đen thui, Shirley Dương cũng không còn vẻ trắng trẻo như trước.

"Ừ, không sao." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Lúc này hai mắt nhỏ của Bàn Tử không ngừng nhìn tay Hồ Bát

Nhất, khóe miệng mang theo nụ cười.

“Lão đại, hắc hắc, mùa xuân đến rồi.” Bàn Tử hắc hắc cười, Hồ Bát Nhất vội vàng buông tay ra.

“Xin lỗi, em không sao chứ…” Hồ Bát Nhất nhìn Shirley Dương.

“Không sao.” Shirley Dương lắc lắc đầu, lại tỏ ra bình thản, không hề có chút ngượng ngùng nào như Hồ Bát Nhất.

Mặt Shirley Dương đỏ ửng, kể từ khi thành gia lập thất, tính cách Shirley Dương lại đặc biệt dịu dàng.

“Cũng không biết anh ấy khi nào sẽ trở về.” Shirley Dương nghĩ trong lòng, ánh mắt cô ấy nhìn vào chiếc TV trước mặt, khóe miệng có một nụ cười.Mà lúc này, trong cảnh tượng, mọi người đã đến bên cạnh An Lực Mãn.

Mọi người đều đồng loạt nhìn về phía An Lực Mãn.

Bao gồm cả Trương Khởi Linh, ánh mắt cũng đều nhìn về phía hắn, nhất thời khiến An Lực Mãn nhìn đến nỗi muốn tìm một chỗ nào đó chui xuống đất.

Miệng mồm tệ đã đành, vậy mà còn bỏ chạy, bỏ chạy đã đành, còn chưa chạy thoát, đã bị Trương Thiên dọa đến nỗi không dám chạy nữa.

An Lực Mãn càng xấu hổ cúi đầu xuống.

“Lão già nhà ông, không giảng võ đức gì cả, thấy kiến là chạy biến, ngay cả nhắc nhở cũng không thèm nhắc nhở, tôi thấy ông là muốn hại chết tất cả chúng tôi đúng không?” Bàn Tử chỉ vào An Lực Mãn, suýt nữa thì đấm cho hắn một quyền.

“Mà, tôi chỉ là chỉ đường cho các cậu mà, hơn nữa, tôi quay lại cũng là để bảo vệ lạc đà của chúng ta mà.” An Lực Mãn vội vàng nói,

tay che trước mặt, tỏ vẻ có chút sợ hãi.

“Lão già nhà ông, nếu còn cầu nguyện bậy bạ nữa, Bàn gia tôi lập tức đốt lửa ăn thịt lạc đà của ông, ông tự lấy vải mà bịt miệng mình lại đi.” Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói, tỏ ra đặc biệt tức giận.

Bàn Tử tức giận không phải vì An Lực Mãn bỏ chạy, mà là, khi An Lực Mãn bỏ chạy lại không hề nhắc nhở bọn họ, cố ý để bọn họ bọc hậu.

Cái này thì hơi đen tối rồi, không đúng, là cực kỳ đen tối!

“Mà, Bàn huynh đệ, sa mạc này nguy hiểm trùng trùng, tính mạng nhỏ nhoi là quan trọng mà.” “Tôi sau này không cầu nguyện nữa mà.” An Lực Mãn vội vàng nói, giọng hắn không có chút khí thế nào.

Hắn thuộc loại người bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, sau khi thấy sự cường thế của Trương Thiên và những người khác, trong lòng An Lực Mãn sớm đã sinh ra sự sợ hãi.

“Bàn Tử thôi được rồi, cậu đi thu dọn đồ đạc đi.” Trương Thiên nói, Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, lười biếng không thèm để ý đến An Lực Mãn.

Trương Thiên nhìn An Lực Mãn.

“An Lực Mãn đại thúc, tôi nghĩ ông không muốn con lạc đà của ông mất mạng đâu nhỉ.” Trương Thiên vừa nói, trên mặt y thản nhiên, nhưng trong mắt lại mang theo sát cơ.

An Lực Mãn vội vàng gật đầu.

“Vậy thì ngoan ngoãn ở lại đó, dẫn chúng tôi đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Xong việc, ông tự nhiên có thể mang kim hồn tệ của mình về.” Trương Thiên nói xong, An Lực Mãn như một chú gà con, không

ngừng gật đầu.

Chương 277

“Bây giờ trời còn quá tối, tôi đề nghị chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp.” Shirley Dương nhìn xung quanh, đề nghị.

Trương Khởi Linh ánh mắt quét một vòng.

“Bên kia có một cây cầu đá.” Y nói xong, mọi người đều nhìn sang đó.

Bên kia có một vách đá nhô ra như chiếc ô, có thể che gió.

“Vậy thì tốt rồi, chúng ta cứ tạm bợ ở đó một đêm vậy.” Hồ Bát Nhất lên tiếng, mọi người cũng không có ý kiến gì, liền đốt một đống lửa ở đó.

“Cảm ơn.” Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất.

“Không cần, thật ra cho dù tôi không đi, tôi tin em cũng nhất định có thể thoát hiểm.” Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói, giọng khàn khàn vậy mà có chút từ tính.

Shirley Dương không nói thêm gì, đôi mắt to nhìn đống lửa trước mặt.

“Lão đại, anh nói con kiến đó sao lại có thể lớn như vậy, còn to hơn cả nắm đấm của Bàn gia tôi một vòng, thật là kỳ lạ.” Bàn Tử ngồi bên cạnh đống lửa, nhớ lại con kiến hành quân sa mạc đó.

Trương Thiên lắc lắc đầu: “Cái này thì tôi không biết, An Lực Mãn, ông có biết tại sao không?” Trương Thiên nhìn An Lực Mãn đang lảng tránh.

“Mà, những con này đều là kiến hành quân ma quỷ mà, loài đặc hữu của Hắc Sa Mạc mà, mỗi năm cắn chết người nhiều lắm.

Các cậu chém giết kiến vương, ngược lại đã làm một việc tốt mà." "Tôi thay mặt toàn thôn cảm ơn các cậu mà." An Lực Mãn vừa nói, càng vội vàng khen ngợi, và cảm kích Trương Thiên và bọn họ một chút.

"Vị trí của chúng ta hiện tại, hẳn là ở đây.

Chúng ta chỉ cần đi về phía trước, nói không chừng sẽ có manh mối." Shirley Dương chỉ vào bản đồ, ánh lửa chiếu sáng bản đồ.

Trương Khởi Linh nhìn sang.

Ánh mắt y nhìn về phía khu vực trung tâm sa mạc, y cảm giác, ở đó, hình như có thứ gì đó rất nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất thì nhìn các vì sao, anh ta cầm một cây gậy gỗ, đang vẽ gì đó.

"Từ Nam Bắc Đẩu, và Thiên Sát Tinh có thể thấy, dưới chân chúng ta, hẳn là một Trọng Sát Chi Địa." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên nghĩ đến lũ kiến hành quân sa mạc đó, đó hẳn chính là vật sát.

"Mà căn cứ vào Tầm Long Quyết suy đoán, dưới các vì sao ở không xa, ẩn chứa một hoặc hai Long Mạch." Hồ Bát Nhất lại vẽ một đồ hình các vì sao, la bàn trong tay anh ta cũng không ngừng xoay tròn.

Nếu có hai Long Mạch, Trương Thiên đoán, tương ứng với nó, hẳn chính là Lâu Lan Cổ Thành và Tinh Tuyệt Cổ Thành không nghi ngờ gì nữa.

"Có thể tính ra vị trí Long Mạch không?" Trương Thiên lên tiếng.

"Vẫn chưa thể, Long Mạch ở đây bị chôn vùi dưới cát, muốn tìm thấy e rằng rất khó." Hồ Bát Nhất lắc đầu, chìm vào suy tư.

Trương Thiên thấy vậy cũng không quấy rầy.

Rất nhanh, sáng sớm ngày hôm sau.

Trương Thiên và những người khác cũng đã nghỉ ngơi gần xong, cưỡi lạc đà tiếp tục lên đường.

Nghỉ ngơi, không chỉ Trương Thiên và bọn họ nghỉ ngơi, mà lạc đà cũng cần nghỉ ngơi.

Nhìn cát vàng ngập trời, Bàn Tử thì đã không còn sự phấn khích như lúc mới đến.

Mà có chút chán chường rồi.

"Lão đại, Bàn gia tôi lần đầu tiên cảm thấy, du lịch cũng sẽ chán." Bàn Tử nằm ườn trên lưng lạc đà, gã định ngủ thêm một giấc nữa.

"Chúng ta đây đ*t m* không phải du lịch, mà là tìm kiếm cổ thành." Trương Thiên đầy vạch đen trên mặt, tên này sao lại không có chút không khí căng thẳng nào vậy?

An Lực Mãn đi ở phía trước nhất.

Ánh mắt hắn không ngừng nhìn xung quanh.

"Mà, Trương huynh đệ, lạc đà trắng mà cậu nói ở đâu?" An Lực Mãn nhìn Trương Thiên hỏi.

Hắn vẫn còn nhớ mãi không quên con lạc đà trắng đó.

"Lúc đó nó đi về phía này mới đúng, hẳn là có thể tìm thấy." Trương Thiên nhìn xung quanh, ngoài sa mạc ra, không có gì cả, ngay cả dấu chân lạc đà cũng không có.

An Lực Mãn không hỏi nữa, mà tăng tốc độ.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên, trên sa mạc vậy mà lại xuất hiện một vệt trắng.

Dưới bầu trời xanh, cái bóng màu trắng đó hiển đặc biệt rõ ràng.

Mà khi cái bóng đó xuất hiện, An Lực Mãn suýt chút nữa kích

động đến thở không ra hơi.

"Là nó, nó đã trở lại." An Lực Mãn lẩm bẩm, nhưng ngay sau đó cái bóng màu trắng lao thẳng về phía xa, rất nhanh liền biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Trương Khởi Linh là người đầu tiên phản ứng lại, lạc đà phát ra một tiếng kêu, sau đó cát vàng ngập trời phía sau lạc đà bị đạp tung lên.

Trương Khởi Linh đuổi theo con lạc đà trắng.

Y cưỡi lạc đà, áo bào đen phía sau bay phấp phới, trông hệt như một vị tướng quân cưỡi chiến mã.

"Lão đại, chúng ta cũng đuổi theo đi." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên vẫy tay một cái, mọi người điên cuồng đuổi theo.

Bàn Tử trên mặt mang theo nụ cười.

"Hắc hắc, cuối cùng cũng có chút thú vị rồi." "Chó sói về cừu đúng không, Bàn gia tôi giỏi nhất khoản đó." Bàn Tử hô lên, lạc đà càng chạy thục mạng, nhưng vì Bàn Tử quá nặng, chạy thế nào cũng không theo kịp Trương Thiên và mấy người kia.

"Ôi trời ơi, nó cuối cùng cũng…" An Lực Mãn thấy vậy đang định cầu nguyện, nhưng nghĩ đến chuyện trước đó, hắn vội vàng dừng động tác lại.

"Thôi được rồi, cứ đuổi theo trước đã." An Lực Mãn vội vàng thúc giục lạc đà, đi về phía Trương Thiên.

Lạc đà của Trương Khởi Linh như ngựa bị kinh động, tốc độ cực nhanh.

Khi Trương Khởi Linh sắp đuổi kịp con lạc đà trắng đó, ánh sáng mặt trời chiếu xuống, lạc đà trắng vậy mà lại biến mất ngay tại chỗ.

“Quả nhiên là hồn thể, hơn nữa không sợ mặt trời.” Trương Khởi Linh lẩm bẩm, bước chân của lạc đà cũng chậm lại.

Trương Khởi Linh từ phía sau lấy ra bình nước, nhẹ nhàng cho con lạc đà của mình uống một chút nước.

Không lâu sau, Trương Thiên và những người khác cũng đuổi kịp.

“Chết tiệt, lạc đà trắng đâu?” “Nhị ca, cậu không phải bị lạc mất rồi chứ.” Bàn Tử nhìn xung quanh, luyên thuyên nói.

“Con lạc đà đó quả thật là hồn thể, đã tiêu tán rồi.” Trương Khởi Linh lên tiếng nói, Bàn Tử xua xua tay.

“Đuổi theo cái thứ đó làm gì, rảnh rỗi sinh nông nổi, mệt chết Bàn gia tôi.” Bàn Tử thở hổn hển hai hơi, cũng cho con lạc đà của mình uống một ngụm nước.

“Hồn thể?

Sao nó không sợ mặt trời?” Trương Thiên thầm nghĩ trong lòng, y càng có chút tò mò, phải biết rằng ngay cả Nhất Mi đạo nhân cũng sợ mặt trời, trên đầu cũng phải đội ô che chứ.

Trong lúc Trương Thiên đang suy tư, một giọng nói truyền đến.

“Nhìn đằng kia.” Đột nhiên, Hồ Bát Nhất chỉ về phía trước.

Khi nhìn thấy phía trước, mọi người đều hít một hơi lạnh, chỉ thấy, trong sa mạc, từng cồn cát xuất hiện, mà phía trước cồn cát đầu tiên, còn có một cái lỗ lớn.

“Đây là một thành phố sao?” Shirley Dương nhìn cồn cát đó, giọng cô ấy mang theo một tia nghi hoặc.

“Xem ra, trước kia đây hẳn là một thành trì nhỏ, hoặc một bộ lạc, còn cồn cát nhỏ trước mắt chúng ta dường như là một cái giếng cổ.” Trương Thiên khẽ nói.

“Ồ!

Trời ơi, tôi từng đến đây rồi, có phải ông trời đang dẫn lối cho tôi không?” Đột nhiên, giọng An Lực Mãn từ phía sau truyền đến, gã cười lạc đà chầm chậm đi tới.

“Cậu mà thế này, còn muốn xem lạc đà trắng à, cái chân què của cậu mới đến nơi thì e là lạc đà trắng người ta đã đi rồi.” Bàn Tử nhìn An Lực Mãn, không khỏi châm chọc một câu.

Cái gã này, nhìn đã già rồi, không ngờ còn là một lão chân què, bọn họ đã đi được nửa ngày rồi mà gã mới lững thững đi tới.

Lại còn cứ rêu rao đòi xem lạc đà, cái dạng này mà xem được lạc đà thì lạ.

“Mà, nhìn được một lần đã là ông trời ưu ái lắm rồi.” “Cái m* nhà cậu còn nhắc đến ông trời, Bàn gia tôi bây giờ sẽ ăn thịt con lạc đà của cậu đấy.” Bàn Tử thấy An Lực Mãn cứ mở miệng ngậm miệng đều là “ông trời”, liền nổi hứng, nhảy khỏi lạc đà định dọa An Lực Mãn.

“Mà mà, Bàn huynh đệ, tôi sai rồi mà, mọi người bình tĩnh đi mà, hòa khí sinh tài.” An Lực Mãn lòng thắt lại, hiển nhiên bị dọa sợ, vội vàng xua tay nói, Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

“Sau này bớt nhắc cái gì mà ông trời đi, nếu ông trời của cậu có bản lĩnh thế thì thổi cho Bàn gia tôi một tòa thành xem.” Bàn Tử nói, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cùng những người khác thì đã đi đến trước cồn cát đó.

“Bàn huynh đệ, đây là chỗ dựa tinh thần mà.” “Hơn nữa, trong này có một cái giếng, là tôi tìm thấy lúc gặp nạn trước kia, không ngờ bao nhiêu năm rồi mà nó vẫn còn ở đây, cũng không biết bên trong còn nước không.” An Lực Mãn nói, vẻ mặt đầy suy tư.

“Đi qua xem thử.” Trương Thiên nói rồi mấy người đi vào trong.

Vì bọn họ không quá cần nguồn nước, nên cái giếng này đối với Trương Thiên và những người khác mà nói, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Trương Thiên quan tâm hơn vẫn là ngôi mộ Cổ Mặc Vương Tử bên dưới.

Theo như tiểu thuyết, bên trong này hẳn là có một ngôi mộ vương tử, hy vọng đừng có biến cố gì thì tốt.

Trương Khởi Linh đi ở phía trước.

Chiếc mũ đen của y khiến y trông càng thêm bí ẩn.

Vào bên trong, quả nhiên có một cái giếng cổ, mọi người túm tụm lại nhìn xuống giếng.

Hồ Bát Nhất thì đang cầm la bàn xem xét.

“Bên dưới có nước đang chảy.” Trương Khởi Linh lên tiếng, Shirley Dương khẽ nhíu mày.

Chương 278

Lúc này Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng.

"Tôi dựa theo Thiên Tinh Phong Thủy Thuật tính toán, ở đây hẳn là có một đại mộ." "Tối qua tôi đã tính toán cả một đêm, tôi phát hiện, Cự Môn Tinh, Tả Phù Tinh, Hữu Bật Tinh, ba sao tỏa sáng, sắp xếp thành hình tam giác, hơn nữa Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh cùng hiện ra ở giữa." "Toàn bộ bao trùm lấy nơi này." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng cảm khái một câu.

"Quả là một tổ Càn Giáp Kim Cát Tinh tốt." "Lão Hồ, bên dưới này, có cổ mộ phải không." Trương Thiên lên tiếng, Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Toàn bộ tinh thần chiếu xạ lên cái giếng này, tối qua tôi đã phát hiện rồi, nhưng lúc đó chúng ta không ở vị trí này nên tôi vẫn luôn không dám xác định." "Nhưng bây giờ đến đây rồi, tôi mới dám chắc chắn, nơi này có một đại mộ!" Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử kích động.

Hắn vẫy vẫy tay.

"Vãi chưởng, thế thì còn đợi gì nữa, xuống mộ thôi chứ, nói nhiều thế Bàn gia tôi lại chả hiểu gì." Bàn Tử nói, nghe thấy có mộ, gã này trong xương cốt đã trỗi dậy DNA.

"Bên dưới quả thực có dòng nước đang chảy, hẳn là có một con sông ngầm dưới lòng đất." Shirley Dương ở một bên lên tiếng.

"Được, Bàn Tử chuẩn bị một chút, anh em mình uống máu, xuống mộ." Trương Thiên trực tiếp lên tiếng, không dài dòng.

Dù sao đã phát hiện mộ thì cũng không có ý định lãng phí thời gian.

Trực tiếp tính toán chuẩn bị cho phía dưới.

Lúc này khi An Lực Mãn ở bên ngoài nghe Trương Thiên và những người khác muốn xuống mộ, cả người gã không ổn rồi.

Trên mặt lộ vẻ tức giận.

"Các người là đạo mộ tặc?" An Lực Mãn đi vào.

"Xin lỗi, mọi người ơi, chúng ta nói chuyện văn minh một chút được không, chúng tôi đây là Tổ chức Bảo vệ và Cống hiến Tài vật Di vật Văn hóa Quốc gia!" "Nói tắt là Đại Thiện Nhân Cổ Mộ!" Bàn Tử nghe vậy không vui, trực tiếp la lên.

An Lực Mãn mặc kệ mấy lời đó, gã có chút bất mãn nhìn mọi người.

"Ông già, ông không muốn mạng mình bị đe dọa chứ." Hồ Bát Nhất nháy mắt, cười tủm tỉm.

An Lực Mãn vừa quay đầu.

"Mà, tôi cái gì cũng không thấy, tôi cái gì cũng không biết." Gã nói, Bàn Tử chỉ chỉ An Lực Mãn.

"Thấy không, cái gã bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh." Nói rồi, Bàn Tử lấy ra máu gà, máu chó, còn có máu rắn.

Mấy thứ này đã hơi thối rồi.

Chẳng còn cách nào, không có đá lạnh, chỉ đành tạm bợ vậy.

Nếu không phải con chó chết từ lâu rồi, cũng chẳng cần uống máu không tươi.

"Các anh không sợ bị bệnh dại sao?" "Thật không vệ sinh chút nào." Shirley Dương nhìn thứ trong bát của Trương Thiên và mấy người khác, khẽ nhíu mày.

Thứ này mà con người có thể uống được sao?

Đừng lỡ không cẩn thận chết toi thì cũng đừng xuống mộ làm gì.

“Yên tâm đi, cùng lắm là đau bụng mấy ngày thôi.” Bàn Tử nói, uống một ngụm, sau đó Trương Thiên và hai người kia cũng lần lượt uống một ngụm.

Trương Khởi Linh không cần thiết, y cũng không uống.

Shirley Dương thì vì cảm thấy buồn nôn nên không đồng ý.

Sau đó, Trương Thiên lại đeo Bát Quái Kính lên người, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mỗi người một Mạc Kim Phù.

Cả đoàn chuẩn bị vô cùng chu đáo, sau chuyến đi Địa Phủ lần trước, Trương Thiên càng cẩn thận hơn một chút.

Nhìn xuống cái giếng, Trương Thiên và những người khác trực tiếp nhảy xuống.

Không giống lần trước, Trương Thiên và những người khác không cần dây thừng, trực tiếp nhảy xuống là được, Hồ Bát Nhất thì kéo Shirley Dương nhảy xuống.

Năm người đều thuận lợi tiếp đất trên một cái bệ đá.

Bàn Tử bật đèn chiếu trên đầu.

Ở cuối bệ đá có một cánh cửa đá, trên cánh cửa đá lại có một tấm da lông động vật, tấm da lông dán trên cửa đá, trông có chút quỷ dị.

Phía sau là một con sông ngầm dưới lòng đất, không ngừng chảy nước trong.

“Đây là phần đuôi Long Mạch, phong thủy cực tốt.” Hồ Bát Nhất nhìn sông ngầm, khẽ nói.

“Lão đại, hiếm thấy thật, ngôi mộ này, hình như chưa có ai vào.” Bàn Tử nhìn cánh cửa đá trước mắt, có chút kích động.

Những ngôi mộ họ từng đi qua trước đây, đa số đều đã có người vào, nhưng ngôi mộ này bây giờ lại không có một chút dấu vết nào.

"Nói không chừng người khác đào đường trộm mộ rồi sao?" "Trước tiên xem xung quanh đã." Trương Thiên nói, trước mắt Trương Khởi Linh đã đưa mắt nhìn lên cánh cửa.

Y chưa từng đến đây, nên Trương Khởi Linh có vẻ hơi tò mò.

Lúc này y như một em bé tò mò, ánh mắt không ngừng quét qua xung quanh.

"Tấm da thú này hẳn là có tác dụng hút ẩm, chúng ta gỡ nó xuống đi." Trương Thiên nói, mọi người cùng nhau gỡ tấm da thú trên cửa xuống.

Trên cánh cửa lớn, một bức bích họa hình totem hiện ra.

Trên bích họa khắc họa một tòa thành trì tráng lệ.

Ở một bên khác của thành trì, lại có một bóng lưng cưỡi lạc đà, bóng lưng đó còn cầm một thanh trường đao, sau lưng còn có một cây cung cong.

"Cái này không phải mộ Công chúa Lâu Lan chứ?" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất ở một bên lắc đầu.

"Không giống, Công chúa Lâu Lan dùng là trường thương, còn cái này là đại đao, hơn nữa còn có một cây cung tên, hẳn không phải Công chúa Lâu Lan." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử tặc lưỡi.

"Ôi trời, cái sa mạc bé tí tẹo thế mà lại có nhiều mộ đến vậy, đúng là sa mạc vàng ròng mà." Bàn Tử châm chọc một tiếng, Trương Thiên thì nhìn bức bích họa có chút ngẩn người.

Trên bức bích họa này rõ ràng không phải Công chúa Lâu Lan,

nhưng cái bóng lưng này, tại sao lại có chút tương tự với Công chúa Lâu Lan chứ?

"Có cần mở cửa không?" Trương Khởi Linh lên tiếng.

Trương Thiên gật đầu, Trương Khởi Linh một tay đặt lên cửa mộ, dùng sức khẽ chấn động, cánh cửa đá khổng lồ liền mở ra.

"Y sức lực lớn đến vậy sao?" Nhìn Trương Khởi Linh một tay mở cửa mộ, Shirley Dương hai mắt hơi mở to, trong ấn tượng của cô, sức lực lớn phải là những gã cơ bắp cuồn cuộn như Bàn Tử mới đúng.

Không ngờ, Trương Khởi Linh trông có vẻ gầy gò lại có thể một chưởng đẩy mở cánh cửa lớn của cổ mộ.

Còn Bàn Tử thì chỉ có thể đứng trố mắt nhìn?

"Nhị ca vẫn luôn rất mạnh, chỉ là không thích nói chuyện thôi." Bàn Tử nói, mặt đầy sao, đó là sự sùng bái đối với sức mạnh.

"À mà, nói cho cô một bí mật nhé, Nhị ca đây chính là tuyển thủ sức mạnh của đội ta đó, thần tượng của Bàn gia tôi." Bàn Tử giơ ngón cái lên, Shirley Dương không nói gì.

Cửa mộ mở ra, lân trắng (phản ứng với oxy) đã thắp sáng những ngọn đèn dầu treo xung quanh.

"Ừm, tốt hơn lần trước nhiều, ít nhất cũng biết mời Bàn gia tôi vào cửa rồi, Bàn gia tôi rất hài lòng." Bàn Tử nhìn đèn dầu sáng lên, hài lòng gật đầu, sau đó như một lãnh đạo nhỏ, đi phía trước.

Đi vào mộ huyệt.

Bên trong có tám cây cột đá, trên cột đá buộc những bộ thi cốt khô khốc.

Mọi người đi về phía những thi cốt đó, Bàn Tử thậm chí còn dùng

tay sờ lên tóc của thi cốt.

“Lão đại, là máu thú, không phải máu người.” Bàn Tử ngửi ngửi, rồi lên tiếng nói.

Trương Thiên nhìn một lượt.

“Những bộ xác ướp này hẳn là nô lệ tuẫn táng, hoặc tù nhân, và nơi này cũng là một bãi tế tự đơn giản.” Trương Thiên nói, Bàn Tử có chút thất vọng.

“Cái nơi quái quỷ gì thế này, câu dẫn Bàn gia tôi vào, còn chỉ dẫn ánh sáng cho Bàn gia tôi, cuối cùng lại lừa gạt tình cảm của Bàn gia tôi, xì!

Mộ huyệt tồi tệ!” Bàn Tử đá một cước.

Nhưng giây tiếp theo, không cẩn thận Bàn Tử trực tiếp ngã nhào cắm mặt xuống đất.

“Vãi chưởng, cái quái quỷ gì thế.” Bàn Tử lại mắng một câu, chỉ thấy, dưới chân hắn xuất hiện một cái vòng kéo.

Mọi người nhìn sang, cái vòng kéo thông xuống lòng đất, rất hiển nhiên, bên dưới này mới là một con đường mộ thật sự.

“Tám cây cột này tương ứng với tám Cát Tinh lớn trên trời, còn người bị giam trên đó, hẳn là dùng để tế tự cho tám chòm sao này.” “Cũng không biết chủ nhân ngôi mộ này có ý tưởng gì.” Hồ Bát Nhất nhìn chỗ Bàn Tử ngã, chậm rãi nói.

“Hấp Cát Tinh chi Khí, Hoàn Bản Nguyên chi Thân.” Trương Thiên đột nhiên lên tiếng, hắn chỉ vào đồ án trên tám cây cột, chính là đồ án Bát Tinh Túc Thần.

“Lão đại, xem ra, chúng ta phải giải trận tế đàn này trước rồi mới vào được.” “Vừa đúng ý tôi.” Trương Thiên gật đầu, hầu như không

chút do dự.

“Bàn Tử, bọn họ đang nói gì vậy?” Shirley Dương mặt đầy mơ hồ, cái gì mà tinh tú, cái gì mà tám Cát Tinh lớn, cái gì mà hoàn bản nguyên chi thân, cô nghe mà ngớ người ra.

Shirley Dương còn nghi ngờ không biết mình có phải đã gia nhập tổ chức tà giáo nào rồi không.

“Lão đại suốt ngày làm mấy chuyện rảnh rỗi sinh nông nổi ấy mà, không cần để ý đâu, dù sao Bàn gia tôi cũng chả hiểu.” Bàn Tử xua tay, bò dậy từ dưới đất.

Shirley Dương có chút cạn lời, quả nhiên vẫn không thể hỏi Bàn Tử, gã này quả nhiên không đáng tin.

“Đây là Phong Thủy Thuật.” Trương Khởi Linh hiếm khi lên tiếng, Shirley Dương nhìn về phía y.

“Cảm ơn.” Sau khi cảm ơn, Shirley Dương lại nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” “Dẫn tà nhập trận, phá cái gọi là Cát Tinh Trận này của nó.” Hồ Bát Nhất nói, sau khi học Đạo mộ tà thuật của Bàn Sơn Đạo Nhân, ông cũng đã hiểu sơ qua một số Trận pháp.

Chương 279

"Ừm, lão Hồ nói không sai, Dẫn tà nhập trận, đã là Cát Tinh Trận thì chúng ta sẽ cho nó một Tà Tinh Trận." Trương Thiên nói, hắn chậm rãi lấy ra một ít bột chu sa, sau đó cùng Hồ Bát Nhất bắt đầu bố trí vị trí trận pháp.

"Tà Tinh chia ra: Trung Cung Thổ Túc Tinh, Bắc Thần Thủy Tinh, Đại Dương Mật Nhật Tinh, Nam Phương Hỏa Huỳnh Hoặc Tinh, Kế Đô Thực Thần Tinh, Đại Âm Nguyệt Tinh, Quỷ Kim Dương Tinh, Tảo Bả Tinh!" "Lão Hồ, theo tôi bố trí, Đại Âm Nguyệt Tinh đặt ở Đông Nam, Quỷ Kim Dương đặt ở phía trước nhất cho nó." "Cô Dương, chuẩn bị tinh thần đi." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh cũng giúp bố trận.

Sau đó, một Bát Tinh Liên Hoàn Trận xuất hiện.

Sau đó, chỉ thấy Trương Thiên hai tay bắt quyết.

"Quỷ Kim Gia nghe lệnh, Quỷ Kim hạ phàm, vạn vật đều chết." Trương Thiên lẩm nhẩm trong miệng, đồng thời, trên trời dường như có thứ gì đó rơi xuống đầu ngón tay hắn.

Giây tiếp theo, một ngọn Hồn Đăng màu đen bùng cháy.

Một ngọn đèn dầu trên cột cũng âm thầm đổi màu.

"Cái này là gì mà thần kỳ vậy." "Lão đại đang thỉnh thần nhập thân, đây là Đạo thuật điển hình của Mao Sơn được lão đại dung hợp vào trong Trận pháp." Hồ Bát Nhất ở một bên giải thích.

Shirley Dương có chút kinh ngạc, càng nhìn càng chăm chú.

Sau đó, Trương Thiên thi triển thêm vài thuật pháp, tám ngọn Hồn Đăng bùng cháy.

Giây tiếp theo, xung quanh trở nên âm u đáng sợ, sự lạnh lẽo bao trùm toàn bộ mộ huyệt.

"Lạnh quá." Shirley Dương không khỏi xoa xoa cánh tay mình, đã đóng băng rồi!

Hồ Bát Nhất khoác cho cô một chiếc áo khoác, Shirley Dương cảm thấy đỡ hơn nhiều.

"Kỹ thuật của lão đại mà đem đi bán gió lạnh ở cương thi, chắc chắn sẽ được hoan nghênh lắm." Bàn Tử ở một bên châm chọc.

Đồng thời, những thi thể vốn đang gục đầu đột nhiên ngẩng đầu lên.

Chúng hung hăng nhìn về phía Trương Thiên, xiềng xích bắt đầu rung động, trông vô cùng đáng sợ.

"Cái này là?" "Phá trận!" Hồ Bát Nhất nói, Trương Khởi Linh và Trương Thiên đã rút vũ khí ra.

"Muốn phá trận thì phải để những người tế tự sống lại, tức là 'xác chết vùng dậy', sau đó lại đưa họ vào luân hồi." Trương Thiên nói, Shirley Dương nửa hiểu nửa không gật đầu.

"Cô Dương, nói một cách dễ hiểu thì, lão đại làm cho mấy thứ đó sống lại, rồi sau đó lại giết thêm lần nữa." Bàn Tử xua tay nói.

"Bàn Tử, cậu có thể dùng thuật ngữ chuyên nghiệp được không." "Lão Hồ, tôi đây người thô thì lời cũng thô mà." Bàn Tử nháy mắt nói, Shirley Dương nhìn hai người, lại không còn cảm giác căng thẳng lúc nãy.

"Kẽo kẹt." Xiềng xích bị những thi thể bị trói giật đứt, tám thi thể nhảy xuống từ cột tế tự.

"Lâm!" Trương Thiên tay lướt trên Đào Mộc Kiếm, Đào Mộc

Kiếm bùng lên hỏa quang.

Còn Trương Khởi Linh thậm chí còn chẳng thèm rạch lòng bàn tay, y trực tiếp vác Hắc Kim Cổ Đao xông lên.

Thấy Trương Khởi Linh đã xông lên, Trương Thiên cũng vung Đào Mộc Kiếm, hỏa quang lấp lánh, hai người, một bóng đen, một bóng lửa không ngừng chớp động.

Trong lúc đó, mùi cháy khét lan tràn khắp mộ huyệt.

"Phối hợp ăn ý thật đấy, ăn ý quá chừng, đúng không lão Hồ." Bàn Tử ở một bên lẩm bẩm.

Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, lười nói nhiều với hắn.

Đao của Trương Khởi Linh rất nhanh, gần như chỉ là một đạo đao mang màu đen, một cái đầu liền rơi xuống đất.

Loại thi thể nhỏ này, không giống những "xác chết lớn" khó đánh, loại này cơ bản Trương Khởi Linh một mình là có thể giải quyết được.

Rất nhanh, sau khi một đống lửa cháy bùng lên, tất cả thi thể tế tự đều hóa thành tro tàn.

"Nếu không giết theo cách này, có thể bọn họ sẽ vĩnh viễn tế tự cho chủ nhân ngôi mộ này." Trương Thiên nói, Bàn Tử nửa hiểu nửa không gật đầu.

"Được rồi, vấn đề đã giải quyết, chúng ta có thể đi sâu hơn nữa." Trương Thiên nói, vỗ vỗ tay, cất Đào Mộc Kiếm vào ba lô.

"Rắc." Bàn Tử mở cái tay nắm dưới chân ra.

Một lối đi xuống hiện ra.

"Đây mới là mộ huyệt thật sự, có thể dùng những người này để tế tự, e là cũng không đơn giản đâu, mọi người cẩn thận một chút."

Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, Trương Khởi Linh và Bàn Tử càng đi phía trước.

Mọi người trực tiếp đi sâu xuống.

Còn trên sa mạc phía trên, An Lực Mãn đã quỳ trên bãi cát, thành tâm cầu nguyện cho Trương Thiên và những người khác.

"Ôi, ông trời ơi, hy vọng bọn họ sẽ không sao chứ?

Mà có chuyện cũng không sao, không đúng, tiền Hồn Tệ vẫn chưa thanh toán xong cho tôi." "Mà, ông trời ơi, tôi vẫn hy vọng bọn họ không sao mà, ít nhất cũng phải lên rồi thanh toán tiền cho tôi chứ." An Lực Mãn trải thảm, quỳ trên sa mạc, hướng lên trời cầu nguyện một hồi.

"Ách xì, ách xì…" "Vãi chưởng, bên dưới này lạnh quá, Bàn gia tôi hắt xì liên tục." Bàn Tử dụi dụi mũi, đồng thời còn rùng mình một cái.

"Bàn Tử cậu lắm chuyện quá, mau bật đèn lên đi." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử vỗ vỗ cái đèn chiếu trên đầu, ánh đèn xung quanh xuất hiện, mọi thứ xung quanh cũng lọt vào tầm mắt mọi người.

"Một cái mộ thất nhỏ như vậy sao." Sau khi nhìn thấy không gian xung quanh, Hồ Bát Nhất không khỏi lên tiếng.

Đa số mộ thất mọi người thường vào đều là loại lớn, loại chỉ có một mộ thất như thế này thì lại hiếm thấy.

Toàn bộ mộ huyệt nhìn không lớn, vuông vức, chỉ có một không gian duy nhất.

Còn ở giữa mộ huyệt đặt một cỗ quan tài cũng có vẻ vuông vức.

Trên các bức tường xung quanh có bích họa.

"Lão đại, chủ nhân ngôi mộ này chắc chắn rất 'vuông'." Bàn Tử

nhìn mộ thất xung quanh, gãi gãi má.

"Những bức bích họa ở đây nhìn như của Cổ Thành Quan Vũ." Shirley Dương đi về phía những bức tường xung quanh, không khỏi lên tiếng.

Còn Trương Khởi Linh thì đến trước quan tài, ánh mắt y nhìn về phía quan tài trước mắt, vẻ mặt ngưng trọng.

Hồ Bát Nhất đi về phía bích họa, còn Trương Thiên và Bàn Tử thì đi về phía Trương Khởi Linh.

"Cái nơi quái quỷ gì thế này, không có nổi một cái bình vỡ nào, nhìn cái vẻ nghèo nàn bần tiện này, lúc sống chắc chắn là đồ vô dụng." Bàn Tử nhìn xung quanh châm chọc.

Mộ thất này vuông vức, ngoại trừ bích họa ra thì chỉ có quan tài, những thứ còn lại chẳng có gì, Bàn Tử làm sao mà không buồn bực cho được.

"Thôi đi Bàn Tử, với cái bản lĩnh nhìn bảo vật của cậu, dù có bảo vật thì cậu cũng chọn ra cái rác rưởi nhất thôi." Trương Thiên nói, trên mặt Bàn Tử lộ vẻ không phục.

"Lão đại, tin hay không Bàn gia tôi có thể tìm được một thứ đáng giá." Bàn Tử nói, Trương Thiên vỗ vỗ vai hắn.

"Cố lên, tôi tin cậu." Vừa nói, hình như Hồ Bát Nhất bên kia đã phát hiện ra điều gì đó.

"Lão đại, mau lại đây xem bích họa này!" Hồ Bát Nhất hô một tiếng, Trương Thiên dẫn Bàn Tử hai người đi về phía bích họa.

"Trên này ghi chép chuyện của Tinh Tuyệt Nữ Vương và Công chúa Lâu Lan, câu chuyện ly kỳ hấp dẫn, vô cùng cảm động." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên mặt đầy vạch đen, gã này chắc chắn là bị Bàn Tử làm hư rồi, đây là đang đạo mộ chứ không phải kể chuyện.

Chỉ nghe Shirley Dương nhìn bích họa chậm rãi lên tiếng.

"Từ bích họa ghi chép, thành trì chúng ta đang ở tên là Cô Mặc Quốc, và Cô Mặc Quốc có một vị vương tử, chàng thích công chúa của thành Lâu Lan." "Nhưng Cô Mặc Quốc quanh năm bị Tinh Tuyệt Quốc áp bức, Cô Mặc Quốc vốn chỉ là một tiểu quốc phụ thuộc, tự nhiên tài lực và vật lực kém xa Cổ Thành Lâu Lan." "Chính vì vậy, Cô Mặc Vương Tử vẫn luôn che giấu tình yêu của mình, chàng không dám bày tỏ với Công chúa Lâu Lan, vì với quốc lực của chàng căn bản không xứng, cũng chính là sự kìm nén lâu năm." "Chàng dần dần sinh ra oán hận với Tinh Tuyệt Nữ Vương." Shirley Dương nói, Trương Thiên gãi gãi đầu, hay lắm, sao một người có thể độc sát nữ vương lại biến thành một tên nô lệ tình yêu ti tiện thế này?

Hơn nữa, người mà Cô Mặc Vương Tử yêu đến sống chết, e là cũng không phải loại tầm thường.

Tuy nhiên, nói đến đây, Trương Thiên lại nghĩ đến bức bích họa trên cánh cửa bên ngoài, trên đó khắc hẳn là Cô Mặc Vương Tử.

Chàng đang bắt chước Công chúa Lâu Lan, chàng muốn giống Công chúa Lâu Lan, để đi vào quá khứ của Công chúa Lâu Lan.

Chỉ nghe Shirley Dương tiếp tục lên tiếng.

"Vì vậy, chàng đã bắt đầu kế hoạch ám sát của mình, chàng cho rằng, sở dĩ quốc gia mình sa sút không theo kịp Lâu Lan Quốc, chính là vì Tinh Tuyệt Quốc áp bức." "Hôm đó chàng lén lút lẻn vào tẩm cung của nữ vương, đúng lúc chàng chuẩn bị ám sát thì một thị nữ vừa hay đắc tội với nữ vương, chỉ thấy nữ vương vén mạng che mặt lên, và thị nữ đó biến mất trong không khí ngay khi nữ vương nhìn thấy." Shirley Dương nói, Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

"Vì sao vậy?

Nữ vương có siêu năng lực gì sao?" "Tương truyền, mắt của nữ vương là thông đạo dẫn đến Minh Giới, không ai biết những người biến mất đã đi đâu." Shirley Dương lắc đầu nói, đồng thời nghĩ đến điều gì đó.

"Có lẽ nữ vương quá tàn bạo, đắc tội với thiên thần, nên không quá năm nay đã băng hà, và các anh xem, bức bích họa trên này cũng đã chứng thực điều đó." Shirley Dương nói, mọi người đưa mắt nhìn bích họa.

Mặc dù Cô Mặc Vương Tử đã nhìn thấy năng lực của nữ vương, trong lòng chàng sợ hãi, nhưng vẫn không từ bỏ, vẫn đang tìm kiếm kế hoạch tiêu diệt nữ vương.

Trong khoảng thời gian này, Cô Mặc Vương Tử gặp một chiêm bặc sư, chiêm bặc sư tặng vương tử một loại độc dược đặc biệt, và tác dụng phụ của độc dược đó là tiêu hao thọ mệnh của bản thân để tăng thêm độc tố.

Suy nghĩ của Cô Mặc Vương Tử lúc này đã thay đổi, từ ban đầu vì Công chúa Lâu Lan đến bây giờ chỉ một lòng muốn tiêu diệt Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sau đó, trong một lần tế tự, Cô Mặc Vương Tử đã dùng thọ mệnh của mình đổi lấy loại độc dược này, và độc dược đó còn có một tác dụng phụ là lời nguyền rủa.

Lời nguyền này sẽ nguyền rủa hậu nhân của Cô Mặc Vương Tử, mỗi người đều không sống quá năm mươi tuổi.

Sau khi có được độc dược, Cô Mặc Vương Tử giấu độc dược vào trong dương đà (lạc đà đực) rồi dâng lên nữ vương.

Quả nhiên, không lâu sau, nữ vương liền băng hà, còn việc có thật sự chết hay không thì không ai biết.

Sau này Cô Mặc Vương Tử vẫn không gặp được Công chúa Lâu Lan mà mình yêu mến, vì thọ mệnh đã hết, không lâu sau Cô Mặc Vương Tử cũng qua đời.

Và chiêm bặc sư đã đặt mộ của vương tử ở bên dưới này, lại dùng người sống để tế tự, để Cô Mặc Vương Tử hưởng phúc lộc Cát Tinh.

Nhưng đáng tiếc, Trương Thiên đã phá cái trận này rồi, Cô Mặc Vương Tử e là cũng không thể an hưởng tuổi già được nữa.

"Lão đại, đúng là nhảm nhí!

Nữ vương lợi hại như vậy mà có thể bị độc chết sao?" Bàn Tử châm chọc, Trương Thiên cũng gật đầu.

Xét về thực lực của nữ vương, ít nhất cũng là tồn tại trên Đại Tông Sư, có thể bị độc chết, vậy chất độc đó phải mạnh đến mức nào?

Trừ phi là lời nguyền.

Chương 280

Còn chiêm bặc sư kia, Trương Thiên ước chừng, hẳn là một cao nhân tinh thông Trận pháp và lời nguyền.

"Nữ vương này là một nữ yêu, tôi từng xem câu chuyện này trong cuốn 《Đại Đường Tây Vực Ký》 của cha tôi, tương truyền Huyền Trang khi đi qua sa mạc đã phát hiện ra thành phố dưới lòng đất." "Họ thống trị các quốc gia xung quanh, nên tài bảo ở giữa càng vô số." Shirley Dương nói, ánh mắt cô thu về.

Mắt Bàn Tử sáng lên.

"Thế thì còn chờ gì nữa, đi thẳng đến cổ thành thôi chứ." "Nhưng mà, sau khi nữ vương chết, liên quân đột kích, trong lúc đó không biết từ đâu tới một trận yêu phong, liên quân và kho báu toàn bộ bị chôn vùi trong sa mạc." "Đến nay cổ thành hạ lạc bất minh." Shirley Dương lại lên tiếng, Bàn Tử đơ người.

Ôi trời, mình vừa mới tưởng tượng ngon lành, cô lại trực tiếp cắt ngang, thật quá đáng mà!

"Cô Dương, phiền cô lần sau nói nhanh lên một chút, làm Bàn gia tôi mừng hụt một phen." Bàn Tử nói, còn lườm Shirley Dương một cái rõ dài, Hồ Bát Nhất nhìn về phía bích họa.

"Mọi người xem, đây hẳn là Thung lũng Lagurama, chúng ta chắc sắp đến rồi." Hồ Bát Nhất lên tiếng nói, trong tay còn cầm một cây quạt nhỏ.

Trương Thiên thì thần sắc có chút nghiêm túc.

"Mọi người có phát hiện không, bức bích họa này viết nhiều thứ như vậy, nhưng duy nhất không có chuyện của Cổ Thành Lâu Lan."

“Thậm chí cả dung mạo, năng lực của Công chúa Lâu Lan đều không nhắc một chữ, hơn nữa trong liên quân cũng không biết có Cổ Thành Lâu Lan hay không, cổ thành cuối cùng có biến mất hay không, những điều này chúng ta đều không biết.” Giọng Trương Thiên không lớn, mọi người cũng nghiêm túc hẳn lên.

“Lão đại, ý của anh là?” “Cẩn thận Cổ Thành Lâu Lan, tôi luôn cảm thấy Lâu Lan có gì đó không đúng.” Trương Thiên có một dự cảm không lành, đó là về Cổ Thành Lâu Lan.

“Lão đại, Cổ Thành Lâu Lan, nghe có vẻ không lợi hại bằng Tinh Tuyệt Cổ Thành thì phải chứ.” Bàn Tử ở một bên nói.

Hắn có chút không để ý, dù sao đa số câu chuyện lưu truyền đều là về Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn Cổ Thành Lâu Lan thì hầu như không có.

“Ngốc!

Cái chưa biết mới là đáng sợ nhất, hơn nữa Cổ Thành Lâu Lan, thông tin chúng ta biết thật sự quá ít, một kẻ địch ẩn nấp và kẻ địch lộ rõ mặt có thể giống nhau sao?” Trương Thiên nghiêm túc nói, Bàn Tử gãi gãi đầu, lại đưa mắt nhìn về phía quan tài cách đó không xa.

“Vậy thì, lão đại, chúng ta có nên mở quan tài không.” “Nói không chừng bên trong có manh mối về Cổ Thành Lâu Lan đó.” Bàn Tử cười hắc hắc, lòng Bàn Tử, người qua đường đều biết.

“Quan tài chắc chắn phải mở, nhưng mà, trước khi mở quan tài, chúng ta bố trí một chút đã.” Trương Thiên nói, hắn bắt đầu khắc họa Kỳ Lân Trận trên mặt đất, lần này Trương Thiên không chọn dùng máu của Trương Khởi Linh, mà là của chính mình.

Trước đây Trương Thiên đã tìm thấy Kỳ Lân Kiệt trong mộ thất, và hắn đã ăn một cái trên đường đến đây.

Mục đích là để bản thân có một chút huyết mạch Kỳ Lân, như vậy, cũng không cần dùng máu Trương Khởi Linh để bố trận.

Nhìn Trương Thiên dùng máu của mình bố trận, Trương Khởi Linh không nói gì, ánh mắt lại có chút sáng rực.

"Lão Hồ, đảm bảo lối đi an toàn không bị cản trở." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất trực tiếp nhìn về phía lối ra.

"Anh ấy thật thành thạo." Shirley Dương không khỏi lên tiếng.

"Chắc chắn rồi, lão đại đó là chuyện quen tay hay việc mà." Bàn Tử giơ ngón cái lên.

Đợi sau khi Trận pháp khắc họa xong, ánh mắt Trương Thiên rơi xuống quan tài.

"Vật phẩm: Quan tài của Cô Mặc Vương Tử! (Bán tỉnh)" "Giới thiệu vật phẩm: Cô Mặc Vương Tử sau khi chết, được chiêm bặc sư mai táng tại đây, hấp thu cát vận của thiên địa." Giọng nói vang lên trong não.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía quan tài, e rằng chỉ cần hắn vừa mở quan tài, Cô Mặc Vương Tử bên trong sẽ nhảy ra.

Trạng thái bán tỉnh, gián tiếp có nghĩa là, đã tỉnh rồi, chỉ chờ cậu mở quan tài rồi chui ra dọa cậu thôi.

Nhìn về phía đường lui của mình, chỉ cần đường lui đầy đủ, cho dù Tây Vương Mẫu đến cũng không sợ.

Cho dù đánh không lại, anh em mình cũng có thể chạy thoát.

"Thiết kế của quan tài này rất độc đáo, là loại thiết kế nắp hình chữ nhật kiểu hộp, thông thường chỉ những người có thế lực trong thành mới có thể sử dụng loại thiết kế này." Shirley Dương nói, rất hiển nhiên, để đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, cô đã nghiên cứu không biết

bao nhiêu sách vở kiến thức.

"Lão đại, nến trinh đã thắp xong rồi, nhưng mà lạ thật, vừa mới thắp, ánh lửa nến trinh đã biến thành màu xanh." "Chắc chắn là cái Cô Mặc Vương Tử này quá 'xanh' rồi, Công chúa Lâu Lan chắc chắn là đã theo người đàn ông kia chạy trốn rồi, nếu không thì nến trinh sao có thể trực tiếp 'xanh' chứ." Cái miệng Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói.

Hắn vừa nói xong, giây tiếp theo, quan tài đột nhiên có chút rung động.

Mờ mờ có hắc khí thoát ra.

Trương Thiên thấy vậy trong lòng giật mình, Bàn Tử này không phải đã chọc trúng chỗ đau của Cô Mặc Vương Tử rồi đấy chứ?

"Ái chà…" Trương Thiên nhìn về phía quan tài, lúc này bên trong quan tài bắt đầu phát ra thi khí, đồng thời còn có một mùi thi thối.

"(Đã tỉnh)" Lúc này ngay cả trạng thái của Cô Mặc Vương Tử cũng biến thành "đã tỉnh".

Trương Thiên đơ người.

"Bàn Tử, cái miệng của cậu đúng là được khai quang rồi đó, nếu cậu mà đi cùng An Lực Mãn, hai người các cậu trực tiếp vô địch luôn." Hồ Bát Nhất nói, còn lùi lại một bước, ông thật sự không ngờ, cái miệng Bàn Tử lại thối đến vậy.

"Cái đó, lão đại, Bàn gia tôi cũng không biết mà, gã ta vậy mà thật sự bị 'xanh' rồi, Công chúa Lâu Lan thật sự bị người khác mang đi rồi sao." Bàn Tử nói, hắn càng nói, quan tài đối diện càng rung động dữ dội.

Giây tiếp theo, nắp quan tài phát ra âm thanh.

Đồng thời, nắp quan tài vậy mà chậm rãi bị kéo ra.

Thi khí nồng nặc trực tiếp tràn ngập toàn bộ mộ thất.

Mộ thất vốn đã không lớn, càng thêm phần thi khí.

"Bàn Tử, cậu mau ngậm miệng lại đi, cậu đang buff cho người ta đó!" Trương Thiên hô lên, Bàn Tử này, trực tiếp buff chồng chất cho Cô Mặc Vương Tử rồi.

Thế này thì đánh làm sao?

Bàn Tử nghe vậy, lại càng dùng tay bịt miệng, vẻ mặt vô tội.

Hắn rút Lỗ Thương Vương Bội Kiếm ra, Đào Mộc Kiếm đánh quỷ quái thì được, nhưng nếu đánh xác chết sống lại hoặc cương thi thì sẽ khó hơn.

Trừ phi Trương Thiên có Đồng Tiền Kiếm.

Còn Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh đã nắm trong tay.

Y khi vào mộ đã cảm nhận được sự bất thường trong quan tài, nhưng quan tài không động tĩnh, y cũng không để ý.

Bây giờ lại bị Bàn Tử làm ồn mà tỉnh giấc rồi.

Chỉ thấy, trong thi khí, một bàn tay khô héo xuất hiện.

Bàn tay bám vào mép quan tài, ngay sau đó, thi thể chậm rãi sắp ngồi dậy.

"Trảm!" Trương Thiên căn bản không cho nó cơ hội ngồi dậy, đã có thể áp chế thì sao phải để nó bò ra chứ.

Sau đó, chỉ thấy Lỗ Thương Vương Bội Kiếm của Trương Thiên tuốt khỏi vỏ, rồi Trương Thiên và Trương Khởi Linh hai người vây quanh quan tài liên tục tấn công.

Cái dáng vẻ đó đúng là không muốn cho nó ra ngoài.

"Không hổ là lão đại, cách này mà cũng nghĩ ra được, Bàn gia tôi

bái phục.” Bàn Tử ở một bên giơ ngón cái lên, sau đó Bàn Tử còn vác thanh tàn kiếm chạy qua, liên tục đâm chém.

“Lão đại, cái tên này trên đầu vậy mà có khôi giáp, đúng là v* khó đánh.” Bàn Tử châm chọc, tốc độ tay hắn lại không chậm.

Trong nhất thời, Cô Mặc Vương Tử vậy mà bị áp chế trong quan tài, căn bản không thể động đậy.

Bên ngoài. [Tuyệt vời, không cho người ta hoạt ảnh xuất hiện luôn hả!] [Tôi đơ luôn rồi, đỉnh thật, ý tưởng này sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ.] [Ha ha ha, vẫn là Trương Thiên, loại ý tưởng này mà cũng nghĩ ra được, không cho nó cơ hội ra khỏi quan tài.] [Tôi đoán Cô Mặc Vương Tử này có thể bị nghẹn mà chết mất.] [Ha ha ha, bị Bàn Tử chọc tức đến mức nổi điên, sau đó đầu còn chưa ngóc lên đã bị Trương Thiên và những người khác áp chế rồi.] [Mà nói đi thì cũng nói lại, Công chúa Lâu Lan rốt cuộc trông như thế nào mà có thể khiến người ta chết rồi vẫn không quên được chứ.] [Đây chẳng lẽ chính là nguyên mẫu của câu “làm quỷ cũng không tha cho mi” sao?] Trong nhất thời, mọi người xung quanh càng ồn ào hơn.

Đặc biệt là Cô Mặc Vương Tử bị Bàn Tử chọc tức mà sống lại, trực tiếp tạo nên một làn sóng trên mạng.

Trong nhất thời, trên mạng càng đầy rẫy các chủ đề về “Vương tử thâm tình”, “Cô Mặc Vương Tử”.

Và Cô Mặc Vương Tử không nghi ngờ gì đã trở thành vị vương tử “xui xẻo” nhất lịch sử, không một ai sánh kịp.

Lúc này, bất kể là xem hình ảnh hay ở hiện trường, Shirley Dương đều im lặng.

“Anh Hồ, thế này có ổn không?” Shirley Dương nhìn ba người đang liên tục tấn công, không khỏi nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Xem vẻ lão đại, hẳn là hơi tốn sức, không thể miểu sát trong nháy mắt, điều đó chứng tỏ, Cô Mặc Vương Tử này không hề đơn giản.” Hồ Bát Nhất nói, quả nhiên, chỉ thấy trong quan tài.

Thi khí mãnh liệt từ trong quan tài xông ra, một làn thi khí đen đặc trực tiếp đẩy Trương Thiên ba người văng ra.

Trương Khởi Linh nhẹ nhàng tiếp đất, còn Bàn Tử thì lăn mấy vòng trên mặt đất.

Chân Trương Thiên thậm chí còn trượt rất dài trên mặt đất, mới ổn định được thân hình.

Nhìn bóng hình trong thi khí, Trương Thiên biết, tên này sắp đứng dậy rồi.

“M* kiếp, lão đại, anh từng thấy cái xác chết nào ngớ ngẩn đến mức mặc chiến bào đi ngủ chưa, tôi chịu thua luôn đấy.” “Có phải chúng ta bị trúng lời nguyền gì rồi không, làm gì có ai chết rồi còn mặc chiến bào chứ.” Bàn Tử mặt đầy bất bình.

Cô Mặc Vương Tử này, chết thì chết đi, người ta còn mặc cả chiến giáp, Trương Thiên thấy chiến giáp xong thì cũng đơ người.

Nhưng để không cho nó đứng dậy, hắn vẫn liên tục tấn công, đáng tiếc hiệu quả dường như không lớn lắm.

Lúc này, chỉ thấy một bóng hình chậm rãi bước ra từ trong thi khí.

“Vãi chưởng, cương thi cấp cao!” Nhìn thứ này, Trương Thiên nuốt nước bọt.

Cương thi được chia thành nhiều loại, riêng ghi chép của Mao Sơn đã có: Tử Cương, Bạch Cương, Hắc Cương, Lục Cương, Mao Cương, Phi Cương.

Tên này trước mắt, hẳn là Lục Cương, sắp đến Mao Cương rồi,

dù sao đầu của nó màu xanh lá cây mà.

Lục Cương cộng thêm một bộ chiến giáp, Trương Thiên đơ luôn.

Mình có xui xẻo đến thế sao?

Gặp phải thứ này?

Chương 281

“Két két két…” Trong thi khí, Cô Mặc Vương Tử phát ra âm thanh, trên mặt đất còn có tiếng kim khí ma sát.

Âm thanh kim loại càng không ngừng vang lên bên tai.

“Lão đại, anh thấy cái tên ngốc nào chết rồi còn mặc khôi giáp, lại còn cầm theo đao không?” “Làm như có người thích thi thể của cậu vậy.” Bàn Tử một trận châm chọc, hiển nhiên điều này làm Bàn Tử tức không nhẹ.

Dần dần thi khí tản đi, chỉ thấy một bóng người cao hơn hai mét, toàn thân giáp trụ, hẳn là làm bằng vàng, khôi giáp có hộ đầu, cơ bản là bảo vệ kín mít.

Trừ khuôn mặt và đôi mắt.

Còn trên tay Cô Mặc Vương Tử, một thanh đại đao xuất hiện, sau lưng còn có cung cong.

Trông hệt như hình vẽ trên bích họa ở cửa lúc mới vào.

“Lão Hồ, tôi nghi ngờ, nếu có thể, nó nói không chừng còn chôn cả con ngựa của nó cùng.” Bàn Tử chạy đến bên Hồ Bát Nhất nói, hắn tự nhận thấy mình không phát huy được tác dụng gì, tiện thể Bàn Tử liền đứng sang một bên.

“Khởi Linh, tôi giúp cậu chặn đòn tấn công, cậu dùng đao đâm vào mắt nó.” Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh, khẽ nói một câu, Trương Khởi Linh hơi gật đầu, sau đó, bóng dáng Trương Thiên và Trương Khởi Linh đã xông lên.

Trương Khởi Linh kể từ sau lần đột phá trước, vẫn luôn chưa thử sức mạnh thật sự của mình, bây giờ thì có cơ hội rồi.

Còn Trương Thiên cũng có nỗi khổ này, đó là có bản lĩnh mà không có chỗ dùng, bây giờ có một "bia đỡ đạn", thì có thể mài giũa bản thân một chút.

Nếu để Cô Mặc Vương Tử biết mình là cái "bia đỡ đạn" đó, cũng không biết nó sẽ nghĩ thế nào.

"Két két." Cô Mặc Vương Tử nhìn về phía Trương Thiên và những người khác, Trương Thiên cao hơn một mét tám mà vẫn thấp hơn nó cả một cái đầu, không hổ là đại hãn trên thảo nguyên, chiều cao này hẳn cũng không tính là quá cao.

"Ngự Lôi Thiên Hình, Lôi Lai!" Trương Thiên dùng Đào Mộc Kiếm vẽ phù, một cái Lôi Phù được vẽ ra, trên đỉnh đầu, vô số mây sét ngưng tụ, sét đánh, tụ tập trên đầu nó.

"Gào!" Cô Mặc Vương Tử vẫn còn giữ lại một chút trí tuệ lúc sinh thời, ví dụ như kinh nghiệm chiến đấu.

Thấy Trương Thiên ra tay, nó càng không chờ đợi nữa, cơ thể thậm chí còn nhẹ nhàng hơn Trương Thiên tưởng, trực tiếp xông về phía Trương Thiên, đao quang như quỷ mị chém xuống.

"Keng!" Một tiếng đao chấn vang lên giòn giã, Lỗ Thương Vương Bội Kiếm và thanh đại đao này chém vào nhau, phát ra âm thanh lanh lảnh, đồng thời, vì lực mạnh, dưới chân Trương Thiên đã lõm xuống một mảng.

"Két két." Cô Mặc Vương Tử nhả ra thi khí từ miệng, đôi mắt rỗng tuếch đang nhìn chằm chằm Trương Thiên.

"Vãi chưởng thối kinh khủng." Trương Thiên nín thở, hai người nhất thời đứng cứng tại chỗ, những thanh đao va chạm vào nhau tóe lửa.

"Chỉ một nhát đó thôi, e là có thể chém đứt cả một ngọn núi nhỏ."

Hồ Bát Nhất nhìn vết nứt trên mặt đất bị Cô Mặc Vương Tử chém ra, lẩm bẩm trong miệng, có thể thấy, một nhát đao đó xuống, uy lực lớn đến mức nào.

Shirley Dương nhìn cảnh tượng trước mắt, lúc này đã hoàn toàn đảo lộn nhận thức của cô.

Nếu cô và đoàn chuyên gia cùng đến, thì đừng nói là tìm được cổ thành, e là ngay cả trận bão cát trước đó cũng khó mà vượt qua được.

Quả nhiên, muốn đạo mộ, tìm đúng người, mới là điều quan trọng nhất.

Lực của Cô Mặc Vương Tử rất lớn, chân Trương Thiên càng ngày càng hạ thấp xuống.

Còn ở phía sau, Trương Khởi Linh đã đến sau lưng Cô Mặc Vương Tử.

Hắc Kim Cổ Đao lặng lẽ đến chỗ mắt Cô Mặc Vương Tử.

Vì những chỗ khác đều có phòng hộ, Trương Thiên lựa chọn đầu tiên đương nhiên là đôi mắt.

Sau khi Hắc Kim Cổ Đao xuất hiện, Cô Mặc Vương Tử hiển nhiên giật mình, sau đó cơ thể đột ngột xoay người, trường đao chém về phía Trương Khởi Linh.

Hầu như không chút do dự.

Nhưng tốc độ của Trương Khởi Linh lại cực nhanh, bóng dáng y lóe lên trong bóng tối một cái, và Hắc Kim Cổ Đao đã rơi vào mắt Cô Mặc Vương Tử.

Gân xanh trên tay Trương Khởi Linh nổi lên, hiển nhiên, nhát đao này lực rất mạnh.

"Bộp!" Giây tiếp theo, mũi Hắc Kim Cổ Đao rơi vào mắt Cô Mặc

Vương Tử, nhưng giây tiếp theo, lưỡi đao lại bị mũ giáp chặn lại.

Đồng thời, vì lực mạnh, mũ giáp nứt ra, đồng thời mũ giáp vỡ tan, khuôn mặt Cô Mặc Vương Tử cuối cùng cũng lộ ra.

Sau khi một đao không phát huy tác dụng, Trương Khởi Linh điên cuồng lùi lại, đao của Cô Mặc Vương Tử cũng chém vào vị trí Trương Khởi Linh vừa đứng.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh đồng thời kéo giãn khoảng cách với tên này.

Tên này, không chỉ phòng ngự đầy đủ, điều quá đáng nhất còn là, tốc độ và sức mạnh của nó đều không yếu.

"Lão Hồ, cái này e là thứ mạnh nhất chúng ta từng gặp rồi phải không?" Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất lắc đầu.

"Không, hẳn vẫn là Hoàng Thục Lương, lúc trước chúng ta tìm được điểm yếu của Hoàng Thục Lương, nếu để Hoàng Thục Lương thi triển Pháp thuật, chúng ta nói không chừng không phải đối thủ." Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói.

Lúc đó căn bản không cho Hoàng Thục Lương cơ hội, nếu không với năng lực của Hoàng Thục Lương, có thể chiếm lĩnh nhiều dãy núi cao, Long Mạch đến vậy, có thể kém được sao.

"Mà nói đi thì cũng nói lại, lão đại, cái này nếu lúc trước đi kháng Mỹ viện Triều, mà để tên này đi, cứng đối đầu súng máy đạn pháo, thì chẳng phải vô địch rồi sao." Bàn Tử lại lái suy nghĩ sang chuyện khác.

Cái "xe tăng lục địa" này mà ra chiến trường, đơn giản là vô địch luôn.

"Đừng nói nhiều nữa, mũ giáp của nó không còn rồi, hẳn là dễ đánh hơn rồi, chúng ta cũng không thể ngồi yên chờ chết, tranh thủ lúc lão đại và tên này chiến đấu, chúng ta mau đến chỗ quan tài xem thử."

“Nói không chừng có manh mối.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử càng gật đầu.

“À đúng rồi, cô Dương đâu rồi?” Bàn Tử nhìn quanh.

Chỉ thấy, cách đó không xa, Shirley Dương đang sắp xếp thuốc nổ, nếu đến lúc đó Trương Thiên và những người khác đánh không lại, Shirley Dương định sẽ cho nổ tung ngôi mộ này, mọi người cùng nhau chạy thoát.

“Ôi trời, lão Hồ, tôi thấy, sau này cậu đừng có mà phản nghịch nữa, coi chừng bị nổ tung đó.” Bàn Tử thấy vậy khóe miệng giật giật.

“Đừng cảm khái nữa, chúng ta mau đến bên đó xem thử.” Hồ Bát Nhất nói, ông và Bàn Tử lẳng lặng đi về phía quan tài.

Còn Trương Thiên và Trương Khởi Linh đang nghiêm túc nhìn tên này.

Trương Thiên ra hiệu cho Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh gật đầu.

Hai người đồng loạt nhắm mục tiêu vào đầu của tên đó.

Vì mũ giáp đã vỡ, đầu chính là hướng tấn công tốt nhất.

“Chẳng trách Công chúa Lâu Lan không thích nó, cho dù chết, khuôn mặt này cũng thật sự khó coi.” Trương Thiên nhìn Cô Mặc Vương Tử khẽ lắc đầu.

Mặt Cô Mặc Vương Tử rất khó coi, khuôn mặt méo mó, giống như một gã ăn mày vậy.

Ai mà thích được?

“Gào!” Cô Mặc Vương Tử gầm lên một tiếng giận dữ, rất hiển nhiên, nó đã bị chọc giận.

Đại đao càng trực tiếp vung về phía Trương Khởi Linh, Lôi Hồ

trên đỉnh đầu ngưng tụ thành công, khi bóng dáng Cô Mặc Vương Tử còn chưa đến trước mặt Trương Khởi Linh, Thiên Lôi đã giáng xuống.

Đánh vào đầu nó, đầu Cô Mặc Vương Tử bốc khói đen, nhưng hiệu quả lại không lớn lắm.

Trương Khởi Linh nắm chắc cơ hội, Hắc Kim Cổ Đao vung ra đao mang, đao mang đen kịt đánh vào đầu Cô Mặc Vương Tử.

Không còn phòng hộ, lực của Trương Khởi Linh có thể đạt đến hai trăm phần trăm.

Đao mang trực tiếp vạch ra một vết nứt rộng một milimet trên đầu Cô Mặc Vương Tử.

Trực tiếp chém đầu nó thành hai nửa.

"Thật mạnh." Thấy cảnh này, Trương Thiên có chút tặc lưỡi, đây chính là trên Đại Tông Sư sao?

Nhưng mà, sau tiếng cảm khái của Trương Thiên, vết thương vừa nứt ra đã lập tức lành lại, còn thanh đại đao trong tay Cô Mặc Vương Tử lại biến thành trường cung.

Tên này vẫn còn một chút trí tuệ, biết cận chiến không đánh được Trương Thiên hai người, liền dứt khoát chọn trường cung.

Còn lúc này, Hồ Bát Nhất tranh thủ cơ hội đã đến chỗ quan tài.

"Lão Hồ, quan tài này thi khí thật lớn, cậu dùng quạt của cậu quạt quạt đi." Bàn Tử nhìn quan quách thi khí lượn lờ trước mắt không khỏi dùng tay nhỏ quạt quạt vào trong quan tài.

"Ngốc, Bàn Tử phải dùng khoa học đối phó khoa học chứ." Hồ Bát Nhất nói, chỉ thấy ông từ trong ba lô lấy ra một lá Phù Lục, tay cũng bắt một quyết, thi khí liền bị một trận gió thổi bay đi.

“Vãi chưởng, lão Hồ, cậu ngầu rồi đấy, cũng biết Đạo thuật rồi sao?” Bàn Tử mắt sáng lên kinh hô một tiếng.

Còn lúc này Trương Thiên bên kia vẫn đang không ngừng né tránh cung tên bắn giết của Cô Mặc Vương Tử, Bàn Tử bên này lại như đi dạo công viên vậy.

“Sư phụ đã dạy tôi vài chiêu.” Hồ Bát Nhất giải thích, dù sao cũng đã bái nhập sư môn, Nhất Mi Đạo Nhân đương nhiên đã dạy Hồ Bát Nhất một số kiến thức cơ bản.

“Ai, Sư phụ ông ấy sao lại không dạy Bàn gia tôi chứ?

Bàn gia tôi cũng học hành rất nghiêm túc mà, quan hệ giữa hai chúng ta tốt thế này mà, cho dù ông ấy có chết tôi cũng muốn cùng ông ấy uống rượu.” Bàn Tử thở dài một tiếng, vẻ mặt có chút cảm khái.

Hồ Bát Nhất nghiêm túc nhìn hắn một cái, mặt dày đến mức nào mới có thể nói ra loại lời này chứ.

“Bên trong này nhiều đồ thật.” Shirley Dương dùng đèn chiếu vào trong quan tài, nhìn những vật phẩm bày la liệt bên trong không khỏi lên tiếng nói.

Hồ Bát Nhất cũng đưa mắt nhìn vào.

Chỉ thấy, bên trong quan tài, không có một món vàng bạc châu báu nào, ngược lại, lại có không ít di vật thân thiết của Cô Mặc Vương Tử.

“Lão đại, sao ở đây còn có một cái áo sam vải đỏ vậy.” Đột nhiên, Bàn Tử nhặt lên một miếng vải đỏ nhỏ màu đỏ có hai sợi dây vải nối liền.

Mặt Bàn Tử đầy vẻ tò mò.

“Cái này, tôi cũng không biết.” Hồ Bát Nhất không nghiên cứu

nhiều về loại đồ vật này, sau khi nhìn miếng vải đỏ một cái, liền lắc đầu.

"Lão Hồ, các cậu mau nhanh lên đi." Giọng Trương Thiên từ xa truyền đến.

Nói thật, thực lực của Cô Mặc Vương Tử không cao, hắn và Trương Khởi Linh liên thủ tuyệt đối có thể đánh bại.

Nhưng cậu từng thấy ai cận chiến mà lại mặc khôi giáp chưa?

Chương 282

Chính vì cái khôi giáp này, Trương Thiên và Trương Khởi Linh đánh nửa ngày cũng chỉ tạo ra được mấy vết hằn mà thôi.

"Được, lão đại anh bên đó cứ kiên trì một chút đã." Hồ Bát Nhất hô một tiếng, Bàn Tử lúc này đã thò đầu vào trong.

"Miếng vải đỏ này vứt đi thôi, thật không hiểu nổi, thứ này còn dùng để bồi táng làm gì." Bàn Tử nói, hắn nhìn về phía ba lô của Trương Thiên, Trương Thiên vì đeo ba lô đánh nhau bất tiện nên đã đặt xuống đất.

Bàn Tử tùy ý nhét vào trong, sau đó lại đưa mắt nhìn xung quanh.

"Lão Hồ, ở đây có một cuốn sổ nhỏ, hình như là ghi chép của Cô Mặc Vương Tử." Bàn Tử nói, lấy ra một tờ giấy thô màu hơi vàng.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương càng vội vàng nhìn sang.

Còn lúc này bên Trương Thiên.

Lúc này trên tường, và dưới đất toàn bộ đều cắm cung tên.

Còn trên khôi giáp của Cô Mặc Vương Tử càng đã xuất hiện thêm mấy vết nứt.

"Đây là Pháp khí." Trương Khởi Linh đột nhiên lên tiếng, giữa lông mày có chút nghiêm nghị.

Đây là lần đầu tiên Trương Thiên và Trương Khởi Linh hai người đối mặt với Pháp Khí phòng ngự.

Nói thật, cường độ này khiến Trương Thiên ngoài ý muốn.

Có Pháp Khí phòng ngự, thực lực tăng lên một bậc cũng đủ phi lý rồi.

“Mâu và thuẫn không thể kiêm được, nhất định có cách phá giải cái khôi giáp này.” Trương Thiên thầm nghĩ trong lòng, còn lúc này một mũi tên đen bắn tới, hai người vội vàng né tránh.

“Lão đại, chúng tôi đã phát hiện bí mật của Cô Mặc Vương Tử!” Đột nhiên Hồ Bát Nhất hô một tiếng, Cô Mặc Vương Tử kia hẳn là không nghe thấy, vẫn một mực đuổi theo đánh Trương Thiên hai người.

“Cô Mặc Vương Tử trước đây thường xuyên đến Cổ Thành Lâu Lan, và bộ khôi giáp này của nó chính là được chế tạo ở Cổ Thành Lâu Lan.” “Lâu Lan Quốc, nổi tiếng sản xuất binh khí khôi giáp, tương truyền bên trong có một người thợ đúc bí ẩn, ông ta dùng Thiên Ngoại Lai Thiết chế tạo ba món trang bị, một là trường thương của Công chúa Lâu Lan, một là khôi giáp của Công chúa Lâu Lan.” “Và một cái khác, chính là khôi giáp trên người Cô Mặc Vương Tử.” “Loại khôi giáp này cứng rắn, lại nhẹ nhàng, có lực phòng ngự rất mạnh, đồng thời trọng lượng cũng rất nhẹ.” Hồ Bát Nhất hô lên, Trương Thiên mặt đầy vạch đen.

“Lão Hồ, nói trọng điểm đi.” Trương Thiên lại né tránh mấy đòn tấn công, sau khi trường kiếm lướt ra mấy nhát, lớn tiếng nói.

Lúc này Cô Mặc Vương Tử dường như không định đánh tầm xa, mà lại rút đại đao ra, định tái chiến cận chiến với Trương Thiên.

“Trong ghi chép của chính Cô Mặc Vương Tử, nó ngẫu nhiên nhặt được một khối Thiên Ngoại Lai Thiết trong sa mạc, cuối cùng chế tạo ra một thanh trường đao.” “Lão đại, tôi nghĩ, điểm mấu chốt nằm ở thanh trường đao này!” Hồ Bát Nhất hô, Trương Thiên cũng chợt hiểu ra.

Tục ngữ nói, giáo mạnh nhất đi đâm khiên mạnh nhất, thì cuối cùng cũng chỉ là lưỡng bại câu thương.

Vì cả hai thứ này đều được chế tạo bằng loại sắt đó, nói không chừng mình có thể lợi dụng điểm này, dùng đại đao của nó để giải quyết nó.

Nghĩ trong lòng, Trương Thiên càng vội vàng lùi lại.

"Khởi Linh, giúp tôi." Nói rồi, khuôn mặt dưới chiếc mũ đen của Trương Khởi Linh hơi gật nhẹ.

Sau đó bóng dáng màu đen tăng tốc cực nhanh, bóng đen điên cuồng lướt đi trong cổ mộ.

Tiếng tấn công càng không ngừng vang lên bên tai.

"Nhị ca nhanh thật đấy, y quả nhiên là người đàn ông nhanh nhất và mạnh nhất." Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh như một bóng đen quấn lấy Cô Mặc Vương Tử, không khỏi lên tiếng nói.

"Loại tấn công này e là không duy trì được lâu." Hồ Bát Nhất nói.

Ông trong lòng hiểu rõ, loại tấn công tốc độ cao này, cực kỳ tiêu hao Chân Khí.

Lúc này Trương Thiên cũng không dám chậm trễ, ngón tay bắt quyết, giây tiếp theo, Kỳ Lân Trận pháp trên mặt đất thăng lên.

Trong nháy mắt, một bóng Kỳ Lân màu đỏ xuất hiện trong trận pháp.

Chỉ thấy, Kỳ Lân há to miệng, sau một tiếng gầm rống, một vòng tròn màu đỏ trực tiếp bao vây Cô Mặc Vương Tử lại.

Trương Khởi Linh thấy vậy, càng dừng tấn công, chờ đợi thời cơ.

Sau khi trận pháp khởi động, Cô Mặc Vương Tử hiển nhiên cảm nhận được nguy hiểm ập đến, đại đao không ngừng tấn công trận pháp của Trương Thiên.

Trong trận pháp, vạn ngàn hỏa quang đang thiêu đốt nhục thân Cô

Mặc Vương Tử.

Dưới nhiệt độ cao, khôi giáp cũng trở nên đỏ hồng bất thường.

Một mùi cháy khét càng không ngừng lan ra.

"Chính là cơ hội này!" Trương Khởi Linh thấy vậy, căn bản không chút do dự, bóng dáng màu đen lóe lên một cái, giây tiếp theo, tay Cô Mặc Vương Tử liền bị chém xuống.

Và thanh đại đao kia càng rơi xuống đất.

Trương Thiên thấy vậy, càng chạy về phía đại đao, gần như trong nháy mắt, Trương Thiên đã nhấc thanh đại đao của Cô Mặc Vương Tử lên.

Đại đao rất nặng, Trương Thiên ước chừng hẳn phải nặng cả trăm cân, nhưng Trương Thiên cầm lại không mấy tốn sức.

"Trảm!" Trương Thiên không chút do dự, khi Kỳ Lân Trận vẫn còn phát huy tác dụng, đại đao vung ra, trực tiếp chém vào ngực Cô Mặc Vương Tử.

"Rắc!" Sau một âm thanh giòn giã.

Khôi giáp của Cô Mặc Vương Tử nứt từng tấc, còn thanh đại đao cũng vỡ tan theo một cách không thể đảo ngược.

Trương Thiên bị dư chấn hủy hoại của hai Pháp Khí đẩy văng ra rất xa.

Trong góc, Trương Khởi Linh tay lướt trên Hắc Kim Cổ Đao.

Máu tươi màu đỏ nhuộm đỏ toàn bộ bề mặt cổ đao.

"Xoạt." Chỉ nghe một tiếng xé gió sau, bóng dáng Trương Khởi Linh đã xuất hiện sau lưng Cô Mặc Vương Tử.

Còn Cô Mặc Vương Tử không có khôi giáp bảo vệ, trực tiếp bị

Trương Khởi Linh một đao chém thành hai nửa.

Có lẽ là do huyết mạch Kỳ Lân, hoặc là do không có khôi giáp, vết thương lần này đã không lành lại.

“Vãi chưởng, ngầu quá đi mất.” Bàn Tử nuốt nước bọt.

“Giá như có một ngày, Bàn gia tôi cũng mạnh như vậy, Phi Phi chắc chắn sẽ ôm lấy Bàn gia tôi mà hôn tới tấp.” “Bàn Tử cậu ban ngày ban mặt mà nằm mơ giữa ban ngày thế.” Hồ Bát Nhất cười nói, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi thi thể Cổ Mặc vương tử đổ xuống, Trương Thiên lập tức ném một lá hỏa phù qua.

Lập tức, trên thi thể bùng lên từng đốm lửa nhỏ.

Sau khi an toàn, Trương Thiên mới cảm thấy mệt mỏi.

Chân khí trong cơ thể hắn cũng không còn nhiều, chỉ còn một phần ba so với thời kỳ đỉnh phong.

Có rất nhiều cách để khôi phục chân khí, ví dụ như tọa thiền tu luyện, hoặc dùng đan dược.

Nhưng xét theo tình hình hiện tại của Trương Thiên, tọa thiền tu luyện là lựa chọn tốt nhất.Mọi người nhìn ngọn lửa, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

“Lão đại, may mà chúng ta gặp nguy sinh trí, may mà Bàn gia tìm được quyển sổ, nếu không thì đúng là khó giải quyết lắm đấy.” Bàn Tử đắc ý nói.Trương Thiên lại cảm thấy hơi đáng tiếc.

Dù sao thì bộ khôi giáp trên người Cổ Mặc vương tử cũng là một pháp khí cực kỳ lợi hại, hắn và Trương Khởi Linh đánh nửa ngày cũng chẳng sao.

Nếu mà lột ra, mình mặc vào thì chẳng phải là xe tăng nhỏ trong

mộ, trộm mộ chiến đấu sao?

Đáng tiếc, bây giờ trường đao và khôi giáp cùng vỡ nát rồi.

Bảo bối tốt như vậy lại bị chôn vùi cùng nhau.Shirley Dương thu lại mấy quả thuốc nổ đã bố trí xung quanh, ánh mắt nhìn về phía quan tài ở giữa.

"Theo ghi chép của chính Cổ Mặc vương tử," "hắn đã thầm yêu Lâu Lan công chúa suốt ba năm, và việc hắn chế tạo chiến giáp thành ra thế này là để có một chút khoảng cách với công chúa." "Đáng tiếc, công chúa hầu như mỗi ngày đều đi săn hoặc học thư họa, học kinh điển, hắn cơ bản không gặp được nàng." "Theo những gì được ghi lại, điều hối tiếc lớn nhất của Cổ Mặc vương tử là không thể bày tỏ lòng mình với công chúa." Shirley Dương nói qua đại ý những gì vừa đọc trong sách."Đúng là một kẻ si tình." Trương Thiên cảm khái trong lòng, tự mình đi về phía quan tài.

Trương Khởi Linh cũng thở phào một hơi.

Trận chiến vừa rồi y thu được không ít lợi ích, hơn nữa Trương Khởi Linh cảm thấy, y và Trương Thiên ăn ý hơn một chút.

Giống như anh em ruột thịt vậy."Cổ Mặc vương tử có ghi lại vị trí cụ thể của Lâu Lan quốc không?" Trương Thiên quay đầu hỏi.

"Không có, trong quan tài của hắn dường như toàn là những thứ liên quan đến mối tình đơn phương với công chúa thôi." Shirley Dương nói, Bàn Tử liền chọc Hồ Bát Nhất một cái.

"Thấy chưa lão Hồ, đơn phương tất chết!" "Đến lúc chết còn có tâm nguyện chưa hoàn thành, cứ nghẹn một hơi mà biến thành cương thi, lão Hồ cậu đừng có mà làm loạn như vậy, cẩn thận biến thành cương thi đấy." Bàn Tử nói, bước chân Trương Thiên khựng lại.Này, Bàn Tử khai sáng từ lúc nào thế, lại còn biết xen vào nói chuyện nữa.

Trước đó, Trương Thiên còn đang buồn bực không hiểu sao Cổ Mặc vương tử chết rồi lại biến thành cương thi chứ không phải xác khô.

Bây giờ Bàn Tử một lời nói kinh người, hóa ra người ta không theo đuổi được Lâu Lan công chúa, trong lòng tức nghẹn một hơi mà hóa thành cương thi.

Đúng là nhân tài mà.

Trương Thiên trong lòng không khỏi giơ ngón cái lên cho Cổ Mặc vương tử, hắn cũng thật là liều mạng.Lúc này, trên mạng bắt đầu có một cuộc bình chọn xếp hạng thực lực cho Trương Thiên và nhóm của hắn. `[Ôi vãi, Cổ Mặc vương tử đúng là cao thủ tình trường mà, nếu mà để hắn đến thế kỷ 21 này chắc gia sản cũng bị lừa sạch rồi.] [Tuyệt thật, đúng là tự mình cảm động, tự mình tương tư đây rồi.] [Tôi lại tò mò không biết nhan sắc của Lâu Lan công chúa phải khủng đến mức nào, trực tiếp mê hoặc Cổ Mặc vương tử đến thần hồn điên đảo luôn.] [Tôi từng thấy người vì oán khí mà không nuốt nổi cục tức, từng thấy người vì ấm ức mà không nuốt nổi, nhưng đây là lần đầu thấy người vì tình yêu mà không nuốt nổi, đúng là một nhân tài.] [Quả nhiên vẫn phải mạnh dạn lên thôi, tôi đi nhắn tin cho nữ thần đây.] [Anh em sao rồi?] [Nữ thần hỏi tôi là loại ếch nhái gì...]`Lúc này trên mạng bắt đầu có một cuộc bình chọn xếp hạng thực lực cho Trương Thiên và nhóm của hắn. `[Anh em ơi, xếp hạng thực lực đây, mọi người hãy bình chọn bảng xếp hạng thực lực Cổ thành Tinh Tuyệt đi!] [Vãi chưởng, tôi bỏ phiếu đầu tiên cho Tiểu Ca nhé.] [Người phía trước, tôi thấy Nhất Mi đạo nhân vẫn đỉnh hơn, hồn thể của Nhất Mi đạo nhân áp đảo Hoàng Thục Lương, không cùng đẳng cấp.] [Nhưng Tiểu Ca cũng ngầu mà, trí nhớ của y chưa khôi phục, nói không chừng khôi phục trí nhớ rồi còn có thể thăng cấp nữa.] [Nói về Cổ thành Tinh Tuyệt thì chắc phải loại bỏ Nhất Mi đạo nhân vì họ không đến,

tôi nghĩ Nữ vương chắc mạnh lắm đấy nhỉ?] [Tôi nghĩ chắc là ông thầy bói kia.]` Trong chốc lát, trên mạng nổi lên phong ba.

Đoạn video Trương Thiên và Trương Khởi Linh hợp tác đánh bại Cổ Mặc vương tử được tung trực tiếp lên mạng, lượng xem chỉ trong vài phút đã vượt trăm vạn.

Rất nhanh, một phút sau.

Kết quả bình chọn đã có. `[Thực lực đã biết: Trương Khởi Linh hạng nhất, Trương Thiên hạng nhì, Vương Phi hạng ba, Hồ Bát Nhất hạng tư, Shirley Dương hạng năm, Bàn Tử hạng sáu.]` Không nghi ngờ gì nữa, Bàn Tử quyết đoán đứng chót bảng.Lúc này trên bàn xét xử, Bàn Tử không biết từ đâu lôi ra một chiếc điện thoại.

"Ôi vãi, điên rồi hả, thằng ngốc nào làm cái bảng xếp hạng này thế, tại sao Bàn gia lại đứng chót!" Bàn Tử suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Sĩ khả sát bất khả nhục, hơn nữa tại sao mình lại không cao hơn Shirley Dương?

Hồ Bát Nhất liếc nhìn một cái, suýt bật cười thành tiếng.

Chương 283

“Lão Hồ, cái bảng xếp hạng này không công bằng!

Dựa vào đâu mà Bàn gia đứng chót?

Bàn gia ít nhất cũng phải đứng thứ hai từ dưới đếm lên chứ.” Bàn Tử bất mãn nói.

“Shirley Dương biết dùng thuốc nổ, lại hiểu biết nhiều kỹ năng, cậu chỉ biết dùng thân thể chịu đòn thôi, đương nhiên không thể xếp cao được.” Trương Thiên ở một bên nói.

Đúng là sát nhân tru tâm.

Bàn Tử mặt mày ủ rũ, nhưng lại không thể phản bác gì được, vì Trương Thiên nói đúng.

Bàn Tử lúc đầu đầu óc không được nhanh nhẹn cho lắm, hơn nữa đẳng cấp nhục thân cũng không cao.

Nếu Shirley Dương cẩn thận bố trí một cái bẫy, hoặc một khu vực bom mìn, Bàn Tử nói không chừng còn thật sự không phải đối thủ.

Huống hồ người ta còn có Hồ Bát Nhất làm hậu phương.

Bàn Tử bĩu môi, không muốn nói thêm gì.

Việc bình chọn bảng xếp hạng vẫn tiếp tục, vì không biết thực lực của Tinh Tuyệt Nữ vương, nên chỉ xếp hạng mấy người Trương Thiên thôi.Lúc này, màn hình tiếp tục chiếu.

Trong màn hình, Trương Thiên và nhóm của hắn đã đến chỗ quan tài.

Bên trong quan tài chất đầy đủ thứ tạp vật.

Những nhân vật lớn thật sự, hoặc những người giàu có, đa số họ

sẽ không dùng vàng bạc châu báu để tùy táng.

Nếu thật sự dùng thứ đó, thì chẳng khác nào rảnh rỗi sinh nông nổi, chuyên môn để người ta nhòm ngó.

Đa số người ta chỉ chọn những thứ mình yêu thích nhất khi còn sống để tùy táng, vàng bạc châu báu vẫn là số ít.

Dù sao thì, một khi tin tức về vật tùy táng bị lộ ra, nói không chừng mộ sẽ bị đào trộm, hư hại đến lúc đó thì được không bù mất.

Và lúc này, trong quan tài của Cổ Mặc vương tử chỉ có những thứ mà hắn yêu thích nhất khi còn sống.

"Bên trong này, hóa ra đa số đều là đồ trang sức của phụ nữ." "Cổ Mặc vương tử này không đơn giản chút nào." Trương Thiên nhìn những thứ bên trong, không khỏi mở miệng nói.

Shirley Dương càng đồng tình gật đầu.

"Cứ âm thầm quan tâm sao?

Thật kỳ lạ tại sao hắn lại không mạnh dạn hơn một chút." Shirley Dương lẩm bẩm.

Trương Thiên nhặt một chiếc túi thơm treo trang trí lên, trên chiếc móc có thêu một bông hoa trắng đang nở rộ.

Trông rất đẹp.

"Có lẽ vì thực lực của Cổ Mặc quốc quá kém, kém xa Lâu Lan quốc, nên hắn cảm thấy mình không xứng chăng." Hồ Bát Nhất nói, không nói thêm gì nữa.Lúc này, ánh mắt Trương Thiên lại rơi vào một chiếc hộp gỗ ở góc quan tài.

Chiếc hộp gỗ có màu vàng óng, chắc là đã được quét một lớp bột vàng.

"Chiếc hộp này lại là gỗ kim tơ nam mộc." "Loại gỗ này rất quý

hiếm.” Shirley Dương nhìn thấy chiếc hộp này thì có chút ngạc nhiên.

Vừa rồi cô không nhìn kỹ, nên đã bỏ qua nó.

Trương Thiên gật đầu, về việc này, hắn cũng không bận tâm.

Nhìn về phía chiếc hộp, hình chữ nhật, dài khoảng một mét, trông rất kỳ lạ.

“Lão đại mở ra xem đi, nói không chừng có bảo bối đấy.” Bàn Tử kích động nói, Trương Thiên gật đầu, sau đó từ từ mở chiếc hộp.Chỉ thấy hộp gỗ từ từ mở ra.

Một tờ tuyên chỉ trông có vẻ rất quý giá xuất hiện trước mắt mọi người.

Vào thời đó, có thể dùng tuyên chỉ thì chắc chắn là người có tiền, hơn nữa, loại giấy này, vừa nhìn đã thấy không tầm thường, lại còn được cất giữ cẩn thận trong hộp gỗ.

Đây chắc chắn là bảo vật của Cổ Mặc vương tử!

“Có phải là đồ chỉ pháp bảo gì không?” “Hoặc là đồ chỉ vũ khí cao cấp gì cũng được.” Trương Thiên trong lòng tràn đầy kỳ vọng.

Dù sao, có thể bảo quản kỹ lưỡng như vậy ở đây, mà Cổ Mặc vương tử lại tự mình tìm đến thiên ngoại thiết để chế tạo vũ khí.

Nói không chừng hắn còn là một kỹ sư thiết kế vũ khí nữa.

Dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, Trương Thiên từ từ mở đồ chỉ ra.

Dần dần, một lọn tóc đen xuất hiện.

Trương Thiên lập tức có một dự cảm không lành.

“Tôi biết ngay mà, cái tên này tuyệt đối không thể tùy táng thứ gì tốt đẹp được.” Nhìn thấy lọn tóc, Trương Thiên đã đại khái đoán

được đó là cái gì.

Cái này đúng là, vô ngữ nó mở cửa cho vô ngữ, vô ngữ đến nhà rồi!

"Lão đại, hình như là một bức họa mỹ nữ." Bàn Tử cười hắc hắc, nhưng vừa cười được hai tiếng.

Một lực lượng vô hình nào đó đã túm chặt tai hắn, sắc mặt Bàn Tử lập tức thay đổi.

"Ai, yêu nghiệt phương nào, báo danh tính ra!" Bàn Tử kích động nhìn về phía sau, nhưng chẳng có gì cả.

Trong chốc lát, Bàn Tử chỉ cảm thấy trên cổ hình như có bàn tay đang vuốt ve.

Hắn rùng mình một cái.

"Kia, tôi đùa thôi, tôi sai rồi…" Bàn Tử vội vàng nói, còn Shirley Dương thì có chút ngẩn người.

"Bàn Tử bị sao vậy?" "À Bàn Tử à, mỗi tháng đều có mấy ngày như vậy, đàn ông mà, quen đi là được." Trương Thiên xua tay, sau đó mở thứ trên tay ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bức chân dung xuất hiện.

Nhìn thấy bức chân dung, Trương Thiên liền hiểu ra, tại sao Cổ Mặc vương tử lại yêu đến chết đi sống lại, hóa ra, là có lý do!Chỉ thấy trong bức họa.

Nàng đội kim quan, khuôn mặt trái xoan, đây là đặc điểm phổ biến của phụ nữ Tây Vực.

Đôi tai hơi nhọn, có chút giống một tinh linh hoạt bát.

Đôi mắt rất to, có chút linh động khí chất, giữa hàng lông mày còn mang theo sự anh khí và sát phạt.

Trên chiếc cổ trắng như tuyết của nàng còn đeo một sợi dây chuyền đá quý màu xanh lục, càng tăng thêm vẻ cao quý, đoan trang cho vẻ đẹp hoạt bát, anh khí của nàng.

Nàng mặc một bộ lễ phục quý tộc Tây Vực, chỉ nhìn từ lễ phục cũng có thể thấy vóc dáng nàng thon thả, uyển chuyển.

Đây tuyệt đối là một tiên nữ không hơn không kém.

Điều khiến Trương Thiên chú ý nhất, vẫn là viên đá quý màu xanh lục trên cổ nàng, viên đá quý đó trông như một con mắt, có hình thoi.

"Thật sự rất đẹp." Hồ Bát Nhất chân thành nói.

Shirley Dương liếc nhìn Hồ Bát Nhất.

"Đúng là đẹp thật, nhưng mà, Hồ đại ca, anh thấy giữa hai chúng tôi, ai đẹp hơn?" Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất, Bàn Tử lúc này cũng vội vàng ngẩng đầu từ một bên.

"Ôi vãi, câu hỏi chết người!" Trương Thiên và Bàn Tử trong lòng lúc đó suýt nữa thì căng thẳng đến chết.

Hai người nghiêm túc nhìn Hồ Bát Nhất, ra sức nháy mắt.

Trương Khởi Linh thì nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn với mấy dấu chấm hỏi, y không biết hai người này đang làm gì.

Nhưng ánh mắt y nhìn về phía bức họa, công bằng mà nói, quả thật không tệ, nhưng y luôn cảm thấy, không đẹp bằng bóng hình trong lòng mình.

Nếu có cơ hội, Trương Khởi Linh nhất định sẽ đi tìm bóng hình đó trong lòng mình.

Nhìn Hồ Bát Nhất, Trương Thiên một vẻ mong đợi.

Hắn muốn xem, đồng chí Hồ, một người từng trải qua chiến tranh, lại là một thanh niên nhiệt huyết, sẽ nói ra những lời hào hùng tráng

chí gì.

“Tôi thấy, vẫn là cô ấy…” “Đu, đu, đu, đu, đu…” Lúc này, trong miệng Bàn Tử phát ra âm thanh như kèn hiệu, Shirley Dương lại bị thu hút sự chú ý.

Trương Thiên vỗ mạnh vào vai Hồ Bát Nhất.

Ánh mắt ra hiệu.

“Khen cô ấy, nhanh nhanh nhanh.” Trương Thiên liên tục nháy mắt mấy cái với Hồ Bát Nhất.

“Lão đại, tôi chưa khen ai bao giờ mà.” Hồ Bát Nhất gãi đầu, ánh mắt khó hiểu.

Trương Thiên lườm y một cái.

“Đồng chí Hồ, cậu vừa nói gì?

Tôi không nghe rõ.” “À, tôi nói… cô đẹp.” Hồ Bát Nhất cúi đầu, trên khuôn mặt đen sạm thêm chút đỏ ửng.

Lúc này khuôn mặt trông càng đen hơn.

Shirley Dương trên mặt nở nụ cười, có chút hài lòng.

Đây là lần đầu tiên cô ấy nói như vậy, Shirley Dương mạnh dạn trong lòng có chút xao động.

Cô rất nhanh đã ổn định lại bản thân.

“Đồng chí Hồ, không ngờ cậu cũng biết nói lời hay phết nhỉ, nhưng mà Lâu Lan công chúa này quả thật rất đẹp.” “Tôi rất muốn nhìn thấy dáng vẻ thật sự của nàng.” Shirley Dương nói, càng thêm phóng khoáng.

Chương 284

Trương Thiên hiểu, đây gọi là miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng thì vui sướng.

"Được rồi, đừng nói mấy thứ vô dụng này nữa, tìm xem bên trong còn có thứ gì có giá trị không." Trương Thiên nói, lật tìm những thứ trong quan tài.

Bên trong này ngoài một vài vật dụng linh tinh, thì có mấy chiếc hộp thu hút sự chú ý của Trương Thiên.

Tổng cộng ba chiếc hộp, Trương Thiên lấy ra.

Với việc này, hắn không hề mong đợi có phát hiện gì tốt đẹp.

Mở chiếc hộp đầu tiên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bông hoa vàng kim xuất hiện.

Mặc dù bông hoa không có nước, không có dưỡng khí nuôi dưỡng, nhưng vẫn tỏa ra màu sắc tuyệt đẹp.

Bông hoa này trông rất giống cánh hoa quỳnh, nhìn cực kỳ đẹp. `[Linh thảo: Sa Mạc Chi Hoa.] [Tác dụng của Linh thảo: Có thể kết hợp với Sa Mạc Chi Tinh, luyện chế ra Sa Thạch Đan, sau khi dùng có thể tăng cường độ của nhục thân.] [Giới thiệu Linh thảo: Sa Mạc Chi Hoa là một loài hoa kỳ lạ nở trong sa mạc, số lượng hiếm có, ngàn năm khó gặp.]` Trong đầu vang lên lời giới thiệu.

Trương Thiên nuốt một ngụm nước bọt.

Thật ra mà nói, thứ này, nếu hắn tự mình tu luyện nhục thân thì chắc chắn sẽ dùng trước, đơn giản là linh thảo luyện thể tốt nhất.

Đáng tiếc, trong đội của hắn, chỉ có Bàn Tử cái tên ngốc nghếch

này mới luyện thể.

"Xem ra lại phải tiện cho Bàn Tử rồi, nhưng cũng đúng, sau khi hắn luyện thể, ít nhất sau này gặp Vương Phi cũng có thể mạnh mẽ hơn một chút." Trương Thiên nghĩ trong lòng, Hồ Bát Nhất nhìn bông hoa trước mắt thì hơi nhíu mày.

Trong cuốn sách đan dược của Vương Tang Hải, có giới thiệu về loại hoa này.

"Lão đại, đây là Sa Mạc Chi Hoa sao?" Hồ Bát Nhất có chút ngạc nhiên.

Trương Thiên gật đầu: "Thứ không tệ, chúng ta mang về có ích." Nói xong Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử một cái, rồi gật đầu.

Sau đó lại mở những chiếc hộp còn lại ra.

Có một khối ngọc bài, chắc không phải dùng để tu luyện, mà giống một lệnh bài hơn.

Còn một cái khác thì là một ngọc bội, chắc chắn là ngọc bội công pháp.

Trương Thiên nhìn qua. `[Mặc Gia Đao Pháp.]` Nhìn cái tên, Trương Thiên lại không có chút ham muốn học tập nào, cái tên này hơi không phù hợp lắm.

Không quan tâm đến ngọc bội, Trương Thiên lại nhìn một lượt trong quan tài, xác nhận không còn gì có thể lấy được nữa, lúc này mới chuẩn bị rời đi.

"Lão đại, tôi lại tò mò không biết tại sao trong quan tài này lại có nhiều chén rượu như vậy, với cả vải vóc nữa, thật là kỳ lạ." Bàn Tử lẩm bẩm, Trương Thiên cũng không rõ.

"Thôi được rồi Bàn Tử, nên rút thôi, bên trong này toàn là những

thứ của mối tình đơn phương, chẳng có chút giá trị hữu dụng nào." Trương Thiên nói, có chút chán ghét, ngoài Sa Mạc Chi Hoa ra, thì chỉ có cái ngọc bội kia là có chút giá trị, còn lại, toàn là thứ quái gì đâu.

Bức họa, khăn sa phụ nữ đã dùng, và một loạt các vật phẩm kỳ quái… "Lão đại, bức họa này…" Bàn Tử cầm bức họa.

"Cứ cầm đi, biết đâu ra ngoài còn bán được tiền." Trương Thiên xua tay, Bàn Tử vội vàng nhét bức họa vào ba lô của mình.

"Hắc hắc, lần này tầm nhìn của Bàn gia chắc không tồi chứ." Bàn Tử cười hắc hắc, sung sướng đi theo sau Trương Thiên, mọi người lúc này mới ra khỏi lăng mộ.

Thật ra mà nói, đây là ngôi mộ Trương Thiên từng đạo, không đúng, là từng khảo sát qua mà không có hàm lượng kỹ thuật nhất.Đi theo con đường ban đầu của mộ huyệt lên trên.

Sau một loạt thao tác và chiến đấu của mọi người, bây giờ thời gian đã gần đến chiều.

"Oa, trăng to quá." Bàn Tử nhìn mặt trời trên trời, dùng tay che mắt.

"Bàn Tử, cậu ngủ mê man rồi à, đây là mặt trời." Hồ Bát Nhất nói một câu, sau đó mọi người đi ra khỏi đụn cát nhỏ.

Bên ngoài đụn cát, điều khiến Trương Thiên bất ngờ là An Lực Mãn không bỏ chạy, ngược lại còn đứng trân trân nhìn mấy người Trương Thiên.

"Này ông già, ông vẫn còn sống đấy à." Bàn Tử thấy vậy, cười hì hì đi tới.

"Bàn Tử, cậu nói cái gì thế, ông cụ thân thể khỏe mạnh, sao có thể chết trẻ được." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái.

An Lực Mãn đứng dậy.

“À, tôi đã nói mà, trời sẽ phù hộ cho mấy người mà.” “Hơn nữa, năm nay tôi cũng mới hơn ba mươi, các bạn hữu, tôi còn trẻ mà.” An Lực Mãn nói, cũng đứng dậy từ tấm thảm vải, đi về phía Trương Thiên và nhóm người.

“Mấy người có tìm thấy gì bên trong không?” An Lực Mãn tò mò nhìn Trương Thiên, ông ta thường dẫn du khách đi sa mạc, nhưng ông ta chưa từng xuống mộ, chứ đừng nói là nhìn thấy đồ bên trong.

“Một bức họa Lâu Lan công chúa, ngoài ra chẳng có gì khác.” Trương Thiên xua tay, tiện tay lấy bức họa ra cho An Lực Mãn xem.

Biết đâu An Lực Mãn nhìn thấy bức họa lại biết được vị trí của Lâu Lan cổ thành.

Quả nhiên khi ánh mắt An Lực Mãn rơi vào bức họa, cả người ông ta sáng bừng mắt.

“Ôi, tiên nữ hạ phàm đây mà, thảo nào ông tôi lại bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, đây là có lý do mà.” An Lực Mãn nói, trên mặt càng lộ rõ vẻ yêu thích cái đẹp.

An Lực Mãn nhìn rất lâu, lúc này mới rời mắt khỏi bức họa.

“Thế nào, ông già, ông xem bức họa này rồi, có nhớ ra gì không?” Hồ Bát Nhất nhìn An Lực Mãn, không khỏi hỏi.

Mọi người càng dồn ánh mắt vào An Lực Mãn.

“À, tôi lại nhớ ra một chuyện rồi.” An Lực Mãn thấy vậy, gãi đầu nói.

“Nghe ông tôi kể, ở sâu trong Hắc Sa mạc, ở cuối một con sông, có một quốc gia lớn, trong quốc gia đó, chuyên sản xuất binh khí, chế tạo vũ khí.” “Và con sông đó cũng được gọi là Sa Khí Hà.” An Lực Mãn

nói, ánh mắt lại quét một vòng xung quanh.

“Nhưng mà, Hắc Sa mạc lớn như vậy, hơn nữa cát vàng đầy trời, làm sao có sông được.” Ông ta nói, Trương Khởi Linh ở phía sau mở miệng.

“Chúng ta ở dưới lòng đất nhìn thấy ám hà, chắc hẳn chính là nó.” Sau khi y nói xong, mắt Trương Thiên càng sáng lên.

Nếu nói như vậy, thì tuyệt đối không sai.

Trước mộ huyệt của Cổ Mặc vương tử, có một ám hà, nếu những gì An Lực Mãn nói là thật.

Vậy thì đi xuôi theo con ám hà dưới lòng đất đó, nói không chừng có thể tìm thấy vị trí của Lâu Lan quốc.

Đương nhiên, muốn tính toán ra vị trí chính xác của con sông, thì cường độ nhiệm vụ của Hồ Bát Nhất cũng hiện ra rồi.

Dù sao, muốn tìm được hướng chảy của ám hà dưới lòng đất trên sa mạc dày đặc, cùng với vị trí chính xác, thì tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

“Lão Hồ, cái ám hà dưới lòng đất này, bên cậu có thể tìm được tuyến đường lưu thông chính xác không?” Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lấy bản đồ của Shirley Dương ra.

“Sa mạc quá dày đặc, cộng thêm trong sa mạc cũng không có bản đồ tuyến đường chính xác, có chút khó khăn.” “Nhưng mà, tôi sẽ cố gắng hết sức để suy đoán, chúng ta tối nay có thể dựng trại ở đây trước, nghỉ ngơi một đêm đã.” Hồ Bát Nhất nói, hắn định dựa vào hướng chảy của ám hà trong mộ Cổ Mặc vương tử để phán đoán vị trí chính xác của phía thượng nguồn con sông.

Trương Thiên gật đầu đồng ý, sau đó, mọi người lại đi về phía giếng cổ kia.

Tối nay họ định ngủ cạnh giếng cổ.

Nơi đây không những có thể tránh được những trận gió cát thỉnh thoảng ập tới, mà còn có thể tránh được ánh nắng mặt trời gay gắt.

Trong sa mạc, điều nguy hiểm nhất không gì hơn mặt trời, một khi con người bị phơi nắng quá ba tiếng đồng hồ, lượng nước trong cơ thể sẽ mất đi một cách không thể đảo ngược.

Lần nữa quay lại giếng cổ, Bàn Tử đi tìm một ít củi, còn Trương Thiên và nhóm người thì trải mấy tấm đệm xuống đất.

Như vậy, tối nay mọi người cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Sau khi Trương Thiên và nhóm người làm xong thì liền ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu khôi phục chân khí đã tiêu hao trong cơ thể mình.

Trương Khởi Linh không nói gì, yên lặng ngồi một bên.

"Nhìn từ bản đồ, tôi ước tính, vị trí của chúng ta là ở đây, và nhìn từ địa thế núi phía trên, phía trên hẳn có một vùng trũng lòng chảo.

"Từ góc độ địa lý mà nói, cái này rất có khả năng là nguồn nước chảy." Shirley Dương nhìn bản đồ trước mắt, cô ấy càng dùng bộ óc thông minh của mình để chỉ dẫn đường đi.

Hồ Bát Nhất nhìn Shirley Dương chỉ ra con đường, không thể phủ nhận, cô gái Shirley Dương này quả thực rất thông minh.

Mặc dù là loại bản đồ lớn như vậy, cô ấy cũng có thể tìm ra vị trí.

"Vị trí này, quả thực có khả năng, nhưng, nếu xét từ phong thủy mà nói, nơi đây lại là một địa điểm nguy hiểm." "Cậu nhìn xem, sao Chu Tước môn ở phương Nam đang chiếu rọi toàn bộ lòng chảo, tạo thành một cục tử địa, xét theo sự huy hoàng của Lâu Lan quốc lúc bấy

giờ, muốn huy hoàng được, tuyệt đối không thể xây thành trì ở đó." Hồ Bát Nhất nói, Shirley Dương lại có chút không hiểu Hồ Bát Nhất đang nói gì.

Ví dụ như cái gì mà sao Chu Tước môn ở phương Nam, cô ấy thậm chí còn chưa từng nghe nói đến.

Nhưng đối mặt với sự phủ nhận của Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng không giận, dù sao năng lực của Hồ Bát Nhất quả thực rất mạnh.

"Vậy thì, chúng ta phải đi từ đâu?" Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất từ từ đi ra khỏi đụn cát, trong tay hắn cầm một cây gậy gỗ nhỏ.

Và la bàn thì không ngừng xoay tròn.

"Nhìn từ hướng ám hà dưới lòng đất, chúng ta hiện tại đang ở khu vực trung tâm của tinh tú Bạch Hổ ở phương Tây." "Chúng ta muốn tìm đến thượng nguồn ám hà, thì phải đi từ phía Tây này sang phía Đông." Hắn nói, Hồ Bát Nhất càng vẽ một sơ đồ trên mặt đất.

"Ý của cậu là, chỉ cần đi theo vị trí tinh tú là được sao?" Shirley Dương mở miệng nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu rồi lại lắc đầu.

"Hướng chảy của sông núi, là quy luật của tự nhiên, sao có thể do tinh tú suy đoán được, trừ khi con sông này là do con người xây dựng." "Đợi đến tối đi, tôi tối sẽ xem lại, chắc là có thể tìm được hướng chảy." Hồ Bát Nhất nói, Shirley Dương gật đầu.

"Không cần quá vội, thời gian còn rất nhiều." Shirley Dương nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, trong đầu thì vẫn đang nghĩ về chuyện con sông.

Lúc này, Bàn Tử từ không xa ôm một đống củi khô vội vã chạy về.

Chương 285

“Lão đại, thật là kỳ lạ, cái thành này từ kiến trúc, cùng với tuyến đường đơn giản mà xem, Bàn gia tôi phát hiện trước đây nơi này hẳn là có sông, nhưng không ngờ, bây giờ lại khô cạn rồi.” Bàn Tử ném củi xuống đất, không khỏi cảm khái nói.

“Cái tên này cậu còn biết xem sông nữa à?” Trương Thiên lại có chút ngạc nhiên, còn Bàn Tử thì hắc hắc cười.

“Lão đại, Bàn gia tôi đây thì mười tám ban võ nghệ cái gì cũng tinh thông mà.” “Đàn ông không thể nói không được!” Bàn Tử rất nghiêm túc nói.

Trương Thiên vỗ trán, không để ý đến Bàn Tử, tiếp tục tu luyện.

Còn Hồ Bát Nhất sau khi nghe thấy lời của Bàn Tử, thì lập tức đứng dậy.

Trên mặt có chút kích động.“Bàn Tử, nhanh lên, cậu vừa nhìn thấy lòng sông ở chỗ nào?” Đột nhiên, Hồ Bát Nhất như được tiêm máu gà, đứng bật dậy, kích động nhìn về phía Bàn Tử.

“Lão Hồ, cậu bị điên à?” “Ở đằng kia, đằng kia còn có một cây cổ thụ nữa kìa.” Bàn Tử thấy vậy, từ từ chỉ về hướng không xa bên ngoài.

Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó trực tiếp đi ra ngoài.

“Ôi, thật là giật mình thót tim, bọn trẻ bây giờ đúng là nóng vội, bánh to của tôi suýt rớt rồi.” An Lực Mãn ngồi một bên, tay cầm bánh to, vừa gặm vừa bình thản mở miệng.

Bàn Tử lúc này lại ngồi cạnh An Lực Mãn.

“Ông già, lúc trước chúng tôi xuống mộ, ông có chúc phúc cho

chúng tôi không đấy?" Đôi mắt nhỏ của Bàn Tử chằm chằm nhìn An Lực Mãn, nhìn An Lực Mãn đến mức trán cũng lấm tấm mồ hôi.

"Ôi, bạn hữu này, tôi đây làm việc bằng lương tâm, mấy người không cho tôi nói chuyện thì tôi tuyệt nhiên không nói một câu nào." "Trời sẽ chứng minh sự trong sạch của tôi." An Lực Mãn vội vàng nói, Bàn Tử nheo mắt lại, lẩm bẩm.

"Kỳ lạ thật, nếu cái miệng thối của ông không mở ra, chẳng lẽ là Bàn gia tôi làm sao?" Bàn Tử tâm trung nghĩ, rồi lắc đầu, không nghĩ thêm nữa.

An Lực Mãn thì thở phào nhẹ nhõm, may mà, mình thông minh.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, miệng mình thật sự lợi hại đến vậy sao?

"Đây nhất định là năng lực trời phú cho mình, chuyên dùng để trừng phạt kẻ xấu, mình phải trân trọng nó thật tốt." An Lực Mãn nghĩ trong lòng, trong lòng càng có chút kiêu ngạo thầm kín.

Nhưng, An Lực Mãn lại không rõ, cái năng lực trời phú này của mình, phải làm sao mới có thể sử dụng hoàn hảo được.

Lúc này, bên ngoài, Hồ Bát Nhất vội vã chạy về.

"Tôi tìm được manh mối rồi." Đột nhiên, giọng Hồ Bát Nhất truyền đến, trong giọng nói mang theo chút kích động.

"Lão Hồ, cậu đi tiểu một cái thôi mà đã tìm được manh mối rồi?

Cậu cũng nhanh quá đấy." Bàn Tử ở một bên nói, Hồ Bát Nhất càng hung hăng lườm Bàn Tử một cái.

"Tôi phát hiện, con sông ở giếng cổ dưới chân chúng ta, không phải là con sông ban đầu." "Mà là con sông khác được khai thác sau này, và hướng chảy của con sông lại được xây dựng theo hướng tốt

nhất trong lòng người xây dựng.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử đang nhai một cái bánh bao thô.

“Lão Hồ, nói trọng điểm đi.” Hắn vừa ăn vừa nói.

Shirley Dương và Trương Khởi Linh ánh mắt đồng thời rơi vào Hồ Bát Nhất.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất lại mở miệng.

“Nếu là do con người tự chủ xây dựng, vậy thì dễ xử lý rồi, khả năng lớn sẽ theo sự sắp xếp của tinh tú, hướng cát lợi nhất để quy hoạch, vậy nên, chúng ta chỉ cần đợi đến tối, là có thể tìm được vị trí mạch sông.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử không hiểu gì cả nhưng vẫn gật đầu.

Trong nhóm người này, ngoại trừ Trương Thiên và Trương Khởi Linh có lẽ có thể hiểu một chút.

Còn những người khác thì đúng là đối ngưu đạn cầm rồi.

Hồ Bát Nhất thấy vẻ mặt của Bàn Tử và Shirley Dương, hắn không nói thêm gì nữa.

Ai, quả nhiên lão đại mới là tri kỷ của mình mà!

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Đêm tối buông xuống.

Hồ Bát Nhất ngồi trên sa mạc nhìn bầu trời đầy sao.

Trong sa mạc không có ô nhiễm, cũng không có tiếng ồn ào tạp nham, những vì sao ở đây trông càng thêm đẹp, càng thêm quyến rũ.

“Nhìn từ sự sắp xếp của các tinh tú trong tinh tú Bạch Hổ, chúng ta chỉ cần tìm được tinh tú Kháng Kim Long là được.” Hồ Bát Nhất nói, hắn còn vẽ từng đường tuyến trên cát sa mạc dưới chân.

Chờ sau khi sắp xếp xong tuyến đường theo tinh tọa, Hồ Bát Nhất chợt phát hiện, vị trí của Lâu Lan cổ thành, lại có khoảng cách ngược hướng với dãy núi Taklamakan.

Điều đó có nghĩa là, Tinh Tuyệt cổ thành hay Lâu Lan cổ thành, cả hai đều không thể có được cùng lúc.

Không thể đi cùng lúc, muốn tìm Lâu Lan cổ thành, thì phải trì hoãn thời gian của Tinh Tuyệt cổ thành.

"Đây chính là lộ tuyến sao?" Shirley Dương đi tới, ngồi xổm xuống, mái tóc xoăn của Shirley Dương được buộc thành một bím đuôi ngựa, trông lại thêm một chút anh khí.

Hồ Bát Nhất gật đầu, ánh mắt sắc bén nhìn tuyến đường trên sa mạc.

"Quả thực là lộ tuyến, nhưng mà, bây giờ chúng ta đang đối mặt với một vấn đề." Hồ Bát Nhất nói, Shirley Dương ngồi xuống.

"Vấn đề gì." "Lâu Lan cổ thành và Tinh Tuyệt cổ thành tách biệt, ngược hướng, nếu chúng ta đi Lâu Lan thì sẽ trì hoãn thời gian của Tinh Tuyệt cổ thành." Hồ Bát Nhất nói, Shirley Dương lại hơi lắc đầu.

"Xem cái nào có thể mang lại lợi ích cho chúng ta, thì đi cái đó." "Dù sao chúng ta cũng đã đợi lâu như vậy rồi, cũng không kém chút thời gian này đâu." Shirley Dương nói, Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Theo lẽ thường mà nói, Lâu Lan cổ thành, hẳn là an toàn hơn Tinh Tuyệt cổ thành, dựa theo bích họa của Cổ Mặc vương tử mà xem Tinh Tuyệt cổ thành đã thống trị các quốc gia xung quanh, trong đó cũng bao gồm Lâu Lan quốc." "Vậy nên, Lâu Lan quốc là lựa chọn tốt nhất." Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt nhìn về phía Shirley Dương.

"Xin lỗi, đã để cô phải mất thêm một chút thời gian." Shirley

Dương xua tay, lại không hề bận tâm.

“Nếu không phải các cậu, tôi muốn đến đây cũng rất khó khăn, đáng lẽ tôi phải cảm ơn các cậu mới đúng.” Hai người nói, dần dần, cả hai đều không nói thêm gì nữa mà nhìn lên bầu trời đầy sao, trong chốc lát lại có chút thư thái.

“Phì phì, còn rủ Bàn gia tôi đi ngắm sao nữa.” Nhìn lão Hồ, Bàn Tử trong lòng cũng dâng lên một trận ghen tị, vội vàng cằn nhằn với ngọc bội.

Sau đó, Bàn Tử cũng ra khỏi đụn cát nhỏ, một mình đi đến một góc, đi ngắm sao với Vương Phi rồi.

Lúc này trong đụn cát, chỉ còn lại Trương Khởi Linh ngồi cạnh Trương Thiên, còn An Lực Mãn thì nằm ngủ trên mặt đất.

Ba người đàn ông to lớn ở lại trong đụn cát nhỏ.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Một đêm tu luyện đã giúp chân khí của Trương Thiên khôi phục không ít, nhưng nếu muốn hoàn toàn khôi phục, e rằng còn phải tu luyện thêm một thời gian nữa.

Mở mắt ra, Trương Thiên nhìn xung quanh.

“Lão đại cậu tỉnh rồi, lão Hồ tìm được manh mối rồi.” Bàn Tử thấy Trương Thiên mở mắt, càng có chút kích động nói.

Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất, chỉ thấy Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Ừm, dựa theo sự sắp xếp của tinh tọa, cùng với thuật di sơn bài hải, tôi đã suy đoán ra vị trí tốt nhất của dòng sông.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu.

“Vậy còn chờ gì nữa, trực tiếp xuất phát thôi.” Trương Thiên vung tay, hắn không muốn lãng phí thời gian ở đây.

“Nhưng mà, lão đại, Lâu Lan quốc và Tinh Tuyệt cổ thành là hai hướng ngược nhau, nếu chúng ta đi Lâu Lan quốc, e rằng muốn tìm đến cổ thành sẽ phải tốn thêm vài ngày nữa.” Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu.

“Vì đều là mộ, chúng ta đương nhiên đều phải đi xem rồi, ai trước ai sau cũng không khác biệt lớn lắm.” “Đi Lâu Lan trước đi, ở đó nói không chừng có thể tìm được một số trang bị.” Trương Thiên nói.

Hắn đã nhắm đến chiến bào của Lâu Lan công chúa.

Tuy là của phụ nữ mặc, nhưng giặt giũ đi nói không chừng vẫn có thể dùng được.

Trương Thiên không hề muốn bỏ qua.

Không thì Trương Khởi Linh gầy gò, nói không chừng vóc dáng giống Lâu Lan công chúa, đến lúc đó, để y mặc không phải tốt rồi sao.

Chỉ huy thực lực không lên được, chẳng lẽ không thể điên cuồng tăng cường tấn công cho chủ lực, mua trang bị sao?

Khả năng của chủ lực đã được nâng cao, có thể nói là cả nhà đều được nhờ.

Nghĩ đến bộ phòng cụ kiên cố bất tồi đó, Trương Thiên liền chảy nước miếng.

Trương Khởi Linh mặc vào, tuyệt đối phù hợp!Trương Thiên lắc lắc đầu, gạt bỏ những hình ảnh kỳ quái trong đầu.

“Xuất phát thôi, chúng ta trực tiếp đi Lâu Lan cổ thành, Lâu Lan cổ thành là thành trì nổi tiếng về việc đúc vũ khí, những thứ có thể mang lại cho chúng ta hẳn không tệ.” Trương Thiên nói, mọi người cũng không có dị nghị, sau đó mọi người bắt đầu chuẩn bị một chút, mang tất cả đồ đạc trên đất đi.

Sau khi mọi thứ được thu dọn xong, mọi người lại cười lạc đà.

"Ôi, trời ơi, xin hãy phù hộ cho chúng con…" "Này này này, ông già, cái này không được cầu nguyện đâu, muốn đi thì đi nhanh lên, đừng có lề mề." Thấy An Lực Mãn định cầu nguyện một chút, Bàn Tử vội vàng kéo tên này lại.

Đùa gì vậy, hai lần trước suýt nữa thì hại chết người, Bàn Tử làm sao có thể để tên này ước nguyện nữa.

"Xin lỗi ông già, trước khi đến đích, ông cứ chịu khó một chút vậy." Chỉ thấy Hồ Bát Nhất lấy ra một mảnh vải thô.

"Này, mấy người muốn làm gì?" "Ôi, không, không…" Ngay sau đó, xung quanh truyền đến tiếng la hét của An Lực Mãn, rất nhanh, chỉ thấy miệng An Lực Mãn bị bịt lại.

Tên này "ô ô" mấy tiếng, mặt đỏ bừng.

"Tôi khuyên ông đừng có cởi thứ này ra, nếu không hắc hắc." Bàn Tử cười hắc hắc, An Lực Mãn lập tức ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Lúc này, An Lực Mãn càng ấm ức cười lạc đà, còn miệng đã bị hai người Bàn Tử bịt kín bằng vải thô.

Căn bản không thể nói được lời nào.

Hiện trường. `[Cười chết mất, đây là ông hướng dẫn viên du lịch hèn mọn nhất tôi từng thấy đấy.] [Haha, chú An Lực Mãn cũng đủ đen đủi, lại gặp phải Bàn Tử và nhóm của hắn.] [Nếu là tôi, đã sớm cho ông ta cút rồi, cái thứ này, cái miệng đúng là thối.] [Cầu An Lực Mãn bóng ma tâm lý.]` Tại hiện trường, nhìn dáng vẻ của An Lực Mãn càng khiến mọi người cười phá lên.

Trên mạng càng ồn ào một phen. `[Nói đi cũng phải nói lại, sau khi họ tìm thấy Lâu Lan cổ thành, có tìm thấy khôi giáp công chúa không?] [Theo ghi chép trên mạng mà xem, sau khi đoàn chuyên gia đến cổ

thành, trong quan tài không có gì cả, bên trong chỉ có vật tùy táng, khôi giáp chắc chắn đã bị mang đi rồi.] [Vậy tại sao sau này không thấy khôi giáp, hơn nữa khôi giáp của phụ nữ, tôi nghĩ, Trương Thiên cũng không mặc vừa đâu nhỉ.] [Có khả năng nào, Lâu Lan công chúa phục sinh rồi không?]` Lúc này trên mạng càng có vô số tiếng nghi ngờ, không ngừng truyền đến.

Chương 286

Còn trong màn hình, mấy người Trương Thiên đang cưỡi lạc đà, từ từ tiến về phía trước.

“Lão Hồ, tối qua cậu cứng rắn cùng cô Dương ngắm sao cả đêm, có giác ngộ gì không?” Bàn Tử, cười hì hì tiến lại gần Hồ Bát Nhất một chút.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn, giả vờ cao lãnh.

“Bàn Tử, không ngờ cậu còn có sở thích rình mò người khác sao?” “Đâu có, Bàn gia tôi đây gọi là, quan tâm đồng chí.” Bàn Tử nói, trên mặt Hồ Bát Nhất lại có chút buồn bực, cái cảm giác bị người khác theo dõi này, quả thực có chút không được tự nhiên cho lắm.

“Cứ đi thẳng về phía trước, xuyên qua khoảng mười mấy kilomet sau đó rẽ phải, đi thêm khoảng mấy chục dặm đường nữa, là gần đến rồi.” Hồ Bát Nhất chỉ đường, sắc mặt An Lực Mãn lại có chút khó coi.

Ông ta vội vàng giật đứt miếng vải trên miệng.

“Ôi, không thể đi tiếp được nữa, chúng ta đã ở trong khu vực Hắc Sa mạc rồi, đi tiếp nữa là không còn đường nữa đâu.” “Đến lúc đó, tất cả chúng ta đều sẽ lạc đường thôi.” An Lực Mãn nói, trên mặt càng lộ ra vẻ lo lắng.

“Ông già, ông đừng có lo hão nữa, lão Hồ, thấy chưa, đèn chỉ đường hình người, lạc đường ư?

Không thể nào.” “Sa mạc có Bàn gia tôi, cột mốc hình người, lão đại, anh cả của tập đoàn, anh hai, người ngoan ít nói, ông sợ cái quái gì.” Bàn Tử nói, trên mặt càng lộ ra vẻ tự tin.

“Chúng ta sẽ đắc tội với trời đấy, hơn nữa, nghe nói, ở trung tâm sa mạc, có một loại bọ cạp, cực kỳ đáng sợ, trong cơ thể chúng chứa kịch độc.” “Thiên bách năm nay, những con bọ cạp đó đã tồn tại ở khu vực trung tâm Hắc Sa mạc, chúng đời đời bảo vệ vùng sa mạc này, căn bản không thể đi qua được đâu.” An Lực Mãn nói, trên mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Ông già, tôi nhớ, trước đây ông không nói là ông đã xuyên qua toàn bộ sa mạc rồi sao?

Bây giờ sao lại sợ bọ cạp thế này?” Hồ Bát Nhất nhìn An Lực Mãn, không khỏi mở miệng nói.

An Lực Mãn có chút ngại ngùng, ông ta cúi đầu.

“Kia, thực ra tôi cũng không hoàn toàn xuyên qua, chỉ là đi một vòng ở ngoại vi Hắc Sa mạc, rồi quay về mà thôi, cái giếng đó, chính là nơi sâu nhất tôi từng đến rồi.” An Lực Mãn nói, mọi người một trận buồn bực.

Này, cái miệng của An Lực Mãn, không chỉ thối, mà còn rất giỏi lừa người nữa.

“Ông già này, dám lừa chúng tôi, Bàn gia tôi đợi về sẽ làm thịt con lạc đà của ông mà ăn!” Bàn Tử bất bình nói, trên mặt càng mang theo chút nghiêm túc.

Hắn đã quyết tâm ăn thịt lạc đà rồi, da trâu cũng không cản được!

“Ôi, tôi không cố ý mà, với lại lạc đà là bạn tốt nhất của chúng ta, huynh đệ Bàn, chúng ta lấy hòa làm trọng…” An Lực Mãn nói, càng sợ Bàn Tử ăn thịt lạc đà của mình.

“Thôi được rồi Bàn Tử.” Hồ Bát Nhất ngắt lời Bàn Tử.

Xung quanh toàn là cát vàng ngút trời, bầu trời lại trong xanh như một đại dương bao la.

Dưới ánh nắng gay gắt, nhiệt độ còn tăng lên đến hơn bốn mươi độ.

So với sông Nam Hà sau này, hình như còn cao hơn một chút.

Trên sa mạc, còn có thể nhìn thấy một vài loài rắn độc, và cỏ hoang di chuyển trên sa mạc.

Gió nhẹ thổi tung cát vàng, khiến Bàn Tử ho khan không ngừng.

Shirley Dương che chắn một đợt gió cát xong, liền nhìn về phía Trương Thiên.

Cô ấy nhớ ra một chuyện.

"Trương đại ca, Bàn Tử trước đây nói gì mà tập đoàn, các anh cũng thành lập tập đoàn rồi sao?" Đôi mắt to của Shirley Dương lấp lánh, trên mặt mang theo chút tò mò.

Cô không ngờ, loại người thô lỗ như Trương Thiên và Hồ Bát Nhất, cũng thành lập tập đoàn sao?

Phải biết, tập đoàn, đó là một danh xưng không có ở Hạ quốc hiện tại.

Trương Thiên có thể thành lập loại hình này, tư tưởng đã rất đi trước thời đại rồi.

Trương Thiên xua tay cười nói.

"Không có gì, chỉ là làm ăn nhỏ thôi." Trương Thiên nói, Shirley Dương lại nhẹ nhàng lắc đầu.

"Vì tôi đã nhập hội rồi, vậy chúng ta cũng coi như là người một nhà, đợi ra ngoài, tôi cũng đầu tư vậy, nhà tôi không có nhiều tiền, cứ đầu tư hai trăm triệu trước đã." Shirley Dương nói, Trương Thiên liền ho khan một tiếng.

Suýt nữa thì ngã từ trên lạc đà xuống.

Và lúc này, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất đều ngây người.

Đặc biệt là Bàn Tử, miệng đã há to, trên mặt cũng đỏ ửng.

Cả người đều ngớ ra.

Điều này còn khiến Bàn Tử ba quan sụp đổ hơn cả ở buổi đấu giá.

Hai trăm triệu… tiền nhỏ… Bàn Tử không thể hiểu nổi.

Còn Hồ Bát Nhất cũng trong lòng có chút nặng trĩu, dù sao Shirley Dương càng ưu tú, Hồ Bát Nhất càng cảm thấy mình không xứng với người ta.

Hai trăm triệu tùy tiện lấy ra, đây đã không phải là chuyện Hồ Bát Nhất có thể tưởng tượng được nữa rồi.

"Lão Hồ, cậu bám được đại gia rồi, phải nắm bắt thật tốt đấy, đây là cơ hội tốt để cá chép hóa rồng." Bàn Tử chọc chọc Hồ Bát Nhất, có chút kích động.

"Bàn Tử, đừng nói bậy." Hồ Bát Nhất nói một câu, cũng không mở miệng nữa.

Chỉ có Trương Thiên nuốt một ngụm nước bọt.

Hai trăm triệu vốn đầu tư vào, tập đoàn của hắn tuyệt đối có thể đứng vững ở Bắc Ly trong thời gian ngắn.

Cộng thêm thực lực nội bộ tập đoàn của hắn hiện tại đang từ từ tăng trưởng, lần này từ sa mạc trở về, cộng thêm vốn đầu tư của Shirley Dương.

Trương Thiên có lòng tin, chỉ sau một đêm sẽ trở thành tập đoàn số một, số hai ở Bắc Ly!

"À đúng rồi, gia tộc của cô tên là gì?" "Dương Thị gia tộc." Shirley Dương thốt ra mấy chữ.Trương Thiên ra sức tìm kiếm gia tộc của Shirley Dương trong đầu, nhưng hắn phát hiện, gia tộc này, hắn

căn bản chưa từng nghe nói đến.

Thấy trên mặt mấy người Trương Thiên lộ vẻ nghi hoặc.

Shirley Dương lại sảng khoái cười lạc đà, nhẹ nhàng mở miệng.

"Gia tộc của tôi thường sẽ không lộ diện trước công chúng, vậy nên, không biết cũng rất bình thường." Shirley Dương nói, Trương Thiên cũng biết suy nghĩ của những gia tộc giàu có đó.

Đối với những nhà giàu cấp cao, họ càng thích thao túng kinh tế từ phía sau, chứ không chỉ giới hạn ở mặt nổi.

"Tôi hiểu!

Lão Hồ, giống như thư trong nhà chúng ta nói, có một đại gia ở thâm sơn, không ai biết thân phận của ông ta, đột nhiên một ngày ông ta xuất ra thẻ thân phận địa chủ, khiến toàn bộ thôn dân chấn động." "Giống như cắm hành vào mũi, thừa thãi." Bàn Tử ra vẻ bừng tỉnh, Shirley Dương càng trợn mắt nhìn Bàn Tử.

Cô ấy bây giờ đã không muốn nói gì nữa rồi.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, vừa định nói mấy câu với Bàn Tử, nhưng nghĩ đến cái miệng của Bàn Tử đã đạt đến đỉnh cao, liền dứt khoát dùng chân đá Bàn Tử một cái.

"Nhà cô Dương kia gọi là thâm tàng bất lộ, lại bị cái miệng cậu nói một cái, thành ra như tên địa chủ ngốc nghếch." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử ôm mông kêu thảm một tiếng.

Trương Thiên nhìn về phía Shirley Dương.

Tập đoàn của hắn hiện đang ở giai đoạn khởi đầu, nếu có một lượng lớn ngoại tệ chảy vào, thì tuyệt đối là một chuyện không tệ, nhưng Trương Thiên suy nghĩ một chút lại không muốn để các đại gia tộc can dự vào.

Dù sao nếu vốn đầu tư quá nhiều, đến lúc đó tập đoàn có còn là của mình hay không cũng không biết được.

"Vậy thì đa tạ cô Dương." Trương Thiên nói lời cảm ơn trước.

Chuyện đầu tư vốn thì tính sau, nếu cô ấy muốn tham gia, thì tham gia, nếu không muốn, cũng có thể từ chối.

"Có thể cùng Trương đại ca xây dựng tập đoàn, cũng là vinh hạnh của tôi." Shirley Dương lại khách khí nói một câu.

"Lão đại, thật là, con lạc đà trên sa mạc này đều sắp mệt chết rồi, còn bao xa nữa chứ, cái Hắc Sa mạc này, thật là lớn." Bàn Tử một bên nằm bò trên lạc đà, ánh mắt nhìn về phía mặt trời chói chang trên đỉnh đầu.

Điều này khiến Bàn Tử bị phơi nắng đến mức có chút khó chịu.

"Theo chỉ dẫn của khúc văn tinh, chúng ta hẳn là sắp đến khu vực trung gian rồi." Nghe thấy lời than vãn của Bàn Tử, Hồ Bát Nhất ngồi trên lạc đà, thản nhiên nói.

"Mẹ kiếp, cuối cùng cũng sắp đến, Bàn gia tôi đều sắp héo quắt rồi." Bàn Tử lẩm bẩm, hắn nhìn về phía không xa.

"Ông già, ông đừng có nói nữa, chỗ này làm sao có nguy hiểm được chứ, đúng không lão Hồ." Bàn Tử nói với An Lực Mãn một câu, sau khi hắn nói xong.

Cát dưới đất liền bắt đầu cuộn trào.

"Ngao ô…" Khoảnh khắc tiếp theo, những con lạc đà vốn đang đi bình thường trên sa mạc lập tức biến mất trong cát.

Xung quanh chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của lạc đà.

"Trời ơi, lạc đà của tôi!" An Lực Mãn thấy lạc đà của mình bị cát nuốt chửng, liền trực tiếp nhảy xuống.

“Ông già, đừng xuống!” Thấy An Lực Mãn nhảy khỏi lạc đà, Hồ Bát Nhất càng hét lên, Trương Thiên cũng vội vàng đứng dậy ngăn cản ông ta.

Nhưng không có cách nào, từ phía Trương Thiên đến chỗ An Lực Mãn, khoảng cách hơi xa, dù là Trương Khởi Linh cũng không thể đến ngay lập tức.

Còn An Lực Mãn lúc này đã đặt một chân xuống cát rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới cát lại một trận cát vàng cuộn lên.

Trương Thiên ném một lá phù lục xuống, nhưng, phù lục vừa mới rơi xuống cát, An Lực Mãn đã biến mất.

“Trời nhất định sẽ phù hộ cho tôi.” Chỉ nghe An Lực Mãn để lại một câu nói, sau đó cả người biến mất trong sa mạc.

Mọi người: “…” “Lão đại, đúng là hết nói nổi, lúc này còn tin vào trời nữa chứ, cái ông trời chết tiệt này, ông ta hình như chẳng có tác dụng gì cả.” Bàn Tử nhìn An Lực Mãn biến mất, càng không có chút thiện cảm nào với ông trời.

“Bàn Tử, thôi đi, không phải là cậu đấy à, cái miệng thối của cậu cũng nên bịt lại!” Hồ Bát Nhất trừng Bàn Tử một cái, An Lực Mãn đã lĩnh cơm hộp rồi, bây giờ họ không còn người dẫn đường nhỏ trên sa mạc nữa.

Tuy rằng tên này chẳng có tác dụng gì, nhưng ít ra họ vẫn dùng lạc đà của An Lực Mãn, bây giờ thì tốt rồi.

Chương 287

An Lực Mãn mất tích.

Lạc đà thì còn lại.

“Dưới lớp cát này, tôi nghĩ, hẳn là loại bọ cạp trong truyền thuyết rồi, chúng ta trước tiên hãy đưa lạc đà đến vị trí an toàn, đảm bảo an toàn cho lạc đà.” Trương Thiên hét lên, ban đầu xuất hành mang theo tám con lạc đà, bây giờ chết một con, còn lại bảy con, phải đảm bảo an toàn cho chúng mới được.

Nếu không, sau này ra khỏi sa mạc, họ sẽ phải đi bộ.

“Chúng ta đi lùa lạc đà.” Shirley Dương hét lên, cô ấy nhìn Hồ Bát Nhất, thấy Hồ Bát Nhất gật đầu, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử liền vội vàng cưỡi lạc đà chạy về phía sau.

Còn Trương Thiên và Trương Khởi Linh đã nhảy khỏi lạc đà, đồng thời những con lạc đà mà hai người cưỡi cũng vắt chân lên cổ chạy theo đại đội.

“Lâm.” “Bạo Phong Phù.” Trương Thiên lấy mộc kiếm đào ra, một lá chân khí phù lục xuất hiện.

Phù lục trên mặt đất nóng bỏng phát ra ánh sáng ẩn hiện, đồng thời, xung quanh cũng bắt đầu nổi lên cuồng phong.

Cuồng phong thổi tung cát xung quanh, tạo thành một cơn bão cát nhỏ.

Sau khi bão cát nhỏ hình thành, những thứ ẩn dưới lớp cát cũng dần dần lộ ra.

“Mẹ ơi, Bàn gia từ nay về sau không khoác lác nữa, hóa ra lão đại còn có thể thổi tung cát cuồng phong lên được.” Sau khi mấy người

Bàn Tử đặt lạc đà ở nơi an toàn, Bàn Tử nhìn về phía Trương Thiên nơi cuồng phong nổi lên, càng mím môi.

"Chúng ta lên giúp đi." Shirley Dương nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, tuy rằng năng lực của ba người họ không quá mạnh.

Nhưng Bàn Tử có tàn kiếm, Hồ Bát Nhất có cước pháp, khinh công, Shirley Dương còn có thuốc nổ, cũng có thể giúp được một tay.

Sau đó, ba người ổn định lạc đà tại chỗ, Bàn Tử là người đầu tiên xông tới.

"Trời xanh xanh đất mênh mông, tiểu địa sa mạc dê bò vui." Bàn Tử cười hắc hắc, đồng thời người đã đến chỗ Trương Thiên.

"Mấy cậu sao lại quay lại?" Trương Thiên thấy vậy không khỏi liếc nhìn ba người Bàn Tử và Hồ Bát Nhất.

"Lão đại, cùng tiến cùng lùi mới là huynh đệ tốt mà." Bàn Tử cười hắc hắc.

Đồng thời sau cơn cát cuồng phong, những thứ bên trong sa mạc cũng dần dần xuất hiện.

Khi nhìn thấy những thứ bên trong cát, mọi người càng hơi nhíu mày.

"Bọ cạp to quá, hơn nữa trên người nhìn sao lại giống xương khô thế nhỉ." "Đây hẳn là Sa Mạc Khô Lâu Hạt trong truyền thuyết rồi, đáng tiếc, An Lực Mãn chết rồi, nói không chừng ông ta nhận thức." Trương Thiên không nhìn Shirley Dương, trực tiếp mở miệng nói.

Chỉ thấy, trước mắt họ đang bò hai con bọ cạp khổng lồ.

Bọ cạp một lớn một nhỏ, con nhỏ hẳn là con của con bọ cạp lớn kia.

Con bọ cạp lớn toàn thân dài năm mét, nếu nói về chiều cao thì

gần một mét hơn, trông càng là một vật khổng lồ.

Thân thể màu đen, trên đó có hoa văn giống như xương khô, trên đầu bọ cạp, hình như còn có một thứ giống đầu người, trông rất kỳ lạ.

Nếu con bọ cạp này đứng dậy, nhìn từ hoa văn trên người nó, thì giống như một con người.

"Đây là yêu quái gì." Trương Khởi Linh ở một bên mở miệng nói, giữa đôi lông mày mang theo chút nặng nề.

Hai con đại yêu, nếu muốn đi qua, thì phải đánh bại chúng, mà chúng đâu dễ dàng bị đánh bại, nếu dễ dàng, thì cũng không thể canh giữ mấy ngàn năm.

"Hẳn là hai con thủ hộ thú của cổ thành, mọi người lùi lại, trước tiên hãy xem năng lực của chúng rồi tính." Trương Thiên rất cẩn thận, sự xuất hiện của hai con bọ cạp này quá đột ngột, hắn thậm chí còn chưa chuẩn bị trận pháp.

Không có trận pháp hỗ trợ, vậy thì tổng thể sẽ càng khó khăn hơn một chút.

Còn lúc này, ở không xa, Shirley Dương lại lén lút đứng ở đằng xa, trong tay đang cầm cái xẻng công binh không biết đang làm gì.

"Soạt soạt..." Nghe thấy tiếng động, con bọ cạp trước mắt phát ra một âm thanh, sau đó cơ thể khổng lồ của nó điên cuồng chui xuống đất.

Rất nhanh, hai đụn cát khổng lồ xuất hiện, đồng thời những đụn cát đó nhanh chóng tấn công về phía Trương Thiên.

"Cái con súc sinh này, sao cứ thích chui rúc như chuột vậy!" Bàn Tử lẩm bẩm khi thấy cảnh tượng đó.

“Đó là một kiểu tấn công của nó, có thể tránh né đòn, mọi người chú ý né tránh.” Trương Thiên nói, đồng thời thân hình lùi nhanh về phía sau.

Ngay sau đó, một chiếc đuôi bọ cạp dài gần năm sáu mét, sắc nhọn như kim, đâm thẳng vào vị trí Trương Thiên vừa đứng.

Chiếc kim đuôi cực dài, màu đen, lại còn to bằng bắp chân người, có thể thấy, cái thứ này mà đâm vào người thì đau đến mức nào. [Ối trời, bọ cạp to vãi.] [May mà Trương Thiên nhanh, chứ cái đòn này thì thần tiên cũng chịu.] [Bác An Lực Mãn chết rồi, nói không chừng Trương Thiên với họ sẽ không gặp nguy hiểm nữa.] [Nghĩ nhiều rồi, Bàn Tử vẫn còn đây.] [Con bọ cạp này trông cứ như người ấy nhỉ.] Tại hiện trường, vô số người xôn xao bàn tán, đồng thời mừng thầm vì Trương Thiên đã né kịp.

“Nhị ca, cậu đang làm gì?” “Đánh nó ra.” Chỉ nghe Trương Khởi Linh nói một câu, sau đó tay y trực tiếp đặt lên đụn cát nhỏ đang tấn công mình.

Ngay sau đó, trên tay y có từng tia chân khí lưu động.

Chỉ thấy bàn tay trắng nõn của Trương Khởi Linh giáng một chưởng lên đụn cát, cát xung quanh liền phát ra những gợn sóng hình lượn sóng.

Con bọ cạp vừa tấn công Trương Khởi Linh dường như khựng lại một chút, ngay sau đó một chiếc đuôi bọ cạp đã lao ra.

Thấy cảnh này, Trương Khởi Linh vội vàng nghiêng người né tránh.

Đuôi bọ cạp xuyên ra từ trong cát, suýt chút nữa đã đâm vào người y.

“Bàn Tử mau lên, cơ hội tốt kìa!” Hồ Bát Nhất thấy vậy vội vàng

gọi Bàn Tử, Bàn Tử gật đầu, vung tàn kiếm trong tay, sau đó điên cuồng chém xuống.

Chiêu chém của Bàn Tử là do Trương Thiên tìm được trong một ngôi mộ nào đó rồi tặng cho hắn.

Tàn kiếm của Bàn Tử hạ xuống, luồng đao đen kịt như thể vật chất thật sự giáng vào chiếc đuôi bọ cạp tương đối nhỏ kia.

"Đuôi bọ cạp sốt cay, Bàn gia đến đây!" Bàn Tử hét lên một tiếng, tàn kiếm chém xuống đuôi bọ cạp.

"Đing..." Ngay sau đó, Bàn Tử sững sờ, chỉ thấy nhát dao này của hắn căn bản không có tác dụng.

Khả năng phòng ngự của đối phương thực sự quá mạnh.

"Đây không phải là hoa văn, mà là... khôi giáp!" Đột nhiên, Trương Khởi Linh kéo Bàn Tử liên tục lùi lại.

Trong lúc Bàn Tử còn đang ngây người, ngay chỗ hắn vừa đứng, hai cái càng lớn đã xuất hiện, suýt chút nữa đã kẹp chết Bàn Tử.

Trương Thiên thấy đòn tấn công của mình không có tác dụng với đuôi bọ cạp, dứt khoát cũng vội vàng kéo giãn khoảng cách.

"Đệt mẹ mày, cái..." Sau khi an toàn, Bàn Tử liền chửi bới ầm ĩ, mặt hắn đỏ bừng.

"Chuyện gì vậy?" Trương Thiên thở nhẹ, vội vàng hỏi.

"Cái hoa văn này, giống như người, không phải vỏ bọ cạp tự thân, mà là khôi giáp." Trương Khởi Linh hiếm khi nói nhiều như vậy.

Trương Thiên cạn lời.

Tại sao ở trong sa mạc lại có nhiều thứ phòng ngự cao đến vậy chứ.

Chưa kể rùa Cô Mặc.

Chỉ hai con bọ cạp này thôi, có cần phải ngầu lòi đến thế không?

Bọ cạp mà cũng mặc khôi giáp, đúng là quá đáng.

“Lão đại, cái thứ quỷ quái gì thế này, sao mấy con vật ở đây cứ thích khoác mai rùa vậy!

Chết tiệt...” Bàn Tử nhìn đụn cát vẫn đang di chuyển trong cát, mặt đầy bất mãn, thở hổn hển.

“Tôi nghi ngờ, hai con bọ cạp này chắc phải sống ngàn năm rồi, nếu không thì không thể nào còn mặc khôi giáp được.” “Nguồn gốc của bộ khôi giáp này, chắc chắn là của Lâu Lan Quốc.” Trương Thiên nói, y đột nhiên có một suy đoán táo bạo.

Tinh Tuyệt Nữ Vương là yêu, mà Lâu Lan Quốc lại nổi tiếng về đúc vũ khí, phòng cụ, vậy mà hai con yêu bọ cạp này lại có khôi giáp trên người.

Vậy thì xem ra, hai quốc gia này rất có khả năng là quan hệ hợp tác.

Nếu là như vậy, thì Cổ Mặc vương tử đúng là một tên oan gia lớn, người ta hai siêu cường quốc hợp tác, sao có thể để mắt đến một kẻ vô danh tiểu tốt như cậu chứ.

“Lão đại, tôi vừa nãy xem rồi, ngay khoảnh khắc đuôi bọ cạp thò ra, tôi phát hiện trên kim nhọn ở đuôi bọ cạp hình như không có phòng cụ.” “Chúng ta có thể ra tay từ chỗ đó.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên liền gật đầu.

Phần đuôi bọ cạp có kim nhọn, loại kim này đa số dùng để phóng độc, rất khó có phòng cụ nào có thể bảo vệ được chỗ này, hơn nữa một khi đã bảo vệ thì độc sẽ không phóng ra được nữa.

Bởi vậy, đây chắc chắn là điểm yếu của nó.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, con bọ cạp lớn lại một lần nữa lao ra khỏi cát, cơ thể khổng lồ của nó che khuất cả trời đất.

Trương Thiên thấy vậy, liên tục lùi lại.

Sau khi hai con bọ cạp đáp xuống cát, Trương Thiên và Trương Khởi Linh đã xông ra.

Hai người vung đao không ngừng hoạt động giữa hai con bọ cạp, phát ra tiếng "đinh đinh đang đang".

Đồng thời, hai chiếc càng khổng lồ của bọ cạp không ngừng vung vẩy, tấn công về phía Trương Thiên.

Cũng may là bọ cạp có thể tích khá lớn, cộng thêm tốc độ của Trương Thiên và Trương Khởi Linh khá nhanh, nên nhất thời bọ cạp không làm gì được Trương Thiên.

Khi Trương Thiên đến chỗ đuôi bọ cạp, y phát hiện một vấn đề.

Dưới đuôi bọ cạp, còn có một thứ hình tròn.

"Lại là hệ thống cộng sinh?" Thấy thứ dưới đuôi bọ cạp, Trương Thiên hơi cau mày.

Dưới đuôi bọ cạp, một thứ giống như đá cắm vào đó, mà bên trong dường như còn có thứ gì đó đang nhúc nhích.

Chắc hẳn là cùng loại hệ thống cộng sinh mà Trương Thiên đã thấy trong mộ Lỗ Thương Vương.

Chương 288

"Không lẽ lại là kiệt tác của Tây Vương Mẫu nữa sao." Trương Thiên thầm nghĩ, Lỗ Thương Vương bội kiếm của y không ngừng chém về phía kim đuôi bọ cạp.

Đáng tiếc, tốc độ của đối phương quá nhanh, cơ bản không cho Trương Thiên cơ hội.

"Lão Hồ, chúng ta cũng lên giúp một tay đi." Thấy Trương Thiên và hai người kia đã quấn lấy bọ cạp, Bàn Tử liền sốt ruột nói.

"Cậu đi đi, tôi quan sát điểm yếu." Hồ Bát Nhất mở miệng.

Nếu có súng, có lẽ Hồ Bát Nhất cũng sẽ thử, nhưng khẩu súng nhặt được từ xác chết lần trước, mọi người đã không mang theo.

Bàn Tử gật đầu, sau đó cũng hùng hổ xông ra.

Bàn Tử vừa nãy suýt chút nữa bị đánh trúng, bản thân đã tức giận rồi, bây giờ có cơ hội tự nhiên phải cố gắng hơn nữa.

Nhất thời, chỉ thấy Bàn Tử luồn lách giữa Trương Thiên và Trương Khởi Linh.

Vốn dĩ Trương Thiên và Trương Khởi Linh mỗi người một con, còn khá dễ đối phó.

Bàn Tử vừa đến, trực tiếp làm rối loạn cục diện chiến đấu.

Nhất thời, phương thức tấn công của bọ cạp bắt đầu thay đổi, những chiếc càng khổng lồ như thể phát điên, không ngừng vung vẩy loạn xạ.

Trương Thiên thấy vậy, mặt đầy vạch đen.

Vốn dĩ y một mặt tiêu hao bọ cạp, một mặt cố gắng tìm điểm yếu.

Bây giờ thì hay rồi, Bàn Tử xông lên, sự chú ý của bọ cạp bị phân tán một chút, đòn tấn công cũng trở nên hỗn loạn, điều này khiến Trương Thiên rất khó chịu.

"Bàn Tử, tôi nghi ngờ cậu là người của bên kia phái đến!" Trương Thiên giận dữ mắng.

Lúc này, đột nhiên một chiếc càng giáng xuống, Trương Thiên và Bàn Tử đều bị hất bay ra xa, Bàn Tử càng thêm uất ức sờ sờ vết máu trên miệng.

"Lão đại, tôi chẳng phải có ý tốt sao, hơn nữa Bàn gia đây cũng tức giận mà." Bàn Tử vẻ mặt uất ức, quỷ mới biết mình xông lên lại càng khó chịu.

Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị gọi Vương Phi ra nghênh chiến, từ xa truyền đến tiếng của Shirley Dương.

"Mau lên, Trương đại ca, dẫn chúng nó đến đây, em đã bố trí bẫy ở đây rồi!" Shirley Dương hô lên, Trương Thiên gật đầu, Trương Khởi Linh thì liếc mắt một cái, bắt đầu chạy về phía Shirley Dương.

Trương Thiên cũng dụ dỗ một con bọ cạp, hai người điên cuồng chạy về phía Shirley Dương.

Lúc này, Hồ Bát Nhất từ phía đuôi bọ cạp cũng phát hiện ra điều bí ẩn.

"Đây là, hệ thống cộng sinh?" Hồ Bát Nhất trong lòng trầm xuống, đồng thời lại vui mừng, điểm yếu biết đâu lại nằm ở đây!

Mọi người không ngừng lùi lại, Trương Thiên đến chỗ cạm bẫy của Shirley Dương, đồng thời cũng phủi phủi quần áo, lau đi vết máu ở khóe miệng.

Bàn Tử luyện thể còn chảy máu, Trương Thiên không luyện thể mà không chảy máu thì cũng không bình thường.

“Soạt soạt.” Thấy mình đắc thủ, bọ cạp càng thêm đắc ý, hai con bọ cạp không ngừng đuổi theo Trương Thiên và Trương Khởi Linh.

Khi hai con bọ cạp đến chỗ Shirley Dương đã chỉ dẫn, Trương Thiên và Trương Khởi Linh lập tức rời đi.

Shirley Dương liền trực tiếp kích nổ thuốc nổ chôn trong cát.

Trong nháy mắt, lửa bùng lên tứ phía.

Làn sóng xung kích mạnh mẽ hất tóc mọi người ra sau đầu.

“Pháo hoa to thật đó!” “Lão Hồ, cậu thấy cái thứ này có bị nổ chết không?” Bàn Tử bĩu môi, nhả ra một ngụm cát rồi nói.

“Không nổ chết được.” Hồ Bát Nhất không cần nghĩ cũng biết, dù sao thì lúc đánh Hồng Hống, ném nhiều lựu đạn như vậy còn không ăn thua.

Huống chi là loại bọ cạp này, lại còn khoác khôi giáp.

Nếu mà nổ chết được thì mới lạ.

Quả nhiên, chỉ thấy sau ánh lửa, bọ cạp chỉ bị kìm chân lại, còn cách cái chết xa lắm.

Cảm giác nổ mạnh khiến đầu hai con bọ cạp ong ong, nhất thời chúng thậm chí mất phương hướng.

“Thiên lôi!” “Hỏa thần!” Trương Thiên thấy vậy, căn bản không chút do dự, hai lá phù lục đã được vẽ ra.

Hai lá bùa lôi hỏa bay lượn quanh hai con bọ cạp.

Bây giờ thời gian gấp gáp, chờ hai con bọ cạp tỉnh lại, nếu không xuất ra thực lực mạnh hơn, sẽ rất khó đánh.

“Lão đại, phía sau mông hai con bọ cạp đó có hệ thống cộng sinh.” Hồ Bát Nhất nói bên cạnh.

Trương Thiên gật đầu, cái này y cũng đã chú ý tới.

"Khởi Linh, thế này đi, hai chúng ta sẽ cắt cái cục thịt tròn phía sau mông nó xuống." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh hơi gật đầu.

Sau đó, hai người lại một lần nữa xông ra, hiện tại thực lực khiến chân khí trong cơ thể Trương Thiên vô cùng hùng hậu.

Cộng thêm thời gian nghỉ ngơi đã bổ sung tinh lực, Trương Thiên bây giờ cũng coi như đã lấy lại phong độ.

"Soạt soạt..." Tiếng bọ cạp vẫn phát ra xung quanh, đuôi bọ cạp không ngừng vung vẩy.

Cát vàng vô số bị thổi tung lên.

Loại yêu này cũng không thức tỉnh yêu pháp gì, chỉ có phần đuôi còn có độc châm tấn công.

Điều này lại giảm đáng kể độ khó khi Trương Thiên đối phó.

Nhìn thấy bọ cạp bắt đầu hơi hoảng loạn, và không ngừng lắc lư trên nền cát để bảo vệ bản thân, khóe miệng Trương Thiên nở một nụ cười.

"Cái bệnh trĩ của ngươi, ta xin nhận vậy!" Nói rồi, thân ảnh y như quỷ mị, sau khi thực lực tăng lên, khinh công của Trương Thiên cũng đã lên mấy bậc.

Tuy nhiên vẫn không thể mạnh bằng Trương Khởi Linh dù y chẳng tu luyện gì.

Chỉ thấy, Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh cũng phát ra một luồng đao mang.

Ngay sau đó, hai cái thứ giống như cục thịt lớn trên mông bọ cạp bị Trương Thiên và y cắt xuống.

Cái thứ này, không có phòng hộ nên giống như một khối u, rất dễ

dàng cắt xuống.

Sau khi cái thứ đó bị cắt xuống, cơ thể bọ cạp liền bắt đầu chảy máu, máu đen nhuộm đen cả sa mạc.

Hai con bọ cạp không ngừng vùng vẫy, trong miệng phát ra những âm thanh thê lương, đồng thời, một luồng khí đen từ cơ thể bọ cạp tỏa ra.

Mùi hôi thối nồng nặc.

Rất nhanh, cơ thể bọ cạp bắt đầu xẹp xuống, vì mất máu quá nhiều, hai con bọ cạp nằm trên mặt đất chết không nhắm mắt.

Nhìn chỗ ban đầu của bọ cạp, ở đó, một cái hố lớn đã bị bom của Shirley Dương nổ tung.

Sau khi bọ cạp chết, thi cốt của chúng trực tiếp chìm xuống, biến thành bộ xương.

Còn hai bộ khôi giáp bọ cạp thì theo một trận gió sau đó.

Khôi giáp vậy mà chậm rãi bị cát nuốt chửng.

"Ối trời, bảo bối của tôi!" Trương Thiên thấy vậy, suýt chút nữa đã nhào lên.

Phải biết rằng, hai bộ khôi giáp bọ cạp to lớn như vậy, cho dù không thể mặc được, Trương Thiên tìm một thợ rèn, cải tạo lại khôi giáp thì vẫn ổn chứ.

Nhưng bây giờ thì sao, khôi giáp đã bị cát nuốt chửng rồi.

Đây là điều Trương Thiên không ngờ tới.

"Có người không muốn chúng ta lấy được khôi giáp." Trương Khởi Linh lại tỏ vẻ bình tĩnh, nhìn cơn gió yêu dị xung quanh, chậm rãi mở miệng.

Trương Thiên hít một hơi khí lạnh, Trương Khởi Linh nói không sai, sao có thể vừa đánh bại bọ cạp xong thì lại nổi gió được, rõ ràng đây là chuyện bất thường.

"Xem ra, hành vi của chúng ta đã bị giám sát rồi." Trương Thiên khẽ nói, ánh mắt nhìn quanh, xung quanh nắng vàng rực rỡ, đâu có ai chứ, ngay cả ma cũng không dám ra ngoài.

Vương Phi vẫn chưa tu luyện đến mức có thể phớt lờ ánh mặt trời, cho nên, lúc đánh bọ cạp, cô ấy căn bản không dám ra ngoài.

Lúc Bàn Tử bị thương, cô ấy vốn muốn ra giúp, nhưng lại bị bom của Shirley Dương dọa cho lui.

"Lão đại, đâu có ai giám sát chứ, chẳng lẽ có ma à." Bàn Tử bĩu môi, ánh mắt nhìn quanh, ngay cả một sợi lông cũng không có, nói gì đến giám sát.

Nghe Bàn Tử nói, Trương Thiên liền muốn cho hắn một cú cốc đầu.

Nếu có cái cốc đầu mà nhà phát minh nào đó ở kiếp trước đã phát minh ra, Trương Thiên chắc chắn sẽ cho Bàn Tử mấy phát thật mạnh.

"Bàn Tử, ngậm cái mồm thúi của cậu lại, cậu xem An Lực Mãn đó, chính là vì cái miệng mà thành ra như vậy." Trương Thiên chỉ vào chỗ không xa, quả nhiên trong đống cát không xa đó, xương cốt của An Lực Mãn và lạc đà đang nằm trong cát.

Tại sao lại biến thành bộ xương, Trương Thiên đoán chắc là bị bọ cạp gặm thành ra như vậy.

Nhớ lại mười mấy phút trước, An Lực Mãn còn nói chuyện với họ, bây giờ đã biến thành hài cốt trắng, nhất thời trong lòng mọi người đều có chút nặng nề.

"Cục thịt này là..." Shirley Dương lại chỉ vào cục thịt trước mắt.

Xác bọ cạp và khôi giáp thì biến mất, nhưng hai cục thịt này lại còn sót lại.

"Cục thịt gì chứ, đây là bệnh trĩ, lão đại dùng phương pháp chữa trĩ bạo lực, đã đạt được hiệu quả rõ rệt." Bàn Tử lại bật cười.

Trương Thiên lườm hắn một cái, nhìn kỹ, nói thật y cũng không nhìn ra đây là thứ gì. [Ối giời, bọ cạp bị trĩ kìa!] [Hahaha, cái vụ chữa trĩ bạo lực này quá đáng thật đó.] [Mà nói thật, chú An Lực Mãn chết thảm ghê.] [Bọ cạp chắc cũng không ngờ, sống mà bị cắt trĩ.] Hiện trường một trận cười ầm ĩ.

Chương 289

Trần Hề nhìn màn hình, nghĩ đến bệnh trĩ, mặt cô ấy đỏ bừng.

Cô ấy ngày nào cũng ngồi trong phòng thí nghiệm, có cái thứ này rất bình thường.

Nhưng bây giờ nhìn thấy cái to như vậy, cô ấy lại có chút cảm giác xấu hổ.

"Lão Hồ thấy chưa, nữ bác sĩ cũng có cái thứ đó kìa." Bàn Tử cười ranh mãnh nói.

"Bàn Tử chết tiệt, chúng ta nói chuyện văn minh chút đi." Hồ Bát Nhất khẽ nói.

Lúc này trong màn hình.

"Tôi nghi ngờ bên trong này có thứ gì đó, chi bằng chúng ta mở nó ra xem sao." Hồ Bát Nhất cũng nhìn cục thịt rồi nói.

Trương Thiên gật đầu, y cũng lờ mờ cảm giác được bên trong này hình như có thứ gì đó.

Trương Khởi Linh không nói gì, mà Hắc Kim Cổ Đao của y nhẹ nhàng lướt qua.

Cục thịt liền tách thành hai nửa.

Ngay sau đó, hai viên tinh thạch màu vàng kim xuất hiện.

"Cái này không phải hệ thống cộng sinh!" Thấy đến đây, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều toát mồ hôi hột.

Ối trời, may mà cắt cái này xuống bọ cạp đã chết, nếu phán đoán sai, nói không chừng Trương Thiên còn bị bọ cạp trọng thương.

Đồng thời, Hồ Bát Nhất trong lòng cũng có chút tự trách, hắn

không ngờ, chỗ này lại không phải hệ thống cộng sinh.

Trương Thiên thở phào một hơi.

"Thứ này, chắc là Sa Mạc Chi Tinh." Y nói, quả nhiên, trong đầu lại vang lên âm thanh.

"Vật phẩm: Sa Mạc Chi Tinh!" "Cấp độ vật phẩm: Dược liệu luyện đan trung phẩm." "Giới thiệu vật phẩm: Kết hợp với Sa Mạc Chi Hoa, có thể luyện chế ra Đan dược cường hóa nhục thân..." Nghe xong phần giới thiệu trong đầu, Trương Thiên càng xác định suy đoán trong lòng.

Bất quá, tại sao thứ này lại ở đây.

Điều này có chút kỳ lạ, Sa Mạc Chi Tinh lại được giấu trên mông bọ cạp, hơn nữa lại dưới dạng hệ thống cộng sinh.

Trương Thiên rất nghi ngờ, thứ này có quan hệ gì với Tây Vương Mẫu Mẫu.

Phải biết rằng hệ thống cộng sinh, đó là thứ mà Tây Vương Mẫu Mẫu đã tốn rất nhiều tâm sức nghiên cứu lúc trước, vậy mà ở đây y lại cũng thấy được.

"Cái này là Sa Mạc Chi Tinh, có thể kết hợp với Sa Mạc Chi Hoa để luyện đan dược." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu cũng không để ý lắm, Hồ Bát Nhất hiểu biết về đan dược, hắn thì đã nhìn ra tác dụng của thứ này, nhưng Trương Thiên không nói, hắn cũng sẽ không hỏi nhiều.

Hồ Bát Nhất thấy viên tinh thạch này cũng sáng mắt lên, cứ thế này, các dược liệu để luyện đan cường hóa nhục thân cũng đã đủ cả rồi.

Đến lúc đó, đợi trở về, Trương Khởi Linh luyện chế, Bàn Tử liền có phúc rồi.

Trương Khởi Linh liếc nhìn hai loại dược liệu trong tay Trương Thiên, nói thật, y rất muốn thử, dù sao đây cũng là một loại đan dược mới.

Nhưng bây giờ thì không được.

"Lão đại, dắt lạc đà tới, chúng ta đi thôi." Bàn Tử hét lên một tiếng, Trương Thiên gật đầu, sau đó mọi người lại một lần nữa cưỡi lạc đà.

Hồ Bát Nhất dẫn đường, đi ở phía trước nhất.

Còn Trương Thiên ở phía sau thì hơi trầm tư.

"Tại sao khôi giáp bọ cạp lại biến mất trong sa mạc, ai lại đang giở trò, chẳng lẽ từ khi chúng ta tiến vào sa mạc đã liên tục bị giám sát sao?" "Cơn gió yêu dị kia lại là gì?" Trương Thiên không ngừng suy nghĩ, trong lòng y lại liên tưởng đến những hiện tượng kỳ lạ.

Kháng Kim Long nói không chừng chính là người dẫn đường ban đầu, sau đó vận khí của mấy người Trương Thiên liền bắt đầu xuống dốc.

Đầu tiên là gặp An Lực Mãn, vị đại tiên tri này.

Sau đó là một loạt các nguy hiểm, nói về bảo vật thì không thu được bao nhiêu, nhưng nguy hiểm thì thật sự rất nhiều.

Đặc biệt khiến Trương Thiên uất ức là, mình gặp được nhiều khôi giáp như vậy mà đều không giữ được.

"Haizz, nếu có thể kiếm được một bộ chiến giáp thì tốt biết mấy." Trương Thiên thầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía trước.

Phía trước, trong cát vàng, ẩn hiện vài tia sáng lấp lánh, cát dưới ánh mặt trời rực rỡ chói chang.

Thời gian cũng trôi qua trên vùng sa mạc vàng óng này, ba ngày

sau.

Sâu trong sa mạc vàng óng, trước mắt mọi người dường như dâng lên một luồng cảm giác mịt mờ.

Cả một mảng sương mù lớn đang lan rộng ở trung tâm sa mạc.

"Nổi sương rồi à?" Nhìn sương mù trước mắt, Bàn Tử mở miệng nói.

Lạc đà dường như rất sợ sương mù dày đặc trước mặt, nhất thời lại không dám nhúc nhích một bước.

"Lạc đà bị hoảng sợ, mọi người cẩn thận." Hồ Bát Nhất hô một tiếng, mọi người liền cẩn thận dừng lại.

"Có tà khí." Trương Khởi Linh ngồi trên con lạc đà đi đầu, ánh mắt nhìn những làn sương trắng dâng lên ở chân trời sa mạc.

Sương mù giống như cát chảy, đang cuồn cuộn trôi về phía này, tốc độ cực nhanh.

"Đây là... gió?" Trương Thiên nhìn mảnh vải trên cổ áo mình đang bay phấp phới dữ dội, trong lòng thót một cái.

Không phải chứ, mình vừa mới đánh xong bọ cạp, vừa mới hồi phục một chút, lại đến nữa sao?

Cái này hơi quá đáng rồi đó!

"Hù hù..." Tiếng gió không ngừng gào thét về phía này, chỉ trong chớp mắt, cuồng phong cuốn theo những làn sương trắng trực tiếp bao phủ lấy Trương Thiên và những người khác.

Còn lạc đà dưới mông thì như ngựa hoảng sợ, không ngừng quay vòng, chân cũng bắt đầu mềm nhũn.

Sương mù rất dày, cơ bản không thể nhìn rõ đường phía trước.

Cùng với cát bay, Trương Thiên nhìn xung quanh mình.

Bàn Tử và những người khác đã bị sương mù che lấp, căn bản không nhìn rõ họ ở đâu.

"Đây không phải sương mù, mà là một khốn trận!" Nhìn tình hình xung quanh, Trương Thiên lập tức đoán ra điều gì đó.

Làn sương trắng này, chắc hẳn là khốn trận dẫn đến giữa hai cổ thành, nếu không thì không thể nào trùng hợp như vậy, ở đây lại xuất hiện nhiều sương trắng đến thế.

"Muốn phá trận, xem ra vẫn phải tìm được trận tâm mới được." Trương Thiên lẩm bẩm, tay y vung lên, một lá phù lục cháy rụi, chiếu sáng làn sương mù xung quanh.

"Bàn Tử!

Lão Hồ!

Khởi Linh!" Trương Thiên gọi mấy tiếng về phía xung quanh, nhưng đáp lại chỉ có cát vàng ngập trời này.

"Thôi vậy, thử phá trận trước đã." Trương Thiên lắc đầu, không gọi họ nữa, ánh mắt nhìn về phía lạc đà.

"Mày ngoan ngoãn ở đây đi, tao đi phía trước xem sao." Trương Thiên nói, lúc này lạc đà đã sợ đến nỗi chân mềm nhũn, làm sao còn có thể chạy được nữa.

Trương Thiên xuống lạc đà, ánh mắt nhìn xung quanh.

Cát vàng trên mặt đất như nước, không ngừng lưu động.

Và Trương Thiên phát hiện, trong cát vàng trên đất, hình như có thứ gì đó đang nhúc nhích.

Với sự tò mò, Trương Thiên nhìn về phía trước.

Chỉ thấy, trong cát vàng, một đụn cát nhỏ đang nhúc nhích, theo cơn gió mạnh, đụn cát nhỏ "bùm" một tiếng vỡ ra.

Một bàn tay già nua thò ra từ trong cát.

Bàn tay đó ở trong trạng thái khô héo, giống như chạm vào là vỡ vụn, sau khi bàn tay đó thò ra, dường như muốn bò ra ngoài.

"Thật sự tưởng đang chơi Plants vs.

Zombies à?" Trương Thiên thấy vậy liền đá một cước xuống, bàn tay đó lại bị Trương Thiên đạp vào trong cát.

"Xem ra, bên trong này có thể sẽ liên tục xuất hiện loại xác khô này, mình cần phải nhanh chóng phá trận mới được." Trương Thiên thầm nghĩ, bắt đầu đi về phía xung quanh.

Trong gió cát, Trương Thiên nhìn thấy rất nhiều bóng người.

Những bóng người đó dường như cũng là những người có cùng mục đích với Trương Thiên, họ khom lưng, giống như từng nhà thám hiểm đang chống chọi với gió cát.

Trương Thiên thấy vậy, trực tiếp đi tới.

Khi đến chỗ bóng người, Trương Thiên vậy mà thực sự phát hiện ra một nhóm người.

Họ mặc quân phục Liên Xô, trên mũ còn có một ngôi sao đỏ lấp lánh.

Ngôi sao đỏ bị gió cát thổi bám đầy bụi, và từ trang phục của họ mà xem, chắc chắn là những kẻ đạo mộ Liên Xô năm xưa.

Bất quá, điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, những người này vẻ ngoài không có chút thay đổi nào, không phải thi thể, cũng không phải xác khô, ngược lại nhìn dáng vẻ thì hẳn là những người sống sờ sờ.

Trong nhóm này có bốn người, sắc mặt nhìn không được tốt lắm.

Thấy Trương Thiên đến, người đàn ông dẫn đầu vội vàng đi tới.

“Huynh đệ này, anh có biết đường đi không?

Chương 290

Chúng tôi bị lạc mất phương hướng, chúng tôi phải đi chi viện tiền tuyến (tiếng Nga).” Người đàn ông dẫn đầu nói một tràng, Trương Thiên hơi cau mày, y biết tiếng Nga, nhưng không hiểu nhiều.

Dù sao, sống hai kiếp người, hơn nữa, kiếp này Trương Thiên còn sinh ra trong một gia đình khá giả, ngoại ngữ Trương Thiên học rất nhiều.

Về tiếng Nga, Trương Thiên chủ yếu học về chủ nghĩa cộng sản.

“Chi viện?” Nghe thấy chi viện, Trương Thiên càng thêm nghi hoặc, cát vàng ngập đầu thế này, các người đi đâu mà chi viện.

“Các người đi đâu chi viện?” Trương Thiên hỏi.

Cùng với cát vàng, chỉ thấy trên mặt lão Hồng Quân kia lộ ra một tia kích động.

“Ngài biết nói tiếng Nga sao?

Tốt quá rồi, chúng tôi đến đây để giúp Hạ Quốc kháng cự phần tử Phú Sĩ Quốc, nhưng trong lúc rút lui đã lạc mất phương hướng.” “Ngài có thể giúp chúng tôi vượt qua sa mạc này không?” Hắn ta vẻ mặt kích động, Trương Thiên ấn ấn tay, nói quá nhanh y căn bản không nghe hiểu.

“Anh nói chậm một chút.” Trương Thiên nói, đối phương liền nói chậm lại một chút.

“Giúp Hạ Quốc?” Trương Thiên cũng nghĩ đến điều gì đó, năm đó Liên Xô giúp Hạ Quốc kháng Phú Sĩ, khiến Phú Sĩ Quốc liên tục bại lui, đánh úp Phú Sĩ Quốc, khiến họ cảm thấy mối đe dọa lớn.

Bất quá tất cả những điều này cũng không phải là vô ích, họ muốn

cổ vũ Mông Cổ độc lập, giữa các cường quốc cũng cần một vùng đệm.

Nhìn những gã này, nói không chừng chính là những người Liên Xô rút lui năm đó.

Bất quá họ rút lui, theo lý mà nói, xuyên qua khu vực trung bộ Hạ Quốc sẽ tốt hơn, sao lại còn đi từ sa mạc, Trương Thiên trong lòng có chút nghi hoặc.

"Các người đến đây từ bao giờ, hơn nữa, các người rút quân, không phải nên đi từ phía Đông Bắc sao, tại sao lại phải đến đây, một vị trí xa xăm như vậy." Trương Thiên nhìn bốn người, nhàn nhạt mở miệng.

Đông Bắc ở phía bản đồ đó, còn sa mạc lại là khoảng cách ngược lại với Đông Bắc.

Hai nơi này, sao cũng không thể kéo đến đây được chứ.

Thấy Trương Thiên hỏi như vậy, người đàn ông dẫn đầu đột nhiên có chút khác thường.

Họ không biết đã nói gì.

Người dẫn đầu mới ngẩng đầu mở miệng.

"Chúng tôi thật ra là đến đây khảo cổ, bộ quần áo này của chúng tôi là mượn, bây giờ chúng tôi chỉ muốn ra ngoài thôi." Hắn ta nói, Trương Thiên lại đánh giá họ một chút.

Nước da bình thường, cơ thể nhìn cũng bình thường, nếu là khảo cổ thì Trương Thiên không tin, chắc chắn là đạo mộ.

"Anh có biết bây giờ là năm bao nhiêu không?" Một trong những người đàn ông nhìn Trương Thiên hỏi.

"Năm một chín bảy tám." Trương Thiên nói.

Đối phương rõ ràng sửng sốt.

"Bây giờ không phải năm một chín bốn bảy sao?" Đột nhiên, một người đàn ông trung niên giật mình, bốn người lập tức sững sờ, họ nhìn xung quanh, ngoài cát vàng ra, không có gì cả.

"Năm một chín bốn bảy?" Trương Thiên hơi cau mày, chuyện này là của ba mươi năm trước rồi, là chuyện sau khi kháng chiến kết thúc.

Mà Hồ Bát Nhất sau khi đi lính ở núi Côn Luân trở về cũng là những năm bảy mươi mấy, nhưng Trương Thiên thật sự không ngờ, nhóm người này, vậy mà lại là người của những năm bốn mươi mấy.

Người bình thường làm sao có thể sống sót ở đây lâu như vậy, mà sự thật thì chỉ có một, đó chính là, những người này không phải là người... hoặc có thể nói, những người này đã chết từ lâu rồi, chỉ là họ tự mình vẫn không biết mà thôi.

"Tôi không cảm nhận được tử khí trên người họ, có lẽ là do làn sương mù này." Trương Thiên thầm nghĩ, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía bốn người, trên tay đã chuẩn bị niệm quyết.

"Ba mươi năm?

Sao có thể chứ!" "Chúng tôi vừa mới vào đây, sao có thể đã ba mươi năm rồi." Trên mặt người đàn ông dẫn đầu toàn là vẻ kinh ngạc, hắn làm sao có thể nghĩ rằng mình chỉ mới vào vài ngày, mà đã là ba mươi năm rồi.

"Các người đã chết rồi." Trương Thiên lại một lần nữa mở miệng, đồng thời, Lỗ Thương Vương bội kiếm sau lưng y vung lên, một xác khô muốn xông tới bị y chém thành hai nửa.

Trương Thiên thậm chí còn không rút kiếm ra khỏi vỏ.

Thấy cảnh này, trong lòng người đàn ông dẫn đầu run lên.

Hắn nhìn bàn tay của mình, đồng tử co lớn.

"Sao có thể thế này, tôi nhất định phải ra ngoài, tôi còn chưa gặp đứa con vừa sinh ra của tôi..." Trên mặt hắn lập tức có chút không giữ được, cơ thể run rẩy vì kích động.

Trương Thiên hơi lắc đầu, trong tay y lấy ra bốn lá phù lục.

Đây là Hiển Tà Phù, có thể khiến những tiểu quỷ ẩn nấp hiện nguyên hình.

Cái này vẫn là Trương Thiên học được trong Mao Sơn đạo thuật do Nhất Mi đạo nhân đưa cho.

Trong mấy ngày ở Bắc Ly, Trương Thiên đã xem qua một lượt Mao Sơn đạo thuật, với thực lực của y, vẽ bùa cũng là chuyện đơn giản.

"Nếu không tin, hãy dán cái này lên trán." Trương Thiên nói, đưa ra phù lục.

Người đàn ông dẫn đầu do dự một chút, bốn người dán phù lục lên.

Ngay sau đó, khói đen tan đi, bốn bộ hài cốt khô héo xuất hiện.

Hài cốt gầy gò như củi, trông như gió thổi là đổ.

Trên mặt bốn người lộ ra một tia kinh hãi.

Trong nháy mắt, vô số ký ức như thủy triều ùa về trong tâm trí.

Người chết, chỉ giữ lại những ký ức quan trọng nhất lúc sinh thời, họ đã quên đi thời gian, thậm chí quên đi sự thật rằng mình đã chết.

Người đàn ông dẫn đầu nghĩ đến điều gì đó, hắn liền thở dài một tiếng.

"Tôi đã nhớ ra tất cả rồi, chúng tôi nghe nói vùng sa mạc Hạ Quốc

có vô số bảo vật, chúng tôi liền tổ chức một tiểu đội ba mươi người, cùng nhau tiến vào sa mạc." "Trong thời gian đó, chúng tôi đã gặp vô số nguy hiểm, chết quá nhiều người, tinh thần của chúng tôi có chút sụp đổ." "Cuối cùng, dưới sự chồng chất của vô số thi thể, chúng tôi đã đến được đây, cũng là khởi đầu của ác mộng." Người đàn ông dẫn đầu nói rồi lại thở dài một hơi.

"Trong thời gian đó, chúng tôi cũng gặp rất nhiều người giống như cậu, nhưng cuối cùng đều biến thành xác khô, sở dĩ chúng tôi còn ở đây, là vì ý niệm của chúng tôi chưa chết." "Tôi hy vọng cậu có thể giúp chúng tôi một chuyện, tôi có thể nói cho cậu biết cách rời khỏi đây." Hắn ta nói, Trương Thiên kinh ngạc nhìn gã này một cái.

"Nếu các người biết cách ra ngoài, tại sao không tự mình đi ra?" Người đàn ông lắc đầu.

"Chúng tôi là sau khi chết mới phát hiện, trong làn sương mù này, có một con lạc đà trắng, con lạc đà trắng đó được cho là hóa thân của thần linh." "Tôi đã nhìn thấy nó trước khi chết, đáng tiếc, không thể đợi được nó." Hắn ta nói, Trương Thiên ánh mắt nhìn xung quanh, xem ra, muốn ra ngoài vẫn phải tìm con tinh linh sa mạc đang lang thang trong sa mạc đó.

"Tôi hiểu rồi, bất quá, yêu cầu của các người là gì?" Trương Thiên gật đầu, nhìn bốn người.

"Tôi có một lá thư, là gửi cho vợ tôi, nếu có cơ hội..." Hắn ta nói, rút ra một tờ giấy, nhưng vừa rút ra, tờ giấy đã hóa thành tro bụi.

Ở trong sa mạc lâu như vậy, con người còn không chịu nổi, nói gì đến giấy.

"Cái này..." "Haizz, tôi có lẽ không có yêu cầu gì cả." Hắn ta lại thở dài một tiếng, bốn bóng người biến mất trước mắt Trương Thiên.

Trương Thiên hơi lắc đầu, họ có thể chống đỡ đến bây giờ, e rằng là còn vương vấn với người thân của mình.

Nhìn gió cát, Trương Thiên bắt đầu đi về phía trước.

Y hy vọng có thể tìm thấy con lạc đà trắng quen thuộc kia.

"Tại sao, lạc đà trắng lại thường xuyên xuất hiện trong sa mạc để cứu người, theo lý mà nói, khốn trận này chính là không muốn cho người khác đi qua, ngược lại nó lại đi cứu người, điều này chẳng phải trái với nguyên lý sao?" Trương Thiên vừa đi vừa suy nghĩ.

An Lực Mãn từng nói, lạc đà trắng là tọa kỵ của công chúa Lâu Lan, nhưng Trương Thiên không hiểu, tại sao lạc đà trắng lại phải giúp đỡ những người bị vây khốn trên đường đến cổ thành Lâu Lan.

Trong lúc Trương Thiên nghi hoặc, trong cát vàng trắng xóa, dường như lại bò ra rất nhiều xác khô, chiến lực không mạnh, chắc là chuyên để tấn công người thường.

Sau khi Trương Thiên dễ dàng giải quyết xong, ánh mắt y nhìn về phía xa.

Trong gió cát ở đằng xa, Trương Thiên vậy mà thực sự lại nhìn thấy bóng dáng màu trắng đó.

Lúc này, bóng dáng màu trắng đó giống như một bóng hồng xinh đẹp bên cầu Nại Hà, ấm áp, lại còn xinh đẹp.

"Đây là... lạc đà trắng!" Trương Thiên thấy vậy, trong lòng vui mừng, vội vàng xông về phía lạc đà trắng.

Lạc đà trắng không có vẻ gì là muốn chạy, ngược lại còn đợi Trương Thiên đến.

"Ngoan thật." Đến bên lạc đà trắng, Trương Thiên nhẹ nhàng xoa đầu nó.

Lạc đà trắng kêu một tiếng, sau đó liền trực tiếp cõng Trương Thiên lên, bước chân chậm rãi đi về một hướng.

Móng chân để lại dấu chân trên sa mạc, cơ thể dường như xuyên qua từng lớp sương mù dày đặc.

Đồng thời, trong đầu Trương Thiên xuất hiện vô số nghệ thuật trận pháp.

"Đây là..." Trên lưng lạc đà trắng, trên mặt Trương Thiên hiện lên vẻ kinh ngạc, dần dần y chìm đắm trong đó.

Không biết đã qua bao lâu.

"Tôi hiểu rồi!" Trương Thiên đột nhiên bừng tỉnh, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hỉ.

"Cảm ơn lạc đà trắng, trận pháp này là dùng người chết chồng chất mà thành, đúng không!?" "Đầu tiên bố trí một khung trận pháp, sau đó chỉ cần có người tử vong, trận pháp này sẽ càng mạnh!" Trương Thiên nói, lạc đà trắng không hề có ý đáp lại, chỉ im lặng cõng Trương Thiên tiếp tục đi tới.

Lúc này cảnh tượng trước mắt cũng đang thay đổi.

Cũng không quá vài phút, cảnh tượng trước mắt đã biến thành sa mạc vàng óng.

Lạc đà trắng dưới chân cũng biến mất.

Trương Thiên lại một lần nữa đứng ở ngoại vi của trận pháp sương mù này.

Chương 291

Ánh mắt nhìn về phía sương mù không xa, ở bên ngoài sương mù, Trương Khởi Linh dường như đã ra từ sớm.

Y đang kỳ lạ nhìn làn sương mù trước mắt.

Ngay sau đó, một bóng hồng mang theo Bàn Tử cũng lần lượt lao ra.

Vương Phi vì Bàn Tử mà cũng đã tốn rất nhiều tâm tư, bên trong cũng gặp phải một số nguy hiểm.

Chỉ thấy, Bàn Tử bị Vương Phi ném ra ngoài, còn Vương Phi vì lo lắng ánh mặt trời nên đã chui vào trong ngọc bội.

"Phi Phi, lần sau nhẹ tay chút, thân thể trẫm chịu không nổi." Bàn Tử ôm mông, nhìn về phía sau.

"Ơ, lão đại, nhị ca đều ở đây à, hai người nhanh thật đó, nhanh hơn Bàn gia nhiều." Bàn Tử kinh ngạc nói.

Trương Thiên không để ý đến Bàn Tử, chỉ đứng trước trận pháp, không ngừng sờ nắn, y cố gắng phá giải, nhưng Trương Thiên phát hiện, năng lực hiện tại của y căn bản không thể phá giải được.

"Xem ra Kỳ Môn Độn Giáp nhất định phải học đến đoạn thứ hai mới được." Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng y có chút khao khát muốn lĩnh ngộ sâu hơn về Kỳ Môn Độn Giáp.

Không lâu sau, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng đi ra từ trong sương mù.

Hồ Bát Nhất thì vẫn ổn, còn Shirley Dương thì toàn thân dơ dáy.

Trương Thiên vẫn có chút bội phục Shirley Dương, dù sao họ có

tu luyện, Shirley Dương lúc đầu không tu luyện.

Cô ấy có thể đi ra từ bên trong, cũng đủ lợi hại rồi.

Shirley Dương lúc này quần áo rách rưới, trên mặt đầy bụi bẩn, khi thấy Trương Thiên và những người khác đều đã ra ngoài, Shirley Dương mới thở phào nhẹ nhõm.

"Thế nào rồi, cô không sao chứ?" Hồ Bát Nhất đi tới, nhìn Shirley Dương, vẻ mặt có chút quan tâm.

Shirley Dương nhẹ nhàng lắc đầu.

"Bên trong đáng sợ quá, không chỉ có rất nhiều rắn độc, còn có rất nhiều bọ cạp, tôi một đường chạy thục mạng, suýt chút nữa bị những con rắn độc đó tấn công, may mà gặp được một con lạc đà trắng." Shirley Dương nói, chỉnh lại mái tóc bị rối tung trong lúc hoảng loạn của mình.

"Tôi cũng vậy, gặp được một con lạc đà trắng, trong sương mù, la bàn không dùng được, hơn nữa cũng không nhìn rõ gì cả, may mắn là con lạc đà trắng đó đã cứu tôi." Hồ Bát Nhất cũng mở miệng nói, hắn và Shirley Dương gặp phải tình huống cơ bản là giống nhau.

Ngược lại Trương Thiên lại có chút uất ức.

Tại sao chỉ có mình y là gặp phải những hài cốt người Liên Xô kia.

Ánh mắt nhìn về phía Bàn Tử.

"Hắc hắc, lão đại, anh có muốn nghe chuyện anh hùng của Bàn gia không?" Thấy Trương Thiên nhìn mình, Bàn Tử lại cười hắc hắc.

Trương Thiên nghe xong, liền trực tiếp phớt lờ hắn.

Gã này là bị Vương Phi ném ra, rất hiển nhiên, Vương Phi đã tìm ra kẽ hở của trận này, hoặc là Vương Phi đã tìm thấy lạc đà trắng,

mang theo Bàn Tử lao ra khỏi sương mù.

Trương Khởi Linh có thể ra ngoài, Trương Thiên cũng không bất ngờ.

Với thực lực của y, không ra được mới là lạ.

"Tôi ở bên trong, gặp được một số đạo mộ tặc, họ dường như bị mắc kẹt trong sương mù mấy chục năm rồi, mà bên trong còn có rất nhiều vong hồn." "Tôi nghi ngờ, trận pháp này chính là một hố vong linh, chỉ cần xua tan các vong linh bên trong, trận pháp này cũng sẽ bị phế." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất chỉnh lại quần áo xong cũng mở miệng.

"Nhưng lão đại, trận pháp này ban đầu hình thành như thế nào, hơn nữa lại được bố trí trên đường đến cổ thành Lâu Lan, chẳng lẽ là công chúa Lâu Lan bố trí?" Nghe câu hỏi của Hồ Bát Nhất, Trương Thiên hơi lắc đầu, đây cũng là vấn đề y vẫn luôn thắc mắc.

"Tôi cũng đang nghi ngờ, Lâu Lan Quốc nếu muốn ngăn chặn người đến, tại sao lạc đà trắng của công chúa Lâu Lan lại đi cứu người." Trương Thiên nói, chỉ thấy sương mù trước mắt cũng dần dần tan đi một chút.

Rất nhanh, khoảng năm phút sau, sương mù tan đi, trên sa mạc, lạc đà vẫn đứng yên tại chỗ.

Nhưng Trương Thiên lại phát hiện, vị trí y đứng trước đó đã xuất hiện thêm bốn bộ hài cốt.

Dáng vẻ khô héo, đồng thời, dưới hài cốt hình như còn có thứ gì đó.

"Ơ, lão đại, trước đây còn không có bốn bộ hài cốt này mà, chẳng lẽ bốn người này bò ra từ trong cát?" Bàn Tử nhìn hài cốt không xa không khỏi mở miệng.

Trương Thiên lườm hắn một cái, gã này lại xem lời mình nói như gió thoảng bên tai rồi.

Đến chỗ hài cốt, lật hài cốt lên, ở phía dưới, Trương Thiên phát hiện một số ba lô đã phong hóa.

Và còn một khẩu súng trường tấn công có cảm giác niên đại cực kỳ mạnh.

"Xem ra là họ rồi, đáng tiếc thật, đồ vật đều đã phong hóa, thời gian quá dài rồi, tôi cũng không giúp được các người." Trương Thiên hơi lắc đầu, y ba bước thành hai bước leo lên lạc đà.

"Đi thôi, đừng chần chừ nữa, chúng ta tăng tốc lên." Trương Thiên nói, mọi người cũng không có ý kiến gì, lần lượt cưỡi lên lạc đà của mình.

"Thật kỳ lạ, chúng ta đều bị mắc kẹt bên trong, mà lạc đà lại không sao, chẳng lẽ lạc đà trắng cũng cõng những con lạc đà khác ra ngoài?" Bàn Tử lẩm bẩm, trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh, một con lạc đà trắng, cõng những con lạc đà khác chạy loạn khắp nơi.

Ừm, có chút quỷ dị, không đúng, quá quỷ dị rồi.

Trong đầu Trương Thiên cũng hiện lên hình ảnh đó, sau đó y liền vội vàng lắc đầu, ví von của Bàn Tử quá hình tượng rồi.

Đàn lạc đà lại một lần nữa khởi hành.

Ngay cả khi không có An Lực Mãn, những con lạc đà này dường như căn bản không có ý kiến gì lớn lao, vẫn như bình thường.

"Lão đại, chúng ta sắp đến rồi." Hồ Bát Nhất nhìn la bàn trong tay, khẽ nói.

Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía sa mạc không xa, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Sa mạc giống như đại dương, cậu căn bản không nhìn thấy điểm cuối, từng đụn cát không biết đã chôn vùi bao nhiêu núi sông.

Hiện trường. [Nhiều ngày rồi mà vẫn chưa ra khỏi sa mạc.] [Cũng không biết cái cây nhỏ tôi trồng trong sa mạc có lớn không.] [Tôi còn muốn xem Shirley Dương thoát hiểm thế nào nữa, xem ra không có cơ hội rồi.] [Mà nói thật, cái dáng lạc đà trắng cũng lạc đà chạy, cười chết tôi mất.] [Người Liên Xô đó không ngờ lại đi đạo mộ, haizz, đáng tiếc thật.] [Mà nói thật, liệu có thực sự bị mắc kẹt trong thời gian vô số năm không?] [Chết như vậy, hình như không đau đớn gì.] Nhất thời, hiện trường lại xôn xao bàn tán.

Lúc này bên ngoài hiện trường.

Bên ngoài tòa án bị vô số binh lính bao vây.

Cháu trai của giáo sư Lý đang xem nhật ký của ông nội.

"Cuối cùng cũng sắp đến cổ thành Lâu Lan, theo nhật ký nói, sau khi đi qua một làn sương trắng, đi thêm một ngày đường nữa là có thể vào khu vực cổ thành." "Tại sao trong làn sương mù của ông nội lại không có nhiều nguy hiểm như vậy nhỉ." Giáo sư Lý lẩm bẩm, hắn nhìn cuốn nhật ký với rất nhiều tò mò.

"Phấn khích quá, tôi rất muốn xem, hình dáng cổ mộ trước khi bị đào trộm." "Tiểu Lưu, tôi còn muốn xem diện mạo thật sự của công chúa Lâu Lan nữa, trong bức họa đẹp như vậy, công chúa chắc chắn không tệ đâu." Hai vị giáo sư bàn tán bên cạnh.

Hoàn toàn quên mất rằng, màn hình vẫn đang tiếp tục.

Chỉ thấy, màn hình tối đen.

Khi sáng lên lần nữa, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Ánh nắng ban mai tắm mình trên sa mạc.

Từng tia hồng mông chi khí chảy vào cơ thể Trương Thiên.

Trương Thiên thở ra một ngụm trọc khí.

"Sắp đột phá rồi." Trương Thiên thầm nghĩ, y trước đó đã ăn hết tất cả đan dược tu luyện, hiện tại tu vi vẫn luôn bị kìm ở Tông Sư, sắp sửa thăng cấp rồi.

Chỉ cần tiến vào Đại Tông Sư.

Vậy thì cả Bắc Ly sẽ không có nơi nào y không thể đặt chân đến.

Đứng dậy, nhìn về phía mặt trời, Trương Thiên vươn vai một cái.

Trương Khởi Linh một mình đang ngồi trên đụn cát, gió nhẹ thổi qua mũ của y, hơi lay động.

Tóc mái dài không ngừng bay bay, giống như từng cọng cỏ nhỏ đang đung đưa.

"Đang nghĩ gì vậy?" Trương Thiên đi tới.

"Tôi đang nghĩ, công chúa Lâu Lan, rốt cuộc có phải là người hay không." Trương Khởi Linh mở miệng, y nghĩ đến đủ thứ chuyện trước đó.

Công chúa Lâu Lan, tay cầm trường thương, thân mặc áo giáp, sức mạnh vô cùng.

Hơn nữa, quốc gia của cô ấy thậm chí còn có thể luyện chế ra áo giáp mà ngay cả y cũng không phá vỡ được.

Những điều này càng khiến Trương Khởi Linh nghi ngờ.

"Cậu có suy nghĩ gì không?" Trương Thiên ngồi xuống.

"Tôi có thể cảm nhận được, vùng sa mạc này tử khí dày đặc, xung quanh còn có tà khí đang hoành hành." "Hoặc có lẽ ở đây, cũng có một Vạn Quỷ Quật." Trương Khởi Linh nói, Trương Thiên nghĩ đến

những thứ trong Thanh Phong Sơn.

Quả thật, xét theo tình hình hiện tại mà nói, khả năng có quỷ quật là khá lớn.

Dù sao chỉ có quỷ, mới có thể chống đỡ trận pháp lớn vừa rồi.

Mà trận pháp lớn này có thể bố trí ở bên ngoài, vậy thì chứng tỏ, trong thành càng thêm nguy hiểm.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta chỉ cần ở cùng nhau, cho dù có khó khăn lớn đến mấy cũng có thể giải quyết được." Trương Thiên khẽ nói, Trương Khởi Linh không nói gì nhiều, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó, dưới sự kêu gọi của Trương Thiên, mọi người dừng nghỉ ngơi, một lần nữa khởi hành.

Cát vàng mênh mông, Trương Thiên đã không biết mình đã tiến vào sa mạc ngày thứ mấy rồi.

Trong sa mạc không có thời gian, nơi đây dường như là tận cùng của thế giới.

Không biết đã vượt qua bao nhiêu đụn cát, dưới sự chỉ dẫn của Hồ Bát Nhất, mọi người nhìn thấy một ngọn núi cát khổng lồ.

Núi cát cao tới mấy chục mét, mà phía sau núi cát, dường như ẩn giấu thứ gì đó.

Chương 292

"Vượt qua đụn cát này chắc là đến rồi." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử liền xoa xoa tay.

"Công chúa, không đúng, bảo vật của công chúa, Bàn gia đến đây!" Bàn Tử cười hắc hắc, cưỡi lạc đà càng tăng tốc độ, là người đầu tiên leo lên ngọn núi cát nhỏ.

Khi lên đến đỉnh núi, miệng Bàn Tử liền biến thành hình chữ O.

"Chuyện gì vậy Bàn Tử!" Hồ Bát Nhất gọi một tiếng từ bên dưới, Bàn Tử không đáp lại, mọi người cũng lần lượt nhìn một cái, chạy lên phía trên.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, miệng mọi người cũng biến thành hình chữ O.

Sắc mặt mọi người khi nhìn thấy sự vật trước mắt ít nhiều đều có chút thay đổi.

Đương nhiên Trương Khởi Linh vẫn như mọi khi, không hề có vẻ kinh ngạc hay chấn động nào.

Chỉ thấy, trước mắt, xuất hiện một hố cát khổng lồ.

Hố cát này chắc phải dài mười mấy cây số, bên trong hố lớn lại xuất hiện vô số kiến trúc giống như đất hoàng thổ.

Những kiến trúc đó sừng sững trong hố cát, trông giống như từng tòa lâu đài nhỏ.

Mà ở khu vực trung tâm của những kiến trúc này, một kiến trúc khổng lồ, giống như hoàng cung đã xuất hiện.

Trương Thiên hít một hơi, thì ra, hình dáng cổ thành là như thế

này.

Nhìn từ những tòa thành trì trong phạm vi mười mấy cây số này, nơi đây trước đây tuyệt đối là một quốc độ xinh đẹp và trù phú.

"Cái tên Cổ Mặc vương tử đó, đúng là, ếch con mà đòi ăn thịt thiên nga, mơ đẹp thật." Bàn Tử nhìn thành trì không khỏi mở miệng.

Thành trì của Cổ Mặc vương tử, e rằng ngay cả một phần ba của người ta cũng không có.

Cứ thế này thì làm sao có thực lực để đoạt được mỹ nhân công chúa Lâu Lan chứ.

"Cổ bảo ở giữa kia, chắc hẳn là nơi công chúa Lâu Lan ở." Hồ Bát Nhất chỉ vào cổ bảo không xa rồi nói.

Ánh mắt Trương Thiên quét một lượt toàn bộ thành trì.

Thành trì của công chúa Lâu Lan, nói thật, rất lớn, cũng không biết thành trì của Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ hùng vĩ đến mức nào.

"Ừm, bất quá, tôi nghĩ, chúng ta không nên đi về phía đó trước." Trương Thiên gật đầu, lập tức mở miệng.

"Lão đại, ý anh là gì?" "Chúng ta đi tiệm rèn trước!" Trương Thiên trực tiếp mở miệng, ánh mắt y không ngừng quét qua trong thành trì.

"Trương đại ca, anh muốn vũ khí sao?" Shirley Dương lập tức nghĩ đến điều gì đó.

Trước đây An Lực Mãn nói Lâu Lan Quốc nổi tiếng về rèn đúc, bây giờ Trương Thiên lại đi tìm tiệm rèn trước, rõ ràng là vì muốn tìm trang bị.

"Ừm, nhưng nói chính xác thì tôi muốn phòng cụ, nếu có phòng cụ, chiến lực của chúng ta cũng sẽ tăng lên đáng kể." "Chết tiệt, vậy còn chờ gì nữa, đi vào thành thôi chứ." Bàn Tử nghe xong, lại có chút

không kìm được, vung tay lên, hùng hổ chuẩn bị đi xuống.

"Ở đây, tà khí rất nặng." Trương Khởi Linh đứng bên cạnh Trương Thiên, không khỏi mở miệng.

Trương Thiên cũng cảm nhận được điều đó, bất quá đã đến cửa rồi, y cũng muốn xem, bên trong này rốt cuộc có thứ gì.

Dưới sự dẫn đầu của Bàn Tử, mấy người Trương Thiên đi về phía thành trì.

"Lão đại, còn cái máu đó thì sao?" Hồ Bát Nhất nói bên cạnh.

Trương Thiên liếc nhìn ba lô của Bàn Tử.

"Hết rồi, cho dù có thì bây giờ cũng không thể uống được." Trương Thiên biết, Hồ Bát Nhất chỉ máu gà, nhưng trên đường, chó, gà, rắn đều đã chết hết rồi.

Hơn nữa máu cũng không thể bảo quản được, sa mạc nóng bức đã làm nó biến chất từ lâu.

Hồ Bát Nhất hơi gật đầu, không nói gì nữa.

Trương Thiên nghĩ một lát rồi nói.

"Mọi người sau khi vào trong, đừng đi tản ra, phải đi thì đi cùng nhau." Trương Thiên nhắc nhở một câu.

"Yên tâm đi lão đại, Bàn gia thông minh lắm!" Bàn Tử giơ ngón cái lên.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen, cái gã này sao nhìn thế nào cũng thấy không đáng tin cậy chút nào.

Sau đó, Trương Thiên lại treo Bát Quái Kính xá lên cổ.

Một khi có vấn đề, y sẽ lập tức ra tay.

Rất nhanh, theo sườn cát, một đường xuống đến cổng thành.

“Lâu Lan Quốc.” “Lão đại, lâu như vậy rồi mà cửa thành Lâu Lan Quốc này vẫn được bảo tồn tốt thật đó.” Bàn Tử chỉ vào những chữ khắc trên cửa thành Lâu Lan Quốc rồi nói.

Trương Thiên hơi cau mày, y cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Lão đại, anh cũng phát hiện rồi sao?” Hồ Bát Nhất thấy Trương Thiên cau mày, hắn cũng mở miệng hỏi.

“Ừm, quá bất thường, trải qua ngàn năm thời gian, cửa thành không sụp đổ thì thôi đi, lại còn được bảo tồn tốt như vậy.” “Chẳng lẽ, bên trong này không giống với những gì chúng ta nhìn thấy ở bên ngoài?” Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt nhìn cánh cổng thành cao đến mấy chục mét, nhất thời trong lòng lại có chút kinh hãi.

“Bốp.” Tay Trương Khởi Linh nhẹ nhàng vỗ lên vai Trương Thiên.

Trương Thiên lập tức tỉnh ngộ, y lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

“Cánh cổng thành này có hiệu quả mê hoặc lòng người, đừng nhìn nhiều.” Nói rồi, Trương Thiên thầm niệm Tĩnh Tâm Quyết, trong lòng cũng dần dần trở nên thanh minh.

“Đi, chúng ta vào thôi.” Trương Thiên vung tay, mọi người đi vào trong cửa thành.

Bàn Tử càng hùng hổ đi ở phía trước.

Khi xuyên qua cánh cổng thành, cảnh tượng bên trong đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy, cánh cổng thành vốn cát vàng ngập trời đã biến mất, mà Trương Thiên và những người khác lại đang đứng trên một con phố sầm uất của thành trì.

Trên phố lúc này đang có rất nhiều cư dân thành thị qua lại tấp nập.

Mà xung quanh cũng lờ mờ bắt đầu truyền đến một số âm thanh kỳ lạ.

"Lão đại, sao tôi cứ cảm giác, mấy thứ trong thành này đều sống lại rồi ấy." Bàn Tử nhìn xung quanh, hắn dụi dụi mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Trương Thiên thầm niệm Tĩnh Tâm Quyết, đồng thời, Bát Quái Kính dâng lên một lớp hộ tráo nhỏ quanh người mọi người.

Shirley Dương lại vì loại âm thanh vi tế kia mà đau đớn nhắm mắt lại.

Rất nhanh, những âm thanh vi tế kia qua đi.

Mọi người lúc này mới mở mắt ra, ngay sau đó cảnh tượng trước mắt càng khiến mấy người Trương Thiên trong lòng chấn động.

Chỉ thấy, thành trì vốn dĩ tử khí dày đặc, cát vàng khắp nơi, nhà cửa đổ nát đột nhiên biến mất.

Mà trong chớp mắt, cảnh tượng hiện ra lại hoàn toàn khác biệt, một thành trì phồn hoa, một đô thị tấp nập.

Thậm chí cả những thương nhân rao hàng bên đường, cùng một số du khách đi ngang qua thành trì, v.v., trông thật đến mức đó, bình thường đến mức đó.

"Huyễn cảnh." Thấy cảnh này, Trương Thiên hít một hơi khí lạnh.

Loại huyễn cảnh cấp cao như thế này, đa số chỉ có quỷ mới có thể bố trí ra được.

Rất hiển nhiên, trong thành trì này, toàn bộ đều là quỷ.

"Ối trời, lão đại, Bàn gia sợ quá, lão đại bảo vệ Bàn gia!" Bàn Tử

nhìn con phố phồn hoa, nhất thời ôm chặt lấy cánh tay Trương Thiên.

"Cái thằng cha này, cậu sợ quỷ gì chứ!" Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, nhìn xung quanh.

Nhập gia tùy tục, Trương Thiên lại muốn xem, bọn chúng có thể giở trò gì.

Trương Khởi Linh lại vô cùng bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo quét qua xung quanh, sắc mặt vẫn như cũ.

"Thì ra Vạn Quỷ Quật, là ở đây." Trương Khởi Linh nhàn nhạt mở miệng.

Trương Thiên nghe vậy cũng khẽ giật mình, y trước đây đã nghe Trương Khởi Linh nói, có khả năng có Vạn Quỷ Quật, y trước đó cũng không để ý lắm.

Bây giờ xem ra, Lâu Lan Quốc, đã biến thành quỷ quật không nghi ngờ gì nữa.

Nhưng, tại sao lại như vậy?

Một thành trì lớn như thế này, lại bị biến thành hố tử nhân, chẳng lẽ công chúa Lâu Lan đã làm gì sao?

Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng Trương Thiên xuất hiện thêm một số nghi hoặc.

"Thật kỳ diệu, những thứ này chính là vong linh sao?" Shirley Dương ánh mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, xuất hiện thêm chút tò mò, chấn động.

Cô ấy là người sống ở nước ngoài, đối với những thứ này tự nhiên chỉ là nghe nói, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Ấy?

Các vị là thương nhân đến Lâu Lan Quốc của ta làm khách sao?" "Hắc hắc, hoan nghênh hoan nghênh." Ngay khi mọi người đang suy tư, đột nhiên, phía sau truyền đến một âm thanh.

Đó là một giọng nói tiếng Hạ Quốc không được lưu loát lắm.

Mấy người Trương Thiên chậm rãi xoay người.

Khi nhìn thấy người đến, Trương Thiên hơi cau mày.

Chương 293

Người đàn ông trước mắt vóc dáng gầy gò, lưng hơi còng, râu hơi dài, trên mặt treo nụ cười gian xảo.

"Ông là?" "À, tôi là kẻ dẫn đường nổi tiếng nhất thành Lâu Lan đây, chỉ cần ngài có nhu cầu, tôi liền có thể giúp ngài giải quyết mọi vấn đề." "Giá của tôi cũng rẻ, chỉ cần một đồng kim hồn tệ." Hắn ta giơ một ngón tay lên, trên mặt càng cười hắc hắc.

Trương Thiên trên mặt nở nụ cười.

"Nếu đã vậy, anh có thể dẫn chúng tôi đi dạo quanh thành không?" Trương Thiên nói, trên mặt gã trước mắt càng nở nhiều nụ cười hơn.

"Vâng, vậy quý khách đi theo tôi!" Hắn ta nói, đi ở phía trước.

"Lão đại, cái này..." "Không sao, tôi ngược lại muốn xem xem, cái thứ này, có thể giở trò gì." Trương Thiên vung tay, mọi người đi theo phía sau người đàn ông trung niên đó.

Đứng phía sau người đàn ông, Tuyết Lỵ Dương chậm rãi lên tiếng: "Cảnh tượng này hình như tôi đã từng gặp qua rồi.

Đúng rồi!

Chính là ở nhà anh Trương Thiên, tôi đã thấy cha tôi, và cả chiếc quan tài chôn trong động kia!

Thật kỳ lạ, sao nhà anh lại xuất hiện tình huống này chứ, lẽ nào thật sự là mơ?".

Tuyết Lỵ Dương nói rồi, đôi mắt to tròn đảo một vòng, nhìn về phía Trương Thiên.

Trong lòng cô đã có đáp án rồi.

Trương Thiên sờ sờ má mình: "Chắc là mơ thôi, đừng nghĩ nhiều nữa." Tuyết Lỵ Dương nheo mắt nhìn Trương Thiên một cái.

Quả nhiên, Trương Thiên cũng biết trận pháp này, lần trước tuyệt đối không phải là mơ!

Hồ Bát Nhất ở một bên nhìn người đàn ông trung niên trước mặt: "Vị huynh trưởng, anh tên là gì?" "Tên ư, ôi, lâu quá rồi tôi quên mất, nhưng những thứ khác thì tôi nhớ rất rõ." Người đàn ông nói, vẻ mặt mơ hồ, gã có nghĩ thế nào cũng không nhớ ra mình tên gì.

Lúc này Trương Thiên càng thêm khẳng định, gã này giống như những người bị mê hoặc trong sương mù, những người này hẳn là cũng gặp phải tình huống tương tự như họ.

"Vậy anh có thể kể về truyền thuyết lịch sử của Lâu Lan cổ thành này không?" Trương Thiên đưa mắt nhìn xung quanh, đây quả thực là một đô thị phồn hoa rộng lớn, hắn suýt nữa quên mất dáng vẻ đổ nát trước đây của nó.

"Quốc gia Lâu Lan chúng tôi ư, đó chính là một quốc gia vĩ đại, có một vị thế quan trọng trong vùng sa mạc này." "Chúng tôi quản lý các bãi chăn nuôi, cung cấp vũ khí cho các quốc gia xung quanh, quốc gia Lâu Lan chúng tôi lấy hòa bình làm trọng, có quan hệ hữu nghị với rất nhiều quốc gia lân cận." Người đàn ông nói, trên mặt mang theo vài phần tự hào, tự tin.

Dù sao, có thể giao hảo với nhiều tiểu thành trì, hơn nữa còn chiếm giữ một vị trí quan trọng, độc quyền một số thứ, điều này sao có thể không khiến gã cảm thấy tự hào chứ?

Trương Thiên gật đầu, sau đó nhìn xung quanh.

Hắn quả thực phát hiện, xung quanh có rất nhiều tiệm rèn, hơn nữa còn có thể thấy ở khắp nơi.

“Các vị không biết đó thôi, ngay cả Tinh Tuyệt quốc khi đến Lâu Lan chúng tôi cũng phải nhường ba phần, quan hệ giữa chúng tôi và Tinh Tuyệt quốc từ trước đến nay rất tốt.” “Họ cũng có đại thần trú tại Lâu Lan chúng tôi, quan hệ qua lại mật thiết, nên các vị hoàn toàn không cần lo lắng Lâu Lan chúng tôi có nguy hiểm hay không.” Người đàn ông nói rồi, bật cười khà khà.

Gã dẫn Trương Thiên và những người khác đi trên đường phố.

Những người trên đường thấy Trương Thiên và nhóm người sau đó, thậm chí còn hành lễ.

Trông cứ như một lễ nghi chi bang sống động.

“Một lễ nghi chi bang, cuối cùng lại biến thành vạn quỷ quật, làm sao có thể chứ?” Trương Thiên hít một hơi.

Vạn quỷ quật hình thành cực kỳ khắc nghiệt, chưa nói đến số lượng người chết, hơn nữa mỗi người trong lòng đều phải có oán niệm mới được.

Nơi oán niệm cực sâu mới có khả năng hình thành quỷ quật.

Thế nhưng, Trương Thiên nhìn những người trong thành, mỗi người trên mặt đều treo vẻ vui vẻ, kiêu ngạo.

Một quốc độ kiêu ngạo như vậy, lại biến thành quỷ quật, Trương Thiên có chút khó chấp nhận.

“Lão đại, lễ nghi chi bang à, Bàn gia tôi thích nhất Lưu Bị, rất lễ nghi, con trai ông ấy lại thông minh nữa chứ.

Lão Hồ, cậu thích ai?” “Triệu Vân.

Ơ, không đúng, Bàn Tử, cậu không nên thích Tào Tháo sao?” Hồ Bát Nhất liếc nhìn Bàn Tử.

“Không thể so được, Tào Tháo người ta có bao nhiêu thê thiếp,

Bàn gia tôi đây lòng trung trinh một mảnh, không thể so.” Bàn Tử cười hắc hắc, Hồ Bát Nhất càng lườm hắn một cái.

“Lão đại, nơi này có vẻ như đã xảy ra biến cố gì đó.” Hồ Bát Nhất khẽ nói.

Trương Thiên gật đầu.

Hắn lờ mờ cảm thấy, có liên quan đến Tinh Tuyệt quốc.

“À phải rồi, vị huynh trưởng, anh có thể đưa chúng tôi đến tiệm rèn lớn nhất, tốt nhất trong thành không?” Trương Thiên nói với vẻ mặt tươi cười.

Người đàn ông trung niên kia vừa nghe, sắc mặt có chút thay đổi.

“Các vị khách quý, không phải tôi không muốn đưa các vị đi, mà là, thực sự bất lực.

Trong khoảng thời gian này, Ngự sử của Tinh Tuyệt quốc đang ở trong tiệm, không ai dám đến đó cả.” Người đàn ông nói.

Trương Thiên lộ vẻ nghi hoặc: “Ngự sử, đó là gì?” “Ngự sử đại nhân là sứ giả liên minh do Tinh Tuyệt quốc phái đến, nghe nói y là một đại sư Quỷ Động tộc, chúng ta vẫn là đừng đi thì hơn.” Người đàn ông nói, Trương Thiên gật đầu, không nói nhiều.

“Lão đại, trước đây chúng ta đã biết từ bức bích họa của Cô Mặc vương tử rằng trong Lâu Lan quốc cũng có một người Quỷ Động tộc, hẳn là vị thiên sư này.” Hồ Bát Nhất khẽ nói.

Trương Thiên hơi gật đầu.

Hắn lờ mờ cảm thấy, Lâu Lan quốc biến thành thế này, nói không chừng có liên quan đến vị thiên sư kia.

Sau đó, người đàn ông dẫn Trương Thiên và những người khác đi một vòng quanh nơi phồn hoa nhất trong thành.

Trong lúc đó, Trương Thiên thấy đủ loại cảnh tượng, thậm chí còn thấy cảnh mấy cô gái xuất giá, quả thực là mở rộng tầm mắt.

"Đa tạ, đây là một kim hồn tệ." Trương Thiên đưa ra một kim hồn tệ.

Người đàn ông kia thấy kim hồn tệ thì trên mặt lộ ra vẻ kích động: "Đa tạ khách quan, có việc gì cứ tìm tiểu nhân, tiểu nhân nhất định nghĩa bất dung từ." Người đàn ông nói, cầm tiền nhanh chóng chạy đi.

"Lão đại, nơi này thật sự là quỷ quật sao?

Trông không giống chút nào." Hồ Bát Nhất không khỏi thắc mắc.

Trương Thiên lắc đầu: "Ác quỷ luôn ẩn mình sau nụ cười, vẻ đẹp." "Nơi này càng hài hòa, trong lòng tôi càng bất an." Trương Thiên nói, khẽ cau mày.

Càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm, đạo lý này họ đều hiểu.

"Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?" Bàn Tử sờ sờ má mình.

Bọn họ bây giờ vẫn còn tỉnh táo, mọi người đều biết, mọi thứ ở đây đều không phải thật.

"Đi tiệm rèn!" "Tôi cảm thấy, người Quỷ Động tộc kia, là mấu chốt." Trương Thiên lên tiếng.

Tuyết Lỵ Dương thì nghĩ đến điều gì đó: "Tôi thường mơ thấy những thứ của Quỷ Động tộc, tôi nghi ngờ, mình có một số liên hệ với Quỷ Động tộc." Tuyết Lỵ Dương nói, Trương Thiên khẽ lắc đầu.

Tuyết Lỵ Dương bây giờ vẫn chưa biết thân phận của mình, cũng chỉ là thường xuyên mơ thấy điều gì đó mà thôi.

"Cái này chưa biết được, nhưng chúng ta có thể đến đó xem sao." Trương Thiên nói, ánh mắt hắn chỉ về phía tòa thành ở giữa.

Dưới tòa thành, có một tiệm rèn lớn.

Nơi đó, có lẽ mới là tiệm rèn tốt nhất trong thành, cũng là nơi Cô Mặc vương tử luyện chế giáp trụ.

“Lão đại, nghe ông lão kia nói, trong đó có cái tên Ngự sử chó má gì đó của Tinh Tuyệt quốc mà.” Bàn Tử nói ở một bên.

“Chúng ta tìm chính là hắn.

Vì là huyễn giác, người ở đó hẳn là vẫn giữ một số tập tính của bản thân.” “Cho nên, chúng ta nói không chừng cũng có thể moi được chút lời từ miệng hắn.” Trương Thiên chậm rãi nói với Bàn Tử.

“Hay ho!

Bàn gia sao lại không nghĩ ra chứ, không hổ là lão đại của tôi!” Bàn Tử kích động nói, sau đó hắn càng đi trước mọi người.

Trên đường, dân chúng rất đông, nhưng càng đến gần tòa thành, người càng ít đi.

Rất nhanh, trên một con đường gần như không có người, Trương Thiên và những người khác dừng bước.

Chỉ thấy, ở cuối con đường, một người mặc áo bào đen, đội mũ đen đi ra từ một tiệm rèn rất lớn.

Phía sau hắn, còn có hai người ăn mặc giống hệt hắn, đều mặc áo bào đen lớn, đội mũ, căn bản không nhìn rõ trông như thế nào.

“Không ngờ, thật sự có người có sở thích giống Nhị ca.” Bàn Tử nhìn ba người trước mặt, rồi lại nhìn Trương Khởi Linh, không khỏi nhếch mép.

“Người Quỷ Động tộc...” Trương Thiên nhìn thấy ba người này sau, trong đầu liền hiện lên ba chữ.

Ánh mắt Trương Khởi Linh cũng nhìn về phía ba người kia, quả thực trang phục của họ không thể nói là hoàn toàn không liên quan, chỉ

có thể nói, khá giống.

Ba người kia cũng nhìn thấy Trương Thiên và nhóm người.

Bọn họ dừng bước.

Lúc này, chỉ thấy, gió nhẹ thổi qua, trên một con đường rộng thênh thang, Trương Thiên và ba người Quỷ Động tộc đứng đối lập nhau.

Xung quanh không một bóng người, chỉ có một kiến trúc hoàng cung hùng vĩ phía sau.

Hai bên đều không nói lời nào, nhất thời, cảnh tượng trở nên có chút quỷ dị.

Sau khi hai bên đối mặt gần năm giây.

Những người áo đen đối diện bắt đầu đi về phía Trương Thiên, dường như không có ý định để ý đến họ.

Bước chân của họ hơi nhanh, giẫm trên phiến đá có thể nghe thấy tiếng vang giòn tan.

Chương 294

Đó là tiếng giày đá phát ra.

Trương Khởi Linh đã rút cổ đao ra, Trương Thiên cũng đồng thời nghiêm túc.

Ba người áo đen trước mắt này, khiến Trương Thiên có cảm giác hơi khó lường.

Chưa đầy mười giây, ba người áo đen đã đứng cách Trương Thiên và những người khác khoảng năm mét.

Dưới lớp áo bào đen, không nhìn rõ mặt họ, nhưng luồng cảm giác âm lãnh mơ hồ kia không ngừng tràn ngập giác quan của Trương Thiên.

"Khí tức này..." Trương Thiên chợt nhìn cánh tay mình.

Trên cánh tay, đầu Hoàng Thử Lang đang không ngừng phát ra ánh sáng yếu ớt.

"Lời nguyền..." Trương Thiên hít một hơi.

Quỷ Động tộc có rất nhiều năng lực sở trường, và lời nguyền chính là thứ họ giỏi nhất.

Thứ này thậm chí có thể giết người trong vô hình.

Vừa mới đến trước mặt mình, đã hạ lời nguyền lên mấy người, có thể thấy, ba tên này cũng không phải thứ tốt lành gì.

"Lão đại, sao tôi lại cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, mà người thì nóng rực lên thế này?" Bàn Tử ở một bên vặn vẹo thân thể, giống như một cô bé con vậy.

Nhìn thấy cảnh này, Trương Thiên hít một hơi, vội vàng tránh xa

Bàn Tử một chút.

Sắc mặt Tuyết Lỵ Dương cũng không tốt, nhưng lời nguyền trên người cô dường như lợi hại hơn ba người này, cho nên lời nguyền mà ba người áo đen hạ xuống dường như cũng không có tác dụng với Tuyết Lỵ Dương.

Khi nhận thấy Trương Khởi Linh dường như không có chuyện gì, ba người áo đen càng nhìn về phía y.

Trong mắt có chút kinh ngạc.

Trương Khởi Linh cũng không nói lời thừa.

Y rút hắc kim cổ đao ra, lướt qua tay, máu nhuộm đỏ cổ đao.

Khi ba người áo đen còn chưa kịp phản ứng, một đao đã chém xuống.

Không phòng bị kịp, một người áo đen đã bị y chém làm đôi.

Có lẽ là do có Tê Lân huyết, nên người áo đen bị chém một tiếng thét thảm thiết rồi trực tiếp tiêu tán.

Trương Khởi Linh không nói nhiều, ánh mắt y nhìn sang người khác, định chém thêm một đao nữa.

Nếu là bình thường, đổi lại là người khác, y có lẽ sẽ không như vậy, nhưng những kẻ này dám tập kích Trương Thiên và họ, y tuyệt đối sẽ không mặc kệ.

"Lão đại, chuyện gì thế này, Nhị ca từ bao giờ mà tính khí tệ vậy?" Bàn Tử khẽ nói ở một bên, vẻ mặt hơi sợ hãi.

Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh: "Có lẽ cậu ấy đang bất bình thay chúng ta đó." "Bàn Tử, cậu đừng giấu nữa, gọi Vương Phi ra đi, mau giải quyết nốt hai tên này luôn." "Hai tên này, hẳn là có chút thực lực." Trương Thiên nói.

Bàn Tử sờ sờ má mình, ngay sau đó một đạo hồng ảnh chậm rãi xuất hiện.

Lúc này, bên phía Trương Khởi Linh, sau khi y chém chết một người áo đen, hai người áo đen còn lại rõ ràng đã cảnh giác hơn rất nhiều.

Cả hai vội vàng lùi lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn Trương Khởi Linh.

"Đây là khí tức của Tê Lân huyết, cẩn thận một chút, những kẻ này không phải loại rác rưởi như trước." Người áo đen cầm đầu lẩm bẩm một câu, người áo đen bên cạnh càng gật đầu nghiêm túc.

Quỷ Động tộc trong Đại Đường Tây Vực Ký có ghi chép, họ là một chủng tộc có nền văn minh riêng, có ngôn ngữ riêng.

Một chủng tộc muốn phát triển, văn minh là điều cần thiết.

"Họ đang nói gì vậy?" Hồ Bát Nhất nhìn hai người áo đen, khẽ cau mày.

"Hình như đang nói, cẩn thận chúng ta, hơn nữa nói chúng ta không giống những người khác." Tuyết Lỵ Dương lên tiếng ở một bên.

"Ối trời!

Đúng là gà bới mông rồi!

Dương tiểu thư, cô còn nghe hiểu cả thứ ngôn ngữ này sao?" "Sau này Bàn gia tôi sẽ gọi cô là Dương phiên dịch!" Bàn Tử kinh ngạc ra mặt.

"Tôi trước đây từng nghiên cứu về chuyện của Quỷ Động tộc." Tuyết Lỵ Dương khẽ nói.

Trương Thiên nghe thấy lời của Tuyết Lỵ Dương sau, càng thêm

xác định, người này trước mặt hẳn là biết điều gì đó.

Nếu không làm sao có thể nói ra lời, cô ấy và người khác không giống nhau.

"Họ hạ lời nguyền lên các cậu." "Tôi đi giải quyết." Trương Khởi Linh chậm rãi lên tiếng, thân ảnh như quỷ mị xông ra.

Ánh mắt sắc lạnh, sát khí đằng đằng, không hề có chút do dự nào, dáng vẻ càng lạnh lùng vô cùng.

Trương Thiên khẽ gật đầu, Trương Khởi Linh lạnh lùng đến thế này, đây vẫn là lần đầu tiên hắn thấy.

"Quỷ Nhãn Hắc Xà..." Thấy Trương Khởi Linh xông về phía mình, hai người áo đen Quỷ Động tộc còn lại vội vàng múa tay.

Rất nhanh, từng con rắn đen nhỏ từ trong cát chui ra, từng con rắn đen vặn vẹo thân thể, trông cực kỳ đáng sợ.

Trương Thiên phát hiện, mỗi con rắn này đều chỉ có một mắt.

Toàn thân rắn màu đen, trên đầu có một mắt, và trên lưng còn có hoa văn Quỷ Động tộc.

"Đây là Quỷ Nhãn Xà, một loại động vật được Quỷ Động tộc nuôi dưỡng, chúng có thể phun ra độc dịch, cũng có thể phát ra lời nguyền, rất nguy hiểm..." Tuyết Lỵ Dương giải thích ở một bên.

"Trong huyễn cảnh mà còn có thứ này sao?" Trương Thiên nhìn xung quanh.

Lâu Lan quốc đã diệt vong từ nghìn năm trước, thứ hắn đang thấy tuyệt đối là huyễn giác, nhưng huyễn cảnh ở đây quả thực quá chân thực.

Thấy Quỷ Nhãn Xà sau, Trương Khởi Linh một chút cũng không vội vàng.

Hắc kim cổ đao lướt qua trước người, đao mang màu đen trực tiếp chém đứt từng đoạn những con rắn nhỏ từ dưới đất chui lên.

Cùng lúc đó, thân ảnh Trương Khởi Linh đã đến trước mặt hai người áo đen.

Hắc kim cổ đao lại một lần nữa chém xuống, đao mang màu đen gần như không chút nghi ngờ chém đôi thân thể một người áo đen.

Nhìn thấy cảnh này, Trương Thiên nuốt nước bọt.

Tê Lân sau khi tức giận, trông thật lạnh lùng.

Hơn nữa, lực tấn công đã tăng lên hai trăm phần trăm.

Rắn nguy hiểm đâu, còn đại sư Quỷ Động tộc rất lợi hại đâu?

Hay ho, chuyện này có chút bất thường à.

Một đao chém chết một người áo đen, nói thật, Trương Thiên vẫn khá bất ngờ.

“Lão đại, Nhị ca ngầu quá!

Một đao một tên, đặc biệt là ánh mắt sắc bén kia, cùng với những động tác tựa như mây trôi nước chảy.” “Còn nữa, khí thế nghịch thiên đó, đơn giản là một mãnh nam mà!” Bàn Tử mắt lóe lên những ngôi sao nhỏ, lập tức biến thành tiểu mê đệ.

Lúc này, Vương Phi vừa mới xuất hiện phía sau hắn đang đứng mỉm cười nhìn Bàn Tử.

Vương Phi hiếm khi cười, ừm, rất xinh đẹp, nhưng đáng tiếc, Bàn Tử sắp gặp xui xẻo rồi.

“Ta phát hiện, sở thích của ngươi hình như cũng không bình thường lắm.” “Thiếp thân có thể giúp ngươi thay đổi một chút.” Giọng Vương Phi từ phía sau truyền đến.

Bàn Tử rùng mình một cái, vội vàng nở nụ cười tươi roi rói.

Còn Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp không kém mình sau, cô cũng sững sờ.

Nhưng tiếp theo đó là sự tò mò, người phụ nữ này, từ đâu mà xuất hiện?

Hơn nữa, tại sao cô gái xinh đẹp lại có dính líu với Bàn Tử?

Bàn Tử này sẽ không phải là nhân vật chính chứ, sao vận may mỹ nữ lại có tất?

Tuyết Lỵ Dương đầy vẻ tò mò, còn Vương Phi mỉm cười với Tuyết Lỵ Dương, sau đó với vẻ mặt âm trầm đi "giáo dục" Bàn Tử.

Trước mặt người áo đen cuối cùng, Trương Khởi Linh cầm hắc kim cổ đao, ánh mắt nhìn chằm chằm người áo đen cuối cùng.

Ánh mắt băng lãnh nhìn người áo đen cuối cùng, chỉ một cái nhìn, người áo đen kia như rơi vào hố băng.

Thân thể hắn có chút run rẩy.

Phải biết rằng, quỷ hồn bị Tê Lân huyết chém chết, là không có cơ hội luân hồi.

Hắn không muốn chết mà.

"Cái đó, tiểu... tiểu huynh đệ, xin hãy bình tĩnh, chúng ta hình như không có quá nhiều thù oán phải không?" Người áo đen vẻ mặt cẩn thận, ánh mắt càng có chút né tránh nhìn Trương Khởi Linh.

"Giải trừ lời nguyền." Trương Khởi Linh cũng chỉ nói ra bốn chữ.

Người áo đen kia vội vàng vẫy tay, trong tay lấy ra một Quỷ Nhãn Thạch.

Khoảnh khắc tiếp theo, lời nguyền vốn giáng xuống Bàn Tử và Hồ

Bát Nhất liền biến mất.

Trương Thiên vì có lời nguyền do Hoàng Thử Lang hạ, nên lời nguyền của tên này đã bị Hoàng Thử Lang nuốt chửng.

Chương 295

"Được, được rồi, vị thiếu hiệp này, có thể hạ đao xuống được không?" Hắn cẩn thận hỏi.

Trương Khởi Linh không hạ xuống, mà nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu với Trương Khởi Linh, sau đó nhìn sang.

Hắn không ngờ, người áo đen này yếu ớt đến thế, hắn đã quá đề cao một chút, thậm chí còn nghĩ đến việc gọi Vương Phi ra giúp sức.

Chủ yếu là Tinh Tuyệt cổ thành đã để lại ấn tượng quá sâu sắc cho Trương Thiên, bây giờ xem ra căn bản không cần thiết.

Hai tên này e rằng là người Quỷ Động tộc cấp thấp nhất của Tinh Tuyệt quốc, nếu không năng lực không thể kém đến thế.

Nếu ngay cả sứ giả cũng có thực lực như vậy, thì Tinh Tuyệt quốc cũng không thể truyền thuyết đáng sợ đến thế.

"Sự diệt vong của Lâu Lan quốc, có liên quan đến các ngươi không?" Trương Thiên đột nhiên lên tiếng.

Hắn vừa dứt lời, thân thể người áo đen kia run lên, dưới áo bào đen, không nhìn rõ sắc mặt.

"Làm ra vẻ thần bí." Bàn Tử lẩm bẩm, dùng sức kéo áo bào đen xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, dung mạo người áo đen kia xuất hiện.

Quả thực đã dọa Trương Thiên và nhóm người một phen.

"Lão đại, đây là cái thứ gì vậy?" "Đây không phải thứ đồ chơi, đây hẳn là những hoa văn độc đáo của Quỷ Động tộc." Trương Thiên nhìn

người đàn ông trước mặt, trả lời câu hỏi của Bàn Tử.

"Ồ, vậy à.

Mấy hoa văn nhỏ này vẽ cũng khá độc đáo đấy chứ." Bàn Tử tò mò nhìn.

Còn người đàn ông áo đen kia thì vẻ mặt khó chịu, hắn như bị nhìn như một con khỉ, điều này khiến hắn rất khó chịu.

Chỉ thấy, khuôn mặt người đàn ông trước mắt rất kỳ lạ, cái đầu xương xẩu bọc da, và trên mặt lẫn trên đầu đều vẽ đủ loại hoa văn.

Nổi bật nhất không gì khác ngoài dấu hiệu một mắt trên trán.

Đây là dấu hiệu độc quyền của Quỷ Động tộc, tượng trưng cho con mắt của Xà Thần.

Và dung mạo người đàn ông này cũng rất đặc biệt, rất giống một xác chết khô quắt, hơn nữa mặt rất nhọn, giống như khuôn mặt của xà tinh trong phim "Hồ Lô Oa Cứu Gia Gia" (Cậu bé hồ lô cứu ông nội).

Cực kỳ quỷ dị, nhìn nhiều thậm chí buổi tối còn sẽ gặp ác mộng.

"Các vị, Lâu Lan quốc không có chút quan hệ nào với chúng tôi." Người áo đen kia không để ý đến ánh mắt của Bàn Tử, trực tiếp lên tiếng.

Hắn có thể nói tiếng Hán, nhưng ngữ khí rất kỳ lạ.

"Không có quan hệ?

Nếu không có quan hệ, tại sao các ngươi lại tỉnh táo hơn những người khác?

Các ngươi đáng lẽ phải chết như những vong hồn ở đây chứ." Trương Thiên nhìn gã trước mặt, giọng điệu nhàn nhạt.

Người áo đen rõ ràng sững sờ.

Hắn vốn tưởng có thể lấp liếm cho qua, xem ra, gã trước mắt này, không giống những người khác.

"Có một số chuyện, không thể nói, tôi không thể nói cho các vị biết." Người đàn ông áo đen nói, kiên định lắc đầu.

"Ái chà, nhìn cái tính khí nóng nảy của Bàn gia tôi đây này, tên khốn này đúng là không phân biệt được trường hợp nhỉ.

Bây giờ ngươi đang bị chúng tôi khống chế, thấy cái này không, nắm đấm bao cát lớn này!" Bàn Tử thấy gã này bị bắt rồi mà còn kiêu ngạo như vậy, liền trực tiếp túm lấy cổ áo gã, giơ nắm đấm lớn lên.

Trương Thiên thì không hoảng không vội, kéo Bàn Tử ra.

Ánh mắt hắn nhìn người áo đen trước mặt, gã này trên người cũng bị hạ lời nguyền rồi.

Nếu gã nói ra điều gì, rất có thể sẽ chết, hơn nữa chết rất thảm.

Thay vì chết thảm, gã sẽ chọn cách chết ít đau đớn hơn.

"Lời nguyền trên người ngươi có thể giải trừ không?" Trương Thiên hỏi.

"Không có cách nào, đây là lời nguyền do Nữ vương hạ, đến từ Xà Thần, không ai có thể giải trừ, cũng không ai có thể phá giải." "Còn về việc Lâu Lan quốc tại sao bị diệt vong, nơi đó sẽ cho các vị đáp án, nhưng mà, tôi không kiến nghị các vị đi vào đó, con mụ điên đó đã phát điên rồi." Người áo đen nói.

Hắn không biết từ lúc nào đã lấy ra một con dao nhỏ, con dao nhỏ lướt qua người hắn, người áo đen liền biến mất trước mắt mọi người.

"Lão đại, cái này..." "Gã này hẳn là đi luân hồi rồi." Trương Thiên

nhìn người áo đen biến mất, cũng không để ý nhiều, trên người hắn chắc chắn là không thể lấy được manh mối gì.

Vẫn phải dựa vào chính mình.

"Tại sao hắn lại nói Lâu Lan công chúa phát điên?

Lẽ nào, bên trong đã xảy ra biến cố gì?" Hồ Bát Nhất nhìn cung điện huy hoàng không xa, không khỏi nghi hoặc hỏi.

"Vào xem chẳng phải biết sao." Bàn Tử lẩm bẩm.

Trương Thiên cảm thấy không đúng, Lâu Lan quốc này quả thực quá kỳ lạ.

"Chúng ta đi tiệm rèn trước đã." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu đi về phía tiệm rèn trước mặt.

Còn Vương Phi đã sớm trở về trong ngọc bội của Bàn Tử.

Nàng cũng kỳ lạ, tại sao mình cũng bị huyễn cảnh này trói buộc.

Đi dọc theo con đường đá, Trương Thiên và nhóm người đã đến một tiệm rèn trông có vẻ hơi cũ kỹ.

"Đây là nơi chế tạo vũ khí cho Công chúa và Cô Mặc vương tử sao?" Tuyết Lỵ Dương nhìn căn nhà đá đất trước mặt.

Nơi có thể chế tạo giáp trụ cho hai thế lực lớn, lại trông đơn sơ đến vậy.

"Núi không cần cao, có tiên thì linh.

Ngôi nhà này trông có vẻ giản dị, nhưng chỉ cần có cao nhân, nó vẫn có thể tỏa sáng." Trương Thiên nói, hắn đi ở phía trước.

"Lão Hồ, cậu xem, lão đại lại làm bộ làm tịch rồi." Bàn Tử khẽ nói ở một bên.

"Lão đại là người có học thức, cậu biết cái quái gì chứ." Hồ Bát

Nhất lườm Bàn Tử một cái.

Đứng ở cửa, Trương Khởi Linh thì đứng bên cạnh Trương Thiên, bảo vệ hắn.

"Đang đang đang..." Cánh cửa bị gõ, âm thanh giống hệt trong thực tế.

"Vào đi." Chỉ nghe thấy, trong nhà truyền đến một giọng nói có chút già nua.

Cánh cửa sau đó được Trương Thiên đẩy ra, chỉ thấy, trước một lò rèn khổng lồ đang ngồi một ông lão tóc bạc phơ.

Ông lão thấy Trương Thiên và những người khác bước vào, ánh mắt liền nhìn sang.

"Ngài chính là vị thợ rèn lợi hại nhất thiên hạ mà mọi người trong thành đồn đại sao?" "Chúng tôi là hậu bối từ xa đến tìm ngài rèn đúc, đã ngưỡng mộ từ lâu." Trương Thiên nhìn ông lão trước mặt, giọng điệu cung kính.

Ông lão này trông cực kỳ bất phàm, có thể rèn đúc loại trang bị kia, thực lực hẳn cũng không kém.

Ông lão liếc nhìn Trương Thiên, gật đầu: "Không tệ, cậu nhóc này nói chuyện khá khéo léo." "Các cậu tìm tôi có việc gì?" "Tôi không nhận những việc không có sự chuẩn bị." Ông lão nói, trên mặt không hề có biểu cảm gì.

"Ối trời!

Lão đại, ông ta thật sự là thợ rèn sao?

Già thế này mà còn rèn sắt được?

Đúng là gừng càng già càng cay mà!" Bàn Tử nhìn ông lão trước mặt kinh hô.

“Các vị, nếu không có dược liệu tương ứng, xin lỗi, tôi không tiếp đãi.” Có lẽ nghe thấy lời của Bàn Tử, ông lão ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Trương Thiên, khẽ lên tiếng.

“Khoan đã.” Trương Thiên thấy vậy, suy nghĩ một chút rồi từ trong ba lô lấy ra Sa mạc chi tinh.

Thứ này dùng để luyện đan, nhưng trong tên có một chữ “tinh”, hơn nữa lại ở dạng đá, Trương Thiên ước tính hẳn là có thể luyện chế giáp trụ.

“Hả?

Sa mạc thần thạch?

Các cậu lại có thứ này, đúng là tôi đã xem thường các cậu rồi.” “Sa mạc thần thạch, chính là bảo vật mà Tây Vương Mẫu nương nương năm xưa đã rải xuống nhân gian.

Nếu các cậu đưa tinh thạch này cho tôi, tôi có thể chế tạo cho các cậu một món trang bị.” Ông lão trước mặt nói.

Trương Thiên nhìn ông ta.

Gã này đã chết nghìn năm trước, mình lại đang ở trong huyễn cảnh, quỷ nào biết có luyện chế ra không khí cho mình không.

“Chúng ta dựa vào cái gì để tin ông?” Tuyết Lỵ Dương lên tiếng ở một bên, trong giọng nói mang theo chút cứng rắn.

“Bởi vì, tôi là luyện khí sư giỏi nhất trong thành, hơn nữa, chỉ có tôi mới có tinh thiết!” Chỉ thấy hắn nói xong, tay không biết từ đâu lấy ra một khối sắt màu đen xanh.

Khối sắt đó nhìn không ra nặng bao nhiêu, nhưng Trương Thiên lờ mờ cảm nhận được một luồng khí lạnh.

“Tinh thiết?

Lão tiên sinh, đây là cái gì vậy?" Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghi vấn.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng nhìn sang.

Chương 296

Y cảm thấy, khối sắt này, lại có một chút cộng hưởng với hắc kim cổ đao của mình.

"Khối thiết này, là khối tinh thiết cuối cùng trên thế gian.

Tinh thiết là bảo vật từ các tinh tú trên trời ban xuống nhân gian." "Nó có thể luyện chế ra chiến giáp vô kiên bất tồi (không gì không xuyên thủng), chiến mâu vô cùng sắc bén, thậm chí trọng lượng của đồ vật được luyện chế cũng rất nhẹ." "Vừa rồi hai tên nhóc áo đen kia muốn tôi luyện chế, nhưng điều kiện của chúng quá tệ nên tôi đã từ chối." Ông lão nói.

Bàn Tử sờ sờ trán: "Nói gì mà cao siêu thế, chẳng phải là đá từ trên trời rơi xuống sao?

Thật là, cứ tưởng là thứ gì hiếm có lắm chứ." Bàn Tử châm chọc.

"Bàn Tử, cái đó gọi là vẫn thạch." Tuyết Lỵ Dương nói ở một bên.

Bàn Tử sờ sờ má mình: "Cũng như nhau cả, cũng như nhau cả." Lời nói của hai người khiến ông lão sững sờ.

Đá thì được rồi, vẫn thạch là cái gì?

"Tóm lại, nếu các cậu cần, tôi có thể dùng khối tinh thiết cuối cùng này làm vật trao đổi, chế tạo cho các cậu một thứ mà các cậu muốn." Ông lão tiếp tục lên tiếng.

Trương Thiên cười cười, kỹ thuật lừa người trong mộng của gã này không tệ, Trương Thiên suýt nữa đã tin.

Trước đây từ sự tích của Cô Mặc vương tử, Trương Thiên đã biết, loại sắt này rất hiếm, hơn nữa chỉ có vài khối, Cô Mặc vương tử

và Lâu Lan công chúa đã dùng hết dược liệu rồi.

Bây giờ lại xuất hiện một khối dược liệu, điều này sao có thể không khiến Trương Thiên nghi ngờ?

"Lão tiên sinh, thế này nhé, chúng tôi muốn xem kỹ thuật luyện chế của ngài trước.

Ngài hãy luyện chế hai món đơn giản cho tôi xem." Trương Thiên nói, hắn muốn "cọ" kỹ thuật luyện chế của gã này.

Ông lão nghe vậy, cũng không nghĩ nhiều, chậm rãi đứng dậy, vì Sa tinh, biểu diễn cho Trương Thiên một chút thì có sao đâu.

"Nếu đã như vậy, tôi sẽ đơn giản biểu diễn một chút cho các cậu xem.

Tôi đã luyện khí suốt hai trăm năm mươi năm, hôm nay sẽ phá lệ cho các cậu chiêm ngưỡng." Ông lão nói, sau đó, vẫy tay, một đống cát đen xuất hiện trước mặt hắn.

"Đây là kim cương sa, cát thông thường được tôi luyện và tinh chế để tạo ra những hạt cát cứng rắn.

Loại cát này có độ cứng cực kỳ cao." Trương Thiên nhìn cát trước mặt, không khỏi lên tiếng giải thích.

"Không tệ, cậu nhóc này cũng hiểu biết một chút đấy chứ." Ông lão nhìn Trương Thiên một cái, sau đó chậm rãi đặt cát trước mặt.

"Lão đại, sao cậu lại biết thứ này?" Bàn Tử hỏi ở một bên.

"Tôi đã đọc trong sách chế tạo binh khí rồi, nhưng loại cát này chủ yếu dùng để xây nhà, cát xây nhà cũng không được gia công lợi hại như thế này." Trương Thiên nói.

Bàn Tử nửa hiểu nửa không gật đầu.

"Thôi rồi, đàn gảy tai trâu." Nhìn vẻ mặt của Bàn Tử, Trương

Thiên liền biết không nên giải thích.

“Khối sắt đó, rất giống với đao của tôi.” Đột nhiên, Trương Khởi Linh nói vào tai Trương Thiên.

Trương Thiên khóe miệng lộ ra nụ cười.

“Muốn không?” Trương Thiên hỏi.

Trương Khởi Linh không trả lời, nhưng từ ánh mắt có thể thấy, y muốn.

“Tôi sẽ tìm cách lấy cho cậu.” Trương Thiên cười nói.

Hắc kim cổ đao của Trương Khởi Linh được chế tạo bằng vẫn thiết.

Nói thông thường, cũng là được chế tạo bằng vẫn thạch, cùng loại với tinh thiết.

Có thể thấy, ông lão có thể chế tạo loại giáp trụ này, năng lực vẫn khá mạnh, dù sao cũng là luyện khí sư hai trăm năm mươi năm.

Nếu y có thể có được giáp trụ cùng cấp với hắc kim cổ đao, thì Trương Khởi Linh cơ bản coi như vô địch rồi.

Trương Thiên phát hiện, tình huống hiện tại là, đã không còn là khắc chế mình, mà là đang bồi dưỡng người ta Trương Khởi Linh, trực tiếp max hóa phòng ngự vật lý, lực tấn công của Trương Khởi Linh.

Sau này xuống mộ Phú Sĩ quốc, trực tiếp càn quét một trận lớn.

Ngay sau đó Trương Thiên lắc đầu, lần này đối với hắn có chút vội vàng, dù sao, hắn cũng không biết mình có thể lấy được giáp trụ của Lâu Lan công chúa hay không.

Nếu có thể lấy được, nếu có cơ hội Trương Thiên nghĩ không chừng sẽ nung chảy lại giáp trụ kia một lần nữa, làm một bộ giáp trụ

thích hợp với hắn.

Đối mặt với lời của Trương Thiên, Trương Khởi Linh không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào Trương Thiên, khẽ gật đầu.

"Lão đại, mau nhìn, ông ta bắt đầu luyện chế rồi." Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu ở một bên.

Trương Thiên đưa mắt nhìn lên.

Chỉ thấy ông lão gần như đã luyện thành cơ bắp ghi nhớ, tay không ngừng vẫy, những dược liệu đặt xung quanh dường như sống dậy.

Không ngừng nhảy múa trước mặt hắn.

Sau khi lò luyện đạt đến một nhiệt độ kinh khủng, ông lão nhẹ nhàng vẫy tay.

Từng dược liệu liền được ném vào lò luyện nhiệt độ cao.

Ngay cả cách rất xa, Trương Thiên cũng có thể cảm nhận được từng đợt sóng nhiệt ập đến.

"Đúng là, trời càng nóng lại còn nướng lửa, đúng là đại ngốc mà." Quần áo của Bàn Tử đã bị mồ hôi làm ướt đẫm, vẻ mặt uất ức.

Hay ho, sa mạc nóng đã đành, không ngờ bây giờ lại còn đến trong thành của người ta mà nướng lửa, không biết gã dễ đổ mồ hôi sao.

Lúc này Trương Thiên và những người khác thì bị thủ pháp của ông lão hấp dẫn.

"Cái này rất giống luyện đan." Trương Khởi Linh lên tiếng, không biết từ lúc nào, lời nói của y dường như đã nhiều lên.

"Ừ, tôi cũng thấy vậy.

Tê Lân, khi cậu luyện đan cũng phức tạp như thế này sao?"

Trương Thiên hỏi.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu: “Hai thứ có chút tương tự.” Trương Khởi Linh nói.

Còn ông lão đang nung chảy kim cương sa thì sững sờ.

Hắn vẫy tay, lại ném thêm vài món dược liệu vào.

Sau đó ánh mắt rực sáng nhìn về phía Trương Khởi Linh: “Tiểu huynh đệ, cậu biết luyện đan sao?” Mắt ông lão sáng rực, dáng vẻ như muốn nhìn thấu Trương Khởi Linh vậy.

Trương Khởi Linh nhìn về phía ông lão: “Nhị cấp đan sư.” Đối mặt với người không quen biết, Trương Khởi Linh vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Hít...” Ông lão hít một hơi, thân thể dường như có chút run rẩy, đó là vì kích động.

“Lão đại, ông lão này phát xuân rồi!” Bàn Tử thấy vậy vội vàng lên tiếng, sợ nói muộn.

Tuyết Lỵ Dương thì bị Bàn Tử nói vậy suýt chút nữa bật cười.

Ông lão run rẩy thân mình, nhìn Trương Khởi Linh ánh mắt mang theo vẻ nóng bỏng.

Càng nhìn càng giống.

Ông lão mất ba giây để bình tĩnh lại.

“Tiểu huynh đệ, sa tinh của cậu có phải để luyện đan không?” “Cậu có Sa Mạc Chi Hoa không?” Ông lão nhìn Trương Khởi Linh như thể giây tiếp theo sẽ kéo tay người ta vậy.

Trương Khởi Linh nhìn ông ta, không nói gì.

Chỉ thấy ông lão tiếp tục lên tiếng: “Thế này, chỉ cần các cậu có

thể cho tôi một viên Sa Thạch Đan, tôi có thể đồng ý một yêu cầu của các cậu.” Ông lão nói, trong giọng nói có chút vẻ cấp thiết.

Trương Thiên thấy vậy, kéo Trương Khởi Linh lại, hắn đứng trước Trương Khởi Linh.

“Sa Mạc Chi Hoa chúng tôi không có, lão tiên sinh có biết ở đâu có không?

Hơn nữa, ông cần Sa Thạch Đan làm gì?” Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía ông lão trước mặt.

Trong tay ông lão vẫn đang nung chảy đồ vật, hắn tùy tiện lên tiếng: “Tôi biết nơi có Sa Mạc Chi Hoa.

Nghe nói năm xưa, Cô Mặc vương tử đã tìm thấy Sa Mạc Chi Hoa ở một vách núi, không biết bây giờ còn ở đó không.” “Còn về việc tại sao tôi cần, tôi là luyện thể giả, cũng giống như tiểu huynh đệ kia, nhưng công pháp của cậu ấy quá rác rưởi, chó cũng không thèm nhìn.” Ông lão nói.

Bàn Tử ngớ người.

Sao lại thế này, nói tới nói lui lại kéo sang mình.

Hơn nữa mình tại sao lại vô duyên vô cớ biến thành Vượng Tài?

“Lão già, nói rõ ràng ra xem nào, Bàn gia đây là siêu cấp luyện thể đấy!” Bàn Tử bất phục nói.

“Chó cũng không học!

Luyện thể, luyện không chỉ là thân thể, mà còn là tâm thần.

Tôi nhìn khí tức của ngươi thì cảm thấy tâm thần ngươi không ổn.” “Khí tức cũng không tốt, công pháp của ngươi e rằng cũng chỉ là nhập môn mà thôi.” Ông lão nói, trên mặt có chút kiêu ngạo.

“Còn tôi thì khác, tốt hơn ngươi gấp trăm lần.

Hơn nữa, chỉ cần tôi có được Sa Thạch Đan, nhục thân của tôi sẽ vạn niên bất hủy.” Ông lão nói, Bàn Tử vẻ mặt uất ức.

Muốn phản bác, nhưng lại không biết nên nói gì.

“Lão tiên sinh, lò luyện của ngài hình như đã xong rồi.” Tuyết Lỵ Dương chỉ vào lò luyện lớn không xa.

Chương 297

Ông lão vẫy tay, một mô hình kiếm xuất hiện trong lò luyện.

“Một món vũ khí chế tạo, tổng phải trải qua thời gian dài mới thành.

Cái này chỉ là một hình dáng bên ngoài mà thôi, những phần còn lại tôi sẽ không biểu diễn nữa.” “Thế này, tinh thạch tôi không cần nữa.

Nhị cấp đan sư đã có thể luyện chế Sa Thạch Đan rồi.” “Nếu các cậu có thể cho tôi một viên Sa Thạch Đan, tôi có thể giúp các cậu làm một việc.” Ông lão nói, đã nghĩ đến viên Sa Thạch Đan kia rồi.

“Nhưng mà, lão tiên sinh, ngài không cho chúng tôi chút lợi ích nào, tôi nghĩ, khó mà khiến chúng tôi tin phục được.” Trương Thiên nói.

Ông lão chậm rãi đứng dậy, lau một vệt mồ hôi trên trán: “Thật hết cách với các cậu.” Nói rồi, ông lão lấy ra một vật hình tròn, giống như một chiếc khiên sắt.

Chiếc khiên chỉ lớn bằng bàn tay, nhỏ đến đáng thương.

“Chiếc khiên này được chế tạo từ tinh thiết, cứ tặng cho các cậu vậy, hy vọng có thể dùng được.” Ông lão nói, đưa chiếc khiên bằng bàn tay qua.

“Ối trời, ngay cả trẻ con cũng không chơi, thứ này nhỏ quá đi!” Bàn Tử nhìn món đồ còn chưa lớn bằng nắm tay mình, vẻ mặt uất ức.

Thậm chí nếu cậu muốn dùng chiếc khiên nhỏ này để chống đỡ, còn phải dùng hai ngón tay kẹp lấy tay cầm của chiếc khiên nhỏ mới được.

Trương Thiên cũng đầy vạch đen, nhưng có còn hơn không.

Nhận lấy chiếc khiên nhỏ, Trương Thiên gật đầu: "Được thôi, đến lúc đó nếu chúng tôi tìm được, chúng tôi sẽ quay lại." Trương Thiên nói.

Ông lão gật đầu, tiễn Trương Thiên ra ngoài.

Hàm ý của Trương Thiên là, nếu họ có thể lấy được giáp trụ của Lâu Lan công chúa, thì sẽ quay lại.

Đi ra khỏi cửa tiệm rèn, Hồ Bát Nhất lên tiếng ở một bên: "Lão đại, đây hẳn là luyện khí sư trong truyền thuyết rồi nhỉ." Trương Thiên khẽ gật đầu: "Ừ, ông ta hẳn là luyện khí sư, hơn nữa cấp bậc chắc cũng không tệ.

Còn Bàn Tử, cậu có thể nhân cơ hội này thử cầu một bản luyện thể công pháp." "Hẳn là sẽ có ích cho cậu." Trương Thiên nói.

Bàn Tử mắt đảo một vòng, cười hắc hắc gật đầu: "Lão đại, đợi lần sau Bàn gia tôi quay lại, sẽ cho ông xem một tay, tới một màn ly miêu hoán thái tử, gà hầm nấm, chinh phục ông lão đó." Bàn Tử nói, vẻ mặt gian xảo, Trương Thiên đoán chắc chắn không có ý hay ho gì.

"Nhưng mà, một người chết thì cần Sa Thạch Đan làm gì?" Hồ Bát Nhất trầm tư nói ở một bên.

Trong lòng Trương Thiên cũng có chút tò mò, với thực lực của gã này, Trương Thiên không tin, gã không biết mình đã chết.

Hơn nữa ngay cả người áo đen cũng biết, gã hẳn cũng biết.

"Ông ta nói, Sa Thạch Đan có thể khiến nhục thân của ông ta vạn niên bất hủy, có phải vì điều này không?" Tuyết Lỵ Dương lên tiếng ở một bên.

Trương Thiên khẽ lắc đầu, cho dù là vậy, một người chết cũng

không thể dùng thi thể đi hóa đan.

"Đây là sự ký thác tinh thần." Trương Khởi Linh lên tiếng ở một bên.

Giọng y truyền đến, Trương Thiên cũng trong lòng run lên.

Rất có khả năng, ông lão này đã theo đuổi viên đan dược này cả đời, cũng không tìm được.

Sau khi chết, đem tất cả hy vọng ký thác vào viên đan dược kia.

Từ dáng vẻ kích động của ông ta vừa rồi mà xem, cực kỳ có khả năng.

"Nhị ca cậu thật là thông minh sắc sảo." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên.

"Được rồi, chúng ta đi xem bên đó đi, toàn bộ hoàng cung hình như không có lính canh." Trương Thiên chỉ tay về phía tòa thành vàng óng không xa.

Xung quanh tòa thành vàng óng, không có bất kỳ thị vệ nào canh gác, trông càng có vẻ lạnh lẽo vô cùng.

Tuy nhiên chính vì thế, Trương Thiên lại giật mình trong lòng.

Thứ này, có chút quá yên tĩnh rồi.

"Trong tòa thành này có oán khí rất mạnh." Trương Thiên nhìn tòa thành trước mặt.

Từ trong mắt hắn có thể thấy, toàn bộ tòa thành đều đang phát tán từng luồng khí tức màu đen.

Đó hẳn là oán khí của Lâu Lan công chúa.

Oán khí của Lâu Lan công chúa gần như ảnh hưởng toàn bộ thành trì, có thể thấy, nàng sinh thời hẳn là đã phải chịu đựng sự đối xử bất

công nào đó.

“Sợ gì chứ, chỉ cần không có rắn, Bàn gia tôi đi trước đây.” Bàn Tử nghe vậy, lại dũng cảm hơn một chút.

Hắn nghênh ngang đi trước, Trương Thiên và nhóm người theo sau.

Xung quanh tòa thành không có một lính canh nào, và sau khi vào, Trương Thiên liền cảm thấy từng đợt lạnh lẽo.

Dưới tòa thành, ánh mắt ông lão nhìn về phía Trương Thiên và họ.

Hắn sờ sờ râu, rồi khẽ thở dài.

Sau khi khẽ thở dài, ông lão mới trở về tiệm rèn của mình.

Bên trong tòa thành, lờ mờ có một tầng âm vân bao phủ.

Trông đặc biệt quỷ dị.

Bầu trời màu đen tím đáng sợ như địa ngục.

Bàn Tử càng lùi lại núp sau cùng Trương Thiên và những người khác.

“Mẹ ơi, lão đại, chúng ta đây lại vào địa phủ nữa sao?” “Bàn gia tôi vẫn nên cẩn thận một chút.” Bàn Tử trốn sau lưng mọi người, dũng khí vừa có vẻ như chỉ là đùa giỡn.

“Đây đều là oán khí.” Trương Thiên nhìn bầu trời.

Trên bầu trời, như mây đen vần vũ.

Kiến trúc xung quanh tòa thành cũng rất kỳ lạ.

Đa số đều có dấu hiệu nứt nẻ.

Hoàn toàn khác với cảnh tượng nhìn từ xa.

Không lâu sau khi đi, một kiến trúc hình tròn khổng lồ xuất hiện.

Và xung quanh kiến trúc hình tròn, vô số người mặc áo bào lộng lẫy đang quỳ bên ngoài đại điện.

Trước mặt mọi người, có một đại điện hùng vĩ, phía trên đại điện có một đỉnh tròn bằng sợi vàng, và ở trên cùng, thì đứng một thân ảnh màu trắng xanh.

Trương Thiên và nhóm người theo bậc thang đi đến quảng trường này.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng họ có chút chấn động.

Cung điện được chia thành ba giai đoạn, giai đoạn đầu tiên là lối vào cung điện, giai đoạn thứ hai là đài phẳng trước mặt, và giai đoạn thứ ba là kim đỉnh kim điện trước mắt.

"Lão đại, họ hình như không nhìn thấy chúng ta." Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi chớp chớp mắt.

"Không đúng, Hồ đại ca, Trương đại ca, quần áo của các cậu sao lại biến thành giống quần áo của họ vậy?" Đột nhiên, Tuyết Lỵ Dương nhìn quần áo trên người Trương Thiên, lại giống hệt quần áo của những người đang quỳ trên mặt đất.

Hồng sắc quan phục (quan phục màu đỏ), còn ở phía trước nhất có người mặc áo bào màu vàng kim, nhưng cũng cực kỳ ít.

"Đây là muốn cho chúng ta xem chuyện đã xảy ra từ ngàn năm trước sao?" Trương Thiên thầm nghĩ.

Hắn nhìn Bàn Tử, quả nhiên không chỉ Bàn Tử, mà cả quần áo trên người Trương Khởi Linh cũng đã biến đổi.

Sau đó, chỉ thấy những người đang quỳ trên đất lần lượt đứng dậy, từng người một với vẻ mặt vô cảm đi về phía kim đỉnh đại điện ở phía trên cùng.

“Đi theo xem sao.” Trương Thiên nói.

Mấy người trà trộn vào đám đông, chậm rãi đi lên phía trên cùng.

“Nghe nói chưa?

Các tiểu quốc xung quanh đang tính liên hợp lại để đối phó với Tinh Tuyệt quốc.” “Ài, nghe nói rồi.

Bây giờ Vương thượng gần đây ngày nào cũng lo sầu, sứ giả của các quốc gia kia ngày nào cũng chạy đến Lâu Lan chúng ta, muốn chúng ta liên hợp lại đối phó Tinh Tuyệt quốc.” “Ài, Vương thượng vốn ưa hòa bình, hơn nữa chúng ta và Tinh Tuyệt quốc cũng có hợp tác, Vương thượng làm sao có thể đồng ý được.” Xung quanh, một số người khẽ bàn tán.

Giọng nói rất nhỏ, hơn nữa còn là kiểu thì thầm thận trọng.

Trương Thiên và những người khác theo sau họ càng nghe rõ mồn một.

Hồ Bát Nhất vừa định nói thì bị Trương Thiên giơ tay cắt ngang.

Rất nhanh, cùng với một nhóm đại thần, Trương Thiên và những người khác bước vào cung điện huy hoàng trước mắt.

Bên trong cung điện, trên tường có rất nhiều bích họa phồn hoa, đa số lấy Phật giáo làm chủ, lấy con đường tơ lụa làm phụ.

Và bên trong đại điện cũng có bốn cây cột, phía trên các cây cột khắc bốn vị Đại Phật trong Phật giáo, trông cực kỳ trang nghiêm.

Còn ở phía trên cùng, trên một chiếc ghế vàng, đang ngồi một người đàn ông trung niên mặc kim ti bào (áo bào sợi vàng), đầu đội sa cân (khăn đội đầu bằng sa), vẻ mặt nghiêm túc.

Bên cạnh người đàn ông, thì đứng một cô gái kiều diễm ngọc lập.

Cô gái trông cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, nhưng chiều cao

lại đạt một mét bảy mươi tám hoặc hơn.

Cô gái mặc một bộ chiến giáp màu xanh trắng, trên đầu đội mũ trụ, tóc buộc thành đuôi ngựa, có lẽ là để thích nghi với cái nóng của sa mạc.

Toàn bộ thiết kế giáp trụ là kiểu thiên về sự thoáng mát, phía trên là áo giáp, phía dưới thì là một loại quần chiến kiểu quần ngắn.

Trương Thiên nhìn thấy điều này sau, trong đầu tự động hình dung Trương Khởi Linh mặc nó.

Chương 298

Hừm, hình như hơi không hợp lắm.

Quả nhiên, vẫn phải nung chảy lại một chút.

Không đúng, mình còn chưa thành công mà đã nghĩ đến việc lột đồ người ta, không ổn, không ổn.

Ta là chính nhân quân tử.

Tuy nhiên, Lâu Lan công chúa trước mắt quả thực xinh đẹp, dung mạo thì không cần nói nhiều, chỉ xét về vóc dáng, thì gần như không có gì để chê bai.

"Tham kiến Vương thượng." Một nhóm đại thần sau đó hành lễ.

Bầu không khí trong đại điện có chút nghiêm túc.

"Gần đây, các quốc gia lớn liên hợp lại định đối phó Tinh Tuyệt quốc, mọi người thấy thế nào?" Trên đài, người đàn ông trung niên lên tiếng.

"Tâu Vương thượng, thần thấy không ổn.

Chúng ta là quốc gia nhân nghĩa, làm sao có thể làm ra chuyện trái với minh hữu được." Một đại thần lên tiếng.

Nhưng, ngay sau đó một đại thần khác lại lên tiếng: "Thế nhưng, nếu chúng ta không đồng ý, quốc gia của chúng ta chắc chắn sẽ bị những người đó coi là kẻ thù." Hắn vừa dứt lời, người đàn ông ngồi trên đài hít một hơi thật sâu.

"Ta đã phái mật sứ đi các quốc gia để giải thích nguyên nhân.

Ta nghĩ họ sẽ hiểu đạo lý.

Lâu Lan quốc chúng ta vốn trọng nhân nghĩa, thậm chí còn phù trợ

bao nhiêu quốc gia." "Hẳn là họ sẽ nhớ điều đó.

Chúng ta không tham gia cuộc vây hãm lần này là được." Hắn vừa nói, khoảnh khắc tiếp theo, một người đàn ông giống như thám tử vọt vào từ ngoài cửa.

"Không hay rồi!

Minh quốc đã bội ước!

Bọn chúng ép chúng ta tham gia kế hoạch đối phó Tinh Tuyệt quốc, nếu không sẽ tấn công chúng ta!" Người thám tử đó quỳ trên đất, vẻ mặt lo lắng.

Ngay sau đó lại một thám tử khác vọt vào: "Không hay rồi, Tinh Tuyệt quốc cũng không tin chúng ta, bọn họ cho rằng chúng ta đã đầu độc Nữ vương, định tấn công chúng ta!" Một người khác lên tiếng.

Nhất thời, người đàn ông trung niên kia thấy thân thể run lên suýt ngã.

"Ngươi nói gì?

Chúng ta và Tinh Tuyệt quốc có quan hệ tốt, mỗi năm thậm chí còn cống nạp phẩm vật, chế tạo cho họ bao nhiêu trang bị, vũ khí." "Bọn họ lại muốn vu oan cho ta sao?" Vua Lâu Lan quốc có chút kích động, đập vào ghế suýt đứng dậy.

Họ mỗi năm cống nạp cho Tinh Tuyệt quốc có hàng vạn phẩm vật, và binh khí thì vô số.

Nhưng bây giờ Nữ vương chết rồi, lại đổ lỗi lên đầu họ, đây chẳng phải là vu khống trắng trợn sao?

"Vương thượng, theo thám tử báo lại, một lượng lớn quân đội liên minh đã đến biên giới Lâu Lan quốc chúng ta, và đang la hét đòi công thành." Một đại thần có chút hoảng sợ lên tiếng.

“Vì Tinh Tuyệt quốc bất nhân với chúng ta, thì đừng trách chúng ta bất nghĩa nữa.

Thế này, chúng ta sẽ đồng ý liên quân, cùng họ tấn công Tinh Tuyệt quốc!” Người đàn ông trung niên nói.

Hắn vốn làm việc chính trực, và cách đối xử giữa các quốc gia cũng coi là nhân nghĩa.

“Vâng!” Sau khi một đại thần nói xong, liền vội vàng chạy ra ngoài.

“Lão đại, cậu nghĩ các nước liên minh sẽ đồng ý sao?” Bàn Tử hỏi ở một bên.

“Đồng ý ư?

Làm sao có thể chứ.

Cậu thử nghĩ xem, tại sao trong bức bích họa của Cô Mặc vương tử trước đây lại không ghi chép cảnh Lâu Lan quốc cùng tấn công Tinh Tuyệt quốc?” Trương Thiên xua tay nói.

Lâu Lan quốc không phải không muốn, mà là không thể.

Rốt cuộc, một bầy sói đã nhắm vào một con tuần lộc, liệu chúng có dễ dàng để tuần lộc chạy thoát không?

Huống hồ Lâu Lan quốc lại là một con tuần lộc có vóc dáng to lớn, thịt tươi ngon như vậy.

Quả nhiên, sau khi Trương Thiên nói xong, vị đại thần vừa mới đi ra đã vọt vào.

“Không hay rồi, Vương thượng, bọn họ nói chúng ta gia nhập chính là gián điệp của Tinh Tuyệt quốc, hiện đang tiến công cửa thành quy mô lớn.” Đại thần nói.

Người đàn ông trung niên trên đài hít một hơi.

“Không ngờ, Lâu Lan quốc ta nhân nghĩa đến thế, thậm chí còn cứu trợ bọn chúng, mà bọn chúng lại trơ tráo đến mức này.” Hắn tức giận đến mức thở dốc.

“Phụ vương, hãy để hài nhi đi, con nhất định sẽ càn quét thiên quân, lấy đầu tướng địch.” Ở một bên, giọng Lâu Lan công chúa truyền đến.

Giọng nàng như tiếng trời, giống như tiếng chim bách linh hót líu lo trong rừng cây.

Sau lời nói của nàng, trên người nàng càng dâng lên một luồng khí tức cường đại.

“Khí tức này, là cao thủ Nội Đan kỳ.” Cảm nhận được khí tức của Lâu Lan công chúa, sắc mặt Trương Thiên biến đổi.

Hay ho, Lâu Lan công chúa đã đạt đến Nội Đan kỳ, giống như Trương Khởi Linh.

Với thực lực như vậy, không trách được nàng được mệnh danh là nữ tướng quân số một của Lâu Lan.

“Lâu Lan quốc chúng ta, tuy luôn lấy đức phục người, nhưng hôm nay, bọn chúng bất nhân, thì đừng trách chúng ta bất nghĩa.” “Trong thành Lâu Lan chúng ta vẫn còn ba vạn tinh binh, nhất định có thể xoay chuyển càn khôn.

Thiên Nhã, ta bây giờ ra lệnh cho con, dẫn ba vạn tinh nhuệ, giữ vững cửa thành Lâu Lan.” Người đàn ông trung niên nói.

Lâu Lan công chúa bên cạnh hắn liền chắp tay, sau đó đi xuống đại điện.

Khi đi qua chỗ Trương Thiên, Trương Thiên còn rõ ràng thấy được một chút kiêu ngạo, tự tin trên mặt nàng.

Cũng đúng, ở tuổi trẻ như vậy, có thể tu luyện đến trình độ này, mạnh hơn nhiều so với cái tên Cô Mặc vương tử gì đó kia.

Nếu nàng mà nhìn trúng Cô Mặc vương tử, thì Lâu Lan công chúa thật sự bị mù rồi.

Sau đó, chỉ thấy cảnh tượng trước mắt mọi người biến đổi.

Vốn đang ở trong đại điện, bây giờ lại đã đứng bên ngoài thành Lâu Lan.

Ngoài thành, mấy nước liên minh đã chiếm lĩnh các vị trí cao.

Lâu Lan quốc nằm ở vùng trũng, dễ công khó thủ, có thể nói chính là một thành bị vây khốn điển hình.

Còn về việc tại sao lại xây thành ở nơi như vậy, nguyên nhân lớn nhất có lẽ là ở đây có nguồn nước.

"Giết!" Lâu Lan công chúa vung tay, trường thương đã nằm trong tay nàng.

Cùng lúc đó, mấy đạo thương mang chém xuống, vô số sinh mạng đã bị nàng cướp đi.

Cũng chỉ trong vài phút, chỉ riêng Lâu Lan công chúa đã chém giết hơn trăm người.

Một cỗ máy xay thịt nhanh như vậy, đặt trên chiến trường thì chính là con át chủ bài.

"Cái này, cái này đơn giản chính là đại sát khí trên chiến trường!" Hồ Bát Nhất không khỏi lên tiếng, ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng khẽ gật đầu.

Là phụ nữ, Tuyết Lỵ Dương vẫn rất bội phục loại người có năng lực, có khí phách, huống hồ Lâu Lan công chúa còn là một nữ tướng quân.

Tự tin, kiêu ngạo, hơn nữa, có thể càn quét thiên quân.

Chỉ thấy, thân ảnh Lâu Lan công chúa không ngừng xuyên qua quân địch, đối phương căn bản không phải đối thủ.

Nhờ vào chiến giáp của mình, cộng thêm trường thương làm từ tinh thiết, Lâu Lan công chúa càng như hổ thêm cánh trên chiến trường.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, lại không có quá nhiều biểu cảm.

Y chỉ khá thưởng thức người này, chỉ bằng sức mình, ngăn chặn vạn quân địch, bảo vệ một thành trì.

"Ài, sức mạnh của một người rốt cuộc vẫn có hạn." Trương Thiên lẩm bẩm.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy, ở rìa sa mạc.

Mấy người áo đen đã đứng trong sa mạc.

Những người áo đen đó khoác áo bào đen dài.

Trong tay mỗi người đều cầm một vật phẩm hình tròn kỳ lạ.

Trong vật phẩm hình tròn đó, lờ mờ có thể thấy một số hoa văn kỳ lạ.

"Đây là lời nguyền, đúng là âm hiểm mà, đánh không lại thì phóng lời nguyền." Trương Thiên thầm nghĩ.

Hắn cuối cùng cũng biết, tại sao Lâu Lan công chúa mạnh mẽ đến vậy lại chết, chết vì lời nguyền.

Mấy người áo đen kia, hẳn là những tên từ Quỷ Động tộc.

Nếu không không thể cầm một viên châu để bố trí lời nguyền.

"Lão đại, mấy tên này đúng là vô sỉ, còn vô sỉ hơn cả Bàn gia tôi,

thật quá đáng mà, đánh không lại thì phóng lời nguyền, xì, còn không có giới hạn bằng Bàn gia tôi.” Bàn Tử bất mãn nói ở một bên.

Hắn còn cảm thấy bất bình thay Lâu Lan công chúa.

Trương Thiên gật đầu: “Mấy tên hắc y nhân này, hẳn là phản bội từ Lâu Lan quốc ra.

Chương 299

Các cậu nhớ lại con dê cúng tế mà Cô Mặc vương tử dâng lên khi trước không?" "Cống phẩm nói chung đều cần được kiểm tra nghiêm ngặt, nhưng cống phẩm có độc dược lại có thể được Nữ vương dùng, điều này cho thấy bên trong đã phát sinh phản loạn." "Và tôi nghi ngờ tên chiêm bặc sư kia, chính là người Quỷ Động tộc, hoặc cũng có thể là Tiên Tri tộc, đối nghịch với Quỷ Động tộc." Trương Thiên nói.

Tuyết Lỵ Dương ở một bên gật đầu.

"Trước đây tôi đã cảm thấy kỳ lạ tại sao Nữ vương lợi hại như vậy mà vẫn có thể ăn cống phẩm.

Anh nói thế này thì có khả năng lắm." Tuyết Lỵ Dương nói.

Lúc này, Lâu Lan công chúa trước mắt đã bị chú thuật khống chế.

Lâu Lan công chúa rất mạnh, nhưng lại không có năng lực đối kháng loại lời nguyền này.

Lời nguyền là loại đến vô ảnh đi vô tung, không nhìn thấy không chạm được, ngay cả Trương Thiên hiện tại cũng không thể phá giải một số lời nguyền cao cấp.

Chỉ thấy, sau khi trúng lời nguyền, tốc độ của Lâu Lan công chúa càng ngày càng chậm.

Đồng thời, trên người nàng cũng bắt đầu phát đen.

Làn da vốn trắng như tuyết, lúc này cũng biến thành màu đen, còn có một số hoa văn lan rộng trên da.

"Xà Thần chú!" Ở phía xa sa mạc, một người đàn ông áo đen lẩm bẩm.

Sau đó, mấy người áo đen lần lượt bố trí chú thuật.

Và cái giá phải trả chính là, tiêu hao mấy năm sinh mệnh của bọn họ.

Dần dần, Lâu Lan công chúa bị chú thuật bắt giữ, mà tinh thần càng có chút yếu ớt.

"Thật đáng tiếc, công chúa xinh đẹp lại biến thành bộ dạng khủng khiếp như vậy." Bàn Tử khẽ lắc đầu.

Vì lời nguyền, tóc dài của Lâu Lan công chúa gần như rụng hết, mà khuôn mặt cũng bắt đầu nhanh chóng khô héo.

Trông như một xác khô.

Và vì chú thuật này quá mạnh, mấy người áo đen bố trí chú thuật càng nổ tung tại chỗ mấy người.

"Giết!" Nắm đúng thời cơ, người của các nước liên minh càng bắt đầu tấn công dữ dội.

Không còn Lâu Lan công chúa, Lâu Lan quốc càng liên tiếp thất bại.

Và Lâu Lan công chúa thì bị người áo đen bắt giữ.

Liên quân có đến năm sáu vạn người, đối mặt với ba vạn quân sĩ Lâu Lan quốc, rất nhanh đã dùng tư thái áp đảo để nghiền ép.

Chẳng mấy chốc, tin tức Công chúa Lâu Lan bị bắt đã truyền đến tai quốc vương Lâu Lan.

"Cái gì!

Con gái ta bị bọn chúng bắt rồi ư?

Sao có thể chứ." Quốc vương Lâu Lan vừa kinh ngạc vừa không thể tin nổi.

Con gái ông càn quét ngàn quân, căn bản không ai là đối thủ, sao có thể dễ dàng bị bắt như vậy.

Cái này đúng là trò đùa mà.

“Là lời nguyền của Tinh Tuyệt quốc, phản đồ Tinh Tuyệt quốc đã gia nhập Liên quân, liên hợp đối phó với Lâu Lan quốc chúng ta.” Một đại thần kích động nói.

Nghe xong, quốc vương Lâu Lan chợt tỉnh ngộ.

Thảo nào trước đó có tin Tinh Tuyệt quốc muốn vây đánh bọn họ, hóa ra là đám phản đồ Tinh Tuyệt quốc cố ý tung ra.

Mục đích là để Lâu Lan quốc không hợp tác với Tinh Tuyệt quốc, khiến hai bên chia rẽ.

Quốc vương nghĩ thông suốt rồi càng phẫn hận đập mạnh xuống đùi mình.

Sở dĩ bọn họ giữ quan hệ tốt với Tinh Tuyệt quốc là để không bị lời nguyền của Tinh Tuyệt quốc.

Lâu Lan quốc tuy mạnh mẽ nhưng lại không chống đỡ được những chiêu trò ám hại đó.

“Báo…!” “Đối phương nói muốn chúng ta mở cổng thành, nếu không, công chúa sẽ xương cốt không còn!” “Báo!

Tinh binh của chúng ta chỉ còn hai vạn.” Từng thám tử lần lượt báo cáo.

Quốc vương cũng lập tức đứng dậy.

“Ta muốn đích thân xuất chinh!” Hắn nói rồi vung tay, cầm kim kiếm của mình đi ra ngoài.

“Đại vương, người thân mang bệnh cũ…” “Liên quan đến sự tồn vong của quốc gia, bệnh cũ thì sao chứ.” Hắn vung tay, đích thân đi ra

ngoài.

Vì phải đặt cược, mấy người áo đen đã chết mất mấy người, số còn lại cũng suy yếu không chịu nổi, chẳng còn sức mà chiến đấu.

Thực lực của quốc vương Lâu Lan cũng không tệ, khoảng cấp Đại Tông Sư, cũng có thể chống đỡ được.

Nhìn quốc vương cũng bắt đầu tham chiến, Trương Thiên lắc đầu.

Thành bại đã định rồi, Lâu Lan quốc muốn thắng căn bản là không thể.

Sau đó, cảnh tượng trước mắt thay đổi, đã là mấy ngày sau, mà lúc này trên chiến trường, Lâu Lan quốc liều chết chống cự, thậm chí dân chúng trong thành cũng đồng lòng kháng cự, cũng đã chặn được mấy đợt tấn công.

Lương thảo của binh lính Liên quân cũng gần hết.

Nhưng cuối cùng, đúng lúc có thể chống đỡ đợt tấn công cuối cùng, bọn họ lôi Công chúa Lâu Lan ra.

Lúc này Công chúa Lâu Lan đã mặt mũi không còn hình dáng cũ, áo giáp trên người cũng đã bị người ta lột bỏ.

Chỉ còn lại một mảnh vải đỏ che thân.

Thấy con gái mình biến thành bộ dạng như vậy, quốc vương Lâu Lan càng nổi giận đùng đùng.

“Lão đại, anh nói áo giáp cuối cùng đi đâu mất rồi?” Bàn Tử hỏi.

Trương Thiên lắc đầu, bây giờ hắn làm sao mà biết được.

“Mở cổng thành, sau khi chúng ta sáp nhập, ta hứa với ngươi, chúng ta vẫn có thể như trước đây, nói cười vui vẻ.” Một tên đại tướng thô lỗ nói, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt.

“Nếu không, nữ tướng quân của chúng ta sẽ xương cốt không còn, ném ra ngoài cho chó sói ăn.” Hắn nói rồi, quốc vương nhìn con gái mình, hít sâu một hơi.

Hắn nghĩ đến dân chúng trong thành, nếu mình thua, thì dân chúng sẽ ra sao.

Vì những người dân đó, quốc vương đã không đồng ý.

Sau đó, đúng như lời những người đó nói, Công chúa Lâu Lan bị chém giết, thi thể bị ném vào sa mạc, mà vị trí thi thể bị ném đó.

Chính là khu vực sương mù trước đây Trương Thiên đã thấy.

Công chúa Lâu Lan không cam lòng hóa thành oán khí, mà khu vực đó cũng biến thành một trận pháp, chỉ cần người chết càng nhiều, trận pháp càng mạnh, oán khí của Công chúa Lâu Lan sẽ càng lớn.

Còn con bạch lạc đà lúc sống là tọa kỵ của Công chúa Lâu Lan, nó không muốn thấy Công chúa Lâu Lan cứ mãi giết hại người vô tội trong vùng sa mạc đó, lại còn thường xuyên cứu giúp những người bị mắc kẹt.

Đáng tiếc năng lực của bạch lạc đà có hạn, số người chết trong sương mù vẫn là chiếm đa số.

“Lão đại, thì ra sương mù hình thành là như vậy, thảo nào nhị ca lúc đó cảm nhận được tà khí, hóa ra là Công chúa Lâu Lan.” Bàn Tử nói ở một bên.

Trương Khởi Linh lúc đó đã nhìn chằm chằm vào sương mù rất lâu.

Y luôn cảm thấy không đúng, thì ra Công chúa Lâu Lan căn bản không ở Lâu Lan quốc, mà bị ném vào sa mạc.

Cuối cùng, quốc vương Lâu Lan liều chết chống cự, vẫn không

chặn được cuộc tấn công quy mô lớn của Liên quân.

Lâu Lan quốc thất thủ, cuối cùng Liên quân trong thành đốt giết cướp bóc, thậm chí trực tiếp hủy diệt Lâu Lan quốc.

Mà huyễn cảnh trước mắt, cùng với quốc độ phồn hoa, đều chỉ là ảo tưởng của quốc vương trước khi chết.

Hắn đã tái hiện những điều tốt đẹp nhất trước mắt, còn những điều đau khổ nhất thì chôn vùi trong cung điện, chôn vùi trong lòng.

Cảnh tượng chuyển đổi.

Trang phục của Trương Thiên và đồng đội đã trở lại nguyên dạng.

Mà lúc này trước mắt, chính là cảnh tượng Liên quân đốt giết cướp bóc trong thành phố.

Bọn họ điên cuồng cướp đoạt tài nguyên của Lâu Lan quốc.

Mà cung điện huy hoàng trước đây cũng bị chà đạp, biến thành phế tích.

"Lão đại, anh nhìn cái kia." Bàn Tử chỉ về phía không xa.

Chỉ thấy, quốc vương Lâu Lan thân bị cắm rất nhiều mũi tên, mà bị người của Liên quân khiêng vào quan tài.

Tuy bọn họ đã chiếm lĩnh quốc đô, nhưng quốc vương Lâu Lan đối với bọn họ vẫn có nhiều ân huệ, vì thể diện và danh tiếng của mình.

Một tang lễ xa hoa vẫn sẽ có.

Cuối cùng, quốc vương được chôn cất dưới cung điện Lâu Lan quốc, mà vật bồi táng thì nhiều vô số kể, thậm chí còn có một bộ áo giáp của Công chúa Lâu Lan.

Bộ áo giáp này không ai có thể mặc, thêm vào đó Công chúa Lâu

Lan là nữ tướng quân số một sa mạc, được người người kính ngưỡng, bọn họ vì thể diện của Liên quân mới đem áo giáp cùng chôn với quốc vương.

Thấy đến đây, cảnh tượng đã biến mất, tất cả trước mắt mọi người đều là sương trắng.

Mà lúc này tại hiện trường.

Chương 300

【Ối trời, Lâu Lan quốc đáng thương quá.】【Tôi rất ghét một câu nói, người đáng thương tất có chỗ đáng ghét, nhưng, ít ai biết, sau câu này, còn có một câu, người đáng ghét tất có nỗi khổ đáng thương.】【Haizz, may mà bọn họ đã chôn cất quốc vương rồi.】【Anh em, có lẽ chưa nghe nói về nhân nghĩa, nếu không chôn, danh tiếng của Liên quân sẽ thối nát, đến lúc đó Liên quân nhất định sẽ tan rã.】【Ối trời, một đám đạo mạo giả dối.】【Thảo nào trước đây khi đi qua Lâu Lan quốc, có một vùng sương mù, thì ra Công chúa Lâu Lan ở đó.】【Nói thật, mảnh vải đỏ trên người Công chúa Lâu Lan vừa nãy, trông hơi giống cái khăn mà Trương Thiên và đồng đội tìm được nhỉ.】【Thảo nào đội khảo sát không tìm thấy thi hài công chúa, cái này ai mà tìm được.】Hiện trường càng nghị luận sôi nổi.

Bọn họ thật sự không ngờ vùng sương mù không đáng chú ý kia, lại mới là điểm mấu chốt.

Lúc này trên mạng.

Bảng xếp hạng sa mạc đã trực tiếp cập nhật.

Không nghi ngờ gì, Công chúa Lâu Lan xếp hạng nhất.

Hơn nữa, Công chúa Lâu Lan còn thu hút một lượng lớn người hâm mộ trên mạng.

Vì nước xuất chinh, chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, thậm chí, thậm chí còn có khí phách một thương chém ngàn kỵ binh, càng thu hút sự chú ý của vô số người.【Đáng tiếc, Công chúa Lâu Lan đã chết.】【Haizz, tôi lại nghĩ đến Hoa Mộc Lan.】【Hoa Mộc Lan thay cha tòng quân, cũng là nữ trung hào kiệt.】【Nhưng Lâu Lan quốc bị diệt thì có hơi đáng tiếc, tuy nhiên, bọn họ bị diệt là chuyện

sớm muộn, trừ nhân nghĩa ra, ngươi nhất định phải có thủ đoạn cứng rắn mới được.】 Trên mạng lại một trận nghị luận.

Vô số người đều cảm thấy Lâu Lan quốc bị diệt thật đáng tiếc.

Lúc này, cảnh tượng tiếp tục.

Trong cảnh tượng, cảnh vật trước mắt Trương Thiên và đồng đội đã thay đổi.

Trước mắt bọn họ, cát vàng bay tứ tung.

Gió nhẹ thổi qua, một vùng sương cát lớn thổi tung bụi bẩn trên người mọi người.

Mà trước mắt đâu còn quốc độ giàu có nữa.

Một vùng di tích đất vàng xuất hiện trước mắt.

Những ngôi nhà đó, và những kiến trúc xa hoa ngày trước đều đã đổ nát không chịu nổi.

Mà lúc này, nhìn lại trước mắt, bọn họ vẫn đứng ở cổng thành, nhưng cổng thành hùng vĩ đã biến mất, biến thành một bức tường đất nhỏ.

"Tôi lại có chút không muốn thoát ra khỏi huyễn cảnh." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm.

Shirley Dương gật đầu.

"Haizz, cảm giác chênh lệch quá lớn." "Đều là dấu vết của thời gian." Trương Thiên thở dài, cũng không biết, lão thợ rèn kia, còn có thể nhìn thấy không.

Cảm giác chênh lệch mạnh mẽ khiến mọi người có chút không thích ứng.

Nhìn đống đất nhỏ có thể tùy tay đẩy đổ, Trương Thiên hơi lắc

đầu.

“Đi thôi, đến tiệm rèn xem trước đã.” Trương Thiên nói rồi đi phía trước.

“Lão đại, đến tiệm rèn làm gì, chúng ta lại không luyện chế sa thạch đan.” Bàn Tử lẩm bẩm.

“Bàn Tử, bảo cậu học tập, cậu cứ thích đi chơi bời, lão đại đây là muốn xem lão thợ rèn kia còn ở đó không, cậu không muốn công pháp luyện thể sao?” Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái.

Bàn Tử mắt sáng rực.

“Không hổ là lão đại, Bàn gia yêu chết anh rồi.” Bàn Tử nói với vẻ mặt hưng phấn.

“Dừng lại, tôi không có hứng thú với đàn ông.” Trương Thiên vỗ một cái vào Bàn Tử đang định xích lại gần.

Tên này, thật sự định nam nữ ăn sạch à, đúng là nghĩ hay thật.

“Hồ Bát Nhất cầm la bàn, nhìn xung quanh.

“Lão đại, tôi cảm giác, quốc vương kia tạo cho chúng ta một huyễn cảnh như vậy, trong đó nhất định có ẩn tình khác.” “Nếu không, không thể nào chúng ta còn chưa vào, mà đã kể cho chúng ta nghe sự hưng suy của thành phố rồi.” Hồ Bát Nhất nói ở một bên, hắn thậm chí cất la bàn đi, cầm quạt phe phẩy.

“Tôi lại cảm giác, quốc vương chắc có lời muốn nói với chúng ta, chúng ta qua xem thử sẽ biết.” Trương Thiên nói, mọi người theo hướng ký ức, đi về phía tiệm rèn.

“Oán khí ở đây vẫn còn rất nhiều.” Trương Khởi Linh mở miệng ở một bên, y liếc nhìn trong thành, mặc dù là giữa trưa hè, mặt trời rất chói chang, nhưng mọi người lại cảm thấy lạnh.

Bàn Tử càng dụi dụi mắt.

“Lão đại, sao tôi cảm giác bên cạnh chúng ta toàn là người thế nhỉ?” Bàn Tử rùng mình một cái.

“Bàn Tử, đừng nói bậy.” Shirley Dương liếc nhìn Bàn Tử nói, Bàn Tử gãi gãi đầu rồi không nói nhiều nữa.

Chẳng mấy chốc, theo ký ức, mọi người đến khu vực tiệm rèn trước đây.

Lúc này tiệm rèn đã biến mất từ lâu, chỉ còn lại một đống di tích nhà cửa đổ nát.

Mà ở phía không xa, hoàng cung cũng đã biến thành phế tích.

“Lão đại, một đống cát lớn như vậy, nhìn độ dày của đống cát, lão già kia e rằng đã bị chôn vùi cả ngàn năm rồi chứ.” Bàn Tử nhìn đống cát ở tiệm rèn trước mắt, không khỏi mở miệng nói.

“Vậy thì, chúng ta đào cái hố cát này ra, nói không chừng có thể tìm thấy một số thứ hữu dụng.” Trương Thiên mở miệng nói, hắn nghĩ rằng, nếu đồ vật trong nhà lão thợ rèn kia không bị cướp đi.

Thì chắc vẫn còn chôn vùi một số thứ.

Dù sao lão già đó là người luyện thể, bị Liên quân giết chết thì cũng khá khó khăn.

“Lão đại, đào mộ Bàn gia tôi quen rồi, mấy người cứ nghỉ đi, Bàn gia tôi sẽ làm.” Bàn Tử nói rồi, lấy xẻng công binh ra, hắn có vẻ rất thích cái cảm giác đào nhà người khác.

Vừa đào vừa hát, đào rất hăng.

“Nếu đây là Vạn Quỷ Quật, lão đại, chắc chắn phải có quỷ đan chứ.” Hồ Bát Nhất nói ở một bên.

Trước đây, Liên quân xâm chiếm Lâu Lan quốc, đốt giết cướp

bóc, càng gây ra vô số oán khí, thêm vào đó ngoài thành chết mấy vạn người, còn có oán khí của quốc vương.

Nơi đây hình thành một Vạn Quỷ Quật cũng không quá đáng.

"Tôi nghĩ, bảo vật chủ yếu vẫn tập trung trong mộ quốc vương." Trương Thiên khẽ nói, Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy có khả năng.

"Nếu chúng ta lại tìm được mấy viên quỷ đan, thì vết thương của sư phụ chắc chắn sẽ hồi phục được, cũng không biết sư phụ bây giờ đang làm gì." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, suy nghĩ bay xa.

Nhất Mi đạo nhân đã cứu mạng mình, cho nên trong lòng Hồ Bát Nhất càng coi Nhất Mi đạo nhân như sư phụ ruột của mình.

Lúc này, ở Bắc Ly, trên núi Long Đẳng, kiến trúc núi Long Đẳng đã được xây dựng xong.

Mà trên đó còn có mấy trạch viện, Nhất Mi đạo nhân lúc này đang gác hai chân, bên cạnh còn quỳ mấy nữ quỷ xinh đẹp đang mát xa bắp đùi cho hắn.

"Thật không tệ, đồ đệ ngoan không ở đây, vi sư không cần phải giả bộ." "Vi sư thích nghiệp vụ bắt quỷ của đồ đệ ngoan, cứ để những nghiệp vụ này đến mạnh mẽ hơn nữa đi." Nhất Mi đạo nhân hớn hở nghĩ, trong tay còn cầm mấy cục vàng.

Nhất Mi đạo nhân không giữ được tiền, chỉ cần có tiền, hắn đều sẽ tiêu hết, mà những nữ quỷ này chính là do hắn bắt được khi đi giúp người khác trừ tà.

"Thiên sư à, lực đạo thế nào?" "Tiểu Liên à, mạnh thêm chút nữa, vi sư sẽ ưu tiên sắp xếp cho ngươi đầu thai." "A, cảm ơn Thiên sư." Tiểu Liên mát xa càng ra sức hơn.

Nếu để Hồ Bát Nhất biết sư phụ mà hắn ngày đêm mong nhớ lúc này đang hưởng thụ "khổ cực" nhân gian thì không biết hắn sẽ nghĩ

thế nào.

“Lão Hồ, sư phụ lão nhân gia đó cậu không cần nghĩ nhiều, lão ấy chắc chắn sống không tệ đâu.” Trương Thiên vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất, với cái đầu của Nhất Mi đạo nhân mà sống tệ thì lạ thật.

“Ối trời, lão đại, Bàn gia đào được đồ rồi!” Đột nhiên, Bàn Tử ở một bên mở miệng nói, giọng có chút kích động.

“Để tôi xem.” Trương Thiên không nói nhiều với Hồ Bát Nhất nữa, vội vàng nhìn xuống cái hố mà Bàn Tử đào.

Chỉ thấy trong hố, có một cái lò rèn rất lớn, mà trên lò rèn thậm chí còn có một số hoa văn.

“Đây là lò của lão tiên sinh kia dùng để luyện chế pháp khí.” Trương Thiên thấy vậy trong lòng mừng rỡ, ánh mắt tự tin nhìn đi.

“Vật phẩm: Luyện Khí Lô.” “Cấp độ vật phẩm: Pháp khí sơ cấp.” “Năng lực vật phẩm: Có thể dung luyện một lượng dược liệu nhất định, chỉ giới hạn ở dược liệu cấp một, dược liệu cấp hai.” “Giới thiệu vật phẩm: Lò dung luyện làm từ tinh thiết.” Trong đầu vang lên âm thanh.

Trương Thiên sững sờ.

Trời đất ơi, lại là một pháp khí!

Lại còn làm từ tinh thiết, thảo nào cái lò này có thể dung luyện tinh thiết.

“Bàn Tử, thiệt thòi cho cậu rồi.” Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử.

Trên mặt mang theo nụ cười.

Mặt Bàn Tử vốn đang cười hì hì bỗng chốc xụ xuống.

“Lão đại, anh không đùa đấy chứ, cái lò này chưa chắc đã khiêng

nổi, tôi mà cũng cái này, Bàn gia tôi không xuống mộ được đâu.” Bàn Tử vẻ mặt u sầu.

Trời đất ơi, mình cũng xác chết thì thôi đi, cái thời này, đến lò dung luyện cũng phải cũng nữa sao?

Bàn gia tôi sống còn khó hơn cả lừa ấy chứ.

“Cái này hữu dụng, cậu là người có thực lực mạnh nhất, hơn nữa là người hữu dụng nhất trong đội chúng ta, chuyện này, không cậu thì ai.” Trương Thiên giơ ngón tay cái lên.

“Lần đầu tiên được lão đại khẳng định, Bàn gia tôi liều!” Bàn Tử như được tiêm máu gà, vội vàng đào cái lò ra.

Cái lò rất lớn, gần hai mét.

Bàn Tử cũng nó giống như cũng quan tài vậy.

“Ê, không nặng lắm.” Bàn Tử cũng cái lò phát ra tiếng kinh ngạc.

“Cậu thực lực mạnh lên tự nhiên không thấy nặng.” Trương Thiên nói.

Nếu một người gần đạt Tông Sư mà ngay cả một cái lò rèn cũng không cũng nổi thì đừng sống nữa.

Bên dưới cái lò, Trương Thiên nhìn thấy một bộ hài cốt.

Là lão già kia, nhưng Trương Thiên phát hiện, trên bộ hài cốt này, lại ẩn hiện phát ra ánh sáng vàng.

Chương 301

"Đây chính là bộ hài cốt sau khi luyện thể sao?" Trương Thiên thầm nghĩ, trong lòng hắn lại có thêm chút hứng thú với luyện thể.

Bàn Tử là người duy nhất luyện thể trong đội, nhưng tên này luyện thể quả thật không ra sức lắm.

Mà bên trong bộ hài cốt, hình như còn có gì đó.

"Bên dưới này hình như còn có đồ." Shirley Dương mở miệng nói, Trương Thiên gật đầu, nhảy xuống cái hố mà Bàn Tử đào.

Hắn dùng tay bới bới một chút, chỉ thấy trong hố lại xuất hiện một cái hộp gỗ dài hơn một mét.

Cái hộp được bảo quản tốt, vì sa mạc khô hạn nên không bị mục nát.

"Muốn di vật của ta, giúp ta tìm Sa Thạch Đan." Đột nhiên, trên bộ hài cốt kia lại ẩn hiện phát ra ánh sáng.

Giọng nói của lão già truyền đến.

"Ối trời, lão đại, hài cốt bật dậy rồi!" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Mà Trương Thiên cũng sững sờ, trời đất ơi, cái này cũng được ư?

Sao có chút giống dáng vẻ của Nhất Mi đạo nhân vậy.

Ánh mắt nhìn về phía bộ hài cốt vàng óng, sau khi trên bộ hài cốt phát ra âm thanh, ánh sáng vàng đó lại biến mất.

Bộ hài cốt biến thành màu trắng, trông cơ bản giống như bình thường.

"Lão đại, theo tôi thấy, một bộ hài cốt mà thôi, lại không cản trở gì, chúng ta cứ trực tiếp ôm hộp quan tài của hắn đi không phải tốt rồi

sao." "Khỏi phải cho hắn đan dược." Bàn Tử nói ở một bên, Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, tên này suốt ngày nghĩ ra mấy ý đồ xấu.

Cậu đã thấy ai ôm hộp quan tài của người khác mà chạy chưa, hơn nữa còn là dưới sự chú ý của người ta, cái này quá là thất đức.

"Bàn Tử, cái đầu nhỏ của cậu chuyển động nhanh thật đấy, nhưng tôi không đồng ý." "Chúng ta làm người phải có nguyên tắc, nếu không thì có gì khác biệt với những người kia chứ." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía bộ thi cốt.

"Chúng tôi có thể cho ông Sa Thạch Đan, nhưng tôi có một yêu cầu, ông giúp chúng tôi dung luyện một bộ phòng cụ cuối cùng." Trương Thiên thản nhiên mở miệng, bộ hài cốt kia ẩn hiện lấp lánh một tia sáng.

"Vậy tôi cần một viên quỷ đan." Hắn nói xong thì không còn âm thanh nữa.

Trương Thiên gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Giữa bọn họ không ai biết luyện khí, cho nên, muốn dung giải trang bị của công chúa, rồi luyện chế thành trang bị mà đàn ông có thể mặc, thì khá khó khăn.

Bây giờ vừa hay có cơ hội, Trương Thiên cũng không muốn bỏ qua.

"Lão đại, bộ trang bị của Công chúa Lâu Lan chỉ to bằng hai bàn tay, chúng ta dù có luyện chế ra, diện tích trang bị cũng sẽ không lớn đâu nhỉ." Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lúc rồi nói.

Trương Thiên xua tay.

"Cái này tôi đã tính đến, chúng ta đem vũ khí của Công chúa Lâu Lan cùng dung giải, chắc là đủ rồi." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất giơ ngón tay cái lên.

“Tuyệt vời, nhưng theo bồi táng, chắc là không có vũ khí đâu nhỉ.” “Cái này, tôi đoán là phải đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.” Trương Thiên nói, hắn nghĩ đến cổ thành, lúc trước vô số người đi thảo phạt nữ vương, lại bị một trận yêu phong tập kích chôn vùi ở đó.

Chắc là vũ khí của Công chúa Lâu Lan cũng được chôn cất cùng.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi đào quốc vương kia trước đã.” Bàn Tử xoa xoa tay.

“Bàn Tử, chúng ta văn minh một chút, chúng ta cái này gọi là bái phỏng, hơn nữa, chúng ta phải dùng đức phục người, giao dịch công bằng.” Trương Thiên nói, Bàn Tử gãi gãi đầu.

“Đều là người thô tục, đâu ra mà lắm thành ngữ thế.” Bàn Tử lẩm bẩm, nhưng trong miệng thì không nói gì thêm nữa.

Một đoàn người không nán lại chỗ thợ rèn nữa, mà đi về phía cung điện.

Bàn Tử thì cõng cái lò dung luyện khổng lồ kia.

Quanh cung điện, cát vàng bay ngập trời.

Một cảm giác thê lương vô cớ dâng lên trong lòng mọi người.

Có lẽ trong trận chiến đó, không có bên nào giành được chiến thắng.

Nhưng bên chịu tổn hại sâu sắc nhất nhất định là Lâu Lan quốc.

“Theo Long Mạch, chỉ dẫn của Tầm Long Quyết, trên Huyền Vũ Môn, chắc chắn là lối vào mộ huyệt, chúng ta có thể dùng phương thức đào động mà tiến vào.” Hồ Bát Nhất nói ở một bên, hắn gần như là vừa nhìn đã phát hiện ra vị trí mộ huyệt.

Trương Khởi Linh đi phía trước, một đoàn người rất nhanh đã đến trước một đống cát.

“Chúng ta cố gắng mở rộng diện tích đống cát, nếu là loại nhỏ thì dễ sập, từ đó chôn vùi chúng ta.” Một bên, Shirley Dương khẽ nói.

Trương Thiên gật đầu, cái kiến thức nhỏ này hắn vẫn biết.

Nếu đào động nhỏ, thì rất dễ sập, đến lúc đó mọi người sẽ cùng chôn với quốc vương.

Sau đó, mấy người mỗi người chia một cái xẻng công binh.

Chỉ dựa vào Bàn Tử đào thì quá chậm, cho nên một đoàn người cũng hiệp lực khai quật.

Rất nhanh, cảnh tượng chuyển đổi, đã là mấy giờ sau.

Bàn Tử đặt lò dung luyện lên trên cùng, mà mọi người thì đã đào rất sâu.

“Trời đất, quốc vương này có cần làm cái mộ to đến vậy không?

Sâu thế này, Bàn gia tôi đào đã mấy chục mét rồi đấy chứ.” Bàn Tử nhìn lên đỉnh đầu gần như không thấy điểm cuối.

“Keng keng…” Đúng lúc này, xẻng của Trương Thiên phát ra tiếng va chạm nhẹ vào vách đá.

Trong lòng mọi người mừng rỡ.

Bàn Tử cũng vội vàng nhìn qua.

Chỉ thấy, bới cát ra, một tảng đá xanh xuất hiện trước mắt.

“Trong sa mạc, thông thường mộ huyệt đều được làm bằng đá và cát đất vàng, giống như mộ huyệt chúng ta đang thấy trước mắt, chắc là mộ cát đá xanh.” Trương Thiên nói, sa mạc đừng nói đến gạch xanh, tìm được gạch thôi đã rất tốt rồi.

Sau đó, chỉ thấy xẻng công binh của Trương Khởi Linh gõ một cái xuống đất, gạch đá xanh liền bị gõ vỡ một khe hở.

“Bên trong này là chân không.” Trương Khởi Linh khẽ mở miệng.

“Để tôi.” Shirley Dương nói rồi, đi đến phía trước, chỉ thấy cô nhẹ nhàng bới tảng đá xanh bị vỡ ra, sau đó từ trong ba lô lấy ra một cái đèn tín hiệu màu đỏ.

“Ối trời, đây không phải pháo hiệu sao?

Dương phiên dịch, cô lại tùy thân mang theo cái thứ này!” Bàn Tử thấy vậy, kinh ngạc nói.

“Cái này có thể dùng làm mồi nhử địch trong trường hợp khẩn cấp.” Giọng Shirley Dương không lớn, sau đó cô kéo dây pháo hiệu.

Hồ Bát Nhất tán thưởng nhìn Shirley Dương, nói không chừng, gặp nguy hiểm, cái pháo hiệu này thật sự có thể hấp dẫn Tống Tử đi chỗ khác.

Chỉ thấy pháo hiệu ném vào mộ thất, giây tiếp theo cả mộ thất liền được chiếu sáng.

Cấu trúc kiến trúc bên trong đơn giản hơn Trương Thiên tưởng tượng một chút.

Mộ quốc vương không lớn và nguy hiểm như Hải Để Mộ, Hoàng Thục Lương Mộ.

Ngược lại, từ ánh sáng của pháo hiệu có thể thấy, diện tích mộ huyệt có thể nói là cực kỳ nhỏ.

Chỉ là một cấu trúc mộ thất đơn giản.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, quốc vương bị người ta tùy tiện chôn, có thể xây dựng một mộ thất đã rất tốt rồi.

Làm sao có thể xây dựng một mộ thất xa hoa theo ý muốn của quốc vương.

“Lão đại, bên trong hình như thậm chí không có cơ quan bẫy nào.”

Hồ Bát Nhất theo ánh sáng của pháo hiệu nhìn một lượt xung quanh.

Quả thật, ngay cả một cái lông cơ quan cũng không thấy.

"Có lẽ Liên quân đều muốn quay lại mang đồ trong mộ thất đi chăng." Shirley Dương mở miệng ở một bên.

Lúc đó là Liên quân cùng nhau xây dựng cái mộ thất này, mà vì thể diện của quốc gia mình, bọn họ tự nhiên sẽ đặt một số thứ quý giá.

Còn về việc không thiết lập cơ quan, có lẽ cũng là để tiện cho bọn họ sau này quay lại lấy những thứ này đi mà thôi.

Nhưng đáng tiếc, bọn họ không ngờ rằng, bọn họ không có cơ hội thoát ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Xoạt…" Lúc này, Trương Khởi Linh một cước đá vỡ một khối đá xanh nhỏ, sau đó thân ảnh đã xuống mộ thất.

Y đứng giữa mộ thất, ánh mắt nhìn về phía không xa, biểu cảm vẫn bình thường.

"Chúng ta cũng xuống thôi." Trương Thiên nói, mọi người lần lượt nhảy xuống.

Shirley Dương thậm chí còn không để Hồ Bát Nhất đỡ, mà trực tiếp nhảy một cái.

Khá có khí phách nữ tử.

Trung tâm mộ huyệt.

Xung quanh, những bức bích họa huy hoàng lộng lẫy được chạm khắc trên tường.

Mà toàn bộ hình dạng mộ thất lại là hình tròn.

Toàn bộ một vòng mộ thất hình tròn đều là bích họa huy hoàng.

Trông thật khiến người ta kinh ngạc.

Chương 302

Mà xung quanh mộ thất, lại toàn bộ là vàng bạc châu báu, thậm chí còn có rất nhiều đồ sứ, bình gốm v.v.

Đồ vật bày la liệt, Liên quân cũng đã bỏ không ít công sức.

"Lão đại, nhiều bình vỡ quá, một cái ngọc bội đáng giá cũng không tìm thấy." Bàn Tử ở một bên lẩm bẩm, ánh mắt quét qua xung quanh, có chút hờ hững.

Trong mắt Bàn Tử, ở đây không có cái nào đáng tiền cả!

Lúc này, tại hiện trường, khi nhìn thấy cảnh tượng la liệt đồ vật, cùng với những bức bích họa lộng lẫy trên tường, tất cả mọi người đều hít vào một hơi.

Bức bích họa Đôn Hoàng kiểu này, ngay cả bảo tàng lịch sử cũng khó mà thấy được một bức hoàn chỉnh như vậy, không ngờ, ở đây bọn họ lại tận mắt chứng kiến! 【Ối trời, bức tranh này, là bích họa Đôn Hoàng trong truyền thuyết sao?】 【Người phía trước, anh muốn thử ăn à, đám Liên quân đó sẽ hiệp lực xây dựng một bức Đôn Hoàng sao?

Tốt bụng đến vậy à?

Cái này nhiều nhất cũng chỉ là một bức bích họa thôi!】 【Nhưng bức bích họa này thật sự rất đẹp, bên trong còn khắc họa toàn bộ thành trì, và những người dân bên trong thì sống động như thật!】 【Khoan đã, anh em, bức tranh này vẽ chân thực quá, người bên trong hình như sống lại vậy.】 Hiện trường một nhóm người đang nghị luận, khi chú ý đến nhân vật trong tranh, cả trường quay càng kinh ngạc.

“Thế giới này thật sự có bức tranh sinh động đến vậy sao?” Trần Hề nhìn bức bích họa trong màn hình, trong lòng cũng một trận kinh ngạc.

Chỉ riêng bức tranh này, thậm chí còn sinh động hơn cả những kiệt tác của đại sư ngày trước.

Trần Hề có bạn cũng là họa sĩ, thậm chí đã đoạt giải thưởng đỉnh cao thế giới, mặc dù vậy, cô dám khẳng định, cô ấy cũng không vẽ ra được loại tranh này.

Trần Hề nghĩ đến bạn mình, cô vội vàng lấy điện thoại ra, gửi cho cô ấy một tin nhắn.

“Tiểu Phỉ, nhanh lên, cậu xem TV chưa?

Bức tranh kia…” Trần Hề vừa gửi tin nhắn xong, điện thoại bên kia liền truyền đến hồi âm của đối phương.

“Xem rồi, rất không tệ, tớ tạm thời không có trình độ để vẽ loại tranh này, nhưng tớ đang dùng tâm học tập.

Đúng rồi, Tiểu Hề tớ cảm giác, cậu lần này làm hơi quá rồi, cậu nên xin lỗi Trương Thiên và đồng đội.” Nhìn hồi âm của đối phương, Trần Hề trầm mặc một lúc.

“Cái này tớ biết, đợi chương trình lần này kết thúc, tớ sẽ công khai xin lỗi.” Trần Hề vẻ mặt nghiêm túc, cô gửi xong tin nhắn này, liền không nói nhiều với bạn thân nữa.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên và đồng đội, Trần Hề cuối cùng lại đặt ánh mắt vào bức tranh trong màn hình.

Lúc này, trong mộ thất.

Trương Thiên dập tắt pháo hiệu, sau đó bật đèn pin.

Dù sao cái thứ pháo hiệu này nhiệt độ cao, lỡ không cẩn thận châm

lửa cái gì đó thì không hay.

“Nhiều đồ sứ vỡ quá, lão đại, đồ bồi táng này thật là nghèo nàn.” Bàn Tử ở một bên phàn nàn, Trương Thiên gật đầu.

“Thật sự rất vỡ nát, mỗi món cũng chỉ đáng giá liên thành thôi.” Trương Thiên thầm nghĩ trong lòng nhưng không nói ra, dù sao nói ra thì không chừng Bàn Tử sẽ lén lút lấy vài món, vậy thì tính chất chuyến xuống mộ của chúng ta không phải đã thay đổi rồi sao.

“Vẫn là ngọc tốt.” Bàn Tử đi đến một góc, nhặt một miếng ngọc bội nhỏ, hớn hở nhét vào túi quần mình.

“Bức bích họa này.” Trương Khởi Linh ánh mắt nhìn về phía quan tài, giọng nói có chút lạnh lẽo.

Trương Thiên cũng thuận theo ánh mắt của y đặt trên bích họa.

“Vật phẩm: Vạn Quỷ Thành Họa.” “Cấp độ vật phẩm: Vật chứa bích họa trung phẩm.” “Giới thiệu vật phẩm: Do oán niệm của hàng chục vạn người hội tụ mà thành, nó từng là một quốc độ xinh đẹp.” Ánh mắt đặt trên bích họa, trong đầu vang lên âm thanh.

“Đây là thuộc tính của bích họa sao?” Thấy cảnh này, trong lòng Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên Trương Thiên nhìn thấy thuộc tính của loại đồ vật này, cũng khá ngạc nhiên.

“Bên trong này, tôi cảm nhận được tà khí cực mạnh.” “Bên trong có quỷ.” Trương Khởi Linh ánh mắt quét qua bích họa, trong giọng nói hơi có vẻ nghiêm túc.

Trương Thiên từ phần giới thiệu thuộc tính cũng đoán ra được, bên trong này, chắc là ẩn chứa mấy vạn con quỷ.

“Lão đại, bức tranh này trông âm u quá, người bên trong hình như

sống lại vậy.” Bàn Tử cũng đi tới, tò mò nói.

Hắn thậm chí muốn dùng tay chạm vào, nhưng bị Trương Thiên ngăn lại.

“Bức tranh này không phải tồn tại thật, mà là giả.” Trương Thiên mở miệng.

“Giả ư?

Sao có thể chứ, rõ ràng ngay trước mắt chúng ta mà.” Shirley Dương nhìn bức bích họa, có chút không dám tin.

Thứ nằm ngay trước mắt như thế này chẳng lẽ còn lừa người sao.

Trương Thiên gật đầu.

“Cái này chắc là bích họa được hình thành từ ý niệm của quốc vương, hắn đã phong ấn những điều hắn muốn làm nhất lúc còn sống bằng ý niệm.” “Tôi nghi ngờ, trước đây sở dĩ chúng ta nhìn thấy nhiều cảnh tượng như vậy, chính là vì bức bích họa này.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất mắt đảo một vòng, nghĩ đến điều gì đó.

“Quốc vương lúc sống yêu dân, nguyện vọng của hắn là muốn dân chúng có thể sống một cuộc sống vô ưu vô lo trong tòa thành mà hắn xây dựng.” “Nhưng tòa thành lại bị hủy diệt, mà trước khi chết, oán khí của hắn bao trùm toàn bộ thành trì, đã cuốn tất cả những vong hồn đó lại.” “Hình thành bức bích họa này.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên thậm chí còn giơ ngón tay cái lên.

“Ừm, giống như lão Hồ nói, phỏng đoán của tôi cũng là như vậy.” “Cái này…” Shirley Dương vẫn còn hơi kinh ngạc, cô không ngờ rằng, chấp niệm của một người, có thể mạnh đến mức như vậy.

Thậm chí có thể mang tất cả những vong hồn đó đến đây.

“Tôi nhớ, quốc vương dù có chết, thì oán khí cũng không đủ để

bao trùm toàn bộ thành trì chứ.” Shirley Dương hỏi.

Trương Thiên ánh mắt nhìn về phía quan tài không xa.

“Muốn biết câu trả lời, e rằng còn phải hỏi chính hắn.” Trương Thiên nói, mọi người cũng tập trung ánh mắt lại.

“Đúng rồi, nhìn một lượt cũng không tìm thấy hồ quỷ đan, Vạn Quỷ Quật chắc chắn phải có quỷ đan hình thành chứ.” Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, không tìm thấy hồ quỷ đan.

“Ở đây.” Trương Khởi Linh nói, tay chỉ vào bích họa.

Hồ Bát Nhất sững sờ một chút, hắn không ngờ, hồ lại giấu trong bích họa, nhưng bây giờ muốn lấy đồ ra thì e rằng không đơn giản.

Mọi người đi về phía quan tài.

Quan tài của quốc vương vẫn khá xa hoa, là một quan tài gỗ, trên quan tài có hoa văn ánh vàng lấp lánh, hoa văn tạo thành một đồ đằng.

Mà bên trong hoa văn ẩn hiện còn có thi khí thoát ra.

“Thiên linh linh địa linh linh, ngàn vạn lần đừng xuất hiện một quốc vương rùa nha.” Bàn Tử chắp hai tay lại, liên tục cầu nguyện.

Bàn Tử thật sự bị ám ảnh bởi áo giáp hoàng tử Cô Mặc, cái thứ đó còn rùa hơn cả rùa.

“Ối trời, Bàn Tử cậu làm gì vậy.” Hồ Bát Nhất thấy vậy, vỗ một cái vào người Bàn Tử, sao An Lực Mãn chết rồi, giờ đổi sang Bàn Tử à?

“Lão Hồ, Bàn gia tôi đây là, đang cầu phúc cho hoàng tử rùa đó mà.” Bàn Tử cười nói, Hồ Bát Nhất liếc hắn một cái, nhìn về phía quan tài. 【Vương quan Lâu Lan (chấp niệm đã tỉnh)】 【Giới thiệu: Sau khi quốc vương Lâu Lan chết, chấp niệm ngàn năm không tan, trong ngàn năm chấp niệm hóa thành oán niệm, không ngừng nghỉ.】

“Ừm?

Chấp niệm tỉnh lại?

Cái quái gì thế này.” Trương Thiên vẻ mặt nghi hoặc, trời đất ơi, bây giờ chơi còn cởi mở đến mức này sao?

Còn có thể tỉnh lại như vậy ư?

“Lão đại, có mở quan tài không?” Hồ Bát Nhất lấy ra một cây nến dò mộ, nhìn Trương Thiên.

“Mở đi.” Đã tỉnh lại rồi, Trương Thiên cũng sẽ không đợi hắn tự mình nhảy ra.

Sau đó, Hồ Bát Nhất thắp nến dò mộ, Bàn Tử cầm xẻng chuẩn bị mở quan tài.

“Ùm ùm…” Đúng lúc Bàn Tử vừa đến chỗ quan tài, chỉ thấy quan tài phát ra một tiếng động, lại tự mình mở ra.

Giây tiếp theo, một kẻ thân mặc chiến giáp, toàn thân tỏa ra oán khí cường hãn từ trong quan tài ngồi dậy.

“Ối trời, dọa Bàn gia tôi một phen.” “Thời này không còn thịnh hành mở quan tài nữa, thi thể đều tự mình nhảy ra sao?” Bàn Tử kinh hô một tiếng, nhìn cái tên mình bới ra, vẻ mặt u sầu.

Luôn cảm thấy không còn chuyện gì của mình nữa.

Khi quan tài mở ra, người bên trong ngồi dậy, cả mộ thất liền chìm vào bóng tối.

Oán khí đã bao trùm cả mộ thất, không nhìn rõ điểm cuối, cũng không nhìn thấy xung quanh.

“Lão đại, cái thứ quỷ quái này sao lại còn có tác dụng sương mù, không chỉ thối, mà còn không nhìn thấy gì.” Giọng Bàn Tử truyền đến, Trương Thiên cắn một vết nhỏ ở ngón tay, sau đó bôi máu lên mắt

mình, oán khí trong mắt hắn dần nhạt đi một chút.

Lúc này, chỉ thấy trong quan tài, một kẻ cao gần hai mét đã đứng dậy.

Trong mắt phát ra ánh sáng xanh lục đang chằm chằm nhìn bọn họ.

"Hai viên ngọc lục bảo to lớn." Giọng Bàn Tử truyền đến từ bên cạnh, Trương Thiên một tay kéo Bàn Tử, ánh mắt nhìn về phía quốc vương không xa.

Lúc này cái chú trung niên trong huyễn cảnh đã biến thành một bộ dạng kinh hoàng.

Đầu đội khăn sa vàng, vẻ mặt khô héo như xác chết, về diện mạo thì khỏi phải nói, chính là một bộ dạng của người chết.

Lúc này, hắn đang chằm chằm nhìn Trương Thiên.

Khóe miệng hình như còn đang lẩm bẩm gì đó.

"Tra tra tra…" Đúng lúc này, giọng Trương Khởi Linh truyền đến.

"Đây là tiếng gì?" Trong oán khí đen kịt, giọng Hồ Bát Nhất nghi hoặc cũng theo đó truyền ra.

"Thi ngữ." Trương Thiên khẽ mở miệng.

Ai cũng biết, Trương Khởi Linh có một năng lực khá mạnh mẽ, đó là có thể nói chuyện với thi thể.

Chương 303

Thi ngữ, và quỷ ngữ vẫn khác biệt khá lớn.

Quỷ ngữ cần phải hé môi, sau đó phát ra âm thanh như gặm thứ gì đó, còn thi ngữ thì dùng phổi phát âm, miệng chỉ có tác dụng phụ trợ.

Trương Thiên cũng biết một chút thi ngữ, nhưng không nhiều lắm.

"Tra tra tra…" Ngay sau đó, quốc vương kia càng phát ra âm thanh.

Hai người hình như đang giao tiếp với nhau.

"Lão đại, bọn họ đang nói gì vậy?" Bàn Tử ở một bên hỏi.

"Khởi Linh nói không cố ý mạo phạm, hỏi hắn có thể thu oán khí lại không." "Mà quốc vương kia thì có chút ý không muốn." Trương Thiên nói, mọi người có chút căng thẳng nhìn về phía nguồn oán khí.

Sau đó Trương Khởi Linh lại nói vài câu, Hắc Kim Cổ Đao trên tay lướt qua, khi máu Kỳ Lân chảy ra, quốc vương rõ ràng đã lùi lại.

Sau đó, oán khí xung quanh giảm đi rất nhiều.

Thấy cảnh này, Trương Thiên một trận u sầu.

Sớm biết có thể như vậy, sau này tôi gặp xác khô sẽ không vội vàng chế phục nữa, chế phục làm gì chứ.

Tôi sẽ trực tiếp đàm phán với họ, dùng đức mà cảm hóa người, nếu đàm phán không thành công thì diệt luôn, quyết làm người đầu tiên giảng đạo lý với chủ mộ!

"Ối trời, cái này cũng được ư, cái miệng của nhị ca, đúng là lừa quỷ quỷ." Bàn Tử nhìn oán khí xung quanh tan đi thì có chút kích động.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ kẻ trước mắt.

“Ừm?

Đã đứng dậy từ lúc nào vậy.” Hồ Bát Nhất lùi lại một bước, thi thể quốc vương cách bọn họ mấy mét mà thôi.

Cơ bản là rất gần, chỉ cần hắn muốn thì mấy bước là tới.

“Tra tra tra.” Quốc vương nhìn Trương Thiên mấy người phát ra âm thanh.

“Hắn nói, trên người chúng ta cảm nhận được hơi thở của con gái hắn.” Giọng Trương Khởi Linh truyền đến.

Trương Thiên sững sờ.

Trong đầu hắn cũng một mảnh sáng tỏ.

“Thảo nào oán khí lớn như vậy, tôi lại quên mất Công chúa Lâu Lan.” “Có lẽ điều hắn cảm thấy có lỗi nhất trong đời, có lẽ chính là con gái mình.” Trương Thiên lẩm bẩm, lúc này, hắn đã nhìn rõ cục diện.

Từ Lâu Lan quốc, cho đến bây giờ, tất cả mọi chuyện đều xoay quanh oán khí của quốc vương.

“Đây là Quỷ Kim Dương Cục sao?

Muốn phá giải, có lẽ, phải giúp quốc vương tìm lại con gái hắn?” Trương Thiên thầm nghĩ, ánh mắt lại nhìn về phía bích họa.

Có lẽ muốn giải cứu những vong hồn bên trong, cũng phải khiến quốc vương siêu thoát mới được.

“Tra tra tra.” Trương Khởi Linh cũng phát ra âm thanh.

Sau âm thanh đó, quốc vương liền tiếp tục mở miệng.

Thi thể không thể hiện cảm xúc, cho nên, mọi người cũng không phân biệt được quốc vương là vui vẻ hay đau khổ.

“Hắn muốn chúng ta tìm công chúa.” Trương Khởi Linh mở miệng, Trương Thiên do dự một chút.

“Có thể đồng ý hắn trước, nhưng chúng ta trước tiên phải đòi thù lao.” Trương Thiên mở miệng.

Hắn cũng không phải là lão già tốt bụng gì, thấy ai giúp nấy.

Huống hồ còn là quỷ.

Nếu có thể không động thủ, mà vẫn lấy được bảo bối, hơn nữa giải quyết vấn đề, Trương Thiên lại cảm thấy sao không làm chứ.

“Tra tra.” Sau đó, chỉ thấy quốc vương lại liên tục nói rất nhiều lời.

“Hắn muốn chúng ta chứng minh không lừa hắn.” Trương Thiên suy nghĩ một chút.

“Nếu chúng ta muốn xông vào, đâu phải không được, nhưng chúng ta không làm vậy.

Huống hồ, nơi đây ngàn vạn năm không có người nào đến, ông nghĩ ngoài chúng ta ra, còn ai có thể giúp ông?” “Hơn nữa, tôi biết công chúa bị ném ở đâu, tôi có thể giúp ông đưa nàng về, nhưng thù lao không thể thiếu.” Trương Thiên mở miệng, Trương Khởi Linh phiên dịch.

Quả thật cực kỳ ăn ý.

“Không hổ là anh em ruột.” Shirley Dương thấy cảnh này, càng cảm thán một câu.

“Dương phiên dịch, đại ca tôi cái này gọi là tâm ý tương thông, cô không hiểu đâu.” Bàn Tử ở một bên nói, Shirley Dương mù tịt.

Lúc này, sau khi Trương Khởi Linh phiên dịch xong lời của Trương Thiên, quốc vương kia lại trầm mặc một chút.

“Tra tra.” Sau đó, hắn nói một câu rồi vung tay, từ trong quan tài bay ra một con dao găm nhỏ.

Con dao găm trông giống Hắc Kim Cổ Đao nhưng về phẩm chất thì lại mạnh hơn Hắc Kim Cổ Đao.

Trông có vẻ cũng được làm từ tinh thiết.

Ngoại hình không tệ.

“Tra tra.” Sau một âm thanh nữa của quốc vương, Trương Khởi Linh nhận lấy con dao nhỏ mà quốc vương ném qua.

“Trên đao có lời nguyền của quốc vương, nếu chúng ta không trở lại, lời nguyền sẽ ứng nghiệm.” “Cầm con đao này, Công chúa Lâu Lan cũng sẽ nhận ra.” Trương Thiên nói, hắn đơn giản có thể nghe hiểu một chút.

Trương Khởi Linh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Ý là hỏi hắn, có chấp nhận không.

Trương Thiên đâu phải kẻ ngốc, lông cừu nhiều như vậy, khẳng định phải vặt chứ.

Quốc vương này vừa nhìn đã biết là đại gia, chắc chắn còn giấu bảo bối riêng tư.

“Vậy thì, ông lại cho chúng tôi một tấm bản đồ Tinh Tuyệt Cổ Thành, chúng tôi còn phải đến cổ thành.” Trương Thiên dùng thi ngữ không thạo mở miệng nói.

Quốc vương nhìn về phía Trương Thiên, do dự một chút, vung tay lại một tấm bản đồ nữa xuất hiện.

Trương Thiên lúc này nhìn về phía quan tài của kẻ này, mắt đã phát sáng.

Cái quan tài này, tuyệt đối là một cái tụ bảo bồn.

Sao cái gì cũng có, muốn gì có nấy, đúng là còn nhiều bảo bối hơn cả túi thần kỳ của Doraemon.

"Lão đại, tôi muốn mang cái quan tài tụ bảo đi." Miệng Bàn Tử có chút nước dãi.

"Tôi cũng muốn…" Trương Thiên lẩm bẩm, sau đó lắc đầu, Bàn Tử lại dẫn mình đi xa rồi.

"Được rồi, ai, đúng rồi, Công chúa Lâu Lan nếu tìm thấy, chắc chắn cũng là hồn thể, cho nên, chúng ta cần mấy viên quỷ đan…" Trương Thiên lại mở miệng.

Quốc vương lúc này đã có chút không kiên nhẫn, thật sự cho rằng mình là đồng tử rải tiền, tùy tiện rải tiền sao?

Nhưng nghĩ đến vì con gái mình, quốc vương lại vung tay, trong bích họa xuất hiện ba viên quỷ đan.

Trương Thiên mừng rỡ, không hổ là lễ nghi chi bang, ừm, rất tốt.

Không cần động thủ, chỉ cần bằng miệng giải quyết vấn đề, cái này đúng là sướng quá!

"Hắn muốn chúng ta rời đi." Trương Khởi Linh nhìn quốc vương mở miệng nói.

"Vì đã có đủ những thứ cần thiết, chúng ta ở lại đây cũng không cần thiết, đợi tìm thấy Công chúa Lâu Lan, tiện thể dẫn Công chúa Lâu Lan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành một chuyến, xong việc rồi quay lại." Trương Thiên nói, Công chúa Lâu Lan thực lực mạnh mẽ, nếu mang theo nàng theo lời cha nàng phó thác, rủ nàng cùng đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, nói không chừng thực lực đội của mình cũng sẽ tăng cường.

Đến lúc đó, bảo bối của nữ vương chẳng phải muốn làm gì thì làm sao… Khụ khụ, nói xa quá rồi.

Nhưng khi nghe Trương Thiên muốn đưa con gái mình đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, thân thể quốc vương vốn muốn quay lại quan tài bỗng chấn động.

Thật là tạo nghiệt, người chết rồi cũng không được yên thân, còn phải bị đưa đi khắp nơi.

"Tra tra." Sau đó, quốc vương lại vung tay, như thể đang rải tiền, lại ném ra một bộ chiến giáp.

Là của Công chúa Lâu Lan, rõ ràng, là muốn Trương Thiên mang đi cho Công chúa Lâu Lan.

Trương Thiên tâm lĩnh thần hội.

Có bộ áo giáp này, thực lực của công chúa chắc chắn sẽ tăng lên một bậc.

Sau đó, trong sự trầm mặc của quốc vương, Trương Thiên mấy người vội vàng rời khỏi mộ thất.

Có lẽ là tức giận rồi, ngay khi Trương Thiên vừa đi, cái đường hầm vừa đào đã bị một trận động đất vùi lấp.

"Trẻ tuổi không nhỏ, tính khí lại lớn thật." Bàn Tử lẩm bẩm, hớn hở sờ miếng ngọc trong túi mình.

Ừm, chuyến đi này không uổng công.

"Bàn Tử, người ta tuổi còn lớn hơn cậu nhiều, cẩn thận người ta bò lên tìm cậu đấy." Trương Thiên nói, Bàn Tử liền lại vác hành lý lên.

"Yên tâm đi lão đại, Phi Phi còn lớn tuổi hơn hắn nhiều, tuổi này của hắn không tính là gì đâu." Bàn Tử hồn nhiên vô tư nói, giây tiếp theo, một luồng khí lạnh từ phía sau dâng lên.

Bàn Tử… nguy hiểm… Quả nhiên, hắn rất thuận lợi bị vương phi

lôi đi đánh một trận.

Trương Thiên ánh mắt nhìn về phía thành trì xung quanh, trong tay cầm con dao găm mà quốc vương tặng.

Chương 304

Con dao ngắn hơn Hắc Kim Cổ Đao một chút.

Khá hợp với cái khiên nhỏ kia.

“Haizz, cái Lâu Lan quốc này, sao lại thích dùng vũ khí không trưởng thành để làm vũ khí thế nhỉ…” Trong lòng Trương Thiên có chút u sầu, con dao nhỏ này, cùng lắm cũng chỉ như một con dao găm mà thôi.

“Con dao này và dao của cậu vật liệu chắc tương tự, nhưng uy lực có thể kém hơn một chút.” Trương Thiên liếc nhìn con dao găm trong tay mình, lại nhìn con dao của Trương Khởi Linh.

Khác biệt vẫn khá lớn.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

Y trong tay còn cầm chiến bào của Công chúa Lâu Lan.

“Lão đại, cái chiến bào này, trông khá nhỏ, vật liệu cũng không nhiều, e rằng nếu luyện chế ra áo giáp, cũng không thể bảo vệ toàn thân.” Hồ Bát Nhất nhìn chiến giáp của Công chúa Lâu Lan, không khỏi mở miệng nói.

“Ừm, chỉ tiếc là, nếu áo giáp hoàng tử Cô Mặc không bị hư hại thì tốt rồi.” Trương Thiên thở dài một tiếng, thu ánh mắt từ trên đó lại.

“Đi thôi, vì chúng ta đã ra ngoài rồi, hơn nữa có bản đồ Tinh Tuyệt Cổ Thành, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc chắn có thể thuận lợi tiến vào cổ thành.” Trương Thiên nói, mọi người gật đầu và tiến về phía ngoài thành Lâu Lan.

Sở dĩ Lâu Lan quốc không ai có thể phát hiện ra, chủ yếu vẫn là vì vùng sương mù của Công chúa Lâu Lan, nơi đó cũng không biết đã

chết bao nhiêu người rồi.

Chẳng mấy chốc, mọi người vượt qua ngọn đồi, ra khỏi vùng trũng của Lâu Lan quốc.

Trên ngọn đồi, mấy con lạc đà vẫn đợi ở nguyên chỗ cũ.

Mà thức ăn dưới chân bọn chúng thì đã ăn gần hết rồi.

"Hắc, mấy con súc sinh này cũng thông minh thật, còn biết đợi Bàn gia tôi đến cưỡi." Bàn Tử mặt sưng húp, cười hì hì nói.

"Ê, Bàn Tử mặt cậu sao thế." Hồ Bát Nhất nhìn mặt Bàn Tử xanh một mảng tím một mảng, không khỏi cười hỏi.

"Lão Hồ, cái này cậu không hiểu rồi, cái này gọi là dinh dưỡng tình yêu của Phi Phi." Bàn Tử thậm chí còn có chút kiêu ngạo.

Hồ Bát Nhất nghĩ đến cảnh vương phi vừa rồi kéo Bàn Tử đi, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười.

Cưỡi lạc đà, mọi người bắt đầu quay lại đường cũ.

Sa mạc, vẫn là sa mạc đó, nhưng, sau khi đi qua Lâu Lan quốc, Trương Thiên liền phát hiện ra, bọn họ đã quên mất thời gian.

"Lão đại, bây giờ là bao lâu rồi?

Chúng ta vào Lâu Lan quốc cảm giác thời gian khá dài." Hồ Bát Nhất nhìn la bàn, không khỏi hỏi.

"Tôi cũng không biết, theo tốc độ ăn của lạc đà mà xem, chúng ta đã… rồi nhỉ." Trương Thiên suy đoán, Shirley Dương sờ sờ thức ăn ở thắt lưng mình, quả thật, thức ăn cô mang theo mấy ngày đã ăn hết rồi.

"Chẳng lẽ trong huyễn cảnh không cảm nhận được dòng chảy thời gian sao?" Cô thầm nghĩ, sau đó lắc đầu gạt bỏ những thứ này.

Lạc đà nghỉ ngơi mấy ngày, thì lại tràn đầy sức sống.

Tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Trương Thiên cầm bản đồ, hắn cẩn thận nhìn hướng bản đồ.

Dần dần Trương Thiên phát hiện, tấm bản đồ này, có hay không cũng chẳng khác biệt nhiều.

Trên bản đồ, đa số đều là những tuyến đường sa mạc từ ngàn năm trước.

Mà bây giờ đã là ngàn năm sau, cái tuyến đường này, đặt vào hiện tại đã bị phong hóa từ lâu.

Cơ bản là không tìm thấy vật tham chiếu tương ứng.

"Thôi vậy, có còn hơn không." Trương Thiên lắc đầu, gạt bỏ những thứ này.

Trong một lúc mọi người cũng không nói gì thêm, đi về phía con đường đã đến.

Suốt dọc đường không nói gì.

Gần đi hai ngày sau.

Trong cảnh tượng, Trương Thiên và đồng đội lại một lần nữa xuất hiện ở, vùng sương mù bao phủ.

Lúc này khu vực chết chóc này vẫn như trước, không nhìn thấy bên trong rốt cuộc có gì, nhưng có thể xác định, bên trong có rất nhiều âm hồn.

"Lão đại, muốn gặp công chúa, có lẽ, chúng ta còn cần phải đi vào sương mù nhỉ." Hồ Bát Nhất cầm quạt, nhìn vùng sương mù không xa mở miệng.

Trương Thiên gật đầu, lấy ra con dao nhỏ kia.

“Đi thôi, chúng ta vào xem, mọi người theo sát vào, lần này đừng để lạc nữa.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và đồng đội gật đầu.

Shirley Dương càng bám sát phía sau Hồ Bát Nhất.

Rất nhanh, mọi người lần lượt tiến vào khu vực sương mù. 【Bây giờ Công chúa Lâu Lan chắc chắn không còn xinh đẹp như vậy nữa nhỉ.】 【Haizz, nữ thần của tôi biến thành xác khô, cái này khó chịu cực kỳ luôn ấy.】 【Mấy người nói, Công chúa Lâu Lan có thành công bị thuyết phục không nhỉ.】 【Cái này khó nói, dù sao lúc đó Công chúa Lâu Lan bị lăng nhục nặng nề như vậy, sao có thể dễ dàng tiêu tan oán khí được.】 【Khoan đã, tôi phát hiện ra một chuyện khủng khiếp, chúng ta lại bắt đầu dần dần chấp nhận sự tồn tại của oán khí rồi!】 Hiện trường, vô số người nhìn màn hình, ngôn ngữ có chút kịch liệt.

Nhưng khi bọn họ phát hiện ra, chính mình lại dần dần chấp nhận quỷ hồn, bọn họ tự mình đều cảm thấy không thể tin nổi.

Trần Hề hít vào một hơi, cô cũng bất tri bất giác, lại chấp nhận sự thật này.

“Nếu có quỷ hồn, vậy thì ông nội tôi nhiều năm như vậy, vì sao không báo mộng cho tôi, còn có cha tôi nữa.” Trần Hề thầm nghĩ, trong đầu cô có quá nhiều câu hỏi.

Lúc này, cảnh tượng tiếp tục.

Trong cảnh tượng, Trương Thiên một nhóm người tiến vào sương mù.

Không biết vì sao, lần này sương mù lại không tách họ ra.

Ngược lại, mấy người thuận lợi đi cùng nhau.

“Kỳ lạ, lần này vì sao sương mù không tách chúng ta ra.” Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, trong làn sương mù mờ mịt, lại không nhìn

thấy điểm cuối.

“Có lẽ là vì cái này.” Trương Thiên vung vung con dao nhỏ của quốc vương.

Lúc này, Trương Khởi Linh đi phía trước, dưới chiếc mũ đen, trên mặt có thêm một chút thần sắc nghiêm túc.

Chỉ thấy đi không lâu sau, Trương Khởi Linh vung tay một cái.

Mọi người dừng lại bước chân.

“Mấy người nghe xem, có tiếng động.” Giọng y có chút nghiêm túc.

Nghe y nói xong, mọi người không nói gì, thậm chí nín thở.

Lâu sau.

“Nhị ca, anh nghĩ nhiều rồi, ở đây chỉ có cát, đâu có tiếng động.” Bàn Tử nói, ánh mắt nhìn xung quanh, rõ ràng không có gì cả.

“Khoan đã, thật sự có tiếng động.” Đột nhiên Trương Thiên cũng mở miệng.

“Ối trời, mấy người đúng là mắt tinh tai thính mà.” Bàn Tử thấy vậy vẻ mặt u sầu, vì sao chỉ có mình hắn không nghe thấy chứ.

“Hình như là tiếng phụ nữ khóc.” Trương Khởi Linh mở miệng, Trương Thiên gật đầu.

“Là tiếng khóc, không sai.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau một cái, gần như đồng thời mở miệng.

“Nếu là tiếng khóc, thì là ai? x2” “Tôi nghĩ, chắc chắn không phải Công chúa Lâu Lan. x2” Hai người gần như đồng thanh.

Dáng vẻ đó, ăn ý mười phần.

Bàn Tử ở một bên gặm bánh lớn, vừa lộ ra nụ cười dì ghẻ.

“Hắc hắc, lão Hồ cậu giỏi rồi đấy, còn đối đáp được.” Bàn Tử cười hắc hắc.

Hồ Bát Nhất lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, sau đó không khỏi lùi lại một bước.

Trương Thiên gật đầu, người kiên cường như Công chúa Lâu Lan, sao có thể phát ra tiếng khóc được.

Điều này không bình thường.

Hơn nữa, Công chúa Lâu Lan trước đây trong cảnh tượng, vẻ mặt tự tin, kiêu ngạo, cơ bản không thể nào rơi lệ.

Chắc là người khác.

“Chúng ta qua xem thử đi, nói không chừng có manh mối.” Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, Trương Khởi Linh càng đi phía trước, mở đường cho bọn họ.

Mọi người thận trọng đi sâu vào theo tiếng động.

Càng đến gần, tiếng khóc càng lớn.

Tiếng khóc xuyên qua lớp cát trong sương mù, lọt vào tai mọi người, mang theo một cảm giác thê lương.

“Khóc tang cái gì, cái này cứ như bị người ta ngược đãi ấy.

Hồi xưa sư phụ của Bàn gia tôi mất còn chẳng khóc nhiệt tình thế này.” Bàn Tử nghe tiếng đó, không khỏi rùng mình một cái.

Trong hoàn cảnh hiện tại, tiếng khóc này đúng là hơi hãi.

Chương 305

"Sắp tới rồi." Trương Thiên nhìn về phía trước, trong làn sương mù, một bóng đen dần dần hiện ra.

Bóng đen quỳ trên mặt đất, tay đang dụi mắt.

Điều bất ngờ là bóng đen đó rất nhỏ, ừm, đúng là một đứa trẻ con.

Cao hơn một mét, trông có vẻ vô cùng bất lực.

Trương Khởi Linh tăng tốc bước chân, mọi người đi tới bên cạnh cô bé.

Cô bé cao khoảng hơn một mét, đầu đội một mảnh khăn lụa vàng.

Trên người mặc trang phục tơ lụa cổ đại mà chỉ hoàng thất mới có thể mặc.

Cô bé lấy hai tay che mặt, không nhìn rõ diện mạo.

"Lão đại, chúng ta đi đạo mộ, sao cứ ngày nào cũng gặp quỷ vậy, đúng là gà đá đít rồi!" Bàn Tử càu nhàu, mặt mày ủ rũ.

Hồ Bát Nhất liếc trắng mắt nhìn gã một cái.

Còn Shirley Dương đã cúi người nhìn cô bé trước mặt.

"Bạn nhỏ, tại sao cháu lại khóc?" Giọng Shirley Dương truyền đến, dịu dàng và kiên nhẫn.

"Hức hức, ba, ba không cần Tiểu Nhã nữa, bỏ Tiểu Nhã ở đây một mình…" "Tiểu Nhã sợ lắm, ở đây khắp nơi đều là dã thú, còn có rắn độc nữa, đáng sợ quá à." Cô bé vừa khóc vừa run rẩy.

Rõ ràng là đã bị dọa sợ rất nhiều.

"Cháu tên là gì?" Nhìn cô bé ngồi xổm, không rõ mặt mũi trước

mặt, Trương Thiên nhẹ giọng hỏi.

"Lâu Lan, Lâu Lan Thiên Nhã…" Lâu Lan Thiên Nhã mở miệng, mũi cô bé đỏ ửng, còn chảy cả nước mũi.

"Cô bé là Lâu Lan công chúa!" Hồ Bát Nhất kinh ngạc thốt lên, giọng khàn khàn pha chút chấn động.

Hắn không tài nào liên tưởng được, đứa nhỏ hay khóc lóc, đáng thương trước mắt này, lại là nữ chiến thần ngày xưa, công chúa một mình chặn vạn quân.

Điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

"Công chúa bé tí, chưa thành niên, lão đại giỏi ghê nha." Bàn Tử nháy nháy mắt.

Trương Thiên đạp cho gã một cước văng ra.

"Xem ra cô bé bị mắc kẹt trong giấc mơ của mình không ra được rồi, thảo nào trước đây tôi muốn phá trận nhưng mãi không tìm được trận tâm, hóa ra vấn đề là ở đây." Trương Thiên lẩm bẩm, Shirley Dương cũng đứng dậy.

"Trước đây tôi thấy rất nhiều rắn một mắt và dã thú trong sương mù, chắc là chuyện xảy ra khi cô bé còn nhỏ." Shirley Dương nói, trên mặt lộ vẻ xót xa.

"Tiểu muội muội, cháu có nhận ra cái này không?" Trương Thiên lấy con dao mà quốc vương tặng ra.

Lâu Lan Thiên Nhã nghe vậy, mở hai tay, đôi mắt to nhìn con dao nhỏ trong tay Trương Thiên.

Ngay lập tức, khí thế quanh cô bé đột nhiên thay đổi.

Một luồng gió cổ thổi tới, ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt mọi người đã thay đổi.

Đầu óc mọi người choáng váng một trận.

Khi mở mắt ra lần nữa.

Lúc này, họ đã xuất hiện trên một vùng cát vàng.

Trên cát vàng, mặt trời gay gắt treo cao trên đỉnh đầu.

Dưới ánh mặt trời gay gắt đó, có một cô bé và một người đàn ông đang cưỡi lạc đà đi trong sa mạc.

"Tiểu Nhã, hôm nay là sinh nhật tám tuổi của con, theo truyền thống Phật giáo của Lâu Lan quốc ta, con với tư cách là người thừa kế sau này, cần phải nỗ lực trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Hôm nay là lần lịch luyện đầu tiên của con, ta hy vọng con có thể khải hoàn trở về." Giọng người đàn ông mang từ tính, rất giống lời một ông chú nói, nhưng nhìn từ vẻ ngoài của người đàn ông, hắn lại rất trẻ.

"Đây là Lâu Lan công chúa hồi nhỏ, và quốc vương lúc trẻ." Hồ Bát Nhất nhẹ giọng nói.

Trương Thiên không hiểu, tại sao Lâu Lan công chúa lại muốn họ xem cảnh này, lẽ nào, đây là khoảng thời gian khó quên nhất trong đời cô ấy?

"Nhưng mà, phụ vương, con không muốn làm quốc vương gì cả, con chỉ muốn ở bên phụ vương mãi thôi." Trên lưng một con lạc đà trắng nhỏ, giọng nói trong trẻo của Lâu Lan công chúa truyền đến.

Trong trẻo như tiếng chim bách linh.

"Haizz." "Nếu không phải mẫu hậu của con đã mất, trong hoàng thất chỉ còn một mình con là người thừa kế, ta cũng không muốn, nhưng không còn cách nào khác." Quốc vương thở dài một hơi, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

“Tiểu Nhã, hãy tin tưởng bản thân con, bây giờ trở nên mạnh mẽ chính là để trải đường cho con sau này.” Quốc vương nói xong, hắn cưỡi lạc đà trực tiếp rời khỏi sa mạc nóng bỏng này.

Để lại Lâu Lan công chúa nhỏ bé một mình trong sa mạc.

Và thứ hắn để lại chỉ có một con dao nhỏ rất ngắn.

Con dao nhỏ đó, chính là con dao Trương Thiên đã cầm trước đó.

Trương Thiên đã hiểu, tại sao quốc vương lại đưa con dao nhỏ cho mình, hóa ra là như vậy.

Đây không phải là giúp mình, mà là hại mình.

Cái thứ này, nếu không cẩn thận công chúa nổi giận, thì họ coi như nguy hiểm rồi.

Trương Thiên hít một hơi thật sâu, quốc vương này xa xa không đơn giản như tưởng tượng, bề ngoài nhân nghĩa, nhưng thực chất lại có chút tâm địa tàn nhẫn.

Lâu Lan công chúa nhỏ bé bị bỏ lại trong sa mạc, cô bé nằm bò trên lưng lạc đà trắng, khóe mắt chảy lệ.

Trong lúc cô bé đau buồn, một mảng cát dưới đất xao động, rất nhiều rắn sa mạc trồi lên khỏi mặt đất.

Ngay lập tức, Lâu Lan công chúa và lạc đà đều bị bao vây.

“Cái này...” Shirley Dương thấy vậy, muốn xông lên giúp đỡ, nhưng bị Hồ Bát Nhất ngăn lại.

“Đây rõ ràng là huyễn cảnh của cô ấy, nếu xông lên, có khi chẳng có tác dụng gì, còn có thể phá hủy nơi này.

Cô ấy có thể xuất hiện trong đại chiến sau này, chứng tỏ cô ấy đã sống sót.” Hồ Bát Nhất nói, Shirley Dương gật đầu, không tiến lên nữa.

Chỉ thấy, không xa, Lâu Lan công chúa dùng bàn tay nhỏ bé cầm con dao nhỏ, ánh mắt trở nên ngày càng sắc lạnh.

"Không được lại gần, nếu không tôi thật sự sẽ ra tay đấy." Cô bé nói, dùng khuôn mặt đáng yêu nhất, nói ra lời hung dữ nhất.

Lời của cô bé không làm lũ rắn nhỏ lùi bước.

Ngược lại, một đàn rắn thi nhau tấn công.

Lâu Lan công chúa từ nhỏ đã được huấn luyện, công pháp cũng thuộc hàng đỉnh cao.

Rất nhanh, bóng dáng nhỏ bé đã chiến đấu giữa đám rắn nhỏ.

"Haizz, nhỏ thế này mà đã bắt đầu huấn luyện kiểu này rồi, trải qua bao nhiêu gian khổ, thảo nào tương lai cô ấy sẽ là một người kiêu ngạo." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, nếu cô ấy từ nhỏ đã như vậy thì không nghi ngờ gì, Hồ Bát Nhất cũng sẽ kiêu hãnh, vì đó là điều cô ấy xứng đáng.

Đó là từng bước chân cô ấy đã trải qua.

Trương Thiên gật đầu, Lâu Lan công chúa có thể trở thành tướng quân, chắc chắn đã trải qua rất nhiều gian nan, điều này không cần nghi ngờ gì.

Chỉ thấy, cô bé nhanh chóng bị rắn một mắt vây công, nhất thời bị vây khốn.

May mắn có lạc đà trắng, cô bé cưỡi trên lưng lạc đà trắng nhỏ, tránh được những đòn tấn công của lũ rắn một mắt này.

Và tiếp đó, hình ảnh không ngừng lóe lên.

Từng bức tranh Lâu Lan công chúa từ tuyệt cảnh trọng sinh, và con dao nhỏ đó cũng dần không còn là binh khí tiện tay của cô ấy nữa.

Một ngày nọ, sứ giả nước Tinh Tuyệt đến.

Vì Lâu Lan quốc thường niên cúng tế, nước Tinh Tuyệt rất hài lòng, nên đã tặng rất nhiều bảo vật.

Trong đó, Trương Thiên thậm chí còn nhìn thấy mấy khối Tinh Thiết.

"Tinh Thiết của Lâu Lan công chúa chẳng lẽ không phải vật ngoài hành tinh sao?

Là do Tinh Tuyệt nữ vương tặng ư?" "Hay là, Tinh Thiết không chỉ có mấy khối?" Trương Thiên nhìn thấy những thứ mà bí sử tặng xong, càng thêm chấn động.

Nhưng nghĩ lại thì đúng vậy, Cô Mặc vương tử chỉ là một vương tử của tiểu quốc, làm sao có thể biết rõ chuyện của Lâu Lan quốc đến vậy.

Hơn nữa, Tinh Thiết được lấy từ thiên thạch, thiên thạch chắc chắn không chỉ có vài viên rơi xuống.

"Lão đại, khối Tinh Thiết đó hình như là do nước Tinh Tuyệt tặng, lạ thật đấy, sao mỗi một nơi câu chuyện lại hơi khác nhau vậy?" Hồ Bát Nhất nhìn tình tiết trong bức tranh, không khỏi nghi vấn.

Trương Thiên nghĩ một lát rồi nói: "Có lẽ Cô Mặc vương tử chỉ biết lão thợ rèn có Thiết ngoài hành tinh, nhưng hắn có thể không biết, thứ này là được tặng.

Nếu cổ thành có thứ này thì càng tốt." Trương Thiên nói.

Nếu Tinh Tuyệt Cổ Thành có Tinh Thiết, thì Trương Thiên thậm chí không cần đi cướp khôi giáp của Lâu Lan công chúa, mình muốn luyện chế bao nhiêu thì luyện chế bấy nhiêu.

Nhưng tiền đề là, Tinh Tuyệt Cổ Thành phải có, và mình phải đạt được sự đồng thuận với nữ vương.

Chỉ thấy, hình ảnh trước mắt lóe lên vài cái, cuối cùng dừng lại.

“Không hổ là Lâu Lan công chúa, một mình cô ấy lại tiêu diệt hàng vạn tinh binh!” “Đúng vậy, cô ấy không hổ là anh hùng của Lâu Lan quốc.” “Lâu Lan tướng quân thân kinh bách chiến, tôi nhất định phải viết thơ ca ngợi cô ấy.” Lúc này, dường như là một trận thắng lợi, sau khi Lâu Lan công chúa khải hoàn trở về, vô số dân thành thi nhau cảm kích cô ấy.

Lâu Lan công chúa lúc này cũng đã trưởng thành, trở thành một nữ tướng quân đình đình ngọc lập.

Chương 306

Khi cô ấy bước vào vương cung, vẻ kiêu ngạo trên mặt cô ấy đã biến mất.

Thay vào đó là một chút lãnh đạm.

“Năm tới, ta đã thương lượng xong với Tinh Tuyệt nữ vương, nước Tinh Tuyệt có một Pháp sư rất thích con, hai nước chúng ta có thể liên hôn, như vậy, nhất định sẽ càng thêm phồn vinh.” “Dân chúng nước ta cũng sẽ càng hạnh phúc hơn, Phật nói, từ bỏ cái tôi nhỏ để đổi lấy cái tôi lớn, Tiểu Nhã con có ý kiến gì?” Vừa bước vào cửa, quốc vương đã đón lên.

Giọng hắn còn có chút nghiêm túc.

“Phật, Phật, Phật, trong lòng cha chỉ có Phật, ý kiến của con đối với cha có quan trọng không?” “Không sao cả, con dù sao cũng sẽ không đi.” Lâu Lan công chúa nói, vung tay một cái, trực tiếp bước vào phòng mình.

Lâu Lan quốc, là một quốc gia điển hình chịu ảnh hưởng sâu sắc nhất từ Con đường Tơ lụa.

Ở đây, Phật giáo thịnh hành, và quốc vương Lâu Lan lại càng kế thừa tôn giáo này.

Hắn tự coi mình là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, cứu trợ các tiểu quốc xung quanh, giúp đỡ một số bách tính, thật đáng tiếc, hắn chưa bao giờ nghĩ đến gia đình mình.

Lâu Lan công chúa hiển nhiên, cuộc đời cô ấy không hề rực rỡ như vẻ ngoài của cô ấy.

Cuối cùng, năm đó, khi sắp liên hôn, phản quân tiến vào thành, Lâu

Lan công chúa chết dưới tay phản quân.

Và cái chết của cô ấy, có lẽ chỉ là cố ý.

Hoặc cũng có thể đã là định mệnh.

Sau đó, Trương Thiên và những người khác chỉ cảm thấy trước mắt trắng xóa, tất cả hình ảnh kết thúc.

Và trước mắt, vẫn là cát vàng khắp nơi.

Nhưng cô bé trước mặt đã biến thành một mỹ nữ ngự tỷ đình đình ngọc lập.

"Cảm ơn các anh đã giúp tôi tìm lại chính mình." Chỉ thấy người phụ nữ trước mặt chậm rãi mở miệng, vẫn là giọng nói dễ nghe.

Lâu Lan công chúa rất cao.

Trên người mặc trang phục đặc biệt của Tây Vực, trông khá lộng lẫy.

Giọng cô ấy nói chuyện cũng rất dịu dàng.

Cứ như thể không có chút nóng nảy nào.

"Quả nhiên, công chúa và lời đồn bên ngoài giống nhau, tâm địa thiện lương.

Chúng tôi được quốc vương ủy thác đến tìm ngài." Trương Thiên chắp tay, giọng nói không kiêu ngạo cũng không tự ti.

"Tâm địa thiện lương ư?

Trong lòng thế nhân, tôi chẳng phải là một nữ ma đầu, một người phụ nữ điên sao?" Giọng công chúa không lớn, trên mặt cũng không nhìn ra biểu cảm gì.

"Lạc đà trắng của ngài đã cứu giúp vô số người trong sa mạc, có lẽ, tục ngữ nói vật nuôi giống chủ, tính cách của ngài chắc chắn sẽ

không tệ.” Trương Thiên nói, Lâu Lan công chúa lắc đầu.

Cô ấy vung tay một cái, bộ khôi giáp trên tay Trương Khởi Linh liền rơi vào tay cô ấy.

“Không ngờ, hắn lại mang khôi giáp của tôi đến đây, thật kỳ lạ, rõ ràng tôi đã quay lại bao nhiêu lần rồi mà.” Lâu Lan công chúa lẩm bẩm, tay nhẹ nhàng vuốt ve khôi giáp của mình, có chút hoài niệm.

“Cô, quay lại?” Trương Khởi Linh đột nhiên mở miệng, ánh mắt hờ hững nhìn Lâu Lan công chúa.

Chỉ thấy Lâu Lan công chúa khẽ gật đầu.

“Hắn rõ ràng đã chết rồi, vậy mà lại muốn dùng vong hồn của toàn thành bách tính để thỏa mãn dục vọng ích kỷ của mình.” “Hắn thậm chí muốn tôi quay về, sống như trước đây, trong thời đại mà hắn thống trị.” Lâu Lan công chúa nói, cười khan một tiếng.

“Các anh đều bị hắn lừa rồi, hắn nhốt vong hồn trong bích họa, hắn thao túng họ, hắn thậm chí có thể thao túng từng vong hồn một.” “Nếu các anh nhìn thấy gì, đừng tin, tất cả đều là giả, đều là kế hoạch của hắn mà thôi.” Lâu Lan công chúa nói, trên người cô ấy đã mặc bộ chiến giáp trước đây của mình.

Trương Thiên nhất thời hơi mơ hồ.

Chà chà, cái này sao lại có cảm giác của "Vô Gian Đạo" vậy.

Làm mình bối rối rồi.

Đặc biệt là quốc vương, và cả Lâu Lan công chúa, rốt cuộc ai nói đúng?

Hồi trước Trương Thiên dùng la bàn xem quẻ, đã cảm thấy sương mù dày đặc, lẽ nào, là chuyện này sao?

“Tại sao cô lại kể cho chúng tôi những điều này, hơn nữa, sau khi

cô quay lại, tại sao linh hồn lại ở đây?" Trương Thiên nhìn Lâu Lan công chúa.

Một khi đã quay lại, thì khả năng Lâu Lan công chúa trở về là không lớn.

Dù sao, quốc vương vẫn bình an vô sự, mà Lâu Lan công chúa lại trở về, hai điều này chắc chắn không thể cùng tồn tại.

Lâu Lan công chúa nhìn Trương Thiên, chậm rãi mở miệng.

"Thi cốt của tôi chôn ở đây, cho dù thất bại, tàn hồn cũng có thể quay về, nghỉ ngơi dưỡng sức, nuốt chửng hồn phách sinh linh khác, cùng lắm là mất thời gian dài để khôi phục thôi." Lâu Lan công chúa nói, Trương Thiên càng thêm khó hiểu.

Nhưng mà, quốc vương vì muốn mình tìm được Lâu Lan công chúa, còn đưa cho mình quỷ đan, bản đồ, thậm chí cả khôi giáp.

Rõ ràng là yêu công chúa, nhưng tại sao công chúa lại nói như vậy.

Hơn nữa, công chúa khôi phục thực lực cần nuốt chửng hồn phách, rõ ràng là hồn phách của người ngoài, nói như vậy, cô ấy lẽ ra cũng không phải người tốt mới đúng chứ.

Lúc này Trương Thiên bị hai người này làm cho hơi mơ hồ, không biết ai mới là người đáng tin cậy, thà rằng hắn không tin ai cả.

"Quốc vương bảo chúng tôi mang Quỷ Đan tới cho cô." Trương Thiên chậm rãi lấy đan dược ra.

Hắn muốn thăm dò Lâu Lan công chúa này một chút.

Luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hai người này, chắc chắn có một bên đang nói dối.

Lâu Lan công chúa nhìn viên Quỷ Đan trong tay Trương Thiên, cô ấy lắc đầu.

“Trên cái này, có oán khí của hắn, cố ý muốn tôi ăn thôi.” Lâu Lan công chúa nói, Trương Thiên nhìn về phía Quỷ Đan.

Trên đó quả thật có khí tức của quốc vương, nhưng viên Quỷ Đan này được lấy từ chỗ quốc vương, có khí tức cũng là bình thường mà.

Nghĩ một lát, Trương Thiên mở miệng nói: “Vậy, bây giờ cô định làm gì tiếp theo?” “Có bộ khôi giáp này, tôi nhất định còn có thể quay lại, giải cứu những vong hồn đó.” Lâu Lan công chúa nói, trông cô ấy có vẻ rất nghiêm túc.

Trương Thiên mặt mày ủ rũ, đúng là cố chấp thật đấy.

“Lão đại, các anh đang nói cái gì vậy, toàn là tiếng Hán cổ, sao tôi lại không hiểu một chữ nào thế.” Bàn Tử nói bên cạnh, từng câu Trương Thiên nói thì gã hiểu được, nhưng khi ghép lại thì lại chẳng hiểu gì.

“Chuyện người lớn, con nít đừng xen vào.” Hồ Bát Nhất kéo Bàn Tử ra.

“Tôi không khuyên cô đi bây giờ, nếu cô nói là thật, thì bộ khôi giáp kia có vấn đề.” “Tôi đề nghị cô, khi nào thực lực mạnh hơn một chút hãy đi.” Trương Thiên nói, hắn có thể cảm nhận được, thực lực của Lâu Lan công chúa vẫn khá ổn, nhưng không phải là thời kỳ đỉnh phong.

Lâu Lan công chúa do dự một lát.

“Cái này không cần các anh phải lo, nếu các anh cùng phe với hắn, thì tôi khuyên các anh đừng quản chuyện này nữa.” Lâu Lan công chúa nói xong, liền định tiến vào trong sương mù cát.

“Khoan đã!

Chúng tôi muốn đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, cô có đi không?” “Trong đó có vũ khí của cô, có lẽ có thể tăng cường thực lực.”

Trương Thiên gọi, Lâu Lan công chúa khựng lại.

“Tinh Tuyệt Cổ Thành.” Cô ấy hình như nghĩ đến chuyện gì đó kỳ lạ, sắc mặt có chút thay đổi.

Lâu Lan công chúa chậm rãi xoay người, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên và những người khác.

“Các anh chắc chắn muốn đi Tinh Tuyệt quốc?” “Ừm.” Thấy Trương Thiên gật đầu, Lâu Lan công chúa trầm mặc một lát.

“Không biết các anh đã nghe câu này chưa.” “Thà chết, cũng đừng đắc tội Xà Thần, nơi đó, không phải người bình thường có thể đi.” Giọng Lâu Lan công chúa không lớn, nhưng có chút nghiêm túc.

“Yên tâm đi, lão đại không phải loại bình thường, gã là loại thứ hai, cô nương, đi theo lão đại, ăn mặc không lo gì hết.” Bàn Tử vỗ ngực, bộ dạng đó, hận không thể vỗ ngực mình kêu 'bộp bộp'.

“Xà Thần, cái này tôi biết, đó chẳng phải là thứ trong truyền thuyết viễn cổ sao?” Trương Thiên hỏi.

“Tương truyền, Tinh Tuyệt nữ vương chính là Xà Thần chuyển thế, năm đó tiên tri tộc Zaglama đã tiên đoán thân phận nữ vương, cuối cùng đi đến kết luận này, nhưng tiên tri tộc cũng từ đó mà suy tàn.” “Tương truyền là do lời nguyền của Xà Thần, hậu duệ của họ thậm chí không sống quá bốn mươi tuổi.” Lâu Lan công chúa nói, cô ấy nghĩ một lát rồi lại mở miệng.

“Trong đó có rất nhiều vong hồn, là một nơi cực kỳ nguy hiểm, tôi trước đây từng đi một lần, nhưng đáng tiếc ngay cả cánh cổng lớn cũng không vào được.” Lâu Lan công chúa nói, cô ấy nghĩ đến vũ khí của mình.

Khi liên quân tấn công, Lâu Lan quốc bị diệt, khôi giáp của cô ấy thì họ không dùng được, nhưng vũ khí thì lại bị mang đi.

Sau khi liên quân bị chôn vùi trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, vũ khí của cô ấy tự nhiên cũng bị chôn vùi bên dưới.

Lâu Lan công chúa trước đây từng nghĩ đến việc tìm kiếm, nhưng cơ bản là không có cơ hội.

Nơi đó không phải là nơi con người có thể đến.

"Đa tạ cô đã nhắc nhở." Trương Thiên nói, hắn vẫy tay, vì Lâu Lan công chúa không có ý muốn đó, Trương Thiên cũng sẽ không miễn cưỡng.

Ngay khi Trương Thiên định dẫn người rời đi, ánh mắt Lâu Lan công chúa lại nhìn về phía ba lô của Trương Thiên.

"Xoẹt!" Chỉ thấy, tay Lâu Lan công chúa rất nhanh, một tàn ảnh trực tiếp lao về phía ba lô của Trương Thiên.

Nhưng tốc độ của Trương Khởi Linh cũng nhanh không kém, Hắc Kim Cổ Đao đã được rút ra, chém về phía Lâu Lan công chúa.

"Binh!" Hắc Kim Cổ Đao và tay Lâu Lan công chúa chạm vào nhau, Lâu Lan công chúa không khỏi rụt tay lại.

"Công chúa, chúng ta không oán không cừu, hà tất phải như vậy?" Trương Thiên khẽ nhíu mày, công chúa này sao lại mặt ngoài một đằng, sau lưng một nẻo?

"Sao anh lại có thứ này?" Lâu Lan công chúa nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ba lô của Trương Thiên.

Trương Thiên mơ hồ.

Chương 307

Hắn nhìn về phía ba lô của mình.

“Cái gì?” “Anh tự mở ba lô ra mà xem.” Giọng Lâu Lan công chúa trở nên lạnh lùng.

Trương Thiên mang theo nghi hoặc, hắn chậm rãi mở ba lô của mình, trong ba lô là đủ loại vũ khí trang bị, ngoại trừ một mảnh vải đỏ khá chói mắt ra, những thứ khác đều ổn.

“Ừm?

Cái giẻ này từ khi nào lại có thêm một cái nhỉ?” Trương Thiên nhìn miếng vải đỏ, không khỏi lấy ra, nhìn trái nhìn phải, ừm, rất bình thường.

Chỉ thấy sắc mặt Lâu Lan công chúa thay đổi, tay rất nhanh giành lấy miếng vải đỏ.

“Cái này các anh không được nhìn.” Nói rồi, cô ấy liền giấu thứ đó đi.

“Đó là cái gì?

Công chúa, ngài cố ý trêu chọc chúng tôi sao?” Trương Thiên biến sắc, công chúa này thần thần bí bí, hơn nữa nói chuyện cũng lấp lửng, rất kỳ lạ.

“Đây là y vật thân thiết mà tôi đã đánh mất nhiều năm trước, bị một tên khốn nạn nhân lúc tôi tắm đã trộm đi…” “Các anh tìm thấy nó bằng cách nào?” Trên mặt Lâu Lan công chúa không có biểu cảm gì, nhưng từ giọng nói lại có thể nghe ra một chút không tự nhiên.

Trương Thiên: ???

Lúc này mặt Trương Thiên đỏ bừng.

Thứ này hắn cũng không biết a, cứ thế mà tự nhiên xuất hiện trong ba lô của mình.

Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử khẽ lùi lại một bước, trên mặt có chút không tự nhiên.

"Móa, Bàn Tử!" Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử.

"He he, lão đại, Bàn gia tôi không phải thấy lão đại đang năm bản mệnh, muốn đỏ vận đầu sao, cho nên, màu đỏ này rất hợp với anh." Bàn Tử cười hắc hắc, giọng có chút yếu ớt.

Trương Thiên hít một hơi thật sâu, đúng là làm việc không thành, phá hoại thì thừa sức, cái này mà bị hiểu lầm thì không hay rồi.

"Cái đó công chúa, tôi nói, chúng tôi không cố ý đâu, ngài có tin không?" Trương Thiên ho khan một tiếng nói.

Dù sao mang thứ của người ta đi một vòng lớn, cuối cùng còn bị phát hiện, lại còn nói mình không cố ý.

Ai mà tin chứ.

Lâu Lan công chúa không trả lời, chỉ chậm rãi mở miệng.

"Ban đầu, có một kẻ vô sỉ, ngày nào cũng sai người lén lút nhìn trộm tôi, còn sai người vẽ tranh của tôi.

Có một lần tôi tắm, thậm chí có vật phẩm bị trộm đi." "Tên đó thực lực không cao, nhưng vì thể diện của Lâu Lan quốc, tôi vẫn luôn không để ý đến hắn.

Tôi đã cảnh cáo hắn nhiều lần, nhưng tên đó vẫn cực kỳ vô sỉ." Lâu Lan công chúa nói, Trương Thiên mặt mày không nói nên lời.

Hóa ra Cô Mặc vương tử không phải là kẻ si tình ngốc nghếch, ngược lại còn là một tên biến thái theo dõi.

Quá đáng sợ rồi, cái này đúng là, khiến Trương Thiên lại một lần nữa mở rộng tầm mắt.

Quả nhiên, con người chỉ ghi lại những gì mình muốn thấy.

"Công chúa, xin lỗi, chúng tôi thật sự không biết đây là của ngài, cứ coi như chúng tôi không nhìn thấy gì cả." Trương Thiên vẫy tay nói.

Ban đầu cứ nghĩ có thể dụ dỗ Lâu Lan công chúa đi cùng mình đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng Lâu Lan công chúa rất thông minh, hình như không muốn đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Vậy thế này đi, tôi có thể đi cùng các anh một chuyến đến cổ thành, nhưng tôi có một yêu cầu." "Yêu cầu gì?" Trương Thiên trong lòng vui mừng.

"Tôi muốn cây Lâu Lan Trường Thương của tôi." Lâu Lan công chúa nói, cô ấy có tình cảm rất lớn với cây trường thương của mình.

"Được thôi." Trương Thiên trực tiếp gật đầu.

Nếu Tinh Tuyệt Cổ Thành có Tinh Thiết, thì trường thương và khôi giáp Trương Thiên đều có thể không cần, mình tự luyện chế chẳng phải tốt hơn sao.

Lâu Lan công chúa gật đầu, ánh mắt lại liếc nhìn Bàn Tử một cái.

Trương Thiên: "???" Trương Thiên ngây người, sao cái tên Bàn Tử này hình như cũng có thể chất hút quỷ vậy.

Sao nữ quỷ nào cũng phải nhìn gã mấy lần.

"Tôi nhớ cái dung lô này, không ngờ các anh lại mang cả cái này ra." Lâu Lan công chúa nói một câu, sau đó thân ảnh lóe lên, lại chui vào trong dung lô.

Bàn Tử chỉ cảm thấy cái dung lô lại nặng thêm vài phần.

“Móa, lão đại, bất công bằng!

Tại sao việc khổ cực toàn là Bàn gia tôi làm, hơn nữa cô ấy nặng thật đấy.” Bàn Tử ủ rũ nói, Trương Thiên vỗ vai gã.

“Đại trượng phu co được giãn được.” “Lão đại, co được giãn được là đầu rùa, không phải tôi, nhưng vì lão đại, tôi vẫn có thể nhịn, cùng lắm thì co lại.” Bàn Tử nói, cười hắc hắc, Trương Thiên lườm gã một cái.

Lâu Lan công chúa đi Tinh Tuyệt Cổ Thành tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài, người phụ nữ này tâm tư rất sâu, Trương Thiên hơi khó đoán.

Hơn nữa, quốc vương cũng không phải kẻ dễ đối phó, nhưng Trương Thiên rất có hứng thú với Bách Bảo Quan của quốc vương.

Có cơ hội sẽ vác cái quan tài của hắn đi.

“Chúng ta đi thôi.” Trương Khởi Linh nhìn xung quanh, chậm rãi mở miệng.

Trương Thiên gật đầu, sau đó hắn dùng tay khắc họa một đồ án trận pháp trên mặt đất.

Chỉ thấy Trương Thiên bóp pháp quyết.

“Phá!” Sau khi một chữ bật ra từ miệng, sương mù xung quanh lập tức vỡ vụn, trở lại trạng thái ban đầu.

Sa mạc vẫn mênh mông vô tận.

Mọi người lại một lần nữa lên đường đến cổ thành.

Nhưng lần này, tốc độ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Trong dung lô lớn của Bàn Tử, Lâu Lan công chúa nhìn thấy Trương Thiên phá vỡ trận pháp xong, lông mày khẽ nhướng lên.

“Trận Pháp Sư!” Trong lòng cô ấy có chút kinh ngạc.

Rất nhanh thời gian trôi qua, không biết đã bao lâu.

“Lão đại, Bạch Hổ tinh chiếu rọi phía trước, Thanh Long tọa trấn, chúng ta sắp đến nơi rồi.” Giọng Hồ Bát Nhất truyền đến.

La bàn của hắn không ngừng xoay chuyển.

Và trước mắt Trương Thiên, một hẻm núi dần dần xuất hiện.

“Hẻm núi này, hẳn là thung lũng Zaglama rồi.” Shirley Dương nhìn hẻm núi trước mặt, không khỏi có chút kích động trong giọng nói.

Cô ấy cuối cùng cũng sắp tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành mà mình hằng mong nhớ sao?

“Móa, cuối cùng cũng tìm thấy rồi, cái hẻm núi chết tiệt này làm Bàn gia tôi nhớ chết đi được!” Bàn Tử kích động nói, trên mặt gã lộ ra nụ cười sảng khoái.

Nhưng con lạc đà dưới mông gã thì không tốt rồi, cõng cái tên Bàn Tử nặng nề này thì thôi đi, còn cõng thêm một cái dung lô lớn.

Có thể nói con lạc đà dưới mông Bàn Tử là con thảm nhất, mỗi bước đi, dưới cát lại là một cái hố lớn.

“Thung lũng Zaglama, nơi đây còn được gọi là cánh cổng lớn của Tinh Tuyệt Cổ Thành.” “Ở ngoại vi hẻm núi, có rất nhiều Hắc Nhãn Xà canh giữ, các anh cần cẩn thận.” Trong dung lô của Bàn Tử, giọng Lâu Lan công chúa truyền đến.

Dung lô là một Pháp khí, Pháp khí ký sinh hồn phách, thì không thành vấn đề.

“Hắc Nhãn Xà…” Trương Thiên lẩm bẩm, hắn nhớ đến những người Quỷ Động tộc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành mà mình đã gặp trước đây ở Lâu Lan quốc.

Loài rắn mà họ triệu hoán ra, hẳn là Hắc Nhãn Xà mà Lâu Lan công chúa đã nói.

"Mọi người cẩn thận một chút." Trương Thiên nói, hắn đã rút trường kiếm của mình ra.

Còn Trương Khởi Linh thì ánh mắt nhìn về phía hẻm núi, thần sắc hơi nghiêm túc.

"Lão đại, trên hẻm núi này, trông đen kịt một mảng, e rằng bên trong cũng chẳng khá hơn là bao." Hồ Bát Nhất nhìn lên bầu trời phía trên hẻm núi, mặc dù là ban ngày, nhưng cả hẻm núi lại lộ ra với một tư thế kỳ quái.

Trên hẻm núi, mây đen dày đặc.

Trương Thiên cũng có chút ủ rũ, hắn biết mà, Tinh Tuyệt Cổ Thành tuyệt đối có độ khó siêu ác mộng.

Bây giờ còn chưa vào được, đã gặp phải thứ quỷ quái này rồi.

"Lão đại, đã đến cửa nhà nữ vương rồi, không vào sao được." Bàn Tử lại đầy hứng thú, con lạc đà của gã còn dùng hết sức kéo gã đi về phía trước.

Rất nhanh, mọi người đã đến dưới đáy hẻm núi.

Hẻm núi rất lớn, giữa hai vách đá có một khe nứt rất dài, sâu không thấy đáy, trông vô cùng thần bí.

"Cái Tinh Tuyệt Cổ Thành này, sâu quá, tối quá." Bàn Tử nhìn vách núi, không khỏi mở miệng nói.

"Bàn Tử, đây là hẻm núi, qua hẻm núi này mới vào cổ thành chứ." Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu.

Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Lão Hồ, Bàn gia tôi đây gọi là chim ngu bay trước." Bàn Tử nói, trình độ văn hóa thì không cao lắm.

“Có yêu khí.” Ngay khi mọi người đến trước hẻm núi, giọng nói hờ hững của Trương Khởi Linh truyền đến.

Ngay lập tức, chỉ thấy từ sâu trong hẻm núi, truyền ra từng trận âm thanh xào xạc.

Âm thanh không lớn, nhưng dường như có thứ gì đó đang bò.

Chương 308

“Khoan đã, tiếng này, Bàn gia tôi quen thuộc nhất rồi.” Bàn Tử không khỏi vểnh đôi tai béo mập của mình lên.

Gã ghé mặt sang nghe ngóng âm thanh từ hẻm núi.

Dần dần, sắc mặt Bàn Tử thay đổi.

“Lão đại, hình như là rắn rắn…” Bàn Tử lẩm bẩm, nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng chạy ra phía sau cùng của đám đông.

“Xoẹt xoẹt.” Ngay dưới ánh mắt đổ dồn của mọi người, chỉ thấy một đôi mắt sáng rực chậm rãi xuất hiện từ bóng tối sâu trong hẻm núi.

“Quỷ Nhãn Xà!” Nhìn thấy con rắn này xong, Trương Thiên hít một hơi, cái này cũng lớn quá rồi.

Chỉ thấy, con Quỷ Nhãn Xà trước mắt dài tới khoảng mười mét.

Đầu khổng lồ dựng đứng lên, trên đầu có một con mắt khổng lồ.

Con ngươi dường như vẫn đang chuyển động, toàn thân rắn có màu đen, miệng hơi dài, còn có răng nanh, khóe miệng chảy ra chất lỏng màu xanh lá cây có tính ăn mòn.

Trông cực kỳ khủng khiếp.

“Lão đại, nữ vương là Xà Thần chuyển thế, vậy có nghĩa là, nữ vương là cái thứ này ư?” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm bên cạnh, Trương Thiên cũng nuốt nước bọt.

Nếu nữ vương biến thành thứ này, thì mọi ảo tưởng của Trương Thiên đều sẽ tan biến.

Nghĩ đến con Quỷ Nhãn Xà xấu xí này, rồi liên tưởng đến diện

mạo nữ vương, Trương Thiên lúc này thật sự có chút khó chấp nhận.

Ít nhất Trương Thiên vẫn còn bình thường, không có hứng thú với động vật nhỏ.

"Móa, rắn to quá, lão đại, Bàn gia tôi ở phía sau cổ vũ cho các anh nhé!" Bàn Tử không chỉ sợ độ cao mà còn sợ rắn.

"Xoẹt xoẹt…" Khóe miệng Quỷ Nhãn Xà phát ra âm thanh xào xạc, ngay lập tức, trên nền cát xung quanh nó lại xuất hiện vô số Hắc Xà.

"Nó là thú hộ vệ của cổ thành." Trương Khởi Linh mở miệng, Trương Thiên đương nhiên cũng hiểu.

"Lâu Lan công chúa, vì mọi người tạm thời cùng phe, cô cứ đứng nhìn cũng không hay đâu nhỉ?" Trương Thiên mở miệng.

Hắn đương nhiên không thể để Lâu Lan công chúa ngồi không hưởng lợi, đây cũng coi như một quân bài lớn, không dùng sao được.

Khi Trương Thiên nói xong, thân ảnh Lâu Lan công chúa liền chui ra từ trong dung lô của Bàn Tử.

Thấy Lâu Lan công chúa hợp tác xong, Trương Thiên cũng không nói gì nữa, Lỗ Thương Vương Bội Kiếm của hắn đã được rút ra.

"Xoẹt xoẹt…" Quỷ Nhãn Xà vẫn đang lắc lư, vô số rắn từ trong cát chui lên.

Trông chúng dày đặc, che phủ toàn bộ sa mạc.

"Sao lại nhiều thế này…" Shirley Dương nhìn những con Quỷ Nhãn Xà dày đặc trước mắt, khẽ nhíu mày.

Shirley Dương có một chút chứng sợ những vật thể dày đặc, những con Quỷ Nhãn Xà này cộng lại e rằng cũng có hàng vạn con.

Có thể tưởng tượng, trên một gò đất nhỏ chất đầy côn trùng lúc

nhúc, cảm giác ghê tởm đó, hầu như không ai có thể chịu nổi.

"Trảm!" Trương Thiên dùng Lỗ Thương Vương Bội Kiếm chỉ về phía Xà Vương không xa.

Trương Khởi Linh và Lâu Lan công chúa cũng đã lao lên.

Sức chiến đấu của Lâu Lan công chúa kinh người, cô ấy quanh năm rèn luyện trong sa mạc, thêm vào đó bản thân thực lực đã rất mạnh, nhất thời những con Quỷ Nhãn Xà xung quanh dưới con dao nhỏ của cô ấy đã chết gần hết.

Còn đao mang của Trương Khởi Linh không ngừng lóe lên, vô số Quỷ Nhãn Xà trực tiếp mất đầu.

Bội kiếm của Trương Thiên thoát khỏi vỏ, sát khí tràn ngập, xung quanh còn sinh ra một tầng sát phạt khí tức.

Con Quỷ Nhãn Xà khổng lồ đó cũng không phải là ăn chay, lưỡi rắn dài liên tục thè ra thụt vào.

Ngay lập tức, chất lỏng màu đen từ miệng nó phun ra.

"Lão Hồ, cái nước bọt này, nhiều thật đấy." Bàn Tử nhìn chất lỏng màu đen, không khỏi mở miệng nói.

"Con Quỷ Nhãn Xà này thực lực rất mạnh, e rằng ngang ngửa với thực lực của lão đại, nhưng tên này chắc chắn cũng có điểm yếu." Hồ Bát Nhất nói bên cạnh.

Shirley Dương nhìn cuộc chiến đấu của mấy người không xa.

"Hồ đại ca, anh có phát hiện không, khi tấn công nó, mắt của con Quỷ Nhãn Xà này sẽ nhắm lại, điểm yếu của nó chắc là mắt." Shirley Dương nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Chúng ta có thể nghĩ ra, lão đại chắc chắn cũng đã nghĩ ra rồi."

Hồ Bát Nhất nói, quả nhiên bên phía Trương Thiên, hắn đã sớm phát hiện manh mối.

"Khởi Linh, chúng ta liên thủ đối phó mắt của nó, công chúa làm phiền cô giữ chân lũ rắn nhỏ." Trương Thiên nói, Lâu Lan công chúa khẽ gật đầu.

Sau đó, Trương Thiên và Trương Khởi Linh liền lao về phía con rắn lớn.

Dịch độc rắn không có tác dụng với Trương Thiên và Trương Khởi Linh.

Nhưng tính ăn mòn rất mạnh, Trương Thiên vẫn cố gắng tránh né.

"Lão Hồ, chúng ta cũng lên đi." Bàn Tử nói bên cạnh.

"Cậu không sợ rắn sao?" "Vì lão đại, vì thắng lợi của cách mạng, Bàn gia tôi vẫn có thể khắc phục được." Bàn Tử nói rất nghĩa khí, Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó mấy người cũng xông tới.

Shirley Dương tinh thông các loại võ thuật, đối phó rắn nhỏ vẫn được, nhưng số lượng nhiều chắc chắn sẽ rất vất vả.

Lúc này, trên đầu con rắn lớn.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh đã đứng trên đỉnh đầu nó.

Vì thân hình khổng lồ, con rắn lớn nhất thời cũng không thể hất văng hai người Trương Thiên.

Chỉ thấy, tay Trương Thiên khẽ lướt qua, Lỗ Thương Vương Bội Kiếm đã dính chút máu.

Trương Khởi Linh cũng vậy.

Trương Thiên muốn thử xem, máu của mình có diễn sinh ra Kỳ Lân huyết hay không.

Trước đây Trương Thiên đã ăn Kỳ Lân Kiệt, và Kỳ Lân Kiệt sẽ diễn sinh ra một lượng nhỏ huyết mạch.

Nếu mình cũng có loại huyết mạch này, thì Trương Thiên có thể khẳng định.

Thiên phú và thực lực của mình đều sẽ được nâng cao ở một mức độ nhất định.

"Xoẹt xoẹt…" Con rắn khổng lồ vặn vẹo thân thể, đầu nó cứ thế cắm xuống nền cát.

Trông nó như một con lươn khổng lồ.

"Phập!" Trương Thiên và Trương Khởi Linh gần như cùng một lúc, cùng một vị trí, Hắc Kim Cổ Đao và trường kiếm toàn bộ đâm về phía mắt con rắn khổng lồ.

Nhưng ngay lập tức, mắt con rắn khổng lồ đột nhiên nhắm lại, và lớp da thịt của nó lại chặn đứng đòn tấn công này của hai người Trương Thiên, kiếm chỉ đâm vào da.

Tạo thành một vết cắt.

"Xoẹt xoẹt." Ngay lập tức, con rắn khổng lồ thè lưỡi, và trong mắt nó lại phát ra ánh sáng quỷ dị.

"Đây là chú thuật…" "Mắt rắn lại có thể phóng thích lời nguyền ư?

Con rắn này thành tinh rồi sao, không được, không thể để thứ này phóng thích ra được." Thấy cảnh này, Trương Thiên biết, không thể để chú thuật này phát ra, nếu không họ chắc chắn không đỡ nổi.

Lúc này, Lâu Lan công chúa phía dưới cảm nhận được khí tức này, thân ảnh lóe lên, định tránh đi.

"Xem ra, không cho mày chút món cứng thì không được rồi."

Trương Thiên thấy vậy, vung tay, Tổ Sư Gia bị ném lên không trung.

Linh bài phát ra ánh sáng lấp lánh.

“Tổ Sư Gia xin lỗi nhé, gần đây không nói chuyện với ngài, mấy ngày nữa nhất định sẽ nói.” Trương Thiên dành cho Tổ Sư Gia một ánh mắt thiện ý.

Sau đó dưới ánh mắt vạn người chú ý, Trương Thiên bóp một thủ quyết.

“Thái Ất Bát Quái Định Càn Khôn, Bắc phương tinh diệu chiếu Càn Khôn.” “Gia lai!” Từng pháp quyết được bóp ra, sau đó, sau một đạo kim quang, Trương Thiên chỉ cảm thấy trong cơ thể mình tràn đầy sức mạnh.

Sau đó, sức lực của Trương Thiên không ngừng tăng lên, trong cơ thể càng tràn đầy khí tức của Tổ Sư Gia.

“Tổ Sư Gia, ngài đúng là trụ cột tinh thần của đồ tôn.” Trương Thiên nghĩ trong lòng, thấy mắt con rắn khổng lồ bắt đầu phát ra ánh sáng, thân thể Trương Thiên cao gần bốn mét đột ngột nhảy vọt, một bạt tai liền tát vào đầu con rắn khổng lồ.

“Để mày phun ra cái miệng thối.” Sau một bạt tai, con rắn khổng lồ đó trực tiếp bị tát bay đi.

Dưới sự trợ lực của Tổ Sư Gia, thực lực của Trương Thiên cũng đã vượt qua Đại Tông Sư.

Nhưng đáng tiếc, sức mạnh của Tổ Sư Gia chỉ có thể mượn trong chốc lát.

“Khởi Linh, tìm cơ hội đâm vào mắt nó.” Trương Thiên nói, sau đó một tay tóm lấy đuôi con rắn khổng lồ, điên cuồng quật nó xuống nền cát.

Hắn như quay gà con vậy, không ngừng vặn vẹo con rắn khổng lồ trước mắt.

Trương Khởi Linh cũng không chịu thua kém, khi con rắn khổng lồ dồn toàn lực đối phó Trương Thiên, y đã đến vị trí mắt của nó.

Mắt con rắn khổng lồ phát ra ánh sáng màu đen, rõ ràng là nó định giải quyết Trương Thiên trước.

"Trảm!" Nhưng, còn chưa đợi ánh sáng phát ra, đao của Trương Khởi Linh đã chém xuống, đao mang đen kịt trực tiếp khoét con ngươi của con rắn khổng lồ đó xuống.

Và lúc này có lẽ là thời gian đã hết, thân thể và sức mạnh của Trương Thiên cũng trở lại nguyên dạng.

Trương Thiên vội vàng nhặt lấy linh bài, quả nhiên, vào những thời khắc then chốt, vẫn là Tổ Sư Gia hữu dụng.

Chương 309

Mặc dù Tổ Sư Gia chỉ là một công cụ nhân, hơn nữa chỉ có vẻn vẹn ba mươi giây.

Nhưng trong ba mươi giây, Trương Thiên vẫn là một người đàn ông đích thực.

Ba mươi giây, đã rất dài rồi đấy chứ.

Sau khi con ngươi bị Trương Khởi Linh giải quyết, con Quỷ Nhãn Xà đó liền hóa thành chất lỏng màu đen, mùi hôi thối nồng nặc.

Và những con rắn nhỏ kia thì trực tiếp bị chôn vùi trong cát vàng.

Nhìn những con rắn đen chết đi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Thân thể Trương Thiên lại một lần nữa biến nhỏ, y hệt như ban đầu.

Hắn nhìn về phía con mắt khổng lồ trên cát trước mặt.

Con mắt rắn này còn lớn hơn cả đầu hắn, trông cực kỳ quỷ dị.

"Vật phẩm: Quỷ Xà Nhãn." "Năng lực vật phẩm: Bên trong có Xà Đan, ăn Xà Đan, có khả năng miễn dịch chú thuật." "Giới thiệu vật phẩm: Quỷ Nhãn Xà, rắn truyền thuyết của Xà Thần, có một phần năng lực của Xà Thần." Âm thanh truyền đến trong đầu.

Trương Thiên nhìn con mắt to này, trong lòng càng thêm vui mừng.

Thứ này là đồ tốt mà.

Biết đâu mình ăn rồi, lời nguyền Hoàng Thử Lang trên người cũng có thể tiêu trừ.

Nhưng thuộc tính là có khả năng, không phải trăm phần trăm, Trương Thiên thì không quá chắc chắn.

“Trong này có thứ.” Chỉ thấy Trương Khởi Linh dùng dao nhỏ rạch đôi mắt rắn.

Ngay lập tức, một viên Xà Đan còn chưa bằng nắm tay đã xuất hiện trước mắt.

Trương Thiên cầm lấy Xà Đan.

“Cái này có ích cho tôi.” Hắn nói, và dưới ánh mắt của mọi người, liền trực tiếp ăn thứ này.

“Lão Hồ, lão đại lại ăn lung tung rồi.” “Có xảy ra chuyện gì không nhỉ, cái này mà chết rồi, chúng ta coi như không có lão đại nữa, tôi cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thừa kế di sản của lão đại thôi.” Bàn Tử nói bên cạnh, mặt đầy vẻ quan tâm.

Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái.

“Đây là Quỷ Xà Đan, chỉ có Quỷ Xà ngàn năm trở lên mới có thể dùng loại đan này, tương truyền, ăn đan dược xong, sẽ xóa bỏ mọi lời nguyền.” Lâu Lan công chúa nói bên cạnh, Shirley Dương nghe xong, cả người chấn động.

Ánh mắt cô ấy nhìn viên đan, nói thật cô ấy cũng muốn ăn, nhưng không còn cách nào, Trương Thiên đã ăn rồi.

Sau khi Trương Thiên uống xong, một luồng cảm giác mát lạnh đã chảy khắp toàn thân.

Sau đó, chỉ thấy cái đầu Hoàng Thử Lang trên tay Trương Thiên dần dần bắt đầu biến mất.

“Thật sự có tác dụng.” Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng vui mừng, ít nhất sau này không cần lo lắng về cái thứ đầu Hoàng Thử

Lang này nữa.

Lâu Lan công chúa nhìn thấy lời nguyền trên người Trương Thiên biến mất xong, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, trong mắt thậm chí có chút ghen tị hối hận.

Nếu biết có tác dụng, cô ấy nhất định sẽ không nhường thứ này.

Dù sao Lâu Lan công chúa cũng có lời nguyền trên người, cô ấy cũng muốn xóa bỏ lời nguyền, nhưng vẫn luôn không có cơ hội.

"Thứ này, e rằng chỉ có thể xóa bỏ một số lời nguyền đơn giản." "Chúng ta tiếp tục tiến lên đi." Trương Thiên nói, cái đầu mập mạp của Bàn Tử lại ghé sát lại.

"He he, lão đại, he he, thứ này mùi vị thế nào, có phải mùi thịt cừu nướng không?" Bàn Tử hỏi, Trương Thiên lắc đầu.

"Không có, chỉ là mùi tanh của rắn bình thường thôi." "Mùi tanh, thôi Bàn gia tôi không thích." Bàn Tử lắc đầu, không hỏi thêm nữa.

Lâu Lan công chúa sau đó cũng chui vào trong cái dung lô đó, sau đó một nhóm người bắt đầu tiến vào hẻm núi.

"Truyền thuyết, bên trong hẻm núi chính là lãnh địa của Quỷ Động tộc, và Quỷ Động tộc chính là những người đã tạo ra toàn bộ Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Quỷ Động tộc thường cư trú dưới lòng đất, hẻm núi này, hẳn là lối vào." Shirley Dương nói bên cạnh, trên mặt cô ấy lộ ra vẻ tò mò.

Lông mày cô ấy không ngừng liếc nhìn xung quanh, tỏ vẻ rất tò mò về mọi thứ.

Vừa vào hẻm núi, nhiệt độ xung quanh đã lạnh hơn bên ngoài gần mười độ.

"Oa, mát lạnh quá, đây đúng là cảm giác về nhà, lão đại, Bàn gia

tôi nhớ nhà rồi.” Bàn Tử vươn vai trong hẻm núi, trong đầu hiện lên tứ hợp viện của mình.

Trương Thiên… Đúng là sự cám dỗ của việc về nhà mà.

Có lẽ vì Hắc Xà hộ vệ đã bị giết, Trương Thiên và những người khác không gặp nguy hiểm đặc biệt nào trong hẻm núi.

Ngược lại, bên trong cực kỳ an toàn, trừ việc hơi âm u ra.

Hẻm núi rất lớn, và là loại chỉ có một con đường ra vào.

Điều này cũng đặt nền tảng cho việc Tinh Tuyệt Cổ Thành dễ thủ khó công, nhưng nếu có người bao vây họ, đương nhiên họ cũng sẽ trở thành thú bị vây khốn.

Mọi người đi vào bên trong, còn lạc đà thì để ở ngoại vi hẻm núi cho chúng tự nghỉ ngơi.

Dù sao lạc đà trên đường cũng rất mệt, nếu mọi người quay về, cũng cần đến lạc đà.

“Lão đại, anh nhìn xem, đó là cái gì?” Đi được mười mấy phút, đột nhiên, Hồ Bát Nhất chỉ lên phía trên vách núi.

Chỉ thấy, một bóng trắng xuất hiện trước mắt Trương Thiên.

Trương Thiên nhìn về phía vệt trắng trên vách núi đá.

Chỉ thấy, bóng trắng đó dường như là một bông hoa, đang cố gắng nở rộ.

Cánh hoa rất lớn, giống như một bông cúc vạn thọ, nở rất to.

“Hoa đẹp quá!” Shirley Dương nhìn bông hoa trắng trên vách đá, không kìm được cảm thán một tiếng.

“Bông hoa này tên là Bạch Sa Hoa, có thể dùng để luyện chế đan dược.” Trương Thiên lẩm bẩm, bông hoa này có thể nói là một loại

khá quý hiếm.

Giống như Sa Chi Hoa, nhưng Sa Chi Hoa dùng để luyện thể, còn bông hoa này phần lớn dùng để tu luyện, mở rộng đan điền.

"Vật phẩm: Bạch Sa Hoa." "Đẳng cấp vật phẩm: Nhị phẩm Linh Thảo." "Năng lực vật phẩm: Mở rộng đan điền, khiến Chân Khí của người tu luyện nồng hậu gấp nhiều lần." "Giới thiệu vật phẩm: Tinh linh xinh đẹp nở trong sa mạc, kết hợp với Tử Đằng Thảo có thể luyện chế ra Tử Sa Đan." Âm thanh truyền đến trong đầu, Trương Thiên cũng nghĩ đến Tử Đằng Thảo.

Nếu có thể luyện chế ra Tử Sa Đan, thì hiển nhiên, thực lực của mấy người sẽ mạnh hơn một chút.

"Đăng đăng…" Còn chưa đợi Trương Thiên mở miệng, thân ảnh Trương Khởi Linh đã lóe lên hai cái, sau đó, y liền mang theo một bông hoa trắng tuyết nhảy xuống.

"Đây." Y nhẹ nhàng đưa bông hoa cho Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu, đặt bông Bạch Sa Hoa này vào ba lô.

Nếu không phải ở đây không có đan lô, biết đâu Trương Khởi Linh đã luyện ra cả Sa Thạch Đan rồi.

"Lão đại, bông hoa này để trong ba lô chắc chắn sẽ không bị dập chứ?" Bàn Tử thấy Trương Thiên tùy tiện đặt hoa vào ba lô, nghi hoặc hỏi.

"Đây là Linh Thảo, sẽ không sao đâu, chúng ta sắp ra khỏi hẻm núi rồi." Trương Thiên nói, trong tầm mắt hắn, chỉ thấy không xa, một luồng ánh sáng xuất hiện trước mắt.

"Lão đại, là ánh sáng!" Bàn Tử nhìn luồng ánh sáng từ xa, không khỏi kích động nói.

“Cuối cùng cũng sắp ra khỏi hẻm núi này rồi.” Shirley Dương trong lòng càng tràn đầy kỳ vọng đối với Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết.

Điều cô ấy muốn nhất là nhìn thấy, rốt cuộc ai đang nằm trong cỗ quan tài trong mơ của mình, và mình có mối liên hệ gì với Quỷ Động tộc.

Mọi người vô thức tăng nhanh bước chân.

Xuyên qua nơi có ánh sáng.

Ngay lập tức, một vùng đất trũng khổng lồ xuất hiện.

Và trong vùng đất trũng này, một tòa thành lớn lấp lánh trong mắt mọi người.

Nhưng đáng tiếc, phần lớn thành trì đã bị chôn vùi, chỉ lộ ra một số mái nhà mà thôi.

“Trong bích họa ghi lại, sau khi liên quân đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, đột nhiên nổi lên một trận cát vàng, chôn vùi toàn bộ liên quân và cổ thành.” “Chắc hẳn, nơi chúng ta nhìn thấy bây giờ chính là nơi đã bị chôn vùi.” Trương Thiên nói, nhìn một tòa thành lớn, càng thêm kích động.

“Lão đại, anh nhìn đằng kia.” Hồ Bát Nhất chỉ về phía không xa.

Tinh Tuyệt Cổ Thành và Lâu Lan Cổ Thành trông khá giống nhau, nhưng diện tích của Tinh Tuyệt Cổ Thành lớn hơn Lâu Lan Cổ Thành không biết bao nhiêu lần.

Và điều rõ ràng nhất, chính là nơi Hồ Bát Nhất đang chỉ.

Ở trung tâm nhất của Tinh Tuyệt Cổ Thành, có một tế đàn, tế đàn rất lớn, giống như một tòa tháp cao.

Cao gần mười mấy mét.

Và trên tế đàn, lại có kiến trúc nổi tiếng nhất của Tinh Tuyệt Cổ Thành, Xà Nhãn!

Con mắt rắn được làm bằng đá đó được đặt ở phía trên tế đàn, Xà Nhãn lớn khoảng năm sáu mét, ở giữa còn có phù văn, trông cực kỳ đáng sợ.

Con Xà Nhãn đó đang đối diện thẳng với phía Trương Thiên.

"Lão đại, con Xà Nhãn này sao trông quỷ dị vậy, Bàn gia tôi cảm thấy toàn thân lạnh toát." Bàn Tử rùng mình một cái, nhất thời da dày thịt béo mà gã lại cảm thấy một chút lạnh lẽo.

"Trên tế đàn đó, biết đâu đã chết không biết bao nhiêu người, anh cảm thấy lạnh cũng là bình thường." "Không ngờ, cổ thành lại bị chôn vùi nhiều đến thế." Trương Thiên nói, ánh mắt hắn quét một vòng phía trên cổ thành.

Phía trên cổ thành toàn bộ là cát vàng, xung quanh cũng có một số tường thành gì đó, nhưng phần lớn đã bị chôn vùi.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn, tay không ngừng vẽ vời gì đó.

Không lâu sau, ánh mắt Hồ Bát Nhất liền rời khỏi la bàn.

Chương 310

“Tuy nói, nơi này là sa mạc, xung quanh toàn là đồi núi nhỏ, nhưng, dưới đây, lại có một Long Mạch.” Hồ Bát Nhất nói, chỉ thấy tay hắn vẽ một con sông trên cát dưới chân.

“Vẫn còn nhớ chúng ta thấy con sông trong mộ thất Cô Mặc vương tử chứ?” Hồ Bát Nhất mở miệng.

“Lão Hồ, ý cậu là sao?” Trương Thiên mở miệng.

“Đúng vậy, tôi đoán, con sông đó, chỉ là một nhánh của Long Mạch Tinh Tuyệt Cổ Thành mà thôi.” “Và theo chỉ dẫn của Thương Lang Tinh Quân, long đầu của Long Mạch chính là ở trung tâm thành phố này.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử chỉ vào tòa tháp đá không xa.

“Lão Hồ, cậu không phải đang nói cái tháp đá đó chứ?

Người sáng mắt nhìn một cái là biết tòa tháp này có vấn đề, nhiều năm như vậy rồi, tòa tháp này lại bình yên vô sự, thật sự quá kỳ lạ.” Bàn Tử lẩm bẩm.

Ánh mắt Trương Thiên cũng rơi vào tòa tháp đá.

“Nhìn từ kiến trúc trong thành, tường thành lẽ ra phải cao mấy chục mét, nhưng bây giờ lại chỉ cao mấy mét.

Còn tòa tháp đá đó thì dù bị chôn vùi, cũng vẫn còn cao mười mấy mét, lúc đó tòa tháp này e rằng còn rất cao.” Shirley Dương nói, cô ấy càng cẩn thận quan sát một lượt.

“Chúng ta xuất phát thôi.” Trương Thiên nhìn về phía tháp đá.

Dưới tháp đá, chắc chắn có một địa cung.

Và Tinh Tuyệt nữ vương rất có thể đang ở trong địa cung đó.

Trên trời, mặt trời phát ra ánh sáng chói chang, mấy người đi về phía tháp đá.

Rất nhanh, sau khi vượt qua vô số cồn cát, mọi người đã đến trước tháp đá.

Tháp đá được xây bằng những tảng đá đất vàng.

Và trên những tảng đá đó, lại có một con ngươi khổng lồ.

Con ngươi hướng về phía mặt trời, dưới ánh mặt trời, lại lờ mờ có thể nhìn thấy một khối nhỏ hình đồ đằng.

"Đây hẳn là đồ đằng của Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi." Shirley Dương nhìn đồ đằng trên đỉnh đầu, nói có chút nặng nề.

"Tinh Tuyệt Cổ Thành còn có đồ đằng ư?

Dương phiên dịch, cô nghĩ nhiều quá rồi đó, biết đâu là ảo giác thôi." Bàn Tử lẩm bẩm, Shirley Dương lắc đầu.

"Mỗi một quốc gia đều sẽ có đồ đằng của riêng mình, đó là tín ngưỡng." Shirley Dương nói, dung lô của Bàn Tử cũng phát ra âm thanh.

"Cô ấy nói không sai, mỗi một quốc gia, đều có đồ đằng." Lâu Lan công chúa mở miệng, Bàn Tử sờ sờ mặt, không nói gì nữa.

"Nơi này đã bị cát vùi lấp, muốn xuống dưới, thì phải đào hết lớp cát này ra." Hồ Bát Nhất cầm chiếc xẻng công binh, nhẹ giọng nói.

"Lão Hồ, tôi cảm thấy, dưới tế đàn này, rất có khả năng có một địa cung, lúc đó con sông ngầm lẽ ra phải ở dưới chân chúng ta." Trương Thiên nói, tai nhỏ của Trương Khởi Linh đã áp vào mặt cát.

Không lâu sau, y chậm rãi chỉ vào một nơi.

"Đây chính là lối vào." Y nhẹ giọng nói, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều ngây người.

Hồ Bát Nhất càng có chút ủ rũ, chà chà, mình còn chưa kịp khoe khoang gì, đã bị Nhị Ca người ta khoe mất rồi.

Nhưng cũng đỡ tốn sức.

"Bàn Tử mau lại đào hố." Hồ Bát Nhất hô một tiếng, Bàn Tử đặt cái dung lô lớn xuống đất, sau đó bắt đầu dùng xẻng sắt đào hố sâu.

Mấy người đào được khoảng bốn mét.

Từng bộ hài cốt hiện ra trước mắt Trương Thiên và những người khác.

Và điều quỷ dị nhất là, màu sắc của hài cốt lại là màu đen!

"Lão đại, vì sao mấy bộ xương này đều màu đen thế, có phải tâm địa đen tối, hay lừa kẹo trẻ con nên mới đen sì ra vậy không?" Bàn Tử cầm một cái đầu lâu màu đen lên, tò mò nhìn ngó.

Trương Thiên nhìn Bàn Tử nói: "Bọn họ bị lời nguyền, Bàn Tử tôi nghĩ cậu chắc không muốn bị nguyền rủa đâu nhỉ." Nghe vậy, Bàn Tử cười hắc hắc, sau đó vung tay một cái, cái đầu lâu liền bị gã ném bay đi thật xa.

Đầu lâu: "***" Trương Thiên đen cả mặt, quả nhiên chuyện thế này vẫn phải là Bàn Tử làm mới được.

"Trên bộ xương này cũng có phù văn của lời nguyền." Hồ Bát Nhất nhìn bộ xương đen sì trước mặt, không khỏi mở miệng nói.

Trương Thiên nói: "Những bộ xương này, chắc là của những người đã tế tự dưới tế đàn này, chúng ta đừng động vào chúng, cứ thế mà đào xuống dưới." Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng không để ý đến những bộ xương đó.

Mọi người lại đào thêm gần hai mét nữa thì chạm vào bên trong.

"Quả nhiên có gạch đá." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, vẻ mặt nghiêm

túc.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh một tay khẽ lướt qua lớp gạch đá dưới chân.

“Đây là một bậc thang.” Trương Khởi Linh nói, ánh mắt y nhìn về phía không xa.

“Bậc thang đi lên.” Vừa nói, mọi người liền nhìn về phía không xa.

“Vãi chưởng, vậy tức là, lão đại, cái hố của chúng ta đào chẳng phải vô ích rồi sao?

Đúng là hố cha mà!” Bàn Tử nhìn bậc thang dưới chân, không cẩn thận còn trượt chân ngã một cú.

“Ôi mẹ ơi, đúng là xui xẻo đủ đường!” Bàn Tử lẩm bẩm mắng, còn Trương Thiên thì hai bước đã trèo lên khỏi cái hố vừa đào.

Sau đó, ánh mắt anh nhìn về phía không xa.

Ở vị trí không xa của bậc thang, có một ngọn đồi nhỏ.

Nếu bậc thang là đi lên, vậy thì, ngọn đồi nhỏ kia chắc chắn là địa điểm tốt nhất.

“Chết tiệt, đợi Bàn gia với!” Bàn Tử thấy Trương Thiên mấy người nhảy lên, gã cũng vội vàng trèo theo.

“Chắc là ở bên kia.” Trương Thiên chỉ về phía không xa.

“Chết tiệt, tức chết Bàn gia rồi, Bàn gia đi trước đây.” Bàn Tử tỏ ra rất kích động, gã vội vàng chạy lên đồi.

“Mẹ nó, cái quỷ gì lại húc Bàn gia một cái thế.” Bàn Tử vừa chạy vừa lăn, trông dáng vẻ vô cùng kỳ quái.

Rất nhanh, theo ngọn đồi nhỏ, Trương Thiên và những người khác

đã lên đến đỉnh đồi.

"Mau lại đây, lão đại, lão Hồ, chỗ này có một không gian rất lớn!" Bàn Tử vội vàng vẫy tay với Trương Thiên và mấy người kia.

Gã tỏ vẻ rất kích động, còn Trương Thiên và những người khác cũng nhanh chóng lên đỉnh đồi.

Ngay phía trước ngọn đồi nhỏ là một khe cửa bị lấp kín.

Vì cát đất quá nhiều, nên cửa đã bị lấp kín hơn một nửa.

Bên trong trông hơi mờ mịt, nhưng lại rất kỳ lạ.

"Chỗ này, hẳn là nơi địa cung tọa lạc rồi." Trương Thiên nhìn cánh cửa trống rỗng trước mặt, không khỏi mở miệng nói: "Lão Hồ, cái tế đàn chúng ta vừa ở cũng là một chỗ của địa cung, nếu đào đường hầm, chắc cũng có thể đi vào." Hồ Bát Nhất gật đầu, mấy người cùng đi vào bên trong không gian.

Bật đèn pin lên, không gian bên trong hiện ra rõ mồn một.

"Yêu khí nồng thật." Trương Thiên cảm nhận khí tức xung quanh, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Nhiều cột đá quá." Bàn Tử đi đến trước một tượng đá thấp, trên tượng đá có một hàng tượng "tứ bất tượng" xấu xí đang xếp hàng.

"Lão đại, bức tượng điêu khắc trên cột đá này xấu thật, trông như rắn, nhưng cái đầu thì lại kỳ quái hết sức." "Lão đại, ở đây tổng cộng có mười sáu cột đá.

Nếu theo cách bố trí cơ quan mộ cổ thời Hán, thì cơ quan ở đây hẳn là Thấu Địa Thập Lục Long Bài Liệt." Hồ Bát Nhất nhìn những cột đá xung quanh, không khỏi mở miệng nói: "Nó ngầm phù hợp với số Cự Môn, một số mộ cổ thời Hán rất thích cách bố trí này." "Lão Hồ, cậu nói cái gì thế, nghe không hiểu gì cả." Bàn Tử ở bên cạnh

lẩm bẩm.

Hồ Bát Nhất nói: "Đây là một trận pháp Cự Môn, thường được dùng làm cửa thông đạo, đơn giản mà nói, chính là một cơ quan cửa lớn." Bàn Tử nói rồi vẫy tay vẻ không quan tâm: "Ồ, hóa ra là công tắc cửa lớn à, lão Hồ, cậu nói thế chẳng phải dễ hiểu hơn sao?" Gã lại nhìn xung quanh một lượt.

Ánh mắt Bàn Tử cuối cùng dừng lại trên tế đàn ở phía trên cột đá.

"Ơ, cái thứ màu trắng to đùng gì thế nhỉ." Trong lòng Bàn Tử có chút tò mò.

Lúc này Trương Thiên lại bị kiến trúc xung quanh hấp dẫn.

Mười sáu cột đá, nhưng lại không có cột ở giữa.

"Nơi này đại diện cho không gian huyễn ảnh trong mắt nữ vương, thế giới song song." Trương Thiên lẩm bẩm: "Nghe nói đôi mắt của nữ vương là chìa khóa mở ra thế giới song song, nhưng, thiết kế này thì hơi kỳ quái." Ánh mắt anh nhìn lên đỉnh đầu.

Trên đỉnh đầu, một con mắt khổng lồ đang nhắm nghiền.

Trương Thiên biết điều này, trước đây anh từng xem phim, bên trong con mắt này, hẳn là ẩn chứa rất nhiều rắn đen.

Hơn nữa, con mắt này, nói không chừng bên trong còn có thứ gì đó, có thể cũng là một không gian huyễn ảnh, dù sao thì nhiều rắn đen như vậy, không thể nào đột nhiên xuất hiện được.

"Lão đại, chỗ này có một con mắt to đùng." Lúc này, Bàn Tử đang đứng trên một cái bệ, kích động kêu lên.

Hồ Bát Nhất và Trương Thiên mấy người cũng lần lượt nhìn qua.

Khi nhìn thấy con mắt trước mặt, Hồ Bát Nhất càng nghiêm túc nhìn chằm chằm.

Con mắt trước mặt có thể nói là sống động như thật.

Hơn nữa, trên con mắt còn có vân văn, mạch máu, v.v., cơ bản là có đủ cả.

Nếu có một bác sĩ đến, Trương Thiên ước tính, anh ta thậm chí còn không nhận ra điểm khác biệt giữa con mắt này với những nhãn cầu khác.

"Con mắt này làm bằng ngọc, không ngờ lại sống động như thật đến thế." Hồ Bát Nhất nhìn con mắt, có chút cảm khái.

Bàn Tử nghe là ngọc, mắt gã suýt lồi cả ra.

Chương 311

"Hắc hắc, lão Hồ, hắc hắc, lão đại, ngọc lớn thế này, chẳng phải đáng giá không ít tiền sao?" Bàn Tử cười hắc hắc, cầm một cái ba lô nhỏ định nhét con mắt vào ba lô.

Đùa gì chứ, ngọc lớn thế, Bàn gia sao có thể bỏ qua được.

Trương Thiên một cái tát đánh bay cái tay heo của Bàn Tử.

Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái: "Cái này là cơ quan đi vào địa cung, cậu mà lấy nó đi, đến lúc đó cậu còn vào được địa cung, vào được mộ thất của nữ vương nữa không?" Bàn Tử lúc này mới lưu luyến không rời bỏ tay xuống.

"Ai, cũng không biết, khi nào mới có thể lấy đi ào ào mấy bảo vật kia, chỉ có thể nhìn mà không thể lấy, tim Bàn gia tôi đang rỉ máu đây." Bàn Tử ôm ngực, ra vẻ đau lòng.

"Lão Hồ, chỗ này hình như có một chỗ lõm, và hình như giống ngọc bội của Bàn Tử trước đây…" Hồ Bát Nhất chỉ vào một chỗ lõm bị thiếu trên con mắt.

"Vãi chưởng, thật sao, đây chẳng phải chỗ lõm của ngọc bội của tôi sao?" Bàn Tử nói, ánh mắt nhìn Trương Thiên, gã nhớ ra, ngọc bội của mình hình như đã bị Trương Thiên mua đi rồi.

"Lão đại, anh không phải đã biết từ sớm rồi đấy chứ?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn Trương Thiên.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn qua, dù sao thì miếng ngọc mua từ một năm trước, hôm nay lại có ích, điều này thật không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ, Trương Thiên là nhà tiên tri sao?

Trương Thiên nói: “Lúc đó tôi thấy miếng ngọc này có điều bất thường, không ngờ lại dùng được ở đây, điều này cũng là tôi không ngờ tới.” Vừa nói, anh vừa lấy ngọc bội ra.

“Thật là thần kỳ, lão đại, giác quan thứ sáu của anh thật mạnh.

Nếu Bàn gia tôi mà có cái này, đâu đến nỗi gia cảnh nghèo khó.” Bàn Tử nói.

Trương Thiên đã lấy ngọc bội ra.

Lờ mờ, Trương Thiên lại phát hiện, miếng ngọc bội này lại đang phát sáng!

“Vãi chưởng, lão đại, nó phát sáng, nhấp nháy nhấp nháy.” Bàn Tử nhìn miếng ngọc bội vốn là của mình trong tay Trương Thiên, trong mắt tràn đầy sự hiếu kỳ.

Bàn Tử thì không hối hận vì đã bán đi, dù sao thì bán cho Trương Thiên, kiếm mấy vạn tệ một cách dễ dàng, hơn nữa cuối cùng, Trương Thiên lấy ra mở cửa, mình lại được hưởng lợi.

Nhẩm tính qua lại, coi như mình kiếm mấy vạn tệ miễn phí, mà ngọc bội vẫn là của mình.

Ừm, Bàn Tử càng nghĩ càng hài lòng, quả nhiên Bàn gia mới là người thông minh nhất.

“Bàn Tử cậu cười ngây ngô gì thế.” Trương Thiên thấy nước miếng Bàn Tử sắp chảy ra rồi, không khỏi cắt ngang ảo tưởng của gã: “Cậu nhìn xung quanh, nếu phát hiện có gì đó không ổn, lập tức báo cho chúng tôi.” “À, không sao đâu.” Bàn Tử lau miệng, sau đó hả hê nhìn xung quanh.

“Sao Bàn Tử lại có ngọc bội này vậy?” Tuyết Lỵ Dương ở một bên hỏi.

Cô ấy bình thường cũng không nói nhiều, cơ bản trong đội của Trương Thiên, chỉ có Bàn Tử là khuấy động không khí, những người còn lại, một là kẻ ít nói, hai là kiểu người không thích nói chuyện.

Trong kịch bản gốc, số lần Tuyết Lỵ Dương nói chuyện trong đội khảo sát cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hồ Bát Nhất giải thích: "Miếng ngọc này là do đồng đội cũ của ông nội Bàn Tử tặng khi mới ra quân, vẫn luôn để Bàn Tử đeo." Tuyết Lỵ Dương lúc này mới gật đầu.

"Mọi người cẩn thận một chút, tôi luôn cảm thấy miếng ngọc bội này có vấn đề." Trương Thiên cảm nhận sự ấm áp trên ngọc bội.

Anh luôn cảm thấy, thứ này có gì đó không ổn.

Miếng ngọc bội này, không chỉ phát sáng, mà còn không ngừng tỏa ra nhiệt độ.

Rất kỳ lạ.

Trương Thiên dưới ánh mắt của Trương Khởi Linh đặt ngọc bội vào chỗ lõm của con mắt kia.

Ngay sau đó, con mắt màu trắng vốn bình thường không có gì đặc biệt, lại trực tiếp biến thành một nhãn cầu phát sáng trong suốt.

"Quả nhiên là ngọc, còn trong suốt nữa, tuyệt đối đáng tiền." Bàn Tử nhìn nhãn cầu phát sáng trong suốt, mắt gã sáng rực.

Nhưng ngay sau đó, khi con mắt được gắn vào, phù hiệu màu đỏ ở trung tâm nhãn cầu lại có dấu hiệu phát sáng.

"Khoan đã, có gì đó không ổn." Trương Khởi Linh đột nhiên mở miệng, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cũng giật mình tỉnh táo.

Chỉ thấy hướng đối diện của nhãn cầu, chính là mấy cây cột đá kia.

Mà trên cột đá cũng có hoa văn giống hệt nhãn cầu.

Trong bộ phim kiếp trước, Bàn Tử đã đập vỡ con mắt, vì vậy vô số rắn đen đã bò ra từ trên đỉnh đầu.

Còn lần này, con mắt không bị đập vỡ, nhưng cảnh tượng lần này dường như không giống.

"Vãi chưởng, tôi đã nói rồi, chắc chắn là khó thoát khỏi ác mộng." Trương Thiên trong lòng chùng xuống, ngay sau đó, trên con mắt kia lại phát ra ánh sáng.

Chùm sáng còn trực tiếp truyền đến những cột đá tinh tượng xung quanh.

Cuối cùng, chùm sáng cường độ cao đó lại chiếu vào nhãn cầu Xà Thần.

Nhãn cầu Xà Thần phát ra ánh sáng, chiếu rọi lên con mắt khổng lồ trên đỉnh đầu.

Ngay sau đó, chỉ thấy con mắt trên đỉnh đầu kia đột nhiên mở toang.

"Đó là cái gì?

Con mắt lớn quá." Bàn Tử nhìn lên đỉnh đầu, còn chưa nói dứt lời, ánh sáng từ con mắt đã chiếu vào Trương Thiên và những người khác.

"Huyễn ảnh…" Tốc độ của ánh sáng quá nhanh, căn bản không đợi Trương Thiên và những người khác kịp phản ứng đã chiếu xuống.

Tốc độ này có lẽ là tốc độ ánh sáng.

Trương Thiên rất khó tránh thoát.

"Lão đại, mau che con mắt này lại đi." Bàn Tử nhìn nhãn cầu trên bệ.

Trương Thiên nói: “Cậu thử xem.” Bàn Tử lấy ra một mảnh vải, muốn che con mắt lại, nhưng ánh sáng trực tiếp đốt cháy mảnh vải của Bàn Tử.

Không gian xung quanh dần dần bắt đầu huyễn hóa.

Núi rung lắc, đất chấn động.

Lúc này, màn hình hiển thị cũng đột nhiên đen ngòm.

“Vãi chưởng, chuyện gì thế?

Sao lại màn hình đen?” “Không biết nữa.” “Cái con mắt đó lớn thật, đúng là mắt to Casland.” “Tiêu rồi, sau này tôi nhìn thấy mắt to là hơi sợ rồi.” “Chùm sáng đó, chẳng lẽ, là Thượng đế đến đón tôi sao?” “Cái này làm tôi nhớ lại cảnh tôi biến thân Ultraman đánh quái vật trong mộ huyệt.” “Khoan đã, nếu thật sự có, chẳng phải sẽ rung chuyển cả mạng xã hội sao?” Vô số người tại hiện trường bàn tán.

Sau khi màn hình đen trong hình ảnh, Trương Thiên và mấy người kia đã xuất hiện hoàn toàn vô sự, mà cảnh màn hình đen lại bị bỏ qua.

Điều này càng khiến vô số người trong lòng cảm thấy nghi hoặc.

“Chuyện gì thế?

Vì sao cảnh sau chùm sáng lại không có?” “Tôi đoán đến cả Trương Thiên bản thân cũng không nhớ rõ rồi.” “Có lẽ là không nhớ nổi, dù sao cũng sống sót rồi.” Nhất thời, hiện trường náo loạn.

Mà trong hình ảnh màn hình đen trước đó.

Một chùm sáng chiếu vào Trương Thiên và mấy người kia.

Ngay sau đó, không gian xung quanh biến đổi.

Thời gian huyễn ảnh dường như không ngừng được dựng lên trước mắt mọi người.

“Chuyện gì thế này?

Thế giới song song sao?” Trương Thiên nhìn những nơi xung quanh có chút biến đổi, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Theo lý mà nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương hẳn không thể có loại năng lực xuyên không thời gian, phá hoại chiều không gian này.

Dù sao thì, nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương có năng lực như vậy, thì cô ấy tuyệt đối không thể chôn vùi trong sa mạc này.

Vì vậy, Trương Thiên từ đầu đến cuối đều không tin có năng lực này tồn tại.

Dù cho có, thì đó cũng phải là cấp bậc Tây Vương Mẫu.

Trương Thiên là người trọng sinh, có thế giới song song thì anh có thể lý giải, nhưng, nếu bảo anh rằng một người chết, một con mắt có thể tùy tiện cho người ta đi qua.

Thì Trương Thiên không lý giải được, điều đó liên quan đến cấp độ pháp tắc rồi.

“Chắc chỉ là huyễn cảnh, hoặc, chính là không gian kiểu tiểu thế giới đặc biệt trong con mắt nữ vương.” Trương Thiên nghĩ thầm, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng một trận.

Khi mở mắt ra lần nữa, Trương Thiên sững sờ.

Lúc này Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cùng những người khác cũng lần lượt mở mắt.

“Vãi chưởng, mẹ ơi, trời đất ơi, ông ơi, đây là nơi quái quỷ nào vậy, vãi chưởng, núi cao thế này, cái quỷ gì thế.” “Đây là nước ngoài sao?” “Đây là thế giới song song sao?” Lúc này, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, thậm chí Bàn Tử đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Duy chỉ Trương Khởi Linh biểu cảm vẫn như cũ.

Trương Thiên hít một hơi khí lạnh, nơi này, lại chính là thế giới đô thị!

Thế giới song song trước khi anh trọng sinh.

Trương Thiên nghĩ thầm: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, nếu có loại năng lực này, nữ vương làm sao có thể ở trong thế giới đạo mộ này." Mà thời gian trước mắt lại vô cùng chân thực.

Nhà cao tầng, cao ốc, còn có những chiếc xe sang trọng qua lại, chẳng phải là Thượng Hải sao?

Hơn nữa trang phục, trang điểm của những người kia, chẳng phải là thế kỷ hai mươi mốt sao?

Trương Thiên nuốt nước bọt.

Chương 312

"Cái này cũng quá quỷ dị rồi." Trương Khởi Linh đột nhiên mở miệng: "Nơi này, không phải thế giới thật." Khi y nói xong, ánh mắt y nhìn về phía không xa.

Quả nhiên, giữa những tòa nhà cao tầng đó, Tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông Thượng Hải, lại biến thành một tòa tháp cao quỷ dị.

Trương Thiên nói: "Cái này hẳn là tạo ra một thế giới ảo." Anh đoán, chùm sáng này, hẳn là đưa họ vào bên trong con mắt.

Mà con mắt hẳn là một pháp khí, còn về không gian bên trong này, Trương Thiên đoán, hẳn là cảnh tượng được sao chép và phát lại từ sâu trong ký ức của anh.

"Thế nhưng, lão đại, chỗ này thật sự đẹp quá, lợi hại quá." Bàn Tử nhìn những tòa nhà xung quanh, càng thêm kích động.

Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm: "Sự phát triển ở đây, còn lợi hại hơn cả Mỹ quốc." Hai người nói, Trương Thiên thì lại đưa mắt nhìn xuống tế đàn ở chính giữa.

"Mọi cảnh tượng huyễn ảnh, hẳn là do cái đó tạo thành…" Trương Thiên vừa dứt lời, ánh mắt mọi người hầu như đều đổ dồn vào tòa nhà cao tầng ven biển kia.

Giữa vạn ngàn nhà cao tầng, có một tế đàn vô cùng quỷ dị.

Tế đàn được làm bằng đá đen, và ở phía trên cùng của tế đàn, còn có một con mắt khổng lồ.

Con mắt không ngừng chuyển động, ánh mắt dường như đang chằm chằm nhìn Trương Thiên và những người khác.

“Con mắt quỷ dị thật.” Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm trong miệng, trong mắt còn có chút thẫn thờ, kinh hãi.

Cảnh tượng này cô ấy chưa từng thấy trong mơ, thật kỳ lạ, những tòa nhà cao tầng này, cùng với công nghệ tiên tiến, vốn không nên thuộc về thế giới này.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương đã tin vào sự tồn tại của thế giới song song rồi.

“Chúng ta qua đó xem đi, phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được.” Trương Thiên mở miệng nói, bị mắc kẹt ở đây, tuyệt đối là có nguy hiểm, chỉ là bây giờ chưa xuất hiện mà thôi.

Bàn Tử nhớ lại điềm lạ trước đây: “Lão đại, cái quẻ lạ của anh đúng là nghiệt ngã, trừ ‘Kháng Kim Long’ ra thì cái nào cũng xui xẻo.

Quả nhiên một hòn đá ném xuống gây ngàn đợt sóng, sóng sau mạnh hơn sóng trước.” Trương Thiên vẫy tay.

Trương Thiên nói: “Bàn Tử đừng nghĩ nhiều nữa, cố gắng đừng tách ra.” Mấy người đi dọc theo con đường rộng lớn, thẳng tiến về phía tế đàn kia.

Con mắt trên tế đàn ẩn hiện phát ra một thứ ánh sáng kỳ lạ, giống như mặt trời trên bầu trời vậy.

“Mẹ nó, cái thứ quỷ quái gì đây, chạy còn nhanh hơn cả xe địa hình của chúng ta.” Bàn Tử nhìn trên đường phố, từng chiếc xe xuất hiện, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, hiếu kỳ.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn một chiếc xe Ma Bảo, trong mắt có chút kinh ngạc: “Cái này, hẳn là xe bản cải tiến nhỉ, trông kỳ lạ thật.” Trương Thiên thì có chút kỳ quái, vì sao cái thế giới “huyễn ảnh” này, lại phản ánh cảnh tượng kiếp trước từ sâu trong tâm trí mình.

Điều này khiến anh có chút phiền muộn.

“Tít tít…” Mấy người đi trên đường, xung quanh lại có vô số xe lao đến.

Từng chiếc xe lao thẳng về phía Trương Thiên và những người khác, cứ như không cần mạng vậy.

Trương Thiên nghiêm túc nói: “Có điều bất thường.” “Những thứ này hẳn là kẻ tấn công của thế giới huyễn ảnh, chỉ là chúng ngụy trang thành thế này.” Bàn Tử nói: “Vậy lão đại, chúng ta phải làm sao đây?” Gã ưỡn ngực.

Trương Thiên suy nghĩ rồi nói: “Thử xem có tiêu diệt được những chiếc xe này không.” Những chiếc xe này, tuyệt đối là kẻ ngụy trang.

Nếu không thì không thể nào đột nhiên tấn công bọn họ.

Trương Khởi Linh lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt y nhìn về phía tế đàn xa xa: “Chúng đang bảo vệ cái đó.” Trương Thiên cũng không chần chừ, thấy xe sắp đâm tới, anh vung đào mộc kiếm một cái, vô số tia sét đã giáng xuống phía trước những chiếc xe.

Nhất thời, những chiếc xe lao tới từng chiếc một bị lật tung xuống đất.

Điều đáng ngạc nhiên là, bên trong xe không hề có tài xế.

“Chúng ta mau đi thôi, những thứ này hình như đánh không hết.” Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía xa, vô số xe hơi vừa bị Trương Thiên tiêu diệt, lúc này lại xuất hiện rất nhiều.

Trương Thiên nói: “Lão Hồ, cậu đưa cô Dương đi trước, tôi đưa Bàn Tử, chúng ta thi triển khinh công rời khỏi đây.” Hồ Bát Nhất gật đầu, vào thời khắc mấu chốt, Hồ Bát Nhất cũng không để ý gì nữa, kéo tay nhỏ của Tuyết Lỵ Dương, thoáng cái đã biến mất tại chỗ.

“Nhanh quá.” Tuyết Lỵ Dương cảm nhận làn gió nhẹ xung quanh.

Ánh mắt cô nhìn Hồ Bát Nhất đang kéo mình, người đàn ông trước mặt này, thật sự rất nhanh.

Tốc độ nhanh quá, với tốc độ khinh công này, làm sao có thể bị những kẻ kia đuổi kịp được.

"Hắc hắc, lão đại mau cùng Bàn gia, song phi ngọt ngào đi." Sau khi Hồ Bát Nhất đi trước, Bàn Tử cười hắc hắc, đưa ra bàn tay béo ú, vẻ mặt e thẹn.

Trương Thiên một cước đá bay Bàn Tử: "Vãi chưởng, biến đi!" Bàn Tử theo đường parabol bay về phía tế đàn.

"Lão Hồ, mau nhìn, Bàn gia bay lên rồi kìa." "Đừng thấy thô bạo, nhưng đây là lão đại muốn Bàn gia đi trước, đây là tình yêu lão đại dành cho Bàn gia đó." Bàn Tử trên không tốc độ trực tiếp vượt qua Hồ Bát Nhất, gã càng đắc ý nói.

Nhìn Bàn Tử bị đá bay trên trời, Hồ Bát Nhất ngớ người ra.

Gã này, tâm hồn thật lạc quan.

Sau khi Bàn Tử bay đi, Trương Thiên và Trương Khởi Linh cũng bắt đầu chạy về phía tế đàn.

Đáng tiếc, vừa chạy được mấy bước, bên Trương Thiên, con đường nhựa đang bình thường bỗng chốc nứt toác.

Một con mắt kỳ lạ nhô ra từ mặt đất.

Trương Thiên nghĩ: "Khoan đã, mình thế này có tính là bọc hậu không…" Anh nghĩ đến cảnh Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đi trước, mình thế này chắc chỉ là chậm một bước thôi nhỉ?

Nhưng về bản chất hình như cũng là bọc hậu.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên lại có một dự cảm không lành.

"Không phải chứ ông trời, ông chơi tôi thế này sao?" Trương

Thiên hít một hơi, đúng là ép bò đực vắt sữa, đau cả trứng!

Trương Thiên bất đắc dĩ nói: "Tìm cơ hội đột phá thôi." Bây giờ chỉ có thể nhìn đúng thời cơ để đột phá vòng vây, nếu không, những thứ kỳ quái xung quanh chỉ càng ngày càng nhiều.

"Ừm." Trương Khởi Linh chậm rãi gật đầu, trên lưỡi Hắc Kim Cổ Đao đã lờ mờ phát ra một chút ánh sáng yếu ớt.

Trông có vẻ có một cảm giác uy hiếp.

"Tiêu rồi, lão đại và Tiểu Ca lại bị bao vây rồi." Bàn Tử sau khi tiếp đất, còn lăn hai vòng trên mặt đất rồi nói.

Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên bị bao vây ở phía không xa, khẽ nhíu mày: "Xem ra điềm lạ đã ứng nghiệm rồi." Bây giờ họ mà qua đó, chắc chắn không đối phó được với nhiều quái vật như vậy trước mắt.

Chỉ riêng những con mắt lơ lửng trên trời đã khiến Hồ Bát Nhất trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ.

Những con mắt trên trời giống như những khối thịt tròn, không ngừng chớp động, dày đặc khắp nơi.

Nếu ai thích xem phim kinh dị hẳn sẽ không xa lạ gì với cảnh này.

"Lão Hồ, tôi bây giờ sẽ qua cứu lão đại!" Bàn Tử nói, định chạy về phía Trương Thiên.

Là anh em tốt, Bàn Tử làm sao có thể cam lòng nhìn Trương Thiên và Tiểu Ca bị vây khốn.

Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh mở miệng, sau đó nghiêm túc nói: "Bàn Tử bình tĩnh một chút." "Với thực lực của cậu, đi vào không những không giúp được gì, nói không chừng còn làm vướng chân họ." "Thay vì thế, chúng ta không bằng tìm cách khác, đi xem có cách nào

giảm bớt quái vật không." Tuyết Lỵ Dương nói, Hồ Bát Nhất gật đầu.

Bàn Tử tuy là bia đỡ đạn, nhưng thịt không rõ rệt lắm, đối phó với quái vật nhỏ thì còn được.

Còn loại quái vật có thể vây khốn cả Trương Thiên và Trương Khởi Linh, Bàn Tử mà qua đó thì chỉ có tìm chết.

"Tôi có hai quả lựu đạn choáng ở đây, nếu có cơ hội, chúng ta sẽ ném, để dụ lũ quái vật phía trước đi." Tuyết Lỵ Dương lấy ra hai quả lựu đạn choáng.

Bàn Tử có chút kinh ngạc: "Dương phiên dịch, cô không chỉ phiên dịch giỏi, mà trong túi cô sao cái gì cũng có thế?" Tuyết Lỵ Dương đơn giản giải thích: "Để đến sa mạc, tôi đã chuẩn bị rất lâu rồi." Bàn Tử cũng không nói nhiều, chỉ là nhận lấy một quả lựu đạn choáng.

"Lão đại, cho anh một quả lựu đạn choáng." Bàn Tử nói, ném lựu đạn choáng ra, Trương Thiên thuận tay đón lấy, ánh mắt nhìn về phía những con quái vật xung quanh.

Ngoài những chiếc xe hơi, chính là những con mắt kỳ quái lơ lửng trên trời.

"Bụp." Ngay sau đó, một con mắt phát nổ, tạo ra rất nhiều hạt con, bao vây Trương Thiên và Trương Khởi Linh.

Nhất thời, bên Trương Thiên trực tiếp rơi vào giao chiến ác liệt.

"Thật kỳ lạ, những con quái vật này lại không tấn công chúng ta." Bàn Tử lẩm bẩm, Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía không xa.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Chúng ta sắp đến vị trí tế đàn rồi, Hồ đại ca, chúng ta nhanh chân lên đi." Hồ Bát Nhất gật đầu, ba người nhanh chân hơn.

Rất kỳ lạ, có lẽ vì Tuyết Lỵ Dương dẫn đầu, nên không có quái

vật nào tấn công ba người.

Ba người lúc này cũng rất thuận lợi đã đến trước tế đàn.

Tế đàn lăng đá màu đen trông trang nghiêm mà lại có chút quỷ dị.

Trên lăng đá của tế đàn còn có một số phù hiệu quỷ dị.

Tuyết Lỵ Dương nhìn tế đàn trước mặt, trong lòng có thêm một số nghi vấn: "Đây là tế đàn Quỷ Động tộc dùng để cúng bái Xà Thần." Hồ Bát Nhất trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc: "Trông có vẻ là vậy, nhưng, cái tế đàn này rất kỳ lạ, vì sao trong không gian huyễn ảnh này cũng lại xuất hiện một tế đàn như vậy?" Theo lý mà nói, tế đàn ở bên ngoài còn là bình thường.

Nhưng không gian huyễn ảnh cũng có, chẳng lẽ không gian huyễn ảnh cũng có thể tế tự Xà Thần sao?

"Lão Hồ, chỗ này nhiều vàng quá." Bàn Tử thì vô tư lự, nhặt những đồng tiền vàng trên mặt đất.

Trên mặt đất, còn có rất nhiều bộ xương khô, hiển nhiên, những người này đều là người tế tự.

Hồ Bát Nhất đập tay một cái, bỗng nhiên hiểu ra: "Tôi hiểu rồi, không gian huyễn ảnh này, căn bản không phải là thế giới song song gì, cũng không phải là không gian 'Vô' gì cả, không gian này, chính là không gian bên trong mắt nữ vương!" Tuyết Lỵ Dương trong lòng có chút ngớ người: "Nữ vương, không gian bên trong mắt?" Sao, trong mắt nữ vương còn có không gian sao?

Hơn nữa còn có thể cho người vào sao?

Bàn Tử cũng ngơ ngác: "Lão Hồ, đừng có nói vòng vo tam quốc nữa, nói cái gì dễ hiểu đi." Hồ Bát Nhất nói: "Nói đơn giản, con mắt nữ vương, là một bảo vật, còn lợi hại hơn cả đào mộc kiếm của lão đại, và Lỗ Thương Vương Bội Kiếm." "Bảo vật đó có thể tự thành

một phương không gian, cái này tôi đã từng đọc trong sách Đạo giáo rồi, nhưng cái không gian này có thể cho người vào thì lại kỳ lạ." Hồ Bát Nhất vừa nói, hai người đều có chút kinh ngạc.

"Lão Hồ, cậu nói, nhãn cầu nữ vương là pháp bảo sao?

Trời ơi, nếu có thể có được pháp bảo này, đến lúc đó chúng ta chuyển tất cả đồ cổ vào trong đó." Bàn Tử nói, khóe miệng đã nở nụ cười: "Chẳng phải là…" Đến lúc đó, nếu cậu có thể ném tất cả những đồ cổ đó vào trong này, vậy thì Bàn gia tôi sẽ không cần phải làm phu khuân vác nữa.

Mùa xuân của Bàn gia đến rồi!

Chương 313

Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái.

Hồ Bát Nhất nói: "Nếu dễ dàng lấy được như vậy, thì trong ngàn năm qua làm sao có thể không có ai có được?" Bàn Tử xoa xoa má.

Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Lão Hồ, ước mơ thì vẫn phải có chứ, lỡ đâu trong nhà xí lại thành hiện thực thì sao." Lúc này bên Trương Thiên thì giao chiến ác liệt.

Trương Thiên lẩm bẩm: "Tôi cảm giác, tu vi của tôi có dấu hiệu lung lay." Tốc độ tấn công của anh càng nhanh hơn một chút.

Trong cơ thể, máu Kỳ Lân không ngừng phát ra sức mạnh nóng bỏng, liên tục truyền năng lượng cho Trương Thiên.

Còn Trương Khởi Linh tu vi cao, vì vậy, phần lớn những quái vật kỳ quái đều do y đối phó.

Trương Thiên nói: "Khởi Linh, tôi đánh chính đi, tôi cảm thấy tu vi của tôi có chút lung lay, nói không chừng có thể đột phá Đại Tông Sư." Nếu có thể đột phá Đại Tông Sư, thì Trương Thiên sẽ càng tự tin hơn một chút đối với Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trương Khởi Linh gật đầu, y thoáng cái đã dẫn một lượng lớn quái vật về phía Trương Thiên.

Sau trận chiến, Trương Thiên đã biết cách tấn công của những con quái vật này.

Ví dụ như những con mắt thịt lơ lửng trên trời, đòn tấn công của chúng có thể biến người thành đá, chỉ cần không bị ánh sáng của chúng chiếu vào là được.

Nhưng muốn tiêu diệt những con mắt này, thì phải dùng máu Kỳ

Lân, điều này thì hơi phiền phức.

Dù sao thì máu của Trương Thiên có hạn, không thể nào cứ chảy máu mãi được.

Chỉ thấy, Trương Thiên vung đào mộc kiếm trong không khí vẽ ra một phù lục: "Dục Hỏa Thiên Hình, Hỏa Thần trợ ta!" Xung quanh tức thì biến thành một biển lửa, và những con mắt lơ lửng kia cũng ít nhiều có mùi cháy khét.

Nhưng lửa của Trương Thiên đối với chúng thì lại không có tác dụng lớn lắm.

"Oa oa…" Những chiếc xe đó phát ra âm thanh, đồng thời, vô số con mắt thịt xung quanh cũng phát ra ánh sáng.

Trương Thiên không ngừng thôi động chân khí trong cơ thể mình, liên tục len lỏi qua những trụ sáng kia.

Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh thì không ngừng chém giết những con mắt lơ lửng trước mặt.

Trương Thiên nghĩ thầm: "Nếu, ánh sáng của những con mắt này có thể biến chúng ta thành đá, vậy thì, những chiếc xe kia hẳn cũng có thể." Bóng người anh thoắt ẩn thoắt hiện mấy cái, hấp dẫn ánh sáng phát ra từ những con mắt kia đến những chiếc xe đang tấn công.

Quả nhiên, sau khi ánh sáng chiếu vào, những chiếc xe đó từng chiếc một biến thành những khối đá xám trắng.

Trương Khởi Linh thấy vậy, hầu như không cần mở miệng, y liền bắt đầu lợi dụng những con mắt đó để tiêu diệt những chiếc xe trên mặt đất.

Trương Khởi Linh tự nhiên cũng không muốn ngày ngày rút máu mà sống, có thể giải quyết đơn giản hơn, y tự nhiên sẽ chọn cách đơn giản nhất.

Trương Thiên phát hiện, trong lúc mình không ngừng né tránh, chân khí trong cơ thể đang tiêu hao, mà máu Kỳ Lân lại đang bổ sung.

Cứ như vậy, theo sự lặp đi lặp lại của loại tình huống này.

Tu vi của Trương Thiên cũng bắt đầu được rèn giũa.

Nhất thời, hai bên đánh đến quên cả trời đất.

Trương Thiên không có cách nào chính xác để tiêu diệt những con mắt, tự nhiên chúng cũng không thể làm gì được hai người Trương Thiên.

Nhất thời rơi vào thế bế tắc.

Bên Hồ Bát Nhất, ba người nhìn tế đàn, lại nhất thời không tìm thấy lối thoát.

Không đúng, phải là hai người, Bàn Tử thì khỏi nói về khoản động não.

Tuyết Lỵ Dương nhìn những chú văn trước mặt, cô ấy đưa tay ra, muốn chạm vào những chú văn đó, nhưng lại bị Hồ Bát Nhất ngăn lại: "Trên chú văn này hẳn là có kèm theo lời nguyền, nếu tùy tiện chạm vào, có lẽ sẽ nhiễm phải thứ này." Hồ Bát Nhất nói, trong tay anh lấy ra la bàn của mình.

Hồ Bát Nhất muốn thử xem dùng la bàn thì có thể phá giải tế đàn trước mắt không.

Nhưng khi anh lấy la bàn ra, mắt anh mở toang.

Chỉ thấy chiếc la bàn vốn đang bình thường trước mặt lúc này đã trở nên có chút kỳ lạ, kim chỉ trên la bàn bắt đầu quay loạn xạ.

Trông như chiếc la bàn mất kiểm soát.

Điều này trực tiếp làm Hồ Bát Nhất không biết phải làm gì.

Bàn Tử nhìn la bàn của Hồ Bát Nhất, càng buột miệng kinh ngạc: "Lão Hồ, la bàn của cậu say rượu rồi à." Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, cô ấy thử lấy ra một ít thuốc nổ từ ba lô.

Dù sao thì, bây giờ có thể giải quyết tế đàn này, ngoài tấn công vật lý ra, hình như cũng không còn cách nào khác.

Bàn Tử nhìn Tuyết Lỵ Dương, trong mắt có chút kinh ngạc: "Dương Bạo Phá, cô định nổ tung nó sao?" Gã không ngờ thuốc nổ của Tuyết Lỵ Dương còn chưa dùng hết.

Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía Trương Thiên: "Bây giờ chẳng lẽ còn có cách nào khác sao?

Trương đại ca và họ chắc không trụ được bao lâu nữa, những con quái vật càng ngày càng nhiều rồi." Lúc này những con mắt bên Trương Thiên càng ngày càng nhiều.

Hơn nữa những con mắt đó hình như sẽ lớn lên vậy, có một con đã đạt đến khoảng một mét.

Trông vừa kinh tởm vừa đáng sợ.

Ngón tay của Trương Thiên lúc này thì đã bị ăn mòn, có cảm giác cứng đờ.

Hồ Bát Nhất biết: "Thử một lần đi." Nếu dựa vào mình phỏng đoán, e rằng đến bao giờ mới xong, chi bằng cách của Tuyết Lỵ Dương.

Vừa thực tế, lại hiệu quả.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, sau đó bắt đầu sắp xếp dây cháy chậm cho vụ nổ.

Không lâu sau, thuốc nổ quanh tế đàn đã được lắp đặt xong.

Bàn Tử nhìn bóng lưng của Tuyết Lỵ Dương, giơ ngón cái lên:

“Thú vị quá, vãi chưởng, nổ súng ngay trên tế đàn của người ta.” Sau đó, mọi người chuẩn bị sẵn sàng, Bàn Tử thì đứng thật xa.

Lúc này trên tế đàn cũng bốc lên một làn khói đen.

Bên Trương Thiên.

Trương Thiên thấy thuốc nổ, cả người anh đều ngớ người ra: “Vãi chưởng, bạo phá!” Cái này là học lỏm được kỹ thuật của Ngô Tà rồi sao!

Nổ tung ở đây, Trương Thiên sợ Tuyết Lỵ Dương không kiểm soát được mất.

Đây là thế giới huyễn ảnh, Trương Thiên cũng không biết, vụ nổ có ảnh hưởng gì đến thế giới này không.

Nhưng, đối với Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất mà nói, bạo phá lại là một việc đơn giản nhất.

Trương Thiên thầm hy vọng: “Hy vọng sẽ không xảy ra bất kỳ sự cố nào.” Chỉ thấy bên Tuyết Lỵ Dương, cô ấy đã nối xong dây cháy chậm, và những bộ xương khô dưới tế đàn cũng lần lượt đứng dậy.

Hiển nhiên, những người tế tự kia đã sống lại.

Bàn Tử nhìn tế đàn, tò mò hỏi: “Lão Hồ, cậu nói nếu có thể làm nổ tung tế đàn này, thì có thoát khỏi đây không?” Hồ Bát Nhất suy nghĩ một chút rồi mở miệng: “Nếu, tế đàn này là trụ cột của toàn bộ không gian huyễn ảnh, thì chắc là có thể.” Lúc này Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở: “Những bộ xương kia sống lại rồi, tôi bây giờ sẽ kích nổ, tiêu diệt chúng, mọi người lùi ra xa.” Vừa nói, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử liền vội vàng lùi lại một bước.

“Ầm!” Ngay sau đó, một tiếng nổ ầm vang vang lên.

Đồng thời, những bộ xương vừa mới đứng dậy kia bị vụ nổ thổi

thành tro, bay tán loạn trong không trung.

Bàn Tử nhìn ánh sáng còn sót lại của vụ nổ, không khỏi mở miệng nói, vô cùng hài lòng: "Chậc chậc chậc, Bàn gia tôi còn không cần ra tay, tro cốt đã bay tứ tung rồi, ừm, tan xương nát thịt hoàn toàn tự động hóa." Lúc này, Tuyết Lỵ Dương thì bị sóng xung kích của vụ nổ làm choáng váng một chút.

Đầu óc cô đột nhiên mất kiểm soát một chút, và cũng chính là lúc này, gen đặc biệt của bộ tộc tiên tri đã khiến cô ấy dường như lại nhìn thấy một cảnh tượng.

Hồ Bát Nhất thấy Tuyết Lỵ Dương ngã xuống đất, liền vội vàng đỡ lấy cô ấy: "Cô không sao chứ." Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

Tuyết Lỵ Dương đột ngột chỉ vào con mắt trên tế đàn: "Sóng xung kích vừa rồi làm tôi nhìn thấy một số cảnh tượng, con mắt kia, là trung tâm của nơi này." Lúc này bụi tro của vụ nổ cũng dần dần tan biến.

Những con mắt đang chiến đấu với Trương Thiên và Trương Khởi Linh cũng lần lượt bay về phía Hồ Bát Nhất.

Bản thân chúng vốn tồn tại để bảo vệ tế đàn, bây giờ tế đàn bị phá hủy, chúng tự nhiên sẽ tập trung ánh mắt vào họ.

Trương Thiên nhìn ánh lửa vụ nổ, không khỏi cảm khái: "Uy lực nhỏ thế." Anh chủ yếu vẫn nghĩ đến thằng bé, dù sao so sánh ra, Trương Thiên có nhận thức mới về phạm vi vụ nổ.

Trương Thiên gọi một tiếng: "Lão Hồ, cẩn thận." Hồ Bát Nhất nhìn những con mắt thịt đang bay về phía họ.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, càng vội vàng bế Tuyết Lỵ Dương chạy về phía Trương Thiên.

Đùa gì chứ, hai người Trương Thiên đối phó còn khó khăn, đừng

nói là mình còn có một Bàn Tử làm bia đỡ đạn nữa.

Thi triển khinh công, Hồ Bát Nhất chạy về phía Trương Thiên.

Bàn Tử thấy vậy, cũng vội vàng đuổi theo, đáng tiếc tốc độ của Bàn Tử không nhanh, những con mắt trên trời đột nhiên phát ra ánh sáng.

Một luồng ánh sáng xanh chiếu vào đầu Bàn Tử, cái đầu vốn bình thường, tức thì xanh lè một mảng.

Ngay sau đó, hiệu ứng hóa đá bắt đầu phát tác.

Bàn Tử bắt đầu hóa đá từ tóc trở xuống.

Bàn Tử vẻ mặt kinh hoàng: "Vãi chưởng, Bàn gia không thể làm tượng đá được, ít nhất, hạ thân của Bàn gia không thể biến thành đá!" "Nếu chân biến thành đá rồi, Bàn gia còn chạy làm sao được." Trương Thiên thấy vậy trong lòng chùng xuống, nếu hóa đá thế này, thì anh thật sự không biết phải cứu Bàn Tử thế nào.

Nhìn ngón út của mình, ngón út của Trương Thiên cũng biến thành đá.

Chẳng qua là rất nhẹ.

Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử bị ánh sáng xanh chiếu vào, trong lòng cũng chùng xuống: "Bàn Tử!" Đột nhiên, giọng Tuyết Lỵ Dương ở phía sau Hồ Bát Nhất rất nhanh, có chút vội vàng: "Trương đại ca, con mắt đó, hình như là mấu chốt, là mấu chốt kiểm soát toàn bộ không gian huyễn ảnh." "Con mắt." Trương Thiên nhìn lên phía trên tế đàn.

Con mắt khổng lồ phía trên tế đàn vẫn phát ra ánh sáng kỳ dị mờ ảo.

Sau vụ nổ, phía dưới tế đàn thì bị nổ tung một cái hố lớn, nhưng đối với tế đàn thì vẫn tổn hại rất nhỏ.

Trương Thiên gật đầu: “Tôi biết rồi.” Sau đó vội vàng chạy về phía tế đàn.

Chương 314

Trương Khởi Linh thì thoáng cái đã chạy về phía Bàn Tử.

Đầu Bàn Tử bây giờ sắp biến thành đá rồi, cứ thế này, nói không chừng thật sự sẽ biến thành tượng đá.

Trương Thiên vừa chạy vừa mắng trong miệng: "Cái lũ Quỷ Động tộc này ngày nào cũng bày ra mấy thứ ghê tởm." Ngay sau đó, bóng người Trương Thiên đã đến dưới tế đàn.

Trương Thiên nhìn chú văn trên tế đàn trước mặt, cũng không để ý nhiều nữa, trực tiếp tay không trèo lên phía trên.

Trong lúc đó, vô số phù hiệu chú văn bắt đầu hiện lên trên người Trương Thiên, trông vô cùng quỷ dị.

Còn bên Bàn Tử, Vương Phi không biết vì sao lại không thể ra khỏi không gian huyễn ảnh, vì vậy vẫn không thấy bóng dáng.

Công chúa Lâu Lan hẳn cũng vì lý do này, vẫn luôn không giúp được gì.

Bàn Tử sau khi bị Trương Khởi Linh đưa đi, tóc của gã đã hoàn toàn biến thành đá, nếu đầu cũng hoàn toàn biến thành, thì đúng là đầu đá rồi.

Trương Thiên vừa trèo lên tế đàn, dần dần cảm thấy có gì đó không ổn, cái tế đàn này hình như càng ngày càng cao, căn bản không trèo đến tận cùng được.

Dần dần, Trương Thiên phát hiện, nơi mình đang trèo không còn là tế đàn nữa, mà là một thân rắn khổng lồ!

Và trên đỉnh cao nhất của thân rắn, một con mắt của cự xà xuất hiện.

Trương Thiên nghĩ thầm: "Đây là Xà Thần sao?" Anh vội vàng lấy Bát Quái Kính ra để hộ thân.

Đồng thời, Lỗ Thương Vương Bội Kiếm càng nắm chặt trong tay.

Trên đường đi lại không có quá nhiều trở ngại, Trương Thiên thuận lợi đến phía trên con mắt.

Nhìn con mắt trông như mắt thịt, Trương Thiên không do dự, một đao liền đâm xuống.

Ngay sau đó, máu tươi màu đỏ chảy ra từ con mắt.

Giống như bị cắt đứt động mạch lớn, máu chảy không ngừng.

Mà Trương Thiên kinh hãi phát hiện, trên người mình lại có thêm một dấu ấn màu đen hình con mắt.

Mà dấu ấn Hoàng Thử Lang trước đó thì đã biến mất.

"Vãi chưởng, tôi vừa mới xóa lời nguyền cũ, tôi lại dính thêm cái nữa." Trương Thiên nhìn hoa văn hình con mắt trên cổ tay, anh đã không còn lời nào để nói.

Nhưng sau khi con mắt bị Trương Thiên đâm vỡ, cảnh tượng xung quanh liền thay đổi.

Không gian huyễn ảnh biến thành không gian màu đen.

Nhìn lên trời, những con mắt mà Trương Khởi Linh đang chiến đấu cũng biến thành những ngôi sao trong bóng tối.

Những chiếc xe thì lại là những linh hồn vong hồn trong không gian huyễn ảnh.

Những linh hồn đó mặc trang phục cổ Tây Vực, hẳn là những người nữ vương đã đưa vào không gian huyễn ảnh trước đây.

Trương Thiên nhìn tay mình, bàn tay vốn đã biến thành đá cũng trở

lại nguyên dạng, đầu Bàn Tử cũng khôi phục lại.

Mà lần này, trên tay Trương Thiên duy nhất xuất hiện một dấu ấn hình con mắt.

Tuyết Lỵ Dương thở phào một hơi: "Hú, cuối cùng cũng kết thúc rồi sao?" Cô ấy nhìn về phía nơi mình vừa nổ tung, trong bóng tối hình như vẫn còn một cái hố lớn.

Bàn Tử chỉ vào không xa: "Mau nhìn lão đại, có một cánh cửa!" Quả nhiên, trong bóng tối, một cánh cửa lớn màu trắng phát sáng xuất hiện.

Trông như cánh cửa thông đến thiên đường.

Trương Thiên cũng không do dự, dẫn mấy người đi vào cánh cửa lớn.

Khi bước ra khỏi cánh cửa lớn, mọi người lại một lần nữa xuất hiện trước những cột đá vừa nãy.

Mà trong tay Trương Thiên, vẫn là con mắt ngọc màu trắng khổng lồ kia.

Tuyết Lỵ Dương nhìn xung quanh, cô ấy ngạc nhiên: "Vừa rồi, đều là mơ sao?" Hình như không có gì thay đổi, thậm chí vị trí họ đứng cũng y hệt.

Trương Thiên nói: "Không phải, chúng ta thực sự đã tiến vào không gian huyễn ảnh của nữ vương, hẳn là cái này gây ra." Anh nói, nhìn lên con mắt khổng lồ trên đỉnh đầu.

Con mắt này giống hệt con mắt trong không gian huyễn ảnh.

Bàn Tử ở một bên nói: "Lão đại, chúng ta vẫn nên nhanh chóng xuống mộ đi, con mắt này đáng sợ quá." Trương Thiên gật đầu, nhìn về phía trước, chỉ thấy cái bệ vốn nằm sát mặt đất đã dựng đứng lên,

có một khe hở.

Hiển nhiên, cái bệ này chính là chìa khóa để vào mộ thất!

"Cái bệ này, hẳn là cơ quan đi vào địa cung." Hồ Bát Nhất tự tiến cử: "Tôi đi phá giải." Sau đó bóng người anh đã đứng bên cạnh cái bệ đó.

Mà phía dưới cái bệ, còn có một số tên tinh tú, bố cục, v.v.

"Những cột đá xung quanh chúng ta cũng được sắp xếp theo tinh tú, cái này thì không cần nói nhiều nữa." Hồ Bát Nhất nói: "Bàn Tử lại đây." Sau đó hai người cùng di chuyển đài đá.

Hồ Bát Nhất nói: "Thuận Dương Ngũ Bộ, Âm Tòng Kì Nhất, khai!" Bàn Tử mau chóng cùng Hồ Bát Nhất xoay đài đá.

Khi xoay đến năm bước, chỉ nghe một tiếng "kèn kẹt", cái đài đá vừa rồi lại một lần nữa lõm xuống.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lùi lại một bước, ngay sau đó, một cầu thang dẫn xuống dưới xuất hiện trước mắt mọi người.

"Không hổ là lão Hồ, cái này cũng làm được." Bàn Tử giơ ngón cái lên, mọi người đều nhìn xuống dưới.

Trong mắt Tuyết Lỵ Dương thì lộ ra một cảm giác ngưỡng mộ.

Bàn Tử nói: "Cuối cùng cũng mở rồi, lão đại, chúng ta mau xuống đi, Bàn gia tôi ghét nhất là mấy con mắt kia." Trương Thiên gật đầu, anh nhìn con mắt ngọc trong tay, do dự một chút, cuối cùng vẫn để vào ba lô.

Dù sao cũng không thể để ở đây, đến lúc đó đoàn chuyên gia đến, cũng bị vây khốn trong không gian huyễn ảnh, vậy thì chết tiệt rồi, mình có thể ra ngoài, đến lúc đó họ lại không thể ra được.

Theo cầu thang, mọi người đi thẳng xuống dưới.

Sau đó mọi người liền đến một hành lang rất dài.

Hành lang hơi hẹp, nếu tính song song thì có khoảng cách bốn năm mét.

Mà trên đỉnh đầu và vách đá hai bên hành lang lại điêu khắc những hình tượng mắt.

Những hình tượng đó sống động như thật, trong đường mộ tối tăm hiện lên thật quỷ dị.

"Vãi chưởng, đúng là ôm chó tắm nắng, bị chó chiếu rồi!" Bàn Tử rọi đèn pin lên vách tường xung quanh, từng con mắt xung quanh khiến mọi người trong lòng hoảng sợ.

Trương Khởi Linh đi ở phía trước, trong mắt y hơi nghiêm túc.

Hắc Kim Cổ Đao không rời tay y một khắc nào.

Trương Khởi Linh chậm rãi mở miệng: "Nơi này âm khí rất nặng." Trước mắt mọi người là một hành lang dài bất tận.

"Nghe kìa, có tiếng nước chảy." Đột nhiên, Tuyết Lỵ Dương khẽ nói, tai nhỏ của Trương Khởi Linh cũng khẽ động một chút.

"Róc rách…" Quả nhiên, ở cuối hành lang không xa, từng tiếng nước chảy truyền đến, nước chảy hơi xiết, hơn nữa nghe có vẻ là một con sông lớn.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh mở miệng nói, trong giọng nói xen lẫn chút kích động: "Đây là long mạch xuyên qua toàn bộ sa mạc." "Hẳn là vị trí đầu rồng, chúng ta rất nhanh sẽ đến được mộ thất." Trương Thiên gật đầu, càng nhanh bước chân.

Rất nhanh, điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, họ không gặp nguy hiểm trong hành lang, mà lại rất thuận lợi đến cuối hành lang.

Quả nhiên, ở cuối hành lang, một con sông ngầm chảy xiết xuất

hiện trước mắt mọi người.

Con sông không thấy tận cùng, tốc độ dòng chảy cũng không quá nhanh.

Nhưng có lẽ vì ở dưới đất, lại là sông ngầm, nhiệt độ xung quanh lại không quá cao.

"Lão đại, trong con sông này, có rắn đen không?" Bàn Tử thì vẫn còn "ghét mãi không quên" những con rắn đen đó.

Không phải nhớ nhung, mà là ghét bỏ thứ đó.

Trương Thiên nhìn dòng sông.

Trương Thiên nói: "Không xác định, nhưng, chất lượng nước sông này không tồi, nước chúng ta mang theo cũng uống gần hết rồi, chúng ta lấy thêm chút nước đi." Hơn nữa anh từ con sông này còn cảm nhận được một luồng linh lực trong suốt đang lưu chuyển.

Hồ Bát Nhất cảm nhận chân khí trong đan điền sôi trào, có chút kinh ngạc: "Lão đại, nước sông này không bình thường à, tôi cảm nhận được thứ có thể khiến chân khí trong đan điền của tôi sôi trào." Trương Thiên nhìn la bàn của Hồ Bát Nhất.

Trương Thiên nói: "Lão Hồ, cậu tính xem, thượng nguồn của con sông này là ở đâu." Anh luôn cảm thấy, con sông này hẳn là linh thủy, nếu không thì không thể nào khiến chân khí trong đan điền của mọi người cuồn cuộn.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng vội vàng tính toán một chút.

Hồ Bát Nhất nói: "Con sông này hình như là chảy vòng qua núi Zagra, sông ngầm Tư Đô, ngàn năm qua chưa từng khô cạn.

Nếu xét theo hướng chảy của con sông, tôi nghi ngờ, nước này hẳn là chảy từ núi Côn Luân xuống." Hồ Bát Nhất nói, chính anh cũng

có chút kinh ngạc với kết quả này, nhưng từ la bàn và kỹ thuật Phân Kim Định Huyệt, Tầm Thủy Quyết của mình mà xem.

Quả thực là như vậy.

Bàn Tử thì nói không ngừng nghỉ: "Lão Hồ, đùa gì chứ, núi Côn Luân, cái thứ đó cách chúng ta bao xa ma quỷ mới biết, nước này chảy xuống, chắc khô cạn hết rồi chứ." Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Trương Thiên nói: "Tôi thì lại cảm thấy có lý, nước này hẳn là linh thủy đặc biệt trên núi Côn Luân, nếu không thì không thể nào ngàn năm không khô cạn." Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên.

Hồ Bát Nhất nói: "Vậy lão đại, chẳng phải chúng ta có thể phục hồi một chút ở đây, đồng thời còn có thể tu luyện một chút sao?" Trương Thiên gật đầu.

Trương Thiên nói: "Nhưng chúng ta cần chú ý nguy hiểm xung quanh, cô Dương làm phiền cô một chút, nếu có nguy hiểm kịp thời gọi chúng tôi dậy." Tuyết Lỵ Dương ngơ ngác.

Cô biết Trương Thiên và những người khác có thể đã tu luyện gì đó, nhưng cô không hiểu vì sao còn phải ngủ.

Nhưng Trương Thiên đã nói, cô cũng đành gật đầu.

Sau đó, Trương Thiên, Trương Khởi Linh và những người khác lấy nước ngầm, lần lượt nếm thử một ngụm, quả thực không có vấn đề gì.

Chương 315

"Vật phẩm: Linh Thủy Sơ Cấp!" "Tác dụng vật phẩm: Hỗ trợ tu sĩ tu luyện." "Giới thiệu vật phẩm: Nước chảy từ một ngọn tiên sơn nào đó." Tiếng nói truyền đến trong đầu, Trương Thiên vẻ mặt phiền muộn, tốt lắm, mình vừa mới phỏng đoán ra, bây giờ ngươi lại cho mình đáp án, có ích lợi gì chứ.

Nhưng sau khi xác định là đồ tốt, Trương Thiên thì không kiêng kỵ mà bắt đầu tu luyện.

Dù sao cũng sắp đột phá rồi, Trương Thiên không muốn bỏ cuộc.

Ngay sau đó, màn hình hiển thị đen ngòm, hiển nhiên Trương Thiên đã bỏ qua quá trình tu luyện. 【Nói chứ, màn hình kiểu gì thế, mới xem được mấy tiếng đã bắt đầu giật lag rồi màn hình đen?】 【Không nên chứ, tuy nói là lần đầu tiên thử nghiệm trên người, nhưng nghe nói bác sĩ Trần trước đây đã thử nghiệm trên khỉ rất nhiều lần rồi mà.】 【Đúng, tôi đã xem cái video đó rồi, con khỉ nhớ lại cảnh tượng từ lúc nó sinh ra đến bây giờ.】 【Nói chứ, những con mắt trên vách tường vừa rồi mọi người có nhìn thấy không, trông ghê rợn thật.】 【Tôi lên mạng tra rồi, Tinh Tuyệt Cổ Thành cuối cùng là do giáo sư Trần và đoàn chuyên gia phát hiện, nhưng bên ngoài thì nói hình như cuối cùng đã sập rồi.】 【Không rõ, tôi bây giờ thì bắt đầu nghi ngờ, Tinh Tuyệt Cổ Thành cuối cùng có sập hay không, nói không chừng là cố ý tuyên bố ra bên ngoài, chính là để bảo vệ di vật.】 Nhất thời, hiện trường càng thêm ồn ào.

Còn Trần Hề nhìn thiết bị của mình, và những đèn báo sáng lên trên đầu Trương Thiên.

Cô ấy không cảm thấy thiết bị của mình có vấn đề.

Trước khi thí nghiệm trên người, Trần Hề đã thử nghiệm trên động vật hơn trăm lần.

Khi Trần Hề vừa định kiểm tra thiết bị thí nghiệm một chút, đột nhiên trên màn hình hiển thị lại xuất hiện thêm một số hình ảnh.

Chỉ thấy, trong hình ảnh, Trương Thiên và một nhóm người lại xuất hiện.

Mà lúc này khí chất của Trương Thiên lại đã khác.

Thậm chí cả người anh trông tinh thần hơn hẳn, hơn nữa còn có một cảm giác kỳ lạ như tiên nhân vậy.

Trần Hề trong lòng tràn đầy nghi vấn: “Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ đã đột phá rồi?” Mà lúc này trong hình ảnh, hiển nhiên, Trương Thiên đã đột phá đến Đại Tông Sư.

Trước đây Trương Thiên đã cảm nhận được dấu vết đột phá, nhưng vẫn luôn không thể đột phá, bây giờ có những linh thủy sơ cấp này giúp đỡ, Trương Thiên lại thật sự đột phá rồi.

Cảnh tượng tiếp tục.

Trong bức vẽ, Trương Thiên và những người khác đều đã mở mắt.

Ngay cả Vương Phi và Công chúa Lâu Lan đã lâu không gặp cũng lần lượt ngồi tu luyện bên bờ sông.

Rõ ràng linh thủy này cũng có tác dụng đối với họ. "Cậu đột phá rồi, chúc mừng." Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên, bất ngờ lên tiếng chúc mừng.

Đây là lần đầu tiên Trương Thiên nghe y nói lời chúc mừng, có chút vui vẻ, hắn nghiêm túc gật đầu. "Cảm ơn, nhưng so với cậu vẫn còn kém xa." Trương Thiên nói, lúc này hắn càng cảm nhận sâu sắc sự

lợi hại của Đại tông sư.

Đan điền đã mở rộng gấp mười mấy lần, hơn nữa thực lực cũng thăng tiến một bậc.

Có thể nói, thực lực đã hoàn toàn khác biệt so với trước, mà Trương Thiên hiện tại mới chỉ là Đại tông sư đã có cảm nghĩ như vậy, Trương Thiên còn không dám nghĩ đến Trương Khởi Linh, người ở trên Đại tông sư, sẽ mạnh đến mức nào.

Thảo nào y có thể một đao chém chết nhiều quái vật như vậy, đều có nguyên nhân cả. "Phi Phi, sướng không?" "Hắc hắc hắc, Bàn gia tôi cố gắng tu luyện, đến lúc đó Phi Phi sẽ đến cứu Bàn gia!" Bàn Tử vừa xoa vai cho Vương Phi, vừa hí hửng nói.

Trương Thiên nhìn mà ngớ người, quả nhiên, đối xử tận tâm với vợ mình thì không phải liếm chó, mà là tri kỷ. "Lão đại, tôi cảm thấy tu vi của tôi cũng có chút đột phá, chúng ta mang theo một ít loại nước này về đi, nói không chừng còn có tác dụng khác." Hồ Bát Nhất mở lời, Trương Thiên cũng đang có ý đó.

Trong thời đại vật tư nghèo nàn này, và cũng là thời đại võ giả dần suy tàn, có được loại linh thủy này, gia tộc lớn nào mà không thích?

Nếu mang những linh thủy này ra ngoài, Trương Thiên thậm chí có thể dựa vào chúng mà đứng trên mấy gia tộc khác.

Dù sao, ai mà không muốn gia tộc mình mạnh hơn, ông già nhà mình sống lâu thêm vài năm.

Còn về đan dược thì không những quá quý hiếm mà còn quá đắt, linh thủy của mình vừa hay bù đắp được hai khuyết điểm này. "Tuy nhiên, lượng nước chúng ta có thể mang đi chắc chắn có hạn, cho nên, chúng ta cần tìm một cách để đựng được nhiều nước." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, đây đúng là một vấn đề. "Lão đại, bây giờ

đã qua bao lâu rồi?" Bàn Tử ở một bên hỏi, Trương Thiên lắc đầu. "Không biết, từ không gian hư huyễn ra, ở đây cũng không có mặt trời." "Khoan đã, không gian hư huyễn, nếu chúng ta có thể kiếm được con mắt đó, nói không chừng có thể." Trương Thiên nghĩ đến đây, hắn mới phát hiện, bảo bối lớn nhất của Tinh Tuyệt Cổ Thành, không phải là vàng bạc châu báu bên trong, hay là nguyền rủa công pháp gì đó.

Mà chính là con mắt kia!

Rất có thể đó là tiểu thế giới được lưu truyền rộng rãi trong kiếp trước!

Nghĩ đến đây, Trương Thiên trong lòng có chút kích động.

Nếu có cái đó, thì khi hắn xuống mộ, số đồ vật có thể mang theo sẽ rất nhiều.

Hơn nữa, những thứ có thể mang về chắc chắn cũng rất nhiều.

Quan trọng nhất là, lần sau đi sang nước F, cũng không cần lo lắng văn vật bên trong không mang ra được nữa, trực tiếp san phẳng cho chúng nó!

Thiên Chiếu Hoàng đào cho hắn. "Nếu muốn không gian hư huyễn, e rằng chúng ta phải tìm được nữ vương rồi nói." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng có chút phiền muộn.

Dù sao, con mắt đó và nữ vương không thể có cả hai.

Nếu muốn con mắt, thì nữ vương chắc chắn phải giải quyết, ít nhất là không thể hòa giải.

Nếu không muốn chọc giận nữ vương, thì con mắt không thể có được. "Thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, chúng ta cứ đi tiếp rồi nói." Trương Thiên nói, chỉ thấy Trương Khởi Linh luôn đi trước một bước, y đã đến một cây cầu đá.

Phía sau cầu đá là một cánh cửa lớn.

Cánh cửa đóng chặt, không hề có dấu vết nào.

Ngay cả một dấu vết của thuốc nổ cũng không có, rất rõ ràng, ở đây chưa từng có ai đến.

Trương Thiên cũng chỉ mấy bước đã đến cửa.

Trong nguyên tác, cửa bị nổ tung, bên trong có rất nhiều dấu vết của người đã đến.

Nhưng ở đây thì không.

Rất hiển nhiên, cổ thành rất ít khi bị phát hiện, hơn nữa nơi này được gia cố rất nhiều, người có thể đến đây, e rằng cũng là cao thủ. "Cánh cửa to thật, lão đại, Bàn gia tôi đây." Bàn Tử lúc này cũng đi tới, năm người đều nhìn về phía cánh cửa khổng lồ.

Chỉ thấy Bàn Tử hai tay bắt đầu dùng sức di chuyển trụ đá, nhưng tiếc là quá nặng căn bản không nhúc nhích được.

Trán của Bàn Tử càng đổ đầy mồ hôi.

Trương Khởi Linh chậm rãi tiến lên.

Chỉ thấy ngón trỏ và ngón áp út của y chậm rãi lướt qua trụ đá.

Giống như chạm nhẹ.

Ngay sau đó, tay y dùng sức mạnh, trụ đá giống như làm bằng giấy, trực tiếp bị y chọc thủng hai lỗ. "Lão đại, tay của Tiểu Ca thật ác, đá bình thường căn bản không chịu nổi đâu." Bàn Tử ở một bên khóe miệng co giật.

Trương Thiên lười để ý Bàn Tử, chỉ thấy sau khi Trương Khởi Linh chạm vào trụ đá, cơ quan liền được mở ra.

Cánh cửa đá trực tiếp hé ra một khe hở.

Người khác xuống mộ thì nổ, đào, còn chúng ta thì giải mã cơ quan, ừm, đi trước vào thời đại giải mã rồi. "Lợi hại." Shirley Dương không khỏi thốt lên, cô dọc đường nhìn thấy quá nhiều thứ, thần kinh sớm đã tê liệt. "Đây chắc là mộ của nữ vương." Hồ Bát Nhất nhìn mộ môn, mở lời nói. "Ừ, chúng ta vào." Trương Thiên nói, Shirley Dương từ ba lô lấy ra mấy cây đèn pin.

Đây là thứ cô chuẩn bị để đối phó với những tình huống đặc biệt.

Ví dụ như đèn chiếu không có ánh sáng.

Mà lúc này vì đèn chiếu dùng quá lâu, sớm đã hết điện, Shirley Dương mới lấy chúng ra. "Dương Bạo Phá, ba lô của cô đúng là cái gì cũng có." Bàn Tử tiện mồm lại đặt cho Shirley Dương một biệt danh. "Tôi mang đầy đủ." Shirley Dương nói, có thể thấy cô ấy tỉ mỉ đến mức nào. "Tỉ mỉ thật." Bàn Tử giơ ngón cái, sau đó nhận lấy đèn pin.

Cầm đèn pin, mấy người bắt đầu tiến vào trong động.

Vì ở trong đường hầm mộ, mọi người cũng không biết thời gian tồn tại.

Không biết đã đi bao lâu, trong lòng mọi người đều có chút nghi hoặc. "Vãi, đúng là mê cung thật à?

Nhốt chó à, dài thế này?" Bàn Tử nhìn phía trước không thấy điểm cuối, không khỏi chửi rủa. "Cái này đã đi nửa tiếng rồi mà vẫn chưa thấy mộ thất." Hồ Bát Nhất càng thêm kinh ngạc, dù sao vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành trong tinh đấu là vị trí tốt nhất, nhưng mộ của nữ vương lại phải xây hẻo lánh như vậy, đây là vì sao. "Sắp đến rồi." "Có tiếng gió." Ở phía trước, dưới áo choàng đen, Trương Khởi Linh chậm rãi mở lời, tai y cực kỳ thính, con sông ngầm trước đó cũng là do y nghe thấy đầu tiên.

Chương 316

"Đừng vội, đường hầm mộ này rất dài, chúng ta nhẫn nại." Trương Thiên nói, sau đó, mọi người càng tăng nhanh bước chân. "Lão đại, tôi cứ cảm thấy có gì đó kỳ lạ, tại sao mộ của nữ vương lại phải tránh vị trí có tinh thần tốt nhất?" "Mà lại phải xây hẻo lánh như vậy." Hồ Bát Nhất ở một bên hỏi. "Những cây cột chúng ta gặp trước đây được sắp xếp theo tinh thần, nhưng nữ vương lại không xây mộ dưới tinh thần, khả năng duy nhất là, Xà thần nguyền rủa và tinh tú không tương thích, không thể theo phương pháp tinh tú." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, lời của Trương Thiên có lý, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Sau đó, không biết đã qua bao lâu, một tia sáng yếu ớt xuất hiện.

Mọi người rất nhanh liền ra khỏi đường hầm mộ.

Ở cuối đường hầm mộ, có một cây cầu cổ bị đứt.

Cầu cổ rõ ràng là bị nổ đứt, trông có chút kỳ lạ.

Phía dưới lại là một màu đen kịt, không thấy điểm cuối. "Lão đại, Bàn gia tôi hình như ngửi thấy mùi tiền rồi." Bàn Tử đột nhiên mở lời, hắn ngửi ngửi mũi, mùi này thật sự quá quen thuộc! "Bàn Tử, cậu là báo tiền à, cái này cũng ngửi ra được?" Hồ Bát Nhất nheo mắt, nhìn về phía Bàn Tử.

Trong mộ huyệt đen kịt, khuôn mặt báo tiền của Bàn Tử lúc ẩn lúc hiện. "Tôi thắp một cây đèn hiệu." Shirley Dương từ ba lô lấy ra một cây đèn hiệu, sau đó kéo vòng, lửa đỏ từ đèn hiệu phun ra.

Ánh đèn trực tiếp chiếu sáng toàn bộ mộ huyệt xung quanh.

Shirley Dương do dự một chút, rồi ném đèn hiệu xuống dưới.

Dù sao thứ này có nhiệt độ cao hàng nghìn độ, không cẩn thận làm cháy mộ thất thì thật có tội.

Sau khi ném xuống vách núi, cảnh tượng trước mắt trực tiếp khiến mọi người ngây ngốc.

Chỉ thấy, trong vách núi dưới đài đá, vô số vàng phát ra ánh sáng vàng chói lọi dưới ánh đèn.

Đèn hiệu màu đỏ không thể che khuất ánh sáng lấp lánh của những thỏi vàng đó.

Những núi vàng như núi như biển, cùng với những văn vật, bảo tàng, thậm chí là những chồng vàng làm nồi niêu bát đũa, mỗi một thứ đều đang làm thay đổi nhận thức của mọi người.

Chỉ thấy Bàn Tử chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Còn Hồ Bát Nhất cũng lùi lại một bước, nuốt một ngụm nước bọt.

Ngay cả Trương Thiên, người không quan tâm đến tiền, lúc này tim cũng đập nhanh quá nhiều.

Tiền của Trương Thiên, ở mộ thất này, e rằng còn không mua nổi một núi vàng nhỏ.

Có thể thấy, vàng bạc tiền tài trong mộ thất nữ vương nhiều đến mức nào.

Số tiền ở đây nếu mang ra ngoài, e rằng có thể mua cả thành Bắc Ly.

Không đúng, mua được mấy chục thành Bắc Ly!

Shirley Dương cũng nuốt một ngụm nước bọt.

Tác động thị giác thật sự quá lớn.

Mặc dù cô ở nước ngoài có tiền, nhưng số tiền của họ, trong vách núi chất đầy vàng này, căn bản không đáng là gì. "Lão, lão đại, cái này, tôi không phải đang nằm mơ chứ, mau tát Bàn gia tôi một cái." Bàn Tử nhìn xung quanh vàng son lộng lẫy, giọng hắn đều run rẩy.

Chân cũng không tự chủ được mà run.

Điều này đã làm mới nhận thức của Bàn Tử.

Thử tưởng tượng, năm ngoái cậu còn đang lo lắng ngày mai ăn gì, mà chỉ trong mấy tháng, đã nhìn thấy núi vàng núi bạc.

Ai mà chịu nổi. "Cái này cũng nhiều quá rồi." Hồ Bát Nhất hít một hơi, cố nhịn sự kinh ngạc trong lòng mà nói.

Còn Trương Khởi Linh thì từ đầu đến cuối sắc mặt không hề thay đổi, giống như, những thứ này trong mắt y căn bản không đáng là gì. "Lão đại, nhiều vàng thế này, Bàn gia tôi mang đi một ít, không quá đáng chứ, chẳng lẽ không thể chỉ thưởng cho Bàn gia tôi năm trăm tệ thôi sao?" Bàn Tử lau nước dãi ở khóe miệng.

Trương Thiên nhìn những thỏi vàng, nói thật hắn quả thật động lòng.

Dù sao nhiều vàng như vậy, Trương Thiên cũng không phải đại thánh nhân, làm sao có thể không động lòng.

Nhưng nguyên tắc vẫn phải có. "Những thứ đó đều là quốc bảo thì đừng lấy, còn vàng thỏi, Kim Hồn Tệ gì đó, có thể lấy ít thôi, giới hạn là lấy ít, để thỏa mãn chút thôi." Trương Thiên nói, dù sao Kim Hồn Tệ đều ở ngay trước mắt, không lấy thì lại tỏ vẻ quân tử quá.

Hơn nữa, những thứ này đều rơi trên mặt đất, rơi trên mặt đất thì coi như nhặt được, nhặt được thì chúng ta giữ lại một ít làm bằng chứng, cũng không mua bán, đến lúc đó quyên góp có vấn đề gì không? "Ôi chao!

Bàn gia tôi có Kim Hồn Tệ rồi!" "Lão đại, anh quả nhiên là người đàn ông thông tình đạt lý nhất." Bàn Tử nói, có chút kích động muốn nhảy xuống mà hôn ngấu nghiến những Kim Hồn Tệ đó.

Nhưng lại bị Trương Thiên ngăn lại. "Nếu những Kim Hồn Tệ này nằm đó mà đợi cậu đến lấy, cậu thấy có khả năng không?" "Đợi mọi chuyện được giải quyết hết, rồi lấy một ít cũng không muộn." Trương Thiên nói, Bàn Tử đành phải vuốt vuốt môi, mắt hắn nhìn những thỏi vàng, nhất thời đành phải gật đầu.

Lúc này, khán giả hiện trường đã kinh ngạc đến ngây người.

Vô số người nhìn núi vàng núi bạc trước mắt, không nói nên lời. [Vãi, tôi mơ rồi, nhiều vàng thế này, cái này..] [Một núi vàng này, bằng cả đời lương của tôi rồi phải không?] [Anh em, tự tin lên chút, mười đời lương của cậu cũng không được nhiều thế này..] [Thảo nào Cửu Môn gia tài vạn quán, thảo nào ngày xưa nghèo thì nghèo chết, giàu thì giàu chảy mỡ.] [Không nói nhiều, một đồng Kim Hồn Tệ, tôi có thể đông sơn tái khởi.] [Đây là Kim Hồn Tệ cổ, mua bán là phạm pháp.] Xung quanh mọi người nhất thời nghị luận.

Vô số người nước dãi đã chảy ra.

Có người thậm chí đã đánh chủ ý vào cổ mộ. [Tổ tiên nhà tôi hình như vẫn là đời Tống, ừm, tôi nghĩ ông cố tôi chắc sẽ tha thứ cho giấc mơ phục hưng gia tộc của tôi, về nhà tôi sẽ đào lên.] [Vãi, anh em, cậu thật là hiếu thuận.] [Khoan đã, nếu Trương Thiên và họ lấy Kim Hồn Tệ bên trong, chẳng phải là Đạo mộ sao?] [Thứ này, không phải để đào bán, mà phi pháp đưa ra thị trường, trách nhiệm không lớn, không phải văn vật, hơn nữa họ là đặc công cao cấp, cậu có thể định tội sao?] [Trước đó họ chẳng phải còn lấy cổ kiếm gì đó sao, lợi lớn hơn hại mà.] Một hàng người nghị luận.

Mọi người cũng không ngốc, trừ một số anh hùng bàn phím vô não

ra, đa số mọi người vẫn có thể nhìn rõ một chút sự việc.

Dù sao nếu Trương Thiên và họ không đi khai quật những ngôi mộ này, quyên góp ra, đa số các ngôi mộ có lẽ sẽ bị người nước ngoài, hoặc là đạo mộ tặc bán đi.

Trần Hề cũng không nói nhiều, giống như đã mặc nhận.

Mà vô số vàng bạc châu báu được chôn cất trong mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại càng trực tiếp gây ra một làn sóng lớn trên internet.

Khi vô số người đang thảo luận, Trương Thiên và mấy người kia đã nhìn về phía cây cầu đá đã bị nổ tung. "Phía sau cây cầu đá này, chắc là chủ mộ thất của nữ vương." Trương Thiên mở lời, ánh mắt có chút nghiêm túc.

Phía sau cây cầu đá bị đứt, Trương Thiên lờ mờ có thể nhìn thấy một cánh mộ môn có hình con mắt.

Mộ môn trông có vẻ dày nặng, con mắt trên đó càng sống động như thật. "Tôi có dây leo núi, chúng ta có thể thử trèo qua." Shirley Dương nhìn mộ môn phía trước nói. "Lão đại, hay là chúng ta đi xuống dưới chẳng phải cũng được sao." "Đi xuống dưới à, dưới đó tốt hơn, hơn nữa an toàn, anh nhìn cái cửa kia mọc một con mắt, trông ghê rợn quá." Bàn Tử vừa nghe nói phải trèo sang bên kia, lập tức không vui.

Đùa à, phía dưới có nhiều vàng bạc châu báu như vậy không đi, cứ nhất định phải đi cầu đá, đầu óc có vấn đề à.

Shirley Dương nhìn Bàn Tử, lại nhìn Hồ Bát Nhất. "Đi xuống dưới cũng được." "Nhưng Bàn Tử, chúng ta đừng động vào Kim Hồn Tệ của cô ấy trước, tôi lo có lời nguyền." Trương Thiên nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu. "Yên tâm đi lão đại, Bàn gia tôi làm việc anh cứ yên tâm, tôi muốn trải nghiệm cảm giác giẫm lên Kim Hồn Tệ." Bàn Tử

cười hắc hắc, Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh. "Khởi Linh, cảm giác của cậu thì sao?" "Dưới đó có chút âm lạnh, cánh cửa đó có tà khí.." Trương Khởi Linh nói, Trương Thiên hiểu rồi.

Bất kể đi đường nào cũng nguy hiểm, thay vì vậy, chi bằng đi trên Kim Hồn Tệ.

Vừa có thể trải nghiệm cảm giác đi trên núi vàng. "Vậy được, chúng ta sẽ đi từ dưới." Trương Thiên nói, Shirley Dương sau đó nhảy một cái mạnh mẽ, móc câu tức thì bám vào bậc thang, mà Shirley Dương đã đứng trên một đống vàng. "Lão Hồ, Bàn gia tôi bây giờ mới hiểu, cái gì gọi là cân quắc bất nhượng tu mi (nữ giới không kém nam giới)." Bàn Tử nhìn bóng dáng nhanh nhẹn của Shirley Dương mà nói. "Nếu chúng ta không tu luyện, nói không chừng còn không nhanh bằng cô ấy." Hồ Bát Nhất cũng lẩm bẩm, ngay sau đó mấy người lần lượt nhảy vào núi vàng. "Xoạt xoạt." Dưới chân truyền đến tiếng động của Kim Hồn Tệ.

Bàn Tử trực tiếp lọt thỏm giữa những Kim Hồn Tệ, làm cho những Kim Hồn Tệ xung quanh rơi vãi khắp nơi.

Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng nhặt một đồng Kim Hồn Tệ dưới đất.

Trên đồng Kim Hồn Tệ, còn khắc một con mắt rắn. "Mắt rắn?" Hồ Bát Nhất hơi cau mày, thứ này, có chút không đúng.

Lúc này Bàn Tử cũng từ đống vàng bò ra, hai tay cầm hai nắm Kim Hồn Tệ, càng thoải mái vung vãi.

Trông bộ dạng đó không nói nên lời sự phấn khích. "Lão đại, anh xem đồng Kim Hồn Tệ này, trên đó có hoa văn." Hồ Bát Nhất cầm Kim Hồn Tệ đến chỗ Trương Thiên.

Trương Thiên đưa tay nhận lấy Kim Hồn Tệ.

Chương 317

Ngay khi hắn đưa tay ra, mắt Shirley Dương trợn tròn.

Cô phát hiện, trên tay Trương Thiên, lại có một ấn ký Quỷ Nhãn giống hệt cô!

Shirley Dương đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, tự nhiên không phải để tìm cha, mà là để tìm cách giải trừ lời nguyền.

Cô vẫn luôn giấu Trương Thiên và những người khác, nhưng không ngờ Trương Thiên đã sớm biết. "Cái này chắc là tiền tệ chuyên dụng của Quỷ Đồng tộc, có hình mắt rắn, cũng bình thường." Trương Thiên nói, tiện tay ném Kim Hồn Tệ xuống đất.

Thứ này, bây giờ lấy không phải lúc, Trương Thiên định đợi lúc trở về, tiện thể mang hết linh tuyền gì đó đi. "Lão đại, chúng ta thật sự không lấy à, nhiều thế này, vàng óng ánh thế này, đẹp thế này." Bàn Tử ở một bên, cả người bò trên núi vàng, hai tay hai chân dang rộng ra, trông như đang bơi trên núi vàng. "Không lấy, chúng ta đi vào trong đi." Trương Thiên nói, Bàn Tử đành phải bò từ núi vàng dậy. "Lão đại đợi tôi." Bàn Tử nói, hắn vội vàng đi theo. "Công chúa, cô đến đây là vì điều gì?" "Chắc hẳn, không chỉ vì cây trường thương đó chứ." Đột nhiên, Trương Thiên vừa đi vừa bất ngờ mở lời.

Một miếng ngọc bội trên người Bàn Tử đột nhiên phát sáng.

Công chúa Lâu Lan lại một lần nữa đứng trước mặt mọi người.

Vì lò luyện lớn quá, không thể vào mộ thất, nên Bàn Tử đã để lò luyện ở một bên khác của con sông nhỏ, đợi lúc trở về sẽ lấy.

Còn công chúa Lâu Lan thì tạm thời trú ngụ trong miếng ngọc bội mà Bàn Tử tiện tay nhặt được. "Tôi muốn Côn Luân Thần Mộc."

Công chúa Lâu Lan khí thế đột nhiên thay đổi, có chút cứng rắn.

Trương Thiên khẽ quay đầu. "Đương nhiên có thể, nhưng, cô cần tự mình lấy." Trương Thiên nói, Công chúa Lâu Lan nhìn về phía không xa mà không nói gì.

Rất lâu sau. "Tôi biết vị trí của Tinh Thiết, các người giúp tôi lấy Côn Luân Thần Mộc, tôi sẽ đưa các người đi lấy Tinh Thiết." Công chúa Lâu Lan lại một lần nữa mở lời, lần này cô bắt đầu đặt điều kiện.

Trương Thiên đã biết, công chúa này tuyệt đối không thể đơn giản như tưởng tượng.

Tuổi thơ đã cho cô một trái tim kiên cường hơn, với trái tim này, làm sao Công chúa Lâu Lan có thể dễ dàng tin tưởng người ngoài.

Cô đến đây, Trương Thiên cảm thấy, chắc chắn là trao đổi lợi ích. "Tinh Thiết?

Nếu không nhầm, Côn Luân Thần Mộc, đó chẳng phải là thứ Tần Thủy Hoàng cũng muốn lấy làm quan tài sao?" "Cô chỉ một khối Tinh Thiết, mà muốn chúng tôi giúp cô lấy Thần Mộc?

Chẳng phải là hơi viển vông sao." Trương Thiên thản nhiên mở lời. "Lão Hồ, sao tôi nghe không hiểu gì hết vậy." Bàn Tử ở một bên thì thầm khẽ. "Đừng nói chuyện, bây giờ là lúc lão đại đàm phán." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái, Bàn Tử cũng đành phải ngậm miệng. "Tôi biết Thần Nhãn ở đâu." Đột nhiên, Công chúa Lâu Lan lại một lần nữa mở lời, Trương Thiên dừng bước.

Hắn đã biết, Công chúa Lâu Lan này tuyệt đối không bình thường. "Được, nếu cô có thể giúp tôi lấy được Thần Nhãn và Tinh Thiết, tôi sẽ giúp cô lấy Thần Mộc." Trương Thiên nói, Công chúa Lâu Lan không nói gì, chắc là đã mặc nhận ý này. "Lão đại, chúng ta có phải

hơi không đạo đức không, còn chưa vào nhà người ta, đã để ý đến thân thể người ta rồi." Bàn Tử ở một bên nói, ra vẻ thanh cao. "Cậu có đạo đức à?" Trương Thiên hỏi. "Hắc hắc, Bàn gia tôi cảm thấy, khi thảo luận, tiện thể đưa Bàn gia tôi vào, từ điển của Bàn gia tôi không có đạo đức." Bàn Tử ở một bên nói, nháy mắt với Trương Thiên.

Trương Thiên lập tức cạn lời.

Một hàng người đi trong đống vàng, lâu dần thì cũng đã tê liệt.

Rất nhanh, xuyên qua nhiều đống vàng, mọi người đến trước một vách núi.

Phía trước vách núi, có một cái hang núi lớn.

Hang núi gần như không thấy điểm cuối, một màu đen kịt, trông cực kỳ khủng khiếp.

Hang núi rộng khoảng trăm mét, gần như nuốt chửng cả ngọn núi.

Trương Thiên nhìn cái hang động thật sự, hắn biết, đây chính là thánh động mà Tinh Tuyệt Cổ Thành vẫn luôn canh giữ. "Đây chính là thánh địa mà Tinh Tuyệt Quốc vẫn luôn canh giữ, Quỷ Đồng, tương truyền, nơi này là lối vào thế giới hư huyễn." "Xà thần cư trú bên trong." Công chúa Lâu Lan ở một bên nói, Hồ Bát Nhất hít một hơi. "Dưới đây rốt cuộc sâu bao nhiêu, có xuyên xuống tâm Trái Đất không." Hồ Bát Nhất nói, hắn lấy ra một cây đèn hiệu, tiện tay đốt lên.

Rồi ném xuống.

Khi mọi người thấy đèn hiệu dần dần biến mất, mọi người cũng rõ nó rốt cuộc sâu đến mức nào.

Đây tuyệt đối là một cái động sâu hơn vạn mét, nếu không thì không thể không thấy một chút ánh sáng nào. "Lão đại, thứ này sâu quá, người mà rơi xuống, chẳng phải sẽ đập mũi dập mặt sao." Bàn Tử nói, Trương Thiên nhìn cái hang núi này, luôn cảm thấy có chút

vấn đề. "Đây chính là cánh cổng thông tới dị giới." Công chúa Lâu Lan lại một lần nữa nói.

Trương Thiên không khỏi có chút tò mò, nếu đây là cánh cổng, vậy tại sao khi họ vừa vào đường hầm ngầm trước đó, không gian truyền vào lại là gì?

Cái đó chẳng lẽ không phải không gian hư huyễn? "Trong này, có một cảm giác không nói nên lời." Ở một bên, Trương Khởi Linh mở lời nói.

Y luôn cảm thấy cái động này thật kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất cũng luôn cảm thấy có gì đó không ổn. "Lão đại, anh có phát hiện ra không, cái động này, hình như là một con mắt." Hồ Bát Nhất ở một bên nói, Trương Thiên gật đầu, quả thật cái động trông hơi bầu dục, thật sự có chút giống. "Kim Hồn Tệ chúng ta tìm thấy trước đó trên đó cũng có hình con mắt, có mối liên hệ nào không?" Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử từ túi áo móc ra một đồng Kim Hồn Tệ. "Lão Hồ thử xem?" Bàn Tử cười hắc hắc.

Trương Thiên nheo mắt nhìn về phía Bàn Tử. "Cái đồ này, không phải nói là không lấy sao?" "Cái đó, lão đại, tôi quen rồi mà, vừa nãy không biết sao trong túi lại có thêm một cái, có lẽ là tự chui vào túi Bàn gia tôi, tự chạy vào không thể trách tôi được." Bàn Tử cười hắc hắc, Trương Thiên vẻ mặt cạn lời.

Hồ Bát Nhất ném Kim Hồn Tệ vào, dần dần Kim Hồn Tệ cũng không còn tiếng động. "Chẳng lẽ không đúng?" Hồ Bát Nhất nhìn lên phía trên.

Ngay sau đó, thứ ở phía trên đỉnh đầu trực tiếp thu hút sự chú ý của hắn. "Lão đại, mau nhìn lên trên." Hồ Bát Nhất hô một tiếng, mọi người ngẩng đầu, ngay sau đó, chỉ thấy, phía trên đỉnh đầu, một đài đá xuất hiện.

Mà ở cuối lối đi trên đài đá, một quan tài bằng gỗ, cùng với một nấm linh chi khổng lồ đang tĩnh lặng nằm trên đài đá. "Đây là Thi Hương Ma Dụ!" Giọng Hồ Bát Nhất có chút run rẩy.

Còn trong mắt Trương Thiên thì hiện lên sự nóng bỏng.

Thi Hương Ma Dụ, là một loại bảo vật, trên đó phụ có linh hồn ma quỷ, không những có thể bảo vệ thi thể vạn năm không mục nát, quan trọng nhất là còn có thể khiến sinh vật sản sinh ảo giác.

Ảo giác của Thi Hương Ma Dụ này mạnh hơn nhiều so với linh đang trong nhà Trương Thiên, chắc không phải cùng đẳng cấp.

Hơn nữa thứ này máu của nó sẽ sinh ra hoa Bỉ Ngạn, tuyệt đối là một thứ bá đạo.

Nếu mang nó về nhà mình, chẳng phải hoa Bỉ Ngạn sẽ không phải lo lắng sao?

Tuy nhiên những điều này Trương Thiên cũng chỉ có thể nghĩ thôi, dù sao, nếu thứ này mang về, nói không chừng sẽ làm Hồ Ly nhỏ và Nhất Mi Đạo Nhân bị ảo giác. "Cây nấm to thật." "Chắc là ăn ngon lắm." Bàn Tử ở một bên lẩm bẩm, trong mắt hắn cũng toàn là chấn động. "Bàn Tử, thứ này không ăn được đâu, sẽ chết người đấy." Shirley Dương ở một bên nói, cô nhìn lối đi đó, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh tượng trong giấc mơ của mình.

Cảnh này quen thuộc đến mức nào. "Bàn gia tôi đương nhiên biết, chẳng qua là cây nấm này quá kỳ lạ." Bàn Tử nói, hắn cười khan một tiếng.

Công chúa Lâu Lan thì nhìn quan tài phía trên. "Cái đó chính là Côn Luân Thần Mộc, ngay cả khi Côn Luân Thần Mộc rời khỏi đất, nguồn nước và ánh nắng mặt trời, nó vẫn không khô héo, vẫn có thể tồn tại." "Loại thần mộc này đối với quỷ hồn mà nói, chính là dưỡng hồn mộc,

có thể nâng cao linh hồn, tu vi của chúng ta." Công chúa Lâu Lan nói, cô rõ ràng có chút khẩn thiết muốn cây Côn Luân Thần Mộc này.

Khi Bàn Tử nghe được tác dụng của thần mộc, trong lòng cũng chấn động, hắn nghĩ đến Phi Phi của mình, ừm, Bàn gia tôi cũng muốn! "Đợi lấy được cái gỗ mục này, Bàn gia tôi cũng muốn một khối!" Bàn Tử nghĩ trong lòng, nhưng không nói ra nhiều. "Ngay cả khi cô lấy được thần mộc này, cô mang đi bằng cách nào, hơn nữa, sau khi có được cô định đi đâu." Trương Thiên nhìn về phía Công chúa Lâu Lan.

Khuôn mặt tuyệt sắc của Công chúa Lâu Lan mang theo một chút kích động. "Đến một thế giới khác." Công chúa Lâu Lan thốt ra mấy chữ.

Trương Thiên ngớ người.

Chương 318

Người phụ nữ này, sẽ không điên đến mức nhảy vào Quỷ Đồng chứ.

Trương Thiên lúc này mới nghĩ đến lời của người thợ rèn trước đó, nói rằng Công chúa Lâu Lan đã điên rồi, bây giờ xem ra, may mắn là quả thật không sai. "Tôi sẽ cùng phụ vương của tôi đi, nơi đó, không có Phật giáo, cha tôi đối với tôi rất yêu thương." Công chúa Lâu Lan nói, trên mặt cô hình như có chút khát khao.

Trương Thiên hít một hơi, cô ấy trở về Lâu Lan Quốc, không phải để giải cứu những vong hồn của người dân.

Ngược lại cô ấy muốn bù đắp tuổi thơ khuyết thiếu của mình, lôi kéo quốc vương xuống nước.

Trương Thiên thật sự không nghĩ ra đôi cha con này rốt cuộc muốn làm gì, bèn cũng không nghĩ nữa. "Bên này có lối đi." Trương Khởi Linh ở một bên mở lời, ở không xa, một con đường đá dọc theo vách núi xuất hiện.

Con đường đá hơi hẹp, chỉ có thể một người cẩn thận đi qua.

Trương Thiên gật đầu, sau đó mọi người theo con đường đá bắt đầu đi lên.

Trương Khởi Linh thì không có chút ngạc nhiên nào với loại Thi Hương Ma Dụ này, ngược lại y có vẻ rất bình tĩnh.

Hồ Bát Nhất suốt đường đều nhìn Thi Hương Ma Dụ, hắn có chút tò mò về nấm linh chi này.

Thứ này khác với Thi Tham trước đó, thứ này đẹp hơn Thi Tham một chút. "Nếu không nhầm, ở phía bên kia lối đi, hẳn là có người của

Tiên Tri tộc." Trương Thiên thấy mấy người sắp đến chỗ lối đi của quan tài nữ vương, hắn không khỏi nghĩ đến nguyên cốt truyện.

Nếu không có sự khác biệt lớn, thì trong cái động bên cạnh hẳn là có quan tài tiên tri. "Lão Hồ, cậu xem, xung quanh mộ nữ vương, còn có khả năng nào có mộ huyệt tồn tại không?" Trương Thiên đột nhiên mở lời.

Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc. "Lão đại, xung quanh mộ nữ vương còn có mộ huyệt sao?

Cái này.." Hồ Bát Nhất có chút tiếc nuối nhìn Trương Thiên.

Dù sao đây là mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương mà, làm sao có thể còn có người nào to gan đến mức, dưới mộ huyệt của nữ vương lại tạo thêm mộ huyệt.

Nhưng Trương Thiên đã mở lời, Hồ Bát Nhất cũng không tiện phản bác, đành phải uyển chuyển mở lời.

Trương Thiên gật đầu. "Trong những bức bích họa trước đây, và trong sử ký, chẳng phải đã nói, trong dãy núi Zaglrama còn có một nhóm Tiên Tri tộc, tôi nghi ngờ, những người đó có lẽ ở bên trong." Trương Thiên nói.

Lý do nghi ngờ, chủ yếu vẫn là Trương Thiên đã đọc nguyên tác.

Hồ Bát Nhất nghe vậy cảm thấy Trương Thiên nói có lý, dù sao cẩn thận một chút chắc chắn không sai. "Trương đại ca trí nhớ của anh thật tốt, tâm tư thật tinh tế." Shirley Dương mở lời, cô không ngờ Trương Thiên lại còn nhớ chuyện Tiên Tri tộc. "Lão đại là người tinh tế nhất.." "Bàn Tử!" Thấy Trương Thiên trừng mình, Bàn Tử vội vàng ngậm miệng.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhìn về phía quan tài đó, y bất giác cảm thấy hô hấp dồn dập.

Thứ bên trong quan tài này, hình như còn lợi hại hơn bất kỳ ai mà y từng gặp.

Cảm giác áp bách này, ngay cả trong quan tài, cũng có thể cảm nhận được. "Thiên Cung Thập Bát Tượng, Thái Ất Định Càn Khôn, Phân Kim Thiền Sơn Thuật, Long Đàm Hiển Kỳ Trung." Hồ Bát Nhất không ngừng niệm một số khẩu quyết tầm mộ.

Đồng thời, la bàn của hắn cũng không ngừng quay.

Hồ Bát Nhất nhìn môi trường xung quanh, sắc mặt hơi tái đi. "Lão đại, mộ huyệt này cứ như xây đại vậy, quá khó phân biệt." Hồ Bát Nhất vẻ mặt phiền muộn.

Cái mộ huyệt này, không nói đến cách kiến trúc, mà chỉ là một cái đài một cái quan tài.

Chẳng có gì cả, tính toán thế nào đây. "Vậy không có cách nào sao?" Trương Thiên mở lời, nếu thật sự là như vậy, Trương Thiên đành phải ra tay thật sự, nổ động, tìm mộ.

Dù sao tìm thấy tiên tri trước, tỷ lệ đạo mộ thành công sẽ lớn hơn một chút.

Nếu tìm nữ vương trước, không biết bất kỳ phương pháp nào đối phó nữ vương, Trương Thiên sợ mình chết cũng không biết chết thế nào.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và những người khác sau khi đạo mộ xong, rất có khả năng đã chết, hắn đã nhìn thấy mắt của nữ vương, đi đến một thế giới song song khác.

Nơi đó đội khảo sát vẫn còn sống, các thành viên cũng sống sót, và họ cũng bị trúng lời nguyền.

Đương nhiên những điều này đều chỉ là suy đoán.

Hồ Bát Nhất nghĩ một lát. "Dùng Bàn Sơn Đạo Nhân nói không chừng có thể." "Nhưng sức phá hoại tương đối lớn." Hồ Bát Nhất nói, hắn nhìn về phía Trương Thiên. "Không sao, cứ tìm được đã rồi nói." Nói rồi, Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó, hắn lấy ra một tờ phù chú. "Âm nguyệt, quỷ thần, tham lang.." Hắn không ngừng khắc họa trên phù chú.

Rất nhanh, từng tờ phù chú được hắn làm ra. "Âm hồn nghe lệnh, Bàn Sơn, khai huyệt!" Hồ Bát Nhất lạnh lùng nói một câu, sau đó, chỉ thấy mấy tờ phù chú đó giống như sống lại vậy.

Bắt đầu chui vào khe đá không xa.

Ngay sau đó. "Bùm bùm." Sau mấy tiếng nổ, một cái hang đá bị nổ tung ra.

Trương Thiên nhìn mà ngớ người.

Trời ơi, với sức nổ như thế này, e rằng ngay cả văn vật trong mộ huyệt cũng bị nổ nát rồi.

Quả không hổ danh là Bàn Sơn Đạo Nhân.

Thân núi lúc này rung chuyển một chút, may mắn là mọi người bám chắc, không bị rơi xuống. "Vãi, bà nội, lão Hồ, cậu đánh rắm à, uy lực lớn thế." Bàn Tử chửi bới, vẻ mặt phiền muộn, vừa rồi suýt chút nữa rơi xuống chết rồi. "Nhìn, có địa động." Shirley Dương ở một bên mở lời, mặc dù cô ấy đang sốt ruột xem quan tài, nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc.

Trương Khởi Linh thu ánh mắt lại, nhìn về phía Trương Thiên.

Y trong đó cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh khác.

Trương Khởi Linh trong lòng có chút kinh ngạc, y còn không phát hiện ra mộ thất ẩn giấu đó, không ngờ lại bị Trương Thiên phát hiện.

Quả không hổ danh là hắn, tâm tư thật tinh tế. "Tiếng nổ vừa rồi hình như đã kinh động Thi Hương Ma Dụ trên quan tài, chúng ta mau vào động." Trương Thiên nói, mọi người gật đầu, sau đó vội vàng chạy vào bên trong.

Sau khi động bị nổ tung, một lối đi liền hiện ra.

Mà ở cuối lối đi, một gian nhĩ thất xuất hiện. "Vãi, thần rồi, thật sự có mộ thất, lão đại, anh là thiên lý nhãn à." Bàn Tử nhìn nhĩ thất không khỏi kinh hô một tiếng.

Mà khi nhìn thấy hai bộ xác khô ngồi trong nhĩ thất, Bàn Tử liền ngừng lại. "Cái này là cái gì vậy." Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc. "Đây không phải cái gì, đây chắc là tiên tri." Trương Thiên nhìn hai bộ xác khô đang ngồi khoanh chân, ánh mắt nghiêm túc.

Hai gã này, mới là chìa khóa để mình có thể giải mã hoàn hảo Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trương Thiên nghĩ là, không làm tổn hại cổ thành, giải mã hoàn hảo cổ thành, sau đó đợi các chuyên gia của hạ quốc đến mang hết những văn vật, Kim Hồn Tệ đó đi.

Giúp hạ quốc vĩ đại phục hưng mà thêm gạch thêm ngói.

Mà muốn thực hiện mục tiêu mang đi Kim Hồn Tệ, hai bộ xác khô này chính là chìa khóa!

Chỉ thấy trong một mộ thất không lớn, hai bộ xác khô mặc đồ kỳ dị xuất hiện trước mặt mọi người.

Trên đầu xác khô treo một số dải vải đỏ, quần áo trên người bị phong hóa có chút khô giòn, toàn bộ thi thể cũng trông đặc biệt khô quắt.

Trông như có thể tùy tiện đẩy đổ vậy.

Nhưng dù là vậy, hai thi thể đều ngồi thẳng tắp. "Lão đại, sao hai thi thể này lại ngồi ở vị trí khác nhau, một cái trước một cái sau." Bàn Tử nhìn một thi thể ở trước một thi thể ở sau mà nói. "Tôi nghĩ, hai người này chắc là quan hệ chủ tớ." "Đây chắc chắn là tiên tri của dãy núi Taglamakan rồi." Trương Thiên lại một lần nữa mở lời, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lần lượt nhìn sang.

Đặc biệt là Shirley Dương, cô cực kỳ muốn biết lời nguyền trên người mình làm sao để giải trừ. "Ở đây còn có một quan tài." Hồ Bát Nhất ở một bên mở lời, Trương Thiên cũng đưa ánh mắt nhìn lên.

Trương Khởi Linh thì đứng trước hai bộ xác khô, vẻ mặt không chút biểu cảm nào, trông có vẻ nghiêm túc, y rất tò mò, tại sao lại có loại tiên tri này.

Tiên tri có đoán được mình trước đây làm gì không.

Chương 319

"Lão đại thắp nến không?" Bàn Tử cười hắc hắc, Trương Thiên xua tay, quan tài này không có gì, thắp nến căn bản không cần thiết. "Cô Dương, cô thường xuyên mơ thấy, dự đoán tương lai, chắc có liên quan đến cái này phải không." Trương Thiên nhìn về phía Shirley Dương.

Shirley Dương biết mình cũng không giấu được nữa, đành trực tiếp mở lời. "Ừm, thực ra lần này tôi đến, không chỉ vì cha tôi." Cô nói xong, sau đó từ trước ngực lấy ra một cái Mạc Kim Phù.

Lấy ra, Hồ Bát Nhất nhận lấy Mạc Kim Phù, ừm, vẫn còn ấm. "Vãi, Mạc Kim Phù?

Lão Hồ, tại sao Mạc Kim Phù của cô ấy lại có mùi hương." Bàn Tử kinh hô một tiếng, sau đó chớp chớp mắt.

Hồ Bát Nhất một chưởng đánh bay Bàn Tử, cái đồ này mạch não thật kỳ lạ. "Cô cũng là đạo mộ giả, cố ý trà trộn vào đội chúng tôi, cô đi theo chúng tôi có mục đích gì?" Hồ Bát Nhất biểu cảm trở nên nghiêm túc.

Dù sao Lão Hồ trong những chuyện đại thị đại phi vẫn rất coi trọng.

Shirley Dương liền mở lời nói. "Ông ngoại tôi là truyền nhân cuối cùng của Bàn Sơn Đạo, ông ngoại không nói cho tôi quá nhiều thứ, những gì tôi biết cũng không nhiều." "Còn về việc tôi tại sao đến đây, là vì tôi là hậu nhân của Tiên Tri tộc, Tiên Tri tộc sau khi dự đoán lời tiên tri, liền bị giáng lời nguyền, không sống quá mấy chục tuổi." "Cho nên, tôi đến đây, chỉ là để giải trừ lời nguyền." Shirley Dương nói, Trương Thiên thì hoàn toàn không để ý, vì hắn đã sớm biết rồi.

Lúc này Trương Thiên đang nhìn lên quan tài của tiên tri.

Quan tài và nguyên tác hoàn toàn không giống nhau.

Trên quan tài nhỏ bé, lúc này lại vẽ năm người đang mở quan tài.

Rất rõ ràng chính là năm người Trương Thiên. "Chúng tôi lại dựa vào cái gì mà tin, cô không lại một lần nữa lừa chúng tôi." Bàn Tử ở một bên nói. "Trương đại ca cũng trúng lời nguyền, anh ấy có thể làm chứng cho tôi, loại lời nguyền này rất đáng sợ." Shirley Dương nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên xua tay. "Là như vậy." Trương Thiên mở lời nói, bản chất của Shirley Dương cũng không xấu, con người tương đối mà nói tốt hơn nhiều người khác rồi.

Thấy Trương Thiên đã mở lời, Bàn Tử cũng không làm khó cô ấy nữa. "Lão đại, anh có phải đã sớm biết rồi không." Bàn Tử ở một bên cười hì hì hỏi. "Biết chứ, một người vì tìm kiếm cha, mà đến hạ quốc, thậm chí còn đồng ý thay đổi lộ trình tìm kiếm, điều này bản thân đã rất kỳ lạ rồi." Trương Thiên nói.

Trên mặt Shirley Dương có chút xấu hổ.

Lúc đầu Trương Thiên hỏi cô ấy có thể đi thẳng qua sa mạc không, hóa ra cũng là một loại thăm dò sao? "Anh ấy thật tinh tế." Shirley Dương trong lòng nặng trĩu, loại người này, thật sự rất nguy hiểm. "Thôi được rồi, đã tiểu thư Dương đã gia nhập đội chúng ta, thì là người một nhà, không có nhiều vấn đề như vậy." Trương Thiên lại một lần nữa nói, Trương Khởi Linh cũng đi tới. "Trên người họ không có thi khí." Trương Khởi Linh mở lời.

Ý của y là, hai vị tiên tri này đã chết không thể chết hơn được nữa rồi. "Được, chúng ta mở quan tài." Nói rồi, Bàn Tử cũng không nói nhảm, một tay mở nắp quan tài.

Ngay sau đó một cái hộp đá thứ hai xuất hiện trước mắt mọi người.

Vì lần này, Trương Thiên không trực tiếp đi quấy rầy nữ vương, cũng không kinh động hoặc làm hại Thi Hương Ma Dụ, cho nên, không có ảo giác.

Đây cũng là điều Trương Thiên đã chuẩn bị trước, nếu không kinh động nữ vương, thì còn làm sao mà lén lút giở trò được. "Búp bê Nga à, nhiều hộp thế." Bàn Tử thấy còn có cái hộp đá thứ hai, tiện mồm than vãn một câu, sau đó Bàn Tử lại mở cái hộp đá thứ hai.

Hầu như toàn bộ quá trình không có chút nguy hiểm nào. "Lão đại, bên trong có một quyển sách da cừu." Bàn Tử mở ra, nhìn quyển sách da cừu bên trong hộp đá không khỏi mở lời nói. "Ồ?

Mở ra xem." Trương Thiên mở lời, sau đó Bàn Tử liền lấy quyển sách ra.

Mà Trương Thiên mắt tinh, sau khi Bàn Tử lấy cổ thư ra, Trương Thiên phát hiện, dưới cổ thư, lại còn có một miếng ngọc bội.

Ngọc bội có hình dạng rất kỳ lạ, giống con mắt, lại hình như không phải.

Giống như một miếng ngọc bội có hoa văn kỳ lạ. "Ở đây sao lại còn có một miếng ngọc bội." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn lấy miếng ngọc bội ra. "Trước đây tôi đã cảm nhận được một luồng sức mạnh bên trong, chắc là phát ra từ trên đó." Trương Khởi Linh hiếm khi mở lời nói nhiều như vậy.

Ngón tay trắng nõn của y nhận lấy miếng ngọc bội trong tay Trương Thiên.

Y khẽ nhắm mắt tinh.

Một luồng sức mạnh cổ xưa đặc biệt lưu chuyển quanh y. "Trên

đây, có sức mạnh dự đoán." Đột nhiên, Trương Khởi Linh mở lời, Trương Thiên cũng không biết, gã này làm sao mà biết được, nhưng xem ra hình như là vậy.

Trương Thiên cầm lấy ngọc bội cẩn thận xem xét.

Trong đầu truyền ra âm thanh. [Tiên Tri Ngọc Bội: Thượng phẩm Pháp Khí!] [Công năng vật phẩm: Sau khi người cụ thể đeo, có thể thấy trước tương lai.] [Giới thiệu vật phẩm: Ngọc bội truyền đời của Tiên Tri tộc, chỉ có người cụ thể mới có thể sử dụng năng lực bên trong, phải sử dụng ở địa điểm quy định (phạm vi Tinh Tuyệt Cổ Thành), giới hạn một lần!] Âm thanh trong đầu truyền đến, Trương Thiên hít một hơi.

Thứ này, đơn giản là bá đạo đến mức nổ tung.

Tiên tri một lần đã dự đoán được vị trí hiện tại của họ, nếu có thể dự đoán được sau này mình xuống mộ có gặp nguy hiểm không, thì sau này mình chẳng phải sẽ cao gối vô lo sao?

Mặc dù ý nghĩ rất đẹp, nhưng hiện thực rất tàn khốc, Trương Thiên biết thiên cơ bất khả lộ, thứ này cho dù có nhìn thấy e rằng cũng sẽ giống như vị tiên tri này, sớm tử vong thôi.

Nhìn một cái Shirley Dương.

Trương Thiên không định đưa cho cô ấy bây giờ.

Nếu cô ấy vừa có đã tò mò xem làm sao để giải trừ lời nguyền trên người mình, chẳng phải mình sẽ trở thành thằng ngu sao? "Miếng ngọc bội này không tệ, tôi cứ giữ trước." Trương Thiên mở lời, tiện tay bỏ miếng ngọc bội vào ba lô của mình.

Mọi người cũng không có ý kiến gì.

Mặc dù Shirley Dương cảm thấy ngọc bội hình như rất lợi hại, nhưng Trương Thiên đã mở lời, cô ấy cũng không thể nói nhiều.

Dù sao cả đội, Trương Thiên vẫn có quyền phát biểu.

Mọi người cũng không để ý nhiều đến miếng ngọc bội này nữa, sau đó, ánh mắt nhìn về phía quyển sách. "Cuốn sách này, chắc là do tiên thánh đã vẽ, ghi chép bí mật về Quỷ Đồng tộc, và cả hướng đi tương lai của chúng ta." Shirley Dương nhìn quyển sách da cừu trong tay, trong lòng có chút kích động.

Bên trong, liệu có phương pháp để họ tìm ra cách giải trừ lời nguyền không?

Trương Thiên cầm quyển sách da cừu, trong lòng cũng mang theo sự mong đợi, chậm rãi lật quyển sách da cừu trong tay.

Ngay sau đó, từng bức tranh nhanh chóng xuất hiện trước mắt mọi người. "Đây là bí mật về sự tồn tại của Quỷ Đồng tộc!" Nhìn những bức tranh trước mắt, Trương Thiên không khỏi mở lời. "Lão đại, bức tranh này nói về cái gì vậy?

Bàn gia tôi sao lại không hiểu?

Lúc thì rắn lớn lúc thì hang núi." Bàn Tử nhìn những bức tranh trước mắt, vẻ mặt đầy tò mò.

Trương Thiên liền tiếp tục mở lời. "Trong dãy núi Zaglrama có một truyền thuyết về Quỷ Đồng, mọi người đều muốn biết những thứ bên trong Quỷ Đồng, một ngày nọ, một đại tế tự đã tạo ra một con mắt khổng lồ, muốn nhìn rõ thế giới dưới lòng đất." "Và muốn có được năng lực nhìn rõ thế giới dưới lòng đất, thì phải tế tự Xà Thần, dân làng cống hiến những gia súc ít ỏi của mình, họ cầm những con vật đó lần lượt bắt đầu tế tự." Trương Thiên nói, Shirley Dương nhìn cuốn sách. "Có liên quan đến lời nguyền không?" Trương Thiên lắc đầu: "Tạm thời không có." Nói rồi, Trương Thiên tiếp tục lật trang. "Cùng với việc tế tự bắt đầu, đột nhiên dưới lòng đất tuôn ra vô số rắn đen, bắt đầu tấn công bách tính trong thành, những con rắn đen đó

tự nhiên chính là thuộc hạ của cái gọi là Xà Thần." "Nhiều dân làng vì thế mà thiệt mạng, và trong bộ lạc này cũng xuất hiện một tiên tri, cô ấy có thể dự đoán những điều chưa biết, và việc dự đoán cũng chỉ có thể trong phạm vi quy định." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất thì chậm rãi mở lời. "Địa điểm chỉ định chắc là khu vực dãy núi Zaglrama này, chắc là dự đoán theo khu vực." Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt hắn nhìn về phía vị tiên tri phía sau.

Trương Khởi Linh cũng tương tự nhìn về phía tiên tri, hai người trong lòng đều có chút tò mò, tại sao, họ có thể dự đoán tương lai. "Sau đó, bộ lạc này vì Quỷ Đồng dưới lòng đất được mở ra, mà sau đó liền bị nguyền rủa, tám trăm năm sau, lại một chủng tộc mới được thành lập trên đó, chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành cuối cùng." Trương Thiên nói, mọi người càng nhìn về phía quyển sách da cừu. "Vậy lão đại, nói như vậy, chẳng phải là, vị tiên tri này, còn là người được chôn cất ở đây sớm hơn sao?

Cô ấy thậm chí còn biết, nữ vương sẽ được chôn cất ở đây." Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc nói.

Trương Thiên khẽ gật đầu. "Theo lý thuyết thì là vậy, nhưng tôi rất tò mò, vị tiên tri này thật sự lợi hại đến vậy sao?

Ngay cả Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý năm xưa, e rằng cũng không dám lợi hại đến mức này." Trương Thiên nói, trong lòng hắn càng đầy tò mò về cái gọi là tiên tri này.

Chương 320

Trương Thiên ước tính, ngay cả khi tiên tri có thể dự đoán tương lai, thì cô ấy cũng cần phải tiêu hao một số thứ gì đó mới được. "Lão đại, đừng dừng lại chứ, đừng dừng lại, Bàn gia tôi muốn tiếp tục xem." Bàn Tử thấy Trương Thiên dừng dịch và bắt đầu nói linh tinh, sau đó vội vàng nói.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, sau đó tiếp tục mở lời. "Sau này, nữ vương sở hữu một đôi mắt có thể nhìn thấu Quỷ Đồng, cô ấy thậm chí còn nắm giữ năng lực triệu hoán rắn đen bằng ngọc nhãn." "Cũng chính vì vậy, các tiểu quốc xung quanh căn bản không phải đối thủ của nữ vương, rất nhanh liền cúi đầu xưng thần." Trương Thiên nhìn bức tranh trước mắt mà dịch. "Không đúng lão đại, nếu nữ vương có thể nắm giữ rắn đen, vậy làm sao cô ấy có thể bị đầu độc chết, rắn đen trên người bản thân đã mang kịch độc." Hồ Bát Nhất mở lời, đây cũng là vấn đề mà mọi người vẫn luôn muốn biết. "Trên đó viết, nữ vương tùy ý giết chóc, làm cho các tiểu quốc xung quanh dân không sống nổi, tội ác của cô ấy càng chọc giận chân thần, sau một trận bão, sa mạc đã chôn vùi toàn bộ cổ thành." "Và vô số sinh linh, rắn đen, ác linh đều bị chôn vùi trong cát." "Trong tương lai, sẽ có năm người sống sót đến đây, và trong số đó có một người là hậu duệ của tiên tri." Trương Thiên nói đến đây, mọi người dừng lại. "Cô Dương, cô là hậu duệ tiên tri, và phía sau đặc biệt nhấn mạnh thân phận của cô, e rằng, để đối phó nữ vương, vai trò của cô rất lớn." Trương Thiên mở lời.

Shirley Dương nhìn mình, tay không tự chủ được chỉ vào mình. "Tôi?" Cô có chút không thể tin nổi, dù sao mình còn không lợi hại bằng Trương Thiên và những người khác, nói chi đến vai trò rất lớn.

"Vì cuốn sách này đã nói, vậy chắc chắn có lý do nhất định, hơn nữa, cái gọi là chân thần đó, e rằng cũng không phải thứ tốt lành gì, một trận bão, không những giết chết vô số ác linh, đồng thời cũng giết chết vô số người." "Còn về việc Cô Mặc vương tử ám sát nữ vương, tôi nghi ngờ căn bản không thành công, cuối cùng nữ vương sở dĩ trường miên ở đây, e rằng vẫn là sợ cái gọi là chân thần kia." Trương Thiên nói, mọi người càng sững sờ.

Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, trong lòng càng bừng tỉnh. "Lão đại, tôi hiểu rồi!" "Trước đây, Cô Mặc vương tử ám sát nữ vương, cùng với sự phản bội của Quỷ Đồng tộc, những điều này đều nằm trong tay nữ vương, cô ấy có thể đã sớm nhận ra sự tồn tại của chân thần." "Cho nên, cố ý mượn việc này giả chết, sau đó trốn trong Côn Luân Thần Mộc, để lừa gạt cái chân thần kia, mà cơn bão cát kia căn bản không phải là yêu phong, mà là cơn bão của chân thần hủy diệt cổ thành." Hồ Bát Nhất nói, não của hắn quay rất nhanh.

Trương Thiên gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy.

Như vậy, việc Cô Mặc vương tử không có thực lực, lại có thể ám sát nữ vương cũng đã được giải thích.

Người ta nữ vương bản thân chỉ là giả chết mà thôi, căn bản không phải bị họ giết.

Còn về việc phù thủy giáng lời nguyền, người ta nữ vương bản thân đã là một lời nguyền, làm sao có thể sợ những thứ đó.

Nghĩ rõ những điều này xong, Trương Thiên cũng thoáng bừng tỉnh.

Bây giờ lại nghĩ đến quan tài dưới Thi Hương Ma Dụ, Trương Thiên sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Nói không chừng lúc này nữ vương đang đứng bên ngoài đợi họ.

Trương Thiên trong đầu hiện ra hình dáng của nữ vương, trong lòng run lên, lại có chút hoảng sợ. "Trong này, có phương pháp đối phó nữ vương không?" Shirley Dương nhìn quyển da nói. "Phía sau hình như còn mấy trang nữa." Trương Thiên nhìn quyển da, sau đó lật ra phía sau. "Cái này là cái gì vậy?

Căn bản không hiểu." Trương Thiên nhìn những bức tranh trước mắt, cả người đều sững sờ.

Chỉ thấy trên bức tranh, vô số vong hồn đen, cùng với nhiều thứ hỗn loạn được vẽ thành một khối.

Trông rất kỳ lạ.

Căn bản không hiểu được.

Hơn nữa, điều quỷ dị nhất là, những thứ trong bức tranh hình như bị biến dạng, trông vô cùng kỳ quái.

Trương Thiên lại lật ra phía sau, không còn gì nữa, chỉ còn lại một dòng chữ. "Quỷ nhãn kiến thiên nhật, trớ chú bán kỳ thân." Một đoạn lời ngắn, sau dòng chữ, không còn gì khác.

Trương Thiên khẽ cau mày, thứ này, chẳng có gì cả, uổng công mình mong đợi bấy lâu.

Tuy nhiên có thể từ phía tiên tri này, có được nhiều thông tin như vậy cũng coi như không tệ rồi. "Lão đại, trên đó hình như không viết cách đối phó nữ vương." Hồ Bát Nhất nói, còn lúc này Shirley Dương cũng có chút thất vọng. "Cũng không viết cách trừ bỏ lời nguyền." Hai người nói, Trương Thiên chậm rãi lắc đầu, chuyện lời nguyền này, chúng ta thực ra không cần vội, còn mấy năm nữa, chứ không phải là không còn. "Chúng ta bây giờ cần phải cân nhắc là, làm thế nào để không rơi xuống Quỷ Đồng, sau đó chinh phục, không đúng, tiêu diệt nữ vương." Trương Thiên nói, dù sao, nữ vương chưa chết, chắc là

đang ngủ say, đến lúc đó đối phó chắc chắn sẽ rất khó khăn. "Lão đại, chúng ta đông người mà, trực tiếp luân phiên tấn công." Bàn Tử trực tiếp mở lời.

Còn Trương Thiên thì nghĩ đến điều gì đó. "Đúng rồi, chúng ta còn có Quỷ Ngọc Tỷ, nếu Quỷ Ngọc Tỷ phát uy thì chẳng phải, có thể đánh luân phiên sao.." Trương Thiên nghĩ đến đây, trong lòng vui mừng, hắn càng nghĩ càng thấy khả thi.

Rất nhanh, Trương Thiên gạt bỏ một vài suy nghĩ trong lòng.

Dù sao vẫn chưa đến mức đó, hắn cũng không muốn sử dụng Quỷ Ngọc Tỷ.

Chắc chắn Quỷ Ngọc Tỷ khi dùng sẽ có tác dụng phụ, hơn nữa, những tiểu quỷ kia có khống chế được hay không cũng là một ẩn số. "Lão đại, không có cách nào đánh bại nữ vương, chúng ta phải làm sao đây?

Có còn muốn mở quan tài không?" Bàn Tử ở một bên hỏi, gã này quý mạng, đương nhiên không muốn đánh một trận không có sự chuẩn bị. "Đã đến rồi, Bàn Tử cậu không muốn xem nữ vương đó là loại yêu ma quỷ quái gì sao?" "Huống hồ, đồ của nữ vương chắc chắn không ít, chúng ta muốn có được thì e rằng vẫn phải đối mặt với nữ vương." "Quan trọng nhất là, dù chúng ta muốn đi, e rằng vẫn phải qua ải Lâu Lan công chúa." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều ngẩn ra, họ quên mất còn có chuyện Lâu Lan công chúa.

Nếu họ không muốn lấy đồ của nữ vương, Lâu Lan công chúa tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, dù sao thì Lâu Lan công chúa là người rất mạnh mẽ từ trong xương tủy.

Hơn nữa những chuyện cô ấy đã quyết định cơ bản sẽ không thay đổi, giống như việc công phá Lâu Lan quốc, ngàn năm qua chỉ cần có

thực lực là cô ấy lại đi, chưa từng dừng lại.

Lúc này, Côn Luân Thần Mộc ngay trước mắt, cô ấy gần như không thể bỏ cuộc.

Nếu họ bỏ đi, nói không chừng còn vì thế mà xảy ra một trận đại chiến. "Đi mở quan tài." Trương Khởi Linh ở một bên lên tiếng, mọi người nhìn về phía y. "Ối vãi, nhị ca đã lên tiếng rồi thì Bàn gia tôi yên tâm rồi!

Đi thôi, thách đấu nữ vương!" Thấy Trương Khởi Linh mở miệng, Bàn Tử không biết lấy dũng khí từ đâu ra, phất tay một cái, có vẻ rất hào hứng.

Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh. "Tôi muốn xem, bên trong có gì." Trương Khởi Linh thấy Trương Thiên nhìn mình, y nhẹ giọng nói.

Trương Khởi Linh đã canh giữ ở bên Chung Cực lâu như vậy, thứ như Tinh Tuyệt nữ vương này, y chưa từng thấy trong ký ức.

Đương nhiên trong lòng y mang theo sự tò mò. "Được, chúng ta xuất phát." "Dương tiểu thư, làm phiền cô đến lúc đó đặt bom trên vách đá kia, nếu chúng ta đánh không lại thì cứ để nữ vương đó đi sang Hư Huyễn Thế Giới." "Lão Hồ, Bàn Tử các cậu đi hỗ trợ Dương tiểu thư, Vương Phi, Lâu Lan công chúa, các cô là quỷ, nên xung phong đi đầu, công chúa, lúc đó cô đi phía trước, chúng ta lo lắng bị Thi Hương Ma Dụ khống chế." Trương Thiên chậm rãi lên tiếng, đơn giản nói qua về bố cục.

Vương Phi và Lâu Lan công chúa là quỷ, để họ đi phía trước, thứ nhất, không sợ huyễn giác của Thi Hương Ma Dụ, thứ hai, nếu Lâu Lan công chúa phản bội.

Vương Phi cũng có thể tạm thời ngăn cản, đến lúc đó mọi người

lại nghĩ cách khác.

Còn Trương Thiên cũng dự định, ở nơi cuối cùng, bố trí đại trận.

Lần này Trương Thiên tu vi đột phá, hơn nữa còn lĩnh ngộ được một chữ khác: "Binh!" Tục ngữ nói "Lâm Binh Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền Hành", mà Trương Thiên bây giờ mới có được chữ Binh.

Chữ Binh cũng có rất nhiều pháp thuật lợi hại, ví dụ như Tát Đậu Thành Binh, ví dụ như Khốn Binh Trận, v.v.

Lần này Trương Thiên định bố trí trận pháp ở phía sau, đến lúc đó, nếu Tuyết Lỵ Dương phá hủy không làm sập vách đá, thì sẽ dùng trận pháp, khi đó họ cũng có khả năng bỏ chạy.

Trương Thiên gần như đã nghĩ kỹ mọi đường đi nước bước, và cả đường lui sau này.

Một khi có tình huống đặc biệt nào đó, chúng ta cũng có đường lui. "Lão đại mau theo kịp!" Bàn Tử thấy mấy người Trương Thiên chưa theo kịp, vội vàng quay đầu gọi một tiếng.

Thấy vậy, mấy người Trương Thiên càng nhanh chóng theo lên.

Rất nhanh, mọi người ra khỏi hang núi do Hồ Bát Nhất mở ra.

Trên rìa vách đá, dưới một cột sáng màu lam u tối, một đóa Thi Hương Ma Dụ chưa nở đang vắt mình phía trước một chiếc quan tài.

Thi Hương Ma Dụ giống như đang ngủ say, toàn bộ nụ hoa đều vắt trên quan tài.

Còn bên dưới quan tài là vực sâu vô tận, người sợ độ cao cẩn thận. "Bông hoa này, nhìn héo tàn thế, chẳng chút tinh thần nào." Bàn Tử nhìn bông hoa trước mắt, nhỏ giọng lầm bầm. "Công chúa, cô nên xuất hiện rồi chứ, Thần Nhãn ở đâu?" Trương Thiên nhìn về phía

ngọc bội khác trên người Bàn Tử.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lâu Lan công chúa xuất hiện trong động. "Thần Nhãn, ở trên cổ nữ vương, mọi người đều biết mắt của nữ vương có thể nhìn thấu Hư Vô, đi đến Hư Huyễn Không Gian." "Nhưng, điều họ không biết là, muốn mở Hư Vô Không Gian thì nhất định phải có chìa khóa của cô ấy." "Nếu anh có thể lấy được chìa khóa, cộng thêm Ngọc Nhãn mà anh đã có trước đó, thì có thể tiến vào Hư Vô Không Gian." Lâu Lan công chúa cũng không né tránh, trực tiếp nói ra.

Trương Thiên nghĩ đến con mắt trên đài thờ trước đó, hắn liền biết, tuyệt đối có tác dụng.

Sau khi cô ấy nói xong, Vương Phi cũng bước ra.

Toàn thân y phục đỏ, Vương Phi mặc một trường bào đỏ thẫm, trên khuôn mặt tinh xảo có một chút vẻ đẹp cổ điển. "Hồng y." Lần đầu tiên thật sự nhìn thấy Vương Phi, Lâu Lan công chúa lại ngẩn ra, cô ấy không ngờ, bên Trương Thiên lại còn có một Hồng Y Lệ Quỷ.

Nếu lệ quỷ này, cộng thêm nhóm Trương Thiên động thủ với mình, thì Lâu Lan công chúa không có quyết tâm nào có thể đánh bại họ.

Trương Thiên này giấu cũng thật sâu.

Lâu Lan công chúa thầm nghĩ trong lòng, càng trở nên cẩn thận hơn một chút.

Chương 321

"Tôi đi phía trước, các anh đi phía sau." Lâu Lan công chúa nói, mọi người gật đầu, bắt đầu đi về phía vách đá.

Vương Phi nhìn về phía Côn Luân Thần Mộc, trong lòng cô ấy sao lại không muốn khúc gỗ này chứ, đây là một cơ duyên, nói không chừng bản thân còn có thể nhân đó mà lên thêm một tầng thực lực.

Vương Phi đã quyết định rồi, nếu có cơ hội cô ấy cũng muốn đi tranh đoạt một chút, ít nhất là lấy được một khúc gỗ, như vậy cô ấy thậm chí có thể dùng Côn Luân Thần Mộc để tạo một nơi thích hợp cho mình cư trú.

Sau này cũng không cần ký sinh trong ngọc bội vỡ nữa.

Đến trước vách đá, Tuyết Lỵ Dương bắt đầu bố trí bom xung quanh.

Cô ấy lấy hết số bom ít ỏi trong ba lô ra.

Còn Trương Thiên thì khắc họa một Khốn Binh Trận, như vậy, nếu họ đánh không lại thì khả năng chạy thoát thành công sẽ lớn hơn.

Sau khi mọi thứ được sắp xếp ổn thỏa, Trương Thiên bắt đầu đi vào bên trong.

Lâu Lan công chúa đi phía trước, Vương Phi thứ hai, Trương Khởi Linh thứ ba.

Trong số mọi người còn kéo dãn khoảng cách. "Trên cánh hoa của Thi Hương Ma Dụ sẽ tỏa ra một mùi hương độc đáo, sẽ khiến người ta bị ảo giác, chỉ cần đặt chân lên vách đá là sẽ tiến vào phạm vi của nó." Trương Thiên nói, mấy người gật đầu. "Lão Hồ, Bàn Tử, Dương tiểu thư, chúng ta chia nhau hành động, các cậu ở phía sau tiếp ứng

chúng ta, chúng ta đi phía trước xem sao." Trương Thiên nói.

Dù sao thì hậu phương vẫn cần có, Hồ Bát Nhất lại mang hào quang nhân vật chính, đến lúc đó, cho dù bản thân gặp khó khăn, Hồ Bát Nhất tương trợ, nói không chừng còn có thể chạy thoát.

Hồ Bát Nhất và ba người Bàn Tử gật đầu, còn bốn người Trương Thiên và Trương Khởi Linh thì đặt chân lên vách đá.

Trương Thiên biết, một khi đặt chân lên vách đá, đó chính là địa bàn của Thi Hương Ma Dụ, nhất định phải nhanh chóng đi qua. "Khởi Linh, cẩn thận xung quanh, có thể tôi không phải là tôi." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu, ảo giác, y đã gặp quá nhiều rồi, đối với chuyện này không hề để tâm.

Hơn nữa Trương Khởi Linh còn có thuộc tính xóa bỏ ảo giác, nên y không sợ.

Trương Thiên nhìn về phía Thi Hương Ma Dụ trước mắt, đến gần hơn mới có thể nhìn rõ.

Cánh hoa Thi Hương Ma Dụ màu tím, bên trong nụ hoa có rất nhiều nhụy hoa màu vàng, tổng thể rộng năm mét, trông cực kỳ kỳ lạ.

Ngay lúc này, trong đầu hắn cũng truyền đến giới thiệu về Thi Hương Ma Dụ trước mặt. "Sinh vật: Thi Hương Ma Dụ" "Năng lực sinh vật: Có thể trong phạm vi phóng ra khí vị mê hoặc độc đáo, có thể mê hoặc tất cả sinh vật!" "Giới thiệu sinh vật: Một loại thực vật sinh trưởng trong mộ huyệt, cực kỳ quý hiếm, cánh hoa có thể chế tác thành Ma Dụ Hương, nhụy hoa có thể chế tác thành Ma Dụ Đan!" "Ma Dụ Hương: Vật này trong phạm vi nhất định có thể khiến người ta tiến vào huyễn giác." "Ma Dụ Đan, sau khi uống, có tỷ lệ miễn dịch huyễn cảnh dưới cấp một!" Tiếng nói không ngừng truyền đến trong đầu.

Trương Thiên đã sắp xếp lại những thông tin này một lượt.

Khi nhìn lại Thi Hương Ma Dụ, ánh mắt Trương Thiên đã thay đổi.

Quái vật lớn trước mắt này, đâu còn là một thứ đáng sợ, ngược lại, chính là một bảo bối lớn sống sờ sờ a. "Không đúng, nếu Ma Dụ Đan có thể miễn dịch huyễn giác dưới cấp một, vậy Thi Hương Ma Dụ này chẳng phải có thể phóng ra huyễn cảnh cấp một sao?" "Thế nhưng, huyễn cảnh cũng có cấp độ à?" Trương Thiên ngẩn ra một chút, nhưng hắn đã đặt chân lên đài đá, cũng không cho phép hắn nghĩ nhiều nữa. "Nhanh lên!" Trương Thiên thấp giọng nói.

Mọi người không khỏi tăng tốc độ.

Lúc này, trên đài đá, Thi Hương Ma Dụ vốn đang ngủ say đột nhiên run rẩy, trực tiếp lung lay.

Giống như một cây cỏ nhỏ lung lay theo gió.

Đồng thời, từng đợt phấn hoa phun ra từ bên trong Thi Hương Ma Dụ, những hạt phấn đó bắt đầu lan tràn dọc theo đài đá.

Tốc độ cực nhanh, đồng thời, hai người Trương Thiên cũng phát hiện ra điều bất thường, Trương Thiên càng vội vàng đi đến rìa đài đá để tránh. "Đừng để phấn hoa chạm vào." Trương Thiên nhẹ giọng nói, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, khi nhìn thấy xung quanh mình, Trương Thiên sững sờ.

Chỉ thấy, xung quanh hắn làm gì còn có ai, thậm chí cả bóng Trương Khởi Linh cũng biến mất.

Trương Thiên hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho lòng mình bình tĩnh.

Lúc này, trong phòng thẩm phán.

Vô số người thấy Trương Thiên tiến vào huyễn cảnh, trong lòng không khỏi giật mình. 【Bông hoa lớn thế này, trông kỳ lạ ghê.】 【Tôi cảm giác, Thi Hương Ma Dụ này vẫn ổn, chỉ là cái gọi là tiên tri kia, đúng là chuyện vớ vẩn, cũng chẳng tiên đoán được thứ gì mà.】 【Tôi lại không ngờ, Tinh Tuyệt Cổ Thành lại có nhiều lịch sử như vậy.】 【Các bạn nói xem, huyễn cảnh trông thế nào?

Tôi cũng muốn đi trải nghiệm một chút.】 【Đi nghĩa địa đi, nói không chừng ở đó có thể thỏa mãn bạn, nói không chừng còn có thể nghe được chuyện khi họ còn trẻ.】 Hiện trường mọi người càng bàn tán xôn xao.

Trần Hề nhìn Thi Hương Ma Dụ trước mắt, lại có chút kinh hãi.

Thứ này, làm sao mà lớn như vậy, hơn nữa loại phấn gây ảo giác kia, chắc là khí độc phải không? "Huyễn giác loại này, hẳn là cảm giác giống như ăn phải nấm độc, trong loại phấn hoa này có độc, nói không chừng đeo mặt nạ phòng độc thì sẽ không sao." Trần Hề thầm nghĩ, còn lúc này ở bên ngoài, Lý giáo sư và những người khác đã kích động không thôi. "Mau nhìn kìa, là Côn Luân Thần Mộc!

Thứ này đúng là quốc bảo!

Nếu mà đặt trong bảo tàng, thì đúng là bảo vật trấn viện!" Một giáo sư kích động nói. "Ai, thật đáng tiếc, thần mộc đã bí ẩn biến mất, e rằng không thể tìm thấy nữa." Một nhóm người nói, còn Lý giáo sư thì nhìn thần mộc và cái Quỷ Động bên dưới trầm mặc rất lâu. "Một Hư Huyễn Thế Giới khác, thật sự tồn tại sao?" Lý giáo sư thầm nghĩ, với tư cách là giáo sư khảo cổ, đối với những điều này, ông ấy đương nhiên vô cùng tò mò.

Ông ấy muốn đích thân đi nghiên cứu, nhưng đây đã là chuyện của trăm năm trước rồi, e rằng ông ấy có nghĩ cũng không tìm thấy được.

Trong màn hình.

Trương Thiên nhìn mọi thứ trống rỗng xung quanh, hắn đảo mắt một cái.

Vội vàng đi về phía quan tài.

Hiện tại điều duy nhất Trương Thiên có thể làm là cố gắng không để cơ thể mình lại gần vách đá.

Chỉ cần bản thân không lại gần vách đá, thì tính mạng sẽ được đảm bảo.

Hơn nữa chỉ cần bản thân không rơi vào Quỷ Động, thì Thi Hương Ma Dụ sẽ không làm gì được hắn.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên càng đeo Bát Quái Kính lên cổ mình, đồng thời, Bát Quái Kính đã hình thành cho Trương Thiên một lá chắn nhỏ có thể che chắn cho bản thân. "Lão đại." Ngay khi Trương Thiên sắp đến gần quan tài, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng.

Là của Bàn Tử, Trương Thiên khẽ nhíu mày, hắn quá hiểu huyễn cảnh rồi, những âm thanh này tuyệt đối không thể nghe.

Không để ý đến tiếng nói đó, Trương Thiên ba bước thành hai bước, rất nhanh đã đến trước quan tài của nữ vương.

Chiếc quan tài này không có nắp, chỉ có một lớp vỏ bọc, còn bên trong quan tài, thi thể nữ vương đang nằm thẳng ở đó.

Nữ vương mặc một trường bào màu đen vàng, trên đầu đội một chiếc mũ, Trương Thiên ước tính chiều cao tổng thể khoảng một mét bảy tám, coi như là một người khá cao rồi.

Còn trên mặt nữ vương, còn đeo một chiếc mặt nạ màu đỏ thẫm.

Đây là quỷ diện.

Dưới chiếc mặt nạ này, lại là một khuôn mặt không nhìn rõ, có lẽ do sống lâu năm trong Quỷ Động, da thịt nữ vương trắng bệch một

cách bất thường.

Còn ngón tay cô ấy lúc này đang đan xen vào nhau, đặt trên bụng dưới, móng tay hơi dài, màu đỏ có hoa văn vàng, căn bản không cần làm móng. "Xoạt xoạt." Lúc này, trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh, Thi Hương Ma Dụ lại không có động tĩnh gì.

Trương Thiên không để ý đến Thi Hương Ma Dụ kia, hắn nhìn về phía quan tài nữ vương. "Côn Luân Thần Quan: Chế tạo từ thần mộc núi Côn Luân, có thể bảo quản thi thể vạn năm không mục nát." "Tác dụng: Dưỡng hồn, dưỡng thi, có thể tư dưỡng quỷ hồn, giúp quỷ hồn tăng cường thực lực." Giới thiệu vang lên trong đầu.

Trương Thiên chợt nhận ra điều không ổn. "Không đúng, không đúng, tại sao chỉ có giới thiệu về quan tài mà không có về nữ vương." "Lão đại!" Đột nhiên một tiếng nói phá vỡ ảo tưởng của Trương Thiên, chỉ thấy phía sau, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đang kéo hắn, trên mặt hai người có vẻ lo lắng. "Lão đại, không thể lên phía trước, phía trước là vách đá." Bàn Tử kích động nói.

Trương Thiên chợt chớp mắt, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy mình đã đứng trước vách núi.

Và hắn chỉ cần tiến thêm một bước, hoặc nói cách khác, vừa nãy chỉ cần hắn lấy chiếc mặt nạ trên mặt nữ vương, hắn đã có thể rơi xuống vách đá.

Trong lòng không khỏi toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Trương Thiên nhìn về phía sau, bóng Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lại biến đổi, lúc này lại biến thành Trương Khởi Linh.

Trương Thiên lùi lại một bước, nhìn xung quanh, lúc này hắn hóa ra cũng chỉ vừa mới đến trung tâm vách đá, vẫn chưa đến gần quan tài.

Còn giới thiệu vừa nãy, đương nhiên là của Côn Luân Thần Mộc. "Huyễn cảnh này, không hổ là huyễn cảnh cấp một." Trương Thiên thầm nghĩ trong lòng, hắn lại nhìn xung quanh, phía trước Vương Phi và Lâu Lan công chúa đang đi về phía trước, còn Trương Khởi Linh đang giữ chặt lấy hắn.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đang gọi từ bờ sông không xa.

Mọi thứ dường như đã trở lại bình thường.

Trương Thiên cảm nhận được vị tanh ở khóe miệng, hắn sờ thử.

Trên tay có chút máu đỏ. "Đây là máu sao?" Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Chương 322

Hắn nhìn Trương Khởi Linh một cái, lúc này trên tay Trương Khởi Linh có một vết cắt nhỏ. "Kỳ Lân Huyết có tác dụng giúp người ta giữ tỉnh táo." Trương Thiên nghĩ đến đây, nhìn Trương Khởi Linh với ánh mắt cảm kích.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía trước. "Tôi vừa lên đây, cũng tiến vào huyễn cảnh, nhưng nó không làm gì được tôi." Trương Khởi Linh nói, Trương Thiên nghĩ đến điều gì đó.

Trương Khởi Linh mất trí nhớ, cho dù có huyễn cảnh, có thể cũng không có ký ức để dựa vào, rất dễ khiến huyễn cảnh thất bại.

Lúc này, bên Lâu Lan công chúa truyền đến âm thanh. "Tìm thấy rồi." Chỉ thấy, giữa vách đá, một cây trường thương được Lâu Lan công chúa nhặt lên, lúc này, trên mặt Lâu Lan công chúa có thêm một chút tươi cười. "Phụ vương, người vô tình, đừng trách con vô nghĩa!" Giọng cô ấy lạnh nhạt, khoảnh khắc tiếp theo trường thương đã chĩa về phía Trương Thiên. "Cô ta trúng huyễn thuật!" Thấy cảnh này, Trương Thiên ngẩn ra một chút, Thi Hương Ma Dụ này tàn độc vậy sao?

Ngay cả quỷ cũng có thể mê hoặc? "Cô ta bị mê hoặc rồi, cẩn thận một chút." Trương Khởi Linh ở một bên nói, hai người đã sẵn sàng chiến đấu. "Hú ~ sợ chết Bàn gia rồi, vừa nãy lão đại suýt chút nữa thì rơi xuống hố rồi, may mà có nhị ca, nhị ca thật tốt." Bàn Tử ở một bên nói, vỗ vỗ ngực, trên mặt có chút may mắn. "Không đúng, công chúa kia hình như cũng trúng huyễn cảnh." Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng, thần sắc nghiêm túc. "Ối giời ơi, Bàn gia đã nói rồi, cái thứ đó nhất định không thể tin, một con quỷ mà cũng bị mắc kẹt trong huyễn cảnh

được, nhìn phi phi nhà tôi xem không phải tốt hơn sao." Bàn Tử nói, trong mắt lại có chút kiêu ngạo. "Hừ, giam cầm ta nhiều năm như vậy, bây giờ ta cuối cùng cũng có cơ hội báo thù rồi." Khoảnh khắc tiếp theo, Vương Phi cũng đột nhiên quay người, trong giọng nói mang theo chút vẻ hung ác. "Bốp bốp..." Lúc này, trên mặt Bàn Tử vừa nói xong như thể xuất hiện hai dấu bàn tay.

Bàn Tử ngớ người. "Ối vãi, lão Hồ, mau nói cho Bàn gia, những thứ này đều là giả đi!" Bàn Tử ở một bên nói, hắn thật sự không tin, phi phi lại có thể tát thẳng mặt hắn với tốc độ ánh sáng.

Điều này đơn giản là đang vũ nhục nhân cách Bàn gia. "Bàn Tử, Vương Phi hình như cũng bị ảo giác." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử mặt đầy uất ức.

Tốt thật, vừa nói xong thì lại đến cảnh này, đơn giản là đang đùa giỡn mà. "Không được, Bàn gia phải đi cứu phi phi." Bàn Tử lẩm bẩm, rồi trực tiếp xông tới. "Ai!

Phía trên rất nguy hiểm!" Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh gọi một tiếng, nhưng Bàn Tử đã xông lên đài đá rồi.

Có lẽ là do phấn hoa đã bị Trương Thiên và Trương Khởi Linh chặn lại, Bàn Tử không bị ảo giác. "Xem ra có một trận chiến khó nhằn phải đánh rồi." Trương Thiên nhàn nhạt lên tiếng.

Thi Hương Ma Dụ này tuyệt đối có linh tính, nếu không thì trước đó không mê hoặc hai con quỷ Lâu Lan công chúa, mà bây giờ lại đột nhiên mê hoặc hai quỷ hồn đó.

Chắc là thấy mình và Trương Khởi Linh không bị mê hoặc được, nên mới bỏ cái chính chọn cái phụ.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên đã rút Đào Mộc Kiếm ra. "Lão đại, phi phi bị mê hoặc rồi, làm sao bây giờ?" Lúc này Bàn Tử chạy đến,

mặt đầy lo lắng. "Những huyễn giác này sẽ coi chúng ta là người mà họ ghét nhất trong lòng, vì vậy chúng ta chỉ cần đánh thức họ là được." Trương Thiên nói, còn lúc này, Lâu Lan công chúa đã cầm trường thương xông ra.

Trường thương lóe lên từng đợt mũi thương.

Bởi vì bản thể Lâu Lan công chúa không ở trạng thái đỉnh phong, lúc này thực lực Lâu Lan công chúa nhiều nhất cũng chỉ ở khoảng Đại Tông Sư.

Vì vậy, Trương Thiên và Trương Khởi Linh đối phó cô ấy cũng sẽ không quá khó.

Chủ yếu vẫn là Vương Phi, gã đó gần đây tu luyện tốc độ quá nhanh, thực lực e rằng đã sớm vượt ngoài dự liệu của Trương Thiên. "Tôi đối phó cô ta." Trương Khởi Linh nói, nhìn về phía Lâu Lan công chúa. "Cậu cẩn thận đấy." Trương Thiên nói, nhìn về phía Vương Phi với mái tóc đã biến thành rất dài, như những mũi kim.

Vương Phi này có vẻ hơi bạo nộ. "Bàn Tử, vợ cậu đang chìm vào hồi ức, chắc là về phía Quan Vũ Lỗ Thương Vương, tôi đề nghị cậu tự mình giải quyết, có thể xúc tiến tình cảm của hai người." Trương Thiên nói, Bàn Tử nghiêm túc gật đầu. "Mà nói, lão đại, Bàn gia tôi làm sao phải đi tìm hiểu?" Bàn Tử có chút tò mò.

Trương Thiên cười cười. "Tương truyền nhụy hoa Thi Hương Ma Dụ có thể khiến người ta tiến vào huyễn giác, hai người các cậu cùng tiến vào chắc là được, tôi cầm chân, cậu đi lấy nhụy hoa." Trương Thiên nói, Đào Mộc Kiếm trên tay đã bốc cháy. "Được, đa tạ lão đại, tôi sẽ nhanh đi nhanh về." Bàn Tử mặt đầy cảm kích, sau đó càng xông ra ngoài. "Dục Hỏa Thần Phượng, thần hỏa trợ ta." Trương Thiên lẩm nhẩm một câu đạo thuật trong miệng, khoảnh khắc tiếp theo, thần hỏa trên Đào Mộc Kiếm càng thiêu đốt dữ dội. "Xoạt xoạt."

Lúc này, mái tóc dài của Vương Phi như gai nhọn bao vây toàn bộ đài, những sợi tóc dày đặc đánh về phía Trương Thiên.

Rõ ràng, cô ấy đã coi Trương Thiên là cái gọi là Lỗ Thương Vương.

Trương Thiên mặt đầy uất ức, tại sao không coi Bàn Tử là Lỗ Thương Vương chứ? "Từ trước đến nay, cô căn bản chưa hoàn toàn chấp nhận Bàn Tử, trong lòng vẫn còn vướng bận, hôm nay cứ để Bàn Tử giải trừ nút thắt trong lòng cô đi." Trương Thiên lẩm bẩm, Đào Mộc Kiếm vung lên.

Ánh lửa đỏ thiêu đốt từng tấc tóc dài đang đánh tới.

Đồng thời, bóng dáng Trương Thiên như quỷ mị, lao về phía Vương Phi.

Bên Trương Khởi Linh. "Đang đang đang." Hắc Kim Cổ Đao và trường thương của Lâu Lan va chạm, phát ra âm thanh giòn tan.

Đồng thời, trên mặt Lâu Lan công chúa có thêm một chút bi thương.

Trương Khởi Linh thấy vậy, khẽ nhíu mày kiếm, bước chân nhanh hơn.

Bóng đen không ngừng lóe lên, dưới hắc bào, Trương Khởi Linh giống như một quỷ mị. "Ta chỉ hy vọng, ta có thể mãi mãi hưởng thụ tình yêu đó mà thôi, ta sẽ mang ngươi đi." Lâu Lan công chúa lẩm bẩm, trường thương của cô ấy mạnh mẽ đâm ra, tốc độ cũng cực nhanh. "Bà nội nó, vì phi phi, Bàn gia tôi liều mạng!" Bàn Tử lúc này đã xông đến trước Thi Hương Ma Dụ.

Nụ hoa khổng lồ đang lung lay.

Thi Hương Ma Dụ không có tính công kích, sở trường của nó là gây ảo giác, khiến người của mình tấn công người của mình.

Bàn Tử nhìn qua quan tài. "Cho Bàn gia mượn một lát nhé." Bàn Tử nói rồi bò lên thân Thi Hương Ma Dụ, sau đó mạnh mẽ móc vào trong nụ hoa, một khối nhụy hoa màu vàng được hắn đào ra.

Nhụy hoa chính là vật màu vàng trong nụ hoa, có rất nhiều, hơn nữa thực vật đào ra cũng sẽ không chết.

Cảm nhận được thứ trên cơ thể, Thi Hương Ma Dụ lung lay càng dữ dội hơn.

Bàn Tử nắm đúng cơ hội, một bước nhảy xuống, rồi vội vàng chạy về phía Trương Thiên. "Tu vi của Vương Phi rốt cuộc đã đạt đến mức nào rồi, lại khó đối phó đến vậy." Trương Thiên bị tóc quấn quanh, đồng thời, tốc độ của Vương Phi thật sự quá nhanh, Trương Thiên dù là Đại Tông Sư mà cũng có chút không theo kịp. "Lão đại, Bàn gia đến rồi!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, sau đó vội vàng chạy tới. "Mau, nhét vào miệng vợ cậu!" Trương Thiên hét lên, Bàn Tử càng chạy về phía Vương Phi.

Vương Phi thấy Bàn Tử chạy đến, trong mắt cô ấy bóng dáng Bàn Tử lại biến thành Chu Vương kia.

Vương Phi nghĩ đến Chu Vương, trong đầu cô ấy hiện lên cảnh mình bị ép gả.

Cô ấy ngây người một chút, cũng chính là khoảnh khắc này Bàn Tử đã nhét cái khối sền sệt đó vào miệng Vương Phi.

Lúc này Bàn Tử cũng đồng thời ăn một miếng.

Thấy cảnh này, Trương Thiên giơ ngón tay cái lên. "Không hổ là Bàn Tử." Sau khi nói một câu, chỉ thấy mái tóc xung quanh hắn bắt đầu tan biến, đồng thời, Vương Phi và Bàn Tử ngất xỉu trên vách đá. "Chúng ta mau đi!" Hồ Bát Nhất thấy vậy, dẫn Tuyết Lỵ Dương càng chạy lên trên, hai người hợp sức kéo Bàn Tử và Vương Phi đang ngất

xỉu đến khu vực an toàn.

Khi Tuyết Lỵ Dương lần nữa nhìn thấy quan tài không xa, cô ấy dường như bị mê hoặc, ánh mắt nhìn thẳng vào quan tài, bước chân có chút vô thức di chuyển.

Lúc này Trương Thiên thấy Bàn Tử đã đến khu vực an toàn, hắn không chút do dự, cầm dao lao về phía Thi Hương Ma Dụ khổng lồ kia. "Chém!" Một nhát dao chém xuống, Thi Hương Ma Dụ bị Trương Thiên chém thành hai nửa.

Còn nụ hoa khổng lồ đang rơi xuống Quỷ Nhãn.

Thi Hương Ma Dụ bản thân lực công kích không mạnh, chỉ có mê hoặc, dây leo mà thôi, đối với Trương Thiên uy hiếp không lớn lắm.

Trương Thiên thấy vậy vội vàng chém xuống một khối nhụy hoa lớn từ Thi Hương Ma Dụ, còn toàn bộ Thi Hương Ma Dụ thì rơi vào Quỷ Nhãn.

Không còn Thi Hương Ma Dụ, quan tài nữ vương lại có thêm chút quỷ dị.

Chương 323

Còn toàn bộ cây cầu lại bắt đầu nở rộ Bỉ Ngạn Hoa. "Dương tiểu thư, cô muốn làm gì vậy?" Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng Hồ Bát Nhất, Trương Thiên chợt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tuyết Lỵ Dương lại với đôi mắt đờ đẫn đi về phía quan tài.

Bỉ Ngạn Hoa nở đầy cả lối đi.

Những đóa hoa đỏ tươi càng đua nhau nở rộ, những đóa hoa đó giống như từng đóa hoa máu, rực rỡ đến vậy, quỷ dị đến vậy. "Dương tiểu thư, Dương tiểu thư, cô mau tỉnh lại đi!" Hồ Bát Nhất ở một bên kéo Tuyết Lỵ Dương, nhưng mặc kệ hắn gọi thế nào, Tuyết Lỵ Dương vẫn không hề động đậy. "Tôi bị làm sao thế này?" Ngược lại, Lâu Lan công chúa vì Thi Hương Ma Dụ bị chém giết mà tỉnh lại.

Cô ấy nhìn Trương Khởi Linh đang đối đầu với mình, đầu có chút choáng váng. "Cô bị mê hoặc." Trương Thiên lên tiếng, ánh mắt hắn nhìn Tuyết Lỵ Dương, không biết tại sao, Trương Thiên có thể cảm nhận được một cỗ tà khí từ trên người Tuyết Lỵ Dương. "Cô ấy trúng tà rồi, có lẽ có liên quan đến thứ bên trong." Trương Khởi Linh ở một bên lên tiếng, giọng không lớn, nhưng ánh mắt lại có chút nghiêm túc. "Lão Hồ, cậu đưa Dương tiểu thư sang bên kia nghỉ ngơi." Trương Thiên thấy vậy, biết không thể để Tuyết Lỵ Dương đi tiếp nữa.

Đi nữa thì sẽ đến chỗ quan tài, đến lúc đó chắc chắn sẽ rất khó xử lý. "Nhưng lão đại, cái này tôi không khống chế được ạ." Hồ Bát Nhất kéo Tuyết Lỵ Dương, không biết Tuyết Lỵ Dương lấy đâu ra sức lực, Hồ Bát Nhất căn bản kéo không nổi. "Trấn Tà Phù." Trương Thiên lấy ra một tấm phù lục, sau đó tại chỗ vẽ bùa, khi tu vi đạt đến một trình độ nhất định, tay cũng sẽ vẽ bùa được, nhưng cần dùng đến máu của

mình.

Máu của Trương Thiên mang theo một chút Kỳ Lân Huyết, tấm bùa mang Kỳ Lân Huyết càng tăng cường hiệu quả trấn tà.

Trên lối đi đầy Bỉ Ngạn Hoa.

Trương Thiên dán phù lục lên trán Tuyết Lỵ Dương, trong chốc lát, tà khí tan biến, Tuyết Lỵ Dương đổ người xuống, cô ấy cứ như là đã hôn mê vậy.

Hồ Bát Nhất ôm Tuyết Lỵ Dương, gật đầu với Trương Thiên. "Cảm ơn lão đại." Hồ Bát Nhất nói rồi, vội vàng chạy về phía sau.

Hắn nhẹ nhàng đặt Tuyết Lỵ Dương xuống đất, không canh giữ mà lại chạy đến trước mặt Trương Thiên. "Lão đại, chúng ta cùng nhau tìm hiểu chân tướng." Hồ Bát Nhất nghiêm túc lên tiếng, Trương Thiên gật đầu, liếc nhìn Bàn Tử một cái, cũng không biết Bàn Tử bây giờ đang làm gì.

Lúc này, trong huyễn cảnh của Bàn Tử.

Ý niệm của hắn bị nhụy hoa Thi Hương Ma Dụ dẫn dắt, rất thuận lợi đi đến sâu thẳm nội tâm của Vương Phi. "Ối chà, đây là đâu vậy?

Trông cũng không tệ." Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây là một cung điện, cung điện kiến trúc bằng gỗ trông có chút náo nhiệt.

Còn bên trong càng giăng đèn kết hoa, rất nhiều người mặc y phục đỏ. "Đây, không phải là thế giới huyễn cảnh của phi phi đấy chứ." Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, hắn bước chân theo vào bên trong. "Này, tên kia, từ đâu đến vậy, hoàng thượng phong phi, đâu phải hạng người hạng ba như ngươi có thể vào?" Một giọng nói the thé như thái giám truyền đến.

Hắn đánh giá Bàn Tử một lượt, ừm, béo vẫn y như cũ. "Hạng ba gì chứ?

Bàn gia tôi ít nhất cũng là hạng hai!" "Phi phi, hạng hai gì chứ, ngươi nói hoàng thượng phong phi?

Phong ai vậy?" Bàn Tử tò mò hỏi. "Đương nhiên là, Dao Quang Hoàng Phi." "Thứ ngoại đạo như ngươi, đi chỗ khác đi." Thái giám phất tay, mặt đầy khinh thường nói. "Dao Quang?

Hú ~ may mà không phải phi phi." "Khoan đã, phi phi không phải tên Dao Quang đó chứ?" Nghĩ đến đây, Bàn Tử ngớ người.

Không phải vậy chứ, Bàn gia tôi không muốn làm kẻ cướp nữa đâu. "Bà nội nó, cái thứ quỷ quái gì, dám cướp ái phi của Bàn gia, đúng là tìm chết." Bàn Tử mặt đầy lửa giận, nhưng nhìn cung điện canh gác nghiêm ngặt trước mắt, hắn cũng không xông vào một cách cứng rắn.

Mà là chậm rãi lùi lại mấy bước.

Thái giám thấy người này còn biết điều, cũng không làm khó, trực tiếp quay về, bắt đầu đi đón dâu.

Còn Bàn Tử thì đứng bên ngoài nhìn chữ Hỷ trên tường. "Bà nội nó, dám cướp người của Bàn gia, ta sẽ khiến ngươi ăn không được, bỏ cũng không xong." Bàn Tử lẩm bẩm, hắn nghĩ đến lời Trương Thiên. "Đúng rồi, lão đại đã nói, gặp chuyện đừng hoảng, trước tiên phải bình tĩnh, Bàn gia trước hết đi tìm phi phi." Thầm nghĩ trong lòng, Bàn Tử đi về phía khu nhà nơi Dao Quang sinh sống.

Ở ngoài phủ vương, cũng giăng đèn kết hoa, nhưng những ngọn đèn này không phải vì Bàn Tử, mà là vì vương thượng kia.

Bàn Tử vẫn có chút tài năng, trực tiếp lẻn vào phòng Vương Phi, rất thuận lợi nhìn thấy Vương Phi thanh thuần đang khóc như mưa

hoa lê. "Ôi chao, phi phi còn có một mặt như thế này sao?" Nhìn tiểu phi phi thanh thuần, Bàn Tử lại một lần nữa rung động. "Ngươi là ai?

Tại sao lại vào phòng ta!" Thấy Bàn Tử không quen biết, trên mặt Dao Quang đầy cảnh giác. "Tôi là Vương Khải Toàn, vương thượng đẹp trai nhất của cô đây." Bàn Tử kích động nói. "Vương Khải Toàn nào, ta không quen." Dao Quang lắc đầu, mặt đầy ngơ ngác. "Đúng rồi, bây giờ hình như là lúc phi phi còn nhỏ, hắc hắc, vậy thì không phải càng dễ làm hơn sao." Bàn Tử trong lòng mừng rỡ.

Dao Quang bây giờ trông cũng chỉ khoảng mười sáu tuổi, hoàn toàn là một cô gái lớn rồi.

Bàn Tử trong lòng thầm mừng, với tài ăn nói mà hắn và Đại Kim Nha học được, lẽ nào không lừa được một cô bé sao? "Ta là một hiệp khách giang hồ, thấy cô nương khóc trong phòng, nên đến giúp đỡ cô nương." "Cô nương cô có cam lòng gả cho hoàng thượng kia làm phi tử không?

Cả ngày sống cuộc đời tối tăm u ám?

Chi bằng để ta đưa cô ra ngoài, tìm kiếm bản tâm của cô?" Bàn Tử nói, càng bày ra một dáng vẻ của cao nhân. "Không được, nếu ta ra ngoài, cha sẽ chết mất." Dao Quang nói, sắc mặt càng khó coi. "Ta sẽ đưa cả nhà cô đi." Bàn Tử nói, hắn cười khẩy. "Gia đình ta hơn trăm người, ngươi làm sao đưa đi được chứ." "Ngươi cứ đi đi, tránh liên lụy đến ngươi." Nói rồi, cô ấy phất tay đuổi Bàn Tử ra khỏi cửa.

Còn Bàn Tử đứng ngoài cửa lại đang nghĩ cách thực hiện kế sách của mình.

Bên ngoài huyễn cảnh của Bàn Tử.

Mấy người Trương Thiên đã đến trước Côn Luân Thần Quan. "Cái quan tài này, tôi muốn." Lâu Lan công chúa tuyên bố chủ quyền.

"Đương nhiên chuyện này đã đồng ý rồi, nhưng còn Tinh Thiết thì sao?" Trương Thiên nhìn xung quanh. "Ở đây." Lâu Lan công chúa nói, cô ấy chỉ vào bên dưới quan tài.

Chỉ thấy bên dưới quan tài, lót chính là Tinh Thiết.

Một khối Tinh Thiết nguyên vẹn, dài đến ba mét, hơn nữa độ dày cũng cực kỳ nặng. "Năm đó, gần như toàn bộ Tinh Thiết của sa mạc đều bị nữ vương độc quyền." "Còn Tinh Thiết của Lâu Lan Cổ Thành chúng ta cũng chỉ là vài khối duy nhất trên thế gian." "Cả khối Tinh Thiết này, dùng làm vật lót quan tài, có thể khiến quan tài càng ngưng tụ thiên địa chi khí để nuôi dưỡng hồn phách." Lâu Lan công chúa nói, Trương Thiên hít một hơi.

Tinh Tuyệt nữ vương này cũng đủ hoành tráng.

Thứ nghịch thiên như vậy, chỉ coi là vật lót chân.

Nếu đưa cho Trương Thiên, hắn tuyệt đối không nỡ. "Nhị ca cậu đang nhìn gì vậy?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh vẫn không nói gì, nhìn chằm chằm vào Quỷ Nhãn, như thể đang suy nghĩ điều gì đó. "Bên dưới này, rất kỳ lạ." Trương Khởi Linh lên tiếng, Trương Thiên nhìn cái Quỷ Nhãn sâu không thấy đáy, bên dưới này, cũng không biết có gì.

Ánh mắt lại nhìn về phía thứ bên trong quan tài.

Nữ vương vẫn nằm yên tĩnh, trông vô cùng quỷ dị. "Tại sao cô vẫn luôn không dám đến, ngược lại chúng tôi đến rồi cô mới dám đến?" Trương Thiên hỏi Lâu Lan công chúa, đây cũng là điều hắn vẫn luôn rất kỳ lạ. "Thi Hương Ma Dụ sẽ khống chế tôi, hơn nữa nữ vương rất mạnh mẽ, không có thực lực, tôi không dám đến." Lâu Lan công chúa thành thật nói.

Cô ấy không nói, con mắt trước đó cũng là chìa khóa ngăn cản cô

ấy.

Trương Thiên không hỏi nhiều, ánh mắt nhìn về phía nữ vương. "Tôi muốn xem xem, nữ vương đó, rốt cuộc trông như thế nào." Trương Thiên nói, tay vươn về phía chiếc mặt nạ trên mặt nữ vương.

Trong chốc lát, không khí trở nên căng thẳng.

Chương 324

Trên chiếc mặt nạ màu đỏ thẫm, ẩn hiện tỏa ra từng tia khí tức ám hồng.

Trương Thiên trên tay nắm một tấm phù lục, để phòng vạn nhất, sau đó, tay hắn chậm rãi đặt lên mặt nạ của nữ vương.

Có một cảm giác mát lạnh. "Lão Hồ, chúng ta trước tiên nhắm mắt lại nhé." Trương Thiên đề nghị, Hồ Bát Nhất lại có chút nghi hoặc. "Tại sao phải nhắm mắt chứ?" "Truyền thuyết nói, mắt của nữ vương có thể tiến vào Hư Huyễn Thế Giới, cậu muốn vào đó à?" Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất lập tức nhắm mắt lại.

Trương Khởi Linh cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trương Thiên nhắm mắt mở mặt nạ ra, sau đó chiếc mặt nạ trong tay hắn liền trực tiếp hóa thành hư không.

Còn lúc này, trong quan tài, nữ vương đang mở to mắt, trừng mắt nhìn Trương Thiên và những người khác.

Ý thức vẫn còn hơi hỗn loạn.

Ngay khi cô ấy định đứng dậy, một bàn tay lại to gan ấn vào mặt cô ấy. "Xong rồi, mắt quả nhiên là đang mở." Trương Thiên sờ thấy mắt, vội vàng ấn xuống.

Nữ vương đã ngủ say nhiều năm như vậy, trong đầu cũng không có tin tức của nữ vương truyền đến, chắc là chưa ngủ dậy đâu.

Trương Thiên thầm nghĩ, hắn dùng tay che mắt nữ vương, khép mắt của cô ấy lại. "Mở ra đi." Trương Thiên mở mắt ra, tay chậm rãi buông lỏng, thấy mắt nữ vương đã nhắm lại, Trương Thiên thở phào nhẹ nhõm. "Tôi đã nói rồi, có mấy ai nghĩ ra được cách thiên tài này

chứ." Trong lòng nghĩ vậy, khoảnh khắc tiếp theo trong đầu liền truyền đến âm thanh. "Quỷ: Tinh Tuyệt Nữ Vương (Phá Đan Kỳ đỉnh phong)" "Năng lực: Quỷ Nhãn, Triệu Hoán Xà Thần, Hư Vô Không Gian!" "Trạng thái: (Kinh ngạc, Tỉnh lại)" "Giới thiệu Tinh Tuyệt Nữ Vương: Truyền thuyết Xà Thần chuyển thế, sở hữu sức mạnh cực kỳ tà ác, có thể biến vạn vật thành đá." Âm thanh truyền đến trong đầu.

Trương Thiên ngớ người. "Ối vãi, tỉnh rồi!" "Kinh ngạc, Tỉnh lại là cái quỷ gì." Trương Thiên hít một hơi, vừa nãy mình mạnh mẽ khép mắt cô ta lại, hóa ra cô ta đã tỉnh từ sớm rồi à?

Nhìn mình đang khép mắt cô ta?

Trương Thiên ước tính đây là lần đầu tiên nữ vương thấy một người dám chạm vào mình gần đến thế, có chút chấn động, trong thời gian ngắn chưa kịp phản ứng, nên mới bị hắn khép mắt. "Lão đại, nữ vương này trông thật sự không tệ." Hồ Bát Nhất ở một bên nói.

Lâu Lan công chúa đứng ở phía sau cùng, có vẻ rất sợ hãi. "Lão Hồ, con mẹ nó, đừng băn khoăn cái này nữa, mau đưa tôi một mảnh vải, che mắt cô ta lại đã rồi nói gì thì nói." Trương Thiên nói, hắn vội vàng lấy ra một tấm phù lục, Hồ Bát Nhất lấy ra một mảnh vải. "Xoạt." Khoảnh khắc tiếp theo, khi mọi người nhìn lại quan tài, nữ vương đã biến mất, hóa thành một đoàn sương đen.

Trương Thiên vừa quay đầu lại, nữ vương lại đứng thẳng trước mặt hắn. "Cái đó, chúng ta đừng đánh vội, che mắt lại đã nhé." Trương Thiên nuốt nước bọt, thứ này, dọa người không ít đâu.

Nhưng nữ vương làm gì có thể cho Trương Thiên cơ hội che mắt, chỉ thấy đôi mắt to như quả nho của nữ vương chậm rãi mở ra. "Lão Hồ, rút lui, nhanh!" Trương Thiên hét lên, đồng thời, ba người càng điên cuồng rút lui, đồng thời, Trương Thiên còn vội vàng dùng tay che mắt mình.

Thứ này không có võ đức gì cả, lại còn muốn đánh lén.

Trương Khởi Linh cũng cảm nhận được thực lực trên người nữ vương.

Phá Đan Kỳ, đây là ở trên y, hơn nữa thực lực còn là đỉnh phong.

Dưới loại thực lực này, gần như là, dưới tiên nhân y vô địch, trên tiên nhân một đổi một.

Trương Khởi Linh muốn vượt cấp đánh giết, e rằng rất khó.

Chỉ thấy, dưới hắc bào, nữ vương chậm rãi ngẩng đầu, trên khuôn mặt trắng bệch dần lộ ra một nụ cười nhạt.

Đôi mắt như hốc mắt trống rỗng, trông cực kỳ đáng sợ.

Không ai dám nhìn thẳng vào mắt cô ấy, bao gồm cả Lâu Lan công chúa. "Lâu Lan, ngươi là lần thứ ba đến nơi an nghỉ dài của ta rồi phải không?" Chỉ nghe trong động truyền đến một giọng nói trang nghiêm, lại lạnh lẽo.

Giọng nữ vương cực kỳ lạnh, hơn nữa mang theo loại cảm giác không thể nghi ngờ.

Cảm giác áp bức vô cùng.

Hồ Bát Nhất và Trương Thiên vì áp lực mà chân đều có chút mềm nhũn.

Trương Khởi Linh lại mạnh hơn hai người rất nhiều, vẫn đứng thẳng tắp. "Lão đại, Khải Minh Họa Nhất, nữ vương này từ khi chúng ta vào mộ, e rằng vẫn luôn nhìn chằm chằm chúng ta." Hồ Bát Nhất ở một bên nói.

Trương Thiên gật đầu, trước đó hắn đã cảm thấy không ổn, khi tiến vào Kim Hồn Tệ Trì đã cảm thấy không ổn.

Ai mà biết được, mắt của nữ vương, đang giám sát họ. "Bẩm nữ

vương, Lâu Lan không dám, Lâu Lan chỉ muốn lấy lại trường thương thuộc về Lâu Lan." Lâu Lan công chúa cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Tinh Tuyệt nữ vương. "Khởi Linh, lát nữa khi tấn công, trước tiên hãy bịt mắt cô ta lại, ít nhất không thể để cô ta mở mắt." Trương Thiên nhỏ giọng nói vào tai Trương Khởi Linh.

Chắc chắn sẽ có một trận chiến với Tinh Tuyệt nữ vương, nhưng có thành công hay không, thì phải xem có bịt được mắt cô ta không. "Hừ, ngươi cũng không dám làm gì ta." "Tiểu quốc Lâu Lan, chỉ xứng làm nô lệ của bản vương." Tinh Tuyệt nữ vương lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, giống như bị điện giật.

Đây chẳng lẽ là cảm giác bị điện giật sao? "Ngươi, tên thô lỗ này, thật to gan, muốn mắt của bản vương sao?

Ta sẽ vĩnh viễn giữ đôi mắt của ngươi lại đây." Tinh Tuyệt nữ vương lạnh lùng nói, bóng dáng cô ấy lóe lên lại trực tiếp đến trước mặt Trương Thiên.

Móng tay dài ngoằng lướt về phía mặt Trương Thiên.

Trương Thiên một tay chụp lấy cổ tay nữ vương, có chút lạnh, người phụ nữ này, tốc độ quá nhanh, nếu không phải giác quan hắn nhạy bén, nhất định sẽ không cảm nhận được. "Nữ vương, vậy là không có gì để đàm phán rồi." Trương Thiên một tay gạt tay cô ấy ra, nhàn nhạt lên tiếng.

Khí phách đàn ông đầy đủ, nhưng tim lại đập thình thịch loạn xạ, vừa rồi may mà nữ vương không kịp phản ứng, nếu không làm gì có lúc hắn giả bộ như vậy.

Tinh Tuyệt nữ vương là vương tộc cao cao tại thượng, làm sao

từng chịu loại vũ nhục này từ Trương Thiên.

Trên mặt cô ấy có thêm chút cao ngạo lạnh lùng, cộng thêm ánh mắt nhìn Trương Thiên như nhìn kiến. "Con người, có thể nói chuyện với thần sao?" Tinh Tuyệt nữ vương nhàn nhạt lên tiếng, cô ấy lạnh lùng cười một tiếng, tay vung lên, một con mắt đã rơi vào trong tay cô ấy. "Đã như vậy, các ngươi hãy hóa thành tinh nguyên của ta đi, vừa đúng lúc, thêm ngàn năm nữa, ta liền có thể ngưng tụ nhục thân, một lần nữa để Tinh Tuyệt Quốc thống lĩnh toàn bộ sa mạc." Tinh Tuyệt nữ vương móng tay đỏ lướt nhẹ trên con mắt, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trên vách đá vốn không rộng bắt đầu xuất hiện những con rắn độc mắt đen dày đặc.

Tà khí của những con rắn đen còn lớn hơn những con Trương Thiên và đồng bọn đã thấy bên ngoài trước đó.

Rõ ràng, thực lực mạnh hơn bên ngoài. "Công chúa, chúng ta đồng tâm hiệp lực, có cơ hội đánh bại cô ta, nếu chúng ta không cùng nhau tấn công, cả đời này cô sẽ là tù nhân, đừng nói Côn Luân Thần Mộc, cha cô cô cũng vĩnh viễn không đánh lại được." Trương Thiên cảm nhận được những con rắn đen xung quanh, Lỗ Thương Vương bội kiếm của hắn càng không ngừng vung ra, những mũi kiếm đen không ngừng chém giết những con rắn đen trước mắt.

Toàn thân Lâu Lan công chúa chấn động, Trương Thiên đây là muốn kéo cô ấy xuống nước.

Ý định ban đầu của cô ấy là, muốn xem Trương Thiên và Tinh Tuyệt nữ vương đối kháng, thực lực bên nào lợi hại.

Nếu Trương Thiên có thể chống lại, hoặc nói cách khác chỉ kém nữ vương một chút, cô ấy sẽ đi giúp Trương Thiên.

Nếu kém không phải một chút mà là nhiều, cô ấy sẽ dứt khoát đầu hàng nữ vương.

Nhưng bây giờ Trương Thiên dường như đã nhìn thấu ý định của cô ấy, trực tiếp kéo cô ấy xuống nước, điều này thật khó chịu. "Lâu Lan, không ngờ, nhiều năm sau, ngươi vẫn phản bội ta, ngươi sẽ giống như những vong linh kia, bị ta luyện chế thành những con rắn đen này." "Ngươi có lẽ sẽ biến thành con lớn nhất, ta sẽ yêu thương ngươi lắm." Tinh Tuyệt nữ vương giọng nói lạnh nhạt, trên khuôn mặt dưới hắc bào không nhìn ra biểu cảm, nhưng đôi môi đỏ mọng lại hơi nhếch lên.

Lâu Lan công chúa thấy vậy, biết mình chỉ có thể bị buộc phải lên thuyền của Trương Thiên và đồng bọn. "Nữ vương, điểm yếu là mắt, những con rắn đen này đều được luyện chế từ linh hồn bị chôn vùi trong cát năm xưa." "Chúng sợ lửa." Lâu Lan công chúa trực tiếp lên tiếng, rất nhiều bí mật trực tiếp được nói ra.

Trương Thiên trong lòng vui mừng, quả nhiên, Lâu Lan công chúa rất hữu dụng, không uổng công đưa đến.

Nghe lời Lâu Lan công chúa nói, nữ vương không nói gì, chỉ thấy con mắt trong tay cô ấy chuyển động, vô số rắn đen dày đặc lao về phía họ.

Theo nữ vương, đối phó Trương Thiên và đồng bọn, căn bản không cần cô ấy đích thân động thủ.

Những con rắn đen này là đủ để giải quyết. "Hỏa Thần trợ ta." Trương Thiên cũng không do dự, một tấm phù lục ném ra, xung quanh liền hình thành một biển lửa, ngọn lửa lan về phía nữ vương, vì không gian có hạn, nên mọi người chỉ có thể lùi lại phía sau.

Nữ vương Phá Đan Kỳ, cảm giác áp bức quá mạnh, khiến người ta có chút thở không nổi. "Trảm." Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh cũng không ngừng chém ra, những mũi đao càng liên tục chém đứt vô số rắn mắt đen.

Lâu Lan công chúa đã quyết định gia nhập phe Trương Thiên, cô ấy đương nhiên sẽ không lưu tình, từng đợt mũi thương không ngừng chớp lóe tấn công, những con rắn đen đó trong chốc lát đã chết một mảng lớn.

Trương Thiên liếc nhìn Bàn Tử phía sau, gã này cũng không biết sẽ ngủ đến bao giờ.

Hơn nữa Tuyết Lỵ Dương là chìa khóa, Trương Thiên phải nghĩ cách đánh thức Tuyết Lỵ Dương mới được.

Chương 325

Lúc này, thấy những con rắn đen mình triệu hoán ra không gây ra tổn hại thực chất nào cho Trương Thiên và những người khác.

Nữ vương ngón tay ngọc ngà khẽ vung, chỉ thấy một cái đầu rắn khổng lồ từ trong con mắt chui ra, lao thẳng về phía Trương Thiên.

Đồng thời, Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh cũng vung lên, lưỡi đao đen lao về phía đầu rắn đen, khi lưỡi đao đánh trúng đầu rắn.

Xung quanh truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của đầu rắn, một vết thương xuất hiện, đồng thời, đầu rắn không bị lưỡi đao ngăn lại, mà lại đánh về phía Trương Thiên và đồng bọn.

Bởi vì nhắm mắt, nên hành động cũng cực kỳ bất tiện, Lỗ Thương Vương phối kiếm trên tay Trương Thiên cũng thuận theo cảm giác mà vung lên, mũi kiếm lóe qua, đầu rắn lại lần nữa phát ra âm thanh, khí tức tiêu tán rất nhiều.

Dưới trường thương của Lâu Lan công chúa cuối cùng, cái đầu rắn khổng lồ do nữ vương phát ra mới vừa vặn bị đánh tan.

Cho đến hiện tại, Lâu Lan công chúa mới phát hiện ra, thực lực của Trương Thiên và đồng bọn so với nữ vương thì đúng là một trời một vực.

Tuy nhiên Trương Khởi Linh có thực lực, thực lực của Trương Thiên cũng không tệ, nhưng lại thiếu rất nhiều kỹ năng công kích thực chất.

Ví dụ như kiếm, Trương Thiên chỉ biết chém, đâm, chém.

Còn Trương Khởi Linh cũng chỉ là chém, bổ, v.v., lại không có kỹ

năng công kích thực chất, có thể nói là có thực lực, nhưng rất khó dùng đúng trọng điểm. "Xong rồi." Lâu Lan công chúa lòng như tro tàn, trừ phi họ có hack, nếu không làm sao có thể qua được. "Lão Hồ, cậu mau đi đánh thức Dương tiểu thư." "Cô ấy có thể là chìa khóa." Trương Thiên nói với tốc độ rất nhanh.

Hồ Bát Nhất gật đầu, vội vàng chạy về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tốc độ cũng rất nhanh.

Thấy Hồ Bát Nhất chạy về phía Tuyết Lỵ Dương, Tinh Tuyệt nữ vương vung tay một cái, một tia hồ quang điện đánh về phía Hồ Bát Nhất, thật đáng tiếc, đòn tấn công của cô ấy trực tiếp bị Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh chặn lại. "Khởi Linh, công chúa, ba người chúng ta liên thủ, trước tiên hãy phong ấn mắt cô ta lại đã rồi nói gì thì nói." "Tinh Tuyệt nữ vương thuộc âm, còn Kỳ Lân Huyết thuộc dương, nếu dùng Kỳ Lân Huyết nhỏ vào mắt nữ vương, chắc sẽ tạm thời khiến mắt cô ta bị mù." Trương Thiên nói, Lâu Lan công chúa liếc nhìn Trương Thiên, có chút kinh ngạc, không ngờ, họ còn có Kỳ Lân Huyết, vậy thì dễ làm rồi. "Nhưng, với thực lực của anh..." "Không cần lo lắng." Trương Thiên nói, nhìn Trương Khởi Linh một cái, Trương Khởi Linh rất ăn ý gật đầu.

Hai người gần như không cần giao tiếp nhiều, những trận chiến dài ngày đã khiến hai người dù không nói cũng biết hành động tiếp theo của đối phương. "Tổ sư gia, xin nhờ người." Trương Thiên nói, lấy ra bài vị của tổ sư gia, đây là con bài tẩy của Trương Thiên.

Dù sao thì Thỉnh Thần Thuật, không thể loạn dùng, cứ bắt tổ sư gia đến giúp thì ngại quá. "Đây là cái gì?

Ai mà bài vị lại vỡ thế này." Thấy bài vị, Lâu Lan công chúa ngẩn ra một chút, tốt thật, cô ấy vẫn là lần đầu tiên thấy có người cầm bài vị ra ngoài để tấn công. "Huyền Thiên Chân Võ Đại Tướng Quân, Ngũ

Phương Ngũ Đế hiển như vân; Khán Sơn Tuyết Sơn Nhị Đại Thánh, Kim Trá Mộc Trá Na Trá Lang; Phù đáo Kê Đồng lai khai khẩu, Chỉ điểm đệ tử, Trương Thiên, Hảo thậm phân minh." "Đến đây." Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt đầy vẻ thích thú của nữ vương, bài vị của Trương Thiên bị ném lên không trung, khoảnh khắc tiếp theo một đạo kim quang lóe lên.

Rơi vào thể nội Trương Thiên. "Đây là tiên thuật?" Khi thấy đạo kim quang đó, trên mặt nữ vương không còn sắc thái, trở nên cực kỳ lạnh lùng. "Ối vãi, tổ sư gia, người mạnh hơn rồi, cơ thể con hình như lớn hơn nữa." Trương Thiên nhìn cơ thể mình, ừm, lớn hơn trước đây một chút.

Lúc này cơ thể Trương Thiên đã cao năm mét, đúng chuẩn người khổng lồ nhỏ.

Trên người cơ bắp rõ ràng, quần áo thì vì biến lớn, cũng căng ra rất nhiều, có chỗ cũng bị rách, may mà còn có một mảnh che chỗ kín. "Thật lớn." Nữ vương nhìn cơ thể Trương Thiên, lại nhìn hắn bằng ánh mắt khác. "Đi thôi." Thời gian Thỉnh Thần Thuật nhập thể có hạn, vì vậy, Trương Thiên phải tận dụng thời gian hữu hạn này, trước tiên tìm cơ hội rồi nói.

Lâu Lan công chúa lần này cũng không coi thường Trương Thiên, trường thương lướt ra mũi kiếm, chỉ thấy trường thương của cô ấy lóe lên, sau đó thương xuất như rồng.

Bóng dáng màu lam như quỷ mị lao về phía nữ vương.

Còn Trương Khởi Linh cũng không dừng lại, Hắc Kim Cổ Đao mang theo máu tươi, bổ về phía nữ vương.

Trương Khởi Linh phát hiện, theo Trương Thiên hình như cũng chẳng tốt hơn là mấy, trừ việc đạo mộ đôi khi đơn giản hơn một chút, quái vật thật sự rất mạnh. "Hừ." Nữ vương thấy vậy, lại không hề

hoảng hốt.

Tay vung lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới vách đá, trong Quỷ Nhãn đen tối, một hồn ảnh nữ vương khổng lồ xuất hiện, sau đó, chỉ thấy, hồn ảnh đó vung tay lớn, một tia sét còn to hơn cả cái hang nước đánh về phía đài đá. "Ối vãi, có cần khoa trương đến vậy không?" Nhìn hồn ảnh cao mấy chục mét, Trương Thiên nuốt nước bọt, thứ này, thật sự là một người bình thường có thể đối phó được sao? "Cẩn thận." Trương Khởi Linh nhắc nhở một tiếng, Trương Thiên nhẹ nhàng gật đầu, sau đó ba người bắt đầu tản ra, còn tia hồ quang điện khổng lồ đó trực tiếp đánh vào vách đá.

Vách đá lại không hề có chút động tĩnh nào, vẫn nguyên vẹn. "Vách đá này là Tinh Thiết tạo thành sao, cứng rắn đến vậy." Trương Thiên thấy vậy, càng có chút kỳ lạ.

Sau khi hồn ảnh một đòn không thành, hồn ảnh đó lại trực tiếp há miệng.

Từng luồng âm khí từ trong miệng truyền ra. "Tất cả hãy biến thành tượng đá của ta đi." Giọng nữ vương truyền đến, còn dưới luồng tà khí đó, Trương Thiên phát hiện, cơ thể mình có chút cứng đờ. "Dùng chân khí hình thành lá chắn." Lâu Lan công chúa nhắc nhở.

Trương Thiên gật đầu, sau đó chân khí ở đan điền không ngừng vận chuyển, tiêu hao một phần tư chân khí sau, một lá chắn xuất hiện, còn những tà khí đó cũng bị chặn lại bên ngoài. "Thật đáng sợ." Hồ Bát Nhất nhìn ảo ảnh nữ vương trong Quỷ Nhãn, càng mặt đầy không thể tin được.

Đây là thứ lố bịch nhất mà hắn từng thấy từ khi đạo mộ đến nay. "Đúng rồi, bom." Hồ Bát Nhất nghĩ đến điều gì đó, hắn từ trên cầu lấy ra một quả bom.

Đã là ảo ảnh trong Quỷ Nhãn, vậy chắc chắn có thứ gì đó đang chống đỡ, nói không chừng có thể làm nổ đứt.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất lấy ra thuốc nổ ban đầu bố trí trên cầu, đốt rồi, trực tiếp ném vào Quỷ Nhãn. "Bùng!" Một tiếng nổ lớn vang lên, khoảnh khắc tiếp theo, ảo ảnh bắt đầu lung lay.

Cơ thể nữ vương dừng lại một chút. "Quả nhiên, bên trong này nhất định có thứ gì đó." Hồ Bát Nhất nhìn cái Quỷ Nhãn sâu không thấy đáy, hắn luôn cảm thấy bên trong có thứ gì đó tồn tại. "Giỏi lắm!" Thấy ảo ảnh bị đánh đứt, Trương Thiên trong lòng khen Hồ Bát Nhất một tiếng, sau đó bóng dáng mọi người đã đến trước mặt nữ vương. "Phanh phanh phanh." Chỉ thấy, dưới ánh đao quang kiếm ảnh, nữ vương lại có thể một địch ba, mặc dù có chút chật vật, nhưng vẫn miễn cưỡng cầm cự được.

Còn trong tay cô ấy không biết từ khi nào đã có thêm một cây quyền trượng mắt quỷ màu vàng kim!

Còn lúc này, trong giấc mơ giao chiến của Tuyết Lỵ Dương, cô ấy đang đứng trên một nơi kỳ ảo, đó là một tế đàn.

“Đây là...” Nhìn tế đàn trước mắt, Shirley Dương có chút ngẩn ngơ.

“Chỉ cần chúng ta tế lễ, những con hắc xà đó sẽ bị thu đi.” “Đúng, chỉ cần chúng ta thành tâm tế lễ, quái vật trong Quỷ Nhãn nhất định sẽ quay trở lại Quỷ Nhãn!” “Hiện tại đã tế lễ chín mươi chín người rồi, chỉ còn thiếu một người, con quái vật đó đã hứa với chúng ta thì nhất định sẽ làm được.” Dưới tế đàn, từng trận âm thanh ồn ào truyền đến.

Trong lòng Shirley Dương không hiểu sao lại thấy hơi bất an.

Cô đột ngột quay đầu lại, giây phút sau, cô chợt nhận ra, phía dưới toàn bộ đều là những thôn dân đang gào thét tế lễ.

Còn chính cô thì đang bị trói chặt năm hoa vào một cột đá.

Dưới cột đá là những hình vẽ quỷ dị được tạo thành từ máu, phù chú đó cô hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Mặc dù vậy, Shirley Dương vẫn mơ hồ cảm nhận được một chút tà khí.

Cách đó không xa, bốn vị đại tế ti đang đứng, mỗi vị tế ti đều cầm một viên châu màu đỏ.

Trông vô cùng quỷ dị.

Ở phía trên cùng của tế đàn, nơi quỷ dị nhất, chỉ thấy vật được tế lại là một con mắt khổng lồ.

"Hỡi Xà Thần vĩ đại, đây là người thứ một trăm mà chúng thần chuẩn bị cho ngài, chúng thần xin dâng lên ngài, mong ngài hãy chấp nhận." Một lão giả nói, trên mặt vừa mang vẻ thành kính, vừa xen lẫn sợ hãi.

Từ giọng nói của họ, Shirley Dương có thể nhận ra, lão giả này lại là người của tộc Tiên Tri!

Tương truyền, tộc Tiên Tri đã tìm thấy Quỷ Nhãn này, vô ý mở ra cánh cổng Quỷ Nhãn, bên trong liền tuôn ra vô số hắc xà.

Hiện tại, để ngăn chặn hắc xà và đóng Quỷ Nhãn, họ đã bắt đầu tế lễ, còn cô chính là người cuối cùng.

Shirley Dương hiểu ra liền vội vàng giãy giụa.

Cô không biết mình tại sao lại xuất hiện ở đây, nhưng Shirley Dương biết, cô tuyệt đối không thể bị tế lễ!

"Ầm ầm..." Trong lúc Shirley Dương đang nghĩ cách, đột nhiên, phía sau tế đàn, trong một cái động lớn, một con mắt như quỷ mị chợt mở ra.

Một con mắt của đại xà dài gần ba mươi mét xuất hiện.

Ngay sau đó, đại xà trợn to mắt, chiếc lưỡi xà vươn về phía tế đàn.

Trên bầu trời mây đen vần vũ, còn Shirley Dương chỉ có thể trơ mắt nhìn đại xà cuộn về phía mình.

Đúng lúc chiếc lưỡi xà sắp chạm đến tế đàn, trên bầu trời, mây đen biến hóa vạn trạng, trong nháy mắt, sắc trời liền trở nên đen kịt, ngay sau đó, một bóng người trắng muốt xuất hiện giữa không trung.

"Nghiệt súc!" Chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng kia phát ra, giây phút sau, vô số chú ngữ quỷ dị được người đó niệm ra.

Con cự xà vừa mới phun lưỡi ra cũng bắt đầu điên cuồng lùi lại.

Chương 326

“Mau nhìn, là thượng tiên!” “Thượng tiên đến cứu chúng ta!” Dưới tế đàn, thấy bóng người kia đến, vô số người liền bắt đầu quỳ bái, họ cũng không biết mình đang quỳ ai, trong lòng họ, chỉ cần ai có thể cứu họ, người đó chính là thiên nhân, là thượng tiên!

“Hừ, ngu muội.” Người phụ nữ đó phát ra giọng nói lạnh lùng, sau đó, vung tay một cái, Quỷ Nhãn liền bị phong ấn trực tiếp.

Shirley Dương nhìn lên trời nhưng không thể nhìn rõ dung mạo của người đó.

“Xà Thần chỉ là bị phong ấn tạm thời, trong tộc các ngươi sẽ xuất hiện một vị tiên tri, dùng máu của cô ấy, có thể hoàn toàn phong ấn Quỷ Nhãn.” Âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền đến, sau khi âm thanh qua đi, bóng người đó liền biến mất, đồng thời, bên tai Shirley Dương cũng vang lên một giọng nói.

“Máu tiên tri là chìa khóa để phong ấn Xà Thần.” Lời vừa dứt, Shirley Dương chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người mơ màng.

Cảnh tượng trước mắt cũng có chút mờ ảo.

Nhưng Shirley Dương lại làm rõ được một chuyện.

Sau này vị tiên tri đó hiển nhiên đã dùng máu để phong ấn, nhưng cuối cùng cả tộc lại trúng lời nguyền của Xà Thần.

Còn máu của cô, dường như có thể một lần nữa phong ấn Xà Thần.

Shirley Dương nghĩ vậy, cô cố gắng buộc mình nhanh chóng tỉnh lại.

Và ở bên ngoài.

Trương Thiên cùng hai người còn lại và Tinh Tuyệt Nữ Vương đang đánh nhau long trời lở đất.

Xung quanh không gian tràn ngập dao động của thuật pháp.

Thực lực của Nữ Vương quả thực rất mạnh, hơn nữa cô ta dường như còn chưa tung ra chiêu số mạnh nhất.

"Không được, không thể tiếp tục hao tổn như vậy nữa." Trương Thiên thấy chân khí của mình không ngừng tiêu hao, mà quyền trượng của Nữ Vương thì lại như vô ảnh vô hình, hắn biết nếu cứ tiếp tục kéo dài, người chịu thiệt thòi chắc chắn là mình.

Hơn nữa, thời gian Tổ sư gia nhập hồn cũng không còn nhiều.

"Cậu tỉnh rồi à?" Đúng lúc này, trên mặt đất cách đó không xa, mắt Shirley Dương từ từ mở ra.

Ánh mắt mơ màng của cô nhìn lướt qua Hồ Bát Nhất.

Hầu như ngay lập tức, cô giãy giụa đứng dậy.

Vẻ mặt có chút vội vã, đây là lần đầu tiên cô lộ ra thần sắc sốt ruột như vậy.

"Mau lên, máu của tôi có thể phong ấn Xà Thần!" Shirley Dương kích động nói.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Hồ Bát Nhất, cô rút dao ra, rạch một vết đỏ tươi trên tay mình, sau đó lấy máu thấm vào một miếng vải.

"Anh Hồ, nhờ anh cả." Shirley Dương nghiêm túc nói.

Hồ Bát Nhất lập tức phản ứng lại, vung tay đón lấy miếng vải, không chút chậm trễ, thi triển khinh công lao về phía vách đá.

"Lão đại, có cơ hội rồi!" Hồ Bát Nhất hét lớn một tiếng, càng dốc hết tốc độ nhanh nhất của mình.

Trương Thiên đánh một đòn xuống, đồng thời dang tay chạy về phía Hồ Bát Nhất.

"Đừng hòng!" Tinh Tuyệt Nữ Vương hiển nhiên cũng biết tác dụng của máu đó, dưới lớp áo bào đen, đôi chân dài trắng nõn của cô ta mạnh mẽ dậm xuống, không gian chợt dao động, sau đó mặt đất nứt ra, vô số hồ quang điện màu đen bao vây Trương Khởi Linh và Lâu Lan Công chúa.

Ngay lập tức, một tia hắc lôi đánh về phía Trương Thiên.

"Đây là Hắc Xà Thần Lôi." Shirley Dương nhìn Nữ Vương dậm chân, phát ra hồ quang điện, không khỏi lẩm bẩm trong miệng.

Từ này như thể tự nhiên xuất hiện vậy, đột nhiên nó có trong đầu cô.

"Anh Trương cẩn thận." Shirley Dương hét lên một tiếng, nhưng, hắc lôi đã đến trước mặt.

Ngay vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, bên tai Trương Thiên truyền đến tiếng xé gió, từng sợi tơ đen xuất hiện, dày đặc một mảnh.

Chỉ thấy, vô số sợi tóc gần như bọc lấy cơ thể Trương Thiên như một cái kén.

Giây phút sau, hồ quang điện đánh lên tóc đen, tóc đen lập tức tản ra, còn trên bậc đá cách đó không xa, Vương Phi thở hổn hển một hơi.

"Dao Dao giỏi quá!" Bàn Tử vỗ tay reo hò.

"Dao Dao???" Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều ngớ người, tốt thật, không chỉ sến sẩm mà còn ghê tởm!

Tuy nhiên, thời điểm Vương Phi tỉnh lại đúng lúc, nếu không Trương Thiên chắc chắn sẽ bị trọng thương.

"Lão đại." Hồ Bát Nhất vội vàng đưa miếng vải dính máu Shirley

Dương đến, Trương Thiên nhận lấy, càng vội nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Thời khắc then chốt đã đến." Ánh mắt Trương Thiên lộ vẻ vô cùng nghiêm túc.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng cởi áo khoác ngoài.

Giây phút sau, cơ bắp rắn chắc toàn thân lộ ra, y có hơi gầy, nhưng không phải không có cơ bắp, ngược lại đường nét cực kỳ rõ ràng.

Tám múi bụng ẩn hiện trong bóng tối, còn phía sau y, một con kỳ lân sống động như thật.

Kỳ lân trải dài từ lưng, thẳng đến trước ngực.

Trông giống hệt một vị tướng quân kỳ lân.

"Oa, cái thân hình này, Bàn gia tôi yêu rồi." Bàn Tử thấy vậy, nuốt nước bọt ừng ực.

"Dao Dao, em có thích không?" "Không, thiếp thấy thân hình của chàng cũng không tệ đâu." Vương Phi Dao Trì sờ sờ cái bụng nhỏ của Bàn Tử, nở một nụ cười ẩn ý.

Trương Thiên nhíu mày càng chặt, gã Bàn Tử này ngủ một giấc dậy mà cả cách xưng hô cũng thay đổi rồi, còn nữa, Dao Dao là cái quỷ gì!

Lúc này, khi văn thân kỳ lân xuất hiện, cùng với đường nét cơ bắp của Tiểu Ca, phòng xét xử yên tĩnh như tờ, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập của một vài người.

Cơ bắp, không ai là không thích, nam thích lớn, nữ thích nhỏ, nhưng với người như Trương Khởi Linh, cao hơn một mét tám, cộng thêm thân hình này... ngay cả Trần Hề cũng suýt không giữ được bình

tĩnh.

“Nhị ca, anh oai quá, đủ sức đốn đổ vạn ngàn thiếu nữ rồi đó.” Bên cạnh phòng xét xử, Bàn Tử cười hắc hắc.

Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm, nhưng bị vô số ánh mắt đổ dồn vào mình, y vẫn có chút không thoải mái.

Sau một hồi lâu im lặng, hiện trường trực tiếp bùng nổ vô số âm thanh. 【Đù má, thân hình của anh ấy tuyệt quá đi mất! 】 【Không hổ là thần tượng của tôi, bây giờ càng ngày càng đẹp trai! 】 【Nhân tiện nói luôn, con kỳ lân đó đẹp trai thật, đặc biệt là dáng kỳ lân ôm lấy lồng ngực ấy, tôi là đàn ông mà còn không chịu nổi. 】 【Thân ái, bên đây kiến nghị, chưa thành niên đừng nên xăm mình, thành niên rồi cũng cần thận trọng, dù sao, thời đại không giống nhau. 】 【Nhưng mà, thân hình của anh ấy quả thực rất tuyệt, người có cơ bụng khỏe, nghe nói hạ thân cũng không tệ. 】 【Tổng thể đó, cậu đã thấy cơ bắp lõi siêu cấp chưa? 】 【Ánh mắt vui vẻ của hội phú bà! 】 Hiện trường trực tiếp bùng nổ.

Khi nhìn thấy thân hình của Trương Khởi Linh, mặt Trần Hề cũng đỏ bừng, bây giờ có quá nhiều thực tập sinh, đặc biệt là những người luyện tập hai năm rưỡi, làm gì có ai giống như người ta luyện tập như thế này.

Kiểu người này đơn giản chính là một kho báu.

Lúc này, trên mạng vô số người cũng bắt đầu lấy hình ảnh của Trương Khởi Linh làm ảnh đại diện.

Ừm, trong một thời gian ngắn, nó lại trở thành trào lưu.

Khung cảnh tiếp tục.

Trong khung cảnh, sau khi Trương Khởi Linh lộ nửa thân trên, người sáng mắt đều biết, y muốn đánh thật rồi.

“Kỳ lân?” Nhìn thấy văn thân kỳ lân, Tinh Tuyệt Nữ Vương hơi sững lại, sau đó vẻ mặt chủ yếu vẫn là bình tĩnh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn là một tồn tại cao cao tại thượng, cô ta sớm đã quen với sự lãnh đạm từ trong xương tủy.

“Năm đó Xà Thần chỉ còn một bước nữa là có thể tiến hóa thành Ứng Long, kỳ lân bé tí, sao xứng nhắc tới.” Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương lạnh nhạt, nhưng lại mang theo vẻ khinh thường.

Rõ ràng, Xà Thần năm đó, nhất định phải ở trên cả kỳ lân.

Nhưng bây giờ có phải vậy không thì không ai biết.

“Chúng ta yểm hộ, cậu thừa cơ tấn công.” Lâu Lan Công chúa nói, Trương Thiên gật đầu, sau đó, Vương Phi bên cạnh cũng lao tới.

Ba người xông về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương, còn phía sau Trương Khởi Linh, văn thân kỳ lân phát ra ánh sáng màu đỏ.

Kỳ lân như thể sống lại, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Nhìn từ trong động, toàn thân Trương Khởi Linh bị bao phủ bởi một tầng thánh hỏa.

Chắc chắn là Thánh Hỏa Kỳ Lân không nghi ngờ gì nữa.

Còn cơ thể Trương Thiên lúc này cũng trở lại nguyên dạng, thời gian đã hết, sức mạnh của Tổ sư gia cũng đã cạn.

“Lão Hồ, giữ gìn tốt Tổ sư gia của chúng ta.” Trương Thiên ném linh bài cho Hồ Bát Nhất, sau đó, bản thân cũng lao lên.

“Xà Thần...” Chỉ thấy, Tinh Tuyệt Nữ Vương nắm quyền trượng trong tay, tay cô ta không ngừng vuốt ve nhãn châu.

Miệng lẩm bẩm chú ngữ không biết là gì.

Chương 327

Khi câu cuối cùng dứt, trong Quỷ Nhãn cách đó không xa, một con mắt khổng lồ từ từ nhô lên.

Con mắt khổng lồ sau lưng Tinh Tuyệt Nữ Vương từ từ mở ra.

Nhãn châu đó trông rất giống nhãn cầu thịt, bên trên còn rõ ràng nhìn thấy một số mạch máu.

Trông vô cùng quỷ dị.

Ba người Trương Khởi Linh đều nhắm mắt lại, vì vậy, chỉ có thể dựa vào cảm giác để đánh.

"Đù má, đó là cái quái gì vậy." Bàn Tử nhìn con mắt, khóe miệng có chút co giật.

Chỉ riêng con mắt này đã gần mười mét, một con mắt lớn như vậy, Bàn Tử càng là chưa từng nghe thấy.

"Lão Hồ có hành tây không?

Cho nó một củ, để nó biết hành tây sảng khoái thế nào." Bàn Tử vừa nói vừa lắc đầu, ý nghĩ của Bàn Tử thật sự kỳ lạ, gã lại có chút lo lắng cho bên Trương Thiên.

"Luồng sáng kia là cái gì vậy." Hồ Bát Nhất nhìn con mắt thịt đó, giọng nói có chút run rẩy.

Chỉ thấy con mắt thịt trôi nổi từ Quỷ Nhãn sau khi mở ra, lại phát ra ánh sáng quỷ dị.

Giây phút sau, chỉ thấy hoa bỉ ngạn đang nở rộ bắt đầu điên cuồng lớn lên.

Từng gốc rễ bắt đầu tấn công Trương Thiên và đồng đội.

“Đù má, thuốc thúc lớn!” “Mẹ nó chứ, đúng là không biết xấu hổ.” Bàn Tử thấy vậy liền chửi bới.

“Hừ.” Trương Khởi Linh cảm nhận được khí tức xung quanh, kỳ lân trên người lập tức bùng lên mạnh mẽ.

Văn thân kỳ lân như thể hiện ra một con kỳ lân thật sự, chỉ thấy hư ảnh kỳ lân phun ra lửa, thiêu đốt những bông hoa bỉ ngạn trước mắt.

Xung quanh những bông hoa bị thiêu đốt, phát ra tiếng kêu răng rắc.

Đồng thời, trường thương của Lâu Lan Công chúa và quỷ trảo của Vương Phi đã đến trước mặt Nữ Vương.

Hai người gần như đã dùng hết toàn bộ sức mạnh.

Nữ Vương vừa triệu hồi Quỷ Nhãn, trong chốc lát có chút suy yếu.

Cũng chính vì vậy, hai người có cơ hội thừa thắng xông lên.

“Trương Thiên!” Vương Phi hét lên một tiếng, ngay sau lưng Tinh Tuyệt Nữ Vương, Trương Thiên xuất hiện như quỷ mị.

Khi Nữ Vương không kịp phòng bị, Trương Thiên liền trùm miếng vải lên đầu cô ta.

Sau khi miếng vải được trùm lên đầu Tinh Tuyệt Nữ Vương, máu của Shirley Dương dường như đã phát huy tác dụng.

Giây phút sau, trên người Nữ Vương bắt đầu phát ra từng trận tà khí.

Đồng thời, vô số hắc xà xung quanh từ dưới vạt áo của cô ta xuất hiện, bắt đầu chui vào Quỷ Nhãn.

Trên mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng lộ ra vẻ thống khổ, như thể

sức mạnh đang tiêu tán vậy.

"Trùm cái khăn đỏ lên đầu cô ta, hắc hắc, nhưng mà, lão Hồ với lão đại lúc nào thì lẻn qua đó, Bàn gia tôi còn không nhìn thấy nữa." Bàn Tử dụi dụi mắt, lúc nãy Trương Thiên lẻn qua lúc nào, gã vẫn luôn nhìn mà không hề phát hiện ra.

Trương Thiên vung tay, con rối thế thân của mình liền bị hắn ném ra.

Trong lúc Vương Phi và Lâu Lan Công chúa đang kịch chiến, Trương Thiên đã dùng đạo thuật để tạo ra thế thân của mình, sau đó, Trương Thiên đã bò dọc theo mép vách đá.

Sau khi máu rơi xuống người Nữ Vương, con mắt thịt trôi nổi phía sau cô ta bắt đầu rơi xuống cái động đen kịt.

Cả hang động dường như đều đang rung chuyển.

Nữ Vương lúc này đang quỳ trên mặt đất, đôi chân dài trắng nõn cũng dạng ra, mà cơ thể cô ta dường như còn có một số biến hóa.

"Tà khí tràn ra ngoài." Trương Khởi Linh đứng bên cạnh Trương Thiên, vẻ mặt càng trở nên nghiêm túc hơn.

Ánh mắt lại nhìn về phía Quỷ Nhãn bên dưới.

"Xà Thần..." Trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương không ngừng phát ra hắc khí, miệng vẫn không ngừng phát ra âm thanh.

Dường như đang niệm chú vậy.

"Cô ta muốn làm gì?

Tuẫn tình sao?" Bàn Tử nhìn bóng dáng Nữ Vương, lúc này Nữ Vương đã đến mép vách đá.

"Không ổn, đừng để cô ta nhảy xuống!" Lâu Lan Công chúa thấy vậy, cô ta kích động nói, thân ảnh càng vội vàng lao về phía Tinh

Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng giây phút sau, bóng dáng Tinh Tuyệt Nữ Vương đã lao xuống Quỷ Nhãn trước mắt.

Cùng lúc Tinh Tuyệt Nữ Vương rơi xuống, Trương Thiên nhìn thấy khuôn mặt của cô ta.

Đó là một khuôn mặt gần như hoàn mỹ, có thể nói, Lâu Lan Công chúa đứng bên cạnh cô ta còn có chút kém sắc.

Khuôn mặt của Tinh Tuyệt Nữ Vương thuộc kiểu cao ngạo, không ăn khói lửa nhân gian, mà là kiểu cao cao tại thượng.

Nhưng may mắn là Trương Thiên không nhìn thấy đôi mắt của cô ta.

"Hô." Nhìn Công chúa rơi xuống Quỷ Nhãn, Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm, cứ như vậy, có phải là kết thúc rồi không.

"Công chúa, cô tại sao lại kích động như vậy?" Trương Thiên nhìn Lâu Lan Công chúa, hắn luôn có một dự cảm chẳng lành.

"Bên dưới này là lối vào của Hư Huyễn Không Gian, năm đó Xà Thần đã bị phong ấn ở bên trong đó." "Còn Tinh Tuyệt Nữ Vương trong mắt người ngoài, cô ta là yêu, nhưng chưa từng có ai thấy cô ta biến thành hình dạng yêu, và sở dĩ cô ta có thể triệu hồi hắc xà, chủ yếu là do thứ ở bên dưới này." Lâu Lan Công chúa nói, Trương Thiên trợn tròn mắt.

Quả nhiên, hắn đã biết không thể đơn giản như vậy.

"Nhanh lên, nhân lúc này, hãy khiêng quan tài đi trước đã." Trương Thiên vội vàng nói, nếu đợi lát nữa lại có thứ quỷ quái gì đó xuất hiện, vậy thì xong đời rồi.

"Đù má, Bàn gia quen quá, chẳng phải là Bàn gia đó sao, tôi đến

đây!" Bàn Tử nói, gọi cả Hồ Bát Nhất, càng lao về phía quan tài.

Shirley Dương thấy vậy, cũng muốn lên giúp, dù sao cô đã đứng xem đánh nhau nửa ngày mà không giúp được gì, bây giờ thì có cơ hội rồi.

Hơn nữa cô còn định đặt bom ở phía trước.

Đến lúc đó, chắc là có thể ngăn chặn quái vật xuất hiện.

"Tôi cũng đi." Shirley Dương nói, sau đó tháo những quả bom đã bố trí trước đó, và theo bước Hồ Bát Nhất.

Còn Trương Thiên thì bắt đầu khôi phục chân khí.

Tiêu hao quả thực quá lớn.

"Đù má, bên trong thật sự quá xa hoa, Bàn gia tôi chết rồi cũng muốn ở trong đó." "Hơn nữa ngửi còn thấy thơm thơm." Bàn Tử nhìn lướt qua bên trong quan tài cũng không nhìn nhiều, liền theo Hồ Bát Nhất bắt đầu khiêng quan tài.

Shirley Dương thì bắt đầu bố trí bom.

Đúng lúc này, trên vách đá, một luồng khí tức màu đen từ Quỷ Nhãn bốc ra, hóa thành lợi kiếm, đang âm thầm tập kích phía sau Shirley Dương.

Luồng khí tức màu đen như lợi kiếm, bắn về phía sau lưng Shirley Dương.

Shirley Dương đang lắp đặt thiết bị nổ chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, khi cô quay đầu lại nhìn, lại kinh hãi phát hiện, một luồng khí tức màu đen đang lao về phía mình từ phía sau.

Tốc độ rất nhanh, hơn nữa còn mang theo một luồng khí lạnh.

"Cẩn thận!" Có thể là do khoảng cách rất gần, Hồ Bát Nhất cũng cảm thụ được nguy hiểm, gã thấy vậy càng không chút do dự, trực

tiếp lao tới.

Shirley Dương đã ở cùng họ lâu như vậy, đối với người xem trọng tình nghĩa như Hồ Bát Nhất, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

"Phụt." Giây phút sau, luồng khí tức màu đen xuyên qua lồng ngực Hồ Bát Nhất, để lại một vết sẹo nhỏ.

Lúc này Bàn Tử mới phản ứng lại, vội vàng vứt quan tài xuống rồi chạy về phía Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ!" "Mẹ ơi, lão Hồ cậu không thể chết được nha, Bàn gia tôi còn đang đợi ăn tiệc cưới của cậu đây, lão Hồ còn đang mong bế cháu nữa!" Bàn Tử ôm chầm lấy Hồ Bát Nhất, mặt đầy nước mắt, Shirley Dương cũng ngây ngốc ôm lấy ngực Hồ Bát Nhất.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh gần như cùng lúc chạy đến.

Trương Khởi Linh rạch tay mình, nhỏ máu kỳ lân vào vết thương của Hồ Bát Nhất, vì không phải vị trí trí mạng, cho dù bị xuyên thủng, vẫn có thể hồi phục.

"Ở đây có hắc khí, tiểu thư Dương, máu của cô, hẳn là có ích." Trương Khởi Linh nói.

Shirley Dương không chút do dự, rạch tay mình, máu nhỏ xuống ngực Hồ Bát Nhất, quả nhiên, hắc khí ở ngực Hồ Bát Nhất bắt đầu tiêu tán.

Đồng thời dưới tác dụng của máu kỳ lân, vết thương của Hồ Bát Nhất bắt đầu hồi phục.

Hồ Bát Nhất lúc này thì đã hôn mê.

"Tiểu thư Dương, cô đưa lão Hồ sang bên kia nghỉ ngơi, Bàn Tử các cậu cũng đi đi, bên dưới, có thứ gì đó đang phục hồi." Trương

Thiên nói rất nghiêm túc.

Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất không sao, cũng thở phào nhẹ nhõm, gã vội vàng vác quan tài chạy về phía sau vách đá.

“Ầm ầm ầm...” Thấy Shirley Dương không chết, Quỷ Nhãn bên dưới phát ra âm thanh ầm ầm.

Tường đá bắt đầu rung chuyển, cả hang động đều bắt đầu lắc lư.

Vách đá cũng bắt đầu nứt vỡ, hiển nhiên, có thứ gì đó sắp xuất hiện từ bên dưới.

“Thứ này, đánh không lại thì muốn chơi đòn hiểm, muốn giết Shirley Dương trước để diệt trừ hậu họa.” Trương Thiên lạnh lùng nói, ánh mắt Lâu Lan Công chúa nhìn xuống dưới, cơ thể cô ta càng run rẩy.

Chương 328

“Không ổn, Xà Thần, Xà Thần sắp xuất hiện rồi.” Cô ta vừa nói, cơ thể không tự chủ lùi lại một bước.

“Phong ấn Xà Thần?” Trương Thiên và Trương Khởi Linh vài người bắt đầu lùi lại.

“Rắc.” Chỉ thấy, vách đá vốn kiên cố vô cùng bắt đầu đứt gãy.

Trương Thiên thấy vậy, thuận thế ném tinh thiết qua.

Tinh thiết có tác dụng rất lớn, vì vậy, Trương Thiên cũng không muốn bỏ cuộc.

Đứng ở mép vách đá.

Trương Thiên nhìn vách đá vốn có bị sức mạnh cường hãn đó làm vỡ vụn.

Giây phút sau, phong ấn ngàn năm tan vỡ.

Một tiếng gầm giận dữ truyền đến.

Đồng thời, một thân ảnh đáng sợ từ Quỷ Nhãn khổng lồ xuất hiện.

Thân ảnh đó to gần trăm mét, cơ thể khủng bố gần như bao trùm toàn bộ Quỷ Nhãn, ngay sau đó, một con mắt từ từ mở ra.

Vách đá nứt nẻ tan tành, một con độc nhãn xà gần như không thấy điểm cuối xuất hiện trước mặt mọi người.

Thân xà màu đen, con mắt khổng lồ, và giữa con mắt, đồng tử hình thoi như mắt xà.

Điều này không nghi ngờ gì nữa là đang nói với Trương Thiên, nó chính là Xà Thần!

Nhưng có thể là do thời gian phong ấn đủ dài, sức mạnh của Xà Thần đã bị tiêu hao quá nhiều.

“Bà nội ơi, Bàn gia tôi sợ rắn nhất, cậu lại lôi ra một con to như thế này.” Bàn Tử nhìn thấy cự xà xong cả người đều không ổn.

Còn đồng tử của Shirley Dương thì co lại.

Đây chẳng phải là cảnh tượng trong giấc mơ của cô sao?

“Sau này sẽ có một tiên tri phong ấn Xà Thần, nhưng bây giờ Xà Thần lại xuất hiện, chẳng lẽ không có tiên tri nào sao?” Shirley Dương không ngừng suy nghĩ trong lòng.

“Đù má, quá khoa trương rồi, cái này đơn giản là quá lớn.” Trương Thiên lúc này cũng ngớ người, đây căn bản không phải là Quỷ Nhãn gì cả, mà là một ổ rắn a.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không biết đã đi đâu, bây giờ chỉ có cự xà trước mắt đang mở một con mắt nhìn chằm chằm Trương Thiên.

“Xì xì.” Cự xà phun ra lưỡi, sau đó, trên vách tường, trong mộ thất bắt đầu xuất hiện vô tận hắc xà.

Đồng thời, cự xà cũng bắt đầu tấn công Trương Thiên và đồng đội.

Chỉ thấy đầu cự xà lắc lư trong hang động lớn, giây phút sau, một trụ sáng khổng lồ từ miệng nó phun ra, những nơi mà trụ sáng chiếu tới, toàn bộ đều biến thành đá.

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ là quái thú trong Sơn Hải Kinh trọng sinh sao?” Trương Thiên thấy vậy trong lòng giật mình, vội vàng nhìn về phía Bàn Tử.

“Bàn Tử, cậu mau đưa Hồ Bát Nhất và tiểu thư Dương đi đi,

chúng ta sẽ cản chân gã này.” Trương Thiên hét lên.

Bàn Tử đang kéo quan tài.

“Lão đại, không được, Bàn gia không đi, chúng ta là huynh đệ tốt mà.” Bàn Tử kích động nói.

“Cậu nhìn lão Hồ xem, gã ấy bây giờ cần an toàn.” Trương Thiên đạp một cước vào người Bàn Tử, đồng thời trụ sáng do xà phun ra đã bị hai người né tránh.

“Đù má, trụ sáng lớn quá, lão đại, Bàn gia không đi, Bàn gia sẽ đợi các cậu trong động.” Bàn Tử nói, rất cố chấp.

Trương Thiên thấy vậy liền vẫy tay, bảo Bàn Tử trốn vào mộ thất Tiên Tri.

Còn Shirley Dương thì vội vàng rạch tay mình lần nữa.

“Anh Trương, máu của tôi có lẽ có ích, tôi sẽ đựng máu vào lọ, anh mang theo nhé.” Shirley Dương nói, sau đó theo Bàn Tử đến mộ thất Tiên Tri.

Lúc này, bệ đá mà mấy người vừa đứng đã biến thành đá đen cứng rắn.

“Xì xì.” Xung quanh, vô số hắc xà cũng bò ra dày đặc.

Có thể tưởng tượng được, cả hang động rộng hàng trăm mét, toàn bộ đều là cảnh tượng hắc xà.

Hắc xà phun lưỡi, bò về phía Trương Thiên, hắc xà nhiều đến mức gần như không thấy điểm cuối.

Cảnh tượng đó thật đáng sợ.

Trong Quỷ Nhãn, tốc độ của cự xà không nhanh, có thể là do thể tích quá lớn.

Hơn nữa hắc xà dường như không thể ra khỏi Quỷ Nhãn, chỉ có thể hoạt động bên trong Quỷ Nhãn, đây có thể cũng là một loại hạn chế.

Nhìn những con hắc xà trước mắt, mắt Trương Thiên đảo một vòng.

"Khởi Linh, đến lúc dùng chiêu đó rồi." Trương Thiên nói, trong mắt có chút kiên định.

"Các cậu còn có át chủ bài à?" Lâu Lan Công chúa khẽ run người, Trương Thiên này rốt cuộc có lai lịch gì, chẳng lẽ là bật hack sao.

Sao át chủ bài cứ ra liên tục không ngừng vậy.

Đầu tiên là cái linh bài kia, sau đó là Shirley Dương, hậu duệ Tiên Tri này.

Hơn nữa, bây giờ thì hay rồi, người ta vẫn còn chưa dùng hết át chủ bài.

Vậy mà ban đầu mình còn tự tin đánh bại Trương Thiên và đồng đội, chẳng phải đây là đang tự biến mình thành trò cười lớn của thiên hạ sao?

Trong chốc lát, Lâu Lan Công chúa lần đầu tiên có cảm giác thất bại và nản lòng.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô ấy phán đoán sai lầm.

"Ừm." Trương Khởi Linh gật đầu, y lấy cái ngọc tỷ quỷ kia ra.

Chỉ thấy, một ngọc tỷ kỳ lân có chân đạp vài tiểu quỷ xuất hiện.

Trong chốc lát, xung quanh ngọc tỷ kỳ lân, âm khí cuồn cuộn.

Trương Khởi Linh từ khi có được ngọc tỷ này, liền cảm thấy nó rất bất thường, bây giờ Trương Thiên đề xuất, y mới lấy nó ra.

Khi nhìn thấy âm khí trên ngọc tỷ, Trương Khởi Linh lại có một cảm giác quen thuộc.

Y hầu như nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy đặt tay vuốt ve lên mặt ngọc tỷ.

"Đây là cái gì?

Âm khí mạnh quá." Lâu Lan Công chúa nhìn Ngọc tỷ đạp quỷ trong tay Trương Khởi Linh trước mắt, trong lòng giật mình.

Đây là bảo vật mà cô ta chưa từng thấy bao giờ.

Ngay cả cự xà nhìn thấy ngọc tỷ xong, cơ thể cũng run lên.

Trong mắt có chút sợ hãi.

Dù sao Ngọc tỷ quỷ ban đầu chính là được lấy ra từ trong cơ thể cự xà, bên trên cũng mang theo một chút khí tức của cự xà.

Con rắn Quỷ Nhãn trước mắt, hẳn là đã cảm nhận được.

"Quỷ Môn!" "Mở!" Chỉ thấy một giọt máu kỳ lân trên tay Trương Khởi Linh rơi vào đầu kỳ lân trên Ngọc tỷ quỷ, giây phút sau, Ngọc tỷ quỷ vốn xanh biếc liền trực tiếp bị nhuộm đỏ.

Ngọc tỷ quỷ lơ lửng giữa không trung, còn Trương Khởi Linh thì dường như bị hút cạn tinh khí, trạng thái tiều tụy đi trông thấy với tốc độ mắt thường.

Rõ ràng, việc sử dụng Ngọc tỷ quỷ cực kỳ tiêu hao tinh lực.

Đúng lúc này, một cánh cổng cổ kính xuất hiện giữa không trung, trong chốc lát, bất kể là Trương Thiên, hay Xà Thần kia đều sững sờ.

Chẳng lẽ, thật sự có thể triệu hồi âm binh sao?!

Tổ sư gia sẽ không dẫn dắt âm binh đến thảo phạt Xà Thần chứ?

Nghĩ đến Tổ sư gia, Trương Thiên lại có chút mong chờ.

“Thứ này là cái gì?

Lại có thể khiến tôi cảm thấy bị uy hiếp.” Trong đôi mắt đẹp của Lâu Lan Công chúa lộ ra vẻ kinh ngạc, phải biết rằng, trong sa mạc, thứ có thể khiến cô ta cảm thấy bị uy hiếp, ngoài Tinh Tuyệt Nữ Vương ra thì không còn ai khác.

Phụ vương của cô ta chủ yếu là nắm giữ vong hồn của cả vương quốc Lâu Lan, nếu không cũng không phải đối thủ của chính cô ta.

“Quỷ...

Quỷ Môn.” Trương Khởi Linh yếu ớt nói, y quỳ nửa người trên mặt đất, lồng ngực không ngừng phập phồng thở hổn hển.

“Ngao...” Trong Quỷ Nhãn, Xà Thần khổng lồ đó phát ra một tiếng gào thét.

Tà khí từ miệng nó càng không ngừng tràn ra xung quanh.

“Con rắn thối này, lại còn hôi mồm nữa chứ.” Bàn Tử và Shirley Dương đứng trong mộ Tiên Tri, lén lút nhìn tình hình bên ngoài.

“Cánh cổng kia là cái gì vậy.” Shirley Dương thì bị cánh cổng đen trước mắt thu hút sâu sắc.

Trên Quỷ Môn khắc những hoa văn màu đen, từ chỗ Shirley Dương không thể nhìn rõ là gì.

Nhưng Trương Thiên lại có thể nhìn rõ, đó là những con quỷ kỳ lân được tạo thành từ những tiểu quỷ chất chồng lên nhau!

Chương 329

“Không biết, có thể là môn thần chăng, gã kia chẳng phải là Xà Thần sao, nhị ca tôi nói không chừng còn là môn thần đó.” Bàn Tử nói bên cạnh, khóe miệng Shirley Dương co giật.

Cô nghĩ đến dáng vẻ của Trương Khởi Linh, Tiểu Ca lạnh lùng như băng này, làm sao có thể là môn thần chứ.

Lúc này Xà Thần hiển nhiên cảm nhận được một tia uy hiếp, trong một con mắt của nó lộ ra vẻ đề phòng.

“Mở!” Chỉ thấy Trương Khởi Linh khó khăn vung tay, giây phút sau, cánh cổng cổ kính khắc quỷ kỳ lân đó từ từ mở ra.

Vô số âm hồn bắt đầu nhân cơ hội bò ra từ bên trong Quỷ Môn.

Ánh mắt Trương Thiên chăm chú nhìn chằm chằm cánh cổng, hắn muốn nhìn rõ phía sau cánh cổng rốt cuộc là gì.

Nhưng thực tế là, bất kể Trương Thiên nhìn thế nào, bên trong cánh cổng đó vẫn luôn không thể nhìn rõ hình dạng.

“Rắc rắc rắc...” Trong một thất đen kịt, phát ra từng trận âm thanh quỷ dị, đồng thời, vô số tiểu quỷ bắt đầu bò ra từ trong cổng.

Chúng như thể tìm thấy con đường thông đến nhân gian vậy, từng con từng con vô cùng hưng phấn.

Lâm Thiên phát hiện, có ác quỷ sức mạnh rất mạnh, có con thì yếu hơn một chút, nhưng mặc dù vậy, đội hình do những con quỷ này tạo thành lại cực kỳ cường hãn.

“Ngao!” Nhìn thấy cánh cổng mở ra, mắt Xà Thần đột nhiên phát ra một luồng sáng, cơ thể không ngừng vũ động.

Sau đó, chỉ thấy bên trong Quỷ Nhãn, một trận dao động quỷ dị truyền đến.

Trong dao động không gian, càng truyền ra vô số tà khí.

"Bà nội ơi, thứ này là cái gì vậy." Trương Thiên không biết từ lúc nào mà cũng học được câu cửa miệng của Bàn Tử.

Dưới ánh mắt, bên trong Quỷ Nhãn, một dao động không gian hư vô xuất hiện.

Ngay sau đó, trong không gian đó, vô số ác quỷ cũng bắt đầu bò ra từ bên trong.

Nhìn thấy cảnh tượng này, không chỉ Trương Thiên, mà cả Lâu Lan Công chúa cũng ngớ người.

"Đây là cái gì vậy?" Lâu Lan Công chúa hít một hơi, cô ta trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên cô ta thấy tình huống như thế này.

Trương Thiên rất nhanh liền phản ứng lại.

"Xà Thần có Hư Huyễn Không Gian, nó nhất định đã hút những vong hồn đã từng chôn cất ở Tinh Tuyệt Cổ Thành vào trong Hư Huyễn Không Gian của mình." "Bây giờ, nó muốn lợi dụng Hư Huyễn Không Gian, thả những ác quỷ này ra, để đối phó với những ác quỷ bên trong Quỷ Môn." Trương Thiên nói, Lâu Lan Công chúa nuốt nước bọt.

"Dù sao bây giờ thần mộc cũng đã có được, tôi đề nghị chúng ta đi ngay bây giờ." Lâu Lan Công chúa nói, cô ta đã có ý niệm muốn rời đi.

Đánh không lại mà còn không chạy, đó thuần túy là kẻ ngốc.

Trương Thiên thực ra cũng có ý niệm này.

Dù sao, sau này sống chết của đoàn chuyên gia thì liên quan gì đến hắn, hắn chỉ phụ trách đưa ra lộ tuyến, làm một số việc trong khả

năng của mình là được rồi.

Trương Thiên vẫn rất quý trọng mạng sống, hắn cảm thấy, đánh không lại, không cần thiết phải cố chấp đến chết.

"Ừm, vậy thì, tìm một cơ hội, chúng ta đi khỏi đây trước, hoặc là xem có cách nào khác để đối phó với Xà Thần này không." Trương Thiên gật đầu nói.

Lâu Lan Công chúa thấy Trương Thiên gần như không chút do dự mà đưa ra quyết định, lại có chút kính phục.

Phải biết rằng, ở quốc gia Lâu Lan, người đưa ra quyết định, đa số đều là phụ thân, người có thể nhanh chóng và cơ trí như vậy, Lâu Lan Công chúa vẫn là lần đầu tiên gặp.

Hơn nữa, dũng khí của Lâm Thiên đã vượt qua vô số thanh niên của quốc gia Lâu Lan và các quốc gia lân cận xung quanh.

Lâu Lan Công chúa tán thưởng nhìn Trương Thiên một cái, ánh mắt cô ta quét qua xung quanh.

"Chúng ta đi từ phía Tiên Tri, hẳn là có đường đi." Lâu Lan Công chúa nói, lúc này Trương Khởi Linh trên mặt đất lại mở lời.

"Con quái vật này, có thể giết được." Giọng y không lớn.

"Khởi Linh, cậu có cách gì không?" "Chúng ta không cần thiết phải tự đưa mình vào nguy hiểm." Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh, hắn vẫn khá lo lắng cho gã này, dù sao bây giờ có Quỷ Môn trấn áp, nhưng đây là thời cơ tốt nhất để trốn thoát.

"Tôi có thể cảm nhận được, trong mắt nó, có thứ gì đó!" "Điểm yếu hẳn cũng là con mắt." Trương Khởi Linh nói, Trương Thiên trầm giọng mở lời.

"Có bao nhiêu phần chắc chắn, tôi không muốn mẹ tôi đau lòng."

Trương Thiên nói.

"Bảy phần." Trương Khởi Linh nói.

"Làm luôn!" Trương Thiên trực tiếp phun ra hai chữ.

Lâu Lan Công chúa: "???" Nói là cùng nhau chạy trốn đâu?

Nói là thông minh dũng cảm đâu, tốt thật, bây giờ lại liều lĩnh như vậy sao?

Thực ra Lâu Lan Công chúa không biết, chỉ cần Trương Khởi Linh nói chỉ có năm phần, ba phần chắc chắn, Trương Thiên cũng sẽ cùng y đi đánh con Xà Thần này.

Dù sao, huynh đệ tốt cả đời, làm sao có thể khiến huynh đệ thất vọng.

"Quỷ Môn có thể kéo chân, chúng ta sẽ dẫn đầu rắn vào trong trận pháp của cậu." Trương Khởi Linh nói, mắt Trương Thiên cũng sáng lên.

Trước đó đã nói, sau khi nhìn thấy quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Trương Thiên đã bố trí một trận pháp ở đây, "Lâm" nhưng vẫn chưa được dùng, bây giờ bị Trương Khởi Linh nhắc đến, Trương Thiên liền nghĩ ra.

Đồng thời, Trương Thiên ngạc nhiên nhìn y một cái, bình thường không nói chuyện, bây giờ lại trông rất tinh tế.

"Nếu, trận pháp có thể giữ chân nó một giây, không đúng, nửa giây, là có thể thành công!" Nghĩ đến đây, Trương Thiên hít sâu một hơi, đưa máu Shirley Dương đã đưa cho hắn.

"Làm phiền cậu rồi." "Ừm." Trương Khởi Linh gật đầu, nhận lấy máu của Shirley Dương, sau đó ánh mắt nhìn về phía Quỷ Môn.

Lúc này trong Quỷ Môn, vô số âm hồn không ngừng xuất hiện,

hơn nữa những âm hồn đó càng ngày càng mạnh.

“Thời gian Quỷ Môn mở càng lâu, âm hồn càng mạnh.” Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt lại nhìn Trương Khởi Linh một cái.

Không biết y có thể trụ nổi không.

“Ngao.” Xà Thần phát ra một tiếng, đồng thời một con mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Trong mắt có chút sắc lạnh.

Nếu không phải gã này, làm sao mình có thể chật vật như vậy.

“Ngao.” Chỉ nghe nó lại gầm lên một tiếng, ngay sau đó, miệng nó lại phun ra từng luồng đao mang, đao mang đánh vào vách tường có thể tạo ra một vết lõm rất sâu.

“Đây là đao nhận ư?” Trương Thiên ngẩn người, nhưng bây giờ không cho phép hắn nghĩ nhiều, thân ảnh hắn càng không ngừng nhảy nhót trên tường mộ thất để tránh né đòn tấn công của Xà Thần.

“Hừ, Lâu Lan Trường Thương.” Chỉ thấy Lâu Lan Công chúa một kích thương mang đánh vào người cự xà, nhưng đáng tiếc không hề hấn gì.

Ngược lại còn bị Xà Thần để mắt tới.

Trương Thiên nhìn Lâu Lan Công chúa, cô nàng này, tuy bướng bỉnh, nhưng vẫn có giới hạn mà.

“Bà nội ơi, cái thứ Xà Thần chó má gì chứ, chẳng phải chỉ là một con hắc xà lớn thôi sao?” “Có to bằng con lươn nhà tôi không?

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng bị mù mắt, lại dùng ngươi làm chỗ dựa, nếu là tôi, sớm đã ném cái thứ phế vật ngươi vào cái hố xí nào đó rồi.” Trương Thiên mắng một trận, giây phút sau, Xà Thần vốn đang tấn công Lâu Lan Công chúa liền quay đầu nhìn về phía Trương

Thiên, trong mắt lộ ra thêm một chút tức giận.

Lúc này trong động, Bàn Tử không ngừng vỗ tay.

"Thấy không, thấy không, tiểu thư Dương, lão đại đã học được chân truyền của Bàn gia, lão đại đúng là bá đạo." Bàn Tử reo hò một trận, Shirley Dương nheo mắt nhìn Bàn Tử một cái, không hổ là gã!

Ánh mắt phẫn nộ của Xà Thần bao phủ lấy Trương Thiên, một luồng uy áp ập tới, Trương Thiên không chút do dự, bắt đầu né tránh xung quanh.

Phải biết rằng, Trương Thiên bây giờ là cường giả Đại Tông Sư cảnh, hắn lợi dụng khinh công, vẫn có thể chạy trên vách tường thẳng đứng.

Thậm chí còn có thể lướt đi trong thời gian ngắn, đương nhiên việc bay lượn thì vẫn có độ khó nhất định.

"Xoạt xoạt." Trong lúc Trương Thiên đang chạy, vô số đao mang tấn công Trương Thiên.

Đao mang không chỉ phía sau Trương Thiên, mà phía trước Trương Thiên cũng sẽ có đòn tấn công, Trương Thiên chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm bản thân để né tránh.

"Trảm!" Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh chém từng nhát vào cơ thể bằng thép của Xà Thần, vì việc mở Quỷ Môn tiêu hao quá lớn, đòn tấn công của Trương Khởi Linh cũng có chút yếu đi.

Xà Thần thấy đòn tấn công tầm xa của mình không có tác dụng với Trương Thiên, căn bản không chút do dự, cái đầu khổng lồ lao về phía Trương Thiên.

Nơi đầu nó va xuống, lại càng là một vùng hoang tàn.

Vách tường sụp đổ, toàn bộ vị trí Quỷ Nhãn đều bắt đầu sụp đổ.

“Cái cần chính là như vậy.” Trương Thiên thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Còn lúc này hiện trường. 【Đù má, Quỷ Môn, Quỷ Môn Quan ư? 】【Điên rồi sao, chẳng lẽ địa phủ thật sự tồn tại? 】【Khoan đã, chẳng lẽ chuyện ông nội tôi tạo phản là thật sao?

Mẹ ơi, khói bốc lên từ mồ mả rồi! 】【Cái Quỷ Môn này ngầu quá, đặc biệt là lúc nhị ca mở Quỷ Môn, mẹ ơi, ngầu bá cháy. 】【Nhị ca?

Ai là nhị ca của cậu, cậu chàng này đúng là biết nhận họ hàng ghê. 】【Các cậu nói xem, trong cổng có xuất hiện nữ quỷ không, hắc hắc.

Chương 330

】【Cái Xà Thần này thật sự ngoan cố, to lớn như vậy, trên thế giới thật sự có loại động vật này sao? 】【Quỷ còn xuất hiện, tôi nghĩ đại xà cũng không quá đáng đâu. 】【Ai, chân đẹp của Nữ Vương vừa mới nhìn thấy một chút, đã không còn rồi, trả lại Nữ Vương cho tôi! 】Hiện trường vô số người bàn tán.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Xà Thần khổng lồ, cả thế giới đều chấn động.

Buổi xét xử này vốn dĩ nhiệt độ không cao.

Nhưng từ khi vô số thứ được phát sóng ra, nhiệt độ trực tiếp đạt đến con số hàng trăm triệu.

Lúc này, trong nước Fuji.

Trên mạng internet nước Fuji càng là một mảng hỗn loạn.【Đù má, đây chẳng phải là Đại Xà Hoàn sao? 】【Đại nhân Bát Kỳ, nhất định là Đại nhân Bát Kỳ! 】【Bát Cát!

Đại nhân Bát Kỳ là rắn cái, tôi đã xem cái anime đó! 】【????】【Bát Cát, các cậu đã xem chưa?

Bọn họ lại muốn trộm mộ của quốc gia chúng ta, đơn giản là vô sỉ! 】【Chúng ta phải bắt bọn họ trả giá! 】【Cầu đa mã đắc, Âm Dương Sư có đánh lại được tiên nhân không...? 】Khi vấn đề này xuất hiện trên mạng, dân chúng nước Fuji ngớ người.

Âm Dương Sư, có đánh lại được tiên nhân của Hạ Quốc không?

Câu trả lời là khẳng định.

Không thể!

Một kẻ trên trời, một kẻ dưới đất, đánh đấm cái gì chứ.

Lúc này Xà Thần vì bị Trương Thiên trêu chọc, trong chốc lát càng điên cuồng truy đuổi Trương Thiên.

"Chính là chỗ này, mau đập xuống." Trương Thiên nhìn vị trí trước mắt, trong lòng thầm cầu mong.

Quả nhiên, cái đầu khổng lồ của Xà Thần trực tiếp đập xuống chỗ trận pháp mà Trương Thiên đã bố trí trước đó.

Gần như ngay lập tức, cái đầu khổng lồ đập vào trận pháp của Trương Thiên.

"Lâm!" Chỉ thấy ngón tay Trương Thiên bấm quyết, gần như ngay lập tức, một luồng sáng lóe lên.

Đồng thời, một trận pháp hình tròn trực tiếp bao lấy đầu Xà Thần.

Xà Thần căn bản không ngờ, ở đây lại có một trận pháp đang chờ đợi nó, trong chốc lát lại bị trấn trụ.

Đây là trận pháp mới học của Trương Thiên, uy lực vẫn khá mạnh, sau khi trận pháp khởi động, vô số thứ như binh lính liên tục tấn công đầu Xà Thần.

Uy lực cũng khá tốt.

"Chính là bây giờ." Nhìn vào mắt Xà Thần, Trương Thiên khẽ hô một tiếng.

Còn Trương Khởi Linh thì nghiến răng, thân ảnh như quỷ mị lao về phía Xà Thần.

Vì tiêu hao quá lớn, bây giờ Trương Khởi Linh cũng đang vắt kiệt chút khí tức cuối cùng trong cơ thể mình.

Còn lúc này, vì Trương Khởi Linh dùng phần chân khí còn lại để đối phó Xà Thần, phía trên hư không, cánh Quỷ Môn kia cũng âm

thầm đóng lại.

Ác quỷ bị chặt ngang lưng, không còn cơ hội ra khỏi cổng nữa.

Xà Thần tự nhiên cũng không phải kẻ ngốc.

Sau khi biết đây là một trận pháp, con mắt duy nhất của nó liền phát ra ánh sáng.

Trận pháp của Trương Thiên bắt đầu nứt vỡ từng tấc.

Điều này cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

"Đù má, con mắt rắn này thật lợi hại." "Lão đại, cái này là trận pháp mới mà, hơn nữa thực lực lão đại cũng tăng cường nhiều như vậy, vậy mà vẫn bị phá vỡ dễ dàng." Bàn Tử kinh hô bên cạnh.

Tuy chỉ là một khoảnh khắc, nhưng bóng dáng Trương Khởi Linh đã đến bên cạnh Xà Thần.

Cuộc đối quyết của cao thủ, chưa bao giờ là ba trăm hiệp, hoặc ba mươi hiệp, thường thì thắng bại chỉ trong một khoảnh khắc.

Lâu Lan Công chúa cũng vung trường thương của mình ra, thương ý cường hãn càng xuyên phá cơ thể Xà Thần.

"Ngao." Chịu đựng đau đớn, Xà Thần phát ra một tiếng gầm giận dữ, nhưng giây phút sau, đúng lúc nó định liều chết phản công thì một thân ảnh đã đến trên con mắt dài hàng chục mét của nó.

"Đây là..." Không đợi Xà Thần kịp phản ứng, cái lọ trong tay Trương Khởi Linh đã được mở ra, máu chảy vào mắt Xà Thần.

"Ngao..." Lại là một tiếng gào thét, chỉ thấy cơ thể Xà Thần bắt đầu run rẩy kịch liệt, đồng thời, trong mắt Xà Thần bắt đầu bốc ra từng trận khói đen.

"Mấy nghìn năm trước, một người phụ nữ bí ẩn đã tiên tri rằng, tiên tri sẽ kết thúc tất cả chuyện này, máu của cô ấy có thể phong ấn

Xà Thần, bây giờ xem ra, lời tiên tri đó hẳn là về chúng ta." Shirley Dương lẩm bẩm bên cạnh.

Lúc này, Hồ Bát Nhất phía sau chớp mắt một cái, gã tỉnh lại, Hồ Bát Nhất nhìn quanh, tay gã đặt lên một cuốn sách.

Gã nhìn thấy trang cuối cùng.

Trên trang cuối cùng đó, xuất hiện một số hình vẽ, trong hình vẽ, một người đàn ông nhảy lên người Xà Thần, kết thúc tất cả.

"Đây là kết cục..." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, gã sờ sờ ngực mình, ừm, hóa ra không sao cả.

Còn bên ngoài.

Khi máu của hậu nhân Tiên Tri Shirley Dương chảy vào mắt Xà Thần.

Thân ảnh Xà Thần liền hóa thành tro bụi, bên trong con mắt, một viên Ngọc Nhãn to bằng bàn tay xuất hiện trong tay Trương Khởi Linh.

"Đây là, chìa khóa Hư Huyễn Không Gian, cái mà trên cổ Nữ Vương ấy." Lâu Lan Công chúa kinh hô một tiếng, có chút kích động.

"Cho cậu." Trương Khởi Linh đưa Ngọc Nhãn cho Trương Thiên.

Trương Thiên cũng không khách khí, nhẹ nhàng nhận lấy.

Ngọc Nhãn rất đẹp, hình thoi, giống như một con mắt, và trên Ngọc Nhãn, Trương Thiên cảm nhận được một luồng khí tức kỳ lạ cổ xưa.

"Vật phẩm: Thần Nhãn!

Pháp khí cực phẩm!" "Năng lực vật phẩm: Bên trong sở hữu một tiểu thế giới khác, có thể tiến vào không gian tiểu thế giới, và có thể truyền người vào trong đó, hình thành Hư Huyễn Không Gian!" "Giới

thiệu vật phẩm: Bảo vật được luyện chế từ mắt Xà Thần, sở hữu yêu khí cường hãn, có thể nhỏ máu nhận chủ!" Trong đầu vang lên giới thiệu về Ngọc Nhãn trước mắt này.

Trương Thiên nuốt nước bọt, quả nhiên, hắn đoán quả nhiên không sai.

Thứ này chính là một thứ còn bá đạo hơn cả nhẫn trữ vật.

Tiểu thế giới trong truyền thuyết.

Nhưng, điều khiến Trương Thiên không ngờ tới là, thứ này lại được chế tác từ mắt Xà Thần.

Trương Thiên nhìn Ngọc Nhãn, hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn nhỏ máu của mình lên Ngọc Nhãn.

Ban đầu hắn định để Trương Khởi Linh cầm, nhưng nghĩ lại, lỡ gã này quên cái gì đó, hơn nữa giá trị của Ngọc Nhãn có hơi cao, đội ngũ cũng cần cái này để bảo quản đồ vật.

Trương Thiên liền tự mình lấy.

Sau khi nhỏ máu, Trương Thiên chỉ cảm thấy Ngọc Nhãn và mình có một chút liên hệ, nhưng Trương Thiên luôn cảm thấy Ngọc Nhãn này có chút không đúng.

"Tại sao, liên hệ giữa Ngọc Nhãn và tôi không sâu, dường như là cảm giác một nửa một nửa." Trương Thiên khẽ nhíu mày, nhưng cũng không để những điều này trong lòng, may mắn là đồ vật đã có được, Xà Thần đã bị đánh bại.

Chẳng phải là vui vẻ đại hỷ rồi sao.

"Không ngờ, chúng ta thật sự đã đánh bại Xà Thần." Lâu Lan Công chúa chỉ cảm giác có chút mơ hồ.

Phải biết rằng, Xà Thần, không chỉ trong mắt cô ta, hay trong mắt

toàn bộ cư dân sa mạc, đó chính là một ngọn núi lớn.

Ngọn núi đã đè nặng lên họ hàng trăm năm.

Mà Trương Thiên lại thật sự diễn một màn Ngu Công dời núi phiên bản đời thực, san phẳng ngọn núi lớn này!

"Đi mau, Quỷ Nhãn này sắp sụp đổ rồi, chúng ta ra ngoài trước đã." Trương Thiên nhìn xung quanh, không còn sự che chở của Xà Thần, toàn bộ Quỷ Nhãn bắt đầu sụp đổ.

Có thể thấy, lý do trước đó Nữ Vương tấn công thế nào mà động cũng không sụp đổ là vì có Xà Thần che chở.

Trương Khởi Linh cũng khẽ gật đầu, mấy người nhanh chóng chạy về phía mộ thất Tiên Tri.

Trương Khởi Linh vì tiêu hao quá lớn, Trương Thiên cũng giúp đỡ dìu y, để tránh gặp phải nguy hiểm gì khác.

"Đợi trở về, sẽ uống đan dược hồi phục." Trương Thiên dặn dò.

Chương 331

Trước đó ở mộ dưới đáy biển còn kiếm được Tuyết Liên Đan, lúc đó được phân phát mỗi người một viên.

Trương Khởi Linh vẫn chưa ăn.

Trương Khởi Linh gật đầu, không nói nhiều, được Trương Thiên dìu rất nhanh liền vào mộ thất Tiên Tri.

"Lão Hồ, cậu tỉnh rồi." Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất hỏi.

"Ừm, nhờ ơn nhị ca, đa tạ." Hồ Bát Nhất chân thành cảm ơn.

"Ừm." Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

"Lão đại, Quỷ Nhãn này sắp sụp đổ rồi, chúng ta phải mau chóng đi thôi, nhưng mà cái quan tài này làm sao đây?

Lớn như vậy, Bàn gia tôi cũng không khiêng nổi." Bàn Tử nhìn quan tài làm từ Côn Luân thần mộc trên mặt đất.

"Tôi có cách." Chỉ thấy Trương Thiên vung tay, quan tài trên mặt đất liền biến mất một cách kinh ngạc.

Bàn Tử dụi dụi mắt.

"Đù má, đúng là gà mái bắt sâu, chộp cái biến mất luôn ấy." "Lão đại, cậu làm thế nào vậy, Bàn gia tôi hoa mắt rồi sao?

Không thể nào, không đúng, Bàn gia tôi vẫn rất khỏe mạnh mà." Bàn Tử dụi dụi mắt, vẻ mặt chấn động.

"Hư Huyễn Không Gian." Trương Thiên giơ ra Ngọc Nhãn trên cổ.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức bừng tỉnh.

“Nga ~ hóa ra lão đại cậu đã cướp ngọc bội trên ngực Nữ Vương rồi à, thế nào?

Có mùi gì không, có ấm áp không?” “Sướng không.” Bàn Tử cười hắc hắc.

Không đợi gã cười bao lâu, một bàn tay ngọc trắng nõn đã nhéo tai gã.

“Dao Dao, em sai rồi, đừng nhéo, đau.” Bàn Tử bên cạnh làm bộ làm tịch, Trương Thiên chỉ cảm thấy ngửi thấy một mùi chua loét.

Chắc là mùi của tình yêu.

Còn Hồ Bát Nhất lúc này cũng được Shirley Dương dìu, hai người trải qua chuyện ở Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này, cũng đã đặt nền móng cho tình yêu.

“Hắn là, Tâm Nguyệt Hồ, chính là chỉ bọn họ đi.” Trương Thiên nghĩ trong lòng, sau đó hắn lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ này.

“Đi thôi, Quỷ Nhãn sắp sụp đổ rồi, chúng ta ra ngoài trước, cố gắng bảo vệ kim ngân châu báu bên ngoài.” Trương Thiên nói, Bàn Tử lại là người đầu tiên xông ra.

“Tiền tiền, tiền của Bàn gia.” Bàn Tử dẫn Vương Phi xông vào con đường mộ mà Tiên Tri đã mở ra, Trương Thiên và mấy người kia cũng theo sau.

Rất nhanh, đến chỗ kim hồn tệ ban đầu.

Vì đơn thuần là Quỷ Nhãn sụp đổ, nơi này lại không bị ảnh hưởng gì.

Văn vật cũng nguyên vẹn không tổn hại, chứ không như trong nguyên tác, cả cổ thành đều bị chôn vùi.

Để tránh nơi này sụp đổ lần thứ hai, Trương Thiên rải ra mấy lá

phù lục, mục đích là để gia cố vách tường nơi đây.

Sau một loạt chuẩn bị, Trương Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn lại Bàn Tử, lúc này Bàn Tử đang cố nhét vàng vào túi của mình.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt của Trương Thiên, Bàn Tử lại đành phải rải ra một ít kim hồn tệ trong túi.

"Bàn Tử, nhiều nhất chỉ được lấy mười đồng, chúng ta ở bên ngoài cũng có tiền, lấy mấy cái làm kỷ niệm thôi là được rồi." Trương Thiên nói, Bàn Tử bĩu môi, mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn gật đầu.

Nhưng gã có giấu riêng hay không thì không ai biết.

Trương Khởi Linh thì ngồi xuống đất, bắt đầu khôi phục thực lực.

Ánh mắt Lâu Lan Công chúa vẫn luôn nhìn Trương Thiên chằm chằm, ý tứ trong đó càng không nói cũng rõ.

"Những gì tôi đã hứa với cô, đương nhiên có rồi." Trương Thiên nói, hắn lấy Côn Luân thần mộc đang đặt trong Hư Huyễn Không Gian ra.

Quan tài được lấy ra, những thứ mang theo bên trong cũng lộ ra.

Lúc này, Trương Thiên mới có thể nhìn thấy trong quan tài của Nữ Vương, rốt cuộc có những gì.

Chỉ thấy, bên trong quan tài, ngoài một ít hương thơm ra, chính là một tấm tơ lụa thêu vàng.

Và trên tấm tơ lụa, có một số ngọc bội, cùng một số châu báu, ngoài những thứ này ra, Trương Thiên còn nhìn thấy một cây quyền trượng màu vàng kim.

Và một cái hộp cổ kính.

Phần còn lại là một cái gối làm bằng ngọc.

"Những ngọc bội đó, hẳn là truyền đạo ngọc bội, không ngờ, Nữ Vương cũng giữ lại nhiều như vậy." Trương Thiên nhìn những ngọc bội, có chút kinh ngạc.

Theo tính cách cao cao tại thượng của Nữ Vương, sau khi chết, về cơ bản không thể có truyền đạo ngọc bội.

Nhưng ở đây lại có sống sờ sờ gần mười mấy cái.

"Những thứ này đều là công pháp mà cô ta đã cướp đoạt từ các tiểu quốc, các tướng lĩnh." Lâu Lan Công chúa nói bên cạnh, cô ta càng trực tiếp giải tỏa nghi ngờ của Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu, hắn định đợi sau khi trở về rồi mới xem những ngọc bội này.

Ngoài ra còn có quyền trượng của Nữ Vương, thứ này Trương Thiên đã thấy Nữ Vương dùng qua.

Không chỉ có thể phóng thích lôi đình, mà còn có thể triệu hồi cự xà đen khổng lồ.

Nhưng tiền đề là, trên quyền trượng phải có viên nhãn châu đó.

Nhưng bây giờ trên quyền trượng, lại không có nhãn châu đó.

Trương Thiên lúc này nghĩ đến viên ngọc thạch trong ba lô của mình, nói không chừng nhét vào vẫn có thể vừa.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Trương Thiên vẫn cảm thấy, đợi về rồi nói.

Nơi này không thích hợp để nghiên cứu.

Lâu Lan Công chúa sờ sờ Côn Luân thần mộc, sau đó lắc đầu.

"Ban đầu tôi định, sau khi có được thần quan, sẽ đưa phụ vương

của tôi, cùng nhau đi đến Hư Huyễn Không Gian, nhưng bây giờ Hư Huyễn Không Gian đã đóng lại, thứ này, đối với tôi đã không còn tác dụng nữa." Lâu Lan Công chúa nói, nhẹ nhàng lắc đầu.

Trương Thiên nghĩ một chút liền nói.

"Thực ra căn bản không có Hư Huyễn Không Gian gì cả, chỉ là một tiểu thế giới mà thôi, nếu cô muốn đi, tôi có thể đưa cô vào." Trương Thiên nói.

Lâu Lan Công chúa lắc đầu.

"Cái đó đã trở thành không gian riêng của cậu, tôi không muốn bị người khác khống chế." "Tôi lấy đi một khối thần mộc, xem như hoàn thành tâm nguyện bấy lâu nay của tôi đi." Lâu Lan Công chúa nói, cô ta từ quan tài cạy xuống một khúc gỗ to bằng bàn tay.

"Công tử Trương, tôi cũng cần một chút." Lúc này, Vương Phi cũng đi tới.

Tại Trương Thiên đồng ý sau, Vương Phi cũng cạy đi một mảnh gỗ quan tài to bằng bàn tay.

Trương Thiên rất tò mò, tại sao hai người phụ nữ này, lại không cạy nhiều hơn một chút.

Nhưng họ không nói, Trương Thiên cũng không hỏi nhiều.

Chỉ thấy, Vương Phi vung tay, mảnh vụn gỗ vốn to bằng bàn tay, liền trực tiếp được cô ấy làm thành một cái mộc bội bình an cổ kính.

Cái mộc bội này hiển nhiên là để Bàn Tử đeo.

Cứ như vậy, Vương Phi liền có thể tiến vào bên trong mộc bội, đến lúc đó có thần mộc tư dưỡng, tu vi cũng sẽ cường hóa thêm một chút.

Hơn nữa hình dạng cá thể này vừa vặn, nếu lớn hơn một chút thì

sẽ bất thường.

Trương Thiên không nói nhiều, sau đó lại đặt cái quan tài này vào Hư Huyễn Không Gian.

Đối với Trương Thiên mà nói, Côn Luân thần mộc này không có tác dụng gì.

Tư dưỡng linh hồn, không liên quan nhiều đến hắn, ngược lại đối với Nhất Mi đạo nhân thì vẫn có chút giúp đỡ.

"Chúng ta ra bờ sông bên ngoài nghỉ ngơi một chút." Trương Thiên đề nghị, mọi người cũng gật đầu đồng ý.

Sau đó, Trương Thiên, Trương Khởi Linh và những người khác cũng lần lượt đi ra ngoài mộ thất.

Rất nhanh, bên ngoài mộ thất, bên một con sông, dưới sự tư dưỡng của linh thủy, chân khí của Trương Thiên và đồng đội cũng đang điên cuồng hồi phục.

Lúc này Lâu Lan Công chúa, lại có vẻ tâm hồn treo ngược cành cây, không còn Hư Huyễn Không Gian.

Ý nghĩ chôn giấu ngàn năm trong lòng cô ta đã bị thay đổi, trong chốc lát, cô ta lại có chút không biết phải làm sao.

Thấy công chúa Lâu Lan có vẻ thất thần, Trương Thiên chậm rãi bước tới.

"Một lát nữa chúng ta sẽ cùng cô đi đến Lâu Lan quốc, đến lúc đó giải phóng những vong hồn bị giam cầm." "Hoặc có lẽ, cô cũng cần nói chuyện tử tế với phụ thân mình." Trương Thiên nói.

Công chúa Lâu Lan chậm rãi quay đầu, trong đôi mắt tinh xảo ánh lên một sắc thái khác lạ.

Đây dường như là người đầu tiên sẵn lòng giúp đỡ cô, nhưng

trong lòng cô thật sự có muốn nói chuyện tử tế với ông ta sao?

Công chúa Lâu Lan do dự một lát, trên mặt hiện lên vẻ kiên định.

Chương 332

“Tôi không cần các cậu giúp đỡ, tôi với ông ta chẳng có gì để nói cả.” Cô ấy ngẩng đầu, khí phách nữ võ thần lúc này lại hiện ra, rất bướng bỉnh, nhưng trong mắt Trương Thiên lại có chút cảm giác ngạo kiều.

Ừm, rất kỳ lạ.

“Được rồi, vậy cứ quyết định thế nhé, sau khi tôi dẫn con sông này đi rồi thì sẽ rời khỏi đây.” Trương Thiên nói với một thái độ không cho phép nghi ngờ.

Công chúa Lâu Lan nhìn Trương Thiên.

Hay thật, anh mang hết mộ và quan tài của người ta đi đã đành, vậy mà ngay cả nước ở cửa nhà người ta cũng không tha, đúng là quá tuyệt tình.

“Dòng sông này, để ở đây, nói không chừng một ngày nào đó cũng sẽ khô cạn, thà như vậy, chi bằng cất giữ vào Hư Huyễn Không Gian, lúc nào cần dùng thì uống một chút.” “Theo tôi được biết, đồ vật trong Hư Huyễn Không Gian sẽ không bị biến chất.” Trương Thiên nói, công chúa Lâu Lan cũng không nói gì, những Linh Thủy này, cô ấy còn chẳng thèm để mắt tới.

Lúc này ở thế giới bên ngoài. 【Hay thật, mang nữ vương đi đã đành, mà mày còn vác luôn cả nước của người ta.】 【Nếu người bình thường nhìn thấy thứ nước này, ai mà biết nó lại là Linh Thủy chứ.】 【Hèn chi Cửu Môn có thể trỗi dậy nhanh như vậy, nghiền ép tất cả thế lực gia tộc, thì ra là vì Linh Thủy này.】 【Lúc đó võ giả nhiều như vậy, tác dụng của Linh Thủy này quả là khó lường!】 【Mà nói, dáng vẻ do dự của công chúa Lâu Lan thật đẹp, còn cái lúc

nãy, hình như là ngạo kiều đúng không?】【Người ở trên không nhìn nhầm đâu, đúng là vậy đấy.】Tại hiện trường, vô số người kích động.

Thấy dáng vẻ ngạo kiều của công chúa Lâu Lan, ai mà không xao xuyến chứ?

Mà lúc này, trên mạng.【Mau, chuyên gia Lâm livestream!】【Chuyên gia Lâm?

Đó là ai?

Giỏi lắm sao?】【Người ở trên không biết chuyên gia Lâm sao?

Anh cũng sống uổng phí rồi, chuyên gia Lâm, tên đầy đủ là Lâm Thiên, anh ấy và vợ vẫn luôn du học ở nước ngoài.】【Tôi từng nghe nói, Lâm Thiên và vợ anh ấy là An Nhiên, đang điều tra các di vật thất lạc ở nước ngoài, bằng hình thức livestream mạo hiểm, hơn nữa, cho đến nay họ đã tìm được mấy chục món văn vật còn lưu giữ ở nước ngoài!】【Vãi chưởng, mau đi xem đi, anh ta đang livestream, chắc chắn có chuyện lớn rồi.】Một nhóm người càng điên cuồng lao vào phòng livestream của Lâm Thiên.

Lâm Thiên, mười tám tuổi đã ra nước ngoài, là một nhà khảo cổ học.

Vì Hạ quốc có quá nhiều văn vật bị thất lạc ra nước ngoài, anh đã nảy ra ý định đến nước ngoài.

Thông qua hình thức livestream, dùng tiền kiếm được từ livestream để chuộc lại các văn vật thất lạc, cũng chính vì vậy mà anh đã nhận được vô số lời khen ngợi từ cư dân mạng.

Hơn nữa, trong quá trình chuộc lại văn vật, anh cũng đã tìm thấy vợ mình, An Nhiên.

An Nhiên, chuyên gia khảo cổ của Hạ quốc, cũng khảo cổ ở nước

ngoài, hai người họ cũng coi như là trai tài gái sắc.

"Chào buổi sáng mọi người, tôi là Lâm Thiên, khu vực tôi đang đứng chính là cửa tập đoàn Sáng Tạo Tài Nguyên Cửu Môn ở Phù Sĩ quốc.

Mọi người có thể thấy, đây là tòa nhà sang trọng lớn nhất ở trung tâm thành phố Phù Sĩ quốc." "Mà bên trong đây, lại là tập đoàn giao lưu tài nguyên mật thiết nhất giữa Hạ quốc và Phù Sĩ quốc." Lâm Thiên nói, sau đó anh chĩa camera của mình vào tòa nhà cao hơn trăm mét kia.

Tòa nhà rất hoa lệ, bất kể là ở cửa hay bên trong, đều là chữ Hán của Hạ quốc, không có một chữ nào của Phù Sĩ quốc.

Đứng ở đây, luôn có một cảm giác như thể đã trở về Hạ quốc.

"Ừm, nghe nói tập đoàn Sáng Tạo Tài Nguyên Cửu Môn đã bén rễ ở Phù Sĩ quốc hơn trăm năm lịch sử rồi, năm đó còn nghiền ép Yamaguchi-gumi, trở thành tập đoàn đứng đầu lớn nhất toàn bộ Phù Sĩ quốc." Bên cạnh, một cô gái cũng lên tiếng.

Khuôn mặt tinh xảo, vóc dáng thon dài, điều duy nhất còn thiếu sót là trên cổ cô có một vết sẹo nhỏ, trông như vết bỏng. 【Oa, mau nhìn, là An Nhiên kìa, An Nhiên vẫn đẹp như vậy.】【Đừng nói, hai người họ đúng là trai tài gái sắc.】【Mà nói, Cửu Môn ở Phù Sĩ quốc cũng có tập đoàn sao?

Ghê thật, thị giá của tập đoàn Cửu Môn này chẳng phải mấy vạn tỷ sao?】【Người ở trên, tôi đã tra bảng xếp hạng Forbes rồi, trên đó những người giàu nhất thế giới lại không có Cửu Môn!】【Thường thì không nằm trong bảng xếp hạng mới là đại lão, giống như Trương Thiên ấy!】 Trong phòng livestream, vô số người càng bàn tán xôn xao.

Ngay cả Lâm Thiên cũng kích động không thôi.

"Tiếp theo, tôi và người yêu sẽ cùng đến tập đoàn Sáng Tạo Tài Nguyên Cửu Môn, để mọi người chiêm ngưỡng phong thái của tòa nhà này." Lâm Thiên nói, sau đó anh bắt đầu mang theo thiết bị livestream, đi vào bên trong.

Lúc này, hiện trường.

Trong màn hình.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh cùng những người khác cũng đã hồi phục hoàn toàn.

Dù sao có Linh Tuyền Thủy, việc hồi phục đơn giản là nhanh đến khó tin.

"Lão đại, cuối cùng chúng ta cũng đi sao?

Cái nơi quỷ quái này, Bàn gia tôi không muốn ở lại dù chỉ một khắc." Bàn Tử la làng bên cạnh.

Hắn nhớ lại cái đầu rắn khổng lồ kia, đầu lại đau nhức.

"Ừm, đợi tôi độc chiếm dòng sông này đã." Trương Thiên gật đầu, sau đó, chỉ thấy hắn vung tay, một dao động không gian xuất hiện, cánh cửa không gian dẫn đến một thế giới khác liền mở ra.

"Đây là Hư Huyễn Thế Giới sao?" Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đều có chút kinh ngạc.

"Mẹ ơi, lão đại, anh có thể kết nối thế giới song song sao?

Bàn gia tôi muốn vào đầu tiên!" Bàn Tử hăm hở, như một đứa trẻ.

"Cậu cầm cái này." Trương Thiên thấy vậy, ném cho Bàn Tử một cái xẻng sắt.

"Cái này để làm gì?" Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc.

“Đào một cái ao lớn.” Trương Thiên nói, Bàn Tử ngớ người, ta đã biết, Trương Thiên dễ dàng đồng ý, chắc chắn không có chuyện gì tốt.

“Lão Hồ, đi thôi, vào trong đào một cái hố, chúng ta đổ hết nước ở đây vào đó.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó, Trương Thiên phát cho mọi người một số xẻng sắt, bắt đầu đi vào bên trong đào hố.

Trong Hư Huyễn Không Gian này, có núi non, có cây cối, nhưng duy nhất không có sinh linh.

Hơn nữa, nơi đây cũng không có mặt trời, không có mặt trăng, bầu trời là một mảng trắng xóa, không thấy điểm cuối.

“Lão đại, ở đây sao cảm thấy hơi áp lực.” Bàn Tử nhìn bầu trời không có mặt trời, không kìm được buột miệng hỏi.

“Quen rồi sẽ tốt thôi.” Trương Thiên tùy tiện nói.

Sau đó, Trương Thiên nhìn về phía Côn Luân Thần Quan.

“Đặt ở đây mãi không phải là cách.” Trương Thiên thầm nghĩ, hắn đấm một quyền xuống, đục một lỗ trên một ngọn núi nhỏ, sau đó ném quan tài vào.

Điều Trương Thiên không biết là, cùng với quan tài đi vào, một bóng đen cũng lặng lẽ xâm nhập vào bên trong quan tài.

“Bàn Tử, cậu đào một cái hố ở đây, càng lớn càng tốt.” Trương Thiên nói, Bàn Tử gật đầu, sau đó mọi người vung xẻng sắt bắt đầu đào hố.

Mà Trương Khởi Linh thì lại khác, nắm đấm từng quyền vung ra, từng cái hố lớn bị y đập nát.

Bàn Tử nhìn đến ngớ người.

“Thế này cũng được sao?” Hắn nhìn nhìn cái xẻng sắt của mình,

quả nhiên không phải người thường có thể so sánh.

Rất nhanh, một cái hố lớn như hồ nước nhỏ được mọi người tạo ra.

Cái hố lớn dài tới hơn trăm mét, coi như là một cái hồ rồi.

Vương Phi đã trở về trong ngọc bội để nghỉ ngơi, còn tại hiện trường chỉ còn lại năm người Trương Thiên.

Sau đó, cánh cửa Hư Huyễn Thế Giới mở ra, Trương Thiên đặt cửa đối diện dòng sông.

Nước sông trực tiếp chảy vào cái hồ vừa đào.

Cùng với Chân Khí của Trương Thiên vận chuyển, nước sông chảy nhanh hơn, rất nhanh, mặt sông dần lộ ra những viên đá.

"Lão đại, đúng là, cường đạo cướp bóc cô gái nhỏ, cướp sạch sành sanh mà." Bàn Tử nói bên cạnh, nhìn lòng sông tặc lưỡi.

Nhưng nghĩ đến việc mình mỗi ngày đều có Linh Thủy để uống, Bàn Tử lại cảm thấy trong lòng sung sướng.

"Sau này Bàn gia tôi cũng coi như là người đẳng cấp rồi, nước sông chỉ uống Linh Tuyền Thủy, đi tiểu cũng chỉ tiểu ra Linh Tuyền." Bàn Tử lẩm bẩm, vẻ mặt đầy kiêu ngạo, Trương Thiên bên cạnh không kìm được nheo mắt nhìn hắn một cái, quả nhiên, Bàn Tử miệng chó không mọc ngà voi.

Trương Thiên khẽ nắm tay, con sông nhỏ vốn còn sót lại một dòng nước rất nhỏ bỗng chốc không còn một giọt nước nào.

Thậm chí không còn một vũng nước nhỏ nào.

"Ừm, không còn giọt nào." Nhìn lòng sông không còn một chút nước nào, Trương Thiên hài lòng gật đầu.

Rồi nhìn Hư Huyễn Không Gian của mình, ừm, cái hồ hơn trăm

mét đã được lấp đầy.

Cái hồ này ít nhất có thể cho Trương Thiên dùng vài trăm năm mà không thành vấn đề.

Nói không chừng đến chết cũng không dùng hết.

Sau khi làm xong mọi việc, Trương Thiên nhìn sang một bên.

Bên cạnh, Shirley Dương và Hồ Bát Nhất đang nói nhỏ với nhau, còn Trương Khởi Linh cũng đã hồi phục gần xong.

Chủ yếu là vì đã ăn Tuyết Liên Đan, nên hồi phục sẽ nhanh hơn một chút.

Thấy mọi người đều gần xong, Trương Thiên mới đứng dậy.

"Đi thôi." Nói rồi, mọi người gật đầu, Trương Thiên càng để lại một số dấu chân trong hang động.

"Lão Hồ, làm phiền cậu vẽ lại bản đồ những nơi chúng ta đã đi qua một lần nữa." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó cầm bản đồ đã đi trước đó lên, rồi thêm tuyến đường của Tinh Tuyệt Cổ Thành vào.

Trên đường, Trương Thiên và nhóm của hắn vừa đi vừa vẽ tuyến đường, đây cũng là để mở đường cho đoàn chuyên gia sau này.

Rất nhanh, trên con đường Hồ Bát Nhất vừa đi vừa vẽ, mọi người đã đi ra khỏi hang động.

"Anh Trương, các anh thường làm như vậy sao?" Shirley Dương hiếu kỳ hỏi.

Chương 333

Cô ấy không hiểu, tại sao Trương Thiên lại muốn giao những văn vật này, cùng với mộ huyệt mà mình vất vả tìm được cho đoàn chuyên gia Hạ quốc.

Nếu là người bình thường, e rằng đã sốt ruột bán đi, tìm người nước ngoài, xóa bỏ bằng chứng Đạo mộ của mình.

Nhưng Trương Thiên thì hay thật, trực tiếp vẽ bản đồ, chỉ đường cho đoàn chuyên gia, thậm chí còn loại bỏ nguy hiểm cho đoàn chuyên gia.

Thậm chí ngay cả văn vật cũng không động đến.

"Chẳng lẽ các anh thực sự là đặc công bí mật trong miệng giáo sư Lý sao?" Shirley Dương lẩm bẩm.

Trước đó, cô ấy cảm thấy, Trương Thiên và nhóm của hắn nhiều nhất cũng chỉ là những tên Đạo mộ tặc có nguyên tắc.

Nhưng bây giờ xem ra, người ta không chỉ có nguyên tắc, mà còn có cả tín ngưỡng nữa!

"Cái gì mà đặc công bí mật, chúng tôi bình thường cũng làm như vậy thôi, cô Dương, cô đang nói gì vậy?" Trương Thiên hơi nghi hoặc nhìn Shirley Dương.

Shirley Dương xua tay không nói thêm gì.

Lúc này, Bàn Tử lại xáp lại gần Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ à, với tư cách là ông mối, Bàn gia tôi ít nhiều gì cũng phải nói cho cậu vài câu." Bàn Tử ra vẻ người từng trải, nhìn Hồ Bát Nhất.

"À đúng rồi Bàn Tử, trước đó cậu và Vương Phi cùng đi vào ảo

cảnh, hai người đã thấy gì?" Hồ Bát Nhất chợt nhớ ra điều gì đó, vừa đi vừa hỏi.

"Cái này à, đó đúng là một câu chuyện kỳ lạ đấy." "Vì Lão Hồ cậu muốn nghe, vậy Bàn gia tôi đành miễn cưỡng kể cho cậu vậy." Bàn Tử nói, đột nhiên cảm thấy mình trở nên cao lớn hơn.

"Đó là một vụ hoàng thất cưới vợ." Bàn Tử nói, sau đó, suy nghĩ của hắn bay bổng đến phương xa.

"Hừ, Phi Phi em à, anh nhất định sẽ đưa em đi thật xa, bất kể là nhà em có trăm người hay vạn người." Bàn Tử bị Vương Phi đuổi đi, đứng ở cửa phủ vẻ mặt nghiêm túc.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm của mình.

Mà cảnh tượng lúc này, chính là ảo cảnh của Bàn Tử.

"Thằng khốn nhà mày, hôm nay tiểu thư gả chồng, lão gia đang vui, nếu không thì xông vào phủ đệ Diêu gia, mày cứ đợi bị tru di cửu tộc đi!" Một tên gia đinh mắng Bàn Tử một trận.

Bàn Tử dùng ngón út ngoáy ngoáy tai mình.

"Xem ra Bàn gia ta phải tổ chức một trận ám sát rồi." Bàn Tử lẩm bẩm, trực tiếp phớt lờ tên gia đinh.

"Này, thằng khốn nhà mày, rốt cuộc có nghe tao nói chuyện không!" Tên gia đinh nhìn Bàn Tử vẻ mặt đầy giận dữ.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Bàn Tử chẳng thèm để ý đến hắn, trực tiếp quay người rời khỏi chỗ cũ.

Tên gia đinh càng ngớ người, đã thấy kiêu căng, nhưng chưa từng thấy kiêu căng đến mức này.

Rất nhanh, ngày đại hôn đến như đã định.

Lúc này, trong phòng tân hôn của Ngọc Dao.

“Tên đó nói là thật sao?

Nhưng mà, hắn trông có vẻ không đáng tin chút nào.” “Cũng không biết Lỗ Vương của mình có thể đến cứu mình không.” Ngọc Dao nắm chặt hai tay, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Sở dĩ cô ấy bị ép gả cho người khác, chủ yếu là vì Chu Vương đã để mắt đến cô.

Mà trong lòng Ngọc Dao lại chỉ có Lỗ Thương Vương, cô ấy mong Lỗ Thương Vương có thể đến cứu mình.

Nhưng cho đến hôm nay, xe ngựa đã đến đón dâu, lại mãi không thấy tin tức của Lỗ Thương Vương.

“Có lẽ, anh ấy có chuyện khác chăng?

Nhưng nếu mình không thành thân, đối mặt có lẽ sẽ là sỉ nhục Thánh Thượng, đến lúc đó sẽ bị tru di cửu tộc.” Trong lòng Ngọc Dao tiến thoái lưỡng nan, trên mặt đều là vẻ không nỡ.

Không gả, đó là đang vũ nhục Hoàng Thượng đương kim, mà gả rồi, lại không phải là bản tâm của cô ấy.

Ngọc Dao nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt già nua của phụ thân mình, chỉ trong ba ngày bị Hoàng Thượng để mắt tới, tóc của phụ thân đã bạc trắng.

“Ai, thôi vậy.” “Có lẽ, đây đều là số mệnh.” Ngọc Dao thầm nghĩ, ngoài cửa truyền đến tiếng nha hoàn.

“Tiểu thư, người sắp được nạp làm phi, Tiểu Liên trang điểm thêm cho người bộ hồng trang nhé, sau này có lẽ... sẽ không còn được gặp nữa...” Tiểu Liên nói, trong đôi mắt to tròn, những giọt lệ lớn như hạt đậu lăn dài.

“Ai, Tiểu Liên, đừng buồn, tiểu thư sau này sẽ quay về thăm Tiểu

Liên.” Ngọc Dao nói, cô ấy vuốt ve bàn tay nhỏ bé của Tiểu Liên.

Sau đó, dưới sự trang điểm tỉ mỉ của Tiểu Liên, Ngọc Dao, cũng chính là Vương Phi, đã đội khăn voan đỏ lên đầu.

Giấc mơ này, chính là nút thắt trong lòng Vương Phi mà cô ấy không thể vượt qua, muốn vượt qua, chỉ có Bàn Tử đến phá giải.

“Giờ lành đã đến!” Ngoài cửa, tiếng gọi vang lên.

Sau khi mẹ Ngọc Dao khóc lóc đưa Ngọc Dao vào kiệu, bà biết, con gái vào cung có lẽ căn bản không có địa vị, nhưng vì gia tộc họ lại chỉ có thể làm như vậy.

Xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước.

Mà lúc này, trong hoàng cung.

Một Bàn Tử lanh lợi đã lặng lẽ lẻn vào.

“Trời đất ơi, cái hoàng cung rách nát gì thế này, còn to hơn cái nhà xí của Bàn gia tôi nữa.” “To như vậy thì ám sát kiểu gì.” Bàn Tử lẩm bẩm một câu, hắn nghĩ ra một ý tưởng tồi tệ.

“Đó là ám sát Hoàng Thượng, đến lúc đó, ta tự mình làm vương, chẳng phải sẽ không bị tru di cửu tộc sao?” Mạch não của Bàn Tử cũng thật độc đáo, loại ý tưởng này có lẽ chỉ có hắn mới nghĩ ra được.

“Hắc hắc, ngai vàng, bản đại vương đến đây!” Bàn Tử lộ ra một tia nước dãi, sau đó vội vàng chạy lên phía trên cùng.

Bàn Tử dù sao cũng là cường giả sắp đạt Tông Sư, liên tục chạy lung tung trong hoàng cung, ngoại trừ cường giả, rất ít người có thể phát hiện.

Rất nhanh, trong hoàng cung.

Bàn Tử đến đại điện của Chu Vương.

Khi nhìn thấy người đàn ông mặc long bào trên ngai vàng, Bàn Tử đã rút Tàn Kiếm ra.

"Xưa có Kinh Kha đâm Tần Vương, nay có ta Vương Khải Toàn bắt Chu Vương." "Mạng của ngươi đâu!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, chạy về phía ngai vàng.

Nhưng chưa chạy được bao lâu, một thanh trường kiếm đã kề vào yết hầu hắn.

Bàn Tử nuốt nước bọt.

"Cái đó, ta có thể nói là hiểu lầm không?" Bàn Tử ho khan một tiếng.

Hắn đâu biết, bên cạnh Chu Vương lại có một Cẩm Y Vệ?

"Hừ, ám sát trẫm?

Đem hắn xuống, chém đầu." Chu Vương phất tay nói.

"Ai, đợi đã!

Chu lão đệ, không đúng, Chu lão ca, tôi là huynh đệ thất lạc nhiều năm của anh mà." Bàn Tử vội vàng kêu lên, nhưng đáng tiếc tên Cẩm Y Vệ kia căn bản không nghe, kéo Bàn Tử ra ngoài.

"Xem ra, Bàn gia ta không thể nhẫn nhịn nữa." "Vì Phi Phi của ta!" Bàn Tử nhổ nước bọt, Tàn Kiếm lập tức đánh văng thanh trường kiếm đang kề ở yết hầu.

Sau đó, chỉ thấy Bàn Tử lại dây dưa với Cẩm Y Vệ.

May mắn là Bàn Tử đã trải qua trăm trận chiến, cộng thêm thân thể cường tráng của hắn, sau ba hiệp, Bàn Tử kinh ngạc phát hiện mình chiếm thượng phong.

"Hắc hắc, quả nhiên, Bàn gia ta mới là nhất..." Nụ cười của Bàn Tử còn chưa tắt, thì xung quanh hắn đã xuất hiện hơn chục tên Cẩm

Y Vệ.

Bàn Tử ngớ người.

“Này, các người có thể giảng chút võ đức không, ai lại đánh hội đồng chứ.” “Cái đó, nói nhỏ nhé, đừng đánh vào mặt.” Bàn Tử nói, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, sau đó Bàn Tử bị một đám Cẩm Y Vệ đánh hội đồng.

Hồ Bát Nhất nghe đến đây, vẻ mặt đầy buồn bực, câu chuyện của Bàn Tử này, đúng là kỳ quặc, hơn nữa tại sao Bàn Tử trong mộng cảnh cũng thảm như vậy.

“Bàn Tử, tôi cảm thấy, tính chân thực của ảo cảnh của cậu còn cần phải kiểm chứng.” Shirley Dương đi bên cạnh, không khỏi lên tiếng nói.

Lúc này, mọi người đã ra khỏi cổ thành, đến khu vực ngoại vi, hơn nữa, Trương Thiên kinh ngạc phát hiện.

Ở ngoại vi hẻm núi, những con lạc đà đó không hề rời đi, mà lại yên lặng chờ đợi Trương Thiên và nhóm của hắn.

Trước đó, số thức ăn Trương Thiên để lại dưới chân lạc đà cũng đã bị chúng ăn hết.

Mọi người cho lạc đà ăn một chút, sau đó cưỡi lên lạc đà, đi về phía Lâu Lan Cổ Quốc.

Còn Bàn Tử thì ở bên cạnh thao thao bất tuyệt kể về câu chuyện của mình.

“Sau khi Bàn gia tôi bị bọn Cẩm Y Vệ kia bắt, Bàn gia tôi đã một mực phản kháng.” “Bàn Tử, là thị vệ thân cận đúng không?” Trương Thiên nói thêm một câu bên cạnh.

“Mặc kệ là cái gì, dù sao cũng là cái thứ đó.” Bàn Tử xua tay, hoàn

toàn không để ý.

Sau đó, mọi người vừa nghe Bàn Tử kể chuyện vừa tiếp tục tiến lên.

“Mẹ kiếp, cái hoàng cung rách nát gì, Bàn gia ta thề sống chết không khuất phục, Phi Phi là của Bàn gia ta.” Trong ảo cảnh, Bàn Tử chửi ầm ĩ.

Mà vì Vương Thượng đang vội vàng cưới vợ, căn bản không có tâm trạng để ý đến Bàn Tử.

“Khải bẩm Thánh Thượng, Vương Phi đã nhập cung, xin Thánh Thượng hồi phủ.” Một tên thái giám gì đó quỳ rạp trên đất, vẻ mặt ti tiện, thậm chí mắt cũng không dám ngẩng lên nhìn.

Chương 334

Chỉ thấy Chu Vương liếc nhìn Bàn Tử một cái.

“Đem hắn tống vào đại lao, ngày mốt xử tử.” Chu Vương vung tay, như thể vứt bỏ rác rưởi, vẻ mặt không chút để tâm.

Bàn Tử nghiến răng, ta bao giờ mới chịu loại tra tấn này chứ.

Hắn đảo mắt một cái.

“Huynh đệ tốt, đừng tuyệt tình như vậy chứ, kỳ thực anh đã trúng lời nguyền rồi.” Bàn Tử nói, hắn hắc hắc cười, vẻ mặt gian xảo.

“Hừ.” Chu Vương vung tay, hiển nhiên không tin.

Bàn Tử thì thò tay vào túi lục lọi, hắn lấy ra một đồng Kim Hồn Tệ.

“Anh xem cái này.” Bàn Tử nói, ném đồng Kim Hồn Tệ qua, những tên thị vệ thấy vậy càng vội vàng đưa tay ra đỡ lấy Kim Hồn Tệ.

“Là Kim Hồn Tệ.” Thị vệ nghiêm túc nói, Chu Vương vung tay, thị vệ ngoan ngoãn đưa Kim Hồn Tệ lên.

Chu Vương nhìn Kim Hồn Tệ trong tay.

Hơi tò mò.

Bàn Tử lần này vẫn ôm tâm lý đánh cược một lần, hắn cược những đồng Kim Hồn Tệ này mang theo một lời nguyền nào đó, cứ như vậy Chu Vương sẽ trúng chiêu.

Chu Vương nhìn Kim Hồn Tệ, tỉ mỉ xem nửa ngày, cuối cùng hắn dường như mê mẩn.

“Đồng Kim Hồn Tệ này từ đâu mà có.” Chu Vương vẻ mặt

nghiêm túc.

“Hắc hắc, ở một nơi bí mật.

Chu Vương, chỉ cần anh đưa tôi đi xem đón dâu, Bàn gia tôi sẽ đồng ý đưa anh đi.” Bàn Tử nói như một tên chú lừa bịp.

Chu Vương liếc nhìn các thị vệ xung quanh, sau đó gật đầu.

“Hừ, để ngươi xem thì có sao đâu.” Hắn nói, dẫn Bàn Tử đi về phía nơi tổ chức hôn lễ.

“Bàn Tử, ảo cảnh của cậu có thể ngớ ngẩn hơn chút được không?” Trương Thiên nghe bên cạnh, có chút cạn lời.

Cái Chu Vương này cũng là một người rất thông minh, vậy mà lại bị Bàn Tử lừa.

Quả không hổ là giấc mơ của Bàn Tử, đúng là không có chút hàm lượng kỹ thuật nào.

“Lão đại, đây đều không phải trọng điểm!

Trọng điểm ở phía sau, Bàn gia tôi đã... tỏ tình với Dao Dao...” Bàn Tử vặn vẹo thân mình, con lạc đà dưới mông hắn như thể bị giật mình, chân nhũn ra suýt ngã.

“Tỏ?

Tỏ tình?” Không chỉ Trương Thiên, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng ngớ người.

Mọi người đều nhìn Bàn Tử như thể vừa nhìn thấy ma.

Ngay cả ánh mắt Trương Khởi Linh cũng nhìn sang.

“Cứ nghe Bàn gia tôi phân trần.” Sau đó, Bàn Tử tiếp tục nói.

Sau khi Chu Vương đưa Bàn Tử đến phủ đệ thành hôn, bản tính của Bàn Tử liền lộ ra.

Hắn cũng không phải là sợ những tên thị vệ kia.

Tất cả những điều này đều là hắn giả vờ, mục đích là để giảm bớt sự cảnh giác của Chu Vương.

Nhìn kiệu hoa ở cửa, Chu Vương tỏ ra trầm ổn, hắn vung tay, tất cả hạ nhân xung quanh đều rời đi.

Vì không phải cưới Hoàng hậu, nên cũng không quá long trọng.

"Để ngươi xem thì có sao đâu." Hắn nói, gõ gõ vào kiệu.

"Dao Nhi, ra đây đi, theo cô vương vào." Chu Vương nói, trong kiệu hoa, một người phụ nữ mặc hồng y lộng lẫy chậm rãi bước ra, cô ấy trang điểm tinh xảo, môi đỏ như lửa, mắt to, lông mày cong.

Trên khuôn mặt trái xoan không có chút sắc thái nào.

Trên đôi hài vải đỏ dưới chân cô ấy thêu một bông hoa vàng tuyệt đẹp.

"Dao Quang đã gặp, Chu..." Dao Quang nhìn thấy Bàn Tử, trên mặt cô ấy từ tái nhợt biến thành kinh ngạc.

"Dao Nhi, sao vậy?" Chu Vương nghi hoặc hỏi.

"Dao Nhi cũng là thứ anh có thể gọi sao?" Giọng của Bàn Tử xuất hiện sau lưng Chu Vương.

Chu Vương đột ngột quay người.

Khi nhìn thấy cái khuôn mặt béo quen thuộc đó, Chu Vương ngớ người, rồi nhìn các thị vệ của mình, ừm, đã bị Bàn Tử đánh gục hết rồi.

"Ngươi vừa nãy là giả vờ!" Chu Vương vẻ mặt phẫn nộ.

"Đúng vậy, ta đã cố gắng hết sức để phối hợp diễn xuất với anh, thế nào, Chu lão đệ, diễn xuất của Bàn gia ta thế nào?" Bàn Tử hắc

hắc cười, vung tay, Tàn Kiếm đã đâm vào cơ thể Chu Vương.

Chu Vương trợn to mắt, không nói được một lời nào.

“Ngươi đã giết Chu Vương!” Nhìn Bàn Tử giết chết Chu Vương, Dao Quang vẻ mặt kinh hãi.

“Dao Dao à, bất kể là lên trời hay xuống biển, bất kể em đã thành thân hay đã sinh con, Bàn gia ta cũng sẽ không ghét bỏ.” “Cùng lắm thì, Bàn gia ta sẽ dẫn cả trăm người nhà em cùng trốn đi, hoặc là Bàn gia ta tự lập làm vương, có Bàn gia ta ở đây, Phi Phi em sẽ không phải làm những việc mình không thích!” Bàn Tử nói, toàn thân dính máu trực tiếp ôm lấy Dao Quang.

Trương Thiên: “???

Sinh con???” Hồ Bát Nhất: “???

Kết hôn???” Tào Tháo?

Không hổ là Bàn Tử, hắn nói lời tình cảm đến mức cả hai người họ đều ngớ người, lời này hắn học ở đâu ra vậy.

Tuy nhiên, lời của Bàn Tử có thể không có cảm giác gì với người khác, nhưng đối với Vương Phi, sức sát thương lại kinh người.

Vương Phi trong lòng vẫn luôn cảm thấy mình không trong sạch.

Không phải bẩn thỉu vật chất, mà là về mặt tâm linh.

Dù sao Bàn Tử vẫn là lần đầu, mà cô ấy lại đã là “hàng secondhand”, Vương Phi trong lòng vẫn luôn cảm thấy rất áy náy.

Vì vậy, mới có giấc mơ này, mà khi Bàn Tử nói ra những lời đó, rõ ràng là đã thành công phá vỡ phòng tuyến nội tâm của Vương Phi.

Chỉ thấy trong vòng ôm của Bàn Tử, cảnh vật xung quanh từng tấc sụp đổ.

Mà xung quanh càng là một mảng tối đen.

Chỉ riêng Phi Phi trong lòng mình lại lạnh lẽo, có chút lạnh buốt.

“Anh nói đều là thật sao?” Bên tai truyền đến tiếng nói.

“Đương nhiên, còn thật hơn cả vàng thật.

Bàn gia tôi dù có không cần tiền, chỉ cần có thể ở bên Phi Phi, tôi cũng nguyện ý.” Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc.

Cảnh Vương Phi cứu mình trước đó Bàn Tử vẫn còn ghi nhớ trong lòng, lần đó thực sự đã lay động Bàn Tử.

Bàn Tử đã quyết định, sau này không cưới ai khác ngoài cô ấy.

“Ừm, vậy sau này gọi ta là Dao Quang đại nhân.” “Được rồi Dao Dao.” “Dao Quang đại nhân!” “Được rồi Dao Dao...” “Dừng!” “Bàn Tử, cậu không biết xấu hổ sao?” Trương Thiên trực tiếp nhấn nút tạm dừng, nếu cứ để hắn nói tiếp như vậy, Trương Thiên cảm thấy mình không ăn cơm cũng no rồi.

“Hắc hắc, lão đại anh là cẩu độc thân sao hiểu được, anh cứ cùng Nhị Ca nhìn hoàng hôn đi tiểu đi.” Bàn Tử hắc hắc cười, Trương Thiên lười biếng không thèm để ý đến tên này.

“Thật lãng mạn.” Shirley Dương lẩm bẩm bên cạnh, tuy cô là phụ nữ thời đại mới.

Nhưng mà, ai lại không có một công chúa Bạch Tuyết lãng mạn chứ.

Nói cho cùng, Shirley Dương còn chưa từng được tỏ tình lần nào.

Hồ Bát Nhất lén lút nhìn cô ấy một cái, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

“Lão Hồ, thế nào, mộng cảnh của Bàn gia tôi có phải rất hoàn hảo không?” “Bàn gia tôi là dân chuyên nghiệp đấy, Lão Hồ, Bàn gia tôi

dạy cậu viết thư tình nhé?" Bàn Tử hắc hắc cười.

Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái.

Đôi mắt như chuông đồng.

Hồ Bát Nhất ngớ người, từ bao giờ Bàn Tử lại có tư cách dạy mình điều gì đó, hơn nữa lại là thư tình, cái thứ này đáng tin cậy sao?

"Cậu còn biết viết thư tình sao?" "Không đúng, tôi không cần thứ này, Bàn Tử cậu cứ đổi người khác đi." Hồ Bát Nhất xua tay, không để ý đến lời của Bàn Tử.

Trên bầu trời xanh biếc, mây trắng từng cụm, tuy có chút nóng bức, nhưng mọi người đều không nói một lời nào.

Bước chân của lạc đà không nhanh lắm, nhưng tốc độ này lại có thể giúp Trương Thiên và mấy người khác nghỉ ngơi một chút.

"Lão Hồ, cậu chắc chắn không cần sao?

Bàn gia tôi có hỏa nhãn kim tinh, mọi suy nghĩ nhỏ nhặt đều không qua mắt được Bàn gia tôi đâu." Bàn Tử nói bên cạnh, trên mặt hiện lên vẻ tự tin và kiêu ngạo.

Chương 335

Hồ Bát Nhất lại một lần nữa đưa mắt nhìn lên.

"Vậy thế này đi, Bàn Tử, cậu đọc cho tôi nghe một đoạn xem nào." Hồ Bát Nhất nói một cách cáu kỉnh.

"Nghe kỹ đây Lão Hồ, đây là những câu thơ Bàn gia tôi đã nghĩ rất lâu mới nghĩ ra, đảm bảo sẽ làm cậu chấn động cả năm." Bàn Tử nói, hắn ngay sau đó dường như hóa thành một nhà thơ.

"A ~trên sa mạc mênh mông này, có một bông tuyết sa mạc, a ~nó nở rộ giữa sa mạc vàng óng này, a ~nó thật xinh đẹp và dũng cảm." "Dừng dừng dừng, cậu nói cái gì với cái gì vậy, gọi hồn à." Hồ Bát Nhất kịp thời ngắt lời la lối của Bàn Tử.

"Thế nào Lão Hồ, có phải kinh thế hãi tục không?" Bàn Tử đắc ý nói.

"Thơ thì không tệ, chỉ là mấy cái chữ 'a~' kia tôi không thích." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử vẻ mặt "tôi hiểu rồi".

"Lão Hồ, cái này cậu sai rồi, a~ chính là linh hồn!" Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói, Shirley Dương bên cạnh nghe vậy lại nhìn sang.

"Cái gì, a~?" "Không có gì, cô Dương, tôi và Lão Hồ đang khen cô xinh đẹp đó." Bàn Tử tiện miệng nói một câu nịnh bợ.

Shirley Dương liếc nhìn Hồ Bát Nhất một cái, cô ấy cũng không nói thêm gì, tự mình đi phía trước.

Hồ Bát Nhất nhìn bóng lưng Shirley Dương, trong đầu hắn lại hiện lên cảnh Shirley Dương tùy tiện chi ra hàng trăm triệu đầu tư.

Người ta gia tài bạc vạn, trong lòng Hồ Bát Nhất không khỏi có chút cảm giác khác lạ.

Lúc này, ở phía trước nhất của đoàn người, Trương Thiên theo sau lưng lạc đà của Trương Khởi Linh.

"Tại sao trong mắt rắn lại có ngọc mắt đeo trên cổ Tinh Tuyệt Nữ Vương, chẳng lẽ xà thần thực sự chính là Nữ Vương?" "Hay là nói, Nữ Vương dùng chính mình tế tự xà thần, để xà thần phục sinh?" "Nhưng mà, tại sao sau khi đánh chết xà thần, trong mắt lại xuất hiện thứ như ngọc mắt chứ." Vô số ý niệm hiện ra trong lòng Trương Thiên.

Nếu không phải Nữ Vương tế tự xà thần, e rằng xà thần cũng không thể nhanh chóng phá vỡ phong ấn như vậy.

Nghĩ như vậy, lại rất có khả năng.

Nhưng Nữ Vương thực sự đã chết rồi sao?

Trương Thiên không chắc chắn.

"Thôi vậy, cô ta chết hay không chết, không liên quan nhiều đến tôi, dù sao cũng đã không đi cổ thành rồi." Trương Thiên gạt bỏ những chuyện vớ vẩn này ra khỏi lòng.

"Dù sao sau này có lẽ hắn cũng không muốn đến sa mạc nữa, cho nên, chuyện của Nữ Vương đã không còn quan trọng lắm." Lúc này, trong phòng thẩm phán. 【Tôi ngớ người ra rồi, vừa nãy không để ý, trên thế giới này thực sự có thứ như tiểu thế giới sao?】 【Tiêu rồi, chuyện năm 98 không giấu được nữa, lão phu muốn thăng thiên!】 【Vãi chưởng, tiểu thế giới, tiểu thế giới trong truyền thuyết bọn họ đều đã có được, còn có gì mà chưa có được nữa không?】 【Chẳng lẽ không có ai chú ý đến giấc mơ của Bàn Tử sao?

Cái giấc mơ đó kỳ lạ lại có chút khoa trương, đơn giản là quá sức tưởng tượng.】 【Khoan đã, nếu nói như vậy, lần thẩm phán này của chúng ta không chừng không phải là người thường, mà là tiên nhân?】

【Người sở hữu một phương thế giới, được gọi là tiên nhân cũng không có gì là quá đáng đâu.】 Tại hiện trường, mọi người bàn tán xôn xao, thậm chí cả thế giới cũng vì không gian dị thứ nguyên mà bắt đầu thảo luận.

Có chuyên gia nước ngoài đã sớm không ngồi yên được nữa, vội vàng mua vé máy bay gần nhất bay đến Hạ quốc.

Mà Trần Hề, với tư cách là nhà khoa học nghiên cứu, cô ấy đương nhiên biết chuyện không gian thứ nguyên.

Nhưng mà, cho đến nay, những nhà khoa học nghiên cứu giỏi nhất thế giới cũng không dám thừa nhận sự tồn tại của dị độ thứ nguyên, nhưng Trương Thiên trước mắt lại thực sự có một dị độ không gian.

Thậm chí có thể ra vào, điều này đã vi phạm rất nhiều nguyên lý khoa học.

Lúc này, trong đầu Trần Hề nhớ lại cuộc đối thoại giữa mình và giáo sư.

"Giáo sư, trên thế giới này, có thứ gì vượt ngoài khoa học không?" "Tạm thời chưa phát hiện, Tiểu Hề, em phải tin khoa học!" "Giáo sư, vậy chiếc thuyền bị chìm mất tích hàng trăm năm trước lại xuất hiện trong tam giác quỷ Bermuda là sao?" "Đó là do từ trường hỗn loạn, Tiểu Hề, em phải tin khoa học." Lời của giáo sư không ngừng hiện lên trong đầu.

Trần Hề lúc này mới phát hiện, hóa ra giáo sư lại là một người mê tín.

"Anh làm sao làm được vậy, dị độ không gian, tôi có thể vào xem được không?" Trần Hề nhìn Trương Thiên.

Cô ấy biết hy vọng không lớn, nhưng vì nghiên cứu khoa học, vì muốn mở ra một kỷ nguyên khoa học mới, cô ấy đã gạt bỏ sĩ diện của

mình.

“Bên trong đó có chút đáng sợ, không khuyên cô đi đâu.” Trương Thiên nghiêm túc nói.

Trần Hề ngớ người, cô ấy vừa nãy còn thấy trong màn hình, Trương Thiên đổ Linh Thủy vào thế giới có núi xanh nước biếc đó, nơi đó yên bình như vậy, làm sao có thể đáng sợ được chứ.

“Hắc hắc, lão đại đã nói rồi, Tiểu Trần à, cô cứ dẹp bỏ ý nghĩ đó đi.” Bàn Tử hắc hắc cười, Trần Hề càng thêm tò mò, tiểu thế giới của Trương Thiên này chẳng lẽ đã xảy ra biến cố gì sao.

Trần Hề vẫn có chút không cam lòng, nhìn Trương Thiên, nhưng lại mãi không nói nên lời.

Phải biết rằng, dị độ không gian, đó là thứ mà hiện nay không có ai chứng thực sự tồn tại, bây giờ đột nhiên xuất hiện, cô ấy làm sao có thể không kích động được chứ.

Nhưng thấy Trương Thiên không hề lay động, Trần Hề lại không tiện nói thêm gì.

Cô ấy nhìn về phía màn hình, cô ấy muốn xem, rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì trong không gian đó.

Lúc này, trong màn hình.

Đoàn lạc đà của Trương Thiên đã một lần nữa đến khu vực sương mù của công chúa Lâu Lan.

“Công chúa, hãy làm tan sương mù đi, chúng tôi sẽ mang thi thể của cô đi.” Trương Thiên đứng một bên, khẽ nói.

Con lạc đà bên cạnh đang ăn thức ăn Trương Thiên cho.

Sau khi Trương Thiên nói xong, một bóng người xuất hiện, chỉ thấy công chúa Lâu Lan đứng ở trung tâm sương mù.

Cô ấy nhìn xung quanh, chỉ thấy cô ấy vung tay, sương mù trước mắt bắt đầu tiêu tan.

Tầm nhìn cũng ngày càng rõ ràng hơn.

Trương Khởi Linh nhìn sương mù, dưới lớp hắc bào, đôi mắt đen như mực của y nhìn về một hướng.

Chỉ thấy, bóng dáng công chúa Lâu Lan cũng chậm rãi đi về hướng đó.

"Bàn Tử." Trương Thiên thấy vậy, cũng trực tiếp gọi Bàn Tử.

Bàn Tử cũng có thể nói là lanh lợi, sau khi Trương Thiên lên tiếng, hắn liền xách xẻng sắt xông ra.

Rất nhanh, dưới sự đào bới không ngừng của Bàn Tử, một chiếc quan tài gỗ xuất hiện trước mặt mọi người.

Chiếc quan tài bị phong hóa rất nặng, gần như là loại chạm vào sẽ vỡ vụn.

Mà trên quan tài, lại không có một hoa văn nào.

Chỉ là một kiểu quan tài bình thường.

"Công chúa à, dù sao cũng là một công chúa, cái quan tài này, thật là tồi tàn." Bàn Tử lẩm bẩm chê bai.

Công chúa Lâu Lan không nói gì, chỉ im lặng nhìn chiếc quan tài của mình.

"Tôi sẽ giúp cô bảo quản nó trong tiểu thế giới trước, đến khi nào đến Lâu Lan quốc thì sẽ lấy ra." Trương Thiên nói, công chúa Lâu Lan gật đầu, khôi phục lại vẻ lạnh nhạt như trước.

Trương Thiên cũng không để ý, tính cách của cô nàng này Trương Thiên cũng rất rõ.

Đó là thuộc tính lạnh lùng cộng thêm ngạo kiều, cô nàng này rất giỏi giả vờ!

Sau đó, Trương Thiên đặt thi thể vào quan tài, rồi mọi người tiếp tục khởi hành.

Trong khoảng thời gian đó cũng không mở quan tài của công chúa Lâu Lan.

Khi Trương Thiên lại một lần nữa khởi hành.

Trong Bắc Ly thành.

Trong tiệm đồ cổ nhà họ Trương.

Trương Vũ Phi nhìn vợ mình, xoa xoa trán mình.

"Tuyết Cầm à, em đừng lởn vởn trước mắt anh nữa, anh nhìn đến chóng mặt rồi." Trương Vũ Phi nói, càng xoa xoa bé Đoàn Đoàn trong lòng mình.

"Cần anh quản sao!

Hai đứa con trai mấy tháng nay không về, lão nương lo lắng thì không được à?" "Cái đồ vô tâm vô phế nhà anh, con trai anh không về anh không lo sao, đó là đứa con duy nhất của Trương gia ta đó." Lý Tuyết Cầm vẻ mặt lo lắng.

Tóc cũng đã bạc vài sợi.

Dù sao bây giờ là lúc Tân Hạ quốc vừa mới thành lập, nội bộ vẫn còn hơi loạn, bà ấy cũng lo lắng cho sự an toàn của Trương Thiên và nhóm của hắn.

Dù sao đây là lần đầu tiên Trương Thiên ra ngoài lâu đến vậy.

"Lo lắng chứ, nên tôi đã cho người đi thăm dò tin tức rồi, yên tâm đi, rất nhanh sẽ có kết quả thôi." Trương Vũ Phi nói, nhìn về phía tiểu hồ ly Đoàn Đoàn.

“Đoàn Đoàn, đi chơi cờ với ông nội, giải tỏa tâm trạng một chút.” Đoàn Đoàn: “!!!” “Đến lúc này rồi, anh lại còn có tâm trạng chơi cờ.” Lý Tuyết Cầm vẻ mặt hận không rèn sắt thành thép.

“Bình tĩnh đi, con trai chúng ta, tôi đã xem rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Em xem, đạo trưởng người ta đã dạy nhiều như vậy, hơn nữa, thực lực của con trai còn lợi hại hơn cả cha nó, sợ gì chứ.” Trương Vũ Phi vẻ mặt bình tĩnh.

Trương Vũ Phi, kinh doanh tiệm đồ cổ nhiều năm như vậy, những chuyện đã gặp đương nhiên rất nhiều, cộng thêm trước đó cùng lão đại của mình đi Trường Sa cũ, những thứ đã thấy còn nhiều hơn.

Biết chút công pháp cũng là bình thường, chỉ là vẫn luôn giấu Trương Thiên thôi.

Thậm chí Lý Tuyết Cầm cũng biết võ công, chỉ có Trương Thiên cái tên đại ngốc này không biết mà thôi.

“Ai, tuy nói là vậy, nhưng dã tâm của con trai chúng ta thật sự ngày càng lớn.

Ban đầu tôi nghĩ, gia đình chúng ta cứ vui vẻ ồn ào, Tiểu Thiên lại sinh thêm một thằng nhóc béo ú nữa, cả đời cứ thế mà sống.” “Ai ngờ, thằng nhóc này, nhất định phải lập một cái tập đoàn gì đó, bây giờ thì hay rồi, các loại thế lực đều để mắt tới.” Lý Tuyết Cầm vẻ mặt buồn bực.

Sau khi Cửu Môn bắt đầu hoạt động, vô số đại gia tộc đã để mắt tới Cửu Môn.

Dù sao bây giờ Bắc Ly thành đang đồn ầm lên, có một lão đạo sĩ ngày ngày cầm dù che mưa ở Cửu Môn nhậm chức bộ trưởng bộ trừ tà gì đó.

Chương 336

Ngày ngày giúp người trừ tà, thu tiền thù lao cao ngất, có cái danh hào này, không bị để mắt tới mới là lạ.

"Được rồi, Tuyết Cầm à, người ta đạo trưởng cũng coi như là có thực lực, em đừng lo lắng nữa, cùng cháu gái ngoan chơi cờ không phải tốt hơn sao." Trương Vũ Phi nói, nhìn ra bên ngoài, hắn đang đợi người của mình báo tin, nói không lo lắng chắc chắn là giả.

Dù sao đó là "gia chủng" duy nhất của hắn, sao có thể không quan tâm được chứ.

Trương Thiên đương nhiên không biết cha mẹ mình đang quan tâm hắn sau lưng, nếu hắn biết, nói không chừng, không đúng, tuyệt đối sẽ cảm thán cha mẹ mình đã tìm thấy lương tâm rồi.

Rất nhanh, mấy tiếng sau.

Trương Vũ Phi đứng dậy khỏi bàn cờ.

"Ông nội, không chơi nữa sao?" Đoàn Đoàn nhìn ván cờ mình sắp thắng, không kìm được đáng yêu hỏi.

Đáng tiếc, giọng nói của bé và vẻ ngoài đáng yêu của bé lại có chút tương phản.

"Không chơi nữa, Tiểu Đoàn Đoàn, con tự chơi ở đây nhé, nhớ nói to một chút nhé, ông nội ra ngoài giải quyết chút việc." Trương Vũ Phi nói, lặng lẽ rời khỏi tiệm đồ cổ.

Tiểu hồ ly đảo đôi mắt to, ngón tay nhỏ chỉ một cái, quân cờ trên bàn cờ liền tự mình bắt đầu di chuyển.

"Hừ, ông nội xấu xa, bỏ lại Đoàn Đoàn tự mình chạy rồi, Đoàn Đoàn muốn xem, ông định làm gì." Đoàn Đoàn bĩu môi, càng lặng lẽ đi

theo.

“Thế nào rồi?” Trương Vũ Phi nhìn người đàn ông áo đen trước mặt, giọng nói có chút nghiêm túc.

Đây là một dáng vẻ khác với ở nhà Trương Thiên.

Lạnh lùng, hơn nữa cực kỳ nghiêm túc.

Trương Thiên từ nhỏ đến lớn lại chưa từng thấy cha mình nghiêm túc đến thế bao giờ.

“Ông nội sao đột nhiên như biến thành người khác vậy.” Đoàn Đoàn nằm trên mái nhà người khác, trong lòng sợ hãi.

“Bẩm gia chủ, điều tra ra rồi, thiếu gia nhỏ lái xe được cho là đã đi sa mạc, rất nhiều người, ở bên sa mạc chúng tôi đã nghe ngóng được, họ hình như là lấy danh nghĩa đoàn chuyên gia khảo cổ Hạ quốc để đi.” Người đàn ông áo đen nói.

Dù sao cũng dễ hỏi thăm, bí thư chi bộ thôn đó biết mấy người Trương Thiên, tùy tiện hỏi một chút là biết.

“Hay thật, cha nó còn không Đạo mộ, mà thằng nhóc đó dám đi Đạo mộ, đúng là chán sống rồi.” Trương Vũ Phi nghe xong, ngớ người.

Hèn chi thực lực Trương Thiên tiến bộ nhanh như vậy, hóa ra là đi Đạo mộ.

Sở dĩ lại nghĩ như vậy, chủ yếu là vì Trương Vũ Phi quá hiểu Trương Thiên, hắn làm sao có thể đi khảo cổ, đồ cổ ở nhà mình chẳng lẽ không đủ cho hắn khảo sao?

Chắc chắn là mượn danh khảo cổ để đi Đạo mộ rồi.

Trương Vũ Phi nuốt nước bọt, ở Trương gia của hắn, đã từ đời hắn tẩy trắng, cho đến đời Trương Thiên này coi như là hoàn toàn tẩy

trắng.

Sớm hơn một đời so với nhà Hạo Thiên Chân.

Đáng tiếc, Trương Thiên tên này, đến cuối cùng lại trực tiếp làm cha hắn kinh ngạc cả năm.

“Nghe nói, sa mạc có rất nhiều cổ mộ, mức độ nguy hiểm cũng cực cao, cái tên Trương Khởi Linh kia, sẽ không phải cũng là một cao thủ chứ.” Trương Vũ Phi nghĩ đến Trương Khởi Linh, trước đó hắn đã cảm thấy Trương Khởi Linh không tầm thường.

Cảm giác hắn mang lại vẫn luôn rất kỳ lạ.

Bây giờ nghĩ lại, hay thật, con trai mình rốt cuộc đã tìm được bao nhiêu yêu nghiệt vậy chứ.

Nhưng Trương Vũ Phi chuyển đầu nghĩ lại.

“Con trai mình trở nên mạnh hơn, có được bảo vật, thì tương đương với mình mạnh hơn, mình mạnh hơn, thì tương đương với cháu trai mình mạnh hơn, cháu trai mình mạnh hơn, sau này sẽ không thiếu vợ.” “Tôi hiểu rồi, Tiểu Thiên đây là đang lo xa cho cháu trai mình mà.” Trương Vũ Phi trực tiếp là một trận bổ não.

Sau khi tự lừa dối mình, Trương Vũ Phi đã chấp nhận sự thật này.

“Đạo thì Đạo đi, đừng Đạo mộ nhà mình là được, ai lại đi làm mấy chuyện vô tâm vô phế này.” Trương Vũ Phi xua tay, cũng lười quản Trương Thiên nữa.

Trương Vũ Phi quá hiểu con trai mình, Trương Thiên từ nhỏ đã trưởng thành hơn người khác về mặt tâm trí.

Bình tĩnh, nếu hắn đã dám đi, thì chắc chắn có nắm chắc mười phần, cho nên, trong lòng Trương Vũ Phi cũng yên tâm phần nào.

“Được rồi, ngươi lui xuống đi.” Trương Vũ Phi vung tay, người

đàn ông áo đen biến mất tại chỗ.

Sau đó, Trương Vũ Phi vội vàng đi về phía từ đường nhà mình.

Rất nhanh, bên trong từ đường.

"Tổ tông ơi, gia môn bất hạnh rồi, chắt của người lại đi Đạo mộ rồi." Trương Vũ Phi nói, vẻ mặt đau khổ.

"Rầm rầm rầm." Khoảnh khắc tiếp theo, sau khi hắn nói xong, chỉ thấy, mấy chục bài vị được Trương gia thờ phụng toàn bộ vỡ vụn.

"Vãi chưởng, tái phạm nghề cũ, thái gia gia, ta cũng đâu cần vui mừng đến vậy chứ." Trương Vũ Phi nói, nuốt nước bọt, vội vàng lấy keo dán lên.

Đoàn Đoàn nhìn cảnh này, càng cười trộm bên cạnh.

"Thái gia gia chắc chắn rất chấn kinh haha." Đoàn Đoàn thầm nghĩ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nụ cười.

Sau khi Trương Vũ Phi chỉnh lý xong bài vị, hắn không chọn việc báo cho Lý Tuyết Cầm, mà quyết định giữ bí mật cho con trai mình.

Nếu để Lý Tuyết Cầm biết, e rằng Trương Thiên sẽ bị cấm túc mất.

Rất nhanh, thời gian trôi qua, mấy ngày sau.

Đội lạc đà của Trương Thiên đã đến rìa Lâu Lan Cổ Thành.

Nhìn cổ thành quen thuộc, Trương Thiên cảm khái.

"Ai, sự phồn hoa từng có, cuối cùng rồi cũng sẽ trở thành bụi trần lịch sử." Hắn thở dài một tiếng, hắn còn không biết, mình đã bị cha phát hiện chuyện đi hạ mộ rồi.

"Hô hô." Không biết tại sao, khi đến bên ngoài Lâu Lan Cổ Thành, xung quanh liền nổi lên những cơn gió lạnh không rõ nguyên do, cảm

giác rất kỳ lạ.

"Lão đại, quốc vương đó sẽ không phải đã phát hiện ra chúng ta rồi chứ?" Bàn Tử hỏi bên cạnh.

"Đây là trong phạm vi của ông ta, đương nhiên sẽ bị phát hiện." Lúc này, công chúa Lâu Lan không biết từ lúc nào đã xuất hiện.

Cô ấy thậm chí còn mặc áo giáp, cầm vũ khí lên.

Trông như một nữ tướng quân muốn thảo phạt một thành trì vậy.

"Vãi chưởng, công chúa cô cầm vũ khí lên, Bàn gia tôi suýt nữa không nhận ra." Trước đó công chúa Lâu Lan không hề lấy trường thương ra, bây giờ đến Lâu Lan Cổ Thành, cô ấy lại lấy trường thương của mình ra.

Rất hiển nhiên, cô ấy đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến rồi.

"Khoan đã, tôi cảm giác, ở đây hoàn toàn có thể dùng lời nói mà không cần phải đánh nhau." Trương Thiên vội vàng nói.

"Nguyên tắc của tôi là, nếu có thể lấy đức phục người, thì tôi sẽ lấy đức phục người, mắc gì phải tốn thêm sức lực chứ." "Anh không hiểu đâu." Công chúa Lâu Lan nói một câu, sau đó trực tiếp bay vào bên trong.

Mà Trương Thiên và mấy người kia nhìn nhau, đều lắc đầu.

"Ai, thật hết cách với cô ta rồi, Bàn gia tôi đi trước đây." Bàn Tử nói, vội vàng chạy qua.

Sau đó Hồ Bát Nhất và mấy người kia cũng đi theo, còn Trương Thiên thì không vội, ngược lại còn cho lũ lạc đà một ít đồ ăn, bảo chúng ngoan ngoãn đợi ở đây.

Trương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, khẽ lắc đầu, hắn dường như đã nhìn thấu tất cả.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Trương Thiên khẽ nói, sau đó cùng Trương Khởi Linh chậm rãi đi về phía trong thành.

Chỉ thấy, Hồ Bát Nhất và những người khác lúc này đang đứng ở cửa thành Lâu Lan quốc, không vội vã đi vào.

Ngược lại là công chúa Lâu Lan xách trường thương xông vào trước.

Với cái thế không đạt mục đích thề không bỏ cuộc.

Dáng vẻ sát khí đằng đằng khiến mọi người đều ngớ người, đây phải là thù oán lớn đến mức nào chứ.

“Lão đại, ảo cảnh ở đây chắc là không còn nữa.” Hồ Bát Nhất nhìn cánh cửa lớn trước mắt, la bàn xoay đi xoay lại, sau khi đến đây, hắn càng suy đoán một lần nữa.

“Chắc là quốc vương đó cố ý làm tan biến, chúng ta vào xem sao.” Trương Thiên nói, hắn có một dự cảm không lành.

“Công chúa Lâu Lan vội vã đi vào như vậy, chắc là có chuyện khác, tôi không nghĩ cô ấy có thể xuống tay sát hại phụ thân mình.” Shirley Dương khẽ nói.

Từ khi đi cùng công chúa Lâu Lan, Shirley Dương phát hiện, người phụ nữ này không hề xấu xa như cô ấy tưởng tượng.

Công chúa Lâu Lan từ trong xương cốt đã tự ngạo, cộng thêm tính cách kiên cường của cô ấy, giới hạn là gặp nguy hiểm cũng sẽ không bỏ chạy, những điều này đều được Shirley Dương nhìn thấy.

Sau khi hắc xà xuất hiện, công chúa Lâu Lan rõ ràng có thể chạy trước, mang theo quan tài, nhưng cô ấy lại không làm vậy.

Ngược lại, cô ấy đã thực hiện lời hứa của mình, chiến đấu đến cùng với Trương Thiên.

Shirley Dương không tin, một người như vậy, sẽ đi đánh nhau với phụ thân mình.

“Hoặc có lẽ, những gì chúng ta suy đoán trước đó là sai rồi.” Trương Thiên nói, hắn vung tay, mọi người hùng dũng đi về phía chủ cung điện trước đó.

Rất nhanh, mọi người liền đến trước mộ của quốc vương trước đó.

Ở bên trong này, Trương Thiên loáng thoáng nhớ, bên trong có rất nhiều bảo vật.

Hơn nữa, quan tài của quốc vương chính là một chậu tụ bảo, muốn gì có nấy.

“Trong cái quan tài kia, chắc là có rất nhiều đồ tốt, nói không chừng lần này có thể mang đi được.” Trương Thiên thầm nghĩ, còn Bàn Tử thì lại nhảy vào trước.

Vì cửa mộ đã bị công chúa Lâu Lan mở ra, cho nên, mọi người có thể rất dễ dàng đi vào mộ huyệt.

Chương 337

Sau khi Bàn Tử nhảy xuống, Trương Thiên cũng theo sát nhảy xuống.

"Có tiếng đánh nhau." Trương Khởi Linh đột nhiên lên tiếng, tai Trương Thiên động đậy, quả thực, ở không xa, ẩn ẩn có thể nghe thấy một số tiếng đánh nhau.

Là tiếng binh khí va chạm keng keng.

Rất giòn.

"Hắc hắc, cha hiền con hiếu, Bàn gia tôi thích, Bàn gia tôi thích xem đánh nhau!" Bàn Tử hắc hắc cười, sau đó càng vênh váo đi phía trước.

Trương Thiên vẻ mặt buồn bực nhìn Bàn Tử.

Tên này nói bậy thật sự là không có giới hạn sáng tạo mà.

Đã từng vào mộ một lần, Trương Thiên và mấy người kia khá thông thạo đi đến chủ mộ thất.

Trong chủ mộ thất, chỉ thấy bóng dáng công chúa Lâu Lan và quốc vương không ngừng lóe lên.

Lần này, quốc vương càng đích thân đối chiến với công chúa Lâu Lan.

Dần dần, Trương Thiên phát hiện có gì đó không ổn, quốc vương hình như đánh có vẻ hơi chật vật, mặc dù là Huyền Cương, nhưng quốc vương lại luôn khiến Trương Thiên cảm thấy như thể không thể đánh thắng.

Phải biết rằng cương thi cấp bậc này, ít nhất cũng phải có một

sức chiến đấu nhất định, không thể yếu ớt đến vậy.

"Không đúng, quốc vương sẽ không phải là cố ý tặng công chúa Lâu Lan áo giáp, mục đích là để giết chết chính mình sao?" Trương Thiên nghĩ đến đây, sắc mặt biến đổi.

Quốc vương có lẽ là trong nghìn năm qua, trong lòng đã sinh ra sự áy náy đối với công chúa Lâu Lan, mà mấy lần đó, công chúa Lâu Lan đến tấn công, có lẽ là quốc vương kiên định lập trường của mình.

Không hề để công chúa Lâu Lan đạt được ý muốn, nhưng lần này, quốc vương rõ ràng đang nhượng bộ, có lẽ là muốn tìm hiểu tâm nguyện của hai người.

Trương Thiên nghĩ đến bách tính bị giam cầm trong thành.

Chẳng lẽ quốc vương thực sự tỉnh ngộ rồi?

Hay là nói, ông ta cảm thấy, cứ tiếp tục như vậy quá mệt mỏi!

Trương Thiên không dám nghĩ nhiều, khi trường thương của công chúa Lâu Lan đâm về phía mi tâm quốc vương, kiếm của Trương Thiên đã chắn trước trường thương.

Dao động tấn công kịch liệt càng khiến ba người cùng lúc bị đánh bay ra ngoài.

Trương Khởi Linh vững vàng đỡ lấy Trương Thiên.

Mà công chúa Lâu Lan và quốc vương thì đều nhìn đối phương.

Trương Thiên đưa cho Trương Khởi Linh một ánh mắt cảm ơn, ánh mắt lại nhìn về phía hai người công chúa Lâu Lan.

"Tại sao ông không dùng hết sức, thực lực của ông không chỉ có vậy." Công chúa Lâu Lan nhìn cương thi trước mắt, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Không cần thiết." Quốc vương nói.

Hắn vẫn giữ vững tư thái của một quốc vương, một người cha.

Công chúa Lâu Lan nghe vậy, ngực hơi phập phồng, rõ ràng, cô ấy có chút tức giận.

"Là mình không xứng để ông ấy dùng hết sức sao?" Trong chốc lát, bầu không khí lại trở nên căng thẳng.

Trương Thiên thấy vậy, càng vỗ trán một cái.

Hắn cuối cùng cũng biết, khí phách và tư thái ngạo mạn của công chúa Lâu Lan là học từ đâu.

Cái tên quốc vương chết tiệt này và cô nàng này tính cách đơn giản là y hệt nhau.

Đều là loại người, im lặng giấu suy nghĩ của mình trong bụng, sẽ không dễ dàng nói ra.

Với loại người như thế này, hai bên muốn hòa giải đơn giản là còn khó hơn lên trời.

"Lão đại, tôi cảm giác, hai người họ đều có lời muốn nói." Hồ Bát Nhất nói bên cạnh.

Hắn cũng phát hiện ra một điểm không bình thường.

Trương Thiên gật đầu, hắn chậm rãi đi về giữa hai người.

Tại sao lời của quốc vương và công chúa Lâu Lan lại khác nhau, có lẽ bây giờ sẽ biết được.

"Tôi nhìn ra được, hai người các vị đều không muốn đánh nhau, nếu đã như vậy, sao không ngồi xuống nói chuyện tử tế." Trương Thiên nói, nhàn nhạt đứng giữa hai người.

Công chúa Lâu Lan là người đầu tiên hạ trường thương, ánh mắt chăm chú nhìn phụ thân cương thi trước mắt.

Mà quốc vương cũng chậm rãi hạ xuống bàn tay cứng ngắc.

“Tại sao ông lại đưa áo giáp cho công chúa.” “Nếu ông muốn giải đáp ân oán nghìn năm, thì hãy nói thật ra, như vậy hai vị mới dễ chịu hơn một chút.” Trương Thiên nhìn quốc vương, rất nghiêm túc.

“Ta muốn nó giết chết ta.” Quốc vương hầu như không chút do dự, trực tiếp nói.

Công chúa Lâu Lan ngớ người, trong đôi mắt to tròn mang theo vẻ không thể tin nổi.

Cô ấy là lần đầu tiên nghe phụ thân mình nói như vậy.

Phải biết rằng, nghìn năm qua, cô ấy đã công phá Lâu Lan quốc mấy chục lần, lần nào mà ông ta không đánh trả cô ấy.

Nếu không phải thi cốt của mình được chôn cất trong sa mạc, cô ấy có khả năng đã thực sự chết rồi.

Nhưng mà, bây giờ, nghe ông ta nói ra những lời này, công chúa Lâu Lan chỉ cảm thấy có chút ảo mộng, không chân thực.

“Tại sao.” Trương Thiên nói.

Trên khuôn mặt đã chết của quốc vương, có chút cứng ngắc, không thể nhìn ra biểu cảm, nhưng từ giọng nói của hắn, Trương Thiên có thể nghe ra một chút cảm khái.

“Trước đây, ta muốn dùng cách của mình để dạy dỗ nó, để nó quay về bên cạnh ta.

Ta là phụ thân, càng là quốc vương, ta không thể xin lỗi.” “Nhưng mà, gần đây, ta phát hiện, cùng với thời gian trôi đi, oán khí ta có thể sản sinh ngày càng ít đi, ta dường như bắt đầu không kiểm soát được những oan hồn trong thành nữa.” “Cho nên, ta muốn dùng tay của ngươi, giết chết ta, sau đó, những oan hồn đi theo ta cũng sẽ rời khỏi

thế giới này, từ đó, nguyện vọng của ngươi cũng sẽ thực hiện, có lẽ đây mới là nơi quy về." Quốc vương cương thi liên tục nói một tràng.

Ngoài Trương Thiên, Trương Khởi Linh và mấy người khác có thể miễn cưỡng nghe hiểu, những người còn lại đều mơ hồ.

Bàn Tử thì còn đỡ, theo Vương Phi lâu rồi, ít nhiều gì cũng có thể nghe hiểu vài chữ, nhưng Hồ Bát Nhất và Shirley Dương thì hoàn toàn ngớ người.

"Lão đại, có cần phải nói dài như vậy không?" Bàn Tử buồn bực nói.

Trương Thiên ra một cử chỉ im lặng, nhìn về phía hai người trước mắt.

Chỉ thấy kiều khu của công chúa Lâu Lan chấn động, cô ấy không ngờ, chuyện mình ngày đêm tâm niệm là xử tử quốc vương, cứu vớt oan hồn, lại biến thành như vậy.

Bây giờ ông ta ngay trước mắt, không biết tại sao, công chúa Lâu Lan lại không xuống tay được.

"Cô hãy nói xem, tại sao cô lại sinh ra oán hận, và, tại sao cô lại bỏ mặc con gái mình suốt bao năm." Trương Thiên lại một lần nữa lên tiếng, từng câu từng chữ như kim châm, đâm vào lòng công chúa Lâu Lan, đây đều là những vấn đề cô ấy muốn hỏi.

Trương Thiên vì muốn giữ thể diện cho cô ấy, mà nói thay cô ấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy bầu không khí vốn có, lại một lần nữa trở nên kỳ lạ.

Trong bầu không khí có chút đè nén đó, rất lâu sau, quốc vương mới chầm chậm lên tiếng.

Miệng ông ta không động đậy, mà giọng nói lại phát ra từ bụng.

“Ta là một quốc vương, nhưng lại mãi không có người kế thừa, không có một đứa con trai nào, đây là nỗi lòng của ta, nhưng cơ thể ta lại không thể sinh dục được nữa.” “Vì vậy, ta đã nuôi Lâu Lan như một nam nhi, hy vọng nàng có thể kế thừa gia nghiệp.

Mỗi lần nàng huấn luyện, ta đều lặng lẽ dõi theo từ phía sau, lưu lạc sa mạc, bị giam cầm trong địa lao, còn có một mình đi Hắc Xà Cốc hái thuốc.” “Những điều này, ta đều nhìn thấy hết, nàng là niềm kiêu hãnh của ta, tuy miệng ta không nói ra, nhưng trong lòng ta lại rõ ràng hơn bất cứ ai.” Quốc vương nói, công chúa thì có chút xúc động.

“Ta nghiêm khắc với nàng, là vì nàng là một công chúa, nữ vương tương lai, nàng phải có tính cách lạnh lùng.” “Ta oán hận, ai, cũng là vì con, Lâu Lan.” Quốc vương nói đến đây, Lâu Lan công chúa lại có chút không biết phải làm sao.

Từ nhỏ nàng rất ít khi nói chuyện với phụ thân.

Thậm chí có ngày còn chẳng nói được một câu.

Điều này rất giống với học sinh thời nay, nói chuyện với cha mẹ thường chỉ để xin tiền, nạp thẻ ăn, qua lại cũng chỉ là lì xì, gần như không có giao lưu sâu sắc.

Hiện tại nghe quốc vương nói, Lâu Lan công chúa có chút động lòng.

Nhưng nàng không chắc, đây có phải là thật không.

“Sau khi nàng chết, bị lăng nhục như vậy, nàng là con gái ta, nhưng ta lại chỉ có thể dựa vào một mình nàng để bảo vệ dân chúng, bảo vệ thành trì.

Ta luôn bắt ép người khác, nhưng bản thân ta lại ngay cả thực lực của nàng cũng không bằng.” “Ta hận ta không có thực lực, ta hận ta chỉ là một kẻ nhu nhược, vì vậy, ta đã tập hợp linh hồn của tất cả dân

thành lại.

Ta bảo vệ họ bấy lâu nay, họ cũng nên cống hiến chút thực lực cho ta rồi.” “Ta sẽ giết những vong hồn binh sĩ xâm lược Lâu Lan quốc, chúng không xứng được lang thang trong Lâu Lan quốc của ta.” Giọng quốc vương dần trở nên run rẩy, rồi dần lạnh lùng.

Có chút cảm giác điên cuồng.

Trương Thiên chợt nhớ đến tên thợ rèn đó.

“Công chúa đã phát điên rồi.” Chẳng lẽ công chúa mà hắn nói không phải là công chúa, mà là quốc vương?

Dáng vẻ của ông ta bây giờ chẳng phải giống như phát điên rồi sao?

Lâu Lan công chúa không ngờ, cái chết của mình lại là đả kích lớn đến vậy đối với phụ thân.

Nhưng, sao trước đây nàng lại chưa từng nhận ra những gì ông ta đã hy sinh?

“Những điều này, đều là thật sao?” Lâu Lan công chúa mặt đầy mờ mịt.

Chương 338

Quốc vương không nói gì, câu trả lời đã rõ như ban ngày.

Trương Thiên nhìn về phía Lâu Lan công chúa.

"Đến lượt cô đấy, vì sao cô lại ghét ông ta, vì sao lại hận ông ta, vì sao mấy lần công phá nơi này." Trương Thiên nói, Lâu Lan công chúa cũng tương tự mở lời.

"Từ nhỏ tôi đã bị thả rông, trải qua vô số loại ma nạn, bên cạnh tôi chỉ có con lạc đà trắng đó." "Có lẽ, trong lòng tôi, nó mới là người thân của tôi." "Còn về phụ thân tôi, điều tôi nghe nhiều nhất là ông ta quan tâm đến con cái của dân chúng ra sao, đối xử tốt với những đứa trẻ đó, nhưng tôi lại chưa từng được quan tâm." "Mấy lần tôi suýt chết, ông ta ở đâu, mấy lần tôi bị quái vật sa mạc tấn công, ông ta lại ở đâu?" "Cuối cùng, Lâu Lan quốc vẫn là do tôi bảo vệ, nhưng, tôi cho đến khi chết cũng không thấy ông ta đến cứu tôi." Lâu Lan công chúa nói một hơi rất nhiều.

Trương Thiên hít một hơi khí lạnh, có thể nói, oán niệm của hai người này đều là do đối phương mà ra.

Cả hai đều thích kìm nén, chôn vùi vô số chuyện nhỏ nhặt trong lòng, cuối cùng tất cả đều bùng phát.

"Lão Hồ, sao tôi lại có cảm giác mình như một ông già hòa giải vậy." Bàn Tử khẽ nói sang một bên.

"Lão đại làm vậy gọi là bất chiến tự khuất người, cậu không hiểu đâu." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử mặt mày ủ rũ, tốt lành gì, mình lại không hiểu rồi.

"Xì, nói cứ như cậu am hiểu chuyện tình cảm lắm vậy." Bàn Tử

khinh thường nói, gã coi như đã hiểu ra rồi, đợi đến lúc mình hơi giỏi về cái gì đó thì lập tức khoa trương ca tụng.

Hồ Bát Nhất đơ người, thằng Bàn Tử này sao vậy, còn đắc ý nữa chứ.

"Không phải, không phải như vậy." Quốc vương nghe thấy giọng nói xé lòng của Lâu Lan công chúa, vội vàng phủ nhận.

Ông ta muốn chứng minh bản thân, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải.

Bản thân ông ta vốn là một người không giỏi biểu đạt.

"Đối với người ngoài thì cung kính hòa nhã, đối với người nhà mình lại lạnh nhạt xen lẫn, haizz." Trương Thiên thở dài một tiếng.

Sau đó, Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói.

"Nghe nói, trên Hoàng Tuyền lộ, bước qua cầu Nại Hà, ở đó cô sẽ thấy ký ức kiếp trước của mình, và cả ký ức của đối phương nữa.

Có lẽ, đi qua đó, câu trả lời sẽ rõ ràng." "Nhưng mà, công chúa, tôi cảm thấy lời quốc vương nói không giống như lừa gạt đâu.

Sau khi cô chết, ông ta đã dẫn dắt dân chúng ra chiến trường." Trương Thiên nói, Lâu Lan công chúa ngẩn ra một chút.

Phải biết rằng, phụ thân nàng thà chết chứ không thể liên lụy người trong thành.

Câu nói đó là gì nhỉ?

Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.

Lâu Lan công chúa hiểu rõ thái độ của phụ thân mình đối với Phật giáo, bây giờ nhìn lại, ông ta lại cam lòng đánh cược cả tính mạng của toàn thành.

Thậm chí không tiếc giam cầm linh hồn của họ.

Nghĩ đến đây, Lâu Lan công chúa nhìn lại thi thể trước mắt, nàng cảm thấy ông ta dường như đã khác trước rồi.

“Chẳng lẽ, có những chuyện, nhất định phải tận mắt thấy sao?” Lâu Lan công chúa lẩm bẩm.

Nàng và quốc vương đều là những người như vậy, không thấy quan tài không đổ lệ, rất cứng đầu.

Bằng không hai người cũng không thể mâu thuẫn lâu đến thế.

“Có những chuyện không phải tận mắt thấy là thật, nhưng tận mắt thấy vẫn hơn là nghe nói rồi trong lòng suy đoán.” Trương Thiên nói, sau đó ánh mắt nhìn về phía quốc vương.

“Oán khí của ông, tôi đã nhìn ra, đã bắt đầu tiêu tán rồi.

Những dân chúng đó cũng đã có ý thức tự chủ, họ dường như cũng không hề trách ông.” “Tôi đề nghị, trước tiên hãy thả những người dân đó ra.” Trương Thiên nói, quốc vương không nói gì, hẳn là đã ngầm đồng ý chuyện này.

Trương Thiên gật đầu, sau đó trong tay xuất hiện một lá phù lục.

Ngay sau đó, Trương Thiên đi đến bức bích họa trên tường.

Người trong bích họa sống động như thật.

Trương Thiên không chút do dự, một lá Diêm La phù đã dán lên đó.

Diêm La phù, tục gọi là quỷ phù.

Loại phù này tương tự như việc siêu độ của Phật giáo, có thể thực hiện tác dụng siêu sinh.

Kỳ thực, văn hóa Đạo giáo không hề kém Phật giáo chút nào, chỉ là

rất ít người chú trọng mà thôi.

Đa số người vẫn thích những điều mới mẻ được du nhập từ bên ngoài, từ đó bỏ qua những giá trị tốt đẹp của bản thân chúng ta.

"Ngao…" Sau khi phù lục được dán lên, trên bức bích họa bắt đầu bốc lên vô số khói đen.

Đồng thời, trên người quốc vương cũng khói đen cuồn cuộn.

Rõ ràng, vong linh trong bích họa đã được siêu độ, cũng tương đương với việc oán khí của quốc vương được siêu độ.

Bích họa được siêu độ, thì quốc vương cũng sẽ được siêu độ, cùng một đạo lý.

"Đây là…" Lâu Lan công chúa ngẩn ra, lòng nàng chấn động, nhưng lại không ngăn cản.

"Đa tạ huynh đệ." Lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, dáng vẻ của người thợ rèn quen thuộc kia xuất hiện.

Sau khi thợ rèn xuất hiện, hắn liền đưa cho Trương Thiên hai khối ngọc bội.

"Cái này, tặng cho cậu, hy vọng có ích cho cậu, cuối cùng cũng giải thoát rồi." Sau tiếng nói của hắn, bóng dáng theo từng vệt đen tiến vào lòng đất.

Còn trong tay Trương Thiên thì lại có thêm hai miếng ngọc bội.

Không cần nghĩ cũng biết, một cái là luyện thể, một cái là luyện khí.

Bóng dáng quốc vương cũng bắt đầu tiêu tán.

"Sự thật sẽ được làm rõ, Lâu Lan, là ta có lỗi với con." Sau câu nói

cuối cùng của quốc vương, thi thân ông ta biến mất giữa trời đất.

Nhìn phụ thân mình biến mất giữa trời đất.

Vốn dĩ mục đích đã đạt được, nhưng Lâu Lan công chúa lại không có được niềm vui như tưởng tượng.

"Đừng đau lòng nữa, sự thật rồi sẽ được làm rõ thôi.

Ông ta hẳn là đã để lại cho cô thứ gì đó." Trương Thiên khẽ nói.

Nếu quốc vương không để lại thứ gì, làm sao có thể nói ra câu cuối cùng đó.

Lâu Lan công chúa nhìn Trương Thiên.

"Tôi không đau lòng!" Nàng nghiêm túc nói, Trương Thiên mím môi gật đầu.

"Được rồi, cô không đau lòng, đi thôi, đến chỗ quan tài của bố cô mà xem." Trương Thiên phất tay, chết sĩ diện sống chịu tội, hắn cũng không nói nhiều, liền đi về phía quan tài ở trên cùng.

Lúc này, những bức bích họa trên tường xung quanh do phù lục của Trương Thiên cũng đã biến mất hết.

Toàn bộ mộ thất ngoại trừ những vật tùy táng kia, chỉ còn lại một chiếc quan tài của quốc vương.

"Lão đại, tìm bảo vật, Bàn gia tôi là giỏi nhất, để tôi!" Bàn Tử cười hì hì, dẫn đầu chạy tới.

Mở quan tài tìm bảo vật mà không gọi Bàn gia thì sao được?

Bàn Tử hấp tấp chạy đến trước quan tài, cầm một chiếc đèn pin nhỏ, chiếu sáng nhìn quan tài.

"Sao rồi Bàn Tử, trong tụ bảo quan có gì không?" Trương Thiên tò mò hỏi.

Bàn Tử chổng mông lên, cắm đầu vào quan tài.

“Ưm ~ không hổ là quan tài của quốc vương, đồ tốt cũng không ít nha.

Nhưng tôi đoán thằng cha này lúc sống chắc chắn là một thi nhân đa sầu đa cảm, xem nhiều cuộn da dê thế này.” Bàn Tử nói, trong miệng ngậm một miếng ngọc bội trắng, lén lút bỏ vào túi mình, rồi lại lấy ra một bó da dê lớn.

Trương Thiên và những người khác cũng đi đến trước quan tài.

Trương Khởi Linh thì nhìn vào trong quan tài, cũng không nói gì nhiều.

Trương Thiên nhận lấy cuộn da dê, hắn liền mở ra.

Hẳn là, đây chính là những lời quốc vương muốn để lại.

“Năm nào tháng nào, ngày bảy, hôm nay ta đã đưa ra một quyết định, để Tiểu Thiên Nhã một mình cùng con lạc đà nhỏ sinh tồn trong sa mạc, ta sẽ âm thầm bảo vệ nó.” “Năm nào tháng nào, sinh nhật Thiên Nhã hôm nay, biết con bé có chút hiểu lầm về ta, món quà sinh nhật này, cứ để Tiểu Lưu đi đưa vậy.” “Năm nào tháng nào…” Đây hẳn là nhật ký của quốc vương, bên trong ghi chép lại từng chút từng chút những gì quốc vương và Lâu Lan Thiên Nhã trải qua khi còn sống.

Ông ta đã viết tất cả những điều này vào nhật ký.

Lâu Lan công chúa nhìn nhật ký, dần dần trong mắt nàng lại có chút ướt át.

“Khi tôi còn nhỏ, người tốt với tôi nhất là dì Lưu, không ngờ, hóa ra cũng là do ông ta âm thầm sắp xếp.” “Ông ta thật sự quan tâm tôi sao?

Nhưng, vì sao lại phải che giấu chứ?" Lâu Lan công chúa nói, không kìm được lùi lại một bước, cây Lâu Lan trường thương trên tay cũng rơi xuống đất.

"Vì sao cô không chủ động đi hỏi?" Trương Thiên đột nhiên nói, nhất thời Lâu Lan công chúa cứng họng.

Tính cách của nàng quá giống quốc vương, Lâu Lan công chúa lúc này cũng không nói thêm gì nữa, mà chỉ nhìn quan tài có chút ngây người.

"Lão đại, ở đây còn có một ít Sa Chi Tinh." Hồ Bát Nhất nói sang một bên.

Chương 339

Hắn cầm một viên tinh thạch nói.

Cộng thêm viên tinh thạch này, bên Trương Thiên đã có hai viên Sa Chi Tinh.

Viên trước đó là thu được từ yêu vật.

Trương Thiên gật đầu, không nói gì nhiều, chỉ nhìn về phía Lâu Lan công chúa.

Lúc này khí tức trên người Lâu Lan công chúa lại có chút hoán tán.

"Đa tạ cậu, Trương Thiên, cậu là một người tốt." Lâu Lan công chúa nói, thân ảnh bắt đầu dần dần mờ đi.

Rõ ràng, nàng muốn theo quốc vương đi luân hồi.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen, đây là lần đầu tiên trong đời hắn nhận được thẻ người tốt, sao lại cảm thấy kỳ lạ vậy.

Hơn nữa còn là do một nữ quỷ phát.

"Tạm biệt." Trương Thiên phất tay với nàng.

"Thi thể của tôi làm phiền cậu giúp chôn cất, cùng với vũ khí đi.

Nếu có kiếp sau, tôi hy vọng vẫn có thể gặp lại cậu." Lâu Lan công chúa trước khi đi, còn để lại một câu nói khó hiểu, sau đó, nàng lộ ra một nụ cười, thân ảnh dần dần biến mất.

Đây là lần đầu tiên Trương Thiên nhìn thấy Lâu Lan công chúa cười.

Nụ cười đó, tựa như hoa sa mạc giữa lòng sa mạc, tựa như hoa sen tuyết trên đỉnh núi băng, đẹp đẽ mà không mất đi vẻ ưu nhã.

Trông cực kỳ động lòng người.

Có một khoảnh khắc, Trương Thiên với trái tim bị phong ấn bằng xi măng cũng có chút xao động.

Nụ cười này, thật sự quá đẹp.

Trương Thiên vội vàng lắc đầu.

Cách mạng còn chưa thành công, sao có thể sa vào tình trường trai gái?

"Lão Hồ, cậu xem xem, lão đại bị tỏ tình rồi kìa, cậu cái thằng này còn chưa khai sáng đâu, mau đến đây đi, Bàn gia tôi có thư tình đang chờ cậu đấy." Bàn Tử cười hì hì, chọc chọc vào eo Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất mặt đen lại, mang theo chút do dự, hắn biết, đây có thể là cơ hội duy nhất của mình rồi.

"Tôi suy nghĩ một chút." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử thì ra vẻ gian kế đã thành.

"Haizz, toàn là chuyện gì không biết." Trương Thiên lắc đầu, khẽ thở dài.

Kiếp sau, có lẽ đến lúc đó ký ức đều bị xóa sạch, trừ phi là tình yêu khắc cốt ghi tâm, bằng không, cơ bản là không thể nhớ lại chuyện kiếp trước.

Còn về mình và Lâu Lan công chúa, nhiều lắm cũng chỉ là Lâu Lan công chúa có hảo cảm, còn về tình yêu, đừng nói nữa, cơ bản là không có.

Vì vậy, cho dù là kiếp sau, e rằng khi nhìn thấy Lâu Lan công chúa, cũng sẽ chỉ nói chuyện quá khứ như mây khói, lướt vai qua nhau mà thôi.

Trương Khởi Linh vỗ vỗ vai Trương Thiên, Trương Thiên bừng

tỉnh, gật đầu với Trương Khởi Linh.

Ánh mắt nhìn về phía quan tài.

Bên trong quan tài, đã bị Bàn Tử lục tung cả lên.

Bên trong có Sa Chi Tinh, còn có một đóa Sa Chi Hoa.

Tương đương với việc, Trương Khởi Linh bây giờ có hai cơ hội, có thể luyện chế hai lần Sa Thạch Đan.

Có một cơ hội thất bại.

Còn bên trong quan tài, vẫn còn một số thứ không quan trọng lắm.

Hoặc là giới thiệu sơ lược về Lâu Lan quốc, hoặc là những thứ còn lại, tóm lại giá trị không nhiều.

Nghĩ kỹ lại cũng đúng, dù sao bản thân quốc vương thực lực cũng không cao, Trương Thiên cũng không mong đợi ông ta có thể để lại cho mình thứ gì tốt.

Nhưng quan trọng nhất, bên trong vẫn có hai bình đan dược tu luyện, đây là đan dược tu luyện của các võ giả sa mạc.

Sa Nguyên Đan, dường như hiệu quả tương đương với đan dược tu luyện Trương Thiên đã uống trước đó, chỉ là dược hiệu sẽ mạnh hơn một chút.

"Sa Nguyên Đan." Hồ Bát Nhất nhìn chữ viết trên bình ngọc, lẩm bẩm.

"Sa Nguyên Đan này dùng để làm gì?" Tuyết Lỵ Dương ở một bên hỏi.

"Chúng ta là tu luyện giả, mà đan dược này đương nhiên là dùng để tu luyện." Trương Thiên cũng không kiêng kỵ gì mà trực tiếp nói.

"Tôi có thể tu luyện được không?" Tuyết Lỵ Dương mở lời hỏi.

Trước đây cô ấy đã muốn hỏi rồi, nhưng ngại không thân với Trương Thiên và mọi người, cộng thêm vấn đề sĩ diện của mình, Tuyết Lỵ Dương đã không mở lời.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, cùng nhau vào sinh ra tử, có thể nói là rất thân thiết rồi.

Hiện tại mở lời, ngược lại cũng không quá đột ngột.

"Đương nhiên, lần này đánh bại Xà Thần, công lao chủ yếu vẫn là của cô, nên cô cũng có phần được phân chia." Trương Thiên nói, trước đó ở trong quan tài nữ vương đã thu được rất nhiều ngọc bội, cộng thêm cái vừa được thợ rèn đưa ra, lần này Trương Thiên đã có đến bảy tám cái ngọc bội.

Nhiều ngọc bội như vậy, cho Tuyết Lỵ Dương một hai bộ công pháp cũng không sao.

"Cảm ơn." Tuyết Lỵ Dương từ tận đáy lòng cảm kích.

Dù sao, trước khi đến cô ấy còn chưa hoàn toàn kể hết mọi chuyện của mình cho mọi người, vậy mà Trương Thiên cũng sẵn lòng phân chia đồ đạc cho mình, nói thật Tuyết Lỵ Dương vẫn khá bất ngờ.

"Chúng ta ra ngoài trước chôn cất Lâu Lan công chúa, sau đó sẽ phân chia những thứ thu được lần này." Trương Thiên nói.

"Ối da!

Bàn gia tôi muốn luyện cái đó, Bàn gia tôi muốn làm một thợ rèn!" Bàn Tử kích động nói.

Trương Thiên nheo mắt nhìn Bàn Tử, cái thằng cha này, nhân tính chưa mất ư?

Trí lực đại bạo phát?

Hay là đã khai khiếu rồi?

Cuối cùng cũng biết làm chút việc đàng hoàng sao?

“Bàn Tử, cậu nhân tính chưa mất à?” Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc, trợn tròn mắt nhìn Bàn Tử.

Tốt lành gì, năm nay Bàn Tử cũng cuốn đến mức này sao?

“Lão Hồ, Bàn gia tôi đây gọi là, học thêm nhiều thứ, có thêm nhiều đường, đến lúc đó, trong đội chúng ta, Bàn gia tôi sẽ là một thành viên không thể thiếu.” Bàn Tử mãn nguyện nói.

Bàn Tử nghĩ rất đẹp, Nhị Ca luyện đan, Lão Hồ dò đường, lão đại bố trận, còn mình thì chế tạo vũ khí.

Ừm, dịch vụ một chuỗi đều đầy đủ rồi.

Trương Thiên phất tay.

“Luyện khí cái thứ này, không chỉ dựa vào thực lực của bản thân, mà còn cả thiên phú nữa.” “Thế này đi, đợi về rồi, cậu tự mày mò, trước tiên hãy thử với mấy dược liệu rác rưởi đã.” “Đợi cậu luyện thể ổn định rồi, kỹ nghệ luyện khí cũng ổn định rồi, hẵng tính đến chuyện tinh thiết.” Trương Thiên nói.

Bàn Tử vội vàng gật đầu.

“Không vấn đề lão đại, Bàn gia tôi làm việc, cậu cứ yên tâm.” Bàn Tử vỗ ngực bùm bùm.

Trương Thiên xoa xoa đầu mình, sao lại có một dự cảm chẳng lành.

Sau đó mọi người bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, rồi rời khỏi mộ quốc vương.

Lúc này tại hiện trường. 【Ai, mỗi người đều có một tuổi thơ không hoàn hảo, có người phải dùng cả đời để chữa lành nó, có người lại dùng cả đời để hoài niệm tuổi thơ.】 【Lâu Lan công chúa đáng

thương quá, quốc vương cũng vậy, hai người giao tiếp ít quá.】【Ơ này, mấy người quan tâm điểm lạ thật đó, Lâu Lan công chúa hình như đã tỏ tình rồi mà, chẳng lẽ mấy người không muốn biết vợ Trương Thiên là ai sao?】【Ối dào, siêu muốn biết luôn chứ, lão Hồ là Dương tiểu thư, Bàn Tử là Vương phi, Nhị Ca, còn Trương Thiên thì vẫn chưa biết đâu.】【Tôi thấy, nền tảng tình cảm của Trương Thiên và Lâu Lan công chúa còn xa mới đủ, không thể nào đâu.

Còn Tiểu Ca hình như không có vợ thì phải, chưa từng nghe nói đến.】【Không biết, nhưng nghe nói, sau này, Trương Thiên Cửu Môn sẽ dẫn người đi tranh giành Tây Tạng.】【Mà nói đến, chuyện cổ thành kết thúc ở đây rồi đúng không?

Vậy cái tin đồn thành Tinh Tuyệt cổ thành sập là sao vậy…?】【Không biết, cứ xem tiếp đi, đúng là bất ngờ khắp nơi.】Vô số người tại hiện trường nghị luận.

Trên bàn xét xử, Bàn Tử bịt miệng, nín cười.

"Phụt, ha ha ha ha, sắp đến rồi, sắp đến rồi." Bàn Tử nhịn không được cười, tay hắn vỗ đùi Hồ Bát Nhất.

"Bàn Tử, nghiêm túc chút đi." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, Bàn Tử ho khan một tiếng, nhưng vẫn không nhịn được.

"Lão đại, bàn bạc một chuyện, bỏ qua màn tỏ tình đi mà." Hồ Bát Nhất mặt mày cầu xin.

Nghĩ đến cảnh tượng xấu hổ đó, cùng với bài thơ tình xấu hổ kia, ngón chân Hồ Bát Nhất cứ muốn cào nát đất.

Đây là phát sóng trực tiếp toàn thế giới mà, nếu chiếu ra, chẳng phải là… Trương Thiên trong lòng đã nở nụ cười.

Ai bảo lão Hồ trước đó cười mình ở Ngưu Tâm Sơn không mặc quần áo, bây giờ thì hay rồi, đến lượt hắn "chết xã hội".

Trương Thiên sao có thể bỏ qua cơ hội này.

“Cái đó, lão Hồ à, cậu cũng biết, thứ này được chiếu theo thứ tự, tôi cũng không thể thay đổi được.

Dù sao, chuyện xấu hổ của tôi trước đây chẳng phải cũng đã chiếu ra rồi sao, bình tĩnh đi, nghiến răng một cái là qua thôi.” “Toàn là anh em cả mà, ra mặt một chút, khỏe mạnh hơn.” Trương Thiên nhẹ nhàng vỗ vai Hồ Bát Nhất, mặt đầy thản nhiên.

Chương 340

Hồ Bát Nhất hít một hơi, lấy hai tay che mặt mình.

Hắn đã không muốn đối mặt với thế giới u ám này nữa rồi. 【Haha, sắp tỏ tình rồi phải không?】 【Hóng quá đi, lão Hồ thẳng nam như vậy, hắn sẽ tỏ tình kiểu gì đây?】 【Haha, tôi đã tính quay màn hình lại rồi, đến lúc đó sẽ gửi vào nhóm gia đình thân yêu của tôi.】 【Tôi sẽ gửi vào Trương thị đại gia tộc!】 Hiện trường một trận ồn ào.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe thấy tiếng động lớn từ cửa chính.

"Ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, cánh cửa lớn phòng xét xử bị đẩy ra.

Chỉ thấy, một người đàn ông mặc áo khoác đen, trên mặt mang theo nụ cười chầm chậm bước vào.

Theo sau còn có một Bàn Tử.

"Môn chủ, cậu đột nhiên giải tán Cửu Môn, lại không báo cho anh em hải ngoại chúng tôi sao?

Hại chúng tôi phải bay máy bay suốt đêm đến đây." Chỉ thấy người đàn ông đó chầm chậm nói, trên mặt có chút oán khí.

"Nãi nãi, Vương Khải Toàn, mấy năm không gặp, quên lão ca Bán Nguyệt của cậu rồi sao?" Lúc này Bàn Tử bên cạnh cũng lên tiếng, nhất thời, âm thanh ồn ào vốn có của hiện trường lập tức tiêu tán.

Sau một hồi im lặng khá lâu nữa, hiện trường trực tiếp bùng nổ. 【Đây là Ngô thiếu gia!】 【Ối giời, chuyện lớn rồi, Ngô thiếu gia đến rồi!】 【Tốt lành gì, tôi phải gọi là tốt lành gì đây, đại lão từ xa

chạy đến đây làm gì vậy?】【Hai Bàn Tử chung đường, haha, có thể đi tham gia "Hài Kịch Nhân" rồi.】 Hiện trường một mảng ồn ào.

"Thưa pháp quan, đã vậy, môn chủ cũng đã bị bắt, chúng tôi cũng có tội, chúng tôi cùng nhau bị bắt, vừa hay, tóm gọn cả ổ." Hạo Thiên Chân rất trượng nghĩa nói.

Đồng thời cùng Vương Bán Nguyệt bên cạnh nghênh ngang đi về phía ghế xét xử.

"Ê, Trương gia, đầu cậu sáng quá vậy, sao lại lắp một cái đèn pha lớn thế?" Vương Bán Nguyệt ở một bên tò mò nói.

"Lão ca Bán Nguyệt, đây không phải đèn pha, đây là sự cung dưỡng của tình yêu!" Vương Khải Toàn nói.

Vương Bán Nguyệt chợt hiểu ra.

"Thì ra là cung dưỡng à, con nữ quỷ đó, Trương gia, khai thật ra đi!" Trương Thiên thì mặt đầy vạch đen, tốt lành gì, hắn phải gọi là tốt lành gì đây, hai thằng Bàn Tử đến rồi, chẳng phải sẽ gà bay chó sủa sao?

"Mấy cậu đến làm gì vậy?" Trương Thiên cố giữ bình tĩnh hỏi.

"Là thế này, bên hải ngoại rảnh rỗi quá, vừa hay, về thăm cậu, với lại, tôi nhớ lúc chúng ta cùng nhau đạo mộ, vừa hay về thăm." Hạo Thiên Chân cười nói, không nghi ngờ gì y cũng trường thọ, khuôn mặt vẫn là dáng vẻ của thanh niên.

Trương Thiên lườm y một cái.

"Được rồi, ngồi xuống đi, đưa mấy cậu một…" Trương Thiên nói, nhìn về phía pháp quan, pháp quan đương nhiên không dị nghị, sau đó Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng theo đó ngồi xuống.

"Hắc hắc, Khởi Linh đại ca, đã lâu không gặp." Hạo Thiên Chân

cười nói với Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì nhiều.

Lúc này, hai Bàn Tử đã bắt đầu trò chuyện, hoàn toàn không để ý bây giờ là tòa án.

Ngay cả pháp quan cũng quên mất, bây giờ đang là thời gian xét xử, mặc cho hai người Hạo Thiên Chân làm loạn.

Ngược lại, với sự xuất hiện của Hạo Thiên Chân, hiện trường càng trở nên náo nhiệt hơn.

Đồng thời, ngay cả nhiệt độ ở hải ngoại cũng trực tiếp nóng đến tận trời, giang hồ đại đạo Ngô đại đạo lộ diện, người ngoại quốc sao có thể không kích động chứ.

Trương Thiên cũng lười đáp lại hai Bàn Tử, trực tiếp chìm vào hồi ức.

Trong hồi ức.

Trương Thiên và mọi người đã ra khỏi mộ quốc vương.

Đứng ở phía trên cùng của mộ huyệt.

"Vì Lâu Lan công chúa đã giúp chúng ta đánh bại Xà Thần, chúng ta cũng hãy chôn cất nàng tử tế một chút đi." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất tâm lĩnh thần hội.

"Khu vực này chính giữa trung tây của tinh tượng, tính là nơi mà Kháng Kim Long chỉ dẫn, Kim Long tinh chiếu rọi, cát tường hướng về.

Mà ở đây mộ quốc vương đã có rồi, vì vậy, tôi chọn bên kia." "Khu vực Thanh Long Thánh Tinh tọa lạc, Thanh Long Đại Tinh Túc, được coi là quần thể tinh tú khá cát tường." Hồ Bát Nhất nói, bắt đầu

Phân Kim Định Huyệt.

Sau đó dưới sự suy đoán của Hồ Bát Nhất, mọi người đã chôn cất quan tài Lâu Lan công chúa dưới Kháng Kim Long, Phòng Nhật Thỏ, Tinh Dẫn.

Phòng Nhật Thỏ, đó là một tinh tú tràn đầy chính khí, dưới chính khí không có tà vật nào dám đến gần.

Cứ như vậy, Lâu Lan công chúa ít nhất sẽ không bị người khác quấy rầy.

Sau khi chôn cất, Trương Thiên lại san phẳng cát.

Phóng tầm mắt nhìn, cho dù là người trong nghề, e rằng cũng không thể đoán ra trong góc này còn có một quan tài.

"Lão đại, phân tang, à không, phân phối tài nguyên đi." Bàn Tử nói rồi vội vàng sửa lời.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, ngay lập tức lấy ra những thứ thu được.

Toàn là người của mình, Trương Thiên cũng không kiêng kỵ gì.

Chỉ thấy, vô số bảo vật lấp lánh được lấy ra, ngay cả Trương Thiên cũng phải cảm thán lần này thu hoạch thật sự quá lớn!

"Lão đại, cái này coi như Thần Tài gia hiển linh rồi đúng không, đây là lần chúng ta thu được bảo vật nhiều nhất từ trước đến nay đấy." Bàn Tử nhìn đống đồ đạc lấp lánh trên đất, miệng cười toe toét.

Trương Thiên cũng có chút cảm khái, thu hoạch lần này còn nhiều hơn cả lần Hoàng Thục Lương và Hoàng Bì Tử trước đó.

"Đây đều là công lao của mọi người, nếu không có sự giúp đỡ của mỗi người, chúng ta cũng không thể có thành tựu ngày hôm nay." "Lão Hồ, đó chính là mắt của chúng ta; Dương tiểu thư, là nhà phiên dịch;

Khởi Linh, võ lực giá trị đứng đầu; Vương phi, vân vân… mỗi người, đều là một mắt xích không thể thiếu.” Trương Thiên nói, mặt đầy nghiêm túc.

Khi Trương Thiên nói đến mình, trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười xấu hổ.

Trương Khởi Linh thì vẫn ổn, chỉ khẽ lắc đầu, không có quá nhiều biểu cảm.

“Lão đại, Bàn gia, Bàn gia tôi đây thì sao.” Bàn Tử chỉ vào mình, mặt đầy sốt ruột, chúng ta quá muốn nghe lão đại khen ngợi rồi.

“Cậu à, đảm nhiệm khuấy động không khí, đảm nhiệm đỡ đòn, nhưng cái đỡ đòn này tạm thời chưa thành thục đâu.” “Ha ha ha.” Khi Trương Thiên nói xong, xung quanh bùng nổ những tiếng cười dữ dội.

Trương Thiên cười cười, nhìn xuống những thứ bên dưới.

Ở bên quốc vương Lâu Lan này, đã thu được dược liệu luyện chế Sa Thạch Đan.

Cộng thêm phần trước đó có hai phần.

Những dược liệu này không nghi ngờ gì, Trương Thiên đã giao cho Trương Khởi Linh.

Ngay sau đó là cái lò luyện lớn kia.

Về lò luyện, Bàn Tử muốn luyện khí, vừa hay Trương Thiên tiện thể đưa toàn bộ công pháp luyện thể của thợ rèn, và công pháp luyện khí cho Bàn Tử.

Có thể nói, chuyến ra ngoài lần này, Bàn Tử tuyệt đối đã nhận được sự chiếu cố của Khí Vận, rất nhiều thứ hắn đều có thể dùng, hơn nữa điều quá đáng nhất là, người khác còn không cần.

Tiếp theo là Sa Nguyên Đan, đây là đan dược quốc vương dùng để tu luyện, tổng cộng có hai bình, trong hai bình có mười viên đan dược, vừa hay, mỗi người hai viên.

"Bàn Tử, lão đại lần này đặc biệt chiếu cố cậu đấy, một mình cậu được chia nhiều đồ như vậy, công pháp riêng cũng có hai cái, cậu không thể để lão đại thất vọng đâu." Hồ Bát Nhất ở một bên nói.

Bàn Tử mặt đầy nghiêm túc vỗ ngực.

"Yên tâm đi lão Hồ, cho dù tôi có làm ai thất vọng, cũng sẽ không làm lão đại thất vọng đâu." Bàn Tử mặt đầy nghiêm túc.

Hồ Bát Nhất gật đầu, Bàn Tử thì sờ vào cái lò luyện lớn kia, hắn đã quyết định rồi, muốn làm một người có ích.

Nếu vậy, nói không chừng đến lúc đó có thể kiếm chút đồ tu luyện cho Dao Dao.

Trương Thiên ngay sau đó nhìn sang những thứ khác.

"Đây là con mắt mà chúng ta bị truyền vào Hư Huyễn Không Gian khi tiến vào mộ thất nữ vương trước đó." "Trong cái này còn có một con mắt nhỏ, hình như có thể lắp vào cây pháp trượng này, mọi người chúng ta cũng không biết sử dụng, thì tạm thời vứt vào Hư Huyễn Không Gian đi." "Còn cái tinh thiết này, Bàn Tử, khi nào cậu luyện khí khá rồi, hãy dung luyện cái này, chế tạo năm bộ khôi giáp." Trương Thiên nói, nhìn khối tinh thiết to lớn kia.

Khối tinh thiết này có tổng chiều dài hai mét, độ dày nửa mét.

Có thể nói, luyện chế năm bộ khôi giáp thì thừa sức.

Có thể tưởng tượng.

Trương Khởi Linh, Trương Thiên và những người khác mặc khôi giáp, ra nước ngoài đạo mộ, à không, đào mộ.

Cảnh tượng đó, chậc chậc chậc, đúng là… E rằng chủ nhân ngôi mộ cũng phải cung kính mời vào mộ.

“Yên tâm đi lão đại, chuyện này cứ để Bàn gia tôi lo, Bàn gia tôi về rồi sẽ bế quan, lần này, tôi nghiêm túc đấy.” Bàn Tử nói, rất là nghiêm túc.

Thật hiếm khi thấy hắn nghiêm túc như vậy.

Chắc là Vương phi đã khai sáng cho hắn rồi.

Quả nhiên, đàn ông có gia thất là khác hẳn.

Trương Thiên gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về những chỗ khác.

“Ở đây còn có tám khối ngọc bội.” “Tôi vừa xem rồi, một khối ngọc bội thương pháp, hẳn là thương pháp Lâu Lan công chúa tu luyện, gọi là Sa Thương Quyết, tôi dùng kiếm, không dùng được.” “Khởi Linh dùng đao, hai cậu ai muốn dùng thương?” Trương Thiên nhìn hai người trước mặt.

Bàn Tử luyện thể, lại có tàn kiếm, vì vậy, bây giờ chỉ còn lại Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương dùng thương, Trương Thiên ban đầu cảm thấy vẫn có chút không ổn.

Chương 341

Nhưng, tính cách Tuyết Lỵ Dương lại rất thích hợp dùng thương.

“Trương đại ca, để tôi đi, tôi cũng muốn có năng lực tự bảo vệ mình.” Tuyết Lỵ Dương nói, Trương Thiên gật đầu, sau đó đưa khối ngọc bội thương pháp đó cho Tuyết Lỵ Dương, đồng thời còn có một công pháp nội công.

Cứ như vậy, Tuyết Lỵ Dương cũng sẽ trưởng thành.

Còn bây giờ trước mắt vẫn còn sáu miếng ngọc bội.

“Cổ Kiếm Quyết!” “Hắc Đao Quyết!” “Sa Cung Quyết!” “….” Sau đó Trương Thiên lại xem sáu cái còn lại.

Có một đao pháp, một kiếm pháp, vừa hay, Trương Thiên và Trương Khởi Linh mỗi người một cái.

Còn lại là những công pháp hơi tạp nham.

Có công pháp luyện thể, còn có luyện nội khí.

Cảm giác đều không tệ.

Trương Thiên cuối cùng lại lấy một công pháp nội khí tốt hơn cả Quy Tức công.

Còn Hồ Bát Nhất thì lấy một công pháp cung, và một quyền pháp.

Hiện tại Hồ Bát Nhất cũng có thể coi là tuyển thủ toàn năng.

Có khinh công, có quyền pháp, còn có thoái pháp, cứ như vậy, Hồ Bát Nhất thực ra cũng không kém bất kỳ ai.

Tiếp theo là một số vũ khí.

Trường thương của Lâu Lan công chúa Trương Thiên không nỡ

cho nàng tùy táng.

Dù sao, thứ này Trương Thiên có dùng được, Trương Thiên cũng không phải là đồ ngốc, Lâu Lan công chúa đã đi luân hồi rồi, mình thật thà mang trường thương của nàng đi tùy táng.

Chẳng phải đó là ngốc nghếch sao.

"Dương tiểu thư, cây trường thương này cứ giao cho cô." "Những thứ còn lại cũng không có gì, linh thủy mọi người cứ uống hết rồi tìm tôi lấy, hoặc là sau khi về mọi người chia nhau vài thùng, tinh thiết Bàn Tử cậu nhanh chóng học tập đi." Trương Thiên nói xong, mọi người gật đầu đứng dậy.

"Hù, cuối cùng cũng sắp về nhà rồi." Bàn Tử vươn vai.

Mọi người lại một lần nữa cưỡi lạc đà, cả đoàn bây giờ tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Trên lưng lạc đà, Trương Thiên nhớ lại những quái tượng mình đã thấy trước khi đến, Kháng Kim Long, Quỷ Kim Dương, Tâm Nguyệt Hồ vân vân.

Cơ bản tất cả đều đã linh nghiệm.

Những thứ không tra cứu được giữa chừng, Trương Thiên phỏng đoán cũng đã linh nghiệm một cách vô ý.

"Hù, đúng như sư phụ nói, cuối cùng cũng chỉ là hữu kinh vô hiểm." Trương Thiên hít sâu một hơi, may mà mọi người đều sống sót.

"Ối giời, lão đại, lưng Bàn gia tôi ngứa quá." "Tôi cũng vậy." Hồ Bát Nhất cũng nói.

Mọi người dừng bước.

Nhìn về phía lưng hai người.

Chỉ thấy, trên cổ Bàn Tử, Hồ Bát Nhất mỗi người xuất hiện một dấu ấn Quỷ Nhãn.

"Bàn Tử, hai cậu bị nguyền rủa rồi." Trương Thiên bình thản nói.

Tuyết Lỵ Dương cũng mặt đầy quan tâm.

"Lại vãi cả nguyền rủa, Bàn gia tôi chịu rồi, thứ này có ảnh hưởng đến cuộc sống của Bàn gia tôi không?" "Tạm thời sẽ không." Trương Thiên nói.

"Không thì được rồi, đâu phải chưa từng bị nguyền rủa bao giờ." Bàn Tử đại đại liệt liệt phất tay.

Hồ Bát Nhất cũng chẳng hề để tâm.

Tuyết Lỵ Dương thì đơ người, mình thấy nguyền rủa nặng nề như vậy, vậy mà trong mắt người ta chỉ là chuyện vặt.

Điều này ngược lại khiến Tuyết Lỵ Dương bị đả kích sâu sắc.

"Mà này, Nhị Ca, trên người cậu có không?" Bàn Tử cười hì hì.

"Hắc hắc, Nhị Ca đừng ngại, để Bàn gia tôi kiểm tra một chút." Bàn Tử nói rồi định đi xem.

Trương Khởi Linh thấy vậy, vung tay, nội khí lưu chuyển, Bàn Tử trực tiếp bị chấn bay ra ngoài.

Trương Khởi Linh chủ động vén cổ áo, một mảng da trơn mịn trắng tuyết, chẳng có gì cả.

"Mẹ kiếp, không công bằng, Xà Thần rác rưởi, không dám nguyền rủa Nhị Ca, nguyền rủa chúng ta tính là bản lĩnh gì chứ, có bản lĩnh thì nguyền rủa Nhị Ca tôi ấy!" Bàn Tử thấy vậy bò dậy từ bãi cát, miệng chửi bới.

"Được rồi, lên đường thôi." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, bóng dáng mọi người dần biến mất bên cạnh di tích cổ quốc Lâu Lan.

Cát vàng mịt mờ, dường như vì gió lớn sắp đến, cát bụi xung quanh dần lớn hơn một chút.

Nơi chân trời, còn có từng đám mây cát vàng hình thành, trông vô cùng hùng vĩ.

Và giữa sa mạc cát vàng mịt mờ này, một hàng lạc đà đang chầm chậm tiến về phía trước.

Chúng như cánh buồm đơn độc giữa đại dương, trải qua sự gột rửa của bão tố.

"Lão Hồ, cầm lấy đi, Bàn gia tôi và lão đại đặc biệt chuẩn bị cho cậu đấy." Đã ba ngày kể từ khi Trương Thiên và mọi người rời Lâu Lan quốc.

Trong thời gian này, về thức ăn, ngoại trừ Tuyết Lỵ Dương ăn một ít, những người khác ăn không nhiều, chủ yếu vẫn là lạc đà ăn nhiều.

Tối hôm qua, sau một đêm thảo luận của Trương Thiên và Bàn Tử.

Hai người đã quyết định, tạo cơ hội cho Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương!

Đồng thời, Trương Thiên và Bàn Tử còn hiệp lực viết cho Hồ Bát Nhất một lá thư tình.

Về phần Bàn Tử, vừa nói chuyện đã bay bổng, giả vờ làm một người thành công.

Còn Trương Thiên bất kể kiếp trước hay kiếp này, đều chưa từng yêu đương.

Vì vậy, lá thư tình này của Hồ Bát Nhất, có thể nói, là do hai gã độc thân chưa từng yêu đương viết cho Hồ Bát Nhất, người sắp yêu

đương.

Mức độ tưởng tượng có thể hình dung được.

“Bàn Tử, cậu cái ý gì vậy?” Hồ Bát Nhất nhìn mảnh giấy nhỏ, có chút nghi hoặc.

“Đây là tâm nguyện chung của tôi và lão đại, nhìn thấy sa mạc cát vàng kia chưa?” “Chúng ta muốn đi ra khỏi sa mạc thì phải xuyên qua cơn bão.

Đến lúc đó, tôi và lão đại cùng Nhị Ca sẽ nhường cho hai người, cái từ gì ấy nhỉ, đúng rồi, không gian riêng tư.

Đến lúc đó hai người có thể, hắc hắc hắc.” Bàn Tử nói, cười trộm.

Hồ Bát Nhất đơ người, thằng Bàn Tử này nói thì nói đi, sao còn cười dâm đãng thế chứ.

“Bàn Tử, cậu chắc chắn, cũng có một phần của lão đại chứ?” Hồ Bát Nhất nhìn thư tình, mặt đầy nghi hoặc.

Hắn không tin Bàn Tử có thể, nhưng phải tin Trương Thiên chứ.

Nhìn dáng vẻ Trương Thiên, hẳn là đã yêu đương mấy lần rồi, một người điềm tĩnh như Trương Thiên viết thư tình nhất định sẽ không tệ.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất lén lút nhận lấy mảnh giấy Bàn Tử đưa qua.

Và giơ ngón cái lên.

“Bàn Tử, lần này thành công rồi, tôi mời hai cậu đi ăn.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử vỗ đít Hồ Bát Nhất một cái.

“Yên tâm đi, có chúng ta ở đây, sẽ không có bất ngờ đâu.

Là lão chiến hữu, chúng ta phải dũng cảm tiến lên, nghe thấy tiếng kèn hiệu, cứ thế xông về phía trước." Bàn Tử nói, trao cho Hồ Bát Nhất một ánh mắt tự tin.

Hồ Bát Nhất cũng đáp lại Bàn Tử bằng một ánh mắt tự tin.

Trước mắt, bão cát ngày càng lớn, trên bầu trời, những đám mây cát bị cát cuốn lên không ngừng tiến đến gần.

Có lẽ là do có kinh nghiệm lần trước, lần này lạc đà không hoảng sợ, chỉ chầm chậm tiến về phía trước.

Lúc này tại hiện trường.

"Lão Hồ, kịch hay sắp đến rồi." Bàn Tử vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất.

"Lão đại, tôi đi vệ sinh một chút." Hồ Bát Nhất nói rồi định đứng dậy.

"Người tu luyện chúng ta, còn cần đi vệ sinh sao?" Trương Thiên nói, trong mắt mang theo chút nghi vấn.

Hồ Bát Nhất nuốt một ngụm nước bọt, hắn nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

"Ngô trưởng lão, người tu luyện, có thể đi vệ sinh chứ?" Hồ Bát Nhất nói, Hạo Thiên Chân cười phất tay.

"Tôi thì không biết, chuyện đi vệ sinh này là Trương môn chủ nói đấy, lời của tôi không có tác dụng đâu." Hạo Thiên Chân nói, liên tục phất tay.

Hồ Bát Nhất đơ người, tốt lành gì, mình là người đã sống nửa đời người rồi, không ngờ, đã hơn trăm tuổi rồi mà chuyện cũ rích vẫn có thể bị lật ra mà hành hạ hết lần này đến lần khác.

"Lão Hồ, thật sự không được thì học lão đại chúng ta ấy, danh xưng "Bạn của phụ nữ" này là do lão thôn trưởng đặt đấy." Bàn Tử

chớp chớp mắt.

Trương Thiên lười nói nhiều với thằng cha này, đợi lát nữa sẽ khiến hắn hối hận.

Chương 342

“Bàn Tử, cậu quên chuyện chúng ta đi Phú Sĩ quốc hạ mộ rồi sao?” Trương Thiên đột nhiên nói.

Bàn Tử lập tức cứng họng.

“Cái đó, lão đại, Bàn gia tôi thấy, cảnh tượng đó không chiếu cũng được.” Bàn Tử lập tức mềm giọng.

Hồ Bát Nhất dường như đã nghĩ đến điều gì đó.

“Lão đại, cậu nói chuyện Bàn Tử làm gì với Nhật Chiếu Hoàng của người ta ấy hả?” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử che mặt lại.

“Bàn gia tôi thấy, chúng ta hòa khí sinh tài.” Bàn Tử vội vàng nói, Vương Bán Nguyệt bên cạnh càng cười ra tiếng.

“Ha ha ha, lần đó tôi có mặt!” Mấy người trò chuyện, mà vô số người tại hiện trường cũng có chút phấn khích. 【Mấy người nói, thư tình của Trương Thiên và Bàn Tử, có lay động được Dương tiểu thư không?】 【Theo tôi thì, Dương tiểu thư là thiên kim tiểu thư của đại gia tộc, sao có thể bị công phá đơn giản như vậy chứ.】 【Người ta Hồ Bát Nhất đã cứu Tuyết Lỵ Dương rồi, sao lại không có cơ hội chứ.】 【Cứu rồi là phải cưới cô ấy sao?

Logic gì vậy.】 【Tôi nghĩ Hồ Bát Nhất cũng đâu tệ.】 【Nếu là tôi, tôi sẽ cưới.】 【Mấy người đã bỏ qua một vấn đề quan trọng, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương, vào khoảng thời gian này, đã kết hôn rồi.】 Hiện trường ồn ào.

Vô số người đều tò mò thư tình tỏ tình của Hồ Bát Nhất có thành công không.

Chỉ riêng Hồ Bát Nhất biết, lần này là chuyện xấu hổ nhất của

hắn từ nhỏ đến giờ.

Lúc này, tại một tòa lâu đài ở Mỹ.

Đang là buổi tối.

Tuyết Lỵ Dương một mình ngồi trên ghế sofa da thật sang trọng xem TV, khi thấy sắp chiếu thư tình của mình, trên khuôn mặt trắng nõn của Tuyết Lỵ Dương lại xuất hiện một chút ửng hồng.

"Trương đại ca làm sao vậy, sao thứ này cũng có thể hồi ức lại được." Tuyết Lỵ Dương mặt mày ủ rũ, nhưng nghĩ đến dáng vẻ ngây ngô của lão Hồ năm đó, Tuyết Lỵ Dương lại cảm thấy buồn cười.

Quả nhiên, vẫn là năm đó tốt, hai người đều là những thanh niên ngây ngô.

Chỉ thấy Tuyết Lỵ Dương chầm chậm đứng dậy, lục lọi trong tòa lâu đài rộng lớn, một tờ giấy ngả vàng được cô ấy lấy ra.

Và trên đó, chính là chữ viết tay tỏ tình của Hồ Bát Nhất năm đó.

Lúc này, Trương Thiên không còn bận tâm đến Hồ Bát Nhất nữa, mà trực tiếp cho chiếu cảnh quay.

Trong cảnh quay, cát vàng hoành hành.

Chưa đầy ba phút.

Đám mây cát ở đằng xa kia liền bị gió thổi đến.

Cát vàng gần như che kín cả bầu trời, ngay cả lạc đà cũng có chút đứng không vững.

"Trương đại ca, bão cát đến rồi, chú ý tránh né!" Tuyết Lỵ Dương lớn tiếng gọi.

Nhưng khi cô ấy quay đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện, Trương Thiên, Trương Khởi Linh, thậm chí cả Bàn Tử đều không biết đã đi

đâu mất.

Cả sa mạc chỉ còn lại mình cô ấy và Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, lại có ảo cảnh nữa sao?” Tuyết Lỵ Dương lập tức cảnh giác.

Hồ Bát Nhất cười lạc đà, vội vàng đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương.

“Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô.” “Chúng ta xuống lạc đà trước đi, bão cát lớn quá, lạc đà cũng dễ lạc đường.” Hồ Bát Nhất nói, Tuyết Lỵ Dương gật đầu, hai người xuống lạc đà, xung quanh đã không nhìn rõ đường đi, tất cả đều là cát vàng.

“Làm sao đây, Trương đại ca và mọi người đều biến mất rồi, chúng ta phải làm gì đó…” Tuyết Lỵ Dương mặt đầy nghiêm túc.

Cô ấy nghi ngờ lại có quái vật nào đó giở trò, nếu không làm sao có thể lại xuất hiện tình huống này.

“Đây là một trận bão bình thường thôi, Dương tiểu thư, xin cứ yên tâm.” Hồ Bát Nhất nghiêm nghị nói.

Tuyết Lỵ Dương nhìn xung quanh.

“Nhưng mà…” “Dương tiểu thư, tôi có chuyện muốn nói với cô.” Hồ Bát Nhất cắt ngang lời Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương mở to mắt, cô ấy thông minh nhường nào, lập tức ý thức được điều gì đó.

Nhất thời tim đập nhanh.

“Hắn sẽ không phải là muốn…” Tuyết Lỵ Dương tim đập thình thịch, quả nhiên chỉ thấy Hồ Bát Nhất lấy ra một mảnh giấy.

Tuyết Lỵ Dương mặt đỏ bừng.

Nhưng khi nhìn thấy những câu thơ tình trên mảnh giấy, Hồ Bát

Nhất ngớ người.

Hoàn toàn hóa đá tại chỗ.

Đây là những câu thơ mà con người có thể nghĩ ra sao?

Hồ Bát Nhất nhìn những câu thơ trước mắt, nuốt một ngụm nước bọt.

"Lão đại chắc chắn không lừa mình đâu, lão đại xuất thân danh môn thế gia, hẳn là đã yêu đương với nhiều tiểu thư nhà giàu rồi, hắn viết như vậy, nhất định có lý do của hắn." Hồ Bát Nhất nhìn những câu thơ, trong lòng không ngừng tự an ủi mình.

Hắn ngược lại đã lén lút quên mất, trong những câu thơ này, có công lao rất lớn của Bàn Tử.

Có thể nói, lá thư thơ này, Trương Thiên là tham mưu, còn Bàn Tử chính là chủ công.

Trương Thiên cũng chỉ đơn giản nhìn qua một chút, xác định Bàn Tử viết không có vấn đề gì thì liền để Bàn Tử đưa cho lão Hồ.

Tuyết Lỵ Dương mở to mắt, trong mắt cô ấy, dường như chỉ có Hồ Bát Nhất, lúc này, Hồ Bát Nhất chính là biển sao tinh thần đó.

Tuyết Lỵ Dương đã quyết định rồi, tiếp theo bất kể Hồ Bát Nhất nói thơ tình gì, nói câu gì, cô ấy cũng sẵn lòng vì hắn mà rơi lệ cảm động.

Bởi vì hắn xứng đáng.

Tuyết Lỵ Dương nghĩ đến khoảnh khắc Hồ Bát Nhất cứu cô ấy, bị Hắc Xà xuyên tim, dáng vẻ không chút do dự của hắn, còn có dáng vẻ bước ra từ biển lửa.

Mỗi khoảnh khắc đều đang lay động trái tim Tuyết Lỵ Dương.

Cát vàng mịt mờ, lốc xoáy đã dần tiến đến rìa hai người.

Một khi lốc xoáy cát bụi đến giữa hai người, Hồ Bát Nhất nhất định phải bảo vệ Tuyết Lỵ Dương trước đã.

Cơn gió lớn mang theo cát vàng thổi tung mái tóc Tuyết Lỵ Dương, mặc dù bị nắng táp, bị thuốc nổ thổi, nhưng, khuôn mặt tinh xảo của Tuyết Lỵ Dương vẫn đẹp đến vậy.

"Hồ tiên sinh, ngài…" Cách xưng hô của Tuyết Lỵ Dương đối với Hồ Bát Nhất cũng đã thay đổi.

"Cái đó, khụ khụ, Dương tiểu thư, tôi đọc đây." Hồ Bát Nhất có chút không tự nhiên.

"Ngày đó, cát vàng thổi mái tóc Dương tiểu thư, a ~ mái tóc tựa như sợi dây mềm mại kia, lay động, lòng tôi nhẹ. .lòng…" "A ~ Dương tiểu thư à, cô tựa như đóa hồng rực rỡ giữa cát vàng, nổi bật mà lại lộng lẫy, còn tôi, tựa như con lạc đà, chỉ có thể lặng lẽ đi theo sau cô.

Chúng ta tựa như sự ăn ý giữa tất cả những đồng chí già." "Tuy tôi trông như móng lừa đen, nhưng, tôi tin rằng, cái móng lừa đen này của tôi, nhất định sẽ tỏa ra ánh sáng rực rỡ, xứng đáng với đóa hồng của cô." "A ~ trời xanh xanh đất mênh mang, sa mạc cỏ cây hiện trâu dê, cho Hồ gia một cơ hội được không?" (Phần trên do Bàn Tử nói.) "Dương tiểu thư, tôi Hồ Bát Nhất, tuy không mấy khi nói chuyện, tuy gia cảnh bình thường, nhưng, trái tim tôi đây là nồng nhiệt, tôi thích Dương tiểu thư cô." Hồ Bát Nhất nói, mặt đã đỏ đến tận gốc đùi.

"Bàn Tử chắc chắn là đang hại mình!

Với cái loại thơ tình này, ngón chân tôi viết còn hay hơn hắn viết!" "Câu cuối cùng chắc chắn là lão đại viết, thằng Bàn Tử này!" Hồ Bát Nhất thầm mắng trong lòng, nhưng lời đã nói hết rồi, Hồ Bát Nhất cũng không biết nên nói gì cho phải.

Vừa rồi nếu không phải Tuyết Lỵ Dương mở lời, Hồ Bát Nhất tuyệt đối không thể đầu óc nóng lên, một mạch nói hết toàn bộ những lời trên.

Lúc này, trên cồn cát một bên.

Hai người Trương Thiên bò trên cồn cát, Trương Khởi Linh thì nửa nằm nửa ngồi.

“Lão đại, thế nào rồi, tuy Bàn gia tôi trình độ văn hóa không cao, nhưng, bài thơ tình của chúng ta đúng là chất lừ!” “Không chỉ có ví von, còn có đồng chí già, tuyệt đối là một luồng gió mới trong tổ chức!” Bàn Tử vỗ ngực, mặt đầy tự tin.

“Bàn Tử, đây là thơ tình của cậu hả?

Đây là bài văn 500 chữ thì đúng hơn, hơn nữa những câu thơ của cậu…” Trương Thiên cạn lời.

Ban đầu hắn quả thật không xem kỹ, dù sao nền tảng tình cảm của Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đã ở đó rồi.

Kim Đồng Ngọc Nữ mà Thiên Đạo chỉ dẫn, nếu không có ai can thiệp, không ngoài ý muốn thì chắc chắn sẽ thành.

Vì vậy Trương Thiên cũng không quá lo lắng, nhưng, bây giờ thì hay rồi, chiêu này của Bàn Tử, "tiểu luận văn đoạt mệnh liên hoàn".

Khiến Trương Thiên xem mà ngớ người.

“Sao mình lại có cảm giác như Tống Hiểu Bảo viết thơ cho Hải Yến vậy nhỉ?” Trương Thiên trong đầu hiện lên một hình ảnh.

Một người đàn ông đen nhẻm, viết thơ cho một phụ nữ.

Nhìn lại Hồ Bát Nhất, ngoài điểm đẹp trai, điểm cao ráo, dường như cũng chẳng có gì khác biệt.

“Không đúng không đúng, sao mình lại lạc đề rồi.” Trương Thiên

vội vàng lắc đầu, dù sao Hồ Bát Nhất không chịu thiệt là được.

“Lão đại, Bàn gia tôi đây là sở học cả đời đấy!” Bàn Tử thấy Trương Thiên vậy mà lại có ý kiến về thơ tình của mình, lập tức không chịu, vỗ ngực nói.

“Đúng là 《Sở học cả đời》 rồi, không sao Bàn Tử, đừng lo lắng, Dương tiểu thư sẽ đồng ý thôi, nhưng, cậu phải nghĩ xem đối mặt với lão Hồ thế nào đây.” Trương Thiên nói, vỗ vỗ vai Bàn Tử, để hắn tự lo liệu lấy thân.

Lúc này bên Hồ Bát Nhất.

Tuyết Lỵ Dương đơ người.

Cả đầu óc đều mờ mịt.

Chương 343

Nếu không phải cô ấy biết câu chữ nói ra sao, nếu không cô ấy thật sự còn tưởng rằng, đây là một bài thơ tình.

“Hắc, móng lừa đen?

Hồng rực rỡ giữa sa mạc…” Tuyết Lỵ Dương đơ người, cô ấy lại nhìn khuôn mặt Hồ Bát Nhất, trong đầu liền hiện ra dáng vẻ của móng lừa đen.

Tuyết Lỵ Dương vô tình lại nghĩ đến đóa hồng giữa sa mạc, bản thân vốn còn muốn phối hợp Hồ Bát Nhất nặn ra hai giọt nước mắt, giờ thì Tuyết Lỵ Dương hoàn toàn không nhịn được nữa.

Chỉ thấy, Tuyết Lỵ Dương bịt miệng, mắt cười thành hình trăng lưỡi liềm.

“Lạc lạc lạc, móng lừa đen, ha ha ha, hồng sa mạc…” Cô ấy ha ha cười, dần dần, Tuyết Lỵ Dương trở nên có chút vô tư lự.

Tiếng cười đó nghe như tiếng chuông đồng vậy.

Tuyết Lỵ Dương từ khi nhớ chuyện, đã sống trong đại gia tộc, gia giáo có thể nói là khá nghiêm khắc.

Từ nhỏ cô ấy đã không thích nói chuyện, càng đừng nói đến cười.

Tần suất cô ấy cười càng đếm trên đầu ngón tay, nhưng, cô ấy đã rất lâu rồi không cười như vậy.

Không chỉ vì Hồ Bát Nhất tự ví mình như móng lừa đen, mà còn có đóa hồng sa mạc không ăn nhập gì kia.

“Cái này…” Hồ Bát Nhất thấy vậy cũng ngớ người.

Lúc này, trong lòng Hồ Bát Nhất, hình tượng Trương Thiên "Vua

tình yêu" đã sụp đổ.

“Xấu hổ quá.” Hồ Bát Nhất nhìn Tuyết Lỵ Dương với nụ cười rạng rỡ, nghĩ đến câu thơ đó, chân hắn không ngừng xoay trên nền cát.

Rất nhanh, một cái hố cát đã bị Hồ Bát Nhất đào ra.

Lúc này bão cát cũng ngày càng đến gần.

Tâm bão cát cũng bắt đầu tiến về phía Hồ Bát Nhất.

Lạc đà cũng bắt đầu mất dấu, chân run rẩy, cơ thể cũng bắt đầu vô thức lắc lư.

Trương Thiên thấy vậy, đã dán hai lá bùa xuống lạc đà của Hồ Bát Nhất.

Sau đó hai con lạc đà liền ổn định lại.

“Bão cát đến rồi!” Hồ Bát Nhất nhìn phía sau, cảnh tượng tựa như tận thế, hắn càng là lập tức chạy về phía Tuyết Lỵ Dương.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất dùng sức vồ tới, hai người trực tiếp ngã xuống nền cát.

Sau đó, gió mạnh gào thét, rất nhanh liền nhấn chìm khu vực sa mạc Hồ Bát Nhất đang ở.

Và lúc này, trong cơn bão cát dữ dội, hai người nhìn nhau, tim đập rất nhanh.

“Móng lừa, à không, Hồ tiên sinh, cậu đây là…” Tuyết Lỵ Dương dụi dụi mắt, giọng nói không lớn.

“Cái đó, Dương tiểu thư, bão cát, cô thực lực không đủ để đối phó cái này.” Giọng Hồ Bát Nhất đứt quãng, có chút run rẩy.

Rõ ràng, tên này cực kỳ căng thẳng.

“Lão đại, thấy chưa, thơ tình Bàn gia tôi phát huy tác dụng rồi, lão

Hồ và Tuyết Lỵ Dương đều có phản ứng rồi!" Bàn Tử mặt đầy đắc ý.

Trương Thiên cũng cực kỳ u uất.

Chẳng lẽ người thời đại này, đều thích kiểu này sao?

Quỷ dị, thật sự quá quỷ dị.

"Lão đại, lần sau cậu tỏ tình, tìm Bàn gia tôi nhé, đảm bảo không thu phí, phục vụ miễn phí." Bàn Tử lúc này càng thêm đắc ý.

Trương Thiên nuốt một ngụm nước bọt, với trình độ của hắn, mình không chừng sẽ bị ví von thành cái thứ gì đó.

Ví dụ như, một con tất xuất (dế mèn)?

"Dương tiểu thư, đúng rồi, cô còn chưa trả lời lời tôi nói mà." Hồ Bát Nhất cảm nhận được độ ấm dưới thân, tim đập có chút nhanh.

"Lời gì?" Tuyết Lỵ Dương mắt hơi cong.

"Cái đó, chính là chuyện của hai chúng ta." Mặt Hồ Bát Nhất đen sì, vậy mà lại ửng đỏ.

"Theo tôi cân nhắc kỹ lưỡng, tôi quyết định, cho cậu một cơ hội, tôi đồng ý rồi." Tuyết Lỵ Dương nghiêm túc nói.

Hồ Bát Nhất nghe vậy dụi dụi tai.

Chẳng lẽ, thư tình của Bàn Tử đã phát huy tác dụng rồi?

Tuyết Lỵ Dương lại thích kiểu này sao?

Hồ Bát Nhất dường như đã mở ra cánh cửa của một thế giới mới.

Xem ra sau này phải học tập Bàn Tử rồi, không ngờ hắn thật sự có ích!

"Cậu không sao chứ?" "Cậu không sao chứ?" Thấy Hồ Bát Nhất ngây người ra, Shirley Dương không kìm được hỏi một câu.

"Không sao, chỉ là có chút kích động." Hồ Bát Nhất cười cười, đột

nhiên biến thành hai người, nói thật, Hồ Bát Nhất vẫn chưa phản ứng kịp.

Dần dần, phong sa tan biến.

Con đường ban đầu cũng bị phủ một lớp cát.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương bò ra từ trong cát, đối diện chính là hình bóng ba người Trương Thiên và Bàn Tử.

Trên trời treo một vầng dương.

"Nha, cơn bão này coi như đã qua rồi, thật là, thổi tôi với lão đại và nhị ca chạy khắp nơi.

Lão Hồ, sao rồi?

Cậu và cô Dương, không sao chứ?" Bàn Tử giả vờ kinh ngạc, diễn xuất thì hầu như không có.

"Cái tên này." Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử, trừng mắt nhìn gã, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ biết cảm kích nháy mắt với gã.

Shirley Dương lại mỉm cười.

"Mọi người không sao là tốt rồi, vậy chúng ta tiếp tục lên đường thôi." Shirley Dương nói, mọi người lại lần nữa cưỡi lạc đà, bắt đầu hành trình về nhà.

Shirley Dương dù đã thú nhận, nhưng cũng không nói quá nhiều.

Trong lòng cô, chuyện này hai người biết là được, không cần thiết phải tuyên truyền rộng rãi.

Hồ Bát Nhất đương nhiên cũng nghĩ vậy, cả hai đều không phải kiểu người thích những cảnh tượng đông người.

"Lão đại, anh nói xem, lão Hồ và cô Dương đã thành đôi rồi, sao lại không nói cho chúng ta biết chứ?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi Trương

Thiên bên cạnh.

“Người ta Shirley Dương đã sớm biết ý đồ nhỏ nhen của cậu rồi, chỉ là không vạch trần cậu thôi, ai giống cậu mà thích khoe khoang chứ.” Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, sau đó lạc đà tăng tốc, đi đến chỗ Trương Khởi Linh.

Hắn định bàn bạc với Khởi Linh về kế hoạch tiếp theo.

Thực lực của Trương Thiên hiện tại đã bước vào giai đoạn bình cảnh.

Muốn đột phá, Mộ Dược Vương là điều bắt buộc.

Tiếp theo, Trương Thiên dự định đi thám hiểm những ngôi mộ lớn hơn.

Đương nhiên, tiền đề là phải thiết lập chi nhánh ở nước ngoài trước.

Như vậy, những ngôi mộ nhỏ ở nước ngoài cũng có thể được khai quật và bảo vệ tốt nhất.

Lúc này hiện trường. 【Haha, hay đấy, tôi cứ nghĩ là “Vương giả”, không ngờ lại là “Vinh dự Vương giả”.】 【Lão Hồ viết thư tình có trình độ phết.】 【Má ơi, thế này mà cũng tán được nữ thần à?

Tôi ngớ người ra, không được, tôi cũng phải học lão Hồ, bây giờ phải dũng cảm lên, nhắn tin cho nữ thần thôi.】 【Người đằng trước, sao rồi?】 【Nữ thần nói, tôi là đồ ngốc.】 【Haha, cậu phải phân biệt rõ người và thời đại chứ, ngày xưa một đấu gạo còn có thể cưới vợ cơ mà, không thể so sánh được, chúng ta vẫn nên học sư tổ thôi.】 【Nhân tiện, sau khi bị “cái đá của lừa đen” nói, tôi nhìn lão Hồ thế nào cũng thấy bị trêu chọc.】 【Haha, đúng là Bàn gia, chất lượng thư tình này, đỉnh của chóp.】 【Tôi có cảm giác, trên mạng lại sắp có meme mới rồi.】 Không khí hiện trường lập tức sôi động.

Đặc biệt là bức thư tình với "hàm lượng vàng" trực tiếp khiến Hồ Bát Nhất "phá phòng" (xấu hổ tột độ).

"Ối trời, cậu xem xem, cậu xem xem, Bàn gia đã nói rồi mà, lão Hồ, cậu đây tuyệt đối là bắt kịp thời đại, nếu không thì cô Dương vợ đẹp như vậy, nhất định phải theo Bàn gia tôi rồi." Vương Bàn Tử ngạc nhiên đến ngây người, hóa ra Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lại đến với nhau như vậy?

"Lão Hồ, hóa ra cậu dũng cảm thế, tôi phục cậu đấy." Hạo Thiên Chân nói, giơ ngón tay cái lên.

"Ngô môn chủ, cậu không thấy ngại sao?" Hồ Bát Nhất đầy mong chờ hỏi.

"Không ngại, chỉ là có chút, ừm, ví dụ không phù hợp thôi." Hạo Thiên Chân nói, Hồ Bát Nhất như tìm thấy cứu tinh, túm chặt lấy tay Hạo Thiên Chân.

"Ngô môn chủ, quả nhiên, vẫn là anh có tầm nhìn." "Đó là điều tất nhiên, mà lão Hồ, bàn bạc chút chuyện, cậu dạy tôi cách đối mặt với sự xấu hổ mà không thay đổi biểu cảm đi." Hạo Thiên Chân nói, mặt Hồ Bát Nhất đen lại.

Hay đấy, cái tên này đang chơi trò mèo vờn chuột với hắn đây mà.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt bình tĩnh, có lẽ vì đã trải qua nhiều chuyện, nên cũng không biểu lộ ra ngoài.

Ngay sau đó, cơn bão này cũng nhanh chóng qua đi.

Trên mạng cũng xuất hiện vô số meme hot về Hồ Bát Nhất.

Mà người bất ngờ nhất lại là đông đảo bạn bè nữ giới.

Chương 344

Hóa ra, lời tỏ tình sến sẩm cũng là một kiểu lãng mạn à.

Lúc này, màn hình tiếp tục.

Thời gian trôi đi rất nhanh.

Chỉ thấy màn hình tối đen rồi sáng lên, Trương Thiên và mấy người đã bước ra khỏi sa mạc.

Trong thời gian đó, Trương Thiên và Trương Khởi Linh đã thảo luận về những vấn đề sau này.

Đương nhiên Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng tham gia.

Còn về Bàn Tử thì, đề nghị của gã có cũng như không.

Bạn đã thấy ai đề nghị xây một công viên giải trí trên mộ người khác chưa?

Lúc này mấy người đã ra khỏi sa mạc, đến ngoại ô ngôi làng lúc trước.

"Lão đại, thế nào, đề nghị của Bàn gia nên được chấp nhận chứ, như những ngôi mộ của kẻ xấu, hay nói cách khác, mộ tà ác ấy, chúng ta hoàn toàn có thể xây một ngôi nhà ma, hoặc một công viên giải trí mà." "Đến lúc đó người với ma cùng vui vẻ." Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói, Trương Thiên phất tay một cái hất bay cái tên này.

"Bàn Tử, cậu vẫn nên nhanh chóng suy nghĩ, cố gắng tu luyện khí đi, nếu trong vòng một tháng cậu không thể nhập môn, tôi sẽ tự mình học đấy." Trương Thiên nói, nếu Bàn Tử thực sự không có thiên phú này, Trương Thiên cũng chỉ có thể tự mình thử xem sao.

Dù sao, quan niệm của Trương Thiên là "tham nhiều không sợ

nát", cho dù có bao nhiêu kỹ năng, pháp bảo thì có ích gì, cậu không thể nào tập trung tu luyện tinh thông từng cái một được.

Như vậy không những tốn thời gian mà còn tốn tài nguyên, chi bằng tinh thông một môn, hoặc chỉ một vài môn là đủ.

"Biết rồi lão đại, Bàn gia lần này, nhất định ôm quyết tâm phải thành công." Bàn Tử nói, nhưng lại lảng tránh chủ đề đó.

"À, Trương đại ca, chuyện chúng ta nói về việc mở rộng thị trường nước ngoài trước đó, anh định làm thế nào…" Shirley Dương cười lạc đà, không kìm được hỏi.

"Thế này, công việc ở nước ngoài của chúng ta, điểm khởi đầu đương nhiên sẽ chọn các nước láng giềng đi, dù sao các nước láng giềng dễ dàng hỗ trợ, hơn nữa đi lại cũng tiện." "Vị trí thì, chúng ta sẽ chọn đất nước Phú Sĩ, ở khu vực Kinh Đông." Trương Thiên nói.

Mọi người đều ngây người.

Trước đó Trương Thiên đã định đi đào mộ ở đất nước Phú Sĩ.

Mọi người cũng đều đồng ý, Hồ Bát Nhất thậm chí còn đích thân cung cấp vị trí mộ huyệt ở đất nước Phú Sĩ, nhưng Trương Thiên lại đề xuất đi đất nước Phú Sĩ thành lập tập đoàn, điều này khiến họ không thể chấp nhận được.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất.

Dù sao mọi người đều là phần tử bài Nhật.

Đào mộ của bọn họ, chúng ta kiên quyết quán triệt thực hiện, nhưng giúp người khác phát triển, cái này không được.

"Lão đại, đi bên đó mở tập đoàn, chẳng phải là đưa tiền cho bọn họ sao, chuyện này tôi không đồng ý!" Hồ Bát Nhất không có đầu óc kinh doanh, đa số thời gian, hắn cũng chỉ là một người lính nhỏ mà

thôi.

Sau này vì âm dương bí thuật trong gia đình, cộng thêm đầu óc hắn cũng thông minh, mới có được thành tựu sau này.

Nếu để hắn đi kinh doanh, thì tuyệt đối là không ổn.

“Lão đại, đây không phải đang chọc vào xương cốt của chúng ta sao?

Không được, đây là Hạ Quốc vừa mới thành lập, chúng ta lại đi đất nước Phú Sĩ mở tập đoàn, chẳng phải sẽ bị người ta mắng sao.” Bàn Tử vẻ mặt oán giận, gã giống như một đứa trẻ đang dỗi.

Có chút hờn dỗi.

Shirley Dương thì có đầu óc kinh doanh, thậm chí rất nhiều.

Khi cô nghe thấy ý tưởng của Trương Thiên, cô liền biết đây là một cơ hội tốt.

Nếu thành công, nền kinh tế của đất nước Phú Sĩ sẽ phần lớn nằm trong tay họ.

Nhưng Shirley Dương không biết, Trương Thiên muốn tạo ra loại hình tập đoàn nào.

Và liệu có thể nắm giữ vận mệnh của đất nước Phú Sĩ hay không!

Dù sao, hiện tại là giai đoạn đầu Hạ Quốc thắng lợi, đi bên đó mở tập đoàn, chắc chắn sẽ bị hiểu lầm.

Không có lợi ích tuyệt đối, Shirley Dương rất khó đầu tư.

“Trương đại ca, anh đã nghĩ ra tên tập đoàn chưa?

Có phương hướng nào không?” Shirley Dương hỏi.

Trương Thiên gật đầu.

“Cứ gọi là, “Tập đoàn Sáng tạo Tài nguyên Cửu Môn”!” “Cái gì

cái gì sáng tạo?" "Lão đại, anh điên rồi, sẽ không thật sự muốn đến chỗ bọn chó đó xây dựng tập đoàn chứ?

Cái này không được!" Bàn Tử kinh hô, nếu có thể, gã thậm chí sẽ nhảy khỏi lạc đà.

"Là Tập đoàn Sáng tạo Tài nguyên Cửu Môn, cốt lõi của chúng ta là, từ chỗ bọn chúng giành lấy tài nguyên, sau đó kiến tạo Hạ Quốc của chúng ta!" "Không phải như cậu nghĩ đâu." Trương Thiên nói với vẻ bất lực.

Trương Thiên là một thanh niên yêu nước không hề giả dối, cậu có thể nói hắn trộm mộ không phải là người tốt gì, nhưng nói hắn không yêu nước thì không được.

"Bàn Tử, cậu bình tĩnh chút đi, nghe Trương đại ca nói hết đã." Shirley Dương ở bên cạnh nói, cắt ngang lời của Bàn Tử.

Ngoài làng, lạc đà dừng lại cách làng chưa đầy năm trăm mét.

Mà Trương Thiên thì trên mặt mang một nụ cười nhẹ.

"Hiện tại, đất nước Phú Sĩ đang trong tình trạng suy yếu sau chiến tranh, không chỉ kinh tế mà cả tài nguyên đều bị tổn thất nặng nề." "Tuy nói, đất nước Phú Sĩ đã bắt đầu suy tàn, nhưng lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, chúng ta nhất định phải kiềm chế sự phát triển của bọn họ, đồng thời kiếm lợi từ đó." Trương Thiên nói, Shirley Dương liền vội vàng hỏi.

Cô cũng từng học tài chính, Trương Thiên dám nói vậy, chắc chắn là có kế sách gì.

Cô rất muốn xem Trương Thiên có kế hoạch gì.

"Hiện tại, quỹ vốn của bọn họ đang thiếu hụt rất lớn, vậy nên, chúng ta sẽ lấy danh nghĩa của Tập đoàn Dương Thị để xây dựng mạnh mẽ ở bên đó, đồng thời thành lập tập đoàn, cứ làm ngành bất

động sản!" "Cố gắng mua hết đất đai ở Đông Kinh, biến nơi đó thành nơi tấc đất tấc vàng, cố định tầng lớp tài sản khu vực." Trương Thiên hít một hơi, tiếp tục nói.

"Đợi sau khi ngành bất động sản đã mua xong, chúng ta bắt đầu triển khai xâm nhập văn hóa giáo dục, từ vật chất thuần hóa bọn họ, còn có ngành thực phẩm, tổ tiên chúng ta chẳng phải đã nói, lương thực phải nằm trong tay chúng ta sao?" "Vậy chúng ta cứ làm sao cho, lương thực của bọn họ, bị chúng ta nắm giữ trong tay." Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Từng câu từng chữ như một quả bom nổ trong lòng mọi người.

Nếu thực sự có thể kiểm soát thế hệ tiếp theo của đất nước Phú Sĩ, chẳng phải sẽ còn đáng sợ hơn cả việc đánh bại bọn họ sao.

Shirley Dương lại bị một từ hấp dẫn.

"Trương đại ca, 'thuần hóa' là gì?

Sao tôi nghe không hiểu." Shirley Dương tự cho rằng học thức của mình cũng không tệ, nhưng, nghe Trương Thiên nói vậy, cô cảm thấy mình hình như vẫn còn thiếu sót.

"Thuần hóa, chính là khiến đàn ông của bọn họ không còn là đàn ông, tiêu ma dương cương chi khí của bọn họ, đến lúc đó, cho dù có chiến trường, thì cũng là bất chiến tự thắng." Trương Thiên nói, hắn nghĩ đến ngành công nghiệp giải trí ở kiếp trước.

Nếu kế sách thuần hóa này thành công, thì đất nước Phú Sĩ sẽ không còn những người đàn ông tráng kiện nữa.

"Lão đại, Bàn gia lại mờ mịt rồi, sao một lát thì thuần hóa, một lát thì tài nguyên thế." Bàn Tử gãi gãi đầu, gã cảm thấy có gì đó không ổn.

"Trương đại ca, kế hoạch này, tôi rất hứng thú, tôi nghĩ tôi có thể

thuyết phục người nhà, chúng ta cùng nhau thành lập tập đoàn." "Nhưng mà, Trương đại ca, ngành bất động sản này, tôi chưa từng nghe nói đến, cái này thật sự có thể kiếm tiền sao?" Shirley Dương tò mò hỏi.

Trong nhận thức của Shirley Dương, nhà cửa, chẳng phải chỉ là một mảnh đất, nhiều nhất là xây một căn biệt thự gì đó, có thể bán được bao nhiêu tiền.

Nhưng cô không biết, tương lai, thủ đô của đất nước Phú Sĩ, đó chính là mỏ vàng.

"Ví dụ như cậu cũng có một mảnh đất xây biệt thự, cậu sẽ bán thế nào?" Trương Thiên hỏi.

"Bán theo biệt thự thôi chứ?" Shirley Dương nghi hoặc nói, chớp chớp mắt.

Trong thời đại này vẫn chưa có tư tưởng xây cao ốc rồi bán theo diện tích.

"Nhỏ bé quá." "Lão đại, cô Dương không nhỏ đâu." Bàn Tử đảo mắt một vòng.

"Cút đi, tầm nhìn nhỏ bé quá, cậu dùng mảnh đất đó không xây biệt thự, cải thành cao ốc, đến lúc đó không gian của cậu chẳng phải có thể chồng chất vô hạn sao?" Trương Thiên nói, Shirley Dương đột nhiên mắt sáng lên.

Sau đó hít một hơi lạnh.

Đây là một âm mưu!

Nếu thật sự bán như vậy, chắc chắn sẽ là một cục vàng lớn.

Hơn nữa hiện tại đất đai của đất nước Phú Sĩ nhiều đến đáng sợ, có thể nói là đất rộng người thưa.

“Được rồi, Trương đại ca, kế hoạch này chúng ta về sẽ thực hiện ngay, tôi đã nóng lòng rồi, hơn nữa, tôi cũng có người quen ở đất nước Phú Sĩ, đến lúc đó chắc sẽ rất dễ dàng đạt được.” Shirley Dương nói, có chút kích động.

Trương Thiên hơi gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Mọi người bắt đầu đi về phía ngôi làng.

Lúc này, khán giả từng người từng người há hốc mồm. 【Ối trời, tôi ngớ người ra, tôi vốn rất ngưỡng mộ Trương Thiên anh, hóa ra cái “diện tích ma quỷ” này là do anh nghĩ ra!】 【Hay đấy, Lý Gia Thành xem xong cũng phải rơi lệ, tư tưởng này hơi bị đi trước thời đại rồi.】 【Các nhà tư bản xem xong cũng phải rơi lệ, hóa ra, những ngôi nhà của chúng ta là hình thành như vậy.】 Lúc này trên mạng. 【Chấn động!

Sự thật về bất động sản cuối cùng cũng được phơi bày, hóa ra hắn mới là kẻ chủ mưu!】 Một tiêu đề trên một trang tin nào đó xuất hiện, trực tiếp thu hút sự chú ý của vô số người. 【Hay đấy, ác mộng bất động sản.】 【Tôi vốn rất thích lời nói của Trương Thiên.】 【Hahahahaha, ác mộng của đất nước Phú Sĩ.】 【Nói chính xác thì, người đã đưa ra kế sách này cho Hạ Quốc vẫn là một người nào đó ở Hồng Kông.】 【Ài, dù sao thì người đông, không thể mỗi người đều ở biệt thự được.】 Vô số bình luận trên mạng càng điên cuồng bàn tán.

Lúc này hiện trường. 【Đợi đã, trước đó tôi còn buồn bực, tại sao Cửu Môn đều tan rã rồi, tại sao các tập đoàn nước ngoài vẫn đang như mặt trời giữa trưa, hóa ra đây đã không còn là chuyện của tập đoàn nữa rồi.】 【Có thể nói, nếu kế sách này của Trương Thiên thực sự thành công, thì một nửa đất nước Phú Sĩ sẽ là của chúng ta.】 【Ối trời, anh hùng bài Nhật à?】 【Xong rồi, sao càng phơi bày trộm mộ

lại càng không đúng, nếu cứ tiếp tục phơi bày nữa, chẳng phải Trương Thiên sẽ trở thành anh hùng của Hạ Quốc sao?】【Thực ra hắn chỉ là một tên trộm mộ bình thường thôi.】 Hiện trường, vô số người bàn tán.

Chương 345

Đặc biệt sau khi phơi bày, độ nổi tiếng của Trương Thiên lại tăng lên một tầm cao mới.

Trần Hề nuốt một ngụm nước bọt, cô nghĩ đến bốn chữ lớn "Tập đoàn Cửu Môn".

Trước đây, cô chỉ nghĩ, Cửu Môn của Hạ Quốc là một tập đoàn trộm mộ, hơn nữa là loại rất lớn.

Nhưng sau khi xem đến đây, cô biết, mình đã sai, người ta còn có chi nhánh.

"Cũng không biết ông nội và cha mình đã chết thế nào." "Tiếp theo chắc sẽ đến lượt bọn họ đi Cổ Thành rồi." Trần Hề nghĩ trong lòng, cô vô cùng mong chờ, cô không hy vọng ông nội hay cha cô đã khiến Tinh Tuyệt Cổ Thành chìm xuống.

Đây là niệm tưởng duy nhất của cô.

Lúc này, màn hình tiếp tục.

Trương Thiên và những người khác cưỡi lạc đà, rất nhanh đã tiến vào trong làng.

Khi dân làng nhìn thấy có người thật sự đi ra từ sa mạc, càng vội vàng báo cáo chuyện này cho trưởng thôn.

Rất nhanh, chỉ thấy bên ngoài làng, dân làng và trưởng thôn một đám người đã vây quanh Trương Thiên và những người khác.

"Ai?

Anh không phải là đội khảo cổ mấy tháng trước đó sao?

Mấy người các anh vậy mà thật sự đi ra được, nhìn bộ dạng của

các anh, chắc là không tìm thấy gì rồi.” Trưởng thôn nhìn thấy Trương Thiên và đồng bọn thậm chí không có một cái túi to túi nhỏ nào, ông ta liền kết luận, Trương Thiên và đồng bọn không thu được gì cả.

Nhưng ngay sau đó, trưởng thôn lại lần nữa nói.

“Sa mạc đen chỉ cần có thể đi ra được đã rất tốt rồi, anh là người duy nhất tôi thấy đi ra được.

Ài, đúng rồi người của thôn chúng ta là An Lực Mãn đâu rồi?” Đột nhiên trưởng thôn phát hiện có gì đó không đúng, hay đấy, bây giờ thì chuyên gia của người ta đã ra rồi, còn An Lực Mãn thì mất tích.

Trưởng thôn nhìn đội ngũ không có An Lực Mãn, cả người đều ngớ ra.

Hay đấy, mỗi lần đều là An Lực Mãn tự mình quay về, còn có lạc đà của hắn, bây giờ thì hay rồi, là lạc đà và người khác quay về, An Lực Mãn thì mất tích.

Ngây người một lát, trưởng thôn cũng phản ứng kịp, lần này có lẽ là lần có người quay về nhiều nhất.

“À, An Lực Mãn đâu?” Trưởng thôn hỏi.

“Ài, lão An Lực Mãn tự mình nguyền rủa mình chết rồi.” Bàn Tử vẻ mặt tiếc nuối?

“Cái gì?

Này cậu bé, lời nói không thể nói lung tung, nói lung tung trời sẽ trừng phạt cậu đấy, làm sao có thể tự mình nguyền rủa mình chết được.” Một ông lão bên cạnh không nhịn được nói, trên mặt đều là không tin.

Đã thấy người kỳ cục, chưa thấy người nào kỳ cục đến vậy.

“Ông ơi, mong thần linh cũng phù hộ ông.” Bàn Tử chắp hai tay lại, cầu nguyện cho ông lão.

Ông lão ngớ người ra, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Ông An Lực Mãn bị quái vật trong sa mạc tấn công, chúng tôi vì trốn dưới một con lạc đà chết nên đã thoát được một kiếp.” Trương Thiên nói.

Tốc độ nói không nhanh không chậm.

Trưởng thôn nghe vậy, vẻ mặt không có gì bất ngờ.

Dù sao người chết trong sa mạc quá nhiều, đủ loại nguyên nhân đều có, những điều này cũng không kỳ lạ.

Nhìn Trương Thiên, trưởng thôn gật đầu, có vẻ như hắn có lời giải thích, chứ nhìn cái tên Bàn Tử kia giải thích, đơn giản là vô nghĩa.

“Được, mọi người theo tôi về thôn đi, lạc đà cứ giao cho tôi, vì An Lực Mãn đã đi rồi, tôi sẽ thông báo cho gia đình.” Trưởng thôn nói.

Còn về tính chân thực của sự việc, ông ta cũng không đi nghi ngờ, thứ nhất người ta là chuyên gia khảo cổ, được công nhận, ông ta cũng không quản được.

Thứ hai, cho dù là bọn họ hãm hại, không có manh mối, ông ta cũng không có cách nào.

Trương Thiên gật đầu, mọi người xuống lạc đà, giao lạc đà cho trưởng thôn xong, Trương Thiên liền đi theo trưởng thôn đến thư viện lúc trước.

Xe việt dã vẫn còn ở đó, Trương Thiên muốn về, đương nhiên cần phải đi lái xe.

Lúc này, nhân lúc Trương Thiên và mọi người không chú ý, trưởng thôn phất tay một cái, mấy người liền dắt lạc đà đi.

Rất nhanh, cả nhóm người đến chỗ thư phòng.

Vẫn là một vườn nho đầy cây.

Nhưng hiện tại mùa này, nho đều đã chín rồi.

Hơn nữa vừa đi ngang qua nhà của những dân làng khác, Trương Thiên cũng âm thầm phát hiện, rất nhiều người đã bắt đầu phơi nho khô.

Nho khô, năm đó là đặc sản của Cương Tân.

Ở Bắc Ly nếu muốn mua được, thì phải bỏ ra cái giá rất lớn, hơn nữa bình thường chỉ có thể mua vào dịp Tết.

"Lão đại, nhiều nho quá, cây nho này ra quả thật là sai trĩu." Bàn Tử nói bên cạnh, ánh mắt không ngừng quét qua xung quanh.

"Không biết, Chi Thư biết An Lực Mãn chết rồi, cô ấy sẽ có biểu cảm gì." Shirley Dương lẩm bẩm bên cạnh.

"Chắc sẽ không phản ứng quá lớn đâu." Trương Thiên nói, với tính cách của Chi Thư, đã thấy nhiều người chết trong sa mạc như vậy, có phản ứng quá lớn mới là lạ.

Quả nhiên, khi gặp Chi Thư xong, đúng như Trương Thiên dự đoán, Chi Thư không hề vội vàng.

Ngược lại, cái tên này bình tĩnh hơn nhiều.

"Tôi biết rồi, chuyện của An Lực Mãn, tôi sẽ báo cáo lên trên, các anh có thể bình an đi ra, cũng coi như là một chuyện tốt." "Nghe nói các anh còn dắt về mấy con lạc đà, rất cảm ơn." Trên mặt Chi Thư không có biểu cảm gì, chỉ nhẹ nhàng nói.

Trương Thiên gật đầu, sau đó nhìn về phía xe việt dã của mình.

"Vậy, đồng chí Chi Thư, nếu không có chuyện gì khác thì chúng tôi xin phép đi trước, chuyến đi này xuống, chúng tôi chẳng phát hiện

ra gì cả.” Trương Thiên cố ý tỏ vẻ khổ sở, diễn xuất lại còn hạng nhất.

Chi Thư tuy không phải người xấu gì, nhưng Trương Thiên không muốn tiết lộ bất cứ điều gì về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

“Ừm, được, nhưng đã đến rồi chúng ta cũng phải làm tròn bổn phận chủ nhà, mang ít nho khô về đi, chúng tôi không ra khỏi Cương Tân được, anh cứ mang nho khô về đi.” Chi Thư nói, cô lấy ra một cái túi lớn, trong túi đầy ắp nho khô.

“Ối trời, Chi Thư, cô đúng là tốt bụng, biết chúng tôi chưa từng ăn nho khô chính gốc, lại còn tặng nhiều thế này, cảm ơn nhiều lắm.” Bàn Tử thấy vậy liền một tay nhận lấy nho khô, mặt cười hì hì.

Trương Thiên thì hơi cau mày.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, chuyện này có vấn đề, cậu đã đưa dân làng vào bẫy, cuối cùng người ta còn tặng nho khô cho cậu, điều này tuyệt đối không đúng.

“Lão đại, không đúng rồi.” Hồ Bát Nhất rất nhỏ giọng nói bên cạnh.

“Tôi cũng cảm thấy vậy.” Trương Thiên gật đầu, sau đó nhìn về phía Chi Thư.

“Vậy thì đa tạ ý tốt của Chi Thư, được, vậy chúng tôi xin nhận.” “Vậy Chi Thư nếu không có chuyện gì thì chúng tôi xin phép đi trước.” Trương Thiên nói, Chi Thư lại vội vàng giữ Trương Thiên lại.

“À, Trương huynh đệ xin lỗi nhé, có một chuyện cần nói với anh một chút, mấy ngày trước trong thôn chúng tôi không phải đang thi công kéo nước sao.” “Thì, lạc đà không có sức, nên đã mượn xe của anh, cái đó đừng để ý nhé, nếu không phải không biết tại sao thượng

nguồn đột nhiên cạn nước, chúng tôi cũng sẽ không mượn xe của anh.” Chi Thư có chút ngại ngùng nói.

Sự thật đã rõ, trách không được Chi Thư lại hạ mình, hóa ra là vì chuyện này.

Mà mặt Trương Thiên có chút ngại ngùng, cạn nước sẽ không phải vì mình chứ, vậy thì có chút tội lỗi rồi.

Nhưng dân làng, chẳng lẽ có người còn biết lái xe?

Nghĩ trong lòng, Trương Thiên trên mặt lộ ra nụ cười.

“Không sao Chi Thư, giúp đỡ làng là điều nên làm, được, vậy chúng tôi xin phép đi trước, đa tạ nho khô của cô.” Nói rồi, Trương Thiên dẫn người đi về phía xe của mình.

Khi nhìn thấy xe việt dã của mình, Trương Thiên ngớ người.

Chỉ thấy, một bên cản xe việt dã đã bị rơi.

Chắc là bị va chạm, trong thôn không có chỗ sửa, chỉ có thể như vậy, bên trong xe thì vẫn ổn, chỉ là hao mòn có chút nghiêm trọng.

“Chắc là một người lái mới, Bàn Tử kiểm tra xe đi.” Trương Thiên hô một tiếng.

Bàn Tử gật đầu, vội vàng bắt đầu kiểm tra.

Mấy ngày trước đại hạn hán, trong thôn thiếu nước trầm trọng, cộng thêm lạc đà cũng không nhiều, căn bản không đủ cho dân làng uống nước.

Thêm nữa không biết vì sao sông đột nhiên cạn, dân làng đành phải đi nơi khác lấy nước.

Cũng là mượn xe của Trương Thiên, nhưng may mắn là hiện tại dòng nước đã trở lại và trong giếng cũng có một ít nước rồi.

“Lão đại, cản xe bị hỏng rồi, cái khác không vấn đề gì, cái cản này e là phải mấy trăm tệ đó.” Bàn Tử ở bên cạnh dọa Chi Thư.

Khi nghe thấy tiền, sắc mặt Chi Thư thay đổi, không biết phải nói sao.

“Không sao, chỉ cần xe không vấn đề gì là được, được rồi Chi Thư, chúng tôi xin phép đi trước, chúng ta lần sau gặp.” Trương Thiên phất tay, cũng không nhắc đến chuyện tiền bạc, dù sao nói không chừng là do mình làm cho người ta cạn nước, mình mà đòi tiền thì có chút không đạo đức rồi.

“À mà tiểu huynh đệ, mấy ngày trước, có mấy người đã hỏi tung tích của các anh, không biết các anh có quen không.” Chi Thư nghĩ đến gì đó, vội vàng nói.

“Biết rồi.” Trương Thiên phất tay, xe việt dã rất nhanh đã rời khỏi làng.

“Lão đại, xăng không còn nhiều, chúng ta phải đi đến chỗ gần nhất đổ xăng.” Hồ Bát Nhất nói bên cạnh, hắn nhìn đồng hồ đo xăng.

Trương Thiên gật đầu, hắn định đến thành chính đổ xăng, nhưng điều khiến hắn nghi hoặc là, có người đến tìm mình.

Chương 346

Phải biết rằng, lần này Trương Thiên đi ra, nhưng không hề nói cho ai biết, có thể nói là hoàn toàn bí mật.

Nhưng tại sao lại có người đến tìm mình.

Trương Thiên suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy, chắc là người nhà họ Uông, chỉ có nhà họ Uông, mới có cái nền tảng để điều tra như vậy.

"Cũng không biết thiếu gia Thiên Chân thế nào rồi, vẫn khá mong đợi." Trương Thiên lẩm bẩm, khóe miệng lộ ra nụ cười.

"Ừm, mà nói đi cũng phải nói lại, nho khô này ăn cũng khá ngon." Bàn Tử một miếng một nắm nho khô, vẻ mặt mãn nguyện.

Mà ở nơi Trương Thiên không biết, trong không gian hư ảo, luồng khí đen đó đang nằm trong quan tài, có chút cảm giác thoải mái, mà linh thủy xung quanh hình như đang nuôi dưỡng khí tức quanh thân nó.

Nhìn Bàn Tử ăn nho khô ngấu nghiến, Trương Thiên không kìm được nói.

"Bàn Tử ăn nhiều cẩn thận sâu răng đó." "Yên tâm đi lão đại, thân thể Bàn gia kim cương bất hoại, Phi Phi xem xong cũng nói tốt." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt "tôi rất mạnh tôi biết" vậy.

Trương Thiên lười quan tâm cái tên này, lái xe việt dã lao nhanh.

Rất nhanh, thành chính Cương Tân, vẫn là cảnh sắc như thường ngày.

Nhưng có lẽ đã hai tháng rồi, mùa đông đã biến mất, cảnh sắc ở đây cũng dần trở nên nóng bức hơn nhiều.

Và ở trong thành chính, Trương Thiên cũng tìm được trạm xăng.

Đương nhiên, trạm xăng trong thời đại này không có loại công nghệ cao như hiện đại, ở đây bán xăng vẫn dùng chai nhựa đóng gói để bán.

Hơn nữa một trạm xăng cũng không trữ được nhiều xăng, Trương Thiên mua hết xăng của người ta xong, lúc này mới coi như đã đổ đầy xăng.

"Lão đại, chúng ta có đi đến chỗ Kim Bài Phiên Dịch đó không?" Hồ Bát Nhất nhìn một cửa hàng phiên dịch nhỏ hỏi.

"Thôi đi, không đi nữa, cứ để hắn ở trong đó đi, chúng ta không quấy rầy nữa." Trương Thiên phất tay, trực tiếp bỏ qua cuộc đối thoại nhàm chán.

Nếu đi tìm Thổ Lỗ, chắc chắn phải hàn huyên một hồi, như vậy thì chán lắm, chi bằng trực tiếp về Bắc Ly.

"Ừm, vậy chúng ta thay nhau lái nhé." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu, sau đó liền bắt đầu chuyến lái xe.

Lúc này, trong thành Bắc Ly.

Các thế lực lớn trong bóng tối đang không ngừng trỗi dậy.

Những người ban đầu không mấy coi trọng Tập đoàn Cửu Môn của Trương Thiên lúc này đều hối hận xanh mặt.

Trong hai tháng, trong Cửu Môn, một trưởng lão vậy mà đã tạo dựng được một thế lực ở Bắc Ly.

Ai cũng biết, Bắc Ly có rất nhiều gia tộc, những gia tộc đó như rễ cây, mọc đan xen phức tạp dưới lòng đất Bắc Ly.

Mà sự xuất hiện của Nhất Mi Đạo Nhân, giống như một rễ cây to khỏe, trực tiếp gạt bỏ những rễ cây to khỏe kia.

Nhiều người trong các đại gia tộc này đều biết võ công, nhưng có thể bắt quỷ thì có thể nói là rất ít.

Mà ở Bắc Ly, hiển nhiên, Nhất Mi Đạo Nhân đây là độc nhất vô nhị.

Cũng chính vì vậy, Nhất Mi Đạo Nhân ở Bắc Ly đã nổi danh.

Lúc này, trên núi Long Đằng.

Nơi tọa lạc của trạch viện Cửu Môn.

Mà dưới chân núi Long Đằng, một tòa cao ốc đã được xây dựng xong.

Bắt đầu đưa vào sử dụng sơ bộ.

Hiện tại bộ phận duy nhất đang hoạt động là Bộ phận Bắt quỷ Trừ tà của Nhất Mi Đạo Nhân.

"Lạc lạc lạc, đạo trưởng ca ca, những câu chuyện cười anh kể thật là buồn cười, anh xem Tiểu Thanh Đậu, Hoa Chi Chiêu đã nở rộ rồi kìa." Một nữ quỷ đang xoa bóp vai cho Nhất Mi Đạo Nhân, trên mặt còn nở một nụ cười rạng rỡ.

"Bần đạo là ai chứ?

Đó chính là, đệ nhất Mao Sơn…" "Chúng tôi biết rồi, đệ nhất thiên tài đệ tử dưới trướng sư tôn thiên tài đệ nhất Mao Sơn!" Không đợi Nhất Mi Đạo Nhân nói hết, nữ quỷ bên cạnh đã khúc khích cười.

"Haha, không tệ không tệ, các cô nhớ giỏi thật đấy, may mà sư tôn không ở nhà, ngoan ngoãn đệ tử về muộn chút là được rồi." Nhất Mi Đạo Nhân nghĩ thầm sung sướng, hắn cảm nhận sự thoải mái trên cơ thể, vẻ mặt đầy đắc ý.

Xem mình thông minh thế nào, biết cách thu phục những nữ quỷ này, trước tiên để họ xoa bóp cho mình, đến lúc đó biểu hiện tốt thì lại

siêu độ cho họ.

Nhưng điều này cũng may mà sư tổ không có ở đây, nếu không, hắn không dám làm như vậy.

"Cũng không biết ngoan ngoãn đệ tử bây giờ thế nào rồi." Sư tổ nghĩ trong lòng, hắn búng ngón tay một cái.

Trong tích tắc sắc mặt đại biến.

"Sư tổ trên cao, ngoan ngoãn đệ tử về rồi!" Nhất Mi Đạo Nhân trong lòng kinh hãi, nhưng cảm nhận sự thoải mái bên cạnh hắn lại thở dài thườn thượt.

"Hoảng gì chứ." "Đạo trưởng, khi nào thì sắp xếp cho nô gia đầu thai đây." Một nữ quỷ xinh đẹp cười duyên hỏi.

"Ngày mai, ngày mai, bần đạo một ngày chỉ có thể đưa một người." Nhất Mi Đạo Nhân nói, có chút bất lực.

Dù sao pháp lực có hạn, không thể nào trong một lúc đưa hết tất cả về.

Lúc này Nhất Mi Đạo Nhân chỉ có thể hy vọng, sư tôn về chậm chút.

"Hy vọng ngoan ngoãn đệ tử có thể hiểu ý của tôi, sư tôn mà nhìn thấy tôi thế này, e là…" Nhất Mi Đạo Nhân nghĩ đến cây roi da nhỏ của sư phụ, lập tức rùng mình một cái.

Lắc đầu không dám nghĩ thêm.

Lúc này, trong tiệm đồ cổ Tiểu Vương.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đang ngồi trong tiệm đồ cổ.

Hai người không biết đang nói chuyện gì.

"Thiên Chân, gần đây cũng không có tin tức gì của Trương gia, lời

nói lần trước còn tính không, hơn nữa, ông già chúng ta đều chờ đến mọc nấm ở mông rồi." Bàn Tử lẩm bẩm bên cạnh, cái giọng to đó lại thu hút sự chú ý của rất nhiều người mua đồ cổ.

"Cái gì mà mọc nấm, cái tên này, miệng mồm không nói ra được lời hay ho gì." "Chúng ta đây chẳng phải cũng vừa mới về sao, mấy tháng trước chẳng phải mới theo A Ninh bọn họ đi tìm manh mối sao, cái tên này cậu vội vàng làm gì." Hạo Thiên Chân vẻ mặt giận sắt không thành thép.

Bàn Tử cười hắc hắc.

"Thiên Chân à, tôi đây chẳng phải đang sốt ruột vì sự phát triển sau này của chúng ta sao, từ khi Bàn gia biết đến cái thứ tu luyện kỳ lạ này, tầm nhìn của Bàn ca lập tức mở rộng ra rồi." Bàn Tử nói với giọng điệu trịnh trọng.

Hạo Thiên Chân vẻ mặt bất lực.

Sau này, sau mộ dưới biển Tây Sa, Hạo Thiên Chân liền đi tìm tin tức của nhị thúc mình.

Đáng tiếc tìm một vòng lớn, cũng không tìm thấy.

Bất đắc dĩ đành phải quay về Bắc Ly, còn về cái tên Bàn Tử này, từ khi biết tu luyện, thì lại càng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện làm sao để đào mộ người khác.

Cái tên này tư tưởng cực kỳ không trong sáng.

"Được rồi, tầm nhìn của cậu lớn nhất!" "Tôi đã nghe ngóng rồi, cư nói năm xưa thời kháng chiến, đất nước Phú Sĩ đã vận chuyển hàng hóa sang các nước khác lên đến hàng chục triệu kiện, hơn nữa đều là cấp bậc văn vật." "Bàn Tử, tuy chúng ta cần tu luyện là đúng, nhưng, hàng chục triệu văn vật đó, phải để trong viện bảo tàng mới được." Hạo Thiên Chân nhỏ giọng nói bên tai Bàn Tử, vẻ mặt nghiêm

túc.

“Bàn gia biết rồi mà, những văn vật này phải để trong quán tạp hóa chứ, Bàn gia hiểu mà.” Vương Bàn Tử nói, cười hắc hắc.

Hạo Thiên Chân bĩu môi, thôi vậy, ngu dốt không thể dạy được.

Hạo Thiên Chân người này, tuy bình thường hơi xui xẻo, lại còn hơi ngây thơ, kèm theo thuộc tính trộm mộ.

Nhưng, may mà hắn vẫn có tác dụng, ít nhất, có một tấm lòng muốn quyên góp văn vật.

“Cũng không biết Trương huynh đệ khi nào thì về.” Hạo Thiên Chân nghĩ trong lòng, hắn đã có chút nóng lòng muốn đi xa.

Lúc này, Trương Thiên vẫn đang trên đường lái xe về.

Thời gian trôi đi rất nhanh.

Lại một tuần sau.

Xe việt dã của Trương Thiên đã bốc khói, mới nhìn thấy cổng thành Bắc Ly.

Nhìn cổng thành quen thuộc, nhìn những ngôi nhà gạch ngói quen thuộc, cùng vô số sân vườn, mọi người hít sâu một hơi.

Trải qua mấy ngày, bọn họ cũng coi như cuối cùng đã tu thành chính quả.

“Ối trời, hóa ra không khí ở Bắc Ly cũng ngọt ngào đến vậy.” “Bàn gia cảm giác, tôi có thể hít thở đến chết ở đây luôn.” Bàn Tử thò đầu ra, hít một hơi sung sướng.

“Phù, lẽ nào là do thể chất?

Về đây mà không hề có cảm giác không thích ứng.” Shirley Dương nói bên cạnh, trong giọng điệu có chút nghi hoặc.

“Cậu bây giờ đã không phải là người bình thường nữa rồi, đương nhiên sẽ không bị cao phản, hoặc không thích ứng.” Trương Thiên tùy tiện nói.

Shirley Dương cũng bừng tỉnh.

“Trương đại ca, cứ đưa tôi đến đây thôi, tôi đi trước, sắp xếp chuyện ở đất nước Phú Sĩ.” Shirley Dương vẫy tay, Trương Thiên gật đầu, sau đó, xe việt dã trực tiếp chạy về phía tiệm đồ cổ.

Mấy tháng không gặp mẹ, nói thật Trương Thiên cũng nhớ rồi.

Đây là lần đầu tiên rời nhà lâu như vậy, thời gian cũng khá dài.

“Mẹ chắc là nhớ mình rồi.” Trương Thiên nghĩ trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh, từ trong mắt y, Trương Thiên vậy mà cảm nhận được một tia an nhàn.

Chương 347

Đây là sự an nhàn của gia đình.

Xe dừng lại trước cửa tiệm đồ cổ.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người liền xuống trước.

"Lão đại, chúng tôi không vào đâu, anh cứ tận hưởng thời gian bên gia đình, đến lúc đó liên hệ nhé." Hồ Bát Nhất rất biết điều nói.

Hắn biết Trương Thiên mấy ngày không ở nhà, chắc chắn muốn về nhà đoàn tụ, hai người bọn họ là người ngoài ở đó, lại có chút không thoải mái.

"Được, lão Hồ, Bàn Tử, ngày mai tập hợp ở tập đoàn nhé." Trương Thiên gật đầu, sau khi chào hỏi xong, Hồ Bát Nhất hai người mới lững thững rời đi.

"Khởi Linh, thế nào, cảm giác về nhà thế nào." Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh người có chút dơ bẩn, nhưng không che được khuôn mặt tuấn tú của y hỏi.

"Không tệ." Trương Khởi Linh nói, giọng nói đã có một chút độ ấm.

Trương Thiên cười, sau đó dẫn Trương Khởi Linh bước vào cửa tiệm đồ cổ.

"Đing đang." Chuông cửa bị tấm rèm lay động, phát ra âm thanh trong trẻo.

"Muốn gì thì tự mình xem đi, xem xong rồi đến tìm tôi." Trên ghế ông chủ, Trương Vũ Phi lười biếng nói, lại một chút cũng không lo lắng có cướp vào.

Mà nói đi cũng phải nói lại, Trương Thiên nghĩ kỹ, tiệm đồ cổ của nhà hắn từ khi mở đến giờ, hình như căn bản chưa từng có ai đến gây sự.

Phải biết rằng, thời đại này đó là một thời đại hỗn loạn, gây sự, thậm chí cướp bóc đều là chuyện thường xuyên xảy ra, nhưng, một cửa hàng, mấy chục năm chưa từng có một lần.

Điều này có chút kỳ lạ.

"Lẽ nào, bố, cũng có bí mật nhỏ gì sao?" Ý niệm chợt lóe lên trong lòng.

Trương Thiên ngay sau đó lắc đầu, bố sao có thể có tâm tư nhỏ nhặt gì chứ, chắc chắn là ẩn giấu một bí mật lớn!

"Khụ khụ, bố, chúng con về rồi." Ngay khi Trương Vũ Phi không để ý, một giọng nói truyền đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Trương Vũ Phi như con chuột, trực tiếp nhảy dựng lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, ông đã chạy đến bên cạnh hai người.

"Hai thằng nghịch tử, Khởi Linh, các con cuối cùng cũng về rồi, nhớ bố muốn chết!" Nói rồi, một tay ôm chầm lấy Trương Thiên và Trương Khởi Linh.

"Con trai con người đầy bụi bẩn, lát nữa nhớ tắm rửa nhé, hai tháng nay con bặt vô âm tín, bố còn tưởng con mất tích rồi chứ." "May mà về, ài, lần sau ra ngoài phải nói cho chúng ta biết tình hình nhé." Trương Vũ Phi đó là vừa sụt sịt mũi vừa khóc.

Cái diễn xuất đó, Trương Thiên xem xong cũng phải nói hay.

Trương Khởi Linh còn ngoan ngoãn vỗ vỗ vai Trương Vũ Phi, ý bảo ông đừng buồn.

Nhưng Trương Thiên lại đã nhìn thấu tất cả.

Bố mà khóc vì mình đến mức này, đó tuyệt đối là không thể, cái tên này, chắc chắn là giả vờ.

"Bố, được rồi, mẹ con đâu?" Trương Thiên bất lực nói.

"À đúng rồi, con không nói bố quên mất." "Mẹ con à, vì con lâu không về, đều lo lắng rồi, con mau đi xem đi." Trương Vũ Phi nhỏ giọng nói, Trương Thiên cũng vội vàng gật đầu đồng ý.

Tuy Lý Tuyết Cầm từ trước đến nay mồm rất ghê gớm, nhưng lại rất quan tâm Trương Thiên.

Từ điểm Trương Thiên đi đâu phải báo cáo là có thể thấy rõ.

Trước đó cũng đã nói, Trương Thiên đi Mộ Lỗ Thương Vương, và Núi Ngưu Tâm, đều có báo cáo, có thể thấy, đây là Trương Thiên làm để Lý Tuyết Cầm không phải lo lắng.

Hiện tại, Trương Thiên đi hai tháng mấy, bặt vô âm tín, hắn đã đoán được bộ dạng của mẹ rồi.

Chắc chắn là tiêu tụy đi một vòng.

Hồi nhỏ, có một lần Trương Thiên chạy lạc ở thành Bắc Ly, lần đó Lý Tuyết Cầm đã tìm cả đêm, cuối cùng tìm thấy Trương Thiên trong núi sâu.

Sở dĩ Trương Thiên phải đi núi sâu, chủ yếu là tự mình thử nghiệm, xem nhảy xuống có xuyên việt trở về không.

Nhưng Trương Thiên chuẩn bị cả một đêm cũng không chuẩn bị xong, đành trực tiếp cắm trại trên đó.

Từ đó về sau, Lý Tuyết Cầm quản giáo trở nên nghiêm khắc hơn, hơn nữa cả ngày cũng cau mày, còn Trương Thiên để làm bà vui cũng ngày ngày tìm cách chọc bà cười.

Vì vậy, tình yêu của Lý Tuyết Cầm dành cho mình, Trương Thiên rất rõ, đều giấu sâu trong lòng.

“Được rồi, mẹ con lên xem, Khởi Linh chúng ta đi.” Trương Thiên nói, dẫn Trương Khởi Linh đi về phía phòng khách.

“Thằng bé này, tính cách giống tôi.” Nhìn bộ dạng vội vàng của Trương Thiên, Trương Vũ Phi cảm thán một tiếng.

Nào có giống vừa nãy khóc lóc ầm ĩ.

Rất nhanh, trong phòng khách.

Trương Thiên rất cẩn thận mở cửa phòng của Lý Tuyết Cầm.

“Hi hi.” “Mẹ ơi, con về rồi.” Trương Thiên cười hì hì.

Lúc này, khuôn mặt Lý Tuyết Cầm đang ngồi trên giường từ từ quay lại.

Giống như Trương Thiên nghĩ, mặt cau có, nhưng sự tiều tụy trong mắt, điều này không thể che giấu được.

“Thằng nhóc thối tha, mày còn biết đường về!” “Cả con nữa, Khởi Linh, không được theo nó chạy lung tung nữa, có chuyện gì thì làm sao?” “Tiểu Thiên con còn cười!

Hai đứa, cấm túc một tuần, khi nào hối lỗi xong thì ra.” “Sau này mà còn lâu như vậy không về, hai đứa tự mình chổng mông lên.” Lý Tuyết Cầm chống eo, vẻ mặt giận dữ.

Bà tiện thể mắng Trương Khởi Linh một lượt.

Dù sao cũng là con mình, muốn công bằng thì không thể nào không mắng chung.

Trương Khởi Linh thì không nói gì, trong lòng lại rất thoải mái.

Không phải là thói quen xấu gì, mà là, đã lâu như vậy rồi, đây là

người đầu tiên dám nói với y như vậy, điều này mới khiến y có cảm giác gia đình.

Đây là cảm giác được coi trọng.

"Thôi được rồi, mẹ, đừng nóng giận, mẹ xem chúng con chẳng phải đã về rồi sao, hơn nữa, chúng con chỉ đi du lịch, đâu có để mẹ lo lắng." Trương Thiên thấy mẹ đã mắng xong, hắn vội vàng đến bên cạnh Lý Tuyết Cầm, nhẹ nhàng xoa lưng bà.

"Hừ, đừng đưa Khởi Linh đến những nơi nguy hiểm gì, con có chuyện gì thì không sao, Khởi Linh có chuyện thì không được." Lý Tuyết Cầm nói, Trương Thiên liếc mắt.

Mẹ mình đây là khẩu thị tâm phi mà, vừa nãy còn quan tâm mắng mình, bây giờ thì hay rồi, bắt đầu quan tâm Khởi Linh.

"Được rồi mẹ, con biết mẹ muốn nói gì, chúng con sau này sẽ cẩn thận, hơn nữa, chúng con chẳng phải đã bình an trở về sao." "Mẹ đừng giận, chúng con ở Cương Tân đã mang về cho mẹ nước tự nhiên ở đó, còn có nho khô đến lúc đó mẹ cũng nếm thử…" Trương Thiên nhẹ nhàng nói, tốn một hồi sức lực mới xoa dịu được cảm xúc của mẹ.

Nhưng nhìn bộ dạng tiều tụy của mẹ, trong lòng Trương Thiên vẫn có chút khó chịu.

"Được rồi, thằng nhóc thối tha, đi tắm đi, mẹ làm cơm cho các con." Lý Tuyết Cầm nói, dường như đã gạt bỏ sự không vui trong lòng.

"Vậy con muốn ăn gà om." Trương Thiên cười nói, Lý Tuyết Cầm gật đầu.

"Khởi Linh, con muốn ăn gì?" "Sao cũng được." Hai người nói, Trương Thiên kéo Trương Khởi Linh đi về phía phòng tắm, hai người

này mà còn nói chuyện nữa, mình còn ăn cơm không.

Nhà Trương Thiên lớn, phòng tắm cũng có mấy cái, nên, căn bản không lo lắng chuyện sử dụng.

Rất nhanh, tắm xong, hai người mỗi người thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Lần trước Trương Khởi Linh đến, Lý Tuyết Cầm đã đặc biệt đi mua mấy bộ quần áo, hiện tại Trương Khởi Linh đang mặc một bộ trong số đó.

Y hình như không thích mặc đồ tây, mặc khá tùy ý, một chiếc áo hoodie, và một chiếc quần bình thường.

Trông lại có cảm giác như anh trai hàng xóm.

Còn Trương Thiên sau khi tắm xong thì lấy từ không gian hư ảo ra một bình linh thủy ấm.

Dù sao lấy nhiều cũng sẽ bị nghi ngờ, nên Trương Thiên không lấy nhiều.

Nhưng khi ra khỏi không gian, Trương Thiên luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Trước đây khi có nhiều người thì không cảm thấy gì nhiều, nhưng, khi chỉ có một mình hắn, luôn cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Một ý niệm táo bạo xuất hiện trong đầu Trương Thiên.

"Trong này, sẽ không có ma chứ…" Trương Thiên càng nghĩ càng thấy không đúng.

Nhưng hiện tại hắn đã ra khỏi không gian hư ảo rồi, Trương Thiên cũng không định đi vào nữa.

Dù sao khó khăn lắm mới về nhà một lần, đương nhiên phải ở bên bố mẹ thật tốt rồi, chuyện không gian hư ảo hoàn toàn có thể nói vào

buổi tối.

Trương Thiên tùy tiện đặt linh thủy lên bàn.

Sau đó đứng dậy đi vào bếp phụ mẹ.

Còn Trương Khởi Linh thì bị Trương Vũ Phi ép buộc dẫn đi đánh cờ rồi.

Trương Thiên đã có thể đoán được sắc mặt Trương Khởi Linh sau đó.

“À đúng rồi, mẹ, Đoàn Đoàn đâu rồi?

Gần đây không về à?” Trương Thiên hình như nghĩ đến gì đó, vừa gọt đùi gà, vừa hỏi.

“Đoàn Đoàn mấy hôm trước nói về nhà một chuyến, sau đó mấy hôm nay đều không về, lạ thật, con bé này trước đây rất bám người mà.” “Mà nói đi chứ, thằng nhóc thối tha này, bắt đầu quan tâm con gái mình rồi à?” Lý Tuyết Cầm nheo mắt, nhìn Trương Thiên.

Chương 348

“Hắc hắc, mẹ, con đây chẳng phải đang quan tâm mẹ sao, mẹ nghĩ mà xem, nếu không có Đoàn Đoàn thì mẹ và bố ở nhà chán đến mức nào chứ.” Trương Thiên đùa cợt nói.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì, có Đoàn Đoàn thì mẹ sẽ không quan tâm chuyện mình kết hôn, rất hoàn hảo.

“Thằng nhóc này, đầu óc mày nghĩ gì, tao đều biết hết, đừng có tưởng có con gái rồi thì không kết hôn, mẹ nói cho mà biết, nhà chúng ta gia nghiệp lớn, không cần biết, mẹ sẽ sắp xếp cho mày đi xem mắt.” Mẹ nói liên tục, Trương Thiên thì không để ý mà phất tay.

Năm nào cũng xem mắt, cũng không biết hai ông bà già này vội vàng cái gì.

Rất nhanh, cùng mẹ nấu một bữa cơm thịnh soạn.

Trương Thiên đặt đồ ăn lên bàn xong, liền đi vào linh đường.

Vì bố hắn cái tên này ngày nào cũng thích đánh cờ trong linh đường, nói là tổ tiên sẽ phù hộ mình, nên Trương Thiên không cần nghĩ cũng biết ông đang ở đâu.

Bước vào linh đường.

Khi nhìn thấy những thứ trên linh vị trước mắt, Trương Thiên ngớ người.

“Bố, tổ tiên nhà mình, sao lại thế này, đều bị nứt ra rồi, trước đây con xem đâu có như vậy.” Trương Thiên nhìn tấm linh bài bị dán keo hỏi.

Trương Vũ Phi cũng vẻ mặt mờ mịt.

“Bố cũng không biết, có lẽ là ông nội con nhớ con đó.” Trương Vũ Phi nói, Trương Thiên đầy vạch đen trên mặt.

“Bố, con thấy là ông nhớ bố đó, muốn bố đi thăm ông kìa.” Trương Thiên cười xấu xa.

Trương Vũ Phi vẻ mặt hiền từ.

“Thằng nhóc con ba ngày không đánh, lại dám leo lên nhà lật ngói rồi phải không, bố mày là để mày trêu chọc à?” Trương Vũ Phi nói, liền muốn lấy ra cây roi da nhỏ của mình.

“Khoan đã, bố, cơm làm xong rồi, là món gà mà bố thích nhất.” Trương Thiên đột nhiên nói, Trương Vũ Phi lập tức nở nụ cười.

“Hắc hắc nói sớm, vẫn là con trai tốt nhất, biết bố thích gì.” Mặt Trương Vũ Phi lập tức thay đổi, khiến Trương Khởi Linh cũng ngớ người một chút.

Hay đấy, đây là tuyệt kỹ biến mặt đã thất truyền rồi.

Khi màn đêm buông xuống.

Trương Thiên, Trương Khởi Linh và gia đình ngồi quanh bàn ăn trò chuyện về chuyện sa mạc.

“Mẹ, mau nếm thử, đây là đồ tốt con đặc biệt mang về cho mẹ, nghe nói là linh thủy ở địa phương, có tác dụng làm đẹp và dưỡng nhan.” Trương Thiên nói, vội vàng rót cho bố mẹ một ly lớn linh thủy.

Lâm Thiên lấy ra một ấm trà đựng đầy, nên, vẫn đủ cho hai người uống.

“Tiểu Thiên, chúng ta cũng coi như đã tiếp thu tư tưởng mới, giáo dục mới rồi, còn lúc nào thì tin cái này.” Lý Tuyết Cầm lườm Trương Thiên một cái, nhưng vẫn cầm ly linh thủy Trương Thiên đưa qua nhấp một ngụm nhỏ.

Khi cảm nhận được vị ngọt thanh trong miệng, cùng với cơ thể không tự chủ được mà sôi sục.

Cả người Lý Tuyết Cầm như đang chìm đắm trong dòng nước linh tuyền này gột rửa.

Nhìn vợ mình vẻ mặt hưởng thụ, Trương Vũ Phi vẻ mặt nghi ngờ.

"Có khoa trương đến vậy sao?" Ông lẩm bẩm, khoảnh khắc tiếp theo, Trương Vũ Phi lại nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Khi cảm nhận được khí tức trong cơ thể không ngừng dâng lên, cả người Trương Vũ Phi đều ngớ ra.

"Đây là, thánh thủy!" Trương Vũ Phi trong lòng kinh hãi, loại nước này ngay cả ở thời của bố ông, cũng là thứ cực kỳ khan hiếm.

Ông cũng chỉ nghe nói, uống thánh thủy xong thân thể sẽ được gột rửa, tu vi thăng tiến.

Nhưng, ông không ngờ, Trương Thiên vậy mà lại mang về loại này.

"Ục ục, Tiểu Thiên à, bố thấy, cái thứ này rất tốt, bố rất thích, rất thích hợp làm bảo vật truyền đời." Trương Vũ Phi sau khi thưởng thức, cười nói.

"Bố, con thấy người ta truyền lại vàng bạc châu báu cho con cháu, nhưng bố lại truyền lại mấy thứ sơn thủy lỗi thời này, không sợ con cháu chỉ mũi mắng sao?" Trương Thiên bất lực nói.

Hắn đã thấy người ta để lại bô cho con cháu, nhưng, đây là lần đầu tiên nghe nói để lại nước.

Tuy nhiên, bố mà có thể uống ra được cái thứ này, thì tuyệt đối không đơn giản.

Trương Thiên nghi ngờ, bố mình có phải đang lén lút tu luyện mà

giấu mình không.

Cái tên này, nhìn qua cũng không có dấu vết thời gian, hơn nữa, tiệm đồ cổ cũng không ai dám gây sự.

Trương Thiên tỉ mỉ, liền lập tức đoán ra được điều gì đó.

Hóa ra mình mới là người luôn bị che mắt.

Kẻ hề lại chính là mình!

"Tiểu Thiên, bố con nói đúng, thứ này rất tốt, cứ để dành cho cháu gái ngoan của mẹ uống đi." Lý Tuyết Cầm cũng phản ứng kịp, lấy đi tất cả số nước còn lại.

"Không sao, con còn rất nhiều, bố mẹ cứ yên tâm uống đi, cùng lắm con lại đi một chuyến là được." Trương Thiên nói, Trương Vũ Phi hai người nhìn nhau.

"Sa mạc thì đừng đi nữa, thứ này rất tốt, Tiểu Thiên, con lớn rồi, chúng ta cũng sẽ không hỏi quá nhiều, nhưng có một điều con phải nhớ." "Chúng ta sinh ra trong một quốc gia nghèo khó, chúng ta sinh ra trong một quốc gia vốn chưa phát triển, mẹ hy vọng, con đừng làm những chuyện vi phạm một số phương diện." Lý Tuyết Cầm nói rất nghiêm túc.

Đây là một cảnh tượng Trương Thiên rất khó gặp, Lý Tuyết Cầm nghiêm túc như vậy.

Trương Thiên gật đầu, xem ra, chuyện của mình, mẹ đã đoán ra được điều gì đó rồi.

Trương Thiên cũng không nói thêm gì, một bữa cơm ăn trong không khí cũng không tệ.

Lúc này, trong tứ hợp viện.

Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, và Tiểu Hồ Ly ba cái tên đang ngồi dưới

gốc cây.

“Cái gì?

Nhóc con đừng nói lung tung, cẩn thận lão đại xé mồm nhóc đó.” Bàn Tử bắt chước giọng điệu của Đoàn Đoàn, kinh ngạc nói.

“Nhóc con không nói xạo đâu, Đoàn Đoàn nói là thật đó, bộ dạng ông nội đáng sợ lắm, nhóc con không biết bộ dạng nhà ta lúc trước đâu, khí thế mạnh lắm.” “Đó đơn giản là phán như hai người khác nhau.” Tiểu Hồ Ly dùng bàn tay nhỏ bé của mình vẽ một vòng tròn lớn trước thân hình nhỏ xíu của mình.

Trên khuôn mặt bầu bĩnh cũng đầy vẻ sợ hãi.

Từ khi biết được bộ mặt thật của ông nội, Tiểu Hồ Ly không dám về nhà nữa, sợ bị ông nội phát hiện, sau đó nghiêm khắc phê bình mình.

“Có mềm mại không?” “Phi phi phi, có đáng sợ đến vậy sao?” Hồ Bát Nhất suýt nữa bị kéo theo, vẻ mặt bất lực nói.

Từ khi mình về, Đoàn Đoàn liền gọi hai người họ đến.

Thần thần bí bí kể chuyện của Trương Vũ Phi.

“Đó là điều chắc chắn, Đoàn Đoàn không bao giờ nói dối, ông nội đáng sợ lắm, Đoàn Đoàn sau này không đi nữa đâu.” Đoàn Đoàn chống hai tay lên eo, cái miệng chu ra.

“Được rồi, nói xấu ông nội đằng sau, nuôi cháu gái mất công rồi.” Bàn Tử cố ý nói to.

Tiểu Hồ Ly lập tức đỏ mặt.

“Hừ, cái đồ hôi thối đừng nói lung tung, cẩn thận Đoàn Đoàn cắn cậu đó.” Tiểu Hồ Ly chỉ vào Bàn Tử, vẻ mặt vừa đáng yêu vừa dễ thương.

“Đoàn Đoàn chúng ta đi tu luyện, con đi chơi với Tiểu Miết nhé.” Hồ Bát Nhất xoa xoa đầu hồ ly, dứt khoát đi tu luyện.

Dưới gốc cây, chỉ còn lại một mình Đoàn Đoàn hồ ly đang hờn dỗi.

“Hừ, không tin thì không tin chứ, Đoàn Đoàn đi tìm Tiểu Miết, nó không biết nói chuyện, chắc chắn sẽ tin.” Đoàn Đoàn lẩm bẩm, cũng chạy vào phòng Trương Thiên.

Thời gian trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Trương Thiên rất thuận lợi lách qua lệnh cấm của mẹ, đi thẳng về phía tập đoàn.

Còn Trương Khởi Linh thì ở lại nhà.

Y ở lại Trương gia, thứ nhất có thể giúp Trương Thiên che đậy, thứ hai có thể đi luyện chế Sa thạch đan, cũng là một lựa chọn không tồi.

Y khá coi trọng Sa thạch đan.

Dù sao, Sa thạch đan phẩm cấp không thấp, là đan dược cấp hai, hơn nữa còn có hai cơ hội, vì vậy, y muốn nâng cao trình độ luyện đan của mình.

Còn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất sáng sớm đã đi tìm Tuyết Lỵ Dương rồi, tục ngữ nói, người yêu một ngày không gặp như cách ba thu, còn Hồ Bát Nhất đây một tối không gặp, ít nhất cũng mấy tháng rồi.

Còn về Bàn Tử, gã giữ lời hứa, cùng “phi phi” của mình sống cuộc sống vô liêm sỉ.

Phi phi phi, là đang bế quan luyện khí, gã không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

“Không biết sư phụ sao rồi, haizz, cũng làm phiền sư phụ quá, trông nom tập đoàn lớn như vậy, chắc chắn rất mệt mỏi.” “Đợi tôi về, đưa Quỷ đan cho người, tiện thể cho người uống chút Linh thủy.” Trương Thiên lẩm bẩm.

Hắn quả thật có chút quan tâm Nhất Mi đạo trưởng.

Dù sao, tôi ra ngoài lâu như vậy, người chắc chắn đã hao tâm tốn sức, tận tâm tận lực trông coi tập đoàn, trong lòng Trương Thiên vẫn khá áy náy.

Mang theo một tia cảm kích, Trương Thiên khởi động xe, tăng tốc lao đi.

“Thiên sư à, người xem, hôm nay có phải đến lượt nô gia không?” Lúc này, trên núi Long Đằng, một cô gái nhỏ với vẻ ngoài thanh thuần chớp chớp mắt với Nhất Mi đạo nhân.

“Tiểu Hồng à, thân của con, à không, thủ pháp xoa bóp của con quá tốt, vi sư còn muốn con xoa bóp thêm chút nữa, ai, nếu đã vậy, con đi trước đi.” Nhất Mi đạo nhân nói, thở dài một hơi, phất tay, một tấm phù lục bay qua.

Chỉ thấy bóng dáng nữ quỷ thanh thuần trước mắt bắt đầu tiêu tán.

Chương 349

Giờ phút này, Nhất Mi đạo nhân nhìn xung quanh.

Bởi vì ngày qua tháng lại, số quỷ mà Nhất Mi đạo nhân bắt được đã tích lũy hơn hai mươi con.

Quỷ nam thì Nhất Mi đạo nhân trực tiếp tiêu diệt, còn những con không đẹp thì người cũng tiện tay siêu độ.

Hiện tại còn lại, rõ ràng đều là những nữ quỷ nhỏ vừa thông minh vừa giỏi giang.

Bất quá những nữ quỷ này đa số âm khí quá nặng, Nhất Mi đạo nhân giữ chúng lại cũng là để tiêu trừ âm khí cho chúng, nếu không thì dù là luân hồi cũng rất khó khăn, nhiều nhất là xuống địa ngục.

"Thiên sư, bao giờ thì đến lượt tôi đây?" Một nữ quỷ lạnh lùng khác mở miệng.

"Ai, pháp lực của bổn Thiên sư hôm nay tiêu hao quá lớn rồi, ngày mai đi, còn mười con nữa, không sao đâu, sắp xong rồi." Nhất Mi đạo nhân cười nói.

"Cũng không tính được Tiểu Thiên khi nào về nhà, dù sao cũng không vội, từ sa mạc về đây, ít nhất cũng phải một tuần." Nhất Mi đạo nhân thầm nghĩ, người đã tính toán xong xuôi, đợi thêm vài ngày nữa sẽ siêu sinh tất cả những nữ quỷ này.

Còn về việc mỗi ngày một con, đó hoàn toàn là Nhất Mi đang nói khoác.

"A?

Thiên sư mệt rồi sao?

Các chị em mau tới!" Nói xong, đám nữ quỷ càng không ngừng tay xoa bóp khắp người Nhất Mi đạo nhân.

"Két." Ngay giây tiếp theo, cánh cửa sân của Nhất Mi đạo nhân bị mở ra.

Nhất Mi đạo nhân khẽ nhíu mày, có thể mở cửa mà người không hề hay biết, đối phương tuyệt đối có thực lực!

Nhưng giây tiếp theo, bốn mắt nhìn nhau, Nhất Mi đạo nhân ngớ người.

Trương Thiên thì chết lặng.

Cái quỷ gì thế này?

Sư phụ mình vậy mà cùng mười mấy nữ quỷ xinh đẹp làm mấy thứ không thể miêu tả được.

Hơn nữa, người vậy mà còn lộ vẻ hưởng thụ, Trương Thiên lập tức ngớ người.

Uổng cho tôi còn định đi cảm ơn người, còn cảm kích trong lòng, cái quái gì thế, tôi ở sa mạc liều sống liều chết, sư phụ ở nhà hưởng thụ niềm vui nữ quỷ này.

Cái này... là khi sư diệt tổ mà!

"Ngươi là ai, dám xông vào đạo đình của Thiên sư!" Tiểu Thanh nghiêm túc mở miệng.

Trong đôi mắt đẹp động lòng người có chút hung khí.

"Khụ khụ, Tiểu Thanh à, đây là đồ nhi của ta, chúng ta bớt nóng nảy chút." Nhất Mi đạo nhân ho khan một tiếng.

Đứng dậy, lập tức bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

Vẫn là dáng vẻ nghiêm túc lạnh lùng của sư phụ.

“Ngoan đồ à, sao con lại về bây giờ?” Nhất Mi đạo nhân dùng giọng điệu của sư phụ hỏi.

“Cái đó, sư phụ, người đây là chơi vợ bé thiếp hầu thành đàn sao?” Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Tuy đạo giáo có thể kết hôn, nhưng hành động này của sư phụ thì hơi bôi nhọ, hơn nữa sư tôn mà nhìn thấy, nói không chừng sẽ gọi thẳng là khi sư diệt tổ.

“Cái gì?

Ngoan đồ hy vọng vi sư tìm một sư nương sao?” “Yên tâm, đang chọn.” Nhất Mi đạo nhân nghiêm túc nói ra những lời trên.

Trương Thiên lại há hốc mồm.

Lại nữa!

Chứng mất trí nhớ gián đoạn!

“Sư phụ, tôi là nói, người nuôi nhiều quỷ như vậy làm gì?

Lại còn vẻ mặt hưởng thụ nữa chứ, người ít nhất cũng phải cho tôi thử một chút chứ.” Trương Thiên nheo mắt, thăm dò hỏi.

Hắn đã đặt bài vị tổ sư gia ra sau lưng.

Để tổ sư gia nhìn xem, cái tên này rốt cuộc là đức hạnh gì.

“Cái gì?

Ngoan đồ, con cũng muốn tìm vợ sao?

Nghe vi sư một lời khuyên, trước khi Thần công đại thành, đừng vội kết hôn.” Nhất Mi lại mắc chứng mất trí nhớ gián đoạn.

Trương Thiên thấy vậy khóe miệng lộ ra nụ cười.

Giây tiếp theo, Nhất Mi đạo nhân sững người, người nuốt nước bọt.

“Ngoan đồ, cái biểu tình này của con là sao thế?” “Đừng dọa vi sư, vi sư tim đập nhanh lắm.” Sắc mặt Nhất Mi đạo nhân lập tức thay đổi.

Người nhớ, lần trước Trương Thiên có biểu cảm này thì tổ sư gia đã đánh người một trận.

“Không có gì đâu sư phụ, tôi lỡ tay thỉnh tổ sư gia ra rồi.” Trương Thiên cười hắc hắc.

“Thằng nhóc thúi, cái này gọi là lỡ tay sao!” Nhất Mi ngớ người.

Khi bài vị tổ sư gia xuất hiện, đám nữ quỷ xung quanh càng hoảng sợ chạy tán loạn.

Chà, Trương Thiên đã hiểu rồi, tên này gặp chuyện không thuận là lại giả vờ ngớ ngẩn, hồ đồ thôi.

“Trường Sinh à, cái này con giải thích thế nào đây.” Đột nhiên, trong bài vị truyền ra một giọng nói xa xăm mà trầm thấp.

“Cái đó, tổ... tổ sư gia, đệ tử đây là siêu độ cho chúng, chỉ là đệ tử thực lực quá thấp, nên tạm thời thu dưỡng thôi.” “Cái đó tổ sư gia à, người cũng biết đấy, đệ tử đường đường là thiên tài đệ tử của sư tôn thiên tài Mao Sơn, sao có thể làm ra chuyện này chứ.” Nhất Mi đạo nhân vội vàng giải thích.

“Cái gì?

Ngươi thu dưỡng nữ quỷ, hơn nữa còn định kết hôn với chúng sao?” “Còn nói mình là đệ tử ngu ngốc nhất Mao Sơn sao?” Chỉ nghe trong bài vị truyền ra giọng nói kinh ngạc.

Nhất Mi đạo nhân: “????” Trương Thiên: “!!!” Được rồi, gia truyền, xác định rồi.

“Tổ sư gia, không phải như người nghĩ đâu, con đây là siêu độ,

con bây giờ sẽ siêu độ ngay.” Nhất Mi đạo nhân nói, chỉ thấy trong bài vị lại lần nữa vang lên tiếng.

“Thằng nhóc ngươi, ngộ tính Mao Sơn xếp chót, giờ lại chơi bời ra phết, được thôi, đưa thêm vài đứa xuống Địa Phủ, ta cũng xem cho kỹ.” Nói xong giọng nói im bặt.

Trương Thiên lúc này đã không biết mình kinh ngạc bao nhiêu lần rồi.

Chà, đúng là không phải người một nhà, không vào một cửa, hai người này đúng là cha con ruột thịt.

“Được rồi tổ sư gia, người cứ bận việc nhé.” Nhất Mi đạo nhân nói, sau đó nhìn về phía Trương Thiên.

“Tiểu Thiên à, muốn hại bổn thiên tài, con còn non lắm.” “Để vi sư xem thu thập con thế nào.” Nhất Mi đạo nhân nói rồi định đi về phía Trương Thiên.

Lúc này, Trương Thiên lấy ra một ấm trà từ trong ba lô.

Giây tiếp theo, khí tức Linh thủy ập đến.

Lập tức, Nhất Mi đạo nhân dừng bước.

Trên mặt người nở nụ cười.

“Quả nhiên, ngoan đồ là tốt nhất với vi sư, biết mang lễ vật cho vi sư mà.” Nhất Mi đạo nhân nói, cười tủm tỉm đi tới.

Trương Thiên mặt đầy nụ cười, tên này da mặt thật dày.

“Sư phụ, vừa rồi người đâu có nói vậy, còn nữa, mấy nữ quỷ này là sao thế?” Trương Thiên lườm Nhất Mi đạo nhân một cái, sau đó mở miệng hỏi.

Nếu Trương Thiên không lấy Linh thủy ra hỏi, thì tuyệt đối có chút đường đột, nhưng bây giờ thì khác rồi, tôi đã có thứ sư phụ

muốn.

“Cái đó, mấy người này ấy à, đều là phụ nữ tốt, phụ nữ tốt, vi sư giúp siêu sinh.” Nhất Mi đạo nhân nói, trên mặt lộ ra một nụ cười hiền từ.

“Siêu sinh?

Bây giờ kế hoạch hóa gia đình, không thể siêu sinh được đâu, sư phụ, người vẫn nên ngoan ngoãn nói đi, người không muốn Linh thủy bị tôi lãng phí chứ.” Trương Thiên cười hắc hắc.

Nhất Mi đạo nhân nghe vậy đành phải thỏa hiệp.

“Được rồi, ngoan đồ, vi sư nói là được chứ gì.” Nhất Mi đạo nhân bất đắc dĩ nói, sau đó, người kể lại chuyện của mình.

“Thật ra thì, vi sư vì sự phát triển của đạo quán chúng ta, mới thu dưỡng mấy tiểu quỷ này, ngoan đồ con nghĩ xem, đạo quán chúng ta thu dưỡng mấy nữ quỷ này, chẳng phải danh tiếng sẽ bùng nổ sao?” Nhất Mi đạo nhân vậy mà lại nói chuyện chiến lược marketing với Trương Thiên.

Trương Thiên trợn trắng mắt, cái thời buổi này, sư phụ cũng bắt đầu học tài chính.

“Cái đó sư phụ, toàn là nữ quỷ, người cần danh tiếng gì chứ, người muốn đạo quán chúng ta, à không, tập đoàn chúng ta biến thành vườn địa đàng của nữ quỷ sao?” Trương Thiên lườm nguýt nói.

“Vi sư đây là làm việc thiện.” “Thôi được, vi sư nói đàng hoàng đây, vi sư thấy trong thành có tà túy hoành hành, vi sư liền tiện tay trừng phạt kẻ xấu, cứu vớt nữ quỷ.” “Đồng thời, gia tài của những kẻ xấu đó vi sư cũng thu hết, vi sư tính toán một chút, hình như thu được mấy chục triệu tệ, hơn nữa còn là thông qua con đường chính quy.” Nhất Mi đạo nhân, bộ dáng tự tin.

Trương Thiên cũng hơi kinh ngạc, đồng thời trong lòng cảm thán Nhất Mi đạo nhân cũng là kỳ tài kinh doanh mà, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Nhất Mi đạo nhân đã kiếm được mấy chục triệu.

Chương 350

Nếu nghiệp vụ này mà phát triển, Trương Thiên còn không dám nghĩ.

"Sư phụ, người giúp mấy nữ quỷ này sao?" Trương Thiên mở miệng hỏi.

Nhất Mi đạo nhân cười hắc hắc lấy đi Linh thủy trong tay Trương Thiên, sau đó mở miệng.

"Có vài người, nhìn như người, thực chất không phải người, có quỷ nhìn như quỷ thực chất là người." Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên nghe vậy cảm thấy đồng cảm sâu sắc.

Xem ra Nhất Mi đạo nhân cũng không hoàn toàn là đang hưởng thụ.

Mà là đang giúp người ta siêu độ, bất quá tên này, sao lâu như vậy rồi mà vẫn giữ lại mười mấy, hai mươi nữ quỷ chứ.

"Còn về việc vi sư tại sao lại giữ chúng lại, chủ yếu là để tẩy rửa tà khí trên người chúng, như vậy thì cũng không đến nỗi phải xuống Địa ngục." Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên gật đầu, nghe có lý có cứ, Trương Thiên vậy mà không tìm được lý do gì để phản bác.

"Ngoan đồ, sao rồi, còn gì muốn hỏi không?" Nhất Mi đạo nhân ra vẻ nắm chắc.

Trương Thiên mím môi.

"Không còn nữa, sư phụ, vậy cái này coi như quà cho sư phụ vất vả như vậy." "Ha ha, vậy vi sư đành miễn cưỡng nhận lấy vậy, ừm, một luồng Linh lực thanh thuần." Nhất Mi đạo nhân hít một hơi xong, say mê một chút, sau đó người vội vàng cất Linh thủy vào chỗ kín của

mình.

Linh thủy biến mất.

Còn đám nữ quỷ phía sau đều ngây người.

Hóa ra, thật sự có định lý Pythagoras!

“Nhìn gì mà nhìn, bổn Thiên sư bây giờ sẽ giúp các ngươi loại bỏ tà khí.” Nhất Mi đạo nhân nói, sau đó phất tay, một trận pháp Bát Quái xuất hiện.

Trong trận pháp Bát Quái, từng đồ án thần bí hiện ra.

“Thần Quỷ Thất Quyết, Thập Đại Diêm Vương nghe lệnh, tẩy rửa tà niệm, Thái Ất Thiên Tôn giúp ta.” Chỉ thấy Nhất Mi đạo nhân hai tay không ngừng bấm quyết.

Giữa tiếng kinh hô của đám nữ quỷ, thân thể chúng bắt đầu tiêu tán.

“Thiên sư người lừa chúng tôi!” Sau một tiếng kêu, những nữ quỷ đó biến mất giữa trời đất.

“Cái đó, sư phụ, cái gì lừa tôi?” Trương Thiên trong mắt mang theo nụ cười.

“Không có gì, vi sư quang minh chính đại, không sợ quỷ gõ cửa.” Nhất Mi đạo nhân phất tay nói, sau đó người chỉ chỉ vào cái bàn của mình.

Ý bảo Trương Thiên ngồi xuống.

Sau đó hai người ngồi trên ghế đá.

Nhất Mi đạo nhân đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Ngoan đồ à, con về được là tốt rồi, vi sư sau khi con đi cũng liên tục bói vài quẻ, xác định con có thể phùng hung hóa cát xong, cũng thở

phào nhẹ nhõm.” Nhất Mi đạo nhân cảm khái nói.

Trương Thiên nghiêm túc gật đầu, trong mắt cũng có chút quan tâm.

“Đúng rồi sư phụ, tôi đây lại kiếm được vài viên Quỷ đan, người cầm lấy.” Trương Thiên nói rồi đưa Quỷ đan ra.

Nhất Mi đạo nhân không vội vàng nhận lấy, mà là nhìn Trương Thiên.

“Tiểu Thiên, con có tấm lòng này là được rồi, vi sư vẫn quan tâm đến lời nguyền của con hơn.” Nhất Mi đạo nhân vẻ mặt quan tâm nhìn Trương Thiên.

Từ khi Trương Thiên bước vào, người đã cảm nhận được một luồng khí tức tử vong rất mạnh.

Loại khí tức đó ngay cả người cũng phải run rẩy.

Có thể thấy, Trương Thiên chuyến này đã nhiễm phải thứ gì đó.

“Sư phụ yên tâm đi, tôi tự có cách.

Người cứ nhận cái này trước đi, lần này tôi trở về, định khiêu chiến với những thế lực gia tộc kia.” Trương Thiên mở miệng nói.

Giọng điệu nghiêm túc.

Thấy Trương Thiên nói đến đây, Nhất Mi đạo nhân cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp mở miệng.

“Tiểu Thiên, sau khi con đi, vi sư liền bắt đầu kinh doanh đạo quán của chúng ta, theo danh tiếng của vi sư ngày càng vang dội, ngược lại có một số người thường xuyên đến dò xét vi sư.” “Chắc chắn là người của những đại gia tộc mà con nói, tuy đệ tử Mao Sơn chúng ta từ trước đến nay không gây chuyện, nhưng chúng ta cũng không sợ chuyện, vi sư ủng hộ con.” Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên khẽ

gật đầu.

“Sư phụ, tôi bây giờ đã là Đại tông sư rồi, hiện tại chỉ cần tu luyện Kiếm quyết của tôi xong, là có thể khiêu chiến với những gia tộc kia.” Trương Thiên nói, Nhất Mi gật đầu.

“Cái này không vội, lúc nào cũng được, theo vi sư thấy, thực lực của chúng ta và bọn họ sớm đã không cùng đẳng cấp rồi, đối với chúng ta mà nói, không phải là bọn họ có muốn hay không, mà là chúng ta có tâm trạng hay không thôi.” “Hiện tại quan trọng là, mau kể cho vi sư nghe tình hình cụ thể chuyến đi của con.” Nhất Mi đạo nhân lập tức hứng thú.

Trương Thiên đổ đầy mồ hôi hột, mặt đầy vạch đen.

Tên này, có lúc giả vờ thành sư phụ nghiêm khắc, giờ thì hay rồi, trực tiếp lại là bộ dạng sư phụ tò mò.

Trương Thiên cũng không nói nhiều, trực tiếp kể cho Nhất Mi đạo nhân nghe chuyện về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Và lúc này, trong thành Bắc Ly...

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang đi trên đường phố Bắc Ly.

Xung quanh tiếng ồn ào không ngớt.

Bán kẹo hồ lô, bán kẹo đường, thậm chí còn bán cả chong chóng, những tiểu thương đó dùng đôi tay cần cù của mình để nuôi sống gia đình vừa đủ no ấm.

Và trên con phố phồn hoa này, hai bóng người lại dừng lại trước xe kẹo hồ lô.

“Ông chủ cho hai cái.” Hồ Bát Nhất nói, mua hai cái kẹo hồ lô lớn.

Hai người vừa ăn vừa đi.

“Ừm?

Cậu muốn đi Mỹ sao?" Hồ Bát Nhất cắn một miếng kẹo hồ lô xong, hơi kinh ngạc nói.

Trong mắt cũng đầy nghi hoặc.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

"Ừm, đã muốn phát triển tập đoàn, vậy tôi cũng phải về chuẩn bị một chút, yên tâm đi, tốc độ của tôi rất nhanh, hơn nữa chúng ta sẽ không xa nhau quá lâu." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, cũng không nói nhiều.

Cô không giỏi biểu đạt, đối với chuyện này cô cũng không biết phải nói thế nào.

Dù sao mới bắt đầu đã phải chia xa rồi.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Không sao, tập đoàn của chúng ta quan trọng, không sao đâu, tôi và lão đại bọn họ cũng có thể đào mấy ngôi mộ đó." Tuyết Lỵ Dương "ừm" một tiếng, hai người tùy ý đi bộ.

Đột nhiên một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mặt hai người.

"M* nó, Đại Kim Nha!" "M* nó, đồng chí Hồ!" Lúc này, Đại Kim Nha cũng nhìn thấy Hồ Bát Nhất, gã lộ ra răng vàng, mặt cười toe toét chạy tới.

"Đồng chí Hồ, lâu quá không gặp, lần này xa cách chắc cũng mấy tháng rồi nhỉ, ôi, đây là, bạn gái của cậu sao?" Đại Kim Nha nhiệt tình chào hỏi.

Cái mặt gã cười tươi như hoa cúc.

Đại Kim Nha người này, đối nhân xử thế khá tốt, đặc biệt là nói chuyện, theo gã thấy, nói chuyện cũng là một môn nghệ thuật.

“Ừm, Tuyết Lỵ Dương, đây là Kim gia, chúng tôi gọi gã là Đại Kim Nha.” Hồ Bát Nhất gật đầu, tiện thể giới thiệu hai người.

“Đồng chí Hồ, mấy tháng không gặp, chúng ta đây có phải là đi...” Đại Kim Nha nói nhỏ, gã cúi đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Ý tứ không cần nói cũng rõ.

“Đúng, nhưng mộ không phải đại mộ gì, thứ lấy được không nhiều, đợi vài ngày nữa tôi sẽ dẫn Bàn Tử đến tìm cậu.” Hồ Bát Nhất nhẹ giọng nói.

Đại Kim Nha lập tức vỗ tay.

“Chát!

Tốt, cứ đợi cậu đấy, cậu không biết đâu, gần đây ấy à, thành Bắc Ly chúng ta có mấy tên Phú Sĩ nhỏ đến, tôi đã chặt chém chúng một trận ra trò, cậu cứ kiếm cho tôi mấy món rác rưởi, mấy món có lời nguyền gì đó, tôi sẽ gửi đi.” “Đến lúc đó chúng ta chia bốn sáu.” Đại Kim Nha xoa tay, mặt đầy nụ cười.

“Cậu nói gì?

Thời buổi này, mấy tên Phú Sĩ đó còn chưa đi sao?” Vừa nghe trong thành Bắc Ly vẫn còn Phú Sĩ, Hồ Bát Nhất liền sốt ruột, hận không thể trực tiếp dùng súng bắn chết chúng.

“Ai, đồng chí Hồ đừng nóng vội, người ta là thương nhân, thương nhân đến đầu tư, cậu xem Hạ Quốc chúng ta hiện tại, chẳng phải đang thiếu đầu tư sao.” “Hơn nữa, cậu bây giờ có tức giận cũng vô dụng, chi bằng chặt chém chúng một trận.” Đại Kim Nha nói, rõ ràng, đây mới là đầu óc của một thương nhân.

Tuyết Lỵ Dương cũng kéo Hồ Bát Nhất một cái.

Cười nhìn Đại Kim Nha.

“Cái này chúng tôi có thể chấp nhận, bất quá, bốn sáu thì hơi cao rồi, ba bảy, hơn nữa, những người Phú Sĩ đó đến đây, chắc chắn có mục đích khác.” “Kim gia, cậu có biết còn mục đích nào khác không?” Quả không hổ là Tuyết Lỵ Dương, một câu nói có thể suy ra ba điều.

Khi cô nói xong Đại Kim Nha nuốt nước bọt.

Ba bảy thực ra cũng rất nhiều rồi, Đại Kim Nha nói bốn sáu vốn dĩ là chặt chém người ta.

“Vị nữ hiệp này thật phong độ, Kim gia bội phục, coi như kết bạn đi, ba bảy thì ba bảy.” “Còn về việc bọn họ đến, nghe nói là vì vị Thần Hoàng nào đó đã qua đời, đến mua đồ tùy táng.” “Theo tôi thấy ấy à, chắc chắn là để lừa gạt người ta, thu gom văn vật Hạ Quốc của chúng ta.” Đại Kim Nha vẻ mặt khinh thường mở miệng.

Trong giọng nói còn có rất nhiều địch ý.

Dù sao một người có lương tri, sao có thể để người khác đến nhà mình lấy đồ của mình chứ.

Chương 351

"Thần Hoàng?

Kim gia, cậu nói có phải là người đã phát động chiến tranh không?" Hồ Bát Nhất nhỏ giọng hỏi.

Chỉ thấy Đại Kim Nha gật đầu.

"Ừm, nghe nói đã chết rồi, hơn nữa đã mai táng, không biết chôn ở đâu, bất quá nghe nói, những thứ cướp đoạt gần đây, đều chôn hết rồi." "Vị Thần Hoàng đó lúc sống cực kỳ thích văn vật Hạ Quốc chúng ta, dù sao Hạ Quốc chúng ta chính là tổ tông của bọn họ, cháu thích đồ của ông là bình thường, nhưng cướp thì là sai rồi." "Bọn họ đã chôn tất cả những thứ cướp được làm đồ tùy táng, vị trí cụ thể chúng ta không biết, bất quá, nghe nói bọn họ đã mời được Âm Dương sư truyền thuyết, có bày trận gì đó." Đại Kim Nha nói rồi hít một hơi.

"Cái thứ Âm Dương sư quỷ quái gì đó, vớ vẩn, còn nói gì mà chôn ở vị trí tiên gia, xì." Đại Kim Nha hung hăng nhổ một bãi nước bọt.

Hận không thể một cước đá chết cái tên Thần Hoàng đó.

"Chôn khi nào, có lâu không." Hồ Bát Nhất hỏi.

"Một tháng trước." Đại Kim Nha nghĩ nghĩ.

"Vậy à, đa tạ, ngày kia tôi sẽ đến tìm cậu, đến lúc đó chúng ta cùng đi xem mấy người Phú Sĩ đó." Hồ Bát Nhất nói, Đại Kim Nha càng cười.

"Nhất ngôn vi định, vậy đồng chí Hồ, tôi còn có việc, đi trước đây, hai người chơi vui vẻ nhé." Nói xong, Đại Kim Nha nhanh chóng rời đi.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng không còn ý định dạo phố nữa, anh nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

"Không cần nói, về thôi." Tuyết Lỵ Dương trực tiếp mở miệng, rất thông minh.

Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó hai người đi về phía tứ hợp viện.

Lúc này, Ngô gia.

"Thiên Chân, nghe nói Trương gia đã về, chúng ta có nên đi xem không?" Bàn Tử ở một bên hỏi.

"Cậu đã thay quần áo xong rồi, cậu nói xem?

Đi thôi, chúng ta đi xem Tiểu Trương gia sống thế nào rồi." Ngô Tà cười nói.

Vẫn là Ngô Tà tràn đầy sức sống đó.

Lúc này, Hoắc gia, một giọng nói già nua truyền đến.

"Vâng, bà nội, anh ấy đã về, nghe nói, vì anh ấy, rất nhiều đại gia tộc lại bắt đầu rục rịch." Hoắc Tú Tú mở miệng nói.

"Hừ, nếu không phải vị Thiên sư kia thực lực đã khuấy đảo thành Bắc Ly, chúng ta sao có thể biết một thế lực đang phát triển ngay dưới mí mắt mình chứ!" Hoắc Tiên Cô mở miệng, trong giọng nói mang theo chút nghiêm túc.

"Vậy bà nội, chúng ta bây giờ?" "Đừng vội, xem người khác làm thế nào đã, nhớ lời bà nội, chúng ta vĩnh viễn không làm chim đầu đàn." Nói xong, Hoắc Tú Tú cũng không nói thêm một lời nào.

Kể từ khi Nhất Mi đạo nhân thể hiện thực lực, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Dù sao, ai lại muốn thấy một người trưởng thành ngay dưới mí mắt mình.

Nhưng vì chưa nắm rõ thực lực của Nhất Mi đạo trưởng, nên những người đó cũng không dám đột nhiên ra tay.

Lần này Trương Thiên trở về chắc chắn sẽ khơi dậy một cuộc tranh giành giữa các thế lực.

Kẻ mạnh làm vua, vốn dĩ là quy tắc của thế giới này.

"Đi thôi Bàn Tử, xuất phát." Ngô Tà phất tay nói, Bàn Tử càng bám sát theo sau.

Lúc này, Trương Thiên cũng đã kể lại chuyện Tinh Tuyệt Cổ Thành một lượt.

"Ngoan đồ, không gian Hư Huyễn của con có thể cho vi sư xem được không?

Cái thứ này chắc là Tú Nội Càn Khôn của đạo giáo chúng ta, hoặc chính là Tiểu thế giới." "Đây thật là một bảo vật." Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên gật đầu, sau đó lấy Ngọc bội hình mắt trên cổ ra.

"Đây chính là Hư Huyễn Không Gian sao?" Nhất Mi đạo nhân nhìn trái nhìn phải, trong hai mắt đều là sự tò mò.

"Ngoan đồ, lần này con thật sự kiếm lớn rồi, cái thứ này, ngay cả tổ sư gia cũng không có, cái thứ này, ít nhất phải truy nguyên đến Thái Ất, Thượng Thanh, Tam Thanh các tổ sư gia đạo giáo bên kia rồi." Nhất Mi đạo nhân nói, hai mắt đều phát sáng.

Trương Thiên mặt đầy kinh ngạc, chà, tiền bối đạo giáo của chúng ta thật nhiều, nào là Tam Thanh đạo nhân, còn có Thái Ất đạo nhân, cái này Trương Thiên biết.

Bất quá những người đó đều là thần thoại trong thần thoại, chắc là sớm đã không còn rồi.

"Đúng rồi sư phụ, tôi luôn cảm thấy, cái Hư Huyễn Không Gian

này của tôi, hơi kỳ lạ.” Trương Thiên đột nhiên mở miệng.

“Sao vậy?

Kể cho vi sư nghe xem.” Nhất Mi đạo nhân nhìn Ngọc bội, vẻ mặt tò mò.

“Tôi luôn cảm thấy, tôi giao tiếp với Ngọc Nhãn giống như một đứa trẻ xa lạ, chính là cái cảm giác nhận nuôi con cái ấy, một nửa quen thuộc, một nửa xa lạ.” “Rất kỳ lạ, tôi đã tích huyết nhận chủ rồi mà.” Trương Thiên nhíu mày.

Đây cũng là vấn đề hắn vẫn luôn muốn hỏi.

Hơn nữa vấn đề này cũng chỉ có Nhất Mi đạo nhân mới có thể trả lời.

“Trong tình huống này, hoặc là Ngọc Nhãn chưa hoàn toàn luyện hóa, hoặc là chủ nhân cũ chưa chết, con chỉ là cướp pháp khí của người ta, nhận một nửa làm chủ thôi!” Nhất Mi đạo nhân nói.

Trương Thiên như bị sét đánh, cả người cứng đờ.

“Chủ nhân cũ chưa chết?

Sao có thể!” “Tinh Tuyệt Nữ Vương đã rơi vào Quỷ Nhãn rồi mà!” Trương Thiên mặt đầy kinh ngạc, nếu theo lời Nhất Mi đạo nhân nói, hoặc là chưa hoàn toàn luyện hóa, hoặc là chưa hoàn toàn nhận chủ.

Trương Thiên càng thiên về khả năng thứ hai.

Dù sao, luyện hóa rất đơn giản, lấy tinh huyết, luyện chế kỳ khí, Trương Thiên dù có ngu đến mấy cũng không thể nào ngay cả một viên Ngọc bội cũng không luyện hóa thành công.

“Không hay rồi!

Sư phụ mau theo tôi, chúng ta vào Hư Huyễn Không Gian, có đồ

bẩn!" Trương Thiên sắc mặt biến đổi, lập tức đứng dậy.

Cái tên khốn kiếp lão Lục này, gài bẫy người ta còn gài đến tận chỗ mình nữa.

Mượn tài nguyên của mình, để khôi phục thương thế của mình sao?

Trương Thiên ban đầu nghi ngờ là Xà Thần, sau đó là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cũng chỉ có hai tên này mới có thể khống chế Hư Huyễn Không Gian.

"Được." Nhất Mi đạo nhân khẽ gật đầu, lập tức vẻ mặt nghiêm túc.

Trương Thiên tay nắm Ngọc Nhãn, Ngọc Nhãn coi như bán nhận chủ, nên, cũng chỉ có Trương Thiên mới có thể sử dụng nó.

Chỉ thấy Trương Thiên phất tay, bóng dáng hắn và Nhất Mi đạo nhân đã biến mất tại chỗ.

Chỉ thấy, trước một hồ nước, Nhất Mi đạo nhân nuốt nước bọt.

"Tổ... tổ sư gia ơi, cái này, cái này là thật sao?

Nhiều, nhiều Linh thủy quá!" "Tổ sư gia ở trên, xin tha lỗi cho tiểu đồ vô tri, đây chính là Linh thủy đúng không." Khi Nhất Mi đạo nhân nhìn thấy hồ Linh thủy rộng hàng trăm mét trước mắt, giọng điệu người cũng run rẩy.

Cái này đơn giản là còn khiến người ta phấn khích hơn cả nhìn thấy Quỷ đan.

Một hồ Linh thủy lớn như vậy, e rằng dù có ném một con heo vào, thì e rằng nó cũng có thể tu luyện thành tinh được không?

Đột nhiên, Nhất Mi đạo nhân nghĩ đến bình Linh thủy nhỏ xíu mà

Trương Thiên đã đưa cho mình, mình vậy mà còn lộ ra ánh mắt khao khát.

Mất mặt, mất mặt lớn rồi!

Lúc này, mặt Nhất Mi đạo nhân khó chịu như ăn phải khổ qua, tầm nhìn của mình hình như quá nhỏ bé rồi.

"Sư phụ, tôi đối với đạo thuật vẫn chưa tinh thông bằng người, người giúp tôi xem xem, chỗ nào không đúng." Trương Thiên nói, ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào Côn Luân Thần Mộc ở gần đó.

Thứ này, luôn có cảm giác âm u rợn người.

"Để vi sư xem..." "M* nó, Thái Ất tổ sư gia ở trên, đây là Côn Luân Thần Mộc sao?

Côn Luân Thần Mộc trong truyền thuyết." Giây tiếp theo, Nhất Mi đạo nhân lại lần nữa kinh hô một tiếng.

Người ngớ người.

Côn Luân Thần Mộc, đó là thần mộc tọa lạc trên núi Côn Luân, ngay cả Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết cũng không có bao nhiêu gốc.

Mà trước mắt, Trương Thiên vậy mà lại kiếm được một cây lớn như vậy, thậm chí còn làm thành quan tài.

Thứ này, nếu mình nằm lên đó, chẳng phải sẽ sướng tê người sao?

Nhất Mi đạo nhân càng nghĩ càng kích động, thứ này đơn giản là pháp bảo tốt nhất cho quỷ tu.

"Không đúng, Tiểu Thiên, cái quan tài này của con có gì đó không ổn, con đã dọn dẹp thi hài bên trong chưa." "Hơn nữa, Côn Luân Thần Mộc, đó là thần mộc hấp thu tinh khí trời đất sinh trưởng vạn năm

mới thành, khí tức xung quanh phải là thanh linh và thánh khiết, không thể nào như vậy." "Âm khí trùng trùng." Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên nuốt nước bọt.

"Chúng tôi trước đó đã gặp Xà Thần, sau khi nữ vương nhảy xuống Quỷ Nhãn, Bàn Tử đã mang quan tài đi rồi, còn về thi hài bên trong, chúng tôi không xem kỹ." "Thi hài đáng lẽ phải nhảy xuống Quỷ Nhãn mới đúng." Trương Thiên nói, đột nhiên hắn có một suy nghĩ táo bạo.

Mình sẽ không mang thi thể nữ vương của người ta về đây chứ.

Mình đâu có sở thích luyến thi đâu chứ.

Hơn nữa, lúc đó mình lật đồ trong quan tài cũng không thấy thi hài, lẽ nào là ảo giác?

Trương Thiên nghĩ đến từ lúc bắt đầu đến sau này, hắn xác định mình tuyệt đối chưa từng nhìn vào mắt nữ vương.

Chương 352

"Chúng ta qua đó xem đi, trước đó tôi dám khẳng định trong quan tài tuyệt đối không có thi thể." Trương Thiên nói, nhưng nhìn cái quan tài đang phát ra khí tức quỷ dị trước mắt, trong lòng hắn lại không còn tự tin nữa.

"Tiểu Thiên à, vi sư biết con là vì vi sư tốt, biết vi sư cô đơn tịch mịch lâu như vậy rồi, tìm bạn lữ cho vi sư, vi sư đều hiểu mà~" Nhất Mi đạo nhân dường như nghĩ đến điều gì đó, mặt đầy nụ cười, lập tức người nhanh chóng bước tới.

Trương Thiên cũng đi theo đến chỗ quan tài.

Ánh mắt nhìn vào trong quan tài.

Trương Thiên ngớ người.

Hắn càng không khỏi lùi lại một bước.

Chỉ thấy bên trong quan tài, có một thi thể đang nằm sống sờ sờ.

Thi thể mặc trường bào màu đen đỏ, móng tay rất dài.

Đôi môi đỏ mọng trong quan tài cực kỳ diễm lệ, thêm vào đôi mắt nhắm nghiền, càng khiến người ta thêm phần liên tưởng.

"Mẹ, mẹ kiếp..." Trương Thiên nuốt nước bọt, hắn bây giờ chỉ muốn rời khỏi đây thôi, mình vậy mà đã mang nữ vương từ cổ thành ra, điên rồi sao.

"Ngoan đồ, nhìn kỹ xem, đây là đạo cô xinh đẹp, đâu phải mẹ con, đừng có gọi bậy." "Đạo cô xinh đẹp à, cô thích dáng vẻ đẹp trai của ta, hay thích dáng vẻ lạnh lùng của bổn Thiên sư hơn." Nhất Mi đạo nhân thì hoàn toàn không biết sự lợi hại của Tinh Tuyệt Nữ Vương, vẫn nhìn chằm chằm vào kẻ trong quan tài, trên mặt lộ ra một nụ cười

nhạt.

“Sư phụ, mắt của cô ta sẽ khiến người ta hóa đá, hơn nữa còn có thể khiến người ta sinh ảo giác, tôi đoán, chúng ta trước đây đều đã trúng kế của cô ta rồi!” Trương Thiên lập tức bình tĩnh lại.

Giọng nói thêm chút lạnh lùng.

Hắn suy nghĩ kỹ lại, quả nhiên đã hiểu ra.

“Gì cơ!

Biến thành đá?

Đạo cô này vẫn là lòng dạ sắt đá, thôi được rồi, vẫn là để lại cho ngoan đồ đi.” Nhất Mi đạo nhân vừa nghe có vẻ nguy hiểm, lập tức không làm nữa.

Trực tiếp đi lùi về.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy đẹp, nhưng lại là một con rắn độc đòi mạng a.

“Trước đây, tôi đã cảm thấy có gì đó không đúng, hóa ra vấn đề là ở chỗ này.” “Sư phụ, nếu người sau khi chết, có người cúng bái, thậm chí thi thể thiên niên bất hủ, nhưng lại bị một quái vật giam cầm ở một nơi, người có đồng ý không.” Trương Thiên đột nhiên hỏi.

Nhất Mi đạo nhân quả quyết lắc đầu.

“Nói đùa gì vậy, vi sư đó là, đệ tử thiên tài số một Mao Sơn, sao có thể bị quái vật giam cầm chứ, nói đùa à.” Nhất Mi đạo nhân kiêu ngạo ngẩng đầu.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen, quả nhiên không thể nói chuyện kiểu này với người.

“Tôi nghi ngờ chúng ta tiến vào cổ thành, cho đến khi đánh bại Xà Thần, đều là cái bẫy cô ta giăng ra!” Trương Thiên hít một hơi.

“Ngoan đồ, cái này sao có thể, cái bẫy trải dài ngàn năm?

Ai có thể lợi hại đến mức đó.” Nhất Mi đạo nhân có chút không tin.

Dù sao, lời tiên tri ngàn năm trước, ngay cả tổ sư gia cũng không thể nào tính ra được.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lẽ nào có thể tính toán tinh tế đến vậy sao?

Điều này bản thân đã là không thể.

“Tôi nghi ngờ, cô ta đã phát hiện ra những nhà Tiên Tri đó.” Trương Thiên nhìn quan tài khẽ mở miệng.

“Ngoan đồ, là Tộc Tiên Tri mà con đã nói trước đó sao?” “Ừm, sư phụ người nghĩ xem, Tinh Tuyệt Nữ Vương lợi hại như vậy, Tộc Tiên Tri còn dám xây một ngôi mộ phụ trong mộ thất của cô ta, cái này sao có thể.” “Vì vậy, tôi nghi ngờ, cô ta đã xem lời tiên tri, nên đã dự liệu được mấy người đánh bại Xà Thần, hơn nữa, tôi còn phát hiện, khi tôi và nữ vương đánh nhau, quyền trượng của cô ta hình như rất ít lần tấn công.” “Chỉ là thả ra vài con quái nhỏ để quấy nhiễu thôi.” Trương Thiên càng nói càng hăng, hắn dần dần phát hiện, mình vậy mà đã trở thành một quân cờ của nữ vương.

Cái này được sao?

“Tiểu Thiên, ý con là, cô ta vì muốn thoát khỏi Xà Thần, nên mới nghĩ cách lợi dụng các con, để ra khỏi cổ mộ đó.” “Nhưng mà, con trước đó còn nói, sở dĩ cô ta có năng lực là vì sức mạnh của Xà Thần mà.” Nhất Mi đạo nhân mở miệng hỏi.

“Sư phụ, có khả năng nào không, sức mạnh của Xà Thần cô ta đã hoàn toàn nắm giữ rồi, mà cô ta lại không thoát khỏi sự khống chế của Xà Thần, nói không chừng trên người cô ta cũng có lời nguyền.” Trương Thiên mở miệng, Nhất Mi đạo nhân ánh mắt nhìn quan tài.

Thứ này, không thể giữ lại được!

Sớm muộn gì cũng là tai họa.

“Hay là cởi quần áo cô ta ra xem thử?

Theo ta thấy, cô ta nhất thời nửa khắc chắc không tỉnh lại được đâu, hình như bản thể của cô ta bị trọng thương, hơn nữa còn rất nghiêm trọng.” “Ngoan đồ, cho dù con bây giờ có làm gì đó, cũng không sao đâu đấy.” Nhất Mi đạo nhân nheo mắt, vẻ mặt cười gian.

Trương Thiên không nói nên lời lườm người một cái.

Mình đâu phải chiến sĩ mãnh quỷ, hơn nữa còn không phải nửa thân dưới là người đầu trâu, còn có thể làm gì chứ.

“Bản thể của cô ta, chắc là sau khi Xà Thần chết, nên đã bị trọng thương, cô ta và Xà Thần đã hợp thể một thời gian, chắc là kết hợp linh hồn.” Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói.

Trương Thiên luôn cảm thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương dường như đang cố ý trốn thoát khỏi Tinh Tuyệt Thành, nhưng Trương Thiên lại không dám khẳng định.

“Tiểu Thiên, bây giờ là thời cơ tốt nhất, lại đây, dùng đào mộc kiếm của vi sư, chắc có thể chém giết thứ này.” Nhất Mi đạo nhân nói, ánh mắt mang theo chút nghiêm túc.

Dù sao, ai lại muốn thấy bên cạnh người thân của mình có đặt một quả bom hẹn giờ.

Hơn nữa còn là loại có thể nổ bất cứ lúc nào.

Trương Thiên gật đầu, hắn lấy ra đào mộc kiếm.

Trương Thiên đâu phải thánh nhân, cũng không phải loại người thấy sắc mà nổi dục vọng.

Trước sự an nguy của bản thân, và lợi ích của chính mình, hắn

vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

“Tiểu Thiên, này.” Nhất Mi đạo nhân đưa đào mộc kiếm ra.

Trương Thiên xua tay, hắn lấy ra đào mộc kiếm của mình, đã là chuyện do mình gây ra, tự nhiên phải do mình giải quyết.

Trương Thiên cầm mộc kiếm, bước nhỏ đi tới.

Nhưng, khi Trương Thiên lộ ra địch ý, chỉ thấy ngực Trương Thiên bắt đầu đau.

Đồng thời, cảm giác vô lực toàn thân cũng theo đó mà đến.

Cảm giác nguy cơ sinh tử đó, khiến trong lòng Trương Thiên sinh ra một chút sợ hãi.

“Đây là, cái chết sao?” Trương Thiên trong lòng kinh hãi, cơn đau dữ dội ở ngực không ngừng nhắc nhở hắn, chỉ cần hắn dám ra tay, hắn nói không chừng sẽ mất mạng.

“Ngoan đồ, con trúng lời nguyền, vậy mà lại là song trùng.” “Thật đúng là kỳ tích của đạo học, lời nguyền song trùng, vậy mà không chết, còn sống nhăn răng.” Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, có chút kinh ngạc.

Trương Thiên lúc này khẽ nhíu mày.

Xem ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương sớm đã tính toán mình sẽ đề phòng trước, giết cô ta, nên, trước khi chết lại đặt thêm một tầng lời nguyền lên người mình.

“Sư phụ, người thử xem.” Trương Thiên mở miệng.

Nhất Mi đạo nhân, nghe vậy, người cũng không do dự, trực tiếp cầm đào mộc kiếm lao tới.

Nhưng khi đến gần quan tài, ngực Trương Thiên lại một trận đau nhức.

Đồng thời, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, thậm chí Tuyết Lỵ Dương bên ngoài cũng đều tương tự.

Trương Thiên nuốt nước bọt, hắn hận không thể bây giờ mắng chết Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sở dĩ tên này yếu ớt như vậy, Trương Thiên còn phải nghĩ có phải là do nó đã đặt lời nguyền lên bọn họ mà ra không.

Nhất Mi đạo nhân thấy vậy kịp thời thu tay.

"Ngoan đồ, xem ra, lời nguyền này hẳn là do đốt Thần Hồn mà ra, sở dĩ khí tức của cô ta rất yếu, một mặt là do lời nguyền này, mặt khác, hẳn là vì Xà Thần." Nhất Mi đạo nhân quả không hổ là thiên tài số một Mao Sơn, lập tức đã nhìn ra điều không ổn.

Trương Thiên trầm mặc, hắn cởi áo trên của mình ra.

Quả nhiên, ở vị trí ngực, một vết tích Quỷ Nhãn ẩn hiện, có lẽ là do phát tác nên mới hiện ra.

Trước đó căn bản không hề cảm nhận được.

"Bà nội, hành vi lão Lục." Trương Thiên thầm mắng vô sỉ trong lòng.

Hắn ánh mắt nhìn về phía Nhất Mi đạo nhân.

"Sư phụ, loại lời nguyền này, người đã từng thấy chưa?

Hoặc nói, có thủ đoạn nào có thể giải được không?" Trương Thiên hỏi.

Nữ vương này tâm tư quá cẩn mật, ngay cả trước khi mình rời đi còn gài mình một vố.

Nếu không phải mình cẩn thận phát hiện ra điều không ổn, nói không chừng, thật sự sẽ không phát hiện cô ta vậy mà đang chú ý mình ngay bên cạnh.

“Cái này, không dễ giải đâu, dù sao cũng là dùng thứ không thể đảo ngược mà bố trí, nếu muốn giải, Tiểu Thiên, hoặc là thực lực con phải mạnh hơn cô ta.” “Hoặc là để cô ta tự giải” Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương một cái.

Tên này tu vi, là người mạnh nhất mà Trương Thiên từng biết rồi.

Mình là Đại tông sư, muốn đuổi kịp cô ta, còn cần hai đại cảnh giới nữa.

Xem ra trong thời gian ngắn là không thể rồi.

“Tên này, tính toán chuẩn rằng tôi không thể thăng cấp tu vi trong thời gian ngắn, nên mới ngang nhiên xuất hiện ở đây, hấp thu Linh tuyền thủy của tôi, sống dựa vào Côn Luân Thần Mộc này, còn làm tôi khó chịu nữa!” Trương Thiên nghiến răng, hắn thật sự không có cách nào với nữ vương, nếu có thể ra tay, Trương Thiên đã ra tay từ lâu rồi.

Chương 353

“Tiểu Thiên, con lộ ra ác niệm, cô ta sẽ phòng bị, nếu con lộ ra thiện niệm thì sao?” “Hay là vi sư làm mai cho con một mối đi.” Nhất Mi đạo nhân nói, Trương Thiên kéo cánh tay người.

“Đi thôi, tôi muốn một mình.” “Cái gì, ngoan đồ?

Con có bạn gái tên Tĩnh Tĩnh từ khi nào thế?” Nhất Mi đạo nhân cố ý kinh ngạc.

Người muốn Trương Thiên bớt áp lực trong lòng.

Trương Thiên lườm người một cái, hai người liền ra khỏi Hư Huyễn Không Gian.

Có quả bom hẹn giờ lớn này, Trương Thiên cũng không biết, là tốt hay xấu.

Bất quá điều duy nhất hắn biết là, nữ vương tạm thời sẽ không tỉnh lại.

Hơn nữa, cho dù có tỉnh lại, thực lực đội của Trương Thiên cũng đủ để trấn áp cô ta, quan trọng nhất vẫn là lời nguyền này.

Hiện tại trên người hắn có hai lời nguyền, một là lời nguyền mắt rắn của Xà Thần.

Lời nguyền này muốn phá giải cũng đơn giản, đi Côn Luân Thần Cung, ném viên ngọc mắt Quỷ Mẫu, cùng Phượng Hoàng Đan vào là giải trừ được.

Nhưng, thứ đang ở trên người mình hiện tại, rất rõ ràng là không thể dễ dàng giải trừ như vậy.

“Thôi bỏ đi, đợi sau này tính vậy.” “Côn Luân, Côn Luân, rốt cuộc

ngươi ẩn giấu bí mật gì, Tây Vương Mẫu, Quỷ Mẫu, Côn Luân Thần Cung, Vân Thiên Cung, còn có Cổng Cực Hạn." Trương Thiên trong lòng cảm thán.

Hắn không khỏi hít một hơi, những màn sương mù trùng điệp này, khi nào hắn mới có thể vén mở ra được.

Hơn nữa, mình tu luyện là vì trường sinh, giờ thì hay rồi, lại rước lấy một cục diện chết sớm.

"Ngoan đồ, đang nghĩ gì vậy?

Tĩnh Tĩnh sao?" Nhất Mi đạo nhân nhìn Trương Thiên, mở miệng hỏi.

"Không có, tôi đang nghĩ về Khởi Linh." Trương Thiên lẩm bẩm mở miệng.

"Gì?

Thằng nghịch đồ này, con nghĩ về nhị đồ đệ của ta làm gì!" Nhất Mi đạo nhân nghe vậy suýt nữa nhảy dựng lên, cái này không được nghĩ bậy đâu nhé.

"Nghĩ gì đâu, tôi đang nghĩ, Khởi Linh có trúng lời nguyền không." Trương Thiên lườm người một cái, sau đó mở miệng.

Theo lời nguyền của Trương Khởi Linh mà xem, chắc không có lời nguyền nào lợi hại hơn Tây Vương Mẫu đâu nhỉ.

"Vi sư nghĩ, con tự mình đi xem chẳng phải sẽ biết sao, bất quá, vi sư cần thêm Linh thủy, càng nhiều càng tốt." Nhất Mi đạo nhân cười nói.

Trương Thiên xua tay.

"Sau này tính." Nói xong, Trương Thiên trực tiếp rời khỏi sân của Nhất Mi đạo nhân.

Ở lại cũng vô dụng, chi bằng đi xem những người khác.

Nếu Hồ Bát Nhất bọn họ cũng có, vậy thì gay go rồi.

Lúc này trong tứ hợp viện.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương vây thành một vòng.

Ba người đang thao thao bất tuyệt nói gì đó.

Trên mặt mỗi người đều có chút kích động.

“Lão Hồ thấy quỷ rồi, Bàn gia tôi đang tu luyện đây, có con nai con đang đâm loạn xạ vào ngực Bàn gia tôi.” Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất cũng trầm tư nói.

“Tôi cũng cảm thấy rồi, có chút đau, thân thể của chúng ta hình như có vấn đề rồi.” Hồ Bát Nhất nghiêm túc mở miệng.

Tuyết Lỵ Dương thì có chút tự trách mở miệng.

“Nếu không phải tôi không nói trước chuyện lời nguyền, nói không chừng mọi người đều sẽ không bị lời nguyền rồi.” Cô nói, trên mặt có chút buồn bã.

May mà Hồ Bát Nhất vỗ vai Tuyết Lỵ Dương, cô mới dễ chịu hơn một chút.

Lúc này cửa tứ hợp viện bị mở ra, chỉ thấy Trương Thiên chậm rãi bước vào, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trương Thiên, mọi người cũng đều đoán được, chắc là có liên quan đến việc tức ngực vừa rồi.

Nhất thời không khí trở nên có chút căng thẳng.

“Lão đại, anh cuối cùng cũng về rồi, vừa rồi tôi, lão Hồ, và cả cô Dương đều bị tức ngực, cái này là sao thế?

Kỳ lạ quá.” Bàn Tử thấy Trương Thiên đến bên cạnh bọn họ, trên

mặt càng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trong mắt mọi người cũng mang theo chút nghi hoặc, nhao nhao nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên cũng không vội, uống một ngụm Linh thủy rồi thản nhiên mở miệng.

“Là lời nguyền của nữ vương, nữ vương chưa chết.” Trương Thiên đột nhiên mở miệng, và mọi người đều trợn tròn mắt.

“M* kiếp, sao có thể, lão đại, thứ đó không phải đã rơi vào Hư Huyễn Không Gian rồi sao?

Sao còn chưa chết?” Bàn Tử vẻ mặt kích động, cuộc tranh giành này quả thực đã hành hạ mọi người đủ thê thảm rồi.

“Bàn Tử, cậu cũng nói rồi, là rơi vào Hư Huyễn Không Gian, mà Hư Huyễn Không Gian chính là Ngọc Nhãn, cho nên...” Trương Thiên nói, mọi người hít một hơi.

“Lão đại, ý của anh là, bây giờ nữ vương đang ở trong Hư Huyễn Không Gian của anh, và vừa rồi ngực chúng ta đau, là cô ta đang giở trò?” Hồ Bát Nhất lập tức nghĩ đến điều gì đó, trực tiếp mở miệng nói.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Ừm, đúng là ý đó.” “Xì, xì, Bàn gia tôi bây giờ sẽ đi bóp chết cái lão nương đó!” Bàn Tử nhổ nước bọt vào tay, vẻ mặt tức giận.

“Được rồi Bàn Tử, để lão đại nói xong đã.” Hồ Bát Nhất kéo Bàn Tử lại.

“Tôi trước đó đã nghĩ đến việc ra tay, nhưng tôi vừa đến gần, lời nguyền của chúng ta sẽ phát tác, nên, tạm thời không đối phó được cô ta.” “Hiện tại, tôi đang nghĩ, có thể phong ấn cô ta trước không.”

Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ rồi mở miệng.

"Chắc là được, theo ý của lão đại, hẳn là chúng ta đối với cô ta sản sinh uy hiếp thì lời nguyền sẽ phát tác." "Nhưng chúng ta phong tỏa không gian đó, hẳn là có thể." Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ rồi nói, Trương Thiên khẽ gật đầu.

Lập tức phất tay, mọi người lại lần nữa đến Hư Huyễn Không Gian của Trương Thiên.

Khi nhìn thấy bóng người quen thuộc trong quan tài, mọi người ngớ người.

"M* nó, Bàn gia tôi lúc đó lật đồ, cũng không thấy thứ này mà, m* nó, có ma rồi!" Bàn Tử trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Phải biết, Bàn Tử trước đó còn cúi gập người tìm kiếm, cũng không hề nhìn thấy thi thể nữ vương mà.

"Cái này hẳn là linh hồn thể, cô ta đang mượn Côn Luân Thần Mộc để nuôi dưỡng thân thể." "Lão đại, tên này đang lợi dụng chúng ta." Hồ Bát Nhất lập tức nghĩ đến điều gì đó, trực tiếp mở miệng nói.

Trương Thiên gật đầu.

"Lão Hồ và tôi nghĩ giống nhau, Tinh Tuyệt Nữ Vương e rằng còn có mục đích khác." "Bất quá, bây giờ phong tỏa cô ta trước đã." Trương Thiên nói, từng đại trận được hắn vẽ ra.

Khi vẽ trận, bố trí trận pháp, mọi người không hề cảm thấy tức ngực, rất rõ ràng, chỉ cần có người đối với cô ta lộ ra ác ý, lời nguyền mới phát tác.

Tương đương với việc trói Trương Thiên mấy người và cô ta lại với nhau, hơn nữa còn là loại cưỡng chế.

Rất nhanh, một Kỳ Lân Trận được Trương Thiên bố trí ra, chết

tiệt, Trương Thiên còn đặt vô số phù lục quanh quan tài.

Như vậy, nếu cô ta tỉnh lại hoặc có ý nghĩ gây hại cho mình, Trương Thiên sẽ có thể phản kích ngay lập tức.

"Đúng là, chó lớn đánh chó nhỏ, đánh đến tận nhà, Bàn gia tôi đang tu luyện đây, bị cắt ngang rồi." Bàn Tử vẻ mặt u uất nói.

Bản thân mình đang tu luyện rất tốt, ai ngờ một trận tức ngực, sau đó Bàn Tử đáng thương liền phát hiện, mình đã trúng lời nguyền.

"Trương đại ca, lời nguyền này có cách giải quyết không?" Tuyết Lỵ Dương ở một bên hỏi.

Gánh vác hai tổ chức, Tuyết Lỵ Dương đều cảm thấy hơi quá đáng rồi.

"Tạm thời không có." Trương Thiên mở miệng nói.

Hắn không muốn mọi người lo lắng, dù sao hai cách đó cách nào cũng không dễ giải quyết.

"Lão đại, dù sao bây giờ lời nguyền còn chưa có tác dụng, cũng không cần vội vàng như vậy." Bàn Tử thì lại lạc quan.

"Bàn Tử, tên này giác ngộ của cậu cũng cao đấy chứ." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất thì lại nghĩ đến điều gì đó.

"Đúng rồi lão đại, ba ngày sau, Đại Kim Nha sẽ đi tìm mấy người Phú Sĩ đó, nói là có manh mối, anh có muốn đi không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Trương Thiên nghĩ nghĩ.

"Được, đến lúc đó tính, mọi người ra ngoài trước đi, chúng ta trước tiên sắp xếp mọi việc đã, vừa về có hơi nhiều chuyện." Trương Thiên nói, phất tay một cái mọi người liền lại lần nữa ra khỏi Hư Huyễn Không Gian.

Bởi vì có khá nhiều việc, nên, Trương Thiên cũng không thể hoàn toàn đặt tâm tư vào Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Dù sao lần này trở về, Trương Thiên vốn dĩ đã tính toán sáp nhập các thế lực ở Bắc Ly, để phục vụ cho mình.

Thêm vào đó việc xây dựng ở hải ngoại nữa, một loạt những việc này, chuyện Tinh Tuyệt Nữ Vương ngược lại có thể gác sang một bên.

Trong sân, dưới gốc liễu.

Mọi người ngồi thành một vòng tròn.

Trong đó Tiểu Hồ Ly ôm Tiểu Miết cũng đến hóng chuyện.

Cũng may là Tuyết Lỵ Dương đã từng thấy những thứ khá đáng sợ, hiện tại nhìn thấy cô bé dễ thương ôm một con rùa ma lớn thì lại có thể chấp nhận được.

Chương 354

Bất quá vẻ ngoài đáng yêu của Tiểu Hồ Ly, ôm một con rùa ma trông lại có chút kỳ quái.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Bàn Tử, Tiểu Hồ Ly, đương nhiên còn có Tiểu Miết mấy người ngồi xong, Trương Thiên cũng liền mở miệng.

"Lần này, thực lực của chúng ta cũng đều có sự đề thăng rõ rệt, thêm vào đó còn có Vương Phi, cùng sư phụ, Tiểu Ca, thực lực của chúng ta đủ để chấn động toàn bộ thành Bắc Ly." "Và để văn vật Hạ Quốc của chúng ta không bị các đạo mộ tặc khác trộm đi, chúng ta nhất định phải xây dựng một thế lực lớn để hạn chế bọn chúng." Trương Thiên nói, mọi người cũng đều nghe rất kỹ.

Lúc này hiện trường. 【M* nó, nữ vương ngủ trong quan tài của Trương Thiên sao?

Đây đúng là cơ hội trời ban mà.】 【Nếu là tôi, đã sớm hóa thành người đầu trâu rồi.】 【Người phía trước, cậu không muốn em trai nữa sao, muốn nữ vương biến cậu thành đá à?】 【Vốn dĩ nữ vương của tôi đã chết, tôi còn rất đau lòng, bây giờ thì hay rồi, nữ vương sống lại rồi.】 【Không phải lại là một đoạn nghiệt duyên người quỷ nữa chứ?】 【Khoan đã, mọi người có phát hiện không, đội của Trương Thiên rất ít người bình thường, hoặc là quỷ, hoặc là yêu.】 Hiện trường trở nên ồn ào.

Và khi nhìn thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương ở trong quan tài, vô số người tại hiện trường càng trực tiếp kích động lên.

Rất nhanh, khi bọn họ lại nhìn thấy kế hoạch của Trương Thiên, vô số người lại hít một hơi khí lạnh. 【Hèn chi, mấy trăm năm trước

ở Bắc Ly nhiều gia tộc như vậy chỉ sau một đêm đã bị thanh trừng lớn, hóa ra là vì anh ấy.】【Nếu những gia tộc đó không bị thanh trừng, cậu nghĩ bây giờ tư bản có thể mở rộng đến mức nào.】【Thật vậy, thay vì đối mặt với vô số thế lực, thế lực đơn lẻ của Trương Thiên rõ ràng dễ kiểm soát hơn một chút.】 Vô số người tại hiện trường nói, nếu là trước đây, nói cho bọn họ biết Cửu Môn chiếm đoạt nhiều tài nguyên như vậy, bọn họ có lẽ sẽ mắng một trận té tát.

Nhưng hiện tại đa số đều khen ngợi.

"Trương môn chủ, hóa ra anh đã có kế hoạch từ sớm rồi." Ngô Tà ngồi trên ghế xét xử, có chút kinh ngạc.

"Ừm, có từ rất sớm rồi, dù sao, chỉ có kế hoạch thì mới không hỗn loạn." Trương Thiên khẽ gật đầu.

Sau đó cũng không giải thích nhiều, trực tiếp bắt đầu hồi ức.

Chỉ thấy, dưới gốc liễu, Hồ Bát Nhất lại lần nữa mở miệng.

"Lão đại, tôi thấy, chúng ta hoàn toàn có thể thuyết phục vài gia tộc trước, nếu bọn họ không đồng ý, vậy chúng ta trực tiếp áp dụng biện pháp khác." Đối mặt với ý kiến của Hồ Bát Nhất, Trương Thiên càng nhẹ nhàng gật đầu.

"Ý kiến này được, Bàn Tử cậu có suy nghĩ gì không?" "Thôi cậu cũng chẳng có ý kiến hay ho gì đâu, cứ thế giải tán cuộc họp, gần đây tôi sẽ đi đến mấy đại gia tộc kia xem sao, mọi người cứ cố gắng tu luyện." "Lão Hồ, bên Đại Kim Nha giao cho cậu rồi, cô Dương, cũng làm phiền cô rồi." Trương Thiên nói, mọi người đều gật đầu.

Chỉ có Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt u uất, tại sao ý kiến của mình lại bị bác bỏ.

"Bàn gia tôi còn định đề nghị trực tiếp dùng đao nhanh chém loạn

ma, sáp nhập các thế lực gia tộc cơ mà...” Bàn Tử lẩm bẩm.

Nghe Bàn Tử lẩm bẩm, mọi người ai nấy đều đen mặt.

Hồ Bát Nhất càng giơ ngón tay cái về phía Trương Thiên, quả thật không để hắn phát biểu ý kiến là quá đúng rồi.

“Ừm, Trương đại ca, mấy ngày nữa tôi sẽ trở về tranh cử một lần, đến lúc đó sẽ đi Phú Sĩ quốc đàm phán hợp tác, bên này giao cho anh vậy.” Tuyết Lỵ Dương nói, Trương Thiên khẽ gật đầu.

Phú Sĩ quốc là nhất định phải đi, Trương Thiên sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết mọi chuyện ở Phú Sĩ quốc.

Đến lúc đó cũng coi như là một bất ngờ cho cục Văn vật, hoàn thành một tâm nguyện của mình.

“Bàn Tử, cậu bên này vẫn là câu nói cũ, đặt tâm vào tu luyện.” “Phần còn lại thì không có gì, mọi người giải tán đi.” Trương Thiên nói, hắn vừa định đứng dậy, cửa tứ hợp viện liền bị gõ.

“Lão đại, tôi đây!” Bàn Tử thấy vậy, liền vội vàng chạy về phía cửa gỗ.

Rất nhanh, cửa được mở ra.

“Thiên vương cái địa hổ!” “Cậu là đồ ngốc!” “M*ẹ nó, Khải Toàn huynh, lâu rồi không gặp!” “Haha, Bán Nguyệt huynh đệ, dạo này không gặp, gầy đi rồi à.” Hai Bàn Tử chỉ vào đối phương, trên mặt cả hai đều nở nụ cười.

Điều này khiến Trương Thiên và những người khác sững sờ.

Ôi trời, đúng là hai tên này.

Trương Thiên đã bắt đầu sợ hãi chuyện mình dẫn hai Bàn Tử đi đào mộ.

Chuyện đó tuyệt đối sẽ trở thành giai thoại cười không ngớt.

Đến lúc đó, nói không chừng chủ nhân ngôi mộ cũng bị hai Bàn Tử làm phiền đến chết mất.

"Tiểu Trương gia, lâu rồi không gặp." Hạo Thiên Chân trên mặt nở nụ cười, hắn chậm rãi đi về phía Trương Thiên.

"Ngô thiếu gia, cậu cũng vậy, gần đây trông sắc mặt không tệ." Trương Thiên cười nói.

"Đâu có, Tiểu Trương gia anh mới phải, gần đây trông anh trẻ ra không ít." Hạo Thiên Chân không hổ là nhân vật chính thiên mệnh, tốc độ trưởng thành này thật sự rất nhanh.

Ý ngoài lời của hắn chính là thực lực của Trương Thiên gần đây hình như lại tăng lên.

Trương Thiên trong lòng cũng cảm thán, Hạo Thiên Chân này bây giờ không còn ngây thơ như vậy nữa rồi.

Tâm tư cũng đã nhiều hơn.

"Haha, Ngô thiếu gia cậu cũng không kém, mau ngồi đi, chúng tôi vừa mới nhắc đến cậu đó." Trương Thiên cười nói, Hạo Thiên Chân cũng dẫn theo Bàn Tử ngồi xuống.

"Rất vinh hạnh, được Tiểu Trương gia anh nhắc đến, vị này là?" Hạo Thiên Chân nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, đây là lần đầu tiên họ gặp mặt.

"Vị này là Tuyết Lỵ Dương, cô Dương." Trương Thiên mở miệng giới thiệu.

"Dương?

Chào cô Dương, tôi tên Hạo Thiên Chân, hình như có chút hợp tác với cô…" Hạo Thiên Chân dừng lại một chút, sau đó lại rất tự nhiên làm quen.

Trương Thiên có chút ngạc nhiên, Hạo Thiên Chân lại còn quen Tuyết Lỵ Dương sao?

"Ừm, cái này tôi biết, lần trước chúng tôi muốn có viên đan dược đó, nhưng không lấy được, không sao, nếu có cơ hội chúng ta cũng có thể hợp tác." Tuyết Lỵ Dương nói.

Ý của cô ấy tự nhiên là chuyện đấu giá hội lần trước.

Ngô gia không có nhiều tiền để đấu giá viên đan dược đó, mà Dương gia thì ra tiền, nhưng cuối cùng cũng thất bại.

Trương Thiên cũng nghe ra được chút manh mối, nhưng không nói gì nhiều.

Rất nhanh mọi người đã giới thiệu xong xuôi, Hạo Thiên Chân khá ngạc nhiên về tiểu miết, dù sao thì Trương Thiên cũng nuôi dưỡng loại quái vật này, trong lòng Hạo Thiên Chân, Trương Thiên cũng là một người kỳ lạ.

"Ngô thiếu gia, lần này cậu đến là vì chuyện gì?" Trương Thiên chủ động mở lời.

"Chúng tôi lần này đến, chủ yếu là vì tiểu Phú Sĩ, Bàn gia tay đã khát khao khó nhịn rồi." "Tiểu Trương gia, anh cứ nói đi, khi nào thì bắt đầu hành động." Vương Bán Nguyệt nói bên cạnh, vẻ mặt nôn nóng không thể chờ đợi.

"Bán Nguyệt huynh, cậu nôn nóng vậy, là định đi đào mộ, hay là đi gặp nữ thần hoàng gia người ta vậy." Khải Toàn trêu chọc bên cạnh.

"Cả hai, dù sao, chúng ta là thanh niên thời đại mới, không làm chút gì sao được?" Vương Bán Nguyệt nói, chớp mắt một cái, Vương Khải Toàn lập tức hiểu ý.

"Đúng, Bán Nguyệt huynh nói đúng, Bàn gia tôi sinh ra ở đất nước vĩ đại này, tất nhiên phải cống hiến." Hai người cứ một câu tôi một

câu cậu, đúng là một cặp bài trùng.

Trương Thiên sao lại không hiểu ý của hai tên này, không ngoài việc là vì văn vật mà đi thôi.

Vương Bán Nguyệt tên này cũng là kẻ mắt thấy bảo vật thì sáng lên.

Nhưng đáng tiếc, tên này vận khí cũng giống Bàn Tử, chỉ có thể sờ ngọc.

"Chuyện này, tôi cũng vẫn đang cân nhắc." "Thế này đi, bây giờ thời gian còn sớm, Ngô thiếu gia, chúng ta một tháng nữa xuất phát thế nào?" Trương Thiên nói, một tháng đủ để Trương Thiên chỉnh đốn một chút.

Hạo Thiên Chân gật đầu, đứng dậy.

"Được, đến lúc đó tôi đợi tin tốt từ Tiểu Trương gia anh, à mà, Tiểu Ca lạnh lùng đâu rồi?

Sao không có ở đây?" Hạo Thiên Chân tên này còn nhớ đến Trương Khởi Linh.

"Y đang ở nhà, gần đây chắc sẽ không ra ngoài nữa." Trương Thiên cười nói.

"Ở nhà?" Hạo Thiên Chân có chút ngạc nhiên, trong nhận thức của hắn, Tiểu Ca thần bí kia nào có nhà đâu.

Thậm chí, y còn biết thuật chiêm tinh, nghe Tam thúc nói, y vẫn luôn phiêu bạt tìm kiếm thứ gì đó.

Bây giờ y lại có nhà sao?

Điều này khiến Hạo Thiên Chân có chút ngạc nhiên.

"Ừm, bây giờ y chắc tâm trạng không tệ." Trương Thiên tùy ý nói.

Hạo Thiên Chân đứng dậy.

“Được, tôi biết rồi, Tiểu Trương gia, vậy tôi sẽ đợi tin tức của anh, đến lúc đó chúng ta cùng đi.” “Nếu không có việc gì thì chúng tôi đi trước, Bàn Tử, rút thôi.” Hạo Thiên Chân nói, sau đó ung dung rời khỏi tứ hợp viện cùng Bàn Tử.

“Bán Nguyệt huynh, lần sau nói chuyện nhé.” Bàn Tử còn vẫy tay chào.

Trên mặt càng tươi rói.

“Lão đại, tại sao chúng ta nhất định phải hợp tác với Ngô thiếu gia?” “Với thực lực của chúng ta, căn bản không cần dẫn theo người khác.” Hồ Bát Nhất đã hỏi ra vấn đề mà y vẫn luôn muốn hỏi.

Theo thực lực hiện tại của họ, có thể nói Hạo Thiên Chân chẳng qua là đi tham quan, về cơ bản không có tác dụng gì.

Nhưng Trương Thiên vẫn luôn yêu cầu hắn đi cùng, lẽ nào có nguyên nhân nào sao?

“Hắn là một nhân tài, thích hợp cho việc phát triển ở nước ngoài của chúng ta.” “Đợi sau này tập đoàn ở nước ngoài của chúng ta mở rộng, hắn sẽ là một trợ thủ đắc lực, hơn nữa, lão Hồ, tôi nghĩ cậu chắc không muốn thấy cô Dương cứ ở nước ngoài mãi đâu nhỉ.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất vẻ mặt bừng tỉnh.

Hóa ra lão đại là vì mình mà cân nhắc, đúng là mình đã nghĩ nhiều rồi.

“Lão đại, cảm ơn anh.” Hồ Bát Nhất từ tận đáy lòng cảm kích.

Trên khuôn mặt đen sạm kia vậy mà lại có chút ửng hồng.

Điều này khiến Trương Thiên nhìn mà ngớ người, tên này dễ cảm động đến vậy sao.

Sau đó, mọi người lại nói chuyện thêm một lúc.

Chương 355

Tiểu hồ ly ôm tiểu miết về phòng, hỏi tại sao không về nhà, tiểu hồ ly cứ bĩu môi không nói gì.

Còn tên Bàn Tử này thì một lòng muốn tu luyện.

Hồ Bát Nhất thì đang sắp xếp một số bản vẽ, y định lát nữa sẽ mang bản vẽ của Tinh Tuyệt Cổ Thành đến cục Khảo cổ.

"Lão đại, tôi định mang tuyến đường Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này của chúng ta đến đó, anh có đi không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

"Ừm, được thôi, cô Dương cùng đi chứ?" Trương Thiên cười nói.

Tuyết Lỵ Dương sững sờ.

Ôi trời, mấy tháng trước, mình còn đang nghi ngờ mấy vị đặc công thần bí kia, bây giờ thì hay rồi, mình lại biến thành đặc công thần bí.

Cũng không biết Trần giáo sư biết mình hóa thân thành đặc công thần bí thì biểu cảm của ông ấy sẽ như thế nào.

Tuyết Lỵ Dương nghĩ đến đây, cô ấy liền cảm thấy buồn cười.

Vô số chuyên gia đều đang đoán những đặc công thần bí kia là ai, nhưng nào ai biết, đặc công lại ở ngay bên cạnh họ.

Tuyết Lỵ Dương lại càng mong chờ ngày thân phận đặc công thần bí của Trương Thiên bị bại lộ.

Tuyết Lỵ Dương trên mặt mang theo chút tươi cười.

"Được thôi, cùng đi đi, nhân tiện, tôi cũng muốn cống hiến chút sức lực cho Hạ quốc." Tuyết Lỵ Dương mở lời.

Còn về việc nói "cống hiến", nghe cho vui tai là được rồi, dù sao thì cô ấy là người Mỹ gốc, câu nói này cũng chỉ là mạ vàng thêm thôi.

"Vậy thì, cô Dương, cô chuẩn bị một chút, chúng ta thay bộ đồ đen, đội mũ trùm đầu đen, bây giờ xuất phát luôn." Trương Thiên không hề dây dưa.

Sau khi hắn nói xong, Tuyết Lỵ Dương liền đi chuẩn bị, còn Trương Thiên và Hồ Bát Nhất thì khoác lên bộ trang bị quen thuộc.

"Lão đại, chúng ta ngày nào cũng mặc bộ này, có bị nghi ngờ không vậy." Hồ Bát Nhất nhìn chiếc mũ trùm đầu quen thuộc, loại khăn trùm chỉ để lộ miệng, mắt còn phải đeo kính.

"Lão Hồ, đừng để ý mấy cái chi tiết nhỏ đó, chúng ta là làm việc tốt, không phải trộm gà trộm chó, sợ cái gì." "Hơn nữa, chúng ta nghiêm chỉnh thế này, làm sao có thể bị phát hiện, cùng lắm thì thêm vài tầng thân phận thôi." Trương Thiên xua tay, cũng không quá để ý.

Cho dù có bị phát hiện thì sao, hắn cũng không có nhược điểm gì, không gây ảnh hưởng gì đến Trương Thiên.

Rất nhanh, ba người đã chuẩn bị xong.

Lúc này, chỉ thấy Tuyết Lỵ Dương một thân đồ đen bó sát, tóc cũng đã buộc gọn, trông cô ấy như một nữ đặc công.

Tạo hình này khiến Hồ Bát Nhất nhìn mà sững sờ.

Đặc công thần bí?

Không biết vì sao trong đầu hai người lại hiện lên bốn chữ này.

"Thế nào?

Bộ đồ này của tôi, có hợp với hình tượng của chúng ta không?" Tuyết Lỵ Dương hài lòng nhìn trang phục của mình.

"Hợp chứ, chúng ta đi thôi." Trương Thiên vung tay, ba người

hùng dũng tiến về phía cục Khảo cổ.

Vì không có Bàn Tử dẫn đầu, khí thế của Trương Thiên và những người khác lần này có vẻ suy giảm không ít.

Đặc biệt là bước đi bất cần đời của Bàn Tử, thật sự quá kinh điển.

Trên đường, ánh mắt của một nhóm người thỉnh thoảng lại nhìn ba người ăn mặc khác thường kia.

Ban đầu Tuyết Lỵ Dương còn hơi không quen, nhưng khi phát hiện mình đeo mũ trùm đầu, cô ấy nhận ra mình dần dần thích nghi.

Cảm giác được người khác chú ý, mà họ lại không nhận ra mình, thảo nào Bàn Tử lại có thể đi những bước như vậy.

Rất nhanh, tại cổng cục Khảo cổ.

"Mời vào." Vừa đến, chỉ thấy nhân viên bảo an ở cổng liền cung kính đưa tay ra.

Trương Thiên sững sờ, sao lần này lại thái quá hơn lần trước vậy, lần trước đến còn giả vờ không nhận ra mình, sau đó mình cứ tự tiện ra vào.

Lần này thì hay rồi, trực tiếp cung nghênh.

Đúng là bò cái uống rượu say, trắng đen đảo lộn cả rồi.

"Cái đó huynh đệ, trang phục này của chúng tôi có thể tùy tiện vào sao?" Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi.

"Viện trưởng nói rồi, là các anh thì cứ tùy tiện vào, các anh là nhân viên nội bộ của chúng ta, chúng tôi đều hiểu." Bảo an lộ ra vẻ mặt "tôi hiểu mà".

Mày hiểu cái gì chứ.

Trương Thiên một trận cạn lời, năm nay không phòng trộm sao?

"Thôi, chúng ta, cứ vào trước đã." Trương Thiên xua tay, tên bảo an này thật sự không ổn.

Lúc này, bên trong cục Khảo cổ.

Một nhóm chuyên gia khảo cổ đang bận rộn.

Còn ở nơi trưng bày văn vật, lúc này đã có vẻ hơi trống trải.

Trương Thiên đã đưa hai ngôi mộ lớn, những thứ khai quật được đến nay họ vẫn chưa nghiên cứu xong.

Đặc biệt là tượng người mặt hai đầu, và một loạt vật phẩm, đến bây giờ vẫn chưa tìm hiểu rõ.

Nhưng may mắn là sau mấy tháng nỗ lực, văn vật cũng đã được phân loại nhất định.

"Phù, cuối cùng cũng xong rồi, phân loại vạn vật, Trần giáo sư, ông biết mấy tháng nay tôi sống thế nào không?

Ngày nào cũng ở trong đống văn vật này." "Vừa phấn khích, vừa khó chịu, nếu như, những người đó lại đến, tôi tuyệt đối sẽ lập tức, ngay lập tức mời họ ra ngoài!" Tiểu Quang vẻ mặt sảng khoái, hắn trút hết sự khó chịu trong hai tháng qua.

"Tiểu Quang, lời nói đừng nói quá đầy đủ, chúng ta đây là cống hiến cho Hạ quốc, chúng ta phải kế thừa tư tưởng của thế hệ trước, tư tưởng của liệt sĩ, chứ không phải là nước đục thả câu." Lý giáo sư nói với giọng đầy tâm huyết.

"Tôi đâu phải đang cảm khái…" Tiểu Quang còn chưa nói xong, giây tiếp theo, chỉ thấy cánh cửa không xa "két" một tiếng mở ra.

Trong lòng Tiểu Quang "thịch" một tiếng.

Không biết vì sao, đột nhiên có một dự cảm không lành.

Sẽ không trùng hợp vậy chứ, mình vừa nói xong thì việc lại đến?

Thật sự coi mình là trâu bò để sai bảo sao?

Nhưng giây tiếp theo, chỉ thấy ba người Trương Thiên chậm rãi bước vào.

Khuôn mặt vốn đang buồn bã của Tiểu Quang lập tức nở nụ cười như hoa.

"A, các vị đặc công, các vị đến sao không báo trước một tiếng, mau mời vào, có muốn uống trà không?" "Tôi rót cho các vị." Thấy là người quen, Tiểu Quang lập tức tươi cười rạng rỡ.

Lý giáo sư hài lòng gật đầu.

Không hổ là học sinh do ta đào tạo, giác ngộ thật đỉnh.

Khóe miệng Trương Thiên co giật.

Cái này cũng quá nhiệt tình rồi.

Nhưng hắn cũng không quên mục đích ban đầu của chuyến đi này.

"Đây là hai ngôi cổ mộ ở sa mạc, quy mô đồ sộ, kiến nghị nên đi đông người hơn." "Một cái gọi Tinh Tuyệt Cổ Thành, một cái là Lâu Lan Cổ Thành." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất càng trực tiếp đưa bản đồ qua.

Lúc này tay Lý giáo sư đã run rẩy.

"Các vị thiếu hiệp, các vị nói là, Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?" Trên mặt Lý giáo sư hiện lên vẻ kinh hãi.

Tinh Tuyệt Cổ Thành, đó là thứ mà các đoàn chuyên gia của Hạ quốc đã tìm kiếm cả đời.

Trong suốt thời gian đó, không biết đã có bao nhiêu chuyên gia khảo cổ bỏ mạng.

Những nhà khảo cổ vô vị kia thậm chí không ngại hiểm nguy, không sợ cái chết, từng người từng người lao vào sa mạc mênh mông rồi bặt vô âm tín.

Mà Tinh Tuyệt Cổ Thành, đến nay trong giới khảo cổ vẫn là một tồn tại không thể nhắc đến.

Nhưng bây giờ thì sao?

Trước mắt, Trương Thiên vậy mà lại nói, hắn đã tìm thấy cổ thành, thậm chí đã vẽ xong bản đồ cho họ, điều này sao có thể không khiến Lý giáo sư kích động chứ?

Nếu lần này thành công, đó sẽ là chấn động đối với Hạ quốc, thậm chí là toàn thế giới.

Phải biết rằng, nhăm nhe Tinh Tuyệt Cổ Thành không chỉ có các chuyên gia Hạ quốc, mà còn có vô số đạo mộ tặc nước ngoài.

Nếu những văn vật đó rơi vào tay người nước ngoài, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

"Đúng vậy, trên đó ghi lại tuyến đường chính xác, tôi kiến nghị các ông khi đi nên mang theo vài người dẫn đường." Trương Thiên nói xong, vung tay, trực tiếp dẫn người chuẩn bị rời đi.

"Vị thiếu hiệp này, chúng ta không ngồi xuống nói chuyện một lát sao?" Trong mắt Lý giáo sư mang theo chút kỳ vọng.

Nếu có thể khiến Trương Thiên ngồi xuống nói chuyện kỹ lưỡng với họ, nói không chừng thật sự có thể biến hắn thành người của mình.

Chương 356

“Chúng tôi còn có việc khác, xin phép không ở lại lâu, à mà, bảo an của các ông tệ thật, chúng tôi vào mà không hề bị chặn lại.” Trương Thiên vẫy tay, sau đó dẫn hai người rời đi.

“Bảo an làm tốt lắm, được đặc công khen ngợi, rất tốt, sau này nhất định năm nào cũng có thưởng cuối năm, à mà, không ngờ họ lại thích kiểu trêu chọc này, tôi hiểu rồi, lần sau bảo an sẽ bắt họ lại.” Lý giáo sư nghĩ trong lòng, y càng vội vàng nhặt bản đồ trên bàn lên.

Bản đồ này vô cùng chi tiết.

Bên trong còn ghi lại toàn bộ manh mối của Tinh Tuyệt Cổ Thành, và cả Lâu Lan Cổ Thành.

“Bản vẽ này, thật sự quá tuyệt vời.” Lý giáo sư run rẩy cả người, ông ấy đã không thể chờ đợi muốn đi Tinh Tuyệt Cổ Thành xem rồi.

“À mà, tôi còn cần chuyên gia, chỉ chúng ta chắc chắn không được, à mà Trần giáo sư, Trần giáo sư cũng khổ tâm nghiên cứu Tinh Tuyệt Cổ Thành mấy chục năm, lần này, chúng ta nhất định sẽ thành công.” Lý giáo sư kích động nói.

Lúc này ông ấy đã như một đứa trẻ, không ngừng nhảy nhót, cuồng loạn trên mặt đất.

Còn lúc này, qua khe cửa, Trương Thiên nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của ông ấy, khóe miệng khẽ cười.

Và lúc này, vẻ mặt kích động của Lý giáo sư hoàn toàn rơi vào khung hình hồi ức, tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc trợn tròn mắt.

“Đây vẫn là nhân vật lãnh đạo cả giới khảo cổ Hạ quốc sao?

Ông ấy vậy mà lại lộ ra nụ cười trẻ con?" "Haha, có thể thấy lão giáo sư kích động như vậy, tôi cảm thấy trong lòng cũng rất vui." "Ai có thể ngờ, Lý giáo sư với hình tượng nghiêm khắc lại có thể lộ ra vẻ mặt kích động như vậy?" "Không biết, nếu để Lý giáo sư và họ biết, đặc công thần bí đó lại là Trương Thiên, một tập đoàn đạo mộ, họ sẽ nghĩ gì." Hiện trường ồn ào lên, trên mặt vô số người không tự chủ được lộ ra một tia cười nhẹ.

Đây là nụ cười hài lòng.

Và trong lòng mọi người càng nhiều hơn là sự mong đợi, họ rất muốn biết, Lý giáo sư biết người vẫn luôn cống hiến cho họ lại là một kẻ đạo mộ, sẽ có biểu cảm gì.

Và lúc này, bên ngoài.

Con trai Lý giáo sư, Lý Quốc Đống kinh ngạc nhìn vào màn hình.

"Ông nội tôi sao có thể kích động như vậy, đây thật sự là ông nội tôi sao?" Giọng hắn run rẩy, trên mặt cũng đầy kinh hãi.

Phải biết rằng, ông nội mình, từ khi mình bắt đầu nhớ chuyện, đều là một người cha nghiêm khắc.

Bất kể là đối xử với cha mình, hay với mình, đều chưa từng nở nụ cười.

Nhưng bây giờ thì sao, hắn lại thấy ông nội mình đang cười!

"Lý giáo sư, đây thật sự là nhân vật lãnh đạo từng lẫy lừng cả giới khảo cổ, thậm chí cả thế giới sao?" Vị giáo sư bên cạnh cũng có chút kinh ngạc, trong ấn tượng của họ, Lý giáo sư từ khi đạt được huân chương lớn nhất, đã không còn cười nữa.

"Ông nội có thể là vì Tinh Tuyệt Cổ Thành mà vui mừng, nhưng, cuối cùng Tinh Tuyệt Cổ Thành sập rồi, đồ vật bên trong, không lấy ra được một món nào…" Lý Quốc Đống nói, thở dài thườn thượt.

Một nhóm chuyên gia bên cạnh cũng đều cúi đầu, có chút cảm khái.

Màn hình tiếp tục.

Trong màn hình, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đã ra khỏi cục Khảo cổ.

Trương Thiên định đi thăm Khởi Linh, dẫn Khởi Linh đi dạo Cửu Môn, nói không chừng cũng là một trải nghiệm thú vị.

"Lão đại, vậy chúng tôi đi trước, tôi đi học công pháp mới kiếm được." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu.

"Vậy Trương đại ca, tôi cũng đi đây, gần đây chắc sẽ không gặp lại." Tuyết Lỵ Dương nói, cô ấy đã chuẩn bị xong máy bay đi Mỹ.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

"Cô vất vả rồi, tôi nhất định sẽ tìm được cách phá giải tổ chức." Trương Thiên khẽ nói.

Tuyết Lỵ Dương nở một nụ cười phóng khoáng, vẫy vẫy tay rồi cùng Hồ Bát Nhất nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Trương Thiên lắc đầu, đi về phía cửa hàng đồ cổ.

Rất nhanh, bên trong cửa hàng đồ cổ.

Lý Tuyết Cầm thấy con trai mình về, liền đi mua rau.

"Con trai, mau lại đây, con nói nhỏ cho cha biết, thằng Khởi Linh đang làm gì trong phòng vậy, cũng không ra chơi cờ với cha." Trương Vũ Phi vẻ mặt u sầu.

Nếu có ai đó chơi cờ với mình, ông ấy sẽ không buồn chán đến vậy.

"Chắc chắn là có chuyện gì rồi, cha đừng quản nữa, cha muốn

chơi cờ thì đi tìm cháu gái ngoan của cha đi." Trương Thiên lườm Trương Vũ Phi một cái.

"Cũng đúng, nhưng, cháu gái ngoan không biết vì sao, mấy ngày nay đều không đến, xem ra, phải do ông nội đích thân ra tay rồi." Trương Vũ Phi nói, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Tính cách dứt khoát này rất giống Trương Thiên.

Trương Thiên lắc đầu, sau đó đi về phía tầng hai.

Từ xa, Trương Thiên đã ngửi thấy mùi đan dược.

Khi Trương Thiên đến trước cửa phòng Trương Khởi Linh, cửa tự động mở ra.

Trong phòng, Trương Khởi Linh đang ngồi khoanh chân trên mặt đất, áo khoác đen, cùng với mái tóc đen nhánh của y, trông lại càng thêm thần bí.

Và trước mặt y, có một lò luyện đan nhỏ, bên trong lò luyện đan, năm viên Sa Thạch Đan đã nằm yên tĩnh.

Trương Thiên sững sờ.

Ôi trời, đây đúng là thiên phú dị bẩm, trong một ngày, đã luyện chế ra Sa Thạch Đan cấp hai.

Dược vương gặp rồi e rằng cũng phải tấm tắc gật đầu.

"Thành công rồi." Chỉ nghe Trương Khởi Linh chậm rãi mở miệng, trong giọng nói có chút cảm giác nhẹ nhõm.

"Mệt rồi phải không, uống chút nước đi, thế nào, lần luyện chế này, có tìm được cảm hứng gì không?" Trương Thiên nói, cũng ngồi khoanh chân xuống, lấy ra một bình Linh Thủy.

"Có, luyện đan rất kỳ lạ, có một sức mạnh vô hình." Trương Khởi Linh nói, dường như chìm vào suy tư.

Trương Thiên gật đầu, hắn nhìn xung quanh, căn phòng khá sạch sẽ.

Còn trên mặt đất là bụi bẩn do luyện chế.

Hai người dọn dẹp căn phòng một chút, Trương Thiên liền mở lời.

"Luyện chế cả ngày cũng mệt rồi, đi cùng tôi ra ngoài dạo một chút, xem mấy gia tộc kia." Trương Thiên cười nói.

Trương Khởi Linh thì vô vị gật đầu, thời gian của y rất dài, nên căn bản không cần vội vàng.

Sau khi quyết định, Trương Thiên dẫn Trương Khởi Linh rời khỏi cửa hàng đồ cổ.

"Tiểu Thiên, giữa trưa sắp ăn cơm rồi, hai đứa đi đâu vậy?" Giọng Lý Tuyết Cầm truyền ra từ nhà bếp.

"Xin lỗi mẹ, chúng con phải đi đàm phán hợp tác, có thể về muộn một chút." Trương Thiên áy náy nói, sau đó dưới một trận cằn nhằn của mẹ, Trương Thiên dẫn Trương Khởi Linh đi rất xa.

"Thế này, không hay lắm đâu." Trương Khởi Linh không khỏi mở miệng.

Lý Tuyết Cầm đối với y vẫn rất tốt, hơn nữa lại đặc biệt nhiệt tình, y vẫn không muốn thấy bà ấy buồn.

"Không sao, chúng ta đi nhanh một chút là được rồi." Trương Thiên nói, thật ra hắn cũng rất muốn ăn, nhưng việc quá nhiều, chỉ có thể chậm trễ một chút.

Dù sao thì sau khi thăm các gia tộc đó, Trương Thiên cũng cần phải tu luyện những thứ lấy được từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trước.

Kiếm pháp, đó là thứ hắn tha thiết muốn có.

Huống chi, Trương Thiên còn có một tập đoàn lớn cũng cần phải

chỉnh đốn.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, hai người không tự chủ được đồng thời tăng nhanh bước chân.

Bắc Ly thành vẫn náo nhiệt như vậy.

Trong các con hẻm phố cổ, lại càng có rất nhiều tiểu thương.

Xuyên qua đám đông, đi qua con đường vừa mới được sửa chữa, Trương Thiên càng đi càng nhanh.

"Đi đâu?" Trương Khởi Linh mở miệng.

"Các gia tộc khác đối với chúng ta uy hiếp không lớn lắm, cho nên, lần này tôi muốn đi, đầu tiên chính là Uông gia." Trương Thiên trực tiếp mở lời.

Hắn định đi thẳng vào trọng tâm, trực tiếp đến Uông gia, trước tiên cho họ một màn ra oai.

Đến lúc đó nếu họ không phục tùng, thì đừng trách Trương Thiên hắn nhẫn tâm.

Uông gia có thể nói, chính là một loại độc dược lớn trong giới đạo mộ.

Loại bỏ thứ này, các gia tộc còn lại cũng sẽ rất dễ dàng bị loại bỏ.

Nhưng bây giờ Trương Thiên chỉ có một việc cần làm là tìm ra Uông gia.

Dù sao, Uông gia dù sao cũng là một gia tộc ẩn thế, muốn tìm được, chắc chắn cũng khá khó khăn.

"Tôi đã sống ở Bắc Ly thành mấy chục năm, nhưng trong thành, cũng chưa từng nghe nói đến bất kỳ tin tức nào về Uông gia, nhưng ở Phan Gia Viên bên kia, lại thường xuyên nghe nói có một số người đi Phan Gia Viên mua đồ." "Hơn nữa mỗi lần ra tay đều rất hào phóng,

lại còn là người ngoài Bắc Ly thành, Trương Thiên ước tính những người đó hẳn là có liên quan đến Uông gia." Trương Thiên nghĩ trong lòng, hắn tăng nhanh bước chân.

Phải biết rằng trong thành, không thể có người nào ra tay hào phóng mua đồ cổ, thì càng không nói đến người ngoài thành, thực lực kinh tế ở đó còn kém hơn.

Cho nên, Trương Thiên dám khẳng định, những người đó không bình thường.

"Chắc là ở phía Tây thành Bắc Ly đó." Trương Thiên nghĩ trong lòng, hai người rất nhanh đã đến Tây thành.

Đây là nơi cách thành phố chính Bắc Ly mấy chục cây số.

Chương 357

Và trước mắt Trương Thiên, lúc này có một ngôi làng nhỏ, vẻ ngoài ngôi làng rất xa hoa, căn bản không giống một ngôi làng nên có.

Ngược lại giống như một kiến trúc của một gia tộc!

"Đúng là 'nơi này không có bạc ba trăm lượng', kiến trúc này, cũng quá kỳ lạ rồi." Trương Thiên lẩm bẩm, biểu cảm lại trở nên nghiêm túc hơn một chút.

Vì họ dám làm như vậy, rất rõ ràng, họ có thực lực đó.

Uông gia chính là một lũ điên, họ có cùng suy nghĩ với Uông Tàng Hải.

Không đúng, trong lý niệm của Uông gia, Uông gia chính là hậu nhân của Uông Tàng Hải, một tổ chức xã hội được tuyển chọn để theo đuổi chân lý tối thượng, vọng tưởng lật đổ và thay đổi thế giới, đạt được bí mật của Thanh Đồng Môn.

Có thể nói, nhóm người này, chính là một nhóm người vì mục đích mà không từ thủ đoạn nào.

Thế lực của họ cũng cực kỳ to lớn.

Nhưng tất cả các thế lực to lớn, nếu không có thực lực chính xác, thì cũng không được.

Hơn nữa, Trương Thiên còn biết, người Uông gia biết bí mật của Trương gia Quan Vũ, cho nên, lần này đến, Trương Thiên chủ yếu vẫn muốn biết, gia đình mình, có liên quan một chút gì đến Trương gia đó hay không.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh nhìn nhau, sau đó hai người tăng nhanh bước chân.

Rất nhanh, tại cổng làng nhỏ.

Trương Thiên rất thuận lợi bị "thôn dân" chặn lại.

"Nơi này không cho phép người ngoài vào." Hai thanh niên nhìn Trương Thiên, vẻ mặt nghiêm túc.

Trương Thiên nghe vậy, cười rồi.

"Bây giờ là Hạ quốc mới, chủ trương kết hợp công nông, mỗi một mảnh đất, không chỉ là của nông dân, mà còn là của quốc gia, cậu lại dựa vào cái gì mà chiếm giữ một mảnh đất lớn như vậy, mà không cho người khác vào?" "Lẽ nào các cậu là địa chủ sao?

Bên trong lẽ nào đang áp bức nông dân?

Hay là nói, các cậu là thế lực đen tối nào đó?" Trương Thiên càng nói khí thế xung quanh càng lạnh.

Phải biết rằng, bây giờ không phải là thời đại hỗn loạn ban đầu, bây giờ là Hạ quốc thời đại mới, đã bắt đầu bãi bỏ chế độ ruộng đất, nghiêm trị địa chủ, càng không nói đến thế lực đen tối.

Những điều này, chỉ cần một câu nói ra ngoài, thì ngôi làng nhỏ này không ngoài dự đoán, trong một ngày sẽ bị quân đội bao vây.

Năm đó, Thượng Hải đã tắm máu hàng ngàn băng đảng, đó là sự thật, cho nên ai cũng đừng mơ tưởng cản bước lịch sử.

Người gác cổng rõ ràng bị Trương Thiên dọa sợ, ánh mắt hắn có chút lảng tránh.

Ngôi làng này của hắn rất hẻo lánh, nằm trong núi, về cơ bản không có ai đến đây, nhưng không có nghĩa là nơi này không thuộc phạm vi quản hạt của Hạ quốc.

"Vì đã đến rồi, thì đều là khách, chúng ta hà tất phải làm khó khách chứ?" Đột nhiên một lão giả tướng mạo có chút già nua, nhưng đứng

thẳng tắp bước ra.

"Tông sư." Trong đầu Trương Khởi Linh và Trương Thiên trực tiếp hiện ra hai chữ này.

Lão giả này, khí thế siêu phàm thoát tục, thêm vào khí chất bất phàm, và vẻ mặt tự tin, bất cứ lúc nào cũng bộc lộ khí tức ra ngoài, đây rõ ràng là cường giả Tông sư.

Trương Thiên không ngờ rằng, tùy tiện ra một người lại là cấp Tông sư.

Không hổ là đối thủ truyền kiếp của Lão Cửu Môn, thực lực này quả thật rất lợi hại.

"Thôn trưởng ngài đến rồi." Hai thanh niên thấy vậy, càng cung kính mở lời.

Nghe thấy hai chữ thôn trưởng, Trương Thiên lại thở phào nhẹ nhõm, nhìn như vậy thì Tông sư cảnh giới của Uông gia chắc không nhiều.

Mà Trương Thiên là Đại Tông sư, Trương Khởi Linh càng quá đáng hơn, cao hơn hai đại cảnh giới, gần như là vô địch trong cùng cảnh giới.

"Hai vị tiểu huynh đệ, mời vào, Uông thôn chúng tôi rất hiếu khách, vừa rồi nếu có mạo phạm xin hãy bỏ qua." Lão thôn trưởng cười hì hì nói.

Mặc dù là đang xin lỗi, nhưng Trương Thiên lại không nghe ra một chút thành ý nào.

Hơn nữa ánh mắt ông ấy thỉnh thoảng lại nhìn hai người, chắc là đang đánh giá, nhưng thực lực của Trương Thiên và Trương Khởi Linh nào phải ông ta có thể nhìn ra được.

“Không sao, chúng tôi chỉ là đi ngang qua đây, không ngờ, nơi này lại có một thôn trại đẹp như vậy, liền muốn vào ngồi chơi, không ngờ, người của các ông lại nói, đất đai ở đây là tư hữu.” “Ngài cũng biết tình thế bây giờ, lời này có thể nói lung tung sao?” Trương Thiên lạnh nhạt mở lời.

Hắn nói như vậy, chỉ là muốn thôn trưởng này buông bỏ cảnh giác, cho rằng hai người họ thật sự chỉ là đi ngang qua.

Thôn trưởng nghe vậy, vẻ mặt nghiêm túc, đồng thời đối với Trương Thiên cũng thêm một tầng nhìn nhận.

Người có thể nói ra lời này, thường là những thiếu gia tự cho mình là giỏi ở Bắc Ly thành.

Hai người trước mắt nhìn trang phục thì khá giống.

Hơn nữa trên người cũng không có chút khí tức tu luyện nào.

“Không ngờ, họ lại dám nói như vậy, quay lại tôi sẽ dạy dỗ hắn.” Thôn trưởng nói, Trương Thiên nghiêm túc gật đầu.

“Đúng, loại người này nhất định phải dạy dỗ một chút.” “Ô, thôn trưởng, cái nhà kia là của ai vậy, trông lớn quá, bây giờ thôn làng còn ở tốt hơn trong thành sao?” Trương Thiên chỉ vào một ngôi nhà lớn nằm ở trung tâm thôn làng mở lời.

Không nhìn thì không biết, nhìn một cái thật sự khiến Trương Thiên giật mình.

Nếu là người khác, có lẽ còn không nhìn ra bố cục của ngôi làng này, nhưng Trương Thiên thì lại nhìn ra.

Cả ngôi làng đều được bố trí theo hình Bát Quái, nhìn tổng thể, chính là một thôn Bát Quái.

Và phía sau thôn là một ngọn núi lớn, không xa có sông.

Núi thì tương đương với Huyền Vũ, còn sông thì là Thanh Long, Huyền Vũ cộng Thanh Long, có thể công có thể thủ, thêm vào trận pháp Bát Quái này, ngôi làng này chính là một Khốn Trận cỡ lớn.

Nhưng điều này cũng rất hợp với Uông gia.

Uông Tàng Hải đã thiết kế Vân Thiên Cung, thêm vào trình độ trận pháp của Uông Tàng Hải cũng rất mạnh, Uông gia tự xưng là hậu nhân của Uông Tàng Hải, thì thực lực trận pháp cũng sẽ không kém.

Như vậy, trận pháp Bát Quái này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

"Cái này à, là nhà giàu nhất trong thôn chúng tôi, cho nên xây cũng tốt hơn một chút, hai vị mời theo tôi." Thôn trưởng nói, Trương Thiên cố ý tỏ vẻ giận dữ.

"Thôn trưởng, theo ý của ngài, ngôi nhà này là của địa chủ!" Thôn trưởng: "????" Đúng là một cú "vô trung sinh hữu".

Mình hình như chưa từng nói, đây là nhà địa chủ nào phải không?

Tên này nghe ở đâu ra vậy?

"Tiểu huynh đệ, đây không phải địa chủ, chỉ là có tiền thôi." Thôn trưởng vội vàng giải thích.

"Có tiền thì chính là địa chủ, lãnh tụ của chúng ta đã nói, phải xây dựng một đất nước xã hội chủ nghĩa, mà các ông đây đang làm gì?

Công khai gây ra giai cấp sao?" "Không được, chúng ta phải vào xem thử." Trương Thiên nói, hắn dẫn Trương Khởi Linh liền muốn đi về phía đó.

Thôn trưởng sững sờ, ông ta chưa từng gặp người nào khó chơi như vậy.

Sao lại không ăn muối mà đòi ăn ớt vậy?

“Nếu đã như vậy, thì đừng trách tôi vô tình.” Trên mặt thôn trưởng lộ ra một tia tàn nhẫn.

Nơi đó là phủ gia chủ, cấm người ngoài vào, hai tên này mà vào, thì mình sẽ bị phạt.

Ông ta tự nhiên không thể nhìn thấy cảnh tượng này.

“Ngày mai các ngươi sẽ quên hết chuyện hôm nay.” Thôn trưởng nghĩ trong lòng, vung tay, một thủ đao trực tiếp đánh về phía cổ hai người.

“Ô, Khởi Linh, sao trên đất lại có một đồng tiền?” Trương Thiên kinh hô một tiếng, sau đó cúi người xuống, khéo léo tránh được đòn tấn công của thôn trưởng.

Sau đó, Trương Thiên đứng dậy, thân ảnh như tia chớp, một thủ đao sau đó, thôn trưởng trực tiếp ngất đi.

Thôn trưởng trước khi ngất đi chỉ vào Trương Thiên và Trương Khởi Linh.

Thôn trưởng: “???” “Ai, vốn dĩ muốn lấy thân phận người thường mà đối xử với các người, đáng tiếc, cứ phải ép tôi dùng thân phận cao thủ.” Trương Thiên nói thầm.

Trương Thiên chớp chớp mắt, trong lòng buồn cười vì Trương Thiên vậy mà lại có vẻ trẻ con như vậy.

Hai người giấu thôn trưởng vào một góc, sau đó đi về phía phủ gia chủ.

“Thật xa hoa, Khởi Linh, cậu thấy, ngôi làng như thế này, xây dựng cần bao nhiêu tiền?” Trương Thiên không khỏi hỏi.

Trương Khởi Linh lắc đầu, y đâu có học tài chính, y làm sao mà biết.

“Cái này phải bán bao nhiêu văn vật chứ.” Trương Thiên cảm khái một tiếng, hai người thuận lợi tiến vào phủ gia chủ.

Và trong phủ, một người đàn ông trung niên đột nhiên mở mắt.

Trong mắt có chút chấn động.

“Vậy mà có người dám xâm nhập Uông gia ta!” Trong đại sảnh, một nam tử áo đen chậm rãi đứng dậy.

Trên mặt hắn đầy phẫn nộ, có người dám xâm nhập Uông gia, bản thân điều này đã là khinh thường Uông gia.

Hắn đứng dậy, chỉ thấy trong phủ gia chủ, lần lượt lại xuất hiện ba người nữa.

Họ chính là những người nắm quyền Uông gia, Tô Nam và những người khác.

Họ là một nhóm người được Uông Tàng Hải bồi dưỡng chuyên nhắm vào Trương gia.

Không chỉ cực kỳ tinh thông phong thủy, mà còn có những ngón tay giống Trương Khởi Linh.

Chương 358

Có thể nói chính là bản sao cao cấp.

"Có người xâm nhập Uông gia chúng ta, bao nhiêu năm rồi, đây vẫn là người đầu tiên." Một trong số đó chậm rãi mở lời, giọng nói hùng hồn.

"Hừ, tự tìm cái chết thôi." Tô Nam lạnh lùng mở lời, sau đó, bốn người đi về phía Trương Thiên.

Lúc này bên Trương Thiên, Trương Thiên đã đến toàn bộ bên trong phủ.

Bố cục phong thủy trong phủ vô cùng tinh xảo.

"Vẽ rồng điểm mắt, chuồn chuồn điểm nước, còn có rồng vào biển lớn, những cái này đều là những thứ xuất sắc trong phong thủy." Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt hắn quét xung quanh, có thể khiến Trương Thiên phải động lòng về phong thủy, có thể thấy Uông gia này biết không ít.

"Có người đến rồi." Trương Khởi Linh đột nhiên mở lời, sau khi y nói xong, quả nhiên trong căn phòng không xa, bốn bóng người như tia chớp trực tiếp lao đến.

Bốn bóng người, có ba người đã bước vào tuổi già.

Trong đó có một người còn khá trẻ, nhưng cũng có thể là vẻ ngoài trẻ, bên trong e rằng cũng là một lão yêu quái.

"Y là…" Tô Nam nhìn thấy Trương Khởi Linh, trong lòng kinh ngạc, cả người sững sờ, mắt trợn tròn.

"Trên đời, thật sự có người trường sinh, chung cực, là thật." Hắn lẩm bẩm trong lòng, Trương Khởi Linh y sao hắn có thể không nhận

ra.

Hóa thành tro hắn cũng nhận ra.

Chưởng môn Trương gia, nhưng, trải qua mấy chục năm, dung mạo của người ta vẫn không thay đổi, ngược lại bọn họ, đã già đến không thể tả.

Lúc này, những người khác đi ra cũng hít vào một hơi khí lạnh, sự tương phản về thị giác này khiến họ không thể chấp nhận được.

Tô Nam, rất rõ ràng, chính là người Uông gia cùng thời với Trương Khởi Linh, có thể là vì tu luyện mà hắn có thể miễn cưỡng sống lâu như vậy.

Nhưng, đáng tiếc, hắn không có khả năng trường thọ, cũng chỉ có thể nhìn mình già đi.

Tất cả mọi người Uông gia cũng không có khả năng chống lão hóa, cho nên, Uông gia có thể duy trì hoàn toàn là vì vẫn luôn thay người.

Những người khác nhìn thấy Trương Khởi Linh, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Phải biết rằng, ban đầu Trương Khởi Linh và họ cũng non nớt như nhau, nhưng bây giờ thì sao, người ta vẫn như vậy, còn họ thì đã già yếu.

“Hóa ra là Trương gia gia chủ, thật không ngờ.” Giọng Tô Nam rất lạnh.

Trương Khởi Linh có chút không hiểu đầu đuôi, khi nghe thấy Trương gia gia chủ, đầu y lại đau nhói.

“Không ngờ, bí mật trường sinh lại là thật.” “Nói ra Thanh Đồng Môn ở đâu, chúng ta có thể tha cho ngươi không chết.” Tô Nam lại mở

lời, vẻ mặt hăm dọa.

Uông gia và Trương gia vốn dĩ là đối thủ, kẻ thù gặp mặt, tự nhiên không có gì tốt đẹp để nói.

"Thanh Đồng Môn?

Trường sinh…" Trương Khởi Linh nghe thấy những âm thanh này, đầu y lại đau nhói, từng khung cảnh ký ức vụt qua, nhưng lại không dừng lại trong đầu Trương Khởi Linh.

Y đã thử rất nhiều lần, muốn nắm bắt những khung cảnh ký ức đó, nhưng đáng tiếc đều thất bại.

Trong đầu, y nhìn thấy một cánh cổng lớn màu đen cổ kính.

Nhưng sau đó thì không còn gì nữa, Trương Khởi Linh vẫn chưa nhớ ra sứ mệnh của mình.

"Y trông có vấn đề." Bên cạnh, một nam tử mở lời, sau khi hắn nói xong, Tô Nam cũng khẽ nhíu mày.

Trương Thiên thấy Trương Khởi Linh hình như nhớ ra điều gì đó, lại có chút mong đợi, cũng không biết y có thể nhớ lại hay không.

Nếu nhớ lại được, thì có thể trực tiếp đi đến chỗ Tây Vương Mẫu rồi.

Nhưng rất tiếc, một lúc lâu sau, Trương Khởi Linh vẫn không hồi phục ký ức.

"Cậu chính là gia chủ của Uông gia sao?" "Không đúng, nói chính xác, là bốn người các ngươi." Trương Thiên nhìn về phía bốn người trước mắt.

Bốn người rất già, trông đều đã hơn trăm tuổi.

Là người cùng thời với Trương Khởi Linh.

“Hừ, chúng ta nói chuyện, nào có phần cho ngươi tiểu mao hài nói chuyện?” Giọng nói khàn khàn thô lỗ, sau khi nói xong, một quyền liền đánh về phía Trương Thiên.

Thực lực Tông sư đỉnh phong!

Gần Đại Tông sư!

Cảm nhận được quyền phong, Trương Thiên khẽ cười.

Vốn nghĩ ít nhất cũng là Đại Tông sư, không ngờ mình lại đánh giá cao rồi.

Chỉ thấy Trương Thiên vung tay, một đạo chân khí bao bọc lấy nắm đấm trước mắt, mạnh mẽ vung ra.

Tên khàn khàn kia trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

“Thực lực này, ngươi là Đại Tông sư?

Sao có thể, bây giờ thế giới này, lẽ ra không thể có Đại Tông sư mới phải.” Tên khàn khàn vẻ mặt kinh ngạc.

Trong Cửu Môn, nhiều nhất chỉ là Tông sư đỉnh phong, Đại Tông sư về cơ bản không thấy nữa.

Dù sao bây giờ đã coi như là thời kỳ cuối, những thứ có thể lưu lại trong cổ mộ cũng không còn nhiều.

Trừ những cổ mộ cực kỳ hung hiểm ra.

“Chỉ là Đại Tông sư sơ kỳ, Tô Nam, ngươi không phải Đại Tông sư trung kỳ sao, chúng ta liên thủ, hẳn có thể đối phó với tên nhóc này.” Hai người khác mở lời, sau khi họ nói xong, khóe miệng Tô Nam cũng nhếch lên.

Dù sao Trương Thiên trẻ tuổi như vậy, mình là Đại Tông sư kỳ cựu, đối phó loại người này, hẳn là dễ như trở bàn tay.

“Xin lỗi, tôi còn có nhị đệ của tôi.” Trương Thiên đột nhiên mở lời.

Giây tiếp theo, sắc mặt mọi người đều thay đổi, họ lại quên mất Trương Khởi Linh.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Trương Khởi Linh, ngón tay thon dài của Tô Nam vung lên trước mặt.

“Các hạ là ai.” Hắn rất thông minh, nếu không cũng không thể sống lâu như vậy.

Trương Thiên đều là Đại Tông sư rồi, càng không nói đến vị trưởng lão Trương gia trăm năm trước trước mắt.

Thực lực đó khẳng định vượt xa bọn họ, bây giờ, đã không cần phải đánh nữa rồi.

Nếu là trước đây, họ có lẽ còn có thể ngăn cản Trương Khởi Linh, nhưng bây giờ, tình hình hình như đã ngoài tầm kiểm soát.

“Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ, tên là Trương Thiên.” Trương Thiên cười nói.

“Cái gì!” Tô Nam vừa nghe thấy cái tên này, cả người liền run lên.

Cái tên Trương Thiên này hắn quá quen thuộc rồi, trước đây hắn đã cố ý điều tra một phen.

Phát hiện Trương Thiên gia này, chỉ là một nhánh của Trương gia, những thứ khác thì không có gì.

Hắn thật sự không ngờ, thiếu niên yếu ớt trước đây, chỉ trong mấy tháng, đã trực tiếp biến thân, trở thành một sự tồn tại mà họ đều phải ngưỡng mộ.

“Trương Thiên?

Thằng nhóc của cửa hàng đồ cổ!” Những người khác cũng hít một

hơi khí lạnh, tốc độ trưởng thành này có thể gọi là yêu nghiệt!

Trương Thiên lười nói nhiều.

Dù sao mình còn rất nhiều gia tộc chưa đi.

"Lần này tôi đến, là muốn sáp nhập Uông gia, các vị thấy thế nào?" Trương Thiên cười nói.

Sắc mặt Tô Nam tái mét.

Uông gia của họ thành lập là để ngăn cản Trương gia, bây giờ thì hay rồi, Trương gia lại đến sáp nhập mình.

Điều này có thể nhịn được sao?

"Xem ra, các hạ là cố ý đến gây chuyện?" "Mặc dù các ngươi rất mạnh, nhưng Uông gia chúng ta cũng không phải ăn chay." Tô Nam lạnh lùng mở lời, bốn người trước mắt cũng trực tiếp bày ra tư thế chiến đấu.

"Ai, vốn dĩ muốn cho các người một cơ hội, nhưng bây giờ xem ra, Uông gia không cần thiết phải tồn tại nữa." Trương Thiên lạnh lùng mở lời.

Chỉ cần Uông gia không còn, thì chuyện đạo mộ sẽ đơn giản hơn nhiều, mọi âm mưu quỷ kế sẽ không còn tồn tại.

Có thể thấy, lần này Trương Thiên đến, dã tâm vẫn rất lớn.

Cho dù không diệt được Uông gia, cũng phải khiến họ sau này đều phải quỳ rạp trên đất!

"Thằng nhóc miệng còn hôi sữa, khẩu khí thật lớn, cho dù ngươi thực lực không tệ, thì sao chứ, Uông gia chúng ta cũng không phải ăn chay." Giọng Tô Nam nhàn nhạt.

Nếu nói hắn vừa rồi bị thực lực của Trương Thiên và hai người kia trấn áp, thì bây giờ, hắn coi như bị lời nói của Trương Thiên làm

cho tỉnh ngộ.

Hắn chỉ là một Đại Tông sư thì tính là gì, chỉ cần trận pháp khởi động, cho dù rồng đến cũng phải bò.

Những người khác thấy vậy cũng đều mở lời.

"Có chút thực lực liền ở đây khoe khoang oai phong, người trẻ tuổi lẽ nào không biết bình tâm khí hòa sao?" Một nam tử khác mở lời, rất rõ ràng, họ bắt đầu cố gắng chọc giận Trương Thiên.

Trương Thiên đã sống hai đời, luận châm chọc, chắc chắn không ai có thể châm chọc lại hắn.

Chương 359

“Tôi khoe khoang oai phong còn có tư bản, tư bản của các ông chẳng qua chỉ là trận pháp ở cổng kia, trừ trận pháp ra, các ông còn làm được gì?” Trương Thiên lạnh nhạt mở lời, đồng thời, một thanh trường kiếm đã rơi vào tay hắn.

Thanh trường kiếm thậm chí còn chưa rút khỏi vỏ, lại mang chút ý vị châm chọc.

“Tự tìm cái chết!” Thấy Trương Thiên như vậy, Tô Nam lại tức giận.

Uông gia của hắn, là hậu duệ của Uông Tàng Hải, làm sao có thể bị châm chọc như vậy, thậm chí đối phương đánh họ còn không dùng vũ khí.

Điều này chẳng phải tương đương với việc cưỡi lên đầu họ mà đi vệ sinh sao, khó chịu biết bao?

“Chúng ta thử thực lực của hắn trước.” Tô Nam lạnh lùng nói, hắn vẫn giữ được lý trí.

Mọi người khẽ gật đầu, sau đó bốn bóng người như rắn đen lao về phía Trương Thiên.

Trương Thiên thấy vậy cũng không hoảng sợ lắm.

Chỉ thấy khóe miệng hắn khẽ nhếch lên.

“Đây là các ngươi tự xông vào, không trách tôi được.” Trương Thiên nói, khi bốn người đạt đến phạm vi tấn công của hắn, Trương Thiên liền mạnh mẽ vung tay.

Giây tiếp theo, không gian xung quanh biến đổi.

Khi Tô Nam và bốn người phản ứng lại, họ đã tiến vào không gian hư huyễn của Trương Thiên.

Bốn người cảm thấy không đúng, càng điên cuồng lùi lại.

Khi nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, bốn người Uông gia đều sững sờ.

Tại sao nơi này không phải Uông gia?

Hơn nữa, nơi này còn không có trận pháp của họ.

Thậm chí, tinh khí ở đây còn thuần khiết hơn bên ngoài một chút.

Bốn người đều kinh ngạc trợn tròn mắt.

"Đây là, tiên, tiên pháp, sẽ không phải là Tụ Lý Càn Khôn trong truyền thuyết chứ?" Giọng Tô Nhật Cách truyền đến, hắn thương lão trong giọng nói già nua mang theo chút chấn động.

Tiên gia chi thuật này, vậy mà lại xuất hiện trên người thằng nhóc trước mắt, điều này sao có thể không khiến họ chấn động chứ.

"Cái này chắc không phải là Tụ Lý Càn Khôn gì đó, chắc là một pháp bảo, tôi đã xem trong sách cổ của Uông tổ tiên, có thể là pháp bảo của Tây Vương Mẫu." Tô Nam lạnh nhạt mở lời.

Bốn người nuốt nước bọt, đồng thời lộ ra một tia tham lam.

Uông gia cả đời theo đuổi chính là bí mật chung cực, bây giờ trên người Trương Thiên có nhiều bí mật như vậy, làm sao họ có thể không đỏ mắt chứ.

"Không đúng, mau nhìn, cái hồ nước kia!" Đột nhiên, tên khàn khàn chỉ vào không xa.

Khi mọi người nhìn thấy một hồ Linh Thủy của Trương Thiên, mọi người đều sững sờ.

“Khí tức thật thuần khiết, đây hình như là Linh Thủy trong truyền thuyết.” “Sao có thể, hắn vậy mà lại có nhiều như vậy, nếu cái này cho chúng ta, chúng ta nhất định có thể đột phá đến Đại Tông sư!” “Thằng nhóc này, rốt cuộc còn có bao nhiêu bảo vật!” Tô Nam và những người khác đã không khép miệng lại được.

Mặc dù đã sống cả đời, nhưng cảnh tượng chấn động như vậy họ vẫn là lần đầu tiên gặp.

Và lúc này Trương Thiên đang đứng ở không xa, trên mặt mang theo nụ cười.

Bốn người này vẫn chưa nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

“Không đúng, chúng ta nếu ở đây, thì trận pháp gia tộc không thể khởi động, đây là cái bẫy của thằng nhóc này!” Đột nhiên, Tô Nam mở lời.

Bốn người đột nhiên nhìn về phía Trương Thiên.

Không có trận pháp làm chỗ dựa, Trương Thiên và hai người kia có thể dễ dàng nghiền nát họ.

Đến lúc đó, đó sẽ không phải là đàm phán lúc đầu, mà là tàn sát đơn phương.

Nghĩ thông suốt rồi, trên mặt Tô Nam nặn ra một nụ cười.

“Trương huynh đệ, tôi cảm thấy, giữa chúng ta, có thể tồn tại một số hiểu lầm.” “Anh đến Uông gia tôi, chúng tôi tự nhiên hoan nghênh, nhưng, anh đưa chúng tôi đến đây, chúng tôi làm sao mà tìm được các anh.” Tô Nam mỉm cười nói.

Không hổ là người đã sống nửa đời người, phản ứng này cũng coi như nhanh.

Biết không đánh lại, liền trực tiếp chịu thua.

Trương Thiên cũng âm thầm bội phục loại người có thể co duỗi như vậy.

Dù sao, có những người, ở vị trí cao lâu rồi, căn bản không thể cúi đầu xuống được, mà Tô Nam thì không giống.

Trương Thiên cười nói.

"Nếu tôi không đoán sai, là thôn trưởng của các ông ra tay trước phải không?

Chúng tôi vốn dĩ là muốn giao lưu hữu hảo với các ông." "Nào ngờ, các ông cũng không chịu thua kém, vậy mà cũng xông ra, muốn giao đấu với tôi một chút." "Thậm chí còn đưa ra lời uy hiếp, không còn cách nào, tôi chỉ có thể làm như vậy." Trương Thiên càng tỏ vẻ vô tội.

Lúc này, tại hiện trường.

"Ôi trời, Trương Thiên mới đúng là tổ sư gia của việc giả ngây giả ngô a." "Nhất Mi đạo nhân: Cậu nói cái gì?" "M*ẹ nó, Trương Thiên cái tên cáo già này, biết có trận pháp, cho nên cố ý dẫn người vào không gian của mình, đỉnh thật." "Cái này có tính là một bug không, cái này nếu sau này đánh nhau, đánh không lại thì trốn vào, chẳng phải là vô địch rồi sao." "Tôi cảm thấy, ngọc nhãn hẳn là ở bên ngoài, không thể không có kẽ hở." "Năng lực đảo ngược trắng đen của Trương Thiên, thật lợi hại, Uông gia sắp gặp rắc rối rồi." Trong một thời gian, trong phòng xét xử, vô số người bàn tán xôn xao.

Và lúc này, bên ngoài.

Đội ngũ Hạ quốc từng chiếc từng chiếc tiến về phía tòa án.

Bao gồm cả xe tăng, máy bay chiến đấu v.v.

Chuyện của Trương Thiên và mấy người đã ảnh hưởng đến tầng lớp cấp cao.

Sống mấy trăm năm, vô số pháp thuật, điều này đã lật đổ nhận thức của họ.

Bây giờ là thời đại khoa học kỹ thuật không sai, nhưng, nếu binh sĩ toàn bộ được cường hóa thành siêu cấp binh sĩ thì sao?

Không có một cái đồn bốt nào có thể chống lại sức hấp dẫn của siêu cấp binh sĩ.

Hơn nữa, nếu hợp tác với Trương Thiên, và trao đổi với hắn một bộ công pháp kiện thể toàn diện, thì đối với Hạ quốc tuyệt đối là một bước nhảy vọt về chất.

Cho dù không thể có được, thì cũng không thể để Trương Thiên hợp tác với các quốc gia khác.

Lúc này, trên trực thăng.

Một người đàn ông đeo phù hiệu thượng tướng đang vẻ mặt nghiêm túc.

"Tống trưởng quan, chúng ta đã bao vây toàn bộ tòa án, chỉ cần ngài một câu nói, chúng ta sẽ xông vào tạm dừng màn kịch này." Một đội trưởng đứng thẳng tắp, trên mặt mang theo sự dũng cảm và không ngại hiểm nguy.

Tống Đào khẽ lắc đầu.

"Đừng vội, cấp trên vẫn chưa hạ lệnh, lần này chúng ta đảm bảo là lôi kéo Trương Thiên, nếu không phải màn trực tiếp này, có lẽ ai cũng không ngờ, Cửu Môn lại ẩn giấu nhiều đến vậy." Tống Đào hít sâu một hơi nói.

Cửu Môn vẫn luôn là một tồn tại đặc biệt.

Nếu Cửu Môn không cống hiến cho quốc gia, một thế lực khổng lồ như vậy, đã sớm bị tiêu diệt.

Hoặc bị quốc gia tiếp quản, bây giờ ngược lại không có, rất rõ ràng, Cửu Môn vẫn chiếm giữ một vị trí nhất định.

"Trưởng quan, tôi rất muốn biết, những điều này đều là thật sao?" Đội trưởng bên cạnh vẫn có chút không dám tin.

Dù sao nhiều năm giáo dục, khiến hắn rất khó chấp nhận.

"Ban đầu, tôi cũng không tin, nhưng sau khi xem những video đó, tôi không thể không tin." "Nếu lần này không phải họ chủ động ra mặt, chúng ta thậm chí còn không biết có Trương Thiên nhân vật này!" Tống Đào nói, ánh mắt nhìn về phía màn hình.

Hắn cũng có một giấc mơ võ lâm, lần này hắn nhất định sẽ nắm bắt tốt cơ hội.

Và lúc này, trong màn hình.

Trương Thiên không vội động thủ, mà là hứng thú nhìn Tô Nam.

Hắn muốn biến bốn người này thành thủ hạ của mình, hơn nữa là loại không thể phản kháng.

Nhìn Trương Thiên với vẻ mặt tươi cười, bốn người Tô Nam trong lòng giật thót.

Tên này cười lên sao mà cứ như Hắc Vô Thường dưới trướng Diêm Vương vậy.

"Đã đến rồi thì tôi cũng nên làm tròn nghĩa vụ chủ nhà chứ, dù sao, nơi này đã không còn là của Uông gia nữa rồi, đúng không?" Trương Thiên cười nói, sau đó, hắn chậm rãi đứng dậy, lấy vài viên đá ở một bên ném qua.

"Ngồi đi, đây là không gian của tôi, mấy người ở đây sẽ chịu sự

ràng buộc của tôi, nói cách khác, chỉ cần tôi không muốn cho mấy người ra ngoài, thì dù có là một trăm năm, mấy người cũng không thể ra được." Trương Thiên thản nhiên nói ra những lời cay độc nhất.

Nói với một ông lão rằng tôi sẽ nhốt ông vào một căn phòng tối để ông tự chờ chết, điều này tuyệt đối là sự tổn thương chí mạng đối với ông lão đó.

Lúc này, bốn người Uông gia chính là những ông lão đó.

Sau khi nghe Trương Thiên nói xong, bốn người nhìn nhau, tuy trong lòng rất bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống đá.

Trương Khởi Linh thì lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Y rất ít nói, nhưng không có nghĩa là y sẽ không ra tay.

Sau khi bốn người ngồi ngoan ngoãn như những đứa trẻ, Trương Thiên mới chậm rãi mở miệng.

"Tôi bây giờ cho mấy người hai lựa chọn." "Lựa chọn thứ nhất, quy phục tôi, từ nay về sau không còn liên quan gì đến Uông gia, tôi rất coi trọng tài năng của mấy người trong việc âm mưu quỷ kế, tương lai chắc chắn sẽ có thể giúp tôi dựng nên một thế lực lớn." "Đương nhiên, đi theo tôi thì tuyệt đối không thể để mấy người chịu thiệt thòi, thấy vũng linh thủy này không?

Đều là của tôi, chỉ cần mấy người ngoan ngoãn, tôi có thể thưởng cho mấy người, không nói gì khác, tuổi thọ chắc chắn sẽ tăng lên." Trương Thiên vừa nói vừa đứng dậy, phất tay, dáng vẻ hào tình tráng chí.

Chương 360

Nếu những người này chịu làm việc cho mình, Trương Thiên đương nhiên không ngại cho họ chút "mồi ngọt".

Dù sao, Uông gia đã có thể xuyên suốt toàn bộ Đạo mộ, điều đó chứng tỏ họ rất có thực lực.

Bất kể là kinh doanh hay chơi trò lừa gạt, đều mạnh hơn các gia tộc khác.

Một con ngựa hoang tốt như vậy, Trương Thiên không có lý do gì để không thu phục.

Sau khi Trương Thiên nói xong, trong bốn người đã có hai người rục rịch.

Dù sao thì nhiều linh thủy như vậy, nếu thực sự có thể tăng tuổi thọ thì cũng đáng.

Còn hơn là chết già.

Nhưng thấy Tô Nam không mở miệng, mọi người cũng không nói gì.

"Đương nhiên, mấy người cũng có lựa chọn thứ hai, nếu không đồng ý với lựa chọn thứ nhất của tôi, chúng ta sẽ có một trận đại chiến long trời lở đất, đương nhiên, với điều kiện là mấy người có thể thắng khi không có trận pháp gia trì." Trương Thiên vừa nói vừa nhướng mày.

Nói là hai lựa chọn, thực chất cũng chỉ có một.

Sau khi Trương Thiên nói xong, Tô Nam là người đầu tiên mở miệng.

“Trương huynh đệ cũng thật lòng, có thể cho chúng ta hai lựa chọn, đã vậy thì chúng ta đương nhiên sẽ làm theo ý Trương huynh đệ.” “Nếu Trương huynh đệ có thể cho chúng ta những thứ thực chất, chúng ta cũng không có ý kiến gì.” Tô Nam tỏ vẻ thờ ơ, nhưng trong lòng lại đang tính toán điều gì đó.

Dù sao gã cũng đã sống nửa đời người rồi, sao có thể chịu khuất phục một thằng nhóc ranh, chẳng phải là tự vả mặt mình sao?

Vì vậy, điều đầu tiên Tô Nam nghĩ đến là tạm thời đồng ý với Trương Thiên.

Sau đó chờ mình ra ngoài, rồi dùng trận pháp để chế phục hai người Trương Thiên.

Đến lúc đó, không gian này, cùng với số linh thủy khổng lồ này sẽ đều thuộc về mình.

Nếu có được những thứ này, thì đừng nói các gia tộc khác, ngay cả Trương gia cũng không thể làm gì được Uông gia bọn họ.

Bí mật cuối cùng cũng đã ở ngay trước mắt.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, lời của Trương Thiên đã trực tiếp cắt đứt giấc mộng đẹp của gã.

“Đã vậy thì tốt, tôi ở đây có mấy cái lời nguyền, thế này nhé, mỗi người một lời nguyền, đợi lời nguyền in dấu lên người mấy người rồi, hợp tác của chúng ta sẽ chính thức bắt đầu.” Trương Thiên vừa nói, vừa lấy ra mảnh lời nguyền mà hắn đã tìm thấy trong mộ Uông Tàng Hải trước đó.

Cái lời nguyền này Trương Thiên đã sớm nghiên cứu kỹ lưỡng rồi.

Nó là một lời nguyền không quá mạnh, có thể khiến người bị nguyền không phản bội mình.

Uông Tàng Hải đã dùng lời nguyền này để khiến những yêu quái biển, cấm bà bảo vệ lăng mộ của ông ta.

Suy cho cùng, thứ này một khi đã in dấu lên thì sẽ là tuyệt đối phục tùng.

Vì vậy, thứ này đối với Uông gia cũng là chí mạng.

"Cái này…" Thấy Trương Thiên lấy ra đồ vật, mấy người đờ ra.

Nếu thứ này thực sự in dấu lên người, thì chẳng phải mình hoàn toàn phải sống dưới sự kiểm soát của người khác sao?

Nhưng lúc này, nào có chỗ cho họ lựa chọn.

Nếu không chọn, có lẽ, khoảnh khắc tiếp theo Trương Thiên sẽ cưỡng ép họ lựa chọn.

Giờ thì, đánh không lại, chạy cũng không thoát.

"Tôi đồng ý." Đột nhiên Tô Nam mở miệng.

"Không được!

Nếu thứ này làm tổn thương thì Uông gia chúng ta sẽ tiêu đời mất." Giá Lỗ kích động nói.

"Bây giờ chúng ta còn lựa chọn nào khác sao?

Ông muốn sống hay chết ở đây?" Tô Nam thản nhiên nói.

Sau khi gã nói xong, ba người còn lại đều im lặng.

Trương Thiên thấy vậy cũng không nói gì, trực tiếp bước tới.

Hắn đặt dấu ấn lời nguyền lên người bốn ông già.

Và trên người hắn cũng có một dấu ấn chủ.

Như vậy, đây chính là quan hệ chủ tớ.

Trương Thiên lúc này đã có thể cảm nhận được, nếu hắn muốn

gây sự cố cho họ, thì đó chỉ là chuyện của một ý niệm.

Bốn người còn lại đương nhiên cũng có cảm giác này, lúc này Tô Nam đâu còn ý định bày trận pháp đối phó Trương Thiên nữa.

Bày trận pháp thì mình sẽ chết ngay tại chỗ, thà như vậy còn không bằng ngoan ngoãn làm việc.

Biết đâu còn có linh thủy để uống.

"Uông gia Tô Nam bái kiến Gia chủ." Quả nhiên là người thông minh, vừa nghĩ thông suốt, Tô Nam liền trực tiếp quỳ xuống bái lạy.

Dù sao tuổi càng lớn thì càng sợ chết.

Thấy Tô Nam như vậy, những người còn lại cũng lần lượt quỳ bái.

Trương Thiên thấy vậy hài lòng gật đầu.

Như vậy, các gia tộc khác căn bản không còn gì phải bàn cãi.

Dù sao, hắn và họ không thân thiết lắm, đến lúc đó hoàn toàn có thể cưỡng ép liên hợp.

Còn với nhà Tiểu Hoa Hoa thì có chút giao tình, đến lúc đó hãy tính sau.

"Được rồi, đã quy phục tôi rồi thì mọi người đều là người một nhà." "Hiện tại mấy người chính là một chi nhánh của Cửu Môn tôi rồi, chủ yếu phụ trách tài chính, kinh tế." "Đây là thù lao, sau này mỗi năm đều có, nếu ai làm tốt, tiền thưởng sẽ tăng gấp đôi." Trương Thiên vừa nói, vừa ném ra một thùng linh thủy lớn.

Thứ này mà làm lương thì các nhà tư bản nhìn thấy cũng phải khóc.

"Đa tạ Gia chủ." Sau khi bốn người hô xong liền vội vàng nhận lấy thùng nước.

Bốn người trong lòng có chút kích động, thiên tài địa bảo như thế này, ở thời đại này đã sớm hiếm có rồi.

Có thể mỗi năm một thùng lớn thì tuyệt đối là chuyện tốt.

"Gia chủ, ngài bảo chúng ta quản lý tài chính sao?" "Cái này là cái gì vậy ạ?" Tô Nam không hiểu hỏi.

"Chính là quản lý tiền bạc, để cho toàn bộ Cửu Môn ngày càng cường thịnh." Trương Thiên nói.

Tô Nam chợt hiểu ra, quản lý tiền bạc thì họ chính là thủy tổ rồi.

"Được, chúng ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Gã nói, dù sao chuyện đơn giản thế này, căn bản không tốn sức, hơn nữa còn mỗi năm một thùng linh thủy, làm tròn số, vậy chẳng phải là kiếm lời không công sao?

Trương Thiên hài lòng gật đầu.

Không tốn chút công sức đã lôi kéo được Uông gia, ừm, đúng là tôi mà.

"Được rồi, mấy người về chuẩn bị một chút đi, chúng ta cũng nên đi rồi." Trương Thiên vừa nói, vừa phất tay, mọi người liền ra khỏi không gian.

Bốn người Tô Nam càng thấy có chút mơ hồ.

Điều này đã vượt quá sức tưởng tượng của họ rồi.

"Cung tiễn Gia chủ." Thấy Trương Thiên không nói gì trực tiếp rời đi, mọi người càng hô to một tiếng.

Mặc dù Trương Thiên không đáp lại.

Sau khi Trương Thiên đi, bốn người trong lòng rất nặng nề.

Không khí dường như tĩnh lặng vài phần.

“Chúng ta thật sự muốn quy phục hắn sao?

Chẳng lẽ mấy người quên gia huấn của Uông gia rồi sao?” Giọng Giá Lỗ có chút nghiêm túc.

“Biết chứ, nhưng, vừa nãy chúng ta có cách nào sao?

Bây giờ Uông gia đã sớm không còn như xưa nữa rồi, nếu chúng ta lại chết, thì Uông gia còn cần thiết phải tồn tại nữa sao?” Tô Nam chậm rãi nói, sau khi gã nói xong, những người khác đều có chút trầm mặc.

Dù sao thì tình hình Uông gia hiện tại họ cũng rất rõ ràng, trừ một số ít người có chút thực lực, còn lại đều chỉ là tép riu mà thôi.

“Nhưng mà, chúng ta có linh thủy này cũng rất tốt, hơn nữa chúng ta cũng có thể âm thầm tìm kiếm bí mật cuối cùng, vì vậy, quy phục hay không quy phục cũng không khác nhau là bao.” Tô Nam lại lần nữa mở miệng, mọi người cũng không nói thêm gì nhiều.

Họ biết, những điều này cũng chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi.

Lúc này bên ngoài, Trương Thiên dẫn Trương Khởi Linh đã ra khỏi thôn làng nhỏ ẩn giấu.

“Nơi này ẩn giấu khá kỹ, may mà tôi cũng biết chút thuật Tầm Long Định Kim, nếu không thì thật sự rất khó tìm ra.” Trương Thiên quay đầu nhìn về phía sơn thôn nhỏ, lẩm bẩm nói.

Sở dĩ Trương Thiên có thể dễ dàng tìm thấy Uông gia, đó là nhờ công trình kiến trúc của Uông gia.

Uông gia không chỉ có trận pháp bên trong, mà bên ngoài cũng được xây dựng theo thiên tinh.

Chương 361

Đối với một cao nhân phong thủy mà nói, tìm kiếm cũng không quá khó.

"Bí mật cuối cùng là gì?" Đột nhiên, Trương Khởi Linh bên cạnh mở miệng.

Y vẫn luôn đắm chìm trong lời nói của Tô Nam.

Y luôn cảm thấy, Tô Nam đang ám chỉ điều gì đó, hơn nữa y cũng mơ hồ cảm thấy, hai từ này, có ý nghĩa trọng đại đối với y.

"Vĩnh sinh." Trương Thiên cũng không né tránh, trực tiếp nói ra.

"Vĩnh sinh…" Trương Khởi Linh nhíu mày lại, trên mặt cũng hiện lên rất nhiều sắc thái phức tạp.

Y dường như đã nghĩ đến điều gì đó, nhưng lại quên mất điều gì đó, cảm giác này rất kỳ diệu.

Giống như bạn vốn định hắt hơi, nhưng lại không hắt hơi được, rất khó chịu.

Trương Thiên thấy vậy vỗ vai y.

"Được rồi, đừng nghĩ nữa, thuận theo tự nhiên là tốt rồi." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh nhẹ nhàng gật đầu, cũng không nghĩ thêm nữa.

Sau đó, Trương Thiên quyết định đi xem xét các gia tộc khác.

Còn lúc này, hình ảnh chuyển sang bên Hồ Bát Nhất.

Rõ ràng, sau này Hồ Bát Nhất đã kể lại mọi chuyện cho Trương Thiên, nên Trương Thiên mới có thể tái hiện lại đoạn này.

"Bàn Tử, Bàn Tử, cậu có đi tìm Đại Kim Nha không?" Hồ Bát

Nhất đứng trong tứ hợp viện, hô lớn vào phòng Bàn Tử.

Shirley Yang đã sớm đi rồi, Hồ Bát Nhất tiễn cô ấy đi, bây giờ chủ yếu là chú ý đến chuyện lăng mộ ở Nhật Bản.

"Mẹ kiếp, bà nội nó, sao cứ có người hại Bàn gia!

Lần trước Bàn gia tôi sắp lĩnh ngộ được rồi thì ngực đau." "Bây giờ thì hay rồi, Bàn gia tôi lại sắp lĩnh ngộ được rồi, lão Hồ cậu đúng là đồ súc sinh, đã cắt ngang Bàn gia tôi." Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói, trên mặt cũng hiện lên chút tức giận.

Môi gã chu ra, dáng vẻ Bàn gia rất đau lòng, rất khó chịu.

Hồ Bát Nhất đổ mồ hôi.

"Được rồi Bàn Tử, cậu vừa vào phòng chưa đầy nửa ngày đã lĩnh ngộ được rồi, cậu tưởng mình là thần tiên chắc." "Cậu không phải rất muốn đi xem Kim gia bán đồ sao?

Đi thôi, bây giờ chúng ta đi." Hồ Bát Nhất vừa nói, mắt Bàn Tử liền đảo một vòng.

Khóe miệng gã nứt ra.

"Hắc hắc, nói sớm chứ, Bàn gia tôi thích nhất là đi tìm Kim gia bán đồ." Bàn Tử cười hắc hắc, gã liền quay vào.

"Lão Hồ, đợi một chút nhé, Bàn gia tôi lấy chút đồ đã." Bàn Tử vừa nói, vừa chạy nhanh vào phòng, sau đó gã mang theo mấy miếng ngọc bội, cùng mấy đồng kim hồn tệ chạy ra.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cũng không nói nhiều, trực tiếp dẫn Bàn Tử đi về phía cửa hàng của Đại Kim Nha.

Kể từ khi gặp Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha đã ăn không ngon ngủ không yên, chỉ nghĩ đến lần đạo mộ này Hồ Bát Nhất có thể lấy ra thứ tốt gì.

Còn về việc Hồ Bát Nhất nói không lấy được gì, Đại Kim Nha sao có thể tin được, lời này, e rằng chó cũng không tin.

"Cũng không biết bao giờ họ mới đến, hay là mình tự đi tìm họ nhỉ?" Đại Kim Nha nghĩ thầm.

Kim gia cũng thuộc loại người yêu cổ vật như mạng, đối với đồ tốt, hắn đương nhiên sẵn lòng tự mình đi tìm.

"Lão Hồ, cậu nói xem, chúng ta có gặp được mấy tên Nhật Bản đó không?

Bà nội nó, Bàn gia tôi sẽ cho chúng nó một quả đấm vào mặt trước!" Còn chưa kịp để Kim gia đứng dậy, giọng Bàn Tử đã truyền đến.

Đại Kim Nha thấy vậy lại vội vàng ngồi xuống, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

"Bàn Tử, đến nơi rồi, cậu đánh hai quả đấm cũng không sao." Hồ Bát Nhất ở một bên nói, giọng khàn khàn truyền đến.

"Thế thì tốt quá, Kim gia, Bàn gia tôi đến rồi!" Bàn Tử hô lớn một tiếng, trực tiếp đẩy cửa ra.

"Ha ha ha, Bàn gia cuối cùng cũng đến rồi, mau mời vào, đồng chí Hồ, mau, anh cũng mời vào." Đại Kim Nha trực tiếp nhiệt tình chào đón hai người.

Hồ Bát Nhất có chút kỳ lạ, hôm nay Kim gia này hình như đặc biệt nhiệt tình.

"Nếm thử trà hoa anh đào mới lấy về của tôi xem, tôi đã tốn một khối liền lấy được một túi lớn…" Đại Kim Nha vừa nói, vừa lén lút lấy ra một túi trà lớn.

"Cái thứ trà hoa anh đào chó má gì, Kim gia tôi nói cho anh biết,

lần này chúng tôi đã đi hai tòa mộ lớn tuyệt thế.” Bàn Tử không thèm nhìn trà, kích động nói.

Bàn Tử uống trà, chẳng khác nào Trư Bát Giới ăn nhân sâm quả, chẳng có tác dụng gì.

“Cái gì?

Hai tòa mộ lớn!” Tay Đại Kim Nha run lên, suýt chút nữa làm rơi cái ly xuống đất.

Bình thường, một tòa mộ lớn đã là kinh thiên động địa rồi, thế mà họ thì hay rồi, trực tiếp đi hai tòa mộ lớn tuyệt thế.

Điều này đúng là số đỏ không còn gì để nói.

“Thế Bàn gia, chúng ta đã lấy được thứ gì trong mộ không?

Bình bình lọ lọ gì đó, cho Kim gia tôi mở mang tầm mắt chút.” Mắt Đại Kim Nha sáng lên, có chút nóng lòng hỏi.

“Kim gia, nhỏ quá!

Tầm nhìn anh hẹp quá!” Mặt Bàn Tử hơi hếch lên, có chút tự tin.

Mặt Hồ Bát Nhất tối sầm, lời này, sao càng nghe càng quen tai.

Chẳng phải là lời thoại của lão đại sao?

Bàn Tử này học cũng nhanh thật. 【Ha ha ha, Kim gia tầm nhìn hẹp quá.】【Đúng là Bàn Tử, tốc độ học tập bá đạo.】【Tôi loáng thoáng nhớ là Bàn Tử hình như không lấy được thứ tốt gì mà.】【Lại độc miệng trêu chọc rồi.】 Nhất thời, hiện trường cũng trở nên sôi nổi.

Đại Kim Nha cũng có chút buồn bực, sao mình lại tầm nhìn hẹp.

Nhưng Bàn Tử nói vậy, chắc chắn có lý do của gã, hắn lại không tiện nói gì.

“Vậy, Bàn gia, có thể cho tôi xem đồ của ngài tốt đến mức nào không?” Đại Kim Nha tò mò hỏi.

“Hắc hắc, mấy cái bình vỡ nát đó tính là gì, bọn tôi ở bên đó thật sự là đâu đâu cũng thấy!” “Mấy cái bình lọ chất đống như núi đó, Bàn gia tôi còn chẳng thèm nhìn, chắc chắn không đáng tiền lắm đâu.” “Vì vậy, Bàn gia tôi trực tiếp mở rộng tầm nhìn, trực tiếp lấy những thứ hiếm nhất, đắt giá nhất ra.” Bàn Tử vừa nói, gã thậm chí còn lườm một cái.

“Thứ gì vậy?” Đại Kim Nha không kìm được hỏi.

“Đó chính là… ngọc!” “Kim gia anh nghĩ xem, bình bình lọ lọ đã nhiều như vậy rồi, còn ngọc thì được bao nhiêu.” “Tính như vậy, ngọc có phải đáng giá hơn không, hơn nữa, Bàn gia tôi cũng không chỉ lấy ngọc, còn có mấy đồng kim hồn tệ, đó là kim hồn tệ cổ đó, không kém mấy cái bình kia đâu, Bàn gia tôi quả nhiên tầm nhìn rộng nhất.” Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói.

Gã không ngừng nhấn mạnh tầm nhìn của mình.

Mặt Đại Kim Nha đầy vạch đen.

Trực tiếp đứng hình.

Tâm trạng kỳ vọng vừa rồi lập tức tan biến.

Quả nhiên không thể đặt hy vọng vào gã ta!

Thấy vẻ mặt Đại Kim Nha kỳ lạ, Bàn Tử thì chớp chớp mắt.

“Thế nào Kim gia, có phải bị trí tuệ của Bàn gia tôi làm cho kinh ngạc rồi không?” “Không sao, không cần sùng bái trí tuệ của Bàn gia tôi, tôi làm được, anh cũng làm được.” Bàn Tử rất kiêu ngạo ngẩng đầu.

“Bàn Tử, cậu vừa nói là cậu đã bỏ qua rất nhiều đồ gốm sứ, quay

đầu lại nhặt ngọc bội và vàng sao?" Đại Kim Nha không thể tin được hỏi.

"Đúng vậy chứ?

Có vấn đề gì sao?

Kim gia tầm nhìn đừng có hẹp như vậy chứ!" Bàn Tử vỗ vỗ vai Đại Kim Nha.

"Tao mẹ nó mày mẹ nó…" Đại Kim Nha tay ở trước người xoay mấy vòng, tức đến nỗi không nói nên lời.

Muốn mắng Bàn Tử, nhưng lại không thể mắng, dù sao sau này còn phải hợp tác, nhưng hành vi ngu ngốc của Bàn Tử thực sự khiến Đại Kim Nha không thể đề phòng nổi.

"Kim gia, tôi sao lại không biết mẹ anh và mẹ tôi có giao tình gì?" "Bàn Tử, có khi nào Kim gia đang mắng cậu không?" Hồ Bát Nhất ở một bên mở miệng.

Hắn thực sự không nhịn nổi nữa rồi.

"Không thể nào, tôi và Kim gia là huynh đệ tốt mà." Bàn Tử vẻ mặt đầy tự tin.

"Được rồi Bàn Tử, không nói chuyện này nữa, tôi xem trước xem, lần này mấy cậu mang về được thứ gì." Đại Kim Nha giữ bình tĩnh, đành phải lần nữa mở miệng.

Bây giờ hắn cũng chỉ có thể hy vọng, Bàn Tử bọn họ may mắn chút, ngọc có thể lấy được loại tốt một chút.

"Kim gia anh xem này." Bàn Tử cười hắc hắc, sau đó lấy hết ngọc bội và kim hồn tệ từ Tinh Tuyệt Cổ Thành ra không chút che giấu.

Ba miếng ngọc dương chi, mấy đồng kim hồn tệ.

Ngọc bội hình tròn, nhưng trên đó khắc một con mắt, có lẽ vì niên

đại đã lâu, trên đó còn có rất nhiều bụi bẩn.

Trông cũng đầy vẻ cổ kính.

Còn trên kim hồn tệ cũng khắc hình con mắt, tổng thể mà nói thì trông rất quỷ dị.

Chương 362

"Ôi mẹ ơi…" "Bàn Tử, thứ này cậu xác định là đào ra sao?

Không phải tìm thấy trong hòm công đức của ngôi chùa nào đó sao?" Đại Kim Nha nhìn thấy từng con mắt đó, cả người đều rợn người.

Thứ này, nhìn thế nào cũng thấy rợn người.

Cũng không biết Bàn Tử làm sao có dũng khí mang thứ này ra ngoài.

"Đúng vậy chứ, đừng nhìn nó có mắt, nhưng, cái này, là lấy ra từ Tinh Tuyệt Cổ Thành đó." Bàn Tử thẳng thừng nói.

Trên mặt gã còn có biểu cảm "anh đoán xem".

"Bàn Tử, thứ này sao nhìn rợn người thế?

Không đúng, đợi đã, cậu nói, mấy cậu trước đó đã đi Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?" Đại Kim Nha lúc này mới phản ứng lại.

Hắn là một người mê cổ vật, đối với truyền thuyết về Tinh Tuyệt Cổ Thành đương nhiên là đã nghe nói đến rất tường tận.

"Đúng vậy chứ, có vấn đề gì sao?" Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

"Nhân tài, đúng là mẹ nó nhân tài." Đại Kim Nha giơ ngón cái lên.

Hắn tặc lưỡi vài cái, vẻ mặt vô ngữ.

Hồ Bát Nhất cũng có chút nghi hoặc.

"Kim gia, có vấn đề gì sao?" Đại Kim Nha nghe lời Hồ Bát Nhất xong, hắn không thể nhịn được nữa.

Tâm trạng tan nát rồi!

“Đồng chí Hồ, Bàn Tử kia là Tinh Tuyệt Cổ Thành đó, Tinh Tuyệt Cổ Thành đó!” “Tương truyền, vô số tài phú của các quốc gia đều tụ tập tại thành phố nhỏ giữa sa mạc đó, thế mà mấy cậu hay rồi, chỉ lấy ra hai miếng ngọc…” “Làm ơn đi, mấy cậu không nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho hậu thế chứ, sao không mang nhiều chút ra ngoài?” Đại Kim Nha cũng đã sụp đổ.

Nếu để hắn đi, loại ngọc này, hay kim hồn tệ gì đó, chó còn chẳng thèm nhìn.

Kim gia chỉ lấy bình bình lọ lọ.

“Kim gia, chúng ta không phải quá vội vàng sao?” “Lần sau nhất định…” Hồ Bát Nhất khẽ nói, nhưng không còn vẻ điềm tĩnh như trước.

“Quên nói rồi, Kim gia, bây giờ lão Hồ nhà tôi, đã trèo cao, cô Dương đã gặp qua rồi chứ?

Người ta là người Mỹ đó, tài sản hàng trăm triệu!” Bàn Tử giơ ngón cái lên.

Đại Kim Nha nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn bây giờ còn nghi ngờ, hai người này có phải cố ý đến để làm mình khó chịu không.

“Được rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa, lần sau mấy cậu chỉ cần nghĩ đến tôi là được.” Đại Kim Nha vừa nói, hắn đặt ánh mắt lên miếng ngọc bội và kim hồn tệ.

Hắn càng nhìn càng thấy miếng ngọc bội này kỳ lạ.

Thứ này sao có cảm giác như sống vậy, đang chớp mắt nhìn mình.

“Thứ này, không phải có tà vật gì chứ?” Đại Kim Nha đặt kính lúp xuống, không kìm được hỏi.

“À, có lẽ là có lời nguyền.” “Cái gì?!” Kính lúp trong tay Đại Kim Nha rơi xuống đất.

Lời nói của Hồ Bát Nhất khiến tim hắn đập rất nhanh.

Thứ này không phải là hại mình sao?

“Yên tâm đi Kim gia, trên người Bàn gia tôi đã có hai ba cái lời nguyền rồi, sợ gì chứ.” Bàn Tử thì rất lạc quan.

Đại Kim Nha đờ người ra.

Thời buổi này, lại có người nói lời nguyền không đáng kể gì.

“Đúng là Bàn gia hào phóng, cái đó tôi sẽ không trúng lời nguyền gì chứ.” Kim gia có chút sợ hãi.

Dù sao hắn vẫn khá truyền thống, đối với những thứ này hắn phần lớn vẫn tin.

“Không sao, uy lực này nhỏ, tôi có thể giúp anh loại bỏ.” Hồ Bát Nhất khẽ nói.

“Phù, thế thì tốt rồi.” Đại Kim Nha thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn nghĩ đến điều gì đó.

“Không ngờ, đồng chí Hồ lại biết cả điều này, xem ra sau này tôi phải gọi là Hồ đại ca rồi.” Đại Kim Nha nói đùa, đồng thời còn ngầm kéo gần thêm quan hệ.

Chiêu này chơi cũng khá mượt.

“Đã vậy, thứ này có lời nguyền, vậy đồng chí Hồ lời nguyền này mạnh không?” “Nói cách khác, có thể giết người không?” Đại Kim Nha đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

“Dựa theo lời nguyền của nước Tinh Tuyệt mà xem, hoàn toàn có thể khiến một người tử vong.” “Nhưng mà, tôi cũng không rõ trên đó

là lời nguyền gì, cho nên, chết vào lúc nào, tôi cũng không biết." Hồ Bát Nhất khẽ nói.

Hắn đối với những thứ này cũng có chút hiểu biết.

"Đã vậy, tôi ở đây lại có một ý tưởng không tồi chút nào." Đại Kim Nha vừa nói, trên mặt lộ ra một nụ cười ranh mãnh, chiếc răng vàng ở khóe miệng càng ẩn hiện ra.

"Ối giời, Kim gia anh không phải là…" "Đúng vậy, chính là như anh nghĩ." "Anh không phải định dùng lời nguyền để hại mấy cô gái ngây thơ đó chứ." Bàn Tử kinh hô.

Đại Kim Nha thề sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy cái thằng ngốc này nữa.

"Tôi muốn dùng cái này, bán cho mấy tên Nhật Bản đó, tiện thể lừa chúng một vố." Đại Kim Nha lườm Bàn Tử một cái.

Vô ngữ nói.

"Trước đó, tôi không phải đã nói rồi sao, tôi đã tiếp đãi một số người Nhật, bọn chúng mắt cao hơn đầu, tự cho mình là ở trên cao, vẫn cái vẻ như hồi mới đến Trung Quốc chúng ta vậy." "Nếu có cái này, tôi có thể dạy dỗ bọn chúng một trận." Đại Kim Nha vừa nói, Hồ Bát Nhất liền vỗ tay.

"Đúng ý tôi, như vậy, chúng ta không những kiếm được tiền, mà còn lừa chúng một vố." Hồ Bát Nhất trong lòng rất hài lòng.

Giống như lần trước lừa người Mỹ, lần này chỉ là đổi thành người Nhật mà thôi.

Nhưng lừa người Nhật thì sảng khoái hơn lừa người Mỹ một chút.

Dù sao thì Nhật Bản, ai cũng hiểu, một đất nước nhỏ bé, dám đến

Trung Quốc chúng ta, không dạy dỗ một trận sao được!

"Ối giời, Kim gia anh nói sớm, làm tôi nghĩ oan rồi, anh mà lừa bọn chúng thì tôi hai tay hai chân tán thành." Bàn Tử vẻ mặt kích động.

Đại Kim Nha lườm gã một cái, mình vốn tưởng gã hiểu, không ngờ, thằng này căn bản không hiểu, cái này trách ai đây.

"Nhưng mà, kim hồn tệ này chắc không bán được đâu, đến lúc đó đưa tôi thử xem, chuyện không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ xuất phát thôi." Đại Kim Nha vừa nói, Hồ Bát Nhất cũng là người đầu tiên đứng dậy.

Chuyện vĩ đại như vậy, không tích cực chút sao được chứ?

"Đợi chút Bàn gia." Thấy hai người đứng dậy trước, Bàn Tử cũng vội vàng đứng dậy, ba người mang theo đồ vật đi ra ngoài.

"Đồng chí Hồ, hai người không sợ lời nguyền sao?

Loại thứ đó tôi nghe người lớn tuổi nói thì huyền diệu lắm." Đại Kim Nha vừa đi vừa hỏi.

Hắn muốn dò hỏi chút về chuyện lời nguyền.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Lời nguyền là có thật, hơn nữa có chút nguy hiểm, nhưng mà, chỉ cần không cầm những thứ không sạch sẽ, cơ bản là không sao." Hồ Bát Nhất ở một bên nhẹ nhàng giải thích.

"Thì ra là vậy…" Mắt Đại Kim Nha đảo một vòng, trong đầu không kìm được nghĩ đến những thứ mà mình đã thu gom từ những ngôi mộ.

Thứ đó liệu có lời nguyền gì không?

Đại Kim Nha càng nghĩ trong lòng càng kinh hãi, thứ đó mà có lời

nguyền, chẳng phải mình bị lời nguyền bao vây rồi sao?

"Không được, sau khi về nhất định phải bán hết những thứ không ổn đi." Đại Kim Nha nghĩ thầm, bước chân càng nhanh hơn rất nhiều.

"Kim gia, anh định lừa bọn chúng như thế nào?

Hay là trực tiếp chôn chúng ở Tây Sơn đi." Bàn Tử vỗ tay nói, trên mặt càng hiện lên chút vẻ ác ý.

"Bàn Tử, chúng ta là công dân thời đại mới, sao có thể làm ra chuyện như vậy được." Hồ Bát Nhất nói, hắn thì lại nghĩ đến mấy tên Nhật Bản đó, chôn ở Tây Sơn thì quá hời cho chúng rồi, chết ở Trung Quốc thì quá lãng phí tài nguyên.

"Cũng đúng, Kim gia, bọn chúng ở đâu?" Bàn Tử tò mò hỏi.

"Ở khu Đông Nhai, Đông Nhai đặc biệt chào đón người nước ngoài, ai, không biết bọn họ nghĩ gì nữa." Đại Kim Nha thở dài một tiếng, trên mặt còn có chút bất lực.

Lúc này, hiện trường. 【Lừa chết mấy tên Nhật Bản đó, không ngờ tôi lại có ngày được thấy anh hùng dân tộc.】 【Mà nói, người chết vì lời nguyền, không có căn cứ khoa học thì không tính là cố ý giết người đúng không?】 【Thứ này, tôi nghĩ cũng không có bằng chứng gì đâu nhỉ?】 【Hay lắm, tôi muốn xem, là mấy tên xui xẻo nào, vừa vặn bị Kim gia nhìn thấy.】 【Bây giờ là trực tiếp toàn thế giới, cũng không biết mấy tên Nhật Bản kia nhìn thấy chỗ này sẽ có biểu cảm gì.】 Trong lòng vô số người tại hiện trường đã tràn đầy sự tò mò.

Đặc biệt là sau khi biết lời nguyền có thể giết người, mọi người càng kích động.

Đây đúng là khoảnh khắc hả hê, sao mà không vui được chứ.

Còn lúc này, ở nước ngoài, trong một quốc gia nhỏ bé.

Mạng internet Nhật Bản. 【Ối giời, điên rồi sao, bọn chúng dám khiêu khích chúng ta!】 【Đây là mưu sát, chúng ta phải đưa lên tòa án quân sự.】 【Cầu đa tạ, mấy người ai đã từng thấy lời nguyền?

Cái này cho dù kiện lên thì mấy người lấy gì làm bằng chứng đối phó với người ta chứ.】 【Tẩy chay sản phẩm Cửu Môn!

Chương 363

Trả lại giang sơn Nhật Bản cho chúng ta!】【Bát cá, bây giờ tôi mới phát hiện, hơn nửa đất đai Nhật Bản của chúng ta đã bị tập đoàn Cửu Môn mua lại rồi, hơn nữa tập đoàn của bọn chúng thậm chí còn kiểm soát một số vùng biển đánh bắt cá của quốc gia chúng ta…】【Thôi xong rồi, chúng ta đã thành nước chư hầu rồi.】 Nhất thời, mạng internet Nhật Bản lập tức sôi sục.

Có thể tưởng tượng, một tập đoàn nắm giữ mạch máu của cả một quốc gia, thì quốc gia đó cơ bản cũng đã bị kiểm soát.

Mà Cửu Môn chính là tập đoàn này.

Nó không chỉ kiểm soát một vùng đất rộng lớn của thủ đô Nhật Bản, thậm chí còn kiểm soát hạt giống, cùng với chuỗi công nghiệp nông nghiệp.

Có thể nói, nó đã sớm trở thành một ngọn núi lớn ở Nhật Bản.

Mặc dù vô số người bất mãn, nhưng, họ lại không thể làm gì được, ngay cả chính phủ cũng không dám tùy tiện động, họ đương nhiên cũng không dám.

Khi vô số người Nhật trong lòng bất mãn, Hồ Bát Nhất và bọn họ đã đến khu Đông Nhai.

Đông Nhai vẫn rất náo nhiệt.

Nơi đây được gọi là Tân Dương Nhai, sở dĩ nói như vậy, có một nguyên nhân rất lớn là nơi đây có nhiều người nước ngoài.

Đi trên đường, Hồ Bát Nhất phóng mắt nhìn qua, đã có thể thấy bốn năm người nước ngoài.

Bọn họ thì ăn mặc bảnh bao ra vẻ người tử tế, bên cạnh lại không

thiếu phụ nữ.

Khiến Bàn Tử một trận đỏ mắt.

“Lão Hồ, mấy cô gái này thật sự là, chúng ta vừa mới giải phóng, họ đã đi làm gái rồi, nếu thêm vài năm nữa, mấy ông Tây mà lộ cái dây thắt lưng ra là họ cũng biết phải làm gì rồi nhỉ.” “Đúng thật là có câu nói, cậu nói gì ấy nhỉ, cái gì cái gì hận mất nước ấy.” Bàn Tử vừa nói, vừa gãi gãi đầu, nhưng kiến thức nông cạn.

“Thương nữ bất tri vong quốc hận, đúng không Bàn Tử, nhưng mà, họ còn không bằng gái làng chơi nữa.” Đại Kim Nha phất phất tay, vẻ mặt đầy vẻ ghét bỏ.

“Loại người không có nguyên tắc này, chúng ta không cần quan tâm, tự lo cho mình là được, hơn nữa Trung Quốc chúng ta cũng không thiếu phụ nữ tài năng, những người này chỉ là một phần nhỏ thôi.” Đại Kim Nha dường như đã quen nhìn thấy rồi, cũng không nhìn nhiều.

Hắn dẫn người đi vào bên trong.

Hồ Bát Nhất hơi lắc đầu, đây cũng có thể là tác hại do sự phát triển mang lại.

Đi trong đám đông, có thể là do Hồ Bát Nhất và mấy người ăn mặc có chút bình thường, hoặc là do Hồ Bát Nhất và Bàn Tử trông giống người bình thường, nên đã bị rất nhiều người coi thường.

Ánh mắt đều là loại trơ trẽn.

“Mẹ kiếp, Bàn Tử, tôi thật sự muốn cho mỗi tên một cái lời nguyền.” Hồ Bát Nhất không nhịn được mở miệng.

Lão Hồ cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt gì, dù sao cũng từng tham gia chiến đấu.

“Lão Hồ, Bàn gia tôi cũng muốn, nhưng chết hàng loạt thì không hay.” Bàn Tử cũng nắm chặt nắm đấm.

Hồ Bát Nhất phất phất tay, không nói thêm nữa.

Rất nhanh, đi theo Đại Kim Nha, mấy người đã đến trước một khách sạn.

“Vạn Hợp Lâu?” “Lão Hồ, tên này sao lại giống cái gì đó như nhà chứa vậy nhỉ.” Bàn Tử sờ sờ má, có chút buồn bực nói.

“Nơi này, vốn dĩ là như vậy, chỉ là sau này bị trấn áp nghiêm khắc, nên mới dẹp bỏ, đổi thành khách sạn, nhưng bên trong vẫn còn một số hoạt động kinh doanh khác.” Đại Kim Nha thì hiểu biết không ít, ở một bên giải thích.

“Bàn Tử, cậu không phải là người Bắc Kinh sao?

Sao cái này cũng không biết.” Hồ Bát Nhất nhìn Bàn Tử một cái.

“Bàn gia tôi còn suýt bắt kịp Lạc Đà Tường Tử, làm sao có thể biết được những nơi cao cấp như vậy chứ.” Bàn Tử bĩu môi, gã trước đây bán đĩa phim, ngay cả cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm còn không vào được, đừng nói đến việc đến những nơi như thế này.

“Giống lần trước, chia ba bảy chứ?” Đại Kim Nha mở miệng.

“Được, lần này chúng ta mục đích chính là bán đi.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Đại Kim Nha “ừm” một tiếng, hắn chỉnh lại quần áo, dẫn hai người trực tiếp đi vào.

Quầy lễ tân là một cô gái xinh đẹp mặc sườn xám, sau khi Đại Kim Nha nói rõ thân phận, liền được rất lịch sự mời lên lầu.

“Lão Hồ, đây là sườn xám của Trung Quốc chúng ta sao?

Sao lại xẻ tà đến tận mông vậy.” Bàn Tử nhìn chiếc sườn xám xẻ

tà suýt lộ cả đùi không khỏi cảm thấy khô miệng.

Thứ này, thật là quá đáng.

“Cái này chắc là loại dùng cho tình thú thôi, loại chính thống thì chỉ lộ bắp chân thôi, dù sao người thời đó khá bảo thủ, Bàn Tử đừng nhìn nữa, cẩn thận tối không ngủ được đó.” Hồ Bát Nhất cắt ngang ánh mắt của Bàn Tử.

Bàn Tử lau lau khóe miệng.

“Lão Hồ, lát nữa tôi cũng đặt may một bộ cho Dao Dao.” Trong đầu Bàn Tử đã hiện lên hình ảnh Dao Dao mặc sườn xám, ánh mắt quyến rũ rồi.

Trong nháy mắt, Bàn Tử cứng đờ người.

“Bà nội nó, hay là chúng ta không bán thứ này nữa, bây giờ về nhà đi.” “Thôi đi Bàn Tử, cậu có đáng tin chút nào không vậy.” Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái rõ dài.

Sau đó hai người theo Đại Kim Nha đi vào căn phòng khách sang trọng nhất.

Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng trò chuyện bên trong.

Cùng với một số âm thanh kỳ lạ.

Đại Kim Nha do dự một chút, gõ cửa phòng.

“Bát cá, ai mà sớm hứng thế!” Bên trong truyền ra giọng nói giận dữ, sau đó cửa được mở ra.

Chỉ thấy một người đàn ông râu mép nhỏ mắt ti hí, vẻ gian xảo nhìn ra.

Người đàn ông đó mắt nhỏ, lông mày cong, để ria mép ngắn, cả người trông như một con chuột.

Còn trong phòng, có một người đàn ông khác, trông cũng là người Nhật, và bên cạnh hắn ngồi hai người phụ nữ, chắc là của khách sạn này.

Thấy cảnh này, Đại Kim Nha thì đã quen rồi.

"Oa ha tế cẩu, Kim gia, chúng ta lần trước đã gặp mặt rồi, tôi nghe nói ngài muốn mua văn vật Trung Quốc sao?

Tôi ở đây có." "Tôi là thương nhân nổi tiếng nhất ở Bắc Kinh, ngài có thể đi ra ngoài hỏi thăm một chút." Đại Kim Nha trên mặt nở nụ cười, chiếc răng vàng ở khóe miệng càng lấp lánh phát sáng.

"Yêu tây, thì ra là Kim Tang, mời vào." "Tôi đã nghe nói chuyện của anh, anh thường xuyên buôn bán văn vật, cái này tôi biết, danh tiếng cũng không tệ." "Tôi tên là Tùng Điền Nguyên Dã, vị này là bạn của tôi, Tỉnh Thượng Thứ Lang, hai cô có thể đi rồi." Tùng Điền vừa nói, phất tay một cái hai người phụ nữ liền vội vàng chạy ra ngoài, thậm chí trên mặt còn có chút ửng hồng.

"Lão Hồ, cái gì Sơn Điền, cái gì Tỉnh Thượng, chẳng lẽ mẹ chúng nó sinh ra chúng nó lúc đó, không phải ở cái nơi quỷ quái này sao?

Một đứa ở ruộng đồng, một đứa ở trên giếng sao?" Bàn Tử ở một bên thì thầm lầm bầm.

"Bàn Tử đừng nói bậy, người ta là sinh thuận lợi đó." Hồ Bát Nhất cũng nói rất nhỏ.

Lúc này, Tùng Điền nhìn thấy Hồ Bát Nhất và hai người.

"Yêu tây, vị này là?" Hắn đưa mắt nhìn về phía Bàn Tử.

"À là thế này, họ là vệ sĩ của tôi, ngài cũng biết, bây giờ thời buổi này không an toàn, có vài vệ sĩ cũng khá tốt." Đại Kim Nha cười nói.

Tùng Điền vốn còn rất hứng thú với Hồ Bát Nhất và hai người,

nhưng bây giờ nhìn thấy vậy, cũng trực tiếp chuyển ánh mắt đi.

Rất nhanh, Đại Kim Nha ngồi xuống ghế, còn vì quan hệ chủ tớ, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng chỉ có thể đứng.

"Kim gia, tôi là người không thích vòng vo, lần này chúng tôi đến Trung Quốc, là để làm ăn kinh doanh, còn về đồ cổ gì đó, đều là sở thích cá nhân của tôi." "Ngài hiểu không?" Tùng Điền mở miệng nói, trên mặt gian xảo cũng hiện lên nụ cười.

Khóe miệng Đại Kim Nha hơi cong lên.

"Cái này, tôi đương nhiên biết, tôi đảm bảo giá cả tuyệt đối sẽ khiến ngài hài lòng." Đại Kim Nha trực tiếp nói.

Tên này chính là quanh co nói, lần này tôi đến để làm tài chính, anh tốt nhất nên giảm giá chút.

"Vậy thì tốt quá, ngài thật sự là bạn của Nhật Bản chúng tôi." Hắn cười nói.

"Nhưng mà, Tùng Điền quân, ngài cũng biết, văn vật, đồ cổ thật sự, giá cả nói chung không cao, trừ khi ngài muốn mua đồ giả." "Theo tôi được biết, lần này ngài mua về, chắc không phải tự mình dùng đúng không?

Mà là tặng cho người khác, nếu thực sự là như vậy, lấy đồ giả thì ngài chẳng phải là…" Đại Kim Nha trên mặt nở nụ cười.

Mà lời này lại là một mũi tên trúng đích.

Sau khi hắn nói xong, Tùng Điền rõ ràng trầm ngâm lại.

Dù sao lần này Tùng Điền mua văn vật, đương nhiên không phải vì mình, nếu là hắn tự mình, sao có thể bỏ ra cái giá lớn như vậy để mua.

Chủ yếu là bên hoàng thất.

"Đã Kim Tang đã biết rồi, vậy tôi cũng không giấu giếm nữa."

“Thần Hoàng của chúng tôi vừa mới Quy Linh, còn bên hoàng thất thì muốn tổ chức một tế điển tang lễ, chúng tôi lấy đồ bình thường thì chắc chắn không được, tôi liền nghĩ đến Thần Hoàng thời trẻ thích văn vật Trung Quốc.” “Nếu ngài có thể cho tôi một món đồ thật, hơn nữa niên đại đã lâu, Tùng Điền sẽ vô cùng cảm kích.” Hắn vừa nói, thậm chí còn đứng dậy, cúi gập người một cách kính cẩn đối với Đại Kim Nha.

“Tên Nhật Bản này thật sự là ngoài mặt thế này, sau lưng thế khác, liên tục thay đổi.” Bàn Tử ở bên cạnh Hồ Bát Nhất khẽ nói.

Vừa nãy còn nói không thể giá cao, bây giờ biết Đại Kim Nha đã biết rồi thì trực tiếp là một thái độ khác.

“Tôi cũng cần, làm ơn.” Tỉnh Thượng cũng ở một bên mở miệng.

Hắn cũng không ngốc, chuyện lấy lòng hoàng thất, không làm sao được.

“Các vị, không giấu gì, lần này tôi đến, chính là để nói chuyện này với các vị, tôi vừa mới thu được bảo vật mấy nghìn năm tuổi.” Đại Kim Nha vừa nói, càng kính cẩn mời hai người xuống.

Hai người thấy Đại Kim Nha biết điều như vậy, trong lòng càng hài lòng với Đại Kim Nha.

“Mấy nghìn năm, vậy chúng ta về nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ trong hoàng thất.” Tỉnh Thượng kích động nói.

Chương 364

“Kim Tang, ngài đừng úp mở nữa, ngài mau cho chúng tôi xem, bảo vật đó đi.” Tùng Điền ở một bên nịnh nọt mở miệng.

Đại Kim Nha gật đầu, nhưng không hề hoảng loạn.

“Theo tôi được biết, Thần Hoàng của các ngài, thích nhất không gì hơn ngọc, hơn nữa là loại ngọc trong suốt.” “Các ngài đoán xem?

Tôi ở đây thật sự đã thu được mấy miếng ngọc bội, phẩm chất cực tốt, hơn nữa còn có hệ thống thần thoại của Trung Quốc chúng ta.” Đại Kim Nha vừa nói, Bàn Tử đã không nhịn được run rẩy toàn thân.

Gã đang cố nhịn cười.

Hồ Bát Nhất cũng trong lòng vui vẻ, lời này, sao càng nghe càng quen tai thế này.

“Cái gì?

Ngọc mấy nghìn năm tuổi?

Thật sao?” “Lịch sử Trung Quốc thật là dài.” Tùng Điền kinh ngạc nói.

“Hệ thống thần thoại là gì?

Đó là cái gì?

Có liên quan đến ngài Bát Kỳ không?” Tỉnh Thượng cũng vẻ mặt tò mò.

“Ngài Bát Kỳ?” Đại Kim Nha đờ người, nhưng lại chợt quên mất cái gì đó gọi là ngài Bát Kỳ.

“Là con rắn đó.” Hồ Bát Nhất thấy vậy khẽ nhắc nhở.

“Có, có liên quan rất lớn!” Đột nhiên, Đại Kim Nha vỗ bàn, vẻ mặt nghiêm túc.

Khi nghe nói còn liên quan đến ngài Bát Kỳ, nhất thời hai người đều nghiêm túc hẳn lên.

Trong hệ thống thần thoại đáng thương của Nhật Bản, địa vị của ngài Bát Kỳ rất cao.

Mà hệ thống thần thoại của Nhật Bản cũng cực kỳ mê hoặc.

Cái gì loạn luân sinh con, cái gì giao phối với động vật, cái gì đó, nói chung là kỳ quái đủ thứ.

“Kim Tang, nếu ngài thật sự có thứ gì đó liên quan đến ngài Bát Kỳ, tôi không cần biết bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ mua về…” Tùng Điền vẻ mặt kích động.

Nếu thật sự có, sau khi mua về, cho dù không tặng cho hoàng thất, tự mình mang ra ngoài cũng rất có thể diện.

“Được, vậy tôi cũng không úp mở nữa, đây là một miếng ngọc bội được truyền thừa từ một xà thần trong truyền thuyết.” “Miếng ngọc bội này lại có ma lực độc đáo, đeo nó vào, còn có ngài Bát Kỳ cổ vũ cho ngài.” Đại Kim Nha vừa nói, ánh mắt hai người càng nhìn về phía tay Đại Kim Nha.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Đại Kim Nha chậm rãi đặt đồ vật lên bàn.

Khi nhìn thấy đồ vật trên bàn, hai người nuốt một ngụm nước bọt.

Miếng ngọc bội trắng như ngọc hà, ngọc bội màu trắng còn có rất nhiều bụi bẩn, nhưng những bụi bẩn này lại chính xác chứng minh được, miếng ngọc bội này là thật.

Đại Kim Nha không lừa họ, miếng ngọc bội này tuyệt đối có niên

đại lâu đời.

Mà lúc này điều thu hút hai người còn là hình con mắt trên miếng ngọc bội.

"Con mắt này, kỳ lạ thật, Kim Tang, miếng ngọc bội này có lai lịch gì?

Hơn nữa, con mắt này, là cái gì vậy?" Tùng Điền không kìm được hỏi, trên mặt đều là vẻ tò mò.

Đối với hắn mà nói, căn bản không biết những câu chuyện thần thoại Trung Quốc gì cả, đừng nói đến lai lịch của miếng ngọc bội này.

Chỉ thấy khóe miệng Đại Kim Nha hơi cong lên.

Đến lúc tôi biểu diễn rồi!

"Miếng ngọc bội này, chính là ngọc bội chuyên dụng của Xà Thần, ngài xem, con mắt này có phải rất giống mắt của ngài Bát Kỳ không?" "Mắt rắn thông thiên mà." Đại Kim Nha vừa nói, cả người hai người run lên, sao nhìn kỹ, hình như thật sự giống hệt mắt của ngài Bát Kỳ.

Chẳng lẽ, đây thật sự là ngọc bội do ngài Bát Kỳ để lại sao?

Họ nhặt được bảo vật rồi!

"Kim Tang, ngài vừa nói, con mắt này thật sự rất giống mắt rắn." "Cái này không phải thật sự là ngài Bát Kỳ đang chỉ dẫn cho chúng ta sao?" "Ngài Bát Kỳ chắc chắn là nhớ nhà rồi!" Tùng Điền và Tỉnh Thượng hai người trực tiếp bị chấn động.

Trong đầu đều là hình ảnh của ngài Bát Kỳ.

"Tôi cảm thấy, tất cả những điều này đều là ý trời, trong cõi u minh, đồ vật của ngài Bát Kỳ đã quay trở lại bên cạnh các ngài." "Mà cái này, cũng là một vị thần linh của Trung Quốc chúng ta, Xà Thần,

tương truyền a, Xà Thần nuôi dưỡng một phương linh vật, y còn đại diện cho hạnh phúc, viên mãn.” “Tuy được gọi là yêu, nhưng lại bảo vệ sinh mệnh của một phương người.” Đại Kim Nha khẽ nói, còn về câu chuyện này, hoàn toàn là do hắn bịa đặt ra.

Rắn, trong hệ thống thần thoại Trung Quốc, thì đó là tồn tại tầng thấp nhất.

Mà đa số các loài rắn, ví dụ như Cửu Đầu Xà, Giao Long, Giao Xà, v.v., đa số đều là tồn tại phản diện.

Chỉ có Nhật Bản mới phong làm thần linh.

Vì vậy, Đại Kim Nha thực sự không thể tìm được một hệ thống thần thoại loài rắn nào có thể lấy ra được.

“Thì ra ngài Bát Kỳ cũng từng bảo vệ một phương linh vật ở Trung Quốc, thật sự là quá tuyệt vời rồi.” Tỉnh Thượng vẻ mặt kích động.

“Kim Tang, còn có câu chuyện nào khác không?” Tùng Điền vẻ mặt mong đợi, nếu có thêm nhiều câu chuyện, thì hắn về cũng có thêm chút thể diện.

Lúc này ngay khi Đại Kim Nha đang nghĩ chuyện, Hồ Bát Nhất đứng ra.

Hắn khẽ mở miệng.

“Miếng ngọc này là tôi tìm được, còn câu chuyện về miếng ngọc này, tôi thì biết một ít.” Hồ Bát Nhất vừa nói, mắt Đại Kim Nha sáng lên, nếu Hồ Bát Nhất biết điều gì đó, biết đâu có thể khiến những người này trả thêm tiền.

“Ồ?

Vị bằng hữu này, mau mời ngồi.” Nghe thấy Hồ Bát Nhất có

chuyện muốn nói, Tùng Điền càng tỏ vẻ nhiệt tình.

"Tương truyền a, thứ này là do một xà thần hoang dã để lại, mà xà thần đó cai quản một không gian hư ảo, trong không gian đó đều là sinh linh tà ác." "Xà thần đã phong ấn những ác linh đó trong không gian đó, y đã bảo vệ toàn bộ bộ lạc, sau này a, xà thần đã đến Nhật Bản của các ngài." "Chém yêu trừ ác, phong ấn tất cả những yêu tà đó, sau này cũng có Âm Dương Sư, mà Âm Dương Sư cũng đa số sức mạnh đều là phong ấn, điều này cũng đều là nhờ vào sức mạnh của xà thần." "Sau này a, xà thần vì thân hình khổng lồ, được phong là Bát Kỳ, mà sau khi xà thần chết, Âm Dương Sư liền kế thừa ý nguyện của y, bảo vệ một phương đất đai." Hồ Bát Nhất thao thao bất tuyệt nói.

Đại Kim Nha lén lút giơ ngón cái lên sau lưng.

Có lý có cứ, ừm, đã được truyền thụ sâu sắc rồi.

Bàn Tử tặc lưỡi một cái, thời buổi này, lão Hồ cũng đã giỏi như vậy rồi sao?

Bàn gia tôi còn chưa học được cách lừa gạt, lão Hồ đã học được rồi, điều này thật là quá đáng.

"Tôi hiểu rồi!" Đột nhiên Tỉnh Thượng nghĩ đến điều gì đó.

"Tùng Điền, xà thần đã đến Nhật Bản chúng ta, truyền thụ pháp thuật, tiêu diệt Xích Quỷ, lại giúp chúng ta sinh sôi nảy nở, thậm chí còn truyền thụ thuật Âm Dương." "Vì vậy cũng có Âm Dương Sư, có trừ tà, mà phong ấn, chắc chắn cũng là vì sức mạnh của xà thần." "Ôi trời, ngài Bát Kỳ, ngài thật vĩ đại quá." Tỉnh Thượng vừa nói, Tùng Điền cũng vẻ mặt sùng bái.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha đều đờ người ra.

Cái này coi như là tự mình bịa ra rồi nhỉ.

Nhưng, Đại Kim Nha lại trực tiếp nắm bắt thời cơ.

Vỗ bàn đứng dậy.

“Cái ngọc bội này, chính là tượng trưng của ngài Bát Kỳ, bên trong chứa đựng một số sức mạnh của ngài Bát Kỳ.” “Đeo nó vào, trăm quỷ không dám xâm phạm, hơn nữa còn có thể nhận được sự che chở của Âm Dương Sư.” Đại Kim Nha vừa nói, Tùng Điền cầm lấy ngọc bội, hắn nhìn trái nhìn phải.

Nói thật hắn đã động lòng.

“Ngài Bát Kỳ, tôi cảm nhận được nhiệt độ của ngài rồi.” Tùng Điền vẻ mặt nồng nhiệt.

“Kim Tang, chúng ta là tình nghĩa tốt, ngài cho một cái giá hợp lý đi.” Tùng Điền trong mắt mang theo chút kỳ vọng.

“Ngài cũng biết, đồ tốt, không đợi người, thứ này là tôi đã trải qua thiên tân vạn khổ, mới cướp được từ tay bọn họ.” “Trong quá trình đó, tôi còn suýt mất mạng, nếu ngài thật lòng muốn, năm trăm ngàn.” Đại Kim Nha trực tiếp hét giá cắt cổ.

Làm ăn mà, đều là trước tiên hét giá cao nhất, sau đó để người mua đến trả giá.

Trong lòng Đại Kim Nha, miếng ngọc bội này, cao nhất, cũng chỉ vài chục ngàn tệ, thậm chí vài ngàn cũng không được.

Dù sao ngọc, ở thời đại này không đáng giá.

Đáng giá nhất vẫn là đồ gốm sứ.

Còn nghe nói năm trăm ngàn, hai người đều đờ người ra.

Cái này đủ để xây mấy trường học rồi nhỉ.

“Cái đó, Kim Tang, ngài thật biết nói đùa, thứ này, năm trăm ngàn, ngài đừng coi chúng tôi là đồ ngốc.” Tỉnh Thượng không nhịn được

mở miệng.

Ai mua cái này thì đúng là đồ đại ngu.

Ngay khi Đại Kim Nha sắp mở miệng, Hồ Bát Nhất vỗ vỗ hắn, chỉ thấy Hồ Bát Nhất mở miệng.

"Thế này, miếng ngọc này, không chỉ có những công năng nói trên, mà còn có một năng lực đặc biệt." Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghiêm túc, căn bản không thể nhìn ra hắn đang nói dối.

"Năng lực gì?" Hai người gần như đồng thời mở miệng.

"Ấn ký Xà Thần!" Hồ Bát Nhất thốt ra mấy chữ.

Bàn Tử suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Hay lắm, cái này cũng có thể mang ra bán sao?

"Vị bằng hữu này, đó là cái gì vậy?" Tùng Điền vẻ mặt tò mò.

Chương 365

"Ngọc đều có linh khí, mà bên trong này lại càng bao hàm khí tức của ngài Bát Kỳ, chỉ cần các ngài thành tâm cầu nguyện, và nhỏ máu vào trong đó." "Sẽ nhận được sự che chở của ngài Bát Kỳ, đến lúc đó, đừng nói quỷ quái nhìn thấy các ngài phải chạy trốn, biết đâu các ngài còn có thể vì ngài Bát Kỳ, mà sống thêm vài năm." "Lĩnh ngộ truyền thừa của ngài Bát Kỳ cũng không chừng." Hồ Bát Nhất vừa nói, hai người nuốt một ngụm nước bọt.

Nếu có thể khiến họ sống thêm vài năm, sau đó còn nhận được sự che chở của ngài Bát Kỳ, thì năm trăm ngàn thật sự là giá trị vượt xa giá trị.

Đừng nói đến truyền thừa.

"Vị bằng hữu này, chúng tôi làm sao tin tưởng ngài được." Tùng Điền nửa tin nửa ngờ.

"Miếng ngọc bội này, cứ coi như là vật thí nghiệm, chúng tôi ở đây còn hai cái, không cần nghĩ nhiều, chúng tôi tổng cộng cũng chỉ có ba miếng." Hồ Bát Nhất vừa nói, hắn đưa ngọc bội cho hai người.

"Đồng chí Hồ, có chắc chắn không?" Đại Kim Nha có chút lo lắng.

Hồ Bát Nhất trực tiếp cho Đại Kim Nha một ánh mắt yên tâm.

Sau đó chỉ thấy Tùng Điền cắn một cái, làm rách ngón tay, sau đó một giọt máu liền rơi vào miếng ngọc bội.

Khoảnh khắc tiếp theo, con mắt trên miếng ngọc bội lại thật sự phát ra ánh sáng.

"Ôi Thần Hoàng đại nhân của tôi ơi, thật sự có thể!" "Ngài Bát Kỳ, ngài Bát Kỳ, bảo hộ tôi đi, ngài Bát Kỳ!" Chỉ thấy Tùng Điền

không ngừng la hét.

Khoảnh khắc tiếp theo, một làn khói đen rơi vào người Tùng Điền, có lẽ là tác dụng tâm lý, Tùng Điền chỉ cảm thấy cơ thể một trận sảng khoái.

Khoảnh khắc tiếp theo, nhìn lại mu bàn tay mình, trên mu bàn tay Tùng Điền xuất hiện một hình con mắt.

Đại Kim Nha đờ người ra.

Cái này cũng có thể sao.

Mà hình con mắt đó, rõ ràng là trúng lời nguyền.

"A, tôi cảm nhận được rồi, cảm nhận được rồi, đây là tình yêu của ngài Bát Kỳ." Tùng Điền vẻ mặt hưởng thụ.

Tỉnh Thượng thấy vậy trong lòng chấn động.

"Tôi cũng muốn, bạn hữu, Kim Tang, đưa miếng ngọc bội còn lại cho chúng tôi đi." Tỉnh Thượng không nhịn được nữa rồi.

Tình yêu của ngài Bát Kỳ, hắn sao có thể bỏ qua.

"Một miếng năm trăm ngàn." Đại Kim Nha biết bây giờ là lúc tăng giá.

"Không vấn đề gì, đừng nói năm trăm ngàn, một triệu cũng được." "Được vậy thì một triệu." Đại Kim Nha chưa từng thấy yêu cầu kỳ lạ như vậy, lập tức tăng giá lên một triệu.

Tỉnh Thượng đờ người ra.

Hay lắm, mình chỉ tùy tiện nói thôi mà.

Nhưng nhìn cái thế này của Đại Kim Nha, hình như không có tiền thì không được vậy.

"Tỉnh Thượng, chuyện chúng ta xây trường học có thể hoãn lại,

miếng ngọc bội này, tôi thật sự cảm nhận được ngài Bát Kỳ đang vuốt ve tôi." Tùng Điền mở miệng, Tỉnh Thượng cũng không do dự nữa, trực tiếp gật đầu, định bỏ ra ba triệu để mua miếng ngọc bội này với giá trên trời.

Mà Đại Kim Nha thì đờ người ra, số tiền này thật sự kiếm dễ vậy sao?

Còn Hồ Bát Nhất thì chuyển ánh mắt sang một câu nói của hắn.

Xây trường học!

Chỉ thấy Tỉnh Thượng nghiến răng, hắn rút ra mấy tờ tiền.

Ba triệu, đây gần như là toàn bộ gia sản của hắn.

Lần này bọn họ đến không chỉ để tìm kiếm văn vật, mà còn có một việc quan trọng khác là bố cục cho tương lai: xây dựng một trường Quốc học Phù Tang ở Bắc Ly!

Hiện tại kinh tế Hạ Quốc vẫn còn khó khăn, muốn phát triển chắc chắn cần các doanh nghiệp nước ngoài đầu tư.

Hắn đang muốn nhân cơ hội này để mở trường Quốc học Phù Tang ở Hạ Quốc.

Nhìn xấp tiền trên bàn, Đại Kim Nha mắt đỏ ngầu.

Giờ khắc này, cánh cửa thế giới mới của Đại Kim Nha đã mở ra.

Hắn muốn ngọc, muốn càng nhiều ngọc hơn nữa.

Chẳng phải ngọc còn đáng giá hơn gốm sứ sao?

Một miếng ngọc lên đến hàng triệu, có thể mua được bao nhiêu mảnh đất ở Bắc Ly chứ.

Phải biết rằng, đây là thời của Hồ Bát Nhất, vật giá Hạ Quốc còn thấp đáng thương, một miếng ngọc giá một triệu, quy đổi ra tương lai

trăm năm sau, ít nhất cũng phải hàng trăm triệu chứ.

"Ha ha, vậy hợp tác vui vẻ." Đại Kim Nha đâu có chút chần chừ nào, trực tiếp cầm lấy số tiền.

Giờ hắn còn hối hận vì đã chia ba bảy với Hồ Bát Nhất.

Tuy nhiên, kiếm được chín trăm nghìn cũng khiến Đại Kim Nha khá hài lòng.

"À này, tôi vừa nghe hai người nói muốn mở trường học ở Hạ Quốc à?" Hồ Bát Nhất ở một bên hỏi, hơi tò mò.

Phải biết rằng, đây là thời điểm vừa giải phóng, có người đến Hạ Quốc mở trường thì còn hiểu được, nhưng là của Phù Tang Quốc thì không thể chấp nhận.

"Đúng vậy, chúng tôi đã được phê duyệt, hiện đang trong quá trình trù tính, nhưng vì đại nhân Bát Kỳ, chúng tôi đã bị trì hoãn." Tùng Điền lại không hề né tránh.

Dù sao thì hắn cũng đã được phê chuẩn, nên không tính là vi phạm.

"Vậy các người định mở trường học kiểu gì?" Hồ Bát Nhất lại hỏi, nắm đấm đã siết chặt.

"Đương nhiên là trường Quốc học Phù Tang dành riêng cho chúng tôi, tương lai chúng tôi sẽ đưa người của đất nước chúng tôi đến Hạ Quốc học tập, đương nhiên là học kiến thức của chúng tôi." "Và trường học sẽ nằm ở thành phố phồn hoa nhất Hạ Quốc, hắc hắc." Tùng Điền cười hắc hắc, nào hay biết Hồ Bát Nhất đang âm trầm mặt.

Đây quả là sự khiêu khích trần trụi.

Đại Kim Nha vội vàng kéo Hồ Bát Nhất lại, lúc này Hồ Bát Nhất mới dịu đi một chút.

“Các người làm vậy có mục đích gì?” Hồ Bát Nhất lại hỏi.

Tùng Điền lúc này mới nhận thấy điều không ổn.

“Bạn hữu, chuyện này tôi không thể nói được, hơn nữa, biết quá nhiều cũng không tốt cho anh.” Hắn nói, Hồ Bát Nhất cũng không hỏi thêm.

“Ha ha, anh Tùng Điền, anh đừng giận, cậu ấy chỉ tò mò thôi.

À phải rồi, bên tôi còn có ít Kim Hồn Tệ, không biết các anh có cần không?” Đại Kim Nha vừa nói vừa lấy ra năm đồng Kim Hồn Tệ.

Trên Kim Hồn Tệ cũng khắc hình con mắt.

“Đây là tiền tệ riêng của đại nhân Bát Kỳ.” “Cái này thì tôi không cần giải thích nhiều đâu nhỉ.” Đại Kim Nha cười nói.

“Nhưng mà, tiền của chúng tôi không còn nhiều.” Tỉnh Thượng mắt nóng rực nhìn Kim Hồn Tệ, nhưng lại do dự.

“Các anh còn bao nhiêu tiền?” Đại Kim Nha hỏi.

“Chỉ còn ba trăm nghìn.” Tỉnh Thượng nói.

“Anh xem, Kim Hồn Tệ này giá trị cũng gần bằng ngọc bội, nếu anh mua về, rồi bán lại, chắc chắn sẽ lãi gấp mấy lần.” “Vậy thì thế này, chúng tôi cũng không cần nhiều, chỉ hai trăm tám mươi nghìn thôi, để lại hai mươi nghìn làm lộ phí về nhà cho các anh.” Đại Kim Nha híp mắt, cười híp mí nói.

“Ôi, anh Kim thật là hào phóng quá!” “Vậy, chúng tôi lấy!” Tùng Điền trực tiếp lên tiếng, sợ Đại Kim Nha đổi ý.

Hắn đã tưởng tượng ra cảnh mình bán một đồng Kim Hồn Tệ với giá trên trời năm trăm nghìn.

Đến lúc đó, tiền ngọc bội sẽ trực tiếp về vốn.

Bàn Tử cố nhịn cười, cái thời này, lừa kẻ ngốc dễ vậy sao?

“Tốt, vậy đúng là anh hùng xứng bảo vật.” “Chúng ta hợp tác vui vẻ.” Đại Kim Nha nói rồi đứng dậy, sau khi bọn kia giao nốt số tiền ít ỏi còn lại, Đại Kim Nha mới quay người định rời đi.

Dù sao thì cũng đã lừa hết toàn bộ gia sản của người ta, Đại Kim Nha trong lòng cũng khá áy náy.

Phải nhanh chóng về ăn một bữa đã rồi tính tiếp.

“Anh Kim, anh đi thong thả!

Sau này chúng tôi sẽ còn tìm anh nữa.” “Anh Kim thực sự quá tốt bụng, đã để đại nhân Bát Kỳ trở lại vòng tay chúng tôi.” Hai người nhìn bóng lưng Đại Kim Nha và hai người kia rời đi, không khỏi rơm rớm nước mắt cảm động.

Hiện trường, tất cả mọi người chứng kiến cảnh này đều ngớ người ra. 【Tiền ư?

Đến nhanh quá rồi.】 【Cái *** này tính là lừa đảo không nhỉ.】 【Ha ha, tổ chức lừa đảo đời đầu đây rồi.】 【Khoan đã, cái này hình như không tính là lừa đảo, đây là giao dịch công bằng, hơn nữa, thứ này hình như thật sự có hiệu quả.】 【Ha ha, là phản tác dụng thì có, e rằng về đến nơi là phát tác ngay.】 【Đại nhân Bát Kỳ ơi, xin hãy thu lấy linh hồn của chúng con đi.】 Cả hiện trường vang lên tiếng cười ầm ĩ.

Và lúc này trên mạng Phù Tang Quốc. 【Cái này không phải thật sự là đồ của đại nhân Bát Kỳ đấy chứ.】 【Nói đến mức tôi suýt thì tin.】 【Khốn kiếp, đám người này lại dám lừa chúng ta như vậy, đúng là quá đáng ghét.】 【Đây là lừa đảo!

Chúng ta phải thảo phạt chúng!】 Trên mạng Phù Tang Quốc, một đám người đang tức giận điên cuồng vì bất lực.

Còn việc có thật sự muốn tìm Trương Thiên tính sổ không, e rằng chẳng có mấy ai.

“Lão Hồ, sao rồi?

Tôi đã phơi bày hết chuyện của cậu rồi đấy.” Trương Thiên đầu đội một chiếc đèn pha lớn, liếc nhìn Hồ Bát Nhất.

“Đám người đó còn dám mở trường học ở đây, lẽ ra nên vạch trần bọn chúng.” Hồ Bát Nhất thản nhiên nói.

Chương 366

Lúc này, mọi người tại hiện trường mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. 【Khoan đã, hình như bọn họ vừa xây trường học.】 【Hiện giờ Thượng Hải đã có trường Quốc học Phù Tang, hơn nữa điều vô lý nhất là, phạm vi mấy cây số xung quanh trường đều không cho người Hạ Quốc vào.】 【Đúng vậy, tôi cũng nghe nói, hình như hoàn toàn là trường của Phù Tang Quốc, kiến trúc và phong cảnh đều mang phong cách Phù Tang Quốc.】 【Tôi chịu rồi, cuối cùng vẫn không giữ được.】 【May mà Hồ Bát Nhất và bọn họ đã giữ vững trường học ở Bắc Ly.】 Nhất thời, hiện trường càng trở nên ồn ào.

Và trên mạng Hạ Quốc, sự việc Phù Tang Quốc xây trường học ở Hạ Quốc càng trở thành một điểm nóng bùng nổ.

Đây cũng là điều Trương Thiên muốn thấy.

Lúc này trong hình ảnh.

Hồ Bát Nhất và Đại Kim Nha đã đến ngân hàng.

"Ôi trời, Kim gia, lần này, mỗi người chúng ta đều có thể chia được một triệu đấy." Bàn Tử kích động nói.

Nghĩ đến tiền của mình, gã lại một trận kích động.

"Chúng ta tổng cộng lừa bọn chúng ba triệu hai trăm tám mươi nghìn." "Không đúng, không tính là lừa, chúng ta là giao dịch công bằng." "Tính như vậy, theo tỉ lệ ba bảy, tôi nên lấy chín trăm chín mươi nghìn lẻ." Đại Kim Nha tính toán.

"Thôi đi Kim gia, phần của tôi và Bàn Tử cứ để sau, bên ông chúng tôi trực tiếp đưa ông một triệu." Hồ Bát Nhất cũng hào phóng,

trực tiếp nói.

Kể từ khi có được Shirley Dương, tầm nhìn của y đã rộng mở hơn nhiều.

Một triệu thì là gì chứ, vợ y là phú bà mà!

"Đồng chí Hồ, hào phóng!" "Được, vậy tôi không khách sáo nữa." Đại Kim Nha cười nói.

Dù sao thì kiếm được vạn nào hay vạn đó, vào thời này, hộ vạn nguyên không nhiều.

Sau đó, mấy người chia tiền xong, cũng lần lượt rời đi.

"Bàn Tử, nhớ lần sau mang thêm ngọc bội gì đó đi, tôi thấy ngọc cũng không tệ đâu." Đại Kim Nha cười nói, Bàn Tử giơ dấu OK với hắn.

"Lão Hồ thấy không, ánh mắt của Bàn gia tôi lúc nào cũng độc đáo như vậy đấy." Bàn Tử đắc ý nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất xua xua tay, y giờ chỉ muốn kể chuyện này cho Trương Thiên.

Và lúc này, hai người Phù Tang Quốc đang ngồi trong khách sạn, lòng thầm vui sướng.

Bọn họ nhìn bùa chú Xà Thần trên người, trong lòng như vừa ăn mật ong vậy.

"Đại nhân Bát Kỳ, tôi cảm nhận được sự ấm áp của ngài rồi, chúng ta giờ sẽ về nhà, đưa ngài đến Vương thất!" Tùng Điền lẩm bẩm, hắn giờ đã có ý định trở về Phù Tang Quốc.

Hắn muốn dâng ngọc bội này cho Tân Vương thất của Phù Tang Quốc!

"Anh Tùng Điền, tôi cũng cảm nhận được sức mạnh mà đại nhân

Bát Kỳ ban cho, chúng ta có nên tự nuốt chửng ngọc bội này không nhỉ, đồ tốt như vậy, nếu đưa cho đám người kia thì thiệt quá." "Chúng ta chi bằng bán với giá cao thì sao?" Tỉnh Thượng ở một bên chớp chớp mắt, hắn muốn bán món đồ này trước đã rồi nói sau.

Dù sao thì đồ tốt như vậy, nếu tặng đi thì quá lãng phí, nếu bán cho Vương thất, thì chắc chắn sẽ kiếm được bộn tiền.

"Bán đi à?

Tỉnh Thượng, động não chút đi, chúng ta bán đi thì lợi ích có được tối đa không?" "Nghe nói, lần vũ hội này còn có Thần Hoàng Bí thư trưởng mới nhậm chức của Phù Tang Quốc chúng ta, nếu chúng ta dâng món đồ này cho ông ta." "Nếu ông ta lại tặng cho đại nhân Thần Hoàng, vậy chẳng phải là..." Tùng Điền không nói hết, nhưng ánh mắt hắn đã chứng minh suy nghĩ của mình.

Lúc này, Tỉnh Thượng đã hiểu ra.

"Tôi hiểu rồi, nếu tặng cho đại nhân Thần Hoàng, nói không chừng đại nhân Thần Hoàng sẽ nhớ đến chúng ta!" Tỉnh Thượng kích động nói.

Nếu một ngọc bội đổi lấy sự chú ý của Thần Hoàng, đó tuyệt đối là một món hời lớn.

"Sai!

Cậu lại sai rồi!

Chúng ta chỉ cần để Bí thư trưởng nhận được sự chú ý của Thần Hoàng là được." "Một khi Bí thư trưởng được yêu mến, thì còn thiếu chúng ta sao?" Tùng Điền rõ ràng suy nghĩ thấu đáo hơn.

Nhìn từ điểm này, hắn cũng là một thiên tài kinh doanh.

Đáng tiếc, lại bị Đại Kim Nha và Hồ Bát Nhất lừa gạt.

“Tuyệt vời quá, chúng ta hành động ngay, đưa cái cuối cùng cho đại nhân Thần Hoàng!” Tỉnh Thượng vung tay kích động nói.

“Đừng vội, chúng ta còn năm đồng Kim Hồn Tệ, nhất định phải để chúng phát huy tác dụng lớn nhất.” Tùng Điền nói, mắt hắn đảo một vòng, có một ý tưởng vô cùng tuyệt vời.

Và lúc này, về phía Trương Thiên.

Sau một ngày đi khắp hang cùng ngõ hẻm, ghé thăm “hàng xóm”, Trương Thiên cũng thu được lợi ích không nhỏ.

Ngô gia, Giải gia thì khỏi phải nói, đều có giao thiệp, thêm vào đó, sau khi Trương Thiên lộ ra thực lực, họ cũng không dám nói gì thêm.

Dù sao thì, với thực lực hiện tại của Trương Thiên và Trương Khởi Linh, đủ để nghiền nát các cao thủ đương thời.

Còn các gia tộc khác, hoặc là đang cân nhắc, hoặc là đã rút lui, trực tiếp tính toán dọn ra khỏi thành Bắc Ly.

Cứ như vậy, Cửu Môn của Trương Thiên cũng coi như hợp nhất.

Trương Thiên sơ lược tính toán một chút.

Hồ Bát Nhất, Nhất Mi Đạo Nhân, Bàn Tử, bản thân y, Hạo Thiên Chân, Giải gia, Uông gia, và thế lực của Shirley Dương, tính ra vừa đúng chín nhà.

Đối với các gia tộc khác, Trương Thiên tạm thời không xem xét.

Ngay cả khi muốn gia nhập, thì cũng chỉ có thể hợp nhất với các bộ phận khác.

Hơn nữa, phần lớn các gia tộc còn lại vẫn đang cân nhắc, Trương Thiên cũng không vội.

Thời gian trôi qua rất nhanh, buổi chiều.

Trong Ngô gia.

Một nhóm trưởng bối các gia tộc Lão Cửu Môn năm xưa đều tụ tập lại.

Mà tất cả những điều này Trương Thiên đương nhiên không hề hay biết.

"Cái thứ Cửu Môn vừa mới nổi lên là cái gì chứ, sao dám lấy danh hiệu của chúng ta năm xưa ra dùng, lại còn vọng tưởng muốn Hoắc gia ta sáp nhập vào bọn chúng, đúng là si tâm vọng tưởng." Hoắc Tiên Cô giọng nói mang theo chút lửa giận.

Bà đã sống nửa đời người, lại là nữ chủ duy nhất trong Lão Cửu Môn, đương nhiên trong lòng có sự kiêu ngạo của riêng mình.

Giờ Trương Thiên yêu cầu bà sáp nhập, với tính cách của Hoắc Tiên Cô, làm sao có thể, không đánh nhau với Trương Thiên đã là may mắn lắm rồi.

"Lão cẩu Ngô, ông nói xem, thằng nhóc đó, tính là cái thá gì?" Hoắc Tiên Cô nhìn về phía Lão cẩu Ngô, hoàn toàn không nể mặt, tính cách khá là cay nghiệt.

Lão cẩu Ngô ho khan một tiếng.

"Khụ khụ, ừ thì, Ngô gia chúng tôi đồng ý gia nhập Cửu Môn của Trương Thiên." Lão cẩu Ngô mặt lộ vẻ lúng túng.

Nói điều này trước mặt mọi người, chẳng khác nào tự mình vạch áo cho người xem lưng.

"Cái gì?

Lão cẩu Ngô, ông có ý gì?

Bị một thằng nhóc cưỡi lên đầu ỉa à, ông hèn nhát từ khi nào vậy?" Hoắc Tiên Cô vừa nghe, mặt đầy vẻ không thể tin được.

“Tôi đại diện Giải gia đến, Giải gia cũng đồng ý rồi.” Nhị Nguyệt Hồng ở một bên mỉm cười, vừa nói vừa nhìn về phía Lão cẩu Ngô.

Không hổ là Lão cẩu Ngô, tốc độ ra tay này đúng là nhanh hơn người khác.

“Cái gì!

Giải gia cũng đồng ý rồi?” Hoắc Tiên Cô ở một bên hoàn toàn ngẩn người.

Điều này quả là quá kỳ lạ, Giải gia từ trước đến nay đâu có khiêm nhường như vậy, lần này lại vì một người trẻ tuổi mà khúm núm sao?

“Chúng ta nợ Trương Thiên một ân tình.” Nhị Nguyệt Hồng thản nhiên nói, sau đó cũng không nói gì thêm.

“Còn Ngô gia các ông thì vì sao lại đồng ý?” Hoắc Tiên Cô ở một bên bình tĩnh hơn một chút, tò mò hỏi.

“Thực lực của hắn, đã vượt qua toàn bộ gia tộc chúng ta, hơn nữa, Uông gia cũng đã đồng ý rồi.” Theo lời của Lão cẩu Ngô, cả trường hợp rơi vào tĩnh lặng.

Và sau một hồi lâu.

“Hiện giờ chúng ta đồng ý có còn kịp không?” “E rằng không kịp rồi, khuyên các vị nên rời khỏi Bắc Ly.” Lão cẩu Ngô nghiêm túc nói.

Lúc này, cả trường hợp lại không ai dám mở miệng nói một lời nào.

Lúc này về phía Trương Thiên.

Trương Thiên ngồi trên chiếc ghế đẩu trong tiệm đồ cổ.

Hắn vắt chân chữ ngũ, khoan khoái ăn nho trong tay.

Còn Trương Khởi Linh thì ngồi một bên, dường như đang ngẩn

người.

“Hiện giờ Cửu Môn của tôi đã đủ người rồi, còn các gia tộc không hợp tác kia, sau này e rằng ngay cả một hụm canh cũng không có.” Trương Thiên lẩm bẩm.

Sau này, Cửu Môn của y phát triển, tài nguyên các thứ đều bắt đầu trỗi dậy, còn những gia tộc kia tự nhiên sẽ dần dần không còn đường sống.

“Lão đại.” Ngay khi Trương Thiên đang suy nghĩ bữa tối của mình sẽ ăn gì, đột nhiên, một tiếng nói vang lên.

Cửa tiệm đồ cổ bị đẩy ra.

Chương 367

Chỉ thấy Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người cười hì hì bước vào.

"Các cậu về nhanh vậy, sao rồi?

Đồ bán được chưa?" Trương Thiên tò mò hỏi.

"Đương nhiên rồi, đám người đó cứ như mấy thằng đần vậy, lão đại cậu không biết đâu, cái miệng của lão Hồ ấy, cứ như động cơ vậy, lải nhải không ngừng." "Mấy người đó bị lừa cho ngu người luôn." Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói, không ngừng giơ ngón cái về phía Hồ Bát Nhất.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật, Hồ Bát Nhất này rốt cuộc đã làm gì vậy?

Lúc này, Trương Khởi Linh cũng nhìn qua.

Y cũng muốn hóng hớt cho vui.

Chỉ thấy, Trương Khởi Linh kéo một chiếc ghế đẩu nhỏ, mấy người ngồi cùng nhau nghe Hồ Bát Nhất kể chuyện bán đồ.

Rất nhanh, khi biết Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trong nháy mắt đã lừa được mấy triệu, Trương Thiên trong lòng vẫn khá vui vẻ.

Tuy nhiên, khi nghe Phù Tang Quốc muốn xây trường học ở đây, Trương Thiên cau mày.

Thứ này, không thể tùy tiện xây dựng được.

"Thế này, sau này, chúng ta sẽ xây thêm nhiều trường học, đồng thời, loại bỏ tình trạng các trường học bên ngoài xây dựng." "Ít nhất, Bắc Ly không được phép." Trương Thiên nói, giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

“Chúng tôi hiểu rồi, à đúng rồi, lão đại, bao giờ chúng ta đi Đạo mộ vậy?

Tôi đã chờ không kịp rồi.” Bàn Tử thì cứ mãi tơ tưởng chuyện Đạo mộ.

“Đừng vội, trước tiên hãy tiêu hóa những thứ kiếm được trước đã, tham nhiều sẽ không nuốt trôi.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Dù sao thì vừa từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, nếu không tu luyện những thứ kiếm được trước đó, chẳng phải sẽ quá vội vàng sao.

“Vậy Bàn gia tôi không vội nữa.” “Bàn gia tôi về tu luyện đây, lão đại, nhớ có việc gì đừng gọi tôi đấy.” Bàn Tử nói rồi, cười hắc hắc rời khỏi tiệm đồ cổ.

Hồ Bát Nhất cũng lần lượt rời đi.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh thì ở lại chờ ăn cơm.

Nhất thời cuộc sống dường như đã trở lại quỹ đạo.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Một tuần sau.

Trong một tuần, Trương Thiên thậm chí còn không đến tập đoàn của mình, cả người cứ như bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Điều này khiến các gia tộc như Ngô gia, vừa bị lôi kéo, không đúng, là bị ép buộc gia nhập, đều bắt đầu nghi ngờ.

Đồng thời, vì Trương Thiên lâu ngày không có động tĩnh, điều này cũng dẫn đến việc các gia tộc như Hoắc gia, những người chưa đồng ý hợp nhất với Trương Thiên, đều cảm thấy bất an.

Và đây cũng chính là một phần trong kế hoạch của Trương Thiên.

Đầu tiên là thăm dò sức chịu đựng của họ, sau đó mới tiếp tục

vạch ra kế hoạch tương ứng.

Lúc này tại hiện trường. 【Ơ, sao màn hình lại tối đen rồi?】【Đúng vậy, tôi còn muốn xem Tiểu Phù Tang bị lừa cơ.】【Người trước, bình thường chút đi, tôi cũng muốn xem mà.】【À mà nói, chúng ta có thể thấy bọn họ mang ngọc bội về Phù Tang Quốc không?】【Chắc là không thể đâu, theo tình hình của bộ não, Trương Thiên chỉ có thể thấy những gì mình đã trải qua, hoặc những chuyện người khác kể lại.】【Những chuyện người khác kể lại thì vẫn là y tự suy diễn thêm, trong trường hợp này, độ chân thực chỉ có năm mươi phần trăm.】Hiện trường, vô số người bàn tán xôn xao.

Vô số người đều muốn xem khối ngọc bội đó, và kết cục của hai kẻ dám xây trường học ở Hạ Quốc sẽ ra sao.

Lúc này, đầu Trương Thiên đột nhiên phát sáng, giây tiếp theo, một cảnh tượng hiện ra.

Đó là dưới chân một ngọn núi lửa khổng lồ.

Một kiến trúc lộng lẫy như hoàng cung đang sáng đèn.

Shirley Dương mặc lễ phục, đang từ từ bước về phía kiến trúc giống như hoàng cung đó.

Lúc này, cả trường hợp chấn động.

Shirley Dương mặc chiếc váy dài màu đỏ, mái tóc dài búi lên, trông giống như một quý phụ cao quý.

Và trên gương mặt cô còn hiện lên nụ cười nhẹ nhàng, dáng vẻ này trực tiếp thu hút vô số ánh mắt.

“Lão Hồ, vợ cậu đẹp thật đấy.” Bàn Tử mím môi nói.

Tại hiện trường, Hồ Bát Nhất liền cốc một cái vào đầu gã.

Thằng Bàn Tử này đúng là sống chán rồi, ngay cả chị dâu mình

cũng dám trêu chọc. 【Ôi trời, nữ thần!】 【Váy dạ hội màu đỏ, cộng thêm những phụ kiện này, không ngờ năm đó đã sành điệu đến vậy sao?】 【Thật đấy, Shirley Dương đúng là nữ thần trong mơ của tôi!】 【Tiếc quá, nữ thần của cậu đã thành vợ người ta rồi.】 【Khoan đã, sao tôi lại càng phấn khích hơn thế này?】 【Ôi trời, hiện trường xuất hiện Ngưu Đầu Nhân!】 Nhất thời, phòng xử án giống như một cái chợ, trực tiếp ồn ào cả lên.

Còn vị pháp quan thì dường như không nhìn thấy, vẫn chăm chú nhìn vào hình ảnh.

Cảnh này nếu là các phiên xử khác, ông đã cho dừng lại từ lâu rồi, nhưng bây giờ thì không giống, đó là buổi trực tiếp toàn quốc.

"Lão đại, không ngờ, cảnh này cậu cũng có thể... tưởng tượng ra được, lão đại cậu tuyệt đối là một thiếu nam thuần tình đầy sức tưởng tượng." Vương Khải Toàn ở một bên cười hì hì nói.

Trương Thiên trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Sở dĩ có thể hiện ra cảnh tượng bên Shirley Dương, đúng là Trương Thiên đã dựa vào lời kể của Shirley Dương mà "tưởng tượng" ra.

Lúc này, hình ảnh tiếp tục.

Dưới chân núi Phú Sĩ này, vô số xe sang, quan chức cao cấp đang đậu trước cổng đại điện.

Đây là hội trường xa hoa nhất cả Kinh Đông, cũng là hội trường tư nhân, chuyên dùng cho hoàng thất.

Trừ các gia tộc có danh tiếng trên trường quốc tế, cũng chỉ có một số quan chức cấp cao, tướng lĩnh mới có thể vào được.

Và nơi đây, cũng là địa điểm tuyệt vời cho các buổi yến tiệc lớn của Phù Tang Quốc.

Còn lý do Shirley Dương đến tham dự hội nghị này thì rất đơn giản.

Đại diện Dương gia, cô đến đây để kết giao các mối quan hệ, cứ như vậy, tập đoàn Cửu Môn muốn đứng vững ở đây cũng sẽ dễ dàng hơn.

Có thể thấy những đóng góp của Shirley Dương để phục hưng gia tộc của Trương Thiên là không thể phủ nhận.

Trước đại điện rộng lớn này, ngay cả đèn đường cũng là màu vàng kim quyến rũ.

Có thể tưởng tượng được Phù Tang Quốc, với tư cách là một quốc gia bại trận, nợ nần chồng chất đến hàng nghìn tỷ, nhưng nơi đây lại xa hoa đến vậy.

Cứ đi mười bước, bên đường lại thấy vài binh sĩ trang bị tinh nhuệ.

Rất nhanh, Shirley Dương bước vào bên trong đại điện.

Ở cổng, quản gia đang lần lượt kiểm tra thân phận.

"Ôi trời ơi, cô là cô Dương của Mễ Quốc phải không?

Tuyệt vời quá, có thể gặp cô ở đây, tôi là John." Khi Shirley Dương vừa đến cổng, một người đàn ông ngoại quốc đã sải bước đến.

Vương Quốc Anh, gia tộc John, người thừa kế tương lai, tài sản hàng chục tỷ đô la Mễ Quốc.

"Thì ra là anh John, đã nghe danh lâu rồi, chúng ta vào trong nói chuyện chứ?" Shirley Dương khẽ cười, sau đó hai người bước vào đại sảnh.

Còn quản gia ở cổng thấy thẻ thân phận trên ngực hai người thì

trực tiếp cho qua.

Bên trong càng thêm xa hoa, cả nơi giống như một cung điện hoàng gia.

Và trong sảnh lớn, vô số bàn ghế được bày biện, trên đó là vô số hào kiệt.

Ngay cả rượu vang đỏ cũng là rượu vang Pháp.

"Lát nữa cô Dương, không biết có thể nể mặt, chúng ta cùng khiêu vũ một điệu không?" John sốt ruột mở lời.

"Bộp!" Lúc này, Hồ Bát Nhất tại hiện trường đập mạnh xuống bàn, khiến Hạo Thiên Chân và Bàn Tử ở bên cạnh giật mình.

"Bà nội nó, thằng da đen mày lên cơn gì vậy." Vương Bán Nguyệt mắng một tiếng lớn.

"Hắc hắc, lão Hồ đây là đang ghen đấy mà." Bàn Tử ở một bên cười hắc hắc, còn Hồ Bát Nhất thì chăm chú nhìn chằm chằm vào hình ảnh, mặc dù vào thời đại này, John đã chết từ lâu rồi.

Nhưng Hồ Bát Nhất không ngại đến tranh giành lão John đó một phen.

"Xin lỗi, tôi đã có bạn nhảy rồi, thật sự xin lỗi." Shirley Dương trực tiếp từ chối.

John lộ vẻ thất vọng.

"Vậy thôi được rồi, chúc cô chơi vui vẻ." John nói, rồi khi thấy một mái tóc vàng óng trong đám đông, hắn liền vội vàng theo sau.

"Đại nhân Bí thư trưởng, ngài không biết đâu, chúng tôi đã có được di vật của đại nhân Bát Kỳ rồi." Đột nhiên một tiếng nói vọng đến.

Điều này thu hút sự chú ý của Shirley Dương.

“Đại nhân Bát Kỳ?

Di vật?” Shirley Dương mặt đầy dấu hỏi.

Chương 368

Chẳng lẽ Phù Tang Quốc cũng có yêu ma quỷ quái gì sao?

Ở cái vùng đất nhỏ bé này, e rằng ngay cả Long Mạch cũng khó hình thành.

Với tâm trạng tò mò, Shirley Dương từ từ tiến lại gần.

Chỉ thấy, hai người đàn ông đang khoe khoang một trận với Bí thư trưởng Phù Tang Quốc.

Và thứ họ khoe khoang tự nhiên chính là một khối ngọc bội trong tay.

"Khối ngọc bội này, quen quá." Shirley Dương trong lòng giật mình, càng tiến lại gần hơn một chút.

"Đại nhân Bát Kỳ?

Đừng đùa nữa, đó chỉ là một truyền thuyết, chẳng lẽ các người muốn lừa dối đại nhân Thần Hoàng sao?" Bí thư trưởng mặt đầy lửa giận.

Làm sao ông ta có thể tin trên thế giới này có đại nhân Bát Kỳ nào đó.

"Là thật đó, cái này chính là ngọc bội mang sức mạnh của đại nhân Bát Kỳ, có nó, là có thể nhận được sự phù hộ của đại nhân Bát Kỳ, ngay cả Âm Dương sư gặp phải, cũng phải nhường ba phần!" Tùng Điền vẻ mặt sốt sắng nói.

Lúc này Bí thư trưởng ngây người.

Thật sự linh nghiệm đến thế sao?

Phải biết rằng, Tùng Điền là thương nhân nổi tiếng của Phù Tang

Quốc, gia tộc Tùng Điền lại là truyền thừa Võ sĩ đạo của Phù Tang Quốc, cũng có chút địa vị.

Còn Tỉnh Thượng cũng có chỗ đứng ở Phù Tang Quốc, nếu không thì với vẻ mặt của hai người bọn họ bây giờ, người khác đã đuổi đi từ lâu rồi.

"Có gì có thể chứng minh không?" Bí thư trưởng bất đắc dĩ nói.

"Bí thư trưởng, ngài xem có bao nhiêu người đang nhìn kìa, nếu ngài không muốn, vậy chúng tôi cũng chỉ đành nhường cho người khác thôi." Tùng Điền không hổ là thiên tài kinh doanh, khi thấy ánh mắt Bí thư trưởng có chút không chắc chắn, hắn liền thừa thắng xông lên.

Hắn vừa nói xong, Bí thư trưởng không còn do dự nữa.

"Nếu, cái này thật sự ẩn chứa sức mạnh của đại nhân Bát Kỳ, tôi sẽ cảm ơn các anh thật nhiều." Bí thư trưởng ý vị thâm trường vỗ vỗ vai hai người, trên mặt cũng mang theo chút tán thưởng.

Có thể chuyên tâm tặng thứ này cho mình, Bí thư trưởng rất xem trọng bọn họ.

"Bí thư trưởng, nhớ triển lãm nhiều hơn về câu chuyện trong đó nhé!" Tùng Điền trên mặt nở nụ cười, thậm chí còn để lộ hàm răng trắng tinh.

"Câu chuyện?" Bí thư trưởng ngẩn người, sau đó Tùng Điền và Tỉnh Thượng như được tiếp sức, vội vàng đi đến.

Cùng lúc đó, đám quý tộc trong buổi tiệc tối cũng vây lại.

Vào thời đại này, mọi người vẫn khá hứng thú với những thứ kỳ lạ.

Huống chi một số câu chuyện thần thoại của Hạ Quốc lại càng

nắm giữ chặt lòng người.

Shirley Dương cũng chen vào, cô muốn xem, Hồ Bát Nhất và bọn họ rốt cuộc đã lừa họ như thế nào.

Chỉ thấy Tùng Điền bắt đầu bắt chước giọng điệu, thần thái của Hồ Bát Nhất, kể lại câu chuyện về Xà Thần.

Điều đó càng khiến đám quý tộc đang vây xem nghe đến ngẩn ngơ. 【Cười chết tôi rồi, ha ha ha, không ngờ thủ đoạn lừa đảo của lão Hồ thậm chí đã truyền sang Phù Tang Quốc.】 【Ngay cả lão Hồ e rằng cũng không biết, vậy mà có một ngày, câu chuyện của mình lại được kể trong giới quý tộc.】 【Ha ha ha, tôi nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của cô Dương là tôi muốn cười rồi, sao tôi lại có cảm giác cô Dương đang cố nhịn cười nhỉ.】 【Đừng cảm giác nữa, nếu bạn có mặt ở đó, nhìn bọn họ nghiêm túc kể một câu chuyện vốn là hư cấu, bạn cũng sẽ cười thôi.】 Nhất thời, cả hiện trường trực tiếp vang lên tiếng cười lớn.

Ngay cả khi Tùng Điền chết đi, trong mộ cũng sẽ không ngờ, mình lại có một ngày bị lôi ra mà "roi quất xác chết".

Và cảnh tượng này càng trực tiếp truyền vào trong Phù Tang Quốc.

Khi thấy tổ tiên, vĩ nhân của mình đang kể một câu chuyện không hề tồn tại, thậm chí chỉ là để lừa gạt, thì bọn họ đã nổi giận.

Tiên nhân của họ, lại dám lấy đồ ăn thừa của người khác, thậm chí là văn hóa mà người khác vứt bỏ cho họ mà ăn, còn ăn một cách ngon lành nữa chứ.

Điều này sao có thể không khiến họ tức giận.

Mạng Pao Cai Quốc. 【Đầu tiên xin tuyên bố, cái này không phải văn hóa của chúng tôi!

Chúng tôi không chịu bất kỳ trách nhiệm nào.】【Đúng vậy, Pao Cai Quốc chúng tôi có khí tiết, không thể nào lại đi ăn văn hóa do người khác vứt bỏ, Pao Cai Quốc chúng tôi là quốc gia có lịch sử năm nghìn năm!】【Ha ha, Tiểu Ba Gát hóa ra cũng có ngày này, thực sự làm tôi cười không ngớt.

Hóa ra bọn họ lại ăn đồ thừa của người khác à.】Nhất thời, trên mạng Pao Cai Quốc tràn ngập tiếng châm chọc.

Và lúc này, các cư dân mạng Phù Tang Quốc vốn đã tức giận, khi thấy ngay cả cái đất nước nhỏ bé Pao Cai Quốc cũng bắt đầu châm chọc mình, thì tinh thần thủy tinh của họ lập tức vỡ vụn.【Ba Gát!

Một quốc gia nhỏ bé lại dám nghi ngờ chúng ta sao?】【Các người còn dám nói, văn hóa năm nghìn năm?

Các người cũng là ăn cắp mà có phải không?】【Hỗn xược, thằng đằng trước, mày cũng coi chúng ta là chó à, chúng ta là Phù Tang Quốc có lịch sử, Pao Cai Quốc bọn họ cứ thích chạy theo Hạ Quốc, làm chó đấy thôi.】【Pao Cai Quốc gì chứ, lịch sử của các người, cái nào mà không phải sao chép của Hạ Quốc.】Lúc này, tranh cãi trên mạng quốc tế càng lúc càng gay gắt.

Còn cư dân mạng Hạ Quốc thì đang gặm dưa hấu, xem hai quốc gia kia cãi nhau ầm ĩ.【Thật tốt, chó cắn chó.】【Ha ha ha, thật sự không ngờ, bọn họ lại có ngày này.】【Hạ Quốc chúng ta thật sự là tuyệt vời quá!】【Người trước, sao cậu tìm được mật mã lưu lượng vậy?

Mau nói cho tôi, tôi cũng muốn.】Nhất thời, mạng Hạ Quốc cũng sôi sục cả lên.

Trong hình ảnh.

Khi Shirley Dương nghe xong toàn bộ câu chuyện, không khỏi giơ

ngón cái tán thưởng Hồ Bát Nhất.

Câu chuyện này, có lý có cứ, rất có phong cách.

Để lừa những người không có nền tảng văn hóa này, tuyệt đối là quá đủ.

Nếu không phải Shirley Dương đã sớm biết đây là đồ của Xà Thần, nói không chừng cô cũng sẽ bị lừa mất.

"Thật không ngờ, đại nhân Bát Kỳ lại đặc biệt từ Hạ Quốc đến Phù Tang Quốc chúng ta để cứu giúp." "Ngài ấy thật sự tận tâm giúp đỡ Phù Tang Quốc chúng ta trừ yêu a, khối ngọc bội này có ý nghĩa rất quan trọng, anh Tùng Điền, anh Tỉnh Thượng, đa tạ!" Bí thư trưởng cúi gập người, càng nắm chặt khối ngọc bội.

Nếu Bệ hạ Thần Hoàng biết mình đặc biệt dâng tặng món quà quý giá như vậy cho ngài ấy, ngài ấy nhất định sẽ nhìn mình bằng con mắt khác.

"Ừm, chúng ta đều là người một nhà." Tùng Điền thừa thắng xông lên.

"Xin làm phiền một chút, vị tiên sinh này, khối ngọc bội này, chúng tôi cũng rất thích, không biết có thể cho chúng tôi xem một chút không?" Lúc này trong đám đông vây xem phát ra tiếng nói.

Một nhóm người mắt nóng rực nhìn khối ngọc bội.

Khi biết được năng lực của ngọc bội, họ đã động lòng.

Nếu thật sự có thể có được truyền thừa gì đó, hoặc sống thêm vài năm, thì đó tuyệt đối là một món hời lớn.

"Xin lỗi, đây là trọng bảo của Phù Tang Quốc chúng tôi, đã trở thành quốc bảo, nên, thật sự xin lỗi." Bí thư trưởng trực tiếp nói.

"Không cần nhiều, bên chúng tôi còn có vật phẩm của đại nhân

Bát Kỳ, tất cả vật phẩm đều sẽ nhận được sự che chở của đại nhân Bát Kỳ!" Tùng Điền trên mặt nở nụ cười.

Sau đó, mấy đồng Kim Hồn Tệ xuất hiện.

Khi thấy hình mắt rắn, Shirley Dương kinh ngạc.

Trời ạ, thứ này cũng có thể lưu hành sao?

Và lúc này, những người vây xem thấy vẫn còn đồ thì từng người một chen lên, sợ không cướp được.

Lúc này, Shirley Dương cũng coi như đã mở rộng tầm mắt, thứ ở Hạ Quốc đâu đâu cũng có, đặt ở đây, lại được phong thưởng.

Lúc này cô đã nghi ngờ nơi đây rốt cuộc có phải là nơi thượng lưu hay không.

"Cái này là?" John nhìn Kim Hồn Tệ trước mắt, mặt đầy tò mò.

"Sự phù hộ của đại nhân Bát Kỳ." "Tuy là tiền tệ, nhưng đại nhân Bát Kỳ cũng sẽ phù hộ các anh." Tùng Điền vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Bao nhiêu tiền, tôi mua." John trực tiếp nói, hắn là người thừa kế tương lai của gia tộc John, tự nhiên không thiếu chút tiền này.

Huống chi mua về nếu có tác dụng, thì tuyệt đối là kiếm lời thật rồi.

"Giá khởi điểm là năm trăm nghìn đô la Mễ Quốc, tôi có thể chứng minh cái này thật sự hữu dụng, mọi người nhìn cái bàn thì biết." Tùng Điền giơ tay nói.

Shirley Dương há hốc mồm.

Trời ạ, giá khởi điểm của một đồng này đã là năm trăm nghìn, hơn nữa còn là đô la Mễ Quốc, trước đó thấy Kim Sơn, nếu chuyển qua đây, chẳng phải là...

Thôi rồi, Shirley Dương đã không dám nghĩ tiếp nữa.

Cái Kim Sơn đó, e rằng không cần nửa ngọn, chỉ một đống nhỏ thôi là có thể mua cả gia tộc cô rồi.

"Chết tiệt, sao mình lại không nghĩ ra cơ hội kinh doanh này chứ." Shirley Dương trong lòng có chút uất ức, nhưng nghĩ lại, Hồ Bát Nhất và bọn họ cũng chỉ lưu hành mấy đồng này thôi, sau khi cơn bão này qua đi, Kim Hồn Tệ chắc cũng sẽ không còn nữa.

"Có cơ hội, nói không chừng mình cũng có thể kiếm một mẻ." Shirley Dương nghĩ trong lòng, dưới lợi ích khổng lồ, rất ít người có thể giữ được bản tâm.

Huống chi còn là loại không cần bỏ chi phí, mà tỉ lệ hoàn vốn lên đến năm trăm nghìn phần trăm.

"Ôi trời, ác thế?

Năm trăm nghìn?

Mày thật sự không coi tiền là tiền à?" "Đúng vậy, năm trăm nghìn, đủ để xây một tòa nhà ở Phù Tang Quốc các người rồi chứ." "Đúng là viển vông." Một đám người phàn nàn, mặc dù, trong mắt họ, năm trăm nghìn không phải số tiền lớn, nhưng những gia tộc hào môn thật sự, đối với tiền cũng là có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Chứ không phải đi chủ trương cái gì mà tiêu dùng tức thì, mua sắm thả ga, thỏa mãn dục vọng của mình.

Chương 369

Trong mắt họ, những dục vọng mà tiền bạc có thể mang lại đã trở nên không đáng kể rồi.

"Năm trăm nghìn." Đột nhiên, John lên tiếng.

Shirley Dương nuốt nước bọt, hóa ra thật sự có kẻ ngốc.

Lại còn là của gia tộc John nữa chứ.

Sau đó, khi John lên tiếng, giá cả cũng bắt đầu có khởi sắc.

Rất nhanh, một đồng Kim Hồn Tệ được giao dịch với giá sáu trăm năm mươi nghìn.

Rất nhanh, năm đồng Kim Hồn Tệ đã được bán hết.

Trừ đi mấy triệu tiền nhỏ đưa cho Hồ Bát Nhất, bọn họ đã kiếm được tổng cộng bốn triệu đô la Mễ Kim.

Vốn đã trực tiếp về, thậm chí còn kiếm được mấy triệu tiền lãi nữa.

"Ôi trời." "Bà nội nó, thứ này lừa chúng ta!

Lão Hồ, giờ chúng ta đi đào mồ thằng cha này lên thôi." Lúc này, tại hiện trường, Bàn Tử đập bàn, không nhịn được đứng dậy, Vương Khải Toàn hắn đâu có chịu nổi cái kiểu tức này.

Vốn tưởng mình là người kiếm được, hóa ra, với đầu óc kinh doanh và tầm nhìn của bọn họ, trực tiếp bị lột sạch rồi.

Một đồng Kim Hồn Tệ, quy đổi ra, đã đủ để mua hết ngọc bội và Kim Hồn Tệ rồi.

Còn bốn đồng còn lại, đó là một món hời lớn sống sờ sờ a.

“Tôi *** sao lại không nghĩ ra!” Hồ Bát Nhất cả người ngây ra, hai tên khốn này kiếm tiền cũng quá dễ dàng rồi.

Nhưng đột nhiên, Hồ Bát Nhất dường như nghĩ ra điều gì đó.

“May mà lão đại phản ứng nhanh, khi vợ tôi kể xong chuyện này, lão đại đã có biện pháp cứu vãn.” “Ha ha, tôi cũng nhớ ra rồi, chính là biện pháp đó, đã giúp tập đoàn chúng ta hoàn toàn đứng vững ở Phù Tang Quốc.” “Đúng vậy, may mà hai tên đó thật sự lại quay về Hạ Quốc, nếu không thì thật sự khó giải quyết.” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người bàn tán.

Còn Hạo Thiên Chân thì đã há hốc mồm ở một bên.

Trời ạ, hóa ra lừa người lại kiếm tiền dễ đến thế, sớm biết thế tiểu Phật gia ta đã đi lừa người rồi.

Ai thèm đi làm cho Trương Thiên nữa chứ.

Khoảnh khắc này, Hạo Thiên Chân đã rung động một chút, nhưng nghĩ đến sứ mệnh quang vinh của mình, Hạo Thiên Chân đã từ bỏ.

Chúng ta là thanh niên tốt yêu quý văn vật, sao có thể đối xử với đồ cổ như vậy được chứ.

Lúc này tại hiện trường. 【Ôi trời, điên rồi sao, năm trăm nghìn một đồng Kim Hồn Tệ?

Lại còn là thời đại này?】 【Người trước, lại còn là đô la Mễ Quốc!】 【Tôi ngây người rồi, hóa ra để phát tài, tôi chỉ thiếu một đồng Kim Hồn Tệ?】 【Nếu tôi mà sống được vào thời đại đó thì tốt rồi, nói không chừng hắn làm được, tôi cũng làm được.】 【Người trước, đọc sách nhiều vào, xem báo nhiều vào, ăn ít đồ ăn vặt, ngủ nhiều vào, đừng nghĩ mấy chuyện vô ích.】 【Thật đấy, đây chính là đại gia sao?

Kiếm tiền nhanh quá, như bọn tôi thế hệ 2K, 9X, làm gì có tài

nguyên như vậy.】 Nhất thời, hiện trường tràn ngập tiếng than vãn.

Thậm chí đã có người mong rằng, tại sao tổ tiên mình ngày xưa không đi Đạo mộ chứ.

Phải chăng bây giờ họ cũng đã phất lên rồi.

Đáng tiếc, trên đời không có nhiều cái "nếu" như vậy.

Hình ảnh tiếp tục.

Sau khi giao dịch Kim Hồn Tệ, buổi tiệc dần trở lại quỹ đạo.

Đương nhiên, những quý tộc có thể mua Kim Hồn Tệ cũng không phải kẻ ngốc.

John càng đích thân chứng kiến cái gọi là sức mạnh của Xà Thần của Tùng Điền.

Khi thấy hắn đập nát cả một tảng đá to như trứng ngỗng, không ai còn nghi ngờ nữa.

"Cô Dương, nhảy với tôi một điệu đi, đồng Kim Hồn Tệ này, tôi có thể tặng cô đó." John nháy mắt với Shirley Dương.

"Ngu ngốc." Shirley Dương liếc xéo một cái, sau đó đi về phía các quan chức cấp cao của Phù Tang Quốc.

"Ngu ngốc?

Cái này có nghĩa là gì?" John là người Anh Quốc, tự nhiên không biết ý nghĩa của từ này.

"Chào cô Dương, có chuyện gì không?" Một quan chức cấp cao của Phù Tang Quốc thấy Shirley Dương đến, trên mặt ông ta mang theo nụ cười công thức.

"Chuyện là thế này Hội trưởng, Dương thị chúng tôi muốn... mua mấy mảnh đất." Shirley Dương nói, trên mặt mang theo nụ cười.

“Đương nhiên có thể, trước tiên là dựa vào tài chính địa phương, sau đó chính phủ chúng tôi cần chiếm ba mươi phần trăm cổ phần.” Ông ta trực tiếp nói.

Đây là thủ đoạn thường dùng đối với thương nhân nước ngoài.

Hơn nữa ở Phù Tang Quốc, những người có quyền lực đa số đều được gọi là Hội trưởng.

“Ngài xem cái này.” Shirley Dương không biết từ đâu lấy ra một đồng Kim Hồn Tệ.

Cái này là lấy được ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Shirley Dương vẫn luôn mang theo bên mình, dù sao Trương Thiên cũng nói là để làm kỷ niệm.

Hiện giờ, nếu đồng Kim Hồn Tệ này có thể thành công, Shirley Dương cũng cảm thấy đáng giá.

“Đây là đại nhân Bát Kỳ...” Vị Hội trưởng đó vừa nói, đột nhiên hạ giọng.

“Đây là...” “Đúng vậy, chỉ cần ngài để chúng tôi nhận đất tư nhân, tôi sẽ tặng cái này cho ngài, hơn nữa, còn thêm tiền vốn giao dịch thương mại.” Shirley Dương nhẹ giọng nói.

Nhất thời, Hội trưởng chỉ cảm thấy hạnh phúc đến quá đột ngột.

Bảy trăm nghìn Kim Hồn Tệ a, hơn nữa còn có lời chúc phúc của đại nhân Bát Kỳ, làm sao ông ta có thể không thích chứ?

“Được, chỉ cần cô đưa cái này cho tôi, tôi sẽ đồng ý yêu cầu của cô.” Hội trưởng rõ ràng cũng đã bị tẩy não, mặt đầy nụ cười.

Shirley Dương khẽ cười.

“Đương nhiên, nhưng mà, chúng ta ra ngoài sau khi ký hợp đồng rồi nói.” Cô nói, Hội trưởng càng liên tục gật đầu.

Cảnh này khiến khán giả tại hiện trường đều ngớ người.

Đây quả là tham ô công khai trắng trợn a.

Hơn nữa, còn không chút do dự.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, với kinh tế Phù Tang Quốc hiện tại, nếu không dựa vào chút tham nhũng để duy trì, thì ông ta căn bản không kiếm được tiền. 【Nếu ông ta biết, khoảnh khắc này ông ta đã chôn vùi tương lai mấy trăm năm của Phù Tang Quốc, không biết trong lòng sẽ nghĩ gì.】 【Người trước, tôi thấy, cái này còn đỡ, nếu ông ta biết, đồng Kim Hồn Tệ này thực chất có lời nguyền, thì đó mới là bi kịch.】 【Ha ha, tôi giờ siêu muốn biết cư dân mạng Phù Tang Quốc nghĩ gì khi thấy cảnh này.】 【Thôi rồi, trong đầu tôi đã có hình ảnh rồi ha ha.】 Không khí tại hiện trường lập tức đạt đến đỉnh điểm, còn trên mạng Phù Tang Quốc, vô số cư dân mạng đã ngẩn người.

Cái này đã bán rồi sao? 【Ba Gát, phản quốc tặc, kẻ phản bội!

Thằng cẩu tặc!】 【Trời ơi, người ở trăm năm sau, tận mắt thấy tổ tông dâng đất cho nước ngoài.】 【Ba Gát, đây quả là tham ô, hối lộ công khai, người này hình như còn là tiền bối Tùng Dã, khai quốc nguyên thần của Phù Tang Quốc chúng ta.】 【Đường đường công thần, lại làm ra chuyện bán nước, hơn nữa sau này còn được hậu nhân kính ngưỡng, tôi thật không thể hiểu nổi.】 Nhất thời, dư luận trên mạng Phù Tang Quốc trực tiếp đạt đến đỉnh điểm.

Và danh hiệu phản quốc tặc của Tùng Dã càng không ngừng làm mới độ nóng.

Mặc dù nhiều người ở Phù Tang Quốc tức giận, nhưng đây cũng chỉ là sự tức giận của riêng Phù Tang Quốc, còn cư dân mạng các quốc gia khác thì lại càng vui vẻ.

Phù Tang Quốc như vậy, còn ngọt hơn cả việc họ ăn mật ong.

Hiện trường. 【Cười chết tôi rồi, cái giọng điệu không hề do dự đó, tôi thật sự sẽ cười chết mất.】 【Nếu vị Hội trưởng này biết trăm năm sau con cháu ông ta sẽ vì ông ta mà gặp khó khăn, không biết ông ta sẽ nghĩ gì.】 【Tôi nghĩ, chẳng nghĩ gì đâu, loại người này chỉ quan tâm đến lợi ích của bản thân thôi.】 Những người tại hiện trường bàn tán.

Còn Trần Hề thì liếc nhìn Trương Thiên và Trương Khởi Linh.

Cô không ngờ, Cửu Môn lại được thành lập ở Phù Tang Quốc như thế này.

Nhưng cô cũng có chút cảm khái, nếu không phải cơ hội này, Cửu Môn chắc chắn không thể đứng vững ở Phù Tang Quốc.

Trương Khởi Linh đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Y cảm thấy, trên đầu hẳn là có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Chắc là trực thăng, dựa vào tiếng động cơ cánh quạt mà phân biệt, hẳn là ở không xa trên đầu bọn họ.

"Có trực thăng đến rồi." Trương Khởi Linh thản nhiên nói.

Trương Thiên gật đầu.

"Lát nữa nếu muốn đi, chúng ta cứ trực tiếp rời đi là được." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Giọng y không nhỏ, Trần Hề ở một bên cũng có thể nghe thấy.

"Bọn họ đi kiểu gì?

Chẳng lẽ, trực thăng bao vây cũng có thể rời đi sao?" Trong lòng cô có chút chấn kinh, nhưng nghĩ lại, với thực lực của Trương Thiên và bọn họ, nói không chừng thật sự chỉ là chuyện thường ngày thôi.

Trần Hề trong lòng không nghĩ về chuyện này nữa.

Chương 370

Mà chuyển sang bắt đầu suy nghĩ về ông nội của mình.

Cô bản thân chính là để thấy ông nội chết vì lý do gì, và vạch trần Trương Thiên và bọn họ, nên mới tạo ra một "bộ não" như vậy.

Nhưng, hiện tại sắp đến phần về ông nội mình, nói thật, Trần Hề trong lòng rất bất an.

Tinh Tuyệt Cổ Thành rốt cuộc sụp đổ như thế nào, cô chỉ hy vọng, sẽ không phải là do ông nội mình.

Lúc này hình ảnh tiếp tục.

Trong hình ảnh, Shirley Dương đã đàm phán xong giá cả, đồng thời cũng đặt nền móng cho sự phát triển của Cửu Môn ở Phù Tang Quốc.

Còn việc Cửu Môn phát triển tiếp theo ở Phù Tang Quốc thì không còn liên quan nhiều đến cô nữa.

Và lúc này, hình ảnh chuyển.

Bắc Ly, trong tiệm đồ cổ.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh bước ra khỏi tiệm đồ cổ.

Bọn họ định đi đến Long Đằng Sơn xem sao.

Dù sao thì cứ để Nhất Mi Đạo Nhân ở lại tập đoàn trông coi cũng có chút ngại.

Dù sao thì thời gian dài, Nhất Mi Đạo Nhân nói không chừng sẽ biến thành "quỷ hồn" cố thủ mất.

"Sa Thạch Đan luyện xong rồi." Bên cạnh, Trương Khởi Linh nhẹ giọng nói, gò má y bị chiếc mũ đen che khuất, không nhìn rõ mặt.

Và trong lòng bàn tay y, ba viên đan dược giống như đất vàng xuất hiện.

Trên đan dược, còn có một số hoa văn, Trương Thiên đã học qua kiến thức về đan dược, chỉ cần nhìn một cái là nhận ra, đây là Sa Thạch Đan cao cấp.

Trương Khởi Linh có thể luyện chế ra ba viên, tuyệt đối là đã dùng hết sức lực lớn nhất.

"Được." Trương Thiên nhận lấy đan dược, đây là đan dược dùng để luyện thể, thích hợp cho Bàn Tử sử dụng, tuy nói Bàn Tử có thể sử dụng, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ không thể dùng.

Vì vậy, Trương Thiên dự định, cho Bàn Tử một viên, mình một viên, Trương Khởi Linh một viên.

"Bên tôi còn." Ngay khi Trương Thiên định trả lại cho Trương Khởi Linh một viên, Trương Khởi Linh trực tiếp nói.

"Được, vậy sau này tôi sẽ chia cái này cho bọn họ." Trương Thiên cũng không nói lời thừa.

Sau khi nhận đan dược, y trực tiếp đưa Trương Khởi Linh đi về phía Long Đằng Sơn.

Xe việt dã cuốn bụi trên mặt đất.

Sau một tiếng gầm rú, trực tiếp phóng vào đường phố Bắc Ly.

Rất nhanh, dưới một ngọn núi cao.

Trương Thiên nhìn thấy tòa nhà quen thuộc.

Tòa nhà này, chính là tòa nhà mà Trương Thiên đã tốn kém rất nhiều để xây dựng.

Toàn bộ tòa nhà có hơn trăm tầng.

Thuộc loại kiến trúc cỡ lớn.

Và vẻ ngoài thì là loại nhà cao tầng bình thường, chủ yếu là màu xanh lam.

Cũng không xây dựng quá hoa mỹ.

Nhìn tòa nhà, Trương Khởi Linh lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là cảm giác thời đại này.

Tòa nhà này, so với những Tứ Hợp Viện trong thành, thì đúng là lạc lõng.

Nếu người ngoài nhìn thấy, nói không chừng còn tưởng, bên kia mới là làng trong phố.

"Chúng ta vào thôi." Trương Thiên nhẹ giọng nói, sau đó, y cùng Trương Khởi Linh từ từ bước vào.

Bên trong tòa nhà cũng không có nhiều cửa.

Cũng chỉ có một nhân viên phục vụ, và vài bảo vệ.

Bộ phận duy nhất hoạt động là Bộ phận Trừ tà của Nhất Mi Đạo Nhân.

Trong Bộ phận Trừ tà có một chú trung niên, ông ta phụ trách tuyển người.

Chú mặc đạo bào, trông lại giống một đạo sĩ hèn mọn.

Trương Thiên thoạt nhìn còn tưởng mình đã vào một tổ chức đa cấp nào đó.

"Sao lại tuyển mấy loại người này đến đây chứ." Trương Thiên nhẹ giọng than thở.

Đồng thời, y dẫn Trương Khởi Linh đi thị sát vài nơi đơn giản.

Thôi được, cả tòa nhà, chỉ có vỏn vẹn vài khu vực là hoạt động

được thôi.

Sau khi xem qua một lượt, Trương Thiên liền dẫn Trương Khởi Linh đến Long Đẳng Sơn.

Trên Long Đẳng Sơn.

Nhất Mi Đạo Nhân đang nhâm nhi trà.

Cũng rất vui vẻ.

"Ừm, không có mấy con tiểu quỷ bầu bạn, bản Thiên Sư lại có chút không quen." Nhất Mi Đạo Nhân lẩm bẩm, ông ta thở sâu một hơi, uống một ngụm trà Linh trong chén.

Tên này cũng biết hưởng thụ thật, dùng Linh Thủy đun sôi để pha trà, hiệu quả trực tiếp tăng gấp bội.

"Rầm." Chỉ nghe một tiếng "rầm", cửa bị mở ra.

Tay Nhất Mi đạo trưởng thậm chí còn vững như bàn thạch, không hề run rẩy chút nào.

Ánh mắt y liếc nhìn sang.

Chỉ thấy ở cửa, bóng dáng Trương Thiên và Trương Khởi Linh đang từ từ bước vào.

"Ơ, hóa ra hai đứa đồ đệ cưng đều đến rồi, mau vào đi, sư phụ nhớ chết hai đứa rồi." Nhất Mi Đạo Nhân lập tức ngồi thẳng dậy, trên mặt tràn ngập nụ cười.

Không có nữ quỷ bầu bạn, mấy ngày nay Nhất Mi Đạo Nhân có thể nói là buồn chán đến cực điểm.

Giờ Trương Thiên và bọn họ quay lại thì đúng lúc có thể cho mình giải khuây một chút.

Khóe miệng Trương Thiên nhếch lên, tên này, sẽ không phải chỉ

nghĩ đến việc quá buồn chán thôi chứ.

“Sư phụ, sao rồi?

Linh Thủy này có giúp ích cho người không?” Trương Thiên trên mặt mang theo nụ cười.

“Đồ tốt mà đồ nhi ngoan tặng sư phụ, làm sao có thể không có tác dụng chứ?” “Vi sư rất an ủi, đồ nhi ngoan vẫn còn lo lắng cho vi sư.” Nhất Mi Đạo Nhân vẻ mặt làm ra vẻ thẹn thùng.

“Thôi đi sư phụ, con lần này đến là có chuyện muốn nói với người.” Trương Thiên cũng không khách sáo hỏi han, trực tiếp mở miệng nói.

“Vi sư đã biết mà, đồ nhi ngoan nhất định không có lòng tốt như vậy.” Nhất Mi Đạo Nhân lập tức lại làm ra vẻ mặt đau khổ, đúng là kiểu gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

“Sư phụ, bên con, muốn người tạm thời quản lý một chút các gia tộc khác vừa mới gia nhập chúng ta.” Trương Thiên nói.

Mặc dù biết làm vậy có chút làm phiền Nhất Mi Đạo Nhân, nhưng y bản thân lại không thể dành thời gian quản lý được.

Vì vậy chỉ có thể làm phiền ông ta, hơn nữa còn có Uông gia là thủ hạ của mình, chắc quản lý cũng không phiền phức.

“Cái gì?

Để bọn họ hầu hạ vi sư?!” “Nói sớm đi, vi sư đồng ý rồi.” Nhất Mi Đạo Nhân vẻ mặt đầy nụ cười.

Trương Thiên: “!!!” Trương Khởi Linh: “...” Trương Thiên hơi ngớ người.

Để cậu đi quản lý họ, cậu lại bắt họ làm trợ lý cho cậu?

Có kiểu quản lý như thế à?

“Sư phụ, con là thanh niên tân thời đại có văn minh, có văn hóa, cho nên, con có thể điều chỉnh cách dùng từ của chúng ta một cách thích hợp.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

“Không cần nói nhiều, vi sư đều hiểu ~” Nhất Mi Đạo Nhân vẻ mặt ta đã hiểu.

Trương Thiên mặt đầy mơ hồ, thầy hiểu cái gì chứ.

Nhưng Nhất Mi Đạo Nhân tự tin như vậy, Trương Thiên cũng không tiện nói thêm gì, chỉ đành để ông tự mình làm trước.

“Tiểu Thiên à, nghe vi sư khuyên một câu, nước tu hành quá sâu, con không nắm giữ được, con mới trở về tu luyện mấy ngày, đã bắt đầu bận đông bận tây, vi sư kiến nghị con, lượng sức mà làm.” Nhất Mi Đạo Nhân lại rất quan tâm nhắc nhở Trương Thiên.

Dù sao, thời gian Trương Thiên tu luyện quả thực có hạn, nếu cứ tiếp tục giày vò như vậy, thời gian tu luyện tuyệt đối sẽ bị trì hoãn.

“Cho nên, con đây không phải là đến tìm sư phụ ngài sao, đến lúc đó, còn mong ngài chiếu cố tập đoàn nhiều hơn.” Trương Thiên nói xong, Nhất Mi Đạo Nhân khoát tay.

“Đệ tử ngoan chính là đệ tử ngoan, không cần lo lắng, vi sư tự có chừng mực.” Nhất Mi Đạo Nhân cười nói, Trương Thiên trong lòng luôn có một dự cảm không lành.

Nhưng thấy Nhất Mi Đạo Nhân tự tin như vậy, Trương Thiên cũng không hỏi thêm.

Chương 371

“Đệ tử ngoan, vi sư giúp con trông tập đoàn, có thưởng gì không?” Ông nói, thậm chí còn lắc lắc chiếc cốc trong tay.

Trương Thiên lập tức hiểu ra.

“Có chứ, sư phụ, linh thủy của con tùy thời chuẩn bị cho sư phụ!” Trương Thiên nghiêm túc nói.

Nhất Mi Đạo Nhân hài lòng gật đầu.

“Ừ, không hổ là đệ tử ngoan của vi sư, đúng là hiểu vi sư.” Nhất Mi Đạo Nhân hài lòng gật đầu.

Sau đó Trương Thiên và Nhất Mi Đạo Nhân trò chuyện một lúc rồi cũng trực tiếp rời khỏi đó.

Nhất Mi Đạo Nhân nói không sai, Trương Thiên hiện tại quả thực có chút không thể tĩnh tâm được.

Luôn muốn mình nhanh chóng hoàn thành, nhưng không biết rằng, nóng vội khẳng định không ăn được đậu phụ nóng.

“Về đi, chúng ta cứ làm tốt cơ sở trước đã.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Lời của Nhất Mi Đạo Nhân đã thức tỉnh hắn, mình không nên nóng vội như vậy, quả thực nên bình tĩnh lại, từ từ quy hoạch.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

“Chúng ta về sao?” Giọng y không lớn.

“Về tu luyện, những chuyện này cứ gác sang một bên đã.” Trương Thiên trực tiếp nói, Trương Khởi Linh không nói nhiều, hai người nhanh chóng đi về phía tứ hợp viện.

Nếu về cửa hàng đồ cổ, sợ mẹ tôi và mọi người sẽ làm phiền tôi.

Cho nên, Trương Thiên càng nghiêng về phía tứ hợp viện.

Trong tứ hợp viện.

Phòng của Bàn Tử.

"Mẹ kiếp, Bàn gia tôi tràn đầy sức mạnh, giờ tôi có thể đánh ngã mười con trâu cày!" Bàn Tử vung vung nắm đấm, cảm giác sức mạnh bùng nổ.

Hôm nay Bàn Tử có thể nói là nở mày nở mặt.

Công pháp mới nhất mà gã tu luyện cuối cùng cũng có đất dụng võ, bây giờ luyện thể của Bàn Tử cũng đã tiến thêm một tầng.

"Bây giờ Bàn gia tôi cuối cùng cũng có thể dùng cái Đại Dung Lô này." Bàn Tử lẩm bẩm, gã lấy Đại Dung Lô ra.

Đặt ở vị trí trung tâm phòng mình.

Phòng của Bàn Tử vẫn tương đối đơn giản, trên tường là hình ảnh lãnh tụ, và còn có một số băng từ gì đó.

Đồng thời, Bàn Tử cũng bắt đầu thử tu luyện học tập cái thủ pháp Luyện Khí của thợ rèn kia.

"Để tăng cường sức mạnh cho đội, Bàn gia tôi liều mạng!" Bàn Tử tự cổ vũ trong lòng, đồng thời tay cũng không ngừng vung vẩy.

"Truyền nội lực đến lòng bàn tay, hình thành nhiệt lượng." Gã theo công pháp bắt đầu hành động thêm một bước.

Bàn Tử sở dĩ nghiêm túc như vậy, gã vẫn là vì muốn củng cố địa vị của mình.

Dù sao, người bên cạnh Trương Thiên ngày càng nhiều, hơn nữa, người có năng lực cũng ngày càng nhiều, Bàn Tử lo lắng, nếu một

ngày nào đó, Trương Thiên không cần gã, vậy gã chẳng phải là khóc cũng không có chỗ mà khóc sao.

Cho nên lần này Bàn Tử rất nghiêm túc, gã muốn lợi dụng tốt năng lực của mình.

Bóng Vương Phi đứng bên cạnh Bàn Tử.

Cô nhìn Bàn Tử chăm chỉ như vậy, cô nhất thời lại ngây người.

Hóa ra, gã cũng đẹp trai đến vậy.

Đương nhiên điều này chỉ giới hạn ở Vương Phi.

"Ôi, Bàn Tử lại không ra ngoài, đáng được biểu dương." Trương Thiên trở về tứ hợp viện, khi thấy ánh sáng mờ ảo phát ra từ phòng của Bàn Tử, Trương Thiên biết, Bàn Tử đang cố gắng.

Trương Thiên trong lòng cũng rất vui mừng, dù sao cảnh Bàn Tử nỗ lực quả thực không thường thấy.

"Tôi đi trước đây." Trương Khởi Linh nhẹ giọng nói, sau khi Trương Thiên gật đầu, y cũng trở về phòng của mình.

Còn Trương Thiên thì chậm rãi trở về căn phòng của mình.

Trong phòng, Trương Thiên bắt đầu tính toán những thứ thu hoạch được lần này.

Trừ một số tạp vật ra, Trương Thiên cảm thấy, ngọc bội kiếm pháp kia rất hữu dụng.

Trừ kiếm pháp ra, chính là ngọc nhãn, nhưng đáng tiếc, ngọc nhãn nói đúng ra, hiện tại cũng không thuộc về tôi.

Tôi và ngọc nhãn, chỉ là một nửa mối quan hệ.

"Thôi, không nghĩ nhiều nữa, lần này tổng thể thu hoạch vẫn khá lớn, cứ tu luyện công pháp trước đi, đây vẫn là kiếm pháp đầu tiên,

công pháp loại vũ khí của tôi.” Trương Thiên nghĩ trong lòng, hắn cũng trực tiếp bắt đầu tu luyện.

Đối với Trương Thiên mà nói, chỉ cần là công pháp, vậy tốc độ tu luyện của mình cũng coi như nhanh.

Dần dần, Trương Thiên liền bắt đầu lĩnh ngộ những chiêu kiếm pháp diệu kỳ bên trong.

Đồng thời, Trương Thiên còn phát hiện, muốn tu luyện kiếm pháp hắn còn phải đến nơi nào đó rộng rãi hơn.

Dù sao kiếm pháp, không phải ngồi một chỗ là có thể lĩnh ngộ được, mà là phải từng bước từ từ.

Sau đó, trong sân, Trương Thiên nhắm mắt lại, không ngừng vung vẩy thanh Lỗ Thương Vương bội kiếm trong tay theo kiếm pháp trong đầu.

Lúc này, tiểu hồ ly và tiểu miết hai đứa đang ngồi dưới gốc cây, nhìn Trương Thiên múa kiếm.

“Tiểu miết miết, mi nói xem, cha tôi múa là chiêu thức gì vậy.” Tiểu hồ ly mặt đầy tò mò, ánh mắt nó nhìn Trương Thiên đang múa kiếm trước mặt, vậy mà cũng muốn thử.

Nhưng thấy Trương Thiên rất nghiêm túc, nó cũng đành nhịn xuống.

“Xì xì xì.” Tiểu miết phát ra âm thanh.

Chuông lắc một cái, hiển nhiên đang nói ta không biết đừng hỏi ta.

Tiểu hồ ly dậm dậm chân nhỏ, hai cái chân nhỏ càng lúc càng đung đưa dưới gốc cây.

Có lẽ nó không lớn được, cho nên lâu như vậy vẫn là bộ dạng này.

Lúc này Ngô gia.

“Thiên Chân à, các cháu khi nào thì xuất phát.” Trong đại sảnh của Ngô gia, Ngô lão Cẩu nhìn cháu trai mình trước mặt, trên mặt mang theo chút tò mò.

Hạo Thiên Chân cứ ở nhà mãi, từ lần trước nói chuyện, đến bây giờ đã mấy tháng rồi mà vẫn chưa thấy xuất phát.

“Bên Trương Thiên còn chưa có hồi âm, ông nội, ông không phải không thích cháu Đạo Mộ sao?” Hạo Thiên Chân mặt đầy nghi hoặc.

Từ bao giờ ông nội lại quan tâm đến Đạo Mộ như vậy?

Bất thường, điều này tuyệt đối bất thường.

“Thiên Chân à, cháu phải hiểu một điều, Đào Phần ra Đào Phần, Đạo Mộ ra Đạo Mộ, cái này không thể lẫn lộn được.” Ngô lão Cẩu nói, Hạo Thiên Chân thì khóe miệng co giật.

Giải thích một cách cưỡng ép như vậy cũng lợi hại thật.

“Đợi Thiên Chân cháu thật sự đi rồi, nhớ mang theo nhiều đồ bảo vệ bản thân một chút.” “Đúng rồi, đợi sau này, ông nội cũng sẽ chuẩn bị cho cháu một ít đồ phòng hộ bản thân.” Ngô lão Cẩu nói, Hạo Thiên Chân có chút tò mò.

Chẳng lẽ ông nội mình còn có Pháp Bảo gì giấu đi sao?

Tuyệt thế Pháp Bảo?

Hay là Công Pháp vô địch?

Hạo Thiên Chân nhất thời lại tò mò.

Phải biết ông nội mình đã lăn lộn giang hồ mấy chục năm, tài phú tích lũy được, tuyệt đối còn nhiều hơn Trương Thiên.

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên Chân nuốt một ngụm nước bọt.

Trong mắt lóe lên những ngôi sao nhỏ.

“Ông nội, ông lẽ nào có Truyền gia bảo gì muốn cho cháu sao?” Trong đôi mắt to của Hạo Thiên Chân phát ra ánh sáng rực rỡ.

Ngô lão Cẩu nhìn cháu trai không làm mình yên lòng này, ông giả vờ nghiêm túc nói.

“Đây là bí quyết độc quyền giúp Ngô gia chúng ta có thể tồn tại đến bây giờ.” “Cho nên, Thiên Chân, cháu phải ghi nhớ trong lòng.” Ngô lão Cẩu nói, Hạo Thiên Chân nghiêm túc gật đầu, trên mặt thậm chí xuất hiện một tia nghiêm cẩn.

“Bí quyết thành công của Ngô gia chúng ta chính là, nguy thì chạy, an thì về, địch bất động, ta bất động.” “Đây là Thập Tự Chân Ngôn của chúng ta, Thiên Chân à, cháu phải ghi nhớ kỹ.” Ngô lão Cẩu nói xong, Hạo Thiên Chân cả người đều ngớ ra.

Hay cho, đây chính là Thập Tự Chân Ngôn trong truyền thuyết sao?

Nhưng, Pháp Bảo đã nói đâu?

Quả nhiên ông nội chỉ biết lừa người.

“Ông nội, Ngô gia chúng ta có Pháp Bảo gì không?

Ông không thể nhìn cháu trai thân yêu của mình chết ở nơi đất khách chứ.” Hạo Thiên Chân nhìn về phía ông nội mình, không khỏi hỏi.

Ngô lão Cẩu nghĩ nghĩ, cả đời ông lăn lộn giang hồ, sống sót được đều nhờ vào bản lĩnh của mình, nhưng những bản lĩnh này đều là tự mình rèn luyện.

Chương 372

Nếu một câu nói, hoặc chỉ dạy một chút là có thể thành công, vậy chẳng phải khắp nơi đều là cao thủ sao.

"Ông nội ở đây, Thập Tự Chân Ngôn là đủ rồi, cháu từ từ ngẫm nghĩ, ông nội đi trước đây." Ngô lão Cẩu trực tiếp rút lui, đùa gì chứ, nếu còn ở lại, hình tượng ông nội thần bí của mình chẳng phải sẽ không còn sao, cái này không được.

Hạo Thiên Chân gãi gãi đầu, ông nội đúng là đánh trống lảng.

"Cũng không biết bên Tiểu Trương gia thế nào rồi, lâu như vậy cũng không thấy tin tức gì." Hạo Thiên Chân nghĩ trong lòng, hắn lại nghĩ đến Công Pháp của mình.

Hạo Thiên Chân cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, chính là lúc còn trẻ ham chơi, từ khi có Công Pháp, hắn cũng tu luyện đứt quãng.

Hắn dành nhiều thời gian hơn là đi chơi bời cùng Bàn Tử.

"Thôi, hôm nay không tìm Bàn Tử nữa, cứ củng cố nội lực của mình trước đã." Hắn nghĩ trong lòng, cũng đi về phía phòng mình.

Rất nhanh, một tháng sau.

Trương Thiên biến mất đúng một tháng.

Trong khoảng thời gian đó cũng may có tiểu hồ ly thỉnh thoảng về cửa hàng đồ cổ ghé qua một vòng, mới xóa tan được sự lo lắng của ba mẹ hắn.

Còn trong một tháng này, tu vi của Trương Thiên cũng đã hoàn toàn củng cố.

Đồng thời, Trương Thiên cũng đã tu luyện kiếm pháp đạt đến một

thành, cũng coi như không phụ một tháng khổ cực.

Cổ Kiếm Quyết tầng thứ nhất, thức thứ nhất tên là 《Kiếm Phong Thứ》 tuy rằng tên cực kỳ cũ kỹ, thậm chí một số tiểu thuyết còn không dám viết như vậy, sợ làm giảm cấp độ.

Nhưng sự thật chính là như vậy, Trương Thiên cũng thắc mắc tại sao Cổ Kiếm Quyết này lại cũ kỹ đến thế.

Tuy nhiên lực sát thương vẫn khá mạnh, vận chuyển khí đến mũi kiếm, sau đó từ mũi kiếm đâm ra.

Tổng thể mà nói, vẫn khá ổn.

Thích hợp để đột kích, là chiêu thức một đòn trí mạng.

Đồng thời, khi Trương Thiên đang cảm khái, tại Cục Khảo Cổ Hạ Quốc.

Cảnh tượng từ từ mở ra.

Lúc này, toàn bộ Hạ Quốc, những giáo sư quyền uy nhất tề tụ một chỗ.

Còn những chuyên gia học giả đó đều nhìn về phía vị trí trung tâm.

Chỉ thấy ở trung tâm đang đứng hai người.

Hai ông lão tóc bạc phơ.

Một là Trần giáo sư, còn người kia tự nhiên chính là Lý giáo sư được mọi người mong đợi.

Lý giáo sư là bác sĩ, giáo sư quyền uy nhất của Viện Khảo Cổ Bắc Ly, cho nên lần này ông đóng vai trò dẫn đầu.

Còn Trần giáo sư tuy rằng trong giới khảo cổ cũng có danh tiếng nhất định, nhưng thân phận không đủ, cho nên lần khảo cổ Tinh Tuyệt Cổ Thành này, Trần giáo sư cũng chỉ có thể làm phụ tá.

“Rất vui mừng, mọi người có thể cùng đến Viện Khảo Cổ Bắc Ly của chúng ta, tôi biết, mọi người đều đến từ khắp nơi.

Tôi cũng biết, mọi người đều là những giáo sư quyền uy nhất, cho nên, chính vì vậy, lần khảo cổ này của chúng ta sẽ càng thêm nghiêm túc.” Lý giáo sư nói, xung quanh một số giáo sư đến từ nơi khác nghi hoặc hỏi.

“Lý giáo sư, một tháng trước ông đã bắt đầu tập hợp các giáo sư lão làng trên toàn quốc rồi, lần này ông có chuyện gì trọng đại sao?” “Đúng vậy, chúng tôi cũng không quản đường sá xa xôi, đến Bắc Ly, chẳng lẽ bên ông phát hiện ra đại mộ?” “Nghe nói, Lý giáo sư bọn họ liên tiếp phát hiện ra Quan Đông Quân yếu tắc, mộ Vương tử, mộ Vương phi, thậm chí còn có một loạt đại mộ, lần này tuyệt đối không thể kém được.” Nhất thời, vô số giáo sư bắt đầu bàn luận, nghi ngờ.

Bọn họ đều rất tò mò, lần này, rốt cuộc Lý giáo sư phát hiện ra mộ huyệt trọng đại nào.

Chỉ thấy, Lý giáo sư không vội vàng tuyên bố, mà chậm rãi nhìn về phía Trần giáo sư.

“Mọi người đừng vội, tôi xin giới thiệu vị này bên cạnh tôi.” “Đây là Trần giáo sư, cũng là giáo sư hình sự quyền uy của Hạ Quốc, đồng thời, ông ấy cũng không sợ nguy hiểm, trong vô số khu vực nguy hiểm tìm kiếm những bí mật bị lãng quên.” Lý giáo sư nói, thậm chí còn nhường vị trí ra.

Trần giáo sư đứng giữa đám đông, trên mặt ông mang theo một nụ cười.

Tuy rằng ông không phải là thành viên đội chuyên gia của Lý giáo sư, nhưng, trên mặt Trần giáo sư vẫn có chút tự tin.

Là một giáo sư có ảnh hưởng ngang tầm ở Hạ Quốc, trong lòng

ông tự nhiên có một phần tự hào. 【Trần giáo sư nhìn nghiêm túc quá.】 【Đúng vậy, nhưng, nhìn Trần giáo sư tự tin như vậy, tôi cũng thấy hài lòng thay cho ông ấy.】 【Không hổ là lão giáo sư, sự tự tin này cũng từ trong ra ngoài.】 Hiện trường, thấy Trần giáo sư tự tin như vậy, một đám người càng xì xào, có chút cảm khái.

Trần Hề thấy vô số người khen Trần giáo sư, trong lòng cô càng thêm hài lòng.

Dù sao, vị kia chính là gia gia của cô, tuy rằng không có quan hệ huyết thống với cô, nhưng, trong lòng Trần Hề ông ấy vẫn luôn là gia gia mà cô tự hào nhất.

Chỉ thấy trong màn hình, trên mặt Trần giáo sư mang theo nụ cười.

"Chào mọi người, tôi họ Trần, mọi người chắc cũng rất quen thuộc với tôi, tôi sẽ không giới thiệu quá nhiều nữa." "Lần này được mời đến, nguyên nhân chủ yếu là, có một ngôi cổ mộ mà tôi đã khổ tâm tìm kiếm ba mươi năm, đã trở lại ánh sáng." Trần giáo sư mặt tươi cười, xúc động nói.

Sau khi Trần giáo sư nói xong, những người có mặt tại hiện trường lập tức bùng nổ vô số tiếng bàn luận.

"Trần giáo sư đã mất ba mươi năm tìm kiếm cổ mộ, tôi hình như biết." "Đúng đúng đúng, tôi cũng nhớ ra rồi, tôi còn nhớ, cổ mộ mà Trần giáo sư tìm kiếm hình như tên là Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Mẹ kiếp, năm đó nghe nói, để tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, không biết đã chết bao nhiêu đội chuyên gia." "Không phải là thật đấy chứ, cổ thành mấy nghìn năm thật sự sẽ xuất hiện sao?" Nhất thời, vô số người kinh ngạc.

Còn khi những chuyên gia đó đang bàn luận, Trần giáo sư chậm rãi nói.

“Lần này, chúng ta sẽ cùng đội của Lý giáo sư tìm kiếm cổ mộ, đồng thời, tôi cũng sẽ đưa con trai ngoài hai mươi tuổi của tôi cùng xuống mộ.” “Nó là con trai tôi, Trần Đông Bình.” Trần giáo sư nói, kéo con trai mình ra.

Cũng chính là cha của Trần Hề sau này.

Khi thấy một thiếu niên non nớt, vô số người đều vỗ tay.

Trần giáo sư thật đáng kính trọng, ông không chỉ nguyện ý cống hiến cho sự nghiệp khảo cổ, ông thậm chí có thể hy sinh người thân của mình.

Lúc này khi Trần Đông Bình đứng dậy, vô số người tại hiện trường đều im lặng, sau đó hiện trường trực tiếp bùng nổ những âm thanh kinh ngạc.

Trần Hề thậm chí còn đứng dậy.

Vị này chính là cha của cô mà cô chưa từng gặp mặt từ khi sinh ra!

Nhìn bóng dáng thanh niên trước mắt, Trần Hề chỉ cảm thấy một trận xa lạ.

Trước mắt, người con trai mà Trần giáo sư nói, trên mặt đeo một cặp kính, trông thư sinh, cả người toát ra vẻ mọt sách.

Cứ như kiểu trầm trầm không vui vẻ gì.

Trần Hề đứng thẳng người, ánh mắt nhìn thẳng vào người đàn ông trong màn hình trước mặt.

“Không đúng, cha tôi, sao lại có bộ dạng như thế này, hơn nữa, ông ấy làm sao mà quen biết mẹ tôi.

Tôi lại xuất hiện bằng cách nào?” Trần Hề trong lòng một vạn nghi hoặc, trong lòng càng đầy rẫy nghi vấn.

Cô rất tò mò, mình xuất hiện bằng cách nào, đồng thời, cô cũng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cha mình, và gia gia, mẹ mình.

Tất cả những điều này đều đang làm Trần Hề bối rối.

Theo thời gian mà xem.

Trần giáo sư hiện tại đang ở tuổi già.

Còn con trai của Trần giáo sư, lại đang ở tuổi thanh niên, tính toán như vậy, thì tương đương với việc, người con trai này của Trần giáo sư, hẳn là con nuôi.

Dù sao, Trần giáo sư đã già như vậy, không thể nào còn tráng kiện được.

Còn Trần Đông Bình, người này, cũng chỉ khoảng dưới hai mươi tuổi, tuổi này có Trần Hề tự nhiên là không thể.

Hơn nữa tuổi cũng không khớp.

Cho nên, Trần Hề vẫn luôn tò mò về thân thế của mình.

Lúc này Trần Hề cũng phát hiện hành vi của mình có chút quá khích, cô càng vội vàng thu chân về.

Đồng thời ngồi phịch xuống ghế, trong đầu toàn là mơ hồ. 【Đây chính là cha của nữ thần Trần Hề sao?

Xin tuyên bố trước, tôi không nhằm vào bất kỳ ai, chỉ là rất kỳ lạ, tại sao cha của Trần Hề lại trông như vậy.】【Đúng vậy, cái này hoàn toàn không giống tính cách của nữ thần Trần Hề chút nào, hơn nữa, đầu óc nữ thần Trần Hề thông minh như vậy, chắc không phải di truyền từ cha đâu nhỉ.】【Tôi cảm thấy, giữa đó khẳng định có vấn đề gì.】 Hiện trường, vô số người bắt đầu bàn luận.

Trần Hề tự nhiên nghe thấy, nhưng cũng không trả lời, chỉ lạnh nhạt nhìn vào màn hình trước mặt.

Cô rất tò mò, thân thế của mình là như thế nào.

Lúc này cảnh tượng tiếp tục.

Trong màn hình, sau khi Trần Đông Bình đứng dậy, các chuyên gia xung quanh đều nhìn qua.

Có người nghi ngờ, có người hoài nghi, còn có một số người không thể tin được.

"Vị này chính là con trai cưng của Trần giáo sư sao?

Tôi sao chưa từng nghe nói đến người con trai này?" "Tôi cũng chưa từng nghe nói, tôi chỉ nghe nói, Trần giáo sư cả đời không con không cái, sao có thể có con trai cưng." "Cái này chắc là con nuôi." "Kiểu người như cậu ta, một gã trẻ tuổi như vậy, đi đến đại mộ kiểu đó, khẳng định chỉ là pháo hôi." Nhất thời, những người xung quanh đều bàn luận.

Còn sắc mặt Trần Đông Bình cũng có chút khó coi.

Cúi đầu, trông có vẻ hơi xấu hổ.

Với bộ dạng như cậu ta, quả thực không phải là biểu cảm và hình thái mà một thành viên đội thám hiểm, đội khảo cổ có thể có.

Điều này càng khiến những người xung quanh chế giễu.

Chương 373

"Nó là con nuôi của tôi, cũng học chuyên ngành khảo cổ, tôi muốn nó cùng tôi xuống mộ học hỏi một chút, cho nên, mong mọi người thứ lỗi." Trần giáo sư nhẹ giọng nói, ông vẫn cố gắng hết sức biện giải cho Trần Đông Bình trước mắt.

Sau khi ông nói xong, Trần Đông Bình cũng ngẩng đầu lên.

"Chào mọi người, chào các chú, tôi là Trần Đông Bình, mọi người cứ gọi tôi là Tiểu Đông là được, tôi năm nay hai mươi ba, tốt nghiệp Thạc sĩ." "Tôi muốn mở rộng tầm mắt, đồng thời cũng muốn học hỏi cùng mọi người." Giọng Trần Đông Bình vẫn tương đối uyển chuyển.

Sau khi cậu ta nói xong, những người xung quanh cũng đều vỗ tay.

Đây không phải là nể mặt cậu ta, mà là nể mặt Trần giáo sư.

"Đây là Thạc sĩ trẻ tuổi nhất năm nay, còn là du học sinh về nước, mọi người phải trân trọng thật tốt." "Đúng rồi Tiểu Đông, tôi còn nghe nói, cậu sắp kết hôn sao?" Lý giáo sư bên cạnh giải vây nói, đồng thời cười ha ha chuyển chủ đề.

Có thể thấy Lý giáo sư không chỉ là một giáo sư khảo cổ, chỉ số EQ của ông ấy cũng cực kỳ cao.

"Đúng vậy, tôi và vị hôn thê đã hẹn ước rồi, lần này từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, chúng tôi sẽ kết hôn." "Chúng tôi sẽ có một cô con gái của riêng mình, tôi thích con gái." Trần Đông Bình cười nói.

Lúc này trên mặt cậu ta đã có thêm chút tự tin.

Mọi người hài lòng gật đầu, sau đó, bắt đầu bàn bạc kế sách của mình.

Rất nhanh, Lý giáo sư đã chọn xong người, đi Tinh Tuyệt Cổ

Thành, tự nhiên không cần quá nhiều người.

Người nhiều, vật tư sẽ cần rất nhiều, điều này thường không tốt lắm.

Cho nên, nếu muốn xuống mộ, bốn năm người đã là khá nhiều.

Còn lần này, Lý giáo sư đã chọn hai chuyên gia khá tốt, bên Trần giáo sư cũng chọn khoảng ba người.

Như vậy tổng cộng là tám người.

Tám người, số này đã đủ nhiều.

"Lão Lý, lần này chúng ta đi có nên gọi thêm một số người trẻ không, bọn họ mạnh hơn chúng ta." Ý của Trần giáo sư tự nhiên là Trương Thiên và nhóm của hắn.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất quen biết, Trần giáo sư muốn để bọn họ cũng đi cùng.

Đến lúc đó, cũng thêm một phần sức lực, dù sao năng lực của Hồ Bát Nhất, mọi người cũng đã thấy rõ.

Lý giáo sư do dự một lát.

"Thế này đi, chúng ta đi tìm một chút." Sau khi Lý giáo sư nói xong, một nhóm chuyên gia cũng bắt đầu đến chỗ ở của Trương Thiên.

Bọn họ muốn mời Trương Thiên, không đúng, chính xác hơn là mời Hồ Bát Nhất ra núi.

Nhưng hiển nhiên, kế hoạch lần này của bọn họ đã thất bại.

Trương Thiên bọn họ vừa mới trở về, làm sao có thể quay lại, cho nên, khi bọn họ đến phòng, Trương Thiên đã vô tình đuổi bọn họ ra ngoài.

Mặc dù Lý giáo sư đã nói rõ mục đích đến lần này, thậm chí còn nói về cuộc họp trước đó của bọn họ.

Nhưng Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đã kiên quyết từ chối.

Điều này khiến đoàn chuyên gia cũng không biết phải làm sao.

"Được rồi, lão Lý, tôi thấy thôi đi, chúng ta tự đi đi, bọn trẻ không muốn đi thì thôi." Trần giáo sư khổ tâm khuyên nhủ.

"Được." Lý giáo sư gật đầu, ông nhìn về phía các thành viên trong đội mình.

"Cậu sao lại ôm một con chồn vàng vậy, ôi, con chồn vàng này sao càng ngày càng lớn thế." Lý giáo sư hơi nhíu mày.

Con chồn vàng này chính là con được tìm thấy trong mộ Hoàng Thục Lương năm xưa.

Sau khi được một nữ thành viên đội khảo cổ mang về, liền nuôi mãi.

Không ngờ, bây giờ vậy mà vẫn còn, hơn nữa còn nuôi lớn như chó.

Điều này thật quá đáng.

Ban đầu nó chỉ bằng bàn tay, Lý giáo sư còn nghi ngờ, con chồn vàng này có phải ăn hooc môn mà lớn lên không.

"Lý giáo sư, Tiểu Hoàng này ăn uống tốt, cho nên lớn nhanh, hơn nữa Tiểu Hoàng rất thông minh sẽ không quậy phá đâu." Nữ thành viên nhẹ giọng nói, ngữ khí có chút hoảng loạn, rất lo lắng bọn họ sẽ đuổi Tiểu Hoàng đi.

"Con chồn vàng này hình như cũng là tôi bảo mang về, cô cứ ôm đi, đừng quậy phá là được." Lý giáo sư cũng không nói nhiều, khoát tay, một nhóm người rời khỏi chỗ cũ.

Sau khi bọn họ đi, phía sau cửa tứ hợp viện.

Một bóng người áo đen đang đứng thẳng tắp.

Bóng người áo đen đội một chiếc mũ trùm liền thân, trên khuôn mặt trắng nõn không có một chút sắc thái.

Chỉ thấy, khóe môi y hơi run rẩy.

Lờ mờ có thể nghe thấy giọng y lẩm bẩm.

"Có yêu khí." Giọng y rất lạnh nhạt, nhưng giữa hai hàng lông mày, lóe lên một tia tinh nhuệ.

Vừa rồi, trong đám người đó, có yêu vật tồn tại!

Trương Khởi Linh trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, khi bọn họ đi khỏi, Trương Khởi Linh cũng không để ý.

Dù sao, không liên quan đến y, Trương Khởi Linh cũng không phải là người tốt bụng gì, thấy người là đi giúp, vậy chẳng phải biến thành thánh mẫu sao.

Trương Khởi Linh chậm rãi rời đi, còn đoàn chuyên gia cũng đã lên đường đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Thời gian rất nhanh trôi qua.

Một tuần sau.

Cảnh tượng tối sầm lại, ngay sau đó, khi cảnh tượng lần nữa sáng bừng, một sa mạc màu vàng óng xuất hiện trước mắt mọi người.

Còn trên sa mạc, thì là một đàn lạc đà đang đi lại.

Nhìn từ hình dáng bên ngoài, dường như vẫn có thể nhìn ra, vẫn là lạc đà An Lực Mãn.

Nhưng lần này, không có hướng dẫn viên An Lực Mãn, mà ở phía

trước nhất, người dẫn đội vậy mà lại là Đồng chí Chi Thư.

Bởi vì An Lực Mãn chết trong sa mạc, cho nên, lần này người dẫn đội, tự nhiên là Đồng chí Chi Thư của thôn sa mạc quen thuộc hơn.

Còn Lý giáo sư và Trần giáo sư là giáo sư quyền uy của Hạ Quốc, cho nên, cũng không thể để mấy người bọn họ một mình tiến vào sa mạc.

Đồng chí Chi Thư cũng không tiện từ chối.

"Theo lộ tuyến mà bọn họ đưa cho chúng ta, chúng ta chỉ cần đi gần một tháng, thì nên đến ngã tư." Vương Cương nhìn bản đồ trong tay, giọng nói mang theo chút không chắc chắn.

"Cái gió cát đầy trời này, cộng thêm, bây giờ hình như vẫn là mùa gió, điều này không nghi ngờ gì đã tăng thêm độ khó cho chúng ta, cũng không biết chúng ta có thể thuận lợi đến nơi không." Hách Ái Quốc ở một bên đẩy đẩy kính mắt, trong lòng cũng không có tự tin.

Dù sao, con người dưới thiên nhiên, là tương đối nhỏ bé, còn bọn họ lại chỉ là cơ thể người thường, tự nhiên không thể chống lại sự xâm hại của thiên nhiên.

"Lý giáo sư, lần này các ông đến có bản đồ, bản đồ này an toàn không?" Đồng chí Chi Thư ở một bên hỏi, ông ấy thực ra một vạn lần không muốn đến, nhưng làm thế nào mà những người này đều là tinh anh của Hạ Quốc, ông ấy cũng không tiện từ chối.

"Đều là do đặc công thần bí của chúng ta cung cấp, cho nên, độ chân thực rất cao." Lý giáo sư tự tin nói.

"Đặc công thần bí?" Đồng chí Chi Thư ngớ người một lát, nhưng sau đó liền nghĩ đến Trương Thiên và nhóm của hắn.

"À vậy à, vậy chắc không vấn đề gì." Đồng chí Chi Thư lẩm bẩm, ông ấy lại có chút tự tin.

Dù sao An Lực Mãn còn chết rồi, mà bọn họ lại có thể đi ra, rất hiển nhiên, Trương Thiên bọn họ có thực lực rất lợi hại.

"Nước của chúng ta chỉ có thể duy trì chúng ta đi lại một tháng, cha, chúng ta cần phải tìm được nguồn nước trong vòng một tháng." Ở một bên, Trần Đông Bình nhẹ giọng nói.

Bọn họ không giống như nhóm Trương Thiên, Trương Thiên thậm chí có thể mấy tháng không uống nước, nhưng bọn họ thì không.

Lượng nước ngọt họ hấp thụ mỗi ngày khẳng định phải nhiều hơn lượng mồ hôi họ bài tiết ra.

Khi nhắc đến vật tư, mọi người có chút trầm mặc, dù sao vật tư vẫn luôn là một điểm yếu.

Đặc biệt là những người thường như bọn họ, dù có bản đồ, nhưng, khả năng tìm thấy cổ mộ vẫn rất nhỏ, về cơ bản bọn họ chỉ dựa vào vận khí mà đi. 【Mẹ kiếp, mấy chuyên gia này cũng thật sự dám làm.】 【Đúng vậy, có một tấm bản đồ đã dám đi sa mạc, quả thực khá dũng cảm.】 【Người phía trước nói đúng, các chuyên gia thời này, đa phần đều có tinh thần vô úy, chỉ cần có thể đi theo lý tưởng trong lòng mình, về cơ bản là không sợ nguy hiểm.】 【Không có nước, lại không có sức mạnh đội nhóm như Trương Thiên, bọn họ xác định có thể tìm thấy cổ mộ?】 【Nghe nói, cha và gia gia của Trần Hề đều chết ở đây, mà người hại chết bọn họ chính là Trương Thiên, nếu nói như vậy, vậy sự thật khẳng định không thành lập chứ.】 【Đúng, theo diễn biến tiếp theo, hẳn là, mẹ của Trần Hề tưởng rằng bản đồ của Trương Thiên đã hại chết Trần giáo sư bọn họ, cho nên vẫn luôn oán hận Trương Thiên.】 【Cũng chính vì vậy, Trần Hề mới nghiên cứu phát triển bộ não cơ.】 Hiện trường, vô số người bắt đầu suy đoán.

Còn lúc này trong màn hình, Trần giáo sư cười lạc đà, trong tay

còn cầm một bản vẽ.

Một số thành viên đội chuyên gia bên cạnh cũng vì thời tiết quá nóng mà có chút oán trách.

Từng người dùng tay che đỉnh đầu mình.

"Đông Tử, tôi nghe nói, cậu và một cô gái đã đính hôn rồi?" Trần giáo sư nhìn Trần Đông Bình, trong mắt ông lóe lên một tia hiểu ý.

Trần giáo sư người này có chút tư tưởng truyền thống, hơn nữa còn là một người hòa giải.

"Vâng, cha, chúng con đã đính hôn rồi, chỉ cần lần này con trở về, chúng con là có thể kết hôn rồi, cha xem…" Trần Đông Bình nói chuyện, đồng thời cả người cũng ở trong cảm giác yếu thế.

"Được, chuyện này ta đồng ý rồi, đợi chúng ta trở về, ta tự mình chủ trì." Trần giáo sư cười nói, một nhóm người cũng đều cười rộ lên.

"Chúc mừng lão sư, hỉ đề hiền huệ tử tức." Hách Ái Quốc ở một bên cười nói, một nhóm người vừa nói vừa cười tiến về phía trước.

Biểu cảm của Trần Hề lúc này có chút thất vọng, cha cô đã không trở về cô biết.

Còn mẹ cô thì đợi đến già, cũng không đợi được ông ấy.

Chương 374

Nếu là trước đây, Trần Hề tuyệt đối sẽ oán trách người của Cửu Môn.

Nhưng bây giờ, trong lòng cô lại không có một chút hận ý nào.

Bởi vì, cô biết, chuyện này căn bản không trách Trương Thiên bọn họ, bọn họ chỉ cung cấp một manh mối.

Đi hay không là do bọn họ tự quyết định, hơn nữa Trương Thiên đã giúp tìm thấy nhiều văn vật như vậy, đáng lẽ nên được khen ngợi mới đúng.

Trần Hề hít sâu một hơi, không nghĩ gì thêm.

Cảnh tượng trước mắt chuyển, đến bên Trương Thiên.

Dù sao đoàn chuyên gia bọn họ phải mất một tháng hành trình, không thể cứ mãi xem bọn họ.

Còn sở dĩ có cảnh đoàn chuyên gia, cũng là sau này Lý giáo sư kể lại cho Trương Thiên. 【Ôi, sao không phải cảnh đoàn chuyên gia nữa rồi?】 【Không biết, có lẽ không có chuyện liên quan gì.】 【Kệ đi, đoàn chuyên gia muốn đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, khẳng định phải đi rất xa, bạn lẽ nào còn muốn xem lại một lượt sa mạc mê thành?】 【Mau nhìn, Trương Thiên bọn họ!】 Hiện trường bùng nổ âm thanh, đồng thời, bóng dáng Trương Thiên xuất hiện trong màn hình.

Lúc này, Trương Thiên bước ra khỏi phòng của mình.

Đối với lần tu luyện này, Trương Thiên rất hài lòng.

Còn hôm nay, Trương Thiên cũng cảm nhận được một số thay đổi yếu ớt xung quanh.

Đó là cảm giác có người đột phá!

"Khí tức này, chẳng lẽ là lão Hồ đột phá sao?" Trương Thiên nghĩ trong lòng, ánh mắt nhìn về phía căn phòng bên cạnh.

Chỉ thấy phòng của Hồ Bát Nhất yên tĩnh không một tiếng động, không có gì cả.

Ngược lại là phòng của Bàn Tử ánh sáng bùng lên, trông một cảnh tượng náo nhiệt.

"Mẹ kiếp, Bàn Tử đột phá rồi..." Trương Thiên mặt đầy kinh ngạc, đồng thời, lại có chút uất ức.

Thấy Bàn Tử đột phá, còn khó chịu hơn cả việc Trương Thiên phải ăn phân.

Thời buổi này, Bàn Tử cũng bắt đầu cất cánh rồi.

"Cảm giác này, Bàn Tử hẳn là đột phá Luyện Thể." "Hơn nữa, bên trong cảm giác thật nóng." Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt càng thêm tò mò.

Hơn một tháng nay, Bàn Tử rốt cuộc đã làm gì trong phòng, sao lại nóng bức đến vậy.

"Mẹ nó chứ, ha ha ha, Bàn gia tôi cuối cùng cũng đột phá rồi!" "Ha ha ha, Bàn gia tôi có thể Luyện Khí rồi, Luyện Khí rồi!" Ngay lúc này, trong phòng của Bàn Tử truyền đến âm thanh kích động.

Trong âm thanh đó còn mang theo một số lời lẽ không phù hợp.

Trương Thiên khóe miệng co giật một cái, thằng Bàn Tử này, có cần phải hét to đến vậy không?

Hơn nữa, Bàn Tử có thể Luyện Khí rồi, điều này khiến Trương Thiên không ngờ tới.

"Không ngờ, vẫn là một mầm non tiềm năng." Trương Thiên cảm

khái một tiếng, ngay sau đó chỉ thấy cửa phòng Hồ Bát Nhất cũng được mở ra.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau một cái, hai người đều có chút bất lực.

Còn ở một bên, Trương Khởi Linh mang theo tiểu hồ ly cũng ra khỏi phòng.

Trương Khởi Linh vẫn là biểu cảm lạnh nhạt, nhưng, trong lòng lại cảm thấy vui mừng cho Bàn Tử.

Chỉ thấy, cửa phòng của Bàn Tử lập tức bị đá bay, Bàn Tử chống nạnh nghênh ngang bước ra.

"Hắc hắc, không hổ là Bàn..." Lời của Bàn Tử còn chưa nói xong, khi thấy Trương Thiên mấy người dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, nụ cười của Bàn Tử chợt dừng lại.

Ánh mắt này, kỳ lạ quá nha.

Bàn Tử lúc này như một đứa trẻ ngoan, đứng tại chỗ, đồng thời tay cũng có chút luống cuống.

Hay cho, ánh mắt nhìn động vật này là sao chứ.

"Khụ khụ, cái đó, lão đại, nhị ca, lão Hồ, các anh sao lại đều ở đây vậy, ôi, hôm nay thời tiết không tệ, đừng nhìn tôi như vậy, cái này... ngại quá." Bàn Tử nhìn cánh cửa bị mình đá bay, cười khan một tiếng.

Mình thế này đã sắp đuổi kịp Hầu Vương xuất sơn rồi.

Cái thế đó, long trời lở đất.

"Xì, hay ho gì mà Bàn gia, cậu không chịu tu luyện đàng hoàng, cả ngày chỉ biết chơi, thấy chưa, Bàn gia tôi đã tiến hóa, không đúng, đột phá rồi!" Bàn Tử mãn nguyện nói, tiểu hồ ly chống nạnh.

"Có gì mà khoe khoang chứ, Đoàn Đoàn muốn đột phá cũng có

thể.” Tiểu hồ ly mặt đầy bất mãn, hình như là bị Bàn Tử chiếm thế thượng phong.

Lúc này Trương Thiên cũng thuận thế mở lời.

“Bàn Tử, cậu đột phá rồi?

Cảnh giới gì?” Đối mặt với lời của Trương Thiên, Bàn Tử cũng không còn để ý đến tiểu hồ ly nữa, cười ha ha nói.

“Lão đại, cảnh giới của tôi vẫn là cảnh giới đó, chưa đến Tông Sư, nhưng, Công Pháp và thể chất của tôi đã có bước nhảy vọt về chất.” “Tôi Luyện Thể đã đến tầng ba rồi, lão đại, tôi bây giờ có thể nói là, đao thương bất nhập, Kim Cương Bất Hoại.” Bàn Tử hắc hắc cười, gã giơ ngón cái lên, hơn nữa còn lộ ra hàm răng nanh trắng của mình.

Ờ...

Kim Cương Bất Hoại.

Trương Thiên nghĩ đến điều gì đó, rồi lắc lắc đầu, vẫn là Bàn Tử.

“Cái này chúng ta có thể không nói, cậu luyện khí thế nào rồi.” Trương Thiên nhẹ giọng hỏi.

So với việc Bàn Tử thăng cấp thành công, Trương Thiên vẫn quan tâm hơn đến trình độ Luyện Khí của Bàn Tử.

Dù sao, Luyện Khí và Luyện Thể không phải cùng một loại.

Nếu nói Luyện Thể là dày vò về thể xác, thì Luyện Khí chính là dày vò về tinh thần.

Cũng không biết Bàn Tử có được không, dù sao Trương Thiên cũng không muốn trì hoãn quá lâu.

“Lão đại, Bàn gia tôi đã hiểu rồi, lập tức là có thể luyện, lão đại, anh cứ đợi tin tốt của Bàn gia tôi đi.” Bàn Tử mặt đầy nghiêm túc,

trong đôi mắt nhỏ thậm chí còn có thêm chút đắc ý.

“Được, vậy thế này, Bàn Tử, cậu bây giờ đi Luyện Khí đi, cũng đừng khoe khoang nữa, không có gì hay ho mà khoe.

Lão Hồ, Khởi Linh, chúng ta bây giờ bắt đầu quy hoạch tình hình mộ ở nước Fuji một chút.

Đến lúc đó, chúng ta đợi Bàn Tử luyện xong, trực tiếp qua đó, nổ mộ, không đúng, nổ Phần.” Trương Thiên nhẹ giọng nói, sau khi hắn nói xong, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh tự nhiên không có vấn đề gì.

“Mẹ kiếp, lão đại, các anh muốn đợi Bàn gia tôi luyện xong mới đi nổ Phần sao?

Hóa ra địa vị của Bàn gia tôi cao như vậy, Bàn gia tôi rất vui mừng.” “Lão đại, Bàn gia tôi cảm thấy, Bàn gia tôi sau này đều có thể làm cán bộ rồi.” Bàn Tử mãn nguyện nói, trên mặt gã càng thêm chút kích động.

Hóa ra địa vị xã hội của mình cao như vậy, Bàn gia tôi hôm nay mới biết.

Trương Thiên vỗ trán, cũng không nói thêm gì, mà nhìn về phía căn phòng của mình.

“Bàn Tử cậu đi luyện đi, bớt nói nhảm.” Trương Thiên nói, Bàn Tử cũng vội vàng gật đầu, sau đó gã càng đi về phía căn phòng cũ nát của mình.

Thấy Bàn Tử biến mất, mấy người nhìn nhau cười, không hổ là Bàn Tử, gã này cho dù tu vi lên rồi, tính cách vẫn là tính cách này.

“Lão đại, chúng ta có cần gọi Ngô thiếu gia bọn họ đến đây không?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Dù sao, Trương Thiên vẫn luôn nhớ đến Hạo Thiên Chân, Hồ Bát Nhất tiện thể hỏi thăm một chút.

Trương Thiên suy nghĩ một lát.

"Thế này đi, gọi bọn họ đến cũng được, đến lúc đó mọi người cùng đi, nhưng, chuyện xuống mộ này, người quá đông cũng không được." Trương Thiên nói, hắn tính toán, bên mình có bốn người, còn bên Hạo Thiên Chân có hai người, cộng lại là sáu người.

Nếu vậy, số người quả thực có hơi nhiều.

"Lão đại, Shirley Dương cô ấy không đi, đến lúc đó mấy tháng chúng ta thực ra cũng có thể." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu, không còn bận tâm đến vấn đề này nữa.

"Được, vậy cứ gọi Hạo Thiên Chân đến trước đã." Trương Thiên gật đầu nói, sau đó Hồ Bát Nhất liền trực tiếp đi ra ngoài.

Rất nhanh, trong tứ hợp viện của Trương Thiên, Hạo Thiên Chân, Vương Bán Nguyệt, và một loạt người đều ngồi trong phòng của Trương Thiên.

"Mẹ nó, căn phòng này, ngôi nhà này, cách trang trí này, còn những tác phẩm nghệ thuật này, giá trị không nhỏ nha." "Tiểu Trương gia, căn phòng này của anh, đơn giản chính là ước mơ của tôi." Vương Bán Nguyệt trên mặt mang theo chút sùng bái, ngưỡng mộ.

Hắn ngưỡng mộ tài năng kiến thức của Trương Thiên, cũng ngưỡng mộ gia thế của Trương Thiên.

Lúc này Vương Bán Nguyệt cắn răng, hận không thể đá bay Trương Thiên, mình biến thành Trương Thiên.

Trương Thiên thản nhiên cười.

"Đã mọi người đều đến đủ rồi, tôi sẽ nói thẳng." "Lần này chúng

ta sẽ đến nước Fuji để lấy lại toàn bộ những thứ đã mất của Hạ Quốc.” “Đồng thời, cũng sẽ đi đến các quốc gia khác, lấy lại toàn bộ những thứ bọn họ cướp đoạt, thời đại này, vốn dĩ là ai nắm đấm lớn hơn, người đó có quyền nói, các cậu có ý kiến gì không?” Giọng Trương Thiên không lớn, sau khi hắn nói xong, mọi người đều lắc đầu.

Đặc biệt là Hạo Thiên Chân, hắn còn không kịp kích động, càng đừng nói đến việc có ý kiến.

Bản thân hình tượng của Hạo Thiên Chân chính là một nhân vật thích mạo hiểm, yêu Hạ Quốc.

Đối với những văn vật bị mất, hắn cũng đã quan tâm từ lâu.

“Tiểu Trương gia, chúng tôi đều không có ý kiến, anh mau nói một chút, chúng ta tiếp theo phải hành động thế nào.” Hạo Thiên Chân lại có chút nóng lòng.

Hắn đã đợi Trương Thiên mấy tháng rồi, cuối cùng cũng có tin tức, hắn có thể không kích động sao.

Chương 375

“Thế này, tôi bây giờ sẽ suy đoán vị trí mai táng của Thần Hoàng mộ một chút.” “Đồng thời, chúng ta còn có thể tìm thấy mộ của Hứa Phúc.” Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng khi hắn nhắc đến Hứa Phúc, những người xung quanh đều thay đổi sắc mặt.

Duy chỉ Trương Khởi Linh vẫn thản nhiên.

“Căn cứ vào ghi chép lịch sử, Hứa Phúc đã đi tìm thuốc bất tử, và cuối cùng lưu lại đảo, còn lúc đó Hứa Phúc còn mang đi không biết bao nhiêu vàng, văn vật.” “Nếu Tiểu Trương gia, anh thật sự muốn đào ngôi mộ đó, vậy nói không chừng, thật sự có thể tìm thấy những văn vật đã mất.” Hạo Thiên Chân nắm chặt nắm đấm.

Ai cũng biết, Hứa Phúc đã ra biển tìm thuốc bất tử cho Tần Thủy Hoàng, sau đó chiếm đảo xưng vương.

Điều ít người biết đến là, khi Từ Phúc rời đi đã mang theo vô số vàng bạc châu báu, và cả văn vật nữa.

Hứa Phúc cả đời cũng thích những văn vật đó, mà ban đầu cũng là thời Đại Tần thịnh thế, giá văn vật tự nhiên rất cao.

Thịnh thế chơi đồ cổ, loạn thế chơi vàng, đây là chân lý không đổi.

“Đúng vậy, tôi đoán, lúc đó thời Tần triều thịnh thế, văn vật lại không ngừng được khai quật, cho nên, trong mộ của ông ta tuyệt đối có đồ tốt, nhưng, việc chúng ta cần làm bây giờ là, tìm thấy cổ mộ đã rồi nói.” Trương Thiên gật đầu xong, liền lấy ra một bản đồ nước Fuji.

Cái này vẫn là do Shirley Dương cung cấp, dù sao kỹ thuật hiện tại, Hạ Quốc vẫn chưa đủ để chụp ảnh toàn bộ quốc gia.

Khi thấy bản đồ nước Fuji, Hạo Thiên Chân hít một hơi khí lạnh.

Có chút kinh ngạc, hắn lại không ngờ, Trương Thiên ngay cả cái này cũng có.

Rất hiển nhiên, gã này đã mưu đồ từ lâu.

Còn lúc này, khi Trương Thiên nói xong, khán giả hiện trường đều ngớ người.

Còn cư dân mạng nước Fuji xem trực tiếp thì đều ngớ người.

Đại thần Hứa Phúc của bọn họ, vậy mà đã bị Đạo Mộ rồi sao?!

Mạng internet nước Fuji lập tức bùng nổ. 【Mẹ kiếp, không thể nào chứ, mộ của đại thần Hứa Phúc của chúng ta cũng bị Đạo Mộ rồi sao?】 【Làm sao có thể, đại thần Hứa Phúc, chính là vị thần đã dạy dỗ văn minh cho chúng ta, làm sao có thể bị Đạo Mộ, những người này khẳng định là nói bậy.】 【Người phía trước, tôi thấy thực lực của bọn họ, không giống những người nói bậy.】 【Mẹ kiếp, tôi phải đi diệt bọn họ!

Vậy mà đã Đạo Mộ hết cả mộ của chúng ta rồi!】 【Điên rồi sao, hai ngôi mộ quan trọng nhất của nước Fuji chúng ta đều bị Đạo Mộ rồi.】 Phòng livestream lập tức bùng nổ.

Vô số cư dân mạng nước Fuji phẫn nộ phát biểu đạn mạc.

Có người thậm chí đã có ý định ám sát Trương Thiên.

Nhưng, những người này đa số đều chỉ là mơ tưởng hão huyền mà thôi.

Tuy rằng cư dân mạng nước Fuji rất phấn khích, phẫn nộ, nhưng cư dân mạng Hạ Quốc lại vui vẻ ha ha.

Đùa gì chứ, đào Phần của mình, liên quan gì đến nước Fuji của các người.

Hơn nữa, trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, Hứa Phúc đó là lừa vua, hơn nữa còn phản bội Đại Việt, cho nên, đào mộ của một kẻ lừa vua, có vấn đề gì sao?

Không có vấn đề gì.

Chỉ là, mộ của người này, có thể là ở nước Fuji mà thôi.

Mạng internet Hạ Quốc. 【Tôi vốn tưởng, đào Thần Hoàng đã là thiên hạ vô địch rồi, hóa ra còn có thể đào Hứa Phúc của người ta!】 【Hay cho, năm xưa Hứa Phúc viễn phó Đông Dương, mang đi vô số bảo vật, thứ này nếu mang về, vậy tuyệt đối là trọng bảo trở về.】 【Hỏng rồi, tôi đã bắt đầu mong đợi rồi.】 【Nghe nói, ở nước Fuji có một công viên Hứa Phúc, nơi đó chôn cất chính là Hứa Phúc, tôi cảm giác có chút không thể tin được.】 【Tôi hiểu rồi!

Trương Thiên đào mộ của Hứa Phúc, sau đó sáng lập ra Hứa Phúc Ký!】 Cư dân mạng. ...

Lúc này trong vô số lời suy đoán của mọi người, Trương Thiên chậm rãi nói.

"Thần Hoàng mộ, chúng ta đã có được một số vị trí, hơn nữa cũng đã suy đoán ra một số, đến lúc đó, chúng ta trực tiếp đi đến đây là được." Trương Thiên nói, chỉ vào vị trí "Xà Mạch" của nước Fuji.

Vị trí mộ huyệt, từ Tây sang Đông, thiên sơn thần thủy, thiên văn tinh cao chiếu, có thế Thần Long nằm trong nước.

Trương Thiên nói, còn những điều này mọi người cũng đều biết.

Hơn nữa, vị trí Thần Hoàng mộ, Hồ Bát Nhất đã sớm suy đoán ra, cho nên, căn bản không có quá nhiều nghi ngờ.

Nhưng lần này Trương Thiên lại thêm một Hứa Phúc, cái này thì tương đối khó giải quyết.

Dù sao, còn cần phải suy tính lại một lần nữa, hơn nữa Hứa Phúc người này rất thông minh.

Mộ thất nhất định thiết kế cực kỳ ẩn mật.

Trương Thiên suy đoán, Hứa Phúc người này cực kỳ cẩn thận, nếu không cũng không thể lừa được Long Quân.

"Tiểu Trương gia, anh lẽ nào có vị trí quan trọng của mộ Hứa Phúc sao?" Trên mặt Hạo Thiên Chân mang theo chút nghi vấn.

Ai cũng biết, nước Fuji có công viên Hứa Phúc, nghe nói mộ địa ở đó, nhưng điều mà mọi người không biết là, công viên đó cho đến nay, đã bị Đạo Mộ không dưới hàng nghìn lần.

Mà bên trong lại không có gì cả.

Điều này đủ để chứng minh, mộ của Hứa Phúc, không phải ở đó!

"Vị trí chính xác, chúng ta còn chưa tìm thấy, nhưng, vị trí Thần Hoàng mộ chúng ta lại rất rõ ràng." "Đại sự bất quá, chúng ta cứ đào Thần Hoàng mộ trước, sau đó xem cơ duyên mà tìm mộ Hứa Phúc." Trương Thiên nói.

Chỉ dựa vào bọn họ ở đây, nhìn bản đồ suy đoán người ta Hứa Phúc sẽ chôn mình ở đâu, vậy chẳng khác nào, Bàn Tử đợi mỹ nữ tự mình dâng đến vậy.

Cơ bản không thể nào.

Thấy Trương Thiên nói như vậy, mọi người cũng không nói nhiều.

"Đúng rồi, Tiểu Trương gia, anh biến mất mấy tháng nay, rốt cuộc đã đi đâu rồi, sống không thấy người chết không thấy xác." Vương Bán Nguyệt ở một bên nghi hoặc hỏi.

Dù sao, trước đó Trương Thiên đồng ý với bọn họ sẽ đi nước Fuji

rồi liền trực tiếp biến mất, cho nên, Vương Bán Nguyệt cũng vẫn luôn rất tò mò.

"Bàn Tử, sao lại nói chuyện như vậy!" Hạo Thiên Chân lườm Bàn Tử một cái, lại đưa cho Trương Thiên một ánh mắt xin lỗi.

Trương Thiên cũng không để ý, tính cách của Vương Bán Nguyệt vốn đã thẳng thắn, không câu nệ, nếu cậu ta nói ra những lời uyển chuyển, Trương Thiên ngược lại còn cảm thấy có chút bất ngờ.

"Không sao, trước đó chúng tôi biến mất, quả thực là lỗi của chúng tôi, dù sao cũng không nói cho các cậu biết đã trì hoãn thời gian." "Nhưng, lúc đó chúng tôi cũng có chuyện khác." "Ngô Bạo Phá, không, Ngô thiếu gia, lần này, tôi có thể đảm bảo với ngài, bên tôi sẽ đi đúng thời gian quy định." Trương Thiên nhẹ nhàng nói.

Hạo Thiên Chân cũng liên tục khoát tay.

"Đừng, Tiểu Trương gia, anh nói quá rồi, Ngô gia chúng tôi, cũng là sáp nhập với anh, chuyện của anh chính là chuyện của chúng tôi." Hạo Thiên Chân nói, Trương Thiên cũng hài lòng gật đầu.

Từ khi Hạo Thiên Chân từ Hải Đáy Mộ đi ra, Trương Thiên cảm thấy trí lực tổng thể của hắn đã tăng lên không ít.

"Lão đại, tôi cảm thấy, địa hình ở đây có chút không giống nhau." Đột nhiên, Hồ Bát Nhất nhìn bản đồ trước mắt, giọng khàn khàn truyền đến.

Vị trí ngón tay của ông ấy, chính là một hòn đảo của nước Fuji, Okinawa (Xung Thằng)!

"Chỗ này là Okinawa của nước Fuji, lão Hồ, ý của cậu là?" Trương Thiên hỏi.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng chậm rãi nói.

“Đây là Thất Tinh Cao Chiếu Phương Trận, các đảo xung quanh lấy Okinawa làm trung tâm để bố trí trận pháp.” “Còn toàn bộ trận pháp lại lấy Nhị Thập Bát Tinh Túc trên trời để sắp xếp, bắt đầu từ Tây hướng Nam quy hoạch đại trận, trận pháp này rất giống với cái chúng ta đã thấy ở Hải Đáy Mộ.” Hồ Bát Nhất chậm rãi nói, ông cũng không kiêng kỵ.

Dù sao Ngô gia đã thuộc về Cửu Môn, cho nên, cũng coi như là nửa người nhà rồi.

Hồ Bát Nhất nói ra cũng không có vấn đề gì.

“Mẹ kiếp, mẹ nó chứ, không đúng, ca ca ơi, lần trước chúng ta gặp Bạch Mao Hạn Bạt, không phải là do các anh gây ra đó chứ.” Vương Bán Nguyệt suýt chút nữa nhảy dựng lên, cả người đều ngớ ra.

Lần trước ở Hải Đáy Mộ, bọn họ đã chịu đủ giày vò, thậm chí bị Bạch Mao Hạn Bạt, và cả Cấm Bà làm cho sợ hãi không ít.

Lúc đó Vương Bán Nguyệt còn chửi mắng những người đi trước kia.

Hay cho, lúc này cậu ta mới biết, nhóm người hãm hại đó hóa ra là Trương Thiên bọn họ!

Vương Bán Nguyệt ngớ người.

Còn Hạo Thiên Chân cũng há hốc mồm.

Ban đầu bọn họ dẫn theo các giáo sư, thậm chí nổ mộ để thoát thân, còn Trương Thiên bọn họ thì làm sao ra được?

Chẳng lẽ, bọn họ trước đó đã vượt xa mình sao?

Hạo Thiên Chân trong lòng đầy nghi vấn.

“Cho nên, lão Hồ, cậu cảm thấy, bên dưới trận pháp này, ẩn giấu

một đại mộ!" Trương Thiên chậm rãi nói, Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Nhìn từ địa hình đảo này, đây chính là một đại mộ tự nhiên, không thể nào không có mộ huyệt." Hồ Bát Nhất rất nghiêm túc.

Lúc này thủ đoạn thăm mộ của ông ấy cũng ngày càng cao siêu, đối với cái này, chỉ bằng cảm giác, cũng có thể cảm nhận được một chút.

"Đến lúc đó chúng ta đi bên này xem thử, tôi nhớ ban đầu chỗ này, là một nơi chôn xác." Trương Thiên nói.

Lúc này, Hạo Thiên Chân không nhịn được nói.

"Okinawa, mấy năm trước, đã bùng phát một trận chiến dịch, nước Mỹ đã chết vô số người ở đây, còn người nước Fuji cũng chết vô số ở đây." "Chỗ này lại được gọi là Đảo Tử Vong, đi một bước, cậu có thể giẫm phải không dưới ba bộ thi thể." "Nhưng, nói đi nói lại, Tiểu Trương gia, ban đầu ở Hải Đáy Mộ các anh làm sao ra được." "Tôi thật sự không ngờ đó là anh, tôi còn tưởng là một người khác cũng tên Trương Thiên chứ." Hạo Thiên Chân nói, rất hiển nhiên, tính cách trước đây lại bùng phát.

Trương Thiên sờ sờ trán, quả nhiên, Tiểu Ngô thời trẻ, vẫn còn hơi nóng nảy, nhưng cũng đúng, người trẻ mà.

Nóng nảy, tương đối nhanh cũng là bình thường.

Trương Thiên nhìn Ngô Tà, không vội vàng mà mở miệng.

Chương 376

“Ban đầu chúng ta vào trước các cậu, chắc cậu cũng biết rồi.” “Sau đó, chúng ta đã giúp đoàn chuyên gia không ngừng giải quyết những nguy hiểm bên trong, nếu không các cậu nghĩ, bên trong đó chỉ có một con Bạch Mao Hạn Bạt đơn giản như vậy sao?” “Cuối cùng, ở mộ thất cuối cùng, chúng ta đi ra từ một cái cột, sau đó thì chúng ta không biết nữa.” Trương Thiên đơn giản kể lại những chuyện trước đây.

“Cái gì?

Trong cột lại còn có cơ quan sao?” Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, trong mắt cả hai đều là sự kinh ngạc.

Trước đó sao bọn họ không tìm thấy?

Hơn nữa Trương Thiên và nhóm của hắn lại tìm thấy bằng cách nào?

Dù trong lòng vô cùng nghi hoặc, nhưng Ngô Tà cũng không tiện hỏi thêm gì.

Dù sao cũng đã ngắt lời Trương Thiên một lần, nói thêm nữa thì có vẻ hơi bất lịch sự.

“Còn gì muốn hỏi nữa không?” Trương Thiên cười hỏi.

Ngô Tà lắc đầu.

“Không còn nữa Tiểu Trương gia, ngài cứ nói tiếp đi.” Ngô Tà nói, trong đầu hắn vẫn còn ong ong.

Người dẫn đầu tiến vào trước, hơn nữa lại là người phá giải cơ quan lại thật sự là Trương Thiên.

Trước đó Ngô Tà vẫn luôn không chắc chắn, bây giờ xác định rồi, trong lòng hắn vẫn có chút chấn động.

Lúc này, Bàn Tử càng há hốc mồm, lâu sau mới phản ứng lại.

Lúc này Trương Thiên lại bắt đầu thảo luận vấn đề với Hồ Bát Nhất.

"Tích thi địa muốn hình thành một Quỷ Quật cần hàng ngàn năm thời gian, mà ở đây, sau hàng ngàn năm, hẳn là cũng có thể hình thành một Quỷ Quật." Trương Thiên nhẹ nhàng mở miệng.

"Tiểu Trương gia, Quỷ Quật là gì vậy?" Ngô Tà lại hỏi.

"Quỷ Quật là loại nơi mà rất nhiều người chết, hơn nữa oán khí cực nặng, oán khí một khi đạt đến một trình độ nhất định, sẽ hình thành một thế giới độc lập." Trương Thiên nói, hắn nhớ lại hai Quỷ Quật mà mình từng tiến vào.

Một cái ở khu Đại Hưng An Lĩnh, cái thứ hai ở nước Lâu Lan.

Cả nước Lâu Lan chính là một Quỷ Quật khổng lồ.

Mà Ngô Tà vẫn luôn ở Bắc Ly, những chuyện này tự nhiên cũng chưa từng trải qua.

"Nghe thì có vẻ không đáng sợ đến vậy mà, Tiểu Trương gia, cái thứ này có công năng cụ thể gì không?" Bàn Tử vẻ mặt bình thản, gã vẫn giữ thái độ nửa tin nửa ngờ.

Lúc này chưa đợi Trương Thiên mở miệng, Trương Khởi Linh lại chậm rãi nói.

Lúc này, Ngô Tà mới đặt ánh mắt lên Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh lúc này vẫn mặc bộ quần áo ban đầu, chỉ là, trên mặt có thể có thêm chút sắc thái.

"Quỷ Quật không chỉ ảnh hưởng đến xung quanh, hơn nữa, còn sẽ

hình thành thiên địa xu thế." Y nói đến đây, Ngô Tà và Bàn Tử đều lộ vẻ mặt câm nín.

"Móa, cậu cái đồ bình thối này, không nói thì thôi, được lắm, vừa nói một câu là khiến Bàn gia tôi mông lung luôn, cái gì mà xu thế!" Bàn Tử vẻ mặt uất ức, lời của Trương Khởi Linh quá cao siêu, gã căn bản không thể hiểu được.

Hồ Bát Nhất mở miệng.

"Đơn giản mà nói, những vong hồn này sẽ thôn tính toàn bộ khí vận của nước Phù Tang, thiên tai cũng sẽ liên tiếp xảy ra, sóng thần, động đất, đảo chìm các thứ." "Không còn Long Mạch khí vận, một quốc gia diệt vong cũng chỉ là vấn đề thời gian." Hồ Bát Nhất nói đơn giản, dễ hiểu.

Đơn giản như vậy, hai người tự nhiên cũng nghe hiểu.

"Vậy, Hồ huynh đệ, theo cách cậu nói, chẳng phải là vài năm nữa, nước Phù Tang này chúng ta không động vào, bọn họ cũng sẽ diệt quốc sao?" Bàn Tử vẻ mặt kích động.

Ai mà không muốn nhìn thấy lũ người không ra gì đó diệt vong chứ.

Nếu thật sự diệt quốc, vậy Bàn Tử chắc chắn sẽ hát một bài "Độc Tình" tặng cho.

"Nhìn khí vận thì vẫn chưa đủ để diệt, nhưng nếu chúng ta đến đó đào Long Mạch của họ đi, vậy không quá hai trăm năm, đất nước của họ sẽ có khả năng khí vận cạn kiệt." Hồ Bát Nhất mở miệng.

Giọng nói của y không lớn, nhưng lại mang theo chút hung ác.

Dù sao đào Long Mạch cũng như đào mồ mả tổ tiên nhà người ta, không đúng, có lẽ còn ác liệt hơn cả đào mồ mả tổ tiên một chút.

Một bên là đối phó với một gia đình đơn lẻ, bên kia thì lại đối phó với cả một quốc gia.

"Chà chà, hóa ra còn có thể làm như vậy." "Ngô Tà, mẹ nó, đã quyết định đi rồi, sao không làm một phi vụ lớn, đào mộ tổ tiên của họ, không đúng, đào Long Mạch của họ đi." Bàn Tử vung tay, vẻ mặt kích động.

Trong đầu gã đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh nước Phù Tang chìm xuống rồi.

Ừm, chắc chắn là phong cảnh đẹp nhất thế giới.

"Đừng vội mừng quá sớm, Long Mạch của nước Phù Tang đã bắt đầu khô héo từ mười mấy năm trước rồi, bây giờ muốn tìm được cũng không dễ." "Hơn nữa, lần này chúng ta đi, còn phải đợi Bàn Tử luyện khí xong, vì vậy, các cậu có thể về chuẩn bị trước." Trương Thiên lại mở miệng.

Ngô Tà gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Sau đó trong tiếng kích động của Bàn Tử, hai người rời khỏi tứ hợp viện.

Sau khi hai người đi, Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên.

"Lão đại, vị trí Long Mạch này, trước đây chúng ta đã suy đoán rồi, nhưng tôi ước tính, có thể sẽ có chút sai lệch." "Hơn nữa, nước Phù Tang, nghe nói cũng có một số chuyện thần thoại, chúng ta có cần chuẩn bị một chút không?" Giọng Hồ Bát Nhất không lớn.

Trương Khởi Linh bên cạnh cũng nhìn sang.

Trong mắt Trương Khởi Linh, nước Phù Tang có lẽ chỉ là một phó bản đơn giản không thể đơn giản hơn.

Đương nhiên Trương Thiên cũng nghĩ như vậy, có thể nói, trong

đội Trương Thiên, chỉ cần là người đã trải qua sinh tử, đều sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Trương Thiên vẫn mở miệng.

"Để đảm bảo an toàn toàn đội, chúng ta có thể chuẩn bị một chút, âm khí của nước Phù Tang có thể khá nặng, vì vậy, chúng ta chuẩn bị thêm đồ khu tà." Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

Bất kể là Âm Dương sư, hay Bát Kỳ Đại Xà gì đó, không gì là không đầy âm khí.

Mà Âm Dương sư cũng là phiên bản bị yêm cát (thiến) của Đạo thuật Hạ quốc, vì vậy, năng lực cũng không mạnh bằng đạo sĩ.

"Lão đại, chúng ta chuẩn bị một chút, rồi thêm giáp của Bàn Tử, đến lúc đó, nói không chừng nước Phù Tang sẽ là ngôi mộ đơn giản nhất mà chúng ta từng xuống." Hồ Bát Nhất lúc này giọng điệu cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Trương Thiên cũng gật đầu.

"Đây hẳn là ngôi mộ đơn giản nhất mà chúng ta từng xuống, đến lúc đó chúng ta xem có thể lấy được thêm nhiều đồ không." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, sau đó bắt đầu về chuẩn bị.

Còn Trương Khởi Linh thì đứng dậy đi về phòng mình, y hiển nhiên có việc riêng.

Trương Thiên cũng không làm phiền quá nhiều.

Thời gian trôi rất nhanh.

Năm ngày sau.

Cửa tứ hợp viện của Trương Thiên đột nhiên bị gõ, tiếng va đập vang lên không ngớt.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất bước ra khỏi phòng, hai người nhìn

nhau.

Người bên ngoài có vẻ hơi vội vàng, tốc độ gõ cửa cũng ngày càng nhanh.

“Lão đại, chắc là tìm anh đó.” Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên.

Những người y quen ở Bắc Ly không nhiều, gặp chuyện, đa số cũng sẽ không tìm đến y.

Trương Thiên gật đầu, cũng không vội, chậm rãi mở cửa tứ hợp viện.

“Kẽo kẹt.” Chỉ nghe một tiếng kẽo kẹt, cửa tứ hợp viện được mở ra.

Ngay lập tức, một bóng người ‘phịch’ một tiếng trực tiếp nằm bò trên đất.

Có lẽ vừa rồi dùng sức quá mạnh, cửa đột nhiên mở ra, Đại Kim Nha không đứng vững, trực tiếp ngã nhào.

“Móa, răng vàng của tôi!” Nhìn thấy chiếc răng vàng bị sứt, Đại Kim Nha vội vàng nhặt răng lên, vẻ mặt đau xót.

Còn Trương Thiên và Hồ Bát Nhất thì có chút nghi hoặc.

Sao Đại Kim Nha này đột nhiên đến đây, hơn nữa, gã này trông có vẻ rất vội vàng.

“Lời nguyền, lời nguyền linh nghiệm rồi!” Đột nhiên, Đại Kim Nha kích động nói, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất lập tức rùng mình, cuối cùng cũng linh nghiệm rồi sao?

Trương Thiên đỡ Đại Kim Nha đứng dậy, nhìn về phía gã.

Có lẽ vì đến vội vàng, cả người Đại Kim Nha có vẻ hơi tùy tiện, chiếc răng vàng của gã còn bị rơi mất.

Nhìn Đại Kim Nha không có răng vàng, Trương Thiên chỉ cảm thấy, thật kỳ lạ.

"Kim gia, ngài nói chậm một chút." Trương Thiên nói, lúc nguyền rủa, hắn nghe Hồ Bát Nhất nói, chẳng qua là đưa ngọc cho người nước Phù Tang kia.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Đại Kim Nha, sự việc có vẻ khá nghiêm trọng.

"Là thế này, đồng chí Hồ trước đây không phải đã bán một khối ngọc bội cho nước Phù Tang sao, trên đó nghe nói còn mang theo lời nguyền." "Mấy ngày gần đây, nghe nói lời nguyền đã bắt đầu linh nghiệm, người mua ngọc bội đó bây giờ tay chân đã bắt đầu tê liệt, đang khắp nơi cầu y chữa bệnh." Đại Kim Nha ổn định khí thần, khẽ nói.

Trương Thiên nghe vậy, mắt đảo một vòng, liền nghĩ ra điều gì đó.

Đại Kim Nha đã vội vàng đến như vậy, hơn nữa còn vội vàng kể ra chuyện này, vậy khẳng định là có kế sách.

Nếu không, sinh tử của một người, có liên quan gì đến bọn họ chứ.

Chương 377

“Kim gia, ngài có gì cứ nói thẳng đi.” Trương Thiên nói.

“Cái đó, là thế này, tôi nghĩ đồng chí Hồ đã hiểu rõ lời nguyền rồi, sao không đi một chuyến Phù Tang, lại ‘làm thịt’ bọn họ một lần nữa?” Đại Kim Nha trên mặt lộ ra nụ cười gian xảo.

Khi gã biết chắc chắn có lời nguyền, gã liền ngửi thấy cơ hội làm ăn.

Thử nghĩ xem, có người giàu có nào muốn chết đâu?

Mà Hồ Bát Nhất qua đó, chắc chắn có thể “làm thịt” được một mớ.

Hồ Bát Nhất nghe vậy liền nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

“Trước hết không nói đến việc chúng ta có thể đến nhà của kẻ bị nguyền rủa hay không, hơn nữa, người nước Phù Tang vẫn còn có thương giới (giới buôn bán/lợi ích).” Trương Thiên nói, tuy hắn không sợ thương giới, nhưng, đây không phải là nhắc nhở Đại Kim Nha sao.

Nói cho Đại Kim Nha biết, bản thân mình cũng không phải vạn năng.

“Thế này, Tiểu Trương gia, tôi đã nghĩ kỹ rồi, nhìn xem, cái này là gì.” Chỉ thấy Đại Kim Nha vung tay, không xa đó, một tiểu nhị cầm mấy túi đồ lớn liền chạy tới.

Trương Thiên trước đó đã nhìn thấy người đàn ông này, chỉ là Đại Kim Nha không nói, hắn cũng không hỏi.

“Tiểu Trương gia, đây là tôi đặc biệt tìm người làm đó, trang bị

Âm Dương sư, hắc hắc.” “Có cái này, còn sợ không vào được nhà của tên kia sao?” “Hơn nữa, người nước Phù Tang và chúng ta cùng màu da, chỉ là bọn họ thấp bé, dáng vẻ quỷ quyệt, Tiểu Trương gia qua đó, nói không chừng còn có thể thu hút được mấy cô hoa khôi xinh đẹp nữa chứ.” Đại Kim Nha cười hắc hắc.

Mà Trương Thiên nhìn bộ trang phục trước mắt, hắn ngớ người.

Chà chà, Đại Kim Nha này đúng là đầu óc quay nhanh thật, cái quái gì cũng nghĩ ra được.

Thậm chí còn làm cả quần áo Âm Dương sư.

Cái này chẳng phải không khác gì mấy đạo sĩ lừa đảo ở Phan Gia Viên sao?

Nghĩ đến mấy đạo sĩ lừa đảo ở Phan Gia Viên, Trương Thiên chỉ muốn cười, chuyên lừa người nước ngoài, người địa phương cơ bản là không lừa được, ha ha.

“Được, có bộ quần áo này, quả thật tiện lợi hơn nhiều.” Trương Thiên cũng không từ chối, trực tiếp mở miệng nói.

Dù sao có cơ hội lừa tiền, hơn nữa lại còn là lừa người nước Phù Tang, Trương Thiên còn mừng không kịp nữa là.

Đại Kim Nha nghe vậy, mắt sáng lên, sau đó vội vàng đưa quần áo tới.

“Hắc hắc, Tiểu Trương gia, làm phiền ngài một chuyện nhé.” Đại Kim Nha thuận thế nói.

Trên mặt càng cười tủm tỉm.

Chuyện này cũng không nằm ngoài dự liệu của Trương Thiên, dù sao, vô sự bất đăng tam bảo điện, không có lợi ích, ai lại đến tìm mình chứ.

“Kim gia ngài cứ nói.” Trương Thiên vẫn khiêm tốn.

Đại Kim Nha trên mặt mang theo nụ cười.

“Ngài thật là nói đùa, thật ra cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, đó là, nếu ngài thật sự tìm được đồ cổ, có thể nể mặt tôi một chút được không?” Đại Kim Nha nói, vẻ mặt cũng khiêm tốn.

“Đương nhiên, nếu có đồ tốt, chúng ta tự nhiên sẽ nghĩ đến ngài đầu tiên, yên tâm Kim gia.” Trương Thiên nghiêm túc vỗ vỗ vai Đại Kim Nha.

Thầm nghĩ, nếu có thứ gì mang lời nguyền, không dùng được thì sẽ đưa cho gã.

Trương Thiên là người khá trọng nghĩa khí, dù sao Kim gia đã giúp bọn họ nhiều như vậy, có lợi lộc đương nhiên sẽ cân nhắc gã trước.

Đại Kim Nha nghe vậy, sắc mặt rạng rỡ như hoa cúc nở rộ, xuân phong thổi qua Cửu Trại Câu.

“Ha ha, vậy Tiểu Trương gia, tôi không làm phiền nữa, ngài cứ bận việc, tôi sẽ về đây đợi tin tốt của ngài.” “Ài, còn một chuyện nữa.” Đại Kim Nha vừa quay người, ngay lập tức lại quay lại.

“Chuyện gì?” Trương Thiên hơi nhíu mày.

“Là thế này, tôi hình như nghe nói, Giải gia, Giải công tử gần đây có chút vấn đề, nghe nói, trên người bắt đầu mọc lông, cũng không biết có thật hay không, tôi nghe nói trước đây các cậu đi lại khá thân thiết.” “Chắc là quen biết nên tôi mới nói thôi.” Đại Kim Nha cười hì hì nói.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Tiểu Hoa Hoa (Giải Vũ Thần) trên người mọc lông sao?

Sao có thể chứ.

Phải biết rằng, ban đầu, khi bọn họ ra khỏi mộ Hoàng Thục Lương, đâu có chạm vào lời nguyền gì, hơn nữa sau này, vì tìm được thuốc giải, lời nguyền cũng đều biến mất rồi.

Bây giờ là chuyện gì vậy, trên người Giải Vũ Thần lại mọc lông.

"Được, chuyện này tôi biết rồi, Kim gia, đến lúc đó, nếu tôi tìm được thứ gì tốt, nhất định sẽ liên hệ với ngài." Trương Thiên nói, Đại Kim Nha cười, cũng rất thức thời mà đi ra ngoài.

Đại Kim Nha này lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, chuyện nhìn sắc mặt người khác như thế nào, gã hiểu quá rõ.

"Được, vậy Tiểu Trương gia, tôi sẽ luôn đợi tin tức của ngài." Đại Kim Nha nói rồi, sau đó dẫn người rất nhanh rời khỏi tứ hợp viện.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên.

"Giải công tử, hình như gặp chuyện rồi." Giọng Hồ Bát Nhất mang theo nghi vấn, đồng thời trên mặt cũng thêm chút nghi ngờ.

Dù sao Giải Vũ Thần lúc đó cũng ra ngoài cùng bọn họ, không có lý do gì lại gặp chuyện nữa.

"Thế này đi, vừa đúng lúc, Giải gia và tập đoàn của chúng ta cũng là mối quan hệ cổ đông cũ rồi." "Để thể hiện khí phách của Cửu Môn chúng ta, lão Hồ theo tôi đi một chuyến Giải gia đi." Trương Thiên nói.

Hắn đoán, Giải Vũ Thần sau khi hắn đi, hẳn là lại làm ra chuyện gì đó.

Dù sao, ban đầu khi hắn đi đến đó, và cả khi ở mộ Dược Vương, hắn đã bày tỏ rõ ràng là mình muốn phục sinh Sư Nương.

Nhưng, rất hiển nhiên, suy nghĩ của hắn đã thất bại.

“Được, lão đại, chúng ta đi thẳng thôi.” Hồ Bát Nhất cũng không chần chừ, trực tiếp nói.

Y cũng là người hành sự quyết đoán.

Sau đó, không ngoài dự đoán, hai người trực tiếp đi đến Giải gia.

Lúc này bên trong Giải gia.

Nhị Nguyệt Hồng và Giải Liên Hoàn hai người ngồi trong một căn phòng.

Mà trên mặt Nhị Nguyệt Hồng càng thêm nghiêm túc.

Ngay cả trên mặt Giải Liên Hoàn cũng là vẻ nghiêm nghị.

“Nhìn dáng vẻ này, chắc là không sống quá ba năm nữa.” Trên mặt Giải Liên Hoàn lộ ra chút đau thương.

Khi thật sự nhìn thấy con trai mình như vậy, trong lòng hắn vẫn có chút không đành lòng.

Dù sao, chuyện như vậy xảy ra với ai, người đó cũng không thể chấp nhận được.

“Tôi vừa hỏi, Vũ Thần vẫn không nói ra sự thật, đây tuyệt đối không phải là độc tố, hẳn là một loại lời nguyền siêu việt nhận thức của chúng ta.” “Hiện tại tình hình cũng ngày càng xấu đi.” Nhị Nguyệt Hồng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cây dương bên ngoài cửa sổ phát ra tiếng xào xạc trong gió, nhưng lòng y thì vẫn không thể tĩnh lại.

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” “Bây giờ chúng ta ngay cả là thứ gì cũng không biết.” Giải Liên Hoàn cũng nhìn sang.

“Tôi lại có một cách.” “Cái gì?” “Trương Thiên!” Đột nhiên Nhị Nguyệt Hồng mở miệng, Giải Liên Hoàn tại chỗ sững sờ.

Sau khi sững sờ một lát, Giải Liên Hoàn mới chậm rãi mở miệng.

"Trương Thiên, tuy tôi thừa nhận, thực lực của hắn rất mạnh, hơn nữa đã đứng trên các gia tộc khác, nhưng hắn lại không phải là dược sư khu tà." "Cái này nếu cứ chữa bừa, vậy chẳng phải là..." Giải Liên Hoàn không nói hết, chừa lại một đường, có thể thấy hắn vẫn cực kỳ không tin tưởng Trương Thiên.

Nếu hắn tin tưởng, thì lúc Trương Thiên thành lập Cửu Môn, hắn đã không để Nhị Nguyệt Hồng đại diện rồi.

Rất hiển nhiên, Giải Liên Hoàn vẫn từ tận đáy lòng, không tin, hoặc không thừa nhận Trương Thiên là người như vậy.

Dù sao những người sống sót trong thời đại đó, trong lòng đều có một nỗi kiêu ngạo, đa nghi, sao có thể cúi đầu trước vãn bối.

"Nhưng, chúng ta bây giờ..." Giọng Nhị Nguyệt Hồng còn chưa dứt, chỉ nghe không xa, cửa bị gõ, một người đàn ông trung niên trông như quản gia vẻ mặt tươi cười, cúi đầu nhìn hai người.

"Gia chủ, bên ngoài có người cầu kiến, người đó tên là Trương Thiên." Quản gia cúi đầu, giọng nói vô cùng cung kính.

Nhị Nguyệt Hồng và Giải Liên Hoàn nhìn nhau.

Chà chà, cái này chẳng phải y như Tào Mạnh Đức sao, vừa nói đến người ta, người ta đã đến.

Cái này đơn giản còn nhanh hơn bò cái ngồi tên lửa.

"Mời hắn vào." Giải Liên Hoàn nhìn Nhị Nguyệt Hồng, rồi phất tay nói.

Quản gia nghe vậy, cũng nhanh chóng đi về phía cửa.

"Đã đến rồi, cũng không có lý do gì không gặp, vừa đúng lúc, chúng ta cũng xem thử, Trương Thiên này liệu có thực lực đó không."

Giải Liên Hoàn khẽ nói.

Dù sao cũng là người lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, hắn đối với chuyện tình người thế sự vẫn rất hiểu rõ.

Hơn nữa lời nói cũng không quá tuyệt đối.

Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, y cũng rất muốn biết, Trương Thiên bây giờ rốt cuộc ở trình độ nào.

Ban đầu, Trương Thiên dám trực tiếp đối mặt với tất cả các gia tộc ở Bắc Ly, đề xuất sáp nhập, tất cả mọi người hầu như đều không đồng ý.

Nhưng Giải gia, và y Nhị Nguyệt Hồng nợ Trương Thiên ân tình, nên mới đồng ý dứt khoát như vậy.

Chương 378

Vì vậy, uy vọng của Trương Thiên ở Giải gia không thực sự cao.

Cửa được mở ra.

Chỉ thấy Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đang đứng ở cửa.

Ánh mắt hai người nhìn vào bên trong, khi nhìn thấy Giải Liên Hoàn và Nhị Nguyệt Hồng đang ra đón, trên mặt Trương Thiên lộ ra nụ cười.

"Ha ha, Nhị gia, Giải gia chủ, đã lâu không gặp nhỉ." "Tôi tính xem, từ lần gặp mặt trước, Giải gia chủ, đã là mấy tháng trước rồi nhỉ." Trương Thiên nghiêng đầu, như thể đang đếm.

"Đúng, Trương huynh đệ quả thật đã là mấy tháng trước, nhưng, Trương huynh đệ công lực của ngài lại tiến bộ rồi đó." Đoạn lời này của Giải Liên Hoàn lại tạo ra rất nhiều nghi vấn.

Thứ nhất, hắn không xưng Trương Thiên là Môn chủ, hoặc ý nghĩa tượng trưng, chỉ là Trương huynh đệ, điều này rất có ý nghĩa, hắn không thừa nhận Giải gia của mình quy phục Trương Thiên.

Mà nói đến công lực của Trương Thiên, rất hiển nhiên, hắn đang dò xét.

Trương Thiên khẽ cười.

"Giải gia chủ quá khen, nhưng, có lẽ Giải gia chủ ngài quý nhân đa vong sự, Giải gia đã sáp nhập với Cửu Môn của chúng ta rồi, ngài nên gọi tôi là Môn chủ, đương nhiên, đương nhiên." "Ngài cũng là trưởng bối của tôi, vì vậy, gọi tôi Tiểu Thiên là được, gần đây cũng là cơ duyên xảo hợp, nên, công lực có lẽ đã tăng lên một chút rồi." Trương Thiên nói, lại càng không kiêu ngạo cũng không nhún nhường.

Lúc này, Giải Liên Hoàn hơi nhíu mày.

Đây vẫn là lần đầu tiên, một người trẻ tuổi, kiêu ngạo như vậy nói chuyện với hắn.

Mà hắn lại không nói được lấy một lời phản đối.

Dù sao, mỗi câu Trương Thiên nói đều có lý có cứ.

Điều vô lý nhất là, người ta còn cho mình một bậc thang đi xuống, lại hạ thấp mình.

Giải Liên Hoàn trong lòng thầm mắng Trương Thiên là cáo già, đồng thời mỉm cười với Trương Thiên.

"Trương Môn chủ, vậy xin mời vào nhà." Giải Liên Hoàn nói, Trương Thiên cười cười, nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng.

"Nhị gia, ngài trông sao mà buồn bã vậy?" Trương Thiên hỏi, Nhị Nguyệt Hồng cười khổ một tiếng, không nói gì.

Rất nhanh, tại đại đường gia tộc Giải gia.

Trương Thiên ngồi một bên, Hồ Bát Nhất theo sát Trương Thiên ngồi xuống.

Còn Giải Liên Hoàn vẫn ngồi ở vị trí chủ tọa của gia chủ.

Dù sao Trương Thiên cũng ở địa bàn của người ta, ép quá cũng không tốt, Trương Thiên vẫn biết tiến thoái.

"Tôi nghe nói, Giải công tử bệnh nặng rồi?" Khi Nhị Nguyệt Hồng và hai người đang nhìn Trương Thiên, Trương Thiên đột nhiên mở miệng.

Một lời kinh người.

Lúc này, hai người nhìn nhau, Giải Liên Hoàn mở miệng.

"Trương Môn chủ quả là tin tức nhanh nhạy, quả thật, ngài nói

không sai, Vũ Thần, đã bệnh rồi.” Giải Liên Hoàn không vội vàng mà nói.

Ngữ khí trầm ổn, hoàn toàn không thể hiện sự lo lắng của một người có con trai bệnh nặng.

Trương Thiên cũng rất bình tĩnh.

Hắn khẽ nói.

“Chúng tôi và Giải công tử coi như là chí hữu, vậy, chúng tôi có thể vào thăm Giải công tử một chút không?” Trương Thiên nói, Giải Liên Hoàn cũng không có cách nào từ chối, dù sao Trương Thiên cũng đã nói năng hòa nhã.

Tục ngữ nói, đưa tay không đánh người cười, Giải Liên Hoàn quả thật không thể từ chối.

“Đương nhiên, đã là bạn bè của Vũ Thần, vậy tự nhiên có thể vào thăm, nhưng, Vũ Thần hiện tại cơ thể suy yếu, các cậu đừng để hắn bị kích động.” Giải Liên Hoàn nói, hắn vẫn rất quan tâm Giải Vũ Thần.

Trương Thiên khẽ gật đầu, sau đó, Trương Thiên liền đi theo Giải Liên Hoàn ra ngoài.

“Thực lực của hắn thật kỳ lạ, tôi đã không thể nhìn rõ.” Giải Liên Hoàn nói nhỏ với Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh.

Trước đây khi Trương Thiên đến, hắn vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được thực lực của Trương Thiên.

Bây giờ thì hay rồi, đừng nói cảm nhận, e rằng bây giờ, Trương Thiên đứng ngay đây, hắn cũng không cảm nhận được.

“Thực lực của hắn đã không phải là thứ chúng ta có thể coi thường được nữa rồi.” Nhị Nguyệt Hồng cũng nói.

Ánh mắt liếc về phía Trương Thiên.

Y luôn cảm thấy, trên người Trương Thiên mang theo một loại ma lực đặc biệt.

Hắn dường như lúc nào cũng toát ra vẻ bí ẩn.

"Chính là căn phòng này." "Kể từ khi Vũ Thần mắc phải căn bệnh kỳ lạ này, tính tình của hắn liền trở nên vô cùng nóng nảy, đối với người khác cũng rất lãnh đạm." "Đã mấy ngày không ăn cơm rồi." Giải Liên Hoàn kể lại sự việc.

"Không sao, chuyện này chúng tôi đều hiểu." "Giải gia chủ, xin làm phiền ngài đợi ở bên ngoài, bên này chúng tôi sẽ vào rồi ra ngay." Trương Thiên nói, Giải Liên Hoàn ngẩn ra một chút.

Chà chà, ở đâu ra cái chuyện vào nhà người ta mà lại đuổi gia chủ ra ngoài chứ.

Cái này cứ như là lão Vương hàng xóm đuổi chủ nhà ra vậy.

Vô cùng khó xử.

Nhưng trước mắt là Trương Thiên, Giải Liên Hoàn lại không tiện nói gì.

Nhị Nguyệt Hồng cũng nhìn Giải Liên Hoàn một cái, y khẽ nói.

Trong giọng nói có chút âm thanh the thé, nghe có vẻ kỳ lạ.

"Các cậu vào đi, chúng ta đợi ở đây, nếu có cơ hội chữa trị, xin làm phiền các cậu thử một chút." Nhị Nguyệt Hồng nói, Trương Thiên khẽ gật đầu rồi dẫn Hồ Bát Nhất vào phòng.

Cửa phòng được đẩy ra.

Giải Vũ Thần có một căn phòng riêng, vì vậy, sau khi vào cửa còn có một cánh cửa gỗ nữa.

“Mùi tanh hôi thật nặng.” Trương Thiên ngửi ngửi xung quanh.

Quả thật, trong không khí còn lưu lại một chút mùi tanh hôi của nước tiểu.

Hơn nữa mùi còn khá nồng, đây tuyệt đối không phải mùi nước tiểu của người, mà là của động vật.

Người, dù là người già, cũng không thể nặng mùi đến vậy.

“Có yêu quái đang tác quái.” Trương Thiên đột nhiên mở miệng, trong giọng nói mang theo chút lạnh lẽo.

“Cái mùi này, lão đại, sao tôi cứ cảm thấy hơi quen thuộc.” Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày.

Lúc này, Trương Thiên cũng cảm thấy có chút không ổn.

“Cái mùi này, lẽ nào là…” “Hoàng Thử Lang!

×2” Trương Thiên và Hồ Bát Nhất gần như đồng thanh mở miệng.

Hai người nhìn nhau, càng đẩy nhanh bước chân.

Mùi này, bọn họ quá quen thuộc rồi, chẳng phải chính là mùi nước tiểu Hoàng Thử Lang khi đi đến mộ Hoàng Bì Tử sao?

Nhưng, tại sao, mùi nước tiểu này, ở đây cũng có, hơn nữa, lại còn ở trong nhà Giải Vũ Thần.

Điều này khiến Trương Thiên và những người khác trong lòng nảy sinh chút nghi vấn.

“Hoàng Thử Lang, khả năng cao là sẽ không đến được đây, tôi đoán, hắn hẳn là lại chạm vào một cấm kỵ nào đó rồi.” Trương Thiên giọng nói nghiêm túc, Hồ Bát Nhất cũng nói bên cạnh.

“Đây hẳn là mùi của Hoàng Đại Tiên, không sai được.” Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh, đứng trước một cánh cửa phòng.

Ngay cả khi chưa vào, Trương Thiên cũng đã ngửi thấy một mùi hôi nồng nặc.

Hôi hơn cả chồn.

Ngay cả trên cánh cửa màu đỏ đen, cũng còn lưu lại chất lỏng màu vàng không rõ nguồn gốc.

Đây hẳn là yêu khí quá nặng, dẫn đến khí hóa thành chất lỏng.

"Giải công tử, sẽ không biến thành yêu quái chứ?" Hồ Bát Nhất nói với vẻ không thể tin được.

"Cái này không biết, nhưng chúng ta vào xem là biết thôi." Trương Thiên lắc đầu, sau đó bước nhanh về phía trước.

Ngay lập tức, cửa được mở ra.

Chỉ thấy, bên trong phòng, một luồng gió nhẹ ập đến, ngay sau đó, trong làn gió nhẹ đó, còn lẫn quá nhiều sương mù màu vàng.

"Lâm." Trương Thiên không chút do dự, hai tay kết ấn, ngay lập tức, một phù lục được Trương Thiên vẽ ra.

Phù lục phát ra ánh sáng màu đỏ.

"Trấn Yêu Phù!" Trấn Yêu Phù, đúng như tên gọi, chính là một loại phù lục dùng để trấn áp yêu tà, và yêu khí, Trương Thiên học được từ đạo thuật Mao Sơn mà Nhất Mi đạo nhân đã truyền cho.

Sau khi Trấn Yêu Phù bay lơ lửng trên không trung, yêu khí xung quanh rõ ràng bắt đầu giảm xuống, thậm chí biến mất.

"Đây là…" Đột nhiên, trước mắt hai người hiện ra một cảnh tượng.

Chỉ thấy, trên một chiếc giường cũ kỹ, một người toàn thân mọc đầy lông vàng đang vẻ mặt tuyệt vọng.

Chương 379

Mà bên cạnh hắn, lại còn nằm mấy con Hoàng Thử Lang.

Những con Hoàng Thử Lang đó thấy có người vào, cũng nhao nhao bắt đầu chạy trốn xuống đất.

Nhất thời, cảnh tượng càng trở nên hỗn loạn.

"Giải công tử?" Trương Thiên nhìn người trên giường, khẽ gọi.

Giải Vũ Thần lúc này không biết vì sao, toàn thân mọc đầy lông vàng, hơn nữa tóc cũng biến thành màu vàng.

Dáng vẻ công tử phong nhã trước đây đã không còn nữa, mà bây giờ thì biến thành một quái vật không giống người, cũng không giống Hoàng Thử Lang.

"Trương… khụ khụ… Trương công tử, ngài sao lại đến đây." Giải Vũ Thần nghe thấy giọng Trương Thiên, sau khi mở miệng nói chuyện, lại ho khan mấy tiếng.

"Giải công tử, cậu bị làm sao vậy?

Tôi nhớ, sau khi chúng ta ra ngoài, trên người cậu không nên còn lời nguyền Hoàng Thử Lang nữa mới đúng chứ." Trương Thiên hơi nhíu mày, Giải Vũ Thần biến thành bộ dạng này, quả thật khiến Trương Thiên không ngờ tới.

"Ai, trách tôi tham lam rồi." Giải Vũ Thần thở dài một tiếng, nhìn cơ thể mình, trong mắt lại không hề có vẻ hối hận.

Mặc dù biến thành cái dạng quỷ này, nhưng hắn không hề hối hận chuyện đã làm lúc đó.

Trong mắt hắn, đã làm thì sẽ không hối hận.

Trương Thiên nhìn vào mắt Giải Vũ Thần, hắn thật sự muốn biết, hắn rốt cuộc đã biến thành như vậy bằng cách nào, hơn nữa, tại sao sau khi biến thành như vậy, hắn vẫn không hối hận.

"Có thể kể cho chúng tôi nghe sự việc không?" "Đúng rồi, cái này hẳn là lời nguyền Hoàng Thử Lang, chúng tôi có thể giúp cậu loại bỏ." Trương Thiên nói.

Loại lời nguyền nhỏ này, với thực lực hiện tại của Trương Thiên, tự nhiên có cách giải quyết, hơn nữa loại lời nguyền này so với ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, quả thật kém xa.

"Cái gì?

Các cậu có thể loại bỏ cái này sao?" Mặc dù rất suy yếu, nhưng trên mặt Giải Vũ Thần vẫn lộ ra một tia chấn kinh.

Phải biết rằng, cái này là thứ mà cha hắn đã tìm rất nhiều người, đều không có cách nào chữa trị, mà đến miệng Trương Thiên, dường như lại trở nên đơn giản hơn nhiều.

"Đúng, nhưng, cậu phải kể cho tôi nghe sự thật trước." Trương Thiên gật đầu, có chút nghiêm túc.

Giải Vũ Thần khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu kể lại chuyện trước đây mình lén Trương Thiên đi theo đoàn chuyên gia xuống mộ.

"Lúc đó không phải chúng ta cùng nhau ra khỏi cổ mộ sao?

Sau khi ra khỏi mộ, các chuyên gia khảo cổ của Bắc Ly cũng nhận được tin tức, liền đi đến cổ mộ, mà tôi đi theo họ thêm một lần nữa." "Đồng thời tôi còn dẫn theo mấy kẻ ác nhân." Giải Vũ Thần nói, Trương Thiên khẽ gật đầu.

"Cậu muốn kích hoạt tế đàn đó?" Trương Thiên trực tiếp đoán được điều gì đó, bên trong đó cũng chỉ có tế đàn là thứ có thể dùng được, hơi động não một chút, Trương Thiên cũng đoán ra được.

“Đúng, tôi đã kích hoạt tế đàn, nhưng không giống như dự liệu, nó không thể phục sinh vong linh, mở ra quỷ môn.” “Ngược lại, sau khi tế đàn kích hoạt, âm khí xung quanh âm u đáng sợ, gần như bao phủ toàn bộ mộ huyệt.” “Mà tôi mở quan tài Hoàng Thục Lương ra, tôi nhìn thấy một con Hoàng Thử Lang, lúc đó tôi không chú ý, nhưng sau này, cơ thể tôi cũng ngày càng tệ đi.” “Cuối cùng, cơ thể tôi liền biến thành như vậy, ban đầu tôi nên giết chết con Hoàng Thử Lang đó.” Giọng Giải Vũ Thần có chút phẫn nộ.

Nếu được làm lại, hắn tuyệt đối sẽ không chút do dự mà giết chết Hoàng Thử Lang, tuyệt đối không thể cho Hoàng Thử Lang cơ hội thở.

“Vậy cậu có hối hận không?” Trương Thiên hỏi.

Trương Thiên hỏi câu này, chủ yếu là vì phát hiện ra, bên ngoài phòng Giải Vũ Thần, đang có hai kẻ rình mò.

Một là Nhị Nguyệt Hồng, người còn lại tự nhiên là Giải Liên Hoàn.

Chuyện này mà không có một màn tình thầy trò sâu đậm, thì thật không xứng với cục diện hiện tại.

“Làm gì có hối hận hay không hối hận, vì tâm nguyện của tôi, tâm nguyện của sư phụ tôi, tôi cam nguyện thử một lần.” Giọng Giải Vũ Thần suy yếu truyền đến.

Kết hợp với việc hắn nằm trên giường, nhưng ánh mắt kiên định, khoảnh khắc này, dường như trời có sập xuống, hắn cũng sẽ không thay đổi sắc mặt.

Mà lúc này, bên ngoài, tay Nhị Nguyệt Hồng run rẩy một chút.

Đây là đệ tử kiêu ngạo nhất của y, cũng là đệ tử yêu thương nhất của y.

Mà lúc này, đệ tử này của y, lại vì y, mà đi đến cổ mộ nguy hiểm như vậy, thậm chí còn dính phải lời nguyền.

Mà chính mình lại không hề hay biết, thậm chí nếu không phải Giải Vũ Thần nói, y có lẽ còn không nghĩ tới.

Nghĩ đến dáng vẻ không xứng chức của mình, lòng Nhị Nguyệt Hồng quặn thắt.

"Rầm." Ngay lập tức, chưa đợi Giải Vũ Thần nói tiếp, cửa phòng đã bị mở ra.

Chỉ thấy Nhị Nguyệt Hồng và Giải Liên Hoàn hai người đang đứng ngoài cửa.

Vòng mắt của Nhị Nguyệt Hồng càng đỏ hoe, trông như đã chịu đựng vô số đau khổ.

"Vũ Thần." Nhị Nguyệt Hồng khẽ lẩm bẩm.

Ngay sau đó, y liền trực tiếp chạy tới.

Mà lúc này, Giải Liên Hoàn cũng không biết nói gì cho phải, đành nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ có thể chờ đợi diễn biến tiếp theo.

"Sư phụ, ngài sao lại ở đây." "Lời của con, ngài đều nghe thấy rồi sao?" Đồng tử Giải Vũ Thần co lại, trên mặt mang theo chút xấu hổ.

"Con xin lỗi, con đã làm ngài thất vọng." Giọng Giải Vũ Thần trầm thấp.

"Không, con là đệ tử kiêu ngạo nhất của ta, bây giờ là, sau này cũng là, mãi mãi cũng là." "Tiểu Trương gia, tôi xin ngài giúp đỡ Vũ Thần một chút, cảm tạ." Nhị Nguyệt Hồng quay đầu nhìn về phía Trương Thiên.

Vị Nhị gia cả đời từng trải không kinh động, thậm chí cả đời chưa từng cầu xin ai, lúc này, ánh mắt lại nhìn Trương Thiên.

Cảnh tượng này, ánh mắt này càng khiến Trương Thiên trong lòng chấn động.

Ánh mắt của Nhị gia khiến Trương Thiên có chút không cách nào từ chối.

Trong mắt Nhị Nguyệt Hồng mang theo chút thành khẩn.

Còn có một tia cầu khẩn.

Đồng thời, trên mặt Giải Liên Hoàn cũng mang theo vẻ cầu khẩn.

Dù sao, hiện tại, dường như cũng chỉ có Trương Thiên mới có thể giải quyết vấn đề.

Trương Thiên nhìn ánh mắt của hai người, lại không hề vội vàng.

"Lần này chúng tôi đến, bản thân là nghe nói Giải công tử gặp vấn đề nên mới đến, vì vậy, Nhị gia ngài cũng không cần như vậy." "Hơn nữa, Giải công tử cũng là bạn của chúng tôi, Trương Thiên tôi rất trọng nghĩa khí." Lời này của Trương Thiên, không chỉ nói cho Nhị Nguyệt Hồng nghe, mà còn nói nhiều hơn cho Giải Liên Hoàn.

Trương Thiên hắn, hôm nay không chỉ giúp đỡ Giải Vũ Thần, mà còn là giúp đỡ vô thường, đây chính là nói cho Giải Liên Hoàn biết, Trương Thiên hắn là người trọng nghĩa khí.

Lúc này, sắc mặt Giải Liên Hoàn không được tốt lắm, dù sao cũng là đang tự vả mặt mình, nhưng cũng không nói thêm gì.

Mà là nhìn chằm chằm Trương Thiên.

Nếu hắn thật sự có thể chữa khỏi Giải Vũ Thần, mình thừa nhận thì có sao, Giải gia của mình chân chính ý nghĩa sáp nhập thì có sao.

"Đa tạ Trương công tử." Nhị Nguyệt Hồng khẽ nói, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

Sau đó chỉ thấy trong tay hắn đã xuất hiện một tấm phù lục màu vàng.

Là một đạo sĩ, Trương Thiên không mang theo mấy tấm phù lục bên mình, thì thật không xứng với thân phận này của hắn.

"Hắn lại mang theo phù lục bên mình sao?" Giải Liên Hoàn và hai người ngẩn ra một chút.

Ngay sau đó, chỉ thấy Trương Thiên bắt đầu niệm một trận chú ngữ.

Nghe có vẻ vô cùng cao siêu.

Mà những thứ này của Trương Thiên đều là để trấn áp tà khí của lời nguyền trước.

Sau đó Trương Thiên muốn dùng đạo thuật để tiêu trừ những thứ này.

Từ sách lời nguyền của Phù thủy, và lời nguyền Hoàng Thục Lương mà xem, muốn phá giải những thứ này, thực lực phải mạnh hơn lời nguyền mới được.

Mà trước mắt, lời nguyền của Giải Vũ Thần thì không quá mạnh, với thực lực hiện tại của Trương Thiên, vẫn coi như là vừa đủ để phá trừ.

"Đây là công pháp gì?" "Hơn nữa hắn lại có thể nội khí ngoại phóng, lẽ nào là cao thủ cảnh giới Đại Tông Sư?" Lòng Giải Liên Hoàn chấn động mạnh.

Hiện đại, rất ít có cao thủ cảnh giới Tông Sư, đừng nói là loại như Trương Thiên, Đại Tông Sư rồi.

Hầu như là sự tồn tại hiếm có như phượng mao lân giác, nhưng bây giờ, lại có một cao nhân đứng trước mặt hắn.

“Sao có thể chứ, ban đầu hắn còn chỉ là một thằng nhóc con mà thôi, cái này cũng quá nhanh rồi chứ.” “Chẳng lẽ, hắn là thiên tài sinh ra đã nhanh hơn?” Giải Liên Hoàn trong lòng có vô số dấu hỏi.

Nhưng ngay lập tức, tất cả nghi ngờ của hắn đều bị xóa bỏ.

Chỉ thấy, lông vàng trên người Giải Vũ Thần bắt đầu không ngừng thoái hóa.

Một lớp da mới tinh hiện ra trước mắt mọi người.

“Lời nguyền đang suy yếu.” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm bên cạnh.

“Đây là lời nguyền của ai?” Giọng Giải Liên Hoàn truyền đến.

Nếu có thể tìm được người, hắn tuyệt đối sẽ báo thù cho Giải Vũ Thần.

“Hắn là của Hoàng Thử Lang, nhưng chúng ta không biết thứ đó ở đâu.” Hồ Bát Nhất nói.

Chương 380

"Chờ đã, tôi nghe nói một chuyện." Đột nhiên, Giải Liên Hoàn dường như nghĩ ra điều gì đó.

Hắn đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút kích động.

"Chuyện gì?" Trương Thiên vẻ mặt nghi hoặc.

"Giải gia chúng tôi và các thương hộ ở Bắc Ly, cùng nhiều cửa hàng đồ cổ đều có hợp tác, tôi nghe nói, trong số một số chuyên gia ở Bắc Ly, có một nữ sinh thường xuyên nuôi một con Hoàng Thử Lang làm thú cưng." "Hơn nữa, bản thân cô chuyên gia đó tướng mạo cũng khá ổn, coi như là thanh tú đi, bây giờ càng có chút tặc mi thử nhãn (mắt gian, mắt chuột)." "Nghe nói, có hôm buổi tối ra ngoài, có hai tên cướp muốn cướp, nhưng lại bị mặt cô ta dọa chết." Giọng Giải Liên Hoàn không lớn.

Có thể nghe ra, hắn hiểu khá nhiều thông tin trong thành.

Nghe xong câu chuyện này, nói thật, cả người Trương Thiên đều ngớ người.

Chà chà, thời buổi này thật sự có người bị dọa chết sao?

"Cô chuyên gia đó tên gì các ngài có biết không?" Hồ Bát Nhất hỏi bên cạnh.

"Cái này chúng tôi không biết, nhưng nếu thật sự có liên quan đến cô ta, tôi nhất định sẽ đích thân đến thăm." Giải Liên Hoàn rất nghiêm túc.

"Ngài bây giờ e rằng không có cơ hội." Trương Thiên vừa tiêu trừ lời nguyền, vừa nói.

"Tại sao." "Gần đây đoàn chuyên gia đã đi sa mạc rồi, e rằng gần

đây sẽ không quay về, còn người ngài nói kia hẳn là cũng đã đi sa mạc rồi.” Trương Thiên nói, hắn đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Nếu nói, nhóm chuyên gia đó đã đi, mà bên trong còn có một con Hoàng Thử Lang thành tinh.

Vậy chẳng phải là đi đời nhà ma sao?

Đến lúc đó không khéo, đoàn chuyên gia sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên hít một hơi, đây hình như là một tai họa a.

Đến lúc đó, các chuyên gia đi sa mạc, không một ai trở về, vậy thì không hay rồi.

Nhưng bây giờ Trương Thiên cũng không có cách nào, dù sao đoàn chuyên gia đã xuất phát rồi.

Trương Thiên dù bây giờ có đi cứu viện, trước tiên không nói đến yếu tố vị trí, sau đó là lộ trình, thời gian, căn bản không thể kịp.

“Ai, hy vọng chỉ là một con Hoàng Thử Lang nhỏ thành tinh, hy vọng không phải là Hoàng Thục Lương chuyển thế đầu thai gì đó.” Trương Thiên thầm cầu nguyện trong lòng.

Nhưng sâu thẳm nội tâm, hắn cũng đã sớm có câu trả lời.

Ban đầu tế đàn chính là do Hoàng Thục Lương làm cho mình, Giải Vũ Thần phục sinh, khẳng định cũng chính là Hoàng Thục Lương.

Nhưng, Trương Thiên không ngờ, tên này lại xui xẻo đến vậy, kiếp trước bị Hoàng Thử Lang nguyền rủa.

Kiếp sau lại biến thành Hoàng Thử Lang.

“Vậy nếu trong đoàn chuyên gia có một con yêu quái, chẳng phải là…” Giải Liên Hoàn mở miệng.

Mặc dù không liên quan đến chuyện của mình, nhưng chung quy cũng phải quan tâm một chút.

"Cái này chúng tôi cũng không có cách nào, xem khí vận vậy." Trương Thiên nhún vai.

Cái này cũng không có cách nào.

Lúc này, hiện trường. 【Móa, trước đó tôi quên mất, trong tay cô bé kia hình như là Hoàng Đại Tiên.】 【Còn là độc tử, tôi cuối cùng cũng biết ngôi mộ Tinh Tuyệt Cổ Thành sụp đổ như thế nào, nói không chừng chính là do Hoàng Đại Tiên gây ra.】 【Nói như vậy, chẳng phải sự thật đã sáng tỏ, Hoàng Đại Tiên làm sập mộ, sau đó Trần giáo sư lầm tưởng là Trương Thiên đã hại chết ông nội mình.】 【Ối, nếu nói như vậy, hình như thật sự khớp rồi, hơn nữa, nếu muốn đào sâu, hình như vẫn là lỗi của Giải công tử.】 【Không đúng, không nên là Giải công tử, nên là nha đầu (con gái), nếu nha đầu không chết, Nhị Nguyệt Hồng chắc chắn sẽ không có tiếc nuối.】 【Nhưng, cái này liên quan gì đến nha đầu nhà người ta chứ.】 Một nhóm người bàn tán xôn xao.

Cả phòng xét xử càng trở nên hỗn loạn mù mịt.

Mà những tiếng bàn tán đó càng truyền vào tai Trần Hề.

Cô lẩm bẩm.

"Nhân quả, là nhân quả tuần hoàn." Trần Hề trong lòng đột nhiên hiện ra hai chữ.

Cái này chỉ là câu nói lưu hành trong Phật giáo, Đạo giáo.

Mặc dù, trước đây cô không tin nhân quả tuần hoàn.

Dù sao, cô là thanh niên ưu tú của thế kỷ 21.

Nhưng những cảnh tượng hiện tại, căn bản không cho phép cô

không tin.

Tất cả những điều này, lẽ nào đều có dấu vết để tìm kiếm?

Nhưng, nhân ở đâu chứ?

"Ông nội tôi, hắn cũng không làm gì sai chứ, không nên bị giết chết mới đúng." Trần Hề trong lòng nghĩ.

Cô không hiểu, tại sao những điều này lại xảy ra với bọn họ.

Mà lúc này, trong hình ảnh.

Tình hình cơ thể Giải Vũ Thần đã bắt đầu tốt hơn.

Chỉ thấy, cả người Giải Vũ Thần cũng đã tốt lên.

Lúc này, Giải Liên Hoàn mới nhìn rõ, Trương Thiên dùng thủ pháp gì.

"Trương công tử, xin hỏi, ngài thuộc môn phái nào." Đột nhiên, Giải Liên Hoàn mở miệng, trong mắt mang theo chút nghiêm túc.

Trương Thiên không biết hắn vì sao lại hỏi như vậy, nhưng vẫn bình thản trả lời.

"Mao Sơn." Trương Thiên thổ ra hai chữ.

Mà đồng tử Giải Liên Hoàn co lại.

"Lại thật sự có môn phái này!" Trên mặt hắn lộ ra chút không thể tin được.

Hắn hình như biết cái này.

Nhìn ánh mắt Giải Liên Hoàn, Trương Thiên biết, tên này nhất định cũng biết điều gì đó.

Trương Thiên đối với Mao Sơn cũng không xa lạ gì, dù sao kiếp trước rất nhiều thứ, quỷ phiến, pháp thuật các thứ, đều xoay quanh Mao Sơn.

Nhưng, cho đến nay, Trương Thiên cũng chưa từng đến Mao Sơn, thông tin về Mao Sơn mà hắn có được từ Nhất Mi đạo nhân cũng không nhiều.

Lúc này lời nguyền trên người Giải Vũ Thần đã được Trương Thiên tiêu trừ, mà Trương Thiên cũng có thời gian hỏi một số chuyện.

"Có vẻ, Giải gia chủ, hiểu về Mao Sơn cũng không ít nhỉ." Trương Thiên trên mặt mang theo chút tươi cười.

Giải Liên Hoàn xấu hổ xua tay.

"Hiểu không nhiều lắm, trước đây tôi có quen một đạo sĩ hành tẩu giang hồ, cũng là từ chỗ ông ta mà tôi hiểu được về Mao Sơn." "Nhưng, lúc đó tôi nửa tin nửa ngờ lời ông ta nói, cũng không để tâm." Giải Liên Hoàn cười khổ một tiếng.

Những điều mà đạo sĩ đó nói, nào là sử dụng vạn ngàn pháp thuật, phù lục, rồi cái gì mà yêu ma quỷ quái, phàm là một người bình thường đều sẽ không tin chứ.

Nhưng khi bây giờ nhìn thấy những thứ Trương Thiên sử dụng, và thủ pháp của hắn, hắn lập tức hiểu ra.

Hóa ra cơ duyên, chính là cứ thế mà mất đi.

Nói không chừng, những gì người ta nói đều là thật, chỉ là ban đầu học thức của mình quá nông cạn mà thôi.

"Ồ?

Vậy sao, Giải gia chủ có biết đạo sĩ đó là ai không?" Trương Thiên rất tò mò, Giải Liên Hoàn lại còn có thể gặp được các đệ tử khác của Mao Sơn.

Trương Thiên tính toán một chút, mình cũng chỉ gặp qua Nhất Mi đạo nhân là đệ tử Mao Sơn duy nhất.

“Cái đó tôi không biết, dù sao tôi thấy trên đạo bào của ông ta có một đồ án Đan Đỉnh Hạc.” “Đó đã là nhiều năm trước rồi, còn là thời kỳ chiến loạn.” Giải Liên Hoàn suy nghĩ rồi nói.

Trong lòng cũng có chút tiếc nuối nhỏ, nếu ban đầu hắn nắm bắt được cơ duyên này, nói không chừng bây giờ cũng sẽ không bị Trương Thiên áp chế.

Trương Thiên nghe vậy càng mắt sáng lên.

Trên người có đồ án Đan Đỉnh Hạc, vậy rất có khả năng chính là sư huynh của Nhất Mi đạo nhân, Tứ Mục đạo nhân, nhưng khả năng này vẫn rất nhỏ.

Huống hồ, Nhất Mi xuất hiện ở đây, bản thân đã không tầm thường, bây giờ hay rồi, lại thêm một Tứ Mục nữa, vậy nhà mình chẳng phải náo nhiệt chết sao.

“Ngài còn nhớ diện mạo của ông ta không?” “Tôi nghi ngờ ông ta là sư ca của phái tôi.” Trương Thiên hỏi, thậm chí còn đưa ra một lời giải thích.

Sau khi Trương Thiên nói xong, Giải Liên Hoàn suy nghĩ kỹ lưỡng.

“Trông hơi quỷ quyệt, đeo một cái kính, dáng vẻ ông lão nhỏ bé, tính toán sổ sách cũng không mơ hồ.” Giải Liên Hoàn coi như đã kể hết những gì mình biết.

Được, đoán trúng phóc rồi, Trương Thiên đoán chính là ông ta không sai.

Tứ Mục và Nhất Mi gần như là loại không ai phục ai, cái này mà tìm thấy, tuyệt đối khó chịu.

“Ngài có biết ông ta đi đâu không?” Chưa đợi Trương Thiên mở miệng, Hồ Bát Nhất hỏi bên cạnh.

Sau khi Hồ Bát Nhất hỏi xong, Trương Thiên liền vỗ trán.

Bản thân mình không muốn biết, bây giờ hay rồi, bị buộc phải biết.

“Ban đầu là thời kỳ kháng chiến, đạo sĩ đó nhìn thấy vô số cảnh giết chóc cướp bóc, nghe nói là muốn đi báo thù gì đó, có thật hay không thì tôi không chắc.” Giải Liên Hoàn nói xong, rất hiển nhiên, tất cả những gì hắn biết đều nằm ở đây rồi.

“Báo thù?” Trương Thiên đột nhiên có một dự cảm không tốt.

Chương 381

"Chắc là tôi nghĩ nhiều rồi." Trương Thiên trong lòng tự an ủi, sau đó hắn liền chuyển chủ đề.

"Được rồi, lời nguyền của Giải công tử đã được tôi tiêu trừ, vì lời nguyền thời gian quá dài, Giải công tử tiêu hao quá lớn, có lẽ cần tịnh dưỡng một thời gian." Trương Thiên nói, cũng đứng dậy.

Lúc này, Giải Vũ Thần cũng vội vàng từ trên giường ngồi dậy.

"Đa tạ Trương công tử." "Nếu sau này có cần đến tôi, Giải Vũ Thần tôi nhất định sẽ dốc toàn lực." Giải Vũ Thần rất nghiêm túc, trong mắt càng có chút kiên định.

Trương Thiên chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

"Cậu hãy tịnh dưỡng cho tốt đi, đã như vậy, Giải gia chủ, chúng tôi xin phép về trước." Trương Thiên nói, sau đó liền cáo biệt Giải Liên Hoàn.

"Trương công tử, đã đến rồi, sao không ở lại ăn một bữa cơm, mọi người đều là người một nhà." Nhị Nguyệt Hồng khẽ nói bên cạnh, lại có ý giữ lại.

Trương Thiên khẽ xua tay, không định ở lại Giải gia ăn cơm.

Hắn muốn về hỏi Nhất Mi đạo nhân, có thật sự có một sư đệ không!

"Tôi không ở lại đâu, sau này chúng ta còn nhiều thời gian gặp gỡ, được rồi, lão Hồ, chúng ta về thôi." Trương Thiên nói, rồi dẫn Hồ Bát Nhất đi ra khỏi phòng Giải Vũ Thần.

Giải gia đối với Trương Thiên vẫn còn khá hữu dụng.

Hắn có thể kinh doanh được một gia tộc lớn như vậy, khẳng định cũng có cách riêng của mình, Trương Thiên đối với nhân tài vẫn rất coi trọng.

Giải Liên Hoàn và những người khác theo sau Trương Thiên, hiển nhiên là đang tiễn Trương Thiên.

Rất nhanh, bên ngoài Giải gia.

"Trương Môn chủ đi cẩn thận." Giải Liên Hoàn nói, lúc này hắn coi như đã thực sự thừa nhận Trương Thiên là Môn chủ Cửu Môn.

Trương Thiên khẽ cười.

Sau đó vẫy tay về phía sau, rất nhanh, bóng dáng Trương Thiên và Hồ Bát Nhất càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất.

Sau khi hai người biến mất, Giải Liên Hoàn và hai người mới chậm rãi quay người.

"Chuyện này là tôi sai rồi, thằng nhóc Trương Thiên này rất tốt, không kiêu ngạo cũng không nhún nhường, hơn nữa còn biết chừa đường lui cho người khác." Giải Liên Hoàn nói, đồng thời cũng dành cho Trương Thiên một đánh giá rất cao.

Nhị Nguyệt Hồng gật đầu.

"Hắn là người trẻ tuổi lợi hại nhất mà tôi từng gặp, không có một ai khác, hơn nữa cơ duyên của hắn rất mạnh, không phải người bình thường có thể coi thường được." "Nhưng, lần này vẫn là nhờ hắn, nếu không lời nguyền của Vũ Thần, chúng ta căn bản không thể phá giải được." Nhị Nguyệt Hồng nói bên cạnh, Giải Liên Hoàn cũng gật đầu.

"Sau lần này, Giải gia chúng ta chân chính trở thành một thành viên của Cửu Môn." Giải Liên Hoàn cũng không phải là người do dự.

Nói sáp nhập là sáp nhập, hắn cũng sẽ không làm qua loa cho xong.

Sau khi Giải Liên Hoàn nói xong, Nhị Nguyệt Hồng cũng không nói thêm gì, mối quan hệ của y và Giải gia cũng chỉ giới hạn ở sư đồ mà thôi, còn về quyết định của gia tộc, y không thể can thiệp.

Lúc này, bên phía Trương Thiên.

"Lão đại, sao tôi cảm thấy, Giải gia chủ này có ý kiến rất lớn với chúng ta vậy." Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày.

Ban đầu giúp đỡ Giải gia như vậy, bọn họ lại không cảm kích sao?

"Dù sao chúng ta muốn chân chính ý nghĩa kiểm soát người ta, tự nhiên sẽ không có sắc mặt tốt." "Đây là chuyện bình thường, tuy bọn họ đã gia nhập Cửu Môn của chúng ta, nhưng từ tận đáy lòng vẫn chưa chấp nhận, vì vậy, hôm nay tôi làm phép chính là để bọn họ chân chính gia nhập." Trương Thiên bình thản nói.

Dù sao không ai sẽ vì một lời hứa, mà giao toàn bộ gia tộc cho người khác.

Nếu thật sự có, thì hoặc là đầu óc có vấn đề, hoặc là đồ ngốc.

"Chúng ta đã cứu giúp Giải công tử, vậy bây giờ Giải gia hẳn là đã hoàn toàn sáp nhập rồi chứ." Hồ Bát Nhất khẽ nói.

Y đối với tình người thế sự hiểu biết vẫn không nhiều.

Nhớ lại một chút sẽ thấy, Hồ Bát Nhất những năm đầu đối phó đều là người dân thường, mà sau này đi lính, làm gì có cơ hội tiếp xúc với loại người xảo quyệt này.

"Sẽ không đâu, nếu liên quan đến gia tộc, bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà từ chối." "Nhưng, sự việc có thể tiến triển đến hiện tại, đã rất tốt rồi." "Ít nhất Giải gia có thể làm việc cho chúng ta rồi."

Trương Thiên nói rồi vươn vai, đi về phía núi Long Đằng.

Hắn muốn hỏi Nhất Mi đạo nhân, cái Mao Sơn này rốt cuộc ở đâu!

Lúc này, màn hình tối sầm.

Khán giả tại hiện trường đều lộ vẻ khó hiểu.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt lại sáng bừng lên.

Long Đằng Sơn.

Nơi Cửu Môn tọa lạc.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đứng trước cổng viện của Nhất Mi đạo nhân.Trên Long Đằng Sơn, tổng cộng đã xây dựng năm sáu khu nhà lớn.

Tất cả các khu nhà đều được xây dựng theo quy hoạch của Trương Thiên.

Tuy nhiên, sau khi thấy Bát Quái Trận của Uông gia, Trương Thiên lại cảm thấy mình cần phải tạo ra một trận pháp lớn tương tự như của họ.“Kẽo kẹt.” Chưa đợi Trương Thiên lên tiếng, cánh cửa gỗ đã mở ra.

Chỉ thấy trong sân, Nhất Mi đạo nhân nhìn Trương Thiên với vẻ quái lạ.

“Đồ đệ ngoan, vi sư cảm nhận được các con từ lâu rồi, vậy mà không trực tiếp đi vào, có phải quên sư phụ rồi không?” Nhất Mi đạo nhân cất tiếng một cách kỳ quái.

Đôi mắt nhỏ của ông ta suýt dán chặt lên người hai người Trương Thiên.“Sư phụ, con mang cho người này.” Hồ Bát Nhất ngoan ngoãn lấy ra một ít đồ chơi nhỏ mà mình mang đến.

“Vẫn là tam đồ đệ của ta có lương tâm nhất.” “Đồ đệ ngoan, nói đi, lần này đến, chẳng lẽ lại là mang đồ đến cho vi sư sao?” “Vi sư là

một người cao thượng như vậy, thân là đệ tử thiên tài số một Mao Sơn, sao lại không nhận chút đồ ăn của người khác chứ…" Nhất Mi đạo nhân lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo.Trương Thiên sững sờ một chút, sau đó nở nụ cười trên mặt.

Ngay sau đó, hắn cất tiếng: "Không có đâu sư phụ, con chỉ là nhớ người nên đến thăm người thôi." "Với lại, con nghĩ bên sư phụ chắc chắn không có Linh thủy, vừa hay con mang một ít Linh thủy đến cho sư phụ." Trương Thiên cười hắc hắc, Nhất Mi đạo nhân nghe vậy, trong lòng liền hớn hở.

"Không hổ là đại đồ đệ của ta, nghĩ thật chu đáo, mau vào đi con." Nhất Mi đạo nhân cười nói, sau đó càng nhiệt tình mời hai người Trương Thiên vào.Rất nhanh, trên bàn.

Ba người uống Linh trà.

Lắng nghe những âm thanh xào xạc xung quanh.

Có tiếng gió, có tiếng chim hót, tạo cảm giác ung dung tự tại.

"Hỏi quân có mấy độ sầu, tựa như Linh thủy chảy vào miệng, cảm giác này, thật tuyệt diệu a." Nhất Mi đạo nhân thậm chí còn thốt ra mấy câu sáo rỗng."Sư phụ, Mao Sơn ở đâu ạ?" Trương Thiên trực tiếp hỏi.

Hồ Bát Nhất không ngờ Trương Thiên lại hỏi thẳng như vậy, một ngụm Linh trà suýt sặc.

"Mao Sơn à, ở Tương Tây, ẩn thế, đó là nơi giấc mơ của vi sư bắt đầu đó." Nhất Mi đạo nhân vừa uống Linh trà vừa hồi tưởng về quá khứ, trông có vẻ khá hưởng thụ."Tương Tây." Trương Thiên trong lòng khẽ giật mình, cái chỗ đó, chẳng phải là nơi khởi nguồn của cương thi sao?

Nhưng nghĩ lại thì đúng là vậy, nơi đó cũng khá kỳ lạ, hình như

rất nhiều yêu ma quỷ quái đều xuất hiện từ đó.“À mà sư phụ, con hỏi người một câu, người không phải tự xưng là đệ tử thiên tài số một Mao Sơn sao?” Trương Thiên tiếp tục lên tiếng, nhân tiện dò hỏi.

“Cái đồ đệ ngu ngốc này, có phải ngốc rồi không?

Vi sư đương nhiên là người lợi hại nhất, mạnh nhất rồi, còn nói nhảm gì nữa.” Nhất Mi đạo nhân liếc Trương Thiên một cái, trông cứ như “giận sắt không thành thép”.“Thế... chẳng lẽ không có ai lợi hại hơn sư phụ sao?” Trương Thiên đột nhiên buông một câu bâng quơ.

“Xì, làm sao có thể, vi sư là mạnh nhất, dù là sư huynh cũng không bằng.” Nhất Mi đạo nhân có chút kiêu ngạo, nhưng ngay sau đó, ông ta phát hiện có gì đó không đúng.

“Thằng nhóc nhà ngươi, dò lời ta đó hả?” Nhất Mi đạo nhân trừng mắt nhìn Trương Thiên.“Thôi được rồi sư phụ, thật ra mọi chuyện là như thế này.” Thấy Nhất Mi đạo nhân có vẻ hơi tức giận, Trương Thiên bèn kể lại mọi chuyện một lượt.

Sau khi nghe xong sự thật, Nhất Mi đạo nhân thở dài một tiếng.

“Đúng vậy, ta quả thực có một sư ca, huynh ấy tên là Đan Hạc đạo nhân, nhập môn cùng thời điểm với ta, chúng ta từ trước đến nay đều không ai phục ai.” “Vì mọi người đều đã biết rồi, ta cũng không giấu giếm nữa.” Nhất Mi đạo nhân nói, sau đó lại tiếp tục.“Ai cũng biết, ta là người mạnh nhất trong môn phái, tự xưng là đệ tử thiên tài số một Mao Sơn.” “Chính vì có danh hiệu này, ta luôn được tiểu sư muội yêu thích, còn sư huynh của ta thì, thiên phú luôn kém ta một chút, sau đó, ta càng được sư muội yêu thích hơn.” “Mà huynh ấy thì vẫn chưa vượt qua ta.” Nhất Mi đạo nhân vừa nói, vừa tự mình “mạ vàng” cho bản thân.Trương Thiên càng nghe càng cảm thấy không đúng.

Tục ngữ nói, người ta càng thiếu cái gì thì càng thích khoe khoang

cái đó, lão già này sẽ không phải như vậy chứ.

"Nói vào trọng điểm đi." Trương Thiên cạn lời."Cuối cùng ấy à, nghe nói dưới núi loạn lạc, binh đao tứ phía, các đạo sĩ chúng ta đều lao ra cứu thế, hơn nữa, có nước thì mới có nhà, chúng ta rất coi trọng khí vận của Hạ quốc." "Ta và sư huynh của ta liền xuống núi, để giúp Hạ quốc thống nhất tốt hơn, chúng ta chia làm hai đường." "Những chuyện sau này con cũng biết rồi đó, ta ở Thanh Phong Sơn lập đạo quán, muốn giúp đỡ bá tánh." "Còn huynh ấy thì, ta cũng mấy chục năm chưa liên lạc rồi." Nhất Mi đạo nhân nói, ông ta tuôn hết mọi chuyện của mình ra.Trương Thiên gật đầu.

Như vậy, chuyện Nhất Mi đạo nhân vì sao lại ở Thanh Phong Sơn, một đệ tử Mao Sơn sao lại ở đó, cũng được giải thích thông suốt.

Còn về Đan Hạc đạo nhân, Trương Thiên không biết có phải là lão bốn mắt mà mình quen biết hay không.

Nếu là y, vậy thì câu chuyện sẽ rất hấp dẫn."Sao?

Các con đã nghe nói về sư huynh của ta, người mà vĩnh viễn thấp hơn ta một bậc sao?" Nhất Mi đạo nhân nhìn về phía Trương Thiên.

Dù miệng không tha người, nhưng trong mắt vẫn ánh lên chút nóng lòng.

Rõ ràng, lão già này vẫn rất quan tâm đến Đan Hạc đạo nhân."Cái này thì con không biết, thông tin không nhiều, chỉ có bấy nhiêu thôi." "Nghe nói huynh ấy đi kháng chiến, còn thật hay không thì cần phải xem xét." Trương Thiên xua tay nói, đồng thời đứng dậy.

Vì cũng không có gì để hỏi thêm, Trương Thiên đương nhiên sẽ không ở đây mà luyên thuyên với Nhất Mi đạo nhân.

Hắn còn rất nhiều việc phải làm, dù sao cũng phải đi Fuji quốc, Trương Thiên cần phải tập luyện học một chút ngoại ngữ.

Ít nhất cũng phải giao tiếp được đã.“Kháng chiến, vậy à.” “Ơ, đồ đệ ngoan, sao các con lại đứng dậy rồi?” Nhất Mi đạo nhân thấy hai người Trương Thiên đứng dậy, mắt liền mở to.

Khó khăn lắm mới có người đến, còn chưa nói được mấy câu đã đi rồi, ai mà chịu nổi chứ.

Quả nhiên, mình vẫn nên đi tìm mấy cô em gái ma nữ thôi.“Sư phụ, người cứ ở đây hưởng thụ đi ạ, chúng con đi trước đây, vài ngày nữa sẽ đi Fuji quốc tranh đấu, định mang hết những thứ mà bọn họ cướp đi của chúng con về.” “Vậy không làm phiền người nữa.” Trương Thiên nói, Nhất Mi đạo nhân vừa nghe là làm chuyện lớn, liền lập tức đồng ý.

“Được, đã là chuyện quang tông diệu tổ thì vi sư sẽ không ngăn cản, mở rộng tầm nhìn một chút, rút Long Mạch của bọn chúng đi.” Nhất Mi đạo nhân đối với những thứ này vẫn rất hiểu rõ.“OK, chỉ cần rút được, chúng con sẽ không bỏ cuộc.” Trương Thiên làm một cử chỉ OK.

Ngay sau đó liền đi ra ngoài.

“OK?” Nhất Mi đạo nhân nhìn tay mình, vẻ mặt ngơ ngác.“Lão đại, anh hỏi mấy cái này làm gì vậy?” Hồ Bát Nhất trong lòng vẫn hơi kỳ quái.

“Không có gì, chỉ là sau này chúng ta đi Mao Sơn nói không chừng sẽ dùng được.” Trương Thiên xua tay, Hồ Bát Nhất thì nửa hiểu nửa không gật đầu.Sau đó, hai người nhanh chóng quay về Tứ Hợp Viện.

Chương 382

Về đến nơi, Trương Thiên liền trực tiếp bế quan.

Còn Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu đi học hỏi kiến thức.

Thời gian cũng lặng lẽ trôi qua, hơn một tháng sau, trong phòng của Bàn Tử truyền ra tiếng động lạ.“Binh binh bàng bàng...” Chỉ nghe trong phòng Bàn Tử truyền ra một tràng tiếng kim loại va đập.

Trong Tứ Hợp Viện, trừ Tiểu Đoàn Tử ở bên ngoài canh gác, những người còn lại đều không ra ngoài.

Bàn Tử đang luyện khí, bọn họ cũng lười xem, chỉ cần cuối cùng luyện ra được là ổn.

Còn bên Trương Khởi Linh thì lại thoang thoảng mùi thuốc.

Vì ở nhà buồn chán, nên Trương Khởi Linh đành tiện tay luyện vài viên Đan, giải tỏa chút mệt mỏi.Tiếng gõ đập của Bàn Tử kéo dài gần hai tuần.

Cuối cùng, vào một ngày nọ, âm thanh dần biến mất, và trong phòng Bàn Tử cũng truyền ra tiếng nói kích động.

“Trời ơi đất hỡi, tiên nữ tỷ tỷ nào đã giúp Bàn gia ta trút được cục tức này đây, thất bại nhiều lần như vậy, bà nội nó, cuối cùng cũng thành công một lần rồi.” Bàn Tử hét lớn sảng khoái.Nhìn bộ khôi giáp màu đen trước mắt, Bàn Tử nuốt nước bọt.

Tổng cộng có năm bộ khôi giáp, những tinh thiết này cũng có thể luyện chế thêm vài món nữa, nhưng Bàn Tử cảm thấy không cần thiết.

Dù sao năm bộ cũng đủ dùng rồi.

Hơn nữa, luyện khí tiêu hao thực sự quá lớn.

Bàn Tử chỉ cảm thấy cơ thể bị rút cạn.

"Đây quả thực là công trình của quỷ phủ thần công, kinh diễm đến mức thần nhân, sản phẩm đỉnh cao nhất từ thuở khai thiên lập địa, ừm, quá hoàn hảo, không hổ là Bàn gia ta chế tác." Bàn Tử nhìn năm bộ khôi giáp của mình, vô cùng hài lòng.Khôi giáp Bàn Tử đã đo ni đóng giày, làm theo hình thể, dáng vẻ và vóc dáng của mọi người trong đội.

Vì vậy không có chuyện quá lớn hay quá nhỏ.

Về ngoại hình cũng vô cùng đẹp mắt.Khôi giáp của Trương Khởi Linh, trên đó có một con Kỳ Lân bằng sắt được khắc họa vô cùng hoàn mỹ, Kỳ Lân đạp mây, vắt ngang trên toàn bộ vai, trông càng thêm uy phong lẫm liệt.

Vì Bàn Tử không chế tác mũ trụ, nên chỉ có một bộ khôi giáp mà thôi.

Còn của Trương Thiên thì là một con Thanh Long, quấn quanh thân, tạo thành thế rồng lượn.

Tuyết Lỵ Dương là Chu Tước, Hồ Bát Nhất là Bạch Hổ, còn Bàn Tử đương nhiên là Huyền Vũ.

Bốn đại thần thú này xem ra đã bị Bàn Tử "chơi" thành công rồi."À phải rồi, phải mau để lão đại bọn họ thưởng thức một chút, cái gọi là nghệ thuật." Bàn Tử vỗ tay một cái, vội vàng chạy ra ngoài, gã nghĩ đến ánh mắt kinh ngạc của Trương Thiên, trong lòng Bàn Tử liền cảm thấy sảng khoái.

Cái này so với việc tự mình tưởng tượng ở đây thì thực tế hơn nhiều."Rầm!" "Bàn gia lại xuất sơn rồi!" Bàn Tử một cước lại đá bay cánh cửa, trước tiên nhìn quanh không có ai, sau đó hét lớn.

Sau tiếng của Bàn Tử, Trương Thiên, Trương Khởi Linh và Hồ Bát Nhất ba người mới chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Với cái động tĩnh của Bàn Tử này, chỉ cần không phải người điếc thì ai cũng biết gã đã ra ngoài rồi.

Quả thực là, Hầu Vương xuất thế.“Bàn Tử, luyện xong rồi à?” Trương Thiên cất lời, hắn liếc nhìn Bàn Tử.

Gã này trông vẻ mặt rạng rỡ đắc ý, nhìn một cái là biết đã hoàn thành rồi.

Bàn Tử cười hắc hắc.

“Anh đoán xem.” Trương Thiên: ...“Nhìn cho kỹ đây lão đại.” Bàn Tử thấy mọi người cạn lời, cũng đành phải lên tiếng lần nữa.

Ngay sau đó, gã vung tay một cái.

“Tụ tập lại đây nào các bảo bối!” Bàn Tử kích động nói, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy năm bộ áo giáp hạng nặng làm từ tinh thiết xuất hiện trước mắt mọi người.Sở dĩ được gọi là áo giáp hạng nặng, nguyên nhân rất đơn giản, chính là phạm vi áo giáp có thể bao phủ đã gần đạt đến chín mươi phần trăm các bộ phận trên cơ thể.

Hơn nữa, cái này cũng được gọi là toàn bộ vũ trang.

Trương Thiên nhìn bộ khôi giáp trên đất, hắn nuốt nước bọt.

Hắn luôn cảm thấy Bàn Tử chắc chắn làm được, nhưng không ngờ Bàn Tử lại làm được đến mức này.

Xem ra là hắn đã đánh giá thấp Bàn Tử rồi.

Mỗi một Bàn Tử đều có tiềm lực vô hạn nha.“Bàn Tử, cái này là cậu làm ra đấy à!” Hồ Bát Nhất lộ ra ánh mắt kinh ngạc, mắt trừng lớn, có chút chấn động.

Nếu là người khác thì còn đỡ, nhưng người luyện khí này lại là

Bàn Tử.

Hơn nữa còn làm ra năm món, cái này quả thực là, sốc đến độ Hồ Bát Nhất phải ngã ngửa luôn rồi!Hồ Bát Nhất và Bàn Tử là anh em bao nhiêu năm, Bàn Tử có đức tính gì thì cậu ta hiểu rõ nhất, thật sự không ngờ, cái thời buổi này đến cả Bàn Tử cũng "cuốn" đến vậy.

Trương Thiên cũng hơi bất ngờ.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Bàn Tử làm được chuyện tử tế.

Trừ Trương Thiên vài người có chút kinh ngạc ra, Trương Khởi Linh vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ."Nhị ca, anh ít nhất cũng phải khen em một câu chứ." "Cái này khiến Bàn gia em chẳng có chút cảm giác thành tựu nào cả, được không hả." Dù đã sớm dự liệu được, nhưng Bàn Tử vẫn có chút bất mãn.

"Cậu giỏi lắm." Trương Khởi Linh thốt ra ba chữ.

Bàn Tử vừa nghe, liền nhảy cẫng lên.

Cái này còn sảng khoái hơn cả việc khiến Trương Thiên vài người kinh ngạc nữa chứ."Mẹ ơi, Nhị ca khen em, tuyệt vời quá, Bàn gia cũng là người được Nhị ca khen rồi." "Lão đại thấy chưa, Nhị ca cái này gọi là, mặt cứng, miệng mềm." Bàn Tử cười hắc hắc."Được rồi Bàn Tử, cái lòng hư vinh của cậu cũng đã được thỏa mãn rồi, đến lúc phân phối rồi chứ." Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, gã này, vừa xong là bắt đầu thỏa mãn lòng hư vinh của mình.

Bây giờ chắc hẳn đã kiêu ngạo lắm rồi."Úc, đúng đúng đúng." "Lão đại, cái này của anh, lão Hồ, Nhị ca." Bàn Tử vội vàng lấy ra những bộ phòng cụ đã luyện chế cho mọi người.

Còn lại hai bộ, một của Tuyết Lỵ Dương, bộ còn lại là của chính Bàn Tử."Thanh Long." Trương Thiên nhìn bộ khôi giáp của mình, hắn sững sờ một chút.

Hắn chỉ mới nói một câu trước đó, không ngờ Bàn Tử lại thật sự làm ra được.

"Kỹ thuật luyện khí của Bàn Tử, từ bao giờ mà lại cao siêu đến thế?" Trương Thiên lẩm bẩm, hắn càng nhìn bộ khôi giáp này càng thích.Thanh Long cuộn mình lên vai, đầu rồng khổng lồ ở trước ngực Trương Thiên, hơn nữa còn há to miệng.

Kiểu khôi giáp này, nếu không phải người có mệnh cách cực kỳ cứng rắn, thật sự không dám mặc.

Còn Trương Khởi Linh thì khá phù hợp với y, như thể hình xăm Kỳ Lân vậy, chỉ có điều trên khôi giáp cũng được tạc ra từng lớp vảy rồng."Lão đại, ngẩn ra đó làm gì, mau mặc vào thử xem." Bàn Tử kích động nói.

Trương Thiên liếc gã một cái, sau đó chậm rãi mặc vào.

Khôi giáp rất nhẹ, nặng gần bằng thanh Trường đao của Lâu Lan công chúa.

Hơn nữa lại vô cùng tiện lợi, không có chút cảm giác vướng víu nào.

Vì Trương Thiên thuộc loại cơ bắp khá lớn, nên tổng thể nhìn vào giống như một người khổng lồ nhỏ.

Cảm giác an toàn tràn đầy.Và khi Trương Khởi Linh mặc khôi giáp vào, gần như ngay lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía y.

Dáng người cao ráo, thêm vào bộ khôi giáp Kỳ Lân màu đen vừa vặn.

Cùng với khuôn mặt trắng trẻo của Trương Khởi Linh, và ngũ quan tinh xảo.

Trong cặp lông mày kiếm mang theo một chút hài lòng.

Trong đôi mắt tinh anh càng lóe lên một vài tia sáng.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người tại hiện trường đều kích động.【Ối trời ơi, ngầu quá đi mất.】【Đây là lần đầu tiên tôi thấy Tiểu Ca mặc khôi giáp đấy.】【Tỷ lệ cơ thể này, cộng thêm khuôn mặt không tì vết này, nếu phối thêm mũ trụ thì có lẽ sẽ đẹp hơn.】【Trương Thiên cũng rất đẹp trai, tràn đầy khí chất đàn ông, tôi là con trai mà còn không chịu nổi nữa là.】【Chỉ giới hạn ở nam sinh thôi, Tiểu Ca đỉnh của chóp (YYDS).】【Bộ khôi giáp này lại còn có cơ bụng nữa chứ...】【Cái này hợp người quá đi mất, hơn nữa còn có Tứ Đại Thánh Thú.】Tại hiện trường, vang lên những tiếng ồn ào.

Và khi nhìn thấy Trương Khởi Linh mặc khôi giáp, dáng vẻ uy phong lẫm liệt, vô số cô gái đều đổ gục.Lúc này, Trương Thiên nắm chặt nắm đấm.

Hắn chỉ cảm nhận được vô số sức mạnh đang bao vây mình.

Bên trong tinh thiết này, vậy mà còn ẩn chứa một số sức mạnh!“Lão đại, bộ khôi giáp này thật thần kỳ, bên trong vậy mà có sức mạnh thần kỳ.” “Tôi cảm thấy, tôi có thể sử dụng sức mạnh mạnh hơn thực lực của mình.” Hồ Bát Nhất nắm chặt nắm đấm, cậu ta chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay có một luồng sức mạnh không ngừng lưu chuyển.

Đây là sức mạnh đi kèm bên trong tinh thiết.Trương Thiên cũng cảm nhận được loại sức mạnh này.

Tuy nhiên điều Trương Thiên lo lắng là, thứ này có phải là một loại phóng xạ nào đó không, nhưng nghĩ kỹ lại, chắc không phải.

Nếu là phóng xạ thì đã chết hết rồi, mà cái này hẳn là sức mạnh tự thân của tinh thiết.

Trương Khởi Linh nhìn cơ thể mình, y cực kỳ hài lòng gật đầu.

Bộ khôi giáp này, không chỉ về hình dạng, mà còn về điều kiện tự thân, và cả sức mạnh nhẹ nhàng nữa, gần như là hoàn hảo.

Đây là lần thứ hai Trương Khởi Linh hài lòng đến thế với một vật phẩm.

Còn lần đầu tiên đương nhiên là dành cho Hắc Kim Cổ Đao rồi.Bàn Tử nhìn vẻ mặt hài lòng của ba người, trong lòng càng vô cùng tự hào.

"Ừm, không hổ là Bàn gia ta, đúng là lợi hại, bộ khôi giáp này đẹp thật đấy, nhưng khôi giáp Huyền Vũ của Bàn gia cũng không tệ chút nào." Bàn Tử thầm nghĩ, gã càng hớn hở mặc bộ khôi giáp của mình lên.Khi nhìn thấy khôi giáp của Bàn Tử, Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và những người khác đều đứng hình.

Không khí tức thì trở nên yên tĩnh.

"Cộp." Trương Thiên nuốt nước bọt, cái tạo hình gì thế này?

Rất giống mai rùa?

Trương Thiên trong lòng một trận nghi hoặc, đồng thời, trên mặt hắn cũng dần xuất hiện nụ cười."Không phải, ha ha ha, Bàn Tử, tạo hình gì của cậu thế này?

Sao lại lấy mai rùa đội lên người mình vậy." Hồ Bát Nhất không nhịn được lên tiếng.

Cậu ta chỉ vào dáng vẻ của Bàn Tử, mặt đầy ý cười.

Nếu không phải bọn họ là người chuyên nghiệp, nếu không Hồ Bát Nhất chắc chắn sẽ ôm bụng mà cười.Lúc này Bàn Tử đang đứng trong một tư thế kỳ quái.

Lưng có một bộ khôi giáp tựa mai rùa, còn phía trước thân, lại

như một vật thể hình dẹt, giống hệt rùa.

Trông cực kỳ kỳ lạ.

Cùng lúc đó, trên mặt Bàn Tử đang treo một nụ cười, gã nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Trương Thiên, trong lòng càng thêm đắc ý."Lão Hồ, cái này cậu không hiểu rồi, đây gọi là cảm giác an toàn chết tiệt đấy." Bàn Tử giơ ngón cái về phía Hồ Bát Nhất, khóe miệng dường như còn lóe lên một cái răng.

Hồ Bát Nhất lập tức không nói nên lời."Bàn Tử, cậu làm cái khôi giáp này như vậy, có tác dụng đặc biệt gì không?" Trương Thiên hỏi.

Chương 383

Bàn Tử vỗ vỗ bộ khôi giáp mai rùa trên bụng mình.

“Lão đại, cái này anh không hiểu rồi, tinh thiết, là thứ cứng nhất trên thế giới mà người ta biết.” “Mà lão Trí Thư của tôi nói rồi, thể tích càng lớn, khả năng chịu đựng càng lớn, khôi giáp của Bàn gia dày như vậy, thêm vào đó lại là tinh thiết, tuyệt đối chắc chắn mà.” Bàn Tử nói, gã lại nhướn mày.“Hơn nữa, lão đại, tôi còn có một năng lực rất quan trọng.” Bàn Tử nói, trông càng gian xảo.

“Năng lực gì?” Trương Thiên đột nhiên có một dự cảm không lành.

“Hắc hắc, đó chính là, co lại đó!” “Anh xem, bộ khôi giáp này của tôi, tôi đã thiết kế đủ không gian lớn, đến lúc đó có mũi tên lạnh, hay cơ quan gì đó, Bàn gia trực tiếp co vào trong, tuyệt đối an toàn.” “Nhưng mà, xin lỗi lão đại, có lẽ không gian hơi nhỏ, không nhét vừa bốn người đâu.” Bàn Tử chớp chớp mắt.Trương Thiên: ...

Trương Thiên đã không muốn nói gì nữa rồi.

Cái này thật sự là làm cho mình một cái mai rùa để phòng thân.

Cái kiểu gì thế này?

Hoang dã vậy sao?“Bàn Tử, đúng là cậu có tài.” Trương Thiên giơ ngón cái lên, sau đó nhìn về phía xa.

“Vì mọi người đã chuẩn bị xong khôi giáp rồi, thế này đi, lão Hồ cậu đi thông báo cho Ngô công tử, chúng ta bắt đầu lên đường đi Fuji quốc.” Trương Thiên nói, hắn không định trì hoãn nữa.

Kết thúc sớm thì tốt hơn.“Được.” Hồ Bát Nhất gật đầu, cởi khôi giáp ra, rồi trực tiếp đi ra ngoài.

Còn Trương Thiên thì nhìn về phía Bàn Tử.

“Bàn Tử, chúng ta đều đã học một chút ngôn ngữ Fuji quốc rồi, đến lúc đó nếu cậu cần, cũng có thể học một chút.” “Khởi Linh, chúng ta đi chuẩn bị một chút trang bị để đi Fuji quốc.” Trương Thiên nói, sau đó cởi khôi giáp của mình ra, đặt vào hư huyễn không gian.“Ối trời ơi, lão đại, Bàn gia ta là người Hạ quốc, không học tiếng nước ngoài, đừng nói là cái gì tiểu Fuji, học cái đó làm gì, còn định cư ở tiểu Fuji quốc sao?

Có cần mặt mũi nữa không hả.” Bàn Tử càng nói càng hăng, Trương Thiên liếc gã một cái.

“Cậu không học cũng được, đến lúc đó cậu cứ đứng nhìn là được rồi.” Trương Thiên xua tay nói.“Ai nói Bàn gia không biết chứ, lão đại, Bàn gia vẫn biết vài từ đấy.” “Cái gì?” Trương Thiên hỏi.

“A ma điệt, cầu đa ma đắc, nga đa tang.” Bàn Tử liên tiếp nói ra mấy câu tiếng Fuji quốc chuyên dụng.

Còn những cái khác thì gã không biết rồi, dù sao học thức Bàn gia nông cạn mà.Trương Thiên đầy đầu hắc tuyến, cái gì với cái gì thế này.

“Bàn Tử, cậu cứ đứng nhìn đi.” Trương Thiên cạn lời nói, sau đó cũng không để ý đến Bàn Tử, dẫn Trương Khởi Linh đi vào trong phòng.

Lần này đi Fuji quốc, Trương Thiên tổng cộng dẫn sáu người, số lượng gần bằng lần trước đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trương Thiên vẫn nhớ chuyện Đại Kim Nha lần trước, nên hắn còn cố ý mang theo trang bị Âm Dương Sư mà Đại Kim Nha tặng.

Có thứ này, Trương Thiên không nói là đi ngang, nhưng cũng có thể đi thẳng.Mỗi quốc gia đều có rất nhiều tín đồ, vì vậy, Trương

Thiên căn bản không cần lo lắng mình có bị lộ tẩy hay không.

"Cũng mang Tiểu Miết theo, cái tên này đến lúc đó chắc chắn sẽ được một bữa no nê." Trương Thiên nhìn Tiểu Miết đang bò dưới giường, nghịch đất.

Thấy Trương Thiên nhìn mình, con vật càng hớn hở nhìn lại, miệng còn chóp chép, trông rất phấn khích."Đi, dẫn mày đi đánh chén một bữa no nê." Trương Thiên nói, Tiểu Miết càng sốt ruột chạy ra.

"Lát nữa sẽ dẫn mày vào Hư Huyễn Không Gian, bên trong có Linh thủy, nhưng mày không được uống, nếu uống thì cũng đừng nhảy vào, hiểu chưa." Trương Thiên nghiêm khắc giáo huấn Tiểu Miết một trận.

"Tức tức." Tiểu Miết liên tục gật đầu, cái chuông trên đuôi nó càng lúc càng lắc lư vui vẻ.Trương Thiên vung tay một cái đưa Tiểu Miết vào Hư Huyễn Không Gian.

Dù sao nếu đi Fuji quốc, hơn nữa vị trí lại ở trong chiến hào, thì Tiểu Miết chắc chắn sẽ thích.

Dù sao bây giờ cách kết thúc kháng chiến cũng chưa được bao lâu, thi thể bên trong chắc chắn chưa phân hủy hoàn toàn.

Vì vậy, Trương Thiên chỉ cần ném Tiểu Miết vào đó, những di hài đó sẽ là thức ăn của Tiểu Miết.Ngay sau đó, Trương Thiên lại nhét tất cả những thứ có thể dùng vào đó.

Trước đây không có không gian Pháp bảo, bây giờ Trương Thiên có, hắn phát hiện, thực sự tiện lợi hơn rất nhiều.

Đương nhiên, vì sự an toàn riêng tư của mình, Trương Thiên không bỏ những thứ quý giá vào, dù sao để Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy bài tẩy của mình, chung quy vẫn không tốt."Bói quẻ sao?" Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên cầm la bàn, y lập tức đoán ra

điều gì đó.

Chỉ thấy Trương Thiên khẽ gật đầu.

"Ừm, dù sao cũng không có việc gì, thì cứ bói một quẻ vậy." Trương Thiên nói, sau đó hắn vung tay một cái, la bàn bắt đầu xoay.

Trương Khởi Linh cũng lạnh lùng nhìn la bàn.Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy kim chỉ của la bàn bắt đầu từ từ hạ xuống.

Dần dần, kim chỉ của la bàn dừng lại ở những vị trí khác nhau.

Nhìn thấy quẻ tượng trước mắt, Trương Thiên lập tức ngây người.

Đây là lần đầu tiên Trương Thiên nhìn thấy quẻ tượng kỳ lạ như vậy, cái này quả thực còn khó tin hơn cả việc trúng giải triệu đô!Nhìn sắc mặt Trương Thiên có chút kỳ lạ, Trương Khởi Linh ở một bên hỏi: "Có chuyện gì vậy?" "Quẻ tượng không đúng sao?" Trương Khởi Linh đối với việc bói quẻ vẫn chưa hiểu sâu, đối với kiểu bói của Trương Thiên thì càng không rõ.

Vì vậy nhìn ánh mắt Trương Thiên, y có chút nghi hoặc."Không có, tôi là lần đầu tiên nhìn thấy loại quẻ tượng này." "Toàn bộ đều là cát!" Trương Thiên hơi ngây người, tốt thật, một quẻ tượng mà nói có cát có hung thì Trương Thiên còn tin.

Nhưng bây giờ cái này, Trương Thiên thật sự hơi ngỡ ngàng.

Toàn bộ đều là cát, đây là lần đầu tiên Trương Thiên nhìn thấy."Tỉnh Mộc Yến, Trương Nguyệt Lộc, Chẩn Thủy Dẫn." Trương Thiên đọc ra ba quẻ tượng.

Dù chỉ có ba quẻ tượng, nhưng vẫn có thể thấy được sự phi phàm trong quẻ tượng này.

Tốt thật, vừa mở đầu đã là Tỉnh Mộc Yến, thứ này có nghĩa là đại

phong thu.

Có thể thấy, lần này Trương Thiên đi Fuji quốc, cơ bản là không có chút vấn đề nào.

Một cục diện thuận buồm xuôi gió.Trương Khởi Linh nghe vậy cũng sững sờ một chút, y đã từng thấy quẻ cát hung, thấy quẻ hung nhiều, nhưng toàn bộ đều là cát thì đây là lần đầu tiên thấy.

"Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi, đừng để mọi người đợi quá lâu." Trương Thiên nói rồi đứng dậy, Trương Khởi Linh cũng đứng dậy theo.

Hai người đi ra ngoài.Chỉ thấy bên ngoài, Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt mỗi người đeo một cái ba lô lớn.

Ba lô gần như đè bẹp cả hai người.

Trông rất kỳ lạ.

Và khi Hạo Thiên Chân nhìn thấy hai người Trương Thiên đi ra, trên mặt hắn cũng nở nụ cười.

Chờ đợi rất lâu, hắn cuối cùng cũng đợi đến ngày hôm nay!

Cuối cùng cũng có thể đi đạo mộ, không đúng, là tìm kiếm những báu vật bị mất."Trương công tử, bây giờ chúng ta có thể xuất phát rồi chứ?" Hạo Thiên Chân trên mặt mang nụ cười, chiếc ba lô của hắn còn cao hơn cả đầu hắn.

"Hắc hắc, Thiên Chân, cái đó còn phải nói sao, anh xem dáng vẻ Tiểu Trương gia thế này, nhất định là đã chuẩn bị xong rồi." Vương Bán Nguyệt cũng ở một bên cười hắc hắc.Trương Thiên thì gật đầu, vung tay một cái.

“Được, bây giờ chúng ta xuất phát, đi Fuji quốc.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng vỗ tay.

“Hay quá!” “Tiểu Fuji, Bàn gia mày đến rồi đây.” Vương Bán Nguyệt ở một bên kích động nói.

“Bàn gia cậu cũng đến rồi.” Vương Bàn Tử cũng kích động nói, hai tên Bàn Tử cùng nhau xuống mộ, Trương Thiên luôn có một dự cảm không lành.

Thứ này sẽ không ồn ào lắm chứ.Hai tên Bàn Tử nhìn nhau cười, trên mặt cả hai đều là vẻ vui mừng hớn hở.

Cùng cố tri tri kỷ đạo mộ, lẽ nào còn có điều gì lãng mạn hơn thế này sao?

Vương Bán Nguyệt: “Cỏ xanh trên đồng vắng!” Vương Khải Toàn: “Nấm mồ nhỏ héo tàn.” Vương Bán Nguyệt: “Mộ nhỏ đào không hết.” Vương Khải Toàn: “Gió xuân thổi lại sinh!” Hai tên Bàn Tử đối đáp thơ ca.

Trương Thiên và những người khác đều đầy đầu hắc tuyến.

Hai người này mới gặp mặt một lần mà đã thân thiết đến vậy, tính cách đúng là quá thẳng thắn sảng khoái.“Ngô thiếu gia, không ngờ các cậu lại đến nhanh vậy.” Trương Thiên cười nói.

“Ha ha, hưởng ứng lời hiệu triệu của Trương thiếu gia bọn tôi mà.” “Bây giờ chúng ta xuất phát chứ?” Hạo Thiên Chân có chút nôn nóng.

Để hắn ở nhà lâu như vậy, còn khó chịu hơn cả giết hắn.

Bây giờ thì tốt rồi, có cơ hội thể hiện tài năng rồi.

Dù Hạo Thiên Chân tự nhận kỹ năng của mình có thể không bằng Trương Thiên, nhưng thủ pháp đạo mộ của hắn tuyệt đối là hạng

nhất.

Vì vậy hắn vẫn rất tự tin.Trương Thiên nhìn ánh mắt tự tin của Hạo Thiên Chân, hắn chậm rãi cất lời.

“Bây giờ thôi, lão Hồ, chúng ta bắt đầu xuất phát.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài.

“Trương công tử, các anh ra ngoài, chỉ mang những thứ này thôi sao?” Khi thấy Trương Thiên vài người ra ngoài, Hạo Thiên Chân vẫn sững sờ một chút.

Đồ đạc mà Trương Thiên và đồng đội mang theo thực sự quá ít.

Chỉ là một chiếc ba lô nhỏ đơn giản, bên trong hình như cũng chỉ đựng một vài thứ nhỏ, còn lại dường như không có gì.

Ngược lại hắn, suýt chút nữa mang toàn bộ gia sản của Ngô gia đến.

Thậm chí nếu có thể, Hạo Thiên Chân còn định mang cả con dao thái rau ở nhà đi nữa.“Ừm, bấy nhiêu đây đủ rồi, đào mộ chứ có phải đạo mộ đâu mà mang nhiều đồ làm gì.” “Đi thôi, đừng ngẩn người nữa.” Trương Thiên vung tay, cắt ngang trò nối từ của hai tên Bàn Tử.

“Đến đây!” Hai tên Bàn Tử mỗi người giơ một tay ra, trông cực kỳ phấn khích.

Một đoàn người cũng hùng hổ đi ra ngoài.Trương Thiên không mang theo thứ gì nặng nề, dù sao những món đồ lớn cũng không đến lượt Trương Thiên cầm.

Trên đường, chính những thứ đồ lớn nhỏ lỉnh kỉnh của Hạo Thiên Chân đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Một số người rảnh rỗi còn chỉ trỏ xung quanh.“Tiểu Lưu, cậu đến tiệm đồ cổ nói với ba mẹ tôi một tiếng, tôi đi Fuji quốc đàm phán công

việc, vài tháng nữa sẽ về.” Trương Thiên nói với một tài xế taxi.

“Dạ, Tiểu Trương gia, việc của anh, tôi nhất định sẽ làm chu đáo.” Tài xế taxi vẻ mặt nịnh nọt.

Dù sao có thể làm việc cho loại người này, anh ta cũng rất phấn khích.“Được, đây là mười tệ, làm phiền cậu rồi.” Trương Thiên đưa ra mười tệ.

Nếu không phải vội xuất phát, Trương Thiên đã tự mình đi rồi, cũng sẽ không làm phiền người khác.

Nhìn thấy số tiền mà nửa năm mới kiếm được, người tài xế taxi càng vui mừng.

“Được rồi, anh cứ yên tâm đi, tôi sẽ đưa anh đến nơi rồi đi ngay.” Nói rồi, anh ta thậm chí còn tăng tốc bước chân.

Còn các tài xế taxi xung quanh Hạo Thiên Chân và đồng đội lại ghen tị nhìn về phía Trương Thiên.Rất nhanh, nửa giờ sau.

Chương 384

Ga tàu Bắc Ly.

Vì không đi ô tô, nên đến được sau nửa giờ đã là khá tốt rồi.

Thế giới này không có sân bay, cũng không thể có sân bay.

Muốn đi Fuji quốc, chỉ có thể dùng phương pháp truyền tống.

Hơn nữa bây giờ là giai đoạn hậu chiến tranh, cục diện các nước đều vô cùng căng thẳng.

Cũng không thể cho phép máy bay tư nhân bay vào không phận lãnh thổ quốc gia.

Như vậy, cũng chứng minh rằng, Trương Thiên muốn đi Fuji quốc, thì phải đi thuyền lớn, đây cũng là con đường duy nhất.

Mà muốn đi thuyền lớn, thì phải ra biển, Bắc Ly lại không gần cửa biển, vì vậy, hắn phải đi Bắc Đông!Ấn tượng đầu tiên của đa số người về Bắc Đông, đều là núi non trùng điệp nghèo khó, nhưng ít ai biết rằng, Bắc Đông cũng có biển.

Hơn nữa lại rất gần Fuji quốc.

Đây cũng là lý do tại sao Fuji quốc trước đây khi tiến vào Hạ quốc lại phải đi vào Bắc Đông trước.

Chính là vì Bắc Đông rất gần với hòn đảo của bọn họ!"Bà nội nó, lại phải ngồi tàu hỏa." Vương Khải Toàn lẩm bẩm.

Cậu ta theo Trương Thiên, cứ ba bữa hai bữa lại ngồi tàu hỏa, ngồi đến ngớ người luôn rồi.

"Nghe Khải Toàn huynh nói, anh hình như thường xuyên đi tàu hỏa?" Vương Bán Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Cái đó chẳng phải lời nói vô nghĩa sao?

Khải Toàn gia gia cậu đây thân phận gì?

Sao có thể ngồi xe lừa chứ?” Vương Khải Toàn vẻ mặt kiêu ngạo.“Cái người này, đừng tưởng có chút ba chân mèo mà làm ra vẻ đại lão hổ.” Vương Bán Nguyệt ở một bên nói.

Thấy hai người sắp gây ồn ào, Trương Thiên cạn lời.

“Ai còn làm ồn, vứt ra ngoài.” Nói rồi, cả hai liền ngậm miệng.“Tiểu Trương gia, cái này phiền phức thật, đi Fuji quốc tranh đấu mà phải vòng xa như vậy.” Vương Bán Nguyệt lại than thở một câu.

“Cái này đã coi là gần rồi, chúng ta khoảng mười ngày là có thể đến, nếu vận khí tốt, chắc là có thể tìm được thuyền lậu.” Trương Thiên nói, mọi người sững sờ một chút.Hạo Thiên Chân dẫn đầu lên tiếng.

“Tiểu Trương gia, thuyền mà anh nói là?” “Các cậu không biết sao?

Fuji quốc là một nước bại trận, mấy năm nay đã cấm tàu thuyền bên ngoài nhập cảnh, vì vậy, chúng ta chỉ có thể lén lút vượt biên qua đó.” Trương Thiên nói một cách nhẹ nhàng.

Hạo Thiên Chân chớp chớp mắt, nếu không có gì bất ngờ thì, sao lại cảm thấy có chút bất ngờ chứ.“Cái này sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Thời buổi này, việc buôn lậu bị kiểm tra rất nghiêm.” Vương Bán Nguyệt ở một bên lo lắng nói.

Hắn lờ mờ cảm thấy có một dự cảm không lành.

“Yên tâm, không vấn đề gì đâu, được rồi, chúng ta ngủ một giấc

đã, ngày mai hoặc ngày kia sẽ đến Bắc Đông, sau đó đợi thuyền." Trương Thiên nói, mọi người cũng không nói thêm gì nữa.Còn Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt trong lòng thì có một nỗi bất an mơ hồ.

Cái này mình không nên xui xẻo đến vậy chứ, ừm, tin tưởng khí vận của bản thân.Và khi Trương Thiên và những người khác đang đợi tàu hỏa, trong sa mạc.

Một ngã ba đường.

Một đàn lạc đà đang chậm rãi di chuyển.

Trên lưng những con lạc đà là một nhóm các chuyên gia lớn tuổi.

Họ dường như vừa trải qua bão cát, từng người một sắc mặt khô vàng, trông cứ như những bệnh nhân.

Còn những con lạc đà dưới mông họ thì gặp nạn rồi.

Thời buổi này, lạc đà còn sắp không có cơm ăn, hơn nữa đi theo nhóm người này, đều sắp mệt chết rồi.

Lúc này đàn lạc đà nhớ đến nhóm nam thanh nữ tú đẹp trai kia.

Đi theo bọn họ thật là vui vẻ biết bao, không chỉ không phải lo bão cát, mà còn lúc nào cũng có đồ ăn.

Còn bây giờ thì, đã đói mấy bữa rồi."Đây chắc là ngã ba đường, chúng ta đi đâu trước đây." Lý giáo sư nhìn bản đồ trước mặt, và sa mạc vàng óng bát ngát, hỏi ý kiến các thành viên phía sau.

"Tôi kiến nghị đi Lâu Lan Cổ Thành trước, sau đó mới đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, dù sao cả hai đều phải đi, Tinh Tuyệt Cổ Thành chắc chắn nguy hiểm, chi bằng xem cái đơn giản trước." Tiểu Cường ở một bên nói, Tiểu Quang cũng gật đầu.

"Tôi đồng ý." Hách Ái Quốc cũng gật đầu, những người còn lại

cũng không có vấn đề gì.“Khoan đã, Tiểu Hoàng nói, hình như nó muốn đi bên kia.” Lúc này, thành viên nữ duy nhất ở một bên lên tiếng.

Cô ta trong tay đang ôm một con Hoàng Thử Lang màu vàng.

Mà khuôn mặt cô gái lúc này đã biến dạng, toàn bộ cằm trở nên nhọn hoắt.

Hơn nữa mũi cũng hơi dài, tổng thể nhìn vào giống như một con Hoàng Thử Lang thành tinh vậy.“Tiểu Lệ, cô chắc chắn không?

Hoàng Thử Lang mà còn biết nói, hay là thôi đi, thiểu số phục tùng đa số.” Trần Đông Bình ở một bên nói.

Từ khi quen thân với mọi người, hắn ta ngược lại lại nói nhiều hơn.

“Vậy thì mọi người đã chọn bên này, vậy chúng ta cũng đi cùng vậy.” Tiểu Lệ nói, cũng không nói thêm gì nữa, theo đoàn chuyên gia tiếp tục đi về hướng Lâu Lan quốc.Nhưng khi xuất phát, con Hoàng Thử Lang trong lòng Tiểu Lệ lại ngẩng đầu lên, trong ánh mắt dường như lóe lên một tia sáng.

Nó lạnh lùng trừng mắt nhìn Trần Đông Bình trước mặt, nhưng cũng không làm gì.

Hoàng Thục Lương mơ hồ cảm thấy, ở bên kia, trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, có thứ mà mình cần, cho nên mới ra lệnh cho Tiểu Lệ, bảo cô đi về hướng Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lúc này Tiểu Lệ, sớm đã trở thành vật của Hoàng Thục Lương, cho nên là một trăm phần trăm phục tùng.

Hiện tại gặp phải tình huống này, Hoàng Thục Lương đương nhiên không muốn.“Lão Lý, thành viên đội của anh, suốt ngày ôm một con Hoàng Thử Lang cũng không phải chuyện đàng hoàng gì đâu.”

Trần giáo sư ở một bên lên tiếng.

Giọng rất nhỏ cố gắng không để người khác nghe thấy.

“Hết cách rồi, ban đầu thấy con Hoàng Thử Lang này đáng thương nên mang về, ai ngờ, nó nghiện rồi, thôi, cứ mang theo đi, dù sao nó cũng không ăn được gì nhiều.” Lý giáo sư thở dài một tiếng.

Nếu biết trước hôm nay, ông ta chắc chắn sẽ tìm người khác trực tiếp tiễn nó đi rồi.

Sao lại giữ lại thứ này chứ.Trần giáo sư gật đầu.

“Cũng phải, cũng là một sinh mệnh, nuôi được thì cứ nuôi thôi.” Trần giáo sư cũng là người lương thiện, tính tình hòa nhã, nếu đặt ở thời hiện đại, dùng ngôn ngữ hiện đại thì chính là “thánh mẫu”.

“Chắc sắp đến rồi, chúng ta đẩy nhanh tốc độ đi, mọi người chắc cũng mệt rồi.” Trần giáo sư hô lên, mọi người càng thi nhau hưởng ứng.“Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi đã tìm hiểu một chút, đó là một tòa thành trì khổng lồ nằm ở trung tâm sa mạc.” “Niên đại lịch sử lâu đời, muốn tiến vào cổ thành, vị trí, và phương hướng đều rất quan trọng, vì vậy, chúng ta cố gắng đừng để lạc đường.” Lý giáo sư ở một bên thản nhiên nói.

Ý của ông ấy là, cố gắng đi chậm một chút, dù có đói cũng đừng để lạc hướng.

Từ điểm này có thể thấy Lý giáo sư và Trần giáo sư vẫn có sự khác biệt.

Lý giáo sư dường như có ý thức nguy cơ cao hơn.Trần giáo sư gật đầu.

“Lý giáo sư nói đúng, ngược lại là tôi đã lỗ mãng rồi.” Ông ta nói, ánh mắt nhìn về phía sa mạc vàng mênh mông.

“Chúng ta đã đi được gần một tháng rồi nhỉ.” Trần giáo sư không khỏi hỏi.

“Ừm, đã được rồi, may mắn là trước đó gặp bão có Trí Thư giúp chúng ta, nếu không chúng ta thật sự không thể thoát khỏi quần thể bão.” Trần Đông Bình ở một bên đáp lại.

Cũng may Trí Thư thôn hiểu rõ tình hình ở đây, nên mới giúp bọn họ may mắn thoát nạn, nếu không những người này sớm đã chết trong sa mạc rồi.“Xem bản đồ, chúng ta còn cần vài ngày nữa mới đến được Lâu Lan quốc, cũng may trước đó đã lấy được một ít nước ở đó.” Hách Ái Quốc nói, mọi người càng gật đầu với vẻ sợ hãi.

“Ai, cũng không biết, chuyến đi lần này, là phúc hay họa đây.” Lý giáo sư thở dài một tiếng.

Lần này, Trương Thiên đưa cho bọn họ bản đồ có hai ngôi cổ mộ.

Nếu là bình thường, chắc chắn là một ngôi, hơn nữa cũng có nguy hiểm, bây giờ trực tiếp là hai ngôi, thật sự có chút không chịu nổi rồi.“Mụ mụ đề, đường đi của các người có đúng không?

Sao tôi lại cảm thấy càng ngày càng gần Hắc Sa Mạc rồi.” Lúc này, Trí Thư trán đã đổ ra từng giọt mồ hôi.

Ông ta đã sống ở đây cả đời, đối với Hắc Sa Mạc cũng ôm một ý thức nguy cơ rất mạnh.

Gần Hắc Sa Mạc, ông ta càng ít khi đến, bây giờ ông ta lại phải dẫn chuyên gia đi Hắc Sa Mạc, Trí Thư chỉ cảm thấy, mình có phải là đang “bay” (tức là không biết trời trăng gì) không.“Sắp đến rồi mà, Trí Thư, thức ăn bên ông chắc là đủ để cầm cự qua, chắc không sao đâu.” Tiểu Quang ở một bên nói.

Hắn ta lại chẳng hề biết sự nguy hiểm của Hắc Sa Mạc.

“Mụ mụ đề, các người thật là vô tri giả vô úy.” “Đó là Hắc Sa

Mạc đó mụ mụ đề, trong Hắc Sa Mạc, dù là lạc đà cũng đừng mong sống sót ra ngoài." "Trong đó có Xà Thần đó mụ mụ đề." Trí Thư thôn vội vàng nói bằng tiếng địa phương của mình."Đồng chí Trí Thư, chúng ta chỉ đi đến đó xem thôi, chắc sẽ không xảy ra bất kỳ sự cố nào đâu." Trần giáo sư như thường lệ vẫn bình tĩnh phát biểu.

"Mụ mụ đề, tôi nên nói gì về các người đây, nơi đó không thể đi được." Trí Thư nói, Lý giáo sư thì nhẹ nhàng lên tiếng.

"Nơi này hẳn là nằm ở trung tâm sa mạc, trước đây cũng đã nói rồi, bây giờ là mùa gió, ở trung tâm sa mạc, chắc hẳn sẽ có nhiều bão cát hơn." Lý giáo sư nói.

Trí Thư càng giơ ngón cái lên.

"Đúng, ý tôi là vậy đó mụ mụ đề." "Trước đây cũng chỉ có một người duy nhất thành công vượt qua Hắc Sa Mạc, cho nên tôi cũng không có tự tin đó, vượt qua Hắc Sa Mạc, chúng ta cứ đi thôi." Trí Thư vẻ mặt lo lắng.Trương Thiên tuy đã giải quyết được nguy hiểm không rõ, nhưng đối với nguy hiểm của tự nhiên, hắn lại không có cách nào giải quyết, vì vậy, loại hiện tượng tự nhiên này, vẫn phải dựa vào chính đoàn chuyên gia tự giải quyết.

"Không sao đâu, trận trước chúng ta chẳng phải đã tránh được rồi sao?

Chắc chắn không sao đâu." Trần Đông Bình đẩy kính mắt.

Hắn là thực tập sinh, vì vậy, rất nhiều chuyện đều mang cảm giác "vô tri giả vô úy", đa số thực tập sinh sẽ đi theo hướng lý tưởng trong lòng mình, điều này cũng là bình thường.

Ngay khi Trần Đông Bình vừa nói xong.

Khoảnh khắc tiếp theo, xung quanh vậy mà nổi lên một làn gió nhẹ.

Sức gió càng lúc càng lớn.

Sắc mặt Trí Thư lập tức thay đổi.“Mụ mụ đề, mụ mụ đề, bão cát, là bão cát đen!” “Chết tiệt, sao lại đến nữa rồi.” “Đông Bình, cái miệng cậu linh nghiệm quá rồi đó!” Một nhóm người xung quanh nhìn cơn bão không xa, tất cả đều chấn kinh.

Ở sâu trong sa mạc, nơi ẩn nấp không nhiều, một khi gặp phải loại bão lớn như thế này, hơn nữa lại là đoàn chuyên gia tay không tấc sắt, có thể tưởng tượng được nguy hiểm đến mức nào.“Đây là hắc xà sa mạc, chết rồi, chúng ta gặp hắc xà rồi.” Trí Thư nhìn cơn bão cát đen trước mắt như một con mãng xà, toàn thân ông ta run rẩy.

Chương 385

“Làm sao bây giờ?

Chúng ta bây giờ phải làm sao?” Trần Đông Bình lúc này có chút hoảng loạn.

Trước đó hắn không sợ là vì nguy hiểm chưa đến, bây giờ nguy hiểm đã đến, tự nhiên hắn bắt đầu sợ hãi rồi.“Mau nằm sấp xuống!

Đối phó loại bão cát này thích hợp nhất chính là nằm sấp xuống, bão cát uy lực lớn, nhưng tốc độ cũng nhanh, hy vọng chúng ta có thể chống đỡ qua!” Trí Thư hét lớn, khoảnh khắc tiếp theo, vô số người nằm sấp xuống đất, còn bão cát như một con hắc xà, trực tiếp ập về phía này.

Lúc này vô số người càng đã chổng mông lên, nằm sấp trong sa mạc.

Lạc đà thấy vậy thì co chân bỏ chạy.

“Ai, các người!” Tiểu Quang ở một bên thấy lạc đà đã chạy hết, hắn ta hét lớn một tiếng, nhưng vô ích.Bão cát ập đến, vô số hạt cát điên cuồng tấn công về phía đoàn chuyên gia.

Chỉ là phàm nhân, làm sao có thể chống lại tự nhiên.

Nhất thời, đoàn chuyên gia bắt đầu hoảng loạn, có người thậm chí bắt đầu bị thổi lùi lại.

Đừng thấy đã nằm sấp xuống đất rồi, nhưng trước mặt bão cát, dù có quỳ cũng có thể bị thổi bay đi.

“Xong rồi!

Chúng ta có lẽ sẽ vĩnh viễn ở lại đây rồi.” Hách Ái Quốc trong

lòng thót một cái, cơ thể cũng bắt đầu run rẩy.Còn ở một bên, trên tay Tiểu Lệ.

Một con Hoàng Thử Lang khẽ mở mắt.

"Hừ." Chỉ nghe nó khẽ hừ một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí tức màu vàng bắt đầu lan tỏa xung quanh.

Đoàn chuyên gia rất hữu ích đối với nó, vì vậy, Hoàng Thục Lương không định để những người này chết.

Những người này chính là bước đầu tiên để thực hiện sự phục hưng vĩ đại của nó, làm sao có thể bỏ cuộc được.

Chỉ thấy khí vàng rất nhanh lan rộng đến một vùng lớn.

Bao vây đoàn chuyên gia lại.

Và những cơn bão, sức gió cát cũng rõ ràng đã giảm xuống.

Lúc này đoàn chuyên gia cũng coi như an toàn rồi.

Mà trên suốt chặng đường này, đoàn chuyên gia có thể sống sót, thực ra phần lớn là vì Hoàng Thục Lương âm thầm giúp đỡ, nếu không muốn sống sót, thật sự quá khó.Bão đến nhanh, đi cũng nhanh.

Khi bão đi rồi, vô số người bò ra từ trong cát.

"Lý giáo sư!" "Trần giáo sư!" "Hai người không sao chứ." Tiểu Quang càng vội vàng hô lên, còn những người khác vội vàng đào hai vị giáo sư già ra khỏi cát.

"Tuyệt vời quá, mọi người đều còn sống, thật là một kỳ tích." Lý giáo sư kích động nói.

Trận bão lớn trước đó, nói thật, Lý giáo sư còn cảm nhận được sự đe dọa của tử vong.

Nhưng bây giờ có thể sống sót, cũng là một loại may mắn rồi.

“Trời không tuyệt chúng ta mà.” Trần giáo sư cũng cảm khái một câu.Lúc này người nghi ngờ nhất, vẫn là Trí Thư thôn.

Cái người này đã sống trong sa mạc nhiều năm, đối với bão cát đen thì không còn lạ gì hơn.

Có thể nói, dưới bão cát đen, bất kỳ sinh linh nào cũng sẽ bị vùi lấp.

Thế nhưng bây giờ bọn họ vậy mà sống sót được.

“Thật quá thần kỳ.” Trí Thư thôn trong lòng cảm khái.

Ánh mắt thì nhìn về phía trước.

Sau cơn bão cát, thời tiết dần dần lại quang đãng.

Trên bầu trời xanh biếc, treo những đám mây trắng.“Chúng ta lại xuất phát thôi, Tiểu Đông sau này không được nói bậy nữa.” Trần giáo sư nói, đồng thời còn giáo huấn Trần Đông Bình một chút.

“Trần lão sư, Đông Bình đây là lần đầu tiên ra ngoài, không biết gì cũng là bình thường, thầy đừng trách mắng cậu ấy.” Hách Ái Quốc đóng vai người tốt, bắt đầu khuyên giải.Lúc này tại hiện trường. 【Làn khói vàng này là cái gì, trông kỳ lạ quá.】 【Sao tôi lại cảm thấy, hình như là Hoàng Thử Lang đã giúp bọn họ.】 【Đừng cảm thấy, chính là vậy đấy, cũng không biết, con Hoàng Thử Lang này nghĩ gì, tại sao lại muốn giúp bọn họ.】 【Chắc chắn là âm mưu, con Hoàng Đại Tiên này, e là đang âm mưu chuyện gì đó lớn lắm.】 【Xong rồi, đoàn chuyên gia gặp nguy hiểm rồi.】 Tại hiện trường, vô số người bàn tán xôn xao.

Khi thấy Hoàng Thử Lang giúp bọn họ vượt qua bão cát đen, Trần Hề rõ ràng sững sờ.

Nếu là thứ khác, cô có lẽ sẽ không ngạc nhiên đến vậy.

Nhưng trước mắt, kẻ giúp đỡ lại là Hoàng Thục Lương, điều này thật sự rất kỳ lạ.“Con Hoàng Thử Lang này có âm mưu gì?

Tại sao lại vô duyên vô cớ giúp đỡ bọn họ.” Trần Hề trong lòng nghĩ, cô ta hiểu rõ một người, không thể vô duyên vô cớ giúp đỡ người khác.

Vì vậy, Trần Hề dám khẳng định, trong đó nhất định có âm mưu gì đó.

Trần Hề hít một hơi, cũng không nghĩ nhiều nữa, mình có nghĩ nhiều đến mấy, e là cũng không bằng tận mắt chứng kiến.

Vì vậy, cô ta phải dồn tâm sức để quan sát.Màn hình tiếp tục.

Trong màn hình, đoàn chuyên gia bắt đầu tiếp tục tiến về phía trước.

Tuy nhiên, lần này tốc độ tiến lên chậm hơn không ít, dù sao cũng không còn lạc đà.

Rất nhanh, trong màn hình, ba ngày sau.

Một nhóm người đứng ở một khu vực trũng thấp.

Và trong khu vực này, lại có một cái bồn địa, dưới bồn địa, từng tòa phế tích xuất hiện.“Chắc đây là Lâu Lan Cổ Thành trong truyền thuyết rồi.” “Hùng vĩ quá, Lâu Lan Cổ Thành đã lớn như vậy, vậy Tinh Tuyệt Cổ Thành chẳng phải...” “Tương truyền, Lâu Lan quốc có một công chúa vô cùng trẻ đẹp, tay cầm trường thương, quét sạch thiên quân.” Một nhóm người bàn tán xôn xao.

Trần giáo sư thì đẩy gọng kính.

Trong lòng cũng vui mừng không ít.“Mọi người phải tin vào khoa học, một người chống lại thiên quân vạn mã, về cơ bản là không thể, chỉ là nói khoác thôi, tôi qua nhiều năm nghiên cứu, nơi này, chắc chỉ

là một tòa thành trì mà thôi.” Trần giáo sư ở một bên nhẹ giọng nói.

Nói như vậy, cũng là để giảm bớt gánh nặng trong lòng mọi người.“Mọi người tiến vào cổ thành, hãy nhớ kỹ, nhất định không được đi lung tung, để tránh chạm phải cơ quan.” Lý giáo sư ở một bên lên tiếng, ông ta rất lo lắng về vấn đề cơ quan.

“Ừm, hiểu rồi.” Tiểu Quang cũng coi như là lão làng xuống mộ mấy lần rồi, đối với vấn đề cơ quan, cũng rất để tâm.“Tòa thành trì này được xây dựng vô cùng khéo léo.” Trần giáo sư thì đứng trên sườn đồi, nhìn thiết kế thành trì Lâu Lan quốc.

“Loại thiết kế này, tôi từng thấy trong cổ thư, từ đông, hướng tây, xây dựng, ở giữa có một con sông chảy ngang, loại thiết kế này hình như được gọi là “Long Quá Tích”.” Lý giáo sư cũng gật đầu.

Hai vị giáo sư già nhìn tòa thành trì trước mắt, đều có chút cảm khái.Hoàng Thử Lang được Tiểu Lệ ôm, đôi mắt nhỏ đảo qua đảo lại.

Ánh mắt càng nhìn về phía tòa thành trì trước mắt này.

Nó không cảm nhận được khí tức có lợi cho mình trong tòa thành trì này, nhất thời, Hoàng Thục Lương có chút không vui.

Thà ở chỗ này hao phí thời gian, chi bằng trực tiếp đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng Hoàng Thục Lương biết, mình cần những chuyên gia này dẫn đường, hơn nữa kiến thức của bọn họ rất quan trọng.

Vì vậy Hoàng Thục Lương mới nhiều lần giúp đỡ bọn họ.“Theo bản đồ của đặc công mà xem, chúng ta chỉ cần đi thẳng, thấy một tòa thành bảo rồi, đào xuống phía dưới, là có thể thấy cổ mộ.” Lý giáo sư nhìn tấm bản đồ Trương Thiên đưa, nhẹ giọng nói.

Trần giáo sư vẻ mặt ngơ ngác.

“Lý giáo sư, tôi từ trước đến nay đều rất tò mò, ‘thần bí đặc công’ mà ông nói, rốt cuộc là ai vậy?” Trần giáo sư không tự giác lên tiếng, nhất thời mọi người trong đội đều đồng loạt nhìn qua.

Đại đa số người đều chỉ nghe danh mà chưa từng thấy mặt nhóm người đó, giờ có người hỏi, tự nhiên ai cũng tò mò.

“Thật ra, họ là đặc công nghiên cứu cổ mộ của chúng ta, còn là ai thì tôi cũng không rõ.” “Từ việc họ nhiều lần giúp đỡ chúng ta mà nói, hẳn là do cấp trên phái xuống.” “Các vị thử nghĩ xem, nếu không phải cấp trên phái xuống, sao họ lại có thể vì chúng ta mà dò đường phía trước?

Hơn nữa còn giữ nguyên vẹn văn vật?” Giáo sư Lý nói liền tù tì, trực tiếp tự mình tưởng tượng ra.

Và khi ông ấy bắt đầu tưởng tượng, những người còn lại cũng cùng nhau tưởng tượng.

“Đúng vậy, nếu là người bình thường, nhìn thấy những văn vật đó nhất định sẽ không rời đi được, nhưng họ không những không lấy, mà còn hiến ra, nghị lực này phi thường nhân khó sánh bằng.” “Ngay cả người không có dục vọng đi nữa, nhìn thấy nhiều văn vật như vậy nói không chừng cũng động lòng, có thể thấy nhân tài được cấp trên bồi dưỡng không phải chúng ta có thể tưởng tượng được.” Tiểu Quang và những người khác bàn tán.

Giáo sư Trần cũng tán đồng gật đầu.

Nếu là trộm mộ, sao có thể còn cung cấp manh mối cho họ, đồng thời để lại nhiều văn vật như vậy.

Họ nhất định là những người lao động vinh quang!

Sau khi một nhóm chuyên gia tự bổ não, ánh mắt giáo sư Lý nhìn về tòa thành sa mạc trước mặt.

“Đi thôi, chúng ta vào xem.” “Theo tuyến đường trên bản đồ, chúng ta chỉ cần đi vòng qua nhóm thành đất là tới.” Giáo sư Lý nói, mọi người bắt đầu chậm rãi tiến bước.

Họ vừa đi vừa chụp ảnh, đồng thời còn nghiên cứu ghi chép lại tất cả mọi thứ trước mắt.

“Trời ơi, thật đúng là công trình của quỷ thần mà, tôi thật sự không thể ngờ, nếu đây là nghìn năm trước, sẽ hùng vĩ đến mức nào.” Giáo sư Trần lẩm bẩm, ông nhìn tòa thành trước mắt mà nước mắt lưng tròng.

Những tòa thành này, dù đã trải qua mấy nghìn năm, vẫn hùng vĩ đến vậy, nếu là nghìn năm trước thì sao?

Cảnh tượng phồn hoa đó.

Giáo sư Trần không dám tưởng tượng.

“Tôi đoán, Tinh Tuyệt Cổ Thành sẽ lớn hơn ở đây rất nhiều, tôi đã bắt đầu mong đợi rồi.” “Mau nhìn, là vương cung!” “Vương cung gì chứ, đây là cung điện!” Nhất thời, Tiểu Quang chỉ vào khu vực đại điện của quốc vương Lâu Lan Quốc không xa.

Khi nhìn thấy cung điện hình tròn khổng lồ đó, mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh.

Cung điện tuy đã tàn phá không còn nguyên vẹn, thậm chí chỉ còn lại khung xương.

Nhưng mơ hồ vẫn có thể nhìn ra sự hùng vĩ của hoàng cung trước đây.

Chương 386

“Đây là kiến trúc độc đáo của người Tây Vực, phần trên của cung điện không thiết kế thành hình tháp nhọn, mà là hình tròn, giống với lều Mông Cổ.” “Có thể chống lại cuồng phong, và cả bão cát tấn công, thật sự khéo léo.” Giáo sư Trần nhìn cung điện trước mắt, giọng nói mang theo chút kích động.

Đối với Tây Vực, ông đã nghiên cứu mấy chục năm, những kiến thức này ông cũng đều biết.

“Theo bản vẽ, chúng ta chỉ cần lên phía trên cung điện đó, đào xuống là được.” Tiểu Quang nhìn bản vẽ khẽ nói.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta trực tiếp động thủ đi.” Trần Đông Bình có chút kích động.

Đây là lần đầu tiên cậu ấy thực sự khảo cổ.

Trước đây đều đi du học, chỉ xem trên sách, cậu ấy cũng đối với khảo cổ, đạo mộ có rất nhiều màu sắc sùng bái.

Bây giờ cuối cùng có cơ hội, cậu ấy tự nhiên sẽ không chọn từ bỏ.

“Đừng vội, nơi này rất lớn, thế này đi, chúng ta trước tiên chụp ảnh xung quanh một lượt, sau đó kiểm tra xem xung quanh có bẫy không, nếu mọi thứ bình thường, đợi kiểm tra xong, chúng ta sẽ đi.” Giáo sư Lý nói.

Ông nhớ lại cơ quan ở mộ của hoàng tử trước đây, học sinh của mình trong một giây đã biến thành tro bụi, cảnh tượng này ông không muốn nhìn thấy lần nào nữa.

Giáo sư Lý là người chủ đạo, sau khi ông ra lệnh, mọi người liền trực tiếp bắt đầu hành động.

Giáo sư Trần cũng bắt đầu tự mình chụp ảnh, ông không quen thuộc với cơ quan bẫy gì cả.

Cho nên, ông cũng chỉ có thể phó thác cho những người trẻ tuổi đó.

Rất nhanh, từng tấm ảnh được chụp xuống.

Và những tấm ảnh này không nghi ngờ gì sẽ trở thành những báu vật quý giá.

"Khoan đã, những bức ảnh này, tôi hình như đã thấy ở bảo tàng Hạ Quốc." "Đúng, chính là bảo tàng, những bức ảnh treo trên tường." "Những bức ảnh đó đã treo ở bảo tàng Hạ Quốc nhiều năm, không ngờ, lại được chụp như thế này." "Trời ơi, cảnh này gần như y hệt, y hệt như trong bảo tàng." "Tôi rất tò mò, bác sĩ Trần, làm thế nào mà cô có thể chế tạo ra cái thứ gọi là não cơ, mà lại có thể phục dựng thành hiện thực một cách chân thực đến vậy." "Cơ bản không có khuyết điểm!" Nhất thời, hiện trường gần như toàn bộ là những tiếng bàn tán.

Trong những tiếng nói đó, ngay cả Trần Hề cũng có chút kinh ngạc.

Mặc dù cỗ máy não của cô đã hoàn thành, nhưng cô cũng không ngờ rằng nó lại chân thực đến vậy.

Đây là điều cô không hề nghĩ tới.

"Không ngờ thật sự thành công, cỗ máy não đó nếu dùng trên tội phạm thì chẳng phải…" Trần Hề không dám tưởng tượng.

Lúc này, trong màn hình, nhóm chuyên gia đã chụp ảnh xong.

Đồng thời tất cả mọi người đứng lại với nhau, ở vị trí trung tâm của Lâu Lan Cổ Thành chụp một bức ảnh lưu truyền ngàn đời.

“Giáo sư Lý, không có bẫy gì cả.” Tiểu Quang dò xét nửa ngày sau, mở miệng nói.

Giáo sư Lý hài lòng gật đầu.

“Được, nếu đã như vậy, chúng ta bắt đầu xuất phát thôi.” Giáo sư Lý nói, mọi người càng không thể chờ đợi mà đi về phía cổ mộ quốc vương Lâu Lan.

Đến cửa, một cái động sụp đổ khổng lồ xuất hiện.

Điều này trực tiếp thu hút sự chú ý của họ.

“Ngôi mộ này, sẽ không sụp mất chứ?” Giáo sư Trần có một dự cảm không lành.

Trước đây khi họ đi mộ dưới đáy biển, ngôi mộ đã trực tiếp sụp đổ.

Lúc đó giáo sư Trần đã đau lòng rất lâu.

Thậm chí đôi khi, ông còn không ngủ được.

Bây giờ, lại một lần nữa gặp phải, trong lòng giáo sư Trần có chút buồn bực, mình sẽ không phải là sao chổi đấy chứ.

“Tiểu Quang, dùng thiết bị kiểm tra xem.” Giáo sư Lý gọi Tiểu Quang một tiếng.

Tiểu Quang nghe vậy liền cầm một loại thiết bị dò rò rỉ chiếu xuống dưới.

Chốc lát sau, Tiểu Quang hài lòng gật đầu.

“Giáo sư Lý, bên trong trống rỗng, chắc chỉ là cửa bị sập thôi.” “Tôi đoán là vì, các đặc công lo lắng có trộm mộ tiến vào, nên mới phong tỏa nơi này.” Tiểu Quang lúc này đã học được cách suy luận.

“Có lý, nào, chúng ta đào cái động này ra.” Giáo sư Lý gật đầu, ông

cảm thấy Tiểu Quang nói cực kỳ có lý.

Ngay sau đó, dưới sự chỉ huy của giáo sư Lý, một cái động được đào ra.

Quả nhiên đúng như Tiểu Quang nói.

Bên trong cái động này không hề sụp đổ, vẫn hoàn toàn nguyên vẹn.

"Các đặc công thần bí này thật lợi hại, điều này cũng có thể nghĩ ra." Trần Đông Bình ở một bên cảm thán.

Đối với các đặc công thần bí, cậu ấy càng thêm bội phục.

Bên trong động còn có một đoạn đường rất dài.

Cùng với sự tiến sâu của mọi người, họ càng lúc càng kinh ngạc.

"Đây là bích họa của Lâu Lan Quốc!" Hách Ái Quốc kinh hô một tiếng.

Tất cả mọi người chiếu đèn vào bích họa.

Chỉ thấy trên bích họa vẽ, chính là mối liên hệ giữa Lâu Lan Quốc và Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Và một số sự kiện của Lâu Lan Quốc.

"Trời ơi!

Lâu Lan Quốc này, vậy mà lại là một tiểu quốc của Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Cuối cùng lại bị các quốc gia khác liên minh tiêu diệt." "Lâu Lan Quốc này, lẽ nào cũng làm nhiều điều ác?" Tiểu Quang ở một bên kinh hô.

"Một thành phố lớn như vậy, bên trong tham ô hủ bại chắc chắn rất nghiêm trọng, cho nên, bị phản phệ cũng là bình thường." Trần

Đông Bình ra vẻ rất hiểu biết, đẩy đẩy kính nói.

Giáo sư Lý lại khẽ lắc đầu.

"Không thể lấy cảm giác cá nhân, mà đánh giá một quốc gia, họ có thể phồn vinh, nhất định có lý do của nó!" Sau lời của giáo sư Lý, ánh mắt ông liền rơi vào hành lang dài hun hút đó, ông có cảm giác, bên trong nhất định có thứ tốt!

Nghe lời giáo sư Lý nói, mọi người cũng đều gật đầu.

Trần Đông Bình càng xấu hổ cúi đầu, quả nhiên, mình và những giáo sư lão luyện này vẫn còn kém xa.

"Những bích họa này, mọi người hãy ghi chép chụp ảnh lại." "Đều là quốc bảo quý giá." Giáo sư Trần tỉ mỉ chỉ dẫn.

Một nhóm thành viên càng hứng khởi bắt đầu chụp ảnh.

Rất nhanh, từng tấm ảnh bích họa được ghi lại.

"Đi thôi, chúng ta ra phía trước xem." Tiểu Quang nhìn lối mộ phía trước, kích động nói.

Có kinh nghiệm "tiền xe chi giám" từ lần xuống mộ trước, cậu ấy có nhận thức mới về sự an toàn của mộ thất.

"Khoan đã, chúng ta trước tiên xem có khả năng có cơ quan nào không." "Trong mộ thất, cái khó nhất chính là cơ quan, có cơ quan lại càng kinh thiên động địa." Giáo sư Lý nói, ông nhớ lại một số cơ quan đặc biệt trong sách cổ, những cơ quan đó cái nào mà chẳng được xây dựng một cách phi thường.

"Đúng, lão Lý nói đúng, cơ quan rất nguy hiểm, mọi người cẩn thận một chút." Giáo sư Trần ở một bên phụ họa.

"Mộ thất này, chính là nơi mà các vị khảo cổ muốn dùng?" Lúc này Chi Thư ở một bên hiếm hoi mở miệng.

Anh ta vẫn luôn đi theo, chỉ là trên đường đi đều chỉ quan sát, rất ít khi nói chuyện.

“Đúng vậy, đồng chí Chi Thư, thật sự cảm ơn anh.” Giáo sư Trần cười ha hả nói.

Trên mặt toàn bộ đều là nụ cười.

Chi Thư thì sắc mặt có chút khó coi.

“Nơi này là cấm địa, truyền thuyết người tiến vào cấm địa, sẽ bị thần linh trừng phạt.” “Nếu biết các vị đến đây, tôi tuyệt đối sẽ không dẫn các vị đến.” Chi Thư sắc mặt khó coi, trong giọng nói cũng mang theo chút kích động.

Ở sa mạc này, có một câu chuyện được lưu truyền rộng rãi, chỉ cần tiến vào phạm vi bị thần linh kiểm soát, bất kể là ai, đều sẽ bị trừng phạt.

Trước đó khi chưa tiến vào, trong lòng Chi Thư đã có chút nghi ngờ.

Bây giờ nhìn thấy bích họa xong, đầu óc anh ta càng lúc càng ong ong.

“Không sao đâu, đồng chí Chi Thư, phải tin vào khoa học.” Giáo sư Lý trực tiếp nói ra câu danh ngôn của mình.

“Mụ mụ đề, nếu các vị muốn vào, tôi sẽ không đi nữa, tôi ra ngoài đợi các vị mụ mụ đề.” Chi Thư sốt ruột nói, sau khi anh ta nói xong, liền chạy trối chết ra bên ngoài.

Là một tín đồ, hành động này của Chi Thư cũng là bình thường.

“Thật là kỳ lạ.” Trần Đông Bình lẩm bẩm, mọi người cũng không để ý đến Chi Thư nữa.

“Mọi người phải tin vào khoa học, đừng có treo mê tín phong kiến

lên miệng, tuy rằng trên thế giới có những điều bí ẩn chưa được giải đáp, nhưng cuối cùng đều có thể phá giải được." Giáo sư Lý cổ vũ lòng người.

Còn sâu trong nội tâm ông nghĩ gì, có lẽ chính ông cũng không biết.

Cùng với hiệu ứng buff của giáo sư Lý, mọi người dường như càng có sức lực hơn.

Đều nhanh chân hơn.

Rất nhanh, đến cuối lối mộ.

Chương 387

Một mộ thất hình tròn xuất hiện.

Mọi người không tự chủ mà bước nhanh hơn một chút.

Rất nhanh, nội bộ mộ thất hình tròn xuất hiện trước mắt mọi người.

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, tất cả mọi người đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy bên trong đang sắp xếp một đống đồ sứ, những cái bình, thậm chí còn có vô số vàng bạc.

Những văn vật, những cái bình đó cứ như không mất tiền vậy, sắp xếp khắp nơi.

"Đây là tượng người Sa Đà!

Tôi chỉ thấy trong sách cổ, loại tượng người này, cả Hạ Quốc cũng chỉ có một cái!" "Mau nhìn cái này!

Thổ cẩm Tây Vực, loại đồ này, cả Hạ Quốc, cũng không tìm ra một món nào!" "Còn có cái này!

Đại Đường Thánh Tăng Tây Vực Du Đồ!" Một nhóm người nhìn những văn vật trước mắt đều phát ra tiếng kinh hô.

Nhiều văn vật như vậy, ngay cả trước đây họ cũng chưa từng thấy.

Phải biết rằng, văn vật Tây Vực, tuyệt đối không hề kém cạnh so với các triều đại khác của Hạ Quốc, thậm chí có thể còn quý giá hơn một chút.

"Không ngờ, những văn vật này được bảo quản nguyên vẹn đến

vậy.” “Thật đúng là trời mở mắt mà.” Giáo sư Trần tay run rẩy, nhìn từng văn vật sáng lấp lánh như vàng, trong lòng ông càng vô cùng kích động.

“Phát hiện quần thể văn vật quy mô lớn, chúng ta có thể báo cáo lên cấp trên rồi, đến lúc đó, cấp trên chắc chắn sẽ phái người đến mang những thứ này đi.” Giọng giáo sư Lý cũng có chút kích động.

“Mau nhìn phía trước!

Quan tài đã bị mở ra!” Đột nhiên Tiểu Quang chỉ vào quan tài ở vị trí trung tâm.

Chiếc quan tài hình chữ nhật, lúc này đã bị mở ra, bên trong không thể nhìn rõ có gì.

“Cẩn thận một chút lại xem.” Giáo sư Lý khẽ nói, Tiểu Quang gật đầu, mọi người đi tới.

Hoàng thử lang trong lòng Tiểu Lệ mắt không ngừng nhìn xung quanh, nhưng lại không thấy thứ mình muốn.

Rất nhanh đến trước quan tài.

“Giáo sư Lý!

Bên trong không có thi thể nào cả!

Chỉ có một ít vật bồi táng!” Tiểu Quang kêu lên.

“Nhất định là các đặc công đã giúp chúng ta giải quyết tử thi!” Giáo sư Lý nhớ lại tiếng gầm trước đó, nhất định là họ lại một lần nữa giúp mình!

Nghĩ đến đây, giáo sư Lý điềm nhiên nói.

“Chắc là các đặc công của chúng ta lo lắng chúng ta gặp chuyện không may, đặc biệt giúp chúng ta mở quan nghiệm thi, nơi này chắc là an toàn rồi.” Giáo sư Lý nói, mọi người đối với các đặc công thần

bí càng thêm sùng bái một chút.

“Mọi người hãy giữ tinh thần, bây giờ hãy sắp xếp những văn vật này, cố gắng vận chuyển ra ngoài một cách cẩn thận, đây đều là mạng sống của chúng ta, không thể có bất kỳ sai sót nào.” Giáo sư Lý hô lên, một nhóm thành viên càng cẩn thận từng li từng tí bắt đầu di chuyển những văn vật bên trong.

Giáo sư Trần lúc này còn có chút cảm giác mơ hồ, lần trước ông đi mộ dưới đáy biển, cũng không thấy đơn giản đến vậy.

“Lẽ nào, giáo sư Lý tự mang theo vầng hào quang tìm mộ?” Giáo sư Trần trong lòng nghĩ, ông thầm hạ quyết tâm, sau này tìm mộ nhất định phải dẫn theo giáo sư Lý, đây quả thực chính là phúc tinh của giới khảo cổ mà.

Khi đoàn giáo sư đang vận chuyển đồ đạc, Trương Thiên và những người khác đã đến khu vực Đông Bắc.

Tại khu vực ven biển Đông Bắc, một nhóm người đứng bên bờ biển, nhìn đại dương bao la, trong lòng có chút cảm khái.

“A ~ biển cả, cậu giống như mắm thối vậy, ngay cả mùi vị cũng mặn chát.” “Bán Nguyệt huynh, cậu nói thế không đúng, phải nói thế này mới phải, a ~ biển cả, cậu giống như vòng tay mỹ nữ, vòng tay của vợ, ấm áp mà ngọt ngào.” Vương Bàn Tử cười hắc hắc.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cùng những người khác đều vẻ mặt cạn lời.

Cái gã Bàn Tử này cái gì cũng dám nói mà.

Vương Bán Nguyệt thì lại vẻ mặt kích động.

“Khải Toàn huynh, cao sang mà không mất đi vẻ tao nhã, đúng là tôi tầm thường quá.” Vương Bán Nguyệt nói, hai người còn vỗ tay cho nhau.

“Thôi đi, Bàn Tử, chúng ta lên thuyền đánh cá, không phải đi nghỉ mát.” Hạo Thiên Chân ở một bên cạn lời nói.

Vương Bán Nguyệt cười hắc hắc.

“Tôi đây chẳng phải tìm được tri kỷ nên cao hứng sao, hơn nữa, tôi và Khải Toàn huynh, đó là nhất kiến như cố, chúng ta phải tạo ra nhiều câu nói vần điệu nữa chứ.” Vương Bán Nguyệt một vẻ mặt thiêng liêng vinh quang.

Ngược lại Trương Thiên bên này lại điềm nhiên như không.

Bởi vì đã sớm quen rồi, hai cái gã Bàn Tử này cộng lại, nói không chừng có thể chửi cho quỷ chết.

“Đúng rồi Tiểu Trương gia, chúng ta phải qua sông thế nào đây?

Chẳng lẽ cứ đợi mãi sao.” Vương Bán Nguyệt ở một bên hỏi.

Trương Thiên thì hít một hơi thật sâu.

“Tôi đã dò hỏi rồi, gần đây chắc có tàu thuyền đi Châu Âu, đến lúc đó chúng ta trả tiền lên tàu là được.” “Cách bờ biển Phú Sĩ Quốc không xa chúng ta có thể trực tiếp nhảy xuống.” Trương Thiên điềm nhiên nói, một vẻ mặt mây trôi nước chảy.

Hạo Thiên Chân trực tiếp ngây người.

Phải biết rằng, đường bờ biển và đất liền đó là có sự khác biệt.

Nhảy xuống từ đó, chẳng phải phải bơi mấy chục kilomet sao?

Điên rồi sao, người bình thường ai mà bơi được lâu đến vậy, ngay cả Hạo Thiên Chân với thực lực hiện tại, mấy chục kilomet cũng đủ đau rồi.

Và lúc này, hai cái gã Bàn Tử nghe vậy, người trực tiếp đờ ra, cái này còn khó chịu hơn cả giết chết bọn họ.

“Cái đó, lão đại, chúng ta có cách khác không?

Anh thấy ai qua biển bằng cách bơi bao giờ chưa.” “Tìm thuyền còn phải dựa vào duyên nữa chứ.” Vương Khải Toàn vẻ mặt buồn bực, thời buổi này, gã Bàn Tử lướt nước cũng khó sống rồi.

“Đúng đó Tiểu Trương gia, ít nhất chúng ta cũng kiếm một cái thuyền gỗ chứ.” Vương Bán Nguyệt và Vương Khải Toàn hai người này tuyệt đối là một người đóng vai trắng, một người đóng vai đỏ.

Sắp sửa thành nói tướng thanh rồi.

“Cái này không chắc, trên thuyền lớn chắc chắn có thuyền nhỏ, cho nên cứ yên tâm.” Trương Thiên nói một câu, sau đó ánh mắt nhìn về phía xa.

Cũng may khu vực Đông Bắc cũng là một trong những tuyến đường vận tải biển quan trọng, nếu không ở đây đợi thuyền, đợi đến bao giờ nói không chừng cũng không đợi được.

Tuyến đường vận tải biển được định nghĩa dựa vào hải dương, hướng dòng chảy.

Và trực quan nhất là thuyền vận tải phải đi qua eo biển đảo cong, nếu không chi phí vận tải sẽ tăng mạnh.

Hiện tại bến cảng của Trương Thiên đây cũng coi như là một vịnh biển đặc biệt.

“Thật kỳ diệu, tôi và Bàn Tử thường xuyên đến Đông Bắc, nhưng đây là lần đầu tiên tôi biết ở đây lại có biển.” Hồ Bát Nhất phát ra tiếng kinh thán.

Lúc này ánh mắt Trương Khởi Linh càng chăm chú nhìn sâu vào đại dương, một chiếc thuyền lớn dường như đang lắc lư trong mắt y.

“Trước đây tôi cũng không biết, nhưng cậu đoán xem, tại sao Phú

Sĩ Quốc không chiếm đóng Thượng Hải trước?" Trương Thiên cười híp mắt nói.

Phải biết rằng, Thượng Hải, đó chính là mạch máu của Hạ Quốc, tại sao Phú Sĩ Quốc lại không nắm giữ Thượng Hải trước?

Rất rõ ràng, bên đó xa xôi, cách Phú Sĩ Quốc đến vạn dặm.

Hơn nữa vật tư cung ứng không kịp thời, nói không chừng còn chưa kịp vận chuyển đến đã bị các quốc gia khác chặn mất rồi.

Hồ Bát Nhất hiểu ra gật đầu.

"Mau nhìn lão đại, có thuyền đến rồi." Đột nhiên, Bàn Tử đưa tay ra, chỉ vào phía không xa.

Lúc này, ở phía không xa, quả nhiên có một chiếc thuyền lớn đang chậm rãi đi tới.

Trương Thiên ước chừng, tuyến đường chắc là đi Phú Sĩ Quốc.

"Thuyền chắc sẽ cập bờ bổ sung vật tư một chút, đây là quy tắc, chúng ta chỉ cần ở đây đợi là được." Trương Thiên ra hiệu cho Bàn Tử đừng quá kích động.

Sau tiếng nói của Trương Thiên, chiếc thuyền cũng càng lúc càng gần hơn một chút.

Rất nhanh, một chiếc thuyền có chút cũ kỹ chậm rãi lọt vào tầm mắt.

Toàn bộ chiếc thuyền nhìn qua không hề công nghệ cao.

Ngược lại, có chút cảm giác như một chiến hạm được sửa chữa lại.

"Cái cha mẹ nó, sẽ không phải là hạm tấn công gì đó chứ?

Không đúng, hạm thuyền không thể nhỏ như vậy, chắc là đã được

cải tạo rồi.” Vương Bán Nguyệt lẩm bẩm, chỉ thấy cái gọi là chiếc thuyền đó đang chậm rãi cập bờ.

Rất nhanh, bên bờ, một nhóm thủy thủ bắt đầu lần lượt xuống thuyền, từng người bắt đầu vận chuyển vật tư đã chuẩn bị sẵn lên thuyền.

Những thứ này đều được chuẩn bị từ trước, cũng chỉ là dược liệu cần thiết cho thuyền, và một số loại thực phẩm.

Không có gì đặc biệt cả.

“Cập bờ rồi, Tiểu Trương gia, chúng ta đi xem sao?” Hạo Thiên Chân mắt sáng rực.

Chương 388

Cậu ấy đã từng đi tàu lớn, nên cũng không quá kích động, nguyên nhân chính vẫn là muốn nhanh chóng đến Phú Sĩ Quốc.

Trương Thiên gật đầu.

"Đi thôi, qua hỏi xem, chắc là có thể cho chúng ta đi nhờ một chuyến." Trương Thiên phất tay, mọi người đi về phía chiếc thuyền lớn.

Trên boong thuyền, có rất nhiều người nước ngoài đứng đó, ánh mắt họ nhìn về đất Hạ Quốc lại xuất hiện một tia thần sắc kỳ lạ.

Có tiếc nuối, có thất vọng, còn có kinh ngạc.

"Xin chào, điểm đến của chiếc thuyền này là ở đâu, đi qua mấy quốc gia." Trương Thiên đến trước mặt một người rõ ràng là chỉ huy, dùng tiếng Anh lưu loát mở lời.

Khả năng học tập của Trương Thiên rất mạnh mẽ, cho nên, đối với loại chức năng ngôn ngữ này, Trương Thiên cơ bản là học một là biết ngay.

Người đàn ông nhìn về phía Trương Thiên.

Năm sáu người, trông ai cũng bình thường, đặc biệt là cái cậu Tiểu Ca áo đen đó, nếu không nhìn kỹ, có lẽ còn không để ý tới.

"Xin chào quý ông, chiếc thuyền của chúng tôi là đi đến Mễ Quốc, và những nơi đi qua có cảng biển Phú Sĩ Quốc, v.v." Thuyền trưởng cũng không suy nghĩ mà trực tiếp trả lời.

Dù sao cái này cũng không phải là bí mật gì.

Hơn nữa, chiếc thuyền này chính là một chiếc thuyền vận tải, có

thể vận chuyển hàng hóa, còn có thể chở người, mà mấy người Trương Thiên, nhìn qua giống như những người có tiền.

Thuyền trưởng tự nhiên sẽ không giấu giếm.

"Thế à, đa tạ, vậy vé tàu bao nhiêu tiền?

Chúng tôi định xuống thuyền ở Phú Sĩ Quốc." Trương Thiên hỏi.

Thuyền trưởng nhìn Trương Thiên một cái, khí thế này, không giống những tên lùn Phú Sĩ Quốc có thể có được.

Nhưng những điều đó không phải là điều hắn ta cần quan tâm, hắn ta đang nghĩ, làm sao để "chặt chém" Trương Thiên một vố.

"Thế này nhé, một người một trăm Mễ Nguyên, tôi đảm bảo an toàn đưa các vị đến nơi." Thuyền trưởng một vẻ mặt thề non hẹn biển.

"Thuyền trưởng, chúng tôi nhiều người như vậy, không thể rẻ hơn sao?" Trương Thiên mở lời.

Cậu rất ít khi trả giá, nhưng vào thời điểm mấu chốt này trả giá lại là một hành động sáng suốt, khiến gã kia cảm thấy, mình cũng không có nhiều tiền.

Đến lúc đó cũng sẽ giảm bớt những phiền phức không cần thiết.

"Vậy thế này đi, sáu người, tôi thu các vị năm trăm Mễ Nguyên, đủ lời rồi chứ." Thuyền trưởng cười híp mắt nói.

Trương Thiên thì vẻ mặt không tình nguyện.

Thuyền trưởng thấy vậy liền sốt ruột.

"Giá của tôi rất công bằng rồi." "Được thôi, đây là tất cả tài sản của chúng tôi." Trương Thiên không tình nguyện móc tiền ra.

Nhưng chỉ có bốn trăm.

Bốn trăm, dù là đặt ở hiện đại, hay trước đây, đều là một con số thiên văn, cũng may là thuyền trưởng này có thể nói ra miệng.

Mà Trương Thiên cũng không rõ giá cả, cho nên cũng trả giá bừa.

Nhìn thấy bốn trăm Mễ Nguyên, mắt thuyền trưởng đều sáng lên, còn quản Trương Thiên làm gì nữa, trực tiếp cầm lấy tiền nói.

"John, đưa họ lên thuyền!

Đưa đến Phú Sĩ Quốc." Hắn ta gọi vào trong một tiếng, ngay sau đó một thủy thủ liền vội vàng chạy ra.

Rất nhanh, dưới sự hướng dẫn của thủy thủ, Trương Thiên và những người khác thuận lợi lên thuyền.

"Đúng rồi, hỏi một chút, con thuyền này đưa chúng tôi đến Phú Sĩ Quốc, cần bao nhiêu tiền." Trương Thiên hỏi.

Cậu ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Mười Mễ Nguyên." Thủy thủ mở lời, mặt Trương Thiên lập tức đen lại.

Quả nhiên, đụng phải địa bàn mình không quen thuộc, Trương Thiên cũng sẽ gặp phải bức tường.

"Mẹ kiếp, đồ chặt chém." Bàn Tử ở một bên suýt chút nữa nhảy dựng lên, cái này tính ra, họ đã lỗ gần gấp mười.

Mặc dù không phải tiền của mình, nhưng tim Bàn Tử đã bắt đầu rỉ máu rồi.

"Thôi được rồi Bàn Tử, chút tiền này không đáng gì, chúng ta cứ vào phòng đã rồi nói." Trương Thiên phất phất tay, rất nhanh đã bình thản lại, chỉ cần lên thuyền, số tiền này, quả thực chỉ là mưa phùn mà thôi.

"Đúng rồi, từ đây đến Phú Sĩ Quốc cần bao lâu." Hạo Thiên Chân

đối với tiền bạc cũng không có nhiều khái niệm, ngược lại hỏi về vị trí.

"Khoảng một tuần là đến." "Mời quý khách vào." Thủy thủ nói, đưa Trương Thiên và những người khác đến một khoang tàu.

Con thuyền này cũng khá ổn, không uổng công Trương Thiên bỏ ra mấy trăm đồng, phòng ốc cũng không tồi.

Trong phòng có tám cái giường, vừa đủ cho mấy người ở.

"Bàn gia ngủ giường dưới." Bàn Tử lon ton chiếm lấy một vị trí.

"Này, cái gã này, dựa vào cái gì mà ngủ giường dưới?" Vương Bán Nguyệt vẻ mặt bất mãn.

"Cái này cậu không hiểu rồi, giường dưới buổi tối ấy, sóng biển dập dềnh, thuyền có rung lắc thì giường cũng không động đậy quá lớn." Bàn Tử cười hắc hắc.

Đến lượt Vương Bán Nguyệt vẻ mặt ngơ ngác.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và những người khác đều đầy vạch đen trên trán, cái gã Bàn Tử này sẽ không phải muốn tìm kiếm sự kích thích gì đó chứ.

Rất nhanh, mọi người phân chia xong vị trí.

Nửa giờ sau, tàu hàng bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước.

Lúc này, trên boong tàu, thuyền trưởng nhìn số tiền trong tay mình, hài lòng gật đầu.

"Đợi chút nghĩ cách chặt chém thêm." Hắn ta lẩm bẩm, trong mắt dường như lóe lên ánh vàng.

"Thuyền trưởng, đã sắp xếp họ vào khoang tàu xa hoa nhất rồi." "Tuyến đường hành trình của tàu cơ bản ổn định!" Thủy thủ đứng trước mặt thuyền trưởng, sau một nghi thức tiêu chuẩn liền lớn tiếng

nói.

“Tốt, ra lệnh, tăng tốc tiến lên!” “Đúng rồi, tối nay, trên thuyền có một bữa tiệc, tiệc của giới thượng lưu, mời mấy người đó tham gia.” “Nhưng mà, phí tham gia, phải để họ tự bỏ ra.” Thuyền trưởng nở nụ cười trên mặt, thủy thủ hiểu ra gật đầu.

Cảnh giới cao nhất của việc lừa người, chính là khiến cho bạn bị “chặt chém” mà không hề hay biết.

“Vâng, thuyền trưởng.” Thủy thủ nói xong, thấy thuyền trưởng không còn ý tứ nói thêm gì nữa, liền bắt đầu làm công việc của mình.

“Lung lay, lung lay, lung lay đến nhà ai đó.” Bàn Tử nằm trên giường, cảm nhận sự rung lắc của con thuyền, trong miệng không khỏi phát ra một số âm thanh kỳ lạ.

“Tuyến đường này là như vậy, vừa hay có thể neo đậu ở vịnh cảng Phú Sĩ Quốc.” Trương Thiên cầm một tấm bản đồ tuyến đường của thuyền, chỉ vào một vịnh cảng của Phú Sĩ Quốc mà nói.

“Vậy thì tốt quá, chúng ta không cần bơi qua rồi!” Vương Bán Nguyệt vỗ tay một cái, trên mặt toàn bộ đều là nụ cười.

Bơi qua đó, còn khó chịu hơn cả giết chết cậu ấy.

“Ừ, quả thực không cần bơi, nhưng mà, tôi đang nghĩ, làm thế nào để kiếm chút tiền Phú Sĩ Quốc.” Trương Thiên gật đầu, khẽ nhíu mày.

Dù sao, một quốc gia, nhất định có tiền tệ tương ứng.

Hiện tại Phú Sĩ Quốc, tuy rằng kinh tế đang suy thoái nhanh chóng, nhưng tiền tệ của họ thậm chí đã từng vượt qua Mễ Nguyên.

Tuy nhiên nếu không phải sau này tiền tệ sụp đổ, tiền Phú Sĩ Quốc, chắc cũng khá đáng giá.

“Đến lúc đó đổi không phải được rồi sao.” Hạo Thiên Chân vẻ

mặt nghi hoặc.

Hồ Bát Nhất thì ở một bên giải thích.

“Lão đại đang nghĩ, sau khi chúng ta xuống thuyền, phải đi như thế nào, Mễ Nguyên dùng gần hết rồi, tiền Hạ Quốc chắc chắn rất ít người cần, thậm chí không lưu thông, cho nên chúng ta cần lộ phí.” Hồ Bát Nhất nói xong, Hạo Thiên Chân sờ sờ túi, cậu ấy mang ra toàn là tiền Hạ Quốc.

Trước khi Hạ Quốc thực hiện phục hưng vĩ đại, loại tiền tệ này, trên trường quốc tế, chẳng khác nào giấy bỏ đi.

“Cốc cốc cốc.” Ngay lúc mọi người đang suy nghĩ, đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Ngay sau đó, một thủy thủ mỉm cười nhìn mấy người.

“Các vị tiên sinh, tối nay trên thuyền chúng tôi có một bữa tiệc, không biết quý vị có hứng thú tham gia không.” Thủy thủ vô cùng cung kính.

Nếu thái độ có thể chấm điểm, tuyệt đối là điểm tuyệt đối.

“Tiệc tùng?

Có mỹ nữ không?” Vương Bán Nguyệt cơ bản không nghĩ ngợi mà trực tiếp mở lời.

“Tiên sinh, đó đều là danh lưu.” “Danh lưu gì chứ?

Chỉ cần không hạ lưu là được!” Vương Khải Toàn bĩu môi.

Mắt Trương Thiên đảo một vòng.

Nếu đều là người có tiền, chẳng phải mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn sao.

Người có tiền rất thông minh, nhưng lại rất quan tâm đến mê tín,

cho nên, Trương Thiên có thể kiếm một món.

Nhưng cái gã này cố ý đến nhắc nhở mình, rõ ràng là muốn "chặt chém" mình một vố.

Chương 389

“Nếu tham gia, có yêu cầu gì không?” Trương Thiên mở lời hỏi.

“Là thế này, tham gia yến tiệc, nhất định phải mặc vest, đeo cà vạt, và còn phải nộp ba mươi Mễ Nguyên phí vào cửa.” Thủy thủ trên mặt nở nụ cười rạng rỡ.

“Trời ơi, chặt chém heo à, lão đại, bảo Bàn gia ném cái gã này xuống biển đi.” Vương Khải Toàn vừa nghe nói mất tiền, trực tiếp bất mãn.

Nghĩ đến năm đó Bàn gia bán đồ sứ, một năm cũng chỉ được bao nhiêu tiền mà ngươi cứ động một cái là Mễ Nguyên.

“Bình tĩnh đi Bàn Tử.” Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Trương Thiên ở một bên mở lời.

“Vest bao nhiêu tiền.” Cậu sớm đã nhìn thấu, những người này, chính là muốn “chặt chém” người khác, tuy nhiên, Trương Thiên muốn tham gia cũng có mục đích.

“Mười Mễ Nguyên.” Thủy thủ vẫn đầy nụ cười.

“Thế này đi, tôi đưa anh một trăm tám mươi Mễ Nguyên, anh giúp chúng tôi đặt làm sáu bộ vest.” “Vest thì coi như tặng chúng tôi thì sao.” Trương Thiên mở lời.

Nói thật, lần này cậu mang theo tiền, cũng quả thực không còn nhiều.

Vốn tưởng mọi chuyện sẽ rất thuận lợi.

Nhưng bây giờ nhìn xem, mấy tên này thật tinh ranh.

“Thế này ạ, tiên sinh xin đợi tôi một chút.” Nói xong, thủy thủ

nhanh chóng rời đi.

Rất nhanh, bóng dáng hắn ta liền đi tới.

“Được rồi, tiên sinh đây là vé vào cửa, vest thì, chỉ cần một người mặc là được.” Thủy thủ lấy ra sáu tấm vé vào cửa.

Trương Thiên đầy vạch đen trên trán.

Không hổ là tư bản, một chút lông dê cũng không nỡ xuất ra.

Vừa nãy còn nói mỗi người một bộ mới được vào, bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần một bộ là có thể vào, sự chênh lệch này thật sự quá lớn.

“Đúng là hắc tâm.” Hạo Thiên Chân cũng ở một bên cắn răng lẩm bẩm.

Trương Thiên khẽ cười.

Tiền của mình cũng không dễ kiếm đến vậy, lát nữa sẽ cho hắn ta kiếm lại gấp đôi.

“Được.” Trương Thiên nhận lấy vé vào cửa, sau đó trả tiền xong, thủy thủ liền hí hửng chạy ra ngoài.

“Lão đại, cái này đắt quá rồi, anh còn tiền không?” Bàn Tử vẻ mặt tiếc nuối.

“Nói thật, chỉ còn hai mươi Mễ Nguyên, lần này ra ngoài mang không nhiều.” “Nhưng chúng ta vào trong, cũng không cần Mễ Nguyên.” Trương Thiên nói, vươn vai một cái.

Đợi tối nay, thuyền trưởng kiếm được bao nhiêu tiền, Trương Thiên sẽ bắt hắn ta nhổ ra bấy nhiêu tiền.

Thậm chí còn gấp đôi.

“Vậy làm sao đây, chúng ta nói không chừng còn không đi được…” Bàn Tử lẩm bẩm, ôm gối, một trận hư cấu.

“Thôi được rồi, có chút thú vị, đợi tối xem tôi phát huy.” Trương Thiên vẻ mặt điềm nhiên.

Rất nhanh, thời gian trôi qua, đêm tối buông xuống.

Vest cũng được mang tới.

Nhưng không phải theo Trương Thiên đặt làm, mà là theo Trương Khởi Linh.

Dù sao Trương Thiên không cần cái này, còn Bàn Tử thì không hợp, Hạo Thiên Chân Trương Thiên sợ không chống đỡ được tình hình.

Cho nên Trương Khởi Linh chính là lựa chọn tốt nhất.

“Khởi Linh, áo vest này, cậu mặc vào chắc chắn rất đẹp trai.” Trương Thiên giơ ngón cái lên.

Ánh mắt Trương Khởi Linh nhìn bộ vest đen bó sát người một cái.

Y gật đầu, sau đó nhận lấy.

Sau khi thay trong phòng thay đồ, Trương Khởi Linh bước ra với đôi giày da.

Chỉ thấy, Trương Khởi Linh thân hình cao ráo, cộng thêm bộ vest đen, bên trong mặc một chiếc sơ mi trắng, thắt cà vạt, cả bộ này, vậy mà thật sự có một cảm giác của tầng lớp tinh anh.

Khí chất này quá mạnh mẽ.

“Quá vừa vặn rồi.” Hạo Thiên Chân há hốc mồm.

Mắt đều phát sáng.

Tiểu Ca này quá đẹp trai rồi, muốn ôm đi là sao chứ.

Trương Thiên hài lòng gật đầu.

“Được, cứ thế này, rất đẹp trai, chuẩn bị một chút chúng ta sẽ

xuất phát.” Nói xong, Trương Thiên lấy ra bộ trang bị Âm Dương Sư mà Đại Kim Nha đưa.

Thứ này, đó chính là thứ cần thiết để “chặt chém” người khác.

“Ơ, Tiểu Trương gia, thứ này của anh lấy ở đâu ra mà tôi không hề phát hiện.” Vương Bán Nguyệt nhìn bộ quần áo đột nhiên xuất hiện, cậu ấy ngây người.

Trương Thiên này biết biến ảo pháp thuật sao?

“Chiêu thức học được từ sư phụ tôi, mọi người đừng kinh ngạc.” Trương Thiên tùy tiện lấp liếm qua.

Sau đó khoác trang bị lên.

“Trời ơi, Âm Dương Sư?” Hạo Thiên Chân kinh hô một tiếng.

Là một nam nhân chất lượng cao của Ngô gia, Hạo Thiên Chân tự nhiên biết một số chuyện khác.

“Tiểu Trương gia, anh đây là?” Hạo Thiên Chân sau khi kinh ngạc liền hỏi.

“Chặt chém!” Trương Thiên phun ra hai chữ.

Nếu thuyền trưởng đã “chặt chém” bọn họ, vậy thì đừng trách Trương Thiên không khách khí.

“Trời ơi, có kịch hay xem rồi haha.” Bàn Tử vẻ mặt kích động, cái này còn thoải mái hơn cả việc mình ở nhà ngủ.

“Tôi thật sự muốn xem, Tiểu Trương gia làm thế nào mà lại “chặt chém” người khác.” Vương Bán Nguyệt cũng ở một bên mở lời.

Trương Thiên không nói gì, sau khi chuẩn bị xong, mọi người đi về phía địa điểm được đánh dấu trên vé vào cửa.

Rất nhanh, bên trong khoang tàu.

Có lẽ là một phòng tác chiến nào đó, lúc này lại đã được cải tạo thành một sảnh tiệc tối.

Mức độ khoa học kỹ thuật của thế giới này lạc hậu, phương tiện giao thông cũng vô cùng hạn chế.

Cho nên, bất kể là người nghèo hay người giàu, đều là đi thuyền để đến các nước láng giềng, chỉ là sự xa hoa của con thuyền quyết định số lượng người giàu.

Lúc này chiếc thuyền của Trương Thiên, tuy nói không phải là quá xa hoa, nhưng với mức độ tinh minh của thuyền trưởng, cũng có thể lừa được rất nhiều thương gia giàu có.

Ở cửa của bữa tiệc, đứng mấy thủy thủ có vẻ ngoài khá ổn.

Lúc này họ rõ ràng đã biến thành người gác cửa, từng người trên mặt đều treo nụ cười.

Và khi Trương Thiên và những người khác đi qua, mấy người gác cửa đó liền nở nụ cười.

Nhưng khi nhìn thấy trang phục của Trương Thiên, mấy người liền đờ ra.

Đây là trang phục gì?

Lễ hội hóa trang hề sao?

Thứ này, chắc chắn cho vào không vấn đề gì chứ?

Chỉ thấy Trương Thiên mặc một bộ y phục trắng đỏ, và trên đầu còn đội một chiếc mũ đen, tổng thể nhìn qua giống như một người thần kinh.

Thẩm mỹ của người Phú Sĩ nhỏ bé từ trước đến nay rất kỳ lạ.

Đặc biệt là Âm Dương Sư, rõ ràng được coi là chính phái, nhưng trang phục và hóa trang lại giống như một con ác quỷ.

“Đây là vé vào cửa của chúng tôi.” Trương Thiên điềm nhiên nói, trong tay còn cầm một con người nhỏ gấp bằng giấy trắng.

Cái này rõ ràng là học lén thuật đạo sĩ Hạ Quốc.

“Cái đó, tiên sinh, xin lỗi, tối nay chúng tôi không nhận được thông báo về buổi biểu diễn của đoàn xiếc.” Người gác cửa do dự một chút, giọng nói có chút run rẩy mở lời.

Thứ này, ai mà biết có phải là kẻ điên không, hắn ta cũng không dám trêu chọc.

“Này, cái gã này, sao lại nói chuyện với lão đại Bàn gia tôi như vậy chứ.” “Thấy bộ trang phục này không?

Âm Cẩu Sư!

Rất lợi hại đó.” Bàn Tử vẻ mặt kiêu ngạo, hận không thể đấm một quyền lên.

“Cái đó, Bàn Tử nói nhầm rồi, là Âm Dương Sư.” Hồ Bát Nhất ở một bên nhắc nhở một câu.

Chương 390

"Mặc kệ là sư gì, ở chỗ Bàn gia đây, đều là Âm Dương Sư!" Bàn Tử giơ ngón cái lên.

"Khải Toàn huynh, tôi ủng hộ cậu." Vương Bán Nguyệt vỗ vỗ vai Vương Khải Toàn.

Những người xung quanh một trận toát mồ hôi.

Hạo Thiên Chân lúc này mới biết, hóa ra bên Trương Thiên đây cũng có đồ ngốc!

Hơn nữa còn ngốc hơn cả Vương Bán Nguyệt, ừm, tâm lý cân bằng hơn nhiều rồi.

"Cái đó, chúng tôi là khách của thuyền trưởng, nếu các vị không cho chúng tôi vào, các vị nghĩ, thuyền trưởng sẽ bỏ qua cho các vị sao?" Trương Thiên điềm nhiên nói, và ngay khi cậu vừa nói xong, thủy thủ tên John trước đó dẫn Trương Thiên đi đến phòng liền chạy tới.

Khi nhìn thấy Trương Thiên vậy mà lại bị chặn ở ngoài cửa, hắn ta rõ ràng ngây người, nhưng nhìn thấy trang phục của Trương Thiên hắn ta liền hiểu ra.

Nhưng nghĩ đến Trương Thiên là người do thuyền trưởng đích thân chỉ định muốn "chặt chém", hắn ta làm sao có thể lơ là.

"Các ngươi cút đi, những người này là quý khách." Hắn ta nhấn mạnh rất mạnh hai chữ "quý khách".

Người gác cửa lập tức hiểu ra, trên mặt cũng nở nụ cười.

"Tiên sinh, mời ngài vào." Người gác cửa lấy lòng nói.

“Xì, cái thứ vênh váo như chẻ tre gì chứ, còn dám chặn lão đại nhà tôi.” Bàn Tử ở một bên khinh bỉ mở lời, sau đó hai tay chắp sau lưng.

Bước đi nghênh ngang đi vào bên trong.

Dáng vẻ đó, cứ như thể hắn ta biến thành lão đại vậy.

Trương Thiên đầy vạch đen trên trán, nhưng cũng lười để ý đến Bàn Tử.

Rất nhanh, dưới ánh mắt kinh ngạc của người gác cửa, Trương Thiên và mấy người chậm rãi đi vào sảnh tiệc.

“John, người này có lai lịch gì vậy.” Người gác cửa tò mò hỏi.

“Người mà thuyền trưởng muốn, đừng hỏi nhiều.” John nghiêm túc nói, sau đó trên mặt lại nở nụ cười.

“Mấy vị tiên sinh, tôi dẫn đường cho các vị nhé.” John liền lon ton chạy tới.

Trương Thiên cũng không từ chối, và John càng chạy đến phía trước nhất.

“Phía trước là sảnh tiệc chính của chúng tôi, bên kia có phòng riêng, ở đây là nhà vệ sinh, sảnh tiệc của chúng tôi thậm chí còn chuẩn bị chu đáo cho các vị một bể bơi, và cả khu vui chơi giải trí.” John thao thao bất tuyệt kể về tất cả mọi thứ trước mắt.

Trương Thiên liếc nhìn một cái, không có gì đáng để cậu chú ý.

Nơi duy nhất đáng chú ý, e rằng cũng chỉ có khu vui chơi giải trí mà thôi.

“Lão đại, chỗ này, thật sự không tệ đâu.” Bàn Tử ở một bên lẩm bẩm.

“Nơi này có thể xây dựng thành như vậy, đã rất tốt rồi.” Hồ Bát Nhất mở lời nói.

Dù sao trên thuyền, có một sảnh tiệc sáng đèn như vậy, đã là rất cao cấp rồi.

Ánh mắt Hạo Thiên Chân không ngừng nhìn xung quanh, dường như bị sự trang trí bên trong hấp dẫn.

Trương Khởi Linh thì vẻ mặt điềm nhiên, y đã thấy quá nhiều cảnh đời rồi, đối với những thứ này, cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Trang trí ở đây chủ yếu là màu đỏ.

Có chút phong cách của Châu Âu.

Cũng có chút phong cách Mễ Quốc.

Nhìn qua cũng có chút cảm giác cao cấp.

Và lúc này, xung quanh cũng lần lượt có những người giàu có, và cả người bình thường, v.v. tiến vào.

Những người có thể vào đây, thân phận ít nhất cũng không quá thấp.

Nhưng mỗi khi một người bước vào, ánh mắt họ không nghi ngờ gì đều sẽ dừng lại trên người Trương Thiên một chút.

“Chúa ơi, tối nay, lẽ nào lại có biểu diễn của chú hề sao?” “Không biết, nhưng trên thuyền cũng không thể có tiết mục kiểu này, đây là một buổi tụ họp cao cấp mà.” Một số người nước ngoài bàn tán xôn xao.

Ngược lại có mấy người Phú Sĩ Quốc vừa nhìn đã thấy trang phục của Trương Thiên.

“Baka, nói linh tinh gì đó, đây không phải là chú hề của đoàn xiếc, đây là Âm Dương Sư!

Đừng nói bừa.” Người Phú Sĩ Quốc đó ngắt lời những người còn lại, vẻ mặt tức giận nói.

“Âm Dương Sư?

Đó là cái thứ quái quỷ gì?” “Chiêm Mỗ, đó không phải là đồ vật, đó chính là đoàn xiếc.” Người bên cạnh càng cười rộ lên.

Người đàn ông Phú Sĩ Quốc vẻ mặt uất hận, dù sao đó là văn hóa của quốc gia mình, đạo nhân, anh ta tự nhiên không hy vọng Âm Dương Sư đó bị oan ức.

“Baka.” Anh ta mắng một tiếng, cũng không để ý đến những người nước ngoài chế giễu xung quanh, mà sải bước đi về phía Trương Thiên.

“Xin chào tiên sinh, Olarachi Ojawa, Thư Lang, rất vui được làm quen với ngài.” Người đàn ông Phú Sĩ Quốc đó vẻ mặt cung kính đi đến bên cạnh Trương Thiên, thậm chí còn cúi chào Trương Thiên.

Thân thể cúi gập chín mươi độ, đây là lễ nghi của người Phú Sĩ Quốc đối với người mạnh.

Nếu bạn là kẻ yếu, có lẽ người ta còn bắt bạn quỳ xuống để hành lễ.

Trương Thiên liếc mắt nhìn vị huynh đệ Thư Lang này một cái.

Tóc tai bù xù, trên người đeo một thanh võ sĩ đao.

Trên người cũng là hình tượng võ sĩ đạo, nhìn qua chắc hẳn là rất có tiền.

“Lão đại, cái gã này nhìn qua dễ “chặt chém” lắm.” Bàn Tử lẩm bẩm bên tai Trương Thiên.

Trương Thiên liếc mắt nhìn Bàn Tử một cái, sau đó mở lời.

“Xin chào, Olarachi Ojawa, Trương Thiên.” Trương Thiên đưa tay ra.

“Ngài là người Hạ Quốc?” Thư Lang vừa nghe tên Trương Thiên,

lập tức thay đổi thái độ, thân thể cũng không còn cúi gập nữa.

Cũng không còn cung kính.

Trên mặt thậm chí còn mang theo chút tức giận.

Một người Hạ Quốc, vậy mà lại đang sỉ nhục Âm Dương Đạo của họ, cái này quả thực chính là đang tát vào mặt Phú Sĩ Quốc của họ.

Nghĩ đến sau khi quốc gia mình bại trận, dân chúng lầm than, trong lòng anh ta liền lửa giận bốc lên.

Trương Thiên cũng nhìn thấy sự thay đổi của gã này, trong lòng cũng thầm cảm thán, cái Phú Sĩ nhỏ bé này quả nhiên giả dối.

Trước sau bất nhất, cứ như búp bê Nga vậy.

Cơ bản là mọi người trên thế giới đều biết, làm ăn với Phú Sĩ nhỏ bé, nhất định phải cẩn thận.

"Baka!

Ai cho phép các người Hạ Quốc giẫm đạp Âm Dương Đạo của chúng ta!" Thư Lang vẻ mặt tức giận, tay đã chuẩn bị cầm lấy thanh võ sĩ đao bên hông.

Trương Thiên lại khẽ cười.

"Ngươi có bệnh!" Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng những người xung quanh đều nghe thấy.

"Buổi biểu diễn xiếc đã bắt đầu rồi sao?

Tuyệt vời quá." Một phụ nữ nước ngoài kích động nói.

Và vô số người càng che miệng cười trộm.

Một người Phú Sĩ Quốc, vậy mà lại bị Âm Dương Sư của quốc gia họ mắng là có bệnh.

Cái này quả thực là sỉ nhục lớn.

Thư Lang lúc này mặt đã đỏ bừng.

“Ngươi mới có bệnh!

Đồ hoa tử!” Hắn ta lạnh lùng hừ một tiếng, tay mạnh mẽ rút ra võ sĩ đao, tốc độ cực nhanh, muốn trực tiếp chém Trương Thiên.

“Lão đại cẩn thận.” Bàn Tử thấy vậy muốn xông lên, nhưng Trương Thiên lại vô cùng bình tĩnh.

Chỉ thấy Trương Thiên phất tay một cái, trên người Thư Lang lập tức không còn chút sức lực nào.

Sắc mặt cũng dần trở nên đỏ ửng.

Thanh võ sĩ đao trong tay còn chưa kịp chém ra, đã rơi xuống đất.

“Chuyện gì thế này, tay của tôi sao lại không khống chế được nữa.” Trên mặt Thư Lang lộ ra chút hoảng sợ.

“Đã nói rồi, ngươi có bệnh, ngươi còn không tin, ngươi mắc bệnh tâm thần, cả ngày ảo tưởng mình là truyền nhân võ sĩ đạo.” “Tính khí cũng dị thường quỷ dị, trong cơ thể ngươi cư trú hai người.” Trương Thiên nói, trong tay con người giấy trắng phất một cái.

Con người giấy cứ như sống lại vậy, bắt đầu di chuyển trong lòng bàn tay Trương Thiên.

Chương 391

Và ngay sau đó, cơ thể Thư Lang càng không thể kiểm soát mà đi ra bên ngoài.

Thậm chí còn nhảy vọt từ boong tàu, rơi xuống biển.

Chết còn không biết chết thế nào.

Trương Thiên đối với người Phú Sĩ Quốc, có thù hận bẩm sinh, huống chi là loại người như Thư Lang.

Có thực lực, hơn nữa sát khí đầy đủ.

Từ sát khí là có thể nhìn ra, gã này đã giết không biết bao nhiêu người.

Hơn nữa, những năm trước kháng chiến, Phú Sĩ Quốc có thể nói là toàn dân đều là binh, mà loại người có thực lực này, lẽ nào không từng ra chiến trường sao?

Không thể nào.

Cộng thêm gã này vậy mà lại muốn giết mình, Trương Thiên tự nhiên sẽ không có vẻ mặt tốt.

"Bùm bùm bùm!" Nhìn thấy Thư Lang xông ra khỏi sảnh tiệc, vô số người càng vỗ tay.

Tuy rằng không biết Thư Lang sau đó thế nào, nhưng một loạt hành động này của Trương Thiên, trong mắt họ, không nghi ngờ gì là một màn biểu diễn tuyệt vời.

Trương Thiên nhìn những người giàu có này, cũng không vội vàng, mà trên mặt vẫn nở nụ cười.

Cậu chậm rãi đi về phía một người đàn ông râu dài.

Người đàn ông râu dài mặc một bộ y phục trắng, trước ngực đeo một huân chương, nhìn qua đây là vinh dự cao nhất của ông ta.

"Trên người ông, hơn mười vết thương ngoài, còn có một vết thương nội tạng, mười vạn Mễ Nguyên, tôi giúp ông loại bỏ." Trương Thiên trên mặt nở nụ cười.

Loại người này, vừa nhìn đã biết là tướng lĩnh, hoặc là người lập công, nếu không không thể có nhiều vết thương như vậy, vết thương nội tạng không quá một năm sẽ phát tác.

Mà mười vạn Mễ Nguyên đổi một mạng, quả thực không đắt.

Người đàn ông râu dài bị Trương Thiên nói vậy, lại ngây người một chút.

Chuyện mình có vết thương, rất nhiều người đều biết, nhưng vết thương nội tạng thì rất ít người biết.

Gã này làm sao mà biết được, hơn nữa lại rõ ràng đến vậy.

"Tôi dựa vào cái gì mà tin anh." Chiêm Mỗ Tư điềm nhiên nói, ngược lại cũng không vội vàng đến vậy.

"Thế này nhé." Trương Thiên tay điểm một cái vào người ông ta, khoảnh khắc tiếp theo, một đầu đạn vậy mà lại trực tiếp bắn ra khỏi cơ thể ông ta.

Hiện trường vốn đang xem kịch vui thì sắc mặt mọi người lập tức nghiêm túc.

Thượng tá Chiêm Mỗ Tư, đó là một nhân vật nổi tiếng lừng danh.

Không ai là không biết ông ta, chiếc chiến hạm này chính là của ông ta, chỉ là ông ta đã bán đi.

Ông ta còn tham gia chiến dịch Trùng Thằng, trên người có vô số vết thương, bây giờ một người, khẽ điểm một cái vào người ông ta,

viên đạn trong cơ thể ông ta liền bay ra.

Điều này đã làm đảo lộn nhận thức của họ.

Lẽ nào, Thư Lang vừa nãy, không phải là diễn sao?

Mà là bị cậu ta khống chế ra ngoài?

Nghĩ đến đây, vô số người trong lòng lạnh toát, sau lưng phát lạnh.

Đặc biệt là người phụ nữ nước ngoài vừa nãy, sắc mặt đều trắng bệch.

Loại người này mà đắc tội, có thể nói chết còn không biết chết thế nào.

Đồng tử Chiêm Mỗ Tư co lại.

Cơ thể mình thế nào, ông ta rõ hơn ai hết.

Chỉ với một cái điểm nhẹ của Trương Thiên, một viên đạn gần kề nội tạng trong cơ thể ông ta đã được lấy ra, hơn nữa nội tạng và các mô cơ lại không hề bị tổn hại.

Vị này, tuyệt đối là thần y!

"Thế nào?

Mười vạn, một mạng sống của ông." Trương Thiên cũng không nói nhiều, trực tiếp ra giá.

Cái này của mình cũng không tính là "chặt chém", mà là trao đổi ngang giá.

Nhưng thuyền trưởng đến rồi, chắc chắn là sẽ bị "chặt chém".

"Yes, chỉ cần ngài có thể giúp tôi, tôi nguyện ý bỏ tiền." Chiêm Mỗ Tư vẻ mặt nghiêm túc, mười vạn đồng, đối với ông ta mà nói, không nhiều.

Có thể tưởng tượng, ông ta còn có thể bán cả một chiếc chiến

hạm, vậy thì làm sao có thể thiếu tiền chứ?

Trương Thiên gật đầu, lại nghĩ một chút.

"Một viên đạn, mười vạn, vết thương nội tạng, năm mươi vạn." Nếu cái gã này không thiếu tiền, vậy Trương Thiên tự nhiên sẽ không khách khí.

"Cái gì?" Đối mặt với việc Trương Thiên "hét giá" trên trời, Chiêm Mỗ Tư lập tức ngây người.

Cái gã này đang đùa mình sao?

Nhưng nghĩ đến cậu ta là người duy nhất có thể chữa khỏi cho mình, Chiêm Mỗ Tư lại do dự.

Vết thương nội tạng của ông ta, là do một Âm Dương Sư gây ra khi tấn công Phú Sĩ Quốc.

Mặc dù Trương Thiên cũng là Âm Dương Sư, nhưng từ vẻ mặt có thể nhìn ra, không phải là cùng một người.

"Ngài chắc chắn có thể chữa khỏi." Giọng Chiêm Mỗ Tư trầm trọng.

Nhiều tiền như vậy không phải là số nhỏ.

"Tự nhiên." Trương Thiên rất tự tin.

Chiêm Mỗ Tư cuối cùng nghiến răng gật đầu.

Càng giàu có, càng sợ chết.

Trương Thiên điềm nhiên gật đầu, sau đó, tay lại điểm một cái vào người ông ta, khoảnh khắc tiếp theo, trên người Chiêm Mỗ Tư cứ như đạn bắn ra vậy, những đầu đạn đó lần lượt bị bắn ra.

Cảnh tượng kỳ dị này càng làm chấn động trái tim của vô số người.

Rất nhanh, Trương Thiên dùng chân khí để phục hồi nội tạng của Chiêm Mỗ Tư.

"Được rồi." "Tám viên đạn, tôi tặng ông một viên, cộng thêm vết thương nội tạng, một triệu hai trăm ngàn Mễ Nguyên." Trương Thiên chậm rãi mở lời.

Con số này ở hiện tại, cứ như một con số thiên văn.

Nhưng Chiêm Mỗ Tư lại có thể trả được.

"Tiền mặt không có nhiều đến vậy, tôi có thể dùng thứ khác thế chấp không?" Chiêm Mỗ Tư mở lời nói.

Ông ta cảm thấy trong cơ thể mình không còn đau đớn nữa, trong lòng cũng sáng sủa hơn rất nhiều.

Không có gì quan trọng hơn việc sống, đương nhiên đối với những đại gia như họ mà nói.

"Được." Trương Thiên chậm rãi gật đầu.

Chỉ thấy Chiêm Mỗ Tư phất tay một cái, tiểu đệ bên cạnh liền vội vàng chạy ra ngoài.

Rất nhanh, một cái rương liền được khiêng ra.

"Đây là Kim Phật đầu, chúng tôi lấy được từ bên trong Phú Sĩ Quốc, tôi không biết ngài có phải là người Phú Sĩ Quốc không, nhưng tôi nghe nói, cái đầu Phật này là bị cướp từ Hạ Quốc." "Và tặng cho ngài." Chiêm Mỗ Tư rất hào phóng.

Chỉ thấy ông ta chậm rãi mở cái rương gỗ ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đầu Phật vàng óng ánh xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhất thời, vô số người hít vào một hơi khí lạnh.

Một cái đầu Phật lớn như vậy, cộng thêm còn là vàng, thậm chí còn có niên đại lịch sử.

Giá trị này lên đến hàng triệu Mễ Kim không hề nói quá.

"Đây là…" Trương Thiên nhìn thấy đầu Phật xong, cũng ngây người.

Cậu không ngờ, ở nơi này, cũng có thể tìm thấy loại quốc bảo này.

Lúc này hiện trường, vô số người hít vào một hơi khí lạnh.

Đầu Phật bằng vàng ròng, cộng thêm còn là bị cướp từ Hạ Quốc.

Vô số người sau khi kinh ngạc, chính là sự phẫn nộ vô tận.

Những súc sinh này, rốt cuộc đã lấy đi bao nhiêu văn vật, bao nhiêu tài bảo của Hạ Quốc.

Nhất thời, vô số người đã siết chặt nắm đấm.

"Cái này hóa ra là văn vật bị thất lạc của đất nước chúng ta, không đúng, cái này phải là quốc bảo chứ." "Đúng là quốc bảo.

Chương 392

Tượng Phật đầu điêu khắc vàng, lần trước tôi còn thấy ở Bảo tàng Bắc Ly, hình như là do vị cao tăng Tây Vực thời Đại Đường nào đó thỉnh từ bên kia về." "Đúng, cái này tôi cũng xem rồi, cực kỳ trân quý, có thể nói một cái đầu Phật là mua được cả một tòa thành!" "Bạn nói hơi khoa trương rồi đấy." "Không có đâu, thật đấy, đây là sự truyền thừa Phật giáo đầu tiên theo đúng nghĩa của Hạ Quốc!" Hiện trường huyên náo cả một vùng.

Và cái đầu Phật điêu khắc vàng này càng thu hút vô số sự chú ý.

Và khi mọi người phản ứng lại, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

"Khoan đã, nếu là cái thấy ở Bảo tàng Bắc Ly thì chẳng phải là..." "Mẹ nó, thứ này, Trương Thiên lại quyên hiến?" "Bảo cậu đi Đạo mộ, cậu lại quyên hiến văn vật?" "Tôi sốc thật, không phải tôi bụng dạ hẹp hòi, mà là ai cũng có tư dục, nếu tôi có được cái này, tôi thật sự không thể quyên hiến." "Thật lòng mà nói, nếu cậu mua được cái này, hơn nữa còn là ở nước ngoài, tôi tin là không có nhiều người có thể quyên hiến." "Đây có lẽ là tầm nhìn rồi, hơn nữa Cửu Môn bị hiểu lầm bao nhiêu năm, vẫn luôn không ra mặt thanh minh, điều này đã thể hiện được độ lượng của Trương Thiên rồi." "Haha, tôi bắt đầu mong chờ biểu cảm của đoàn chuyên gia khi đặc công bí ẩn quyên hiến đầu Phật đây." "Phía trước +1!" Vô số người tại hiện trường kích động lên tiếng.

Khi biết Trương Thiên lại quyên hiến kim Phật, vô số người lại lần nữa nhìn y với ánh mắt sùng bái.

Tuy đã nghĩ đến rồi, nhưng Trần Hề vẫn có chút sùng bái mà liếc nhìn Trương Thiên.

Một người phải có nội tâm kiên định đến mức nào mới làm được chuyện này.

Trong ánh mắt của vô số người, màn hình tiếp tục chiếu.

Trương Thiên nhìn đầu Phật trong chiếc hộp trước mặt, vẻ mặt không chút gợn sóng, nhưng trong lòng đã sớm chửi rủa Phù Tang Quốc vô số lần.

Đầu Phật trước mặt này, vừa nhìn đã biết là cấp quốc bảo, nếu cái này bị thất lạc, Trương Thiên còn không xứng trở về Hạ Quốc.

"Thứ này không tệ, tôi rất thích." Trương Thiên hài lòng gật đầu, trong ánh mắt có chút kinh ngạc của James, hắn phẩy tay, trực tiếp đặt đầu Phật ra phía sau mình.

Các phú hào xung quanh cũng lần lượt lộ ra vẻ tham lam.

Tuy mọi người đều có chút tiền, nhưng trước mặt loại đầu Phật này, tiền của họ dường như lại chẳng đáng giá.

Nhưng đối mặt với loại người như Trương Thiên, họ lại không dám cướp, cách duy nhất e rằng chỉ có chờ đêm khuya vắng người rồi tìm cách khác.

"Có thể được ngài công nhận cũng là vinh hạnh của tôi, tôi tên James." James nhân cơ hội đưa tay ra muốn kết giao Trương Thiên.

Dù sao loại thần nhân này, không kết giao thì cũng phí khi để y lấy được đầu Phật.

Trương Thiên gật đầu, đưa tay ra.

"Hạ Quốc Trương Thiên." Trương Thiên vừa nói vừa để lộ thân phận của mình.

"Ngài là người Hạ Quốc sao?" James có chút bất ngờ, vốn tưởng là người Phù Tang Quốc, không ngờ lại là Hạ Quốc, nhưng sau khi

kinh ngạc cũng rất nhanh bình tĩnh lại.

"Quả nhiên, công phu Hạ Quốc lợi hại..." James nói rồi thậm chí còn giơ ngón cái lên.

Trương Thiên gật đầu, không nói nhiều, mà nhìn những người còn lại.

"Bây giờ, tôi ở đây mở tiệm y trị Hoa Đà.

Nếu các vị cảm thấy mình có bệnh, hoặc không chắc mình có bệnh hay không." "Có thể tìm tôi, tôi có thể xem giúp các vị một lần, ba trăm đô la Mỹ một lần, phí chữa trị tính riêng." Trương Thiên thản nhiên nói.

Có James làm ví dụ, Trương Thiên căn bản không lo không có người đến.

Hơn nữa, đây là giới phú hào, khi Trương Thiên nói xong điều này, ngay cả người không bệnh cũng sẽ thấy rợn người.

"Vãi chưởng, lão đại chém đẹp thật, ba trăm đô la Mỹ đấy, ở chỗ chúng ta là bao nhiêu tiền rồi." Vương Bàn Tử ở một bên lẩm bẩm, mắt sáng rực.

Một người ba trăm, mà trong phòng tiệc này ít nhất cũng có ba bốn mươi người, chẳng phải phát tài rồi sao?

Hơn nữa, đây còn chưa tính phí Trương Thiên chữa trị.

"Cái này, ba trăm..." Nghe thấy con số này, các phú hào xung quanh đều do dự.

Dù sao, ba trăm đô, ở thời đại này, hoặc kiếp trước, cũng không phải là số tiền nhỏ.

"Chúng tôi có thể dùng đồ có giá trị để trao đổi không?" Một cô gái tiên phong lên tiếng.

“Đương nhiên.” Trương Thiên dang tay ra, ý bảo có thể.

“Tuyệt quá, vậy tôi xin đi trước, tôi tên Elizabeth.” Cô gái cười nói, sau đó đưa chiếc vòng tay vàng trên tay mình cho Trương Thiên.

Trương Thiên phẩy tay, chiếc vòng tay trực tiếp rơi vào không gian hư huyễn.

“Đưa tay cho tôi.” Trương Thiên chậm rãi nói, Elizabeth không nói nhiều, trực tiếp đưa bàn tay nhỏ trắng nõn ra, trên mặt thoáng hiện một vệt hồng.

Trương Thiên dùng chân khí luân chuyển khắp người cô ấy một lượt.

Người phụ nữ này không có vấn đề gì lớn, được điều dưỡng cũng rất tốt.

Chỉ là, trong máu của cô ấy có một chút thứ kỳ lạ đang lưu chuyển.

“Trong máu cô có virus, có cần tôi thanh lý không?” Trương Thiên thản nhiên nói.

Elizabeth trên mặt mang theo nụ cười.

Răng khểnh nhỏ lộ ra, cô ấy trực tiếp cười lắc đầu.

“Không cần đâu, ngài quả thực là một cao thủ, điểm này tôi thừa nhận.” Cô ấy nói xong, trực tiếp bình tĩnh bước đi.

Sau khi Elizabeth tiên phong bắt đầu, những phu nhân còn lại cũng không nhịn được nữa.

Sau đó, cả phòng tiệc trực tiếp biến thành nơi Trương Thiên đơn phương thu hoạch.

Mặc dù Trương Thiên không mấy hứng thú với tiền tài, nhưng ai bảo thuyền trưởng đã khiến hắn tốn kém nhiều chứ.

Trương Thiên đương nhiên muốn móc ra từ túi của một số người.

"Xong rồi, lão đại sát phạt điên cuồng rồi." Vương Bàn Tử ở một bên nhìn Trương Thiên không ngừng thu gom vàng bạc châu báu, mắt đã đỏ ngầu.

Vương Bàn Tử hận không thể người đang thu tiền là mình.

"Đầu Phật này có vấn đề." Đột nhiên Hồ Bát Nhất ở một bên lên tiếng.

Đầu Phật Trương Thiên cố ý không đặt vào không gian hư huyễn, mục đích là để Hồ Bát Nhất và những người khác nghiên cứu một chút.

"Bên trong trống rỗng." Đột nhiên, Trương Khởi Linh lên tiếng.

Vẻ mặt y vẫn bình thản.

"Trống rỗng thì không phải rất bình thường sao?

Đầu Phật lớn thế này, đặc ruột mới là không bình thường chứ." Ngô Tà trên mặt mang theo chút nghi hoặc.

"Ngô thiếu gia, ý của Nhị ca là, bên trong có đồ." Vương Bàn Tử ở một bên nói, trực tiếp khiến Ngô Tà không hiểu gì.

Trời ạ, cái này lại còn có tầng ý nghĩa này sao?

Năm nay Bàn Tử còn thông minh hơn cả mình à?

Hay là chồn hôi lại đi làm mai cho gà sao?

"Ừm, bên trong có đồ." Trương Khởi Linh lên tiếng, y nhìn đầu Phật bị phong kín, lại liếc nhìn Trương Thiên, không vội động thủ.

Y muốn đợi Trương Thiên, xem ý của hắn.

"Thế này đi, đợi lão đại làm xong rồi nói." Hồ Bát Nhất cũng nhìn ra ý của Trương Khởi Linh, trực tiếp lên tiếng.

Mọi người đều gật đầu, còn Vương Bán Nguyệt thì nhìn cảnh Trương Thiên thu tiền trên bàn, khóe miệng chảy nước dãi.

Ngay khi Trương Thiên thu tiền đến mức tay bị chuột rút, thuyền trưởng vội vã chạy vào.

Vừa vào cửa đã thấy Trương Thiên đang bắt mạch cho người khác.

Thuyền trưởng trên mặt mang theo nụ cười.

Ông ta đã nghe chuyện của Trương Thiên, cũng biết nguyên nhân sự việc, nên thuyền trưởng mới vội vàng chạy đến.

Mục đích chính là chữa bệnh!

"Hắc hắc, Trương tiên sinh, thật sự xin lỗi, là tôi quá vô lễ, tôi ở đây xin lỗi ngài." "Cái đó, ngài có thể giúp tôi xem bệnh không?" Thuyền trưởng có chút câu nệ.

"Ba trăm đô la Mỹ một lần, còn ông thì tám trăm, chữa bệnh tính riêng." Trương Thiên trực tiếp lên tiếng, khóe miệng mang theo nụ cười.

Mỡ dâng miệng mèo, không ăn thì phí?

Thuyền trưởng nghe giá, rõ ràng sững người.

Tại sao người khác đều ba trăm, mà mình lại đắt gấp ba lần.

Nhưng ông ta lại không dám nói thêm gì, dù sao bây giờ là ông ta cầu Trương Thiên.

Nghĩ đến lúc trước mình đã "chặt chém" Trương Thiên, thuyền trưởng lại hối hận không thôi.

Nếu biết trước như bây giờ, ông ta tuyệt đối sẽ không đi "chặt chém" Trương Thiên.

“Được.” Thuyền trưởng lên tiếng.

Xem bệnh một cái mà đã phải nhả hết số tiền kiếm được ra, thuyền trưởng đau lòng muốn chết.

“Không hổ là lão đại, cái này một phát là hồi vốn rồi.” Vương Bàn Tử ở một bên sùng bái nói.

Hồ Bát Nhất càng gật đầu, nếu không đi theo Trương Thiên, y sao có thể thấy cảnh tượng này.

Rất nhanh thuyền trưởng đã móc hết số tiền kiếm được từ Trương Thiên ra, bản thân còn bị lỗ không ít.

Chương 393

Trương Thiên lúc này mới miễn cưỡng xem giúp ông ta một chút.

"Thận của ông bị tổn thương nghiêm trọng." Chỉ vỏn vẹn hai giây, Trương Thiên liền trực tiếp lên tiếng.

Thuyền trưởng choáng váng.

Chuyện này chỉ có một mình ông ta biết, không ngờ, Trương Thiên cũng chỉ vừa chạm vào mình, đã trực tiếp biết được.

Đây tuyệt đối là cao thủ.

"Cái đó, Trương tiên sinh, trước kia là tôi không đúng, tôi xin lỗi ngài." "Ngài có thể giúp tôi chữa trị một chút không, vô cùng cảm kích." Thuyền trưởng trong mắt mang theo vẻ khát vọng.

Nếu bệnh thận của ông ta có thể chữa khỏi, đừng nói tám trăm đô la Mỹ, bảo ông ta tám vạn cũng được, căn bệnh này đã lan khắp cơ thể, ông ta cũng chỉ có thể sống khoảng ba năm.

Ông ta liều mạng kiếm tiền như vậy, cũng chỉ là để lại cho con cháu sau này.

"Chữa trị thì được, ông lấy ra thứ có giá trị tương đương với đầu Phật đi." Trương Thiên cũng không vòng vo, trực tiếp nhìn về phía đầu Phật.

Trương Thiên cảm thấy, nếu ở đây xuất hiện đầu Phật, vậy khoang thuyền bên kia, rất có thể cũng có một số văn vật.

Thuyền trưởng nhìn về phía đầu Phật, ông ta biết, mình muốn chữa bệnh, e rằng chỉ có thể lấy ra thứ có giá trị.

Ông ta nghĩ nghĩ, rồi nghiến răng.

“Được, John, mang thứ đó đến đây.” Ông ta trực tiếp lên tiếng, John cũng không do dự, chạy ra bên ngoài.

Trương Thiên thấy vậy cũng không quá kinh ngạc, bởi vì những điều này, hắn đã sớm dự liệu.

Thuyền trưởng tinh ranh như vậy, làm sao có thể cho phép người khác mang văn vật, mà mình lại không có?

Rất nhanh, John ôm một chiếc hộp nhỏ chạy đến.

“Ngài xem.” Thuyền trưởng nói, vội vàng đưa chiếc hộp nhỏ qua.

Trương Thiên mở hộp, một tượng Quan Âm mất đầu xuất hiện trước mắt hắn.

Trương Thiên nuốt nước bọt, chuyện gì thế này, đầu Phật vàng thì thôi đi, sao giờ lại xuất hiện cả thứ này.

Tuy nhiên, nhìn từ cảm quan niên đại, tượng Quan Âm này tuyệt đối có niên đại nhất định.

Toàn bộ tượng Quan Âm màu đỏ, cộng thêm việc thiếu mất một cái đầu, trông càng quỷ dị vô cùng.

Tượng Quan Âm này hẳn là làm từ huyết ngọc, lớn bằng bàn tay, tính ra là một tượng Quan Âm cỡ lớn.

“Thứ này rất kỳ lạ, tôi kiếm được từ bên Phù Tang Quốc, nếu ngài muốn, cái này cứ tặng ngài, phía tôi mà lấy tiền mặt ra thì cũng không lấy được nhiều như vậy.” Thuyền trưởng nhỏ giọng nói.

Trương Thiên không nói nhiều, chỉ khẽ phẩy tay, liền đưa tượng Quan Âm cho Hồ Bát Nhất và những người khác.

“Đưa tay cho ông.” Lời nói quen thuộc, thuyền trưởng vội vàng đưa tay ra.

Sau đó, Trương Thiên dùng chân khí dưỡng thận trong cơ thể ông

ta một chút, rồi thận của ông ta liền tốt lên.

Mỗi người trong cơ thể đều có một luồng khí, thận cũng có thận khí, các lão Trung y thường nói, thiếu thận khí thì trạng thái tinh thần và sức bền sẽ giảm sút, còn Trương Thiên thì giúp ông ta phục hồi thận.

Bổ sung thận khí, đương nhiên có thể giải quyết vấn đề hiện tại của thuyền trưởng.

Cảm nhận được thận của mình đang ngày càng tốt hơn, trên mặt thuyền trưởng cũng lộ ra một nụ cười.

"Đa tạ." Thuyền trưởng học theo tiếng Hạ Quốc, lộ ra vẻ mặt cảm kích.

Trương Thiên khoát tay, lập tức đứng dậy.

"Hôm nay khám bệnh đã kết thúc, có cơ hội gặp lại." Trương Thiên nói rồi, phẩy tay, đầu Phật và Quan Âm biến mất.

Ngay sau đó hắn dẫn Trương Khởi Linh và những người khác đi ra ngoài phòng tiệc.

"Trời ơi, phẩy tay một cái mà đầu Phật lớn thế biến mất rồi?" "Tiên nhân, đây tuyệt đối là tiên nhân!" "Hóa ra truyền thuyết Hạ Quốc là thật!

Trên đời này lại thật sự có tiên nhân!" "Sau này tôi nhất định phải đi Hạ Quốc xem thử, biết đâu lại gặp được vài vị tiên nhân, học võ thuật Hạ Quốc." "Đối với loại người này, tốt nhất đừng có ý đồ xấu, vì có chết cũng không biết chết thế nào đâu." Sau khi Trương Thiên rời đi, một đám người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Thuyền trưởng cũng thấy sống lưng lạnh toát.

Năng lực này thật sự quá mạnh.

Nếu loại người này đối phó mình, thuyền trưởng dù có mang súng e rằng cũng không có tự tin chiến thắng.

Rời khỏi phòng tiệc, Trương Thiên và những người khác đi trên hành lang của con tàu.

Lúc này con tàu đã tiến vào trung tâm hải vực.

Nhìn ra ngoài, có thể thấy đại dương bao la, cùng một đàn động vật đang bơi lội.

Môi trường hiện tại vẫn chưa bị ô nhiễm nghiêm trọng đến vậy, nên nhiều loài động vật vẫn có thể nhìn thấy.

"Lão đại, cái đầu Phật kia, với tượng Quan Âm có vấn đề." Hồ Bát Nhất ở một bên trầm giọng nói.

Trương Thiên khẽ gật đầu, điểm này hắn đã sớm nhìn ra rồi.

Chỉ là không thể nói trước mặt nhiều người như vậy thôi.

"Chúng ta về trước rồi nói." Trương Thiên nói, mọi người càng tăng nhanh bước chân.

Rất nhanh đã vào trong phòng.

Trương Thiên lấy đầu Phật và tượng Quan Âm không đầu ra.

Tượng Quan Âm trông có vẻ huyết tinh nhất, còn đầu Phật lúc này trông cũng cực kỳ quỷ dị.

"Đầu Phật rỗng." Trương Khởi Linh nhìn đầu Phật, không khỏi lên tiếng.

"Rỗng?" Trương Thiên nhẹ nhàng nhấc đầu Phật lên, đầu Phật vàng nguyên chất đúng là hơi nhẹ.

Trương Thiên cân nhắc một chút, bên trong đầu Phật dường như có thứ gì đó đang động đậy.

“Bên trong có đồ, nhưng cái này lại là văn vật, chúng ta không thể dễ dàng làm hỏng được.” Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Văn vật bị hỏng, giá trị chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng, nếu không lấy thứ bên trong ra, cũng rất khó biết được, đầu Phật này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

“Đúng rồi, Khởi Linh, ngón tay cậu chắc là có thể nhét vào được, có thể thử xem sao.” Trương Thiên nghĩ đến điều gì đó, lên tiếng.

Thay vì phá vỡ, chi bằng chỉ khoét hai cái lỗ thì thiết thực hơn.

Trương Khởi Linh gật đầu.

“Nhét vào bên dưới.” Trương Thiên nói, hai ngón tay của Trương Khởi Linh dùng sức mạnh, ngay khắc sau, một vũng chất lỏng màu đỏ lại từ bên trong đầu Phật thấm ra.

Chất lỏng chảy tràn khắp sàn nhà.

Phát ra một mùi tanh nồng.

“Vãi chưởng, thứ quỷ quái gì thế này?

Máu à?” Vương Bán Nguyệt thấy vậy trên mặt mang theo chút nghi hoặc và kích động.

“Xem ra, đầu Phật này vẫn là lần đầu tiên.” Vương Khải Toàn hắc hắc cười, hai gã Bàn Tử nhìn nhau, không biết đang nghĩ gì.

Trương Thiên thì vẻ mặt nghiêm túc.

Đầu Phật dính máu, Quan Âm không đầu.

Tất cả những thứ này rốt cuộc là vì điều gì.

Hơn nữa đều được lấy ra từ Phù Tang Quốc, điều này rất kỳ lạ.

Phù Tang Quốc trộm loại đồ vật này từ Hạ Quốc, chẳng lẽ, trong Hạ Quốc có một ngôi mộ tăng Phật sao?

Trương Thiên đầy đầu dấu hỏi, điều này quá kỳ lạ rồi.

“Lão đại, bên trong vẫn còn đồ!” Đợi khi máu đỏ chảy hết, Hồ Bát Nhất chỉ vào bên trong, kích động nói.

Ánh mắt nhìn về hai lỗ nhỏ mà Trương Khởi Linh đã xuyên qua.

Quả nhiên, bên trong đầu Phật vàng, lại có một vật hình tròn.

Dường như là xá lợi tử.

“Lão đại, thứ này không phải sỏi thận chứ.” Vương Bàn Tử ở một bên châm chọc, Trương Thiên liếc hắn một cái, phẩy tay, chân khí bao bọc lấy thứ đó, trực tiếp mang ra.

Đây lại là một cuộn da dê dính máu!

Cuộn da dê được chân khí của Trương Thiên bao bọc, trực tiếp được lấy ra.

Có lẽ do bị máu ngâm tẩm thời gian dài, toàn bộ cuộn da dê đều hiện lên một màu đỏ quỷ dị.

“Lão đại, thứ này chắc là máu hả?

Ngửi thì hình như là của người.” Vương Bàn Tử ở một bên lẩm bẩm.

Chương 394

Nếu ngửi từ mùi vị, quả thực không khác gì máu người.

Trương Thiên ngửi mùi, chậm rãi nói.

“Mùi vị quả thực không tệ, nhưng tôi đang nghĩ, rốt cuộc là ai, lại đổ đầy máu vào trong đầu Phật, hơn nữa, loại đồ vật này, lại có thể thất lạc đến Phù Tang Quốc, điều này rất kỳ lạ.” Giọng Trương Thiên không lớn, mà cuộn da dê trong tay hắn cũng được hắn chậm rãi mở ra.

Cuộn da dê có lẽ được bôi một loại dược liệu nào đó, nên không bị hư hỏng.

Những hình vẽ bên trong, cùng một số thứ khác cũng hiện rõ.

“Thứ quái gì thế này?

Đại Phật à?” Khi nhìn thấy hình vẽ trên cuộn da dê, Vương Bàn Tử vẻ mặt hiếu kỳ lên tiếng.

Chỉ thấy, ở hình vẽ đầu tiên trên cuộn da dê, lại là một pho tượng Đại Phật khổng lồ.

Phía dưới chính giữa tượng Đại Phật, dường như có rất nhiều người đang quỳ bái.

Và ở phía bên trái còn có từng hàng chữ viết.

“Phật nói, thiện ác thế gian, đều là nhân quả.” “Phật nói, tham tài háo sắc, khó thành chính đạo.” “Phật nói, giúp người là vui, kết rộng thiện duyên.” “Phật nói, thế gian thái bình, Phật ta từ bi.” Từng câu chữ như những thanh kiếm sắc bén có thể xuyên qua linh hồn, không ngừng tràn ngập trong tâm trí Trương Thiên.

“Không đúng, tại sao mình lại vô thức đọc thành tiếng?” Trương Thiên bỗng nhiên giật mình tỉnh táo, hắn nhìn xung quanh mình, Trương Khởi Linh và những người khác đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn.

Trương Thiên lập tức cảm thấy không ổn.

Chỉ vỏn vẹn mấy câu nói, lại khiến hắn thần hồn bất định, đầu Phật dính máu này, rốt cuộc có lai lịch gì?

“Lão đại, anh sao thế, vừa rồi hình như đầu anh phát sáng, anh không phải là muốn dùng đầu để chiếu sáng à?” Vương Bàn Tử ở một bên châm chọc.

“Cái này gọi là Khải Minh Tinh, Khải Toàn huynh, kiến thức của cậu còn cần phải tăng cường đấy.” Vương Bán Nguyệt hùa theo.

Trương Thiên cạn lời lườm họ một cái.

“Tiểu Trương gia, ngài vừa rồi sao thế?” Ngô Tà quan tâm hỏi.

“Là huyễn ảnh?” Hồ Bát Nhất vừa nhìn đã thấy không ổn.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Cái kinh thư chó má này không ổn, có thể là thứ dùng để mê hoặc, đừng nhìn chằm chằm vào nó.” “Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy, cuộn da dê này không lúc nào không cho tôi cảm giác cực kỳ quỷ dị, trên đây có lẽ ẩn giấu một bí mật nào đó.” Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng lại khiến mọi người thấy sống lưng lạnh toát.

“Phía sau còn nữa.” Trương Khởi Linh thì vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cuộn da dê, y chỉ vào một góc cuộn da dê lên tiếng.

Trương Thiên cũng đưa mắt nhìn theo.

Chỉ thấy, trên cuộn da dê, vài người tí hon đang đứng dậy, nhìn xuống dưới chân mình.

Và nhìn xuống dưới, dưới chân họ, lại có một đầu Phật, từ đầu Phật đó có thể thấy, đầu Phật đang chảy máu.

Và xung quanh đầu Phật, vô số vàng bạc châu báu, cùng vô số người tí hon kỳ lạ đang yên lặng nằm ở vị trí tượng Phật dưới cùng.

Những người tí hon đứng phía trên trông dường như đang phủ thị chúng sinh.

Trương Thiên nhìn về phía sau, chỉ thấy từng người tí hon như nô lệ, không ngừng bị vài người tí hon sai khiến.

Trông cực kỳ kỳ lạ.

"Lão đại, có chữ." Vương Bàn Tử nhìn đến cuối, kinh hô.

Trương Thiên liếc gã Bàn Tử một cái.

"Tôi đâu phải mù, chữ gần thế này, tôi đương nhiên nhìn thấy." Nói rồi, Trương Thiên đưa mắt nhìn lên.

Chỉ thấy trên đó viết: "Đại Đường thịnh tự, vạn người quỳ bái." "Phật là căn bản của văn hóa, vốn nên được vạn vạn người quỳ bái, hưởng vạn vạn người hương hỏa." "Đứng trên vạn vạn người." "Tây Vực Huyền Trang Ký." Nhìn những nét chữ gần như xiêu vẹo, Trương Thiên đã nắm chặt nắm đấm.

Phật giáo bản thân vốn là một tông môn ngoại giáo.

Vốn không thuộc về Hạ Quốc.

Được coi là sản vật văn hóa xâm nhập từ ngoại tộc, mà thứ này, lại thịnh hành đến vậy vào thời đó.

Và trên chữ này lại còn lớn tiếng không biết xấu hổ nói ra mấy từ sau đây, thực sự khiến Trương Thiên ghê tởm vô cùng.

"Mẹ kiếp, Bàn gia không nhịn được nữa rồi, để tôi đi đập nát pho Đại Phật này." Vương Bán Nguyệt kích động nói.

“Bán Nguyệt huynh, tính tôi một suất.” Vương Bàn Tử cũng ở một bên hùa theo.

“Cái này chắc là có người cố ý làm vậy.” Hồ Bát Nhất suy tư một lát rồi nói, dù sao, ngay cả Phật môn chân chính cũng không thể viết ra những điều bất lợi cho mình.

Thứ này, vừa nhìn đã biết là chuyện do kẻ bất chính làm.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Xem ra lúc đó có người cố ý bôi đen.” “Nhưng mà, tôi đối với Phật giáo cũng không mấy hứng thú, cho nên, thứ này đối với chúng ta tác dụng không lớn, trừ khi chúng ta muốn đến ngôi chùa này.” Trương Thiên phẩy tay nói.

“Xì, chó cũng không thèm đi, Bàn gia thà đi Phù Tang Quốc đào mộ, còn hơn là đến cái nơi quái quỷ đó.” Vương Bàn Tử vẻ mặt cứng cỏi nói, thái độ trực tiếp thay đổi.

Cái dáng vẻ đó, cứ như gã là một người rất cao thượng vậy.

Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh.

Dù sao chuyện này, còn phải thông qua sự đồng ý của cả đội.

“Tôi thấy, không đi cũng được, vì Phù Tang Quốc đã lấy được loại đồ vật này ra rồi, đồ vật còn sót lại bên trong chắc chắn không nhiều.” “Chúng ta chỉ cần mang những thứ thất lạc ở Phù Tang Quốc về là được.” Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ rồi nói.

Y nói cũng không phải không có lý.

Trương Khởi Linh phun ra mấy chữ.

“Tôi sao cũng được.” Mục đích của y bản thân không phải là tìm kiếm thứ gì liên quan đến Phật, mà là tìm lại ký ức của mình, vì vậy, Trương Khởi Linh cũng không có hứng thú.

Trương Thiên lại nhìn về phía Quan Âm không đầu.

"Vật phẩm: Quan Âm không đầu." "Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí nguyền rủa cấp sơ." "Giới thiệu vật phẩm: Cuối triều Đường, sau khi Phật giáo suy tàn đã phái sinh ra tượng Phật Quan Âm." Âm thanh truyền đến trong đầu.

Trương Thiên biết đây là giới thiệu của Quan Âm không đầu.

Nhưng điều khiến Trương Thiên tò mò là, tại sao đầu Phật lại không có.

Chẳng lẽ, bản thân đầu Phật này chỉ là một nơi giấu đồ?

Trong lòng mang theo nghi vấn, Trương Thiên nhìn đi nhìn lại tượng Quan Âm.

Từ kinh nghiệm giám bảo trước đây của Trương Thiên mà nói, hai thứ này hẳn là cùng một thời đại.

Đều là đồ vật thời kỳ cuối triều Đường.

Ai cũng biết, Phật giáo lúc thịnh thế thì bắt đầu kiếm tiền, còn lúc loạn thế thì bắt đầu ẩn mình trong núi rừng.

Thứ này, thật sự rất ghê tởm.

"Hai thứ này, hẳn là từ cùng một nơi ra." Trương Thiên cuối cùng rút ra kết luận.

"Lão đại, năm nay, không phải thật sự có tà tự nào đó chứ?" Vương Bàn Tử nói, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Trương Thiên cạn lời nhìn hắn một cái.

"Tà hay không tà tự tôi không biết, nhưng tôi biết, thứ này cũng có nguyền rủa, nhưng đối với chúng ta không có tác dụng." Trương Thiên nói rồi, mân mê đầu Phật trong tay.

Dù sao trên người chúng ta đã có nguyền rủa của Nữ Vương, trừ khi nguyền rủa đó mạnh hơn Nữ Vương, nếu không Trương Thiên không thể dính vào.

Điều này cũng gián tiếp chứng minh, Nữ Vương đã bảo vệ Trương Thiên và những người khác.

"Tôi có thể xem được không?" Ngô Tà nhìn tượng Quan Âm không đầu, vẻ mặt hiếu kỳ.

Khóe miệng Trương Thiên mang theo nụ cười, tên này thật sự không sợ chết mà.

"Đương nhiên." Trương Thiên nói rồi định đưa thứ này cho Ngô Tà.

Nhưng khi Ngô Tà vừa định dùng tay cầm, bên ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Chỉ thấy, thuyền trưởng cười tủm tỉm nhìn về phía này.

Và trong tay ông ta, dường như còn xách theo thứ gì đó.

Càng là một bộ dạng không có ý nịnh nọt.

"Bàn Tử, mở cửa." Trương Thiên thấy vậy liền bảo Vương Bàn Tử mở cửa, còn Quan Âm không đầu cũng không bị Ngô Tà cầm.

Rất nhanh, cửa được mở, thuyền trưởng cười đi vào.

"Trương tiên sinh ngài khỏe, cái đó, chuyện trước đây, tôi vẫn xin lỗi ngài." "Và nữa, lần này tôi đến là để cho ngài một tin tức." Thuyền trưởng nói rồi, đã đi đến giữa phòng.

"Tin tức gì?" Trương Thiên thuận miệng hỏi.

"Chính là, về cái đầu Phật này, và ngọc bội." Thuyền trưởng nói, còn ngọc bội trong miệng ông ta đương nhiên chính là Quan Âm không đầu.

“Ông biết gì?

Chương 395

Không ngại nói một chút đi.” Trương Thiên tuy đối với đầu Phật này không mấy quan tâm, nhưng thuyền trưởng đã mang theo câu chuyện đến rồi, tổng không thể không nghe chứ.

“Được, nhưng mà, Trương tiên sinh, cái đó, tôi nói chuyện này cho ngài, có cái gì không...” Thuyền trưởng nói, nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

Tên này rất rõ ràng là đến thử xem có thể kiếm được chút gì không.

Trương Thiên nghĩ nghĩ, nếu mua chuộc được thuyền trưởng, vậy chuyến đi này của mình cũng sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, ít nhất mấy con mèo con chó cũng không đến gây sự.

Hơn nữa, Trương Thiên cũng rất muốn biết, văn vật này bị thất thoát từ đâu.

Chỉ thấy Trương Thiên phẩy tay, lấy ra một lá Hoàng Phù.

“Lá Hoàng Phù này, ông đeo nó có thể giúp ông đỡ một lần công kích chí mạng.” Trương Thiên nói, trên mặt thuyền trưởng cũng dần xuất hiện vẻ kích động.

“Thật sao?” Thuyền trưởng nhìn lá Hoàng Phù, vẻ mặt kinh ngạc, lại có chút kích động.

Trong lòng ông ta không muốn tin, trên đời này còn có loại đồ vật này, nhưng hiện thực nói cho ông ta biết, ông ta không thể không tin.

“Đương nhiên.” Trương Thiên khẽ gật đầu, hắn cũng không có cần thiết phải giải thích điều gì về việc “người tin thì tự tin”.

Thuyền trưởng nhận lấy Hoàng Phù, sau đó vẻ mặt nghiêm túc

nói.

“Đây là chuyện của chúng tôi vài năm trước, lúc đó, vẫn là thời kỳ Thế chiến II, Thần Hoàng Phù Tang Quốc tập kích bất ngờ Trân Châu Cảng, và chúng tôi cũng buộc phải triển khai kế hoạch san bằng Phù Tang Quốc.” “Lúc đó chúng tôi đề xuất chiến tranh chớp nhoáng Okinawa, trong một ngày, chiếm lấy đảo Okinawa của Phù Tang Quốc.” “Nhưng mà, người Phù Tang Quốc đều là những kẻ điên, phụ nữ, trẻ em, thậm chí người già đều có thể biến thành bom, đánh khiến chúng tôi không kịp trở tay, cuối cùng chúng tôi bắt đầu rút lui.” Thuyền trưởng nói, dường như trở về những ngày đầu đánh nhau với Phù Tang Quốc.

Trương Thiên thì hoàn toàn không có hứng thú với loại chuyện này.

“Nói vào trọng điểm.” Thấy Trương Thiên lên tiếng, thuyền trưởng cũng đành bỏ qua nhiều chuyện phức tạp.

“Ở giai đoạn cuối của chiến dịch, tôi đã phát hiện một con tàu kỳ lạ.” “Đó là khi chiến dịch gần kết thúc, chúng tôi thả bom nguyên tử, và trên con tàu đó, chúng tôi đã thu được những thứ này.” “Trên con tàu toàn bộ đều là vàng bạc châu báu, được vận chuyển từ Hạ Quốc sang, nghe nói là để đưa vào quốc khố Phù Tang Quốc.” “Đầu Phật này vẫn là nhỏ nhất, còn có một tòa sen vàng khổng lồ, trông rất lợi hại.” Thuyền trưởng nói rồi, hít sâu một hơi, dường như nghĩ đến cảnh tượng chấn động đó.

“Cuối cùng đồ đạc đều đi đâu rồi?” Ngô Tà không nhịn được hỏi.

Vừa nghĩ đến đồ vật của Hạ Quốc lại bị vận chuyển trộm đến Phù Tang Quốc, trong lòng Ngô Tà liền dâng lên một trận phẫn nộ.

“Cuối cùng, toàn bộ hàng hóa trên con tàu bị hạm đội của chúng tôi lúc đó chia nhau, và nghe nói, con tàu mà chúng tôi bắt được vẫn là tệ

nhất.” “Nghe nói còn có hơn trăm chiếc tàu như vậy đã đến Phù Tang Quốc.” Thuyền trưởng nói rồi trong lòng cũng một trận tiếc nuối.

Nếu lúc đó họ có thể chặn được loại tàu này, có lẽ chiến dịch đó biết đâu sẽ xoay chuyển.

Trương Thiên nghe nói hơn trăm chiếc, nắm đấm đã siết chặt lại.

Tuy đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự nghe thấy con số này, trong lòng Trương Thiên vẫn chấn động.

Bọn súc sinh này, không đào mồ chúng nó thì thật có lỗi với những quốc bảo bị đánh cắp đó.

“Ông biết cuối cùng hàng hóa sẽ vận đến đâu không?” Trương Thiên lên tiếng hỏi.

“Nghe nói là quốc khố, nhưng tôi đoán, chắc chắn là vào túi tên Thần Hoàng đó rồi, dù sao, Thần Hoàng lúc đó đã suy tàn, đế quốc đã tan rã.” “Nhiều đồ như vậy, thực sự dùng cho quốc gia thì chắc không nhiều.” Thuyền trưởng phân tích.

Trương Thiên khẽ gật đầu, nói đi nói lại, mũi nhọn cuối cùng vẫn chỉ về phía mộ Thần Hoàng.

Chỉ cần đào mồ hắn, vậy mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

“Được, những chuyện này chúng tôi đã biết rồi, thuyền trưởng, ông còn chuyện gì khác không?” Trương Thiên bắt đầu ra lệnh đuổi khách.

“Không, không có.” Thuyền trưởng không ngờ Trương Thiên lại dứt khoát như vậy, ngược lại có chút sững sờ.

“Được, vậy chúng tôi cần nghỉ ngơi, đúng rồi, đừng để người khác đến quấy rầy chúng tôi.” Trương Thiên nói, thuyền trưởng càng liên tục gật đầu.

Sau đó, thuyền trưởng miễn cưỡng rời khỏi phòng của Trương Thiên.

"Vãi chưởng, lão đại, cái Phù Tang Quốc đáng chết này, Bàn gia đã không nhịn được nữa rồi." "Đúng vậy, thứ này ai mà nhịn được, tôi nhất định phải đi tè lên đầu cái tên Thần Hoàng đó." Ngay cả Vương Bán Nguyệt cũng vẻ mặt tức giận.

Ngô Tà càng đã siết chặt nắm đấm.

"Hơn trăm chiếc tàu chở văn vật, đó phải là một con số lớn đến mức nào, trách không được bọn chúng có thể duy trì kháng chiến lâu như vậy." Ngô Tà cũng vẻ mặt tức giận, nếu có thể, cậu ta hận không thể đạp tung mộ Thần Hoàng.

Trương Thiên hít sâu một hơi.

"Ngôi mộ này, chúng ta khẳng định phải đi, đồ vật của đất nước chúng ta, sao có thể để bọn chúng trường miên ở nước ngoài." "Cho nên, mọi người sau khi đến Phù Tang Quốc, trực tiếp triển khai kế hoạch tiếp theo, thám hiểm cổ mộ!" Trương Thiên nói, còn về chuyện Tùng Điền bị bệnh mà Đại Kim Nha nói, hắn cảm thấy, có thể trì hoãn một chút.

"Tiểu Trương gia, ngài có kế hoạch gì không?" Ngô Tà ở một bên lên tiếng hỏi.

Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói.

"Ban đầu chúng ta đã tìm thấy một số vị trí huyệt mộ, đương nhiên tính chân thực còn cần xác nhận." "Đợi đến Phù Tang Quốc, chúng ta sẽ đi xác định chính xác vị trí một lần nữa." Trương Thiên nói, Ngô Tà gật đầu, cũng không nói thêm gì, mà tự mình ngồi ở một bên, không biết đang suy nghĩ gì.

Trong chốc lát, xung quanh dường như chìm vào tĩnh lặng.

Trương Khởi Linh từ đầu đến cuối đều ngồi trên giường của mình, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Còn Vương Bàn Tử và Vương Bán Nguyệt đang thảo luận cách làm nhục mộ Thần Hoàng.

Trương Thiên tùy tay phẩy một cái, vài lá phù lục rơi xuống trong khoang thuyền của mình.

Nếu có người đến, phù lục sẽ phát huy tác dụng, khiến họ bị ảo giác.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Trương Thiên cũng khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện của mình.

Thời gian rất nhanh trôi qua.

Một tuần sau.

Tàu của Trương Thiên dần dần đến hải vực Phù Tang Quốc.

Và trong sa mạc.

Vô số văn vật đã được đoàn chuyên gia đặt gọn gàng ở một chỗ.

Và ở Lâu Lan Cổ Thành lại còn lưu lại mấy người để trông coi những văn vật này.

Giáo sư Lý, giáo sư Trần và những người khác thì bắt đầu lộ trình đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trong sa mạc, vật tư thiếu thốn, bão cát thỉnh thoảng lại tấn công một lần, nhưng có bài học từ Lâu Lan Cổ Thành, đoàn chuyên gia dường như đã tăng thêm "buff", từng người đều rất hưng phấn.

"Cũng không biết trong Tinh Tuyệt Cổ Thành rốt cuộc có gì." "Chắc chắn lợi hại hơn Lâu Lan Cổ Thành, nó từng thống trị toàn bộ các quốc gia Tây Vực sa mạc mà." "Trong Lâu Lan Cổ Thành, chúng ta không phát hiện được một thi thể nào, thật đáng tiếc, hy vọng Tinh

Tuyệt Cổ Thành sẽ có." "May mà không phát hiện, đồng chí Ái Quốc không thấy lúc trước chúng ta gặp Hồng Hống trong cổ mộ sao, sợ chết khiếp người." Một nhóm chuyên gia đang không ngừng thảo luận.

Và bóng dáng lạc đà đã đến trung tâm sa mạc.

Giáo sư Lý nhìn ánh chiều tà, ông ta lại có một dự cảm không lành.

"Sao sa mạc này lại có cảm giác âm u thế nhỉ?" Tiểu Quang ở một bên nói, ánh mắt nhìn sa mạc xung quanh, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Giáo sư Quang, chắc là ngài lo xa rồi, trời nóng thế này, sao có thể âm u được, hơn nữa, chúng ta đã thông báo cho cấp trên, chắc hẳn chưa đầy ba ngày, sẽ có người đến bảo vệ chúng ta cùng hoàn thành việc thăm dò huyệt mộ." Hách Ái Quốc ở một bên nói, mọi người cũng đều gật đầu.

Khi nghe thấy sẽ có người bảo vệ, trong lòng giáo sư Lý an tâm hơn rất nhiều.

Từ khi tìm thấy Lâu Lan Cổ Mộ, họ liền trực tiếp báo cáo lên cấp trên.

Có tin tức chính xác, cấp trên mới phái người đến bảo vệ họ.

Hiện tại Hạ Quốc thuộc thời kỳ nghèo khó, đương nhiên phải đầu tư nhiều người hơn, hoặc tài chính vào sự nghiệp vĩ đại hơn.

"Chúng ta còn khoảng hai ngày nữa là đến được Tinh Tuyệt Cổ Thành trên bản đồ." "Giáo sư Trần sắp đến Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, ngài có cảm tưởng gì không?" Giáo sư Lý ở một bên hỏi.

Cần biết, giáo sư Trần đó đã dành cả đời tâm huyết cho việc nghiên cứu Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hiện tại sắp đến cổ thành nhưng giáo sư Trần dường như trông không có gì thay đổi đặc biệt.

“Bình tĩnh đi, tôi cũng là người từng trải rồi.” Giáo sư Trần hắc hắc cười nói.

Giáo sư Lý nheo mắt nhìn tên này một cái, mình sao lại không biết ông ta còn từng trải bao giờ?

“Không ngờ giáo sư Trần lại còn giỏi hơn cả tôi.” Giáo sư Lý cười nói, giáo sư Trần khoát tay.

“Đâu có, đều là chuyện nhỏ nhặt thôi, chỗ ngài có đặc công, tôi thì sao bì được.” “Nhưng mà, nguồn nước của chúng ta đã không còn nhiều, cũng không biết có chống đỡ được không.” Giáo sư Trần nhìn nguồn nước mình mang theo.

Họ đã trải qua hành trình dài, nước đã sớm cạn.

“Đều tại cái tên Chi Thư kia, bỏ lại chúng ta một mình chạy mất, còn mang theo mấy con lạc đà, hừ, đồ phản bội.” Trần Đông Bình huyết khí phương cương nói.

Trong giọng nói mang theo sự phẫn nộ.

Trước đó Chi Thư nói không vào, đợi các thành viên đều vào rồi, Chi Thư liền lén lút bỏ đi.

Cách làm cực kỳ đáng khinh.

Điều này càng gây ra sự bất mãn của nhiều người.

“Tiểu Đông, biết đâu người ta có việc riêng của mình, đừng nghĩ nhiều nữa.” “Chúng ta vẫn nên nhanh chóng lên đường đi, Chi Thư giúp chúng ta đến đây, đã rất tốt rồi.” Giáo sư Trần khổ tâm nói.

Nói đến mức Trần Đông Bình phải cúi đầu.

Một nhóm đoàn chuyên gia càng phải chịu đói, tiến về phía vị trí

trên bản đồ.

Lúc này thời gian lặng lẽ trôi qua.

Vài ngày sau.

Con tàu phát ra âm thanh ầm ầm.

Chương 396

Ngay sau đó, kèm theo một trận rung lắc, con tàu neo đậu tại một cảng biển ở Phù Tang Quốc.

Trương Thiên khẽ mở mắt.

"Mụ mụ mễ nha, Bàn gia cuối cùng cũng đến trạm rồi, Bàn gia thật sự sốt ruột không chịu nổi." Vương Bàn Tử vẻ mặt kích động, gã ta trực tiếp nhảy từ trên giường xuống.

Cũng may hai gã Bàn Tử ngủ giường dưới, buổi tối tàu rung lắc dữ dội, giường dưới vừa hay tiếng động không lớn.

"Tiểu Trương gia, chúng ta xuất phát?" Ngô Tà cũng xoa xoa tay, đeo chiếc ba lô "bất ngờ" mà cậu ta mang đến.

Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh.

Lúc này hai người cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trương Thiên phẩy tay, mọi người càng trực tiếp tiến lên phía trước.

Cửa được mở, bên ngoài có mấy thuyền viên nằm trên đất, có lẽ là những kẻ muốn rình rập Trương Thiên, nhưng lại bị phù lục của Trương Thiên làm cho ảo giác.

"Lão đại, phía trước chúng ta còn có mấy cái xác chết kìa." Vương Bàn Tử dùng chân đá đá vào người một thuyền viên.

"Khải Toàn huynh, đây sao lại là xác chết, đây rõ ràng là mấy con chó chết mà." Vương Bán Nguyệt ở một bên hùa theo, hai người càng lúc càng tung hứng.

"Bán Nguyệt huynh, cậu thấy, lần xuống mộ này, cậu có bao nhiêu

phần trăm chắc chắn?" "Trương Phi ăn giá đỗ, Gia Cát Lượng mượn gió đông, Bàn gia tôi nắm chắc mười phần chín!" Vương Bán Nguyệt giơ ngón cái lên.

Trương Thiên và những người khác cũng không để ý đến hai gã Bàn Tử này.

"Tiểu Trương gia, thuyền trưởng hình như đang đợi chúng ta." Ngô Tà lên tiếng, mắt thì không ngừng quét nhìn xung quanh.

"Lão Hồ, cậu nghĩ thuyền trưởng này muốn làm gì?" Trương Thiên cười nói.

"Những người này hẳn là do thuyền trưởng phái đi thăm dò, ngược lại bị chúng ta bắt giữ, thuyền trưởng hoặc là đến xin lỗi, hoặc là đến cho chúng ta lợi ích." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Trước đó y đã cảm nhận được có người lảng vảng bên ngoài, không cần y động thủ liền bị Hoàng Phù của Trương Thiên chế ngự.

Thuyền trưởng cũng không ngu, đương nhiên biết Trương Thiên đã đoán ra, thay vì trốn tránh chi bằng thẳng thắn đối mặt.

"Trương tiên sinh, rất xin lỗi, tôi lúc đó muốn bảo người của tôi mang chút đồ ăn đến cho ngài, dù sao ngài cũng đã lâu không ăn cơm rồi." Thuyền trưởng thấy Trương Thiên đến, vội vàng lên tiếng.

Trên mặt nặn ra nụ cười.

"Không cần, đưa tôi một chiếc xe của Phù Tang Quốc, xe việt dã là tốt nhất." "Và xăng dầu, chuyện này cứ thế bỏ qua, chúng ta 'nước giếng không phạm nước sông'." Trương Thiên trực tiếp khoát tay nói, hắn lười đáp lại tên thuyền trưởng tự cho mình là giỏi này.

Thuyền trưởng vừa nghe, trên mặt mang theo nụ cười, cũng vội vàng đi chuẩn bị.

Thuyền trưởng vì đã thấy Trương Thiên lợi hại, trong lòng càng muốn biết bí mật của Trương Thiên, và thỏa mãn sự tò mò trong lòng.

Cho nên mới phái người đi rình rập, không ngờ lại làm lợi cho chính Trương Thiên.

Rất nhanh, neo tàu được thả xuống biển, sàn tàu mở ra.

Một nhóm thủy thủ bắt đầu lục tục chạy ra ngoài tàu, bắt đầu thay đổi hàng hóa.

Và thuyền trưởng cũng không biết từ đâu kiếm được một chiếc xe, cùng vài thùng xăng dầu, đủ để Trương Thiên dùng mười mấy ngày.

"Cái đó, Trương tiên sinh, đây là quà xin lỗi của tôi." Thuyền trưởng thở hổn hển.

"Được, chúng ta hữu duyên gặp lại." Trương Thiên phẩy tay với thuyền trưởng, dưới ánh mắt của thuyền trưởng và một số phú hào, một hàng người rời khỏi tàu.

Bên ngoài tàu, trên một cây cầu gỗ đơn giản.

Trương Thiên nhìn mọi thứ trước mắt, không khỏi hít một hơi.

Ban đầu khi kháng chiến, vũ khí và công nghiệp của Hạ Quốc đều là loại cũ kỹ.

Nhưng ngược lại nhìn Phù Tang Quốc bây giờ, cảng biển, cùng một số thuyền đánh cá, trạm gác, về cơ bản đều là trang bị tiên tiến.

"Cảng biển này chắc là cảng biển bị tư bản kiểm soát, tôi nghe Tam thúc nói, nội bộ Phù Tang Quốc rất nghèo khó." Ngô Tà nhìn cảng biển ở xa, không khỏi lên tiếng.

Trương Thiên nghe lời này, ngược lại nhớ đến Tam thúc của Ngô Tà.

Đến lúc đó đi Côn Luân Cổ Mộ, hẳn là sẽ có đáp án.

Hơn nữa dựa theo tình hình hiện tại mà xem, Trương Thiên đoán, rất có khả năng Tây Vương Mẫu vẫn chưa chết.

Dù sao là bà ta nghiên cứu ra hệ thống cộng sinh, ngay cả con rùa nhỏ cũng sống đến bây giờ, bà ta là Thượng Tiên, khẳng định vẫn còn sống trên đời.

Trong lòng nghĩ, Trương Thiên lại lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ đó.

Lần này là báo thù đào mồ, nghĩ mấy chuyện này làm gì.

"Lão đại, chiếc xe việt dã này không tệ, hợp với Bàn gia, đặc biệt là cái 'mông' này, y chang Bàn gia." Vương Bàn Tử vỗ vỗ chiếc xe việt dã mà thuyền trưởng mang đến, sung sướng nói.

Xe việt dã này thuộc loại được cải tiến, ngồi sáu người tuyệt đối không vấn đề gì.

Hơn nữa còn là mui trần.

Được rồi, chính là loại xe quân sự, chỉ là gỡ mui ra thôi.

Trương Thiên nhìn chiếc xe, khóe miệng giật giật, cậu gọi thứ này là "cái mông" à?

Trương Thiên nhìn cái "mông" xe việt dã treo lủng lẳng, ừm, chỉ có một ống xả, những thứ khác chẳng có gì.

Khá là "lộ" ống.

"Lên xe trước đã, lão đại, tôi đã tra bản đồ rồi, chúng ta đi Kinh Đông trước, hay là Okinawa trước?" Hồ Bát Nhất ở một bên lên tiếng, y đã ngồi vào ghế phụ lái.

Trương Khởi Linh thì một cú nhảy, đã yên vị trong xe việt dã.

“Đi Kinh Đông trước đi.” Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói.

Hắn cần phải tìm hiểu chính xác xem Thần Hoàng rốt cuộc được chôn ở đâu.

Không có manh mối mà tìm kiếm vô định, đây không phải phong cách của Trương Thiên.

“Kinh Đông, lão đại, bên đó có manh mối gì sao?” Vương Bàn Tử ở một bên hỏi.

“Đời Thần Hoàng gần nhất sau khi chết, được chôn cất trong lăng viên hoàng thất Phù Tang Quốc, nhưng tôi thấy, về cơ bản là không thể.” “Cho nên, muốn biết tin tức thuận tiện nhất, tầng lớp cao của Phù Tang Quốc chắc chắn là một con đường.” “Và chúng ta, hiện tại lại là người tiên phong của tập đoàn Cửu Môn, hợp tác phát triển tại Phù Tang Quốc.” Trương Thiên nói rồi, đồng thời nhớ đến Tùng Điền mà Đại Kim Nha đã nói.

Ban đầu Trương Thiên nghĩ là, xuống mộ trước, rồi sau đó đi tìm Tùng Điền kiếm một mớ tiền.

Nhưng tình hình hiện tại là, địa hình Phù Tang Quốc họ không quen thuộc, vị trí không quen, thậm chí mộ Thần Hoàng cũng không rõ đại khái.

Dù sao Phù Tang Quốc không phải Hạ Quốc, Trương Thiên đối với địa hình, hoặc các lăng viên đều rất quen thuộc, còn ở đây hoàn toàn xa lạ, trừ việc từng xem bản đồ thế giới của người ta.

“Vừa hay, chúng ta cũng có xe việt dã, đây hẳn là một vịnh nhỏ, cách khu vực Kinh Đông chắc không xa.” Ngô Tà ở một bên lên tiếng, cậu ta vẫn là lần đầu tiên đến Phù Tang Quốc.

Trước đó cậu ta thường nghe ông nội nói chuyện Phù Tang Quốc, và xem bản đồ Phù Tang Quốc.

Có thể nói, Ngô Tà, cùng nhiều người Hạ Quốc khác, trong lòng đã sớm nghĩ đi nghĩ lại hàng trăm lần về cách tiến công Phù Tang Quốc, và các tuyến đường của từng khu vực Phù Tang Quốc.

"Vậy chúng ta đến khu cao tầng Phù Tang Quốc xem sao, tân nhiệm Thần Hoàng cũng không biết có manh mối gì không." Trương Thiên nói, xe việt dã phát ra âm thanh ầm ầm.

Ngay sau đó chiếc xe chạy về phía ngoài cảng biển.

Cảng biển không hổ là đầu mối kinh tế.

Trong cảng biển, có vô số ngư dân, tàu hàng, cùng vô số công nhân đang làm việc.

Và bên ngoài cảng biển lại còn có từng khu công nghiệp.

Tuy đã thất bại vài năm, nhưng kinh tế cảng biển Phù Tang Quốc vẫn có một số thay đổi.

Nhưng mà, nội địa thì lại khác, kẻ nghèo thì nghèo chết, kẻ giàu thì giàu nứt đố đổ vách.

"Lão đại, phát triển nhanh thật, mới mấy năm thôi mà?

Đã bình ổn rồi sao?" Vương Bàn Tử ở một bên nhìn sự phát triển kinh tế ở cảng biển, mắt càng có chút nóng ran.

Bắc Ly thành ở thời đại này, vẫn còn là tứ hợp viện, cùng nhà gạch ngói đất, còn ở đây đã là công sở, cao ốc rồi.

"Khu vực gần cảng biển đều là yếu điểm kinh tế, có những thứ này rất bình thường, cậu xem Thượng Hải của chúng ta, chẳng phải kinh tế cũng phát triển nhanh chóng sao." Trương Thiên thuận miệng nói, xe việt dã rất nhanh liền chạy ra khỏi khu vực cảng biển.

Sau khi rời khỏi cảng biển, sự khác biệt lập tức hiện ra.

Di chứng sau chiến tranh cũng biểu hiện rõ rệt.

Chỉ thấy, trên đường phố, vô số dân chúng lưu lạc đang nằm trên đất cầm bát gỗ cầu xin.

Và còn rất nhiều người đã đói đến ngất xỉu.

Sau khi Phù Tang Quốc chiến bại, kinh tế, lương thực đều thiếu hụt quy mô lớn.

Đặc biệt là lương thực, một binh sĩ mười năm trước cũng chỉ đủ mua một lát bánh mì.

Tuy nhiên, những điều này so với đại hạn Nam Hà năm đó vẫn còn kém xa.

"Xì, không uổng." Vương Bán Nguyệt nhìn những người nằm trên đất, người đói ngất, còn có tàn chi cụt tay, lại chẳng có chút thương xót nào.

Trương Thiên cũng lười xem, họ chết bao nhiêu người, có liên quan gì đến hắn.

Chương 397

Đừng nói Trương Thiên vô tình, sự thật là vậy, không ai sẽ sớm tha thứ cho tội lỗi mà người khác đã phạm, trừ khi là não đà điểu! (Não đà điểu, trong các loài động vật, có não nhỏ nhất.) "Lão đại, nếu là trước đây, tôi bây giờ hận không thể cầm khẩu súng trường lao lên rồi." Hồ Bát Nhất giọng nghèn nghẹn.

Y có thể nói là người bị giày vò sâu sắc nhất.

Chiến hữu của mình, cùng những huynh đệ từng người chết trong làn đạn pháo, Hồ Bát Nhất sao có thể thương xót bọn chúng.

"Chúng ta bây giờ là thương nhân, thấy bọn họ tâm trạng vui vẻ là được rồi." Trương Thiên thản nhiên nói.

Dù sao đây là địa bàn của người ta, mình mà làm ra chuyện gì, cũng khó làm việc.

"Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, đúng rồi lão đại, anh còn nhớ Đan Hạc Đạo nhân không?" Đột nhiên, Hồ Bát Nhất dường như nghĩ đến điều gì, đột nhiên lên tiếng.

Trương Thiên cũng sững người, ngay sau đó liền nghĩ đến điều gì.

Ban đầu hắn còn đặc biệt đến núi Long Đẳng tìm Nhất Mi Đạo nhân hỏi.

"Đúng rồi, Đan Hạc Đạo nhân ban đầu hình như cũng đã sát đến Phù Tang Quốc." "Biết đâu chúng ta có thể tìm được tin tức của ông ta, nhưng mà..." Trương Thiên nói rồi, nghĩ đến mối quan hệ giữa Đan Hạc Đạo nhân và Nhất Mi Đạo nhân.

Cái này giống như hai gã Bàn Tử cùng trên một sân khấu, gây ồn ào rất lớn.

“Thế này đi, đến Kinh Đông trước rồi nói.” Trương Thiên bỏ qua những suy nghĩ không đâu đó.

Tăng tốc độ xe.

Trên đường, cảnh tượng trước mắt Trương Thiên thay đổi liên tục.

Trên những con đường lầy lội, người chết đói, chết cóng không kể xiết.

Còn nhà cửa cũng là loại nhà đơn giản làm bằng gỗ, tre.

Có thể chống động đất gì đó.

Đối với vấn đề dân sinh của họ, Trương Thiên cũng không để ý.

Chiếc xe thì một đường chạy về hướng Kinh Đông.

Lúc này trên mạng Hạ Quốc.

“Nhiều người chết quá, tội nghiệp ghê.” “Đúng vậy, dù sao cũng là sinh mạng, Tiểu Trương gia lại không giúp đỡ một chút sao?” “Đây là chuyện của kiếp trước, không liên quan đến người đời sau của họ.” “Tôi thấy, phụ nữ Phù Tang Quốc có thể giúp đỡ một chút, biết đâu còn có thể mang về vài người.” Một số bình luận vô não điên cuồng xuất hiện trong phòng livestream.

Và sau khi nhìn thấy những bình luận này, vô số cư dân mạng càng trực tiếp tức giận.

Trời ạ, đây rõ ràng là những thánh mẫu mạng nhận tiền nước ngoài, cộng thêm những kẻ vô não.

“Mấy người phía trước, cũng chưa chắc thương hại cha mẹ mình, ăn cơm rau dưa lại lo chuyện bao đồng.” “Sao cậu không đi giúp một tay, lúc bọn họ đánh cậu sao cậu không đi?” “Haizz, cũng không biết, bao giờ thì dân chúng mới có thể tỉnh ngộ đây.” Phòng livestream cãi

vã một trận.

Và lúc này, những người xem video tại hiện trường cũng đều bàn tán xôn xao.

Tại hiện trường, đa số người có quan điểm nhất trí, không đáng để thương tiếc.

Nhưng trên mạng thì lại khác, đó thật sự là đủ mọi hạng người.

Lúc này màn hình tiếp tục.

Chỉ thấy màn hình tối đen, Trương Thiên và những người khác đã đến một ngọn núi.

Xe việt dã dừng lại một chút.

"Đông lâm Chu Tước, Tây lâm Bạch Hổ, cộng thêm tà tinh chiếu rọi." "Lão đại, nơi này có lẽ là một địa điểm tụ tập oán khí." Hồ Bát Nhất nhìn dãy núi trước mặt, không khỏi lên tiếng.

Trương Thiên cũng liếc nhìn một cái, Phù Tang Quốc độ cao so với mặt nước biển không cao, núi non cũng không nhiều.

Ngọn núi này cũng chỉ cao hơn một trăm mét, tính ra là một ngọn đồi.

"Đây là một chỗ trong Xích Thạch Sơn Mạch, Xích Thạch Sơn Mạch là dãy núi ở phía nam Kinh Đông, tính là nơi Long Tích nằm." "Theo như phong thủy chỉ ra, nơi này hẳn phải rực rỡ, hơn nữa phúc tinh chiếu rọi mới đúng." "Xem ra có quan hệ rất lớn với dân sinh." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất càng gật đầu đồng tình.

Những người còn lại trừ Trương Khởi Linh thì đều vẻ mặt ngơ ngác.

"Tiểu Trương gia, anh có thể nói rõ hơn một chút không, Long Tích gì, Bạch Hổ Chu Tước gì, Bàn gia sao nghe không hiểu gì hết."

Vương Bán Nguyệt ngơ người.

Vương Khải Toàn càng hắc hắc cười.

"Bán Nguyệt huynh, cậu biết nỗi khổ của Bàn gia rồi chứ, Bàn gia trong lòng khổ sở, vẫn luôn không có người hiểu, Bán Nguyệt huynh, cậu thật sự là huynh đệ tốt của tôi." Vương Khải Toàn nói, Vương Bán Nguyệt đầy mặt hắc tuyến, xong rồi, mình cũng giống Khải Toàn huynh.

"Đơn giản mà nói, khí vận của Phù Tang Quốc đã cạn kiệt, oán khí của dân chúng lớn, nếu không phải bị Long Tích này chắn lại oán khí, thì kinh thành, nơi Thiên Tử ngự trị, sẽ bị oán khí nhấn chìm." "Đến lúc đó khởi nghĩa, hoặc là tất cả các thiên số đều sẽ xuất hiện." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn Xích Thạch Sơn Mạch, có chút cảm khái.

"Lão đại, có cần rút cái Long Tích này ra không?" Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Khóe miệng Trương Thiên lộ ra một nụ cười.

Nhìn nụ cười của Trương Thiên, tim Hạo Thiên Chân đập thịch một cái, hắn đã bắt đầu cầu nguyện cho Phú Sĩ quốc rồi.

"Tôi không chắc, nếu chúng ta rút long tích của họ ra, có bị cao nhân địa phương phát hiện hoặc thanh trừ không." "Thế nhưng, chúng ta đã đến đây rồi, không làm cũng có lỗi với lương tâm, cho nên, nhất định phải rút." Trương Thiên nói, trong mắt Hồ Bát Nhất cũng lóe lên một tia kích động.

Rút long tích, không phải theo nghĩa đen là rút trụ long tích, mà là phong tỏa trụ cột tự nhiên bảo vệ long mạch của Phú Sĩ quốc.

Tức là phong ấn.

Còn long tích là gì thì rất đơn giản, đó là dựa vào hướng đi của

sông núi và vị trí của kinh thành, cuối cùng dùng long mạch để phán đoán.

Kinh đô của Phú Sĩ quốc là Kinh Đông, và nhìn trên bản đồ, dãy Xích Thạch sơn mạch này vừa vặn bao quanh phía nam kinh thành Phú Sĩ quốc.

Điều này đã tạo thành một trụ long tích, vừa vặn bao vây long tâm, mọi nguy hiểm từ bên ngoài đều bị long tích chặn lại.

Mà những oán khí, tà khí kia chính là bằng chứng tốt nhất.

Nếu Trương Thiên phong ấn long tích, những tà khí đó sẽ tràn vào Kinh Đông Thiên Tử thành, đến lúc đó, Phú Sĩ quốc đại loạn cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Tiểu Trương gia, ngài muốn làm thế nào?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Thứ trong truyền thuyết này, không ngờ lại thực sự tồn tại.

Hơn nữa Trương Thiên lại có thể rút long tích của người ta, đây là điều khiến Hạo Thiên Chân mở rộng tầm mắt nhất.

"Dùng Phong Long thuật phong tỏa long mạch trước, sau đó dùng Khai Sơn quyết, mở ra một cái động trong toàn bộ long tích, để những tà khí không bị cản trở mà hoàn toàn lưu thông." "Một khi long tích bị phá, phong thủy sẽ thay đổi." Trương Thiên nói, đồng thời đã bắt đầu bố trận.

Long mạch của Phú Sĩ quốc không nhiều, hơn nữa còn là loại sắp cạn kiệt.

Nếu là như Hạ quốc, Trương Thiên đừng nói là rút, thậm chí ngay cả đến gần cũng không dám.

Dù sao liên quan đến khí vận của một quốc gia, thực lực của hắn

làm sao có thể đến gần loại thứ này.

Nhưng Phú Sĩ quốc thì khác, đất nước nhỏ bé, có thể thai nghén ra một long mạch đã rất mạnh rồi, làm sao có thể có thêm long mạch mới.

Trừ phi trăm năm sau có đại biến cách.

"Chúng ta bắt đầu, nếu muốn tăng cường sức mạnh trận pháp, thì nhất định phải có thứ mạnh hơn làm trận tâm." Trương Thiên nói, vừa cắn nát ngón tay mình.

Máu tươi đã chảy đầy lá bùa.

Trương Khởi Linh nhìn tay mình, cũng không nói gì nhiều, ánh mắt khẽ nhìn về phía Trương Thiên.

Chỉ thấy tay Trương Thiên không ngừng vung lên, vô số khí tức, cùng với bùa chú được vung ra, Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt đều xem ngây người.

"Nãi nãi nó chứ, Thiên Chân, tôi không phải đang nằm mơ chứ, Tiểu Trương gia này không phải là thiên thần hạ phàm chứ." Vương Bán Nguyệt ngây người.

Chẳng phải nói tất cả đều là người bình thường sao?

Cảm tình là chỉ mỗi mình chúng ta là người bình thường thôi à?

"Vương huynh, bình tĩnh, đều là chuyện thường, phải tin vào chủ nghĩa duy vật, tin vào khoa học." Vương Khải Toàn ở một bên vỗ vỗ vai Vương Bán Nguyệt, ngay sau đó, Bàn Tử vung tay một cái.

Hắn vậy mà cũng vận dụng nội khí của mình, giúp Trương Thiên bố trận.

Vương Bán Nguyệt đờ đẫn.

Tin vào khoa học, tin vào chủ nghĩa duy vật, cậu ta mẹ nó quay

đầu lại phóng chân khí?

Vương Bán Nguyệt thề chưa từng thấy người nào mặt dày vô sỉ đến thế.

Lúc này ngay cả Hồ Bát Nhất, và Trương Khởi Linh cũng lần lượt ra tay, Trương Thiên chỉ cảm thấy vô số sức mạnh tuôn vào cơ thể.

Hắn bắt đầu dùng năng lực lớn nhất của mình để bố trận.

Mà Hạo Thiên Chân ở một bên nuốt nước bọt.

Hắn cũng đã tu luyện, nên biết một số điều lợi hại và thực lực của tu luyện.

Mà nhìn thực lực mà mấy người Trương Thiên thể hiện ra, từng người một đều là cấp tông sư, đặc biệt là Tiểu Ca kia, hắn đã không cảm nhận được thực lực của người ta nữa rồi.

Một đám tông sư đi đào mộ, chuyện này nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Làm gì mà khoa trương đến thế?" Trong lòng Hạo Thiên Chân có chút kích động, từ trước đến nay chưa từng đánh trận nào giàu có như vậy.

Sau khi có sự giúp đỡ của mấy người Trương Khởi Linh, tốc độ bố trận của Trương Thiên rõ ràng nhanh hơn không ít.

Rất nhanh, một trận pháp đã được bố trí với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chương 398

Chỉ mất nửa tiếng, xung quanh đã bắt đầu biến đổi.

Tà khí vốn dĩ cũng không còn giới hạn trong phạm vi Xích Thạch sơn mạch nữa.

Mà là rộng lớn hơn nhiều.

Những khí tức kia cũng điên cuồng tràn vào.

Sắc trời cũng dần dần âm trầm xuống.

"Sắp mưa rồi sao?" Nhìn những đám mây đen dày đặc bay về hướng Kinh Đông, Hạo Thiên Chân khẽ lẩm bẩm.

"Đây là phá trận rồi." Hồ Bát Nhất ở một bên giải thích.

Trương Thiên thì vươn vai một cái.

"Được rồi, chúng ta mau rút, Phú Sĩ quốc chắc cũng sẽ có cao thủ, bây giờ bị phát hiện thì không tốt đâu." Trương Thiên nói, mọi người càng vội vàng chạy vào xe việt dã.

Đúng là có cảm giác kích thích như làm trộm vậy.

"Lão đại, sợ bọn họ làm gì, dám đến, Bàn gia tôi sẽ cho bọn họ nếm thử cái gọi là, hoa hồng vì sao lại đỏ như vậy." Bàn Tử ở một bên siết chặt nắm đấm nói.

"Chúng ta phải giữ thần bí." Trương Thiên lộ ra một biểu cảm thần bí.

Sau đó đạp ga, xe việt dã rời khỏi khu vực Xích Thạch sơn mạch.

"Giữ thần bí?" Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt nhìn nhau, ánh mắt cả hai đều mơ hồ.

Hay lắm, lúc trước mình ở mộ dưới đáy biển, thì đã đoán mò rất lâu.

Trong lòng đều là uất ức và nghi vấn, không lẽ là Trương Thiên cố ý làm vậy.

Lúc này Hạo Thiên Chân chỉ cảm thấy khó chịu vô cùng.

"Tiểu Trương gia cao tay." Vương Bán Nguyệt giơ ngón cái lên, hắn cũng vô cùng cạn lời.

Rất nhanh, bóng dáng xe việt dã đã biến mất rất xa.

Mà tại thành Kinh Đông của Phú Sĩ quốc.

Kinh Đông thành là thủ đô của Phú Sĩ quốc, nguyên danh là Giang Hộ, sau năm 1868 đổi tên thành Kinh Đông.

"Khụ khụ.." Trong một tòa trạch viện lớn, tiếng ho khan phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có của căn phòng.

"Mau đến đây, đại nhân lại ho ra máu rồi." Đột nhiên một giọng nữ trong trẻo nhưng có chút gấp gáp truyền đến.

"Cái gì?

Tùng Điền đại nhân lại ho ra máu rồi sao?" Theo sau những tiếng nói, mấy người thị nữ vội vàng chạy ra.

Thời đại này, trong các đại gia tộc của Phú Sĩ quốc, vẫn còn duy trì chế độ nô dịch như trước.

"Ai, lão tiên sinh nói rồi, trong cơ thể Tùng Điền đại nhân có một loại độc ngoan cường, căn bản không thể chữa trị." "Thật muốn thay đại nhân gánh vác một chút đau khổ a." Một nhóm phụ nữ ở bên giường Tùng Điền lau mồ hôi trên trán cho hắn, còn nói những lời quan tâm.

Lúc này Tùng Điền toàn thân thối rữa, thậm chí đã mọc giòi.

Cả căn phòng tỏa ra một mùi hôi thối khó chịu.

Tình huống này, rất hiển nhiên có điểm tương tự với lời nguyền của gia tộc Shirley Yang.

“Gia chủ đại nhân.” Đột nhiên một người đàn ông trung niên đi vào.

Khi hắn bước vào, không khí xung quanh lập tức thay đổi.

Từng người không dám nói một lời.

Ngay cả hơi thở cũng trở nên chậm chạp.

“Tùng nhi, cha đã nghe ngóng được hành tung của Âm Dương sư, nhất định có thể chữa khỏi cho con.” “Con là đứa con trai duy nhất của ta, không thể chết được.” Người đàn ông trung niên nói, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ không xa.

Hắn nghe nói ở một bến cảng, có một Âm Dương sư đã chữa khỏi bệnh tật cho rất nhiều người, hắn cảm thấy, bệnh của Tùng Điền nhất định có thể chữa khỏi.

“Đúng rồi, ta bây giờ sẽ đi tìm, con cố gắng chịu đựng một chút, nghe nói Thần Hoàng đại nhân cũng bị bệnh rồi, không biết là chuyện gì, hy vọng mọi người đều không sao.” Hắn nói, càng vội vàng chạy ra ngoài.

Mà cùng lúc đó, phía trên thành Kinh Đông của Phú Sĩ quốc, một mảng mây đen khổng lồ đã bắt đầu tụ tập.

Có cảm giác như quân lâm thành vậy. (Cầu vé tháng T^T) Mây đen bao phủ thành, hàng triệu người dân lần lượt ngẩng đầu nhìn lên trời.

Kẻ thất lạc, người bán thân, thậm chí những vương quyền, phú thương kia, ánh mắt của họ lại kỳ lạ mà thống nhất.

“Mẹ ơi!

Kia là cái gì!" Theo tiếng kêu của một cô bé, vô số người càng trực tiếp giật mình.

"Sắp mưa rồi sao?" "Chắc là mưa to, mọi người mau về nhà đi!" "Xong rồi, sẽ không có cuồng phong chứ." "Mau chạy đi, có bão rồi." Trong một lúc, vô số người chạy về hướng nhà mình.

Trong thành Kinh Đông, vô số người loạn thành một đoàn.

Nơi Thần Hoàng Phú Sĩ quốc ở.

Một người đàn ông trung niên nhìn lên bầu trời.

"Mây gió biến đổi bất thường, e rằng có đại sự sắp xảy ra a!" "Thần Hoàng đại nhân vẫn chưa khỏe sao?" Giọng hắn khàn đặc, ánh mắt vẫn không rời khỏi bầu trời âm u.

"Đã có chuyển biến tốt rồi, Âm Dương sư đại nhân đã hy sinh mạng sống của một người để dẫn những lời nguyền đó sang một đại nhân khác." "Thần Hoàng đại nhân đã được bảo toàn." Một người đàn ông cúi người nói, người đàn ông trung niên gật đầu.

"Hạ lệnh xuống, tuyên bố với bên ngoài, sau này sẽ không có Thần Hoàng, mà chỉ có Thủ tướng." Người đàn ông trung niên nói, người đàn ông cúi người kia càng vội vàng gật đầu.

"Không hay rồi, có người đã động thủ với long mạch của chúng ta." Đột nhiên, một lão già ăn mặc như Âm Dương sư nhanh chóng bước ra.

Phú Sĩ quốc cũng coi như thời đại mạt kỳ rồi, những người như Âm Dương sư cũng coi như hiếm có khó tìm, chết một người là thiếu một người.

"Thiên sư đại nhân, long mạch là gì." Người đàn ông trung niên hỏi.

“Bí thư trưởng, cái gọi là long mạch, chính là khí vận của một quốc gia, mà long mạch bị tổn hại thì quốc gia sẽ bị phá diệt.” “Những đám mây trên trời kia là do tà thần chiếu rọi, tinh tú sụp đổ, e rằng có kẻ ác đang gây họa.” Lão Âm Dương sư nói, sắc mặt Bí thư trưởng lập tức thay đổi.

“Thiên sư, ngài có cách hóa giải không?” Bí thư trưởng hỏi.

“Người có thể phá hoại long mạch, thực lực phi thường, chúng ta phải tìm được long nhãn trước, sau đó mới có cách hóa giải.” “Hơn nữa, trong tầng mây này, toàn bộ đều là oán khí, xem ra, Thần Châu có oán niệm rất nặng với thiên tử.” “Muốn hóa giải, theo ta thấy, trước tiên phải làm dịu oán khí.” Lão Âm Dương sư không hổ là người sống nửa đời, lập tức đã nói trúng điểm mấu chốt.

Bí thư trưởng do dự một chút.

Bề ngoài hắn là Bí thư trưởng, thực chất lại là anh trai của tân Thần Hoàng Phú Sĩ quốc.

“Làm sao để làm dịu oán khí.” “Phế bỏ chế độ Thần Hoàng, giúp đỡ những người lưu lạc không nhà, người được lòng dân thì được thiên hạ.” “Đồng thời, phải để những người nghèo đó cũng có thể sống sót.” Âm Dương sư nói, mà Bí thư trưởng lại do dự.

Dù sao chủ nghĩa đế quốc đã ăn sâu bén rễ, làm sao có thể dễ dàng thay đổi.

Nhưng trước mắt chỉ có hai con đường, một là đi theo con đường cũ của xã hội cũ, hai là bị diệt vong.

“Ta sẽ xem xét, ngài có thể thay đổi dị tượng trời sinh này trước không?” Bí thư trưởng hỏi, Âm Dương sư trước mặt khẽ gật đầu.

“Chúng ta cũng chỉ có thể giúp đỡ đến đây thôi, muốn phong tỏa những thứ này, chúng ta cũng sẽ phải trả một cái giá cực lớn, muốn

giải quyết tận gốc, vẫn là những gì ta đã nói trước đây.” Lão già nói xong, thân ảnh đã rời khỏi chỗ cũ.

Mà Bí thư trưởng thì do dự nửa ngày.

Cuối cùng hắn đã đưa ra một quyết định trọng đại, đó là nghe theo lão thiên sư, học tập chế độ của Hạ quốc, đồng thời mở kho cứu dân.

Mà lúc này, Trương Thiên tự nhiên không biết Phú Sĩ quốc đã có động tĩnh.

“Mây đen cuồn cuộn, sấm sét ầm ầm, điều này đại biểu cho sự phẫn nộ vô tận của Bàn gia ta a.” Bàn Tử ở một bên nói năng lung tung.

“Vương huynh thật văn vẻ, lôi trời này không biết có thể đánh chết bao nhiêu người.” Vương Bán Nguyệt cũng ở một bên phụ họa.

“Lão đại, anh nói cao thủ Phú Sĩ quốc bao giờ sẽ hành động.” Hồ Bát Nhất ở một bên hỏi.

Hắn cũng rất muốn biết, cao thủ Phú Sĩ quốc có lợi hại bằng bọn họ không.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

“Bây giờ chắc đã xuất động rồi, dị tượng thiên địa, liên quan đến sự tồn vong của một quốc gia, bọn họ tự nhiên không thể ngồi yên chờ chết.” “Chắc là đã trên đường rồi, nhưng chúng ta bây giờ phải đến gia tộc Tùng Điền một chuyến đã.” Trương Thiên nói, khóe miệng lộ ra nụ cười.

“Đúng rồi, Khởi Linh, bây giờ cậu muốn đột phá, cần thứ gì không?” Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh, hắn vẫn rất quan tâm Trương Khởi Linh.

Dù sao Trương Khởi Linh cũng có thể nói là trụ cột của đội, nếu y

mà nói nhiều như Bàn Tử, thì Trương Thiên mất tài năng rồi.

"Không biết, tôi cảm thấy tu vi rất khó tiến bộ nữa." Trương Khởi Linh lắc đầu, đối với điều này cũng có chút bất lực.

Từ sau khi đột phá Thiên Cực, Trương Khởi Linh muốn đột phá nữa, thì khó như lên trời.

Trương Thiên nhíu mày, hắn lại nghĩ đến điều gì đó.

"Các cậu còn nhớ, mộ Hoàng Thục Lương lúc trước không?" Trương Thiên hỏi.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều gật đầu.

Còn hai người Hạo Thiên Chân thì vẻ mặt mơ hồ, trong lòng thầm nghĩ mấy gia hỏa này rốt cuộc đã trộm bao nhiêu mộ rồi.

Chương 399

“Lão đại, ý của anh là?” Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi.

“Lúc trước, Hoàng Thục Lương đặt quan tài trên long mạch, không ngừng hấp thụ khí long mạch để tu luyện, mà thực lực của hắn cũng cực kỳ mạnh mẽ.” “Nghĩ như vậy, long mạch khẳng định có thể dùng để tu luyện, cho nên, tôi nghĩ, Khởi Linh chắc có thể lợi dụng long mạch, để tiến hành đột phá.” Trương Thiên nói.

“Nhưng lão đại, chúng ta đi đâu mà kiếm long mạch a, thứ này khó tìm lắm.” Bàn Tử gãi đầu hỏi.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nheo mắt nhìn Bàn Tử.

Thằng cha này đầu óc chuyển thật chậm.

“Ngay trước mắt chúng ta không phải có sao?” Hồ Bát Nhất tát một cái vào vai Bàn Tử.

“Ối trời, lão đại, anh định hủy mộ chưa xong, còn ăn cả đồ cúng nữa sao.” Bàn Tử kinh hô một tiếng, sau đó lại một trận kích động.

“Vậy Bàn gia tôi sẽ tới ‘cày địch’ một trận vậy, chúng tôi không có tài năng gì đặc biệt, nhưng ‘cày địch’ thì là sở trường.” Bàn Tử cười hì hì, mấy người Trương Thiên đều đổ mồ hôi hột.

Thằng cha này đúng là nghĩ ra cái gì là làm cái đó.

Còn Vương Bán Nguyệt ở một bên thì vô cùng hưng phấn, đây chẳng phải là giấc mơ bấy lâu của Bàn gia sao?

“Hấp thụ long mạch…” Trương Khởi Linh lẩm bẩm, trong lòng y cũng không biết, phương pháp này có được không, nhưng trực giác mách bảo y hình như có chút tác dụng.

“Đến lúc đó chúng ta có thể thử xem, Hoàng Thục Lương có thể làm được, chúng ta chắc cũng vậy, hơn nữa, dù sao cũng không phải Hạ quốc chúng ta, tùy tiện làm thôi.” Trương Thiên nói, thái độ ngược lại vô cùng hào phóng.

Long mạch của Hạ quốc rất nhiều, dù sao đã trải qua nhiều vương triều, chân mệnh thiên tử cũng nhiều, long mạch diễn sinh ra cũng nhiều.

Không giống như Phú Sĩ quốc, có thể diễn sinh ra được vài ba cái đã rất tốt rồi.

Sau khi quyết định xong mọi chuyện, mấy người Trương Thiên cũng không nói gì nhiều, trừ Hạo Thiên Chân lâu lâu lại hỏi một vài vấn đề ra.

Rất nhanh, màn hình tối đen.

Khi màn hình xuất hiện trở lại, xe của Trương Thiên đã ra khỏi đường núi, và đến một con đường bê tông rộng lớn.

Hai bên đường bê tông, vô số cao ốc, vô số xe cộ không ngừng qua lại.

Cảnh tượng nơi này cực kỳ giống Hạ quốc mười mấy năm sau.

Có thể nói, công nghệ của Phú Sĩ quốc, dưới sự giúp đỡ của phương Tây, đã dẫn trước Hạ quốc mấy chục năm.

Mà xe của Trương Thiên rất nhanh đã bị một số binh sĩ Phú Sĩ quốc phát hiện.

Dù sao không có thẻ căn cước, cũng không có biển số xe, không bị chặn mới là lạ.

Mà những điều này Trương Thiên tự nhiên cũng đã nghĩ đến, hắn cố ý để đối phương chặn lại.

Dù sao chúng ta là Âm Dương sư đại nhân tôn quý, còn sợ bọn họ khám xét sao?

“Konnichiwa, xin xuất trình thẻ căn cước và giấy phép lái xe của ngài, cảm ơn.” Một binh sĩ hành lễ với Trương Thiên, sau đó trực tiếp nói.

Khi đối mặt với người không quen biết, hoặc người lạ, bọn họ biểu hiện vẫn tương đối bình thường.

“Xin lỗi, chúng tôi là Âm Dương sư vừa từ trên núi xuống, đi tìm Tùng Điền đại nhân.” Trương Thiên nói, sắc mặt binh sĩ trước mặt đã thay đổi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Vốn dĩ còn cười ha ha, trong nháy mắt đã trở nên âm trầm.

“Âm Dương sư?

Baka, Phú Sĩ quốc chúng ta làm sao có thể có loại thứ đó.” “Sắp mưa rồi, các ngươi, ngoan ngoãn đi theo ta, nếu không ta sẽ phải áp dụng biện pháp cưỡng chế.” Trong một khoảnh khắc, tính khí của hắn trở nên cực kỳ nóng nảy.

Những người trong xe đều sững sờ một chút, hay lắm, tên này có hai mặt à?

“Lão đại, để Bàn gia ra tay.” Bàn Tử nói, trực tiếp thò đầu ra khỏi xe việt dã.

“Ngươi, mẹ nó kéo kéo, ta, quân ta làm việc.” Bàn Tử nói, còn lộ ra vẻ hung ác.

Lúc này, bất kể là Trương Thiên, hay binh sĩ Phú Sĩ quốc trước mặt đều hỗn loạn.

Không khí dường như đột nhiên trầm mặc.

“Baka!” Mặc dù không nghe hiểu ý nghĩa gì, nhưng binh sĩ này vẫn

mắng Trương Thiên và mấy người kia một tiếng giận dữ.

Sau đó đã chĩa súng vào xe việt dã.

"Ối trời, Vương huynh, cậu luôn hung hãn như vậy sao?" Vương Bán Nguyệt nhìn họng súng chĩa vào mình, không khỏi kinh hô.

Giọng nói còn run rẩy.

"Muốn làm một thằng đàn ông mạnh mẽ, phải mạnh mẽ, thứ này sợ gì chứ, lại đây, ngươi bắn một phát thử xem." Bàn Tử vẻ mặt khinh thường.

Mà binh sĩ trước mặt thì chĩa súng vào Bàn Tử.

"Bùm bùm." Dường như để đáp lại Bàn Tử, súng trường tấn công vậy mà cướp cò, ngay cả binh sĩ trước mặt cũng vẻ mặt mơ hồ.

Trương Thiên thì vẻ mặt bình tĩnh.

Ngay sau đó, viên đạn bay về phía Bàn Tử, nhưng còn chưa kịp bắn vào da thịt, đã bị khí tức của Bàn Tử chặn lại.

Trong một khoảnh khắc, trừ Trương Thiên, Trương Khởi Linh ra, tất cả mọi người đều ngớ người.

"Bàn, Bàn Tử, cậu mẹ nó trâu bò thật, đạn cũng có thể chặn?" Hồ Bát Nhất kinh hô một tiếng.

Nhìn về phía thân thể Bàn Tử, thực sự ngoại trừ một chút đỏ ửng ra, không có gì cả.

Lúc này hai người Hạo Thiên Chân cũng ngớ người, tình huống này đúng là chưa từng thấy bao giờ.

"Đây thật sự là người sao?" Giọng Vương Bán Nguyệt mang theo sự ngây dại.

Điều này thực sự đã phá vỡ nhận thức của họ.

“Tùy tiện nổ súng, chưa làm rõ nguyên nhân đã nổ súng, ta thấy ngươi là không muốn cái đầu của mình nữa rồi!” Đột nhiên Trương Thiên hừ lạnh một tiếng.

Khí trường mở ra, binh sĩ Phú Sĩ quốc kia càng sợ hãi lùi lại một bước.

Không có mệnh lệnh không được nổ súng, đây là tố chất cơ bản nhất của binh sĩ, nhưng trước mắt, hắn không những nổ súng, mà đối phương còn không hề hấn gì.

Hắn sợ rồi.

Đồng thời, hắn cũng nhớ lại lời Trương Thiên nói trước đó, Âm Dương sư.

Nếu bọn họ không phải Âm Dương sư, thì làm sao có thể chặn được đạn.

Hơn nữa còn không hề hấn gì.

Nghĩ đến đây, sắc mặt binh sĩ này lập tức thay đổi.

Loại người thần bí này, hắn không thể chọc vào, hơn nữa, người trước mặt hình như muốn đến gia tộc Tùng Điền, mình sao không thuận nước đẩy thuyền chứ.

Nghĩ đến đây, hắn ổn định lại thân thể, ánh mắt mang theo vẻ áy náy, hơn nữa còn vô cùng cung kính nói.

“Cái đó, vị Thiên sư đại nhân này, thực sự xin lỗi, súng của tôi tôi cũng không biết vì sao lại cướp cò.” “Thực sự xin lỗi, nếu có làm phiền, tôi vạn lần chết không từ.” Nói xong, hắn thậm chí còn đặt súng xuống, quỳ rạp xuống đất.

Thực hiện lễ nghi lớn nhất.

“Đưa chúng tôi đến gia tộc Tùng Điền, tôi nghe nói gia tộc Tùng

Điền có người bị bệnh, vì vậy mới xuất sơn." Trương Thiên bình thản nói, binh sĩ kia càng vội vàng bò dậy từ dưới đất.

Gia tộc Tùng Điền, và gia tộc Tỉnh Thượng, đó chính là mấy gia tộc nổi tiếng nhất của Phú Sĩ quốc.

Hắn làm sao có thể không biết, nếu thật sự vì chuyện này mà trèo lên được gia tộc Tùng Điền, đây tuyệt đối là một cơ duyên!

"Vâng thưa đại nhân, tôi sẽ đưa ngài đi ngay." Nói xong, binh sĩ càng vội vàng chặn một chiếc xe, đưa Trương Thiên đi về hướng gia tộc Tùng Điền.

Còn về việc xác minh Trương Thiên có phải Âm Dương sư thật hay không, hắn đã vứt ra sau đầu từ lâu.

Bây giờ không phải là lúc quan tâm thật giả, mà là bảo vệ mạng sống!

Dù sao nếu là Âm Dương sư thật, người ta giết mình, cũng sẽ không có chuyện gì, hắn chỉ là một binh sĩ, không dám đánh cược.

Có người dẫn đường, Trương Thiên ngược lại thuận lợi hơn rất nhiều.

Bàn Tử thì sờ sờ vào thân thể mình.

"Ối trời, không sao, Bàn gia vậy mà thật sự đao thương bất nhập." Ngay cả chính Bàn Tử cũng ngớ người.

Hắn vốn dĩ cho rằng thân thể mình luyện đến tầng thứ ba sẽ đao thương bất nhập, nhưng không ngờ đạn cũng không sao.

"Những con Hoàng Sa Xà chúng ta gặp trong sa mạc, con nào con nấy cũng có uy lực lớn hơn đạn, con nào cũng không sao, cậu nghĩ đạn bình thường có thể đến gần sao?" Trương Thiên chậm rãi nói, Bàn Tử cũng vẻ mặt hiểu ra.

“Lần sau Bàn gia thử súng bắn tỉa chống tăng xem sao.” Bàn Tử giơ ngón cái lên.

Trong đầu Trương Thiên hiện ra một cảnh tượng.

Bàn Tử giơ ngón cái lên, vô số súng bắn tỉa chống tăng điên cuồng bắn vào hắn, Bàn Tử trong miệng phát ra âm thanh.

“Muốn làm một thằng đàn ông mạnh mẽ, phải mạnh mẽ…” Trương Thiên vội vàng lắc đầu, thứ này không nên nghĩ tới.

Lúc này ở hiện trường. 【Ối trời, có thể đỡ đạn rồi sao?

Chương 400

】【Nói nhảm, những đòn tấn công trong mộ trước đây, cái nào mà không có uy lực lớn hơn đạn? 】【Thân thể của Bàn Tử bây giờ, e rằng có thể chịu đựng lựu đạn. 】【Nếu lúc đó chúng ta kháng chiến, có loại cao thủ này, chẳng phải sẽ như cá gặp nước sao? 】【Kiến thức lạnh, chuyện kháng chiến, đạo sĩ Hạ quốc dốc toàn lực xuất động, bỏ phất trần cầm vũ khí, xung phong hãm trận vì quốc gia, đạo trưởng Lý Viên Thông dẫn dắt hàng ngàn đạo sĩ tham gia kháng chiến, mà những người này, cũng chỉ là những người đã được biết đến mà thôi. 】【Đúng, tôi nghe nói còn có rất nhiều cao thủ ẩn thế trong dân gian cũng tham gia, nhưng đáng tiếc, rất nhiều người cũng đã chết trong chiến tranh. 】【Ai, tôi nhớ, đạo trưởng Lý Viên Thông còn được Chu tướng quân tiếp đãi. 】 Hiện trường vô số người bàn tán xôn xao.

Đạo giáo vốn là quốc giáo của Hạ quốc, khi nghe nói chuyện của Đạo giáo, vô số người càng kích động hơn.

Ngay cả Trần Hề trong lòng cũng có chút nóng bỏng.

"Không ngờ, đạo sĩ vì kháng chiến cũng đã cống hiến nhiều như vậy." Cô thầm nghĩ, Trần Hề quyết định, sau khi chuyện này kết thúc, nhất định phải đi xem các đạo quán gần đó.

"Nhưng mà, thật sự có người có thể chặn được đạn sao?

Đây là nguyên lý gì." "Loài người thật sự có thể siêu thoát tự nhiên sao?

Đây lại là nguyên lý gì." Trần Hề thầm nghĩ, cô tạm thời không thể dùng khoa học để giải thích.

Dù sao khoa học cũng không phải vạn năng, nhưng khoa học lại

không ngừng tiến bộ, những điều này hiện tại khoa học không thể giải thích, nhưng Trần Hề tin rằng, khoa học sau này nhất định có thể giải thích.

Trần Hề lắc đầu, cô tiếp tục đặt ánh mắt vào màn hình.

Lúc này, trong màn hình, có binh sĩ dẫn đường, Trương Thiên và những người khác thuận lợi đến một khu vực ngoại ô của Kinh Đông.

Và ở đây, tọa lạc một tòa gia phủ khổng lồ.

Tuy nhiên lúc này phía trên gia phủ bao phủ một tầng mây đen.

Bầu trời âm u vô cùng, long tích bị phá, Phú Sĩ quốc bao phủ bởi mây đen, mà phía trên nhà Tùng Điền lại bao phủ một tầng mây đen nhỏ.

"Ha ha, khí tức ấm áp ghê." Bàn Tử cười ha hả, mọi người càng từ trong xe việt dã bước ra.

Trương Thiên cũng đã thay trang phục Âm Dương sư.

Đại lừa đảo Âm Dương đã lên sóng, cứ xem Trương Thiên lừa người thế nào thôi.

"Không biết để Đại Kim Nha biết, quần áo của hắn đã phát huy tác dụng lớn, sẽ có biểu cảm gì." Hồ Bát Nhất cười nói, mà lúc này, binh sĩ bên ngoài gia tộc Tùng Điền cũng đã phát hiện bóng dáng của Trương Thiên và những người khác, từng người một đi về phía này.

"Đại Kim Nha sẽ cảm thấy tự hào vì chúng ta." "Đến rồi." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía trước, không quay đầu lại.

Trương Thiên mặc trang phục Âm Dương sư, rất thu hút sự chú ý, nên Tùng Điền Xuyên Dã có thể nhìn thấy cũng là bình thường.

Tùng Điền Xuyên Dã, tộc trưởng gia tộc Tùng Điền.

Mà Tùng Điền chỉ là con trai của hắn mà thôi.

“Gia chủ đại nhân, bên kia hình như có một Âm Dương sư, chắc là kẻ lừa đảo.” Người gia phó nam bên cạnh Tùng Điền Xuyên Dã cung kính nói, ánh mắt không có ý tốt nhìn về phía Trương Thiên.

Đánh giá Trương Thiên rất lâu.

“Mấy ngày nay, bọn lừa đảo giang hồ quả thật nhiều lên, đuổi đi đi.” Xuyên Dã nói, vẫy tay không muốn nói nhiều với gia phó.

Từ khi Tùng Điền mắc bệnh không dậy nổi, không biết ai đã để lộ tin tức, vô số kẻ lừa đảo giang hồ đã đến gia tộc Tùng Điền để lừa gạt.

Xuyên Dã bản năng cho rằng Trương Thiên cũng là kẻ lừa đảo.

“Xin chào, tôi nghe nói lệnh lang bị thương, nên đặc biệt đến đây.” Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Xuyên Dã trước mặt.

Xuyên Dã một thân trang phục cổ điển của Phú Sĩ quốc, để râu quai nón, trông rất ra dáng tinh thần võ sĩ đạo.

Điều này cũng không bất ngờ, dù sao gia tộc Tùng Điền chính là phụng thờ tinh thần võ sĩ đạo.

“Đi đi, đồ lừa đảo giang hồ đáng chết.” Gia phó thấy vậy, vẻ mặt ghét bỏ nói.

“Lão đại, thứ này nóng tính thật, Bàn gia đi hạ hỏa cho hắn.” Bàn Tử vừa thấy tên Phú Sĩ nhỏ bé dám mắng bọn họ, trực tiếp không nhịn được nữa.

Nếu là người khác thì còn được, nhưng tên Phú Sĩ nhỏ bé này, có thể nhịn sao?

Chưa kịp để Trương Thiên nói, Bàn Tử đã tung một quyền xuống.

“Rầm.” Ngay sau đó, gia phó trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, mấy cái xương sườn bị gãy.

Xuyên Dã vốn dĩ còn vẻ mặt bình tĩnh lúc này sắc mặt đại biến.

Bản thân hắn là người theo võ sĩ đạo, đối với sức mạnh càng có thể nhìn ra ngay.

Bây giờ Bàn Tử một quyền đánh bay mấy chục mét, đổi lại là hắn, hắn cũng không có tự tin đó.

Mấy người trước mặt này, có bản lĩnh thật sự!

Một ý nghĩ lóe lên trong lòng, hắn thậm chí không thèm để ý đến gia phó bị đánh bay, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Một lễ nghi.

"Xin chào, tôi tên là Tùng Điền Xuyên Dã, tộc trưởng gia tộc Tùng Điền, dám hỏi các hạ là ai?" Hắn nói, thái độ càng chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Về mặt nhìn người mà xét lợi ích, Phú Sĩ quốc rất có tiếng nói.

"Trương Thiên, Âm Dương sư, trước đây trên thuyền cũng đã cứu một số người, chắc ngài cũng đã nghe nói." Trương Thiên bình thản nói.

Với thế lực của Tùng Điền như vậy, cộng thêm chuyện con trai mình gặp nạn, chắc chắn hắn đã tìm hiểu rất nhiều về phương diện này.

Khi Xuyên Dã nghe nói là trên thuyền, cả người hắn giật mình.

Lần này hắn đi tìm người, không ngờ người ta lại trực tiếp đến tìm mình.

Sau khi kích động trong lòng, Xuyên Dã cũng bình tĩnh lại.

Dù sao có thể làm gia chủ một nhà, tâm tính cũng phải có.

Từ việc gia đinh bị đánh bay, hắn không hề động lòng chút nào,

điểm này không phải nhiều người có thể sánh bằng.

"Thì ra là Trương Thiên sư, đã lâu ngưỡng mộ đại danh, không bằng, vào hàn xá một chuyến?" Xuyên Dã nói, tay càng làm một động tác mời.

"Vậy thì không khách khí nữa." Trương Thiên nói, mọi người đi về phía nhà Tùng Điền.

Toàn bộ gia tộc Tùng Điền chiếm diện tích e rằng cũng phải lớn bằng năm sáu sân bóng đá.

Mà trạch viện lại là kiến trúc cổ điển của Phú Sĩ quốc, phỏng theo kiến trúc đời Đường.

Trông cũng khá đẹp, nếu không phải trong thời chiến tranh nhiều văn vật của Hạ quốc bị phá hoại, thì kiến trúc như thế này ở Hạ quốc chỉ có nhiều chứ không ít.

"Lão đại, sao tôi lại có cảm giác như về Hạ quốc chúng ta vậy." Bàn Tử bĩu môi nói.

Hồ Bát Nhất thì ở một bên đáp lại một câu.

"Bản thân Phú Sĩ quốc vốn chỉ là một địa phương nhỏ tách ra từ Hạ quốc mà thôi, bọn họ cũng không có hệ thống thần thoại của riêng mình." "Đa số đều là sao chép của chúng ta." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử càng nửa hiểu nửa không gật đầu.

Hạo Thiên Chân nhìn cảnh tượng xung quanh, phía sau sự phồn hoa lại là sự xâm lược mà có.

"Nãi nãi nó chứ, cái nơi quỷ quái này, còn tốt hơn chỗ Bàn gia tôi ở nữa." Vương Bán Nguyệt lầm bầm một câu, trong lòng càng có chút bất mãn.

Trạch viện rất lớn, chia thành ba tầng trong và ngoài, và mỗi tầng

này lại chia thành ba tầng nữa.

Lần lượt là gia đinh, đích hệ, chính chủ.

Trong đó gia đinh là tệ nhất, còn đích hệ cũng chỉ tốt hơn một chút, chính chủ chính là những người thuộc gia tộc Tùng Điền ban đầu.

Có thể thấy, chế độ ở đây vẫn tương đối nghiêm ngặt.

"Nghe giọng điệu, Trương Thiên sư không phải là người ở đây sao?" Xuyên Dã trên mặt nở nụ cười.

Nhưng trong lòng lại không biết đang nghĩ gì.

Rất hiển nhiên, tên này chính là một con hổ mỉm cười.

"Chúng tôi là Hoa kiều Mỹ quốc, hồi nhỏ tôi bị lưu đày đến một thâm sơn ở Phú Sĩ quốc, vì tính chất ẩn mật, nên tôi không thể nói cho ngài tên." Trương Thiên nói, Xuyên Dã nhìn nhìn những người xung quanh, nếu Trương Thiên nói thật, vậy những người này lại phải giải thích thế nào.

"Họ là bạn tôi quen trên đường, mục đích của chúng tôi đến đây lần này là hóa duyên." Trương Thiên trực tiếp nói thẳng.

Xuyên Dã thì vẻ mặt nghi hoặc, cái hóa duyên này lại là cái quỷ gì.

"Trương tiên sinh, cái hóa duyên này là?" Xuyên Dã hỏi.

"Chính là cái này." Trương Thiên làm động tác quốc tế chỉ tiền, lập tức Xuyên Dã hiểu ra.

Nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

Mọi chuyện liên quan đến tiền, thì đều không thành vấn đề, hắn vừa nãy còn lo lắng, nếu Trương Thiên thật sự chữa khỏi, mình phải báo đáp thế nào.

Bây giờ nhắc đến tiền, vậy thì không sao nữa rồi.

Chương 401

"Thì ra là vậy, vậy gia tộc Tùng Điền chúng tôi nhất định nguyện ý tận sức vì Trương Thiên sư." "Đương nhiên, tiền đề là, ngài có thể chữa khỏi bệnh cho con trai tôi." Xuyên Dã nói, Trương Thiên xua xua tay, vẻ mặt bình tĩnh.

"Được thôi, nhưng mà, còn phải phiền ngài lấy cho chúng tôi một tấm bản đồ sơn mạch Phú Sĩ quốc." "Tôi muốn dẫn động linh khí, từ đó chữa trị bệnh tật cho lệnh lang." Trương Thiên mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất phía sau giơ ngón cái lên.

Có bản đồ hướng đi của sông núi, vậy thì có thể biết ngay chỗ nào của Phú Sĩ quốc có mộ.

"Trương Thiên sư, dẫn long nhập thể, điều này thật sự có thể sao?" Xuyên Dã ngớ người.

Từ ngữ cao siêu như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói, nhưng nhìn dáng vẻ của Trương Thiên lại không giống như kẻ lừa đảo.

Hắn hỏi, cũng là muốn Trương Thiên chứng minh bản thân một chút.

Trương Thiên nhẹ nhàng vung tay, một hình nhân giấy xuất hiện.

Chỉ thấy Trương Thiên đại thủ vung lên, người thị vệ đang đi ở một bên lập tức bốc cháy.

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Trương Thiên lại vung tay một cái, ngọn lửa trên người thị vệ biến mất, nhưng cánh tay của thị vệ lại thiếu mất một cái.

Xuyên Dã nuốt nước bọt, những nghi ngờ trong lòng lập tức tan

biến.

Đây tuyệt đối là một thiên nhân!

"Trương Thiên sư thần thông quảng đại, là tôi nông cạn rồi, tôi sẽ đi tìm bản đồ cho ngài ngay." Hắn nói, càng cúi người xuống, hận không thể dán vào mặt đất.

"Trinh Tử, cô đưa mấy vị khách này vào khách phòng, chăm sóc thật tốt." Xuyên Dã gọi một cô gái, sau đó chính mình thì vội vàng đi lấy bản đồ cho Trương Thiên.

Trương Thiên nghe thấy cái tên này cả người ngớ ra, Trinh Tử, cái tên này cũng thật là táo bạo.

"Ối, cô nàng này xinh phết." Vương Bán Nguyệt nhìn Trinh Tử không xa, nhấp nháy môi.

"Vương huynh, thích thì cậu cứ mạnh dạn lên." Trương Thiên nheo mắt.

Hai Bàn Tử mỗi người một người, ừm, cũng có một phong vị riêng.

"Tôi không có hứng thú với mấy tên Phú Sĩ nhỏ, tôi là gay chính hiệu." Vương Bán Nguyệt rất tự tin nói.

Hạo Thiên Chân khinh bỉ liếc nhìn tên này, trong miệng không có một câu nào nghe lọt tai.

Theo Trinh Tử, mấy người Trương Thiên rất nhanh đã vào khách phòng, mà bản đồ của Xuyên Dã cũng đúng hẹn mà đến.

Bản đồ được làm bằng nhựa, một tấm bản đồ lớn.

Trên đó có thể nhìn thấy rõ ràng hướng đi của sông núi.

Nhìn thấy bản đồ, Trương Thiên nhíu mày, vẻ mặt bình tĩnh.

Xuyên Dã nhanh chóng bước vào, vung tay, Trinh Tử liền cung kính rời khỏi khách phòng.

“Trương Thiên sư, đây là bản đồ ngài muốn, dám hỏi, ngài khi nào có thể bắt đầu cứu chữa.” Xuyên Dã nhỏ giọng nói, trong giọng nói mang theo chút cầu xin.

“Đừng hoảng, tôi từ khí tức xung quanh cảm nhận được, lệnh lang an nhiên vô sự, Xuyên Dã gia chủ không mời chúng tôi ly trà sao?” Trương Thiên nói, Xuyên Dã cũng vẻ mặt bừng tỉnh.

“Mau, dâng trà cho Trương Thiên sư.” Hắn vung tay, thị nhân càng vội vàng bắt đầu dâng trà cho Trương Thiên.

Trương Thiên thì không hoảng không vội lấy bản đồ qua.

Bản đồ chỉ là bản đồ lòng chảo bình thường, thế lực của gia tộc Tùng Điền hùng mạnh có bản đồ này cũng là bình thường.

“Lão đại, nhìn trên bản đồ, vị trí long tích trước đây của chúng ta ở đây, Xích Thạch sơn mạch quả thực bao quanh thủ thành Kinh Đông.” “Mà long mạch Phú Sĩ quốc là đi từ trên xuống dưới, phần đuôi long mạch hẳn là phần cuối của Phú Sĩ quốc.” Hồ Bát Nhất nhìn bản đồ, ngón tay chỉ vào phần dưới cùng của bản đồ.

Nếu bản đồ là trên bắc dưới nam, thì Hồ Bát Nhất chỉ chính là cực nam.

Trương Thiên ánh mắt chăm chú nhìn bản đồ.

“Từ xưa đến nay, thiên tử hoàng triều chỉ xây dựng ở vị trí long tâm, hoặc long đầu, nhưng, long mạch đầu cuối tương liên, thực chất xây dựng ở đâu cũng như nhau, chỉ là địa thế xung quanh có một số nguyên nhân.” “Lão Hồ, Liên Châu đảo mà anh nói trước đây, hẳn là ở đây đúng không.” Trương Thiên chỉ vào một vùng biển Xung Thằng.

Xung Thằng là chuỗi đảo nhỏ nhất ở cực nam của Phú Sĩ quốc, từ

tây sang đông, vừa vặn nối thành một đường thẳng.

Đây chẳng phải là bản đồ tinh tú tự nhiên sao?

Thanh Long phương Đông và Chu Tước hô ứng, nơi đây, là một địa điểm tinh tú khác nằm ngoài long mạch Phú Sĩ quốc.

Nếu không có gì bất ngờ, nơi đây tuyệt đối là một nơi chôn cất mộ huyệt tốt nhất.

"Lão đại, anh xem, phía sau, khu vực Kinh Đông, là ở cực bắc, mà Xung Thằng lại ở cực nam, nam bắc hô ứng, lại thêm đông tây hô ứng của Xung Thằng, điều này trong Mạc Kim chính là đại mộ tuyệt thế!" "Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ, về cơ bản đều đã đủ cả, hơn nữa, đồ án hội họa hai mươi bốn tinh tú cũng có, vị trí Kim Long tinh chỉ chính là ở đây!" Đột nhiên, Hồ Bát Nhất chỉ vào một hòn đảo nhỏ ở Xung Thằng.

Hòn đảo nhỏ này chính là hòn đảo nằm ở giữa nhất.

"Đây là nơi của linh khí sao?" Lúc này, Xuyên Dã nhìn Hồ Bát Nhất chỉ vào một hòn đảo nhỏ, tò mò hỏi.

Trương Thiên mắt chuyển, cười nói.

"Không sai, đây chính là nơi của linh khí, không biết, nơi đây có câu chuyện gì không?" Trương Thiên hỏi.

Xuyên Dã nghe vậy suy nghĩ một chút.

"Nhật Chiếu Đại Thần đã xuất hiện ở đây, hơn nữa tương truyền, mấy trăm mấy ngàn năm trước, Hứa Phúc thần cũng từng thường xuyên lui tới nơi này." "Những câu chuyện khác thì tôi không biết." Xuyên Dã nói, một lần nữa chứng minh rằng, Hồ Bát Nhất lúc đầu tính toán không hề sai.

Ở đây tuyệt đối là một nơi chôn cất mộ huyệt của Hứa Phúc, cho

dù không phải ông ấy, cũng sẽ là một đại mộ.

"Đúng rồi, tôi nghe nói, Thiên tử tiền nhiệm đã chết rồi?" Trương Thiên đột nhiên hỏi, tưởng chừng tùy ý, kỳ thực có dụng ý riêng.

Xuyên Dã cũng không nghĩ nhiều, dù sao cái chết của Thiên tử là chuyện ai cũng biết.

"Ừm, không lâu trước đây, nghe nói được mai táng ở khu vực Tĩnh Quốc, nhưng đây cũng chỉ là nói với bên ngoài mà thôi." Xuyên Dã xua xua tay nói.

Trương Thiên bình tĩnh gật đầu, còn Bàn Tử bên cạnh tim như muốn nhảy ra ngoài, lẽ nào sắp biết được phương vị rồi sao?

"Thì ra là vậy, tôi vừa nãy xem thiên tượng, hình như ông trời có chút bất mãn với vị Thiên tử này, mây đen áp thành, e rằng loạn thế sắp đến rồi." Trương Thiên nói, sắc mặt Xuyên Dã cũng trở nên có chút nghiêm trọng.

Hắn khẽ gật đầu.

"Bây giờ dân không sống nổi, chết đói, chết cóng quá nhiều, biến đổi cũng chỉ là vấn đề thời gian, hoàng thất của họ còn muốn đi con đường cũ, căn bản là không thể." Xuyên Dã hình như cũng có hiểu biết về những điều này, vẻ mặt khinh thường.

Trương Thiên thở dài một tiếng.

"Ai, đáng tiếc thật, chỉ là không biết Thiên tử tiền nhiệm trong mộ sẽ nghĩ thế nào." Nói đến đây, Xuyên Dã lắc đầu.

"Ông ấy e rằng không thể nhìn thấy sự thay đổi của kinh thành, khoảng cách quá xa, một người ở trên một người ở dưới, chắc là cố ý làm vậy." Xuyên Dã xua xua tay, cũng không nói thêm gì nữa.

Hồ Bát Nhất sau khi có được manh mối này, trực tiếp nhìn về phía

bản đồ sơn mạch Phú Sĩ quốc.

Trong nháy mắt, hắn đã nhìn thấy một vị trí.

“Phân kim định huyệt nhìn núi vây quanh, nơi đây không những có hình hài của rồng cuộn, hơn nữa còn cách hoàng thành Phú Sĩ quốc sắp suy tàn khá xa, thậm chí còn nằm ở nơi long mạch tọa lạc.” “Tính toán thật hay.” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, vỗ tay nhìn về phía Trương Thiên.

Hai người trao đổi ánh mắt một chút, Trương Thiên vỗ tay đứng dậy.

“Thôi được rồi, thiên biến dị tượng, cũng không liên quan gì đến tôi, vậy thế này đi, Xuyên Dã huynh, chúng ta nói chuyện hợp tác trước đã.” Trương Thiên nói, lại trở nên nghiêm túc.

“Hợp tác?

Trương Thiên sư ngài nói đi.” Xuyên Dã ngớ người, chẳng phải chỉ cần tiền sao?

Sao bây giờ lại bắt đầu hợp tác.

Người này sao lại nghĩ gì làm nấy, lúc thì linh khí, lúc thì hợp tác, làm Xuyên Dã không biết đâu mà lần.

“Chúng tôi muốn xây dựng tập đoàn ở Phú Sĩ quốc, tham gia một số hợp tác thương mại, hơn nữa cũng muốn mua một số đất đai.” “Thế này, chỉ cần ngài hợp tác với chúng tôi, đồng thời giúp chúng tôi có được một số đất đai ở Phú Sĩ quốc, xây dựng nhà cửa, tôi có thể giúp lệnh lang hồi phục.” Trương Thiên nói, Xuyên Dã khẽ nhíu mày.

Đất đai nói thật thì dễ kiếm.

Mặc dù Phú Sĩ quốc đất đai nhỏ, nhưng bây giờ người cũng ít a.

Sau chiến tranh, những người sống sót cũng chỉ có vài chục triệu

mà thôi, đất đai không phải là không có đầy rẫy.

Nhưng Trương Thiên muốn đất đai làm gì, hắn không hiểu.

“Trương Thiên sư ngài cũng có tập đoàn sao?” Xuyên Dã hỏi.

“Ha ha, chúng tôi là chuyên nghiệp đấy.” Trương Thiên ha ha cười một tiếng, sau đó nói.

“Tập đoàn của chúng tôi tên là, Cửu Môn Tư Nguyên Sáng Tạo Tập Đoàn, tôi cần ba mươi cây số đất ở Kinh Đông.” Trương Thiên nói, đột nhiên nghiêm túc.

“Ba mươi cây số, điên rồi sao, không thể nào.” Xuyên Dã lập tức đứng dậy.

Ba mươi cây số, về cơ bản là mua cả kinh thành rồi, điều này làm sao có thể.

Hơn nữa đây là thủ đô, cho dù có hào phóng đến mấy cũng không thể có quyền sử dụng ba mươi cây số đất.

“Ba mươi cây số tôi muốn, là tổng số đất ở các khu vực khác nhau của Kinh Đông.” “Hơn nữa, cũng có thể tìm một số đất ở các thành phố chính khác.” “Tôi nghĩ, Xuyên Dã sang, ngài không muốn nhìn con trai mình chết đâu đúng không?” Trương Thiên đột nhiên vẻ mặt âm trầm, Xuyên Dã đờ đẫn.

Đây là lần đầu tiên hắn bị đe dọa, nhưng hắn lại không có sức phản kháng.

“Đất đai quá nhiều, hơn nữa chuyển nhượng đất đai quy mô lớn, sẽ bị phát hiện.” Xuyên Dã nhỏ giọng nói.

“Chia thành từng đợt, chuyển nhượng trong ba mươi năm, chúng tôi không lo lắng về vấn đề thời gian.” “Nếu có thể, chúng ta bây giờ có thể hợp tác.” Trương Thiên nói, Xuyên Dã cắn răng.

Chương 402

Nếu điều này để cấp trên biết thì có thể mất đầu.

Nếu không phải hắn chỉ có một đứa con trai là Tùng Điền, hơn nữa hắn lại không thể sinh con nữa, Xuyên Dã tuyệt đối sẽ không đồng ý.

"Tôi tạm thời đồng ý." Xuyên Dã không dám nói trực tiếp đồng ý.

"Tôi đã đặt một thứ gì đó lên người ngài, nếu không hoàn thành thì thứ này sẽ phát tác." Trương Thiên trực tiếp nói.

Xuyên Dã: ?????

Hay lắm, có thể khống chế còn mẹ nó nói với tôi nhiều thế này, trực tiếp dùng cường ngạnh đi chứ.

"Trương Thiên sư, ngài…" "Yên tâm đi, tôi sẽ giữ lời hứa." "Lão Hồ, Bàn Tử, đi cứu người." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đi theo sát phía sau.

"Lão Hồ anh nói xem, Tùng Điền nhìn thấy anh có vui đến mức ngất xỉu không." Bàn Tử cười hì hì.

Hồ Bát Nhất lúc này mới nhớ ra, hình như mình chính là người đã bán đồ lừa Tùng Điền lúc trước, hay lắm, không những lừa người ta.

Hơn nữa còn suýt nữa hại chết, suýt nữa hại chết thì thôi đi, còn bắt cóc cha người ta nữa.

Hồ Bát Nhất chợt có chút ngượng ngùng.

"Bàn Tử đừng nói bậy." Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn Bàn Tử, sau đó đi theo Trương Thiên cùng đứng dậy.

Còn hai người Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt nhìn nhau,

cũng đồng thời đi theo.

“Trương Thiên sư ngài đi theo tôi.” Xuyên Dã thấy Trương Thiên cuối cùng cũng bằng lòng chữa bệnh, trong lòng cũng vui mừng khôn xiết.

Dù sao Trương Thiên khống chế là chính mình, chứ không phải con trai hắn, cùng lắm thì sau khi mình chết, gia tộc Tùng Điền sẽ trực tiếp chuyển giao cho con trai mình.

Như vậy chẳng phải cũng có thể thoát khỏi sự khống chế của Trương Thiên sao.

Nhưng mà, Xuyên Dã có muốn chết không?

Câu trả lời khẳng định là phủ định.

Cho nên, Trương Thiên ít nhất có thể khống chế mấy chục năm.

Theo Xuyên Dã, Trương Thiên và những người khác rất nhanh đã đến trước một tiểu trạch viện.

Mây đen phía trên gia tộc Tùng Điền cũng từ trạch viện này tuôn ra.

“Tà khí lớn thật.” Bàn Tử bịt miệng, dùng tay phe phẩy trước người.

“Giống như trước đây.” Trương Khởi Linh cũng nói, ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Y không biết Hồ Bát Nhất rốt cuộc đã làm gì, vậy mà khiến tên gia hỏa ở tận bên kia đại dương lại biến thành ra nông nỗi này.

Mà Hồ Bát Nhất nhìn thấy điều này, trong lòng lại đang tìm lời nói dối.

Đã lừa rồi, Hồ Bát Nhất định lừa đến cùng.

“Vẫn xin Trương Thiên sư ra tay.” Xuyên Dã cung kính hành lễ.

Trương Thiên khẽ gật đầu, sau đó trực tiếp đi về phía căn nhà nhỏ.

Cánh cửa căn nhà nhỏ không gió tự mở.

Cấu trúc căn nhà chia làm hai tầng, tầng trên mới là nơi Tùng Điền ở.

Xuyên Dã cũng theo sát phía sau.

Rất nhanh, ở nơi Tùng Điền ở, chỉ thấy trên một chiếc giường bệnh, Tùng Điền quen thuộc đang nằm đầy thân thối rữa.

Dáng vẻ hấp hối.

“Lão Hồ, làm đẹp lắm.” Trương Thiên ngầm giơ ngón cái cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất đúng là không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền kinh người.

Nhìn thấy thân thể thối rữa của con trai mình, Tùng Điền càng một trận không đành lòng.

“Trương Thiên sư, xin ngài hãy ra tay.” Tùng Điền lại nói, rất hiển nhiên hắn đang sốt ruột.

“Vốn dĩ khí tức của lệnh lang đã yếu ớt, ngài còn tìm mấy người con gái đến điều dưỡng, dương khí đều bị hút hết.” “Thứ trên người lệnh lang có thể là phản phệ của xà thần, phản phệ sức mạnh của Bát Kỳ đại nhân.” Trương Thiên nói, Tùng Điền cũng mắt sáng ngời.

“Đúng đúng đúng, con trai tôi trước đây vẫn luôn niệm về Bát Kỳ đại nhân, tôi đối với điều này cũng rất bất lực.” Xuyên Dã nói, Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ anh giải thích cho Xuyên sang một chút, tốt nhất là giải thích toàn diện, tôi đi cứu chữa.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gãi

gãi đầu.

Hay lắm, kẻ xấu thì phải làm đến cùng.

“Trước đây, chúng tôi đã kiếm được mấy khối ngọc bội, trên đó có sức mạnh của Bát Kỳ đại nhân, vì nghĩ Bát Kỳ là thần vật của quốc gia các ngài, nên đã chuyển giao cho lệnh lang.” “Không ngờ, hắn sử dụng sức mạnh của Bát Kỳ đại nhân quá độ, bị sức mạnh phản phệ, đơn giản mà nói, chính là bị sức mạnh của Bát Kỳ đại nhân nguyền rủa.” Hồ Bát Nhất nói, mà hắn mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

Xuyên Dã vừa nghe, sắc mặt đại kinh.

Hắn trước đây còn đang nghĩ, khối ngọc bội kia từ đâu mà có, không ngờ lại là do người trước mặt bán.

Nhưng nói như vậy, người ta cũng là có lòng trả lại, không ngờ lại là do con trai mình quá phô trương.

Nghĩ đến đây, Xuyên Dã thở dài một tiếng.

“Đa tạ Thiên sư trả lại thần vật, là chúng tôi quá tham lam.” “Đúng rồi, nhà tôi cũng có một món đồ thuộc về Hạ quốc, vừa hay, ngài cũng giúp tôi trả lại đi, tôi Tùng Điền Xuyên Dã không thích nợ ân tình.” Xuyên Dã nói, rất hiển nhiên, hắn đang xây dựng hình tượng đây.

Muốn biểu hiện tốt một phen trước mặt Trương Thiên.

“Ồ?

Mau mẹ nó lấy ra xem nào.” Bàn Tử vừa nghe, mắt sáng lên kích động nói.

Xuyên Dã thấy vậy, tuy không nghe hiểu, nhưng vẫn gật đầu, nhưng hắn không vội lấy ra.

Mà là nhìn về phía Trương Thiên.

Chỉ thấy tay Trương Thiên không ngừng vung lên, khí tức màu đen

trên người Tùng Điền cũng không ngừng tiêu tán.

Rất nhanh, sắc mặt Tùng Điền cũng tốt hơn không ít, thịt thối trên người thậm chí còn bắt đầu khô lại.

"Được rồi, trên người hắn đã không còn tà khí, tôi đã giúp hắn loại bỏ sức mạnh của Bát Kỳ đại nhân." Trương Thiên nói, ngay sau đó, trên trời phát ra tiếng ầm ầm.

Là những đám mây đen xoáy tròn trên bầu trời đã bùng nổ.

Xuyên Dã nhìn Tùng Điền dần dần khỏe lại, trong lòng cũng một trận kích động.

"Đa tạ Thiên sư." Tùng Điền chắp tay nói.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

"Ngài chỉ cần nhớ hợp tác với chúng tôi là được." Trương Thiên nói, vung tay một cái, Xuyên Dã chỉ cảm thấy mình bắt đầu không thở nổi, mặt đỏ bừng, cảm nhận được sự đe dọa đến tính mạng.

Xuyên Dã càng vội vàng gật đầu, không dám có chút chậm trễ.

Trương Thiên thấy vậy mới thu hồi động tác trên tay.

"Khụ khụ, đúng rồi, Trương Thiên sư, bên tôi có một món đồ của Hạ quốc, xin ngài thay tôi chuyển giao đi." Hắn nói, vội vàng đi ra ngoài.

"Lão đại, con chó này thật nghe lời." Bàn Tử ở một bên cười hì hì.

"Ai nói không phải chứ, rất có số làm nô tài." Vương Bán Nguyệt cũng ở một bên cảm khái nói.

"Có tà khí." Đột nhiên, Trương Khởi Linh nhìn về phía không xa nói, sắc mặt Trương Thiên cũng trở nên nghiêm túc, Trương Khởi Linh bình thường đều tương đối cảnh giác, hơn nữa còn vô cùng mẫn cảm.

“Xem ra, nhà hắn còn có thứ gì đó kỳ lạ.” Trương Thiên lẩm bẩm, trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, chỉ thấy trong tay Xuyên Dã ôm một tòa huyết liên tọa đi ra.

Đó là một bệ sen.

Là thứ Quan Âm hoặc Phật tổ ngồi.

Trước đây đều là màu vàng kim, nhưng thứ Xuyên Dã đang cầm lại là màu đỏ máu.

Trương Thiên nhìn bệ sen, hắn cũng cảm nhận được một luồng âm khí cực kỳ kỳ lạ.

Thứ này, sao lại xuất hiện ở đây, hơn nữa lại có điểm giống với đầu Phật dính máu mà mình kiếm được trước đây.

“Ối trời, lão đại, thứ này sẽ không giống với đầu Phật chứ.” Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Rất hiển nhiên hắn cũng đã nhìn ra rồi.

“Lão đại, xem ra, một số bí mật đang dần dần tiến gần đến chúng ta, chúng ta không tìm cũng không được a.” Hồ Bát Nhất cảm khái nói.

Điều này đã không còn đơn giản là sự trùng hợp nữa, Trương Thiên cảm thấy, hình như trong cõi u minh có một định số như vậy.

“Trương Thiên sư, thứ này là chúng tôi vớt từ dưới biển lên, vốn dĩ là màu vàng kim, nhưng không biết vì sao, lâu dần lại biến thành màu đỏ.” “Kể từ khi mang thứ này về, gia tộc Tùng Điền của chúng tôi dần dần suy yếu, vẫn xin Thiên sư ra tay, mang thứ này đi.” Xuyên Dã nói.

Hắn nghĩ rất hay, không những có thể giải quyết một mối họa ngầm, còn có thể đổi lấy một nhân duyên tốt.

Trương Thiên nhìn huyết liên tọa, hắn đưa tay đón lấy. 【Vật

phẩm: Phật Nộ Huyết Liên Tọa 】【Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí sơ cấp.

Chương 403

】【Năng lực vật phẩm: Ngồi lên nó có thể tiến vào huyễn cảnh. 】【Giới thiệu vật phẩm: Một tòa huyết liên tọa bị nguyền rủa, nó đã chứng kiến vô số người vì muốn ngồi lên nó mà mất mạng, trên đó bao phủ lời nguyền của linh hồn người chết. 】 Trong đầu vang lên giới thiệu vật phẩm, Trương Thiên nheo mắt nhìn thứ này.

Vậy mà lại là một Pháp khí.

Nhưng đối với mình lại không có tác dụng quá lớn.

"Được rồi, cái này tôi nhận, lệnh lang còn một nén hương nữa sẽ tỉnh lại, Xuyên Dã sang, chúng tôi xin cáo từ trước." Trương Thiên vung tay một cái, Xuyên Dã cũng vội vàng đi theo phía sau.

Rất nhanh, Trương Thiên và những người khác dưới sự hộ tống của Xuyên Dã rời khỏi gia tộc Tùng Điền.

"Đúng rồi, Thiên sư, gia tộc Tỉnh Thượng cũng xảy ra chuyện tương tự, ngài…" Tùng Điền do dự một chút rồi nói.

"Một núi không thể có hai hổ, Xuyên Dã sang, hy vọng ngài có thể hiểu đạo lý này." Trương Thiên chậm rãi nói, mọi người đã ngồi lên xe việt dã.

Xuyên Dã nghe vậy, sắc mặt trở nên nghiêm túc, hắn biết, đây là cơ hội để gia tộc Tùng Điền của hắn thôn tính gia tộc Tỉnh Thượng.

Mà Trương Thiên và những người khác ngồi trên xe, thì từng người một nhìn huyết liên, thứ này, thực sự quá kỳ lạ rồi.

"Lão đại, cậu nói xem, cái đế sen này có khi nào là của một vị Bồ Tát nữ không?" Bàn Tử đứng một bên suy tư.

Trương Thiên hơi nghi hoặc nhìn gã.

“Bàn Tử, câu này là sao?” Chẳng lẽ Bàn Tử cũng tiến hóa rồi?

Nhìn một cái là phân biệt được nam nữ à?

“Hắc hắc, lão đại, cái này anh không hiểu rồi, nhìn phát biết ngay là dì cả của Bồ Tát nữ ghé thăm nên nó đỏ rực ấy mà.” Bàn Tử cười hắc hắc, Trương Thiên liền tặng cho gã một cái tát mà gã thích nhất.

Nếu có Shirley Dương ở đây, gã này tuyệt đối không thể nào tục tĩu như vậy được.

“Khải Toàn huynh à, cái lời tục tĩu này, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ, quả nhiên, tôi vẫn còn kém Khải Toàn huynh xa lắm.” Vương Bán Nguyệt đứng một bên cảm khái nói.

“Cái đế sen máu này chắc hẳn là từ cùng một nơi với pho tượng Phật, lão đại, tôi cảm thấy, đây hẳn là trong cõi vô hình đã có điềm báo trước rồi.” Hồ Bát Nhất đứng một bên lên tiếng, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào đế sen máu trước mặt không khỏi nhướng mày.

“Chắc hẳn là từ cùng một nơi ra, xem ra có cơ hội chúng ta phải đến đó xem xét rồi.” Trương Thiên nói, mọi người lại xem xét kỹ lưỡng một lần nữa nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Trương Thiên liền ném vật này vào Hư Huyễn Không Gian.

Lúc này trong Hư Huyễn Không Gian.

Con rùa nhỏ run rẩy bần bật nằm bò bên bờ sông.

Lúc này cách đó không xa, một bóng đen đang hấp thụ một lượng nhỏ Linh Tuyền Thủy.

Nếu con rùa nhỏ biết cái nơi quỷ quái này còn có một con quỷ, nó tuyệt đối không thể nào vào được.

Thật là sợ chết rùa mà!

“Keng!” Chỉ nghe thấy một tiếng trong trẻo, một đế sen màu đỏ bị

Trương Thiên ném vào.

"Ơ?" Con rùa nhỏ nhìn chằm chằm đế sen, chuông linh lung trên đuôi rung lên một cái.

Món này trông không tệ, hợp với rùa vương này!

Thấy vậy, con rùa nhỏ trực tiếp bò qua.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Con rùa nhỏ bò lên trên huyết liên, khóe miệng nở một nụ cười hưởng thụ.

"Vì đã có vị trí, Tiểu Trương gia, chúng ta bây giờ xuất phát luôn đi." Ngô Tà ngồi ở ghế sau lên tiếng, có vẻ hơi sốt ruột.

Trương Thiên nhìn về phía bản đồ.

"Trùng Thằng cách chúng ta hơi xa." "Thế này đi, chúng ta cứ đào Thượng Đại Thần Hoàng trước đã." Trương Thiên nhìn về phía cực nam của Phú Sĩ Quốc, mọi người cũng nhất trí đồng ý.

Đào cái gần trước, cái xa sau, tăng hiệu suất.

Sau khi xác định vị trí, chiếc xe việt dã gầm rú trong mưa.

Dần dần biến mất khỏi cổng Tùng Điền Gia Tộc.

Xuyên Dã nhìn chiếc xe việt dã đã biến mất, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Mặc dù đã đồng ý với Trương Thiên, nhưng công ty của Trương Thiên không tìm đến anh ta, Xuyên Dã cũng sẽ không vội vàng hành động.

Lúc này, cảnh tượng chuyển sang đoàn chuyên gia đã lâu không gặp.

Con đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành xa xôi, đoàn chuyên gia cũng

chỉ là thân xác phàm trần, nên đã chịu rất nhiều gian nan.

Sa mạc bao la, vì khoảng thời gian này trùng với thời gian Trương Thiên ở Phú Sĩ Quốc, nên đoàn chuyên gia cũng đã có một số tiến triển.

Lúc này, do thiếu lương thực và tài nguyên nước, đoàn chuyên gia gặp khó khăn.

Không có hào quang nhân vật chính của Hồ Bát Nhất, từng người họ thảm hơn rất nhiều so với trong nguyên tác.

Trong nguyên tác, có đội nhân vật chính Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, cho dù gặp nguy hiểm lớn cũng có thể dễ dàng giải quyết, nhưng hiện tại rõ ràng là khác rồi.

"Bố ơi, hay là chúng ta quay về đi, con thật sự không trụ nổi nữa." Lúc này Trần Đông Bình là người đầu tiên lên tiếng.

Anh ta đã hơn một ngày không uống một giọt nước nào.

Thêm vào đó, hiện tại trời nắng gắt gay gắt, việc anh ta có thể kiên trì đến bây giờ, đối với một người lần đầu thám hiểm mà nói, đã là rất tốt rồi.

"Tiểu Đông, nếu con sau này còn muốn đi khảo cổ cùng chúng ta, thì đừng nói những lời như vậy." Trần giáo sư nghiêm mặt nói.

Trần Đông Bình thấy vậy thì mặt hơi tái, nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa.

Lúc này, sau khi Trần Đông Bình bị quở trách, những thành viên khác còn định lên tiếng cũng ngại mở lời.

"Lý giáo sư, chúng ta còn bao xa nữa ạ?" Tiểu Quang đứng một bên yếu ớt hỏi.

Lý giáo sư nhìn theo hướng bản đồ.

“Theo bản đồ chỉ dẫn, chúng ta còn khoảng nửa tiếng nữa là đến, chỉ khổ cho mấy con lạc đà này, đã hai ba ngày không uống nước rồi.” Lý giáo sư tiếc nuối xoa đầu lạc đà.

Có lẽ đây cũng là trận chiến khó khăn nhất mà đàn lạc đà từng trải qua.

“Cuối cùng cũng sắp đến rồi.” Khi nghe được thời gian chính xác, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nửa tiếng sau.

Một hẻm núi khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

May mà Trương Thiên đã giải quyết lũ rắn một mắt đó, nếu không thì đoàn chuyên gia có vào được hẻm núi hay không lại là chuyện khác.

“Mau nhìn kìa, là Tháp Qua Lạp Mã Hạp Cốc trong truyền thuyết!” Lúc này Hách Ái Quốc kích động chỉ vào hẻm núi, giọng nói run rẩy.

Trải qua bao nhiêu năm tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy vào khoảnh khắc này, làm sao mà không kích động cho được?

“Cuối cùng thì bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng sắp được hé lộ rồi sao?” Trần Đông Bình cũng mặt đầy kích động.

Tay Trần giáo sư run rẩy, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Có thể nói, nhìn thấy lối vào Tinh Tuyệt Cổ Thành còn kích động hơn cả nhìn thấy toàn bộ Lâu Lan Cổ Thành.

“Chúng ta cẩn thận một chút, mọi người nhìn vách đá hẻm núi kia kìa.” Lý giáo sư phản ứng rất nhanh, anh chỉ vào vách đá phía xa, giọng nói nghiêm túc.

“Ở đây, hình như có dấu vết chiến đấu.” Tiểu Quang nhìn vách đá trước mắt, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

Lúc này, cách đó không xa, Tiểu Lệ đang ôm Hoàng Thử Lang, mà mắt của Hoàng Thử Lang lại phát ra ánh sáng xanh lục quỷ dị.

"Chính là ở đây, nơi này có thứ ta cần, đợi ta trưởng thành, nhất định sẽ cho mấy tên cướp đó một bài học!" Trong đầu Hoàng Thục Lương hiện lên hình ảnh Trương Thiên và những người khác, nếu không phải bọn họ, có lẽ mình đã hồi sinh thành người rồi.

"Dấu vết chiến đấu này chắc hẳn đã rất lâu rồi, nhìn sơ qua thì đây hẳn là một trận chiến kịch liệt, hơn nữa với động tĩnh này, đối phương chắc chắn là một vật khổng lồ." Lý giáo sư nhìn dấu vết trước mắt phân tích.

"Giáo sư, có khi nào là thứ giống như Giao Long mà chúng ta thấy lần trước ở Diêm Vương Điện không?" Tiểu Quang kích động hỏi.

"Giao Long?

Đó là cái gì?" Trần giáo sư mặt đầy nghi hoặc.

"Chắc là rắn biến dị, đừng nói bậy nữa, ở đây hẳn cũng là dấu tích của một loại sinh vật cỡ lớn chiến đấu." "Thật muốn biết, rốt cuộc những người kia có thủ đoạn gì, mà lại có thể đối đầu với thứ kinh khủng như vậy." Lý giáo sư lẩm bẩm, trong lòng anh tràn đầy kỳ vọng vào Trương Thiên và những người khác.

Diêm Vương Điện, Quỷ Dị Vương Tử Mộ, và những con quái vật đáng sợ bị chém giết kia.

Cái nào mà không khiến đoàn chuyên gia vừa tò mò vừa sợ hãi.

"Thầy Lý, các đặc công có thể sống sót trở về, vậy chứng tỏ ở đây chắc không có nguy hiểm, hơn nữa trên bản đồ cũng không có đánh dấu, chắc là không sao đâu." Tiểu Quang suy nghĩ một lúc rồi nói.

Lần trước nhà Kỳ Lân quả thật đã được đánh dấu, chỉ là có người tự tìm đường chết thì không có cách nào.

Lý giáo sư gật đầu, anh có thể nói là cực kỳ tin tưởng mấy người đó, nếu là người khác, làm sao có thể từ xa xôi đến đây được.

“Đi thôi, chúng ta vào trong.” Lý giáo sư vung tay, mọi người đi vào trong hẻm núi.

Chương 404

Đúng như dự đoán, bên trong hẻm núi không có nguy hiểm gì, mọi người đều thuận lợi đi qua.

Tuy nhiên, rất nhanh khi họ đến cổng thành cổ, họ lập tức bị kiến trúc và cảnh quan của thành cổ làm cho choáng váng.

Đặc biệt là tế đàn con mắt khổng lồ kia, trực tiếp khiến tim của đoàn chuyên gia đập nhanh hơn.

"Tinh Tuyệt Cổ Thành, cuối cùng chúng ta... cũng tìm thấy rồi..." Trần giáo sư run rẩy nói, trực tiếp quỳ xuống đất, tỏ ra cực kỳ kích động.

Những người khác thì kinh ngạc nhìn những kiến trúc cát vàng trải dài đến vô tận trước mắt, đây quả thực là một công trình của quỷ thần!

Gió nhẹ thổi qua cát vàng, xung quanh nổi lên một cơn lốc cát nhỏ.

Gió thổi qua mặt các chuyên gia.

Theo làn gió lướt qua, mọi người mới từ từ lấy lại tinh thần.

"Lớn quá, có nền tảng văn hóa sâu sắc quá, thành cổ này trông lợi hại hơn Lâu Lan Cổ Thành mấy lần." Hách Ái Quốc nhìn mọi thứ trước mắt, khóe miệng không tự chủ lẩm bẩm.

Trong mắt anh ta còn hơi ướt át.

Tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

"Mau nhìn kìa, bên kia có một tế đàn, hẳn là biểu tượng độc đáo của Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Không ngờ, truyền thuyết Xà Thần lại là thật." Trần Đông Bình chỉ vào tế đàn cách đó không xa, giọng nói

mang theo chút kích động.

Mọi người cũng đã sớm nhìn thấy tế đàn đó, chỉ là không lên tiếng ngay lập tức.

"Tế đàn đó chắc chắn đã ghi lại tất cả bí mật về Tinh Tuyệt Cổ Thành, đi thôi chúng ta qua đó xem." Trần giáo sư sốt ruột nói, mọi người bước chân nhẹ nhàng đi qua.

"Khoan đã, trên bản đồ này không hề chỉ dẫn chúng ta đi về phía tế đàn." Lý giáo sư đột nhiên lên tiếng từ phía sau, bước chân của mọi người khựng lại.

"Nhưng, Lý giáo sư, biểu tượng quan trọng của Tinh Tuyệt Cổ Thành đang ở ngay trước mắt chúng ta, làm gì có lý do mà không đi chứ?" "Hơn nữa, chúng ta đến đây là để tìm kiếm bí ẩn về Tinh Tuyệt Cổ Thành đã biến mất hàng ngàn năm, bây giờ chúng ta lại không thể đi sao?" Trần Đông Bình hừng hực lửa giận, bất mãn nói.

"Con nghĩ xem, nếu chỗ này thực sự có thể đi, tại sao bản đồ lại không đánh dấu?

Hơn nữa Tinh Tuyệt Cổ Thành nguy hiểm vô cùng, tế đàn này lại trông quỷ dị như vậy." "Nếu không nhầm, trên tế đàn này chắc hẳn có một loại cơ quan nào đó." "Và chúng ta đến đây để tìm kiếm bí mật là đúng, nhưng hơn hết là vì văn vật, nơi này không phải là nơi chúng ta cần tìm." Lý giáo sư không ngừng nói.

Sau khi Lý giáo sư nói xong, bước chân của mọi người quả nhiên dừng lại.

Dù nói gì đi nữa, lời của Lý giáo sư rất có lý.

Nơi này là thành cổ, nguy cơ chồng chất, đặc biệt là Tiểu Quang và đội của Lý giáo sư, càng biết rõ sự nguy hiểm của các cơ quan.

Dù sao cũng có bài học của người đi trước.

“Lý giáo sư, chúng ta cứ đến cổ mộ trước đi, chỗ này có thể quay lại xem sau.” Tiểu Quang nói, Lý giáo sư càng gật đầu.

Trần giáo sư nhìn về phía xa, anh ta có chút tiếc nuối, nhưng cũng gật đầu.

Có thể nói ở đây Lý giáo sư là người có tiếng nói nhất, còn những người khác chỉ là trợ thủ của Lý giáo sư mà thôi.

“Nhưng...” Trần Đông Bình còn muốn nói gì đó, nhưng thấy cha mình cũng đã đồng ý, đành phải ngậm miệng lại.

Trong lòng anh ta lại vô cùng bất mãn.

Cha anh ta cũng là một giáo sư uy tín của Hạ Quốc, nhưng suốt chặng đường, cơ bản đều bị Lý giáo sư dắt mũi.

Chẳng có chút uy nghiêm nào, điều này khiến hình tượng vĩ đại của người cha mà Trần Đông Bình vẫn luôn sùng bái trong lòng anh ta sụp đổ.

Với sự đồng ý của mọi người, họ không trực tiếp đi đến tế đàn, mà đi theo bản đồ cổ mộ do Trương Thiên đưa, tiến về phía đại sảnh ban đầu.

“Này, Lý giáo sư, chúng ta có phải là quá ỷ lại vào tấm bản đồ này không, nếu đây là giả thì chẳng phải chúng ta đều tiêu đời sao?” Trần Đông Bình đứng một bên lên tiếng.

Lý giáo sư thấy vậy, lại chẳng hề sốt ruột chút nào.

“Nếu là giả, thì chúng ta đã chết ở Lâu Lan Cổ Thành rồi, làm sao có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành được chứ?” “Hơn nữa, con nghĩ những văn vật chúng ta thấy ở Lâu Lan Cổ Thành cũng là giả sao?” Lý giáo sư vừa nói vừa khiến Trần Đông Bình tắc tiếng.

Dù sao thì nhiều văn vật như vậy, hơn nữa họ cũng đã thuận lợi

tìm thấy văn vật, cái này tổng không thể là giả được.

"Tuy nhiên, Tiểu Bình nói cũng có lý, sau này chúng ta cố gắng ít ỷ lại vào bản đồ do các đặc công gửi đến, nếu thông tin có sai sót, cũng rất phiền phức." "Sau này chúng ta sẽ cẩn thận hơn một chút." Lý giáo sư nói, mọi người đều gật đầu lia lịa.

"Không hổ là thầy Lý, suy nghĩ thật chu đáo." "Đúng vậy, thầy Lý, thầy chính là tấm gương của chúng tôi." Tiểu Quang và những người khác sùng bái khen ngợi.

Ngay cả đồ đệ của Trần giáo sư là Hách Ái Quốc cũng lộ ra ánh mắt sùng bái.

Có thể tìm thấy nhiều văn vật như vậy, lại còn không chút tổn hại, tâm tư tinh tế, làm sao mà Hách Ái Quốc không sùng bái cho được?

Trần giáo sư không lên tiếng, anh ta nhìn chằm chằm vào bản đồ.

"Trên đó hiển thị, chúng ta chỉ cần đi vào một đại sảnh, sau đó đi xuống là có thể vào mộ đạo." Trần giáo sư nói, anh ta chỉ một lòng muốn tìm ra bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành, không để ý đến những chuyện khác.

"Vậy chúng ta còn đợi gì nữa, đi thẳng qua đó thôi." "Trong đó chắc chắn có nước, đến lúc đó cũng có thể cứu mạng chúng ta." Tiểu Quang xoa tay, có chút kích động.

Mấy ngày liền không uống nước, nghĩ đến nước, mọi người càng không tự chủ được mà đẩy nhanh tốc độ.

Rất nhanh, trong đại sảnh quen thuộc.

Nhiều cột trụ xếp hàng song song.

Trên đó còn khắc nhiều tượng điêu khắc sinh động.

"Cột trụ thật hùng vĩ." "Cứ như cột chống trời, giống gậy Như Ý,

xuyên thủng bầu trời, thẳng đến tẩm cung của tiên nữ tỷ tỷ vậy." Nhìn những cột trụ trước mắt, Tiểu Quang lộ ra vẻ mặt kích động.

Ban đầu lời cảm thán của anh ta còn bình thường, nhưng đột nhiên thêm câu cuối cùng, trực tiếp làm mọi người vỡ trận.

"Tiểu Quang, không được nói bậy." "Đây là sắp xếp theo tinh tú, trông có vẻ là một loại cơ quan nào đó." Lý giáo sư nhìn những cột trụ trước mặt lên tiếng.

Những người còn lại thì nhìn những cột trụ, đồng thời cầm máy ảnh bắt đầu ghi lại.

Một lúc sau, lại có thêm vài bức ảnh được chụp.

Mặc dù đều là ảnh đen trắng, nhưng những bức ảnh này lại vô cùng quý giá.

"Mau nhìn kìa, lối đi ngầm bên kia đã được mở rồi!" "Những cột trụ này chắc hẳn là cơ quan, không lẽ có đạo mộ tặc nào đã đến đây rồi sao?" Đột nhiên, Trần Đông Bình chỉ vào lối đi ngầm cách đó không xa lên tiếng.

"Chắc không phải đạo mộ tặc đâu, tôi đoán là các đặc công của chúng ta đã giúp chúng ta mở ra.

Suốt chặng đường này, chúng ta cũng đã thấy không ít thi thể, nhưng ở Lâu Lan Cổ Thành, và cả Tinh Tuyệt Cổ Thành lại không thấy thi thể của đạo mộ tặc." "Điều này chứng tỏ, những đạo mộ tặc đó cũng không có khả năng đến được đây." Lý giáo sư phân tích, mọi người thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu là đạo mộ tặc, thì ngôi mộ này chắc chắn đã tiêu đời rồi.

"Vậy chúng ta vào xem đi, nhất định phải cẩn thận một chút." Trần giáo sư nhẹ giọng nói, đồng thời chúc phúc một câu.

Tiểu Quang đi ở phía trước nhất.

“Lần này cứ để tôi làm người dẫn đầu.” Ở đây không có người trẻ tuổi, Tiểu Quang là nam giới duy nhất, hơn nữa lại là người trẻ, nên Tiểu Quang cũng đảm đương vai trò tiên phong.

Rất nhanh, mọi người đi vào mộ đạo, luồng khí lạnh lẽo đặc trưng của mộ huyệt truyền đến.

Mộ đạo được xây bằng gạch sa thạch, trông có vẻ khá thần bí.

Và trên vách tường mộ đạo, mọi người nhìn thấy một cảnh tượng chưa từng thấy trước đây.

“Cái này, hẳn cũng là bích họa ghi lại bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành, Trần giáo sư, thầy nghiên cứu cái này sâu, thầy giúp chúng tôi phân tích một chút đi.” Lý giáo sư cười nói, Trần giáo sư đẩy đẩy kính, cũng nghiêm túc nhìn kỹ.

“Theo truyền thuyết...” Trần giáo sư phân tích rất nhanh, anh ta nói ra những điều cơ bản gần như không khác biệt so với phân tích của Trương Thiên và những người khác trước đây.

Điều này cũng chứng tỏ sự tích lũy về văn hóa lịch sử của Trần giáo sư.

“Tinh Tuyệt Cổ Thành này thật thần bí, Hư Huyễn Không Gian kia lại là cái gì?” Tiểu Quang lẩm bẩm, và tất cả những điều này đều được Hoàng Thử Lang đứng phía sau nhìn thấy.

Nghe xong câu chuyện, mắt Hoàng Thử Lang phát ra ánh sáng xanh lục.

“Hư Huyễn Không Gian trong truyền thuyết, còn có Xà Thần, nếu ta có thể hấp thụ sức mạnh của Xà Thần, chẳng phải là...” Hoàng Thục Lương trong lòng lúc này đã ảo tưởng, mình hấp thụ sức mạnh của Xà Thần, sau đó trọng hoạch nhân hình, đến lúc đó đá Trương Thiên, đấm Trương Khởi Linh.

Thậm chí khóe miệng gã đã lộ ra một nụ cười kỳ quái.

“Thật muốn biết, cái gọi là Xà Thần kia là chủng loại gì, còn cái gọi là Hư Huyễn Không Gian nữa.” Tiểu Quang đứng một bên lẩm bẩm, anh ta vô cùng tò mò về những thứ này.

“Tiểu Quang phải tin khoa học, Xà Thần linh là một loại biểu tượng tinh thần, tôi suy đoán, hẳn là truyền thuyết lưu truyền ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, là sự kỳ vọng của nhân dân đối với cuộc sống tốt đẹp.” “Cho nên mới dùng hình thức Xà Thần để thể hiện ra.” Lý giáo sư nói, dùng cách khoa học nhất để giải thích.

Mọi người đều gật đầu đồng tình, đặc biệt là Trần giáo sư, anh ta cảm thấy, không ai có thể hiểu rõ cách giải thích khoa học bằng Lý giáo sư nữa.

Nhưng Trần giáo sư không biết rằng, khi Lý giáo sư nói ra những lời này, chỉ có anh ta biết nó trái với lương tâm đến mức nào.

“Thế, thầy Lý, Hư Huyễn Không Gian lại là cái gì?” Tiểu Quang đứng một bên hỏi.

“Với kinh nghiệm nhiều năm tìm kiếm những vùng đất bí ẩn, tôi nghi ngờ, Hư Huyễn Không Gian chỉ là một trò lừa bịp mà nữ vương dùng để dọa người, trấn áp những kẻ phản loạn mà thôi.” “Mục đích là để răn đe lòng người.” Lý giáo sư nói, Trần giáo sư càng khó mà không tin mà gật đầu.

Rất nhiều hoàng đế, và một số thành chủ đều thích dùng cách này để thực hiện sự thống trị dân thành.

Trong lịch sử, chuyện như vậy cũng là chuyện thường tình.

Hoàng Thục Lương đứng một bên nghe mà ngẩn người, nếu không phải bản thân gã là yêu quái, gã nói không chừng đã tin rồi.

“Loài người ngu ngốc!” Hoàng Thục Lương lẩm bẩm trong lòng,

nhưng nghĩ lại, vãi chưởng, mình trước đây cũng là con người mà!

Sau khi Lý giáo sư giải thích một cách hoàn hảo, rất nhiều người đều tin rằng những thứ đó chỉ là truyền thuyết.

Như vậy, mọi người càng trở nên dạn dĩ hơn một chút, không còn tỏ ra quá sợ hãi.

Chương 405

"Theo bản đồ mà xem, chúng ta chỉ cần đi qua mộ đạo này, là có thể vào một cái động khẩu, bên trong động khẩu có khả năng có nước." Lý giáo sư nói, mắt mọi người đều sáng lên, có nước nghĩa là gì, nghĩa là họ có thể sống sót.

Không chút do dự, mọi người không tự chủ được mà đẩy nhanh tốc độ.

Dù sao những bức bích họa này lúc nào cũng có thể xem, nhưng mạng thì chỉ có một.

Rất nhanh, đoàn chuyên gia xuyên qua mộ đạo, đến nơi Trương Thiên trước đây đã lấy Linh Thủy.

Lúc này không còn Linh Thủy nữa, hồ nước này lại chỉ còn lại một loại nước khác, nước bẩn!

Linh Thủy đã bị rút cạn, không còn được Linh Thủy thanh lọc nữa, nước còn lại tự nhiên biến thành nước đục.

Nơi này vốn là một con sông, chỉ là chia thành hai nhánh, Trương Thiên rút nước ở nhánh có Linh Thủy, ban đầu hẳn còn một nhánh nữa.

Lúc này, nước bẩn hiện ra màu đen, trông vô cùng ghê tởm.

Cả đoàn chuyên gia xuyên qua mộ đạo, rất nhanh liền đến vị trí mà Trương Thiên trước đây đã lấy Linh Thủy.

"Không gian rộng lớn quá, chỗ này hình như là một con sông." Tiểu Quang nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi lên tiếng.

"Mau nhìn kìa, bên kia có nước!" Đột nhiên, Trần Đông Bình chỉ vào cách đó không xa, trên mặt tràn đầy kích động.

Mọi người cũng nhìn thấy hố nước phía trước.

Đây là một hố nước đen lớn, có lẽ vì trong mộ không có ánh sáng nên quá tối, mọi người cũng không nhìn rõ cảnh tượng dưới nước.

“Tuyệt vời quá, cuối cùng cũng có nước rồi.” Giọng Trần giáo sư mang theo chút kích động.

Những người còn lại càng không có định lực, đều lao về phía bờ hồ.

Trong động mộ tối đen, một nhóm chuyên gia đang đứng trước hồ nước.

Họ đã mấy ngày không uống nước, nhưng trước hố nước này họ lại chỉ có thể trông thấy mà dừng bước.

“Nước này hôi quá, hơn nữa là nước đục, thật sự có thể uống được sao?” Trần Đông Bình nhìn rõ nước xong, mặt đầy vẻ ghét bỏ.

Nhưng cơ thể lại mách bảo anh ta rằng không uống thì không được.

“Đúng vậy, nước này chẳng có chút tiêu chuẩn vệ sinh nào, nếu uống vào, rất dễ bị tiêu chảy.” Hách Ái Quốc đứng một bên cũng lên tiếng, Trần giáo sư cũng mặt đầy bất lực.

“Chúng ta hiện tại chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất, chết khát, thứ hai, uống nước ở đây, miễn cưỡng sống sót.” Lý giáo sư vừa nói, vừa là người đầu tiên uống một ngụm nước bẩn.

Mặc dù rất khó uống, nhưng cũng giải quyết được nhu cầu thiết yếu.

Mọi người thấy vậy, để tránh cái chết, cũng đều noi theo.

Rất nhanh, mọi người đã uống no, thậm chí còn hứng mấy bình nước.

“Khoan đã, nhìn cái này.” Đột nhiên Tiểu Quang nhặt được một xác chuột chết bên bờ sông.

“Đây là...” “Chuột chết?” Mọi người ngẩn ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trong nước đục bắt đầu cuộn trào điên cuồng, vô số con chuột đen kịt lao ra ngoài.

Trong chốc lát, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Mặt đoàn chuyên gia tái nhợt.

“Chúng ta vừa rồi, uống nước tiểu chuột sao?” Trong nháy mắt, có người đã nôn ra.

Lý giáo sư, dạ dày cũng rất ghê tởm, nhưng anh ta biết, không thể nôn.

“Mọi người đừng lo, nước tiểu chuột vẫn ổn, chỉ cần không có dịch bệnh chuột là được.” “Ít nhất cũng có thể giữ được mạng sống.” Lý giáo sư nói, những người vừa nôn khan cũng dần thích nghi.

“Vi khuẩn sẽ phản ứng trên cơ thể người trong vòng hai mươi bốn giờ, hoặc thời gian ngắn hơn, ở đây chắc chắn có vi khuẩn, chúng ta tranh thủ lúc còn sống thì nhanh chóng vào xem.” Trần giáo sư đứng một bên lên tiếng.

Sự việc đến nước này, anh ta cũng chỉ có thể đẩy nhanh bước chân.

Trong lòng mọi người cũng sớm đã ôm quyết tâm chết, mọi người nhìn Trần giáo sư.

“Trần giáo sư, thầy nói đúng, dù sao cũng là cống hiến cho Hạ Quốc, chỉ cần có thể lấy được văn vật, cống hiến cho đất nước, cái chết có là gì.” Tiểu Quang mặt đầy chính khí, lập trường lập tức thăng hoa.

Trần giáo sư vỗ vỗ vai Tiểu Quang.

“Đứa trẻ tốt, chúng ta trước tiên tìm mộ đạo, tiến vào mộ thất quan trọng.” Trần giáo sư nói, hướng ánh mắt về phía bản đồ.

“Phía trước chúng ta có mộ môn sao?” Tiểu Quang kinh hô.

Mọi người nhìn đi, tìm kiếm một lúc lâu, xung quanh quá tối nên dù có đèn pin cũng không nhìn rõ.

Sau khi đi vài bước, quả nhiên một cánh mộ môn xuất hiện trước mắt mọi người, hơn nữa mộ môn đã được mở ra.

“Cửa đã mở rồi, không lẽ là đạo mộ tặc đến rồi sao?” Trần Đông Bình lo lắng nói.

“Bình tĩnh, nhất định là các đồng chí đặc công của chúng ta, không ngờ họ đã mở mộ môn cho chúng ta rồi.” “Cũng không biết, họ có uống nước tiểu chuột vừa rồi không.” Lý giáo sư mặt đầy bình tĩnh, sau đó lại suy đoán một chút.

“Chắc chắn là đã uống rồi, sa mạc làm gì có nước, chỉ có nước tiểu chuột thôi.” “Không ngờ các đặc công thần bí cũng giống như chúng ta, tâm lý cân bằng rồi.” Mọi người cười nói, không khí bớt căng thẳng đi không ít.

Tuy nhiên, nếu để họ biết, Trương Thiên không những không uống nước tiểu chuột, mà còn có được Linh Thủy, cũng không biết họ sẽ cảm nghĩ thế nào.

“Chỗ này lại không có bích họa, cũng không biết nữ vương trông như thế nào.” Hách Ái Quốc nhìn xung quanh, có chút kích động nói.

“Chắc chắn đẹp như tiên nữ, hơn nữa các đặc công chắc chắn đã gặp rồi, haizz, lần đầu của nữ vương vậy mà lại dành cho các đặc công.” Tiểu Quang cười hắc hắc.

Làm ra vẻ đáng tiếc.

Lý giáo sư đầy vạch đen, mình làm sao lại dẫn dắt ra một đồ đệ như vậy chứ.

Lối đi rất dài, mọi người đi gần ba mươi phút.

Chủ yếu là lo lắng xung quanh có cạm bẫy cơ quan, nên không dám đi nhanh.

"Mau nhìn kìa!

Có lối ra!" Đột nhiên Trần Đông Bình chỉ vào cách đó không xa nói, đi nửa tiếng, chân anh ta đã muốn gãy rời rồi.

"Cuối cùng cũng đến rồi sao?" Trần giáo sư lẩm bẩm, anh ta càng đẩy nhanh bước chân.

Rất nhanh, trên vách núi, Lý giáo sư lấy ra một cây gậy tín hiệu, đây là cây duy nhất của anh ta, vẫn là mượn từ người khác.

Gậy tín hiệu được kéo ra, ánh sáng đỏ chiếu rọi.

Cả không gian bừng sáng.

Khi nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, mọi người đều há hốc mồm.

Chỉ thấy dưới ánh sáng của pháo hiệu, từng ngọn núi vàng óng ánh xuất hiện trước mắt mọi người.

Ngoài những ngọn núi vàng, còn có vô số tài bảo, cổ vật, vật bồi táng v.v.

Những thứ quy mô lớn như vậy, trực tiếp khiến mọi người ngây ngốc.

Ngay cả đoàn chuyên gia đã từng trải cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Cả một vùng châu báu, cổ vật, thậm chí là quốc bảo vàng óng ánh, khiến mọi người hoa mắt chóng mặt.

Rất nhanh, Lý giáo sư là người đầu tiên phản ứng lại.

"Chúng ta thật sự đã gặp được ân nhân rồi." "Những châu báu này, và cả núi vàng, căn bản không hề có dấu vết bị động chạm, ngoại trừ con đường đã có người đi qua." "Hơn nữa, để phục hưng vĩ đại của dân tộc Hạ Quốc, số tiền này tuyệt đối là đủ!" Giọng Lý giáo sư có chút kích động.

Thứ này ai nhìn mà không mê mẩn chứ.

Phải biết rằng lúc đầu Trương Thiên nhìn thấy còn ngẩn người nửa ngày.

Thậm chí còn từng nghĩ đến việc mang đi.

Huống chi là đoàn chuyên gia này, những người bình thường này làm sao đã từng thấy nhiều thứ như vậy.

"Phát tài rồi!" Tiểu Quang lẩm bẩm, trong mắt thậm chí có chút nóng bỏng.

Tay Trần giáo sư run rẩy.

"Không, những thứ này đều không phải của chúng ta, mà là của Hạ Quốc, thì ra những truyền thuyết đó là thật, Tinh Tuyệt Cổ Thành thật sự đã thu thập tài nguyên của các quốc gia xung quanh." "Nếu những thứ này được nộp lên toàn bộ, thì đó tuyệt đối là một khoản tiền khổng lồ!" Trần giáo sư lẩm bẩm, anh ta đã tưởng tượng ra cảnh mình sau khi nộp tài vật, sẽ nhận được công hạng nhất.

Công hạng nhất của Hạ Quốc, nếu không phải là người có cống hiến đặc biệt lớn cho Hạ Quốc, thì không thể nào có được.

Mà nếu những thứ này được quyên tặng, thì đó không chỉ đơn

giản là công hạng nhất nữa, nói không chừng còn có công đặc biệt.

Nghĩ đến đây thôi đã thấy kích động rồi.

"Nhiều thế này, chúng ta lấy đi một ít, chắc không sao đâu nhỉ?" Lúc này, trong lòng Trần Đông Bình cũng dâng lên một chút ham muốn muốn mang đi.

Dù sao thì nhiều thứ như vậy, ai mà chẳng nảy sinh lòng tham.

Lúc đó Trương Thiên còn suýt chút nữa không kiềm chế được.

Nhưng may mà anh ta không nói ra suy nghĩ của mình, nếu không chắc chắn sẽ bị mọi người cô lập.

"Tuyệt vời quá, Trần giáo sư, chúng ta cuối cùng cũng tìm thấy rồi, bí mật của Tinh Tuyệt Nữ Vương đang ở ngay trước mắt, chúng ta đi xuống chứ?" Hách Ái Quốc mặt đầy hưng phấn.

Chương 406

Còn Lý giáo sư thì hơi cau mày.

“Tôi đã xem bản đồ này, đến đây là hết rồi, chắc hẳn là họ không muốn chúng ta đi xuống nữa.” “Tôi không đề nghị tiếp tục đi xuống, biết đủ là tốt.” Lý giáo sư nói.

Thực ra anh ta đã rất mãn nguyện, đối với bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành, anh ta không muốn truy cùng hỏi tận gốc rễ, dù sao có được những thứ này đã là đủ rồi.

“Lý giáo sư, chúng ta đến đây là để khảo cổ, không chỉ cần tìm thấy những cổ vật này mà còn cần làm rõ bí mật về niên đại của từng mộ thất.” “Chẳng lẽ thầy không muốn biết vì sao Tinh Tuyệt Nữ Vương lại chết sao?” Trần giáo sư đứng một bên lên tiếng, trên mặt cũng tràn đầy nhiệt huyết.

Lý giáo sư còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy thần sắc của anh ta, Lý giáo sư cũng do dự.

“Vậy chúng ta đi vào sâu hơn một chút.” Lý giáo sư nói, mọi người không có ý kiến gì.

Có ánh sáng từ pháo hiệu, mọi người men theo con đường nhỏ rất nhanh đã đi xuống khu vực đầy tiền vàng kia.

“Đây là gấm lụa Tây Vực, đây là đồ gốm cổ Tây Vực, đây là...” Hách Ái Quốc nhìn những thứ xung quanh, không ngừng đọc tên những món đồ đó.

“Ái Quốc, con nhìn kìa, phía trước có một con đường, nói không chừng là con đường dẫn đến mộ thất của Tinh Tuyệt Nữ Vương, chúng ta nhất định phải tìm ra nguyên nhân thực sự khiến Tinh Tuyệt

Cổ Thành diệt vong.” “Quốc độ huy hoàng này, chôn vùi đều là những nền văn minh huy hoàng đó, chúng ta nhất định phải tìm thấy nó.” Trần giáo sư nói với đồ đệ yêu quý của mình.

Còn Trần Đông Bình lúc này đã đắm chìm trong đống văn vật bảo vật này, có chút không thể tự thoát ra được.

Lúc này, ở phía sau cùng, Tiểu Lệ dẫn Hoàng Thử Lang cũng đã xuống dưới.

Hoàng Thục Lương nhìn những thứ xung quanh, mắt sáng lên.

Không phải tiền vàng làm gã kích động, mà là lời nguyền trên những đồng tiền vàng này.

Hoàng Thục Lương tinh thông lời nguyền, và cả những pháp thuật kỳ quái khác.

Lời nguyền trên những đồng tiền vàng này có cấp bậc rất thấp, và Hoàng Thục Lương có thể dễ dàng phá giải.

Gã còn có một khả năng nữa là hấp thụ năng lực lời nguyền của người khác, biến thành của mình.

Tuy nhiên, điều này chỉ giới hạn ở những lời nguyền có cấp bậc thấp hơn mình mà thôi.

Lời nguyền trên những đồng tiền vàng này, bản thân cấp bậc đã thấp, hơn nữa còn là loại có như không.

Mặc dù cấp bậc thấp, và năng lực lời nguyền kém, nhưng mà số lượng của người ta lại nhiều mà.

“Đợi ta hấp thụ toàn bộ những thứ này, thực lực của ta chắc chắn sẽ tăng lên một tầng nữa.” Hoàng Thục Lương nghĩ trong lòng, khóe miệng gã lộ ra nụ cười.

Nhưng khi gã vừa chuẩn bị hấp thụ, đột nhiên, thứ trên vách

tường lại thu hút sự chú ý của gã.

"Đây là... bùa chú?" Nhìn thấy cái này, Hoàng Thục Lương trong lòng đại nộ.

Gã vốn không có thiện cảm gì với thứ này, mà còn ghét bỏ, bây giờ nhìn thấy cái này, trong lòng tự nhiên không có chút tâm tình tốt nào.

Nhưng nghĩ lại, bùa chú ở đây, chắc chắn là có lý do, vì vậy, Hoàng Thục Lương cũng không động đậy, mà nằm bò trên tay Tiểu Lệ, nhắm mắt lại, bắt đầu hấp thụ sức mạnh xung quanh.

Lúc này đoàn chuyên gia cũng đã xem xét xung quanh một lượt.

"Quá chấn động rồi, thật không ngờ Tinh Tuyệt Nữ Vương lại có thể tạo ra nhiều thứ như vậy." Lý giáo sư lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía Trần giáo sư và những người khác đang đi sâu hơn vào trong.

Lúc này bóng dáng Trần giáo sư và những người khác càng ngày càng xa.

"Thầy Lý, Trần giáo sư quá cố chấp." Tiểu Quang đứng một bên lên tiếng.

Lý giáo sư càng gật đầu.

"Ai, anh ta là như vậy đó, chỉ cần có thể tìm thấy cổ mộ, anh ta sẽ nghiên cứu đến cùng." Lý giáo sư cảm khái một câu, sau đó nhìn về phía Tiểu Lệ.

"Tiểu Lệ, con cứ ở đây đợi chúng ta, chúng ta đi phía trước đuổi theo người." Lý giáo sư nói, Tiểu Lệ càng gật đầu.

"Thầy cứ yên tâm, con nhất định sẽ trông coi cẩn thận." Tiểu Lệ lên tiếng, Lý giáo sư thấy không có vấn đề gì, liền dẫn Tiểu Quang cũng đuổi theo.

“Mau nhìn kìa, đó là cái gì.” Khi xuyên qua mộ đạo, Hách Ái Quốc chỉ vào lối đi cách đó không xa.

Trước đây khi Trương Thiên và Tinh Tuyệt Nữ Vương chiến đấu, Thi Hương Ma Dụ tuy đã chết, nhưng xung quanh lại nở đầy hoa Bỉ Ngạn.

Sau đó lại chiến đấu với Xà Thần, xung quanh bắt đầu sụp đổ, nhưng, có một số hoa Bỉ Ngạn lại không tiêu tán.

Công hiệu của hoa Bỉ Ngạn còn lan tỏa khắp mộ thất.

Những công hiệu này có thể không có tác dụng với Trương Thiên, nhưng đối với người bình thường thì đó là chí mạng.

Đặc biệt là những người có lòng tham lớn.

“Hoa đẹp quá.” Trần Đông Bình lẩm bẩm, đột nhiên, trong mắt anh ta hình như xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp.

Hình như là người mà anh ta rất quen thuộc.

“Đây là...

Tuyết Liên?” “Em hồi sinh rồi sao?” Tuyết Liên, đây là một người phụ nữ mà Trần Đông Bình đã yêu sâu đậm trước đây, tiếc là cuối cùng cô ấy đã chết trong chiến tranh.

Sau đó anh ta mới gặp người vợ sau này.

Nhưng Trần Đông Bình vẫn luôn không quên Tuyết Liên.

Chẳng lẽ em hồi sinh rồi sao?

Trần Đông Bình lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy kích động.

Hồi sinh đi, người yêu của tôi!

Nhìn Trần Đông Bình với vẻ mặt yếu đuối bất định trước mắt, Trần giáo sư càng đứng một bên gào thét.

Nhưng Trần Đông Bình lại như thể không nghe thấy, bước chân tiến về phía trước.

“Không hay rồi!

Cậu ta trúng ảo giác rồi.” “Mau ngăn cậu ta lại!” Đột nhiên, Lý giáo sư vừa chạy đến vừa hét lên, đồng thời đã lao về phía trước.

Cách đó không xa chính là quỷ nhãn của tộc Quỷ Động, chỉ cần Trần Đông Bình rơi xuống đó, thì sẽ không còn sức lực cứu vãn nữa.

Lúc này Trần giáo sư cũng đã phản ứng lại, từng người đều chạy về phía Trần Đông Bình.

Nhưng Trần Đông Bình lại như thể nhận được lời kêu gọi nào đó, đột ngột chạy vọt lên.

Giống như một con chó điên, điên cuồng lao về phía khúc xương.

“Tuyết Liên, em đừng đi!” Anh ta gào lớn, khoảnh khắc tiếp theo, trực tiếp lao vào bên trong quỷ nhãn.

Trước khi nhảy xuống, khóe miệng anh ta còn lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trần giáo sư trực tiếp sững sờ, sắc mặt trắng bệch ngay lập tức.

Con trai ông ta vậy mà cứ thế chết rồi sao?

Và tại hiện trường, Trần Hề càng trừng to mắt, Tuyết Liên, đó đâu phải tên của mẹ cô!

“Sao có thể chứ, mẹ tôi không tên là Tuyết Liên mà.” “Chẳng lẽ...” Trần Hề đột nhiên ánh mắt trở nên sắc bén.

Cô ấy tâm tư tinh tế, có thể nghiên cứu ra máy não, điều đó chứng tỏ bộ não của cô ấy chắc chắn là rất linh hoạt.

Chỉ là trong một số chuyện, không thể biến thông mà thôi.

“Tiểu Trương gia, anh xem anh kìa, làm rõ sự thật ra rồi, bác sĩ Trần người ta cũng có chút không chịu nổi.” Vương Bán Nguyệt đứng một bên cười hắc hắc.

Trương Thiên lườm gã một cái, rồi nhìn về phía Trần Hề, cô gái này hơi lắc đầu, không có ý muốn thương hại.

“Mẹ tôi, sau khi biết tin anh chết, thậm chí đã khóc ròng ba ngày ba đêm, thậm chí cả đời cũng không tái giá, những năm cuối đời vì quá cô độc nên đã thu nhận tôi.” “Chính là một người cố chấp như vậy, một người lương thiện như vậy, mà khi anh lâm chung lại niệm tên người khác.” Trần Hề lẩm bẩm, nắm chặt tay.

Bản thân cô ấy đối với Trần Đông Bình ấn tượng đều tồn tại trong lời mẹ cô ấy dạy bảo.

Trong câu chuyện của mẹ cô ấy, Trần Đông Bình là một người lên trời xuống đất không gì không thể, hơn nữa còn có tinh thần yêu nước rất mạnh mẽ.

Nhưng đến hiện thực, anh ta lại là một người nhút nhát yếu đuối, thậm chí có chút tự đại.

Trần Hề lúc này đối với người cha vốn xa lạ của mình lại nảy sinh một nỗi hận.

Cho dù khi anh ta lâm chung không nói tên người khác cũng được, để bản thân cô ấy giữ lại một chút ảo tưởng.

Nhưng tất cả những điều này căn bản không thể vãn hồi. 【Không phải chứ, thì ra cha của nữ thần là người như vậy sao?】 【Vậy chẳng phải là không liên quan gì đến Trương Thiên sao?】 【Làm sao có thể liên quan được, sau khi Trương Thiên rời khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, cái chết của đoàn chuyên gia Trần giáo sư, chẳng liên quan gì

đến anh ta cả.】【Tên này, trước khi chết hình như niệm tên người phụ nữ khác mà.】【Vãi chưởng, còn là một kẻ bạc tình, tra nam sao?】【Nữ thần Trần vì loại người này, mà hận một người xa lạ mấy chục năm, thật đáng tiếc.】Hiện trường khi thấy đến đây, vô số người lập tức bùng nổ.

Trần Hề vậy mà vì loại người này, mà hận người khác mấy chục năm, đây bản thân đã là một chuyện vừa buồn cười vừa bất công.

Trần Hề lúc này cũng ý thức được điều này.

Ánh mắt cô ấy nhìn về phía Trương Thiên, có lỗi, lại có rất nhiều cảm xúc.

Ngổn ngang cảm xúc.

Nếu có thể, cô ấy bây giờ chỉ muốn rời khỏi phòng thẩm phán này, ẩn cư sơn lâm, không còn muốn xuất thế nữa.

Nhưng hiện tại cô ấy không thể, màn hình vẫn chưa kết thúc, nếu máy não một khi bị hỏng, vẫn cần cô ấy sửa chữa.

Chương 407

"Xin lỗi, anh Trương, tất cả những điều này, là lỗi của tôi, là tôi đã không tìm hiểu rõ sự thật." "Nếu có thể, tôi nguyện ý đến tận nhà xin lỗi." Trần Hề nhìn về phía Trương Thiên, cúi người.

Điều này đối với một nữ bác sĩ kiêu ngạo mà nói, đã là một sự nhượng bộ rất lớn rồi.

Trương Thiên nhìn cô gái này, về việc cô ấy có thật lòng hay không, Trương Thiên cũng không quan tâm.

Mục đích lần này anh đến, chính là tẩy trắng Cửu Môn, còn Trần Hề, chỉ là một hòn đá lót chân mà thôi.

Có hay không có, đối với Trương Thiên không có chút ảnh hưởng nào.

Thấy Trương Thiên không nói gì, Trần Hề cũng không biết phải nói gì.

Đây là lần đầu tiên có một người khiến cô ấy lo lắng bất an đến vậy, cô ấy không biết phải đối mặt với người này như thế nào.

Lúc này hiện trường cũng náo loạn lên. 【Nữ thần Trần vậy mà lại xin lỗi.】【Cái này chẳng phải rất bình thường sao?

Nếu cô ấy không xin lỗi, mới là không bình thường.】【Dám làm dám chịu, tôi vẫn phục.】【Nói chứ, cái tên cuối cùng chắc không phải mẹ của Trần Hề đâu nhỉ.】 Hiện trường lại lần nữa thảo luận.

Và lúc này, hình ảnh tiếp tục.

Sau khi Trần Đông Bình chết, Trần giáo sư trực tiếp khụy xuống đất.

Sau khi mọi người gọi một lúc lâu, Trần giáo sư mới dần dần hoàn hồn.

"Đông Bình, con đã hy sinh vì nghiên cứu khoa học của Hạ Quốc, mọi người chúng ta đều sẽ nhớ đến con." Trần giáo sư lẩm bẩm.

Cái kỹ thuật mạ vàng này, chẳng kém gì Bàn Tử nữa.

"Trần giáo sư, tiết chế bi thương đi, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây, để phòng vạn nhất." Lý giáo sư rất lo lắng lại xảy ra chuyện gì đó.

Trần giáo sư nhìn chằm chằm vào cái động quỷ sâu không thấy đáy.

Ông ta rất không cam lòng, nhưng cũng lo lắng cho sự an toàn của những người khác.

"Vậy được rồi, vì sự an toàn của mọi người, chúng ta tạm thời sẽ không vào đây nữa." Trần giáo sư tuy trong lòng không nỡ, nhưng vẫn lên tiếng nói.

Còn Hách Ái Quốc đứng một bên lại có chút không cam lòng.

Anh ta nhìn mọi người, nghiến răng, trong mắt sau cặp kính lộ ra vẻ kích động.

"Thầy ơi, đây là nơi thầy đã tìm kiếm nửa đời người, thầy cứ dễ dàng từ bỏ như vậy sao?" Hách Ái Quốc có chút kích động.

Thử nghĩ xem, thứ mà mình theo đuổi cả đời, đang ở ngay trước mắt, mà mình lại chỉ có thể bị buộc phải từ bỏ, cảm giác này ai mà chấp nhận được?

Đa số mọi người có lẽ sẽ liều mạng mà giành lấy.

"Ái Quốc, chúng ta phải suy nghĩ cho đại cục, Tiểu Đông đã chết rồi, tôi không muốn thấy mọi người lại xảy ra chuyện gì nữa." Trần

giáo sư lên tiếng nói, trong mắt ông ta mang theo chút tiếc nuối.

Ông ta sao lại không muốn đi vào nghiên cứu đến cùng chứ, nhưng, ông ta có năng lực chống lại nguy hiểm sao?

Hiển nhiên là không.

“Thầy ơi, thầy và mọi người cứ đi, con muốn thay thầy hoàn thành tâm nguyện.” “Để thêm một nét bút mực vào văn hóa Hạ Quốc.” Hách Ái Quốc nói, sắc mặt trở nên kiên định.

Còn Lý giáo sư và những người khác thì bị nhiệt huyết của Hách Ái Quốc làm cảm động, từng người đều cảm thấy nội tâm bùng cháy.

“Thầy Lý, lịch sử năm ngàn năm của Hạ Quốc chúng ta, sở dĩ có bằng chứng, đều là do những người tiền bối đã liều mạng đổi lấy.” “Và con cũng nguyện ý, dùng sinh mạng của mình, đổi lấy một áng mây trên lịch sử Hạ Quốc.” Tiểu Quang lên tiếng nói, trong mắt anh ta mang theo chút kiên định.

Anh ta từ lúc nãy còn lo lắng, biến thành bây giờ kiên định không lay chuyển, không phải vì nội tâm anh ta kiên cường đến mức nào, mà là vì anh ta có một trái tim yêu Hạ Quốc.

Lý giáo sư hít một hơi thật sâu.

“Khẩu hiệu nghiên cứu khoa học của chúng ta là gì?” “Không sợ chết, không sợ hy sinh, dám đấu tranh, đóng góp gạch ngói cho Hạ Quốc mới.” “Chúng ta nguyện ý làm đội cảm tử, đi trên tuyến đầu của Hạ Quốc.” Tiểu Quang gần như hét lên, trong chốc lát, nhiệt tình của mấy người cũng bị đốt cháy.

Trần giáo sư nhìn mọi người.

“Lý...” “Trần huynh, đừng nói nữa, chúng ta cùng nhau đi tìm hiểu đến cùng.” Lý giáo sư lên tiếng, Trần giáo sư mím môi nhìn lên trên.

Chỉ thấy, phía trên cái lỗ đen khổng lồ, vậy mà lại có một cái đài.

Trên cái đài đó, không có gì cả, chỉ có những bông hoa Bỉ Ngạn màu đỏ nở rộ.

Mặc dù xung quanh hơi tối, nhưng màu sắc yêu mị của hoa Bỉ Ngạn lại tràn ngập trong tâm hồn mỗi người.

"Bông hoa này có độc." "Chắc là hoa Bỉ Ngạn, mọi người bịt miệng lại." Lý giáo sư nhìn một cái, lập tức đưa ra đáp án.

Mọi người nghe vậy càng dùng quần áo bịt miệng và mũi lại.

Cứ như vậy, phấn hoa đối với họ liền không còn tác dụng nữa.

Bất kỳ vật gây ảo giác nào, chắc chắn đều có một con đường khiến người ta trúng ảo giác, không thể nào nhìn một cái là trúng ảo giác được.

Rất hiển nhiên, hoa Bỉ Ngạn chính là lợi dụng phấn hoa để tạo hiệu ứng gây ảo giác.

Sau khi bịt mũi, mắt Tiểu Quang linh hoạt, lập tức nhìn thấy một vị trí.

"Mau nhìn kìa, bên kia có đường!" "Chỉ có điều..." Tiểu Quang nói, khóe miệng khựng lại.

Chỉ thấy, con đường đó bị vô số vết cào, và những lưỡi dao tấn công chém tan tác.

Hơn nữa, những vết rãnh sâu như bị lợi khí cắt cứa kia hiện lên đặc biệt chói mắt.

"Cái này không lẽ có người đang đánh nhau sao..." Hách Ái Quốc lẩm bẩm, trong lòng hai vị giáo sư càng kinh hãi không thôi, cái này tuyệt đối không phải do núi lở, tuyệt đối là do lợi khí gây ra.

Chẳng lẽ, có người đang chiến đấu ở đây?

Năng lực này, là con người có thể làm được sao?

"Những vết này, chắc không phải do núi lở tự nhiên đâu nhỉ." Hách Ái Quốc đứng một bên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tình huống này, không khỏi kinh ngạc nói.

"Vẫn chưa rõ, nhưng mục tiêu lần này của chúng ta là tìm hiểu bí mật cuối cùng của Tinh Tuyệt Cổ Thành, chứ không phải đến ngắm cảnh." Lý giáo sư cắt ngang suy đoán của Hách Ái Quốc, mọi người cũng thu lại ánh mắt từ những vết nứt trên vách núi.

Lý giáo sư cắt ngang suy đoán của mọi người, mục đích chủ yếu vẫn là không muốn để nhiều người biết những chuyện đó, để tránh gây hoảng sợ.

"Đúng vậy, chúng ta vẫn nên vào trước đi, nói không chừng bên trong có tất cả bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành đó." Hách Ái Quốc lên tiếng nói.

Tình trạng của anh ta lúc này đã có thể coi là, nôn nóng không chịu được mà tìm kiếm hỗn loạn.

Lý giáo sư và Trần giáo sư tự nhiên cũng không có ý kiến, mọi người men theo con đường nhỏ trên vách núi đi lên.

Vì lý do chiến đấu, con đường nhỏ bị phá hủy rất nhiều, trước đây động có dấu hiệu sụp đổ, nhưng đã bị bùa vàng phong ấn, nên cũng không hoàn toàn sụp đổ.

"Con đường này thật hiểm trở, nếu mà rơi xuống, chẳng phải chết không toàn thây sao." Tiểu Quang nhìn xuống vực sâu không thấy đáy dưới chân, trong lòng không khỏi rùng mình một cái.

"Đừng nhìn xuống, chúng ta đi nhanh lên." Lý giáo sư nói, mấy người liền đẩy nhanh bước chân.

Rất nhanh, trước một vách đá, vô số hoa Bỉ Ngạn nở rộ, và phía

trước vì chiến đấu mà xuất hiện một khe hở sụp đổ rộng khoảng năm mét.

Tức là, họ không thể đi qua được nữa.

"Cái này phải làm sao đây?" Trần giáo sư thấy vậy, trong lòng có chút bất lực.

"Tôi có mang theo móc câu, nhưng, đây là cái gì vậy." Tiểu Quang vừa nói, tay càng chỉ vào một lá bùa vàng cách đó không xa trước mắt.

Hách Ái Quốc nhìn lá bùa lên tiếng.

"Cái này trông có vẻ là do đạo sĩ để lại, trước đây khi chúng ta còn chưa vào, tôi cũng thấy ở bên ngoài rồi." "Chắc là do các đặc công mà Lý giáo sư nói để lại." Hách Ái Quốc nói, đối với những thứ này, anh ta lại bày tỏ thái độ không tin.

Hơn nữa còn có chút khinh thường, dù sao thì họ là người làm khoa học, đối với những thứ không có căn cứ như vậy, tự nhiên cũng sẽ không tán đồng.

"Cái này chúng ta vẫn đừng động lung tung, để ở đây, chắc chắn có lý do để ở đây." Lý giáo sư thấy vậy, lại chậm rãi lên tiếng, loại bùa chú này tuy anh ta chưa từng thấy, nhưng có thể xuất hiện ở đây, Lý giáo sư cũng đã đoán ra được điều gì đó.

"Chẳng phải chỉ là một lá bùa thôi sao?

Có gì mà kỳ lạ." Hách Ái Quốc xua tay, cũng không có tâm tư đi quản cái này.

Anh ta chỉ muốn tìm thấy bí mật về cổ thành Quan Vũ, hoàn thành tâm nguyện của thầy mình.

Lúc này, bên Tiểu Lệ, Hoàng Thục Lương chợt mở mắt.

Ánh mắt gã nhìn về phía những lá bùa vàng trên vách đá xung

quanh.

Vì bùa vàng trấn áp, tà khí xung quanh bớt đi rất nhiều.

Gã muốn gỡ bùa vàng ra, nhưng sau khi gỡ ra, gã cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì vậy lúc này Hoàng Thục Lương đang cân nhắc.

Do dự hồi lâu, Hoàng Thục Lương nghiến răng.

“Hiện tại điều ta ưu tiên hàng đầu là nâng cao tu vi, còn về việc quay về, ta chỉ cần giữ lại vài người hữu dụng là được.” Hoàng Thục Lương nghĩ trong lòng, gã cũng đưa ra một quyết định tương tự.

Dù sao thì năng lực của gã, không thể nào đưa tất cả mọi người ra ngoài, hơn nữa gã cũng không cần cứu người, muốn rời khỏi sa mạc, quay về Bắc Ly, Hoàng Thục Lương vẫn cần sự giúp đỡ của đoàn chuyên gia.

Nghĩ đến đây, Hoàng Thục Lương trực tiếp nhìn về phía Tiểu Lệ, Tiểu Lệ như một con rối, chậm rãi đi về phía những lá bùa vàng kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số lá bùa vàng bị Tiểu Lệ gỡ ra.

Chương 408

Đồng thời, núi đá cũng bắt đầu rung chuyển một loạt.

Không còn bùa vàng trấn áp, núi đá bắt đầu sụp đổ, và sức mạnh lời nguyền xung quanh cũng đồng thời được giải phóng toàn bộ.

Mắt Hoàng Thục Lương phát sáng, gần như cùng lúc, thực lực của gã vậy mà đã tăng lên gấp mấy lần!

"Ầm ầm ầm..." Mộ thất rung chuyển, khoảnh khắc tiếp theo, những người vốn không đề phòng càng trượt chân, còn Trần giáo sư đã già cả.

Với chấn động như vậy, ông ta trượt chân, cả người trực tiếp rơi xuống động quỷ.

Ngay vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Hách Ái Quốc là người đầu tiên phát hiện ra, anh ta căn bản không hề do dự, tay trực tiếp kéo lấy tay Trần giáo sư.

"Thầy ơi, rất vui được quen thầy, nếu có kiếp sau, con vẫn muốn làm học trò của thầy, phấn đấu vì nghiên cứu khoa học của Hạ Quốc." Hách Ái Quốc nói, một tay kéo Trần giáo sư lên bờ.

Còn bản thân anh ta thì lại rơi vào động quỷ, bóng dáng biến mất với tốc độ cực nhanh.

"Ái Quốc!" "Không!" Trần giáo sư quỳ trên đất, nhìn đồ đệ yêu quý của mình biến mất trước mắt, tinh thần nhất thời vậy mà có chút sụp đổ.

"Không ai có thể sống sót, không ai cả..." "Lời nguyền của Tinh Tuyệt Cổ Thành là thật, những người vào đây, không ai có thể sống sót..." Trần giáo sư nước mắt tuôn rơi, tinh thần đã sụp đổ.

Bản thân ông ta tuổi đã cao, thêm vào việc mất con, mất đồ đệ yêu quý, dưới hàng loạt đả kích, tinh thần của Trần giáo sư sớm đã không trụ nổi nữa.

"Trần giáo sư, tỉnh táo lại một chút." Lý giáo sư hét lên, nhưng Trần giáo sư dường như không nghe thấy.

"Không hay rồi, thầy Lý, mộ thất sắp sụp đổ rồi, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi." "Không đi nữa là muộn rồi." Tiểu Quang nhìn mộ thất đang nứt ra, có chút sốt ruột.

"Nhưng mà, bên trong có rất nhiều văn vật đó, chúng ta không thể bỏ lại văn vật không quản được." Lý giáo sư cũng hoảng hốt.

Nếu biết sự việc ngày hôm nay, anh ta tuyệt đối sẽ không đi theo Trần giáo sư để tìm hiểu sự thật.

Tự mình mang văn vật ra ngoài chẳng phải tốt hơn sao?

Nhưng hiện tại không phải là lúc nói những điều này.

"Lão Trần, tôi đưa ông ra ngoài." Lý giáo sư nói, gọi Tiểu Quang một tiếng, hai người đỡ Trần giáo sư chạy về.

Lý giáo sư tuy tuổi cũng hơi cao, nhưng vào thời khắc nguy hiểm, chạy vẫn rất nhanh.

"Chết, chúng ta đều sẽ chết, Ái Quốc, Tiểu Đông, các con đang đợi ta sao?" Trần giáo sư lẩm bẩm, nước mắt không ngừng tuôn ra ở khóe mắt.

"Thầy Lý, ai, lần này chúng ta hy sinh lớn nhất rồi." Tiểu Quang thở dài một tiếng.

Lý giáo sư vừa chạy vừa sắc mặt cũng hơi khó coi.

Bản thân trên bản đồ không hề có nơi này, anh ta cũng không đề nghị mọi người đi, nhưng họ rất cố chấp, mình cũng không có cách

nào.

"Ai, cứ sống sót rồi nói sau, với tốc độ sụp đổ như thế này, có lẽ, chúng ta căn bản không thể thoát ra được." Lý giáo sư nhìn vách núi đang nứt ra xung quanh, tốc độ này quá nhanh, người bình thường căn bản khó mà thoát được.

"Thầy Lý, Tiểu Quang, đi nhanh, ở đây có đường tắt." Khi đến khu vực vật bồi táng, Tiểu Lệ vẫy tay hét lên.

Còn Hoàng Thục Lương trong tay thì mắt đảo một cái, nhìn Trần giáo sư.

Lão già này đối với mình không có tác dụng, Hoàng Thục Lương tự nhiên không thể nào kéo theo gánh nặng.

"Ở đâu?

Mau lên, động sắp sập rồi, chúng ta phải nhanh chóng rời đi." Giọng Lý giáo sư dồn dập, đồng thời trên đỉnh đầu còn có vài tảng đá rơi xuống.

"Ở đằng kia." Tiểu Lệ chỉ tay, đột nhiên đuôi Hoàng Thục Lương vểnh lên, một làn khói vàng được phóng ra, ba người Lý giáo sư lập tức ngất đi.

"Đưa họ đi." "Lão già này không cần." Hoàng Thục Lương nói tiếng người, Tiểu Lệ mỗi tay một người, đỡ Lý giáo sư và Tiểu Quang, chạy đi với tốc độ quỷ dị.

Động tác của nó rất quỷ dị, tư thế chạy cũng vậy, cơ thể vặn vẹo, cứ như một con Hoàng Thử Lang đang chạy!

Rất nhanh, toàn bộ động quỷ sụp đổ, mộ thất của nữ vương cũng theo chấn động biến mất trong đất vàng.

Còn Trần giáo sư thì khỏi phải nói, cùng với việc mộ thất sụp đổ,

đã vĩnh viễn bị giữ lại trong mộ thất của nữ vương.

Nhìn thấy đến đây, tất cả mọi người tại hiện trường gần như trong nháy mắt, đều nhìn về phía Trần Hề, sự thật, cuối cùng cũng sáng tỏ!

Trong chốc lát, vô số người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Đặc biệt là việc Hoàng Thục Lương lại chỉ đưa Lý giáo sư cùng những người khác đi, điều này càng khiến mọi người trong lòng sinh ra nhiều nghi ngờ.Lúc này, bên phía Trần Hề."Xì, con bé này, Bàn gia tôi đã nói từ đầu là chuyện này chẳng liên quan gì đến lão đại nhà tôi rồi, vậy mà cô cứ ôm cục tức nặng trĩu như oán phụ vậy.

Giờ thì hay rồi, chân tướng đã sáng tỏ." "Có phải nên quỳ xuống xin lỗi không hả?" Bàn Tử nhìn Trần Hề đang ngây người ra, thao thao bất tuyệt nói, trên mặt đầy vẻ đắc ý.

Dám hãm hại lão đại à, Bàn gia tôi chọc tức chết cô luôn!Trương Thiên thấy Bàn Tử mắng xả láng nửa ngày cũng đã đời rồi, bèn vẫy tay.

"Bàn Tử, đừng bốc hỏa thế, cô Trần, tôi mong cô có thể dùng tài năng của mình vào sự nghiệp của Trung Quốc, chứ đừng vì một người mà đi nghiên cứu những thứ vô bổ." Trương Thiên nói, coi như cho Trần Hề một cái bậc thang để xuống.Bản thân các nhà khoa học của Trung Quốc đã ít, ngược lại một đống chuyên gia chỉ biết ăn mà không làm việc.

Các nhà khoa học, bác sĩ đối với Trung Quốc có vai trò như những trụ cột lớn, Trần Hề có thể phát minh ra não cơ đã chứng minh cô rất thông minh, Trương Thiên không muốn cô gái này không chịu nổi đả kích mà giống như Trần giáo sư.

Khi đó Trung Quốc sẽ mất đi một thiên tài.Trần Hề lúc này cũng

đã phản ứng lại, cô đứng dậy.

“Trương Thiên, là tôi, Trần Hề, đã có lỗi với anh, tôi xin lỗi anh ở đây.” Nói rồi, cô liếc nhìn Bàn Tử, định quỳ xuống trước Trương Thiên, nhưng Trương Thiên không có ý định đó với một cô gái nhỏ.“Được rồi, chỉ cần cô có thể nghiên cứu ra những thứ hữu ích cho Trung Quốc, cho người dân Trung Quốc thì hơn nhiều lời xin lỗi.” Trương Thiên nói, Trần Hề nghiêm túc gật đầu.

Cô mím môi, trong đầu đã bắt đầu suy nghĩ phải nghiên cứu kỹ thuật gì.

Trần Hề với vẻ mặt kiên định, nghĩ rằng chỉ cần nghiên cứu ra kỹ thuật có giá trị cho nhân dân thì Trương Thiên sẽ tha thứ cho mình.Lúc này Trương Thiên cũng lười nói thêm gì nữa, tiếp tục cho phát đoạn hình ảnh.

Sở dĩ không dừng lại, chủ yếu là Trương Thiên muốn phát hết hồi ức, đã phát thì cũng nên có đầu có cuối.Trong hình ảnh, cát vàng phủ kín khắp nơi.

Trên bầu trời quang đãng, từng đám mây trôi bồng bềnh.

Giữa sa mạc vàng óng, một cơn lốc xoáy tàn phá dữ dội đang hủy diệt toàn bộ Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Cơn lốc cuốn theo cát vàng trực tiếp nhấn chìm cổ thành vào trong sa mạc.

May mắn thay có chút pháp lực nhỏ nhoi của Hoàng Thục Lương chống đỡ, nên Lý giáo sư và hai người mới sống sót.Chẳng mấy chốc, cơn lốc xoáy đi qua, Lý giáo sư và hai người mới dần dần tỉnh lại.

“Chúng ta đây là…” Lý giáo sư ôm đầu, mái tóc bạc trắng đặc biệt nổi bật dưới ánh nắng mặt trời.

“Lý lão sư, chúng ta thoát ra rồi, chỉ là Trần giáo sư bị đá đè chết

trong lúc chạy trốn, ông ấy hình như phát điên rồi.” Tiểu Lệ nói bên cạnh, khuôn mặt cô ta trông cứ quỷ dị thế nào ấy, y như chồn hôi vậy.

“Cái gì!

Lão Trần cũng mất rồi sao…” Lý giáo sư kinh hô một tiếng, trong mắt cũng hiện lên vài phần cảm xúc.

Khóe mắt ông ẩm ướt.

Trần giáo sư chính là nhân vật đã cùng ông làm rạng danh giới khảo cổ Trung Quốc.

Giờ lại chết ở đây, nhưng nếu không có Tiểu Lệ, có lẽ bản thân ông cũng đã bỏ mạng bên trong rồi.

“Tiểu Lệ, chúng ta làm sao ra được vậy?” Lý giáo sư nhìn Tiểu Lệ, hỏi ra nghi vấn của mình.

“Tôi tìm thấy một đường hầm bí mật, còn Lý lão sư, hai người có lẽ quá mệt mỏi, sau khi ra ngoài thì ngất xỉu rồi.” Tiểu Lệ nói, Lý giáo sư thở dài một tiếng.

“Ai, lần này về không biết phải giải thích thế nào đây.” Lý giáo sư nói, bên kia, Tiểu Quang cũng tỉnh lại.

“Lý lão sư, chúng ta sống sót rồi sao?” Tiểu Quang nhìn xung quanh, trong lòng có chút kích động.

“Ừ, may nhờ Tiểu Lệ, chúng ta đi thôi, đến Lâu Lan Cổ Thành, có lẽ sau này sẽ không còn Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa.” Lý giáo sư cảm khái, Tiểu Quang nhìn bãi cát vàng mù mịt phía sau, cô biết, cổ thành có lẽ sẽ vĩnh viễn nằm lại trong sa mạc.

“Lạ thật đấy, mỗi lần chúng ta xuống mộ đều không bị sập, sao lần này lại sập chứ.” Tiểu Quang lầm bầm, lại nghĩ đến lời Trần giáo sư nói mà thở dài.

Trong chốc lát không khí cũng có chút trầm mặc.

Lý giáo sư không nói một lời đi phía trước.

Ba người còn lại bắt đầu quay về đường cũ.

Đội ngũ đông đảo ban đầu, giờ chỉ còn lại vài người ít ỏi, cũng coi như một sự cố lớn.Lúc này, hình ảnh chuyển động, cuối cùng cũng đến bên phía Trương Thiên.

Bàn Tử lái xe, Trương Thiên và Trương Khởi Linh cùng những người khác ngồi phía sau.

"Lão đại, chúng ta sắp đến đích rồi, cũng may có giấy phép của chúng ta, chứ không thì khó mà thông hành được." Bàn Tử cười hắc hắc, trong tay hắn cầm một tấm thẻ căn cước.

Đây là thứ Trương Thiên lấy từ một người qua đường, có cái này thì tiện hơn nhiều.

Nhật Bản không lớn, nhưng núi non vẫn khá nhiều, tiếc là ở những dãy núi này, các ngôi mộ lớn lại thật sự khó tìm.

Ngay cả những nơi có phong thủy tốt, khả năng có mộ lớn cũng rất nhỏ.Chẳng mấy chốc, đến khu vực Cung Khi.

Cung Khi, đây là một hòn đảo nhỏ của Nhật Bản, và điều trực tiếp nhất là, Cung Khi liền kề với Trường Khi ở phía bên kia.

Đó là nơi khởi đầu của giấc mơ.

"Cuối cùng cũng đến rồi, lão Hồ, cậu thật sự nghĩ cái quỷ quái này có mộ sao?" Bàn Tử nhìn xung quanh Cung Khi, không kìm được mở miệng.

Cung Khi vì gần biển, nên cũng có khu vực cảng biển, thêm vào đó là một yếu tố chiến lược quan trọng, nên các kiến trúc xung quanh vẫn còn khá nguyên vẹn.

“Có, dựa theo bản đồ núi non, ở vị trí Thiên Môn ứng với Cung Khi nhất, có một dãy núi, đối ứng với Trùng Thằng.” Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt Bàn Tử đảo qua bên ngoài.

“Cái nơi quỷ quái này, tuy đất không rộng, nhưng núi lại ẩn khá sâu.” Bàn Tử lầm bẩm, mắt không ngừng đảo.

“Tiểu Trương gia, kia có phải là dãy núi không?” Đột nhiên, Ngô Tà chỉ vào một ngọn hải đăng ở đằng xa.

Vì là buổi chiều, ngọn hải đăng không phát ra ánh sáng, nên không dễ tìm.

Chương 409

“Tại sao ở đó lại có một ngọn hải đăng?” Trương Thiên hơi cau mày.

Hải đăng, hoặc là ở bờ biển, hoặc là trong cứ điểm, nhưng ngọn hải đăng này lại rất kỳ lạ, nó lại nằm trên một ngọn núi rất xa.

“Xem ra không sai chính là ở đó rồi.” Trương Thiên gật đầu nói.

“Vậy còn chờ gì nữa, mộ nhỏ ơi, Bàn gia tôi đến đây!” Bàn Tử phấn khích nói, một chân đạp ga thẳng đến.Chẳng mấy chốc, dưới chân núi, xe việt dã chắc chắn không lên được, thế là mọi người đành dừng xe ở phía dưới.

“Không phải nói là Thần Hoàng mộ sao?

Nơi này nhìn sao cũng giống như những dãy núi khác, chẳng có chỗ nào kỳ lạ cả.” Ngô Tà hỏi bên cạnh.

“Nơi càng nguy hiểm thì lại càng an toàn, hơn nữa, chúng ta còn chưa lên đó mà.” Trương Thiên nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn về phía dãy núi.

Dãy núi này cũng khá lớn, nhìn một cái không thấy điểm cuối, phong thủy cũng khá tốt.

“Anh hai, cậu đang nghĩ gì thế, nói một tiếng xem nào.” Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh cứ im lặng mãi, không kìm được đùa giỡn muốn Trương Khởi Linh mở miệng.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Bàn Tử.

“Trên núi, có mộ.” Trương Khởi Linh thốt ra vài chữ, coi như hợp tác với Bàn Tử một lần.

Lúc này, Trương Thiên càng thêm chắc chắn, Thần Hoàng mộ chính là ở đây.

Hơn nữa lại được xây dựng với quy mô nhỏ nhất!"Mẹ nó chứ, anh hai nhà tôi vậy mà lại đáp lời tôi, là tiên nữ nào ban phước thế này không biết!" Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh vậy mà lại trả lời, liền mãn nguyện nhìn lên trời, kích động lắc đầu lia lịa.

"Ôi, anh Khải Toàn lại lên cơn rồi." "Nhưng mà, đường đường là Thần Hoàng, vậy mà lại ở trong cái núi nhỏ thế này, cũng quá là mất thể diện rồi chứ." Ngô Tà nói bên cạnh, nói thật, loại núi nhỏ này nếu đặt ở Trung Quốc, ngay cả chó của hoàng thất cũng không thèm chôn.

"Bàn Tử, cái này cậu không hiểu rồi, đây gọi là ẩn tàng, như vậy, người khác sẽ rất khó phát hiện." Ngô Tà mở miệng bên cạnh.

Cậu ấy biết không ít về khảo cổ, chỉ là về phong thủy thì hoàn toàn mù tịt."Không đúng, Ngô thiếu gia, cậu nói chỉ đúng một nửa thôi." "Sở dĩ chôn mộ huyệt ở đây, không chỉ đơn giản là lừa trời dối biển, mà quan trọng nhất, nơi đây chính là vị trí đuôi rồng của Nhật Bản." "Cậu có thấy không, dãy núi này và dãy núi Xích Thạch hầu như nằm trên một đường thẳng, tức là lưng rồng liền mạch, chôn thi thể ở đuôi rồng cũng có thể hấp thụ khí vận trời đất." "Hơn nữa nơi đây hẻo lánh như vậy, muốn bị trộm mộ, trừ phi là người có phong thủy cách cục rất cao, bình thường thì không thể tìm ra." Hồ Bát Nhất nói, hắn không phải tự tâng bốc mình, những gì hắn nói cơ bản đều là sự thật.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

"Lão Hồ nói không sai, hơn nữa còn một chuyện nữa." "Đó chính là, đuôi rồng rút long mạch là đơn giản nhất." Trương Thiên nói, dẫn đầu đi về phía núi.

Ngô Tà sững sờ một lát, sau đó trên mặt liền nở nụ cười.

“Haha, Tiểu Trương gia, anh thật sự đã có tính toán từ sớm rồi à.” Ngô Tà cười nói, sau đó vội vàng đi theo lên.“Khởi Linh, cậu thấy, vị trí mộ huyệt ở đâu?” Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Dù sao vừa rồi Trương Khởi Linh chỉ liếc mắt một cái đã định được huyệt, cực kỳ lợi hại.

“Bàn long quanh co, khu vực Tự Dương.” Trương Khởi Linh nhìn một cái rồi nói.

Y thường xuyên lang thang trong mộ huyệt, cũng biết khá nhiều, coi như có kinh nghiệm.

Nhưng về phong thủy thám mộ, so với Hồ Bát Nhất hiện tại thì kém một chút.

“Không sai, vị trí mộ huyệt hẳn là ở phía Đông, ngôi mộ này rất dễ tìm.” Trương Thiên nói, càng tăng nhanh bước chân.

Ngôi mộ này nhìn chung không có gì đặc biệt, chỉ mang lại cảm giác ẩn cư sơn lâm.“Tiểu Trương gia, tôi vẫn luôn rất thắc mắc, tại sao các anh có thể từ tinh đấu, hoặc phân kim định huyệt mà nhìn ra vị trí mộ huyệt?” “Những cái này, có gì khác biệt sao?

Tại sao tôi lại không được?” Ngô Tà hỏi bên cạnh.

Khó khăn lắm mới được ở cùng Trương Thiên, hơn nữa Ngô Tà cũng không phải người nông cạn gì, tính cách cởi mở, sau khi thật sự quen biết Trương Thiên thì cậu ấy cũng nói khá nhiều.

Trương Thiên liếc nhìn cậu ta.

“Phân kim định huyệt, cả tinh tú nữa, cậu không có tri thức dự trữ tương ứng thì chắc chắn không được, còn cả kinh nghiệm thực chiến nữa.” “Nhưng bây giờ chúng ta có thể gác lại thực chiến và tri thức dự trữ, chỉ nói riêng về mộ huyệt.” “Những người hiểu chút phong thủy, khi hạ táng thường sẽ chọn Kim Long Tinh, Thanh Long Tinh

Túc, hoặc Huyền Vũ Tinh Túc, bởi vì hai tinh tú này có nhiều cát tinh hơn." "Mộ nhỏ bình thường thì xem những cái này là được, còn mộ lớn thì phức tạp hơn, không chỉ phải xem long mạch, sơn thế, phong thủy trong núi, hướng đi của sông ngòi v.v…" Trương Thiên chậm rãi nói.

Đây chỉ là một số vấn đề thường gặp, nên nói ra cũng không sao.

Hơn nữa, cho dù Trương Thiên có nói hết những thứ này ra, Ngô Tà không có môn thủ nghệ này thì cũng chỉ là công cốc mà thôi.

Hơn nữa, Ngô Tà hiểu biết nhiều hơn, chẳng phải sẽ giúp ích rất lớn cho thị trường hải ngoại sao?

Nghĩ đến việc thị trường hải ngoại có Ngô Tà sau này, tất cả các khu mộ đều sẽ run rẩy, còn Cửu Môn của mình dưới sự khai thác của Ngô Tà, sẽ phát triển rực rỡ.

Ừm, đây quả là một chuyện tốt đẹp biết bao.Ngô Tà nghe xong, nửa hiểu nửa không gật đầu.

Thật ra cậu ấy cũng không hiểu nhiều đến vậy, nhưng thấy Hồ Bát Nhất lợi hại như thế, Ngô Tà cũng muốn học thử.

"Thiên Chân, cậu không phải cũng hứng thú với cái này đấy chứ?

Tốt quá rồi, chúng ta bái Hồ sư phụ làm thầy đi, đến lúc đó, chúng ta sẽ khiến nước ngoài trở tay không kịp." Vương Bàn Tử kích động nói.

Hắn là người làm tiệm đồ cổ, văn vật nước ngoài nhiều như vậy, nếu có thể kiếm được một ít về, tiệm đồ cổ của hắn chẳng phải sẽ phát triển rực rỡ sao?Ngô Tà nói thật cũng động lòng rồi, nhưng nghĩ đến những cao nhân đều coi trọng thủ nghệ gia truyền của mình, Ngô Tà liền dẹp bỏ ý nghĩ đó.

Vào những năm đầu, những người tài giỏi kỳ lạ đó đối với thủ

nghệ của mình đều rất coi trọng, không dễ dàng truyền thụ, dù sao đó cũng là kế sinh nhai của họ.

Điều này cũng dẫn đến việc, sau này nhiều văn hóa truyền thống của Trung Quốc dần dần mai một, không ai muốn truyền, cũng rất ít người muốn học.

Tự nhiên mà mai một.Hồ Bát Nhất liếc nhìn Ngô Tà.

Nói thật, hắn cũng không có hứng thú dạy người, dù sao đây là gia truyền của mình, dựa vào cái gì mà dạy cho người khác.

Ngay cả Bàn Tử hắn còn chưa dạy, huống chi là Ngô Tà.

"Bàn Tử, đừng nói lung tung, tôi còn chưa định học." Ngô Tà mở miệng nói, Vương Bàn Tử vẻ mặt tiếc nuối.Trương Thiên thấy vậy khẽ nói.

"Thế này đi, Ngô công tử, vì Ngô gia đã gia nhập Cửu Môn của tôi, mà tôi lại đang có ý định mở rộng thế lực ra hải ngoại." "Tôi có một cơ hội hợp tác không biết cậu có hứng thú không." Trương Thiên nhìn Ngô Tà.

Đây chẳng phải là cơ hội tốt nhất để hố người sao?

Gia nhập Cửu Môn, già trẻ đều ăn.

Ông nội cậu làm trưởng lão Cửu Môn, cậu làm kỳ tài của Cửu Môn, ừm, rất hợp lý."Hợp tác gì ạ, Tiểu Trương gia, chỉ cần là việc tôi có thể làm, nhất định sẽ dốc hết sức." Ngô Tà vẻ mặt nghiêm túc, sợ bỏ lỡ điều gì.

"Tôi có thể dạy cậu năng lực và tri thức về thám mộ phân kim định huyệt." "Cái gì!

Thật sao?" Ngô Tà, người vừa giây trước còn nói không muốn học, lúc này trực tiếp lộ ra vẻ mặt khát vọng.

Điều này khiến Vương Bàn Tử cũng ngớ người ra.

“Thiên Chân, không phải chúng ta không cần sao?” Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

“Kỹ năng nhiều không sợ, Bàn Tử cậu không hiểu đâu.” Ngô Tà nói rồi nhìn về phía Trương Thiên.

“Tiểu Trương gia, anh cứ nói, chỉ cần tôi làm được, nhất định sẽ đồng ý.” Ngô Tà vô cùng nghiêm túc, đây là cơ hội ngàn năm có một.

Qua cái thôn này rồi thì không có cái tiệm này nữa đâu.

Trương Thiên có công phu thật sự, không như ông nội cậu, chỉ biết mấy cái Bát Tự Chân Ngôn.“Bên tôi dự định mở rộng thế lực ra hải ngoại, tôi thấy cậu xương cốt khác thường, là một khối… khụ khụ, là một nhân tài hiếm có.” “Cho nên muốn cậu trở thành người đứng đầu công ty hải ngoại của tôi, quản lý công ty, đồng thời, cậu còn có một thân phận nghịch thiên nữa.” Trương Thiên nói, Ngô Tà lập tức có hứng thú.

“Má ơi, giám đốc, Thiên Chân cậu thăng tiến rồi!” Vương Bàn Tử kích động nói.

“Bàn Tử im miệng!” “Tiểu Trương gia, anh nói xem, thân phận gì?

Ngầu lắm sao?” Ngô Tà vẻ mặt hiếu kỳ.

“Chỉ cần cậu đồng ý, cậu không những có thể đạt được phong thủy truyền thừa, mà còn sở hữu thân phận tỷ phú.

Đồng thời, cậu còn phải chấp hành một nhiệm vụ vĩ đại ẩn giấu của tôi, đó chính là, trộm sạch tất cả các ngôi mộ ở nước ngoài!

Chưa trộm xong tất cả thì đừng có quay về!” “Vậy nên, thân phận của cậu chính là, 《Đặc công công tác thám hiểm mộ huyệt Cửu Môn Trung Quốc!》” Trương Thiên chậm rãi nói, Ngô Tà lập tức ngớ

người.《Đặc công thám hiểm Cửu Môn Trung Quốc?》 “Tiểu Trương gia, cái tên này nghe bá đạo thật, nhưng tại sao anh lại cố chấp với thị trường hải ngoại, và những ngôi mộ ở nước ngoài vậy?” Ngô Tà vừa đi vừa hỏi.

Dù sao cậu ấy cũng phải cân nhắc một chút, nếu đồng ý, vậy sau này mình xuống mộ thì chỉ có thể trong phạm vi nước ngoài, điều đó có chút khó chịu.

Tuy nói vậy, nhưng Trương Thiên cũng không nói là nhất định phải ở nước ngoài, nên Ngô Tà vẫn nghĩ sau khi đào mộ xong, vẫn có thể về Trung Quốc xem sao.

“Ngô thiếu gia, cậu nghĩ xem, những người ở nước ngoài đã trộm đi rất nhiều mộ huyệt của chúng ta, mà bảo vật của chúng ta thì vô số bị thất lạc ở hải ngoại.” “Cho nên, tôi muốn lấy lại những thứ thuộc về Trung Quốc chúng ta.” Trương Thiên nói, biểu cảm của Ngô Tà cũng trở nên nghiêm trọng.

Sơ tâm của Ngô Tà chính là giúp Trung Quốc lấy lại văn vật, bây giờ Trương Thiên lại có ý nghĩ này, mà bản thân mình cũng có suy nghĩ đó, chẳng phải là hợp ý nhau sao?

Nhưng, tại sao Trương Thiên lại cứ chọn mình chứ?

Hồ Bát Nhất chẳng phải tốt hơn sao?

“Tiểu Trương gia, tại sao anh lại cứ chọn tôi?” Ngô Tà vẻ mặt nghi vấn.

“Bởi vì, bỏ cậu thì còn ai, cậu thiên phú dị bẩm, tôi rất coi trọng cậu.” Trương Thiên giơ ngón cái lên với Ngô Tà.

Ngô Tà vậy mà lại ngượng ngùng gãi gãi má, thì ra địa vị của mình trong lòng Tiểu Trương gia lại cao như vậy.

Ừm, cảm động rồi.

“Vậy, nếu tôi đồng ý, Tiểu Trương gia, tôi có thể về Trung Quốc không?

Hay là không hoàn thành thì không được về?” “Thế chẳng phải…” Ngô Tà hỏi, trong giọng nói mang theo chút không chắc chắn, cậu ấy do dự.

Trương Thiên suy nghĩ một chút, dù sao không cho người ta về nhà thì thật sự không thực tế.

Để Ngô Tà đồng ý thêm một bước, Trương Thiên cố ý suy tư một lát.

“Thế này đi, cậu có thể về, nhưng cậu phải đảm bảo, ít nhất trong vòng một năm trộm được một ngôi mộ người nổi tiếng, ba ngôi mộ quý tộc.” Trương Thiên nói, Ngô Tà vỗ tay, vẻ mặt kích động.

“Được, Tiểu Trương gia, tôi đồng ý rồi, khi nào thì truyền thụ tri thức cho tôi?” Ngô Tà gần như không chút do dự, cái này còn do dự cái gì, đây là thứ có thể khắc vào gia phả, ai do dự thì là đồ ngốc.

“Má ơi, Thiên Chân sắp bay lên rồi, Thiên Chân mang tôi theo với!” Vương Bàn Tử thấy Ngô Tà sắp cất cánh, liền vội vàng kéo tay Ngô Tà, đôi mắt nhỏ chớp chớp.

Chương 410

"Bàn Tử, đừng lo, chỉ cần tôi có một bát canh, thì cậu cũng có một bát…" Ngô Tà vỗ vỗ vai Bàn Tử, rất nghiêm túc.

"Cái này, đợi chúng ta thám hiểm mộ huyệt xong đã." Trương Thiên nói, dù sao mộ còn chưa xem xong, vội vàng truyền thụ cho Ngô Tà thì quá lãng phí thời gian.

Ngô Tà gật đầu, trong lòng lại kích động vô cùng.

Cái này chẳng phải hữu dụng hơn Chân Ngôn của ông nội nhiều sao."Cái đó, Tiểu Trương gia, anh xem, tôi có ích gì không, thiên phú có phải cũng dị bẩm không." Vương Bàn Tử mặt dày tiến lại gần.

Trương Thiên liếc nhìn hắn.

"Thiên phú thì không đến mức dị bẩm như vậy, giống như Bàn Tử nhà tôi thôi, nhưng cậu và Ngô thiếu gia có thể thành lập một tiểu đội, cùng nhau tác chiến, đến lúc đó tôi sẽ cho cậu một bộ công pháp, hai người cùng nhau quét sạch các khu mộ nước ngoài." Trương Thiên giơ ngón cái lên.

Vương Bàn Tử cũng kích động.

Trong đầu hai người đã hiện lên cảnh mình liên tục mang quốc bảo về, được vạn người sùng bái, chân đạp khu mộ nhỏ Tây Sơn, tay đấm mộ huyệt nhỏ Nam Sơn.

Nghĩ thôi đã thấy kích thích."Lão đại, phía trước có khói người." Hồ Bát Nhất đột nhiên mở miệng.

Ánh mắt Trương Thiên cũng theo ánh mắt Hồ Bát Nhất nhìn lên núi.

Trên núi có khói người không có gì lạ, dù sao ở Nhật Bản tuy kinh

tế phát triển, nhưng một số người nghèo cũng rất nghèo, trong núi rừng cũng có rất nhiều.

"Trời sắp tối rồi, hay là lão đại, chúng ta tá túc một đêm?" Bàn Tử đề nghị bên cạnh.

Trên bầu trời, mặt trời lặn về phía Tây, ánh hoàng hôn màu cam chiếu sáng toàn bộ ngọn núi, đồng thời, nhìn từ đây ra ngoài, ngoài những thảm thực vật rậm rạp, xa xa còn có một vùng biển vàng óng ánh.

Có thể thấy, phong cảnh nơi đây đẹp đến nhường nào.

Cũng có thể thấy, nơi đây tuyệt đối là một vùng phong thủy bảo địa."Bàn Tử, cậu chắc là đi tá túc không?" "Hơn nữa, cũng không biết người ta có hoan nghênh chúng ta không, thà rằng chúng ta tìm được mộ huyệt ngay trong đêm rồi tính sau." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng thấy có lý.

Cái tên Bàn Tử này, chắc chắn là cô đơn tịch mịch lạnh lẽo rồi, muốn ngủ một giấc thật ngon, Trương Thiên còn lạ gì tiểu tâm tư của hắn.

Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất và Trương Thiên đều nói như vậy, đành lắc đầu không nói thêm gì nữa.Trương Thiên theo ánh mắt Hồ Bát Nhất nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy, ở khu vực trung tâm dãy núi, trên một ngọn đồi nhỏ, một kiến trúc nhà gỗ hiện ra trước mắt.

Phía trước nhà gỗ còn có một mảnh ruộng nông lớn, trông vô cùng yên bình.

Nhìn theo ánh hoàng hôn, cảnh tượng đó hệt như một bức tranh hoạt hình Nhật Bản vậy.

"Chỗ này…" Trương Thiên lầm bầm, lông mày nhíu lại.

Đây chẳng phải là một Long Tuyền sao?

Chẳng lẽ… Trương Thiên chợt bừng tỉnh, hắn nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, ở đây, có khả năng nào là vị trí mộ huyệt không?” Trương Thiên đột nhiên mở miệng.

Hồ Bát Nhất cũng nghiêm túc lại, hắn lấy ra la bàn của mình.

“Đây là cái gì?” Ngô Tà cũng lại gần.

Ánh mắt Trương Khởi Linh nhìn về phía biển cả phía sau, y rất thích cảnh sắc này.

“La bàn, để dò đường.” Trương Thiên giải thích đơn giản.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất cầm la bàn, không ngừng tính toán.

“Thương Lang tinh ở bên trái, Mộc Khuê Lang ở bên phải, trung tâm còn có Kháng Kim Long tinh, Song Lang Hộ Châu, hơn nữa ánh trăng toàn bộ quá trình đều có thể chiếu rọi đến đây.” “Hình thành Song Lang Âm Nguyệt, Long Tinh Chiếu Cát chi thế, lão đại, đây là một ngôi mộ lớn.” Hồ Bát Nhất nói, lúc này trời cũng đã tối, mặt trăng treo trên bầu trời.

Mà quỹ đạo hạ xuống của mặt trăng, vậy mà cơ bản lại tạo thành một đường thẳng với toàn bộ căn nhà gỗ nhỏ.

“Má ơi, nghe có vẻ ghê gớm thật, mặc dù Bàn gia tôi chả hiểu gì.” Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Vương Khải Toàn liếc hắn một cái.

“Rất đơn giản, chính là hai con sói dẫn động âm khí, sau đó rơi vào mộ huyệt, bị kim long hóa giải, cuối cùng bị chủ mộ hấp thu, đây là một bảo địa phong thủy tự nhiên cực kỳ tốt.” Trương Thiên nói, Ngô Tà và những người khác cũng gật đầu, nói như vậy chẳng phải đã

hiểu rồi sao.“Vậy, lão đại, chúng ta làm sao để vào?

Đây là nhà người ta mà.” Bàn Tử hỏi bên cạnh.

Hắn gãi gãi đầu.

“Tôi nghi ngờ, căn nhà gỗ nhỏ này được xây sau này, hơn nữa người bên trong, đoán chừng cũng không phải người tầm thường.” “Người bên trong hẳn là người giữ mộ.” Trương Thiên nói, ánh mắt lại nhìn xung quanh.

“Lão Hồ, tìm được vị trí chính xác của mộ huyệt chưa?” Trương Thiên hỏi.

“Tìm được rồi, ngay tại trung tâm Song Lang, trong cái giếng đó.” Hồ Bát Nhất chỉ vào cái giếng cổ bên trong căn nhà gỗ nhỏ, bị ba căn nhà gỗ bao quanh ở giữa.

Trên một ngọn núi, có thể đào một cái giếng, cho dù có thể, thì với thực lực của chủ nhân căn nhà gỗ nhỏ một người cũng không thể làm được.

Bởi vậy, cái giếng này nhìn đã thấy có vấn đề.

“Căn nhà gỗ này vừa vặn bao quanh miệng giếng, xem ra cũng có chút gì đó.” “Đi, chúng ta đi gặp họ.” Trương Thiên nói, cũng đã có hứng thú.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn cũng đi theo lên.

“Bà nội nó chứ, một cái mộ mà tri thức cũng không ít!” Vương Bàn Tử lẩm bẩm, gãi gãi đầu, chả hiểu gì sất.Trương Khởi Linh đi ở một góc, đôi mắt đặc biệt dưới vành mũ lóe sáng, nhìn cái cây liễu bên trong căn nhà gỗ nhỏ, ánh mắt sắc bén.

Cây liễu bên cạnh giếng cổ, cũng mang một cảm giác đổ nát.

Chẳng mấy chốc, ở cửa, Trương Thiên còn chưa gõ, một ông lão

đã bước ra.

Ông lão này như thể đã đoán trước được Trương Thiên đến, đã đợi sẵn ở cửa.“Ngài là?” Ông lão mặc y phục đơn giản, trên áo thậm chí còn có vài miếng vá, tóc bạc phơ, trên mặt thậm chí còn có nốt ruồi to, nếu nhìn kỹ, giày dưới chân ông ta vậy mà không dính chút bùn đất nào.

Giọng ông lão cũng khá khàn.

“Chúng tôi là những người leo núi, không ngờ ông lại ở đây sinh sống, thật sự là vô ý quấy rầy.” Trương Thiên cúi người, lễ nghi kéo đầy.

Dù sao, ở Nhật Bản, loại lễ nghi này là phổ biến nhất, nhưng chỉ giới hạn ở những nhân vật nhỏ đối với những nhân vật lớn.

Hiện tại, Trương Thiên tự hạ thấp thân phận, cho đủ mặt mũi, ông lão cũng không tiện nói gì.“À thì ra là leo núi, gần đây cường đạo nhiều, một mình lão già này sống ở đây cũng không an toàn, thật sự xin lỗi vì đã đa nghi.” Ông lão cũng cực kỳ lễ độ, còn thật hay không thì không biết.

Ông lão nói xong, liếc nhìn Trương Thiên và mấy người.

“Các tiểu huynh đệ, định leo núi đêm sao?

Trên núi này có rất nhiều dã thú, tôi kiến nghị các cậu nên quay về đi, mai hãy leo.” Ông lão vẻ mặt có ý tốt nhắc nhở.

Trương Thiên thì lòng như gương sáng, tên này đang đuổi người đi đây mà.

“Lão già, ông nghĩ Bàn gia tôi là người sợ mấy con dã thú đó sao?

Nói đùa cái gì thế.” “Bàn gia tôi một quyền ít nhất cũng đấm chết một con dã thú, còn nữa, ông này, trông có vẻ già rồi mà thần sắc còn

tốt hơn cả Bàn gia tôi, ông có phải có mấy thứ bổ dương gì không đấy?" Bàn Tử thao thao bất tuyệt nói với ông lão.

Trước đó Trương Thiên đã bảo Bàn Tử đi học tiếng Nhật, Bàn Tử có tu luyện trong người, đầu óc tự nhiên cũng không ngu, tuy chưa học thuộc hoàn toàn, nhưng nghe thì vẫn có thể hiểu loáng thoáng.

Nói thì chỉ nói được vài câu quen thuộc.Ông lão bị một tràng lời nói của Bàn Tử làm cho ngớ người, ngôn ngữ này ông ta chưa từng nghe qua.

"Lão đại, giày của ông lão này không dính chút bùn đất nào, gần đây trời còn mưa, nhưng trên người ông ta lại không có bùn đất, người này không tầm thường." Hồ Bát Nhất nói bên tai Trương Thiên.

Gần đây trời mưa, hơn nữa còn là mưa lớn, thảm thực vật ở đây cơ bản đều bị ướt hết, mặt đất chắc chắn cũng ướt, vậy mà ông lão trước mắt lại không dính chút bùn đất nào.

Nói đây là người bình thường, Trương Thiên cũng không tin.

"Các cậu không phải người Nhật Bản?

Các cậu đến đây có mục đích gì." Ông lão phản ứng lại, vẻ mặt nghiêm túc, mắt trợn tròn nhìn Trương Thiên và mấy người.

"Mấy người đã bị ông phát hiện rồi, vậy thì không giả vờ nữa, chúng ta khai thật đi." "Chúng tôi là Âm Dương Sư!

Đến đây để ngưng tụ khí trời đất." Trương Thiên nói, vẫy tay lấy ra một bộ y phục Âm Dương Sư.

Lúc này, ông lão đã ngớ người.

Tốt lành thay, đây lại là một đám người có trang bị.

Hơn nữa, trông còn có vẻ bài bản nữa, nhưng mà nói thật, nước

ngoài cũng có Âm Dương Sư sao?

Hơn nữa quần áo của hắn từ đâu ra?

“Tuy tôi già rồi, nhưng tôi không ngu, các hạ vừa rồi chẳng phải đã biến ra một bộ y phục từ hư không sao?” Vẻ mặt ông lão đầy nghi hoặc.

Những người này rốt cuộc có lai lịch gì, không chỉ mỗi người trông kỳ lạ, mà còn thần thần bí bí nữa.“Tôi đã nói tôi là Âm Dương Sư mà, lão tiên sinh, tôi nghĩ, ngài sẽ không ngăn cản một Âm Dương Sư đi bảo vệ Nhật Bản chứ.” Trương Thiên nói, trên mặt ông lão hiện lên chút không tự nhiên.

“Tiểu tử, tuy ta không biết lai lịch của cậu là gì, nhưng nơi này không hoan nghênh cậu, xin mời cậu rời đi.” Ông lão nói, Trương Thiên cũng lười nói nhiều với ông ta.

Nói chuyện tử tế mà ông ta không nghe, còn bướng bỉnh với mình, xem ra, không thể hiện chút bản lĩnh thật sự, thì ông ta thật sự không biết “Mã Vương Gia có mấy con mắt” rồi.

“Xin lỗi, nói thật với ông nhé, tôi đã để mắt đến… ngôi mộ ở chỗ ông rồi.” Trương Thiên nói, giây tiếp theo, tay hắn mạnh mẽ vung lên, một thanh Đào Mộc Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay.

Trên mộc kiếm phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Cánh tay ông lão vừa mới giơ lên đã bị Trương Thiên chấn động ngược lại.

Ông lão kinh hãi nhìn Trương Thiên.

Người đàn ông trước mắt này, ông ta không cảm nhận được thực lực của người này, nhưng tốc độ và sức mạnh lại vượt xa bản thân ông ta.

Điều này đơn giản là nghiền ép một chiều.

Chương 411

Ông lão trong chốc lát mặt lúc xanh lúc đỏ, vừa rồi Trương Thiên cung kính như vậy, lúc này ông ta chỉ cảm thấy đó là sự chế giễu lớn nhất.

Một tiền bối, lại cung kính với vãn bối, vãn bối còn không biết điều.

Điều này không chỉ đánh vào mặt người ta, mà còn tự đánh vào mặt mình, khiến mình trông thật vô tri.

"Thế nào?

Bây giờ chúng tôi là khách rồi chứ." Trương Thiên cười nói, ông lão liên tục gật đầu.

"Bằng hữu, chúng ta đều là bằng hữu." Sắc mặt ông lão có chút không tự nhiên.

"Hắc, cái lão già này, vừa nãy còn mặt mày tức giận, giờ thì hay rồi, biến thành bạn bè cũ luôn, đúng là Nhật Bản." "Cứ phải dí dao vào cổ mới chịu à." Bàn Tử càu nhàu bên cạnh, cũng không thèm để ý ánh mắt ghét bỏ của ông lão, ung dung đi vào trong căn nhà gỗ nhỏ.

"Công trình lớn như vậy, một ông già có thể làm ra sao?

Giả không thể giả hơn được nữa." Bàn Tử vừa đi vừa nói, tuy ông lão không hiểu, nhưng mơ hồ vẫn có thể cảm nhận được, đây là đang chế giễu mình.

"Baka, có ngon thì đấu tay đôi!" Ông lão mắng lớn với Bàn Tử một trận.

Tên này còn vô sỉ hơn bất kỳ người nào ông ta từng gặp.

Coi nhà mình như nhà của hắn thì thôi đi, còn mắng mình chửi xéo.

Khiến nhà mình không còn là nhà mình nữa.“Đừng mắng, ông ta đánh không lại cậu đâu, cho dù có hạ thấp mình xuống, cậu cũng không đánh lại.” Trương Thiên nói rất dứt khoát.

Trương Thiên có thể cảm nhận được khí thế trên người ông lão này.

Đại khái khoảng Thiên Cực, Tông Sư thì không thể.

Còn Bàn Tử thì sao, mạnh hơn ông ta không biết bao nhiêu lần, nếu lấy áo giáp ra, đứng yên cho ông ta đánh, e rằng cũng không đánh chết được.

Ông lão vừa nghe, cả người liền xìu xuống.

Đánh thì đánh không lại, mắng thì mắng không nổi, có ai thảm hơn mình không chứ?

“Ông sống ở đây, hẳn là có mục đích gì chứ?” “Nếu ông không muốn người thân của mình bị thương, xin hãy nói cho tôi biết.” Trương Thiên nheo mắt lại.

Thâm đắc đoàn tử truyền thừa.

Ông lão vẻ mặt ngớ người.

Nhưng nhìn thanh Đào Mộc Kiếm trong tay Trương Thiên, ông ta run rẩy một chút.

“Có một số chuyện tôi không thể nói, nhưng thanh Đào Mộc Kiếm này, lại rất quen mắt.” “Tôi đã từng thấy một thanh cơ bản là y hệt.” Ông lão nói, trong mắt mang theo sự chân thành, không giống như đang nói dối.

Tay Trương Thiên run lên.

Tên này sẽ không phải là NPC nhiệm vụ phụ gì đó chứ.

"Ông đã thấy thanh y hệt?" Trương Thiên hỏi lại, có thể cầm Đào Mộc Kiếm xông pha Nhật Bản, ngoài vị kia ra, Trương Thiên thật sự không nghĩ ra người nào khác.

"Đúng vậy, người đó tóc bạc, võ lực, pháp thuật đều rất mạnh, ban đầu tôi cũng chỉ gặp qua một lần." Ông lão nói, mọi người đã đến trước một căn nhà gỗ nhỏ.

Trong nhà gỗ rất đơn giản, còn có một cái bàn gỗ, mọi người ngồi xuống.

"Ông ấy trông thế nào?" Hồ Bát Nhất hiếu kỳ hỏi.

Nếu thật sự là sư thúc của mình, hắn cảm thấy có cần thiết phải đi tìm.

"Đeo một cặp kính, trông rất thư sinh, trên người còn có một hình vẽ Đan Đỉnh Hạc, một mình xông pha." "Trông rất thần bí." Ông lão nói, Trương Thiên thì chậm rãi thu mộc kiếm về.

Lúc này Vương Khải Toàn và Ngô Tà đang nhìn chằm chằm vào cái giếng cổ bên ngoài, còn về chuyện bên trong, ba người họ chẳng chút hứng thú.

Ngược lại Trương Thiên lại cực kỳ hứng thú.

"Ông có biết vị trí của ông ấy không?" "Ông ấy đã chết rồi." Ông lão nói một cách nhẹ nhàng như mây gió.

"Cái gì!" Trương Thiên và Hồ Bát Nhất lập tức đứng phắt dậy.Thấy Trương Thiên và Hồ Bát Nhất vẻ mặt có chút kích động, Trương Khởi Linh nhẹ nhàng vỗ vai hai người từ phía sau, hai người lúc này mới phản ứng lại.

Sau đó sắc mặt dần dần khôi phục bình thường.

“Ông ấy chết rồi?

Ông chắc chắn không?” Trương Thiên hỏi một cách không chắc chắn.

Ông lão nghiêm túc gật đầu.

“Chắc chắn, nghe nói ông ấy đi tìm thất lạc mộ của vị đại nhân kia, rồi bị vị đại nhân đó chém giết.” “Chuyện này trong giới của chúng tôi đã được lưu truyền rộng rãi.” Ông ta nói, Trương Thiên không khỏi tò mò hỏi.

“Giới của ông?

Ông là ai?” Thấy Trương Thiên hỏi mình, trên mặt ông lão không khỏi lộ ra vẻ tự hào.

Cái đầu vốn cúi thấp của ông ta dần dần ngẩng lên.

“Ta chính là Âm Dương Sư hoàng gia đời thứ ba của Đế quốc, Quỷ Dã Tả Toàn!” Quỷ Dã nói, trên khuôn mặt già nua của ông ta tràn đầy tự hào và tự tin, tên tuổi của ông ta, ngay cả một người dân Nhật Bản bình thường cũng đã nghe qua, huống chi là người có thực lực trước mắt này.

Ông ta là Âm Dương Sư hoàng gia của Đế quốc, đáng lẽ phải được vạn người bái kiến.

“Lão đại, cái này…” Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên.

Tốt lành thay, mình diễn Âm Dương Sư nửa ngày, hóa ra Âm Dương Sư thật sự lại ở ngay trước mắt.

Hơn nữa điều quá đáng nhất là, Trương Thiên gần như chỉ bằng một kiếm đã chinh phục được vị Âm Dương Sư này, điều này cũng quá đơn giản rồi.

Hồ Bát Nhất vốn nghĩ, Âm Dương Sư Nhật Bản ít nhất cũng có

thể qua được hai chiêu, không ngờ, lại chỉ có cái dạng này.

Trương Thiên cũng có chút ngượng nghịu, nhìn nhìn bộ y phục của mình, sờ sờ má.

"Vị đại nhân kia là ai, vị trí ở đâu?" Trương Thiên đối với thân phận của ông lão này cũng không hề cảm thấy hứng thú.

Thấy Trương Thiên vậy mà không có chút kinh ngạc, hay kích động nào, chỉ có sự kiêu ngạo, Quỷ Dã cảm thấy hoang mang.

Mình chính là Hoàng gia đời thứ ba cao quý mà, tên này chẳng lẽ không biết sao?

Lúc này Trương Thiên lại hỏi, Quỷ Dã trong lòng bất giác so sánh thực lực của mình, đành phải mở miệng nói.

"Vị đại nhân kia là người đứng đầu võ sĩ đạo, cũng là thị vệ thân cận của Thần Hoàng đại nhân đầu tiên." "Đao của ông ta, cực nhanh vô cùng, chém giết vô số âm hồn, cũng là người sáng lập ra Nhẫn thuật hệ hồn." "Tên tuổi của ông ta không ai biết, nhưng sự tích của ông ta lại được lưu truyền rộng rãi." Quỷ Dã nói, Trương Thiên hơi cau mày, theo ý của ông ta, vậy thì, trong mộ của Từ Phúc còn có một con chó biết dùng đao.

Mà Đan Hạc Đạo Nhân đã bị tên này đánh bại."Ông tại sao lại ở cái nơi này?" "Đang thủ hộ cái gì?" Trương Thiên hỏi lại, sắc mặt Quỷ Dã lúc này biến trắng, im bặt không nói.

Rất hiển nhiên, tên này chính là muốn chuyển chủ đề, không muốn Trương Thiên hỏi chuyện này.

Không ngờ, Trương Thiên cuối cùng vẫn hỏi vấn đề đó.

"Ông chắc chắn không nói chứ?" "Thôi vậy, thật ra chúng tôi cũng biết, ông không nói cũng không sao, vừa hay mang theo ông để ông tận mắt thấy những thứ mình thủ hộ bị nhiều người chúng tôi ra vào."

Trương Thiên nói, hắn đã định tối nay sẽ xuống giếng thám mộ.

Nghe lời Trương Thiên nói, sắc mặt Quỷ Dã càng thêm khó coi.

Ra vào là cái quỷ gì, hơn nữa, đây không phải là cố ý sỉ nhục mình sao?

Trong lòng càng nghĩ càng tức giận, sắc mặt Quỷ Dã cũng càng ngày càng khó coi.

"Baka!" Ông ta lớn tiếng hét lên, bỗng chốc đứng phắt dậy.

Trong tay ông ta đột nhiên xuất hiện một tờ giấy hình người màu trắng, ném thẳng về phía Trương Thiên.

"Kim!" Ông ta hét lớn một tiếng, giây tiếp theo, Kim chi lực không ngừng ập đến.

Trương Thiên chỉ cảm thấy khí tức thuộc tính Kim xung quanh khá nghiêm trọng.

"Lôi!" Trương Thiên cũng không khách sáo với ông ta, giây tiếp theo, một tay vẽ phù, một lá Lôi Phù xuất hiện.

Kim lực của Quỷ Dã còn chưa kịp phóng thích thì một đạo Thiên Lôi đã giáng xuống.

"Rắc!" Sau một tiếng vang giòn tan, Quỷ Dã cứng đờ ngã xuống đất, không chết, mà chỉ ngất đi.

"Lão đại, tên này phản ứng cũng lớn thật." Hồ Bát Nhất cười nói.

Trương Thiên xua tay.

"Tuổi tác lớn rồi, khả năng chịu đựng tâm lý không tốt, thông cảm cho người già chút đi mà." Trương Thiên nói, chỉ nghe bên ngoài truyền đến tiếng hô hoán.

"Lão đại, mau đến đây, chúng tôi phát hiện ra bậc thang rồi!"

Tiếng kêu của Bàn Tử truyền đến, đồng thời xen lẫn chút kích động.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, hai người lần lượt đứng dậy.

“Mang theo tên này, để phòng ngừa hắn thông gió báo tin.” Trương Thiên chỉ vào Quỷ Dã nằm trên đất như một con chó chết.

Hồ Bát Nhất cười gian một tiếng, sau đó cõng Quỷ Dã lên.

Tên Quỷ Dã này, cũng không biết sau khi tỉnh lại, nhìn thấy những thứ mình thủ hộ bị nhiều người như vậy giày vò, sẽ có biểu cảm gì.Ba người rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ.

Trương Khởi Linh cũng chỉ liếc mắt một cái đã thấy hai tên Bàn Tử đang chổng mông bò ở miệng giếng.

Còn Ngô Tà thì ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

“Tiểu Trương gia, anh Khải Toàn tìm thấy đường xuống rồi.” Ngô Tà nói, cũng có chút phấn khích.

Chương 412

Trương Thiên ngạc nhiên nhìn Bàn Tử.

“Bàn Tử, cậu thăng tiến rồi đấy, vậy mà đã có thể tự mình tìm thấy cơ quan rồi.” Trương Thiên giả vờ ngạc nhiên.

“Xì, Bàn gia tôi siêu thăng tiến đó chứ.” Bàn Tử vô cùng tự tin.

“Thật ra thì, Bàn gia tôi chỉ là mệt rồi, ngồi cạnh gốc liễu thôi, ai ngờ, trên gốc liễu lại có một cái cơ quan.” “Vận khí này đúng là tốt đến phát nổ.” Bàn Tử lại giơ ngón cái lên.

Đây vẫn là lần đầu tiên Bàn Tử may mắn như vậy.

Ngôi mộ này cứ như thể tự mình nhảy ra bảo Bàn Tử cứ thoải mái đào vậy.

Trương Thiên mặt đầy hắc tuyến.

Đúng là quái nhân, tên Bàn Tử này ngủ một giấc cũng có thể đụng phải cơ quan.

“Để tôi xem.” Trương Thiên và mấy người lại gần nhìn.

Quả nhiên, bên trong giếng khô xuất hiện rất nhiều hốc.

Những hốc này thông thẳng xuống đáy giếng, rất rõ ràng đây là con đường dẫn xuống đáy giếng.

“Bên dưới có tiếng gió.” Đôi tai nhỏ của Trương Khởi Linh động đậy, nhẹ giọng nói.

Mắt Trương Thiên đảo một vòng.

Xem ra bên trong còn có một mộ đạo, hoặc một thung lũng gì đó, loại mộ huyệt này rất phổ biến, hơn nữa cũng lớn hơn không ít so với mộ huyệt bình thường.

“Lão đại, khi nào chúng ta xuống?

Bàn gia tôi đã nóng lòng muốn nhảy điệu múa cho chủ mộ xem rồi.” Bàn Tử cười hắc hắc, vẻ mặt kích động.

“Tiểu Trương gia, sự không nên chậm trễ, chúng ta xuống ngay bây giờ đi, tục ngữ nói, cưỡi lừa đi chợ, chỉ sợ sớm không sợ muộn.” Vương Bàn Tử cũng mở miệng bên cạnh.

“Đừng vội, chúng ta cứ tìm hiểu rõ hướng đi của mộ huyệt đã rồi tính.” Trương Thiên nói, nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Lúc này Hồ Bát Nhất đã sớm lấy la bàn ra tính toán.

Trương Thiên không muốn làm ruồi không đầu, bay loạn xạ trong mộ thất của người ta.

“Cây liễu này mang ý nghĩa rất quan trọng.” “Nó đóng vai trò then chốt trong việc liên kết cấu trúc mộ thất, đây hẳn là vị trí trung tâm của toàn bộ mộ thất, lão đại, tôi có một ý tưởng táo bạo.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên xua tay.

“Đừng táo bạo, bây giờ nói ra xem nào.” “Tôi đoán, toàn bộ sườn núi này, đều là mộ thất!

Bên trong rất có khả năng có một mê cung khổng lồ.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên nhìn về phía cây liễu.

“Ý cậu là, cây liễu này chính là điểm chỉ dẫn?” “Đúng vậy!

Trồng liễu trước mộ, ngụ ý vĩnh viễn bất hủ, nhưng nó lại ở cửa mộ, thậm chí còn chưa đến nơi cửa mộ đã có cây liễu, hơn nữa cây liễu này lại đối ứng với Nguy Túc, cho nên, bên dưới này, hẳn là có một cơ quan mê cung.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Có cách nào phá giải không?” “Cái này ở phía trên thì không có, nhưng sau khi xuống dưới, hẳn là rất đơn giản, loại mê cung này chỉ

thích hợp để nhốt những phong thủy sư sơ cấp mà thôi.” Hồ Bát Nhất vô cùng tự tin.

Trương Thiên cũng không nói nhiều nữa, nhìn về phía miệng giếng.

“Bàn Tử cậu xuống trước, xem có nguy hiểm không.” Vương Khải Toàn: ????

Bàn Tử vẻ mặt uất ức.

Từ khi trình độ luyện thể của hắn tăng lên, Bàn Tử phát hiện, mọi chuyện cần làm “lá chắn thịt” đều có phần của mình.

“Mẹ kiếp, biết thế Bàn gia tôi hồi đó đã học khinh công, nhu thuật gì đó rồi.” Bàn Tử oán trách, trong đầu đã hiện lên hình ảnh anh tuấn soái khí của mình.

Đến lúc đó, mình học được khinh công rồi, một cái phi diêm tẩu bích, một cái khinh công thủy thượng phi đến trước mặt Phi Phi.

Cái tư thái đó, cái khí thế đó, tuyệt đối là hàng đầu.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng Bàn Tử vẫn ngoan ngoãn đi xuống bên trong giếng.Thấy Bàn Tử đi xuống, mấy người kia lại chuyển ánh mắt xuống phía dưới.

Mặc dù Trương Thiên cũng có thể trực tiếp xuống, nhưng dù sao Bàn Tử cũng ở đây mà, không dùng hắn thì dùng ai, ngắm cảnh mộ thất, chê bai mộ thất sao?

“Khải Toàn huynh cố lên, à phải rồi xem bên trong có rắn gì không, tôi sợ rắn.” Ngô Tà hét từ phía trên xuống, chẳng mấy chốc đáy giếng truyền đến giọng Bàn Tử đầy kích động.

“Lão đại, bên trong có một cái động kéo dài sang trái, còn về rắn, bên trong không thấy con nào, mọi người mau xuống đi.” Bàn Tử hét,

bản thân hắn lại bất giác đi thêm mấy bước vào trong.

Trương Thiên và mấy người nhìn nhau, sau đó lần lượt nhảy xuống.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, và cả Trương Khởi Linh đều có khinh công trong người, nên cái giếng nhỏ này căn bản không có tính thử thách.

Đạp vào vách giếng, chẳng mấy chốc đã đến vị trí của Bàn Tử.

Giống như Bàn Tử nói, ở vị trí bên trái quả thật có một cái động.

Cái động rất sâu không nhìn rõ bên trong có gì, chỉ ẩn ẩn có một cảm giác âm lạnh.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh lần lượt hạ xuống.

Ánh mắt Trương Khởi Linh nhìn về phía cửa động phía trước, trong đôi mắt đen láy ẩn hiện một chút ánh sáng.

Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau, đều có chút bất lực.

"Thiên Chân, cái này quá là bắt nạt người khác rồi, con lừa nhà tôi còn chưa từng uất ức như hôm nay." "Chúng ta chỉ có thể bò xuống thôi." Vương Bàn Tử càu nhàu, Ngô Tà thì lườm Bàn Tử một cái.

"Không phải chúng ta, đơn thuần chỉ là cậu, Bàn Tử, tôi có thể có chút thực lực đó." Ngô Tà tự tin nói, đồng thời nhảy vọt một cái, bước chân đạp mấy cái vào thành giếng, thân ảnh cũng đồng thời hạ xuống.

Điều này khiến Vương Bàn Tử ngớ người.

"Bà nội nó chứ, đúng là, Đổng Trác đùa Điêu Thuyền, Lữ Bố nhìn phần." "Thiên Chân đợi Bàn gia tôi với!" Bàn Tử hét, cái mông lớn của hắn càng hướng về phía trong giếng mà bò.Chẳng mấy chốc, trước cửa động.

“Ơ, mọi người đều ở đây rồi này, hắc hắc, Thiên Chân cậu nhanh quá, tôi thật sự không ngờ.” “Tốc độ này, chắc được ba giây thôi nhỉ.” Ngô Tà lèm bèm.

Cái miệng của cậu ta không phải bình thường mà là rất điêu ngoa, ngang ngửa Vương Khải Toàn.

“Cậu mới ba giây ấy, bây giờ mọi người đã đến đông đủ rồi, Tiểu Trương gia, bước tiếp theo chúng ta làm gì?

Trực tiếp xông vào à?” Ngô Tà nhìn cửa động, đây là một mộ huyệt sống sờ sờ bày ra trước mặt mình, Ngô Tà sao có thể không phấn khích được.

Hơn nữa mộ thất này, còn chưa có đạo mộ tặc nào khác đến, tức là, đây là một ngôi mộ sơ, bọn họ chính là những người đầu tiên đến.

Nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi.

“Đừng vội, cứ xem địa hình đã.” Trương Thiên thì chẳng vội chút nào.

Mặc dù quái tượng trên trời đều là cát, nhưng không loại trừ tình huống biến quái, dù sao, dự báo thời tiết còn không chuẩn, huống chi là dự đoán chuyện tương lai.

Biến số quá nhiều.

“Tiểu Trương gia, thảo nào trước đây anh có thể dễ dàng thám hiểm mộ huyệt như vậy, hóa ra chỉ riêng về sự tỉ mỉ, chúng ta đã thua rồi.” Ngô Tà nói bên cạnh, trong mắt có chút bội phục.

Trương Thiên cũng không nói nhiều, mà là cẩn thận nhìn cái hốc trước mắt.

Nếu thật sự là mê cung, thì đúng là có chút khó giải quyết, dù sao Trương Thiên cũng lười phá mê cung nhỏ của Nhật Bản.

“Tiếng gió.” Trương Khởi Linh chậm rãi mở miệng, ánh mắt y nhìn thẳng vào một góc mộ thất.

“Lão đại, anh hai nhìn góc đó, chính là góc Đông Nam của mộ huyệt.” Hồ Bát Nhất lại mở miệng bên cạnh.

“Đó là vị trí mộ huyệt, nhưng tôi lo không biết có gặp phải mê cung gì không.” Trương Thiên gật đầu nói.

“Không sao.” Trương Khởi Linh lại mở miệng, lúc này, y đã đi phía trước.

Trương Thiên và Vương Bàn Tử vội vàng dụi dụi mắt.

Họ đã nhìn thấy gì?

Trương Khởi Linh vậy mà lại đi phía trước.

Lại còn chủ động như vậy.

“Lão đại, anh hai sẽ không phải đang cưng chiều chúng ta đấy chứ.” Bàn Tử ôm lấy khuôn mặt to của mình, vẻ mặt đầy phấn khích.

“Đừng nói lung tung, đây là sự cưng chiều của anh hai đối với chúng ta.” “Lão đại anh không đúng rồi.” “Bàn Tử cậu cũng không đúng rồi.” Hai người liên tục nói.

“Được rồi, mau đuổi theo đi, chúng ta trực đảo hoàng long.” Trương Thiên cũng nhiệt huyết dâng trào.

Vì Trương Khởi Linh chủ động muốn phát sáng phát nhiệt, Trương Thiên tự nhiên sẽ toàn lực ủng hộ.

“Tiểu Trương gia, cái Muộn Hồ Lô này lợi hại như vậy sao?

Đến cả anh cũng phải đi theo phía sau?” Ngô Tà khó hiểu hỏi.

Trương Thiên liếc nhìn Ngô Tà.

“Cậu không hiểu, y mạnh hơn tôi nhiều lắm, hơn nữa y là tín

ngưỡng.” Trương Thiên giơ ngón cái lên.

Còn Ngô Tà thì vẻ mặt mơ hồ.

Theo Trương Khởi Linh, mấy người rất nhanh đã tiến vào trong động.

Bên trong có chút âm u, còn có chút lạnh lẽo, Bàn Tử không kìm được rùng mình.

Chương 413

“Lão đại, hay là chúng ta mặc bộ trang bị mới nhất vào?

Đến lúc đó trực tiếp nổ tung ngôi mộ?” Bàn Tử lúc này nghĩ đến bộ Vẫn Thiết giáp mà mình đã luyện chế.

Thứ này mà mặc vào, mộ thất nào có thể ngăn cản?

Nếu bỏ qua việc chết xấu không nói, Bàn Tử thật sự không nghĩ ra còn có cơ quan nào có thể làm bị thương họ khi đã mặc áo giáp.

“Khởi Linh, lại đây, mặc trang bị vào rồi lên đường.” Trương Thiên hô một tiếng, Trương Khởi Linh cũng quay người đi lại.

Bộ trang bị đó y đã từng mặc, rất lợi hại, có thể tăng cường thực lực của mình.

Không có lý do gì mà không mặc.

“Trang bị?

Tiểu Trương gia, lần này anh có mang theo trang bị đặc biệt gì sao?” Ngô Tà vẻ mặt đầy hiếu kỳ.

“Chắc chắn là đạo bào, hoặc phù chỉ gì đó, đạo sĩ chẳng phải thường là như vậy sao?” Vương Bàn Tử nói bên cạnh.

Ngô Tà gật đầu, cậu ấy cũng cảm thấy, Trương Thiên hẳn là mang theo đạo bào.

Dù sao Trương Thiên là một đạo sĩ, Hồ Bát Nhất là một phong thủy sư, nhìn thế nào cũng là môn phái đạo sĩ.

Trang bị đoán chừng cũng là đạo bào.

Nhưng giây tiếp theo, khi Trương Thiên lấy đồ ra, Ngô Tà, Vương Bàn Tử lập tức há hốc mồm.

Tốt lành thay, hai người đều kêu tốt lành thay… Năm nay đạo sĩ đều không mặc đạo bào nữa, mà đổi sang mặc khôi giáp rồi sao?

Hơn nữa, cậu ta thấy ai trộm mộ mà mặc khôi giáp chứ.

Thật là muốn chọc cười chủ mộ rồi!

Hơn nữa, thứ này, trông có vẻ chắc chắn, nặng nề như vậy, người bình thường thật sự có thể điều khiển được sao?

Chỉ thấy, bốn bộ áo giáp Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Kỳ Lân đã được mặc vào.

Trương Thiên động động cổ tay, ừm, rất thoải mái.

Nhìn Ngô Tà vẻ mặt ngơ ngác kinh ngạc, Trương Thiên chỉ cảm thấy buồn cười.

Tên này, lúc này đang há hốc mồm, vẻ mặt ngơ ngác.

Năm nay, trang bị trộm mộ đều là thế này sao?

Thảo nào Trương Thiên có thể bình an vô sự từ trong mộ ra, thì ra là có trang bị công nghệ cao.

Khoan đã, bọn họ đều có trang bị, duy chỉ có mình và Bàn Tử không có.

Điều này có chút buồn cười rồi, đến lúc đó mình bị cơ quan khóa lại thì phải làm sao.

"Cái đó, Tiểu Trương gia, bộ khôi giáp này ngầu thật." Ngô Tà mở miệng nói, giọng hơi nhỏ.

Vương Bàn Tử cũng vội vàng mở miệng.

"Đúng vậy, cái chất liệu kim loại này, đặc biệt là anh Khải Toàn, thật sự có cảm giác an toàn, tôi rất thích." Vương Bàn Tử nói, hai người trong mắt đều phát sáng, ý tứ không nói cũng hiểu.

“Xin lỗi, chúng ta chỉ có bốn bộ, không có thêm dược liệu nữa, chúng ta đi tiếp đi.” Trương Thiên vẻ mặt áy náy, Ngô Tà cũng đành chấp nhận số phận, dù sao đây là đồ của người ta, hơn nữa người ta cũng không có nghĩa vụ phải làm cho mình.

Sau đó, đi theo sau Trương Khởi Linh, mọi người đã đến trước một cánh cổng mộ cổ.

Khi nhìn thấy những hình điêu khắc trên cánh cửa lớn, mọi người đều ngây người.

Chỉ thấy, một cánh cổng lớn màu vàng đồng, với chất liệu bằng đồng xanh, xuất hiện trước mặt.

Thời buổi này, dùng đồng xanh làm cửa mộ thì thật sự không thường thấy.

Cửa đồng xanh, đó là thứ chỉ có đại nhân vật, hoặc những người có thực lực rất mạnh mới dám dùng làm cửa mộ.

Chà chà, giờ một vị thần hoàng mới chết cũng dám làm cửa đồng xanh sao?

Quan trọng nhất là, cánh cửa trước mắt này lại trông như mới tinh, cứ như thể mới được đặt xuống không lâu. "Lão đại, cái này là đồng sao?" "Thật không ngờ lại có người dùng đồng làm cửa mộ đấy!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Gã nhìn trái nhìn phải, những cánh cửa mộ mà họ từng thấy đa số đều là cơ quan hoặc làm bằng đá.

Cánh cửa như thế này gã vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trương Khởi Linh sau khi nhìn thấy cánh cửa đồng xanh, trong đầu y lại lóe lên một tia hình ảnh, hình ảnh biến đổi quá nhanh, y còn chưa kịp nắm bắt. "Kia là… cái gì…" Trương Khởi Linh đứng tại chỗ, có chút ngẩn người. "Thứ này, nếu đem ra ngoài, chẳng phải có

thể bán được giá cao sao?

Tiểu Trương gia, dù sao đây cũng là đồ của Phú Sĩ quốc, chúng ta cứ tự nhiên đi." Bàn Tử nói, trên mặt gã lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Trương Thiên xua tay.

Anh không thèm để ý đến cánh cửa đồng xanh này. "Cứ để chuyện cánh cửa mộ sau khi ra ngoài tính, chúng ta vào trước đã." Trương Thiên nói, cũng không nhìn cánh cửa mộ nữa.

Chẳng lẽ tự mình đạo mộ người ta, thậm chí cánh cửa cũng không tháo đi sao, như vậy thì thiện lương quá rồi. "Cửa đồng xanh, thông thường chỉ những người có thực lực hùng hậu, hơn nữa sở hữu năng lực to lớn mới thiết lập." "Ngoài việc thể hiện đẳng cấp của mộ huyệt, nó còn khiến những kẻ đạo mộ, hoặc các âm hồn khác phải nảy sinh lòng sợ hãi." "Trong cửa đồng xanh, đa số cũng sẽ có tử sĩ của mộ chủ nhân ở đây canh giữ." Hồ Bát Nhất vừa nói vừa nhìn cánh cửa trước mắt, thứ này thật sự quá mới. "Tử sĩ…" Trương Khởi Linh lẩm bẩm, trong đầu y lại lóe lên một hình ảnh, nhưng rất nhanh sau đó lại không có gì tiếp nối.

Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày, đi theo Trương Thiên, ký ức quả thật đã khôi phục nhanh hơn nhiều so với trước đây y tự mình khám phá.

Nhưng lần nào y cũng rất khó nắm bắt được, không biết vì sao. "Thứ này là mới xây, bên trong có thể có cơ quan hoặc người chặn đường, mọi người cẩn thận một chút." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh cũng tạm thời gạt bỏ hình ảnh trong đầu, một tay đặt lên cánh cửa đồng xanh trước mắt. "Thiên Chân, cậu ấy định làm gì vậy?" Bàn Tử hỏi. "Tôi không biết, chúng ta cứ xem là được rồi." Hạo Thiên Chân đáp.

Chỉ thấy, Trương Khởi Linh thân mặc áo giáp Kỳ Lân, khí thế hiên

ngang, mạnh mẽ dùng tay đẩy một cái.

Ngay lập tức, cánh cửa đồng xanh vốn kiên cố liền đổ sập xuống.

Lúc này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Vương Bàn Tử thậm chí há hốc mồm, tạo thành chữ O. "Bà nó chứ, đúng là gà mái mổ mông Bàn gia, Bàn gia tôi mở mang tầm mắt rồi!" "Cái sức mạnh này thật sự là trâu bò đến vậy sao?" Cả người Vương Bàn Tử mơ màng.

Vì sao người khác đạo mộ thì mãnh mẽ như một mãnh nam, còn bọn họ thì cả đám cứ như đoàn đạo mộ khổ sở vậy. "Cái này… đúng là biến thái!" Hạo Thiên Chân cũng kinh ngạc, thật sự có người dùng một chưởng đánh đổ cánh cửa đồng xanh nặng mấy tấn sao? "Nhị ca, cậu lại mạnh hơn rồi." Hồ Bát Nhất vui mừng nói. "Không có, áo giáp giúp sức mạnh tăng lên một nửa." Trương Khởi Linh thành thật đáp.

Khi nghe Trương Khởi Linh nói, Bàn Tử liền ngạo nghễ ngẩng đầu. "Nghe chưa, Nhị ca đang khen Bàn gia đó, Nhị ca khen Bàn gia tức là Nhị ca thích Bàn gia, không sao, tình yêu của Nhị ca Bàn gia tôi gánh được hết!" Bàn Tử nói càng lúc càng quá đáng.

Trương Thiên vỗ một chưởng vào đầu Bàn Tử. "Cái thằng này, cậu có đáng tin chút được không?

Đi thôi, vào trước đã." Trương Thiên nói, Bàn Tử xoa xoa đầu. "Lão đại, Bàn gia đây là đang nghĩ cho hạnh phúc của Bàn gia tôi và toàn nhân loại mà!" Bàn Tử nói, cái tài ba hoa chích chòe của gã thật sự là hạng nhất.

Trương Thiên cũng lười để ý đến gã này, đi theo Trương Khởi Linh tiến vào mộ thất.

Có áo giáp xong, Trương Thiên đi đứng thậm chí còn tự tin hơn một chút.

Trước đây tay trái chỉ dám vẽ sáu, giờ tay phải cũng dám vẽ bảy rồi.

Đi qua cánh cửa đồng xanh đã bị tháo xuống, mọi người nhìn thấy một đường hầm mộ dài dằng dặc. "Lão đại, nếu không nhầm thì đây là một lối đi mê cung." Hồ Bát Nhất nói, tay cầm la bàn không ngừng quan sát. "Đường hầm mộ như thế này, quả thật rất giống." "Chúng ta vừa đi vừa nghiên cứu, tôi đoán, trong đường hầm mộ còn có rất nhiều cơ quan, mọi người cẩn thận một chút." Trương Thiên nhắc nhở một câu, tự nhiên là để nhắc nhở Hạo Thiên Chân và Bàn Tử. "Cứ yên tâm đi, Tiểu Trương gia, chúng tôi sẽ đi sau các cậu." Hạo Thiên Chân nói, Trương Thiên khẽ gật đầu cũng không nói thêm gì.

Lúc này, Trương Khởi Linh đi ở phía trước, còn Trương Thiên và những người khác thì theo sát phía sau.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn trong tay, còn Quỷ Dã đã ngất xỉu thì lúc này đang được Bàn Tử cõng trên lưng.

Áo giáp rùa của Bàn Tử vừa hay có thể đặt thêm một Quỷ Dã lên.

Chương 414

Đường hầm mộ cũng khá dài, trông có vẻ dài trăm mét.

Bước chân mọi người nhẹ nhàng, thậm chí còn có thể mơ hồ cảm nhận được gió nhẹ thổi qua tai. "Soạt soạt." Vừa đi chưa đến ba mươi mét, Bàn Tử đã giẫm phải một cơ quan. "Mẹ kiếp, Khải Toàn huynh, cậu đúng là nhân tài!" Hạo Thiên Chân mắng lớn một tiếng, sau đó liền như một con ruồi không đầu, chạy loạn xạ trong mộ thất. "Thiên Chân huynh, đừng sợ!" Bàn Tử thấy vậy liền vội vàng che chắn cho Hạo Thiên Chân và Quỷ Dã.

Chỉ nghe vài tiếng xé gió, ngay lập tức, vô số mũi tên bắn ra từ tường.

Mỗi mũi tên đều có uy lực cực lớn, nhưng khi va vào áo giáp, tất cả đều bị chặn lại không ngoại lệ. "Leng keng leng keng." Từng tiếng giòn tan truyền đến.

Còn Trương Thiên, Trương Khởi Linh, Hồ Bát Nhất và những người khác thì thậm chí còn không thèm nhìn mưa tên, trực tiếp đi về phía trước.

Đẳng cấp rõ ràng. "Bà nó chứ, người với người tức chết người mà!" Hạo Thiên Chân thèm thuồng nhìn mấy người đang đi phía trước, nếu mình cũng có thứ này thì chẳng phải sẽ càn quét mọi lăng mộ sao?

Trong lòng Hạo Thiên Chân cũng thầm hạ quyết tâm, mình cũng phải kiếm được một bộ trang bị như thế.

Hiện trường. 【Mẹ kiếp, các ngươi gọi đây là đạo mộ ư?】 【Báo cáo!

Có người dùng hack khi đạo mộ!】【Thời buổi này, đạo mộ cũng tiên tiến đến vậy sao?

Sao không lái cơ giáp đi đạo mộ luôn đi.】【Người phía trước, ý tưởng bay xa quá rồi đấy, lái cơ giáp đi đạo mộ thì trong mộ thất còn sót lại được tí văn vật nào không?】【Chà chà, xem đoạn hồi ức mà tôi phát ra ánh mắt thèm thuồng.】【Trương Thiên và bọn họ còn giấu mọi người chuyện gì nữa vậy, hiện trường Trương Thiên trông thật mộc mạc, vì sao Trương Thiên ở đây lại soái đến vậy?】Vô số người ở hiện trường đều kích động.

Đây tuyệt đối là phiên bản hoàn toàn mới trong lịch sử đạo mộ.

Lúc này, khi Trương Thiên và mấy người kia đi qua khu vực cơ quan, sâu trong mộ thất, mấy cỗ quan tài kịch liệt rung chuyển.

Xung quanh quan tài, lại là một lăng mộ ngầm tráng lệ. "Ca ca." Quan tài phát ra âm thanh, ngay lập tức, một bàn tay từ trong quan tài bò ra.

Trên bàn tay đó vậy mà còn đeo một chiếc Hannya.

Ngay sau đó, mấy cỗ quan tài còn lại cũng đồng thời rung chuyển, mấy tên nam tử áo đen bịt mặt lần lượt bò ra khỏi quan tài.

Mấy người nhìn nhau, niệm pháp quyết trên tay, sau một luồng khói đen, thân ảnh rời khỏi mộ thất ban đầu.

Còn lúc này, về phía Trương Thiên, anh và Hạo Thiên Chân đã đến khu vực an toàn của đường hầm mộ.

Và đường hầm mộ lúc này đã bắt đầu rẽ sang một hướng khác.

Rõ ràng Hồ Bát Nhất đoán không sai, đây chính là một mê cung khổng lồ! "Lão đại, mê cung lớn thế này thì đi làm sao đây?

Bàn gia tôi đã bắt đầu sợ rồi!" Bàn Tử làm ra vẻ sợ hãi, một mạch

trốn sau lưng Trương Khởi Linh.

Trông gã cứ như một cô gái nhỏ vậy.

Trương Thiên đầy vạch đen trên trán, Bàn Tử này sao lại thế chứ, vừa xuống mộ là bản tính không kiềm chế được rồi sao. "Bàn Tử, chúng ta là nhân vật chính diện, cậu có thể tích cực hơn một chút không?" Trương Thiên cạn lời nói. "Tôi suy nghĩ, tôi cũng không tiêu cực mà." Bàn Tử ở bên cạnh ba hoa.

Trương Thiên cũng lười để ý đến gã này, ánh mắt nhìn về phía đường hầm mộ phía trước. "Tổng thể nên là một mê cung được bố trí theo kiểu mê cung, nhưng cũng chỉ là một kiểu mê cung thôi." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu. "Ừm, theo ước tính thì đây chỉ là một trận pháp cơ quan mê cung đơn giản, những nơi chúng ta đi qua đều có thể thay đổi đường đi, khiến chúng ta dậm chân tại chỗ." "Tuy nhiên, loại cơ quan này, so với cơ quan Mặc gia trong truyền thuyết thì còn kém xa." Hồ Bát Nhất nói, mấy người theo Trương Khởi Linh đi về phía trước. "Hồ huynh đệ, cơ quan Mặc gia lợi hại lắm sao?

Tôi chỉ nghe nói đến Mặc Tử, được cho là sống vào thời Xuân Thu, thứ này cũng xuống mộ sao?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

Đối với cơ quan trong mộ thất, họ cũng không hiểu biết nhiều.

Trương Thiên thì hồi tưởng một chút, trong các mộ huyệt mình từng gặp, cơ quan quy mô lớn quả thật không nhiều, đa số đều dùng yêu quái làm thú canh mộ.

Tuy nhiên, cùng với việc khám phá sâu hơn, Trương Thiên cảm thấy, cơ quan quy mô lớn, mình chắc chắn sẽ gặp.

Chỉ là vấn đề thời gian.

Hồ Bát Nhất gật đầu, rất nghiêm túc. "Cơ quan Mặc gia, có thể nói là một trong những cơ quan thuật nổi tiếng nhất vào thời cổ đại."

"Hơn nữa, những cơ quan này không chỉ được sử dụng rộng rãi trong các thành trì lớn, mà còn được dùng trong một số con đường bí mật, hoặc đường thoát thân của các quân vương dưới lòng đất." "Đương nhiên được sử dụng rộng rãi nhất vẫn là trong mộ thất." Hồ Bát Nhất nói, trong mắt gã cũng xuất hiện thêm một chút màu sắc.

Gã vẫn khá hứng thú với lăng mộ.

Thật lòng mà nói, Hồ Bát Nhất vẫn khá mong chờ mình sẽ gặp một cổ mộ quy mô lớn toàn là cơ quan.

Nhưng trong lòng Hồ Bát Nhất hiểu rõ, loại cổ mộ này thật sự quá khó tìm.

Đừng thấy Hạ Quốc là một cường quốc rộng lớn, nhưng những nơi có phong thủy cực tốt cũng không nhiều, huống hồ là xây dựng cổ mộ quy mô lớn. "Mẹ kiếp, nói vậy làm Bàn gia tôi cũng động lòng.

Cậu nói xem, đây có được coi là một mộ cơ quan không?

Nghe thật ngầu!" Vương Bàn Tử kích động nói, trên mặt gã cũng đầy phấn khích.

Mộ huyệt hùng vĩ đó, còn có những bánh răng cơ quan khổng lồ, nghĩ thôi đã thấy bá đạo rồi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, có vẻ không xem trọng. "Ở đây, cùng lắm thì cũng chỉ là trò chơi nhà chòi." Hồ Bát Nhất nói, sự phấn khích trong lòng Vương Bàn Tử cũng qua đi. "Xì, quả không hổ là đồ của tiểu Phú Sĩ, đúng là không có hàm lượng kỹ thuật." "Thôi đi, Bàn gia tôi vẫn trông đợi vào của Hạ Quốc chúng ta vậy." Vương Bàn Tử cằn nhằn, đột nhiên, tay Trương Khởi Linh đột nhiên rung lên.

Ngay lập tức, trong mộ thất vốn yên tĩnh truyền đến một tiếng kim loại va chạm.

Sau âm thanh, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía nguồn âm

thanh.

Trương Thiên đương nhiên cũng cảm nhận được, chỉ có điều Trương Khởi Linh đã chặn lại phía trước nên anh không cần lên tiếng.

Trương Thiên nhặt thứ trên đất lên.

Đây là một loại phi đao rất nhỏ, có vẻ là khổ nhược hoặc Hannya. "Bà nó chứ, chơi xấu à?" "Lão đại, cái này có nhịn được không?" Bàn Tử nhìn phi tiêu nhỏ trong tay Trương Thiên, vẻ mặt đầy lửa giận.

Dám làm tổn thương tiểu thiếu gia Trương Khởi Linh – đoàn sủng của Cửu Môn chúng ta, chú có thể nhịn, Bàn gia tôi không nhịn! "Không thể nhịn!" Trương Thiên trực tiếp lên tiếng.

Đã cưỡi lên đầu mình mà ị, cái tính khí của Trương Thiên cũng nổi lên rồi.

Định chơi trò này với mình sao. "Lát nữa chúng ta xác định vị trí trước, rồi sẽ chơi với bọn chúng một trận ra trò." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đều gật đầu.

Sắc mặt nghiêm túc.

Lúc này trong bóng tối, mấy tên hắc y nhân không nhìn rõ mặt.

Nhưng bọn chúng đều sững sờ.

Công kích của mình vậy mà lại bị người trước mắt dễ dàng chặn lại, người này có lai lịch gì?

Hơn nữa, nhà ai đạo mộ lại mặc cả áo giáp đến vậy. "Ca ca." Bọn hắc ảnh giao lưu bằng ánh mắt, ngay sau đó lại mấy chiếc phi đao đen được bắn ra.

Tốc độ cực nhanh, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xé gió. "Leng keng leng keng." Ngay lập tức, phi đao liền bị áo giáp mai rùa của Bàn Tử chặn lại.

Phi đao thậm chí còn không làm xước một lớp da áo giáp.

Trương Thiên và mấy người kia cũng đã nhìn thấy vị trí. "Ở trong tường sao?" Trương Thiên lẩm bẩm, còn Hồ Bát Nhất thì nhíu mày. "Chẳng lẽ, là một số âm hồn, hoặc âm tướng đang quấy phá?" Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên trực tiếp lắc đầu phủ nhận.

Sao có thể, ở cái nơi quỷ quái này có âm binh âm tướng là gần như không thể. "Chỗ đó hẳn là thông, hoặc là những kẻ đó không phải người, chúng ta qua đó xem sao." Trương Thiên nói, mấy người đi về phía nơi bắn phi đao không xa.

Lúc này trong bóng tối, mấy tên hắc y nhân sau khi niệm pháp quyết, hóa thành mấy luồng khói đen, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chương 415

Và khi Trương Thiên và mấy người kia đến nơi, hắc y nhân đã biến mất từ lâu. "Khịt ~" Trương Khởi Linh tại chỗ, cái mũi nhỏ khịt khịt xung quanh.

Lông mày khẽ nhếch lên. "Có mùi." Y lạnh nhạt lên tiếng.

Tay mặc áo giáp từ từ đặt lên bức tường. "Mùi?

Lão đại, nhất định là mùi hôi của con hồ ly nhỏ đó!" Bàn Tử nói, trong đầu gã hiện lên hình ảnh con hồ ly nhỏ.

Lâu rồi không xoa đầu hồ ly, Bàn gia tôi vẫn khá nhớ. "Cái thằng này, cẩn thận Đoàn Đoàn cắn cậu đó." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, sau đó ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh. "Tiểu Trương gia, Muộn Hồ Lô đang làm gì vậy?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh hỏi.

Bởi vì Trương Khởi Linh không thường nói chuyện, nên Hạo Thiên Chân rất tự nhiên đã đặt cho y biệt danh Muộn Hồ Lô.

Trương Thiên nghe vậy nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Lúc này Trương Khởi Linh đang đặt tay lên bức tường đá.

Y khẽ nhắm mắt lại. "Xem cái tư thế này của Tiểu Ca, hẳn là đang hoài nghi nhân sinh rồi, cũng đúng, gặp phải tình huống này, khó mà không hoài nghi." Vương Bàn Tử nói, chưa đợi gã nói xong, ngay lập tức, ngón tay Trương Khởi Linh mạnh mẽ vung lên, hai ngón tay như đinh thép cắm sâu vào bức tường đá. "Mẹ kiếp, tay vui vẻ của phú bà!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, vẻ mặt thèm thuồng.

Trương Thiên: ???

Trương Khởi Linh: ?

Hạo Thiên Chân… Một đám người bị lời nói của Vương Bàn Tử làm cho ngây người, đây là lời lẽ hổ lang gì vậy.

Ngay lập tức, chỉ thấy Trương Khởi Linh mạnh mẽ rút tay ra, một khối đá liền bị rút ra.

Ngay sau đó, Trương Khởi Linh mạnh mẽ tung một cước.

Bức tường trước mắt liền sụp đổ.

Và trước mắt cũng xuất hiện thêm một đường hầm mộ.

Mê cung mà, đều là những bức tường, còn có từng chốt chặn tạo thành.

Nếu có một người ngoài cuộc, có thể nhìn toàn bộ bản đồ mê cung, hoặc có sức mạnh phá vỡ mọi quy tắc của trò chơi, thì mê cung căn bản không còn là mê cung nữa.

Chỉ là một bức tường mặc người chém giết mà thôi.

Trương Thiên nhìn thấy hành động của Trương Khởi Linh, cũng đồng thời nghĩ đến suy nghĩ của y.

Cái mê cung này, chỉ cần một bàn tay là có thể hủy diệt!

Không cần tốn thời gian phá giải, trực tiếp xông thẳng vào!

Nghĩ đến sự bá đạo của Trương Khởi Linh, Trương Thiên lại nghĩ đến bản thân, quả thật, đôi khi mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

Nghĩ thông suốt xong, Trương Thiên gật đầu với Trương Khởi Linh.

Hai người quả thật rất có ăn ý.

Còn mấy tên hắc y nhân đang âm thầm giám sát Trương Thiên và những người khác thì toàn bộ đều ngây người.

Chà chà, mê cung còn có thể đi qua kiểu này sao?

Ánh mắt hắc y nhân nhìn về phía Trương Thiên rất lâu, dần dần mới dời ánh mắt khỏi người Trương Thiên.

Và lúc này, Trương Thiên và những người khác đã bắt đầu hành động.

Mắt Trương Khởi Linh nhìn trong đường hầm mộ tối đen, tai y cực kỳ nhạy bén, có thể nghe thấy tiếng gió xuyên qua các khe hở trong mộ huyệt xung quanh.

Gió chỉ có thể xuất hiện ở các khe hở đường hầm mộ, hoặc một số lối đi trong mộ thất.

Và toàn bộ mê cung lớn như vậy, gió chắc chắn sẽ thổi ra từ các góc khác nhau.

Nếu có thể nắm bắt được gió ở một góc, chỉ cần bắt đầu từ một tuyến gió, thì rất dễ dàng có thể đột phá.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh đi ở phía trước nhất, còn đường hầm mộ xung quanh vẫn tiếp tục kéo dài theo hình thức trước đó.

Đường hầm mộ tối đen, bức tường đá vẫn ẩm ướt, trông không khác gì so với trước. "Khoan đã, Tiểu Trương gia, sao tôi lại cảm thấy có gì đó không đúng." Hạo Thiên Chân đột nhiên nhìn về phía sau, lúc này phía sau tối đen một mảng, cơ bản giống hệt như lúc mới đến.

Còn bức tường vừa bị phá hình như cũng đã biến mất. "Ôi, Thiên Chân, chỗ chúng ta vừa đi qua sao lại trở về nguyên trạng, cánh cửa vừa bị Tiểu Ca đập vỡ cũng biến mất rồi." Bàn Tử ở bên cạnh kinh hô, Hạo Thiên Chân cũng vẻ mặt kinh ngạc, khi tận mắt nhìn thấy thứ này, Hạo Thiên Chân vẫn khá kỳ lạ.

Dù sao nghe người khác nói, vẫn thực tế hơn là tự mình nhìn thấy. "Quả thật đã biến mất, cái này giống hệt lời Tiểu Trương gia nói, cơ quan ở đây sẽ di chuyển." Hạo Thiên Chân nói, ánh mắt nhìn về phía

trước, trong lòng lại có thêm chút mong đợi.

Hạo Thiên Chân còn đang nghĩ đến việc xông trận, nhưng ngay lập tức, hiện thực tàn khốc nói cho cậu ta biết, căn bản không cần mình xông trận.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh ở phía trước mạnh mẽ đẩy một cái, ngay lập tức, bức tường mộ vốn còn ở phía trước lại sụp đổ.

Ngay sau đó lại thấy một đường hầm mộ khác xuất hiện.

Mê cung lúc này cứ như là giấy dán tường vậy, không ngừng bị Trương Khởi Linh đẩy đổ, sụp đổ, rồi lại phục hồi.

Mặc dù mộ thất sẽ được sửa chữa, nhưng đều dùng vật liệu đá từ trước, một khi không có đá để bổ sung, thì mộ thất này cũng coi như đã bị phá.

Trương Khởi Linh một đường đẩy, một đường tiến lên, đường hầm mộ cũng không ngừng biến đổi. "Lão đại, đường hầm mộ này dễ như vậy sao?

Sao lại không có chút nguy hiểm nào." "Nhất định là mộ chủ nhân nhìn thấy dung nhan đẹp trai của Bàn gia tôi, nên đã bị chinh phục, nhất định là vậy." Trên mặt Bàn Tử tràn ngập nụ cười.

Trương Thiên vẻ mặt phiền muộn, thật sự không hiểu nổi, cái tên này lấy đâu ra dũng khí để nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy. "Nhị ca, Bàn gia tôi nói đúng không?" Bàn Tử chớp chớp mắt, rõ ràng biết Trương Khởi Linh không thích nói chuyện, tên này còn hỏi.

Đúng là tiện. "Bàn Tử câm miệng!" Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái, tên này không lớn không nhỏ.

Bàn Tử thấy vậy cũng kịp thời ngậm miệng lại. "Không đúng lắm à nha, Tiểu Trương gia, vì sao lại không có những đợt công kích trước đó?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh hỏi.

Trên mặt cậu ta cũng có thêm chút tò mò. "Bọn chúng hẳn là thấy chúng ta quá lợi hại, chắc là đang quan sát, tôi đoán, bọn chúng đang đợi chúng ta gặp bẫy, đợi thực lực của chúng ta." Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

Loại mánh khóe này Trương Thiên đã thấy nhiều rồi, nhưng điều khiến Trương Thiên tò mò nhất vẫn là, vì sao mình không cảm nhận được khí tức của những kẻ cản đường mình.

Theo lý mà nói, bất kể là âm hồn, hay cao thủ gì, trên người bọn chúng đều sẽ có một luồng khí tức mới phải.

Nhưng bây giờ, Trương Thiên vậy mà lại không cảm giác được, nhìn vẻ mặt của Trương Khởi Linh, y hẳn là cũng không phát giác được.

Điều này có chút kỳ lạ, thực lực của Trương Khởi Linh vốn đã vượt xa Thiên Cực.

Ngay cả như vậy mà cũng không phát giác được, như vậy thì, một là thực lực của bọn chúng cao hơn Trương Khởi Linh, hai là bọn chúng có thủ đoạn ẩn nấp gì đó.

Khả năng đầu tiên chắc chắn không thực tế, vì vậy, Trương Thiên cảm thấy khả năng thủ đoạn sẽ lớn hơn. "Nếu mình có thủ đoạn ẩn giấu thực lực như thế này, thì khi gặp cao thủ, hoặc khi xuống mộ, ẩn nấp đi, chẳng phải có thể đánh đối thủ một trận bất ngờ sao?" Trương Thiên nghĩ thầm, anh nuốt nước bọt.

Có thể nói, năng lực này là thứ Trương Thiên cần nhất ở giai đoạn hiện tại. "Xem ra phải tìm hiểu kỹ hơn rồi." Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt nhìn xung quanh.

Cùng với việc Trương Khởi Linh không ngừng đẩy đổ tường, chiều dài mê cung mộ huyệt cũng không ngừng rút ngắn lại.

Rất nhanh, không gian xung quanh cũng không ngừng mở rộng.

Khóe miệng Trương Thiên khẽ nhếch lên.

Nếu không muốn họ thật sự đến được chủ mộ thất, những kẻ ẩn nấp phía sau chắc chắn sẽ ra tay.

Vì vậy, đó chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, tại hiện trường. 【Mẹ kiếp, Tiểu Ca soái quá đi mất, một tay một bức tường, thủ đoạn này đơn giản là quá mức.】 【Có Tiểu Ca, xuống mộ sau này không cần lo lắng không có đường đi nữa rồi.】 【Nói chứ, những chiếc Hannya đó từ đâu ra vậy, Trương Thiên vẫn chưa tìm thấy người đứng sau sao?】 【Có ngốc không, người đứng sau tuyệt đối đã bị thực lực của Trương Thiên và những người khác làm cho kinh hãi, nhất thời còn không dám hành động nữa kìa.】 【Hẳn là Nhẫn giả trong truyền thuyết rồi, nếu không sao có thể lợi hại đến vậy.】 Hiện trường, trực tiếp bùng nổ.

Nhẫn giả, đây là sự tồn tại gần như không thể thấy được.

Chương 416

Hơn nữa ở Phú Sĩ quốc, cũng là một sự tồn tại cực kỳ thần bí, giống như Cổ Võ giả của Hạ Quốc.

Nhưng bây giờ, trong video của Trương Thiên vậy mà lại xuất hiện Nhẫn giả trong truyền thuyết, điều này sao lại không khiến những người khác kích động chứ. 【Nói chứ, Nhẫn giả và Cổ Võ của chúng ta, cái nào lợi hại hơn?】 【Không biết, chắc là mỗi bên có sở trường riêng, Nhẫn giả có thể lưu lại truyền thuyết, chắc chắn có chỗ lợi hại của họ.】 【Nhẫn giả và Cổ Võ so với nhau, các người thật sự có, thứ đó có thể so sánh sao?

Cổ Võ lên trời xuống đất, trích diệp sát nhân, Nhẫn thuật cũng chỉ là đánh lén mà thôi.】 Một nhóm người đang bàn tán ở hiện trường.

Và lúc này, trên mạng quốc tế.

Buổi phát sóng trực tiếp này đã sớm được truyền đi khắp thế giới.

Đương nhiên trên quốc tế cũng có rất nhiều dư luận.

Lúc này cư dân mạng Phú Sĩ quốc tỏ ra đặc biệt nhiệt tình. 【Mẹ kiếp, Nhẫn giả Thần Châu của chúng ta sắp xuất hiện rồi sao?

Tốt quá rồi, tôi muốn thấy Nhẫn giả dạy dỗ đám người đó một trận thật đau.】 【Mẹ kiếp, không ngờ truyền thuyết là thật, Nhẫn giả vậy mà thật sự tồn tại.】 【Nhẫn giả tuyệt đối lợi hại hơn người Hạ Quốc, tôi muốn thấy Nhẫn giả đại nhân đánh cho bọn chúng lăn lóc tè dầm.】 【Hahaha, Nhẫn giả đại nhân của Phú Sĩ quốc chúng ta mới là lợi hại nhất, đến giờ đám người đó còn không biết những đại nhân kia đang tấn công từ đâu nữa kìa.】 Vô số cư dân mạng Phú Sĩ quốc đang bàn tán.

Lúc này, họ hận không thể biến thành Nhẫn giả, để dạy dỗ Trương Thiên và những người khác một trận.

Bản thân việc Trương Thiên đến Phú Sĩ quốc đạo mộ, thậm chí còn đi đạo mộ của thần hoàng nước người ta, đã gây ra sự phẫn nộ của vô số người rồi.

Giờ có Nhẫn giả đại nhân xuất hiện, họ tự nhiên đặt tất cả hy vọng vào đó. 【Theo tôi thấy, Nhẫn giả chưa chắc đã mạnh bằng Trương Thiên và những người khác.】 Lúc này một cư dân mạng Hạ Quốc đã gửi bình luận. 【Nói bậy, chỉ có Nhẫn giả mới là lợi hại nhất.】 【Đúng, đại nhân vạn tuế!】 【Bọn chúng là cái thá gì, nếu không phải nhờ áo giáp, bọn chúng thậm chí còn không qua được cửa đầu tiên, mộ thần hoàng của chúng ta, là nơi các người có thể vào sao!】 Nhất thời, nhiệt độ lại tăng cao.

Lúc này hình ảnh tiếp tục, vô số người lúc này càng thêm mong chờ.

Về phía Trương Thiên, trong hình ảnh, mê cung dần đi đến cuối.

Tầm nhìn xung quanh Trương Thiên cũng dần rộng mở.

Ngay khi Trương Khởi Linh đẩy đổ bức tường cuối cùng, ngay lập tức, vô số tiếng xé gió truyền đến.

Rõ ràng, là đám người ẩn mình trong bóng tối đã không nhịn được nữa!

Âm thanh của lợi khí gần như nương theo gió, bùng nổ mà đến.

Âm thanh và tốc độ cực lớn, hẳn là đối phương đã dùng hết toàn lực. "Lão đại, có ám khí." Hồ Bát Nhất nhắc nhở, và khi Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, Trương Khởi Linh dùng tay trái vẽ một vòng tròn.

Ngay lập tức, một bức tường vô hình xuất hiện trước mắt, chỉ

nghe một tiếng giòn tan, lợi khí vừa tấn công lại bị chặn lại.

Căn bản không có chút hồi hộp nào.

Chân khí của Trương Khởi Linh hóa thành vật chất, đây là năng lực của Đại Tông Sư, rất mạnh.

Trương Thiên cũng có thể làm được, tục gọi là chân khí ngoại phóng mà.

Khi lợi khí bị chặn lại, trong không gian tối đen, dần dần có ba cái bóng đen bước ra.

Vì các bức tường mê cung đều đã bị Trương Khởi Linh đẩy đổ, nên toàn bộ không gian mộ thất có thể nói là cực kỳ rộng lớn.

Phải biết, cả ngọn núi đó, đều là mộ huyệt thần hoàng của Phú Sĩ quốc, vì vậy, vấn đề không gian căn bản không cần phải lo lắng. "Lão đại, chó đến rồi." "Không ngừng dùng ám khí, thật sự nghĩ Bàn gia tôi là con rùa nhỏ tùy tiện muốn nắn bóp sao?" Bàn Tử nói, gã xoa xoa tay, đã đầy đủ ý chí chiến đấu rồi.

Mấy tên này thỉnh thoảng lại bắn mấy mũi tên lạnh, cái tính nóng nảy của Bàn Tử có nhịn được sao?

Rõ ràng là không. "Nhị ca thân ái, Bàn gia tôi cảm thấy, Bàn gia tôi cũng có thể tự mình gánh vác, vì vậy, Bàn gia tôi muốn bảo vệ Nhị ca." "Mau, để Bàn gia tôi đứng lên phía trước." Bàn Tử nói, còn kiêu ngạo gật đầu với Trương Khởi Linh.

Trương Thiên xoa xoa đầu, thời buổi này, Bàn Tử sao cũng bắt đầu bất thường rồi.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh trực tiếp lùi lại một bước, nhường thẳng vị trí lá chắn thịt cho Bàn Tử. "Mẹ kiếp, Nhị ca, cậu thật nhẫn tâm, không chút do dự sao?" Thấy Trương Khởi Linh không chút do dự nhường vị trí của mình, Bàn Tử ngây người.

Tình huống này, chẳng phải nên nói chuyện phiếm một chút sao?

Lúc này, trong bóng tối, mấy cái bóng đen cũng đã đến gần.

Cách Trương Thiên cũng chỉ còn mấy chục mét mà thôi. "Đó là ai vậy?" "Mặc đồ kỳ lạ quá." Hạo Thiên Chân nhìn những kẻ trước mắt, không khỏi lên tiếng hỏi. "Nếu không nhầm, những kẻ này hẳn là người canh mộ của ngôi mộ này." Trương Thiên chậm rãi lên tiếng, anh cũng đã có một số phỏng đoán về những tên hắc y nhân này.

Dáng vẻ của những kẻ này, cùng với thủ đoạn tấn công tương tự như Nhẫn giả trong truyền thuyết. "Người canh mộ?

Lão đại, bọn chúng cũng xứng sao?

Bàn gia tôi tè một bãi còn mạnh hơn bọn chúng." Bàn Tử giơ ngón giữa. "Đúng, Khải Toàn huynh, đánh chết đám rùa rụt cổ này!" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cổ vũ.

Vương Khải Toàn nhìn bộ đồ mình đang mặc: ??

Bị xúc phạm rồi. "Ca ca." Chỉ nghe miệng tên hắc y nhân trước mắt phát ra âm thanh.

Là loại âm thanh không rõ ràng.

Rất kỳ lạ, cứ như là sự kết hợp giữa yêu quái và quỷ quái. "Lão đại, thứ này tôi đã thấy trong sách rồi, hẳn là Nhẫn giả." "Vào thời Chiến Quốc của Phú Sĩ quốc, tức là thời kỳ mấy thôn làng đánh nhau, là thời kỳ Nhẫn giả trăm hoa đua nở, có Thượng Nhẫn, Trung Nhẫn, Hạ Nhẫn v.v." "Trong đó năng lực cũng không nhỏ, bọn chúng có một thủ đoạn ẩn nấp độc đáo, Thượng Nhẫn được cho là có thể giết người vô hình, lợi dụng nhiều thủ đoạn để thực hiện hành động chặt đầu." Hồ Bát Nhất ở bên cạnh giải thích.

Trí nhớ của gã khá tốt.

Trương Thiên nhìn những kẻ trước mắt, không ngờ ở thời đại này cũng có thể thấy loại người này.

Còn về thời Chiến Quốc, Phú Sĩ quốc có thời Chiến Quốc sao? "Bàn Tử, xử lý bọn chúng!" Trương Thiên vung tay trực tiếp ném Bàn Tử ra ngoài.

Dù sao Bàn Tử có áo giáp trên người, cộng thêm thực lực của gã đã đạt đến Tông Sư rồi.

Nếu còn không đánh lại mấy tên tép riu này, thì cũng đừng luyện tập nữa. "Được thôi, Thiên Chân huynh, để cậu xem, thế nào là Bàn gia giáng thế." Bàn Tử nói, ngạo nghễ như một con gà trống, ngẩng cao đầu, đi về phía ba tên hắc y nhân đó. "Khải Toàn huynh, cậu quả nhiên là niềm tự hào của gia tộc Bàn Tử chúng ta, nếu cậu chết, tôi sẽ cảm thấy tự hào vì cậu." Hạo Thiên Chân giơ ngón cái.

Vương Khải Toàn đầy vạch đen trên trán, chà chà, Thiên Chân huynh còn nói nhiều hơn cả gã.

Lúc này, một bên, Trương Thiên cũng không vội vàng, cái mộ nhỏ này cứ tùy tiện chơi, và trong mắt Trương Thiên, những kẻ này, căn bản không cần mình ra tay.

Trương Thiên ngồi xuống đất, anh vung tay, mấy chén linh thủy đã được lấy ra.

Mọi người ngồi xuống đất, nhìn bóng dáng Bàn Tử. "Lão đại, cậu nói xem, Bàn Tử có thể giải quyết trong mấy chiêu?" Hồ Bát Nhất uống một ngụm linh thủy, không khỏi hỏi. "Tôi đoán, ít nhất trăm chiêu." "Khởi Linh cậu thấy sao?" Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh. "Rất lâu." Trương Khởi Linh thốt ra hai chữ, cũng uống một ngụm linh thủy, đối với Bàn Tử, rõ ràng mọi người đều không lạc quan. "Cái đó, Tiểu Trương gia, chúng ta có phải quá thoải mái rồi không?" Hạo Thiên Chân nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy buồn cười.

Đây là mộ của người khác, các cậu lại biến nơi này thành phòng trà sao?

Còn uống trà nữa? "Ngô thiếu gia, gặp chuyện đừng hoảng, uống một tách trà trước đã.

Hơn nữa có Bàn Tử ở đây thì sẽ không có bất ngờ nào đâu." Trương Thiên xua tay, ánh mắt nhìn về phía Bàn Tử. "Mấy thằng nhóc con, thấy Bàn gia tao đến mà còn không mau chạy đi?" Bàn Tử sải bước chân không ai nhận ra, chỉ vào ba tên hắc y nhân trước mặt.

Trương Thiên ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào hắc y nhân, anh muốn biết, những kẻ này tấn công như thế nào.

Ba tên hắc y nhân nhìn nhau, ngay lập tức, chỉ thấy một tên hắc y nhân mạnh mẽ bắt pháp quyết bằng hai tay, sau một luồng khói đen, cơ thể hắc y nhân đã biến mất tại chỗ.

Và ngay lập tức, tên đó vậy mà lại xuất hiện trực tiếp sau lưng Bàn Tử.

Ngay sau đó, khói đen tan đi, chủy thủ không ngừng lướt qua người Bàn Tử, phát ra tia lửa và tiếng va chạm.

Bàn Tử sau khi trúng mấy nhát dao mới phản ứng lại.

Vẻ mặt đầy lửa giận.

Chương 417

"Mẹ kiếp, thằng cha này, sao vừa đánh rắm cái đã bay đến rồi!" "Ăn của Bàn gia tao một đao!" Bàn Tử cầm tàn kiếm, ngay lập tức bổ xuống một đao.

Tàn kiếm lướt qua xung quanh tạo thành một tàn ảnh, tốc độ của Bàn Tử cũng rất nhanh, dù sao thực lực cũng ở đó.

Tên nhẫn giả áo đen thấy Bàn Tử công kích, liền thân thể như quỷ mị lại biến mất, lần này xuất hiện ngay trước mặt Bàn Tử. "Lão đại, đây là chiêu gì vậy?" "Sao tôi không nhìn rõ quỹ đạo hành động của hắn ta?" Hồ Bát Nhất quạt quạt, vẻ mặt ngơ ngác. "Tôi cũng vậy." Trương Thiên cũng xoa xoa má, thứ này thật sự quá mức. "Có khói." Trương Khởi Linh nghiêm túc nói ở bên cạnh.

Trương Thiên giật mình.

Anh tự hỏi sao mình không cảm nhận được gì, hóa ra là khói!

Những kẻ này đã dùng một loại khói sương kỳ lạ, không chỉ khiến khí tức trên người biến mất, thậm chí bọn họ cũng không phát giác được, và quan trọng nhất là, bọn chúng có thể lợi dụng loại khói sương này để che mắt người khác.

Sau đó tự mình di chuyển nhanh chóng. "Thì ra là vậy." Trương Thiên chợt hiểu ra.

Ngay lập tức anh vung tay, một lá Phù Lục xuất hiện. "Phong Lai!" Trương Thiên dùng ngón tay vạch phá, vẽ mấy phù văn lên Phù Lục.

Ngay sau đó, Phù Lục được ném lên không trung mộ thất.

Ngay lập tức, trong mộ thất vậy mà lại nổi lên gió nhẹ, còn luồng khí đen trên người những tên hắc y nhân cũng từ từ tiêu tan.

Bàn Tử thấy vậy giơ ngón cái. "Lão đại, quả không hổ là áo bông tri kỷ của Bàn gia!" Bàn Tử nói rồi liền tung ra một quyền.

Không còn khói mù, tốc độ của tên hắc y nhân chậm đi không ít, dưới một quyền của Bàn Tử, hắn ta liền bị đánh thẳng vào mặt.

Chỉ thấy, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Đầu của tên nhẫn giả đó vậy mà lại xoay tròn 360 độ, rồi lại co về, không hề hấn gì. "Tống tử Khôi lỗi!" Trương Khởi Linh mạnh mẽ lên tiếng, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất trợn tròn mắt, vẻ mặt ngơ ngác, thứ này là cái quái gì vậy? "Thứ đó là cái gì vậy?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh nghi hoặc hỏi, Tống tử Khôi lỗi, cậu ta vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

Hạo Thiên Chân cũng có chút khó hiểu, Tống tử thì cậu ta đã nghe nói qua rồi, chẳng phải là món ăn vào Tết Đoan Ngọ sao, sao Tống tử còn có thể biến thành Khôi lỗi được?

Lúc này Trương Thiên cũng nghĩ đến điều gì đó, anh lên tiếng nói. "Tống tử Khôi lỗi, hẳn là sau khi người chết, biến thành Tống tử, rồi Tống tử lại biến thành Khôi lỗi." "Loại Khôi lỗi này, chỉ trung thành với chủ nhân của mình, và còn tồn tại một trí lực nhất định." "Vì vậy, chúng ta mới phát hiện, bọn chúng không biết nói chuyện, nhưng lại có tất cả chiến thuật khi còn sống." Trương Thiên nói, coi như đã sơ bộ hiểu rõ thứ trước mắt này. "Vậy Tiểu Trương gia, nếu theo cách nói này, chẳng phải thứ gì cũng có thể biến thành loại này sao?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh hỏi, cậu ta nhìn Bàn Tử không ngừng giao chiến với hắc y nhân, đối với loại thần kỳ này nảy sinh rất nhiều tò mò. "Theo lý mà nói, là như vậy, nhưng, cách luyện chế này chắc chắn rất khó." Trương Thiên đoán, loại thứ này, chắc chắn có một điều kiện nào đó, nếu ai cũng có thể luyện chế, thì chẳng phải trong mộ thất toàn bộ đều là thứ này sao.

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng và binh mã dũng chẳng phải trực tiếp có thêm một quân đội sao? "Lão đại, Bàn Tử sắp giải quyết xong rồi." Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu, Trương Thiên cũng chuyển ánh mắt sang phía Bàn Tử.

Quả nhiên, chỉ thấy Bàn Tử một tay một đứa trẻ, những tên nhẫn giả áo đen đó từng tên một bị Bàn Tử tiêu hao đến thở dốc.

Bàn Tử có thể đứng yên cho bọn chúng đánh, nhưng bọn chúng lại không thể như Bàn Tử, chỉ có thể tiêu hao thể lực của mình để tấn công.

Mặc dù là Tống tử, (người chết) nhưng năng lượng trong cơ thể là có hạn, không thể liên tục tấn công, vì vậy, khi tốc độ hành động và lực độ của bọn chúng giảm xuống.

Thì Bàn Tử có thể phản kích rồi.

Nếu thực chiến năng lực của Bàn Tử mạnh hơn một chút, thì tuyệt đối không có chuyện của mấy tên này trước mắt nữa rồi. "Chết đi, ăn của Bàn gia tao một chưởng Như Lai Thần Chưởng!" Chỉ thấy Bàn Tử nhảy vọt lên không, ngay lập tức, cơ thể gã xoay tròn 360 độ trên không trung.

Ngay lập tức, một bàn tay lớn trực tiếp được Bàn Tử tung ra.

Bàn Tử mặc áo giáp, cái dáng vẻ xoay tròn trên trời trực tiếp làm Trương Thiên và mấy người kia ngây người. "Mẹ kiếp, lão Hồ, tôi không nhìn lầm chứ, thời buổi này, Bàn Tử cũng có thể xoay tròn trên trời sao?" Trương Thiên lẩm bẩm.

Hồ Bát Nhất cũng dụi dụi mắt. "Bàn gia… bay lên rồi…" Hồ Bát Nhất cũng lẩm bẩm.

Rất khó tưởng tượng, một cơ thể khổng lồ xoay tròn trên trời, đó đơn giản là một con quay mini! "Bịch!" Thay vì nói là một chưởng, thà

nói Bàn Tử trực tiếp đè lên người tên đó còn hơn.

Ngay lập tức, tên nhẫn giả áo đen vừa nãy còn sống động nhảy nhót, lúc này như một con chó chết bị Bàn Tử đè dưới đất.

Mặc dù mai rùa của Bàn Tử tự mình mặc không nặng, nhưng đè lên người khác, đó không phải là nói chơi đâu.

Chỉ thấy trên mặt đất đều nứt ra mấy vết nứt.

Trong mộ thất tối đen, lại trở nên tĩnh lặng một cách lạ thường.

Bởi vì mê cung bị phá hủy, nên toàn bộ xung quanh mộ thất đều là những khối đá lởm chởm. "Lão đại, mau nhìn, Bàn gia tôi đè chết một tên rồi!" Bàn Tử phấn khích vẫy tay về phía Trương Thiên, cứ như đang khoe công vậy.

Trương Thiên đứng dậy uống nốt ngụm linh thủy cuối cùng. "Bàn Tử, tôi đến hỏi mấy tên này một số vấn đề." Trương Thiên nói, anh chậm rãi đi về phía Bàn Tử. "Lão đại, mấy tên này đều không nói chuyện, vậy làm sao đây?" Bàn Tử lẩm bẩm.

Trương Thiên xua tay. "Sơn nhân tự có diệu kế." Nói rồi, Trương Thiên đã đi đến bên cạnh Bàn Tử.

Và không xa Bàn Tử còn đứng hai tên nhẫn giả áo đen.

Bởi vì uy hiếp của Bàn Tử, khiến bọn chúng không dám ra tay.

Vì là Khôi lỗi, nên cũng không bỏ chạy. "Thôi đi, giải quyết luôn đi." Trương Thiên cũng lười dây dưa, anh vung tay, Lỗ Thương Vương Bội Kiếm xuất hiện. "Đâm!" Ngay lập tức, Trương Thiên trực tiếp biến mất tại chỗ, thanh trường kiếm trong tay thậm chí còn chưa thoát vỏ, một kiếm đã như quỷ mị đâm về phía hai tên nhẫn giả còn lại.

Có Phù Gió tồn tại, đạn khói trong tay nhẫn giả cũng không còn tác

dụng.

Đương nhiên năng lực của nhẫn giả cũng không ít, nhưng, ở chỗ Trương Thiên, căn bản không có tác dụng gì, về cơ bản đều có thể giết trong nháy mắt.

Gần như trong nháy mắt, trường kiếm của Trương Thiên còn chưa đợi hai tên nhẫn giả ra tay, đã đâm vào yết hầu của cả hai.

Nhất thời, hai tên đó trực tiếp mất đi năng lực chiến đấu. "Mẹ kiếp, cái này…" Hạo Thiên Chân thấy vậy run rẩy một cái, miệng há hốc.

Vốn tưởng Bàn Tử đã đủ quá đáng rồi, chà chà, Trương Thiên còn quá đáng hơn.

Một kiếm trực tiếp đoạt mạng hai người.

Thực lực như vậy, trách không gì ông nội mình đồng ý nhanh như thế, nếu là mình, mình cũng sẽ không chút do dự đồng ý gia nhập Cửu Môn.

Khi thấy Trương Thiên một kiếm trực tiếp giết chết hai tên nhẫn giả, hiện trường trực tiếp sôi trào. 【Mẹ kiếp, một kiếm song điêu sao?】 【Một tiễn song điêu, có là gì!】 【Tốc độ ra tay của Trương Thiên, và cả lực độ này, cái gì mà nhẫn giả, cái gì mà âm dương sư, tất cả đều phải quỳ xuống cho tôi!】 【Hahaha, sảng khoái, thật sảng khoái, cũng không biết, mấy người Phú Sĩ quốc bây giờ có biểu cảm gì nữa.】 Vô số người ở hiện trường đang bàn tán, và nhiều người trong số họ thì trực tiếp vào các trang web nước ngoài.

Bên ngoài mạng.

Trong phòng phán xét trực tiếp.

Người Phú Sĩ quốc trực tiếp ngây người. 【Mẹ kiếp, giả dối, đây tuyệt đối là một tin tức giả!】 【Khi nào thì nhẫn giả của chúng ta lại

yếu ớt đến vậy?】【Nhất định là Hạ Quốc cố ý bôi đen chúng ta, nhất định là vậy, đây chỉ là một bộ phim mà thôi.】【Bôi đen văn hóa, tuyệt đối là bôi đen văn hóa, tôi muốn kiện bọn chúng.】【Một kiếm đã giải quyết xong?

Tôi sẽ không bao giờ tin Nhẫn giả đại nhân nữa!】Nhất thời, trên mạng Phú Sĩ quốc trực tiếp kháng nghị.

Chà chà, một kiếm giải quyết, đây đã không còn là vấn đề chênh lệch thực lực nữa, mà là đơn thuần đang tát vào mặt.

Hơn nữa còn là tát vào mặt Phú Sĩ quốc bọn họ.

Nhất thời, trong lòng vô số người đều dâng lên sự bất mãn.

Có người thậm chí đã tổ chức bắt đầu nộp văn kiện lên Liên Hợp Quốc để chế tài Hạ Quốc.

Nhưng rất rõ ràng, không ai sẽ vì một Nhẫn giả hư vô mờ mịt, mà đi thiết lập một sự kiện nhằm đối phó với một cường quốc.

Lúc này khi người Phú Sĩ quốc phiền muộn, người Hạ Quốc kích động, trong hình ảnh.

Trương Thiên sau khi chém giết hai người, trực tiếp đi đến chỗ tên nhẫn giả dưới mông Bàn Tử.

Chương 418

Loại thứ này, để lại một tên là đủ rồi, nhiều hơn cũng không có tác dụng gì.

Loại thứ này, có trí lực nhất định, nhưng không biết nói chuyện, vì vậy Trương Thiên cũng không định ép buộc bọn chúng nói chuyện, trực tiếp ra tay từ phía bên cạnh. "Phốc." Khi đến gần Bàn Tử, Bàn Tử rất phối hợp đứng dậy, tiện thể để lại dấu vết của mình.

Trương Thiên vẻ mặt khổ sở, cái tên Bàn Tử này, có thể làm chuyện giống người một chút không. "Bàn Tử, cậu đang mặc áo giáp đấy, nó cũng như quần da thôi, cậu đánh rắm thì người khác có ngửi thấy đâu." Trương Thiên nói, Bàn Tử vẻ mặt buồn thiu. "Ai, vốn dĩ Bàn gia tôi còn định để lại dấu vết mà, xem ra không có cơ hội rồi.

Ối, thối quá!" Bàn Tử ngửi mùi trong áo giáp, một trận buồn nôn, không thể chịu đựng nổi nữa rồi.

Trương Thiên ngồi xổm xuống, nhìn kẻ dưới đất.

Chỉ thấy trên mặt tên này đeo một tấm vải màu xanh đậm, hẳn là để che mặt, trang phục trên người cũng rất bình thường, chỉ là dáng vẻ của nhẫn giả bình thường.

Xem ra hẳn là một Thượng Nhẫn.

Trương Thiên nhìn tấm vải che mặt của hắn, vươn tay giật tấm vải đó xuống.

Anh rất muốn xem, thứ này trông như thế nào!

Khi tấm vải che mặt màu xanh đen bị Trương Thiên xé ra, một kẻ có hình thù kỳ dị xuất hiện trước mặt Trương Thiên.

Chỉ thấy tên đó có một khuôn mặt phẳng lì, trông rất kỳ lạ.

Râu ria lưa thưa, lông mày rất ngắn, cộng thêm vóc dáng vốn không cao, khiến Trương Thiên cứ nghĩ, kẻ này có phải là người lùn không.

Phải biết, hồi đó chiều cao trung bình của người Phú Sĩ quốc cực kỳ thấp, nếu không phải về sau một lượng lớn phụ nữ Nhật Bản sang Hạ Quốc để trộm gen, thì về sau người Phú Sĩ quốc cũng không thể cao đến vậy.

Trương Thiên nhớ, vào thời Đường, hay thời đại nào đó, đại thần của Phú Sĩ quốc không ngừng cống nạp phụ nữ cho Hạ Quốc, chính là để họ mang thai.

Và kẻ trước mắt này, rõ ràng đã tránh né hoàn hảo gen tốt của Hạ Quốc. "Thứ này trông như cái gì vậy, xấu xí ghê gớm, đây chính là cái gọi là Nhẫn giả sao?

Lão đại, cậu chắc chắn hắn không phải mặt rùa sao?" "Nhẫn giả rùa?" Bàn Tử nhìn gã trước mắt, trong mắt lại có chút đắc ý.

Bàn gia mình cũng tìm được người xấu hơn cả mình rồi.

Ừm, trong lòng vô cùng mãn nguyện. "Bàn Tử, đây không phải thứ gì." "Thôi đi, trước tiên tìm hiểu rõ vì sao bọn chúng lại ẩn nấp khí tức đã." Trương Thiên vốn còn định giải thích cho Bàn Tử, nhưng nghĩ kỹ lại, giải thích làm gì.

Nói chuyện với gã này, tốn não.

Sau khi thấy Trương Thiên xé bỏ thứ trên mặt kẻ trước mắt, Hạo Thiên Chân và mấy người kia cũng lần lượt xúm lại. "Ô ô." Miệng kẻ bị Trương Thiên chế ngự phát ra âm thanh, cơ thể rung lắc, nhưng lại không thể thoát khỏi tay Trương Thiên.

Trước thực lực tuyệt đối, muốn phản kháng là gần như không thể.

Trương Thiên sờ soạng trên người kẻ này rất lâu, lại sờ ra một cái

bản nhỏ bằng lòng bàn tay.

Và một bọc bột phấn lớn. "Đây là…" "Xi măng ở đầu làng?" Trương Thiên nhìn bột phấn trong tay, trong đầu không khỏi hiện lên một hình ảnh kỳ lạ.

Một đám thiếu niên đủ màu sắc đang nhảy điệu múa chiêu hồn ở đầu làng.

Lắc lắc đầu, Trương Thiên vội vàng gạt bỏ những thứ này đi. "Ối, đây là sinh vật gì vậy, trông thật kỳ lạ!" Hạo Thiên Chân cũng kinh hô một tiếng, đạt được sự đồng cảm với Vương Khải Toàn.

Và lúc này, Trương Thiên thì cầm bột phấn lên nhìn đi nhìn lại. "Lão đại, thứ này, hình như là một loại phấn hoa nào đó." Hồ Bát Nhất ghé mũi ngửi trên bột phấn, gã đoán. "Không phải." Lúc này, Trương Khởi Linh chấm một chút bên trong, ngửi ở chóp mũi, rồi trực tiếp lên tiếng.

Trương Thiên ánh mắt nhìn y, vẻ mặt kinh ngạc.

Trương Khởi Linh này, phần diễn đã tăng lên rồi. "Khởi Linh, cậu nói đi." Trương Khởi Linh nhìn người trước mắt, giọng nói lạnh nhạt. "Đây là một loại bột phấn đặc biệt được chế tác từ máu phụ nữ, cần máu của trinh nữ, những thứ khác thì tôi không nhớ ra." Trương Khởi Linh ôm đầu, có chút đau đớn.

Trương Thiên vội vàng vỗ vỗ lưng y, Trương Khởi Linh biết những điều này, chắc chắn đã từng đến một ngôi mộ nào đó. "Xem ra, muốn biết đáp án chúng ta chỉ có thể tiếp tục tiến lên, trong mộ thần hoàng này, nhất định ẩn chứa một thứ gì đó không thể cho người khác biết." Trương Thiên nói, mấy người kia cũng đều gật đầu.

Trương Thiên lại lục soát trên người tên nhẫn giả trước mắt, phát hiện ngoài mấy chiếc phi tiêu, thì rất ít có những thứ khác. "Nghèo

thật." Bàn Tử khinh bỉ liếc nhìn gã nằm trên đất.

Lắc đầu nguầy nguậy. "Tiểu Trương gia, thứ này xử lý thế nào đây?" Hạo Thiên Chân nhìn tên nhẫn giả trên đất hỏi. "Cứ để hắn đi về nơi hắn phải đến." Trương Thiên nói, một lá Hỏa phù rơi xuống, gã nằm trên đất liền bị thiêu thành tro bụi. "Thật tàn nhẫn, tôi rất thích, đúng không Thiên Chân?" "Đối phó với loại người này, chúng ta phải dùng thủ đoạn như thế." Hạo Thiên Chân nuốt nước bọt, vỗ vỗ tay.

Hạo Thiên Chân gật đầu, trong lòng cũng sảng khoái vô cùng.

Sau khi giải quyết tên nhẫn giả trước mắt, Trương Thiên từ không gian hư ảo lấy ra mấy chiếc đèn trường minh.

Đèn trường minh, đây là thủ đoạn chiếu sáng mà những kẻ đạo mộ cổ đại thường dùng.

Đèn trường minh không chỉ có thể chiếu sáng xung quanh, mà còn có thể có tác dụng trấn nhiếp âm hồn nhất định. "Chà chà, Lão đại, anh mang đèn đến đây làm gì, thà kiếm cái gì hữu dụng hơn đi, tôi thấy cái que gì đó của cô Dương không tệ chút nào." "Màu đỏ, rất to ấy." Bàn Tử vừa nói vừa khoa tay múa chân. "Bàn Tử, đó là… đ*t mẹ nó là pháo hiệu!" Hồ Bát Nhất vẻ mặt hận sắt không thành thép, Bàn Tử cũng chợt nghĩ ra điều gì đó, cười cười liên tục gật đầu.

Hạo Thiên Chân nhìn đèn trường minh, đối với việc Trương Thiên có thể lấy đồ ra từ không trung, cậu ta vừa thấy kỳ lạ vừa tò mò.

Cậu ta đã sớm chú ý đến, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đây là chuyện của Trương Thiên, không liên quan nhiều đến cậu ta.

Rất nhanh, đèn trường minh được thắp sáng, xung quanh trực tiếp được chiếu sáng lên.

Ngay sau đó, tất cả mọi thứ xung quanh cũng dần dần hiện rõ trước mắt mọi người.

Mộ thất và Hồ Bát Nhất đoán không sai, là một hình cực lớn, xung quanh ít nhất trăm mét đều là một mê cung khổng lồ.

Còn trên đất toàn bộ đều là những bức tường mê cung bị Trương Khởi Linh đẩy đổ và phá hủy.

Và trên đỉnh mộ thất khổng lồ, thì khắc một thứ giống như đồ đằng khổng lồ.

Bên ngoài khu vực mê cung, còn có từng chiếc đèn được bố trí.

Hẳn là có thể thắp sáng.

Quan trọng nhất là Trương Thiên ở phía trước nhất, một mộ thất khổng lồ xuất hiện phía sau khu vực mê cung.

Rõ ràng, nhóm nhẫn giả đó sở dĩ xuất hiện, là để ngăn cản Trương Thiên và những người khác tiến vào chủ mộ thất.

Thật đáng tiếc, bọn chúng không rõ thực lực của Trương Thiên và những người khác, đến mộ thất kiểu này, đơn giản là đại lão cấp đầy đủ trang bị đi đồ sát thôn tân thủ. "Mộ thất lớn quá, sánh ngang với mộ thất dưới biển chúng ta từng đi rồi." Hạo Thiên Chân ở bên cạnh cảm thán.

Cậu ta cũng chỉ từng đi hai mộ thất, không biết vì sao hai mộ thất đó đều sụp đổ.

Mặc dù đều có một chút công lao của cậu ta. "Bức bích họa trên đó…" Hồ Bát Nhất theo ánh đèn trường minh nhìn bức bích họa khổng lồ trên đỉnh đầu, giọng nói có chút run rẩy.

Trương Thiên cũng nhìn qua. "Lão đại, bức bích họa này hình như rất quen thuộc." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, gã cứ cảm thấy bức bích họa

trước mắt này đã từng thấy ở đâu đó rồi.

Trương Thiên nghe vậy giật mình một cái.

Anh đột nhiên lấy ra cuộn da cừu Phật đầu trước đó.

Mở cuộn da cừu ra.

Chỉ thấy, hình ảnh ngôi miếu trên bích họa vậy mà lại giống hệt trên cuộn da cừu. "Mẹ kiếp, thứ này cũng có thể liên quan sao?" Trương Thiên ngây người, thứ mình tùy tiện tìm được, ở đây vậy mà lại có sao?

Cái vị thần hoàng mới chết này, và cái Phật đầu dính máu trước mắt có liên hệ gì sao?

Hay là nói, cái Phật đầu này, vốn là đồ của vị thần hoàng này?

Chương 419

Trương Thiên không hiểu. "Lão đại, hai cái này giống nhau!" Hồ Bát Nhất cũng kinh hô một tiếng. "Ừm, xem ra, thần hoàng và ngôi miếu Phật ở bên chúng ta có chút quan hệ rồi." "Tuy nhiên, vấn đề không lớn, chúng ta là đến để mang hết văn vật đi, những thứ này, chỉ cần không đụng chạm đến lợi ích của chúng ta, thì không cần phải quản." Trương Thiên là một người khá thực tế.

Nếu không phải đặc biệt cần thiết, hoặc không có ích lợi cho tu vi của mình, không có ích lợi cho đội, thì anh vẫn lười để ý.

Quản nhiều làm gì, thà tự mình âm thầm tu luyện còn hơn. "Lão Hồ, lão đại nói đúng, chúng ta lập tức đi đến chùa miếu để đạo mộ!" Bàn Tử nắm chặt nắm đấm.

Trương Thiên: ???

Chà chà, sư phụ nhiễm chứng mất trí nhớ chọn lọc rồi sao. "Đi thôi, chúng ta vào đi, không lãng phí thời gian ở đây nữa." Trương Thiên hô một tiếng, mọi người cũng dời ánh mắt xuống.

Đi về phía chủ mộ thất.

Phòng mộ chính cách mọi người không xa, phía trước còn có một cánh cửa lớn trông có vẻ lộng lẫy.

Có thể hình dung, bên ngoài dân chúng lầm than, mà Thần Hoàng đại nhân lại có thể xây dựng một lăng mộ vừa bí mật lại vừa tráng lệ như vậy.

Điều này đã không còn có thể dùng từ xa hoa để hình dung được nữa.Đến trước cửa lăng mộ chính.

Ngô Tà nhìn cánh cửa mộ trước mắt, tim đập rất nhanh.“Tiểu

Trương gia, lăng mộ này chắc hẳn được điêu khắc phỏng theo hoa văn Phật giáo.”“Trên đó vậy mà còn có một tượng A Di Đà Phật.” Ngô Tà nhìn pho tượng Phật được điêu khắc phía trên, không khỏi kinh ngạc thốt lên.Một lãnh đạo quốc gia chủ nghĩa cực đoan tàn nhẫn vô nhân đạo, vậy mà sau khi chết lại cho điêu khắc trong mộ mình một vị Phật có thể dẫn dắt con người vào thế giới Cực Lạc Tây Phương, A Di Đà Phật.

Điều này quả thực là một trò cười lớn.“Xem ra, vị Thần Hoàng đại nhân này cũng sợ xuống mười tám tầng địa ngục đấy.” Trương Thiên lạnh lùng mở miệng.“Lão đại, cái quái gì mà A Di Đà Phật, Bàn gia tôi một cước đá văng hắn!” Lúc này Bàn Tử đã nổi giận đùng đùng.Chẳng màng ba bảy hai mốt gì, gã liền định xông lên đá cửa.Dựa vào cái gì mà ông ta gây ra chiến tranh, rồi sau khi chết lại dùng Phật để dẫn đường vào thế giới Cực Lạc?

Đó thật sự là Phật sao?

Buông dao đồ tể liền thành Phật?

Ha ha.Chỉ thấy, Bàn Tử một cước hầu như không ngừng nghỉ, trực tiếp đá vào cửa mộ.Sau khi Bàn Tử đá vào, từ những bức tường xung quanh không ngừng phun ra các ống sắt nhỏ, bên trong ống bắt đầu bắn ra những viên đạn dữ dội.Rất rõ ràng, nơi đây có cơ quan.Dù sao đây cũng là một lăng mộ gần với thời hiện đại, công nghệ cũng đã tiến bộ, thay thế tên bắn bằng súng ống cũng là bình thường.Đạn bắn vào áo giáp cơ bản không để lại một vết xước nào.Ngược lại, Ngô Tà và Vương Bán Nguyệt hai người bị dọa không nhẹ, vội vàng trốn sau lưng mấy người Trương Thiên.“Đệt, còn chưa mở ra sao.” Bàn Tử thấy cửa mộ vẫn bình yên vô sự, lại một lần nữa đá xuống.Cửa mộ bị đá lõm vào một mảng.Ngay sau đó, vật bên trong dường như không chịu nổi áp lực, vậy mà thật sự bị Bàn Tử tạo ra một khe hở.“Đây là cửa chắn áp lực, đù má, không có vài tấn lực, đừng hòng cưỡng chế

phá!”“Cước này của Khải Toàn huynh chẳng phải còn lợi hại hơn cả voi sao.” Vương Bán Nguyệt khi nhìn rõ cánh cửa chắn, liền trực tiếp kinh hô thành tiếng.Đây thật sự là sức mạnh mà con người có thể phát huy ra sao?Không được, Bàn gia sau này cũng phải mạnh mẽ như vậy!“Rắc.” Chỉ thấy Bàn Tử hai tay bám vào cánh cửa lớn, ngay sau đó dùng sức mạnh bạo, cánh cửa vậy mà bị giáp rùa của Bàn Tử cạy mở ra.Cánh cửa mộ nặng nề phát ra một tiếng ma sát giữa đá và kim loại.Tiếp đó, bên trong lại xuất hiện một hành lang mộ.“Đù, còn có hành lang mộ, lão đại, thứ này thật sự sợ chết mà.” Bàn Tử nhìn hành lang mộ dài dằng dặc trước mắt, không khỏi châm chọc một tiếng.“Trong hành lang mộ này, mùi tanh nồng quá.” Ngô Tà nhìn hành lang mộ, khẽ nhíu mày.“Xem ra, bên trong người chết hoặc người được chôn theo chắc hẳn không ít.”“Tiểu Miết!

Đến lượt cậu ra sân rồi.” Trương Thiên nói, vung tay một cái, con thi miết khổng lồ được Trương Thiên gọi ra.Khi nhìn thấy dáng vẻ của Tiểu Miết lúc này, Trương Thiên ngây người.Thân hình của Tiểu Miết đã lớn hơn gấp đôi so với trước, to bằng một cái giường trẻ con.Trông vô cùng đáng sợ.Sau khi ra ngoài, nó càng hưng phấn không ngừng vòng quanh chân Trương Thiên.Cuối cùng không cần canh giữ thi thể nữ nào đó nữa, ừm, thật tốt.“Đù, Tiểu Miết, có phải cậu đã uống trộm linh thủy quá nhiều rồi không?” Trương Thiên nhìn con Tiểu Miết khổng lồ, không, phải là Đại Miết, cả khuôn mặt đều xanh mét.Cái này phải tiêu hao bao nhiêu linh thủy của mình chứ.“Chi chi.” Tiểu Miết phát ra tiếng kêu, vẻ mặt tủi thân.“Trời ơi, sinh vật giáp xác to quá, Tiểu Trương gia, hóa ra ngài có sở thích này sao.” Vương Bán Nguyệt nhìn con Tiểu Miết khổng lồ, quả thực bị dọa giật mình.“Tiểu Trương gia, thứ này là cái gì vậy, trông khá đáng sợ.” Ngô Tà lần đầu tiên nhìn thấy thứ kỳ lạ như vậy, hệt như một con quái vật khổng lồ.“Thi Miết vương, tôi gọi nó là Tiểu Miết.” Trương Thiên nói một cách hào phóng.“Thứ này, không nhỏ chút nào, lớn lắm.” Vương Bán

Nguyệt lẩm bẩm.Trương Thiên không bận tâm nữa, mà chỉ tay về phía huyệt mộ trước mắt.“Đi, dò đường.” Trương Thiên chỉ huy một tiếng, Tiểu Miết như một tử sĩ, trực tiếp xông vào.Cái đuôi phía sau còn không ngừng phát ra tiếng chuông leng keng giòn giã.Thấy Tiểu Miết xông vào, Trương Thiên và những người khác cũng bắt đầu đi về phía hành lang mộ.“Lão đại, đèn pin.” Hồ Bát Nhất đưa một chiếc đèn pin cho Trương Thiên.Trương Thiên nhận lấy đèn pin, chiếu vào bên trong.Có mấy luồng sáng đèn pin, mọi thứ xung quanh đều hiện ra trước mắt mọi người.Chỉ thấy, toàn bộ hành lang mộ ít nhất cũng gần hai trăm mét, và trên bức tường hai bên khắc đầy những tượng cẩu đà.Những tượng cẩu đà đó từng cái một sống động như thật, thậm chí còn có tượng Quan Âm.Từng vị thần Phật giáo chất đầy toàn bộ hành lang mộ.Và ở cuối hành lang mộ, còn có từng đài sen, trông giống như một ngôi chùa Phật giáo.“Thần Hoàng này đúng là có nhã hứng thật.” Bàn Tử châm chọc nói, cho dù là một hòa thượng chết đi, cũng không thể xây mộ thất của mình thành cái dạng này.Phải là người tin Phật đến mức nào mới làm như vậy chứ.“Không phải nhã hứng, ông ta chỉ có thể làm như vậy, ông ta lo sợ mình sau khi chết sẽ xuống địa ngục, cho nên mới xây mộ thất hoàn mỹ đến thế.”“Vị trí mộ thất có tinh tú bảo hộ, thêm vào đó trong mộ thất lại có vô số tượng cẩu đà, ông ta rất sợ xuống địa ngục.” Trương Thiên nói.Dù sao, lãnh tụ nước Phù Tang năm đó, là người đã đích thân đồng ý kế hoạch của một đơn vị phòng thí nghiệm nào đó.Điều đó quả thực còn quỷ hơn cả quỷ, ông ta nói xem sau khi chết làm sao có thể không xuống địa ngục được.“Lão đại, vậy theo lời anh nói, chúng ta chẳng phải là nổ tung hết những tượng cẩu đà này đi, đến lúc đó cái Thần Hoàng gì đó nhất định sẽ xuống địa ngục sao?” Bàn Tử kích động nói.Trương Thiên xua tay.“Tạm thời không cần, chúng ta nổ tượng Phật, không tốt cho bản thân, phải làm một cách gián tiếp.” Trương Thiên nói, mắt vô thức liếc nhìn Ngô Tà.Bậc thầy phá hoại, thêm vào đó lại là Thiên Tuyển

Chi Tử.Ừm, cho dù có nổ, thì sao chứ?

"Tiếc quá." Vương Khải Toàn lắc đầu, có chút uất ức."Ấy, Tiểu Trương gia, chúng ta vừa hay có mang theo thuốc nổ.""Để tránh nguy hiểm, tôi đề nghị đặt một ít ở đây, đến lúc đó nếu có nguy hiểm chúng ta có thể nổ mộ mà chạy thoát." Ngô Tà sờ sờ chiếc ba lô lớn của mình, vẻ mặt ngây thơ mở lời.Trong lòng Trương Thiên thầm vỗ tay.Ừm, cá đã cắn câu.Tuy nhiên, gã này, mang theo thuốc nổ bên người làm gì?Điều này Trương Thiên chưa từng nghĩ tới.Bản thân Trương Thiên vốn nghĩ là Ngô Tà đến đây chắc chắn sẽ tìm được hệ thống tự hủy mộ thất, đến lúc đó, trực tiếp hủy mộ.Nhưng bây giờ xem ra, người ta đã chuẩn bị sẵn rồi, sự thông thạo khiến Trương Thiên đau lòng."Ấy, Ngô thiếu gia đã nói vậy, thì cứ đặt đi, nhưng mà, đây là phương án của Ngô thiếu gia, chúng ta cũng chỉ là phối hợp thôi." Trương Thiên nói, vẻ mặt tiếc nuối.Mặc dù cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng Ngô Tà vẫn không thể nghĩ ra là ở đâu.Luôn cảm thấy Trương Thiên đang lừa mình, nhưng không có bằng chứng.Lúc này, lão Âm Dương sư trên lưng Bàn Tử cũng đã tỉnh lại.Khi nhìn thấy mấy người Trương Thiên đang bận rộn làm gì đó, mắt ông ta trợn tròn."Đệt, các người đây là muốn... nổ mộ sao!?" Lão Âm Dương sư ngây người, đây tuyệt đối là mơ giữa ban ngày!Vậy mà có người có thể đi sâu vào mộ Thần Hoàng, hơn nữa còn đang đặt thuốc nổ, điều này làm sao ông ta có thể không cảm thấy chấn động chứ?Dù sao ông ta còn rõ hơn ai hết, trong toàn bộ mộ thất có những gì.Một mê cung khổng lồ, có thể chứa tới hàng nghìn người, hơn nữa trong mê cung còn có vô số cơ quan cạm bẫy.Cơ bản là không ai có thể hoàn thành, cho dù vượt qua được những cạm bẫy đó, xuyên qua mê cung, cũng không thể tiến vào bên trong.Vì còn có ba tử sĩ đang canh giữ huyệt mộ.Ông ta cũng chỉ là một người giữ mộ, những kẻ mạnh thật sự thì ở bên trong mộ.Ông ta biết, mấy tử sĩ đó đều là lực lượng cốt lõi của nước Phù Tang, đều là những ninja huyền thoại, thậm chí còn

là thượng nhẫn.Mà bây giờ, Trương Thiên vậy mà đã đến hành lang mộ chính, vậy chẳng phải là, ninja đã bị bọn họ giải quyết rồi sao? Nghĩ đến đây, lão Âm Dương sư liền nhìn mấy người Trương Thiên như nhìn quái vật.Hơn nữa còn có một chút sợ hãi.“Ơ, tỉnh rồi, lão đại, xử lý tên này thế nào?” Bàn Tử nhìn gã bị trói trên lưng, giả vờ kinh ngạc nói.“Để ông ta xem đi, tôi nghĩ, có thể mang lại chút chấn động cho tâm hồn ông ta, hơn nữa, chúng ta có một số văn hóa chữ viết không hiểu, nói không chừng ông ta cũng có thể hữu dụng.” Trương Thiên xua tay nói, đối với lão Âm Dương sư này, nói thật, không có chút uy hiếp nào.Lúc này, lão Âm Dương sư chỉ cảm thấy nội tâm chịu một vạn điểm bạo kích.Nhưng lại không dám tỏ ra chút bất mãn nào với Trương Thiên, ông ta cũng sợ chết mà.

“Chi chi.” Ở nơi không xa, Tiểu Miết phát ra tiếng kêu.Đồng thời, chuông ở đuôi Tiểu Miết cũng phát ra tiếng kêu giòn giã.“Lão đại, Tiểu Miết phát hiện ra gì đó rồi!” Bàn Tử kích động nói.Trương Thiên gật đầu, sau đó mọi người tăng tốc bước chân.Đi gần mười mấy mét, thân hình khổng lồ của Tiểu Miết đã xuất hiện trước mắt.Thân hình khổng lồ dường như đã che kín toàn bộ hành lang mộ.Và phía trước Tiểu Miết, vô số hài cốt trắng xóa chất đống tùy ý.Mà những hài cốt đó, lại trông lạc lõng so với những tượng Phật trên tường xung quanh.Từng pho tượng Phật lộ ra vẻ từ bi, nhưng dưới chân chúng lại là những bộ xương trắng lởm chởm.Những bộ xương trắng đó trải khắp mặt đất, kéo dài đến tận sâu trong huyệt mộ.Mà những bộ xương này lại rất kỳ lạ, cơ bản đều là xương nhỏ, trông cực kỳ quái dị.“Dưới chân Phật là xương trắng lởm chởm, đây là một con đường dẫn đến địa ngục.”“Lão đại, tôi biết những bột phấn kia từ đâu ra rồi, những bộ xương trắng này, chắc hẳn đều là trẻ con!” Giọng Hồ Bát Nhất lạnh lùng.Hầu như là nghiến răng nói.Bất kể là quốc gia nào, trẻ con cơ bản đều là nghịch lân.Có thể vì để xây dựng mộ thất, mà biến nhiều trẻ con thành thi cốt như vậy, rõ ràng, chủ nhân ngôi mộ này đã

không chỉ đơn giản là mất hết nhân tính nữa rồi.“Lão Hồ, cậu làm sao mà nhìn ra những thứ này đều là trẻ con vậy?” Bàn Tử nhìn chằm chằm xuống đất, không khỏi hỏi.“Nhị ca nói rồi, bột phấn kia chỉ có máu trinh mới làm ra được, thêm vào đó bộ xương trước mắt rất dễ dàng suy đoán ra.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử liền một cước đá xuống đất.“Chết tiệt!

Đối với người nhà mình cũng ác như vậy, không hổ là súc sinh.” Bàn Tử chửi lớn.Một số quốc gia nhân đạo, sau khi chiến tranh nổ ra, đối với người già, phụ nữ, trẻ em đều không gây thương tổn, thậm chí còn đối xử tử tế.Nhưng đối với một số quốc gia nào đó, điều đầu tiên họ làm tổn thương lại chính là những người này, Thần Hoàng trước mắt chính là như vậy.“Lão già kia, nói!

Có phải đúng như Bàn Tử nói không?” Vương Bán Nguyệt liền dồn dập hỏi lão Âm Dương sư trên người Vương Khải Toàn.“Thần Hoàng đại nhân, khi còn sống vẫn luôn xem ghi chép của Hứa Phúc đại nhân.”“Ông ta vô cùng ngưỡng mộ Hứa Phúc đại nhân, cho nên, ông ta cũng dựa theo ghi chép trong sổ của Hứa Phúc đại nhân, thêm vào đó là văn hóa Phật giáo thu được, mà xây dựng nên Vạn Phật Cung này, để cầu sau khi chết được lên thiên đường.” Lão Âm Dương sư nói ở một bên.Những người xung quanh, cũng chỉ có Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và vài người khác mới có thể nghe hiểu lời gã nói.Trương Thiên nghe lời gã nói xong, ánh mắt càng trở nên thâm trầm hơn.Hứa Phúc, gã này là một người vô cùng mê tín.Hơn nữa nhiều lần mời thầy phong thủy, âm dương tiên sinh các kiểu đến xem bói cho mình.Và sau khi gã chết, tương truyền, trong mộ thất của gã còn chôn cất vô số đồng nam đồng nữ, mục đích chính là để cung cấp tinh hoa đồng tử không ngừng nghỉ cho gã.Có thể nói, trong mộ gã, không chỉ chôn cất vô số vàng bạc châu báu, mà còn có rất nhiều hài cốt trẻ con.Và Thần Hoàng trước mắt rất có khả năng chính là dựa

theo mộ của Hứa Phúc mà phỏng theo huyệt mộ của mình.Mà Phật giáo thời Tần triều thì chắc hẳn không có.“Ồ?

Ý ông là, Thần Hoàng vẫn luôn sùng bái Hứa Phúc sao?

Hay là, ông ta vẫn luôn tìm kiếm mộ của Hứa Phúc?” Trương Thiên nhìn lão Âm Dương sư, dùng tiếng Phù Tang hỏi.Lão Âm Dương sư nhìn Trương Thiên một cái, sau đó lại nhìn toàn bộ hành lang mộ.“Tôi nói ra, có thể không giết tôi không?” Trong mắt lão Âm Dương sư lộ ra vẻ cầu khẩn.Dù sao các đại nhân ninja đều đã chết ở đây, huống chi là mình, ông ta là phụng mệnh đến giữ mộ, bây giờ mộ chắc chắn không giữ được nữa, thay vì chờ chết, ông ta càng muốn sống sót.Trên mặt Trương Thiên nở nụ cười.“Nếu tin tức của ông hữu dụng với tôi, tôi có thể tha chết cho ông.” Trương Thiên nói, lão Âm Dương sư càng vội vàng mở miệng.“Là như thế này, từ nhiều năm trước, Thần Hoàng đại nhân còn chưa chết, vẫn còn trong thời kỳ chiến tranh, người của chúng ta đã phát hiện ra một ngôi cổ tự ở một khu rừng già thuộc Hạ Quốc.”“Dựa theo phán đoán của các thầy phong thủy của chúng ta, cuối cùng đã tìm thấy một ngôi cổ mộ vô cùng đồ sộ trong ngôi cổ tự đó.”“Trong cổ mộ toàn bộ đều là bảo vật, văn vật, thậm chí đồ tùy táng, còn có một số tượng Phật quỷ dị.” Lão Âm Dương sư nói xong, ông ta hắng giọng một cái rồi tiếp tục.“Nghe nói, bọn họ cũng chỉ mới tiến vào tầng mộ thất thứ nhất, đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hai trăm người tiến vào, kèm theo mấy Âm Dương sư đều bỏ mạng.”“Nghe nói bọn họ đã nhìn thấy thứ đáng sợ nhất từ trước đến nay.”“Và số người thoát ra cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, bọn họ mang về vài trăm kiện văn vật cất giữ, nhưng trong quá trình vận chuyển cuối cùng, những vật phẩm đó đã bị người ta chặn lại, cũng chỉ có một lượng nhỏ quay về nước Phù Tang.”“Và Thần Hoàng đại nhân, cũng chính là từ những vật phẩm đó mà mê mẩn Phật giáo, đồng thời cũng bắt đầu tìm hiểu một số sự tích của

Hứa Phúc.”“Nghe nói, Hứa Phúc đại nhân là một Âm Dương sư, vô cùng thần bí.” Lão Âm Dương sư nói, Trương Thiên rơi vào trầm tư trong chốc lát.Nếu là thật, vậy thì mọi chuyện đều khớp rồi.Cái đầu Phật trước khi mình đến thuyền trưởng kia, Quan Âm máu.Còn có thuyền văn vật của nước Phù Tang trong câu chuyện.Tất cả những điều này, đều có liên quan đến một ngôi cổ mộ ở Hạ Quốc.Tuy nhiên, tại sao Thần Hoàng này lại đột nhiên thiết kế huyệt mộ theo ngôi cổ mộ kia và sự tích của Hứa Phúc.Chẳng lẽ hai bên có liên quan?

Hay là, Phật giáo có thể kết hợp với âm dương, văn hóa Đạo giáo của Hứa Phúc?Chẳng lẽ trong đó có một số bí mật kỳ lạ sao?Trương Thiên biết Tần triều không có Phật giáo, cho nên, Phật giáo trong mộ Thần Hoàng, chắc hẳn là Thần Hoàng học hỏi từ những văn vật đào được ở Hạ Quốc mà xây dựng.Mà Hứa Phúc, chắc hẳn là người tin Đạo mới đúng.“Ông có biết mấy tầng phía sau không?” Hồ Bát Nhất hỏi ở một bên.Nếu ngôi cổ tự đó thực sự như lão Âm Dương sư này nói, chỉ riêng tầng thứ nhất đã mang ra cả một thuyền văn vật.Vậy thì mấy tầng phía sau, tuyệt đối là những tồn tại nghịch thiên.

“Không biết, những điều này tôi cũng chỉ nghe người khác nói, nghe nói, Thần Hoàng đại nhân còn có bản đồ toàn bộ huyệt mộ, sau khi Thần Hoàng đại nhân chết, bản đồ huyệt mộ liền được phong tồn.”“Hơn nữa cùng được chôn theo còn có sách ghi chép của Hứa Phúc đại nhân.” Lão Âm Dương sư nói, Trương Thiên gật đầu, không hỏi thêm nữa.Xem ra nhiều chuyện, vẫn phải gặp Thần Hoàng mới có thể giải quyết được.Ánh mắt nhìn về phía hài cốt trước mắt, Trương Thiên lại không nỡ giẫm lên, dù sao đều là trẻ con.“Nếu đã như vậy, thì trở lại chỗ cũ thôi.” Trương Thiên vung tay, phù lục ném ra, từng trận cuồng phong thổi bay những bộ xương xung quanh, xương cốt dần dần bị thổi tan, hóa thành tro bụi, bay về phía ngoài hành lang mộ.Chúng sẽ rải rác khắp xung quanh mộ thất, cùng với mộ thất này

trường tồn.Nhìn tro cốt bay khắp trời rải ra ngoài mộ thất, hai người Ngô Tà không khỏi hé miệng.Nếu đổi lại là họ, liệu họ có tỉ mỉ đến mức giúp đỡ những hài cốt này không?

Rất rõ ràng, có lẽ sẽ quên mất."Tiểu Trương gia, anh thật chu đáo." Vương Bán Nguyệt giơ ngón tay cái lên, vẻ mặt khâm phục.Trương Thiên đầy vạch đen trên trán, đã bị hai Bàn Tử khen chu đáo rồi, xem ra, mình có cần thiết phải chứng minh thực lực của mình trước mặt họ rồi."Đi thôi, có thể vào được rồi." Trương Thiên không muốn dây dưa chủ đề này, vung tay mấy người đi vào bên trong.Sau khi hài cốt biến mất, toàn bộ hành lang trông sáng sủa hơn rất nhiều."Những bộ xương trẻ con này tại sao lại chất đống ở đây, rốt cuộc Thần Hoàng đó có mục đích gì." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, anh vẫn không hiểu, những người này được trải ra trong hành lang mộ, có tác dụng gì?Chẳng lẽ chỉ đơn thuần là để chế tạo những bột phấn thần bí của ninja kia sao?

"Lão Hồ, đừng nghĩ nhiều như vậy, học tập Bàn gia đi, điềm tĩnh tự nhiên, vững như chó già." Bàn Tử bên cạnh Hồ Bát Nhất cười hắc hắc."Ngô Tà: ????Cùng lúc đó, mấy người cũng tăng nhanh bước chân.Tiểu Miết đi phía trước, cách Trương Thiên mười mét.Như vậy, cho dù Tiểu Miết có chạm vào cơ quan, cũng sẽ không gây ra tổn hại thực chất cho mấy người Trương Thiên."Rầm rầm." Ở nơi không xa, theo sự di chuyển của Tiểu Miết, những tượng Phật trên tường xung quanh phát ra từng tiếng loảng xoảng.Đồng thời còn có một số cơ quan đạn dược gì đó nhắm vào Tiểu Miết mà loạn xạ.Tiểu Miết lúc này đã tiến hóa, những viên đạn thông thường không thể xuyên qua vỏ ngoài của nó."Cơ quan này nhiều thật đấy." Ngô Tà cảm thán một tiếng, nếu để anh ta đi qua, chắc chắn sẽ bị kẹt ở cửa mê cung rất lâu.Rất nhanh, theo sự mở đường của Tiểu Miết, mấy người Trương Thiên đã xuyên qua toàn bộ hành lang mộ có tượng Phật.Sau khi xuyên

qua hành lang mộ, một phòng mộ lớn nhất hiện ra trước mắt.Trong phòng mộ tối đen, không thể nhìn rõ có những gì.Theo ánh sáng đèn pin chiếu rọi, một phần nhỏ đồ vật xung quanh hiện ra trước mắt mọi người.“Đù, cái thứ quái gì đây.”“Mẹ kiếp, suýt nữa làm Bàn gia ngã.” Đúng lúc Trương Thiên đang quan sát toàn bộ phòng mộ, phía Vương Bán Nguyệt truyền đến một tiếng chửi rủa lớn.Ngay sau đó, anh ta dường như bị thứ gì đó vấp ngã, cả người loạng choạng.Và theo tiếng của anh ta, xung quanh vậy mà bắt đầu sáng bừng lên.Những bức tường bắt đầu bùng lên ánh lửa.Toàn bộ phòng mộ được ánh lửa xung quanh chiếu sáng hoàn toàn.“Bán Nguyệt huynh, cậu được lắm.” Vương Khải Toàn giơ ngón tay cái với Vương Bán Nguyệt.Ừm, có phong thái Bàn gia năm xưa.“So với Khải Toàn huynh, vẫn còn kém một chút.” Vương Bán Nguyệt đứng vững người, trực tiếp nói một câu khách sáo.“Đù, cái gì đây.” Lúc này, khi phòng mộ được chiếu sáng hoàn toàn, Ngô Tà là người đầu tiên kinh hô.Ánh đèn chiếu vào mấy người Trương Khởi Linh, bóng của họ kéo dài.Và trong phòng mộ khổng lồ trước mắt, cảnh tượng lại không khỏi khiến Trương Thiên nuốt nước bọt.Toàn bộ phòng mộ giống như một hoàng cung thời cổ đại vậy.Điện thờ được làm bằng vàng, còn có vô số văn vật, đồ cổ bày trên mặt đất.Và ở phía trên cùng, một pho tượng Phật khổng lồ còn đang ngồi khoanh chân.Trên đài sen dưới tượng Phật, một chiếc quan tài bằng pha lê dưới ánh lửa vậy mà trông có chút mộng ảo.Xung quanh tượng Phật khổng lồ còn có mười tám vị La Hán cẩu trọc đầu đang ngồi khoanh chân.Lúc này, phòng mộ này giống như một linh đường Phật giáo!

“Đm, chó nhà tôi còn chưa từng xa hoa đến vậy.” Vương Khải Toàn kinh ngạc nói.Toàn bộ phòng mộ nếu không phải thời gian không đủ, có lẽ Thần Hoàng đã định làm toàn bộ thành vàng.Bậc thang dẫn đến quan tài có mười tám bậc, tượng trưng cho mười tám lộ thiên cung.Và quan tài lại nằm dưới tượng Phật, rất rõ ràng, ông ta muốn

Phật tổ siêu độ cho mình.“Dã tâm lớn thật.” Trương Thiên nói, bước chân đi về phía bên trong phòng mộ.Toàn bộ phòng mộ có hình hoa sen, thậm chí còn được thiết kế có cánh hoa, không gian tổng thể rộng đến cả trăm mét.Và mấy người Trương Thiên đứng trong phòng mộ này, lại có chút cảm giác nhỏ bé.“Lão đại, tượng Phật này, trông như làm bằng vàng đó.” Bàn Tử cười hắc hắc, gã này đã thèm nhỏ dãi những thứ xung quanh.Trước đây đạo mộ, chẳng lấy gì cả, bây giờ thì tốt rồi, trộm mộ nhà người khác, không thể để Bàn gia lại bó tay bó chân được chứ.

“Vậy thì, Bàn Tử, Ngô thiếu gia, Vương huynh đệ, các cậu hãy thu thập tất cả văn vật và những thứ có giá trị xung quanh lại.”“Chúng ta đi xem quan tài, loại bỏ những nguy hiểm xung quanh đã.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.Phòng mộ này tuyệt đối không thể an toàn như vậy, Trương Thiên có dự cảm, nơi đây chắc hẳn còn có những người giữ mộ khác.Trong phòng mộ vàng son lộng lẫy, Trương Thiên lại có một cảm giác sai lầm, mình đã tiến vào thánh điện Phật giáo.Áp lực uy nghiêm của Phật tổ khổng lồ vô cùng đủ đầy.Và trong chiếc quan tài pha lê trong suốt kia, nằm sờ sờ chính là một thi thể đã lão hóa.Quan tài pha lê, không thể đảm bảo thi thể không bị hư thối, nhưng, nếu trong thi thể được tiêm một loại hóa chất nào đó, có lẽ có thể đáp ứng điều kiện không hư thối.Lúc này, ba người Trương Thiên, Trương Khởi Linh, Hồ Bát Nhất từ từ đi lên bậc thang.Bậc thang có mười tám bậc, không chỉ đại diện cho mười tám tinh cung, mà còn đại diện cho mười tám tầng địa ngục.Lúc này, Trương Thiên cũng đột nhiên nghĩ đến những hài cốt kia.“Dưới thiên cung, chính là địa ngục.”“Địa ngục và thiên cung là liên kết, có địa ngục mới có thiên cung!” Trương Thiên lẩm bẩm, anh đột nhiên có một ý tưởng táo bạo.Gã này, đang tự mình tạo ra một thiên cung tươi đẹp cho bản thân!

“Muốn lừa trời qua biển sao?” Trương Thiên lẩm bẩm, và mấy

người càng tăng nhanh bước chân.Mỗi khi áo giáp bước một bước, trên bậc thang lại xuất hiện một số vết nứt.“Mộ của Thần Hoàng đại nhân, vậy mà lại huy hoàng đến vậy.” Lúc này ngay cả lão Âm Dương sư Quỷ Dã cũng lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này.Phòng mộ này quả thực đã vượt quá tất cả những gì ông ta tưởng tượng.“Đù, đây là tượng đầu trâu thân rắn.”“Đây là đồ gốm sứ thời Đường triều, còn cái này, đỉnh đồng thời Chiến Quốc!” Vương Bán Nguyệt nhìn những đồ tùy táng xung quanh, vô cùng kích động.Những thứ này cho dù ở Hạ Quốc, cũng rất khó gặp.Huống chi là ở nước Phù Tang.Có thể thấy, năm xưa bọn họ đã vơ vét bao nhiêu văn vật từ Hạ Quốc.Bao nhiêu tài bảo.“Mẹ kiếp, những thứ này vốn thuộc về chúng ta, lại xuất hiện ở đây, Thần Hoàng này nếu lên thiên đường, những người ngồi đây đều không thoát khỏi liên quan.” Ngô Tà lạnh lùng nói.Lúc này anh ta đã vô cùng tức giận rồi.Đợi sau khi mang hết những văn vật này đi, Ngô Tà mà không nổ cái mộ này, thì không gọi là Thiên Chân!Lúc này, khi mấy người Ngô Tà đang thu thập văn vật trên mặt đất, ba người Trương Thiên đã lên đến đỉnh bậc thang.Mười tám tượng La Hán cẩu vây quanh tượng Phật tổ khổng lồ.Và chiếc quan tài pha lê ở giữa lại vô cùng chói mắt.Quan tài pha lê trong suốt, tức là, họ có thể rất dễ dàng nhìn rõ những thứ bên trong.Trong quan tài pha lê, một người đàn ông mặc áo khoác vàng, đội mũ.Để ria mép đang nằm trong quan tài.Và trong quan tài dường như còn cất giữ một số đồ tùy táng khác.Tổng thể trông khá xa hoa.“Có động tĩnh.” Mấy người vừa lên đài chưa đầy năm giây, Trương Khởi Linh thần sắc nghiêm túc.Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy những tượng La Hán cẩu bên cạnh Phật tổ vậy mà động đậy!Và xung quanh cũng dần dần lan tỏa một mùi hương kỳ lạ.“Mùi này, quen thuộc quá.” Hồ Bát Nhất ngửi ngửi mũi, trên mặt cũng lộ ra vẻ suy tư.“Là mùi trong đầu Phật.” Trương Thiên lúc này nghĩ đến cái đầu Phật mình đã lấy được trước đó, mùi đó và mùi trước mắt cơ bản là giống nhau.Đều là mùi tanh

trong máu pha chút hương thơm thoang thoảng.Giống như mùi thịt heo luộc, rất kỳ lạ.Đồng hành cùng mùi hương, còn có mười tám vị La Hán cẩu trên tường.Những vị La Hán cẩu đó từng cái một như sống lại, mắt trợn tròn, ánh mắt nhìn về phía mấy người Trương Thiên.Thậm chí có những cái đã thoát ly khỏi bức tường, đi về phía Trương Thiên.“Những La Hán cẩu kia, sống lại rồi sao?” Mặc dù đã nhìn thấy rất nhiều sự vật kỳ lạ, nhưng khi nhìn thấy những La Hán cẩu này, Hồ Bát Nhất vẫn cảm thấy kỳ lạ.Theo lý mà nói, một Thần Hoàng nhỏ bé, một không có tu luyện, hai không có thực lực cường hãn, không thể nào có những thứ này hộ pháp mới đúng.“Thực lực của những La Hán cẩu này, chắc hẳn không mạnh.” Trương Thiên nhìn những La Hán cẩu đang tiến đến gần, trong tay đã rút ra vũ khí của mình, Lỗ Thương Vương Bội Kiếm.Lỗ Thương Vương Bội Kiếm vừa rút ra, xung quanh liền tràn ngập mùi máu tanh.Dưới thanh kiếm này, vô số vong hồn bị chém giết.Sau khi kiếm được rút ra, bước chân của những La Hán cẩu đó rõ ràng chậm lại rất nhiều.Từng cái một vậy mà có chút do dự, có chút kiêng dè.Cũng đúng thôi, như loại mộ nhỏ vô danh trước mắt này, có được La Hán cẩu đã không tồi rồi, huống chi còn xa xỉ đòi hỏi những kẻ rất lợi hại.Cơ bản là không thể.

“Giết.” Trương Thiên và Trương Khởi Linh hai người nhìn nhau, cả hai càng ăn ý trực tiếp xông lên.Có áo giáp bảo hộ, thêm vào đó trong tay còn có vũ khí, sức chiến đấu đó đã không còn là trạng thái trước đây nữa rồi.Hơn nữa, kiếm pháp của Trương Thiên cũng đã lĩnh ngộ, từ trước đến nay, Trương Thiên vẫn luôn muốn tìm một cơ hội để luyện kiếm, bây giờ vừa hay có cơ hội.Chỉ thấy, thân ảnh Trương Khởi Linh và Trương Thiên như quỷ mị không ngừng tiến lên.Trong chốc lát, đã không thể nhìn rõ, ai mới là phản diện, ai mới là chính diện.Nếu không biết, nói không chừng thật sự sẽ cho rằng, La Hán cẩu đang dây dưa với bọn đạo mộ tặc xấu xa.“Binh binh.” “Xoẹt.” Trường kiếm của Trương Thiên mạnh mẽ đâm ra, một luồng kiếm

quang hầu như đã hình thành thực chất.Ngay sau đó, kiếm quang trực tiếp xuyên qua mi tâm của La Hán cẩu.Khoảnh khắc tiếp theo, sát ý trực tiếp xâm thực toàn bộ thân thể của La Hán cẩu.Sau khi kiếm của Trương Thiên xuyên qua, Trương Khởi Linh lại chém thêm vài nhát, mấy con La Hán cẩu bị chém thành hai mảnh.Những La Hán cẩu đã chết đó trực tiếp hóa thành bột phấn biến mất xung quanh.Hệt như chưa từng tồn tại vậy.“Nhanh quá.” Nhìn những bóng người không ngừng lóe lên trên đài, hai người Ngô Tà ở dưới mắt đều sáng rực.“Có gì mà hay, nhanh có gì tốt, chậm mới là vương đạo, điểm này, mấy đứa béo là hiểu nhất.” Bàn Tử bĩu môi, vẻ mặt như người từng trải.Hai người Ngô Tà thì không hiểu ý trong lời Bàn Tử nói, vẫn hào hứng nhìn về phía Trương Thiên.Nói ra cũng nhanh, Trương Thiên và Trương Khởi Linh liên thủ, mười tám con La Hán cẩu, cơ bản đều chưa kịp ra tay, đã bị tiêu diệt.Hồ Bát Nhất tính toán thời gian, vậy mà chưa đầy một phút.Điều này đã vượt xa dự kiến.“Cái đ*o mẹ, quá vô địch.” Hồ Bát Nhất trong lòng có chút hưng phấn, đây vẫn là lần đầu tiên thuận lợi xuống mộ đến vậy, điều này khiến anh ta có chút được sủng mà lo sợ.Sau khi La Hán cẩu bị đánh tan, mọi thứ xung quanh lại khôi phục nguyên trạng.Trên tường cũng không còn tượng La Hán cẩu, và quan tài pha lê vẫn nằm yên ổn tại chỗ cũ.Trương Thiên tăng nhanh bước chân, rất nhanh liền đến trước quan tài.Cởi áo giáp ra, dù sao mặc mãi cũng khá khó chịu.Trương Khởi Linh cũng trực tiếp cởi áo giáp ra, nói thật, y không có thói quen mặc áo giáp.Trương Thiên ném hai bộ áo giáp vào không gian.Sau đó ánh mắt mới nhìn về phía quan tài.Trong quan tài, có một ngọn đèn hoa sen trên đầu người đàn ông, nhưng đèn dường như đã tắt.Trong đèn, còn có một ít bột phấn trắng, trông đặc biệt kỳ lạ.Ở bên tay trái của người đàn ông, có một cuốn sách cổ, trông giống như làm từ da dê hoặc da bò, có chút cảm giác cổ xưa.Và ở bên tay trái, thì là một đầu Phật bằng vàng, hình dạng của cái đầu Phật đó, vậy mà cơ bản giống hệt với đầu Phật

Trương Thiên đã lấy được trước đó.Nhìn thấy những thứ này, Trương Thiên quả thực giật mình, thứ này, sao đâu đâu cũng có vậy.Chẳng lẽ, Thần Hoàng đại nhân có sở thích nhỏ nào đó không ai biết sao?

Ví dụ như, thích ôm đầu Phật đi ngủ?Thân mật với Phật tổ?

"Tương truyền, đèn cổ không tắt, linh hồn vĩnh viễn bất tử, lão đại, đây là đang kéo dài mạng sống đó." Hồ Bát Nhất nhìn ngọn đèn cổ trên đầu, không khỏi cảm thán nói.Trương Thiên khẽ nhíu mày, gã này, nghe nói thuật tà môn này từ đâu ra vậy.Năm xưa, thất tinh tục mệnh đăng của Gia Cát Lượng, đó là sắp thành công rồi, tiếc là có một kẻ thông minh đột nhiên xông vào.Mà thất tinh tục mệnh đăng, uy lực so với ngọn đèn đơn lẻ trước mắt này mạnh hơn quá nhiều.Nếu thứ này thực sự tồn tại, Trương Thiên lại cảm thấy, có cần thiết phải nghiên cứu mộ Gia Cát Lượng, dù sao, thứ kéo dài mạng sống này, ai mà không muốn chứ."Thứ này, thật sự có tác dụng sao?" Trương Thiên mở miệng hỏi.Không phải anh không tin, mà là, Thần Hoàng trước mắt đã không còn hơi thở linh hồn, nếu ngọn đèn này có tác dụng, Trương Thiên cũng không thể nào không cảm nhận được."Nghe nói, năm xưa Gia Cát Lượng dùng thất tinh tục mệnh đăng cưỡng chế cải mệnh, đi ngược đạo pháp, trong cõi u minh cũng là điều không thể thực hiện được.""Loại đèn nhỏ này, chắc hẳn càng không thể thực hiện được." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất truyền đến.Đây cũng là kiến giải của anh ta.Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía thi thể trong quan tài pha lê.Chính là Thần Hoàng thời chiến tranh của nước Phù Tang, cơ bản không có biến hóa gì.Thậm chí da dẻ còn hoàn hảo không tổn hại.Trương Thiên một tay đặt ở một góc nắp quan tài.Ngay sau đó anh mạnh mẽ dùng sức, toàn bộ nắp quan tài trực tiếp bay ra ngoài, trực tiếp đập thủng một lỗ lớn trên bức tường.Nhiệt độ bên trong quan tài khá thấp, thậm chí còn có một ít hơi sương tán

ra.“Thời gian chết chắc hẳn không lâu, trong cơ thể này chắc hẳn đã được tiêm một loại dược tề nào đó.” Hồ Bát Nhất sờ sờ bàn tay cứng ngắc của thi thể, phân tích nói.Trương Thiên lúc này lại nghĩ đến một câu nói nổi tiếng.Người giàu dựa vào khoa học kỹ thuật, người nghèo dựa vào đột biến.Thần Hoàng này, đừng xem là lãnh tụ, trước mặt những quân vương cổ đại kia, ông ta thậm chí cũng chỉ có thể dùng những thứ thuốc nước rác rưởi để duy trì thi thể bất hủ.Nhưng, loại thuốc nước này lại có thể duy trì được bao lâu chứ.“Cuốn sổ ghi chép này.” Trương Thiên rất nhanh liền đặt ánh mắt lên cuốn sổ ghi chép.Cuốn sổ ghi chép chắc hẳn chính là thứ mà Quỷ Dã đã nói, nhật ký của Hứa Phúc.Cũng không biết, Hứa Phúc này và đầu Phật có quan hệ gì.Trương Thiên không vội vàng xem cuốn da dê này, mà trực tiếp ném vào không gian, đến lúc đó ra ngoài có rất nhiều thời gian để xem.Lúc này, Trương Khởi Linh đang cầm đầu Phật trong quan tài, y nhẹ nhàng gõ một cái, quả nhiên, bên trong đầu Phật truyền ra âm thanh.Lại là một đầu Phật rỗng.

“Giống như cái trước.” Trương Khởi Linh nói, đưa đầu Phật cho Trương Thiên.Trương Thiên tỉ mỉ quan sát đầu Phật trước mắt.Làm bằng vàng, đầu Phật rất lớn, mắt hai mí, trông giống như tượng Di Lặc Phật.“Ra ngoài rồi nói.”“Chúng ta cứ dọn sạch chỗ này đã, cái quan tài pha lê này cũng đừng để lại, chắc hẳn có thể bán được chút tiền.”“Cứ coi như Thần Hoàng này cống hiến cho Cửu Môn của chúng ta đi.” Trương Thiên nhàn nhạt mở miệng, Hồ Bát Nhất nuốt nước bọt.Lão đại thật là, không ra tay thì thôi, vừa ra tay trực tiếp là cướp nhà luôn.Quan tài cũng không để lại, thật độc ác!“Lão đại, chúng ta bây giờ hành động luôn sao?” Hồ Bát Nhất nhìn quan tài, không chắc chắn hỏi một câu.“Cứ thu thập đồ bên trong xong rồi hành động.” Trương Thiên nhìn vào bên trong phòng mộ, lúc này, mấy người Bàn Tử đang hưng phấn lấy đồ, hai Bàn Tử đều vẻ mặt hưng phấn, hận không thể mang đi tất cả mọi thứ.Và lúc này, túi của hai

người Vương Bán Nguyệt và Vương Khải Toàn đều đã đầy ắp.Nếu nhìn kỹ, không có một món đồ cổ văn vật nào, phần lớn là ngọc thạch, và vàng.Gã này, khi còn sống đã chuẩn bị rất nhiều vàng bạc châu báu, văn vật cũng không ít, nhưng hai Bàn Tử duy độc có cặp mắt tinh tường, chỉ nhận ra ngọc thạch.Không chỉ vì ngọc thạch tiện lợi mang theo, mà ngọc thạch kém nhất cũng có thể bán được một chút giá.Trương Thiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy túi của hai Bàn Tử, lúc này túi của hai Bàn Tử đã sớm phồng lên.Ngô Tà xoa xoa đầu.“Bàn Tử, chúng ta lấy đồ trong túi ra đi, chúng ta là chính đáng cống hiến cho Hạ Quốc.” Ngô Tà nhìn Vương Bán Nguyệt có chút nghiêm túc nói.Dù sao Trương Thiên vẫn còn ở trên kia nhìn, người của mình mà như vậy, thì rất mất mặt.

“Thiên Chân, chúng ta khó khăn lắm mới có thể mang ra ngoài một lần đồ vật, hơn nữa lại là nhân vật chính diện mang đi, không thể để Bàn gia phóng túng một lần sao?” Vương Bán Nguyệt vẻ mặt khổ sở.Mỗi lần xuống mộ với Thiên Chân, anh ta chẳng lấy được gì, lần này thì tốt rồi, mộ của Tiểu Phù Tang, chúng ta là hóa thân của chính nghĩa, sao lại không thể lấy chứ.Ngô Tà mím môi, quả thực, Bàn Tử nói cũng không sai, đây cũng không phải là đạo mộ, không liên quan gì đến Hạ Quốc.Mình có chút ngây thơ rồi, quản hơi rộng.“Lão đại, trên quan tài còn khắc mấy chữ.” Hồ Bát Nhất vẫn luôn nghiên cứu quan tài.Cũng đã phát hiện ra một số điều bất thường bên trong quan tài.“Cỏ xanh thơm ngát, nhà nhỏ của người, cỏ dại ngập tràn, âm dương cách biệt.” Nhìn bốn câu nói trước mắt, nói thật, Trương Thiên có chút không hiểu đầu óc.Cái này có liên quan gì đến Thần Hoàng nước Phù Tang, theo hiểu biết, Thần Hoàng là từ nhỏ đã ngậm thìa vàng lớn lên.Từ nhỏ đã lớn lên trong hoàng thất, huống chi là nhà nhỏ của người.

“Ở đây còn có một câu nói nữa.” Trương Khởi Linh nói ở một bên,

đồng thời, y một tay nhấc thi thể lên.Lúc này Thần Hoàng giống như một con gà con, bị Trương Khởi Linh tùy ý đùa giỡn.Lúc này, trên mạng nước Phù Tang.Cư dân mạng: "???"【Đù, Thần Hoàng đại nhân của chúng ta bị làm nhục.】【Đáng chết thật, bọn họ vậy mà lại bôi nhọ Thần Hoàng đại nhân của chúng ta.】【Đệt, Thần Hoàng đại nhân là người các người có thể động vào sao?】【Không thể tha thứ!】Trong chốc lát, vô số cư dân mạng nước Phù Tang kích động.Mặc dù cảm xúc kích động, nhưng lại không thể xuyên qua mạng mà đánh tới, cũng chỉ có thể dùng bàn phím mà thôi.Ngược lại, trên mạng Hạ Quốc lại sôi sục.【Đù, trâu bò thật, trực tiếp làm nhục Thần Hoàng của người ta luôn.】【Anh hùng kháng Phù Tang xứng danh rồi.】【Anh em, tôi đã máu nóng lên rồi, cái này chẳng phải phải đi đại chiến với Tiểu Phù Tang trên mạng sao?】【Hahahahaha, Tiểu Ca một tay nhấc Thần Hoàng lên trông ngầu quá.】Cả thế giới dường như đều hưng phấn lên vào khoảnh khắc này.Lúc này trong màn hình.Trương Khởi Linh tiện tay ném thi thể Thần Hoàng trong quan tài pha lê xuống đất, mấy người lúc này mới nhìn thấy những chữ khắc dưới thi thể."Kính gửi Thần Hoàng đại nhân Từ Nhật, Thần Hoàng đời thứ ba mươi tám của tôi, theo bước chân ngài, nhất định có thể truy tìm dấu chân ngài.""Cùng nhau đi đến Thiên đường Nhật Chiếu." Nhìn những chữ khắc bằng tiếng Phù Tang, Trương Thiên cũng nghĩ đến những chữ khắc bên ngoài vừa nãy."Những chữ đó, chắc hẳn có liên quan đến Hứa Phúc.""Cỏ xanh thơm ngát, nhà nhỏ của người..." Trương Thiên lại lẩm nhẩm lại câu thơ vừa nãy một lần nữa, sau đó liên hệ với sự tích của Hứa Phúc, Trương Thiên phát hiện, căn bản không hiểu.Hứa Phúc từ nhỏ đến lớn, có thể nói là một đời thuận buồm xuôi gió, nhà hàng hải, nhà thiên văn học, nhà y học của Hạ Quốc, cơ bản rất nhiều lĩnh vực đều quán triệt.Trương Thiên thật sự không nghĩ ra, cái này có liên quan gì đến cỏ dại và nhà nhỏ.

"Lão đại, gã này trông rất ngưỡng mộ Hứa Phúc đó." Hồ Bát Nhất

đọc xong chữ khắc, không khỏi cảm thán một câu."Ngưỡng mộ hay không ngưỡng mộ, chúng ta không thể biết được, nhưng, nếu chuyện mộ Hứa Phúc truyền tai là thật, vậy thì hai người này đều là ác quỷ rồi." Trương Thiên nhàn nhạt mở miệng.Hứa Phúc người này, từ trước đến nay không phải là một người tốt, gã lừa dối Tần Thủy Hoàng, lại tự ý mang đi vô số vật tư.Một mình phát triển văn hóa Thằng Văn của nước Phù Tang, từ thời kỳ đồ đá, trực tiếp nhảy vọt đến thời kỳ kim thạch song song.Có thể nói là ý nghĩa vượt thời đại.Nhưng cũng chỉ giới hạn ở nước Phù Tang mà thôi."Lão đại, chẳng lẽ mộ Hứa Phúc, còn có những thứ khác sao?" Hồ Bát Nhất nghi vấn nói."Tôi đối với mộ Hứa Phúc cũng không hiểu nhiều, chỉ giới hạn ở việc gã đã chôn theo năm nghìn đồng nam đồng nữ, mà những điều này cũng chỉ là truyền thuyết dân gian.""Sự thật cụ thể không thể biết được." Trương Thiên nói.Hồ Bát Nhất hít một hơi, nếu là thật, vậy thì là năm nghìn người đó.

"Tuy nhiên, chuyện này, cũng chỉ là truyền thuyết, nếu không có gì bất ngờ, là phóng đại thôi." Trương Thiên lại giải thích thêm một câu.Tuy nhiên, điều này lại khiến Trương Thiên muốn đi tìm mộ Hứa Phúc nhiều hơn một chút.Anh muốn xem, trong mộ Hứa Phúc, rốt cuộc có những gì."Ở đây, không còn gì nữa." Trương Khởi Linh ánh mắt lạnh nhạt quét một vòng xung quanh, rất rõ ràng, đã không còn thứ gì hấp dẫn Trương Khởi Linh nữa.

"Nếu đã như vậy, thì chúng ta rút lui thôi." Trương Thiên cũng không muốn ở lại đây.Quá vô địch rồi, mộ Thần Hoàng này một chút tính thử thách cũng không có.Hoàn toàn là ngược sát một chiều mà thôi.

"Tôi tán thành, chúng ta sớm đến mộ Hứa Phúc." Hồ Bát Nhất trực tiếp tán thành, theo anh ta thấy, ở đây những thứ có thể khiến tu vi đột phá quá ít.Thà rằng ở đây lãng phí thời gian, không bằng đi đến mộ

Hứa Phúc.Từ tình hình hiện tại mà nói, Hứa Phúc tuyệt đối có thực lực nhất định, đến lúc đó, nguy hiểm sẽ đi kèm với kỳ ngộ mà.Trương Thiên khẽ gật đầu.Vung tay một cái, quan tài pha lê trực tiếp bị Trương Thiên thu đi.Đùa giỡn, có bảo vật mà không lấy, là đồ ngốc sao?Trương Thiên không chỉ mang đi quan tài, đồng thời còn mang đi một số văn vật xung quanh quan tài.Chỉ trong tích tắc, chỉ thấy những thứ vốn dường như đầy ắp xung quanh, trong nháy mắt biến mất không còn.Trương Thiên không để lại một sợi lông gà nào cho Thần Hoàng.Sau khi thu hồi tất cả đồ vật trên, Trương Thiên lại từ từ đi xuống bậc thang.Mấy người Bàn Tử đã thu dọn xong tất cả đồ tùy táng trong phòng mộ.Lúc này những thứ đó đều được chất đống ở một vị trí.Mấy người Bàn Tử còn đặc biệt phân loại những thứ này.Một loại là vàng bạc châu báu, một loại là văn vật đồ gốm.Riêng châu báu đã có hàng vạn món, còn những văn vật đồ gốm thì chỉ có nhiều hơn.Trương Thiên ước tính một chút, nếu bán hết những thứ này, thì tuyệt đối là một cái giá trên trời.Trên mặt hai Bàn Tử cũng nở nụ cười.Lần này có thể nói là thu hoạch lớn nhất của họ.Trương Thiên cũng không nói nhiều, vung tay một cái mang đi tất cả đồ vật có thể lấy trong toàn bộ phòng mộ.Trong chốc lát toàn bộ phòng mộ trống rỗng, không một hạt bụi.Trong phòng mộ rộng lớn chỉ còn lại thi thể Thần Hoàng cô độc nằm trên mặt đất.Nhìn phòng mộ trống rỗng, ngay cả lão Âm Dương sư Quỷ Dã cũng ngây người.Cha mẹ ơi, cái thời này, đạo mộ còn mang theo không gian sao.

“Cái này...” Quỷ Dã nhìn xung quanh, kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.Những thứ mình canh giữ bao nhiêu năm bị người ta cướp sạch, mình lại không thể nói gì.Đơn giản là nỗi sỉ nhục lớn nhất.E rằng chính Thần Hoàng cũng không ngờ, sau khi chết, mình lại bị một nhóm người Phù Tang cướp nhà.“Hahaha, lão đại, anh có thứ đó, quả thực tiện lợi đến nỗi bay lên trời luôn.”“Chẳng phải có thể có mấy căn nhà vàng giấu giai nhân rồi sao.” Bàn Tử nhìn cảnh tượng xung quanh,

không khỏi vỗ tay tán thưởng.Trương Thiên đầy vạch đen trên trán, cái này có liên quan gì đến việc mình nhà vàng giấu giai nhân chứ.Tinh Tuyệt Nữ Vương có tính là giai nhân không?

Cùng lắm thì là một quả bom lớn."Bàn Tử, đi, mang thi thể Thần Hoàng kia đi, giết nhiều trẻ con như vậy, cũng nên để ông ta tự mình trải nghiệm cảm giác bị giày vò rồi." Trương Thiên nói với Bàn Tử.Bàn Tử vừa nghe vậy, vậy mà có thể dạy dỗ Thần Hoàng, càng trực tiếp vỗ ngực đi về phía di hài Thần Hoàng.Bởi vì toàn bộ phòng mộ, và bố cục trận pháp đều đã bị phá vỡ, thủ đoạn hấp thu khí tức xung quanh, lợi dụng tượng Phật, và âm hồn để thực hiện siêu thoát linh hồn của Thần Hoàng đã biến mất.Cho nên, linh hồn của Thần Hoàng lúc này đã bắt đầu trở về vị trí, hơn nữa là bị giam cầm trong thi thể rách nát của ông ta.Bàn Tử một tay kéo thi thể, vỗ vỗ ngực, biểu thị không thành vấn đề.Trương Thiên khẽ gật đầu, sau đó mấy người liền đi về phía hành lang mộ lúc đến."Thần Hoàng của các ông bắt đầu tiếp xúc với Hứa Phúc từ khi nào?""Và, ông ta có biết vị trí mộ Hứa Phúc không?" Trương Thiên vừa đi, vừa nhàn nhạt hỏi lão Âm Dương sư bên cạnh.Để gã này xuống đây, không chỉ là để ông ta xem mình phá mộ, mà còn là để tìm kiếm một số câu trả lời.Dù sao không có gì hiểu rõ tình hình địa phương hơn một người dân địa phương.Lão Âm Dương sư hầu như không do dự, vội vàng mở miệng."Thần Hoàng đại nhân ông ta là từ vài năm trước, sau khi có được đầu Phật của Hạ Quốc, mới bắt đầu tìm hiểu.""Còn về huyệt mộ Hứa Phúc đại nhân, ông ta tuyệt đối không biết, nếu biết, thì ông ta cũng không thể nào chôn ở đây." Lão Âm Dương sư không chút giấu giếm nói ra tất cả những gì mình biết."Lão đại, chúng ta chẳng phải đã tính toán được vị trí huyệt mộ Hứa Phúc rồi sao?

Đến lúc đó trực tiếp đi đến đó chẳng phải được rồi, hỏi lão già này có tác dụng gì." Bàn Tử lẩm bẩm ở một bên.Sống sờ sờ, mà lại lắm

lời.“Vị trí thì biết, nhưng những nguy hiểm bên trong, và tình hình trong mộ Hứa Phúc, đại khái chúng ta đều không biết, biết mình biết ta trăm trận trăm thắng.” Trương Thiên nói, cũng không hỏi lão Âm Dương sư nữa.Gã này e rằng cũng không biết nhiều.Lúc này, Trương Thiên lại đặt hy vọng vào cuốn da dê lấy ra từ quan tài pha lê.Lúc này Tiểu Miết đi phía trước, trông đặc biệt hưng phấn.Cuối hành lang mộ, khu vực mê cung kia.Trương Thiên đã rải tất cả hài cốt trước đó vào khu vực mê cung, cho nên, có thể nói nơi đây đầy rẫy trẻ con, chỉ là đa số mọi người không nhìn thấy mà thôi.Trương Thiên chớp mắt một cái, đột nhiên từng thân ảnh nhỏ bé xuất hiện trước mắt.Khi không có La Hán cẩu trong phòng mộ chính, và Đại Phật trấn áp, những linh hồn đó mới được giải thoát.Lúc này, từng tiểu quỷ mặt trắng bệch xuất hiện trước mắt.Những thứ này cũng chỉ có Trương Thiên mới có thể nhìn thấy.“Linh thể.”“Cấp độ Linh thể: Tiểu quỷ phổ thông.”“Giới thiệu Linh thể: Trẻ em bị tiêm một loại dược tề nào đó mà chết, được dùng để chôn theo, oán khí có thể tăng lên theo thời gian.”Trong đầu xuất hiện giới thiệu, Trương Thiên thở dài một tiếng.Có lẽ trong mắt những người đó, những người này đều chỉ là công cụ mà thôi.“Bàn Tử.”“Có thần!” Bàn Tử cười hắc hắc.“Ném thi thể đó ở đây đi, chúng ta rút.” Trương Thiên vung tay nói, mặc dù Bàn Tử có chút nghi hoặc, nhưng vẫn vung tay, ném thi thể Thần Hoàng như ném một con chó chết ở một bên.“Cái đó Tiểu Trương gia, Bàn gia vừa nãy trong phòng mộ có lấy chút bảo bối chắc không sao đâu nhỉ.” Lúc này Vương Bán Nguyệt lại cười hắc hắc.

Anh ta sờ sờ túi mình, để tránh Ngô Tà lại lải nhải, Vương Bán Nguyệt dứt khoát nói thẳng.Chỉ cần không phải văn vật, vàng bạc châu báu tùy tiện lấy.” Trương Thiên lại vô cùng hào phóng.Vương Bán Nguyệt vừa nghe, trong lòng càng nở hoa.Anh ta vung tay, kích động mở miệng.“Thiên Chân nghe thấy không, Tiểu Trương gia đều nói rồi, Bàn gia tùy tiện lấy.”“Cái ngọc bội này rất tốt, nhất định có

thể bán được giá cao, nhưng mà, trên ngọc bội này còn có nút bấm thì rất kỳ lạ." Vương Bán Nguyệt nói, Ngô Tà cũng hứng thú.Anh ta cúi đầu lại gần.Trương Thiên thì lười để ý hai gã này.Trong lòng lại đang nghĩ, buff của Ngô Tà chẳng lẽ vì mình mà mất tác dụng rồi sao?Ánh mắt nhìn về một bên, lúc này ở chỗ thi thể Thần Hoàng, vô số âm hồn đang không ngừng thôn phệ linh hồn Thần Hoàng, còn có đang đấm đá.Thiêu đốt.Bên tai Trương Thiên còn có thể nghe thấy từng tiếng kêu thảm thiết.Lúc này, Ngô Tà nhìn về phía ngọc bội của Bàn Tử."Bàn Tử tôi xem xem.""Xì, cậu vừa nãy còn nói không hiếm lạ gì mà, được rồi, chỉ được nhìn, không được sờ lung tung." Vương Bán Nguyệt nói, đưa một chiếc ngọc bội hình tròn qua.

"Ngọc bội lớn như vậy, chẳng lẽ là một cái la bàn sao?" Ngô Tà nghĩ đến la bàn của Hồ Bát Nhất.Trông nó quá giống.

"Thiên Chân, hay là ấn thử xem sao?" Vương Bán Nguyệt cũng tò mò nói.Ngô Tà gật đầu, tay nhẹ nhàng ấn nút trên ngọc bội.Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Thiên liền trực tiếp ngửi thấy mùi khét của một thứ gì đó trong huyệt mộ."Cảm giác quen thuộc quá." Vương Bán Nguyệt lẩm bẩm."Chẳng có gì cả." Ngô Tà cũng vẻ mặt ngơ ngác."Không đúng, thứ gì đang cháy vậy?" Vương Khải Toàn ở một bên ngửi ngửi mũi."Có mùi thuốc súng, lão đại, không phải có người kích hoạt thiết bị tự hủy chứ?" Hồ Bát Nhất nghi vấn ở một bên.

Mỗi phòng mộ đều có thiết bị tự hủy, có cái đặt trong đống văn vật, có cái thì chỉ là một viên gạch sàn đơn giản.

Mục đích là để bảo vệ đồ vật của chủ nhân ngôi mộ, không cho người khác lấy, đồng thời còn có thể đồng quy vu tận.Cái đó, Tiểu Trương gia, thứ này không phải là kíp nổ chứ." Lúc này Ngô Tà đưa ngọc bội qua.Trương Thiên nhìn kỹ.Ngây người.Đây đâu phải là ngọc bội chứ, rõ ràng là một nút điều khiển từ xa được kết nối với ngọc bội.Thần Hoàng này cũng vô cùng hiểm độc, người bình thường

không chú ý, chỉ cần ấn một cái, hoặc khi lấy châu báu mà chạm vào một cái, phòng mộ sẽ trực tiếp sụp đổ.“Nhanh đi, sắp nổ rồi.” Trương Thiên phản ứng nhanh chóng, trực tiếp kéo Ngô Tà, thân ảnh lóe lên chạy ra ngoài.Vương Khải Toàn thì kéo Vương Bán Nguyệt, loạng choạng chạy ra ngoài.Hồ Bát Nhất thì tuân thủ lời hứa mang theo lão Âm Dương sư kia.Đồng thời với việc mọi người bỏ chạy, phía sau quả nhiên truyền đến ánh lửa.Thuốc nổ chôn trong phòng mộ bắt đầu phát nổ, toàn bộ phòng mộ bắt đầu sụp đổ.Trương Thiên nuốt nước bọt.Nổ mộ có thể đến muộn, nhưng tuyệt đối không vắng mặt!Bạn vĩnh viễn không biết, cái mộ này nổ như thế nào.Rất nhanh, phía trên miệng hang, toàn bộ ngọn núi đã lõm vào một mảng.Rất rõ ràng, mộ Thần Hoàng đã bị nổ.Toàn bộ mặt đất đều sụt xuống, may mà thân núi không sụp đổ.Và lúc này, sắc mặt hai người Ngô Tà và Vương Bán Nguyệt trắng bệch.Không ngờ, cái ngọc bội bình thường này đều là cơ quan kích nổ, điều này quả thực quá phi lý.“Xin lỗi Tiểu Trương gia, cái này tôi thật sự không ngờ tới.” Ngô Tà uất ức nói.“Không sao, cái cần chính là hiệu quả này.” Ngô Tà: “Tiểu Trương gia anh đây là???”“Không sao, vừa hay, tôi ở đây còn mang theo mấy cái pháo hoa chúng ta cùng bắn đi.” Trương Thiên lấy pháo hoa Tết ra từ không gian.Trong chốc lát, mọi người trực tiếp ngây người.Lão Âm Dương sư: “Có chuẩn bị trước phải không!” “Lão đại, anh mang theo cả pháo bên người sao?” Bàn Tử kinh hô một tiếng, vội vàng cầm lấy cái pháo to nhất.

“Đây là đợt Tết vừa rồi chưa đốt hết, tôi tính mang theo cho vui.” Trương Thiên xua tay, nhàn nhạt mở miệng.

Nếu có thể, hắn còn muốn mở bài “Vận May Đến” cho Thần Hoàng nghe.

“Cái đó, cho tôi xin nói một câu, vị huynh đệ này, có phải là quá đáng lắm không?” “Mộ đã bị nổ rồi, các người còn muốn ăn mừng

sao?" Lão âm dương sư nhìn không nổi nữa, mộ nhà người ta đã nổ banh xác, lại còn đốt pháo hoa, chẳng phải là thất đức lắm sao?

"Quá đáng?

Bàn Tử cậu thấy có quá đáng không?" Trương Thiên hỏi Bàn Tử.

"Lão đại, tôi thấy khi bọn chúng xâm lược nước ta, cũng đâu thấy nói một câu quá đáng." "Cái pháo này, Bàn gia tôi đốt đầu tiên." Bàn Tử nói xong, cơn nóng nảy cũng bốc lên, sải bước cầm lấy pháo trúc trên mặt đất.

Dưới sự giúp đỡ của Trương Thiên, từng chùm pháo hoa bay lên.

Vì lúc xuống mộ là chập tối, hiện tại trời đã tối hẳn.

Nói cách khác, nhóm người Trương Thiên chỉ mất vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi để kết thúc chuyến thám hiểm mộ Thần Hoàng.

Có thể nói, đây là lần trộm mộ nhanh nhất của nhóm Trương Thiên.

"Mẹ kiếp, tôi cũng tới." "Cho tôi một vé." Thấy Bàn Tử đã đốt pháo hoa, mấy người cũng nhao nhao ngồi trên đầu phần mộ, từng chùm pháo hoa được bắn lên.

Trong nhất thời, phía trên mộ Thần Hoàng lại thực sự náo nhiệt.

Trương Thiên nhìn pháo hoa không ngừng bay lên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Trương Thiên là người trọng sinh, kiếp trước chưa hoàn thành tâm nguyện, kiếp này đã làm được, hắn cảm thấy rất thỏa mãn.

Nếu có cơ hội, đợi lúc về nước, Trương Thiên sẽ làm thêm một cú hỏa thiêu đền thờ Yasukuni.

Trực tiếp kéo độ kinh hỷ lên kịch trần.

Bất tri bất giác, nhóm Trương Thiên thưởng thức cảnh đẹp gần nửa giờ.

Mà trong ngôi mộ sụp đổ, linh hồn Thần Hoàng bị đám trẻ con hành hạ không còn ra hình người.

Cuối cùng bị đánh nhập vào địa phủ.

Dù sao phương Đông do văn minh An Lạc quản lý, không đến lượt địa ngục phương Tây của hắn xen vào.

Nhìn thời gian, đã là hơn mười giờ tối, Trương Thiên định tối nay sẽ ngủ lại chỗ này.

Tiện thể nghiên cứu mấy thứ lấy ra từ trong quan tài thủy tinh.

"Quỷ Dã, tôi nghĩ ông chắc sẽ hoan nghênh chúng tôi ở lại đây một đêm chứ nhỉ." Trương Thiên mỉm cười nhìn Quỷ Dã trước mặt.

Lúc này sắc mặt Quỷ Dã còn khó coi hơn cả ăn mù tạt.

Các người nổ mộ thì thôi đi, lại còn muốn ở lại chỗ tôi, thật sự coi tôi không cần mặt mũi sao?

"Được rồi, đại nhân, ngài ở bao lâu tôi cũng không có ý kiến." Quỷ Dã nở nụ cười, vẻ không vui khi Trương Thiên đốt pháo vừa rồi gần như biến mất trong nháy mắt.

Trương Thiên cũng âm thầm giơ ngón tay cái, tên này đúng là co được dãn được.

"Lão đại, tôi thấy cái nhà kia cũng không tệ, tối nay chúng ta ở đó đi." Bàn Tử chỉ vào một ngôi nhà khá lớn.

"Ừ, làm phiền Quỷ Dã tiên sinh rồi." "Tối nay chúng tôi có thể sẽ làm phiền ông đấy." Trương Thiên nói một câu, Quỷ Dã càng cười gật đầu.

Chương 420

Ngay sau đó, mấy người cũng không ở lại chỗ cũ lâu, đi về phía ngôi nhà cách đó không xa.

Rất nhanh, bên trong nhà.

Ngôi nhà này có thể coi là loại khá đơn giản, nhưng không thể nói là sơ sài vì đồ nội thất gì cũng có.

Trước một chiếc bàn tròn, nhóm Trương Thiên ngồi quây quần lại với nhau.

"Tiên sinh, trà nước của ngài đây." Quỷ Dã bưng một cái khay, đặt nước trà lên bàn.

"Đa tạ." Trương Thiên nói một câu, dù sao người nước Hạ chúng ta vẫn có lễ phép.

Quỷ Dã nghe Trương Thiên nói lời lịch sự, trong lòng hắn ta lại có khoảnh khắc cảm thấy ngọt ngào.

Dù sao Trương Thiên trước giờ luôn chèn ép hắn, hiện tại thái độ lại chuyển biến tốt hơn.

Điều này khiến trong lòng Quỷ Dã có một cảm giác khó tả.

Trương Thiên mỉm cười, loại thủ đoạn "vừa đấm vừa xoa" này, đối phó với người nước Phú Sĩ là thích hợp nhất.

Chỉ thấy Quỷ Dã liên tục khom người, sau đó lui ra khỏi phòng.

"Lão đại, mau lấy cái đầu Phật kia ra xem thử, biết đâu bên trong còn có não đấy." Bàn Tử cười hắc hắc, lúc này áo giáp trên người hắn đã sớm cởi ra, vẻ mặt đầy tươi cười.

Trương Thiên gật đầu nhẹ, vung tay lên, trên bàn thình lình xuất

hiện cái đầu Phật lúc trước.

Chỉ có điều hiện tại đã có hai cái.

Hai cái đầu Phật, nếu không nhìn kỹ thì trông cũng xêm xêm nhau.

Nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể phân biệt được sự khác biệt.

Hai đầu Phật kích thước cơ bản giống nhau, nhưng một cái có mắt, còn cái kia thì không.

Đầu Phật lấy từ trong quan tài thủy tinh trông quỷ dị hơn cái Trương Thiên lấy từ trong thuyền lúc trước.

Miệng đầu Phật hiện lên một độ cong quỷ dị.

Trông cứ như đang cười, lại giống như cười mà không phải cười.

Trông cực kỳ quỷ dị.

"Lão đại, cần Bàn gia ra tay không?" Bàn Tử cười hắc hắc, hắn muốn cho đầu Phật một chiêu "hồi thủ đào".

"Cậu á?

Tôi sợ cậu dọa chết cái đầu Phật mất." Trương Thiên nói, bất giác nhìn xuống phía dưới đầu Phật.

Giống như Trương Thiên nghĩ, Thần Hoàng không phát hiện bên trong đầu Phật có đồ vật, cả cái đầu Phật đều ở trạng thái hoàn hảo không sứt mẻ.

Ngón tay Trương Thiên nhắm ngay phía dưới đầu Phật.

Một chiêu móc ngược, phía dưới đầu Phật liền xuất hiện một cái lỗ thủng.

Ngay sau đó, bên trong đầu Phật, máu tươi như không cần tiền phun trào ra ngoài.

Mà lão âm dương sư đang xem một bên cũng ngẩn người.

Khá lắm, hóa ra bên trong cái đầu Phật mà Thần Hoàng ôm ngủ suốt bao lâu nay lại có động thiên khác.

Nếu để hắn biết, không biết sẽ có biểu cảm gì.

Ngón tay Trương Thiên lắc lư bên trong một chút.

Quả nhiên, bên trong đầu Phật cũng có tấm da dê giống như đầu Phật trên thuyền.

Kéo tấm da dê ra.

Thứ mang theo sự mô phỏng nào đó xuất hiện trước mắt mọi người.

"Mẹ kiếp, lại là thứ này, có tác dụng quái gì đâu." Bàn Tử thấy lại là da dê, lập tức mất hứng thú.

Trương Thiên cũng không lề mề, trực tiếp mở tấm da dê ra.

Những thứ viết trong da dê lại không giống với cái trước.

"Cổ có thần minh thông vạn quyển, trên núi Tây Sơn có một Mẫu, được vạn người mô bái." "Nay, Phật giáo ta đi vào thế gian, muốn đem phật quang phổ chiếu đại địa, khiến vạn vạn người mô bái." "Phật ta cùng Tây Sơn Chi Mẫu giao đàm, người này không thể lý giải Phật ta từ bi, lại dấy lên phong bạo trong Tây Sa, phá hủy một thành vạn vạn người." "Phật ta sẽ từ bi, sẽ siêu độ anh linh." Nhìn ghi chép trong da dê, Trương Thiên tê cả da đầu.

Khá lắm, khá lắm, Trương Thiên cả người đều kinh ngạc đến ngẩn ra.

Thứ này, vậy mà lại dính dáng đến Tây Vương Mẫu.

Đây là trực tiếp tiền hô hậu ứng luôn à?

Trương Thiên trước đó còn đang nghĩ, Tây Vương Mẫu tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở sa mạc, phong ấn Xà Thần.

Hóa ra nguyên nhân là ở đây?

Có điều Trương Thiên biết, khi vô số quốc gia liên hợp công đánh Tinh Tuyệt Cổ Thành, cát vàng đầy trời, chôn vùi toàn bộ đám người kia trong cổ thành.

Mà cát vàng hẳn không phải do Tây Vương Mẫu làm, là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nói cách khác, cái gì mà "Phật ta" trước mắt, thuần túy là đang bịa đặt.

Hơn nữa, lúc Trương Thiên đi, yêu ma hoành hành, thậm chí còn có quỷ quật, nếu "Phật ta từ bi", sao sau này lại có nhiều thứ quỷ quái như vậy.

"Lão đại, cái này viết chẳng phải thuần túy là cởi quần đánh rắm sao?" Bàn Tử nhìn chữ viết trước mắt, không khỏi phàn nàn.

Trương Thiên cũng gật đầu.

"Những người này cố ý chuyển mâu thuẫn sang Tây Sơn Chi Mẫu, tức Tây Vương Mẫu, e rằng hai bên có chút hiềm khích." Trương Thiên bình tĩnh mở miệng.

Hạo Thiên Chân nghe mà mơ hồ.

Tây Vương Mẫu, thứ trong truyền thuyết này thực sự tồn tại?

Hạo Thiên Chân tỏ vẻ, thế giới quan đang bị thay đổi.

"Haizz, thời đại thay đổi rồi, đúng không Bàn Tử." Hạo Thiên Chân nhìn về phía Vương Bán Nguyệt, lúc này Vương Bán Nguyệt cũng vẻ mặt ngơ ngác.

Sao đến Tây Vương Mẫu cũng lòi ra rồi.

"Lão đại, Tây Vương Mẫu cũng coi như là Đạo giáo, mà Phật giáo bản thân đã thuộc về thế lực bên ngoài.

Có khi nào mâu thuẫn nảy sinh trong giai đoạn này không?" Hồ Bát Nhất ở một bên suy nghĩ rồi nói.

Trương Thiên khẽ xua tay, hắn lại cảm thấy, giữa các tôn giáo về cơ bản là không thể.

Hạ quốc không giống các quốc gia khác, giữa các tôn giáo luôn có đấu tranh.

Đạo giáo Hạ quốc thường rất thần bí, đa số đều sống trong núi sâu.

Sẽ không thường xuyên xuất thế lộ diện, càng đừng nói đến chuyện có mâu thuẫn gì với các tôn giáo khác.

Cũng chính vì điểm thần bí này của Đạo giáo mới cho các tôn giáo khác cơ hội ở Hạ quốc.

Nếu Đạo giáo cũng giống như Phật giáo, đều quy mô lớn mở tông môn ở thế gian, thu nhận đệ tử rộng rãi, thì Hạ quốc còn chỗ đứng cho Phật giáo sao?

Có điều đáng tiếc, Đạo giáo đa số đều xem duyên phận, hoặc căn cốt, không phải kiểu giáo phái rải lưới rộng khắp.

"Hẳn là ân oán riêng giữa bọn họ và Tây Vương Mẫu ở giai đoạn sau." "Tôi thấy, trong chuyện này, ân oán lớn nhất có lẽ chính là hệ thống vĩnh sinh, không ai có thể cưỡng lại sự cám dỗ của vĩnh sinh." Trương Thiên nói, giai đoạn hiện tại có thể giải thích có lẽ cũng chỉ có một lý do này.

"Theo Bàn gia thấy à, khẳng định là vì một chữ!" Bàn Tử ở một bên thần bí hề hề mở miệng.

"Khải Toàn huynh, mau nói kiến giải của anh xem." Vương Bán Nguyệt ở một bên trố mắt.

“Bởi vì, ái ~ Nhất định là tên tiểu hòa thượng kia đã mê hoặc Tây... của chúng ta.” “Cút xéo!” Trương Thiên không đợi Bàn Tử nói xong, một tát tát bay tên này, toàn nói nhảm nhí.

“Lão đại, nếu là trường sinh, cũng không nên chứ, bọn họ là người ngoại lai sao có thể biết chuyện Tây Vương Mẫu.” Hồ Bát Nhất ở một bên nói, mà Trương Thiên thì rơi vào trầm tư.

Hồ Bát Nhất nói cũng không sai, nếu thật sự là trường sinh, thì sao có thể tiết lộ ra ngoài.

Trương Thiên cẩn thận nghĩ lại chữ viết trên da dê.

Trên đó viết hai lần mô bái.

Tây Vương Mẫu với tư cách là đại diện điển hình của Đạo gia, được vạn người mô bái cũng là bình thường, mà ở giai đoạn sau của ghi chép, cái Phật giáo kia cũng nhận được vạn người mô bái.

Như vậy xem ra, hẳn là hai bên đã nảy sinh sự phân kỳ nhất định về mặt hương hỏa.

“Lão Hồ, tôi nghĩ cậu nói đúng, hẳn là hai bên đã nảy sinh một số phân kỳ về tín niệm.” Trương Thiên mở miệng nói, âm thanh không lớn, nhưng ánh mắt lại thập phần sắc bén.

“Lão đại, như vậy xem ra, hẳn là Phật giáo đang điên đảo tín ngưỡng của mọi người.” Hồ Bát Nhất ở một bên trầm giọng nói.

Dù sao bọn họ đều nhận được truyền thừa của Đạo giáo, tự nhiên sẽ đứng về phía Đạo giáo.

Đây cũng là điều không thể chê trách.

Chương 421

Trương Thiên gật đầu nhẹ.

Phật giáo này, hắn cũng không đánh giá cao lắm, dù sao trong nhà rất nhiều người, lúc cúng bái ngày Tết, tuy nói tin Phật, nhưng bên trong dán lớn nhỏ nào là Thổ Địa gia, Táo Quân gia, thậm chí Long Vương gia, đó đều là đồ của Đạo giáo.

Cho nên, từ đầu đến cuối, người Hạ quốc trong xương tủy đều là tin Đạo.

"Cũng không tính là điên đảo, chỉ là truyền tống tín ngưỡng của mình cho người khác mà thôi, bỏ đi, chúng ta chém gió mấy cái này cũng không có tác dụng thực tế gì, xem nhật ký Hứa Phúc đi." Trương Thiên quả đoán ném chuyện này sang một bên.

Còn nói nữa là có khi nói đến tận Phật Tổ Tây Thiên, không cần thiết.

Trương Thiên ngay sau đó liền lấy ra tấm da dê kia.

Trên đó chính là nhật ký Hứa Phúc mà Thần Hoàng luôn ôm giữ nhưng chưa từng tìm hiểu.

"Lão đại, tại sao người xưa thích dùng da dê da trâu làm sách thế, thứ này, để lâu không hôi sao?" Bàn Tử ở một bên hỏi ra câu hỏi linh hồn.

"Cậu nhìn tấm da này, sớm đã phong khô rồi, sao có thể hôi, hơn nữa, thứ này bảo quản được lâu, nếu đổi thành giấy Tuyên Thành, chúng ta vừa mở ra, có khi đã bị gió thổi bay rồi." Trương Thiên cạn lời, Bàn Tử sờ sờ đầu.

"Lão đại nói hình như cũng có lý." "Mau xem bên trong có gì." Bàn

Tử lại nôn nóng nhìn vào trong.

Tấm da dê trước mắt là loại da dê bình thường, nhưng cảm giác niên đại mười phần.

Lớp da bên trên còn bị ăn mòn rất nhiều.

Trương Thiên tùy tay lật trang đầu tiên.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn sang.

Ngay cả Trương Khởi Linh giờ phút này cũng tỏ ra đặc biệt nghiêm túc.

"Xưa, Thần Hoàng để ta (ngô) đông độ Tây Dương, tìm cầu thuốc trường sinh." "Ta tự biết trên đời vốn không có đạo trường sinh gì, nên, lạc hộ ở đảo Phương Thảo." "Ta phát hiện, trên đảo nhỏ lại còn có thổ dân, với trí tuệ của ta, rất nhanh liền giành được sự tín nhiệm của cư dân trong đảo." "Theo thời gian trôi qua, ta biết được sự thật Thủy Hoàng đã chết, ta quyết định quay lại đại lục, và tìm kiếm bí ẩn về tiên nhân." Nhìn ghi chép, Trương Thiên có chút trượng hai hòa thượng sờ không tới đầu não.

Hứa Phúc này một chốc nói không có trường sinh, một chốc lại muốn tìm cầu tiên nhân.

Cái này không xung đột sao?

Khi Trương Thiên lật xuống dưới, lại nhận được đáp án.

"Thủy Hoàng cũng không biết, trên đời tuy không có vĩnh sinh, lại có một loại người, tiếp cận trường sinh, bọn họ chính là tiên nhân." "Tiên nhân chỉ tồn tại trong cảnh giới an lạc, nhưng, ta nhất định có thể tìm được đạo trường sinh." "Lão đại, tên này thâm hiểm thật, lừa Thủy Hoàng, một mình khai cương khoách thổ thì thôi đi, còn muốn quay về tìm tiên nhân?" Bàn Tử ở một bên phàn nàn.

Trương Thiên lại cảm thấy rất bình thường, dù sao năng lực Thủy Hoàng năm đó thực sự quá lớn, trực tiếp thống trị cả bản đồ Thần Châu rộng lớn như vậy.

Nếu ông ấy còn sống, hơn nữa có thủ đoạn tiên nhân, thì thế gian còn vương triều nào khác tồn tại sao?

Đến lúc đó trên thế giới hoặc giả cũng chỉ có một quốc gia, đó chính là An Lạc.

"Bàn Tử đừng nói leo." Hồ Bát Nhất ở một bên quát Bàn Tử một câu.

Bàn Tử cũng vội vàng bịt miệng.

Chỉ nghe Trương Thiên tiếp tục phiên dịch.

"Ta về Thần Châu, và bái một vị tiên nhân làm thầy, nhưng ta lại phát hiện, thủ đoạn của tiên nhân này quá mức huyết tinh." "Hấp âm bổ dương, để tráng kiện bản thân, lấy tâm phách người, để mình sử dụng." "Lâu dần, ta phát hiện thân thể ta xuất hiện dị thường, ta biết ta thời gian không còn nhiều." "Ta hy vọng, sau khi ta chết, có thể dùng năm ngàn đồng nam, năm ngàn đồng nữ cùng chôn theo, dùng đại pháp mạnh nhất mà tiên nhân chỉ đạo ta, khiến cho linh hồn vĩnh tồn." Nhìn đến đây, mấy trang sau của nhật ký không biết đã đi đâu mất.

Nhật ký cũng chỉ còn lại một nửa.

"Lão đại, Thần Hoàng này cũng là đại oan chủng (kẻ xui xẻo/bị lừa) a, hắn sẽ không thực sự cho rằng, mình cũng chôn theo đám người này, sẽ khiến linh hồn mình vĩnh sinh chứ." Bàn Tử ở một bên khinh thường nói.

"Tuy rằng Thần Hoàng xác thực có chút ngu ngốc, nhưng, hắn dựa vào thủ đoạn huyết đầu Phật kia, quả thực đã để linh hồn mình đạt được siêu thoát, nếu không phải chúng ta, có lẽ hắn vẫn còn đang ở

cái gọi là thiên đường đấy.” Trương Thiên lạnh lùng nói.

Hắn ngược lại càng tò mò về cái đầu Phật kia hơn một chút.

“Mẹ kiếp, cái nhật ký rách nát này, cũng không ghi chép một chút về nơi chôn cất mộ huyệt, đúng là.” Vương Bán Nguyệt ở một bên phàn nàn.

Lời thoại coi như bị hai tên béo này nói hết rồi.

“Tiểu Trương gia, cái gọi là tiên nhân này, thực sự tồn tại sao?” “Lại thực sự có người dùng tính mạng một vạn người, để thực hiện sự siêu thoát của bản thân?” Hạo Thiên Chân có chút không dám tin.

Cậu ta không tin, một người có thể tàn nhẫn như vậy, muốn chôn theo nhiều người như thế.

Trương Thiên lại mỉm cười lắc đầu.

“Cậu sợ quỷ không?” Trương Thiên đột nhiên mở miệng.

Hạo Thiên Chân ngẩn ra, nhẹ nhàng gật đầu.

“Sợ.” “Nhưng mà, có thứ còn đáng sợ hơn quỷ, đó chính là lòng người.” Trương Thiên nói xong, liền không nói thêm nữa, chỉ để lại Hạo Thiên Chân trầm tư một bên.

Người có gì đáng sợ?

“Tiểu Trương gia, nếu ghi chép này là thật, vậy chẳng phải trong mộ Hứa Phúc đều là người chết?

Còn nhiều hơn số người bồi táng của Thủy Hoàng?” Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói.

Mộ huyệt cậu ta từng thấy cũng không tính là nhiều, Hạo Thiên Chân từng thấy lợi hại nhất cũng chỉ là cái Lỗ Thương Vương kia.

“Cái này không phải điều đáng để ý nhất, người bồi táng trong mộ

Thủy Hoàng chỉ có nhiều hơn thế này thôi." "Thứ chúng ta cần để ý là, âm khí và oán khí trong mộ." Ánh mắt Trương Thiên có chút lạnh lẽo.

Ai cũng biết, trẻ con chết đi, oán khí là nặng nhất, dù sao người ta vừa đến thế giới này đã bị bóp chết, loại oán khí này còn nặng hơn cả hồng y thông thường.

Huống chi là hàng vạn đứa trẻ, nếu đánh cứng đối cứng, đừng nói Trương Thiên, ngay cả Trương Khởi Linh cũng không nắm chắc phần thắng mà chạy thoát.

Cho nên, điều Trương Thiên chú ý đầu tiên không phải chôn bao nhiêu người, mà là, làm sao mới có thể thành công tiến vào mộ Hứa Phúc và an toàn đi ra.

Trương Thiên xác thực trước khi đến đã bói một quẻ, nhưng quẻ tượng không phải chỉ có một, nó sẽ thay đổi.

Gia Cát Lượng chính là một ví dụ, khi ông ấy thất tinh tục mệnh, chẳng lẽ trước đó không bói cho mình sao?

Hiển nhiên là có bói, chỉ có điều sau đó quẻ tượng thay đổi.

"Lão đại, nếu như anh hồn của hàng vạn đứa trẻ cùng nhau tấn công chúng ta, chúng ta có năng lực chống đỡ không?" Bàn Tử ở một bên tò mò hỏi.

"Chạy thoát thân được là tốt lắm rồi, việc chúng ta cần làm bây giờ là, tìm ra biện pháp phá giải trước đã." Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng ngữ khí lại bình tĩnh đến lạ.

"Lão đại, ngộ nhỡ, trong mộ thất không có trẻ con thì làm sao?

Vậy chúng ta có phải uổng phí tâm tư không." Bàn Tử ở một bên hỏi ra câu hỏi não tàn.

Trương Thiên sờ đầu.

“Có chuẩn bị, vẫn hơn là không.” “Mọi người, nói ý kiến của từng người xem nào, à đúng rồi, Bàn Tử cậu thì thôi đi.” Trương Thiên nói, Bàn Tử vẻ mặt buồn bực.

Vì sao không cho mình nói, rõ ràng Bàn gia cũng có thể nói rất kinh thiên động địa mà.

“Tiểu Trương gia, anh nói xem, trước khi chúng ta vào có khả năng nào đó, câu dẫn linh hồn lũ trẻ kia ra ngoài không?” Hạo Thiên Chân dẫn đầu mở miệng, suy nghĩ của cậu ta rất đơn giản, câu dẫn linh hồn ra, sau đó bọn họ vào, chẳng phải đơn giản hơn nhiều sao.

“Cách này không ổn, trong mộ thất chắc chắn có trận pháp, nhốt những anh linh đó ở bên trong, nếu không những linh hồn đó đã sớm luân hồi rồi.” Trương Thiên quả đoán phủ quyết.

Cái này cơ bản là không thể.

“Trận pháp?” Hạo Thiên Chân ngẩn người, khá lắm, cũng là một tay mơ chưa từng nghe qua từ ngữ này.

Trương Thiên cũng biết, Hạo Thiên Chân bọn họ kiến thức quả thực ít một chút, dứt khoát nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất hiện tại đã được coi là lão thủ, đã có thể một mình đảm đương một phía.

“Lão đại, tôi thấy, chúng ta có thể bắt đầu từ cái đơn giản nhất.” “Trẻ con vốn dĩ thiên chân vô tà, huống chi là những đồng nam đồng nữ chưa đến mười tuổi kia, chúng ta dùng thiên tính của trẻ con, biết đâu có thể hóa giải.” Hồ Bát Nhất nói.

Hạo Thiên Chân cũng dựng tai lên, “thiên chân vô tà”, ừ từ ngữ này dùng hay đấy.

Trương Thiên suy tư một chút, hắn phát hiện, Hồ Bát Nhất nói có lý.

"Nếu, chúng ta lợi dụng thiên tính thích chơi đùa của trẻ con, cộng thêm, những thứ này, biết đâu thực sự có thể an toàn thông qua." Trương Thiên lấy ra bột phấn trên người Ninja trước đó.

Loại bột phấn này có thể khiến người bôi lên trở nên vô sắc vô vị, càng không cảm nhận được khí tức.

Tốt hơn nhiều so với bát sứ trước kia của Trương Thiên, ít nhất không cần uống máu động vật.

Có điều, loại bột phấn này cũng có tính hai mặt, dù sao cũng dùng người để chế tác, dùng một lần, trong lòng Trương Thiên cũng sẽ có chút cảm giác tội lỗi.

"Khá lắm, lão đại, không ngờ, cái bột phấn rùa đen này lại cũng có thể phái thượng dụng tràng, đúng là tuyệt rồi." Bàn Tử ở một bên kinh hô một tiếng.

"Khải Toàn huynh, cái này gọi là đại trí nhược ngu!" "Hả?

Đại Vũ trị thủy?

Bán Nguyệt huynh, chỗ này đâu ra Đại Vũ?" Vương Khải Toàn nghi hoặc nói, Vương Bán Nguyệt vỗ trán, cũng không muốn nói chuyện nữa.

"Khả thi." Lúc này, Trương Khởi Linh vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng.

Y cũng cảm thấy phương pháp này là khả thi.

Cho dù không có kế sách của Hồ Bát Nhất, chỉ dựa vào bột phấn này, biết đâu cũng có thể thuận lợi thông qua mộ thất.

Thấy Trương Khởi Linh đều mở miệng rồi, Trương Thiên cũng

gật đầu nhẹ.

“Đã vậy Kỳ Lân cũng nói rồi, thế chúng ta tạm thời dùng kế hoạch này, đến lúc đó nếu có biến hóa gì, chúng ta lại lâm thời thay đổi phương án.” “Mọi người còn có suy nghĩ hoặc phương án nào không.” Trương Thiên nhìn mọi người nói.

Dù sao cũng là mọi người cùng nhau đưa ra chủ ý, Trương Thiên vẫn hỏi thăm một câu.

Chương 422

Mọi người cũng không có ý kiến gì.

Ngay sau đó Trương Thiên liền định làm theo kế hoạch này.

“Chúng ta thế này đi, nghỉ ngơi một đêm, sáng mai xuất phát, lúc đi qua chợ, chúng ta đi tiệm vàng mã một chuyến.” Trương Thiên nói.

“Lão đại, đến đó làm gì?

Anh muốn đốt giấy cho sư phụ?” Bàn Tử nói ra lời kinh người.

Trương Thiên đầy đầu hắc tuyến, cái này mà để Nhất Mi đạo nhân nghe thấy, đừng nói thu đồ đệ, không đuổi đi là tốt lắm rồi.

Nhất Mi đạo nhân: “A hắt xì!” “Thằng ranh con nào đang nguyền rủa vi sư?” Trên núi Long Đằng, Nhất Mi đạo nhân hắt xì liên tục mấy cái, vẻ mặt ngơ ngác.

“Bàn Tử, không được nói xấu sư phụ.” Hồ Bát Nhất cốc một cái lên đầu Bàn Tử.

Luận ai tình cảm sâu đậm nhất với Nhất Mi đạo nhân, Hồ Bát Nhất là người đầu tiên, dù sao người ta Nhất Mi cũng từng cứu mạng lão Hồ.

“Được rồi, tôi biết rồi, chỉ là suy đoán thôi mà.” Bàn Tử ôm đầu lí nhí nói.

“Đi tiệm vàng mã mua ít kẹo giấy, bảo ông chủ thêm chút đường mía vào trong giấy.” Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói.

Đường mía sau khi tan chảy, thấm vào trong giấy, sau đó lại gói thành hình dạng viên kẹo, như vậy, sau khi đốt xong, những hồn thể kia hẳn là có thể ăn được kẹo.

Dù sao người có cách ăn của người, quỷ cũng có cách ăn của quỷ.

“Khá lắm, Thiên Chân, tôi sao có cảm giác ký ức đã chết đang tấn công tôi.” Vương Bán Nguyệt lẩm bẩm, cả người đều ngẩn ra.

Sao cảm giác này có chút không chân thực nhỉ.

“Tôi cũng thế, truyền thuyết đã chết đang tấn công tôi.” Hạo Thiên Chân cũng phàn nàn một câu.

“Lão đại, tôi thấy, cái này khả thi, đến lúc đó, cộng thêm bột phấn kia của chúng ta, nhất định có thể tạo quan hệ tốt với đám trẻ con kia.” “Biết đâu, chúng ta còn có thể kiếm được một con dẫn đường quỷ.” Hồ Bát Nhất nghĩ đến Cấm Bà, ừ thì rất "nice".

“Ừ, tuy không biết có hay không, nhưng chúng ta tận lực đều chuẩn bị một chút, được rồi hội nghị hôm nay đến đây thôi, ngày mai xuất phát.” Trương Thiên nói xong, liền tìm một chỗ định ngồi xếp bằng xuống.

Mà những người khác cũng tự mình tìm vị trí của mình.

Ngay khi mấy người Trương Thiên nghỉ ngơi.

Kinh Đông, dãy núi Xích Thạch.

Nơi bị Trương Thiên dùng vô số bùa chú rút long mạch.

Vô số lão già tóc bạc trắng đứng dưới chân dãy núi.

Các lão đầu vẻ mặt nghiêm túc, đồng thời thân thể còn hơi run rẩy.

“Bát dát!

Đáng chết, tên khốn nào làm, lại phong ấn long mạch Đại Phú Sĩ đế quốc ta!” “Quả thực nên bị thiên lôi đánh chết!” Một lão già trong đó run rẩy chửi ầm lên.

“Sức mạnh trận pháp này rất mạnh, là sức mạnh mạnh nhất trong

lịch sử, e rằng, tổn thất của chúng ta, sẽ lớn hơn dự tính." Một âm dương sư trong đó mở miệng.

Âm dương sư cầm đầu sắc mặt trở nên có chút bất thường.

"Không xong rồi, căn cứ tham trắc, chỗ đuôi rồng xảy ra sụp đổ!

Long mạch chấn động!" Đột nhiên một người đàn ông trung niên vội vội vàng vàng chạy tới.

Trong giọng nói của gã toàn bộ đều là cấp thiết.

"Cái gì!" Mọi người kinh hãi, người đàn ông cầm đầu càng là bùa chú trong tay cũng rơi xuống đất.

"Cầu đa mạ đắc (Chờ chút), đuôi rồng chấn động?

Điều này sao có thể!

Đuôi rồng kia là ở nơi xa nhất của long mạch, hơn nữa di thể Thần Hoàng đại nhân cũng hưởng thụ khí của long mạch." "Chẳng lẽ..." Lão giả cầm đầu nói, đột nhiên trừng lớn mắt.

"Không ổn!

Nhất định là có hai nhóm người!

Đây là một âm mưu, đáng chết!" Lão âm dương sư cầm đầu chửi ầm lên.

Cả người tức giận đến phát run.

Trước mắt, long mạch bị rút ra, rất hiển nhiên chính là để che mắt người khác, mà mục đích của bọn họ lại là mộ Thần Hoàng!

"Vì một cái mộ Thần Hoàng, thật sự có người sẽ tốn công phong ấn long mạch một đại quốc sao?" Lão giả một bên hỏi.

"Long Tỉnh, bất kể thế nào, những người kia không chỉ phong ấn long mạch của chúng ta, mà còn có khả năng lộ ra tín hiệu nguy hiểm

đối với lăng mộ Thần Hoàng tiền nhiệm." "Chúng ta nhất định phải xử lý những người này, để bảo vệ an nguy của Đại Phú Sĩ đế quốc ta." Giọng lão giả cầm đầu có chút nghiêm túc.

"Nhưng mà, bọn họ lại làm thế nào phong ấn long mạch của chúng ta, hơn nữa, bọn họ làm sao biết vị trí chính xác này, bọn họ là người ở đâu, có thủ đoạn gì chúng ta đều không được biết." Long Tỉnh ở một bên mở miệng nói, giọng nói khàn khàn có chút cấp bách.

Người đàn ông cầm đầu tên Quỷ Chúc hơi nhíu mày.

Tuy hắn là người lãnh đạo, nhưng lời của những nguyên lão trước mắt này, hắn vẫn khá coi trọng.

Hiện tại nghe lời của Long Tỉnh, Quỷ Chúc nhất thời rơi vào trầm mặc.

Hắn có thể sống đến hiện tại, cũng không ngốc, tự nhiên có thể nhìn ra manh mối.

Có thể phong ấn long mạch quy mô lớn, tuyệt đối không phải người đơn giản, hơn nữa còn có thể trong thời gian ngắn làm sụp đổ chỗ đuôi rồng, thiết định là có tổ chức.

"Thế này đi, chúng ta chia làm hai đường, Long Tỉnh, ông dẫn ít người đi xem chỗ sụp đổ, tôi ở bên này thủ trước, đợi tôi bên này làm xong sẽ qua đó." "Bên này thì, mọi người phá giải trận pháp trước, đến lúc đó sẽ giải quyết vấn đề bên kia." "Có điều, chúng ta cần hy sinh ba âm dương sư, ai nguyện ý vì Đại Phú Sĩ đế quốc ta hiến dâng sinh mệnh tôn quý, chúng ta sẽ cử hành tang lễ với lễ tiết cao nhất." Quỷ Chúc nói, nhất thời, người xung quanh bắt đầu nhao nhao nhìn nhau, đều là hồ ly già, ai muốn chết chứ.

"Quỷ đại nhân, chỗ tôi có ba tiểu đồ đệ, ở thời điểm mấu chốt này, tôi nghĩ, đám người già chúng ta, nên dùng ở nơi quan trọng

nhất.” Một lão giả mở miệng, lúc này ba người đàn ông trung niên nước Phú Sĩ ở một bên sắc mặt trắng bệch, có chút hoảng trương nhìn Quỷ Chúc.

Dưới hắc bào, mắt Quỷ Chúc ẩn ẩn lại có chút phát sáng.

Bọn họ vốn tưởng rằng lần này đến là học tập kiến thức, không ngờ, cuối cùng lại thành pháo hôi?

“Được, dù sao chỉ cần hiến tế âm dương sư có thực lực nhất định là được, ba người các ngươi, nhờ cậy cả đấy.” Quỷ Chúc mở miệng, dưới hắc bào không nhìn rõ sắc mặt.

Ba người kia bị dọa đến chân có chút run rẩy, lúc đang định chạy, chỉ thấy Quỷ Chúc vung tay lên, sau một luồng sức mạnh vô hình, ba người kia lại bất giác đi tới.

Sau đó, xung quanh hai ba mươi âm dương sư mặc áo bào đen, vây quanh các góc dãy núi.

“Khởi trận!” Chỉ nghe Quỷ Chúc ra lệnh một tiếng, người xung quanh nhao nhao vung tay, trong tay bọn họ, không ngừng bắt ấn âm dương thuật.

Khi thuật pháp chạm vào trận pháp của Trương Thiên, lại bất giác bị bắn ngược trở lại.

Mà những người thi triển thuật pháp kia cũng nhận phải phản phệ nhất định.

“Cái này, sao có thể, trận pháp này lại có thể phản đạn sức mạnh của chúng ta?” “Trên thế giới, chẳng lẽ còn có cao nhân như vậy?

Lại có thể bố trí ra đại trận như thế?” Quỷ Chúc đầy mặt kinh hãi.

Phải biết rằng, ở trong nước Phú Sĩ, hắn chính là âm dương sư lớn tuổi nhất, nhưng mà, tình huống trước mắt lại ngay cả hắn cũng

chưa từng thấy qua.

Người bố trận kia, phải mạnh đến mức nào?

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Ánh mắt Long Tỉnh nhìn qua.

“Hiến tế!” “Dùng linh hồn người, để phá vỡ gông cùm xiềng xích!” “Trận pháp mạnh đến đâu, trước mặt sinh linh, cũng sẽ có một tia sơ hở!” Quỷ Chúc lạnh giọng nói.

Hội tại chỉ có hiến tế là một biện pháp, hơn nữa ba sinh mệnh này, Quỷ Chúc còn chưa chắc có thể phá giải trận pháp này.

Lúc này trong lòng Quỷ Chúc đã bắt đầu có chút sợ hãi người bố trận kia, đây là trận pháp mạnh nhất hắn từng thấy.

Cũng phải, đây chính là Trương Thiên và Trương Khởi Linh, Hồ Bát Nhất bọn họ liên thủ sáng tạo, có thể bị công phá dễ dàng mới là lạ.

“Không, tôi không muốn chết, sư phụ, sư phụ con chính là đệ tử thiên tài nhất sư môn chúng ta mà.” Người bị hiến tế hét lớn.

Nhưng sư phụ vốn luôn ôn nhu, cứ như căn bản không nghe thấy tiếng hét của bọn họ, động tác trong tay càng thêm mãnh liệt.

“Ông ông.” Trận pháp rung động.

Mà ba người đàn ông ở trung tâm trận pháp cũng bị sức mạnh phản đạn xuống đập chết.

Mà linh hồn thì bị Quỷ Chúc khống chế, lao thẳng về phía trận pháp của Trương Thiên.

“Lâm!” Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trên không trận pháp, một chữ "Lâm" khổng lồ xuất hiện.

Gần như che khuất bầu trời.

Mà sau chữ Lâm, sức mạnh vô cùng tận từ trong trận pháp dũng mãnh trào ra, ẩn ẩn lại còn có thể nghe thấy từng tiếng Kỳ Lân gầm thét.

"Đó là, đó là âm thanh gì!" Long Tỉnh khiếp sợ thốt lên.

"Là quỷ, là quỷ quái đang kêu!" Lão âm dương sư bên cạnh cũng hoảng loạn mở miệng.

"Vững vàng, chỉ là chút trò vặt mà thôi, Nguyên Dã huynh, ông đi về phía trước chút, quán thâu toàn bộ sức mạnh vào." Quỷ Dã nhìn về phía một lão giả bên cạnh.

Nguyên Dã nghe vậy, bước chân chần chờ bước ra một bước.

"Chết." Khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt Quỷ Chúc biến đổi, thân thể Nguyên Dã trong nháy mắt bắt đầu vỡ vụn.

Chương 423

"Quỷ Chúc ngươi!" Lời hắn còn chưa dứt, người đã tử vong.

"Xin lỗi, trận pháp này quá mạnh, thậm chí có khí Kỳ Lân lượn lờ, vì đế quốc, Nguyên Dã trưởng lão, ngài hy sinh một chút." Quỷ Chúc nói, tay vung lên, linh hồn Nguyên Dã cũng lao lên.

Không hổ là lão âm dương sư, khí tức linh hồn này mạnh hơn gấp mấy lần ba người vừa rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo, phía trên trận pháp quả nhiên có một vài vết nứt.

Sức mạnh của sinh linh là vô hạn, cho nên, trận pháp thông thường rất khó chống đỡ được loại công kích này.

Quỷ Chúc thấy có vết nứt xuất hiện, hắn biết không thể để vết nứt khôi phục, mắt hắn nhìn tứ phía.

Lúc này trong lòng từng người xung quanh đã bắt đầu khiếp đảm.

Sau đó, Quỷ Chúc lại hiến tế thêm mấy trưởng lão, lúc này mới phá trừ được trận pháp của Trương Thiên.

Mây đen bao phủ trên thành phố Kinh Đông lúc này mới chậm rãi biến mất.

Nhìn mây đen biến mất, trong lòng mọi người lại thập phần trầm muộn.

Một cái trận pháp liền tổn thất sáu âm dương sư.

Cái này nếu lại đến mấy cái, chẳng phải là khiến bọn họ đều chết mòn sao.

"Những người này rốt cuộc là ai, lại cường hãn như thế." Sắc mặt

Quỷ Chúc âm trầm.

Hắn biết, lần này tuyệt đối là gặp phải đối thủ không tầm thường.

"Vậy, Quỷ đại nhân, chúng ta có còn đi chỗ đuôi rồng..." Long Tỉnh đã có chút không còn sức.

Vì phá trận đã chết nhiều người như vậy, nếu chỗ đuôi rồng đối đầu trực diện, chẳng phải chết càng nhiều.

"Đi, tôi ngược lại muốn xem xem, bọn họ là thần thánh phương nào!" Quỷ Chúc cắn răng một cái, quyết tâm nói.

Lúc này trong lòng người xung quanh đã sớm không bình tĩnh đến cực điểm.

Nếu có thể chạy, bọn họ tuyệt đối quả đoán chạy trốn, thực lực này căn bản không cùng một đẳng cấp.

Mà lúc này, bên phía Trương Thiên, đang tu luyện Trương Thiên đột nhiên mở mắt.

"Hửm?

Trận pháp phá rồi?

Nhanh vậy sao." Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Ánh mắt nhìn về phía sao trời trên cao.

Quả nhiên, nước Phú Sĩ vẫn có cao thủ, mình phải cẩn thận rồi.

Trương Thiên có thể cảm nhận được trận pháp của mình bị phá hoại, hơn nữa tốc độ phá hoại còn rất nhanh.

Điều này khiến Trương Thiên không khỏi suy đoán nước Phú Sĩ có phải có người mạnh hơn bọn họ trấn thủ hay không.

Nhìn sao trời bên ngoài, Trương Thiên bất giác cầm la bàn lên.

Trong quẻ thuật biến hóa không ngừng, Trương Thiên lại không

tìm được chút dấu vết nào.

"Chẳng lẽ là tôi lo xa?" Trương Thiên hơi nhíu mày, hắn chậm rãi thu hồi la bàn.

Sao trời vẫn sáng ngời như cũ, mà Trương Thiên cũng tìm được ngôi sao thuộc về mình trong bụi sao.

Tinh thần của vũ trụ, từ không đến có, vốn dĩ có vô hạn ngôi sao, mỗi người đều có ngôi sao thuộc về mình.

Lúc này, Trương Thiên nhìn mệnh tinh thuộc về mình, hắn hài lòng gật đầu, bởi vì mệnh tinh của hắn thập phần sáng ngời, hơn nữa vận thế hưng thịnh.

"Hiện tại nên học "Đấu" rồi nhỉ." Trương Thiên lẩm bẩm, trong đầu đã hiện lên công pháp Kỳ Môn Độn Giáp.

Hiện tại Trương Thiên sở hữu bản Kỳ Môn Độn Giáp hoàn chỉnh, hơn nữa thực lực cũng đã tăng lên, cho nên, chỉ cần hắn nguyện ý, chịu bỏ thời gian, nói thật tinh thông là không thành vấn đề.

Ngay sau đó Trương Thiên liền trực tiếp thu hồi ánh mắt, bắt đầu dụng tâm tu luyện công pháp của mình.

Mà lúc này, bên ngoài, Trương Khởi Linh ngồi trên một gò núi nhỏ, trong ánh mắt y chính là vô số vì sao.

Nếu có rượu, biết đâu y còn uống vài bình.

"Muộn Du Bình, thế nào, còn nhớ tôi không?" Lúc này phía sau, giọng nói Hạo Thiên Chân truyền đến, cậu ta dẫn theo Bàn Tử, hai người trên mặt treo nụ cười.

Trương Khởi Linh gật đầu nhẹ.

Chuyện này chỉ mới xảy ra năm ngoái, cũng chỉ mới qua một năm thời gian, y tự nhiên nhớ rõ.

Nếu lâu hơn chút nữa, Trương Khởi Linh lại không biết mình có nhớ được không.

"Quá tốt rồi, tôi đã nói mà, Muộn Du Bình nhất định sẽ nhớ chúng ta, Bàn Tử tôi thắng rồi, mai nhớ rửa chân cho tôi đấy." Hạo Thiên Chân hưng phấn nói với Bàn Tử phía sau.

"Đúng rồi, sao anh lại ở đây, anh và Nhị thúc tôi quen nhau thế nào." "Đúng rồi anh từ đâu tới, lại vì sao đi theo Tiểu Trương gia thế." Hạo Thiên Chân ngồi ở một bên, dốc hết những câu hỏi trong lòng ra.

Trương Khởi Linh không trả lời, mà là đưa mắt nhìn về phía bầu trời.

Trong đầu y nhớ tới sự ấm áp ở nhà Trương Thiên, lại nghĩ đến ký ức thất lạc của mình.

Y sẽ không thay đổi chuyện truy tìm trong lòng, nhưng trong lòng y lại có thêm chút kỳ vọng đối với những ngày tháng sau này.

Chứ không phải giống như trước kia, như ruồi bọ không đầu, chạy loạn trong vô số mộ huyệt.

"Không hổ là Muộn Du Bình, một câu cũng không nói." Bàn Tử ở một bên cảm khái.

Hạo Thiên Chân biết Trương Khởi Linh không muốn nói, cũng không hỏi thêm nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sáng sớm.

Mọi người cũng thu dọn hành lý, bắt đầu đi về phía chân núi.

Thu hoạch lần này vô cùng lớn, có thể nói, cơ bản đã truy hồi được hai phần năm văn vật lưu lạc đến nước Phú Sĩ.

Hơn nữa còn thuận lợi nổ mộ Thần Hoàng, đây là chuyện Trương Thiên khá hài lòng.

“Quỷ Dã chúng ta có duyên gặp lại.” Trương Thiên vẫy tay với Quỷ Dã, sau đó xe dần dần rời khỏi biên giới dãy núi.

Quỷ Dã thở phào nhẹ nhõm.

“Tốt quá rồi, mấy tên ôn thần này cuối cùng cũng đi rồi.” “Tôi cũng phải mau chóng rút thôi, nếu để bọn họ biết tôi không canh giữ tốt mộ thất, khẳng định sẽ chết rất thảm.” Quỷ Dã lẩm bẩm, hắn lại càng vội vàng chạy về phía căn nhà nhỏ của mình, hắn định dùng tốc độ nhanh nhất, đào tẩu khỏi nơi này.

Hắn quá rõ những người trong tổ chức của mình, nếu bị bọn họ bắt được, thì tuyệt đối là chết chắc, còn đáng sợ hơn cả Trương Thiên.

“Tiểu Trương gia, anh nói xem, bên phía Trùng Thằng (Okinawa), có đặc sản gì ngon không, ví dụ như hoa cô nương (gái đẹp) gì đó.” Vương Bán Nguyệt ở một bên cười hắc hắc.

Sau đó lại nhìn về phía Vương Khải Toàn.

“Khải Toàn huynh, anh nói đúng không, chúng ta bắt vài em về, chẳng phải là làm vẻ vang sao.” Vương Bán Nguyệt ngồi trên xe, trong đầu đã bắt đầu YY.

Vương Khải Toàn nghe vậy, chỉ cảm thấy trên cổ một trận nóng rực.

“Cái đó, Bán Nguyệt huynh, làm người phải có đạo đức, cậu nhìn Bàn gia tôi giống loại người không có đạo đức sao?” “Bàn gia chỉ yêu con gái Hạ quốc, không phải đồng loại của ta, tuy xa tất diệt, càng đừng nói là người Phú Sĩ nhỏ bé, mang về mất mặt.” “Hơn nữa Bàn gia tôi, thập phần chuyên nhất, điểm này lão đại có thể chứng minh.” Vương Khải Toàn liên tục mở miệng, sợ mình nói chậm.

Lúc này Vương Bán Nguyệt vẻ mặt mộng bức.

Khá lắm, từ bao giờ, Vương Khải Toàn đều có thể đứng trên điểm cao đạo đức rồi.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất mấy người nhịn cười.

Tên này không muốn tìm gái đẹp sao?

Hiển nhiên không phải a.

Tên này thỏa thỏa là đang cầu sinh dục (muốn sống).

"Ừ, tôi thấy, Bàn Tử nói cũng có lý." "Về phần chuyên nhất à, tôi sẽ không bình luận nhiều." Trương Thiên nói, sắc mặt Bàn Tử liền biến đổi.

"Lão đại, không chơi kiểu này, Bàn gia chuyên nhất bao nhiêu chứ, đúng không lão Hồ." "Không đưa ra bình luận..." Bàn Tử: ...

Lúc này tâm trạng cả xe đều bị sự khổ sở của Bàn Tử kéo lên, khá là thoải mái.

Hồ Bát Nhất lúc này đang cầm bản đồ dãy núi nước Phú Sĩ, không ngừng quan sát.

"Lão đại, chỗ này của chúng ta cách Trùng Thằng vẫn còn một đoạn, tuy nước Phú Sĩ nhỏ, nhưng, số km vẫn khá lớn." "Đến bờ biển e rằng phải lái xe một ngày." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên gật đầu nhẹ.

Quả thực, tuy trên bản đồ nhìn nước Phú Sĩ nhỏ, nhưng địa phương của bọn họ vẫn không nhỏ, quan trọng nhất vẫn là hiện tại giao thông chưa tính là phát triển.

"Tôi nghe nói, bên Trùng Thằng mấy năm trước còn xảy ra chiến dịch Trùng Thằng nổi tiếng." "Nếu chúng ta xuống biển, biết đâu còn có thể nhìn thấy rất nhiều thi hài." "Biết đâu còn có thể nhặt được chút trang bị hiện đại đấy, kiếm được ít lựu đạn thì càng tốt." Hạo

Thiên Chân ở một bên mở miệng nói.

Trên mặt cũng có thêm chút mong đợi.

Nghĩ đến cảnh mình tay cầm vũ khí nóng tiến vào mộ huyệt, Hạo Thiên Chân liền có chút kích động.

Toàn bộ đều là công nghệ và sự tàn nhẫn a.

Chương 424

Khóe miệng Trương Thiên giật giật, không thể nào không thể nào, năm tháng này sẽ không thực sự có người trộm mộ còn mang theo vũ khí nóng chứ.

Có điều lời của Hạo Thiên Chân lại nhắc nhở Trương Thiên.

Nếu bên đó thi hài quá nhiều, oán khí và sát khí khẳng định sẽ rất nặng.

Đến lúc đó những oán khí đó ảnh hưởng đến mộ Hứa Phúc, thế thì không tốt.

"Nghe, trên trời có tiếng động." Đột nhiên, Trương Khởi Linh ở hàng ghế sau mở miệng, mọi người cũng trực tiếp ngậm miệng lại.

Quả nhiên, lắng tai nghe kỹ, trên bầu trời, từng tiếng cánh quạt xoay tròn truyền đến.

Có khả năng là vì hiệu quả, chính phủ nước Phú Sĩ lại còn phái máy bay chiến đấu nhanh nhất đến hộ tống những âm dương sư kia đến chỗ đuôi rồng.

Từ đó có thể thấy, những âm dương sư này đối với nước Phú Sĩ vẫn rất quan trọng.

"Đây là máy bay chiến đấu?" Bàn Tử thò đầu ra ngoài, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Chẳng lẽ, nước Phú Sĩ lại muốn đánh trận rồi?

Nước Phú Sĩ chủng loại máy bay chiến đấu không nhiều, mà loại trước mắt này, cũng coi như thường gặp, là loại có thể ngồi hai người.

Mà trên không trung, lúc này lại có mấy chục chiếc máy bay đồng thời đến bầu trời phía này.

"Thật kỳ quái, chẳng lẽ là đang diễn tập?" Hạo Thiên Chân cũng có chút buồn bực.

Trương Thiên nhìn thoáng qua, cũng không nhìn nhiều, quỷ mới biết nước Phú Sĩ bọn họ làm cái gì.

Mình vẫn nên mau chóng đi viếng mộ Hứa Phúc thì hơn.

Xe việt dã tăng mã lực, rất nhanh liền rời khỏi khu vực dãy núi.

Mà ngay sau khi phía Trương Thiên rời đi, trên chiến cơ vô số dù nhảy màu trắng như hạt mưa rơi về phía dãy núi.

Nhìn kỹ, dù nhảy có mấy chục cái, mà trên dù nhảy, lại không phải thanh niên, mà là một đám ông già mặc áo bào đen thần bí!

Không sai, bọn họ chính là đám âm dương sư Quỷ Chúc.

Từ khi biết được đuôi rồng sụp đổ, Quỷ Chúc liền bảo cao tầng sắp xếp cho bọn họ máy bay chiến đấu nhanh nhất tới đây.

Từ chuẩn bị, đến khi tới nơi này, mất trọn một đêm.

Đây vẫn được coi là nhanh.

Dù sao ai có năng lực bảo quan chức cấp cao lấy máy bay chiến đấu làm máy bay khách chứ.

Nhóm Quỷ Chúc sử dụng dù nhảy rất nhanh liền hạ cánh xuống chân núi.

Trên núi cây cối quá nhiều, lính dù có kinh nghiệm thường sẽ hạ cánh ở bụi cỏ hoặc khu vực có thể giảm xung lực.

Rất nhanh, các lão âm dương sư dưới sự yểm hộ của binh sĩ thành công đến phía dưới dãy núi.

“Nơi quen thuộc, Thần Hoàng đại nhân, ngài vẫn khỏe chứ?” Quỷ Chúc nhìn ngọn núi nhỏ cũng coi là cao vút trước mắt, trong mắt lại có chút kính ý.

Dù sao mỗi một đời đế quân, đó đều là chân long hóa thân, là tượng trưng cho khí vận đại quốc, hắn tự nhiên sẽ cung kính một chút.

“Đuôi rồng nổ tung, đám người kia hẳn là chỉ nhắm vào long mạch mà đến, Quỷ đại nhân, Thần Hoàng tiền nhiệm nhất định sẽ không sao đâu.” “Dù sao trong mộ thất Thần Hoàng đại nhân nguy cơ trùng trùng, đều là do chúng ta thiết kế, nhất định không thể xảy ra chuyện.” Long Tỉnh ở một bên an ủi.

Quỷ Chúc cũng không mở miệng, bởi vì hắn đã cảm giác được có chút không ổn.

“Nhanh, theo tôi lên núi.” Quỷ Chúc vung tay lên, vô số người bước chân càng nhanh chóng.

Căn bản nhìn không ra bọn họ đã hơn bảy tám mươi tuổi.

Trong bước chân khẩn trương của một đám âm dương sư và binh sĩ, mọi người rất thuận lợi đến chỗ ngôi nhà gỗ trên sườn núi.

Lúc này, trong nhà gỗ, Quỷ Dã đã sớm bỏ chạy.

Hơn nữa xách theo cái xô đỏ tươi nhất.

Không chạy còn ở lại đây ăn tết à, Quỷ Dã lại không phải kẻ ngốc.

“Quỷ Dã!” Quỷ Chúc hét lớn một tiếng với nhà gỗ trước mắt.

Chim thú xung quanh bị kinh động bỏ chạy tán loạn.

Nhưng mà, cả căn nhà gỗ lại yên tĩnh đến đáng sợ.

“Xong rồi, Quỷ đại nhân, e rằng, Quỷ Dã hắn đã...” Giọng nói khàn khàn của Long Tỉnh lại lần nữa truyền đến.

Tâm trạng Quỷ Chúc lúc này đã chìm xuống đáy cốc.

Bởi vì, ánh mắt hắn nhìn thấy chỗ giếng cạn lõm vào một mảng lớn.

"Đại nhân, mộ hình như bị hốt trọn ổ rồi." Một lão âm dương sư bên cạnh mở miệng, biểu cảm có chút khẩn trương.

"Xem ra, trời không phù hộ thánh tử nước Phú Sĩ ta, Quỷ Dã chắc cũng đã chết trong lúc chống cự kẻ xâm nhập rồi." "Chúng ta qua đó xem sao." Quỷ Chúc cảm khái một tiếng.

Hắn tự nhiên cho rằng, Quỷ Dã hẳn là bị người bên kia sát hại rồi.

Dù sao có sức mạnh phong ấn long mạch, sát hại một âm dương sư nho nhỏ, chẳng qua chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Rất nhanh, theo binh sĩ đi qua trước, mười mấy âm dương sư cũng trước sau đến giếng cạn.

Lúc này chỗ giếng cạn còn ẩn ẩn có thể ngửi thấy mùi thuốc súng, hơn nữa mặt đất còn lồi ra một khối rất lớn.

"Bát dát!

Đây là cái gì?" Lúc này Quỷ Chúc nhặt một cái xác pháo trên mặt đất lên, mặt dưới hắc bào lúc xanh lúc đỏ.

Khá lắm, người ta không chỉ nổ mộ của ngươi, thậm chí còn đốt pháo bên trên, ăn mừng?

Đây quả thực chính là, chừa lại cho họ đi dạo phố, hiếp người quá đáng!

"Đây là pháo trúc, đại, đại nhân, bọn họ hình như còn đốt pháo ăn mừng nữa." Giọng Long Tỉnh run rẩy.

Ai chẳng biết Quỷ Dã *Long Thứ Lang tính tình nóng nảy, bây giờ thì hay rồi, Thần Hoàng tiền nhiệm vừa hạ táng mấy năm, không

những mộ bị trộm, người ta còn nổ tung không nói, thậm chí còn nhảy múa bên trên.

“Bát dát!

Nhất định phải tìm ra những kẻ đó, cho dù đánh cược danh dự âm dương sư của ta, cũng phải khiến bọn chúng trả giá đắt!” Quỷ Chúc lúc này đã bị chọc tức đến toàn thân run rẩy.

Đối với quân vương một nước mà phỉ báng như thế, những người được coi là đại thần này sao có thể không tức giận.

“Báo cáo!

Bên trong mộ huyệt đã sụp đổ, nhưng có một con đường nhỏ hình như vẫn có thể đi vào.” Một người dáng dấp đội trưởng rảo bước đi tới trước mặt Quỷ Chúc kính một cái quân lễ kỳ kỳ quái quái.

“Ừ, chắc là mộ đạo ẩn giấu, may mà cái đó không bị tiêu hủy, bọn chúng nhất định sẽ để lại chứng cứ, hơn nữa nhiều bảo vật, châu báu như vậy, hẳn không thể vận chuyển ra ngoài trong thời gian ngắn thế được.” “Chúng ta bây giờ sẽ đi vào.” Năng lực chỉ huy của Quỷ Chúc vẫn rất mạnh.

Bên trong mộ huyệt, không chỉ có hệ thống tự hủy, đồng thời cũng sẽ để lại lối thoát hiểm, mục đích là để lúc tu mộ, đề phòng sụp đổ.

Mà lối đi này thường sau khi mộ huyệt xây dựng thành công, sẽ bị phong bế.

Theo binh sĩ đi xuống, mười mấy âm dương sư cũng đồng thời tiến vào mộ thất.

Mà sự việc bên phía âm dương sư, cũng được Trương Thiên phát ra dưới hình thức hồi ức.

Sở dĩ có hồi ức, chủ yếu vẫn là hậu kỳ Trương Thiên bắt được

những người này, biết được từ trong miệng bọn họ.

Hiện trường, một trận ồn ào.

Vô số người càng thêm mong đợi nhìn màn hình trước mắt.

Mà lúc này, trên mạng nước Phú Sĩ.

Cư dân mạng nước Phú Sĩ trực tiếp mông lung.

Khá lắm, cái này cũng quá vũ nhục người ta rồi.

Lúc vô số người đang hưng phấn, bên phía âm dương sư đã tiến vào mộ đạo.

Vừa mới tiến vào, mấy binh sĩ dẫn đường liền co giật thân thể, khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ lại tứ chi chống đất, nằm rạp trên mặt đất.

"Cái này, cái này là chuyện gì!" Đội trưởng nhìn binh sĩ của mình, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Quỷ thượng thân." "Nơi này âm khí rất nặng, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, chẳng lẽ, có người thả thứ bị trấn áp ra rồi?" "Nhưng mà, đó chính là hàng ngàn ác quỷ a, không ai có thể chống đỡ được." Mắt Quỷ Chúc trừng lớn, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Ha ha ha." Chính lúc mọi người đang ngẩn người, trong miệng đội viên nằm rạp trên mặt đất phát ra tiếng cười như trẻ con.

Ngay sau đó, bọn họ lại trực tiếp bay bổ về phía này.

"Nhanh, đại sư mau nghĩ cách." Đội trưởng lúc này người cũng ngu rồi, cái này còn đáng sợ hơn đi đánh trận.

Chỉ thấy sắc mặt Quỷ Chúc trấn định, ngay lúc hai người sắp lao tới, hắn đột nhiên móc ra một lá bùa.

"Cẩn thử phụng thỉnh!

Hàng lâm chư thần gia chân nhân!

Chương 425

Phược quỷ phục tà!

Bách quỷ tiêu trừ!

Cấp cấp như luật lệnh!" Sau một tràng khẩu quyết, một đạo kim quang rơi xuống, đập thẳng lên đỉnh đầu hai người trước mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, sau một tiếng kêu thê lương, hai đạo hồn ảnh dần dần biến mất, mà đội viên vừa bị nhập thân đã sớm không còn hơi thở.

"Quỷ đại nhân, ngài nhìn phía trước." Lúc này, Long Tỉnh run rẩy tay, chỉ về phía trước mộ đạo.

Ánh mắt Quỷ Chúc nhìn sang, khoảnh khắc tiếp theo, tay hắn run lên.

Trán mọi người sớm đã nổi đầy mồ hôi hột.

Chỉ thấy, trong mộ đạo, vậy mà lít nha lít nhít đều là bóng dáng trẻ con!

Vô số đứa trẻ con mắt sáng rực nhìn về phía trước, trên khuôn mặt tái nhợt của chúng lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

"Không hay rồi!

Bọn chúng lại thả những quỷ hồn bị trấn áp ra, nhiều như vậy, chắc chắn sẽ gây ra họa lớn!" Quỷ Chúc cả người không ổn.

Nhiều âm hồn như vậy, chỉ dựa vào mấy âm dương sư bọn họ căn bản không đỡ nổi.Và khi một đám trẻ con nhìn thấy các âm dương sư trong mộ thất, từng đứa như nhìn thấy đồ chơi, chạy về phía này.

Có đứa trẻ còn mang theo vẻ nghịch ngợm khi còn sống, hai tay

vung vẩy, trên mặt còn có chút hưng phấn.

“Làm sao đây, chúng ta bỏ chạy thôi, nhiều thế này, đánh sao mà hết được.” Lão âm dương sư một bên đã hoảng sợ.

Số lượng trẻ con đếm không xuể này, nếu tất cả xông lên, bọn họ căn bản không đỡ nổi.

“Đừng vội!” Quỷ Chúc thấy vậy vung tay, biểu cảm lại khôi phục như ban đầu.Y nghiến răng, từ trong túi lấy ra một gói bột phấn.

Chỉ thấy y rải mạnh bột phấn ra xung quanh.

Bột phấn đỏ tươi trực tiếp bám đầy lên người mọi người.

“Có bột phấn này, những âm hồn đó sẽ không làm hại chúng ta được, nhưng thời gian có hạn, chúng ta phải nhanh chóng hoàn thành công việc.” Quỷ Chúc nói, chỉ thấy những quỷ hồn xông lên lúc này như ruồi không đầu, nhìn quanh.

Cứ như thể không nhìn thấy Quỷ Chúc và những người khác.Làn khói mù của Quỷ Chúc chính là thứ mà ninja trước đó đã làm, chỉ là y đã cải tiến một chút.

Chỉ cần khói mù rải lên người, trong một khoảng thời gian nhất định, có thể che giấu khí tức của bản thân.

Mà loại vật này cũng cực kỳ quý giá, nếu không y cũng không thể đến bây giờ mới lấy ra.

“Đại nhân, đây là...” “Đừng quản, chúng ta mau đi!” Quỷ Chúc hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó y dẫn đầu đi phía trước.

Những linh hồn đó xuyên qua cơ thể y, Quỷ Chúc vẫn giả vờ như không thấy.Các binh sĩ chân đã nhũn ra, thấy Quỷ Chúc đã đi trước, bọn họ cũng đành cứng đầu đi về phía trước.

“Nani, thật thần kỳ!” Đội trưởng nhìn cảnh tượng trước mắt, lại

bị chấn kinh.

“Đội trưởng, đây đều là quỷ hồn đúng không?

Thật không ngờ, lại thực sự tồn tại, vậy cái đội nào đó của chúng ta ở Hạ Quốc làm thí nghiệm chẳng phải...” Một tiểu binh sĩ thần sắc căng thẳng.

“Những người đó cách một đại dương, làm sao có thể đến tìm chúng ta, huống chi có những đại sư này ở đây, cứ yên tâm đi.” Lúc này trong lòng đội trưởng cũng không có tự tin, loại chuyện này ai mà nói rõ được.Rất nhanh, xuyên qua mộ đạo.

Một khu vực sụp đổ xuất hiện trước mắt.

“Nani!

Mê cung lại bị trực tiếp phá hủy, làm sao có thể!

Phải biết, mê cung của chúng ta được tạo thành từ vô số cơ quan, và những thủ đoạn mê cung tiên tiến nhất.” “Bọn chúng lại trực tiếp phá hủy mê cung?” Quỷ Chúc trợn tròn mắt, cảnh tượng trước mắt thực sự vượt quá sức tưởng tượng của y.Mê cung này là do y thiết kế, bên trong còn có mấy ninja trấn giữ.

Bây giờ mê cung sập rồi, ninja cũng biến mất.

“Quỷ đại nhân, những người đó đã phá hủy mê cung, mà xung quanh cũng không có khí tức của các ninja đại nhân, e rằng...” Long Tỉnh đứng một bên, giọng run rẩy.

Mọi người xung quanh càng căng thẳng tột độ.Mấy thượng nhẫn đó, là do Phú Sĩ Quốc bồi dưỡng nhiều năm, hao tốn hết tài nguyên mới đào tạo ra, bây giờ thì hay rồi, trực tiếp bị diệt sạch.

“Mê cung này là do Quỷ đại nhân tự tay tạo ra, bây giờ lại bị hủy diệt?” Lão âm dương sư phía sau cũng kinh hô.Quỷ Chúc rất nhanh đã

bình phục nội tâm đang nóng nảy của mình.

“Khí tức trên người chúng ta không thể che giấu lâu được, trước tiên đừng quản mê cung ở đây, tôi nghĩ, vạn phật mộ đạo phía sau càng khủng bố hơn, bọn chúng nhất định sẽ để lại vài người.” Giọng Quỷ Chúc kiên định.Vạn phật mộ đạo đó, là được xây dựng theo mộ huyệt của đại nhân Hứa Phúc, bên trong còn ẩn chứa Bát Đại La Cẩu.

Cho dù là tổ chức mạnh đến đâu cũng nhất định sẽ bị La Cẩu giải quyết vài người.

Đến lúc đó, mình tìm được thi thể của những người đó, nhất định có thể phân biệt được rốt cuộc là ai đã làm việc này.

“Đúng vậy, phía trước chúng ta còn có La Cẩu trấn giữ, đó là nhân vật ngang với thần tiên, nhất định có thể giải quyết vài kẻ xâm nhập.” Lão âm dương sư phía sau vội vàng nịnh nọt, sợ mình nói chậm.Lúc này, một nhóm người lại càng tăng tốc độ.

Đội trưởng binh sĩ xung quanh nhìn tình hình trước mắt, trong lòng cũng có chút chấn động.

Nếu hắn ta đặt mình vào mê cung này, cho dù có vũ khí nóng hắn ta có thể thoát được không?

Đáp án là khẳng định.

Không thể.

“Thần Hoàng đại nhân rốt cuộc đã chọc phải bao nhiêu cường nhân vậy.” Đội trưởng lẩm bẩm trong lòng, xách khẩu súng trường kiểu ba tám vội vàng đi theo.Khu vực mê cung sụp đổ rất nhanh đã đi qua.

Vạn phật mộ đạo cũng đã sụp đổ, nên bọn họ không nhìn thấy tình hình bên trong.

Điều này lại khiến Quỷ Chúc và những người khác có chút sốt ruột.

"Đội trưởng, cậu dẫn người, từ đây đào thông đến mộ huyệt, phần lớn những chỗ sụp đổ ở đây đều là đất mềm và gạch vụn, nên rất dễ đào thông." Giọng nói già nua mà thần bí của Quỷ Chúc truyền đến.Đội trưởng gật đầu, không nói hai lời, lập tức tổ chức người đào bới.

Tốc độ rất nhanh.

Không đến vài phút, một mộ đạo bị chặn đã xuất hiện trước mắt.

Trong mộ đạo, không có lấy một bộ thi hài, sạch tinh tươm.

Thậm chí các cơ quan xung quanh đều đã bị kích hoạt, nhưng trên đất lại không có một chút máu nào.

Cảnh tượng này trực tiếp làm mới nhận thức của Quỷ Chúc.

"Hơn nghìn đứa trẻ được chôn cất, lại không làm hại bọn chúng?

Hơn nữa, những thi hài đó đã đi đâu rồi!" Quỷ Chúc lẩm bẩm, mắt trợn tròn, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.Phải biết, vừa nãy khi bọn họ đi vào, những đứa trẻ đó trực tiếp phát động tấn công, lẽ nào, bọn họ không hề bị tấn công?

"Không thể nào, nhiều ác quỷ oán khí sâu nặng như vậy, không ai có thể thoát được, bọn chúng đã làm thế nào, hơn nữa, những thi hài đó lại đi đâu rồi!" Quỷ Chúc không ngừng lẩm bẩm trong miệng, tay y đã nắm chặt lại.

Y có thể cảm nhận được, tổ chức lần này gặp phải, tuyệt đối là tổ chức khủng bố đáng sợ nhất từ trước đến nay!

"Cái đó, Quỷ đại nhân, chúng ta còn muốn đi tiếp không..." Lão âm dương sư một bên đã có chút sợ hãi.

Điều này quá quỷ dị, cả mộ thất không có chút dấu vết chiến đấu nào, chỉ là có một số cơ quan bị kích hoạt mà thôi.

"Đi." Quỷ Chúc hít sâu một hơi, y vung tay, mấy binh sĩ đó lại đi trước.Trong mộ thất, chỗ sụp đổ đã được đào thông.

Các pho tượng Phật và xá lợi trên tường mộ thất đều lộ ra trước mắt.

"Thật hùng vĩ." Đội trưởng binh sĩ nhìn cảnh tượng mộ thất xung quanh, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nếu hắn ta chết mà có được mộ huyệt thế này, tổ tiên tuyệt đối sẽ mỉm cười nơi chín suối.

"Đại nhân, không có một chút dấu vết chiến đấu nào, hơn nữa..." "Hơn nữa cái gì?" "Hơn nữa, tất cả thi hài của những đứa trẻ bên trong đều biến mất!" Long Tỉnh nuốt nước bọt, cứ như thể đã nhìn thấy một chuyện không thể tin nổi.

"Hừ, có thể là bọn chúng đã chôn cất rồi, đừng vội, chúng ta tăng tốc độ." Quỷ Chúc nói, bước chân mọi người tăng nhanh.Rất nhanh, bóng người mọi người đã đến bên trong chủ mộ huyệt.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trong chủ mộ huyệt, mọi người trực tiếp ngây người.

Trống rỗng!

Cả mộ thất bên trong, trống không như vậy, thậm chí trên đài ngay cả một cỗ quan tài cũng không có.

Có thể nói là không hề vướng bụi trần!

Toàn bộ mộ huyệt sụp đổ, nhưng may mắn là chủ mộ thất chỉ sụp đổ nhẹ.

Khi nhìn thấy cả một nắp quan tài cũng không còn lại trong mộ

thất, sắc mặt Quỷ Chúc vô cùng kỳ lạ.

Bọn đạo mộ tặc đó thậm chí ngay cả một tấm nắp quan tài cũng không nỡ để lại!Quỷ Chúc đứng ở rìa mộ thất, cơ thể không tự chủ mà run rẩy.

Người xung quanh cũng đầy vẻ không thể tin nổi.

“Không thể nào, cho dù bọn chúng có lợi hại đến mấy, cũng không thể trong thời gian ngắn mà chuyển hết đồ trong mộ thất đi được!” “Đúng vậy, phải biết, trong mộ của Thần Hoàng đại nhân, đó là chôn cất hàng vạn châu báu văn vật, có những văn vật còn là loại lớn, làm sao có thể vận chuyển đi trong thời gian ngắn như vậy.” “Quá đáng ghét rồi, thậm chí ngay cả nắp quan tài cũng không để lại cho chúng ta, hơn nữa di thể Thần Hoàng của chúng ta đã đi đâu rồi!” Âm thanh ồn ào của mọi người xung quanh truyền đến.

Cả mộ thất càng trở nên ồn ào náo nhiệt.Lúc này, các âm dương sư đã không còn vẻ thần bí nữa, giống như một đám người bình thường, đang bàn tán về chuyện đang xảy ra.

“Quy đa ma đắc!” Quỷ Chúc cắt ngang cuộc trò chuyện của mọi người, ánh mắt sáng rực nhìn quanh.

Y phản ứng lại, thi thể Thần Hoàng lại biến mất!

“Bát Cách!

Bọn chúng không những trộm đi tất cả văn vật có giá trị, thậm chí còn trộm đi di thể của Thần Hoàng đại nhân!” “Đáng chết!” Quỷ Chúc dậm chân một cái, mặt y đã trở nên tái xanh.Đạo văn vật, y nhịn rồi, đào mộ, y cũng nhịn rồi.

Tốt lành gì, bây giờ lại ngay cả thi thể cũng không buông tha.

Chương 426

Bọn người đó thật sự không coi mình là người nữa rồi.

“Đại nhân, vậy bây giờ, làm sao đây...” “La Cẩu xung quanh hình như cũng không còn.” Một lão âm dương sư run rẩy hỏi.Quỷ Chúc liếc nhìn lão âm dương sư này.

Trong lòng có chút buồn bực, tên này sẽ không chỉ có một câu thoại đó chứ.

“Hiện tại, cả mộ thất đã bị đám khốn kiếp kia phá hoại, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra hung thủ, để tránh có thêm nhiều mộ huyệt khác gặp tai ương.” “Hơn nữa, chúng ta cũng phải nhanh chóng tìm được di thể của Thần Hoàng đại nhân, không thể để Thần Hoàng đại nhân lại chịu thương tổn.” Quỷ Chúc không nhìn lão âm dương sư đó nữa, mà nhìn quanh, vừa nói vừa cố gắng tìm kiếm một số manh mối.

“Đại nhân, chúng ta sẽ đi tìm di thể của Thần Hoàng đại nhân ngay đây, xin ngài cứ yên tâm.” Long Tỉnh phản ứng ngay lập tức, sau đó dẫn một nhóm người bắt đầu tìm kiếm xung quanh.Còn Quỷ Chúc thì tự mình đi về phía đài.

Ánh mắt đục ngầu của y nhìn những dấu vết chiến đấu trên đài, mắt dần trở nên sáng rõ.

“Kiếm pháp của người này tuyệt đối là hạng nhất, những đòn tấn công gọn gàng và sắc bén như vậy, e rằng cực ít người có thể làm được, trong toàn bộ Phú Sĩ Quốc, e rằng chỉ có võ sĩ đạo mới có thể có được đao pháp nhanh như vậy.” Quỷ Chúc lẩm bẩm, đại não y vận chuyển cực nhanh.Ngay lập tức, y khóa chặt mục tiêu vào gia tộc võ sĩ đạo.

Dù sao thì, cũng không thể là người nước ngoài đào mộ được, cho

dù là người nước ngoài, y cũng sẽ không nghĩ đến Hạ Quốc, thử tưởng một quốc gia mà bọn họ đã xâm lược mấy chục năm.

Nếu nói có người có thể đến Phú Sĩ Quốc, hơn nữa phá trừ long mạch, thậm chí đào mộ, có đánh chết y cũng không tin.

"Xem ra, sau khi ra ngoài, lập tức điều tra đám võ sĩ đạo đó, nhất định là bọn chúng liên kết với các âm dương sư khác làm." Quỷ Chúc lẩm bẩm, ánh mắt nhìn xuống đất.

"Quan tài pha lê nặng hàng trăm cân, không thể không có dấu vết kéo lê." "Ừm?

Cái đó là..."Ánh mắt y nhìn về phía bức tường, lúc này trên bức tường rõ ràng có một cái hố bị quan tài đập qua.

Cái động đó trông có vẻ khá sâu.

"Cái này lẽ nào là dấu vết chiến đấu?" Ngay khi Quỷ Chúc muốn tiến thêm một bước, đột nhiên, từ bên ngoài mộ thất truyền đến âm thanh kích động.

"Không hay rồi!

Đại nhân!

Thần Hoàng ngài ấy, Thần Hoàng ngài ấy..." Long Tỉnh thở dốc, chỉ vào mộ đạo, nói liền một tràng mấy lần.

"Có chuyện gì?

Nói chậm lại một chút, cậu khi nào lại kích động như vậy?" Quỷ Chúc nhìn Long Tỉnh vốn dĩ vẫn tương đối bình thường, không khỏi nhíu mày.Long Tỉnh đi theo y cũng khá lâu rồi, xem như là nhân vật cấp bậc nguyên lão, cho đến nay y vẫn là lần đầu tiên thấy Long Tỉnh kích động đến vậy.

"Đại nhân, ngài đi xem sẽ biết ngay." Long Tỉnh không dám nói

nhiều, vội vàng đi trước.

Quỷ Chúc một bên cũng có chút khó hiểu, y không do dự, theo Long Tỉnh đi vào bên trong.Rất nhanh, xuyên qua mộ đạo ban đầu.

Khu vực mê cung quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Nhưng lúc này mê cung đã sớm bị các binh sĩ xúc đất sụp đổ ra.

Một không gian rộng lớn xuất hiện trước mắt.

Và trong không gian đó, một bóng người quen thuộc càng như vì sao lấp lánh, phản chiếu trong mắt Quỷ Chúc.

Nhưng, khi Quỷ Chúc nhìn rõ bóng người đó, mắt y dần trợn tròn.Chỉ thấy, Thần Hoàng như một con chó chết bị vứt trên mặt đất, và trên lưng ngài, vô số đứa trẻ đang chơi đùa.

Điều khiến người ta phẫn nộ nhất là, linh hồn của Thần Hoàng đã sớm không còn khí tức.

Rõ ràng đã hoàn toàn chết rồi.

Còn linh hồn đã đi đâu, hiển nhiên là xuống địa ngục.

Mặc dù không còn linh hồn, nhưng đám trẻ con đó dường như không có ý buông tha ngài.

Một đám trẻ con đang cưỡi trên lưng Thần Hoàng của ngày xưa, như cưỡi một con chó chết.

Cảnh tượng này, thực sự khiến Quỷ Chúc tức giận không nhỏ.Đó là Thiên tử của Phú Sĩ Quốc, bây giờ lại bị một đám trẻ con coi như chó mà cưỡi?

Bị sỉ nhục như vậy, y làm sao có thể nhẫn nhịn được.

“Quy Mệnh!

Phổ Biến Gia Kim Cương!

Bạo Ác Ma Chướng!

Đại Phẫn Nộ Giả!

Tồi Phá!

Khủng Bố!

Thánh Nộ Ngữ Giả!

Bất Động Minh Vương!" Chỉ thấy Quỷ Chúc không chút do dự, hai tay bấm quyết, vô số khí tức từ đầu ngón tay y tuôn ra.

Ngay sau đó, một luồng hình ảnh khổng lồ được phóng thích từ luồng kim quang đó.

"Mau nhìn, là Bất Động Minh Vương!" Các lão âm dương sư xung quanh kinh hô.

Trên mặt đều lộ ra vẻ sùng bái.Bất Động Minh Vương, đó là chiêu thức mà chỉ có âm dương sư đỉnh cấp mới có thể thi triển ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng kim quang thuận thế giáng xuống đám trẻ con đó.

Chỉ với một đòn, đám trẻ con đó trực tiếp hóa thành tro bụi.

"Thần Hoàng đại nhân." Quỷ Chúc nhanh chóng chạy đến chỗ thi thể Thần Hoàng.

Lúc này, thi thể nhiều chỗ xương gãy, đã sớm nát bươm không thành hình.

"Đáng chết, rốt cuộc là ai, lại táng tận lương tâm đến mức này." Lão âm dương sư một bên tức giận nói.

"Đừng để tôi tìm thấy các người, cho dù dùng hết toàn bộ sức mạnh của tôi, tôi cũng sẽ bắt các người phải trả giá." Quỷ Chúc mắt đỏ ngầu, với tư cách là người bảo hộ Phú Sĩ Quốc, người đứng đầu

âm dương sư - lợi khí quốc gia, y làm sao có thể bỏ mặc chuyện trước mắt được.

“Đại nhân, thi thể của Thần Hoàng đại nhân đã bắt đầu thối rữa rồi, tôi kiến nghị, nên đưa về trước thì tốt hơn.” Long Tỉnh nhìn thi thể thối rữa, không khỏi nhắc nhở một câu.Không có quan tài pha lê bảo vệ, thêm vào tính ăn mòn của đất bùn, thi thể cơ bản một tuần là có thể bị ăn mòn hết.

“Ừm, vậy thì, đưa thi thể về Tĩnh Quốc Thần Xí, nhất định phải giữ bí mật, không thể để người khác biết được.” “Với quy mô nghiêm ngặt nhất.” Quỷ Chúc phân phó.

“Vâng!” Đội trưởng càng nghiêm túc.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, khi hắn ta vô tình liếc nhìn về phía mộ đạo một bên, cả người trực tiếp sợ ngây người.

“Đại, đại nhân, ngài nhìn phía sau.” Giọng đội trưởng run rẩy.Quỷ Chúc hơi nhíu mày, ánh mắt theo ánh mắt của đội trưởng nhìn qua.

Chỉ thấy, vô số đứa trẻ con mắt đều nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Có lẽ là y vừa ra tay, động tĩnh quá lớn, khí tức trên người cũng bị buộc phải phân tán đi, nên đám trẻ con này cuối cùng vẫn phát hiện ra bọn họ.

Quỷ Chúc trong lòng run lên, nhìn ánh mắt gần như muốn ăn thịt người của đám trẻ con đó, y biết, hôm nay muốn đi, khó rồi.Không khí trong nháy mắt trở nên gay gắt.

Trong mộ thất hơi có ánh sáng, một đám người không dám thở mạnh một tiếng.

Mà trước mắt, một đám quỷ hồn trẻ con lại lộ ra biểu cảm phẫn nộ.

Quỷ Chúc và các âm dương sư này, chính là một trong những kẻ chủ mưu tham gia xây dựng mộ thất.

Nếu không có sự giúp đỡ của Quỷ Chúc và những người khác, mộ thất này cũng không thể nhanh chóng hoàn thành như vậy, hơn nữa, việc những đứa trẻ trong mộ thất này tử vong, cũng có liên quan không thể tách rời với Quỷ Chúc.Cũng chính vì vậy, ánh mắt của đám trẻ con này mới trở nên vô cùng hung ác.

"Xong rồi, chúng ta bị lộ rồi, nhiều âm hồn như vậy, cho dù có đại nhân ở đây e rằng..." Âm dương sư bên cạnh nói rất nhỏ, nhưng không hề có chút tự tin nào.

Rõ ràng, cho dù có Quỷ Chúc ở đây, cũng không thể an toàn đi qua đây.

Quỷ Chúc cũng biết sự thật này, vì vậy, trong lòng y đã sớm đưa ra một quyết định.

"Xem ra, chuyến đi lần này, lành ít dữ nhiều rồi, nhưng, chúng ta phải đảm bảo, di thể Thần Hoàng có thể thuận lợi trở về thánh thành." Quỷ Chúc thản nhiên nói, trong tay y đã sớm lấy ra vũ khí của mình, tay trái một lá phù chú, tay phải thì cầm một cây phất trần.

Trông cực kỳ thần bí.

"Vâng đại nhân, di thể của Thần Hoàng đại nhân nhất định có thể an toàn trở về thánh địa!" Lão âm dương sư một bên hùng hồn hô.Ngay sau đó, bọn họ cũng đồng thời lấy ra vũ khí của mình.

Đám âm hồn trẻ con đó cũng không phải là ăn chay, một đám trẻ con mắt mang theo vết lệ, oán khí cũng không ngừng tăng lên.

Cùng với một đứa trẻ cực tốc xông tới, đại chiến cũng theo đó mà kéo ra.

"Quy Mệnh!

Phổ Biến Gia Kim Cương!

Bạo Ác Ma Chướng!

Đại Phẫn Nộ Giả!

Tồi Phá!

Khủng Bố!

Thánh Nộ Ngữ Giả!

Bất Động Minh Vương!" "Kính cẩn phụng thỉnh!

Giáng lâm chư thần gia chân nhân!

Trói quỷ phục tà!

Chương 427

Bách quỷ tiêu trừ!

Cấp cấp như luật lệnh!" "Lôi điện thần sắc!

Cấp cấp như luật lệnh!" Chỉ thấy, phía sau, vô số âm dương sư tay bấm thuật pháp.

Từng đòn tấn công, cùng với Thỉnh Thần Quyết được thi triển, cảnh tượng lập tức trở nên hỗn loạn.Đội trưởng binh sĩ chưa từng thấy loại cảnh tượng này, cùng với một đám binh sĩ đều nhìn ngây người.

Nếu nhìn kỹ, những thuật ngữ âm dương sư đó, cùng với phương thức tấn công, cơ bản giống hệt các đạo sĩ Hạ Quốc.

Từ đó có thể thấy, âm dương sư của Phú Sĩ Quốc, thực chất chính là một chi nhánh nào đó của Đạo gia.

"U u..." Chỉ thấy, trong cả mộ thất, đao quang kiếm ảnh không ngừng lóe lên, mà những tiểu quỷ đó cũng không ngừng bị chém giết.

Mặc dù đều là trẻ con, nhưng oán khí nặng, thêm vào số lượng nhiều, nhất thời, mấy chục âm dương sư lại bắt đầu có xu thế không địch lại được.Quỷ Chúc một mình chống đỡ hơn trăm âm hồn trẻ con tấn công, y biết, tuyệt đối không thể tiếp tục tiêu hao như vậy nữa, nếu không một người cũng không ra ngoài được.

"Mau nhìn, đó là cái gì!" Đột nhiên, giọng Long Tỉnh vang lên, quanh quẩn khắp mộ thất.

Mọi người cũng bị giọng nói của hắn thu hút, ánh mắt không tự chủ nhìn qua.

Chỉ thấy, giữa đám trẻ quỷ, một bé gái đang đứng thẳng tắp mỉm

cười giữa đám quỷ.

Trên mặt cô bé lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

Khoảnh khắc tiếp theo, đầu cô bé đột nhiên quay một vòng.

“Hại chết cha mẹ ta, ta muốn các ngươi chết.” Trong miệng cô bé phát ra âm thanh thê lương.Những đứa trẻ này phần lớn cũng chỉ vài tuổi, rất nhiều đứa không có ký ức, mà đứa trẻ trước mắt này, hiển nhiên là lớn tuổi nhất.

Và khi Quỷ Chúc cùng bọn họ cướp đoạt bọn trẻ, hiển nhiên sẽ xử lý những cha mẹ không muốn giao con.

“Oán khí này...” Cảm nhận oán khí trên người bé gái, các âm dương sư xung quanh chân đã bắt đầu run rẩy.

Đột nhiên, bé gái mở miệng, một luồng lực hút khổng lồ từ miệng cô bé truyền ra.

Các âm hồn xung quanh bắt đầu bị cô bé nuốt chửng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, mà màu sắc trên người bé gái cũng ngày càng đậm.

Cuối cùng, màu sắc trên người bé gái biến thành màu đỏ máu.

“Đây là... hồng y!” Tay Quỷ Chúc run lên.Hồng y lệ quỷ, cho dù những người này cùng nhau liên hợp cũng rất khó giải quyết, huống chi xung quanh hồng y còn có nhiều lệ quỷ trẻ con như vậy.

“Đây là thiên khiển sao?” “Hay là nhân quả...” Tình hình hiện tại không cho phép Quỷ Chúc suy nghĩ nhiều.

Y nhìn các âm dương sư xung quanh.

“Các vị, tôi hy vọng các vị có thể cống hiến cuối cùng cho Phú Sĩ Quốc của chúng ta!” “Thần Hoàng đại nhân phải trở về thánh thành!” Giọng nói khàn đặc của Quỷ Chúc dần trở nên lớn hơn.

Ý của y đã rất rõ ràng.

Các ngươi làm bia đỡ đạn, ta phải mang di thể Thần Hoàng ra ngoài.Lời này vừa nói ra, sắc mặt các lão âm dương sư xung quanh lập tức trở nên khó coi.

Bọn họ đã quen sống cao cao tại thượng, bây giờ bảo bọn họ đi chịu chết, ai mà nguyện ý?

"Đại nhân, Phú Sĩ Quốc không thể thiếu chúng ta!" "Đúng vậy, đại nhân, chúng ta cùng nhau đột phá ra ngoài không tốt sao?" "Đại nhân..." Trên mặt mọi người xung quanh đều là sự cầu khẩn, dù sao ở đây cũng chỉ có Quỷ Chúc là năng lực mạnh nhất.

"Các ngươi còn chưa hiểu sao?

Tình hình hiện tại, tôi còn không có nắm chắc tuyệt đối có thể ra ngoài!" Quỷ Chúc gầm lên giận dữ, ngay sau đó, y mạnh mẽ ném ra một lá phù lục.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng người y lóe lên, đã ôm lấy di thể Thần Hoàng.

Lá phù lục trực tiếp lao thẳng về phía bé gái hồng y.Khi lá phù lục sắp chạm đến đỉnh đầu bé gái thì hóa thành một luồng kim quang, khoảnh khắc tiếp theo, một đạo kim lôi đánh xuống người bé gái.

Bé gái từ từ khép lại cái miệng còn lớn hơn cái bát, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người bên này.

Khoảnh khắc tiếp theo, bé gái hóa thành một sợi chỉ đỏ, bóng người lại trực tiếp biến mất tại chỗ cũ.

"Đó là cái gì..." Một âm dương sư còn chưa nói hết lời, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, đầu và thân đã lìa nhau.

"Không hay rồi, mau chống cự!" Long Tỉnh hô lớn một tiếng.Mà

lúc này, bóng người Quỷ Chúc đã sớm biến mất tại chỗ cũ.

Y chính là muốn để những người này thu hút sự chú ý của bé gái, sau đó mình chạy trước.

"Đáng chết, đại nhân lại bỏ lại chúng ta một mình mà chạy rồi." "Đây là trực tiếp lấy chúng ta làm bia đỡ đạn!" "Xong rồi..." Mọi người lòng nguội như tro tàn.Mà lúc này, Quỷ Chúc đang xuyên qua giữa đám quỷ hồn cũng không dễ chịu gì, mặc dù thực lực mạnh mẽ, nhưng dưới sự tấn công của nhiều lệ quỷ, cơ thể hắn cũng chịu những thương tích nhất định.

Quan trọng nhất là hắn phải bảo vệ thi thể không bị hư hại, đây mới là điều khó nhất.

Phù lục trong tay Quỷ Chúc không ngừng được ném ra, tốc độ cũng cực nhanh.

Gần như chỉ trong vài giây, bóng người y đã đến mộ đạo lối ra ban đầu.

Mà phía sau cũng không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết bi thương.Sắc mặt Quỷ Chúc không đổi, y với cơ thể đầy vết thương nhảy vọt lên, thật sự ra khỏi mộ huyệt.

Ngay khi y ra khỏi mộ huyệt, liền lần nữa lấy ra phù lục, trước tiên phong ấn cả mộ thất.

"Đồ khốn, đồ khốn, đồ khốn." Làm xong mọi việc, Quỷ Chúc lẩm bẩm trong miệng, cơ thể càng không tự chủ mà run rẩy.

Nội bộ âm dương sư chết mất một nửa người, hiện tại âm dương sư của Phú Sĩ Quốc đã không quá ba mươi người rồi.

Lần này tuyệt đối là lần tử vong nhiều nhất trong lịch sử rồi.

"Tôi nhất định sẽ tìm thấy các người." Quỷ Chúc nghiến răng,

trong mắt mang theo sát khí.Còn về phía Trương Thiên, anh tự nhiên không biết có một đám người xui xẻo đã suýt bị anh hại cho diệt vong.

Lúc này Trương Thiên đang nằm trên ghế sau xe, dựa vào Trương Khởi Linh.

Tận hưởng ánh nắng ban mai hôm nay.

"Khởi Linh, lần này đợi chúng ta về, sẽ đi Thiên Cung một chuyến nhé." Trương Thiên lười biếng nói.

Với thực lực của bọn họ hiện tại, xông vào Vân Thiên Cung, đủ rồi!

Trương Khởi Linh hơi mở mắt, y khẽ "ừ" một tiếng.

"Lão đại, không hiểu sao, Bàn gia tôi gần đây tâm trạng đặc biệt tốt, hình như có chuyện tốt gì đó ghê gớm sắp xảy ra." Bàn Tử lái xe, mặt đầy nụ cười.

"Có lẽ là vị tiên nữ tỷ tỷ nào đó đang chiếu cố cậu đấy." Trương Thiên trêu chọc, Bàn Tử đang định nói gì đó, nhưng lại nuốt lời trở lại.

Nhìn Bàn Tử ngậm miệng, mọi người lại càng bật cười, không khí nhất thời rất thoải mái.Thời gian cũng dần trôi qua, mấy giờ sau.

Về phía Quỷ Chúc, một chiếc trực thăng hạ xuống, khi nhìn thấy di thể của Thần Hoàng tiền nhiệm, Bí thư trưởng Phú Sĩ Quốc trực tiếp ngơ ngác.

Quỷ Chúc đại nhân sao lại còn đào di thể ra.

"Quỷ Chúc đại nhân, ngài sao lại kinh động di thể của Thần Hoàng đại nhân?" "Trước đây ngài không phải ở Xích Thạch Sơn Mạch sao?

Sao lại đến đây, hơn nữa, các âm dương sư tiên sinh đó đâu rồi?

Bọn họ lại đi đâu rồi?" Bí thư trưởng từ trực thăng bước xuống.

Liên tục hỏi ra rất nhiều vấn đề.

Trên khuôn mặt nghiêm nghị của hắn ta lúc này cũng mang theo một chút nghi ngờ.Phải biết, lúc Quỷ Chúc đi trị lý long mạch, đó là dẫn theo hơn hai mươi âm dương sư.

Hơn nữa sau đó lại được trang bị thêm một đội binh sĩ vũ trang.

Nhưng hiện tại, Quỷ Chúc lại bất ngờ đến đây, lại còn mang theo di thể Thần Hoàng, thậm chí tất cả nhân viên đội đó đều biến mất.

Điều này làm sao có thể khiến hắn ta không cảm thấy nghi hoặc.

“Chuyện này chúng ta về rồi nói sau, bí mật hộ tống di thể Thần Hoàng đại nhân đến Tĩnh Quốc bên kia, bí mật an táng.” Giọng Quỷ Chúc có chút suy yếu.

Điều này càng khiến trong lòng Bí thư trưởng thêm nhiều nghi hoặc.Bí thư trưởng vung tay, một đám binh sĩ cẩn thận từng li từng tí bắt đầu khiêng di thể Thần Hoàng lên.

Còn Quỷ Chúc thì nhìn về phía dãy núi này.

“Chúng ta đã gặp phải sự can thiệp của một thế lực nào đó.” Quỷ Chúc lúc này mới từ từ bắt đầu kể lại chuyện từ đầu đến bây giờ.

Mà khi Quỷ Chúc kể chuyện, Trương Thiên và những người khác đã đến khu vực “Đại Phân”.

Tên địa danh của Phú Sĩ Quốc từ trước đến nay đều rất kỳ lạ, có thể có ý nghĩa khác, Trương Thiên cũng lười đi tìm hiểu.

Dù sao thì, tìm hiểu văn hóa của bọn họ có tác dụng gì, học tập lễ nghi sao?

Tiện lợi sao?Và sau khi đi qua khu Đại Phân, sẽ vào khu vực Cung Khi.

Tại Cung Khi có hải cảng, đi từ đó, Trương Thiên ước tính có thể

trực tiếp đến Trùng Thằng.

“Lão đại, chúng ta ước tính còn mấy giờ nữa là có thể đến khu vực Cung Khi, thật không ngờ, cái chỗ quỷ quái này, đường sá sửa chữa còn không tồi.” Bàn Tử một bên châm chọc.

Phú Sĩ Quốc tuy rằng trong thời đại này cũng rất nghèo, nhưng dưới sự viện trợ lâu dài của nhiều nơi ở Mễ Quốc, khoa kỹ cũng đã đạt được một sự phát triển nhất định.

Tục ngữ nói muốn làm giàu, trước tiên phải xây đường, tình trạng đường sá của Phú Sĩ Quốc tốt hơn Hạ Quốc rất nhiều.Trương Thiên gật đầu.

“Ai, quả nhiên, chúng ta còn một đoạn đường phải đi nữa.” “Lão Hồ, cậu nhìn dãy núi ở đây, đúng là một vị trí không tồi.” Trương Thiên chỉ vào dãy núi không xa nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Đất Xích Xà bàn tọa, người mệnh hỏa chôn ở đây, sẽ tốt hơn một chút.” “Lão đại, lần này chúng ta lấy được nhiều đồ như vậy, nên giao cho Hạ Quốc thế nào đây?” Hồ Bát Nhất có chút buồn bực.

Chương 428

Trương Thiên cũng có chút khó xử.

Anh vẫn là lần đầu tiên chê đồ đào mộ được quá nhiều.

“Tiểu Trương gia, thứ này, trực tiếp gửi qua không phải tốt rồi sao?” Hạo Thiên Chân chớp chớp mắt, có chút tò mò vì sao Trương Thiên lại vướng mắc trong chuyện này.Trương Thiên liếc Hạo Thiên Chân một cái.

Tên này đúng là ngây thơ thật.

“Trước tiên không nói số lượng lớn văn vật của chúng ta từ đâu ra, chỉ nói nhiều đồ như vậy, cho dù là chính phủ cũng rất khó tiêu hóa.” “Hơn nữa, đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ bị đặc biệt quan tâm, cậu sẽ không thực sự nghĩ rằng, bọn họ không thể điều tra ra chúng ta là ai chứ.” “Hơn nữa, loại chuyện này tất yếu sẽ gây ra chấn động lớn, đến lúc đó Cửu Môn vừa mới thành lập của chúng ta cho dù là chính nghĩa, cũng sẽ bị cưỡng chế giải tán, cậu nghĩ Hạ Quốc sẽ cho phép một tập đoàn đạo mộ tồn tại sao?” Trương Thiên liên tục nói ra rất nhiều vấn đề.Hạo Thiên Chân nghe vậy cũng nghiêm túc lại, vừa nãy hắn ta thật sự không suy nghĩ nhiều đến vậy.

Một lòng chỉ muốn giao văn vật cho chính phủ.

Trước khi hắn ta xuống mộ cũng nghĩ như vậy, nhưng lại không nghĩ đến sâu xa như vậy, còn có những nguy hại về sau.

Bị Trương Thiên nói như vậy, quả thực, nhiều văn vật như thế, nộp lên là việc tốt, nhưng bản thân cũng rất khó đảm bảo thân phận của mình không bị chú ý.

“Vậy Tiểu Trương gia, những thứ này của cậu, không tính nộp lên

sao?" Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thiên, ánh mắt có chút phức tạp.

Trương Thiên cũng hiểu ý hắn ta, vẫy vẫy tay nói.

"Mặc dù chúng ta chỉ là những kẻ thất phu, nhưng khi giúp đỡ xây dựng quốc gia, vẫn có thể góp chút sức lực." "Hiện tại Hạ Quốc đang là lúc khó khăn nhất, tôi nào có khi nào không muốn thúc đẩy một tay chứ, nhưng chúng ta phải tìm một biện pháp hợp lý hơn." Trương Thiên vẫy vẫy tay, lời này không những hào sảng, mà còn thể hiện tinh thần yêu Hạ Quốc của anh.Hạo Thiên Chân trên mặt mang theo nụ cười.

"Tiểu Trương gia, không ngờ chúng ta đều là người cùng chí hướng, chỉ cần có thể cống hiến cho Hạ Quốc, bất kể là trong bóng tối, hay là công khai, tôi Hạo Thiên Chân tuyệt đối là người đầu tiên đứng ra." Hạo Thiên Chân giơ ngón cái lên.

"Ai, Thiên Chân, tính cả Bàn gia tôi, Bàn gia tôi cũng muốn tranh làm thanh niên ngũ hảo." Vương Bán Nguyệt cười nói, mọi người cũng lần lượt bày tỏ thái độ.

"Bởi vì số lượng quá nhiều, hơn nữa giá trị lại quá lớn, nên, tôi dự định sau khi về sẽ tìm một ngôi mộ, hoặc chúng ta tự đào một ngôi mộ, sau đó chôn những thứ này xuống, để các chuyên gia đó đào." Trương Thiên suy nghĩ một chút rồi nói.Mặc dù phương pháp này rất đơn giản, nhưng sao lại không phải là phương pháp hiệu quả nhất.

Chúng ta tạo mộ cho các ngươi, đoàn chuyên gia các ngươi cứ việc đến đào là được.

Đơn giản là hoàn hảo.

Nhưng, Trương Thiên rất muốn biết, khi đoàn chuyên gia biết ngôi mộ mà bọn họ đào là do một đám đạo mộ tặc cẩn thận chuẩn bị sẽ có biểu cảm như thế nào.

“Ối, lão đại, ý hay đấy chứ, chúng ta đào mộ, để đám người đó đạo mộ, ừm, thân phận đảo ngược, Bàn gia tôi thích.” Vương Bàn Tử vừa lái xe vừa hưng phấn nói.

Sau này Bàn gia tôi ra ngoài, cứ có thể nói với người khác rằng, tôi là nhà nghiên cứu khảo cổ học của Hạ Quốc!

Nghĩ thôi cũng thấy hưng phấn rồi.Trương Thiên sờ sờ má, tốt lành gì, người ta ngược lại thành đạo mộ giả rồi sao, Bàn Tử này cái logic gì vậy.

“Bàn Tử, logic của cậu có vấn đề đấy.” Hồ Bát Nhất một bên sửa chữa.

“Lão Hồ có vấn đề gì?

Chúng ta đào mộ, bọn họ đến lấy đồ, không phải vừa hay ngược lại sao?” Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất sờ sờ má.

“Người ta có giấy tờ đó, cho dù có đào mồ mả nhà cậu, cũng tính là khảo cổ.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử mặt đầy vẻ buồn bực.

“Lão Hồ, cậu ví dụ, có thể đừng lôi mồ mả nhà Bàn gia tôi vào không, có xui xẻo không chứ.” Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất vẫy vẫy tay, dù sao ý tứ chính là ý tứ này, Bàn Tử chắc cũng hiểu.Lúc này tại hiện trường, vô số người trực tiếp ngây người.

“Còn có loại thao tác này sao?” Nhất thời, hiện trường hỗn loạn thành một đoàn.

Mà ngoài cửa, một đám đoàn chuyên gia trực tiếp hóa đá.

“Cái đó, chuyện này, giáo sư Lý, có thật không vậy?” Lão chuyên gia một bên mặt đầy ngây dại.

Tốt lành gì, thao tác này thực sự không thể nghĩ ra.

“Trong sổ tay của ông nội tôi có ghi lại, hình như có chuyện này,

nghe nói bọn họ ở một ngôi mộ huyệt mới xây, tìm thấy những văn vật bị thất lạc, ngôi mộ huyệt đó được phán định là do binh sĩ Phú Sĩ Quốc ngày xưa xây dựng ở Hạ Quốc." "Là một địa điểm quân đội chôn cất bảo vật." Giáo sư Lý nói.

Mọi người lập tức đỏ mặt tía tai, cái cớ này hình như cũng được.

Hình ảnh tiếp tục.Thời gian rất nhanh trôi qua.

Mấy giờ sau.

Xe của Trương Thiên thuận lợi đến khu vực Cung Khi.

Mà trong đại điện nghị sự của Phú Sĩ Quốc, một đám người đang biểu cảm nghiêm túc, còn sắc mặt Quỷ Chúc đã sớm tối sầm lại.

Không khí căng thẳng tột độ.

Trong đại sảnh hội nghị, vô số lãnh đạo Phú Sĩ Quốc đang tề tựu một chỗ, người đứng đầu chính là Thần Hoàng tân nhiệm.

Y Đằng Văn Bác.

Hắn ta đeo kính, mặc vest, và so với Thần Hoàng tiền nhiệm thì đơn giản là hai người khác nhau.

Hai sản phẩm của hai thời đại khác nhau.

Vị quản lý cấp cao này tổng thể mà nói vẫn là văn chất bân bân.

"Quỷ Chúc đại nhân, những gì ngài vừa kể, có thật không?" Bí thư trưởng biểu cảm nghiêm túc.

"Cậu nghĩ, tôi có cần phải nói dối không?" Quỷ Chúc thản nhiên nói, y ghét nhất người khác không tin mình, đặc biệt là người trong hoàng thất.

"Tôi hiểu rồi, đa tạ Quỷ Chúc đại nhân đã giúp Phú Sĩ Quốc của chúng ta vượt qua khó khăn lần này, không ngờ, trong nội bộ Phú Sĩ

Quốc của chúng ta lại xuất hiện một tổ chức khủng bố đáng sợ như vậy.” “Đại nhân Y Đằng, tôi cảm thấy, chúng ta cần phải xử lý nhanh chóng thì tốt hơn, để tránh có thêm nhiều người dân bị thương hại.” Bí thư trưởng một bên nhẹ giọng nói.Nhìn thì như hỏi, nhưng thực chất giọng điệu rất cứng rắn.

Bí thư trưởng với tư cách là cha của người quản lý Y Đằng, đối với con trai mình, tự nhiên giọng điệu sẽ nghiêm túc một chút.

“Cha...

Bí thư trưởng nói không sai, tôi nghĩ, chúng ta thực sự cần phải điều tra kỹ lưỡng hơn nữa, tất cả những việc này, cứ giao cho Bí thư trưởng và Quốc sư Quỷ Chúc vậy.” “Tôi nghĩ, kẻ gây nguy hại cho Phú Sĩ Quốc của tôi rất nhanh sẽ bị hai vị bắt về quy án.” Y Đằng nói, những người có mặt cũng đều không có ý kiến gì.

Dù sao hai người này ở tầng lớp thượng lưu có uy hiếp lực cực mạnh, cơ bản sẽ không có ai phản kháng.

“Tôi kiến nghị, trước tiên hãy lục soát những người võ sĩ đạo một lượt, hơn nữa, tôi cần đưa thêm vài người đi xử lý anh linh ở Long Vĩ.” “Còn lại, cứ giao cho Bí thư trưởng đại nhân điều tra vậy.” Quỷ Chúc nói, trực tiếp đứng dậy, y hiện tại có rất nhiều việc, cũng không muốn ở lại đây lâu.Bí thư trưởng chỉ khẽ gật đầu, ánh mắt mang theo vẻ sắc bén.

Sau khi Y Đằng hạ lệnh, toàn bộ hoàng thất Phú Sĩ Quốc cũng phong khởi vân dũng.

Vô số hệ thống bắt đầu làm việc, chỉ để điều tra ra ai đã trộm mộ Thần Hoàng!Khu vực Cung Khi.

Trong một căn nhà dân ven biển.

Trương Thiên và những người khác đang ngồi trong phòng khách

của căn nhà dân, còn chủ nhà dân cũng ngồi một bên.

Sau một hồi tìm kiếm trong khu vực Cung Khi, Trương Thiên đã khóa mục tiêu vào căn nhà dân này, căn nhà dân cách vịnh biển khá gần, hơn nữa cũng rộng, nên Trương Thiên ưu tiên chọn nơi đây.

"Các vị khách, các vị muốn thuê phòng không?" Ông chủ ngồi trên một cái bồ đoàn, trên mặt mang theo nụ cười.

Hắn ta sống bằng việc tiếp đón du khách, tự nhiên tỏ ra cung kính một chút.

"Ừm, chỗ các người có mấy phòng?" Trương Thiên khẽ gật đầu.

"Thưa khách, chỗ tôi có ba phòng lớn, đều có thể nhìn thấy cảnh biển." "Chỉ cần ngài ở lại, bên tôi có thể giảm giá cho ngài." Ông chủ trên mặt mang theo nụ cười, vội vàng giới thiệu căn nhà của mình.

Nhiều người như vậy, ít nhất cũng là ba phòng, đây đã là một khoản thu nhập khá tốt rồi.

"Vậy thì, chúng tôi thuê bốn phòng, đúng rồi, tôi hỏi ông chút chuyện." Trương Thiên nhìn ông chủ, tay nhẹ nhàng gõ lên bàn gỗ.Ông chủ vừa nghe, bọn họ lại muốn thuê bốn phòng, hắn ta càng nhiệt tình hơn.

"Khách cứ nói, chỉ cần tôi biết tôi sẽ nói hết cho ngài." Trương Thiên nhìn về phía vịnh biển không xa.

"Ở đây có thuyền đi Trùng Thằng không?" "Hoặc là, ở đây có bán thuyền không?" "Hơn nữa, gần đây khu vực Trùng Thằng, không có xảy ra chuyện gì chứ." Trương Thiên liên tục hỏi ba vấn đề.

Ông chủ trong lòng suy nghĩ một lượt, sau đó mở miệng nói.

"Thưa khách, trước đây mỗi sáng đều có thuyền khách từ đây đi Trùng Thằng, nhưng sau chiến tranh mấy năm trước, thuyền bè đã

không còn nữa." "Mấy năm gần đây lại có một số kẻ đào vàng, có lẽ ngài có thể đi cùng bọn họ." Ông chủ nói, hắn ta cũng nhìn ra rồi, Trương Thiên và vài người chính là dự định đi Trùng Thằng nên mới ở lại đây, vì vậy hắn ta cũng trả lời một cách toàn diện hơn.

"Kẻ đào vàng?" Trương Thiên vẫn là lần đầu tiên nghe đến loại thân phận này, khá là kỳ lạ.

"Lão đại, kẻ đào vàng này có phải nói rằng, ở Trùng Thằng có vàng không?" Bàn Tử một bên nói, mắt đã sáng lên.

Trong đầu hắn đã hiện lên một cảnh tượng vàng chói lọi.

"Nếu mà khắp nơi đều là vàng, Bàn gia tôi còn đào mộ làm gì chứ, trực tiếp hóa thành tên béo nhỏ chuyên đi nhặt vàng không phải tốt hơn sao?" "Bàn Tử, có khả năng nào, 'đào vàng' của kẻ đào vàng, không phải là ý mà cậu hiểu không?" Trương Thiên một bên nói, Bàn Tử sờ sờ má.

"Vậy lão đại, cậu nói xem 'kẻ đào vàng' là ý gì." Trương Thiên nhìn ông chủ nhà dân.

"Nếu không nhầm, những kẻ đào vàng đó, mục tiêu hẳn là những di tích sau chiến tranh đúng không?" Trương Thiên từ từ nói.Ông chủ nhà dân cười gật đầu.

"Không sai, khách ngài đoán không sai." "Ngày xưa, ở Trùng Thằng đã bùng nổ một trận chiến vô cùng thảm liệt, đối thủ của chúng tôi chính là đại binh Mễ Quốc." "Sau khi nhân dân Phú Sĩ Quốc chúng tôi anh dũng chiến đấu với những tổ chức khủng bố đó, cuối cùng đã đuổi những kẻ xấu đó ra khỏi Trùng Thằng, bọn họ đều là anh hùng." Ông chủ nói, trên mặt còn lộ ra một chút kính sợ.

"Xì, khắc họa vẫn rất chính nghĩa." Bàn Tử một bên lẩm bẩm một câu, ông chủ không nghe hiểu tiếng Hạ Quốc cũng không rõ hắn ta nói

gì.

“Sau này, các anh hùng của chúng tôi đuổi đám người đó đi rồi, ở khu vực Trùng Thằng đã để lại vô số địa bảo, yếu tắc, và di hài.” “Những kẻ đào vàng đó chính là mạo hiểm tính mạng, tìm kiếm những thứ có giá trị trên thi hài ở khu vực chiến tranh để lại.” Ông chủ nói xong, Trương Thiên cũng hiểu rõ nguyên nhân.Rất đơn giản, có một đám người không sợ chết, muốn đi khu vực mìn tìm bảo tàng.

Loại kẻ đào vàng này cũng có hai mặt, vận may tốt, gặp được một thi thể tìm thấy một số huy chương vàng, hoặc sau đó buôn bán trong giới thương nhân.

Vận may không tốt, gặp phải khu vực mìn do Phú Sĩ Quốc hoặc người Mễ Quốc bố trí lúc đó, thì coi như xong.

“Lão đại, thứ này, nghe có vẻ không tồi, Bàn gia tôi cũng muốn đi làm kẻ đào vàng.” Bàn Tử mắt sáng lên, nghĩ đến việc lấy đồ từ thi thể, đó không phải vừa hay chuyên nghiệp đối khẩu sao?

“Bàn Tử, cậu quên khu vực mìn rồi sao.” Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái, y từng là lính, tự nhiên hiểu rõ chiến trường sau chiến tranh, thực chất còn nguy hiểm hơn tưởng tượng.

“Lão Hồ, quên rồi sao, Bàn gia tôi bây giờ, Luyện Thể tầng ba.” Bàn Tử giơ ngón cái lên.

Thuốc nổ thông thường đối phó người thường thì được, nhưng đối phó Bàn Tử thì còn non lắm.

“Chuyên nghiệp đối khẩu đúng không...” Hồ Bát Nhất mặt đầy vẻ cạn lời, cũng không nói gì nữa.

Chương 429

“Đa tạ ông đã nói nhiều như vậy, vậy ngày mai có thuyền cá nào đi qua Trùng Thằng không?” Trương Thiên lần nữa hỏi.

Anh không hề quan tâm đến cái gì là kẻ đào vàng, Trương Thiên vẫn quan tâm đến mộ của Hứa Phúc.

“Nếu là ngày mai, hình như có một chuyến vào buổi tối, nếu ngài muốn đi, tôi kiến nghị ngài cẩn thận một chút, những kẻ đào vàng đó đều là những kẻ không cần mạng.” Ông chủ còn tận tình chúc phúc một câu.

“Đa tạ ông chủ, đúng rồi, gần đây có chợ phiên, hoặc tiệm âm dương không?” “Tiệm âm dương?

Các ngài đi đó làm gì?

Đó là nơi lo tang sự cho người chết, xui xẻo lắm.” Ông chủ vừa nghe tiệm âm dương, sắc mặt liền thay đổi, cứ như sợ dính phải thứ xui xẻo nào đó.

“Không có đâu ông chủ, ông nghĩ nhiều rồi, tôi nghĩ, đã là Trùng Thằng, vậy vong hồn chắc chắn nhiều, đến lúc đó chúng ta đốt chút giấy, nói không chừng còn có thể giữ được mạng.” Trương Thiên tùy tiện tìm một lý do.

Ông chủ nghe vậy suy nghĩ rất sâu.

“Nếu là tiệm âm dương, ở phía tây nhất thành phố có một cái, nhưng, người âm dương đó tính khí không tốt, bên ngài chú ý một chút.” Ông chủ nói, Trương Thiên cười cảm ơn một tiếng.

Sau đó thuê hai ngày phòng khách ở đây.

Còn về ông chủ tiệm âm dương mà ông chủ nhà dân nói, Trương

Thiên cũng không để tâm, anh chỉ dự định đi mua chút giấy đốt, sau đó làm chút kẹo mà thôi.

Đến lúc đó, nói không chừng còn có thể mua chuộc tiểu quỷ để dẫn đường cho mình.

"Cảm ơn quý khách đã chọn phòng trọ của tôi, xin mời quý khách đi lối này, tôi dẫn mọi người đến phòng khách." Ông chủ tươi cười đứng dậy, làm một động tác mời.

Nhà cửa ở Phú Sĩ Quốc phần lớn đều làm bằng vật liệu gỗ, nếu gần biển thì sẽ có một ít xi măng.

Như vậy sẽ càng kiên cố hơn.

"Tôi vẫn là lần đầu tiên ở loại nhà này, Bàn gia tôi rất phấn khích." "Khải Toàn huynh, tôi cũng vậy, phong cách nhà nhỏ này, đúng là rất hợp với chiều cao của bọn họ." Vương Bán Nguyệt cũng một bên nói, mọi người đều là lần đầu tiên ở loại nhà này, nên trong lòng vẫn khá hiếu kỳ.

Ngay cả Trương Thiên cũng là lần đầu tiên ở loại nhà này, tuy trong lòng cảm thấy hiếu kỳ, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài.Rất nhanh, đến chỗ phòng khách.

Giống như ông chủ nói, phòng khách vẫn khá lớn, hơn nữa khắp nơi đều có thể nhìn thấy cảnh biển.

Đương nhiên, cũng có chỗ không tốt, đó là không cách âm, ai cũng biết, ven biển đến tối gió biển lớn, gió biển kèm theo tiếng sóng biển, rất ảnh hưởng tâm trạng, nhưng về phía Trương Thiên thì cũng không có vấn đề gì lớn.

"Ối, căn nhà này, cảm giác còn thoải mái hơn cả Tứ Hợp Viện của chúng ta ở Bắc Ly." Bàn Tử sau khi nhìn thấy căn nhà lần đầu tiên, lại càng bị cảnh đẹp của căn nhà thu hút.

Ông chủ cũng ở phía sau mang theo nụ cười, thấy khách hàng hài lòng, hắn ta tự nhiên cũng vui vẻ.

"Nếu quý khách muốn trả phòng, có thể xuống dưới tìm tôi." "Đây là chìa khóa, nếu muốn đi chợ phiên, cứ đi thẳng về bên trái, sẽ nhìn thấy." Ông chủ nói, đưa chìa khóa cho Trương Thiên và những người khác, tổng cộng có bốn chiếc chìa khóa.Trương Thiên gật đầu nhận lấy, sau đó ông chủ liền vội vã rời khỏi tầng hai.

"Lão đại, tiểu Phú Sĩ này thật biết hưởng thụ." Bàn Tử một bên cảm thán, một bên lại trực tiếp nằm trên một chiếc giường gỗ.

Thổi gió biển, Bàn Tử sung sướng vươn vai.

"Đào mộ làm gì nữa chứ, nằm yên đi." Bàn Tử nói, thậm chí còn cuộn tròn lại trên giường một cái.

Một bên Vương Bán Nguyệt cũng vội vàng chạy đến bên giường khác của Bàn Tử.

"Khải Toàn huynh, tối nay chúng ta, nói chuyện thỏa thích nhé." Vương Bán Nguyệt cười nói.

Vương Khải Toàn sờ sờ đầu.

"Bán Nguyệt huynh, chỉ cần cậu có thể an ổn qua đêm là được rồi." Vương Khải Toàn trên mặt mang theo nụ cười, trông càng gian xảo.

Vương Bán Nguyệt nhất thời càng không hiểu gì.Trương Thiên lúc này cùng Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh nhìn nhau một cái, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Đã đến lúc để Vương Bán Nguyệt trải nghiệm một chút, cái gọi là lòng người hiểm ác rồi.

"Tiểu Trương gia, cậu ở đâu?" Hạo Thiên Chân nhìn Trương

Thiên, vì Vương Bán Nguyệt đã chọn Vương Khải Toàn rồi.

Hạo Thiên Chân cảm thấy, mình tùy tiện ở cùng một người nào đó, mình cũng không thiệt.

Đến lúc đó tối còn có thể lén lút hỏi một số bí mật, chẳng phải sung sướng lắm sao?

Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất một cái, lại nhìn Trương Khởi Linh một cái.

Cái này khó chọn thật.

"Thế này đi, tôi và Khởi Linh một phòng, cậu và lão Hồ một phòng, hai người trước tiên đi dọn dẹp phòng một chút, lát nữa lão Hồ, Khởi Linh và chúng ta sẽ đi một chuyến tiệm âm dương." Trương Thiên mở miệng nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó đi về phía phòng mình.Còn Trương Khởi Linh thì không nói gì, chỉ đi theo bên cạnh Trương Thiên.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, cũng không nói nhiều, vì không đưa mình đi, Hạo Thiên Chân cũng không sao cả, dù sao Vương Khải Toàn còn ở đây, đến lúc đó mình còn có thể nói chuyện với Vương Khải Toàn một lúc.

Rất nhanh, phòng đã được dọn dẹp xong, Trương Thiên dẫn Trương Khởi Linh và Hồ Bát Nhất đi ra ngoài.

Điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, Vương Bàn Tử lại không la hét đòi đi theo.

Nếu là ngày xưa, tên này nhất định hận không thể làm một cái đuôi.

"Bàn Tử này hôm nay làm sao vậy, không tích cực nữa à." Trương Thiên lẩm bẩm.

“Lão đại, trước đây ở trong mộ lấy ra nhiều đồ như vậy, Bàn Tử này cậu còn không hiểu sao.” Hồ Bát Nhất cười nói, Trương Thiên giật mình.

“Được rồi, vậy chúng ta đi, thật hết cách với hắn.” Trương Thiên vẫy tay, ba người ngồi lên xe việt dã.

“Khởi Linh, cậu nghĩ, trẻ con thích ăn loại kẹo nào thì tốt hơn một chút.” Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh, nếu không thêm chủ đề nói chuyện, Tiểu Ca sẽ bị quên mất.

“Ngọt.” Trương Khởi Linh thản nhiên nói.Trương Thiên lập tức đỏ mặt tía tai.

Kẹo chẳng phải đều ngọt sao.

“Vậy chúng ta sẽ dùng giấy bạc mía bọt biển, đến lúc đó làm kẹo, tôi nghĩ một ngày thời gian hẳn là đủ rồi.” Trương Thiên nói, anh đã nghĩ xong các bước.

“Trước tiên mua giấy đốt, sau đó mua đường mía, hòa tan đường, sau đó ngâm giấy, cuối cùng đường và giấy hòa tan, sau đó phơi khô, không phải là xong sao?” Đơn giản là hoàn hảo.

“Đúng rồi, nếu như vậy khả thi, tôi sẽ đốt một số linh kiện vũ khí nóng cho địa phủ, để người ta ở dưới nghiên cứu, hoặc đốt chút vệ tinh...” Trương Thiên trong lòng suy nghĩ viển vông, sau đó liền lắc lắc đầu.

Điều này đơn giản là quá quỷ dị.

“Lão đại, Phú Sĩ Quốc gần biển, e rằng loại mía này sẽ không nhiều.” “Chúng ta trực tiếp mua đường chắc cũng được.” Hồ Bát Nhất một bên suy nghĩ một chút rồi nói.

Trương Thiên cũng không phản đối.

“Đến lúc đó xem rồi tính, có gì mua nấy.” Ba người trên đường nói chuyện, xe rất nhanh đã vào khu thị trấn.Giống như ông chủ nói, trong khu thị trấn quả thực có một khu chợ phiên rất dài.

Bên trong bán đủ thứ, thậm chí còn có bán nô lệ.

Không sai, Phú Sĩ Quốc đã du nhập tư tưởng truyền thống của phương Tây, trước đây cũng có truyền thống bán nô lệ hạ nhân.

Đương nhiên, Hạ Quốc trước đây cũng có, chỉ là đã bị bãi bỏ.

Xe việt dã đi vào con phố.

Tuy rằng xe việt dã ở Phú Sĩ Quốc cũng có nhiều, nhưng loại của Trương Thiên thì không thường thấy, nhìn là biết người có tiền mới lái.

“Trong thành phố chúng ta lại có người có tiền đến rồi, chiếc xe này, trông không tồi chút nào.” “Ai, có người không có cơm ăn, có người lại áo cơm không lo.” Một đám người lần lượt nhường đường cho xe của Trương Thiên, miệng vẫn không ngừng bàn tán.

“Lão đại, tôi vốn dĩ nghĩ rằng, người ở đây sẽ tốt hơn Hạ Quốc một chút, không ngờ, tình trạng cuộc sống cũng kém, chẳng phải nói gần biển, kinh tế phồn vinh sao?” Hồ Bát Nhất đang phụ lái, không khỏi cảm thán.

“Kinh tế phồn vinh, nói chung là chỉ thành phố, và một số ít người giàu có, không liên quan gì đến dân nghèo ở tầng lớp dưới.” “Dù có tiền đến mấy, cũng không liên quan gì đến những người này, có những thứ, sinh ra đã có, nếu không phải sinh ra đã có, thì tương lai muốn có được rất khó.” “Trừ phi cậu có cơ duyên nhất định.” Trương Thiên nói, trong lòng cũng có chút cảm thán, kiếp trước anh chẳng phải cũng như vậy sao?

Hồ Bát Nhất không nói gì nữa, y trong lòng đang nghĩ, nếu mình

không gặp Trương Thiên thì sẽ như thế nào, có lẽ sẽ giống như người trong thôn, sống cuộc sống không điện, hoặc ăn không no mặc không ấm.

Hơn nữa Trương Thiên nói có lý, muốn thay đổi vận mệnh, nỗ lực và vận khí, vận khí chiếm phần lớn.Trương Thiên và vài người lại không gặp phải cướp bóc côn đồ hay công tử nhà giàu.

Rất thuận lợi đã đến vị trí mà ông chủ chỉ.

Quả nhiên, ở cuối con phố, một ngôi nhà nhỏ âm u xuất hiện trước mắt.

Phía trước ngôi nhà lại còn trồng hai cây liễu rủ.

Chính hai cây liễu rủ này, làm cho cả ngôi nhà nhỏ trông càng âm u hơn một chút.

Trước cửa còn đặt hai pho tượng đá, trên tượng đá không phải khắc thanh long bạch hổ, sư tử gì đó, mà lại là Hắc Bạch Vô Thường!

"Thứ nhỏ nhặt này, còn khá độc đáo..." Trương Thiên nhìn đồ trang trí trước mắt, trực tiếp ngơ ngác.

Tốt lành gì, phạm vi công việc của Hắc Bạch Vô Thường rộng đến vậy sao?

Đã đến cả Phú Sĩ Quốc rồi?

Mà lúc này Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc há to miệng, cái này có người lấy Quỷ Sai Âm Phủ Địa Phủ làm vật trấn gia sao?

Lối đi nào vậy?

"Cửa hướng về phía Tây, vừa vặn quay lưng lại ánh sáng, bên ngoài cửa có cây liễu che bóng mát và hai con quỷ sai canh cổng.

Lão đại, người này số mệnh đúng là rất cứng rắn." Giọng Hồ Bát Nhất khàn khàn vang lên, trong sự kinh ngạc còn mang theo chút cảm

thán.

Người này phải ác độc đến mức nào mới có thể tạo ra được loại âm trạch này.

“Đúng là cứng thật, bọn tôi còn không dám làm thế này.

Tuy nhiên, người của tiệm Âm Dương này rất có thể có liên quan đến Hạ Quốc chúng ta.” Trương Thiên gật đầu, trầm giọng nói.

Chương 430

Quỷ sai, ngay cả cây liễu trước cửa, và vị trí phong thủy.

Ngôi nhà này được xây dựng cực kỳ tinh xảo, có thể nói, đạo sĩ và phong thủy sư bình thường đều không thể bố trí được, chứ đừng nói đến âm dương sư.

Do đó, cửa tiệm này khả năng lớn là có liên quan đến Hạ Quốc.

"Âm khí rất nặng." Trương Khởi Linh nhìn về phía tiệm Âm Dương, hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Ở đây, y có thể cảm nhận được có vài loại âm khí đang tác quái.

"Bố cục này mà âm khí không nặng mới là lạ.

Đi thôi, chúng ta vào xem bên trong tiệm Âm Dương này rốt cuộc có gì đặc biệt." Trương Thiên vừa nói, ba người liền đi thẳng về phía cửa tiệm.

Rất nhanh, đến cửa.

Trước hai cây liễu lớn, cả ba người không tự chủ được mà cảm thấy một cỗ áp lực nặng nề trong lòng.

Đây là cảm giác áp bức do âm khí quá nặng gây ra.

Cánh cửa là loại cửa gỗ lim màu đỏ, có bốn bậc thang.

Trên cánh cửa đỏ, mỗi bên có một đầu hổ quỷ nhỏ, càng tăng thêm vẻ quỷ dị.

Phía trên cánh cửa đỏ có một tấm biển, vài người nhìn vào.

"Tiệm Sinh Tử." "Lão đại, ngông cuồng thật đấy.

Chẳng trách ông chủ nói gã này tính tình quái gở, cách hành xử

cũng kỳ lạ.

Đây là định phán định sống chết cho người Phú Sĩ nhỏ à?" Hồ Bát Nhất nhìn Tiệm Sinh Tử trước mặt, thầm giơ ngón tay cái lên.

Hắn vẫn khá khâm phục dũng khí của người này, không phải ai cũng dám bố trí như vậy.

"Cái này lại khiến tôi nhớ đến Hoàng Thục Lương, chỗ này sẽ không phải nuôi quỷ đấy chứ." Trương Thiên lẩm bẩm, nhưng sau đó hắn cũng tự thấy nhẹ nhõm, người khác nuôi quỷ thì liên quan gì đến mình.

Hắn chỉ đến mua ít vàng mã, những chuyện khác cũng lười quản.

Trương Thiên bước lên trước, trực tiếp đi qua bốn bậc thềm.

"Cốc cốc cốc." Tay gõ vài cái lên cửa, âm thanh vang khắp cả tiệm.

"Đến đây!" Một giọng nói từ bên trong vọng ra, đối phương nói tiếng Phú Sĩ Quốc.

"Kẽo kẹt..." Chỉ nghe một tiếng kẽo kẹt, cánh cửa đỏ mở ra, một thanh niên chất phác xuất hiện trước mặt ba người.

Thiếu niên ánh mắt sáng rực, trên người còn mang theo một cỗ dương cương chi khí.

"Các vị là?" Thanh niên thấy Trương Thiên và hai người kia ăn mặc sang trọng, ngữ khí mang theo chút dò hỏi.

"Cậu là quản sự của tiệm Âm Dương này à?

Chúng tôi đến mua một ít vàng mã." Trương Thiên ngữ khí ôn hòa, ánh mắt không ngừng đánh giá thanh niên trước mặt.

Thanh niên này cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhìn không giống một âm dương tiên sinh lão luyện, chắc không phải quản sự.

“Vâng, tôi là quản sự của tiệm Âm Dương này.

Nếu muốn mua vàng mã, xin mời quý khách đợi một lát bên ngoài, tôi sẽ đi lấy ngay.” Thanh niên nói, lời nói của hắn khiến Trương Thiên hơi bất ngờ.

Còn trẻ như vậy đã là quản sự, trừ khi năng lực phi phàm, hoặc là quản sự thật sự không muốn ra ngoài.

“Lão đại, tiểu tử này vậy mà lại là quản sự, lợi hại thật đấy.

Dương khí trên người cũng đủ, chẳng trách có thể sống sót ở đây.” Hồ Bát Nhất ở một bên cảm thán.

Dương khí trên người thanh niên quả thực rất vượng, nếu không, dựa theo bố cục của ngôi nhà, thanh niên này đã không sống quá ba tiếng đồng hồ rồi.

“Trên người cậu ta có mấy món pháp khí.” Trương Thiên nhìn về phía thắt lưng và ngọc bội treo trên cổ thanh niên.

Thông qua giám định, hai thứ này quả thực đều là đồ có phẩm chất không tồi, có thể hiệu quả chống lại một phần âm khí.

Lúc này, bước chân của thanh niên vừa rời đi lại dừng lại, sau đó hắn nhìn về phía Trương Thiên và những người khác.

“Các vị nói tiếng Hạ Quốc?” Trên mặt thanh niên hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ở Phú Sĩ Quốc mà gặp được người Hạ Quốc có thể nói còn khó hơn mò kim đáy bể.

Huống hồ người Hạ Quốc này vừa rồi còn nói hai chữ “pháp khí”, ý nghĩa này càng sâu xa hơn.

“Cậu cũng là người Hạ Quốc?” Trương Thiên nhìn thanh niên, sắc mặt không đổi, nhưng ánh mắt càng đánh giá thêm một lần nữa.

Mọi người đều là người da vàng, cho nên nói chung nếu không tính chiều cao thì thật sự khó mà nhìn ra.

“Vâng, tôi lớn lên ở Hạ Quốc, sau này, vì chạy nạn, theo thuyền đến Phú Sĩ Quốc.” “Tôi không ngờ, Phú Sĩ Quốc cũng nghèo khó như vậy, mà lúc đó lại đúng vào thời chiến tranh.

Một mình tôi bơ vơ ở đây.” “Tuy nhiên, có thể gặp được các vị, tôi cũng rất vui.

Các vị vậy mà lại biết đây là pháp khí?” Thanh niên nhìn Trương Thiên, không ngừng đánh giá, trong mắt mang theo sự ngây thơ của tuổi trẻ.

Rất nhanh, thanh niên dường như đã khẳng định được điều gì đó, gật đầu với Trương Thiên và những người khác.

Nếu đến đây là một người có tâm cơ, lừa hắn chắc chắn là chuyện rất đơn giản.

Trương Thiên khẽ ừ một tiếng, hắn nhìn ra được, đứa trẻ này đối với người Hạ Quốc phòng bị rất thấp, hoặc có thể nói là gần như không có.

Tình huống này, có hai khả năng.

Thứ nhất, hắn thực sự ngây thơ.

Thứ hai, trong tiệm Âm Dương này có thứ gì đó rất mạnh, cho dù có người lừa vào cũng không sao.

Trương Thiên nghiêng về khả năng thứ hai hơn.

“Vâng, chúng tôi có tìm hiểu một chút.

À mà, đây là tiệm do cậu mở ra à?” Trương Thiên gật đầu, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu cảm, nhẹ nhàng hỏi.

Hắn đã bắt đầu dò hỏi, mặc dù rất rõ ràng, nhưng thanh niên trước

mặt lại không quá cảnh giác.

“Không phải.

À, chúng ta vào trong nói chuyện đi.

Cửa tiệm này vốn không hoan nghênh người khác vào, nhưng người Hạ Quốc thì có thể.” “Thông thường nếu ở đây gặp một số người Hạ Quốc lang thang, chạy nạn, chúng tôi cũng sẽ giúp đỡ.

Dù sao cũng là người một nhà mà.” “Tôi tin rằng, người Hạ Quốc sẽ không lừa người Hạ Quốc.” Thanh niên vừa nói, vừa nở một nụ cười tươi roi rói, trông rất rạng rỡ.

“Lão đại, tiểu tử này, chắc là chưa từng trải qua sự đời.” Hồ Bát Nhất thì thầm bên tai.

“Lão Hồ, nói không chừng người ta chỉ đối với đồng tộc nhiệt tình hơn một chút thôi.

Hơn nữa, tôi có thể nhìn ra, tiểu gia hỏa này làm người cũng không tệ.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất xoa xoa đầu, cũng không nói gì thêm.

“Cậu đối với người Hạ Quốc cũng rất yên tâm đấy…” Trương Thiên nói từ phía sau thanh niên.

Thanh niên xua tay.

“Những điều này đều là sư phụ tôi nói.

Đồng loại phải giúp đỡ lẫn nhau, kẻ nào phạm đến đồng loại của ta, dù xa cũng phải diệt trừ.” “Hơn nữa, nếu không phải sư phụ, tôi cũng sẽ không sống đến bây giờ.

Tôi chỉ có thiện cảm hơn với người Hạ Quốc thôi.

Nếu các vị là người Phú Sĩ Quốc, thậm chí còn không xứng để gõ cửa tiệm này.” Thanh niên nói, cả người đều toát ra một cỗ tự tin và

ngạo mạn.

Đồng thời Trương Thiên cũng nhìn ra, gã này còn là một đồ đệ rất nghe lời sư phụ.

“À mà, sư phụ cậu là ai?” Trương Thiên lại hỏi.

“Cái này, thứ lỗi tôi không thể nói nhiều.

Mời các vị.” Thanh niên nói, ngữ khí của hắn lạnh đi một chút, như thể đã biến thành một người khác.

Rõ ràng là, chỉ cần nhắc đến sư phụ của hắn, thái độ của gã này sẽ thay đổi.

“Kỳ lạ thật, nơi này lại có cao thủ Hạ Quốc, hơn nữa đứa trẻ này tính tình cũng khá quái gở.” Trương Thiên thầm nghĩ, lại càng cảm thấy hứng thú hơn với tiệm Âm Dương này.

Bước vào cửa tiệm Âm Dương.

Đi qua một hành lang dài kiểu Trung Quốc.

Ngay sau đó, một sân viện xuất hiện trước mắt Trương Thiên.

Khi nhìn thấy cách sắp xếp kiến trúc và bố cục bên trong sân viện, Trương Thiên rõ ràng đã ngây người ra.

Bố cục này, tuyệt đối không phải loại âm dương sư có thể bố trí ra được!

Ở đây, tuyệt đối có một cao thủ phong thủy không kém gì mình và Hồ Bát Nhất!

Chương 431

Trương Thiên và hai người kia nhìn sân viện, không khỏi thốt lên trong lòng.

Chỉ thấy sân viện trước mắt âm u đến đáng sợ.

Gần như không có một tia sáng nào có thể xuyên qua.

Điều kỳ lạ hơn nữa là, trong sân viện còn trồng một cây nho sắp khô héo.

Rễ cây nho bò đầy khắp sân, che khuất toàn bộ ánh sáng trong sân.

Bên cạnh cây nho còn có một cái ao, trong ao có một đầu rồng phun nước, nước bắn tung tóe, hơi nước ẩm ướt có thể cảm nhận được từ rất xa.

"Trời đất quỷ thần ơi, che trời lấp đất, rồng vua uống nước, dẫn quỷ bảo địa, cây nho thành bóng mát.

Cái quái gì thế này, đây có phải là một công viên ma không?" Hôm nay Trương Thiên đúng là được mở rộng tầm mắt.

Thời buổi này, vậy mà còn có phong thủy sư thiết kế nhà mình thành cái kiểu này.

Chuyện này không dẫn mấy con tiểu quỷ đến thì đúng là có lỗi với bố cục trước mắt.

"Lão đại, lạ thật, bố cục này rõ ràng là dùng để chiêu hồn, căn bản không thích hợp cho người ở." "Hơn nữa, bố cục này rất tinh xảo, cây nho có thể che trời lấp đất, tự mang âm khí, ngay cả ban ngày, âm hồn cũng có thể xuất hiện." "Còn cái đầu rồng phun nước kia lại có thể nhả ra không khí, bổ sung năng lượng cho âm hồn.

Hơn nữa, bốn bậc thang, cửa đỏ, đầu quỷ mà chúng ta thấy bên ngoài, những thứ này cũng kết hợp với bên trong sân viện." "Đây là một trận pháp!" Hồ Bát Nhất vừa nói, cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Nếu ở ngoài cửa, hắn tuyệt đối không nhìn ra được, nhưng bây giờ, Hồ Bát Nhất rất rõ ràng.

Trước mắt chính là một đại trận, chẳng trách thanh niên kia không hề sợ hãi, còn dẫn bọn họ vào.

Nếu là người bình thường, đừng nói là đi ra, có thể đi ra khỏi sân đã là tốt lắm rồi.

"Âm khí rất nặng, nhưng không có quỷ." Đột nhiên, Trương Khởi Linh, người vẫn im lặng nãy giờ, lên tiếng.

Ánh mắt y sắc bén, không ngừng quét qua xung quanh.

Nếu không phải Trương Khởi Linh lên tiếng, Trương Thiên quả thực cũng không phát hiện ra, ngôi nhà âm u đến vậy mà lại không cảm nhận được sự tồn tại của âm hồn xung quanh.

"Có thứ gì đó đang trấn áp tiệm này, chúng ta cứ đi theo xem sao đã." Trương Thiên trầm giọng nói, hai người khẽ gật đầu, đi theo thanh niên đến một sảnh tiếp khách.

Cửa tiệm này tổng cộng có ba phòng, ở giữa là sảnh tiếp khách, hai bên cửa đều dán bùa chú, Trương Thiên cũng không biết là dùng để làm gì.

Đến sảnh khách, thanh niên ngồi xuống ghế phụ bên cạnh.

Còn những chiếc ghế khác hai bên là để tiếp khách.

"Tôi tên là Lý Vượng Tài, các vị cứ gọi tôi là Tiểu Tài là được." "Đây là chỗ ngồi của sư phụ tôi, hôm nay sư phụ tôi khá bận, cho nên,

không thể đến gặp các vị được.” Lý Vượng Tài vừa nói, trên mặt hiện lên nụ cười xin lỗi.

Khóe miệng Trương Thiên lại giật giật.

Cái tên “Thu Sinh” còn hay hơn cái tên này.

Cái tên Vượng Tài này, nghe sao mà giống cái tên gì ấy, ông bố của gã này đúng là thiên tài đặt tên.

“Không sao, không ngại gì.

Tôi tên Trương Thiên, đây là Hồ Bát Nhất, còn đây là Trương Khởi Linh, chúng tôi đều là người Hạ Quốc.” “Cậu mời chúng tôi vào là vì...?” Trương Thiên giới thiệu sơ qua cho Lý Vượng Tài, sau đó mới hỏi chuyện.

“Là thế này, tôi là lần đầu tiên gặp những người Hạ Quốc ăn mặc sang trọng như vậy, cho nên, tôi muốn mời các vị vào hỏi một vài chuyện.” “Xin lỗi đã làm phiền.” Lý Vượng Tài vừa nói, hắn còn lịch sự xin lỗi một câu.

“Cứ hỏi đi, chỉ cần tôi có thể trả lời được.” Trương Thiên nhìn xung quanh, khẽ nói.

Bố cục xung quanh khá trang trọng, mười chiếc ghế, mỗi bên bốn chiếc, ở giữa hai chiếc, đều là ghế gỗ lim.

Đằng sau ghế có một chiếc bàn gỗ.

Trên bàn gỗ có lư hương, phía sau là một bức tranh, nhưng bức tranh bị vải vàng che lại.

“Là thế này, mấy năm trước không phải là chiến loạn sao, ở chỗ chúng ta cũng đã tìm về rất nhiều người Hạ Quốc.

Mấy năm nay tình hình tốt hơn một chút, tôi muốn hỏi thăm tình hình Hạ Quốc hiện tại.” Vượng Tài vừa nói, Trương Thiên không

nghĩ ngợi gì liền trả lời.

“Gần đây Hạ Quốc đã khôi phục hòa bình, đồng thời cũng đang nỗ lực phát triển mạnh mẽ.

Tôi dám bảo đảm không quá ba mươi năm nữa, Hạ Quốc tuyệt đối sẽ thay đổi hoàn toàn.” Trương Thiên rất tự tin, đây là sự tự tin của hắn đối với Tổ quốc mình.

“Hô, vậy thì tốt quá, đa tạ.

Tôi hy vọng, Hạ Quốc ngày càng tốt đẹp.” Lý Vượng Tài nói, trông có vẻ như đã thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu quan tâm Hạ Quốc như vậy, tại sao không về xem sao?

Hay là, muốn ở lại đây?” Trương Thiên thắc mắc.

Dựa theo kiến trúc và bố cục của ngôi nhà này, đều không giống như nhà của một gia đình nghèo khó có thể xây dựng được.

Cho nên, xem tình hình thì Lý Vượng Tài hẳn là có khả năng trở về.

“Cái này, tôi cũng có chuyện của riêng tôi.

Tôi muốn hoàn thành giấc mơ của mình.” Trên khuôn mặt non nớt của Vượng Tài hiện lên chút kiêu ngạo.

“Giấc mơ?” “Giấc mơ?” Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đồng thanh mở miệng, hai người nhìn nhau, có chút kinh ngạc.

Thanh niên trước mắt, vậy mà lại có một giấc mơ vĩ đại để theo đuổi?

“Cậu có giấc mơ gì?

Có thể nói cho chúng tôi nghe một chút được không?” Trương Thiên tò mò hỏi.

“Giấc mơ của tôi là khiến hòn đảo này chìm xuống.” Lý Vượng Tài vừa nói, ánh mắt hắn dường như có thêm một chút linh hồn.

Trương Thiên nhìn thiếu niên khí phách hăng hái, không khỏi thầm tán thưởng hắn.

Giấc mơ này, nói thật, Trương Thiên rất mừng.

Thậm chí còn trùng hợp với giấc mơ của mình.

“Vậy cậu cảm thấy, giấc mơ này có thể thực hiện được không?” Hồ Bát Nhất kích động hỏi.

Là một lão binh kháng chiến, lão Hồ tôi rất muốn thấy cảnh tượng huy hoàng đó.

“Có thể.

Sư phụ nói rồi, người phải có giấc mơ, vạn nhất thực hiện được thì sao.

Hơn nữa, tôi và sư phụ vẫn luôn phấn đấu vì giấc mơ này.” “Chúng tôi dự kiến, khoảng vài trăm năm nữa, sẽ có một lần biến đổi, thế giới sẽ bị thay đổi.

Những vong hồn đã chết sẽ gầm thét, ngọn núi lửa kia sẽ cuốn trôi cả hòn đảo nhỏ.” “Nếu chúng ta lại sắp xếp, thiết kế thêm, nói không chừng có thể thực hiện được việc chìm đảo.” Lý Vượng Tài nói càng lúc càng hăng, thậm chí người đã đứng dậy.

Nhưng ngay sau đó, hắn dường như nhận ra mình đã nói quá nhiều, vội vàng bịt miệng lại.

Trên mặt mang theo nụ cười ngượng nghịu.

“Cái đó, những gì tôi nói đều là một số lý tưởng, còn việc có thực hiện được hay không thì là hai chuyện khác nhau.

Các vị chắc không có lý do gì để tin đâu nhỉ.” Lý Vượng Tài

ngượng nghịu nói, mình sao vậy chứ, vừa kích động, không cẩn thận lại nói quá nhiều, trước đây mình đâu có như vậy.

"Không có, chúng tôi chỉ tin rằng, cậu nói không chừng thật sự có thể dẫn nổ núi Phú Sĩ." Trương Thiên xoa xoa tay, câu đầu tiên còn ổn, câu sau trực tiếp khiến cái mông của Vượng Tài vừa ngồi xuống lại nhấc lên.

"Cái đó, được rồi, đây chính là giấc mơ kiêm bí mật của tôi, nhưng tôi hy vọng các vị đừng nói ra ngoài." Lý Vượng Tài thấy không thể giấu được, cũng vội vàng bắt đầu làm thân với Trương Thiên.

Trương Thiên thì không sao cả, dù sao nói những lời này ra, sợ người khác sẽ cho rằng mình là kẻ ngốc.

"Nói những lời này ra cũng không ai tin đâu, nhưng cậu làm sao tính toán ra được mấy trăm năm sau có đại biến, hơn nữa, gia tăng thêm thủ đoạn, cậu nghĩ thế nào, có kế hoạch không?" Trương Thiên đột nhiên nghiêm túc.

Đại biến, chuyện này hắn còn không tính ra được, chứ đừng nói đến thanh niên hai mươi tuổi trước mắt này.

Trừ phi hắn là người có mệnh cách rất mạnh.

Hơn nữa, kế hoạch dẫn nổ, nói thật Trương Thiên rất có hứng thú.

"Cái này là sư phụ tôi nói.

Mấy trăm năm sau, thất tinh liên châu, có thể sẽ có một lần đại biến, và trái đất cũng sẽ xuất hiện các loại tai họa." "Động đất, sóng thần gì đó, khá đáng sợ.

Hơn nữa những vong hồn bị chôn vùi dưới hòn đảo cũng sẽ bắt đầu tìm đường về nhà." "Chúng ta chỉ cần gia tăng dẫn dắt nhất định

có thể biến chúng thành của chúng ta.” Lý Vượng Tài nói, hắn chỉ đơn giản nói ra những gì mình nghĩ.

Hắn cũng không lo Trương Thiên sẽ tiết lộ bí mật, vì hắn còn có thủ đoạn dự phòng.

Trương Thiên lại nhớ đến một câu nói.

Chết ở dưới biển, linh hồn không được siêu độ!

Hơn nữa chết trong oán khí, chết trong phẫn nộ cũng vậy.

Nếu thật sự là như vậy, vậy bão tố không phải là tiếng gầm thét của các tiền bối sao.

“Cái đó, xin mạn phép hỏi một câu, sư phụ cậu có đạo hiệu không?” Trương Thiên bắt đầu tò mò.

“Đạo hiệu của sư phụ tôi?” Vượng Tài do dự một chút, sau đó nghiêm túc nói ra, ngay cả biểu cảm cũng rất nghiêm túc.

Chương 432

“Đan Hạc đạo nhân!” Trương Thiên: ???!!!

Hồ Bát Nhất: !!!

Trương Khởi Linh: !!

Cư dân mạng Phú Sĩ Quốc: ???

Tại hiện trường. 【Trời đất quỷ thần ơi, thời buổi này, kế hoạch dẫn nổ núi Phú Sĩ lại xuất hiện? 】【Khoan đã, bây giờ linh khí khôi phục, có phải có nghĩa là kế hoạch của Vượng Tài này đã bắt đầu thực hiện rồi không? 】【Gần đây kể từ khi lễ kỷ niệm ngày nghỉ lễ của bảy vị trưởng lão, Phú Sĩ Quốc dường như có nhiều động đất và sóng thần hơn.

Hơn nữa, gần đây núi lửa cũng sắp phun trào, sẽ không phải thật sự là anh linh gầm thét chứ. 】【Đó là tai họa địa chất à?

Đó rõ ràng là phản kích của anh linh! 】【Mới thắng lợi mấy chục năm thôi, làm sao có thể quên được chứ 】Vô số người tại hiện trường kích động.

Nếu kiếp này thực sự có thể nhìn thấy ánh lửa huy hoàng đó, thật sự đáng giá.

Mà lúc này, trên mạng Phú Sĩ Quốc.

Vô số cư dân mạng đã bùng nổ.【Baka, đạo nhân gì chứ, vậy mà lại muốn ra tay với thánh sơn của chúng ta! 】【Hừ, si tâm vọng tưởng, núi Anh Hoa của chúng ta không thể phun trào được. 】【Anh Hoa sơn vạn tuế, không thể phun trào. 】【Đúng vậy, hãy cho chúng thấy, dự đoán của chúng không phải là sự thật, lòng người thật hiểm ác. 】Trong một thời gian, vô số dư luận điên cuồng tấn công Hạ

Quốc.

Trong đó cũng không thiếu việc một số phương tiện truyền thông thổi phồng, thêm dầu vào lửa.

Đương nhiên những dư luận này đối với Hạ Quốc tự nhiên không có ảnh hưởng gì, thậm chí chính quyền Hạ Quốc còn lười biếng không thèm hồi đáp.

Tại hiện trường.

"Lão đại, tính toán thời gian, cũng sắp đến rồi đúng không?" Hồ Bát Nhất thì thầm bên tai Trương Thiên.

Trương Thiên với cái bóng đèn lớn trên đầu, khẽ gật đầu.

"Cũng gần rồi, còn vài năm nữa là có thể phun trào." "Dựa theo thiên tượng mà suy đoán, chòm sao Thanh Long sắp tiến gần đến ba chòm sao lớn còn lại, lúc đó sẽ hình thành liên châu." "Tuy nhiên, điều này còn liên quan đến vấn đề quốc vận, nếu quốc vận của Phú Sĩ Quốc chưa đến, thì muốn diệt vong vẫn rất khó." Trương Thiên thản nhiên nói, giọng không lớn, khá khách quan.

Sau khi Trương Thiên nói xong, Hồ Bát Nhất cũng không hỏi gì thêm, tiếp tục xem những chuyện hắn đã trải qua trước đây.

Hình ảnh tiếp tục.

Điều đáng nói là, tốc độ phát lại hình ảnh rất nhanh, từ lúc bắt đầu xét xử cho đến khi Trương Thiên đến Phú Sĩ Quốc, cũng chỉ phát lại vài tiếng đồng hồ mà thôi.

Tốc độ xem bên trong hình ảnh và bên ngoài hình ảnh có thể khác nhau.

"Lão đại, hình như là Đan Hạc đạo nhân, trước đây chúng ta ở Hạ Quốc từng nghe nói về vị đạo sĩ thần bí này." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm,

trong lòng cũng hơi kích động.

Đúng là mèo mù vớ cá rán, chuyện này mà cũng gặp được.

Trương Thiên cũng có chút kinh ngạc, dù sao Phú Sĩ Quốc cũng không nhỏ, ở đây có thể gặp được Đan Hạc đạo nhân, cũng là may mắn rồi.

"Chắc là do cát quái gây ra, chẳng trách bố cục ở đây chúng ta lại quen thuộc đến vậy, là sư bá thì không sai rồi." Trương Thiên lẩm bẩm, mắt Hồ Bát Nhất sáng lên.

"Lão đại, sư bá?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Trước đây khi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đi bán ngọc bội của Tinh Tuyệt Cổ Thành, đã không đi hỏi Nhất Mi cùng Trương Thiên.

Cho nên cũng không biết rõ tình hình.

"Ừ, Đan Hạc đạo nhân, là người cùng môn phái với chúng ta, là sư huynh của sư phụ, cũng là sư bá của chúng ta." Trương Thiên khẽ gật đầu, lúc này ánh mắt Hồ Bát Nhất nhìn Vượng Tài đã thay đổi.

Trở nên thân thiện hơn một chút.

"Vậy có nghĩa là, cậu là sư đệ của chúng ta!" Trên khuôn mặt đen nhẻm của Hồ Bát Nhất hiện lên vẻ phấn khích.

Lão Hồ ta cũng có sư đệ rồi, nghĩ thôi đã thấy vui rồi.

"Sư đệ?

Các anh quen sư phụ tôi à?" Lý Vượng Tài vẻ mặt mờ mịt.

Trời đất quỷ thần ơi, không thể nhận họ hàng kiểu này được, cứ thế mà nhận sư huynh, Lý Vượng Tài dù sao cũng không tin.

"Ừ, sư phụ cậu Đan Hạc đạo nhân, và sư phụ tôi Nhất Mi đạo nhân hẳn là xuất thân từ cùng một môn phái, đều thuộc Mao Sơn.

Trước đây khi chúng tôi ở Hạ Quốc, đã nghe nói sư bá Đan Hạc vì muốn tiêu diệt tiểu quỷ mà đến Phú Sĩ Quốc." "Không ngờ, ở đây lại mở một tiệm Âm Dương, thật đúng là tạo hóa trêu người." Trương Thiên cảm khái một tiếng.

Hắn thực sự không ngờ, Đan Hạc đạo nhân lại vô duyên vô cớ mở một tiệm Âm Dương, cũng không biết có mục đích gì.

Lý Vượng Tài nghiêm túc nhìn ba người trước mặt.

Hơn nữa, ánh mắt Trương Thiên mang theo sự chân thành, Lý Vượng Tài cảm thấy chắc không phải đang lừa người.

"Các anh thật sự là sư huynh của tôi ư?

Nhưng, có bằng chứng gì không?" Trong lòng Lý Vượng Tài vẫn còn mang theo chút nghi ngờ.

Dù sao đột nhiên không biết từ đâu lại xuất hiện một sư huynh, ai mà chấp nhận được.

Nếu là sư tỷ thì còn không tệ.

"Giữa các đạo thuật Mao Sơn chúng ta, hắn là đều có sự liên kết, khí tức tương đồng.

Chắc hẳn sư thúc đã dạy cậu đạo thuật rồi đúng không, nếu không cậu cũng không thể trông coi tiệm Âm Dương này." Trương Thiên khẽ nói, đồng thời hắn phất tay, một đạo khí tức xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, khí tức không ngừng nhảy múa trong không khí, ngay sau đó một lá hỏa phù xuất hiện giữa không trung.

"Đây là chân khí vẽ phù… mạnh quá…" Lý Vượng Tài nhìn thấy thủ đoạn của Trương Thiên, trực tiếp há hốc mồm.

Trong ấn tượng của hắn, cũng chỉ có sư phụ mới có thể làm được, không ngờ, bây giờ lại nhìn thấy cảnh tượng này, mà Trương

Thiên nhìn tuổi cũng không lớn hơn hắn là bao nhiêu.

"Khí tức này." Nhưng ngay sau đó, Lý Vượng Tài đã phản ứng lại, hắn cảm nhận khí tức trên lá bùa mà Trương Thiên vẽ ra, trong tay không khỏi lấy ra một lá bùa.

Lá bùa rất nhanh cũng hóa thành một quả cầu lửa.

Mà khí tức của hai đoàn lửa này lại giống hệt nhau.

"Lão đại, xem ra là sư đệ thì không sai rồi." Hồ Bát Nhất ở một bên khẳng định nói.

Lúc này đến lượt Vượng Tài ngơ ngác.

Trời đất quỷ thần ơi, chuyện này cũng quá trùng hợp đi, mình mở một cửa tiệm mà cũng gặp được đồng môn, chẳng lẽ đạo sĩ Mao Sơn đã khắp nơi rồi sao?

Hơn nữa thực lực lại mạnh hơn người khác, sau này mình biết làm sao đây.

"Các anh thật sự là sư huynh của tôi?

Mạnh quá…" Trong mắt Lý Vượng Tài hiện lên vẻ sùng bái xen lẫn ngưỡng mộ.

Dù sao ai mà không thích cường giả chứ.

"Ừ, chúng ta quả thực là đồng môn.

Còn về thực lực, cậu cũng có thể, nỗ lực tu luyện, sớm muộn gì cũng có ngày đạt đến cảnh giới này thôi." Trương Thiên khẽ nói.

Thực lực của Vượng Tài rất thấp, mới chỉ ở Huyền giai.

Còn về Đại Tông Sư, nếu cơ duyên và thiên phú không đủ thì e rằng cả đời cũng vô vọng.

"Thật sao?

Tốt quá rồi, sư ca.

Mao Sơn như thế nào?

Tôi vẫn luôn nghe sư phụ tôi kể." "Tôi nghe sư phụ tôi nói, ở Mao Sơn, người được mệnh danh là đệ tử thiên tài số một Mao Sơn, danh tiếng còn vang xa.

Nghe nói, ở Mao Sơn có một sư đệ rất ngu độn, nhưng vận khí rất tốt." "Vẫn luôn bị xếp sau sư phụ tôi, sư phụ tôi gọi hắn là lão nhị Mao Sơn." Lý Vượng Tài vừa nói, lại có vẻ hơi phấn khích.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh nhìn nhau.

Trời đất quỷ thần ơi, đây là ám hiệu của Mao Sơn sao?

Sao ai cũng là đệ tử thiên tài số một Mao Sơn, cái này hơi nhiều nước quá rồi.

Trong đầu Trương Thiên hiện lên hình ảnh Nhất Mi đạo nhân ngày ngày khoác lác trước mặt bọn họ, gã này không biết có bao nhiêu nước nữa, ngày nào cũng mời Tổ sư gia nhập thể.

Chương 433

“Khụ khụ, cái đó, cái đệ tử số một này thì không cần nói nữa, chúng tôi cũng đã nghe nói rồi.” “Rất nhiều nước.” “À mà, sư phụ cậu đâu rồi?

Chúng tôi đến đây lâu như vậy rồi, hơn nữa sư đệ đã nhận họ hàng, nhưng sư bá lại không thấy đâu.

Sẽ không phải là đang khảo nghiệm chúng tôi đấy chứ.” Trương Thiên cười nói.

Dựa theo tu vi mà nói, tu vi của Đan Hạc đạo nhân tuyệt đối không thấp, sống mấy trăm năm cũng không thành vấn đề, nhưng bây giờ lại không thấy người đâu.

Trương Thiên nghi ngờ gã này chắc đang trốn bọn họ.

“Sư phụ tôi… người… chết rồi…” Lý Vượng Tài đột nhiên thần sắc sa sút, giọng rất nhỏ.

“Cái gì!” “Cái gì!” Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đồng thời mở miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

Cái đầu nhỏ của Trương Khởi Linh cũng ngẩng lên, trên khuôn mặt trắng bệch hiện lên chút thần sắc.

Trương Thiên càng đứng phắt dậy.

Hôm nay, những chuyện khiến hắn kinh ngạc đã không dưới hai lần.

Đầu tiên là giấc mơ vĩ đại, sau đó là sư bá đã chết.

Chuyện này đơn giản còn huyền ảo hơn cả bò cái bay máy bay, khiến Trương Thiên cảm thấy thật khó tin.

Đan Hạc lợi hại như vậy, thậm chí có thể tính toán cục diện trăm năm sau, mà còn có thể chết, Phú Sĩ Quốc này chẳng lẽ còn có cao nhân nào lợi hại hơn Đan Hạc sao?

Khán giả tại hiện trường cũng một mảnh kinh ngạc.

Tuy nhiên lúc này, trên mạng, nhóm cư dân mạng Phú Sĩ Quốc là vui mừng nhất.

"Cậu nói thật sao?

Sư bá Đan Hạc chết rồi?" Hồ Bát Nhất kéo tay Trương Thiên để Trương Thiên ngồi xuống, sau đó nghiêm túc hỏi.

Thái độ của Trương Khởi Linh cũng trở nên nghiêm túc.

Mình cũng coi như là nửa môn phái Mao Sơn, mặc dù chưa được thừa nhận, nhưng y vẫn muốn biết rốt cuộc là chuyện gì.

"Ai, các vị sư ca các anh nhìn đi." Lý Vượng Tài đứng dậy, thở dài một tiếng, chậm rãi đi đến phía sau chiếc ghế ở đại sảnh.

Trước đây Trương Thiên đã chú ý, phía sau chiếc ghế là một cái bệ, còn có lư hương.

Trước đây Trương Thiên nghi ngờ đó là tượng Tổ sư gia của Đạo gia, nhưng bây giờ xem ra, hẳn là không phải.

"Sư phụ, con xin lỗi, các vị sư ca đã đến rồi." Lý Vượng Tài cung kính nói, ngay sau đó tay khẽ kéo tấm vải vàng, một bức di ảnh xuất hiện.

Chỉ thấy, trong một khung hình đen trắng, một ông lão đeo kính xuất hiện.

Ông lão tướng mạo ti tiện, mặt tròn mắt nhỏ, trên mặt còn đeo kính, trông kỳ quái.

Hơn nữa, ông lão còn lộ ra mấy cái răng cửa to, cười cực kỳ vui

vẻ.

Trương Thiên nhìn bức ảnh, khóe miệng giật giật.

Cười vui vẻ như vậy, có chắc là di ảnh không?

Tuy nhiên người đàn ông trước mắt lại khiến Trương Thiên nghĩ đến một người, một nhân vật trong một bộ phim điện ảnh kiếp trước.

Nhưng, người đó chắc hẳn không lợi hại bằng Đan Hạc trước mắt.

"Lão đại, sư bá này trông có nét giống sư phụ, đều là những người cá tính như vậy." Hồ Bát Nhất gật đầu, trong mắt còn mang theo chút kính trọng.

Trương Thiên xoa xoa má, đây là khen hay là chê đây.

"Đây là bức ảnh duy nhất của sư phụ, là do người nước ngoài chụp.

Lúc đó sư phụ cười rất vui vẻ, lúc đó tôi mới mười lăm tuổi thì phải." "Không ngờ, thoắt cái, năm năm đã trôi qua, ai…" Lý Vượng Tài cảm khái, cũng thở dài một tiếng.

"À mà, các vị sư ca, các anh có ảnh sư phụ mình không?

Tôi cũng muốn xem sư đệ của sư phụ tôi." Lý Vượng Tài nghĩ đến điều gì đó, nỗi buồn trong lòng liền tan biến.

Trong mắt hắn mang theo chút mong đợi.

"Sư phụ à…" Trong đầu Trương Thiên hiện ra hình ảnh Nhất Mi đạo nhân với vẻ ngoài bần tiện, hắn xoa xoa má.

"Chúng tôi quên chụp rồi, đợi về rồi chụp vậy, nhưng quá trình chụp có lẽ hơi phiền phức…" Trương Thiên nói.

Dù sao Nhất Mi là quỷ, nếu chụp ảnh thì quả thực hơi khó, trừ phi

dùng thủ đoạn chuyên nghiệp.

"Chụp ảnh phiền phức?

Không phải rất đơn giản sao?

Tôi thấy người dương kia chẳng phải chỉ ấn cái hộp đen là xong rồi sao." Vượng Tài có chút ngơ ngác, chẳng lẽ những gì mình thấy và những gì họ thấy không giống nhau?

"Cái đó, sư phụ chúng tôi thực ra cũng đã chết rồi, bây giờ là trạng thái quỷ hồn miễn cưỡng sống sót, chúng tôi cũng không biết trạng thái này có thể duy trì bao lâu." Hồ Bát Nhất lên tiếng trước, Trương Thiên ở một bên phụ họa gật đầu.

Nhất Mi đạo nhân nói thật, Trương Thiên còn không biết gã này có thể sống ở dương gian bao lâu, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị âm sai tìm đến.

Nhưng có thể khẳng định là, trong thời gian ngắn sẽ không có chuyện gì, dù sao dưới đất còn có một đống Tổ sư gia Mao Sơn, có Tổ sư gia che chở, tiểu Nhất Mi chắc không sao đâu.

"Cái gì?

Người chết rồi, còn có thể ở lại?

Chẳng lẽ sư phụ nói là thật?" Lý Vượng Tài vẻ mặt kinh ngạc, dường như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt trở nên hơi kích động.

Trương Thiên thấy vậy biết chuyện tuyệt đối không tầm thường, sắc mặt cũng thay đổi, ngồi phịch xuống ghế, trầm giọng nói.

"Khi tôi vào tiệm Âm Dương này, tôi đã phát hiện ra điều không ổn.

Cửa tiệm này hẳn là của sư bá Đan Hạc đúng không?

Vậy những căn phòng khác dán bùa chú, hẳn là có thứ gì đó rồi."

“Cái chết của sư bá Đan Hạc hẳn là có uẩn khúc, với thực lực của ông ấy, ít nhất cũng có thể sống hơn hai trăm năm.

Cậu đã nhìn thấy thi thể của ông ấy chưa?” Trương Thiên trầm giọng, liên tiếp hỏi vài câu hỏi.

Lý Vượng Tài lúc này mới phản ứng lại, hắn vội vàng đứng dậy.

“Trước khi sư phụ tôi đi, người đã đưa cho tôi một chiếc chìa khóa và vài câu nói.

Người nói với tôi, nếu một năm không trở về, tiệm Âm Dương này sẽ giao cho tôi quản lý.

Nếu hai năm không trở về, thì là đã chết rồi.” “Sau đó người dặn tôi phải thờ di ảnh và mọi thứ, mỗi ngày đốt chín nén hương để cúng bái.

Đồng thời, người còn để lại cho tôi rất nhiều bùa chú, những lá bùa trên các cánh cửa xung quanh thì sáu ngày thay một lần.” Lý Vượng Tài nói, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

“Mỗi ngày chín nén hương, sáng ba nén, trưa ba nén, tối ba nén đúng không?

Hơn nữa, nếu vào nửa đêm, các căn phòng xung quanh có phải sẽ phát ra tiếng động không?” “Có tiếng ván gỗ không?” Đột nhiên, Trương Thiên mạnh mẽ hỏi, giọng không lớn, nhưng lại khiến Lý Vượng Tài rùng mình.

Vị sư ca trước mặt này sao mình chưa nói gì mà hắn đã biết hết rồi.

“Vâng… vâng, tôi cứ theo đó mà đốt hương sáng trưa tối.

Hơn nữa cánh cửa đó quả thực rất kỳ lạ, sân viện này cũng rất kỳ lạ, ban đêm đều có tiếng động.” “Tuy nhiên, sư phụ nói những điều đó

đều là do tôi ảo giác, bảo tôi đừng nghĩ nhiều.

Trước đây sư phụ cũng từng truyền thụ cho tôi một số thuật phong thủy để chôn cất người chết gì đó." "Mặc dù sư phụ vẫn luôn nói với tôi không có những thứ đó, nhưng tôi cũng lờ mờ đoán ra được điều gì đó." "Hơn nữa tôi cũng tin vào sự tồn tại của những vong hồn đó." Lý Vượng Tài vừa nói, ánh mắt hắn nhìn về phía sân viện.

Trương Thiên gật đầu rồi nói tiếp.

"Chín nén hương này tượng trưng cho ba bữa ăn.

Người phải ăn cơm, quỷ tự nhiên cũng phải ăn cơm.

Sư bá hẳn là đã nghĩ đến kết cục của mình, cho nên mới đặc biệt dặn dò cậu." "Còn bên trong những cánh cửa xung quanh kia, hẳn là đều là một số quan tài.

Tôi muốn biết, sư bá cuối cùng đã đi đâu." Trương Thiên nhìn Vượng Tài.

Vị sư đệ này được Đan Hạc bảo vệ rất tốt, thậm chí chuyện ma quỷ ông ấy cũng không muốn nói cho hắn biết, rất rõ ràng là không muốn hắn dính líu vào những chuyện này.

"Tôi nghe sư phụ nói, người phải đi ra ngoài tranh đấu một phen.

Còn về đi đâu, tôi cũng không biết, nhưng, người đã đưa cho tôi chiếc chìa khóa này." "Tôi không biết nó dùng để làm gì, sư phụ cũng không nói…" Lý Vượng Tài vừa nói, vừa tháo sợi dây đỏ trên cổ xuống.

Mà trên sợi dây đỏ đang treo một chiếc chìa khóa vàng.

"Lão đại, chiếc chìa khóa này có phải là chìa khóa phòng của sư bá không?" Hồ Bát Nhất tò mò nhìn qua, thần sắc nghiêm túc.

Ánh mắt Trương Khởi Linh cũng nhìn chằm chằm vào chiếc chìa khóa, nhưng y chỉ nhìn một cái rồi quay đầu nhìn về phía những căn phòng khác trong sân viện.

Cả sân viện âm u lạnh lẽo, bây giờ đang là giữa trưa, nhưng lại không có một chút ánh nắng nào.

"Tôi có thể xem được không?" Trương Thiên nhìn về phía chiếc chìa khóa.

"Đương nhiên rồi, sư ca." Vượng Tài nói, cũng hai tay đưa chiếc chìa khóa lên.

Trương Thiên nhận lấy chiếc chìa khóa, ánh mắt lại nhìn nhìn bức di ảnh trên bàn thờ.

Chương 434

"Mỗi lần cậu cúng bái, có chú ý đến hướng bay của hương khói không?" Trương Thiên vừa nghiên cứu chiếc chìa khóa, vừa hỏi.

"Hình như là bay ra ngoài thì phải…" "Đúng vậy, chính là bay ra ngoài!" Vượng Tài suy nghĩ một chút, rồi đưa ra một kết luận, ánh mắt vô cùng kiên định.

"Không sai rồi, hẳn là sư bá vẫn chưa chết hoàn toàn, giống như sư phụ tôi, cũng có bí pháp Mao Sơn.

Chiếc chìa khóa này chính là mấu chốt!" Trương Thiên mạnh mẽ đứng dậy.

Xem ra phải tiện thể chăm sóc vị sư bá tiện nghi của mình rồi.

"Lão đại, có nắm chắc không?" Thấy Trương Thiên đứng dậy nói, Hồ Bát Nhất cũng nghiêm túc lại.

Nghĩ lại ngày xưa, Nhất Mi đạo nhân cũng nhờ bí pháp mà sống sót, còn là hai lần, Đan Hạc đạo nhân không có lý do gì lại chết ngay lập tức, ông ấy tuyệt đối sẽ có đường lui.

"Ừ, tôi nghĩ, sẽ không có ai không để lại đường lui cho mình đâu." Trương Thiên nói, trong lòng lại đang nghĩ, Đan Hạc đạo nhân rốt cuộc đã đi đâu.

Dựa theo lời văn ở Bắc Ly trước đây, Đan Hạc hẳn là đến Phú Sĩ Quốc để diệt trừ tiểu quỷ Phú Sĩ.

Có phải là vì chuyện này mà ông ấy mới biến mất không?

"Sư ca, có cách nào tìm được sư phụ tôi không?" Lý Vượng Tài có chút kích động.

“Không rõ.

À mà, cậu có biết phòng của sư bá ở đâu không?” Trương Thiên định đến phòng của Đan Hạc đạo nhân xem sao, nói không chừng sẽ có thu hoạch.

“Sư ca, phòng của sư phụ ở phía Đông nhất.

Xin mời đi theo tôi, mỗi ngày tôi đều đến dọn dẹp phòng của sư phụ một lần.” Lý Vượng Tài nói, hắn dẫn Trương Thiên đi về phía căn phòng bên trong.

Bên trong sảnh khách, còn có một căn phòng nữa, hẳn là nơi ở.

Lý Vượng Tài dẫn ba người vào căn phòng lớn nhất.

Cửa phòng có một thanh kiếm gỗ rất lớn, trên thanh kiếm gỗ không có bất kỳ hoa văn nào, nhưng lại lờ mờ ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

“Vật phẩm: Cự * Đào Mộc Kiếm” “Cấp bậc vật phẩm: Trung phẩm Thiên Hạ Pháp Khí.” “Giới thiệu vật phẩm: Kiếm gỗ đào khổng lồ, có thể trấn áp tà linh, uy lực có tăng thêm nhất định.” Trong đầu truyền ra thuộc tính của thanh kiếm gỗ ở cửa, Trương Thiên xoa xoa má, cái pháp khí trung phẩm này mà cũng bị vứt tùy tiện ở cửa, xem ra sư bá Đan Hạc này bảo vật còn khá nhiều.

“Lão đại, đồ tốt đấy.” Hồ Bát Nhất nhìn thanh kiếm gỗ đào còn to hơn đầu mình, không khỏi nói.

“Ừ, cũng không tệ.

Hẳn là dùng để trấn trạch.

Chắc hẳn bố cục âm u bên ngoài là do sư bá cố ý sắp đặt từ trước, còn bố cục bên trong phòng thì bình thường hơn một chút.” Trương Thiên khẽ gật đầu.

Trước đây hắn còn nghĩ, không có ai lại muốn sống trong ổ quỷ đâu.

Bây giờ xem ra, đúng là sự thật, người ta phía sau còn có phòng, bố cục của sân viện chắc chắn có nguyên nhân khác.

"Mời vào.

Thanh kiếm gỗ này là sư phụ dùng để trấn trạch, trông hơi khoa trương một chút thôi." Lý Vượng Tài mở cửa phòng xong, lại giải thích một chút về thanh kiếm gỗ đào lớn cao hơn một mét ở cửa.

"Ừ." Trương Thiên khẽ ừ một tiếng, ba người đi theo chỉ dẫn của Vượng Tài vào phòng.

Trong phòng, chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy một bài vị đặt trên bàn.

"Bài vị Đạo Quang sư phụ." Bài vị đặt ở vị trí dễ thấy nhất, phía trước bài vị còn có một lư hương dường như đã rất lâu không được sử dụng.

Bên trong phòng khá đơn giản, bàn gỗ, bàn trà gỗ, trên tường treo vài thanh kiếm đồng tiền, và một số pháp khí như bát quái kính.

Trương Thiên quét một lượt, tất cả giới thiệu cấp bậc của các pháp khí đều xuất hiện.

Hắn phát hiện, những pháp khí ở đây đều là loại sơ cấp, thậm chí không lợi hại bằng bát quái kính trên người quân sư trong mộ Lỗ Thương Vương của Trương Thiên.

Rõ ràng, những đồ tốt đã bị Đan Hạc mang đi rồi.

"Đây là phòng của sư phụ, các vị sư ca xem một chút.

Sư phụ cả đời thích đơn giản, cho nên trong phòng khá sạch sẽ." Lý Vượng Tài ở một bên nói.

“Ừ, quả thực đơn giản.

Lão Hồ, Kỳ Lân, các cậu có phát hiện ra điều gì không?” Trương Thiên nhìn về phía hai người.

“Lão đại, những thứ treo trên tường này, tôi cảm thấy chắc không tốt bằng của chúng ta.

Mà xung quanh hình như cũng không có gì đáng chú ý.” Hồ Bát Nhất nhìn một vòng, cũng không phát hiện ra điều gì đáng chú ý.

Ngược lại, Trương Khởi Linh vẫn luôn nhìn bài vị trên bàn.

“Có vấn đề.” Ánh mắt Trương Khởi Linh sắc như một thanh kiếm, gần như xuyên thủng cả bài vị.

“Tổ sư gia đó có vấn đề gì sao?” Trương Thiên theo ánh mắt cũng nhìn qua.

Trước đây Trương Thiên cũng từng thỉnh tổ sư gia nhập thể, nên ấn tượng về tổ sư gia vẫn khá sâu đậm.

Tuy nhiên trên bài vị trước mắt, Trương Thiên không hề cảm nhận được khí tức giống như bài vị của Nhất Mi đạo nhân.

“Đó là Tổ sư gia, các vị sư ca muốn làm gì Tổ sư gia?

Tổ sư gia chắc không có vấn đề gì đâu.” Lý Vượng Tài thấy Trương Thiên vậy mà lại nhìn đi nhìn lại bài vị của Tổ sư gia, nhất thời có chút luống cuống.

“Không sao, chúng tôi chỉ đang nghi hoặc, rốt cuộc Mao Sơn có Tổ sư gia nào tên là Đạo Quang hay không.

Hơn nữa, bài vị của Tổ sư gia, vậy mà cậu lại không thắp hương.” Trương Thiên xua tay nói, Lý Vượng Tài nhìn bài vị, hắn mở miệng nói.

“Là thế này, sư phụ tôi không hề bảo tôi thắp hương cho Tổ sư

gia.

Chẳng lẽ trong đó có uẩn khúc gì sao?" Lý Vượng Tài có chút nghi hoặc.

"Chắc chắn sẽ không để cậu thắp hương rồi, bởi vì, Mao Sơn chúng ta không có người nào như vậy!" "Đạo Quang, ý nghĩa này không tốt lắm.

Đạo môn quang quang (đạo môn trống rỗng), rất nhiều người đặt đạo hiệu cơ bản đều là Đạo Huyền, Đạo Tu, nhưng Đạo Quang thì rất hiếm." "Mà cái bài vị này tôi nhìn thấy cơ bản không có dấu vết đốt hương.

Hơn nữa lại đặt ở vị trí nhìn thấy ngay khi vừa bước vào cửa, điều này rất bất thường." "Kỳ Lân, có phát hiện ra vấn đề gì không?" Trương Thiên vừa nói, ánh mắt lại chuyển sang Trương Khởi Linh.

"Bên trong có đồ." Trương Khởi Linh khẽ chạm tay vào bài vị, sau đó đưa ra một câu trả lời.

"Lão đại, có khi nào sư bá giấu bí mật ở bên trong này không?" Hồ Bát Nhất có chút không chắc chắn.

"Mở ra xem, nếu không phải, chúng ta lại gắn lại.

Tôi nghĩ, Tổ sư gia sẽ không trách chúng ta đâu." Trương Thiên làm việc vẫn khá dứt khoát.

Không hề dây dưa.

Trương Khởi Linh cũng không nói thừa, tay mạnh mẽ vung lên, bài vị trực tiếp vỡ tan tành.

"Ngọa tào, Tổ sư gia!" Lý Vượng Tài thấy vậy vội vàng chạy đến.

Nhưng ngay sau đó, khi thấy một mảnh giấy bay ra từ bên trong bài vị, Lý Vượng Tài dừng bước.

Trời đất quỷ thần ơi, Tổ sư gia vậy mà lại là giả, hơn nữa bên trong còn rỗng.

Sao mình lại không phát hiện ra chứ.

“Quả nhiên có đồ.” Trương Thiên thấy vậy trong lòng vui mừng.

Không hổ là Kỳ Lân, năng lực quan sát nhạy bén này vẫn mạnh hơn mình.

Trương Khởi Linh cũng chậm rãi thu tay lại, nhẹ nhàng nhặt tờ giấy trắng trên bàn lên.

“Nếu nhìn thấy bản đồ này, có nghĩa là ta đã rời đi rồi.

Ta không biết người nhìn thấy tờ giấy này là mười năm sau, hay trăm năm sau.” “Mặc dù ta không còn ở đây, nhưng truyền thừa Đạo gia vẫn còn, lịch sử Đạo gia huy hoàng vẫn còn.

Nếu là Vượng Tài nhìn thấy, ta hy vọng con có thể tự mình mở những cánh cửa phòng khác bên ngoài.” “Nếu không phải, ta hy vọng các vị đừng mở những cánh cửa phòng khác.” Nhìn những nét chữ trước mắt, Trương Thiên chỉ muốn phàn nàn một câu, chữ viết cái gì mà như chữ thảo vậy, Trương Thiên suýt chút nữa không đọc hiểu được.

“Lão đại, sư bá đang ám chỉ cửa phòng cho chúng ta đấy.” Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

“Sư bá thật biết cách đánh lạc hướng.

Tám chiếc chìa khóa này hẳn là dành cho các cánh cửa bên ngoài.

Đi thôi, tôi không muốn đoán mò nữa.” Trương Thiên nói, định đi ra ngoài xem các cánh cửa phòng.

“Cái đó, những căn phòng đó sư phụ vẫn luôn không cho tôi vào, hình như có nguy hiểm, các anh chắc chắn muốn mở không?” Lý

Vượng Tài thấy Trương Thiên định đi mở cửa, không chắc chắn nhắc nhở một câu.

"Ừ, cậu chắc cũng muốn biết sư bá đã đi đâu rồi đúng không?

Nếu muốn, chúng ta cùng đi xem sao." Trương Thiên khẽ nói, Lý Vượng Tài không hề do dự, hắn trực tiếp gật đầu.

Vài người đi ra ngoài.

Rất nhanh, đến cửa căn phòng nhỏ phía Nam của sân viện.

Trên cánh cửa đen dán hai lá bùa chéo nhau.

Chương 435

Trương Thiên trực tiếp xé bùa ra, một ổ khóa đen xuất hiện.

Chiếc chìa khóa cắm vào thuận lợi, gần như không có gì đáng ngờ.

"Cạch." Chỉ nghe một tiếng giòn tan, ổ khóa đen đã được mở.

Trương Thiên đẩy tay, cánh cửa phòng kêu kẽo kẹt mở ra.

Ngay sau đó, cành lá cây nho trong sân phát ra tiếng xào xạc, đồng thời, âm khí lập tức tràn ngập khắp sân viện.

"Nuôi quỷ!" "Âm khí nặng quá, lão đại, bên trong có đồ bẩn thỉu." Hồ Bát Nhất nhìn vào trong phòng, lông mày khẽ nhíu lại.

Cũng không biết Đan Hạc đạo nhân này rốt cuộc muốn làm gì.

"Sư, sư ca, đây có đèn pin…" Lý Vượng Tài tay run run đưa ra một cái đèn pin.

Trương Thiên nhận lấy đèn pin, một tay cầm kiếm gỗ đào, một tay cầm đèn pin.

Bên trong căn phòng trước mắt âm phong từng đợt, bên trong dường như có mấy con tiểu quỷ đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

"Kỳ Lân, cậu có ngửi thấy không, có tử khí, mùi thi thối." Trương Thiên hít hít mũi, nhìn về phía Trương Khởi Linh.

"Bên trong có thi thể." Trương Khởi Linh thốt ra vài chữ, sắc mặt Trương Thiên liền thay đổi, vội vàng bật đèn pin, ánh sáng vàng chiếu vào bên trong căn phòng.

Ngay sau đó, Lý Vượng Tài vội vàng trốn sau Trương Thiên và những người khác, còn Trương Thiên và Hồ Bát Nhất thì nhìn nhau.

Chỉ thấy bên trong phòng, vô số quan tài đen được xếp dày đặc.

Phía trước các quan tài đều dán một số lá bùa vàng.

Trên quan tài có dây máu gà quấn quanh, cả căn phòng rộng gần mười mấy mét, mà không gian này vậy mà lại toàn bộ là quan tài.

"Chẳng trách âm khí nặng như vậy, hóa ra có quan tài.

Chắc hẳn toàn bộ bố cục của tiệm Âm Dương này là để nuôi dưỡng những quan tài này." Trương Thiên nhìn những quan tài dày đặc, không khỏi cảm thán.

"Tôi là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều quan tài như vậy, sư phụ tôi chưa bao giờ nói với tôi cả." Vượng Tài ở phía sau khẽ nói.

"Keng." Lúc này Trương Khởi Linh đã bước vào bên trong, dưới áo bào đen y chậm rãi đi về phía giữa phòng.

"Đi thôi, chúng ta cũng vào." Trương Thiên thấy vậy cũng cầm kiếm gỗ đào và đèn pin xông vào.

Ban ngày những thứ này chắc không sao, hơn nữa từ oán khí của cả căn phòng mà xem, những gì chứa trong mỗi quan tài này đều phi phàm.

Có thể thấy Đan Hạc hẳn là cố ý chuẩn bị.

"Lão đại, có tới bốn mươi bốn cái quan tài." Hồ Bát Nhất ở một bên đếm một lượt, trong lòng cũng thắc mắc tại sao lại giấu nhiều quan tài như vậy.

"Xem ra, có một số chuyện, chúng ta phải hỏi rõ sư bá rồi.

Kỳ Lân, bên cậu có phát hiện ra điều gì không?" Trương Thiên thấy Trương Khởi Linh đang ngồi xổm trên đất, hắn nhanh chóng đi tới.

"Ở đây có cơ quan." Trương Khởi Linh vừa nói, tay vừa nhấn vào khối đá trên mặt đất.

Ngay sau đó, khối đá bị làm vỡ, và bên trong là một cái hộp lớn bằng lòng bàn tay.

“Lợi hại quá, sư ca, anh làm sao mà phát hiện ra được.” Lý Vượng Tài hai mắt sáng lên, có chút khâm phục.

“Viên gạch này đối ứng với chính bốn mươi bốn cái quan tài.” Trương Khởi Linh thản nhiên nói.

Nếu để Bàn Tử biết Kỳ Lân lại nói nhiều hơn, hắn chắc chắn sẽ nhảy dựng lên.

“Có ý gì?” Lý Vượng Tài một đầu mờ mịt, chuyện này có liên quan gì đến cơ quan?

Hồ Bát Nhất thấy tiểu sư đệ không hiểu, liền giải thích.

“Ở đây có bốn mươi bốn cái quan tài, mà cách sắp xếp quan tài cũng dựa theo một số thuật phong thủy bí truyền.

Ví dụ như vị trí của cái quan tài thứ bốn mươi bốn này chính là hung tinh hung nhất.” “Thêm vào đó tiếng động của sàn nhà không đúng, cho nên…” “Cái đó, cậu hiểu rồi chứ.” Hồ Bát Nhất thấy Vượng Tài đã ngơ ngác, liền gãi gãi đầu, quả nhiên mình vẫn nói quá nhiều rồi.

“Sư ca, mặc dù tôi không hiểu, nhưng, cảm giác rất có lý.” Lý Vượng Tài giơ ngón tay cái lên.

Trương Thiên thì không quản bọn họ, ánh mắt khóa chặt vào cái hộp trước mặt.

Chỉ thấy cái hộp nhỏ bị ngón út của Trương Khởi Linh khẽ khẩy, nắp hộp trực tiếp bật ra.

Bên trong hộp là một tờ giấy trắng.

“Lại đến nữa.” Trương Thiên vẻ mặt phiền muộn, Đan Hạc đạo

nhân này rốt cuộc muốn làm gì.

“Đồ nhi ngoan, lần này vi sư đi báo thù cho đồng bào chúng ta, có thể sẽ không trở về.

À mà, ta nghe nói, gần đây còn phát hiện ra mộ Hứa Phúc trong truyền thuyết, có thể chôn giấu những thứ quan trọng.

Nếu có thể, ta sẽ đi xem sao.” “Những quan tài này con phải canh giữ cẩn thận.

Nếu một ngày nào đó tiệm Âm Dương bị kẻ nào đó để mắt đến, con hãy xé bỏ bùa chú trên quan tài.” “Nếu không có ai, con cứ giữ lại, trăm năm sau sẽ có ích.” Thư đến đây là hết.

Cả đầu Trương Thiên đều trống rỗng.

Đan Hạc này vậy mà còn muốn đi mộ Hứa Phúc?

Thời buổi này, người nhòm ngó Hứa Phúc đúng là nhiều thật.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, với thực lực của Đan Hạc, e rằng cũng chỉ có mộ Hứa Phúc mới có thể kiềm chế được ông ấy, xem ra, mức độ nguy hiểm của mộ Hứa Phúc vẫn rất cao.

Ít nhất cũng không kém cạnh mộ Lỗ Thương Vương và mộ dưới đáy biển.

“Lão đại, sư bá này vậy mà cũng đi tìm cái mộ đó?” Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc, trùng hợp quá vậy.

“Mục tiêu đầu tiên của ông ấy hẳn là đi giết tiểu Phú Sĩ, mục tiêu thứ hai mới là mộ huyệt.

Nhưng tôi đoán ông ấy hẳn là đã đi xem mộ huyệt rồi.” “Dù sao chúng ta chắc chắn phải đi, đến lúc đó xem thì sẽ biết thôi.” Trương Thiên khẽ nói.

Dù sao đến lúc đó cứ lưu tâm một chút là được, nói không chừng

thật sự có thể tìm thấy sư bá thất lạc thì sao.

Đến lúc đó về rồi tặng Nhất Mi một bất ngờ lớn!

Nghĩ đến Nhất Mi và Đan Hạc hai người gặp nhau bằng phương thức linh hồn, Trương Thiên lại muốn cười.

Cũng không biết hai người này ở cùng nhau sẽ gây ra trò gì.

"Lão đại, xem ra mộ Hứa Phúc rất nguy hiểm, sư bá còn bị mắc kẹt bên trong, chúng ta có phải nên cẩn thận hơn một chút không?" Hồ Bát Nhất thần sắc thêm vài phần nghiêm túc.

"Nếu, ở đó chôn cất toàn là trẻ con, chúng ta cầm kẹo đi, có phải hơi đơn điệu không?" Hồ Bát Nhất lại mở miệng.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

"Đối phó với trẻ con thì quả thực không có nhiều cách hơn.

Tuy nhiên chúng ta còn có một ít bột nên có thể dùng được." "Nếu nhất định phải chuẩn bị, đến lúc đó chúng ta uống thêm vài ngụm máu động vật vậy." Trương Thiên nói, bây giờ trang bị của bọn họ khá hoàn chỉnh, nếu chuẩn bị thêm nữa, Trương Thiên trong thời gian ngắn cũng rất khó nghĩ ra cái gì khác.

Hơn nữa cũng không biết trong mộ có thật sự chôn cất trẻ con không, nếu không phải mà là những thứ khác thì lại càng khó chịu hơn.

Hồ Bát Nhất cũng hiểu đạo lý trong đó, nên cũng không nói nhiều nữa.

"Đây, Vượng Tài cậu xem lời sư bá nói đi." Trương Thiên đưa tờ giấy cho Vượng Tài.

Vượng Tài mắt to nhìn vài lần, trong mắt có chút không nỡ.

"Sư ca, sư phụ đi mộ Hứa Phúc gì đó, tôi có thể đi không?"

Vượng Tài nhìn Trương Thiên, trong mắt có chút mong chờ.

Trương Thiên thì lắc đầu.

Để hắn đi, chẳng phải là thêm một gánh nặng sao, hơn nữa hắn cũng không thích hợp đi thám hiểm mộ.

"Không thể, cậu cứ ở lại đây là được rồi.

Nhớ kỹ lời sư bá dặn, trông coi tiệm Âm Dương này là tốt rồi.

À mà, những lá bùa phía trên tuyệt đối đừng xé." "Hơn nữa, đợi tôi đi rồi, tôi sẽ lại bố trí một trận pháp ở đây, để đề phòng có vấn đề gì xảy ra." Trương Thiên nói, hắn lo lắng Vượng Tài sẽ xé bỏ những lá bùa phía trên, hoặc là động vật nào đó xé bỏ, thì sẽ phiền phức.

"Được, cảm ơn sư ca, nhưng tôi vẫn hơi lo cho sư phụ." Vượng Tài cúi đầu, trong lòng có chút buồn bã.

Nếu mình mạnh hơn, có phải là có thể đi tìm sư phụ rồi không, hắn không chắc chắn.

"Đi đi, giúp chúng ta lấy ít vàng mã." Trương Thiên xoa xoa đầu Vượng Tài.

Vượng Tài gật đầu, chạy lon ton ra ngoài.

"Lão đại, phong ấn lại không?" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

"Phong ấn lại, ít nhất không thể để tiểu sư đệ gặp nguy hiểm." "Tiện thể bố trí một ảo trận, để đề phòng có kẻ ác đến đây gây chuyện." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất đồng ý gật đầu.

Sau đó Trương Thiên lại bố trí thêm vài trận pháp trong sân viện.

Đồng thời Vượng Tài cũng xách một túi vàng mã lớn chạy ra, nhìn những tờ vàng mã màu bạc này, Trương Thiên hài lòng gật đầu.

Có những thứ này, ít nhất sẽ có một sự bảo đảm nhất định.

Chương 436

Lý Vượng Tài nhìn những lá bùa dán kín xung quanh, trong lòng không khỏi tò mò. "Cái đó... các vị sư huynh, mấy lá bùa này là..." Hắn nhịn không được lên tiếng hỏi. "Là thế này, tôi lo lắng bên cậu sẽ xuất hiện một số nguy hiểm, cho nên lại bố trí thêm mấy cái trận pháp.

Lá bùa này đưa cho cậu, đến lúc đó nếu có vấn đề gì có thể kích hoạt trận pháp." Trương Thiên vừa nói vừa đưa xấp bùa chú điều khiển trận pháp vừa bố trí xong cho Lý Vượng Tài. "Đa tạ sư huynh." Lý Vượng Tài vừa nghe là để bảo vệ mình, trong lòng cũng có chút cảm kích. "Được rồi, cậu tuân theo lời nhắn của sư bá, trông coi cửa tiệm cho tốt.

Chúng tôi đi trước đây, có tin tức tôi sẽ liên lạc lại với cậu." Trương Thiên nói xong liền định rời đi.

Phải giải quyết công việc bên nước Phú Sĩ càng nhanh càng tốt. "Vậy, sư huynh, nếu có thể thì nhờ các anh tìm kiếm sư phụ giúp." Lý Vượng Tài nhìn về phía Trương Thiên, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

Trương Thiên gật đầu: "Yên tâm, chúng tôi sẽ tìm được sư bá.

Huống hồ tôi cũng muốn nhìn xem diện mạo thật sự của sư bá ra sao." Trương Thiên nói xong, dưới sự hộ tống của Lý Vượng Tài, mấy người thành công rời khỏi Âm Dương Phố. "Đi thôi, chúng ta đi mua ít giấy gói kẹo, mau chóng trở về." Trương Thiên nói, hai người kia lập tức gật đầu, rảo bước rời khỏi Âm Dương Phố, còn Lý Vượng Tài thì đứng nhìn theo nhóm Trương Thiên rời đi.

Trong lúc nhóm Trương Thiên đi thu thập vật tư, tại nhà trọ.

Hai gã béo đang nằm bò trên một chiếc giường.

Hạo Thiên Chân cũng ngồi xổm bên mép giường, ba người bày ra bộ dạng kích động, trên mặt ai nấy đều lộ ra nụ cười tủm tỉm. "Bán Nguyệt huynh, thấy chưa, Bàn gia cái này gọi là gì?

Gọi là có mắt nhìn!

Miếng ngọc này, đẹp biết bao nhiêu." Vương Khải Toàn cầm miếng ngọc bội mình lấy từ trong mộ ra, đắc ý dương dương tự đắc nhìn Vương Bán Nguyệt. "Xùy, Khải Toàn huynh, cái này của anh chẳng tính là gì cả.

Anh nhìn của tôi đây này, đây chính là bát viền vàng, tuyệt đối đáng tiền, so với mấy cái bình bình lọ lọ kia thì giá trị hơn nhiều.

Của anh không tính là gì đâu." Vương Bán Nguyệt vẻ mặt khinh thường, sau đó cẩn thận từng li từng tí lấy từ trong ngực ra một cái bát viền vàng, toàn thân ánh kim sắc.

Cái bát to cỡ bàn tay, sau khi được Vương Bán Nguyệt lấy ra, trực tiếp làm mù mắt chó của Bàn Tử. "Đúng không, Bán Nguyệt huynh, anh cũng cảm thấy ngọc và vàng so với mấy cái bình lọ kia đáng tiền hơn đúng không?

Vàng mới là tiền tươi thóc thật.

Có điều, cái của anh, nói không chừng là đồ giả, để Bàn gia xem thử." Vương Khải Toàn vừa nói, tròng mắt sắp lồi cả ra ngoài. "Ấy, Khải Toàn huynh, cái này không thể tùy tiện sờ, trừ phi Khải Toàn huynh cho tôi xem bảo bối khác của anh." Vương Bán Nguyệt nói, Vương Khải Toàn trực tiếp thu hồi ánh mắt. "Xùy, không xem thì không xem, Bàn gia không thèm." Bàn Tử nói vậy, nhưng đôi mắt hí vẫn không tự chủ được mà liếc thêm vài lần.

Hạo Thiên Chân nhìn hai gã béo này cũng có chút dở khóc dở cười, hai gã này xem ra mới là chân ái nha.

Hành vi cử chỉ, thậm chí cách nói chuyện, quả thực giống nhau như đúc. "Khải Toàn huynh, tôi muốn hỏi một chút, anh quen biết Tiểu Trương gia từ khi nào?

Các anh quen nhau bao lâu rồi?" Hạo Thiên Chân ngồi một bên hỏi. "Cái này à, hơn một năm rồi.

Chúng tôi đã từng ước hẹn, cùng nhau gialop phi ngựa, cùng hưởng phồn hoa nhân sinh đấy, chúng tôi chính là tiểu đội mạnh nhất." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, trong mắt thậm chí còn có chút tự tin. "Vậy, lúc trước các anh xuống đáy biển mộ, có phát hiện thứ gì đặc biệt không?

Tôi cảm giác có rất nhiều chuyện không hiểu nổi.

Ví dụ như, lúc đó xuống mộ, rốt cuộc có phải là Nhị thúc tôi không, Nhị thúc tôi đã đi đâu?" Hạo Thiên Chân nhìn Vương Khải Toàn, hỏi liền một chuỗi câu hỏi.

Những vấn đề này vẫn luôn quấy nhiễu cậu ta.

Vân Thiên Cung, còn có chuyện của Nhị thúc, những thứ này chính cậu ta đều chưa giải khai được.

Không chỉ Hạo Thiên Chân chưa giải khai, ngay cả Vương Bàn Tử cũng không biết. "Cái đó... mấy cái này tôi cũng không biết a.

Tôi chỉ là đi đánh xì dầu, mấy việc tốn não, Bàn gia không làm." Bàn Tử xua xua tay, chuyện này mà bắt hắn động não thì còn khó hơn giết hắn.

Hạo Thiên Chân thấy tên này hỏi một đằng trả lời một nẻo, dứt khoát cũng không hỏi nữa. "Cũng không biết Tiểu Trương gia sau này có đi đến cái thiên cung kia hay không." Hạo Thiên Chân lẩm bẩm, trong lòng thầm hạ quyết tâm, nếu Trương Thiên bọn họ đi, bất luận thế nào cậu ta cũng muốn Trương Thiên mang mình theo.

Cậu ta muốn giải khai bí mật trong lòng.

Lúc này hai gã béo lại lần nữa ngắm nghía mấy món đồ mình 'sờ' được từ trong mộ, tên nào tên nấy hưng phấn không thôi.

Rất nhanh, thời gian trôi qua.

Chập choạng tối, ba người Trương Thiên chậm rãi bước vào nhà trọ.

Mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy, ngày mai Trương Thiên có thể xuất phát rồi. "Tiểu Trương gia, anh về rồi, đồ đạc xong xuôi cả chưa?" Hạo Thiên Chân thấy nhóm Trương Thiên về, cũng lên tiếng chào hỏi. "Ừ, làm xong rồi, ngày mai chúng ta có thể trực tiếp xuất phát.

Đúng rồi, sáng mai các cậu đi một chuyến đến tiệm đường trong thành phố, ở đó có đồ của chúng ta." Trương Thiên gật đầu nói.

Bởi vì giấy bùa sau khi tẩm nước đường cần phải phơi khô và gấp thành hình viên kẹo, Trương Thiên ngại phiền nên trực tiếp thuê ngoài (outsource) cho mấy ông chủ tiệm làm giúp.

Ngày mai trực tiếp đi lấy là được. "Được rồi Tiểu Trương gia.

Mà này, sao các anh về muộn thế, gặp vấn đề gì à?" Hạo Thiên Chân có chút tò mò, theo lý thuyết thì nhóm Trương Thiên hẳn là phải về rất nhanh mới đúng. "Không có gì, chỉ là gặp chút chuyện vặt thôi.

Tối nay ngủ sớm đi, ngày mai chúng ta khai công." Trương Thiên dặn dò một câu, rồi dưới ánh mắt có chút nghi hoặc của Hạo Thiên Chân trở về phòng mình.

Hồ Bát Nhất thì trở về cái phòng ở cùng Hạo Thiên Chân. "Kỳ Lân, trước kia anh từng nghe nói qua chuyện về mộ Hứa Phúc chưa?" Trương Thiên về đến phòng, ngồi trên giường không khỏi hỏi.

Lúc trước ở nước Hạ, hắn một chút tin tức cũng chưa từng nghe qua, chỉ khi đến nơi này mới biết được. "Chưa." "Trong ký ức của tôi, không có tên người này." Trương Kỳ Lân khẽ lắc đầu, y ngay cả chính mình đã xuống mấy cái mộ còn không rõ, càng đừng nói đến cái mộ Hứa Phúc trước mắt này.

Trương Thiên thấy thế cũng đành thôi, tay cầm lấy la bàn, định bói thêm một quẻ.

Nếu quẻ tượng có biến số, Trương Thiên cũng có thể kịp thời đưa ra thay đổi. "Lâm!" Theo pháp quyết Trương Thiên bấm niệm, kim chỉ nam trên la bàn liền bắt đầu chuyển động.

Đồng thời, cơ quan của la bàn cũng xoay chuyển theo thủ pháp của Trương Thiên.

Trương Kỳ Lân cũng nhìn sang.

Hai người bốn mắt, gần như nhìn chằm chằm vào cái la bàn trên tay Trương Thiên.

Khi kim chỉ nam la bàn chậm rãi dừng lại.

Mày Trương Thiên liền khẽ nhíu lại.

Vẫn là Cát! "Chẳng lẽ là tôi lo xa rồi?" Trương Thiên nhìn kết quả trước mắt, cũng đành bất lực chấp nhận. "Quẻ tượng sẽ thay đổi." "Không chuẩn." Giọng nói của Trương Kỳ Lân truyền đến, nhìn như đang chê bai (troll), thực ra là đang an ủi Trương Thiên.

Trong lòng Trương Thiên cũng ấm áp, chặn đường Tiểu Ca quả nhiên là hành động sáng suốt. "Cho dù là Chu Công cũng không thể trăm phần trăm bảo đảm mệnh số của ông ấy chính xác.

Anh nói đúng, không thể quá ỷ lại vào thứ này." Trương Thiên lẩm bẩm, dứt khoát cất la bàn đi.

Trương Kỳ Lân: "????" Y đâu có nói câu này. "Tôi củng cố tu vi một chút, tôi cũng khá mong chờ tình hình bên phía Bàn Tử tối nay." Trương Thiên nói xong cả người đã ngồi xếp bằng xuống.

Phải biết rằng, Bàn Tử kia là kiểu "tiểu biệt thắng tân hôn", khó khăn lắm mới được ngủ một giấc, tuyệt đối sẽ rất "nóng bỏng".

Chương 437

Mà Vương Bán Nguyệt, cái tên đại oan gia này chủ động ở cùng phòng với Bàn Tử, tối nay có trò cho hắn chịu đựng rồi.

Theo việc Trương Thiên tu luyện, thời gian cũng dần trôi qua.

Rất nhanh, đêm khuya.

Trong phòng Bàn Tử.

Hai gã béo, mỗi người một cái giường lớn, ngủ cũng coi như là yên bình.

Nhưng đúng lúc nửa đêm, một trận gió âm thổi qua, Vương Bán Nguyệt chỉ cảm thấy mông lạnh toát. "Ưm... cái gì thế, lạnh quá..." Vương Bán Nguyệt mơ mơ màng màng lầm bầm, mắt cũng lờ mờ hé ra một khe nhỏ. "Ân ân ~" Đúng lúc này, Vương Khải Toàn ở bên cạnh trong miệng lại phát ra mấy âm thanh hưởng thụ.

Vương Bán Nguyệt vẻ mặt ngơ ngác, ánh mắt nhìn về phía giường bên cạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, Vương Bán Nguyệt trực tiếp bị kinh ngốc.

Chỉ thấy Vương Khải Toàn đang ôm một cái gối đầu không ngừng hôn hít, bộ dạng kia giống hệt như một con dã thú đang ôm lấy một mỹ nữ. "Vãi chưởng, tình huống gì đây." Vương Bán Nguyệt thấy thế, cơn buồn ngủ bay biến, trực tiếp bật dậy, khiếp sợ nhìn Vương Khải Toàn. "Phi Phi, bản vương đến đây.

Ưm, Phi Phi, hôm nay em cứng quá..." Bên miệng Bàn Tử lầm bầm.

Vương Bán Nguyệt: ????

Có muốn nghe xem mình đang nói cái gì không? "Vãi luyện, Khải Toàn huynh sao lại có cái sở thích này?

Mẹ kiếp, sao tôi không biết nhỉ, hắn sẽ không phải cũng có hứng thú với nam...

Nam thượng... gia nam?" Trong đầu Vương Bán Nguyệt hiện lên một hình ảnh khủng bố. "Không ngờ, anh lại là người như vậy Khải Toàn huynh.

Sau này tôi phải cách xa anh một chút, hoa cúc không thể tàn." Vương Bán Nguyệt lẩm bẩm, liếc nhìn Vương Khải Toàn đang ôm gối, vèo một cái chui tọt xuống gầm giường.

Một đêm rất nhanh trôi qua.

Sáng sớm, tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua cửa sổ, Bàn Tử chậm rãi vươn vai một cái. "Tuy rằng hôm qua Phi Phi ôm rất cứng, nhưng tiểu biệt thắng tân hôn, Bàn gia rất an ủi." "Ủa, Bán Nguyệt huynh đâu?" Bàn Tử quay đầu lại nhìn cái giường bên kia, Vương Bán Nguyệt lại không có ở đó, trên mặt có chút ngơ ngác.

Chẳng lẽ Vương Bán Nguyệt còn cần cù hơn mình?

Dậy sớm hơn mình?

Không thể nào! "Khải Toàn huynh, anh coi như cũng tỉnh rồi." Đúng lúc này, từ dưới gầm giường một đống thịt lăn ra ngoài.

Ngay sau đó, đôi mắt gấu trúc của Vương Bán Nguyệt hiện ra trước mắt Bàn Tử. "Ái chà, Hắc Sơn Đại Vương?

Bán Nguyệt huynh, anh đây là... tạo hình cá tính à?" Vương Khải Toàn nhìn Vương Bán Nguyệt trước mắt, mắt chớp chớp.

Vương Bán Nguyệt đã không muốn nói gì nữa, vẻ mặt đầy u buồn. "Bàn Tử, đi thôi, chuẩn bị xuất phát rồi." Bên ngoài truyền đến

tiếng Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn vỗ vỗ vai Vương Bán Nguyệt. "Tuy rằng không biết Bán Nguyệt huynh vì sao lại có tạo hình như vậy, nhưng tôi biết, anh tuyệt đối là người đàn ông đẹp trai nhất dưới trướng Bàn gia." "Lão Hồ, Bàn gia tới đây." Bàn Tử nói xong, gọi với ra cửa một câu, vội vàng vọt ra ngoài. "Bàn Tử, chuyện này là sao?" Hạo Thiên Chân nhìn Vương Bán Nguyệt với quầng thâm mắt đen sì, có chút ngơ. "Không có gì, tối hôm qua tôi ngủ một giấc rất thoải mái." Vương Bán Nguyệt xua xua tay, chuyện cũ không kham nổi quay đầu nhìn lại.

Trương Thiên cười cười với Trương Kỳ Lân và Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất cũng nhịn không được lộ ra cái răng trắng lớn. "Bàn Tử, tối hôm qua cậu làm cái gì rồi?" Hồ Bát Nhất trêu chọc nói. "Không có gì a, giống bình thường thôi, làm hoàng đế a." Bàn Tử bộ dạng 'vốn dĩ phải thế'.

Lúc này trong đầu Vương Bán Nguyệt hiện lên bộ dạng Bàn Tử ôm cái gối đầu, thân thể run lên một cái.

Sau này còn ngủ cùng Vương Khải Toàn nữa, trừ phi muốn lấy mạng hắn. "Đi." "Thuyền chắc sắp đến rồi, Ngô thiếu gia cậu và Bán Nguyệt huynh đệ, lão Hồ cùng đi lấy đồ, chúng tôi đợi các cậu ở cảng bên này." Trương Thiên cắt ngang cuộc nói chuyện của mấy người, thuận tiện phân chia nhiệm vụ. "Được, Tiểu Trương gia, anh cứ đợi chúng tôi khải hoàn trở về đi." Hạo Thiên Chân vẻ mặt hưng phấn. "Hả?

Ngô thiếu gia gọi tôi làm gì?" Vương Khải Toàn trên mặt mang theo nụ cười, hận không thể thấy khe hở là châm kim vào. "Được rồi, Ngô thiếu gia chúng ta xuất phát thôi." Hồ Bát Nhất nói, Hạo Thiên Chân gật đầu, ba người đi về phía bên ngoài.

Vương Bán Nguyệt lúc này đi nhanh dị thường. "Bán Nguyệt

huynh thật là, cứ như lửa đốt mông ấy." Vương Khải Toàn nhìn Vương Bán Nguyệt, trong miệng còn oán thầm một câu.

Trong khi nhóm Hồ Bát Nhất đi lấy đồ, Trương Thiên dẫn theo hai người Bàn Tử đi tới chỗ ông chủ. "Khách quan, ngài đây là trả phòng?" Ông chủ thấy Trương Thiên đi tới, tim đập thót một cái.

Phải biết rằng Trương Thiên thuê tận hai ngày, hiện tại trả, chẳng phải là phải đền tiền sao? "Không, chỉ là tạm biệt ông thôi, đa tạ tin tức của ông, chúng tôi đi trước đây." Trương Thiên chào tạm biệt ông chủ xong, dẫn theo hai người Bàn Tử đi về phía bến cảng.

Ông chủ cũng hiểu ý Trương Thiên, cũng không nói thêm gì, dù sao có thể được lợi, ai lại nguyện ý đền tiền chứ. "Haizz, đúng là người tốt, hy vọng bọn họ có thể đào được vàng." Ông chủ lẩm bẩm, còn cầu nguyện cho Trương Thiên một chút. "Lão đại, cái cảng này cũng xa phết, còn có bãi cát nữa, hay là ta bắt mấy con cua đi?

Bàn gia còn chưa đi bắt hải sản bao giờ." "Nhị ca, anh đi bắt hải sản bao giờ chưa?

Chính là bắt cua ấy!

Thôi, nhìn một cái là biết chưa rồi." Bàn Tử nhìn bãi cát mênh mông bát ngát, không khỏi nghĩ đến chuyện bắt hải sản.

Trương Thiên đối với tên này cũng cạn lời, đúng là nghĩ một đằng làm một nẻo. "Bàn Tử đợi lúc về hẵng bắt, chúng ta đi qua bên kia hỏi tình hình tàu thuyền trước đã." Trương Thiên nhìn về phía xa.

Lúc này, ở bến cảng cách đó không xa, có vô số tàu cá, còn có tàu buôn đang neo đậu.

Giống như ông chủ nói, hôm nay có rất nhiều tàu buôn, còn chuyện có đi Trùng Thằng hay không, Trương Thiên cũng không biết. "Được rồi lão đại, không thể quên đâu đấy, Bàn gia còn định kiếm hai

cái vỏ sò cho Phi Phi nữa.

Lúc đó Phi Phi tuyệt đối là đẹp nhất..." Bàn Tử cười hắc hắc, trong đầu không biết hiện lên hình ảnh gì, nước miếng nơi khóe miệng sắp chảy cả ra.

Khóe miệng Trương Thiên giật một cái, tên Bàn Tử này đúng là người xấu xí nhưng chơi lại rất "hoa".

Bước chân nhanh hơn, tới bến cảng.

Lúc này có lẽ là sáng sớm, người ở cảng rất đông, đa số là ngư dân.

Còn có một số tàu cá, tàu buôn thì Trương Thiên cũng chỉ thấy một chiếc.

Cũng là chiếc duy nhất.

Đáng nhắc tới là, ngư dân ở đây hình như là do bang phái tổ chức, một bang phái một khu vực đánh cá.

Ba người Trương Thiên ăn mặc rất kỳ quái, rất nhanh liền gây sự chú ý. "Mau nhìn xem, mấy người bên kia sao cứ thần thần bí bí, đặc biệt là cái tên kia, sao lại mặc thành như vậy." "Không biết, sẽ không phải là phần tử nguy hiểm gì chứ?" "Nhìn có vẻ rất kỳ quái, có nên báo cho lão đại không." Nhất thời, ngư dân xung quanh bàn tán xôn xao.

Có kẻ gan lớn còn tới gần nhóm Trương Thiên một chút. "Này!

Ba người các ngươi làm cái gì, nơi này chính là địa bàn Bang Sơn Khẩu chúng ta, lén lén lút lút, nhất định không phải người tốt." Một người đàn ông trung niên đứng ra, hất đầu lên, khí tức "trẻ trâu" (chuunibyou) mười phần. "Chúng tôi chỉ là đi nhờ thôi." Trương Thiên chậm rãi mở miệng.

Nếu không phải ngại phiền phức, lúc tên này hất đầu lên, cái đầu đã lìa khỏi cổ rồi.

Chương 438

"Đi nhờ?

Các người muốn đi Trùng Thằng?" Gã thanh niên vừa nhìn Trương Thiên, liền lập tức nghĩ đến cái gì. "Ừ, có thuyền không?" Trương Thiên khẽ gật đầu, ngữ khí lãnh đạm. "Nặc, thấy không, chiếc kia chính là đi Trùng Thằng, một tiếng nữa xuất phát, các người muốn đi không?" "Tao có thể dẫn các người lên đó." Người đàn ông trung niên vừa nghe, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Hiển nhiên là muốn hố Trương Thiên một vố.

Dù sao cái thời đại binh hoang mã loạn này, người tốt cũng không có nhiều như vậy. "Đương nhiên, bao nhiêu tiền." "Một trăm nguyên." Người đàn ông trung niên giơ ngón tay, trên mặt mang theo nụ cười. "Tôi muốn gặp thuyền trưởng." Trương Thiên không để ý đến hắn, chỉ chậm rãi nhả ra năm chữ. "Không có thuyền trưởng, nếu mày muốn đi, thì đưa tiền.

Nếu không đi, thì bớt lải nhải ở đây, Bang Sơn Khẩu bọn tao không phải dễ chọc, còn lải nhải bọn tao sẽ động thủ đấy." Lúc này, gã đàn ông trung niên thấy Trương Thiên bên này cứ giữ thái độ lạnh băng, hắn cũng mất kiên nhẫn.

Người mình đông như vậy, còn sợ ba người này hay sao?

Nhất thời bầu không khí cũng trở nên căng thẳng.

Nhìn tên gia hỏa kiêu ngạo, Trương Thiên cũng lười nói nhảm, nói nhiều với tiểu tử nước Phú Sĩ làm cái gì.

Chỉ thấy hắn phất tay một cái, một vật đen sì rơi xuống.

Là một cánh tay bị chặt đứt!

Trong chốc lát, mặt đám ngư phu xem náo nhiệt xung quanh đều trắng bệch. "Vãi chưởng, lại dám động thủ ở chỗ chúng ta!" "Mau báo cho lão đại." Hiện trường nhất thời loạn cả lên.

Thân là đương sự, Trương Thiên lại như người bình thường, nhìn đám ngư dân đang xao động.

Lúc này tên gia hỏa vừa mới kiêu ngạo đã nằm trên mặt đất, ôm vết thương sắc mặt trắng bệch, miệng còn không ngừng la hét.

Ngư dân xung quanh không một ai dám tiến lên, bọn họ thậm chí đều không nhìn rõ Trương Thiên ra tay như thế nào.

Sao có thể dám tiến lên.

Theo tin tức truyền ra, rất nhanh, cách đó không xa, mấy chiếc xe chạy tới.

Trong xe, mấy tên to con chậm rãi bước xuống, đi đầu chính là một người đàn ông mặc âu phục màu đen.

Người đàn ông liếc mắt cái đã nhìn thấy tên đàn em đang nằm trên đất thảm thiết kêu gào, nhưng hắn cũng không vội, trên mặt vẫn treo nụ cười.

Trương Thiên thấy thế trên mặt cũng đồng dạng mang theo nụ cười, đã mọi người đều thích diễn, vậy thì Trương Thiên hắn chính là tổ sư gia! "Xin chào tiên sinh, mọi người đều là người thường, hà tất phải ra tay đánh nhau như vậy?

Hơn nữa, ngài giữa ban ngày ban mặt, đả thương người, cũng không thỏa đáng lắm nhỉ?" Gã đàn ông mặc âu phục trước mắt mặt mang nụ cười, ánh mắt lại sắc bén vô cùng. "Phải không?

Hắn khiêu khích trước, tôi thuộc về phòng vệ...

Hơn nữa, thử hỏi tiên sinh, chỗ nào không thỏa đáng?" Trương

Thiên cũng mang theo nụ cười, hiện tại Hồ Bát Nhất còn chưa về, vừa vặn giải quyết chuyện bên này. "Lão đại, khách sáo với cái thứ này làm gì, chúng ta trực tiếp động thủ đi, tay Bàn gia ngứa lắm rồi." Bàn Tử ở một bên thao thao bất tuyệt nói.

Trương Thiên phất tay ngăn Bàn Tử lại. "Đừng vội, đều là người văn minh, không động thủ." Gã âu phục thấy Trương Thiên bên này kẻ hát mặt trắng người hát mặt đỏ, sắc mặt liền biến đổi một chút. "Vị tiên sinh này, đánh người luôn phải trả giá đắt, càng huống chi là Bang Sơn Khẩu chúng tôi.

Ngài muốn thế nào?" Trương Thiên thản nhiên mở miệng. "Đả thương người bồi thường là thiên kinh địa nghĩa, một cánh tay, năm vạn Phú Sĩ nguyên!" Hắn giơ năm ngón tay.

Hiện tại đồng Phú Sĩ vẫn chưa lạm phát, cho nên vẫn rất có giá trị. "Tiền thì không có, nhưng mà, tôi có cái này, tôi nghĩ anh sẽ thích." Trương Thiên nói, hắn chậm rãi vươn tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay Trương Thiên một đạo quang mang lóe lên. "Nani!

Đây là cái gì?" Gã âu phục thấy trong tay Trương Thiên bắn ra ánh sáng, sắc mặt đại biến, nụ cười vừa rồi biến mất không còn tăm tích.

Hắn chỉ cảm thấy trong đầu hình như có thứ gì đó chui vào, mười phần khó chịu. "Không ngờ, khống chế tiểu miết ngự thú, còn có thể dùng trên người.

Cũng đúng, người cũng là động vật mà." Trương Thiên lẩm bẩm, như vậy ngược lại đơn giản hơn nhiều. "Mày làm gì tao?" Gã âu phục mặt trắng bệch một mảng, hắn lúc này chỉ cảm giác trong đầu bị cấy vào một thứ gì đó. "À, hệ thống khống chế thôi, anh hiện tại đã trở thành nô lệ của tôi.

Không đúng, nô lệ không đủ, phải gọi là khôi lỗi." Trương Thiên không hoảng không vội mở miệng.

Gã âu phục ngơ ngác, cái này hai lời không nói liền khống chế người khác, quá âm hiểm rồi! "Mày!" Không đợi nói hết câu, sắc mặt gã âu phục lại biến đổi lần nữa, nhiệt độ trong đầu cũng tiếp tục tăng lên.

Cảm giác sinh mệnh bị uy hiếp từ đáy lòng dâng lên. "Khoan đã, tiên sinh, xin ngài dừng lại, tôi đồng ý làm nô lệ của ngài." Cơn đau đớn kịch liệt do nhiệt độ khiến gã âu phục không thể kiên trì nổi nữa, trực tiếp cầu xin tha thứ.

Dù sao hắn cũng rất quý mạng sống.

Trương Thiên cũng không ngờ thứ này dùng tốt đến lạ kỳ. "Vừa vặn, Bang Sơn Khẩu sau này cứ giúp tôi chưởng quản thế giới ngầm đi, sau này các người đổi tên thành Sơn Khẩu Tổ, anh chính là lão đại." Trương Thiên nói, gã âu phục càng là không dám nói thêm gì nữa, vội vàng gật đầu. "Đây là ba lá bùa, lá này có thể bảo vệ anh một mạng, hai lá còn lại, có thể cho anh năng lực một đòn giết chết." Trương Thiên vừa nói vừa ném ra ba lá bùa.

Tập đoàn Cửu Môn muốn đi đường dài ở nước Phú Sĩ, Trương Thiên cảm thấy hắc bạch lưỡng đạo đều cần tham gia.

Như vậy Cửu Môn mới có thể đi được xa hơn.

Gã âu phục nghe xong trong lòng có chút không tin, trên mặt cũng thêm vài phần nghi lự.

Tên này sẽ không phải là thầy cúng lừa đảo giang hồ chứ.

Trương Thiên thấy tên này không tin, cũng không nói nhảm, vung tay lên một cái, một lá bùa lại biến thành một quả cầu lửa, nhiệt độ quả cầu lửa cho dù ở rất xa cũng có thể cảm nhận được. "Oanh!" Chỉ nghe một tiếng nổ vang.

Cầu lửa nện xuống mặt đất, trực tiếp để lại một cái hố sâu.

Người xung quanh không ai không hít một ngụm khí lạnh. "Cái này..." Âm thanh cực lớn càng làm vỡ nát tam quan của gã âu phục, lúc này hắn cũng không dám hoài nghi thủ đoạn của Trương Thiên nữa. "Đại nhân, chỉ cần đại nhân nguyện ý, tôi liền vĩnh viễn đi theo đại nhân!" Gã âu phục cũng không ngốc, có thể đi theo bên cạnh loại người này, tuyệt đối là lợi ích không ngừng. "Không, anh cứ ở lại đây, nhưng mà tôi cần anh thông báo cho thế lực ngầm nước Phú Sĩ, nếu có nhu cầu, có thể gọi điện thoại cho tôi.

Đương nhiên chỉ giới hạn việc lớn, việc nhỏ tận lực đừng làm phiền tôi." Trương Thiên nói, thuận tay để lại một bản số điện thoại cổ lỗ sĩ của mình.

Cửa hàng đồ cổ của Trương Thiên vẫn có điện thoại, là loại quay số, còn việc nước Phú Sĩ có gọi thông được hay không, vậy thì xem gã âu phục có thông minh hay không rồi. "Đại nhân, ngài không ở lại sao?" "Không, chúng tôi phải đi Trùng Thằng." Trương Thiên trực tiếp mở miệng. "Trùng Thằng, đại nhân, bên này có thuyền, tôi sẽ sắp xếp cho ngài, lời ngài nói tôi sẽ làm được." Gã âu phục trong lòng vui vẻ, có loại chỗ dựa này, mình thống trị thế giới ngầm nước Phú Sĩ chẳng phải là trong tầm tay?

Hơn nữa nhìn tính cách Trương Thiên, căn bản là lười quản sự, cũng tức là nói, hắn có một chỗ dựa miễn phí mà lại không bị quản thúc.

Nghĩ đến đây, sự khó chịu trong lòng gã âu phục đối với việc bị Trương Thiên thao túng cũng biến mất không còn tăm tích. "Ừ." Trương Thiên khẽ gật đầu.

Gã âu phục vội vàng đi về phía tàu buôn. "Chuyện hôm nay, tụi bay ai cũng không được nói ra ngoài, nếu không, kết cục tụi bay hiểu rồi đấy." Gã âu phục quát đám thuyền phu xung quanh một câu, đám

thuyền phu càng vội vàng gật đầu.

Người đàn ông trung niên nằm trên đất lúc này vì mất máu quá nhiều đã ngất đi. "Lão đại, anh phí hết tâm tư làm mấy cái này chi vậy, bọn họ lại tìm không được chúng ta, hơn nữa lão đại, anh sẽ không định định cư đấy chứ?" Bàn Tử ở một bên nói. "Cậu không hiểu, ở thời đại hỗn loạn, hắc đạo thường dễ dàng thu hoạch tài nguyên hơn bạch đạo.

Hơn nữa, Tập đoàn Cửu Môn muốn phát triển, muốn kiếm được nhiều văn vật nước Hạ hơn, vậy thì nhất định phải mở rộng." Trương Thiên nói, Bàn Tử tự hiểu phi hiểu gật đầu.

Tuy rằng nghe không hiểu, nhưng cảm giác rất lợi hại.

Rất nhanh, tiếng xe việt dã của Hồ Bát Nhất truyền đến.

Chương 439

Sau một cú phanh gấp, ba người Hồ Bát Nhất và Hạo Thiên Chân bước xuống từ xe việt dã. "Bà nội nó, nhiều thế." Bàn Tử nhìn giấy gói kẹo chất đầy trong xe việt dã, vẻ mặt kinh ngạc. "Chỗ này trẻ con có ăn hết không?

Không được thì đốt cho Phi Phi nhà tôi một ít." Bàn Tử nói, Côn Luân Thần Mộc trước ngực phát ra một trận run rẩy.

Hiển nhiên, Phi Phi rất vui. "Sau này cậu tự đốt, chỗ này chắc là đủ rồi." Trương Thiên nhìn giấy gói đầy xe, rất là hài lòng, một buổi tối mà ông chủ kia có thể gấp được nhiều như vậy, cũng là vất vả cho người ta rồi.

Thuyền phu xung quanh cơ bản không dám nhìn về phía bên này, Trương Thiên cũng lười kiêng kị, vung tay lên, đống giấy gói cùng với xe việt dã cùng biến mất tại chỗ.

Xe việt dã bị Trương Thiên đưa vào không gian xong, bên phía gã âu phục cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ thấy hắn vội vội vàng vàng kéo một người đàn ông trung niên chạy về phía này. "Đại nhân, đây chính là thuyền trưởng, ngài xem..." "Được, chiếc thuyền này chúng tôi bao, anh bảo những người không quan trọng trên thuyền xuống hết đi.

Anh làm không tệ, anh tên là gì?" Trương Thiên hài lòng gật đầu, giọng nói vẫn ôn hòa, ra dáng đại lão. "Tiểu tử tên là Sơn Khẩu Thứ Lang (Yamaguchi Jiro), cảm tạ đại nhân thưởng thức." Cái eo của Sơn Khẩu Thứ Lang sắp cong xuống tới mặt đất. "Được, nhớ kỹ lời tôi nói, tổ kiến bang phái.

Đúng rồi, sau này sẽ có một Tập đoàn Cửu Môn quật khởi, các

người có thể cùng nhau âm thầm liên thủ.

Thiên Chân, cậu làm quen một chút." Trương Thiên thuận thế để hai người làm quen.

Sau này có khả năng sẽ có vãng lai.

Sau đó Sơn Khẩu và Hạo Thiên Chân chào hỏi nhau một câu, Sơn Khẩu liền đứng sang một bên.

Còn Trương Thiên thì nhìn về phía thuyền trưởng. "Không thành vấn đề, đại nhân, ngài đi theo tôi, tôi chuyên môn phục vụ cho ngài, có điều, vấn đề chi phí..." Thuyền trưởng do dự một chút, dù sao Sơn Khẩu cũng không có móc tiền ra. "Không sao, chúng tôi hiện tại xuất phát ngay." Trương Thiên vung tay lên, cũng không nói thêm gì nữa, thuyền trưởng thấy thế, cười gật đầu.

Sau đó dưới ánh mắt tiễn đưa của Sơn Khẩu, nhóm Trương Thiên bước lên tàu buôn.

Mà Sơn Khẩu lúc này tim lại đập nhanh dị thường.

Hôm nay tuyệt đối là ngày thay đổi vận mệnh, nhìn lá bùa vàng trên tay, Sơn Khẩu Thứ Lang biết, những thứ này đều là thật!

Bên ngoài, trên mạng internet nước Phú Sĩ.

Cư dân mạng nước Phú Sĩ: "Sơn Khẩu???" "Nô lệ??" "Khống chế thế giới ngầm?" Một đám cư dân mạng khi nhìn thấy một màn này, trực tiếp ngơ ngác, tổ chức xã hội đen lớn nhất trong nước, lại là khôi lỗi của người nước Hạ?

Điên rồi sao! "Oda-san, mau tát tao một cái, chuyện này sao có thể, tổ chức lợi hại nhất nước ta, lại là của nước Hạ?" "Vãi chưởng, thật hay giả vậy, thảo nào năm đó nội loạn, toàn bộ thế lực đều đang biến cách, duy độc Cửu Môn bình yên vô sự." "Đáng chết, không ngờ kẻ địch lại thẩm thấu vào nội bộ chúng ta!" "Tao ngu người luôn rồi,

không chỉ tập đoàn lớn nhất là của nước Hạ, hiện tại hay rồi, ngay cả chợ đen thế giới ngầm cũng là của nước Hạ." Nhất thời, cư dân mạng nước Phú Sĩ khó chịu như ăn phải bả chuột.

Tổ chức trâu bò nhất từng sừng sững phong vân, để lại vô số truyền thuyết, lại là một nô lệ của nước Hạ.

Điều này sao không làm bọn họ cảm thấy khó chịu.

Lúc này tại hiện trường: [Hảo gia hỏa, tôi thực sự không ngờ, Sơn Khẩu lại là từ đây mà ra, Trương Thiên làm tốt lắm!] [Cái này cũng có thể liên kết lại được ư?

Thảo nào Cửu Môn có thể nhanh chóng chiếm cứ một vị trí nhỏ ở nước Phú Sĩ.] [Cái này chẳng phải đại biểu cho việc, nước Hạ chúng ta vẫn là giấc mơ xa vời với nước Phú Sĩ sao?] [Chiêu này gọi là gì?

Trộm lương tráo cột.] [Ai mà đòi phạt Trương Thiên, tôi là người đầu tiên không đồng ý.] [Thứ này không khen thưởng một chút thì thiên lý nan dung...] [Người cảm động nhất thế giới đây rồi.] Hiện trường trực tiếp ồn ào hẳn lên. "Xùy, chuyện bọn ta làm còn nhiều lắm, kịch hay còn ở phía sau cơ." Bàn Tử nhìn đám người cuồng nhiệt, trong miệng lầm bầm.

Mới tới đâu vào đâu chứ, hồi ức còn sớm lắm.

Lúc này hình ảnh tiếp tục.

Theo việc thuyền trưởng lên tàu, con thuyền liền trực tiếp khởi động.

Rất hiển nhiên, trên thuyền căn bản không có khách.

Cũng đúng, hiện tại là sáng sớm, cũng không thể nào tụ tập người nhanh như vậy.

Con thuyền nương theo tiếng chân vịt, rất nhanh liền chạy theo

tuyến đường chỉ định.

Không gian tàu buôn cũng coi như rộng rãi.

Tổng thể có thể chứa được vài chục người.

Mà Trương Thiên tự nhiên ở vào căn phòng hào hoa nhất. "Lão đại, thuận lợi thật." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên.

Cái này còn thuận lợi hơn Bàn gia đi ị, không có não tàn tới ngăn cản, cũng không có thuyền trưởng phát thần kinh, Bàn Tử cảm giác, lần này rất thư thái.

Trương Thiên nhìn hoàn cảnh có chút đơn sơ, cũng không để trong lòng.

Dù sao cũng chỉ ở mấy ngày mà thôi. "Lão Hồ, chúng ta đi xem thuyền trưởng bên kia chút." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất quăng đồ đạc của mình lên giường rồi đứng dậy. "Lão đại, tôi cũng muốn đi, Bàn gia là đứa lanh lợi nhất mà." Bàn Tử vừa nghe, có tín hiệu, lập tức nhảy dựng lên. "Cậu à?

Cứ ở đây đi, giúp chúng tôi trải chăn đệm một chút." Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, tên này không phải cố tình quấy rối sao. "Xùy, cha không thương mẹ không yêu, may mà Bàn gia còn có Phi Phi." Bàn Tử thấy thế, quay đầu đi, đặt mông ngồi phịch xuống giường.

Vương Bán Nguyệt trong lòng lộp bộp một cái, vội vàng tránh xa Bàn Tử một chút.

Trương Thiên dẫn theo Hồ Bát Nhất đi ra ngoài, còn Trương Kỳ Lân thì đang tĩnh tọa.

Bên ngoài, thuyền trưởng đứng trên boong tàu, ánh mắt nhìn về phương xa, có chút thảnh thơi.

Thuyền trưởng là một ông chú đầu hói, nhìn qua chắc cũng tầm hơn bốn mươi tuổi.

Để chút râu ria mép, màu da trên mặt cũng đen nhẻm, bộ dạng của một thuyền viên lão luyện. "Thuyền trưởng, bao lâu thì đến." Người Trương Thiên còn chưa đến, tiếng đã đến trước.

Thuyền trưởng nghe tiếng, chậm rãi quay đầu lại, trên mặt mang theo nụ cười. "Tiên sinh, khoảng một ngày thời gian, ngài chắc hẳn đã sắp xếp xong rồi chứ?

Cái đó, đối với phục vụ của chúng tôi ngài có hài lòng không?" Thuyền trưởng vẻ mặt tươi cười, có chút tư thế nịnh nọt.

Hắn đã nghe Sơn Khẩu nói rồi, trước mắt chính là một nhân vật tàn nhẫn.

Hắn cũng không dám đắc tội. "Được, đúng rồi, bao nhiêu tiền." Trương Thiên gật đầu nói.

Thuyền trưởng này không tiện nói rõ, dứt khoát Trương Thiên nói thay hắn. "Ba, ba trăm Phú Sĩ nguyên, ngài là bao thuyền mà, cho nên...

Thật ra hai trăm cũng được..." Thuyền trưởng thấy sắc mặt Trương Thiên không thay đổi, vội vàng hạ thấp giá. "Ba trăm cũng được, ông đưa cho tôi một tấm bản đồ Trùng Thằng." Trương Thiên thấy bộ dạng nơm nớp lo sợ của thuyền trưởng, giọng không lớn mở miệng. "Bản đồ Trùng Thằng?

Được rồi đại nhân, ngài đợi chút." Thuyền trưởng vừa nghe trong lòng vui vẻ, hắn biết tiền hôm nay tuyệt đối là tới tay rồi.

Chỉ thấy thuyền trưởng chạy vèo về phía buồng lái.

Rất nhanh thuyền trưởng xách một cuộn giấy vàng khô chạy tới. "Đại nhân, ngài xem, đây chính là bản đồ Trùng Thằng." Hắn nói, vội vàng đưa bản đồ lên.

Trương Thiên nhẹ nhàng nhận lấy bản đồ, ánh mắt quét qua.

Bản đồ hẳn không phải do chính phủ chụp ảnh.

Ngược lại giống như bản đồ vẽ tay. "Bản đồ này của ông, chuẩn không đấy?" Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Loại bản đồ này, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy, bản đồ vẽ tay, loại này chi tiết khẳng định đầy đủ, nhưng tính chân thực còn cần khảo sát. "Tuyệt đối chuẩn, đây là bạn tôi tốn năm năm thời gian mới vẽ ra được, mỗi một con đường đều tuyệt đối không sai." Thuyền trưởng vỗ ngực bảo đảm. "Được, không tồi.

Đúng rồi thuyền trưởng, Trùng Thằng hiện tại có mấy thành phố?" Trương Thiên khẽ gật đầu, lập tức nhìn về phía thuyền trưởng.

Chương 440

"Thành phố à, phân đảo tự, tổng cộng có hai cái, phân biệt là Danh Hộ, Trùng Thằng, ngài muốn đi thành phố nào?" Thuyền trưởng nhẹ giọng hỏi. "Không có gì, chỉ là hỏi thăm một chút.

Đúng rồi, gần đây bên kia có chuyện gì lạ không?" Trương Thiên dò hỏi. "Nghe nói bên đó người đào vàng hiện tại càng ngày càng nhiều, không có gì tốt.

Đa số mọi người đều tụ tập trên quần đảo Lưu Cầu, cái đảo nhỏ đó có bốn đảo tự bao quanh, là đảo giao chiến chủ yếu của quân đội nước Mễ (Mỹ) năm đó.

Nghe nói, trong đó mai táng rất nhiều thi hài." Thuyền trưởng nói, mắt Trương Thiên đảo một vòng.

Ở cái quần đảo Lưu Cầu này lưu lại một tâm nhãn. "Được, đa tạ ông, đây là tiền, Đô la Mỹ chắc là dùng được nhỉ." Trương Thiên nói, ném ra một xấp Đô la.

Năm này, Đô la Mỹ và Phú Sĩ nguyên đổi ra thì Đô la thậm chí còn hơi thiệt thòi, dù sao Đô la tại nước Phú Sĩ tạm thời không thể đổi tiền mặt.

Nhưng được cái Trương Thiên đưa nhiều, ít nhất bốn trăm Đô la, cái này làm thuyền trưởng vui hỏng rồi. "Phát tài rồi..." Thuyền trưởng cầm tiền, tay đều đang run rẩy.

Trương Thiên cầm bản đồ, đi về phía phòng. "Lão đại, tôi cảm giác cái mà thuyền trưởng nói, quần đảo Lưu Cầu, có chút thú vị." Hồ Bát Nhất ở một bên mở miệng, giọng nói khàn khàn truyền đến. "Ừ, bốn hòn đảo nối liền cùng một chỗ, lại là yếu địa chiến lược, có khả năng là quần thể mộ táng.

Có điều, chúng ta cứ nghiên cứu một chút rồi tính sau, hòn đảo chúng ta tìm được trước đó, nói không chừng chính là quần đảo Lưu Cầu." Trương Thiên khẽ gật đầu.

Hòn đảo bọn họ suy toán trước đó, cũng không biết tên.

Hiện tại nghe thuyền trưởng nói, Trương Thiên ước chừng, xác suất lớn có khả năng là cái tên đó. "Lão đại anh đã về, anh mau nhìn xem, thuyền trưởng còn đặc biệt tri kỷ chuẩn bị cho chúng ta loại trò chơi giấy này." Bàn Tử lúc này cầm bộ bài tây, vẻ mặt cao hứng vẫy vẫy tay với Trương Thiên.

Bài tây thời gian có nhiều phiên bản, nhưng phiên bản thuyết phục nhất là phiên bản nước Hạ.

Bài tây xuất hiện ở nước Hạ năm 969 Công nguyên, lúc đó một bộ bài giấy nước Hạ có bốn chất, mỗi chất có 14 lá bài, vừa làm tiền giấy sử dụng, lại dùng để chơi bài.

Nhưng những thứ này là tin vỉa hè, độ tin cậy Trương Thiên cũng không rõ. "Bàn Tử đợi lát nữa hẵng chơi cái này, xem bản đồ trước đã." Trương Thiên lấy bản đồ ra, Bàn Tử cũng ném bộ bài lên bàn. "Lão đại, bản đồ này ai vẽ vậy, xấu thật, có điều tuyến đường này ngược lại khá rõ ràng." Bàn Tử nhìn bản đồ, chê trước khen sau, đã thành thói quen! "Thuyền trưởng đưa đấy, cái này chắc chính là quần đảo Lưu Cầu trong truyền thuyết rồi." Ánh mắt Trương Thiên nhìn về một góc bản đồ, ánh mắt mọi người cũng theo đó nhìn sang.

Cái này không nhìn không biết, vừa nhìn, xác thực là bốn đảo nối liền, hơn nữa không gian cả hòn đảo cũng rất lớn.

Nhất thời, nhóm Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn hòn đảo, lâm vào trầm mặc, bọn họ đang tính toán vị trí phong thủy trên đảo! "Trước kia không phải năm hòn đảo sao?

Hiện tại sao lại biến thành bốn cái?" Mắt Bàn Tử nhìn bản đồ, trên đầu hiện ra mấy dấu chấm hỏi. "Trước kia chúng ta xem đảo xác thực là năm cái, vì sao bản đồ này lại không có hòn đảo kia." Trương Thiên nhìn bản đồ trước mắt, trong lòng cũng phạm nghi hoặc.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Trương Thiên liền hiểu ra.

Quần đảo này là loại khúc hướng, chính là kiểu hình trăng lưỡi liềm.

Cả hòn đảo coi như là loại hình cuộn tranh.

Nhìn qua giống như một cái vòng tròn, vây quanh một cái rãnh biển nhỏ. "Hòn đảo chúng ta nhìn thấy trước kia, hẳn cũng là ở chỗ này, có điều bản đồ kia là trước chiến tranh, hiện tại hòn đảo rất có khả năng bị nước biển che lấp rồi." Trương Thiên nói, lấy ra tấm bản đồ sơn mạch trước đó.

Trên tấm bản đồ sơn mạch này, có thể thấy rõ ràng tất cả sơn mạch nước Phú Sĩ, không đúng, chuẩn xác mà nói, là hòn đảo.

Mọi người nhìn lên bản đồ sơn mạch, quả nhiên, năm hòn đảo nhỏ trước kia đập vào mi mắt.

Trương Thiên cầm bản đồ sơn mạch và bản đồ vẽ tay thuyền trưởng đưa đối chiếu một chút.

Xác thực, hòn đảo trên hai bản đồ vậy mà trùng khớp nhau. "Không sai rồi, hòn đảo chúng ta nói trước kia chính là cái này, quần đảo Lưu Cầu." "Mọi người nhìn chỗ này, hòn đảo nhỏ nhất chỗ này, có khả năng là bị mực nước biển dâng lên, hoặc là tên lửa làm ngập một ít." Trương Thiên vừa nói, vừa chỉ hướng hòn đảo nhỏ nhất kia.

Hòn đảo nhỏ nhất Trương Thiên phỏng đoán một chút, tối đa cũng chỉ khoảng bảy mươi mét.

Loại đảo này, tính là nhỏ nhất, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị

ngập hoặc sụp đổ. "Tứ Long sĩ đầu, cộng thêm hòn đảo bị ngập, lão đại, thế cục phong thủy mộ huyệt này hình như thay đổi rồi." Hồ Bát Nhất nhìn quần đảo trước mắt, không khỏi mở miệng nói.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất thêm vài phần nghiêm túc.

Trước kia thế cục phong thủy hòn đảo thập phần lợi hại, hiện tại thiếu một hòn đảo, phong thủy cả vùng không những không xấu đi.

Ngược lại trở nên tốt hơn.

Trương Thiên đồng thời cũng phát hiện vấn đề. "Vốn dĩ năm hòn đảo biến thành bốn, mà hòn đảo bị chìm lại nằm ở giữa bốn hòn đảo." "Vị trí bốn hòn đảo còn lại phân biệt là Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc, như vậy, nếu dựa theo tinh tú bài liệt, hẳn là Hổ, Chu, Huyền, hòn đảo còn lại kia đối ứng cũng không phải bất kỳ tinh tú nào." Trương Thiên nhìn bản đồ lẩm bẩm.

Vốn dĩ tứ đại thánh thú, hiện tại Thanh Long biến mất.

Cũng tức là bị ngập rồi, thừa ra hòn đảo vô dụng.

Trương Thiên cần đi thực địa xem xét, mới có thể rõ ràng hòn đảo kia đối ứng vị trí gì. "Nếu hòn đảo cuối cùng là Cát Tinh, vậy phong thủy này chính là điển hình của Hộ Long Tinh Trận." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng tán đồng gật đầu. "Nếu thật là như vậy, lão đại, vậy người kiến tạo mộ huyệt, tuyệt đối rất lợi hại, cho dù đảo bị chìm, cũng có thể kịp thời thay đổi thế cục phong thủy." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên đối với năng lực của Hứa Phúc cũng có thêm một chút tò mò. "Bọn họ đang nói cái gì vậy?" Hạo Thiên Chân nhỏ giọng hỏi Vương Khải Toàn. "Mù tịt nha." "Bàn gia không hiểu, nhưng nghe có vẻ rất lợi hại." Vương Khải Toàn xua xua tay, mấy thứ này, Bàn gia căn bản không thèm để ý có được hay không. "Đơn giản mà nói, chính là, cái đảo nhỏ bị chìm kia, cực có khả năng chính là vị trí mộ huyệt." Trương Thiên mở miệng nói với Hạo Thiên Chân.

Giờ khắc này, Hạo Thiên Chân rộng mở trong sáng. "Ồ, hóa ra là như vậy, Tiểu Trương gia anh thật là lợi hại." Hạo Thiên Chân trực tiếp tung ra một cú vỗ mông ngựa xoắn ốc.

Trương Thiên không nói thêm gì nữa, mà là nhìn về phía bản đồ. "Còn về những cái khác, đến lúc đó chúng ta tính sau." Trương Thiên nói một câu, liền để bản đồ lên bàn, cho Hồ Bát Nhất bọn họ nghiên cứu.

Chính mình thì ngồi xếp bằng trên giường, Trương Thiên định tu luyện công pháp của mình. "Đấu có chút khó, nếu Binh là tát đậu thành binh, vô kiên bất tồi, vậy Đấu chính là khí, một loại thủ đoạn lợi dụng khí tức trong cơ thể để thực hiện công kích." Trương Thiên trong lòng suy nghĩ, hắn thử tìm hiểu ảo nghĩa trên Kỳ Môn Độn Giáp.

Mà theo việc Trương Thiên tu luyện, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Hình ảnh lóe lên.

Một ngày sau.

Suốt dọc đường cũng không gặp hải tặc gì, hoặc là bão tố, dù sao cự ly gần, một ngày thời gian cũng không đến mức gặp phải mấy thứ đó.

Sáng sớm, Trương Thiên bị tiếng của Bàn Tử đánh thức. "Lão đại, tới trạm rồi, đừng tu luyện nữa, một ngày thời gian, đánh một giấc cũng không đủ, còn không bằng về nhà từ từ tu luyện." Bàn Tử hô một câu với Trương Thiên.

Trương Thiên khẽ nhướng mày.

Tuy rằng Bàn Tử nói thô, nhưng lý không thô.

Một buổi tối, Trương Thiên cho dù có thiên tài đến đâu, tiến độ vẫn rất chậm, có thể nói gần như không có tiến độ. "Các vị tiên sinh,

thuyền đã đến đích." Lúc này tiếng thuyền trưởng cũng truyền tới, thuyền trưởng cười doanh doanh nhìn nhóm Trương Thiên. "Làm phiền ông rồi." Trương Thiên nói với thuyền trưởng một câu, mấy người lập tức ra khỏi phòng.

Ngoài phòng.

Một cái cảng nhỏ.

Tàu buôn đang đậu ở bến cảng.

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, phong cảnh đảo nhỏ nước Phú Sĩ xác thực rất "ok".

Đặc biệt là loại đảo nhỏ này, có một cảm giác phong tình ngày hè.

Mặt biển xanh thẳm, theo gió nhẹ, nhấp nha nhấp nhô, gió biển thoang thoảng còn kèm theo chút vị mặn.

Hôm nay thời tiết không tồi, trời quang mây tạnh, trên trời còn có một đám mây nhỏ trôi qua.

Chim biển các loại động vật sẽ tê tức trên đảo.

Chương 441

"Vãi chưởng, nơi này thật không tồi, lão đại, đợi Bàn gia có tiền rồi, cũng muốn mua một hòn đảo nhỏ." Bàn Tử hít sâu một hơi vị mặn, trên mặt đều là biểu cảm thỏa mãn.

Dù sao, ai có thể cự tuyệt một cuộc sống trên biển gần gũi, dữ thế vô tranh, không có phiền não chứ. "Bàn Tử, đợi cậu sau này có tiền hẵng mua, hiện tại nhiệm vụ của chúng ta là mau chóng tìm được vị trí mộ huyệt." Hồ Bát Nhất liếc trắng mắt Bàn Tử. "Lão Hồ, cái này cậu không hiểu rồi, Bàn gia cái này gọi là cài cắm ước mơ, đến lúc đó đợi không có việc gì, có tiền rồi, thì thực hiện ước mơ của tôi." Bàn Tử bộ dạng "tôi có lý".

Trực tiếp làm Hồ Bát Nhất cứng họng. "Đại nhân, bên này đã đến rồi, vậy chúng tôi đi trước..." Thuyền trưởng nhìn về phía Trương Thiên.

Hắn là phụ trách chở người, cái khác cũng không bao gồm. "Được." Trương Thiên khẽ gật đầu, chỉ thấy ông chủ mặt mang nụ cười, chạy vèo một cái về lại tàu buôn. "Cứ như gặp ôn thần ấy, có cần thiết thế không." Bàn Tử oán thầm một câu. "Lão Hồ, đưa bản đồ, chúng ta tìm chỗ vắng người trước." Trương Thiên đưa bản đồ cho Hồ Bát Nhất.

Ngay sau đó hắn tìm một tảng lớn dưới tàng cây dừa lấy chiếc xe việt dã ra. "Tiện lợi vãi cả chưởng." Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thiên lấy xe việt dã ra, trong lòng cũng cảm thán một câu.

Nếu cậu ta có năng lực này, chẳng phải sau này xuống mộ sẽ tiện hơn rất nhiều. "Đi lên xe." Trương Thiên hô một tiếng, mấy người nhao nhao ngồi lên xe việt dã. "Đi thẳng, ra khỏi bến cảng, sau đó tiến

vào thành phố Trùng Thằng." Hồ Bát Nhất nhìn bản đồ, chỉ dẫn vị trí cho Trương Thiên.

Mà theo sự xuất hiện của xe việt dã, ngư dân đào vàng ở bến cảng không khỏi trợn to hai mắt.

Hảo gia hỏa, trên đảo nhỏ vậy mà có xe việt dã?

Người này phải có bao nhiêu tiền. "Đây là người đào vàng mới tới à?" "Nhìn không giống, trên người đều không mang súng." "Có khi nào là tổ chức gì không, có thể mang xe qua đây, đều không đơn giản." "Nghe nói, tiểu đội Hải Cẩu tại khu vực giao hỏa, tìm được rất nhiều tài bảo cũng không biết có phải thật không." Đám người đào vàng, ngư dân xung quanh nhao nhao bàn tán.

Mà những âm thanh này cũng toàn bộ bị Trương Thiên thu vào trong tai.

Từ cuộc giao đàm, Trương Thiên biết được, người đào vàng ở đây có rất nhiều. "Lão đại, có người đào vàng, có phải chứng minh Bàn gia có thể chơi súng không." Bàn Tử cười, hắn cũng khá thích chơi súng.

Hạo Thiên Chân cũng vui vẻ trong lòng, nếu có súng, vậy năng lực tự vệ của bọn họ cũng sẽ tăng lên. "Lão đại, bên kia hình như xảy ra chuyện gì rồi." Xe việt dã vừa chạy ra khỏi cảng không xa, Hồ Bát Nhất liền chỉ vào đám người cách đó không xa.

Chỉ thấy, cách đó không xa, vô số người đang vây quanh một chỗ, hình như đang thảo luận cái gì. "Qua đó xem thử." Theo việc xe việt dã dừng lại, mấy người đi về phía đám đông.

Đợi tới gần Trương Thiên mới phát hiện, hóa ra là ba tên to con đang bán những thứ thu hoạch được trên đảo.

Bọn họ tìm được rất nhiều đồ, trong đó có một món đồ khiến biểu

cảm Trương Thiên trực tiếp nghiêm túc hẳn lên.

Chỉ thấy, trên sạp hàng nhỏ, vậy mà có một cái Âm Dương Bát Quái Kính nhỏ! "Lão đại, bên kia có một cái bát quái kính, nhìn qua khá có cảm giác niên đại." "Có khi nào là đồ chơi của tên Âm Dương Sư kia không." Bàn Tử nhìn đồ chơi trên sạp, phát ra nghi vấn. "Vật phẩm: Âm Dương Bát Quái Kính!" "Phẩm giai vật phẩm: Trung phẩm pháp khí." "Năng lực vật phẩm: Có thể chiếu xạ tà vật, từ trong gương có thể nhìn thấy tà túy!" Sau khi ánh mắt Trương Thiên rơi vào bát quái kính, trong đầu liền truyền đến giới thiệu thuộc tính bát quái kính.

Loại bát quái kính này nhìn không ra là của ai, dù sao Âm Dương Sư, hoặc là đạo sĩ có lẽ đều có.

Hơn nữa cũng không phải pháp khí cao cấp gì, cho nên, cũng không thể chứng minh có phải là sư bá hay không. "Cái Âm Dương Bát Quái Kính này cũng không tệ, có chút công dụng với chúng ta." Trương Thiên mở miệng nói.

Tuy rằng là một trung phẩm pháp khí, nhưng công năng cường hãn a.

Có thể nhìn thấy tà túy, nói đơn giản, chính là nhìn thấy quỷ.

Đến lúc đó để trong phòng Bàn Tử, Vương Bán Nguyệt nói không chừng nửa đêm sẽ bị dọa giật mình. "Lão đại, có khi nào là sư bá..." Hồ Bát Nhất nhỏ giọng hỏi. "Không rõ, có điều cái bát quái kính này có công năng chiếu quỷ, có tác dụng." Trương Thiên nhỏ giọng nói.

Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, nếu thật là như vậy, vậy chẳng phải nói, tiểu quỷ trong mộ căn bản không chỗ nào ẩn nấp?

Đặc biệt là mấy em gái ma... khụ khụ, không đúng lắm. "Bàn Tử, mở đường." Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Bàn Tử, Bàn Tử gật đầu.

Thân thể to lớn trực tiếp đi về phía đám người.

Một số ngư dân thấy thân thể khôi ngô của Bàn Tử đi tới, nhao nhao nhường đường, có kẻ đào vàng không nhường đường, Bàn Tử tát một phát trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Rất nhanh, một con đường liền được Bàn Tử mở ra.

Tuy rằng có súng, nhưng ở khu vực này, vẫn là cấm chỉ sử dụng. "Các ngài là..." Chủ quán là ba người đào vàng, mặc quần áo rách nát, trên mặt và trên người toàn bộ đều là bùn đất.

Nhìn thấy nhóm Trương Thiên, thần sắc có chút lo âu, tránh né. "Đồ ở đây bán thế nào." Trương Thiên cúi đầu nhìn đồ dưới đất, chậm rãi mở miệng. "Người này là ai a, thật khiến người ta khó chịu!" "Không biết, nhưng nhìn bộ dạng bọn họ, không giống như người dễ bắt nạt." "Vẫn là đừng chọc vào, tao thấy bọn họ lái xe đấy, ở chỗ này có xe thân phận đều không đơn giản." "Cái tên tiểu ca mặc hắc bào kia, nhìn qua thần bí nhất, cũng không biết là làm cái gì..." Một đám người ở bên cạnh bàn tán.

Mà chủ quán dưới đất cũng vội vàng mở miệng. "Mấy thứ này đều là tôi đào được từ bên kia, chúng tôi vì không có lộ phí rời đi, cho nên bị bắt buộc ở chỗ này bán hạ giá trước." "Ngài yên tâm, mua được chính là lời, nếu lên bờ rồi, giá cả mấy thứ này tuyệt đối cao hơn." Chủ quán liên tục nói.

Rất hiển nhiên hắn muốn dùng giá cả làm động lòng Trương Thiên.

Trương Thiên quét qua sạp hàng, trên cả sạp, ngoại trừ cái bát quái kính kia ra, những thứ còn lại cũng không đáng để xem.

Một số giới chỉ (nhẫn), đạn dược thời thế chiến, còn có một số huân chương công lao các loại, mấy thứ này hẳn đều là từ trong đống

người chết đào ra. "Mấy cái huân chương này bán thế nào?" Trương Thiên mở miệng hỏi.

Ai cũng biết, muốn một món đồ, đa số nên hỏi bóng hỏi gió thì tốt hơn, đặc biệt là trong tình huống vật phẩm lạc quẻ. "Năm Phú Sĩ nguyên một cái!" Tên đào vàng trực tiếp mở miệng.

Nếu mấy binh sĩ kia mà biết, đồ vật trân quý khi còn sống của bọn họ cũng chỉ bán được năm Phú Sĩ nguyên, cũng không biết bọn họ có cảm tưởng gì. "Thế này, tôi lấy mười cái, đúng rồi cái gương này nhìn qua cũng lạ lạ..." Trương Thiên cầm lấy bát quái kính. "Tiên sinh, cái gương này là chúng tôi đào được trong một hố bom, ngài nếu muốn, năm Phú Sĩ nguyên, có điều thứ này tà môn lắm.

Cầm thứ này, luôn cảm giác có người đang nhìn chằm chằm." Tên đào vàng nói, Trương Thiên lập tức toát mồ hôi hột.

Các người mang theo huân chương của người chết trận, có thể không bị nhắm vào sao. "Được, đây là năm mươi lăm nguyên, mấy thứ này tôi lấy." Trương Thiên nói, móc ra Phú Sĩ nguyên, tên đào vàng thấy thế vội vàng nhận lấy tiền. "Đa tạ tiên sinh." Hắn cũng không nói thêm chuyện cái gương nữa.

Dù sao tiền cũng tới tay rồi, cũng không phải mỗi người đều rất tốt bụng.

Trương Thiên thu hồi gương và huân chương. "Đúng rồi, chỗ anh phát hiện hố bom ở đâu." Trương Thiên lại móc ra năm đồng, chậm rãi nói. "Ở một quần đảo tại Trùng Thằng, chắc là bên đảo Lưu Cầu." Tên đào vàng nhẹ giọng nói.

Ngư dân và những người đào vàng khác xung quanh vừa nghe, nhao nhao xao động hẳn lên.

Rất hiển nhiên, bọn họ cũng định đi khu vực đó đào vàng.

Dù sao có thể kiếm được nhiều thẻ bài danh tính, còn có huân chương như vậy, đồ bên trong chỉ có nhiều chứ không ít.

Trương Thiên gật đầu, dẫn nhóm Hồ Bát Nhất ra khỏi đám đông.

Chủ quán trước mắt coi như lợn chết không sợ nước sôi, đã chuẩn bị đi, tự nhiên đối với việc nơi đó có đồ nói thẳng không kiêng kỵ. "Lão đại, thứ này cố ý hố chúng ta đấy." Bàn Tử vừa đi vừa nói.

Vẻ mặt đầy nộ khí.

Tên kia, tuyệt đối là đến hố người, câu cuối cùng rõ ràng có thể nói nhỏ. "Đây cũng là thủ đoạn tự vệ." Trương Thiên thản nhiên mở miệng, hắn cũng không để ý.

Nếu tên đào vàng chỉ nói với một mình Trương Thiên, vậy những người khác khẳng định sẽ nhớ thương.

Chương 442

Cho nên, còn không bằng trực tiếp công khai, bảo đảm an toàn cho chính mình. "Lão Hồ, Kỳ Lân cái bát quái kính này các cậu muốn không?" Trương Thiên nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân có năng lực phân biệt quỷ quái, nếu cầm bát quái kính, nói không chừng sẽ tăng cường, nhưng công dụng chắc không lớn. "Không." Trương Kỳ Lân chỉ nhả ra một chữ, lập tức không nói thêm gì nữa.

Thứ này, Trương Kỳ Lân vẫn chướng mắt, y dựa vào cảm giác đều có thể sát giác được. "Vậy Lão Hồ, cậu cầm đi, vừa vặn cũng có thể dò xét âm dương." Trương Thiên lại đưa cái gương cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy bát quái kính. "Lão đại, sao anh không lấy?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Tôi có Âm Dương Nhãn." Trương Thiên xua tay nói.

Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt thấy Trương Thiên ném bát quái kính như ném rác, trong lòng đều đau xót muốn chết.

Nhưng khi nghe được câu sau của Trương Thiên, bọn họ người đều ngây ngốc.

Sẽ không phải thật sự có loại đồ chơi kia chứ?

Âm Dương Nhãn, nhìn quỷ quái? "Tiểu Trương gia, loại đồ chơi đó thật sự tồn tại?" Hạo Thiên Chân không kìm được hỏi, đầy mặt tò mò.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn về phía Trương Thiên, chuyện này sao chưa từng nghe Trương Thiên nhắc tới bao giờ. "Tiếp xúc với quỷ

quái nhiều, tự nhiên sẽ có, Bàn Tử cũng sẽ có." Trương Thiên nói, Vương Khải Toàn vẻ mặt ngơ ngác.

Chỉ chỉ vào mình. "Lão đại, rắm có thể loạn phóng, nhưng lời thì không thể nói lung tung, Bàn gia cũng có Âm Dương Nhãn?

Vậy chẳng phải nhìn thấu toàn bộ nữ quỷ trong mộ?" Bàn Tử chỉ vào mắt.

Trương Thiên đầy đầu hắc tuyến, thật muốn cho tên này một chỏ.

Hạo Thiên Chân gật đầu cũng không hỏi nhiều nữa, Hồ Bát Nhất cũng không hỏi.

Duy độc Trương Kỳ Lân nhìn thoáng qua Trương Thiên.

Y biết rõ, Âm Dương Nhãn tuyệt đối không phải tiếp xúc với quỷ quái thời gian dài là sẽ có, nếu thật là như vậy, y đã sớm cả đôi mắt đều là rồi.

Thứ này trừ phi là bẩm sinh, nếu không hậu kỳ rất khó đạt được.

Mấy người không nói chuyện nữa.

Rất nhanh trên xe việt dã.

Trương Thiên sau khi biết vị trí, liền trực tiếp tăng tốc độ xe. "Khoảng cách đến khu vực quần đảo còn hơn mười cây số, khoảng mấy tiếng là có thể đến nơi." "Lão đại, vị trí quần đảo này cũng là độc nhất vô nhị a, nếu đi về phía đông, vừa vặn là một đường thẳng xuyên qua kinh đông nước Phú Sĩ!" "Nơi này tuyệt đối có "không khí" (sinh khí/long khí)!" Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất truyền đến.

Tuy rằng không nhìn ra sắc mặt đen thui của Hồ Bát Nhất, nhưng từ trong giọng nói của hắn có thể nghe ra, hắn rất kích động. "Tôi ngược lại muốn xem xem, mộ thất rốt cuộc sẽ đặt ở chỗ nào!" Trương Thiên lẩm bẩm, đối với mộ Hứa Phúc, vô cùng mong chờ.

Xe việt dã lao nhanh theo lộ tuyến đã định.

Lúc này, trong đầu khán giả xem trực tiếp cũng nảy sinh nhiều nghi vấn. [Nói chứ, cái gương bát quái kia có khi nào là của sư bá Trương Thiên không?] [Chưa chắc, Trương Thiên còn chưa xác định mà.] [Tôi nghi sư bá căn bản không ở đây, đây chỉ là chiêu nghi binh thôi.

Hơn nữa, các ông ở trong Cửu Môn đã bao giờ nghe danh Đan Hạc đạo nhân chưa?] [Tên thì chưa nghe, nhưng sự tích của Đan Hạc đạo nhân thì đáng để truyền tụng đấy, ít nhất người ta cũng dám sang nước Phú Sĩ đơn thương độc mã khiêu chiến.] [Hy vọng Hạc Hạc không chết.

Đến lúc đó, Nhất Mi đạo trưởng và Hạc Hạc song kiếm hợp bích, tuyệt đối là thiên hạ vô địch.] [Đan Hạc đạo nhân có thể bố trí Âm Dương Phố lợi hại như vậy, theo lý thuyết thì chắc sẽ không chết đâu, dù sao cũng có bí pháp mà.] Mọi người bàn tán xôn xao.

Lúc này trên đài, Trần Hề đã không còn đứng cạnh Trương Thiên nữa mà tự mình tìm một chỗ trên hàng ghế khán giả ngồi xuống.

Dù sao sau khi biết chân tướng, cô cũng không còn mặt mũi nào đứng trên đài thẩm phán. "Nếu giảng theo lượng tử lực học, quỷ hồn hẳn là một dạng tư tưởng ý thức của con người, do lượng tử giao hợp sản sinh ra điện ba nhất định mà hình thành." "Chẳng lẽ đây là một dạng vật chứa năng lượng lượng tử cao?

Nhưng làm sao chúng có thể khiến con người nhìn thấy được, và tại sao trong cuộc sống bình thường chúng ta lại không thấy?" Trong đầu Trần Hề không ngừng suy tư.

Cô đã bắt đầu có ý định nghiên cứu phương thức tồn tại của quỷ hồn.

Cô từng hứa với Trương Thiên sẽ làm một việc có lợi cho đất nước Hạ Quốc.

Hiện tại quỷ hồn đã là sự thật không thể chối cãi, vậy thì cô muốn là người đầu tiên nghiên cứu ra thiết bị có thể nhìn thấy quỷ hồn! "Đúng rồi!

Tôi hiểu rồi, nhất định là lượng tử trong cuộc sống của chúng ta quá ít, không đủ để chúng hiện hình.

Theo cách nói của bọn họ, thì chính là linh khí chưa phục hồi!" Mắt Trần Hề trừng lớn, đây có lẽ cũng là một cách giải thích. "Không được, đợi phiên thẩm phán lần này kết thúc, mình nhất định phải nghiên cứu sâu hơn, xem sức mạnh của bọn họ từ đâu mà có, và con người làm thế nào để nắm giữ lượng tử..." Trong lòng Trần Hề đã bùng lên một ngọn lửa nhiệt huyết cực lớn.

Trong khi đó ở bên ngoài, tại ngôi mộ do Trương Thiên tự tạo mà đội khảo cổ đang khai quật, Giáo sư Lý và mọi người vẫn chưa hoàn hồn khi nhìn vào màn hình. "Giáo sư Lý, tôi vừa tra cứu trong kho dữ liệu, số văn vật mà nước Phú Sĩ lấy trộm năm đó, hơn một nửa đã quay trở lại bảo tàng Hạ Quốc chúng ta." Một vị chuyên gia lão thành lên tiếng.

Ý tứ rất rõ ràng, những thứ đó rất có thể đều do người kia mang về. "Ừ, việc này tôi biết rồi.

Không ngờ bọn họ vì muốn quyên góp văn vật mà có thể nghĩ ra nhiều biện pháp như vậy." "Cũng không biết bọn họ rốt cuộc đã lấy được gì trong mộ Từ Phúc.

Nghe nói năm đó Từ Phúc đã mang đi cả mấy con tàu chở đầy châu báu." Giáo sư Lý nói, trong mắt ánh lên vẻ mong chờ.

Có lẽ số kho báu đó chính là nền tảng để Cửu Môn trưởng thành.

Vô số ánh mắt đều tập trung vào màn hình.

Xe việt dã vẫn đang di chuyển.

Trong xe, Hồ Bát Nhất đang xem bản đồ, còn Bàn Tử ngồi ghế sau thì lầm bầm. "Lão đại, anh nói xem, lần này chúng ta vớ được nhiều đồ như vậy, thật sự phải quyên góp hết sao?" Bàn Tử tiếc rẻ.

Trương Thiên liếc nhìn gã một cái. "Tùy tình hình thôi, văn vật thì chắc chắn phải quyên, dù sao chúng ta cầm cũng vô dụng, tôi cũng chẳng ham mấy đồng tiền đó." Trương Thiên thành thật trả lời.

Tiền bán văn vật, hắn đúng là không để vào mắt. "Vậy lão đại, đám vàng bạc châu báu kia chẳng phải chúng ta có thể tự giữ sao?

Lại không phải là văn vật, đây là tiền mồ hôi nước mắt của anh em mà." Bàn Tử vừa nghe thấy sơ hở trong lời nói của Trương Thiên liền vội vàng lên tiếng.

Mắt gã đã sáng rực lên.

Trương Thiên nghe vậy gật đầu.

Hắn quả thực có ý này.

Cửu Môn muốn phát triển thì không thể thiếu tiền, mà tiền từ đâu ra?

Chắc chắn là từ trong mộ.

Dù sao thì lấy tiền trong mộ là nhanh nhất. "Những thứ đó không phải văn vật, hơn nữa chúng ta cũng không đạo mộ ở trong nước, cho nên, số của cải này lý ra thuộc về chúng ta." Trương Thiên nói.

Hai gã béo nhìn nhau. "Vãi chưởng, bò cái nhỏ uống rượu, sướng đến nhà rồi!

Vậy lần này Bàn gia chẳng phải có thể..." Vương Bán Nguyệt nuốt nước miếng, đã tưởng tượng ra cảnh mình cầm vô số tiền bao

nuôi mấy em vợ bé, tiêu dao khoái hoạt. "Sắp tới rồi." Hồ Bát Nhất lúc này lên tiếng, cắt ngang giấc mộng đẹp của hai gã béo.

Trương Thiên nhìn về phía không xa.

Dọc đường đi, hắn thấy quả thực có không ít người.

Toàn bộ đều mang theo trang bị đi tìm vàng.

Tuy rằng sau chiến tranh sẽ có người chuyên môn đến dọn dẹp chiến trường, nhưng kiểu gì cũng có sai sót, chính những người không bị dọn dẹp sạch sẽ đó đã cho đám tìm vàng này cơ hội. "Cái thành phố Trùng Thằng (Okinawa) này trông cũng phồn hoa phết." "Tiếc là bị tàn phá nghiêm trọng quá." Trương Thiên cảm thán một câu.

Trước mắt không xa là một thành phố, có vài tòa nhà cao tầng nhưng không nhiều.

Tuy nhiên xe việt dã không đi vào thành phố mà chạy thẳng ra bờ biển.

Chương 443

Phía rìa ngoài cùng của Okinawa mới là đích đến của Trương Thiên. "Cuối cùng cũng tới, Bàn gia đợi đến sốt cả ruột." Bàn Tử nhìn ra bên ngoài, đôi mắt ti hí không ngừng ngó nghiêng. "Cậu vội cái gì." Hồ Bát Nhất vẻ mặt buồn bực, cái tên này sao còn vội hơn cả bọn hắn. "Lão Hồ, người có ba cái vội: tối vội, ngày vội, kiếm tiền vội.

Đây là chuyện kiếm tiền quan trọng nhất, Bàn gia có thể không vội sao?" "Bàn Tử, cậu lắm lý lẽ cùn thật đấy." Ngô Tà giơ ngón tay cái lên, phen này Hồ Bát Nhất cũng cạn lời.

Xe việt dã rất nhanh xuyên qua thành phố Okinawa, đến một bãi biển.

Đại dương mênh mông bát ngát, giữa biển khơi có một hòn đảo nhỏ cô lập giữa màu xanh lam thẳm. "Tới rồi, Thanh Long nhập hải, sát thế hùng vĩ." Trương Thiên dừng xe, nhìn về phương xa.

Bốn hòn đảo vây quanh một hòn đảo bị nhấn chìm, thế cục phong thủy này quả thực tuyệt diệu.

Trên bãi cát còn có không ít người, có cả thuyền gỗ, một số người đang nườm nượp chèo thuyền về phía hòn đảo nhỏ kia. "Lão đại, còn chờ gì nữa, xông lên thôi, các anh em muốn chiến đấu!" Bàn Tử vác cái xẻng Lạc Dương lên vai, miệng còn ngậm điếu thuốc.

Cái dáng vẻ đó, trông chẳng khác gì một tên thổ phỉ. "Bàn Tử, cậu qua bên kia kiếm cái thuyền cá, Ngô thiếu gia các cậu đi cùng luôn, chúng tôi ở đây xem phong thủy phía trước một chút." Trương Thiên ra lệnh cho Bàn Tử.

Ngô Tà gật đầu, kéo Vương Khải Toàn đi về phía không xa. "Ây, lão đại, có phải anh cố ý chi phối Bàn gia không, Bàn gia muốn chiến

đấu, muốn đào mộ..." Bàn Tử bị lôi đi, miệng vẫn không ngừng lải nhải. "Lão Hồ, nhìn rõ thế cục gì chưa?" Trương Thiên không để ý Bàn Tử, nhìn sang Hồ Bát Nhất.

Trương Khởi Linh cũng nhìn qua.

Chỉ thấy la bàn của Hồ Bát Nhất không ngừng xoay chuyển.

Trên mặt Lão Hồ cũng hiện lên vẻ vui mừng. "Lão đại, tính ra rồi.

Hòn đảo nhập hải kia, quả thực là Thanh Long tinh túc, lại là Thanh Long nhập hải." "Mà hòn đảo thuận ứng tinh túc đó chính là Kháng Kim Long.

Rồng vào biển lớn, nên là đại cát." "Mấy hòn đảo còn lại cũng là các liệt tinh vị, hòn đảo cuối cùng nằm ở phía Chu Tước thiên Bạch Hổ." "Hai cái hợp nhất, lão đại, phần nhiều là niết bàn." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên cau mày.

Xét theo tổng thể phong thủy, thế cục rất tốt, nhưng duy chỉ có thừa ra một hòn đảo, hòn đảo này lại nằm giữa hai tinh túc nguy hiểm. "Chẳng lẽ, mộ chủ nhân cũng có ý nghĩ niết bàn trọng sinh?" Trương Thiên lẩm bẩm.

Hắn lại nghĩ đến những đứa trẻ bị tuẫn táng kia, chẳng lẽ Từ Phúc cũng giống Hoàng Thục Lương, Thủy Hoàng, đều đang tìm kiếm trường sinh!? "Quả nhiên, mục tiêu cuối cùng mà tất cả mọi người theo đuổi đều là trường sinh." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, gã phảng phất hiểu ra chân lý nào đó.

Trương Thiên lại lắc đầu. "Không thể nói như vậy.

Trường sinh chỉ dành cho những kẻ có tiền hoặc có quyền.

Đối với đại bộ phận người bình thường, mấy chục năm đã là quá

nhiều rồi." Tiếng Trương Thiên vang lên.

Hắn nhìn nhận khá thấu đáo, trường sinh không thích hợp với tất cả mọi người.

Nhưng đó lại là thứ rất nhiều người theo đuổi.

Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu. "Lão đại anh nói đúng.

Hèn chi mấy ông hoàng đế, tướng thần đều muốn trường sinh, chẳng qua cũng chỉ là muốn thời gian áp bức người khác dài hơn một chút mà thôi." Hồ Bát Nhất trực tiếp suy một ra ba, khiến Trương Thiên cũng phải ngẩn người. "Lão Hồ, ngộ tính của cậu được đấy." Trương Thiên giơ ngón tay cái.

Hồ Bát Nhất sờ sờ má cười cười, cũng không nói thêm gì.

Trương Khởi Linh nhìn hòn đảo nhỏ, ánh mắt căn bản không hề thay đổi.

Đột nhiên, một tiếng gọi từ xa vọng lại, cắt ngang sự trầm mặc của Trương Khởi Linh. "Lão đại, thuyền kiếm được rồi!" "Mẹ kiếp, vừa rồi có mấy tên dám phản đối Bàn gia trưng dụng, hại Bàn gia đành phải ném bọn chúng xuống biển." "Đây là cống hiến cho sự nghiệp của Bàn gia, điêu dân mà còn dám phản kháng." Bàn Tử một tay xách cái thuyền gỗ máy, miệng lầm bầm bất mãn.

Trương Thiên nhìn ra xa, quả nhiên thấy mấy gã đàn ông có vũ trang đang bì bõm dưới biển.

Trương Thiên đầy đầu hắc tuyến, cái tên này chẳng lẽ không biết dùng thủ đoạn bình thường sao? "Thôi bỏ đi, có thuyền là được." Trương Thiên cũng buông xuôi việc dạy dỗ Bàn Tử ngay tắp lự, kiếm được thuyền đã là khá lắm rồi.

Người xung quanh bị cảnh Bàn Tử ném người dọa sợ, một đám vội vàng lẩn đi chỗ khác.

Sau đó Trương Thiên lái xe việt dã vào một chỗ kín đáo rồi thu vào không gian, lúc này mới đi về phía thuyền gỗ.

Thuyền gỗ là loại thuyền mà quân Nhật thường dùng thời Thế chiến II.

Chính là loại chỉ ngồi được vài người, phía sau có một cái cần điều khiển động cơ. "Lão đại, Bàn gia ngồi đầu nhé." Bàn Tử nói rồi vội vàng ngồi tót lên mũi thuyền.

Chiếc thuyền gỗ vốn đã nhỏ, bị Bàn Tử ngồi lên liền chìm xuống một nửa.

Trương Thiên nuốt nước miếng.

Cái của nợ này, nếu sáu người bọn họ ngồi hết lên thì có chìm nghỉm không? "Anh em Bán Nguyệt, cậu ngồi sau cùng điều khiển động cơ đi." Trương Thiên đành tạm thời sắp xếp như vậy.

Chỉ thấy hai gã béo mỗi người một góc, sau đó nhóm Trương Thiên, Trương Khởi Linh mới bước lên thuyền gỗ.

Theo tiếng động cơ khởi động, chiếc thuyền gỗ thuận lợi chạy về phía hòn đảo nhỏ.

Còn mấy kẻ xui xẻo bị Bàn Tử ném xuống biển đành trơ mắt nhìn thuyền của mình bị cướp đi. "Lão đại, thuyền này cùi bắp thật, thêm một centimet nữa là nước tràn vào rồi." Bàn Tử nhìn chằm chằm mặt biển.

Khá lắm, cả cái thuyền nhỏ chỉ thiếu chút xíu nữa là lật úp. "Đây là thuyền chiến phổ biến nhất thời chiến tranh của nước Phú Sĩ, thể tích nhỏ, chở được từ bốn đến sáu người, thích hợp luồn lách trên mặt biển." "Chúng ta có lẽ hơi quá tải." Ngô Tà ngồi bên cạnh lên tiếng.

Cậu ta thò tay sờ mặt biển, tâm tình cũng vui vẻ hơn không ít. "Ừ, cái này đúng là thuyền xuyên phá cỡ nhỏ, hay còn gọi là xuồng cảm

tử." Hồ Bát Nhất gật đầu, hắn biết về mấy thứ này cũng không ít.

Trương Thiên không thảo luận vấn đề này với họ, ánh mắt hắn lúc này đang nhìn chằm chằm mặt biển.

Vì sắp đến giữa trưa, lực xuyên thấu của ánh mặt trời là mạnh nhất.

Lúc này Trương Thiên có thể nhìn rõ đáy biển ở độ sâu khoảng ba mươi mét.

Nếu nhìn từ bên trong, có lẽ còn thấy được nhiều hơn. "Nếu nơi này cũng là di hài chiến trường, thì bên dưới hẳn cũng có rất nhiều thi thể." Trương Thiên lẩm bẩm.

Vô tình, một vài cái bóng dưới đáy biển thu hút sự chú ý của hắn.

Đó là một đám thợ lặn tìm vàng, bọn họ mặc đồ lặn, đang trục vớt dưới đáy biển. "Lão đại, nhìn gì thế?" Bàn Tử thấy Trương Thiên cúi đầu cũng nhìn theo. "Vãi chưởng, mỹ nhân ngư!" Bàn Tử nhìn xuống đáy biển, kinh hô một tiếng.

Mọi người bị tiếng hắn thu hút, nhao nhao nhìn xuống. "Đó mà là mỹ nhân ngư à?

Khải Toàn huynh, mắt mũi kiểu gì đấy, đây rõ ràng là cá hề." Vương Bán Nguyệt cà khịa. "Mọi người nói xem, liệu họ có phát hiện ra vị trí mộ huyệt không?" Ngô Tà lo lắng. "Không biết, nếu đông người thì có thể." Trương Thiên nói.

Dù sao trải qua chiến tranh, quỷ mới biết liệu có quả bom nào nổ tung ra cái cửa hay không. "Sắp lên bờ rồi." Hồ Bát Nhất nhìn hòn đảo nhỏ không xa, la bàn trong tay không ngừng xoay chuyển. "Chúng ta cứ đi thẳng về phía mắt rồng là được." Trương Thiên nói, có mục tiêu rõ ràng sẽ đơn giản hơn.

Rất nhanh, thuyền nhỏ cập bờ.

Nhóm Trương Thiên đi thẳng về phía mắt rồng.

Chương 444

Trên đường toàn là những kẻ tìm vàng đeo ba lô.

Nhìn sơ qua cũng phải đến mấy chục người.

Nhưng chuyện này cũng bình thường, ở những nơi kinh tế suy thoái, loại người này rất nhiều.

Bốn hòn đảo nhỏ xung quanh đều rất lớn, diện tích mỗi đảo lên đến cả trăm mét, vây thành một vòng tròn. "Một tầng đảo là một tầng quan, cửa ải nào cũng đánh thẳng vào yếu hại.

Mỗi hòn đảo giống như một cửa ải, chỉ có vượt qua những cửa ải này mới có khả năng nhìn thấy mộ huyệt thật sự." Hồ Bát Nhất cầm la bàn lẩm bẩm. "Vậy Hồ huynh đệ, chúng ta phải vượt ải thế nào?" Ngô Tà vẻ mặt tò mò.

Đây là lần đầu tiên cậu ta đạo mộ một cách nghiêm túc đúng nghĩa.

Cái mộ Thần Hoàng trước đó thuần túy là đùa nghịch, chẳng có tí hàm lượng kỹ thuật nào. "Cửa ải không phải xem trên đảo, mà là xem thứ dưới lòng đất.

Tôi nghi ngờ mộ huyệt này có bốn tầng!" Hồ Bát Nhất nhìn bố cục toàn đảo, vẻ mặt nghiêm túc. "Đồng chí Hồ, ý anh là cả cái đảo lớn thế này đều là mộ thất?

Sao có thể!

Năm hòn đảo này nối lại với nhau cũng phải hơn ngàn mét." Vương Bán Nguyệt thốt lên kinh ngạc.

Nếu quy mô thực sự lớn như vậy, thì đây tuyệt đối là một tuyệt thế đại mộ. "Cực kỳ có khả năng.

Mà cửa ải, nhất định nằm trên một hòn đảo nào đó, hoặc dưới biển của một hòn đảo nào đó!" Hồ Bát Nhất vừa đi vừa nói. "Lão Hồ, cậu thấy mộ môn sẽ ở hòn đảo nào?" Trương Thiên nhìn hồi lâu, trong lòng cũng có đáp án, nhưng vẫn muốn thảo luận với Hồ Bát Nhất. "Tôi thấy mộ môn khả năng cao sẽ ở hòn đảo chìm dưới đáy biển, hoặc hòn đảo vô danh kia." "Nếu đúng như lão đại anh nói, mộ chủ nhân muốn niết bàn trọng sinh, thì mộ môn khả năng cao sẽ nằm ở hòn đảo tinh túc trung gian." "Mà theo phong thủy, rồng nhập biển vẫn tốt hơn một chút." Hồ Bát Nhất nói.

Suy đoán của hắn rất có sức thuyết phục.

Trương Thiên gật đầu, suy nghĩ của hắn gần như trùng khớp với Hồ Bát Nhất. "Nếu không đoán sai, mộ môn hẳn nằm dưới hòn đảo tinh túc tiếp giáp giữa Bạch Hổ và Chu Tước.

Bởi vì hòn đảo Rồng nhập biển kia hẳn là vị trí chủ mộ thất." "Hòn đảo đó thiết kế quá huyền diệu, tuyệt đối không thể là vị trí cửa." Trương Thiên sắc mặt nghiêm túc.

Nếu một cái cửa mà cũng thiết kế như vậy, gặp tai nạn còn có thể thay đổi thế cục phong thủy, thì Trương Thiên cũng cạn lời.

Chỉ có thể thừa nhận Từ Phúc có tài lực và vật lực đó.

Nhưng khả năng cao là không, bởi vì bố cục kiểu này rất tiêu hao dược liệu, cơ bản đa số đều dành cho chủ mộ thất. "Vậy chúng ta cứ đến hòn đảo kia xem trước, đến lúc đó nếu không có thì quay lại." Bàn Tử nói rồi đi thẳng lên trước.

Trương Thiên sờ trán, tên này đúng là cầm đèn chạy trước ô tô.

Khóe mắt Trương Thiên liếc nhìn Trương Khởi Linh.

Điều khiến Trương Thiên bất ngờ là Trương Khởi Linh thế mà cũng vô thức tăng tốc độ. "Chẳng lẽ cậu ấy phát hiện ra gì sao?"

Trong lòng Trương Thiên thót một cái.

Thứ khiến Trương Khởi Linh phải nhanh chân tuyệt đối không đơn giản! "Có phát hiện vấn đề gì không?" Trương Thiên nhìn sang Trương Khởi Linh.

Hắn rất ít khi thấy y nghiêm túc nhìn một nơi nào đó, huống chi là tình huống hiện tại. "Nơi này tử khí rất nặng." Trương Khởi Linh nhả ra vài chữ, chỉ nghe ngữ khí của y, Trương Thiên cũng có thể nhận ra một tia nguy hiểm. "Dưới lòng đất à?" Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Khả năng cảm nhận của Trương Khởi Linh mạnh hơn bọn hắn quá nhiều, huống hồ tu vi của y đã sớm đột phá Đại Tông Sư.

Cho nên Trương Thiên không hề nghi ngờ năng lực của y. "Ừ." Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

Hồ Bát Nhất trầm giọng nói: "Lão đại, có lẽ truyền thuyết kia là thật." "Lão Hồ, ý cậu là?" "Mười vạn người tuẫn táng..." Hồ Bát Nhất không nói hết câu, nhưng Trương Thiên đều hiểu. "Tôi nghi ngờ mộ chủ nhân hẳn là đã tính toán được một số thứ.

Nếu không thì phong thủy mộ thất và cách bố trí mộ huyệt sao lại khéo léo như vậy." Trương Thiên trầm giọng nói. "Lão đại, thế này có gì khéo léo đâu, chẳng phải chỉ là một cái mộ thất thôi sao." Bàn Tử vẻ mặt khó hiểu. "Hắn không chỉ tính được mộ huyệt có thể bị chìm xuống đáy biển mà dường như còn đoán được chiến hỏa sẽ lan đến đây.

Cũng có thể là do tôi nghĩ nhiều." Trương Thiên nói.

Nhóm Hồ Bát Nhất có chút trầm mặc.

Ngược lại, hai gã béo và Ngô Tà đều nghệch mặt ra.

Mấy lời này bọn họ nghe không hiểu.

Rất nhanh, theo sự chỉ dẫn của la bàn Hồ Bát Nhất, mấy người đã đến hòn đảo vô danh kia.

Trên đảo lúc này còn có rất nhiều người đang tìm vàng.

Dưới từng hố bom đâu đâu cũng thấy người. "Lão đại, loại địa phương này khả năng lớn vẫn còn sót lại mìn ẩn." Hồ Bát Nhất nhắc nhở.

Hắn vừa dứt lời, từ bãi đá ngầm cách đó không xa liền phát ra một ánh lửa, kèm theo đó là tiếng nổ lớn. "Khá lắm, pháo hoa to đấy." Bàn Tử nhìn ánh lửa nổ tung, không kìm được nuốt nước miếng.

Hồ Bát Nhất che miệng.

Sao thế này?

An Lực Mãn nhập à? "Lão Hồ, mời cậu nói nhiều thêm chút nữa..." Trương Thiên thấy vậy thầm nghĩ, nhưng mặt thì không biểu lộ gì. "Xem ra mìn đúng là nhiều thật, chúng ta cẩn thận một chút." "Lão Hồ, cậu có thể tính ra vị trí đại khái của mộ huyệt không?" Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Tôi thử xem." "Vị trí hòn đảo này coi như là khe hở giữa hai tinh túc, theo lý thuyết thì phải thuộc về phương vị của một tinh túc mới đúng." "Tuy nhiên, vị trí này lại nằm giữa Khuê Mộc Lang và Quỷ Kim Dương.

Lão đại, cái này rất vi diệu a." Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên. "Sói ăn dê, dê biến quỷ, quỷ ăn sói.

Nhưng ai là sói, ai là dê..." "Tuy có một số thứ chưa rõ, nhưng vị trí này đúng là không tồi.

Còn về vị trí mộ huyệt, tôi đoán hẳn là ở góc Tây Nam." Trương Thiên ngẫm nghĩ rồi nói. "Không sai, thuật phong thủy của lão đại còn lợi hại hơn tôi." Hồ Bát Nhất không khỏi thán phục.

Trương Thiên lắc đầu: "Không đâu, chỉ là mèo mù vớ cá rán thôi." Nói xong, cả nhóm đi về phía góc Tây Nam.

Hòn đảo rộng vài trăm mét, có thể coi là đảo cỡ trung.

Trên đảo còn có nhiều núi đá ngầm nhỏ.

Sau vụ nổ vừa rồi, đám người tìm vàng rõ ràng đã cẩn thận hơn.

Một nhóm người đi theo chỉ dẫn tinh túc trên la bàn của Hồ Bát Nhất, rất nhanh đã đến trước một bãi đá ngầm.

Bãi đá trước mắt rất lớn, dài tới hơn hai mươi mét, cao chừng một mét, có thể thấy đây là một đảo đá ngầm lớn.

Trên đá đen bám đầy hà và các loài ký sinh biển.

Rõ nét nhất là dấu vết của bom đạn.

Đá ngầm không giòn như đá thường, loại đá này trải qua nhiều năm sóng biển vỗ về đã sớm kiên cố không thể phá vỡ.

Cho dù là bom cũng rất khó phá tan. "Cả đống đá đen sì này thì có gì chứ." Bàn Tử nói, chân to còn ra sức dẫm lên đá ngầm một cái.

Đột nhiên, chỗ gã dẫm lên trơn tuột, Bàn Tử lăn lông lốc xuống dưới bãi đá với tốc độ cực nhanh. "Vãi chưởng, sao trơn thế!" Bàn Tử kinh hô, lồm cồm bò dậy từ bãi cát. "Ha ha, Bàn Tử, cậu đúng là chó ngáp phải ruồi, cái này coi như đòn phủ đầu của mộ chủ nhân dành cho cậu đi." Hồ Bát Nhất cười nói. "Lão Hồ, cậu đúng là chuyện nọ xọ chuyện kia, Bàn gia yêu cậu chết đi được." Bàn Tử lườm Hồ Bát Nhất, ôm mông, vẻ mặt đầy uất ức.

Chương 445

Đang yên đang lành tự nhiên lại dính chấu.

Chỉ thấy chỗ Bàn Tử vừa dẫm qua, Trương Khởi Linh đang ngồi xổm xuống, dùng bàn tay thon dài quệt một cái.

Kiếm mi khẽ nhíu. "Đây là..." Trương Thiên cũng phát hiện ra điểm bất thường, trên tay Trương Khởi Linh dính một ít chất lỏng màu trắng nhầy nhụa. "Hẳn là chất bôi trơn.

Có một số vật phẩm có thể giấu ở những nơi rất nhỏ, cho nên người tìm vàng có thể dùng đến chất bôi trơn." Ngô Tà suy nghĩ rồi nói.

Mộ huyệt thì cậu ta không rành, nhưng mấy thứ này thì Ngô thiếu gia biết.

Dù sao Ngô Tà cũng là người thông minh. "Chắc là vậy, nhưng sao ở đây lại có chất bôi trơn?" Trương Thiên gật đầu, ngay sau đó hắn nghĩ ra điều gì. "Nếu không đoán sai, cái gương bát quái kia hẳn là được lấy từ đó ra, ở đây chắc chắn có cơ quan." Trương Thiên nói, mắt không ngừng quan sát tảng đá ngầm. "Có cơ quan gì chứ, Tiểu Trương gia, tôi thấy chúng ta cứ trực tiếp nổ tung ra xem chẳng phải tốt hơn sao." Vương Bán Nguyệt đứng bên cạnh nói, tay vịn vào tường đá ngầm.

Khoảnh khắc tiếp theo, bức tường đá ngầm vốn kiên cố đột nhiên lõm vào một mảng. "Vãi chưởng, cái quỷ gì..." Vương Bán Nguyệt kêu lên.

Dưới bức tường đá cao hơn một mét thế mà lại xuất hiện một cái lỗ chó... "Mẹ kiếp, làm Bàn gia giật cả mình." Vương Bán Nguyệt vỗ ngực, thở hổn hển.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh nhìn nhau, trong lòng cả ba đều có chút cạn lời.

Khá lắm, mình vất vả tìm nửa ngày, hai gã béo này mỗi người ngã một cái là tìm ra vị trí?

Thế này thì hơi thất vọng quá. "Lão đại, tôi đề nghị sau này cứ để Bàn Tử ngã nhiều vào." Hồ Bát Nhất nhìn cái lỗ chó, giọng nói có chút ngẩn ngơ. "Tôi thấy được đấy." Trương Thiên lẩm bẩm.

Quả không hổ là con cưng của tác giả, hai gã béo này có thuộc tính tự động mở cơ quan, biết sớm thì Trương Thiên đã chẳng cần tính toán làm gì. "Thật ức hiếp người quá đáng, cái lỗ bé tí thế này, khinh thường ai hả?" Vương Khải Toàn nhìn cái lỗ chó chưa đến một mét, mặt đầy lửa giận.

Đây chẳng phải là coi thường Bàn gia sao? "Đúng là cái mộ rách, cửa mộ bé thế này, chứng tỏ chủ nhân mộ huyệt nhất định cũng rất 'bé'." Vương Bán Nguyệt bĩu môi.

Nhìn hai gã béo thi nhau chê bai, Trương Thiên sờ trán. "Được rồi, chúng ta vào thôi." Nói xong, Trương Thiên khom người, lách mình chui tọt vào trong động.

Còn về việc bò vào, Trương Thiên không có thói quen đó.

Tiếp theo Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh cũng dùng cách tương tự như Trương Thiên để vào.

Còn Ngô Tà thân thủ kém và hai gã béo thì đành phải bò vào.

Xuyên qua cái lỗ, không gian bên trong lại khá rộng.

Đủ sức chứa mấy người cùng đi.

Khi hai gã béo vào đến nơi, Trương Thiên cũng bật đèn chiếu sáng.

Tình hình bên trong hiện ra trước mắt.

Đây là một cầu thang đi thẳng xuống dưới, bậc thang làm bằng đá, không nhìn thấy điểm cuối.

Trên bậc thang vương vãi đầy đầu lọc thuốc lá.

Cả cái hang trông vô cùng bẩn thỉu. "Bị người ta nhanh chân đến trước?" Trương Thiên trầm xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt những người khác cũng không tốt đẹp gì.

Khó khăn lắm mới tìm được mộ, bên trong lại thành cái công viên giải trí thế này... "Tử khí nặng quá." Khoảnh khắc tiếp theo, khi cảm nhận được hơi thở dưới cầu thang, thần sắc Trương Thiên mới nghiêm túc trở lại.

Xem ra lối vào mộ huyệt này là cố ý thiết kế đơn giản như vậy, mục đích chính là để dụ người khác đi vào! "Thiết kế thật âm hiểm." Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt dần trở nên thâm trầm. "Lão đại, anh phát hiện ra gì à?" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên nhíu mày, không kìm được hỏi.

Tu vi của hắn chưa đủ, nhiều chuyện không tra ra được. "Cái lỗ này là do mộ chủ nhân cố ý thiết kế để người khác phát hiện, sau đó thu thập âm hồn.

Vị trí thiết kế của hòn đảo này, cuối cùng tôi cũng hiểu rồi." "Lão Hồ, cậu còn nhớ 'Sói ăn dê, quỷ ăn sói' không?" Trương Thiên đột nhiên trầm giọng hỏi.

Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu.

Trước đó Trương Thiên có nói nhưng mọi người không để ý. "Những kẻ đi vào đây tự cho mình là sói, có thể đoạt được bảo vật trong mộ.

Nào ngờ, con dê béo - bảo vật trong mắt bọn họ - lại chính là từng

con lệ quỷ.

Cộng thêm vị trí độc đáo của hòn đảo này khiến tử khí của những âm hồn chết bên trong càng thêm nặng, cuồn cuộn không ngừng truyền tử khí cho vị nằm trong chủ mộ thất kia." Trương Thiên nói, thiết kế của mộ huyệt cũng dần sáng tỏ. "Hèn chi phong thủy cả ngôi mộ tốt như vậy mà lại thừa ra hòn đảo này, hóa ra đây là lò sát sinh." "Vậy niết bàn trọng sinh, chẳng phải là dùng sinh mạng của họ để khiến mộ chủ nhân niết bàn sao?" Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên gật đầu, chắc là đạo lý này. "Ầm ầm!" Lúc này, cái lỗ chó sau lưng đóng lại.

Chắc là lối đi một chiều, Trương Thiên đoán là không ra được.

Điểm này nhìn đầu lọc thuốc lá dưới đất là có thể nhận ra. "Còn nhớ cuốn sách về Thần Hoàng trong mộ Thần Hoàng không?

Từ Phúc hẳn là một tà đạo sĩ!" Trương Thiên trầm giọng.

Từ đủ loại dấu hiệu cho thấy, Từ Phúc chính là tà đạo.

Hiến tế người sống, chết rồi còn muốn tác quái.

Tuy mục tiêu đòi mạng là người nước Phú Sĩ, cũng đáng để ca ngợi, nhưng vẫn không thoát khỏi thân phận tà đạo của hắn. "Lão đại, đạo sĩ cũng có tà sao?" Bàn Tử chớp mắt, vẻ mặt ngây thơ.

Từ đầu đến cuối Bàn Tử mới quen biết một đạo sĩ, bản năng khiến gã cho rằng đạo sĩ đều là người tốt. "Là người đều có tốt xấu, huống chi là đạo sĩ.

Tà đạo, có khi còn lợi hại hơn đạo sĩ chân chính, bởi vì bọn họ không có quy tắc ràng buộc!" Trương Thiên giọng không lớn nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén. "Mẹ ơi, vậy lão đại, chúng ta chẳng phải lành ít dữ nhiều sao?" Bàn Tử hỏi. "Cũng không đến mức đó, chúng ta đông người thế này còn sợ một người chết?" Trương Thiên xua tay.

"Xùy, yên tâm đi lão đại, đến lúc đó Bàn gia sẽ là trụ cột của đội, Bàn gia đi trước." Bàn Tử nói, trên mặt hiện lên vẻ vinh quang, sau đó đi thẳng lên đầu hàng. "Khải Toàn huynh giỏi lắm, đợi tôi với." Vương Bán Nguyệt nói rồi cũng đi theo.

Nhóm Trương Thiên nhìn nhau cười, lập tức đi theo sau hai gã béo.

Cầu thang đi xuống rất dài, cơ bản không thấy đáy.

Tuy nhiên rác rưởi và đầu lọc thuốc lá xung quanh lại nhắc nhở mọi người rằng nơi này dường như không đáng sợ đến thế. "Ẩm thật, lão đại, chúng ta đã đi vào trong biển rồi nhỉ." Bàn Tử đi trước, nhìn những giọt nước không ngừng rỉ ra trên đầu, miệng lầm bầm. "Chúng ta đi được gần hai mươi mét, chắc là vào rồi." Trương Thiên tính toán khoảng cách. "Mẹ ơi, vậy chỗ này sâu bao nhiêu, liệu có giống Mộ đáy biển ngày trước không?" Bàn Tử kinh hô, trong lòng lại có chút kích động. "Chắc không giống đâu, Bàn Tử, chúng ta tăng tốc lên, chỗ này chẳng có gì để xem cả." Hồ Bát Nhất giục.

Bàn Tử nghe vậy bước chân cũng nhanh hơn một chút.

Dù sao cái cầu thang này không biết đã có bao nhiêu người đi qua, nguy hiểm chắc chắn đã bị loại trừ từ sớm.

Không biết đi được bao lâu, dưới chân cầu thang, một mộ đạo bằng đá xanh hiện ra trước mắt mọi người.

Mộ đạo thẳng tắp chạy về phía trước, dường như không thấy điểm cuối.

Chương 446

Hai bên mộ đạo còn có một số thi thể, có cái đã biến thành xương trắng, có cái mới bắt đầu thối rữa. "Chỗ này có lỗ thông gió." Hồ Bát Nhất nhìn những viên gạch đá trong mộ đạo.

Gạch đá hình tổ ong, có thể cho không khí xâm nhập hiệu quả.

Điều này đảm bảo không khí trong mộ sẽ không biến mất hoàn toàn, đồng thời cũng thu hút nhiều người thâm nhập hơn. "Lão đại, đúng là mở rộng tầm mắt, năm nay sao bọn Tây đứa nào cũng tên là John thế nhỉ." Lúc này Bàn Tử đang ngồi xổm trước một thi thể, tay trái sờ đầu lâu, tay phải cầm bộ quần áo trên người cái xác lên.

Trên áo có huy chương khắc tên John. "Người nước ngoài trùng tên nhiều.

Nhưng nếu gã này là người nước ngoài, nghĩa là nơi này thực ra cũng bị một số phương Tây nhắm đến." Trương Thiên nói, mắt nhìn về phía cuối mộ đạo.

Cả cái mộ thất này, Trương Thiên ước tính có không dưới mười mấy người đang đạo mộ. "Liệu bọn họ có phải là cùng một tổ chức không?" Hồ Bát Nhất suy nghĩ. "Có khả năng đó.

Bàn Tử dẫn đường." Trương Thiên không định nán lại mộ đạo này lâu. "Ok luôn!

Cuối cùng cũng có thể thấy bóng người trong mộ.

Trước kia toàn là chúng ta đạo mộ, giờ Bàn gia có thể chỉ điểm giang sơn rồi." Bàn Tử hơi kích động, gã muốn xem người khác đạo mộ thế nào.

Mộ đạo rất dài, chắc là thông thẳng đến phó mộ thất.

Đi thẳng về phía trước, rất nhanh xuất hiện một ngã ba.

Mọi người nhìn sang hướng khác, chỉ thấy trong ngã ba kia lại có một cánh cửa.

Mép cửa còn có nước nhỏ xuống. "Cái đó chắc cũng là cửa vào mộ, không ngờ hắn làm tới hai lối vào." Trương Thiên nói. "Có khi nào đây là một cái lồng, chuyên lừa người đi vào không?" Ngô Tà nói. "Có khả năng." Trương Thiên đáp một câu, không nán lại chỗ này.

Mấy người rảo bước nhanh hơn.

Lúc này, bên trong mộ đạo...

Tại một mộ thất khổng lồ, một nhóm người vũ trang đầy đủ, ánh mắt nghiêm túc nhìn cánh cửa lớn trước mặt. "Gordon, căn cứ theo tình báo, đây chính là lối vào mộ Từ Phúc trong truyền thuyết." "Người của chúng ta đã chết không dưới một trăm, nếu lần này còn thất bại, chúng ta sẽ từ bỏ mộ huyệt này, đồng thời cho nổ tung nó." Người đàn ông cầm đầu rít mạnh một hơi thuốc, giọng nghiêm nghị.

Bọn họ là băng nhóm trộm mộ chuyên nghiệp.

Từ khi tổ chức phát hiện ra mộ thất này liền liên tục phái người tới.

Nhưng kết quả đã rõ, toàn bộ đều tử vong.

Vì quy mô tử vong quá lớn nên lần này cũng là lần thám hiểm cuối cùng, nếu không được thì quyết định phá mộ.

Vì quy mô mộ huyệt lớn nên phá mộ cũng chỉ có thể phá một cái, bom không thể đặt sâu vào trong.

Cho nên phá mộ cũng chỉ là phá cái cửa, tổ chức của họ nghiêng về việc lấy đồ bên trong hơn. "Cái đó... bùa chú mang chưa?" "Mang rồi thưa sếp." "Tỏi, tỏi đâu?" "Cũng mang rồi.

Súng ống nạp đầy đạn, chúng ta có thể vào rồi." Chỉ huy James nói, nhịp tim cũng bất giác tăng nhanh. "Nhưng mà sếp, năm sáu tên tìm vàng chúng ta gặp trước đó đều đã đi vào, giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, hay là chúng ta đợi thêm chút nữa?" Một thanh niên do dự. "Đã hai tiếng rồi, không thể đợi.

Đặt bom ở cửa, thứ chúng ta không lấy được thì người khác cũng đừng hòng lấy." James nói.

Năm sáu thành viên cũng gật đầu, bắt đầu đặt bom ẩn.

Còn về việc có nổ được mộ thất hay không thì thật sự khó nói, dù sao đây không phải đất vàng mà là đá xanh, bên ngoài còn có đá ngầm bảo vệ.

Phá mộ không phải là giải pháp lý tưởng.

Sau khi làm xong tất cả, James dùng sức đẩy cửa.

Cửa đá rung chuyển, cả nhóm vũ trang tiến vào.

Bọn họ đi chưa được bao lâu thì cửa lớn đóng lại, nhóm Trương Thiên cũng vừa vặn tới nơi. "Lão đại, có cửa!" Bàn Tử từ xa đã nhìn thấy cửa mộ, gã phấn khích hét lên một tiếng, sau đó sải bước chạy về phía đó. "Mùi thuốc súng nồng quá." Hồ Bát Nhất từ xa đã ngửi thấy mùi thuốc súng. "Cánh cửa này chắc không phải được mở ra theo cách bình thường, mà là do vụ nổ làm chấn động cơ quan." "Tuy cơ quan bị chấn động mở ra, nhưng cánh cửa này chắc sẽ tự động đóng lại." Trương Thiên nhìn cửa mộ trước mắt, khẽ phân tích.

Cửa mộ toàn thân màu đen, bên trên điêu khắc rất nhiều hoa văn rồng, nhưng hiện tại hoa văn rồng đã dần không nhìn rõ. "Mẹ kiếp, không giảng võ đức!

Lão đại, đây toàn là dấu vết bom nổ." Bàn Tử nhìn cửa mộ bị nổ đến biến dạng, không kìm được chửi ầm lên.

Kiểu phá mộ bạo lực để mở cửa thế này, nói thật, đa phần đều là một lũ "nhân tài".

Nếu là loại mộ huyệt kiên cố thì còn đỡ, chứ gặp loại mộ đất tơi xốp bình thường thì không chỉ mộ sập mà người cũng bị chôn vùi bên trong. "Chắc là do người vào trước nổ.

Tuy nhiên nhìn dấu vết thuốc nổ này thì ngôi mộ này không dễ bị phá hủy đâu." Trương Thiên sờ lên cánh cửa đen sì, tay dính đầy tro đen. "Hẳn là mộ chủ nhân đã đoán được có kẻ sẽ phá mộ.

Bố cục nơi này cũng rất lợi hại, trước tiên là đá xanh làm lớp bảo vệ thứ nhất, mà cả hòn đảo này về tổng thể cũng là đá ngầm.

Như vậy tính ổn định của mộ huyệt được nâng cao tối đa, e rằng bom đạn thông thường đúng là không phá nổi mộ." Hồ Bát Nhất nhìn quanh nói.

Lúc này, Trương Khởi Linh từ từ đi tới từ một góc cửa mộ. "Hửm?

Tiểu Ca, anh phát hiện ra bảo bối gì thế?" Thấy Trương Khởi Linh xách thứ gì đó đi tới, mắt Bàn Tử sáng lên, hớn hở chạy lại. "Nè." Trương Khởi Linh ném một vật đen sì qua.

Bàn Tử cười hì hì đón lấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử đứng hình.

Cả người gã nhảy dựng lên như con châu chấu, thứ trong tay cứ như củ khoai lang bỏng. "Mẹ ơi, vãi chưởng, bom!" Nhìn quả bom đang phát sáng trong tay, Bàn Tử đờ người ra.

Khá lắm, cái này không cầm chơi được đâu. "Mẹ ơi, bom nhỏ!" Vương Bán Nguyệt thấy thế cũng vội vàng nấp sau lưng nhóm Trương Thiên. "Lão đại, sao lại có cái của nợ này." Bàn Tử nói, hận không thể ném ngay đi. "Chắc là người đi trước để lại, nhiều kẻ giữ

tâm lý không ăn được thì đạp đổ.

Nhìn vết thuốc nổ trên cửa là biết, chỗ này đã có không dưới mười người cho nổ rồi." Trương Thiên nhìn cửa mộ tối đen, cảm thán. "Thế cái của nợ này..." Bàn Tử nuốt nước miếng, không biết bao giờ nó nổ. "Chắc là kích nổ bằng tín hiệu, đã vậy tôi ném thẳng vào không gian ảo, chắc là không sao." Trương Thiên thuận tay ném quả bom vào trong không gian chứa đồ.

Cho dù bom có nổ thì cũng chẳng sao, trong quan tài còn có Nữ vương mà.

Cùng lắm là cho cô ấy xem pháo hoa. "Đúng là bọn đáng chết.

Lão đại, Bàn gia vào xử lý bọn chúng ngay bây giờ." Bàn Tử nói, xắn tay áo, một tay đẩy cửa mộ ra.

Cửa mộ mở, một cơn gió mạc danh thổi tới, tóc dài của Trương Thiên và Trương Khởi Linh bay bay. "Á, gió thổi mát, lạnh thấu tim.

Lão đại, gió này thổi sướng thật." Bàn Tử dang tay, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Cửa mộ mở ra, mấy người từ từ tiến vào bên trong.

Chương 447

Điều khiến người ta bất ngờ là trong cửa mộ không tối đen như tưởng tượng, bên trong cắm đầy đuốc và một số thiết bị chiếu sáng.

Nhìn là biết do người đi trước để lại.

Mộ thất rất lớn, chạy dài về phía trước.

Xét theo góc độ tổng thể, đây hẳn là một mộ thất hình bầu dục cực lớn, cơ bản nằm dưới cả hòn đảo nhỏ. "Lão đại, mau nhìn xem, phía trước nhiều xác chết quá, còn có bao nhiêu là ngã rẽ." Bàn Tử chỉ vào mộ thất khổng lồ phía xa hét lên.

Cả mộ thất nhờ thiết bị chiếu sáng của người trước nên nhìn chung rất sáng sủa.

Bố cục bên trong cũng có thể nhìn thấy trọn vẹn.

Mấy người đi vào trong, ánh mắt Trương Thiên rơi vào những hài cốt ở khu vực trung tâm.

Có cái đã thành xương trắng, có cái mới chết không lâu, đều bị vứt tập trung lại một chỗ.

Còn manh mối hữu dụng e là đã bị người ta lục soát hết rồi, Trương Thiên cũng lười đi xem. "Lão đại nhìn kìa.

Cửa của bốn ngã rẽ này hình như đều có tượng điêu khắc, nhưng tượng có vẻ bị nổ rồi." Hồ Bát Nhất chỉ vào ngã rẽ phía trước mộ thất.

Trong mộ thất khổng lồ tổng cộng có bốn lối đi, trước mỗi lối đi dường như đều có tượng, nhưng giờ tượng chỉ còn lại cái đế. "Tử khí nặng quá." Trương Khởi Linh nhìn xung quanh, trên gạch đá xanh đầy vết máu, tử khí không ngừng lan tỏa. "Mấy bức tượng này chắc bị

bom nổ nát, chúng ta tìm thử xem có manh mối gì không." Trương Thiên đến gần bức tượng, cúi xuống quệt được một tay đầy thuốc súng. "Lão đại, chỗ này có cái đầu, chắc là ở trên tượng." "Tiểu Trương gia, bên này tôi cũng tìm thấy mấy mảnh đá vỡ." Ngô Tà và Bàn Tử lần lượt lên tiếng.

Trương Thiên nhìn sang, chỉ thấy Bàn Tử đang cầm cái đầu của một bé gái, đó là đầu tượng đá, trông cực kỳ quỷ dị.

Tượng bé gái đá đang nở nụ cười quỷ dị, trên mặt dường như còn có vệt máu. "Mẹ kiếp, dễ thương thật." Bàn Tử sờ cái đầu nói.

Trương Thiên giật khóe miệng, tên này tâm lớn thật. "Đứa bé này chắc là người thủ mộ.

Bộ xương kia toàn thân màu đen, tôi nghĩ chắc là bị báo thù rồi.

Tà khí trên này rất nặng." Trương Thiên nhìn cái đầu tượng đá nói. "Vậy lão đại, cái của nợ này có dùng được không?" Bàn Tử sờ đầu đá, thuận miệng hỏi. "Chả có tác dụng gì, cứ để sang một bên đi.

Đây là người thủ mộ, nhưng hiện tại tôi không thấy chút khí tức nào tồn tại, chắc là tiêu tan rồi." Trương Thiên nhìn chằm chằm hồi lâu cũng không thấy giới thiệu gì, hiển nhiên đây chỉ là tượng đá bình thường. "Lão đại, tôi phân tích ra được một số thứ." Lúc này Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Trương Thiên nhìn sang, Trương Khởi Linh cũng dời mắt khỏi tượng đá. "Bốn lối đi này tương ứng với bốn hòn đảo nhỏ chúng ta phát hiện trước đó.

Nếu không đoán sai thì bên phải ngoài cùng là Thanh Long, lần lượt là Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ." "Mỗi mộ đạo chắc đều vô cùng nguy hiểm.

Nếu mấy tượng đá này còn tồn tại thì chúng ta còn biết bên trong

có tình huống gì...

Tiếc là tượng đã bị nổ." Hồ Bát Nhất có chút bất lực.

Tượng bé gái này tuyệt đối là mấu chốt của mộ huyệt bên trong, tiếc là có mấy kẻ sức phá hoại kinh người. "Vậy Hồ huynh đệ, chúng ta đi đường nào?" Vương Bán Nguyệt tay xách xẻng, nhìn mộ huyệt trống rỗng xung quanh, trong lòng hơi thấp thỏm. "Nếu là Thanh Long nhập hải, tôi đề nghị đi Bạch Hổ trước.

Thanh Long nhập hải, nghĩ đến là cơ quan đã phát động, ba cái còn lại thường an toàn hơn Thanh Long.

Hơn nữa tôi nghi ngờ bốn mộ thất này thông với nhau, chúng ta đi cái nào chắc cũng không thành vấn đề." Giọng Hồ Bát Nhất khàn khàn, khuôn mặt đen nhẻm có chút nghiêm túc.

Trương Thiên gật đầu. "Lão Hồ nói có lý.

Tiểu Ca, cậu thấy sao?" "Sao cũng được." Trương Khởi Linh nhả ra ba chữ, tay đã lặng lẽ siết chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Trương Thiên thấy mọi người không có ý kiến gì liền định đi đường Bạch Hổ trước.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, từ trong một mộ đạo đột nhiên vang lên tiếng hét thảm thiết.

Kèm theo đó là một câu tiếng Anh... "Mau ấn nút kích nổ!" Sau âm thanh đó, trong mộ đạo không còn tiếng động nào khác. "Lão đại, trong đó la hét cái gì thế?" Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc, gã đâu biết tiếng Anh, tự nhiên nghe không hiểu. "Họ nói kích nổ bom." Ngô Tà ở bên cạnh nhanh nhảu đáp. "Bà nội nó, nổ thật à." Bàn Tử nghe vậy không vui, nhìn về phía lối đi phát ra âm thanh.

Lúc này bên trong lối đi...

Sau khi đội trưởng hét lên, các thành viên điên cuồng ấn nút kích nổ, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, mấy thành viên còn sót lại trực tiếp ngơ ngác. "Đội...

đội trưởng, hình như không có động tĩnh gì..." Sắc mặt thành viên trong đội khó coi vô cùng. "F*ck!

Nhất định có kẻ động vào bom của chúng ta!" James chửi ầm lên.

Nhưng ngay sau đó, mặt đất đang đứng đột nhiên sụt xuống, James vừa nói xong liền biến mất tăm.

Trái tim những thành viên còn lại đã chìm xuống đáy biển, sau vài tiếng hét thảm, mộ thất tối đen lại trống không. "Lão đại, chúng ta qua đó xem sao?" Bàn Tử nghe tiếng hét thảm trong mộ, trong lòng đã không kìm nén được. "Không cần, chúng ta qua đó cũng chẳng kiếm chác được gì, chi bằng cứ theo kế hoạch cũ mà đi." Trương Thiên trực tiếp phủ quyết đề nghị của Bàn Tử.

Qua đó căn bản là không cần thiết, dù sao mấy kẻ đó chết hay sống cũng không liên quan đến bọn hắn, đi rồi chỉ tổ rước họa vào thân. "Được rồi, Bàn gia chỉ đành chúc bọn họ vạn sự đại cát vậy." Bàn Tử thở dài một tiếng, sau đó cũng thu hồi ánh mắt.

Từ những tiếng hét thảm kia, Trương Thiên có thể đoán được trong động khá nguy hiểm. "Tiểu Trương gia, ngài thấy bên trong sẽ có cơ quan gì?" Ngô Tà nhỏ giọng hỏi. "Không biết, nhưng có thể khẳng định là oan hồn bên trong đẳng cấp không thấp." Trương Thiên nói rồi đi thẳng về phía mộ đạo mà Hồ Bát Nhất nói lúc trước.

Mộ đạo vị trí đảo Bạch Hổ.

Trước mộ đạo cũng có tượng điêu khắc, chỉ là đã sớm bị nổ tung.

Trong mộ đạo hơi ẩm ướt nhưng vấn đề không lớn.

Bàn Tử đi đầu, mấy người rất nhanh đã tiến vào mộ đạo Bạch

Hổ.

Còn đám người vừa nãy, Trương Thiên xem xét thì thấy họ ở trong mộ đạo tương ứng với tinh túc Chu Tước. "Cái mộ đạo này trông không có vấn đề gì lớn nhỉ." Vương Bán Nguyệt nhìn quanh, không phát hiện ra điểm gì kỳ quái. "Bán Nguyệt huynh, nơi càng an toàn lại càng nguy hiểm, cái này cậu không hiểu rồi." Vương Khải Toàn ra vẻ hiểu biết.

Trương Thiên: ?

Sao quen tai thế nhỉ. "Khải Toàn huynh, đã được chỉ giáo..." Vương Bán Nguyệt nở nụ cười xã giao.

Rất nhanh, khi cả nhóm dần đi sâu vào trong, Trương Thiên phát hiện tử khí xung quanh ngày càng nhiều.

Đồng thời nước rỉ ra trên mặt đất cũng nhiều lên.

Tiếng bước chân đạp nước vang vọng khắp mộ đạo. "Chúng ta mặc áo giáp vào đi." Hồ Bát Nhất đề nghị.

Trương Thiên nhìn mộ đạo tối đen, khẽ gật đầu.

Tình huống này mặc áo giáp là lựa chọn tốt nhất.

Trương Thiên lấy bốn bộ áo giáp ra, bốn người nhanh chóng thay trang bị.

Nhìn bốn người trước mắt như tướng quân thời cổ đại, Ngô Tà và Vương Bán Nguyệt lộ ánh mắt ngưỡng mộ.

Chương 448

"Thiên Chân, có cơ hội anh em mình cũng kiếm một bộ." Vương Bán Nguyệt thèm thuồng.

Câu này gã không biết đã nói bao nhiêu lần rồi. "Ừ." Ngô Tà gật đầu, tim đập nhanh, đây là cảm giác rung động.

Mặc áo giáp vào, cảm giác an toàn tăng vọt, Bàn Tử cũng thêm vài phần tự tin. "Bà nội nó, Bàn gia xung kích!" Bàn Tử nói rồi nghênh ngang đi đầu.

Nhóm Trương Thiên đi theo sau.

Trương Thiên đã cầm sẵn thanh kiếm của Lỗ Thương Vương trong tay.

Nếu có biến, hắn sẽ không do dự ra tay.

Cả mộ đạo âm u ẩm ướt, xung quanh dường như không còn sinh khí, hai bên mộ đạo cũng không có lấy một bộ hài cốt.

Điều này khiến Trương Thiên thêm nghi hoặc.

Theo lý mà nói, nhiều người vào như vậy, lẽ ra phải chết không ít, thế mà xung quanh lại không có bộ xương nào. "Lão đại, mau lại xem!

Phía trước có một mộ thất lớn!

Nhiều quan tài quá!" Đột nhiên Bàn Tử phía trước lên tiếng.

Nhóm Trương Thiên chiếu đèn về phía Bàn Tử.

Không biết từ lúc nào Bàn Tử đã cách họ năm mét.

Đồng thời trước mặt Bàn Tử xuất hiện một không gian khổng lồ.

Trong không gian đúng như lời Bàn Tử nói, thế mà lại toàn là quan

tài.

Không gian rộng mấy trăm mét đặt chi chít từng cỗ quan tài.

Nếu nhìn từ trên xuống sẽ kinh ngạc phát hiện quan tài không phải đặt tùy ý mà là có quy luật. "Đây là Tỏa Hồn Tinh Quan trong truyền thuyết.

Lão đại, xem ra anh nói không sai, Từ Phúc là một tên tà đạo." Hồ Bát Nhất vừa nhìn thấy bố cục quan tài liền khẳng định, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng. "Thế nào là Tỏa Hồn Tinh Quan?

Đồng chí Hồ, cái này có gì chú ý không?" Ngô Tà nhìn hàng trăm cỗ quan tài trước mắt, trong lòng không khỏi chấn động, lên tiếng hỏi. "Tỏa Hồn Tinh Quan, đúng như tên gọi, khóa chặt hồn phách, xếp thành chín chín tám mươi mốt đường tinh tuyến (tuyến sao), làm thành Tinh Trận.

Kẻ nhập trận một khi mở sai một quan tài hoặc di chuyển sai một quan tài, cả Tinh Trận sẽ khởi động." "Âm hồn trong Tinh Trận sẽ toàn bộ xuất thế đòi mạng, các cậu sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho chúng." Hồ Bát Nhất nuốt nước miếng nói tiếp. "Mà thứ đáng sợ nhất của trận pháp này không phải là đi sai một bước, mà là thi thể trong mỗi cỗ Tinh Quan!" "Mỗi một thi thể, khi còn sống phải bị xích sắt đặc chế xuyên thủng nhục thân, khóa trong quan tài.

Trên xích sắt thi triển thuật pháp khóa hồn phách, oán khí cực lớn." "Hồn phách của mỗi thi thể không kém gì một con lệ quỷ áo đỏ sơ cấp." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Chỉ riêng một điểm bất kỳ trong Tinh Trận này e là đã đủ lấy mạng vô số người.

Huống chi Tinh Trận này còn có nhiều hạn chế như vậy. "Vãi chưởng, thế thì... trong mộ thất này có cả ngàn cỗ quan tài, vậy chẳng

phải có cả ngàn con lệ quỷ?" Vương Bán Nguyệt kinh hô, cả người run rẩy. "Hay là chúng ta rút đi." Vương Bán Nguyệt mở miệng.

Tên này cũng nổi tiếng là tiếc mạng, nhưng cũng đúng, tiếc mạng là bình thường, không tiếc mạng mới là bất thường. "Ở đây chắc có tám trăm tám mươi mốt cỗ quan tài.

Muốn đi qua đây bắt buộc phải phá trận." Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Ở đây người có thể phá trận, hoặc có thực lực phá trận e là chỉ có mình hắn, mà Trương Thiên có lẽ có thể đóng vai trò hỗ trợ.

Dù sao Hồ Bát Nhất chủ tu trận pháp và phong thủy, Trương Thiên chủ tu đạo thuật và toán mệnh, hiểu biết về phong thủy và trận pháp khá tạp. "Lão đại, trận pháp này phá rất khó, sơ sẩy một chút là chết không chỗ chôn, chúng ta phải phối hợp ăn ý cao độ, nếu không..." Hồ Bát Nhất không nói hết, Trương Thiên hiểu ý hắn. "Yên tâm, anh em bao năm, cậu không nói tôi cũng hiểu." "Có điều trận này tôi không phá được, chỉ có thể làm hỗ trợ cho cậu." Trương Thiên thành thật nói.

Hắn quả thực không phá được, trận quá lớn.

Muốn phá trận vẫn phải xem Hồ Bát Nhất, Âm Dương Bí Thuật của hắn và Phong Thủy Bí Thuật lấy được từ chỗ Hoàng Thục Lương năm xưa sẽ phát huy tác dụng then chốt vào lúc này.

Đối với phong thủy, kỳ thực sau vụ Hoàng Thục Lương, Trương Thiên đã dần không bằng Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nghiêm túc nhìn hàng trăm cỗ quan tài trước mắt, đồng thời trong lòng cũng rất đau xót, bởi vì bên trong rất có khả năng mai táng thi cốt của hàng trăm đứa trẻ!

Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm vào tinh trận, hắn nhìn rất lâu.

Mọi người cũng không ai quấy rầy, đều yên lặng chờ đợi Hồ Bát Nhất mở lời.

Trương Thiên thấy ngôi mộ thất này thực sự quá lớn, hơn nữa phương vị của quan tài và tinh trận lại quá nhiều.

Hồ Bát Nhất căn bản nhìn không xuể, hắn dứt khoát lên tiếng: "Lão đại, mộ thất này quan tài nhiều quá, tinh vị lại quá phức tạp.

Tôi đề nghị chúng ta đi dò xét một lượt ở mép ngoài trước, đợi vẽ lại toàn bộ tinh đồ, sau đó mới phá trận." "Trận pháp này tôi từng thấy trong Bàn Sơn đạo thuật, là tà trận, loại khó phá nhất." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Trương Thiên hiểu ý hắn, chỉ khẽ gật đầu: "Chúng tôi nghe theo cậu." Giờ khắc này, trong lòng Hồ Bát Nhất cảm thấy ấm áp.

Hắn biết trong đội ngũ này căn bản không phân ai lớn nhất, ai nhỏ nhất, đây cũng là nguyên nhân Hồ Bát Nhất luôn ở lại bên cạnh Trương Thiên.

Trương Thiên xưa nay chưa từng coi bọn họ thấp hơn một bậc, cũng không tự cho mình là cao nhân, mọi người đều bình đẳng, có đôi khi Trương Thiên cũng sẽ khiêm tốn thỉnh giáo.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy rất thoải mái.

"Được." Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu, thần sắc lại trở nên nghiêm túc.

Sau đó, Hồ Bát Nhất tay cầm la bàn, ánh mắt lần nữa ngưng tụ trên tinh trận.

"Bát phương ma trận, vạn tinh càn khôn, Bạch Hổ bàn sơn, vạn tượng bất biến." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm trong miệng, bước chân càng đi về phía mép mộ thất.

“Lão đại, hỏi nhỏ một chút, lão Hồ lầm bầm cái gì thế?” Bàn Tử tò mò nhìn bóng lưng Hồ Bát Nhất, khẽ hỏi bên tai Trương Thiên.

“Bát phương ma trận, mộ huyệt này từ Bắc hướng Nam, tổng cộng có tám cái trận răng cưa, tám trận hợp nhất.

Trong vạn tinh có càn khôn, nơi này lại là nơi tụ tập khí Bạch Hổ, cho dù trong mộ thất có một vạn tình huống thì có lẽ cũng sẽ không ảnh hưởng đến biến hóa tổng thể.” Trương Thiên giải thích nhỏ với Bàn Tử một câu.

Đây không chỉ là giải thích cho Bàn Tử, mà còn là giải thích cho đám người Hạo Thiên Chân.

“Thôi xong, càng nghe càng lú.” Bàn Tử thân mặc mai rùa, xua xua tay vẻ mặt đầy u sầu.

Những gì lão đại nói quả thực cứ như thiên văn học vậy.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đã đi quanh tinh quan khá lâu.

Mộ thất này tổng thể rất lớn, muốn đi hết một vòng quả thực cần kha khá thời gian.

“Lão đại, nhiều hài cốt quá.” Bàn Tử chỉ vào nơi Hồ Bát Nhất đi qua.

Hóa ra, tại dải biên của tinh trận, có rất nhiều người đã chết ở đây.

Bọn họ muốn không tiến vào tinh trận mà đi qua nơi này, rất hiển nhiên là không thể nào.

“Không biết lão Hồ sẽ dùng biện pháp gì để phá trận.” Trong lòng Trương Thiên có thêm vài phần mong đợi.

Hơn tám trăm cỗ quan tài, nếu di chuyển từng cái một thì thực sự quá chậm, Trương Thiên rất muốn biết Hồ Bát Nhất có cách gì.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất đã đi hết một vòng quanh mộ thất, cũng

đã sắp xếp lại vị trí tinh trận.

Đương nhiên là sắp xếp trong đầu.

“Tiểu Trương gia, thứ này chúng ta có thể nổ trực tiếp không?” Vương Bán Nguyệt tò mò hỏi.

“Không thể, vô dụng thôi.

Cậu nhìn quan tài bên trong xem, có dấu vết bị nổ, nhưng ngay cả quan tài cũng không nổ ra được.” Trương Thiên lắc đầu.

Nếu có thể nổ thì ai muốn đi phá trận làm gì.

Trước mắt, Hồ Bát Nhất phe phẩy cây quạt, suy tư rất lâu.

“Lão đại, tinh trận này được phân chia theo tinh tú Bạch Hổ, tổng cộng có hơn tám trăm cỗ quan tài, mà những quan tài đó lại được chia thành bảy tinh trận.” “Phân biệt là: Khuê, Lâu, Vị, Mão, Tất, Tuy, Tham.” “Lão Hồ, vừa rồi cậu không phải nói có tám phương trận sao?

Sao bây giờ lại càng ngày càng ít đi thế?” Bàn Tử buồn bực hỏi.

“Ngốc, tinh trận thứ tám mới là mấu chốt phá trận!” Hồ Bát Nhất tức giận lườm Bàn Tử một cái.

Hạo Thiên Chân thì vẫn luôn không nói gì, hắn vẫn luôn âm thầm học tập Hồ Bát Nhất.

Chương 449

Nhưng hắn phát hiện, bất luận mình học tập thế nào, trước sau vẫn không chạm tới được tư tưởng và ngưỡng cảnh giới kia của Hồ Bát Nhất.

“Phá trận thế nào?” Trương Thiên trực tiếp hỏi.

“Bạch Hổ trong tinh tú và ngũ hành thuộc Kim, mà Tỏa Hồn Tinh Trận này cũng sắp xếp theo ngũ hành tinh tú Bạch Hổ.

Không biết anh có phát hiện hay không, quan tài ở đây đều được viền bằng tơ vàng.” “Muốn phá trận thì phải biến tinh trận cuối cùng thành Hỏa, cũng chính là biến thành bất kỳ một cái nào trong tinh tú Chu Tước, mới có thể phá trận.” Hồ Bát Nhất nói, ánh mắt cũng có chút nghiêm túc.

Trương Thiên tự nhiên biết đạo lý trong đó, nhưng nghe thì đơn giản, làm thì mới khó.

Cậu phải tách tinh quan trong cả tinh tú Bạch Hổ ra, sau đó cắm quan tài trong tinh trận thứ tám vào bảy tinh trận còn lại, đồng thời còn phải hình thành một tinh tú.

Việc đó khó vô cùng.

“Có nắm chắc không?” Trương Thiên hỏi.

“Tôi thử xem.

Lão đại trước kia không phải anh từng nói, muốn tu vi tăng nhanh thì phải mạo hiểm sao.” Hồ Bát Nhất nói xong liền đi về phía trong tinh trận.

Trương Thiên ngẩn người, mình từng nói câu nói đầy triết lý như vậy sao?

“Vãi, thật sự muốn vào trong à?” Vương Bán Nguyệt thấy thế thì sững sờ.

Khá lắm, biết rõ thứ này lợi hại như vậy mà bọn họ lại còn muốn đi vào.

Đúng là không sợ chết.

“Đi thôi Bàn Tử, lải nhải cái gì.” Hạo Thiên Chân vỗ vai Bàn Tử, cạn lời nói.

“Haizz, được rồi, cái mạng của Bàn gia giao cho các cậu đấy.” Vương Bán Nguyệt nói rồi nuốt nước miếng, sau đó cũng bám sát phía sau mấy người.

Đám người bước vào tinh trận.

Quả nhiên, vừa mới bước vào, một cỗ khí tức tử vong liền bao trùm lấy.

Quan tài xung quanh dường như sống lại, thế mà lại có chút rung động.

“Nhanh, sáu người chúng ta mỗi người chiếm giữ một phương vị.

Lão đại, Nhị ca, hai người thực lực mạnh, phiền hai người mỗi người chiếm hai cái.” Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên, ngữ khí cực nhanh.

Trương Kỳ Lân khẽ gật đầu, một khắc sau thân ảnh hóa thành hắc tuyến, đứng lần lượt ở mép hai tinh tú trận Khuê và Lâu.

Mà Trương Thiên thì chọn Vị và Mão.

Những người còn lại thì theo chỉ thị của Hồ Bát Nhất, phân biệt chiếm giữ một trong các tinh trận.

Khi mấy người bước vào tinh trận, cả trận pháp đã bắt đầu vận chuyển.

Trên từng cỗ quan tài, văn lộ màu vàng cũng dần dần xuất hiện một số biến hóa.

Ánh sáng của văn lộ ngày càng đậm hơn, hơn nữa tần suất rung lắc của quan tài cũng tăng lên theo thời gian.

Chỉ cần sơ sẩy một chút, thứ bên trong sẽ nhảy ra ngoài.

"Mẹ ơi, Hồ...

đồng chí Hồ, chúng ta nhanh lên chút!" Vương Bán Nguyệt hét lên một câu, âm thanh vang lên từ cách đó vài trăm mét.

Mộ thất thực sự quá lớn, khoảng cách giữa các tinh trận cũng khá xa.

Trương Thiên nhìn cỗ quan tài chỉ cao đến nửa thân dưới của mình, hắn khẽ lắc đầu.

Những quan tài này tuy rất nhiều, nhưng chiều dài và chiều cao đều không lớn.

Chiều dài dài nhất cũng chỉ một mét, ngắn nhất thậm chí nửa mét, chiều cao thì thống nhất khoảng một mét.

Nhìn cứ như từng cái hộp vậy.

Hồ Bát Nhất nhìn quan tài chi chít, hắn chỉ cảm thấy đầu óc có một cỗ xoay chuyển.

Cả mộ thất cứ như đang chuyển động.

"Không ổn, trận pháp này có chức năng tự động vận chuyển.

Lão đại, dưới này có cơ quan, những tinh trận này sẽ thay đổi phương vị theo chuyển động của cơ quan, chúng ta phải mau chóng phá trận." "Mọi người nghe khẩu lệnh của tôi: Lâu tú, Vị tú, tam phân hợp nhất, thiên nam tam giác, các hoa bát phương, các hạ kỳ nhất, Bạch Dương tọa đỉnh thịnh!" Hồ Bát Nhất hét lớn.

Một khắc sau, chỉ thấy Trương Thiên và Trương Kỳ Lân người lăng không bay lên.

Ngay sau đó trong tay hai người không ngừng trào ra khí tức, từng cỗ chân khí dũng mãnh nhập vào trong tay.

"Rầm rầm rầm." Tiếp theo, Trương Thiên và Trương Kỳ Lân gần như ra tay cùng lúc, tại thiên nam tam giác và trong mấy tinh trận còn lại, mỗi người vỗ ra một cỗ quan tài.

Chỉ thấy tám cỗ quan tài bên phía Trương Thiên và Trương Kỳ Lân như đường thẳng bay vào các tinh trận còn lại, vững vàng rơi vào các góc lớn của tinh trận.

Cảnh tượng này trực tiếp khiến tất cả mọi người nhìn đến ngây người.

"Bà nội nó, Thiên Chân, cái này bất lợi cho chúng ta quá." Vương Bán Nguyệt trực tiếp trợn tròn mắt.

Thế này thì hóa ra chỉ có hai người bọn họ là phàm nhân thôi à.

Bàn gia đúng là "xuyên Q" thật rồi!

"Cái đó, Bàn Tử, nỗ lực học tập, sau này chúng ta nhất định cũng có thể." Hạo Thiên Chân ném cho Bàn Tử một ánh mắt tự tin.

Bàn Tử ở phía xa cả người đều không ổn.

Cậu Thiên Chân này đúng là tự tin thật, tưởng mình là thiên mệnh chi tử chắc.

Mà lúc này, tại hiện trường.

Vô số người trực tiếp chết lặng.

Mộ huyệt lớn như vậy, hơn nữa cơ quan tinh trận kiểu này vẫn là chưa từng có, bọn họ căn bản chưa từng thấy qua.

Lại thêm việc hai người Trương Thiên và Trương Kỳ Lân lăng không mỗi người vỗ ra bảy cỗ quan tài, cảnh tượng này càng khiến vô số người nhìn đến đờ đẫn. [Vãi chưởng, hơn tám trăm cái quan tài này, thật sự có thể phá sao?] [Quá trâu bò, trí tuệ của người xưa quả nhiên không phải thứ chúng ta có thể coi thường, thứ này rốt cuộc làm ra kiểu gì vậy?] [Thảo nào mộ huyệt bảo tồn hoàn hảo, cái này mà bị trộm được thì tôi đi bằng đầu.] [Thật không ngờ Lâu, Vị đều là chòm Bạch Dương!] [Ngầu quá, bảy cú đá của Tiểu Ca, trực tiếp đá vào tim tôi rồi.] [Gì?

Con trai nông dân của bạn á?] [Ngầu quá đi mất, Trương Thiên cũng ngầu, có điều Hồ Bát Nhất càng ngầu hơn.

Cái này nếu không phải bọn họ đang sống sờ sờ ở đây thẩm phán, cảm giác mong đợi có lẽ còn mạnh hơn.] [Cũng không biết cuối cùng Hồ Bát Nhất phá giải thế nào, hiện tại cũng chỉ là hai cái tinh tú bắt đầu di chuyển mà thôi, còn năm cái còn lại thì sao.] Hiện trường, nhìn thấy hình ảnh, trực tiếp sôi trào lên.

Mà trên mạng càng dấy lên một cơn bão học tập tinh tú.

Tại hiện trường, Trần Hề càng nhìn đến ngây người.

Mấy trăm cỗ quan tài, cảnh tượng hùng vĩ như vậy, còn có đại trận sắp xếp giống hệt các vì sao, cái nào cũng đang gột rửa nhận thức của cô.

Lúc này, tại Học viện Thiên văn Hạ quốc.

Các tiến sĩ thiên văn đang quan sát các vì sao trên trời.

Trong vũ trụ có vô số ngôi sao, mà thứ bọn họ muốn tìm kiếm là ngôi sao chưa biết của nhân loại.

"Thêm vài năm nữa, Thất Tinh Liên Châu nghìn năm khó gặp sẽ xuất hiện.

An Tử, mau làm tốt ghi chép, chúng ta mỗi ngày đều phải làm ghi chép tương ứng mới được." Trong phòng làm việc thiên văn, một người đàn ông trung niên tóc trắng lên tiếng.

Là nhà nghiên cứu, tuy không phải ai cũng bị rụng tóc hay bạc tóc, nhưng tình trạng này vẫn chiếm đa số.

"Tiến sĩ Lương, ngài đừng xem nữa, nghe nói hiện tại Hạ quốc chúng ta đang lưu hành một cái trực tiếp thẩm phán khảo cổ, bên trong chiếu toàn là mấy thứ yêu ma quỷ quái chưa biết." "Hiện tại bên Hạ quốc đã phong tỏa cả tòa án, e rằng chuyện này là thật, cao tầng cũng muốn thông qua hồi ức để nhìn thấy nhiều thứ hơn." Lúc này, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi vội vội vàng vàng lên tiếng.

Tuy anh ta đã hơn ba mươi, nhưng ở đơn vị nghiên cứu khoa học kiểu này, không có quan hệ bối cảnh thì dù cậu có năm sáu mươi tuổi cũng đừng hòng thăng lên làm viện sĩ.

"Quản mấy thứ đó làm gì, chẳng lẽ mấy thứ yêu ma quỷ quái đó còn có thể dính dáng đến vũ trụ?

Cậu tưởng đang đọc tiểu thuyết à." "Thất Tinh Liên Châu nghìn năm khó gặp sắp đến rồi, hãy đặt ánh mắt vào nơi quan trọng, nói không chừng sau lần liên châu này sẽ có kỳ quan gì đó." Tiến sĩ Lương nói, vẻ mặt không để ý.

Đối với ông mà nói, những thứ kia căn bản không quan trọng, chẳng lẽ còn có gì mê người hơn các chòm sao sao?

"Cái đó...

Giáo sư Lương, trong hồi ức, chúng tôi phát hiện ra Tỏa Hồn Tinh Trận trong truyền thuyết, sắp xếp theo phong thủy và tinh tượng, nghe nói là tinh tú Bạch Hổ..." An Tử nói, thân thể Giáo sư Lương đang nhìn kính viễn vọng chợt run lên.

“Cái gì?

Phong thủy tinh trận?

Quy mô lớn không?” “Lớn, hơn tám trăm cỗ quan tài.” An Tử vội vàng gật đầu.

“Nhanh, mau cho tôi xem, cậu chắc chắn video là thật chứ?” Giáo sư Lương nháy mắt không bình tĩnh nổi nữa.

Ông tuổi tác đã cao, nhận thức khẳng định nhiều hơn người khác một chút, đối với phong thủy tinh tượng, ông vẫn tin tưởng không nghi ngờ.

Mà mấy cái tinh tú gì đó, một nhà thiên văn học như ông tự nhiên biết, càng đi sâu, ông càng phát hiện trí tuệ của người xưa thực sự rất trâu bò.

“Thật mà, bên trên đã can thiệp rồi.

Chương 450

Vốn định gián đoạn hồi ức để bảo mật, nhưng nghĩ đến những người kia không dễ bắt giữ, không thể nào phối hợp, cho nên trực tiếp để hồi ức được phát sóng trực tiếp luôn." "Tuyệt đối là thật." An Tử nói liền hai chữ 'thật'.

Giáo sư Lương gật đầu, vội vàng nhìn sang.

Khi ông nhìn thấy những cỗ quan tài kia, trực tiếp kinh ngạc đến ngây người.

"Nhiều quan tài như vậy, thật sự là sắp xếp theo tinh tú?

Giả đi?

Những thứ này, tinh tú phong thủy, còn những thứ kia thật sự tồn tại sao?" Nhất thời, Giáo sư Lương sững sờ.

Bản năng trong lòng khiến ông không dám tin tưởng.

"Đây xác thực là tinh trận, tôi từng thấy trên cổ tịch, nhưng bọn họ thật sự có thể phá?

Đây là thật sao?" Trong lòng Giáo sư Lương có thêm vài phần nghi hoặc.

Mà lúc này, trong màn hình.

Sau khi Trương Thiên và Trương Kỳ Lân mỗi người đá ra mấy cước, trận pháp đột nhiên thay đổi.

"Nhanh!

Cơ quan đang chuyển động, vị trí bắt đầu thay đổi, chúng ta đã kích hoạt trận pháp rồi.

Ngô thiếu gia, nghe khẩu lệnh của tôi!" Hồ Bát Nhất thấy quan tài

xung quanh bắt đầu tự biến hóa vị trí, hắn biết thời gian của mình không còn nhiều.

“Hồ...

Hồ đại ca, anh nói đi, tôi làm theo.” Giọng Hạo Thiên Chân run rẩy.

Những cỗ quan tài không ngừng biến đổi vị trí này khiến trong lòng Hạo Thiên Chân có chút không có lo lắng.

“Cậu là Mão, tôi là Tất, Tinh Thất Vị Tẩu, Dữ Tinh Bát Vị Hoán, đồng thời đổi vị trí với quan tài bên phía Bàn Tử.

Không phải người đổi, là quan tài đổi!” Hồ Bát Nhất hét lên, cùng lúc đó, hắn cũng nhảy lên, thân thể dừng lại ngắn ngủi trên không trung.

Ngay sau đó, những quan tài bên cạnh hắn bị Hồ Bát Nhất tung chưởng vỗ ra.

Tuy tu vi Hồ Bát Nhất không cao lắm, nhưng cũng tiếp cận tông sư rồi, đẩy mấy cái quan tài vẫn là có thể.

Hạo Thiên Chân có chút nghe không hiểu, nhưng khi hắn thấy Hồ Bát Nhất làm thì cũng hiểu ra.

Chỉ thấy tay Hồ Bát Nhất đánh ra trên không trung, quan tài quanh người Hồ Bát Nhất trong nháy mắt bị đánh bay tám cỗ, đồng thời quan tài xung quanh lại bị kích ngược về, cũng chính là đổi vị trí với quan tài ở phương trận còn lại.

Mà Hạo Thiên Chân thấy thế, cũng vội vàng bò lên đẩy bảy cái quan tài ra ngoài, phân biệt rơi vào các tinh trận khác.

Bàn Tử thấy vậy cũng vung tay lên, bảy cái quan tài rơi vào phương trận của Hạo Thiên Chân.

“Kim Ngưu tọa tẩu vị thành!” Hồ Bát Nhất nhìn quan tài bị di dời, thở phào nhẹ nhõm.

“Bạch Dương, Kim Ngưu, đều là tinh tú Bạch Hổ.

Nếu di dời quan tài ở những vị trí chủ chốt của các tinh tú này đi, phân tán đến các tinh tú khác, sau đó lại gia nhập quan tài của tinh tú Chu Tước vào.

Như vậy, quan tài Chu Tước sẽ kết hợp với quan tài ở vị trí tinh tú khác, cuối cùng đạt thành thống nhất, hình thành bất kỳ một tinh quân nào trong tinh tú Chu Tước.” Trương Thiên lúc này cũng hiểu được đạo lý phá trận của Hồ Bát Nhất.

Chỉ cần phân tán tinh quan chủ chốt nhất, lại cắm quan tài Chu Tước vào, Hỏa khắc Kim, như vậy trận pháp này sẽ bị phá.

“Thủ đoạn hay, sao lúc đó tôi không nghĩ ra nhỉ.” Trong lòng Trương Thiên thầm giơ ngón tay cái.

Cái này trước đó quả thực hắn không nghĩ tới, tuy có hơi phức tạp, nhưng nói không chừng thật sự có thể phá trận.

Nhìn bốn vị trí đã an định, ánh mắt Hồ Bát Nhất lại nhìn về phía xung quanh.

“Còn thiếu vài bước.” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm.

Ngay khi hắn định mở miệng nói bước tiếp theo, đột nhiên quan tài xung quanh rung lắc nhanh hơn.

Vị trí quan tài cũng bắt đầu biến hóa.

Mà những quan tài vừa bị đẩy ra ngoài, quan tài hoán vị thế mà lại bắt đầu rung lắc.

“Rắc rắc.” Chỉ thấy những cỗ quan tài vốn đã đổi xong vị trí phát ra âm thanh, đồng thời nắp quan tài thế mà lại có chút buông lỏng.

Thấy cảnh này, lòng mọi người nháy mắt trầm xuống.

“Bàn Tử, biết vì sao trận pháp này gọi là Tỏa Hồn Tinh Trận không?” Sau khi những cỗ quan tài kia bắt đầu rung lắc, Hồ Bát Nhất nhàn nhạt lên tiếng.

“Lão Hồ, cậu đừng úp úp mở mở nữa, thực sự không được thì Bàn gia chạy trước đây.” Bàn Tử hét lớn, đôi mắt ti hí nhìn quan tài rung lắc xung quanh, không khỏi có chút lo lắng.

“Tinh trận này không chỉ rất khó phá trừ, có độ khó nhất định, đồng thời cũng sẽ có xích sắt trở ngăn cản.” “Mọi người cẩn thận đừng để xích sắt xuyên ngực, tôi sẽ mau chóng phá trận.” Hồ Bát Nhất hét lên.

Mấy người Trương Thiên thì còn đỡ, nhưng hai người Hạo Thiên Chân trực tiếp ngốc luôn.

“Khoan đã!

Đồng chí Hồ, vừa rồi anh nói cái gì?

Xích sắt xuyên ngực?” Hạo Thiên Chân đờ người ra.

Khá lắm, mình xuống mộ, đâu có gặp qua tình huống này bao giờ, không chỉ phải phá trận mà còn cần cảnh giác xích sắt có khả năng gây nguy hiểm.

Huống hồ, thứ bên trong còn chưa ra.

“Mình đúng là điên rồi.” Hạo Thiên Chân buồn bực trong lòng, nếu sớm biết còn có tình huống này, Hạo Thiên Chân tuyệt đối không thể nào đi vào, nơi này mẹ nó căn bản không phải chỗ cho người đi.

“Nani?

Đồng chí Hồ, chúng ta cũng phải cẩn thận à?

Bà nội nó, Bàn gia không muốn chết đâu.” Vương Bán Nguyệt vừa

nghe, trán đổ đầy mồ hôi.

Bọn họ đâu thấy qua tình huống này bao giờ.

Phải biết trước đó ở Thần Hoàng Mộ, qua ải thực sự quá nhẹ nhàng, dẫn đến hai người Hạo Thiên Chân cho rằng chỉ cần đi theo sau Trương Thiên tham quan là được rồi.

Ai ngờ đâu còn có màn này.

"Đúng vậy, anh em Bán Nguyệt, thời khắc mấu chốt, mọi người đều lưu ý một chút." "Bọn chúng tới rồi." Hồ Bát Nhất nói, đột nhiên sắc mặt trở nên cảnh giác.

Chỉ thấy trong mộ thất tối đen, đột nhiên nắp quan tài mạnh mẽ mở ra.

Trong những cỗ quan tài bị di chuyển kia thế mà lại thực sự thò ra những sợi xích sắt chi chít.

Những sợi xích sắt đó như kiếm sắc, trực tiếp đâm về phía ngực mấy người.

"Mẹ ơi, không giảng võ đức à, vừa nói xong đã động thủ?

Xem Bàn gia di hoa tiếp mộc, Romania xoay tròn!" Vương Bán Nguyệt nhìn xích sắt sắp tập kích tới, thân thể xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, đồng thời di chuyển ngang tránh thoát mấy sợi xích đó.

Cũng may công kích lực không mạnh, nếu không Vương Bán Nguyệt còn thực sự khó tránh.

Hạo Thiên Chân linh hoạt hơn Vương Bán Nguyệt rất nhiều, dù sao hắn cũng đang tu luyện.

Hồ Bát Nhất thấy thế cũng không dám chậm trễ.

Mấy người Trương Thiên còn đỡ, có khôi giáp tại thân, cho dù xích sắt tới cũng không xuyên thủng được.

Nhưng bọn Hạo Thiên Chân thì không giống vậy.

"Bán Nguyệt huynh, Linh tú tẩu Thất vị, diện triêu bát hoang, âm dương giao thế, vi Liệp Hộ; Mão tú tẩu Thất vị, Kim Ngưu đỉnh thịnh, hướng Chu Tước tinh tú hoán vị." Hồ Bát Nhất hét lên một tiếng.

Vương Bán Nguyệt vừa mới tránh thoát công kích của một sợi xích, nghe vậy càng vội vàng đứng dậy.

"Mẹ kiếp, Bàn gia đợi sống sót trở về, một cục vàng cũng không để lại cho bọn họ, ăn sung mặc sướng." Vương Bán Nguyệt miệng mắng to, đồng thời càng vội vàng đẩy quan tài đi về xung quanh.

Trong tay Trương Thiên, Lỗ Thương Vương Bội Kiếm không ngừng chém ra, đồng thời tay vung lên, kiếm bay về phía Vương Bán Nguyệt, hộ tống Vương Bán Nguyệt di trận.

Theo sự di chuyển của Vương Bán Nguyệt, tay Trương Kỳ Lân lần nữa vỗ ra, mấy cái quan tài lại đổi vị trí.

"Khi chòm Liệp Hộ giao thoa xong thì tương đương với săn giết một con Kim Ngưu.

Cả trận pháp, thuộc tính Kim đã bắt đầu nhiều lên, có lợi cho tinh tú Chu Tước sáp nhập." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn coi như nhìn khá thấu triệt.

Rất nhanh, dưới sự hộ tống của Trương Thiên, Vương Bán Nguyệt đã đẩy quan tài của mình đi.

Tuy nói chỉ là mỗi người đẩy ra vài cái quan tài, nhưng lại là hạch tâm, cho nên trận pháp này không nhìn vào số lượng quan tài, mà là độ tinh chuẩn của quan tài!

"Rắc rắc." Khi quan tài hai bên đổi vị trí, sự chuyển động của trận pháp đột ngột dừng lại.

Khóe miệng Hồ Bát Nhất nhếch lên.

“Bàn Tử nghe khẩu lệnh của tôi, Bạch Hổ bảy mươi hai địa sát tinh, muốn phá trận, trước tiên chủ công bảy mươi hai vị trí này, chúng ta đã chiếm giữ điểm trung tâm chủ yếu, hiện tại chỉ cần điền vào là được.” “Phong khởi đông nam, lạc nhị thập.” “Thiên sát, lạc nhị thập.” “Địa sát, lạc tam thập.” “Lá rụng về cội, Bàn Tử, tại góc tây nam của lão đại, lạc hai cái cuối cùng.” Hồ Bát Nhất hét lớn, Vương Khải Toàn mới đầu còn chưa phản ứng kịp.

Lúc này Bàn Tử vì xích sắt mà trực tiếp co rụt vào trong mai rùa của mình.

Nhưng khi âm thanh của Hồ Bát Nhất truyền đến, Bàn Tử cũng đành phải thò đầu ra.

Chương 451

“Lão Hồ, Bàn gia tới đây.” Bàn Tử hét lên một tiếng, tứ chi chui ra từ trong mai rùa, sau một cú nhảy nhót cũng rơi vào không trung.

“Đá bóng nhựa chứ gì, Bàn gia thạo lắm.” Bàn Tử nói rồi đá từng cái quan tài ra.

Quan tài bay về phía vị trí Hồ Bát Nhất chỉ thị.

Gần như tại bốn phương vị đều rơi xuống vài cỗ quan tài.

Mà cảnh tượng này được Vương Bán Nguyệt nhìn thấy trọn vẹn.

“Vãi chưởng, cái mai rùa này thực dụng bỏ mẹ ra, cái này chỉ cần làm con rùa rụt đầu há chẳng phải vô địch thiên hạ sao?

Thật thích hợp với Bàn gia, hâm mộ ghê.” Ánh mắt Vương Bán Nguyệt tràn đầy hâm mộ.

Khôi giáp này, xin hỏi ai mà không yêu chứ.

Hâm mộ thì hâm mộ, nhưng xích sắt trước mắt vẫn cần phải tránh.

Chỉ thấy sau khi Bàn Tử xếp đặt toàn bộ quan tài theo vị trí của Hồ Bát Nhất, một khắc sau, xích sắt vốn còn đang điên cuồng lao ra thế mà lại rụt về trong quan tài với tốc độ cực nhanh.

“Phù, cuối cùng cũng xong việc.” Hạo Thiên Chân thấy không còn xích sắt, hơn nữa quan tài cũng không rung lắc, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Lão Hồ, phá trận chưa?” Vương Khải Toàn nhìn về phía Hồ Bát Nhất hét lên.

“Còn thiếu một bước!” Hồ Bát Nhất nhìn các loại quan tài sắp xếp

chẳng chịt phức tạp xung quanh, trong lòng lại rất bình tĩnh.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất đi đến giữa tinh trận.

“Bạch Hổ thuộc Kim, là Sát, điển hình của Sát tinh.

Mà Chu Tước tinh lại thuộc Hỏa, thuộc về Quỷ tú, chỉ cần di chuyển cái quan tài cuối cùng đến chính giữa, Chu Tước tinh trận có thể hiển hiện.” “Có điều, tôi lo lắng một chuyện.” Hồ Bát Nhất nói, mọi người nhao nhao nhìn sang.

“Lão Hồ, là Quỷ tú sao?” Trương Thiên hỏi thăm.

Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu: “Nếu chúng ta phá tinh trận này, cũng chính là Chu Tước chưởng quản tinh trận, mà Chu Tước lại dự báo dục hỏa trùng sinh Quỷ tú đột hiển.” “Như vậy...” Hồ Bát Nhất không nói tiếp.

“Như vậy... thứ bên trong sẽ được thả ra.” Hạo Thiên Chân kích động nói, sắc mặt đã thay đổi.

Khá lắm, nếu thứ bên trong toàn bộ đi ra, vậy còn phá trận làm cái gì?

“Lão Hồ, theo cậu nói như vậy, chẳng phải đằng nào cũng chết?

Phá trận này có ý nghĩa gì?

Theo Bàn gia tôi thấy, trực tiếp xông ra ngoài đi.” Bàn Tử ở một bên đã nắm chặt nắm đấm.

“Thật tàn nhẫn, trận pháp này gần như không có lời giải.

Lấy Bạch Hổ làm chủ trận, sau đó dùng Chu Tước để phá, nhưng sau khi Chu Tước phá trận, tà túy bị trấn áp trong quan tài sẽ đi ra.” “Như vậy, đằng nào cũng chết, Hứa Phúc này quả nhiên lợi hại.” Trương Thiên lẩm bẩm, hắn cũng cuối cùng đã biết vì sao Đan Hạc đạo nhân một đi không trở lại.

Đây mới là cái đơn giản nhất đã như vậy, nếu xuống Phượng Hoàng, Thanh Long, mấy cái mộ thất trong đảo nhỏ, cũng không biết có thứ gì.

"Vậy, lão Hồ, chúng ta có phá không?

Hiện tại quan tài không có biến hóa, vẫn có thể chạy." Bàn Tử ở một bên hỏi.

Hồ Bát Nhất thì rơi vào trầm tư.

Lúc này bên ngoài.

Tại Học viện Thiên văn.

Giáo sư Lương nhìn đến đây, trực tiếp đờ đẫn.

"Hệ thống tinh tú thật mạnh, kiến thức văn hóa cổ đại, nội hàm của người này phải mạnh đến mức nào!" "Nếu có cơ hội, tôi nhất định phải đi thỉnh giáo cậu ta!" Giáo sư Lương phảng phất như nhìn thấy vàng, vẻ mặt kích động, hận không thể hiện tại đi tìm Hồ Bát Nhất thỉnh giáo một chút.

Nhưng tiếp theo sau khi nghe được lời của Hồ Bát Nhất, trong lòng Giáo sư Lương cũng trầm xuống, ông không ngờ phía sau trận pháp này thế mà còn có thứ nguy hiểm hơn!

Quả thực làm ông mở rộng tầm mắt.

"Chỗ này, rốt cuộc bọn họ qua kiểu gì?!" Giáo sư Lương lẩm bẩm, trên mặt có thêm vài phần mong đợi.

Trong Viện nghiên cứu Thiên văn.

"Giáo sư Lương, những cái này đều là thật sao?

Sao tôi cảm giác hơi mộng ảo." "Hơn nữa, cách sắp xếp của bọn họ cũng quá quy luật một chút, trong cả tinh trận Bạch Hổ thế mà lại ẩn tàng một con phượng hoàng." "Cho dù có xem lại mười lần, tôi

cũng không nhìn ra cái này rốt cuộc làm được kiểu gì, sao có thể biến ra một con Chu Tước bên trong cả chuỗi tinh Bạch Hổ chứ." Tiểu An ở một bên trên mặt toàn bộ đều là chấn kinh, còn có chút không dám tin tưởng.

Phải biết, cậu ta nghiên cứu sự sắp xếp của tinh tượng bao nhiêu năm nay, hơn nữa còn nghiên cứu vô số chòm sao, trước sau chưa từng thấy bố trận lợi hại như vậy.

"Haizz, những thứ này đều là văn hóa Hạ quốc thất truyền đã lâu a.

Thật ra, theo ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, phong thủy cũng là di sản văn hóa Hạ quốc." "Những thứ này thực sự là quá khó có được, càng đừng nói tinh tượng.

Có điều, thủ pháp của cậu ta đến nay tôi cũng chưa nhìn rõ." Giáo sư Lương cảm khái nói.

Trong lòng ông có chút bất lực, sống cả đời, lần đầu tiên ông bị một thanh niên đánh bại.

Hai người không nói chuyện nữa, mà là không hẹn mà cùng nhìn về phía màn hình.

Trong màn hình, mấy người dường như có sự ngưng trệ suy tư ngắn ngủi.

"Phá trận đi, cho dù không phá, chúng ta cũng không ra được.

Hơn nữa, trẻ con có gì phải sợ." Trương Thiên nhàn nhạt mở miệng, đồng thời trong tay hắn đã lấy ra phấn mạt kiếm được lúc trước.

Chỉ cần quan tài mở ra, Trương Thiên liền rắc phấn, vừa hay xem thử phấn này rốt cuộc có tác dụng hay không.

Hồ Bát Nhất thấy thế gật đầu, chỉ thấy tay hắn vung lên, một cái quan tài màu đen bị thúc đẩy, một khắc sau quan tài vỗ vào chính giữa.

Ngay sau đó chỉ nghe ầm một tiếng, mộ thất phương viên vài trăm mét trực tiếp phát ra tiếng vang.

Tiếp theo tất cả quan tài giống như nhận được hiệu lệnh bắt đầu không ngừng biến hóa vị trí.

"Vãi, động rồi, thế mà tự mình động rồi, nhanh quá nha." Bàn Tử ở một bên hét lên.

Mọi người nhìn quan tài chi chít không ngừng sắp xếp lại, trong lòng không khỏi cũng có chút chấn động.

"Hồ huynh đệ, những quan tài này là?" Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

"Trận phá rồi, vừa rồi tôi đẩy vào giữa chính là cái quan tài cuối cùng, cậu có thể hiểu là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà." Hồ Bát Nhất cố gắng dùng lời lẽ thông tục giải thích.

Hạo Thiên Chân gật gù cái hiểu cái không.

"Hóa ra là như vậy, thế Tiểu Trương gia, chúng ta có phải có thể ra ngoài rồi không." Hạo Thiên Chân cười hỏi.

"Không đâu, quan tài sắp mở rồi." Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Hạo Thiên Chân vốn đang cười, mặt nháy mắt cứng đờ lại.

Khá lắm, thế này thà không hỏi còn hơn.

"Thiên Chân, cậu xem cậu kìa, bây giờ thì hay rồi, Bàn gia không thể chết an lạc được nữa." Vương Bán Nguyệt ở một bên trêu chọc.

Thật ra hắn đã sớm không sợ hãi, bởi vì có bọn Trương Thiên, mình có chỗ dựa, mình không sợ.

"Bàn Tử ngậm miệng!" Hạo Thiên Chân trừng Bàn Tử một cái,

tên này sao còn phiền phức hơn Tuyết Báo thế nhỉ.

Trong lúc hai người Hạo Thiên Chân nói chuyện, quan tài xung quanh phát ra tiếng vang.

Ngay sau đó, toàn bộ quan tài không còn biến hóa vị trí nữa.

Chỉ thấy, vốn dĩ tám đại trận đã biến mất không thấy tăm hơi, thay vào đó là một chữ "TỬ" khổng lồ.

Mà mấy người Trương Thiên đang ở ngay dưới cùng của chữ "Tử" này.

"Tục ngữ nói, chữ Tử treo trên đầu, đầu thất không ra được.

Lão đại, thứ này không cát lợi a." Bàn Tử ở một bên hô lên một câu.

"Bàn Tử, cậu nói thế không phải thừa à?

Cậu thấy chữ Tử có cái nào cát lợi." Trương Thiên vẻ mặt cạn lời.

"Cẩn thận." Đột nhiên, Trương Kỳ Lân mạnh mẽ lên tiếng, đồng thời Hắc Kim Cổ Đao đã nắm trước ngực, nghiễm nhiên một bộ tư thái chiến đấu.

Trương Thiên cũng nhìn ra manh mối, cầm cổ kiếm trước thân.

Chữ Tử này đang không ngừng rung động, cứ như bất cứ lúc nào cũng sẽ nhảy ra một người vậy.

"Đây là chúng ta ép bọn chúng quá mức rồi, Hứa Phúc này cũng đủ tàn nhẫn, cho dù là phá trận, ông ta cũng muốn bắt người phá trận phải bồi táng cùng những tà vật này." Trương Thiên lạnh lùng nói.

Hứa Phúc này suy tính cũng cực kỳ mỹ diệu, một đại trận muốn phá giải khởi mã cần mấy cao thủ đỉnh cấp về trận pháp.

Mà nơi này của ông ta có bốn đảo nhỏ thủ hộ chủ mộ thất, cũng có nghĩa là, ít nhất phải tiêu hao hơn bốn mươi trận pháp sư đỉnh cấp mới có thể tiến vào.

Nhưng thế gian đâu ra nhiều cao thủ như Hồ Bát Nhất thế chứ.

Chương 452

“Rắc rắc rắc.” Trong thần tình nghiêm túc của mấy người, nắp quan tài bắt đầu phát ra tiếng răng rắc.

Đồng thời, nắp cũng dần dần bắt đầu đẩy xuống dưới.

Rất hiển nhiên nắp quan tài sắp mở.

Rất khó tưởng tượng, hơn tám trăm cỗ quan tài đồng thời mở ra là một tràng diện hùng vĩ nhường nào.

Trong mộ thất đen kịt, chỉ có từng trận tiếng ma sát của nắp quan tài.

Gió tà thổi qua, một cỗ khí tức âm lãnh truyền đến.

Ngay sau đó, từng cái nắp quan tài dần dần trượt xuống.

Trong mắt Trương Thiên, từng bàn tay nhỏ thẳm bạch thế mà chậm rãi thò ra từ bên trong quan tài.

Nương theo từng trận gió âm, lại khiến Trương Thiên cảm giác được từng tia ớn lạnh.

“Không ngờ truyền thuyết thế mà là thật, nơi này chẳng lẽ thực sự chôn hàng vạn hài đồng sao?

Nơi này có gần một nghìn cái, vậy những cái khác thì sao?” Trương Thiên lẩm bẩm, tình bất tự cấm nuốt nước miếng.

“Lão đại, anh đang lẩm bẩm cái gì thế, cái nắp này mở ra rồi, rõ ràng chẳng có gì cả mà.” Bàn Tử ở một bên mặt đầy nghi hoặc.

“Bảo bà xã cậu dẫn cậu xem.” Trương Thiên lạnh lùng đáp lại một câu.

“Phi Phi, nhờ em đấy.” Bàn Tử vừa nghe cũng đầy mặt tò mò.

Một khắc sau, Côn Luân Thần Mộc trên cổ phát ra rung động, ngay sau đó một cỗ khí tức màu đỏ dũng mãnh nhập vào trong mắt Bàn Tử.

"Vãi chưởng, mẹ ơi, nhiều thế." "Bò cái ngồi tên lửa, phê lên tận trời, lão đại mau chạy trốn thôi." Bàn Tử khi lần nữa mở mắt ra, người liền ngốc luôn.

Khá lắm, lúc này bên cạnh vô số quan tài thế mà lại đứng từng đứa trẻ con sắc mặt như bôi vôi trắng.

Những đứa trẻ đó sắc mặt thảm bạch, hai bên má đều bôi một chút đồ vật màu đỏ, mi tâm điểm một nốt ruồi son cát tường.

Người xưa thích điểm một chấm trên trán đứa trẻ, ngụ ý cát tường, đồng thời cũng tượng trưng cho thần đồng ngọc nữ trên trời, cũng coi như một loại phong tục.

Nhưng mãi cho đến hôm nay, loại truyền thống này ngược lại càng ngày càng ít, trên cơ bản mi tâm trẻ con cũng không còn điểm nốt ruồi nữa.

Lúc này, trong mắt Bàn Tử, từng đứa trẻ con như âm binh quá đạo, gục đầu xuống, từng đứa đứng thảm bạch trước mặt quan tài của mình.

Mà trước ngực bọn chúng, từng sợi xích sắt như rắn giao long xuyên qua lồng ngực, thế mà lại liên kết bọn chúng hoàn chỉnh lại với nhau.

Những đứa trẻ kia, cứ như một con rắn đen, bị xâu lại cùng một chỗ.

Điều này khiến Trương Thiên nhớ tới một từ ngữ: Nhân thể ngô công (Rết người), mà cái này lại là Quỷ thể giao xà!

"Cái đó, lạnh quá, Tiểu Trương gia, quan tài này đều mở rồi, cũng không có thứ gì, hay là chúng ta rút trước đi." Vương Bán Nguyệt bản

năng dâng lên một cỗ dự cảm bất tường.

Sao mà gió âm từng trận thế này.

Hạo Thiên Chân cũng rùng mình một cái, trong lòng không khỏi có chút đánh trống.

Trương Kỳ Lân biểu tình ngưng trọng, thứ trước mắt này, cho dù là anh cũng không giải quyết được.

Oán khí của trẻ con là nặng nhất, lợi hại hơn cả loại oan tử, treo cổ tự tử.

Càng đừng nói là bị dùng xích sắt xâu chuỗi lại chỉnh thể, hình thành thứ đồ chơi Giao Xà rồi.

Đây đã được tính là Quỷ binh khí.

"Lão đại, cái này chạy được không?" Bàn Tử nuốt nước miếng, Vương Phi lúc này quả đoán giả chết, cái này ai mà dám ra chứ.

"Lão đại có chuyện gì vậy?" Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghi hoặc.

"Cậu dùng bát quái kính xem thử đi." Trương Thiên ra hiệu.

Hồ Bát Nhất bấm tay trên bát quái kính, một khắc sau một đạo kim quang rơi vào trên bát quái kính.

Khi nhìn thấy hình ảnh trước mắt, Hồ Bát Nhất mộng luôn.

Thuận theo mặt kính bát quái nhìn lại, trong nháy mắt Hồ Bát Nhất chỉ cảm giác cả người đều không ổn.

Chuỗi xích sắt không nhìn thấy điểm cuối kia gột rửa nội tâm Hồ Bát Nhất.

"Cái này...

Lão đại, đều ra hết rồi?" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, nói thật, tràng diện này quả thực khiến hắn bị chấn kinh rồi.

“Đồng chí Hồ, sao thế?

Sao các anh cứ người nào người nấy giật đùng đùng thế.” Hạo Thiên Chân nhìn Hồ Bát Nhất nháy mắt biến sắc, vẻ mặt đầy tò mò.

“Cậu tự mình xem đi.” Hồ Bát Nhất đưa bát quái kính cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử (Vương Bán Nguyệt) hai người nhao nhao nhìn sang.

Một khắc sau, hai người chân mềm nhũn suýt chút nữa ngã sấp xuống.

“Bà nội nó, năm đó Lý Nguyên Long đánh Tiểu Phú Sĩ cũng không có trận trượng này đâu nhỉ.

Khá lắm, chúng ta còn có thể chạy sao?

Không đúng, còn có thể lưu toàn thây không?” Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng.

Hắn và Hạo Thiên Chân hai người đều chết lặng.

Lúc này hiện trường, bởi vì là hồi ức của Trương Thiên, cho nên những gì Trương Thiên tưởng tượng cho bọn họ nhìn thấy, hiện trường cũng có thể nhìn thấy.

Khi nhìn thấy từng đứa trẻ con bò ra trước mắt, tất cả mọi người tại hiện trường trực tiếp kinh ngạc đến ngây người. [Vãi chưởng, cái này còn chấn động hơn tôi xem phim cương thi a.] [Mẹ ơi, nhìn mà tôi tê da đầu, còn đáng sợ hơn cái bệnh đậu mùa khỉ kia.] [Dáng vẻ mấy đứa trẻ này nhìn thật đáng sợ, liệu có nhảy ra từ trong tivi không, tôi đã sợ rồi.] [Không sao cả, khi cần thiết tôi sẽ ra tay!] [Vãi, hiện trường kinh hiện Vô Lượng Đại Đế!] [Chỉ sợ lẫn vào một đứa thật thôi.] [Mấy đứa trẻ này tuy nhìn đáng sợ, nhưng các bạn có từng nghĩ tới một chuyện không, bọn chúng cũng không muốn biến thành bộ

dạng này!] Hiện trường, sau khi một thanh niên nói ra câu đó, trực tiếp trầm tĩnh lại. [Haizz, kẻ cầm quyền áp bức đáng ghét, chúc bọn hắn chết sau không được siêu sinh.] [Bị bạn nói như vậy, tôi ngược lại trong lòng còn có chút đồng tình.] [Haizz, nhìn mấy đứa trẻ này đứa lớn nhất cũng không quá bảy tuổi đâu nhỉ.] [Hàng trăm đứa thế này, nhìn mà đau lòng.] Nhất thời, vô số người bắt đầu cảm khái.

"Giáo sư Lương, cái này nhìn thật đáng sợ." An Tử ở một bên mở miệng nói.

"Ừ, mấy thứ này, cho dù là điện ảnh cũng không dám quay ra, không ngờ cư nhiên chân thực tồn tại.

Có điều, theo cái đà này, hẳn là cục diện phải chết." Giáo sư Lương nói, An Tử nhất thời thế mà lại lo lắng.

Lúc này, trong màn hình.

"Lão đại, động thủ hay là?" Hồ Bát Nhất nhìn hài đồng cách đó không xa, không khỏi nuốt nước miếng.

Nếu động thủ, vậy tuyệt đối là thế quân lực địch.

"Tình huống này không thể động thủ.

Hơn nữa, muốn hóa giải phiền phức lần này, chúng ta phải giúp đỡ bọn chúng." Trương Thiên chậm rãi mở miệng.

Từ góc nhìn của Trương Thiên, có thể nhìn ra những đứa trẻ này dường như đang phải chịu đựng sự giày vò vô song. [Hồn thể] [Năng lực hồn thể: Siêu việt Hồng Y] [Giới thiệu hồn thể: Thi thể hài đồng bị tà thuật tù cấm, lúc còn sống bị xích sắt xuyên tim, đồng thời bị tù cấm trong trận pháp, theo thời gian trôi qua, oán khí không ngừng leo thang.] Trong đầu truyền đến giới thiệu, trong lòng Trương Thiên cũng rùng mình.

Siêu việt Hồng Y, vậy chính là ở một vị trí lãnh địa, giống hệt

Trương Kỳ Lân hậu kỳ.

Nếu Trương Kỳ Lân đột phá Thiên Cực xong, lại muốn phá lên trên nữa, thì tu vi khẳng định phải biết mới được.

“Lão đại, giúp đỡ bọn chúng?

Tôi không nghe lầm chứ?” “Bàn gia hiện tại lại cảm thấy chúng ta càng cần giúp đỡ hơn, không được thì mọi người đều trốn vào mai rùa của Bàn gia đi, chen chúc càng ấm áp.” Bàn Tử vẻ mặt kích động, hận không thể hiện tại liền rụt đầu vào trong.

“Bàn Tử, cái khôi giáp này đúng là thích hợp với cậu.” Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái.

“Oán khí của những đứa trẻ này tăng lên từng chút một theo thời gian, mà căn bản của oán khí chính là những sợi xích sắt đó.

Chúng ta chỉ cần loại bỏ những sợi xích sắt đó là được.” Trương Thiên nói.

Nhưng một khắc sau, chữ TỬ trước mắt đột nhiên bắt đầu di chuyển, đồng thời, trên mặt những đứa trẻ kia thế mà quỷ dị lộ ra một nụ cười.

Răng màu đỏ, nụ cười của bọn chúng nhìn rất rạng rỡ, nhưng lại vô cùng quỷ dị.

“Lão đại, nhanh, bọn chúng sắp công kích rồi, chúng ta phải mau chóng phá giải.” Hồ Bát Nhất thấy thế âm thanh cực tốc.

“Đừng hoảng.” Trương Thiên cũng không vội, tay vung lên, một nắm bột phấn rắc ra, đồng thời Trương Thiên lại nhỏ vài giọt máu vào.

Máu Kỳ Lân gia nhập vào những bột phấn này có thể khiến năng lực của bột phấn phát huy đến tác dụng lớn nhất.

Sau khi rắc bột phấn ra, Trương Thiên liền ngửi thấy một mùi tanh độc đáo.

Mùi tanh đó giống như loại hải sản bị hỏng, rất khó ngửi.

Có điều sau khi mùi tanh qua đi, từng tên nhóc con vốn đang lao tới lập tức dừng bước chân.

Xung quanh cũng chỉ còn tiếng vang của từng đoạn xích sắt ma sát mặt đất.

"Vãi chưởng, lão đại, thứ này còn dùng tốt hơn mai rùa của Bàn gia, hay là rắc thêm chút nữa đi?" Bàn Tử thấy thế kích động nói.

Chương 453

“Cậu tưởng đây là cát chắc, tùy tiện rắc à, thứ này chỉ có bấy nhiêu thôi.” Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, đi đầu bước qua.

Lúc này, những đứa trẻ kia rõ ràng có thể nhìn thấy mấy người Trương Thiên, nhưng quỷ dị là bọn chúng cũng không lựa chọn động thủ, mà là từng đứa trừng lớn mắt, nhìn Trương Thiên.

“Lão đại, sao tôi cảm giác bọn chúng vẫn có thể nhìn thấy chúng ta nhỉ.” Trên trán Hồ Bát Nhất lúc này đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Mấy đứa trẻ này cứ như rất tò mò về bọn họ vậy, từng đứa nhìn chằm chằm bọn họ, ánh mắt quỷ dị kia khiến trong lòng mấy người phát hoảng.

“Khí tức của chúng ta có khả năng giống với bọn chúng, cho nên bọn chúng coi chúng ta thành đồng loại.” Trương Thiên nhìn những đứa trẻ trong mắt không có thần sắc kia nói.

“Dược phấn này, rất lợi hại.” Lúc này, Trương Kỳ Lân luôn ít nói cũng đột nhiên mở miệng.

Điều này ngược lại làm cho Hồ Bát Nhất rất muốn đi nghiên cứu cấu tạo của dược phấn này một chút.

Trương Thiên khẽ gật đầu, hắn cũng giống Trương Kỳ Lân, rất mẫn cảm đối với tà vật.

Thế nhưng, từ tình huống hiện tại xem ra, bột phấn này thế mà có thể mô phỏng hoàn mỹ loại khí tức tà túy này.

Cái này rất lợi hại.

“Hừ hừ.” Một đám tiểu quỷ từng đứa vây quanh về phía Trương Thiên, bọn chúng cảm thấy tò mò đối với người mới đến trước mắt.

“Lão đại, lấy kẹo của chúng ta ra đốt đi.” Bàn Tử đề nghị.

Mắt Trương Thiên chuyển động một chút.

“Thế này đi, Ngô thiếu gia cậu và Vương huynh đệ cùng nhau đốt giấy, vừa hay thu hút sự chú ý của bọn chúng, nhớ chia đều nhé.” “Lão Hồ, Kỳ Lân, chúng ta đi phá cái xích sắt kia, để bọn chúng giải thoát.” Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói.

“Lão đại, thế Bàn gia tôi thì sao, Bàn gia có thể làm gì?” Bàn Tử (Vương Khải Toàn) thấy Trương Thiên bắt đầu phân phối công tác, nhất thời liền nổi hứng thú.

Phải biết, Bàn gia ta lúc còn trẻ cũng là thanh niên trí thức đấy, đó là người có cống hiến cho Hạ quốc.

“Cậu à?

Cùng với Ngô thiếu gia đi, vừa hay cũng đốt chút cho Phi Phi nhà cậu.” Trương Thiên nghĩ một chút, nháy mắt mở miệng.

“Vãi chưởng lão đại, Bàn gia cảm thấy Bàn gia không thể bị mai một ở cái nơi thế này.” Bàn Tử vừa nghe trên mặt có thêm vài phần thương cảm.

Mà Hạo Thiên Chân ở một bên thì vẻ mặt ngơ ngác.

Mình là một người phàm đi thu hút sự chú ý của đám này, ngược lại bọn Trương Thiên đi phá giải, cái này vị miễn quá đề cao người phàm rồi đi.

“Bàn Tử, cậu phải tin tưởng chính mình, cậu có thể mà.” Trương Thiên giơ ngón tay cái.

Lập tức lại nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

“Yên tâm đi Ngô thiếu gia, các cậu lại không nhìn thấy bọn chúng, an tâm đi, sẽ không sao đâu.” Trương Thiên nháy mắt một cái, Hạo

Thiên Chân trực tiếp cứng đờ người.

Không nhìn thấy mới càng sợ hãi hơn chứ?

Nhất thời hắn thế mà lại có chút hối hận đến nơi này rồi, đây quả thực là muốn hố chết người mà.

“Cái đó, Tiểu Trương gia, không nhìn thấy, không đại biểu không có mà...” Hạo Thiên Chân buồn bực nói, lúc này nụ cười trên mặt còn khó coi hơn khóc.

“Người già không phải thường nói, không nhìn thấy tâm không loạn, cho nên, ta phải tin tưởng chính mình, tin tưởng nhân dân, đúng không Bàn Tử.” Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử.

“Yên tâm đi lão đại, tôi bảo Phi Phi thi triển Quỷ Nhãn, để bọn họ cũng nhìn thấy chẳng phải được rồi sao.” Bàn Tử vỗ vỗ ngực, vẻ mặt tự tin.

Hạo Thiên Chân: "...." Có muốn nghe xem cậu đang nói cái gì không...

“Cái đó, Vương huynh đệ, tôi cảm thấy hay là thôi đi, chúng ta rất thích hợp làm người mù.

Thật tà môn, sao lại đột nhiên khởi thi chứ.” Hạo Thiên Chân vội vàng nói, sinh sợ nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy.

Trong lòng Trương Thiên cũng buồn bực, theo lý thuyết trận phá xong, tình huống bình thường thì coi như xong việc.

Nhưng bây giờ thế mà lại khởi thi.

“Chẳng lẽ là thuộc tính của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân có tác dụng rồi?” Trong lòng Trương Thiên phạm nghi, nhưng vẫn mau chóng ném kẹo đốt trong không gian hư ảo ra.

Thật ra những quỷ quái này dùng Quỷ Ngọc Tỷ cũng có thể đánh,

nhưng Quỷ Ngọc Tỷ tiêu hao là khí tức của Trương Kỳ Lân, nếu quá sức thì có khả năng còn sẽ tiêu hao tinh huyết.

Thay vì để lại tai họa ngầm cho Trương Kỳ Lân như vậy, Trương Thiên cảm thấy vẫn là nghĩ cách công phá đơn giản thì tốt hơn.

Nhìn kẹo đốt chất như núi nhỏ, Hạo Thiên Chân vội vàng cầm lên một cái.

"Hu hu, mấy đứa nhỏ đáng thương a, các cháu chết thảm quá nha, Bàn gia đốt chút kẹo cho các cháu ăn nhé." Giờ khắc này, Vương Bán Nguyệt nháy mắt tiến vào trạng thái, trên mặt càng treo hai hàng lệ xanh, một phen nước mũi một phen nước mắt bôi trét, hận không thể biến nước mắt thành vòi nước.

"Mẹ ơi, nhập vai nhanh quá vậy." Vương Khải Toàn thấy thế thì sững sờ, lập tức gạt mai rùa sang một bên.

"Mẹ ơi, cha ơi, vợ ơi, bọn chúng thảm quá, Bàn gia cũng cho các người ăn chút kẹo nhé, có điều!

Cho Phi Phi ăn trước." Bàn Tử nói rồi vung tay lên, lấy ra cái bật lửa châm một cái kẹo đốt.

Hạo Thiên Chân người đều choáng váng.

Nhìn hai ông Bàn Tử nằm rạp trên mặt đất đốt giấy, khóe miệng một trận co giật.

Hai tên này không đi diễn kịch thì lỗ to, thỏa thỏa tượng vàng Oscar a.

Có điều Hạo Thiên Chân cũng chỉ sững sờ một chút, sau đó lao một cái nằm ngang trực tiếp đến trước mặt hai ông Bàn Tử.

"Ông ơi, ông mau nhìn xem, những đứa này đều là cháu trai cháu gái của ông a, chết thảm quá, chúng ta cùng nhau cứu chuộc bọn

chúng đi.” Hạo Thiên Chân đảo mắt, lanh lợi mở miệng.

Mấy người Trương Thiên nhìn một màn này, khóe miệng co giật.

Cái này chẳng phải diễn tốt hơn minh tinh điện ảnh sao.

“Lão Hồ chúng ta mau chóng đi giải quyết vấn đề.” Trương Thiên nhìn hài đồng bên cạnh không ngừng đi xuyên qua xung quanh bọn họ, nghiêm túc nói với Hồ Bát Nhất.

Những đứa trẻ đó dường như bị ba người Hạo Thiên Chân thu hút sự chú ý, nhao nhao đi về phía Hạo Thiên Chân.

Đặc biệt là khi viên kẹo đốt đầu tiên bị đốt thành tro tàn, một viên kẹo âm phủ xuất hiện, trực tiếp thu hút sự chú ý của những đứa trẻ đó.

“Lão đại, tôi cảm thấy biện pháp phá giải phải tìm được sợi xích sắt chủ đạo mới được.” Hồ Bát Nhất vừa chạy vừa nói, ba người hành động tốc độ cực nhanh.

“Xích sắt chủ đạo, vị trí không rõ.

Có điều chúng ta cần tốc độ nhanh một chút, nếu phát hết kẹo thì khẳng định sẽ gây ra bạo loạn, nhân lúc tình huống đó chưa xuất hiện chúng ta phải kết thúc sự việc bên này.” Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất cũng hiểu đạo lý trong đó.

Hơn tám trăm đứa trẻ con, Trương Thiên ném ra kẹo chắc có hơn nghìn cái, nhưng trẻ con mà, đều tham ăn, đến lúc đó khẳng định đòi thêm, không thỏa mãn được thì Hạo Thiên Chân sẽ nguy hiểm.

Có thể nói, pha này Trương Thiên coi như là hố nhẹ Tiểu Phật Gia một vố.

“Lão đại, thế bên phía Ngô thiếu gia không biết chuyện này, nếu lúc phân phát tốc độ khá nhanh thì làm sao bây giờ.” Hồ Bát Nhất đầy

đầu mồ hôi.

Khá lắm, chuyện quan trọng thế này cũng không nói, đúng là hố thật.

"Không sao, có Bàn Tử ở đó, tên này chắc sẽ không đốt nhanh như vậy đâu." "Chúng ta tìm nguồn gốc xích sắt trước." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân năng lực cảm tri mạnh, hơn nữa tu vi cao, đối với tình huống này có thể phát huy ra tác dụng mạnh hơn.

"Ở hướng Đông." Quả nhiên, khi Trương Thiên vừa mới nhìn về phía hắn, Trương Kỳ Lân trực tiếp mở miệng.

Hồ Bát Nhất khóe miệng giật một cái, tình cảm là không hỏi thì hắn cũng không định trả lời đúng không...

"Cái đó, Nhị ca, mọi người đều là anh em, có lời gì đừng giấu trong lòng." Hồ Bát Nhất khẽ khàng kiến nghị.

Trương Thiên sờ sờ má, nếu hắn không nín thinh (muộn) thì còn gọi là Muộn Du Bình sao?

Khi mấy người Trương Thiên phán đoán ra phương hướng chạy cực nhanh về phía đầu nguồn, thì ở bên phía Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất (chắc là Hạo Thiên Chân hoặc Vương Bán Nguyệt - văn bản gốc ghi Hồ Bát Nhất nhưng ngữ cảnh là nhóm distraction) và Vương Bán Nguyệt nhao nhao rùng mình mấy cái.

"Cái đó, Khải Toàn huynh, bọn chúng tới chưa?" Hạo Thiên Chân sau khi đốt mấy viên kẹo, không khỏi nhìn về phía Vương Khải Toàn.

Bàn Tử đầy đầu mồ hôi, lúc này trên lưng hắn đang có hai đứa bé bò lên, hai tên nhóc con dường như lấy mai rùa của hắn làm niềm vui vậy.

Chơi đến bất diệc nhạc hồ, đặc biệt là sau khi ăn được kẹo, một đám trẻ con đã sớm vây quanh trước mặt bọn họ.

Đó chính là hơn tám trăm cái hồn phách a, tràng diện kia hùng vĩ nhường nào.

Nếu có thể, Bàn Tử thề tuyệt đối không muốn nhìn thấy đám này.

Lúc này, một đứa bé đang trừng mắt nhìn Bàn Tử, đôi mắt trống rỗng, đen sì cứ như một con gấu trúc nhỏ.

Mà đứa bé kia còn đặt một tay lên đầu Bàn Tử, vết thương nhìn thấy mà giật mình chỗ xích sắt càng là lắc lư trước mắt Bàn Tử.

"Các cậu muốn xem không?" Bàn Tử nuốt nước miếng, híp mắt nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

"Cái đó, hay là thôi đi, nhiệm vụ gian khổ như vậy, vẫn là giao cho ngài đi." Hạo Thiên Chân sau khi nhìn thấy thần sắc của Bàn Tử cũng liền hiểu là chuyện gì rồi, cái này tuyệt đối đã binh lâm thành hạ.

"Đừng phiền Bàn gia, Bàn gia đốt hết những thứ này cho các ngươi." Bàn Tử nhìn quỷ hồn đang bò trên người, hận không thể châm hết kẹo đốt xung quanh.

"Haizz, Khải Toàn huynh, không thể làm thế, chúng ta từ từ đốt, đừng vội, dù sao lại không nhìn thấy." Vương Bán Nguyệt thấy thế vội vàng mở miệng.

Một bộ heo chết không sợ nước sôi.

Chương 454

Tuy trên người cảm thấy lành lạnh, nhưng mình không nhìn thấy thì không sao, buff này Bàn gia thạo!

Vương Khải Toàn cả người đều không ổn, các người không nhìn thấy, không đại biểu Bàn gia không nhìn thấy a.

Nhưng nghĩ đến đại cục, Bàn Tử vẫn là lặng lẽ chậm lại.

Yên lặng nhẫn chịu những đứa trẻ này vô lý quấy nhiễu.

Quả nhiên, cuối cùng vẫn là Bàn gia gánh vác tất cả.

Trương Thiên nhìn lại phía sau một cái, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, vốn tưởng rằng Bàn Tử sẽ chế chỉ, không ngờ hắn mới là ngọa long.

"Ở bên kia." Ánh mắt Trương Kỳ Lân sáng rực nhìn về phía cách đó không xa.

Lúc này, trên bức tường cách đó không xa, một pho tượng Bạch Hổ đang được khắc họa sống động như thật.

Mà trên miệng pho tượng, hãi nhiên đang ngậm một sợi xích sắt còn thô hơn cổ tay.

Xích sắt thuận theo miệng hổ vẫn luôn duỗi xuống dưới, mà những sợi xích sắt duỗi ra kia giống như mạng nhện, như một tấm lưới chi chít xuyên qua từng cái quan tài.

Cả quan tài và trận pháp dường như đều bị cái đầu hổ này thao túng vậy.

"Vãi chưởng, sao trước đó chúng ta không phát hiện ra thứ này." Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày, trong giọng nói có chút kinh ngạc.

“Trước đó những quan tài kia đã che khuất thứ này, không ngờ bố cục cả trận pháp lại vi diệu như thế.” “Một cái đầu hổ lại có thể thao túng thế trận cả mộ thất.” Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng dâng lên càng nhiều tò mò đối với chủ nhân mộ.

Hứa Phúc, rốt cuộc là một người như thế nào! "Lão đại, cậu nói xem, bên trong cái đầu hổ này rốt cuộc có thứ gì?

Chỉ đơn thuần là một sợi xích sắt thì không thể nào đâu nhỉ." Hồ Bát Nhất đứng một bên, lên tiếng nghi ngờ.

Trương Thiên từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm vào đầu hổ trước mắt, nhìn hồi lâu mới mở miệng. "Đây có lẽ là một cơ quan khống chế, hơn nữa, tôi có thể cảm nhận được, bên trong đầu hổ này dường như có thứ gì đó đang thúc đẩy cơ quan vận hành." "Có một luồng tà khí rất tinh thuần." Trương Thiên khẽ nói, ánh mắt càng liên tục đánh giá đầu hổ.

Đầu hổ to hơn đầu hai người cộng lại, nhe ra hàm răng già nua, mà ở sâu trong miệng, còn có một sợi xích sắt đen dài.

Từ sâu trong sợi xích, Trương Thiên có thể cảm nhận được một luồng khí tức tinh thuần, đó là sức mạnh tinh thuần hơn bất kỳ loài ma quỷ nào. "Chỗ này, có vấn đề." Ngay khi Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đang nhìn chằm chằm vào đầu hổ với vẻ khó hiểu, thì bên cạnh, Trương Khởi Linh lại ngồi xổm xuống.

Tay anh khẽ vuốt ve một cái rãnh bên dưới đầu hổ.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cũng cúi người xuống xem.

Chỉ thấy, trong tầm mắt của Trương Khởi Linh, chỗ rãnh đó lại có một lá bùa màu đỏ!

Lá bùa đã bị máu thấm ướt đẫm, toàn thân đỏ rực.

Trên lá bùa có vẽ một chuỗi phù lục, Trương Thiên nhận ra ngay,

đó là Trấn Tà Phù. "Lão đại, là Trấn Tà Phù, đồ của Đạo giáo, thứ này sao lại xuất hiện ở đây?" Hồ Bát Nhất khó hiểu hỏi, ánh mắt không ngừng quan sát lá bùa. "Có thể là do sư bá để lại.

Xem ra, năm xưa sư bá để qua được cửa ải này, chắc hẳn đã bị trọng thương." "Nhưng đáng tiếc, người vẫn chưa giải quyết triệt để vấn đề ở đây." Trương Thiên cảm thán một tiếng.

Đối với phù lục này, Trương Thiên cảm thấy khả năng cao là do Đan Hạc đạo nhân để lại.

Lá bùa này được dán ở vị trí cực kỳ khéo léo, vừa vặn trấn áp được đầu nguồn của trận pháp. "Vậy chẳng phải sư bá..." Giọng Hồ Bát Nhất khựng lại. "Chuyện này tốt nhất đừng đoán già đoán non, dù sao chúng ta cũng không biết thực lực chính xác của sư bá." Trương Thiên lên tiếng cắt ngang, Hồ Bát Nhất gật đầu, không nói thêm gì nữa. "Khải Toàn huynh đệ, anh xem Tiểu Trương gia bọn họ đang làm gì bên kia thế?" Vương Bán Nguyệt nhìn về phía Trương Thiên, trong lòng có chút tò mò. "Hừ, lén lút sau lưng Bàn gia tôi thì chẳng làm chuyện gì tốt đẹp đâu, khẳng định là có bí mật mờ ám gì đó không muốn người khác biết, nói không chừng là đang cùng nhị ca..." Bàn Tử lẩm bẩm, trong mắt hiện lên chút hưng phấn. "Khải Toàn huynh, nhị ca của anh làm sao?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh hỏi. "Ngô thiếu gia, cậu không biết đâu, đại ca và nhị ca tôi ấy à, đó gọi là anh em tốt ngàn năm, ngủ chung một phòng đấy nhé." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, hận không thể bịa ra bao nhiêu tin đồn thì bịa bấy nhiêu. "Hóa ra là vậy.

Nhưng mà Khải Toàn huynh, giấy của chúng ta sắp cháy hết rồi." "Hay là nhắc nhở Tiểu Trương gia một chút?" Hạo Thiên Chân nhìn đống giấy cháy như núi nhỏ đang dần tàn, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột. "Đừng vội, đến lúc đó Bàn gia tôi sẽ ra tay, yên tâm đi." Bàn Tử xua tay, vẻ mặt đầy ngạo khí.

Nhóm Hạo Thiên Chân nhìn nhau, sao cảm giác tên này không đáng tin chút nào thế nhỉ. "Lão đại, chỗ sư bá phong ấn, hẳn chính là nơi cốt lõi của đầu hổ." Hồ Bát Nhất nhìn về phía cái rãnh trước mắt. "E là không đơn giản như vậy, nếu phá được thì sư bá đã phá từ lâu rồi." "Bên trong này chắc chắn có thứ gì đó." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn sâu vào bên trong rãnh.

Đây có lẽ là một cái nút bấm đơn giản. "Cạch." Ngay khi Trương Thiên định mở miệng, chỉ thấy Trương Khởi Linh mặt lạnh tanh trực tiếp ấn xuống. "Đây là một cái cơ quan." Trương Khởi Linh mở miệng, làm Trương Thiên ngẩn người.

Thế này cũng quá quyết đoán rồi, nhưng dù sao sớm muộn cũng phải mở, Trương Khởi Linh mở rồi cũng chẳng sao.

Chỉ thấy, sau khi cái rãnh bị ấn vào, ngay sau đó, đầu rồng trước mắt lại bắt đầu rung chuyển.

Đồng thời chỉ nghe một tiếng "ầm ầm", đầu bạch hổ bắt đầu tách ra làm đôi.

Cùng lúc đó, những đứa trẻ đang vây quanh nhóm Bàn Tử đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt của đám trẻ con trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, kèm theo sát khí.

Xích sắt không ngừng rung lắc, Trương Thiên chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, dường như có vô số ma quỷ đang lao về phía mình. "Không ổn rồi lão đại, bọn chúng phát điên rồi, lao về phía các cậu đấy!" Lúc này, tiếng hét tê tâm liệt phế của Bàn Tử truyền đến, thần sắc hắn cũng có chút cuống cuồng.

Trương Thiên nhìn về phía đầu hổ đang dần mở ra.

Sinh tử của những đứa trẻ này đều liên kết với xích sắt, cho nên

một khi chạm vào xích sắt, đám nhóc này sẽ liều mạng giết chết kẻ đó. "Lão Hồ, cậu xem có phá được sợi xích này không, tôi và Kỳ Lân chặn bọn chúng một lát." Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Bên phía Bàn Tử đã tranh thủ được nhiều thời gian nhất có thể rồi.

Tiếp theo Trương Thiên biết, phải xem bản lĩnh của bọn họ. "Được, lão đại, tôi sẽ cố gắng nhanh nhất." Hồ Bát Nhất nghiêm túc gật đầu, hắn nhìn đầu hổ đang từ từ mở ra, tay đã bám vào hàm hổ, dùng sức bẻ, muốn tốc độ mở nhanh hơn một chút.

Bên phía Trương Thiên. "Chúng ta lên." Trương Thiên đồng thời rút Đào Mộc Kiếm và Bội Kiếm Lỗ Thương Vương ra.

Song kiếm hợp bích, quỷ quái mạc xâm.

Trương Khởi Linh nhìn về phía vô tận tiểu quỷ, anh không chọn dùng Hắc Kim Cổ Đao.

Bởi vì cho dù cầm Hắc Kim Cổ Đao, đối phó với nhiều đứa trẻ như vậy cũng sẽ rất tốn sức.

Trương Khởi Linh gần như không do dự, trực tiếp lấy ra Quỷ Ngọc Tỷ.

Thứ này dùng một lần tiêu hao cực lớn, nhưng sự việc đã đến nước này, Trương Khởi Linh cũng không còn cách nào tốt hơn.

Trương Thiên thấy Trương Khởi Linh lại lấy ra Quỷ Ngọc Tỷ, trong lòng không có gì bất ngờ, nhưng lại có chút lo lắng cho thân thể của anh.

Dù sao lần trước dùng xong, Trương Khởi Linh phải mất trọn nửa ngày để hồi phục.

Lần này dùng lại, cộng thêm ở trong loại địa phương này, việc hồi phục sẽ trở nên khó khăn hơn.

Lúc này, vô số đứa trẻ dường như đã cảm nhận được uy áp của Quỷ Ngọc Tỷ, bước chân của chúng nhất thời khựng lại.

Hàng trăm đứa trẻ nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh với vẻ hổ đói rình mồi, hận không thể ăn tươi nuốt sống anh ngay lập tức.

Có lẽ cảm nhận được sự đe dọa tử vong từ sợi xích, cùng với nỗi đau sâu trong linh hồn, đám trẻ con cũng chỉ khựng lại trong giây lát rồi lại lao lên. "Vãi chưởng, đáng sợ quá, dọa chết người ta rồi." Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi rùng mình. "Tình huống gì thế, Khải Toàn huynh, bọn chúng đi hết rồi à?

Sao Muộn Du Bình lại lấy ra một cái ấn ngọc?

Đó là thứ gì vậy?" Hạo Thiên Chân nhìn bóng dáng dong dỏng cao của Trương Khởi Linh đang giơ cao Quỷ Ngọc Tỷ, trong lòng không khỏi tò mò. "Cái đó à, đồ tốt đấy, lát nữa cậu sẽ biết, hùng vĩ lắm.

Bàn gia tôi gọi là: Quỷ môn nhất khai, thiên quân vạn quỷ lai tương kiến." Bàn Tử cười hắc hắc.

Câu nói này càng khiến Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt thêm tò mò.

Thứ đó chẳng lẽ là chìa khóa Quỷ Môn Quan sao?

Chương 455

Nói nghe huyền bí thế? "Chắc là một pháp bảo rất lợi hại, không ngờ bọn họ ngay cả thứ này cũng có." Hạo Thiên Chân thầm nghĩ, cậu ta cũng không muốn nghĩ sâu xa hơn.

Lúc này, vô số tiểu quỷ kéo theo xiềng xích, từng đứa một đã lao về phía Trương Khởi Linh.

Trương Thiên vung tay, tế ra một lá hỏa phù khổng lồ, nhất thời cả mộ huyệt sáng rực như ban ngày.

Trương Khởi Linh cũng không do dự, nhỏ máu Kỳ Lân lên Quỷ Ngọc Tỷ, khí tức trong tay cuộn trào.

Vô số chú ngữ được niệm ra, giờ khắc này, thiên địa dường như tịch tĩnh, chỉ còn lại một mình Trương Khởi Linh. "Ầm!" Chỉ nghe trong không gian nổ vang như sấm dậy, một cánh Quỷ Môn sừng sững hiện ra giữa không trung.

Giây phút này, Hạo Thiên Chân không kìm được nuốt nước bọt, há hốc mồm.

Trong đầu cậu ta vang lên câu nói của Bàn Tử. "Quỷ môn nhất khai, thiên quân vạn mã lai tương kiến..." Đây lại không phải là nói đùa. "Thứ này... là cái gì?" "Cổng nhà trời đấy à?" "Mẹ ơi, trong đó sẽ không lôi ra thứ gì không thể cho người biết chứ?" Vương Bán Nguyệt chỉ trỏ về phía cánh cổng trên không trung, hắn đâu đã từng thấy cảnh tượng này, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hãi. "Bán Nguyệt huynh, tuy rằng trẫm rất thưởng thức văn tài của huynh, nhưng mà, tiếp theo đây mới là phần đặc sắc nhất.

Để cho huynh xem, cái gì gọi là: Diêm Vương gia mở cửa cho Tiểu Ca, vui như mở hội!" Bàn Tử nói, thậm chí còn buột miệng ra

một câu vè.

Lúc này, bên phía Trương Thiên, theo số lượng linh hồn trẻ con tấn công ngày càng nhiều, đòn tấn công của Trương Thiên cũng dần trở nên vất vả.

Thực lực trên cấp Hồng Y, e rằng chỉ có Tiểu Ca mới có thể chống lại. "Nếu bọn chúng có thể vận dụng năng lực quần thể một cách dễ dàng, có lẽ chúng ta căn bản không chặn được bao lâu." Trương Thiên thầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Chỉ thấy, toàn thân Trương Khởi Linh tỏa ra khí tức màu đen, đồng thời, nương theo khí tức trên người ngày càng hỗn hậu, một luồng khí Kỳ Lân nóng rực tuôn trào. "Mở." Trương Khởi Linh mãnh liệt vung tay mở ra.

Trong nháy mắt, thiên địa biến đổi, cả mộ thất như muốn sụp đổ, rung lắc dữ dội.

Vô số âm khí bắt đầu tràn ra từ bên trong Quỷ Môn, từng con ác quỷ đến từ địa phủ thò đầu ra khỏi khe cửa.

Quỷ lưỡi dài, quỷ lực lưỡng, trường quỷ, từng thứ kinh khủng bắt đầu bò ra từ Quỷ Môn.

Từng con một theo thủ thế của Trương Khởi Linh lao vào giữa đám tiểu quỷ trẻ con.

Trẻ con chung quy vẫn là trẻ con, đâu đã từng thấy cảnh tượng này.

Mặc dù oán khí của chúng rất nặng, cộng thêm thực lực tổng thể rất mạnh, nhưng thủ đoạn tấn công và kinh nghiệm lại rất ít.

Nhất thời, đám linh hồn trẻ con này lại bị trấn áp trong chốc lát.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh đang có chút vất vả vận

chuyển Quỷ Ngọc Tỷ, hắn muốn lên giúp đỡ, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến anh.

Trương Thiên đành phải tấn công tầm xa vào đám trẻ con kia, tấn công thì tấn công, nhưng Trương Thiên không dùng đòn chí mạng.

Dù sao khi còn sống bọn chúng cũng là vô tội. "Lão đại, tôi phát hiện ra bí mật trong này rồi!" Đúng lúc này, giọng Hồ Bát Nhất kịp thời truyền đến.

Trương Thiên không quay đầu lại, hét lớn: "Lão Hồ, cậu nói đi." Hồ Bát Nhất thấy vậy gật đầu, biểu tình nghiêm túc. "Tôi phát hiện bên trong đầu hổ này có một cái Quỷ Đan Trì, hơn nữa, trong Quỷ Đan Trì tìm thấy rất nhiều Quỷ Đan, đồng thời cũng tìm thấy đầu nguồn của sợi xích." "Đầu nguồn là một vật giống như lông tóc màu trắng, thứ đó quấn chết sợi xích, hơn nữa cũng chính là thứ đó không ngừng dẫn dắt trận pháp." Hồ Bát Nhất một hơi nói hết những gì mình vừa tra xét được.

Trương Thiên hơi nhíu mày.

Quỷ Đan Trì?

Hắn không ngờ ở đây cũng có thể gặp được, nhưng nghĩ lại cũng đúng.

Một nơi âm khí, oán khí quá mức dư thừa như thế này, không có Quỷ Đan Trì mới là lạ. "Xem ra, sư phụ lão nhân gia lại có lộc ăn rồi, kiếp trước người đúng là tích đức lắm đấy." Trương Thiên thầm nghĩ, lập tức vung tay, vẽ ra mấy lá bùa nữa.

Trương Thiên chỉ cảm thấy thân thể như bị rút cạn, có chút vô lực.

Đây là biểu hiện chủ yếu của việc tiêu hao nội khí quá độ. "Tôi bên này sẽ kết thúc nhanh nhất có thể." Trương Thiên nói với Trương

Khởi Linh, giọng rất nhanh.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Đầu hổ lúc này đã mở ra.

Bên trong đầu hổ, vô số sợi xích đang quấn quanh chằng chịt, mà bên trong đám xích đó, một túm tơ trắng đang khóa chặt toàn bộ xích trận pháp. * **Vật phẩm:** Đạo Gia Phù Trần! * **Đẳng cấp vật phẩm:** Thiên giai pháp khí! (Đã hư hại) * **Năng lực vật phẩm:** Đánh quỷ, phát huy sức mạnh tương ứng dựa trên năng lực của người sở hữu, có khả năng thiên biến vạn hóa! (Cận vũ khí).

Có thể trấn nhiếp tà vật nhất định. * **Giới thiệu vật phẩm:** Phù trần khu quỷ trong tay một vị thiên sư Đạo gia nào đó.

Khi nhìn thấy túm tơ trắng trước mắt, trong đầu Trương Thiên liền hiện lên phần giới thiệu.

Khá lắm, nói thật thì Trương Thiên động lòng rồi.

Pháp khí Thiên giai đấy, cho dù là Quỷ Ngọc Tỷ của Trương Khởi Linh, e rằng cũng chỉ là Thiên cực thôi, mà phất trần trước mắt lại là Thiên cực.

Dù đã hư hại, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa lớn, thảo nào có thể điều khiển trận pháp lớn như vậy. "Lão đại, tôi có thể cảm nhận được, túm tơ trắng này rất không tầm thường." Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói, ngữ tốc vẫn khá nhanh vì phải tiết kiệm thời gian.

Phía sau Trương Thiên, vô số ác quỷ đang không ngừng quấn lấy đám quỷ nhỏ, thực lực của ác quỷ do thực lực của Trương Khởi Linh quyết định, Trương Khởi Linh mạnh thì ác quỷ mạnh, và ngược lại.

Việc mở cửa thế này đòi hỏi nội khí trong cơ thể rất lớn, Trương

Khởi Linh cũng chỉ chống đỡ được một lát mà thôi. "Tôi cũng nhìn ra rồi, cảm nhận từ khí tức thì hẳn là Phù Trần trong truyền thuyết, nhưng mà thứ này sao lại xuất hiện ở đây." "Hơn nữa, lúc đó câu chuyện chúng ta biết là Hứa Phúc sau này lại quay về Hạ quốc cầu trường sinh, còn bái sư, cái phất trần này chắc là của năm đó." "Nếu là Phù Trần thì dễ xử lý rồi." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất nhìn hắn, có chút không hiểu. "Lão đại, cậu có cách gì hay sao?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Chơi cứng chắc chắn không được, chúng ta phải dùng trí." Trương Thiên đảo mắt, trên mặt nở nụ cười. "Đã có thể quấn Phù Trần vào trong, thì sợi xích này chắc chắn có cơ quan đặc biệt." "Tôi cảm thấy đám tà khí kia rất kỳ quái." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía sau sợi xích, đám Quỷ Đan Trì đen sì kia.

Quỷ Đan Trì chỉ tồn tại ở nơi âm khí cực nặng, mà Phù Trần lại là pháp khí Thiên giai của Đạo môn, bản thân đã ẩn chứa dương khí.

Nhưng dù vậy, nơi này vẫn có Quỷ Trì tồn tại, Trương Thiên đoán chắc, bên trong Quỷ Đan Trì này tuyệt đối ẩn chứa thứ gì đó. "Đám quỷ đan này chắc đều là lợi dụng oán khí của lũ trẻ để thu thập, hơn nữa lão đại, bên dưới Quỷ Đan Trì còn có một lỗ tròn, hình như chuyên dùng để thu thập những thứ này." "Liệu có phải Hứa Phúc đang thu thập thứ này để từng bước lớn mạnh bản thân hay không?" Hồ Bát Nhất đoán.

Trương Thiên hơi nhíu mày, nghĩ như vậy cũng có lý.

Bốn ngôi mộ đảo nhỏ vốn là cái bẫy do Hứa Phúc thiết kế, xem ra điều này là có khả năng. "Trước tiên không quan tâm cái đó, hủy Quỷ Đan Trì đi đã rồi tính." Trương Thiên nói.

Lúc này, phía sau lưng, Trương Khởi Linh lùi lại một bước, tay dùng sức mạnh, Quỷ Môn lại mở ra, thêm một đợt ác quỷ hoàn toàn mới từ bên trong lao ra.

Thực lực của ác quỷ lần này rõ ràng đã giảm xuống không chỉ một bậc.

Mà đám trẻ con kia lại càng đánh càng hăng, đứa nào đứa nấy sát khí mười phần.

Nếu đánh lâu dài, Trương Khởi Linh tuyệt đối không đỡ nổi, một người có thể chặn được tám trăm ác hồn trong thời gian dài như vậy đã là nghịch thiên rồi. "Bát phương uy thần, trảm khứ yêu tà, thính ngã hào lệnh, TRẢM!" Đào Mộc Kiếm của Trương Thiên không chút do dự chém về phía trước.

Cùng với việc nội khí trong cơ thể Trương Thiên bị rút cạn, một đạo kiếm nhận gần như chém nát mọi tà túy lao thẳng về phía Quỷ Đan Trì.

Đây là chiêu thức mới mà Trương Thiên vận dụng kết hợp giữa đạo thuật và kiếm pháp mình học được.

Uy lực có thể tưởng tượng được. "Nhị ca tôi thế nào?

Ngầu không?" Bàn Tử kiêu ngạo nói ở một bên. "Đám ác quỷ này từ đâu tới vậy?

Địa phủ sao?" Trong lòng Hạo Thiên Chân có vô số tò mò. "Hùng vĩ quá, nhiều ác quỷ đánh nhau với không khí như vậy, nếu tôi có thể nhìn thấy đám trẻ con kia thì tốt rồi." Vương Bán Nguyệt cảm thán ở một bên.

Chương 456

Bọn họ nhìn hồi lâu cũng chỉ thấy một đám ác quỷ đang múa may với không khí, điều này làm Vương Bán Nguyệt thấy hơi buồn bực.

Ác quỷ của Trương Khởi Linh thì có thể nhìn thấy vì được triệu hồi ra, nhưng quỷ hồn thông thường thì người thường vẫn không thấy được. "Mau nhìn kìa, Tiểu Trương gia đã làm gì cái đầu hổ đó!" Đột nhiên Hạo Thiên Chân chỉ về phía Trương Thiên hét lên.

Chỉ thấy bên phía Trương Thiên.

Theo đường kiếm mang Trương Thiên vung ra, cả mộ thất đều rung chuyển, ngay sau đó, động tác của đám trẻ con đang đánh nhau xung quanh dường như chậm lại.

Đôi mắt đen kịt của chúng nhìn chằm chằm về phía Trương Thiên. "Rắc!" Khi một tiếng vang lanh lảnh truyền đến, Quỷ Đan Trì bị chém vỡ, đồng thời, bên trong Quỷ Đan Trì, một sợi xích to bằng ngón tay cái cũng vỡ vụn theo tiếng động.

Giờ khắc này, cả mộ thất như yên tĩnh lại.

Mà ngọc tỷ trong tay Trương Khởi Linh cũng mất đi quang trạch.

Ác quỷ biến mất khỏi nhân gian, mọi thứ dường như trở về như cũ.

Cùng với Quỷ Đan Trì vỡ nát, sợi xích dài mảnh kia cũng hiện ra giữa trời đất. "Chuyện gì thế này?

Đám ác quỷ kia hình như biến mất rồi, hơn nữa cánh cổng lớn kia cũng không thấy đâu nữa." Hạo Thiên Chân nhìn ác quỷ xung quanh tiêu tan hầu như không còn, miệng vẫn lẩm bẩm. "Thiên Chân, cái này cậu không biết rồi, đây là lão thiên gia ngài ấy đi vệ sinh xong, đi về

rồi." Vương Bán Nguyệt lớn tiếng nói, tuy biết là đang nói đùa nhưng cái vẻ nghiêm túc của hắn lại khiến Hạo Thiên Chân buồn cười. "Chắc là hết thời gian rồi.

Không ngờ anh chàng mặc đồ đen kia lại lợi hại như vậy, nếu tôi có thể giao lưu sâu hơn với anh ấy thì tốt biết mấy." Hạo Thiên Chân lẩm bẩm, trên mặt cũng lộ ra một tia sùng bái. "Ngô thiếu gia, nghĩ gì thế, nhị ca chỉ có thể là của đại ca tôi thôi!" Bên cạnh, Vương Khải Toàn nghe thấy liền không vui, mắng mỏ.

Trong khi bên phía Bàn Tử đang tranh luận, thì bên phía Trương Thiên, khi sợi xích nhỏ xuất hiện, đám quỷ nhỏ xung quanh ngẩn ra một chút.

Ngay sau đó, sợi xích trên ngực chúng lại bắt đầu không ngừng vươn về phía trước, cưỡng ép đám quỷ nhỏ lao về phía Trương Thiên.

Hiển nhiên là muốn đồng quy vu tận.

Trong mộ thất rộng hàng trăm mét, sợi xích thô to kia như một con trăn lớn, không ngừng bò về phía Trương Thiên.

Trên mặt đất còn phát ra tiếng ma sát của kim loại. "Chém mau!" Lúc này, giọng Trương Khởi Linh truyền đến, thể lực của anh đã tiêu hao gần hết.

Trương Thiên nhìn đám quỷ đang lao tới, sau đó xoay người, cũng không do dự, dốc toàn lực, một kiếm trực tiếp chém xuống. "Rắc." Chỉ nghe một tiếng vang lanh lảnh.

Sợi xích trực tiếp đứt lìa.

Ngay sau đó, sợi xích to bằng nắm tay cũng bắt đầu đứt gãy từng đoạn.

Trương Thiên nhìn lại.

Chỉ thấy đám quỷ nhỏ đang lao tới, ngay khi sắp vồ lấy Trương Khởi Linh thì đột nhiên dừng lại, tiếp đó một luồng khói đen từ ngực chúng bốc lên.

Tà khí màu đen bắt đầu lan tràn lên trên.

Cùng lúc đó, xích sắt trên người lũ trẻ cũng bắt đầu đứt đoạn.

Những đứa trẻ đó từ từ dừng bước.

Hàng trăm âm hồn đứa này nhìn đứa kia, lại có giây phút thất thần. "Ca ca." Sau khi xích sắt đứt khỏi ngực, hồn phách của những đứa trẻ cũng bắt đầu trở nên hư vô.

Rất rõ ràng, chúng bị cưỡng chế đưa xuống dưới rồi. "Lão đại, tốt quá rồi, chỉ thiếu chút nữa thôi." Hồ Bát Nhất nhìn đứa bé quỷ chỉ cách Trương Khởi Linh 0.1 milimet, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Trương Khởi Linh cũng từ từ thở ra một hơi, đồng thời còn bỏ vào miệng mấy viên đan dược.

Đan dược hồi khí sau khi thoát khỏi chiến đấu là có hiệu quả nhất.

Trương Thiên nhìn những đứa trẻ biến mất trực tiếp, trong lòng sáng như gương.

Những đứa nhóc này sở dĩ tồn tại, nguyên nhân chủ yếu chính là do xích sắt trói buộc.

Nếu không có xích sắt, đám này có thể nói là sẽ biến mất ngay lập tức.

Hơn nữa, chúng nhìn như có linh hồn, nhưng chẳng qua chỉ là con rối do sợi xích này thao túng mà thôi.

Không, nói chính xác hơn, phải là cái Phù Trần trước mắt này!

Trương Thiên cúi đầu nhìn về phía miệng hổ.

Trong tượng điêu khắc miệng hổ, do sợi xích nhỏ bị Trương Thiên chém nát, mâm xích chằng chịt kia cũng đã sớm vỡ vụn.

Lúc này, một màu trắng cũng lọt vào tầm mắt Trương Thiên. "Đáng tiếc, chỉ có một cái đầu." Trương Thiên nhặt đầu Phù Trần màu trắng lên, có chút cảm thán.

Phù Trần, trong Đạo giáo và phim ảnh thường xuyên có thể nhìn thấy.

Bất luận là thần tiên trên trời hay đạo sĩ dân gian, họ có thể không có kiếm gỗ đào, nhưng Phù Trần thì hầu như ai cũng có một cái.

Có thể thấy, tác dụng của thứ này vẫn rất lợi hại. "Lão đại, chỉ có một cái đầu, có phải vô dụng rồi không?" Hồ Bát Nhất nhìn sang, khi thấy chỉ có một cái đầu lông Phù Trần thì cũng mất hứng thú.

Trương Khởi Linh liếc mắt nhìn một cái, đối với thứ này anh không hiểu cũng không biết, nên dứt khoát không mở miệng. "Thứ này vẫn khá hữu dụng, tôi cứ thu lại trước đã.

Sau này nói không chừng dùng đến." Trương Thiên nói.

Ngay sau đó, đầu hổ điêu khắc trước mắt lại phát ra âm thanh.

Chỉ thấy đầu hổ vốn đã há miệng lúc này tách ra làm đôi.

Một mộ đạo nhỏ chỉ đủ cho vài người đi xuất hiện trước mắt mọi người. "Ây da, lần này may nhờ có Bàn gia, nếu không phải Bàn gia đốt giấy thu hút sự chú ý của tiểu quỷ thì cũng không thuận lợi như vậy, quả nhiên trẫm mới là giỏi nhất." Bàn Tử lắc lư đi tới.

Vẻ mặt đầy kiêu ngạo, điên cuồng dát vàng lên mặt mình.

Thậm chí câu cửa miệng cũng muốn đổi luôn.

Trương Thiên đầy đầu hắc tuyến, nếu không phải tại tên Vương Bán Nguyệt kia, thì cậu đã hận không thể tống đống giấy đốt đó vào

mồm hắn rồi. "Ấy, Khải Toàn huynh, còn có chúng tôi nữa, đó là chúng ta cùng nhau đồng tâm hiệp lực, cùng vượt khó khăn." Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh vội vàng chen vào, sợ công lao không giành được phần mình.

Trương Thiên xoa trán. "Được rồi, chúng ta kiểm tra xung quanh một lượt trước đã, nếu không có phát hiện gì khác thì có thể tiến vào tầng tiếp theo." Trương Thiên nhìn về phía mấy trăm cỗ quan tài phía sau.

Tám trăm cỗ quan tài, Trương Thiên muốn xem xem bên trong rốt cuộc có gì. "Cái gì?

Thăm hỏi ân cần mộ chủ nhân á?

Lão đại, không cần cậu nói, cái này Bàn gia thạo!" Bàn Tử vỗ ngực, rất rõ ràng hắn hiểu nghề đạo mộ. "Chúng ta chia làm mấy hướng, chia nhau kiểm tra, mọi người cẩn thận một chút, xung quanh có thể còn cạm bẫy chưa loại bỏ." Trương Thiên không để ý đến Bàn Tử, trực tiếp phân công đơn giản.

Trương Thiên nói xong, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh bắt đầu đi kiểm tra.

Hạo Thiên Chân thì ngẩn ra một chút, sau đó cũng đi về phía quan tài.

Trương Thiên lúc này mới có cơ hội nhìn kỹ quan quách trước mắt. "Đây là hoa văn điêu khắc thời Tần, xem ra lão già Hứa Phúc kia vẫn còn hoài niệm cố hương." "Điêu khắc sử dụng kỹ thuật phổ biến nhất năm đó, có hoa văn, mà trên nắp quan tài còn có viền vàng, rất phù hợp với quan quách của người có tiền thời đó." Trương Thiên nhìn quan tài trước mắt, liếc mắt liền phân biệt ra.

Đồng thời Trương Thiên còn có chút cảm thán, Hứa Phúc này cũng

thật giàu có, ngay cả quan tài cho trẻ con cũng làm viền vàng thế này.

Ở thời cổ đại, quan tài viền vàng chỉ có đế vương phú quý mới hưởng thụ nổi.

Người thường có một nấm mồ đã là tốt lắm rồi.

Trương Thiên dùng tay đẩy mạnh nắp quan tài.

Ngay sau đó, nắp bị đẩy ra.

Nhìn vào bên trong, quả nhiên, một thi thể đứa trẻ xuất hiện trước mắt.

Trong cơ thể đứa trẻ có lẽ đã bị tiêm thủy ngân, toàn thân trắng bệch, trên mặt và trên người đều mặc y bào màu đen thống nhất.

Chương 457

Trên mặt cũng vẽ một số trang điểm quỷ dị.

Nếu mở hết hơn tám trăm cỗ quan tài ra, tuyệt đối là một hình ảnh chấn động.

Trương Thiên nhìn lướt qua bên trong quan tài.

Quả nhiên, bên trong còn khắc một dòng chữ. "Thứ tử, điền gian hoang dã, đặc ý hiến cấp Thần Vương, nguyện ngã sơn gian gia tộc, cử thế hưng vượng." Nhìn dòng chữ lưu loát kia, Trương Thiên khẽ lắc đầu.

Xem ra, những người này đều là bị đặc biệt đưa tới.

Trương Thiên lại nhìn sâu vào trong.

Trên người đứa trẻ, Trương Thiên phát hiện một miếng ngọc bội, chắc là ngọc đồng tử.

Ngọc đồng tử là ngọc bội đứa trẻ đeo từ khi mới sinh, những năm đầu, người có tiền đều sẽ đeo cho con mình một cái.

Nghe nói để trừ tà, bảo vệ bình an.

Trương Thiên cầm ngọc bội lên xem, không có gì đặc biệt nên cũng không lấy.

Ngược lại, mấy người Bàn Tử như đang mở rương báu vậy.

Đặc biệt là hai tên béo, khi thấy trong quan tài lại có đồ tốt, hận không thể lật tung hết quan tài xung quanh lên.

Trương Thiên vỗ trán, hai tên này đúng là không có tiền đồ... "Xem ra nơi này ngoài trận pháp này ra thì chẳng còn gì nữa." Trương Thiên nhìn một vòng quan tài, đồ bên trong hắn lười xem.

Chắc cũng tương tự như cái đầu tiên. "Thôi, mấy cái 'rương báu' này cứ để Bàn Tử mở đi, tôi đi xem đường hầm truyền tống kia." Trương Thiên nhìn về phía đầu hổ.

Những viên Quỷ Đan trước đó đều theo lỗ nhỏ chảy vào nơi khác.

Trương Thiên đang nghĩ, liệu có khả năng nào mình đào một cái đường hầm, trực tiếp theo lối truyền tống tiến vào mộ thất chính không.

Nhưng xác suất này vẫn khá thấp, dù sao nếu đơn giản như vậy thì mộ Hứa Phúc đã bị trộm từ lâu rồi, cũng chẳng đợi đến lượt Trương Thiên. "Mở rương báu thôi, mở rương báu thôi." Bàn Tử lẩm bẩm đầy hưng phấn, từ khi biết bên trong có đồ bồi táng, cả người hắn như được tiêm máu gà.

Lúc này, quan tài khủng bố trước mắt chẳng còn chút đáng sợ nào, ngược lại còn có chút phát sáng.

Đó là ánh sáng chói lọi nhất trong quần thể quan tài. "Những thứ này mới là ánh sáng trong lòng Bàn gia a." "Không ngờ nơi này lại chính là thiên đường." Vương Khải Toàn kích động nói, hắn và Vương Bán Nguyệt gần như cắm đầu vào làm việc.

Giống hệt mấy chàng trai trẻ mang vợ xuống ruộng làm đồng.

Thấy hai tên béo hưng phấn như vậy, nhóm Hồ Bát Nhất cũng không muốn mở quan tài nữa.

Dù sao nhìn thi thể nhiều cũng thấy buồn nôn. **Hiện trường:** [Vãi chưởng, phá được rồi?

Không hổ là bọn họ, đặc công thần bí!] [Khá lắm, xin hãy lưu đày tôi ở đây, chỗ này đúng là thiên đường, nếu mỗi quan tài đều có đồ bồi táng thì chẳng phải phát tài rồi sao.] [Mộ thất biến thành thiên đường rồi à, tôi thực danh ghen tị.] [Sợi xích kia đáng sợ quá, may mà

Trương Thiên tốc độ nhanh, nếu không thì bị quấn vào rồi, thứ đó giống như con rắn vậy, tởm thật.] [Nếu một miếng ngọc bội bán được mấy vạn tệ, thì chẳng phải nói chuyến này thành triệu phú rồi sao?] [Anh em, có ai lập team không, tôi muốn đi xuống mộ!] [Cho tôi một vé, thầy bói nói tôi tương lai sẽ hoàng bào gia thân, có mệnh đại phú đại quý!] Nhất thời, tất cả mọi người tại hiện trường đều xôn xao.

Trong thời đại ai cũng phải "cuốn" như bây giờ, có thể một lần kiếm được nhiều tiền của, sống nửa đời sau cơm áo không lo, bọn họ sao có thể không hưng phấn.

Tuy nhiên có suy nghĩ này thì hơi nguy hiểm đấy.

Lúc này, trong phòng nghiên cứu thiên văn. "Cánh cửa vừa rồi ông thấy chưa?" Lương giáo sư ngẩn người.

Khi nhìn thấy Quỷ Môn, ông đờ cả người ra.

Trời đất, loại quỷ quái này lại có thật sao?

Nếu không phải An Tử năm lần bảy lượt nhấn mạnh đây là sự thật, Lương giáo sư còn tưởng mình đang xem phim điện ảnh. "Thấy rồi, hình như là cửa địa ngục." "Đáng sợ quá, e rằng hiện tại cả thế giới đều đồn ầm lên rồi." Giọng An Tử có chút trầm xuống. "Có lẽ sau khi video lần này phát sóng, sẽ ảnh hưởng đến cục diện cả thế giới." Lương giáo sư lẩm bẩm, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu âm thầm quyết định một chuyện.

Đó là làm nhiều việc thiện, để tránh chết rồi còn không được yên thân. "Lát nữa đi theo tôi lên trên một chuyến, cũng đề xuất ý kiến của Viện nghiên cứu thiên văn Hạ quốc chúng ta, chúng ta nhất định phải có được kiến thức tinh tượng trong tay người thanh niên kia." Lương giáo sư trầm giọng nói.

An Tử nghiêm túc gật đầu, nhưng trong lòng anh biết rõ, người như Trương Thiên sao có thể giao kiến thức của mình ra.

Nếu là anh, chắc chắn cũng sẽ không, Lương giáo sư cũng chỉ là thử vận may mà thôi, dù sao cũng chỉ là báo cáo lên trên, có thì tốt hơn, không có cũng chẳng sao.

Lương giáo sư nói xong, hai người vội vàng nhìn lên màn hình lần nữa, còn về chuyện thất tinh liên châu thì đã sớm bị Lương giáo sư quên béng đi đâu rồi. **Trong hình ảnh:** Hai tên béo như được tiêm máu gà, không ngừng vơ vét bảo bối.

Ba lô của Vương Khải Toàn đã chật ních.

Mua sắm 0 đồng là đây.

Cũng may thứ bên trong chỉ là thi thể, không có xác chết vùng dậy, nếu không Vương Bán Nguyệt chắc chắn sẽ bị dọa giật mình.

Ở cách đó không xa, Hạo Thiên Chân tiến lại gần Trương Khởi Linh một chút. "Tiểu Ca à, thứ vừa nãy anh dùng là gì thế?

Lợi hại như vậy, còn có cả một cánh cửa." Hạo Thiên Chân cười hì hì sán lại gần hỏi.

Trương Khởi Linh liếc cậu ta một cái. "Kỳ Lân Đạp Quỷ Ngọc Tỷ." Trương Khởi Linh nhả ra vài chữ. "Kỳ Lân, Trương Khởi Linh, Tiểu Ca, đây không phải lấy tên anh đặt chứ?

Ngầu quá, có thể kể cho tôi nghe câu chuyện về nó không?

Làm ơn đi." Hạo Thiên Chân vẻ mặt đầy mong chờ.

Cậu ta rất tò mò về cái ngọc tỷ kia. "Không biết." Trương Khởi Linh trực tiếp nói hai chữ, không nhìn Hạo Thiên Chân nữa.

Trước kia từng tổ đội với Hạo Thiên Chân, có thể nói là "hố" vô cùng.

Còn phải để mình ra tay giải quyết, hơn nữa, lai lịch của Quỷ Ngọc Tỷ này, còn có câu chuyện gì, Trương Khởi Linh thật sự không biết.

Nếu có biết, có lẽ vì ký ức thất lạc nên cũng quên gần hết rồi. "Được rồi, đúng là đồ Muộn Du Bình." Hạo Thiên Chân vẻ mặt buồn bực, cũng không hỏi thêm, người ta không muốn nói, hỏi thêm cũng chẳng cần thiết.

Lúc này, Trương Thiên đã quan sát cửa hang kia hồi lâu.

Khi Trương Thiên phát hiện bên trong cửa hang lại được làm bằng đá tiêu thạch và một số loại bột phấn đặc thù, cậu liền trực tiếp từ bỏ việc đào đường hầm.

Loại bột phấn kia Trương Thiên có thể cảm giác được tính ăn mòn rất mạnh, đoán chừng cùng tính chất với loại bột phấn nào đó. "Lão đại, tôi đã đi xem bốn phía một lượt, không có nơi nào đáng chú ý, ngược lại bên trong quan tài hình như đều có khắc chữ." Hồ Bát Nhất đi về phía Trương Thiên, báo cáo kết quả tuần tra. "Vừa rồi tôi cũng nghiên cứu cái lỗ nhỏ truyền Quỷ Đan này, không thích hợp đào đường hầm.

Chúng ta chỉ có thể đi theo mộ thất." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Lúc này Hạo Thiên Chân đang bám lấy Trương Khởi Linh thao thao bất tuyệt nói gì đó.

Trương Thiên hơi nhíu mày, tên Tiểu Phật Gia này lại bắt đầu câu dẫn Tiểu Ca rồi, tặc tâm bất tử mà. "Gọi Bàn Tử, chúng ta nên đi xuống tầng tiếp theo." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, gọi với về phía Bàn Tử không xa. "Bàn Tử đừng tìm nữa, đi thôi." "Lão Hồ, cậu không biết đâu, nơi này còn tốt hơn cả thiên đường, chỗ này đơn giản chính là kho bạc nhỏ để phát tài, Bàn gia còn một trăm cái

nữa, Bàn gia sẽ xong ngay đây." Bàn Tử nói, vung tay lên, chân khí tuôn trào, ngay sau đó, nắp quan tài xung quanh toàn bộ bị lật tung.

Trương Thiên cạn lời, công pháp của cậu là để dùng thế này sao?

Trương Thiên cảm giác công pháp mình đưa cho đúng là phí phạm.

Hồ Bát Nhất cũng đầy đầu hắc tuyến, quả nhiên tên này rất hiểu nghề Mạc Kim.

Rất nhanh, bên phía Bàn Tử đã dọn sạch toàn bộ quan tài.

Một món đồ tốt cũng không bỏ sót.

Sau đó chỉ thấy hai tên béo, mỗi người ôm một đống đồ lớn, hưng phấn chạy tới. "Lão đại, mau, giấu mấy thứ này vào không gian của chúng ta đi.

Sướng tê người." Bàn Tử cười hì hì nói, Trương Thiên cạn lời, vung tay ném toàn bộ đồ đạc hai tên béo kiếm được vào trong.

Khi ném vào, Trương Thiên còn đặc biệt nhìn thoáng qua không gian hư ảo.

Chương 458

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái giật mình.

Trương Thiên trực tiếp nuốt nước bọt.

Chỉ thấy trong không gian hư ảo, Tiểu Miết đang nằm bên hồ, mà trên mai con rùa này lại có một người phụ nữ mặc áo choàng đen đang ngồi.

Tiểu Miết có vẻ rất hưởng thụ, thỉnh thoảng còn lộ ra nụ cười si ngốc, Trương Thiên đơ cả người.

Quan trọng nhất là, con mẹ nó linh thủy của mình lại vơi đi mất mấy centimet! "Đúng là đáng chết!" Trương Thiên nhìn hình ảnh hài hòa trong không gian hư ảo, cả người tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Đặc biệt là 《Linh tuyền thủy mất tích》 và 《Tiểu Miết hưởng thụ bị nữ vương ngồi lên》, cái này còn khó chịu hơn bị tát vào mặt.

Nhưng có điều đáng nhắc tới là, Trương Thiên phát hiện đồ đạc mình ném vào lại bị nữ vương ghét bỏ ném vào một góc.

Hiển nhiên là không vừa mắt mấy thứ này.

Trương Thiên thắc mắc, một linh hồn hôn mê còn ra ngoài tác oai tác quái, quan trọng nhất là còn uống linh tuyền thủy của mình, đúng là cho nó mặt mũi quá rồi. "Nếu không phải sợ linh tuyền thủy để bên ngoài bị ô nhiễm thì tôi mới không để trong này, đợi ra khỏi mộ, phải thương lượng kỹ với cô ta một chút." Trương Thiên thầm nghĩ, dù sao linh tuyền thủy cũng không phải nước thường.

Trương Thiên không chắc thứ này để ở hồ có bị ô nhiễm hay không, hơn nữa có bị động vật ký sinh hay không, mà ở trong không gian hư ảo thì không tồn tại nỗi lo này.

Bên trong không có động vật, chỉ có một số thực vật, nước cũng sẽ không biến chất.

Đây mới là một phần nguyên nhân Trương Thiên để trong không gian, đương nhiên quan trọng nhất vẫn là tiện lợi. "Lão đại, cậu sao thế?

Sao mặt mũi còn khó coi hơn lúc Bàn gia đi ị vậy?" Bàn Tử nhìn mặt Trương Thiên, tò mò hỏi. "Không có gì, chúng ta đi sang mộ thất tiếp theo." Trương Thiên đẩy cái mặt mâm của Bàn Tử đang ghé sát vào ra. "Xì, nói không chừng là kim ốc tàng kiều, nhị ca quản lão đại đi." Bàn Tử không phục oán thầm một câu.

Ngay khi Trương Thiên vừa bước một bước vào trong hang, khoảnh khắc tiếp theo, tiếng bước chân phía sau thu hút sự chú ý của mọi người.

Trương Khởi Linh ăn mấy viên đan dược hồi khí, trạng thái đã tốt hơn nhiều, khi nghe thấy tiếng bước chân, ánh mắt anh đã dán chặt vào trong hang.

Tay cũng đã nắm chặt cổ đao.

Trương Thiên hơi nghiêng người, nhìn về phía cửa hang vừa đi vào. "Lão đại, có người." Bàn Tử nói nhỏ. "Tôi biết." Trương Thiên xua tay, mọi người nhất thời đều im lặng.

Ánh mắt đồng loạt nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy, bên trong mộ đạo bọn họ đi vào trước đó, tiếng bước chân truyền đến.

Tiếp đó còn có từng câu đối thoại lạc quẻ. "William, chúng ta bố trí bom ở bên ngoài, thế này có được không?

Không chừa đường lui cho chúng ta à." Giọng một cô gái truyền đến. "Nếu chúng ta chết, giữ lại lối thoát làm gì, hơn nữa em xem cái

mộ này, vừa dài vừa rộng, giống như cái đầu của Hắc Tử, vừa bẹt vừa to, sợ cái gì." William thản nhiên nói, từ khi vào đây, gã chẳng gặp chút nguy hiểm nào, điều này rõ ràng chứng minh mộ thất này rất an toàn. "Thật là, chúng ta đi đãi vàng mà cũng gặp cái nơi kỳ quặc này." Nancy ở bên cạnh phàn nàn.

Tiếng nói của bọn họ càng lúc càng gần, trong mộ đạo dần dần xuất hiện bóng người.

Một nam tử tóc vàng, một cô gái tóc vàng, theo sau là một tráng hán da đen.

Người gốc Phi vào thời chiến tranh, ở niên đại này không thường gặp, vì phần lớn nguyên nhân là không lên được mặt bàn.

Khi Trương Thiên nhìn thấy là ba người trẻ tuổi, cũng không còn tâm trí để ý nữa.

Ba tên này, đi vào loại mộ huyệt này, sớm muộn gì cũng quy tây. "Đi thôi." Trương Thiên chậm rãi nói, ngay sau đó, mọi người đi thẳng vào trong mộ đạo.

Khi nhìn thấy mấy cái bóng đen loáng thoáng, tên gọi là William ngẩn người. "Vừa rồi chỗ kia có phải có người không?" William chỉ vào chỗ Trương Thiên đứng lúc nãy hỏi.

Vì mộ thất rất tối tăm nên rất khó nhìn thấy người. "Không thấy ai cả, William, có phải anh nhìn nhầm rồi không." Nancy hỏi, trên khuôn mặt trắng nõn dưới mái tóc vàng có chút lo lắng. "Không sao, chắc là ảo giác, lần này chúng ta chỉ đến chơi thôi, đợi chơi đủ rồi chúng ta sẽ về, lần này anh sẽ đi kế thừa gia sản của anh.

Vì em, Nancy thân yêu." William Vương tử nhìn Nancy, nói ra lời tình tứ sến súa.

Tên tráng hán cao lớn bên cạnh dường như đã thấy chuyện này

như cơm bữa. "Lão đại, có người kìa, chúng ta không ra chào hỏi một tiếng sao?

Để cho bọn họ mở mang tầm mắt, thế nào gọi là nắm đấm to như bao cát của Bàn gia." Bàn Tử ở một bên lải nhải hỏi. "Bọn họ sẽ tự chết thôi, mấy người này không cần chúng ta quản, hơn nữa, nơi này nhiều người cũng phiền phức." Trương Thiên nói, cũng lười để ý đến đám người đó.

Dù sao nơi này cũng coi như là một mộ huyệt bán công khai, có người vào cũng là bình thường.

Điều này trúng ngay ý muốn của Hứa Phúc. "Vừa rồi tôi nghe thấy bọn họ gọi cái gì mà William, còn có Nancy, chắc không phải người nước Phú Sĩ." Hạo Thiên Chân nói, cậu ta từng học tiếng Anh nên vẫn nhận ra một chút. "William?

Cái tên này kỳ quái thật.

Nhà nó bán liềm (lưỡi hái) à?" Vương Khải Toàn tò mò hỏi. "William, chắc là tên thông dụng của người nước Anh, một trăm người thì có mười người tên thế, dù sao cái tên này nghe cũng bá khí." Hạo Thiên Chân giải thích.

Bàn Tử gật gù ra vẻ đã hiểu. **Hiện trường:** [Khá lắm, gia tộc William bán lưỡi hái, đúng là Bàn gia.] [Ha ha ha, William Vương tử có mơ cũng không ngờ, hóa ra nhà mình lại đi bán liềm.] [Cười chết tôi, đúng là Bàn gia.] [Nói mới nhớ, tôi tra tài liệu rồi, gia tộc William quả thực có một William Vương tử, hơn nữa còn là người thừa kế duy nhất, nhưng mấy trăm năm trước sau khi bị điên thì gia tộc William đã sa sút.] [Sẽ không phải là ở đây chứ, nghe nói hiện tại gia tộc William dựa vào đào được mỏ dầu mà quật khởi, không biết có phải không.] Hiện tại gia tộc William e rằng cũng đang xem livestream này.

Nhất thời, hiện trường náo nhiệt hẳn lên.

Lúc này, nơi này đâu còn là phòng thẩm vấn, đơn giản chính là một trung tâm chiếu phim sống động.

Thậm chí Viện trưởng còn ngồi uống trà. **Nước Anh.

Trang viên William.** [Không ngờ, ở đây lại gặp cụ cố của tôi, năm đó cụ cố là tay buôn vũ khí nổi tiếng, còn là một nhà đầu tư, không ngờ sau này lại bị điên.] [Không biết có liên quan gì đến mấy người Hạ quốc kia không.] [Cái livestream này lạ thật, còn không có phiên dịch.] Trong gia tộc William, mấy người vây quanh xem màn hình trước mắt.

Tuy không có phiên dịch, nhưng khi nhìn thấy tổ tông của mình, cả đám người trực tiếp hưng phấn hẳn lên.

Đồng thời cũng khơi dậy tâm lý tìm tòi của bọn họ.

Nhóm Trương Thiên đi trong mộ đạo, tường mộ đạo xung quanh cũng hoàn toàn mới mẻ.

Trong mộ đạo này không còn thi hài nữa, thay vào đó là từng mảng hình vẽ.

Trương Thiên phát hiện, càng đi sâu, hình vẽ càng nhiều.

Nhóm Trương Thiên còn dừng bước, đặc biệt nghiên cứu hình vẽ trước mắt một chút. "Lão đại, đây là hình vẽ của Kim Đan Phái, Kim Đan Phái truyền thống.

Có khi nào mộ chủ nhân tu luyện phái hệ này không?" Hồ Bát Nhất nhìn nhân vật trong hình, còn có một số đồ án Đạo giáo, lập tức phân biệt được ngay.

Hồ Bát Nhất đối với Đạo giáo vẫn có nghiên cứu sâu, dù sao hắn cũng là người bái nhập cửa Mao Sơn.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

Kim Đan Phái, không phải là cái gì Kim Đan tu tiên đâu.

Mà là phái hệ trong thời Tần và Hán.

Nói chính xác thì là đạo phái coi trọng ngoại đan hoàng bạch thuật từ thời Tần Hán.

Người sáng lập là đạo sĩ tập hợp kim đan thuật, tôn sùng một trong Bát Tiên là Tào Quốc Cữu, nên gọi là Kim Đan Phái.

Đạo gia có rất nhiều phái hệ, mà Kim Đan Phái này cũng có thực lực nhất định.

Trương Thiên không ngờ Hứa Phúc lại học phái hệ này, thế thì hơi khó giải quyết rồi.

Cộng thêm tài nguyên thiên địa thời Tần phong phú, Trương Thiên biết rõ, lần này quẻ tượng của mình nói không chừng đã sai rồi!

Trương Thiên nhìn một vòng, cuối cùng nhìn về phía Hồ Bát Nhất chậm rãi nói. "Có khả năng là hệ phái Kim Đan thịnh hành thời Tần Hán, nhưng theo truyền thống Đạo giáo thì hệ phái Kim Đan chính tông sẽ không sử dụng loại tà môn này." "Cho nên, Hứa Phúc có thể nói là một tà tu thời đó." Trương Thiên nhìn bích họa trước mắt, giọng điệu không mấy vui vẻ.

Chương 459

"Lão đại, tôi lo là hệ phái thịnh hành thời Tần chắc chắn lợi hại hơn hiện đại chúng ta một chút, vậy Hứa Phúc chẳng phải càng lợi hại hơn sao?" Hồ Bát Nhất nói ra nỗi lo trong lòng.

Sắc mặt Trương Thiên khẽ biến đổi.

Quả thực, đây là một chuyện gay go, nếu Hứa Phúc mà yếu nhớt thì Đan Hạc đạo nhân cũng sẽ không phải nằm lại đây. "Nếu là Kim Đan Phái thì chúng ta còn đỡ một chút, nếu Hứa Phúc còn tu luyện thứ khác thì hơi khó làm." Trương Thiên nói, ánh mắt không ngừng quan sát trên tường.

Cố gắng tìm ra chút manh mối.

Kim Đan Phái, đừng nhìn cái tên nghe có vẻ cao siêu, nhưng việc chính yếu nhất của họ vẫn là luyện đan.

Nếu Hứa Phúc giỏi luyện đan thì dễ xử lý, ngược lại nếu không phải, thì rất khó nhằn.

Lúc này, theo ánh mắt Trương Thiên nhìn sang.

Cả mộ đạo dán đầy bích họa.

Trên bích họa, một vị tổ sư Đạo giáo đang đứng trước một lò luyện đan.

Mà dưới chân vị tổ sư đó, có hàng chục đệ tử đang thành kính bái lạy.

Họ thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn vị tổ sư bên trên một cái.

Càng về sau, bích họa càng trở nên phong phú.

Chỉ thấy, theo sự bái lạy của vô số đệ tử, trong lò đan lại phát ra

một luồng ánh sáng màu đỏ.

Ánh sáng gần như chiếu sáng cả thiên địa, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, luồng ánh sáng đó tan biến trong nháy mắt.

Trong khi vị tổ sư kia đang kinh ngạc, thì ngay sau đó, lò đan lại phát ra một luồng ánh sáng chói lọi. "Lão đại, đây là..." Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh này, buột miệng hỏi.

Trương Thiên nhìn về phía luồng sáng đó.

Đỏ thắm như máu, giống như mặt trời chiếu rọi phương Đông, giống như hỏa phượng niết bàn trùng sinh. "Đây chắc là Hỏa Phượng.

Lão Hồ, cậu nghĩ xem, chúng ta dùng trận pháp gì để công phá mộ thất Bạch Hổ?" Trương Thiên nhìn lò đan, khẽ hỏi ngược lại.

Hồ Bát Nhất nghe xong, ngẩn người một chút, nhưng ngay lập tức nói: "Dùng Chu Tước Tinh Trận!" Hồ Bát Nhất rất quyết đoán.

Hồ Bát Nhất nói xong, Trương Thiên liền gật đầu: "Đúng, tôi nghĩ mộ đạo trước mắt chúng ta thông đến chính là mộ thất Chu Tước, mà đan dược trong lò đan này, và cả hình khắc, đều ngụ ý dục hỏa trùng sinh!" Trương Thiên nói, lại gợi ra một vấn đề rất lớn. "Nếu nói như vậy, thì đan dược đều dục hỏa trùng sinh, mộ chủ nhân chẳng phải cũng sẽ như vậy sao?" Hồ Bát Nhất đoán.

Trương Thiên hít một hơi. "Có khả năng như vậy, nhưng chắc là vẫn chưa đạt được điều kiện đó." Trương Thiên nói, đồng thời ánh mắt cũng quét một vòng quanh mộ đạo.

Đồ vật trong mộ đạo rất nhiều và tạp, hơn nữa, nhìn từ nội dung thì có vẻ đang kể về quá trình một luyện đan sư luyện chế đan dược và được vô số người truy phủng.

Nhưng ngụ ý trong đó thì không ai biết được. "Vậy lão đại, điều kiện là gì thế, Bàn gia cứ cắt đứt điều kiện của hắn trước rồi tính."

Bàn Tử chớp chớp mắt ở một bên. "Điều kiện sao tôi biết được, hơn nữa, hiện tại chưa sống lại chắc chắn là điều kiện chưa đủ, nếu đủ thì đã sống lại rồi." Trương Thiên nói.

Bàn Tử thở dài thườn thượt. "Haizz, uổng công Bàn gia còn thời thời khắc khắc nghĩ đến chuyện này, xem ra là Bàn gia trao gửi nhầm người rồi." Bàn Tử than thở, dường như rất tiếc nuối.

Cả mộ đạo dường như toàn bộ đều là bích họa, mà nội dung bích họa cũng đại đồng tiểu dị, không có gì đáng xem.

Rất nhanh, mấy người tăng tốc, đi về phía bên trong. **Hiện trường:** [Tình huống gì thế, Kim Đan Phái cũng xuất hiện?

Vậy chẳng phải sau này có thể tu tiên rồi sao?] [Mấy ông nghĩ gì thế, Kim Đan Phái quả thực tồn tại chân thật, trong lịch sử đều có thể tra được, hơn nữa, Kim Đan Phái cũng không huyền bí như vậy, chủ yếu vẫn là luyện đan.] [Từ từ, nếu nói như vậy, thì chẳng phải nói năm đó Tần Thủy Hoàng sở dĩ nảy sinh ý niệm trường sinh là do Kim Đan Phái quyết định?] [Có khả năng, dù sao đan dược là thứ gì chứ, là tiên đan đấy, cũng không biết lăng mộ Tần Thủy Hoàng đã bị trộm chưa.] [Nghe nói trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng toàn là thủy ngân và khí độc, một khi mở ra sẽ nổ tung, sao có thể có người trộm được.] [Này, người anh em phía trước, lời này không thể nói lung tung, cậu đang nghi ngờ thủ đoạn của Tiểu Trương gia bọn họ sao?] Nhất thời, hiện trường trở nên ồn ào.

Ngay cả Trần Hề đang ở hiện trường cũng ngẩn người.

Cô tuy là một nhà khoa học.

Nhưng bình thường những lúc rảnh rỗi cũng sẽ xem một số video trên mạng, còn cả tiểu thuyết các loại.

Dù sao nghiên cứu khoa học cũng cần thư giãn đầu óc.

Mà trong những tiểu thuyết đó, cô cũng thường thấy cái gì mà tu sĩ Kim Đan kỳ.

Nhưng khi thực sự biết thứ này tồn tại, cô vẫn bị kinh ngạc.

Không ngờ Kim Đan Phái lại chủ yếu là luyện đan. "Nếu năm đó luyện đan thực sự phồn vinh như vậy, cộng thêm mộ huyệt khi đó chưa bị trộm, còn có những thần tiên kia tồn tại, chẳng phải là..." Trần Hề thầm nghĩ, càng nghĩ trong lòng càng thêm chấn kinh.

Nếu thực sự như cô nghĩ, thì Thủy Hoàng chắc chắn đã có được đan dược.

Vua của một nước, lại là chân long khí vận, không có được một số bảo vật mới là lạ. "Hy vọng bọn họ thực sự có thể trộm mộ Thủy Hoàng." Lúc này trong lòng Trần Hề lại bất giác mong chờ.

Dù sao, cho đến tận bây giờ, mộ Thủy Hoàng vẫn chưa được khai quật.

Nghe nói là trình độ khoa học hiện đại còn lâu mới đạt đến trình độ khai quật.

Nhưng Trần Hề lại cảm thấy, trình độ hiện đại đã tàm tạm rồi, chắc chắn là có nguyên nhân khác.

Nếu Thủy Hoàng thực sự lợi hại như Hứa Phúc trong hình ảnh, thì Trần Hề lại cảm thấy, để Trương Thiên bọn họ trộm còn tốt hơn một chút.

Trong khi Trần Hề đang suy nghĩ, hình ảnh vẫn tiếp tục.

Nhóm Trương Thiên tăng tốc, rất nhanh đã thoát khỏi khu vực bích họa kia. "Ấy, khoan đã, lão đại, tôi lại có một câu hỏi." Lúc này Bàn Tử lên tiếng. "Câu hỏi gì." Trương Thiên không quay đầu, khẽ trả lời.

Tên Bàn Tử này, câu hỏi chắc cũng chẳng đâu vào đâu. "Đã là bích

họa, rồi cả Kim Đan Phái đều là luyện đan, mà mọi dấu hiệu đều cho thấy Hứa Phúc chính là luyện đan." "Vậy có phải nói, trong mộ Hứa Phúc sẽ có một kho đan dược khổng lồ mà chúng ta không tưởng tượng nổi không?" "Dù sao, nếu Hứa Phúc trọng sinh xong, sẽ cần đồ để khôi phục thực lực." Bàn Tử nói.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh ngẩn người.

Khá lắm, tên Bàn Tử này chẳng lẽ đại trí giả ngu?

Hay là đầu óc hắn thực sự linh hoạt rồi?

Theo lời Bàn Tử nói, Hứa Phúc nếu trọng sinh xong, chắc chắn thực lực giảm mạnh, mà đan dược chính là thứ khôi phục nhanh nhất.

Hắn chắc chắn sẽ tích trữ đan dược, cho nên, có khả năng nào mình không tìm mộ huyệt chính trước, mà đi tìm kho đan dược trước không?

Nghĩ đến đây, Trương Thiên như vén mây mù nhìn thấy trời xanh, chỉ cảm thấy trước mắt bừng sáng.

Khá lắm, chẳng lẽ Bàn Tử mới là đại lão ẩn mình?

"Bàn Tử, không nhìn ra nha, cậu vậy mà cũng có lúc động não!" Hồ Bát Nhất lộ vẻ kinh ngạc.

"Xì, cũng không xem Bàn gia là ai, đó là Bàn gia người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, đẹp trai nhất, thông minh nhất, chút này chỉ là chuyện vặt vãnh thôi." Bàn Tử vừa nghe xong liền bắt đầu "tự sướng".

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, ai nấy đều lắc đầu.

Tên này đúng là kiểu cho chút ánh mặt trời là chói chang rực rỡ ngay được.

"Lão đại, nếu đúng là phái Kim Đan, hơn nữa còn biết luyện đan,

thì lời Bàn Tử nói cũng có lý, chúng ta có thể tìm kho đan dược trước." Hồ Bát Nhất đề nghị.

Trương Thiên gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy.

Trong thất có bảo vật hay không không quan trọng, chủ yếu là anh em thích thám hiểm.

"Vậy chúng ta tạm thời đổi chiến thuật, lưu ý tất cả những nơi có khả năng là cơ quan mật thất, tỷ lệ bồi táng đan dược ở đây rất lớn." Trương Thiên nói, mọi người đều gật đầu, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng trở nên nghiêm túc.

Duy chỉ có Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt là ngơ ngác.

Đã bảo là đi đạo mộ, sao giờ lại tính chuyện tìm mật thất rồi?

"Cái đó, tiểu Trương gia, đan dược xá, là cái loại mà tôi đang nghĩ đến sao?" Hạo Thiên Chân yếu ớt mở miệng.

"Đúng, chính là cái cậu đang nghĩ." Trương Thiên quả quyết đáp.

Hiện tại hắn đang rất cần đan dược và dược liệu.

Nếu có dược liệu, Trương Kỳ Lân có thể đột phá; nếu có đan dược, cả nhóm cũng sẽ cùng đột phá.

Vì vậy, cả hai thứ này đều cực kỳ quan trọng đối với đội ngũ lúc này.

"Vãi chưởng, thế chẳng phải nói, tôi cũng có thể trường sinh bất lão?" Hạo Thiên Chân kích động ra mặt, nghĩ đến việc mình có thể sống mãi mãi, trong lòng hắn tràn đầy khao khát.

Chương 460

Trương Thiên lắc đầu, không giải thích nhiều.

Nếu một viên đan dược mà có thể trường sinh, thì viên đan dược đó tuyệt đối không thuộc về thế giới này.

“Nghĩ nhiều rồi Ngô thiếu gia, nếu thật sự như vậy thì trên đời này đã chẳng có thời kỳ kháng chiến của cha ông chúng ta trước kia.” Hồ Bát Nhất dội thẳng một gáo nước lạnh vào người Hạo Thiên Chân.

Tên này nghĩ cũng đẹp thật.

“Ngô thiếu gia, có câu nói thế nào nhỉ?

À đúng rồi, tưởng tượng thì đẹp lắm.” Bàn Tử cười hì hì.

Hạo Thiên Chân biết mình hỏi hơi thừa, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lườm Bàn Tử một cái.

Trương Thiên rảo bước nhanh hơn, mấy người bọn họ rất nhanh đã ra khỏi mộ đạo này.

Khác với lúc trước, lần này nhóm Trương Thiên có mục đích rõ ràng hơn.

Sau khi đi qua mộ đạo của mộ thất Bạch Hổ, nhóm Trương Thiên đến một mộ thất toàn màu đỏ.

Cả mộ thất trông vô cùng hoa lệ, dù không có pháo sáng, không gian vẫn sáng rực.

Những tinh thạch màu đỏ trên tường trông cực kỳ bắt mắt, khiến không gian trở nên vi diệu.

“Lão đại, mộ thất này kỳ quái thật, nhìn cứ như cái dạ dày của

một con chim lớn ấy.” Bàn Tử nhìn quanh một vòng, không kìm được cảm thán.

“Tinh thạch trên tường là thứ gì vậy, Thiên Chân, cậu biết không?

Thứ này có đáng tiền không?” Vương Bán Nguyệt nhìn tinh thạch đỏ trên tường, tò mò hỏi.

“Không biết, chắc là khoáng thạch dưới đáy biển, cái này tôi cũng không nhận ra, nhưng mang ra ngoài chắc bán được kha khá tiền.” Hạo Thiên Chân nhìn đồ vật trên tường, nghiêm túc phân tích.

“Lão đại, mộ thất này hẳn là một hòn đảo nhỏ dưới trướng tinh tú Chu Tước, không ngờ ở đây lại có nhiều tinh thạch đỏ như vậy.” Hồ Bát Nhất nhìn tinh thạch, buông lời cảm thán.

“Loại tinh thạch này có thể chiếu sáng cả ngàn năm, thật lợi hại, bên trong hẳn là ẩn chứa thứ gì đó.” “Hơn nữa, cả cái mộ thất này trông đều rất kỳ quái.” Trương Thiên quét mắt một vòng, hơi nhíu mày.

Trong mộ thất, ngoại trừ cái đèn treo trên đỉnh đầu thì chẳng còn gì cả, trống huơ trống hoác, giống như một cái hang động bày đầy thủy tinh đỏ.

Đèn treo thủy tinh đỏ nằm ngay chính giữa mộ thất, hình dáng giống hệt một cái mỏ chim.

Đồng thời, ở hai bên mộ thất, ngoài thủy tinh ra còn có một số điêu khắc kỳ lạ, phải đến gần mới thấy được.

“Lão đại, cái chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi này, thà quay lại chỗ vừa nãy còn hơn, ít nhất còn để Bàn gia được đã tay.” Bàn Tử nhìn mộ thất trống trơn, lầm bầm oán trách.

“Nơi càng bình yên thì càng nguy hiểm, chỗ này không đơn giản.” Trương Thiên nói, ánh mắt quan sát xung quanh.

Chung quanh thậm chí không có lấy một cái xác.

Mặt đất cũng không dính một hạt bụi, ngay cả một viên sỏi cũng không có.

Trương Thiên đấm một quyền vào tường mộ đạo, chỉ nghe một tiếng "ầm", mấy tảng đá rơi xuống.

Hắn nhặt đá lên, ném vào trong mộ thất.

Viên đá vẽ ra một đường parabol trên không trung.

"Cạch." Viên đá rơi xuống đất phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Ngay sau đó, khoảnh khắc viên đá chạm đất, mặt sàn mộ thất đột nhiên phát ra âm thanh.

Tiếp theo, chỗ mặt đất viên đá vừa rơi xuống bỗng biến mất, một cái lỗ hổng xuất hiện nuốt chửng viên đá.

Sau khi viên đá rơi vào, lỗ hổng kia lập tức biến mất.

Cả mộ thất lại khôi phục nguyên trạng.

Chứng kiến cảnh này, mọi người không khỏi ngẩn người.

Hảo gia hỏa, đây là giết người không thấy máu a.

May mà họ không đi vào trước.

Nếu mà đi vào thì chẳng phải xương cốt không còn?

"Hèn chi trên mặt đất không có cái xác nào, hóa ra là rơi hết xuống cái hố kia rồi." "Lão đại, thứ này chơi khăm thật, nếu nó xây sâu cả trăm mét thì anh em mình ngã chết tươi rồi." Bàn Tử nghiến răng nói, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà Bàn gia lanh lợi, không trực tiếp xông vào.

"Bên trong chắc không sâu đâu, thủ đoạn khoa học kỹ thuật năm xưa chắc không xây được cái động sâu cả trăm mét, vả lại có sâu cũng

không ngã chết được.” Trương Thiên nói, nhìn về phía huyệt mộ trống rỗng, xem ra muốn có thông tin hữu ích thì phải vào trong xem thử.

“Tiểu Trương gia, sao ngài biết bên dưới có đồ vật?” Hạo Thiên Chân tò mò hỏi.

“Nếu bên trên không có cơ quan, thì chắc chắn là ở bên dưới, đây là kinh nghiệm.” Trương Thiên thản nhiên đáp, nhìn sang Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, có cao kiến gì không?” Hồ Bát Nhất ngẩn ra một chút, lập tức nói: “Cái này chắc là thời Tần, trong phong thủy có một trận pháp nổi tiếng, cũng là một cơ quan nổi tiếng: Dục Hỏa Phượng Hoàng.” “Cả mộ thất sẽ được chia làm hai nửa, một nửa là Dục Hỏa (tắm lửa), một nửa là Niết Bàn.” “Lão đại, đây lại là một tà trận, hơn nữa bên trong trận pháp này rất không đơn giản.” Hồ Bát Nhất nói, vẻ mặt lại trầm xuống.

Mới là mộ thất thứ hai mà đã lợi hại như vậy, thế càng về sau chẳng phải càng kinh khủng hơn?

“Phá trận thế nào?” Trương Thiên không nói nhảm.

“Muốn phá trận thì cần nghiên cứu, hơn nữa, lão đại, tôi đoán mộ thất này rất có thể có cửa ngầm!” Hồ Bát Nhất đột nhiên hạ giọng nói.

Sau khi hắn nói xong, mắt Trương Thiên sáng lên.

Nếu có cửa ngầm, nghĩa là đan dược có khả năng được giấu ở đó.

Đột nhiên, Trương Thiên nhớ tới cái mộ đạo đi qua mộ thất Chu Tước, bích họa trên đó toàn là cảnh niết bàn luyện đan.

Đan lô, Chu Tước, niết bàn, một loạt thứ này đều ngụ ý rằng nơi này có lẽ có một cửa ngầm.

Nhưng Trương Thiên rất nghi ngờ cửa ngầm này sẽ xuất hiện ở chỗ nào!

"Cửa ngầm?

Lão đại, tìm cái này còn không đơn giản sao?

Chúng ta cứ ném vài quả bom vào cái hố kia, đến lúc đó đừng nói cửa ngầm, có khi mộ đạo cũng văng ra ấy chứ." Bàn Tử thấy hai người suy tư, trực tiếp đưa ra kế hoạch bộc phá.

Hạo Thiên Chân nghe xong liền hô to "dân chuyên nghiệp".

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

"Chúng ta cứ men theo tường xem một vòng trước đã.

Bàn Tử, Ngô thiếu gia, còn cả Vương huynh đệ, mấy người đợi ở đây một lát, đừng vào trong." Trương Thiên nói, hắn định men theo tường xem hết một lượt bích họa xung quanh.

Đến lúc đó biết đâu lại có manh mối phá trận.

Hơn nữa, Trương Thiên cũng rất tò mò đám thủy tinh kia là thứ gì mà có thể phát sáng trong mộ thất suốt mấy ngàn năm.

"Lão đại, cẩn thận có cơ quan." Bàn Tử hét với theo một câu.

Tuy đôi lúc không đứng đắn, nhưng tên Bàn Tử này vào thời khắc mấu chốt vẫn có chút tác dụng.

Trương Thiên khẽ gật đầu, sau đó ba người đạp lên tường, trực tiếp chạy vào trong.

Vì Trương Thiên, Trương Kỳ Lân và Hồ Bát Nhất đều có khinh công nên có thể đứng trên tường trong thời gian ngắn.

Cộng thêm xung quanh có loại tinh thể đỏ kia làm điểm tựa để Trương Thiên dừng lại chốc lát, nên đã thực hiện được việc không

chạm chân xuống sàn mộ thất.

"Thiên Chân à, cái đó chắc là khinh công trong truyền thuyết nhỉ?" "Ngầu quá, bước chân nhẹ nhàng, nếu cho một chậu nước, không biết nhóm tiểu Trương gia có đi được trên mặt nước không nữa." Vương Bán Nguyệt đứng một bên cảm thán, mắt thỉnh thoảng liếc nhìn vào bên trong.

"Tôi cảm giác nếu tu vi của tôi tăng lên thì chắc tôi cũng làm được." Hạo Thiên Chân lẩm bẩm, dù sao Ngô thiếu gia ta cũng là người có tu luyện.

Vương Khải Toàn đứng một bên hừ mũi, tên này thiếu kinh nghiệm quá.

Rất nhanh, nhóm Trương Thiên đạp tường đến trước bích họa.

Bích họa nối liền cả mộ thất, coi như là một công trình lớn.

Nhìn theo ánh mắt Trương Thiên, nét vẽ trên bích họa càng thêm hùng vĩ tráng lệ.

Chỉ thấy trên bích họa, một con Chu Tước đang đậu trên cành cây, nó phẳng phất như một cường giả có thể nhìn xuống thiên địa, không nguyện cúi cái đầu cao quý của mình xuống.

Mà bên dưới Chu Tước, từng cái đan lô đang tỏa ra đan khí đỏ rực âm u, khói từ đan lô từ từ bay lên, đến ngay trước mặt Chu Tước.

Cả bức bích họa cao mười mét, rộng đến năm sáu mươi mét, trông cực kỳ hùng vĩ.

"Tại sao dưới Chu Tước lại có nhiều đan lô thế này, người luyện đan đâu?

Chẳng lẽ nơi này chỉ có Chu Tước?" Hồ Bát Nhất nhìn hình ảnh trước mắt, trong lòng đầy nghi hoặc.

“Bản thân Chu Tước không biết luyện đan, nó chỉ là một biểu tượng, biểu tượng của niết bàn tái tạo, mà những đan lô trước mắt chúng ta mới là mấu chốt.” Trương Thiên nhìn vô số đan lô trước mắt nói.

Ngoài con Chu Tước trên cành, thì đống đan lô xếp kín bích họa kia là thứ thu hút ánh nhìn nhất.

Trương Kỳ Lân nhìn bích họa, mắt hắn như bị con phượng hoàng trên cành thu hút, cứ nhìn chằm chằm không chớp.

“Tôi vừa đếm qua đan lô trên bích họa, đại khái có bốn mươi bốn cái, hơn nữa khói của mỗi đan lô đều bay về hướng con Chu Tước kia.” “Hơn nữa, trên cả bức bích họa cơ bản không thấy người.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng hơi nhíu mày.

“Lão đại, nếu không có người, thì đan lô vận hành kiểu gì?

Chương 461

Với lại tôi thấy con phượng hoàng này rất lạ.” Hồ Bát Nhất cũng nhìn về phía phượng hoàng trên cành cây.

Toàn thân phượng hoàng đỏ rực, hơn nữa nó giống như một con gà trống, có cái mỏ nhọn hoắt, mắt luôn nhìn lên đỉnh đầu.

“Dùng máu!” Đột nhiên, Trương Kỳ Lân sau một hồi quan sát liền mở miệng.

Hắn nói xong, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều nhìn sang.

“Dùng máu?

Nhị ca, anh có cách gì hay sao?” Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân không nói thì thôi, đã nói thì tuyệt đối là điểm mấu chốt.

“Bích họa không hoàn chỉnh, trên đó có mùi rất giống với các mộ thất khác, dùng máu chắc là được.” Trương Kỳ Lân nói.

Trương Thiên nhìn xung quanh, nhưng dùng máu của ai?

Bích họa lớn thế này cơ mà.

“Chúng ta bôi máu lên mắt, được không?” Trương Thiên khẽ hỏi.

Nếu dùng máu vẽ kín bích họa thì không biết cần bao nhiêu máu cho đủ.

“Chắc là được.” Trương Kỳ Lân đáp.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, không do dự, cắt ngón tay, nhỏ một giọt máu vào mắt.

Khi máu vào mắt, Trương Thiên chỉ thấy mắt đau rát.

Đồng thời, cảnh tượng xung quanh đột nhiên biến đổi.

Mộ thất vốn màu đỏ nay biến thành đỏ như máu.

Cùng lúc đó, bích họa trong mộ thất cũng không còn như trước nữa.

Đan lô và những thứ ẩn giấu bất ngờ hiện ra toàn bộ trước mắt.

Bích họa vốn chỉ có đan lô giờ đã thay đổi hoàn toàn.

Chỉ thấy Chu Tước trên cành cây đã không còn là hình dáng ban đầu, mà là hình dáng một đạo sĩ.

Đạo sĩ đó râu tóc bạc phơ, trên mặt có vài nếp nhăn.

Quan trọng nhất là, trong tay lão ta lại đang cầm một viên đan dược.

Đó là một viên đan dược màu đen.

Còn dưới chân đạo nhân trên cành cây kia, từng cái đan lô đang bùng cháy.

Nhìn kỹ lại, thứ đang cháy trong đan lô lại là từng cơ thể người.

Trông cực kỳ tàn nhẫn.

Bên ngoài đan lô, từng linh hồn đang gào thét, những linh hồn đó hóa thành khói đen, bị viên đan dược màu đen trong tay đạo nhân hấp thụ.

Trương Thiên phát hiện trên tay đạo nhân cũng cầm một cây phất trần.

Nếu hắn nhìn không lầm, cây phất trần đó tuyệt đối giống hệt cây hắn nhặt được!

“Cái này, chẳng lẽ là mộ chủ nhân Từ Phúc?

Sao cảm giác khác biệt hơi lớn nhỉ.” Trương Thiên thầm nghĩ, đối với dáng vẻ người trước mắt, trong lòng hắn có chút nghi hoặc.

Tuy nhiên, từ những thông tin có được trước đó, đạo nhân trước mắt hẳn là Từ Phúc trong truyền thuyết không nghi ngờ gì nữa.

“Lão đại, người này chẳng lẽ là mộ chủ nhân?” Hồ Bát Nhất nhìn đạo nhân, không kìm được hỏi.

“Chắc là vậy, hơn nữa, tôi đã biết hàm ý trong bích họa này rồi.” Trương Thiên trầm giọng nói.

“Hàm ý gì?” “Những linh hồn này, những thứ bị nung chảy, hẳn là vong hồn, hoặc nói là tế phẩm.

Cậu nghĩ xem, trong mộ thất này, chỗ nào có tế phẩm?” Trương Thiên hỏi.

Hồ Bát Nhất chợt nhớ đến những cỗ quan tài trước đó, hầu như trong mỗi quan tài đều có lời nhắn, và đều là tên của tế phẩm.

“Lão đại, là những đứa trẻ đó?” “Không sai, lão ta dùng những đứa trẻ đó để bồi táng, đồng thời thu thập quỷ đan ngưng tụ được, sau đó dung hợp thành quỷ đan cao cấp hơn.

Nếu làm vậy, lão ta sẽ có sự bảo đảm nhất định.” Trương Thiên nói, đồng thời cũng thấy ngứa răng.

Tên này đúng là không coi người ra gì.

Tự sờ lương tâm mà nói, Trương Thiên tự nhận mình không có đạo đức, cũng sẽ không bị đạo đức trói buộc, nhưng loại chuyện này hắn không làm được.

“Thật sự sẽ có quỷ đan cao cấp hơn sao?” Hồ Bát Nhất hỏi.

“Sẽ có, quỷ đan chỉ là thứ đầu tiên chúng ta tiếp xúc trong tu luyện linh hồn, chắc chắn có thứ mạnh hơn.” Trương Thiên rất khẳng định.

Hồ Bát Nhất nghe vậy gật đầu, suy tư một chút rồi nói: "Vậy nếu nói như thế, lão đại, dưới chân chúng ta chẳng phải là..." Hồ Bát Nhất nói rồi giẫm mạnh lên tinh thạch dưới chân.

Khoảnh khắc tiếp theo, tinh thạch vỡ vụn, một mảnh nhỏ rơi xuống đất.

Ngay lập tức, cơ quan trên mặt đất lại bị kích hoạt, cái lỗ hổng kia lại xuất hiện.

Lần này, cuối cùng cũng nhìn thấy tình hình bên trong.

Khi nhìn thấy bên trong cơ quan, bất kể là Hồ Bát Nhất hay Trương Thiên đều ngẩn người.

Thứ này còn hùng vĩ hơn tình hình trong cổ thành!

Chỉ thấy trong cái hố vừa mở ra trong chớp mắt, từng cỗ quan tài dựng đứng được sắp xếp ngay ngắn.

Đồng thời, nắp quan tài đã mở, vô số những "viên đá nhỏ" đang đứng cứng ngắc bên trong hố.

Còn trong động, Trương Thiên nhìn thấy rõ ràng một số thi thể nằm rải rác trên đất.

Có vài thi thể thu hút sự chú ý của Trương Thiên.

Đó là mấy "hòn đá" vừa chết không lâu, trông rất "tươi mới".

"Lão đại, đây là một cái hố chôn người?" Hồ Bát Nhất hít một hơi, vốn tưởng dưới cơ quan sẽ là một cái động rất sâu, nhưng giờ xem ra không phải.

Dưới cơ quan lại là vô số quan tài hài cốt!

"Đây là đan lô." Trương Thiên hít một hơi, nhìn cơ quan khép lại, ánh mắt thêm vài phần nghiêm túc.

Những thứ này nhìn bề ngoài đúng là giống cơ quan, nhưng bên trong lại có càn khôn khác.

Cộng thêm bích họa vừa thấy trong mộ thất, Trương Thiên có thể đoán định đơn giản rằng đây không phải cơ quan đơn thuần, mà là từng cái đan lô.

"Lão đại, đây là đan lô?" Đứng trên tinh thạch đỏ, Hồ Bát Nhất liên tục quan sát xung quanh.

"Đúng, cậu nhìn cái mỏ chim trên đỉnh đầu xem, cái mỏ đó có phải giống hệt con Chu Tước trên bích họa, đang cúi xuống nhìn đan lô bên dưới không?

Và nếu Chu Tước là lão đạo sĩ kia, thì mỗi cái hố này chính là một cái đan lô." "Tôi đoán quỷ đan sinh ra ở mộ thất trước sẽ được luyện hóa tại mộ thất này, sau đó đưa vào trong đó!" Trương Thiên chỉ mạnh lên đỉnh đầu.

Ba người nhìn lên, lúc này cái đầu Chu Tước trên trần trông kỳ quái lạ thường.

"Ê, mau nhìn kìa William, bên này còn có một cái mộ đạo!" Trong lúc nhóm Trương Thiên đang tìm cơ quan, từ mộ đạo cách đó không xa truyền đến tiếng reo vui mừng.

"Bình thường thôi, đây là mộ thất, có nhiều mộ đạo là bình thường.

Đúng rồi, Hắc Báo, ngươi nói xem mấy cỗ quan tài nhiều như vậy rốt cuộc là dùng để làm gì?" Trong mộ đạo, William vừa đi vừa nói, trên mặt lộ vẻ tò mò.

"Thưa đại nhân, tôi cảm giác chắc là để bồi táng, còn tình huống cụ thể thì tôi không biết, nhưng có thể khẳng định không phải thứ gì ghê gớm, dù sao cũng đã bị người ta trộm rồi." Gã đàn ông vạm vỡ đi

trước cung kính trả lời.

Hắn là thuộc hạ của William, tự nhiên cần đi trước chắn nguy hiểm cho chủ nhân.

“William, em cứ cảm thấy bên trong âm u thế nào ấy, hay là chúng ta về trước đi, đợi gọi thêm người rồi quay lại.” Trên mặt Nam Khê hiện lên vẻ lo lắng.

Giác quan thứ sáu của cô luôn rất mạnh, nhưng lần này là lần cô cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt nhất.

“Yên tâm đi Nam Khê, chúng ta có Hắc Báo, cộng thêm có anh ở đây, cho dù tàu Titanic có chìm thì anh cũng sẽ không để em chết đâu.” William nói rất thâm tình.

Lần này hắn mang theo Nam Khê chủ yếu là muốn cô thực sự yêu mình.

Elizabeth Nam Khê, ở quốc gia của họ cũng là sự tồn tại rất có danh tiếng, là người hoàng thất.

Nếu có quan hệ với cô, gia tộc William sẽ tiến lên một tầng cao mới.

Nhưng William không ngờ họ lại gặp phải mộ huyệt.

“Ơ, mấy tên nhóc đó cư nhiên lại đến được đây.” Bàn Tử lẩm bẩm một bên, liếc nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên hiển nhiên cũng nghe thấy động tĩnh trong mộ đạo, hắn suy nghĩ một chút.

“Lão Hồ, có người đến, chúng ta trốn trước đã, xem xem sau khi cơ quan kích hoạt, thấy máu rồi thì sẽ xảy ra chuyện gì.” Trương Thiên trầm giọng nói.

Vừa hay có vật thí nghiệm đến, Trương Thiên cũng có thể thực sự

xem xét kết cấu mộ thất này.

Chương 462

Đồng thời xem thử cái điêu khắc thủy tinh Chu Tước trên đầu rốt cuộc có phải là một cơ quan ám đạo hay không.

Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu, hắn hiểu ý Trương Thiên.

Chỉ thấy Trương Thiên ra hiệu tay ẩn nấp cho Bàn Tử, sau đó nhóm hắn lập tức biến mất trong mộ thất.

Nếu nhìn kỹ, ba người nhóm Trương Thiên gần như hòa làm một thể với bức tường.

Bàn Tử thấy thế, đôi mắt hí đảo một vòng.

"Mẹ kiếp, phiền phức vãi." Bàn Tử chửi thầm một câu, rồi cũng đành nhìn quanh.

"Khải Toàn huynh, chúng ta trốn kiểu gì?

Hay là cũng leo lên mấy cái thủy tinh kia?" Vương Bán Nguyệt đề nghị.

Vương Bán Nguyệt cũng có chút thủ đoạn, nhưng không nhiều.

Bàn Tử nhìn quanh, lại nhìn ra sau lưng.

"Không có gì an toàn bằng việc giả làm một tảng đá trong mộ thất cả.

Đi theo tôi." Bàn Tử nói rồi đi thẳng đến góc cửa mộ thất, co người lại, bộ áo giáp trực tiếp biến thành cái mai rùa.

Sau đó Bàn Tử lại lấy mấy khối thủy tinh che chắn cho mai rùa, Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt chen chúc chui vào trong mai rùa của Bàn Tử.

Thấy cảnh này, Trương Thiên không khỏi giơ ngón tay cái cho Bàn

Tử.

Tuy có chút cảm giác "bịt tai trộm chuông", nhưng với cái đầu của Bàn Tử thì thế này đã là rất khá rồi.

Rất nhanh, tiếng bước chân ngày càng lớn, trong mai rùa mấy người chen nhau thành một cục.

"Khải Toàn huynh, anh đừng chen tôi." Vương Bán Nguyệt chắp tay, nói nhỏ.

Lúc này hắn sợ muốn chết.

"Đừng sợ, Bán Nguyệt huynh, chúng ta đều là anh em, anh em không cần khách sáo." Bàn Tử cười hì hì.

Vương Bán Nguyệt nuốt nước bọt, hận không thể chui ra khỏi mai rùa ngay bây giờ.

Hạo Thiên Chân nhìn qua khe hở ra ngoài.

"Khải Toàn huynh đệ, anh nói xem tại sao tiểu Trương gia lại bảo chúng ta trốn đi?" Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi.

"Tìm bia đỡ đạn chứ sao, có người làm bia đỡ đạn, lão đại chắc chắn rất vui." Bàn Tử thản nhiên nói.

"Cái gì?

Tìm người làm bia đỡ đạn?

Thế cũng quá..." Hạo Thiên Chân nghe xong biến sắc.

Hắn chưa từng có suy nghĩ tà ác như vậy, ngay cả A Ninh lúc đầu, Hạo Thiên Chân còn liều mạng cứu.

Giờ bảo hắn nhìn người khác làm bia đỡ đạn, trong lòng Hạo Thiên Chân có chút áy náy.

Những đứa trẻ kia hắn không tận mắt thấy, trong lòng tuy tiếc

thương nhưng cũng không có cách nào.

Nhưng giờ thì khác.

"Ê, Ngô thiếu gia cậu định làm gì?" Thấy Hạo Thiên Chân định di chuyển, Vương Khải Toàn túm chặt lấy áo hắn.

"Cứu người chứ sao, không thể để họ nhảy vào hố lửa được." Hạo Thiên Chân nói.

"Lão đại làm vậy chắc chắn có lý do của anh ấy, hơn nữa bọn họ xuống mộ, vào đây, sống chết là chuyện của họ, liên quan gì đến chúng ta.

Hơn nữa, chúng ta cũng là người qua đường, không có nghĩa vụ phải nói cho họ biết những thứ này, nếu chúng ta không biết gì thì họ chắc chắn cũng sẽ không nói cho chúng ta." Bàn Tử nói, giọng kiên định.

Hạo Thiên Chân bị Bàn Tử giữ chặt không nhúc nhích được, đành ngoan ngoãn nhìn tình hình trước mắt.

"Mau nhìn kìa William, nhiều thủy tinh quá!" Khi Nam Khê nhìn thấy mộ thất rộng lớn, cô kinh hô một tiếng, mắt dần phát sáng.

"Những tinh thể này thật kỳ lạ, chắc là loại thủy tinh biển sâu nào đó, không ngờ chủ nhân mộ thất này lại kiếm được mấy thứ này." "Nam Khê, đống thủy tinh này giá trị liên thành, nếu chúng ta mang ra ngoài, ít nhất cũng có mười mấy tỷ tiền vốn buôn vũ khí!" William cũng sáng mắt lên.

Hắn động lòng rồi.

"William, anh chẳng phải đã hứa với em là không buôn vũ khí nữa sao?" Nam Khê nghe vậy, trên mặt có chút giận dỗi.

William cười cười: "Anh nói nhầm, nếu có số tiền này, chúng ta

có thể trốn khỏi hoàng thất, xây dựng gia đình của riêng mình ở bên ngoài.” William cười nói.

Hạo Thiên Chân đang trốn trong mai rùa khẽ nhíu mày.

Thương nhân buôn vũ khí, là một trong những loại người hắn ghét nhất.

Hạo Thiên Chân cũng không động đậy nữa, hắn không ngờ bị vả mặt nhanh như vậy, hắn bỗng nhiên cũng chẳng muốn ra tay cứu người nữa.

Có thể nói thương nhân buôn vũ khí không có ấn tượng tốt đẹp gì trong lòng người dân toàn thế giới, đặc biệt là vào thời kỳ này.

“May mà Thiên Chân cậu không ra, nếu cứu một tên trùm buôn vũ khí thì đúng là tội lỗi.” Vương Bán Nguyệt nói nhỏ.

Hạo Thiên Chân khẽ gật đầu, cũng không nói gì nữa, vừa rồi đúng là hắn xúc động.

“Ừm, nếu William anh nguyện ý vì em mà xây dựng một gia đình, em sẽ rất vui.” Nam Khê nở nụ cười ngọt ngào, dường như bị cái miệng của William mê hoặc.

“Hắc Báo, đi, hái một ít tinh thạch đó cho ta, ta muốn dâng tặng loại thủy tinh cao quý nhất cho quý cô Nam Khê thân yêu.” William hô lớn với gã tráng hán da đen bên cạnh, gã tráng hán gật đầu, đi thẳng vào bên trong mộ thất.

Hắn thậm chí không có chút ý tứ phản kháng nào.

“Không, William, em muốn anh tự tay hái cho em, em muốn thấy tâm ý của anh, đây là cảm giác nghi thức, phải không?” Nam Khê e thẹn nói.

“Ôi, đây là cảm giác nghi thức phải không?

Gớm chết đi được.” Trong mai rùa, Bàn Tử suýt nôn.

“Người Tây cứ thích bày vẽ mấy trò Tây, đúng là hiếm thấy.” Vương Bán Nguyệt cũng phụ họa một bên.

William thấy vậy, kéo tay gã đàn ông da đen lại, sau đó làm một lễ tiết quý ông với Nam Khê.

“Ồ, tiểu thư Nam Khê thân mến, anh rất sẵn lòng.” Hắn nói rồi đi vào bên trong mộ thất.

Hắc Báo với vai trò hộ vệ cũng vội vàng đi theo.

Nam Khê nhìn theo William, trong mắt ánh lên tia tình ý.

Nam Khê cũng mới mười tám tuổi, đang độ tuổi thiếu nữ mơ mộng, chưa hiểu nhiều chuyện đời, làm sao đối phó được với kẻ nhiều tâm cơ như William.

“Hắc Báo, ngươi đi dò đường trước.” William sắp vào mộ thất thì đột nhiên mở miệng.

Hắc Báo gật đầu, vội vàng đi trước.

William vẫn khá cẩn thận, ở mộ thất trước hắn phát hiện quan tài đều bị động vào rồi.

Mộ thất này lại không dính bụi trần, rõ ràng là không thể nào.

Hắc Báo đi trước, rất nhanh hai người đã bước qua mộ đạo, đến rìa mộ huyệt.

“Ủa, sao vẫn chưa kích hoạt cơ quan?” Trong mai rùa, Bàn Tử lẩm bẩm.

Lúc này, Nam Khê thấy William đi vào, ánh mắt quét một vòng, cuối cùng rơi vào cái mai rùa của Bàn Tử.

“Ủa, sao ở đây lại có một tảng đá lớn, vừa hay mình cũng mệt

rồi.” Nam Khê lẩm bẩm, đặt mông ngồi thẳng lên mai rùa của Bàn Tử.

“A, mềm mại nhẹ nhàng, ừm, còn có một mùi hương đặc biệt.” Sau khi Nam Khê ngồi lên, Bàn Tử hít hít mũi, dần lộ vẻ say mê.

“Khải Toàn huynh, đừng hít nữa, cái mộc bội của anh sắp nhảy ra ngoài rồi kìa.” Vương Bán Nguyệt thấy Bàn Tử hít lấy hít để, kinh ngạc nhìn cái mộc bội làm từ gỗ Côn Luân thần mộc trước ngực Bàn Tử.

“Vãi, quên mất, đang mang theo Phi Phi, khụ khụ, hoa chi tử này thơm thật, chắc là ảo giác của Bàn gia thôi.” “Suỵt, đừng nói chuyện, cẩn thận bứt dây động rừng.” Bàn Tử liên tục nói, Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt nghệt mặt ra.

Lúc này, toàn bộ sự chú ý của Nam Khê đều dồn vào hai người William.

Ngay khi Hắc Báo sắp chạm vào thủy tinh, khoảnh khắc tiếp theo, cơ quan bị kích hoạt.

Dưới chân Hắc Báo trong nháy mắt xuất hiện một cái lỗ đen ngòm.

Gần như tức thì, Hắc Báo bị cái lỗ hút thẳng vào trong.

William còn cách Hắc Báo một đoạn, khi Hắc Báo rơi xuống, ánh mắt William tình cờ nhìn vào bên trong.

Trong khoảnh khắc đó, đứa trẻ bên trong trừng lớn mắt, bốn mắt nhìn nhau, William và đứa trẻ bị chôn vùi bên trong dường như đã nhìn nhau rất lâu.

“Ong.” Lúc này William chỉ thấy đầu óc ong lên một cái, cùng lúc đó, cảnh tượng bên trong cũng dọa hắn sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

Những cái xác xếp hàng đứng thẳng dưới lòng đất, và khuôn mặt không chút máu của những đứa trẻ đó đã cho William một phen kinh hãi tột độ.

Nhưng những thứ này tự nhiên cũng không đến mức làm William phát điên, hắn dù sao cũng là người từng ra chiến trường.

Ngay khi William lùi lại phía sau, cơ quan bên dưới bắt đầu khép lại, đồng thời, một cái bóng đỏ trực tiếp cưỡng ép vượt qua cơ quan, lặng lẽ chui vào cơ thể William.

Mà tất cả những điều này đều bị Trương Thiên thu vào mắt.

Chương 463

“Vậy mà lại ra được, có điều thực lực của nó cũng giảm đi không ít.” Trương Thiên nhìn hồn ảnh kia có chút kinh ngạc.

Theo kết cấu mộ thất này, dưới cơ quan đáng lẽ phải có khốn trận đặc thù, hồn phách không thể ra ngoài.

Nhưng tên nhóc trước mắt này lại ra được, chứng tỏ bên dưới có lỗ hổng.

“Thứ gì vậy, cứu mạng!” William chỉ thấy đầu nóng lên, giây tiếp theo, cả người co giật ngay tại chỗ.

Nam Khê thấy thế vội vàng chạy từ trên mai rùa xuống chỗ William.

“Có chuyện gì vậy, William, William, anh sao thế?” Nam Khê ngồi xổm trước mặt William, đôi mắt mông lung.

Cô thấy Hắc Báo rơi xuống cơ quan xong thì cả người đờ đẫn, mãi đến khi nghe tiếng William mới phản ứng lại.

“Ác ma, ác ma...” William hét lên, giây tiếp theo, cả người trực tiếp ngất lịm đi.

Nam Khê lúc này hoàn toàn chết lặng.

Đôi mắt cô liên tục nhìn quanh.

Trong đầu lại hiện lên vô số cỗ quan tài ở mộ thất trước.

Lúc này, trong lòng cô dâng lên nỗi sợ hãi.

Cảm giác mất an toàn ập đến, chân Nam Khê bắt đầu run rẩy.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, William anh mau tỉnh lại đi.” Nam Khê lay William, đau khổ gọi.

Bên phía Trương Thiên, Hồ Bát Nhất cũng phát hiện một số tình huống.

"Lão đại, sau khi tên kia rơi vào cơ quan, một tia máu đỏ đã bay vào mỏ con Chu Tước trên đầu chúng ta." "Xem ra, con Chu Tước đó đang hấp thụ thứ gì đó." Hồ Bát Nhất vẫn luôn quan sát tình hình trên đỉnh đầu, quả nhiên, sau khi có người chết, luồng khí tức đặc biệt đó sẽ tràn ra.

"Tôi cũng phát hiện rồi.

Lão Hồ, dưới cơ quan cũng có một lối đi." Trương Thiên lúc này trầm giọng nói.

Hồ Bát Nhất ngẩn ra: "Lão đại, lời này nghĩa là sao?" "Chẳng lẽ dưới cơ quan còn có mật thất?" Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

"Ừ, vừa rồi tôi thấy hồn thể của một đứa trẻ từ bên trong lao ra.

Nếu không đoán sai, dưới cơ quan đáng lẽ phải có trận pháp mới đúng, nhưng đứa trẻ đó lại có thể ra ngoài, hơn nữa còn bị thương nặng.

Đã có thể từ bên trong ra ngoài, thì chứng minh là có người cố ý thiết kế như vậy, mục đích là để sau này tiện đi xuống." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nhưng đối với việc bên dưới có mộ đạo hay không, hắn có chút tin tưởng không nghi ngờ.

"Đi thôi, chúng ta nên ra mặt rồi." Trương Thiên vỗ vai hai người.

Khoảnh khắc tiếp theo, ba người đạp chân, xuyên qua không gian trong im lặng, gần như tức thì đã đáp xuống sau lưng Nam Khê.

"Đừng gọi nữa, hắn đã ngất rồi." Giọng nói thản nhiên của Trương Thiên vang lên.

Nam Khê quay phắt lại, đôi mắt to màu xanh lam kinh hãi nhìn nhóm Trương Thiên.

Cô vô thức lùi lại vài bước.

"Các người là ai, tại sao lại ở đây!" Nam Khê đầy cảnh giác nhìn ba người Trương Thiên.

"Tại sao chúng tôi ở đây, chuyện này không đơn giản sao?

Chúng tôi cũng đến đạo mộ.

Bàn Tử, ra đi, có manh mối rồi." Trương Thiên gọi với sang một bên, ba người Bàn Tử như rùa rụt cổ vội vàng bò ra.

"Mẹ kiếp, Bàn gia sắp ngạt chết rồi." Vương Bán Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh tượng này thực sự làm Nam Khê ngây người.

Hảo gia hỏa, đá đẻ ra người?

Chẳng lẽ thần thoại nước Hạ là thật?

Trong đá không chỉ nứt ra khỉ, mà còn nứt ra được cả người béo?

"Ái chà, không nhìn ra nha, cư nhiên lại là một em gái tóc vàng." Bàn Tử bò ra khỏi mai rùa xong, khoan khoái vươn vai.

Khi nhìn thấy Nam Khê, còn không quên trêu chọc một câu.

Nam Khê lúc này cũng dần bình tĩnh lại, trong lòng không còn hoảng loạn nữa.

"Các người vừa nãy cố ý trốn một bên quan sát?

Tại sao không nhắc nhở chúng tôi?" Giọng Nam Khê vang lên, lại còn mang chút cảm giác chất vấn.

Trương Thiên ngoáy ngoáy lỗ tai, cô ả này chẳng lẽ vẫn chưa nhìn rõ cục diện hiện tại?

“Cô em người Tây này, cô còn chưa hiểu sao?

Chúng tôi không có nghĩa vụ nhắc nhở cô, xin cô đừng có dùng đạo đức ép buộc lão đại tôi, hơn nữa, nếu không có chúng tôi, các người đã chết ngay ở mộ thất đầu tiên rồi.” Bàn Tử chỉ vào mũi Nam Khê, thao thao bất tuyệt.

Nam Khê nhất thời nghẹn lời, nhìn quanh một lượt, lại nhìn Trương Thiên, nhất thời không nói nên lời.

“Được rồi Bàn Tử, chúng ta phải mau chóng xuống tầng tiếp theo.

Vị tiểu thư này, nếu không có việc gì, cô có thể đi trước rồi.” Trương Thiên không khách khí nói.

Hắn không có tiềm năng làm “liếm chó”, đối với phụ nữ, Trương Thiên luôn rất thẳng thắn, huống chi là loại người tố không quen biết như Nam Khê.

“Đi?” Nam Khê ngẩn người.

Hảo gia hỏa, cái nơi quỷ quái này, cửa nẻo thì khóa chặt hết, đi đằng nào?

“Cái đó, William, cầu xin các anh cứu William, chỉ có anh ấy mới đưa tôi ra ngoài được.” Nam Khê nhìn William dưới đất, trong lòng có chút cấp thiết.

Trương Thiên nghĩ ngợi rồi nói: “Cái đó, tên này đã chết rồi, không đúng, nói cách khác, cơ thể hắn đã không còn là của hắn nữa.” Trương Thiên khẽ nói, Nam Khê vẻ mặt nghi hoặc.

“Tiên sinh, lời này của ngài...

William sao có thể chết được, hơn nữa anh ấy cũng đâu có rơi xuống.” Nam Khê rất sốt ruột, có cảm giác muốn lý luận với Trương Thiên.

“Hắn có ích cho chúng tôi.

Thế này đi, nếu cô muốn thì có thể đứng một bên xem, còn về mạng sống của cô, chúng tôi sẽ không đảm bảo.

Hơn nữa, việc cô là ai, chúng tôi cũng không quan tâm.” Trương Thiên thản nhiên nói, sau đó hắn ngồi xổm xuống.

“Ta biết ngươi đã nhập xác, hơn nữa còn chiếm quyền chủ đạo, nói chuyện được không?” Trương Thiên nói với William đang nằm rạp dưới đất.

“William đã ngất rồi, anh đang nói chuyện với ai...” Nam Khê nuốt nước bọt, đối với những chuyện chưa biết, cô tỏ ra cực kỳ bất lực.

Trương Thiên không để ý đến cô ta, mà lấy ra một lá bùa.

“Lão đại, hắn động đậy kìa.” Khi Trương Thiên lấy bùa ra, cơ thể William rõ ràng giật một cái.

“Thúc thúc đừng làm hại cháu, cháu chỉ là không muốn bị giam cầm ở đây nữa thôi.” Sau giọng nói của Hồ Bát Nhất, từ miệng William truyền ra âm thanh.

Giọng nói này đâu phải của một người hơn hai mươi tuổi, rõ ràng là của một đứa trẻ mấy tuổi.

“Vãi, quỷ nhập tràng, Bàn gia quen quá rồi.

Có điều, đứa nhỏ này ẩn giấu kỹ thật, Bàn gia cũng không nhìn ra.” Bàn Tử lẩm bẩm một bên.

Còn Nam Khê đang ngồi dưới đất đầu óc ong lên một cái, trực tiếp đờ đẫn.

“Chuyện này sao có thể, William, anh...

Rốt cuộc chuyện này là sao?” Nam Khê kinh hoàng, rõ ràng người vừa nói lời tình tứ với mình, chỉ trong nháy mắt đã biến thành người

khác.

“Hắn bị nhập rồi, quỷ thượng thân, bị nhập xong thì cơ bản là không sống nổi, cho dù may mắn sống sót cũng sẽ biến thành thiểu năng.” Hồ Bát Nhất giải thích một câu.

Nam Khê lại liệt ngồi xuống đất.

Quỷ, cái này cô chưa từng nghe nói qua, hơn nữa cô cảm giác tinh thần mình dường như cũng có chút suy sụp.

Tục ngữ nói, truyện kinh dị phương Tây chủ yếu là biến thái, máu me, tấn công thể xác.

Còn nước Hạ thì hoàn toàn khác, đó là tấn công trên phương diện tinh thần, cơ bản là bị dọa xong thì ám ảnh cả đời.

“Nói đi, ngươi trốn ra bằng cách nào, và tại sao những người khác không ra được.” Trương Thiên nhìn William trước mặt, phát ra quỷ ngữ.

Đứa trẻ thấy Trương Thiên biết nói quỷ ngữ, hiển nhiên có chút kích động.

Chỉ thấy cơ thể William bỗng chốc bay lơ lửng trên không.

“Thúc thúc, cháu đã bàn với các anh chị bên dưới rồi, họ giao bản thân cho cháu, để cháu xông ra, sau đó giải cứu thêm nhiều anh chị khác.

Vì cháu, đã có rất nhiều anh chị cổ vũ cho cháu.” Giọng nói non nớt của đứa trẻ vang lên.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Chương 464

“Lão đại, xem ra tên nhóc này đã hấp thụ các hồn phách khác nên mới có sức mạnh xông ra.

Như vậy xem ra, trận pháp này qua bao năm tháng đã bắt đầu lỏng lẻo rồi.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng hiểu đạo lý trong đó.

“Ta có thể giúp ngươi giải cứu các anh chị của ngươi, nhưng ngươi phải đồng ý với ta một chuyện.” Trương Thiên cười nói.

“Chuyện gì ạ?

Chỉ cần thúc thúc có thể giúp các anh chị thì được, cháu nhất định giúp thúc thúc.” Nhóc con chiếm cứ cơ thể William vậy mà không có chút không quen nào.

“Ngươi nói cho ta biết, cái mỏ chim trên đỉnh đầu kia có phải là cửa mộ thông sang mộ đạo tiếp theo không.” Trương Thiên chỉ lên Chu Tước trên trần.

“Ưm... cái này cháu không nhớ rõ, nhưng cháu ở đây đã nhiều năm, cũng từng thấy rất nhiều người đến đây, cái mỏ chim đó chưa từng mở ra bao giờ.

Không đúng, cháu nhớ ra một chuyện, có một ngày, một ông già mặc hoàng bào cũng từng đến đây.

Ông ấy cho chúng cháu một lá bùa màu vàng giống của thúc thúc, ông ấy nói sẽ quay lại giúp chúng cháu, nhưng ông già đó cũng không quay lại.” Giọng đứa nhỏ vang vọng khắp mộ thất.

Trương Thiên đảo mắt, không ngờ Đan Hạc sư bá đã từng đến đây.

“Vậy ngươi có biết ông ấy đi đường nào không?” Trương Thiên

hỏi.

“Hình như đi lên trên, nhưng cháu không rõ, thế giới của chúng cháu từ khi tỉnh lại đã là bóng tối, chỉ có khi bầu trời bên trên mở ra, chúng cháu mới thấy được ánh sáng.” Đứa trẻ nói, Trương Thiên nhìn lên mỏ chim.

Quả nhiên mình đoán không sai, mỏ chim chính là lối vào mộ huyệt tiếp theo, còn dưới lòng đất mới là nơi mật đạo tọa lạc.

“Lão đại, cũng khá đáng thương, chỉ khi cơ quan kích hoạt họ mới thấy được chút ánh sáng...” Bàn Tử đứng bên cạnh tiếc thương.

Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt cũng khẽ lắc đầu.

“Đúng rồi, nơi các ngươi ở có cảm nhận được mùi thuốc, hoặc nói là có bức bình phong độc đáo nào không.” Trương Thiên kiên nhẫn hỏi.

“Chúng cháu không ngửi thấy mùi gì, nhưng khi chúng cháu đi lung tung thì sẽ bị lửa bao vây khắp người.

Các anh chị bảo cháu đừng cử động nhiều, nhưng theo thời gian, cháu có thể cảm nhận được tâm trạng của các anh chị ngày càng tệ.” Nhóc con nói xong, Trương Thiên gật đầu, từ từ đứng dậy.

“Lão Hồ, tôi có một suy đoán táo bạo, nếu không có gì bất ngờ thì đan thất nằm ngay bên dưới.” Trương Thiên nghiêm túc nói.

“Lão đại, lời này giải thích thế nào, theo lý thuyết chẳng phải nên ở bên trên sao?” Hồ Bát Nhất nhìn lên mỏ chim.

Từ bích họa, còn cả vết máu của người chết bay lên, mọi thứ đều chỉ ra rằng mật thất ở bên trên.

“Đây là lão ta cố ý dụ dỗ.

Lão Hồ, cậu nghĩ xem, nếu Chu Tước muốn niết bàn thì sẽ ở

đâu?" "Trong lửa!" Hồ Bát Nhất đáp.

"Những đứa trẻ này giống như dược thảo, mà cơ quan bên dưới chính là đan lô.

Kết hợp lại như vậy, luyện xong đan dược, khả năng lớn sẽ nằm trong đan lô.

Không thể nào tự dưng bị truyền tống lên mỏ chim được.

Hơn nữa, ngọn lửa mà nhóc con này nói, còn cả việc sư bá từng đến đây, tôi đoán bên dưới còn một con đường nữa." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống sàn mộ thất.

"Thúc thúc, thúc không định đi tìm các anh chị chứ?" Lúc này, tiểu quỷ nhập vào William chấn kinh hỏi.

Hiển nhiên nó biết gì đó.

Nghe giọng điệu kinh ngạc của nhóc con, Trương Thiên không khỏi nhìn sang nó.

"Ngươi biết gì sao?" Trương Thiên khẽ hỏi.

"Vâng, bên trong rất nguy hiểm, chỉ cần là người sống đi vào, các anh chị sẽ phát điên, đến lúc đó các thúc sẽ chết.

Hơn nữa, bên trong sẽ có lửa, sẽ thiêu các thúc thành hồ nhão màu đen." Nhóc con nói, dường như nhớ đến chuyện gì đáng sợ, sắc mặt nó hơi khó coi.

"Hồ đen nhão?

Lão đại, không phải là luyện đan chứ?" Hồ Bát Nhất kinh hô, trong mắt ánh lên vẻ kích động.

"Thứ hồ đen nhão đó là gì?" Trương Thiên khẽ hỏi.

Tiểu quỷ lắc đầu: "Cháu không biết, nhưng bên trong rất nguy

hiểm, hay là đừng xuống nữa.

Hơn nữa cháu khó khăn lắm mới ra được, cháu còn phải giải cứu các chị nữa...” Tiểu quỷ nói rồi cúi gằm mặt xuống.

“Ngươi biết cách phá trận không?” Trương Thiên hỏi.

“Không biết.” Tiểu quỷ lắc đầu.

“Vậy chẳng phải được rồi sao, ngươi đợi ở đây, ta xuống dưới phá trận trước.” Trương Thiên nói xong nhìn sang những người khác.

“Lão Hồ, Kỳ Lân, Bàn Tử, chúng ta xuống phá trận trước, đến lúc đó để đám tiểu quỷ kia ra hết, rồi chúng ta có thể tiến vào sâu bên trong.” Trương Thiên nói, trên tay đã cầm sẵn một ít bột phấn.

Hiển nhiên Trương Thiên định dùng bột phấn để ẩn giấu khí tức trên người, sau đó phá trận.

“Nhưng mà lão đại, bên trong còn có cái lửa gì gì đó, lỡ biến thành Bàn gia quay lửa thì không hay đâu.” Bàn Tử nói, vẻ mặt lo lắng.

“Chúng ta có áo giáp, sợ cái gì, hơn nữa thực sự không được thì đứng yên vào không gian.” Trương Thiên nói.

Bàn Tử sáng mắt lên: “Vãi, sao tôi lại quên mất cái không gian của lão đại nhỉ.

Đến lúc đó Bàn gia trực tiếp trốn vào tâm sự với Nữ vương, biết đâu đấy, không chỉ giải quyết được vấn đề an toàn, mà còn giải quyết luôn vấn đề cô đơn lạnh lẽo của Nữ vương.” Bàn Tử nói, trên mặt thậm chí còn lộ ra nụ cười.

Trương Thiên chỉ thấy tối sầm mặt mũi.

Tên này nói năng chẳng đáng tin chút nào.

“Khải Toàn huynh, không ngờ huynh còn có mục tiêu này, đệ ủng hộ huynh.” Vương Bán Nguyệt giơ ngón cái lên.

Trương Thiên nhìn quanh một lượt.

“Tiểu tử, ngươi cứ ở lại đây, ta xuống giải cứu các anh chị của ngươi.” Trương Thiên nói xong, chỉnh lại áo giáp trên người, cất bước đi vào trong.

“Cái đó, tiên sinh, ngài... tôi...” Nam Khê thấy nhóm Trương Thiên định đi, trên mặt hiện lên vẻ giằng co.

Dù sao nếu Trương Thiên đi, cô ở lại đây với cái tên William quỷ dị này, cô tuyệt đối sẽ phát điên.

“Tôi không kiến nghị cô đi xuống, bên dưới còn nguy hiểm hơn bên trên, hy vọng cô hiểu.” Trương Thiên khẽ nói.

Đương nhiên không chỉ vì bên dưới nguy hiểm.

Để hắn mang theo một cục nợ, lại còn là người không quen biết, Trương Thiên đâu phải người tốt bụng gì.

“Tiên sinh, tôi là hoàng thất nước Anh, tên tôi là Elizabeth Nam Khê, nếu ngài chịu giúp tôi, tôi hứa sau khi trở về nhất định sẽ đưa ngài một khoản tiền.” Nam Khê thấy vậy cuống quýt nói hết thân phận của mình ra.

“Xin lỗi, không hứng thú.” Trương Thiên nói rồi dẫn mấy người đến khu vực trung tâm mộ thất.

“Lão đại, vương thất đó, công chúa đó, anh không động lòng dữ dội một phen sao?” Bàn Tử nghe thấy thế, khuỷu tay cứ hích vào eo Trương Thiên.

“Bàn Tử, lão đại giống loại người đó sao?” Hồ Bát Nhất cốc đầu Bàn Tử một cái.

“À cũng đúng, trong lòng lão đại chỉ có bóng hình đẹp trai kia thôi, đúng không Nhị ca.” Bàn Tử cười hì hì.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới chân hẫng một cái, mấy người rơi thẳng xuống bên trong.

"Vãi chưởng, tiểu Trương gia, tôi không muốn chết đâu." Hạo Thiên Chân cảm nhận lực hút xuống dưới, trong lòng hoảng loạn vô cùng.

"Không sao, xuống dưới Bàn Tử nhất định sẽ co thành một cục, đến lúc đó các cậu trốn vào là được." Trương Thiên nói, chân mấy người đã chạm vào bên trong cơ quan.

"Mẹ ơi, nhiều trẻ con quá, ôi, đáng sợ quá.

Lão đại, Bàn gia bảo vệ Ngô thiếu gia bọn họ trước." Bàn Tử nói rồi vội vàng cuộn tròn lại.

Mấy người kia trốn vào trong cái "mai" của Bàn Tử.

Trương Thiên quét mắt một vòng.

Chỉ thấy bên trong cơ quan, vô số cái móc xuyên thẳng qua những thi thể kia, treo đứng từng thi thể cao khoảng một mét lên xung quanh.

Từng cái xác khi nhóm Trương Thiên rơi xuống thậm chí còn đung đưa vài cái vì gió.

"Lạnh quá." Hồ Bát Nhất thở ra một hơi, chỉ thấy trọc khí màu trắng từ miệng hắn bay về phía trước.

Khi một luồng trọc khí phả vào mặt một bé gái, khoảnh khắc tiếp theo, bé gái mặt trắng bệch bỗng mở mắt trừng trừng.

Đôi mắt đen ngòm trống rỗng nhìn chằm chằm Hồ Bát Nhất, nhất thời cả hang động trở nên âm u vô cùng.

Cùng lúc đó, cơ quan trên đỉnh đầu cũng lập tức khép lại.

"Soạt soạt..." Ngay khi cơ quan khép lại, xung quanh truyền đến tiếng bước chân ma sát.

“Lão đại, rắc phấn đi.” Hồ Bát Nhất nói nhỏ.

Trương Thiên khẽ gật đầu, vung tay rắc bột phấn có trộn máu của mình lên người mấy anh em.

Chương 465

Khi tất cả bột phấn rơi lên người, cảm giác âm lạnh xung quanh cũng giảm đi không ít.

“Lửa đâu, tên tiểu quỷ kia lừa người rồi.” Trong mai rùa, Bàn Tử oán trách một câu, định bò ra.

Nhưng giây tiếp theo, cách đó không xa, một luồng hỏa quang đỏ rực bùng lên, gần như nhuộm đỏ cả không gian.

“Mẹ ơi, có thật kìa.” Bàn Tử lại thụt đầu vào.

“Bàn Tử cái miệng quạ đen nhà cậu.” Trương Thiên mắng lớn một câu, tay vung lên, một bức tường nước lập tức chắn trước mặt mọi người.

“Trong thiên địa có vài loại nguyên tố, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, những thứ này đều là đạo thuật cơ bản nhất.” Hồ Bát Nhất nhìn tường nước, còn giải thích cho nhóm Hạo Thiên Chân.

Khi tường nước xuất hiện, ngọn lửa rõ ràng yếu đi rất nhiều.

Tuy nhiên do trình độ công pháp của Trương Thiên chưa cao, tường nước cũng thuộc loại rất yếu.

Gần như chỉ chắn được vài giây, tường nước đã bị đốt khô, ngọn lửa lại lan tới.

“Uỳnh...” Từng luồng sóng nhiệt ập đến, Bát Quái Kính của Trương Thiên lại phát huy tác dụng, hộ tráo của Bát Quái Kính chắn ngọn lửa trước mắt cho ba người Trương Kỳ Lân.

Ngọn lửa cũng chỉ cháy trong chốc lát rồi xung quanh lại khôi phục bình tĩnh.

“Mẹ ơi, lửa này nóng thật, mai của Bàn gia sắp tan chảy rồi.” Bàn Tử vỗ mông, bò dậy từ dưới đất.

Hai người Hạo Thiên Chân cũng vỗ ngực.

“Đáng sợ thật, may mà có trang bị phòng ngự của Khải Toàn huynh đệ.” Hạo Thiên Chân cảm kích nhìn Bàn Tử.

Trương Thiên nhìn xung quanh: “Chúng ta xem trước đã, xem có tìm được cách phá trận không.

Ra đây đi, Tiểu Miết!” Trương Thiên vung tay, Tiểu Miết bị hắn cưỡng ép lôi ra.

Dáng vẻ này giống hệt dùng Pokeball triệu hồi thú cưng.

Tiểu Miết bị lôi ra xong, đôi mắt nhỏ của nó nhìn quanh một vòng, võng mạc độc đáo giúp nó nhìn rõ mọi vật trong bóng tối.

“Ca ca.” Tiểu Miết nhìn thấy xung quanh toàn là xác chết, cả người nó không ổn chút nào.

Khóe miệng chảy ra dòng nước miếng không kìm chế được.

“Chủ nhân thật tốt, gặp đồ ngon còn không quên Miết gia, Miết gia vui quá...” “Leng keng.” Tiểu Miết lắc lắc cái chuông trên cổ, tỏ vẻ rất vui mừng.

“Tiểu Miết, mấy thứ này không phải cho mi ăn, ít nhất bây giờ không được ăn.

Mau giúp ta tìm trận pháp, hoặc là những khe hở kia, ta biết mi thích chui vào khe hở nhất.” Trương Thiên thấy vậy trực tiếp cắt đứt ảo tưởng của Tiểu Miết.

Tên này sắp đuổi kịp Bàn Tử rồi.

Tiểu Miết nghe Trương Thiên nói vậy thì có vẻ thất vọng, nhưng vẫn dùng mũi ngửi ngửi xung quanh, đồng thời mắt vô thức quan sát

bốn phía.

Đột nhiên, Tiểu Miết dường như ngửi thấy mùi gì đó đặc biệt, cái đuôi của nó cũng lắc lư kịch liệt.

“Đây là âm thanh gì, khó chịu quá.” Hai người Hạo Thiên Chân bịt tai, vẻ mặt đau khổ.

“Là ảo giác tấn công của Tiểu Miết.

Ngô huynh đệ, chúng ta tìm thấy đường rồi.

Lão Hồ, đi theo Tiểu Miết.” Trương Thiên nói rồi vỗ vai Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt mỗi người một cái, đầu óc hai người cũng đỡ hơn nhiều.

Cả nhóm xuyên qua những thi thể treo lơ lửng xung quanh, tăng tốc đuổi theo bước chân Tiểu Miết.

Trong khi nhóm Trương Thiên đang tìm trận pháp, thì ở bên trên, những ngày tháng của Nam Khê có thể nói là vô cùng khó sống...

Trong ngôi mộ thất rộng lớn, lúc này chỉ còn lại Nanxi và William.

Đương nhiên, William cũng sớm đã chẳng còn là William của vài phút trước nữa. "Chị ơi, tóc của chị, sao lại là màu vàng thế?" Trong miệng William phát ra giọng nói của một đứa trẻ con, âm thanh đó khiến Nanxi cảm thấy rùng mình ớn lạnh.

Nhìn lại người trước mắt, lúc này, Nanxi chỉ cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Khuôn mặt trắng bệch không chút máu, cộng thêm tiếng gọi "chị ơi" kia, trực tiếp khiến tâm lý Nanxi sụp đổ. "Bạn nhỏ, chị không biết em là ai, nhưng hứa với chị, đừng làm hại chị được không?" Trên mặt Nanxi hiện rõ vẻ lo lắng. "Chị ơi, chị nói gì thế, sao em nghe không hiểu?

Em biết rồi!

Chị muốn ôm em một cái đúng không, em hiểu mà, chị thật lương thiện." Sau khi giọng nói trẻ con từ trong cơ thể William truyền ra, cậu ta càng hưng phấn bay về phía Nanxi.

Nanxi chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, người trực tiếp ngất đi. "Ơ, chị sao thế?

Chẳng lẽ gặp được em nên vui quá à?

Cũng không biết bao giờ các chú ấy mới ra được." "Mệt quá đi, ngủ một lát vậy." Cậu ta lẩm bẩm một mình, thân thể cũng nằm thẳng đơ ngay bên cạnh Nanxi.

Tại hiện trường. [Vãi chưởng, William trực tiếp lĩnh cơm hộp luôn à?] [Vãi thật, để một mình Nanxi ở lại trên đó, có ổn không vậy?] [Mấy ông ở trên, muốn làm thánh mẫu à?] [Không ngờ đấy, Nanxi kia còn là người của gia tộc hoàng thất Elizabeth, Trương Thiên thế mà cũng nhịn được?] [Trương Thiên cái này gọi là thả con săn sắt bắt con cá rô, mấy ông hiểu cái cóc khô gì!] [Nói chứ, Hứa Phúc còn giấu đan dược sao?

Thật hay giả vậy, nếu Trương Thiên bọn họ lấy được đan dược, chẳng phải có thể đạp lên đầu Tây Vương Mẫu ở Tây Sơn luôn sao?] Nhất thời, hiện trường trở nên ồn ào náo nhiệt.

Cùng lúc đó, trên quốc tế, trong hoàng thất nước Anh. "Tổ mẫu, người mau xem, những thứ này người còn nhớ không?

Người này chính là người đó phải không?" Trong hoàng thất, một bà lão tóc bạc trắng đứng không vững đang được hai người phụ nữ dìu đỡ, bước vào đại sảnh.

Đôi mắt đục ngầu của bà lão nhìn về phía tivi.

Khi nhìn thấy bóng người màu vàng trong tivi, khóe miệng bà giật

giật.

Đồng thời, khi nhìn thấy trong phòng thẩm phán, mấy thanh niên vẫn y hệt năm đó, thậm chí nếp nhăn cũng không có, bà như bị sét đánh ngang tai. "Không ngờ, những gì họ nói đều là thật, thế gian lại thực sự có cái gọi là...

đạo trường sinh." Bà lẩm bẩm, trong lòng lại có chút hối hận.

Nghĩ đến việc mình giờ đã già nua, còn nhóm người Trương Thiên vẫn trẻ trung như thuở nào, bà có chút tiếc nuối vì đã không nắm bắt cơ hội lần đó. "Tổ mẫu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Một người phụ nữ cấp thiết hỏi. "Haizz, khi đó, sau khi William điên rồi, ta liền định một mình đi ra ngoài, sau đó hình như bị thứ gì đó làm mê hoặc, rồi ngất đi.

Sau này, những người đó từ bên trong đi ra." "Họ có vẻ rất vui mừng, mà ta cũng được cứu, ta đã đàm phán hợp tác với họ..." Bà nói, còn muốn nhớ lại sâu hơn, nhưng hình như không thể nhớ nổi nữa. "Tổ mẫu, đừng nghĩ nữa, xem trước đã, nghe nói livestream này đã thu hút sự chú ý của cả thế giới, thậm chí cả Liên Hợp Quốc rồi." Người phụ nữ nói, vội vàng dìu bà lão ngồi xuống ghế sô pha.

Trong màn hình.

Nhóm người Trương Thiên đi theo Tiểu Miết, một đường tiến về phía trước.

Tiểu Miết cũng rất không có tiền đồ mà chảy nước miếng dọc đường. "Bẩn chết đi được." Bàn Tử nhìn nước miếng của Tiểu Miết dưới chân, không nhịn được mà phun tào một câu. "Chi chi." Tiểu Miết hình như nghe hiểu lời Bàn Tử, quay sang Bàn Tử kêu loạn lên.

Phảng phất như đang nói: Ông không được thì đừng đi theo Miết gia. "Tiểu Trương gia, con vật nhỏ này của ngài còn có tính khí nữa

chứ." Hạo Thiên Chân cười nói. "Đó là tự nhiên..." Trương Thiên còn chưa nói hết câu, chỉ thấy Tiểu Miết đã dừng lại, đồng thời, một luồng khí tức nguy hiểm ập tới phía Trương Thiên.

Trương Thiên gần như theo bản năng trực tiếp rút cổ kiếm của mình ra.

Đuôi của Tiểu Miết càng lắc lư dữ dội. "Chi chi." Tiểu Miết kêu hai tiếng về phía trước, cái chuông ở đuôi càng lắc lư liên hồi. "Có biến." Ánh mắt Trương Thiên nghiêm túc, cổ kiếm trong tay không ngừng tỏa ra sát ý lạnh lẽo. "Đù má, ở cái nơi chim không thèm ỉa này, chẳng lẽ có quái vật gì hay sao?" "Tiểu Trương gia, hay là chúng ta lui lại phía sau." Vương Bán Nguyệt nói nhỏ ở phía sau. "Tiểu Trương gia, tôi có pháo sáng, có cần đốt một cây không?" Hạo Thiên Chân lấy từ trong cái ba lô to đùng của mình ra một cây pháo sáng. "Cậu thế mà lại tùy thân mang theo thứ này." Trương Thiên thấy vậy thì nhớ tới Shirley Dương. "Đốt một cây." Trương Thiên trực tiếp mở miệng, đồng thời, thân hình bắt đầu kéo giãn khoảng cách với luồng khí tức nguy hiểm chưa biết trước mắt. "Phụt...

Oanh." Chỉ thấy Hạo Thiên Chân giật chốt pháo sáng, lập tức ném về phía trong.

Ánh sáng màu đỏ của pháo sáng trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ xung quanh.

Chương 466

Loại ánh sáng này không phải đèn pin có thể so sánh được, gần như trong nháy mắt, nhóm Trương Thiên liền nhìn rõ tình huống trước mắt.

Ngoài vô số thi thể treo trên đỉnh đầu, dưới chân, vô số xương cốt con người chất đống tùy ý, mà ở cách đó không xa, một gã tráng hán màu đen càng thu hút ánh nhìn.

Quanh gã tráng hán, còn có một đám thi thể mới chết không lâu.

Quan trọng nhất là, bên cạnh những thi thể đó, có một con sinh vật cỡ lớn gần như chiếm trọn cả đường hầm! "Mẹ... mẹ ơi, kia là cái thứ gì vậy!" Vương Bán Nguyệt kích động suýt chút nữa nhảy dựng lên. "Vút!" Chỉ nghe một tiếng gió rít cực nhanh, con sinh vật khổng lồ kia gần như trong nháy mắt bắt đầu lao về phía sâu trong đường hầm, tám con mắt màu đỏ thoắt ẩn thoắt hiện ở nơi ánh sáng pháo sáng không chiếu tới. "Nhện." Trương Thiên chậm rãi mở miệng, tay nắm chặt trường kiếm. "Đây là Thủ Mộ Thú, không ngờ lại trốn ở đây." Hồ Bát Nhất ở bên cạnh giải thích thêm một câu. "Trên người nó, có mùi thuốc." Trương Khởi Linh ở bên cạnh khẽ mở miệng, giọng nói nhàn nhạt phảng phất mang theo chút nghiêm túc, trong mắt lại lóe lên một tia hứng thú đặc biệt.

Trương Thiên không để ý, mà xuyên qua ánh sáng, nhìn về phía bên trong.

Con nhện kia rộng gần năm mét, chiều cao càng đạt tới túc tắc sáu mét, những cái chân nhện khổng lồ kẹt cứng cả đường hầm.

Gần như toàn bộ không gian bên dưới cơ quan đều bị nó chiếm cứ. "Con nhện to thế này, sao có thể chứ, dùng cái gì mới nuôi lớn

được như vậy?" Hạo Thiên Chân lẩm bẩm, trong lòng đầy rẫy thắc mắc.

Điều này đã vi phạm trình tự gen sinh học hiện tại rồi. "Cẩn thận, mau nằm xuống!" Ngay khi Hạo Thiên Chân đang suy tư, một luồng nhiệt lượng ập tới, chỉ thấy Trương Thiên hét lớn một tiếng, đồng thời thân ảnh lao mạnh xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người toàn bộ nằm rạp xuống đất, ngay sau đó, phía sau, một luồng hỏa quang màu đỏ gần như chiếu sáng cả đường hầm.

Nhân lúc ánh lửa bùng lên, Trương Thiên nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy, luồng hỏa quang hình thành như con rồng lửa kia lại chẳng hề gây ra bất kỳ tác dụng nào đối với những thi thể trên đỉnh đầu. "Đây là...

Đan hỏa sao?" Trương Thiên hơi nhíu mày, con nhện trước mắt này, quá mức quỷ dị rồi. "Khởi Linh, chúng ta đi giải quyết tên này." Trương Thiên nằm rạp trên đất, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh mặc khôi giáp, mái tóc dài màu đen không ngừng bay múa trong lửa.

Tu luyện giả, không chỉ thân thể được cường hóa, tóc cũng vậy.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, thực ra y đã sớm muốn giải quyết con quái vật khổng lồ này rồi.

Lúc này Tiểu Miết lại trốn sau một tảng đá, sợ đến mức run lẩy bẩy. "Trong bụng con hàng này chắc chắn giấu thứ gì đó, nó hẳn là sợ ánh sáng." Trương Thiên nói, tay quẹt lên kiếm gỗ đào, khoảnh khắc tiếp theo, trên kiếm gỗ đào bùng lên ngọn lửa.

Còn Trương Khởi Linh thân ảnh lóe lên, đã biến mất tại chỗ.

"Nhanh quá." Trương Thiên cũng chỉ ngẩn người trong tích tắc, thân ảnh cũng như viên đạn bắn ra ngoài.

Khi nhặt cây pháo sáng dưới đất lên, Trương Thiên mới nhìn rõ bộ dạng của tên to xác trước mắt. "Vãi chưởng, đây mẹ nó là cái lò luyện đan à!" Nhìn rõ con quái vật, Trương Thiên cũng phải ngẩn người trong giây lát!

Chỉ trách con nhện trước mắt trông thực sự quá kỳ quái!

Chỉ thấy con nhện trước mắt toàn thân hiện lên màu tím đen, cái miệng của nó giống như một cái kìm khổng lồ, thỉnh thoảng nhỏ xuống một giọt nước miếng.

Trên khuôn mặt đầy lông đen, tám con mắt màu đỏ như tám viên hồng ngọc trong bóng tối.

Quan trọng nhất vẫn là cái bụng của nó.

Cái bụng của con nhện lớn giống như một cái lò luyện đan, trên lưng có hoa văn Bát Quái, nhìn qua cứ như một đồ án trận pháp sống vậy.

Những hoa văn đó lại không ngừng phát ra ánh sáng mờ ảo, khiến con nhện trông càng thêm kỳ dị. "Đây là...

được 'enchant' (phụ ma) à?" Trong đầu Trương Thiên hiện lên một câu.

Ngay sau đó, thông tin về con nhện xuất hiện trong đầu. [Giới thiệu sinh vật!] [Sinh vật: Ác Hồn Chu!] [Năng lực sinh vật: Có thể phun ra hỏa diễm, tơ nhện kịch độc, có hiệu quả với linh hồn.] [Mô tả sinh vật: Loài nhện sinh tồn ở nơi cực âm, ăn thịt nhện này có xác suất đạt được khả năng miễn dịch độc tố!] Sau khi thông tin hiện lên trong đầu, Trương Thiên trong lòng vui vẻ, lại thêm một thứ có thể miễn dịch kịch độc.

Hơn nữa con nhện lần này vừa to vừa nhiều thịt, Trương Thiên rất hài lòng. "Chúng ta cầm chân nó trước..." Trương Thiên vội vàng nói, nhưng lời còn chưa dứt, chỉ thấy thân ảnh Trương Khởi Linh như tia chớp đã đáp xuống ngay trước mặt con nhện. "Gào." Con nhện lớn phun ra một mảng lớn tơ nhện về phía Trương Khởi Linh, mặt đất trong nháy mắt trở nên nhớp nháp. "Trảm!" Chỉ thấy tay Trương Khởi Linh lướt trên Hắc Kim Cổ Đao, khoảnh khắc tiếp theo, cổ đao đỏ như máu vung ra.

Hai đạo đao mang như thực chất chém về phía tám cái chân của con nhện.

Còn những tơ trắng phun ra trước đó cũng bị Trương Khởi Linh hoàn mỹ né tránh.

Đao mang không chút nghi ngờ xuyên qua tám cái chân lớn của con nhện, trực tiếp chém đứt lìa.

Trương Thiên khóe miệng giật giật.

Ngạch...

Hình như quên mất thực lực của Trương Khởi Linh rồi.

Màn miểu sát này diễn ra nhanh quá.

Xoa xoa má, Trương Thiên chậm rãi đi về phía con nhện lớn. "Vãi chưởng, vừa rồi là cái gì vậy?" "Cái bóng?

Thế này cũng quá nhanh rồi đi?

Tôi nguyện tôn xưng là nhanh nhất mạnh nhất!" Vương Bán Nguyệt nhìn chằm chằm cách đó không xa, miệng dần há hốc, có chút không thể tin nổi. "Vấn đề nhỏ thôi, mấy cái này đều là vấn đề nhỏ, Nhị ca tôi đó chính là người được công nhận: Nhanh nhất, Mạnh nhất, To nhất, Đàn ông nhất!" Bàn Tử giơ ngón tay cái lên. "Thật lợi hại, không ngờ người ít nói nhất lại có địa vị cao nhất." Vương Bán

Nguyệt lẩm bẩm, liếc nhìn Vương Khải Toàn. "Đúng rồi Khải Toàn huynh, mãi cũng không thấy anh ra tay nhỉ." Trên mặt Vương Bán Nguyệt hiện lên chút nghi hoặc. "Xùy, Bàn gia sở dĩ không ra tay, đó là bởi vì, căn bản không cần Bàn gia ra tay.

Đợi lúc Lão đại bọn họ đánh không lại, tôi tự khắc sẽ ra tay!" "Bàn Tử, qua đây mổ xác." Bàn Tử vừa mới kiêu ngạo nói xong, giọng nói của Trương Thiên đã truyền tới. "Thấy chưa, Lão đại người đầu tiên nghĩ tới chính là Bàn gia tôi.

Haizz, cái địa vị trong team chết tiệt này!" Nói rồi, Bàn Tử còn lắc lắc đầu, hưng phấn chạy tới. "Vừa rồi còn bảo sẽ không ra tay, vãi thật, mới được có một giây thôi đó.

Không hổ là Khải Toàn huynh, người đàn ông một giây đích thực!" Vương Bán Nguyệt giơ ngón tay cái lên. "Lão đại, ngài tìm tôi?" Bàn Tử cười hì hì chạy lại.

Lúc này con nhện lớn đã sớm bị Trương Khởi Linh đánh lật ra đất, có khôi giáp gia trì, con nhện lớn căn bản không phải đối thủ của Trương Khởi Linh.

Trước mắt, Trương Khởi Linh đang đứng trên lưng con nhện, nhìn hình vẽ dưới chân. "Ừ, cậu khiêng mấy cái chân nhện này vào không gian đi." Trương Thiên nói, tay vung lên, cánh cửa không gian hư ảo xuất hiện. "Lão đại, cái chân này á?

Cần nó làm gì?" Bàn Tử vẻ mặt buồn bực.

Trên chân nhện không chỉ có lông cứng, còn có mấy thứ đen sì, Bàn Tử nhìn thấy chỉ cảm thấy buồn nôn. "Có tác dụng, cậu cứ khiêng đi, lát nữa nói với cậu sau." "Lão Hồ, anh lại đây xem, đồ án trên lưng này hình như là trận pháp." Trương Thiên lại gọi Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cũng chậm rãi đi tới.

Khi nhìn thấy mấy đồ án, sắc mặt hắn cũng trở nên ngưng trọng. "Cái này chắc là một loại đồ án nào đó, nói không chừng chính là trận pháp giam giữ linh hồn mấy đứa trẻ ở đây." Hồ Bát Nhất vừa nhìn vừa suy ngẫm. "Có cách phá giải không?" Trương Thiên hỏi thẳng. "Có!" "Giết nó đi là được, con này chắc là Thủ Linh Thú canh giữ cả cái đường hầm này, nó đã hoàn toàn kết hợp với trận pháp rồi, chỉ cần giết nó, trận pháp này tự nhiên sẽ bị phá trừ." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên nhìn con nhện lớn đang thoi thóp dưới lưỡi đao của Trương Khởi Linh, hắn khẽ gật đầu. "Vừa khéo, xem xem bên trong có cái gì, đã liên kết với trận pháp thì bên trong chắc chắn có thứ đặc biệt." Trương Thiên nói xong, Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh trực tiếp chém xuống.

Chương 467

Gần như trong nháy mắt, con nhện lớn không còn hơi thở. "Mạnh quá, Nhị ca, cầu chỉ giáo!" "Đúng vậy, cầu chỉ giáo." Sau khi con nhện chết, Vương Bán Nguyệt và Hạo Thiên Chân chạy lại, Vương Bán Nguyệt còn chớp chớp đôi mắt ti hí.

Trương Thiên: "??" "Vương huynh đệ, nhầm rồi chứ, ai là Nhị ca của mấy người?" Trương Thiên không nhịn được hỏi. "Không sai mà, Muộn Du Bình là Nhị ca, anh là Đại ca, không vấn đề gì mà." "Đúng không, Tam ca." Vương Bán Nguyệt cực kỳ khôn khéo, cười ha hả nói.

Đã bắt đầu bật chế độ mặt dày mày dạn rồi.

Đã thấy nhóm Trương Thiên mạnh như thế, Vương Bán Nguyệt cũng nghĩ thông suốt, có mặt dày cũng phải bám theo, sau này khẳng định không thiếu thịt để ăn.

Dù sao cũng là người trưởng thành rồi mà, sĩ diện không đáng tiền. "Thật là..." Trương Thiên đã cạn lời, vãi thật, sớm nên nghĩ tới, tên này với Bàn Tử mặt dày y như nhau. "Lão đại, mau nhìn, bên trong có đồ!" Không biết từ lúc nào, Hồ Bát Nhất đã leo lên trên.

Hắn chỉ vào trong cơ thể con nhện, tiếng nói truyền đến.

Trương Thiên nhảy một cái, cũng đã lên lưng con nhện.

Nhìn vào bên trong.

Ngoài đống máu đen ngòm, bên trong con nhện thế mà còn có một viên châu màu đen, viên châu to bằng ngón tay út, đồng thời, bên cạnh viên châu còn có một chiếc chìa khóa! "Cái đó là Yêu Đan à?

Không đúng, không thể nào là Yêu Đan được, Đoàn Đoàn ăn nhiều

đan dược thế còn chưa luyện ra Yêu Đan, nó sao có thể." "Chẳng lẽ là loại đan dược khác?

Sao mình lại không biết loại đan dược này nhỉ." Trương Thiên lẩm bẩm.

Hắn lục lọi toàn bộ ký ức của mình, đều không tìm thấy loại đan dược nào giống như trong cơ thể con nhện này.

Ngay cả trong kiến thức đan dược của Uông Tàng Hải cũng không có. "Cái chìa khóa kia chắc là chìa khóa của một cánh cửa lớn nào đó." Hồ Bát Nhất vươn tay, lấy chiếc chìa khóa bên trong ra. "Khởi Linh, cậu biết viên đan dược này là gì không?" Trương Thiên thì cầm lấy hắc đan. "Không biết." Trương Khởi Linh lắc đầu, biểu thị không biết.

Trương Thiên cầm lên mũi ngửi ngửi.

Ngoài một chút mùi thuốc ra thì chẳng có gì khác. "Mùi thuốc cậu ngửi thấy lúc nãy, chắc là phát ra từ trên người nó." "Còn về tác dụng, tôi nhìn kỹ xem." Trương Thiên nói rồi nhìn kỹ lại. "Hửm?

Không đúng, lẽ ra phải giám định được đan dược mới đúng chứ." Trương Thiên trong lòng nghĩ thầm, đây là lần đầu tiên phần giới thiệu không xuất hiện. "Chẳng lẽ là trình độ đan dược của mình không đủ?

Hay là thực lực không đủ?" Trương Thiên thầm nghĩ, cũng chỉ đành quy nguyên nhân về mặt thực lực. "Lão đại, khiêng xong rồi." "Có điều, con mụ điên kia cứ làm khó Bàn gia, Bàn gia khiêng vào một cái, nó liền đá bay một cái, tức chết đi được." Bàn Tử lúc này cũng vỗ vỗ tay, vẻ mặt đầy nộ khí. "Anh ơi!" Ngay lúc Bàn Tử đang tức giận, xung quanh cũng đồng thời truyền đến tiếng rung chuyển, xích sắt treo trên đỉnh đầu dường như bắt đầu đứt gãy.

Từng thi thể trẻ con như những giọt mưa rơi xuống từ trên đỉnh đầu. "Trận, vỡ rồi!" Trương Thiên nghe tiếng xích kêu thanh thúy, còn có tiếng thi thể rơi xuống, chậm rãi lên tiếng. "Mưa... mưa rơi rồi..." Bàn Tử nhìn thi thể không ngừng rơi xuống, khóe miệng giật giật. "Ca ca." Tiểu Miết lắc lư thân thể, hớn hở nhìn lên trên đầu.

Đây quả thực là ân huệ của ông trời mà, phen này không ăn no mới lạ?

Quả nhiên, chủ nhân nói không sai, đi theo chủ nhân, thật sự có thịt ăn! "Bịch bịch bịch." Chỉ nghe trên mặt đất không ngừng truyền ra tiếng vật nặng rơi xuống.

Những thi thể treo trên đầu kia cũng rơi xuống như mưa rào.

Có thể tưởng tượng, cảnh tượng hàng ngàn thi thể cùng lúc rơi xuống, tuyệt đối hùng vĩ. "Tiểu Trương gia, tường sập rồi!" Vương Bán Nguyệt chỉ vào bức tường cách đó không xa, trên mặt hiện lên chút hoảng loạn.

Vãi thật, trận thế này thực sự quá lớn rồi. "Tiểu Miết, đừng gặm nữa, mấy cái xác này mày bây giờ chưa ăn được đâu." Trương Thiên liếc nhìn Tiểu Miết đang ăn cơm, nhàn nhạt nhắc nhở một câu.

Tiểu Miết gặm thi thể nửa ngày cũng không thấy hiệu quả, đó là vì Tiểu Miết căn bản gặm không nổi...

Thi thể ở đây quanh năm tích tụ oán khí, đẳng cấp đã sớm tăng lên, không phải cảnh giới hiện tại của Tiểu Miết có thể ăn được. "Gâu gâu." Tiểu Miết kêu vài tiếng về phía Trương Thiên, trong đôi mắt nhỏ đều là vẻ thương cảm. "Lão đại, bên kia có một con đường." Hồ Bát Nhất nhìn về phía Vương Bán Nguyệt vừa chỉ. "Ừ, khoan hãy vội, mở cơ quan ở đây ra đã, để những đứa trẻ đó đi ra ngoài." Trương Thiên khẽ gật đầu, dưới ánh mắt hắn, trên mỗi thi thể rơi xuống đều có một đứa trẻ rất nhỏ đang đứng.

Những đứa trẻ đó đồng loạt nhìn Trương Thiên, trong đôi mắt đen láy phảng phất mang theo chút cầu khẩn. "Tiểu Trương gia, cơ quan trên đỉnh đầu chúng ta đều bị bịt kín rồi, mở kiểu gì đây?" Hạo Thiên Chân nhìn lên trần, căn bản không có chút khe hở nào. "Ngô thiếu gia, nếu tôi đoán không nhầm, cậu có mang theo thuốc nổ chứ?" Trương Thiên trên mặt nở nụ cười.

Hạo Thiên Chân gãi đầu, vãi thật, thế mà cũng bị Trương Thiên đoán trúng. "Tiểu Trương gia, tôi đúng là có mang theo một ít, ngài sẽ không định..." "Làm vậy sẽ sập mất đấy?" Hạo Thiên Chân vừa nói vừa đưa tay sờ vào ba lô của mình. "Yên tâm, không sập được, chỉ cần nổ mở một khe hở là được." Trương Thiên xua tay nói.

Nếu dễ dàng sập như vậy, thì ngôi mộ thất này đã sớm bị nổ tung rồi. "Tiểu Trương gia, tôi chỉ mang theo chút bom này thôi." Hạo Thiên Chân nói rồi lôi thuốc nổ của mình ra.

Chỉ thấy, trong cái ba lô gần một mét của Hạo Thiên Chân, gần nửa mét mẹ nó toàn là thuốc nổ.

Trương Thiên đều nghi ngờ, tên này có phải đến để chuyên nghiệp phá mộ không. "Đù má, Ngô thiếu gia, sau này cậu chính là Hoàng tử phá hoại." Vương Khải Toàn nhìn trang bị của Hạo Thiên Chân, không khỏi giơ ngón tay cái, tặng cho Hạo Thiên Chân một danh hiệu thật kêu. "Vừa khéo, nhân tiện chỗ thuốc nổ này, dùng luôn chỗ ở cửa lúc nãy đi." Trương Thiên nói, cũng lấy chỗ thuốc nổ ở cửa mộ trước đó ra.

Bởi vì không có kíp nổ nên vẫn chưa dùng, bây giờ có thuốc nổ của Hạo Thiên Chân làm dây dẫn, ngược lại có thể dùng được rồi.

Rất nhanh, Trương Thiên cố định bom xong. "Mọi người tản ra một chút." Trương Thiên nói với xung quanh, không chỉ nói với nhóm Bàn Tử mà còn nói với những thứ vô hình kia.

Sau khi Trương Thiên dứt lời, lũ quỷ hồn xung quanh cũng nhao nhao tránh xa một chút. "Ngô thiếu gia, được rồi." Trương Thiên nhìn về phía Hạo Thiên Chân, sau khi hắn nói xong, Hạo Thiên Chân liền châm dây dẫn. "Hề hề, đây tuyệt đối là màn pháo hoa hoàn mỹ nhất." Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng, trên mặt còn lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Dây dẫn rất nhanh cháy hết.

Ngay sau đó, một quầng lửa bùng lên, khoảnh khắc tiếp theo lực xung kích trực tiếp thổi bay hai người Hạo Thiên Chân, mà nhiệt độ nóng rực cũng theo đó ập tới.

Nếu không có Trương Thiên che chở, Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt chắc chắn sẽ bị nổ chết, chứ không phải nổ bay.

Mùi thuốc súng lập tức lan tỏa. "Hít hà, Lão đại, Bàn gia chỉ thích cái mùi thuốc pháo này, thơm quá." Vương Khải Toàn hít sâu một hơi, vẻ mặt thỏa mãn. "Khải Toàn huynh, không ngờ anh lại có sở thích này, tôi thì thích ngửi mùi khói ống xả xe hơi..." Vương Bán Nguyệt nằm rạp dưới đất, dường như nhớ tới cái gì, có chút say sưa.

Trương Thiên đầy đầu hắc tuyến, hai tên này tuyệt đối là kỳ ba.

Khói bụi trong đường hầm dần tan đi.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu quả nhiên đã bị nổ ra một cái lỗ. "Phá!" Trương Thiên ngay sau đó vung tay lên, một quả cầu lửa đỏ rực đánh về phía vết nứt, gần như trong nháy mắt, vết nứt kia liền bị banh rộng ra.

Một tia ánh sáng cũng lọt vào.

Trong đường hầm cũng có thêm chút hơi ấm. "Đi thôi." Trương Thiên nhìn ánh sáng trên đỉnh đầu, giọng nói không lớn.

Sau khi hắn nói xong, khoảnh khắc tiếp theo, vô số linh hồn càng thêm ồ ạt lao ra ngoài.

Chương 468

Cảm giác âm lạnh xung quanh cũng trong nháy mắt tan biến quá nửa. "Họ...

đi rồi sao?" Hạo Thiên Chân nhìn xung quanh, lại có chút thương cảm. "Đều đi rồi, chúng ta cũng nên đi thôi." "Họ không thể lưu lại thế gian này quá lâu, tối đa một tiếng đồng hồ." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía cái lỗ hổng vừa sụp ra kia.

Cái lỗ hổng này rõ ràng không phải tự nhiên mà có, mà là do hậu kỳ đào ra. "Mùi thuốc nồng quá." Vừa tới cửa hang, một mùi thuốc rất nồng đậm truyền tới.

Nếu không phải trước đó có bức tường chắn lại, thì mùi thuốc đó tuyệt đối có thể lan tỏa khắp cả ngôi mộ. "Mẹ tôi ơi, chỗ này còn bao nhiêu đan dược nữa đây!" Vương Khải Toàn kinh hô một tiếng, trong lòng mọi người cũng có thêm chút mong chờ.

Trương Thiên cũng không quản hồn thể bay đi trên đầu nữa, hắn rảo bước, đi vào bên trong. "Lão đại, anh nói xem, lần này có thể tìm được bao nhiêu đan dược đây." "Bàn gia mong chờ quá đi." Trên mặt Bàn Tử toàn là vẻ háo hức.

Trong lòng Trương Thiên cũng khá mong chờ, dù sao mùi thuốc lớn thế này, tuyệt đối là một cái kho đan dược rất lớn.

Đến lúc đó tệ nhất cũng phải được mấy trăm viên đan dược. "Tôi ngửi thấy mùi Hồn Đan." Trương Khởi Linh ở bên cạnh mở miệng. "Cái gì?

Mùi trứng thối (Hỗn đản)?

Nhị ca mũi anh thính thật." Bàn Tử cười hì hì, hiển nhiên tâm tình

tên này đang rất tốt. "Bàn Tử, dò đường." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, phất tay đuổi Bàn Tử lên đi đầu. "Xùy, Lão đại thật keo kiệt, anh cứ chiều hư Nhị ca đi." Bàn Tử phun tào, đồng thời cũng đi lên phía trước nhất.

Nhóm Hạo Thiên Chân nhìn Bàn Tử, trên mặt cũng mang theo nụ cười.

Rất nhanh theo bước chân Bàn Tử, nhóm Trương Thiên dần dần đi vào đường hầm mộ đầy mùi đan dược.

Cùng lúc đó, bên trên, trong ngôi mộ thất, đã sớm loạn thành một đoàn, Nanxi càng là ngất lịm ở trung tâm thất mộ đạo.

Đồng thời trong mộ thất, đứa trẻ kia cũng dần dần tỉnh lại.

William vươn vai đánh một cái ngáp thoải mái. "Dễ chịu quá, lâu lắm rồi không được nghỉ ngơi thì phải." Cậu ta lẩm bẩm, mà giọng nói vẫn là giọng trẻ con.

Rất hiển nhiên, đứa trẻ kia cũng không rời khỏi cơ thể William, trái lại đã hoàn toàn thích ứng với cơ thể mới này.

Sau khi William vươn vai xong, cậu ta liền phát hiện xung quanh có gì đó không đúng.

Theo mặt đất rung chuyển một hồi, mặt đất vốn bình lặng lại nứt ra một cái khe cực sâu.

Đồng thời, vô số âm khí từ trong khe nứt tràn ra, cái mùi quen thuộc đó tràn ngập cả mộ thất. "Chú ấy thực sự đã thực hiện lời hứa, thực sự đã giải quyết cái nhà đen lớn kia rồi." Đứa trẻ lẩm bẩm, trong mắt toàn là sự kinh ngạc.

Đó chính là thứ đã giam cầm bọn họ hàng ngàn năm, thế mà thực sự bị nhóm Trương Thiên loại bỏ rồi.

Lúc này trong lòng cậu ta có chút nhẹ nhõm không nói nên lời. "Em trai, người đó, là em gọi tới sao?" Khi William đang ngẩn người, một giọng nói thanh thúy truyền đến.

Ngay sau đó, một đám quỷ nhỏ vây quanh William.

Tuy không nhìn ra biểu cảm trên mặt đám người, nhưng lại có thể cảm nhận được sự vui vẻ trong lòng họ. "Ở đây còn một người, vừa hay chị còn chưa có nhục thân, nếu không có nhục thân thì không ở lại được lâu đâu." Một bé gái mặc váy đỏ nhìn về phía Nanxi đang ngất trên đất. "Không được đâu chị, đây là bạn của chú ân nhân cứu chúng ta, không được đâu!" "Các chị, thật ra, ở lại thế giới này, cũng không tốt đẹp đến thế đâu." Giọng nói trống rỗng của William truyền đến.

Đám quỷ nhỏ nhìn nhau.

Trong mắt ngoài sự mờ mịt ra, lại không nhìn thấy chút lưu luyến nào.

Chúng đều là những đứa trẻ bị vứt bỏ, những đứa trẻ bị cống nạp cho thần minh, chúng không có nhà. "Em trai, nếu em muốn sống ở đây, thì dùng cơ thể này đi, nhớ kỹ, đừng tỏ ra quá thông minh, hoặc quá kỳ quái, sẽ bị những người đó phát hiện, những người đó rất xấu xa." "Em cứ làm một kẻ ngốc, có lẽ sẽ ngày càng tốt hơn." Một nữ quỷ nhỏ nhẹ giọng nói.

Cô bé là người lớn tuổi nhất ở đây.

Hiển nhiên kiến thức cũng khá nhiều. "Vậy các chị, mọi người..." William nhìn về phía những anh chị đã từng giúp đỡ mình. "Bọn chị đi đây, em ở lại đây sống cho tốt, tạm biệt." Đám người vẫy tay chào William.

Ngay sau đó, thân ảnh của họ càng lúc càng mờ dần rồi biến mất. "Chị ơi..." William nhìn họ, trong miệng lẩm bẩm gọi, nhưng chỉ có

thể trơ mắt nhìn cảnh này.

Trong đường hầm mộ. "Ơ, Lão đại, Miết gia đâu rồi?" Bàn Tử đi trong đường hầm đầy mùi thuốc, cái mặt to nhìn dáo dác xung quanh, tịnh không thấy bóng dáng Tiểu Miết đâu. "Nó à, chắc đi hưởng thụ mỹ vị rồi, có những thi thể đó tẩm bổ, nó chắc sẽ tiến thêm một tầng." Trương Thiên nhìn thoáng qua xung quanh, khóe miệng mang theo nụ cười.

Quả nhiên, trong đường hầm mộ trước đó, Tiểu Miết đang ôm từng cái thi thể gặm nhấm.

Sau khi những linh hồn kia biến mất, thực lực của thi thể cũng giảm xuống, Tiểu Miết có thể gặm được rồi. "Ngon quá, quả thực là mỹ vị, Miết gia sau này phải ở lại đây!" "Không được, lúc đi cũng phải mang theo mấy con, tuyệt quá, cái này còn sướng hơn Miết gia hưởng thụ trong cái ao kia nhiều!" Tiểu Miết vừa nghĩ vừa lắc cái đuôi.

Trong lòng càng là đắc ý.

Bàn về cái lợi khi đi theo đúng chủ nhân! "Lão đại, anh cứ chiều nó đi, sớm muộn gì cũng chết no Miết gia." Bàn Tử cười nói, trong lòng vẫn mừng thay cho Tiểu Miết.

Tiểu Miết thực lực mạnh lên, nói không chừng cũng sẽ không bị Đoàn Đoàn lừa làm thú cưỡi nữa. "Khoan đã, phía trước, có ánh sáng!" Đột nhiên, Hồ Bát Nhất nhìn về phía không xa hô lên.

Nhìn theo ánh mắt.

Quả nhiên, trong đường hầm mộ phía trước, một tia sáng màu vàng xuyên qua đường hầm, chiếu thẳng vào mắt mọi người. "Đây là, mộ thất ẩn giấu?" Vương Bán Nguyệt lẩm bẩm, nuốt nước bọt, trong lòng có chút nôn nóng kích động. "Có mùi đan dược." Trương Khởi

Linh tiếp lời. "Cẩn thận một chút, tôi lo có cơ quan tự hủy gì đó, nơi này thường là nơi nhiều cơ quan nhất." Trương Thiên nói nhỏ.

Mọi người nhao nhao gật đầu, bước chân cũng chậm lại. "Lão đại, anh xem, trên tường phía trước có rất nhiều hình vẽ dược liệu." "Còn có một số cổ văn nữa." Bàn Tử chỉ vào bức tường cách đó không xa, kinh hô thành tiếng.

Trên mặt thậm chí còn cố ý tỏ ra thêm chút kinh ngạc. "Bàn Tử, diễn lố quá rồi, chúng tôi không phải kẻ mù." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái, ánh mắt nhìn về xung quanh.

Sau khi xác định không có cơ quan, mới đi vào bên trong.

Trên tường đường hầm mộ, ngoài một số hình dáng đan dược ra, còn có mấy dòng chữ. "Đây là Thanh Liên để luyện chế Thanh Liên Đan, đây là Dục Hỏa Cô để luyện chế Dục Hỏa Đan, đây là Giao Đảm để luyện chế Long Ngâm Đan, đây là..." Khi nhìn thấy những đồ án xung quanh, Hồ Bát Nhất đọc tên từng cái một.

Sau khi đọc xong, hắn nhìn về phía Trương Thiên và Trương Khởi Linh. "Lão đại, Nhị ca, mấy thứ này đều là đồ án đan dược và dược liệu đỉnh cấp, cái này cho dù là Uông Tàng Hải cũng không có phương pháp luyện chế đan dược loại này." "Ở đây thế mà lại có." Trong giọng nói của Hồ Bát Nhất mang theo chút kích động.

Những đan dược này đều là đồ tốt a.

Chỉ cần lấy được một viên, đừng nói Thiên Cực, cho dù là trên Thiên Cực, đó cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đủ thấy, một viên đan dược tốt trân quý đến mức nào. "Xem ra, Hứa Phúc này còn giấu không ít thứ, Uông Tàng Hải là người đầu thời Minh, mà Hứa Phúc là thời Tần, hai triều đại cách nhau cả ngàn năm." "Đồ thời Tần có thể là thứ đầu thời Minh so sánh được sao?"

Trương Thiên khẽ nói.

Trương Thiên có dự cảm, lần này bọn họ tuyệt đối có thể kiếm được đồ tốt! "Mẹ ơi, Lão đại, thế còn chờ gì nữa, vào trước đi thôi." Bàn Tử có chút không đợi được nữa, tay chân không ngừng xoa xoa.

Bàn Tử vốn khá sợ chết, có thể nói, nếu có thể kéo dài tuổi thọ, tên này sẽ là người đầu tiên xông lên phía trước. "Đừng vội, xem chữ viết này trước đã." Trương Thiên ngược lại không vội.

Người đã đến rồi, còn sợ đan dược bay mất hay sao?

Chương 469

"Xưa có tiên nhân ẩn mình giữa đất trời, nay có dược nông ẩn mình giữa núi rừng." "Ta tìm cầu đạo trường sinh đã lâu, từng nhiều lần lặn lội đến Thần Châu, muốn tìm kiếm thần minh cổ xưa." "Nhưng, thiên ân hạo đãng, ta cuối cùng cũng tìm được một tia sinh cơ, ta cùng tiên nhân bái người làm sư." "Sau lại học đạo pháp, lên trời xuống đất, nhưng, tuổi thọ lại thủy chung cũng chỉ ba, bốn trăm năm." "Ta biết được có một dược nông ẩn mình giữa núi, có linh đan diệu dược, có thể trường sinh." "Cuối cùng, ta tìm được nơi ở của dược nông, nhưng dược nông đã sớm rời đi, ta lấy được thuật luyện dược của người, để cầu trường sinh." Chữ trên tường đều là cổ văn, Hạo Thiên Chân vừa nhìn vừa đọc.

Hắn muốn dùng cách đơn giản dễ hiểu nhất để mọi người đều có thể nghe hiểu. "Dược nông?

Lão đại, tên dược nông mà gã này nói, không phải chính là kẻ mà chúng ta vẫn luôn tìm kiếm đó chứ?" Bàn Tử rùng mình một cái.

Vãi thật, Dược Vương chẳng lẽ thời Tần đã có rồi sao?

Thế cũng quá lâu rồi đi?

Bàn Tử còn nghi ngờ sau khi tìm thấy đan dược, thứ đó liệu có bị biến chất hay không. "Không biết, nhưng có khả năng, xem ra, trước đó chúng ta đoán sai rồi, Hứa Phúc có lẽ không phải phái Kim Đan." Trương Thiên lắc đầu, trong lòng lại có thêm chút trầm trọng. "Lão đại, mau nhìn!

Bên dưới còn một dòng chữ!" Hồ Bát Nhất gạt lớp đất dưới cùng ra, quả nhiên trên tường lộ ra dòng cuối cùng. "Trước, Thủy Hoàng chiếu cáo thiên hạ, nay, Hứa Phúc ta, nhất định thống nhất thiên hạ!"

Nhìn dòng chữ cuối cùng, trong lòng mọi người phảng phất hiện lên hình ảnh một người đàn ông hào sảng đứng sừng sững giữa biển xanh, khí phách thân ảnh ấy bá đạo biết bao. "Phách lực lớn thật, thế mà cũng muốn thống nhất thiên hạ." Hạo Thiên Chân nhìn dòng chữ cuối cùng, không kìm được cảm thán một câu.

Quả nhiên, con người Hứa Phúc này không chỉ có dã tâm, mà còn có chút phách lực, nếu không cũng chẳng dám lừa gạt Tần Vương. "Thế gian người có năng lực, ai lại không muốn xưng vương." Trương Thiên khẽ nói, đương nhiên, điều này có lẽ cũng chỉ phụ thuộc vào thời cổ đại thôi. "Lão đại, chúng ta khoan hãy nói chuyện này, mau vào đi thôi, Bàn gia đợi không kịp rồi." Bàn Tử nhìn cách đó không xa, hắn còn xoa xoa tay. "Cậu vội cái gì?" Trương Thiên vẻ mặt có chút khó hiểu, Bàn Tử này hôm nay bị sao vậy, còn tỏ ra vội vàng thế. "Hề hề, Bàn gia đây chẳng phải là muốn sớm chút nâng cao thực lực sao, đến lúc đó, Bàn gia cũng có đất dụng võ mà." Bàn Tử cười hề hề, độ chân thực trong lời nói của hắn càng cần phải kiểm chứng. "Bàn Tử, cậu đúng là đồ cuồng vợ." Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Bàn Tử, chút tâm tư của Bàn Tử ai mà chẳng đoán được. "Haizz, lão Hồ, Bàn gia đây gọi là sách lược, chỉ cần Phi Phi mạnh lên, thì tương đương với Bàn gia mạnh lên, Bàn gia mạnh lên, team ta chẳng phải có thực lực rồi sao?" "Không hổ là tôi." Bàn Tử thậm chí còn có chút đắc ý.

Trương Thiên không quản Bàn Tử, ánh mắt hắn nhìn một vòng lớn quanh đường hầm mộ.

Trên gạch đen ngoài một số hoa văn hội họa ra, cũng chẳng có gì khác. "Chúng ta cẩn thận một chút." Trương Thiên nói một câu, đi về phía bên trong.

Trương Khởi Linh đi đầu tiên.

Ánh mắt y không ngừng quét qua xung quanh.

Sự hiểu biết của Trương Khởi Linh đối với cơ quan vẫn rất nhiều, hơn nữa cũng có một bộ phương pháp phá giải của riêng mình.

Điều khiến Trương Thiên bất ngờ trên đường đi là, thế mà không có bất kỳ cơ quan nào.

Mấy người bọn họ rất thuận lợi đi đến khu vực có ánh sáng kia. "Mùi hương nồng quá, đây là mùi đan dược sao?" Hạo Thiên Chân hít một hơi mùi vị phiêu tán trong không khí, có chút hưởng thụ, còn có chút say mê.

Loại mùi vị đó giống như mùi của rất nhiều dược liệu nấu ra, hơi có chút đắng, nhưng tổng thể mà nói lại rất thơm ngọt. "Thiên Chân, mau nhìn bên trong." Vương Bán Nguyệt cắt ngang sự hưởng thụ của Hạo Thiên Chân, mà có chút kích động vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân. "Sao vậy?" Hạo Thiên Chân phản ứng lại, có chút nghi hoặc nhìn về phía Vương Bán Nguyệt. "Trong đó có nhiều bình lắm." Vương Bán Nguyệt kích động nói, tay hắn còn chỉ vào bên trong.

Quả nhiên, trước mắt mọi người.

Một không gian rộng khoảng hai mươi mét vuông hiện ra trước mắt.

Trong không gian nhỏ này, trên tường treo mấy viên châu không rõ tên, ẩn ẩn phát ra chút ánh sáng, vừa hay chiếu sáng cả không gian.

Đồng thời, trên mặt đất trong cả không gian nhỏ thế mà chất đầy một số dược liệu, mà trên một cái bàn dài khoảng bốn mét, càng là chất đầy những bình ngọc màu trắng.

Cảnh tượng này khiến trong lòng Trương Thiên càng thêm nóng rực vô cùng.

Đây quả thực là một cái bảo khố a!

Chỉ nhìn dược liệu dưới đất, dù tính sơ sơ, cũng có mấy trăm loại,

hơn nữa có rất nhiều dược liệu Trương Thiên đều chưa từng thấy qua.

Càng đừng nói đến đan dược đã luyện chế xong trên bàn kia, thực sự là quá nhiều rồi! "Lão...

Lão đại, tôi không nhìn nhầm chứ?

Cái... nhiều bình ngọc thế này, chỗ này phải có bao nhiêu a..." Giọng Bàn Tử lúc này cũng run rẩy.

Cái này còn hấp dẫn người ta hơn cả nhìn thấy núi vàng núi bạc.

Trương Khởi Linh đôi mắt không ngừng quét thị sát xung quanh.

Những dược liệu đó cũng đồng dạng thu hút sự chú ý của y, nhưng, Trương Khởi Linh biết, những dược liệu này, rất ít cái có thể dùng được, bởi vì thời gian quá dài, có một số dược liệu đã mất đi tác dụng của nó. "Lão đại, mấy dược liệu này đa số đều khô héo rồi, tôi nghĩ chắc đều không dùng được đâu nhỉ." Bàn Tử ở bên cạnh nói, trên mặt cũng có thêm chút mong chờ. "Có cái dùng được có cái không, Bàn Tử cậu muốn mấy thứ này làm gì?" Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử. "Lão đại, tôi nghĩ là, mấy dược liệu này nếu không có tác dụng, Bàn gia làm cái túi thơm, Phi Phi mỗi tối đều có thể thơm phức, tốt biết bao." Trên mặt Bàn Tử hiện lên một nụ cười kỳ quái.

Trương Thiên lập tức cạn lời, vãi thật, tên này muốn mấy dược liệu này thế mà chỉ để làm một cái túi thơm, cái này quả thực quá xa xỉ rồi. "Bàn Tử, dược liệu này chúng ta tạm thời còn có tác dụng, nếu cậu cần thì đợi sau này nếu có vật liệu thừa, sẽ cho cậu một ít." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Dù sao lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, những dược liệu này tuy đã hỏng, nhưng vẫn có chút giá trị.

Cho nên Trương Thiên muốn vắt kiệt toàn bộ giá trị của những

dược liệu này. "Lão đại, trong mấy cái bình kia, chắc có các loại đan dược, chắc nhiều nhất chính là Hồn Đan." Hồ Bát Nhất nhẹ giọng nói. "Ừ, hắn nếu muốn nhanh chóng khôi phục thực lực, thì cách nhanh nhất chính là ăn Hồn Đan." "Có điều, trên này tôi đoán ngoài Hồn Đan ra, còn có những thứ khác." "Chúng ta tìm kiếm xung quanh xem có cơ quan hay không trước đã." Trương Thiên nói, mắt nhìn về xung quanh.

Xung quanh ngoài mấy tinh thạch phát sáng ra, cũng chẳng có gì khác.

Đương nhiên ngoại trừ cái bàn kia. "Không có cơ quan." Ngay khi Trương Thiên nói xong, giọng của Trương Khởi Linh đã truyền đến.

Rất hiển nhiên, trong lúc Trương Thiên nói chuyện, Trương Khởi Linh đã xem xét xung quanh một vòng.

Sau khi Trương Khởi Linh nói xong, trong ánh mắt mọi người cũng có thêm chút kích động.

Dù sao không có cơ quan, nghĩa là, bọn họ có thể tùy ý vào lấy đồ. "Vậy được, tôi đem mấy đan dược kia đi trước, để phòng vạn nhất." Trương Thiên cũng không nghi ngờ Trương Khởi Linh.

Trong mắt Trương Thiên, lời của Trương Khởi Linh, có độ tin cậy một trăm phần trăm.

Nhóm Bàn Tử cũng không có ý kiến, sau đó, chỉ thấy Trương Thiên đi về phía bên trong.

Quả nhiên, giống như Trương Khởi Linh nói, Trương Thiên tịnh không phát hiện cơ quan kỳ quái gì.

Trương Thiên rất thuận lợi đi đến trước cái bàn kia.

Trên bàn, có rất nhiều bình thuốc được bày biện.

Đồng thời, Trương Thiên còn có thể nhìn thấy một số đan dược

bên trong những bình đan đó. "Nhiều thật." Trương Thiên trong lòng cảm thán một câu, sau đó Trương Thiên càng vung tay một cái, toàn bộ đan dược xung quanh bị cuốn vào trong không gian của hắn.

Dù sao có đồ tốt mà không lấy thì cũng không phải cá tính của Trương Thiên hắn.

Mọi người nhìn Trương Thiên lấy đi toàn bộ đan dược, bọn họ cũng không có dị nghị, bởi vì Hồ Bát Nhất bọn họ đều rất tin tưởng Trương Thiên.

Cuối cùng chắc chắn sẽ chia đều.

Còn về phần nhóm Hạo Thiên Chân, bọn họ thì không dám nói gì.

Dù sao ở loại địa phương này, nếu Trương Thiên bỏ bọn họ lại, bọn họ cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Sau khi Trương Thiên làm xong tất cả, một cái hộp gỗ trên bàn lại thu hút sự chú ý của hắn. "Đây là cái gì." Trương Thiên nhìn cái hộp gỗ, trong lòng có thêm chút nghi hoặc.

Vừa nãy lúc lấy bình đan dược, hắn cũng không nhìn thấy cái hộp gỗ này.

Hộp gỗ cứ như xuất hiện từ hư không vậy. "Kia là cái gì?" Bàn Tử chỉ vào hộp gỗ, trên mặt có thêm chút nghi hoặc.

Chương 470

"Không biết, Lão đại hình như đang nghiên cứu." Hồ Bát Nhất ở bên cạnh nói.

Ánh mắt Trương Thiên không ngừng nhìn cái hộp gỗ trước mắt, nhìn nửa buổi, Trương Thiên phán đoán, cái hộp gỗ này chắc là một cái hộp cơ quan! "Trong này, chẳng lẽ là bí quyết luyện đan của Hứa Phúc?" Trương Thiên trong lòng nghĩ thầm, tròng mắt càng không ngừng chuyển động.

Hắn rất hy vọng cái này chính là bí quyết đó.

Nếu thật sự là như vậy, thì thực lực của team tuyệt đối sẽ có một bước tiến lớn.

Hạo Thiên Chân nhìn hộp gỗ của Trương Thiên, đều là vẻ tò mò.

Hắn rất muốn biết, trong này có thứ gì vượt qua nhận thức của hắn! "Lão đại, ta cứ nói, cái hộp này, Bàn gia đặt mông ngồi vỡ chẳng phải là xong rồi sao." Bàn Tử thấy Trương Thiên vẫn đang nhìn cái hộp trong tay, có chút nóng nảy nói. "Bàn Tử, trong hộp này không chừng có thứ gì đó, nếu là một cái đinh, tuổi già của cậu e là không được bảo đảm đâu." Hồ Bát Nhất nói, hắn vỗ vỗ vai Bàn Tử đi về phía trước.

Chỉ thấy cái hộp trong tay Trương Thiên toàn thể màu đỏ, giống như vừa mới quét sơn xong vậy, nhìn tổng thể rất mới.

Có điều, nhìn từ điêu khắc trên hộp, còn có hoa văn, cái hộp này hẳn là một vật rất có niên đại. "Lão Hồ, tôi sơ bộ đoán, thứ này chắc là một cái hộp cơ quan, chỗ này có một cái nút bấm." Trương Thiên nói, hắn đưa cái hộp cho Hồ Bát Nhất. "Cái hộp này cũng khá nặng, chắc phải có khóa mới đúng, a, khoan đã, Lão đại, lúc nãy chúng ta có

phải lấy được một cái chìa khóa từ trong cơ thể con nhện lớn không." Đột nhiên Hồ Bát Nhất ước lượng cái hộp một chút, sau đó hình như nghĩ tới điều gì, hắn vội vàng mở miệng nói.

Sau khi Hồ Bát Nhất nói xong, mắt Trương Thiên sáng lên.

Hắn nhất thời không nghĩ tới cái này.

Trương Thiên lấy chìa khóa ra, ánh mắt nhìn về phía cái nút bấm kia, sau khi ấn nút xuống, một cái ổ khóa nhỏ hiện ra trước mắt. "Không ngờ cái chìa khóa kia lại có chút quan hệ với cái này." Vương Bán Nguyệt đứng bên cạnh xem, đồng thời còn cảm thán một câu. "Bàn Tử, cậu nói xem, trong này liệu có tuyệt thế võ công gì, hoặc là tuyệt thế pháp bảo gì không." Tư duy của Hạo Thiên Chân đã được mở rộng, hắn hiện tại đã không còn ảo tưởng về xà mi đồng ngư, hay mặt nạ ngưu quỷ gì nữa, vẫn là công pháp đáng tin cậy hơn chút. "Bàn gia đoán à, chắc là bản đồ kim ngân châu báu gì đó, dù sao ai mà chê tiền ít." Vương Bán Nguyệt trên mặt mang theo nụ cười.

Hạo Thiên Chân thì lườm tên này một cái.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh ở một bên, lúc này Trương Khởi Linh đang nghiên cứu những dược thảo bày dưới đất.

Y thậm chí có lúc còn cầm lên ngửi ngửi. "Cạch." Dưới sự chú ý của mấy người, Trương Thiên rất dễ dàng dùng chìa khóa mở cái hộp trong tay ra.

Sau khi hộp mở, một viên châu xuất hiện trước mắt. "Đây là cái gì?" Trương Thiên và Hồ Bát Nhất lập tức có chút ngây người.

Bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, trong hộp thế mà cũng chỉ có một viên châu. "Viên châu này lạ quá Lão đại, bên trong còn có vân rồng này, liệu có phải là Long Châu không!" "Kiểu nửa đêm sẽ phát ra ánh sáng xanh lục ấy." Mắt Bàn Tử sáng lên.

Trương Thiên sau khi Bàn Tử nói xong, trong đầu đã hiện lên một hình ảnh kỳ quái.

Mình thu thập đủ bảy viên ngọc rồng, liệu có phải có thể triệu hồi rồng thần không.

Có điều chuyện này nghĩ thôi cũng thấy không thể nào. "Nó tồn tại có ý nghĩa tồn tại của nó, trên đó chắc có manh mối gì." Trương Thiên lật qua lật lại nhìn viên châu trước mắt, ngoài việc bên trong có vân rồng, tổng thể màu xanh lục ra, những thứ khác ngược lại rất bình thường. "Phía dưới này còn một dòng chữ." "Long ngâm thiên hạ, long uy hạo đãng, trong núi giấu rồng, trong rồng giấu bảo." Hồ Bát Nhất nhìn bên trong hộp, đồng thời còn đọc dòng chữ bên trong ra. "Lão đại, viên châu này, xem ra chắc là chìa khóa của một cánh cửa lớn nào đó." Hồ Bát Nhất thầm đọc hai lần trong lòng, ánh mắt chuyển hướng sang Trương Thiên.

Trương Thiên cũng lẩm bẩm trong lòng một lần, quả thực, từ mấy từ ngữ này, ý tứ trong đó càng là không cần nói cũng rõ.

Trương Thiên đảo mắt, trong lòng cũng nhất thời suy nghĩ rất nhiều. "Đường hầm mộ chúng ta vào trước đó, còn có bích họa trong mộ thất Chu Tước các loại..." "Nhìn từ kết cấu cả ngôi mộ thất này, còn có những thông tin đã biết, gần như toàn bộ đều lấy thuốc làm chủ, lại thêm bút tích của Hứa Phúc khi chúng ta đi qua thông đạo trước đó." "Viên châu này, xác suất lớn có liên quan đến Dược Vương kia, trước đó, Hứa Phúc chẳng phải đã tìm được Dược Vương sao?" Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, trên mặt mang theo một tia ý cười.

Nếu lại tìm được mộ Dược Vương, thì bọn họ thực sự là trực tiếp cất cánh rồi, căn bản không cần lo lắng vấn đề tài nguyên. "Vậy Lão đại, chúng ta có phải sắp thực hiện tự do đan dược rồi không."

Bàn Tử lúc này cũng phản ứng lại.

Trên mặt càng là nụ cười không kìm nén được. "Tuy nói vậy, nhưng, tính chân thực còn cần kiểm chứng." "Hơn nữa, đan dược trong này, chúng ta cũng chưa kiểm tra, lát nữa kiểm tra đan dược trước đã." Trương Thiên nhẹ giọng nói. "Nhất định có đồ tốt, giác quan thứ sáu của Bàn gia sẽ không sai đâu." "Đến lúc đó, Bàn gia muốn tay trái một viên Hồn Đan, tay phải một viên Hồi Khí Đan, nghĩ thôi đã thấy kích động." Trên mặt Bàn Tử lại lần nữa hiện lên một nụ cười kỳ quái.

Trương Thiên không nhìn Bàn Tử nữa, mà đưa mắt nhìn về xung quanh.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng đã xem một lượt dược thảo xung quanh, y xách mấy cây dược thảo chậm rãi đi tới. "Mấy cái này là hoàn hảo?" Trương Thiên thấy vậy, cũng đoán được gì đó. "Ừ, mấy dược liệu này, tôi không biết." Trương Khởi Linh nói, y đưa dược liệu qua.

Dược liệu trong tay Trương Khởi Linh quả thực rất kỳ quái, có một bông hoa màu đen, còn có một thứ giống như cây nấm màu tím.

Trương Thiên đối với cái này cũng không rõ lắm. "Mấy dược liệu này cứ để trong không gian trước đi, tôi nghĩ, tên kia chắc sẽ không luyện đan." Trương Thiên nghĩ tới vị đang nằm trong không gian, khả năng Nữ vương luyện đan là rất nhỏ.

Cho nên cũng không cần lo lắng Nữ vương tư nuốt cái gì.

Hơn nữa Trương Thiên muốn xem thử, nếu những dược liệu này gặp linh thủy của mình sẽ phát sinh hiệu quả gì.

Liệu có sống lại, hoặc dược tính có tốt hơn không.

Trương Khởi Linh chỉ khẽ gật đầu, sau đó nhìn Trương Thiên xem

xét xung quanh một vòng, rồi lại lấy mấy cây dược liệu đã chết đi vào trong.

Trương Thiên một mình đi vào trong không gian.

Lúc này bên trong không gian loạn cào cào cả một vùng lớn.

Rất nhiều văn vật chất đống như núi, giống như một bãi rác vậy.

Còn có mấy cái chân nhện lớn, một ít ngọc thạch hoàng kim các loại, thảo nào Nữ vương lại đẩy mấy thứ này sang một bên.

Nếu đây là nơi mình nghỉ ngơi, Trương Thiên cũng không thích nhìn thấy bừa bộn như vậy. "Đợi qua mấy ngày nữa là có thể dọn dẹp đống này ra ngoài rồi." Trương Thiên lẩm bẩm, người đã đi tới bên cạnh linh thủy. "Hy vọng có tác dụng." Lẩm bẩm, Trương Thiên nhẹ nhàng trồng cây dược liệu khô héo kia bên cạnh linh thủy.

Sau khi trồng xuống, dược liệu tịnh không xuất hiện phản ứng đặc biệt gì, vẫn là dáng vẻ trước đó, bệnh ương ương, cả cánh hoa dược liệu cũng rũ xuống. "Có thể thời gian chưa đủ, cứ đưa hết đống dược liệu kia vào đây đã rồi tính." Trương Thiên nhìn dược liệu không có động tĩnh trong lòng cũng không vội.

Một miếng ăn không thành béo, Trương Thiên vẫn hiểu đạo lý này.

Sau đó, trong ánh mắt của mấy người, Trương Thiên đem toàn bộ dược liệu khô héo trong không gian nhỏ kia trồng vào trong không gian của mình.

Rất nhanh, phóng mắt nhìn lại, trong không gian của Trương Thiên, bên hồ linh thủy, xung quanh một vùng lớn linh thủy, thế mà toàn bộ đều là dược liệu.

Muôn hình muôn vẻ, nhìn rất đẹp mắt, đáng tiếc là, điểm thiếu sót duy nhất chính là những dược thảo kia nhìn đều bệnh ương ương.

"Nếu có thể cứu sống thì tốt biết bao, thôi bỏ đi, ra ngoài trước đã, lần này thu hoạch khá lớn." Trương Thiên lắc đầu, trong lòng vẫn hy vọng những dược liệu kia có thể sống lại. "Sao rồi Lão đại, sống lại chưa?" Thấy Trương Thiên đi ra, Bàn Tử là người đầu tiên mở miệng. "Chưa, có thể là thời gian chưa đủ, chúng ta cứ nghiên cứu cái nhĩ thất này trước đã rồi tính." Trương Thiên khẽ lắc đầu, nhóm Bàn Tử hình như đồng thời thở dài một hơi. "Lão đại, thực ra ấy, trong lúc anh trồng cây, lão Hồ và Bàn gia cường cường liên hợp, đã sớm phát hiện ra cơ quan rồi." "Hề hề, cái này Lão đại anh không khen Bàn gia một câu à!" Bàn Tử nói, chỉ thấy tay hắn vỗ mạnh vào cái bàn vừa đặt đan dược, khoảnh khắc tiếp theo, cái bàn thế mà bắt đầu chậm rãi di chuyển!

Trong lúc cái bàn di chuyển, Bàn Tử còn kiêu ngạo nhìn Trương Thiên.

Phảng phất như đang đợi được khen vậy. "Được rồi, đừng ngửa đầu nữa, đầu sắp đụng tường rồi kìa, Bàn Tử cậu rất giỏi được chưa." Trương Thiên cạn lời. "Hề hề, thực ra đây là Nhị ca phát hiện, có điều, Lão đại anh khen Bàn gia, Bàn gia rất vui, Nhị ca chắc chắn vui thay cho Bàn gia, cho nên, chính là chúng ta đều vui." Bàn Tử không biết xấu hổ nói, Trương Thiên đã tê liệt rồi, không muốn nói nhiều với tên này nữa.

Ánh mắt nhìn về phía thông đạo trước mắt, cũng không biết, thứ này lại thông tới nơi nào. "Khải Toàn huynh, anh còn lợi hại hơn tôi đấy, da mặt dày thật." Hạo Thiên Chân nghe xong câu nói "kinh thiên động địa" của Bàn Tử thì ném cho hắn một ánh mắt sùng bái. "Khiêm tốn, khiêm tốn thôi.

Lão đại, cái địa đạo này hình như thông xuống dưới, lão Hồ bảo là chắc đi tới một mộ thất nào đó." "Giờ bọn mình xuống đó luôn hả?" Bàn Tử thao thao bất tuyệt hỏi.

Trương Thiên nhìn mọi người một lượt. "Khoan đã, chúng ta ra xem đan dược trước, nếu không có vấn đề gì thì hẵng vào." Trương Thiên khẽ nói.

Đây cũng coi như là cho họ một sự đảm bảo.

Chương 471

"Thật á?

Lão đại, Bàn gia đặt gạch trước một viên Hồn Đan nhé." Bàn Tử vội vàng giơ tay. "Cái cậu này..." Trương Thiên thấy vậy cười lắc đầu, Bàn Tử mà nhận sủng vợ số hai thì tạm thời không ai dám nhận số một. "Tiểu Trương gia, ý anh là giờ bọn mình lên trên chia đan dược?" Hạo Thiên Chân nuốt nước miếng. "Ừ, nhưng nói trước nhé, Ngô thiếu gia, còn cả Vương huynh đệ, phần đan dược của mọi người có thể sẽ ít hơn nhiều đấy, nguyên nhân thì tôi không cần nói nhiều nữa." Trương Thiên gật đầu nhẹ, nói lời mất lòng trước để tránh sau này nhóm Hạo Thiên Chân trong lòng không cân bằng.

Hạo Thiên Chân cũng hiểu chuyện, dù sao đây cũng là lần hiếm hoi hắn có kinh nghiệm xuống mộ, hơn nữa, Trương Thiên chịu chia cho họ một ít đan dược đã là cảm kích vô cùng rồi.

Dù người ta có muốn độc chiếm thì họ cũng chẳng dám ho he gì. "Yên tâm đi Tiểu Trương gia, dù anh không nói thì bọn tôi cũng không dám đòi hỏi nhiều đâu, bọn tôi cũng có giúp được gì nhiều đâu." Bàn Tử cười hì hì.

Tên này được cái khéo mồm.

Trương Thiên gật đầu, sau đó cũng không nán lại lâu mà đi ngược lên trên.

Cách đơn giản nhất để xốc lại sĩ khí chính là phân chia chiến lợi phẩm, tin chắc chia xong lần này, nhiệt huyết của mọi người sẽ dâng cao ngùn ngụt.

Rất nhanh, mọi người đã trở lại mộ thất Chu Tước.

Nam Khê đã tỉnh, lúc này cô ta đang co rúc trong một góc, thân thể dường như vẫn còn run rẩy. "Lão đại, anh bảo xem, chúng ta vớ được nhiều đan dược thế này, liệu có loại thuốc trường sinh đặc biệt nào không nhỉ?" Đây đã là lần thứ mười Bàn Tử hỏi câu này rồi. "Không có đâu." Trương Thiên có chút mất kiên nhẫn trả lời.

Tên này đúng là cái máy nói.

Trong mộ thất, nghe thấy giọng Trương Thiên, Nam Khê thò đầu ra khỏi lòng, trong mắt ánh lên vài phần kinh hỷ. "Chán thật, giấc mơ cuối cùng của Bàn gia mà." Bàn Tử thở dài thườn thượt, mấy người cũng bước ra khỏi cơ quan đạo. "Các ngươi... thế mà vẫn còn sống!" Nam Khê nhìn nhóm Trương Thiên bình an vô sự, giọng nói lộ rõ vẻ mừng rỡ.

Cũng phải, ở đây chẳng có ai, đương nhiên Uy Liêm không tính là người.

Trong hoàn cảnh không người lại đầy sợ hãi thế này, việc nhóm Trương Thiên còn sống chắc chắn là niềm vui lớn nhất với Nam Khê. "Cái con bé này, cô trù đại ca tôi chết đấy hả?

Đừng tưởng là gái Tây thì bọn này không dám bắt nạt nhé, tin không tao bảo Bán Nguyệt huynh giáo dục mày một chút." Bàn Tử dùng dáng vẻ ngông cuồng nhất để nói ra những lời hèn nhất. "Khải Toàn huynh, tuy tôi biến thái thật, nhưng vẫn chưa biến thái đến trình độ như anh đâu." Hạo Thiên Chân vội vàng thanh minh cho bản thân. "Chú ơi, cảm ơn các chú, các anh chị kia đi hết rồi." Uy Liêm đang ngồi một bên cũng vội vàng lên tiếng.

Trong giọng nói tràn đầy sự cảm kích. "Không sao, chúng tôi cần bàn chút chuyện, hai người không cần qua đây." Trương Thiên xua tay.

Hắn nói xong, Uy Liêm vốn định chạy lại cũng dừng bước. "Chị

ơi, chị bảo xem các chú ấy định làm gì thế?" Uy Liêm nhìn sang Nam Khê.

Nam Khê căn bản nghe không hiểu cậu bé nói gì, chỉ biết co rúm người lại.

Trương Thiên không để ý đến phía Nam Khê nữa mà lấy những bình ngọc trên bàn trước đó ra.

Sau khi lấy hết ra, xung quanh bán kính năm mét chật kín bình ngọc.

Tính sơ qua cũng phải có cả trăm bình, nếu tính mỗi bình tối thiểu bảy viên thì cũng là bảy trăm viên đan dược. "Mẹ ơi, mẹ ơi, lão đại, sao tôi có cảm giác như lão nông dân đào được kho báu thế này, cảm giác giàu sau một đêm này sướng tê người!" "Chuyến này đúng là mẹ nó không đi công cốc." Bàn Tử kích động suýt nhảy cẫng lên.

Cú sốc thị giác này không phải ngàn năm mới thấy một lần đâu.

Phải biết rằng, chỉ một viên Tụ Linh Đan rác rưởi cũng bán được giá trên trời, huống chi là cả trăm bình đan dược thế này.

Đây đã là một con số thiên văn rồi. "Lão Hồ, Kỳ Lân, chúng ta kiểm tra đan dược trong này trước xem có bị mất tác dụng hay có loại nào không biết không, phân loại chúng ra." Trương Thiên nhìn sang hai người Trương Kỳ Lân.

Đây cũng coi là một công trình lớn. "Lão đại, còn tôi, Bàn gia làm gì?" Bàn Tử chỉ vào mình, cứ đến lúc chia chác là tên này lại siêng năng đột xuất. "Cậu với Ngô thiếu gia ra canh cửa đi, đừng để ai đi vào." Trương Thiên chỉ tay về phía mộ đạo cách đó không xa.

Bàn Tử đứng nghiêm, chào kiểu quân đội. "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!" Bàn Tử nói xong kéo Hạo Thiên Chân đi về phía cửa. "Thật là, tôi còn là lần đầu tiên thấy đan dược, còn chưa được nhìn

nữa." Bàn Tử lẩm bẩm, vẻ mặt có chút bất lực.

Ba người Trương Thiên thì bắt đầu phân loại đan dược trước mắt. "Lão đại, mấy loại đan dược này có nhiều loại chúng ta không biết tên." "Nhưng mà Tụ Linh Đan ở đây rất nhiều, hơn nữa đều là cực phẩm, rất quý giá." "Còn có một số Hồn Đan, nhưng mấy loại Hồn Đan này cũng là loại thường, tạm thời chưa tìm thấy loại dung hợp." Hồ Bát Nhất vừa nói vừa nhanh chóng phân loại.

Trương Thiên đảo mắt qua đống bình đan dược một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một chiếc bình màu đen.

Chiếc bình đen này hoàn toàn khác biệt với những bình trắng xung quanh. "Hồn khí lớn thật, chắc là loại dung hợp." Trương Thiên lẩm bẩm, từ từ mở bình đen ra.

Nắp bình vừa mở, một luồng linh hồn lực tinh thuần liền truyền ra.

Chỉ đơn thuần ngửi một cái, Trương Thiên đã cảm giác linh hồn mình như được thăng hoa. "Lão... lão đại, đây là Đại Hồn Đan?" Hồ Bát Nhất cũng cảm nhận được, giọng nói có chút run rẩy.

Trương Thiên nhìn vào trong bình.

Bên trong có đúng bảy viên đan dược, trên mỗi viên đều có vân lộ đặc biệt, hơn nữa hồn lực ẩn chứa trong đó gấp trăm lần Hồn Đan bình thường. "Chắc là vậy, chúng ta mau tìm xem còn cái bình nào như thế này không." Trương Thiên nói, trong lòng có chút kích động.

Có cái này, Nhất Mi đạo nhân chắc chắn có thể khôi phục được rất nhiều, hơn nữa nếu tìm được Đan Hạc sư bá thì cũng có thêm bảo đảm. "Ở đây có cái này." Trương Kỳ Lân cầm một chiếc bình màu đỏ, nhẹ nhàng đưa cho Trương Thiên. "Cái gì?" Trương Thiên nhìn sang.

Chỉ thấy trong bình thình lình là một đống đan dược màu đỏ. "Đây

là Hỏa Liên Đan, nghe nói ăn vào, trong đan điền sẽ sinh ra hỏa nguyên tố, loại đan dược này đã sớm tuyệt tích rồi, không ngờ ở đây lại có..." "Lão đại, còn mấy cái này nữa..." Hồ Bát Nhất cũng lấy ra mấy loại đan dược đặc biệt.

Nhất thời Trương Thiên chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch.

Rất nhanh, ba người Trương Thiên đã phân loại xong đan dược.

Sơ lược thì loại họ biết tên có gần bốn mươi bình, phần lớn là Tụ Linh Đan, một phần là Hồn Đan, chỉ có một hai bình là cực kỳ trân quý.

Còn ba mươi bình đan dược mà nhóm Trương Thiên không biết tên, ước chừng cũng rất quý giá.

Hơn hai mươi bình còn lại thì là đan dược hỏng, đã mất hết dược lực. "Cũng không biết để Nhất Mi đạo nhân biết chúng ta kiếm được nhiều đồ thế này, ông ấy sẽ có biểu cảm gì." "Đan Hạc sư bá mà biết thì sẽ thế nào nhỉ." Trương Thiên nhìn đống bình đan dược xung quanh, trong lòng đã bắt đầu mong chờ biểu cảm của hai ông già đó rồi. "Lão đại, nhiều đan dược thế này, chúng ta dù có tiêu hao thì cũng mất một khoảng thời gian rất dài." "Lần này ra ngoài, có lẽ thực lực của chúng ta sẽ tăng trưởng cực nhanh." Hồ Bát Nhất đảo mắt nhìn quanh, trong lòng khó kìm nén sự kích động.

Có đống đan dược này, Tuyết Lỵ Dương chắc cũng có thể đột phá rồi.

Đến lúc đó, có lẽ bọn họ có thể sống mãi. "Nhưng mà, điều tôi lo lắng là Hứa Phúc có thể luyện chế ra loại đan dược này, nghĩa là thực lực của hắn rất mạnh." "Cho nên, chúng ta phải cẩn thận, đặc biệt là chủ mộ thất, phải rải sẵn đường lui." Biểu cảm của Trương Thiên trong nháy mắt trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Có thể nói, chỉ cần đi sai một bước, có lẽ cả đội sẽ bị chôn vùi. "Lão đại, anh có chủ ý gì hay không?" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên đã đề cập đến chuyện này thì khả năng cao là đã có tính toán.

Trương Thiên khẽ gật đầu, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn Uy Liêm cách đó không xa. "Kỳ Lân, cậu nói xem, quỷ sợ nhất cái gì?" Trương Thiên hỏi có vẻ bâng quơ. "Đạo?

Pháp?" Trương Kỳ Lân nhả ra hai chữ, trong mắt có thêm vài phần nghi hoặc.

Trương Thiên khẽ lắc đầu: "Không phải, cả hai đều không phải.

Chương 472

Thứ bọn chúng sợ nhất, là quỷ!" "Bọn chúng khi còn sống làm nhiều việc ác, chết rồi nhất định sẽ bị báo ứng tương đồng, mà kẻ báo thù chính là những vong hồn kia." "Hiện tại kẻ thi bạo trong cả ngôi mộ đã chết, thậm chí thi thể còn táng giữa bầy nạn nhân, cậu nói xem, một khi bạo loạn thì chẳng phải là..." Trương Thiên bỏ lửng câu nói.

Nhất thời, Trương Kỳ Lân và Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ý Trương Thiên.

Gậy ông đập lưng ông, hơn nữa hàng ngàn hàng vạn cô hồn kia nếu liên hợp lại, có lẽ cũng là một sức mạnh cực kỳ cường hãn. "Nhưng mà hai cái mộ thất chúng ta gặp trước đó, vong hồn bên trong đã tiêu tan rồi, chúng ta chỉ có thể tìm ở mộ thất tiếp theo thôi." Hồ Bát Nhất vẻ mặt có chút tiếc nuối, nếu nghĩ ra sớm hơn thì có lẽ sau lưng họ giờ đã xếp thành hàng dài rồi.

Trương Thiên có khi lắc mình một cái biến thành "Vua trẻ con" trong truyền thuyết! "Yên tâm, chúng ta chẳng phải còn có nó sao?" Trương Thiên lại nhìn Uy Liêm.

Thằng nhóc này rất thông minh, có thể thoát khỏi trận pháp kia chứng tỏ nó cũng có chút bản lĩnh.

Cho nên Trương Thiên muốn để tên nhóc này dẫn họ đi tìm đám vong hồn kia.

Đến lúc đó tụ tập lại thì lại là một thế lực rất mạnh. "Lão đại, tuyệt thật, để nó dẫn đường, chủ ý hay!" Hồ Bát Nhất vỗ đùi.

Hình thức "Cấm Bà" quen thuộc lại được kích hoạt. "Thế còn chờ gì nữa!" Trương Thiên cũng không lề mề, trực tiếp cưỡi đứng dậy. "Chú ơi..." Nhìn thấy Trương Thiên nở nụ cười rạng rỡ, trong lòng

Uy Liêm bỗng nhiên thấy hoảng.

Nụ cười này quả thực có chút rợn người. "Này, các người đừng có qua đây!

Qua nữa là tôi hô phi lễ đấy!" Nam Khê ở một bên phản ứng đặc biệt dữ dội.

Nhất là sau khi nhìn thấy nụ cười của nhóm Trương Thiên, cô ta lập tức hoảng sợ.

Trai đơn gái chiếc, không đúng, nhiều nam ít nữ trong một cái mộ thất kín đáo, cái này không để cô ta nghĩ nhiều cũng không được. "Đừng qua đây, tôi là..." Nam Khê còn chưa nói hết câu, chỉ thấy ba người Trương Thiên đã đi đến bên cạnh Uy Liêm.

Nam Khê: "????" Khá lắm, hóa ra không phải đến tìm mình.

Phải biết cô ta là người của hoàng thất Anh quốc, nhan sắc thì khỏi phải bàn.

Thế mà đám người này nhìn thấy mình lại chẳng hề động lòng.

Nhất thời, trên mặt Nam Khê hiện lên vài rạng mây hồng.

Vừa rồi mình có phải hơi quá tự tin rồi không. "Hề hề, cô nương, cô vừa hét cái gì thế, không phải tưởng lão đại nhà tôi có ý đồ gì đấy chứ?" "Nghĩ nhiều rồi, lão đại có thích Bàn gia tôi cũng không thích cô đâu." Bàn Tử bỏ việc canh cửa, tơn tơn chạy lại chỗ Nam Khê, bồi thêm cho cô nàng một cú đả kích lớn.

Nam Khê lúc này có lý cũng không nói được, trong lòng uất ức đến cực điểm.

Đi thám hiểm một chuyến, Uy Liêm thì mất, giờ bản thân lại bị ghẻ lạnh, chuyện gì thế này. "Chú ơi, các chú đừng nhìn cháu như thế, cháu sợ." Uy Liêm ôm ngực, đôi mắt đen láy hiện lên vẻ sợ hãi.

"Đừng sợ, chú không làm hại cháu đâu.

Bàn Tử, cho cái kẹo." Trương Thiên xoa đầu thằng nhóc.

Tuy là xoa đầu thân xác ông chú Uy Liêm có hơi quái dị, nhưng cũng coi như an ủi thằng bé. "Lão đại, tôi lấy đâu ra kẹo." Bàn Tử ngơ ngác. "Ngốc, giấy tiền!" Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái, Bàn Tử lập tức vỡ lẽ.

Hắn vội vàng móc giấy tiền trong túi ra, đốt một cái kẹo. "Chú mời cháu ăn kẹo, cháu dẫn chú đi đến chỗ nhốt các chị khác, chú muốn cứu tất cả bọn họ ra." Trương Thiên vừa nói vừa đưa viên kẹo được ngưng tụ từ giấy tiền qua.

Thằng bé nhìn viên kẹo trước mắt, nuốt nước miếng, đưa tay chộp lấy ngay. "Thật ạ?

Chú thật sự muốn cứu các chị khác ạ?" "Thực ra cháu còn biết nhiều chỗ lắm, mấy lần cháu đều chui qua khe tường vào trong mà." "Cháu thấy rất nhiều chị cũng giống cháu, bị hành hạ khổ sở.

Nếu chú thật sự muốn cứu họ, cháu thay mặt cả nhà cháu, còn cả các anh chị cảm ơn cả nhà chú!" Thằng bé vừa ăn kẹo vừa cảm kích nói. "Cái kính ngữ kiểu gì thế này..." Hạo Thiên Chân gãi đầu, câu này nghe cứ sai sai. "Trẻ con mà, đồng ngôn vô kỵ." Bàn Tử xua tay, mắt híp lại, có vẻ rất vui. "Được, chú chắc chắn đồng ý với cháu sẽ đi cứu các chị ấy, nhưng cháu cũng phải hứa với chú một chuyện." Trên mặt Trương Thiên luôn giữ nụ cười rạng rỡ. "Chú nói đi ạ, cháu nhất định nghe kỹ!" Uy Liêm ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc. "Các cháu muốn báo thù không?" Trương Thiên đột nhiên hỏi.

Khi hắn nói ra câu này, thân thể Uy Liêm khẽ run lên. "Chú ơi, ý chú là..." Uy Liêm dường như không dám tin vào tai mình, lại lí nhí hỏi lại. "Báo thù, trả lại những gì chủ nhân ngôi mộ đã gây ra cho các cháu." Giọng Trương Thiên bình thản.

Trong mắt Trương Thiên, Hứa Phúc cũng chẳng phải loại tốt lành gì, có thể chôn sống nhiều người như vậy, còn dùng xích, dùng móc treo lên, độ tà ác có thể tưởng tượng được. "Nhưng mà, chúng ta có đánh lại thần không?

Ông ta là Nhật Chiếu Thiên Thần đó." Giọng thằng bé trầm xuống, hiển nhiên rất sợ Hứa Phúc. "Các cháu liên hợp lại sẽ là một sức mạnh to lớn, hơn nữa, các chú cũng sẽ giúp một tay." "Quan trọng nhất là, chỉ có đánh bại hắn, oán khí của các cháu mới tiêu tan." Trương Thiên nhẹ nhàng nói, thằng bé suy nghĩ rất lâu.

Vài phút sau.

Nó dường như đã đưa ra một quyết định trọng đại, nghiến răng gật đầu thật mạnh. "Vâng!

Chú ơi, cháu đồng ý!" "Cháu muốn thay các anh chị báo thù, nhưng mà chú ơi, chú phải hứa với cháu, nhất định phải đi cứu những anh chị bị nhốt kia." Nó vẫn không quên cầu cứu thay cho những đứa trẻ bị nhốt.

Trương Thiên nghiêm túc gật đầu, xoa đầu nó, trong mắt cũng thêm vài phần xúc động. "Cháu biết đường tắt, chú đi theo cháu." Thằng bé nói rồi bay lên, rõ ràng mấy ngàn năm ở đây nó cũng không ở không. "Ấy!

Này, vị tiên sinh này, tôi ở đây một mình sợ lắm." Nam Khê thấy nhóm Trương Thiên lại sắp hành động, vội vàng lên tiếng, sợ Trương Thiên chạy mất.

Trương Thiên cũng hơi đau đầu, để cô ta một mình ở đây quả thực không ổn. "Chỉ cần có thể đưa tôi rời khỏi đây, tôi nguyện ý cung cấp tài vật!

Hơn nữa, tôi còn biết hướng đi của rất nhiều văn vật từ Hạ quốc

chảy ra ngoài!" "Các anh chắc là người Hạ quốc nhỉ, tôi biết tiếng Hạ." Nam Khê nói một lèo rất nhiều.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, không ngờ cô ta lại biết chuyện văn vật Hạ quốc thất lạc.

Nhưng cũng phải, thời Thanh là thời kỳ chảy máu cổ vật nhiều nhất, muốn truy hồi đâu có dễ. "Tiểu Trương gia, tôi muốn thử xem." Đột nhiên Hạo Thiên Chân lên tiếng.

Nhất thời, mọi người đều dồn ánh mắt vào hắn. "Thiên Chân, thử cái gì?

Cậu không phải là định...?" Bàn Tử híp mắt, dường như nghĩ tới điều gì đó.

Hắn lại nhìn đồng chí Nam Khê, ừm, hai người sao mà xứng đôi lạ thường. "Nghĩ cái gì thế Bàn Tử, tôi là nói, tôi muốn thử lấy lại văn vật thuộc về Hạ quốc chúng ta." Hạo Thiên Chân lườm Bàn Tử một cái, vẻ mặt cạn lời.

Cái tên này suốt ngày nghĩ đi đâu thế không biết. "Ra là thế, Thiên Chân, tôi ủng hộ cậu, vì nước quyên mình, xả thân thủ nghĩa, thanh niên thời đại mới chúng ta tuyệt đối phải dũng cảm tiến lên." Bàn Tử liến thoắng, còn không quên giơ ngón tay cái. "Đã vậy thì chúng ta cùng đi." "Đúng lúc cậu cũng đang rảnh." Hạo Thiên Chân đột nhiên nói, Bàn Tử ngơ ngác.

Khá lắm, mình cố ý khen ngợi để khỏi bị lôi vào, thế mà nhoáng cái đã bị kéo theo. "Cái đó, Thiên Chân à, thực ra thì Bàn gia thấy..." Bàn Tử còn định nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Hạo Thiên Chân đành nuốt lời vào trong. "Thực ra thì Bàn gia thấy việc truy hồi văn vật là việc thế tại tất đắc!" Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc, còn cười cười.

Trong lòng hắn thì không nghĩ thế đâu. "Thật là, Thiên Chân đúng là thích lo chuyện bao đồng, đi theo Tiểu Trương gia còn học hỏi được kiến thức, nhưng mà thôi, đi thì đi, văn vật quyên góp cũng phải giữ lại một ít chứ." Bàn Tử thầm nghĩ.

Hạo Thiên Chân đã nhìn sang Trương Thiên. "Như vậy tôi thấy cũng được, nhưng mà Nam Khê tiểu thư, tôi nghĩ nếu cô chỉ có những điều kiện này thì chưa đủ để đả động chúng tôi đâu." Trương Thiên lại ngồi xuống.

Chương 473

Đã có người biết tung tích văn vật Hạ quốc, Trương Thiên cũng sẽ không bỏ qua.

Ít nhất cũng hỏi cho ra lẽ.

Hơn nữa, Cửu Môn tập đoàn muốn đứng vững trên thế giới thì việc vươn ra quốc tế là tất yếu.

Mà khâu này cần Hạo Thiên Chân làm, dù sao Trương Thiên cũng không có nhiều thời gian chạy ngược chạy xuôi.

Hắn còn phải ở lại Hạ quốc giải quyết chuyện của mình, ví dụ như Côn Luân Thần Cung!

Nam Khê nhìn gương mặt Trương Thiên, khuôn mặt điển trai như tạc tượng lúc này lại khiến cô ta có chút sợ hãi.

Người đàn ông trước mắt này hỉ nộ vô thường, Nam Khê hoàn toàn không đoán được tâm tư của hắn. "Vậy... tiên sinh, ngài còn muốn gì..." Giọng Nam Khê run run. "Vừa rồi cô cũng nói cô là hoàng thất ở Anh quốc đúng không?

Đúng lúc tôi có mấy công ty nhỏ muốn xây dựng ở Anh quốc - đế quốc mặt trời không bao giờ lặn này." "Chắc là cô sẽ giúp giao thiệp được nhỉ." Trương Thiên nói, Nam Khê lập tức ngẩn người.

Cô ta cứ tưởng là chuyện đại sự gì, hóa ra chỉ là muốn xây cái nhà.

Gia tộc Elizabeth của họ ở Anh quốc có thế lực rất mạnh, cô ta lại là trưởng công chúa, việc hợp tác giữa tổ chức và tập đoàn rất đơn giản.

Nếu tập đoàn của Trương Thiên lợi hại, nói không chừng cô ta còn được trọng dụng. "Được, tôi đồng ý.

Nếu ngài có nhu cầu, tôi sẽ làm theo, cho nên làm ơn hãy đưa tôi ra ngoài." Nam Khê rất cẩn trọng.

Trương Thiên gật đầu nhẹ: "Nam Khê tiểu thư, hy vọng cô giữ lời hứa, tôi sẽ đưa cô ra ngoài, nhưng cô nhắm mắt lại trước đã." Nghe Trương Thiên nói vậy, trên mặt Nam Khê thoáng qua tia ngạc nhiên nhưng cũng không dám ý kiến.

Chỉ thấy hàng mi dài của cô khẽ run, đôi mắt xanh dần khép lại. "Ngủ đi, đợi lúc tỉnh lại tự nhiên sẽ ra ngoài." Trương Thiên lẩm bẩm, chỉ thấy hắn phất tay một cái, một luồng ánh sáng dịu nhẹ lướt qua, Nam Khê trực tiếp hôn mê.

Trương Thiên lại phất tay lần nữa, ném thẳng cô ả vào trong không gian.

Có không gian riêng, Trương Thiên cũng lười phải dắt cô ta chạy lung tung. "Lão đại, anh thế mà còn có năng lực này?" Bàn Tử thấy Trương Thiên đánh ngất người ta, trên mặt lộ ra nụ cười.

Cái răng vàng càng thêm nổi bật.

Trương Thiên nhìn nụ cười ổi toả của Bàn Tử, đầu đầy vạch đen.

Tên này không phải lại đang nghĩ bậy bạ gì chứ. "Đi thôi, nhóc con, dẫn đường đi." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái rồi nhìn sang Uy Liêm.

Uy Liêm bị tiểu quỷ nhập thân, cả người bay lơ lửng trên không trung. "Vâng, chú đi theo cháu.

À đúng rồi, cháu còn chưa giới thiệu, cháu tên là Thái Lang, còn chú, chú tên gì?" Thái Lang gật đầu, giọng nói như truyền đến từ tứ phía. "Trương Thiên." Trương Thiên nhả ra hai chữ.

Thái Lang gật đầu, đi trước dẫn đường. "Chú ơi, cái khe hở đó là do các chị của cháu phát hiện ra đấy." "Hơn nữa cháu còn phát hiện ra,

ở chỗ nhốt bọn cháu có rất nhiều lối đi mỏng manh, tường phía trên thì rất chắc chắn nhưng phía dưới lại rất mỏng." "Cứ như là một cái bánh quy vậy." Thái Lang vừa đi vừa nói, nó vốn nhiều từ ngữ không biết, chỉ có thể diễn đạt bằng những gì mình biết.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, ánh mắt chuyển động. "Thảo nào, thảo nào thuốc nổ không phá được cửa mộ và tường bao, hóa ra chỗ yếu nhất lại nằm ở bên trong." "Cũng phải, trên đời chưa bao giờ có phòng ngự hoàn hảo, kiểu gì cũng có sơ hở.

Hứa Phúc rất thông minh, dùng tiểu quỷ che đi những sơ hở này." Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng suy nghĩ rất nhiều. "Tiểu Trương gia, tôi nghĩ ra một cách." Hạo Thiên Chân nghe thấy có khe hở, cả người hớn hở hẳn lên.

Đây chẳng phải là lúc để hắn đại triển thân thủ sao? "Ngô thiếu gia cứ nói." Hạo Thiên Chân không nói nhiều, vội vàng lấy ra một khối thuốc nổ. "Chúng ta làm một quả bom điều khiển từ xa, đến lúc đó chôn hết vào những chỗ yếu của mộ thất, nếu có nguy hiểm thì mình cũng có thể kích nổ để chạy." Hạo Thiên Chân giơ khối thuốc nổ trên tay lên.

Biện pháp quả thực không tệ, rất hợp với tính cách của Hạo Thiên Chân. "Thế này đi Ngô thiếu gia, chúng ta đặt bom trước, đến lúc đó hễ có nguy hiểm thì rút, cũng coi như có một sự bảo đảm." "Hơn nữa cái mộ thất này chắc chắn không thể giữ lại, không phải mộ thất trên lãnh thổ Hạ quốc chúng ta, chúng ta cứ dọn hết đồ có giá trị đi là được." Trương Thiên nhẹ nhàng nói.

Nổ mộ, nếu là nổ mộ nhà người khác thì Trương Thiên không nói làm gì, nhưng nổ mộ nhà mình thì không được.

Mà mộ Hứa Phúc ở Tiểu Phú Sĩ, đó không chỉ là nhà người khác mà còn là nhà kẻ thù, nổ đi cũng hả giận. "Đã rõ." Hạo Thiên Chân

nghe xong cười toe toét, lập tức gọi Bàn Tử cùng đi xử lý.

Còn Trương Thiên thì đi theo Thái Lang phía trước.

Rất nhanh, trong mộ đạo lúc trước.

Thái Lang nhìn quanh, dường như vẫn còn chút sợ hãi. "Ủa, cháu nhớ trước đây ở dưới này còn có thứ gì đó rất nguy hiểm mà, sao lại không còn nữa." Thái Lang nhìn một vòng, vẻ mặt thêm vài phần khốn hoặc. "Bị bọn chú giải quyết rồi." Giọng Trương Thiên vang lên.

Bước chân Thái Lang khựng lại, thân thể run lên, có chút chấn kinh nhìn Trương Thiên. "Chú giỏi quá, cảm ơn chú." "Cái tên xấu xa đó trước kia hại chết bao nhiêu chị của cháu, cảm ơn chú." Thái Lang cảm ơn rối rít, rồi dẫn nhóm Trương Thiên đến một chỗ tối tăm. "Lão đại, chỗ này trông lạ thật." Bàn Tử nhìn quanh, trừ một ít thi cốt ra thì chẳng có gì cả.

Căn bản không giống chỗ có khe hở nào.

Nhưng mà khi Trương Thiên đi theo Thái Lang vài phút sau, hắn lại cảm nhận được một tia linh hồn dao động. "Có vấn đề!" Trương Thiên và Trương Kỳ Lân gần như đồng thời ngẩng đầu.

Ánh mắt nhìn về bức tường cách đó không xa, quả nhiên, một vết nứt sâu hoắm hiện ra trước mắt mọi người! "Kỳ lạ thật, Bàn gia tôi mắt Hỏa Nhãn Kim Tinh thế này mà lại không phát hiện ra chỗ này có vết nứt." "Tiểu quỷ, nhóc đúng là thấy khe là chui nhỉ, khe nhỏ thế này cũng tìm ra, Bàn gia bái phục." Bàn Tử nhìn cái khe còn không to bằng mắt mình, không khỏi cảm thán với Thái Lang một câu. "Chú Bàn, cháu là hồn nên mới chui qua được, có điều dù qua được cũng không ra được, hơn nữa bên kia còn đáng sợ hơn." Giọng nói không linh của Thái Lang vang lên.

Nói cho cùng nó vẫn chỉ là một đứa trẻ. "Lão đại, mình vào kiểu

gì?" Bàn Tử nhìn Trương Thiên, cái khe bé tí này, đến con ruồi chui qua còn khó. "Phá ra là được chứ gì." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử, tên này sao lúc này đầu óc lại không linh quang thế nhỉ. "Phá... phá ra á?" Khóe miệng Bàn Tử giật giật.

Nhưng ngay khắc sau, chỉ thấy Trương Kỳ Lân vung mạnh nắm đấm, một tiếng nổ cực lớn vang lên từ chỗ hắn đấm vào.

Giả thiết, trên thế giới loài vật có lực tấn công mạnh nhất là tôm tít, thì lực nắm đấm của Trương Kỳ Lân tung ra chắc cũng tương đương tôm tít. "Mẹ... mẹ ơi, đây là lực bộc phá mà nắm đấm có thể tạo ra sao?" Nhìn cái hố quyền to gần một mét trước mắt, hai người Hạo Thiên Chân mới coi như lần đầu tiên kiến thức được thế nào là sức mạnh thực sự.

Nếu nói thuật pháp của Trương Thiên không trực quan, thì cú đấm này của Trương Kỳ Lân tuyệt đối làm mới nhận thức của họ. "Đây chính là Bàn gia của tương lai đấy." Bàn Tử nuốt nước miếng, trong mắt tràn đầy sùng bái.

Dưới những cú đấm liên tục mở đường của Trương Kỳ Lân, một con đường nhỏ hiện ra trước mắt.

Thái Lang lúc này đã há hốc mồm, không biết nên nói gì cho phải. "Không hổ là Nhị ca, chuẩn thiếu nam toàn phong." Bàn Tử nhìn quyền phong của Trương Kỳ Lân vù vù, không khỏi cảm thán. "Thiếu nam toàn phong cái gì, Bàn Tử cậu dùng từ lạ thật đấy, đi thôi, vào trước đã." Trương Thiên nói rồi đi đầu tiên. "Lợi hại quá, nếu là thế này thì các anh chị nhất định sẽ được giải thoát." Thái Lang lẩm bẩm trong miệng, cũng vội vàng bay theo.

Lúc này, tại hiện trường livestream. 【Khá lắm, Trương Thiên vừa rồi có phải đánh ngất công chúa hoàng thất Anh không?】 【Tiếc thật đấy, đó là công chúa, lại còn là công chúa thiếu nữ, thế mà không

biết nắm bắt cơ hội.】【Mà này, các ông chú ý điểm chính được không, hàng trăm bình đan dược kia kìa, vãi chưởng, lúc trước các ông có thấy không?

Một viên đan dược đấu giá lên đến cả chục triệu, thậm chí cả trăm triệu tệ đấy.】【Đúng thế, nếu là bây giờ thì giá trị chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn đâu, dù sao tài nguyên hồi đó đã ít, giờ càng ít, huống hồ tiền hồi đó sao bằng tiền bây giờ.】【Tôi đoán là sau buổi livestream này, nhóm Trương Thiên không những không sao mà còn được khen thưởng, thậm chí sẽ có rất nhiều phú hào quốc tế đến bái phỏng!】【Người anh em, không cần đoán đâu, chắc chắn đấy.

Khi một cây dù bán đến mười vạn tệ thì trời sẽ không bao giờ tạnh mưa, khi một người nắm giữ thứ người khác mơ ước thì thứ đó là gì đã không còn quan trọng nữa rồi.】【Giá mà cho tôi một viên Trú Nhan Đan thì tốt biết mấy.】Một phú bà nhìn màn hình cảm thán.【Nếu cho tôi một viên đan dược chữa thương, bệnh ung thư của cha tôi có khỏi không nhỉ...】Một người đàn ông trung niên lẩm bẩm.【Nếu tôi có một viên Tụ Khí Tán, liệu có phải sẽ gia tài bạc vạn không.】Một cô lao công ngồi tít phía sau lẩm bẩm.

Chương 474

Đáng tiếc, tất cả cũng chỉ là "nếu".

Lúc này, tại Hoàng thất Anh quốc.

Nhìn Nam Khê trên màn hình và đám con gái, tất cả đều trầm mặc.

Một lúc lâu sau. 【Tổ mẫu, cái đó... ngài cứ thế từ bỏ cơ hội sao?】 【Điên mất thôi, nhiều đồ tốt thế kia, hơn nữa có đan dược thậm chí còn giữ dung nhan bất lão, quá đáng tiếc.】 【Đúng thế, nếu lúc đó chúng ta nắm bắt cơ hội, biết đâu cũng kiếm được vài viên đan dược.】 【Tổ mẫu, ngài có biết phương thức liên lạc của người hợp tác với ngài không?

Cháu nghĩ chúng ta có thể hợp tác sâu hơn với hắn, đến lúc đó ngài có lẽ còn kéo dài được tuổi thọ.】 Đám quý phụ nhìn Nam Khê trước mặt, bàn tán xôn xao, cả căn phòng như cái chợ vỡ. "Dù có biết thì họ cũng sẽ không giúp chúng ta." "Hơn nữa lúc đó ta không có bất kỳ năng lực nào, lại còn đòi hỏi người ta thứ gì, huống hồ ta căn bản không biết có thứ đồ này." "Nếu ta biết thì các ngươi nghĩ ta còn ngồi đây sao?

Ta cũng rất hối hận tại sao lúc đầu không hợp tác sâu hơn, bằng nhan sắc của ta... nhưng tất cả đã quá muộn rồi." Giọng nói già nua của Nam Khê vang lên.

Đám người nhao nhao thở dài. "Tổ mẫu, đây không phải lỗi của ngài, đã vậy thì dùng lời của người Hạ quốc mà nói, đây là ý trời đi." Một phu nhân nói, mọi người cũng không bàn tán nữa.

Còn tại nội bộ Hạ quốc.

Trong một căn hào trạch.

Một nhóm phú hào ẩn dật của Hạ quốc đang xem chương trình.

Khi biết được tin tức nội bộ và xác định livestream không phải giả, tất cả đều là thật, họ liền tụ tập lại với nhau. "Làm sao đây?

Chúng ta có nên hợp tác không?

Đến cầu xin Trương đổng vài cuốn bí tịch?

Thế giới sau này sẽ thay đổi, nếu chúng ta không đi trước một bước, tương lai tiền cũng chỉ là con số mà thôi." Mã Đằng đẩy kính, khuôn mặt giống con ngựa mang theo vẻ nghiêm túc. "Nhưng mà Cửu Môn tập đoàn không kém gì tập đoàn Xí Nga của ông, hơn nữa tập đoàn A Ba của tôi cũng không đuổi kịp Cửu Môn tập đoàn của người ta, xem ra hắn căn bản không thiếu tiền." "Chúng ta lấy gì ra đổi?" Mã Đóa nhìn Mã Đằng trước mặt, giọng nói không lớn.

Nhưng phòng khách lúc này lại rơi vào tĩnh lặng chết chóc.

Hai vị đại lão trước mắt này còn không có năng lực thì nói gì đến những người còn lại. "Haizz, thời đại sau này sẽ xảy ra biến cách, nếu chúng ta không thể chuyển hóa tài nguyên thì sẽ rất khó tiến lên." "Tôi có ý này, chúng ta lấy cổ phần ra đổi, trước tiên cứ lấy đồ về tay đã." "Sau đó chúng ta mở học đường cổ võ, học đường cổ võ tư nhân, kiểu gì cũng thu hồi vốn." Mã Đằng lại nói.

Đám đại lão dường như trong nháy mắt đạt được một loại nhận thức chung.

Trong lúc họ đang toan tính, thì trong màn hình, nhóm Trương Thiên dựa vào nắm đấm của Trương Kỳ Lân mở đường, đã đi đến chỗ sâu nhất của vết nứt.

Khi bức tường cuối cùng bị đập vỡ, một không gian hiện ra trước mắt.

Trong không gian tối om, từng hàng từng hàng tượng đá đang xếp

hàng ngay ngắn.

Tượng đá rất nhỏ, tầm hơn một mét, từng cái một giống như chiến binh, ánh mắt nhìn về phía trước. "Kia là cái gì?" Nương theo ánh đèn pin, Hạo Thiên Chân nhìn thấy những tượng đá đó. "Dũng." Trương Thiên nhả ra một chữ. "Dũng?" Nhóm Hạo Thiên Chân đều ngơ ngác.

Dũng là cái gì? "Người xưa cho rằng, làm người thành tượng điêu khắc, tượng đất sét sẽ bảo vệ mộ huyệt của mình không bị tà túy ngoại địch tấn công." "Giống như Thủy..." Trương Thiên chưa nói hết câu liền dừng lại, binh mã dũng của Tần Thủy Hoàng lúc này còn chưa được đào lên, mình nói ra chẳng phải lỡ mồm sao. "Giống như binh sĩ của cậu, bảo vệ mộ địa cho cậu vậy." Trương Thiên sửa lời. "Thế chẳng phải nói, những tượng đá này thực chất là từng người một được làm thành tượng sao?" Bàn Tử kinh hô. "Theo lý thuyết thì đúng là vậy." Trương Thiên thản nhiên nói.

Nhất thời, xung quanh dường như trầm xuống, mọi người đều im lặng.

Đầu tiên là Tinh Liên Quan, rồi đến treo cổ thi thể, giờ lại làm thành binh dũng, tên Hứa Phúc này rốt cuộc muốn làm cái gì? "Không đúng lão đại, xung quanh tượng đá này hình như là một không gian rất lớn." "Chỗ này không phải lại là một cái địa lao chứ?

Nhị ca mở đường rõ ràng là đi lên trên mà." Bàn Tử gãi đầu, lại nhìn con đường phía sau.

Đường phía sau rõ ràng là thông lên trên mới đúng. "Chú Bàn, ở đây là một không gian rất lớn, hình như có cái gì đó chặn các anh chị ở trong này, hơn nữa các anh chị trong này cũng không biết nói chuyện." "Họ cứ như là hòn đá vậy." Thái Lang ở một bên nói, đôi mắt đen láy dường như có thêm chút sắc thái. "Hòn đá?" Trương Thiên nhìn

những tượng đá trước mắt, nương theo ánh đèn pin, Trương Thiên thậm chí còn thấy được biểu cảm trên những bức tượng đó. "Lão đại, trong này hình như còn có cơ quan." Hồ Bát Nhất đi vào trong không gian, hắn nhìn đi nhìn lại những bức tượng đá, ánh mắt cuối cùng dừng lại dưới chân tượng.

Dưới chân tượng đá dường như có một số cơ quan kích hoạt, cố ý cố định tượng đá lại. "Chỗ này chắc là tinh trận tiểu đảo bên phía tinh tú Huyền Vũ, mộ thất này ứng với Huyền Vũ." "Tôi đoán cơ quan này chính là cơ quan ẩn giấu trong mộ thất mộc Huyền Vũ, có điều chúng ta vô tình đi đến nơi chứa cơ quan rồi." Trương Thiên cũng đã đi vào trung tâm đám tượng đá.

Hắn vừa nhìn vừa nói. "Thế, lão đại, đây là cơ quan gì thế, ai lại rảnh rỗi dùng tượng đá làm cơ quan." Bàn Tử tò mò hỏi. "Cơ quan này nhìn từ đây không rõ lắm.

Bàn Tử, Ngô thiếu gia, hai người ra mộ thất bên ngoài lấy ít tinh thạch đỏ vào đây thắp sáng chỗ này lên." "Chúng ta nghiên cứu cách phá giải trước đã." Trương Thiên nhìn nhóm Hạo Thiên Chân.

Dù sao cũng là nhân lực, không dùng phí. "Được, vậy Tiểu Trương gia anh cẩn thận chút." Hạo Thiên Chân gật đầu, kéo Bàn Tử đi ra sau. "Hả?

Bàn gia cũng phải đi á?" Bàn Tử ngơ ngác.

Sao chuyện này lại đến lượt Bàn gia ra tay. "Không thì sao, không có cậu, bọn họ đập vỡ được thủy tinh à?" Trương Thiên cạn lời.

Bàn Tử gãi đầu: "Cũng phải, Bàn gia cũng coi là người có máu mặt, hơn nữa còn là hạt nhân của đội, chuyện quan trọng thế này bỏ ta thì còn ai vào đây nữa." Bàn Tử vỗ ngực. "Vãi chưởng, Ngô thiếu gia, đợi tôi với, Bàn gia là hạt nhân đấy!" Bàn Tử hét lên một câu, vội vàng đuổi theo. "Lão đại, hay là mình đập vỡ tường chỗ này?

Biết đâu lại nhìn thấy mộ thất." Hồ Bát Nhất đi đến trước một bức tường, dùng tay gõ gõ, trên tường truyền ra tiếng "bộp bộp" trầm đục.

Rõ ràng bên trong là rỗng. "Xem ra Lão Hồ à, chúng ta đang ở trong tường." Trương Thiên nhìn xung quanh.

Nếu Hồ Bát Nhất gõ vào tường mộ thất, thì không nghi ngờ gì nữa, họ hiện đang ở trong tường của mộ thất Huyền Vũ. "Hiện tại xem ra, trên mặt đất, dưới lòng đất, trong tường, chôn hết cả rồi, tiếp theo sẽ là cái gì..." Trương Thiên nhớ lại bố cục cơ quan mộ thất đã vào trước đó. "Đằng Long tại thiên, Thanh Long nhập hải, lão đại, tôi đoán trong mộ thất Thanh Long, cơ quan e rằng nằm trên đỉnh đầu." Hồ Bát Nhất đột nhiên nghĩ tới điều gì, giọng nói khàn khàn mang theo chút kích động. "Ừ, nhưng mà cái địa đạo chúng ta tìm thấy trong đan thất lại thông đi đâu?" Trương Thiên khẽ gật đầu, hắn lại nghĩ đến mộ đạo dưới tấm đá trong đan thất.

Mộ đạo đó nhìn bề ngoài cực kỳ kín đáo, hơn nữa hướng đi dường như cũng là xuống dưới cùng, Trương Thiên ước tính chắc không phải đi đến mộ thất Thanh Long. "Lão đại, liệu có phải thông thẳng đến chủ mộ thất không?" "Dù sao nguyên chủ nhân một khi tỉnh lại, việc đầu tiên chắc chắn là khôi phục bản thân." Hồ Bát Nhất đột nhiên nói.

Trương Thiên đảo mắt: "Có khả năng, cho nên chúng ta hiện tại chỉ cần giải cứu mấy đứa nhỏ này ra, sau đó nói không chừng có thể 'trực đảo hoàng long' đi thẳng vào hang ổ." Trương Thiên suy nghĩ rồi nói. "Nhị ca, cậu phát hiện ra gì à?" Hồ Bát Nhất thấy Trương Kỳ Lân cứ nhìn chằm chằm vào tượng đá, không kìm được hỏi. "Là bàn cờ." Đột nhiên giọng nói lành lạnh của Trương Kỳ Lân vang lên.

Anh nói xong, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất gần như đồng thời

nhìn sang.

Trong mắt hai người có thêm vài phần kinh ngạc.

Khả năng quan sát của Trương Kỳ Lân thực sự quá mạnh, không chỉ quan sát được những gì họ không thấy, mà tâm cũng rất tinh tế. "Lão đại, tôi thấy Nhị ca mới là người tinh tế nhất." Hồ Bát Nhất bóp giọng nói. "Ừ, cậu ấy vẫn luôn rất tinh tế." Trương Thiên gật đầu, rồi nhìn sang tượng đá xung quanh.

Vì xung quanh quá tối nên không nhìn rõ toàn cảnh. "Bàn cờ?" "Tôi hiểu rồi, Lão Hồ, đây có thể là Vạn Tượng Kỳ Trận!" Trương Thiên chợt vỡ lẽ. "Vạn Tượng Kỳ Cục, biến cả mộ thất thành bàn cờ, mà người làm cờ, khi quân cờ cuối cùng bị ăn hết, một bên sẽ thua." "Lão đại, trận này muốn phá bắt buộc phải nhiều người mới được, người càng nhiều cờ càng nhiều, may mà chúng ta không ở trong mộ thất, nếu không thì khó làm rồi." Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm.

Chương 475

Nếu coi người là cờ, thì trong cơ quan trước mắt có ít nhất cả ngàn tượng đá, nghĩa là Hứa Phúc có cả ngàn quân cờ.

Cái thứ này đánh kiểu gì cũng không thua, là tử cục. "Ừ, đúng là sẽ hơi phiền phức.

Thái Lang, cháu biết cách cứu các chị cháu ra không?" Trương Thiên nhìn sang Thái Lang bên cạnh. "Cháu không biết." Thái Lang lắc đầu, trong mắt cũng rất lo lắng. "Lão đại, Bàn gia tới đây!" Trong lúc Trương Thiên đang suy tư, Bàn Tử và nhóm Hạo Thiên Chân ôm tinh thạch phát sáng chạy tới.

Bàn Tử vừa chạy vừa gọi, sợ người khác không biết công lao là của hắn. "Mọi người thắp sáng xung quanh lên." Trương Thiên chỉ ra xung quanh. "Được, lão đại cứ đợi đấy, Bàn gia bố trí cho anh thành một mái ấm gia đình." Bàn Tử hùng hồn nói, Trương Thiên giật khóe miệng.

Tên này nói năng đúng là ông nói gà bà nói vịt. "Nếu đây là một bàn cờ, thì chỉ cần tìm được quân cờ đầu tiên hoặc quân cờ cuối cùng là được nhỉ?" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm bên cạnh, Trương Thiên khẽ nhíu mày. "Nếu giải quyết quân cờ đầu tiên thì cả bàn cờ không cần đánh nữa, nếu giải quyết quân cờ cuối cùng thì coi như giải quyết tất cả." "Cách này theo lý thuyết thì được, nhưng mà nhiều tượng đá thế này, làm sao phân biệt cái nào đầu tiên, cái nào cuối cùng." Trương Thiên nhìn theo ánh sáng ra xung quanh.

Chỉ thấy trong một địa đạo hình tròn, tượng đá xếp chi chít.

Dưới chân những tượng đá đó đều có một cơ quan, mà trên mặt tượng đá dường như đều là thần sắc thống khổ.

Có ánh sáng, Trương Thiên cũng coi như nhìn rõ toàn bộ tình huống xung quanh.

Trong cơ quan thất rộng lớn, ngoài tượng đá ra thì không còn gì khác, mà những tượng đá này tự nhiên sẽ không đánh số, chúng gần như giống hệt nhau, đương nhiên trừ diện mạo. "Mẹ ơi, nhiều thế này, ít nhất phải cả ngàn cái." "Chủ mộ này cũng là một kẻ tàn nhẫn, chôn nhiều người thế này." Bàn Tử vừa nhìn tượng đá vừa cảm thán. "Đúng rồi lão đại, nghĩ ra cách phá giải chưa?" Bàn Tử nhìn Trương Thiên. "Có một cách.

Bàn Tử, các cậu đi tìm xem cái tượng đá đầu tiên và cái tượng đá cuối cùng là cái nào." Trương Thiên nói. "Cái gì?

Nhiều thế này á?" Bàn Tử kinh hô một tiếng, nhìn những tượng đá được thắp sáng, trong lòng buồn bực một trận, cái này khác gì mò kim đáy bể đâu! "Bàn Tử, bớt nói lại làm nhiều lên, quay về tôi thưởng cho cậu món Quỷ Đan cậu thích nhất." Trương Thiên vỗ vai Bàn Tử. "Lão đại nói sớm chứ." Bàn Tử làm động tác kéo khóa miệng, ra vẻ tôi tuyệt đối không nói nữa. "Thế lão đại, tôi với Ngô thiếu gia sang bên kia xem, các anh phụ trách bên này, yên tâm, Bàn gia tuyệt đối dốc hết sức." Bàn Tử nắm chặt tay, sau đó kéo Hạo Thiên Chân chạy vào trong.

Tên này được cái rất tích cực. "Khải Toàn huynh, không nhìn ra anh cũng hăng hái phết nhỉ." Hạo Thiên Chân vẻ mặt có chút ngạc nhiên. "Phải thế chứ, Bàn gia mà, nhiệt huyết mười phần." Nhìn Bàn Tử rời đi, Trương Thiên lại nhìn xung quanh. "Nếu muốn tìm quân cờ đầu tiên và quân cờ cuối cùng, chúng ta cần phải hiểu quy hoạch của cả bàn cờ trước." "Nếu đây thực sự là Vạn Tượng Kỳ Cục, thì chúng ta cần dựa vào cơ quan dưới chân tượng đá để phân biệt." Trương Thiên nhìn tượng đá trước mắt, hít sâu một hơi.

Nếu đơn thuần dựa vào cơ quan để suy đoán thì không biết phải đoán đến bao giờ. "Chuông phải do người buộc chuông tháo, lão đại, đây là anh dạy tôi, chi bằng chúng ta hỏi chính bọn họ?" Hồ Bát Nhất sờ lên mặt tượng đá, trên mặt nở một nụ cười.

Tay Trương Thiên khựng lại, nhìn tượng đá trước mắt. "Lão Hồ, tôi nghĩ cậu nói đúng, nếu những tượng đá này đều do từng thi thể bọc lại mà thành, thì chúng ta chỉ cần để họ nói chuyện là được." Mắt Trương Thiên sáng lên.

Không hổ là Hồ Bát Nhất, từ khi có được mấy bí thuật phong thủy, đầu óc hắn cứ như được khai quang vậy.

Càng ngày càng linh hoạt, hơn nữa cộng thêm cái quạt trong tay hắn, đúng là tuyệt phối. "Xem ra cần phải kiếm cái quạt của Gia Cát Lượng về tay rồi." Trương Thiên thầm lẩm bẩm, còn về quạt Gia Cát Lượng thì hắn cũng chỉ dám nghĩ thôi.

Dù sao muốn có được đâu có dễ. "Thái Lang, cháu đi xem xem trong này có anh chị của cháu không." Trương Thiên nhìn Thái Lang đang lởn vởn bên cạnh. "Vâng!" Thái Lang gật đầu nghiêm túc, từ từ đi đến bên cạnh tượng đá.

Đầu nó và đầu tượng đá dán vào nhau.

Gần ba giây sau, Thái Lang mới từ từ đứng dậy. "Có ạ, nhưng mà cháu cảm nhận được hơi thở của họ rất yếu, giống như gió lớn thổi cái là tan biến vậy." Thái Lang rụt rè nói.

Trương Thiên khẽ gật đầu. "Xem ra chỉ có cách này." Trương Thiên lấy ra một lá bùa vàng, sau đó rạch tay mình ra.

Trương Kỳ Lân thấy vậy định đưa tay ra, nhưng thấy tay Trương Thiên đã rách rồi nên lại thu về. "Không cần, dùng của tôi là được." Trương Thiên nhìn Trương Kỳ Lân một cái, rồi dùng máu mình vẽ bùa

trên giấy. "Trong máu của tôi, tôi cảm nhận được dương tính rất nặng, tôi dùng máu vẽ một lá Khốn Tà Phù, lợi dụng sức mạnh Khốn Tà Phù bọc lấy thứ bên trong, lôi từ trong tượng đá ra." Trương Thiên khẽ nói, đồng thời tay vỗ mạnh một cái, lá bùa vàng đã dán lên đầu tượng đá.

Trương Kỳ Lân nhìn động tác của Trương Thiên nhưng không nói gì.

Lông mày khẽ động, vừa rồi hắn quả thực có chút phản ứng bản năng.

Dưới thủ quyết liên tục của Trương Thiên, rất nhanh, lá bùa trực tiếp hóa thành kim quang, chui tọt vào trong đầu tượng đá.

Nếu Hạo Thiên Chân có mặt ở đây, có lẽ sẽ cảm thán một tiếng. "Thái Thượng tổ sư, hộ ngã chu toàn, họa địa vi lao, khốn diệt tà túy!" (Thái Thượng tổ sư, hộ ta chu toàn, vẽ đất làm tù, vây diệt tà túy!) Theo tiếng hô của Trương Thiên, luồng kim quang lại từ trong tượng đá chui ra.

Cùng với kim quang xuất hiện còn có hồn ảnh của một bé gái. "Đa...

đa tạ chú, cái đó, chú ơi, làm ơn, có thể cứu những người khác không ạ." Sau khi hồn ảnh bé gái xuất hiện, nó không chọn chạy trốn ngay hay làm gì khác, mà là muốn cầu xin Trương Thiên cứu người khác.

Có người nói, con người sinh ra bản chất đã là ác, do hậu thiên bồi dưỡng mới thành người lương thiện.

Cũng có người nói, con người bản chất là lương thiện, do yếu tố hậu thiên và gia đình mới quyết định tính cách một người.

Mà Trương Thiên cảm thấy, nhân chi sơ tính bản thiện, nếu không

phải do một số yếu tố nào đó, có lẽ tính cách một người sẽ không thay đổi quá nhiều.

Nhìn ánh mắt bé gái trước mặt, Trương Thiên lại lắc đầu. "Làm ơn đi chú, xin chú cứu họ." Bé gái thấy vậy vội vàng muốn kéo tay Trương Thiên.

Nhưng nó đã không còn thân xác, người ma khác biệt, cộng thêm nó không có thực thể nên tay xuyên thẳng qua. "Không phải chú không muốn cứu, mà là cháu cần nói cho chú biết một số chuyện, chú mới có thể giúp cháu, dù sao máu của chú cũng có hạn, không thể dùng cách này giải cứu hết các cháu được." Trương Thiên thản nhiên nói.

Sau khi hắn nói xong, bé gái vốn đang thương tâm bỗng nhiên như tràn đầy sinh cơ. "Vậy chú ơi, nói rồi nhé, cháu nhất định sẽ kể hết những gì cháu biết cho chú." Bé gái nghiêm túc nhìn Trương Thiên.

Mặt nó rất trắng, hai bên má có vệt đỏ, giữa trán còn có chấm đỏ, cứ như thể lũ trẻ trong cả ngôi mộ này đều ăn mặc trang điểm kiểu đó vậy. "Chú hỏi cháu, người đầu tiên bị làm thành tượng đá là ai, và người cuối cùng bị làm thành tượng đá là ai." "Chỉ có tìm được những thứ này, chú mới có thể giúp các cháu." Trương Thiên nhìn bé gái.

Trong đôi đồng tử đen láy của bé gái không có một tia sắc thái. "Ưm..." Theo dòng suy nghĩ của bé gái, đầu nó cũng ngày càng đau.

Từng dòng ký ức vụn vỡ ùa vào đầu nó.

Có người từng nói, chuyện đau khổ nhất của con người không phải là đối mặt hay trải qua, mà là hồi ức.

Khi sắc mặt bé gái ngày càng trắng bệch, Trương Thiên đành lấy ra một viên Quỷ Đan. "Ăn nó đi." Trương Thiên nhìn bé gái.

Bé gái cảm nhận được luồng khí tức ấm áp kia, bàn tay nhỏ do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận lấy viên đan dược trong tay Trương

Thiên.

Một miếng nuốt xuống, sức mạnh của nó tăng lên, thân thể cảm thấy một luồng cảm giác ấm áp.

Mà những ký ức khiến nó đau đầu cũng theo đó ùa về. "Đó là một bữa tiệc rất lớn, rất nhiều người, rất nhiều người đã đến." "Những con cá nhỏ dưới biển kia, giống như chúng cháu, từng đàn từng lũ bơi về phía sâu thẳm, cá nhỏ không biết nguy hiểm, cũng giống như bọn cháu." "Cháu nhớ mẹ cháu bảo cháu, chỉ cần cháu ở đây thì nhà cháu mới an toàn, cháu nghe lời mẹ, cháu ở lại, nhưng mà mẹ lại không bao giờ đến tìm cháu nữa." "Sau đó, cháu hình như bị xích khóa chặt tim, bị làm thành hòn đá, mà may mắn là, cháu quen được các bạn ấy ở đây." "Vĩnh Hải, Sơn Dã Vĩnh Hải, cháu nhớ rất rõ, bạn ấy an ủi cháu đừng sợ, nhưng bạn ấy lại là người đầu tiên bị làm thành tượng đá." Giọng bé gái mang theo tiếng khóc.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Trong lòng hai người chấn động. "Mỗi một tượng đá, hoặc trong quan tài đều sẽ có tên người chết, lão Hồ, chúng ta mau tìm cái tên nhóc Vĩnh Hải kia." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu một cái, đã lao vụt đi.

Trương Thiên lại nhìn Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân chỉ khẽ gật đầu, người cũng đã biến mất.

Chương 476

"Yên tâm đi, chú sẽ giúp các cháu.

Thái Lang, cháu cũng đi tìm người đi." Trương Thiên xoa đầu bé gái.

Điều khiến bé gái bất ngờ là Trương Thiên dường như có thể chạm vào mình. "Vâng ạ chú." Thái Lang gật đầu, cũng rảo bước chạy đi.

Trương Thiên không nói gì, dẫn theo bé gái lao vào giữa đám tượng đá." Thời gian chầm chậm trôi qua.

Nhóm người Trương Thiên cũng không biết đã tìm kiếm trong đống tượng đá này bao lâu.

Mãi cho đến khi bên phía Trương Khởi Linh truyền đến tin tức. "Tìm thấy rồi." Giọng nói của Trương Khởi Linh vang lên.

Ngay sau đó, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất dùng tốc độ nhanh nhất lao đến bên cạnh y. "Sơn Điền Vĩnh Hải, không sai, chính là gã!" Giọng bé gái có chút kích động, vì đã ăn Quỷ đan nên khí tức của cô bé rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều. "Vậy thì tốt." Trương Thiên nói, nhìn thoáng qua lòng bàn tay, vệt máu vừa cắt lúc nãy vẫn còn, nhưng miệng vết thương đã biến mất. "Xem ra phải cắt thêm lần nữa rồi." Trương Thiên lẩm bẩm, tay khẽ vung lên, máu tươi màu đỏ lại chảy ra.

Theo nết vẽ của bùa chú, kim quang hiện lên, giống như trước đó, một hồn ảnh được bao bọc và kéo ra ngoài. "Lão Hồ, đập nát tượng đá đi." Trương Thiên sau khi nhìn thấy hồn ảnh xuất hiện liền trực tiếp mở miệng nói.

Người đã chết, thân xác tự nhiên cũng vô dụng, đập nát tượng đá còn có thể phá trận. "Được thôi." Hồ Bát Nhất không nói nhảm, Trương Thiên vừa dứt lời, hắn trực tiếp tung một quyền, chỉ nghe một tiếng nổ vang, tượng đá vỡ vụn. "Vãi chưởng, tiếng gì thế?

Đốt pháo à?" Đám người Bàn Tử ở đằng xa nghe thấy tiếng động, nhao nhao nhìn sang. "Đa...

đa tạ." Bé trai sau khi được Trương Thiên cứu ra, giọng nói yếu ớt cảm ơn một câu.

Trương Thiên xua tay, chỉ nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, trận pháp phá được chưa?" "Đã phá rồi, lão đại, anh nhìn kìa, những tượng đá kia đang chuyển động, cơ quan bị kích hoạt rồi." Hồ Bát Nhất chỉ vào những tượng đá cách đó không xa.

Quả nhiên, sau khi tượng đá đầu tiên bị đánh nát, cơ quan dưới chân các tượng đá xung quanh liền bắt đầu vận chuyển, đồng thời sắp xếp lại hàng lối.

Đây là điềm báo phá trận. "Mẹ ơi, tượng đá động đậy rồi!

Thiên Chân, chúng ta có cần nấp đi không?" Vương Bàn Tử nhìn tượng đá xung quanh không ngừng di chuyển, vội vàng lấy ra cái xẻng sắt đã chuẩn bị sẵn. "Không cần, Bàn Tử cậu nhìn bên kia kìa." Hạo Thiên Chân chỉ về phía Trương Thiên.

Chỉ thấy nhóm Trương Thiên đang bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Rất hiển nhiên, sự việc trước mắt căn bản không có uy hiếp.

Rất nhanh, tượng đá liền sắp xếp lại vị trí.

Cùng lúc đó, trên thân tượng đá cũng xuất hiện rất nhiều vết nứt. "Vạn tượng kỳ cục, không có bàn cờ, phá giải đơn giản." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm tự nói. "Ra rồi." Trong mắt Trương Thiên lóe lên.

Tượng đá nứt vỡ, ngay sau đó, vô số làn da trẻ con lộ ra trong không khí.

Những đứa trẻ kia thống nhất mặc trang phục trẻ em, trên mặt bôi phấn trắng.

Khi tượng đá vỡ nát, xác đá liền ngã thẳng xuống đất.

Thi thể không phải dạng mềm, mà là loại vô cùng cứng ngắc, trông giống như loại chạm vào là vỡ vụn. "Răng rắc..." Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ tượng đá xung quanh đều nứt toác.

Một đống đá vụn không ngừng rơi xuống trong mộ thất, trên mặt đất cũng vương vãi đầy sỏi đá.

Nhóm Bàn Tử đi xuyên qua giữa đám đá vụn rơi lả tả như mưa. "Lão đại, nhiều đá quá, phá giải được chưa?" Bàn Tử sốt ruột chạy tới, trên mặt mang theo chút chấn động.

Cảnh tượng hàng trăm hàng nghìn tượng đá cùng vỡ vụn quả thực rất rung động. "Ừ, đã phá rồi, nhưng mà, chúng ta phải để bọn nhỏ ngưng tụ một chút." "Tuy rằng tích tụ oán khí quanh năm rất nặng, nhưng những oán khí đó hầu như đều bị tượng đá và mộ chủ nhân thu thập, cho nên, bọn nhỏ cần khôi phục lại." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Cùng lúc đó, vô số hồn ảnh nhỏ bé không ngừng chui ra từ trong thi thể.

Bọn họ từng người một giống như được tái sinh, trên mặt phảng phất mang theo nụ cười như có như không. "Trông có vẻ nhẹ nhõm thật." Hồ Bát Nhất nhìn Bát Quái Kính, trong miệng cảm thán một câu. "Cảm ơn chú, cảm ơn các anh lớn." Sau khi những đứa trẻ kia thở dốc xong, nhao nhao nhìn về phía Trương Thiên.

Theo sự biến mất của oán khí tích tụ đã lâu, lý trí của chúng đã

tỉnh táo hơn nhiều. "Không có gì.

Tôi sẽ lấy ra một chút đồ, các cháu thử hấp thu một chút, đợi khí tức khôi phục xong, tôi sẽ dẫn các cháu đi báo thù." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Những đứa trẻ kia không ngừng nhìn những người xung quanh.

Trong mắt từng đứa dường như có chút lo lắng. "Anh lớn ơi, nếu chúng em đi, liệu có bị chết không ạ?" Giọng một đứa trẻ run rẩy.

Trương Thiên lắc đầu: "Việc này tùy thuộc vào các cháu.

Nếu các cháu thật sự cam nguyện cứ thế này mà đi, cứ thế buông tha cho kẻ đã làm hại mình, tôi nghĩ, cho dù các cháu có đi đầu thai, trong miệng cũng sẽ còn nuốt không trôi cục tức này." Trương Thiên cũng không ép buộc, mà để bọn chúng tự lựa chọn. "Chú ấy nói đúng đấy!

Các anh các chị thử nghĩ xem, bọn họ thật sự đã làm việc thực tế cho gia tộc, hoặc cha mẹ chúng ta sao?" "Thử nghĩ đến ánh mắt cha mẹ chúng ta lúc đó xem, có anh không phải còn là con một trong nhà sao?

Các anh chị thật sự có thể nuốt trôi cục tức này à?" Thái Lang không hổ là tiểu quỷ, một câu chí mạng, chọc thẳng vào tim đen của đám trẻ con. "Em đến giờ vẫn còn nhớ biểu cảm của cha mẹ em, em vẫn nhớ, biểu cảm thống khổ của mẹ em trong mưa." "Đúng, em đến giờ vẫn nhớ, sau khi em bị bắt đi, cha em chết ở biển, ông ấy tự sát rồi, em hận hắn!" Sau khi Thái Lang nói xong, đám trẻ con bắt đầu bàn tán.

Những ký ức khó quên nhất trong sinh mệnh non nớt, giờ phút này được chúng trút ra như xả lũ. "Thảm quá, đây có khả năng chính là điểm xấu của chế độ quân vương." Hạo Thiên Chân khẽ lắc đầu.

Chế độ quân vương, một khi quân vương là kẻ háo sắc hoặc bạo chúa, thì bách tính chính là vật "bổ cấp" của bọn họ.

Nhất thời, trong cả không gian, vô số oán khí không ngừng tích tụ.

Nếu là oán khí của một đứa trẻ thì không sao, nhưng oán khí của hàng ngàn đứa trẻ cộng lại, tuyệt đối không đơn giản là một cộng một bằng hai. "Lạnh quá." "Chuyện gì thế này, sang đông rồi à?" Vương Bàn Tử rùng mình một cái, trong miệng lẩm bẩm.

Bọn họ không có Quỷ nhãn nên không nhìn thấy tình huống xung quanh.

Trương Thiên nhìn oán khí càng ngày càng nặng, cũng biết là lúc phải ra tay.

Chỉ thấy Trương Thiên lấy ra một thùng Linh thủy, đồng thời lấy ra mấy viên Quỷ đan.

Trương Thiên nghiền nát Quỷ đan ném vào trong Linh thủy, sau đó nhìn về phía đám quỷ hồn.

Hiện tại Quỷ đan của Trương Thiên có thể nói là dùng không hết, mấy trăm viên, cho dù để Nhất Mi đạo nhân ăn cả năm cũng không hết. "Mỗi đứa một ngụm." Trương Thiên chỉ vào thùng nước trên mặt đất.

Trương Thiên vừa dứt lời, đám tiểu quỷ liền trực tiếp nhào tới.

Mười mấy phút sau, đám tiểu quỷ toàn bộ đều ăn uống no say.

Trương Thiên càng hài lòng gật đầu.

Cảm nhận được xung quanh có một luồng khí tức cực mạnh, trong lòng Trương Thiên cũng có chút tự tin.

Có đám này, cộng thêm bản thân mình, còn có Quỷ Ngọc Tỷ của Trương Khởi Linh, cho dù là hai tên Hứa Phúc, Trương Thiên cũng

không sợ.

Cho dù là thi gan, cũng thi gan chết hắn! "Lão đại, xong việc rồi à?" Thấy khóe miệng Trương Thiên nhếch lên, Bàn Tử tò mò hỏi một câu. "Ừ, xuất phát thôi, đi tới mộ thất cuối cùng." Trương Thiên nhẹ nhàng gật đầu. "Đúng rồi, chú ơi, cái này hình như là đồ vật ở đây." Ngay khi Trương Thiên chuẩn bị xuất phát, một đứa bé hai tay cầm một cái que có hoa văn đi ra.

Khi nhìn thấy cái que trước mắt, mắt Trương Thiên hơi trợn to, trong lòng vui vẻ.

Chương 477

Đây coi như là ý trời sao? "Cái que này ở đâu ra vậy?" Trong mắt Trương Thiên lóe lên một tia vui mừng, sau đó liền thản nhiên hỏi. "Nhặt được ở bên kia ạ, hình như là từ trong một tượng đá rơi ra." "Chú ơi, cháu cảm giác trên này nong nóng, cho nên mang tới đây." Đứa bé nhìn Trương Thiên, một năm một mười kể lại lai lịch.

Trương Thiên cầm cái que nhìn hồi lâu. "Hẳn là cán của cây phất trần kia không sai, không ngờ ở đây lại có một nửa còn lại.

Hiện tại phất trần có cán, còn có lông trắng, còn thiếu chút gì đó nhỉ." Trương Thiên thầm nghĩ, ánh mắt khóa chặt vào thân que.

Trên que khắc hoa văn đặc thù, thoạt nhìn cực kỳ thần bí.

Đồng thời, xung quanh những hoa văn kia còn tỏa ra một mùi thanh hương nhàn nhạt. "Lão đại, có thể tu phục không?" Hồ Bát Nhất nhẹ giọng hỏi. "Không được, hình như còn thiếu một chút." Trương Thiên lắc đầu, hắn vừa thử, hai cái căn bản không nối lại được, rất hiển nhiên, còn thiếu một vật mấu chốt. "Cái đó sẽ là gì đây?" Trương Thiên lẩm bẩm, nhưng rất nhanh hắn liền tạm thời gạt những thứ này sang một bên.

Bởi vì, đám nhóc trước mắt đã ăn uống no say, có thể lên đường rồi! "Thái Lang, cháu tổ chức một chút, tập hợp mọi người lại, chúng ta bắt đầu thảo phạt Hứa Phúc." Trương Thiên nói với Thái Lang.

Cái đầu nhỏ của Thái Lang gật gật như chim sẻ mổ thóc.

Ngay sau đó Thái Lang liền bắt đầu tổ chức đội ngũ.

Rất nhanh, một đám tiểu quỷ đi theo sau lưng nhóm người Trương Thiên, đi về phía đan thất trước đó. "Tiểu Trương gia, sao tôi cứ có

cảm giác quái quái, là tôi điên rồi, hay là thế giới này điên rồi, xung quanh hình như có rất nhiều người ấy." Hạo Thiên Chân lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hết cách rồi, loại cảm giác này thực sự quá kỳ quái.

Giống như sau lưng bọn họ có hàng trăm người đi theo vậy. "Đừng nghĩ nhiều, nghĩ nhiều sẽ điên thật đấy." Trương Thiên vỗ vỗ vai Hạo Thiên Chân.

Đây chính là hạt nhân của đoàn đội, tiểu thiên tài tạc mộ, Trương Thiên cũng không muốn tên này điên mất. "Thiên Chân, cậu đặt thuốc nổ chỗ này lộ liễu thật đấy." Vương Bàn Tử nhìn thuốc nổ được đặt trên vách tường xung quanh, không khỏi oán thầm một câu. "Dù sao cũng không có người, cứ đặt bừa đi." Hạo Thiên Chân xua tay, cũng không để ý.

Rất nhanh, nhóm người Trương Thiên men theo thông đạo, lần nữa đi tới đan thất lúc trước. "Không ổn, nơi này hình như có người tới rồi." Trương Thiên vừa tới đan thất, mày liền nhíu lại.

Trong cả đan thất phiêu phù một loại mùi vị mà người bình thường căn bản không cảm nhận được. "Tiểu Trương gia, ngài cũng quá nhạy cảm rồi, xung quanh không có một chút dấu vết bị động chạm nào mà." Hạo Thiên Chân nhìn xung quanh, vẫn giống hệt lúc trước. "Không đúng, cậu nhìn chỗ này." Trương Thiên nói, tay phủi trên mặt đất một cái, sau một đạo kim quang, mấy dấu chân xuất hiện trước mắt. "Cái này là..." Mấy người trong lòng kinh hãi, không ngờ lại có người nhanh chân đến trước! "Đáng chết!

Lão đại, rốt cuộc là thứ gì, Bàn gia đi giải quyết bọn chúng!" Bàn Tử chửi ầm lên một tiếng, định chui vào động. "Đừng vội, có thể làm được kín đáo như vậy, hơn nữa không bị tôi phát hiện, rất hiển nhiên đối phương không phải kẻ dễ chơi." "Hơn nữa, rất rõ ràng không phải

một người, chúng ta cẩn thận là trên hết, có thể xem bọn họ biểu diễn trước." Trương Thiên xua tay, lại tỏ ra không hoảng hốt chút nào. "Xem biểu diễn?" Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh liếc nhau, trong mắt hai người đều lóe lên một tia nghi hoặc. "Vào đi, đừng đánh rắn động cỏ." "Thái Lang, dẫn theo các anh chị của cháu, chú ý cẩn thận." Trương Thiên dặn dò một câu, mọi người rón rén đi xuống phía dưới.

Thông đạo không lớn, có thể nói là rất nhỏ, chỉ có thể dung nạp một người đi tới.

Nhóm người Trương Thiên đi song song chậm rãi tiến lên.

Cả thông đạo càng đi càng dốc xuống, càng xuống sâu, Trương Thiên càng cảm giác được một tia lạnh lẽo. "Lão đại, anh nói xem, kẻ nhanh chân đến trước lần này, sẽ là người nào?

Hơn nữa, bọn họ có phát hiện ra chúng ta không?" Bàn Tử cầm xẻng sắt đi một bên, chớp chớp mắt. "Người nào thì tạm thời chưa biết, còn về việc có phát hiện ra chúng ta hay không, tôi đoán chừng là chưa.

Đúng rồi, Tiểu Miết đâu?" Trương Thiên đột nhiên nhớ tới cái gì.

Tiểu Miết hình như bị hắn quên mất rồi.

Trước đó Tiểu Miết tự mình đi kiếm ăn, còn bọn Trương Thiên thì đi nghiên cứu mộ huyệt.

Hiện tại Tiểu Miết hình như không thấy đâu. "Không biết nữa, Miết gia chắc không sao đâu, dù sao Miết gia cũng biết lắc đuôi mà, chúng ta hẳn là có thể nghe thấy tiếng." Bàn Tử lắc đầu, lập tức an ủi một câu.

Trương Thiên gật đầu, nếu Tiểu Miết xảy ra chuyện, khẳng định sẽ lắc chuông, hiện tại không có tiếng động, chứng tỏ Tiểu Miết tạm thời an toàn.

Trương Thiên nhìn về phía trước, trong mắt nhàn nhạt lóe lên kim quang.

Bóng tối xung quanh lập tức giảm bớt rất nhiều.

Trương Thiên ít nhất có thể nhìn rõ đường dưới chân. "Để không đánh rắn động cỏ, chúng ta tạm thời đừng bật đèn, mọi người cẩn thận một chút." Trương Thiên nhắc nhở một câu.

Hai người Hạo Thiên Chân đi ở cuối cùng, tay còn nắm chặt tay nhau, lòng bàn tay đều đổ mồ hôi. "Thiên Chân à, Bàn gia thề, Bàn gia ghét nhất là những khe hở tối tăm nhỏ hẹp." Vương Bàn Tử hàm răng đánh vào nhau lập cập. "Bàn Tử, có chút cốt khí đi, chúng ta hiện tại cũng là cao thủ, chỉ cần ra khỏi đây, chúng ta chính là tuyệt thế cao thủ." Hạo Thiên Chân nắm chặt tay Vương Bàn Tử hơn một chút.

Hai tên này, có chút cảm giác huynh đệ cùng chung hoạn nạn.

Đi gần mười mấy phút, mộ đạo chật hẹp xung quanh mới rộng rãi hơn nhiều.

Đồng thời cũng không dốc xuống dưới nữa, mà là đi thẳng về phía trước. "Đây là trắc thất, mộ đạo ẩn tàng, không ngờ bị chúng ta phát hiện." "E rằng mộ chủ nhân chết cũng sẽ không nghĩ tới, lão đại anh lại tìm được mộ đạo này bên trong cơ quan." Hồ Bát Nhất nhìn tình huống xung quanh, trực tiếp phân tích ra mộ đạo trước mắt. "Phía trước, có sát khí." Trương Khởi Linh khẽ động tai, đôi tai nhỏ hình như nghe được âm thanh gì đó. "Xem ra, bọn họ đang ở phía trước." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía bóng tối vô tận, cả con đường mộ đạo căn bản không nhìn thấy điểm cuối, xung quanh cũng chỉ có bóng tối bao trùm.

Giống như cánh cổng thông tới địa ngục. "Tiểu Trương gia, cái này làm tôi áp lực quá." Hạo Thiên Chân giơ tay ra, căn bản không nhìn thấy ngón tay mình. "Anh lớn đừng sốt ruột, em cảm nhận được

khí tức quen thuộc." Phía sau, đột nhiên giọng Thái Lang truyền đến.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử sợ đến mức rụt cổ lại, cảm giác kích thích bất ngờ này còn mạnh hơn cả đi nhà ma. "Xem ra, chúng ta đã trực tiếp đi tới chủ mộ thất, Thanh Long mộ thất." Khóe miệng Trương Thiên nhếch lên, cuối cùng cũng sắp được gặp vị trong truyền thuyết kia rồi sao?

Vị đó sẽ cho mình kinh hỷ gì đây? "Cái gì?

Sắp đến rồi?

Tôi chỗ này còn mấy chục cân thuốc nổ, tôi đặt trước đã rồi tính sau." Hạo Thiên Chân vội vàng ấn toàn bộ đồ trong ba lô lên xung quanh, sợ đặt muộn.

Trương Thiên không nói gì, mà dẫn mấy người tiếp tục tiến lên.

Đi trong mộ đạo tối tăm một lát, một luồng âm thanh đánh nhau liền truyền vào trong tai. "Những thứ này đều là đồ của Thiên Sư, các ngươi không có tư cách lấy!" "Quỷ Chúc, ngươi đã tại vị thời gian đủ dài rồi, lần này ngươi xuống đài đi." "Bát Quái Kính cấp bậc Thiên Sư, những thứ này chỉ thuộc về chúng ta!" Từng đạo âm thanh truyền đến.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất liếc nhau. "Âm Dương Sư!" Hai người gần như đồng thanh mở miệng, trong mắt đều thêm chút chấn kinh.

Bọn chúng sao lại xuất hiện ở đây! "Lão đại anh cũng cho rằng có thể là Âm Dương Sư?" Trong mắt Hồ Bát Nhất có thêm chút kinh ngạc.

Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía trước. "Nước Nhật, ngoại trừ Âm Dương Sư ra, tôi nghĩ cũng sẽ không có ai nhận biết những thứ như Bát Quái Kính đâu nhỉ." "Hơn nữa, có thể tới được

nơi này, tưởng rằng bọn chúng cũng không đơn giản, tôi nghĩ long mạch bên ngoài bị chúng ta phá hỏng đã được tu sửa lại rồi." Trương Thiên không hoảng hốt nói, đồng thời hắn cũng nhớ tới long mạch bị mình phá hủy.

Chắc hẳn đám kia đã tốn không ít công sức. "Lão đại, vậy còn chờ gì nữa, mau đi xem đi, Bàn gia đánh tiên phong, cũng không thể để bọn chúng mang hết đồ tốt đi được..." Bàn Tử nói, càng đi lên trước mấy người.

Bước chân thậm chí cũng vô thức nhanh hơn nhiều.

Chương 478

"Thiên Chân, Bàn gia vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cái gì mà Âm Dương Sư đấy, vậy mà có chút kích động." Vương Bàn Tử ở phía sau, trên mặt có thêm chút mong đợi nho nhỏ.

Dù sao nhóm Trương Thiên cũng chưa từng chạm mặt với Âm Dương Sư nước Nhật.

Cho nên cũng chưa thực sự lĩnh giáo phong thái của người ta.

Còn về lão già trên mộ Thần Hoàng kia, tên đó trong mắt nhóm Trương Thiên, đỉnh lắm chỉ có thể tính là nửa cái Âm Dương Sư. "Không biết nữa, nghe nói năng lực của Âm Dương Sư và đạo sĩ không sai biệt lắm, nếu Tiểu Trương gia và bọn họ xảy ra kịch chiến, vậy nói không chừng cũng sẽ khá đáng xem." Hạo Thiên Chân lắc đầu.

Nhưng trong mắt lại lóe lên một tia mong đợi.

Hắn còn chưa từng thấy qua công kích bằng pháp thuật đặc sắc bao giờ.

Theo Bàn Tử dẫn đường, rất nhanh mấy người liền tới nơi phát ra âm thanh kia.

Đồng thời một luồng sáng cũng xuất hiện trước mắt. "Đây là một cánh cửa cơ quan, đã bị mở ra rồi." Trương Thiên nhìn thoáng qua cánh cửa mở rộng, lại nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy, bên trong mộ thất, năm sáu lão già ăn mặc quái dị đang tranh giành thứ gì đó.

Nhìn kỹ lại, thứ bọn họ tranh đoạt trong tay thế mà chỉ là một viên gạch bình thường! "Phụt, lão đại, đây sẽ không phải là Âm Dương Sư

trong truyền thuyết chứ?

Thế này cũng quá cùi bắp rồi, sao lại cả đám người tranh nhau một viên gạch thế kia?" "Chẳng lẽ, gạch cũng là pháp bảo sao?" Bàn Tử suýt chút nữa cười ra tiếng.

Hai người Hạo Thiên Chân khóe miệng giật một cái.

Được rồi, hiện tại năm kẻ trước mắt còn không bằng lão già lúc trước. "Bọn họ bị ảo giác, nhanh, bịt mũi lại!" Trương Thiên gần như nháy mắt liền cảm giác được không ổn.

Loại tình huống này hắn gặp quá nhiều rồi, gần như là ngựa quen đường cũ.

Dù sao trong mộ huyệt, hoặc là cơ quan, hoặc là rất nhiều huyễn thuật kỳ kỳ quái quái. "Trong này thoạt nhìn cũng không giống như có thực vật gây ảo giác, Tiểu Trương gia, bọn họ làm sao bị ảo giác vậy?" Hạo Thiên Chân khẽ nhíu mày.

Sau này hắn khẳng định phải đi xuống mộ, những thứ này tự nhiên hắn phải hỏi cho rõ ràng mới được. "Ai nói chỉ có thực vật mới có thể gây ảo giác?" "Phấn, tượng đá, thậm chí ngay cả cậu nhìn bức họa một cái, đều có khả năng gây ảo giác, cho nên, Ngô thiếu gia ngài sau này nếu có xuống mộ, nhất định phải cẩn thận." Trương Thiên nói, hắn đã bịt mũi lại, đồng thời ánh mắt không ngừng đánh giá xung quanh.

Bên trong cả mộ thất có thể dùng từ "hào hoa" để hình dung.

Cả mộ thất tỏa ra ánh sáng màu vàng quỷ dị, giống như một pho tượng đại phật nào đó đang tỏa ra phật quang vậy.

Đồng thời bố cục bên trong cũng làm cho người ta sáng mắt lên.

Gạch lót trên mặt đất được mạ bột vàng, mà trên vách tường càng khắc họa đủ loại điêu khắc hình rồng.

Mà ở hai bên mộ thất, từng hàng trụ rồng phân biệt có một viên long châu, những viên long châu còn to hơn cái đầu kia ẩn ẩn phát ra ánh sáng.

Cả mộ thất chính là được những viên long châu đó chiếu sáng.

Quan trọng nhất vẫn là phía trên mộ thất.

Trên một cầu thang màu vàng cao gần năm mét, có một cái long ỷ (ghế rồng) màu vàng.

Đầu rồng hướng xuống dưới, cứ như là đang quan sát chúng sinh.

Cảm giác uy áp mười phần.

Mà khu vực Trương Thiên đang đứng, chỉ được tính là một cái cửa hông ở trong góc mà thôi. "Vàng quá, đẹp quá, Bàn gia thích quá." Hai tên béo nhìn xung quanh vàng óng ánh, trong lòng càng ngứa ngáy.

Loại cảm giác vàng ngay trước mắt mà bọn họ lại không thể chạm vào khiến hai người cực kỳ khó chịu. "Lão đại, có vấn đề, bọn họ hình như căn bản không chú ý tới sự tồn tại của chúng ta, loại hiệu quả gây ảo giác này quá tốt một chút." Hồ Bát Nhất nhìn năm người đang tranh đoạt trước mắt, trong giọng nói khàn khàn có thêm chút nghi hoặc. "Lão Hồ, cậu còn nhớ thứ chúng ta suy diễn trước đó không?" Trương Thiên không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại một câu.

Đồng thời mắt đã nhìn về phía đỉnh đầu. "Bạch Hổ ở trước, Chu Tước ở sau, Huyền Vũ bên trái, Thanh Long nhập hải ở phía trên, vậy cũng có nghĩa là, cơ quan mộ thất này hẳn là ở bên trên!" Hồ Bát Nhất mạnh mẽ nhìn về phía đỉnh đầu.

Quả nhiên, chỉ thấy ngay phía trên mộ thất, bên trong một chỗ khuyết, một cái đầu rồng màu vàng đang ẩn ẩn phát ra ánh sáng.

Mà giờ khắc này, cái đầu rồng màu vàng kia đang há to mồm,

giống như là đang nuốt chửng thiên địa. "Lão đại, xem ra mấu chốt nằm ở cái đầu rồng kia." "Thứ đó hình như đang tỏa ra cái gì đó." Hồ Bát Nhất nhìn đầu rồng há mồm, không khỏi đoán. "Ừ, đại khái là như vậy, nhưng mà chúng ta khoan hãy vội, cứ xem bọn họ trước đã." Trương Thiên nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía năm lão già vẫn đang tranh đoạt viên gạch.

Dù sao có sẵn người làm mẫu, Trương Thiên ngẫm nghĩ, không tận dụng thì chẳng phải quá thiệt thòi sao.

Hơn nữa đám Âm Dương Sư này Trương Thiên đoán chừng, cho dù mình cứu bọn họ, cũng sẽ không có báo đáp tốt đẹp gì, thà như vậy, còn không bằng tọa sơn quan hổ đấu. "Tuy rằng bọn họ không phải mỹ nữ, nhưng Bàn gia thích nhất xem người khác đánh nhau." Bàn Tử nói, tự mình ngồi xuống.

Mấy người cũng lẳng lặng nhìn năm lão già tranh nhau một viên gạch.

Nếu để Quỷ Chúc biết, một kẻ cao cao tại thượng như lão ta lại bị người ta xem như khỉ làm trò, cũng không biết trong lòng lão sẽ nghĩ thế nào. "Quỷ Chúc, không sai biệt lắm là được rồi, ông đã làm lão đại nhiều năm như vậy, cũng nên thoái vị đi." "Hơn nữa, nơi này cũng là chúng tôi tìm được, nếu không phải chúng tôi tra được có người ngoại lai lái xe việt dã đi rắc gạo khắp nơi, ông sẽ biết nơi này sao?" Tỉnh Xuyên nhìn Quỷ Chúc tóc bạc trắng trước mắt, giọng nói thêm chút kích động. "Xì, một đám tiểu bối mà thôi, cả nước Nhật, mảnh đất nào không phải do Quỷ Chúc ta chưởng khống?

Chỉ bằng các ngươi cũng muốn lật đổ ta?" "Tìm chết!" Giọng Quỷ Chúc mang theo sát khí.

Sau khi lão nói xong, khoảnh khắc tiếp theo, trên người lão bộc phát ra một luồng sức mạnh rất mạnh.

Luồng dao động lực lượng kia trực tiếp đánh văng bốn người còn lại ra xa. "Sức mạnh thật mạnh." Nhìn bốn người bị chân khí đánh văng, Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thán một câu. "Ngô thiếu gia, tóc ngắn kiến thức ngắn rồi, cứ cái sức mạnh này của lão, Bàn gia tôi còn chẳng bị đánh văng được, rất yếu." Bàn Tử vô cùng tự tin.

Dù sao cũng là Bàn Tử mặc áo giáp, kháng sát thương vẫn rất ổn. "Hừ, Quỷ Chúc, lộ rồi nhé, ta đã sớm biết tên nhà ngươi chính là đang âm thầm dòm ngó quyền thế của nước Nhật!" "Xem ra hôm nay chúng ta cũng phải vì dân trừ hại rồi, vì Đại Nhật Bản đế quốc ta, trừ khử tên phản quốc tặc ngươi!" Tỉnh Xuyên chỉ tay vào Quỷ Chúc, trong miệng còn nói ra một phen đại nghĩa lẫm nhiên.

Giờ khắc này, bốn người bọn họ giống như biến thành sứ giả chính nghĩa, muốn thẩm phán một mình Quỷ Chúc. "Hừ, mồm mép tép nhảy, hôm nay ta sẽ khiến các ngươi không ra khỏi được mộ thất này!" Quỷ Chúc hừ lạnh một câu, khoảnh khắc tiếp theo, mộc kiếm sau lưng đã rơi vào trong tay.

Bốn người còn lại càng lấy ra vũ khí của riêng mình.

Trong mắt cả năm người đều lóe lên từng tia sát khí.

Chiến tranh hết sức căng thẳng. "Ngự Hỏa Thiên Tử, Hỏa Thần trợ ta!" Tỉnh Xuyên vung tay lên, hai tay bắt ấn, sau một pháp quyết, lá bùa trong tay gã thế mà trực tiếp hóa thành một quả cầu lửa, nện về phía Quỷ Chúc. "Ngự Thủy Đằng Không, Thần Long Vạn Lý!" Lão Âm Dương Sư bên cạnh cũng đồng thời ra tay, một con rồng nước gầm thét một tiếng, khí thế to lớn. "Lão đại, câu thần chú này hình như anh từng niệm rồi." Bàn Tử sau khi nghe được khẩu quyết của bọn họ, không khỏi nhớ tới Trương Thiên.

Lúc Trương Thiên đánh chồn vàng trước đó hình như từng dùng. "Ừ, đây là một vài pháp thuật nhỏ cơ bản nhất của đạo thuật."

Trương Thiên khẽ gật đầu.

Ánh mắt nhìn về phía những người này, đối mặt với bốn người công kích, Quỷ Chúc lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Chỉ thấy lão vung mộc kiếm, một lá bùa được lão vẽ ra giữa không trung. "Đại Tông Sư!" Đồng thời lúc Quỷ Chúc vẽ ra bùa chú, trong đầu Trương Thiên đã có nhận định sơ bộ về thực lực của Quỷ Chúc. "Đi chết đi!" Tỉnh Xuyên hét lớn một tiếng, cả người hóa thành hư ảnh, nương theo quả cầu lửa và rồng nước, tay hóa thành đao, chém về phía Quỷ Chúc. "Lôi Công trợ ta!" Quỷ Chúc nhướng mày, tay vung mạnh một cái, sau giọng nói đục ngầu, lá bùa lão vừa vẽ ra thế mà trực tiếp biến thành một đạo thiên lôi, nháy mắt đánh xuống.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu đen thui, mà bởi vì thiên lôi rơi xuống quá nhanh, thân ảnh Tỉnh Xuyên còn chưa đến nơi liền đã bị đánh trúng. "Nhanh quá." Hạo Thiên Chân nhìn sự việc xảy ra trong chớp nhoáng, trong lòng không khỏi cảm khái một câu. "Lão đại, những người này đều là tu vi gì?

Cái thế đánh nhau này cũng không nhỏ đâu." Bàn Tử tò mò hỏi một câu. "Lão già kia là Đại Tông Sư, những kẻ còn lại đều là Tông Sư." "Nếu không mau chóng giải quyết, Đại Tông Sư tất thắng, bởi vì chân khí trong cơ thể không cùng một đẳng cấp." Trương Thiên thản nhiên giải thích.

Quả nhiên, Trương Thiên vừa dứt lời, thân ảnh Quỷ Chúc lóe lên, đã tới sau lưng Tỉnh Xuyên.

Những lão già còn lại còn chưa kịp ra tay, mộc kiếm của Quỷ Chúc đã chém xuống.

Tốc độ cực nhanh, thậm chí Hồ Bát Nhất cũng không nhìn rõ.

Chương 479

"Tỉnh Xuyên, ngươi cảm thấy mấy kẻ kia sẽ thật lòng giúp ngươi đối phó ta sao?" "Cho dù ta chết, các ngươi cũng phải tranh đoạt cái này, bọn chúng đang tọa sơn quan hổ đấu đấy.

Đáng thương a..." Lời Quỷ Chúc vừa dứt, mộc kiếm lóe lên một tia tinh quang, ngay sau đó, một vật tròn vo đã rơi trên mặt đất.

Máu tươi giống như sơn phun trào ra, cắt đứt động mạch lớn. "Thế nào?

Còn muốn lên không?" Quỷ Chúc thản nhiên nhìn ba người còn lại, giọng nói rất trầm.

Có điều, ngay sau khi Tỉnh Xuyên chết, trong mắt Trương Thiên, một đạo khí tức màu đỏ thế mà lại bay về phía long ỷ ở cao nhất. "Nó đang hấp thu huyết khí." Trương Thiên khẽ nhíu mày, thứ này rất kỳ quái. "Lão đại, không ổn rồi, xung quanh sao cảm giác sương mù mông lung thế." Trước mắt Bàn Tử hình như xuất hiện thêm chút sương mù, ánh mắt Hạo Thiên Chân cũng đồng thời thêm chút hoảng hốt. "Tiểu Trương gia, chuyện gì xảy ra, đổi sân bãi rồi?

Trước mắt tôi sao lại nhiều công pháp tuyệt thế thế này?

Quỳ Hoa Bảo Điển?

Đây là thứ gì?" Hạo Thiên Chân đột nhiên đứng lên, ánh mắt cũng đồng thời trở nên đờ đẫn. "Các cậu trúng ảo giác rồi, xem ra là do tia huyết khí kia gây họa." Trương Thiên nói xong, ánh mắt nhìn về phía long ỷ.

Xem ra nơi này không chỉ đơn giản là có một cái huyễn thuật. "Keng keng keng..." Ngay cả bên tai Trương Thiên, tiếng đánh nhau

của đám Quỷ Chúc cũng nhỏ đi rất nhiều.

Trương Thiên trong lòng rõ ràng, đây là điềm báo tiến vào ảo cảnh. "Xem ra tôi cũng không có cách nào tránh được, thứ chế tạo ảo giác còn lại đang ở đằng kia." Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt nhìn chằm chằm long ỷ, thứ đó khả nghi nhất. "Chú ơi, phía trước sương mù dày quá, bọn cháu không nhìn thấy đường nữa." Phía sau, đại quân trẻ con do Thái Lang lãnh đạo giơ tay sờ soạng xung quanh, trong mắt nó là một mảnh đen kịt. "Các cháu ngoan ngoãn ở đây đừng cử động, chú đi một lát sẽ quay lại." "Vâng, chú ơi, bọn cháu tuyệt đối nghe lời." Thái Lang gật đầu, đám trẻ con cũng không dám chạy loạn. "Kỳ Lân, chúng ta giải quyết mấy tên Âm Dương Sư kia trước, sau đó lại tìm thứ gây ảo giác." Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Ánh mắt Trương Khởi Linh kiên định, y khẽ gật đầu, thân ảnh đã lao ra ngoài. "Đúng rồi, giữ lại một tên, phải hỏi chút chuyện." Trương Thiên thấy thế vội vàng hô một câu.

Trương Khởi Linh không trả lời, chỉ có ánh đao không ngừng lấp loé trước mắt Trương Thiên.

Gần như chỉ trong ba nhịp thở, ba tên Âm Dương Sư đánh nhau với Quỷ Chúc đã tử vong.

Mà Quỷ Chúc thì trực tiếp bị Trương Khởi Linh đánh ngất đi.

Trương Thiên trong lòng thầm giơ ngón tay cái, cái này cũng quá nhanh rồi.

Sau khi Trương Khởi Linh giải quyết những người này, y thậm chí thuận tay một quyền đấm nát con rồng vàng đang há to mồm trên đỉnh đầu.

Tuy rằng rồng vàng vỡ, nhưng hình như cũng không có biến hóa đặc thù gì.

Ánh mắt Trương Thiên cũng ngày càng mơ hồ. "Keng keng keng." Sau khi đầu rồng vàng bị Trương Khởi Linh đấm nát, bên trong thế mà rơi ra rất nhiều bộ xương, có điều những thứ này Trương Thiên đã không nhìn thấy nữa.

Lúc này, trước mắt Trương Thiên đã xảy ra biến hóa.

Mộ thất ban đầu biến mất không thấy đâu, thay vào đó là một căn phòng kỳ quái.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, từng hàng giá sách rực rỡ muôn màu.

Cho dù đứng rất xa, Trương Thiên đều có thể nhìn thấy tên sách trên giá. "Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật hạ quyển!" "Khổng Minh Thất Tinh Trận toàn sách." "Khổng Minh Thất Tinh Tục Mệnh Đăng." "Dược Vương Đan Sách!" Nhìn bí tịch, công pháp, thậm chí còn có trận pháp thất truyền rực rỡ muôn màu trước mắt...

Trương Thiên nuốt nước miếng.

Cái này ai mà đỡ được chứ.

Thảo nào năm người nhóm Quỷ Chúc vì một viên gạch mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán.

Nếu Trương Thiên chưa từng gặp đám Quỷ Chúc, có lẽ cũng sẽ bị lừa một chút.

Dù sao đan thất cũng không phải giả, mấy trăm bình đan dược đều là thật, lại xuất hiện các loại công pháp cũng là bình thường, nhưng hiện tại Trương Thiên biết rõ, những thứ này đều là giả. "Cái ảo cảnh này cũng biết bịa thật, đồ của Gia Cát Lượng cũng có." Trương Thiên trong lòng oán thầm một câu, ánh mắt nhìn về phía nhóm Hồ Bát Nhất. "Lão đại, nhiều sách quá, tại sao trong lòng tôi có một luồng xúc động không kìm nén được." Hồ Bát Nhất nhịn xuống sự khô nóng trong

lòng, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. "Nhiều vàng quá, nhiều đan dược quá, lão đại, những thứ này đều là của Bàn gia, không cho cướp." "Thiên Chân, nơi này nhiều công pháp quá, có những thứ này, tôi nhất định sẽ là một cao thủ." Vương Bàn Tử cũng nằm bò trên mặt đất, không ngừng cào cấu cái gì đó. "Không được, những thứ này đều là của tôi, không cho cậu lấy." Bàn Tử ở một bên hô lên một tiếng, tình trạng ba người giờ phút này đều có chút không ổn. "Lão đại, xem ra huyễn thuật này không chỉ mê hoặc tâm thần, mà còn khiến lòng tham trong lòng người ta phóng đại gấp trăm lần." Giọng Hồ Bát Nhất mang theo chút run rẩy.

Trong lòng hắn cũng nảy sinh một chút tham lam.

Hắn muốn bất chấp tất cả lao tới tranh đoạt cùng mấy người Bàn Tử, nhưng lý trí không ngừng tát hắn, nói cho hắn biết những thứ này đều là giả. "Chúng ta nhất định phải tìm ra sơ hở, nếu không Bàn Tử thật sự động thủ thì không hay đâu." Trương Thiên nói, đi về phía Bàn Tử.

Không chút do dự, Trương Thiên đấm một quyền vào đầu Bàn Tử. "Vãi chưởng, lão đại, anh làm gì thế!

Ái ui." Bàn Tử kinh hô một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, trực tiếp bị Trương Thiên đánh ngất.

Nếu Bàn Tử không giữ được tâm, còn không bằng để tên này ngất đi, còn hai người Hạo Thiên Chân không có sức chiến đấu nên cũng không cần quản. "Bộ xương này có vấn đề." Trương Khởi Linh thản nhiên mở miệng, ảo cảnh hình như không ảnh hưởng được y.

Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh, dưới chân y, một đống xương trắng hãi hùng xuất hiện. "Khí tức của bộ xương này, thật quen thuộc." Trương Thiên là người đầu tiên nhìn thấy xương trắng, trong lòng liền run lên, loại cảm giác quen thuộc đó, cứ như là

tâm linh tương thông! "Chúng ta từng gặp ở đâu rồi sao?" Trương Thiên ba bước thành hai đi tới bên cạnh bộ xương.

Sau khi tới gần, loại cảm giác đó càng thêm mãnh liệt, cảm giác này giống như là bạn cũ đã quen biết từ kiếp trước! "Miếng này, chắc là xương đế!" "Cái này chắc là xương ngực, ừm, lão đại, cái này chắc là xương đuôi." Hồ Bát Nhất cầm từng khúc xương lên phân biệt.

Trương Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm.

Tên Hồ Bát Nhất này hiểu biết cũng không ít, nhưng mà cậu cầm xương người ta mân mê làm cái gì chứ. "Bộ xương này cho tôi một loại cảm giác kỳ quái, cảm giác từng gặp ở đâu đó.

Lão Hồ, cứ để đống xương này sang một bên đi, chúng ta giải quyết thứ làm người ta đau đầu trước đã." Trương Thiên nhẹ giọng nói, đồng thời Hồ Bát Nhất cũng đặt khúc xương trong tay xuống.

Hắn cầm xương đặt vào một góc trong mộ thất. "Từ sau khi huyết khí xuất hiện, chúng ta liền tiến vào trong ảo cảnh, cộng thêm Kỳ Lân vừa rồi lại giải quyết ba người, như vậy ảo cảnh lại càng sâu hơn một chút." "Tôi đoán, ảo cảnh nơi này có liên quan tới cái long ỷ kia!" Trương Thiên nhìn về phía sau lưng.

Dưới sự gia trì của ảo cảnh, sau lưng Trương Thiên thế mà xuất hiện một con đường lên trời không nhìn thấy điểm cuối!

Con đường lên trời kia giống như có thể thông tới một thế giới khác, thần bí mà lại khiến người ta tò mò. "Huyễn cảnh chết tiệt." Trương Thiên cau mày, nếu không đoán sai, cái long ỷ lúc trước đang ở ngay trước mắt hắn. "Bàn Tử!

Nghe tôi khuyên một câu!

Thứ này cậu không nắm được đâu, đưa cho tôi đi!" "Lục!

Thiên Chân, cậu đều gia tài bạc triệu rồi, còn muốn thứ này làm gì,

đưa cho tôi đi." Phía sau truyền đến tiếng tranh giành của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Trương Thiên cũng không để ý, hai tên này có tranh nữa cũng không đến mức đánh nhau to, hiện tại quan trọng là phá giải ảo giác nơi này. "Lão đại, con đường này e là không lên được, hỏi Nhị ca xem có thể phá không." Hồ Bát Nhất cũng nhìn thấy đường lên trời, nếu mạo muội đi lên, khẳng định sẽ rơi vào cạm bẫy.

Trương Khởi Linh nheo mắt lại. "Trước mắt tôi cũng có chút mê loạn." Trương Khởi Linh thản nhiên mở miệng, kiếm mi nhướng lên, cái này nếu là trước kia thì sao có thể trúng ảo giác được.

Hiển nhiên huyễn thuật nơi này và thứ Trương Thiên gặp trước đó không cùng một đẳng cấp. "Đúng rồi!

Tiểu Miết!" Đột nhiên Trương Thiên nghĩ tới cái gì, mắt sáng lên.

Tên Tiểu Miết kia tự mang theo chuông lục lạc thời Chiến Quốc, có tác dụng gây ảo giác.

Hơn nữa bản thân Tiểu Miết cũng không sợ ảo giác.

Chương 480

Cho nên hiện tại muốn phá giải, nó là một lựa chọn rất không tồi.

Tại nơi này, bên ngoài đan thất, trong vô số đống thi thể, Tiểu Miết đang vác cái bụng to, híp mắt đầy vẻ hưởng thụ. "Nếu ngày nào Miết gia cũng có thể ăn được nhiều đồ ngon thế này thì tốt rồi." "Miết gia sắp đột phá rồi." Trong lòng Tiểu Miết nghĩ thầm đầy vẻ mỹ mãn, cái đuôi càng khẽ đung đưa. "Đúng rồi, lúc nãy thấy mấy tên đi vào, cũng không biết chủ nhân có phát hiện không, thôi kệ, nghỉ ngơi thêm một lát rồi ăn bữa thứ năm." Tiểu Miết sung sướng nghĩ, lúc này nó chẳng muốn bò ra khỏi đống thi thể chút nào. "Hửm?

Chủ nhân đang gọi?" Ngay khi Tiểu Miết định ngủ một giấc, đột nhiên trong đầu truyền ra một đạo mệnh lệnh.

Loại cảm giác tâm liền tâm lập tức dâng lên.

Tiểu Miết gần như bật dậy, lập tức tỉnh táo lại. "Chủ nhân, Miết nhi tới đây!" Tiểu Miết kêu lên một tiếng trong miệng, chạy như bay men theo mùi của Trương Thiên mà đuổi tới. "Thế nào?

Tiểu Miết có thể cảm nhận được không?" Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

Trương Thiên khẽ gật đầu. "Đã tìm thấy rồi, tên này ăn no căng, giờ đang tới đây." Trương Thiên nói, cách đó không xa truyền đến một trận tiếng động sột soạt.

Ngay sau đó, thân ảnh Tiểu Miết xuất hiện trước mặt Trương Thiên.

Bởi vì nhóm Trương Thiên không chạy loạn nên cũng không chạm vào cơ quan, ảo giác này cũng không đáng sợ như vậy. "Keng keng." Tiểu Miết không ngừng lắc đuôi, tỏ ra rất kích động. "Đi gặm cái long

ỷ phía trên kia đi." Trương Thiên trực tiếp mở miệng.

Tuy rằng không nhìn thấy long ỷ, nhưng Tiểu Miết có thể thấy. "Gâu gâu!" Chuông trên người Tiểu Miết lại rung lên, ngay sau đó thân ảnh trực tiếp lao lên. "Keng keng keng." Nương theo một trận âm thanh kim loại va chạm, một cái đầu rồng thế mà thực sự bị Tiểu Miết cắn rơi xuống.

Sau khi đầu rồng bị cắn rơi, một luồng khói vàng từ bên trong tuôn ra.

Tiểu Miết sợ tới mức vội vàng bò trở lại.

Khói vàng qua đi, ảo giác trước mắt nhóm Trương Thiên cũng dần dần biến mất. "Quả nhiên, mấu chốt vẫn là long ỷ." Trương Thiên nhướng mày, lúc trước đã cảm thấy cái long ỷ kia có vấn đề. "Keng keng." Tiểu Miết nhả miếng vàng trong miệng ra, vui vẻ lắc lắc cái đuôi.

Giống như là đang tranh công. "Ủa?

Sao Bàn gia lại cầm một viên gạch?" "Sao tôi lại tranh giành viên gạch với cậu nhỉ?" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng tỉnh lại, hai người nhìn nhau.

Ký ức ùa về. "Bàn Tử, vừa nãy chúng ta không phải đang tranh giành cái này chứ?" "Thiên Chân, hình như là thế, thật đúng là xấu hổ chết đi được." Vương Bàn Tử che mặt, mặt cũng đỏ lên. "Bàn Tử tỉnh lại đi." Hồ Bát Nhất lúc này chạy đến bên cạnh Bàn Tử, lay động thân thể hắn.

Bàn Tử bị Trương Thiên đánh ngất chép miệng một cái, lúc này mới từ từ mở mắt. "Lão Hồ, tôi mơ thấy tôi bị lão đại đánh, nắm đấm của lão đại cứng hơn Bàn gia!" "Bàn gia không có đánh trả, bởi vì Bàn gia yêu lão đại!" Bàn Tử lầm bầm bên miệng.

Trương Thiên sờ sờ má, tình cảm này sâu đậm thế sao? "Bàn Tử được rồi, cơ quan đã phá, vừa rồi cậu ôm một viên gạch tranh giành với Ngô thiếu gia bọn họ, lão đại sợ cậu làm người khác bị thương nên đánh ngất cậu đấy." Hồ Bát Nhất nhẹ giọng nói.

Nếu Bàn Tử thật sự phát điên, với thực lực luyện thể của Bàn Tử, cộng thêm áo giáp, ít nhất cũng là cấp bậc Boss. "Cũng đúng, lão đại làm đúng lắm." Bàn Tử gật đầu, cũng không so đo gì, lập tức đứng lên.

Trương Khởi Linh lại ngồi xổm trước những khúc xương trắng kia, hình như đang suy nghĩ gì đó. "Đây không phải là tên Âm Dương Sư kia sao?

Lão Hồ, đi, chúng ta đi tra hỏi một chút." Bàn Tử nhìn về phía Quỷ Chúc, hắn xoa xoa tay, muốn phát tiết nỗi ủy khuất vừa phải chịu đựng.

Mà Trương Thiên thì ngồi xổm bên cạnh Trương Khởi Linh, nghiên cứu những khúc xương phát hiện lúc trước. "Bộ xương này, vừa rồi giấu ở trong đầu rồng, nếu tôi đoán không sai, cái đầu rồng đó hẳn là một trong những mấu chốt gây ảo giác, hoặc là cơ quan." "Nhưng mà, tại sao ông ấy lại giấu mình vào trong đó?" Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng bắt đầu tính toán. "Tôi ở trên này cảm nhận được khí tức linh hồn." Tay Trương Khởi Linh nhẹ nhàng sờ lên đầu lâu bộ xương, luồng khí tức linh hồn rất yếu ớt không ngừng lượn lờ trong lòng bàn tay y.

Tay Trương Thiên cũng đặt lên, nhưng Trương Thiên lại không cảm giác được. "Tại sao tôi lại không cảm giác được?" Trương Thiên nhíu mày nói.

Trương Khởi Linh thấy thế đặt tay lên mu bàn tay Trương Thiên.

Ngón tay thon dài gần như bao phủ cả mu bàn tay Trương Thiên.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh nóng rực từ trong tay Trương Khởi Linh truyền ra. "Thực lực cậu quá thấp, cho nên không cảm nhận được.

Tôi giúp cậu." Trương Khởi Linh nói một câu đơn giản, Trương Thiên quả nhiên cảm nhận được một luồng cảm giác rất yếu ớt. "Từ từ!

Cảm giác này!

Quá quen thuộc rồi!" Trương Thiên chợt tỉnh ngộ.

Lúc trước khi gặp Nhất Mi đạo nhân, ông ấy cũng biến thành bộ xương, hơn nữa Trương Thiên cũng không phát hiện ra điều gì.

Hiện tại lại là tình huống này, vậy chủ nhân của bộ xương này chẳng phải là vừa nhìn đã rõ sao?

Đây là thi thể Đan Hạc đạo nhân! "Đây là sư bá..." Mắt Trương Thiên trợn to, lời còn chưa nói hết.

Nghĩ đến vừa rồi Hồ Bát Nhất cầm xương nghiên cứu nửa ngày, Trương Thiên thế mà hơi có chút xấu hổ.

Đặc biệt là cậu cầm cái xương đuôi kia...

ừm, cứ thấy kỳ kỳ.

Trương Khởi Linh lúc này cũng nhẹ nhàng rụt tay khỏi mu bàn tay Trương Thiên.

Cảm giác nóng rực kia cũng biến mất không còn tăm tích. "Hiện tại tẩm bổ cho linh hồn yếu ớt bên trong trước đã." "Xin lỗi sư bá, ủy khuất người một chút." Trương Thiên nói, lấy một cái thùng gỗ, sau đó bóp nát một viên Quỷ đan, múc Linh thủy, rắc bột phấn Quỷ đan vào trong Linh thủy.

Như vậy, một cái ao Linh tuyền Quỷ trì giản dị đã làm xong. "Sư

bá à, đây là muốn tốt cho người thôi." Trương Thiên nói, bỏ đầu lâu vào bên trong thùng gỗ.

Trong nháy mắt, Trương Thiên liền cảm giác được một luồng sức mạnh linh hồn đang từ từ khôi phục. "Đi thôi, chúng ta đi xem bên kia." Sau khi an bài tốt cho sư bá, Trương Thiên đứng lên.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Quỷ Chúc ở một bên.

Lúc này, nhóm Bàn Tử đang "nghiêm khắc phê bình" Quỷ Chúc.

Mà trên mặt Quỷ Chúc thì toàn bộ đều là mờ mịt. "Các ngươi là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây, các ngươi cố ý dẫn chúng ta xuống?" Trong ánh mắt Quỷ Chúc mang theo chút kiêng kị.

Vừa rồi lão bị công kích ngất đi, đòn công kích kia quá nhanh, lão đều không kịp phản ứng.

Như vậy xem ra, những người trước mắt hẳn là thực lực đều không thấp, cho nên Quỷ Chúc cũng không dám quá phóng túng. "Câu ông nói đúng là điều chúng tôi muốn hỏi đấy.

Ông tên gì, đến từ đâu, còn nữa, mục đích tới nơi này là gì?" "Nói ra, tôi có thể tha cho ông một mạng." Trương Thiên vừa đi vừa nói, bước chân giẫm trên đường gạch xanh, phát ra từng tiếng trầm đục.

Quỷ Chúc nhìn người mặc áo giáp đen kỳ quái trước mắt, trong lòng không khỏi có thêm chút tò mò.

Những người này rốt cuộc từ đâu tới, hơn nữa tiếng Nhật của người trước mắt này nghe cũng rất lưu loát.

Chẳng lẽ nước Nhật bọn họ còn có loại nhân tài đỉnh tiêm này?

Sao lão không biết.

Chương 481

"Ta là Chưởng môn nhân phái Âm Dương Hoàng gia của Đế quốc Nhật Bản, bọn họ đều gọi ta là Quỷ Chúc đại nhân." Quỷ Chúc thản nhiên mở miệng.

Đã là người nước Nhật, vậy nghe được Âm Dương Sư, hẳn là sẽ nể mặt lão ba phần. "Ồ, hóa ra là Chưởng môn nhân Âm Dương Sư à, vậy thì dễ làm rồi." Mắt Trương Thiên trong nháy mắt liền híp lại.

Nhìn thấy nụ cười này của Trương Thiên, tim Quỷ Chúc nhảy dựng, có một dự cảm không lành. "Ông tìm được nơi này như thế nào?" Trương Thiên nói, đã ngồi xổm xuống.

Dáng vẻ kia, hoạt bát giống hệt một nhân vật phản diện lớn! "Có ai nói chuyện với bề trên như ngươi không hả?

Ta chính là Âm Dương Sư Hoàng gia, ngươi đã là người nước Nhật, thì nên tôn trọng Quốc giáo!" Quỷ Chúc thấy Trương Thiên vẫn cái dạng này, nhất thời thế mà có chút sốt ruột.

Lão có khi nào hèn mọn như vậy đâu.

Trương Thiên lắc đầu: "Xin lỗi, tôi không biết Quốc giáo gì cả, hôm nay ông chỉ có hai con đường, nói thật, hoặc là chết." Trương Thiên nói, tay vung lên, một tia chớp hiện ra. "Thủ Tâm Thần Lôi!" "Ngươi cũng là phái Âm Dương?

Hơn nữa còn là Đại Âm Dương Sư!" Mắt Quỷ Chúc trợn to.

Cho dù là lão cũng phải mượn nhờ bùa chú mới có thể thực hiện chuyển biến về chất.

Nhưng người ta lại có thể trực tiếp chuyển hóa nội khí thành thực chất, cái này không phải Đại Tông Sư thì là cái gì. "Đại Tông Sư chó

má gì chứ, ông mau nói đi, nếu không sấm sét của tôi không có mắt đâu." Trương Thiên mắng một câu, Đạo giáo bị nói thành Âm Dương Sư đã làm cho Trương Thiên rất bực bội rồi. "Thiên Sư, đừng vội, ta nói." Khẩu khí của Quỷ Chúc lập tức nhỏ đi rất nhiều.

Vội vàng mở miệng. "Chắc hẳn Thiên Sư còn chưa biết, trước đó long mạch nước Nhật chúng ta bị người ngoài rút đi, tổn hại nghiêm trọng, một mạch chúng ta chết mấy người mới có thể khôi phục." "Sau đó, chúng ta liền đi bắt hung thủ phá hoại long mạch, ai ngờ, mộ Thiên Tử nước Nhật chúng ta lại bị bọn chúng trộm." "Thiên Sư đại nhân, chuyện này quả thực là sỉ nhục to lớn, sau đó, chúng ta tiến vào mộ huyệt, lại bị một đám quỷ hồn vây công, thương vong vô số." "Hiện tại chúng ta biết được tin tức của mấy người kia, cho nên mới tới..." Quỷ Chúc nói còn chưa dứt lời, khóe miệng giật một cái.

Hình như nghĩ tới điều gì.

Một loạt chuyện này liên kết lại, người bí ẩn kia, và người rút long mạch, có phải có liên quan đến vị Đại Âm Dương Sư trước mắt hay không?

Nhất thời, mặt Quỷ Chúc trực tiếp cứng đờ.

Vừa rồi quá nóng vội, không nghĩ kỹ, hiện tại nghĩ lại, khá lắm, mình bị xem như khỉ mà vờn rồi.

Giờ khắc này, sắc mặt Quỷ Chúc còn khó coi hơn ăn phải ruồi. "Nói đi, tiếp tục." Trương Thiên cười híp mắt nhìn lão. "Các ngươi chính là kẻ làm hỏng quốc vận của ta, làm nhục Thần Châu ta!" "Thật đáng chết!" "Các ngươi sẽ không được chết tử tế, cho dù giết ta, ta cũng sẽ không cúi đầu trước các ngươi." Quỷ Chúc nhất thời cứng rắn lên.

Trương Thiên sờ sờ má.

Tên này chuyển biến nhanh thật. "Lão đại, tốc độ lật mặt này cũng nhanh quá đấy." Bàn Tử nói, cũng trợn to mắt nhìn Quỷ Chúc. "Nếu ông đã thành tâm thành ý muốn biết, tôi sẽ đại phát từ bi nói cho ông hay.

Chúng tôi, chính là Cửu Môn Đạo Mộ Tổ rút long mạch, nổ mộ thần, làm nhục nước Nhật nhỏ bé của ông đấy!" Vương Bàn Tử lúc này nhảy ra.

Mười phần đắc ý.

Có thể làm cho nước Nhật nhỏ bé ghê tởm một chút, Vương Bàn Tử có thể vui vẻ cả ngày. "Ách..." Không khí đột nhiên trầm mặc.

Không chỉ có Trương Thiên trầm mặc, ngay cả Quỷ Chúc cũng trầm mặc. "Các ngươi là người ở đâu?" Quỷ Chúc suy tư rất lâu, cuối cùng thốt ra một câu. "Hạ quốc." Trương Thiên mở miệng.

Quỷ Chúc nghe được hai chữ này xong, thần sắc trên mặt càng thêm tái nhợt vài phần. "Haiz, hậu kế không người a." Quỷ Chúc thở dài một tiếng, toàn thân trên dưới trong nháy mắt bắt đầu biến đỏ, đan điền bắt đầu phình to.

Bị người Hạ quốc làm nhục, điều này làm cho Quỷ Chúc nhất thời có chút nghĩ quẩn. "Không ổn!

Lão ta muốn tự bạo nguyên khí!" Trương Thiên thấy thế hét lớn một tiếng.

Mọi người nhao nhao lùi về phía sau.

Gần như trong nháy mắt, một tiếng nổ vang truyền ra. "Ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, cả mộ thất đều chấn động, một làn sương máu cũng nháy mắt phun ra từ trong cơ thể Quỷ Chúc.

Cả mộ thất tràn ngập khí tức màu đỏ.

Mà những khối thịt kia càng giống như hạt mưa, không ngừng rơi xuống.

Cảnh tượng vô cùng máu me. "Tanh quá." Bàn Tử bịt miệng mũi, mày nhíu chặt.

Cũng may nhóm Trương Thiên chạy sớm, nếu bị vụ nổ này làm bị thương, cho dù là Trương Thiên cũng sẽ bị trọng thương.

Người cấp bậc Đại Tông Sư, sức mạnh tự bạo này càng không cần phải nói.

Mộ thất kiên cố như vậy đều rung chuyển, sức mạnh này hiển nhiên không thể khinh thường. "Mẹ ơi..." Ở một bên, cho dù có nhóm Trương Thiên ngăn cản, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử vẫn bị thổi bay thật xa.

Trương Thiên nhìn bọn họ một cái, Hạo Thiên Chân có tu luyện nhưng thời gian ngắn, thực lực không mạnh.

Có điều, Hạo Thiên Chân có khí vận gia trì, Trương Thiên tin tưởng, không qua mấy ngày nữa, tốc độ tu luyện của tên này sẽ tăng nhanh như gió. "Cái gì đây?

Ruột à?" Bàn Tử khom lưng nhặt lên một thứ nhầy nhụa, ghét bỏ ném sang một bên.

Huyết vụ tan đi.

Chỉ thấy chỗ Quỷ Chúc ngồi lúc nãy lưu lại một cái hố sâu khoảng năm mét.

Trang bị mà Quỷ Chúc mang theo cũng biến mất không thấy, hiển nhiên là đã bị nổ tan tành.

Loại nổ này là mang theo chân khí đan điền, đừng nhìn phạm vi nổ nhỏ, nhưng uy lực xác thực rất mạnh. "Tiếng gì vậy?

Đánh thức bản Thiên sư rồi!" Sau tiếng nổ mạnh.

Đột nhiên, phía sau truyền đến một giọng nói lười biếng.

Ngay sau đó, tiếng nước bắn tung tóe truyền đến.

Bộ xương phía sau thế mà lơ lửng, bắt đầu tự lắp ráp lại.

Nhóm Trương Thiên và Hồ Bát Nhất bỗng nhiên quay đầu lại.

Trong mắt không giấu được sự kích động.

Đan Hạc đạo nhân đã tỉnh lại! "Lão đại, bộ xương này, chẳng lẽ là..." Hồ Bát Nhất vốn rất tinh ý, khi nhìn thấy bộ xương tự lắp ráp lại, trong lòng cũng đã có vài phần đáp án.

Trương Thiên khẽ gật đầu: "Không sai, chính là Đan Hạc đạo nhân, không ngờ bây giờ lại tỉnh lại." Trương Thiên ước chừng, hẳn là tiếng nổ vừa rồi đã đánh thức tên này, nếu không có tiếng nổ, Đan Hạc đạo nhân chưa biết chừng sẽ ngủ đến khi mọi chuyện kết thúc. "Rắc rắc rắc." Một tràng tiếng xương cốt va chạm vang lên, bộ xương bắt đầu tự lắp ráp với tốc độ cực nhanh. "Bàn gia đã bỏ lỡ Nhất Mi đạo nhân rồi, không tin lại có thể bỏ lỡ tiếp Đan Hạc đạo nhân." Bàn Tử thầm nghĩ trong lòng, hạ quyết tâm nhất định phải nhận được sự thưởng thức của Đan Hạc đạo nhân.

Từ đó bước lên đỉnh cao nhân sinh. "May mà ta có bí thuật, nếu không thì đúng là không thể dễ dàng trốn thoát, không hổ danh là ta, thiên tài số một Mao Sơn." Đan Hạc đạo nhân lẩm bẩm trong miệng, trong lòng lại càng thêm vài phần trộm vui.

Lúc này, nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Đan Hạc đạo nhân, cả Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều sầm mặt lại.

Không hổ là cùng một môn phái, câu cửa miệng cũng y chang nhau. "Hả?

Sao lại nhiều người thế này?

Nhóc con, là cậu đánh thức ta sao?" Đan Hạc đạo nhân cũng đã nhìn thấy nhóm người Trương Thiên.

Thuận theo khí tức, ánh mắt Đan Hạc đạo nhân hướng về phía Trương Kỳ Lân.

Chương 482

Lúc này ông ta trông cực kỳ quái dị, hoàn toàn là một bộ xương khô đang đối thoại với bọn họ.

Trương Kỳ Lân khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên. "Là chúng tôi hợp lực cứu ông." "Nếu không đoán sai, ngài chính là đạo hiệu Hạc Minh?

Đan Hạc đạo nhân?" Trương Thiên nhìn bộ xương cao khoảng mét bảy trước mắt, trong giọng nói rất cung kính. "Cậu nhóc này, nhìn tuổi không lớn lắm nhưng kiến thức cũng không tệ, người Hạ quốc tới à?" "Ta cảm giác được trên người cậu có một tia khí tức đạo pháp, cậu cũng là người xuất thân đạo giáo?" "Haizz, không ngờ danh hiệu Đan Hạc của ta đã vang danh thiên địa, tùy tiện một đứa nhóc cũng đã biết rồi, thật là may mắn cho Mao Sơn ta." Đan Hạc hỏi xong còn nhỏ giọng cảm thán một câu.

Tâm trạng đột nhiên tốt lên hẳn.

Trương Thiên nghe vậy gật đầu nói: "Vâng, chúng tôi đến từ Hạ quốc, chính xác mà nói, chúng ta cũng là người cùng một môn, tôi tên Trương Thiên, đây là Hồ Bát Nhất, Trương Kỳ Lân, đều tính là đệ tử của Nhất Mi đạo nhân." Trương Thiên vừa dứt lời, Đan Hạc đạo nhân vừa uống một ngụm linh tuyền thủy liền trực tiếp phun ra. "Cái gì?

Tiểu tử cậu vừa nói cái gì?

Cậu là đệ tử của sư đệ ta?

Sao có thể, hắn không phải đã sớm biến mất trong rừng núi rồi sao?" "Hơn nữa, năm đó chúng ta chia đường, xuống núi giúp đỡ bách tính các nơi, hắn mấy chục năm đều bặt vô âm tín, bây giờ sao lại lòi ra đệ tử rồi." "Có điều, đệ tử do Nhất Mi dạy dỗ, nhất định không tốt

bằng ta dạy.

Ta nể tình các cậu đã giúp ta, ta phá lệ, có thể nhận một người làm đồ đệ." Trên khuôn mặt khô lâu của Đan Hạc dường như có thêm vài phần nụ cười.

Tiếng bàn tính đánh tanh tách này, Trương Thiên ở trong mộ thất cũng nghe thấy rõ mồn một.

Cái vụ đào góc tường này, đúng là trở tay không kịp mà.

Đan Hạc đạo nhân cũng không ngốc, nhóm người Trương Thiên có thể đến được đây, còn có khí tức tỏa ra từ trên người bọn họ, tu vi tuyệt đối không thấp.

Tuyệt đối là hạt giống tốt, nếu bọn họ thật sự nguyện ý, Đan Hạc không ngại tranh giành với tên Nhất Mi kia một phen.

Tuy rằng có chút không đạo đức, nhưng người có thiên tư, ai mà chẳng muốn. "Xin lỗi sư bá, chúng tôi đã có sư môn.

Tục ngữ có câu, một ngày là thầy suốt đời là cha, nếu tôi từ bỏ sư phụ để theo ngài, chúng tôi chẳng phải là bất nhân bất nghĩa, vi phạm đạo đức sao?

Đến lúc đó, chắc hẳn ngài cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng đó đâu nhỉ." Trương Thiên khéo léo từ chối.

Đan Hạc cười ha hả: "Tiểu tử cậu đúng là khéo ăn nói.

Được, đã nói như vậy rồi thì chỉ có thể nói các cậu đã bỏ lỡ một cơ hội lớn.

Năm đó ở Mao Sơn, hắn còn kém xa ta lắm, chắc hẳn hắn dạy các cậu cũng có hạn, nhưng không sao, đến lúc đó ta có thể lén dạy các cậu vài chiêu." Đan Hạc cười lớn.

Ông ta theo bản năng cảm thấy, tên sư đệ ngốc nghếch kia dạy ra

đồ đệ chắc thiên phú cũng chẳng tốt lắm.

Cho nên định sau này sẽ dạy Trương Thiên sau. "Ấy, sư phụ, tôi chưa có sư môn này!" "Tôi tên Vương Khải Toàn, đầu óc cực kỳ phát triển, thiên tư thông tuệ, hơn nữa hiện tại tôi còn là một Luyện khí sư, một Luyện thể giả." "Nếu sư phụ nguyện ý nhận tôi làm đồ đệ, Bàn gia...

à không, đồ nhi nhất định sẽ làm rạng danh môn phái Hạc gia chúng ta!" Bàn Tử thấy thế vội vàng đứng ra.

Cái miệng nhỏ chu lên nói hết suy nghĩ trong lòng.

Trương Thiên thấy vậy, trong lòng thầm cổ vũ cho Bàn Tử.

Nếu Bàn Tử bái nhập môn hạ Đan Hạc đạo nhân, đó cũng coi như là cả nhà cùng vui, hơn nữa Đan Hạc đạo nhân cũng không tệ.

Nếu so với Nhất Mi đạo nhân thì tuyệt đối là kẻ tám lạng người nửa cân. "Khải Toàn huynh, anh xấu tính thế!

Tôi tên Vương Bán Nguyệt, tôi cũng muốn..." "Tôi, Hạo Thiên Chân, mong được bái nhập môn hạ đại sư." Nhất thời, hai người đang xem náo nhiệt bên cạnh cũng phản ứng lại, đây chính là cơ hội ngàn năm có một a.

Bỏ lỡ chính là hối hận cả đời.

Đan Hạc đạo nhân nghe thấy lời của Bàn Tử, rõ ràng sững người một chút.

Luyện khí sư, đó chính là nhân tài hiếm có ngang ngửa Trận pháp sư và Luyện đan sư.

Hơn nữa, Luyện khí sư còn khó tìm hơn Đan sư, có thể nói là trăm năm khó gặp.

Lại thêm Bàn Tử còn là một Luyện thể giả, Đan Hạc đạo nhân

kinh ngạc đến ngây người.

Thiên phú này tuyệt đối rất mạnh!

Một người có thể tu luyện hai loại công pháp, nghề nghiệp lớn, thì ngộ tính tuyệt đối sẽ không kém.

Nhất thời, Đan Hạc động lòng. "Nếu ta nhận một Luyện khí sư làm đồ đệ, lại còn là Luyện thể giả, nếu ta quay về tông môn, chẳng phải là nở mày nở mặt sao.

Có điều, tại sao Nhất Mi nhận ba người kia, duy chỉ không nhận tên Luyện khí sư này nhỉ?

Khó tìm thế cơ mà." Đan Hạc trong lòng không khỏi có thêm vài nghi vấn.

Nhưng cơ hội đã ở trong tay, Đan Hạc cũng không định bỏ qua. "Được, đã như vậy, ta cũng coi như thừa nhận ơn giúp đỡ của vị huynh đệ này, nhận cậu làm đồ đệ, còn không mau bái sư?" Đan Hạc đạo nhân hào sảng mở miệng.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Tên này đúng là biết nói tốt cho bản thân, tự tìm bậc thang đi xuống, một câu nói không chỉ giúp đỡ Bàn Tử mà còn trả xong ân tình cho Trương Thiên. "Đa tạ sư phụ, Bàn gia...

à không Khải Toàn nhất định sẽ học tập thật tốt, chăm chỉ dụng công." Bàn Tử cười hì hì, nháy mắt liên tục với Trương Thiên.

Bàn gia cũng là người có sư môn rồi, không còn là quan môn đệ tử nữa. "Cái đó, Thiên sư, còn chúng tôi..." Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt nhìn Đan Hạc.

Trong mắt tràn đầy mong đợi.

Đan Hạc nhìn hai người Hạo Thiên Chân, trong lòng biết nếu bây

giờ nhận Bàn Tử mà lại bỏ mặc hai người này thì cũng không nói được. "Thế này đi, ta nhận các cậu làm đệ tử ngoại môn trước, nếu các cậu đạt được kỳ vọng của ta, ta sẽ nhận các cậu làm đồ đệ chính thức.

Đây là quà gặp mặt, tặng trước cho các cậu." Đan Hạc nói rồi từ chỗ quen thuộc lấy ra một cuốn sách.

Đây là một cuốn công pháp Đạo giáo phổ thông. "Đa tạ sư phụ!" Hai người Hạo Thiên Chân vội vàng cảm tạ.

Nhận lấy công pháp, trong lòng cũng rất hưng phấn.

Trương Thiên trong lòng thì cảm thán, khí vận này quả thực không tệ, nếu đổi là người khác, có được làm đệ tử ngoại môn hay không cũng là một ẩn số.

Bàn Tử thấy thế mắt sáng lên, nhưng cũng không vội, hắn biết lợi ích của mình chắc chắn ở phía sau. "Đúng rồi sư bá, sao ngài lại ở trong đầu rồng, còn nữa, ngài chết như thế nào?" Trương Thiên thấy sự việc đã hòm hòm mới mở miệng hỏi. "Hừ, lão già kia chơi xấu ta, ta đã ghi nhớ cơ quan bên trong, đến lúc đó ta nhất định có thể đánh thẳng vào hang ổ!" Đan Hạc hừ lạnh một tiếng, xem ra trước đó ông ta bị hố không nhẹ. "Đúng rồi, sao ta lại cảm giác được một luồng âm khí?" Đan Hạc trước đó đã cảm nhận được luồng âm khí kia, bây giờ mới nhớ ra. "À, cái này hả, là viện binh của chúng tôi!" "Viện binh?" Đan Hạc có chút nghi hoặc.

Chỉ thấy Trương Thiên vung tay lên, khoảnh khắc tiếp theo, vô số âm hồn lần lượt bước ra, cái miệng trên đầu lâu của Đan Hạc đạo nhân dần dần há to.

Nhà ai đi trộm mộ lại lấy đồ bồi táng của người ta làm viện binh?

Chuyện này quả thực quá ly kỳ, thực sự bị chấn kinh rồi. "Cái đó,

cậu gọi đây là viện binh?

Nếu ta không nhìn lầm, đây hẳn là những vật bồi táng trong mộ thất chứ nhỉ.

Trước đó ta cũng định cứu bọn họ ra, nhưng thời gian khẩn cấp nên định quay về sẽ hành động, không ngờ cậu đã làm được rồi." Đan Hạc đạo nhân vừa nói, ánh mắt không ngừng quét qua đám trẻ con trước mắt.

Lấy mấy nhóc này làm viện quân cho Trương Thiên, đây chẳng phải là đùa giỡn sao. "Vâng sư bá, tôi nghe nói rồi, nghe nói ngài trước đó đã giúp đỡ bọn họ." Trương Thiên nhẹ gật đầu.

Thái Lang lúc này cũng đứng ra: "Lão gia gia, không ngờ ngài đã..." Thái Lang nhìn bộ xương khô Đan Hạc đạo nhân, hốc mắt lập tức ầng ậc nước. "Nhóc con đừng đau lòng, ta chỉ là tạm thời thôi.

Các cháu thật sự cảm thấy có thể làm viện quân cho tên này sao?" Đan Hạc có chút không dám tin nhìn đám tiểu quỷ. "Đương nhiên, chú ấy đã cứu chúng cháu, hơn nữa còn hứa giúp chúng cháu báo thù, chúng cháu cũng muốn đi theo chú ấy thảo phạt kẻ xấu xa tà ác." Thái Lang nắm chặt nắm đấm, đám trẻ con phía sau khí thế càng thêm hiên ngang. "Chuyện này..." Đan Hạc đạo nhân ngẩn người, đám nhóc này đúng là nghé con không sợ cọp, một đám thực lực đến cả tiểu quỷ cao cấp một chút cũng không bằng. "Tiểu Thiên, ta gọi cậu như vậy được chứ, ta không thích luận vai vế." "Được chứ sư bá." Trương Thiên gật đầu, cũng không có ý kiến gì.

Dù sao sau này trở về cũng coi như người một nhà.

Chương 483

"Ừm, vị bên trong kia thực lực vẫn rất mạnh, nếu mang theo bọn họ, có phải hơi khiên cưỡng không." Đan Hạc đạo nhân chủ yếu sợ đám nhóc này toàn quân bị diệt, linh hồn mà chết thì chính là chết thật.

Cơ hội luân hồi cũng không còn. "Oán khí và sức mạnh đoàn kết rất mạnh, nếu chúng ta đi vào đơn lẻ rất khó tìm ra sơ hở." Trương Thiên nói, hắn cũng không phải thánh mẫu, việc này có lợi cho bản thân, hơn nữa còn giải quyết được tâm nguyện của người khác, cớ sao không làm.

Đan Hạc đạo nhân gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đưa mắt nhìn sang một bên.

Ánh mắt ông ta nhìn chằm chằm vào chiếc ghế rồng cách đó không xa, dường như bên trong có thứ quan trọng thu hút ông ta. "Đúng rồi sư bá, trước đó ngài hẳn là đã tiến vào mộ thất cuối cùng rồi chứ?" Trương Thiên nhìn Đan Hạc đạo nhân.

Hắn muốn tìm được càng nhiều manh mối càng tốt. "Ừ, đi rồi.

Trong mộ thất cuối cùng là một long trận khổng lồ, rất khó phá giải, phía trên long trận có một cỗ quan tài cổ hắc kim.

Trên quan tài đã mọc lông, tà khí rất nặng.

Lúc ta phá trận thì bị tên kia đánh lén dẫn đến tử vong, may mà trước khi chết ta sử dụng bí pháp mới giữ lại được chút tính mệnh cuối cùng." Đan Hạc đạo nhân nói, răng nghiến chặt, trên mặt cũng lộ ra một tia khuất nhục.

Nếu là chiến đấu trực diện, thua thì thua, nhưng dựa vào đánh lén để thắng, Đan Hạc đạo nhân không phục. "Long trận?" Hồ Bát Nhất

và Trương Thiên nhìn nhau, trong lòng không khỏi có thêm vài suy đoán.

Là Cửu Long Kéo Quan?

Hay là Long Thôn Hổ Quan?

Hay là Thất Tinh Long Quan? "Sư bá, trận pháp ngài nói là?" Trương Thiên hỏi lại. "Tiểu tử cậu biết trận pháp sao?

Thứ đó khó lắm, cho dù là ta cũng khó mà phá trừ.

Có điều nói với các cậu cũng không sao, trong mộ thất có một bức tượng rồng vàng, thân rồng vàng từ trung tâm mộ thất cuộn lên phía trên đỉnh mộ.

Trong miệng rồng vàng ngậm một cỗ quan tài cổ hắc kim, mà phía dưới rồng vàng là từng cái đồ án la bàn nhỏ, bên trên toàn bộ đều là vị trí tinh tú.

Rất khó phân biệt, nếu muốn đi vào thì phải có một cao thủ trận pháp mới được." Đan Hạc nói, miệng cũng thở dài một tiếng.

Với trình độ trận pháp hiện tại của ông ta thì vẫn chưa đủ để phá trận.

Dù sao ông ta cũng chỉ học một môn trận pháp thuật là Mao Sơn trận pháp, mà trận pháp trước mắt quá mức phức tạp.

Đan Hạc chỉ học một môn trận pháp tự nhiên có chút khó đối phó. "Là Kim Long Tỏa Quan Trận, hay còn gọi là Kim Long Chúc Phúc.

Lão đại, khó chơi rồi." Hồ Bát Nhất nghe xong biểu tình trở nên ngưng trọng.

Lúc này, miệng Đan Hạc đạo nhân lại dần dần há hốc.

Khá lắm, cái tên này ông ta còn không biết, thế mà lại thốt ra từ miệng một hậu bối.

Hơn nữa còn là nói ra ngay lập tức, trình độ hiểu biết về trận pháp này có thể gọi là khủng bố. "Cái đó, cậu nhóc, sao cậu biết cái tên này, còn nữa, cậu học trận pháp?" Đan Hạc đạo nhân nuốt nước bọt, có chút sốt ruột hỏi.

Hồ Bát Nhất rất khiêm tốn: "Sư bá, từ nhỏ cháu đã thích xem Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật do ông nội để lại, sau này cháu cùng lão đại bái nhập sư môn lại học tập Mao Sơn trận pháp bí thuật, sau này cháu lại gặp Bàn Sơn đạo sĩ.

Sau lại học Bàn Sơn đạo thuật, cho nên biết có thể nhiều hơn một chút.

Để sư bá chê cười rồi." Hồ Bát Nhất nở một nụ cười rạng rỡ.

Đan Hạc đạo nhân không kìm được lùi lại một bước. "Yêu... yêu nghiệt!" Miệng Đan Hạc đạo nhân run lên, cả cái đầu lâu đều đang quay cuồng.

Chuyện này đã vượt qua nhận thức của ông ta.

Một người thế mà lại hội tụ nhiều công pháp siêu cấp như vậy.

Đặc biệt là Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, ông ta cũng từng nghe nói qua, thứ đó rất thần bí, không ngờ chủ nhân lại đang ở ngay trước mắt. "Sư bá ngài không sao chứ?" "Không sao, không sao, ta đang nghĩ, tên Nhất Mi kia kiếp trước có phải mồ mả tổ tiên bốc khói xanh hay không mà nhận được đồ đệ như cậu." Đan Hạc đạo nhân trong lòng chua loét.

Hồ Bát Nhất này so với Bàn Tử thì rõ ràng giỏi hơn một bậc a.

Nhưng mà, người ta lại là hoa đã có chủ rồi. "Kim Long Chúc Phúc, đúng như tên gọi, chính là lợi dụng tinh đấu, khí tượng, vận thế để khiến chủ nhân ngôi mộ nhận được ân tứ của thiên vận.

Lão đại, trước đó chúng ta thôi diễn long mạch, khả năng cũng sẽ

chảy về hướng này, vị trí mộ thất này vừa khéo có thể tạo thành một đường thẳng thông đến kinh đông thủ thành, cho nên nói hắn hoàn toàn có thể lợi dụng trận pháp hấp thu long khí!

Thêm nữa, mấy mộ thất chúng ta đi qua trước đó, có hay không một khả năng, những thứ đó chính là thần thú thủ hộ mộ huyệt cuối cùng." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên nuốt nước bọt.

Nói như vậy thì đúng là thật.

Vị trí mấy mộ thất kia vừa khéo tương ứng với mấy quần thể tinh tú lớn xung quanh.

Như vậy, ý nghĩa không cần nói cũng rõ. "Bọn họ tập trung lại, thứ bảo vệ hẳn chính là cái này.

Không ngờ hắn lại thiết kế một trận pháp lớn như vậy.

Kim Long Chúc Phúc, trận pháp này cũng rất khó phá, nếu tôi đoán không sai, chúng ta cần phải giải quyết toàn bộ quần thể tinh tú Thanh Long quan trọng nhất, sau đó mới có thể phá trận." Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu, ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh: "Muốn phá trận, phải liên kết bốn quần thể tinh tú còn lại, tạo thành một đại tinh trận, đồng thời sắp xếp theo cục thế phong thủy, tạo thành một Khốn Long Trận.

Như vậy, Kim Long Chúc Phúc tất phá.

Có điều, nói thì dễ, làm mới khó.

Hơn nữa sư bá còn nói có người đánh lén." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Lúc này Đan Hạc cũng trầm mặc.

Đột nhiên, Đan Hạc đạo nhân dường như nghĩ ra điều gì. "Đúng

rồi, tên đánh lén kia hình như mỗi lần chỉ có thể công kích một lần, mà giãn cách giữa mỗi lần công kích là mười giây.

Các cậu mang theo nhiều người như vậy, chẳng phải là..." Đan Hạc đạo nhân nói rồi nhìn về phía đám âm hồn xung quanh.

Hàng ngàn âm hồn, thời gian có thể tranh thủ tuyệt đối đủ để phá trận! "Suy nghĩ thật chu đáo, sao Nhất Mi lại có loại đồ đệ này chứ, đúng là tổ tiên bốc khói rồi." Đan Hạc đạo nhân trong lòng càng nghĩ càng khó chịu.

Sao mình lại không gặp được chuyện tốt như thế này chứ. "Về mặt thời gian thì chắc là kịp, nhưng tôi lo lắng không cẩn thận chạm phải thiết bị tự hủy." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Theo loại đại trận này mà xét, có một đến hai trình tự tự hủy cũng không có gì lạ.

Hơn nữa loại trình tự này chỉ có nhiều chứ không có ít. "Trình tự tự hủy ta có thể phân biệt, chỉ cần ngoan điệt có thể phá trận là được." Đan Hạc mở miệng ở một bên, tỏ ra rất có khí phách. "Vậy lão đại, tôi bên này tạm thời không có vấn đề gì, nếu là Kim Long Chúc Phúc, tôi nắm chắc có thể phá giải, chỉ cần cho tôi đủ thời gian là được." Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu: "Vậy việc này không nên chậm trễ, sư bá ngài dẫn đường, chúng ta vào phá trận." Trương Thiên nói, trong lòng cũng thêm vài phần tò mò về quan quách cuối cùng.

Sở hữu quan tài cổ hắc kim, thứ đó cũng không gặp nhiều. "Đúng rồi, ta còn chưa hỏi, tại sao các cậu lại xuất hiện ở đây, hơn nữa sao lại tìm được mộ huyệt này." Đan Hạc đạo nhân sực nhớ ra điều gì. "Sư phụ, để con trả lời." Bàn Tử đứng ra, vội vàng giải thích cho Đan Hạc đạo nhân. "Là thế này, chúng con biết được có rất nhiều văn vật bị nước Phú Sĩ cướp đi, cho nên chúng con định tìm lại văn vật đã

mất.

Vì thế mới đến đây, đồng thời con còn tìm được sư ca của con, chính là Âm Dương Phô kia, sau đó chúng con nhận được tin tức của ngài, liền tới đây." Bàn Tử một hơi kể hết đầu đuôi sự việc.

Đan Hạc đạo nhân chợt hiểu gật đầu: "Người đó không phải sư ca của cậu, chỉ là một nhóc con ta thu dưỡng mà thôi, bởi vì nó không có nhà nên ta mới nhận nuôi.

Tư chất của nó còn chưa đủ để ta nhận làm đồ đệ." Đan Hạc đạo nhân xua tay nói.

Trương Thiên trong nháy mắt đã hiểu ra.

Trước đó nhìn thấy đứa bé kia tu vi không cao, hơn nữa còn cái gì cũng không biết.

Trước đó Trương Thiên còn kỳ lạ, tu vi Đan Hạc đạo nhân cao như vậy, đệ tử không thể nào tu vi thấp thế được, còn tưởng là để bảo vệ cậu ta.

Hóa ra chỉ là không nhận đồ đệ, hơn nữa không nhận đồ đệ cũng coi như là bảo vệ đứa bé kia.

Chương 484

Nếu nhận rồi, thì cậu ta ngày ngày phải đối mặt yêu ma quỷ quái, sớm muộn gì cũng bị mấy thứ đó hại chết. "Vậy sư phụ, con vẫn là đệ tử đầu tiên của ngài phải không?" Mắt Bàn Tử sáng lên.

Là đệ tử đầu tiên, đãi ngộ tuyệt đối miễn bàn. "Ừ, cậu là lần đầu tiên của vi sư... lần đầu tiên thực sự nhận đồ đệ." Đan Hạc đạo nhân gật đầu, dường như có chút cảm khái. "Chúng ta đi vào thôi, sư bá, ngài đã từng đi rồi, chắc là biết đường." Trương Thiên cắt ngang lời hai tên kia.

Đan Hạc đạo nhân nghiêm túc gật đầu, nhìn mọi người một cái: "Các cậu xác định nắm chắc chứ?

Vị bên trong kia rất mạnh, tuy là đánh lén nhưng thực lực không tồi." Trương Thiên và Hồ Bát Nhất lần lượt gật đầu.

Thấy Trương Thiên như vậy, Đan Hạc cũng không phải người lề mề, tay vung lên, trên tay bộ xương xuất hiện một thanh mộc kiếm còn cao hơn cả Trương Thiên. "Vãi chưởng, sư phụ, ngài từ mông lấy ra một thanh mộc kiếm to thế này á!" Bàn Tử nhìn thanh mộc kiếm vừa to, vừa dài, lại có chút thô kệch, trên mặt có chút kinh ngạc.

Bởi vì Đan Hạc cũng giống Nhất Mi, đều là lấy đồ từ chỗ xương hông. "Đây là Tụ Lý Càn Khôn!

Có điều công pháp đó chỉ có nửa quyển, cho nên đa phần mọi người đều tu lệch rồi, đừng chú ý mấy cái này." Đan Hạc xua tay, nếu ông ta có thân xác thì tuyệt đối sẽ thấy má ông ta đang đỏ lên. "Kỳ quái thật, lấy đồ từ chỗ đó." Bàn Tử lầm bầm một câu, thấy Đan Hạc trừng mình thì cũng không dám nói thêm gì nữa.

Đan Hạc đạo nhân lúc này cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng, đồ

đệ mình vừa nhận sao lại cho ông ta một dự cảm không lành thế nhỉ.

Đan Hạc đạo nhân xách vũ khí còn to hơn người, chậm rãi đi phía trước. "Đúng chuẩn kiếm gỗ đào siêu to khổng lồ." Trương Thiên nhìn thanh kiếm gỗ đào trước mắt còn to hơn thanh nhìn thấy ở Âm Dương Phô, khóe miệng giật giật.

Đúng là một tấc dài một tấc mạnh. "Cái đó, sư phụ, còn không?

Con cũng chưa có vũ khí." Bàn Tử mặt đầy nụ cười.

Hắn ngày ngày dùng tàn kiếm của Trương Thiên, sớm đã chán rồi, còn về việc luyện chế một thanh thì Bàn Tử không có thời gian luyện.

Trước đó làm áo giáp đã rất gấp rút, càng đừng nói đến vũ khí. "Cậu không phải Luyện khí sư sao?

Vũ khí cũng không có?" Đan Hạc đạo nhân nheo mắt. "Con vẫn chưa luyện khí, chủ yếu vẫn là vũ khí của sư phụ tốt hơn." Bàn Tử nịnh nọt. "Đúng là hết cách với cậu." Đan Hạc đạo nhân lại lấy ra một thanh kiếm gỗ đào, có điều thanh kiếm gỗ đào này độ dài và độ rộng thế mà lại xêm xêm con dao găm. "Nè, kích cỡ này thích hợp với cậu đấy, tặng cậu, đi thôi chúng ta vào, các cậu nhớ đi theo ta." Đan Hạc đạo nhân nhét thanh kiếm gỗ đào nhỏ cho Bàn Tử xong liền đi trước. "Khải Toàn huynh, anh không cần thì đưa tôi." Vương Bán Nguyệt nháy mắt. "Thôi bỏ đi, Bàn gia cảm thấy độ dài này rất hợp với tôi." Bàn Tử vội vàng thu hồi thanh mộc kiếm, đây cũng coi như vũ khí hoàn chỉnh duy nhất của hắn rồi.

Lúc này, Đan Hạc đạo nhân đi phía trước, mà ở phía trên bậc thang, một chiếc ghế rồng tàn phá không chịu nổi.

Mà ở đầu ghế rồng còn có một vết cắn rất lớn. "Keng keng." Tiểu Miết nằm trên ghế rồng, lắc lư cái đuôi, đang hoan nghênh nhóm người Trương Thiên. "Đây là Thi Miết Vương, đã tiến hóa thành yêu

thú, còn là yêu thú nhị giai, hình như không có ý định tấn công." Đan Hạc đạo nhân lẩm bẩm, bước chân cũng dần dần nhẹ đi, mười phần cẩn thận. "Cái đó, sư bá, đây là sủng vật của tôi." Trương Thiên thấy Đan Hạc cẩn thận hẳn lên liền mở miệng nhắc nhở. "Hả?

Yêu thú nhị giai này, Thi Miết Vương là sủng vật của cậu?

Cậu thuần phục nó rồi?" Đan Hạc sững sờ, hơi chút kinh ngạc.

Dù sao yêu thú rất khó thuần phục, càng đừng nói nhị giai này. "Vâng, chúng ta không cần quan tâm nó." Trương Thiên gật đầu, cũng không cảm thấy có gì to tát.

Tiểu Miết được thuần phục lúc tu vi còn thấp nên độ khó cũng không lớn. "Nhất Mi đúng là được khai mở khí vận, sau này nói không chừng con Thi Miết Vương này của cậu còn có thể làm Trấn sơn thần thú của Mao Sơn đấy." Đan Hạc cảm khái.

Trong đầu Trương Thiên hiện lên một hình ảnh.

Tiểu Miết nằm trên đỉnh núi Mao Sơn, được người người kính bái.

Eo ôi, nghĩ thôi đã thấy quỷ dị.

Được Đan Hạc đạo nhân dẫn đường, rất nhanh mấy người đã thuận lợi đến chỗ ghế rồng. "Lúc đó ta đi vào thì bị hại thê thảm.

Ghế rồng này có ba tầng, dưới tầng thứ nhất là độc khí, tầng thứ hai là một cơ quan, bên trong cơ quan toàn bộ đều là mũi tên tẩm kịch độc.

Tầng thứ ba mới là mộ đạo đi vào chủ mộ huyệt." Đan Hạc đạo nhân vừa nói, tay vừa sờ soạng vài cái trên ghế rồng.

Hình như ấn động cơ quan nào đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, ghế rồng phát ra âm thanh, thế mà lại bắt

đầu hạ xuống phía dưới.

Mà Tiểu Miết càng là vội vàng chạy xuống, đi theo sau lưng Trương Thiên.

Theo chiếc ghế rồng hạ xuống, từng tầng bậc thang xuất hiện.

Mà nhìn từ dấu vết nơi ghế rồng vừa ở thì quả thực có ba tầng. "Thuận theo mộ đạo này đi xuống chính là chủ mộ thất, bên trong có tinh thạch kỳ quái có thể phát ra ánh sáng.

Đi theo ta." Đan Hạc đạo nhân nói rồi đi trước dẫn đường.

Đồng thời, nhóm người Trương Thiên cầm đèn pin, bám sát phía sau.

Bởi vì là ở dưới biển, lại thêm mộ đạo hầu như đều đi xuống một mạch, độ sâu lúc này e rằng đã đạt đến năm sáu mươi mét.

Trương Thiên thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng một số vật kết tinh trên bậc thang. "Chỗ này chắc là sâu dưới biển khoảng bảy tám mươi mét, lão đại, xem ra mộ huyệt này thiết kế rất khéo léo, một khi bị trộm, mộ huyệt tự hủy, đến lúc đó ai cũng không chạy thoát." Hồ Bát Nhất nhìn nham thạch phán đoán ra độ sâu đại khái. "Sau khi vào, chúng ta phải cẩn thận hơn, tránh chạm vào cơ quan.

Ngô thiếu gia, Bàn Tử, hai người khoan hãy vào, nghe lệnh tôi." Trương Thiên nói.

Hạo Thiên Chân cũng tán thành gật đầu.

Cậu ta tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Bàn Tử trong lòng biết mình không biết trận pháp, dứt khoát cũng không nói gì.

Được Đan Hạc đạo nhân dẫn đường, rất nhanh mấy người đã thuận lợi đến đáy mộ huyệt.

Vừa mới bước vào, Trương Thiên liền nhìn thấy từng đường nét trên mặt đất.

Trên mỗi một đường đều có mấy cái lỗ tròn cỡ viên bi. "Đây là Tinh Tuyến!

Xem ra toàn bộ mộ thất đều bị tinh tuyến bao phủ, người có thể thiết kế ra hình thức mộ huyệt như thế này, kiến giải phong thủy và trận pháp đều sẽ không quá tệ." Trương Thiên nhìn từng đường tinh tuyến dưới chân, không kìm được cảm thán một câu. "Trước đó ta cũng chỉ phá giải đến tinh tuyến thứ hai, trong này tổng cộng có ba đường, rất khó phá giải." Đan Hạc đạo nhân khẽ nói, ông ta khẽ lắc đầu, có chút tiếc nuối.

Trương Thiên tăng tốc bước chân, rất nhanh mấy người liền đến đáy mộ huyệt.

Phóng mắt nhìn ra, cả mộ huyệt thế mà không có một chút màu đen nào, hầu như tương phản hoàn toàn với các mộ thất khác.

Cả mộ thất đèn đuốc sáng trưng, trên tường treo đầy loại thủy tinh phát sáng màu đỏ.

Khi Trương Thiên nhìn thấy trung tâm mộ thất, trong lòng cũng không khỏi kinh hãi.

Mặc dù hắn đã từng thấy rất nhiều kiến tạo mộ huyệt, rất nhiều mộ huyệt chấn động.

Nhưng cái này tuyệt đối có thể xếp vào hàng đầu.

Trong cả mộ thất, vô số thủy tinh đỏ dường như chỉ để chiếu sáng cho một vật phẩm ở giữa.

Tại trung tâm mộ thất, đuôi của một con Cự long màu vàng nằm ở dưới cùng, cả thân thể liền với vách tường, cuộn lên đến tận đỉnh mộ cao nhất.

Thân rồng vàng dưới ánh sáng yếu ớt của thủy tinh trở nên chói mắt dị thường.

Cả mộ thất cao khoảng ba mươi mét, mà điêu khắc kim long chiếm cứ toàn bộ mộ thất, có thể tưởng tượng con kim long kia to lớn, hùng vĩ đến mức nào.

Chương 485

"Quả nhiên là Kim Long Chúc Phúc." Hồ Bát Nhất nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong mắt cũng mang theo vài phần chấn kinh. "Lão Hồ, vì sao trong miệng rồng kia còn buộc xích sắt?" Bàn Tử nhìn lên phía trên cùng, trong miệng kim long ngậm một cỗ quan tài.

Quan tài cổ hắc kim lúc này trông chói mắt dị thường. "Kim Long Chúc Phúc, hay còn gọi là Kim Long Tỏa Quan Trận, lợi dụng khí kim long khóa trụ quan quách, sau đó lấy quan quách làm trung tâm bố hạ trận pháp.

Như vậy người trong quan tài liền có thể hoàn toàn nắm giữ trận pháp, đồng thời cũng có thể lợi dụng trận pháp hấp thu không khí, hấp thụ long mạch chi khí để đạt được tiêu chuẩn chúc phúc." Giọng Hồ Bát Nhất khàn khàn vang lên, kim chỉ nam trên la bàn trong tay càng là biến đổi liên tục.

Có khả năng là chịu ảnh hưởng của từ trường xung quanh. "Một con kim long to thế này, Thiên Chân, đây là con rồng to nhất mà Bàn gia từng thấy, tiếc là không có máy ảnh." Vương Bán Nguyệt há to miệng, không kìm được nuốt nước bọt. "Quả nhiên, không hổ là kiến trúc cổ đại, đúng là đoạt tạo hóa của thiên cung, loại kiến trúc này cũng không biết năm đó xây dựng thế nào." Hạo Thiên Chân cũng cảm thán một câu. "Chú ơi, sát khí mạnh quá, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Một bên, đám tiểu quỷ như Thái Lang cũng chạy ra.

Từng đứa sợ hãi nhìn cự long trước mắt. "Đừng vội, chúng ta phá trận trước." Trương Thiên nói rồi nhìn xuống tinh tuyến trên mặt đất.

Ba đường tinh tuyến, mỗi một đường đều hỗn loạn không chịu nổi, căn bản không liên kết thành một tinh tú, thậm chí ngay cả chòm

sao cũng không nối được.

Rất hiển nhiên, muốn phá trận, đầu tiên phải nối liền các tinh tuyến xung quanh lại mới được. "Lão đại, tinh tuyến này hình như là một khối gạch nối lại, có thể cạy ra!" Bàn Tử lúc này ngồi xổm xuống, tay cạy cạy trên tinh tuyến. "Muốn phá giải, chúng ta cần quy hoạch lại vị trí, đồng thời cần tính ra phương vị, từ đó nối thành chủ tinh tú." Hồ Bát Nhất nhìn một vòng, trong lòng sớm đã tính toán vô số biện pháp.

Trương Thiên cũng đang tính toán, dù sao Trương Thiên là trận pháp sư, phá trận đối với hắn mà nói cũng có thể gia tăng dự trữ tri thức. "Ba đường tinh tuyến này tương ứng hẳn là ba đại tinh tú Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Mà chúng ta trước đó đi qua các mộ huyệt cũng là ba cái này, duy chỉ không có Thanh Long, xem ra Thanh Long đã hóa thành Kim Long." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất tiếp lời: "Kim long tịnh phi trì trung vật (Rồng vàng vốn chẳng phải vật trong ao), lão đại, tôi có một ý này!" Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên.

Khóe miệng Trương Thiên khẽ nhếch, hắn cũng nghĩ tới rồi. "Tôi cũng có một ý, chi bằng chúng ta cùng nói?" "Được." Hồ Bát Nhất gật đầu.

Trương Thiên đếm đến ba. "Lợi dụng tinh tuyến, liên kết tinh tú, sau đó bố thành sát trận, vây giết Thanh Long!" Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đồng thanh mở miệng.

Hai người nhìn nhau cười một cái.

Độ ăn ý trực tiếp kéo đầy.

Trương Kỳ Lân không tham gia, cậu ta vẫn luôn nhìn quan tài.

Trong mắt cậu ta có thêm vài phần kiêng kị.

Khả năng cảm tri của Trương Kỳ Lân rất mạnh, cậu ta có thể cảm nhận được bên trong tuyệt đối là một tên rất mạnh.

Tu vi chỉ có cao hơn cậu ta chứ không kém hơn. "Lão đại, vậy chúng ta phá trận ngay bây giờ?" Hồ Bát Nhất hỏi một câu.

Trương Thiên lắc đầu: "Không, chúng ta bố trận trước!" Khóe miệng Trương Thiên mang theo nụ cười, đây đã là truyền thống rồi.

Khi mở quan tài thì phải chừa đường lui trước, đây là thói quen Trương Thiên đã dưỡng thành. "Bố trận?" Mấy người Hạo Thiên Chân có chút nghi hoặc, trước đó đâu có thấy Trương Thiên mở quan tài thì bố trận đâu.

Đan Hạc đạo nhân cũng vô cùng hứng thú nhìn mấy hậu bối. "Thật không ngờ, hậu bối bây giờ lại cẩn thận tỉ mỉ như vậy, không chỉ không vì thực lực bản thân mạnh mẽ mà kiêu ngạo, hơn nữa còn biết chừa đường lui.

Thật nghĩ không thông tên Nhất Mi lừa gạt kiểu gì." Đan Hạc thầm nghĩ, nhìn nhóm Trương Thiên càng nhìn càng hài lòng.

Đây quả thực là lựa chọn đệ tử không thể thay thế. "Lão Hồ, chúng ta bố trí một Kỳ Lân Khốn Sát Trận trước, đồng thời bố trí một Kim Quang Trận, Kim Quang Trận có thể tạm thời làm suy yếu kẻ nhập trận.

Phối hợp với Kỳ Lân trận có thể đánh ra hiệu quả tốt hơn một chút.

Mộ thất ở đây có hệ thống tự hủy, chúng ta bắt buộc phải trước khi hủy mộ làm ra lối ra, nếu không có lối ra thì chúng ta tự tạo." Trương Thiên nói rồi nhìn về phía Hạo Thiên Chân. "Ngô thiếu gia, cậu và huynh đệ Bán Nguyệt đi tìm chỗ mỏng yếu nhất của mộ thất,

đặt thuốc nổ, đợi xong việc chúng ta sẽ rút." Trương Thiên nói.

Hạo Thiên Chân nhìn cái ba lô của mình, thuốc nổ trong ba lô đều để ở trên cùng. "Tiểu Trương gia, tôi và Bàn Tử đi lấy thuốc nổ, mọi người cẩn thận chút." Hạo Thiên Chân nói rồi dẫn Vương Bán Nguyệt chạy lên phía trên.

Còn nhóm Trương Thiên thì bắt đầu bố trí trận pháp.

Đương nhiên, dược liệu bố trận đều dùng phù chỉ.

Rất nhanh, trận pháp của Trương Thiên đều đã làm xong, đồng thời Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt dùng kiến thức về mộ thất của mình tìm được chỗ mỏng yếu nhất.

Giờ khắc này, vạn sự đã đủ, chỉ thiếu gió đông. "Ngô thiếu gia, Vương huynh đệ, còn có sư bá, vì an toàn của mọi người, mọi người đứng ra ngoài trận đi." Trương Thiên nói, Đan Hạc đạo nhân hiện tại thực lực không mạnh, dù sao cũng chỉ là một bộ xương.

So với mấy người Hạo Thiên Chân thì lợi hại hơn chút, Trương Thiên lo bọn họ sẽ vì thế mà bị thương. "Được, các cậu cẩn thận." Đan Hạc cũng không lề mề, trực tiếp dẫn mấy người đứng ở phía xa.

Còn ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía tinh tuyến. "Chúng ta vẽ đồ hình trước, Thái Lang, phiền các cháu yểm hộ chú." Trương Thiên nhìn đám Thái Lang.

Thái Lang cắn răng gật đầu mạnh một cái, một đám trẻ con vây kín cả mộ thất như nêm cối. "Lão đại, chúng ta đi tinh tuyến thứ nhất trước, theo Bát Quái hiển thị, lấy Càn tiến một, là Khuê Mộc Lang.

Là tinh tú Bạch Hổ, nhìn theo tinh tuyến, từ Tây sang Đông, lấy Bát tiến một." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên khẽ gật đầu, lúc này hắn cũng biết cách phá trận thế nào.

Hầu như không cần giao lưu quá nhiều với Hồ Bát Nhất, Trương Thiên liền có thể hành vân lưu thủy thay đổi những tinh tuyến kia.

Mà Hồ Bát Nhất cũng không nhàn rỗi, hai người thân ảnh cực nhanh biến động gạch nền dưới chân.

Lúc này, ở một bên, Vương Khải Toàn đang xem náo nhiệt móc từ trong ba lô ra một cây nến. "Khải Toàn huynh, anh đây là?" Hạo Thiên Chân tò mò nhìn Vương Khải Toàn. "Mô kim hiệu úy, trộm mộ phải thắp đèn, đèn tắt, người đi.

Bàn gia chỗ này còn rất nhiều nến, không dùng phí của." Bàn Tử nói, đồng thời còn châm nến lên.

Ngọn lửa nến bùng cháy, khoảnh khắc tiếp theo, ngọn lửa thế mà trực tiếp biến thành màu xanh lục. "Cái đó, Khải Toàn huynh đệ, nến của anh, ngọn lửa khá kỳ quái, vốn dĩ là màu này sao?" Vương Bán Nguyệt nhìn cây nến phát ra ánh sáng xanh lục dưới đất, không kìm được mở miệng hỏi một câu.

Bàn Tử gãi đầu, hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra. "Cái đó, có thể là bụi phấn nào đó trong không khí tác quái, đừng lo lắng." Bàn Tử ấp úng. "Đây là thủ pháp thường dùng của Mô Kim Hiệu Úy năm xưa, đèn tắt người đi, đèn biến sắc ắt nguy, không ngờ đồ nhi các cậu cũng hiểu cái này." Đan Hạc đạo nhân nheo mắt. "Sư phụ, không ngờ ngài cũng hiểu biết nhiều như vậy, mấy cái này là Bàn gia học theo lão đại." Bàn Tử cười hì hì, bọn họ tán gẫu với nhau.

Còn bên phía Trương Thiên, theo sự thâm nhập biến đổi trận pháp, đồ án tinh tuyến thứ nhất trên sàn nhà cũng càng thêm rõ ràng.

Mà trên mặt đất, những tinh tuyến sai lệch kia cũng đang biến thành những tinh đấu trên trời trong quá trình Trương Thiên và Hồ Bát Nhất không ngừng thay đổi vị trí.

Trương Kỳ Lân không tham gia, cậu ta cảnh giác nhìn lên đỉnh đầu.

Khi hai người Trương Thiên sắp phá giải xong tinh tuyến thứ nhất, Trương Kỳ Lân nhìn thấy rõ ràng quan tài cổ hắc kim trên đỉnh đầu rung lắc mạnh một cái. "Hửm?" Trương Kỳ Lân khẽ nhíu mày, Hắc Kim Cổ Đao trong tay đã nắm chặt.

Theo sự rung lắc của quan tài, sát khí xung quanh cũng càng phát ra mãnh liệt. "Tên nhóc mặc áo giáp đen kia cũng là cùng nhóm các cậu à?

Sao trông cứ lầm lì không nói năng gì thế." Đan Hạc đạo nhân nhìn chằm chằm Trương Kỳ Lân ở trung tâm trận pháp.

Quan tài trên đầu rung lắc, nhưng trước mắt vị tiểu ca kia vẫn bất động.

Trong tình huống này, hoặc là ngông cuồng, hoặc là rất tự tin. "Nhị ca mạnh lắm, sư phụ ngài đừng lo lắng, vẫn là lo cho ngài đi, bộ xương này của ngài mà sư nương nhìn thấy chắc rơi lệ mất." Bàn Tử nhìn từ trên xuống dưới một lượt.

Ừm, chắc chắn không có người phụ nữ nào muốn ông chồng như thế này.

Chương 486

"Thằng ranh con, nói chuyện với vi sư thế à, về phạt năm mươi gậy!" Đan Hạc đạo nhân lúc này toàn thân run rẩy, hiển nhiên bị Bàn Tử chọc tức không nhẹ. "Tinh tuyến thứ nhất phá!" "Ầm ầm ầm!" Theo tiếng nói của Trương Thiên vừa dứt, trên đỉnh đầu, quan tài phát ra tiếng nắp va chạm vào vách tường.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo tinh quang giống như lưu quang bắn ra cực nhanh từ trong quan tài.

Theo tinh quang xuất hiện, một cỗ uy áp cường hãn ập tới, hai người Trương Thiên và Hồ Bát Nhất lúc này thở cũng khó khăn. "Sức mạnh thật đáng sợ, đây chính là thực lực của kẻ bên trong sao?" Trương Thiên lẩm bẩm, đối với kẻ trong quan tài cũng đã có chút nhận thức. "Trảm!" Trương Kỳ Lân thấy thế không chút do dự chém Hắc Kim Cổ Đao xuống.

Trong nháy mắt, luồng ánh sáng đen dường như hủy diệt cả mộ thất rơi lên cổ đao của Trương Kỳ Lân. "Xèo xèo." Cổ đao và đạo tinh quang va chạm phát ra từng đóa hoa lửa rực rỡ, cùng lúc đó, dưới chân Trương Kỳ Lân vì chịu trọng lực rất lớn nên cũng xuất hiện một cái hố sâu. "Bùm!" Trương Kỳ Lân gia tăng lực độ, hất Hắc Kim Cổ Đao một cái, đạo quang mang kia trực tiếp bị hất văng lên vách tường.

Mà Trương Kỳ Lân cũng chỉ thở hổn hển vài hơi. "Chính là đạo tinh quang này đã đánh lén vi sư.

Có điều tiểu ca này thế mà chỉ dựa vào một thanh đao đã đỡ được đòn công kích đó, cái này..." Đan Hạc đạo nhân nuốt nước bọt, thực lực này e rằng đã ở trên ông ta.

Dù sao ông ta cũng không có tự tin đỡ được đòn này mà không bị

thương. "Tiểu tử kia có sư môn không?" Đan Hạc đạo nhân hứng thú bừng bừng hỏi Bàn Tử. "Có chứ, cùng một sư môn với lão đại, không sao đâu sư phụ, ngài còn có con mà." Bàn Tử gật đầu, lại vỗ vỗ ngực mình. "Tạo nghiệp a, sao thiên tài đều không phải do ta gặp trước chứ..." Đan Hạc đạo nhân lúc này nát cả lòng, Trương Kỳ Lân này lợi hại như vậy thế mà lại ở bên phe Nhất Mi đạo nhân.

Chuyện này khiến Đan Hạc ghen tị muốn chết. "Sao rồi?" Trương Thiên ném ánh mắt quan tâm tới.

Trương Kỳ Lân khẽ lắc đầu: "Không sao, mấy đòn này tôi đỡ được.

Thực lực của hắn chắc ngang ngửa tôi." Trương Kỳ Lân chậm rãi nói. "Trên Đại Tông Sư sao?" Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng an định hẳn, như vậy thì cái mộ này cũng không khó khăn như tưởng tượng. "Vậy cậu cẩn thận chút, chúng tôi sẽ nhanh chóng phá trận." Trương Thiên nói một câu, liếc mắt nhìn Hồ Bát Nhất, hai người càng thêm cắm đầu làm việc.

Tại hiện trường, khán giả nhìn thấy con kim long kia cũng trở nên kích động.

Những thứ chỉ có trong mơ mới thấy được, không ngờ lại xuất hiện ngoài đời thực. "Trương môn chủ, cái mũ bảo hiểm này phát minh tốt thật, thế mà lại chi tiết như vậy, mấy thứ này có chi tiết tôi còn chẳng nhớ nổi." Hạo Thiên Chân ngồi trên ghế thẩm phán, miệng cảm thán một câu. "Quả thực làm không tệ, tiếc là lần đầu tiên lại dùng lên người lão đại." Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Nếu không phải dùng trên người Trương Thiên, có lẽ Hồ Bát Nhất còn hứng thú một chút. "Đúng rồi Ngô trưởng lão, chắc hẳn ngài cũng có rất nhiều câu chuyện nhỉ, từ sau lần chúng ta chia tay đó, chuyến thám hiểm của ngài vẫn tiếp tục, lúc gặp lại ngài đã là Tông sư rồi.

Chắc hẳn cũng gặp được rất nhiều chuyện, nếu có thể, tôi cũng rất muốn xem ký ức của ngài đấy." Hồ Bát Nhất cười nói.

Trong lòng cũng có chút tò mò.

Dù sao quá trình trưởng thành của cậu ta về cơ bản gắn liền với Trương Thiên, cho nên Trương Thiên có thể nhìn thấy, cũng chính là bản thân Hồ Bát Nhất.

Nhưng của Hạo Thiên Chân thì không biết. "Đợi có cơ hội nhé, đến lúc đó cũng để Hồ trưởng lão xem một chút." Hạo Thiên Chân cười nói, cậu ta của giờ phút này đã sớm không còn sự non nớt năm xưa.

Ngược lại, cả người cậu ta trông càng thêm trầm ổn bình tĩnh.

Lời vừa dứt, hình ảnh tiếp tục.

Trong hình ảnh, theo thời gian trôi qua, cỗ quan tài kia dường như rung lắc càng thêm dữ dội.

Đặc biệt là khi Trương Thiên và Hồ Bát Nhất phá giải đến tinh tuyến thứ ba, nắp quan tài suýt chút nữa bị hất tung.

Cả con kim long đều đang run rẩy. "Ầm ầm ầm." Trên đỉnh đầu, bên trong quan tài không ngừng truyền ra âm thanh.

Cảm giác uy áp mười phần, nhưng Trương Thiên và Hồ Bát Nhất không dừng bước phá trận.

Bởi vì chỉ còn thiếu một đường tinh tuyến nữa là có thể tổ hợp thành ba tinh tú đoàn.

Một khi ba tinh tú hoàn thành, hình thành sát trận thì trận pháp này liền bị phá giải. "Thứ ở bên trên kia sao cảm giác khoảnh khắc tiếp theo sẽ nhảy bổ ra thế nhỉ." Vương Bán Nguyệt lo lắng nói. "Nhị ca có vẻ cũng hơi đuối rồi, chết tiệt, Bàn gia lên giúp." Bàn Tử thấy

Trương Kỳ Lân hơi chút mất sức, hắn cất bước định lên giúp đỡ.

Dù sao quan tài mười giây công kích một lần, Trương Kỳ Lân ít nhất đã đỡ không dưới mười lần, dưới cường độ này, cơ thể khẳng định không chịu nổi. "Lão đại, bước cuối cùng, từ Nam hóa Hỏa, trần ai lạc định!" Giờ phút này, Hồ Bát Nhất và Trương Thiên cũng đã đến bước cuối cùng.

Nhìn mấy viên gạch tinh tuyến cuối cùng dưới chân, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất gần như vận chuyển cùng lúc.

Mà lúc này Bàn Tử cũng chạy đến chỗ Trương Kỳ Lân. "Nhị ca, em đỡ một lát, anh nghỉ ngơi chút." Bàn Tử nói rồi chĩa cái mai rùa của mình về phía quan tài trên đỉnh đầu. "Được không đấy?" Trương Kỳ Lân do dự một chút.

Bàn Tử tên này thực lực không mạnh, cũng không biết có được không. "Yên tâm đi Nhị ca, đàn ông không thể nói không được, điểm này Phi Phi biết rõ nhất." "Tới rồi!" Bàn Tử đang nói cười, biểu tình đột nhiên ngưng trọng, đồng thời mai rùa nhắm ngay đạo hắc mang kia.

Cảm giác uy áp truyền đến, Bàn Tử suýt chút nữa bị đè bẹp xuống đất.

Trương Kỳ Lân nhìn Bàn Tử trước mắt, hít một hơi, nếu Bàn Tử không đỡ nổi, cậu ta sẽ kịp thời ra tay.

Hắc mang sắp tới, một cỗ tử vong cảm rơi xuống trong lòng Bàn Tử. "Không được, Bàn gia cũng phải góp một phần sức, không thể để Nhị ca một mình gánh cả bầu trời, xem đòn tấn công của ngươi cứng hay là tinh thiết của ta cứng!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, biểu tình càng thêm vài phần kiên định.

Bên kia, Trương Kỳ Lân nghe thấy lời này, trong lòng khẽ rung

động, có chút ấm áp.

Lúc này tại hiện trường, vô số người lặng lẽ rơi lệ, sự cảm động của Bàn Tử thuộc về thế giới rồi.

Trong hình ảnh, tinh quang màu đen gần như rơi xuống trong nháy mắt.

Bàn Tử dùng lưng mình đỡ sát thương, bởi vì áo giáp của hắn mô phỏng theo mai Huyền Vũ.

Cho nên mai rùa là kiên cố nhất. "Bùm!" Gần như trong nháy mắt, một âm thanh thanh thúy truyền đến.

Bàn Tử trực tiếp bị một nguồn sức mạnh to lớn hất văng xuống đất.

May là chỉ có lưng hơi đau, Bàn Tử cũng không bị thương.

Có điều mai rùa thì không tốt như vậy, bởi vì sức mạnh quá lớn nên trên mai rùa lưu lại một vết hằn nông. "Đỡ được rồi." Hắc Kim Cổ Đao mà Trương Kỳ Lân chuẩn bị ra tay cũng hạ xuống.

Không ngờ Bàn Tử thế mà đỡ được thật. "Nhị ca, thế nào, chúng ta đều là người một nhà, Bàn gia sẽ thay lão đại bảo vệ tốt anh." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, lại nhìn Đan Hạc đạo nhân một cái.

Vẻ mặt đầy kiêu ngạo.

Lần này Bàn Tử không chỉ đơn thuần là giúp đỡ, quan trọng nhất vẫn là chứng minh bản thân với Đan Hạc đạo nhân.

Bàn Tử rất thông minh, biết không thể để Đan Hạc đạo nhân cứ dồn sự chú ý vào phía Trương Thiên.

Cũng phải chứng minh bản thân, như vậy địa vị của mình trong lòng Đan Hạc đạo nhân cũng sẽ tốt hơn một chút. "Ừm..." Đan Hạc gật đầu, đối với cử động của Bàn Tử vẫn khá hài lòng.

Một bên, ngay khi Bàn Tử đỡ được một đòn tấn công, viên gạch xanh cuối cùng bên phía Trương Thiên cũng lắp đặt xong.

Lúc này, trên mặt đất thình lình xuất hiện vô số đồ án do các ngôi sao tạo thành.

Những đồ án kia liên kết lại chính là từng tinh tú, mà vị trí các tinh tú này cũng cơ bản tương ứng với vị trí tinh tú trên trời.

Lại thêm Hồ Bát Nhất còn áp dụng bát quái diễn biến ở xung quanh, lúc này đồ án chòm sao bọn họ sắp xếp ra còn rõ ràng hơn nhìn từ trên trời. "Lão đại, khối cuối cùng." Hồ Bát Nhất nói rồi giẫm lên một viên gạch xanh.

Chỉ thấy gạch xanh lún xuống một chút.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng tinh tú vừa sắp xếp xong thế mà bắt đầu phát ra từng tia ánh sáng.

Chương 487

Hơn mười tinh tú cùng lúc phát sáng, cả mộ thất thế mà cũng bị ánh sáng của những tinh tú kia thay thế.

Bởi vì chỉ có ba tinh tú, trong đó Thanh Long đã hóa thành Kim Long, cho nên cũng chỉ có hơn mười chòm sao tinh tuyến đang nhấp nháy. "Đẹp quá." Nhìn đầy sao trong mộ thất, nhóm người Hạo Thiên Chân càng bị cảnh tượng xung quanh thu hút. "Mau nhìn con Kim Long kia!" Đột nhiên không biết ai hét lên một câu.

Ánh mắt mọi người đồng loạt chuyển dời lên người Kim Long.

Theo những tinh tuyến dưới đất phát sáng, trên người Kim Long thế mà cũng như ẩn như hiện phát ra quang mang.

Đồng thời, từ đuôi Kim Long đến đỉnh đầu thế mà cũng liên kết ra từng đường tinh tuyến. "Hóa ra tinh tuyến của Thanh Long nằm trên người Kim Long." Hồ Bát Nhất cảm thán một câu, có điều trận này đã thành định cục, cho dù là như vậy thì cũng đã phá rồi. "Rắc rắc!" Khi trên người Kim Long xuất hiện tinh tuyến, những viên gạch xanh dưới chân bắt đầu nứt vỡ.

Đồng thời, khí tức màu vàng trên người Kim Long cũng ảm đạm biến mất.

Trong quan tài dường như cũng bình tĩnh lại.

Cả cỗ quan tài giống như rơi vào sự tịch mịch chết chóc. "Phá rồi sao?" Trong lòng mọi người đồng thời hiện lên một nghi vấn. "Tại sao quan tài kia không tấn công nữa, theo lý mà nói, trận phá rồi thì công kích phải càng mãnh liệt hơn mới đúng." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, Trương Thiên cũng có chút nghĩ không thông. "Cẩn thận chút, tôi không cảm nhận được một chút khí tức nào." Trương Thiên nói, ánh

mắt nhìn về phía Cự long cao hàng chục mét trước mắt.

Trong miệng Cự long, cỗ quan tài cổ hắc kim kia dường như đã bị trần phong, không còn chút rung lắc nào nữa. "Nhị ca, anh có thể cảm giác được gì không?" Bàn Tử hỏi bên cạnh Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân khẽ lắc đầu. "Kiểm tra trận pháp một chút, xem ra chúng ta cần đi lên xem thử." Trương Thiên nói một câu, Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu.

Rất nhanh, mấy người kiểm tra lại trận pháp đã bố trí trước đó một lượt, xác định không có vấn đề gì thì Trương Thiên mới nhìn về phía đuôi rồng.

Đuôi rồng nối liền với mặt đất, cả thân thể kim long ở trạng thái cuộn tròn. "Cùng đi." Trương Kỳ Lân khẽ nói, cầm đao đi theo sau lưng Trương Thiên.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, Trương Kỳ Lân, ba người đi về phía đầu rồng. "Bàn gia không đi đâu, sư phụ, vừa nãy Bàn gia có phải rất dũng mãnh không." Bàn Tử không chọn đi lên mà ở lại tạo mối quan hệ với Đan Hạc đạo nhân.

Theo lưng rồng, ba người Trương Thiên rất thuận lợi đến được nơi đầu rồng.

Trong miệng rồng, Trương Thiên nhìn thấy rõ ràng từng vòng xích sắt quấn chặt lấy cỗ quan tài cổ. "Khóa quan..." Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Theo lý mà nói, Kim Long Tỏa Quan thì xích sắt chỉ là kiềm chế quan tài, nhưng cái này quấn chặt quá, quấn hơi nhiều rồi. "Vật phẩm: Quan tài cổ hắc kim!" "Trạng thái vật phẩm: Vô!" "Giới thiệu vật phẩm: Hắc kim được chiết xuất từ một khối thiên thạch, có thể giữ thi thể vạn năm bất hủ, nặng ngàn cân..." Giới thiệu về quan tài trước

mắt truyền vào trong đầu.

Trương Thiên rõ ràng sững người một chút.

Không có trạng thái!

Phải biết rằng, trước đó cho dù là Hoàng Đại Tiên hay nữ quỷ đều có trạng thái, nhưng quan quách trước mắt lại không có trạng thái.

Cái này hoặc là không tra ra được, hoặc là bên trong chẳng có cái gì, chủ nhân đã đi đời nhà ma rồi! "Chẳng lẽ dị năng bị lỗi?" Trương Thiên thầm nghĩ, đây là lần đầu tiên dị năng của hắn bị lỗi. "Lão đại, xích sắt này tôi xem rồi, không phải đồ bình thường, bên trên xích sắt có âm khí rất mạnh.

Còn có cảm giác ác hồn, e rằng không phải vật phàm." Hồ Bát Nhất nhìn xích sắt trước mắt, cậu ta nghiên cứu nửa ngày cũng không phát hiện ra là thứ gì.

Trương Thiên nhìn sang. "Vật phẩm: Trấn Hồn Liên!" "Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí thượng đẳng!" "Giới thiệu vật phẩm: Pháp khí cực tốt để chấn nhiếp ác hồn, có thể dùng để khóa hồn, người bị khóa hồn, hồn phách sẽ chịu đủ giày vò mà chết đi, vật này chỉ có thể dùng một lần." Giới thiệu lại truyền đến trong đầu.

Trương Thiên lại sững sờ.

Sợi xích này rõ ràng không phải của chủ nhân ngôi mộ, chủ mộ không cần thiết phải tự mình hại mình.

Rất có khả năng, trước khi Trương Thiên đến, nơi này đã có người tới rồi! "Lão Hồ, tôi nghi ngờ bánh tét bên trong có lẽ vẫn chưa tỉnh lại, hoặc giả là đã không còn khả năng khởi thi nữa." Trương Thiên nghiêm túc mở miệng.

Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc: "Lão đại, lời này là ý gì?

Vừa nãy rõ ràng có người tấn công chúng ta, hơn nữa Nhị ca cũng suýt chút nữa bị thương." Hồ Bát Nhất nghiêm túc nhìn Trương Thiên. "Trước đó tôi đã nghi ngờ, tại sao công kích của mộ thất lại giãn cách mười giây một lần, chuyện này rất kỳ lạ, nếu cậu là chủ mộ, cậu sẽ tấn công như vậy sao?

Hơn nữa, sau khi chúng ta phá trận, nếu là bình thường thì thứ bên trong đã sớm nhảy ra rồi, nhưng lần này lại không, mà sự rung lắc của quan tài ngược lại giống như phương thức tấn công tự chủ trong trận pháp hơn!" Trương Thiên trầm giọng nói.

Ý của Trương Thiên rất đơn giản, chính là từ đầu đến cuối chủ nhân ngôi mộ đều không hề tấn công, chỉ là phương thức tấn công tự chủ của trận pháp mà thôi.

Hồ Bát Nhất sững người, phỏng đoán này của Trương Thiên vị chi là quá to gan rồi. "Chúng ta mở ra xem là biết ngay." Trương Thiên nói xong, Trương Kỳ Lân cũng không mở miệng, vung một chưởng ra.

Xích sắt đứt đoạn từng khúc.

Trong miệng kim long, nguyên mạo của quan tài cổ hắc kim hoàn chỉnh lộ ra trước mặt mọi người.

Một cỗ quan tài cổ màu đen nạm vàng dài hai mét xuất hiện ngay trước mắt.

Trên lớp hắc kim khắc đầy những hoa văn nào đó, trông không chỉ khí thế mười phần mà chất liệu của cổ quan cũng khiến người ta nảy sinh lòng kính sợ. "Tà khí nồng quá." Nhìn khí tức tản ra từ trên quan tài, Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày. "Mở!" Trương Thiên không do dự nữa, bên trong có đồ hay không, cũng chỉ trong khoảnh khắc này thôi.

Nếu có, Trương Thiên nắm chắc phần thắng đưa Hồ Bát Nhất và mọi người toàn thân trở ra, nếu không có, vậy thì có nghĩa là Trương

Thiên đã không đoán sai. "Lão đại, thật sự muốn mở bây giờ sao?" Hồ Bát Nhất do dự một chút. "Mở đi." Thấy Trương Thiên lòng tin mười phần, Hồ Bát Nhất cũng không nói nhiều nữa, một bàn tay đặt lên cổ quan, gân xanh nổi lên. "Mở quan nhanh như vậy sao!" Đan Hạc đạo nhân thấy Hồ Bát Nhất đã định mở quan, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. "Nặng quá." Một bên, Hồ Bát Nhất đang đẩy cổ quan lại suýt chút nữa không dùng được lực.

Trương Thiên thấy thế bèn đứng ở phía bên kia của Hồ Bát Nhất, hai người đồng thời phát lực.

Sau một tiếng vang thanh thúy, chỗ tiếp giáp nắp quan tài xuất hiện một khe hở nông.

Ngay sau đó, một luồng hắc khí từ trong quan tài truyền ra, hắc khí bao bọc lấy tử khí nồng nặc.

Gần như trong nháy mắt, cả mộ thất liền bị từng đoàn tử khí kia tràn ngập. "Tử khí nồng quá, lão đại, thứ bên trong này sau khi chết chẳng lẽ đã phải chịu đựng sự tra tấn phi nhân tính nào sao?" Hồ Bát Nhất kinh hô.

Trương Thiên nhìn thoáng qua sợi xích sắt đã vỡ nát, khẽ gật đầu.

Sợi xích kia hẳn là có người cố ý phong ấn, như vậy, gã bên trong cũng chỉ sẽ chịu đựng thêm nhiều sự giày vò. "Mạnh quá, cái này cho dù là ta thời kỳ đỉnh phong, cũng không nắm chắc chiến thắng được kẻ sở hữu loại khí tức này." Đan Hạc đạo nhân nhìn đám trẻ con đang run lẩy bẩy xung quanh.

Ông vốn tưởng Trương Thiên mang đám trẻ này đến làm bia đỡ đạn, nhưng không ngờ lại không phải.

Ông cũng không trông mong đám trẻ này có thể làm nên trò trống gì. "Mở!" Trương Thiên khẽ quát một tiếng, tay đập mạnh một cái,

ngay sau đó nắp quan tài vốn đã được mở ra trực tiếp bay ra ngoài.

Sợi xích nối liền nắp quan tài và miệng rồng vàng cũng bị đại lực của Trương Thiên giật đứt.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khói đen cuồn cuộn phun ra từ trong quan tài.

Mộ thất vốn đã tử khí trầm trầm, giờ khắc này càng thêm khủng bố. "Đúng là dân nghiện thuốc lâu năm rồi, không ngờ sau khi chết vẫn còn thích hút thuốc." Vương Bán Nguyệt (Bàn Tử) nhìn hắc khí cuồn cuộn không dứt trong quan tài, không kìm được cảm thán một câu.

Vương Khải Toàn: "??" "Bán Nguyệt huynh, sao cậu cướp lời thoại của tôi." "Khải Toàn huynh, hai ta ai với ai chứ, có điều nhìn cái dạng này, sau này tôi phải hút ít thuốc thôi, để chết rồi không biến thành quỷ nghiện thuốc." Vương Bàn Tử cảm thán.

Vương Khải Toàn sờ sờ má, cũng không nói thêm gì. "Ngự Phong Thiên Quyết, gió đến!" Trương Thiên vung tay, ném ra một lá bùa, một luồng cuồng phong từ trong bùa chú của Trương Thiên tuôn ra.

Quan quách vốn đang bị khói đặc bao phủ giờ khắc này cũng trở nên rõ ràng.

Mọi người nhìn vào bên trong quan tài.

Chương 488

Khi thấy tình huống bên trong, ba người Trương Thiên nháy mắt nghẹn lời. "Lão đại, đây là ai làm, thật tàn nhẫn." Hồ Bát Nhất cho dù đã từng thấy qua hình ảnh vạn người bồi táng, nhưng khi nhìn thấy tình huống trước mắt, trong lòng vẫn có thêm vài phần chấn động. "Không biết, nhưng có thể khẳng định là đã có người từng tới nơi này, hơn nữa đã giải quyết hoàn toàn gã bên trong.

Hoặc là cừu sát, hoặc là nguyên nhân khác." Trương Thiên nhìn cảnh tượng trong quan tài, khẽ nói.

Thật ra cũng chỉ có hai khả năng này thôi. "Lão đại bọn họ nhìn thấy gì rồi, sao đột nhiên lại trầm mặc thế." Bàn Tử nhìn lên đỉnh đầu, trong lòng có chút sốt ruột.

Trương Thiên không nói lời nào, lại còn giữ nguyên một biểu cảm, chuyện này có chút kỳ quái. "Có khi nào bị mê hoặc không?" Hạo Thiên Chân ở một bên lên tiếng. "Không thể nào, cho dù bị mê hoặc thì nhị ca tôi nhất định sẽ không sao, nhưng hiện tại, nhị ca vậy mà cũng biểu cảm này, quá kỳ lạ rồi." Bàn Tử nói, hắn hận không thể chạy lên xem rốt cuộc là chuyện gì.

Lúc này, trong mắt Trương Thiên, bên trong hắc kim cổ quan, từng sợi xích sắt giống như trăn lớn quấn chặt lấy một thân thể.

Trong cái thân thể thậm chí còn chưa thối rữa kia, xích sắt xuyên qua từ lồng ngực, mắt cá chân, cổ, thậm chí cả đầu.

Có thể nói, sợi xích kia chuyên dùng để cố định tử thi này, không cho thi thể có bất kỳ động tác nào.

Mà ở hai bên quan tài, còn có thể thấy rõ dấu vết bị thiêu đốt bởi huyết dịch nào đó.

Mắt của thi thể không hề nhắm lại mà trừng lớn.

Bởi vì thời gian quá dài, tròng mắt đã sớm không còn, chỉ còn lại một hốc mắt trống rỗng.

Mà ở hai bên quan tài, vẫn tồn tại một số đồ bồi táng.

Bất quá những đồ bồi táng kia trông đều không tầm thường.

Mắt rắn hổ mang, độc giác giao xà.

Thậm chí Trương Thiên còn nhìn thấy một số thứ rất cổ quái. "Lão đại, đây là cái gì." Hồ Bát Nhất nhìn về phía một cái chuông trong quan tài.

Cái chuông đồng kia toàn thân màu cổ đồng, không hề vì niên đại mà phai màu.

Ngược lại, trông càng thêm trong trẻo thấu lượng. [Vật phẩm: Trấn Hồn Linh!] [Đẳng cấp vật phẩm: Thượng đẳng pháp khí!] [Giới thiệu vật phẩm: Do một vị cao nhân chế tạo, chuyên dùng để chấn nhiếp linh hồn, thường dùng để trừng phạt phạm nhân!] Âm thanh truyền đến trong đầu Trương Thiên.

Hắn bị phần giới thiệu trước mắt làm cho chấn động một chút.

Trừng phạt phạm nhân?

Chẳng lẽ nói, gã trước mắt này biến thành dạng này là vì có người giết tới?

Trong lòng giật mình, nhưng Trương Thiên chuyển ý nghĩ, không đúng, phạm nhân thì chỉ có ở cùng một quốc gia, sau khi phạm tội mới chịu sự chế tài của pháp luật quốc gia đó.

Mà Hứa Phúc hẳn là không ở nước Hạ, sao lại phạm tội được, trừ phi là người nước Hạ đã tới!

Trong lòng xuất hiện suy đoán to gan này, Trương Thiên run lên,

không phải là thật chứ? "Đồ vật bên trong này, không dùng được nữa." Giọng Trương Kỳ Lân truyền đến.

Anh có thể nhìn ra, đồ vật bên trong này do tử khí quá nặng nên về cơ bản một phần lớn đều không dùng được nữa.

Đồ tốt trong quan tài, toàn bộ biến thành phế phẩm. "Đáng tiếc, bất quá, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tuy rằng tử khí quá nặng, nhưng rửa đi vẫn còn dùng được.

Chúng ta lục lọi xem, cái nào lấy được thì lấy đi." Trương Thiên cũng không khách khí, dù sao gã trước mắt đã không còn nữa.

Vậy cái quan tài này chính là cá nằm trên thớt, Trương Thiên có thể tùy ý nhào nặn. "Lão đại, cái này rất kỳ quái, rất giống với cái phất trần chúng ta tìm được trước đó." Hồ Bát Nhất thò tay vào trong quan tài, hắn cầm lên một vật đã ngắm nghía hồi lâu.

Chỉ thấy trong tay Hồ Bát Nhất xuất hiện một cái khuyên tròn tay cầm.

Cái khuyên tròn kia là vật giúp tay cầm phất trần ổn định hơn và tăng tính thẩm mỹ.

Trương Thiên nhìn sang. [Vật phẩm: Phất Trần Tỏa Khấu!] [Đẳng cấp vật phẩm: Thượng phẩm bảo vật] [Giới thiệu vật phẩm: Khuyên khóa được luyện chế từ nội đan giao long, phối hợp với phất trần có thể giải phóng ra sức mạnh cường hãn!] Trong đầu lại truyền đến giới thiệu.

Trương Thiên nuốt nước miếng.

Không hổ là cổ vật, chỉ một cái khuyên khóa này đã là giao long nội đan luyện chế, quả thực nghịch thiên! "Chắc là nó!" Trương Thiên nói, lôi những mảnh vỡ phất trần kiếm được trước đó ra.

Khi các bộ phận phất trần được lấy ra, một màn kỳ lạ xuất hiện.

Ba bộ phận hư hại kia lại tự mình bắt đầu tổ hợp lại! "Đó là cái gì, cảm giác quen thuộc quá." Đan Hạc đạo nhân ánh mắt thâm trầm nhìn lên không trung.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu, túm lông trắng và một cây gậy đang tổ hợp, mà khí tức túm lông kia tản ra khiến Đan Hạc đạo nhân có chút say mê. "Cái đó là đồ lão đại tìm được trong cơ quan, không ngờ lại tự lành." Bàn Tử ở một bên giải thích.

Đan Hạc đạo nhân chỉ cảm thấy toàn thân chấn động. "Là tơ tuyến trong cơ quan kia!

Ta còn tưởng là thứ gì bình thường, hiện tại xem ra, hoàn toàn không phải!" Đan Hạc đạo nhân trong lòng chấn động kịch liệt.

Nhìn vật trước mắt, Đan Hạc đạo nhân biết rõ đây tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Rất có khả năng là trung phẩm, thậm chí thượng phẩm pháp khí!

Phải biết rằng thời đại này, pháp khí là thứ cực kỳ trân quý, cho dù phóng mắt khắp cả Mao Sơn, có thể lấy ra một cái thượng phẩm pháp khí cũng là phượng mao lân giác.

Cũng chỉ có mấy vị tổ sư gia trước kia may ra mới có. "Đáng tiếc, quá đáng tiếc." Đan Hạc đạo nhân không ngừng thở dài, trong lòng có một vạn cái hối hận.

Nếu có thể làm lại, ông tuyệt đối sẽ chọn lấy tơ tuyến trong cơ quan kia. "Sư phụ, sao người lại thở dài a." Bàn Tử thấy Đan Hạc thở dài, không khỏi hỏi. "Chuyện người lớn, trẻ con đừng xen vào." Đan Hạc đạo nhân nói, tiếp tục nhìn lên đỉnh đầu.

Chỉ thấy phất trần vốn tàn phá lúc này lại tự mình lắp ráp xong xuôi.

Phất trần lơ lửng giữa không trung, ẩn ẩn tản mát ra một luồng

khí tức độc đáo.

Trương Thiên có thể cảm giác được, đó là khí tức độc hữu của giao long. "Không hổ là vật dùng nội đan giao long làm chủ thể, thật bá khí." Trương Thiên trong lòng cảm khái.

Hắn vẫy tay một cái, phất trần liền rơi vào trong tay.

Phất trần ở tay, Trương Thiên chỉ cảm giác lòng bàn tay có một luồng sức mạnh dùng mãi không hết. "Đã là do tao sửa xong, hơn nữa còn mang theo giao long đan, vậy cái tên trước kia không cần nữa.

Sau này mày tên là Phất Giao đi." Trương Thiên lẩm bẩm, vô cùng hài lòng với phất trần trước mắt.

Lúc này Trương Thiên cũng coi như thu hoạch được ba món pháp khí rồi.

Khu tà, giết bánh chưng (cương thi), hiện tại lại thêm một cái phất trần, nói thật, trang bị của Trương Thiên đã đầy đủ. "Lão đại, bên trong này hình như còn có một thanh kiếm gỗ đào." Hồ Bát Nhất mắt sắc, lập tức nhìn thấy thanh kiếm gỗ đào sau lưng thi thể.

Chỉ có điều, có thể do tử khí quá nặng, bản thể kiếm gỗ đào có chút biến thành màu đen. [Tên vật phẩm: Ám Đạo Đào Mộc Kiếm!] [Đẳng cấp vật phẩm: Trung phẩm thiên thượng pháp khí.] [Giới thiệu vật phẩm: Mộc kiếm chế tạo từ gỗ đào tà ngàn năm, không chỉ tà khí mười phần, người đeo kiếm này có khả năng bị tà khí lây nhiễm.

Kiếm này có thể chém hết thảy tà túy, sở hữu năng lực vô thượng.] Giới thiệu hiện lên.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Thanh mộc kiếm này lại được chế tạo từ tà mộc, chuyện này có chút thú vị.

Vậy cũng chứng minh truyền thuyết trước kia là đúng.

Hứa Phúc là một tà đạo sĩ, nếu không sao có thể có thanh kiếm gỗ đào này. "Thanh mộc kiếm này có vấn đề.

Tà khí rất nặng." Trương Kỳ Lân nhìn về phía mộc kiếm, giọng nói trong trẻo vang lên. "Thanh mộc kiếm này có khả năng được chế tạo từ tà mộc, còn về tà mộc, chính là cây đào sinh trưởng tại nơi cực âm, cây đào hấp thu vô số tà khí, tích lũy tháng ngày hóa thành tà mộc." Trương Thiên nhìn mộc kiếm, khẽ nói.

Chương 489

Hồ Bát Nhất trong mắt thoáng qua một tia thất vọng.

Vốn tưởng rằng mình có thể kiếm được một món vũ khí thuận tay, hiện tại xem ra là không có cơ hội rồi. "Mộc kiếm này hẳn là còn dùng được, bất quá tôi không kiến nghị cậu dùng, đợi ra ngoài, tôi tặng cậu thanh kiếm gỗ đào của tôi." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Có phất trần, Trương Thiên tự nhiên không cần kiếm gỗ đào nữa.

Uy lực phất trần cao hơn xa kiếm gỗ đào, đây là điều khẳng định. "Nhưng mà lão đại, mộc kiếm kia là của anh." Hồ Bát Nhất gần như không do dự, trực tiếp mở miệng. "Chúng ta đều là anh em, không cần giảng cứu nhiều như vậy, hơn nữa, vừa rồi không phải còn kiếm được cái phất trần sao." Trương Thiên xua tay.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao hắn xác thực cần một món vũ khí, mà thanh tà mộc kiếm này không thích hợp với hắn.

Trương Thiên vung tay, ném mộc kiếm vào trong không gian.

Ánh mắt nhìn về phía những nơi còn lại. "Tôi nhớ đạo sĩ thời xưa trên người mang theo không ít đồ mới đúng.

Chúng ta khiêng thi thể ra xem sao." Trương Thiên nói, một tay đẩy thi thể ra.

Quả nhiên, dưới lưng thi thể, một cuốn cổ tịch xuất hiện trước mắt.

Đồng thời, dưới lưng cũng xuất hiện từng đoạn văn tự.

Văn tự là chữ nước Hạ thời xưa, không phải chữ nước Phú Sĩ,

cho nên rất dễ nhận biết. "Cổ tịch?" Nhìn cuốn sách, mắt Hồ Bát Nhất sáng lên.

Trương Thiên lấy cổ tịch đưa cho Hồ Bát Nhất, ánh mắt nhìn về phía chữ khắc trong quan tài. "Ta tên Hứa Phúc Thức, từng thay Tần Vương tìm cầu trường sinh viễn chinh Đông Dương, nhưng ta biết rõ Tần Vương không nuôi chó vô dụng, ta nảy ra một kế, tự lập làm vương." "Sau đó, ta biết được tin tức trường sinh, liền quay lại nước Hạ, bái nhập Kim Quỷ Môn, sau đi Dược Vương Cốc tìm cầu tiên đan." "Ta không tìm được Dược Vương, nhưng lại tìm được một cuốn đan thư và mấy bình đan dược, nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, vì Kim Quỷ Môn là tà đạo, rất nhanh liền bị diệt môn, tin tức của ta bị Tần Vương biết được." "Sau đó ta lại lần nữa trốn về..." Chữ viết trong quan tài đến đây là hết.

Trương Thiên không hiểu vì sao người chết rồi lại còn viết sự tích của mình ra.

Nhưng trước mắt xác thực là có. "Cuốn sách này hẳn là đan thư hẳn lấy được từ Dược Vương Cốc, xem ra Dược Vương hẳn là người thời Tần Vương rồi." Trương Thiên thu hồi ánh mắt, từ chữ viết trong quan tài không khó nhìn ra triều đại của Dược Vương. "Lão đại, trong cổ tịch này xác thực viết rất nhiều đan dược, còn có tên, thậm chí còn có biện pháp luyện chế!

Mau xem, đây là đan dược chúng ta không nhận biết trước đó, đây là Lưu Ly Đan!

Dùng để đột phá đan điền!" Hồ Bát Nhất lật xem cổ tịch, miệng không khỏi kích động nói.

Trương Thiên trong lòng vui vẻ, nhìn thoáng qua Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân cũng có chút hứng thú.

Đi theo Trương Thiên, đúng là ba ngày ăn chín bữa.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng hoài nghi, Trương Thiên và bọn họ có phải có khí vận gia trì hay không, vận khí này thực sự bùng nổ rồi. "Mau xem xem, đan dược màu xanh trong miệng con nhện trước đó là gì." Trương Thiên nhìn sang, ngữ khí có chút mong chờ.

Hồ Bát Nhất gật đầu, vội vàng lật xem cổ tịch.

Quả nhiên, trong cổ tịch xuất hiện một viên đan dược màu xanh, giống hệt viên trên người con nhện trước đó. "Hồi Hồn Đan, lợi dụng việc thiêu đốt hồn phách để luyện chế, cần thiêu chết chín chín tám mươi mốt hồn phách mới có thể ngưng đan." Nhìn giới thiệu trong cổ tịch, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Hèn chi trong cái hố Thái Lang nói có tường lửa, còn con nhện lớn kia biết phun lửa, khả năng đều có liên quan đến cái này. "Tác dụng Hồi Hồn Đan: có thể tăng cường linh hồn ngưng thực, có thể dùng cho người chết ngưng thực hồn thể (Chú ý: người không tu luyện chỉ có thể ngưng thực một phút)." Nhìn năng lực đan dược, Trương Thiên hít sâu một hơi.

Có thể làm cho người không tu luyện có thời gian ngưng thực linh hồn một phút, cái này đã rất nghịch thiên rồi.

Phải biết rằng, trừ phi là oán khí cực mạnh, hoặc là người có tu luyện biến thành quỷ mới có hồn thể, người bình thường cho dù chết cũng sẽ rất nhanh luân hồi. "Thứ này thoạt nhìn rất hữu dụng, cổ tịch tên là Tam Thiên Đan Quyết, cũng rất giản lược." Trương Thiên nhìn tên cổ tịch, cảm khái một câu. "Lão đại, cái này cứ thu lại trước đã, chúng ta ra ngoài rồi xem tiếp.

Ơ, trong miệng hắn hình như có đồ!" Hồ Bát Nhất vừa đưa cổ tịch cho Trương Thiên, mắt hắn liền phát hiện dị thường.

Trương Thiên trong lòng lộp bộp, vội vàng nhìn sang, quả nhiên trong cái miệng bị che khuất một nửa của thi thể có một vật màu vàng!

Trương Thiên không khỏi cảm khái, mắt Hồ Bát Nhất cũng quá tinh rồi, vật nhỏ xíu thế này cũng nhìn thấy. "Không hổ là lão Hồ." Trong lòng cảm khái một câu, Trương Thiên dùng tay cạy miệng thi thể ra.

Hồ Bát Nhất người này tâm tư tỉ mỉ, trong truyện Ma Thổi Đèn đúng là tạo thành sự tương phản với Bàn Tử.

Sau khi miệng thi thể mở ra, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất có thể nhìn thấy rõ ràng, trong miệng Hứa Phúc có một viên đan dược màu vàng.

Viên đan dược này hình như bị cắn một nửa, còn một nửa lộ ra trong không khí. "Lão đại, đây là Hồi Nguyên Đan, còn là cực phẩm!

Cổ tịch ghi chép, loại đan dược này chỉ cần một viên, người bình thường chỉ cần chưa chết là có thể cứu sống, có thể xưng là tiên đan.

Mà loại đan dược này luyện chế cũng cực kỳ khó khăn, theo ghi chép, nghe nói cũng chỉ có những thượng tiên kia mới có thể lấy ra." Giọng Hồ Bát Nhất truyền đến.

Trương Thiên cũng nhận ra viên đan dược trước mắt này. "Đáng tiếc, chỉ có nửa viên." Trương Thiên thở dài, cảm thấy hơi tiếc nuối.

Bất quá, tuy nói chỉ có nửa viên, nhưng tác dụng vẫn khá lớn, ít nhất lợi hại hơn Hồi Nguyên Đan bình thường.

Cảm thán xong, Trương Thiên liền thu hồi nửa viên đan dược này, sau này không chừng có thể dùng đến.

Tuy nói là cướp đồ trong miệng người ta ăn thì hơi ghê, nhưng thứ này mình không ăn thì khối người đến cướp.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất lại lục lọi trên người Hứa Phúc, ngoại trừ tìm được mấy tấm bản đồ tàn phá ra thì cũng không còn gì khác. "Lão đại, bản đồ này hình như đánh dấu một bản đồ mộ lớn." Hồ Bát Nhất nhìn bản đồ lấy từ trong quan tài ra nói. "Cụ thể là ai?" Trương Thiên vừa lục quan tài vừa hỏi. "Không có chú thích, chúng ta về rồi nghiên cứu." Hồ Bát Nhất nói rồi lại nhét bản đồ vào túi.

Trương Thiên cũng dời mắt khỏi quan tài. "Trong này trừ một số trang sức bồi táng ra thì không còn gì nữa." Trương Thiên nói, thật ra trong lòng đã rất hài lòng rồi.

Dù sao có thể tìm được ba món bảo vật trong một cái quan tài đã là rất tốt.

Phất trần, đan quyết, còn có một thanh kiếm gỗ đào, còn đan dược và bản đồ thì Trương Thiên không tính vào. "Vậy về thôi." Hồ Bát Nhất vươn vai, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. "Ừ." Trương Thiên gật đầu, ba người nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp xuống trung tâm mộ thất. "Lão đại, thế nào rồi?

Tìm được gì không?

Không có Bàn gia, có phải thu hoạch không nhiều không?" Bàn Tử hưng phấn chạy tới. "Cũng không tệ, thu hoạch lần này rất nhiều, xem ra quẻ tượng ban đầu không sai." Khóe miệng Trương Thiên nở nụ cười.

Trước khi đến nước Phú Sĩ, Trương Thiên từng bói một quẻ, quẻ tượng biểu thị chuyến đi này là đại cát.

Mà nhìn lại từ lúc đến nước Phú Sĩ tới giờ, mấy người Trương Thiên gần như thông suốt không trở ngại, trên đường càng là thuận lợi vô cùng.

Như vậy xem ra, quẻ tượng hẳn là không sai. "Chú ơi, chúng

cháu..." Thái Lang thấy lâu như vậy đều không có đất dụng võ, trong lòng vị miễn có chút sốt ruột. "Rất vui, vị kia đã chết rồi, các cháu có thể đi xem, cũng coi như giải quyết tâm nguyện.

An tâm đi đi." Trương Thiên nhẹ giọng nói, giọng điệu cũng nhu hòa hơn.

Một đám quỷ nhỏ ngẩn ra một chút, ngay sau đó bọn chúng như nhìn thấy đồ tốt gì, ùa lên.

Khi nhìn thấy kẻ năm đó hại chết mình đã chết hẳn, bọn chúng từng đứa từng đứa như được giải thoát.

Tại chỗ liền có vô số đứa trẻ biến mất. "A di đà phật, đây là đại thiện duyên a." Đan Hạc đạo nhân nhìn mấy ngàn hồn thể không ngừng tiêu tán, trong miệng không khỏi cảm thán một tiếng.

Hòa thượng quảng kết thiện duyên là có nguyên nhân, thế gian vạn vật, tương sinh tương khắc, nhân quả tuần hoàn, Trương Thiên thoáng cái đã kết nhiều thiện duyên như vậy, sao không làm Đan Hạc kinh ngạc. "Cảm ơn chú." Trong mắt Thái Lang hình như còn ngấn lệ.

Chương 490

"Cháu bây giờ định thế nào?" Trương Thiên nhìn Thái Lang.

Thái Lang vẫn đang chiếm giữ thân thể Uy Liêm (William). "Nếu các anh chị đều đi rồi, cháu cũng không muốn ở lại nữa, cơ thể này cháu thực sự xin lỗi." Thái Lang cúi đầu, nói xong, thân thể Uy Liêm trực tiếp mềm nhũn, ngã xuống đất.

Trương Thiên hiểu, Thái Lang cũng muốn đi.

Hắn không nói gì, nhìn Thái Lang, bóng dáng Thái Lang cũng dần dần biến mất không thấy. "Tuy rằng thời gian ngắn, nhưng Bàn gia vẫn khá coi trọng đứa bé này, sau này tất thành đại khí." Bàn Tử cảm khái một câu, lặng lẽ đứng sau lưng Trương Thiên. "Sư bá, người ăn mặc thế này ra ngoài có thể sẽ hù chết người, con kiến nghị người nên mặc quần áo vào trước." Trương Thiên nhìn Đan Hạc đạo nhân nói.

Đan Hạc đạo nhân vẫn là một bộ xương khô, cái này mà ra ngoài, không phải dọa dân chúng nước Phú Sĩ giật nảy mình sao.

Đan Hạc đạo nhân nhìn thoáng qua thân thể mình, cũng phát hiện không ổn. "Cũng đúng, vẫn là Tiểu Thiên nghĩ chu đáo." "Sư bá, con không biết bộ quần áo này người mặc có vừa không, người cứ dùng tạm đi." Trương Thiên đưa bộ đồ Âm Dương Sư qua.

Đan Hạc đạo nhân rõ ràng kháng cự một chút, nhưng vẫn nhận lấy.

Đạo bào hay quần áo Âm Dương Sư đều là loại áo dài rộng, vừa vặn che khuất bộ xương của Đan Hạc. "Đã xong việc rồi, chúng ta ra ngoài thôi." Trương Thiên vươn vai, trong lòng nhẹ nhõm. "Cái đó, Tiểu Trương gia, cái mộ này còn cần nữa không?" Hạo Thiên Chân nhìn cả mộ huyệt hỏi.

Trương Thiên nghĩ nghĩ. "Giữ lại cũng vô dụng, chôn đi." Trương Thiên không chút để ý mở miệng.

Lại không phải mộ nước Hạ, đối với Trương Thiên mà nói, giữ lại cũng không cần thiết, cũng không thể tạo ra giá trị cho mình.

Còn về hắc kim cổ quan, Trương Thiên không lấy, dù sao hắn cũng không có thói quen cướp quan tài của người khác.

Đương nhiên trừ quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương ra.

Hạo Thiên Chân gật đầu, đối với cổ mộ này, hảo cảm của hắn cũng không cao.

Bất quá, lúc này Hạo Thiên Chân đối với chuyến đạo mộ này có thể nói là đặc biệt hài lòng.

Hắn ban đầu tham gia đạo mộ không chỉ vì quyên hiến văn vật, mà còn là để học tập kiến thức trong mộ.

Còn có kiến thức phân kim định huyệt các loại, những thứ này từ nhỏ đã hấp dẫn hắn.

Giống như là trong cõi u minh ông trời đã chú định vậy. "Đúng rồi, sư bá, chúng con trước đó biết được, người ở nước Phú Sĩ trăm năm sau hình như còn dự mưu một hồi thiên cơ?" Hồ Bát Nhất nhớ tới cái gì đó, đầy vẻ tò mò nhìn Đan Hạc đạo nhân.

Trương Thiên vừa đi lên vừa nhìn Đan Hạc.

Lúc trước sư đệ ở tiệm Âm Dương nói về việc nhấn chìm bí mật nước Phú Sĩ, Trương Thiên cũng nhớ.

Hình như là Thất Tinh Liên Châu, sau đó thiên địa dị biến, lợi dụng oán khí vong hồn, một lần nhấn chìm nước Phú Sĩ. "Cái đó à, chỉ là ta lừa hắn thôi, dù sao lúc ấy tên kia còn nhỏ, một lòng muốn đánh bọn Phú Sĩ, báo thù gì đó, lúc ấy ta cũng giết không ít người.

Nhưng một người cũng giết không hết, vì để an định bản thân, ta làm rất nhiều cương thi, còn có quỷ hồn, đợi sau khi ta chết, những thứ kia sẽ đột phá phòng ngự.

Đến lúc đó, cũng chính là Thất Tinh Liên Châu mà ta nói với hắn.

Bất quá, Thất Tinh Liên Châu xác thực là thật, ta có thể dự đoán được, trăm năm sau, xác thực có một lần thiên địa dị biến." Đan Hạc đạo nhân nói, Trương Thiên cũng thấy hứng thú.

Mấy cái này hắn đều không dự đoán được, Đan Hạc đạo nhân làm sao dự đoán được, chẳng lẽ ông ấy có bí quyết gì sao?! "Sư bá, con trước đó cũng biết dự đoán một chút, nhưng không chuẩn xác lắm, không biết sư bá làm thế nào dự đoán được chuyện trăm năm sau." Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng ngữ khí vẫn mang theo chút tò mò và nghi vấn. "Ồ?

Không ngờ Tiểu Thiên còn biết bói toán a, rất tốt.

Còn về việc sao ta biết được, tự nhiên là suy luận ra.

Lấy thực lực của ta, tự nhiên không thể tính toán ra chuyện trăm năm sau, cho nên ta chỉ dựa theo tinh tượng để suy diễn thôi." Đan Hạc đạo nhân xua tay.

Phải biết rằng, suy diễn và diễn toán thực tế là khác nhau, nhưng bản chất lại chênh lệch không nhiều.

Nói cho cùng, Trương Thiên bói toán, thực ra cũng là suy diễn, độ tin cậy của cả hai đều không cao. "Con hiểu rồi, xem ra lần này về con phải học tập sư bá nhiều hơn rồi." Trương Thiên cười ha hả. "Ha ha, vậy ta cũng không phải dạy không đâu nhé." Đan Hạc đạo nhân cười đầy ẩn ý.

Trương Thiên lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, đối với lời của Đan Hạc đạo nhân, có thể nói là trong lòng hiểu rõ. "Ha ha, đó là tự nhiên,

sư bá chịu dạy là vinh hạnh của con, sao có thể để sư bá vất vả một mình chứ." Trương Thiên cười nói, Đan Hạc đạo nhân trong lòng càng trực tiếp khen thằng nhóc Trương Thiên này hiểu chuyện. "Tiểu Trương gia, ngài trước đó đã đồng ý với chúng tôi..." Hạo Thiên Chân vừa đi vừa nói.

Lời hắn còn chưa nói hết, Trương Thiên đã hiểu ý. "Yên tâm, tôi biết tâm tư của cậu, chẳng qua là muốn học nhiều hơn một chút, cái này không khó.

Bất quá, Ngô thiếu gia, cậu cảm thấy lần này đi theo chúng tôi thu hoạch thế nào." Biểu cảm Trương Thiên nháy mắt nghiêm túc hơn hẳn.

Phải biết rằng, lần này Trương Thiên thi triển pháp thuật, thậm chí phá trận các loại, đều không giấu giếm Hạo Thiên Chân.

Đây kỳ thực là Trương Thiên cố ý.

Chính là để chấn hám Hạo Thiên Chân, sau đó để tên này ngoan ngoãn hiệu lực cho Cửu Môn.

Hạo Thiên Chân nghiêm túc gật đầu.

Trong lòng hắn lúc này cũng có thêm vài phần kính sợ.

Dù sao Trương Thiên là người có đại tri thức, có năng lực, đáng để hắn kính sợ. "Thứ cho tôi nói thẳng, Tiểu Trương gia, đây là lần đạo mộ thần kỳ nhất, chấn hám nhất mà tôi từng kiến thức trong đời, đồng thời tôi cũng học được rất nhiều.

Trước kia tôi vẫn luôn không tin một câu, đó là sau khi nước Tân Hạ thành lập động vật không được thành tinh, nhưng hiện tại tôi nhìn lại, lại có dấu vết để tìm." Hạo Thiên Chân nghiêm túc mở miệng, đồng thời nhìn Trương Thiên nói một cách chân thành. "Dọc đường này tôi cũng đã nghĩ kỹ rồi, tôi nhất định sẽ không phụ sự tín nhiệm

của ngài, đem đạo mộ...

à không, đem việc quyên hiến văn vật phát dương quang đại, vì tìm kiếm văn vật thất lạc của nước Hạ mà đi đầu." Hạo Thiên Chân gần như viết tiểu luận văn năm trăm chữ, trực tiếp nói một tràng.

Trương Thiên gật đầu, xem ra hiệu quả chấn nhiếp của mình làm không tệ. "Ừ, chuyện tôi đồng ý với cậu tự nhiên cũng sẽ thực hiện lời hứa.

Này, cái này là Cửu Môn phong thủy bí thuật, tặng cho cậu, cái này là sơ cấp đạo thuật cũng tặng cho cậu.

Phối hợp với công pháp tu luyện nội khí này, tôi tin cậu có thể xông ra một phương thiên địa." Trương Thiên nói, ném toàn bộ những thứ mình không dùng cho Hạo Thiên Chân.

Cửu Môn phong thủy bí thuật, kỳ thực chỉ là một cuốn sách phong thủy bình thường, thậm chí còn không lợi hại bằng Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật của Hồ Bát Nhất.

Nhưng để Hạo Thiên Chân dùng thì dư dả. "Đa tạ Tiểu Trương gia!" Hạo Thiên Chân kích động nhận lấy đồ trong tay Trương Thiên, trong lòng càng là vui như mở cờ.

Một bên Vương Bán Nguyệt thấy thế trong lòng có chút ngứa ngáy, nhưng không trực tiếp mở miệng. "Vương huynh đệ, đây là cho cậu..." Trương Thiên ngay sau đó lại đưa tiểu công pháp kiếm được từ các mộ khác trước đó, còn có một số công pháp mình không dùng cho Vương Bán Nguyệt.

Vương Bán Nguyệt cũng vội vàng cảm kích mấy câu.

Tuy rằng công pháp rác rưởi, nhưng tham khảo buổi đấu giá lần trước, một cái ngọc bội công pháp rác rưởi cũng bán ra giá trên trời.

Đồ Trương Thiên cho, tuyệt đối sẽ không kém hơn trên đấu giá.

Nói tóm lại, bọn Hạo Thiên Chân hời to. "Lát nữa chúng ta ra ngoài tìm một nhà nghỉ, kiểm kê lại thu hoạch lần này." Trương Thiên nhẹ giọng nói, mọi người cũng không có dị nghị, mà Hạo Thiên Chân và Bàn Tử thì căn bản không để chuyện này trong lòng.

Trong mắt bọn họ, những thứ kia đều là mấy người Trương Thiên liều mạng đạt được, không có quan hệ quá lớn với bọn họ. "Đúng rồi, sư đệ của ta hiện tại thế nào rồi?" Đan Hạc đạo nhân lúc này mới nhớ tới Nhất Mi đạo nhân.

Vì Đan Hạc vào Mao Sơn sớm hơn Nhất Mi, cho nên ông cũng tự nhiên trở thành sư ca. (Chú thích: Nhất Mi đạo nhân ở đây và bối cảnh thiết lập Đan Hạc không phải cùng thế hệ). "Ông ấy à..." Trương Thiên ngừng một chút.

Hắn nhớ tới hôm đó nhìn thấy Nhất Mi đạo nhân, bên trái một nữ quỷ xinh đẹp, bên phải một nữ quỷ gợi cảm, cái này bảo hắn phải nói thế nào?

Chẳng lẽ bảo ông chết rồi, sư đệ ông vẫn đang phong lưu khoái hoạt?

Cứ thấy là lạ.

Chương 491

"Sư phụ ông ấy không phụ sứ mệnh, trấn thủ trên núi Thanh Phong, dùng sinh mệnh trấn áp Hoàng Đại Tiên, cuối cùng chết trên núi Thanh Phong.

Sau này, chúng con đến núi Thanh Phong mới tìm được sư phụ, từ đó kết thiện duyên." Trương Thiên nói, mỹ hóa Nhất Mi đạo nhân lên vài phần.

Trương Thiên thầm nghĩ: Mình chính là muội lương tâm mà nói, cũng không biết có bị sét đánh hay không. "Haizz, không ngờ đệ tử Mao Sơn chúng ta lại mệnh khổ như vậy, sớm biết thế đã đi làm hòa thượng." Đan Hạc đạo nhân trêu chọc, còn chuyện đi thật thì là không thể nào. "Đúng rồi, sư bá, con đang muốn hỏi người một chuyện, tại sao mọi người đều có cái cấm thuật bất tử này?

Cái này lại đại biểu cho cái gì?

Là vĩnh viễn lưu lại trên thế giới sao?" Trương Thiên nhìn Đan Hạc, trong lòng thêm một tia khó hiểu.

Đã là cấm thuật thì khẳng định có tệ đoan.

Mà thứ có thể làm cho người ta bất tử, khẳng định tệ đoan rất lớn. "Haizz, loại cấm thuật này con không biết cũng là bình thường, ta không kiến nghị con biết, dù sao cũng trái thiên lý." Đan Hạc đạo nhân thở dài một tiếng, hình như không muốn nói chuyện này.

Trương Thiên cũng không tìm hiểu sâu, dù sao là người ai cũng có bí mật, không cần thiết phải truy cứu tới cùng.

Dù sao mình cũng có, nếu người khác hỏi mình, Trương Thiên cũng sẽ thấy phiền. "Lão đại, là lối ra." Bàn Tử cắt ngang bầu không

khí có chút xấu hổ.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Vẫn là mộ thất Chu Tước trước đó.

Cái hang động bị Hạo Thiên Chân nổ ra kia.

Mấy người Trương Thiên thuận thế chui ra ngoài.

Vì cơ quan đã phá nên dọc đường cũng thông suốt không trở ngại. "Nơi này hình như có người tới rồi." Hồ Bát Nhất nhìn một số tàn tích thức ăn trên mặt đất, nhẹ giọng nói. "Mặc kệ bọn họ, chúng ta cứ ra ngoài trước đã, Ngô thiếu gia, điều khiển từ xa của cậu ở bên ngoài có thể kích nổ không?" Trương Thiên nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lắc đầu. "Không thể, nhưng chúng ta kích nổ bây giờ thì có nguy hiểm không?" Trương Thiên nhìn cửa mộ phía trước. "Không đâu, Bàn Tử, cậu mang theo Bán Nguyệt huynh đệ, tôi mang theo Ngô thiếu gia, chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài." Trương Thiên nói, Hạo Thiên Chân cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy ra điều khiển từ xa.

Không do dự, Hạo Thiên Chân trực tiếp ấn xuống điều khiển từ xa, ngay sau đó phía sau truyền đến từng trận tiếng nổ mạnh. "Đi." Trương Thiên khẽ hừ một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh một đoàn người trực tiếp hóa thành bóng đen lao về phía cửa mộ trước đó. "Oanh oanh oanh..." Trương Thiên chỉ cảm thấy cả mộ thất đều đang rung chuyển, hơn nữa, hòn đảo nhỏ này giống như bị nổ mất căn cơ vậy, không ngừng lắc lư, tựa hồ giây tiếp theo sẽ sụp đổ.

Trương Thiên mang theo Hạo Thiên Chân thân ảnh cực nhanh xuyên qua trong mộ thất, gần như chỉ mấy giây đồng hồ, mấy người đã tới lối vào trước đó. "Mở!" Trương Kỳ Lân đấm ra một quyền, cơ quan trực tiếp bị chấn nát, một khe hở xuất hiện. "Vãi chưởng... thế

này cũng được..." Bàn Tử trừng to mắt, đã bảo là chỉ vào không ra cơ mà, quả nhiên đều là lừa gạt người bình thường. "Ra ngoài trước đã, mộ sắp sập rồi." Trương Thiên nói xong, thân ảnh mấy người càng là nhao nhao chui ra khỏi khe hở.

Bên ngoài, một đám người đào vàng cảm nhận được chấn động dưới chân, nhất thời toàn bộ hoảng hồn. "Bát dát!

Thằng nào giẫm phải bom rồi phải không!

Đảo sắp chìm rồi!" Sau một tiếng chửi ầm ĩ, cả hòn đảo nhỏ dường như bắt đầu hạ thấp xuống.

Mấy người Trương Thiên nhìn nhau, lược hiểu xấu hổ. "Cái đó, Tiểu Trương gia, tôi cũng không ngờ thuốc nổ này uy lực lớn như vậy, chúng tôi chỉ muốn đơn giản nổ cái mộ mà thôi..." Hạo Thiên Chân tỏ vẻ rất vô tội.

Trương Thiên nhìn hòn đảo sắp bị nhấn chìm, trong lòng cũng có chút buồn bực, hòn đảo nhỏ trước đó còn kiên cố không thể phá vỡ, giờ khắc này lại sắp chìm vào biển rộng.

Đây chẳng lẽ là thuộc tính độc đáo của Hạo Thiên Chân sao? "Thật kỳ lạ, ít thuốc nổ như vậy cư nhiên còn có thể nổ hủy một hòn đảo nhỏ, thật là tà môn, chẳng lẽ nổ trúng động mạch chủ?" Một bên Bàn Tử miệng lẩm bẩm nghi hoặc.

Trước đó thuốc nổ dù có nổ đá ngầm cũng không nổ nát được, hiện tại lại trực tiếp làm chìm đảo. "Hẳn là bom đã kích hoạt hệ thống tự hủy trong mộ thất, mà cả mộ huyệt lại liên kết với hòn đảo nhỏ, cho nên một khi mộ huyệt sụp đổ thì hòn đảo nhỏ cũng sẽ không may mắn thoát khỏi." Hồ Bát Nhất ở một bên giải thích.

Hạo Thiên Chân thở phào một hơi. "Tôi còn tưởng là bom của tôi xảy ra vấn đề, bất quá, đảo này sắp chìm rồi, chúng ta vẫn là đi trước

đi." Hạo Thiên Chân nhìn hòn đảo nhỏ không ngừng rung chuyển dưới chân, trong lòng vẫn khá sốt ruột.

Thể tích đảo nhỏ rất lớn, muốn hoàn toàn chìm xuống vẫn cần thời gian nhất định.

Hơn nữa, thể tích hòn đảo này rất lớn, Trương Thiên ước tính, còn phải nửa giờ nữa mới hoàn toàn chìm nghỉm. "Đi thôi, đi về." Trương Thiên nói, đi về phía mặt biển cách đó không xa.

Thuyền gỗ đậu trước đó vẫn còn.

Bất quá, lúc này nhân viên trên đảo nhỏ hỗn loạn, Trương Thiên không biết thuyền gỗ của mình có thể kiên trì bao lâu.

Rất nhanh, mọi người tới bờ biển, Bàn Tử càng là vội vàng đứng một bên thuyền nhỏ. "Lão đại, ngài lên trước." Bàn Tử cười hì hì, Trương Thiên cũng không khách khí, ngồi ở vị trí đầu thuyền.

Bất quá có một chuyện khiến Trương Thiên lo lắng, lúc trước bọn họ tới, thuyền nhỏ chỉ còn thiếu một cm là chìm.

Hiện tại lại tăng thêm một Đan Hạc đạo nhân, cũng không biết thuyền nhỏ này có chìm hay không. "Nhiều người như vậy, chật quá, thế này đi, ta đi đường thủy là được, chỉ cần cho ta một điểm tựa, ta liền có thể an ổn đi qua...

Nhớ kỹ, đạo sĩ Mao Sơn chúng ta, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng phong độ không thể kém!" Đan Hạc đạo nhân quả đoán lựa chọn không ngồi thuyền.

Ông dù sao cũng là sư bá, không thể mất mặt trước tiểu bối được. "Vậy thì tốt quá, chúng ta mau đi thôi." Vương Bán Nguyệt vỗ tay một cái.

Lúc này hắn đã không kịp chờ đợi muốn đi xem công pháp của mình. "Ừ." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, mấy người thuận thế lên

thuyền.

Mà Đan Hạc đạo nhân thì một chân đứng ở đuôi thuyền, ông giống như không có trọng lượng vậy.

Người lớn như vậy đứng ở đó, cả con thuyền lại không hề rung chuyển chút nào. "Này!

Con thuyền này là của chúng tao!

Tụi mày mau xuống cho ông." Ngay khi Bàn Tử định khởi động động cơ, mấy tên đào vàng xách theo mấy khẩu súng đi tới.

Rất rõ ràng, bọn họ không có thuyền, cộng thêm biến cố đột phát trên đảo nhỏ, lúc này mới phản ứng lại. "Bà nội nó, a mèo a chó nào cũng dám đến làm Bàn gia ghê tởm." Bàn Tử căn bản không chiều bọn họ, miệng chửi một câu, tay trực tiếp đứng lên. "Đừng động!

Bọn tao có súng!" Bốn năm tên đào vàng thấy thân thể khôi ngô của Bàn Tử, nhất thời lại có chút run rẩy.

Thậm chí Bàn Tử còn chẳng thèm nhìn súng ống trong tay bọn họ, điều này làm cho bọn họ trong lòng càng không có can đảm. "Chỉ là cái que cời lửa thôi." "Cút xa ra cho Bàn gia." Bàn Tử nói, tốc độ tay cực nhanh, còn chưa đợi mấy người kia phản ứng lại, một tay một người trực tiếp ném người vào trong biển.

Nhìn đường parabol trên không trung, Bàn Tử hài lòng gật đầu. "Cuối cùng cũng không có chim chóc phiền phức." Nói rồi, Bàn Tử tiếp tục khởi động thuyền nhỏ.

Rất nhanh, thuyền nhỏ men theo lộ tuyến lúc đến chậm rãi tiến lên.

Lúc này đã là chập tối.

Trương Thiên trong lòng biết rõ, thời gian hiện tại tuyệt đối không phải ngày hắn đến.

Hắn ở trong mộ thất tuyệt đối đã mấy ngày rồi. "Nhắc mới nhớ, Tiểu Trương gia, ngài ở trong mộ thất lâu như vậy, không mệt sao?" Hạo Thiên Chân ngồi ở trung tâm thuyền, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên đang nhắm mắt tĩnh dưỡng. "Không mệt, các cậu chỉ là chưa quen thôi, hơn nữa tu vi cao, mấy ngày đều không sao." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Hạo Thiên Chân cái hiểu cái không gật đầu. "Hô hô." Gió biển xung quanh gào thét, trên đỉnh đầu còn có mấy con hải âu đang lượn lờ.

Chương 492

Không có rác rưởi, không có sự săn bắt bừa bãi của hải vực nước Phú Sĩ, kỳ thực vẫn rất đẹp.

Đặc biệt là nơi này hiện tại còn chưa đổ nước thải hạt nhân gì đó, hoàn cảnh tuyệt đối là rất tốt. "Lão đại, mau nhìn!

Bên kia có cá heo!" Đột nhiên, Bàn Tử giống như nhìn thấy cái gì, tay chỉ về phía không xa.

Quả nhiên, trên mặt biển cách đó không xa, mấy con cá heo đang nô đùa, có con nhảy ra khỏi mặt nước, dưới ánh tà dương vàng óng, ánh lên từng đóa hoa nước màu vàng. "Đẹp quá, ta đã lâu không nhìn thấy cảnh tượng này." "Thế giới quả nhiên vẫn tươi đẹp." Đan Hạc đạo nhân cảm khái một câu, dưới áo bào Âm Dương Sư, khuôn mặt khô lâu lại ẩn hiện.

Ngược lại có cỗ phong phạm của Cốt Vương (Overlord). "Mấy con cá heo này trông thật đáng yêu, muốn nuôi một con mang về quá." Hạo Thiên Chân trên mặt treo nụ cười.

Từ trong mộ thất đi ra, nhìn thấy bầu trời, nhìn thấy biển rộng, không biết vì sao trong lòng hắn nháy mắt liền không còn sự trầm muộn trước đó.

Thay vào đó là toàn thân nhẹ nhõm. "Thiên Chân nuôi cái đó làm gì, nghe nói có mấy tên Phú Sĩ còn ăn cái này đấy, thật là đáng ghét, còn có cả vi cá mập nữa, thật là." Vương Bán Nguyệt bĩu môi nói.

Trương Thiên lắc đầu, cũng không nói gì.

Rất nhanh, thuyền nhỏ vượt qua từng đóa sóng hoa, lần nữa tới hòn đảo nhỏ lúc trước.

Mà phía sau, hòn đảo nhỏ chứa mộ thất Hứa Phúc thì đang chậm rãi chìm vào đáy biển.

Đến đây, mộ Hứa Phúc biến thành một cái bí ẩn.

Cho dù là trăm năm sau, người ta có hỏi lại về mộ Hứa Phúc, cũng chung quy sẽ biến thành một truyền thuyết.

Hiện trường. [Khá lắm, mộ chìm rồi?] [Đây chính là đại mộ a, hắc kim cổ quan a, nói không chừng có giá trị nghiên cứu rất lớn đấy.] [Đúng vậy, Trương Thiên không phải có cái không gian gì đó sao?

Tại sao không mang đi chứ.] [Đáng tiếc, một cái mộ huyệt lớn như vậy, bọn họ lại hủy đi.] [Nhắc mới nhớ, cái mộ huyệt kia là ở nước Phú Sĩ, cũng không thuộc về chúng ta, cho dù phát hiện thì nước Hạ cũng không lấy về được, ngược lại sẽ bị nước Phú Sĩ chửi một trận.] [Tôi ủng hộ Trương Thiên, thay vì bị người nước Phú Sĩ lợi dụng, còn không bằng hủy đi, hơn nữa, hắn không phải đã lấy đồ bồi táng quan trọng nhất về rồi sao?] [Hèn chi chúng ta tra cứu mộ Hứa Phúc, hoặc là ở một nơi nào đó tại nước Phú Sĩ, hoặc là ở một nơi nào đó tại nước Hạ, căn bản không có tin tức xác định, hóa ra là chìm rồi.] [Trước đó nghe nói nước Phú Sĩ lấp biển, không phải làm chính là cái đảo nhỏ này chứ...] Nhất thời, cả hiện trường bàn tán sôi nổi.

Mà nhiệt tình của toàn bộ mọi người cũng theo sự chìm nghỉm của hòn đảo nhỏ mà kích động lên.

Đương nhiên có người vui có người buồn.

Bên ngoài, Lý giáo sư và những người khác nhìn mộ thất chìm vào đáy biển, trái tim lúc này đều tan nát. "Nếu cái mộ này không chìm thì tốt biết bao, như vậy nước Phú Sĩ là nước phụ thuộc của nước Hạ chúng ta là chuyện ván đã đóng thuyền, tuy rằng hiện tại cũng không có cách nào giảo biện." Lý giáo sư cảm khái. "Lý giáo sư, quan tâm cái đó làm gì, cho dù bọn họ cầu xin chúng ta làm nước phụ thuộc, tôi

cũng không đồng ý, muốn một đám trái với tổ tông, thậm chí còn sẽ cắn ngược lại người khác, tôi thà không cần." Một vị giáo sư bên cạnh mở miệng.

Lý giáo sư gật đầu, trong lòng vẫn có chút tiếc nuối, cái mộ thất kia có quá nhiều thứ có thể nghiên cứu. "Khoan đã!

Vậy tiếp theo chẳng phải là đến đoạn bọn họ cố ý chôn những văn vật truy hồi kia, sau đó chúng ta đào mộ sao!" Lý giáo sư đột nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt nháy mắt thay đổi.

Cái này không thể phát sóng a!

Thấy Lý giáo sư sắc mặt đại biến, các giáo sư còn lại cũng nhao nhao chuyển ánh mắt qua. "Lý giáo sư, ông đây là..." "Có nhớ trước đó Trương Thiên trong hồi ức đã đưa ra chủ ý, còn có ông nội tôi và đoàn chuyên gia đào được những văn vật thất tán kia trong cổ mộ không." Lý giáo sư đột nhiên biểu tình nghiêm túc, sau khi ông nói xong, sắc mặt mọi người lúc này cũng đột nhiên trở nên khó coi.

Lúc này trong đầu bọn họ cũng nghĩ đến một màn đầy kịch tính.

Mấy người Trương Thiên đào một cái hố, sau đó lừa một đám chuyên gia tới, cuối cùng bọn họ còn không phát hiện ra.

Mà đoàn chuyên gia đào lại là cái mộ người khác mới xây, cái này có kịch hay để xem rồi. "Không được, không thể phát sóng đoạn này ra, ảnh hưởng thanh danh a." Lý giáo sư có chút hoảng, ông nhìn các chuyên gia xung quanh. "Không được đâu, chúng ta căn bản không vào được, nơi này do bên trên trực tiếp quản hạt, không thể nào gián đoạn được." Một vị giáo sư bên cạnh lắc đầu. "Nhưng mà, mấy cái này phát ra, rất ảnh hưởng thanh danh..." Lý giáo sư vẫn có chút sốt ruột. "Hiện tại bí mật lớn như vậy của nước Hạ đều xuất hiện, thanh danh của chúng ta tính là cái gì." Lão giáo sư tiếp tục lắc đầu, mà Lý giáo sư giờ khắc này cũng phản ứng lại, thở dài một hơi. "Haizz, xem ý

trời đi." Ông thở dài một tiếng rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi bình tĩnh lại, ông cũng rõ ràng, hiện tại nước Hạ có thể đã đang bố cục hình thế sau này rồi.

Dù sao những thứ trong truyền thuyết kia đều xuất hiện, vậy chính sách bước tiếp theo khẳng định phải biến hóa.

Còn về thanh danh của bọn họ, căn bản sẽ không có ai quản.

Mấy người ai cũng không nói chuyện nữa, từng ánh mắt nhìn về phía tivi.

Giờ khắc này, bọn họ còn chăm chú hơn cả xem World Cup.

Trong màn hình, thuyền nhỏ thành công đăng lục.

Dừng lại ở một bãi cát có dây thừng.

Trương Thiên sực nhớ ra điều gì. "Khoan đã, chúng ta hình như quên một người." Trương Thiên nói, vừa đưa tay ra, kéo từ trong hư không ra một người phụ nữ đang hôn mê. "Hả?" Thấy Trương Thiên vậy mà cũng có thể lấy đồ vật từ hư không, thậm chí còn là một người sống, Đan Hạc đạo nhân biết chuyện này e rằng không đơn giản. "Tiểu Thiên, con có không gian pháp bảo?" Đan Hạc đạo nhân có chút tò mò hỏi. "Coi như là vậy đi, con cũng không rõ lắm." Trương Thiên tùy ý nói.

Đan Hạc đạo nhân khẽ gật đầu, cũng không hỏi nhiều, ông biết sau này có khối thời gian để hỏi.

Hiện tại không vội nhất thời.

Sau khi Nam Khê bị Trương Thiên lôi ra, lông mi cô khẽ run rẩy một chút.

Rất hiển nhiên, cô nàng này sắp tỉnh. "Ấy, lão đại, tên Uy Liêm kia đâu?" Bàn Tử ở một bên hình như nhớ tới cái gì.

Trương Thiên vỗ đầu một cái. "Vãi, quên mất hắn, bất quá tôi nhớ lúc chúng ta ra ngoài, tên kia hẳn là đã ngất đi, nếu mạng hắn lớn thì có thể còn sống." Trương Thiên nói, cũng chẳng để ý lắm.

Dù sao Uy Liêm và hắn quan hệ cũng không lớn, sự sống chết của hắn không liên quan nhiều đến mình.

Nam Khê khẽ run mi.

Ánh tà dương màu cam chiếu lên ngọn tóc cô, trông lại có thêm một phần mỹ cảm cổ điển phương Tây. "Cô bé này trông khá mọng nước, bạn gái con à?" Đan Hạc đạo nhân nhìn thoáng qua, ánh mắt lại nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên khẽ lắc đầu. "Có thể là đối tác hợp tác tương lai." Trương Thiên nói, tiện tay vung lên, một vốc nước biển đã tát vào mặt Nam Khê. "Ào!" Nam Khê trực tiếp bị Trương Thiên dùng một vốc nước tát tỉnh.

Cô thở hổn hển, mạnh mẽ ngồi dậy. "Đây là đâu?

Tôi chưa chết!" Nam Khê nhìn tay mình, lại nhìn xung quanh, cảnh sắc xung quanh đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Khi nhìn thấy mấy người Trương Thiên, cô xác định mình quả thực chưa chết. "Tại sao anh lại đánh ngất tôi!" Nam Khê vuốt mái tóc vàng ra sau đầu, đôi mắt to như chuông đồng nhìn Trương Thiên.

Có chút khó hiểu.

Anh đưa thì cứ đưa đi, còn đánh người ta ngất xỉu, nếu không phải biết rõ cơ thể mình không có dị dạng, cô còn tưởng mình có phải bị làm nhục rồi hay không. "Nếu không đánh ngất cô, cô gặp nguy hiểm thì không hay rồi, tổng chi là, hiện tại cô đã an toàn ra ngoài." "Cô cũng nên thực hiện lời hứa của mình." Trương Thiên không chút khách khí mở miệng.

Đối với cô nhóc không lễ phép này, Trương Thiên không cho cô sắc mặt tốt chút nào.

Nam Khê biết mình đuối lý, dứt khoát cũng không phản bác Trương Thiên mà gật đầu. "Tôi biết rồi, tôi sẽ thực hiện lời hứa, đưa cho anh một số tư liệu về việc nước Hạ bị các quốc gia khác chia chác văn vật.

Bên này tôi đã trao đổi liên hệ với người của các anh, đúng rồi, Uy Liêm đâu." Nam Khê đưa mắt quét một vòng cũng không thấy bóng dáng Uy Liêm. "Có thể đã chết rồi." Trương Thiên nói, đầu óc Nam Khê ong một cái, cũng không biết nói gì cho phải. "Nhớ kỹ lời hứa của cô, nếu không thực hiện, tôi sẽ đi tìm cô." Trương Thiên thản nhiên nói. "Ừ." Nam Khê gật đầu, lộ vẻ có chút vô trợ.

Trương Thiên do dự một chút, lại mở miệng.

Chương 493

"Chúng tôi bây giờ phải về rồi, cô có muốn đi cùng chúng tôi không?" Trương Thiên nhìn Nam Khê trên mặt đất.

Nam Khê rõ ràng do dự một chút, nhưng nhìn thấy một số kẻ đào vàng bên cạnh đảo nhỏ, cô vẫn cắn răng gật đầu. "Làm phiền các anh đưa tôi theo, người bên này quá nhiều, hơn nữa tôi không quen bọn họ." Nhìn Nam Khê sở sở đáng thương, Trương Thiên chỉ khẽ gật đầu. "Đi thôi, vẫn về nhà nghỉ trước đó." Trương Thiên đi về phía một bụi cỏ. "Không phải đi nhà nghỉ sao?" Đan Hạc đạo nhân có chút khó hiểu nhìn Trương Thiên. "Sư phụ, lão đại đi lấy đồ, chúng ta đợi một chút." Bàn Tử đứng bên cạnh Đan Hạc đạo nhân. "Lấy đồ?" Đan Hạc đạo nhân ngẩn ra, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe trong bụi cỏ truyền đến tiếng động cơ xe việt dã.

Đan Hạc đạo nhân trực tiếp mộng. "Cái gì?

Không gian của nó lớn bao nhiêu?

Vậy mà có thể chứa được một chiếc xe?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, loại không gian cỡ lớn này, tổ sư gia cũng không có." Đan Hạc đạo nhân trong lòng có một vạn câu hỏi.

Ai cũng biết, đồ vật loại không gian, bất kể là Đạo giáo hay giáo phái nào khác, đều cực kỳ trân quý.

Tụ Lý Càn Khôn của Đan Hạc đạo nhân cũng mới chỉ được một mét vuông, mà Trương Thiên đều có thể lấy xe ra? "Vù vù." Xe việt dã rất nhanh chạy tới.

Nam Khê trừng to mắt, có chút không thể tin nổi nhìn xe việt dã.

"Xe việt dã của anh giấu trong bụi cỏ?" Nam Khê kinh ngạc nói. "Ừ, chỗ này tương đối kín đáo, mọi người lên đi." Trương Thiên cũng không giải thích nhiều, trực tiếp gọi mọi người. "May quá chỉ là giấu trước thôi." Đan Hạc đạo nhân trong lòng nhẹ nhõm, ông cứ bảo mà, hậu bối khẳng định không lợi hại bằng tiền bối, nếu Trương Thiên thật sự lấy ra không gian lớn như vậy, Đan Hạc đạo nhân sẽ buồn bực chết mất. "Sư phụ, người về rồi, có muốn cùng chúng con về nước Hạ không a." Bàn Tử ngồi ở ghế lái, hắn không khỏi nhìn về phía Đan Hạc đạo nhân.

Dù sao vừa mới nhận sư phụ, Bàn Tử không muốn cứ thế thả con vịt đã đun chín này đi. "Về thôi, nơi này không có thứ gì ta lưu luyến nữa, hơn nữa, mục đích ta tới đây đã đạt được rồi.

Trở về ta cũng muốn gặp vị sư đệ kia của ta." Đan Hạc đạo nhân trong lòng vẫn khá mong chờ, không biết Nhất Mi mấy năm nay sống thế nào rồi. "Nhất Mi đạo nhân gặp người khẳng định sẽ rất kinh ngạc.

Nói không chừng, người còn có thể cùng đi chúc mừng đấy." Bàn Tử cười nói.

Sắc mặt Trương Thiên đen lại.

Hai oan gia này chạm mặt, trong đầu Trương Thiên đã hiện ra một bức tranh.

Cảnh tượng Đan Hạc cầm đại bảo kiếm của mình, Nhất Mi cầm kiếm gỗ đào của mình đấu pháp... "Khỏi cần ăn mừng đâu, sư đệ ta vốn hiếu thắng, đến lúc đó chúng ta cứ khiêm tốn một chút, không thể để đệ ấy phát hiện tu vi của ta lại đột phá rồi." Đan Hạc đạo nhân mở miệng với vẻ mặt vô cùng trầm trọng.

Nhưng bộ dạng của ông ta lại chẳng có chút nào là muốn che giấu, ngược lại, Trương Thiên còn cảm thấy tên này đang muốn quay về

khoe khoang một trận trước mặt Nhất Mi đạo nhân nữa cơ. "Chà, không hổ là sư phụ, suy nghĩ thật chu đáo." Bàn Tử cười hì hì, tâng bốc một câu rõ kêu.

Rất nhanh, chiếc xe địa hình đã chạy ra khỏi hòn đảo nhỏ.

Vì hòn đảo trước đó bị chìm, người dân trên đảo này đều đổ xô đi xem náo nhiệt.

Nhóm người Trương Thiên ngược lại không nhận được sự chú ý nào.

Chẳng mấy chốc đã đến bờ biển quen thuộc.

Đây chính là bến cảng mà Trương Thiên đã ngồi thuyền buôn tới trước đó.

Okinawa rất lớn, hơn nữa lại là một hòn đảo nằm ở ngoại vi nước Phú Sĩ, cho nên muốn về đến bản thổ nước Phú Sĩ thì vẫn cần phải ngồi thuyền buôn.

Cũng may lần này Trương Thiên không gặp phải tình huống như lần trước, mọi việc rất thuận lợi, hắn nhìn thấy ngay một chiếc thuyền buôn khổng lồ.

Bên cạnh thuyền buôn có rất nhiều người vây quanh.

Nhìn trang phục thì có vẻ là một đám người đào vàng.

Có người trông vô cùng nhếch nhác, có người lại trông hào nhoáng bóng bẩy.

Hiển nhiên, một số người đã đạt được thứ mình muốn, còn một số người đành tay trắng trở về. "Nghe nói gì chưa?

Hòn đảo bên kia thế mà lại chìm rồi!

Đảo lớn như vậy nói chìm là chìm, thật đáng sợ." "Chắc là có người đụng phải thuốc nổ còn sót lại từ thời Thế chiến thứ hai, làm

nổ tung cả hòn đảo đấy." "Kẻ nào mà thất đức thế, đảo chìm thì có lợi lộc gì cho bọn họ chứ." "Không rõ nữa, nhưng đảo chìm đột ngột thế này, chắc chắn chết không ít người." Trương Thiên và mọi người đi giữa đám đông, những tiếng bàn tán xung quanh không dứt bên tai. "Bọn họ chắc chắn không ngờ tới, bên dưới hòn đảo nhỏ lại là một ngôi mộ lớn." Vương Bán Nguyệt thì thầm lẩm bẩm một bên. "Suỵt." Hạo Thiên Chân ra hiệu nói nhỏ thôi.

Vương Bán Nguyệt vội vàng ngậm miệng lại.

Đi theo dòng người, Trương Thiên rất nhanh đã đến lối vào thuyền buôn.

Ở lối vào có mấy thuyền viên đang bán vé và soát vé.

Loại thuyền này cơ bản không bán vé trước, dù sao thời đại này mà bán vé trước thì hầu như lỗ vốn. "Xin chào, chiếc thuyền này đi đến đâu vậy?" Trương Thiên dùng tiếng Phú Sĩ lưu loát hỏi.

Thuyền trưởng là một người đàn ông trung niên nước Phú Sĩ, thấy Trương Thiên là người châu Á, lại nói tiếng Phú Sĩ, theo bản năng cho rằng là người bản địa.

Thái độ cũng tốt hơn không ít. "Thuyền này đi đến thành phố Kinh Đông (Tokyo), nếu các ngài có nhu cầu, có thể dừng thuyền ở bến cảng bên kia." Thuyền trưởng nhẹ giọng giải thích.

Trương Thiên khẽ gật đầu: "Được, tôi muốn mua vé cho những người này, đi đến khu vực Kinh Đông." Giọng Trương Thiên không lớn, thuyền trưởng liếc nhìn đám người sau lưng Trương Thiên. "Tổng cộng bảy trăm đồng Phú Sĩ." Giá thuyền trưởng đưa ra cũng không tính là cao.

Trương Thiên gật đầu đồng ý ngay, sau khi giao tiền, cả nhóm trực tiếp lên thuyền.

Sau khi lên thuyền, nhóm Trương Thiên mới phát hiện trên thuyền đã chật kín người.

Vì nhóm Trương Thiên đông người, cộng thêm tiền trả cũng nhiều, hoặc cũng có thể là đãi ngộ cho đồng hương, nên thuyền viên dẫn đội trực tiếp đưa nhóm Trương Thiên đến một căn phòng hơi rộng một chút. "Vì người trên thuyền rất đông, có được một căn phòng đã là rất tốt rồi.

Căn phòng này là thuyền trưởng đặc biệt dặn dò, các ngài là người bản địa nước Phú Sĩ chúng tôi, chúng tôi sẽ đối đãi tử tế." Thuyền viên nhẹ giọng nói. "Chúng tôi không phải..." Bàn Tử còn chưa nói hết câu, Hạo Thiên Chân đã bịt miệng hắn lại.

Bàn Tử ư ử hai tiếng, cũng không nói được câu nào. "Sao vậy?" Thuyền viên thấy hành động kỳ lạ của Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, trong mắt hiện lên chút nghi hoặc.

Hạo Thiên Chân cười gượng gạo.

Cậu ta cũng không biết tiếng Phú Sĩ, đành phải lắc đầu. "Không sao, hai người bọn họ đang đùa ấy mà, đa tạ." Trương Thiên nói xong, còn đưa ra mấy chục đồng tiền.

Khi thuyền viên nhìn thấy tiền, nụ cười trên mặt càng tươi hơn: "Ha ha, mời các ngài." Thuyền viên nói xong liền làm động tác mời.

Trương Thiên gật đầu, mấy người cùng bước vào trong khoang thuyền.

Khoang thuyền quả thực khá rộng, có thể chứa được nhóm Trương Thiên. "Cảm ơn anh đã mua vé giúp tôi." Nam Khê cúi đầu, giọng nói hơi nhỏ.

Trương Thiên khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía giường ngủ trong cùng: "Cô dùng giường đó đi, có chút việc không tiện cho cô

xem, cho nên cô hiểu chứ?" Trương Thiên ôn tồn nói.

Nam Khê cũng rất thông minh, sau khi Trương Thiên nói xong, cô vội vàng gật đầu: "Yên tâm, buổi tối tôi ngủ rất say.

Các anh nói gì tôi cũng không nghe thấy đâu." Nam Khê vẻ mặt nghiêm túc.

Trương Thiên không nói gì, dù sao cho dù cô ta có nhìn thấy cũng chẳng sao, kể cả cô ta nói ra ngoài thì xác suất lớn cũng chẳng ai tin. "Đã lâu không gặp, giường ơi." Vương Bán Nguyệt nhìn chiếc giường sắt có chút rách nát, thậm chí còn hơi mốc, hắn không hề do dự, nhảy tót lên giường.

Hạo Thiên Chân cũng mệt mỏi ngồi xuống mép giường.

Trương Thiên nhìn quanh căn phòng một lượt, sau khi che chắn tất cả những chỗ có thể nhìn vào, lúc này mới ngồi xuống giường tầng dưới. "Chúng ta chỉnh lý lại những thứ đạt được lần này một chút." "Về đan dược, trước đó tôi và lão Hồ đã xem qua, có gần vài trăm viên, những đan dược này có loại dùng được, có loại thì không biết.

Chương 494

Tôi sẽ phân phối theo tình huống, đảm bảo mọi người có thể nhận được đan dược hữu dụng nhất với mình, không vấn đề gì chứ?" Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất và mấy người nói.

Đồng thời ánh mắt cũng nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân ngẩn người, cậu ta dùng ngón tay chỉ vào mình: "Tiểu Trương gia, ngài vừa hỏi tôi sao?" Hạo Thiên Chân có chút thụ sủng nhược kinh.

Cậu ta tự thấy mình chẳng góp sức gì, thậm chí còn làm nổ cả hòn đảo.

Bây giờ Trương Thiên lại muốn chia đồ cho mình?

Cho dù da mặt Hạo Thiên Chân có dày đến đâu, lúc này cũng cảm thấy hơi ngại. "Ừ, đã đến đây thì đều là người tham gia, dù ít dù nhiều cũng đều có phần." Trương Thiên khẽ gật đầu.

Đây cũng là cách để thu phục lòng người.

Dù sao thì loại đan dược mà hai người Hạo Thiên Chân cần chẳng qua chỉ là Tụ Linh Đan các loại, hơn nữa loại đan dược tu luyện sơ cấp đó Trương Thiên hiện tại cũng không dùng đến.

Thay vì để mục nát trong túi, chi bằng cho Hạo Thiên Chân, như vậy cũng coi như lôi kéo lòng người sâu sắc hơn. "Cái này..." Hạo Thiên Chân gãi gãi đầu, lúc này Vương Bán Nguyệt cũng không nói gì nữa.

Hắn da mặt dày, nhưng chưa đến mức độ này. "Tôi biết, các cậu vừa mới tu luyện, cho nên vẫn khá coi trọng việc nâng cao tu vi, lần xuống mộ này các cậu cũng giúp đỡ không ít.

Những đan dược tu luyện này tặng cho các cậu, đều là sơ cấp, còn vì sao không cho cao cấp, bởi vì đan điền của các cậu quá nhỏ, dùng mấy thứ đó sẽ bị nổ banh xác đấy." Trương Thiên nói xong, đưa sáu viên Tụ Khí Tán sơ cấp qua.

Hạo Thiên Chân nhìn viên đan dược đen sì trong tay, trong lòng có chút ngũ vị tạp trần.

Tự hỏi lòng, nếu là cậu ta, liệu có đưa cho người khác thứ này không?

Giờ khắc này, Hạo Thiên Chân đối với Trương Thiên lại càng thêm tin tưởng. "Đa tạ Tiểu Trương gia, việc ngài phó thác, tôi nhất định sẽ làm tốt." Ánh mắt Hạo Thiên Chân lúc này càng thêm kiên định, lời nói ra không chút do dự.

Trương Thiên hài lòng gật đầu, ánh mắt lúc này mới nhìn xuống đất.

Trên mặt đất, toàn bộ đều là những thứ thu hoạch được lần này.

Nhìn những vật phẩm rực rỡ muôn màu, trong lòng Trương Thiên cũng có chút kích động, đống này tuyệt đối đủ cho bọn họ tu luyện một thời gian dài!

Trên mặt đất, vật phẩm thu hoạch lần này hiện ra hết thảy.

Giao phất trần (phất trần làm từ tơ Giao nhân) đã tổ hợp hoàn chỉnh, còn có từng bình đan dược thượng hạng.

Những đan dược này đều được Trương Thiên chọn lựa một lượt, lấy ra những loại mọi người hiện tại có thể dùng.

Những loại không biết tên hoặc không biết dược hiệu thì Trương Thiên đều cất vào không gian.

Về việc Nữ Vương có ăn vụng hay không, Trương Thiên cảm

thấy chắc là không, dù sao Nữ Vương cũng không biết luyện đan.

E rằng cô ấy cũng chẳng để ý đến mấy thứ này.

Hơn nữa Trương Thiên còn dùng cấm chế phong ấn những đan dược đó lại, có người động vào Trương Thiên cũng sẽ phát giác ra.

Tiếp theo chính là Bát quái kính, cái dùng để xem quỷ ấy, Đan Hạc đạo nhân liếc mắt một cái đã nhìn thấy chiếc Bát quái kính kia. "Cái này chẳng phải là đồ của ta sao?" Đan Hạc đạo nhân chỉ vào Bát quái kính trên mặt đất, có chút kinh ngạc. "Chúng tôi mua được trước đó, không ngờ lại đúng là của sư bá, nhưng mà, vật phẩm của sư bá hiện tại con đã tặng cho Hồ Bát Nhất, cái này cũng có chút không tiện..." Trương Thiên chưa nói hết, Đan Hạc đạo nhân cũng hiểu đạo lý trong đó.

Trong lòng thầm mắng Trương Thiên nhiều tâm cơ, nhưng lại không thể nói gì nhiều.

Dù sao người ta đã cứu mình ra, lấy một cái Bát quái kính của mình mà mình lại chỉ trỏ thì làm mất mặt sư bá quá. "Không phải chỉ là một cái Bát quái kính thôi sao, tặng các ngươi đấy." Đan Hạc đạo nhân mở miệng vô cùng hào phóng.

Thực ra trong lòng đang rỉ máu. "Đa tạ sư bá." Hồ Bát Nhất vội vàng cảm tạ, rồi nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên ra hiệu cho Hồ Bát Nhất cầm đi, dù sao đã tặng cho Hồ Bát Nhất, Trương Thiên tự nhiên sẽ không đòi lại.

Tiếp theo là nửa viên đan dược, viên này hiện tại cơ bản không ai cần, nên Trương Thiên trực tiếp cất đi.

Tam Thiên Đan Quyết, đây là sách dạy luyện đan. "Kỳ Lân, cậu biết luyện đan, Đan quyết này lẽ ra thuộc về cậu, có điều thứ này cũng khá kỳ quái, nói là Tam Thiên Đan Quyết (Ba ngàn bí quyết luyện đan),

thì đúng là có ba ngàn loại đan dược thật..." Trương Thiên nói xong liền đưa Đan quyết qua.

Trương Kỳ Lân cũng không từ chối, trực tiếp nhận lấy.

Đi theo Trương Thiên, không chỉ tu vi tăng mạnh, mà trong tình huống lĩnh ngộ các loại kiến thức còn có thể nhận được pháp bảo, trong lòng Trương Kỳ Lân vẫn khá hài lòng.

Trên đất còn có một tấm bản đồ tìm thấy trong mộ thất trước đó, và một số ngọc bội linh tinh. "Bàn Tử, cậu muốn gì?" Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử. "Lão đại, Bàn gia chỉ cần một ít Quỷ đan cao cấp là được." "Dao Dao nhà tôi sắp đột phá rồi, cho nên mà, Bàn gia đành phải hy sinh nhiều một chút vậy." Trên mặt Bàn Tử treo một nụ cười.

Trương Thiên gật đầu, trực tiếp đưa ra một bình ngọc: "Trong này có ba viên Quỷ đan cao giai, chính là do Quỷ đan bình thường dung hợp lại, một viên bằng cả mấy chục viên Quỷ đan thường, tôi nghĩ chắc là có ích cho cậu." Bàn Tử thấy thế trên mặt lộ ra vẻ kích động: "Đa tạ lão đại." Nói rồi hắn vội vàng nhận lấy bình đan dược trong tay Trương Thiên.

Lần này Bàn Tử ở trong mộ thất kiếm chác không ít, hắn cũng vô cùng hài lòng. "Đây là Cực phẩm Quỷ Linh Đan?

Cái đó, Tiểu Thiên à, có thể cho ta xem thử không?" Đan Hạc đạo nhân ngẩn người.

Khá lắm, loại đan dược này mà Trương Thiên lại tùy tiện ném ra ba viên?

Cái này cho dù là tổ sư gia đến cũng không dám phí phạm như vậy chứ?

Thấy dáng vẻ của Đan Hạc đạo nhân, Trương Thiên biết tên này

thèm rồi.

Ông ta cũng là quỷ hồn, loại đan dược này có lợi rất lớn đối với ông ta. "Sư bá, cái này coi như là đáp lễ cho chiếc Bát quái kính lúc trước, một viên Cực phẩm Quỷ đan." Trương Thiên nói rồi đưa ra một viên đan dược.

Phải biết rằng, đan dược của Trương Thiên cũng không phải gió lớn thổi tới, muốn lấy đồ từ chỗ hắn đâu có dễ dàng như vậy. "Ha ha đa tạ." Đan Hạc đạo nhân cũng không tức giận, hí hửng nhận lấy đan dược.

Một bên, Nam Khê nằm sấp trên giường, đôi mắt to thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Trương Thiên.

Trong lòng nảy sinh rất nhiều sự tò mò. "Đám người kia đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ đang chia chác?

Đồ đạc lấy từ đâu ra thế, thật kỳ lạ." "Cũng không biết William hiện tại thế nào rồi, Thượng đế phù hộ, nhất định phải sống sót." Trong lòng Nam Khê lẩm bẩm, ánh mắt nhìn nhóm Trương Thiên tràn đầy tò mò và sợ hãi.

Tò mò nhóm Trương Thiên rốt cuộc là người thế nào, sợ hãi là sợ tối nay Trương Thiên có làm gì mình hay không.

Dù sao ở đây toàn là đàn ông, chỉ có mình cô là phụ nữ, trong lòng sợ hãi cũng là bình thường, huống hồ Nam Khê mới vừa hai mươi. "Nếu buổi tối có động tĩnh gì, mình sẽ hét to lên, nhưng mà, ở trong mộ bọn họ không động thủ, ở đây chắc cũng sẽ không đâu nhỉ..." Trong đầu Nam Khê liên tục lóe lên những ý nghĩ, nhưng cuối cùng cũng bị phủ nhận.

Còn bên phía Trương Thiên, rất nhanh hắn đã phân chia xong xuôi.

Mọi người đều nhận được thứ mình muốn.

Điều duy nhất Trương Thiên tiếc nuối là không tìm thấy công pháp tu luyện của Hứa Phúc trong mộ của ông ta.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, không phải ai cũng nguyện ý để lại đồ cho hậu nhân.

Cuối cùng, chỉ còn lại tấm bản đồ trước mắt.

Trương Kỳ Lân hiển nhiên không có hứng thú với bản đồ, hắn cầm Tam Thiên Đan Quyết của mình đi sang một bên xem.

Còn Bàn Tử thì nằm vật ra giường, rõ ràng chẳng hứng thú gì với bản đồ các thứ.

Dù sao Bàn Tử hiện tại có tiền rồi, hắn trộm mộ là vì tiền, mà hiện tại, Bàn Tử đã không còn là tên Bàn Tử nghèo rớt mồng tơi trước kia nữa, tự nhiên sự tò mò đối với mộ huyệt cũng giảm đi một chút.

Trên mặt đất, Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và Hạo Thiên Chân, ba người đang xem xét tấm bản đồ trước mắt. "Tiểu Trương gia, tấm bản đồ này lấy ra từ trong quan tài kia à?" Trong mắt Hạo Thiên Chân có thêm vài phần tò mò và mong đợi. "Ừ, trong quan tài Hứa Phúc, trước đó do thời gian gấp gáp nên chưa mở ra xem." Trương Thiên ừ một tiếng, thuận tay cầm bản đồ lên.

Bản đồ được làm bằng da cuộn lại thành hình vuông, chỉ to bằng bàn tay.

Sở dĩ phán đoán là bản đồ, là vì đa số bản đồ cơ bản đều dùng da cuộn, hoặc là khắc lên đá.

Chỉ có như vậy mới có thể bảo quản được thời gian dài nhất.

Trương Thiên mở từng lớp da cuộn trong tay ra.

Một tấm da rộng gần nửa mét xuất hiện trước mắt.

Chương 495

"Hả?

Lão đại, bản đồ này quen lắm." Hồ Bát Nhất sau khi nhìn thấy hình dạng bản đồ, đột nhiên tỉnh táo hẳn.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào từng ngọn cỏ cành cây trên bản đồ. "Không cần xem nữa, bản đồ mộ Dược Vương." Trương Thiên trực tiếp xua tay nói.

Khá lắm, Trương Thiên thực sự không ngờ tới, bản đồ mộ Dược Vương mà mình thiên tân vạn khổ đi tìm mảnh vỡ, giờ lại trực tiếp đưa cho hắn một cái thành phẩm.

Cảm giác này giống như bạn chơi game đi gom mảnh vỡ, gom đến mảnh cuối cùng thì lại mở ra được một cái thành phẩm, tư vị đó khó chịu biết bao. "Mộ Dược Vương?

Đó rốt cuộc là cái gì?" "Tấm bản đồ lúc trước chúng ta cướp được, không lẽ chính là cái này chứ, nhưng vị Dược Vương đó rốt cuộc là ai?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Đây không phải lần đầu cậu ta nghe thấy cái mộ này, trước đó ở trong mộ thất cậu ta đã nghe thấy rồi, nhưng vẫn luôn không biết đại khái sự tình. "Đã biết, hiện tại đan dược chúng ta có được, còn có những đan sư lợi hại nhất đều đến từ vị Dược Vương đó, mà Dược Vương là ai, tôi tạm thời chưa biết." "Nhưng mà, điều duy nhất có thể lần ra là triều đại của ông ta có lẽ là triều Tần, hoặc là tồn tại ở triều đại trước triều Tần." Trương Thiên kiên nhẫn giải thích.

Từ việc Hứa Phúc quay lại nước Hạ tìm Dược Vương cho thấy Dược Vương hẳn là tồn tại ở thời đại đó.

Nếu không thì không thể có chuyện Tần Vương cầu tiên đan, mà Hứa Phúc lại quay ngược trở về.

Nhưng vị đó là ai thì không ai biết được. "Tiểu Trương gia, liệu có phải là Biển Thước không?

Không đúng, Biển Thước là thời Xuân Thu." "Có khi nào là tiên nhân gì đó không?

Không đúng, tiên nhân chỉ là hoang tưởng." Hạo Thiên Chân trầm tư suy nghĩ một bên.

Trương Thiên cũng hơi nhíu mày, Hứa Phúc là luyện đan sư thì ai cũng biết, nhưng vị Dược Vương kia rốt cuộc là ai?

Trương Thiên nghĩ mãi trong lòng cũng không nghĩ ra người tương ứng.

Hoặc có lẽ là tiên nhân trong truyền thuyết, hay là nhân vật lịch sử, Trương Thiên cảm thấy xác suất là tiên nhân sẽ lớn hơn một chút.

Trong lịch sử, đan sư thời Tần có thể tra được tên tuổi thật sự không nhiều, Trương Thiên cũng không tìm hiểu sâu. "Đề tài về Dược Vương này tôi kiến nghị có thể bỏ qua." "Giống như loại người này chắc chắn sẽ ẩn cư thiên hạ, nếu chúng ta có thể dễ dàng đoán được, thì thời Tần Vương đã sớm danh truyền thiên hạ rồi." Trương Thiên cắt ngang sự trầm tư của hai người.

Thay vì suy đoán không có manh mối, Trương Thiên càng thiên về việc tự mình đi khám phá sự vật tương ứng.

Hồ Bát Nhất gật đầu, tạm thời gạt bỏ những ý nghĩ đó đi. "Lão đại, vậy tiếp theo chúng ta làm gì?

Đến Kinh Đông xong rồi về thẳng nước Hạ à?" Hồ Bát Nhất nhẹ giọng hỏi.

Trương Thiên nhướng mày, trên mặt mang theo chút nụ cười: "Chúng ta tạm thời chưa đi Kinh Đông, mà là đi Âm Dương Phố, tôi nghĩ Đan Hạc sư bá chắc còn chút việc cần làm." "Hơn nữa, tôi cũng muốn hoàn thành giấc mơ đã ấp ủ bấy lâu trong lòng." Trương Thiên nói, khóe miệng không kìm được mà nhếch lên.

Ở kiếp trước của Trương Thiên, có một vị liệt hỏa anh hùng đã trực tiếp hỏa thiêu Thần xí (đền thờ), để lại một hình bóng sùng bái trong lòng Trương Thiên lúc còn nhỏ.

Bây giờ Trương Thiên có cơ hội, cũng muốn hoàn thành tâm nguyện này. "Giấc mơ?

Lão đại, giấc mơ của anh là?" Hồ Bát Nhất có chút tò mò, trong lòng thì muốn giúp Trương Thiên cùng thực hiện. "Đốt nhà xí." Trương Thiên nghiêm túc nói. "Nhà xí?" Hồ Bát Nhất ngẩn người.

Khá lắm, người bình thường có thể làm ra chuyện này sao? "Lão đại, giấc mơ của anh thật khác người." Hồ Bát Nhất không biết nên nói gì cho phải, cái này cũng không thể khen ngợi được, đốt nhà xí thì có gì vinh quang đâu.

Trương Thiên thấy vậy cũng biết Hồ Bát Nhất hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Cái 'nhà xí' trong miệng tôi không giống cái cậu nghĩ đâu, chắc cậu cũng không biết." Trương Thiên nói rồi kể lại chuyện về Đền Tĩnh Quốc một lượt.

Dù sao Đền Tĩnh Quốc sau chiến tranh mới hưng thịnh, mà thời gian xây dựng ban đầu là phụng dụ của Thiên hoàng Minh Trị.

Ngôi đền này trên toàn thế giới cũng không quá nổi tiếng, sau Thế chiến thứ hai mới dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Hồ Bát Nhất hiện tại không biết cũng là bình thường.

Khi Trương Thiên kể hết câu chuyện về ngôi đền, còn có tác dụng

của ngôi đền cho Hồ Bát Nhất nghe, Hồ Bát Nhất trong nháy mắt siết chặt nắm đấm.

Trong mắt sát khí mười phần.

Là một cựu binh từng ra chiến trường, Hồ Bát Nhất căm hận những kẻ xâm lược hơn bất kỳ ai.

Nhưng khi biết những kẻ đó thế mà lại được thờ phụng, lửa giận trong lòng Hồ Bát Nhất bùng lên dữ dội. "Tiểu Trương gia, cho tôi tham gia với, tôi cũng muốn để lũ súc sinh đó nhận trừng phạt thích đáng." Hạo Thiên Chân cũng không do dự giơ tay. "Ừ, chỗ đó chắc chắn phải đi, đến lúc đó Đan Hạc sư bá thu xếp việc của ông ấy xong, còn chúng ta thì đi Đại học Kinh Đông." Trương Thiên khẽ gật đầu. "Vậy lúc thuyền đi qua Âm Dương Phố thì thả sư bá xuống là được, đến lúc đó chúng ta hoàn thành việc này trước." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói, Trương Thiên gật đầu, đối với việc này hắn vẫn rất để tâm. "Như vậy đi, chúng ta vạch ra một chiến sách, đến lúc đó cũng dễ thần không biết quỷ không hay mà trở về." Trương Thiên nói rồi mấy người chụm đầu vào nhau.

Lúc này, tại hiện trường (khán giả xem livestream/hồi ức tương lai).

Toàn bộ khán giả trong nháy mắt ngơ ngác.

Sau khi ngẩn người, hiện trường trực tiếp bùng nổ những tiếng kích động. [Vãi chưởng, tôi không nghe nhầm chứ?

Tiểu Trương gia muốn đốt Đền Tĩnh Quốc?] [Không thể nào, theo tôi biết, Đền này đến nay hình như mới chỉ cháy một lần thôi mà!] [Đúng, tôi cũng nhớ, vụ cháy đó là do cháu của một cựu binh làm, chấn động toàn thế giới.] [Nếu Trương Thiên bọn họ đi thật, thì vụ cháy này chắc là bị ỉm đi rồi.] [Mặc kệ thế nào, tôi nhất định lực đĩnh Trương Thiên!] Nhất thời, khán giả dưới đài sôi sục hẳn lên.

Còn ở nước láng giềng, phía nước Phú Sĩ.

Trên mạng xã hội nước Phú Sĩ, khi thấy nhóm Trương Thiên thế mà lại đang thảo luận kế sách để đốt ngôi đền thần thánh của mình, tất cả mọi người trực tiếp chết lặng. [Thật đáng chết, thế mà lại đang nghiên cứu cách thiêu hủy thánh địa của chúng ta!] [Quá đáng hận, tôi muốn xin thông báo kẻ này lên Liên Hợp Quốc!] [Tôi tin tưởng nước Phú Sĩ chúng ta nhất định sẽ nghiêm trị kẻ này, kẻ này nhất định không thể sống trên thế giới này.] [Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, Đền thần nước Phú Sĩ chúng ta từ trước đến nay chỉ có một lần thất hỏa, lần đó còn là do nhân viên không cẩn thận, sao có thể còn một lần nữa.] [Tin giả, đây nhất định là tin giả!] [Đáng chết, nếu bọn họ thực sự làm, tôi nhất định sẽ dùng vu thuật ác độc nhất nguyền rủa bọn họ!] Trên mạng nước Phú Sĩ, một đám người càng thêm phẫn nộ ồn ào.

Tuy trong lòng bọn họ đầy lửa giận, nhưng hiện thực là bọn họ căn bản không động được vào phú hào Trương Thiên, cũng chỉ có thể múa mép khua môi mà thôi.

Trên mạng quốc tế. [Tiểu Kim Chi: Ha ha không ngờ nha, Đền thần bị đốt lần hai, thế mà vẫn là nơi thần thánh nhất nước Phú Sĩ?] [Tiểu Kim Chi: Còn phải nói là nước Phú Sĩ, đem một đám tội nhân ra thờ phụng, đúng là hết nói nổi.] [Tiểu Kim Chi: Tôi muốn xem biểu cảm của Tiểu Bát Ca lúc này.] Nhất thời, trên mạng quốc tế toàn là những lời chế giễu của cư dân mạng nước khác dành cho nước Phú Sĩ.

Theo dư luận về việc này càng ngày càng lớn, người quan tâm cũng càng ngày càng đông.

Lúc này một số người không thích xem trực tiếp cũng dồn dập kéo tới xem.

Nhất thời, nhân khí của phòng livestream Thẩm phán Hồi ức tăng vọt.

Bản thân đã có hàng chục triệu người, lúc này trực tiếp đột phá đến hơn một ức.

Lúc này, trong khi vô số người đang mong đợi, trong màn hình, nhóm Trương Thiên cũng đã đến vùng biển gần Miyazaki.

Bên ngoài phòng, tiếng loa phát thanh vang lên. "Thuyền còn cách cảng biển Miyazaki một ngày thời gian, dự kiến sáng mai sẽ đến nơi, nếu có hành khách nào cần xuống thuyền tại Miyazaki, có thể đợi trước ở boong tàu." Bên ngoài, tiếng loa không ngừng truyền đến.

Trương Thiên nhìn về phía Đan Hạc. "Sư bá, ngài chắc có chút việc cần làm nhỉ, sáng mai ngài về Âm Dương Phố trước, chúng con đi một chuyến đến thành phố Kinh Đông." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Đan Hạc đạo nhân ngồi xếp bằng trên giường, nghe Trương Thiên nói xong thì khẽ gật đầu: "Được, đúng lúc ta cũng có chút việc, đến lúc đó ta về trước cũng được." Đan Hạc đạo nhân cũng không do dự, trực tiếp nói.

Còn việc Trương Thiên muốn đi làm gì, ông ta cũng không hỏi đến. "Được, chúng con làm xong việc, đến lúc đó sẽ đến tìm ngài." Trương Thiên gật đầu nói.

Sau đó cũng không nói thêm gì nữa, kế hoạch Trương Thiên đã bàn bạc xong với Hồ Bát Nhất rồi, đến lúc đó cứ trực tiếp thực hành là được.

Hiện tại chỉ cần đợi thuyền đến nơi.

Trương Thiên gật đầu với Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất ngầm hiểu ý, quay người leo lên giường của mình.

Trương Thiên cũng trở về giường của mình, nhất thời, toàn đội Trương Thiên đều ngồi xếp bằng.

Từng người một chỉnh tề vô cùng, ngay cả Bàn Tử cũng ngồi xếp bằng trên giường, cứ như đã bàn bạc trước vậy. "Bọn họ tạo dáng kiểu gì thế này?" Nam Khê nhìn mấy người trên giường, trong mắt tràn đầy tò mò.

Mấy người nước Hạ này thực sự quá kỳ lạ!

Còn ở trăm năm sau, trong hoàng thất nước Anh, Nam Khê tuổi đã cao nhìn màn hình trước mắt, trong lòng lại có thêm rất nhiều cảm xúc. "Haizz." Nam Khê già nua nhìn màn hình tivi, trong miệng không kìm được thở dài một tiếng, nhưng cuối cùng cũng không nói nên lời.

Nếu cho bà quay lại năm đó, có lẽ bà sẽ mặt dày cầu xin Trương Thiên đưa mình theo cùng.

Nhưng vận mệnh không phải như vậy, bà không làm thế, hơn nữa bản thân non nớt năm đó thậm chí còn hoang tưởng buổi tối có bị xâm hại hay không.

Chương 496

Nhưng hiện tại để bà nghĩ lại, Nam Khê cảm thấy mình hơi ấu trĩ, nhưng đó cũng là dáng vẻ nên có ở độ tuổi đó. "Thật đáng tiếc." "Haizz, đúng vậy, đây có khả năng là lần gần Thượng đế nhất rồi, bước ngoặt vận mệnh a." Các hậu duệ ở một bên nhao nhao cảm thán.

Tuy có chút tiếc nuối, nhưng cũng đành vui vẻ chấp nhận.

Lúc này theo thời gian trôi qua, màn hình tối sầm lại, khi sáng lên lần nữa thì đã là lúc Trương Thiên hộ tống Đan Hạc đạo nhân ra khỏi thuyền buôn. "Sư bá, ngài cứ giải quyết việc của mình trước, không quá ba ngày, chúng con sẽ quay lại tìm ngài." Trương Thiên hét lớn với Đan Hạc đạo nhân đã xuống thuyền.

Đan Hạc đạo nhân khoác áo choàng đen, mũ kéo xuống rất thấp, trong đám đông trông càng lạc lõng.

Nhìn bóng lưng ông ta có thể thấy, Đan Hạc đạo nhân khẽ gật đầu.

Theo bóng dáng Đan Hạc dần biến mất, ánh mắt Trương Thiên cũng nhìn về phía Nam Khê.

Nam Khê tối qua cả đêm không ngủ, điểm này Trương Thiên cảm nhận được.

Người ngủ thì hô hấp sẽ trở nên đều đặn, mà cả đêm hô hấp của Nam Khê không chỉ hơi rối loạn, mà còn thường xuyên trở mình, điểm này là có thể nhìn ra cô nàng chắc là mất ngủ rồi. "Nam Khê tiểu thư, hữu duyên tái ngộ." Trương Thiên vẫy tay với Nam Khê, nở một nụ cười.

Nam Khê cũng cười tươi, trong lòng thì nghĩ tốt nhất vĩnh viễn đừng gặp lại. "Trương tiên sinh, cảm ơn sự giúp đỡ của anh, tạm

biệt." Nam Khê nói rồi cũng xuống thuyền buôn.

Từ phía Miyazaki cũng có thể ngồi máy bay chuyên dụng về nước.

Mà Nam Khê là thành viên hoàng thất, có số tiền đó cũng là bình thường.

Sau khi hai người đi, Trương Thiên mới trở về phòng thuyền của mình.

Khi đi qua boong tàu, Trương Thiên phát hiện trên boong có rất nhiều người đứng, bọn họ hình như đang ngắm biển, lại hình như nhàn rỗi không có việc gì làm.

Trương Thiên cũng lười đi xem, chậm rãi bước vào phòng.

Trong phòng, Bàn Tử hình như đã chìm vào mộng đẹp, còn Hồ Bát Nhất và những người khác thì đang tu luyện.

Hạo Thiên Chân tỏ ra đặc biệt nghiêm túc, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu ta nhận được công pháp tu luyện theo ý nghĩa thực sự, cậu ta rất coi trọng.

Còn về công pháp của ông nội mình, rồi cái gì mà Lục Tự Chân Ngôn, Hạo Thiên Chân trực tiếp lờ đi.

Mấy thứ đó rõ ràng là lừa người mà.

Trương Thiên nhìn quanh một lượt, cũng không quấy rầy bọn họ, tự mình trở về giường ngủ.

Lúc này, trong hoàng thất nước Phú Sĩ.

Vì Quốc sư rời đi thời gian quá dài, nội bộ hoàng thất cũng bắt đầu lan truyền một số lời đồn kỳ quái. "Quỷ Chúc đại nhân đã về chưa?" Tổng thư ký nhìn người hầu bên cạnh, sắc mặt thêm vài phần lo lắng.

Bản thân Âm Dương sư đã rất ít, mà Quỷ Chúc còn là một trong

số ít những Âm Dương tiên sinh cao cấp còn sót lại của nước Phú Sĩ.

Một khi Quỷ Chúc biến mất, hoặc xảy ra chuyện gì, đó sẽ là tổn thất của cả nước Phú Sĩ. "Bẩm đại nhân, Quỷ đại nhân chưa về." Người hầu kia rất cung kính. "Làm ăn kiểu gì vậy?

Một chút tin tức cũng không có sao?

Đi tra!

Nhất định phải liên lạc được với Quỷ Chúc đại nhân." Tổng thư ký đập bàn, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ. "Cái đó, đại nhân, căn cứ theo chúng tôi điều tra, Quỷ đại nhân dẫn người đi đảo Okinawa." "Mà gần đây, trên đảo hình như truyền ra tin tức đảo nhỏ bị chìm." "Cho nên, tôi không biết..." Người nọ không dám nói hết câu, cúi gằm đầu, không dám nói thêm nửa lời.

Tổng thư ký vừa nghe cũng hiểu ý hắn muốn nói, sắc mặt trong nháy mắt đại biến. "Đi tìm!

Nếu không có tin tức của Quỷ Chúc đại nhân, ngươi cũng không cần thiết tồn tại nữa!" Tổng thư ký tịnh không tỏ ra quá phẫn nộ, mà trầm giọng nói.

Nhìn thấy dáng vẻ này của ông ta, gã đàn ông kia trong lòng run lên, ngay cả chân cũng đang run rẩy. "Tôi, tôi biết rồi." Nói rồi hắn vội vàng chạy ra khỏi văn phòng Tổng thư ký. "Xem ra sự tình trở nên phức tạp rồi, cũng không biết mấy kẻ hủy hoại căn cơ nước Phú Sĩ ta trước đó đã bị bắt chưa." Tổng thư ký thầm nghĩ, ông ta chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài.

Bên ngoài, trong nội bộ hoàng thất.

Di thể Thần Hoàng tìm thấy trước đó đang nằm ngay ngắn trong một chiếc quan tài băng.

Mà bên ngoài di thể còn có rất nhiều quan viên canh giữ, thậm chí

còn có cả lãnh tụ đương đại của nước Phú Sĩ. "Tổng thư ký, quan tài đã đặt ở đây ba ngày rồi, chắc là có thể an táng lại rồi chứ." Một bên, một số quan viên nhìn thấy Tổng thư ký bước vào liền nhao nhao nhìn về phía ông ta.

Dù sao bọn họ đã canh giữ ở đây gần hơn ba ngày rồi, theo tập tục, ba ngày cũng nên an táng rồi. "Ừ, giờ Tý đêm mai, an táng trong Đền Tĩnh Quốc, nhớ kỹ, nhất định phải an táng lặng lẽ." "Biến việc này thành chuyện nhỏ nhất, tận lực không để người khác biết." Tổng thư ký vô cùng nghiêm túc nói.

Quan viên một bên càng điên cuồng gật đầu.

Đã thức mấy ngày rồi, cuối cùng cũng sắp thoát nợ. "Nếu không có gì ngoài ý muốn, đây là lần an táng cuối cùng của chúng ta, an táng ở Đền Tĩnh Quốc cần phải hỏa thiêu di thể thành tro, tối nay các người đi làm đi." Tổng thư ký nhìn về phía quan viên, quan viên càng vội vàng đồng ý.

Đợi phân phó xong sự việc, ánh mắt Tổng thư ký nhìn về phía lãnh tụ nước Phú Sĩ đương đại. "Thiên sư vẫn chưa về, nếu ngày mai còn không về, chúng ta đành phải để Thiên sư khác tiến hành quốc tang." "Đều làm theo phương pháp của ngài." Ông ta không chút do dự nói.

Tổng thư ký khẽ gật đầu cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này, trong khoang thuyền, nhóm Trương Thiên tu luyện vô cùng nhập thần, dường như đã quên mất thời gian.

Còn ở bên ngoài thuyền, một số thuyền viên lại vô cùng tò mò, chỉ trỏ về phía phòng của nhóm Trương Thiên. "Thật kỳ lạ, mấy ngày rồi cũng không thấy người bên kia ra ngoài." "Có lẽ là đào được đồ tốt rồi, dù sao mấy người này đều không thích xuất đầu lộ diện." "Nhưng mà cũng quá kỳ lạ, trong phòng không có nhà vệ sinh, cũng không có thức ăn nước uống, bọn họ lâu như vậy chẳng lẽ không chết đói sao?"

Một đám thuyền viên càng chỉ trỏ về phía Trương Thiên.

Người khác cơ bản một ngày ra ngoài một lần, mà bên phía Trương Thiên, mấy ngày đều không thấy bóng dáng một lần.

Tuy có người bàn tán, nhưng tịnh không ai đến quấy rầy nhóm Trương Thiên.

Trương Thiên cũng chìm vào tu luyện.

Vì thời gian có hạn, Trương Thiên không dám quá chuyên tâm.

Chỉ có thể đợi sau khi về nước Hạ, rồi dành thời gian tu luyện sâu, đến lúc đó tu vi Trương Thiên hoặc là có thể đột phá Đại Tông Sư.

Không đúng, dựa vào đống đan dược này, Trương Thiên có tự tin, đột phá Đại Tông Sư!

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Màn hình tối sầm, khi sáng lên lần nữa thì đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Mà con thuyền sau một ngày khởi hành chậm chạp, cũng đã đến khu vực cảng biển thành phố Kinh Đông.

Dù sao, nước Phú Sĩ cũng chỉ lớn có thế, cũng chỉ to bằng một tỉnh của nước Hạ.

Một ngày thời gian vượt qua vùng biển, nói thật vẫn là hơi chậm. "Kính chào quý khách, chuyến tàu đã đến đích, mời quý khách trật tự xuống thuyền." Trong loa truyền đến âm thanh.

Thuyền buôn cũng dần dần cập bến cảng.

Trương Thiên khẽ mở mắt.

Qua một đêm tu luyện, khí tức của Trương Thiên càng thêm ngưng tụ một chút, còn về việc đột phá, cơ bản là không có khả năng.

"Bàn Tử, dậy đi." Trương Thiên vỗ vỗ vai Bàn Tử. "Ưm, cảm ơn Phi Phi ban thưởng!" Bàn Tử mơ mơ màng màng còn đang lầm bầm cái gì đó.

Theo một cái tát của Trương Thiên giáng xuống, Bàn Tử bật dậy ngay lập tức. "Hả?

Đến trạm rồi à?" Bàn Tử vẻ mặt ngơ ngác. "Ừ, mọi người đều chuẩn bị xong rồi, đi thôi xuất phát." Trương Thiên gật đầu, nhìn Hồ Bát Nhất và mọi người, lúc này mọi người cũng đã tỉnh, chỉnh lý lại quần áo, chuẩn bị xuất phát.

Trương Thiên cũng chỉnh lại quần áo của mình một chút, sau đó dẫn mọi người đi xuống thuyền buôn.

Khi nhìn thấy cảng biển Kinh Đông, Trương Thiên quả thực bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Sự chênh lệch giữa nước Hạ và nước Phú Sĩ quả không phải là một chút ít!

Chỉ thấy trước mắt, những tòa nhà cao chọc trời, còn có từng cái bến cảng, từng chiếc cano, tàu thủy...

Chương 497

khiến Trương Thiên có cảm giác xuyên không đến hiện đại.

Cũng đúng, thời kỳ Thế chiến thứ hai, lúc mới bắt đầu nước Hạ vẫn là thời nhà Thanh.

Mà lúc đó, nước Phú Sĩ nhờ vào nước Mễ (Mỹ) càng phát triển vượt bậc.

Lúc này, khung cảnh trước mắt chính là thành quả phát triển cực tốc của nước Phú Sĩ.

Cách đó không xa, trong thành phố chính cao ốc san sát, còn có xe ô tô lục tục chạy.

Nếu đặt những thứ này ở nước Hạ, thiết nghĩ sẽ khiến một số người kinh ngạc đến rớt cằm. "Lão đại, mấy cái này là thật à?

Nhà của họ cao thật đấy." Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn quen tứ hợp viện, hắn rất ít khi nhìn thấy cảnh tượng nhà cao tầng như vậy. "Ừ, phát triển không tệ, có điều, nước Hạ chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ đuổi kịp, chẳng qua phát triển nhanh chóng sẽ có một số di chứng." Trương Thiên khẽ gật đầu, chỉ nhìn vài lần rồi không nhìn nữa.

Mấy thứ này, nói thật, Trương Thiên rất phản cảm.

Nếu có thể, Trương Thiên thà rằng nước Hạ xây dựng hoặc thời đại dừng lại ở thời kỳ đầu cải cách.

Thành phố, nhà cao tầng, không khỏi khiến Trương Thiên có chút áp lực. "Môn chủ, vì sao lại nói vậy?

Phát triển nhanh không phải rất tốt sao?

Di chứng là gì?" Hạo Thiên Chân lúc này cũng đã đổi cách xưng

hô.

Dù sao đã đồng ý gia nhập Cửu Môn, thì thân phận của Trương Thiên không còn là Tiểu Trương gia nữa, mà là Môn chủ.

Trương Thiên nhìn Thiên Chân một cái, trong lòng rất hài lòng, tên này hiểu chuyện đấy! "Kinh tế phát triển nhanh, thì tất định sẽ tiến vào xã hội tư bản, tài phú chỉ sẽ nằm trong tay một bộ phận nhỏ người, đây cũng là một loại di chứng." "Nhưng mà, dân số nước Hạ rất cao, muốn không phát triển nhanh, thì khoa học kỹ thuật sẽ lạc hậu, cho nên cá và tay gấu không thể cùng có được." Trương Thiên chậm rãi nói.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lần lượt gật đầu.

Cả hai đều lòng dạ biết rõ, dù sao loại chuyện này không thể nói rõ ràng, nếu không sẽ xảy ra chuyện. "Haizz, cũng không biết, khi nào chúng ta mới đuổi kịp được." Hạo Thiên Chân cảm thán một câu, lắc đầu cũng không nói thêm gì nữa.

Mấy người đi ra khỏi cảng biển.

Ngoài cảng còn có một đám tài xế taxi đang bắt khách.

Có một khoảnh khắc, Trương Thiên đều cảm giác mình có phải lại quay về hiện đại rồi không. "Chàng trai trẻ, các cậu muốn đi đâu?

Chỗ tôi giá xe rẻ lắm!

Muốn đi đâu cũng được." Một tài xế thấy nhóm Trương Thiên không có xe đến đón, vội vàng cười chạy tới. "Cái đó, tiên sinh, tôi hỏi một chút, Đền Tĩnh Quốc ở chỗ nào?

Cha tôi tử trận ở chiến trường, căn cứ theo công lao của ông ấy, chắc là được an táng ở đó." "Tôi muốn đến thăm ông ấy, đây vẫn là lần đầu tiên tôi đến kinh thành." Trương Thiên giả bộ làm một người con đi tìm người thân đầy đau khổ.

Thần tình đó, dáng vẻ đó càng khiến người ta vừa nhìn đã sinh lòng thương cảm.

Thậm chí trong mắt Trương Thiên còn lấp lánh ánh lệ. "Cái đó, diễn xuất của Môn chủ trước giờ đều tốt như vậy sao?" Vương Bán Nguyệt nói nhỏ. "Đại ca tôi cái gì cũng biết, đúng không nhị ca." Vương Khải Toàn thậm chí còn kéo cả Trương Kỳ Lân vào.

Trương Kỳ Lân không nói gì, rõ ràng là lười để ý đến Bàn Tử.

Bàn Tử trực tiếp bị bơ đẹp. "A, hóa ra là hậu duệ của anh hùng, Đền thần ở phía Đông bên kia có biển chỉ đường, các cậu cứ đi là thấy." "Nếu không chê, tôi có thể chở các cậu đi miễn phí." Tài xế càng nhiệt tình hơn.

Trương Thiên lắc đầu.

Không cần thiết đi đốt đền nhà người ta mà còn chở theo người của người ta, thế thì kỳ cục quá. "Đa tạ, tôi bên này có xe, cảm ơn anh." Trương Thiên cảm ơn một hồi, rồi dẫn đám Hồ Bát Nhất rảo bước đi ra khỏi khu cảng. "Haizz, thật đáng tiếc, cậu ấy trông trẻ như vậy, cha cậu ấy chắc cũng trạc tuổi tôi thôi nhỉ." Tài xế nhìn bóng lưng Trương Thiên, trong lòng thậm chí còn dâng lên chút tiếc nuối.

Có lộ trình, nhóm Trương Thiên rõ ràng thuận lợi hơn một chút. "Lão đại, gã đó không phải chở chúng ta miễn phí sao, đỡ mất công chúng ta đi tìm." Bàn Tử ở phía sau khó hiểu hỏi. "Phiền phức." Trương Thiên xua tay.

Tài xế kia nhiệt tình như vậy, không chừng còn đi theo cùng tế bái một chút, Trương Thiên cũng là đỡ phiền phức, tự mình lái xe đi, chẳng phải tốt hơn sao.

Sau đó Trương Thiên tìm một con ngõ nhỏ lôi chiếc xe địa hình của mình ra.

Lúc này cũng chưa có camera giám sát gì, cho nên Trương Thiên tìm một góc khuất là có thể lái ra một chiếc xe.

Mấy người lên xe, Trương Thiên đi theo hướng tài xế kia chỉ.

Quả nhiên, bên đường có loại biển chỉ dẫn lộ trình đó.

Đặc biệt là vị trí Đền thần, đánh dấu đặc biệt rõ ràng. "Chúng ta không đi Đền thần sao?" Thấy Trương Thiên không chọn đi thẳng đến Đền thần, Hồ Bát Nhất không kìm được hỏi một câu. "Mọi người đều mệt rồi, tôi nghe nói dưới chân núi Phú Sĩ nước Phú Sĩ có loại suối nước nóng độc đáo, hiện tại thời kỳ này chắc là lúc suối nước nóng sạch sẽ nhất, chúng ta đi ngâm trước đã." "Hơn nữa, bây giờ cũng không phải buổi tối, việc đặc thù, buổi tối làm mới có hiệu quả." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Vừa rồi hắn nhìn thấy biển chỉ dẫn núi Phú Sĩ, Trương Thiên muốn ngâm suối nước nóng đã lâu, đúng lúc mượn cơ hội này đi trải nghiệm một chút.

Hơn nữa, tương lai, Trương Thiên còn muốn mua đất ở nước Phú Sĩ, mở doanh nghiệp, dạo quanh thành phố Kinh Đông trước, chọn vài mảnh đất cũng không tệ. "Trước đó lúc chúng ta đến nhà Lang Gia, đã ký một số thỏa thuận hợp tác với cha cậu ấy, thiết nghĩ ông ấy hiện tại chắc cũng làm xong việc rồi." "Thiên Chân, đến lúc đó cậu qua bên đó xử lý công việc, xây dựng tập đoàn ở nước Phú Sĩ trước." Trương Thiên vừa lái xe vừa nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu, đối với thế lực Cửu Môn cậu ta vẫn khá để tâm, dù sao đã đồng ý với Trương Thiên, Hạo Thiên Chân vẫn được coi là người khá giữ chữ tín. "Tôi biết rồi, đến lúc đó, tôi sẽ phối hợp với sự sắp xếp của Môn chủ." Hạo Thiên Chân nhẹ giọng nói, Trương Thiên không nói thêm nữa, đạp ga xe địa hình sát ván.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Trương Thiên cũng thuận lợi đến

dưới chân ngọn núi lửa lớn kia.

Lúc đến, Trương Thiên còn thuận tiện đổ thêm xăng cho xe, để tránh giữa đường hết xăng.

Nhìn ngọn núi lửa khổng lồ đang hoạt động trước mắt, trong đầu Trương Thiên không khỏi hiện lên cảnh tượng núi lửa phun trào.

Ừm, có chút hùng vĩ, còn có chút tráng lệ. "Ngọn núi lửa lớn thế này, Bàn gia vẫn là lần đầu tiên thấy." "Cái này mà phun trào, chẳng phải thiêu người ta thành từng cục xanh lè à." Bàn Tử nhìn núi lửa khổng lồ trước mắt, trong mắt lấp lánh.

Dưới chân núi lửa còn có rất nhiều cây hoa anh đào.

Hiện tại là mùa xuân, cho nên cũng chính là thời kỳ hoa anh đào nở rộ ở nước Phú Sĩ.

Nói thật lòng, Trương Thiên cảm thấy, nước Hạ càng ngày càng không coi trọng văn hóa, kiếp trước, văn hóa truyền thống của nước Hạ còn lại mấy cái?

Ngược lại người khác ngày ngày bảo vệ văn hóa nước mình, nắm thật chặt.

Giống như nước Phú Sĩ, nhắc tới cảnh đẹp của họ, có lẽ đầu tiên chính là hoa anh đào, nhưng khí hậu nước Phú Sĩ và miền trung nước Hạ cơ bản giống nhau.

Nước Hạ cũng có thể trồng hoa anh đào, nhưng mấy cái này cơ bản sẽ không có ai chú ý.

Nhìn hoa anh đào bay đầy trời, còn có rất nhiều người nước Phú Sĩ chụp ảnh dưới tán hoa.

Trương Thiên ngược lại trong lòng cảm nhận được một tia yên bình. "Đi thôi." Trương Thiên không nhìn nhiều, đợi mình về rồi cũng

cải tạo lại Long Đẳng Sơn thật tốt.

Dưới núi lửa có rất nhiều nhà tắm, Trương Thiên tùy tiện tìm một nhà khá lớn, mua mấy tấm vé, mấy người liền đi vào trong đó.

Nhưng điều khiến Trương Thiên bất ngờ nhất là, nhà tắm này thế mà lại là tắm chung nam nữ! "Lại nói biển báo gì thế này?" Bàn Tử chỉ vào biển chỉ dẫn cách đó không xa đầy vẻ nghi hoặc.

Một biểu tượng nam giới, còn có một biểu tượng nữ giới. "Cái này chắc là đặc sắc của nước Phú Sĩ, suối nước nóng tắm chung nam nữ, bởi vì như vậy có thể tiết kiệm đáng kể số lượng suối nước nóng, cho nên mới xây dựng ra loại suối nước nóng này." Trương Thiên nhẹ giọng giải thích.

Hắn càng nói, mắt Bàn Tử bên cạnh càng sáng lên: "Chơi biến thái thật đấy." "Có điều Bàn gia thích, hì hì." Bàn Tử cười hì hì, trên mặt càng lộ ra biểu cảm kỳ quái. "Khải Toàn huynh, không vào hang cọp sao bắt được cọp con, đây chính là căn cứ địch quân, để yểm hộ tổ chức hành động, chúng ta có phải nên đi vào trinh sát trước không." Vương Bán Nguyệt ở một bên ngậm một cọng cỏ, dường như cũng nghĩ tới điều gì. "Bán Nguyệt huynh, lời này sai rồi, huynh xem Bàn gia ta là người như thế sao?

Ta chỉ là muốn mở đường cho lão đại mà thôi." Bàn Tử (Vương Khải Toàn) xua tay, nói năng nghe thật thanh cao thoát tục.

Hai gã Bàn Tử đi phía trước, mỗi người mặc một cái quần đùi rộng, trông càng có cảm giác giống mấy tên lưu manh.

Chương 498

Nhóm Trương Thiên đi theo phía sau, Trương Kỳ Lân cũng đến, dù sao hôm nay hắn cũng chẳng có việc gì, cứ đi theo thôi.

Cả nhóm tiến vào bên trong.

Loại suối nước nóng này thuộc loại lộ thiên, xung quanh có một số thảm thực vật, chủ yếu vẫn là những hố suối nước nóng tự nhiên.

Hoàn cảnh nơi này quả thực không tệ, đặc biệt là hố suối nước nóng, lúc này trong hố đã có kha khá người.

Cơ bản đều là gia đình đi du lịch, phụ nữ trẻ tuổi cũng có, nhưng cũng là đi theo đoàn.

Chẳng nhìn thấy gì hay ho. "Yoshi, hoa cô nương." Hai người Vương Bán Nguyệt nhìn người trong hồ nước nóng, hai mắt sáng rực.

Vương Khải Toàn còn đỡ chút, dù sao tên này sợ vợ.

Nhưng Vương Bán Nguyệt thì không có nhiều cố kỵ như vậy, mắt thỉnh thoảng lại liếc trộm một cái.

Lúc này, người trong hồ nước nóng cũng nhìn thấy nhóm Trương Thiên.

Hai gã Bàn Tử rất tự nhiên bị bọn họ phớt lờ.

Ánh mắt đám người vẫn rơi vào trên người Trương Thiên và Trương Kỳ Lân.

Mị lực tỏa ra từ hai người này thực sự quá lớn.

Cơ bắp trên cơ thể hai người vô cùng rõ nét, Trương Kỳ Lân là kiểu cơ bắp vừa phải, trông rất cân đối.

Còn Trương Thiên là kiểu cơ bắp hơi lớn nhưng lại không quá

dọa người, hai người mỗi người một vẻ.

Đặc biệt là khuôn mặt của hai người, căn bản không cần nói nhiều, trực tiếp thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Còn Hồ Bát Nhất, cái gã đen thui này, tự nhiên bị bỏ qua. "Nơi này quả thực là thiên đường a." Vương Bán Nguyệt nói rồi người đã xuống nước.

Nhóm Trương Thiên cũng chậm rãi xuống nước, cảm giác thoải mái đó khiến Trương Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Trương Kỳ Lân lẳng lặng ngồi trong hồ nước nóng, trong lòng cũng thư thái hơn không ít.

Cảm giác hoàn toàn thả lỏng trên cơ thể này, hắn rất ít khi có được.

Hoặc có lẽ chỉ khi uống rượu mới cảm nhận được thôi.

Nhưng ở cùng Trương Thiên thời gian dài như vậy, Trương Kỳ Lân phát hiện thoải mái hơn nhiều so với việc mình phiêu bạt đơn độc.

Một bên hai người Vương Bán Nguyệt thỉnh thoảng lại nhìn trộm một cái, thảo luận xem cô nương nào thông minh hơn, đầu óc to hơn.

Trong lúc Trương Thiên ngâm suối nước nóng.

Từng chiếc xe tải thương mại được ngụy trang đang chậm rãi chạy về phía Đền Tĩnh Quốc.

Xe tải trông vô cùng bình thường, ngược lại không thu hút sự chú ý của dân chúng xung quanh.

Bên trong xe tải.

Một hộp tro cốt đang được hai người đàn ông vệ sĩ dùng hai tay nâng lên, trông vô cùng trang trọng.

Còn bên phải thì một hàng đàn ông trung niên đang ngồi.

Những người này đều là nhân vật đỉnh cấp của nước Phú Sĩ. "Không ngờ, tin tức về Quỷ Chúc Thiên sư lại không có chút nào, sau khi đảo nhỏ bị chìm, ngài ấy sẽ đi đâu?

Hay là đi truy bắt mấy kẻ hôm đó?" Giọng Tổng thư ký không lớn, nhưng lại mang theo chút nghi vấn.

Về chuyện Quỷ Chúc tử vong, ông ta nghĩ cũng không dám nghĩ, dù sao người lợi hại như Quỷ Chúc, lại còn sống hơn một trăm tuổi, loại người này mà chết, nội tâm ông ta không tin. "Long Điền Thiên sư, lần hạ táng này trông cậy vào ngài, nếu Quỷ Chúc Thiên sư thời gian dài không về, trọng trách nước Phú Sĩ giao cho ngài." Tổng thư ký nhìn sang một Âm Dương sư khác nói.

Nước Phú Sĩ tự nhiên không thể chỉ có một Âm Dương sư, đương nhiên còn có người khác, chẳng qua thực lực có khả năng không cao bằng Quỷ Chúc mà thôi. "Yên tâm, tôi nhất định sẽ làm tốt, nếu Quỷ Thiên sư vẫn không về, tôi sẽ gánh vác trọng trách." Long Điền nói, trên mặt lại bất động thanh sắc cười một cái.

Hắn mong chờ Quỷ Chúc vĩnh viễn đừng về, như vậy hắn mới có cơ hội đạt được tài nguyên tốt hơn.

Xe rất nhanh tiến vào một khu núi nhỏ.

Vì là ban ngày, cho nên nơi này vẫn có rất nhiều người.

Có điều lần này là hạ táng bí mật, những cảnh sát kia cũng bắt đầu sơ tán quần chúng.

Nhất thời, xung quanh toàn bộ Đền thần cũng trống huơ trống hoác, chỉ có một số cảnh sát đang kiểm soát đám đông xung quanh.

Xe tải rất nhanh đến dưới chân núi nhỏ.

Đền Tĩnh Quốc nằm trên một ngọn núi, trên núi nhỏ xây một cái đàn tế điện.

Có người thờ phụng, anh linh bên trong sẽ được ghi nhớ, nói không chừng còn có thể gột rửa tội nghiệt.

Cửa xe tải mở ra, một đám người hộ tống Tổng thư ký và những người khác tiến vào trong Đền thần.

Tổng thư ký đặt hộp tro cốt vào trong từng ngăn kéo nhỏ bên trong Đền thần.

Đền thần chia làm mấy tầng.

Tầng một là dùng để tế tự, toàn bộ đều là bài vị, khắc tên những người đã chết.

Tầng hai là giới thiệu công lao của những người đó.

Tầng ba cũng là tầng kín đáo nhất, nơi đó mới là nơi lưu trữ tro cốt các thứ.

Mà tro cốt lưu trữ ở đây, tự nhiên không thể là những binh lính kia, hoặc người có cống hiến, dù sao tro cốt của những kẻ đó cũng không có tư cách ở cùng một chỗ với Thần Hoàng.

Cho nên, tro cốt mai táng ở đây, đều là hoàng thất nước Phú Sĩ, hoặc là tướng quân các loại.

Người bình thường không thể nào ở đây được.

Theo việc đi sâu vào, hộp tro cốt được an bài ở vị trí bắt mắt nhất.

Cùng lúc đó, Long Điền Thiên sư cũng bắt đầu làm pháp, một cái tế đàn cũng bị hắn dựng lên.

Trong miệng hắn còn không ngừng lẩm bẩm cái gì đó, hình như đang bình ổn cảm xúc của những anh linh kia.

Cùng lúc đó, khi hộp tro cốt chạm đất, cả đám quan viên trong lòng cũng thêm một phần cảm giác yên tâm.

Trong lúc trong Đền thần đang tổ chức tế tự rầm rộ, bên phía Trương Thiên cũng đã ngâm xong suối nước nóng.

Trương Thiên nhìn sắc trời, cũng đã khoảng bốn năm giờ chiều. "Đi thôi, chúng ta bây giờ lái xe qua đó, tranh thủ trước khi trời tối là có thể đến." "Tôi nói qua kế hoạch một chút." Trương Thiên đứng dậy, vì có tu luyện, cho nên dù ngâm thời gian dài da cũng sẽ không bị bong tróc. "Lão đại anh nói đi." Mấy người Bàn Tử nhìn về phía Trương Thiên. "Kế hoạch rất đơn giản, để Tiểu Miết đi vào dò đường, nếu có người thì gây mê huyễn, sau đó chúng ta cứ nghênh ngang đi vào." Trương Thiên xua tay nói.

Nơi đó tuy canh giữ nghiêm ngặt, nhưng đối với loại người như Trương Thiên mà nói, hầu như chính là trò trẻ con. "Lão đại, cái này mà để bọn họ biết, chúng ta nghênh ngang đi vào, chắc mặt xanh mét luôn quá, ha ha." Bàn Tử vừa nghe trên mặt đã treo nụ cười.

Cảm giác sỉ nhục này tuyệt đối là hết sảy. "Đi thôi, giờ này người ở đó chắc không nhiều, đến lúc đó chúng ta đốt xong thì rút lui luôn." "Tranh thủ ngày mai về nước Hạ." Trương Thiên đã không chờ được muốn về rồi, về yên tâm tu luyện, sau đó còn có thể đi một chuyến đến Miêu Trại các thứ.

Mấy người lần lượt gật đầu, mặc quần áo xong liền rảo bước ra khỏi quán suối nước nóng, đi thẳng đến Đền thần.

Mà Trương Thiên không biết là, lúc này bên trong Đền thần đang tổ chức rầm rộ nghi thức ăn mừng anh linh trở về.

Từ dưới chân núi lên đến đền thờ, lộ trình cũng khá xa.

Trương Thiên lái xe mất gần nửa giờ đồng hồ.

Khi đến ngọn núi nhỏ nơi đặt đền thờ, xe của Trương Thiên liền bị chặn lại. "Hôm nay đền thờ không mở cửa, cấm người ngoài đi vào, mời ngài rời đi." Một viên cảnh sát vừa thổi còi, tay còn cầm một khẩu súng lục.

Biểu cảm nghiêm túc, trông có vẻ như sẽ không lùi bước dù chỉ một tấc.

Trương Thiên thấy vậy trong lòng hơi kỳ quái, hiện tại đang xảy ra chuyện này, đền thờ lẽ ra phải là nơi đông đúc nhất mới đúng.

Sao lại còn phong tỏa, bên trong chắc chắn có vấn đề. "Được, vậy chúng tôi ngày mai quay lại." Trương Thiên nhẹ giọng nói một câu, sau đó lái xe rời khỏi khu vực đền thờ. "Thật kỳ quái, cái đền thờ này sao cứ lúc chúng ta đến là lại phong tỏa thế nhỉ?" "Chẳng lẽ bên trong đang cử hành thứ gì mờ ám không thể cho ai thấy?" Bàn Tử lẩm bẩm bên miệng, trong lòng càng thêm suy đoán.

Trương Thiên quét mắt nhìn vào bên trong, lái xe vào một con hẻm nhỏ. "Bàn Tử cậu nói không sai, nhìn tình huống này, phần lớn là bên trong đang có động tĩnh gì đó, đợi trời tối chút nữa, chúng ta sẽ hành động." Trương Thiên nhẹ giọng nói, ngay sau đó hắn ngả lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Chương 499

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Màn đêm buông xuống.

Mấy người Trương Thiên không thể chờ đợi thêm, bước xuống từ xe việt dã.

Bàn Tử bẻ bẻ khớp tay, phát ra những tiếng kêu răng rắc. "Lão đại, bây giờ đã hơn chín giờ rồi." Bàn Tử nhìn thời gian, trên mặt có chút nôn nóng. "Ra đi, Tiểu Miết!" Trương Thiên vung tay lên, Tiểu Miết bị hắn ném ra từ không gian riêng.

Lúc này Tiểu Miết ăn no căng bụng.

Cả cơ thể cũng to ra một vòng. "Ui chà, Miết gia hình như lại to ra rồi." Bàn Tử kinh ngạc nhìn Tiểu Miết, con vật càng thêm kiêu ngạo lắc lắc cái chuông.

Trông có vẻ rất đắc ý.

Miết gia lần này ăn không ít đồ tốt, tự nhiên là đạt được sự trưởng thành không nhỏ. "Tiểu Miết, mày vào trong dùng chuông làm đám người xung quanh mê man, nhớ kỹ, không được bỏ qua bất kỳ ai." Trương Thiên phân phó Tiểu Miết. "Leng keng." Tiểu Miết lắc lắc chuông, sau đó tám cái chân đạp mạnh, cơ thể hóa thành cái bóng rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt Trương Thiên. "Miết gia đây là tiến hóa rồi sao?

Tốc độ ngày càng nhanh." "Chắc là đột phá rồi, không ngờ mấy cái xác đó lại khiến nó có chút đột phá." Trương Thiên trả lời.

Theo việc Tiểu Miết tiến vào, bên trong đền thờ cũng dần trở nên náo loạn.

Lúc này, ở bên trong, từng tiếng chuông vang lên.

Vô số cảnh sát, người canh gác toàn bộ đều rơi vào ảo giác.

Từng người một nằm rạp xuống đất, dường như nhìn thấy những thứ mà nội tâm sâu thẳm họ mong chờ.

Còn Tiểu Miết giống như một vị tướng quân thắng trận, nghênh ngang đi trên hành lang.

Nơi nó đi qua, lại càng mê đảo một mảng lớn người.

Trương Thiên tính toán thời gian, cả nhóm cũng lần lượt đi theo vào.

Bên trong đền thờ.

Tại linh đường tầng ba. "Bí thư trưởng, quốc táng đã hoàn tất, các anh linh cũng đã đồng ý vị trí của Thần Hoàng đại nhân." "Đồng thời, nơi này cũng sẽ nhận được sự thừa kế hương hỏa." Long Điền mặc đạo bào âm dương, trong tay cầm một thanh kiếm gỗ đào, giọng nói không quá lớn. "Ừm, coi như cũng kết thúc rồi, nếu không có gì bất ngờ, Thần Hoàng đại nhân sẽ đắc đạo về trời tại nơi này." "Đến lúc đó, tử dân nước Phú Sĩ ta sẽ vạn phúc an khang!" Bí thư trưởng hài lòng gật đầu, đây là tin tức tốt nhất ông ta nghe được gần đây. "Đại nhân, ngài đã canh giữ ở đây cả ngày rồi, cũng nên ăn cơm thôi, mấy người họ đã làm xong việc, chúng ta đi ăn chút gì đi." Viên quan chức bên cạnh nở nụ cười nịnh nọt.

Bí thư trưởng cũng không nghĩ nhiều, khẽ gật đầu. "Leng keng leng keng." Ngay khi Bí thư trưởng vừa gật đầu, mấy người định đi ra ngoài thì từng tiếng chuông thanh thúy truyền đến.

Tiếng chuông kia giống như một chiếc chuông cổ tiêu hồn, liên tục dao động trong đầu bọn họ. "Đây là âm thanh gì?" Giọng Bí thư trưởng còn chưa dứt, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Trên mặt ông ta dần lộ ra nụ cười.

Mà Long Điền ở bên cạnh cũng không chống đỡ được bao lâu, rất nhanh liền bị tiếng chuông của Tiểu Miết làm mê hoặc.

Trong cả không gian tế điện, một đám quan chức nằm rạp trên mặt đất, trên mặt lộ ra nụ cười si ngốc. "Chi chi." Tiểu Miết đứng trên đầu Long Điền, cái miệng rộng lộ ra một nụ cười tà dị. "Đơn giản thế này sao." Trong lòng Tiểu Miết có chút thất vọng, vốn tưởng lần này sẽ là lúc mình đại hiển thân thủ, không ngờ chỉ là đi dạo một vòng.

Sau khi Tiểu Miết chinh phục cả đám người, nhóm Trương Thiên liền theo dấu chân Tiểu Miết thuận lợi tiến vào khu vực tế điện tầng ba.

Đồng thời Trương Thiên cũng nhìn thấy mấy kẻ đen đủi như Long Điền. "Hầy, đúng là có người đang tổ chức hoạt động thật." Bàn Tử kinh ngạc nói, gã không ngờ mình lại đoán trúng phóc. "Đây hẳn là hộ tống anh linh về trời, tục xưng là nghi thức hoan nghênh, đây là ăn mừng cho ai?" Trương Thiên nhìn bố cục xong, trực tiếp có đáp án.

Khi hắn nhìn thấy cái tên trên hộp tro cốt, khóe miệng Trương Thiên giật một cái. "Là cái lão Thần Hoàng hồi đó." Hồ Bát Nhất cầm hộp tro cốt lên, trong lòng cũng thấy hơi buồn cười.

Không ngờ nổ mộ của lão ta rồi, giờ thì hay, người ta đổi chỗ khác vẫn bị hành hạ. "Ách, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Ngô thiếu gia, Vương huynh đệ, hai người lôi mấy tên này ra ngoài đi." Trương Thiên chỉ vào mấy viên quan chức trên mặt đất.

Dù sao cũng là quan chức cấp cao của nước Phú Sĩ, hiện tại nếu chết hết ở đây, sự việc chắc chắn sẽ khá nghiêm trọng.

Trương Thiên vẫn hy vọng có thể giải quyết sự việc thần không biết quỷ không hay, hắn cũng đỡ phiền phức.

Hạo Thiên Chân cũng hiểu ý tứ trong đó, sau đó gọi Vương Bán Nguyệt cùng khiêng mấy gã đang nằm mơ trên đất ra ngoài.

Rất nhanh, sau khi dọn dẹp xong, Trương Thiên nhìn về phía "pháp đàn" trước mắt. "Chúc các ngươi chơi vui vẻ." Nói rồi, Trương Thiên vung tay lên, bùa chú bốc cháy thành quả cầu lửa, khi quả cầu lửa ném vào từng hộp tro cốt, cả căn phòng trực tiếp bùng lên ngọn lửa lớn. "Phì, làm chuyện xấu mà còn đòi hưởng hương hỏa, thật buồn nôn." Bàn Tử vẫn chưa hả giận, nhổ một bãi nước bọt.

Cùng với ngọn lửa ngày càng cháy mạnh, mấy người Trương Thiên cũng biến mất trong biển lửa.

Lúc này, bên ngoài, ánh lửa hừng hực đang thiêu đốt bên trong đền thờ.

Khói đen dày đặc lan tỏa lên không trung, ánh lửa càng nhuộm đỏ cả một vùng chân trời.

Trương Thiên nhìn thấy rõ ràng, một số linh hồn đang bị từng đoàn lửa nuốt chửng, phát ra những tiếng gào thét thê lương. "Đây là ánh lửa đẹp nhất tôi từng thấy." Bàn Tử không kìm được cảm thán một tiếng. "Thiên Chân, tôi không biết tại sao, trong lòng rất nhẹ nhõm, giống như tảng đá đè nặng trong lòng đã rơi xuống đất vậy." Vương Bán Nguyệt cảm thán nói. "Tôi cũng vậy, thật hy vọng có thể cứ cháy mãi.

Hả?

Hình như có người đến." Hạo Thiên Chân nhìn mạnh về phía chân núi, có thể do lửa quá lớn đã thu hút dân làng xung quanh, một đám dân làng đang khiếp sợ nhìn về phía đỉnh núi. "Đi." Bên tai truyền đến tiếng Trương Thiên, Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt được Trương Thiên dẫn theo, trong nháy mắt liền rời khỏi hiện trường vụ án.

Sau khi Trương Thiên rời đi, đám dân làng càng thêm nhốn nháo xách xô nước lên núi.

Khi nhìn thấy mấy gã đang nằm trên đất, bọn họ nhìn nhau ngơ ngác. "Chẳng lẽ là bọn họ phóng hỏa?" "Không biết, cứ làm tỉnh lại xem sao đã." Họ bàn tán, một gáo nước dội xuống. "Ư!

Tình huống gì thế này, tôi hình như vừa mơ một giấc mơ." Bí thư trưởng mặt đầy khốn khổ, khi nhìn thấy dân làng xung quanh, ông ta lại có chút nghi hoặc. "Các ngươi là?" "Có phải các ông phóng hỏa không!" Một thanh niên giận dữ hét lên. "Phóng hỏa?" Bí thư trưởng mặt đầy nghi hoặc, khóe mắt ông ta bị một luồng sáng chiếu vào, ánh mắt bất giác nhìn về phía luồng sáng đó.

Khi nhìn thấy ngọn lửa bao trùm cả đền thờ, ông ta chết lặng.

Khá lắm, nhà xí cháy! (chơi chữ Thần Xí - nhà xí thần).

Thần Hoàng đại nhân đúng là một đời đa đoan mà! "Không, không ổn rồi, cháy rồi!" Viên quan chức bên cạnh cũng tỉnh lại, khi nhìn thấy lửa cháy hừng hực thì cả người nhảy dựng lên.

Sợ rằng không ai chú ý đến mình vậy. "Chuyện gì xảy ra?

Ai làm!" Sắc mặt Bí thư trưởng biến đổi kịch liệt trong nháy mắt.

Vừa mới an trí cho Thần Hoàng đại nhân xong, giờ thì hay rồi, cháy sạch. "Chúng tôi còn đang muốn hỏi ông đây, các ông là ai, tại sao lại đến đây, có phải do các ông làm không?" Người thanh niên bên cạnh chỉ vào mũi Bí thư trưởng, giọng nói gay gắt. "Hừ, mau dập lửa." Bí thư trưởng không thèm để ý đến thanh niên, mà lớn tiếng chỉ huy cảnh sát bên cạnh.

Còn về kẻ vô lễ vừa rồi, ông ta tính sau này sẽ thu trượng.

Chương 500

Gần nửa giờ sau, ngọn lửa được dập tắt.

Cả khu vực đều cháy đen thui.

Nhóm Bí thư trưởng thì tro bụi đầy mặt nhìn đống phế tích trước mắt. "Đem đám người kia đi, nghiêm khắc thẩm vấn!" "Thật đáng chết, rốt cuộc là kẻ nào làm, rốt cuộc có thù oán gì với Thần Hoàng vĩ đại của chúng ta, mà lại làm nhục người như vậy." Ông ta trong lòng chửi ầm lên, nhưng tình huống hiện tại cũng chỉ có thể tạm thời che giấu sự việc. "Các người phong tỏa toàn bộ sự việc lần này lại, cứ nói đây chỉ là một cuộc diễn tập chữa cháy, không phải là thật." Bí thư trưởng lạnh giọng nói, các quan chức còn lại vội vàng gật đầu.

Nhìn màn đêm đen kịt, trong mắt Bí thư trưởng tràn đầy lửa giận.

Lúc này nghi phạm gây án là Trương Thiên đã ra khỏi thành Kinh Đông.

Xe việt dã lao đi vun vút, trên đường để lại một làn khói bụi. "Quá đã, đây là chuyện vĩ đại nhất mà Bàn gia làm trong đời này, nhất định sẽ được khắc vào gia phả." Trên mặt Bàn Tử mang theo chút kiêu ngạo. "Bàn Tử, cậu gấp gáp muốn qua đời thế à." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái. "Lão Hồ, Bàn gia đây gọi là cảm giác tự hào." Bàn Tử không hề kiêng kỵ, vui vẻ nói. "Việc này cũng coi như xong một đoạn, còn sau này bọn họ xử lý thế nào chúng ta không quản được." Trương Thiên nhẹ giọng nói. "Cũng không biết sư bá hiện tại đang làm gì, có dọa tiểu sư đệ giật mình không nữa." Bàn Tử lẩm bẩm, dường như nghĩ đến chuyện gì vui, trên mặt gã nở nụ cười.

Lúc này trên màn hình livestream (của hệ thống/hoặc khán giả xuyên không). [Khá lắm, phiên bản 'Liệt Hỏa Anh Hùng' đời thực đây

mà.] [Hồi ức lộ ra, tôi là Liệt Hỏa Anh Hùng?] [Người anh em phía trước, cái tên này không tồi, rất phù hợp tình hình thực tế.] [Không biết tại sao, nhìn thấy cảnh này, trong lòng tôi thấy sảng khoái vô cùng.] [Nói chứ, mấy gã kia có tìm đến tận cửa không đấy.] [Người anh em phía trước, trước đó chẳng phải có vết xe đổ rồi sao?

Kẻ phóng hỏa lần trước vẫn sống sờ sờ ra đấy thôi.] [Ha ha ha, vô năng cuồng nộ chứ gì, tôi phải lên mạng quốc tế xem thử.] Nhất thời, khán giả như sôi trào lên.

Đặc biệt là khi nhìn thấy lửa hoa rợp trời, còn náo nhiệt hơn cả ăn tết.

Mạng quốc tế. [Không ngờ hắn đốt thật, tim tôi đang rỉ máu!] [Thật đáng chết, tôi nguyền rủa hắn cả đời không ăn nổi ba miếng cơm!] [Tôi kiến nghị, đánh sập tập đoàn Cửu Môn tại nước Phú Sĩ!

Tập đoàn Cửu Môn phải quốc hữu hóa!] [Đúng, tập đoàn Cửu Môn không xứng tồn tại ở nước Phú Sĩ chúng ta!] [Mấy người phía trước còn chưa hiểu sao?

Nội bộ tập đoàn Cửu Môn chính là cao tầng, các người nghĩ có thể dễ dàng loại bỏ à?] [Đổi tên đi, vùng phụ thuộc nước Hạ.] Nhất thời, trên mạng càng thêm sôi sục.

Đặc biệt là mấy tên tiểu Phú Sĩ đang sống sung túc, mặt mũi ai nấy đều đỏ gay.

Hiển nhiên là bị chọc tức.

Mà những điều này, Trương Thiên đang ở hiện trường tự nhiên không biết. "Hề hề, lão đại, anh là cố ý đúng không." Trên mặt Bàn Tử mang theo nụ cười. "Cố ý cái gì?" "Cố ý làm chuyện này tinh tế như vậy." Bàn Tử nhìn cái đầu trọc lóc của Trương Thiên, mắt híp lại, trên khuôn mặt đầy thịt căn bản không nhìn thấy mắt đâu. "Tôi không

có rảnh rỗi thế đâu." Trương Thiên nói xong liền không đáp lời nữa.

Mà đám người Hạo Thiên Chân ở bên cạnh thì cười mà không nói.

Hình ảnh tiếp tục.

Rất nhanh, xe việt dã của Trương Thiên chạy một ngày một đêm cuối cùng cũng đến Cung Khi (Miyazaki).

Tại bên ngoài tiệm Âm Dương.

Xe việt dã từ từ dừng lại. "Hả?

Lão đại, anh phát hiện không?

Cái tiệm Âm Dương này hình như thay đổi rồi." Bàn Tử nhìn tiệm Âm Dương, trong mắt có thêm chút nghi hoặc.

Xung quanh tiệm Âm Dương quả thực có chút biến hóa, cảm giác âm u trước đó cũng biến mất không thấy đâu.

Nơi này giờ chỉ còn lại cảm giác của một gia viên bình thường.

Mà trước cửa, cánh cửa màu đỏ cũng không còn chói mắt như vậy, mà trở nên trầm lắng hơn không ít. "Xem ra, sư bá hẳn là đã giải quyết thứ bên trong rồi." Trương Thiên nhìn thoáng qua tình hình liền đoán được gì đó.

Không còn âm khí, cũng không còn những bố cục kỳ quái kia, nhìn qua là biết Đan Hạc đạo nhân đã đuổi hết tà túy bên trong đi rồi. "Sư bá đang nuôi tốt mà, sao lại dọn đi rồi." Hồ Bát Nhất nghi hoặc nói, Trương Thiên nghĩ nghĩ. "Có thể là vì ông ấy sắp rời khỏi nơi này rồi." Trương Thiên nói, hắn đã đi đến trước cửa.

Tay nhẹ nhàng gõ cửa, chẳng bao lâu sau bóng dáng quen thuộc kia liền mở cửa. "Hả?

Sư ca?" Lý Vượng Tài mắt sáng lên, có chút vui mừng. "Sư bá về chưa?" Trương Thiên hỏi.

Lý Vượng Tài khẽ gật đầu, trong mắt còn xẹt qua một tia sợ hãi.

Rất hiển nhiên, tên này đã gặp Đan Hạc đạo nhân, nhưng bộ dạng của Đan Hạc đạo nhân đến giờ cậu ta vẫn chưa quên được.

Trương Thiên trong lòng than nhẹ, quả nhiên, tiểu tử này vẫn không thích hợp nhập đạo môn. "Ừ, vậy thì tốt, bọn tôi tìm sư bá có chút việc." Trương Thiên nói, mấy người đã đi vào tiệm Âm Dương.

Lúc này bên trong tiệm Âm Dương, cây nho trong sân đã bị Đan Hạc đạo nhân chặt bỏ.

Chỉ để lại một đoạn gậy gỗ.

Mà cái hồ nước bên cạnh cây nho cũng bị Đan Hạc đạo nhân lấp đầy.

Cả cái sân dường như khôi phục chút sinh cơ.

Thậm chí ánh nắng cũng có thể theo sân chiếu vào, vốn là một cái sân chiêu hồn, lúc này qua sự cải tạo đơn giản của Đan Hạc đạo nhân đã biến thành một phủ đệ thượng hạng. "Bản lĩnh phong thủy của sư bá thật mạnh, bố cục đó chỉ cần sửa nhẹ một chút là có thể đảo ngược lại." Hồ Bát Nhất cảm thán một câu.

Mà lúc này Trương Thiên cũng phát hiện, cánh cửa căn phòng nhỏ trước kia dán bùa chú đã mở ra.

Quan tài bên trong cũng toàn bộ biến mất không thấy.

Rất hiển nhiên, Đan Hạc đạo nhân đã hoàn toàn xử lý nơi này. "Hửm?

Đến rồi à." Khi nhóm Trương Thiên đi vào sân, bóng dáng Đan Hạc đạo nhân từ trong đại đường từ từ bước ra. "Vâng, sư bá việc của người xử lý xong rồi chứ?" Trương Thiên nói. "Đã xong rồi, căn nhà này tặng cho Vượng Tài đi, còn mấy thứ kia, ta đều đã xử lý ổn

thỏa, chúng ta bây giờ có thể về rồi." Đan Hạc đạo nhân rất quả quyết. "Vượng Tài không đi cùng về sao?" Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc nhìn Lý Vượng Tài. "Không đâu, ở đó không có thứ gì tôi nhung nhớ, duy chỉ có sư phụ, nếu có thể, sư phụ ngài có thể thường xuyên đến thăm con." Lý Vượng Tài lắc đầu, thâm tình nhìn Đan Hạc.

Đan Hạc không nói gì, duyên phận là thứ có thể gặp không thể cầu, ông cũng không biết khi nào có thể gặp lại. "Đúng rồi sư bá, mấy thứ kia người đưa đi đâu rồi?" Trương Thiên hơi tò mò mấy cỗ quan tài bên trong.

Một buổi tối, Đan Hạc đạo nhân chắc không chôn hết được chứ. "Phóng sinh rồi." Đan Hạc đạo nhân hào không để ý mở miệng.

Trương Thiên: "?????

Phóng sinh?" "Cái đó, sư bá, thứ này... có thể phóng sinh?" Trương Thiên thầm nghĩ, đám cương thi này, còn cả một loạt thứ kỳ quái, nếu phóng sinh chẳng phải sẽ tạo ra một loạt quái đàm sao? "Không sao, đám kia đẳng cấp thấp, tu vi kém, không sống được bao lâu đâu.

Tiểu Tài, ta tin rằng chúng ta còn sẽ gặp lại." Đan Hạc đạo nhân nói xong cũng không nói thêm gì nữa. "Vậy, sư bá chúng ta về thôi.

Tiểu sư đệ, hữu duyên tái ngộ." Trương Thiên nói rồi vẫy vẫy tay với Lý Vượng Tài.

Lý Vượng Tài ngậm nước mắt nhìn theo nhóm Trương Thiên ra khỏi tiệm Âm Dương. "Sư phụ, con sẽ trông coi tốt cái tiệm Âm Dương này, sẽ không để người thất vọng đâu." Lý Vượng Tài hét lớn, mà Đan Hạc đạo nhân đã ngồi lên xe việt dã.

Rất nhanh, bóng chiếc xe việt dã dần biến mất trong tầm mắt Lý Vượng Tài.

Xe chạy một mạch, hướng về phía cảng khẩu gần đó.

Chương 501

"Sư phụ, người không lo cho tiểu sư đệ nữa sao?" Bàn Tử nhìn về phía Đan Hạc.

Đan Hạc đạo nhân cũng không giống một người tàn nhẫn.

Dù sao năm đó ông cũng cứu Lý Vượng Tài, còn nuôi nấng cậu ta bao nhiêu năm. "Thiên tư của nó không thích hợp với mạch này của chúng ta, nếu cưỡng ép nhập đạo, thì hại cũng chỉ là hại chính nó mà thôi." "Mà làm như vậy, cũng là một cách bảo vệ nó thôi." Giọng Đan Hạc đạo nhân u u truyền đến.

Bàn Tử chợt hiểu. "Hóa ra sư phụ là vì cố toàn đại cục, là con không nghĩ đến." Bàn Tử nói, hiếm khi thấy khiêm tốn.

Khi đi ngang qua một con đường rộng lớn, Hạo Thiên Chân ở ghế sau mới nhẹ giọng mở miệng. "Môn chủ, cứ thả bọn tôi ở đây đi, chuyện đã hứa với ngài bên này tôi sẽ làm thỏa đáng, mong chờ ngày chúng ta gặp lại." Hạo Thiên Chân cười sảng khoái.

Trương Thiên khẽ gật đầu, xe việt dã dừng bên đường, còn Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt thì tạm thời ở lại nước Phú Sĩ.

Thời gian thoáng cái trôi qua.

Nhóm Trương Thiên mất vài ngày ngồi du thuyền về đến Thượng Hải nước Hạ.

Sau đó lại ngồi tàu hỏa đi đến Bắc Ly.

Trên tàu hỏa da xanh. "Cuối cùng cũng bước lên hành trình về nhà, không biết tại sao, trong lòng Bàn gia có chút cao hứng nha." Bàn Tử sờ sờ ngực mình, đây là một cảm giác yên tâm. "Đã lâu không ngửi thấy mùi đất quê hương, an lạc, ta về rồi." Đan Hạc đạo nhân từ cửa

sổ nhỏ tàu hỏa nhìn phong cảnh bên ngoài, trong lòng cũng thêm chút cảm giác vững chãi. "Chúng ta có phải nên cất mấy thứ văn vật kia đi trước không." Hồ Bát Nhất vẫn luôn nhớ kỹ đống văn vật bọn họ thu hoạch được.

Dù sao nếu mang về, chắc chắn còn phải chạy đi đào hố.

Chi bằng tìm một nơi đầu tiên chôn xuống, đến lúc đó cống hiến lộ trình lên trên là được. "Lão Hồ cậu nhắc tôi mới nhớ, nhưng mà, chuyến tàu này đi thẳng đến Bắc Ly, đến lúc đó chúng ta trực tiếp đào cái hố ở Bắc Ly là được." Trương Thiên không hề để ý.

Dù sao nhiều văn vật như vậy, nếu đào được, mọi người chắc chắn sẽ vô cùng hưng phấn.

Còn về việc ai cố ý chôn, điều đó có quan trọng không? "Phụt, lão đại, cái này mà để mấy vị chuyên gia kia biết, trong Long thành lại có một ngôi mộ lớn, thậm chí chôn vô số văn vật trân quý, chắc mắt bọn họ lồi ra ngoài mất." Bàn Tử lập tức bật cười thành tiếng.

Đây quả thực là vả mặt trần trụi. "Đừng để ý mấy chi tiết đó." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, bản thân hắn cũng không nghĩ nhiều thế. "Vậy chúng ta chôn ở đâu đây?" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm. "Đầu tiên, Long Đẳng Sơn không thể chôn, cách Long Đẳng Sơn càng xa càng tốt." Trương Thiên trực tiếp phủ định Long Đẳng Sơn.

Hắn không muốn núi nhà mình ngày nào cũng bị người ta dòm ngó. "Vậy thì Thanh Sơn đi, Thanh Sơn là một ngọn núi khá xa ở Bắc Ly, nghe nói nơi đó còn có một số lăng mộ vương hầu tướng lĩnh, nhưng đến nay chưa ai tìm thấy, chúng ta chôn đồ ở đó, chắc là được." Hồ Bát Nhất trực tiếp nghĩ đến một vị trí.

Sau khi anh nói xong, Trương Thiên càng là trực tiếp gật đầu đồng ý.

Theo thời gian trôi qua, rất nhanh, vài ngày sau.

Ga tàu hỏa Bắc Ly quen thuộc.

Đây là nơi giấc mơ của Trương Thiên và Hồ Bát Nhất bắt đầu.

Bắc Ly không hổ là thủ đô của Tân Hạ quốc, mặc dù là buổi sáng, ga tàu vẫn người qua kẻ lại.

Đa số là những người trẻ tuổi tìm kiếm cơ hội. "Tôi về trước." Sau khi đến ga tàu, Trương Khởi Linh mở miệng nói.

Cậu ta lấy được đan quyết, có thể nói là căn bản không có thời gian nghiên cứu.

Hiện tại khó khăn lắm mới về, tự nhiên phải đi nghiền ngẫm một phen. "Ừ, đợi chúng ta tu vi ổn định, đi Tạng Tây một chuyến đi." Trương Thiên khẽ gật đầu.

Thật ra nơi hắn muốn đi cũng khá nhiều, ví dụ như Cửu Tầng Yêu Tháp, Nam Vân, Thiên Trì Côn Luân ở Tạng Tây vân vân.

Nhưng mấy cái này đều phải làm từng bước, Trương Thiên trong lòng hiểu rõ quá vội vàng chỉ làm hỏng việc.

Trương Khởi Linh gật đầu.

Cậu lờ mờ có thể cảm giác được, Tạng Tây dường như có một số việc liên quan đến cậu. "Đúng rồi lão đại, nguyền rủa trên người chúng ta còn chưa xóa bỏ đâu." Bàn Tử sờ sờ cổ.

Dấu vết con mắt quỷ từ Tinh Tuyệt Cổ Thành vẫn còn.

Trương Thiên vỗ trán, hắn suýt nữa thì quên, thứ này vẫn còn. "Từng bước một thôi, chúng ta cứ chôn đồ trước đã rồi tính." Nói rồi đi về một bên.

Còn Trương Khởi Linh thì xoay người đi về phía tứ hợp viện.

Rất nhanh, Trương Thiên tìm một nơi không người, lấy xe việt dã ra, bốn người ngồi xe, đi về phía rừng núi Thanh Sơn.

Thanh Sơn, một ngọn núi lớn xa nhất Bắc Ly.

Phong thủy nơi này cũng cực tốt.

Dù sao Bắc Ly là vương thành, trong phạm vi vương thành ngưng tụ long khí, chỉ cần là sơn mạch, cơ bản đều sẽ không tệ.

Rất nhanh, xe dừng lại dưới chân Thanh Sơn.

Nhìn dãy núi không quá cao trước mắt, Trương Thiên vung tay lấy ra một cái xẻng. "Lão đại, phía nam chỗ âm tuệ có một ngôi mộ." Vừa đi hai bước, Hồ Bát Nhất đã phán đoán ra vị trí một ngôi cổ mộ.

Trương Thiên khẽ gật đầu, chia xẻng trong tay cho mỗi người một cái. "Cái đó, Tiểu Thiên, ta cũng phải làm loại chuyện này sao?" "Sư bá ta chính là đại sư huynh vì dân trừ hại đấy." Đan Hạc đạo nhân cầm xẻng, giọng nói mang theo nghi vấn.

Quen làm nhân sĩ chính nghĩa trừ hại cho dân, giờ đột nhiên bảo ông đi đào mộ còn có chút không thích ứng. "Sư bá, chúng ta đây là tăng thêm một nét bút sắc màu cho sự nghiệp văn hóa cổ đại nước Hạ." "Yên tâm đi, văn hóa nước Hạ sẽ cảm ơn người." Trương Thiên nói, mắt Đan Hạc đạo nhân sáng lên. "Tiểu Thiên, con nói vậy, thì sư bá ta sẽ không khách sáo đâu." Đan Hạc đạo nhân nói rồi lập tức nổi hứng thú.

Theo bước chân Hồ Bát Nhất, mấy người xuyên qua rất nhiều cây cối cao lớn, rất nhanh liền đến trước một sườn dốc nhỏ.

Nếu không nhìn kỹ, nơi này gần như giống hệt những gò núi bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy, trên gò núi này còn có một số cái hố nhỏ linh tinh.

Những cái hố nhỏ này, hẳn là do người trước quỳ tế bái tổ tiên tạo

thành.

Xác định không có ai, Trương Thiên vỗ vỗ vai Bàn Tử. "Bàn Tử lên!" "Lão đại cứ nhìn tôi, Bàn gia ba phút đào cho anh cái động." Bàn Tử nhổ nước bọt vào lòng bàn tay, xách xẻng lên điên cuồng đào.

Tốc độ kia quả thực vô cùng nhanh.

Hơn nữa Trương Thiên thậm chí còn nhìn thấy tàn ảnh đào động.

Tên Bàn Tử này không đi đội xây dựng đào xi măng đúng là lãng phí nhân tài.

Rất nhanh, không quá năm phút, một cái hố sâu sáu bảy mét xuất hiện, mà trong hố, một cánh cửa mộ thời Hán hiện ra trước mắt.

Trên cửa mộ có gạch màu xám, mà cửa mộ trải qua năm tháng mục nát cũng sớm chỉ còn lại một cái khung cửa.

Mộ đạo chật hẹp lần nữa xuất hiện trước mắt nhóm Trương Thiên.

Nếu không phải là nhân vật đặc biệt lợi hại, thì kỳ thực kích thước mộ huyệt cũng sẽ không quá lớn, tối đa cũng chỉ là khoảng cách vài chục mét.

Mà toàn bộ mộ đạo của mộ huyệt cũng tương đối nhỏ.

Đến cửa, Trương Thiên nhìn thoáng qua viên gạch.

Trên gạch có mấy đường kẻ ngang, đây thường là gạch thời Hán.

Nhìn từ tổng thể cửa mộ là hình vòm, mục đích là để chống sập, tác dụng chịu lực.

Mấy người đi vào bên trong.

Mộ đạo không lớn, có thể do nguyên nhân thời đại, rất nhiều đất tích tụ đã lan vào bên trong mộ đạo.

Bàn Tử vừa cầm xẻng xúc đất, vừa đi sâu vào trong. "Cái mộ đạo này nhỏ quá, cơ thể Bàn gia suýt nữa nhét không vừa." Bàn Tử không kìm được mở miệng nói một câu.

Trương Thiên đưa mắt nhìn tường mộ xung quanh, trên tường mộ tùy chỗ có thể thấy một số côn trùng nhỏ có độc, ví dụ như rết vân vân.

Chương 502

Trong loại mộ huyệt này cũng có cơ quan, nhưng tương đối nhỏ, hơn nữa khả năng bảo vệ mộ huyệt lớn nhất chính là những con côn trùng độc này.

Một khi bị côn trùng cắn, thì đối với người bình thường mà nói, chính là chí mạng.

Rất nhanh, theo Bàn Tử khai quật sâu vào, một phòng khách xuất hiện trước mắt. "Ngôi mộ này có một gian phòng chứa đồ, có hai mộ thất phụ, còn có một gian phòng ngủ, nhìn từ trên tường, hẳn là thời Hán." "Chắc là mộ của một vương hầu." Hồ Bát Nhất nhìn một lượt, trực tiếp hạ kết luận. "Lão Hồ, gạch trên vách tường này nhiều cái không giống nhau." Bàn Tử chỉ vào gạch mộ hình chữ nhật trên tường mở miệng nói. "Một mảnh đất mộ tốt chắc chắn không chỉ có một người quan sát qua, cũng chắc chắn không chỉ có một người ở, những người hạ táng sớm hơn cũng đã xây dựng một cái khung cho người sau." "Thông thường người hạ táng lần hai sẽ dọn dẹp đồ đạc trong mộ một chút, sau đó gia cố lại vách tường mộ, cho nên mới thành ra nhiều loại gạch như hiện tại." Hồ Bát Nhất nhẹ giọng giải thích, Bàn Tử gật gù hiểu ra.

Dù sao nơi phong thủy tốt ở nước Hạ thực ra cũng chỉ có mấy chỗ đó, người nước Hạ lại đông như vậy, tự nhiên không thể nào một chỗ phong thủy tốt chỉ có một người an táng.

Thông thường đều là mấy đợt người. "Vậy lão đại, tôi qua mộ thất bên kia xem thử." Bàn Tử nói, hứng chí bừng bừng chạy về phía mộ thất bên cạnh.

Trương Thiên thì đợi Bàn Tử dọn dẹp một ít không gian rồi tính.

Rất nhanh, Bàn Tử từ mộ thất khác chạy ra. "Trong đó ngoài mấy cái bình bình lọ lọ, còn có mấy con dao thái rau các thứ, đúng là kỳ quái, chả có đồ gì tốt." Bàn Tử xua tay, gã chẳng nhìn thấy món châu báu nào ra hồn. "Tìm thấy quan tài chưa?" Trương Thiên hỏi. "Ừ, có ba cỗ quan tài, cái lớn nhất ở phía nam, mấy cái còn lại là gỗ đỏ, chắc là nữ." Bàn Tử gật đầu, đi theo lâu như vậy, gã cũng học được không ít thứ. "Chắc là hai bà vợ của chủ mộ, được rồi Bàn Tử, dẫn bọn tôi đến mấy mộ thất đó, chúng ta ném đồ vào trong là có thể rút lui." Trương Thiên trực tiếp nói.

Loại mộ thất nhỏ này đồ có thể cho hắn thực sự quá ít. "Mộ đạo rất nhỏ, lão đại, chúng ta còn phải khom lưng đi vào." Bàn Tử nói, gã đi trước dẫn đường, rất nhanh men theo một mộ đạo liền đến một không gian lớn hơn.

Không gian này to cỡ một căn phòng, xung quanh ngoại trừ một số gạch mộ thì là đất bùn, bụi bặm.

Mà hai bên không gian này đều có mấy mộ thất.

Từ góc nhìn của Trương Thiên quả thực có thể nhìn thấy ba cỗ quan tài.

Trương Thiên lấy đồ ra, lần lượt ném vào bên trong.

Do đồ lấy từ mộ Thần Hoàng thực sự quá nhiều, dẫn đến cả mộ thất căn bản chất không hết.

E rằng chủ mộ đánh chết cũng không ngờ tới, lúc sống có lẽ không giàu có lắm, nhưng sau khi chết lại vớ được một món hời lớn.

Đợi làm xong xuôi, Trương Thiên hốt hoảng phát hiện, chủ mộ thất, còn hai cái thất phụ toàn bộ đều chất đầy, thậm chí nhà bếp, phòng chứa đồ cũng đã đầy ắp. "Lần này thu hoạch đúng là không nhỏ." Trương Thiên không khỏi cảm thán một câu. "Mấy thứ này mà

bán đi, chả được mấy căn nhà ở Bắc Ly ấy chứ." Bàn Tử nhìn bình lọ trên đất, thậm chí còn có rất nhiều tượng điêu khắc bằng vàng, trong lòng đang rỉ máu. "Đi thôi." Trương Thiên nhìn thoáng qua lần cuối những văn vật di thất này, sau đó dẫn Bàn Tử ra khỏi mộ huyệt.

Mấy văn vật này đa số đều là do người nước Phú Sĩ lén vận chuyển từ nước Hạ ra ngoài, Trương Thiên làm như vậy cũng coi như là cống hiến cho quốc gia rồi.

Đợi ra ngoài, Trương Thiên bảo Bàn Tử lấp lại mộ đạo đã đào.

Xác định không có sai sót gì Trương Thiên cùng mọi người mới lái xe về thành Bắc Ly. "Không ngờ, Tiểu Thiên con không những tu vi khá, thậm chí năng lực phân biệt cổ vật cũng không tồi, đúng là nhân tài hiếm có." Đan Hạc đạo nhân suốt dọc đường không nói gì, đều tĩnh lặng xem Trương Thiên biểu diễn.

Khi thấy nhóm Trương Thiên và Hồ Bát Nhất gần như chỉ nhìn một cái là biết niên đại mộ huyệt, còn cả phương thức xây dựng, ông vẫn hơi kinh ngạc.

Đạo sĩ có thể biết đạo pháp, nhưng không nhất định biết phong thủy, cũng không nhất định biết giám định mộ.

Nhìn sự thông thạo của nhóm Trương Thiên, chắc là đã vào cửa nhà người khác không ít lần. "Đây đều là thành quả nỗ lực học tập dài hạn." Trương Thiên xua tay nói.

Hắn chính là từ nhỏ đã học giám định bảo vật, kiến thức về cổ mộ chắc chắn không thiếu.

Xe chạy trên đường cái nước Hạ.

Đường đất bùn lầy lội lúc này cũng đã bắt đầu xây dựng.

Có những con đường cũng đã rải xi măng, có thể thấy tốc độ của nước Hạ nhanh thế nào. "Tôi đã vẽ ra vị trí chúng ta vừa chôn văn vật

rồi, đến lúc đó trực tiếp giao cho bọn họ là được." Hồ Bát Nhất lấy ra một tờ giấy, trên đó chính là bức vẽ hơi lộn xộn của anh.

Hồ Bát Nhất không giỏi vẽ tranh, nhưng thời gian lâu rồi vẫn biết vẽ đơn giản một chút. "Ừ, đợi về chuẩn bị một chút, rồi hãy đi." "Đúng rồi, chuyện chúng ta đã hứa với Đại Kim Nha trước đó, quay lại cũng trả cho xong đi." Trương Thiên nói rồi nghĩ đến Đại Kim Nha.

Tên này hồi đó kiếm cho Trương Thiên một bộ quần áo Âm Dương Sư, còn nói cho Trương Thiên biết một số chuyện.

Nói thật, tác dụng của gã vẫn khá lớn, Trương Thiên tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi gã.

Rất nhanh, thành Bắc Ly, bên trong tứ hợp viện của Bàn Tử.

Nhóm Trương Thiên từ từ đi vào sân.

Từ xa Trương Thiên đã nhìn thấy tiểu hồ ly Đoàn Đoàn đang ngồi dưới gốc cây liễu. "A, ba ba về rồi, thế nào, Đoàn Đoàn xem có bị thương thương không." Đoàn Đoàn vẫy đuôi, chân nhỏ chạy bay đến trước mặt Trương Thiên.

Trên khuôn mặt mũm mĩm, đôi mắt to tròn long lanh liên tục đánh giá Trương Thiên. "Được rồi, không bị thương, Kỳ Linh đâu?" Trương Thiên xoa đầu Đoàn Đoàn. "Ca ca Kỳ Linh ở trong phòng, vừa về liền chui vào đó cũng không thèm để ý đến Đoàn Đoàn, hứ!" Cô nhóc quay đầu nhỏ đi, chu mỏ lên. "Để ta xem nào, đây là nhóc con nhà ai đây!" Đan Hạc đạo nhân thực sự bị vẻ ngoài dễ thương của Đoàn Đoàn chinh phục, trong mắt cũng thêm một chút vui mừng.

Dù sao người già đều thích trẻ con mà, Đan Hạc cũng không ngoại lệ. "Ông khô lâu đầu, ông trông rất giống ông nội cháu!" Đoàn Đoàn chỉ vào Đan Hạc phấn khích nói. "Bé con, ta chính là ông nội cháu

đây!" Đan Hạc đạo nhân bất giác chiếm chút tiện nghi.

Trương Thiên đầy đầu hắc tuyến, sao ai cũng muốn chiếm tiện nghi của Đoàn Đoàn thế, hơn nữa câu này nghe sao mà gượng gạo vậy...

Trên đầu nhỏ của Đoàn Đoàn hiện lên dấu hỏi to đùng.

Cái ông khô lâu đầu mới gặp này lại tự xưng là ông nội mình, Đoàn tử thầm nghĩ, ông nội mình cũng đâu dễ làm thế chứ.

Nhìn dáng vẻ nghi hoặc lại đáng yêu của Đoàn Đoàn, Đan Hạc đạo nhân còn bất giác xoa xoa cái đầu nhỏ của cô bé. "Nhóc con, đợi sau này ông nội dẫn cháu đi ăn ngon." Đan Hạc đạo nhân còn vô thức vẽ cho Đoàn tử một cái bánh vẽ to đùng. "Đoàn Đoàn có nhiều lời hứa lắm rồi, Đoàn Đoàn đã chứa không hết nữa rồi." Đoàn tử chu mỏ.

Trương Thiên không để ý hai người này, đi thẳng về phòng mình. "Gần đây trong nhà có tin tức gì không?" Trương Thiên vừa đi vừa hỏi. "Không có, bà nội và ông nội đều đang ở nhà, Đoàn Đoàn ngày nào cũng đi thăm." Đoàn tử lắc cái đầu nhỏ như trống bỏi.

Trương Thiên gật đầu. "Ừ, con chơi cùng sư bá đi, đợi tối thưởng cho chút đồ ngon." Trương Thiên nói rồi người đã rời khỏi sân.

Đồ ngon trong miệng Trương Thiên tự nhiên là một số đan dược, đan dược Đoàn tử giấu Trương Thiên ước chừng cũng đã ăn hết rồi.

Cho nó thêm chút đan dược không dùng đến, nhóc này chắc sẽ rất vui. "Hoan hô!" Chân nhỏ của Đoàn tử càng nhảy cẫng lên.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lần lượt trở về phòng mình.

Dù sao bôn ba thời gian dài, mọi người cũng mệt rồi.

Trương Thiên thay quần áo, hắn mặc một bộ đồ rộng rãi sạch sẽ, hắn định đi đến chỗ Đại Kim Nha một chuyến.

Tiện thể giao bản đồ cho cục khảo cổ.

Trương Thiên không gọi bọn Hồ Bát Nhất, mà tự mình đi, để bọn họ nghỉ ngơi cho tốt.

Lái xe, Trương Thiên nhìn xung quanh.

Thành Bắc Ly vẫn phồn hoa như trước.

Những sạp hàng nhỏ ven đường.

Ông cụ nặn tò he, còn có những đứa trẻ đuổi bắt nô đùa.

Khoảnh khắc này khiến Trương Thiên như trở lại thời kỳ đầu cải cách. "Vẫn là hiện tại tốt." Trong miệng Trương Thiên cảm thán một câu, xe từ từ đi về phía cửa tiệm Đại Kim Nha.

Chương 503

Bên trong tiệm đồ cổ của Đại Kim Nha. "Người anh em, miếng ngọc bội này bao nhiêu tiền có thể bán, mẹ già nhà tôi rất thích, nếu ngài có thể giảm giá một chút, tôi nhất định sẽ mua!" Lúc này, Đại Kim Nha ngồi trên ghế, mà trước mặt gã chính là một người đàn ông ngoại quốc.

Người đàn ông nhìn miếng ngọc bội trong tay Đại Kim Nha, trên mặt đều là sự khao khát. "Hai nghìn đồng, một xu cũng không thể thiếu, cái này chính là đồ tốt thời Thiên Hi niên đại đỉnh cấp, nghe nói ấy, Thiên Hi nương nương đã từng đeo qua." "Ngài nghĩ xem, mẹ ngài đeo một thứ giống như của hoàng đế thời xưa, thế này có thể không cao quý sao?" Đại Kim Nha trong sự cứng rắn còn cho thanh niên trước mắt đủ sự ảo tưởng.

Không chỉ lừa gã một cú, còn cho thêm quả táo ngọt, thanh niên trước mắt hiển nhiên mê muội rồi. "Nhưng mà, tiền trong tay tôi cũng không nhiều, cũng không biết cái này có phải thật không..." Thanh niên vẫn có chút do dự.

Gã do dự không phải là tiền, mà là thật giả.

Thành đồ cổ Bắc Ly đồ tốt rất nhiều, cái này gã biết.

Dù sao có thể đến đây, gã hiển nhiên cũng đã tìm hiểu qua.

Nhưng người nước ngoài, đâu có hiểu biết nhiều bằng người bản địa, đây này, vừa đến tiệm đồ cổ đã bị Đại Kim Nha dọa cho khiếp. "Vị này!

Ngài cứ ra ngoài nghe ngóng thử xem, ở khu Phan Gia Viên này, Đại Kim Nha tôi dám nói hai, ai dám nói một, yên tâm, tôi lấy tín dự của tôi làm bảo đảm, tuyệt đối là thật!" Đại Kim Nha nói xong mắt

cười híp lại thành một đường chỉ.

Thậm chí cái răng vàng của gã cũng ẩn ẩn hiện hiện. "Hơn nữa, anh không lấy cũng được, tôi đưa cho người khác cũng thế." "Tôi lấy!" Không đợi Đại Kim Nha nói xong, thanh niên cắn răng nói.

Rất hiển nhiên, gã rất cần thứ này. "Tốt, hợp tác vui vẻ!" Đại Kim Nha đàm phán thành công một đơn hiển nhiên rất vui mừng.

Càng là đưa miếng ngọc bội qua.

Thanh niên giao tiền xong, cũng vui vẻ cầm ngọc bội rời khỏi hiện trường. "Kim gia, ngài đây là mở hàng rồi?" Đột nhiên một giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

Giọng nói quen thuộc kia khiến Đại Kim Nha rùng mình.

Giọng nói này gã thực sự quá quen thuộc rồi, đây chẳng phải là Tiểu Trương gia quen thuộc kia sao? "Tiểu, tiểu Trương gia, ngài về rồi à!" "Mau mau mau, mời ngồi mời ngồi, không ngờ ngài về nhanh như vậy, tính già ra non, đi được hai tháng linh ba ngày rồi nhỉ?" Đại Kim Nha bẻ ngón tay, vô cùng nghiêm túc.

Trương Thiên cười cười, theo ý Đại Kim Nha ngồi xuống ghế. "Kim gia bán miếng ngọc bội này cũng được đấy, nếu tôi nhìn không nhầm, chắc là ngọc thạch bình thường thôi, qua một số gia công, làm ra vẻ cũ kỹ." Trương Thiên cười nói. "Ha ha, vẫn là không qua mắt được đôi mắt vàng của Tiểu Trương gia, tôi đây cũng coi như là mở hàng ăn mấy tháng rồi." Đại Kim Nha cũng không khách sáo, trực tiếp nói.

Cái này mà để thanh niên ban nãy biết, e rằng tâm muốn chửi mẹ nó cũng có rồi.

Còn Thiên Hi niên đại, không phải năm kia là may rồi. "Tiểu Trương gia, đây là nhân sâm thượng hạng tôi thu được từ bên ngoài,

nghe nói là trăm năm đấy, tôi rót cho ngài." Đại Kim Nha nói, vội vàng rót trà cho Trương Thiên.

Trương Thiên nhấp một ngụm trà, hơi ấm nóng. "Lần này tôi đến, là để cảm ơn thông tin Kim gia cung cấp cho chúng tôi." Trương Thiên nghiêm túc nói.

Biểu cảm trang trọng, hệt như một dáng vẻ trầm ổn vững vàng.

Đại Kim Nha sớm đã nghĩ tới, trên mặt gã mang theo nụ cười, lại rót cho Trương Thiên chén trà.

Gã thì lại không vội. "Tiểu Trương gia ngài không gặp nguy hiểm là tốt rồi, tôi không ngờ, lúc này ngài còn có thể nhớ đến tôi, cũng là vinh hạnh của Đại Kim Nha tôi." "Ngài cảm tạ, tôi không dám nhận." Đại Kim Nha cũng vội vàng hạ thấp mình.

Trương Thiên cười cười, lập tức nói. "Kim gia, thực hiện lời hứa, tôi bên này quả thực đã truy hồi được rất nhiều văn vật ở nước Phú Sĩ, nhưng mà mấy thứ đó tôi định nộp lên trên rồi." "Còn về phần, giữ lại những thứ không phải văn vật, tôi bên này bán cho ngài, ngài thấy thế nào." Trương Thiên cũng không lằng nhằng, trực tiếp mở miệng.

Đại Kim Nha mặt cười nở hoa.

Hôm nay là ngày gì, chẳng lẽ là Quan Âm tỷ tỷ hạ phàm?

Vừa mới kiếm được hai nghìn, giờ Trương Thiên lại đến tặng bảo bối. "Đâu có, mấy thứ đó đều là Tiểu Trương gia vất vả có được, tôi đâu có năng lực can dự." "Còn về mấy thứ đó, cũng không cần vội, Tiểu Trương gia tôi rất muốn nghe chuyện của ngài lần này, còn nữa, ngài đem mấy thứ vất vả kiếm được giao nộp, có xót ruột không ạ." Đại Kim Nha lại mở miệng.

Nếu là gã, Đại Kim Nha không chắc mình có giao nộp không, dù sao một khi phát hiện, đó tuyệt đối là tài phú rất lớn.

Khi lợi nhuận đạt đến hai trăm phần trăm thì người ta sẽ vứt bỏ tôn nghiêm.

Mà lợi nhuận của Trương Thiên gần như là một nghìn thậm chí một vạn phần trăm! "Mấy thứ đó không thuộc về tôi." "Còn về tình hình lần này ấy mà..." Trương Thiên thản nhiên mở miệng, đồng thời hắn lại kể chuyện đi nước Phú Sĩ lần này cho Đại Kim Nha nghe một lượt.

Đương nhiên, mấy chuyện phép thuật hay mộ huyệt gì đó, đều bị Trương Thiên đơn giản hóa. "Tiểu Trương gia, ngài là nói, ngài phát hiện ra Từ Phúc trong truyền thuyết..." Đại Kim Nha kinh hô một tiếng.

Gã phát hiện không đúng liền vội vàng bịt miệng mình lại, chuyển thành nói nhỏ. "Tiểu Trương gia, mộ Từ Phúc chính là thời Tần, ngài ở bên trong có phát hiện đồ tốt gì không?" Đại Kim Nha cũng đầy mặt tò mò. "Đồ thì không có gì tốt, cơ quan lại phát hiện không ít, hơn nữa cuối cùng mộ sập rồi." Trương Thiên xua tay nói. "Hả?

Sập rồi?" Đại Kim Nha trợn mắt, suýt chút nữa ngất đi. "Ông trời ơi, trong đó phải có bao nhiêu đồ tốt chứ!" Đại Kim Nha lúc này tim đang rỉ máu. "Đúng rồi, Tiểu Trương gia, ngài lần này đi nước Phú Sĩ, có cái đó không?

Thì cái đó ấy mà, nghe nói con gái nước Phú Sĩ khụ khụ." Đại Kim Nha híp mắt, nghĩ đến cái gì, còn nháy mắt với Trương Thiên.

Trương Thiên biểu tình vô cùng bình tĩnh. "Con gái thì không gặp, nhưng tôi đốt thần... khụ khụ của bọn họ." Trương Thiên không nói hết.

Mắt Đại Kim Nha trừng lớn.

Miệng cũng há hốc, thậm chí bất giác nuốt nước bọt.

Khá lắm, Trương Thiên đây là đi làm chuyện lớn nha! "Tiểu Trương gia, chuyện này tôi phải nói vài câu rồi." "Ngài đúng là làm quá đẹp, thật hả giận cho chúng ta!" Đại Kim Nha giơ ngón tay cái, trên mặt càng lộ ra chút kích động.

Đem nơi tế tự quan trọng của người ta đốt đi, loại gan dạ này không phải người thường có thể làm được.

Trương Thiên xua xua tay. "Chủ đề này chúng ta không nói nhiều nữa, đây là đồ chúng tôi lấy ra từ bên trong, Kim gia xem thử, thu bao nhiêu tiền." Trương Thiên nói rồi lấy ra một số đồ bồi táng của trẻ con, còn có đồ bồi táng trong mộ Thần Hoàng.

Ngọc bội có hơn mười cái.

Còn có một số đồ sứ lò quan vân vân.

Đồ sứ lò quan Trương Thiên lấy ra ba cái. "Ngọc bội này phẩm tướng không tồi, nhìn niên đại, chắc là đồ hơn bốn trăm năm trước." "Mấy cái hũ này cũng rất tuyệt." "Tiểu Trương gia, vậy tôi sẽ không khách sáo, ở đây lần nữa cảm ơn ngài." Đại Kim Nha nói rồi đứng dậy.

Trên mặt có thêm chút cảm kích.

Dù sao mấy thứ này giá cả không rẻ, hơn nữa còn là đồ thật, Trương Thiên nguyện ý bán cho mình cũng là cho mình một cái mặt mũi.

Đại Kim Nha hỏi lại cũng chỉ là phép lịch sự. "Ừ, anh tự định giá đi." Trương Thiên khẽ gật đầu.

Đại Kim Nha biết rõ Trương Thiên hiểu biết nhiều hơn mình, tự nhiên cũng không múa rìu qua mắt thợ. "Cái giá này ngọc bội đơn lẻ tôi có thể trả một nghìn đồng, hũ vò một cái năm nghìn, Tiểu Trương gia ngài thấy thế nào." Đại Kim Nha trực tiếp nói ra giá thị trường.

Mức giá này có thể nói đã không còn không gian để giảm nữa rồi.

Còn về việc có kiếm được tiền hay không cũng chỉ có thể xem tài ăn nói của chính Đại Kim Nha. "Được." Trương Thiên gật đầu một cái, Đại Kim Nha liền vui vẻ cầm đồ qua.

Gã rất tự tin bán được đống đồ này.

Sau đó Trương Thiên và Đại Kim Nha lại đơn giản giao lưu một chút rồi Trương Thiên đứng dậy chuẩn bị rời đi. "Tiểu Trương gia ngài đi thong thả." Tiễn Trương Thiên đến cửa, trên mặt Đại Kim Nha luôn mang theo nụ cười.

Chương 504

"Đúng rồi, anh có hứng thú gia nhập tập đoàn của tôi không?" Trương Thiên trước khi đi mở miệng hỏi. "Tôi sẽ suy nghĩ một chút." Đại Kim Nha cũng không hỏi tập đoàn làm gì, trực tiếp quả quyết mở miệng.

Ý ngầm chính là, tôi không muốn đi. "Được, tôi đợi tin của anh, nếu anh đồng ý, tập đoàn Cửu Môn tôi bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh anh." Trương Thiên gật đầu, bước chân tăng nhanh, rất nhanh liền biến mất trước cửa tiệm đồ cổ của Đại Kim Nha. "Tập đoàn Cửu Môn?

Tên cũng không tồi, cũng không biết là làm cái gì, tôi phải về nghiên cứu một chút." Đại Kim Nha lẩm bẩm bên miệng.

Con người gã không thích đánh trận không có chuẩn bị.

Cho dù là muốn gia nhập, Đại Kim Nha cũng sẽ tự mình đi nghe ngóng một chút mới được.

Trương Thiên lái xe, đi về phía viện khảo cổ quen thuộc.

Trương Thiên tin rằng, Đại Kim Nha sau này sẽ đồng ý, đây chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, bên trong viện khảo cổ Bắc Ly.

Trước đó văn vật bọn họ lấy ra từ trong mộ thực sự quá nhiều.

Cho nên đoàn chuyên gia trong viện khảo cổ bận rộn suốt mấy tháng.

Mà mấy ngày gần đây mới thả lỏng được một chút.

Lúc này trong sân viện khảo cổ.

Một đám chuyên gia đang vây quanh một cái đôn đá.

Mà trên bàn đá thì đặt một tấm bản đồ. "Nghe nói, tại khu vực Nam Vân phát hiện mộ Hiến Vương, không biết có phải thật không, tấm bản đồ này chính là thông tin về mộ Hiến Vương trong truyền thuyết." "Hiện tại chúng ta đang tổ chức một nhóm người, đi mộ Hiến Vương tìm hiểu thực hư, mọi người ai muốn báo danh." Lý giáo sư nhìn đám trẻ xung quanh, trong ánh mắt tràn đầy nhiệt huyết.

Từ sau lần từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, trong lòng Lý giáo sư vẫn luôn rất khó chịu.

Nhưng cũng may, ông vẫn còn một số đồ đệ sống sót, lúc này mới khiến Lý giáo sư lần nữa vực dậy tinh thần.

Nghe thấy lại có mộ lớn xuất hiện, lúc này các chuyên gia xung quanh ai nấy đều có chút chần chừ.

Chuyện ở Tinh Tuyệt Cổ Thành lần trước vẫn liên tục hiện lên trong đầu họ.

Sụp đổ quỷ dị, còn cả đống tiền vàng kim hồn kia, thậm chí ảo giác kỳ quái, từng cái từng cái giống như ác mộng quấn lấy bọn họ.

Lý giáo sư nhìn đồng nghiệp có chút thoái lui, ông hít sâu một hơi. "Nước Hạ cần những văn vật này, lịch sử cần người chứng kiến, mà những cổ vật kia chính là nhân chứng lịch sử, mà chúng ta sẽ là người ca tụng lịch sử đó." "Các em thực sự nhẫn tâm, để lịch sử của chúng ta bị người khác đánh cắp, đổi thành lịch sử của kẻ khác?" "Những lịch sử đó cần được người ta ghi nhớ, chẳng lẽ các em cam tâm khi mình già đi, mang theo nuối tiếc mà chết?" "Các em đã chọn con đường này, thầy tin các em đều là những người giỏi nhất, đương nhiên hiện tại nếu ai rút lui cũng có thể, thầy bên này có thể đồng ý." Lý giáo sư trầm giọng nói.

Ông cũng không ngăn cản hoặc ép buộc.

Mà là nói ra lời trong lòng mình.

Dù sao ông tuổi đã cao, nhưng các đội viên khác thì không, ông cần suy nghĩ cho người khác. "Lý giáo sư, năm đó em tuyên thệ dưới cờ đỏ, vì sự nghiệp lịch sử nước nhà đóng góp trác tuyệt, em sẽ không lùi bước." "Đúng, Lý giáo sư, chẳng phải chỉ là một cái mộ Hiến Vương thôi sao?

Chúng em sẽ không sợ hãi, cũng sẽ không lùi bước, thầy yên tâm!" Tiểu Quang dẫn đầu mở miệng.

Ngay sau đó là các đội viên lần lượt biểu thái.

Nhìn đội viên sĩ khí dâng cao, mắt Lý giáo sư dần ươn ướt. "Tốt!

Chúng ta nghỉ ngơi chỉnh đốn một tháng!

Sau đó đến Nam Vân!" Giọng Lý giáo sư truyền đến.

Trên mặt còn mang theo chút kích động.

Có đám thanh niên nhiệt huyết này, nước Hạ lo gì không hưng thịnh. "Được!

Vậy Lý giáo sư, chúng em đi chuẩn bị trước đây!" Tiểu Quang nói rồi định đi chuẩn bị.

Ngay khi mọi người vừa đứng dậy, ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Chỉ thấy một bảo vệ đang vội vàng chạy vào. "Cái đó, Lý viện trưởng, các đồng chí, người kia lại đến rồi!" Bảo vệ thở hổn hển.

Trên mặt còn mang theo chút cấp thiết.

Nhưng từ trong mắt anh ta có thể nhìn ra chút vui sướng.

Trương Thiên đến tặng tài, anh ta sao có thể không vui. "Ai đến?"

"Chẳng lẽ là..." Đột nhiên Lý giáo sư nghĩ đến cái gì, trong lòng chấn động.

Tên này, đã lâu không gặp, sao lần này đột nhiên lại đến.

Nhớ lại tấm bản đồ Trương Thiên đưa lần trước, hiện tại Lý giáo sư vẫn còn sợ hãi.

Bản đồ Trương Thiên đưa không sai, nhưng ngôi mộ này quả thực hơi nguy hiểm. "Mau mời cậu ấy vào." Lý giáo sư tuy có chút kỳ quái, nhưng vẫn vội vàng mở miệng.

Một đám đồng chí khảo cổ cũng lần lượt nhìn ra sân.

Chỉ thấy, bóng dáng Trương Thiên từ từ xuất hiện.

Giống như mọi khi, không nhìn ra biểu cảm gì, thậm chí còn đội một cái mũ trùm đầu. "Cậu đến rồi, mau mời ngồi." Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, Lý giáo sư mặt nở nụ cười.

Trương Thiên xua xua tay.

Từ từ đưa một tấm bản đồ qua. "Ở đây, có cái các ông cần." Trương Thiên để lại một câu, sau đó bóng dáng đi thẳng ra ngoài, trong lúc đó không nói nhảm một câu nào.

Mà Lý giáo sư ngẩn ngơ nhìn bóng lưng, có một khoảnh khắc thất thần.

Đột nhiên ông nghĩ tới điều gì, vội vàng mở miệng. "Đồng chí!

Cậu có hứng thú gia nhập sự nghiệp khảo cổ của chúng tôi không!

Cũng coi như là một đơn vị quan trọng của nước Hạ!" Lý giáo sư ném ra một cành ô liu.

Biên chế nhà nước, đây có lẽ là nghề nghiệp trong mơ của nhiều người, nếu nhưng lương thực sự không cao. "Không hứng thú." Trương Thiên vung tay, người đã rời khỏi hiện trường.

Lý giáo sư thở dài một tiếng.

Quả nhiên giống như ông nghĩ, mình căn bản không giữ được loại nhân tài này! "Lý giáo sư, mau xem xem, bản đồ cậu ấy đưa lần này là gì!" "Lần này cậu ấy lại chỉ đi một mình, thật kỳ quái!" "Đúng mau xem bản đồ!" Mọi người có chút kích động, sự xuất hiện của tán tài đồng tử Trương Thiên trực tiếp châm ngòi cho hiện trường.

Lý giáo sư gật đầu, mở bản đồ ra, khi nhìn thấy đánh dấu trên bản đồ, mọi người ngẩn người.

Mộ thất thế mà lại ở Bắc Ly!

Tiểu Quang cùng Giáo sư Lý không khỏi dụi dụi mắt. "Tiểu Quang, thầy hoa mắt rồi sao?

Em nhìn xem vị trí ngôi mộ này sao lại kỳ quái như vậy?" Giáo sư Lý đưa bản đồ cho Tiểu Quang.

Ông có chút không tin vào mắt mình.

Phải biết rằng, đoàn chuyên gia bọn họ đều đóng quân ở Bắc Ly.

Nơi này lại là cơ quan nghiên cứu khoa học có quyền uy nhất Hạ quốc, thế mà ngôi mộ nằm ngay trước mắt họ lại không hề hay biết, đây chẳng phải là sự đả kích trắng trợn hay sao?

Tiểu Quang nhìn đi nhìn lại, cuối cùng nuốt nước bọt: "Cái đó... thưa thầy, vị trí ngôi mộ này, nếu em không nhìn lầm thì xác thực là ở Bắc Ly, hơn nữa còn nằm ngay khu vực Thanh Sơn." Giọng Tiểu Quang không lớn, còn mang theo chút không xác định.

Trước đó, bọn họ đã nghiên cứu nát cả đất Bắc Ly xem có mộ hay không, không ngờ vẫn bỏ sót một cái. "Mọi người chuẩn bị một chút, mang theo trang bị, chúng ta lập tức xuất phát!" Giáo sư Lý nói lớn, "Tôi ngược lại muốn xem xem, ngôi mộ nằm ngay dưới mi mắt chúng ta rốt cuộc tròn méo ra sao." Mọi người vội vã chạy về phía sân viện

để lấy trang bị.

Thật ra, từ tận đáy lòng, Giáo sư Lý cảm thấy trong ngôi mộ này chẳng có thứ gì tốt.

Chương 505

Dù sao nếu là mộ lớn thì chắc chắn đã bị phát hiện từ lâu, không thể nào nằm im lìm như vậy được.

Một lát sau, đám đội viên đã mang theo trang bị chạy ra.

Tiểu Quang đóng vai trò dẫn đầu.

Giáo sư Lý nhìn các đội viên đã chuẩn bị xong, ông điểm danh lại quân số. "Hửm?

Tiểu Lệ đâu?" Giáo sư Lý ngạc nhiên phát hiện Tiểu Lệ không thấy đâu. "Thưa thầy, hôm kia Tiểu Lệ xin nghỉ phép, nghe nói cô ấy bị bệnh, mãi vẫn chưa khỏi nên không đến." Tiểu Quang ở bên cạnh giải thích. "Được, vậy chúng ta không quản cô ấy nữa, mọi người chuẩn bị xuất phát!" Giáo sư Lý phất tay, trong lòng lược qua một chút lo lắng về tình hình của Tiểu Lệ.

Trên xe, đám chuyên gia ngồi trong một chiếc xe tải quân dụng đã được cải tiến.

Không gian xe rất lớn, chỗ ngồi cũng không chật chội. "Đúng rồi, em lại nhớ ra một chuyện!" Trên xe, một thanh niên lên tiếng.

Cậu ta là nghiên cứu sinh khảo cổ vừa tốt nghiệp Đại học Hạ Quốc. "Tiểu Trương, cậu nói đi." Giáo sư Lý nhẹ giọng bảo. "Trước khi chị Lệ bị bệnh, chị ấy cứ thần thần bí bí, lại còn nói những câu mà chúng ta nghe không hiểu.

Hơn nữa... chị ấy thường xuyên bắt chuột từ phòng nghiên cứu của chúng ta.

Trước đó em nhìn thấy nhưng vẫn không dám nói." Tiểu Trương do dự một chút rồi kể lại chuyện mình biết. "Bắt chuột?

Tiểu Trương, cậu nhìn lầm rồi chứ?

Một cô gái sao có thể bắt chuột, cô ấy sợ còn không kịp nữa là." Tiểu Quang và mọi người rõ ràng có chút không tin.

Một người con gái sao có thể rảnh rỗi sinh nông nổi đi bắt chuột. "Thật mà!

Hơn nữa em còn nhìn thấy mắt của chị Lệ!

Mắt chị ấy giống hệt mắt chuột, căn bản không phải mắt người!

Lúc đó em sợ quá nên hoảng hốt bỏ chạy, chuyện sau đó em cũng không nhớ rõ nữa." Tiểu Trương vội vàng phủ nhận, nhìn bộ dạng sợ hãi của cậu ta, nụ cười trên mặt mọi người cũng tắt ngấm. "Thế này đi, đợi chúng ta quay về sẽ ghé qua nhà Tiểu Lệ một chuyến, đến lúc đó mọi chuyện sẽ rõ ràng." Tiểu Quang đề nghị. "Tán thành!" Mọi người gật đầu.

Xe chạy ra khỏi trung tâm thành phố Bắc Ly, trong lòng đám chuyên gia cũng dấy lên chút mong đợi. *** Phía bên Trương Thiên.

Sau khi rời khỏi Viện khảo cổ, Trương Thiên liền đi về hướng Phan Gia Viên. "Vừa nãy hình như mình ngửi thấy một mùi tanh hôi trong viện nghiên cứu." Trương Thiên vừa đi vừa nhớ lại tình huống lúc nãy.

Người thường có thể không ngửi thấy, nhưng mũi của Trương Thiên cực kỳ linh mẫn, không phải người thường có thể so sánh. "Chẳng lẽ là thứ đồ dơ bẩn nào đó?" Trương Thiên thầm nghĩ, nhưng rồi lại gạt đi.

Mùi tanh đó có liên quan gì đến mình đâu.

Chỉ cần đoàn chuyên gia không sao thì hắn việc gì phải lo chuyện bao đồng.

Bên trong Phan Gia Viên.

Phan Gia Viên vẫn phồn hoa như mọi khi, bên đường là từng ông thầy bói dỏm đang ngồi xem quẻ.

Cái dáng vẻ lừa đảo nghiêm túc kia nếu người không biết chuyện thì đúng là tin sái cổ.

Còn bên trong là từng mảng sạp hàng lớn, các chủ thương thi nhau gân cổ mời chào khách hàng.

Ở đây, cậu có thể không có lấy một món hàng thật, nhưng nhất định phải có khẩu tài tốt. "Kìa, nhìn nhanh!

Đó chẳng phải là Tiểu Trương gia sao?" "Đúng thật!

Mấy tháng rồi không gặp nhỉ, cậu ấy lại đến nhặt của hời à?" "Không rõ nữa, mặc kệ thế nào, chúng ta cứ đi theo sau Tiểu Trương gia, biết đâu cũng kiếm chác được chút gì." Đám người nhìn thấy Trương Thiên liền xì xào bàn tán.

Có người gan lớn còn cười híp mắt đến bắt chuyện. "Gia ~ Ngài đến rồi, lần này cũng là đến xem bảo bối ạ?" Chỉ một câu mở miệng đơn giản đã toát ra nồng nàn cái vị của dân Bắc Ly cũ.

Trương Thiên lắc đầu: "Không phải, chỉ đi dạo đơn giản thôi, mọi người giải tán đi." Thấy Trương Thiên xua đuổi, bọn họ cũng không dám quấy rầy thêm, từng người lùi lại vài bước.

Trương Thiên lần này tới chủ yếu là muốn xem có miếng ngọc bội nào kha khá không để làm thành pháp khí tặng cho mẹ.

Còn đồ lấy từ trong mộ ra thì Trương Thiên không cân nhắc, dù sao thứ đó cũng không cát lợi lắm.

Hắn muốn tìm một món đồ gia truyền.

Nhìn các sạp hàng xung quanh, Trương Thiên không phát hiện ra

thứ gì hữu dụng.

Mọi người đều sinh hoạt ở đây mấy chục năm, người bày sạp mỗi ngày đều là một đám quen mặt, Trương Thiên liếc mắt cái là biết ai với ai. "Gần đây có người mới nào đến không?" Trương Thiên thuận miệng hỏi một ông chủ. "Tiểu Trương gia, ngài đến thật đúng lúc, ngài đi về phía đông, bên đó có một người mới đến, nghe nói còn là người dân tộc thiểu số đấy!

Mấy hôm trước Cục khảo cổ có mua chút đồ ở bên đó, gã kia nhìn qua không giống dân đổ đấu." Ông chủ hảo tâm nhắc nhở một câu.

Trương Thiên gật đầu, rảo bước đi về phía trong.

Phía đông, không cần Trương Thiên cố ý tìm kiếm, liếc mắt cái đã thấy một khu vực vây kín người.

Chỉ cần là sạp mới, lại có tay lão luyện giám định qua là có khả năng cao có hàng thật, thì nơi đó sẽ đông nghịt người.

Dù sao ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội nhặt của hời.

Trong đám người, Trương Thiên nhìn thấy rõ ràng một ông chú trung niên đang ngồi bệt dưới đất.

Trước mặt ông ta bày biện từng món đồ sứ và mảnh vỡ tàn tích.

Thậm chí ông ta còn không có lấy một tấm vải để lót sạp.

Có thể thấy ông ta đến đây khá vội vàng.

Nhìn cách ăn mặc, Trương Thiên sơ bộ giám định người này hẳn là người tộc Miêu. "Hửm?

Từ bên Nam Vân tới sao?

Nhưng sao lại chạy tới tận đây bán?" Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Hiện tại giao thông chưa phát triển.

Nam Vân tuy có ga tàu hỏa nhưng từ trong thôn bản muốn đi ra cũng vô cùng khó khăn.

Phải qua sông, vượt núi, đầm lầy, độc trùng...

Đại thúc trước mắt cũng không giống người có tiền, ông ta mò được tới đây quả thực không dễ dàng. "Nhường một chút." Trương Thiên đẩy đám người ra.

Người bị đẩy vốn định chửi vài câu, nhưng nhìn thấy Trương Thiên liền ngoan ngoãn nhường đường.

Rất nhanh, đám đông đã tách ra một lối nhỏ cho Trương Thiên.

Trương Thiên nhìn xuống.

Khi thấy những thứ bày trên mặt đất, hắn sững sờ.

Đặc biệt là cái kén sâu kia khiến Trương Thiên rùng mình một cái.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn hiện lên thông tin vật phẩm! **[Vật phẩm: Trứng trùng]** **[Trạng thái vật phẩm: Chưa ấp nở]** **[Giới thiệu: Trứng trùng có tỷ lệ bồi dục thành Cổ trùng, có 50% tỷ lệ ấp nở thành công!]** Nhìn dòng giới thiệu trong đầu, Trương Thiên nhìn lại chủ sạp với ánh mắt khác hẳn. "Người này, chẳng lẽ là người Miêu Cương chân chính?" Trong lòng hắn hiện lên nghi vấn, nhưng vẫn chưa dám chắc chắn.

Dù sao Cổ trùng loại này không phải người tộc Miêu nào cũng biết.

Chương 506

Giống như một số văn hóa truyền thống, chỉ có vài cá nhân cá biệt nắm giữ mà thôi.

Việc hạ cổ ở địa phương đa số cũng chỉ là truyền thuyết, người biết thực sự rất ít.

Đại thúc này có kén cổ trùng quả thực khiến Trương Thiên bất ngờ.

Lại nhìn những thứ xung quanh, đa số là nồi niêu xoong chậu dùng thừa của Miêu trại ngày xưa.

Có cái có lẽ do đường xa mà vỡ thành mảnh vụn. "Tiểu Trương gia, ngài thấy trong đống này có thứ gì giá trị không?" Bên cạnh có người to gan hỏi nhỏ. "Có, nhưng không nhiều." Trương Thiên thản nhiên đáp, trong lòng lại đang tính toán về Trùng Cốc Nam Vân.

Trong nguyên tác, Trùng Cốc Nam Vân là nơi Hồ Bát Nhất đi đến sau Mê Động Long Lĩnh, mục đích là tìm Mộc Trần Châu và giải lời nguyền trên người.

Nhưng khiến Trương Thiên bất ngờ là lão già này lại giống như chủ động dâng tới cửa.

Hơn nữa, Trương Thiên đúng là cần đi tìm Mộc Trần Châu, thứ đó có tác dụng rất lớn với hắn.

Vốn dĩ Trương Thiên định lần này đưa Trương Khởi Linh đi Tàng Tây xem sao, biết đâu tìm được manh mối về thân thế Tiểu Ca.

Nhưng giờ lại xuất hiện việc này. "Đại thúc, chú đến Bắc Ly khi nào vậy?" Trương Thiên nhìn đại thúc dưới đất, giọng không lớn.

Đại thúc này cũng không ngốc, nhìn thái độ mọi người đối với

Trương Thiên thì biết thanh niên này tuyệt đối có địa vị cao, ông ta không dám chậm trễ. "Tôi từ Miêu trại tới, đã được một thời gian rồi.

Đại nhân, ngài muốn mua gì không?

Đồ của tôi tuyệt đối là đồ thật!" Ông ta nói tiếng phổ thông không sõi, một tràng tiếng địa phương tuôn ra khiến Trương Thiên nghe không hiểu lắm. "Thế này đi, đại thúc, chú thu dọn một chút, đống đồ này tôi mua hết.

Chú đi uống với tôi chén trà được không?" Trương Thiên muốn dò la manh mối về Hiến Vương Mộ.

Hơn nữa đồ của đại thúc này cũng không đắt, vài nghìn tệ là lấy được, Trương Thiên không để ý chút tiền lẻ đó.

Đại thúc nhìn Trương Thiên, có chút không tin tưởng.

Dù sao mới đến, lạ nước lạ cái, ông ta không dám tin ai.

Thấy đại thúc do dự, quần chúng xung quanh vội vàng lên tiếng.

Bây giờ là lúc tăng hảo cảm với Trương Thiên, không ai bỏ lỡ. "Tiểu Trương gia là người thiện lương nổi tiếng ở đây đấy!

Chú nghĩ xem, đây là kinh thành, ai dám làm gì chú?" "Đúng đấy, Tiểu Trương gia trước đây còn giúp tôi giám định bao nhiêu đồ tốt." "Huynh đệ, Tiểu Trương gia mời đi uống trà là vinh hạnh của ông đấy!" Mọi người kẻ tung người hứng giúp Trương Thiên nói chuyện.

Trương Thiên thì đứng một bên im lặng nhìn đại thúc.

Đại thúc rõ ràng đã dao động.

Ông ta cân nhắc hồi lâu.

Nếu từ chối Trương Thiên thì chắc chắn khó sống ở đây.

Lần này đi xa mới bán được vài chục đồng, lộ phí còn chưa lo

xong, người ở đây lại giỏi mặc cả quá, ông ta cũng hết cách.

Giờ dường như chỉ còn một con đường. "Được!

Tôi có thể đi uống trà với cậu, nhưng cậu phải đưa tiền trước cho tôi." Đại thúc làm động tác đếm tiền, sợ Trương Thiên không hiểu.

Trương Thiên quả thực không hiểu tiếng địa phương, nhưng thủ thế đòi tiền thì toàn quốc thông dụng. "Chú tính đi, chỗ này trị giá bao nhiêu, tôi lấy hết." Trương Thiên cũng không lằng nhằng, hỏi thẳng.

Đại thúc nhìn một vòng, cuối cùng giơ ra năm ngón tay. "Đen thật, dám đòi năm trăm?" "Cái đống bình lọ này của ông, tối đa cũng chỉ đáng một trăm đồng!" "Nói một trăm là còn đắt đấy, năm mươi đồng kịch kim, giống hệt bán sắt vụn, không đáng tiền!" Thấy con số đó, mọi người nhao nhao bất bình thay cho Trương Thiên.

Tiếng phản đối càng lúc càng nhiều, đại thúc bất đắc dĩ đành gập hai ngón tay lại, đổi thành ba trăm đồng.

Nói thật, ba trăm đồng lúc này đã là tiền lương một hai năm của người thường, quả thực không ít.

Trương Thiên thấy vậy liền phất tay: "Tôi đưa chú năm trăm." Nói rồi, hắn đưa cho đại thúc năm trăm đồng.

Tiền bây giờ lẻ tẻ, không có mệnh giá lớn.

Đại thúc thấy có năm trăm thật, trong lòng vui mừng, vội vàng nhận lấy.

Năm trăm, đây là sự đáp lại tốt nhất cho chuyến đi này của ông.

Nhận tiền xong, không đợi Trương Thiên nói, ông ta vội vàng bắt đầu thu dọn đồ đạc, rõ ràng là gói ghém cho Trương Thiên.

Trương Thiên cúi người nhặt cái kén sâu dưới đất lên.

Nuôi dưỡng một con Cổ trùng cần rất nhiều tài nguyên, mà những

tài nguyên đó đa số chỉ tồn tại ở vùng Miêu Cương.

Cho nên dù có trứng trùng, muốn nuôi lớn gần như là không thể.

Còn về việc có nuôi thứ này hay không, thực ra Trương Thiên chưa định.

Vì hắn đã có Tiểu Miết rồi, nuôi thêm con sâu nữa làm gì, hắn chưa rảnh rỗi đến thế.

Cầm kén sâu xem qua một lượt, Trương Thiên bỏ vào túi.

Dù sao đã là đồ của mình, cũng không cần gói ghém. "Chú đi theo tôi." Thấy đại thúc gói đồ xong, Trương Thiên nói một câu rồi đi trước dẫn đường. "Lỗ vốn to rồi, Tiểu Trương gia đúng là tâm thiện, năm trăm đồng mua một đống phế liệu!" "Đúng thế, tiếc thật, nếu là tôi thì đống này năm mươi đồng là xong chuyện." "Năm trăm đồng, chừng đó đủ để cưới bao nhiêu cô vợ nhỏ mười sáu tuổi ngày xưa rồi." "Người này gặp được Tiểu Trương gia đúng là tổ tiên thắp hương cao." Đám người chỉ trỏ vào bóng lưng đại thúc rời đi, trong miệng đầy vẻ tiếc nuối.

Quả thực, năm trăm đồng đối với người thường bọn họ là con số không nhỏ.

Còn với đại gia tộc thì tính chuyện khác.

Rất nhanh, bọn họ đã ngồi trong bao phòng của một trà lâu.

Đại thúc rõ ràng lần đầu đến nơi này, nhất thời có chút nữu niết. "Cái đó... ngài đưa tôi đến đây là...?" Đại thúc do dự hỏi.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của đại thúc, Trương Thiên hỏi thẳng: "Tôi gọi chú đến đây chủ yếu là muốn hỏi những thứ này chú lấy từ đâu.

Còn nữa, chú đến từ nơi nào?" Giọng Trương Thiên vừa dứt, đại

thúc có chút kinh ngạc.

Ông ta không ngờ Trương Thiên bao trọn sạp hàng chỉ để hỏi mấy câu đơn giản. "Đống đồ này đa số là tổ truyền, có cái là tôi nhặt được trong rừng núi.

Tôi đến từ Miêu trại ở phía Tây, đó là nơi tôi sinh ra và lớn lên.

Nơi đó rất đẹp nhưng cũng rất nguy hiểm..." Đại thúc một hơi kể hết những gì mình biết.

Trương Thiên có chút thất thần, hắn chỉ nghe hiểu được một nửa.

Qua việc trò chuyện, hắn cũng nắm được chút ít về ngôn ngữ vùng đó, nhưng để nghe hiểu hoàn toàn thì vẫn còn khoảng cách. "Gia truyền..." Trương Thiên hơi nhíu mày. "Vậy cái này cũng là gia truyền sao?" Trương Thiên đột nhiên lấy kén sâu từ trong túi ra.

Nhìn thấy kén sâu, đại thúc rõ ràng sững người.

Chẳng lẽ người thanh niên này biết thứ đó là gì?!

Nhìn ánh mắt Trương Thiên, đại thúc biết thanh niên trước mặt hẳn là biết chút gì đó.

Nhưng đồ của Miêu trại bọn họ, một thanh niên nhìn mới hơn hai mươi tuổi sao có thể biết?

Cho dù là người trong tộc cũng rất ít người biết thứ này. "Cái này không phải, là tôi nhặt được." Đại thúc biết không giấu được, dứt khoát nói thật.

Trương Thiên mỉm cười: "Chắc hẳn chú cũng biết thứ này là gì.

Nói đi, lai lịch của nó, tôi rất tò mò." Giọng Trương Thiên không nhanh không chậm.

Đại thúc hơi do dự, nhưng nghĩ đến số tiền Trương Thiên đã đưa, ông ta lại nghiêm túc mở miệng: "Cái này tôi tìm thấy trong một hang

động, một số dược liệu của tôi cũng tìm được từ đó.

Hang động đó bị chúng tôi gọi là cấm địa, vì bên trong thực sự có quá nhiều độc vật.

Chương 507

Con sâu này là nhặt được ở đó." Trương Thiên nhìn vào mắt ông ta, trong lòng rõ ràng gã này không nói dối.

Ánh mắt không biết lừa người. "Vị trí hang động đó ở đâu?

Còn nữa, nơi đó có truyền thuyết gì không?" Trương Thiên hỏi dồn.

Hắn cảm giác Hiến Vương Mộ chắc chắn nằm ở phía hang động mà ông ta nói. "Nghe nói trong cấm địa chôn cất một kỳ nhân, một vị vua!

Tương truyền, Hiến Vương đó được chôn tại một ngọn núi ở Nam Vân chúng tôi, ngọn núi đó toàn là độc vật, vô cùng đáng sợ.

Kẻ đi vào cấm địa gần như không có ai sống sót trở ra." Đại thúc liên tục kể, Trương Thiên gật đầu, hắn chỉ cần biết vị trí cụ thể là được.

Còn về độc vật, Trương Thiên căn bản không quá để ý.

Dù sao bản thân hắn đã bách độc bất xâm, đám độc vật đó chắc cũng chẳng làm gì được hắn. "Chú biết vị trí chính xác không?" Trương Thiên hỏi lại.

Đại thúc lắc đầu: "Không biết, nhưng tôi biết cấm địa nằm ở khu vực phía đông của Đông trại, nơi đó quanh năm bị rừng rậm che phủ, rất âm u." Đối với Hiến Vương Mộ, ông ta tự nhiên không biết.

Trương Thiên không nói nhiều, phất tay ý bảo đại thúc có thể đi.

Biết được vị trí cấm địa, việc tìm kiếm tiếp theo của Trương Thiên sẽ thuận lợi hơn một chút. "Cái đó... nếu ngài muốn đi Miêu trại, tôi có thể dẫn đường." Đại thúc suy nghĩ rồi do dự mở miệng.

"Không cần, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại, đến lúc đó tôi sẽ mời chú." Trương Thiên ra hiệu.

Đến lúc tới trại, Trương Thiên tự tin có thể lừa được vài người bản địa dẫn đường.

Đương nhiên nói không chừng cũng sẽ gặp lại đại thúc này. "Được, vậy tôi đi trước, đống đồ này ngài thu cất cẩn thận." Đại thúc vội gật đầu, chạy trối chết khỏi trà lâu.

Nơi này làm ông ta rất không thoải mái, có cảm giác gò bó.

Trương Thiên nhìn bọc đồ dưới đất, sắc mặt thâm trầm, không biết đang nghĩ gì. *** Tại một nơi khác, bên ngoài mộ huyệt thời Hán.

Đoàn chuyên gia thuận theo bản đồ chỉ dẫn của Trương Thiên đã thuận lợi đến được nơi chôn giấu văn vật. "Vãi thật, cái nơi quỷ quái này mà cũng có mộ?

Nhìn lớp đất này, rõ ràng là mới bị xới lên gần đây, chắc là do mấy vị đặc công kia làm.

Không ngờ cái mộ thế này mà cũng tìm ra." Tiểu Quang kinh hô một tiếng, thậm chí buột miệng chửi thề.

Giáo sư Lý cũng có chút cảm khái.

Ngôi mộ nằm ngay trước mắt mà bọn họ không phát hiện ra, chuyện này đúng là vả vào mặt ông bôm bốp. "Không ngờ ngôi mộ này nằm ngay tại Bắc Ly mà chúng ta lại không tìm thấy, thật là kỳ quái.

Tiểu Quang, nhờ các cậu rồi." Giáo sư Lý nói.

Tiểu Quang cười gật đầu: "Thầy Lý khách sáo rồi, mọi người làm việc thôi!" Đám người thi nhau lấy xẻng ra, bắt đầu khai quật lại lớp đất đã bị xới.

Rất nhanh, theo lớp đất đào sâu xuống, một cánh cửa mộ thời Hán hiện ra trước mắt. "Thầy ơi, nhìn cửa mộ thì đây hẳn là mộ thời Hán.

Không ngờ thời Hán lại có người chôn ở Bắc Ly.

Nhìn tình hình này thì quy mô cũng tính là mộ lớn, có điều..." Tiểu Quang hưng phấn.

Loại mộ này không lớn và nguy hiểm như kiểu Tinh Tuyệt Cổ Thành giấu dưới đá, tương đối an toàn hơn. "Người thời Hán khi mai táng thường chọn những vùng đất thăng long ở phía Nam sông Hoàng Hà.

Không ngờ Bắc Ly cũng có một cái, người này chắc là do triều đình phái tới, cực kỳ có khả năng là một vị tướng quân trấn thủ." Giáo sư Lý chỉ nhìn cửa mộ đã suy luận ra thân phận lúc còn sống của chủ mộ.

Kiến thức của ông quả thực uyên bác. "Thầy, thầy nghĩ thời Hán thì tướng quân nào sẽ chôn ở đây ạ?" Tiểu Quang tò mò. "Tướng quân thời Hán rất nhiều, nhưng trước tiên chúng ta phải phán đoán mộ huyệt này thuộc thời kỳ nào của nhà Hán đã." Giáo sư Lý vừa nói vừa cùng mọi người tiến vào thăm dò và suy đoán lịch sử.

Đối với họ, ngôi mộ này là sách giáo khoa sống giúp hiểu sâu hơn về lịch sử Hạ quốc. "Mộ đạo này nhỏ quá.

Nhìn tường mộ thì thầy ơi, bên trong trước đây cực kỳ có khả năng có bích họa, tiếc là bảo quản không đủ hoàn thiện." Tiểu Quang tiến vào, nhìn gạch đá trên tường mà suy đoán.

Những ngôi mộ lớn thế này thường sẽ có bích họa ghi lại sự tích lúc sinh tiền của chủ mộ. "Ừ, có đấy, chẳng qua hư hại hơi nghiêm trọng.

Chúng ta vào trong xem sao." Giáo sư Lý cầm đèn pin, vừa quan

sát tổng thể vừa tiến lên.

Tốc độ di chuyển của mọi người rất chậm và cẩn thận.

Rõ ràng Giáo sư Lý và những người khác đã rút kinh nghiệm sâu sắc.

Khi Tiểu Quang xuyên qua một mộ đạo, mọi người trực tiếp đứng hình.

Miệng Tiểu Quang và Giáo sư Lý dần há hốc.

Các nghiên cứu viên khác thì không kìm được nuốt nước bọt.

Cảnh tượng này thực sự làm bọn họ chấn động. "Cái đó... thầy ơi, em không phải đang nằm mơ chứ?" Tiểu Quang tự nhéo tay mình một cái, đau thật, không phải mơ. "Hình như không...

Sao ở đây lại chất đống nhiều văn vật thế này!

Hơn nữa mấy thứ này căn bản không cùng một triều đại!

Sứ Thanh Hoa, Đường Tam Thái, ngựa ngũ sắc... mấy thứ này căn bản không xâu chuỗi được với nhau!" Giáo sư Lý nhìn những thứ trước mắt, lẩm bẩm trong vô thức.

Trên mặt tràn đầy kinh ngạc và nghi hoặc. "Nhất định là do các đặc công làm!

Họ giúp chúng ta tìm lại văn vật rồi để ở đây!" "Thế cũng không đúng a Tiểu Quang, ngôi mộ này nhìn qua chưa từng bị trộm, sao lại xuất hiện nhiều đồ thế này?" "Tôi đoán mấy thứ này chắc do người Phú Sĩ năm xưa để lại, không kịp vận chuyển đi nên bị họ tìm được." Một đội viên lên tiếng.

Tiểu Quang lườm cậu ta một cái: "Có ngốc không đấy, Bắc Ly là thủ thành, cái nước Phú Sĩ bé tí kia sao đánh được tới đây?

Còn về đống này, tôi đoán là do các đặc công để lại." Cậu thanh

niên bị Tiểu Quang phản bác nghĩ lại cũng thấy không khả thi nên im miệng.

Giáo sư Lý cầm một món văn vật dưới đất lên xem.

Khi nhìn thấy số hiệu trên đó, mày ông dần nhíu lại. "Những văn vật này!

Những văn vật này..." "Thầy sao thế?

Thầy nói mau đi ạ!" Thấy giọng Giáo sư Lý run rẩy, Tiểu Quang sốt ruột. "Những văn vật này là quốc bảo bị thất lạc của chúng ta!" Đột nhiên, giọng Giáo sư Lý nghẹn ngào, khó khăn thốt lên một câu.

Trong nháy mắt, những người có mặt đều á khẩu, ánh mắt không thể tin nổi nhìn đống văn vật đầy đất. "Thầy, ý thầy là?" Nhìn dáng vẻ kích động lại vui mừng của Giáo sư Lý, nhóm Tiểu Quang ngẩn ra. "Những thứ này hẳn là văn vật trước kia bị bọn xâm lược cướp đi.

Các em nhìn xem, trên này còn có số hiệu tương ứng.

Thầy nghĩ, hẳn là họ đã tìm được những thứ thất lạc này rồi đặt ở đây." Giáo sư Lý nhẹ nhàng vuốt ve món đồ trước mắt như vuốt ve con mình. "Giáo sư Lý, ý thầy là mấy thứ này đều do các đặc công đoạt lại từ tay bọn chúng?" Các đội viên khác kinh ngạc.

Dù sao những văn vật bị cướp đi cũng chẳng biết chôn vùi ở phương nào.

Mà các đồng chí đặc công thần bí kia làm sao tìm được, hơn nữa tại sao họ không gửi thẳng đến Viện khảo cổ mà lại chọn chôn ở đây?

Chương 508

"Ừ, mặc kệ nói thế nào, những thứ này rốt cuộc cũng về lại vòng tay tổ quốc rồi.

Thực sự quá tốt, đây cũng là tâm nguyện bấy lâu nay của thầy." Giáo sư Lý nói rồi lại rưng rưng nước mắt. "Nhưng mà thầy Lý, nhiều văn vật thế này chúng ta giải thích thế nào ạ?

Tự dưng lôi ra một đống cũng khó báo cáo." Tiểu Quang hỏi. "Cứ trả lời đúng sự thật!

Người của chúng ta từ khắp nơi đã tìm lại được quốc bảo thất lạc!" Giáo sư Lý nói, Tiểu Quang gật đầu, mọi người bắt đầu nghiên cứu những thứ dưới đất. "Vãi chưởng, thầy ơi, chỗ này có một con ngựa đồng!

Chắc là thời Chiến Quốc, thứ này giá trị quá lớn!" "Đây nữa, chỗ này có đồ gốm, sơ bộ giám định là thời Minh!" "Đây nữa!

Chỗ này còn có chiến mã bằng sắt thời Tam Quốc!" Nhất thời, trong mộ thất vang lên từng trận âm thanh vui sướng.

Còn về phần chủ nhân ngôi mộ cảm tưởng thế nào thì chẳng ai quan tâm.

Tại hiện trường livestream: [Khá lắm, đây chính là truyền thuyết 'tao đào mày nhặt' sao?] [Ha ha ha, Trương Thiên đào cái mộ để cho đoàn chuyên gia đến khảo cổ.] [Nhiều văn vật thế kia, nếu lấy ra được một món thì cả đời không lo ăn uống rồi!] [Người ở trên, cái ý nghĩ đó không hay đâu, ông cũng là đội khảo cổ dân gian à?] [Thần cmn khảo cổ dân gian.] [Ha ha ha, học được từ mới.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nhiều văn vật thế, tại sao

chúng ta được tham quan thấy tận mắt lại rất ít?] [Văn vật được trưng bày đa số đều đã được tu bổ, một số văn vật cực kỳ trân quý thường được bảo quản trong Cố Cung, không cho ông xem đâu.] [Tôi cảm giác đám văn vật này chỉ là đổi một chỗ khác để chôn cất mà thôi, người đời sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy hào quang ngày xưa của chúng nữa.] Vô số người xem cảm thán.

Đối với những văn vật này, họ cũng có suy nghĩ riêng.

Bên ngoài. "Cái gì nên đến cũng phải đến..." Giáo sư Lý nhìn màn hình, trong lòng có cả vạn phần không tình nguyện.

Tuy nhiên khi thấy phản ứng của khán giả, ông lại thấy không tệ lắm. "Ừm, tại sao cảm xúc của mọi người không cao trào như tưởng tượng nhỉ?" Giáo sư Lý nghi hoặc. "Giáo sư Lý, họ không nghi ngờ chẳng phải rất tốt sao, chúng ta nghĩ nhiều làm gì.

Có điều, các tiền bối quả thực là hưởng ké hào quang của Trương Thiên, nếu không có họ thì những văn vật kia có lẽ vẫn còn ở nơi đất khách quê người." Một vị giáo sư bên cạnh lên tiếng.

Giáo sư Lý gật đầu, ông tự nhiên hiểu đạo lý này. "Thế này đi, đợi màn kịch này kết thúc, chúng ta sẽ cùng đi biểu thị lòng cảm ơn sâu sắc với cậu ấy, mang theo sự kính ý sùng cao nhất." Giáo sư Lý nghiêm túc nói.

Mọi người cũng nhao nhao tán đồng.

Dù sao nhóm Trương Thiên đã cống hiến quá nhiều, họ xứng đáng nhận được sự kính trọng. *** Lúc này trong màn hình.

Trương Thiên ngồi ở quán trà suy tư hồi lâu.

Cuối cùng hắn quyết định sẽ đi Nam Vân trước!

Nam Vân có Mộc Trần Châu, thứ này rất mạnh, hơn nữa Trương Thiên cảm thấy nó có thể giúp ích cho mình.

Nếu đi Tàng Tây thì chắc chắn phải vào dãy núi Côn Luân, đến lúc đó nếu không chuẩn bị đầy đủ mà mạo hiểm đi vào thì thực sự khá nguy hiểm. "Haizz, đến lúc đó rồi tính, trước tiên phải củng cố thực lực đã, mình phải đột phá Đại Tông Sư rồi nói chuyện tiếp." Trương Thiên lắc đầu, gạt những suy nghĩ đó đi.

Ngay sau đó, Trương Thiên từ từ đứng dậy, thu dọn đồ đạc của đại thúc kia rồi rời khỏi trà lâu.

Quà cho mẹ cũng không tìm được, Trương Thiên đành tay không đi về.

Cửa hàng đồ cổ Trương gia.

Cửa hàng nằm ở vị trí khá trung tâm thành Bắc Ly.

Trương Thiên vừa vào cửa, đôi mắt tròn vo của bố hắn đã hiện ra trước mặt. "Thằng nhóc thối, lần này sao đi lâu thế hả?

Hơn hai tháng trời, lặn mất tăm không một tin tức, bố mày lo muốn chết rồi đây này." Trương Vũ Phi ngoài mặt cố làm ra vẻ bất mãn trách cứ.

Thật ra trong lòng ông rất vui, dù sao Trương Thiên cũng bình an vô sự trở về. "Con chẳng phải đã lành lặn trở về rồi sao, mẹ đâu rồi bố?" Trương Thiên nhìn vào trong. "Xì, ông bố già này đối xử với mày không tốt à?

Về cái là nhớ mẹ đầu tiên." Trương Vũ Phi ôm ngực, lườm Trương Thiên cháy mắt. "Được được được, đều tốt cả.

Mẹ mày đang nấu cơm, mày vào xem đi, biết đâu lại cho bà ấy một bất ngờ." Trương Vũ Phi quay đầu nói, giọng đột nhiên nhu hòa hơn chút.

Trương Thiên gật đầu đi về phía bếp.

Sau đó là chuyện nhà chuyện cửa giữa Trương Thiên với bố mẹ.

Từ cửa hàng đồ cổ đi ra đã là hơn tám giờ tối.

Trương Thiên ăn cơm ở nhà một bữa, mẹ hỏi thăm tình hình gần đây, hắn cũng trả lời đúng sự thật.

Đồng thời Trương Thiên còn để lại ít linh thủy, bố hắn cười như hoa nở. "Thật là, con có thiếu ăn đâu." Trương Thiên nhìn lọ củ cải muối mẹ dúi cho lúc ra về, cười lắc đầu.

Mẹ hắn chính là kiểu khẩu xà tâm phật.

Xách theo lọ củ cải, Trương Thiên đi về phía Tứ hợp viện.

Có lẽ cảm thấy Trương Thiên đã lớn, mẹ hắn cũng không bắt hắn phải thường xuyên báo cáo tin tức về nhà nữa.

Điều này làm Trương Thiên có chút không quen.

Về đến Tứ hợp viện, Trương Thiên phát hiện mấy người Hồ Bát Nhất không lập tức tu luyện mà đang quét dọn sân vườn.

Tứ hợp viện mấy tháng không có người ở, con hồ ly nhỏ kia thì lười chảy thây, ngày nào cũng về nhưng tự nhiên sẽ không chịu dọn dẹp. "Kìa, lão đại về rồi!

Mau ngồi, Bàn gia tôi hầm chút canh gà ác, lát nữa anh em mình uống canh!" Bàn Tử cười hì hì, kéo Trương Thiên ngồi xuống ghế đá. "Canh gà ác?

Bàn Tử cậu cũng có tay nghề này à?" Trương Thiên nghi hoặc nhìn Bàn Tử. "Đó là cái chắc, Bàn gia tôi được Phi Phi chân truyền đấy!" Bàn Tử nói, Trương Thiên nhìn về phía bếp, một bóng người màu đỏ đang phiêu đãng trong đó.

Tên Bàn Tử này đúng là nói hết cả lời hay. "Đúng rồi, Khởi Linh đâu?" Trương Thiên nhìn quanh, không thấy Trương Khởi Linh. "Nhị

ca vẫn đang tu luyện, chắc là đang luyện đan, tôi ngửi thấy mùi thuốc." Hồ Bát Nhất nhìn về căn phòng nhỏ cách đó không xa, bên trong loáng thoáng có mùi dược liệu bay ra. "Năm nay chúng ta tạm thời không đi đâu nữa, đợi sang năm rồi xuất phát.

Mọi người đều ở nhà tu luyện cho tốt, đặc biệt là cậu đấy Bàn Tử, cấm được lười biếng." Trương Thiên nghiêm túc nói.

Mọi người cũng nhận ra chút bất thường.

Trương Thiên trước đây chưa từng nghiêm túc như vậy. "Lão đại, xảy ra chuyện gì sao?" Hồ Bát Nhất khẽ hỏi. "Chúng ta có khả năng phải đi Nam Vân một chuyến!" "Nam Vân?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lập tức tỉnh cả người. "Lão đại, ở Nam Vân phát hiện thứ gì à?" Bàn Tử hỏi. "Căn cứ theo điều tra của tôi, phía Nam Vân rất có khả năng tìm được mấu chốt để phá giải lời nguyền con mắt quỷ trên người chúng ta." Trương Thiên nhìn hai người nói. "Vậy xem ra bắt buộc phải đi một chuyến rồi.

Khi nào xuất phát?

Năm sau hả?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Trương Thiên nhẹ nhàng gật đầu, nói ra kế hoạch của mình: "Tôi tính thế này, năm nay mọi người đều khá mệt rồi, tạm thời cứ ở Bắc Ly hưu chỉnh, tu luyện một năm.

Mùa xuân năm sau chúng ta sẽ đi Nam Vân.

Tiện thể năm nay tôi muốn chỉnh đốn lại tập đoàn của chúng ta một chút." Từ sau khi tu luyện và đi đạo mộ, Trương Thiên phát hiện thời gian tu luyện của mình thực sự quá ít.

Mộ thì đào không bao giờ hết, nên hắn định nâng cao thực lực tổng thể trước. "Được!

Hợp ý Bàn gia lắm!

Nằm thẳng cẳng một năm hưởng thụ, lão đại Bàn gia yêu anh chết mất." Bàn Tử làm động tác hôn gió với Trương Thiên.

Chương 509

Trương Thiên lườm hắn: "Cậu lo mà tu luyện cho tốt, đừng có lười." "Biết rồi lão đại, tôi nhất định sẽ chăm chỉ hơn." Bàn Tử vội vàng bảo đảm.

Lúc này, Đan Hạc đạo nhân từ căn phòng nhỏ bên cạnh bước ra. "Tiểu Thiên à, bao giờ đưa ta đi gặp sư đệ đây, lâu lắm không gặp, nhớ ghê." Đan Hạc đạo nhân bước ra, khuôn mặt khô lâu không nhìn ra biểu cảm gì.

Trương Thiên nhìn về phía bếp: "Ăn cơm xong đã ạ, tám giờ rồi cũng không biết sư phụ ngủ chưa." Hắn tiện tay đặt lọ củ cải lên bàn. "Đây là dì làm à?" Hồ Bát Nhất nhìn lọ củ cải. "Ừ, mẹ tôi cho chúng ta, mọi người tranh thủ ăn đi, vừa khéo khai vị." Trương Thiên gật đầu.

Đồng thời Vương Phi cũng bưng cơm nước đi ra.

Lâu ngày không gặp Vương Phi, hình như tinh khí thần tốt hơn một chút, thực lực cũng mạnh hơn nhiều. "Công tử, các vị." Vương Phi hành lễ với đám người Trương Thiên, đây là lễ tiết thời đại của cô ấy.

Thời kỳ đó địa vị nữ giới phổ biến không cao, kết hôn xong đa số không ra khỏi cửa nửa bước, gặp người cũng cần hành lễ. "Ngồi đi, tôi gọi Khởi Linh." Trương Thiên ra hiệu cho Vương Phi ngồi xuống, rồi đi về phía phòng Trương Khởi Linh.

Mùi dược hương trong phòng nồng nặc, nhưng khói đã ít đi nhiều.

Rất rõ ràng, Trương Khởi Linh đã xong việc.

Không đợi Trương Thiên mở cửa, cánh cửa gỗ đã lặng lẽ mở ra.

Chỉ thấy gương mặt Trương Khởi Linh xuất hiện trong tầm mắt Trương Thiên. "Ăn cơm thôi." Trương Thiên nói một câu.

Trương Khởi Linh gật đầu, trên tay cầm mấy viên đan dược. "Cái này, vừa mới luyện xong." Anh đưa cho Trương Thiên một viên.

Trương Thiên nhìn qua, là một viên Tụ Linh Đan thượng đẳng.

Tuy không phải cực phẩm nhưng cũng vô cùng trân quý.

Trương Thiên không ngờ tốc độ của Trương Khởi Linh lại nhanh như vậy, nhưng nghĩ lại cũng phải, anh ấy từ lúc về đến giờ vẫn luôn luyện đan.

Trên bàn ăn.

Đoàn Đoàn dùng bàn tay nhỏ bưng bát sứ, cái miệng nhỏ uống canh từng ngụm lớn.

Nhóm Trương Thiên thì tán gẫu chuyện thường ngày. "Xí nghiệp ở Bắc Ly của chúng ta gần đây có quy hoạch gì không?" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên. "Chúng ta đơn thuần dựa vào nghiệp vụ trừ tà của sư phụ chắc chắn là không được, cho nên tôi định để các gia tộc khác mỗi bên xuất ra vài hạng mục.

Đồng thời, tôi coi trọng nhất là bên xây dựng Cửu Môn của chúng ta, tôi hy vọng qua nỗ lực của mọi người có thể chấn hưng việc xây dựng Hạ quốc." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Từ sau khi nhìn thấy sự phát triển bên phía nước Phú Sĩ, trong lòng Trương Thiên cũng dấy lên chút lửa.

Tuy hắn biết chuyện này dù hắn không làm thì cũng sẽ có người khác làm, nhưng hiện tại chưa ai đứng ra, nên Trương Thiên định làm con dê đầu đàn này. "Lão đại, tôi ủng hộ anh, từ lúc xem bọn họ xây dựng, lại nhìn lại bên mình, quả thực là một trời một vực." Bàn Tử trực tiếp đồng ý. "Vậy... việc xây dựng chắc chắn tốn rất nhiều thời

gian, có vấn đề gì không?" Hồ Bát Nhất lo Trương Thiên vì chuyện này mà làm trễ nải việc riêng. "Ha ha, chuyện này tôi đã sớm quy hoạch xong rồi.

Tất cả còn cần làm phiền sư bá." Trương Thiên cười sái thoát.

Đan Hạc đạo nhân vẻ mặt nghi hoặc, chỉ ngón tay vào mình: "Ta?" Bản thân ông ta đâu biết xây dựng gì, lại giúp được gì chứ. "Đúng vậy, sư bá, con nghĩ người không muốn nhìn thấy Hạ quốc chúng ta cứ lạc hậu mãi chứ?

Người hẳn là một bộ xương khô yêu nước ưu tú mà." Trương Thiên gật đầu, nghiêm túc nhìn Đan Hạc đạo nhân. "Bốp!" "Nói cái gì thế hả!

Tình cảm yêu nước của ta dám nói đệ nhất không ai dám nhận đệ nhị!

Chỉ cần là cống hiến cho Hạ quốc, đạo giáo bọn ta nhất định xung phong đi đầu." Đan Hạc đạo nhân đập bàn, hận không thể móc tim ra cho xem. "Vậy thì tốt, con muốn nhờ sư bá trông coi việc xây dựng Hạ quốc của chúng ta, chỉ cần Hạ quốc xây dựng tốt, chúng ta mới sống tốt hơn được." Trương Thiên nói.

Đan Hạc nghi hoặc nhìn Trương Thiên: "Trông coi thế nào?" "Yên tâm, đến lúc đó con sẽ nói với sư bá, chúng ta ăn cơm trước đã, lát nữa đưa người đi gặp sư phụ." Trương Thiên phất tay, tạm thời chưa nói cho Đan Hạc đạo nhân biết.

Đan Hạc cũng không hỏi thêm, chỉ nhìn mấy người ăn cơm.

Ông ta lại chẳng ăn được, dù sao một người chết thì ăn cơm kiểu gì.

Rất nhanh, bữa cơm qua đi, Trương Thiên dẫn Đan Hạc đạo nhân đi về phía núi Long Đằng.

Trong vòng mười tiếng kể từ khi Trương Thiên về thành Bắc Ly, tin tức của hắn đã truyền khắp các đại gia tộc.

Hoắc gia, Ngô gia, Uông gia, Giải gia...

đều nhận được tin tức ngay lập tức.

Bên trong Ngô gia.

Ngô Lão Cẩu đang ngồi trên ghế thái sư, ánh mắt đục ngầu nhìn về phía trước. "Thằng nhóc Trương gia về rồi, không ngờ lại nhanh như vậy.

Thiên Chân đã về chưa?" Ngô Lão Cẩu giọng khàn khàn hỏi. "Thiên Chân vẫn chưa về, nhưng có tin tức nó đang sấm đánh ở nước ngoài, hoặc là vài tháng nữa sẽ về.

Con đã phái người âm thầm bảo vệ rồi." Một người đàn ông trung niên trả lời.

Ngô Lão Cẩu gật đầu: "Xem ra, bầu trời Bắc Ly vừa mới thái bình lại sắp đổi gió rồi." Ông lẩm bẩm.

Tuy nói đã sáp nhập Cửu Môn, nhưng vị môn chủ Trương Thiên này trở về nhất định sẽ làm ra chuyện gì đó, bọn họ cũng không thể ẩn mình như trước kia nữa.

Lúc này tại Giải gia.

Giải Liên Hoàn nhìn hạ nhân, khẽ phất tay. "Không ngờ về nhanh đến thế.

Vũ Thần, ngày mai con đích thân đến đăng môn cảm tạ ơn cứu mạng lần trước." Giải Liên Hoàn nhìn Giải Vũ Thần nói. "Vâng." Giải Vũ Thần gật đầu, trong lòng có chút nóng lòng muốn gặp cố nhân.

Cậu và Trương Thiên cũng coi như giao tình quá mệnh, nếu có thể

cậu thậm chí muốn qua đó ngay bây giờ, nhưng nghĩ đến vấn đề thời gian, cậu vẫn quyết định mai hẵng đi.

Theo tin tức Trương Thiên trở về truyền vào các đại gia tộc, có thể nói đêm nay rất ít người ngủ được. *** Xe việt dã dừng lại dưới chân núi Long Đằng.

Từ xa, Trương Thiên có thể nhìn thấy tòa nhà tập đoàn cao chọc trời dưới chân núi.

Còn trên núi, hắn cũng loáng thoáng thấy chút ánh sáng. "Ta cảm nhận được rồi, là khí tức của sư đệ." "Không ngờ nó thật sự cũng chết rồi...

Haizz, thiên mệnh khó trái a." Đan Hạc đạo nhân cảm thán một câu, thân ảnh lóe lên rồi biến mất tại chỗ. "Này!

Sư bá, không cần gấp gáp thế chứ!" Nhìn Đan Hạc đạo nhân vội vã rời đi, Trương Thiên đầy đầu hắc tuyến, vị này cũng quá nôn nóng rồi.

Trương Thiên lắc đầu, sau đó chậm rãi đi theo lên.

Lúc này, trong trạch viện trên núi Long Đằng.

Nhất Mi đạo nhân đang ngồi trên ghế thái sư, chiếc ghế không gió mà tự động.

Bên cạnh ông còn có mấy phong thư. "Haizz, ta không hổ là thầy phong thủy đỉnh cấp nhất Bắc Ly...

Không đúng!

Ta vốn dĩ đã là đỉnh cấp nhất, mạnh nhất toàn Hạ quốc!" "Nghe nói đồ nhi ngoan hôm qua đã về, hôm nay chắc sẽ đến thăm vi sư.

Ừm, vi sư phải có dáng vẻ của sư phụ mới được." Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, tay vung lên, thư từ trên bàn đã bay vào tay ông. "Thư

mời trừ tà của Tống gia, bố cục phong thủy khai trương khách sạn... toàn mấy vấn đề nhỏ, tối rồi tính." Nhất Mi ném thư trở lại.

Chương 510

Ông ở đây bình thường không có việc gì thì nhận chút đơn đặt hàng, cũng coi như kiếm chút tiền cho tập đoàn Cửu Môn.

Đương nhiên người mời được ông đều là người có tiền ở Bắc Ly. "Cốc cốc cốc." Ngay lúc Nhất Mi đạo nhân đang nghĩ xem bao giờ Trương Thiên đến thì tiếng gõ cửa vang lên. "Không hổ là đồ nhi ngoan, tâm ý tương thông với vi sư.

Ừm, không hổ là người do ta bồi dưỡng." Nhất Mi đạo nhân thầm nghĩ, tay vẫy về phía cửa, cổng gỗ của viện lạc không gió tự mở.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nhất Mi đạo nhân bất giác đứng bật dậy. "Là ông!

Đan Hạc đạo nhân!" Nhất Mi ánh mắt nghiêm túc nhìn Đan Hạc trước mặt. "Sư đệ, gặp sư ca sao lại kích động thế, là đến hoan nghênh ta hả?" Giọng Đan Hạc mang theo ý cười. "Hừ!

Sao ông lại tới đây?

Còn nữa, sao ông lại biến thành cái dạng quỷ quái này?" Nhất Mi hừ lạnh, tuy miệng nói khó nghe nhưng vẫn không kìm được quan tâm một câu.

Dù sao cũng là đồng môn, tuy có hiềm khích nhưng hai người vẫn không có thâm thù đại hận gì. "Hại, đừng nhắc nữa.

Năm đó ông đi Bắc Đông đánh tiểu Phú Sĩ, ta đi phía Nam, chúng ta chia tay từ đó.

Không ngờ a, nhiều năm gặp lại, đệ nhất thiên tài Mao Sơn là ta lại cùng ông luân lạc vào cùng một cảnh ngộ." Đan Hạc đạo nhân phất tay, bất giác còn tự khen mình một câu.

Nhất Mi trong nháy mắt mặt xanh mét.

Gã này đến quả nhiên không có chuyện gì tốt! "Ta mới là đệ nhất thiên tài Mao Sơn, ông cùng lắm xếp sau ta thôi!" Nhất Mi thản nhiên nói. "Thôi bỏ đi, ta là sư ca, không chấp nhặt với ông." "Ông!" Hai người bất giác tranh cãi.

Ngoài cửa, Trương Thiên nghe hai người đối thoại cũng không vội vào.

Đợi hai vị này nói xong hắn hẳng xuất hiện, tránh để bị vạ lây. "Ta tâm hông rộng rãi, không so đo với ông.

Nói đi, sau này thế nào?" Nhất Mi đạo nhân hít sâu một hơi, ánh mắt lại nhìn về phía Đan Hạc. "Sau đó ta viễn phó trùng dương..." Đan Hạc đạo nhân kể sơ qua những chuyện mình đã trải qua.

Khi ông nhắc đến Trương Thiên, Nhất Mi đạo nhân đã sớm ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nhìn Đan Hạc. "Thấy chưa, đó là đồ đệ do ta dạy dỗ đấy, thế nào?

Làm đồ đệ của đệ nhất thiên tài Mao Sơn, nó không làm ta mất mặt chứ?" Nhất Mi đạo nhân vừa nói vừa đắc ý nhìn Đan Hạc.

Nhớ lại sự trầm tĩnh, bình tĩnh của Trương Thiên trong mộ thất, cùng với năng lực xuất chúng hơn người, Đan Hạc đạo nhân trực tiếp ghen tị đỏ mắt.

Nếu mình có loại đồ đệ này, e là tổ phần của tổ sư gia cũng bốc khói xanh rồi.

Mình nằm mơ cũng cười tỉnh. "Cũng tạm được, đồ đệ của ông tâm trí khá thành thực.

Có điều, ta cũng vừa thu một đệ tử, tuyệt đối không thua kém đồ đệ kia của ông!" Đan Hạc đạo nhân thản nhiên mở miệng, đồng thời cũng tự tranh chút mặt mũi. "Không ngờ kẻ trước nay không thu đồ đệ

như ông cũng bắt đầu thu đồ.

Đồ đệ ông là ai?

Ta xem xem có lợi hại bằng đồ đệ ta không!" Nhất Mi đạo nhân nhướng mày, lần đầu tiên ông nghe nói Đan Hạc thu đồ đệ, lập tức bị kích thích dục vọng thắng thua. "Đồ đệ của ta thì thôi đi, tạm thời vẫn chưa bằng ba đồ đệ kia của ông, chúng ta khoan hãy nói chuyện này.

Đúng rồi, ta là đi theo đồ đệ ông tới đây, dù chậm thì chắc cũng phải đến rồi chứ." Đan Hạc đạo nhân vừa nói xong thì nghe bên ngoài "cạch" một tiếng, cửa viện mở ra.

Ngay sau đó thân ảnh Trương Thiên bước vào.

Trương Thiên cười vẫy tay với hai người: "Sư bá, sư phụ." Nói rồi hắn tự nhiên đi đến trước mặt hai người. "Tiểu Thiên, thế nào, có bị thương không?

Vi sư ở đây lo cho con muốn chết." Mắt Nhất Mi đạo nhân liên tục quét qua người Trương Thiên, xác định hắn không có thương tích gì đặc biệt mới thu hồi tầm mắt. "Sư phụ con không sao.

Đúng rồi, con đưa sư bá về, hai người có thể nói chuyện nhiều hơn.

Con qua đây là để biếu người chút đồ." Trương Thiên nói rồi vung tay, lấy ra một viên Cực phẩm Quỷ đan.

Sau khi Quỷ đan xuất hiện, khí tức xung quanh lập tức thay đổi.

Cả viện tử trở nên âm lãnh hơn nhiều.

Đồng thời xung quanh dường như vô thức nổi lên một luồng gió lạnh.

Cảm nhận được khí tức âm lãnh, mắt Nhất Mi và Đan Hạc gần như sáng lên cùng lúc.

Trên mặt cũng hiện lên vẻ hỏa nhiệt. "Đây là Cực phẩm Quỷ Linh Đan!

Đồ nhi ngoan, cái này lấy ở đâu ra!

Thứ này cực kỳ trân quý!" Nhất Mi đạo nhân kích động.

Có thứ này, thực lực của ông tuyệt đối có thể khôi phục rất nhiều.

Nhưng quan trọng nhất là, đây là đồ nhi hiếu kính mình, không có chuyện gì của lão Đan Hạc kia! "Đồ nhi ngoan, làm tốt lắm, vi sư tự hào về con.

Đã vậy thì ta không từ chối nữa." Nhất Mi đạo nhân vừa nói còn nhướng mày với Đan Hạc.

Đan Hạc tự nhiên biết ý của Nhất Mi, khuôn mặt khô lâu không nhìn ra biểu cảm gì nhưng chắc là rất khó coi. "Đúng rồi sư ca, ông hình như chưa có nhỉ, ta bảo đồ nhi ngoan cũng cho ông một viên." Nhất Mi cười nói.

Đan Hạc phất tay: "Ta có rồi, không cần." Thấy Đan Hạc đạo nhân không lĩnh tình, Nhất Mi cũng không nói nhiều, chỉ cười ha hả nhận lấy đồ. "Đồ nhi ngoan cũng mệt rồi, nào, nghỉ ngơi một lát, vi sư pha trà cho con.

Trà của vi sư là ngon nhất thiên hạ đấy." Nhất Mi nói rồi hứng chí bừng bừng đi pha trà cho Trương Thiên.

Lão già này vui vẻ thấy rõ.

Trương Thiên không nói thêm gì, mặc kệ Nhất Mi đạo nhân pha trà cho mình.

Hắn quay sang nhìn Đan Hạc: "Sư bá, trên núi Long Đằng xây rất nhiều trạch viện, người có thể chọn một cái mình thích để ở." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Để Đan Hạc đạo nhân ở đây, thứ nhất có lợi cho việc giao lưu, thứ hai cũng có lợi cho công việc, cho nên ông ở đây vẫn là tốt nhất.

Điều duy nhất khó chịu có lẽ là hàng xóm thôi.

Đan Hạc đạo nhân gật đầu, cũng không từ chối.

Dù sao ông hiện tại đã về Hạ quốc, nếu không về Mao Sơn thì chắc chắn phải tìm chỗ ở.

Mà chỗ của Trương Thiên lại rất hợp ý ông. "Được, vậy sư bá đợi một thời gian con cho người mang chút nội thất tới, lát nữa người có thể qua ở luôn." Trương Thiên gật đầu.

Lúc này, Nhất Mi đạo nhân cũng bưng trà đi vào.

Nước ông dùng pha trà tự nhiên cũng là linh tuyền thủy do Trương Thiên đưa.

Trong nước trà phiêu đãng từng đóa hương thanh khiết.

Khi nhìn thấy nước dùng để pha trà, mặt Đan Hạc đạo nhân xanh lét.

Khá lắm, lão già này lại dùng linh dịch pha trà!

Quá xa xỉ rồi đấy!

Quả nhiên, thiên phú tốt không phải là tuyệt đối, có một đồ đệ tốt, đó cũng là một loại phúc khí a!

Giờ khắc này, Đan Hạc đạo nhân lại lần nữa ghen tị đỏ mắt. "Ha ha, chỗ tôi nước nôi đầy đủ lắm, đều là do đồ đệ ngoan của tôi không quản đường xa mang về cho tôi đấy." "Đều là mấy món đồ nhỏ thôi, còn mong sư huynh đừng chê cười là tốt rồi." Nhất Mi vừa nói, vừa rót một chén trà cho Đan Hạc đạo nhân.

Chương 511

Đan Hạc ở bên cạnh nghiến răng ken két sắp gãy cả ra rồi.

Đây đã không còn là vấn đề ghen tị đỏ mắt nữa, mà là vấn đề có cần cái mạng già này hay không. "Vậy thì đa tạ ý tốt của sư đệ." Tuy trong lòng đau khổ, nhưng Đan Hạc lúc này chỉ có thể nuốt ngược vào trong bụng.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen, hai cái tên này kiếp trước có thù oán gì với nhau sao? "Được rồi, sư phụ, sư bá, tôi đi trước đây.

Ngày mai sư bá nếu không có việc gì thì đến tòa cao ốc dưới chân núi một chuyến, tôi đợi ông ở cổng." Trương Thiên nói xong, cũng không thèm so đo với hai lão già tính tình trẻ con này nữa, uống xong chén trà liền chuẩn bị rời đi. "Đồ đệ ngoan đi thong thả!" "Sư huynh, có muốn ở lại ăn chút gì không?

Chỗ tôi đồ ăn cũng nhiều lắm." Nhất Mi nói xong, ánh mắt liền nhìn về phía Đan Hạc đạo nhân. "Tự nhiên rồi, vinh hạnh vô cùng." Đan Hạc đạo nhân cười nói.

Trương Thiên biết, sau khi mình đi thì cuộc chiến mới thực sự bắt đầu.

Có điều hai tên này, một người là sư phụ, một người là sư bá, Trương Thiên cũng không tiện nói nhiều.

Cứ để bọn họ tự giải quyết đi.

Bước ra khỏi phòng, Trương Thiên lắc đầu, đây là cái chuyện gì không biết. "Đi thông báo với các gia tộc khác một tiếng, ngày mai họp." Trương Thiên lẩm bẩm, thân ảnh hướng về phía các gia tộc lớn khác ở Bắc Ly mà đi.

Lúc này, màn đêm buông xuống, cả ngọn Long Đằng Sơn được phủ lên một lớp màu sắc bí ẩn.

Từ dưới núi nhìn lên, Trương Thiên có thể nhìn thấy rõ ràng ảo ảnh dao động của pháp thuật.

Hai lão già này chắc là đánh nhau thật rồi. "Cũng không biết Mao Sơn rốt cuộc ai mới là thiên tài đệ nhất nữa." Trương Thiên lắc đầu, thân ảnh dần dần biến mất ở chân núi. ...

Tại Viện Khảo cổ Hạ Quốc.

Một nhóm binh sĩ nghiêm ngặt vận chuyển từng xe từng xe văn vật.

Lần vận chuyển này vô cùng bí mật, thậm chí ngoại trừ đội khảo cổ ra thì không một ai biết.

Và những văn vật này cũng sẽ vĩnh viễn nằm trong quốc khố Hạ Quốc.

Khi xe tải từ từ dừng lại tại Viện Khảo cổ Bắc Ly, Lý giáo sư và những người khác chậm rãi bước xuống xe. "Chúc mừng Lý giáo sư, lại tô thêm một nét mực đậm đà cho lịch sử Hạ Quốc chúng ta!" Một vị lãnh đạo Hạ Quốc trên mặt mang theo nụ cười, vô cùng vui vẻ mở miệng.

Có thể mang về cả ngàn văn vật cấp quốc bảo, điều này đủ để làm chấn động tất cả các chuyên gia trong và ngoài nước.

Hơn nữa, đây cũng là một khoản tài phú không nhỏ, đối với người mang về nhiều văn vật như Lý giáo sư mà nói, tự nhiên phải nhận được sự ưu ái và khen thưởng.

Chưa kể, Lý giáo sư còn liên tiếp cống hiến cho Hạ Quốc vô số văn vật từ Pháo đài Quan Đông quân, Hải Để Mộ, Tinh Tuyệt Cổ Thành, v.v.

Đại danh của Lý giáo sư sớm đã truyền khắp cả nước rồi. "Đồng chí Vương, những thứ này thực ra phần lớn đều không thuộc về công lao của chúng tôi, cho nên, những công lao này, xin đừng đổ lên người chúng tôi." Giọng nói khàn khàn của Lý giáo sư vang lên.

Ông thực sự không muốn chiếm đoạt công lao của nhóm Trương Thiên.

Rõ ràng mình chỉ là đi đào mấy thứ đồ, dựa theo bản đồ của Trương Thiên để đi tìm bảo vật, rõ ràng không phải do mình thực sự đi khảo cổ.

Nếu chiếm công lao của người ta, Lý giáo sư có ngủ cũng không yên. "Ngài đừng khiêm tốn nữa, trừ ngài ra thì ai còn có bản lĩnh lớn như vậy chứ, trong một năm liên tục tìm về ba bốn cái đại mộ, đóng góp trác tuyệt cho Hạ Quốc." "Chúng tôi định trao tặng ngài Huân chương Nhất đẳng đấy, ngài cũng biết Nhất đẳng công khó đạt được đến mức nào mà." Vương trưởng quan nói. "Nhưng mà, thực sự không phải chúng tôi." Lý giáo sư không biết phải nói thế nào nữa.

Những người trước mắt rõ ràng không tin. "Vậy Lý giáo sư nói xem, không phải ngài thì còn có thể là ai?

Chẳng lẽ là trộm mộ sao?" "Không phải đâu, bọn họ đều là người tốt, là đặc vụ." Lý giáo sư vừa nói, Vương trưởng quan cũng thấy hứng thú, nhưng khi ông ta hỏi lại lần nữa, Lý giáo sư lại chọn cách im lặng không nói. "Tuy rằng tôi không biết người đó là ai, nhưng phần thưởng này là bắt buộc, đến lúc đó Lý giáo sư, vẫn mong ngài đến dự." Vương trưởng quan nói xong, phất tay một cái, một nhóm binh sĩ mặc quân phục xanh lục lần lượt bắt đầu rời đi.

Lý giáo sư liên tục mang về nhiều đồ vật có giá trị như vậy, tự nhiên phải được khen thưởng.

Cho dù không phải ông tự tay làm hết, nhưng ông là người lãnh

đạo, lý nên được khen thưởng. "Haizz." Lý giáo sư thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn xung quanh.

Một số văn vật đã sớm bị chuyển đi, xung quanh càng thêm trống trải. "Thầy Lý, chúng ta thực sự phải đi nhận thưởng sao?

Có chút thẹn với lòng a." Tiểu Quang sờ lên ngực.

Là thanh niên của thời kỳ này, cậu vẫn khá có tinh thần chính nghĩa. "Thầy đã nghe ngóng rồi, lễ trao thưởng sẽ diễn ra vào nửa năm sau.

Thế này đi, chúng ta hãy tận dụng tốt nửa năm đầu, nghiên cứu kỹ những văn vật chúng ta mang về." "Nửa năm sau chúng ta sẽ trực tiếp đi Nam Vân!

Tìm kiếm cổ mộ!" "Lần này chúng ta phải chứng minh bản thân, dựa vào sức mạnh của chính mình, tìm ra cổ mộ thất lạc kia, mọi người có tự tin không?" Lý giáo sư mở miệng nói.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, ông đã quy hoạch xong ý tưởng. "Được!

Thầy ơi, chúng em nghe thầy!

Lần này, chúng ta không dựa vào đặc vụ nữa, nhất định phải chứng minh bản thân!" "Nếu chúng ta thực sự tìm được cổ mộ và văn vật, chúng ta cũng có tư cách nhận cái Nhất đẳng công kia rồi!" Tiểu Quang nói, đám thành viên đội khảo cổ cũng nhao nhao gật đầu.

Nếu có Nhất đẳng công, tương lai kém nhất cũng là một viện sĩ.

Ai mà không động lòng chứ. "Được, chúng ta bây giờ quay về nghiên cứu đi, số lượng văn vật này rất lớn, nhất định có thể củng cố lịch sử Hạ Quốc chúng ta." Lý giáo sư phất tay, mọi người càng thêm hưng phấn chạy về viện khảo cổ. ...

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau.

Trương Thiên đã sớm đứng dưới tòa nhà tập đoàn dưới chân núi Long Đằng.

Bên cạnh Trương Thiên, người của mấy gia tộc lớn đều đã đến đông đủ.

Ngô gia, Giải gia, Uông gia, thậm chí Nhị Nguyệt Hồng cũng đã đến.

Có thể thấy, thông báo tối qua của Trương Thiên cũng đã có tác dụng, những người này vẫn khá biết điều. "Môn chủ, chúng ta đang đợi ai vậy?" Bên cạnh, Nhị Nguyệt Hồng dẫn đầu mở miệng, hỏi ra nghi hoặc của mọi người. "Sư bá của tôi." Trương Thiên chậm rãi nói. "Sư bá!" Mọi người sững sờ.

Sư phụ của Trương Thiên rất lợi hại, bọn họ đều biết, dù sao chuyện ở Bắc Ly cũng đồn đại khắp nơi rồi.

Nhưng Trương Thiên còn có sư bá, bọn họ thực sự không ngờ tới.

Có điều nghĩ kỹ lại, đã có sư bá thì tức là có sư môn, vậy thế lực sau lưng Trương Thiên phải mạnh đến mức nào, bọn họ không dám tưởng tượng. "Sư bá của Môn chủ, vậy khẳng định là tuyệt đối cường giả, chúng ta đợi thêm một lát cũng là nên làm." Chưởng môn nhân Uông gia lên tiếng.

Mọi người cũng không còn oán ngôn gì nữa.

Rất nhanh, một thân ảnh mặc hoàng bào xuất hiện.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của thân ảnh kia, khóe miệng mọi người giật giật.

Ngay cả Trương Thiên cũng sững sờ.

Đây là tạo hình gì thế này?

Chỉ thấy trên khuôn mặt khô lâu (đầu lâu) của Đan Hạc đạo nhân lúc xanh lúc tím, rõ ràng là vừa đánh nhau với người ta xong.

Hơn nữa, bộ quần áo này hình như còn là đồ Nhất Mi đạo nhân mặc thừa, trông rách rách rưới rưới.

Với cái bộ dạng này, nói là đạo sĩ lề đường Trương Thiên cũng tin. "Khô...

Khô lâu đầu..." Nhìn thấy Đan Hạc đạo nhân lại là một bộ xương khô, mọi người trực tiếp ngây người.

Chương 512

Bây giờ Trương Thiên không định diễn nữa sao?

Trực tiếp ngả bài rồi?

Cơ thể khô lâu này quả thực khiến người của các đại gia tộc xung quanh khiếp sợ không nhẹ.

Tuy bọn họ đều từng gặp bánh tông (cương thi), nhưng trước mắt, hình thái của Đan Hạc đạo nhân thực sự quá kỳ quái.

Điều này không khỏi khiến bọn họ nghĩ đến bất tử nhân. "Chẳng lẽ, đây chính là bí mật của trường sinh?" Lão tổ Uông gia lẩm bẩm, nhất thời toàn bộ mọi người rơi vào trầm mặc.

Trương Thiên nghe thấy Tô Nan lẩm bẩm, chỉ cảm thấy tối sầm mặt mũi.

Cái này hình như cũng là một cách trường sinh khác... "Ngại quá, để chư vị đợi lâu rồi." Đan Hạc đạo nhân lộ ra một nụ cười xin lỗi trên khuôn mặt. "Sư bá, mặt ông làm sao thế?" Nhìn vết bầm tím đỏ đen trên gò má đầu lâu của Đan Hạc, Trương Thiên không kìm được hỏi một câu. "Cái này à, là sư đệ nhiệt tình hoan nghênh ấy mà, không ngờ mấy năm không gặp, đệ ấy vẫn không thay đổi." Đan Hạc đạo nhân nhẹ giọng nói, ngữ khí vô cùng bình thản. "Chào Thiên sư!" Xung quanh, một đám môn chủ nhao nhao hành lễ với Đan Hạc đạo nhân.

Lúc này bọn họ càng thêm xác định sư môn của Trương Thiên cường hãn, cứ thế này mà vẫn không chết, hơn nữa còn có thể chạy loạn giữa ban ngày ban mặt.

Có thể thấy năng lực người ta vẫn rất mạnh. "Chào các ngươi,

Tiểu Thiên à, con bảo ta đến đây là có việc gì?" Đan Hạc đạo nhân gật đầu với mấy người. "Mọi người vào trong đi, tôi sẽ quy hoạch một chút hướng đi tiếp theo của tập đoàn chúng ta." Trương Thiên vẫy tay, mọi người đi về phía trong tập đoàn.

Người của các gia tộc khác càng là bất giác liếc nhìn Đan Hạc đạo nhân.

Đã là Trương Thiên mời Đan Hạc đạo nhân đến, vậy khẳng định là có nguyên nhân.

Nói không chừng bọn họ còn có thể làm quen với vị thiên sư này, đến lúc đó biết đâu còn mời được về nhà làm khách.

Đây là một cơ hội a!

Rất nhanh, bên trong phòng họp của Cửu Môn Tập đoàn.

Trương Thiên ngồi ở chủ vị, còn các thành viên khác thì lần lượt ngồi ở ghế phụ. "Cửu Môn muốn trường cửu, vậy thì phải cùng tiến bước với Hạ Quốc, cho nên, chúng ta phải triển khai xây dựng và quy hoạch các lãnh địa còn lại." "Tô Nan, việc trước đó tôi bảo cô làm, xong chưa?" Trương Thiên đi thẳng vào vấn đề.

Gương mặt già dặn của Tô Nan càng thêm nghiêm túc một chút: "Thưa Môn chủ, đã xử lý xong xuôi, chúng ta đã thành lập Tập đoàn Xây dựng Tài nguyên Cửu Môn ở bên ngoài, đã đạt được hợp tác sơ bộ với Hạ Quốc.

Đẩy mạnh quy hoạch xây dựng." "Nhưng mà Môn chủ, tôi đã tính toán rồi, một bộ xây dựng này làm xuống, đầu tư ít nhất cũng hàng chục tỷ, mà nếu muốn thu hồi vốn, thì ít nhất phải trăm năm sau!" Tô Nan có chút do dự mở miệng.

Dù sao cái việc ném tiền qua cửa sổ như thế này, người nào mới chịu làm chứ.

Các gia tộc còn lại cũng nhao nhao nhìn về phía Trương Thiên.

Tiền của bọn họ cũng không phải từ trên trời rơi xuống, tự nhiên cũng rất quan tâm đến hướng đi. "Yên tâm, đây chỉ là bắt đầu, trung kỳ là có thể kiếm tiền, đây là một vốn bốn lời." Trương Thiên xua tay nói.

Xây dựng không chỉ là làm đường, còn có xây nhà các loại.

Hơn nữa, giống như mấy tập đoàn xây dựng, tập đoàn cầu đường ở kiếp trước, đừng nhìn bọn họ lỗ, nhưng chính phủ đều có trợ cấp, tổng thể mà nói là lãi.

Nếu không thì ai làm cái này.

Mọi người cũng không nói nhiều, dù sao vừa bắt đầu đã lãi thì cơ bản là không thể nào.

Tô Nan ngay sau đó lại mở miệng: "Chúng ta đồng thời cũng mở ra quy hoạch các ngành công nghiệp kiểu mới..." Sau đó Tô Nan nộp toàn bộ bản quy hoạch các thứ cho Trương Thiên.

Trương Thiên xem qua một lượt, chỗ nào sửa được đều sửa lại một lượt.

Đồng thời cũng triển khai nhiều kiến nghị vân vân.

Một giờ sau. "Lần này, con mời sư bá đến, chính là muốn để sư bá đảm nhiệm chức vụ Chủ nhiệm, còn Tô Nan, cô là Tổng thư ký." "Tôi hy vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, không chỉ làm cho Hạ Quốc chúng ta ngày càng mạnh, mà cũng có thể làm cho Cửu Môn Tập đoàn của chúng ta ngày càng mạnh." "Đây là tiền thưởng năm mới năm nay, hy vọng mọi người hài lòng." Trương Thiên nói xong, tay vung lên, mấy viên Tụ Linh Đan trung phẩm được Trương Thiên ném ra.

Những đan dược này là do Trương Khởi Linh luyện chế.

Từ khi có dược liệu, trình độ luyện chế của cậu ấy ngày càng cao.

Khi nhìn thấy đan dược, mắt mọi người đều sáng lên.

Thứ này, chính là khả ngộ bất khả cầu a!

Hơn nữa lúc trước ở hội đấu giá cũng bán với giá trên trời, mà đan dược này của Trương Thiên phẩm tướng một chút cũng không kém. "Cái này chắc là trung phẩm, có cái này, tu vi của tôi nhất định có thể có chỗ tiến bộ!" Nhị Nguyệt Hồng lẩm bẩm, trong lòng đối với thứ Trương Thiên cho vô cùng hài lòng.

Có thứ này, mình đột phá Đại Tông Sư đều là chuyện trong tầm tay! "Nguyện vì Môn chủ hiệu khuyển mã chi lao!" Mọi người hô to.

Dù sao có lợi ích, ai mà không động lòng.

Trương Thiên khẽ gật đầu: "Đây chỉ là bắt đầu, chỉ cần mọi người dốc hết toàn lực, bên tôi sẽ khiến mọi người hài lòng, hơn nữa chúng ta có chế độ tích điểm.

Chỉ cần gia tộc nào mỗi năm làm tốt, tôi sẽ có phần thưởng thêm." Trương Thiên trực tiếp vẽ ra một cái bánh vẽ lớn.

Hiện trường (khán giả): [Khá lắm, hóa ra bánh vẽ đã thuộc về quy hoạch từ sớm rồi!] [Phần thưởng này cũng quá hậu hĩnh đi, tôi muốn đi làm quá!] [Vãi chưởng, nếu tôi đến đó, không làm gì cả, liệu Tiểu Trương gia có cho tôi một viên đan dược không!] [Một viên đan dược này, giá cả nếu đặt ở hiện tại, ít nhất cũng mấy trăm triệu a!] [Hào phóng!] Nhất thời, tất cả mọi người tại hiện trường đều có chút hâm mộ.

Đặc biệt là sau khi biết cục diện thế giới hiện tại thay đổi, bọn họ càng thêm hướng tới thứ này.

Khi nghe thấy Trương Thiên có phần thưởng thêm, các gia tộc khác càng thêm nhiệt huyết sôi trào.

Trương Thiên sau đó nói qua về quy hoạch của mình, để bọn họ đi thực hiện xong, hắn liền đứng dậy định rời khỏi đây.

Trương Thiên coi như là một ông chủ phủi tay, mấy thứ này hắn không hứng thú lắm, mình xuất chủ ý để thủ hạ làm là được.

Trương Thiên có ký ức kiếp trước, chỉ cần không xảy ra sự cố, Cửu Môn Tập đoàn sớm muộn gì cũng là số một thế giới, đương nhiên là trong bóng tối. "Được, các người thương thảo đi, tôi đi trước, mong chờ thành quả năm sau." Trương Thiên nói xong, rời khỏi hiện trường trong ánh mắt của mọi người.

Lúc này các đại gia tộc mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau. "Uông gia chủ, Thiên sư, các ngài đưa ra kiến nghị đi, bên chúng tôi thực hiện." Gia chủ Giải gia thản nhiên nói.

Những người còn lại cũng nhao nhao nhìn về phía hai người.

Đan Hạc đạo nhân có chút xấu hổ, mình có biết cái gì đâu mà làm.

Nhưng trong lòng ông cũng rõ ràng, Trương Thiên chỉ là để ông phụ trách giám sát, còn người chủ chốt vẫn là Tô Nan này.

Sau khi Trương Thiên đi, đám người liền bắt đầu quy hoạch.

Dù sao ai cũng không muốn từ bỏ phần thưởng thêm của Trương Thiên, nếu là đan dược cao cấp hơn, thì đối với gia tộc bọn họ mà nói, chính là một cơ hội rất lớn.

Đi ra ngoài tập đoàn, Trương Thiên định đi xem Nhất Mi đạo nhân một chút.

Rất nhanh, trên núi Long Đằng, chỗ ở của Nhất Mi đạo nhân.

Còn chưa đợi Trương Thiên đi vào, hắn đã cảm nhận được một luồng âm khí dao động.

Chắc là Nhất Mi đạo nhân đang tu luyện.

Không đợi Trương Thiên mở miệng, bên trong truyền đến âm thanh. "Đồ đệ ngoan, vi sư bế quan mấy ngày, con giúp vi sư hoàn thành mấy lời hứa.

Thiết ký, Mao Sơn đạo sĩ tín dự đệ nhất." Trong cửa truyền ra tiếng nói, ngay sau đó, hai phong thư bị ném ra.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Vốn dĩ hắn định hỏi Nhất Mi đạo nhân xem Mao Sơn rốt cuộc ở chỗ nào.

Nhưng nhìn dạng này, lão già này chắc là không hỏi ra được rồi. "Thôi bỏ đi, để sau hãy nói." Trương Thiên lắc đầu, vẫy tay một cái, hai bức thư kia rơi vào trong tay. "Tiểu nữ Lương gia thân mắc trọng bệnh, thỉnh cầu Thiên sư tương trợ, thù lao một trăm vạn!" "Khách sạn Kim Long khai trương, thỉnh cầu Thiên sư xem phong thủy, thù lao là thẻ VIP Chí Tôn trọn đời của khách sạn Kim Long!" Nhìn chữ trên thư, Trương Thiên mặt đầy vạch đen.

Lão già này không phải thật tâm đi giúp đỡ đâu nhỉ, ngược lại cái thẻ VIP kia mới là thứ hấp dẫn Nhất Mi. "Thôi kệ, đã nhận lời rồi thì đi xem thử vậy." Trương Thiên lắc đầu, xoay người đi về phía địa chỉ viết trên thư.

Tại Lương gia, Bắc Ly.

Lương Quỳnh, hòn ngọc quý trên tay của Lương gia đã nằm liệt giường nhiều ngày.

Cầu y khắp cả thành Bắc Ly nhiều ngày không có kết quả, lúc này mới nhớ tới trong dân gian có một vị Thần Thiên sư.

Chương 513

Lương Đống Lương sau khi gửi thư cho vị Thiên sư thần bí kia liền một mực khổ sở chờ đợi, nhưng thời gian trôi qua từng ngày lại không có bất kỳ tin tức gì. "Gia chủ, thực sự không được thì chúng ta cứ lên tận cửa mời đi, cứ kéo dài nữa tôi sợ tiểu thư..." Trong Lương gia, quản gia vẻ mặt lo lắng. "Hiện tại Quỳnh Nhi thế nào rồi?" "Sốt cao không lùi, hơn nữa ngày càng nghiêm trọng, bác sĩ nói nếu còn không hạ sốt, có khả năng sẽ bị sốt đến chết." Quản gia khẩn trương nói.

Lương Đống Lương khẽ nhíu mày: "Nhưng tôi cũng muốn đi mời Thiên sư xuống núi, nhưng đó là núi Long Đằng, sớm đã trở thành nơi đóng quân của Cửu Môn, bên trong đó, bất kỳ một gia tộc nào cũng không phải thứ chúng ta có thể mạo phạm." Lương Đống Lương nói, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Nếu không thông qua sự đồng ý của người ta mà mạo muội đi lên, thì Lương gia bọn họ e rằng khó mà tồn tại ở Bắc Ly này nữa.

Nhưng nếu không đi, thì con gái mình sẽ... "Liều mạng!

Cho dù Lương gia ta có lụi bại, cũng phải trị khỏi cho Quỳnh Nhi." Lương Đống Lương ánh mắt hung ác, dường như đã đưa ra một quyết định gì đó. "Gia chủ, còn một chuyện nữa, Đông gia bên kia thúc giục rất gấp, bọn họ muốn kênh dược liệu của chúng ta, nếu chúng ta còn không giải quyết, bọn họ e rằng sắp ra tay với chúng ta rồi." Quản gia lại mở miệng.

Đông gia, đó là một bệnh viện rất lớn ở Bắc Ly.

Mà Lương gia kinh doanh chủ yếu là thu mua dược liệu, còn có bán một số loại tơ lụa.

Nói ra cũng buồn cười.

Một gia tộc bán thuốc, lại trị không khỏi bệnh cho người nhà mình. "Đáng chết!

Những kẻ đó rõ ràng biết chuyện nhà chúng ta, bây giờ lại đốt nhà hôi của như vậy." Lương Đống Lương chửi lớn một tiếng, đứng dậy định đi núi Long Đằng mời Thiên sư xuất sơn. "Ding dong." Ngay lúc không khí có chút nôn nóng, cửa truyền đến tiếng chuông cửa thanh thúy. "Có phải Thiên sư đến rồi không!" Quản gia mở miệng.

Lương Đống Lương mắt sáng lên, vội vàng chạy như bay ra ngoài.

Khi nhìn thấy Trương Thiên ở cửa, Lương Đống Lương thất vọng thấy rõ bằng mắt thường. "Hôm nay không mở cửa." Lương Đống Lương có chút thất lạc nói.

Trương Thiên liếc nhìn vào bên trong.

Đây là một tiệm thuốc, bên trên còn viết mấy chữ lớn "Hiệu thuốc Lương thị".

Mà nhìn mi gian Lương Đống Lương có một tia hắc khí, Trương Thiên có thể đoán được, tên này gần đây chắc là vận xui quấn thân, sắp tới đều sẽ không có vận may. "Tôi không phải đến mua thuốc, nghe nói bên các người có người cầu sư phụ tôi xuống núi?" Trương Thiên chậm rãi mở miệng.

Lương Đống Lương vừa xoay người chuẩn bị quay vào bước chân khựng lại.

Ông ta mạnh mẽ xoay người, trên dưới đánh giá Trương Thiên một chút. "Ngài thực sự là đồ đệ của quý Thiên sư?" Ông ta phát ra nghi vấn.

Dù sao Trương Thiên tuổi tác cũng không lớn, là ai cũng sẽ nảy

sinh hoài nghi. "Mi gian có hắc khí bao quanh, trong nhà tử khí tung hoành, hẳn là trong nhà lệnh tôn, định có một người trúng tà, hoặc nằm trên giường bệnh, sơ bộ suy đoán, chắc là ba ngàn không trăm linh ba giờ." Trương Thiên thản nhiên nói.

Quản gia ở một bên tính toán giờ giấc, sắc mặt đại biến: "Gia chủ, vị công tử này tính cơ bản giống y hệt!" Ông ta có chút kích động.

Lương Đống Lương trong lòng càng run lên, vội vàng mở cửa lớn: "Mau mau mời vào, thực sự không ngờ là quý công tử đến, nếu có mạo muội, mong hãy lượng thứ." Trên mặt Lương Đống Lương lộ ra nụ cười.

Trương Thiên gật đầu, đi thẳng vào trong nhà. "Thiên sư, chỉ cần ngài có thể trị khỏi cho tiểu nữ, tôi nhất định sẽ thực hiện lời hứa." Lương Đống Lương vừa đi vừa nói.

Còn về lời hứa tự nhiên chính là một trăm vạn.

Trương Thiên xua tay, biểu thị không để ý.

Nếu không phải do Nhất Mi đạo nhân, hắn còn lười đến đây.

Vào phòng ngủ.

Trương Thiên liếc mắt liền nhìn thấy cô gái đang nằm trên chiếc giường lớn.

Cô gái khoảng mười tám mười chín tuổi, dáng vẻ tiểu thư khuê các, dung mạo tự nhiên cũng sẽ không quá khó coi.

Từ khuôn mặt tái nhợt của cô, Trương Thiên có thể nhìn ra từng tia tử khí. "Nếu muộn thêm ba giờ nữa, lệnh thiên kim chắc chắn đã quy tiên rồi." Giọng nói Trương Thiên vừa dứt, trán Lương Đống Lương trong nháy mắt toát ra mồ hôi lạnh. "Mong Thiên sư ra tay cứu giúp." Ông ta suýt chút nữa quỳ xuống đất.

Trương Thiên lấy ra một lá bùa, đây là một lá bùa trừ tà. "Nếu không nhìn lầm, hẳn là có người đã hạ 'Hàng đầu' (ngải) với cô ấy, dẫn đến trong cơ thể trúng tà.

Hàng đầu bình thường thì bốn ngày, nhưng kẻ kia chắc là đã dùng đến tinh huyết của chính mình.

Cho nên, lệnh thiên kim mới chết sớm như vậy." Trương Thiên nói, lại đưa bùa chú cho Lương Đống Lương: "Đem bùa này đốt thành tro, sau đó lấy một bát nước sạch, đổ tro vào trong nước.

Cho lệnh thiên kim uống vào, tự nhiên sẽ thuốc đến bệnh trừ." Trương Thiên nói xong cũng không vội, ánh mắt đánh giá tứ phía.

Cái thế gia dược liệu này xem ra cũng có chút nội hàm. "Đa tạ, đa tạ, lão Vương mau đi làm đi." Lương Đống Lương cảm tạ một hồi rồi vội vàng nhét đồ cho quản gia. "Thiên sư, theo ngài nói như vậy, nhà chúng tôi có phải bị nhắm vào không." Lương Đống Lương cũng không ngốc, lập tức đoán được cái gì đó. "Ừ." Trương Thiên khẽ gật đầu. "Nhất định là Đông gia!

Không ngờ bọn họ lại ngoan độc như vậy, dám ra tay với con gái tôi!" Lương Đống Lương nghiến răng, hận không thể ăn tươi nuốt sống người của Đông gia. "Thiên sư, ngài có thể hay không..." "Không thể, không hứng thú." Trương Thiên thẳng thừng từ chối.

Hắn đối với mấy thứ ân oán này cũng không hứng thú lắm.

Lương Đống Lương thấy thế cũng không tiện nói gì, đành phải im lặng.

Khi nước bùa được mang đến, ngay sau đó cả một bát nước được uống hết, chỉ thấy Lương Quỳnh trên giường thân thể đột nhiên run rẩy.

Sắc mặt cũng tốt lên không ít.

Ngay khi mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên, mạch máu của Lương Quỳnh bắt đầu chuyển sang màu đen.

Trong miệng càng là phun ra một ít máu đen.

Ngay sau đó, từng con trùng nhỏ ghê tởm lại từ trong miệng cô chui ra.

Cảnh tượng một trận buồn nôn. "Sao lại thế này, sao lại thế này, Thiên sư..." Lương Đống Lương hoảng loạn.

Nói là trừ tà cơ mà?

Sao bây giờ ngày càng nghiêm trọng rồi.

Trương Thiên cũng khẽ nhíu mày.

Trong nháy mắt hắn liền nghĩ đến một thứ: Cổ thuật!

Có người hạ cổ!

Trương Thiên là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, điều này khiến hắn có chút kinh ngạc đồng thời cũng có một chút hoài nghi.

Hắn không ngờ, Bắc Ly lại có Cổ nhân tới! "Đừng vội." Trương Thiên cũng không cuống, chỉ dùng tay điểm mạnh vào ngực Lương Quỳnh, ngay sau đó chân khí dũng mãnh tràn vào.

Rất nhanh, Trương Thiên liền phát hiện vị trí Cổ trùng, khắc tiếp theo, chân khí của Trương Thiên điên cuồng lao về phía con Cổ trùng kia mà giết.

Cũng may Cổ trùng cũng chỉ là một con côn trùng nhỏ không lợi hại lắm, rất thuận lợi liền bị chân khí của Trương Thiên bóp chết.

Sau khi Cổ trùng chết, Trương Thiên vẫy tay một cái, dưới sự bao bọc của chân khí, một con sâu róm màu đen to bằng ngón tay cái bị Trương Thiên lôi từ trong miệng Lương Quỳnh ra. "Ọe..." Quản gia và Lương Đống Lương đều nhíu mày.

Thứ này quá ghê tởm rồi, cũng không biết là chui vào cơ thể kiểu gì. "Tôi vốn tưởng là trúng tà, không ngờ là có người hạ cổ, nước bùa của tôi chắc là đã kích thích đến thứ này." Trương Thiên nói, trong ánh mắt cũng có một chút hiếu kỳ.

Hắn ngược lại muốn đi gặp Cổ sư trong truyền thuyết kia một chút.

Ở một bên, sắc mặt Lương Quỳnh cũng ngày càng tốt hơn, khuôn mặt vốn tái nhợt cũng đã có chút hồng hào.

Vết máu bên miệng cũng dần biến mất.

Chương 514

"Ba..." Bên giường truyền đến âm thanh yếu ớt, Lương Đống Lương vội vàng chạy đến bên giường. "Thế nào?

Đỡ chút nào chưa?" Trên mặt ông ta toàn bộ đều là quan tâm. "Vâng, đỡ nhiều rồi, vị này là?" Lương Quỳnh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía bóng lưng rộng lớn ở một bên. "Đây là ân nhân cứu mạng của con!

Còn không mau cảm tạ!" Lương Đống Lương kích động nói. "Đa tạ ân nhân cứu mạng." "Trước khi cô bị bệnh, có gặp người nào không?" Trương Thiên cũng không đáp lại lời cảm ơn, mà hỏi ngược lại. "Người ư?

Để tôi nghĩ xem.

Đúng rồi!

Lúc tôi đi dạo phố, gặp một bà lão, bà ấy cho tôi một đóa hoa rất kỳ lạ.

Đóa hoa đó rất thơm." Lương Quỳnh dường như còn có chút hoài niệm mùi hương của đóa hoa. "Cô có nhớ cách ăn mặc của bà lão đó không?" "Hình như mặc áo bào dài màu đen, bên tai còn có khuyên tai bạc, trông rất kỳ lạ.

Hơn nữa, bà ấy hình như đang tìm cái gì đó." Lương Quỳnh nói.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Kẻ đó đang tìm cái gì?

Hơn nữa, theo lý thuyết, loại người này hẳn là sẽ không tùy tiện ra tay.

Trừ phi, món đồ kia vô cùng quan trọng! "Cô nghĩ kỹ xem, cô có trêu chọc gì đối phương không?" Trương Thiên nhìn về phía cô gái trước mắt.

Lương Quỳnh cẩn thận suy nghĩ: "Tôi cũng không đắc tội bà ấy, đúng rồi!

Tôi nhớ ra rồi, bà ấy hình như đang hỏi thăm về một người!" Lương Quỳnh nói xong, trong đầu Trương Thiên như sấm nổ, đột nhiên một đạo tinh quang hiện ra. "Tôi hiểu rồi!

Tôi biết người này muốn tìm ai, tôi đi trước đây, người này tôi sẽ tự xử lý, mọi người cứ yên tâm." Trương Thiên gật đầu một cái, bước chân tăng tốc, hắn định đi tìm người này.

Đồng thời hỏi một chút chuyện liên quan đến Cổ trùng.

Trương Thiên sắp phải đi Nam Vân, đến lúc đó, xác suất gặp Cổ trùng rất lớn, hắn nhất định phải hiểu rõ một số tập tục của địa phương. "Cần chúng tôi giúp một tay không?" Lương Đống Lương hô một câu ở phía sau.

Trương Thiên xua tay, bọn họ đến e rằng cũng không giúp được gì.

Theo bóng lưng Trương Thiên càng đi càng xa, Lương Đống Lương mới chậm rãi thở dài một hơi.

Muốn bám vào Trương Thiên, xem ra cũng không dễ dàng như vậy.

Trương Thiên trong tay cầm con Cổ trùng đã chết, nương theo khí tức của Cổ trùng để tìm kiếm chủ nhân.

Theo lý thuyết, Cổ trùng và người hạ cổ có liên kết, khí tức tương đồng, cho nên Trương Thiên hẳn là rất dễ dàng có thể tìm được.

Lúc này, trong một căn nhà nhỏ cũ nát, một bà lão tóc trắng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Lông mày bà ta nhíu chặt. "Có người phá giải Cổ thuật của ta!

Nơi này có cao nhân!" Trong lòng bà ta trầm xuống, có một dự cảm không lành. "Ta nhất định phải mau chóng rời khỏi nơi này, nhưng mà, ta vừa tìm được tin tức về Cổ Vương, nếu bây giờ rời đi..." Trong lòng bà ta suy tư có chút phức tạp.

Hiện tại nếu đi, vậy những gì bà ta làm trước đó sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Ngay khi bà ta suy nghĩ miên man, đột nhiên, cánh cửa gỗ bên ngoài bị mở ra.

Một thanh niên đứng thẳng tắp bên ngoài cửa. "Chào buổi sáng." Trương Thiên trên mặt mang theo nụ cười, trong tay còn cầm con sâu đã chết kia. "Ngươi làm sao tìm được đến đây!" Ánh mắt bà lão nhìn thoáng qua Cổ trùng trên tay Trương Thiên, trong lòng thót một cái.

Mới qua bao lâu, người ta đã tìm tới cửa rồi.

Bà ta cũng không ngốc, tình huống này, đối phương vừa nhìn đã biết là cường giả. "Rất đơn giản, con sâu của bà và khí tức của bà giống nhau, cả cái thành Bắc Ly này, có mùi khó ngửi như vậy, e rằng cũng chỉ có bà." Giọng Trương Thiên bình thản.

Đồng thời còn tự nhiên ngồi xuống cái ghế trong phòng. "Ngươi muốn làm gì?

Ta chỉ là một bà già, chẳng lẽ ngươi muốn động thủ với người già sao?" Bà ta sử dụng chiêu bắt cóc đạo đức điển hình.

Trương Thiên cũng không ăn bộ này.

Hắn chỉ nhẹ nhàng bóp một cái, Cổ trùng trên tay trực tiếp bị bóp

nát thành một đống dịch thể. "Tôi cũng không phải đại thánh nhân, bà nên rõ ràng, loại người như chúng ta, tùy tiện biến mất một người, không ai sẽ chú ý đâu." Giọng Trương Thiên bình thản.

Sau khi hắn nói xong, bà lão rõ ràng run lên. "Ngươi muốn làm gì?" Trong mắt bà ta có thêm vài phần kiêng kỵ.

Trương Thiên đánh giá bà lão trước mắt một chút.

Một thân áo bào Miêu tộc màu đen, trên đầu còn cài trâm bạc.

Trên tay cũng có các loại trang sức, trông giống như một bà phú bà. "Bà đến Bắc Ly với mục đích gì, còn nữa, tại sao bà lại vô cớ làm người ta bị thương." Trương Thiên hỏi.

Bà lão thấy Trương Thiên chỉ hỏi những cái này, trong lòng ngược lại nhẹ nhõm không ít. "Ta đến là để tìm lại Cổ Vương!

Còn về con bé kia, nó rõ ràng biết manh mối, lại không nói cho ta, thậm chí còn mạo phạm ta, ta tự nhiên muốn cho nó chút bài học." Giọng bà lão hơi chói tai truyền đến.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, bà già này thật sự tưởng vẫn đang ở địa bàn của mình, tùy tiện ra tay sao? "Cổ Vương mà bà nói là cái gì?

Còn nữa, người bà tìm là ai." Trương Thiên hỏi lại. "Cổ Vương là một truyền thuyết lưu truyền từ ngàn năm trước, nghe nói, năm đó Hiến Vương nuôi độc trùng, ông ta có một con Độc Vương vô cùng lợi hại, không độc nào sánh bằng.

Sau này, sau khi Hiến Vương chết, Độc Vương đẻ ra một quả trứng, mà quả trứng trùng kia sau này lưu lạc ra ngoài, vì khó khăn lắm mới biết được tin tức, cho nên ta mới đến đây." Bà lão biết không giấu được, dứt khoát nói thẳng.

Trương Thiên nếu không đoán sai, thì quả trứng trùng kia đang ở trong tay mình. "Không ngờ, vận may vẫn tốt như vậy." Trương Thiên

trong lòng cảm khái một câu, ánh mắt lại nhìn về phía bà lão trước mắt. "Kể cho tôi nghe về Cổ trùng, còn cả câu chuyện về nơi ở của bà." Trương Thiên nhìn bà lão.

Bà lão rõ ràng sững sờ, thanh niên trước mắt này đúng là kỳ quái, tại sao lại hỏi cái này. "Nói xong, ngươi sẽ thả ta đi chứ?" Trong mắt bà ta mang theo chút nghi vấn. "Nếu có ích với tôi, tôi có thể xem xét." Trương Thiên xua tay. "Cổ trùng thực ra chính là độc trùng, chỉ có điều điểm khác biệt duy nhất giữa Cổ trùng và độc trùng là, Cổ trùng có thể tâm ý tương thông với Cổ nhân (người nuôi cổ).

Cái này ngươi chắc là biết, mà bồi dưỡng Cổ trùng vô cùng gian nan, trong một vạn con độc trùng, cũng chỉ có một con.

Cổ Vương thì càng không cần nói nữa, Cổ Vương vừa ra, vạn ngàn Cổ trùng chỉ có thể bái phục, chỉ cần có được Cổ Vương, ở chỗ chúng ta là có thể đi ngang." Bà lão nói, có thể thấy sự sùng bái của bà ta đối với Cổ Vương mạnh đến mức nào.

Trương Thiên sờ sờ cằm, thứ này thần kỳ thế sao? "Còn về câu chuyện ở chỗ chúng ta, thực ra cũng chỉ là một số chuyện bình thường mà thôi.

Theo lời đồn, chúng ta là hậu duệ của Hán Vương, chúng ta cũng là hậu duệ của Dược Vương." Bà lão nói, Trương Thiên rùng mình một cái.

Khá lắm, Dược Vương?

Chẳng lẽ, Dược Vương ở Nam Vân? "Dược Vương là ai?" Trương Thiên dò hỏi. "Chỗ chúng ta có một truyền thuyết, năm đó cả trại người Miêu đột phát ôn dịch, trong núi sâu đi ra một vị Dược Vương, cứu trợ bách tính cả trại.

Chương 515

Sau này, Dược Vương liền ẩn quy sơn lâm, theo danh tiếng Dược Vương ngày càng lớn, chỗ chúng ta cũng xảy ra phản loạn." Bà lão nói, Trương Thiên ngược lại có chút nghi hoặc, tại sao Dược Vương lại xuất hiện ở đó. "Sau đó thì sao?" "Sau đó, Dược Vương liền dạy cho chúng ta pháp môn luyện độc, điều này cũng thành tựu nên Cổ nhân chúng ta sau này, dựa vào Cổ thuật chúng ta đánh bại những kẻ xâm lược kia." Bà lão thuận tiện nói qua về lai lịch Cổ thuật.

Trương Thiên gật đầu, ý tứ đại khái hắn đã biết.

E rằng năm đó sở dĩ Hiến Vương nuôi độc trùng, chắc là vì cái này, hơn nữa Hiến Vương còn tinh thông phong thủy, sinh tính tàn bạo.

Cộng thêm năng lực biến người thành trùng dũng (tượng người chứa trùng), Trương Thiên rất nghi ngờ, hai người này có phải có quan hệ gì không. "Nói cho tôi biết chuyện về Hiến Vương?" Trương Thiên mở miệng hỏi.

Bà lão đột nhiên trừng lớn mắt, có chút nộ khí: "Cái tên súc sinh đó có gì hay mà nói?

Hai ngàn năm trước, chiến loạn, hắn suất lĩnh tộc nhân đến chỗ chúng ta, hắn tu luyện một loại tà môn Đằng thuật (thuật về dây leo), sau này, để tu xây vương lăng, hắn liền đem tộc nhân chúng ta từng người từng người làm thành Cổ dũng!

Cho đến ngày nay, nơi đó đã thành cấm địa, xung quanh có kịch độc bao phủ." Bà lão nói xong, Trương Thiên liền từ cuộc đối thoại của bà ta và ông chú trước đó thu được rất nhiều tin tức.

Ví dụ như, Thánh địa là tồn tại, hơn nữa bên trong Thánh địa,

chắc chắn có rất nhiều tượng người, Cổ trùng.

Xem ra, Hiến Vương này tuyệt đối không phải mộ Từ Phúc có thể so sánh, mộ Từ Phúc cuối cùng cũng không gặp Từ Phúc.

Mà mộ Hiến Vương, muốn đi khai quật, thì bước đầu tiên chính là phải qua được vòng độc. "Cái đó, ta biết chỉ có bấy nhiêu thôi." Bà lão do dự một chút rồi mở miệng.

Trương Thiên xua tay: "Được, tôi biết rồi, bà có thể đi, khuyên bà rời khỏi Bắc Ly đi, bởi vì thứ bà tìm kiếm, đã rời đi rồi." Trương Thiên gật đầu, bà lão sững sờ.

Bản năng muốn chất vấn.

Nhưng nghĩ đến thực lực của Trương Thiên, bà ta cũng đành phải xám xịt rời đi. "Mục Trần Châu, xem ra không dễ lấy a." Trương Thiên trong lòng cảm khái một câu.

Hắn không ngờ, hai câu chuyện về Dược Vương và Hiến Vương lại kết hợp với nhau.

Độ khó này khẳng định sẽ tăng lên rất nhiều. "Đúng rồi, quên hỏi bà ta tên của Dược Vương rồi.

Thôi kệ, đến lúc đó chắc là sẽ dễ dàng biết được thôi, bây giờ cái tôi cần là mau chóng nâng cao tu vi." Trương Thiên trong lòng nghĩ vậy, hắn cũng không nán lại nơi này lâu, đứng dậy trực tiếp rời khỏi chỗ cũ.

Trương Thiên còn một bức thư nữa, trên đường về nhà thuận tiện làm luôn.

Rất thuận lợi, Trương Thiên lấy được thẻ VIP Kim Long trọn đời của khách sạn.

Có thẻ này, không chỉ có thể đến khách sạn ăn cơm massage miễn

phí, thậm chí, mỗi năm qua lễ tết còn nhận được quà tặng của khách sạn.

Đối với cái này, Trương Thiên một chút hứng thú cũng không có.

Mất một giờ, Trương Thiên lại quay về tứ hợp viện.

Việc cần làm sau khi trở về cơ bản đã làm xong hết, tiếp theo, cứ để bọn họ tự phát triển.

Mà Trương Thiên thì trực tiếp về phòng mình, bắt đầu tham ngộ Kỳ Môn Độn Giáp.

Còn có biện pháp đột phá Đại Tông Sư, tấn thăng Nội Đan kỳ.

Trương Thiên đã biết trên cảnh giới Đại Tông Sư là Nội Đan kỳ, còn có Phá Đan kỳ.

Cao hơn nữa thì Trương Thiên không biết.

Có điều, biết được hai tu vi này đã là không tệ rồi, mỗi một cảnh giới tu vi đều rất khó đột phá.

Lấy đan dược ra, Trương Thiên rất thuận lợi liền tiến vào trạng thái tu luyện sâu.

Thời gian cũng theo việc tu luyện mà trôi qua từng chút một.

Hiện trường. [Mộ Dược Vương vậy mà lại liên kết với Hiến Vương?] [Không phải liên kết, mà là tin tức hai mộ huyệt ở cùng một chỗ!] [Khá lắm, nói như vậy, chiến loạn kia liệu có liên hệ nhất định với Dược Vương không.] [Cái này nói không chừng Trương Thiên lại không nói trước cho chúng ta biết, chỉ có thể đoán thôi.] [Cũng không biết Dược Vương là ai, hơn nữa, Cổ thuật này lại truyền lâu như vậy, cũng không biết có phải thật hay không.] Hiện trường, đám người ồn ào hẳn lên.

Mà lúc này, màn hình trước mắt cũng tối sầm lại.

Trương Thiên ngồi trên bàn thẩm phán, hắn ung dung uống ngụm nước.

Ngay sau đó bóng đèn trên đầu lại sáng lên.

Nửa năm sau!

Không sai, Trương Thiên trực tiếp bỏ qua chuyện hắn tu luyện.

Dù sao, để những người này xem tâm đắc tu luyện của mình, Trương Thiên vẫn chưa nhàm chán đến thế. [Mau nhìn!

Hiển thị hình ảnh rồi!] [Ủa không phải đang tu luyện sao?

Sao trực tiếp biến thành cái khác rồi.] [Trương Thiên có tư tâm a, không muốn cho chúng ta nhìn thấy chuyện tu luyện của hắn!] [Hèn gì phi di sản văn hóa lại thất truyền, cái này không phải không có nguyên nhân.] [Nhanh, chuyên gia mau ra nói vài câu để chúng tôi cũng xem chút tâm đắc tu luyện nào.] Hiện trường ồn ào hẳn lên.

Từ khi biết có thể tu luyện, những người này đối với chuyện tu luyện của Trương Thiên càng thêm để ý.

Đáng tiếc Trương Thiên không phải kẻ ngốc, sao có thể để bọn họ nhìn thấy.

Nửa năm sau, tại Viện Khảo cổ Bắc Ly.

Một nhóm chuyên gia giáo sư đã chuẩn bị xong hành trang của mình.

Trên mặt từng người bọn họ đều mang theo thần sắc kiên định. "Thầy Lý, bên trên yêu cầu chúng ta ngày mai đi nhận thưởng, chúng ta bây giờ chạy, có phải hơi quá phô trương không." Tiểu Quang vừa thu dọn, vừa hỏi. "Chúng ta xuất phát vào buổi tối, còn về giải thưởng đó, không phải của chúng ta, chúng ta nhất luật không nhận, trừ phi, bọn họ cũng đi." Lý giáo sư nghiêm túc mở miệng.

Tuy có chút cố chấp, nhưng đây cũng là tín ngưỡng nhân sinh của Lý giáo sư.

Người già ở niên đại này của bọn họ, coi trọng danh dự của mình vô cùng.

Không phải của họ, họ tự nhiên một cái cũng sẽ không cần. "Vâng, thầy, bên chúng em đã chuẩn bị xong rồi, cũng đã mua xong vé tàu đi Nam Vân, có điều đường đi hơi xa." Tiểu Quang nghiêm túc gật đầu, trong giọng nói có chút do dự. "Khó khăn lớn hơn nữa chúng ta cũng đã trải qua rồi, chút khó khăn này thì tính là gì, lần này mười lăm người chúng ta cùng xuất phát, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau." Lý giáo sư nghiêm túc nói.

Tiểu Quang nhìn mười lăm thành viên đội khoa khảo, trong lòng cũng có chút an định.

Đúng vậy, bọn họ nhiều người như vậy, hơn nữa còn có trang bị hiện đại, đi một chuyến vào rừng núi, chỉ cần cẩn thận, chắc là không thành vấn đề. "Thầy Lý, lộ tuyến em đã vẽ xong, đường đi ngắn nhất cũng phải mất gần bốn tháng, nếu chúng ta còn phải băng rừng vượt núi thì nửa năm mới đến nơi." Tiểu Quang cầm bản đồ, giọng nói có chút nghiêm túc.

Hiện tại giao thông vô cùng bất tiện, đặc biệt là đi đến vùng núi như Nam Vân.

Lái ô tô đi khẳng định không thực tế, vùng núi, một khi trời mưa, sạt lở đất, còn có đầm lầy các thứ, lái xe còn không bằng đi bộ.

Mà đi bộ lại tốn thời gian, cho nên nửa năm mà Tiểu Quang ước tính thực ra vẫn là thời gian đã rút ngắn. "Không sợ, trong lòng chúng ta chỉ cần kiên định, đường gì mà không đi được, năm đó, Vạn Lý Trường Chinh đều đi được, những con đường này tính là gì." Lý giáo sư phất tay, ngược lại một thân chính khí. "Đúng!

Không sợ!

Chúng ta tuy chưa từng trải qua những chuyện đó, nhưng trong lòng chúng ta cũng có một ngọn lửa!" Xung quanh, một số đội viên trẻ tuổi vừa tốt nghiệp nhao nhao mở miệng.

Trên mặt bọn họ cũng có thêm một chút tín ngưỡng.

Lý giáo sư ha ha cười một tiếng, tốc độ chỉnh lý của mọi người càng nhanh hơn một chút.

Chập tối.

Đợi toàn bộ vật phẩm được chỉnh lý xong xuôi, cả nhóm người liền bắt đầu xuất phát đi Nam Vân.

Còn ở ngoài trường quay.

Cháu của Lý giáo sư, hiện tại nhìn khí thế hào hùng của ông nội và những người khác, khóe mắt anh ta hơi ươn ướt. "Ông nội vẫn chính khí như vậy, cũng không biết, bao giờ cháu mới có thể đuổi kịp ông." Lý giáo sư (cháu) lẩm bẩm, trong mắt đều là sùng bái. "Lý giáo sư, ngài không phải có cuốn nhật ký gia truyền sao?

Sau này Lý giáo sư đi Nam Vân thì thế nào rồi?" Chuyên gia ở một bên có chút kích động.

Bọn họ nhao nhao nhìn sang, muốn xem chuyện về sau. "Tôi nhớ là, ông nội bọn họ gặp nguy hiểm, trên nhật ký ghi chép, bọn họ phát hiện rất nhiều dược liệu, hơn nữa đau lòng nhất là, người đi cùng chỉ còn lại chưa đến năm người!" Lý giáo sư nói, xung quanh phát ra một trận than thở. "Đáng tiếc quá, nếu bọn họ trở về, thì tuyệt đối là cấp bậc Viện sĩ!" Một ông lão thở dài. "Có điều, ông nội ở bên đó còn gặp được quý nhân, trong nhật ký ông nói là quý nhân, nhưng cũng không đề cập tên." Lý giáo sư nói, mọi người xung quanh cũng một trận nghi hoặc.

Chương 516

"Quý nhân?

Chẳng lẽ là người trại Miêu?" "Không rõ, xem tiếp đi, Lý giáo sư nhất định sẽ không sao đâu." Lão chuyên gia nói, ánh mắt mấy người lại lần nữa chuyển lên màn hình.

Trong hình ảnh, xe của đội khảo cổ dần dần rời khỏi viện nghiên cứu.

Hôm sau khi người bên trên tới, trong cả viện lạc ngoại trừ bảo vệ, những người còn lại đã sớm không còn ở đó nữa. ...

Bắc Ly, trong tứ hợp viện của Bàn Tử.

Cả tứ hợp viện yên tĩnh dị thường.

Trên mặt đất lá rụng phiêu linh, cây liễu dường như đã trải qua bốn mùa, lá cây toàn bộ rụng xuống đất.

Mà cả cái sân giống như đã lâu không có người ở, có chút lộn xộn.

Tiểu hồ ly vì mấy người Trương Thiên đang tu luyện, dứt khoát về thẳng nhà Trương Thiên.

Sân viện cũng thành trạng thái không có người quét dọn.

Trong phòng.

Tu vi của Trương Thiên đã đến thời kỳ lâm giới.

Mà trên mặt đất, năm sáu viên cực phẩm đan dược tùy ý bày biện.

Trương Thiên khí tức ổn trọng, sắc mặt có chút hồng nhuận. "Sắp đột phá rồi, Kỳ Môn Độn Giáp của mình cũng đã đến tầng thứ tư, nếu không có gì bất ngờ, đầu năm sau, mình hẳn là có thể đạt tới Nội Đan cảnh!" Trương Thiên trong lòng nghĩ vậy, hắn cắn răng một cái, điên

cuồng hấp thu khí tức trong đan dược vào đan điền.

Thời gian lại trôi qua, lại một cái nửa năm nữa.

Bên ngoài thành Bắc Ly, một chiếc xe việt dã chậm rãi dừng lại.

Trong xe, một người phụ nữ thân mặc đồ thám hiểm màu nâu, dáng người cao ráo chậm rãi bước xuống, trên mặt cô đeo kính râm màu đen.

Khóe miệng mang theo nụ cười như có như không. "Hồ Bát Nhất, tôi về rồi!" Cô lẩm bẩm trong miệng, đôi chân dài sải bước nhanh về phía tứ hợp viện.

Trong tứ hợp viện, theo một năm tu luyện nữa trôi qua, tu vi của Trương Thiên cũng thuận lợi đột phá đến Nội Đan kỳ.

Đương nhiên có thể đột phá, điều này có quan hệ rất lớn với sự nỗ lực của Trương Thiên và số lượng đan dược không đếm xuể.

Sau khi tiến vào Nội Đan kỳ, Trương Thiên liền phát hiện, thế giới dường như đều thay đổi.

Hắn đối với âm thanh, thậm chí một số mùi vị đều vô cùng mẫn cảm.

Hơn nữa đan điền cũng mở rộng gấp đôi.

Trước đây Trương Thiên có thể lướt đi trong không trung một khoảng thời gian, nhưng hiện tại Trương Thiên ước tính hắn thậm chí có thể dừng lại giữa không trung một lúc.

Hơn nữa, theo tu vi tăng cường, uy lực thuật pháp của hắn cũng tăng lên gấp bội.

Trong một năm này, Kỳ Môn Độn Giáp của Trương Thiên cũng đã tiến thêm một bước.

Những thứ lĩnh ngộ được càng thêm sâu sắc một chút.

Tu vi của Trương Thiên cũng kẹt ở Nội Đan cảnh tiền kỳ, muốn tăng lên nữa, cơ bản là không thực tế.

Không có thiên tài địa bảo đặc thù, Trương Thiên muốn đột phá, cũng là cực kỳ khó khăn. "Mao Sơn đạo thuật mình đã tinh thông rồi, tiếp theo muốn tiến thêm, thì cần phải học các thuật pháp khác." Trương Thiên trong lòng đang nghĩ ngợi, đột nhiên tai khẽ động. "Có người đến!" Từ âm thanh yếu ớt, Trương Thiên có thể nghe ra, có người đến bên ngoài tứ hợp viện. "Hửm?

Sao thế này?

Không có người ở sao?" Nhìn cánh cửa lớn đóng chặt trước mắt, Tuyết Lỵ Dương không khỏi khẽ nhíu mày.

Tay nắm sắt trên cửa đều rỉ sét rồi, rõ ràng đã lâu không có ai ở. "Chẳng lẽ không có nhà?

Hay là đi nơi khác thám mộ rồi?" "Nhưng mà, tôi nghe nói một năm trước bọn họ đã từ nước Phú Sĩ trở về mới đúng." Tuyết Lỵ Dương trong lòng suy nghĩ, tay đặt lên vòng hổ phù trên cửa. "Cốc cốc cốc." Vòng hổ đập vào cửa sắt, phát ra âm thanh thanh thúy.

Trương Thiên chậm rãi đứng dậy, bước chân nhẹ nhàng.

Trương Thiên cảm giác, cỗ thân thể này của mình nhẹ hơn trước không chỉ hai lần.

Đi ra sân, lá liễu rụng đầy đất.

Cả cái sân cũng không có chút dấu vết quét dọn nào, rất hiển nhiên, trong một năm này, ngoại trừ ăn cơm, mọi người dường như đều không ra khỏi cửa.

Đến cửa, Trương Thiên nhẹ nhàng mở cửa ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh quen thuộc xuất hiện. "Hửm?

Dương tiểu thư, sao cô lại đến đây." Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Tuyết Lỵ Dương vậy mà hiện tại đã trở về rồi, ngược lại đỡ cho hắn phải đi tìm. "Tôi nghe nói bên nước Phú Sĩ tập đoàn mọc lên như nấm, liền biết được tin các anh đã về Bắc Ly." "Tôi không làm phiền anh chứ." Tuyết Lỵ Dương rất tinh tế, lập tức nghĩ đến cái gì đó, trong giọng nói còn mang theo một tia áy náy.

Trương Thiên xua tay: "Không sao, vào đi, đúng lúc giúp một tay quét dọn cái sân." Trương Thiên nói, cũng không coi Tuyết Lỵ Dương là người ngoài.

Dù sao cũng là em dâu, cũng không tính là người ngoài. "Vâng." Tuyết Lỵ Dương gật đầu, đi theo Trương Thiên vào sân.

Khi nhìn thấy cái sân có chút bừa bộn, Tuyết Lỵ Dương nghi hoặc liếc nhìn Trương Thiên một cái.

Trong ấn tượng của cô, Trương Thiên không chỉ tinh tế, mà quần áo trên người các thứ đều rất chỉnh tề.

Sao cái sân lại lộn xộn như vậy. "Để cô chê cười rồi, chúng tôi một năm nay chưa ra khỏi cửa." Trương Thiên cười khan một tiếng.

Tuyết Lỵ Dương khẽ gật đầu: "Chúc mừng Trương đại ca tu vi lại lên một tầng." Tuyết Lỵ Dương nghiêm túc mở miệng.

Cô thấy Trương Thiên đi ra, lại liên tưởng đến lời Trương Thiên vừa nói, rất hiển nhiên Trương Thiên đã đột phá. "Ừ, có điều, tôi rất bất ngờ, cô cũng tu luyện nhanh như vậy, đã là cao thủ Địa giai rồi." Trương Thiên khẽ gật đầu, đồng thời còn tâng bốc Tuyết Lỵ Dương một chút. "So với anh thì còn kém xa lắm." Tuyết Lỵ Dương nói, hai người liền bắt đầu thu dọn.

Rất nhanh, sân viện khôi phục như cũ, Trương Thiên lại bố trí

trong sân một số trận pháp mới.

Đây là thứ Trương Thiên mất một năm thời gian ngộ ra được.

Khi hai người cơ bản đã dọn dẹp xong đống đồ lặt vặt xung quanh, Hồ Bát Nhất mới từ trong phòng đi ra.

Cậu ta ngược lại tỏ ra không hoảng không vội.

Thậm chí nhìn dáng vẻ còn chưa thoát ra khỏi sự minh ngộ. "Hồ!" Nhìn thấy Hồ Bát Nhất, trên mặt Tuyết Lỵ Dương lộ ra nụ cười, càng là nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Hồ Bát Nhất vốn còn đang mơ mơ màng màng trong nháy mắt tỉnh táo.

Ánh mắt vẩn đục nhìn về phía trước.

Khi nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương đang lao về phía mình, trên mặt cậu ta cũng nở nụ cười.

Trương Thiên lắc đầu, rất tự giác đi về phía nhà bếp. "Em sao lại đến đây." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất truyền đến.

Vui vẻ thấy rõ bằng mắt thường. "Việc bên em xong rồi, tự nhiên là đến thôi.

Hồ, dạo này sống tốt không?" Tuyết Lỵ Dương nhẹ giọng nói.

Hai người đều không giỏi biểu đạt tình yêu, nhưng cơ bản đều có thể cảm nhận được. "Ừ, anh rất tốt, mau vào đi, anh rất muốn biết chuyện ở nước ngoài, và chuyện của em." Hồ Bát Nhất nói, kéo Tuyết Lỵ Dương vào phòng. "Tiếng gì thế, ồn ào náo nhiệt vậy, Bàn gia khó khăn lắm mới đột phá, có thể để Bàn gia yên ổn tu luyện không hả." "Á, Lão đại anh tỉnh rồi, thế thì không sao nữa." Bàn Tử thấy Trương Thiên đang nấu cơm trong bếp, khuôn mặt vừa rồi còn đầy vẻ sầu não trong nháy mắt cười như hoa nở. "Ai, vừa tu luyện xong đã gặp Lão

đại, thật tốt." Nhìn Bàn Tử mồm miệng trơn tru, Trương Thiên lườm cậu ta một cái.

Chương 517

"Bàn Tử, tiến độ không tệ, cậu đã là cái gì mà cao thủ Bán bộ Tông sư cảnh rồi." Trương Thiên chỉ đơn giản nhìn Bàn Tử một cái, liền đã biết cảnh giới của Bàn Tử. "Vãi chưởng, Bàn gia còn định cho Lão đại một bất ngờ chứ, xem ra vô dụng rồi, có điều Bàn gia một năm thời gian khổ tâm tu luyện, nhục thân cũng mạnh hơn không ít." "Lão đại, có muốn xem thử không?" Bàn Tử nói xong liền định cởi cổ áo. "Không hứng thú." Trương Thiên nhìn cũng chẳng thèm nhìn, vẫn tiếp tục xào rau.

Bàn Tử thấy thế trên mặt có chút thất vọng: "Haizz, xem ra cơ thể hoàn mỹ này của tôi, chỉ có thể để một mình Phi Phi thưởng thức rồi." Bàn Tử lẩm bẩm, cậu ta nhìn về phía phòng của Hồ Bát Nhất.

Qua cửa sổ có thể nhìn thấy, trong phòng Hồ Bát Nhất đang có hai bóng người. "Lão đại, Lão Hồ có phải là cái đó không, sao trong phòng còn có một người nữa?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi. "Dương tiểu thư đến rồi." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Bàn Tử cười đầy ẩn ý một cái, khóe miệng càng là bất giác nhếch lên. "Xem ra Bàn gia sắp được bế em bé rồi." Bàn Tử lại có chút mong chờ.

Trương Thiên liếc nhìn tên này một cái, không nhìn ra Bàn Tử còn có sở thích bế trẻ con.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương liền ôn tồn xong.

Mà Trương Thiên cũng làm xong cơm, gần đến trưa, nhóm người Trương Thiên quây quần bên bàn, vừa ăn cơm, vừa thương lượng chuyện tiếp theo. "Trương đại ca, tôi nghe nói rồi, lần này có phải các anh muốn đi Nam Vân?" Tuyết Lỵ Dương thành thạo dùng đũa. "Ừ,

khoảng mấy ngày nữa xuất phát, Dương tiểu thư có muốn đi cùng không?" Trương Thiên hỏi.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Tôi lần này trở về chính là chuyên môn vì chuyện lời nguyền, chuyện bên kia đã xử lý xong rồi, bây giờ tôi muốn toàn tâm toàn ý giải quyết chuyện lời nguyền." Giọng nói thanh thúy của Tuyết Lỵ Dương truyền đến.

Trương Thiên gật đầu, chậm rãi nhìn về phía mấy người: "Theo tôi được biết, Nam Vân, cực kỳ có khả năng có tung tích của Mục Trần Châu, chỉ cần chúng ta tìm được Mục Trần Châu, lời nguyền tự nhiên có thể giải khai." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Điều này ngược lại làm cho mắt mấy người sáng lên. "Lão đại, vậy còn chờ gì nữa, chúng ta ngày mai xuất phát luôn đi!" Bàn Tử có chút không chờ được nữa.

Tuyết Lỵ Dương càng là thân thể run lên, không ngờ Trương Thiên lại tìm được tin tức về Mục Trần Châu.

Quả nhiên, lần này cô trở về là chính xác, lời nguyền trên gia tộc mình, rốt cuộc sắp được giải khai rồi sao? "Không ngờ lão đại, anh hành động nhanh như vậy." Hồ Bát Nhất phát ra lời cảm thán từ tận đáy lòng.

Nếu như dựa vào bọn họ đi tìm, Hồ Bát Nhất cảm thấy mình mất vài năm mới tìm được một cái đại mộ đã là không tệ rồi.

Càng đừng nói là tìm được ngôi mộ có chứa đồ vật cố định theo yêu cầu. "Tôi cũng là ngẫu nhiên biết được tin tức, có một người đàn ông trung niên bán đồ cổ ở Bắc Ly..." Trương Thiên kể sơ qua về chuyện gặp được ông chú kia.

Mọi người lúc này mới vỡ lẽ. "Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi, bất quá, lão đại, cổ trùng mà anh nói thật sự thần kỳ như vậy

sao?" Hồ Bát Nhất cảm thán.

Đồng thời hắn cũng có chút hứng thú với cổ trùng. "Cổ trùng tôi hiểu biết không sâu lắm, chỉ có thể coi là có khả năng khống chế độc trùng." Trương Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: "Trước đó chúng ta không phải đã ăn Thi Tham rồi sao?

Hắn là đã miễn dịch với rất nhiều loại độc tố, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, mấy loại độc kia chúng ta hẳn là miễn dịch được." "Vậy chúng ta cần chuẩn bị thứ gì không?" Hồ Bát Nhất hỏi. "Để đề phòng vạn nhất, chúng ta kiếm mấy cái mặt nạ phòng độc, còn có loại quần áo phòng độc ngày xưa nữa, nếu như bị người ta hạ cổ, chúng ta cũng sẽ phát hiện ra ngay lập tức." Trương Thiên vì tránh gặp phải thứ gì đó không lường trước được, hắn vẫn cảm thấy kiếm cái mặt nạ phòng độc sẽ tốt hơn. "Được, tôi biết một cửa hàng đồ cổ, chỗ đó hẳn là có thứ chúng ta cần, lát nữa tôi sẽ đi làm." Hồ Bát Nhất gật đầu, trực tiếp nhận lấy việc này. "Về phần ngày xuất phát, chúng ta cứ định là một tuần sau đi, chuyện ở Bắc Ly còn có một số việc chưa xử lý xong." "Bàn Tử, cậu cũng đi thăm sư bá đi, chắc chắn sẽ có giúp ích cho cậu, tôi đi lo liệu chuyện của tập đoàn Bắc Ly." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Mấy người cũng nhao nhao tán đồng.

Dù sao cũng không kém mấy ngày này.

Ăn cơm xong, Shirley Dương và Hồ Bát Nhất đi rửa bát, còn Trương Thiên thì đứng dậy đi thị sát tình hình bên trong Cửu Môn sau một năm qua.

Lúc này, tại nội bộ tập đoàn Cửu Môn.

Trải qua sự tổ chức của Tô Nan, nội bộ tập đoàn đã chiêu thu gần hơn một trăm nhân viên chính thức.

Còn có hơn một trăm nhân viên tạp dịch, có những nhân viên này, thế lực của tập đoàn Cửu Môn càng thêm hùng hậu. "Thông qua sát hạch quý độ của chúng ta, hiện tại kiệt xuất nhất, nhà họ Ngô là nhân viên ưu tú nhất của năm nay." Tô Nan nhìn mọi người trong phòng họp, trong tay cầm chính là danh hiệu gia tộc xuất sắc nhất Cửu Môn năm nay.

Đây là điều Trương Thiên đã nói trước đó, mỗi năm sẽ đánh giá ra một gia tộc tốt nhất, từ đó ban phát giải thưởng nhân viên xuất sắc nhất.

Tô Nan tự nhận thấy mình làm còn chưa tốt bằng nhà họ Ngô, mà sau khi cô so sánh, các gia tộc khác dường như đều không có hy vọng bằng nhà họ Ngô.

Dù sao, kể từ sau khi Trương Thiên nói xong, rất nhiều người cũng là bán tín bán nghi.

Chỉ có Ngô gia lão thái gia là nghiêm túc với chuyện này, đồng thời, nhà họ Ngô cũng bỏ ra rất nhiều công sức.

Vốn liếng đầu tư càng là gấp bội.

Nhờ đó mới đạt được danh hiệu gia tộc xuất sắc nhất nửa năm.

Những người khác tự nhiên cũng không có dị nghị, bọn họ lúc mới bắt đầu có lẽ vì Cửu Môn mà tận tâm tận lực.

Nhưng đến giai đoạn sau, bọn họ liền bắt đầu buông lơi, dù sao Cửu Môn chung quy cũng không phải nhà mình, cũng không cần tận tâm như vậy. "Môn chủ khi nào thì xuất quan?" Trên bàn họp, người nhà họ Giải dò hỏi.

Trương Thiên đã một năm không thấy bóng dáng, người không biết còn tưởng rằng hắn đã rời khỏi Bắc Ly rồi. "Cái này tôi không rõ, chúng ta chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được." Tô Nan nhẹ giọng

nói.

Đối với những chuyện này cô vẫn là không có quyền được biết. "Vậy nếu Môn chủ không có ở đây, giải thưởng xuất sắc nhất năm nay chẳng phải là không tính nữa sao?" "Đúng a, nếu nói như vậy, năm nay có phải coi như là hủy bỏ hay không." Nhất thời, những người xung quanh nhao nhao nghị luận.

Duy chỉ có người nhà họ Ngô là sắc mặt khó coi.

Lần này nhà họ Ngô có thể dốc hết toàn lực, chủ yếu là bởi vì Ngô lão thái gia muốn đột phá.

Mà biện pháp có thể đột phá cũng chỉ có ở chỗ Trương Thiên.

Cho nên Ngô Lão Cẩu coi như là đang đánh cược, ông ta cược Trương Thiên có loại đan dược lợi hại kia. "Ai nói tôi không có ở đây, giải thưởng năm nay vẫn tính." Đột nhiên, cửa ra vào truyền đến âm thanh.

Trương Thiên chậm rãi đi vào phòng họp. "Không ngờ, mọi người vẫn đến khá đông đủ, những gì Tô Nan nói tôi cũng đều nghe được rồi, nhà họ Ngô là bên cống hiến lớn nhất năm nay đúng không." Trương Thiên nhìn một vòng rồi lập tức nghiêm túc hẳn lên. "Đúng vậy, Môn chủ!" Tô Nan cũng không do dự, trực tiếp gật đầu.

Mọi người từng cái nhìn về phía Trương Thiên, bọn họ ngược lại rất muốn biết, Trương Thiên có thể lấy ra thứ gì.

Tương tự, bọn họ cũng muốn so sánh một chút, nếu thật sự có thể kiếm được đồ tốt, bọn họ sau này dốc sức cũng không muộn. "Tôi tự nhiên sẽ thực hiện lời hứa, đây là một viên Cực Phẩm Tụ Linh Đan, còn có một bình Linh Thủy, đây là phần thưởng năm nay." "Đương nhiên, nếu các người đối với cái này không hài lòng, cũng có thể đổi thành một số vũ khí, hoặc là công pháp!" Trương Thiên không hề

kiêng kị mở miệng.

Hắn cố ý nói ra công pháp và vũ khí, mục đích chính là để chấn nhiếp những người này.

Để bọn họ biết, chỗ hắn có đồ tốt, còn về phần có lấy được hay không thì phải xem bản lĩnh của bọn họ. "Đây là Cực Phẩm Tụ Linh Đan!

Một viên thậm chí so được với một trăm viên Tụ Linh Đan bình thường!" "Nếu viên đan dược này cho tôi, tôi tuyệt đối có thể đột phá một tầng!" "Nếu tôi có cái này, tuyệt đối có thể tiến vào Đại Tông Sư!" Nhất thời, trong lòng vô số người đột nhiên dâng lên một chút hối hận.

Nếu bản thân cũng tranh thủ một chút, có phải hay không cũng có thể đạt được thứ này?

Phải biết, đan dược chính là có tiền cũng không mua được, mà cực phẩm đan dược, kia càng là vô giá.

Viên đan dược này, đáng giá bao nhiêu tiền, không có ai biết. "Đa tạ, đa tạ!" Người do nhà họ Ngô phái tới vội vàng cảm tạ.

Hai tay nhận lấy đồ vật Trương Thiên đưa.

Một bình linh thủy, cộng thêm cực phẩm đan dược.

Chỉ chừng này thôi, đủ bằng vốn liếng nhà họ Ngô kiếm được trong năm sáu năm, mà bọn họ cũng mới chỉ dùng vốn liếng một năm liền lấy được. "Tô Nan, báo cáo tiến độ năm nay..." Trương Thiên không nói thêm nữa, trực tiếp nhìn về phía Tô Nan.

Tô Nan gật đầu, mặc dù trong lòng cũng là một trận hâm mộ, nhưng cô nhịn được.

Cầm lấy một tờ giấy, Tô Nan đem toàn bộ tình hình một năm của

Cửu Môn báo cáo ra.

Khi nghe được tập đoàn của mình trong vòng một năm kiếm được vài trăm triệu, trong lòng Trương Thiên vẫn khá hài lòng.

Đồng thời, công trình kiến trúc ở Bắc Ly cũng toàn bộ bị Cửu Môn nhận thầu.

Mà Bắc Ly lúc này cũng đang không ngừng xây dựng.

Chương 518

Tô Nan dự đoán, vài năm sau, đường xá Bắc Ly sẽ rực rỡ hẳn lên.

Rất nhanh, Tô Nan báo cáo xong tình hình.

Trương Thiên lại đề xuất quy hoạch xong, cuộc họp này liền kết thúc. "Tiếp theo, còn làm phiền các vị để tâm một chút." "Môn chủ chúng tôi nhất định dốc hết toàn lực!" Mọi người cao giọng hô.

Bọn họ lần này tuyệt đối là nghiêm túc.

Trương Thiên gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đứng dậy đi về phía bên ngoài. "Cái đó, Môn chủ, Giải gia chúng tôi mời ngài tới nhà làm khách, chủ yếu là con trai tôi vẫn luôn muốn đích thân cảm ơn ngài." Ngay khi Trương Thiên vừa bước ra một bước, sau lưng truyền đến tiếng của Giải Liên Hoàn.

Trong đầu Trương Thiên nhớ tới vị phiên phiên công tử kia, Giải Tiểu Hoa (Giải Vũ Thần). "Được, buổi tối tôi sẽ qua." Trương Thiên nói xong, thân ảnh cũng rời khỏi phòng họp.

Giải Vũ Thần đúng là Trương Thiên đã lâu không gặp, gặp một lần cũng không tệ.

Hơn nữa, Trương Thiên cũng muốn hỏi xem, Giải Vũ Thần quay đầu kích hoạt tế đàn xong, có xảy ra chuyện gì khủng bố hay không.

Nếu không có, trên người Giải Vũ Thần làm sao có khả năng sau này lại có nguyền rủa.

Theo Trương Thiên rời đi, mọi người trong phòng họp cũng lần lượt rời đi. "Không ngờ, Trương Thiên thật sự có nhiều đồ tốt như vậy." Bên ngoài, Giải Liên Hoàn cảm thán một câu. "Ừ, thủ đoạn của hắn cũng không phải chúng ta có thể so bì, hơn nữa hắn có thể lấy ra

loại đan dược này, vậy thì đại biểu hắn vẫn còn." "Lần này ngược lại để cho Ngô lão cẩu kiếm được món hời." Một bên Nhị Nguyệt Hồng mở miệng nói. "Xem ra, cuộc tranh đoạt năm nay sẽ càng thêm kịch liệt, chúng ta nhất định phải lấy được một viên." Giải Liên Hoàn lẩm bẩm, trong mắt cũng nhiều hơn một chút dục vọng. "Tối hôm nay, hắn tới Giải gia ta, đến lúc đó xem thử có thể hỏi ra chút đồ vật hữu dụng hay không." Giải Liên Hoàn nói xong, bước chân càng là tăng nhanh hơn một chút.

Trương Thiên đi về phía tứ hợp viện.

Khi đi ngang qua Viện Khảo cổ Bắc Ly, bước chân hắn dừng lại một chút. "Hả?

Sao trông có vẻ không có người?" Ánh mắt hắn nhìn về phía Viện Khảo cổ trước mắt, dĩ vãng nơi này có rất nhiều người, hiện tại bên trong dường như trống rỗng.

Trương Thiên đến gần một chút. "Người không phận sự miễn vào." Thấy có người tới, bảo vệ trực tiếp ngăn Trương Thiên lại. "Tôi muốn hỏi một chút, nơi này sao lại vắng vẻ như thế?" Trương Thiên hỏi.

Bảo vệ nhìn thoáng qua Trương Thiên, có thể là cảm giác Trương Thiên cũng không giống người xấu, lúc này mới mở miệng: "Đoàn chuyên gia đi khảo cổ, cho nên ít người, nhưng bảo vệ thì một chút cũng không thiếu, nếu không có việc gì, còn xin ngài rời đi." Người bảo vệ trung niên trước mắt còn không quên nhắc nhở Trương Thiên một câu. "Khảo cổ?" Trương Thiên suy nghĩ một chút, cũng đúng, đội khảo cổ không đi khảo cổ thì đi đâu. "Xem ra tôi cũng nên đi khảo cổ...

Hả?

Không đúng, sao lại là mùi này." Trương Thiên lẩm bẩm, ngay tại

lúc hắn vừa xoay người, đột nhiên trong mũi lần nữa ngửi thấy một cỗ mùi vị.

Vẫn là loại mùi hôi thối nồng nặc đó.

Mùi vị truyền đến từ một nơi cách đó không xa.

Mùi rất nhạt, nếu như là Trương Thiên lúc chưa đột phá có lẽ sẽ không ngửi thấy. "Bên kia là làm gì vậy?" Trương Thiên chỉ vào nơi mùi vị bay tới cách đó không xa. "Chỗ đó là phòng y tế cứu hộ nhân viên của chúng tôi." Bảo vệ mở miệng nói.

Trương Thiên gật đầu, xoay người liền rời khỏi tầm mắt của bác bảo vệ. "Thật kỳ quái." Bác bảo vệ lầm bầm một câu, cũng không để ý tới Trương Thiên nữa.

Trương Thiên tìm một góc, thân ảnh lóe lên liền đã đi tới bên trong Viện Khảo cổ.

Nơi này tuy nói bảo vệ không tệ, nhưng nếu muốn phòng loại người như Trương Thiên thì vẫn là có chút khó khăn.

Lần theo mùi vị, Trương Thiên rất nhanh liền đi tới gian phòng tản ra khí vị kia.

Giống như bác bảo vệ nói, nơi này xác thực là một cái bệnh viện nhỏ, hơn nữa, thiết bị ở đây đều rất cũ kỹ.

Khi Trương Thiên đi vào cửa, hắn liền ngửi thấy một cỗ mùi hôi nồng nặc. "Sao lại có mùi này, quen quá, đây không phải mùi của chồn vàng sao?" Trương Thiên rùng mình một cái.

Lúc trước khi hắn tiến vào hang chồn vàng, bên trong đó toàn bộ đều là loại khí vị này.

Mà trước mắt, trong bệnh viện lại cũng có, hiển nhiên không đơn giản. "Chẳng lẽ, nơi này có chồn vàng thành tinh rồi?" Trương Thiên

hơi nhíu mày.

Một năm trước, lúc mình tới quyên góp đồ vật thì đã ngửi thấy, nhưng Trương Thiên không để ý.

Nhưng hiện tại xem ra, mình phải giải quyết một chút, nếu không mặc kệ loại vật này trưởng thành, có lẽ cũng là một tai họa.

Tiến vào bên trong bệnh viện.

Ở đây có rất nhiều y tá và bác sĩ.

Khi nhìn thấy Trương Thiên đi vào, một số y tá nhao nhao ném tới ánh mắt dị dạng. "Nơi này cấm người ngoài đi vào." Một người nhìn như lãnh đạo ngăn cản Trương Thiên.

Trên mặt mang theo vẻ nghiêm túc. "Tôi không phải người ngoài, tôi là người của Viện Khảo cổ." Trương Thiên mặt không đỏ, tim không đập mở miệng. "Đội khảo cổ đã sớm đi khảo cổ, cậu là ai?" Người quản lý kia biểu tình nghiêm túc, theo bản năng liền muốn đi gọi người.

Trương Thiên thấy thế có chút bất đắc dĩ, vốn định tiến vào bình thường, nhưng xem ra hẳn là không thể nào.

Chỉ thấy Trương Thiên vung tay lên, người phụ nữ trước mắt trực tiếp ngất đi.

Ngay sau đó, thân ảnh Trương Thiên lóe lên, những người tại tầng một cũng nhao nhao ngất đi.

Trương Thiên lại bố trí một cái trận pháp tại tầng một.

Một khi có người tiến vào, trận pháp kia sẽ khởi động, những người đó sẽ trực tiếp ngất xỉu.

Làm xong hết thảy, Trương Thiên mới chậm rãi lên tầng ba.

Cỗ khí tức kia đang ở tầng ba.

Rất nhanh, Trương Thiên đi tới phòng bệnh 301.

Phòng bệnh này chuyên môn trị liệu những căn bệnh nan y.

Về cơ bản những bệnh không trị được, hoặc khoa học hiện nay không thể chữa khỏi đều ở chỗ này.

Trương Thiên nhìn cửa phòng.

Cho dù là không đi vào, Trương Thiên cũng đã ngửi thấy mùi hôi rất nặng. "Con chồn này, tu vi hẳn là không thấp." Trương Thiên lẩm bẩm, tay khẽ đẩy một cái, một khắc sau, Trương Thiên liền ngẩn người tại chỗ.

Chỉ thấy trên giường bệnh, một người phụ nữ, không đúng, một con chồn vàng đang nằm trên giường.

Mà tay của cô ta bị xích sắt khóa lại, trên mặt càng là vặn vẹo đến biến hình.

Trên người cũng mọc đầy lông tóc màu vàng.

Miệng rất dài, nếu như không nhìn kỹ, thì chính là một con chồn vàng cỡ lớn. "Đây là, chồn vàng nhập xác!" Nhìn thấy một màn này, Trương Thiên lập tức đưa ra kết luận.

Chỉ có người bị chồn vàng nhập xác mới có thể xuất hiện triệu chứng này.

Hơn nữa, có thể nhập xác, đẳng cấp con chồn kia cũng sẽ không thấp.

Trương Thiên chậm rãi đi tới bên cạnh người phụ nữ.

Nhìn thứ trên giường bệnh, tay Trương Thiên phủ lên mặt đối phương, một cỗ cảm giác thanh lương trào ra.

Chỉ thấy mắt cô ta chớp một cái, một khắc sau xiềng xích bắt đầu rung động, người phụ nữ bị cấm cố kia lại trực tiếp tỉnh lại. "Ngao

ngao." Trong miệng cô ta phát ra tiếng gầm rú thống khổ.

Trương Thiên thì là không hoảng hốt không vội vàng điểm một cái vào ngực đối phương, ngón tay điểm vào huyệt đạo, người phụ nữ dần dần yên tĩnh trở lại.

Chương 519

"Tôi đây là đang ở đâu?" Tiểu Lệ phát ra nghi vấn.

Trên mặt cũng nhiều hơn một chút nghi hoặc.

Lại nhìn thân thể của mình, sắc mặt Tiểu Lệ đại biến. "Xảy ra chuyện gì?

Tôi làm sao biến thành bộ dạng này!" "Đầu tôi đau quá." Nhìn người phụ nữ thống khổ trên giường, Trương Thiên đành phải lần nữa vung tay lên, một cỗ thanh lương truyền đến.

Trạng thái Tiểu Lệ mới tốt hơn một chút. "Cô bị chồn vàng nhập xác, cho nên biến thành dạng này, nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, có lẽ tôi có thể cứu cô." Trương Thiên thản nhiên mở miệng.

Tiểu Lệ nhìn về phía Trương Thiên, trong mắt mang theo kỳ vọng.

Lúc này Trương Thiên chính là cọng rơm cứu mạng của cô. "Tôi nhớ kỹ, tôi cùng thầy Lý đi Bắc Đông, gặp rất nhiều chuyện kỳ quái." "Có cơ quan được mở ra, còn có mộ huyệt khổng lồ, còn có vô số thi hài, chúng tôi đi tới một nơi giống như là Diêm Vương Điện." "Ở phía trên thậm chí còn có một cái bài biển, còn có Sổ Sinh Tử, nhìn cực kỳ dọa người." Tiểu Lệ hồi ức lại. "Chủ nhân ngôi mộ kia có phải tên là Hoàng Thục Lương hay không?" Trương Thiên mở miệng hỏi, biểu tình nghiêm túc. "Anh, làm sao anh biết, chủ nhân ngôi mộ kia xác thực tên là Hoàng Thục Lương." "Bất quá, chúng tôi cũng không tìm được di thể, ngược lại là tìm được một cỗ quan tài, bên trong quan tài phát hiện rất nhiều văn vật." Tiểu Lệ nói, Trương Thiên cắt ngang lời của cô. "Cô cứ nói, cô bắt đầu mất trí nhớ từ lúc nào." Trương Thiên nói. "Đúng rồi!

Tôi chính là phát hiện được một con chồn con vừa mới sinh ra ở

bên trong một cỗ quan tài, sau đó mới mất trí nhớ!" "Tôi còn ôm con chồn kia lên, tôi thậm chí nuôi nấng nó!" "Nhưng là, chuyện về sau tôi cũng không nhớ rõ." Tiểu Lệ nghiêm túc nói.

Trương Thiên nhíu chặt mày.

Nếu hắn không đoán sai, con chồn con kia chính là Hoàng Thục Lương! "Không ngờ, hắn cư nhiên còn sống!" Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Lúc ấy hắn và Trương Kỳ Lân liên thủ, rõ ràng đã đem cỗ thi thể kia đốt đến tro cũng không còn.

Hiện tại người ta lại trực tiếp sống lại, chẳng lẽ, đây cũng là một loại trường sinh?

Bất quá vì sao Hoàng Thục Lương một con người, lại biến thành chồn vàng.

Hắn bản thân chịu lời nguyền của chồn vàng, hiện tại tốt rồi, trùng sinh trực tiếp biến thành chồn vàng luôn. "Ý trời như thế a." Trương Thiên phát ra lời cảm thán từ tận đáy lòng.

Sau đó ánh mắt của hắn lần nữa nhìn về phía Tiểu Lệ trên giường.

Tiểu Lệ vẫn như cũ là tràn đầy mong đợi nhìn Trương Thiên, chờ mong Trương Thiên chữa khỏi cho mình.

Trương Thiên nhìn Tiểu Lệ đang giống như con chồn, nhẹ giọng mở miệng: "Tôi có thể chữa cho cô, nhưng là, cô nhớ lại một chút, con chồn kia hiện tại đang ở đâu, còn có, lúc ấy nó khống chế cô như thế nào." Trương Thiên nói xong, Tiểu Lệ dường như lâm vào trầm tư. "Từ sau khi tôi bị khống chế, tôi cũng không rõ tôi đã làm cái gì." "Bất quá có thể khẳng định là, con chồn kia sau khi khống chế tôi còn phun ra một ngụm máu." "Đúng rồi, thật sự có chuyện kỳ quái như vậy sao?

Chồn vàng thành tinh rồi?" Tiểu Lệ vẫn là có chút không dám tin

tưởng, một con chồn lại có thể khống chế mình biến mình thành bộ dạng này. "Dùng tinh huyết, xem ra, tu vi của hắn cũng không phải thời kỳ đỉnh phong tiền kiếp, mà là thiết lập lại từ đầu." Trương Thiên trong lòng suy nghĩ, ngược lại cũng đạt được đáp án mình muốn. "Chuyện này, tôi hi vọng cô có thể giữ bí mật." Trương Thiên nói xong, trên tay xuất hiện một tấm phù lục.

Theo Trương Thiên bấm quyết, phù lục lại trực tiếp hóa thành lưu quang chui vào trong cơ thể Tiểu Lệ.

Một khắc sau, trên mặt Tiểu Lệ tràn đầy thống khổ.

Cùng lúc đó, một tiếng kêu thê lương truyền đến, trong miệng Tiểu Lệ bắt đầu toát ra một cỗ mùi vị.

Khí vị màu vàng từ trong miệng Tiểu Lệ phun ra.

Giống hệt như bộ dáng bị hôi miệng trong mùa đông.

Theo mùi vị không ngừng lan tràn, các phòng bệnh xung quanh cũng toàn bộ đều là mùi hôi thối. "Cái mùi này, thật nặng." Trương Thiên bịt mũi, cho dù là hắn, ngửi thấy thứ này cũng khó chịu.

Rất nhanh, mùi hôi trong miệng Tiểu Lệ giống như đã nôn hết ra, mặt của cô ta lần nữa khôi phục bình thường.

Mà Trương Thiên lúc này thì đã lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh. "Nếu như tôi là Hoàng Thục Lương, sau khi thực lực khôi phục một chút sẽ đi đâu?" "Hơn nữa, lúc ấy Giải Vũ Thần cũng biến thành cái bộ dạng này, có phải có quan hệ với Hoàng Thục Lương hay không?" Trương Thiên sau khi ra khỏi bệnh viện, trong lòng không ngừng suy đoán.

Bất quá có thể khẳng định là, nếu như thực lực khôi phục, hắn trước tiên sẽ đi báo thù.

Trương Thiên nhìn sắc trời, đã là gần tối. "Thôi được rồi, đi Giải gia xem sao, nói không chừng có thể biết được chút tin tức, phải mau

chóng tìm được tên kia, nếu hắn tìm đến mẹ tôi bọn họ thì phiền toái." Trương Thiên lắc đầu, định đi tới Giải gia một chuyến trước.

Trương Thiên không nghĩ tới, chuyện lúc trước thế mà còn chưa kết thúc.

Giải gia.

Giải Liên Hoàn để chúc mừng Trương Thiên tối hôm nay tới, cố ý chỉnh lý lại sân nhỏ một chút.

Toàn bộ Giải gia lúc này càng là giăng đèn kết hoa.

Đặc biệt là phòng khách Giải gia, lúc này trang sức trong toàn bộ phòng khách đều trở nên lược có phần long trọng. "Gia chủ, hết thảy đã xong, cơm nước của chúng ta cũng đã chuẩn bị xong, vẫn luôn hâm nóng, cam đoan có thể để Trương công tử hài lòng." Quản gia khom người nói.

Giải Liên Hoàn hài lòng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Giải Vũ Thần đang mặc trường bào thêu hoa màu trắng. "Vũ Thần, Trương công tử hôm nay sẽ đến, con sao trông có vẻ không cao hứng?" Nhìn Giải Vũ Thần có chút ưu tư lo lắng, Giải Liên Hoàn không khỏi có chút nghi hoặc.

Một năm trước, Trương Thiên vừa về, Giải Vũ Thần đã muốn tới tự mình cảm tạ.

Nhưng hiện tại Trương Thiên sắp tới rồi, hắn lại có chút trông như tâm hồn đang ở trên mây. "Không có gì, con chỉ là nghĩ tới một số thứ." Giải Vũ Thần lắc đầu, trên mặt nặn ra một nụ cười.

Rất nhanh, khoảng sáu giờ tối.

Trương Thiên đúng giờ đi tới Giải gia.

Nhìn tấm rèm đỏ trước cửa Giải gia, Trương Thiên đều có một cỗ

cảm giác như đang ăn tết. "Không cần thiết phải long trọng như vậy chứ." Trương Thiên trong lòng lầm bầm một câu, đưa tay gõ cửa.

Kỳ thật điều Trương Thiên không biết là, sở dĩ Giải Liên Hoàn làm như vậy, nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì chút đan dược kia của Trương Thiên. "Công tử ngài đã tới, mau mời vào." Quản gia mở cửa, sau khi nhìn thấy Trương Thiên trên mặt trong nháy mắt toát ra một nụ cười.

Trương Thiên đi theo quản gia, một đường đi về phía phòng khách.

Sân của toàn bộ Giải gia rất lớn, lớn hơn tứ hợp viện của Bàn Tử không biết bao nhiêu.

Mà tại bên trong Giải gia, càng là một bộ dáng vui mừng hớn hở.

Trừ sự vui mừng ra, Trương Thiên lại cảm giác được một tia không tầm thường. "Sao cảm giác chỗ nào không đúng." Trương Thiên hơi nhíu mày, toàn bộ Giải gia nhìn rất vui mừng, nhưng lại có cảm giác vui mừng quá đà.

Hơn nữa mùi vị trong đó làm cho Trương Thiên có chút không thoải mái. "Môn chủ tới rồi, mau mời vào, tôi nghênh đón chậm trễ còn xin lượng thứ." "Chủ yếu là vì chuẩn bị cho Môn chủ mấy món ăn ngon." Giải Liên Hoàn trên mặt nặn ra nụ cười.

Nói thật, ông ta không am hiểu những thứ này.

Nhìn đồ ăn đầy bàn.

Trương Thiên biết, bữa cơm hôm nay sẽ không ăn không. "Giải công tử đã lâu không gặp." Trương Thiên nhìn về phía Giải Vũ Thần một bên, trên mặt mang theo nụ cười. "Tiểu Trương gia, không, Môn chủ, đa tạ lần trước ngài ra tay cứu giúp." Giải Vũ Thần lộ ra một nụ cười, nhìn rất nhu hòa.

Trương Thiên khoát tay áo: "Giữa chúng ta cũng không cần gọi câu nệ như vậy." "Đúng rồi, nhìn dáng vẻ của cậu, hình như chỗ nào không thoải mái?" Giải Vũ Thần ngụy trang thực sự là quá kém, Trương Thiên liếc mắt liền nhìn ra một chút không tầm thường. "Không có gì, chỉ là tu vi vẫn luôn không đột phá mà thôi." Giải Vũ Thần nhẹ giọng nói. "Ngồi đi mọi người." Trương Thiên thấy mấy người còn đứng, dứt khoát mở miệng trước để mọi người ngồi xuống. "Môn chủ, không biết, đồ ăn lần này có hợp khẩu vị ngài không?" Giải Liên Hoàn cười nói. "Khá lắm, đúng rồi, Giải công tử còn nhớ chuyện lần trước không?" "Ngài bị nguyền rủa, biến thành bộ dáng của chồn vàng, tôi nhớ là, sau khi chúng ta ra ngoài thì nguyền rủa trên người ngài hẳn là đã bị tiêu trừ mới đúng chứ." Trương Thiên ăn một miếng cơm, thanh âm đột nhiên nghiêm túc hơn một chút.

Giải Liên Hoàn bỗng nhiên nhìn về phía con trai mình.

Thằng nhóc này chẳng lẽ còn có chuyện gì giấu giếm mình hay sao? "Vũ Thần, chuyện là thế nào?" Giải Liên Hoàn ngữ khí cũng nghiêm túc hơn một chút.

Chương 520

Giải Vũ Thần không hổ là Môn chủ đời sau, đối mặt hai người áp bách lại vẫn mặt không đổi sắc. "Không có gì, về sau con lại đi một chuyến, con muốn tự mình xem thử, cái kia rốt cuộc có thể triệu hồi hồn phách về hay không." Giải Vũ Thần cũng không có lựa chọn giấu giếm, trực tiếp mở miệng nói.

Trương Thiên biết, hắn hẳn là đi triệu hồi hồn phách Nha Đầu, nhưng người chết thời gian dài như vậy, làm sao có thể triệu hồi về được. "Sau đó thì sao?" Trương Thiên hỏi. "Về sau, con dùng hai người để tế tự, sau đó toàn bộ tế đàn cũng không có bất kỳ biến hóa nào, ngược lại là trên người con xuất hiện thêm một chút nguyền rủa." "Chờ sau khi con về đến nhà thì nguyền rủa liền bắt đầu phát tác, cuối cùng cũng may nhờ có Tiểu Trương gia ngài mới được giải cứu." Giải Vũ Thần cảm tạ từ tận đáy lòng. "Cậu có phải hay không có chuyện giấu tôi?" "Nói đi, tôi có thể giúp được." Ai ngờ, ánh mắt Trương Thiên dường như căn bản không ở trong câu chuyện của Giải Vũ Thần, sau khi Giải Vũ Thần nói xong, Trương Thiên trực tiếp mở miệng.

Chỉ thấy, Giải Vũ Thần rõ ràng sửng sốt một chút.

Nhìn thấy biểu tình này của hắn, Trương Thiên biết, tên này hẳn là gặp chuyện rồi, hơn nữa là chuyện hắn không giải quyết được!

Giải Vũ Thần trước mắt do dự một chút, lập tức mới có chút không xác định mở miệng. "Tôi cảm giác, nguyền rủa trên người tôi dường như không biến mất, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng." Giải Vũ Thần trầm giọng nói. "Lời này giải thích thế nào?" Trương Thiên mở miệng.

Từ trong mắt Trương Thiên, trên người Giải Vũ Thần cũng không có khí tức nguyền rủa. "Gần đây tôi ngày nào cũng mất ngủ, Tiểu Trương gia ngài cũng biết, loại người như chúng ta sẽ không mất ngủ." "Mà mỗi khi đến buổi tối, tôi sẽ nhìn thấy một người, du đãng ở bên giường tôi, tôi toàn thân vô lực." "Cũng không sợ Tiểu Trương gia chê cười, tôi cảm giác mỗi khi buổi tối, thứ đó liền bò lên giường tôi, hơn nữa tôi thế mà vô lực phản kháng!" Giải Vũ Thần thanh âm lược có chút nghiêm túc.

Khóe miệng Trương Thiên giật một cái.

Khá lắm, cái này xác thực có chút vũ nhục người ta nha.

Trương Thiên nhìn Giải Vũ Thần. "Nếu là như vậy, thì cậu hẳn là không phải bộ dáng vừa rồi chứ?" "Ở đây lại không có người ngoài." Trương Thiên trầm giọng nói.

Nếu thật sự chỉ là như vậy, thì Giải Vũ Thần căn bản không cần có biểu tình như thế. "Ngay tại tối hôm qua, tôi lại nhìn thấy thứ đó, lần này tôi nhìn thấy được bộ dáng của nó, lại là một con chồn vàng!" "Hơn nữa, nó mở miệng cảnh cáo tôi, nếu tôi nói ra lời gì, sẽ diệt cả nhà tôi." Giải Vũ Thần bất đắc dĩ nói.

Khóe miệng Trương Thiên lộ ra một nụ cười. "Tên nhãi ranh này, khẩu khí ngược lại rất ngông cuồng." "Giải công tử yên tâm đi, chuyện này tôi có thể giúp cậu." Trương Thiên thản nhiên nói.

Nếu không đoán sai, thứ đó hẳn chính là Hoàng Thục Lương đã khôi phục được thực lực nhất định.

Về phần tại sao hắn làm ra màn này, Trương Thiên suy đoán, hẳn là tới hấp thu tinh khí của Giải Vũ Thần.

Chồn vàng có một cỗ khí vị độc đáo, có thể làm cho ý thức người ta mơ hồ trong thời gian ngắn.

Tu vi của Giải Vũ Thần hiện tại còn chưa tới Tông Sư.

Cho nên, đối phó Hoàng Thục Lương còn kém một chút.

Chí ít, tại sao người tỉ mỉ như Giải Vũ Thần lại bị che mắt, Trương Thiên suy đoán, hẳn là tình huống cũng không khác biệt lắm so với Tiểu Lệ. "Tiểu Trương gia, thứ đó rất lợi hại, nó có thể lặng yên không một tiếng động tiến vào Giải gia tôi, hơn nữa còn có thể làm cho tôi động đậy không được, chúng ta phải cẩn thận một chút." Giải Vũ Thần trầm giọng nói.

Giải Liên Hoàn cũng là có chút chấn kinh. "Nhà ta lúc nào xâm nhập vào loại vật này, ta cư nhiên không biết." Giải Liên Hoàn lông mày hơi nhíu.

Xem ra, thế giới này bản thân cũng không an toàn lắm. "Kỳ thật, tên kia, cậu hẳn là cũng từng gặp, thậm chí quen biết." Trương Thiên uống ngụm trà, nhẹ giọng nói. "Tôi quen biết?" Giải Vũ Thần có chút kỳ quái. "Nhân quả tuần hoàn, chúng ta lúc trước đánh bại Hoàng Thục Lương, sau đó liền về Bắc Ly, mà cậu lại quay về một chuyến, kích hoạt tế tự đài." "Sau đó, tên Hoàng Thục Lương kia bị ép trở thành một con chồn vàng, hiện tại hẳn là quay lại rồi." Trương Thiên giờ phút này cũng đoán được bảy tám phần. "Không ngờ, lại là do một tay tôi tạo thành." "Haizz, chắc hẳn lần trước tôi bị nguyền rủa, hẳn cũng là như vậy đi." Giải Vũ Thần có chút cảm thán. "Thứ đó, tôi lo lắng thời gian lâu, hắn sẽ gây ra chút chuyện ở Bắc Ly, cho nên, chúng ta nhất định phải mau chóng giải quyết." Trương Thiên nói xong, Giải Vũ Thần lần nữa mở miệng. "Vậy Tiểu Trương gia, chúng ta phải làm sao?" "Ôm cây đợi thỏ!" Trương Thiên phun ra bốn chữ. "Đã hắn mấy ngày nay thường xuyên tới, vậy chứng minh, tên kia hẳn là đang ở biên duyên đột phá rồi." "Cho nên, chúng ta chỉ cần lẳng lặng chờ đợi là được." Trương Thiên nói, Giải Vũ Thần gật đầu, nhất thời mọi người không nói thêm gì nữa.

Một bữa cơm ăn rất nhanh.

Khoảng bảy giờ, Trương Thiên bắt đầu bố trận bên ngoài phòng của Giải Vũ Thần.

Vì để một lần bắt được Hoàng Thục Lương, Trương Thiên lần này dùng đủ công phu.

Lại thêm hiện tại Trương Thiên đã sớm không phải như trước kia, Nội Đan cảnh, Trương Thiên có lòng tin giải quyết gọn gàng. "Thật ngại quá, lại làm phiền Môn chủ ngài rồi." Giải Liên Hoàn có chút xấu hổ.

Vốn là định mời Trương Thiên ăn cơm, tiện thể nhờ vả công việc.

Khá lắm, hiện tại người ta Trương Thiên lại giúp mình một việc lớn.

Ngược lại là mình nợ ân tình. "Không sao." Trương Thiên khoát tay một cái, ngược lại cũng không để ý như vậy.

Theo việc bố trí trận pháp xong xuôi, mấy người Trương Thiên canh giữ ở ngoài phòng Giải Vũ Thần. "Cậu cứ giống như bình thường, chuẩn bị đi ngủ là được, chúng tôi ở bên ngoài canh chừng." Trương Thiên nói với Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần gật đầu, hắn chậm rãi đi vào phòng mình.

Hít sâu một hơi, Giải Vũ Thần nằm ở trên giường mình.

Hắn lần nữa lựa chọn tin tưởng Trương Thiên.

Nếu không tin tưởng Trương Thiên, hắn cũng không có khả năng đem sự tình nói ra. "Môn chủ, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?" Giải Liên Hoàn hỏi. "Hiện tại trận pháp đã đầy đủ, thứ đó hẳn là rất giảo hoạt, chúng ta đi qua phòng bên kia của ông chờ." Trương Thiên nói xong, Giải Liên Hoàn gật đầu một cái, mấy người đi về phía căn

phòng bên kia.

Lúc này, toàn bộ Giải gia trực tiếp yên tĩnh trở lại.

Vốn là giăng đèn kết hoa, hiện tại cũng trở nên tử khí trầm trầm.

Mà tại trong phòng Giải Liên Hoàn.

Trương Thiên hai người ghé vào cửa sổ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bên ngoài.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Nửa đêm, khoảng chừng hai giờ sáng.

Giải Vũ Thần lúc này bởi vì có chút kích động, cho nên không ngủ được.

Mà ở bên ngoài, hai người Trương Thiên vẫn như cũ nhìn chằm chằm bên kia. "Lâu như vậy rồi, hẳn là sẽ không có ai tới đâu, liệu có phải thứ đó ngày mai mới đến?" Giải Liên Hoàn nhẹ giọng nói.

Trương Thiên lắc đầu: "Sẽ không, một khi tiến vào thời kỳ đột phá, thì dược liệu đột phá trong khoảng thời gian này là cực kỳ quan trọng, cho dù là mạo hiểm tính mạng cũng sẽ tới." Trương Thiên rất kiên định.

Dù sao, đối với tu sĩ mà nói, đột phá thậm chí lớn hơn trời.

Quả nhiên, giống như Trương Thiên nghĩ, ngay sau khi hắn nói xong, trong bầu trời đêm, một đạo thân ảnh thế mà trực tiếp rơi xuống. "Hôm nay Giải gia này thật kỳ quái, đây là đón dâu sao?" "Hôm nay là ngụm cuối cùng, đợi bản Thiên Sư đột phá xong, tiểu tử, nợ máu trả máu!" Hoàng Thục Lương trong lòng lầm bầm, trong mắt nổi lên một vệt tinh quang.

Nếu không phải bọn Trương Thiên, mình nói không chừng đã phục sinh rồi.

Mình cũng không có khả năng biến thành cái bộ dạng quỷ quái này.

Bất quá, Hoàng Thục Lương lại đối với cỗ thân thể này thiên tư rất hài lòng.

Tốc độ yêu tu luyện thực sự là quá nhanh.

Đặc biệt là chồn vàng, một năm trước, hắn chỉ là tùy tiện tìm một người, hỏi người đó xem mình có phải người hay không, người kia nói phải, tu vi của hắn liền bạo tăng lên.

Hiện tại Hoàng Thục Lương chỉ cần lần nữa đột phá, hắn sẽ có thực lực quay về tìm Trương Thiên tính sổ. "Tiểu gia hỏa, còn phải cảm tạ ngươi giúp ta phục sinh a, làm phần thưởng, ta sẽ miễn cưỡng cho ngươi một cái chết thống khoái." Khóe miệng Hoàng Thục Lương lộ ra một nụ cười.

Nụ cười kia càng là ý vị sâu xa. "Đó là cái gì?" Giải Vũ Thần nhìn thân ảnh từ trên trời giáng xuống, lông mày hắn nhíu chặt.

Nắm đấm cũng nắm chặt lại. "Hoàng Thục Lương!

Không ngờ, hắn lại lần nữa tu thành nhân hình!" Trương Thiên cũng là có chút kinh ngạc, tên này tốc độ tu luyện quá nhanh.

Chương 521

"Môn chủ, ngài là nói, đây là yêu!" Giải Liên Hoàn lược có chút kinh ngạc, ông ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có yêu tu luyện thành người.

Ngay sau đó, chỉ thấy đạo thân ảnh kia bắt đầu đi về phía phòng của Giải Vũ Thần, trong lúc đó xung quanh cũng bắt đầu tràn ngập khói màu vàng.

Đây là rắm chồn!

Nhìn thấy khói vàng mịt mờ phóng xuất ra từ trên người bóng đen trước mắt, trên mặt Giải Liên Hoàn cũng nhiều hơn một chút kinh ngạc. "Đây là cái gì?

Khói mù?" "Không phải, là rắm chồn." Trương Thiên mở miệng. "Cái gì?

Rắm?" Giải Liên Hoàn có chút kinh ngạc.

Ông ta thấy qua đồ vật kỳ quái cũng rất nhiều, nhưng cái trước mắt này vẫn là lần đầu tiên thấy. "Môn chủ, cũng chính là nói, trước mắt chúng ta thật sự là một con chồn vàng?" Giải Liên Hoàn vẫn còn có chút kinh ngạc. "Ừ, tên này trước kia là người." Trương Thiên gật đầu, nhẹ nhàng đứng dậy, định đi ra bên ngoài.

Bởi vì Hoàng Thục Lương trước mắt đã biến mất không thấy, thân ảnh của hắn hiển nhiên là tiến vào trong phòng của Giải Vũ Thần.

Giải Liên Hoàn vội vàng đi theo.

Thời kỳ này, rất ít có thể nhìn thấy, ông ta cũng muốn nhìn xem Trương Thiên phải ứng đối như thế nào.

Chỉ thấy thân ảnh Trương Thiên cũng biến mất trong phòng, hắn đi về phía phòng của Giải Vũ Thần.

Lúc này, trong phòng Giải Vũ Thần.

Một cỗ khí tức màu vàng không ngừng tràn ngập.

Đồng thời tại trung tâm khí tức, Giải Vũ Thần lần nữa phát hiện mình thế mà không động đậy được nữa.

Mắt hắn không ngừng lấp lóe, con ngươi chuyển động, trong lòng nhiều hơn một chút khẩn trương. "Không ngờ thật sự bị Tiểu Trương gia tính tới." Giải Vũ Thần trong lòng suy nghĩ, khi con ngươi hắn rơi vào một cái góc, gần như trong nháy mắt, sắc mặt Giải Vũ Thần liền đại biến. "Không ổn!

Tới!" Trong lòng trầm xuống, Giải Vũ Thần tay muốn động lại phát hiện mình thậm chí một điểm khí lực đều không dùng được. "Két.." Ngay tại lúc Giải Vũ Thần giãy dụa, cửa phòng bị đẩy ra.

Một khắc sau, một cái thân ảnh màu vàng đã đi tới trước mặt hắn. "Hôm nay là lần cuối cùng rồi, nếu ngươi không phải người chịu nguyền rủa của tế tự, cũng không cần thống khổ như vậy." "Yên tâm, nể tình ngươi dài kỳ cung cấp dưỡng liệu cho ta, ta sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái." Trước mắt, cái bóng đen truyền đến một đạo thanh âm khàn khàn của lão già.

Chỉ thấy lưỡi của cái bóng kia đột nhiên biến dài, giống như là trăn mãng, bắt đầu quấn quanh thân thể Giải Vũ Thần. "Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao muốn làm như vậy!" Giải Vũ Thần liều mạng toàn lực mới chỉ có thể nói ra một câu. "A?

Không ngờ ngươi còn có khí lực, bất quá nói cho ngươi cũng được." "Ta nãi Hoàng Thiên Sư, lúc trước bị các ngươi dùng liệt kế làm hại, hiện tại, ta tự nhiên muốn vì ta báo thù." Hoàng Thục Lương

phát ra thanh âm.

Khóe miệng còn lộ ra một nụ cười. "Hừ!

Không ngờ lại là ngươi!" Giải Vũ Thần cố ý nói.

Mục đích là để kéo dài thời gian cho Trương Thiên. "Không nghĩ tới sao, các ngươi ngày hôm qua, lại tạo ra ta của ngày hôm nay!" "Ta sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái, yên tâm đi." Hoàng Thục Lương nói, móng vuốt cũng trong bóng đêm bộc lộ ra. "Lời ngươi nói, chính là lời ta muốn nói, ta cũng sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái." Đột nhiên, sau lưng truyền đến âm thanh.

Chỉ thấy Hoàng Thục Lương toàn thân chấn động.

Sắc mặt đột nhiên biến đổi, một khắc sau, hắn bỗng nhiên xoay người.

Chỉ thấy hai đạo thân ảnh hách nhiên xuất hiện ở trước mắt.

Trong bóng tối, thân ảnh Trương Thiên là cỡ nào quen thuộc.

Hoàng Thục Lương cả một đời đều không thể quên được thân ảnh này. "Là ngươi!" "Cẩu tặc!" Hoàng Thục Lương gần như là trong nháy mắt chửi ầm lên. "Là ta không sai, nhưng không phải cẩu tặc." Trương Thiên nói, tay vung lên, phòng của Giải Vũ Thần đột nhiên sáng lên.

Một khắc sau, dạng mạo Hoàng Thục Lương xuất hiện trong mắt mọi người.

Da màu vàng, tóc vàng, thậm chí ngay cả râu ria cũng đều là màu vàng.

Có khả năng là nguyên nhân trùng sinh trên người chồn vàng, Hoàng Thục Lương dáng dấp càng là rất giống một con chồn.

Mũi hơi dài, con mắt cong cong, nhìn tặc mi chuột nhãn. "Không

ngờ, đi một vòng lớn, bộ dáng của ngươi vẫn kỳ ba như thế." Trương Thiên thản nhiên mở miệng.

Trên mặt mang theo nụ cười như có như không.

Hoàng Thục Lương vốn là vì bộ dáng của mình mà trong lòng nảy sinh oán hận.

Hiện tại càng bị Trương Thiên nói, lửa giận trong lòng trong nháy mắt nổ tung.

Trên mặt hắn càng là có một chút vặn vẹo. "Hừ!

Vừa vặn, bản Thiên Sư đang tìm ngươi, hôm nay đã đều ở đây, vậy vừa vặn làm cái kết thúc!" Thanh âm trầm muộn của Hoàng Thục Lương truyền đến.

Chỉ thấy móng vuốt hắn trong nháy mắt duỗi dài.

Trên mặt cũng nhiều hơn một chút râu ria.

Trong tay Trương Thiên cũng xuất hiện một cây phất trần.

Vừa vặn sau khi Trương Thiên kiếm được phất trần hắn vẫn không có cơ hội sử dụng, hiện tại tốt rồi, gặp được Hoàng Thục Lương, đây không phải là cơ hội cho mình luyện tập sao? "Đây là cái gì?

Lại có yêu khí cao như thế!" Hoàng Thục Lương nhìn thấy phất trần trong tay Trương Thiên, gần như là trong nháy mắt, sắc mặt thuận biến.

Hắn hiện tại có thể nói là yêu, mà yêu gặp được yêu vật có huyết mạch mạnh hơn mình, tự nhiên sẽ có huyết mạch sợ hãi nhất định. "A, cái này sao, Giao Phất Trần, dùng nội đan Giao Long làm thành đấy, thế nào, đẹp không?" Trương Thiên sờ sờ phất trần của mình, vân đạm phong khinh mở miệng.

Gần như là trong nháy mắt, trong mắt Giải Liên Hoàn nhiều hơn một chút kiêng kị.

Đồ vật Trương Thiên lấy ra, ông ta không có lý do hoài nghi.

Hơn nữa, Trương Thiên thế mà có thể tiêu diệt một con Giao Long trong truyền thuyết, vậy thực lực e rằng đã siêu việt Đại Tông Sư rồi? "Hắn hiện tại rốt cuộc là cảnh giới gì?" Giải Liên Hoàn trong lòng có thêm một chút suy đoán. "Hừ!

Giả thần giả quỷ!

Giao Long tại ngàn năm trước đã biến mất, ngươi coi ta không biết?" "Thằng nhãi ranh!" Sắc mặt Hoàng Thục Lương biến đổi.

Đột nhiên, tay hắn hóa thành lợi trảo, vồ về phía Trương Thiên.

Ở đây cũng chính là Trương Thiên thực lực cao nhất, hắn tự nhiên muốn giải quyết Trương Thiên trước.

Trương Thiên hừ lạnh một tiếng. "Tiểu tiểu yêu nghiệt, lại dám múa rìu qua mắt thợ!" "Thiên du thiên du, mãnh liệt chư hầu, thượng tá bắc cực, hạ lâm cửu châu, thân phi kim giáp, thủ trì qua mâu..." Trương Thiên gần như là trong nháy mắt bấm quyết.

Một khắc sau, một đạo kim quang hiển hiện trên phất trần.

Trương Thiên bỗng nhiên vỗ một cái, một khắc sau, kim quang tựa như nổ tung, tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong cả căn phòng.

Mà theo kim quang xuất hiện, một tiếng long ngâm thế mà ẩn ẩn vang lên trong không khí. "Đây là cái gì?

Thật khủng bố, thực lực Tiểu Trương gia thế mà lại tăng lên." Giải Vũ Thần trong lòng vui mừng.

Trong mắt hắn cũng nhiều hơn một chút kinh ngạc.

Trương Thiên thực lực tăng lên thực sự là quá nhanh, hắn thậm

chí đều nhìn không thấu.

Hơn nữa, cây phất trần kia thực sự là quá đáng sợ.

Chương 522

Thế mà ẩn ẩn có long ngâm, loại pháp khí này ở trong tay, e rằng Hoàng Thục Lương trước mắt căn bản không tính là gì. "Ca!" Một khắc sau, kim quang tạc liệt, mà Hoàng Thục Lương trực tiếp bị kim quang của Trương Thiên đánh bay ra ngoài mấy mét. "Làm sao có thể, thực lực ngươi làm sao tăng lên nhanh như vậy!" "Lúc trước, ba người các ngươi cũng không làm gì được ta, cái này sao có thể." Chênh lệch trước sau thực sự là quá lớn, điều này khiến cho Hoàng Thục Lương nhất thời thế mà có chút không dám tin tưởng.

Trương Thiên cười cười. "Chỉ cho phép thực lực ông tăng lên không cho phép tôi?" "Hơn nữa, cái phất trần này chính là chuyên môn nhằm vào ông!" Khóe miệng Trương Thiên nhếch lên nụ cười.

Uy lực này, hắn rất hài lòng.

Mà ở một bên, Giải Liên Hoàn trong lòng đối với Trương Thiên càng thêm sùng kính.

Một kích này, ông ta căn bản không đỡ nổi! "Hừ!" Một khắc sau, chỉ nghe trong miệng Hoàng Thục Lương hừ lạnh một tiếng, vô số khói mù xuất hiện. "Không ổn!

Hắn muốn chạy!" Giải Liên Hoàn hô một câu, nhất thời, bầu không khí cũng khẩn trương.

Mấy người nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên tự nhiên cũng có thể nhìn ra ý đồ của Hoàng Thục Lương.

Thực lực Hoàng Thục Lương hiện tại, trong mắt Trương Thiên tự nhiên không cao lắm.

Nếu là hắn kiếp trước, Trương Thiên có lẽ còn sẽ kiêng kị.

Nhưng là hiện tại, hắn chỉ là một con chồn vàng vừa mới tu luyện thành tinh mà thôi.

Tối đa cũng chỉ được coi là một con chồn vàng có chút ký ức tiền kiếp. "Hừ!" Chỉ thấy Trương Thiên hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó, tơ trắng phất trần hóa thành từng sợi dây thừng, đi thẳng về phía Hoàng Thục Lương quấn lấy.

Thân ảnh Hoàng Thục Lương không ngừng né tránh.

Nhưng tu vi hắn lúc này còn chưa đột phá, làm sao có thể là đối thủ của Trương Thiên.

Phất trần hóa thành từng con Giao Long, giống như tia chớp tầng tầng lớp lớp bao vây Hoàng Thục Lương.

Giờ khắc này, Hoàng Thục Lương khó mà tiến thêm nửa bước.

Khói vàng vừa mới tản phát trên người cũng biến mất không thấy.

Hắn khẩn trương nhìn về phía Trương Thiên. "Tại sao." Hắn phát ra chất vấn.

Giống như đang chất vấn thực lực Trương Thiên, lại giống như đang chất vấn vận mệnh bất công.

Trương Thiên thở dài một hơi. "Nếu như, ông không trở lại, có lẽ cũng không có nhiều chuyện như vậy." "Đáng tiếc, ông đã trở về, hơn nữa còn muốn đối phó tôi, cho nên, tôi chỉ có thể giải quyết ông trước." Thanh âm Trương Thiên rất nhạt.

Đối với hắn mà nói, giải quyết một Hoàng Thục Lương không phải vấn đề, nếu Hoàng Thục Lương không trở lại, có lẽ Trương Thiên cũng lười để ý tới hắn.

Ánh mắt Hoàng Thục Lương nhìn về phía Giải Vũ Thần và những

người khác.

Trong lòng có chút bất đắc dĩ, lại có một chút phẫn nộ, hối hận.

Trương Thiên thực lực tăng lên quá nhanh, hắn căn bản đuổi không kịp.

Hơn nữa, Hoàng Thục Lương có chút hối hận, tại sao trước đó không giải quyết cha mẹ Trương Thiên trước, đến lúc đó hắn cũng không cần mang theo tiếc nuối rời đi. "Tôi sẽ cho ông một cái chết thống khoái, bởi vì, ông không có động đến người không nên động." Trương Thiên nói xong, phất trần trên tay bỗng nhiên dùng sức.

Chỉ thấy ngàn vạn tơ trắng giống như biến thành từng sợi dây thép, những tơ trắng kia bắt đầu đè ép thân thể Hoàng Thục Lương.

Từng chút máu tươi thấm ra, đồng thời, những sợi phất trần kia trực tiếp xâm nhập vào trong cơ thể Hoàng Thục Lương.

Gần như là trong nháy mắt, thân thể Hoàng Thục Lương trực tiếp bị phất trần nghiền ép thành phấn vụn.

Trên mặt đất cũng chỉ để lại một thi thể chồn vàng đã bị cắt thành hai nửa.

Từ đầu đến cuối, Hoàng Thục Lương đều không có phát ra một câu thanh âm.

Rất hiển nhiên, đây là đang im lặng kháng nghị với Trương Thiên. "Thật sự là yêu." Nhìn con chồn chết trên mặt đất, Giải Liên Hoàn có chút kinh kỳ.

Ông ta phảng phất phát hiện ra một vùng đất mới.

Giải Vũ Thần lúc này cũng có thể động, hắn vội vàng đứng dậy, chắp tay một cái. "Đa tạ Tiểu Trương gia!" Giải Vũ Thần nói từ tận đáy lòng.

Đồng thời hắn có chút kính phục Trương Thiên, thủ đoạn của Trương Thiên thực sự là quá nhiều.

Đặc biệt cây phất trần kia, gần như là quét một cái, Hoàng Thục Lương lại trực tiếp không có lực hoàn thủ. "Môn chủ, lần này may mắn nhờ có ngài, thời gian cũng không còn sớm, chi bằng ở lại nghỉ ngơi một đêm?" Giải Liên Hoàn nhẹ giọng nói.

Dù sao làm phiền Trương Thiên cả một buổi tối, cũng không thể để người ta nửa đêm về nhà được. "Không cần, Hoàng Thục Lương đã chết, trong lòng tôi cũng không còn vướng bận." "Giải công tử, cậu cũng có thể ngủ một giấc an ổn, tôi hi vọng, các người cũng có thể tận tâm đi làm việc." Trương Thiên nói xong, dưới sự chú ý của hai người, thân ảnh trực tiếp biến mất tại chỗ.

Giải Liên Hoàn thậm chí cũng chưa kịp nói một tiếng tạm biệt. "Tôi cũng đi, Vũ Thần con ngủ ngon." Tối hôm nay, đả kích đối với Giải Liên Hoàn có chút lớn, trong lòng ông ta ngũ vị tạp trần.

Trương Thiên thực lực quá mạnh, đặc biệt là cây phất trần kia, gần như vô địch.

Giải Vũ Thần cũng bị chấn hám.

Hắn gật đầu, tự mình ngồi ở trên giường. "Haizz, mình chừng nào thì mới có thể đuổi kịp bước chân của Tiểu Trương gia." "Có lẽ, mình cũng có thể đi trộm mộ." Giải Vũ Thần trong lòng suy nghĩ, hắn dường như đã có một chút quyết định.

Dù sao lần đầu tiên hắn nhìn thấy Trương Thiên, thực lực Trương Thiên cũng xấp xỉ hắn.

Mà Trương Thiên sở dĩ có thể trưởng thành nhanh chóng, hắn cảm thấy, vẫn là quy công cho đại mộ.

Hắn cũng là một người không chịu thua, nếu Trương Thiên có thể,

mình cũng hẳn là có thể! "Chờ tĩnh dưỡng mấy ngày, mình cũng tổ chức chút nhân thủ, thử xuống mộ." Giải Vũ Thần trong lòng suy nghĩ, hắn nằm ở trên giường, trong lòng đang tìm kiếm nhân tuyển.

Dù sao trộm mộ cũng không phải là một chuyện đơn giản, từ sau khi cùng Trương Thiên đi đại mộ Bắc Đông, hắn đã biết, bên trong mộ huyệt cũng không đơn giản.

Lúc này, Trương Thiên đi trên đường cái.

Hắn tự nhiên không biết suy nghĩ của Giải Vũ Thần, lúc này Trương Thiên đang nghĩ, Hoàng Thục Lương dùng biện pháp gì dẫn đến việc mình phục sinh.

Dù sao, nếu có thể phục sinh, vậy bất kể là động vật gì, kỳ thật đều coi là một lần trùng sinh.

Đây có phải hay không, là một khâu trên con đường vĩnh sinh? "Cái nguyền rủa kia, tôi nhớ là phải tế tự ngàn người hay là trăm người, sau đó luyện hóa linh hồn, tìm kiếm đường về, mà trong lúc này dường như có một thủ pháp lớn." "Dựng lên Diêm Vương Điện!" Trương Thiên lẩm bẩm, hắn dường như nghĩ tới điều gì.

Chẳng lẽ là Hoàng Thục Lương mô phỏng Cầu Nại Hà, thậm chí Vong Xuyên Hà, độ mô phỏng cao trị cả Địa Phủ.

Cho nên, linh hồn của hắn kỳ thật vẫn luôn không có luân hồi, mà lại thêm sức mạnh linh hồn tế tự luyện hóa, để hắn có thể trùng sinh trên người động vật khác.

Trương Thiên trong lòng suy nghĩ, hắn cảm thấy, là cái đạo lý này. "Vậy, nếu là như vậy, Vương Phi chẳng phải là cũng có thể, đáng tiếc, thời đại hiện tại khác biệt, nếu như là trong thời gian chiến tranh năm đó, xử lý nhiều tên tiểu Phú Sĩ một chút là được rồi." "Xem ra, phỏng đoán này của tôi không thể thực tiễn." Trương Thiên than nhẹ,

có chút đáng tiếc.

Nếu như, sớm tại thời kỳ chiến tranh, Trương Thiên có lẽ có thể lấy tiểu Phú Sĩ thử một chút.

Nhưng là, hiện tại đã kiến quốc rồi, ý tưởng này tự nhiên cũng không thể thành lập. "Về sau khẳng định sẽ khai quật được bí ẩn vĩnh sinh sâu hơn, có lẽ phía sau còn có cái mạnh hơn." Trương Thiên trong lòng suy nghĩ, bước chân tăng nhanh.

Hắn đi về phía tứ hợp viện.

Rất nhanh, sáng sớm hôm sau.

Trương Thiên từ trong phòng mình đi ra.

Hắn vươn vai một cái, nhìn về phía sân nhỏ. "Daddy, người tỉnh rồi, xem này!

Đoàn Đoàn nặn viên thuốc cho daddy này!" Bên ngoài tiểu hồ ly giống như một tiểu tinh linh, trong tay cầm một cái viên hoàn nhỏ.

Trương Thiên nhìn thoáng qua viên hoàn trong tay tiểu gia hỏa này, thứ đồ chơi này không phải là một cục bột mì sao. "Con cứ từ từ chơi, đúng rồi, cái này ở đâu ra?" "Là dì Phi Phi Phi, Phi thường mỹ lệ Dao Trì làm cho!" Tiểu hồ ly khoa tay múa chân một vòng tròn trước ngực.

Chương 523

Trương Thiên gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Vương Phi nấu cơm xác thực không tệ, đám người Trương Thiên coi như là hưởng sái người ta.

Nhìn thoáng qua xung quanh, cửa phòng Trương Kỳ Lân vẫn chưa mở.

Hiển nhiên cậu ta còn đang bế quan.

Mà Bàn Tử và Vương Phi đang ở phòng bếp ôn tồn, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương sáng sớm tinh mơ đã đi ra ngoài.

Chỉ còn lại Đoàn Đoàn và mình. "Vừa vặn, xem thử tình huống trong không gian." Trương Thiên nghĩ đến không gian hư ảo, hắn xoay người đi về phía trong phòng.

Tiểu hồ ly chớp chớp mắt to, có chút kỳ quái. "Thật là, daddy thật vô vị, vừa ra tới lại đi vào rồi." Tiểu hồ ly lầm bầm một câu, cái chân ngắn nhỏ chạy đi tìm Tiểu Miết chơi.

Trương Thiên đã một năm không có tiến vào không gian hư ảo.

Hắn cũng không biết, tại trong không gian đã xảy ra chuyện gì.

Trương Thiên chỉ hi vọng, linh thủy của mình vẫn còn tồn tại.

Xoay người một cái, Trương Thiên tiến vào bên trong không gian.

Không gian hư ảo vẫn giống như trước kia.

Non xanh nước biếc, hơn nữa, trước mắt, cái hồ lớn đào trước đó vẫn còn tồn tại.

Linh thủy chỉ hạ xuống gần một centimet.

Đối với cái này, Trương Thiên cũng thở dài một hơi.

Chí ít tốc độ Tinh Tuyệt Nữ Vương hấp thu cũng không phải rất nhanh.

Ánh mắt nhìn về phía Côn Luân Thần Mộc cách đó không xa, khi nhìn thấy tình huống bên trong, Trương Thiên hơi nhíu mày.

Bởi vì bên trong Côn Luân Thần Mộc, thi thể Nữ Vương đã biến mất!

Trương Thiên vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa được không gian ảo này.

Nói cách khác, hắn chỉ có một nửa quyền sử dụng không gian.

Một nửa còn lại bị Tinh Tuyệt Nữ Vương giữ lại trong tay.

Hiện tại, Tinh Tuyệt Nữ Vương trải qua một năm thời gian, trạng thái khẳng định đã tốt lên không ít.

Cứ đà này, cô ta thậm chí có thể xuất nhập không gian.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương ra khỏi không gian, đối với thế giới bên ngoài mà nói, tuyệt đối là một rắc rối không nhỏ.

Ngay khi ánh mắt Trương Thiên quét qua quan tài Côn Luân Thần Mộc, đột nhiên, sống lưng hắn lạnh toát.

Giác quan thứ sáu của Trương Thiên lóe lên, sắc mặt hắn biến đổi, thân thể điên cuồng né tránh.

Ánh mắt nhìn về phía sau.

Chỉ thấy một bóng đen đang lù lù đứng ngay sau lưng Trương Thiên.

Lông tóc hắn dựng đứng cả lên.

Nữ vương vừa rồi đứng ngay sau lưng mình, hắn cư nhiên lại

không hề phát hiện.

Nếu cô ta thật sự ra tay, khoảnh khắc đó Trương Thiên khẳng định sẽ bị trọng thương. "Tại sao tôi lại không phát hiện ra?

Với tu vi của tôi không lý nào lại không nhận biết được." Trong lòng Trương Thiên tràn đầy nghi vấn.

Ánh mắt nhìn về phía người trước mặt.

Mặt nạ của Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc đánh nhau trước đó đã bị Trương Thiên tháo xuống.

Khi ấy còn nhìn thấy dáng vẻ của Tuyết Lỵ Dương, bất quá sau đó Tinh Tuyệt Nữ Vương liền quay trở lại diện mạo nguyên thủy.

Dáng vẻ Tuyết Lỵ Dương cũng chỉ là ảo giác mà thôi.

Chỉ thấy dưới lớp hắc bào, một nữ tử tuyệt mỹ đang đứng trước mặt Trương Thiên.

Giống hệt như ghi chép trên cổ tịch Tây Vực, Tinh Tuyệt Nữ Vương rất đẹp, xác thực còn hơn Lâu Lan công chúa một bậc.

Có điều, khí chất của Nữ vương nhìn tổng thể có chút thanh lãnh, bá đạo, còn Lâu Lan công chúa thì thuộc kiểu nhiệt huyết hơn. "Không ngờ cô tỉnh lại cũng nhanh thật đấy, tôi còn tưởng cô phải ngủ say vài trăm năm." Nhìn người phụ nữ tuyệt đẹp trước mắt, Trương Thiên lại chẳng thể dấy lên chút hứng thú nào.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tô tỉnh, không nghi ngờ gì là một chuyện khá tệ đối với Trương Thiên. "Khí vận của ngươi rất mạnh." Đối mặt Trương Thiên, đối phương cũng chỉ thốt ra vài câu.

Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Trong ấn tượng của hắn, thứ này trước giờ đâu có biết nói chuyện. "Cô biết nói?" Trong mắt Trương Thiên thêm vài phần nghi

hoặc. "Học." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhả ra một chữ.

Trương Thiên có chút sốt ruột.

Sao cái kiểu này giống hệt Kỳ Lân thế, lầm lì ít nói, hay là nói cái loại tính cách đó thì thường dọa người hơn? "Nếu cô đã tỉnh rồi, lời nguyền trên người tôi, có phải nên giải trừ rồi không?

Tôi mang theo cái thứ này, đối với cả tôi và cô đều không tốt." Trương Thiên nhàn nhạt mở miệng.

Lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương trên người hắn, một khi gây thương tổn cho cô ta, chính hắn cũng sẽ bị thương.

Nhưng loại lời nguyền này cũng có tệ đoan, chỉ cần lời nguyền tồn tại một ngày, hai người cơ bản coi như là liên kết với nhau.

Nói cách khác, Trương Thiên bị thương, cô ta cũng sẽ bị thương.

Hơn nữa, lời nguyền là dùng tinh huyết của Tinh Tuyệt Nữ Vương để hạ, tồn tại một ngày thì chính là tiêu hao đối với cô ta.

Thay vì như vậy, Trương Thiên cảm thấy giải trừ cũng là một lựa chọn không tồi.

Thấy người phụ nữ trước mắt không chút dao động, Trương Thiên lại mở miệng. "Tôi có thể đáp ứng cô, sau khi giải trừ, tôi sẽ không ra tay với cô.

Hơn nữa, sau khi giải trừ, tôi sẽ cho cô vài viên đan dược hữu dụng với cô hiện tại.

Bất quá, yêu cầu của tôi là cô phải từ bỏ quyền chưởng khống không gian này, tôi muốn một không gian hoàn chỉnh." Trương Thiên trầm giọng nói.

Yêu cầu này kỳ thực rất hợp lý.

Không gian vốn dĩ coi như là của Trương Thiên, Tinh Tuyệt Nữ

Vương chỉ là giở chút thông minh vặt, chiếm cứ một nửa.

Trương Thiên nói xong, vốn tưởng rằng sẽ làm người phụ nữ trước mắt động lòng một chút.

Nhưng điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, Tinh Tuyệt Nữ Vương dường như không nghe thấy gì, chỉ chằm chằm nhìn Trương Thiên. "Cô có ý kiến gì có thể đề xuất." Trương Thiên mở miệng nói.

Hắn luôn có cảm giác như đang đối mặt với khúc gỗ.

Sau khi Trương Thiên nói ra câu này, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại mở miệng. "Yêu cầu của ta rất đơn giản, ta muốn cư trú dài hạn ở đây.

Nơi này có thứ ta cần, mà lần này ta nói chuyện với ngươi, chỉ có một nguyên nhân." Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương rất thanh thúy, cũng rất lạnh, rất bá đạo.

Thấy cô ta nói xong, Trương Thiên có chút kỳ quái nhìn cô ta.

Thật sự coi đây là nhà mình rồi à?

Hơn nữa ăn của mình, uống của mình, thật sự tưởng mình là nô bộc của cô chắc.

Trương Thiên có chút khó chịu.

Kẻ này uống của mình bao nhiêu nước linh tuyền, mình còn chưa nói gì, khá lắm, bây giờ bắt đầu định cư luôn? "Nguyên nhân gì?" Trương Thiên hỏi. "Đừng vứt rác." Tinh Tuyệt Nữ Vương đáp.

Ánh mắt cô ta nhìn về xung quanh.

Xung quanh đều là vàng bạc châu báu Trương Thiên kiếm được từ mấy mộ thất.

Chương 524

Những thứ này đều là để tương lai dùng cho việc xây dựng Tập đoàn Cửu Môn.

Thế nhưng, hiện tại lại biến thành rác rưởi trong miệng Nữ vương. "Rất xin lỗi, đây cũng là không gian của tôi, những thứ này tôi sẽ không đồng ý vứt bỏ.

Hơn nữa, tôi hy vọng cô có thể tham khảo kỹ lời tôi nói, chỉ cần cô rời đi, tôi có thể cho cô một ít đồ tốt.

Nhưng nếu cô không rời đi, vậy đợi tôi phá giải được lời nguyền, tôi cũng chỉ đành cưỡng chế mời cô đi thôi." Giọng Trương Thiên đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Đối với kẻ quen thói cao cao tại thượng này, Trương Thiên cũng dần mất kiên nhẫn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương hơi nhíu mày, đây là lần đầu tiên cô ta thấy có người dám phản kháng lời mình, hơn nữa còn là một người đàn ông.

Trong lòng có chút khó chịu, nhưng lại không thể động thủ.

Chưa nói đến lời nguyền, chỉ riêng thực lực, cô ta hiện tại e rằng cũng đánh không lại Trương Thiên.

Cô ta không còn sức mạnh của Xà Thần, hiện tại sức mạnh có thể sử dụng cũng không nhiều.

Lại thêm bản thân tu vi bị tổn hại, trong vòng một năm làm sao có thể khôi phục. "Nơi này ta sẽ không rời đi, bởi vì, ta trừ nơi này ra, đã không còn chỗ nào để đi nữa." Tinh Tuyệt Nữ Vương thốt ra một câu.

Quả thực, Tinh Tuyệt Cổ Thành ngày xưa đã bị chôn vùi dưới cát

vàng.

Hiện tại Tinh Tuyệt Nữ Vương chính là cô gia quả nhân.

Trương Thiên đuổi cô ta ra ngoài, bảo cô ta đi đâu?

Nữ vương trước kia cao cao tại thượng, giờ có thể đi đâu chứ.

Trừ phi cô ta chiếm cứ một thành phố, tự lập làm vương.

Nhưng thời đại này, máy bay đại bác, còn có vũ khí hạt nhân, xác suất Tinh Tuyệt Nữ Vương chiếm thành là rất nhỏ. "Thế này đi, chỉ cần cô giao quyền chưởng khống một nửa không gian kia cho tôi, những yêu cầu khác đều không thành vấn đề." Trương Thiên mở miệng nói.

Đồ đạc của mình đều ở trong không gian, mà quyền sử dụng không gian lại có một phần nằm trong tay người khác, điều này khiến Trương Thiên rất khó chịu. "Cái này ta sẽ không giao.

Nơi này ta cũng có chỗ dùng, trừ phi..." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, mắt Trương Thiên sáng lên. "Trừ phi cái gì?" Thấy có đường thương lượng, Trương Thiên cũng không muốn bỏ cuộc. "Trừ phi ngươi giúp ta phục sinh, chỉ cần ta khôi phục thực lực trước kia, cái thứ này có hay không cũng không quan trọng." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong, Trương Thiên có chút bất lực.

Hiện tại trạng thái của Tinh Tuyệt Nữ Vương thuộc về dạng đã chết, linh hồn thao túng nhục thân.

Mà muốn phục sinh, chuyện này đàm hà dung dịch (dễ dàng gì đâu).

Nhìn suốt chiều dài lịch sử, có tiên nhân nào sống được đến thời đại này. "Tôi sẽ tận lực, bất quá, tôi cũng có một điều kiện." Trương Thiên mở miệng. "Nói." "Nước linh tuyền ở đây là của tôi, nếu cô muốn uống, tôi cũng không có cách nào cấm, nhưng cô mỗi ngày phải

tiêu thụ ít thôi, những thứ này tôi cũng cần." Trương Thiên nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Cô ta hiện tại nhu cầu đối với nước linh tuyền không cao.

Nếu không một năm qua làm sao mực nước có thể chỉ hạ xuống một centimet. "Hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ." Trương Thiên nói xong, thân thể xoay chuyển, rời khỏi không gian.

Hiện tại hắn nghĩ không phải là chuyện phục sinh cho Tinh Tuyệt Nữ Vương, mà là mau chóng nâng cao thực lực, tìm ra cách phá giải lời nguyền trên người mình.

Còn có cách tranh đoạt một nửa quyền khống chế kia nữa.

Về phần Tinh Tuyệt Nữ Vương, Trương Thiên tạm thời cũng không có hảo tâm như vậy, dù sao hai người lại chẳng có quan hệ gì, thậm chí ngay cả chuỗi lợi ích cũng không có.

Thấy Trương Thiên đi ra, trong sân, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhao nhao nhìn sang.

Trên bàn đá bày biện một đống trang bị phòng độc! "Lão đại anh tỉnh rồi, mớ này đều là lão Hồ mua từ mấy tiệm tạp hóa về đấy.

Mấy món đồ cổ này cũng không biết có dùng được không." Bàn Tử thấy Trương Thiên đi ra, vội vàng chào hỏi.

Trương Thiên gật đầu, ngồi xuống ghế.

Ánh mắt quét qua một lượt, chỉ thấy cả cái bàn bày đầy mặt nạ phòng độc thời kỳ Thế chiến II.

Thậm chí còn có cả thời Thế chiến I.

Mấy thứ này đúng là đồ cổ trong truyền thuyết rồi.

Trương Thiên đưa tay sờ sờ, chất lượng quả thực không tồi. "Được, chúng ta cứ mang theo mấy thứ này.

Nếu mọi người đã thu dọn xong xuôi, vậy cũng không chần chừ nữa, trực tiếp xuất phát thôi." Trương Thiên gật đầu nói.

Nếu đã mua xong, Trương Thiên cảm thấy nên đi sớm về sớm.

Đã Tinh Tuyệt Nữ Vương không chịu giải trừ lời nguyền, Trương Thiên chỉ đành tự mình đi tìm cách.

Nghe Trương Thiên nói xong, Bàn Tử và mọi người nhao nhao gật đầu. "Lão đại, chỉ chờ câu này của anh thôi.

Tôi phát hiện, từ khi không đi đổ đấu nữa, trong một năm này, Bàn gia tôi cứ như thiếu thiếu cái gì ấy." Bàn Tử kích động nói, lập tức đứng dậy, định xuất phát.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

Nhìn số lượng người.

Lần này đi Nam Vân (Vân Nam), có khả năng là lúc ít người nhất.

Trừ Vương Phi ra, cũng chỉ có nhóm năm người Trương Thiên.

Thập phần nhẹ nhàng. "Tôi đã mua vé tàu hỏa rồi, hôm nay có thể đi luôn." Hồ Bát Nhất khẽ nói.

Trương Thiên sững sờ.

Khá lắm, lão Hồ này có chút gấp gáp nhỉ.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, Hồ Bát Nhất vừa hay mượn cơ hội này tiêu trừ lời nguyền trên người, như vậy hai người bọn họ mới có thể an ổn kết hôn.

Trương Thiên gật đầu.

Mọi người nhao nhao đứng dậy.

Lập tức Trương Thiên thu toàn bộ đống đồ phòng độc này vào trong không gian của mình.

Nam Vân, đáng sợ nhất cũng chính là cổ trùng và độc trùng, chỉ cần phòng được mấy thứ này, Trương Thiên cảm thấy cơ bản là ổn.

Mấy người cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này trong không gian ảo.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa mới nói chuyện xong với Trương Thiên, khi nhìn thấy Trương Thiên lại ném vào một ít "rác rưởi", đôi mày lá liễu khẽ nhíu lại.

Khá lắm, thật không coi lời nói của mình ra gì.

Bản thân cô ta bao giờ phải chịu loại ủy khuất này.

Nhưng nghĩ đến việc mình hiện tại còn cần sinh tồn ở đây, cô ta cũng chỉ đành im lặng nhẫn nhịn.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Mấy người Trương Thiên trực tiếp lên tàu hỏa.

Ga tàu hỏa vẫn là loại tàu vỏ xanh cũ kỹ.

Không chỉ tốc độ rất chậm, mà tiếng ồn còn rất lớn.

Nhưng thời buổi này, trừ cái này nhanh nhất ra, thì cũng chỉ có máy bay tư nhân. "Đúng rồi, tôi có thể kiếm một cái máy bay tư nhân mà, đến lúc đó muốn đi đâu thì trực tiếp lái đi là được.

Có điều, ở đây ai biết lái máy bay!" Trương Thiên nhìn mọi người một cái.

Bàn Tử thì thôi bỏ đi, Trương Kỳ Lân thì có chút khó nói.

E rằng cũng chỉ có Tuyết Lỵ Dương. "Đúng rồi, Dương tiểu thư, nếu tôi mua một chiếc máy bay, cô có biết lái không?" Trương Thiên hỏi.

Chương 525

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: "Không biết, nhưng có thể học." Nghe Tuyết Lỵ Dương nói vậy, mắt Hồ Bát Nhất và Bàn Tử sáng lên. "Đúng đấy lão đại, với thực lực của anh em mình, trực tiếp mua một cái máy bay, chẳng phải tốt hơn ngồi cái thứ cũ nát này bao nhiêu lần sao." Bàn Tử hớn hở.

Trương Thiên gật đầu. "Tu tu ~" Tiếng còi tàu vang lên. "Đúng rồi, Nhị ca, anh cứ bế quan mãi, lúc chúng ta xuất phát mới chịu ra, có cảm ngộ được thứ gì không?" Bàn Tử tò mò nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân nhìn Bàn Tử, chậm rãi mở miệng: "Tam Thiên Đan Quyết tôi đã xem xong, tu vi cũng có đột phá nhất định." Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất và Trương Thiên đều tỉ mỉ đánh giá hắn một chút.

Quả nhiên, tu vi của Trương Kỳ Lân lại tăng lên rồi.

Đã gần đến Phá Đan kỳ.

Mạnh hơn Trương Thiên gấp mấy lần.

Trương Thiên đờ cả người.

Khá lắm, không hổ là thiên chi kiêu tử, tồn tại như hack game.

Một năm này của hắn, bằng người khác tu luyện cả đời.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hai người khóe miệng giật giật.

Khá lắm, cái này con mẹ nó cũng quá tàn nhẫn rồi, lại sắp đột phá nữa sao? "Không hổ là Nhị ca, đúng là lợi hại!

Nhị ca, cầu bảo kê." Bàn Tử cười hì hì, trong mắt lóe lên tia giảo hoạt, sau đó lại xích lại gần Trương Kỳ Lân một chút.

Trương Kỳ Lân khẽ nhíu mày, thân thể tránh xa Bàn Tử một chút.

"Lão Hồ, còn cậu, một năm nay có thu hoạch gì không!" Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất, khẽ hỏi.

Trên mặt Hồ Bát Nhất mang theo nụ cười, liếc nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái.

Sau đó, lão Hồ bắt đầu ra vẻ. "Tôi một năm nay thu hoạch vẫn là khá nhiều.

Thứ nhất là trình độ trận pháp của tôi đã tăng lên, Bàn Sơn đạo thuật, còn có Mao Sơn đều có chút tiến bộ.

Còn có tu vi của tôi, cũng đã đạt đến Tông Sư, sau này có lẽ tôi cũng có thể ra trận rồi." Hồ Bát Nhất nói xong, mắt Tuyết Lỵ Dương nhìn thẳng vào hắn, trong mắt tràn đầy vẻ hài lòng.

Cô hiện tại cũng tu luyện, tự nhiên biết tu vi tăng lên khó khăn thế nào.

Mà Hồ Bát Nhất nhanh như vậy đã tăng lên tới Tông Sư, có thể thấy thiên phú của hắn vẫn là rất lợi hại. "Không hổ là lão Hồ, thế mà cũng tăng lên rồi, xem ra Bàn gia phải nói cho ra ngô ra khoai về siêu cấp thiên phú của Bàn gia thôi." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, lập tức mở miệng.

Ánh mắt mọi người tụ tập trên người Bàn Tử.

Khá lắm, tên béo này, chẳng lẽ cũng có đột phá trọng đại gì sao! "Lão đại, lão Hồ, Nhị ca, Bàn gia năm nay có thể nói là như uống thuốc kích thích, tu vi tăng vù vù.

Tu vi Bàn gia đã đến Tông Sư hậu kỳ, nhưng mà nhục thân của Bàn gia được cường hóa rất nhiều, cái này đa tạ Phi Phi mỗi tối đều cầm roi quất tôi, đều là công lao của Phi Phi cả." Bàn Tử nói, Trương Thiên trợn trắng mắt. "Bàn Tử, chuyện đời tư của cậu thì đừng có kể lể nhiều, bất quá, nhục thân cậu có thể tăng lên cũng là không tồi, đến

địa bộ nào rồi?" Trương Thiên khẽ nói.

Bàn Tử có chút kiêu ngạo: "Bàn gia có thể dùng tay không bắt đạn, hơn nữa còn có thể đỡ được!" Trương Thiên gật đầu, nhục thân đạt tới trình độ nhất định, xác thực rất mạnh.

Nhưng Bàn Tử hiện tại thế này, cùng lắm chỉ tính là nhập môn. "Ừm, mọi người đều rất không tồi, tôi cũng không nói nhiều nữa, tu vi tôi cũng tăng lên một chút, Phất Trần Quyết cũng dần dần thông thạo rồi, tưởng là lần này sẽ chắc chắn hơn một chút." Trương Thiên khẽ gật đầu.

Hồ Bát Nhất và mọi người trên mặt mang theo nụ cười.

Trương Thiên tu vi tăng lên, bọn họ trong lòng cũng cảm thấy cao hứng thay cho hắn.

Trương Thiên sau đó liền lấy ra một cái la bàn.

Dù sao tu vi tăng lên, Kỳ Môn Độn Giáp và thuật toán quái đều có chút đột phá.

Thuật toán của Trương Thiên khẳng định sẽ chuẩn hơn một chút.

Sẽ không giống như lần trước, có chút sai sót. "Lão đại, anh đây là định bói toán à!" Mắt Bàn Tử sáng lên. "Ừ, tính một quẻ xem sao, dù sao lần này chúng ta đi tìm mộ, cũng có chút nguy hiểm." Trương Thiên gật đầu nói.

Hắn cũng không phải người thực lực tăng lên rồi thì an phận thủ thường.

Trương Thiên làm việc cũng sẽ rất cẩn thận.

Dù sao, ai mà chẳng quý mạng sống, còn chuyện quý mạng thì đừng đi đổ đấu, Trương Thiên cảm thấy đó là hai chuyện khác nhau.

Xuống mộ có thể để thực lực tăng lên, mà dưới tiền đề tăng lên

thực lực, giữ được tính mạng, cái này cũng không có gì sai.

Khi Trương Thiên bắt đầu tính toán, lúc này, trong thành Bắc Ly.

Trên núi Long Đằng, một đạo kinh lôi giáng xuống.

Kinh động vô số người.

Mà trong các đại gia tộc ở Bắc Ly, gần như trong nháy mắt, trong lòng vô số người đều thêm một chút nghi vấn.

Tiếng sấm đó rốt cuộc là cái gì? "Không xong rồi gia chủ!

Trên núi Long Đằng xuất hiện dị tượng, một đạo thiên lôi thế mà lại đánh xuống núi Long Đằng!" Một người đàn ông trung niên dáng vẻ quản gia hoảng mang chạy vào phòng Ngô gia Ngô Lão Cẩu. "Không phải chỉ là một cái dị tượng thôi sao?

Có gì mà kích động." Ngô Lão Cẩu nhàn nhạt mở miệng.

Từ sau lần kiếm được viên cực phẩm đan dược kia, ông ta liền một lòng chỉ muốn đột phá.

Nhưng khi ông ta hoàn hồn lại, sắc mặt biến đổi. "Ngươi nói vị trí ở đâu?" Giọng Ngô Lão Cẩu nghiêm túc. "Núi Long Đằng!" Quản gia kích động nói.

Sắc mặt Ngô Lão Cẩu biến đổi, ông ta không ngờ tới, lại là dị tượng phát sinh ở núi Long Đằng. "Trong đó chính là nơi ở của Lão Thiên Sư, chúng ta mau đi!" Ngô Lão Cẩu nói xong, thân ảnh lóe lên, trực tiếp lao về phía núi Long Đằng.

Mà phía sau, quản gia tự nhiên theo không kịp tốc độ của ông ta, chỉ có thể dùng sức đuổi theo.

Lúc này, các gia tộc khác cũng lần lượt nhận được tin tức.

Dị tượng núi Long Đằng thực sự là quá lớn, gần như cả Bắc Ly đều có thể nghe thấy.

Theo hành động của vô số đại gia tộc, đám đông dân chúng cũng bị giải tán.

Vốn dĩ, ôm tâm tư tò mò, vô số người thường cũng muốn đi xem, nhưng còn chưa đến núi Long Đằng đã bị một số người khuyên quay về.

Trên núi Long Đằng, một cái bồ đoàn cháy đen nằm giữa từ đường rực rỡ sinh huy.

Mà trên bồ đoàn, bóng dáng Nhất Mi Đạo Nhân lúc ẩn lúc hiện.

Nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không thấy được Nhất Mi Đạo Nhân. "Thật đáng chết, thật đáng chết a, cứ để hắn đột phá như vậy sao." Đan Hạc Đạo Nhân cuống đến mức giậm chân.

Nhất Mi Đạo Nhân đột phá, có thể tưởng tượng tình cảnh của Đan Hạc Đạo Nhân càng thêm khó sống.

Sau này không bắt nạt được sư đệ mình nữa, chuyện này thật khó chịu.

Khi Nhất Mi Đạo Nhân tỉnh lại.

Khóe miệng hắn treo một nụ cười. "Ha ha ha, không hổ là ta, rốt cuộc cũng đột phá rồi, cứ thế này, thời gian ta ở lại nhân gian chắc chắn sẽ dài hơn." Nhất Mi Đạo Nhân cười cuồng nhiệt.

Đồng thời, chỉ thấy hắn vung tay lên, một đạo lôi quang lấp lóe.

Mặt đất trực tiếp bị đánh thành than cốc. "Sức mạnh thật mạnh." Đan Hạc Đạo Nhân nuốt nước miếng, ông ta không ngờ tu vi của Nhất Mi Đạo Nhân đã đến cảnh giới này. "Ừm không tồi, thành công tấn cấp, cũng không biết, đồ nhi ngoan nhìn thấy ta cường đại như vậy, có thấy tự hào hay không." Nhất Mi Đạo Nhân trong lòng thầm nghĩ.

Khóe miệng toét ra một nụ cười, mình nhất định phải làm đồ đệ kinh ngạc, lấy lại phong thái sư phụ!

Chương 526

Nhất Mi Đạo Nhân trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt nhìn sang một bên, khi nhìn thấy Đan Hạc, trên mặt Nhất Mi Đạo Nhân nở nụ cười: "Hì hì, sư ca, thế nào, có phải rất hâm mộ không?

Yên tâm huynh sớm muộn gì cũng sẽ thành công thôi, bất quá, ta sở dĩ có thể thành công, còn phải đa tạ đồ nhi ngoan của ta a." Nhất Mi Đạo Nhân hữu ý vô ý nhắc tới Trương Thiên.

Điều này làm cho Đan Hạc Đạo Nhân trong lòng càng thêm câm nín.

Thật đáng chết, răng ông ta sắp nghiến nát rồi.

Ngay lúc Nhất Mi Đạo Nhân định chọc tức Đan Hạc Đạo Nhân thêm cái nữa, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa. "Ngô gia đến chúc mừng sư tôn!" "Giải gia đến chúc mừng sư tôn!" "Uông gia đến chúc mừng sư tôn!" Nhất thời, vô số thanh âm chúc mừng truyền đến.

Sắc mặt Nhất Mi Đạo Nhân trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

Không còn cái dáng vẻ "gợi đòn" vừa rồi nữa. "Vào!" Nhất Mi Đạo Nhân chỉ khẽ vung tay lên.

Một khắc sau, cửa tiểu viện mở ra.

Ngay sau đó, người của vô số gia tộc nhao nhao dũng mãnh tràn vào.

Khi thấy Nhất Mi Đạo Nhân đột phá, bọn họ cũng lần lượt dâng lên lời chúc phúc. "Ngô gia chúc sư tôn thọ tỷ nam sơn!" "Sư tôn vĩnh thùy bất hủ!" Nhất thời, vô số người cao giọng hô.

Mà trên mặt Nhất Mi Đạo Nhân mang theo nụ cười, miệng sắp

cười toét đến mang tai. "Ha ha..." Nhất Mi Đạo Nhân xua xua tay, vẻ mặt tươi cười.

Đây là ngày hắn sướng nhất rồi.

Không chỉ chứng minh được bản thân trước mặt sư ca, mà những lời nói của đám người này cũng khiến Nhất Mi Đạo Nhân cảm thấy thập phần hài lòng. "Nào mời ngồi." Nhất Mi Đạo Nhân nói, vung tay lên, mọi người lần lượt tiến vào tiểu viện. "Đúng rồi sư tôn, Môn chủ đâu ạ?

Ngài đột phá chuyện lớn như vậy, sao Môn chủ lại không có mặt?" Giải Vũ Thần thấy Trương Thiên không có ở đây, không khỏi thắc mắc.

Bọn họ cũng không có hành tung của Trương Thiên. "Tiểu Thiên?" Nhất Mi Đạo Nhân khẽ nhíu mày, theo lý mà nói, động tĩnh lớn như vậy, đồ nhi ngoan cũng nên đến mới đúng, thế nhưng trước mắt lại căn bản không thấy bóng dáng Trương Thiên. "Không rõ, các ngươi có ai biết vị trí của đồ nhi ngoan không?

Hôm nay nhất định phải ăn mừng một chút." Nhất Mi Đạo Nhân nói, nhìn về phía những người khác.

Người của các gia tộc khác hiển nhiên cũng không biết tình hình của Trương Thiên, từng người lắc đầu xua tay. "Mau đi mời Môn chủ xuất sơn!" Tô Nan của Uông gia nói với những người khác, Giải Vũ Thần không do dự, trực tiếp lao xuống núi.

Rất nhanh, bên trong tứ hợp viện.

Khi thấy tứ hợp viện không một bóng người, Giải Vũ Thần ngẩn ra. "Không thể nào, sao lại không có ai?

Theo lý thuyết, huynh đệ họ Hồ chắc chắn phải ở đây mới đúng." Giải Vũ Thần thầm nghĩ, hắn đi vào sân.

Gọi mấy tiếng, suýt chút nữa chạm vào cơ quan, sau khi xác định Trương Thiên không ở Bắc Ly, Giải Vũ Thần mới chậm rãi rời khỏi nơi này. "Xem ra, Môn chủ hẳn là đi đổ đấu rồi, hắn không tuyên bố ra ngoài, khẳng định có nguyên nhân riêng, ta vẫn là đừng nói nhiều thì hơn." Giải Vũ Thần thầm nghĩ, hắn trực tiếp lựa chọn giấu giếm.

Dù sao Trương Thiên xuất môn không nói, vậy khẳng định không muốn để người khác biết.

Giải Vũ Thần bắt đầu chạy ngược về.

Trong lòng đồng thời vẫn đang suy nghĩ. "Tiểu Trương gia lần này sẽ đi đâu?

Hắn lại làm sao tìm được mộ huyệt, thật là kỳ quái.

Xem ra, ta cũng phải nhanh lên." Giải Vũ Thần thầm nghĩ.

Hắn cũng không muốn khoảng cách với Trương Thiên chênh lệch quá lớn.

Rất nhanh, trên núi Long Đằng. "Xin lỗi sư tôn, không tìm thấy Môn chủ, nhưng chắc là ra ngoài ăn rồi." Giải Vũ Thần mở miệng nói.

Nhất Mi Đạo Nhân khẽ nhíu mày: "Giờ này ra ngoài, khẳng định có chuyện quan trọng, chúng ta đừng quản nữa.

Đã hôm nay ta đột phá cũng cao hứng, ta mời mọi người ăn cơm." Nhất Mi Đạo Nhân nói xong, đám người càng thêm phần kích động.

Đồ mà Thiên Sư mời, làm sao có thể kém được.

Hơn nữa, Nhất Mi Đạo Nhân còn là sư phụ của Trương Thiên, đây chính là thời điểm tốt để leo thang quan hệ.

Quả nhiên không uổng công đến!

Trong lòng mọi người vui vẻ.

Nếu kiếm được thứ gì tốt, tu vi bọn họ cũng sẽ tăng mạnh.

Một lát sau, trong ánh mắt mong chờ của vô số người, Nhất Mi Đạo Nhân chậm rãi lấy ra một ít thức ăn.

Có rễ cỏ dại, còn có một ít nước canh.

Nhìn thấy cái này, mọi người ngẩn tò te.

Khá lắm, thật đúng là "ăn cơm" theo nghĩa đen à!

Bọn họ nhìn đồ ăn, lại không dám nói nhiều lời, chỉ đành cười gượng khen ngon.

Trương Thiên tự nhiên không biết Nhất Mi Đạo Nhân đã đột phá.

Hắn lúc này đang nằm trên giường nằm của tàu hỏa, suy nghĩ làm thế nào để lấy được Mộc Trần Châu.

Nếu Trương Thiên đoán không sai, Hiến Vương mộ nằm ở cái miếu nhỏ kia, nhưng muốn tìm được cái miếu đó thì có chút khó khăn.

Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này, sắc trời bên ngoài cũng dần dần ảm đạm xuống.

Rất hiển nhiên, màn đêm sắp buông xuống.

Theo sắc trời tối dần, Bàn Tử càng là nằm trên giường ngáy o o.

Mấy người Hồ Bát Nhất thì ngồi xếp bằng trên giường, củng cố tu vi của mình.

Tuyết Lỵ Dương thì không tu luyện, mà là nằm trên giường ngủ.

Theo cô thấy, muốn giữ trạng thái tốt nhất, giấc ngủ là cần thiết.

Hơn nữa, Tuyết Lỵ Dương cũng hình thành thói quen ngủ sớm.

Đêm càng lúc càng sâu, đột nhiên, trong toa xe truyền đến tiếng thở dốc dồn dập.

Loại thanh âm đó giống như có người đang chạy bộ, rất mệt, hơn nữa còn rất kịch liệt. "Bàn Tử, bé cái mồm thôi." Trương Thiên mắt cũng không mở. "Lão đại, không phải tôi." Bàn Tử vẻ mặt vô tội.

Mình có không có phẩm vị đến đâu, cũng không thể ở dưới mắt bao người làm ra loại chuyện đó chứ.

Trương Thiên khẽ mở mắt.

Hắn nhìn về phía phát ra âm thanh.

Thế mà lại là Tuyết Lỵ Dương!

Chỉ thấy trên mặt Tuyết Lỵ Dương toàn là mồ hôi, trán cũng bị mồ hôi làm ướt đẫm.

Khóe miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Hồ Bát Nhất cũng mở mắt, nhất thời, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào người Tuyết Lỵ Dương. "Lão Hồ, vợ cậu nằm mơ rồi." Trên mặt Bàn Tử mang theo nụ cười. "Đi chết đi!" Hồ Bát Nhất tát một cái đẩy Bàn Tử bay ra, tên này đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

Bất quá, thấy sắc mặt Tuyết Lỵ Dương càng ngày càng khó coi, Hồ Bát Nhất không nhịn được nữa. "Dương!" Hắn đặt tay lên người Tuyết Lỵ Dương lay lay, lông mi Tuyết Lỵ Dương khẽ run, mắt chậm rãi mở ra.

Cô có chút mê mang nhìn Hồ Bát Nhất trước mắt.

Chương 527

"Em sao vậy?" Hồ Bát Nhất khẽ hỏi, trong mắt thêm vài phần quan tâm.

Tuyết Lỵ Dương xoa xoa đầu, cảm giác hôn hôn trầm trầm khiến cô có chút khó chịu. "Em mơ một giấc mơ, rất kỳ quái." Tuyết Lỵ Dương nói. "Mơ?

Mơ thấy gì!" Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc.

Tuyết Lỵ Dương bình thường cũng sẽ không tùy tiện nằm mơ, mà trước mắt, Tuyết Lỵ Dương không chỉ nằm mơ, mà dáng vẻ kia thoạt nhìn hình như còn phát sốt rồi.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Tuyết Lỵ Dương là tiên tri, nói cách khác, giấc mơ của cô ta vẫn có giá trị nhất định.

Đây cũng là nguyên nhân ban đầu Trương Thiên để Tuyết Lỵ Dương gia nhập bọn họ.

Tuyết Lỵ Dương không chỉ là nhà tiên tri, mà năng lực của cô ta cũng khá mạnh. "Dương tiểu thư, cô mơ thấy gì, có thể nói một chút không?" Trương Thiên hỏi.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, bắt đầu hồi tưởng lại giấc mơ của mình: "Tôi mơ thấy chúng ta đến một cái thôn rất kỳ quái, người trong thôn ăn mặc rất lạ.

Chúng ta bị những người đó truy sát, hơn nữa trên người chúng ta hình như còn trúng độc, trông cực kỳ dọa người.

Quan trọng nhất là, chúng ta bị truy sát đến một sơn cốc, sơn cốc đó thoạt nhìn rất lớn." Tuyết Lỵ Dương nói, nhưng cô muốn nhớ tiếp,

lại phát hiện mình căn bản không nhớ nổi nữa.

Trương Thiên có chút nghi hoặc.

Theo tu vi của bọn họ mà nói, không thể nào có người truy sát được bọn họ.

Trừ phi, giấc mơ của Tuyết Lỵ Dương có sai lệch. "Chắc là ảo giác thôi, không sao rồi, Dương tiểu thư, cô ngủ đi, chúng tôi sẽ ở đây bảo vệ cô." Trương Thiên nói, trong tay lấy ra la bàn.

Hắn vốn định ngày mai mới bói, nhưng trải qua chuyện của Tuyết Lỵ Dương, Trương Thiên dự định hôm nay sẽ gieo trước một quẻ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Hồ Bát Nhất một cái, gật đầu, lại nằm xuống giường.

Trong tay Trương Thiên, la bàn chuyển động. "Bạch Hổ diệu tinh thần, Chu Tước định càn khôn, Thái Ất định bát quái, Thanh Long tàng kỳ trung." Tay Trương Thiên không ngừng huy động trên la bàn.

Chỉ thấy kim chỉ nam trước mắt cũng bắt đầu xoay tròn.

Theo linh lực Trương Thiên không ngừng rót vào, Càn Khôn Bàn cũng bắt đầu rung động.

Một khắc sau, la bàn vốn dĩ đã có vài vết nứt giờ lại thêm một đường nứt nữa.

Mà kim chỉ nam cũng chậm rãi dừng lại.

Quẻ thứ nhất: "Vĩ Hỏa Hổ!" Vĩ Hỏa Hổ, hay còn gọi là Cửu Giang!

Là chòm sao đuôi trong Thương Long tinh túc.

Sao Vĩ có chín ngôi hình thành đuôi rồng, đuôi rồng chủ về hung.

Nói cách khác, quẻ thứ nhất Trương Thiên nhận được là một quẻ

hung.

Hơn nữa, Thương Long tinh vĩ là một tinh túc rất nguy hiểm, cơ bản sẽ bị đánh lén phần đuôi, Trương Thiên cần đề phòng tiểu nhân đánh lén.

Quẻ thứ hai!

Trương Thiên nhìn kim chỉ nam của quẻ thứ hai.

Chỉ thấy kim chỉ nam không ngừng chuyển động, không quá một lát, kim liền dừng lại ở một tinh túc.

Bát quái đồ hiển hiện.

Trương Thiên cũng dần nhìn ra quẻ tượng. "Nữ Sĩ Bức!" "Nữ Sĩ Bức, thuộc thổ, là phúc, đa phần là cát!" Thời cổ đại, phụ nữ thường dùng cái sàng để sàng ngũ cốc, loại bỏ cặn bã giữ lại tinh hoa, nên sao Nữ đa phần là cát.

Nói cách khác, gặp được quẻ tượng này, ngươi sẽ phá khai vân vụ, nhìn thấy một khung trời mới. "Ừm, quẻ tượng này không tồi." Trương Thiên hài lòng gật đầu.

Tuy nói quẻ thứ nhất có chút buồn nôn, nhưng quẻ thứ hai lại tốt lạ thường.

Tiếp theo xem quẻ thứ ba.

Với thực lực hiện tại của Trương Thiên, đã có thể thử suy diễn quẻ thứ tư.

Nhưng vì hiện tại la bàn không có khả năng chịu tải suy diễn quẻ thứ tư, nên Trương Thiên cũng chỉ có thể tính ba quẻ.

La bàn vì mấy lần suy diễn trước, bên trên đã có vết nứt, Trương Thiên lo lắng nếu mình tính quẻ thứ tư thì la bàn sẽ không chịu nổi.

Đến lúc đó, la bàn mà vỡ nát thì sau này mình chẳng còn pháp khí

để bói toán nữa.

Chỉ thấy tay Trương Thiên lại không ngừng biến đổi thủ ấn.

Ngay sau đó, cơ quan trên la bàn bắt đầu biến động, kim chỉ nam cũng không ngừng di chuyển.

Bát quái đồ án và các tinh túc trên la bàn đang từng chút một dịch chuyển.

Không quá vài phút, kim chỉ nam liền dừng lại ở một vị trí. "Tinh Nhật Mã!" Chỉ thấy kim chỉ nam chậm rãi dừng lại ở quẻ hung trên bát quái, đồng thời, trên tinh túc cũng dừng lại ở Tinh Nhật Mã.

Tinh Nhật Mã, là mắt của Chu Tước, nên đa phần là hung.

Tinh túc trị nhật có bi ai, hung nhiều cát ít, có tai họa bất ngờ.

Trương Thiên nuốt nước miếng.

Khá lắm, cái này một hồi hung một hồi cát, bây giờ tốt rồi, lại thêm một quẻ hung.

Tinh Nhật Mã này có chút lợi hại, nếu Trương Thiên đoán không sai, Tinh Nhật Mã đại biểu cho người nhà gặp tai họa bất ngờ.

Mà người nhà của Trương Thiên ở Bắc Ly, tự nhiên không thể là bố mẹ hắn.

Cho nên, Tinh Nhật Mã ở đây, Trương Thiên đoán chừng là Tuyết Lỵ Dương, hoặc là Vương Phi.

Dù sao, cũng chỉ có hai người này tính là vợ của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Như vậy, hắn là chuyên môn nhắm vào bọn họ.

Trương Thiên hít một hơi, còn có quẻ thứ tư, nhưng mình lại không thể tính. "Thôi bỏ đi, sau này nếu có thể kiếm được một cái la

bàn mạnh hơn, nói không chừng có thể tính quẻ thứ tư." Trương Thiên thầm than trong lòng, nhưng nghĩ đến ba quẻ tượng vừa tính, Trương Thiên lại khẽ nhíu mày.

Quẻ tượng này trước kia Trương Thiên chưa từng tính ra.

Trước kia số lần xuất hiện Quỷ Kim Dương sẽ nhiều hơn một chút.

Nhưng lần này rõ ràng không có Quỷ Kim Dương, nhiều hơn là những quẻ hung. "Lão đại, thế nào rồi?" Hồ Bát Nhất thấy Trương Thiên bói toán, tò mò hỏi.

Bàn Tử cũng nhìn sang.

Trong đôi mắt ti hí đều là tò mò.

Trương Thiên khẽ lắc đầu: "Thiên cơ bất khả lộ." Trương Thiên nói một câu, Hồ Bát Nhất gật đầu, nếu Trương Thiên không thể nói, vậy chắc là liên quan đến bọn họ.

Nếu không liên quan đến bọn họ, Trương Thiên đã có thể nói rồi. "Lão đại, anh cứ nói đi, chúng ta lần này, là hung hay cát." Bàn Tử chớp chớp mắt.

Trương Thiên nghĩ nghĩ: "Hung nhiều cát ít!" Nói xong, lòng Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trầm xuống, Trương Thiên đều nói như vậy, vậy e rằng thật sự là hung nhiều cát ít rồi.

Lại nhớ tới giấc mơ của Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất lại có chút lo lắng. "Chuyện này có liên hệ với giấc mơ của Dương không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Trương Thiên lắc đầu: "Tạm thời không biết, nhưng có thể khẳng định, giấc mơ của Tuyết Lỵ Dương, ít nhất độ tin cậy vẫn là có." Hồ Bát Nhất gật đầu.

Hắn cũng không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Lần này Tuyết Lỵ Dương rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Ngủ cũng khá yên ổn.

Trương Thiên thì nhìn ba quẻ tượng mình tính ra, rơi vào trầm tư.

Theo nguyên tác, nhóm Hồ Bát Nhất sau khi vào Nam Vân, để tìm mộ Hiến Vương, đã đến một cái thôn.

Sau đó vì bị người trong thôn truy sát, chạy trốn đến thánh địa, cuối cùng tìm được tám bức tượng đá khỉ trong một ngôi miếu.

Chương 528

Thuận theo tượng đá khỉ, mấy người mới tìm được địa điểm mộ Hiến Vương.

Mà những thứ này, lại có liên quan gì đến quẻ tượng của mình đây?

Trương Thiên có chút nghi vấn.

Nghĩ rất lâu, Trương Thiên không nghĩ ra được gì, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, cái gì đến sẽ đến, nghĩ lắm cũng vô dụng.

Thời gian trôi qua.

Sáng sớm hôm sau.

Tàu hỏa chạy gần một ngày thời gian.

Từ Bắc Ly rốt cuộc cũng đến tỉnh Nam Vân.

Trong ga tàu hỏa Nam Vân, một đám đông tay xách nách mang túi lớn túi nhỏ.

Mà bọn họ ăn mặc đều thập phần giản dị.

Có người đến đón tàu thậm chí còn mặc trang phục truyền thống của quê hương họ.

Bạn hiện tại đi Nam Vân bên kia có lẽ cả đường chẳng thấy mấy người trẻ tuổi mặc y phục truyền thống.

Nhưng thời đại này thì khác.

Đầy đường đều là loại trang phục này, bởi vì đại đa số nhà người ta vẫn nghèo, không mua nổi quần áo khác, mà những bộ quần áo này đa phần là tự nhà làm.

Loại quần áo này đa phần là chất liệu cotton, tốt hơn quần áo nhựa tổng hợp mà Trương Thiên mặc kiếp trước không biết bao nhiêu lần. "Tiên sinh, ngài muốn đi đâu?

Tôi có xe kéo, muốn ngồi không?" Thấy đám người Trương Thiên ăn mặc chải chuốt không giống người Nam Vân, một phu xe kéo vội vàng chạy tới.

Người nơi khác là dễ kiếm tiền nhất, hơn nữa bọn họ đa số đều không quan tâm tiền bạc.

Đến lúc đó, mình đòi bao nhiêu tiền, đều là của mình cả.

Đây cũng là nguyên nhân đồ ở cửa ga tàu hỏa phổ biến đắt đỏ.

Trương Thiên nhìn ông chú trước mắt, lại nhìn chiếc xe kéo.

Xe kéo này giống hệt xe hoàng bao ở Bắc Ly, chẳng qua là có nhiều tên gọi khác nhau. "Tôi tính toán, chúng tôi nhiều người như vậy, lão đầu, ông cũng kéo không nổi đâu." Bàn Tử ở một bên lầm bầm. "Yên tâm, chỗ tôi nhiều người, các ngài muốn đi đâu, chỉ cần một câu nói, đều đưa các ngài qua đó." Trên mặt ông chú mang theo nụ cười thuần phác.

Trương Thiên nhìn chân ông ấy.

Dưới chân giày đầy bùn đất, thậm chí ngón chân cái còn lộ ra ngoài một ngón.

Có thể thấy, ông chú này cũng thuần túy là dùng thể lực đổi tiền, hoặc giả còn là loại không đổi được bao nhiêu tiền. "Lão đại, chúng ta không phải có xe sao?" Bàn Tử nhớ tới xe việt dã của Trương Thiên.

Hắn cảm thấy, ngồi xe việt dã có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Trương Thiên lắc đầu: "Cứ đi cái này đi.

Đại thúc, thế này, ông gọi năm chiếc xe kéo." Trương Thiên nói,

trên mặt ông chú lập tức lộ ra nụ cười.

Đây chính là đơn lớn a.

Ông giới thiệu khách hàng cho người khác, cũng là có hoa hồng nhất định.

Năm chiếc, chuyến này mình chẳng phải kiếm được mười đồng sao?

Nghĩ đến một chuyến có lẽ có thể kiếm được tiền của một tháng, nụ cười trên mặt ông chú càng thêm thuần túy. "Chàng trai, cậu đợi chút, tôi đi gọi người, ngài cứ đợi ở đây, đừng chạy lung tung.

Ở đây bọn buôn người nhiều lắm, giống như tiểu oa nhi các cậu là được hoan nghênh nhất đấy." Ông chú nói, vội vàng chạy về hướng khác.

Lúc đi còn không quên hù dọa Trương Thiên một chút.

Sợ Trương Thiên chạy mất. "Lão đại, làm gì phải ngồi cái xe này, chậm không nói, còn xóc muốn chết." Bàn Tử có chút không hiểu.

Trương Thiên nhìn dòng người qua lại, chậm rãi mở miệng: "Chúng ta mới đến Nam Vân, tự nhiên không biết lộ tuyến, cũng không biết tình hình Nam Vân, mà phu xe kéo bọn họ thường xuyên bắt khách ở Nam Vân, những thứ họ biết khẳng định nhiều hơn chúng ta.

Thay vì chúng ta đi tìm kiếm không mục đích, còn không bằng nhân tiện hỏi thăm, nói không chừng còn có thể hỏi ra được chút chuyện." "Trương đại ca nói đúng, hơn nữa, ông chú kia quá đáng thương, giày đều rách cả rồi cũng không nỡ thay, haizz." Tuyết Lỵ Dương thở dài, có chút bất đắc dĩ.

Tuyết Lỵ Dương cô nương này vẫn là khá thiện lương. "Hóa ra là vậy, không hổ là lão đại, nghĩ thật chu đáo." Bàn Tử nói xong cũng

không nói nhiều nữa.

Mà là nhìn về phía xung quanh. "Lão Hồ, cậu nhìn cách ăn mặc của họ xem, kỳ quái thật, đầu đội mũ bạc, tay đeo trang sức bạc, cũng đẹp phết." Bàn Tử quay đầu liền bị cảnh sắc xung quanh hấp dẫn.

Hồ Bát Nhất cũng đang nhìn xung quanh.

Hắn cũng là lần đầu tiên tới đây, đối với cảnh sắc nơi này, cũng thập phần tân kỳ. "Phi Phi mà mặc bộ đồ chuyên nghiệp này vào, khẳng định sẽ làm tốc độ tấn công của Bàn gia tăng lên." Bàn Tử nhìn ngắm, tư tưởng trong đầu đã chạy lệch đường ray.

Không để đám người Trương Thiên đợi bao lâu.

Rất nhanh, ông chú dẫn theo bốn phu xe kéo vội vã chạy tới.

Nhìn qua mấy người tuổi tác hẳn là tầm ba bốn mươi.

Nói thật, Trương Thiên còn có chút đau lòng không muốn để họ kéo, nhưng đây cũng là công việc của người ta.

Nếu họ không kéo, thì cũng không có cơm ăn.

Nếu không có khách, thì họ cũng chỉ đành về uống gió Tây Bắc. "Tiểu huynh đệ, lên xe nào." Ông chú vẫy tay với đám người Trương Thiên.

Trương Thiên và Bàn Tử nhìn nhau một cái, lần lượt ngồi lên xe kéo.

Trương Kỳ Lân ngồi trên xe, lưng tựa vào ghế, thân thể dần dần trở nên nhẹ bẫng, tạo lực rất nhẹ cho phu xe. "Hả?

Người này chẳng lẽ làm bằng giấy?

Sao lại nhẹ thế này." Phu xe kéo có chút nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Trương Kỳ Lân là quá gầy.

Sau đó, mọi người lần lượt lên xe.

Ông chú hỏi: "Tiểu huynh đệ, các cậu muốn đi đâu?" Trương Thiên nghĩ nghĩ: "Ông biết Miêu Trại ở đâu không?" "Tiểu huynh đệ, tôi không biết cậu nói Miêu Trại nào, ở Nam Vân, Miêu Trại nhiều lắm, có Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn cái Miêu Trại.

Mà mỗi phạm vi Miêu Trại, lại có rất nhiều trại nhỏ." Ông chú nói.

Nghe ông chú nói vậy, Trương Thiên biết mình tìm đúng người rồi. "Đến Đông Trại." Trương Thiên nhớ tới ông chú bán cổ dũng trước đó, gã đó nói chính là Đông Trại.

Cho nên, Trương Thiên cho rằng, Đông Trại hẳn là có thể xuất hàng. "Cái gì?

Đông Trại!?" Chỉ thấy ông chú nghe thấy hai chữ Đông Trại, sắc mặt biến đổi, dường như là nhớ tới chuyện gì đáng sợ.

Thần sắc người đàn ông trước mắt bắt đầu trở nên có chút khẩn trương.

Ông ta có chút nghi hoặc nhìn Trương Thiên. "Cậu đi Đông Trại làm gì?

Nơi đó rất nguy hiểm, nếu cậu muốn thể hội phong tình tộc Miêu, tôi kiến nghị cậu đi Nam Trại." Ông chú hảo tâm nhắc nhở.

Trên mặt Trương Thiên mang theo chút khốn hoặc: "Đại thúc, Đông Trại này có tình huống gì sao?

Tại sao không kiến nghị đi Đông Trại?" Ông chú nhìn thoáng qua những người bạn nghề khác, cẩn thận mở miệng: "Phía Đông Trại rất nguy hiểm, nghe nói, bên đó có một cái trại rất khủng bố, không ai dám bước vào cái trại đó nửa bước.

Cũng chính vì nguyên nhân cái trại đó, cả Đông Trại nhân yên thưa thớt, cơ bản đều là rừng nguyên sinh, ngay cả người Nam Vân chúng tôi cũng rất ít đi qua đó." Trương Thiên đảo mắt.

Hắn tò mò hỏi: "Đã như vậy, cái trại mà ông nói, có ai đi ra không, hơn nữa tại sao cái trại đó lại thần bí như vậy?" Thấy Trương Thiên lại hỏi, ông chú rõ ràng có chút không nguyện ý trả lời.

Hiển nhiên, khi nhắc tới chuyện Đông Trại, lựa chọn đầu tiên của ông ta chính là ngậm miệng không nói.

Trương Thiên thấy thế, trực tiếp móc ra một tờ hai mươi đồng.

Dù sao, có tiền mua tiên cũng được, hiện tại để một ông chú đang thiếu tiền mở miệng, cũng không phải vấn đề gì.

Chương 529

Ông chú nhìn thấy hai mươi đồng, nói thật là động lòng rồi.

Hai mươi đồng, đủ để ông ta làm việc ở cái đất này hai tháng.

Nhưng nhớ tới cái trại kia, ông ta lại có chút do dự.

Trương Thiên thấy thế, lại móc ra một tờ hai mươi nữa.

Lần này trực tiếp tăng lên bốn mươi.

Ông chú có chút không nhịn được nữa.

Ông ta nhận tiền của Trương Thiên. "Nghe nói, phía Đông Trại nuôi độc trùng, sau khi vào, nhẹ thì bị độc trùng cắn bị thương, phế đi một chân, nặng thì trực tiếp chết trong cái trại đó.

Hơn nữa, nghe nói bên đó còn nuôi cổ trùng trong truyền thuyết, bao nhiêu năm nay, có rất nhiều người từ nơi khác đến, chỉ cần đi vào Đông Trại, thì không có một ai có thể đi ra." Ông chú trầm giọng nói.

Hiển nhiên, nguyên nhân ông ta không muốn nói chính là sợ rước họa vào thân.

Đến lúc đó truyền ra ngoài, người Đông Trại đến tìm ông ta gây phiền phức thì không hay.

Trương Thiên gật đầu, nhìn về phía những phu xe kéo còn lại: "Các ông có biết đường đi Đông Trại không?" Để bảo vệ ông chú cung cấp manh mối cho mình, Trương Thiên cũng phải kéo bọn họ xuống nước.

Như vậy bọn họ cũng sẽ không đi tố giác ông chú. "Cái đó, biết..." Một ông chú trong đó mở miệng.

Trương Thiên gật đầu: "Thế này, chỉ cần các ông đưa chúng tôi

đến ngoại vi Đông Trại, tôi sẽ trả cho mỗi người một trăm đồng tiền lộ phí." Trương Thiên nhàn nhạt mở miệng.

Khi nghe thấy một trăm đồng.

Tất cả mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Một trăm đồng, bằng tiền lương một năm của họ rồi a.

Hiện tại người đàn ông ngoại lai trước mắt lại thuận miệng nói ra.

Thấy Trương Thiên tùy tay lấy ra bốn mươi đồng, mọi người cũng không nghi ngờ hắn. "Tiểu huynh đệ, yên tâm đi, cho dù có chạy gãy đôi chân này, tôi cũng phải đưa các cậu đến đích!" Một ông chú vỗ ngực.

Vì một trăm đồng, rất hiển nhiên, bọn họ đều rất liều mạng.

Trương Thiên gật đầu, nhìn về phía phủ thành Nam Vân.

Nếu Trương Thiên đoán không sai, trại tử hẳn là ở vùng núi rất xa.

Nếu để mấy ông chú này chạy xa như vậy, thời gian kéo dài không nói, còn khá phiền phức.

Cho nên Trương Thiên định đợi sau khi ra khỏi phủ thành, sẽ để các ông chú ai về nhà nấy, đến lúc đó họ sẽ lái xe đi tiếp. "Tiểu huynh đệ, mạo muội hỏi một câu, các cậu đi Đông Trại làm gì?

Nơi đó khá nguy hiểm đấy." Ông chú kéo xe cho Trương Thiên hỏi.

Ông vẫn muốn nhắc nhở Trương Thiên một chút. "Đi tìm một món đồ, đại thúc đừng lo lắng, chúng tôi sẽ chú ý.

Đúng rồi, ở đây cách Đông Trại xa không?" Trương Thiên hỏi. "Cũng tạm, trăm dặm đường, nếu chúng tôi kéo các cậu thì hai ba ngày chắc là đến." Ông chú ngược lại khá lạc quan.

Dù sao một chuyến kiếm được một trăm tư (tổng cộng), đổi lại là ai cũng làm. "Mẹ tôi ơi, hơn một trăm dặm?

Đại thúc, các ông đúng là dám kéo thật đấy." Bàn Tử vừa nghe, có chút kinh ngạc.

Cái này đơn thuần đi bộ một mình một trăm dặm đã mệt chết rồi.

Nhưng người ta lại muốn kéo người đi, hơn nữa còn rất hưng phấn. "Haizz, nếu không phải gánh nặng ngàn cân, ai nguyện ý làm vậy chứ, có số tiền này, nhà chúng tôi cũng sẽ sống tốt hơn một chút." Ông chú thở dài, có chút bất đắc dĩ.

Bọn họ đa số vẫn ở loại nhà tranh vách đất, đông lạnh hè nóng.

Trương Thiên không nói nhiều, thời đại này vẫn là người nghèo nhiều, bất quá sau này, chỉ cần thông đường, kinh tế nhiều nơi cũng sẽ dần dần khá lên.

Dù sao, một câu nói cũ nói rất đúng, muốn làm giàu, trước tiên phải làm đường. "Đúng rồi, tôi nhớ ra, một năm trước, hình như cũng có một đám người nói muốn đi trại tử, bất quá bọn họ đã đi Tây Trại.

Không biết hiện tại thế nào rồi." Ông chú nhớ tới chuyện một năm trước.

Đám người đó và nhóm Trương Thiên gần như giống hệt, đều là dân nơi khác đến.

Nói muốn tìm món đồ gì đó.

Chẳng qua, đám người đó keo kiệt muốn chết, ngay cả xe cũng không ngồi, thậm chí còn định "dùng chùa" tin tức.

Ông chú tự nhiên không cho bọn họ sắc mặt tốt. "Còn có người khác đang tìm?" Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Chẳng lẽ, nơi này đã bị trộm mộ khác nhắm tới?

Bất quá, nhớ lại cũng đúng, đã có mộ huyệt lớn như vậy, khẳng định sẽ hấp dẫn một đám người tới khai quật.

Đội khảo cổ dân gian (trộm mộ) thủ đoạn vẫn là rất lợi hại, có vài nhân tài xác thực không thể coi thường. "Đúng thế, tôi nhớ bọn họ còn mang theo một tấm bản đồ gì đó, bất quá lộ tuyến trên bản đồ căn bản không phải Nam Vân chúng tôi.

Tôi chưa từng thấy loại lộ tuyến kỳ quái đó, bọn họ hỏi tôi, nơi này đi như thế nào, tôi liền chỉ cho bọn họ đi Tây Trại." Ông chú gật đầu, nhàn nhạt mở miệng. "Đại thúc, làm đẹp lắm." Trương Thiên giơ ngón tay cái.

Ông chú này thật biết làm việc, có người là ông lừa thật!

Chỉ là không biết đám trộm mộ kia rốt cuộc là ai, bị ông chú hố thảm rồi.

Theo tốc độ ông chú tăng nhanh, xe của đám người Trương Thiên cũng dần dần xóc nảy.

Chủ thành Nam Vân diện tích vẫn khá lớn.

Kiến trúc hào hoa nhất ở đây là nhà gạch đỏ, có chỗ vẫn là nhà đá, ngược lại có một cỗ khí tức nguyên thủy.

Ở trung tâm thành phố, loại nhà gạch đỏ vẫn khá thường thấy, nhưng đến phía sau, đều là thanh nhất sắc đá trộn đất sét, có chỗ cũng sẽ thêm ngói gạch đỏ cực ít. "Lão đại, khí tức nguyên thủy ở đây nồng thật." Bàn Tử ở một bên cảm khái. "Ừ, tưởng chừng không qua mấy năm nữa, nơi này sẽ phát sinh biến hóa thôi." Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn quanh một vòng.

Nơi này dân số vẫn khá đông.

Ít nhất, trông cũng ra dáng một cái thủ thành.

Rất nhanh, một tiếng sau, ông chú kéo đám người Trương Thiên ra khỏi thành Nam Vân.

Sau khi ra khỏi thành, Trương Thiên gọi ông chú dừng lại. "Đại thúc ông dừng một chút, đến đây thôi, ông nói cho chúng tôi vị trí, chúng tôi tự mình đi qua, không làm phiền các ông nữa.

Đây là tiền, các ông cầm lấy." Trương Thiên nói, đưa ra mấy tờ tiền.

Mà ông chú còn có chút ngẩn người.

Thế này là đưa tiền rồi?

Hơn nữa còn không bắt bọn họ đưa đi nữa. "Cái đó, tiểu huynh đệ, chúng tôi mới chỉ đưa các cậu ra khỏi thành, chỗ này quá nhiều rồi." Ông chú có chút lương tâm không qua được.

Trương Thiên xua xua tay: "Không nhiều, các ông nói cho chúng tôi địa chỉ là được." Trương Thiên nói, ông chú do dự một chút, chậm rãi mở miệng: "Bên đó địa hình phức tạp, muốn đi qua thì rất vòng vèo, thế này đi, ngài đợi một chút, tôi bên này có bản thảo bản đồ Nam Vân chúng tôi!" Ông chú nói, vội vàng chạy ngược về.

Đám người Trương Thiên nhìn nhau một cái cũng không nói thêm gì, ông chú này vẫn là rất tích cực.

Rất nhanh, ông chú liền cầm một tờ bản thảo vội vàng chạy tới.

Tờ giấy trong tay ông ta được làm bằng giấy vàng, trông có vẻ hơi nhuốm màu thời gian.

Đồng thời, trên bản thảo còn vẽ những hình thù kỳ quái, nhìn qua thì có vẻ giống như bản đồ địa hình.

Nhưng xét về hình thức, nó lại chẳng giống mấy tấm bản đồ chất lượng cao chút nào. "Cái bản thảo này là chúng tôi vẽ để ghi nhớ lộ

tuyến, có thể hơi nguệch ngoạc, cậu đừng để ý." Ông chú nói rồi đưa tấm bản đồ cho Trương Thiên.

Trương Thiên nhìn vào tấm bản đồ, khóe miệng giật giật.

Chương 530

Khá lắm, bản đồ gì mà vẽ như giun như dế, ngang dọc lung tung.

Tuy nói vậy, nhưng lờ mờ vẫn có thể nhìn ra được chút lộ tuyến. "Cậu xem, đường này là lối duy nhất đến Đông Trại, tôi đã vẽ ra rồi, các cậu chỉ cần đi theo đường này là được." Ông chú vừa nói vừa cầm bút chì vẽ cho Trương Thiên một đường đi đơn giản.

Tuy nhìn có hơi kỳ quặc, nhưng được cái Trương Thiên cuối cùng cũng có lộ tuyến. "Được." Trương Thiên nhận lấy bản đồ, hài lòng gật đầu.

Sau đó, Trương Thiên trả tiền cho mấy ông chú, mọi người vui vẻ cảm ơn Trương Thiên một hồi rồi lần lượt rời đi. "Cái bản đồ này vẽ còn chẳng bằng lão Hồ vẽ nữa." Bàn Tử nhìn tấm bản đồ chẳng hiểu mô tê gì, không kìm được cảm thán một câu. "Tên Bàn Tử chết tiệt kia, ý cậu là tôi không biết vẽ bản đồ hả?" Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử vội vàng xua tay, cười hì hì lắc đầu: "Không phải, sao có thể chứ, lão Hồ cậu là thiên tài vẽ bản đồ mà." Bàn Tử nói vậy, Hồ Bát Nhất mới thôi không lườm hắn nữa. "Tuy bản đồ hơi nguệch ngoạc nhưng lờ mờ vẫn có thể phân biệt được, chúng ta tìm chỗ lấy xe ra trước đã." Trương Thiên nhìn thoáng qua bản đồ rồi dẫn Bàn Tử và mọi người tìm một nơi yên tĩnh, trống trải.

Shirley Dương và mấy người khác canh chừng, còn Trương Thiên thì lấy chiếc xe việt dã ra.

May mà mấy hôm nay Nam Vân không mưa, đất cát cũng không quá ẩm ướt.

Trương Thiên chỉ hơi lo, xe đi vào mà bị sa lầy thì phiền phức.

Thấy xe được lấy ra, mọi người liền vây lại.

Bàn Tử nhanh nhẩu ngồi vào ghế lái. "Cuối cùng cũng được ngồi lên xe, lão đại, Bàn gia lái xe, an toàn vô lo!" Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, sau đó nhóm Trương Thiên lần lượt lên xe.

Lần này số người đi không nhiều nên trong xe cũng không quá chật chội.

Nhớ lần ở nước Phú Sĩ, xe của Trương Thiên hận không thể nhét cả trăm người.

Đan Hạc đạo nhân thậm chí còn phải bám bên cửa sổ.

Lần đó chiếc xe thực sự phải chịu đựng sức nặng mà nó không nên chịu.

Xe từ từ khởi động.

Động cơ phát ra tiếng gầm rú.

Ngay sau đó, trên mặt đất xuất hiện một vệt bánh xe. "Cứ đi thẳng về hướng Đông, sau đó thấy ngã rẽ thì quẹo phải." Trương Thiên chỉ huy Bàn Tử.

Bàn Tử vừa lái xe vừa ra hiệu OK với Trương Thiên. "Trương đại ca, nghe ông chú kia nói Đông Trại có côn trùng độc gì đó, anh mua đồ bảo hộ trước đó là vì cái này sao?" Shirley Dương tò mò hỏi.

Cô không ngờ Trương Thiên đã tính trước từ khi chưa đến, thậm chí còn đặc biệt bảo họ đi mua mặt nạ phòng độc.

Trương Thiên khẽ nói: "Nam Vân có rất nhiều giai thoại, hơn nữa côn trùng độc cũng nhiều, tôi mua đồ bảo hộ là để đề phòng côn trùng độc xâm nhập cơ thể." Nghe hắn nói xong, Shirley Dương gật đầu, trong lòng có chút khâm phục.

Xe của Bàn Tử chạy càng lúc càng nhanh, Trương Thiên lờ mờ có

cảm giác bất an. ...

Lúc này, tại Bắc Ly.

Giải Vũ Thần đã chuẩn bị xong xuôi.

Tiệc ăn mừng tối qua hắn ăn không ít.

Rất nhiều người đều cố ý hoặc vô tình lấy lòng Nhất Mi đạo nhân.

Ngược lại, Nhất Mi đạo nhân ai đến cũng không từ chối, chỉ riêng việc nhận quà thôi cũng mỏi cả tay.

Có thể thấy lần này ông ấy vui đến mức nào. "Thiếu gia, người ngài bảo tôi tìm đã tìm được rồi." "Vị này là Lý Thanh, vị này là Phụng Lộ, họ đều là đội khảo cổ dân gian." Tại Giải gia, một người trông giống quản gia hành lễ với Giải Vũ Thần, sau đó dẫn người hắn tìm được ra.

Nhìn hai người đàn ông trung niên trước mặt, Giải Vũ Thần có chút ngẩn ngơ.

Hai người này trông có vẻ không đáng tin lắm. "Các người đều biết làm chứ?" Giải Vũ Thần hỏi. "Biết chứ, tôi biết Phân kim định huyệt!" "Tôi biết đào đạo động!" Hai người gần như đồng thanh lên tiếng.

Giải Vũ Thần gật đầu: "Được, lát nữa đi cùng tôi, tôi muốn xem bản lĩnh của các người trước." Nghe hắn nói vậy, hai người đàn ông trung niên gật đầu, trong lòng cũng có chút nắm chắc. "Vị trí mộ huyệt tìm được chưa?" Giải Vũ Thần nhìn sang quản gia.

Quản gia khẽ gật đầu: "Tôi tìm được một ngôi mộ, chắc không phải mộ lớn, nhân cơ hội này ngài cũng có thể luyện tay nghề." Quản gia nói vậy cũng là lo nghĩ cho Giải Vũ Thần.

Dù sao Giải Vũ Thần mới bắt đầu trộm mộ, nếu đến mộ lớn ngay

thì không chết yểu mới lạ. "Vất vả rồi." Giải Vũ Thần nói xong, người đã bước ra khỏi phòng.

Trên mặt hắn mang theo vài phần nghiêm túc, lần này hắn cũng phải nỗ lực tu luyện, đến lúc đó nói không chừng bản thân cũng sẽ giống như Trương Thiên, thực lực tăng vọt.

Trương Thiên tự nhiên không biết Giải Vũ Thần sắp đi trộm mộ. ...

Lúc này, Trương Thiên ngồi trên xe của Bàn Tử, mông bị xóc đến đau điếng. "Bàn Tử, cậu lái xe kiểu gì mà xóc thế hả." Hồ Bát Nhất không nhịn được nói. "Lão Hồ, cái này không trách tôi được, đất này nhiều đá quá, tôi nắm chặt được vô lăng đã là giỏi rồi." Bàn Tử vẻ mặt vô tội.

Vừa dứt lời, đột nhiên chiếc xe phanh gấp.

Chỉ thấy chiếc xe việt dã dừng ngay giữa đống đá. "Lão đại, anh chắc chắn là đi bên phải chứ?" Bàn Tử thắc mắc.

Trương Thiên khẽ nhíu mày: "Sao vậy?" "Lão đại anh nhìn xem, đường bên phải này hẹp quá!

Xe của chúng ta căn bản không vào được!" Bàn Tử vẻ mặt buồn bực.

Chỉ thấy trên con đường đá trước mặt có hai lối đi.

Một lối cực kỳ rộng rãi, thậm chí không có đá nhỏ.

Còn lối kia thì rất hẹp, hẹp đến mức người đi bộ cũng thấy chật. "Bản đồ nói là lối này." "Xem ra chúng ta phải đi bộ vào rồi." Trương Thiên nhìn bản thảo trong tay.

Không sai, chính là chỗ này.

Đã xe không vào được, Trương Thiên đành định đi bộ. "Haizz, tiếc

quá, Bàn gia lại phải cuốc bộ rồi." Bàn Tử thở dài, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhảy xuống xe.

Nhóm Trương Thiên đứng bên ngoài, nhìn con đường nhỏ hẹp phía trước.

Trương Thiên vung tay thu xe vào không gian, mấy người đi về phía con đường nhỏ.

Xung quanh không một bóng người, thậm chí không thấy dấu vết có người từng đến.

Rõ ràng nơi này rất ít người lui tới, người đi Đông Trại cũng không nhiều.

Đi vào con đường nhỏ hẹp, Trương Thiên nhìn sắc trời, đã là giữa trưa, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu.

Bước chân của mấy người cũng không nhanh, đi được mười mấy phút, đột nhiên phía trước truyền đến tiếng của Bàn Tử. "Lão đại!

Mau tới đây, chỗ này có hàng!" Không biết từ lúc nào Bàn Tử đã đi tít đằng trước.

Nhóm Trương Thiên rảo bước nhanh hơn.

Chỉ thấy một cái xác trông như mới chết không lâu đang nằm trong bụi cỏ.

Nhìn cách ăn mặc thì không phải người thường! "Trang phục này, chắc là thám hiểm giả!" Hồ Bát Nhất nhìn cái xác trên đất rồi suy đoán.

Người nằm đó mặc bộ đồ thám hiểm màu nâu, trên đùi còn gài một con dao găm nhỏ, đầu đội mũ.

Rõ ràng là dáng vẻ của dân thám hiểm.

Trương Thiên nhìn xuống đất, ánh mắt liên tục quét qua. "Nhìn

dấu chân trên đất thì không chỉ có một người, chắc phải có mấy người." "Gã này không biết vì sao lại chết ở đây." Trương Thiên khẽ nói.

Chương 531

Bàn Tử cũng ngồi xổm xuống, thò tay sờ soạng trên cái xác, sau đó lắc đầu: "Lão đại, bên trong chẳng có gì, đồ đạc chắc bị người ta lấy sạch rồi." Trương Thiên khẽ gật đầu: "Nhìn dáng vẻ của hắn thì chắc là trúng độc thân vong, sắc mặt xanh mét, lòng bàn tay tím tái, loại độc này xem ra độc tính không nhỏ." "Đã không chỉ có một người đến, nghĩa là rất có khả năng mục đích của bọn họ cũng giống chúng ta." Shirley Dương đứng bên cạnh lên tiếng.

Trương Thiên nhìn về phía trước: "Nhìn mức độ thối rữa của thi thể thì chắc là khoảng một tuần trước, chúng ta đi thôi." Mọi người gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Hai bên đường mọc đầy một loại thực vật độc đáo, rễ rất dài, bên trên có lá mỏng, chắc là không có độc.

Bàn Tử đi đầu, tay cầm xẻng quân dụng.

Gã này vừa đi vừa múa may cái xẻng, cố gắng chặt bớt cây cỏ xung quanh. "Vãi chưởng, lão đại, chỗ này có vũng bùn!" Đột nhiên Bàn Tử kinh hô. "Đừng qua đó, đó không phải vũng bùn, mà là đầm lầy nhỏ!" Shirley Dương hét lên. "Đầm lầy chỉ tồn tại ở nơi môi trường ẩm ướt, nước nôi đầy đủ, không ngờ ở đây lại có một cái đầm lầy nhỏ.

Một khi sa vào đầm lầy sẽ rất khó thoát ra, tôi đề nghị đi đường vòng." Shirley Dương nói.

Kiến thức dự trữ của cô vẫn khá cao. "Dương tiểu thư nói đúng, chúng ta đi lối khác." Trương Thiên mở miệng.

Cái đầm lầy này thực ra qua rất dễ, nhưng cân nhắc đến việc phía sau đầm lầy nói không chừng còn có đầm lầy khác, nên Trương Thiên

trực tiếp tán thành cách nói của Shirley Dương.

Sau đó mấy người vòng qua khu đầm lầy trước mắt, mở một lối đi khác. "Hả?

Chỗ này có dấu vết bị xới tung, nếu không đoán sai thì chắc là có người cùng ý tưởng với chúng ta." Trương Thiên nhìn bụi cỏ bên cạnh, rõ ràng có dấu vết di chuyển.

Men theo lộ tuyến, nhóm Trương Thiên lại đi thêm một lát, một khu rừng xuất hiện trước mắt.

Rừng rất lớn, nhìn không thấy điểm cuối, tạo cảm giác như lạc vào rừng nguyên sinh.

Trước khu rừng, Trương Thiên lại nhìn thấy rất nhiều dấu chân, còn có vỏ đồ hộp thức ăn.

Thấy những thứ này, nhóm Trương Thiên lại tăng tốc độ.

Rất nhanh, vài ngày sau.

Men theo vị trí trên bản đồ, nhóm Trương Thiên cuối cùng cũng đến được Đông Trại.

Đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, chỉ thấy cả Đông Trại bị bao phủ bởi một tầng sương mỏng, phảng phất như khoác lên một tấm khăn che mặt bí ẩn.

Trong trại còn có rất nhiều người qua lại.

Đếm sơ qua, Trương Thiên phát hiện tổng số nhà trong trại khoảng ba bốn mươi hộ, cũng coi là một trại lớn.

Đông Trại khá bí ẩn ở Nam Vân, họ cũng rất ít khi ra ngoài nên đường từ đây đi ra thế giới bên ngoài rất phức tạp. "Đây chắc là Đông Trại rồi, đi liên tục ba ngày trên cái nền đất nát kia, người Bàn gia toàn là bùn." Bàn Tử nhìn đôi chân đầy bùn đất của mình, không kìm

được chửi thầm một câu. "Cái trại này chắc đã lâu không có người ngoài vào, tôi đang nghĩ hay là chúng ta vòng qua trại, trực tiếp đến địa điểm mục đích luôn đi." Shirley Dương nhìn sơn trại trước mắt đề nghị.

Trương Thiên ngẫm nghĩ, đúng là mình đã có vị trí tương ứng, vào trại này cũng không cần thiết. "Được, chúng ta đi thẳng đến Thánh địa, đến lúc đó cũng tiện tránh mặt người trong trại." Trương Thiên nhìn sang Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất hiểu ý, từ từ lấy ra một cái la bàn.

Kim la bàn dưới sự điều khiển của Hồ Bát Nhất bắt đầu chuyển động chậm rãi.

Cơ quan trên la bàn cũng được kích hoạt, từng thông tin vị trí hiện ra trước mắt mọi người. "Lão đại, hướng Đông là đằng kia!" Hồ Bát Nhất rất nhanh đã tìm được phương hướng. "Nếu Thánh địa ở bên đó, thì chúng ta muốn vào e là chỉ có một con đường: Đi qua trại!" Trương Thiên phát hiện địa hình cả trại vô cùng độc đáo, bốn bề là núi, gần như hiện ra hình dáng một bàn tay, mà trại nằm ngay chính giữa bàn tay này.

Cũng chính vì vậy, trừ phi leo qua mấy ngọn núi cao, nếu không muốn vòng qua trại để vào Thánh địa về cơ bản là không thể. "Vậy lão đại, chúng ta hành động vào ban đêm được không?" Bàn Tử đảo mắt hỏi. "Có thể thử xem, giờ vẫn còn sớm, đúng lúc chúng ta quan sát địa hình trại này một chút để lên kế hoạch lộ tuyến." Trương Thiên nói rồi bắt đầu quét mắt nhìn toàn bộ trại.

Trong nguyên tác, nhóm Hồ Bát Nhất và Shirley Dương được Khổng Tước chỉ đường, đi từ hang động rồi vòng đường thủy tới.

Giữa đường gặp tàn tích máy bay quân đội Mỹ để lại từ thời chiến tranh.

Cũng nhờ vậy mà nhóm Hồ Bát Nhất mới có chút vũ khí tự vệ.

Nhưng bây giờ thì khác, Trương Thiên không tìm thấy Khổng Tước, tự nhiên cũng không có tình huống tương ứng.

Lúc này, bên trong trại.

Một đám đàn ông to con mặc trang phục độc đáo đang gặm từng tảng thịt lợn rừng. "Trại chúng ta sắp tổ chức bầu cử tộc trưởng, lần này không thể để xảy ra sai sót." Một gã lực lưỡng lên tiếng.

A Đạt dứt lời, những người còn lại cũng gật đầu. "Thực ra tộc trưởng sớm đã được nội định là anh Đạt rồi, anh có ảnh hưởng cao nhất mà." Một nam tử trong trại khẽ nói. "Đúng rồi, nhóm người bắt được mấy hôm trước bảo là đội khảo cổ gì đó, giờ sao rồi?" A Đạt uống rượu, sực nhớ ra chuyện gì đó. "Bọn họ à, sớm đã bị tộc trưởng nhốt vào phòng nhỏ rồi, dám đánh chủ ý lên Thánh địa của chúng ta, đúng là không biết tốt xấu." Một nam tử nói, vẻ mặt thêm vài phần nghiêm túc. "Theo tôi thấy, cứ ném thẳng vào Thánh địa là xong, dù sao bao nhiêu năm nay cũng chẳng ai từ trong đó sống sót đi ra." "Haizz, mấy chuyện này không phải việc chúng ta cần lo, có điều chúng ta bắt giữ đám người đó liệu có xảy ra vấn đề gì không, dù sao cũng là chuyên gia gì đó." Một nam tử tỏ vẻ lo lắng. "Không sao, chỗ này của chúng ta an toàn lắm, cho dù chết cả trăm người cũng chẳng sao." A Đạt xua tay, chẳng thèm để ý.

Mấy người đang tán gẫu thì bên ngoài cửa, một cô gái đang nghe lén cuộc đối thoại của họ, cô không khỏi cắn môi. "Không được." Trong lòng cô trầm xuống, vội vàng chạy ra ngoài.

Rõ ràng cô định đi cứu người.

Thời gian dần trôi, màn đêm buông xuống.

Nhóm Trương Thiên và Bàn Tử cũng đã chuẩn bị xong, định nhân

lúc trời tối băng qua trại này.

Dưới màn đêm, lờ mờ còn nghe thấy tiếng chim kêu.

Trương Thiên tính toán thời gian, giai đoạn này chắc là có thể xuất phát rồi. "Đi thôi, chúng ta trực tiếp vòng qua trại này." Trương Thiên vỗ vai Bàn Tử.

Nhóm Bàn Tử và Hồ Bát Nhất lần lượt đứng dậy.

Trương Khởi Linh đi trước, dưới áo bào đen không nhìn rõ mặt, nhưng ánh trăng sáng vằng vặc lại kéo dài cái bóng của y.

Tiếng bước chân của mấy người gần như không nghe thấy, đặc biệt là Trương Khởi Linh, y đi đầu, nếu không phải người cực kỳ lợi hại và nhạy cảm thì tuyệt đối không thể phát hiện ra. "Lão đại, cái trại này buổi tối hình như vẫn có người trực ban kìa." Bàn Tử chỉ vào những ngôi nhà trong trại.

Có những ngôi nhà dù là nửa đêm nhưng vẫn đèn đuốc sáng trưng. "Có thể là để tránh người ngoại tộc xâm nhập." Trương Thiên tùy tiện nói, mấy người rất nhanh đã lẻn đến cổng trại.

Trại này có một cái cổng hơi lớn một chút, ở cổng không có người canh giữ, hiển nhiên nơi này ban đêm nhiệt độ thấp, cũng chẳng ai chọn canh gác.

Thêm nữa địa thế nơi này hẻo lánh, người đến bản thân đã ít. "Vút vút." Gần như chỉ có vài tiếng xé gió, bóng dáng nhóm Trương Thiên đã hóa thành hắc ảnh biến mất tại cổng trại.

Bên trong trại, đường lát đá xanh, trên mặt đất mọc đầy cỏ nhỏ xanh biếc.

Những ngôi nhà xung quanh xếp theo hàng dọc, trông khá chỉnh tề. "Lão đại, sao tôi ngửi thấy mùi thịt lợn nướng nhỉ?" Bàn Tử đi trên đường, mũi hít hít, trong mắt thêm vài phần kinh hỉ.

Trương Thiên cũng ngửi thấy, nhưng tên Bàn Tử này sao lại nhạy cảm với mùi này thế không biết. "Muốn ăn thì về rồi ăn, giờ chúng ta tìm lối vào trước đã." Trương Thiên nói, ánh mắt liên tục quét quanh trại.

Trương Thiên phát hiện bố cục trại này khá hoàn thiện.

Từ lối vào đến tổng thể trại gần như là một trận pháp nhỏ. "Theo Tầm Long Quyết suy đoán, đây chắc là một Khốn Trận nhỏ, có lẽ do Hiến Vương năm xưa cố ý để lại." Hồ Bát Nhất vừa quan sát vừa nói. "Lão Hồ, cậu nhìn lên trời xem." Trương Thiên chỉ lên bầu trời.

Không hổ là ở trong rừng, bầu trời vạn dặm không mây, cả bầu trời trông cực kỳ sạch sẽ.

Hơn nữa, các chòm sao cũng rất rõ ràng. "Thương Long tinh, Tử Vi tinh, lão đại, hai chòm sao lớn này đều chỉ về một vị trí!" Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc. "Vị trí đó chắc chính là Thánh địa trong truyền thuyết, chúng ta đi." Trương Thiên mười phần khẳng định.

Chương 532

Mọi người khẽ gật đầu, Trương Khởi Linh lại càng đi đầu tăng tốc độ.

Mấy người đi nửa ngày cũng không bị phát hiện, không phải phòng ngự của trại kém, mà là do tu vi của nhóm Trương Thiên thực sự quá cao.

Người bình thường sao có thể phát hiện.

Lúc này, tại một căn nhà nhỏ phía Tây trại.

Một nhóm người bị trói cả tay lẫn chân, ai nấy gầy trơ xương, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Mà trong nhóm người này, bóng dáng màu trắng kia lại vô cùng chói mắt. "Lý giáo sư, thầy ngàn vạn lần phải trụ vững, chúng ta sắp tìm được đích đến rồi." Tiểu Quang nhìn Lý giáo sư trước mặt không còn chút sức lực nào, trên mặt cũng lộ ra vẻ kích động.

Bọn họ bị nhốt ở đây, đám người kia cũng không cho ăn uống gì, họ đã đói hai ba ngày rồi.

Lý giáo sư tuổi cao sức yếu, cộng thêm bao nhiêu ngày lao lực, giờ tự nhiên có chút không gượng dậy nổi. "Tiểu Quang à, là tôi có lỗi với các cậu, để các cậu cũng phải đến mạo hiểm cùng." Trên mặt Lý giáo sư lộ vẻ áy náy.

Dù sao ban đầu là ông đề xuất đến đây tìm cổ mộ.

Nhưng bọn họ gần như dốc toàn bộ lực lượng, kết quả thì sao?

Kết quả là bị người ta chỉ đường sai, chậm trễ mất mấy tháng.

Rồi trên đường đến lại có mấy thành viên bị côn trùng độc cắn,

chết mất mấy người.

Giờ bọn họ cũng chỉ còn lại mười mấy người.

Mà hiện tại, e là phải chết hết ở đây. "Thầy Lý, thầy nói gì vậy, đến đây là do mọi người cùng quyết định, sao lại là một mình thầy quyết định được!" "Cho dù chết, chúng ta cũng chết cùng nhau, chỉ có điều đến cuối cùng chúng ta thậm chí còn chưa thấy được cơ hội khai quật mộ táng." Tiểu Quang trong lòng cảm thán.

Nhưng nhớ lại những đặc công đã lấy được văn vật cho họ xem.

Trong hoàn cảnh gian khổ thế này mà họ vẫn có thể tìm được mộ huyệt, thậm chí còn khai quật được.

Trong lòng Tiểu Quang không chỉ thêm phần bội phục mà còn tràn đầy tò mò. "Haizz, cũng không biết các đặc công rốt cuộc làm thế nào." Tiểu Quang thở dài một tiếng, chậm rãi lắc đầu.

Ngay lúc cậu ta đang cảm khái, đột nhiên cửa phòng lung lay.

Một tia sáng chiếu vào.

Chỉ thấy một bóng người không cao lắm nhưng tết tóc đuôi sam, tay cầm đuốc từ từ đi vào.

Ánh lửa chiếu sáng cả căn phòng. "Cô đến làm gì?

Tôi nói cho cô biết, chúng tôi chết rồi cũng chẳng có lợi gì cho các người đâu!" Tiểu Quang thấy có người vào liền lớn tiếng hét. "Suỵt, đừng lên tiếng, tôi đến cứu các người, bọn họ nói muốn lưu đày các người đến Thánh địa, tôi muốn cứu các người ra." Cô gái nói rất nhỏ, dường như cố ý hạ thấp giọng.

Tiểu Quang nghe vậy thì ngẩn ra.

Cậu nhìn những người xung quanh. "Cô nói thật chứ?" Tiểu Quang có chút không tin, dù sao lúc họ đến đã chọn tin tưởng bọn họ

nên mới nói mục đích cho người trong trại biết.

Cũng chính vì vậy họ mới bị giam cầm. "Yên tâm đi.

Tôi cởi trói cho các người ngay đây, các người nhất định phải theo sát tôi, tôi đưa các người ra ngoài." Cô gái nói rồi đến trước mặt mấy người, dùng đuốc đốt đứt dây thừng trói trên người họ.

Dù sao cũng đói mấy ngày rồi, tuy dây trói đã đứt nhưng họ cũng chẳng còn bao nhiêu sức lực để chạy trốn. "Lý giáo sư, chúng ta được cứu rồi, đi, em cõng thầy về." Tiểu Quang dìu Lý giáo sư, hô hào những người còn lại.

Mọi người vội vàng đi theo sau cô gái. "Mọi người đi theo tôi, tôi biết đường tắt ra ngoài." Cô gái nói rồi rảo bước nhanh hơn. "Tại sao cô lại cứu chúng tôi?" Tiểu Quang trầm giọng hỏi. "Tôi không thích nhìn thấy bọn họ giết người, hơn nữa tôi có thể nhìn ra các người cũng không phải người xấu." Cô gái nói, ánh mắt vô cùng trong trẻo.

Tiểu Quang gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa. "Chỗ này buổi tối đều có người trực ban, chúng ta cố gắng đừng phát ra tiếng động." Cô gái lại nói.

Nhưng đúng lúc này, một thành viên vừa đi theo bỗng hoa mắt chóng mặt, từ từ ngã xuống đất.

Cậu ta mấy ngày không ăn cơm, chắc là bị đói đến ngất đi. "Bịch!" Tiếng va chạm trầm đục vang lên.

Những người xung quanh trong nháy mắt bị đánh thức.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng. "Mau đi thôi!

Còn không đi thì không kịp nữa đâu." Cô gái có chút kích động, nếu bị phát hiện là mình đưa những người này ra, cô chắc chắn sẽ bị xử phạt. "Không được, thầy giáo đã dạy chúng tôi không được bỏ rơi bất kỳ đồng đội nào." Tiểu Quang nói rồi chạy về phía thành viên vừa

ngã.

Mà lúc này, tiếng động cũng đã kinh động cả trại.

Trong chốc lát, đèn đuốc trong trại sáng rực lên. "Bà nội nó, sao lại thế này?

Bàn gia có phát ra tiếng động nào đâu, chẳng lẽ dẫm phải cơ quan gì rồi?" Bàn Tử nhìn tình thế xung quanh, có chút buồn bực. "Xem ra chúng ta không thể đi qua một cách đơn giản rồi." Trương Thiên có chút bất lực nói.

Cũng không biết là kẻ nào làm, động tĩnh lớn thế này, ngược lại làm hại chính mình. "Lão đại, lần này nhất định phải để Bàn gia ra tay!" Lúc này Bàn Tử lại xung phong đứng ra, tay cầm xẻng công binh, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin.

Bàn Tử là đại lão nhục thân cấp ba, lại không đánh lại một đám người thường thì phế quá.

Trương Thiên gật đầu, cũng không lấy vũ khí ra.

Dù sao trong trại này đa số vẫn là người thường, đối phó những người này Trương Thiên cũng không cần ra tay. "Động tĩnh gì thế!" "Không hay rồi!

Chắc chắn là đám người ngoại lai kia bỏ trốn, mau ra ngoài kiểm tra!" Trong nhà, mấy gã đàn ông to con đang uống rượu sắc mặt biến đổi.

Năm sáu người lần lượt vớ lấy rìu, đi ra ngoài.

Động tĩnh càng lúc càng lớn, trực tiếp ảnh hưởng đến cả trại.

Chỉ thấy trong chốc lát cả trại đèn đuốc sáng trưng.

Những người trong trại cũng lần lượt bị đánh thức.

Ở đây là núi sâu, lại yên tĩnh, tiếng người ngã xuống sẽ bị phóng

đại, rất dễ bị phát hiện.

Ánh đuốc chiếu sáng cả trại.

Từng nhóm người to con cầm vũ khí bắt đầu lục soát.

Lúc này, bên ngoài một ngôi nhà, cô gái và nhóm Tiểu Quang sắc mặt đều có chút khó coi. "Xong rồi, nếu tôi bị phát hiện, anh trai và cha nhất định sẽ nhốt tôi cấm túc." Cô gái tên Khổng Tước sắc mặt khó coi, có chút cuống cuồng. "Cô nương, cô đi trước đi, không cần lo cho chúng tôi đâu." Lý giáo sư cũng nhìn ra cô gái trước mặt không phải người xấu, giọng khàn khàn nói.

Khổng Tước nhìn mọi người, cắn môi.

Đang lúc cô do dự, đột nhiên cách đó không xa lại truyền đến tiếng la lối. "Xùy, một lũ tôm tép, Bàn gia đứng yên cho các người đánh đấy, có gan thì tới đây!" "Nhào vô đây!" Giọng nói đó nghe rất gợi đòn, vô cùng thiếu đánh.

Khổng Tước nheo mắt.

Khá lắm, chẳng lẽ trong trại lại có người đột nhập?

Hơn nữa còn gợi đòn như vậy. "Xem ra có người chặn giúp chúng ta rồi, chúng ta mau đi thôi." Khổng Tước nói, trong lòng cũng mừng thầm.

Không ngờ lại khéo thế, đúng lúc có người đến làm vật tế thần, như vậy những người này cũng có thể thuận lợi ra ngoài.

Chương 533

Chỉ có điều khiến Khổng Tước tò mò là, những người mới đến rốt cuộc là ai. "Giọng nói này quen quá." Tiểu Quang nghe tiếng vọng từ xa, có chút ngẩn ngơ.

Giọng nói này cậu ta cứ cảm giác đã nghe ở đâu đó rồi. "Mau đi thôi." Khổng Tước hô một câu, sau đó Tiểu Quang cũng không nghĩ nhiều nữa, nhân lúc đối phương đều tập trung sự chú ý vào chỗ khác, mấy người liền dùng tốc độ nhanh nhất để đào tẩu.

Bên phía Trương Thiên.

Lúc này Bàn Tử và nhóm Trương Thiên đã bị vô số người bao vây.

Những người này mặc áo vải màu nâu, đàn ông tóc tết đuôi sam, mà người đàn ông cầm đầu trông hung hãn nhất.

Chiều cao chừng hai mét, thể hình lại vừa béo vừa to, trông như một gã khổng lồ con.

Một đám người cầm vũ khí, rìu, cung tên các loại, chằm chằm nhìn vào Bàn Tử. "Nhào vô đây!" Bàn Tử giơ ngón giữa lên, thậm chí còn làm mặt quỷ.

Dáng vẻ đó đừng nhắc tới có bao nhiêu gợi đòn. "Cái độ thù hận này cứ gọi là tăng vùn vụt." Trương Thiên thầm nghĩ, đối với Bàn Tử cũng có chút cạn lời.

Ra đường ngàn vạn lần đừng nói cậu là tứ đệ của tôi. "Anh Đạt, nó đang sỉ nhục chúng ta!" Một thanh niên cầm dao rựa chỉ vào Bàn Tử. "Hừ, hoa tử!

Đây là địa bàn của chúng ta, lại dám đến đây giương oai, chặt đứt một cánh tay của nó!" A Đạt lạnh lùng nói.

Theo lệnh của hắn, khoảnh khắc tiếp theo, một đám người cầm vũ khí lao vào chém Bàn Tử. "Keng keng keng." Ngay sau đó, chỉ nghe xung quanh vang lên tiếng sắt thép đánh vào đá.

Thanh thúy và êm tai.

Mà Bàn Tử mặt lộ ra nụ cười thoải mái.

Hắn thậm chí còn không quên vươn vai một cái.

Nhìn những đòn tấn công như mưa rào, Bàn Tử khẽ thở dài: "Dùng chút sức đi!" "Các người chưa ăn cơm à?

Có được không đấy." Bàn Tử nói, còn bật chế độ trào phúng. "Vút vút." Từng tiếng xé gió vang lên.

Những người kia bị Bàn Tử chọc tức, ai nấy như cắn thuốc lắc, càng thêm ra sức.

Nhưng dù vậy, Bàn Tử trước mặt vẫn không mảy may tổn hại.

Trên người thậm chí ngay cả một vệt đỏ cũng không có.

Chuyện này thực sự khiến những kẻ tấn công ngây người. "Yêu nghiệt!

Có yêu nghiệt!" Không biết ai hét lên một câu, gần như đồng thời, những người tấn công đều lùi lại.

Ai nấy mặt như gặp quỷ, biểu cảm vô cùng đặc sắc.

Trương Thiên thậm chí còn thấy tay bọn họ đều đang run rẩy.

Rõ ràng là bị dọa sợ!

Ngay cả A Đạt bên cạnh cũng ngẩn ra.

Đồng tử giãn to, nhìn Bàn Tử bằng ánh mắt như nhìn quỷ. "Ngươi rốt cuộc là người hay quỷ!" Mặt A Đạt có chút hoảng loạn.

Hắn cũng mới hơn hai mươi, chưa thấy qua sự đời.

Kiểu như Bàn Tử, bị chém mấy trăm nhát mà không hề hấn gì, hắn mới thấy lần đầu. "Xùy, biết nói tiếng người thì nói nhiều chút." "Bàn gia đương nhiên là người, sao có thể là quỷ, nếu là quỷ thì cũng là mãnh quỷ!" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm để ý nhìn đám người trước mặt. "Các ngươi tại sao lại đến trại chúng tôi, còn nữa, tại sao lại nhân lúc nửa đêm lén lút đột nhập, rốt cuộc có mục đích gì." A Đạt nén giận trong lòng, lạnh lùng hỏi. "Haizz, chàng trai trẻ, bình tĩnh chớ nóng, tuổi thì nhỏ mà giọng thì to thật đấy." "Nếu không phải chúng tôi lo ban ngày đến các ngươi sẽ không cho vào thì chúng tôi mới chẳng thèm đến vào buổi tối, giờ bị phát hiện rồi, dứt khoát chúng tôi ngửa bài luôn." "Không diễn nữa!

Chúng tôi nhắm trúng Thánh địa của các ngươi rồi!" Bàn Tử vung tay, khí thế mười phần.

Đám người nghe xong, trong chốc lát đều hoảng hốt.

Ai nấy bắt đầu bàn tán xôn xao. "Cái gì, bọn họ lại vì Thánh địa của chúng ta mà đến, không được, không thể để bọn họ vào!" "Nhưng mà tên béo này lợi hại thế, chúng ta căn bản đánh không lại." "Mời vu sư, để bà ấy giải quyết!" "Không được, đại nhân bình thường chỉ có dịp đặc biệt mới xuất hiện." "Hay là chúng ta gọi tộc trưởng đi." Trong lúc nhất thời, đám người ồn ào hẳn lên.

Mà A Đạt nghe thấy có người đòi gọi tộc trưởng thì có chút không kiên nhẫn.

Theo hắn thấy, sau này mình chính là tộc trưởng, sao bọn họ có thể cứ gặp nguy hiểm là nghĩ đến người khác. "Tôi có thể đưa các người đến Thánh địa." Đột nhiên, tiếng A Đạt vang lên.

Trong chốc lát tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Ngay cả Trương Thiên cũng hơi ngẩng đầu.

Tên A Đạt này định diễn vở gì đây? "A Đạt, anh làm cái gì vậy, vi phạm tộc quy!" "A Đạt, anh có tin chúng tôi báo chuyện này cho tộc trưởng không, sau này anh đừng hòng sống trong tộc nữa!" "Thánh địa không được phép xâm nhập, đây là truyền thống ngàn năm để lại, A Đạt, anh to gan lắm!" Vô số người chỉ trỏ A Đạt.

A Đạt hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Bàn Tử. "Thế nào, tôi đưa các người đi." A Đạt nói, Bàn Tử nhìn sang Trương Thiên.

Thấy Trương Thiên gật đầu, Bàn Tử mới gật đầu. "Được, dẫn đường cho Bàn gia." Bàn Tử vung tay, tỏ vẻ hào sảng.

A Đạt dẫn người đi trước, một số người trong trại không nhịn được hỏi A Đạt nguyên do.

A Đạt không nói gì nhưng trong lòng lại tính toán: "Hừ, đợi tao giải quyết xong đám người này, bọn mày sẽ biết mục đích của tao, một lũ ếch ngồi đáy giếng." A Đạt thầm hừ lạnh, hắn định cố ý dẫn nhóm Trương Thiên vào vòng độc ngoài Thánh địa.

Đến lúc đó, mạng của nhóm Trương Thiên không thuộc quyền quản lý của bọn họ nữa.

A Đạt và người trong trại đi trước, nhóm Trương Thiên theo sau. "Lão đại, tên này đột nhiên đưa chúng ta đi, khẳng định có ý đồ gì đó." Bàn Tử thì thầm vào tai Trương Thiên. "Bàn Tử, cậu còn nhìn ra được thì tôi chẳng lẽ không nhìn ra, hắn đưa chúng ta đi chắc là vì bên đó có thứ có thể đối phó chúng ta." Trương Thiên khẽ nói.

Bàn Tử chớp chớp mắt: "Cứ dựa vào hắn?

Còn muốn đối phó chúng ta, đúng là bà cô già nhớ chú tiểu, mơ mộng hão huyền!" Bàn Tử bĩu môi, miệng còn lầm bầm vài câu.

Khi A Đạt đi trước, thần tình chăm chú nhìn phía trước thì ở một bên, một thanh niên thấp bé trong trại lén lút chạy về hướng khác.

"Không được, mình nhất định phải báo chuyện này cho tộc trưởng, không ngờ A Đạt lại phản bội!" Thanh niên lẩm bẩm, ánh mắt còn trừng nhóm Trương Thiên một cái, như muốn nói đừng có chọc vào tao. "Hây, lão đại, thằng kia dám trừng chúng ta." Bàn Tử thấy thế suýt chút nữa đấm cho một phát.

Trương Thiên kéo Bàn Tử lại: "Đừng vội, để hắn đi." Trương Thiên xua tay nói.

Bàn Tử hơi khó hiểu, nhưng chỉ trừng mắt to mắt nhỏ nhìn lại thanh niên kia một cái.

Gã kia hừ lạnh một tiếng, khom lưng chạy biến khỏi đội ngũ. "Lão đại, sao lại để tên đó chạy." Bàn Tử khó hiểu hỏi. "Ở đây tôi nhìn ra có rất nhiều người bất mãn với gã to con kia, tên đó hoặc là về gọi người, hoặc là về tuyên truyền.

Cho nên chúng ta cũng không cần chặn hắn." Trương Thiên khẽ nói.

Dù sao tên đó đi, hoặc là đi bẩm báo sự việc, đối với mình cũng chẳng có hại gì. "Phía trước hình như có một cái hang động." Hồ Bát Nhất chỉ về phía không xa.

Trương Thiên cũng quét mắt nhìn sang.

Quả nhiên, dưới sự dẫn dắt của A Đạt, mọi người đã đến trước một ngọn núi cao.

Dưới chân núi xuất hiện một hang động lớn cao bốn năm mét. "Đây là con đường duy nhất thông tới Thánh địa." A Đạt nhàn nhạt mở miệng, những người xung quanh càng dùng ánh mắt bất mãn nhìn A Đạt.

Rất rõ ràng, họ rất bất mãn việc A Đạt coi thường tộc quy.

Chương 534

"Dẫn đường." Trương Thiên khẽ nói một câu.

A Đạt hơi nhíu mày, nhưng cũng đành rảo bước đi vào trong.

Vừa vào hang động, một cảm giác âm lãnh ập vào mặt.

Cảm giác đó giống như mùa đông mà bật điều hòa lạnh vậy. "Anh Đạt, chúng ta thực sự phải đưa họ qua đó sao?

Đó là Thánh địa đấy!" Thanh niên bên cạnh do dự.

A Đạt liếc nhìn nhóm Trương Thiên phía sau.

Hắn ghé vào tai thanh niên: "Mày tưởng tao ngu thế à?

Trong Thánh địa nguy cơ trùng trùng, mày nghĩ bọn họ có thể thoát ra được?" Giọng A Đạt lạnh lùng, thanh niên kia gãi đầu. "Nhưng mà, tộc trưởng từng nói, không cho phép người vào." "Ngu, không cần vào, bên ngoài Thánh địa có sương độc, đến lúc đó căn bản không cần chúng ta ra tay." A Đạt nói nhỏ.

Mắt nam tử kia sáng lên: "Anh Đạt, bội phục!" Hắn có chút kích động. "Bé mồm thôi." A Đạt vội vàng bịt miệng gã này lại, trên mặt có thêm chút nghiêm túc.

Trong động hơi ẩm ướt.

Trên đỉnh đầu thỉnh thoảng có nước nhỏ xuống, Trương Thiên nhìn về phía xa, vì là ban đêm nên căn bản không thấy ánh sáng.

Trương Thiên khẽ hít hít mũi, hắn dường như ngửi thấy mùi của người khác ngoài những người này. "Chẳng lẽ nơi này còn có người khác từng đến?" Trương Thiên hơi nhíu mày.

Theo lý thuyết, nơi này là Thánh địa, họ canh gác nghiêm ngặt như

vậy, đáng lẽ không có người đến mới đúng.

Trừ phi có người vào trước Trương Thiên. "Nhìn sự lưu lại của mùi hương thì chắc là đi chưa lâu." Trương Thiên thầm tính toán.

Hắn cũng không vội, dù sao Thánh địa rất nguy hiểm, nếu thực sự dễ dàng tìm được đồ thì cũng không thể bị ông chú kia gọi là cấm địa.

Trương Thiên đột nhiên nghĩ đến gì đó. "Đúng rồi, bà lão trước đó chắc cũng là người ở đây, sao không thấy người đâu nhỉ?

Còn ông chú kia nữa, ông chú đó kiếm được không ít đồ tốt, ông ta hẳn phải từng vào đây mới đúng." Trương Thiên nhớ tới chuyện gì đó, trong lòng có chút nghi hoặc.

Lúc này bên trong trại.

Nhà tộc trưởng.

Một lão giả tóc trắng đang ngồi trong nhà, trước mặt ông là một bà lão tóc trắng.

Nếu Trương Thiên ở đây tuyệt đối sẽ nhận ra, bà lão này chính là người hắn gặp lúc đó! "Thế nào, vết thương của bà đỡ chút nào chưa?" Tộc trưởng nhìn bà lão trước mặt, trong mắt thêm vài phần quan tâm. "Haizz, bản mệnh cổ trùng của tôi bị người ta giết chết, đó là tinh huyết của tôi hóa thành, đâu thể dễ dàng hồi phục như vậy." Bà lão thở dài một tiếng, có chút bất lực. "Có điều, thực sự không ngờ bên ngoài lại có cường giả cao thâm như vậy.

Quả nhiên, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, tôi vốn tưởng cổ thuật của mình đã thiên hạ vô địch rồi, nhưng cường giả kia cho tôi cảm giác giống như thần minh vạn cổ, khiến tôi sợ vỡ mật." Bà lão nói, trong mắt có chút cảm khái.

Nếu cho bà ta cơ hội lần nữa, bà ta tuyệt đối không thể ngông cuồng như vậy.

Nhớ lại thủ đoạn của Trương Thiên, trong lòng bà ta liền run rẩy, loại người này mà dễ dàng gặp phải như vậy, tức là bên ngoài loại người này rất nhiều.

Cho nên bà lão quyết định, sau này không bao giờ xuất sơn nữa. "Vậy tìm thấy Cổ Vương chưa?" Tộc trưởng hỏi lại một câu. "Chưa, nhưng tôi tìm thấy người trộm Cổ Vương rồi, hắn ta thế mà vì mấy trăm tệ bán sạch đồ đi rồi." Bà lão nghiến răng, trên mặt có chút lửa giận.

Chỉ mấy trăm tệ, sao có thể so với một con Cổ Vương? "Đáng chết, đó là tín vật của tộc ta!" Lão tộc trưởng có chút kích động.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên cửa bị đẩy ra.

Chỉ thấy một thanh niên dáng người thấp bé vội vàng chạy vào. "Tộc trưởng, Cổ sư đại nhân." Nam tử nhìn thấy hai người, vội vàng cung kính hành lễ. "A Man, có chuyện gì vậy?

Sao lại hấp tấp thế?" Tộc trưởng hơi nhíu mày.

Nhà của mình là nơi tùy tiện có thể vào sao?

Hơn nữa, chỗ này của mình, trừ Cổ sư ra, không thể để người khác vào.

A Man vội vàng ngẩng đầu, trên mặt có chút gấp gáp: "Là thế này tộc trưởng, A...

A Đạt dẫn người ngoại lai đi Thánh địa rồi!

Hắn muốn vào Thánh địa!" A Man kích động nói. "Là đám người được gọi là chuyên gia khảo cổ sao?" "Không phải!

Là một nhóm người khác, đám người đó rất kỳ quái, đao thương bất nhập!

Ngay cả A Đạt cũng bị dọa sợ rồi." A Man khua tay múa chân kể

lại. "Đao thương bất nhập?" Cổ sư và Tộc trưởng nhìn nhau, cả hai đều hơi nhíu mày.

Xem ra trại của mình chắc là có cao nhân đến rồi. "Đi, theo ta đi xem." Tộc trưởng đứng dậy, A Man càng vội vàng theo sau.

Cổ sư bà bà cũng lần lượt đứng dậy. "Dám tự tiện xông vào tộc ta, ta nhất định sẽ khiến bọn chúng trả giá đắt." Tộc trưởng lạnh lùng nói, còn Cổ sư bên cạnh thì có chút trầm tư.

Có thể đao thương bất nhập, không phải là cao thủ gì đến chứ.

Trong lòng có chút thấp thỏm, A Man dẫn hai người một mạch chạy về hướng nhóm Trương Thiên.

Khóe miệng A Man mang theo nụ cười: "Hừ, A Đạt, cho mày sính cường, vị trí tộc trưởng, cả đời này mày đừng hòng nhúng chàm!" A Man lộ ra một nụ cười tà ác. ... "Muốn vào Thánh địa, chúng ta không chỉ phải xuyên qua Già Long Sơn, mà còn cần đi qua một khu rừng.

Ra khỏi hang động, chúng tôi không tiện đi tiếp nữa, bên đó ngay cả chúng tôi cũng không biết đường." Phía trước, A Đạt khẽ nói với Trương Thiên.

Biểu cảm có vẻ vô cùng thành khẩn.

Trương Thiên nhìn A Đạt trước mặt, nhướng mày.

Già Long Sơn, Trương Thiên biết, chính là dãy núi phía sau trại.

Còn có một khu rừng lớn, chắc là khu rừng nguyên sinh lúc trước.

Có thể nói mức độ nguy hiểm bên trong cũng rất cao.

Tuy nhiên, đối với nhóm Trương Thiên mà nói thì cũng không tính là quá nguy hiểm. "Vậy Bàn gia bảo các người dẫn đường làm cái gì?

Đường các người dẫn chính các người còn không biết lối?" Bàn Tử nghe xong thì cuống lên, trực tiếp mở miệng chất vấn.

A Đạt hít một hơi: "Chúng tôi luôn bảo vệ nơi này, tự nhiên cũng không cho phép vào, nhưng chúng tôi biết lộ tuyến.

Các người chỉ cần leo qua Già Long Sơn là được." A Đạt nhàn nhạt nói.

Chỉ cần nhóm Trương Thiên vào Già Long Sơn thì sự việc sẽ trở nên đơn giản.

Hắn thậm chí không cần tự mình ra tay, nhóm Trương Thiên tự khắc sẽ bị thứ trong Già Long Sơn giết chết.

Trong truyền thuyết, trong Già Long Sơn không chỉ có dã thú, thậm chí còn có quỷ.

Cho nên người trong các trại xung quanh về cơ bản đều không lên núi. "Nói nghe nhẹ nhàng nhỉ, Bàn gia đề nghị các người ngoan ngoãn dẫn đường." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, ngữ khí có chút nghiêm túc. "Bàn Tử." Trương Thiên kéo Bàn Tử một cái, lập tức mở miệng: "Đã các người không muốn vào cũng được, tôi có một yêu cầu." A Đạt nghe vậy nhìn sang Trương Thiên: "Yêu cầu gì?" "Cho chúng tôi lộ tuyến." Trương Thiên nói.

Dù sao đám người này cho dù có vào, e là cũng chẳng giúp được gì.

Nói không chừng còn hại người, thà thế, Trương Thiên thấy tự mình vào vẫn tốt hơn.

Chương 535

"Được!" A Đạt gần như đồng ý ngay lập tức.

Ngay sau khi A Đạt nói xong, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập. "Đứng lại!" Một giọng nói già nua vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng một lão giả tóc trắng và một bà lão tóc trắng xuất hiện sau lưng mọi người. "Mau nhìn kìa, là tộc trưởng!" "Xong rồi, tộc trưởng đến rồi, ông ấy mà phát hiện chúng ta vào Thánh địa thì phải làm sao đây." "Đó là Cổ sư bà bà, đám người này chắc chắn sẽ bị cổ trùng gặm trơ xương." "Tộc trưởng!" Đám người hô lên với lão giả.

Trương Thiên nhìn về phía sau.

Khi nhìn thấy bà lão kia, khóe miệng Trương Thiên lộ ra một nụ cười.

Vừa nãy còn đang nghĩ sao không thấy bà lão, giờ thì tốt rồi, người ta tự dâng đến cửa.

Vì trong động khá tối, cộng thêm trời cũng tối, tầm nhìn không tốt.

Khi bà lão đến chỗ Trương Thiên, nhìn rõ dáng vẻ của hắn, bà ta rùng mình một cái. "Sao lại là cậu!" Bà ta như chuột gặp mèo, trên mặt lộ ra vẻ kích động và sợ hãi.

Thực lực Trương Thiên thực sự quá mạnh, bà ta căn bản không đỡ nổi. "Sao có thể không phải tôi?

Rất vui được gặp lại bà." Trương Thiên mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Cổ sư bà bà bí ẩn nhất cả trại, thế mà lại quen biết người ngoại tộc trước mắt?

Tộc trưởng cũng ngẩn ra.

Ông ta nghi hoặc nhìn Trương Thiên. "A bà, bà quen hắn sao?" Tộc trưởng hơi nhíu mày.

A bà gật đầu, lại lắc đầu: "Cậu ta chính là người tôi nói với ông trước đó." Giọng A bà vừa dứt, lông mày tộc trưởng hơi nhíu lại.

Ông ta thực sự không ngờ người rất lợi hại mà A bà nói lại đến trại của họ.

Đám người này sao lại biết vị trí, hơn nữa tại sao họ lại muốn đến đây. "Tiểu tử, tại sao các người lại đến trại chúng tôi." Tộc trưởng lạnh lùng nói.

Ông ta biết, người mà ngay cả A bà cũng đánh không lại, mình cũng rất khó hoàn thành.

Nhưng năm nay là ngày bầu cử tộc trưởng, ông ta cũng muốn tranh thủ chức tộc trưởng cho con trai mình.

Cho nên ông ta mới vội vàng đến đây như vậy. "Trại các người đúng lúc chắn đường chúng tôi, ông tưởng chúng tôi muốn đến chắc!" Bàn Tử ở bên cạnh bĩu môi. "Ngươi!" Tộc trưởng nhìn Bàn Tử ngông nghênh, chỉ tay nhưng lại không biết nên nói gì. "Chúng tôi muốn đi cấm địa, lão A bà, chắc hẳn bà cũng không muốn tộc nhân của bà gặp nguy hiểm chứ." Trương Thiên nhàn nhạt mở miệng, pha chút ý vị uy hiếp.

A bà nhìn Trương Thiên, lại không biết nên nói gì, bà ta há miệng rồi lại nuốt lời xuống.

Lời của Trương Thiên không nghi ngờ gì là cho thanh niên trong trại trước mắt một cái tát.

Họ không ngờ ngay cả A bà đến rồi cũng chẳng làm gì được nhóm Trương Thiên. "Tiểu tử, đừng có khẩu khí lớn như vậy, cấm địa không phải ai cũng vào được, các người muốn vào ta không có ý kiến, nhưng các người có ra được hay không thì không do các người quyết định đâu." Tộc trưởng nhàn nhạt nói. "Tộc trưởng!" Những thanh niên còn lại kinh hô một tiếng.

Họ không hiểu tại sao tộc trưởng lại nói ra lời này.

Chẳng lẽ tộc trưởng cũng phản bội?

Nhưng nhìn dáng vẻ của A bà, còn cả biểu cảm thay đổi trước sau của tộc trưởng, mọi người trong lòng đều rõ, đám người này e là ngay cả tộc trưởng và A bà cũng không giải quyết được.

Trương Thiên mở miệng: "Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, đã như vậy, đưa bản đồ cho tôi." Trương Thiên nói xong, A bà xua tay: "Nơi này căn bản không có bản đồ, muốn vào chỉ có vượt qua Già Long Sơn, dưới chân núi có một con sông, các người men theo đường sông đi xuống là có thể qua núi." A bà nói.

Rất rõ ràng, bà ta đã không còn ôm tâm tư xấu gì với Trương Thiên nữa.

Vì bà ta biết rõ, cho dù liên hợp lại e là cũng đánh không lại.

Trương Thiên gật đầu, nhìn thoáng qua A Đạt: "Đi." Nói một câu, nhóm Trương Thiên trực tiếp vòng qua mấy người A Đạt, đi về phía cửa động.

A Đạt nhìn tộc trưởng, cúi đầu: "Tộc trưởng, tại sao lại nói cho họ địa điểm, đó là nơi chúng ta bảo vệ bao nhiêu năm nay." "Đúng đấy tộc trưởng, thế này là vi phạm tổ huấn mà." "A bà, bà quen đám người này sao?

Tại sao lại nói cho họ lộ tuyến." Những người khác khó hiểu hỏi.

A bà lắc đầu: "Bọn họ rất lợi hại, chúng ta cũng là để bảo vệ trại.

Nếu người đó ra tay, người trong trại chúng ta sẽ biến mất toàn bộ." A bà nói, trên mặt cũng thêm vài phần bất lực. "Cái gì?

Lợi hại thế sao!" Mọi người kinh hãi.

A Đạt cũng kinh hãi, nếu thật là như vậy thì sương độc ở Thánh địa có thật sự độc chết được bọn họ không?

A Đạt không có tự tin. "A Đạt, ngươi tự ý đưa người vào Thánh địa, về tộc rồi chờ xử trí." Tộc trưởng lạnh lùng nói.

Đúng lúc ông ta mượn cơ hội này xử trí A Đạt.

Đến lúc đó vị trí tộc trưởng vẫn là của nhà mình.

Rất nhanh, nhóm Trương Thiên đã ra khỏi hang động.

Sau khi ra khỏi động, một ngọn núi cao đen kịt như mực đập vào mắt Trương Thiên.

Núi cao che mây khuất mặt trời, cộng thêm từng tầng mây lượn lờ trên đỉnh núi.

Thực sự có phong vị "Già Long" (Rồng ẩn). "Cao sơn tàng vu vụ, minh nguyệt tàng vu sơn, chân long tàng vu hải, vương hầu tại kỳ gian!" Hồ Bát Nhất nhìn ngọn núi lớn trước mắt, không kìm được niệm một câu thơ. "Không hổ là Già Long Sơn, tình này cảnh này quả thực chấn động." Nhìn ngọn núi cao chọc trời, Trương Thiên cũng cảm khái một câu.

Ngay lúc Trương Thiên đang nhìn ngọn núi, ở một bên khác, mười mấy người trong đoàn chuyên gia đang đứng trước một đống mặt đá hình đầu trâu, lộ vẻ kinh hãi. "Lý giáo sư, trước mắt chúng ta chắc là tượng trâu đá ngàn năm." "Thật không thể tin nổi, nhiều trâu đá xếp hàng chỉnh tề thế này, cứ như là một bậc thang vậy." Tiểu Quang nhìn

tình cảnh trước mắt, trên mặt cũng có chút chấn động. "Nhìn niên đại đá của tượng trâu này, chắc là từ hai ngàn năm trước." "Cổ thư có ghi chép, trâu đá đại biểu hướng lên trời, trâu đá hóa thành một con đường, vậy thì đại biểu cho: Hướng thiên đại đạo.

Loại đường này thường chỉ tồn tại trong một trường hợp, đó là khi mai táng mộ huyệt." Giọng Lý giáo sư khàn khàn vang lên.

Trước đó Khổng Tước giúp họ trốn ra, lại cho chút đồ ăn nên hiện tại tình trạng của đoàn chuyên gia cũng tốt hơn không ít. "Tốt quá rồi, nghĩa là lần này chúng ta cuối cùng cũng đến đúng chỗ rồi." Tiểu Quang kích động.

Những người còn lại trong lòng cũng vô cùng vui vẻ. "Lý lão sư, Khổng Tước bảo chúng ta đi nhanh lên, chúng ta nếu nán lại đây liệu có phải..." Một thành viên đội khảo cổ bên cạnh không kìm được hỏi. "Tượng đá này có giá trị không tầm thường, chúng ta nghiên cứu sơ qua một chút, tệ nhất cũng phải chụp vài tấm ảnh.

Nếu không nhỡ chúng ta quay lại xảy ra biến cố gì cũng rất phiền phức." Lý giáo sư nói.

Tay ông không ngừng sờ soạng lên đầu trâu trước mắt.

Cảm giác lạnh lẽo đặc hữu của đá khiến cơ thể Lý giáo sư run lên.

Trước mắt, từng đống đá xếp hàng chỉnh tề.

Dưới màn đêm trông có vẻ hơi vi diệu. "Đây là cái gì?" Đột nhiên Lý giáo sư dường như phát hiện ra điều gì.

Một tay ông vô tình đặt lên chiếc sừng trâu.

Theo sừng trâu chuyển động, khoảnh khắc tiếp theo, những đầu trâu xung quanh thế mà lại mở miệng.

Từng con bọ đen kỳ quái từ bên trong miệng trâu bò ra.

Cảnh tượng này trực tiếp dọa tất cả mọi người có mặt giật nảy mình.

Lý giáo sư ngẩn ra, tay rụt mạnh về, đồng thời cơ thể càng bất giác lùi lại một bước. "Đây là thứ gì!" Một thành viên hét lên. "Tôi từng thấy trong sách, loại côn trùng này tên gốc là Hắc Tê Độc Trùng!" Lý giáo sư bình tĩnh lại, nhìn lũ bọ lít nha lít nhít bắt đầu bò ra, giọng hơi khàn đi.

Chương 536

"Hắc Tê Độc Trùng, loại bọ này chỉ cần cắn trúng động vật, chúng sẽ phóng ra một loại độc dịch đặc biệt, sẽ gây tử vong ngay lập tức." Lý giáo sư giải thích, đồng thời bóng dáng ông cũng bắt đầu rút lui. "Lý lão sư, chúng ta mau chạy đi, cứ ở lại đây e là..." Tiểu Quang có chút cuống cuồng.

Lý giáo sư gật đầu: "Chúng ta mau chạy vào trong!

Loại bọ này tuy độc tính mạnh nhưng tôi từng xem qua phương pháp xử lý, tốc độ của chúng không nhanh, rất dễ dàng có thể chạy thoát." Lý giáo sư nói rồi cả nhóm bắt đầu chạy vào bên trong.

Cũng may Lý giáo sư phản ứng nhanh, hơn nữa cũng hiểu biết nhiều.

Nếu là người không biết, có lẽ thật sự sẽ bị loại bọ này cắn bị thương.

Khi đoàn chuyên gia chạy càng lúc càng xa, lũ bọ thấy không đuổi kịp liền lần lượt chui lại vào trong đầu trâu.

Rất nhanh, nhóm Trương Thiên đi về phía bờ sông dưới chân núi.

Khi đi được một nửa, Trương Thiên liền phát hiện những bức tượng đầu trâu cách đó không xa. "Chỗ này có người từng đến, hơn nữa còn là mới đi." Trương Thiên nhìn dấu chân trên đất, không nghĩ nhiều trực tiếp mở miệng.

Trương Khởi Linh đi trước, y đến trước một cái đầu trâu, tay quẹt lên đó một cái, một mảnh đá vụn bị y gạt đi. "Kẻ nào mà lại qua mặt được người trong trại để đến tận đây." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên lắc đầu: "Xem ra đối phương cũng chuẩn bị đầy

đủ." Nói rồi Trương Thiên cũng nhìn về phía đầu trâu.

Lúc này đầu trâu đã bị Trương Khởi Linh mở ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đám bọ đen bắt đầu ùa ra từ bên trong.

Trương Khởi Linh vung tay, tung một chưởng, đám độc trùng trực tiếp bị đánh thành phấn vụn. "Đây là độc trùng, được làm ra để bảo vệ khu vực này, chắc hẳn nơi này có một mộ táng nhỏ." Trương Thiên nhìn độc trùng trên đất, suy đoán một câu. "Chỗ này còn có mộ?" Bàn Tử nhìn xung quanh, hắn không phát hiện dấu vết mộ huyệt nào. "Ừ, cái đầu trâu này chính là lộ tuyến thông đến mộ huyệt, có điều ngôi mộ này chắc chỉ tính là mộ canh cửa cho ngôi mộ lớn bên trong kia thôi." Trương Thiên gật đầu, cũng không quá hứng thú với ngôi mộ nhỏ này. "Vậy chúng ta có đào cái mộ này không?" Bàn Tử hỏi. "Không cần, chúng ta bây giờ cứ tìm ngôi mộ sâu nhất kia ra trước đã." Trương Thiên lắc đầu.

Lúc này, lũ bọ xung quanh cũng lần lượt ùa ra từ những đầu trâu khác, Trương Thiên thấy thế ném ra một lá bùa lửa.

Gần như trong nháy mắt, lũ bọ xung quanh bị ngọn lửa nuốt chửng.

Đợi ngọn lửa đi qua, lũ bọ cũng hóa thành tro bụi. "Đi thôi." Trương Thiên không nhìn những đầu trâu xung quanh nữa, đi đầu về phía trước. "Đi bên trái." Hồ Bát Nhất cầm la bàn, phân biệt phương vị.

Vì là buổi tối, cộng thêm cây cối xung quanh quá nhiều nên phương hướng hơi khó phân biệt.

Rất nhanh, trước mặt là một con sông nhỏ.

Nhóm Trương Thiên nhìn dòng sông rộng lớn trước mắt, có chút khó chịu.

Họ không có thuyền, mà dòng sông này lại rất rộng, nếu đi men theo sông thì chắc chắn không nhanh bằng đi đường thủy. "Bàn Tử, cậu đi chặt cây, tôi đi kiếm ít dây leo, chúng ta đi đường sông." Trương Thiên trực tiếp nói.

Bàn Tử vỗ ngực: "Yên tâm đi lão đại, tất cả cứ giao cho Bàn gia." Bàn Tử nói xong chạy biến đi.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau. "Chúng tôi cũng đi tìm dây leo." Nói rồi hai người cũng đi ra ngoài.

Trương Khởi Linh nhìn xung quanh, lại nhìn Trương Thiên: "Chúng ta đi không?" Trương Thiên lắc đầu: "Đã lão Hồ đi rồi, chúng ta không đi nữa, nghiên cứu vị trí đường sông này trước đã." Trương Thiên nói rồi cùng Trương Khởi Linh ngồi xuống đất.

Xuyên qua cành cây có thể nhìn thẳng lên bầu trời.

Nếu có kiến thức quan sát tinh tượng thì có thể dễ dàng nhìn ra phương hướng, hoàn toàn không tồn tại vấn đề lạc đường.

Hơn nữa còn có thể dễ dàng phân biệt thông tin vị trí mộ huyệt. "Vãi chưởng!" "Á ~" Đột nhiên một tiếng kêu vang lên.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh giật mình, hai người gần như bật dậy ngay lập tức, chạy về phía phát ra tiếng kêu.

Giọng đó là của Bàn Tử.

Gã này đi chặt cây, chẳng lẽ gặp nguy hiểm gì sao?

Bóng dáng Trương Thiên và Trương Khởi Linh liên tục chớp động.

Trong đêm tối dường như tạo thành hắc ảnh, căn bản không nhìn rõ.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người Trương Thiên đến nơi phát ra

tiếng kêu.

Chỉ thấy một bụi thực vật đang quấn chặt lấy Bàn Tử.

Mà bên trong bụi cây, tiếng Bàn Tử lờ mờ truyền ra. "Ưm ~ Sướng quá ~" "Sướng quá đi ~" Bàn Tử rên rỉ.

Cái giọng đó đừng nhắc tới có bao nhiêu kỳ quái.

Trương Thiên thấy thế đầy đầu vạch đen.

Gã này dọa mình và Trương Khởi Linh giật mình.

Còn tưởng xảy ra chuyện gì, hóa ra gã này đang sướng trước. "Bàn Tử, làm cái gì thế hả." Trương Thiên buồn bực nói. "Lão đại, mau thử xem, cái cỏ này sướng lắm." Bàn Tử còn không quên giới thiệu cho Trương Thiên. "Đây là Hàm Tu Thảo (Cây xấu hổ), khi gặp công kích sẽ tự bao bọc lại, bên trong lá cây có tổ chức đặc định nên sẽ có tác dụng mát-xa." Giọng Shirley Dương ở bên cạnh cũng truyền đến.

Rõ ràng Hồ Bát Nhất cũng nghe thấy tiếng kêu của Bàn Tử. "Giải tán giải tán." Trương Thiên xua tay, đám người không thèm nhìn Bàn Tử nữa, từng người rời khỏi bụi cỏ nhỏ.

Ở một bên khác, vô số chuyên gia đang bị cỏ nhỏ bao vây, họ cũng đang nghỉ ngơi một cách tứ ý.

Loại thảo dược nhỏ này có công hiệu massage rất độc đáo.

Cộng thêm việc đoàn chuyên gia cũng đã lao lực cả ngày, khi bị mùi hương của đám cỏ này vây quanh, từng người liền thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Đương nhiên bọn họ cũng không biết, tình cảnh hiện tại của mình không được tốt cho lắm.

Dù sao đây cũng là rừng rậm nguyên sinh, thú hoang bên trong, còn

có cả những loài thực vật nguy hiểm đều vô cùng đáng sợ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngày hôm sau.

Nhóm người Trương Thiên đã chế tạo xong một chiếc bè gỗ.

Có chiếc bè này, hiệu suất qua sông của bọn họ sẽ tăng lên đáng kể. "Lão đại, làm cái của nợ này phiền phức thật đấy." Bàn Tử nhìn đôi tay lấm lem của mình, có chút buồn bực.

Chiếc bè gỗ này làm mất cả nửa đêm, nửa đêm về sáng mọi người mới tạm thời nghỉ ngơi một chút. "Lên bè, chúng ta xuôi dòng." Trương Thiên nói.

Kể từ khi bè gỗ đã chuẩn bị xong, Trương Thiên tự nhiên chọn lựa trực tiếp xuất phát. "Hiện tại là buổi sáng, tốc độ dòng chảy khá nhanh, hẳn là có lợi cho chúng ta di chuyển." Tuyết Lỵ Dương ở một bên lên tiếng.

Thông thường mà nói, nếu là ban đêm, đôi khi nhiệt độ rất thấp, nước có khả năng sẽ đóng băng, mà sáng sớm băng tan thì dòng chảy cũng sẽ biến nhanh hơn. "Cạch cạch." Mấy người bước lên bè gỗ, theo việc Trương Kỳ Lân đứng ở vị trí đầu, bè gỗ cũng nương theo dòng nước trôi về phía sâu trong rừng núi.

Tốc độ dòng nước rất cấp, mấy cái mái chèo mà nhóm Trương Thiên làm cũng không có đất dụng võ.

Cây cối xung quanh rất rậm rạp, nhìn sang hai bên, Trương Thiên còn thấy được một số loài thực vật không quen biết. "Kia là quả hồng tâm, có thể ăn được, kia là quả bơ, cái kia là..." Tuyết Lỵ Dương nhìn thực vật lướt qua xung quanh, cô có thể nói ra tên từng loại một.

Có thể thấy được, năng lực sinh tồn dã ngoại của cô rất mạnh.

Qua đó có thể thấy, năm đó trong Thiết Tam Giác có Tuyết Lỵ Dương cũng rất hữu dụng, ít nhất vấn đề sinh tồn đã được giải quyết.

"Dương tiểu thư, cô biết thật nhiều nha." Bàn Tử ở một bên cảm thán.

Mấy thứ này Bàn gia đều không biết, quả nhiên vẫn là Bàn gia dốt nát rồi. "Đều là một số thường thức sinh tồn dã ngoại, không có gì lạ." Tuyết Lỵ Dương khẽ nói.

Chương 537

Bàn Tử: "...Tôi cảm giác cô đang kháy đểu tôi." Trương Kỳ Lân đưa mắt nhìn về phía xa.

Lúc này, ánh nắng ban mai cũng dần dần vén màn sương mù.

Từng tia nắng vàng óng ả xuyên qua tán cây chiếu rọi vào.

Sương mù buổi sáng, cộng thêm quang huy tỏa ra từ ánh nắng trên đỉnh đầu, ngược lại có một khoảnh khắc, Trương Thiên cảm giác như đang lạc vào tiên cảnh.

Tốc độ thuyền nhỏ dưới chân cũng chậm lại không ít. "Vị trí này tôi hình như đã nhìn thấy trên bản đồ." Đột nhiên, Tuyết Lỵ Dương nhìn xung quanh, biểu tình trở nên ngưng trọng.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, có chút quan tâm: "Có vấn đề gì sao?" "Nơi này, tôi từng thấy trên tấm bản đồ của cha tôi, tấm bản đồ này hình như vẽ lối đi vào một thung lũng, mà dòng sông bên trong hình như chính là con sông này!" "Chúng ta nhất định phải băng qua rừng rậm nguyên sinh giữa sông Lan Thương và sông Nộ Giang, sau đó xuyên qua thủy động Già Long sơn, như vậy mới có thể tiến vào thung lũng." Tuyết Lỵ Dương nghiêm túc nói.

Trương Thiên nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Nếu không đoán sai, ở chỗ này hẳn là sẽ phát hiện di thể cha của Tuyết Lỵ Dương.

Cha cô vì tìm kiếm bí mật giải khai lời nguyền mà bước lên một đoạn lữ trình kinh hiểm.

Nhưng mà, cuối cùng vẫn chết tại cái nơi quỷ dị này.

Trương Thiên cũng có chút khâm phục, ông ấy là một người bình

thường, có thể đi tới nơi này, hơn nữa còn đi xa như vậy, điều này cũng đủ để chứng minh người ta cũng là có bản lĩnh.

Lúc này, đường thủy bỗng nhiên bắt đầu rẽ ngoặt.

Đồng thời, phía trước xuất hiện mấy khúc cua. "Lão đại, xem ra sắp tiến vào hiểm địa." Hồ Bát Nhất ở một bên mở miệng. "Ừ, không xuất hiện ngoài ý muốn thì hẳn là sắp vào hang động." Trương Thiên cũng khẽ gật đầu.

Nhìn tình huống này, tỷ lệ tiến vào hang động sẽ biến lớn, bởi vì bên ngoài hang động cần khu giảm xóc, mà mấy khúc cua này chính là nó.

Quả nhiên, sau khi bè gỗ lượn qua mấy khúc cua, lòng sông đột nhiên mở rộng.

Một khu vực tối đen xuất hiện trước mặt mọi người.

Ở phía trước, một cái hang động khổng lồ đồng thời hiện ra.

Bên trong hang động tản ra từng trận cảm giác âm lãnh.

Trong này không chỉ nhiệt độ thấp, mà cực kỳ có khả năng ẩn chứa thứ không sạch sẽ. "Lão đại, mau nhìn, đầu thú!" Đột nhiên, Bàn Tử chỉ vào cửa hang hét lên.

Quả nhiên, tại cửa hang, điêu khắc một cái đầu thú khổng lồ đang trương cái miệng đỏ lòm như chậu máu.

Cả cái hang động giống như bụng của con dã thú này vậy, chỉ cần đi vào thì đừng hòng đi ra. "Thứ này có tác dụng chấn nhiếp, khiến người ta không dám tùy tiện tiến vào hang động." Trương Thiên nhìn đầu thú trước mắt, khẽ nói.

Cái đầu thú này cũng không có tác dụng công kích thực chất, ngược lại là bên trong nhìn qua có vẻ sẽ nguy hiểm hơn một chút.

"Nơi này âm khí rất nặng." Trương Kỳ Lân mở miệng nói, mấy người cũng nhao nhao gật đầu, trở nên nghiêm túc.

Theo chiếc bè tre đi sâu vào, cộng thêm dòng nước từ hai bên bờ sông đổ vào, bè tre của Trương Thiên vậy mà bất tri bất giác thay đổi vị trí. "Lão đại, không thích hợp a, vị trí bè tre này sao lại thay đổi thế này." "Dòng nước càng ngày càng chậm." Bàn Tử nhìn xung quanh, gã phát hiện dòng nước hình như chậm hơn, hơn nữa sau khi vào hang, nơi này dường như lạnh hơn một chút.

Tuyết Lỵ Dương cầm đèn thám thính chiếu rọi xung quanh. "Chúng ta hình như đã đi vào một cái ngách động." Tuyết Lỵ Dương nhìn quanh, có chút khốn hoặc. "Có biến." Ánh mắt Trương Thiên hơi nheo lại.

Hồ Bát Nhất cũng trở nên khẩn trương, ánh mắt nhìn về phía xung quanh.

Tuyết Lỵ Dương rọi đèn thám thính lên đỉnh đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, một màn quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy, trên đỉnh đầu trước mắt mọi người vậy mà treo lủng lẳng chi chít những cái "nhân dũng" (kén người).

Những cái nhân dũng này bị treo ngược, nhìn qua giống như từng cái kén tằm vậy.

Bất quá, có khả năng là bởi vì xung quanh quá mức ẩm ướt, niên đại đã lâu, cả đám nhân dũng hiện ra màu xám nâu, nhìn qua rất ghê tởm. "Đây là cái thứ gì?

Kén sao?" "Ai mà nhiều tiền thế, dùng động vật làm kén." Bàn Tử oán thầm, mà Tuyết Lỵ Dương thì tiến lên dùng dao găm rạch ra một cái kén.

Ngay sau đó, một khối da thịt xuất hiện.

Tuyết Lỵ Dương khẽ nhíu mày. "Thứ này không phải dùng động vật làm thành, mà là dùng người sống chế tác thành nhân dũng." Tuyết Lỵ Dương mở miệng nói.

Nhìn lại trước mắt chi chít hàng trăm cái kén sống, trong lòng Tuyết Lỵ Dương vẫn có chút chấn động. "Trên này có rất nhiều trứng côn trùng còn có giòi bọ, hẳn là một loại tà thuật cổ xưa nào đó." Hồ Bát Nhất nhìn tình huống trên người nhân dũng, hắn nghiên cứu kỹ một chút rồi nói. "Hẳn là Đẳng thuật tà ác cổ xưa của vùng Điền Nam." Trương Thiên mở miệng nói. "Cái gọi là Đẳng thuật, chính là dùng vong linh của người chết làm môi giới, chuyển hóa sinh vật vốn dĩ vô độc vô hại thành vũ khí chết người.

Tôi đoán, những người này khi còn sống hẳn là nô lệ phối hợp tu kiến mộ Hiến Vương, nhưng sau khi mộ Hiến Vương tu kiến xong, bọn họ liền bị lợi dụng lần nữa.

Làm thành cái 'đẳng dẫn' trước mắt chúng ta đây!" "Nếu không đoán sai, chuyện ma quỷ, chuyện khủng bố mà người trong trại nói, hẳn là có liên quan đến bọn họ." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn nhân dũng trước mắt. "Bị tra tấn như thế, oán khí này khẳng định không nhỏ, cộng thêm cái hang động này bản thân chính là một cái cục diện phong thủy, những vong hồn kia căn bản không thoát ra được.

Thảo nào nơi này âm khí nặng như vậy." Hồ Bát Nhất khẽ nói, trong lòng cũng có chút minh ngộ. "Cạch cạch..." Ngay sau đó, ngay lúc mấy người đang thảo luận, chỉ thấy nhân dũng trên đỉnh đầu vậy mà bất giác rung lắc!

Mà xung quanh lại tịnh không có một chút gió nào! "Chẳng lẽ là kích hoạt cơ quan gì rồi?" Bàn Tử nhìn nhân dũng đung đưa như xích đu xung quanh, không khỏi suy tư. "Không phải cơ quan, là độc trùng bên trong!" Giọng Hồ Bát Nhất khàn khàn.

Ngay sau đó, chỉ thấy bên trong nhân dũng vậy mà bắt đầu điên cuồng tuôn ra những con độc trùng màu đen.

Những con độc trùng kia rất nhỏ, chỉ cỡ móng tay cái, nhưng nhìn tướng mạo lại không thể khinh thường.

Độc trùng có tướng mạo độc đáo, có hai cái càng như kìm, mà toàn thân hiện ra màu xanh lục.

Nhìn qua giống như từng con bọ nẹt xanh khổng lồ.

Chỉ thấy đám độc trùng kia men theo khe hở nhân dũng điên cuồng tuôn ra, đồng thời bắt đầu rơi xuống nước, thậm chí có con còn bò lên bè gỗ của nhóm Trương Thiên. "Thứ của nợ tởm lợm quá, lão đại, thiêu chết bọn nó đi." Bàn Tử nhìn độc trùng bò lên, mày nhíu chặt.

Trong lòng bàn tay Trương Thiên xuất hiện thêm một lá bùa.

Ngay sau đó mấy lá bùa được ném xuống nước, vô số tia sét nổ tung trong nước.

Gần như trong nháy mắt, cả vùng nước trực tiếp hóa thành màu đen, mà trong làn nước đen còn có thể nhìn thấy rõ ràng từng tia hồ quang điện.

Đám sâu bọ kia sau khi gặp hồ quang điện, phát ra thanh âm lách tách.

Có con bị giật chết, có con thì bị đánh thành phấn vụn. "Xong rồi à?" Tuyết Lỵ Dương nhìn dòng sông an tĩnh lại, trong lòng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. "Không đúng." Đột nhiên, Trương Kỳ Lân vung tay lên.

Ngay sau đó, Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh về phía trước người.

Một cỗ khói đen truyền đến.

Mà trên Hắc Kim Cổ Đao, một con sâu nhỏ màu đen bị đao chém

thành hai nửa. "Con sâu này sao lại không chết?

Hơn nữa màu sắc của nó thật kỳ quái, vậy mà là màu tím." Bàn Tử kinh ngạc nhìn con sâu. "Đây là Cổ Vương." Trương Thiên nhìn thoáng qua liền đoán được cái gì.

Bộ dạng con sâu này rất độc đáo, cộng thêm việc nó lại không bị lôi phù của hắn điện chết, rất đại khái suất là Cổ Vương hình thành trên người nhân dũng ở đây.

Tên này muốn đánh lén Trương Thiên, nhưng không ngờ Trương Kỳ Lân cao tay hơn một bậc, một đao chém thành hai nửa. "Cạch cạch." Ngay khi ánh mắt mấy người rơi vào trên người con Cổ Vương bị chém đôi, sự việc khiến Trương Thiên tắc lưỡi đã xảy ra.

Chỉ thấy Cổ Vương vốn bị chém làm hai lúc này vậy mà lại động đậy.

Một nửa lao về phía Trương Thiên, một nửa tập kích Bàn Tử.

Chương 538

"Hừ, sinh mệnh lực cũng ngoan cường đấy, sâu bọ bình thường e là chết sớm rồi." Trương Thiên hừ lạnh một tiếng, động tác trên tay biến đổi.

Ngay sau đó, một đạo lôi hồ mạnh hơn lóe lên.

Nửa con cổ trùng tập kích Trương Thiên trực tiếp hóa thành tro tàn.

Mà bên phía Bàn Tử, Bàn Tử chắp hai tay lại, vỗ mạnh một cái, con cổ trùng kia trực tiếp bị gã đập bẹp.

Bàn Tử luyện thể nhục thân có cường độ, con cổ trùng này lại không còn sức mạnh, cho nên cũng không chui vào được.

Như vậy, Bàn Tử một tát cũng có thể đập chết cổ trùng. "Còn tưởng lợi hại thế nào, hóa ra một tát là chết." Bàn Tử oán thầm một câu, tay vung lên, con cổ trùng biến thành phấn vụn liền bị Bàn Tử hất văng ra. "Đây hẳn là cổ trùng trong truyền thuyết đi, không ngờ sinh mệnh lực lại ngoan cường như vậy." Tuyết Lỵ Dương kinh kỳ nói.

Loại đồ vật này cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng vẫn từng nghe nói qua một số sự tình. "Tác dụng của mấy cái nhân dũng này hẳn là để nuôi dưỡng đám cổ trùng này, con chúng ta đánh chết kia là Cổ Vương." Hồ Bát Nhất nhìn nhân dũng xung quanh khẽ nói. "Lão đại, phía trước còn có nhiều nhân dũng như vậy, số độc trùng này e là không ít!" Bàn Tử chỉ về phía trước.

Dưới ánh sáng của đèn thám thính, hàng trăm cái xác chết phía trước đập vào tầm mắt.

Đột nhiên "Cạch", bè trúc của Trương Thiên không biết có phải

đụng phải thứ gì không, chỉ thấy bè trúc rung lên một cái.

Ngay sau đó, nhân dũng trên đỉnh đầu cũng bắt đầu dao động.

Gần như đồng thời, những cái nhân dũng kia vậy mà bắt đầu rơi xuống.

Tốc độ rơi rất nhanh, giống như từng giọt mưa vậy. "Má ơi, mưa rồi, mưa nhân dũng rồi!" Bàn Tử hét lên một câu, tay càng vội vàng đẩy nhanh bè trúc tiến lên. "Chúng ta hẳn là xúc động cơ quan trong lòng sông này." Trương Thiên nhìn tình cảnh trước mắt, âm thanh không lớn nhưng ngữ khí lại có chút trầm muộn.

Bè trúc bắt đầu gia tốc tiến lên, mỗi khi đi qua một nơi, nhân dũng ở nơi đó liền bắt đầu điên cuồng rơi xuống.

Nhân dũng rơi xuống nước, trứng côn trùng và sâu bọ bên trong liền bị xé rách ra.

Ngay sau đó vô số con sâu từ trong nhân dũng bò ra ngoài. "Giọt nước" nhân dũng trên đỉnh đầu vẫn đang cuồn cuộn không ngừng nhỏ xuống, mà trong nước, vô số hắc trùng đã hóa thành sóng cả, từng con từng con nhảy về phía Trương Thiên.

Rất hiển nhiên, bọn chúng thề chết cũng phải kéo nhóm Trương Thiên chôn cùng.

Theo việc loại sâu này càng ngày càng nhiều, trong lòng sông xung quanh cũng dẫn dụ đến một số loài thực nhân ngư (cá ăn thịt người).

Loài sâu này trên người có mùi máu tanh, có thể dẫn dụ thực nhân ngư đến cũng là bình thường. "Hừ." Chỉ thấy Trương Thiên hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, lại ném ra mấy lá bùa.

Trong nháy mắt, cả con sông điện thiểm lôi minh.

Vô số độc trùng bắt đầu bị Trương Thiên độc chết.

Nhưng sau khi bị độc chết, những con sâu kia lại sẽ tụ tập lần nữa, lúc này, đám sâu này dường như đã vô cùng vô tận.

Thực nhân ngư xung quanh bị lôi phù của Trương Thiên giật chết từng con.

Nhưng số lượng quá nhiều, Trương Thiên cũng không thể nào cứ phóng sét mãi, như vậy chân khí trong cơ thể cũng không đủ dùng. "Bà nội nó, Bàn gia liều mạng với các ngươi!" Bàn Tử chửi ầm lên một câu, ngay sau đó, chỉ thấy tay gã điên cuồng gia tốc.

Mái chèo trên tay cứ như được khai quang, không ngừng quạt nước.

Theo sự điên cuồng chèo thuyền của Bàn Tử, chiếc bè gỗ cũng nhanh hơn rất nhiều. "Mau nhìn, bên kia có bờ." Tuyết Lỵ Dương chỉ về phía không xa. "Bàn Tử tăng tốc độ." Trương Thiên hét một câu, Bàn Tử gật đầu một cái, càng thêm phấn lực.

Rất nhanh, bè trúc thành công cập bờ.

Mà dưới nước vậy mà vẫn đang sôi trào.

Đám thực nhân ngư và hắc trùng kia đang cắn xé nhau.

Thực nhân ngư cũng mặc kệ đám sâu kia có độc hay không, trong mắt thực nhân ngư, đám sâu kia chính là mỹ thực thượng hạng. "Phù, rốt cuộc cũng ra rồi, lũ cá kia thật nhiều." Bàn Tử hít sâu một hơi.

Trương Thiên nhìn tình huống xung quanh.

Tại bờ sông có một cái cửa hang, hình như có thể đi ra ngoài. "Nơi này hẳn là lộ tuyến có thể tiến vào thung lũng." Trương Thiên nhìn thoáng qua rồi nói. "Vậy còn chờ gì nữa, Bàn gia mở đường." Bàn Tử nói xong, xách cái xẻng công binh đi thẳng lên phía trước.

Nhóm Trương Thiên thì đi theo sau lưng, đường thủy đạo này

thông đến nơi hẳn là một cái thác nước, may mà không trực tiếp thuận theo đường thủy trôi xuống.

Mọi người tiến vào cửa hang.

Rất nhanh, một mảng ánh sáng truyền đến.

Mấy người nhìn thấy ánh sáng đã lâu không gặp.

Ánh mặt trời chiếu rọi khiến mắt Trương Thiên có một khoảnh khắc lòa đi.

Ngay sau đó, một màn chấn động xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ thấy cuối vách núi, vậy mà toàn bộ đều là núi non trùng điệp, còn có một mảng lớn mây mù ở trong đó.

Càng hiện ra cảm giác nguyên thủy. "Bên kia có đường." Hồ Bát Nhất nhìn quanh một vòng, phát hiện một cái hang động kéo dài xuống dưới.

Trương Thiên đảo mắt nhìn cả thung lũng một vòng.

Hiện tại xem phong thủy cũng không nhìn ra cái gì, chỉ có thể đi vào trong, tạm thời xem xem có manh mối gì không.

Thuận theo hang động mà Hồ Bát Nhất phát hiện, mấy người bắt đầu lần nữa tiến lên.

Rất nhanh, sau khi xuyên qua một cái thủy động dưới hang núi, mấy người cũng rốt cuộc đi tới chân núi.

Dưới chân núi rừng rậm rạp, đúng là bộ dáng của rừng rậm nguyên sinh.

Bởi vì quanh năm ẩm ướt, trên mặt đất còn có rất nhiều độc trùng bò qua.

Từ góc nhìn của Trương Thiên nhìn về phía trước, cả khu rừng

đều bị từng loại độc thảo có gai bao bọc. "Lão Hồ, có thể phát hiện vị trí không." Bàn Tử nhìn về phía Hồ Bát Nhất, gã xách cái xẻng đi ở phía trước.

Bàn Tử tên này mở đường đúng là một tay hảo thủ, cầm xẻng xúc một cái là một mảng lớn thảm thực vật bị phá hoại. "Nơi này có từ trường rất mạnh, la bàn hình như đều mất linh." Hồ Bát Nhất nhìn kim chỉ nam trong tay không ngừng xoay tròn nhưng tơ hào không thể phân biệt phương vị, mày hơi nhíu lại. "Ở đây phán đoán tinh tượng cũng hơi khó, hơn nữa bởi vì cây to che chắn, hướng đi của dãy núi cũng không nhìn thấy." Hồ Bát Nhất lần nữa mở miệng.

Hắn nhìn cây cối chọc trời xung quanh, ánh mặt trời căn bản không thể chiếu rọi vào. "Chúng ta đi vào trong trước đi, đợi tìm cơ hội phân biệt vị trí, hơn nữa chúng ta cũng không biết phương hướng chính xác của mộ Hiến Vương, chỉ có thể xem xung quanh có manh mối gì không." Trương Thiên đề nghị.

Dù sao xung quanh dây leo rậm rạp, cộng thêm vô số rắn độc trùng độc trên mặt đất, tự nhiên không thích hợp dừng lại tại chỗ.

Mọi người một đường đi về một hướng, để tránh giữa đường bị lạc mất phương hướng, nhóm Trương Thiên còn làm ký hiệu.

Lúc này, bên trong Già Long sơn, bên bờ sông.

Đoàn chuyên gia nhìn dòng sông rộng lớn trước mắt, nhất thời không biết làm thế nào cho phải. "Lý giáo sư, chúng ta hiện tại phải đi đằng nào?" Tiểu Quang nhìn về phía Lý giáo sư hỏi. "Từ trong miệng cô bé kia, chúng ta biết được phải thuận theo dòng sông đi vào, nhưng mà, chúng ta nếu muốn thuận theo dòng sông đi, vậy thì cần phải có thuyền." "Trạng thái hiện tại của chúng ta, còn chưa đủ để làm mấy chiếc thuyền, tôi kiến nghị mọi người men theo bờ sông đi về phía trước." Lý giáo sư mở miệng nói.

Đoàn chuyên gia bọn họ đại bộ phận đều là người trung niên, cộng thêm đều đói bụng đã lâu, bị nhốt rất lâu, đại bộ phận mọi người cũng rất khó đi chặt cây.

Hơn nữa, bọn họ đông người, cần thuyền thấp nhất cũng là hai chiếc, điều này không nghi ngờ gì càng gia tăng khó khăn.

Nhóm người bắt đầu men theo bờ sông đi về phía sâu bên trong.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Đoàn chuyên gia nhân lúc trời còn chưa tối, người đã đi tới bên ngoài hang động.

Muốn qua núi, cái hang động này khẳng định là nhanh nhất. "Mau nhìn!

Chương 539

Chỗ đó có một chiếc bè gỗ!" Đột nhiên, Tiểu Quang giống như nhìn thấy chuyện gì ghê gớm lắm, chỉ vào đầm nước phía trước.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, chiếc bè gỗ này chính là cái của Trương Thiên.

Bởi vì bè trúc quá lớn, cộng thêm nước sẽ hồi lưu, bè gỗ liền bị đẩy ra ngoài.

Nhìn bè gỗ trước mắt, trong lòng mọi người vui vẻ.

Có cái này, vậy qua động sẽ đơn giản hơn nhiều. "Ở đây sao lại có một chiếc bè gỗ?" Một người đàn ông trung niên hỏi. "Có khả năng là người khác để lại đi, chắc là người trong trại, trừ phi làm sao có ai tiến vào nơi này." "Cậu nghĩ xem, tiến vào nơi này chỉ có một lối vào, trừ chúng ta ra, chính là người trong trại của bọn họ." Tiểu Quang mở miệng nói.

Lời của hắn cũng rất nhanh được người ta tin phục.

Dù sao nơi hoang sơn dã lĩnh này, trừ bọn họ ra, lại có ai chứ. "Tôi đi tìm cái gậy, kéo cái bè này qua đây." Tiểu Quang nói, đồng thời hắn cũng vội vàng đi tìm một cây gậy gỗ, rất thuận lợi liền kéo được bè gỗ của Trương Thiên qua.

Do nhân số đoàn chuyên gia quá nhiều, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể chia làm nhiều đợt tiến vào.

Lý giáo sư tự nhiên cũng trở thành người tiến vào đợt đầu tiên.

Lý giáo sư, Tiểu Quang mấy người làm đợt thứ nhất tiến vào, ngược lại có vẻ càng thêm cẩn thận một chút. "Dòng nước này không xiết, hẳn là ở cuối dòng nước có một cái động thoát nước, động chắc

là không lớn." Lý giáo sư nhìn tình huống xung quanh, mở miệng phân biện. "Trong cái động này cũng không biết có nguy hiểm gì không." Tiểu Quang nhìn xung quanh, trong lòng ngược lại có chút thấp thỏm. "Chỉ là một cái hang động thôi, Quang ca anh đừng nghĩ nhiều." Đội viên ở một bên lên tiếng.

Lúc này bè gỗ cũng dần dần tiến vào hang động.

Bên trong hang động nhìn qua ngược lại yên tĩnh cực kỳ, ngoại trừ nước sông màu đen ra thì cái gì cũng không có.

Xung quanh di mạn một cỗ mùi thối kỳ quái, rất khó ngửi. "Đây là cái gì?" Tiểu Quang đột nhiên nhìn về phía mặt nước.

Mà trên mặt nước, vô số thi thể thực nhân ngư trôi nổi, hình thành một mảng lớn hồ cá chết.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng mọi người có chút nghi hoặc. "Đây là có chuyện gì?

Nhiều thực nhân ngư chết như vậy?" "Trong nước này liệu có độc hay không!" Mấy người sắc mặt biến đổi, có chút nghiêm túc.

Lý giáo sư cũng khẽ nhíu mày.

Ông lấy giấy thử từ trong ba lô ra.

Mấy thứ này là lúc ông đến có mang theo, loại giấy thử này là thời kỳ chiến tranh quân đội nước Phú Sĩ thường xuyên sử dụng công kích bằng khí độc đã nghiên cứu phát minh ra.

Một khi trong nước sông có độc, giấy thử này sẽ biến thành màu tím.

Theo giấy thử nhúng vào, Lý giáo sư phát hiện, tờ giấy này vẫn là màu trắng, tịnh không đổi màu. "Hẳn là không phải, đám thực nhân ngư này chắc là ăn phải thứ gì không nên ăn, bị độc chết." Lý giáo sư

mở miệng nói.

Trong giọng nói khàn khàn mang theo một chút khốn hoặc. "Thứ không nên ăn?

Vậy sẽ là cái gì?" Trong miệng Tiểu Quang phát ra nghi vấn.

Ngay sau đó, từng con vật màu đen vậy mà trực tiếp trồi lên mặt nước.

Từng con sâu màu đen kia giống như bọ chét vậy, bắt đầu điên cuồng nhảy nhót.

Cùng lúc đó, mặt hồ vốn dĩ bình tĩnh trong nháy mắt sôi trào lên, giống như nước đun sôi vậy. "Đây là tình huống gì!" "Không ổn, đám sâu này có độc, mọi người mau chèo!" Lý giáo sư hét lên.

Trên mặt có chút kích động.

Từ đám thực nhân ngư xung quanh, lại đến đám sâu này, Lý giáo sư rất dễ dàng liền suy đoán ra, đám sâu này hẳn là mang theo một loại độc tố nào đó.

Tiểu Quang nghe vậy thì càng là liều mạng bắt đầu chèo thuyền.

Sợ vãn một bước bị đám sâu này bò lên.

Tiểu Quang chèo thuyền hình như càng làm kinh động đám sâu kia, chỉ thấy có con sâu thậm chí bắt đầu nhảy vọt lên bè gỗ.

Trên bè gỗ, một số người cũng cầm quần áo bắt đầu không ngừng huy vũ ý đồ ngăn cản sâu bọ xung quanh.

Nhưng công dụng rõ ràng không lớn, có con sâu vẫn có thể rơi xuống bè gỗ.

Rất nhanh, trên bè gỗ liền có mấy con sâu bò lên, những con sâu kia trực tiếp chui vào người vị chuyên gia vừa mới công kích nó.

Bản thân trên bè gỗ có năm người, hiện tại trực tiếp bị xâm thực hai người.

Tiểu Quang càng thêm liều mạng.

Rất nhanh, đã đến bờ sông, may mà tốc độ Tiểu Quang đủ nhanh, nếu không còn thật sự không thể dễ dàng đi tới bờ sông.

Mà nhìn lại hai người bị hắc trùng chui vào thân thể trước mắt, lúc này sắc mặt biến đen, toàn thân cũng bắt đầu run rẩy. "Bọn họ hẳn là bị đám sâu kia chui vào trong cơ thể." Lý giáo sư lẩm bẩm, trong mắt có chút lo âu.

Tuy rằng lo lắng không có tác dụng gì, nhưng trong lòng nhóm người Lý giáo sư lại vẫn trầm muộn. "Haizz, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi, nơi này không nên ở lâu, những người còn lại chúng ta để cho bọn họ một chút nhắc nhở đừng để bọn họ qua đây nữa." Lý giáo sư nghĩ nghĩ rồi nói.

Tiểu Quang gật đầu một cái.

Dù sao quá nguy hiểm, hắn cũng không muốn nhìn thấy những người khác lại trúng chiêu.

Sau đó Tiểu Quang đem ba lô đặt lên bè gỗ, bên trên để lại một phong thư, nguyên văn chính là đừng để những người còn lại qua đây nữa.

Mà ba người Tiểu Quang và Lý giáo sư thì mang theo hai vị chuyên gia trúng độc đi về phía bên trong.

Tại sâu trong rừng rậm.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất chờ người đang ngồi dưới một gốc cây cổ thụ.

Đêm khuya, mọi người cũng không muốn đi sâu vào nữa.

Mà ở trước cái cây, Tuyết Lỵ Dương lại biểu tình ngưng trọng. "Tôi hình như nghe thấy có người đang kêu cứu!" Tuyết Lỵ Dương mở miệng nói.

Mọi người vẻ mặt ngơ ngác, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng nhìn sang.

Bọn họ vậy mà một chút cũng không nghe thấy! "Cô nghe thấy được cái gì sao?" Trương Thiên nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Dù sao hắn và Trương Kỳ Lân đều không nghe thấy, duy chỉ có Tuyết Lỵ Dương nghe thấy được, trong chuyện này khẳng định có chút kỳ quặc.

Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía xung quanh: "Tôi cứ cảm giác, xung quanh có người đang kêu cứu.

Hình như là ở trong cái cây này." Tuyết Lỵ Dương lại nhìn cây gỗ sau lưng, trong lòng càng nhiều thêm một chút nghi hoặc.

Trương Thiên nhìn về phía cây cổ thụ sau lưng, trên thân cây già trừ những chỗ mục nát do niên đại lâu đời ra, còn có một số con sâu đang bò.

Còn lại hình như cái gì cũng không có.

Ngay lúc Trương Thiên nghi hoặc, đột nhiên, bên trên cây cổ thụ vậy mà thật sự truyền đến một trận âm thanh gõ đập. "Cạch cạch cạch..." Chỉ nghe trên thân cây kia âm thanh vang động thập phần có quy luật.

Đồng thời, khoảng cách tiếng vang cũng lúc nhanh lúc chậm, cứ như là từng cái mật mã kỳ quái vậy.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất liếc nhau một cái, ánh mắt nhao nhao rơi vào trên thân cây cổ thụ. "Cái cây này thành tinh rồi?" Bàn Tử mãn nhãn tò mò nhìn cây cổ thụ trước mắt. "Đây là tín hiệu ma."

Trương Thiên nhìn về phía cây cổ thụ nói. "Cái gì?

Tín hiệu ma?

Đó là cái thứ gì?" Bàn Tử vẻ mặt ngơ ngác.

Trương Thiên thì chậm rãi mở miệng: "Ma quỷ bình thường sẽ không nói chuyện, có cũng không có năng lực hiển hiện ra, mà nếu như bọn chúng muốn truyền lại tin tức, thì sẽ gõ ra âm thanh giống như mã Morse hiện tại vậy." Trương Thiên nói, đối với âm thanh hiện tại, Trương Thiên cũng là lần đầu tiên nghe được. "Thật cmn thần kỳ, không giống con Phi Phi nhà tôi, đều có thể mở miệng nói chuyện." Bàn Tử nói.

Chương 540

Trương Thiên nhìn về phía cây cổ thụ: "Nó hẳn là đang truyền lại cái gì đó." "Trương đại ca, chúng ta đi tìm đầu nguồn âm thanh này xem sao." Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía Trương Thiên, cô đối với tín hiệu này biểu hiện ra thập phần tò mò.

Trương Thiên gật đầu một cái, vừa đúng ý hắn. 【Tôi vẫn là lần đầu tiên nghe nói có thứ gọi là tín hiệu ma đấy.】 【Các huynh đệ, mỗi buổi tối tôi đều nghe thấy trên trần nhà có tiếng bi sắt rơi xuống, có phải là tín hiệu ma không!】 【Vãi chưởng, nghe ông nói như vậy, nhà tôi hình như cũng có, đừng dọa tôi!】 【Nghe nói đó là âm thanh bê tông cốt thép lão hóa, nhưng mà, nhà tôi là xây nhà nông thôn cũng không dùng quá nhiều cốt thép a.】 【Mỗi đêm cửa nhà tôi đều sẽ phát ra âm thanh, có khi nào cũng là tín hiệu ma không!】 Hiện trường, vô số người bàn tán.

Vô số người nghĩ đến tình huống nhà mình.

Khi bọn họ nhớ tới tình huống trong nhà, từng người sắc mặt đều có chút biến hóa.

Mà ở một bên, Trần Hề hơi nhíu mày.

Cô nghiên cứu khoa học nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nghe nói có loại chuyện này.

Hơn nữa cô hình như cũng từng nghe qua loại âm thanh này. "Chẳng lẽ, thật sự là quỷ hồn đang truyền tín hiệu?

Không được, đợi sau khi trở về, tôi nhất định phải đi tìm một nơi, xem xem rốt cuộc có loại âm thanh này hay không.

Ý nghĩa phát ra của loại âm thanh này lại là cái gì." Trong lòng

Trần Hề nghĩ, cô đã không thể chờ đợi được muốn đi thực địa nghiên cứu một chút rồi.

Nói không chừng cô còn có thể phát minh ra một thiết bị có thể giao lưu cùng quỷ hồn.

Đương nhiên, mấy cái này đều là ý nghĩ của Trần Hề mà thôi.

Lúc này, khi Trần Hề đang hà tưởng, trong màn hình.

Nhóm Trương Thiên đã bắt đầu hành động.

Trương Kỳ Lân suất tiên nhảy lên một cái, cả người trực tiếp đi tới phía trên cây cổ thụ. "Bên trên có tình huống." Đột nhiên, Trương Kỳ Lân đứng ở phía trên mở miệng nói.

Trương Thiên nghe vậy cũng nhảy lên một cái.

Ngay sau đó, hai người đứng ở phía trên cây cổ thụ.

Chỉ thấy ở giữa hai nhánh cây cổ thụ phía trên vậy mà chống đỡ một chiếc máy bay cũ thời kỳ chiến tranh trước kia! "Mẹ tôi ơi, lão đại, hàng khủng a." Bàn Tử không biết lúc nào thoăn thoắt leo lên ngọn cây, nhìn chiếc máy bay trước mắt không khỏi mở miệng nói. "Đây hẳn là tàn hài máy bay thời thế chiến thứ hai, không ngờ gặp được ở chỗ này." "Còn nhớ lúc chúng ta mới vào núi la bàn mất linh không?

Chiếc máy bay này hẳn là có quan hệ với từ trường xung quanh, bởi vì nguyên nhân từ trường, chiếc máy bay này rơi vào đây." Trương Thiên nói, ánh mắt hẳn nhìn tàn hài máy bay trước mắt khẽ lắc đầu. "Lão đại, trong này còn có súng nè." Bàn Tử không biết từ nơi nào móc ra mấy khẩu súng.

Khẩu súng này nhìn tư thế hẳn là súng trường quân Mỹ thường dùng thời thế chiến hai. "Các cậu mỗi người cầm một cây, tuy rằng khả năng không có tác dụng lớn lắm." Trương Thiên xua tay nói.

Kể từ khi tu luyện, cách nhìn của Trương Thiên đối với súng ống đã thay đổi.

Súng ống loại vũ khí nóng này, đánh người thì còn tốt một chút, nhưng đánh mấy sinh vật khủng bố kia, thì cũng giống như gãi ngứa. "Khẩu súng này, năm đó nếu Bàn gia có, chẳng phải sướng lật trời." Bàn Tử sờ sờ khẩu súng, lại thử ngắm bắn, nhìn dáng vẻ Bàn Tử rất thích. "Ở đây có thi thể." Hồ Bát Nhất nhìn về phía một thi thể trong buồng lái.

Thi thể phi công này đã chết được một khoảng thời gian, chỉnh thể tử tướng cực kỳ khó coi.

Hơn nữa xung quanh thi thể còn có từng con độc trùng màu đen. "Hả?

Lão đại, đây là cái của nợ gì." Bàn Tử lúc này hình như lại phát hiện đồ tốt, gã hô một câu, ánh mắt nhìn về phía thứ kỳ quái trước mắt.

Nhóm Trương Thiên lần nữa đưa mắt nhìn sang.

Chỉ thấy, phía sau máy bay, một con sinh vật kỳ quái đang đưa lưng về phía nhóm Trương Thiên. "Là người sao?" Nhìn sinh vật trước mắt, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Khoảnh khắc tiếp theo chỉ thấy sinh vật trước mắt chậm rãi quay đầu.

Sinh vật kia có một đôi mắt màu vàng, tướng mạo hình tựa cú mèo, chiều cao càng là đạt đến độ khủng bố một mét năm sáu, nhìn qua giống hệt một con người! "Đây là Điêu Hào, sinh vật trong truyền thuyết, cơ bản đã tuyệt chủng rồi, sao có thể sẽ xuất hiện ở đây." Tuyết Lỵ Dương gần như là liếc mắt liền nhận ra sinh vật trước mắt, không khỏi cảm khái nói.

Chỉ thấy con Điêu Hào trước mắt phát ra một tiếng kêu, ngay sau đó nó vậy mà trực tiếp vỗ cánh lao về phía nhóm Trương Thiên. "Giết không?" Trương Kỳ Lân nhìn về phía Trương Thiên.

Con động vật trước mắt này xác thực không có tính uy hiếp gì.

Trương Kỳ Lân gần như có thể chém giết trong nháy mắt. "Lưu lại cái mạng đi, dù sao cũng là sinh vật viễn cổ, nói không chừng thế giới chỉ còn lại một con này." Trương Thiên ngược lại không sao cả.

Nhưng ngay sau đó, con Điêu Hào trước mắt giống như viên đạn bắn về phía mấy người, Trương Kỳ Lân mạnh mẽ động một cái.

Ngay sau đó chỉ thấy con Điêu Hào đang công kích kia gần như trong nháy mắt bước chân khựng lại, tiếp theo thứ đồ chơi kia vậy mà thẳng tắp ngã trên mặt đất.

Thè lưỡi ra, nhìn qua đã là bộ dáng không xong rồi. "Mày tên này, chọc ai không tốt, lại cứ đi chọc nhị ca tao, không biết nhị ca tao hộ đoản sao." Bàn Tử mắng con Điêu Hào dưới đất mấy câu.

Lúc này Điêu Hào đã chết, bị Trương Kỳ Lân một đao phong hầu.

Nếu thứ đồ chơi này không trực tiếp công kích, hoặc giả Trương Kỳ Lân còn sẽ lưu nó một mạng.

Nhưng không còn cách nào, thứ này dục vọng công kích quá mạnh mẽ. "Đi thôi, khả năng âm thanh trên cây trước đó chính là do thứ này phát ra." Trương Thiên cũng không để ý, trực tiếp mở miệng nói.

Mấy người gật đầu một cái, đi về phía dưới tàng cây.

Trong lòng Trương Thiên vẫn đang đoán già đoán non, quái tượng tính toán trước đó sao còn chưa xuất hiện.

Theo lý thuyết hiện tại hẳn là sắp xuất hiện mới đúng. "Cứu mạng!" "Có ai không?" Đột nhiên, ngay khi mấy người vừa mới

xuống khỏi cây cổ thụ, một khắc sau, cách đó không xa liền truyền đến âm thanh kêu cứu.

Nhóm Trương Thiên nhìn nhau.

Nơi hoang sơn dã lĩnh này, đâu ra người?

Mà ở cách đó không xa, Lý giáo sư và đám người Tiểu Quang vẻ mặt lo lắng.

Bọn họ vừa rồi nghe thấy được một số tiếng súng, còn tưởng rằng có người, cho nên mới lớn tiếng kêu cứu.

Mà nhóm Trương Thiên liếc nhìn nhau, đều có chút khốn hoặc.

Ngay lúc Trương Thiên định đi xem thử, đột nhiên, cây cổ thụ bên cạnh vậy mà nứt ra, ngay sau đó, một cỗ quan tài màu đỏ xuất hiện trước mắt mọi người. "Hả?

Chỗ này sao lại có một cỗ quan tài." Bàn Tử chớp chớp mắt, đầu ghé vào, đôi mắt hí thêm vài phần tò mò. "Bàn Tử đừng nhìn nữa, đây là Huyết quan, cậu đi qua bên chỗ phát ra tiếng kêu cứu xem sao trước đi, chúng ta nghiên cứu cỗ quan tài này một chút." Trương Thiên vỗ vỗ bả vai Bàn Tử. "Được, lão đại nếu có đồ tốt gì đến lúc đó nhớ nói với Bàn gia trước đấy." Bàn Tử gật đầu một cái, xách khẩu súng của mình đi về phía nơi phát ra âm thanh. "Đây là Huyết quan, trên quan tài dùng máu không biết tên để bôi lên, gỗ làm quan tài hẳn là gỗ đỏ, nhìn dáng vẻ hẳn là có hơn hai ngàn năm lịch sử rồi." Trương Thiên nhìn quan tài trước mắt, không khỏi suy đoán một lượt.

Dù sao Trương Thiên trước khi đi đạo mộ cũng là làm nghề giám định đồ cổ bảo vật, đối với một số đồ cũ liếc mắt cũng có thể nhìn ra. "Đây hẳn là đồ vật thời Hiến Vương." Trương Thiên mở miệng nói. "Tại sao cỗ quan tài này lại xuất hiện ở bên ngoài, theo lý thuyết, chúng ta còn chưa hoàn toàn tiến vào Trùng cốc mới đúng." Hồ Bát

Nhất nhìn quan tài trong lòng cây, không khỏi hơi nhíu mày.

Thông thường quan tài cho dù bố trí ở phía trước, cũng sẽ ở bên ngoài chủ mộ, nhưng cái này cũng quá tít bên ngoài rồi. "Hẳn là có tác dụng canh gác, cỗ quan tài này hẳn là xây dựng để thủ hộ mộ Hiến Vương bên trong." "Thông thường quan tài đều sẽ ở cách chủ mộ không xa, nhưng cái này tọa lạc ở chỗ này, qua đó có thể thấy, mộ Hiến Vương tuyệt đối không phải mộ nhỏ, mà là loại mộ huyệt khổng lồ." Trương Thiên nhìn về phía sâu bên trong. "Liệu có phải cả cái Trùng cốc chính là mộ huyệt hay không!" Tuyết Lỵ Dương ở một bên nghĩ nghĩ rồi nói. "Có khả năng." Trương Thiên gật đầu. "Bên trong có độc vật." Đột nhiên, Trương Kỳ Lân ở một bên lên tiếng, Hắc Kim Cổ Đao của hắn vạch một cái trên quan tài đỏ, chỉ thấy phía trên quan tài đỏ liền chảy ra thứ giống như máu. "Mở quan tài đi." Trương Thiên khẽ nói.

Hồ Bát Nhất nhìn thoáng qua Trương Kỳ Lân, hai người gật đầu một cái.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất đặt tay lên quan tài đỏ, ngay sau đó, nắp quan tài phát sinh rung động. "Rắc!" Đột nhiên, quan tài bị Hồ Bát Nhất đẩy ra phát ra âm thanh phá toái.

Chương 541

Theo Hồ Bát Nhất không ngừng dùng sức, cái nắp quan tài cũng bắt đầu phát sinh rung động tương ứng. "Ầm." Chỉ thấy Hồ Bát Nhất mạnh mẽ vung lên, cái nắp bị mở ra.

Ánh mắt mọi người nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy toàn bộ bên trong quan tài vậy mà đều là huyết tương!

Đám huyết tương kia lấp đầy toàn bộ bên trong quan tài, nhìn qua giống như một cái ao máu.

Theo huyết tương xuất hiện, một cỗ mùi thối cũng di mạn ra. "Cái này hẳn là một loại chất lỏng phòng mục rữa nào đó, hả?

Trong này có đồ vật." Trương Thiên nhìn huyết tương nói, chỉ thấy bên trong huyết tương, một cái thi thể vậy mà chậm rãi nổi lên.

Trên mặt thi thể đeo mặt nạ vàng, chỉnh thể thi thân vậy mà không có một chút vết tích hủ lạn nào.

Rất hiển nhiên, thứ huyết tương này chính là một loại chất lỏng phòng hủ.

Tương tự như Formalin vậy. "Người này trang phục thật kỳ quái." Tuyết Lỵ Dương nhìn tên kia trước mắt, phát ra nghi vấn khe khẽ. "Nếu không đoán sai, đây hẳn là một tên Tế tư (thầy cúng) thời kỳ Hiến Vương.

Hiến Vương làm việc rất không theo lẽ thường, cỗ quan tài này an phóng ở chỗ này đã đủ để chứng minh.

Đúng rồi còn nhớ cái đầu trâu chúng ta thấy trước khi đến không?

Đó hẳn là tô tem của cả tộc lạc." Trương Thiên nhìn huyết tương

mở miệng nói. "Bên trong có động tĩnh." Lúc này, thanh âm Trương Kỳ Lân truyền đến.

Lông mày hắn hơi nhíu, Hắc Kim Cổ Đao nắm trong lòng bàn tay.

Ngay khi hắn nói xong, chỉ thấy toàn bộ bên trong quan tài vậy mà bắt đầu rung động.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số ruột máu vậy mà từ trên người tên Tế tư kia tuôn ra, từng khúc ruột máu giống như xúc tu, quấn về phía mấy người.

Tuyết Lỵ Dương thấy thế, súng trường trong tay không ngừng xả đạn.

Phát ra thanh âm đát đát đát.

Mà Trương Thiên nhìn Huyết quan giống như yêu ma loạn vũ, hắn phát hiện không thích hợp. "Cái này hắn là một loại cấm thuật nào đó, đừng vội." Trương Thiên đè tay Tuyết Lỵ Dương xuống, trong tay xuất hiện thêm mấy lá bùa.

Năm đó cấm thuật của Miêu trại quá nhiều, ở đây càng là đếm không xuể.

Trương Thiên muốn nhìn xem bên trong quan tài có thứ gì, tự nhiên không thể để Tuyết Lỵ Dương hủy hoại quan tài. "Trấn!" Chỉ thấy tay Trương Thiên mạnh mẽ vung ra, lá bùa ném vào bên trong quan tài.

Trấn Yêu Phù ném ra, toàn bộ phía trên quan tài dường như hiện ra một cái lồng kim quang, những cái quỷ thủ kia căn bản không thoát ra được.

Trương Thiên lập tức bồi thêm một tấm Hỏa Cầu Phù. "Oanh!" Theo ngọn lửa bùng cháy, ruột gan bên trong Huyết quan cũng bị thiêu đốt biến thành than cốc.

Trương Thiên nhìn vào bên trong, lúc này trong Huyết quan, ngoại trừ cái thi thể đã không còn ra hình người kia, nước máu hình như cũng ít đi rất nhiều. "Đây là cấm thuật gì, kỳ đặc như vậy, vậy mà khiến thân thể con người biến thành bộ dáng này." Hồ Bát Nhất nhìn Huyết quan trước mắt, không khỏi cảm khái một câu.

Đồ vật của Miêu trại quá nhiều, chủng loại phồn tỏa.

Hơn nữa thủ đoạn cũng cực kỳ phức tạp, trong lòng Hồ Bát Nhất đối với việc này cũng nhiều thêm một chút tò mò. "Hẳn là đem chính mình và đống huyết thủy này hòa làm một thể, đống huyết thủy này nếu không đoán sai thì hẳn là người." Trương Thiên mở miệng nói.

Hắn đi tới trước quan tài, vung tay lên, huyết thủy bị Trương Thiên hất ra.

Mà cả bên trong quan tài cũng chỉ còn lại một cái thi thể kỳ quái.

Bụng thi thể đã mở ra, bên trong không còn ruột gan.

Mấy cái xúc tu kia hẳn là do ruột của cái thi thể này biến thành.

Mà trên mặt thi thể, mặt nạ vàng thập phần bắt mắt.

Tay Trương Thiên chậm rãi đặt lên mặt nạ, nhẹ nhàng kéo một cái, mặt nạ liền với một khuôn mặt người bị Trương Thiên xé xuống. "Cái mặt nạ này trải qua thời gian dài đeo vậy mà dính liền cùng một chỗ với da thịt." Trương Thiên nhìn mặt nạ trước mắt, chỉ cảm thấy có chút buồn nôn. "Tên của hắn gọi là A Đạt Mộc, xác thực là một tên Tế tư.

Bên trên viết, hắn vì canh giữ cho Hiến Vương mới bị đặt ở chỗ này." Hồ Bát Nhất nhìn chữ viết trong quan tài mở miệng nói.

Trương Thiên nhìn ngó bên trong quan tài, ngoại trừ cây quyền trượng tế tư cầm trong tay ra, còn lại cũng chỉ có cái mặt nạ vàng này. 【Vật phẩm: Quyền trượng Tế tư!】 【Đẳng cấp vật phẩm: Hạ

phẩm pháp khí.】【Năng lực vật phẩm: Có thể phối hợp chú ngữ thích phóng vu thuật.】【Giới thiệu vật phẩm: Vật phẩm tùy thân của Tế tư, sau khi chết dùng để bồi táng.】Trong đầu truyền đến giới thiệu vật phẩm.

Trương Thiên nhìn thoáng qua quyền trượng, ngược lại không lấy, thứ này bị ngâm trong máu ngàn năm, khó ngửi vãi chưởng.

Hơn nữa đẳng cấp cũng rất thấp, đối với Trương Thiên hiện tại mà nói thập phần gân gà. "Xem ra, trong này không có đồ tốt gì, cái mặt nạ vàng này chúng ta mang theo cũng vô dụng, hơn nữa còn ghê tởm, cứ để lại cho hắn đi." Trương Thiên lại đem cái mặt nạ trả lại.

Đương nhiên mặt người đã không hoàn nguyên lại được rồi.

Lúc này bên phía Bàn Tử. "Lão đại bảo ta đi tuần sơn nha, Bàn gia đi dạo một vòng quanh núi." Bàn Tử ngâm nga câu hát.

Lỗ tai nghiêm túc lắng nghe âm thanh xung quanh.

Xung quanh ngoại trừ tiếng chim thú, tiếng độc trùng di động ra, những tiếng kêu cứu kia dường như trong nháy mắt biến mất vậy. "Chẳng lẽ là mình bị lãng tai?" Trong lòng Bàn Tử nghĩ, đột nhiên, cách đó không xa lần nữa truyền đến âm thanh. "Cứu mạng, Help!" "Sao còn có tiếng Tây, thật 'dương khí' (Tây) nha." Bàn Tử lầm bầm một câu.

Bước chân vội vàng tăng nhanh một chút.

Bàn Tử một đường chém gai mở bụi, rất nhanh, trong bóng tối tìm được một phần ánh sáng.

Chỉ thấy một ông già cùng mấy người trung niên đang nằm trên mặt đất.

Mà trong đó còn có hai người sắc mặt biến đen, chết đến không thể chết lại được nữa.

Bàn Tử nhìn rõ người, miệng dần dần há hốc. "Vãi chưởng, đây không phải đoàn chuyên gia Bắc Ly sao?" Bàn Tử kinh hô một tiếng, có chút không dám tin vào mắt mình.

Bọn họ làm sao lại xuất hiện ở đây?

Bàn Tử vẫn là quen biết những người này.

Dù sao trước đó thường xuyên theo Trương Thiên đi quyên hiến văn vật.

Nhưng mà, trước mắt cái đoàn chuyên gia này đi tới nơi này là việc Bàn Tử không hề nghĩ tới. "Bọn họ làm sao qua đây được, nơi này khá nguy hiểm, bọn họ vậy mà có thể đi tới nơi này.

Chẳng lẽ, bọn họ cũng có người nào rất lợi hại hay sao?" Trong lòng Bàn Tử nghĩ, nhưng nhìn thấy người nằm trên mặt đất, gã lại lắc đầu.

Nếu có người rất lợi hại, bọn họ cũng không có khả năng thành cái dạng này. "Qua xem thử?" Trong lòng Bàn Tử nghĩ, gã nhìn trái nhìn phải, lúc này mới đi về phía đám chuyên gia kia. "Các người sao lại đến nơi này rồi." Bàn Tử phát ra âm thanh, thân ảnh đã chậm rãi đi qua.

Khi đám chuyên gia nghe thấy âm thanh, từng người nhao nhao đưa mắt nhìn sang.

Khi nhìn thấy một thân ảnh béo mập, trong lòng mấy người chính là vui vẻ. "Không ngờ thật sự có người!

Tiếng súng không phải ảo giác!" Tiểu Quang có chút kích động.

Hận không thể ôm lấy Bàn Tử hung hăng hôn một cái. "Xin chào, chúng tôi là đội khảo cổ Bắc Ly, lần này tới bên này khảo cổ, không ngờ gặp được ngài, ngài đi một mình sao?" Tiểu Quang có chút kích động, ngược lại quên mất vì sao Bàn Tử lại ở chỗ này.

Bàn Tử đảo mắt một vòng. "Không phải, cùng đi với tôi còn có một số người, các người vậy mà là người của Bắc Ly, thật là hiếm có." Bàn Tử lắc đầu, ngay sau đó mở miệng nói.

Đã những người này không nhận ra mình, Bàn Tử cũng sẽ không nói ra mục đích của mình.

Chương 542

"Ra là vậy, cái kia, người anh em, ngài có thể giúp đỡ chúng tôi một chút không?

Hai người bọn họ trúng độc rồi, cần sự giúp đỡ của ngài." Tiểu Quang lần nữa mở miệng.

Bàn Tử ghé sát vào nhìn xem.

Khi nhìn thoáng qua hai vị chuyên gia nằm trên đất, sắc mặt đen sì, Bàn Tử lắc đầu. "Đã quá muộn, bọn họ đã chết rồi, các người không phát hiện bọn họ thậm chí ngay cả hô hấp cũng không còn rồi sao?" Bàn Tử nói, có chút buồn bực nhìn người trước mắt.

Tiểu Quang sững sờ, nhìn kỹ lại.

Khi nhìn thấy hai người đội viên xác thực đã chết, trên mặt hắn nhiều thêm một chút không nỡ.

Dù sao đều là cùng nhau tới, hơn nữa cũng là đồng nghiệp, hiện tại bọn họ chết rồi, trong lòng Tiểu Quang tự nhiên có chút không thoải mái. "Cái kia, xin chào tiên sinh, có thể cứu trợ chúng tôi một chút hay không, chúng tôi tới vội vàng, không mang theo thức ăn." Tiểu Quang nhìn thoáng qua Lý giáo sư, không khỏi mở miệng nói.

Bàn Tử nhìn Lý giáo sư, lại nhìn chính mình. "Cái kia, các người tới nơi này không mang cái ăn?

Tôi cứu trợ các người cũng được, phải để lão đại của tôi đồng ý." Bàn Tử nói, gã nhìn về phía sau lưng. "Lão đại?

Anh còn có lão đại?" Tiểu Quang nhìn về phía Bàn Tử, lông mày hơi nhướn lên.

Lần này hắn ngược lại nghĩ tới điều gì, loại địa phương này, đột

nhiên có người bản thân đã có chút kỳ quái rồi.

Mà Bàn Tử lại nói ra lão đại, điều này làm sao không để bọn họ trong lòng cảnh giác. "Cái kia có thể để lão đại ngài tới bên này nhìn một chút không?

Chúng tôi thật sự cần giúp đỡ." Tiểu Quang mở miệng nói.

Bàn Tử nhìn mấy người. "Như vậy đi, các người đi theo tôi, tôi hỏi lão đại một chút, bất quá hai cái người đã chết kia, các người cũng không cần mang theo đâu." Bàn Tử nói.

Tiểu Quang nhìn thoáng qua Lý giáo sư.

Hiện tại có thể sống sót hay không toàn xem Bàn Tử, Tiểu Quang cũng đành phải gửi gắm hy vọng trên người Bàn Tử.

Lý giáo sư nhìn xung quanh cuối cùng gật đầu một cái. "Các người đi theo tôi." Bàn Tử thấy thế đành phải dẫn bọn họ đi về phía nhóm Trương Thiên. "Lão đại trong miệng ngài là nhân vật như thế nào?" "Ngài có phải là người Bắc Ly không?

Nghe khẩu âm rất quen thuộc." Một bên Tiểu Quang vừa đi vừa nhìn Bàn Tử hỏi.

Bàn Tử sờ sờ gò má, mấy chuyên gia này ngược lại rất thông minh, ngay cả mình là người Bắc Ly đều có thể nghe ra được.

Nhưng Bàn Tử cũng không thể sốt ruột thừa nhận, gã không nói chuyện, chỉ là tự lo đi về phía trước.

Thấy Bàn Tử không trả lời, Tiểu Quang cũng đành phải ngậm miệng lại.

Hiện tại đang là ban đêm, sắc trời có chút hôn ám.

Ba người đành phải gắt gao đi theo sau lưng Bàn Tử, sợ bị lạc đường.

Bên phía Trương Thiên. "Bàn Tử sao đi lâu như vậy." Trong lòng Trương Thiên nghĩ, trong mắt cũng nhiều thêm một chút nghi vấn.

Dù sao mình kiểm tra Huyết quan xong rồi, mà Bàn Tử còn chưa trở lại, điều này không khỏi làm cho Trương Thiên trong lòng nghi hoặc. "Có khả năng là gặp phải chuyện gì rồi, chi bằng tôi đi xem một chút?" Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Trương Thiên lắc đầu, hắn chỉ về hướng không xa. "Bên kia có động tĩnh, hẳn là Bàn Tử trở lại." Theo tiếng nói của Trương Thiên vừa dứt.

Ngay sau đó, chỉ thấy thân ảnh Bàn Tử xuất hiện.

Tiếp theo sau xuất hiện còn có một ông già cùng hai người đàn ông trung niên.

Khi nhìn thấy đám chuyên gia phía sau, Trương Thiên có chút thất thần.

Mấy chuyên gia này Trương Thiên rất quen thuộc, không phải là mấy vị chuyên gia Bắc Ly kia sao?

Trương Thiên có chút nghĩ mãi không thông, bọn họ làm sao lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa còn phát ra tiếng kêu cứu.

Muốn đi tới nơi này, không chỉ phải qua đường sông, còn cần phải qua trại.

Bọn họ làm sao qua mắt được người trong trại?

Đột nhiên, Trương Thiên nghĩ tới sự tình mình gặp phải trước đó. "Trước đó chúng ta đi trong đêm qua trại, cũng không phát ra âm thanh, lại tao ngộ người trong trại truy sát, chẳng lẽ là bởi vì bọn họ?" Trương Thiên trong lòng nghĩ, ánh mắt lần nữa nhìn về phía mấy

người chuyên gia. "Lão đại, tôi phát hiện người kêu cứu." Bàn Tử hô, trên mặt còn mang theo vài phần tiếu dung. "Xin chào a Lý giáo sư." Trương Thiên không trả lời Bàn Tử, mà là trực tiếp nhìn về phía đoàn chuyên gia.

Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn thấy Lý giáo sư, bưng kín miệng, có chút kinh ngạc: "Lý giáo sư, sao ngài lại ở chỗ này." Trước đó lúc đi Hải Để mộ, Tuyết Lỵ Dương chính là đi cùng nhóm Lý giáo sư bọn họ.

Nhưng sau đó thì chia đường.

Nhưng không ngờ, vậy mà ở chỗ này gặp lại lần nữa.

Lý giáo sư cũng tương tự, không ngờ vậy mà gặp được Tuyết Lỵ Dương, cả người đều ngây ngẩn cả người.

Hồi lâu sau, Lý giáo sư kích động nói: "Dương, sao cô lại ở chỗ này, tôi còn tưởng rằng cô về Mỹ quốc rồi." Ánh mắt ông toàn bộ đều là hỏa nhiệt. "Chúng tôi thám hiểm ở bên này, không ngờ lại gặp được ngài.

Không biết Lý giáo sư, ngài làm sao đi tới nơi này vậy." Tuyết Lỵ Dương mở miệng giải thích, đồng thời lại nhìn về phía Lý giáo sư.

Lý giáo sư thở dài một tiếng: "Chúng tôi tới bên này tìm kiếm cổ mộ, không ngờ, dọc đường đi này gian nan vô cùng.

Chúng tôi có thể nói là toàn viên xuất động, hiện tại người còn sống ngay cả mười người cũng không tới." Giọng nói Lý giáo sư mang theo run rẩy.

Rất hiển nhiên, chuyện này đả kích đối với ông hơi lớn.

Trương Thiên trong lòng đồng dạng có chút buồn bực.

Lý giáo sư bọn họ rảnh rỗi không có việc gì chạy tới đây tìm mộ

huyệt làm cái gì.

Bọn họ ở trong viện nghiên cứu chờ mình cấp manh mối không phải tốt rồi sao, chuyến này đi xuống, không chết hết mới là lạ.

Nếu không phải gặp được mình, Trương Thiên đã có thể tưởng tượng, hạ tràng của nhóm người Lý giáo sư rồi. "Haizz, Lý giáo sư nén bi thương, bên này rất nguy hiểm, có thể còn sống đã là một loại vận khí rồi." Tuyết Lỵ Dương an ủi. "Đúng rồi, sao mọi người lại tới loại địa phương này thám hiểm.

Đây là?" Lý giáo sư liếc mắt liền thấy được quan tài đỏ sau lưng Tuyết Lỵ Dương, trong miệng phát ra nghi vấn. "Là như vầy, chúng tôi phát hiện nơi này có đồ vật chúng tôi cần cho nên mới tới.

Cỗ quan tài này là chúng tôi vừa mới phát hiện, Lý giáo sư ngài muốn tới nghiên cứu không?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Lý giáo sư gật đầu một cái, đỡ kính mắt một chút, ba người vội vàng đi về phía Huyết quan.

Trương Thiên thì trong lòng đang suy nghĩ, có nên hay không mang theo ba người bọn họ, dù sao nơi này không phải địa phương bình thường, mang theo người bình thường càng thêm phiền phức một chút. "Sơ bộ suy đoán, cỗ quan tài này hẳn là có hơn hai ngàn năm lịch sử rồi." "Có thể bảo tồn hoàn hảo như vậy, đúng là kỳ tích." Giáo sư Lý nhìn bề ngoài quan tài, không kìm được cảm thán một câu. "Thầy Lý, trên quan tài này còn có một số phù văn thần bí, em đoán, đây hẳn là nơi chôn cất của một vương hầu khanh tướng thời kỳ nào đó." Tiểu Quang ở một bên lên tiếng.

Nhìn ba người trước mắt đang hăng say nghiên cứu, Trương Thiên dẫn theo người của mình đứng ở một bên. "Lão đại, tôi thật không ngờ lại đụng phải bọn họ ở cái nơi quỷ quái này." "Chúng ta có cần mang theo bọn họ không?" Bàn Tử thì thầm hỏi.

Trương Thiên nhìn xung quanh, lại nhìn về phía đoàn chuyên gia. "Hỏi thử xem, nếu bọn họ khăng khăng muốn đi, chúng ta cho họ ít đồ là được, dù sao cũng đều là người Bắc Ly." "Nhưng mà, nếu có thể thì vẫn nên cố gắng khuyên bọn họ quay về, phía trước ngay cả chúng ta cũng không biết nguy hiểm đến mức nào." Trương Thiên khẽ nói.

Hắn liếc nhìn đoàn chuyên gia xung quanh.

Nếu có thể, Trương Thiên muốn để bọn họ quay về.

Dù sao phía trước cũng có chút nguy hiểm, người bình thường chắc chắn không gánh nổi. "Ừ, nhìn bộ dạng bọn họ thế này, e là xác suất quay về không lớn." Bàn Tử gật đầu, lại nhìn về phía đám người giáo sư Lý.

Chương 543

Dù sao bọn họ cũng coi như thiên tân vạn khổ mới đến được đây, sao có thể dễ dàng quay về như vậy.

Lúc này tại hiện trường. 【Khá lắm, sao đoàn chuyên gia lại xuất hiện ở đây?】 【Ghê thật, cho dù là nhóm Trương Thiên muốn đến đây cũng khá khó khăn, bọn họ làm sao đến được vậy?】 【Tôi bội phục thật sự, đám chuyên gia này cũng là những kẻ liều mạng không sợ chết, trong Trùng Cốc nhiều độc trùng như vậy, chẳng lẽ bọn họ không sợ sao?】 【Nhìn dáng vẻ này, đoàn chuyên gia chắc là đã tổn thất một số người, haizz, thật đáng tiếc.】 Hiện trường rất nhiều người nhao nhao bàn tán.

Còn ở bên ngoài phòng thẩm phán, cháu trai của giáo sư Lý lúc này nhìn giáo sư Lý trong màn hình với ánh mắt có chút kính trọng. "Không hổ là ông nội, không sợ khó khăn, dũng cảm tiến lên, đây mới là điều chúng ta cần học tập." Giáo sư Lý (cháu) mở miệng, trên mặt cũng nhiều thêm vài phần khâm phục. "Không ngờ viện sĩ Lý lại thực sự đi vào Trùng Cốc, cũng không biết sau đó bọn họ đã xảy ra chuyện gì." Người đàn ông trung niên bên cạnh lên tiếng, trên mặt cũng tràn đầy mong chờ. "Từ trong nhật ký của ông nội ghi lại, bọn họ cùng vài vị người bí ẩn cùng nhau tìm kiếm Hiến Vương mộ trong truyền thuyết." "Đó là lần đầu tiên ông nội được mở mang tầm mắt, cũng là lần đầu tiên ông nhìn thấy một thế giới khác biệt." Giáo sư Lý nói, nhất thời hắn cũng có chút kích động.

Hắn muốn xem những chuyện ông nội đã trải qua.

Mấy vị chuyên gia đều đưa mắt nhìn về phía màn hình, bọn họ muốn xem viện trưởng Lý rốt cuộc đã trải qua những gì trước đây.

Chỉ thấy trong màn hình.

Đám người giáo sư Lý đã nghiên cứu xong cỗ quan tài trước mắt.

Bọn họ cầm ba lô, đem cái mặt nạ hoàng kim và quyền trượng bỏ vào trong. "Hai vật phẩm này có giá trị lịch sử rất lớn, chúng ta cần mang về nghiên cứu." "Hơn nữa, hai thứ này, tôi nghi ngờ có liên quan đến một vị vương đã biến mất năm xưa." Giáo sư Lý nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên, dường như đang muốn hỏi thăm điều gì.

Trương Thiên gật đầu. "Các người mang đi đi, vừa khéo tôi có chuyện muốn nói với các người." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn đám người giáo sư Lý.

Giáo sư Lý nhìn Trương Thiên, trên mặt có chút nghi hoặc. "Cậu nói đi." Giáo sư Lý đáp. "Là thế này, các người muốn tìm kiếm mộ táng trong truyền thuyết đúng không, nhưng phía trước rất nguy hiểm, xác suất lớn là cửu tử nhất sinh, cho nên tôi đề nghị, mọi người hãy dừng bước tại đây, đừng đi tiếp nữa." Trương Thiên nói, trong mắt cũng mang theo chút quan tâm.

Giáo sư Lý và nhóm Tiểu Quang ba người nhìn nhau.

Bọn họ gần như quả quyết lắc đầu. "Chúng tôi lần này tới tổng cộng mười lăm người, nhưng đã chết mất bảy tám người, nếu bây giờ chúng tôi lùi bước, tôi sẽ cảm thấy vô cùng tự trách." "Chúng tôi phải chịu trách nhiệm với sinh mệnh của bọn họ." Tiểu Quang ở một bên lên tiếng.

Trương Thiên hơi nhíu mày.

Hắn không ngờ đoàn chuyên gia vì đến đây mà lại tổn thất lớn như vậy. "Nhưng mà, các người chịu trách nhiệm cho sinh mệnh của bọn họ, nhưng không ai chịu trách nhiệm cho sinh mệnh của các người cả." Trương Thiên vẫn muốn khuyên thêm một câu. "Vậy còn các cậu,

biết rõ phía trước rất nguy hiểm, lại vẫn cứ muốn đi về phía trước, các cậu là vì cái gì?" Giọng nói khàn khàn của giáo sư Lý truyền đến.

Trương Thiên nhìn ông lão cố chấp trước mắt. "Trong đó có thứ chúng tôi cần, cho nên chúng tôi mới phải đi qua, đã các người không muốn quay đầu, vậy chúng tôi cũng không còn cách nào." "Tôi có thể cung cấp cho các người một chút viện trợ, hy vọng các người tự lo liệu cho tốt." Trương Thiên nói rồi lấy ra mấy lá bùa.

Nếu giáo sư Lý biết khó mà lui thì tốt, nếu không biết, vậy Trương Thiên cũng hết cách. "Đây là?" "Cầm lấy đi, lúc quan trọng có thể cứu mạng." Trương Thiên không giải thích nhiều.

Giáo sư Lý nhìn những người xung quanh một chút, cuối cùng nhận lấy đồ của Trương Thiên. "Cái đó, các cậu có thể cho chúng tôi xin chút đồ ăn không?" Tiểu Quang mặt dày mày dạn nói.

Dù sao bọn họ đã rất lâu không được ăn gì, nếu có thức ăn chắc chắn sẽ đỡ hơn một chút. "Giáo sư Lý, tôi bên này có." Shirley Dương lúc này vội vàng lên tiếng, cô đưa ba lô của mình qua.

Nhìn ba lô đầy ắp thức ăn, giáo sư Lý không biết nói gì cho phải. "Cảm ơn." Giáo sư Lý cuối cùng nói ra một câu cảm ơn. "Không có gì, vậy giáo sư Lý, chúng tôi đi trước, chúc các người may mắn." Shirley Dương nói.

Cô nhìn ra được, Trương Thiên cũng không muốn mang theo nhóm giáo sư Lý.

Cũng đúng, đổi vị trí suy nghĩ một chút, nếu là mình, Shirley Dương cũng không muốn mang theo bọn họ.

Dù sao cũng là người bình thường, hơn nữa còn mạo muội đến loại địa phương này, khuyên quay về đã là rất nhân từ rồi. "Ừ, chúc các cậu may mắn." Giáo sư Lý gật đầu.

Trương Thiên cũng gật đầu, ánh mắt nhìn lên đỉnh đầu. "Ở phía trên có một số vật tư, các người có thể mang theo, có khả năng sẽ hữu dụng với các người." Trương Thiên nói xong, hắn phất tay dẫn theo mấy người Hồ Bát Nhất rời khỏi chỗ cũ. "Lão đại, chúng ta không mang họ theo sao?" Bàn Tử ở một bên hỏi. "Không mang, tôi hy vọng bọn họ có thể biết khó mà lui, nói không chừng sau khi gặp nguy hiểm, bọn họ sẽ tự mình rời đi." Trương Thiên lắc đầu.

Nếu nhóm giáo sư Lý vận khí tốt thì tự mình rời đi là tốt nhất.

Nếu vận khí bọn họ thực sự quá kém, Trương Thiên cũng không còn cách nào.

Bàn Tử gật đầu. "Mang theo bọn họ cũng tốn sức, có điều, bọn họ có thể đến được đây cũng là kỳ tích rồi." Bàn Tử cảm khái một câu.

Lúc này, nhìn nhóm Trương Thiên đi xa, ba người giáo sư Lý có chút cảm khái. "Haizz, bọn họ không mang theo chúng ta." Tiểu Quang có chút tiếc nuối. "Bọn họ có thể cho chúng ta một chút giúp đỡ là đã không tệ rồi, đừng trông cậy vào người khác, ở đây, chúng ta chỉ có thể trông cậy vào chính mình." Giáo sư Lý lên tiếng.

Ông nhìn nhận vấn đề rất thấu đáo.

Ở loại địa phương này, sống sót được đã là rất không tệ rồi, sao có thể đi giúp đỡ người khác.

Càng chưa nói Shirley Dương còn đưa thức ăn cho mình, đây đã là ân huệ to lớn rồi.

Nếu đổi lại là mình, giáo sư Lý khẳng định bản thân tuyệt đối không thể nào đưa toàn bộ cho người khác. "Nghe nói phía trên có đồ, Tiểu Quang làm phiền cậu rồi." Giáo sư Lý mở miệng, Tiểu Quang gật đầu, bắt đầu leo cây.

Còn lúc này, mấy người Trương Thiên đã tăng nhanh bước chân,

chỉ hy vọng có thể nhanh chóng băng qua rừng rậm.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau.

Nhóm Trương Thiên đi suốt đêm ra khỏi thung lũng Già Long.

Trước khi tia nắng ban mai đầu tiên xuất hiện, trong tầm mắt mọi người xuất hiện một bình nguyên.

Mà phía sau bình nguyên là một cánh rừng rậm bát ngát vô tận.

Rừng rậm rất lớn, liếc mắt không thấy điểm cuối.

Phía trên rừng rậm còn có rất nhiều sương mù lượn lờ, rất hiển nhiên, nơi đây chính là khu vực Trùng Cốc.

Mà xung quanh khu rừng trước mắt còn xen lẫn mấy ngọn núi.

Điều này hoàn hảo giải thích vì sao nơi này gọi là Nam Vân Trùng Cốc. "Sơn cốc lớn thật, lão đại, nơi này chính là nơi mai táng Hiến Vương gì đó sao?" Bàn Tử nhìn sơn cốc trước mắt, không kìm được cảm khái. "Ừ, chắc là ở đây, ngàn năm qua nơi này cũng không có biến hóa gì, không biết bên trong sơn cốc này có thứ gì." Trương Thiên gật đầu.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào sơn cốc xung quanh.

Toàn bộ bên trong sơn cốc nhìn không thấy điểm cuối, muốn nắm rõ lộ tuyến, chắc chắn cần phải tiến vào sơn cốc mới được. "Cái kia hẳn là lối vào cốc." Hồ Bát Nhất chỉ về một lộ tuyến cách đó không xa.

Trước mắt, một con đường tiến về phía nội bộ Trùng Cốc xuất hiện.

Bên ngoài con đường đó khói mù lượn lờ, thoạt nhìn giống như một vùng đất mây.

Trùng Cốc trong mây.

Nhìn tình cảnh trước mắt, Shirley Dương không kìm được cảm khái một câu.

Trương Thiên phất tay lấy ra bộ đồ phòng độc. "Mọi người mặc vào đi, đám sương mù kia chắc là có độc." Trương Thiên ra hiệu cho mọi người mặc đồ bảo hộ vào.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng không do dự, cả nhóm nhao nhao mặc đồ phòng độc vào.

Sau đó, chỉ thấy mỗi người trong nhóm Trương Thiên đeo một cái mặt nạ phòng độc lên mặt, cộng thêm quần áo phòng độc trên người, trông cũng ra dáng ra hình. "Thứ đồ chơi này lão Hồ cậu mua cũ thật đấy, đây là hàng Thế chiến 1 à?" Bàn Tử nhìn tầm nhìn chật hẹp, không kìm được cảm khái một câu.

Chương 544

"Thời kỳ Thế chiến 2, chẳng qua nước Phú Sĩ thường dùng mặt nạ phòng độc thời Thế chiến 1, cho nên mấy thứ này cơ bản là dùng chung được." Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

Năm đó nước Phú Sĩ đánh trận cũng đánh đến nghèo kiết xác, sau này các loại mặt nạ phòng độc bọn họ sử dụng cũng đều là từ thời Thế chiến 1.

Khi mấy người mặc quần áo xong, dáng vẻ năm người rất giống loại người làm thí nghiệm, chậm rãi đi về phía mây mù. "Thầy Lý mau nhìn kìa!" Lúc này, mấy người Tiểu Quang cũng từ trong rừng đi ra, Tiểu Quang chỉ về phía Trương Thiên kinh hô. "Sao bọn họ ăn mặc kỳ quái như vậy?" "Chẳng lẽ bọn họ biết chút gì đó?" Giáo sư Lý nhìn dáng vẻ kỳ quái của nhóm Trương Thiên trước mắt, không khỏi có chút nghi hoặc. "Liệu có phải là có khí độc gì không, cho nên bọn họ mới ăn mặc kiểu đó." "Thầy Lý, bọn họ lợi hại như vậy, làm thế chắc chắn là có lý do của họ, hay là chúng ta cũng học theo?" Tiểu Quang ở một bên nói, rất hiển nhiên, hắn đối với những hành động này của Trương Thiên cũng tràn đầy tò mò. "Nhưng mà chúng ta đâu có mặt nạ phòng độc." Giáo sư Lý nói. "Thầy Lý, trước đó chúng ta không phải đã phát hiện vật tư trên chiếc máy bay rơi sao?

Trong đó hình như có mặt nạ phòng độc." Tiểu Quang dường như nhớ ra điều gì, liên tục nói. "Đúng, vậy chúng ta mau quay về lấy trang bị." Giáo sư Lý nói xong, ba người lại lần nữa vội vàng quay lại.

Bọn họ hiện tại trên người đã đeo súng ống, cả người cũng tự tin hẳn lên.

Nhóm Trương Thiên lúc này đang đi về phía khói mù.

Ở bên trong làn khói, Trương Thiên nhìn thấy rõ ràng rất nhiều ấu trùng đang ngọ nguậy trên mặt đất.

Từ đây nhìn vào trong, có thể thấy rõ, cả cái Trùng Cốc giống như một cái ổ độc trùng, trông cực kỳ dọa người.

Sau khi nhóm Trương Thiên đi vài bước vào sâu bên trong, một luồng khí trắng nồng nặc phả vào mặt.

May mà có trang bị phòng độc, nếu không chỉ riêng đống khí độc này cũng đủ khiến người bình thường tiến thoái lưỡng nan.

Theo lượng khí độc càng ngày càng nhiều, Trương Thiên phát hiện đám côn trùng trên mặt đất xung quanh dường như càng trở nên hoạt bát hơn. "Đám côn trùng này đang hấp thụ khí độc xung quanh để nuôi dưỡng cơ thể." Hồ Bát Nhất nhìn đám côn trùng ngọ nguậy dưới đất, không kìm được mở miệng nói. "Xem ra, đám côn trùng này hẳn là một loại sinh vật khác trong khí độc." "Chúng hấp thu khí độc để sinh tồn, Trùng Cốc này đúng là danh bất hư truyền." Giọng nói của Shirley Dương truyền đến, trong mắt cô có chút tò mò nhìn côn trùng xung quanh.

Mấy người tăng tốc độ, rất nhanh liền rời khỏi khu vực mây mù.

Đám côn trùng kia cũng không tấn công Trương Thiên, ngược lại từng con từng con dừng lại tại chỗ hấp thụ khí độc xung quanh.

Rất nhanh, xuyên qua độc vụ, nhóm Trương Thiên mới coi như chính thức tiến vào sơn cốc.

Trong sơn cốc, thảm thực vật màu xanh lục gần như che khuất cả bầu trời, năm người Trương Thiên đứng dưới một lớp kính lọc màu xanh.

Trên mặt đất rắn độc không ngừng bò trườn.

Trương Thiên nhìn thấy trên cây có rắn lục trúc diệp thanh, còn có

một đống rắn độc hình thù kỳ quái.

Chúng thè lưỡi, từng con từng con nhìn chằm chằm về phía Trương Thiên.

Cảm giác áp bách mười phần.

Trương Thiên liếc mắt vài cái, cũng rất nhanh thu hồi ánh mắt.

Đám rắn độc này đối với bọn họ uy hiếp cũng không tính là lớn, đủ để phớt lờ. "Lão Hồ, chỗ này có thể nhìn ra lộ tuyến không?" Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn, ánh mắt không ngừng quét qua lại.

Khi kim la bàn bất động, Hồ Bát Nhất khẽ lắc đầu. "Không được, nơi này không biết bị cái gì chặn lại rồi, căn bản không xoay chuyển được, tôi đoán, bên trong cả cái sơn cốc này hẳn là có một thiên nhiên đại trận." Hồ Bát Nhất lắc đầu, nhìn la bàn của mình có chút bất lực.

La bàn lúc này cứ như bị mất linh, kim chỉ nam không hề chuyển động chút nào. "Có điều, thế núi ở đây rất độc đáo, chúng ta có thể từ sơn mạch để phân biệt vị trí." Hồ Bát Nhất định dùng Phân kim định huyệt để tìm đường.

Trương Thiên đưa mắt nhìn quanh một vòng.

Tuy rằng xung quanh toàn bộ đều là rừng rậm, nhưng nếu từ trung tâm rừng rậm tìm kiếm, vẫn có thể dựa theo thế đi của thực vật để tìm ra lộ tuyến.

Ngay sau đó, chỉ thấy Hồ Bát Nhất quét mắt nhìn xung quanh.

Miệng hắn còn đang lẩm bẩm điều gì đó.

Rất hiển nhiên, hắn đang nghiên cứu lộ tuyến.

Dần dần, Hồ Bát Nhất mở miệng. "Lão đại, cái sơn cốc này giống như hai cái thanh la kẹp vào nhau, hình thành nên một cái La Sơn, mà

núi Già Long chúng ta đi qua trước đó hẳn là vì cái sơn cốc này mà xuất hiện." "Núi Già Long che khuất sơn cốc này, mà rồng thì giấu ở trong La Sơn." "Nếu đoán không sai, chúng ta hiện tại hẳn là đang ở trên long tuyến, chỉ cần tìm được vị trí chuẩn xác của long tuyến, là có thể đánh thẳng vào hoàng long." Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh nói.

Nói đơn giản là, bọn họ cần tìm được long tuyến, cũng chính là con đường ở trung tâm sơn cốc, sau đó cứ đi thẳng là được. "Tôi đi xem thử." Trương Thiên nói, thân ảnh lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đã đến trên đỉnh một cái cây khá cao.

Từ trên ngọn cây nhìn xuống, trừ một số thực vật ra thì chẳng thấy gì cả.

Có điều, Trương Thiên từ giữa hai dãy núi xung quanh vẫn suy đoán ra được một lộ tuyến. "Nếu đoán không sai, chính là chỗ này." Trương Thiên nhìn về phía giữa hai sơn cốc.

Trong lòng hắn vui vẻ, xem như đã tìm được lộ tuyến sơ bộ. "Lão Hồ, tôi tìm thấy đường rồi, đi từ bên kia, cứ đi thẳng, sau đó rẽ phải, đi thẳng tiếp là đến nơi." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, trong lòng cũng vui mừng.

Trương Thiên nhảy xuống cây, mấy người bắt đầu đi về phía trước.

Trương Khởi Linh đi đầu, tay hắn không ngừng vung vẩy, vô số rắn độc bị hắn chém làm hai nửa.

Lúc này nhóm giáo sư Lý cũng đã lấy được trang bị, ba người bắt đầu đi về phía độc vụ.

Tiểu Quang nhìn khu độc vụ trắng xóa trước mắt, hắn vội vàng mặc bộ đồ bảo hộ vào. "Thật kỳ lạ, sao bọn họ biết đây là một vùng độc vụ nhỉ." Tiểu Quang lẩm bẩm, đối với việc nhóm Trương Thiên

trực tiếp mang theo trang bị phòng độc, trong lòng có chút hiếu kỳ. "Có lẽ bọn họ suy nghĩ sâu xa hơn chúng ta." "Chúng ta lần này khiếm khuyết rất nhiều thứ, nếu suy nghĩ chu toàn hơn một chút, nói không chừng những đội viên kia cũng có thể..." Giáo sư Lý không nói tiếp, trong giọng nói tràn đầy tự trách. "Thầy Lý, đừng nghĩ nhiều nữa, ít nhất chúng ta vẫn còn sống không phải sao?" Tiểu Quang an ủi.

Ba người khoác lên đồ bảo hộ, chậm rãi đi về phía trung tâm màn khói.

Khi nhìn thấy độc trùng trong khói, còn có luồng khí trắng âm u kia, ba người không khỏi rùng mình một cái.

Có điều bọn họ cũng rất nhanh phản ứng lại, ba người tăng tốc độ xông qua cả khu vực mê vụ. "Bọn họ chắc là đi về hướng này." Một bên, Tiểu Quang nhìn rừng rậm xung quanh, ánh mắt hướng về một phía.

Dù sao nơi này thời gian dài không có người, một khi có người đi qua, chắc chắn sẽ để lại dấu chân rõ ràng. "Thầy Lý, chúng ta có nên đi theo lộ tuyến của bọn họ không?" Tiểu Quang hỏi.

Dù sao nơi này rất nguy hiểm, nếu đi theo lộ tuyến của Trương Thiên thì chắc chắn sẽ an toàn hơn nhiều. "Bọn họ hiểu biết nhiều hơn chúng ta, lúc này, chúng ta nên học cách biến thông." Giáo sư Lý nói.

Ý của ông rất rõ ràng, chính là đi theo bước chân của Trương Thiên.

Như vậy chắc chắn sẽ tốt hơn một chút.

Tuy rằng có thể chỉ nhặt được một ít đồ Trương Thiên để lại, nhưng vẫn hơn là không có gì.

Sau khi quyết định, cả nhóm liền bắt đầu hành động, bọn họ chậm

rãi di chuyển theo lộ tuyến mà Trương Thiên đã đi qua.

Lúc này bên phía Trương Thiên.

Trương Thiên tự nhiên không biết nhóm giáo sư Lý phía sau lại đi theo tới.

Năm người Trương Thiên đang di chuyển giữa rừng rậm.

Bước chân của Trương Khởi Linh vẫn khá nhanh, nơi hắn đi qua, ngay cả rắn cũng phải ăn hai bàn tay.

Rất nhiều cỏ dại xung quanh đều bị Trương Khởi Linh dọn dẹp sạch sẽ.

Tốc độ tiến lên của cả nhóm cũng nhanh hơn không ít. "Sàn sạt." Phía trước, trong bụi cỏ truyền ra từng tiếng động.

Ngay sau đó, mấy con rắn từ trong bụi cỏ lao ra, Trương Khởi Linh gần như theo bản năng thủ khởi đao lạc, một ổ rắn trực tiếp biến thành mấy khúc. "Lão đại, rắn ở đây nhiều thật, chỉ tính riêng Tiểu Ca cũng chém chết mấy chục con rắn rồi nhỉ." Bàn Tử nhìn xung quanh, không kìm được cảm khái một câu. "Nơi này bản thân chính là vùng đất thấp, độc vật chắc chắn rất nhiều." "Có điều, từ lũ rắn này có thể thấy được, chúng ta chắc là sắp đến nơi rồi." Trương Thiên khẽ giải thích.

Chương 545

Bàn Tử hai mắt sáng lên. "Lão đại, lời này giải thích thế nào?" "Hoàn cảnh sinh trưởng của rắn đa số đều là những nơi ẩm ướt, thấp khí rất nặng, mà rắn càng nhiều, thấp khí càng nặng, hiện tại rắn dần dần nhiều lên, cũng chứng minh thấp khí xung quanh càng nặng hơn." "Mộ huyệt chúng ta tìm kiếm, chắc chắn cũng là vị trí có thấp khí khá nặng." Trương Thiên khẽ nói.

Bàn Tử gật gù ra vẻ đã hiểu.

Trong lúc nhóm Trương Thiên thảo luận, đột nhiên Trương Khởi Linh chậm rãi dừng bước.

Ánh mắt hắn nhìn về phía trước, tay vung lên, bụi cỏ xung quanh toàn bộ dạt sang một bên.

Chỉ thấy một ngôi chùa nhỏ xuất hiện trước mắt mọi người.

Ngôi chùa rất nhỏ, phía trước ngôi chùa còn có rất nhiều tượng đá.

Xung quanh tượng đá là một rừng trúc lớn.

Phía trên ngôi chùa không có cây cối.

Nơi này giống như là địa điểm duy nhất trong cả khu rừng có thể được ánh mặt trời chiếu vào vậy.

Trông cực kỳ kỳ diệu. "Già Long tị vụ, chung tại kỳ trung." "Phúc quang chiếu long thân, thần long chung hiển hiện." "Lão đại, nơi này e rằng chính là lối vào mộ huyệt." Hồ Bát Nhất nhìn ngôi chùa nhỏ trước mắt, không kìm được lẩm bẩm thành tiếng.

Trương Thiên nhìn bố cục xung quanh, rừng trúc, tượng đá, còn có cánh cửa cổ xưa kia, tất cả mọi thứ đều phản chiếu sự độc đáo của ngôi thạch miếu trước mắt.

Trương Khởi Linh đi giữa rừng trúc, mũi hắn khẽ ngửi xung quanh.

Xung quanh trừ mùi hương thanh mát của tre trúc, dường như còn có một mùi vị khác. "Nơi này, có một mùi thuốc." Đột nhiên, Trương Khởi Linh mở miệng nói.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Bọn họ đều không ngửi thấy mùi này, vì sao chỉ có Trương Khởi Linh ngửi thấy.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Trương Khởi Linh bất kể là thực lực hay sự nhạy cảm với mùi vị đều không phải thứ bọn họ có thể so sánh. "Mùi thuốc này, liệu có phải là Dược Vương không?" Bàn Tử ở một bên hỏi, vẻ mặt có chút tò mò. "Chắc là không phải, Hiến Vương không chỉ biết cấm thuật độc đáo, còn biết luyện chế một số dược liệu." "Nếu đoán không sai, những thứ này hẳn là một loại hắn học được từ Dược Vương." Trương Thiên lắc đầu nói.

Hiến Vương biết luyện dược, điều này cũng không lạ.

Dù sao truyền thuyết Dược Vương mộ có thể cũng ở trong vùng sơn cốc này.

Cho nên Trương Thiên nghi ngờ, sở dĩ Hiến Vương biết luyện dược, phần lớn chắc là học được từ truyền thừa của Dược Vương.

Trong lòng suy nghĩ, Trương Thiên đi tới trước những tượng đá ở cửa.

Những tượng đá này không phải đầu trâu, mà là từng bức tượng khỉ đá.

Những tượng khỉ đá đó cao chừng một mét sáu, từng con xếp hàng ở hai bên toàn bộ miếu vũ.

Giống như đang canh giữ miếu vũ trước mắt vậy.

Trên mặt những tượng khỉ đá đó còn vẽ một số đồ án độc đáo.

Chắc là một loại vật tổ nào đó. "Những con khỉ đá này chắc là tồn tại như người giữ cửa." "Bên trong hẳn là có cơ quan." Một bên, Hồ Bát Nhất nhìn khỉ đá xung quanh, không kìm được nói. "Cơ quan?

Cơ quan ở đâu?

Bàn gia sao không nhìn ra nhỉ." Bàn Tử đứng trước khỉ đá, hai mắt không ngừng đánh giá.

Trương Thiên giơ tay vỗ một cái lên đầu tượng đá.

Khoảnh khắc tiếp theo, tượng đá xung quanh lại bắt đầu chuyển động.

Ngay sau đó, trên mặt đất nơi đặt tượng đá cũng xuất hiện thêm một số lỗ đen.

Từ trong lỗ đen bắt đầu điên cuồng trào ra những con côn trùng màu đen. "Này, đây chính là cơ quan." Trương Thiên nói.

Bàn Tử...

Bàn Tử trực tiếp ngây người. "Lão đại, chúng ta có cần thực thà như vậy không." Bàn Tử hai chân không ngừng nhảy nhót, sợ những con côn trùng màu đen kia bò lên người.

Trương Thiên cười nhìn về phía Bàn Tử. "Được rồi, đều là đồ chơi nhỏ thôi, những cơ quan này lúc chúng ta tiến vào thì đã bị kích hoạt rồi, chẳng qua chưa mở ra mà thôi." "Đợi chúng ta đi đến cửa, cơ quan sẽ khởi động." Trương Thiên phất tay, khoảnh khắc tiếp theo, một ngọn lửa bị Trương Thiên ném ra.

Ngọn lửa trên hỏa phù bắt đầu điên cuồng thiêu đốt.

Trên người lũ côn trùng xung quanh cũng bắt đầu phát ra một tràng

tiếng nổ lách tách.

Ngọn lửa của Trương Thiên không phải lửa thường, loại lửa dùng nội khí sinh ra này sẽ không bị dập tắt.

Cho nên, trong tình huống bình thường, ngọn lửa có thể thiêu đốt ở bất kỳ đâu.

Theo việc từng con côn trùng bị thiêu chết, xung quanh cũng truyền đến từng tràng tiếng nổ lách tách.

Đó là tiếng những con hắc trùng bị nướng chín.

Rất nhanh khi biển lửa qua đi, xung quanh cũng dần dần khôi phục nguyên dạng, chẳng qua thực vật xung quanh đa số đều bị thiêu đến không ra hình thù gì nữa. "Đi thôi, chúng ta nên vào rồi." Trương Thiên thấy xung quanh không còn côn trùng, phất tay một cái, mọi người đi về phía bên trong thạch miếu.

Trên cửa đá có điêu khắc, chắc là khắc họa một vị vu sư nào đó.

Nhóm Trương Thiên liếc nhìn một cái, cũng không xem nhiều.

Khi cửa được mở ra, tất cả mọi thứ bên trong đập vào mắt.

Khi nhìn thấy bố cục bên trong, nhóm Trương Thiên không khỏi có chút kinh thán.

Mà ở bên trong, một số tượng đá càng khiến cả ngôi miếu trở nên thần bí hơn một chút.

Chỉ thấy bên trong toàn bộ miếu vũ bò đầy dây leo.

Mà phía trên dây leo là một mảng lớn cây xanh.

Những thực vật màu xanh đó vừa vặn che khuất cả mái nhà, trông giống như một cái lều cỏ xanh.

Mà bên trong những thảm thực vật xanh này, Trương Thiên lờ mờ

có thể nhìn thấy một chút dấu vết bích họa. "Lão đại, mau nhìn, trên mặt đất này còn có rất nhiều khỉ đá nhỏ." Lúc này, Bàn Tử ngồi xổm ở trung tâm ngôi miếu, trước mắt hắn chính là một đám tượng điêu khắc khỉ đá.

Những con khỉ đá nhỏ đó xếp thành vòng tròn, vây quanh một vị trí.

Mà vị trí chúng phân bố cũng rất độc đáo, cơ bản là vị trí đặc thù của Sinh Môn và Tử Môn. "Chỉ cần tìm được Sinh Môn, chắc là có thể phá giải được nhỉ?" Hồ Bát Nhất nhìn khỉ đá nhỏ trên mặt đất, ngữ khí có chút không xác định. "Chưa chắc, chúng ta khoan hãy vội phá giải, trước tiên khôi phục lại toàn bộ ngôi miếu đã." Trương Thiên lắc đầu.

Dù sao cửa lớn cũng ở ngay trước mắt, phá giải lúc nào cũng được.

Nhưng mà, đồ vật trên tường nếu mình không xem, sau khi vào cửa mộ thì sẽ không xem được nữa.

Hồ Bát Nhất gật đầu, mọi người lúc này mới đưa mắt nhìn về phía vách tường lần nữa.

Lúc này Trương Khởi Linh đã đứng trước vách tường, thấy nhóm Trương Thiên nhìn qua, Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn vung lên.

Vô số dây leo ứng thanh đứt đoạn, ngay sau đó vô số rễ cây bắt đầu rơi xuống.

Mà dây leo trong cả ngôi miếu cũng dần dần bị Trương Khởi Linh chém xuống từng cái.

Bích họa trên tường cũng dần dần hiện ra.

Đây là bích họa ghi lại cuộc đời lúc còn sống của chủ nhân ngôi mộ.

Thông thường trong mộ lớn nhất định sẽ có một tảng đá, bên trên khắc sự tích lúc sinh tiền của chủ mộ.

Người ta gọi tảng đá đó là bia mộ (mộ chí minh).

Mà những bích họa này cũng giống như bia mộ, ghi lại sự tích lúc còn sống của chủ mộ.

Shirley Dương nhìn bích họa xung quanh, trong ánh mắt nhiều thêm vài phần kích động. "Ấy?

Lão đại, mau nhìn, chỗ này có một người chết!

Chương 546

Lại có người còn đến sớm hơn chúng ta." Ngay lúc bích họa được vén màn, đột nhiên, Bàn Tử hét lên ở một góc.

Trương Thiên nhìn sang.

Ở loại địa phương này, xuất hiện thi thể là rất bình thường, nhưng xuất hiện trong miếu vũ thì lại rất độc đáo.

Suốt dọc đường đi, Trương Thiên không nói là rất nguy hiểm, nhưng người bình thường muốn đến được đây, thực sự rất gian nan. "Còn thi thể nào khác không?" Trương Thiên hỏi. "Lão đại, hình như hết rồi, chỉ có một cái thi thể này thôi!" "Di, trên thi thể này sao còn có một bông hoa nhỏ, còn viết chữ Tây, trông sành điệu phết." Bàn Tử nói, cầm cái ghim cài áo hình hoa trước ngực thi thể lên.

Trương Thiên sửng sốt, vội vàng nhìn qua.

Trong nguyên tác, cha của Shirley Dương vì tìm kiếm manh mối về lời nguyền, một thân một mình đi đến Nam Vân Trùng Cốc.

Mà sau này Shirley Dương và Hồ Bát Nhất đến đây thì gặp được thi thể, Trương Thiên không khỏi ngẩn ra, thi thể trước mắt này, sẽ không phải là cha của Shirley Dương chứ?

Quả nhiên, khi suy nghĩ này vừa lóe lên trong đầu Trương Thiên, ánh mắt Shirley Dương đã quét tới.

Khi nhìn thấy thi thể của một nhà thám hiểm độc đáo, trong lòng cô run lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi nhìn thấy bông hoa nhỏ mà mình tặng hồi bé trên thi thể, trong lòng Shirley Dương thắt lại.

Tuy rằng đã sớm đoán được cha mình đã chết, nhưng khi tận mắt

nhìn thấy thi thể, trong lòng Shirley Dương vẫn có chút cảm xúc.

Trong đầu hiện lên hình ảnh mình và cha lúc nhỏ.

Khi đó cha đối với cô có thể nói là yêu thương hết mực.

Mà lần cuối cùng nhìn thấy cha là lúc Shirley Dương còn nhỏ, hôm đó cha đeo ba lô leo núi.

Một bộ dạng nhà thám hiểm, ông cài cái ghim cài áo lên trước ngực.

Ngụ ý rằng cô vĩnh viễn đi theo sau lưng ông.

Nhìn thi thể chỉ còn lại xương trắng nằm trên mặt đất, Shirley Dương hít sâu một hơi. "Di, Dương tiểu thư, người này cô quen à?" Bàn Tử thấy thần tình Shirley Dương không đúng, giọng rất nhỏ hỏi một câu. "Đây là cha tôi." Đột nhiên Shirley Dương nói.

Shirley Dương nói xong, những người có mặt đều ngẩn ra.

Ngay cả Trương Khởi Linh đang đứng trước bích họa cũng sửng sốt.

Hắn không ngờ, Shirley Dương có thể bình thản nói ra câu này như vậy.

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ sẽ khóc không thành tiếng.

Nhưng Shirley Dương thì khác, cô rất kiên cường, rất dũng cảm, tuy rằng trong lòng buồn bã, nhưng cơ bản sẽ không biểu hiện ra ngoài. "Không sao chứ." Hồ Bát Nhất đi đến bên cạnh Shirley Dương, nhẹ nhàng an ủi. "Không sao, kết quả này tôi đã đoán được rồi, mười năm không liên lạc, kết cục có thể tưởng tượng được." "Chỉ là, cho đến cuối cùng, ông ấy cũng không thể tiến vào bên trong mộ huyệt." Shirley Dương nói, trong mắt có chút tiếc nuối.

Cha mình đã đến được cửa, nhưng chỉ thiếu một bước nữa thôi là

ông có thể tiến vào bên trong mộ huyệt. "Không sao, chúng tôi sẽ giúp ông ấy hoàn thành tâm nguyện." Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt nghiêm túc. "Ừ, di nguyện của cha, tôi nhất định sẽ hoàn thành." Shirley Dương mở miệng, trong mắt nhiều thêm vài phần kiên định. "Chôn cất chú ấy đi, để lão Hồ tìm cho chú ấy một nơi không tồi." Trương Thiên lên tiếng.

Người chết không thể sống lại, đương nhiên, đây chỉ là với người bình thường.

Cha của Shirley Dương là một người bình thường, hơn nữa chết lâu như vậy, linh hồn đã sớm rời đi rồi.

Muốn cứu vãn cơ bản là không thể.

Cho nên Trương Thiên mới nói như vậy.

Shirley Dương nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Cha cả đời bôn ba vì tôi, tôi hy vọng, ông ấy có thể được chôn cất ở nơi gần nguyện vọng của ông ấy một chút." Shirley Dương nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, hắn đưa mắt nhìn quanh. "Vị trí ngôi miếu này rất tốt, nhưng bên trong đã có người ở rồi." "Chi bằng chúng ta cứ trộm cái mộ huyệt này trước, sau đó dọn dẹp một chút, để chú ấy được chôn ở đây." Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh nói.

Vị trí này không nghi ngờ gì nữa là vị trí tốt nhất trong cả Trùng Cốc.

Có thể nói không có vị trí nào tốt hơn ở đây.

Cho nên Hồ Bát Nhất mới nghĩ đến việc dọn Hiến Vương ra ngoài, để cha của Shirley Dương vào ở.

Dù sao một cái mộ huyệt, chỉ có thể cho một vị vương hầu khanh tướng cư ngụ.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Không hổ là lão Hồ, hộ thê cuồng ma, cái này đào mộ người khác thì thôi đi, còn muốn vì cô gái mình thích mà cướp mộ cho cha người ta.

Tuy có chút không đạo đức, nhưng Trương Thiên hết sức ủng hộ.

Dù sao Hiến Vương cũng chẳng phải người đạo đức gì, từ đống người sáp bên ngoài là có thể nhìn ra được. "Thế này không hay lắm đâu." Shirley Dương có chút do dự. "Yên tâm, Hiến Vương lúc còn sống tác ác đa đoan, nhân quả báo ứng, hắn cũng không thể nào an táng nhẹ nhàng như vậy được." Trương Thiên phất tay nói.

Từ khi tu đạo, Trương Thiên đối với nhân quả vẫn khá coi trọng. "Vậy được thôi." Shirley Dương gật đầu, nếu thật sự có thể chôn ở đây, cha có lẽ cũng sẽ hoàn thành tâm nguyện của mình.

Trương Thiên lần nữa nhìn về phía khỉ đá trước mắt.

Nếu đoán không sai, cái chết của cha Shirley Dương chính là do đám khỉ đá trước mắt này.

Cơ quan một khi kích hoạt ba lần, sẽ không thể sử dụng nữa, hơn nữa sẽ đoạt đi sinh mệnh của người di chuyển cơ quan.

Mà tình huống của cha Shirley Dương rõ ràng chính là bị cơ quan xử tử.

Trương Thiên đối với cha của Shirley Dương vẫn khá kính phục, dù sao một mình xông vào rừng rậm nguyên thủy mà còn sống sót, đi đến được đây, đã là kỳ tích rồi. "Lão Hồ, đi, chúng ta xem bích họa xung quanh một chút." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, hai người đi đến trước bích họa.

Bàn Tử thở dài, chủ động ra cửa canh giữ cửa miếu.

Trương Thiên nhìn vào bích họa, mày dần dần nhíu lại, trên bích họa này, biểu hiện của Hiến Vương thực sự là quá đáng sợ!

Chỉ thấy bích họa trước mắt rành rành là tất cả những gì Hiến Vương đã làm năm xưa.

Bích họa kể lại.

Năm đó các nơi chiến loạn, tộc quần nơi Hiến Vương ở cũng bị ép phải di dời.

Từ điểm này có thể thấy được, chiến loạn năm xưa không phải chiến loạn bình thường.

Hiến Vương không chỉ tinh thông tà thuật, còn tinh thông phong thủy, hạng người như vậy mà còn có thể bị chiến loạn ảnh hưởng buộc phải thay đổi nơi ở của tộc quần, có thể thấy chiến tranh khi đó đáng sợ đến mức nào.

Hiến Vương dẫn theo tộc quần hàng ngàn hàng vạn người đến khu vực Trùng Cốc trước mắt này.

Mà trên bích họa hiển thị, Hiến Vương sau khi đến Trùng Cốc lại gặp được vài thanh niên mặc trang phục kỳ lạ.

Thanh niên du tẩu giữa núi rừng, bọn họ không chỉ biết luyện chế nước thuốc độc đáo, còn có thể nuôi dưỡng từng con độc trùng.

Hiến Vương mới đến cũng không vội vã chiếm lĩnh địa bàn thuộc về mình, mà là âm thầm quan sát.

Đột nhiên có một ngày, trong sơn cốc có một trại nhiễm phải một loại bệnh độc thần bí, đồng thời bên ngoài cũng có người ngoài xâm nhập.

Ngay trong ngày đó, đám người hái thuốc ăn mặc độc đáo kia lại quy mô lớn tiến vào trại.

Bọn họ huấn luyện người trong trại, đồng thời còn dạy cho rất nhiều người sử dụng độc trùng.

Nhìn đến đây, Trương Thiên nghĩ đến tin tức mình biết được từ chỗ bà cụ trước đó.

Cổ trùng thuật ở trại bọn họ chính là do Dược Vương năm xưa truyền thụ.

Là để chống lại ngoại tộc xâm nhập.

Nhưng không ngờ, hình ảnh này lại xuất hiện lần nữa trong ngôi miếu này.

Theo sự gia nhập của cổ trùng, những kẻ xâm nhập kia bị đánh cho tan tác.

Mà sự tích Dược Vương cũng bắt đầu truyền khắp cả Thần Châu.

Cứ như vậy, sau này Thủy Hoàng biết được một loại đan dược trường sinh độc đáo, sai Từ Phúc đi tìm.

Chương 547

Mà Từ Phúc sau này từ nước Phú Sĩ trở về, hẳn là đã đến nơi này, tìm kiếm Dược Vương.

Như vậy, Trương Thiên cảm giác toàn bộ đều khớp rồi.

Cộng thêm câu chuyện Trùng Cốc hiện tại, Dược Vương này gần như xuyên suốt cả sự kiện Thủy Hoàng tìm thuốc. "Hóa ra là như vậy, Dược Vương có thể không phải một người, cũng có khả năng là một môn phái." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn bỗng nhiên hiểu ra.

Nhìn tiếp xuống dưới.

Sau khi chuyện trong thôn kết thúc, những người kia liền biến mất trong sơn cốc, không bao giờ xuất hiện nữa.

Cũng chính vì như vậy, Hiến Vương quyết định ẩn cư tại sơn cốc này, hắn muốn đợi những người kia xuất hiện lần nữa.

Sau này, theo thời gian trôi qua, những người kỳ lạ kia không xuất hiện lại, mà thọ mệnh của Hiến Vương lại không còn nhiều.

Hiến Vương bắt đầu điên cuồng tìm kiếm biện pháp có thể gia tăng tuổi thọ.

Ngẫu nhiên hắn phát hiện ra một hạt châu.

Hạt châu này tục xưng là Địa Mẫu sở hóa, Phượng Hoàng Đảm.

Cũng chính là Mộc Trần Châu.

Vốn tưởng rằng có thể mượn Mộc Trần Châu này thực hiện vĩnh sinh, nhưng sự thật chứng minh, Hiến Vương sai rồi, hạt châu này chẳng những không thực hiện vĩnh sinh mà còn chứng kiến cái chết của hắn.

Sau này, Hiến Vương biết được tuổi thọ sắp hết, bắt đầu điên cuồng triệu tập thôn dân lân cận, hắn bắt đầu tu kiến lăng mộ của mình.

Thủ đoạn của Hiến Vương cực kỳ tàn nhẫn.

Hắn trước tiên đem những người đó rót đầy nước độc, sau đó ép bọn họ tu kiến lăng mộ.

Đợi lăng mộ tu kiến xong, những người uống xong nước độc bị làm thành người sáp, như vậy một vật chứa độc trùng thiên nhiên liền xuất hiện.

Cũng chính vì vậy, Trương Thiên lúc trước khi đến mới nhìn thấy nhiều người sáp treo lơ lửng như thế.

Mà bích họa trước mắt chỉ rõ, mộ huyệt nằm ngay dưới lòng đất của ngôi miếu này, mà muốn tìm được hoặc tiến vào lăng mộ, thì nhất định phải mở "cửa". "Hiến Vương này thực sự là quá ác độc, cách làm cũng thập phần kỳ quái." Hồ Bát Nhất ở một bên lên tiếng. "Trên này cũng không nhắc nhở chúng ta làm thế nào có thể mở cửa mộ." "Nhưng mà, có một điểm có thể biết, tư tưởng của Hiến Vương chắc chắn không giống người bình thường." "Cho nên, cái khỉ đá này chúng ta phải làm ngược lại." Trương Thiên nói, ánh mắt lần nữa nhìn về phía tượng khỉ đá dưới đất.

Những con khỉ đá này được vây thành một vòng, tọa lạc trên mặt đất, nếu đi theo Sinh Môn, chắc chắn có chút không ổn. "Lão đại, mau nhìn!

Bàn gia lại phát hiện đồ tốt rồi!" Đột nhiên, giọng nói của Bàn Tử lại truyền đến.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh nhìn nhau.

Tên Bàn Tử này đúng là phúc thần phụ thể rồi.

Sao lần nào cũng có thể phát hiện cơ quan vậy.

Trương Thiên nhìn sang, quả nhiên, trong một đống cỏ, Bàn Tử vậy mà phát hiện ra một bức tượng đá.

Mà trên tượng đá chính là khắc mấy con thiềm thừ.

Thiềm thừ là cái loại trên người có rất nhiều mụn mủ, tục xưng là cóc ghẻ.

Mà trên tượng thiềm thừ, còn có rất nhiều hoa văn kỳ quái.

Bàn Tử lập tức đặt tay lên tượng đá ấn mạnh xuống.

Ngay sau đó tượng khỉ đá xung quanh lại bắt đầu kéo dài xuống dưới, tiếp đó từng bức tượng thiềm thừ xuất hiện trước mắt. "Lão đại, khỉ đá này là chướng nhãn pháp, con thiềm thừ này mới là cơ quan cuối cùng!" Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Bọn họ suýt chút nữa thì đi nghiên cứu khỉ đá. "Tượng thiềm thừ này chắc chính là cơ quan cuối cùng để vào Cổ Điền Quốc." Trương Thiên trầm giọng nói.

Hắn cũng không ngờ ở giữa này lại còn có một tầng cơ quan nữa.

Hai cơ quan lồng vào nhau, xác thực rất khó phát hiện.

Hồ Bát Nhất quét mắt qua thiềm thừ, lại lấy la bàn ra.

Hắn chậm rãi mở miệng. "Dựa theo Cửu Cung Bát Quái cách cục phân bố, tượng thiềm thừ này vừa khéo là cửu khúc hồi hoàn chi thuật." "Nói cách khác, chúng ta nhất định phải dựa theo trình tự trước sau đặc định để tiến hành phá giải, nếu ba lần không thể phá giải, cơ quan này coi như báo phế, người phá giải cơ quan cũng sẽ gặp trọng thương." Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, giọng nói truyền đến.

Trương Thiên nhìn tượng đá trước mắt. "Bên trái là Sinh Môn, bên phải là Tử Môn, nhưng tôi không kiến nghị trực tiếp thúc đẩy Sinh

Môn." "Hiến Vương hành sự quỷ dị, thiết lập cơ quan ở đây, hơn nữa lại giấu trong đống cỏ, rõ ràng như vậy chắc chắn là không muốn có người sống sót đi ra." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Tử Môn. "Ý của ngài là?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên. "Có lẽ chúng ta có thể làm ngược lại, thúc đẩy Tử Môn, đồng thời dựa theo tinh tú đem thiềm thừ xung quanh tiến hành sắp xếp." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất nhìn la bàn. "Lão đại, tôi hiểu rồi." Hắn nói xong, tay liền bắt đầu hành động.

Hồ Bát Nhất rất thông minh, gần như trong nháy mắt đã hiểu ý của Trương Thiên.

Trước đó lúc tới đây, nhóm Trương Thiên đã đi qua một khu vực tượng đá đầu trâu.

Lúc trước Trương Thiên còn nói, bên kia hẳn là vật tổ.

Nói cách khác, Cổ Điền Quốc rất có khả năng là hướng về Kim Ngưu.

Như vậy, bọn họ chỉ cần mở ra Tử Môn sau đó đẩy tượng thiềm thừ tương ứng đến chòm sao Kim Ngưu trong Nhị Thập Bát Tú là có thể phá giải.

Nghĩ đến đây, Hồ Bát Nhất cũng không do dự, cầm la bàn liền bắt đầu đẩy.

Theo việc tượng thiềm thừ không ngừng di chuyển.

Trong mắt Trương Thiên cũng xuất hiện thêm một trận pháp tinh tú. "Quả nhiên danh bất hư truyền, Hiến Vương này đối với tạo nghệ phong thủy vẫn là không thấp." Trương Thiên thầm cảm thán một câu, ngay sau đó chỉ thấy Hồ Bát Nhất đẩy con thiềm thừ cuối cùng.

Khoảnh khắc tiếp theo, tảng đá ở chỗ thiềm thừ vốn có đột nhiên

bắt đầu chuyển động.

Tượng đá cũng bắt đầu chìm xuống.

Không cần nghĩ cũng biết, cơ quan đã bị phá giải.

Cửa mộ có lẽ đang ở ngay trước mắt!

Nhìn thấy trên mặt đất lõm xuống xuất hiện một lối đi, Bàn Tử có chút kích động. "Hắc hắc, lão đại, thế nào, thời khắc mấu chốt vẫn phải xem Bàn gia!" "Tay nhỏ của Bàn gia tuyệt đối là đã được khai quang." Bàn Tử sờ sờ tay mình, mỹ tư tư nói.

Shirley Dương đứng dậy nhìn về phía thông đạo trước mắt. "Chúng ta bây giờ đi vào?" Shirley Dương nói.

Trương Thiên liếc nhìn di thể cha Shirley Dương nằm trên mặt đất: "Cô quyết định đi, là mang theo ông ấy, hay là trực tiếp đi vào." Trương Thiên mở miệng, Shirley Dương liếc nhìn di thể trên mặt đất, cô có chút do dự.

Nếu bây giờ mang theo di thể, Shirley Dương cảm thấy có chút kiểu cách, nhưng nếu bây giờ không mang theo, Shirley Dương lo lắng bị thứ gì đó tha mất di thể.

Sau khi Shirley Dương do dự một chút, cô chậm rãi lắc đầu. "Thôi bỏ đi, cứ để ở đây vậy, nếu di thể biến mất chỉ có thể nói duyên phận không tới mà thôi." Shirley Dương nói.

Trương Thiên nhìn thi thể trên mặt đất.

Hắn cuối cùng gật đầu, sau đó cả nhóm nhìn về phía mặt đất.

Cái lỗ đen lối vào trên mặt đất vẫn tồn tại.

Mà bên trong lỗ đen thì lại nhìn không rõ có thứ gì.

Trương Thiên và mấy người nhìn nhau, sau đó hắn dẫn đầu đi xuống.

Cái động này kéo dài thẳng xuống dưới.

Trương Thiên xuống xong trực tiếp duỗi người.

Mà Shirley Dương và những người khác cũng lần lượt tiến vào trong động.

Khi tất cả mọi người đã vào hết, cái động cơ quan kia mới chậm rãi phát ra tiếng động, từ từ khép lại.

Khi tiến vào mộ huyệt, Trương Thiên liền cảm giác được một luồng hàn khí cực lạnh.

Cả mộ đạo khiến Trương Thiên cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

Ngoài cái lạnh ra, còn có một luồng âm khí rất mạnh, khiến người ta rất không thích ứng.

Chương 548

"Lão đại, trong này sao cứ ướt sũng thế." Bàn Tử đi theo phía sau, mắt nhìn xung quanh, không kìm được mở miệng hỏi.

Tường vách xung quanh đều tỏ ra có chút ẩm ướt, trên tường thậm chí có thể nhìn thấy một số côn trùng đang ngọ nguậy.

Những con côn trùng đó trên người đều mang kịch độc, cơ bản đều là loại độc trùng.

Sau khi tiến vào thông đạo này, Trương Thiên liền phát hiện, cả thông đạo rất kỳ quái, có chút cảm giác quanh co.

Mà xung quanh thông đạo, trừ độc trùng ra, chính là một số chất lỏng dính không rõ nguồn gốc.

Âm lạnh mà lại ẩm ướt. "Nơi này chắc là ứng với nội bộ Trùng Cốc." "Cả cái Trùng Cốc bản thân đã nằm sâu trong rừng rậm, dưới sự che chắn của cây cối, trên lục địa vốn đã rất ẩm ướt, càng chưa nói đến bên trong lòng núi." "Rất bình thường." Trương Thiên nói, Bàn Tử gật đầu, đi theo bên cạnh Trương Thiên.

Xung quanh có chút tối, may mà đèn thám chiếu của Shirley Dương rất sáng, cơ bản có thể chiếu sáng hoàn hảo lộ tuyến tiến về phía trước.

Mà sau khi nhóm Trương Thiên vừa mới tiến vào không lâu, đám người giáo sư Lý liền nhìn thấy ngôi miếu trước mắt này.

Nhìn ngôi miếu nhỏ trước mắt, giáo sư Lý và Tiểu Quang đều sáng mắt lên. "Thầy Lý, lộ tuyến đến đây là đứt đoạn, hơn nữa phía trước cũng không có dấu vết nhân viên, nơi này sẽ không phải là lối vào của Hiến Vương mộ chứ." Tiểu Quang ở một bên kích động nói.

"Có khả năng, thầy xem bản đồ, trên đường đến Hiến Vương mộ có rất nhiều ký hiệu, nhưng chúng ta cơ bản một cái cũng không tìm thấy." "Quả nhiên, đơn thuần dựa vào bản đồ bình thường là không đi được, bản đồ vĩnh viễn không linh hoạt bằng con người." Giáo sư Lý khẽ nói.

Người đàn ông trung niên bên cạnh lên tiếng. "Vậy thầy Lý, chúng ta bây giờ đi vào luôn?" Hắn tên là Vượng Đạt, là người đi cùng giáo sư Lý, trước khi đến có năm người, chết mất hai, chỉ còn lại ba người bọn họ. "Từ từ, các cậu nhìn tượng khỉ đá xung quanh xem, tượng khỉ đá này hẳn là sản vật của hai ngàn năm trước." "Có thể bảo tồn hoàn chỉnh như vậy, bản thân nó đã là một kiện kỳ quan, Tiểu Quang, em có mang máy quay phim không?" Giáo sư Lý nhìn về phía Tiểu Quang, có chút kích động. "Mang rồi ạ!" "Để em quay lại mấy bức tượng đá này một chút, chúng ta về còn nghiên cứu." Tiểu Quang nói rồi lấy ra cái máy quay phim cồng kềnh, bắt đầu chụp từng bức ảnh.

Những thứ này thập phần trân quý, trong mắt giáo sư Lý thậm chí còn quý hơn mạng ông một chút.

Khi Tiểu Quang chụp xong từng bức ảnh.

Giáo sư Lý cũng nghiên cứu xong một lượt khỉ đá. "Những con khỉ đá này chắc là ứng với tượng trâu đá chúng ta gặp lúc mới vào." "Đám khỉ đá này hẳn là đang quỳ lạy những con trâu đá đó, đổi câu khác nói chính là đang nghênh tiếp trâu đá." "Thời cổ đại, Cổ Điền Quốc cực kỳ sùng bái thần ngưu, trong mắt bọn họ, thần ngưu là tượng trưng cho sự thần thánh cao quý, thậm chí vật tổ của bọn họ cũng là đầu trâu." Giáo sư Lý vừa xem vừa giải thích.

Từ phán đoán nhanh chóng của ông có thể thấy, giáo sư Lý trước đó cũng đã nghiên cứu rất lâu về sự tích Cổ Điền Quốc. "Thầy Lý, những con khỉ đá này tồn tại ở đây hơn hai ngàn năm, vậy mà không

có một chỗ nào sứt mẻ, bên trong chắc là dùng chất liệu độc đáo." Vượng Đạt ở một bên lên tiếng, hắn nhẹ nhàng sờ sờ tượng đá trước mắt. "Đừng sờ lung tung, cẩn thận có cơ quan." Giáo sư Lý nghiêm giọng nói.

Tay Vượng Đạt vội vàng rụt lại. "Loại địa phương này cơ quan rất nhiều, nếu không muốn chết thì giữ tay sạch sẽ một chút." Giáo sư Lý nói.

Rất hiển nhiên, ông sau khi trải qua những chuyện trước đó, đối với cơ quan cổ mộ rất là để ý.

Hơn nữa cũng cẩn thận hơn nhiều.

Tục ngữ nói, cái khó ló cái khôn, giáo sư Lý đều đã gặp bao nhiêu cái khó, sớm nên khôn ra rồi.

Vượng Đạt nhìn về phía giáo sư Lý. "Thầy Lý, vậy chúng ta bây giờ đi vào chứ?" Theo câu hỏi của Vượng Đạt, giáo sư Lý gật đầu. "Tiểu Quang, chúng ta vào đi." Giáo sư Lý nói, Tiểu Quang cũng gật đầu, lập tức đi về phía cửa miếu.

Rất nhanh, tiến vào miếu vũ, cảnh tượng bên trong lập tức thu hút sự chú ý của nhóm giáo sư Lý.

Đặc biệt là bích họa trên tường, càng khiến giáo sư Lý trong lòng run lên. "Đây là di tích trước kia của Cổ Điền Quốc." "Không ngờ, bích họa này bảo tồn hoàn chỉnh như vậy, thực sự là quá thần kỳ." Giáo sư Lý kích động. "Mấy bích họa này thật thần kỳ, thời gian dài như vậy, mà còn có thể bảo tồn hoàn hảo thế này, dược liệu sử dụng chắc phải rất độc đáo." Tiểu Quang nhìn bích họa xung quanh, cũng phát ra lời cảm khái. "Bích họa không phai màu, không chỉ liên quan đến dược liệu gốc, còn liên quan đến khí hậu địa phương." "Nếu là loại khí hậu khô hanh, tốc độ bong tróc của nguyên liệu sẽ tăng nhanh, vài trăm năm có thể sẽ hoàn toàn tróc ra, mà nơi này khí hậu có chút

ẩm ướt, những dược liệu này sẽ giữ được thời gian lâu hơn." "Hơn nữa, dược liệu này chắc chắn có khả năng chống nước, cho nên không dễ bong tróc." Giáo sư Lý ở một bên giải thích.

Tiểu Quang chợt hiểu ra. "Em bây giờ sẽ chụp lại những thứ này." Tiểu Quang nói, vội vàng bắt đầu quay chụp.

Trong lúc nhóm giáo sư Lý đang nghiên cứu, phía bên Trương Thiên đã tiến vào bên dưới một sơn cốc rất sâu.

Nhìn lên trên, đỉnh đầu là một mảng hư vô.

Hơn nữa rất sâu.

Trương Thiên cũng không ngờ, Trùng Cốc vậy mà không phải ở bên trên, mà là ở dưới lòng đất!

Tình huống dưới lòng đất này hẳn là khe hở giữa hai sơn cốc, mặt đất phía trên chắc là bị thứ gì đó chặn lại, cho nên không nhìn thấy cái vết nứt này. "Quá thần kỳ, chúng ta trước đó sao lại không nhìn thấy có một cái vết nứt lớn thế này nhỉ." Bàn Tử ở một bên cảm khái. "Cái này mới là lối vào thực sự, Nam Vân Trùng Cốc." Shirley Dương ở một bên lên tiếng.

Trong mắt cô nhiều thêm vài phần kích động.

Trương Thiên ước lượng một chút, mình từ lúc xuống đến vị trí hiện tại, chắc phải đi trọn vẹn mấy trăm mét.

Nói cách khác, hẻm núi này rất sâu, ít nhất có mấy trăm mét đứt gãy.

Tầng đứt gãy đáng sợ như vậy, một khi xảy ra động đất, nơi này có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. "Mau nhìn!

Những thứ phát sáng kia là cái gì?" Đột nhiên, Bàn Tử chỉ về phía không xa.

Mọi người đồng loạt nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa có một đầm nước, mà trên đầm nước dường như đang trôi nổi một số thứ gì đó kỳ quái.

Trong hẻm núi u ám, bên ngoài một đầm nước, nhóm Trương Thiên nhìn chằm chằm vào đầm nước trước mắt, có chút thất thần.

Đầm nước không lớn, chỉ rộng vài chục mét, trông đen ngòm có chút kỳ quái.

Điều đáng chú ý nhất là trong làn nước đen kịt ấy, từng mảng vật thể màu thịt phát sáng đang trôi nổi, thu hút sự chú ý của mọi người. "Lão đại, kia là cái gì thế?" Bàn Tử nhìn vật trôi nổi trước mắt, trong lòng không khỏi tò mò.

Trương Thiên cũng hơi nhíu mày, thứ này hắn cũng chưa từng thấy qua. "Trông như nhau thai ấy, bên trong hình như có đứa trẻ." Hồ Bát Nhất mắt sắc, giọng nói cũng mang theo chút không chắc chắn. "Trẻ con á?

Chỗ quỷ quái này làm sao có trẻ con được, cái nơi tối tăm mù mịt này có người sống đã là may mắn lắm rồi." Bàn Tử đầy mặt nghi vấn.

Trương Thiên cũng thấy lạ.

Chốn này không có bóng người, sao có thể có thứ như trẻ con.

Nhưng những thứ trôi trong đầm nước trước mắt lại giống hệt nhau thai, thậm chí còn có thể thấy bên trong có thứ gì đó đang ngọ nguậy.

Bàn Tử bước lại gần đầm nước hơn một chút.

Hắn nhìn dáo dác xung quanh. "Lão đại, ở đây hình như còn có một cái hố tuẫn táng!" Đột nhiên, Bàn Tử chỉ về phía không xa hét lên.

Nhóm Trương Thiên nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ.

Quả nhiên, một cái hố lớn xuất hiện trước mắt, trong hố, Trương Thiên nhìn thấy vô số hài cốt.

Tuyết Lỵ Dương lấy ra một cây pháo sáng, cô giật mạnh, bắn lên đỉnh đầu.

Gần như trong nháy mắt, toàn bộ không gian được chiếu sáng.

Ngay sau đó, một hố tuẫn táng khổng lồ rộng cả trăm mét hiện ra trước mặt mọi người. "Cái hố to thật, chỗ này chôn không biết bao nhiêu người." Bàn Tử nhìn cái hố trước mắt cảm thán. "Một số tập tục cổ đại, các bậc vương giả cho rằng sau khi mình chết, chôn theo những người này thì kiếp sau mình vẫn sẽ là vua, những người đó sẽ đời đời kiếp kiếp phục vụ mình." Trương Thiên nhìn hố tuẫn táng, nhàn nhạt nói: "Nhưng hoàn toàn ngược lại, kéo theo nhiều người chôn cùng như vậy, nơi hắn xuống nhất định là địa ngục." Theo ánh sáng của pháo hiệu, cả hang động càng thêm rõ ràng.

Lúc này, Trương Khởi Linh đang nhìn lòng sông đột nhiên lên tiếng. "Đó không phải thai người, mà là thai rắn (xà thai)." Giọng hắn vang lên.

Trương Thiên cũng không kìm được nhìn sang.

Rắn thường đẻ trứng để sinh sản, mỗi lần có thể đẻ mười mấy quả.

Nhưng trước mắt, thai rắn lớn thế này khiến Trương Thiên có chút nghi ngờ.

Thai rắn này vị chi cũng quá lớn, to bằng cả một bào thai người.

Chương 549

Nhìn kỹ, Trương Thiên cũng thấy vài thứ đang ngọ nguậy bên trong.

Không nhìn nhiều, Trương Thiên thu hồi tầm mắt. "Đây chắc là trứng của loài động vật nào đó, mọi người cẩn thận một chút." Trương Thiên nói xong, mấy người bắt đầu băng qua hố tuẫn táng.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn đi trước dò đường. "Cái này mà là thai rắn thì đúng là kỳ quái thật." Bàn Tử lẩm bẩm bên cạnh.

Đồng thời, mấy người đã bắt đầu đi qua hố tuẫn táng.

Chân đạp lên xương cốt trên mặt đất, có thể nghe rõ tiếng rắc rắc vang lên.

Đó là tiếng xương cốt gãy vụn.

Bên cạnh hố tuẫn táng chính là lòng sông kia.

Những thai rắn phát sáng đó không trôi theo mà giống như sứa, di chuyển không mục đích trên mặt nước. "Lão đại, cái hố này hơi sâu đấy." Bàn Tử vừa đi vừa cầm gậy thăm dò.

Hố dưới chân rất dài và cũng rất sâu.

Mấy người chậm rãi tiến lên, xương cốt đã ngập đến đùi. "Ô ô..." Đột nhiên, bên tai Bàn Tử truyền đến những âm thanh kỳ lạ.

Biểu cảm của Bàn Tử chuyển từ nghi hoặc sang kinh ngạc rồi đến kỳ quái. "Lão đại, mọi người có nghe thấy tiếng gì lạ lạ không?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

Trương Thiên động đậy tai, xung quanh lại chẳng có chút âm thanh kỳ lạ nào. "Không có đâu, Bàn Tử, cậu không phải xuất hiện ảo

giác rồi chứ?" Hồ Bát Nhất lắc đầu, nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử híp đôi mắt nhỏ lại, nhìn Hồ Bát Nhất thì thầm: "Lão Hồ, cậu còn nhớ chuyện lạ hồi nhỏ bọn mình gặp không?" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất là bạn thân từ nhỏ, có thể nói là mặc chung một cái quần đùi mà lớn lên.

Hai người hồi bé cũng rất nghịch ngợm, giống như đa số đứa trẻ khác. "Chuyện gì?

Chuyện lạ hồi nhỏ bọn mình gặp thiếu gì." Hồ Bát Nhất nghi hoặc nhìn Bàn Tử, không biết hắn tự nhiên nhắc chuyện này làm gì.

Có thể do cơ địa hoặc vận số, những chuyện lạ Hồ Bát Nhất gặp hồi nhỏ đúng là không ít. "Cậu quên rồi à, hồi mùa hè năm đó, trời nóng quá nên rủ cả đám trẻ trong thôn ra sông chơi!

Lúc đó tôi đòi nhảy xuống bơi, nhưng cậu không nhảy, cậu còn bảo gặp một bà lão trên bờ, bà lão đó bảo cháu bà ấy rơi xuống nước nhờ bọn mình cứu!" Bàn Tử thao thao bất tuyệt.

Hồ Bát Nhất dường như nhớ ra gì đó, gật đầu: "Chuyện lúc đó đúng là có chút quỷ dị, nhưng giờ nghĩ lại, bà lão đó chắc là ma." "Lão Hồ, đừng làm mất hứng sớm thế chứ, Bàn gia đang kể hăng say mà." Bàn Tử bĩu môi có chút buồn bực. "Bàn Tử, anh kể tiếp đi, tôi cũng muốn nghe." Tuyết Lỵ Dương bên cạnh lại rất tò mò về chuyện hồi nhỏ của Hồ Bát Nhất. "Sau đó, lão Hồ không nói gì, bà lão kia liền biến mất, rồi lại xuất hiện bên gốc cây già vẫy tay gọi bọn tôi.

Chúng tôi cảm thấy rất quỷ dị nên thi nhau lên bờ, duy chỉ có cái đứa tên là Mã Quốc Khánh không chịu lên.

Mấy ngày sau thi thể nó được tìm thấy, bên người còn có rong rêu, dưới chân túm lấy một bộ xương khô, chết rất khó coi." Bàn Tử nhỏ giọng nói, ra vẻ kể chuyện ma.

Lúc đó chuyện này trông rất đáng sợ, nhưng giờ nhóm Hồ Bát Nhất đã trải qua nhiều rồi, nên cũng thấy bình thường. "Bà lão đó là ma da à?

Sao bà ta lại xuất hiện giữa ban ngày ban mặt được?" Tuyết Lỵ Dương không kìm được hỏi, đôi mắt to thêm vài phần nghi hoặc. "Người chết quá lâu, oán khí quá nặng.

Thêm nữa, bà lão đó cực có khả năng là nhảy sông tự vẫn vì cháu bà ta chết đuối.

Oán khí nặng, lại thêm chết dưới nước không thuộc Địa phủ quản, người chết ở vùng Nhược Thủy Tam Thiên oán khí càng nặng, bà ta xuất hiện chắc không chỉ để bắt đi một người đâu." Trương Thiên giải thích bên cạnh.

Trước đây có một thuyết pháp, người chết dưới sông nước sẽ biến thành ma da (thủy quỷ), rất quỷ dị, mà bà lão này muốn hiện hồn chắc chắn phải mượn ngoại lực. "Ra là vậy, làm tôi nhớ đến cái mộ dưới đáy biển trước kia." Tuyết Lỵ Dương nói.

Trong mộ đáy biển cô cũng phát hiện rất nhiều thứ quỷ dị. "Ây, Bàn Tử bị cậu nói thế, tôi lại nhớ ra mấy chuyện lạ nữa." Hồ Bát Nhất dường như nhớ ra gì đó, định mở miệng. "Khoan đã, nghe có tiếng động." Đột nhiên, Trương Thiên phất tay cắt ngang lời hai người, vẻ mặt thêm vài phần nghiêm túc.

Lúc này bọn họ đã ra khỏi hố tuẫn táng, trước mắt là một dòng sông lớn.

Nếu muốn vào lăng Hiến Vương, e rằng chỉ có thể bơi qua sông.

Tuy nhiên, lúc này trong lòng sông dường như ẩn chứa âm thanh gì đó.

Theo âm thanh kỳ lạ trong lòng sông tiến lại gần, ngay sau đó chỉ

thấy từng mảng thai rắn phát sáng cũng dần dần trôi ra.

Những thai rắn đó như sống lại, giống như từng chiếc đèn hoa sen trôi trên mặt nước. "Lão đại, nhiều thai rắn quá, có phải chúng nó cảm ứng được bọn mình rồi không?" Bàn Tử nhìn đám thai rắn trôi nổi, không khỏi lên tiếng. "Chắc là tiếng động chúng ta gây ra ở hố tuẫn táng hơi lớn, thu hút thứ dưới sông.

Mấy thứ nhỏ này chắc là còn sống, chỉ là chưa chui ra khỏi thai thôi." Trương Thiên nói, trong tay đã xuất hiện một thanh trường kiếm.

Bội kiếm của Lỗ Thương Vương được Trương Thiên tế ra, sát khí nháy mắt lan tỏa.

Nhóm Hồ Bát Nhất cũng lập tức nghiêm túc.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất cũng lấy ra thanh đào mộc kiếm Trương Thiên đưa.

Đám thai rắn trước mắt chắc đã sống lại, muốn qua sông thì chắc chắn phải tiêu diệt chúng trước. "Bùm!" Ngay khi nhóm Trương Thiên nhìn chằm chằm vào đám thai rắn, đột nhiên, những cái thai bàn phát sáng nổ tung.

Ngay sau đó, từ bên trong mỗi cái thai trào ra từng con sinh vật màu đen.

Những sinh vật nhỏ này có tướng mạo kỳ lạ, trông như giun đất bị biến dị.

Chúng không có mắt, nhìn càng không giống rắn, ngược lại rất giống loài giun.

Miệng rất lớn, lại mọc đầy răng nhọn, nhìn tổng thể thì như một con rắn độc đáo. "Bà nội nó chứ, đây đâu phải là rắn, đây là con gì thế?" Bàn Tử nhìn đám động vật kỳ lạ dưới nước, sắc mặt thay đổi.

"Sinh vật này rất giống một loài sinh vật thời tiền sử." Tuyết Lỵ Dương nói. "Khoan hãy quan tâm là con gì, giải quyết lũ này trước đã." Hồ Bát Nhất lên tiếng, mộc kiếm trong tay vẽ vào hư không, một lá lôi phù (bùa sấm sét) hiện ra.

Đào mộc kiếm của Trương Thiên có công hiệu là có thể vẽ bùa, mà tu vi của Hồ Bát Nhất hiện giờ cũng không thấp, tự nhiên có thể thi triển.

Theo một đạo lôi phù giáng xuống, cả mặt nước kích động từng mảng tia lửa điện và bọt nước.

Đồng thời, từng con tràng trùng (sâu dài) màu đen bắt đầu bị Hồ Bát Nhất đánh nổ thành máu loãng, cả mặt nước trông như một vùng biển máu đang sôi sục. "Lão Hồ, cậu cũng biết phóng điện, trông ngầu thật đấy." Bàn Tử kích động nói.

Lúc này tại hiện trường livestream (khán giả đang xem lại ký ức): [Đây chắc là một loài tràng trùng thời tiền sử, tên là Vực Lang, lẽ ra là sinh vật của hàng trăm triệu năm trước!] Một nhà sinh vật học lên tiếng. [Vãi chưởng huynh đệ, có nhầm không đấy, sinh vật tiền sử sao có thể xuất hiện ở hiện đại!] [Môi trường ở đây cực kỳ thích hợp cho loài này sinh tồn.

Vực Lang thích sống ở nơi âm u ẩm ướt, đám kia chắc đều là trứng của nó.] [Không ngờ sinh vật tiền sử vẫn còn sống, nếu mang thứ này về nghiên cứu tuyệt đối là chấn động thế giới.] Nhà sinh vật học kích động.

Nhưng lúc này, nhiều người lại chuyển sự chú ý sang Hồ Bát Nhất.

Việc Hồ Bát Nhất biết vẽ bùa khiến nhiều người kinh thán. [Dùng lôi đình đập tan bóng tối, lão Hồ chính là ánh sáng cuối cùng trong đêm đen!] [Khá lắm người anh em, có hình ảnh rồi đấy!] [Ha ha ha, Tư

Không Hồ thuộc về rồi!] [Không ngờ Hồ Bát Nhất cũng có thủ đoạn này, tôi bắt đầu mong chờ rồi đây.] [Lão Hồ dần mạnh lên rồi, Trương Thiên có áp lực nha.] [Mấy con sâu kỳ lạ này tởm quá, một con mắt, trong miệng lại còn có miệng, nhìn buồn nôn thật.] Trên mạng, các diễn đàn bắt đầu thảo luận sôi nổi về quái vật trước mắt.

Hình ảnh những con Vực Lang này thu hút sự chú ý của nhiều chuyên gia trong và ngoài nước.

Trong màn hình, theo liên tiếp mấy lá lôi phù của Hồ Bát Nhất giáng xuống, đám Vực Lang trong hồ cũng chết khá nhiều. "Lão Hồ, hình như xong rồi." Bàn Tử nhìn mặt hồ dần yên tĩnh, khẽ nói. "Hả?

Mau nhìn kìa, có khói đỏ!" Đột nhiên, Tuyết Lỵ Dương thốt lên.

Cô nhìn về phía không xa, chỉ thấy sau tiếng sấm của Hồ Bát Nhất, trong động bắt đầu dâng lên một luồng sương mù dày đặc màu đỏ.

Loại sương mù đó trông cực kỳ quái dị, như sương máu vậy. "Mau mặc đồ bảo hộ vào, cẩn thận có độc." Trương Thiên nói.

Tuy hắn đã ăn mắt rắn nên bách độc bất xâm, nhưng quỷ mới biết đây có phải là loại độc thứ một ngàn linh một hay không.

Chương 550

Lời Trương Thiên vừa dứt, gần như ngay lập tức mọi người đã đeo mặt nạ phòng độc.

Bàn Tử quay người lại, trực tiếp ngẩn ra. "Vãi nồi, các người nhanh thế, quả nhiên Bàn gia mới là người đàn ông chậm nhất." Bàn Tử nói rồi cũng vội vàng đeo mặt nạ.

Khi khói đỏ ngày càng gần, nhóm Trương Thiên dần bị bao phủ trong sương đỏ. "Thứ quỷ gì đây." Bàn Tử quơ tay trong sương đỏ, không cảm nhận được gì. "Ào ào." Đúng lúc này, sương đỏ tan đi, mặt hồ vốn đang bình tĩnh lại nổi sóng.

Ngay sau đó, một con quái vật khổng lồ dài hàng chục mét từ đáy hồ trồi lên.

Con sâu này thân dài mấy chục mét, vì cơ thể hoàn toàn dưới nước nên không nhìn rõ dài bao nhiêu.

Nó có cái đầu khổng lồ, thân thể cứng như đá tảng.

Chỉ có một con mắt, dưới mắt là cái miệng khổng lồ, răng mọc thành hình tròn bao trọn cả miệng.

Trong miệng còn có cái lưỡi to tướng, trông cực kỳ dọa người. "Vãi chưởng, cái gì thế này, to quá dài quá, Bàn gia ghét lắm nha." Bàn Tử kinh hô một tiếng, rút súng trường định bắn. "Đây chắc là con mẹ của đám sâu nhỏ kia, không ngờ thứ này có thể lớn thế này." Trương Thiên nhìn chằm chằm vào con quái vật khổng lồ.

Ngay sau đó, con quái vật đập thẳng cái đầu xuống.

Nhóm Trương Thiên gần như trong nháy mắt đã né được.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng nhận ra thứ trước mắt, cô nấp sau

tảng đá, nói: "Đây chắc là sinh vật tiền sử tên là Vực Lang, loại sâu này cơ thể khổng lồ, miệng có thể phun ra nước độc.

Loài này tồn tại từ cả trăm triệu năm trước, sao có thể xuất hiện ở hiện đại được." "Có thể liên quan đến môi trường xung quanh, hơn nữa chúng không ngừng sinh sản nên mới bảo tồn được đến giờ, đám rắn nhỏ kia là sản phẩm của nó." Trương Thiên nhìn hoàn cảnh xung quanh nói. "Lão đại, giải quyết con này chứ?" Bàn Tử hỏi. "Ừ, cẩn thận chút, đừng để nước độc của nó bắn trúng." Trương Thiên gật đầu, thân ảnh đã lao vút đi.

Con Vực Lang khổng lồ thấy thế, đập đầu xuống, cái lưỡi khổng lồ cuốn về phía Trương Thiên.

Trong bóng tối, con quái vật này trông cực kỳ đáng sợ.

Thân ảnh Trương Khởi Linh cũng thay đổi trong chớp mắt, gần như tức thì đã đến trên đầu sinh vật khổng lồ.

Hắn vung Cổ Đao đâm vào mắt nó, nhưng ngay khi Trương Khởi Linh sắp đắc thủ, cơ thể Vực Lang đột nhiên run lên.

Ngay sau đó nó chui tọt xuống nước.

Lúc này, cách đó không xa lại truyền đến tiếng bước chân và tiếng nói chuyện. "Lão đại, có người đến!" Bàn Tử quay phắt lại nhìn lối vào.

Không khí bỗng trở nên kỳ quái.

Đang đánh nhau với Vực Lang mà có người đến, chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Lời Bàn Tử vừa dứt, quả nhiên mấy bóng người xuất hiện từ hướng Trương Thiên vừa đi qua. "Tiếng gì vậy?" Tiểu Quang nhìn về phía xa tối om, hắn chẳng thấy gì cả. "Không rõ, nhưng thật không ngờ con cóc kia lại là cơ quan, Lý giáo thụ xoay nhẹ cái là mở ra rồi."

Vượng Đạt bên cạnh nói, trên mặt hai người đều mang nụ cười.

Chuyến thám hiểm này rõ ràng đơn giản hơn nhiều.

Từ khi gặp Trương Thiên, không chỉ mức độ nguy hiểm giảm mạnh, mà vị trí mộ huyệt cũng dễ dàng tìm thấy.

Quá thuận lợi rồi. "Chỗ này chắc là khu vực di chỉ nước Cổ Điền, nhìn kìa, đằng kia có một hố tuẫn táng!" Lý giáo thụ chỉ về phía xa nói. "Lão đại, là đám chuyên gia khảo cổ." Bàn Tử nhỏ giọng.

Trương Thiên cũng hơi buồn bực, đám người này là đĩa đói hay sao mà bám dai thế?

Nhưng điều này cũng khiến Trương Thiên thấy rằng mấy ông chuyên gia này không phải ăn hại, ít nhất có chỗ là họ dám đi thật. "Sàn sạt." Đột nhiên, dưới đáy nước lại truyền đến âm thanh.

Con Vực Lang khổng lồ biết mình có thể không đánh lại Trương Thiên, liền quay người tập kích nhóm Lý giáo thụ.

Cơ thể khổng lồ dấy lên từng đợt sóng nước.

Tiếng động vang vọng cả hang động. "Tiếng gì thế?" Tiểu Quang nghi hoặc.

Trong bóng tối, họ không nhìn rõ đường phía trước, không giống nhóm Trương Thiên có thể nhìn rõ trong bóng đêm. "Cẩn thận!" Đột nhiên một tiếng hét vang lên.

Chưa đợi nhóm Lý giáo thụ mở miệng, ngay sau đó, cả hang động kim quang rực rỡ.

Phù hào khổng lồ in trên đỉnh đầu, ngọn lửa bắt đầu cháy lan từ mặt đất xuống nước.

Trương Thiên vung phất trần đánh xuống, kim quang tỏa ra bốn phía.

Cảnh tượng này khiến nhóm Lý giáo thụ chết sững.

Ánh kim quang lóe lên, cùng hình ảnh một người cầm phất trần đánh vào quái vật khổng lồ khiến họ cảm thấy như trong mộng. "Cái gì thế?" "Thầy Lý, hình như em thấy một con quái vật!" Tiểu Quang không chắc chắn nói. "Tôi cũng thấy, một con quái vật và một người đang chiến đấu, chúng ta nấp trước đã." Lý giáo thụ phản ứng rất nhanh, lập tức lo cho an toàn của mọi người. "Ngao!" Tiếng kêu đau đớn kịch liệt vang lên.

Ngay sau đó, con Vực Lang khổng lồ không thèm quan tâm Trương Thiên nữa, cái miệng khổng lồ lao tới định nuốt chửng nhóm Lý giáo thụ.

Dù sao thủ đoạn của Trương Thiên quá kỳ quái, nó tự thấy không ăn được nên chọn mục tiêu khác.

Trương Thiên thấy phất trần chỉ làm quái vật bị thương nặng, hắn đứng trên vách núi, tay vuốt lên phất trần một cái.

Chỉ thấy cây phất trần vốn mềm mại bỗng chốc biến thành hình dáng một thanh đại dao (đao lớn). "Không biết mày có đỡ được chiêu này của tao không!" Trương Thiên hừ lạnh, phất trần hóa thành đại dao chém vào cổ Vực Lang.

Một đạo kim quang lại xuất hiện, chiếu sáng cả hang động. "Lão Hồ, lão đại mãnh quá, tôi thích quá đi." Bàn Tử nhìn thân ảnh chớp động của Trương Thiên, không kìm được che miệng. "Thực lực lão đại tăng lên rồi, đây không còn là thực lực lúc trước nữa mà tăng gấp mấy lần.

Cây phất trần này quá mạnh, e rằng vẫn chưa phải thực lực mạnh nhất." Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh nhìn, trong mắt thêm vài phần kích động.

Trương Thiên mạnh như vậy, là anh em tốt hắn đương nhiên vui mừng.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên, cũng gật đầu.

Hắn không ra tay là muốn nhường cho Trương Thiên luyện tay.

Dù sao tu vi lên rồi mà không qua thực chiến thì vĩnh viễn không phát huy được trăm phần trăm thực lực. "Mẹ ơi!

Quái vật to thế!" Lần này nhóm Tiểu Quang cuối cùng cũng nhìn rõ cơ thể quái vật.

Dài mấy chục mét, cái đầu to hơn con trâu, miệng sâu không thấy đáy. "Người kia hình như là người chúng ta gặp lúc trước." Vượng Đạt nói.

Chỉ thấy trên đầu, thân ảnh Trương Thiên đã đáp xuống đầu Vực Lang, phất trần chém xuống. "Tôi nhớ ra là ai rồi, tiệm đồ cổ Bắc Ly!

Tôi bảo sao nhìn quen quen, cái tiệm đồ cổ họ Trương là nhà anh ta!" Đột nhiên Tiểu Quang như nhớ ra điều gì, kích động nói. "Hèn chi anh ta đến đây, hóa ra là đi trộm mộ để bổ sung hàng cho tiệm đồ cổ nhà mình." Tiểu Quang vẻ mặt vỡ lẽ.

Dù sao Bắc Ly cũng chỉ lớn có thế, khu sầm uất cũng chỉ có vài chỗ.

Họ là chuyên gia khảo cổ, đương nhiên quen thuộc với các tiệm đồ cổ.

Giờ nhìn thấy Trương Thiên, Tiểu Quang mới nhớ ra. "Cái gì?

Anh ta là chủ tiệm đồ cổ?

Vô lý quá, cậu nhìn thanh đại dao kia còn phát sáng kìa.

Chương 551

Còn nữa, người bình thường ai nhảy được mấy chục mét?

Còn đi trên không?" Vượng Đạt kinh hãi.

Thế này đã vượt xa phạm vi một ông chủ tiệm đồ cổ rồi. "Hóa ra cậu ấy mới là cao thủ ẩn mình." Lý giáo thụ lẩm bẩm, trong mắt có chút vui mừng.

Nếu lôi kéo được cậu ta vào viện khảo cổ, chẳng phải có thể dễ dàng khai quật mọi ngôi mộ lớn sao?

Ngay khi Lý giáo thụ đang mơ mộng, đột nhiên "đại dao" của Trương Thiên đã chém vào đầu Vực Lang.

Gần như trong nháy mắt, Vực Lang phun ra một luồng chất lỏng màu xanh lục, bắn thẳng về phía đoàn chuyên gia.

Ba người nấp sau tảng đá thấy chất lỏng lạ phun tới, theo bản năng rụt người vào sau tảng đá.

Nhưng xui xẻo thay, luồng chất lỏng đó vẫn bắn trúng một bàn tay của Vượng Đạt.

Gần như đồng thời, độc tố trên tay Vượng Đạt bắt đầu lan tràn điên cuồng. "A!" Vượng Đạt hét lên, hắn đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Bên phía Trương Thiên, nhát dao chém xuống đầu Vực Lang kèm theo kim quang trực tiếp chém bay cái đầu quái vật khổng lồ.

Mặt nước bắn tung tóe.

Trương Thiên vung phất trần, vết máu trên đó cũng bị hất đi.

Trương Thiên nhìn xuống dưới. "Haizz." Hắn khẽ thở dài, không còn cách nào, hắn cũng không có năng lực bịt mồm người ta không

cho khạc đờm.

Hơn nữa lúc đó dao của Trương Thiên đã hạ xuống, không thể dừng lại.

Trên mặt đất, Vượng Đạt được Lý giáo thụ ôm chặt.

Trên mặt Lý giáo thụ đầy vẻ thương cảm. "Vượng Đạt, là chúng tôi không tốt, không lo được cho cậu, chúng tôi lại nấp trước mà quên kéo cậu theo, xin lỗi." Tiểu Quang nhìn Vượng Đạt đã bị độc lan khắp người, trong mắt ngấn lệ.

Lúc đó nếu hắn kéo Vượng Đạt một cái thì có lẽ đã không bị dính độc.

Lý giáo thụ cũng đầy mặt đau buồn.

Lúc đó quả thực họ chỉ lo chạy trốn, để Vượng Đạt lộ ra ngoài bị họ lãng quên.

Trương Thiên đứng bên hồ, nhìn ba người đau khổ, lại nghĩ đến quẻ tượng.

Quẻ tượng của hắn không chỉ đơn thuần ứng nghiệm lên người hắn, mà là cả cục diện lần này.

Xem ra quẻ đầu tiên đã linh nghiệm lên đoàn chuyên gia.

Vĩ Hỏa Hổ.

Đề phòng tiểu nhân đánh lén.

Mà con Vực Lang khổng lồ này cũng chính là đánh lén mới khiến Vượng Đạt trúng độc bỏ mạng.

Cái này coi như đã linh nghiệm.

Trương Thiên lắc đầu, đi đến trước mặt ba người.

Hắn thật không ngờ trong tình huống này đoàn chuyên gia vẫn có

thể vào được.

Đúng là "bò cái uống rượu, hồ đồ đến đỉnh". "Ngài là Tiểu Trương gia của tiệm đồ cổ phải không?" Đột nhiên, Tiểu Quang lên tiếng, nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên hơi nhíu mày, không ngờ bị nhận ra, nhưng cũng đúng, hắn không đeo mặt nạ, bị nhận ra cũng bình thường.

Nhưng Trương Thiên vẫn hơi tò mò họ xuống đây bằng cách nào.

Sau khi Trương Thiên đến bên cạnh đoàn chuyên gia, nhóm Bàn Tử cũng lần lượt có mặt. "Lão đại, quá soái, một đao chém bay đầu quái vật, Lý đoàn trưởng năm xưa cũng không ngầu bằng anh." Bàn Tử tung một cú nịnh hót. "Lý giáo thụ, ông không sao chứ?" Tuyết Lỵ Dương hỏi, ánh mắt quan tâm nhìn Lý giáo thụ.

Dù sao trước đây cô từng hợp tác với ông ấy nên cũng coi như quen biết.

Lý giáo thụ đặt thi thể Vượng Đạt đã chết xuống đất. "Không sao, haizz, không ngờ lần này lại chết một người." Lý giáo thụ lắc đầu thở dài thương cảm.

Tỷ lệ tử vong thực sự quá lớn, hơn nữa tốc độ chết quá nhanh, Vượng Đạt vừa nãy còn nói chuyện với ông, chớp mắt đã rời bỏ thế gian. "Haizz, Lý giáo thụ, nơi này rất nguy hiểm, chết người là chuyện thường, ông nén bi thương." Tuyết Lỵ Dương an ủi.

Lúc này Tiểu Quang lại hỏi lần nữa: "Ngài là Tiểu Trương gia phải không?" Trước đó thấy Trương Thiên chưa trả lời, Tiểu Quang tò mò hỏi lại.

Lần này Trương Thiên trực tiếp đáp: "Ừ, là tôi." Thấy Trương Thiên thừa nhận, Tiểu Quang có chút kinh ngạc: "Không ngờ đúng là ngài, thủ đoạn này thực sự quá lợi hại, không ngờ Bắc Ly chúng ta

còn ngọa hổ tàng long." Tiểu Quang nói, trong đầu vẫn không ngừng hiện lên uy năng trận chiến trên không của Trương Thiên.

Thực lực đó quá mạnh, một đao chém bay đầu quái vật, cho dù thần tiên đến cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trương Thiên không nói gì, chỉ nhìn Lý giáo thụ đang ngồi dưới đất. "Nếu không ngại, tôi có thể giúp ông hỏa táng cậu ấy." Trương Thiên mở lời.

Lý giáo thụ đặt Vượng Đạt xuống đất, chậm rãi gật đầu: "Nhờ cậu, tâm nguyện của Vượng Đạt là tìm được một ngôi mộ lớn, giờ cuối cùng cũng tìm được rồi, tôi muốn đưa cậu ấy về." Lý giáo thụ lấy từ trong ba lô ra một cái hũ nhỏ.

Trương Thiên hiểu ý, chỉ thấy hắn vung tay, một ngọn lửa xuất hiện.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lý giáo thụ và Tiểu Quang, Trương Thiên tùy ý ném ngọn lửa đi, lửa bắt đầu bùng cháy.

Rất nhanh, thi thể Vượng Đạt hóa thành tro bụi.

Trương Thiên lại vung tay, cái hũ mở ra, tro cốt tự động bay vào trong hũ.

Tại hiện trường xem lại: [Trâu bò quá, cái phất trần kia sao lại biến thành đại đao được?] [Trương Thiên hiện tại chắc đã tiếp cận vô hạn với tiên nhân trong truyền thuyết rồi nhỉ?] [Đứng trên hư không, thậm chí một đao hiện kim quang, đây không phải tiên nhân thì là gì?] [Khoan đã, các ông quên một vấn đề, đây là Trương Thiên của trăm năm trước, vậy hiện tại Trương Thiên phải mạnh đến mức nào?] [Vãi chưởng, tôi cứ mải xem hồi ức mà quên mất, trăm năm đã trôi qua, thực lực Trương Thiên tuyệt đối đã tăng lên mấy tầng rồi?] Nhất thời, mọi người đều tò mò về tu vi của Trương Thiên.

Từ khi biết có thể tu luyện, vô số người trong lòng đều nảy sinh khao khát.

Mà Trương Thiên - tổ hợp mạnh nhất thế giới này, đương nhiên nhận được sự quan tâm đặc biệt.

Thực lực của đội ngũ Trương Thiên hiện tại đạt đến trình độ nào, không ai biết.

Lúc này, người ít quan tâm đến thực lực Trương Thiên nhất e rằng chính là nhà sinh vật học.

Vị chuyên gia sinh vật kia cả người đều không ổn rồi. "Vãi thật, điên rồi, một đao chém bay đầu sinh vật viễn cổ?

Đây là tiêu bản quý hiếm đấy, thậm chí còn là tiêu bản sống, biết đâu có thể nghiên cứu ra bí ẩn nguồn gốc loài người, xem rốt cuộc con người có phải sinh vật ngoài hành tinh hay từ sao Hỏa không..." Chuyên gia sinh vật nghĩ thầm, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

Nếu lúc đó Trương Thiên bắt sống sinh vật này, biết đâu nghiên cứu sinh học nhân loại sẽ bước sang một kỷ nguyên khác. "Tiếc quá, bọn họ chỉ biết trộm mộ, chẳng hiểu chút lãng mạn nào của sinh học cả." Bên ngoài trời đã tối.

Nhóm Lý giáo thụ (ở hiện tại) vẫn đang xem livestream. "Haizz, không ngờ ông nội lúc đó gặp chuyện nguy hiểm như vậy, tại sao không thấy ông viết trong nhật ký nhỉ?" Lý giáo thụ (hiện tại) nghi hoặc. "Lý viện sĩ chắc là không muốn để quá nhiều thứ lưu truyền ra ngoài, dù sao cũng sẽ gây hoang mang." Một chuyên gia bên cạnh nói.

Lý giáo thụ gật đầu: "Nhưng mà ông ấy lại giấu cả đời, thậm chí chúng ta cũng không biết.

Haizz, nếu biết sớm chuyện này, biết đâu chúng ta đã ở một cảnh tượng khác." Ông lẩm bẩm đầy tiếc nuối.

Khi khoa học kỹ thuật dung hợp với đạo thuật của Trương Thiên, họ rất khó tưởng tượng đó sẽ là thế giới như thế nào.

Internet có lẽ sẽ không còn nhiều mỹ nữ nhảy múa, thay vào đó là các tu sĩ xuất hiện.

Hoặc đó cũng là một kỷ nguyên mới.

Trong màn hình (quay lại quá khứ), Lý giáo thụ cất hũ tro cốt vào ba lô. "Haizz, tiếc là không gặp ngài sớm hơn, nếu không mấy bạn học của tôi biết đâu đã có thể đi cùng." Lý giáo thụ cảm khái thở dài. "Trương huynh đệ, không ngờ lại quen biết ngài ở nơi này, tôi là Viện trưởng Viện Khảo cổ Bắc Ly, mọi người đều gọi tôi là Lý giáo thụ." Lý giáo thụ giới thiệu.

Trương Thiên gật đầu: "Được rồi, Lý giáo thụ, tôi rất khâm phục gan dạ của ông, nhưng tôi không hy vọng chuyện của chúng tôi bị truyền ra ngoài, như vậy không tốt cho cả hai bên.

Đương nhiên, để báo đáp, tôi có thể đưa các ông cùng đi thám hiểm mộ." Lý giáo thụ nhìn Trương Thiên.

Ý của Trương Thiên rất đơn giản: Yêu cầu ông giữ bí mật, không được nói chuyện của họ ra ngoài, đặc biệt là mấy bản lĩnh kỳ lạ và con quái vật tiền sử kia.

Nếu là người thường nói ra thì chắc cũng chẳng ai tin.

Một người nhảy cao mấy chục mét, một đao chém ra kim quang, nói ra chỉ tổ bị coi là thằng điên.

Chương 552

Nhưng Lý giáo thụ thì khác, ông là Viện sĩ khảo cổ, lời nói có độ tin cậy nhất định.

Lý giáo thụ hít sâu một hơi, gật đầu.

Hiện tại nếu muốn thấy cổ mộ, ông biết rõ phải dựa vào nhóm Trương Thiên.

Chỉ với hai người họ muốn vào mộ huyệt là điều không thể.

Điều kiện giữ bí mật ông có thể chấp nhận, dù sao chuyện này nói ra cũng không tốt cho ông. "Được, tôi chấp nhận, nhưng tôi có một điều kiện." Lý giáo thụ nói.

Trương Thiên ra hiệu cho ông nói. "Là thế này, chúng tôi dù sao cũng là làm khảo cổ, chúng tôi phải mang về vài món văn vật, cũng để không thẹn với các đồng chí cùng đi." Lý giáo thụ rất nghiêm túc. "Đương nhiên có thể, chúng tôi chỉ lấy thứ chúng tôi cần, văn vật còn lại có thể cho ông hết." Trương Thiên quả quyết gật đầu.

Lý giáo thụ gật đầu: "Được, tôi đồng ý, đa tạ ngài đã nguyện ý đưa chúng tôi theo." Trương Thiên xua tay không nói thêm gì nữa, nhìn về phía không xa.

Vực Lang khổng lồ đã chết, máu nhuộm đỏ hồ nước, Trương Thiên thấy từ xa có một số con côn trùng kỳ lạ đang nuốt chửng chỗ máu đó. "Chẳng lẽ trong hồ còn thứ gì khác?" Trương Thiên nhíu mày.

Hồ nước này đúng là càng lúc càng nguy hiểm.

Mọi người đi đến bên hồ.

Lúc này con Vực Lang khổng lồ đã chết hẳn.

Xác nó đổ xuống hồ, máu loang khắp nơi.

Đúng lúc này, trong vũng máu, vô số con côn trùng đen sì to bằng ngón tay cái đang điên cuồng ngọ nguậy.

Cả mặt hồ như đang sôi lên sùng sục. "Mấy con này là gì thế?" "Trong mộ Hiến Vương này lắm độc trùng thật." Bàn Tử nói.

Nhìn đám côn trùng lúc nhúc dưới nước, Trương Thiên vung tay, dùng kiếm của Lỗ Thương Vương khều lên một con.

Chỉ thấy trên lưỡi kiếm, một con côn trùng đen sì mọc nhiều xúc tu nhỏ đang không ngừng ngọ nguậy.

Trên thân nó còn có chất nhầy màu đen, chắc là chất độc. "Đây chắc là một loại độc trùng nào đó, dịch thể có thể gây chết người, không ngờ trong hồ lại có nhiều độc trùng thế này." Tuyết Lỵ Dương nói.

Trương Thiên nhíu mày.

Muốn vào lăng mộ thì phải qua sông, nhưng sông nhiều độc trùng thế này đúng là hơi phiền phức.

Trương Thiên không sợ độc trùng, mấy con này không làm gì được hắn, chủ yếu là quá tởm.

Thử tưởng tượng một đám như giòi bọ bò lên người, không ngừng ngọ nguậy phun ra dịch thể không rõ nguồn gốc, cảm giác đó cũng đủ làm người ta nôn mửa. "Lão đại, hay là kiếm ít thuốc trừ sâu các kiểu giết chết bọn này đi." Bàn Tử não động mở rộng. "Dĩ độc trị độc hả, ý tưởng của cậu cũng được đấy, nhưng chúng ta làm gì có thuốc trừ sâu." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

Tên này mạch não cũng mới mẻ thật. "Thế làm sao giờ, lão đại, hay là cho Bàn gia vào không gian đi, cái này tởm quá." Bàn Tử đảo mắt, cười hề hề. "Chúng ta đi đường vách đá." Trương Thiên không

để ý lời Bàn Tử, nhìn về phía vách núi xung quanh.

Nếu là người thường có lẽ sẽ không nghĩ thế, nhưng tu vi nhóm Trương Thiên đã sớm có thể đi trên vách đá.

Cho nên không cần thiết phải đi đường thủy.

Còn lý do không đưa nhóm Bàn Tử vào không gian riêng là vì nhóm Lý giáo thụ vẫn ở đây, để họ thấy cảnh đó chung quy vẫn không ổn. "Vách đá?

Trương công tử, đi kiểu gì?

Các ngài có móc câu không?" Tiểu Quang nghi hoặc.

Trương Thiên thu kiếm lại: "Yên tâm, rất đơn giản." Ngược lại Lý giáo thụ bên cạnh nhìn thanh kiếm của Trương Thiên mắt sáng lên: "Trương huynh đệ, nếu không nhìn lầm, thanh kiếm trong tay ngài chắc phải có lịch sử vài ngàn năm rồi nhỉ?" Ông chỉnh lại kính, nghiêm túc hỏi.

Trương Thiên gật đầu: "Ừ, niên đại cũng khá lâu rồi." Nói xong Trương Thiên không đáp lời thêm.

Nếu họ đòi muốn lấy, Trương Thiên sẽ không do dự vứt nhóm Lý giáo thụ lại đây cho tự sinh tự diệt. "Ra là vậy, không ngờ đồ vật ngàn năm trước vẫn còn uy lực như thế, Trương huynh đệ võ nghệ phi phàm thật." Lý giáo thụ cũng không ngốc, giờ đang ăn nhờ ở đậu, sao dám nói lời quá phận.

Ông trực tiếp nịnh Trương Thiên một câu.

Trương Thiên không nói nhiều, dẫn mọi người băng qua hố tuẫn táng lần nữa.

Đứng bên hồ, Trương Thiên nhìn xuống nước.

Không biết từ lúc nào hồ nước đã bị ô nhiễm, vô số côn trùng

không biết từ đâu chui ra tụ tập hết trong hồ.

Trương Thiên túm lấy Tiểu Quang. "Lão Hồ, cậu mang Lý giáo thụ, chúng ta bắt đầu qua sông." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng túm lấy Lý giáo thụ. "Trương công tử, ngài định làm gì?" Tiểu Quang thấy Trương Thiên túm lấy mình thì nghi hoặc. "Đưa các người qua, nếu các người tự qua sông thì sẽ chết rất khó coi." Trương Thiên tùy tiện nói.

Tiểu Quang nghe vậy vội ngậm miệng, hắn không muốn chết oan chết uổng.

Ngay sau đó, chỉ thấy Hồ Bát Nhất một tay cắp Lý giáo thụ, một tay dắt Tuyết Lỵ Dương, chân đạp mạnh, đứng thẳng trên vách đá bên cạnh.

Cảnh tượng này khiến Lý giáo thụ ngẩn tò te. "Sao có thể thế được, rõ ràng dưới chân cậu ta không có gì, sao một người có thể đứng ngang trên tường như vậy?" Trong lòng Lý giáo thụ có vô vàn câu hỏi.

Một người có thể đứng trên vách tường gần như thẳng đứng, nói thế nào cũng khó tin.

Tuyết Lỵ Dương cũng là lần đầu trải qua chuyện này, nhưng biểu hiện bình tĩnh hơn Lý giáo thụ nhiều.

Hồ Bát Nhất có khinh công, thối pháp, cộng thêm tu vi đã tăng lên, đứng trên tường chỉ là chuyện nhỏ. "Lão đại, Bàn gia cũng không biết leo tường đâu." Bàn Tử mặt mày ủ dột, hắn tu luyện thân thể, bắt hắn leo tường chẳng phải làm khó người ta sao? "Không sao, tôi sẽ ra tay." Trương Thiên phất tay, sau đó một tay kéo Bàn Tử, một tay xách Tiểu Quang, trực tiếp đứng lên vách đá.

Trương Khởi Linh thì khỏi phải nói, hắn bước vài bước trên

không, nhẹ nhàng đáp lên vách đá.

Lý giáo thụ lúc này một câu cũng không muốn nói nữa.

Tất cả những chuyện này đã chấn động nhận thức của ông.

Một người bình thường đột nhiên thấy cảnh này không ngất xỉu đã là may mắn, có thể thấy khả năng chịu đựng của Lý giáo thụ khá mạnh.

Trương Thiên nhìn về phía xa: "Chúng ta cứ đi dọc theo lòng sông, nếu không có gì bất trắc thì rất nhanh sẽ thấy cung điện Hiến Vương." Trương Thiên nói xong, bước chân mọi người bắt đầu tăng tốc.

Thân ảnh Trương Thiên hóa thành hư ảnh, liên tục nhảy nhót trên vách đá.

Cảnh này làm Tiểu Quang nhìn đến ngây dại. "Trương công tử, đây là tiên thuật sao?" Giọng Tiểu Quang có chút ngờ nghệch. "Cậu thấy là gì thì nó là cái đó." Trương Thiên tùy ý đáp. "Có thể dạy tôi không?" Tiểu Quang mong đợi nhìn Trương Thiên. "Chúng tôi có quy định không truyền cho người ngoài, xin lỗi." Trương Thiên lịch sự từ chối.

Nếu tùy tiện truyền thụ thì hắn thành Bồ Tát sống rồi.

Hơn nữa thứ này cũng không thể truyền ra ngoài.

Có nhiều nguyên nhân, quan trọng nhất là sợ truyền nhiều, có người tâm tính không tốt sẽ gây loạn bên ngoài.

Còn có người cơ duyên quá mạnh sẽ cướp mất cơ duyên vốn thuộc về mình. "Được rồi." Tiểu Quang gật đầu thất vọng.

Trương Thiên nhìn tên này một cái cũng không nói gì thêm.

Dù sao thế giới của hắn cũng không tươi đẹp như họ tưởng. [Haizz, tôi còn định tìm Trương Thiên bái sư, xem ra không được rồi.]

[Tiếc thật, nếu anh ấy thu đồ đệ thì tốt biết mấy.] [Các ông nhìn Nhất Mi đạo nhân xem, có ai là kiểu thu đồ đệ lung tung đâu?] [Chẳng lẽ giấc mộng võ hiệp của tôi lại tan vỡ sao?

Cũng không biết tại sao anh ấy không nhận đệ tử.] [Mọi người không phát hiện à, nhóm Trương Thiên rất ít người nhà, thậm chí Giải Vũ Thần cũng không có người thân, chúng ta đừng mơ nữa.] Hiện trường truyền đến tiếng thở dài.

Chương 553

Đúng lúc này, nhóm Trương Thiên đi trên vách đá không bao lâu thì một con đường sàn đạo xuất hiện. "Ơ, lão đại nhìn kìa, có sàn đạo!" "Hẹp quá, nhỏ quá." "Sàn đạo này chắc nối từ dưới lên, liệu có phải lối vào không?" Bàn Tử kích động nói bên cạnh Trương Thiên.

Trương Thiên nhìn sàn đạo, chân đạp mạnh, cả nhóm đáp xuống đó.

Sàn đạo rất hẹp, ngoằn ngoèo dẫn về phía xa.

Nhìn xuống dưới, nhóm Trương Thiên đang ở trên vách núi cao mấy chục mét. "Đây chắc là đường vào mộ huyệt!" Lý giáo thụ đột nhiên nói.

Đồng thời tấm bản đồ trên tay ông thu hút sự chú ý của Trương Thiên. "Cái này là?" Trương Thiên nhìn tấm bản đồ. "Đây là bản đồ chúng tôi mua từ một người bán hàng rong ở Bắc Ly.

Cũng chính vì tấm bản đồ này chúng tôi mới đến Nam Vân khảo cổ khai quật." Lý giáo thụ giải thích. "Tôi xem được không?" Trương Thiên nhẹ giọng.

Lý giáo thụ gật đầu không do dự đưa bản đồ qua.

Trương Thiên nhìn bản đồ, trên đó đánh dấu rõ ràng lộ trình đến mộ huyệt và vị trí mộ.

Nhưng lộ trình trong rừng nguyên sinh thì có chút đáng suy ngẫm.

Trải qua ngàn năm, lộ trình trên bản đồ e là đã thay đổi.

Đường trong rừng nguyên sinh chắc là của ngàn năm trước, giờ chắc chắn đã khác.

Nếu ai cứ đi theo tuyến đường này thì tỷ lệ tử vong rất lớn.

Nhìn vị trí hiện tại, Trương Thiên phát hiện nơi này trên bản đồ đánh dấu là con đường duy nhất vào mộ. "Trả ông này, bản đồ này độ tin cậy không cao." Trương Thiên trả lại bản đồ.

Nhóm Lý giáo thụ gan cũng to thật, đồ không rõ lai lịch cũng dám dùng.

Lý giáo thụ nhận lại bản đồ, không nói gì chỉ lẳng lặng cầm lấy.

Cả đoàn người đi trên con đường hẹp, chậm rãi tiến lên.

Đặc biệt là vách núi sâu thẳm dưới chân và độc trùng không rõ tên dưới nước khiến nhóm Tiểu Quang biết rằng rơi xuống thì tỷ lệ sống rất thấp. "Vãi, ai thiết kế cái đường bé tí này, chèn ép Bàn gia quá thể." "Bàn gia có thể chịu tủi thân, nhưng không thể chèn ép thân thể nhỏ bé của Bàn gia!" Bàn Tử than phiền con đường quá hẹp.

Thân hình hắn hơi mập, đường đi thế này khiến hắn rất khó chịu.

Nhưng Bàn Tử dù sao cũng là một tên béo linh hoạt, than thì than chứ tốc độ chẳng chậm đi chút nào.

Cả đoàn vừa đi vừa quan sát địa hình xung quanh. "Đúng rồi lão đại, anh nói con quái vật chúng ta gặp lúc nãy sao lại sống được thời gian dài thế, có phải bất tử không?" Bàn Tử hỏi.

Bất tử luôn là điều bí ẩn chôn giấu trong lòng người.

Trương Thiên lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, tôi không phải nhà sinh vật học, mấy cái này không rành lắm.

Nhưng có thể khẳng định là trong cơ thể loài sinh vật đó có một bộ phương thức sinh tồn riêng." Trương Thiên nói xong, Bàn Tử lại nhìn sang Tuyết Lỵ Dương: "Dương mỹ nữ, cô nói xem, thứ đó kỳ quái thật." Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, lát sau dường như nghĩ ra gì

đó, bèn nói: "Loài sinh vật đó có khả năng là Hoắc thị Bất Tử Trùng trong truyền thuyết.

Sở dĩ gọi là Bất Tử Trùng vì có thể trong cơ thể nó có tổ chức thần kinh dạng vòng (luân trạng thần kinh)." Cả nhóm đều nghi hoặc, đặc biệt là Trương Thiên nhướng mày, tổ chức gì cơ?

Hắn cũng chưa học qua sinh vật, nhất là mấy kiến thức thâm sâu này.

Mọi người đều nhìn Tuyết Lỵ Dương. "Dương tiểu thư, không ngờ cô cũng có nghiên cứu về sinh vật sao?" Lý giáo thụ ngạc nhiên.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu: "Trước đây vì khảo cổ nên tôi có tìm hiểu nghiên cứu một số kiến thức về các loài sinh vật.

Sở dĩ thần kinh dạng vòng được gọi là thần kinh bất tử, chủ yếu vì thịt và thần kinh của loài này tách biệt.

Sau khi mô thịt hoại tử, thần kinh dạng vòng vẫn tiếp tục tồn tại, điều này khiến sinh vật đó có thể sống rất lâu." Bàn Tử mắt sáng lên: "Hầy, thế Bàn gia tiêm cái tổ chức thần kinh này vào người thì có được bất tử không?" "Về lý thuyết là được, nhưng anh sẽ biến thành người bất tử (dạng xác sống)." Tuyết Lỵ Dương nói.

Trương Thiên nhớ đến zombie ở kiếp trước.

Cái này chả phải là T-virus sao.

Nhưng có thể khẳng định, một khi nghiên cứu này có đột phá, sẽ có một lượng lớn tiền đổ vào nghiên cứu.

Lắc đầu gạt bỏ suy nghĩ, Trương Thiên nghĩ thầm. "Loài có tổ chức này được biết đến không nhiều, giá trị nghiên cứu khá lớn." Tuyết Lỵ Dương nói.

Nhưng con sâu đó với họ chẳng có tác dụng gì, mang về cho

người khác nghiên cứu rồi kiếm tiền thì Trương Thiên không có hảo tâm như vậy. "Thế chúng ta có cần mang ít tiêu bản về không?" Tiểu Quang hỏi. "Đừng mang, thứ này mang ra ngoài không có lợi gì cho nhân loại đâu." Lý giáo thụ trực tiếp phủ quyết.

Ông nhìn khá thấu đáo.

Quá độ nghiên cứu khoa học chỉ đẩy nhanh diệt vong mà thôi.

Tại hiện trường: [Vãi chưởng, thuốc bất tử á?] [Thứ đó làm thịt và thần kinh tách rời, biết đâu ý thức cũng không còn là của mình, lúc đó khác gì zombie đâu.] [Mẹ ơi, may mà lúc đó Trương Thiên không mang thứ này ra, nguy hiểm thật.] [Hóa ra ở Hạ quốc nhiều thứ nguy hiểm thế này, sau này phải cẩn thận hơn.] Vô số người bàn tán.

Lúc này các nhà sinh vật học trên toàn thế giới đều sôi sục.

Khi biết có thể thay đổi thế giới, từng người bắt đầu nghiên cứu sâu rộng về cái gọi là thần kinh bất tử này.

Đặc biệt là nước Mỹ, nơi có những nhân tài sinh học hàng đầu thế giới.

Năm xưa dịch cúm chấn động thế giới chính là do họ một tay tạo ra nhằm mục đích kiếm tiền từ dược phẩm, lần này tổ chức bất tử xuất hiện sao có thể không khiến họ quan tâm.

Tại Viện nghiên cứu sinh học Thánh Thuẫn (S.H.I.E.L.D parody?) ở Mỹ: "Nghe nói ở Hạ quốc phát hiện tổ chức bất tử?" Một ông lão hỏi. "Vâng, nhưng là chuyện trăm năm trước, tiếc thật." "Có điều, ở các nơi bên mình cũng lần lượt xuất hiện vật chủ của ma cà rồng trong truyền thuyết, chúng ta có nên chú trọng nghiên cứu sự phát sinh của loài này không?" Một người đàn ông trung niên nói.

Ông lão gật đầu: "Nếu phát hiện thật thì nhất định phải lấy mẫu máu, cái này có tác động rất lớn đến sự bất tử của nhân loại." Trong

viện nghiên cứu, mấy người bắt đầu nghiên cứu về tổ chức ma cà rồng đang nổi lên ở Mỹ.

Từ khi Hạ quốc xuất hiện đạo gia, đạo thuật, thế giới cũng lần lượt xuất hiện các thứ quái dị.

Rõ ràng thời đại đã thay đổi.

Trong màn hình, nghe Tuyết Lỵ Dương giải thích, mọi người cũng hiểu ra nhiều điều. "Nói vậy tức là loài sinh vật này theo núi lửa phun trào bị chôn vùi ở đây, cộng thêm môi trường không khí trong động mới khiến nó sống đến giờ?

Quỷ dị quá thể." Bàn Tử lẩm bẩm.

Hồ Bát Nhất không nói gì, cầm la bàn xem xét liên tục. "Lão đại, hình như chúng ta đến nơi rồi." Hồ Bát Nhất đi trước lên tiếng. "Đến rồi sao?" Trương Thiên mắt sáng lên.

Hồ Bát Nhất nhìn về khúc quanh không xa: "Chắc là ở đằng kia." Lời Hồ Bát Nhất vừa dứt, mọi người không kìm được tăng tốc.

Khi đến khúc quanh, tất cả trực tiếp bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động.

Chỉ thấy từng tòa cung điện hoa lệ tọa lạc giữa vách núi xuất hiện ngay trước mắt.

Miệng Lý giáo thụ và Tiểu Quang càng là há hốc không tự chủ được.

Nhóm Giáo sư Lý vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cung điện hoa lệ như thế này, nhất thời thế mà lại có chút nghẹn lời.

Mà nhóm Trương Thiên thì đã thấy qua rất nhiều cung điện, ví dụ như Tinh Tuyệt cổ thành hay cung điện ở Lâu Lan cổ thành, hoặc giả là cung điện trong ảo giác của Vương Tử mộ.

Cái nào chẳng phải kim bích huy hoàng, khiến người ta than thở.

Thế nhưng, mấy cái đó cộng lại lại thủy chung không mang đến cảm giác chấn động như cái trước mắt này.

Tọa lạc trên vách núi cheo leo, cung điện này có lẽ không phải chấn động nhất, nhưng chắc chắn là mỹ lệ nhất. "Nhóc con xinh đẹp quá, lão đại, đây là lăng mộ đẹp nhất mà Bàn gia từng thấy." Bàn Tử kích động nói: "Trời xanh xanh dã mang mang, gió thổi cỏ rạp hiện hoàng lăng." Hắn thậm chí còn không quên thể hiện ra tài nghệ độc đáo của mình.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen, tên này coi như thật sự làm hắn nở mày nở mặt rồi. "Quả thực rất đẹp, đây hẳn là một trong những cung điện đẹp nhất chúng ta từng thấy rồi đi." Hồ Bát Nhất cũng cảm khái nói.

Cái trước mắt này xác thực không tồi.

Toàn bộ phía trên cung điện còn có thụy quang chiếu rọi, một vệt kim quang kia chiếu tại phía trên cung điện, khiến cho cung điện cực kỳ huy hoàng.

Tựa hồ tăng thêm một loại sắc thái khác.

Mà dung mạo cung điện càng là có chút cảm giác của hoàng cung, chẳng qua chỉ có một góc của tảng băng chìm.

Chương 554

Chỉ có thể nhìn thấy một mặt ngoài, còn như dáng vẻ bên trong, ai cũng không biết.

Ánh sáng màu vàng bao phủ cung lăng trước mắt.

Lại thêm bóng tối xung quanh, vách núi, vách đá, ngược lại là hình thành cảnh sắc khác biệt.

Cũng chẳng trách nhóm Hồ Bát Nhất chấn động.

Cho dù là Trương Thiên cũng bị một màn này làm cho chấn động.

Giáo sư Lý lúc này cũng phản ứng lại, ông không khỏi nhìn về phía Trương Thiên: "Anh Trương, các cậu còn từng xem qua hoàng lăng khác?" Trong lòng Giáo sư Lý có chút mong đợi.

Trương Thiên xua tay: "Đều là nhìn thấy ở trên sách, không tính là tận mắt nhìn thấy.

Đây là lăng mộ hào hoa nhất mà chúng tôi từng thấy." Trương Thiên biết ý tứ của Giáo sư Lý, trực tiếp phủ nhận.

Trương Thiên cũng sẽ không tốt bụng mà thừa nhận.

Đến lúc đó để Giáo sư Lý lại làm phiền mình, Trương Thiên ghét nhất là chuyện phiền toái.

Giáo sư Lý gật gật đầu, trong lòng ngược lại là có chút thất vọng.

Trương Thiên không nguyện ý nói, ông cũng không tiện hỏi nhiều nữa. "Vậy, cậu Trương, ánh sáng phía trên kia là cái gì?

Chẳng lẽ trên thế giới thật sự có phật quang sao?

Quá thần kỳ rồi." Một bên, Tiểu Quang nhìn thụy quang phía trên cung lăng, có chút hiếu kỳ.

Loại quang mang này thực sự là làm cho người ta sinh nghi, đặc biệt là hai người Tiểu Quang, càng là có chút không lý giải nổi. "Hề hề, cái này các người cũng không biết, lão đại, để Bàn gia tới." Bàn Tử cười hắc hắc, kiêu ngạo mở miệng.

Theo Trương Thiên lâu như vậy, chưa thấy qua heo chạy, cũng đã gặp qua heo nhảy sông rồi. "Cái này à, nếu Bàn gia không nhìn lầm, thì hẳn là long mạch chi khí đi.

Cái gì gì long mạch ấy, còn có cái gì gì đó cuối cùng hình thành cái thứ này." Bàn Tử nói, còn về nguyên nhân cuối cùng thì hắn chi a chi ô nói không ra một chữ.

Trương Thiên vỗ đầu một cái.

Tên này vốn tưởng là vương giả, đi theo lâu như vậy, hóa ra vẫn là đồng nát (thanh đồng). "Cái này là do khí tràng, toàn bộ cung lăng tọa lạc trên long mạch, vị trí này rất độc đáo, bên dưới vây quanh nước, long huyết lưu chuyển.

Mà ở phía trên, có núi non bao quanh, là đất rồng cuộn.

Lại thêm vị trí mộ huyệt của hắn, chính là trung tâm của long mạch, phía trên vách núi, cái này gọi là điểm long huyệt, kiến tạo phong thủy cách cục thập phần vi diệu.

Nếu lại thêm một chút phong thủy chi thuật, vậy phía trên tòa cung lăng này liền sẽ xuất hiện thụy quang." Trương Thiên liên tiếp nói.

Hồ Bát Nhất ở một bên gật gật đầu.

Trương Kỳ Lân thì vẫn luôn nhìn hoàng lăng trước mắt, ngôi mộ này y chưa từng tới.

Hơn nữa, y có thể khẳng định, chính mình đã đi qua rất nhiều mộ huyệt, nhưng những nơi Trương Thiên dẫn mình đi, hình như không có cái nào giống như đã từng đi qua.

Tại sâu trong ký ức, căn bản không có bóng dáng những mộ huyệt này.

Điều này ngược lại làm cho trong lòng Trương Kỳ Lân thêm một chút dục vọng tìm tòi.

Tiểu Quang nghe mà hiểu nhưng lại không hiểu.

Mà Giáo sư Lý càng là kinh ngạc nhìn Trương Thiên.

Những đoạn lời này của Trương Thiên, ông cũng chưa từng nghe qua.

Hơn nữa Giáo sư Lý bình thường thích đi Phan Gia Viên tìm đạo sĩ xem bói, xem phong thủy.

Những người kia cũng đều là lão đạo sĩ, có người còn tự xưng đạo sĩ xuống núi, phổ độ chúng sinh.

Hiện tại nhìn thấy Trương Thiên, Giáo sư Lý chỉ cảm thấy những đạo sĩ kia yếu nhớt. "Chẳng lẽ, ta gặp phải đều là đạo sĩ giả?" Trong lòng Giáo sư Lý toát ra nghi vấn này.

Tiểu Quang thì một mặt sùng bái.

Cậu ta kích động hỏi lần nữa: "Vậy cậu Trương, thụy quang này có tác dụng gì không?

Hay là chỉ để đẹp mắt?" Tiểu Quang lúc này cứ như bé ngoan hiếu kỳ vậy.

Dù sao bọn họ là học giả khảo cổ, cả đời vốn chính là không ngừng học tập.

Trương Thiên biểu lộ ra tri thức bọn họ chưa từng nhìn thấy, thậm chí lĩnh vực còn có liên quan đến khảo cổ.

Cái này tự nhiên hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Trương Thiên nhìn về phía thụy quang, chậm rãi mở miệng: "Thụy quang chiếu đại địa, đại địa được vĩnh khang.

Thụy quang chiếu lăng mộ, đắc đạo lại thăng thiên." Hắn phát hiện, mỗi một kẻ tàn bạo, sát lục cả đời, đều thích sau khi chết làm một cái điềm lành, thậm chí có thể để cho mình đắc đạo siêu thoát. "Cái này, chẳng lẽ nói, Hiến Vương đã đắc đạo rồi?" Thân thể Tiểu Quang run lên, tỏ ra có chút sợ hãi.

Ánh mắt Trương Thiên cũng dần dần nghiêm túc lên: "Mộ huyệt này, e rằng có chút khó khăn.

Thụy quang, tôi cũng là lần đầu tiên thấy." Trương Thiên nói đúng sự thật.

Thụy quang này hắn đào nhiều mộ như vậy, xác thực vẫn là lần đầu tiên thấy.

Như vậy có thể thấy được, người trong mộ huyệt, e rằng rất mạnh. "Lão đại, chúng ta có phải hay không muốn quy vị rồi!

Liệt trận tại phía bắc, Huyền Vũ thính lệnh." Bàn Tử chớp chớp mắt, một mặt tươi cười.

Cái này chính mình thân mặc khôi giáp Huyền Vũ, đến lúc đó không làm cho vị Giáo sư Lý này khiếp sợ đến ngẩn người sao?

Nhóc con, xem Bàn gia không mê chết ngươi.

Trương Thiên nhìn con đường hẹp trước mắt trách mắng: "Cậu mặc vào khôi giáp, có thể đi qua đường hẹp sao?" Khóe miệng Bàn Tử giật một cái.

Phải biết khôi giáp nặng mấy ngàn cân, đừng nhìn mặc vào có thể tự do hành động, nhưng trọng lượng của nó thì không thể đo lường được.

Dù sao cũng là vẫn thạch chế thành, cùng Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân được coi là cùng một cấp bậc. "Khụ khụ, được rồi, liệt trận tại bắc, Huyền Vũ đi tiểu." Bàn Tử xua tay, trực tiếp bỏ qua chủ đề này.

Mấy người Trương Thiên không tự giác tăng nhanh một chút bước chân.

Khôi giáp khẳng định phải mặc vào, dù sao luyện chế thứ đó, vốn dĩ chính là dùng để đào mộ, không dùng thì phí.

Bất quá, hiện tại khẳng định không phải lúc.

Ngươi thấy ai còn chưa vào mộ huyệt, đã tiên phong mặc cái khôi giáp chạy loạn.

Thông qua một con đường hẹp dài đằng đẵng, không bao lâu sau Hồ Bát Nhất liền dừng bước. "Phía trước hết đường, tòa cung điện này e rằng là lợi dụng dây thừng gì đó xây dựng, căn bản không có đường đi lên." Hồ Bát Nhất nhìn về phía cung điện nơi xa, không khỏi mở miệng nói.

Con đường hẹp này cũng coi như là đi đến cuối cùng. "Cậu Trương, chúng ta sẽ không phải?" Tiểu Quang lập tức liền nghĩ đến cái gì. "Xem ra, chúng ta chỉ có thể đi lên." Trương Thiên khẽ nói. "Tôi đoán, trên vách núi hẳn là có rất nhiều cơ quan, đã Hiến Vương đem mộ huyệt thiết kế ở đây, hơn nữa còn không có lộ tuyến, khẳng định chính là không muốn có người đi lên.

Chúng ta nếu là đi vách núi, nhất định phải cẩn thận." Tuyết Lệ Dương ở một bên mở miệng.

Cô quan sát rất tỉ mỉ. "Được cô nói chuyện, tôi nhớ ra rồi, dựa theo Thiên Cương Bát Trận, địa hình này rất độc đáo.

Vách núi này, e rằng có một cái trận pháp độc đáo!" Hồ Bát Nhất

đột nhiên mở miệng.

Mọi người nhao nhao đưa ánh mắt nhìn về phía hắn. "Thiên Cương Bát Trận, chiếu ứng là tám đại thần tướng trong Thiên Cương Tam Thập Lục Thần Tướng.

Phân biệt là Thiên Khôi Tinh, Thiên Cơ Tinh, Thiên Cương Tinh, Thiên Nhàn Tinh, Thiên Anh Tinh, Thiên Phú Tinh, Thiên Huyền Tinh, Thiên Ám Tinh.

Tổng cộng tám ngôi sao, dựa theo tám ngôi sao này sắp xếp tương hỗ, có thể hình thành một cái Thiên Cương trận." Hồ Bát Nhất ở một bên giải thích.

Trương Thiên hiểu ra gật gật đầu.

Ánh mắt nhìn lại vách núi trước mắt, xác thực giống như Hồ Bát Nhất nói.

Nếu dựa theo tuyến Thiên Cương Tinh sắp xếp, trên vách núi này xác thực có rất nhiều tảng đá nhỏ nhô ra.

Chương 555

Chắc hẳn những tảng đá kia chính là các tinh tuyến. "Cái gì Thiên Cương trận, Bàn gia chỉ biết Thiên Cương ba mươi sáu phép biến hóa." Bàn Tử lầm bầm.

Trận pháp này hẳn dốt đặc cán mai.

Giáo sư Lý và Tiểu Quang càng là nghe mà ngẩn người.

Cái này khảo cổ, làm sao còn dính dáng đến tinh tượng?

Làm sao thiên văn học còn tham dự rồi.

Thời buổi này, khảo cổ thật là càng ngày càng khó khăn. "Quá lợi hại, thầy Lý, bọn họ quả thực chính là thiên tài." Tiểu Quang có chút kích động và chấn kinh.

Mặc dù nghe không hiểu, nhưng đại khái chính là bọn họ đã biết phương thức né tránh cơ quan như thế nào. "Thật không nghĩ tới bọn họ thế mà mỗi một người đều hiểu biết nhiều như vậy.

Đoàn đội này quá đáng sợ." Giáo sư Lý trong lòng nghĩ ngợi, lời này không dám nói ra.

Đoàn đội Trương Thiên này, quả thực chuyên nghiệp hơn cả đoàn chuyên gia bọn họ.

Cái này nếu là để bọn họ tiếp tục đi xuống trộm mộ, vậy e rằng trên thế giới không có một người nào có thể ngăn cản bọn họ đi.

Hơn nữa, đoàn đội Trương Thiên, có thể nói là thiếu một cũng không được, mỗi một người đều giống như có mị lực độc đáo.

Thế nhưng, Giáo sư Lý nhìn thấy Trương Kỳ Lân và Bàn Tử, ông có chút nghi hoặc, hai tên này, có năng lực gì đây? "Thiên Cương trận

này, không phải rất khó, đối phó một số người bình thường, hoặc là người có chút công phu còn có thể, nhưng là đối với chúng ta, ngược lại là đại vu gặp tiểu vu." Hồ Bát Nhất tự tin mở miệng.

Đối với Thiên Cương trận trước mắt này, hắn mười phần có lòng tin.

Trương Thiên không nói gì, chỉ là chậm rãi kéo Bàn Tử và Tiểu Quang: "Đi thôi, chúng ta phá trận trước." Trương Thiên mở miệng.

Hồ Bát Nhất gật gật đầu, tung người nhảy một cái, mang theo Tuyết Lệ Dương và Giáo sư Lý đã đứng tại phía trên vách núi. "Phía trên thi khí rất nặng." Trương Kỳ Lân lặng yên không một tiếng động ghé vào tai Trương Thiên mở miệng. "Tôi cũng ngửi thấy.

Ở bên trong cực kỳ có khả năng có một cỗ cương thi, cẩn thận một chút." Trương Thiên khẽ nói với Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân hơi gật đầu, bước chân đi theo đã đạp lên vách núi.

Trên vách núi.

Chỉ thấy mấy người như đi trên đất bằng, đi lại trên vách đá.

Cả người càng là lấy một góc bốn mươi lăm độ hành tẩu.

Cứ như Người Nhện dính ở phía trên vách núi vậy. "Chúng ta sắp đi vào một cái tinh trận." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Kim chỉ la bàn trong tay không ngừng chuyển động. "Cái kia, cậu bạn nhỏ, đây là cái gì?" Giáo sư Lý hiếu kỳ hỏi.

Ông vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy la bàn theo ý nghĩa thực sự, thứ này ông cũng đã nghiên cứu qua trong cổ tịch.

Nhưng nhìn thấy có người sử dụng trong hiện thực, vẫn là lần đầu tiên. "La bàn, có thể phán đoán tinh tuyến, bát quái, chòm sao, sinh

tiêu vân vân." Hồ Bát Nhất nhàn nhạt mở miệng.

Tuyết Lệ Dương đưa ánh mắt nhìn la bàn của Hồ Bát Nhất.

Mặc dù cô đã nhìn thấy rất nhiều lần, nhưng là, mỗi một lần nhìn, đều sẽ bị chấn động.

Cô thực sự nghĩ không ra, Hồ Bát Nhất làm sao làm được, tại phía trên nhiều tinh tượng, bát quái như vậy mà tìm kiếm được manh mối chính mình cần.

Cái này quả thực quá khó khăn một chút. "Thật thần kỳ." Giáo sư Lý lẩm bẩm, trong mắt đối với la bàn càng là thêm một chút hiếu kỳ. "Thiên Khôi Tinh, Nam Đấu chi trợ, tại hướng Nam." Hồ Bát Nhất nói xong, tay mạnh mẽ vỗ một cái trên vách núi.

Sau một khắc, khí tức đánh về phía phương nam. "Oanh!" Theo một chưởng của Hồ Bát Nhất rơi xuống.

Vách núi cách đó không xa truyền ra tiếng vang như bạo nổ.

Ngay sau đó chỉ thấy trên vách núi thế mà xuất hiện một chỗ lõm.

Tiếp đó, vô số mũi tên bắt đầu điên cuồng từ trong vách núi bắn ra.

Vách núi phương nam hầu như toàn bộ bị cung tên bắn trúng.

Nếu có người đi ở bên kia, không chút nghi ngờ sẽ bị bắn thành con nhím. "Cái này..." Nhìn thấy hàng trăm hàng ngàn mũi tên từ trong vách núi bắn ra, Giáo sư Lý và Tiểu Quang càng là mở rộng tầm mắt.

Thử hỏi, nếu bọn họ phát hiện cung điện này sẽ thế nào?

Khẳng định là không chút do dự leo lên.

Nếu như không biết những thứ này, vậy xác suất bị bắn chết khẳng định là chín mươi phần trăm. "Thật nhiều cơ quan...

Chúng ta trước đó xuống mộ, sao không thấy có nhiều cơ quan như vậy." Tiểu Quang không khỏi cảm khái nói, trong lòng cũng phát ra nghi vấn.

Giáo sư Lý ngược lại là biết, khẳng định là những đặc công thần bí kia giúp bọn họ loại bỏ cơ quan. "Haizz, còn phải cảm ơn bọn họ a, nếu không phải tự mình đến xem, căn bản không biết mỗi một cái mộ huyệt thế mà đều nguy hiểm như thế." Giáo sư Lý cảm khái một câu.

Trước đó bọn họ nhặt mộ quen rồi, đều sẽ bản năng cho rằng, cơ quan trong mộ huyệt không nhiều, cũng chỉ có mấy cái kia, hơn nữa thương vong cũng rất thấp.

Đối với việc này bọn họ mới sinh ra mù quáng tự tin đối với mộ huyệt.

Nhưng hiện tại xem ra, cũng không phải là mộ huyệt đơn giản, mà là có người vì bọn họ yên lặng gánh vác tất cả. "Cảm ơn ngài, hiệp sĩ vô danh." Tiểu Quang càng là phát ra cảm khái từ nội tâm.

Khóe miệng Trương Thiên giật một cái.

Chính mình khi nào biến thành hiệp sĩ vô danh.

Nhưng nhìn dáng vẻ hai tên này, về sau hẳn là sẽ không làm ra những chuyện muốn chết như thế nữa đi.

Vô số mũi tên bắn ra vài giây đồng hồ, sau đó tinh trận thứ nhất liền trôi qua.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất bắt đầu tiếp tục leo lên trên.

Rất nhanh, đi tới vị trí chỗ lõm thứ hai. "Thứ hai là Thiên Cơ Tinh, cũng là phía nam." Hồ Bát Nhất nói, lại là một chưởng vỗ xuống.

Ngay sau đó, ngọn núi lần nữa bắt đầu rung động.

Phía nam, sau một khắc, ngọn núi thế mà bắt đầu lõm xuống.

Tại sau một trận tiếng vang cơ quan, tiếp theo, vô số côn trùng màu đen thế mà bắt đầu từ nơi lõm xuống kia tuôn ra.

Côn trùng màu đen điên cuồng bò qua bò lại, côn trùng lần này cùng trong nước lại một điểm cũng không giống nhau.

Bọn chúng cứ như từng con rắn vậy, bò lổm ngổm trên vách núi. "Mẹ ơi, lại tới rắn!" Bàn Tử nhìn thấy rắn, kia coi như là chuột thấy mèo. "Bàn Tử cậu sao còn sợ rắn thế hả." Trương Thiên có chút buồn bực, tên này tu vi không thấp nha. "Lão đại thứ này, dài hơn Bàn gia, hơn nữa còn nhỏ, Bàn gia ghét nhất loại đồ chơi cứ dài dài nhỏ nhỏ này." Bàn Tử nghĩ đến vô số con rắn tại trong một cái ổ làm loạn nhuyễn động liền cảm giác buồn nôn. "Cái này..." Nhìn thấy cơ quan lần nữa phát động, vô số rắn từ trên vách núi bò xuống, trái tim đám người Giáo sư Lý nhảy lên tới cổ họng.

Cơ quan này cũng quá nhiều rồi, hơn nữa nguy hiểm hầu như là khắp nơi a. "Làm sao bây giờ?

Nhiều độc trùng quá, thầy Lý cẩn thận một chút." Trên mặt Tiểu Quang có chút kinh hoảng.

Trên người bọn họ không có đồ bảo hộ, ngay cả nhóm Trương Thiên cũng không mặc, cái này nếu là bị cắn một cái chẳng phải là chết ngay tại chỗ? "Bùa tôi đưa ông trước đó đâu?" Trương Thiên nhìn về phía Giáo sư Lý.

Giáo sư Lý từ trong ba lô lấy ra: "Ừ, đeo kỹ vào, sẽ không sao đâu." Trương Thiên thấy bùa còn đó, vậy thì trực tiếp mặc kệ Giáo sư Lý.

Chương 556

Có Kim Quang Phù, sẽ bảo vệ bọn họ không có việc gì.

Chỉ thấy kiếm gỗ đào của Hồ Bát Nhất huy động giữa không trung.

Một tấm bùa phá không được hắn vẽ ra.

Ngay sau đó, bùa bay về phía đám rắn đen kia.

Vô số hỏa diễm bắt đầu lan tràn trên vách núi cheo leo.

Giáo sư Lý và Tiểu Quang dần dần trừng lớn mắt.

Mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Lăng không họa phù (vẽ bùa giữa không trung), hơn nữa hào vô chinh triệu mà xuất hiện hỏa diễm, phù hào.

Cái này thấy thế nào cũng không có căn cứ khoa học a!

Bọn họ là làm sao làm được?!

Ngọn lửa thiêu đốt rắn đen bò ra từ trong cơ quan.

Nhất thời cả ngọn núi đều truyền đến loại mùi khét khó ngửi kia.

Nhìn ngọn núi trước mắt toàn bộ bị biển lửa bao vây, ngoại trừ hai người Giáo sư Lý trên mặt có một chút biểu tình chấn động ra, những người còn lại ngược lại là thần sắc bình thường. [Haha, lần này trở về, Giáo sư Lý e rằng phải bế quan rồi đi.] [Sự kiện làm Giáo sư Lý chấn kinh một trăm năm đã xảy ra.] [Cái này nếu là tôi tận mắt nhìn thấy chuyện ly kỳ thế này, tôi e rằng còn biểu hiện chấn kinh hơn cả Giáo sư Lý.] [Khi nhà khoa học gặp phải sự kiện ly kỳ sẽ có biểu tình gì, hoan nghênh đi vào tiêu điểm phỏng vấn kỳ này.] [Người phía trước, quảng cáo phỏng vấn đấy à.] Hiện trường, nhìn thấy hỏa diễm

dần dần biến lớn, vô số người càng là náo nhiệt lên.

Dù sao đây vẫn là lần đầu tiên có chuyên gia nhìn thấy loại tràng cảnh này, đúng thực là mười phần đáng để bình luận.

Lúc này, bên ngoài phòng thẩm phán, nhóm Giáo sư Lý nhìn hình ảnh trước mắt.

Khi nhìn thấy dáng vẻ bị chấn kinh của ông nội mình, trong lòng Giáo sư Lý không khỏi có chút cảm khái. "Haizz, cái này nếu là tôi, e rằng càng thêm chấn kinh đi." Giáo sư Lý lẩm bẩm, đồng thời nhìn về phía cuốn nhật ký.

Làm ông ngoài ý muốn chính là, trong nhật ký tịnh không có sự kiện liên quan đoạn này, rất hiển nhiên, vị Giáo sư Lý kia đã tuân thủ lời hứa, cũng không đem chuyện của Trương Thiên nói ra. "Haizz, đáng tiếc, ông nội cũng không có đem loại chuyện này ghi chép lại." Giáo sư Lý cảm khái một tiếng. "Viện trưởng Lý, kỳ thật loại chuyện này căn bản cũng không cần ghi chép, bởi vì cho dù là ghi chép lại chúng ta sẽ tin sao?" Các chuyên gia khác ở một bên mở miệng.

Sau âm thanh của hắn, Giáo sư Lý ngẩn người một chút.

Đúng vậy a, chỉ cần cách một đời người, tư tưởng kia chính là biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Loại chuyện này, cho dù là viết xuống, hậu đại đại khái suất cũng là sẽ không tin. "Cũng đúng, hoặc là ông nội cũng nghĩ đến nguyên nhân này đi." Giáo sư Lý cảm khái nói. "Bất quá, Hiến Vương mộ này đúng thực chấn động, đây là mộ huyệt chấn động nhất tôi từng thấy." Giáo sư Lý nhìn lăng mộ đang phát ra thụy quang trong hình ảnh, trong mắt không khỏi lóe lên một tia sáng mang. "Còn không phải sao, thế hệ chúng ta, chỉ có thể đào chút mộ Thanh triều, thậm chí Minh triều đều khó nhìn thấy, càng đừng nói loại mộ lớn này.

Cơ bản chỉ là truyền thuyết." Các giáo sư khác càng là cảm khái nói.

Theo sự biến mất của rất nhiều mộ lớn, mộ huyệt hiện đại sở khai quật trên cơ bản đều là loại lăng mộ cỡ nhỏ kia.

Cỡ lớn đều rất khó thấy được. "Ai nói không phải đâu, bất quá, chúng ta bây giờ có thể nhìn thấy nghiên cứu và sự cống hiến vô tư của viện sĩ Lý, cũng là đã rất thỏa mãn." Một vị chuyên gia mở miệng nói.

Ngay sau đó đám người nhao nhao lần nữa đưa ánh mắt nhìn lên.

Mặc dù hiện tại sắc trời đã ảm đạm xuống, nhưng hình ảnh vẫn y nguyên.

Chỉ thấy trong hình ảnh, theo hỏa diễm của Hồ Bát Nhất lan tràn, rắn đen xung quanh cũng dần dần bị thiêu đốt hầu như không còn.

Sau đó, Hồ Bát Nhất lần nữa bò về phía phía trên ngọn núi.

Lần này tốc độ càng là tăng nhanh không ít.

Rất nhanh Hồ Bát Nhất liền lần nữa gặp cơ quan thứ ba, lần này là một số cột đá từ bên ngoài kéo dài.

Sẽ đem người tới đẩy xuống vách núi.

Bằng vào thân pháp linh hoạt, mấy người lần nữa thuận lợi vượt qua cơ quan trước mắt.

Rất nhanh, cơ quan tám cái phương vị toàn bộ vượt qua.

Theo Hồ Bát Nhất tung người nhảy một cái, hắn cùng Tuyết Lệ Dương, Giáo sư Lý dẫn đầu đứng tại phía trên vách núi.

Trong tầm mắt, hoàng lăng chấn động trước mắt nhìn một cái không sót gì xuất hiện.

Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, chỉ vì hoàng lăng trước mắt này thực sự là quá lớn.

Hơn nữa rất chấn động.

Tám cây cột đá to lớn sừng sững tại trước cung điện.

Không chỉ vẻn vẹn có tác dụng như một cái chèo chống, càng nhiều hơn chính là đối ứng tám ngôi Địa Sát.

Hầu như trên mỗi một cây cột đá đều khắc họa đồ tiêu tinh thần đối ứng, thoạt nhìn càng là có một chút cảm giác quỷ dị long trọng. "Hô hô, mẹ ơi, Bàn gia coi như là đi lên rồi, một đường này, Bàn gia suýt chút nữa đem mật xanh nôn ra." Bàn Tử vỗ vỗ ngực, giống như còn đang hòa hoãn lại.

Vừa rồi theo Hồ Bát Nhất phá trận tấn tốc, Trương Thiên mang theo Bàn Tử cũng tăng nhanh bước chân.

Có khả năng là tốc độ Trương Thiên quá nhanh, Bàn Tử không chịu nổi. "Chờ một chút, cung điện này!" Đột nhiên, Giáo sư Lý giật mình một cái, ông rõ ràng nhìn thấy cung điện, lúc này mới phát hiện không đúng.

Giáo sư Lý bị cận thị, trên mặt ông vẫn luôn đeo kính.

Bởi vì vừa rồi ánh sáng lờ mờ, lại thêm bản thân ông cận thị, cũng không có nhìn quá rõ ràng.

Khi thật sự nhìn rõ, Giáo sư Lý toàn thân run lên. "Làm sao vậy?" Trương Thiên đưa ánh mắt nhìn về phía Giáo sư Lý. "Bố cục cung điện này và trên tấm bản đồ này giống nhau như đúc!" Đột nhiên, Giáo sư Lý mở miệng nói.

Trương Thiên hiếu kỳ nhìn về phía bản đồ của Giáo sư Lý.

Chỉ thấy phía sau bản đồ, thế mà còn có một bức bản đồ nữa.

Hơn nữa dáng dấp bản đồ này và cung điện này cơ bản giống nhau. "Đây là Trấn Lăng Đồ." Hồ Bát Nhất nhìn thoáng qua, mở miệng nói. "Nơi này còn có một câu nói." Tuyết Lệ Dương chỉ vào một cái góc của bản đồ.

Chỉ thấy phía trên viết chính là: "Nhược phi thiên băng, ngoại nhân nạn phá" (Nếu không phải trời sập, người ngoài khó phá).

Nhìn sấm ngôn trước mắt, Hồ Bát Nhất chậm rãi mở miệng: "Trấn Lăng Đồ này chính là một cái trận pháp cơ quan, chỉ chính là cơ quan chúng ta vừa đi qua.

Mà đại môn lăng mộ này, tám cây cột đá, ngụ ý chính là tám vị Thiên Sát Tinh.

Bên trong lăng mộ, nếu không phải có một cái Thiên Cung, nếu không không có khả năng có bố trí hoa lệ như vậy, hơn nữa Thiên Cung Lãm Nguyệt, nhất định nguy cơ trùng trùng." Hồ Bát Nhất lập tức liền dời ánh mắt, rơi vào trên những cột đá xung quanh. "Cái gì Thiên Cung?" Giáo sư Lý đầy mặt nghi hoặc. "Chẳng lẽ, hoàng lăng này xây dựng ở trên trời sao?" Ngữ khí Giáo sư Lý có chút kích động. "Chúng ta nhìn thấy chỉ là một cái đại môn của hoàng lăng mà thôi, tiến vào đại môn này có lẽ mới có thể nhìn thấy hoàng lăng chân chính." Hồ Bát Nhất lần nữa mở miệng.

Từ thụy quang vừa rồi, lại thêm bát trận, một màn này lại một màn này, đều dự báo hoàng lăng phía trên có một cái Thiên Cung. "Thiên Cung?

Đó là cái gì?" Tiểu Quang càng là một mặt mờ mịt. "Ý cảnh trong long mạch." Trương Thiên tại lúc này mở miệng. "Hoàng lăng này xây dựng trên long mạch, lại thêm các nơi địa khí hiển hiện, phong thủy trận pháp đột ngột, toàn bộ hoàng lăng bị một cỗ địa khí bao bọc.

Cho nên, sẽ có một cỗ ý cảnh tựa như ở trong thiên cung." Trương

Thiên nói xong, Tiểu Quang và Giáo sư Lý đều có chút không hiểu cho lắm. "Lão đại, tám cây cột đá này, thế mà còn khắc họa thật nhiều đồ án, hình như là dáng vẻ của các đại tinh tướng." Bàn Tử lúc này đứng tại phía trước cột đá, không khỏi mở miệng nói. "Cột đá này cùng cơ quan bên dưới hẳn là tương tự, bất quá, đây là tám cây cột đá Thiên Sát Tinh.

Bàn Tử, cậu có từng nghe nói Thiên Sát Cô Tinh?" Trên mặt Trương Thiên mang theo nụ cười.

Bàn Tử gật đầu liên tục: "Nghe qua, nghe qua, có phải hay không là loại Sao Chổi?" Bàn Tử liên tục gật đầu.

Trương Thiên gật gật đầu: "Theo tám cây cột đá, cũng đại biểu cho tám vị tinh tướng, lăng mộ này hẳn là dựa theo thiên thượng cung khuyết (cung điện trên trời) để thiết kế, cực kỳ vi diệu." Trương Thiên nói, Giáo sư Lý và Tiểu Quang càng là cầm bút ký không ngừng ghi chép gì đó.

Đồng thời Tiểu Quang càng là vội vàng cầm máy quay phim bắt đầu chụp ảnh.

Chương 557

Đây chính là trải nghiệm đích thân hiếm có, còn có chứng cứ mộ huyệt thần bí a.

Hơn nữa, có lão sư giảng bài trực tuyến, cái này làm cho hai người kích động hỏng rồi.

Đặc biệt là Giáo sư Lý, khuôn mặt già nua đều cười đỏ lên.

Bình thường đều là ông giảng bài, hiện tại đến phiên người khác giảng bài, ông rất cao hứng. "Di, lão đầu, mặt ông sao biến thành đít khỉ rồi." Bàn Tử không hợp thời nghi mở miệng.

Khóe miệng Giáo sư Lý giật một cái.

Xấu hổ đến cực điểm. "Khả năng là bị sốt đi, không sao." Giáo sư Lý qua loa tắc trách nói. "Thầy Lý, không sao chứ, gần đây cúm rất lợi hại, thầy sẽ không trúng cúm rồi chứ." Tiểu Quang lo lắng nói.

Giáo sư Lý liếc cậu ta một cái.

Ta chính là học lén chút kiến thức, còn bị một đám người tóm được, thì rất xấu hổ. "Không sao, không sao, các cậu tiếp tục." Giáo sư Lý xua tay, cười khan nói.

Trương Thiên không nhìn Giáo sư Lý, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía bố cục trước mắt.

Ngoại trừ tám cây tinh trụ xung quanh ra, tại phía trước cung điện còn có một cánh cửa đá to lớn.

Phía trên cửa đá điêu khắc hai bức tượng điêu khắc.

Nhìn dáng vẻ hẳn là tượng Môn Thần.

Trương Thiên hơi nhíu mày.

Hiến Vương này sẽ không cùng một đức hạnh với Hoàng Thục Lương chứ.

Một kẻ kiến tạo Địa Phủ, một kẻ kiến tạo Thiên Đình?

Tám cây tinh trụ ứng Thiên Môn, trước cửa có Môn Thần trấn áp, cái này chẳng phải chính là Thiên Môn sở hướng sao? "Lão đại, trên cửa này điêu khắc hẳn là Thiên Cơ Tinh trên tinh tú, còn có Thiên Khải Tinh Thần, cả tòa mộ huyệt, hình như đối ứng với một bức tinh tọa đồ hạo hãn." Hồ Bát Nhất nhìn điêu khắc trước mắt không khỏi mở miệng nói.

Trương Thiên nhìn đại môn, có chút suy đoán.

Tên này không dùng Khánh Kỵ để làm môn thần, ngược lại là dùng Tinh Tú Thần.

Như vậy, toàn bộ Thiên Cung hẳn là dựa theo sự sắp xếp của các đại tinh tú.

Môn thần mọi người quen thuộc là Uất Trì Cung và Tần Quỳnh, là một loại môn thần hưng khởi sau thời Nguyên.

Mà môn thần sớm nhất thì gọi là Khánh Kỵ, đây là một vị môn thần được ghi lại trong sử sách.

Chẳng qua dần dần đã bị lãng quên. "Cửa này phải mở ra làm sao a?" Bàn Tử hiếu kỳ nhìn đại môn cao gần năm mét trước mắt.

Nhóm Giáo sư Lý cũng là lẳng lặng chờ đợi đáp án của Trương Thiên.

Trương Kỳ Lân đưa mắt nhìn Thiên Cung trước mắt, còn có tám cây cột đá kia, ánh mắt y rơi vào phía trên một trong các cột đá. "Nơi này có cơ quan." Trương Kỳ Lân chậm rãi mở miệng.

Theo thanh âm của y rơi xuống, Trương Thiên khóa chặt ánh mắt

tại phía trên cột đá. "Muốn mở cửa, tự nhiên phải phá trận.

Tám cây cột đá này chính là con đường duy nhất phá trận." Trương Thiên mở miệng nói.

Hồ Bát Nhất cũng đã đi tới trước mặt cột đá.

Hắn cầm la bàn lên, sau đó tính toán một chút. "Vị trí này chính là Cô Tinh sở tại, mà tại vị trí tương phản với nó, thì là Thiên Cát Tinh, chỉ cần chúng ta đem cột đá di dời đến vị trí tương ứng là được." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Sau đó, Hồ Bát Nhất liền bắt đầu tìm kiếm cơ quan các cột đá lớn.

Cột đá chừng sáu bảy mét cao, muốn để thứ này di động, cũng là thập phần khó khăn. "Tiểu Quang, mau đều ghi lại, những thứ này đều là phương hướng nghiên cứu sau này của chúng ta." Giáo sư Lý nói nhỏ.

Tiểu Quang càng là không dám do dự, cầm bút không ngừng ghi chép.

Trương Thiên tự nhiên cũng nghe được thanh âm của ông, ngược lại là không để ý tới.

Cho dù là ghi lại thì như thế nào, muốn chân chính mò thấy cánh cửa trong nghề, không có chỉ điểm hoặc là thư tịch tương ứng, là cơ bản không có khả năng.

Đây cũng là nguyên nhân Trương Thiên không có ngăn cản bọn họ, bởi vì bọn họ cho dù là học lén, cũng học không biết.

Theo Hồ Bát Nhất lần lượt tìm tới cơ quan tương ứng.

Rất nhanh, cột đá theo Hồ Bát Nhất chuyển động, từng cây bắt đầu cải biến phương vị.

Vị trí chèo chống cải biến, toàn bộ cửa mộ đều đang rung động.

"Đây là cơ quan?

Nhưng là làm sao làm được." Giáo sư Lý nhìn cột đá di động trước mắt, không khỏi có chút cảm thán.

Phải biết, những cột đá này không chỉ vẻn vẹn đại biểu cho cơ quan, còn là đại biểu cho tác dụng chịu lực của toàn bộ mộ huyệt.

Loại trụ chịu lực này là không thể di động, một khi di động, toàn bộ phòng ốc đều sẽ sụp đổ.

Thế nhưng cái trước mắt thì không giống.

Không chỉ vẻn vẹn có thể di động, thậm chí mộ huyệt cũng không có sụp đổ.

Thiết kế kỳ đặc này, làm cho Giáo sư Lý than thở không thôi. "Trong tường phía trên hẳn là có một cái đai truyền tống, theo cơ quan bị bát động, đai truyền tống bị kích hoạt, cho nên, cho dù là cái trụ thay đổi vị trí, diện tích chịu lực là không thay đổi." Tuyết Lệ Dương ở một bên mở miệng nói.

Cô ngược lại là rất nhanh nghĩ tới nguyên lý cơ quan này. "Không hổ là đồng chí Dương, đúng là kiến thức rộng rãi, lĩnh giáo." Giáo sư Lý khiêm tốn nói.

Tuyết Lệ Dương cười yên nhiên, cũng không nói thêm gì nữa.

Theo cột đá biến hóa.

Cánh cửa đá lớn trước mắt cũng chậm rãi mở ra.

Sau một khắc, một đạo kim quang từ trong khe cửa đá tham gia dò xét ra.

Kim quang chiếu rọi trên mặt mọi người, ngược lại là hiện ra một mảnh tường hòa. "Đây là ánh sáng gì, tôi cảm giác bệnh viêm phổi trong cơ thể tôi hình như được chữa khỏi rồi." Giáo sư Lý kinh hô.

Trương Thiên cũng hưởng thụ trong mảnh kim quang này.

Kim quang này hình như có thể hấp thu, hơn nữa tinh thuần hơn so với khí tức mang đến khi tu luyện bình thường.

Trương Thiên chỉ cảm giác đan điền của mình đang không ngừng nhảy lên.

Giống như là đang vui vẻ với những khí tức này. [Quang mang: Tinh thuần linh khí!] [Năng lực quang mang: Tiện cho người tu luyện hấp thu, nhanh gấp mấy lần so với tu luyện bình thường!] [Giới thiệu quang mang: Tinh thuần linh khí do một vật phẩm nào đó sản sinh!] "Đây là linh khí!" Trong lòng Trương Thiên kinh hãi, suýt chút nữa kinh hô thành tiếng.

Bình thường tình huống dưới, bọn họ khi tu luyện cũng sẽ hấp thu khí tức xung quanh, để cho mình sử dụng.

Cái này cũng gọi linh khí.

Nhưng là loại khí tức đó cùng cái này cũng không thể so sánh a.

Có thể nói chính là một cái trên trời một cái dưới đất.

Trương Thiên chỉ cảm giác hít một hơi, kia đều là khẳng định đối với tu vi của mình. "A ~ thật thoải mái ~ thật thoải mái ~" Bàn Tử ở một bên rên rỉ nói.

Trên mặt nhóm người Hồ Bát Nhất cũng lộ ra một tia khoan khoái.

Trương Kỳ Lân mặc dù không có biểu tình gì, nhưng gương mặt băng lãnh dưới hắc bào hình như cũng có một chút nhiệt độ.

Loại khí tức này làm cho người ta say mê. "Cái này hẳn là Phượng Hoàng Đảm, cũng chính là khí tức do Mộc Trần Châu sản sinh.

Không nghĩ tới, thứ kia còn có tác dụng này, tẩy địch tà khí sao?" Trương Thiên trong lòng nghĩ ngợi, đối với Mộc Trần Châu càng là có

chút mong đợi.

Cùng lúc đó, trong lòng Trương Thiên cũng là trầm xuống.

Chương 558

Dù sao Mộc Trần Châu có loại công hiệu này, vậy cũng đại biểu cho, Hiến Vương tuyệt không phải thánh hiền.

Loại khí tức này, cho dù là tu vi hiện tại của Trương Thiên đều có thể khẽ lay động, vậy Hiến Vương quanh năm được tẩm bổ sẽ là dáng vẻ gì đây?

Có thể hay không tu vi bạo tăng?

Còn nữa, thời điểm ở bên dưới, Trương Kỳ Lân và Trương Thiên đều cảm nhận được thi khí bên trong này, tại sao đến nơi này lại cảm thụ không được nữa.

Chẳng lẽ là bị quang mang này che giấu?

Trương Thiên càng nghĩ trong lòng càng trầm muộn.

Cái Hiến Vương mộ này xem ra, không có đơn giản như mình tưởng tượng.

Cũng đúng, Mộc Trần Châu quán xuyên Quỷ Xuy Đăng ở chỗ này, địa phương này làm sao có thể sẽ đơn giản.

Rất nhanh, mọi người dường như thích ứng được với kim quang trước mắt, nhất thời đều phản ứng lại. "Đồng chí Trương, quang mang này là cái gì?

Thế mà làm bệnh viêm phổi khốn nhiễu tôi bao năm được chữa khỏi rồi." Giáo sư Lý có chút kích động.

Linh khí có thể giúp người tu luyện, tự nhiên cũng sẽ khôi phục thương thế cơ thể người.

Mà đối với người bình thường tới nói, cái này chính là thứ tốt hơn

cả linh đan diệu dược. "Cái này, ông có thể lý giải là, không khí tinh thuần, tốt hơn gấp một vạn lần so với không khí dưới núi..." Trương Thiên dùng lời nói địa đạo nhất giải thích.

Giáo sư Lý có chút sờ không được đầu óc, nhưng vẫn là chậm rãi gật gật đầu. "Lão đại, chúng ta bây giờ đi vào sao?

Bàn gia thật thoải mái nha." Bàn Tử có chút mong đợi khí tức bên trong.

Lúc này, Trương Thiên phát hiện, ngọc bội trước ngực Bàn Tử đang điên cuồng thôn phệ khí tức xung quanh.

Rất hiển nhiên, Vương Phi hình như cũng rất thích loại khí tức này. "Chờ một chút, nếu như một cái không gian nhỏ đều có thể hấp thu loại khí tức này, vậy ta sao không đem khí tức trong thế giới của ta đổi thành loại linh khí tinh thuần này?" Trương Thiên bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hai mắt càng là sáng lên.

Phản chính loại khí tức này lưu tại nơi này, đều là lãng phí, còn không bằng bị chính mình sử dụng.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Trương Thiên dần dần giương lên một độ cong, về sau hư huyễn không gian của mình sẽ là thánh địa tu luyện.

Bất quá, duy nhất làm cho Trương Thiên buồn bực chính là, tên "lão lại" (kẻ ăn vạ) trong không gian của mình!

Tinh Tuyệt Nữ Vương tên kia Trương Thiên là tạm thời thật không có cách nào với cô ta.

Đuổi thì đuổi không đi, lại cứ ăn của mình, uống của mình, còn một bộ dáng Nữ Vương.

Hiện tại tốt rồi, chính mình lại làm chút linh khí đi vào.

Người được lợi nhiều nhất là ai?

Vậy khẳng định là Tinh Tuyệt Nữ Vương a. "Đợi ta tìm được Mộc Trần Châu, trước đem nguyền rủa trên người giải khai, đến lúc đó có thể thử xem trước đem tên kia lộng ra khỏi không gian." Trương Thiên trong lòng nghĩ ngợi, ánh mắt càng là nhìn về phía chỗ sâu trong kim quang.

Dù sao hắn cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương không có bất cứ quan hệ gì.

Nếu nói sâu xa, còn coi là nửa cái tiểu cừu nhân, dù sao cái hư huyễn không gian này chính mình đã chiếm cứ, tên kia lại xem vào một chân.

Thậm chí còn hạ trớ chú, Trương Thiên có thể giải trừ nguyền rủa xong mà không động thủ là đã không tệ rồi. "Lão đại, Bàn gia có thể cảm nhận được, bên trong càng thoải mái.

Chúng ta đi vào đi." Bàn Tử có chút mong đợi khí tức bên trong.

Trương Thiên gật gật đầu, lập tức tay vung lên, ngọc bội trước ngực cũng là điên cuồng hấp thu khí tức màu vàng kim óng xung quanh.

Trương Thiên cũng muốn làm sung túc một chút không gian của mình.

Dù sao Trương Thiên chỉ có hư huyễn không gian có thể hấp thu những khí tức này.

Hơn nữa khí tức nếu mình không thu, vậy lưu tại nơi này, xác thực có chút đáng tiếc.

Theo khí tức màu vàng xung quanh điên cuồng dũng mãnh lao vào trong mắt ngọc của Trương Thiên, mọi người chỉ cảm giác linh khí xung quanh có thể hấp thu hình như thiếu đi không ít. "Lão đại, ngài

đây là?" Bàn Tử sờ sờ mũi. "Bàn Tử cậu cũng không muốn chỉ ở tại loại địa phương này hấp thu đi." Trương Thiên hỏi ngược lại.

Hai mắt Bàn Tử sáng lên: "Lão đại, Bàn gia hiểu rồi, Bàn gia còn có thể ở trên giường hấp thu!" Bàn Tử cười hắc hắc, Trương Thiên đầy đầu vạch đen, không thèm để ý tên này nữa.

Lúc này, bên trong hư huyễn không gian.

Từng cỗ từng cỗ linh khí tinh thuần điên cuồng vọt vào.

Toàn bộ hư huyễn không gian tựa hồ bị từng cỗ màu vàng kim bao phủ.

Bản thân Tinh Tuyệt Nữ Vương còn đang khôi phục bỗng nhiên từ trong Côn Luân Thần Quan đứng dậy.

Đôi mắt đẹp của cô nhìn về phía xung quanh.

Trong con ngươi tinh mỹ thêm một chút kinh ngạc và nghi hoặc.

Loại khí tức này thực sự là quá tinh thuần, cho dù là cô hấp thu cũng căn bản không tốn khí lực gì.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể rõ ràng cảm giác được, thương thế trần phong đã lâu của mình bắt đầu chậm chạp khôi phục. "Hắn là làm sao làm được, cỗ khí tức này lại phối hợp Côn Luân Thần Mộc, thương thế của ta rất nhanh liền có thể khôi phục." Tinh Tuyệt Nữ Vương trong lòng nghĩ ngợi, ánh mắt nhìn về phía linh thủy một bên.

Cuộc đối thoại cường thế trước đó của Trương Thiên và cô còn văng vẳng bên tai.

Cái này khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng hiểu ra, hiện tại cô đã không phải là Nữ Vương cao cao tại thượng có thể thống lĩnh hết thảy kia.

Lúc này cô giống như là đang ăn nhờ ở đậu.

Mặc dù trong lòng rất khó chịu, nhưng cái này hình như vẫn là sự thật.

Trước mắt, loại khí tức này cũng là Trương Thiên lộng vào, cái này cũng làm cho Tinh Tuyệt Nữ Vương có một chút do dự.

Nếu như sử dụng, vậy đại biểu cho chiếm tiện nghi của Trương Thiên, mà cô cũng là Nữ Vương cao cao tại thượng, làm sao có thể chiếm tiện nghi một cái hạ nhân.

Nhưng là không chiếm, chính mình e rằng vĩnh viễn đều khó khôi phục.

Trong lòng giãy dụa hồi lâu. "Thôi, nếu như ta khôi phục, liền đem cái không gian này nhường lại thì đã sao, hoặc là đến lúc đó cứu hắn một mạng..." Tinh Tuyệt Nữ Vương trong lòng nghĩ ngợi, cô ngược lại là rất nhanh liền thuyết phục chính mình.

Sau khi thuyết phục chính mình, Tinh Tuyệt Nữ Vương liền rốt cuộc không có cố kỵ, nằm ở trong quan tài điên cuồng hấp thu khí tức xung quanh.

Chỉ thấy, khí tức vừa mới bị Trương Thiên hút vào, lần nữa chuyển hướng, trực tiếp tiến vào trong cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhất thời, trong không gian hình như hình thành một cái vòng xoáy rất lớn.

Điên cuồng thôn phệ lấy khí tức xung quanh.

Nếu để Trương Thiên nhìn thấy một màn này, tuyệt đối sẽ hô to ký sinh trùng.

Giờ khắc này, Trương Thiên tự nhiên không biết Tinh Tuyệt Nữ Vương đã thuyết phục chính mình, đang điên cuồng hấp thu khí tức

mình đưa vào.

Hiện tại Trương Thiên và nhóm Hồ Bát Nhất đã tiến vào đại môn cổ mộ.

Tại sau một trận kim quang.

Mấy người Trương Thiên hách nhiên xuất hiện tại trên một con đường cực dài.

Con đường này cùng thông đạo mộ Trương Thiên xuống trước kia không giống nhau.

Con đường này tịnh không phải tồn tại ở trong mộ đạo, mà là ở trên trời!

Không sai, bạn không nhìn lầm, chính là trên trời.

Lúc này, mấy người Trương Thiên nhao nhao nhìn về phía xung quanh.

Trong mắt đều có một chút chấn kinh. "Lão đại, Bàn gia sẽ không phải đang nằm mơ chứ?

Vừa rồi chúng ta còn tại hang động sơn cốc, làm sao vừa chuyển mắt, liền đi tới trên trời!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hắn không ngừng dụi mắt.

Muốn nhìn rõ đồ vật trước mắt, nhưng là mặc kệ Bàn Tử dụi như thế nào, tràng cảnh trước mắt đều không có tảy may biến hóa. "Nơi này, hẳn chính là Thiên Cung Tinh Đấu Lộ." Hồ Bát Nhất ở một bên mở miệng.

Hắn nhìn cảnh tượng trước mắt cũng là có chút kinh ngạc.

Chương 559

Mà Trương Kỳ Lân thì ánh mắt nhìn thẳng phía trước, đối với cảnh sắc xung quanh, mặc dù trong lòng có chút động dung, nhưng y không biểu hiện mãnh liệt như những người khác.

Chỉ thấy trước mắt, một con đường dài dằng dặc xuất hiện.

Mà tại hai bên con đường, thế mà là từng tòa sơn mạch cao ngất.

Những sơn mạch kia tọa lạc giữa mây mù.

Mà con đường mấy người Trương Thiên đang đứng, cứ như đường lên trời vậy, thông hướng Thiên Cung.

Trương Thiên cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tình huống loại này.

Ngay cả Trương Thiên đều như thế, càng đừng nói Giáo sư Lý.

Lúc này Giáo sư Lý và Tiểu Quang điên cuồng quay chụp cảnh tượng xung quanh.

Bầu trời màu vàng kim, núi non màu vàng kim.

Còn có cuối con đường kia, một tòa cung điện màu vàng kim.

Một màn lại một màn này đều làm cho nhóm người Giáo sư Lý chấn kinh. "Kỳ tích, quả thực chính là kỳ tích.

Đây là làm sao làm được, thế mà có thể đem lăng mộ xây dựng ở trên trời." Trong thanh âm Giáo sư Lý có chút kích động.

Một màn lại một màn này, sớm đã vượt qua nhận thức của ông.

Đặc biệt là mây mù núi non trước mắt, làm cho Giáo sư Lý có một loại cảm giác đi tới trên trời.

Hiện trường. [Vãi chưởng, sẽ không thật sự có Thiên Đình đi?] [Khá lắm, mộ này xây dựng kiểu gì vậy?

Tại sao vừa rồi còn ở trong động, sau khi đi lên, trực tiếp đến trên trời rồi?] [Có thể hay không là do những khí tức kia tạo thành?

Có khả năng là ảo cảnh.] Hiện trường, vô số người thảo luận.

Càng là có vô số học giả bắt đầu nghiên cứu một màn trước mắt này là hình thành như thế nào.

Mà trong hình ảnh, ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía xa.

Chỉ thấy, phía xa, giữa không trung lơ lửng từng cây từng cây cột đá.

Những cột đá kia cứ như không có lực hấp dẫn của trái đất ước thúc vậy, lơ lửng phía trên đỉnh mây.

Mà cách đó không xa, một tòa cung điện tầng tầng tần chuyên hán ngõa (gạch Tần ngói Hán), từng đạo tử trúc kim lương (trụ tím xà vàng) xuất hiện ở trước mắt.

Cung điện giấu ở giữa mây mù.

Nhìn qua cực kỳ thần bí.

Hơn nữa, theo những cột đá lơ lửng xung quanh, càng là làm cung điện lộ ra càng thêm hùng tráng một chút. "Đây chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết, Lăng Vân Thiên Cung do Hiến Vương kiến trúc!" Giáo sư Lý đột nhiên mở miệng.

Trương Thiên đưa ánh mắt nhìn về phía Giáo sư Lý. "Lão đầu, lời này giảng thế nào?" Bàn Tử mở miệng hỏi. "Hiến Vương sau khi chết, kiến tạo hoàng lăng, tên gọi là Lăng Vân Thiên Cung.

Tương truyền, Thiên Cung kiến tạo ở trên Thiên Cung, xung quanh có mây mù lượn lờ, còn có tám cây cột đá vây quanh.

Trên cột đá khắc có thần long, mức độ xa hoa, không thể tưởng tượng.

Không nghĩ tới, thật sự bị chúng ta gặp phải." Giáo sư Lý liên tiếp nói, nụ cười trên mặt đã không che giấu được tâm tình của ông. "Lăng Vân Thiên Cung..." Trương Thiên nhìn Thiên Cung kiến lập trên những đám mây, hắn không khỏi nghĩ đến Vân Thiên Cung.

Hai cái này có gì khác biệt sao?

Mọi người đều biết, Vân Thiên Cung, kiến lập trên đỉnh mây, là một tòa Thiên Cung cực kỳ hoa lệ.

Thế nhưng, Lăng Vân Thiên Cung trước mắt, hình như một điểm cũng không kém, không chỉ vẻn vẹn kiến lập trong mây mù sơn mạch, thậm chí còn có thần long độc đáo thủ hộ. "Lăng Vân Thiên Cung, cái tên này ngược lại là không tệ." Hồ Bát Nhất cảm khái một câu.

Ánh mắt nhìn cung điện trước mắt.

Cung điện kim bích huy hoàng, hai bên có hai cái tiểu điện, hẳn là trắc mộ thất, và nhĩ thất.

Tại phía sau đại điện, hình như còn có cung điện khác.

Mức độ huy hoàng của toàn bộ cung điện, thậm chí phồn hoa hơn cả Dương Lạc cổ thành.

Tại trước cung điện, có hai cây cột đá màu vàng, trên cột đá, Ngũ Trảo Kim Long thò đầu ra, nhìn dáng vẻ uy nghiêm vô cùng. "Lão đại, chỗ này quả thực chính là tác phẩm của thần thánh, vô luận là từ góc độ nào nhìn lại, đều thiết hợp hoàn mỹ với phong thủy bí cảnh.

Thật khó tưởng tượng, nơi này lại là lăng mộ của một tiểu vương biên thùy." Hồ Bát Nhất ở một bên cảm khái nói.

Phải biết, Hiến Vương, tịnh không phải là một đại vương.

Mà là một tiểu vương tọa lạc ở biên dã.

Hơn nữa vị vương này thậm chí còn vì chiến loạn mà trốn đi.

Chính là một người như vậy, lại xây dựng cái hoàng lăng trước mắt khiến cho rất nhiều hoàng đế đều phải than thở không thôi. "Cái này nếu là mang đi ra ngoài, tuyệt đối là kỳ tích đệ nhất thế giới!" Giáo sư Lý kích động kinh hô.

Giờ khắc này ông đã hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui sướng nội tâm của mình.

Trương Thiên nhìn ông một cái.

Loại lăng mộ cỡ lớn này muốn mang đi ra ngoài cơ bản không có khả năng.

Thứ nhất, bên trong khẳng định thiết kế cơ quan, một khi chạm đến sai lầm, toàn bộ hoàng lăng liền sẽ sụp đổ.

Thứ hai, đồ vật bên trong này có rất nhiều là không thể chạm vào, đoàn chuyên gia muốn nghiên cứu, khẳng định phải chạm vào đồ vật, cái này cũng sẽ dẫn đến sụp đổ.

Đám người tăng nhanh bước chân, đi tới trước mặt đại điện.

Tại phía trước đại điện có một cái quảng trường.

Tại hai bên quảng trường mỗi bên có bốn cây cột đá.

Hiển nhiên, lại là tám cây cột đá.

Lại nhìn phía trước.

Cung điện to lớn ngay tại trước mắt.

Cung điện thiết kế cũng là cực kỳ kỳ diệu.

Từng cái đỉnh vàng sắp xếp, ngược lại là xuất hiện hai mươi tám cái đỉnh vàng nhô ra.

Những đỉnh vàng này cộng lại, ngược lại là Nhị Thập Bát Tinh Tú.

Tại nội bộ quảng trường trước đại điện, trước chính điện có hai cây cột đá màu vàng, nhìn qua là bắt mắt nhất.

Mà đại môn chính điện bị khóa chặt, nhìn dáng vẻ hẳn là cần chìa khoá tương ứng mới được. "Mẹ ơi, thật nhiều vàng, phát tài rồi." Bàn Tử nhìn cung điện kim bích huy hoàng trước mắt, mắt ứa ra sao vàng.

Cái này cho dù là mang về một cục gạch, vậy cũng phát tài a.

Mặc dù bây giờ có tiền, nhưng là Bàn Tử vẫn là không đổi được tập tính yêu tiền này.

Đám người xuyên qua quảng trường đi tới trước cửa chính điện.

Chỉ thấy trên đại môn chính điện có hai cái lỗ chìa khóa, mà hai bên cột đá càng là tản ra một tia uy nghiêm. "Xem ra, muốn đi vào, chúng ta nhất định phải tìm được chìa khoá.

Hơn nữa, kim long này sao làm cho tôi cảm thấy khó chịu." Tuyết Lệ Dương ở một bên mở miệng nói.

Hai cây cột đá trước mắt lộ ra quá mức quỷ dị một chút.

Hơn nữa Trương Thiên cũng phát giác được không đúng.

Tại sao bọn họ từ sau khi mở cửa mộ, liền vẫn không có gặp phải cơ quan khác.

Thậm chí bọn họ đi tới cửa chính điện, lại y nguyên như thường.

Hình như căn bản không có dáng vẻ của cơ quan.

Từ lúc đến có thể nhìn ra, Hiến Vương người này cực kỳ âm hiểm.

Chương 560

Hơn nữa là tuyệt đối không có khả năng để cho người ta tiến vào lăng mộ của mình.

Do đó có thể thấy được, sự bình tĩnh trước mắt này, nhất định có vấn đề. "Tốt quá rồi, lần này trở về có bàn giao." Một bên, Giáo sư Lý và Tiểu Quang điên cuồng quay chụp đối với cột đá còn có cung điện.

Dáng vẻ kia hận không thể đem tất cả vật phẩm xung quanh toàn bộ quay chụp xuống.

Ngay tại lúc bọn họ quay chụp cây cột đá thứ tám, đột nhiên, Tiểu Quang hình như giẫm phải thứ gì, dưới chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã sấp xuống. "Tôi hình như giẫm phải cái gì rồi." Ngữ khí Tiểu Quang có chút không xác định.

Hơn nữa trán cũng bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh.

Trong lòng cậu rõ ràng, tại loại địa phương này, giẫm phải cơ quan, kia tuyệt đối thập phần nguy hiểm.

Tại sau khi Tiểu Quang giẫm phải đồ vật, mấy người Trương Thiên nháy mắt nghiêm túc lên.

Trương Kỳ Lân càng là móc ra vũ khí.

Y có thể cảm nhận được một cỗ nguy hiểm đang tiến đến. "Ha ha, rốt cục không phải Bàn gia xúc phát cơ quan, quá tuyệt vời." Ngược lại là Bàn Tử ở một bên tâm lớn mở miệng.

Tên này vẫn luôn là chuyên gia hộ cơ quan.

Hiện tại đổi người, tự nhiên vui vẻ.

Ngược lại Tiểu Quang khẽ động cũng không dám động, sắc mặt

càng là khó coi đến cực điểm. "Làm sao bây giờ, thầy Lý, đồng chí Trương." Tiểu Quang lúc này đã cuống cuồng âm thanh đều bắt đầu run rẩy.

Trương Thiên mày hơi nhíu lại.

Bởi vì hắn cũng cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm. "Cẩn thận." Đột nhiên, thân ảnh Trương Thiên lóe lên, đi tới bên người Tiểu Quang.

Sau một khắc, tay Trương Thiên kéo một cái, liền lôi hai người Tiểu Quang trực tiếp đi tới một bên.

Mà ngay tại lúc Trương Thiên đem Tiểu Quang đi, chỉ thấy tám cây cột đá xung quanh thế mà bắt đầu biến hóa phương vị.

Cùng lúc đó, cột đá đại môn chính điện cũng bắt đầu phát sinh biến hóa. "Tiêu rồi, cơ quan bị xúc phát." Thanh âm Bàn Tử truyền đến. "Mọi người, mau mặc khôi giáp!" Trương Thiên hầu như là đồng thời, một chuỗi đem khôi giáp của mọi người toàn bộ ném ra ngoài.

Loại khí tức nguy hiểm này, thực sự là quá mạnh, không cho phép Trương Thiên một chút do dự. "Cái kia, là từ đâu lấy ra?" Nhìn từng bộ trọng giáp hoa lệ màu đen, Giáo sư Lý một mặt mộng.

Trương Thiên rõ ràng cái gì cũng không mang, thế nhưng hắn lại có thể tùy ý lấy ra đồ vật, đây là tình huống gì?

Không cho phép Giáo sư Lý sinh lòng nghi hoặc, lúc này, tám cây cột đá hình như vây thành một cái vòng, đem đám người toàn bộ quây lại bên trong quảng trường.

Tuyết Lệ Dương nhìn khôi giáp Trương Thiên ném cho mình, cô có chút kinh ngạc. "Anh Trương, tôi cũng có sao?" Tuyết Lệ Dương kinh ngạc nói. "Ừm, tôi là Thanh Long, lão Hồ là Bạch Hổ, cô là Chu Tước, Bàn Tử là Huyền Vũ, Kỳ Lân thì không cần nói." Trương Thiên

nói.

Tuyết Lệ Dương gật gật đầu, vội vàng tròng khôi giáp vào.

Hầu như là vài giây đồng hồ, chỉ thấy mấy người Trương Thiên đã thân mặc áo giáp màu đen, đứng thẳng trong vòng tròn do tám cây cột đá vây thành. "Thật xin lỗi, là tôi không cẩn thận." Một bên Tiểu Quang áy náy mở miệng. "Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, hơn nữa, phương pháp mở cửa e rằng cũng ở trên mấy cột đá này." Trương Thiên ngược lại là không thèm để ý.

Cơ quan này có khả năng tại thời điểm bọn họ đến đã xúc phát, chỉ là bọn hắn không biết mà thôi. "Các cậu đây là..." Nhìn trước mắt, Trương Thiên mặc trọng giáp màu đen, Giáo sư Lý có chút chấn kinh.

Khôi giáp này thoạt nhìn nặng như vậy, thân thể Trương Thiên đơn bạc như thế, có thể di động sao? "Cái này là chúng tôi mặc khi gặp phải nguy hiểm, có thể ngăn cản công kích." Trương Thiên tùy ý giải thích.

Còn chưa chờ Trương Thiên nói xong, sau một khắc chỉ thấy tám cây cột đá kia thế mà tương hỗ liên kết lại.

Bên cạnh mỗi một cây cột đá đều có một cỗ hắc kỳ quái dị vây quanh, thế mà thật sự hình thành một cái vòng tròn đem mấy người Trương Thiên quây lại. "Đây là muốn nhốt chúng ta lại?" Thanh âm Bàn Tử truyền đến. "Cẩn thận." Đột nhiên, Trương Kỳ Lân mở miệng, y vung tay lên, đám người không khỏi lui về phía sau.

Sau một khắc, chỉ thấy kim long trên trụ cửa chính điện thế mà chậm rãi di động!

Thân thể kim long tại phía trên cột đá không ngừng rung động.

Sau một khắc, hai con kim long thế mà trực tiếp tránh thoát khỏi cột đá.

Bay về phía Trương Thiên bên này.

Giờ khắc này, không chỉ vẻn vẹn là Giáo sư Lý, ngay cả nhóm Trương Thiên đều có chút thất thần.

Ngũ Trảo Kim Long, sống lại rồi? "Đậu má, là giả đúng không?

Lão đại, mau tát tôi một cái xem nào, rồng sống lại rồi à?" Bàn Tử vẻ mặt khiếp sợ.

Trương Thiên chưa từng nghe qua yêu cầu nào mặt dày vô sỉ như thế, đương nhiên là phải đáp ứng rồi. "Bốp." Một cái tát giáng xuống, Bàn Tử ôm lấy mông mình. "Đậu má, là thật!" Bàn Tử có chút kích động.

Lý giáo thụ và Tiểu Quang hai người đều ngẩn ra, thứ trước mắt đã vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Rồng, loại sinh vật này, chỉ xuất hiện trong truyền thuyết.

Mà trên toàn thế giới, ở đâu cũng có truyền thuyết về rồng, nhưng người thực sự nhìn thấy thì lại ít càng thêm ít.

Mà hiện tại, hai đầu Kim Long uốn lượn, đây vốn dĩ chính là một kỳ quan kinh thiên. "Khốn Long Trận!" Trương Thiên sau khi tát Bàn Tử một cái cũng nháy mắt phản ứng lại.

Tám cột đá vây thành Tinh đài, sau đó hai con Tinh Long đóng vai trò làm mồi dẫn tấn công. "Lão đại, thứ này sắp lao tới rồi." Bàn Tử kinh hô một tiếng, mọi người càng là nhao nhao né tránh. "Oanh!" Một khắc sau, một đạo kim quang nổ vang, mặt đất lại bị hai con Kim Long kia cào thành một cái hố to. "Đây là rồng thật sao?" Lý giáo thụ có chút không xác định, trên mặt còn có một chút kích động.

Nếu quả thật là rồng, vậy lần này trở về lực độ nghiên cứu khẳng định phải gia tăng. "Không phải, là trận pháp ảo ảnh." Trương Thiên mở miệng nói. "Ảo ảnh gì?" Lý giáo thụ vẻ mặt mờ mịt.

Trương Thiên không giải thích quá nhiều, mà là chuyên tâm nhìn về phía Kim Long đang lơ lửng trước mắt.

Thân thể Kim Long thoạt nhìn thập phần chân thực, mỗi một cái vảy rồng trông đều rất sống động.

Nhưng mà, chỉnh thể lại nhìn có chút cảm giác lúc ẩn lúc hiện.

Trương Thiên đoán chừng, hẳn là do thụy quang (ánh sáng tốt lành) xung quanh, cộng thêm việc trận pháp khởi động, mới tạo ra được sinh vật giống như ảo ảnh trước mắt này. "Gào." Theo một tiếng long ngâm, hai con Kim Long hướng về phía Trương Thiên bên này đập tới.

Móng vuốt khổng lồ giống như móng ưng cực kỳ nhanh. "Lôi lai!" Trương Thiên nháy mắt tế ra phất trần, theo phất trần công kích, một đạo lôi đình bị Trương Thiên huy ra.

Lôi đình đánh lên người con Kim sắc cự long trước mắt, hình như không có chút tác dụng nào, cứ như là đang gãi ngứa. "Oanh." Móng vuốt cự long rơi xuống ngay sau lôi đình của Trương Thiên.

Không đến một hơi thở, mặt đất dưới chân Trương Thiên đã bị đập ra một cái hố to.

May mắn có khôi giáp hộ thể, nếu không ngực Trương Thiên tuyệt đối sẽ bị cào nát. "Nhanh quá." Nhìn tốc độ giống như ảo ảnh của cự long, trong lòng Trương Thiên kinh hãi.

Tốc độ này, thậm chí còn nhanh hơn hẳn công kích. "Lão đại, chúng ta tiêu hao chết nó." Bàn Tử xách đoản kiếm của mình lớn tiếng hét lên.

Chương 561

Trương Thiên biết, không thể tiếp tục như vậy nữa, hai con Kim Long, nhất định phải phối hợp ứng đối mới được. "Bàn Tử, cậu và Kỳ Lân đối phó một con, tôi cùng lão Hồ, Dương tiểu thư một con." Trương Thiên lớn tiếng nói.

Bàn Tử gật đầu, quy xác (mai rùa) càng là chắn ở phía trước. "Nhị ca, tôi thu hút hỏa lực, anh tấn công nó." Bàn Tử hét lên, lập tức hắn càng là chạy đến trước mặt Kim Long.

Sau đó, chỉ thấy một màn kỳ quái xuất hiện.

Chỉ thấy móng vuốt Kim Long điên cuồng tấn công Bàn Tử, mà Bàn Tử thì trốn vào trong mai rùa, không ngừng ngăn cản công kích trước mắt.

Cộng thêm việc Bàn Tử có tu luyện công pháp luyện thể, nhất thời Kim Long trước mắt lại không làm gì được Bàn Tử.

Trương Thiên nhìn thoáng qua bên phía Bàn Tử, trong lòng có chút hài lòng.

Tên mập này coi như là làm được chút chuyện thực tế.

Ngay lúc Bàn Tử thu hút hỏa lực, Trương Kỳ Lân huy vũ Hắc Kim Cổ Đao không ngừng, lưỡi dao màu đen bộc phát ra vô số phiến đao mang giữa không trung. "Lợi hại quá..." "Đây là chuyện con người có thể làm được sao?" Nhìn Trương Kỳ Lân giống như ảo ảnh trước mắt, còn có đao pháp sắc bén kia của y, trong lòng Lương giáo thụ có chút chấn động.

Nếu như xác định trước mắt là thật, ông còn tưởng rằng đây là một giấc mơ. "Hóa ra, thần tiên trong truyền thuyết thực sự tồn tại."

Tiểu Quang càng là vẻ mặt hoảng hốt. "Lão Hồ, tôi kiềm chế nó, cậu thử tìm biện pháp phá giải." "Dương tiểu thư, cô hỗ trợ lão Hồ một chút." Trương Thiên mở miệng nói.

Phất trần không ngừng huy vũ.

Phất trần lúc này giống như một cái roi, điên cuồng quất lên người Kim Long.

Nhưng Kim Long hình như một điểm bị thương cũng không có, vẫn như cũ đối với Trương Thiên phát ra công kích mãnh liệt. "Trận pháp ảo ảnh, lại kiêu ngạo như thế, ăn ta một kiếm!" Trương Thiên vung phất trần lên, hóa thành lợi kiếm, lao thẳng tới mệnh môn của Kim Long. "Từ từ, trận pháp?" Hồ Bát Nhất nhìn tám cây cột đá xung quanh.

Hắn chợt nghĩ tới điều gì đó.

Nếu con Kim Long này là ảo ảnh trận pháp.

Vậy thì nhất định phải giải quyết trận pháp trước mắt mới được.

Kim Long dài khoảng năm sáu mét, cũng không tính là lớn, có thể nói chính là một bản ảo ảnh thu nhỏ.

Trương Thiên phát hiện, độ dài con Kim Long này rất giống độ dài cột trụ của chính điện trước mắt.

Nếu không đoán sai, hẳn là dựa theo độ dài cột trụ để tiến hành huyễn hóa. "Cây phất trần kia là thứ gì, thoạt nhìn thật lợi hại, một kiếm đánh lên đầu Kim Long lại khiến Kim Long phải lùi lại." Lương giáo thụ và Tiểu Quang trốn ở trong góc, nhìn hết thảy trước mắt. "Lý lão sư, đây hẳn là pháp thuật của Đạo gia trong truyền thuyết nhỉ." "Thật sự là quá thần kỳ, không ngờ Hạ quốc ta mênh mông, còn có nhân vật lợi hại như thế." Tiểu Quang có chút kích động.

Loại người này thật sự là quá lợi hại, lo gì Hạ quốc không hưng

thịnh.

Thế nhưng, loại người này cũng cơ bản sẽ không để cho người khác sử dụng, đây cũng là điều Tiểu Quang cảm thấy có chút đáng tiếc. "Gào gào." Theo tiếng Kim Long càng lúc càng lớn, Trương Thiên phát hiện, thân thể Kim Long trước mắt hình như đã xảy ra một ít biến hóa. "Nó đang hấp thu sức mạnh trên cột đá xung quanh." Trương Kỳ Lân từ trên đầu Kim Long nhảy xuống.

Hắc Kim Cổ Đao hất lên, trên mặt không có biểu tình gì.

Y đánh nửa ngày, nhưng không gây ra tổn thương thực chất nào cho Kim Long trước mắt.

Điều này khiến trong lòng Trương Kỳ Lân cũng có chút nghi hoặc.

Theo lý thuyết, một đao của y, cho dù là Tống Tử (cương thi) cũng rất khó đỡ được.

Nhưng lại không lưu lại được một chút vết tích nào trên người Kim Long. "Tiểu Quang, mau chụp lại, đợi đi ra ngoài, những thứ này chính là manh mối, hơn nữa, cho dù chúng ta chết rồi, ảnh chụp cũng sẽ vĩnh viễn lưu lại." Lý giáo thụ nhìn Kim Long đang lượn lờ trên không trung, hấp thu khí tức trên cột đá xung quanh, ông vội vàng nói.

Tiểu Quang hình như cũng ý thức được điểm này.

Vội vàng lấy máy ảnh ra.

Loại máy ảnh này của cậu ta còn có đèn flash.

Cho nên lúc chụp ảnh, sẽ có một đạo quang mang.

Chỉ thấy Tiểu Quang cầm máy ảnh lên, tay càng là đã ấn vào nút chụp. "Đừng chụp!" Khi Trương Thiên nhìn thấy hành động của Tiểu Quang, vội vàng hét lên.

Nhưng đã muộn.

Chỉ thấy tay Tiểu Quang đã ấn xuống. "Tách." Chỉ nghe một tiếng tách, nút chụp ấn xuống, một đạo quang mang xuất hiện.

Hai con Kim Long nháy mắt bị ánh sáng hấp dẫn, trong miệng lại phun ra một quả cầu lửa màu vàng.

Một khắc sau, cầu lửa rơi về phía hai người Tiểu Quang.

Lý giáo thụ và Tiểu Quang lúc này đều mộng, ngây ngẩn tại chỗ. "Hừ." Lúc này, chỉ nghe một tiếng hừ lạnh rơi xuống, thân ảnh Trương Kỳ Lân giống như quỷ mị, tốc độ cực nhanh.

Tại nháy mắt cầu lửa rơi xuống, Trương Kỳ Lân đã đi tới trước mặt hai người Tiểu Quang.

Một khắc sau, Trương Kỳ Lân ôm lấy hai người, trực tiếp né sang một bên. "Oanh." Hai quả cầu vàng rơi xuống.

Trên mặt đất bụi đất tung bay.

Mà hai cái hố to càng là xuất hiện ở trước mắt.

Máy ảnh trong tay Tiểu Quang cũng bị thiêu thành than cốc.

Lý giáo thụ và Tiểu Quang lúc này còn chưa phản ứng kịp.

Bọn họ nhìn ảnh chụp tân tân khổ khổ chụp được bị phá hủy, trong mắt lại có chút thất thần. "Lão đại, tôi phát hiện ra điểm yếu của Kim Long!" Đột nhiên, Hồ Bát Nhất hét lên.

Ánh mắt Trương Thiên chợt nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Biện pháp giải quyết Kim Long, chính là phá hủy cột đá!" Hồ Bát Nhất hô.

Ánh mắt Trương Thiên cũng nhìn về phía cột đá kim điện cách đó không xa.

Trên cột đá màu vàng lúc này đã không còn điêu khắc Kim Long.

Hiển nhiên, Kim Long đã từ trên cột đá thoát ly ra. "Con Kim Long

này sở dĩ đánh không chết, là bởi vì, nó căn bản không phải bản thể, mà muốn giải quyết, chỉ cần giải quyết cột đá là được." "Có điều, khó khăn duy nhất là, muốn tới gần cột đá, thì phải giải quyết tám cây Tinh trụ trước mắt." Hồ Bát Nhất liên tục nói.

Cái trận pháp này có thể nói rất vi diệu.

Tám cây cột đá vây khốn người tới.

Sau đó còn có hai cây cột đá ở bên ngoài trận pháp thực hiện công kích.

Như vậy, anh muốn giải quyết kẻ tấn công thì nhất định phải phá trận, nhưng phá trận thì lại bị kẻ tấn công không ngừng quấy nhiễu.

Có thể nói, loại trận pháp này rất khó phá giải, trừ phi phá trận trước, hơn nữa còn phải có người đủ thực lực ngăn cản công kích bên trong trận pháp. "Như vậy đi, lão Hồ, chúng tôi vừa kéo chân nó, vừa thử phá trận, chỉ cần phá vỡ một cây Tinh trụ, tạo thành một lối ra, để Dương tiểu thư đi ra ngoài chắc là được." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Hồ Bát Nhất nháy mắt hiểu được ý tưởng của Trương Thiên.

Ý tưởng của Trương Thiên rất đơn giản, khi một cây Tinh trụ bị phá hoại, trận pháp sẽ trong nháy mắt xuất hiện một cái lỗ hổng, mà Tuyết Lỵ Dương vừa vặn có thể đi ra ngoài.

Đương nhiên thời gian lỗ hổng xuất hiện rất ngắn, Tuyết Lỵ Dương nhất định phải nhanh.

Khi Tuyết Lỵ Dương đi ra ngoài, Trương Thiên đoán chừng cô ấy hẳn là có mang theo thuốc nổ, đến lúc đó nổ cột đá kia là được. "Gào!" Ngay tại lúc này, hai con Kim Long lượn lờ trên không trung hình như đã hấp thu xong khí tức bên trong cột trụ.

Sau một tiếng gầm giận dữ.

Hai con Kim Long thế mà bắt đầu dung hợp.

Bóng dáng hai con Kim Long bắt đầu chồng lên nhau, dần dần, một con Kim Long khổng lồ dài mười mấy mét xuất hiện ở trước mắt mọi người. "Đây là dung hợp rồi!" "Sức mạnh hình như tăng lên gấp đôi!" Trong lòng Trương Thiên trầm xuống.

Chương 562

Công kích của bọn họ không gây ảnh hưởng cho Kim Long, nhưng công kích của Kim Long lại mang tính thực chất.

Hiện tại, Kim Long lại mạnh lên, không thể nghi ngờ đây sẽ là một trận chiến gian nan.

Lúc này, Lý giáo thụ mới phản ứng lại.

Ông nhìn cái hố to trên mặt đất, đặt mông ngồi xuống đất. "Xong rồi, chúng ta chết nhiều người như vậy, nhiều tâm huyết như vậy đều uổng phí." Lý giáo thụ lẩm bẩm, thế mà có chút thất thần. "Lý lão sư, hiện tại không phải lúc nghĩ những thứ này!

Không phải chỉ là một cái máy ảnh thôi sao?

Sau này chúng ta khẳng định có thể chụp được những bức ảnh tốt hơn." Tiểu Quang ở một bên an ủi.

Cũng đúng, Lý giáo thụ vì tới ngôi mộ này, càng là mang theo mười lăm người, mà hiện tại chết thì chết, bị thương thì bị thương.

Chính là vì những tấm ảnh manh mối đối tượng nghiên cứu kia.

Nhưng là hiện tại thứ tân tân khổ khổ làm ra không còn nữa, ông có thể không tuyệt vọng sao.

Nghe được lời Tiểu Quang, trong lòng Lý giáo thụ vẫn có một chút tiều tụy.

Nhưng khi lần nữa nghe được tiếng long ngâm trên đỉnh đầu, Lý giáo thụ biết, hiện tại không phải lúc thương cảm. "Chúng ta trốn đi, đừng gây thêm phiền toái cho bọn họ nữa, đa tạ cậu đồng chí." Lý giáo thụ cảm tạ Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân chỉ khẽ gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Nhìn cự hình thần long trên đỉnh đầu, Trương Kỳ Lân chỉ cảm giác huyết mạch của mình đều đang sôi trào. "Gào." Lại là một tiếng gầm giận dữ, Ngũ Trảo Kim Long điên cuồng đập xuống, ngược lại có một cỗ cảm giác hủy thiên diệt địa. "Lão Hồ, chúng ta lên!" Trương Thiên hô một câu.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, còn có Bàn Tử, Trương Kỳ Lân xách vũ khí của mỗi người điên cuồng xông lên. "Bà nội nó, ăn Bàn gia một chiêu ngũ hương ma lạt kích." Con dao nhỏ của Bàn Tử điên cuồng đánh về phía Kim Long trước mắt. "Bốp!" Bàn Tử vừa mới xông lên, chỉ thấy Kim Long quẫy đuôi một cái, Bàn Tử lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

Đập vào một bên Tinh trụ. "Nó hình như công kích nhiều hơn, hơn nữa càng thêm linh hoạt một chút." Trương Thiên nhìn Kim Long trước mắt, hơi nhíu mày. "Lão đại, trên Tinh trụ này có đồ án đang phát sáng!" Bàn Tử bị đụng bay đang ở trước mặt một cây cột hét lên. "Tinh trụ phá giải không khó, chủ yếu là làm sao kiềm chế con Kim Long này." Hồ Bát Nhất vừa dứt lời.

Chỉ thấy trong miệng Kim Long thế mà phát ra quang mang ẩn ẩn.

Một khắc sau, một đạo ánh sáng màu vàng từ trong miệng Kim Long phun ra.

Ánh sáng màu vàng giống như thực chất, đánh trên mặt đất trực tiếp tạo thành một cái hố sâu. "Vãi chưởng, đây là cái quỷ gì." Trương Thiên nhìn thấy Kim Long phun ra thứ giống như tia laser, trong lòng run lên, thứ này hắn chưa từng thấy qua a. "Mau tản ra." Trương Thiên hô một câu, mấy người bắt đầu tản ra xung quanh, đồng thời Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân càng là không ngừng đánh vào trên người Kim Long.

Phát ra từng tiếng kêu thanh thúy.

Kim Long hình như bị Trương Kỳ Lân hấp dẫn, cái đuôi nhanh như tia chớp quét qua.

Trương Kỳ Lân tung người nhảy lên tránh thoát công kích, sau đó Hắc Kim Cổ Đao rạch một đường trên tay, máu nhuộm đầy cổ đao.

Lập tức một đạo đao mang huy ra.

Huyết nhận khổng lồ bị đánh ra, Kim Long lại bị Trương Kỳ Lân đánh lui vài bước. "Cơ hội tốt, lão Hồ, tôi và Kỳ Lân, Bàn Tử kiềm chế thứ này, cậu đi phá trận." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu một cái.

Thân ảnh lóe lên chạy về phía Tinh trụ.

Ở một bên, hai người Lý giáo thụ đang nằm rạp trên mặt đất, trong mắt toàn bộ đều là kinh ngạc và chấn động.

Giờ khắc này bọn họ đã không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Theo việc Trương Kỳ Lân hấp dẫn Kim Long chú ý, Trương Thiên lúc này đã cưỡi lên đầu Kim Long.

Phất trần càng là không ngừng quất vào đầu Kim Long.

Thân thể khổng lồ của Kim Long điên cuồng nhúc nhích, đồng thời, từng cái vảy rồng hình như dựng đứng lên.

Một khắc sau, một đạo quang mang lóe lên, Trương Thiên thế mà trực tiếp bị chấn bay ra ngoài.

Mà Trương Kỳ Lân bị kim quang làm lóa mắt, một khắc sau, một cái đuôi rồng quất tới, Trương Kỳ Lân thế mà cũng bị đánh lui vài mét.

Trương Thiên nhìn tên gia hỏa khó đối phó trước mắt, chỉ có thể

kỳ vọng Hồ Bát Nhất nhanh chóng giải quyết. 【 Vãi chưởng, con Kim Long này cũng quá mạnh rồi, lần đầu tiên thấy Trương Kỳ Lân chịu thiệt. 】 【 Khá lắm, còn có thể hợp thể, đây là triệu hồi con rồng của bảy viên ngọc rồng kia hả? 】 【 Đủ bảy viên ngọc rồng triệu hồi thần long hộ trận đúng không. 】 【 Kim Long này hẳn là Ngũ Trảo Kim Long, chắc là có long châu đấy, lần này Trương Thiên nguy hiểm rồi. 】 【 Khá lắm, hai vị chuyên gia kia cũng thật dám a, tình huống này còn dám chụp ảnh. 】 【 Người phía trước có khả năng chưa từng thấy một người vì nghiên cứu khoa học có thể điên cuồng đến mức độ nào. 】 Tại hiện trường, vô số người đang bàn tán.

Mà Trần Hề ngồi ở ghế khán giả có chút trầm mặc.

Cô nhìn Lý giáo thụ, cứ như nhìn thấy chính mình trước kia.

Vì nghiên cứu, gần như buông tha hết thảy.

Cả ngày không kể ngày đêm chui vào phòng nghiên cứu.

Thế nhưng, kết quả cuối cùng, lại là mình sai.

Nhất thời, Trần Hề có chút cảm giác kỳ quái.

Có điều, cô nhìn Kim Long trước mắt, ngược lại có chút nghi hoặc.

Trên thế giới này, thật sự có sinh vật rồng này sao?

Nhưng mà, vì sao trên bất kỳ phương tiện truyền thông nào cũng chưa từng nhìn thấy qua.

Hơn nữa, rồng loại sinh vật này cũng hoàn toàn vi phạm nguyên lý sinh học.

Không có cánh lại có thể bay giữa không trung. "Nếu thật sự có rồng, vậy thì chúng nó lại ở nơi nào?" Trong lòng Trần Hề nghĩ, cô móc điện thoại ra, không ngừng tra cứu trên mạng.

Ngoại trừ sự kiện năm 98 kia ra, hình như cái gì cũng không có.

Lần nữa nhìn về phía màn hình.

Trương Thiên và Trương Kỳ Lân, Bàn Tử ba người điên cuồng triển khai công kích đối với Kim Long.

Bàn Tử càng là trở thành tấm khiên thịt hình người, không ngừng ngăn cản sát thương.

Mà bên phía Hồ Bát Nhất, hình như cũng đã có một chút tiến triển. "Thiên Lang Tinh, hi vọng mày đừng làm tao thất vọng." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, la bàn trong tay lập lòe quang mang.

Mà trên cột đá trước mắt, tinh tuyến Thiên Lang Tinh đang nhấp nháy.

Hồ Bát Nhất đặt tay lên cột đá, hắn bắt đầu chuyển động một khối cơ quan nhỏ trên cột đá.

Hiển nhiên, Hồ Bát Nhất muốn phá một cái lỗ trên cột đá Thiên Lang Tinh này trước!

Theo cơ quan chuyển động, chân khí trong cơ thể Hồ Bát Nhất cũng điên cuồng dũng mãnh lao vào trung tâm Tinh trụ.

Tinh trụ giờ khắc này cũng bắt đầu có một ít biến hóa.

Chỉ thấy tinh tuyến phía trên bắt đầu hơi biến hóa phương vị.

Cứ như không muốn để Hồ Bát Nhất phá giải, tinh tuyến cũng trở nên có chút tạp loạn.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Tinh trụ kỳ hình quái trạng, trong mắt ngoại trừ nghi hoặc thì chính là có chút kinh kỳ.

Cô không hiểu Hồ Bát Nhất làm như thế nào để tinh tuyến phía trên cây cột chuyển động, cũng không hiểu cơ quan trên này mở ra như thế nào.

Nhưng là, Tuyết Lỵ Dương biết, loại đồ vật này, người bình thường tuyệt đối không có khả năng hoàn thành.

Chương 563

Ngay khi Hồ Bát Nhất phá giải Tinh trụ.

Ba người Trương Thiên đã vây quanh Kim Long đại chiến không dưới ba trăm hiệp.

Cổ có Tam Anh chiến Lữ Bố, nay có ba người Trương Thiên chiến Kim Long. "Lão đại, vì sao công kích của chúng ta một chút tác dụng cũng không có, đáng chết, Bàn gia đều bị đánh bay mười mấy lần rồi." Bàn Tử vừa khiêng sát thương, vừa phàn nàn.

Lúc này trên mặt Bàn Tử càng là một mảng lớn mũi sưng mặt sưng, thoạt nhìn cứ như là một cái đầu heo.

Bàn Tử luyện thể không tồi, nhưng luyện thể không có nghĩa là sẽ không bị thương, Bàn Tử lúc này thuộc về dạng bị đánh quá nhiều lần, thể chất có chút theo không kịp. "Chúng ta chỉ cần giữ chân nó là được, mau tránh ra, nó lại muốn phun kim quang." Trương Thiên hô một câu, một khắc sau, chỉ thấy trong miệng Kim Long trên đỉnh đầu lần nữa ngưng tụ khí thể màu vàng, theo miệng Kim Long há ra, một đạo cột sáng màu vàng lần nữa bị phun ra.

Mấy người Trương Thiên cũng chỉ có thể không ngừng né tránh, để duy trì không bị bắn trúng.

Dù sao bọn họ công kích lên người Kim Long không có sát thương, Trương Thiên dứt khoát cũng không tấn công nữa.

Như vậy lãng phí thể lực không nói, còn lãng phí chân khí, thà rằng như vậy, còn không bằng né tránh, kiềm chế, để Hồ Bát Nhất phá trận.

Lúc này, bên phía Hồ Bát Nhất, khi tinh tuyến cuối cùng bị Hồ Bát

Nhất kéo ra.

Chỉ thấy đồ án Thiên Lang Tinh phía trên Tinh trụ cũng dần dần rõ ràng lên.

Tay Hồ Bát Nhất lúc này có chút run rẩy.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương ở một bên. "Dương, tôi chỉ có thể kiên trì vài giây đồng hồ, ngay khi trận pháp mở ra, em liền phải xông ra ngoài, có được không?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, thanh âm khàn khàn, nhưng vẫn tương đối nhu hòa.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Hồ Bát Nhất, nghiêm túc gật đầu.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất gật đầu một cái, lập tức tay vung lên trên Tinh trụ, chân khí trong cơ thể điên cuồng dũng động.

Hồ Bát Nhất cắn răng một cái, chân khí trong cơ thể không ngừng dũng mãnh lao vào bên trong Tinh trụ.

Bởi vì nguyên nhân thời gian, cho nên Hồ Bát Nhất chỉ có thể tạm thời lựa chọn phương pháp phá giải cường thế này.

Nếu là trước kia, Hồ Bát Nhất có lẽ sẽ lựa chọn từ từ phá giải.

Nhưng hiện tại tình huống khẩn cấp, hắn chỉ có thể chọn biện pháp nhanh nhất.

Theo việc Hồ Bát Nhất cường thế can thiệp, đồ án Tinh trụ Thiên Lang Tinh càng phát ra rõ ràng một chút.

Một khắc sau, một cái lỗ nhỏ thế mà từ bên cạnh cột đá xuất hiện. "Nhanh." Thanh âm Hồ Bát Nhất dồn dập.

Tuyết Lỵ Dương sau khi phát hiện cái lỗ nhỏ xuất hiện, gần như là không chút do dự xông tới.

Hồ Bát Nhất cũng chỉ chống đỡ được hai ba giây.

Nhưng hai ba giây này đã đầy đủ.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương đã xông ra ngoài.

Cô nhìn mọi người bên trong tám cây cột đá, vội vàng lục lọi trong ba lô.

Trương Thiên thấy Tuyết Lỵ Dương ra khỏi trận, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, chỉ cần phá hoại cột đá, vậy bọn họ liền an toàn. "Dương tiểu thư, phiền toái nhanh một chút." Bàn Tử ở bên trong hô.

Tên này lúc này sắp bị đuôi Kim Long quét đến hói đầu rồi.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu một cái, từ trong ba lô lấy ra một quả thuốc nổ.

Lập tức không chút do dự chạy về phía cột đá. "Lý lão sư, cô ấy thế mà tùy thân mang theo bom." Tiểu Quang đang nằm rạp trên mặt đất, trong mắt có chút kinh ngạc.

Kim Long này không có trí tuệ, cho nên chỉ biết công kích người hấp dẫn nó, hiện tại mấy người Trương Thiên kiềm chế, cho nên bọn Lý giáo thụ ngược lại rất an toàn. "Đây chính là chuyên nghiệp." Lý giáo thụ cảm khái một câu.

Chuyến đi này ngược lại để cho ông kiến thức được, cái gì mới là khảo cổ chuyên nghiệp.

Mà mình đây, đỉnh điểm cũng chỉ là trẻ con chơi đồ hàng. "Lý lão sư, em cảm thấy, chúng ta có thể thử lôi kéo bọn họ, nói không chừng, có thể giúp ích thực chất cho viện khảo cổ chúng ta." Tiểu Quang nghiêm túc nói. "Thầy cũng đã nghĩ tới, nhưng với viện nghiên cứu của chúng ta, có thể cho bọn họ cái gì?" Lý giáo thụ hỏi ngược lại.

Ông vẫn là có tự mình hiểu lấy.

Danh dự, người ta Trương Thiên e rằng không cần, tiền bạc, mình lấy không ra.

Đạo đức?

Người ta thật sự sẽ bị cậu dùng đạo đức bắt cóc sao? "Không phải, Lý lão sư, ý của em là, nếu chúng ta có thể đi ra ngoài, có thể tới cửa hàng đồ cổ bái phỏng, chúng ta da mặt dày chút, bái phỏng nhiều lần." "Nói không chừng có kỳ tích nha." Trên mặt Tiểu Quang mang theo nụ cười.

Tên này định dùng chiến thuật da mặt dày rồi. "Haizz, loại sự tình này không làm được, có lẽ sẽ khiến bọn họ ấn tượng với chúng ta trở nên kém đi." "Thôi bỏ đi, chúng ta hiện tại có thể sống sót đi ra ngoài là được." Lý giáo thụ khoát tay áo, hiển nhiên không tán thành cái chủ ý này của Tiểu Quang.

Ngay khi hai người giao đàm, Tuyết Lỵ Dương đã chạy đến trước mặt cây cột.

Sau khi đặt bom, Tuyết Lỵ Dương châm lửa rồi trực tiếp chạy xa. "Oanh!" Theo một tiếng nổ mạnh.

Cột trụ bên ngoài kim điện thế mà trực tiếp bị bom của Tuyết Lỵ Dương nổ nát.

Khiến Trương Thiên ngoài ý muốn chính là, uy lực của bom lớn như vậy, lại cũng chỉ nổ nát cột đá trước mắt.

Mà đại điện phía sau lại không có chút ảnh hưởng nào.

Điều này cũng gián tiếp cho thấy, đại điện trước mắt rất kiên cố, hơn nữa bên trong có lẽ cũng có rất nhiều cột chịu lực, nếu không với uy lực của bom, đại điện đã sớm sập rồi.

Theo hai cây cột đá sụp đổ, chỉ thấy Kim Long trong trận pháp lại tê hống một tiếng, một con Kim Long lần nữa phân thành hai con.

Đồng thời, bóng dáng Kim Long cũng là càng lúc càng mờ ảo.

Không quá một phút đồng hồ, Kim Long to lớn trước mắt liền biến mất ở trước mắt mọi người. "Quả nhiên giống như dự đoán." Nhìn Kim Long biến mất, Trương Thiên thu hồi phất trần.

Kim Long này chính là do cột đá phía sau huyễn hóa thành, không có trí tuệ, nhưng lực công kích lại rất mạnh.

Đây là một loại trận pháp rất mạnh.

Trương Thiên không nghĩ tới, trình độ phong thủy và trận pháp của Hiến Vương này đã đạt đến tình trạng này. "Mẹ ơi, tốt quá rồi, rốt cục đuổi được cái con súc sinh nhỏ kia đi, Bàn gia suýt chút nữa bị chơi chết." Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng treo lên một nụ cười nhẹ nhõm.

Trương Thiên vỗ vỗ bờ vai Bàn Tử. "Bàn Tử, lần này biểu hiện không tệ." Nhìn ánh mắt hài lòng của lão đại, trong lòng Bàn Tử càng là khẽ động.

Cảm giác thỏa mãn lập tức dâng lên. "Đó là, cũng không nhìn xem Bàn gia là ai, đó chính là Huyền Vũ chuyển thế, cái gì mà không gánh được?" Bàn Tử lúc này đắc ý lên.

Trương Thiên liếc hắn một cái, cho chút ánh mặt trời là Bàn Tử có thể rực rỡ cả ngày.

Theo Kim Long biến mất, ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía Tinh trụ xung quanh.

Hiện tại chỉ còn lại những thứ này. "Trương đại ca, các anh làm sao đi ra?" Tuyết Lỵ Dương đứng ở bên ngoài, có chút lo lắng nhìn về phía bên trong trận pháp. "Không sao, trận pháp này rất dễ phá giải, vừa rồi lão Hồ bởi vì lo lắng thời gian, cho nên phương thức phá giải khác biệt..." Trương Thiên khoát tay áo, đối với tám cây Tinh trụ này,

ngược lại không thèm để ý.

Chủ yếu vẫn là Kim Long vừa rồi, cái đó mới là tương đối phiền toái.

Tuyết Lỵ Dương thấy Trương Thiên nói như vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Trương Thiên bên này.

Lúc này, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, hai người thập phần ăn ý đi về hai bên. "Nhị ca, thấy không, đây chính là tâm linh tương thông, khi nào anh mới cùng Bàn gia tâm linh tương thông đây." Bàn Tử dùng khuỷu tay húc húc Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân liếc mắt nhìn Bàn Tử một cái.

Lười để ý tới tên này.

Chơi thì lầy, nghĩ ngược lại là rất đẹp.

Chương 564

Tại hiện trường.

Thấy những lời mặt dày vô sỉ này của Bàn Tử, vô số khán giả trực tiếp náo nhiệt hẳn lên. 【 Khá lắm, tôi nhìn thấy ánh mắt nhỏ của Tiểu Ca. 】 【 Cười chết tôi, Bàn Tử còn có thể vô sỉ hơn chút nữa không? 】 【 Ánh mắt ghét bỏ kia của Tiểu Ca, ha ha, thật đáng yêu. 】 【 Bàn Tử, đây là mặt dày hơn tường thành sao? 】 【 Tâm linh tương thông với Bàn Tử, vậy chẳng phải là còn khó chịu hơn giết chính mình? 】 【 Vẫn phải là Bàn gia, hiệu quả tiết mục này kéo căng a. 】 Hiện trường trực tiếp sôi trào lên.

Mà ngồi ở bàn thẩm phán, trên mặt Bàn Tử mang theo nụ cười. "Hì hì, lão đại, chúng ta là tâm linh tương thông nhất đúng không." Bàn Tử nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên đeo thiết bị hồi ức.

Hắn liếc Bàn Tử một cái. "Đều mấy trăm tuổi rồi, kiềm chế một chút." Trương Thiên dứt lời, Bàn Tử ho khan một tiếng, vội vàng giả vờ ra một bộ dáng cao nhân, điều này ngược lại làm cho mấy người Hồ Bát Nhất nhìn mà liên tục lắc đầu. "Môn chủ, không ngờ ngài còn từng đi qua Thiên Cung, đáng tiếc, chúng tôi chỉ đi qua một số mộ huyệt ở nước ngoài." Hạo Thiên Chân ở một bên có chút tiếc nuối nói. "Vậy không phải cũng rất tốt sao, có mộ, nói không chừng cũng không kém Hạ quốc chúng ta." Trương Thiên nhẹ giọng nói. "Quả thật, tôi ở nước ngoài cũng gặp rất nhiều ngôi mộ lớn, có thời gian sẽ kể cho ngài nghe." Hạo Thiên Chân nói, Trương Thiên gật đầu một cái, lúc này lần nữa tiến vào hồi ức.

Mà theo sự liên hợp hiệp tác của Trương Thiên và Hồ Bát Nhất.

Tinh trận trước mắt cũng rất nhanh liền được quy hoạch một chút.

Sau đó, chỉ thấy tám cây cột đá bắt đầu biến đổi vị trí.

Nếu nhìn kỹ, bạn sẽ phát hiện, lúc này tinh tuyến trên mỗi một cây cột đá cũng thập phần rõ ràng...

Rất hiển nhiên, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đã sắp xếp xong toàn bộ cơ quan tinh tuyến trên Tinh trụ.

Hiện tại cũng chỉ còn thiếu bước thúc đẩy trận pháp. "Bát phương tinh thần, các hiển thần thông, thần long ngao thiên, vạn tượng canh sinh." Theo thanh âm Hồ Bát Nhất rơi xuống.

Chỉ thấy Trương Thiên và Hồ Bát Nhất hai người tay mạnh mẽ thúc đẩy Tinh trụ. "Ầm ầm!" Chỉ nghe một tiếng nổ vang, tám cây Tinh trụ phát ra thanh âm.

Ngay sau đó vòng tròn vây quanh mấy người Trương Thiên cũng bắt đầu biến mất.

Mà cột đá lại cũng trở về vị trí cũ. "Lão đại mau nhìn!

Bên kia hình như có thứ gì đó dâng lên." Bàn Tử đột nhiên chỉ vào cách đó không xa hô.

Trương Thiên nhìn sang.

Quả nhiên, ở trung tâm quảng trường, một cái đài đá chậm rãi dâng lên.

Mà ở phía trên đài đá, hai cây gậy nhỏ kỳ quái xuất hiện ở trước mắt mấy người Trương Thiên. "Đây hẳn là chìa khóa!" Trương Thiên nhìn thứ trên đài đá, gần như là liếc mắt một cái liền nhận ra.

Mọi người đi về phía trước.

Quả thật, thứ đặt trên đài đá chính là vật giống hệt như lỗ hổng trên cửa lớn.

Đây xác thực là chìa khóa cửa lớn.

Mà Lý giáo thụ và Tiểu Quang nhìn chìa khóa trước mắt, lại hồi lâu không nói gì.

Hai người đều đang nghĩ, nếu là bọn họ thì liệu có thể tìm được chìa khóa ẩn tàng này không?

Phải biết rằng, cái chìa khóa này nhất định phải thông qua trận pháp vừa rồi, còn có Kim Long mới được.

Mà bọn họ đừng nói Kim Long, nếu có thể thông qua trận pháp thì đã tạ ơn trời đất rồi. "Lý lão sư, quả nhiên, mộ lớn không phải chúng ta muốn tới là tới được." "Nơi này thật nguy hiểm, cũng không biết, các đặc công thường xuyên đưa bản đồ cho chúng ta làm sao thông qua được." Tiểu Quang cảm khái nói. "Haizz, sau này chúng ta vẫn là phải cẩn thận hơn, hơn nữa, lần này thương vong quá lớn, e rằng cấp trên cũng không quá khả năng cho chúng ta đi mộ lớn nữa..." Lý giáo thụ mở miệng nói.

Chuyên gia khảo cổ bản thân đã thưa thớt, cộng thêm lần này chết nhiều người như vậy.

Lần sau muốn đi thám mộ, vậy thì rất khó.

Trương Thiên bước lên đài dễ dàng liền lấy được chìa khóa trước mắt.

Chìa khóa được chế tạo bằng đá, giống như hai cây gậy đá, có chút nặng. "Không ngờ, chìa khóa này thế mà giấu ở chỗ này." "Nói cách khác, nếu chúng ta muốn mở cửa, còn không cần phải thông qua trận pháp trước đó nữa." Tuyết Lỵ Dương mở miệng nói.

Hiến Vương này quá âm hiểm một chút.

Đây nếu là người bình thường, hoặc là loại người không quá tinh thông trận pháp, một khi tiến vào, cơ bản không có khả năng sống sót.

Hơn nữa, nếu không thông qua trận pháp, vậy thì anh lại không mở được cửa chính điện. "Đi thôi, chúng ta mở cửa lớn ra xem một chút." Trương Thiên gật đầu một cái, nhìn về phía cửa chính điện cách đó không xa.

Mấy người Tuyết Lỵ Dương cũng là đi về phía chính điện.

Lúc này trước mặt chính điện, hai cây cột đá màu vàng đã bị Tuyết Lỵ Dương nổ hủy.

Mà kim điện thoạt nhìn ngược lại là không chút tổn hại.

Điều này cũng chứng minh, thuốc nổ khả năng không nổ được cửa lớn trước mắt này.

Trương Thiên đưa một cái chìa khóa trong đó cho Hồ Bát Nhất.

Hai người cầm chìa khóa, đồng thời cắm vào. "Rắc rắc." Theo sự chuyển động của chìa khóa.

Trong cửa chính điện phát ra một đạo thanh âm thanh thúy.

Đồng thời cánh cửa dày nặng cũng đồng thời được kéo ra.

Chỉ thấy một mảnh bụi đất bay lên, cửa chính điện trước mắt chậm rãi mở ra.

Một ít bụi bặm bay qua, ngược lại làm mấy người sặc đến hắt xì mấy cái. "Bên ngoài này ngược lại rất hùng vĩ, sao bên trong này lại xám xịt thế này, Hiến Vương này xem ra chính là một con quỷ lôi thôi." Bàn Tử ở một bên phàn nàn nói.

Sau khi cửa lớn mở ra, Trương Thiên không khỏi nhìn về phía Trương Kỳ Lân, bởi vì hắn hình như lại cảm nhận được một cỗ thi khí. "Cậu sát giác được sao?" Trương Thiên hỏi. "Ừ." "Rất mạnh." Trương Kỳ Lân gật đầu một cái, thanh âm không lớn.

Trương Thiên trong nháy mắt liền khẩn trương lên.

Thứ khiến Trương Kỳ Lân đều nói mạnh, vậy nhất định sẽ không kém!

Theo một đạo bụi bặm tán đi.

Mọi người lúc này mới nhìn thấy hết thảy trang hoàng trong chính điện.

Mà chính điện này, càng là làm cho hai người Lương giáo thụ nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Đây nào phải là một lăng mộ, quả thực giống như đi tới hoàng cung!

Dưới chân, gạch vàng thoạt nhìn phá lệ bắt mắt.

Mỗi một bước đều giống như giẫm lên vàng.

Mà trên phiến đá mạ vàng dưới đất, Trương Thiên còn nhìn thấy từng cái hoa văn.

Gần như mỗi một khối đá phía trên, đều có đồ án tương đồng.

Đồ án rất đơn giản, cơ bản đều là long đằng đồ (rồng bay), thần long ngao du tại chân trời, càng là có một cỗ cảm giác trang nghiêm.

Mà ở xung quanh, mỗi bên trái phải lại xuất hiện vô số tượng đá kỳ hình quái trạng.

Dáng vẻ tượng đá càng là thiên kỳ bách quái, thoạt nhìn rất độc đáo.

Chương 565

Ngoại trừ những thứ này ra, Trương Thiên còn phát hiện, nhiệt độ xung quanh cũng rõ ràng có giảm xuống.

Hơn nữa xung quanh càng là tối đen một mảnh, ngoại trừ tầm nhìn vài chục mét trước mắt, xung quanh đều là màu đen.

Mà Trương Thiên chỉ có thể nhìn thấy vài chục mét, vậy thì càng không cần nói bọn Lý giáo thụ, Lý giáo thụ cũng chỉ có thể nhìn thấy cảnh sắc xung quanh.

Ngoại trừ tượng đá xung quanh, Trương Thiên còn nhìn thấy một ít đồ đằng kỳ quái.

Những đồ đằng kia ở trên sàn nhà mạ vàng, thoạt nhìn cực kỳ thần bí.

Đại điện trước mắt ngược lại không có kim bích huy hoàng như tưởng tượng, ngược lại có một cỗ cảm giác niên đại trầm luân. "Lão đại, cái này sao không giống Bàn gia tưởng tượng a, Hiến Vương này thật keo kiệt, một chút vàng bạc châu báu cũng không nỡ để lại." Bàn Tử ở một bên phàn nàn, chút nào không thèm để ý hai vị chuyên gia khảo cổ phía sau.

Lý giáo thụ và Tiểu Quang ngược lại không thèm để ý, vàng bạc châu báu, đối với bọn họ mà nói, ngược lại không có lực hấp dẫn gì.

Hơn nữa những thứ kia, đại đa số cũng không có giá trị nghiên cứu, cho dù bị lấy đi bọn họ cũng sẽ không nói gì. "Những tượng đá này hẳn là một số thần linh, mọi người vẫn là đừng đụng vào." Trương Thiên nhìn tượng đá xung quanh mở miệng nói.

Mọi người nhao nhao gật đầu, không cần Trương Thiên nói, Tiểu

Quang càng là không dám lại gần.

Sau đó, Trương Kỳ Lân đi ở phía trước, mọi người chậm rãi đi về phía bên trong chính điện.

Sàn nhà dưới chân mọi người phát ra từng đạo thanh âm thanh thúy.

Đồng thời, ánh mắt Trương Thiên cũng không ngừng quét qua trên tượng thần linh xung quanh.

Tượng đá này tổng cộng có tám cái, không cần nghi ngờ, khả năng lại là Bát Tinh tinh túc.

Nhưng cụ thể là ai, Trương Thiên ngược lại không được biết.

Mọi người đi ở giữa tượng đá, hướng về phía bên trong chậm rãi đi tới. "Lão đại, vì sao Hiến Vương này lại thích làm tượng đá như vậy a, một lát thì cột đá một lát thì tượng đá, có phiền hay không." Bàn Tử ở một bên phàn nàn.

Bàn Tử hiện tại nhìn thấy cột đá hoặc là tượng đá trong lòng đều phiền. "Đây là một loại tượng trưng, hơn nữa, tượng đá cũng có thể trấn áp tà túy nào đó, trong mộ huyệt có những thứ này rất bình thường." Trương Thiên mở miệng nói.

Theo việc tiến lên, mấy người đi tới một không gian hơi lớn một chút trong đại điện.

Thuận theo ánh sáng đèn tham chiếu của Tuyết Lỵ Dương nhìn lại, ở chính trung tâm mộ thất thế mà có một cái lò.

Tạo hình cái lò cũng là thập phần chấn hám.

Trên nắp hương lô phía trên, có tám con thần long nhìn nhau, mà trên nắp lò còn có một số hoa văn điêu khắc tương ứng.

Thoạt nhìn chấn hám hơn tất cả đan lô Trương Thiên từng thấy

trước kia.

Đồng thời, phía dưới cái lò, còn có một đồ án điêu khắc khổng lồ, từ trên đồ án có thể nhìn ra, hẳn là điêu khắc Khải Minh tinh túc. "Bát long trấn lô, Khải Minh tinh lấp lánh, có thể làm cho người dùng lò, càng có sự khải phát (gợi mở), từ đó siêu việt tiêu chuẩn bản thân sao?" Trương Thiên nhìn bố cục cái lò trước mắt, trong miệng càng là lẩm bẩm.

Cái lò này dáng vẻ thực sự là quá khoa trương một chút.

Dùng tám con rồng làm nắp lò, ở cổ đại cho dù là hoàng đế có cũng không dám làm như thế. "Đây là hương lô thời kỳ Tần triều, cư nhiên bảo tồn hoàn hảo như thế." "Thật là một kỳ tích!" Lý giáo thụ nhìn cái lò trước mắt, trong mắt toàn bộ đều là kích động.

Mà lúc này, trong đầu Trương Thiên cũng truyền ra giới thiệu vật phẩm tương ứng. 【 Vật phẩm: Bát Long Đan Lô 】 【 Đẳng cấp vật phẩm: Thượng thượng phẩm pháp khí. 】 【 Năng lực vật phẩm: Có chân long hộ thể, khiến người luyện đan không chịu thương tổn do nổ đan, có Khải Minh tinh chỉ dẫn, khiến người luyện đan trong lòng càng thêm thanh tịnh. 】 【 Giới thiệu vật phẩm: Đan lô làm bằng Huyền kim, bị khí tức Mộc Trần Châu tẩm bổ, trong đó ẩn chứa khí tức biệt dạng. 】 Trong đầu truyền đến giới thiệu.

Trương Thiên nuốt một ngụm nước bọt.

Thứ này quả thực còn trâu bò hơn cả trâu bò a!

Mẹ không bao giờ phải sợ luyện đan sẽ nổ đan nữa rồi.

Thậm chí đan lô này còn có tác dụng của Khải Minh tinh, chỉ dẫn phương hướng khi đến.

Đây quả thực là sản vật tất yếu của luyện đan sư a.

Có cái này, không chút khoa trương nói, năng lực luyện đan sư có

thể tăng lên gấp đôi!

Trương Thiên lúc này giống như nhìn vợ mình, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng với cái đan lô này.

Quá thích hợp để Trương Kỳ Lân luyện đan rồi! "Đây là một cái đan lô, cũng không phải là hương lô." "Kỳ Lân, đan lô này rất hữu dụng với cậu, chúng ta có thể mang theo." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Chút nào không thèm để ý suy nghĩ của Lý giáo thụ.

Đan lô này là Tần triều thì như thế nào, những thứ này là thứ mình cần, lại không phải là thứ để bọn họ lấy về ngắm. "Đây là một cái đan lô?" Lý giáo thụ và Tiểu Quang dụi dụi con mắt.

Trên cái lò này còn có lỗ nè, rõ ràng chính là một cái hương lô a.

Nhưng thấy Trương Thiên đều nói như vậy, Lý giáo thụ cũng không tiện dùng học thuật phản bác.

Đành phải thu hồi ánh mắt. "Lão đại, thứ này lớn như vậy, thế mà là một cái đan lô, Bàn gia vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy." "Cái này nếu để nhị ca cầm cái đan lô này luyện đan, sao lại có một cỗ cảm giác giống như Thái Thượng Lão Quân trước lò luyện đan vậy." Bàn Tử nói, trong đầu càng là hiện ra một hình ảnh.

Trương Kỳ Lân ngồi ở trên ghế nhỏ, cầm cái quạt nhỏ quạt gió trước lò luyện đan.

Cứ rất kỳ quái.

Lại có một cỗ ngốc nghếch đáng yêu.

Khóe miệng Bàn Tử điên cuồng nhếch lên. "Hì hì, lão đại, tôi hiểu rồi, lão đại tôi đều hiểu." Bàn Tử lần nữa mở miệng, trên mặt một bộ

biểu tình tôi hiểu mà. "Cậu hiểu cái đầu quỷ nhà cậu mà hiểu." Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, lập tức ánh mắt nhìn về phía đan lô trước mắt. "Tạo hình đan lô này, còn có hoa văn phía trên đều là điêu khắc thập phần to gan, e rằng không phải là đồ vật người bình thường dùng." "Trong ghi chép, Hiến Vương hẳn là sẽ không luyện đan, cho nên, cái này có thể là đồ vật của Dược Vương hay không." Ở một bên, Hồ Bát Nhất nhìn đan lô suy đoán.

Trương Thiên cũng là nhìn đan lô, trong lòng cũng có một chút suy đoán.

Hiến Vương bất kể là nguyên tác, hay là trong ghi chép, xác thực không có năng lực luyện đan.

Hắn chỉ có kỹ thuật phong thủy, còn có một số năng lực vu thuật quỷ dị.

Từ đó có thể thấy, đan lô này tuyệt đối không có khả năng là của Hiến Vương. "Cái này rất có khả năng là đồ vật của Dược Vương, có điều, thứ này làm sao xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ, sự biến mất của Dược Vương, có quan hệ không thể tách rời với Hiến Vương?" Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng càng là nhiều hơn một chút nghi vấn.

Mà một bên, bọn Lý giáo thụ đã nghe đến có chút thất thần.

Cái gì Dược Vương, cái gì luyện đan, đây đều là cái gì với cái gì a.

Trên thế giới thật sự có sự tồn tại như luyện đan này?

Lý giáo thụ chỉ từng nghe nói trong thần thoại, nhưng hiện thực đừng nói gặp, nghe cũng chưa từng nghe. "Lý lão sư, bọn họ nói, sao em nghe không hiểu, có chút giống đồ vật trong thần thoại." Tiểu Quang vẻ mặt mộng bức.

Nhỏ giọng nói bên tai Lý giáo thụ.

Lý giáo thụ gật đầu một cái, thần sắc nghiêm túc. "Đừng nói chuyện, chúng ta cứ lẳng lặng nhìn xem là được." Lý giáo thụ sợ ảnh hưởng mạch suy nghĩ của Trương Thiên, cũng là vội vàng mở miệng nói.

Tiểu Quang gật đầu, càng là vội vàng ngậm miệng lại. "Có khi nào bởi vì Hiến Vương đã tiêu diệt Dược Vương không?

Cho nên mới có cái đan lô này." Tuyết Lỵ Dương ở một bên hỏi.

Trương Thiên lắc đầu. "Không có khả năng lắm, năng lực Hiến Vương có hạn, vẫn là một tiểu vương biên thùy, không có khả năng tiêu diệt đường đường một Dược Vương, hơn nữa Dược Vương này rất có khả năng còn là một phái hệ, vậy thì càng không có khả năng." "Hiện tại, chỉ có một khả năng, Hiến Vương năm đó đi tìm Dược Vương, mà tìm được có lẽ cũng chỉ có cái đan lô này." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn đan lô.

Tóm lại, cái đan lô này coi như là rơi vào chỗ này.

Mà hiện tại lại bị Trương Thiên phát hiện, có thể nói, đã là vật trong túi Trương Thiên rồi. "Bất kể như thế nào, lão đại, thứ này không phải đã rơi vào trong tay chúng ta rồi sao.

Chương 566

Mau đem về không gian, đến lúc đó trở về chúng ta từ từ nghiên cứu." Bàn Tử lải nhải mở miệng.

Trương Thiên gật đầu một cái, lập tức nhìn về phía dưới đan lô.

Tại dưới đan lô có bốn cái chân.

Điều này đại biểu cho tứ túc đỉnh lập (bốn chân đứng vững), ngụ ý rất rõ ràng, cũng rất may mắn.

Trương Thiên quét một vòng, phát hiện xung quanh tịnh không có cơ quan, hắn vung tay lên, đan lô cao gần một mét trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Một bên, Lý giáo thụ và Tiểu Quang dụi dụi con mắt.

Đầy mặt không thể tin nổi. "Tiểu Quang, thầy vừa rồi có phải hoa mắt hay không, đan lô sao lại biến mất rồi." "Lý lão sư, em cũng nhìn thấy, đan lô này hình như lăng không biến mất." Tiểu Quang cũng là vẻ mặt mộng.

Chuyện gì xảy ra?

Trương Thiên chẳng lẽ là ảo thuật gia hay sao?

Có thể làm biến mất đồ vật trong không khí?

Hay là nói, bọn người Trương Thiên là tiên nhân chuyển thế?

Tất cả những chuyện này, thực sự là quá quỷ dị một chút.

Trương Thiên không nhìn Lý giáo thụ.

Tình huống hiện tại chỉ có thể dựa vào chính bọn họ Lý giáo thụ tiêu hóa.

Sau khi thu đan lô, Trương Thiên phủi tay rất hài lòng.

Trương Kỳ Lân cũng thu hồi ánh mắt.

Trong lòng đối với cái đan lô kia, cũng là có chút ngứa ngáy.

Y thế mà có chút xung động bức thiết muốn đi sử dụng.

Đây vẫn là lần đầu tiên của Trương Kỳ Lân nha. "Được rồi, chúng ta tiếp tục đi vào trong thôi." Trương Thiên vỗ tay một cái, nhẹ giọng nói.

Cũng đã thu đan lô rồi, tự nhiên cũng không có tất yếu ở lại chỗ này.

Trong lòng Trương Thiên cũng là man vui vẻ, đi đường thôi cũng có thể gặp được thượng thượng phẩm pháp khí.

Cái này nếu cao hơn chút nữa, e rằng chính là cực phẩm pháp khí rồi.

Cực phẩm pháp khí, thật sự siêu cấp hiếm thấy. "Từ từ, đây sẽ không phải chính là cái quẻ đại cát ở giữa kia chứ." Trương Thiên đột nhiên nhớ tới quẻ tượng tính lúc trước khi đến.

Quẻ thứ nhất linh nghiệm, mà hiện tại mình vô duyên vô cớ đạt được đan lô, đây chẳng phải tương đương với "bạch phiêu" (ăn không) bảo bối sao?

Đây không phải đại cát thì Trương Thiên cũng không tin. "Xem ra tiếp theo phải cẩn thận một chút." Trong lòng Trương Thiên nghĩ, hắn nhìn về phía cách đó không xa, trong cung điện tối om, phía xa hình như nhìn không rõ điểm cuối. "Phía trước sao tôi cảm giác có chút lạnh." Tuyết Lỵ Dương nhìn phía trước, không kìm được mở miệng nói.

Sau khi hương lô bị Trương Thiên thu, phía trước liền tràn ngập ra

một cỗ khí lạnh.

Điều này làm cho mấy người Tuyết Lỵ Dương càng là như rơi vào hầm băng.

Trương Thiên cũng cảm nhận được, có điều Trương Thiên cũng không chỉ là cảm nhận được khí lạnh, mà là còn có một cỗ âm khí.

Trương Thiên lại nhìn xung quanh.

Hắn phát hiện, loại linh khí tinh thuần xung quanh hình như thiếu đi rất nhiều.

Lại nhìn ngọc bội trước ngực mình.

Ngọc nhãn lúc này phát tán ra một cỗ quang mang kỳ quái.

Trương Thiên vẫn luôn không có đình chỉ đối việc hấp thu khí tức xung quanh.

Rất hiển nhiên, loại linh khí tinh thuần kia bị mình hấp thu xong, mà hiện tại chỉ còn lại cỗ âm khí không che giấu được kia. "Linh khí này có thể hấp thu thời gian dài như vậy, cũng là một loại kỳ tích..." Trương Thiên lẩm bẩm, ngọc nhãn của hắn hấp một giây, vậy thì có lượng linh khí thập phần bàng bạc hối nhập.

Càng đừng nói là thời gian dài như vậy, từ lúc mới bắt đầu đến hiện tại, đều hơn một tiếng rồi nhỉ. "Hiện tại trong không gian của tôi, linh khí hẳn là sung phái rồi đi." Trương Thiên nghĩ đến đây, khóe miệng phác hoạ ra một nụ cười.

Sau này, không gian của mình tuyệt đối là thánh địa tu luyện.

Đến lúc đó mình mang theo cả nhà cả cửa, mang theo bọn Trương Kỳ Lân cùng nhau đi tu luyện, vậy chẳng phải vừa an toàn lại tiện lợi.

Khát thì uống linh thủy, tu vi không phải tăng vùn vụt sao? "Âm khí thật đậm, thụy quang xung quanh hình như biến mất rồi." Hồ Bát

Nhất ở một bên mở miệng.

Trương Thiên gật đầu một cái, những thụy quang kia quá đậm một chút, cho nên che giấu đi những âm khí kia. "Hả?

Cái kia là?" Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía cách đó không xa.

Tại vách tường cách đó không xa, một mảng bích họa khiến cho Trương Thiên chú ý.

Bích họa rất dài, có vài mét, mà trên đó ghi lại hẳn chính là hết thảy những việc Hiến Vương sinh tiền (lúc còn sống) đã làm.

Tuyết Lỵ Dương nhìn bích họa, cũng là đầy hứng thú nhìn.

Hai người Lý giáo thụ và Tiểu Quang cũng là ghé sát vào.

Ba người nhìn bích họa, ngược lại bắt đầu phiên dịch. "Lão đại, bích họa này thoạt nhìn thật lớn, thật dài, dài hơn tất cả bích họa khác Bàn gia từng thấy." Bàn Tử ở một bên đánh giá một chút.

Sau khi hắn phát hiện mình xem không hiểu, Bàn Tử cũng liền dời ánh mắt đi, mà là tìm kiếm manh mối hữu dụng ở một bên.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn sang, mấy người vây quanh trước mặt bích họa. "Đồ án này, hẳn là đang bói toán." Tuyết Lỵ Dương rọi đèn tham chiếu vào một đồ án.

Từ trên đồ án có thể nhìn thấy, một lão giả đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, hình như đang tính toán cái gì đó.

Tại đỉnh đầu lão giả, còn có một đồ án giống như cánh hoa.

Bên dưới có rất nhiều người đang quỳ lạy, hẳn là đang tế điện.

Mà ở hai bên trái phải bích họa, cũng đều có bích họa Hiến Vương, trên bích họa còn khắc một số cổ triện văn (chữ triện cổ).

Thoạt nhìn thập phần kỳ quái. "Hiến Vương này đang tế điện cái gì?

Hay là nói, sau khi ông ta chết mới có người bắt đầu tế điện." Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm.

Hai người Lý giáo thụ thì là đang phân tích ý nghĩa cổ triện văn xung quanh. "Tế ti này, hẳn là huyết quan tế ti kia." Hồ Bát Nhất sau khi nhìn một lần mở miệng nói.

Lúc trước bọn họ đến thì gặp phải cái huyết quan (quan tài máu) kia, bên trong còn có xúc tu hình thành từ ruột.

Thập phần ghê tởm.

Hiện tại nhìn lại bích họa trước mắt, không khó suy đoán ra, người tế ti này, rất có khả năng chính là người tế ti trước đó kia. "Mau nhìn bích họa Hiến Vương!" Tuyết Lỵ Dương nói, mọi người nhao nhao đưa ánh mắt nhìn về phía bích họa Hiến Vương.

Tại đỉnh đầu bích họa Hiến Vương, một viên hạt châu màu đỏ có vẻ phá lệ chói mắt.

Mà trên cổ Hiến Vương, còn treo mấy cái đầu lâu.

Từ trên bích họa mà xem, lưng đeo đai ngọc, đầu đội mũ vàng, trên người càng là mặc một thân thánh giáp, bên dưới có vô số đại thần ủng hộ.

Chân đạp thân rồng, chậm rãi đi về phía tiên cảnh.

Bức bích họa này, càng là thể hiện ra mộng đẹp muốn thành tiên của Hiến Vương. "Hiến Vương này, ngược lại rất biết dát vàng lên mặt mình." "Giết nhiều người như vậy, thế mà còn làm cho mình thành bộ dáng tiên nhân." Tiểu Quang nhìn bích họa Hiến Vương, không kìm được cảm khái nói.

Trương Thiên thì là không có mở miệng, mà là ánh mắt vẫn luôn khóa chặt tại hạt châu màu đỏ trong mũ vàng Hiến Vương trước mắt.

Nếu như đúng như bích họa, vậy Mộc Trần Châu hẳn là ở trong mũ vàng trước mắt. "Nơi chúng ta đang đứng, hẳn là Hội Tiên điện, tục xưng Thần điện." "Đây cũng là thần điện Hiến Vương đắc đạo phi thăng." Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh mở miệng nói.

Chương 567

Từ trên bích họa, Hiến Vương được đại thần ủng hộ phi thăng, còn có một loạt những tế ti xá (nhà tế lễ) kia, không phải đều là trải đường cho Hiến Vương phi thăng sao? "Quy mô lăng mộ này thật sự là to lớn..." Lý giáo thụ lần nữa cảm khái nói.

Phải biết rằng, đây vẫn là chủ điện, tại hai bên chủ điện nhưng là còn có hai trắc điện (điện phụ).

Từ đó có thể thấy, Hiến Vương này tốn bao nhiêu nhân lực vật lực.

Trương Thiên nghe vậy thì lắc đầu. "Cũng không phải tất cả vương mộ đều khí bài như mộ Hiến Vương này, thời kỳ Tần Hán, phong trào cầu tiên luyện đan thịnh hành, Hiến Vương cả đời sở cầu chính là đắc đạo thành tiên." "Ông xem trên bích họa này, vạn người đốn gỗ, lao dân thương tài, đem thi cốt táng tại Thủy Long Vựng, Hiến Vương căn bản không có tính toán cho hậu nhân." Trương Thiên nói, chỉ về phía bích họa.

Trên bích họa, bày ra hết thảy về chính trị, còn có quân sự một số văn hóa Hiến Vương lúc còn sống.

Bích họa hiển thị, trong thời gian Hiến Vương tại thế, áp bức, coi mạng người như cỏ rác đều là đơn giản.

Mà lợi hại thì là, một mạng người thậm chí không bằng giá trị một cây cọc gỗ.

Thậm chí ở phía trên còn hiển thị, Hiến Vương thích dùng mỡ người thắp đèn, làm hương lô. "Thật sự là quá đáng sợ." Lý giáo thụ nhìn bích họa trước mắt không khỏi cảm khái nói.

Càng là toàn thân rùng mình một cái.

Thời đại năm đó, thật sự chính là, loạn thế.

Đừng thấy có Tần Vương đang thống chính nhưng thiên hạ, vẫn là loạn một đám.

Trong lòng Lý giáo thụ cũng là có chút bất đắc dĩ, dù sao, những thứ này chỉ là lịch sử, ông cũng không thay đổi được cái gì. "Mau tới đây lão đại, chỗ này còn có một cái hương lô!" Đột nhiên, thanh âm của Bàn Tử từ một bên bay tới.

Bàn Tử do xem không hiểu, cho nên liền đi xem chỗ khác.

Ai biết được, thật sự bị hắn phát hiện cái gì.

Theo thanh âm của Bàn Tử truyền đến, mấy người Trương Thiên cũng nhao nhao nhìn sang.

Chỉ thấy Bàn Tử đứng ở cách đó không xa.

Mà trước mặt hắn đang có một cái hương lô không khác biệt lắm so với cái trước, chẳng qua là, cái hương lô này và đan lô Trương Thiên gặp trước đó có thể nói là hoàn toàn khác biệt.

Đầu lâu làm nắp lò, mà phía dưới càng là có ba cái chân, thoạt nhìn có chút giống lò lửa nhỏ hình bầu dục.

Trương Thiên lóe lên một cái đi tới trước mặt hương lô, chỉ thấy bên trong hương lô hình như còn có một chút dược liệu chưa thiêu đốt hết.

Trương Thiên nhìn vào nắp bên trong hương lô.

Phía trên bôi một tầng mỡ rất dày. "Bên trong này là người!" Tuyết Lỵ Dương đi tới trước mặt, liếc mắt liền nhận ra dược liệu bên trong.

Mà Lý giáo thụ và Tiểu Quang ở một bên càng là trừng lớn hai mắt.

Bọn họ từng thấy bãi tha ma, nhưng chưa từng thấy loại sự tình ghê tởm mà lại đáng sợ này.

Cái này xác thực vượt quá dự liệu của bọn họ.

Trong lư hương trước mắt là một cái xác đã bị thiêu cháy thành than.

Trên lư hương còn dính một số chất lỏng sền sệt, từ đó thậm chí còn ngửi thấy mùi khét của xác chết.

Cái mùi ngàn năm không tan này, trừ khi là đã đốt quá nhiều hương liệu, nếu không thì không thể nào lưu lại đến tận ngày nay. "Trong này... không phải đều là người chứ?

Sao thành xác khô cả rồi mà trông vẫn bóng nhẫy dính dớp thế kia?" Bàn Tử đứng một bên lên tiếng.

Hắn nhìn chằm chằm vào lư hương, trong lòng cũng có chút tò mò.

Dù sao thi thể trải qua ngàn năm, chắc chắn sớm đã biến thành xác khô.

Nhưng thi thể trong lư hương này lại hoàn toàn trái ngược, không những không khô quắt lại mà còn bóng loáng. "Đây là do thời gian dài được thi du (mỡ xác chết) xung quanh tư dưỡng nên mới biến thành như vậy." Shirley Dương giải thích, cô nói tiếp: "Thi du làm thành tro hương sẽ có một mùi vị độc đáo, ngửi lâu sẽ khiến con người nảy sinh ảo giác đặc biệt, có khả năng gây nghiện." Shirley Dương nhìn lư hương trước mắt, không khỏi cau mày.

Để khiến lư hương trở nên bóng loáng thế này, e rằng đã phải đốt không dưới trăm người.

Hiến Vương này quả thực quá tàn nhẫn. "Lư hương này hẳn là đồ vật thời Tần Hán, là quốc bảo hàng thật giá thật." Giáo sư Lý đứng bên cạnh nhìn lư hương, liếc mắt liền nhận ra niên đại của nó. "Tuyệt

quá, giá trị hơn nhiều so với mấy cái lò luyện đan chúng ta tìm thấy trước đó." Thấy nhóm giáo sư Lý kích động như vậy, Trương Thiên nói: "Giáo sư Lý, mọi người có thể ở đây nghiên cứu lư hương, chúng tôi đi xem xét bích họa.

Nếu có việc gì cần thì gọi." Trương Thiên nói xong liền dẫn đám Hồ Bát Nhất đi về phía bức bích họa.

Cái lư hương đốt người kia chẳng có gì đáng xem.

Trương Thiên nhìn lên vách tường.

Ở một góc khác của bích họa có ghi chép về lai lịch của Mộc Trần Châu.

Shirley Dương nhìn chữ viết trên bích họa, thử dịch lại: "Theo ghi chép, Mộc Trần Châu này là Phượng Hoàng Đảm do Địa Mẫu hóa thành, tương truyền có thể giúp người thành tiên." Cô vừa dứt lời, Trương Thiên liền nhìn xung quanh.

Luồng khí tức vừa nãy khi mới bước vào, e rằng chính là do Mộc Trần Châu mang lại.

Có thể thấy, cái gọi là thành tiên của Mộc Trần Châu, e rằng chính là khả năng tự chủ sản sinh hoặc tinh lọc linh khí xung quanh, từ đó chiết xuất ra linh khí tinh thuần hơn, giúp con người tu luyện.

Tiếp đó, Shirley Dương tiếp tục dịch: "Cuối thời nhà Tần, Mộc Trần Châu ngẫu nhiên rơi vào tay Hiến Vương, nguyên nhân cụ thể không được ghi lại.

Sau này, Hán Thiên Tử biết tin liền phái sứ giả đến đòi, Hiến Vương không nỡ bỏ bảo vật, bèn tách khỏi nước Cổ Điền, di dời nhân mã đến Điền Tây.

Sau đó ông ta xây dựng lăng mộ, dốc toàn lực cả nước, mưu đồ phi thăng thành tiên." "Lão đại, chỗ này còn một dòng chữ nhỏ." Bàn

Tử chỉ vào hàng chữ nhỏ dưới bức bích họa.

Shirley Dương lại nhìn sang. "Trên này nói, sau khi Hiến Vương tách khỏi nước Cổ Điền, hắn đã tàn sát dưới dãy núi Già Long, bắt giữ lượng lớn người dân địa phương.

Sau đó, có một số người bí ẩn mặc áo bào xanh lục đến tương trợ.

Những người mặc đạo bào đó đã dạy cho người địa phương một loại độc thuật, hai bên bắt đầu xảy ra tranh chấp." Nghe Shirley Dương dịch xong, Trương Thiên cũng đại khái hiểu được ý tứ.

Đồng thời cũng rõ ràng ngọn ngành mọi chuyện. "Chắc hẳn Dược Vương giúp đỡ trại dân chính là những 'man di' địa phương lúc bấy giờ, mà thứ độc bọn họ dùng để đối phó không ai khác chính là Hiến Vương.

Những loại độc đó lấy từ chỗ Dược Vương, Dược Vương chắc chắn ở ngay trong núi Già Long này, nếu không thì không thể xuống núi giúp đỡ người dân." Trương Thiên khẽ nói.

Có thể thấy, Hiến Vương muốn xây dựng lăng mộ ở đây nên đã xâm phạm lợi ích của Dược Vương.

Sau đó Dược Vương mới xuống núi giúp người trong trại.

Khi người trong trại và quân Hiến Vương đánh nhau kịch liệt, sự tích về Dược Vương cũng được lan truyền.

Cuối cùng, rất hiển nhiên không biết vì nguyên nhân gì, phe Dược Vương dường như thất bại, còn Hiến Vương đã toại nguyện xây được lăng mộ.

Còn về việc Dược Vương ở đâu, Trương Thiên đoán rằng ông ta vẫn ở trong núi Già Long này. "Nhìn như vậy thì có lẽ người địa phương đã thất bại, dù sao Hiến Vương cũng đã xây xong lăng mộ." Shirley Dương lên tiếng.

Trương Thiên gật đầu: "Có khả năng là thất bại, cũng có khả năng là đã đạt được thỏa thuận, xác suất thỏa thuận sẽ lớn hơn, vì trại dân hiện tại chẳng phải vẫn còn người sống sót sao?" Trương Thiên nhớ đến một số người trong trại.

Mọi người dời mắt khỏi bích họa. "Lão đại, cái Mộc Trần Châu kia, nói là Địa Mẫu hóa thành, là đồ vật thăng tiên, vậy thứ đó làm sao trừ bỏ lời nguyền trong cơ thể chúng ta?" Bàn Tử tò mò hỏi. "Mộc Trần Châu có sức mạnh sản sinh loại khí tức này, hẳn cũng có sức mạnh tẩy rửa bản thân, cho nên xác suất lớn là khả thi." Trương Thiên giải thích, Bàn Tử gật gù ra vẻ đã hiểu.

Shirley Dương nhìn lăng mộ xung quanh, rồi lại nhìn bích họa trước mắt.

Nơi này chắc chắn là nơi giấu Mộc Trần Châu.

Mà cha cô lại chỉ thiếu một bước nữa là có thể tiến vào.

Nghĩ đến sự gian nan của cha, trong lòng Shirley Dương bỗng dâng lên nỗi chua xót.

Dù là người mạnh mẽ đến đâu, chỉ cần nghĩ đến cha mẹ, đến người thân yêu nhất của mình thì cũng sẽ rơi lệ.

Shirley Dương lúc này cũng vậy.

Cô cảm thấy bất lực thay cho cha mình.

Trong đầu hiện lên hình ảnh cha trúng kịch độc, thậm chí không tiếc nguy hiểm đến tận đây, nhưng lại cách mục tiêu chỉ một bước chân. "Sao vậy?" Thấy hốc mắt Shirley Dương đỏ hoe, Hồ Bát Nhất vội vàng đi tới.

Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất, sống mũi cay cay, bất ngờ ôm chầm lấy anh.

Chương 568

"Cha em chỉ thiếu đúng một bước, haizz." Shirley Dương ôm chặt lấy Hồ Bát Nhất, mắt đỏ hoe nhưng không có giọt nước mắt nào chảy ra.

Cô không phải không biết khóc, mà là đang cố nén.

Tay Hồ Bát Nhất giơ lên, anh nhẹ nhàng vỗ về lưng Shirley Dương, cũng không biết nên nói gì.

Bàn Tử che mắt lại: "Lão đại, mùa xuân đến rồi, lại tới mùa vạn vật sinh sôi nảy nở..." "Bàn Tử, người ta đang đau lòng, cậu bớt mồm đi được không." Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

Bầu không khí đang tốt thế này lại bị tên Béo này phá đám.

Trương Khởi Linh hiển nhiên không hứng thú với chuyện này.

Y nhìn ngó xung quanh, muốn tìm ra nguồn gốc của những luồng thi khí kia.

Một lát sau, tâm trạng Shirley Dương cũng bình phục lại.

Cô vỗ nhẹ vai Hồ Bát Nhất, lão Hồ cũng thức thời buông cô ra. "Cảm ơn." Shirley Dương khẽ nói, gò má thoáng chút hồng nhuận. "Không có gì, chuyện nên làm mà, chúng ta tiếp tục thám hiểm thôi." Hồ Bát Nhất nói nhỏ, giọng khàn khàn mang chút từ tính.

Trương Thiên quan sát xung quanh, trong lúc hai người kia ôn tồn, hắn phát hiện một điểm không đúng.

Cả đại điện dường như chỉ lớn thế này, trông không có đường nào khác.

Nếu Hiến Vương được chôn ở đây, thì bên này chắc chắn phải có

một địa cung!

Nghĩ đến đây, Trương Thiên nói: "Chỗ này hẳn phải có một địa cung, trong không gian này chắc chắn có một lối vào, mọi người tìm thử xem, biết đâu sẽ thấy." Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau, hai người cũng bắt đầu hành động.

Trương Khởi Linh thì thân ảnh lóe lên, liên tục tuần tra xung quanh.

Trong đại điện, ngoại trừ tượng đá khổng lồ, rất nhiều đồ vật dường như đều đã trầm luân, trông cũ kỹ mà cổ kính. "Lão đại, chỗ này có một cái ghế, có phải là lối vào địa cung không?" Bàn Tử đứng ở cách đó không xa hét lên.

Trước mặt hắn là một chiếc ghế vàng (kim ỷ), bên trên còn chạm khắc hình rồng, trông rất trang trọng.

Trong chính điện tối om lại đột nhiên xuất hiện một chiếc long ỷ thì cũng kỳ quái.

Trương Thiên đi về phía chiếc ghế rồng.

Trong tầm mắt, chiếc ghế trông cực kỳ chói lọi, phía trên thậm chí còn có một chùm kim quang chiếu xuống, tạo cảm giác mộng ảo.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất xem xét quanh ghế rồng hồi lâu nhưng không phát hiện thứ gì kỳ lạ.

Rất hiển nhiên, chiếc ghế này không có cơ quan gì.

Ngược lại trên ghế rồng có mấy khối vàng. "Trên này hình như không có cơ quan." Hồ Bát Nhất sờ soạng nửa ngày, khẽ nói. "Cái này... có khả năng chỉ là một cái ghế, vậy cơ quan nằm ở đâu?" Trương Thiên nói rồi nhìn sang mấy tượng đá bên cạnh, mỗi pho tượng đều trông vô cùng đặc biệt. "Mấy tượng đá kia liệu có cơ quan không?" Mọi người lại đến trước tượng đá.

Lại một hồi mày mò, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, cả hai đều có chút bất lực.

Cơ quan này vậy mà tìm không ra.

Bình thường thì Hồ Bát Nhất có thể dùng Phân kim định huyệt hoặc xem tinh tượng để tìm ra cơ quan mộ huyệt.

Nhưng hiện tại lại không có chút manh mối nào, quả là làm khó người ta. "Hửm?

Lão đại, anh có cảm thấy hình như có một luồng khí rất lạnh không?" Bàn Tử đột nhiên lên tiếng.

Trương Thiên cảm nhận một chút, quả thực, trong lúc mấy người tìm kiếm cơ quan, đột nhiên có một luồng khí lạ truyền ra.

Ngay sau đó, trong đại điện trống trải vang lên tiếng cười quỷ dị. "He he he..." Tiếng cười rất nhỏ, nhưng lại vô cùng âm lãnh, khiến mọi người rùng mình.

Trương Thiên cũng rùng mình một cái.

Âm thanh này rõ ràng là của quỷ quái, nhưng trước đó hắn lại không cảm nhận được. "Lão đại, tôi nhớ tới quy tắc ngọc luật đạo mộ." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm: "Phát khâu ấn, Mạc kim phù, hộ thân bất hộ quỷ xuy đăng...

Xích y hung tiếu diện quỷ, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc (Áo đỏ hung dữ mặt quỷ cười, quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc)." Bàn Tử tò mò: "Lão đại, câu đó nghĩa là gì?" Lúc này nhóm giáo sư Lý cũng nghe thấy tiếng động, hai người núp vội sau lưng Trương Thiên, sợ bị thứ gì không sạch sẽ quấn lấy.

Câu hỏi của Bàn Tử cũng là điều họ muốn hỏi.

Hồ Bát Nhất dùng thuật ngữ chuyên môn nên họ nghe không hiểu,

nhưng giáo sư Lý lờ mờ đoán được đó là thuật ngữ của phái Bàn Sơn.

Nói như vậy, chẳng lẽ họ chuyên làm nghề đạo mộ?

Giáo sư Lý hơi cau mày.

Dù sao bọn họ là chuyên gia khảo cổ, vốn dĩ đối lập với trộm mộ.

Hiện tại lại cùng Trương Thiên đạo mộ, điều này có chút vi phạm nguyên tắc.

Nhưng giờ này còn nguyên tắc gì nữa, sống sót được đã là tốt lắm rồi. "Ý là, quỷ khốc (quỷ khóc) không đáng sợ bằng quỷ tiếu (quỷ cười).

Quỷ cười nhất định là lệ quỷ, còn quỷ khóc thì chưa chắc.

Truyền văn chỉ có lệ quỷ mới biết cười, cho nên tiếng cười vừa rồi mới rợn người như vậy." Trương Thiên giải thích.

Bàn Tử gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt: "Đâu có, sao tôi không cảm thấy thế nhỉ?

Phi Phi đáng yêu biết bao, Bàn gia tôi chưa từng nghe Phi Phi cười lớn tiếng bao giờ, bất quá mỗi khi đêm đến chúng tôi ở bên nhau, cô ấy cũng hay cười." Bàn Tử nói, trên mặt còn thoáng chút e thẹn.

Trương Thiên trợn to mắt, khóe miệng giật giật.

Cái quỷ gì vậy?

Phi Phi đáng yêu?

Trương Thiên bày tỏ không đồng tình!

Có giỏi thì lộ diện ra cho mọi người xem thử, nếu không Trương Thiên tuyệt đối không thừa nhận.

Đừng nhìn Vương Phi bình thường trông rất xinh đẹp, nhưng một khi lộ ra chân dung thật sự, thì vẫn là một cái xác chết.

Có thể gần đây thực lực Vương Phi tăng lên, cơ thể được cải thiện, da dẻ thủy nộn hơn cũng không biết chừng. "..." Bàn Tử vừa dứt lời, bên cạnh lại truyền đến từng tràng âm thanh kịch liệt.

Âm thanh vẫn thê thảm vô cùng, lại còn pha lẫn chút âm lãnh quỷ dị. "Lão đại, chớ hoảng!

Bàn gia chính là chuyên gia trừ quỷ!

Có kinh nghiệm, con lệ quỷ này không đáng nhắc tới!

Để Bàn gia lo!" Bàn Tử nghe thấy tiếng động liền đứng phắt dậy, vẻ mặt đầy tự tin. "Đồng chí Bàn, anh còn là cao thủ trừ tà sao?" Tiểu Quang nhìn Bàn Tử đầy sùng bái.

Cậu ta không ngờ Bàn Tử không những da dày thịt béo mà còn biết trừ quỷ, cao nhân thế này tìm đâu ra. "Ha ha, Bàn gia chinh phục lệ quỷ nhận là đệ nhất, ta dám nói số một không ai dám nhận số hai." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên, rồi đứng chắn trước mặt mọi người.

Tuy nhiên, Bàn Tử quên mất một chuyện, nếu thực sự là lệ quỷ thì chắc chắn rất nguy hiểm.

Dù sao người ta hấp thụ khí tức Mộc Trần Châu bao nhiêu năm nay, thực lực thiết lập sẽ không kém. "Rầm rầm rầm!" Bàn Tử vừa đứng ra, gần như ngay tức khắc, mặt đất nứt ra mấy đường khe hở.

Tuy nhiên, Bàn Tử không hề bị thương. "Thấy chưa, thứ đó sợ Bàn gia đấy." Bàn Tử thấy vậy càng thêm tự tin, trên mặt treo nụ cười đắc ý dương dương, trông cứ như vừa đánh thắng trận. "Bàn Tử, âm thanh đó hình như đang dẫn dụ chúng ta." Hồ Bát Nhất nói.

Bàn Tử chớp mắt, đứng sang một bên: "Lão Hồ, đi, Bàn gia dẫn đường, dẫn dắt chúng ta đi tới thắng lợi." Nói rồi hắn đi nghênh ngang phía trước.

Nhóm giáo sư Lý núp phía sau cũng có chút suy đoán. "Tiểu

Quang, cậu nói xem, tiếng cười này là thứ gì?" Giáo sư Lý hỏi.

Tiểu Quang khẳng định: "Thầy Lý, em đoán âm thanh này hoặc là sinh vật nào đó, hoặc là thứ kỳ quái, lần này chúng ta đến đây gặp phải còn ít sao?" Giáo sư Lý cũng im lặng.

Chương 569

Ông thực ra không muốn nghĩ theo hướng đó.

Nhưng bị Tiểu Quang nói vậy, ông càng thêm khẳng định, tiếng cười này chính là thứ đó.

Nhưng thứ đó thực sự tồn tại sao?

Mình xuống bao nhiêu mộ, tại sao chưa từng gặp một lần?

Hay là do họ quá may mắn?

Mang theo nhiều nghi vấn, giáo sư Lý đi theo nhóm Trương Thiên dần dần đến nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trên mái vòm điện đường ẩn ẩn có thể nghe thấy nguồn gốc tiếng cười.

Âm thanh ở đây dần trở nên thê lương. "Lão đại, hình như ở chỗ này." Bàn Tử chỉ lên trên.

Shirley Dương dùng đèn pha chiếu lên, khoảnh khắc tiếp theo, mọi người không khỏi lùi lại một bước.

Chỉ thấy trên xà ngang đang treo một con búp bê vải hình người, con búp bê toàn thân màu đỏ, trông vô cùng quỷ dị.

Mà trên người con búp bê còn tỏa ra một luồng âm khí cực kỳ khủng bố.

Trương Thiên nhìn thứ đó, khẽ cau mày: "Lúc trước chúng ta đi vào cảm nhận được âm khí có lẽ chính là từ cái này." "Đây là một con người sao?" Giáo sư Lý nhìn con búp bê trước mắt, trên mặt thêm vài phần sợ hãi.

Thứ này biết phát ra âm thanh, trông lại khủng bố như vậy, giáo

sư Lý khảo cổ bao năm nay vẫn là lần đầu gặp phải. "Nó là một Thiểm Bà!" Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng.

Nhất thời, xung quanh dường như chìm vào tĩnh lặng. "Thiểm Bà?

Lão Hồ, đó là cái quái gì?

Còn nữa, thứ này bị treo ở đây trông khá dọa người, hay là ta ôm về nhà làm vật treo trước cửa cũng không tệ." Bàn Tử sờ má, cười nói.

Trương Thiên khóe miệng giật giật, may mà tên này cũng nghĩ ra được.

Ôm về nhà làm đồ treo, thế thì dọa chết một đống người.

Giáo sư Lý cũng ngơ ngác, thật sự có người làm vậy sao?

Đem một vật tà dị về nhà? "Bàn Tử đừng đùa nữa, oán khí trên thứ này cực lớn.

Chắc hẳn là người của bộ lạc 'man di' khi Hiến Vương xâm chiếm.

Khả năng bà ta là một bà đồng (Tang bà), nên mới bị Hiến Vương treo ở đây, vĩnh viễn canh giữ lăng mộ." Hồ Bát Nhất nhìn thứ trên đỉnh đầu nói. "Còn về Thiểm Bà, thực ra là một loại Vu nhân (thầy cúng), họ thường dùng các loại thuốc đặc biệt, sau đó nảy sinh ảo giác để đạt được mục đích giao tiếp với thần linh, nhưng có giao tiếp được hay không thì không chắc." Trương Thiên và mọi người nhìn Thiểm Bà trên đỉnh đầu.

Hiến Vương có lẽ muốn dùng xác bà ta để tiến hành đối thoại với thần linh. "Lão Hồ, vậy tại sao đây chỉ là một con búp bê vải, thi thể đâu rồi?

Hơn nữa, tiếng cười lại phát ra từ con búp bê?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất nhìn quanh: "Thi thể chắc nằm trong cái lư hương kia!" Nghĩ ngợi một chút, Hồ Bát Nhất đột nhiên nói.

Đúng lúc này, con búp bê trên đầu lại phát ra âm thanh.

Lại là một tràng cười thê lương.

Ngay sau đó, vô số âm phong bắt đầu truyền ra từ con búp bê.

Cả đại điện dường như bị khí tức của nó bao trùm. "Rắc rắc." Khoảnh khắc tiếp theo, trên mặt đất xuất hiện những vết nứt bất thường, đồng thời có rất nhiều dấu chân đen hiện ra.

Trong mắt Trương Thiên, một con lệ quỷ bị xích sắt trói chặt đang trừng mắt nhìn mọi người.

Mà sợi xích của lệ quỷ chính là con búp bê bên trên. [Quỷ quái: Thiểm Bà!] [Năng lực: Tấn công tinh thần, thực lực Hồng Y.] [Giới thiệu: Thiểm Bà bị Hiến Vương thiêu sống, linh hồn bị giam cầm trong búp bê vải!] Trong đầu hiện lên thông tin của thứ này.

Trương Thiên nhìn hồn thể bị khóa, thứ này bị giam cầm nên sẽ không tiêu tan.

Nhưng chỉ dựa vào một mình bà ta thì chắc chắn không thể tỏa ra nhiều âm khí như vậy.

Đột nhiên, Trương Thiên rùng mình: "Mau đi xung quanh xem còn con búp bê nào như thế này không." Trương Khởi Linh dường như phát hiện ra điều gì, y nhìn về phía trước, tay rút Hắc Kim Cổ Đao.

Bàn Tử chớp mắt nhưng chưa thấy gì.

Hồ Bát Nhất lấy ra chiếc gương Bát Quái có được trước đó.

Dưới ánh sáng của gương Bát Quái, Hồ Bát Nhất thành công nhìn thấy quỷ hồn bị giam cầm. "Lão đại, cái này..." "Ừ, tôi thấy rồi, chỉ một mình bà ta không thể tỏa ra khí tức mạnh như vậy, tôi đoán vật tế

thiên còn rất nhiều." Trương Thiên gật đầu.

Hồ Bát Nhất gật đầu, bắt đầu đi tìm xung quanh.

Bàn Tử cũng bám theo sau.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã quay lại với tốc độ cực nhanh. "Lão đại, mẹ ơi, trên trần nhà vậy mà treo tới mười con búp bê!

Có thể mở rạp hát tại gia được rồi." Bàn Tử nói.

Shirley Dương nhìn quanh: "Mười con búp bê, nhiều như vậy, dùng để làm gì chứ?" Trương Thiên khẽ nói: "Tế Thiên!

Hiến Vương muốn thành tiên, ông ta dùng một phương thức cổ xưa, tế trời để thành tiên, mà dược liệu tế trời chính là những người có quyền thế của bộ lạc man di.

Thiểm Bà này là một trong số đó." Giờ thì đã rõ tại sao lại có oán khí lớn như vậy.

Mười người bị hiến tế sống, không chừng khi còn sống họ đều là những người có thực lực.

Như vậy thì nơi này oán khí cực mạnh cũng là bình thường. "Lão đại, đằng kia có một cái đỉnh đen nằm trong góc, đại điện này lớn quá, vừa rồi chúng ta không thấy." Hồ Bát Nhất nói. "Đi xem thử." Mọi người đi về phía chiếc đỉnh đen.

Giáo sư Lý và Tiểu Quang sắc mặt khó coi, họ bị luồng âm khí xung quanh làm cho khó chịu. "Thầy Lý, sao em cảm giác vừa rồi trước con búp bê đó có người đang nhìn chúng ta." Giọng Tiểu Quang hơi run. "Chắc chắn là ảo giác, Tiểu Quang đừng tự dọa mình." Giáo sư Lý trấn an, ông nhìn xung quanh. "Tiểu Quang, chúng ta đi vội vàng, cậu có phát hiện không, ở đây đồ tùy táng cũng rất nhiều." Tiểu Quang sững sờ, nhìn về phía góc tường.

Quả nhiên, xung quanh chân tường toàn là đồ tùy táng, đặc biệt là một số văn vật thời Tần Hán, khiến cả hai thầy trò đều run lên vì kích động.

Số văn vật này quá nhiều, đủ để họ nghiên cứu rất lâu.

Hai người nhìn nhau, định lát nữa sẽ đi xem qua.

Đến trước chiếc đỉnh đen, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cau mày.

Vị trí đặt đỉnh đen quả thực rất kỳ lạ, nằm sau một bức tượng đá nên trước đó mọi người không thấy.

Bên trong đỉnh đen, mười cái xác đang nằm chỏng chơ, thi thể đen kịt, rõ ràng là đã bị thiêu đốt. "Lão đại, đây chắc chính là mười con búp bê treo trên xà nhà, bọn họ không phải bị thiêu trong lư hương mà là trong cái đỉnh đen này." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên phất tay, một cái xác đen như than, chỉ còn trơ xương bị hắn nhấc bổng lên không trung xoay một vòng, nhưng cũng chẳng nhận ra là ai. "Hửm?

Bàn Tử đâu?" Shirley Dương nhìn quanh không thấy bóng dáng Bàn Tử. "Chắc lại đi lượn lờ rồi, cậu ta cứ thích chạy lung tung." Hồ Bát Nhất nói, cũng không quá để ý.

Lúc này, Bàn Tử đã thần không biết quỷ không hay trèo lên xà nhà.

Khóe miệng hắn nở nụ cười.

Văn vật xung quanh không hấp dẫn được Bàn Tử, nhưng Thiểm Bà thì có thể.

Bàn Tử vừa nhìn đã chấm đồ trên người Thiểm Bà. "Hề hề, thứ này đã dùng để tế tự thì trên người chắc chắn có nhiều đồ tốt, biết đâu còn có thứ gì có thể dùng để tu luyện.

Đến lúc đó phát hiện ra đồ tốt, lão đại chắc chắn sẽ khen mình tài

năng!

Quan trọng nhất là biết đâu có thể giúp ích cho cô nàng Phi Phi." Bàn Tử cười híp mắt, liếm môi.

Chương 570

Tên này nếu ở thời hiện đại tuyệt đối là một tên "dại gái" chính hiệu.

Chỉ thấy Bàn Tử ngồi trên xà nhà ngay đỉnh đầu Thiểm Bà, túm lấy sợi dây treo con búp bê.

Quỷ hồn bị xích dưới đất cũng ngẩn ra.

Chỉ thấy xích của mình đang bị Bàn Tử kéo lên từng chút một.

Thiểm Bà ngơ ngác bị Bàn Tử kéo lên.

Thời buổi này thật sự có người to gan thế sao?

Rất nhanh, con búp bê đã nằm gọn trong lòng Bàn Tử.

Trên đầu búp bê còn có mái tóc rậm rạp, trông còn mượt hơn cả gội Rejoice.

Bàn Tử sờ mũi: "Ừm, không thơm bằng Phi Phi nhà mình." Vừa dứt lời, Côn Luân Thần Mộc trước ngực hắn đột nhiên rung lên bần bật.

Khoảnh khắc tiếp theo, hồn thể Vương Phi xuất hiện trước mắt Bàn Tử. "Phi Phi, sao nàng lại ra đây!" Bàn Tử mừng rỡ. "Hừ!" Chỉ thấy Vương Phi hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn con búp bê Thiểm Bà trong lòng Bàn Tử.

Bàn Tử nhất thời có chút ngơ ngác, tình huống gì đây?

Sao cảm giác lạnh thế nhỉ?

Bên dưới, nhóm giáo sư Lý lại cảm nhận được một luồng âm lãnh sâu hơn. "Sao tôi cảm giác nhiệt độ lạnh hơn gấp đôi lúc nãy vậy?" Shirley Dương cau mày.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cũng nghi hoặc.

Chẳng lẽ là do phát hiện ra thi thể Thiểm Bà? "Không sao, có thể là do mấy con búp bê kia có chút biến hóa thôi." Trương Thiên nói.

Lúc này, phía Bàn Tử lại có chuyện lớn. "Phi Phi, nàng nghe ta ngụy biện...

à không, giải thích!" Bàn Tử nhìn búp bê trong lòng, lại nhìn Vương Phi, nháy mắt hiểu ra nguyên nhân.

Hắn vội vàng xua tay, giọng nói cũng lắp bắp: "Nàng tưởng ta nạp thiếp sao?" Giọng Vương Phi vang lên: "Chàng muốn nạp thiếp?" Bàn Tử giơ hai tay lên, đầu lắc như trống bỏi, con búp bê cũng bị hắn ném xuống.

Có lẽ do dây thừng để quá lâu nên bị Bàn Tử ném một cái liền đứt phựt.

Thiểm Bà bị giam cầm lúc này cả người đều ngơ ngác.

Mình vậy mà lại chứng kiến cảnh bạo lực gia đình!

Tuy nhiên, bà ta nhìn về phía bóng hồng y bên trên, cảm nhận được kẻ kia mạnh hơn mình rất nhiều.

E rằng thực lực đã trên mức Hồng Y. "Cái đó...

Phi Phi, ta vô tội.

Là ả ta quyến rũ ta!" Bàn Tử giơ tay, vội vàng nói, quả quyết đổ vỏ.

Vương Phi nghe vậy, đầu từ từ xoay xuống phía dưới xà nhà.

Khuôn mặt tinh mỹ sát khí đằng đằng.

Đồng thời, gương mặt Vương Phi cũng biến đổi.

Gương mặt vốn không tì vết bỗng trở nên lở loét, hiện nguyên

hình mặt lệ quỷ.

Thiểm Bà bên dưới sợ đến mức run lẩy bẩy, khí tức này mạnh hơn bà ta quá nhiều, căn bản không cùng đẳng cấp.

Phải biết rằng từ sau lần ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Vương Phi rất ít khi xuất hiện, cơ bản đều đang tu luyện.

Cộng thêm Côn Luân Thần Mộc, Linh Thủy, thậm chí cả Quỷ Đan cực phẩm mà Bàn Tử lấy được từ chỗ Hứa Phúc lần trước.

Một loạt buff tăng cường sức mạnh này, dù là một con lợn cũng có thể tu luyện đại thành, huống chi là Vương Phi vốn có thiên tư không tồi.

Thực lực Vương Phi lúc này đã đạt đến một cảnh giới khác, trên cả Hồng Y, hẳn là cùng tầng với Trương Thiên, tức là tầng Nội Đan cảnh (tên gọi cảnh giới của quỷ có thể khác). "Hừ, muốn làm thiếp, phải qua sự đồng ý của ta trước đã." Vương Phi hừ lạnh, móng tay dài ra trong chớp mắt.

Móng vuốt đỏ lòm cào xuống mang theo tiếng xé gió.

Bàn Tử nuốt nước bọt: "Xin lỗi nhé, Bàn gia cũng không ngờ ngươi lại ở trong búp bê." Hắn vẻ mặt đầy áy náy.

Bàn Tử không có mắt âm dương, trước đây nhìn thấy quỷ hồn hoàn toàn dựa vào Vương Phi.

Giờ Vương Phi hiện ra, Bàn Tử tự nhiên lại nhìn thấy được.

Nhìn Thiểm Bà bị đánh tơi tả bên dưới, Bàn Tử trong lòng có chút không đành lòng.

Quá tàn bạo rồi, may mà không dùng lên người mình.

Bàn Tử nhìn xuống đất, con búp bê vẫn đang nằm đó.

Hắn do dự một chút, thấy Vương Phi đang đánh hăng say, liền vội

vàng vẫy tay nhặt con búp bê lên xem xét.

Thấy không có gì, hắn tiếc nuối gạt mái tóc con búp bê ra.

Một khuôn mặt khủng bố hiện lên, miệng búp bê há to, phát ra tiếng kêu thê lương. "Á đù!" Bàn Tử giật mình, vội vàng ném con búp bê xuống lần nữa.

Lúc này Thiểm Bà không còn may mắn như vậy, cả hồn thể bị Vương Phi xé rách tả tơi, lung lay sắp đổ. "Hửm?

Động tĩnh gì mà lớn vậy?" Trương Thiên cau mày, mọi người dời mắt khỏi chiếc đỉnh đen. "Hình như là tiếng đánh nhau, mau đi xem.

Giáo sư Lý, mọi người cứ ở lại đây." Nhóm Trương Thiên chạy vội đi.

Giáo sư Lý và Tiểu Quang nhìn nhau, cầu còn không được, hai người bắt đầu đi về phía chân tường xem đồ tùy táng.

Đến chỗ Bàn Tử, nhóm Trương Thiên đều ngẩn người.

Chỉ thấy Bàn Tử núp trên xà nhà, còn Vương Phi đang đánh nhau với một con lệ quỷ khác.

Con lệ quỷ kia dường như sắp không xong rồi, thân thể tàn phá. "Xem ra ngươi không thể được nạp làm thiếp, vì thực lực ngươi không đủ." Vương Phi lạnh lùng nói, hai tay hóa thành móng vuốt, mạnh mẽ xé toạc hồn thể Thiểm Bà. "Khoan đã!" Trương Thiên thấy Vương Phi còn định ra tay, vội vàng ngăn lại.

Xé nữa là Thiểm Bà bay màu thật đấy.

Vương Phi thấy nhóm Trương Thiên đến, khuôn mặt khủng bố lập tức biến lại thành dáng vẻ xinh đẹp. "Trương công tử đến rồi, đã lâu không gặp, Diêu Quang hữu lễ." Nàng hành lễ liên hoa chuẩn mực, ra dáng một tiểu nữ nhân, đâu còn vẻ khủng bố vừa rồi.

Trương Thiên khóe miệng giật giật, Bàn Tử cũng kỳ quái thật, trấn được Vương Phi đúng là thần thánh.

Shirley Dương nhìn Vương Phi, cô từng gặp nàng ta ở Tinh Tuyệt Cổ Thành. "Bàn Tử xuống đây, nói xem chuyện gì xảy ra." Trương Thiên day trán nhìn hồn thể Thiểm Bà đang co rúm dưới đất run lẩy bẩy.

Bàn Tử nhảy xuống: "Hề hề, cái đó, lão đại, sự tình là thế này.

Bàn gia nghĩ, đã là người có thực lực của man di năm xưa thì trên người chắc chắn có nhiều đồ hữu dụng, định lấy ra cho Phi Phi tu luyện mà.

Ai ngờ Phi Phi hiểu lầm." Vương Phi liếc Bàn Tử: "Thật không?" "Thật mà, nàng xem mụ ta xấu như thế, trẫm sao có thể nạp thiếp chứ, Phi Phi lo xa rồi." Bàn Tử nghiêm túc nói. "Là thiếp thân sai." Nói rồi hai người ôm chầm lấy nhau.

Trương Thiên tối sầm mặt mũi.

Có thể bớt sến súa đi được không? "Khụ khụ." Hắn ho khan một tiếng. "Vậy thiếp thân về trước đây, không cho phép tùy tiện nạp thiếp." Vương Phi để lại lời cảnh cáo rồi biến mất. "Bàn Tử, không nhìn ra cái miệng cậu cũng dẻo thật đấy." Shirley Dương nheo mắt nhìn Bàn Tử. "Đương nhiên, Bàn gia đây nói toàn lời thật lòng." Bàn Tử vỗ ngực. "Bàn Tử có phát hiện gì không?" Hồ Bát Nhất cười, hơi tiếc vì đến muộn không được xem cuộc chiến giữa những người phụ nữ.

Chương 571

"Chả có cái cóc khô gì." Bàn Tử xua tay.

Trương Thiên nhìn kẻ đang run rẩy dưới đất: "Ngươi biết vị trí thông đến địa cung không?

Thiểm Bà, ngươi cũng không muốn hồn phi phách tán chứ?" Trương Thiên cười cười, Thiểm Bà rùng mình, thủ đoạn uy hiếp này thật mạnh. "Đại nhân, tôi chỉ là kẻ hầu hạ, đừng ra tay." Giọng Thiểm Bà truyền đến, yếu ớt và căng thẳng.

Rõ ràng mụ ta đã bị Vương Phi đánh cho sợ rồi. "Không muốn bọn ta ra tay thì nói vị trí ra." Trương Thiên nói.

Thiểm Bà dùng đôi mắt đen kịt nhìn về một vị trí.

Đó vậy mà là bên ngoài Lăng Vân Cung!

Thấy Thiểm Bà có biểu hiện lạ, Trương Thiên cũng biết có thể vị trí mình đoán không đúng. "Tôi có thể nói cho các người vị trí, nhưng tôi hy vọng các người có thể giúp chúng tôi một việc." Thiểm Bà nhìn Trương Thiên bằng ánh mắt quỷ dị.

Trương Thiên biết mụ ta đang ra điều kiện.

Hắn đoán mộ Hiến Vương thật sự có lẽ không nằm trong Lăng Vân Cung này mà ở sơn cốc trước đó.

Lăng Vân Cung khổng lồ đã làm bọn họ lú lẫn.

Hiến Vương hành sự quỷ dị, biến Lăng Vân Cung thành mộ táng hình như cũng không khả thi lắm. "Nói đi, yêu cầu gì." Trương Thiên muốn nghe thử.

Thiểm Bà nhìn những con búp bê đang treo: "Tôi hy vọng ngài có

thể giúp chúng tôi giải thoát, những sợi xích đó đã trói buộc chúng tôi ngàn năm, chúng tôi muốn thi thể được an táng." Nếu thi thể không được an táng, bọn họ cũng không thể rời khỏi thế giới này, thậm chí không thể rời khỏi Lăng Vân Cung. "Lão đại, chuyện nhỏ thôi mà." Bàn Tử vỗ ngực. "Vậy chuyện này giao cho Bàn Tử cậu nhé, cố lên, chúng tôi tin tưởng cậu." Trương Thiên vỗ vai Bàn Tử.

Đã xung phong thì Trương Thiên không khách sáo đâu.

Bàn Tử gãi đầu, sao có dự cảm không lành nhỉ?

Mặc dù nghi ngờ nhưng hắn vẫn đi về phía chiếc đỉnh đen.

Thiểm Bà thở phào nhẹ nhõm.

Trương Thiên nhìn sang Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, tôi nghĩ tôi đã đoán được đại khái vị trí mộ táng thật sự rồi." Shirley Dương ngạc nhiên: "Trương đại ca, anh tìm được rồi?" "Đoán thôi.

Hiến Vương hành sự quỷ dị.

Lăng Vân Cung này xây dựng quá tráng lệ, giống như cố ý dẫn dụ chúng ta vào đây vậy, với tác phong của Hiến Vương thì xác suất lớn sẽ không đơn giản như thế.

Trước đó chúng ta bị sự hoành tráng của nó thu hút nên không nghĩ tới vấn đề này." Hồ Bát Nhất cũng nhận ra: "Đúng rồi, từ lúc vào đây chúng ta gặp không ít nguy hiểm, phía sau chắc chắn còn nữa, Thiểm Bà này cũng là một mối nguy.

Nơi này e rằng không giống lăng mộ, mà giống một cái lồng giam hơn." Trương Thiên gật đầu.

Hiến Vương muốn dụ người đến chết hết ở đây.

Ông ta muốn nhục thân chôn dưới đất, còn linh hồn trường miên phi thăng trong Lăng Vân Cung này.

Thủ bút thật lớn. "Vậy mộ huyệt thật sự ở đâu?" Shirley Dương hỏi. "Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, cho nên tôi đoán vị trí mộ huyệt nằm ở khúc sông lúc chúng ta mới đến!" Trương Thiên trầm giọng, nhìn về phía Thiểm Bà đang run rẩy: "Ngươi nói xem, ta nói đúng không?" Thiểm Bà run lên bần bật.

Cứ tưởng có thể dùng điều kiện này để hạn chế Trương Thiên, ai ngờ hắn đã đoán ra từ lâu. "Nếu ngài đã đoán được rồi thì..." Thiểm Bà do dự. "Ta chỉ muốn dọn dẹp đồ đạc trong này thôi." Trương Thiên xua tay.

Cha Shirley Dương biết đâu chôn ở đây, để nhiều âm hồn cũng không tốt, chi bằng dọn dẹp trước.

Shirley Dương thắc mắc: "Nếu Hiến Vương không chôn ở đây, tại sao xung quanh lại có nhiều thụy quang (ánh sáng điềm lành) như vậy?

Khí tức này rốt cuộc có phải của Mộc Trần Châu không?" "Có thể Mộc Trần Châu từng tồn tại ở đây nên lưu lại khí tức, hơn nữa cô có phát hiện không, từ khi luồng khí đó tiêu tán, nơi này không còn ngưng tụ thụy khí nữa." Trương Thiên nói.

Hắn từng thắc mắc sao hấp thụ hết khí tức thì nơi này lại trơ trọi, giờ thì hiểu rồi, Mộc Trần Châu có lẽ không còn ở đây. "Lão đại, Bàn gia lấy hết búp bê xuống rồi!" Bàn Tử một tay ôm năm con búp bê đi tới, theo sau là giáo sư Lý và Tiểu Quang. "Đồng chí Bàn, cậu lấy mấy thứ này làm gì?" Giáo sư Lý hỏi. "Giáo sư Lý, cái này chú không hiểu đâu, gọi là hành thiện tích đức đấy." Bàn Tử ra vẻ bí hiểm rồi tăng tốc. "Đặt búp bê sang một bên, lôi cái đỉnh đen ra, lát nữa tìm chỗ chôn chung." Trương Thiên nói. "Lão đại, tôi thấy ngọn núi lúc chúng ta mới đến cũng được đấy, đào cái hố là xong." Bàn Tử đề xuất.

Trương Thiên gật đầu. "Trương huynh đệ, nhờ cậu một việc được

không?" Giáo sư Lý ngập ngừng. "Ông cứ nói." "Là thế này, tôi thấy đằng kia có nhiều văn vật, đồ tùy táng, để lại đây phí quá, hay là cậu giúp một tay, mang hết về đi.

Cũng coi như cống hiến cho khảo cổ nước nhà." Giáo sư Lý mong chờ nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu, quả thực để lại cũng phí.

Hắn đi một vòng, vét sạch đồ tùy táng trong đại điện vào không gian lưu trữ.

Nhìn Trương Thiên phất tay một cái là đồ đạc biến mất, giáo sư Lý càng chắc chắn Trương Thiên không phải đặc công mà là cao nhân tu luyện. "Thần kỳ quá, đây là Tụ Lý Càn Khôn trong truyền thuyết sao?" Tiểu Quang dù nhìn bao lần vẫn thấy chấn động. "Đừng động vào mấy tượng đá!" Thiểm Bà đột nhiên lên tiếng khi Trương Thiên định ra ngoài. "Á đù, ai đang nói thế, sao cứ ư ử thế nhỉ." Tiểu Quang nghe thấy giọng âm sâm liền biến sắc.

Họ không nghe hiểu tiếng quỷ, cũng không thấy Thiểm Bà. "Là tiếng phát ra từ búp bê, bên trong có cơ quan." Trương Thiên giải thích qua loa.

Trương Thiên chỉ vào cái đỉnh đen trên tay Bàn Tử: "Chúng tôi định đem chôn mấy con búp bê này, treo ở đây kỳ quá, với lại chôn luôn cả thi thể trong kia nữa." Cái đỉnh đen rất lớn, nhưng Bàn Tử có thể dùng một tay nhấc bổng. "Cái đỉnh này chắc phải bằng sắt, nặng mấy trăm cân, đồng chí Bàn dùng một tay đã nhấc lên được?" Giáo sư Lý kinh ngạc.

Xưa có Hạng Vũ cử đỉnh, nay có Bàn Tử cử hắc đỉnh. "Haizz, tầm nhìn phải mở rộng ra chứ." Bàn Tử tự tin nhìn giáo sư Lý.

Ra khỏi đại điện, Trương Thiên tùy tiện đấm một cái thủng

tường, chôn búp bê vào đó.

Xong xuôi, Bàn Tử vươn vai: "Lão đại, xong rồi, có phải nên về rồi không?" Trương Thiên không nói gì, nhìn xuống vách núi.

Dòng sông nhỏ uốn lượn bên dưới có gì đó không đúng. "Long mạch uốn lượn nhưng lại chảy về hướng Tây..." Hắn nhìn chằm chằm lòng sông.

Dường như có rất nhiều con trùng đang nhúc nhích, nhiều đến mức lòng sông không chứa nổi.

Là đám trùng trong sông trước đó sao?

Sao giờ lại nhiều thế này? "Lão đại nhìn gì thế?" Bàn Tử hỏi. "Không có gì, đi vào thôi." Trương Thiên xua tay.

Họ quay lại chỗ Trương Khởi Linh đang đợi trước hai tiểu kim điện (điện vàng nhỏ). "Xong rồi, vào thôi." Trương Thiên nói. "Tôi cảm nhận được thi khí rất nồng ở đằng kia." Trương Khởi Linh nhìn về phía hai tiểu kim điện bên cạnh. "Vào xem thử, biết đâu có manh mối." Trương Thiên quyết định.

Trương Khởi Linh đi trước.

Tiểu Quang thì thầm: "Anh bạn đẹp trai này trông lạnh lùng quá." "Anh Hai đang diễn ngầu đấy, nhưng ảnh lợi hại lắm, Bàn gia tôi cũng tự thẹn không bằng." Bàn Tử trêu chọc. "Anh Bàn, ý anh là phương diện nào?

Tôi cảm thấy anh cũng rất lợi hại." Tiểu Quang nghiêm túc nói. "Đương nhiên, Bàn gia rất mạnh, ở một số phương diện." Bàn Tử giơ ngón cái.

Đến trước một trắc điện, Trương Thiên phất tay, cửa gỗ tự động mở ra.

Một luồng âm khí mạnh mẽ kẹp theo thi khí ập vào mặt.

Chương 572

Mùi hôi thối và hơi lạnh bao trùm toàn thân. "Mẹ ơi, mùi gì thế này, thối quá." Bàn Tử bịt mũi. "Mùi này giống mùi xác chết thối rữa, nhưng không thể nào, ngàn năm rồi sao còn mùi này được." Shirley Dương cau mày. "Trong này... không phải là hố chôn tập thể chứ?" Tiểu Quang lo lắng.

Hồ Bát Nhất cầm đèn pha chiếu vào: "Vào xem chẳng phải sẽ biết sao." Đập vào mắt là một bức tường, muốn xem bên trong phải đi vòng qua.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh: "Có cảm thấy gì không?" "Thi khí." Trương Khởi Linh đáp.

Trương Thiên gật đầu: "Bên trong rất có thể có Tống tử (cương thi), mọi người cẩn thận." "Hả?

Tống tử!" Giáo sư Lý biến sắc, nhớ lại nỗi kinh hoàng khi bị con quái lông đỏ rượt đuổi lăn lộn trên đất.

Ông và Tiểu Quang nhìn nhau, khóe miệng giật giật.

Thời buổi này làm khảo cổ đúng là không dành cho người thường.

Bước vào bên trong, mùi hôi thối càng nồng nặc.

Dưới ánh đèn pha, Trương Thiên nhìn rõ tình hình bên trong, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Cảnh tượng bên trong thực sự quá thảm khốc!

Chỉ thấy bên trong mộ thất, vô số thi thể nằm ngổn ngang bừa bãi trên mặt đất.

Bên trên thi thể bị rắc một loại bột phấn không rõ tên, khiến cho

những xác chết này không hề biến thành xương trắng theo thời gian.

Ngược lại, da thịt vẫn luôn giữ được trạng thái không phân hủy nhờ vào lớp bột đó.

Mặc dù thân thể bất hủ, nhưng mùi vị trên người bọn họ lại chẳng hề tiêu tán chút nào.

Theo thời gian trôi qua, mùi hôi thối trên người bọn họ dường như không hề thay đổi, thậm chí còn khó ngửi hơn.

Ánh mắt quét qua toàn bộ mộ thất.

Trong cả gian trắc điện này, thi thể nhiều không đếm xuể.

Những thi thể này không có cái nào nguyên vẹn, dường như lúc còn sống đã phải chịu sự ngược đãi cực hình.

Bụng của họ xẹp lép, có lẽ là do bị bỏ đói nhiều ngày trước khi chết.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trương Thiên đã có thể đoán được đây là nơi nào. "Đây có thể là một lao phòng dùng để tế tự, người bị giam giữ bên trong hẳn là những người Man di trước kia.

Sau khi chết, trên người họ được bôi một loại bột đặc biệt để giữ nhục thân bất hủ." Trương Thiên nhìn tình huống trước mắt, khẽ nói. "Vậy thì chỗ này cũng chẳng có thứ gì cả.

Lão đại, chúng ta rút trước đi, tởm quá." Bàn Tử bịt mũi, cảm thấy buồn nôn.

Mùi hôi thối của một cái xác chết thôi đã có thể ngửi thấy qua cả lớp xi măng, chứ đừng nói là nhiều thi thể chất thành núi như vậy.

Thậm chí sàn nhà cũng đã bị thi du (mỡ người chết) nhuộm thành màu đen sì.

Trông cực kỳ buồn nôn.

Trương Thiên cũng định rời khỏi đây, dù sao nơi này cũng không có thứ hắn muốn. "Khoan đã, mọi người nhìn bên kia xem." Đột nhiên, Tuyết Lỵ Dương chỉ tay về một phía.

Trương Thiên nhìn theo hướng Tuyết Lỵ Dương chỉ.

Chỉ thấy ở một góc tường bên cạnh, lại có một đống quần áo, những bộ quần áo đó lờ mờ vẫn còn nhận ra màu trắng.

Quần áo rất thống nhất, trông có vẻ là trang phục thống nhất của một thế lực địa phương nào đó.

Trương Thiên sải bước đến gần đống quần áo.

Theo sát phía sau còn có Trương Khởi Linh và Hồ Bát Nhất. "Mấy bộ đồ này hình như không phải của người Man di bản địa." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Trương Thiên quét mắt nhìn qua, cũng nhận ra manh mối trong đó.

Chỉ thấy Trương Thiên vung tay lên, bộ quần áo bỗng nhiên bay lên không trung.

Những cảnh tượng chấn hám thế này Lý giáo sư nhìn nhiều rồi nên cũng cảm thấy... hơi vô vị.

Trương Thiên khẽ động ngón tay, bộ quần áo xoay vòng trên không. "Đây là y phục của Dược Vương." Trương Khởi Linh mở miệng.

Dù đã qua ngàn năm, nhưng mùi thuốc đặc trưng trên quần áo vẫn không thể che giấu được.

Nghe Trương Khởi Linh nói vậy, Trương Thiên cũng gật đầu.

Điều này một lần nữa chứng minh, Dược Vương không phải là một người, mà là một tông môn.

Và mộ Dược Vương rất có thể chính là mộ của tông chủ, hoặc là

mộ huyệt của cả tông môn.

Xem ra, đồ tốt có thể tìm được trong mộ Dược Vương e là không ít.

Phải biết rằng, đó là cả một tông môn, thậm chí có thể có sự tồn tại của những kẻ mạnh hơn.

Mộ táng đó có thể nhỏ được sao?

Tuy nhiên, điều khiến Trương Thiên nghi hoặc là, nếu những người này đều là đệ tử Dược Vương, vậy tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Nếu nói là đệ tử Dược Vương và Hiến Vương xảy ra xung đột, thì theo thông tin Trương Thiên biết được, Dược Vương luyện chế đan dược rất mạnh, vậy khẳng định thực lực bản thân cũng không tệ, tại sao lại xảy ra chuyện này?

Trong lòng dấy lên nhiều nghi hoặc.

Suy nghĩ hồi lâu, Trương Thiên đưa ra một kết luận: Hoặc là nội bộ Dược Vương có vấn đề, hoặc là Mộc Trần Châu của Hiến Vương quá lợi hại.

Ngoài ra Trương Thiên thật sự không nghĩ ra lý do nào khác. "Trên này hình như có tên." Bên cạnh, Hồ Bát Nhất dường như tìm thấy gì đó, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bộ bạch y trước mặt.

Nhìn theo ánh mắt Hồ Bát Nhất, Trương Thiên quả nhiên cũng thấy mấy chữ. "Dược Vương Cốc?" Nhìn ba chữ này, Trương Thiên hít sâu một hơi.

Khá lắm, quả nhiên đúng như mình nghĩ.

Nhưng điều này càng khiến Trương Thiên tò mò hơn, cả Dược Vương Cốc tại sao lại biến thành như vậy.

Phải biết rằng nghề luyện dược vào thời Tần Hán vô cùng thịnh hành và được trọng vọng, cả một sơn cốc chắc chắn không thể yếu ớt như vậy. "Mấy bộ quần áo này hình như đều là của bọn họ, nơi này dường như chính là manh mối về mộ Dược Vương mà chúng ta vẫn luôn tìm kiếm." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên nhớ lại tấm bản đồ trước đó.

Có núi, có sông, có nhà dân... thậm chí còn có long mạch các loại.

Trong đầu Trương Thiên lại hiện lên hình dáng của mộ Hiến Vương, chẳng phải cũng nằm giữa núi lớn, trong đó có trại người dân, cũng có long mạch sao.

Từ đó có thể thấy, mộ Dược Vương cũng nằm trong khu rừng nguyên sinh này. "Ừm, xem ra trước kia Hiến Vương và người của Dược Vương Cốc đã từng xảy ra chiến đấu rất kịch liệt." "Đi thôi, chúng ta sang chỗ khác xem." Trương Thiên lập tức quyết định đi kiểm tra nơi khác.

Hồ Bát Nhất gật đầu, ánh mắt quét một vòng xung quanh, xác định chỉ có thi thể mà không còn thứ gì khác, mấy người mới bắt đầu rời đi.

Lúc này, Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên nói: "Thi khí mà chúng ta cảm nhận được trước đó, rất có thể chính là cái này." Nghe vậy, Trương Thiên gật đầu, hắn cũng nghĩ như thế.

Hơn nữa Trương Thiên phát hiện, dần dần lời nói của Trương Khởi Linh đã có thể liền mạch, chứ không đơn giản là nhả từng chữ một.

Ừm, tiến bộ rất lớn, Trương Thiên rất an ủi. "Sao rồi?

Có phát hiện gì không?" Thấy nhóm Hồ Bát Nhất đi ra, Tuyết Lỵ Dương không nhịn được hỏi.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Ừ, những người đó rất có thể chính là những người đã cấp thuốc độc cho dân bản địa trước kia, bọn họ xuất thân từ một nơi gọi là Dược Vương Cốc." "Dược Vương Cốc?" Tuyết Lỵ Dương và ba người nhóm Lý giáo sư gần như đồng thanh thốt lên.

Lý giáo sư trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ đan dược là có thật sao?

Dù sao nhìn thấy thân thủ của Trương Thiên, ông cũng không khó liên tưởng đến việc năm xưa Tần Vương tìm kiếm thuốc trường sinh.

Chuyện đó bị người hiện đại xem là ngu muội, nhưng hiện tại Lý giáo sư nhìn lại, có lẽ lại mang một ý nghĩa khác.

Chương 573

"Ừm, đó là nơi chuyên luyện chế dược liệu, có thể năm xưa nơi tìm dược liệu chính là ở đây." Hồ Bát Nhất nói. "Vậy chúng ta có thể tìm kiếm lại vị trí của cái sơn cốc gì đó xem sao." Tuyết Lỵ Dương nói.

Cô ấy trước đó cũng từng dùng đan dược, cũng đã cảm nhận được tầm quan trọng của đan dược đối với bọn họ.

Cho nên, nếu Dược Vương Cốc thật sự là nơi luyện đan, thì chắc chắn đan dược để lại sẽ rất nhiều.

Đến lúc đó tài nguyên của bọn họ cơ bản sẽ không thiếu! "Ừ, chúng ta ra ngoài trước đã, nơi này không nên ở lâu." Hồ Bát Nhất gật đầu, mấy người lần lượt bước ra khỏi trắc điện.

Sau khi ra ngoài, mùi xác chết cũng giảm đi nhiều.

Bàn Tử đứng một bên hít sâu mấy hơi. "Mẹ nó, Bàn gia ở trong đó suýt nữa thì bị hun chết." Bàn Tử phàn nàn. "Trương huynh đệ, chúng ta bây giờ đi đâu?" Lý giáo sư hỏi.

Nếu có thể, ông rất nguyện ý đi theo Trương Thiên đến cái Dược Vương Cốc gì đó xem thử.

Hiện tại Lý giáo sư vô cùng hứng thú với những chuyện chưa biết, đặc biệt là nguyên nhân về thân thủ của nhóm Trương Thiên. "Đến trắc điện bên kia." Trương Thiên chỉ về phía đối diện.

Cả đại điện chia làm ba phần: chủ điện ở giữa và hai trắc điện hai bên.

Hiện tại Trương Thiên đã xem một cái, cái còn lại vẫn chưa xem.

Trắc điện đầu tiên Trương Thiên tìm thấy người của Dược

Vương Cốc.

Trương Thiên hy vọng cái còn lại sẽ có thêm thông tin về Dược Vương Cốc.

Lý giáo sư gật đầu, cũng không hỏi thêm.

Nhóm Trương Thiên đã đi về phía trắc điện bên kia.

Trong điện còn lại sẽ có thứ gì, đây cũng là nghi vấn trong lòng mọi người.

Đại điện bên kia cơ bản giống hệt cái vừa rồi.

Không chỉ tạo hình giống, mà ngay cả trang trí ở cửa cũng y hệt.

Điều này khiến mọi người nhất thời tưởng rằng vẫn là trắc điện cũ. "Lão đại, Bàn gia hình như lại ngửi thấy mùi thối rồi." "Chỗ này không phải cũng là một cái hố chứ?" Bàn Tử bịt mũi nói.

Trương Thiên lại gần, cũng ngửi thấy một mùi xác chết.

Trương Thiên cũng hơi nghi ngờ, trong trắc điện này chẳng lẽ cũng toàn là loại thi thể tế tự này sao.

Chỉ thấy tay Trương Khởi Linh chấn động mạnh, khoảnh khắc tiếp theo, cánh cửa đang đóng chặt bị y đẩy bung ra.

Bố cục y hệt trắc điện vừa rồi hiện ra.

Vẫn là bức tường chắn, cần bọn họ đi vòng qua.

Mà ở phía sau bức tường, một mùi xác chết nồng nặc hơn phả thẳng vào mặt.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Đã tưởng tượng ra hình ảnh bên trong.

Mọi người đi vào trong.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Thiên lại hít sâu một hơi.

Chỉ thấy trong cả trắc điện, nằm la liệt vẫn là thi thể, nhưng lần này không phải người Dược Vương Cốc nữa.

Hơn nữa toàn bộ đều là thi thể nữ giới, bọn họ có số phận tương tự người Dược Vương Cốc, nhưng mức độ thê thảm thì không khó chịu bằng.

Bọn họ không có quần áo, nhưng nhìn từ thể trạng, lúc còn sống không bị ngược đãi, hơn nữa bụng cũng không quá xẹp, tuy đã chết nhưng nhìn da dẻ vẫn được bảo dưỡng khá tốt.

Tuyết Lỵ Dương nghiến răng: "Những người này hẳn là thị nữ bồi táng." Nhìn số lượng thị nữ này, chắc phải có hơn trăm người, có thể nói là số lượng khổng lồ.

Hiến Vương thăng tiên, đại thần có, thậm chí tế phẩm cũng có, sao có thể thiếu thị nữ.

Hiện tại xem ra công tác chuẩn bị của Hiến Vương thật sự đầy đủ. "Những người này chắc là dân bản địa, hoặc là nữ tử cướp được từ nơi khác, thật đáng tiếc." Hồ Bát Nhất lắc đầu, cũng thở dài một tiếng.

Tuyết Lỵ Dương hít sâu một hơi, cũng không nói gì thêm.

Trương Thiên quay đầu nhìn ra ngoài. "Đi thôi, nơi này đã không còn gì để xem nữa.

Chúng ta xuống tìm kiếm mộ huyệt thật sự." Trương Thiên nói.

Trong tay cũng nhen nhóm một ngọn lửa.

Trương Thiên không nỡ nhìn những thi thể này phơi bày dưới gầm trời, chi bằng một mồi lửa thiêu rụi.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, là người đầu tiên bước ra khỏi đại điện.

Cùng là phụ nữ, cô có thể cảm nhận được sự bất lực của nữ giới

năm xưa.

Nhưng cô lại chẳng thể làm gì, chỉ có thể chứng kiến bi kịch cũ.

Lý giáo sư nhìn cảnh trước mắt thì không cảm thấy gì đặc biệt.

Dù sao làm khảo cổ, ông biết nhiều kiến thức lịch sử, thấy cũng nhiều.

Có những quân vương còn vô sỉ hơn, sau khi chết còn bắt cả ngàn thị nữ chôn sống cùng.

Đây thực ra cũng là một loại mê tín phong kiến.

Đợi mọi người ra hết, Trương Thiên phóng hỏa, cả trắc điện liền bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Ánh mắt nhìn sang trắc điện bên kia, Trương Thiên không do dự, lại ném ra một quả cầu lửa.

Ngửi thấy mùi khét lẹt, trong lòng mọi người lại có cảm giác thư thái. "Trương công tử, chúng ta bây giờ đi đâu?" Tiểu Quang nhìn Trương Thiên tò mò hỏi.

Theo cậu ta thấy, đồ tốt nhất chắc chắn nằm trong cái đại điện kia.

Trương Thiên bây giờ lại đi ra ngoài, quan quách còn chưa tìm thấy mà. "Tìm kiếm mộ Hiến Vương thật sự." Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng lại làm Lý giáo sư và Tiểu Quang ngẩn người.

Bọn họ trước đó không nhìn thấy Thiểm Bà, lúc Trương Thiên suy luận thì bọn họ đang mải nghiên cứu văn vật nên không biết nguyên do. "Mộ thất thật sự?

Chỗ này không phải sao?" Tiểu Quang khó hiểu. "Nơi này chỉ là một cái bẫy do Hiến Vương thiết kế, mộ thất thật sự nằm ở ngoại vi Lăng Vân Cung." Trương Thiên giải thích.

Tiểu Quang và Lý giáo sư nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc. "Sao có thể chứ, đại điện lớn như vậy, tại sao không đặt mộ thất ở đây mà lại ở bên ngoài?" "Hơn nữa, nhiều đồ bồi táng bên trong như vậy không giống là đồ giả a." Tiểu Quang lẩm bẩm, vẻ mặt đầy nghi vấn.

Cậu ta không hiểu, cậu ta đã đào bao nhiêu ngôi mộ, nhưng cái này là cái ly kỳ nhất từng thấy.

Lý giáo sư cũng khẽ nhíu mày.

Cái này dù ông có nghĩ nát óc cũng tuyệt đối không thể ngờ tới mộ thất căn bản không nằm trong Lăng Vân Cung mà lại ở nơi khác.

Lý giáo sư đào mộ bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên gặp tình huống này.

Hơn nữa, bình tâm mà nói, nếu là ông tự dẫn người đến, e rằng có bao nhiêu người cũng phải chết bấy nhiêu.

Điều này là không còn nghi ngờ gì nữa.

Nghĩ đến đây, Lý giáo sư càng thấy may mắn vì lúc vượt qua thủy đạo trước đó đã không để năm người còn lại đi theo, nếu không bọn họ chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Đi trên thông đạo dài, Trương Thiên nhìn lại phía sau, chỉ thấy hai cái trắc điện đã bốc cháy hừng hực.

Lần này là Trương Thiên làm, nhưng chủ điện thì hắn không đốt.

Trận đại hỏa này cùng lắm cũng chỉ thiêu hủy hai trắc điện mà thôi. "Haizz, đáng tiếc quá." Nhìn ngọn lửa thiêu đốt trắc điện, Lý giáo sư bên cạnh thở dài.

Trong mắt ông, đây là sự khéo léo đoạt thiên công, sánh ngang với di tích Cổ Viên Minh Viên, tiếc là bị Trương Thiên đốt mất hai cái.

Lý giáo sư không biết là, di tích cổ có nhiều, nhưng bị phá hủy

cũng nhiều, không chỉ do Trương Thiên làm, mà còn do những kẻ khác nữa.

Chương 574

Bước ra khỏi thông đạo, đập vào mắt vẫn là vách núi cheo leo trước đó.

Tiểu Quang dụi dụi mắt. "Thật ly kỳ, vừa rồi chúng ta còn ở trên trời, bây giờ lại xuất hiện trong vách núi, thật kỳ quái." "Cánh cửa này chẳng lẽ biết xuyên không!" Tiểu Quang trong lòng đầy nghi hoặc.

Ánh mắt quan sát bên trên hồi lâu cũng không phát hiện thứ gì kỳ lạ. "Ầm ầm ầm." Theo nhóm Trương Thiên đi ra, cánh cửa mộ huyệt lại đóng lại.

Mà các cột đá xung quanh cũng bắt đầu sắp xếp lộn xộn ở các vị trí khác.

Trương Thiên xoa mặt, lúc trước bọn họ đi ra không thấy cửa tự động đóng, chẳng lẽ có hạn chế số lượng người? "Lão đại, cái đó... hình như tôi giẫm phải cơ quan rồi." Lúc Trương Thiên đang nghi hoặc, giọng Bàn Tử vang lên.

Trương Thiên hít sâu một hơi.

Không hổ là cậu đấy Bàn Tử. "Không sao, đằng nào chúng ta cũng không vào nữa." Trương Thiên phẩy tay.

Lý giáo sư thì nhìn cánh cửa mộ lần cuối, ông ghi nhớ nơi này trong lòng.

Đợi sau khi Trương Thiên đi, ông nhất định phải quay lại xem.

Đến lúc đó, ông sẽ giao nộp nơi này cho quốc gia.

Đây tuyệt đối sẽ trở thành kỳ tích đệ nhất thế giới!

Lý giáo sư nghĩ thầm, trong lòng cũng thêm vài phần mong đợi.

Nhóm Trương Thiên đi trên "đường" trở về.

Đương nhiên gọi là đường, thực chất là leo vách núi.

Giống như lúc đến, Trương Thiên mang theo hai người, Hồ Bát Nhất mang theo hai người, Trương Khởi Linh thì nhẹ nhàng một mình tiến lên.

Rất nhanh, nhóm Trương Thiên đã đến được lối đi bên vách núi trước đó.

Vì lúc trước cơ quan đã bị kích hoạt vài lần, nên lần này rất thuận lợi, không kích hoạt thêm cơ quan nào. "Vậy vị trí mộ huyệt ở đâu?" Lý giáo sư khó hiểu hỏi.

Trương Thiên nhìn dòng sông đang cuộn trào. "Ở đáy sông!" Trương Thiên nói, Lý giáo sư trừng to mắt. "Cái này...

Trương huynh đệ, trong sông này có rất nhiều độc trùng, chúng ta mạo muội qua đó, liệu có hơi nguy hiểm không?" "Hơn nữa, sao cậu xác định bên trong có mộ huyệt?" Lý giáo sư lo lắng.

Trương Thiên không nói nhiều, mà nhìn vào lòng sông. "Ông có thể chọn không vào, chúng tôi vào là được." Trương Thiên nói xong liền im lặng.

Lý giáo sư trầm mặc, ông không biết nên nói gì cho phải.

Lý giáo sư trong lòng rõ ràng, nếu không có Trương Thiên, bọn họ đừng nói có tìm được đến đây hay không, cho dù đến rồi thì thế nào.

Bọn họ căn bản không có quyền lựa chọn.

Lựa chọn duy nhất có lẽ là đường ai nấy đi.

Nhưng Lý giáo sư hiển nhiên không thể chọn cái này.

Cho nên, tình huống hiện tại là bọn họ chỉ có thể nghe lời Trương Thiên. "Vậy chúng ta phải xuống đó thế nào?" Tiểu Quang hỏi, cậu ta

vẫn có chút nghi hoặc khi đối mặt với nhiều độc trùng như vậy, Trương Thiên định làm thế nào.

Trương Thiên nhìn áo giáp trên người mình, ngẫm nghĩ rồi nói: "Chúng ta có mang theo trang bị bảo hộ, nhưng mấy trang bị thời thế chiến thứ hai đó chắc chắn không đáng tin để phòng ngự độc trùng.

Cho nên, hiện tại chỉ có một cách, hoặc là tiêu diệt độc trùng, hoặc là cách ly độc trùng." Trương Thiên nói xong, mấy người lần lượt nhìn dòng sông trước mắt.

Giữa sông, độc trùng không ngừng nhung nhúc.

Gần như cả dòng sông đều biến thành thiên hạ của loài độc trùng này.

Nhưng Trương Thiên rất tò mò, những độc trùng này rốt cuộc từ đâu tới, hơn nữa tại sao lại xuất hiện ở đây?

Nhiều côn trùng như vậy, nguồn thức ăn là gì?

Trương Thiên trong lòng có chút nghi vấn. "Lão đại, vậy chúng ta tiêu diệt mấy con sâu tởm lợm này kiểu gì, Bàn gia nhìn mà nổi da gà." Bàn Tử cũng có chút không dám nhìn thẳng. "Hỏa cầu của chúng ta là ngọn lửa hình thành từ chân khí, nếu không đoán sai thì gặp nước sẽ không tắt.

Dùng lửa thiêu chết chắc là được, có điều tiêu hao sẽ rất lớn." Trương Thiên nói.

Tuyết Lỵ Dương dường như nghĩ ra gì đó, đột nhiên lên tiếng: "Trương đại ca, nếu ngọn lửa gặp nước không tắt, vậy chúng ta có thể tạo ra một cái hộ tráo bằng lửa, rồi dùng nó để ngăn cản lũ sâu đó không?" Trương Thiên cũng đã nghĩ đến cách này, nhưng cân nhắc đến Lý giáo sư thì không biết có được không.

Tông sư cảnh giới có thể nội khí ngoại phóng, Đại tông sư đều có

thể dùng nội khí hình thành một lớp bảo vệ xung quanh mình.

Mà tu vi của Trương Thiên, đủ để tạo ra một hộ tráo nội khí cho riêng mình.

Nhưng phạm vi hộ tráo này chỉ giới hạn một mình hắn.

Mang theo Lý giáo sư rõ ràng là không thể.

Trừ phi như Tuyết Lỵ Dương nói, dùng ngọn lửa bao bọc xung quanh. "Lửa ở trong nước cũng không tắt sao?" Lý giáo sư và Tiểu Quang nhìn nhau.

Trong lòng hai người đều có chút chấn kinh.

Nếu là trước kia, bọn họ chắc chắn không tin, nhưng hiện tại, Trương Thiên nói gì bọn họ cũng tin. "Hay là chúng ta thử kiến nghị này xem?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên suy tư một chút, chậm rãi gật đầu. "Hiện tại cách tiết kiệm nhất chính là cái này." Trương Thiên nói xong, vung tay lên, hỏa cầu xuất hiện.

Đây là Hỏa Cầu Thuật trong Mao Sơn đạo thuật.

Theo hỏa cầu xuất hiện, cảm giác âm lãnh xung quanh cũng tan biến đi nhiều.

Mọi người cũng theo đó cảm nhận được một luồng ấm áp. "Cái này làm thế nào vậy?" Tiểu Quang nhìn Trương Thiên tạo ra hỏa cầu từ hư không, vừa tò mò lại vừa kích động.

Chỉ thấy Trương Thiên vung tay, một hỏa cầu bỗng nhiên bắt đầu biến mỏng, ngay sau đó, một bình phong được làm từ ngọn lửa xuất hiện.

Bởi vì mặc áo giáp, nên Trương Thiên cố gắng để hỏa cầu này lớn hơn một chút.

Đương nhiên làm như vậy, sự tiêu hao chân khí của bản thân cũng sẽ trở nên rất lớn.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cũng vung tay, giống như Trương Thiên hình thành một cái hộ tráo.

Hộ tráo xuất hiện, Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh: "Khởi Linh, cậu quan sát địa hình xung quanh, chúng ta cùng xuống tìm kiếm cổ mộ." Trương Khởi Linh gật đầu, không nói gì thêm. "Bùm!" "Xèo xèo!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Trương Thiên mang theo Bàn Tử và Tiểu Quang nhảy thẳng xuống nước.

Hai người kia căn bản không kịp phản ứng. "Vãi chưởng, lão đại, sao nói nhảy là nhảy luôn thế, cho chút gợi ý đi chứ...

ục ục." Giọng Bàn Tử kích động, chưa nói hết câu người đã rơi xuống nước.

Tiểu Quang phát hiện mình xuống nước, vội vàng nín thở.

Sau khi Trương Thiên nhảy xuống sông, lũ sâu xung quanh liền điên cuồng bơi về phía Trương Thiên.

Khi lũ sâu càng lúc càng nhiều, trên bức tường lửa của Trương Thiên không ngừng xuất hiện những xác chết cháy đen.

Bởi vì nhiên liệu của ngọn lửa không phải là nhiên liệu thông thường mà là nội khí của Trương Thiên, nên không có sự can thiệp từ bên ngoài, về cơ bản lửa sẽ không tắt. "Thật thần kỳ." Nhìn lũ sâu không ngừng chết đi trước mắt, Tiểu Quang lẩm bẩm trong lòng.

Cậu ta dường như đã mở ra cánh cửa của thế giới mới.

Chuyện này thực sự quá thần kỳ, cho dù là cậu ta cũng chưa từng thấy qua, chứ đừng nói là dùng khoa học để đo lường.

Sau khi Trương Thiên xuống nước, Hồ Bát Nhất dẫn theo Tuyết

Lỵ Dương và Lý giáo sư cũng lần lượt xuống nước.

Mặc dù vòng lửa có thể ngăn cản lũ sâu, nhưng nước thì không chắn được.

Chương 575

Gần như ngay khoảnh khắc xuống nước, quần áo mọi người ướt sũng.

Lý giáo sư thân thể đơn bạc, vừa xuống nước là cả người rét run cầm cập.

Nhóm Hồ Bát Nhất mặc áo giáp, tuy bị nước vào nhưng vấn đề không lớn. [Khá lắm, tình huống gì đây, tại sao bọn họ xuống nước mà vẫn có lửa.] [Cái này chắc là sự lưu thông của khí thể nào đó nhỉ, trong nước cũng có oxy, xem ra là Trương Thiên bọn họ giải phóng một loại phân tử nào đó, khiến áp suất khí trong nước tăng cường, làm cho lửa có thể cháy.] [Mấy cái comment trên không có chút căn cứ khoa học nào!] [Diêm có cũng có thể cháy trong nước, nhưng tiêu hao là một loại hóa chất nào đó.] [Thao túng ngọn lửa cháy trong nước, thật độc đáo, đương nhiên cái này hình như vẫn là cơ bản nhất.] Vô số người đang bàn tán sôi nổi.

Hiển nhiên, cách làm này của Trương Thiên càng thu hút sự chú ý của vô số người.

Tại một căn cứ nghiên cứu khoa học nào đó của Hạ Quốc.

Video về Trương Thiên đã lan truyền khắp Hạ Quốc, cơ bản mỗi người đều đang xem, đương nhiên các cụ già trong thôn thì có lẽ chưa. "Cái này chắc là tình huống độc đáo hình thành từ các nguyên tử và phân tử nào đó." Một vị chuyên gia già lên tiếng. "Nhưng con người thật sự có thể thao túng những nguyên tử, phân tử này sao?

Hay là nói, có thể thao túng phân tử hạt nhân?" Một chuyên gia khác không thể tin nổi nói. "Từ góc độ lịch sử, thần thoại mà xem, những vị thần đó, hoặc là những cao thủ đó, mỗi người đều đang hấp

thu một loại khí nào đó trong đại khí để tu luyện.

Mà cái gọi là khí đó, tôi ước chừng chính là một loại phân tử, mà loại phân tử đó theo sự ô nhiễm dường như càng ngày càng ít đi, còn trong rừng rậm có thể sẽ nhiều hơn một chút." Vị lão chuyên gia nói. "Vậy bọn họ hình thành và lợi dụng như thế nào?" Người bên cạnh hỏi. "Hẳn là hít những phân tử đó vào đan điền, lợi dụng phương pháp đặc thù, thao túng hoặc chuyển hóa, điểm này chúng ta ngày nay không thể hiểu được." Ông nói.

Lắc đầu, các chuyên gia khác bên cạnh cũng lần lượt thở dài.

Những thứ của Trương Thiên từ trăm năm trước, bọn họ đến nay cũng không cách nào lý giải.

Đương nhiên nếu Trương Thiên không tham gia cuộc thẩm phán này, bọn họ cũng vĩnh viễn không biết những chuyện khác trên thế giới này.

Lúc này, trong màn hình.

Nhóm Trương Thiên đã thâm nhập vào lòng sông.

Càng lặn xuống sâu, Trương Thiên cũng cảm nhận được nhiệt độ đang giảm xuống.

Trương Khởi Linh bơi ở phía trước.

Dần dần, lũ sâu xung quanh dường như nhiều hơn một chút. "Lão đại, cái này không phải là chui vào tổ sâu rồi chứ?" Bàn Tử dùng bụng nói chuyện.

Trương Thiên nhìn vô số con sâu xung quanh, hắn cũng cảm giác, có phải là sắp chui vào tổ sâu rồi không.

Tiểu Quang nhìn hai người dùng bụng đối thoại dưới nước, trong lòng cũng có chút tò mò và kinh ngạc.

Theo việc thâm nhập sâu hơn, thân ảnh Trương Khởi Linh lại chậm rãi dừng lại.

Chỉ thấy trước mắt Trương Khởi Linh, trong sự bao bọc của vô số con sâu đen, một cái trứng sâu khổng lồ quỷ dị xuất hiện.

Bên ngoài trứng sâu, vô số con sâu đen đang nhung nhúc chuyển động.

Dưới dòng nước đen ngòm, cái trứng sâu trông to lớn dị thường.

Xung quanh trứng sâu còn có một ít vỏ vỡ, chắc là một số con sâu đã chui ra khỏi vỏ.

Trương Thiên nhìn về phía sau cái trứng.

Phía sau dòng nước, thậm chí còn có từng cái trứng sâu to lớn hơn nữa.

Từng cái trứng sâu đó cứ như được sắp xếp chỉnh tề, điên cuồng phóng ra những con sâu đen ra bên ngoài. "Đáng sợ quá." Nhìn cái trứng sâu to như con sứa khổng lồ, Tiểu Quang nuốt nước bọt, trong lòng càng thêm kích động.

Đến mức cậu ta suýt nữa thì bị sặc nước khi nín thở. "Mẹ kiếp, cái trứng sâu to thế này, cái này mà chiên lên thì ngon phải biết, chắc chắn giòn tan..." Bàn Tử cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động, không kìm được cảm thán một câu.

Trương Thiên nhìn về phía trứng sâu: "Cái thứ này, chảo dầu nhà cậu không bỏ vừa đâu.

Đây chắc là trứng của một loại độc trùng nào đó, Hiến Vương lúc đó làm ta phải kiêng dè.

Mục đích chính là để đề phòng khi có người xuống nước thám hiểm cổ mộ, đây chắc cũng là công đoạn cuối cùng để vào cổ mộ."

Tiểu Quang nghe xong vẻ mặt bừng tỉnh.

Có điều trong lòng đối với thủ đoạn của Hiến Vương cũng thêm phần bội phục.

Hiến Vương không chỉ thủ đoạn cao minh, thậm chí có thể nói là âm hiểm thì thiết thực hơn. "Lão đại, vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?

Thiêu chết cái thứ này à?" Bàn Tử ở bên cạnh hỏi. "Sâu ở đây quá nhiều, nếu tấn công, tôi sợ không đỡ nổi.

Cho nên chúng ta cứ mặc kệ chúng là được, nghĩ rằng chúng cảm nhận được nguy hiểm cũng sẽ không phát động tấn công đối với chúng ta." Trương Thiên nói.

Hắn vừa dứt lời, Hồ Bát Nhất lại lên tiếng: "Phía trước có lối vào!

Lối vào nằm ở trung tâm đống trứng sâu!" Giọng Hồ Bát Nhất truyền đến, Trương Thiên hít sâu một hơi, cái này tởm quá rồi, cứ như cố ý đặt trứng sâu ở đây vậy.

Một khi Trương Thiên đến gần, vô tận con sâu này thế tất sẽ phát động tấn công.

Đến lúc đó, bức tường lửa mỏng manh của Trương Thiên e là rất khó chống đỡ nhiều sâu như vậy. "Xem ra, bắt buộc phải đi đường này." Trương Thiên lẩm bẩm, mày hơi nhíu lại.

Trương Thiên phát hiện, cấu tạo của những cái trứng sâu này rất kỳ lạ, lũ sâu kia dường như rất ỷ lại vào trứng sâu, lại dường như rất sợ hãi trứng sâu.

Bên trong trứng sâu không ngừng sinh sôi ra sâu con.

Dáng vẻ cuồn cuộn không dứt.

Mà bên ngoài trứng sâu còn có rất nhiều chất lỏng màu đen, dưỡng

liệu cho lũ sâu chắc chính là đám chất lỏng này.

Mà lũ sâu lại không dám đến gần trứng sâu khổng lồ, dường như trứng sâu rất nguy hiểm. "Lão đại, cái cửa nằm giữa hai quả trứng sâu, Bàn gia thấy, chúng ta phóng một mồi lửa thiêu rụi, chắc là được chứ hả?" Bàn Tử đề nghị. "Không được, làm vậy thế tất sẽ gây ra sự tấn công điên cuồng của lũ sâu, hơn nữa, còn cần phải thiêu chết trong nháy mắt mới được." Trương Thiên lắc đầu.

Hắn ngẫm nghĩ rồi nói: "Thế này đi, lão Hồ, chúng ta dùng bùa chú, trước tiên dán hết bùa lên trên cái trứng sâu đó, sau đó đợi chúng ta đi xa rồi hãy khởi động bùa chú." Trương Thiên nói với Hồ Bát Nhất.

Thứ có tính tấn công là lũ sâu kia, chứ không phải cái gọi là trứng sâu.

Cho nên, dán bùa chú lên trứng sâu, xác suất lớn là sẽ không gây ra sự xáo động của lũ sâu.

Bùa chú chỉ là một tờ giấy, đối với đám sâu đen này ảnh hưởng chắc không lớn.

Hồ Bát Nhất dường như cũng hiểu ý Trương Thiên, gật đầu, ánh mắt nhìn vào cái trứng sâu trước mặt.

Hai người lấy ra rất nhiều bùa chú, tay vẽ bùa lên giấy vàng.

Gần như trong nháy mắt, mấy tấm hỏa phù liền được Trương Thiên và Hồ Bát Nhất ném ra.

Khi hỏa phù lững thững trôi trên trứng sâu, lũ sâu kia dường như cũng không nhận ra sự khác thường.

Điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, khi bùa giấy rơi vào trên trứng sâu, trứng sâu liền hút bùa giấy vào trong. "Hóa ra, dưỡng liệu của trứng sâu lại là một số vật chất trôi nổi trong sông, những vật

chất này bị trứng sâu hấp thu, sau đó ấp ra càng nhiều sâu hơn.

Mà lũ sâu kia thì hấp thu chất lỏng do trứng sâu giải phóng để tồn tại, hình thành một chuỗi sinh vật tự chủ." Giọng Trương Thiên truyền ra.

Chuỗi sinh vật này càng làm kinh ngạc rất nhiều người có mặt.

Lý giáo sư tuy không phải nhà sinh vật học, nhưng nhìn thấy khoảnh khắc này, cũng bị chuỗi sinh vật đơn giản nhưng lại phức tạp này thu hút. "Đây chắc là thủ đoạn nuôi cổ độc đáo của Hiến Vương, đây chắc cũng là một loại cổ trùng." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn cái trứng sâu trước mặt. "Khai hỏa đi." Trương Thiên ra hiệu.

Hắn sợ đợi cái trứng sâu đó tiêu hóa hết bùa giấy thì hỏng bét.

Hồ Bát Nhất gật đầu một cái, lập tức hai người gần như đồng thời vung tay.

Theo một luồng khí tức dao động, chỉ thấy bên trong cái trứng sâu vốn dĩ nuốt chửng mấy tờ bùa giấy bỗng nhiên bùng lên ngọn lửa điên cuồng.

Những con sâu đen xung quanh dường như bị dọa sợ, điên cuồng nhúc nhích xung quanh.

Khi tốc độ nhúc nhích của lũ sâu xung quanh tăng nhanh, chúng dường như dần phát hiện ra điều không ổn.

Sau khi nhìn thấy trứng sâu bốc cháy, lũ sâu đen kịt xung quanh bắt đầu điên cuồng lao về phía trứng sâu.

Chúng dường như muốn dùng thân thể của mình để dập tắt ngọn lửa trên trứng sâu vậy.

Chương 576

Nhưng sự việc trái ngược với mong muốn, khi nhiệt độ ngọn lửa tăng lên, lũ sâu chết cháy xung quanh càng tăng lên thành từng mảng.

Có thể là do mẫu thể bị thiêu đốt, lũ sâu kia căn bản không màng đến bên phía Trương Thiên.

Nhìn lũ sâu chết rụng lả tả, Trương Thiên ngược lại không có chút biểu cảm nào.

Những con sâu đó giống như pháo hoa trong nước vậy, khiến người ta cảm thấy lãng mạn. "Ư ư..." Bên cạnh, Tiểu Quang thực sự nhịn không nổi nữa, trong miệng phát ra tiếng ư ư.

Trương Thiên thấy thế, vung tay lên, chân khí dũng mãnh tràn vào.

Tiểu Quang chỉ cảm thấy phổi dường như lại có thêm chút không khí.

Cậu ta kinh ngạc nhìn Trương Thiên.

Năng lực của Trương Thiên nói thật là quá lợi hại.

Có thể nói, chính là sự tồn tại như tiên nhân.

Theo từng đóa pháo hoa rơi xuống, trong mắt Tuyết Lỵ Dương dường như có thêm chút vui mừng.

Cảnh tượng xinh đẹp dưới nước này có lẽ cũng chỉ bọn họ mới có thể nhìn thấy.

Tay Tuyết Lỵ Dương không kìm được nắm lấy tay Hồ Bát Nhất.

Nhất thời, cảm giác ngọt ngào trào dâng.

Hồ Bát Nhất nhìn pháo hoa, ôm lấy Tuyết Lỵ Dương, nhất thời, dưới đáy nước lại có chút lãng mạn.

Lý giáo sư: "?????

Có nghĩ đến cảm nhận của ông già này không vậy?" Lúc này Lý giáo sư đều ngây người.

Khá lắm, thời buổi này đạo mộ còn có thể khoe ân ái?

Lý giáo sư không hiểu, quá không hiểu.

Mình sắp chết rét rồi, mà hai người Hồ Bát Nhất còn đang ngắm pháo hoa.

Sớm biết thế đã không đi theo Hồ Bát Nhất.

Trong nước, ánh lửa đỏ rực không ngừng rơi lả tả xuống dòng sông đen ngòm.

Khi những con sâu lửa như những vì sao cháy rụi, cả dòng sông lại lần nữa biến thành màu đen vô quang.

Có điều cái trứng sâu trước mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Mà ở cách đó không xa, còn có những trứng sâu khác, nhưng đã không còn quan trọng nữa.

Bởi vì trước mắt Trương Thiên, một lỗ hổng hình tròn khổng lồ đã xuất hiện. "Lão đại, là cửa mộ!" Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Lý giáo sư và Tiểu Quang cũng nhìn thấy cửa mộ trước mắt.

Trong lòng bọn họ cũng có chút kinh hãi.

Hóa ra lời Trương Thiên nói lại là sự thật!

Mộ huyệt thật sự căn bản không phải ở trên trời, mà là ở dưới lòng đất.

Nhưng sao cậu ta biết được?

Hơn nữa tại sao Trương Thiên hiểu nhiều như vậy.

Giờ khắc này, Lý giáo sư đều nghi ngờ, rốt cuộc ai mới là chuyên

gia khảo cổ.

Thảo nào mộ huyệt bị biến mất nhiều như vậy, hóa ra đoàn đội dân gian nhận thức rộng hơn đoàn đội chuyên nghiệp một chút.

Lý giáo sư lúc này cũng lần nữa làm mới lại nhận thức đối với nhóm Trương Thiên.

Sau khi nhìn thấy lối vào mộ huyệt, Trương Thiên liền không do dự nữa, trực tiếp dẫn mấy người lao qua.

Nhóm Hồ Bát Nhất theo sát phía sau.

Tuyết Lỵ Dương lúc này càng thể hiện thiên phú bơi lội kinh người, cả người giống như một nàng tiên cá, tốc độ rất nhanh, hơn nữa tư thế cũng rất ưu mỹ.

Xuyên qua thông đạo, Trương Thiên bắt đầu trèo lên trên theo lối đi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nguyên lý cơ bản của mộ đạo này cũng gần giống với nguyên lý của Hải Để Mộ trước đó.

Chính là kiểu dùng hình thức cơ quan thông đạo để ngăn cản dòng nước xâm nhập.

Có điều điều này cũng càng xác định một việc, đó chính là mộ Hiến Vương nằm ở đây!

Xuyên qua thông đạo không bao lâu, đầu nhóm Trương Thiên mạnh mẽ nhô lên khỏi mặt nước.

Hít sâu một hơi, khí tức quanh người Trương Thiên cũng tiêu tán, nhìn thông đạo đen ngòm trước mắt, Trương Thiên lại lần nữa cảm nhận được một luồng thi khí.

Hơn nữa, luồng thi khí này còn mạnh hơn một chút so với cảm nhận được trên Lăng Vân Cung trước đó.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, thi khí trên Lăng Vân Thiên Cung trước đó là do những người chết kia tích tụ thành.

Nhưng trong địa cung Hiến Vương, hẳn là không có nhiều thi thể như vậy mới đúng.

Trương Thiên có một phỏng đoán táo bạo, đó chính là, luồng thi khí này rất có thể là do bản thân Hiến Vương phát ra. "Bùm!" Sau khi Trương Thiên lên bờ, ngay sau đó, Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Linh cũng lần lượt lên bờ.

Lý giáo sư ôm lấy thân thể mình, có chút run rẩy.

Trương Thiên nhìn mọi người, vung tay lên, một đoàn hỏa diễm xuất hiện.

Nhiệt độ xung quanh cũng lập tức tăng lên.

Bản thân mấy người cơ thể còn hơi ướt, nhưng khi hỏa cầu của Trương Thiên xuất hiện, quần áo trực tiếp được hong khô.

Hơn nữa thông đạo vốn dĩ lạnh lẽo dường như lại ấm áp hơn một chút.

Lý giáo sư lúc này mới hoàn hồn lại.

Trên mặt ông có thêm chút may mắn, ông may mắn vì mình còn sống.

Lý giáo sư tuổi tác không nhỏ, lại thêm đột nhiên xuống nước, hơn nữa đáy nước lại rất lạnh, ông có thể sống sót đã là rất khá rồi. "Thầy Lý thầy không sao chứ." Việc đầu tiên Tiểu Quang lên bờ liền nhìn về phía Lý giáo sư.

Lý giáo sư lắc đầu. "Không sao, còn sống." Lý giáo sư khẽ nói, giọng nói có thêm chút khàn khàn. "Thật không ngờ, Trương huynh đệ, suy đoán của cậu lại chuẩn xác như vậy, mộ Hiến Vương quả

nhiên có một địa cung!" Lý giáo sư kinh ngạc nói.

Mắt nhìn Trương Thiên, lại có một tia bội phục.

Trương Thiên không trả lời, mà tập trung sự chú ý vào phía trước thông đạo. "Lý lão đầu, đây là thời khắc quan trọng, không thể làm phiền lão đại nhà tôi." Bàn Tử ở bên cạnh nhắc nhở, Lý giáo sư cũng vội vàng gật đầu, không dám nói thêm gì nữa.

Ánh mắt Trương Khởi Linh cũng nhìn về phía trước: "Ở đây thi khí rất nồng." "Chỗ này không phải cũng là một hố chôn người chứ?" Hồ Bát Nhất ngẫm nghĩ rồi nói, trong tay còn cầm một cái la bàn.

Trương Thiên lắc đầu: "Chắc là không thể, nếu là thi khí của nhiều người, không thể nào có cảm giác này, thi khí trước mắt chúng ta, hẳn là có người biến thành cương thi rồi." "Cương thi?

Bàn huynh đệ, là chỉ xác chết vùng dậy (trá thi) sao?

Hay là tống tử?" Lý giáo sư nhìn Bàn Tử, không kìm được hỏi.

Bàn Tử lắc đầu: "Bàn gia cũng không phân biệt được đều là thứ gì, có tống tử, có trá thi, còn có cương thi gì đó, tóm lại rất kỳ quái." Bàn Tử phẩy tay, tỏ vẻ mình cũng không phân biệt được. "Thầy Lý, nghe nói, cương thi và tống tử là không giống nhau.

Cương thi về sau có thể có trí tuệ, nhưng tống tử thì không, tống tử là phản ứng bản năng của thi thể.

Ví dụ như con chúng ta gặp lần trước, hẳn là ký ức cơ bắp còn sót lại lúc còn sống của thi thể." Tiểu Quang ở bên cạnh giải thích.

Lý giáo sư thì hơi nhíu mày.

Ông có chút không phân biệt được, rốt cuộc thi thể tên gọi là gì nữa. "Cương thi là cương thi, tống tử là tống tử, phương thức hình thành của cả hai không giống nhau." Trương Thiên nói.

Ngay sau đó, bước chân Trương Thiên đi về phía trong động.

Tuyết Lỵ Dương dùng đèn pha chiếu sáng con đường phía trước.

Lý giáo sư thấy Trương Thiên không giải thích, dứt khoát cũng không hỏi nữa. "Chúng ta chỉ cần đi dọc theo hướng thi khí kia, nói không chừng là có thể nhìn thấy Hiến Vương rồi." Hồ Bát Nhất khẽ nói.

Chương 577

Luồng thi khí này không nghi ngờ gì chính là biển báo chỉ đường tốt nhất.

Rất nhanh, cả nhóm đi qua một con đường nước.

Tiến vào một không gian địa cung rất lớn.

Trong cả không gian khổng lồ này, có chút tối tăm.

Nếu không phải đèn pha của Tuyết Lỵ Dương sáng, nhóm Lý giáo sư căn bản không nhìn rõ tình huống xung quanh.

Chỉ thấy dưới ánh sáng đèn pha, tình huống xung quanh cũng hiện ra rõ ràng.

Trong không gian khổng lồ, xung quanh bày biện rất nhiều bức tượng lớn.

Tượng cao gần ba mét.

Trang phục của tượng, còn có dáng vẻ đều có chỗ khác nhau, vũ khí cầm trên tay cũng không giống nhau.

Từ đó có thể thấy, những bức tượng này đại diện cho những thứ cũng khác nhau. "Khá lắm, không gian lớn thế này, còn có nhiều tượng điêu khắc như vậy, bọn họ làm sao đưa vào được chứ." Tiểu Quang nhìn những bức tượng khổng lồ xung quanh, không kìm được phát ra lời cảm thán.

Đường thủy trước đó rất hẹp, lại thêm đi đường vòng vèo nhiều như vậy, căn bản không thể nào vận chuyển tượng đá vào được. "Những tượng đá này là lấy đá từ trên vách núi trong sơn động, hơn nữa điêu khắc của tượng đá rất cổ xưa, giống như điêu khắc một loại thần linh nào đó." Trương Thiên nhìn tượng đá xung quanh nói. "Lão

đại, chỗ này có một cái rãnh dầu!" Khi Trương Thiên đang quan sát tượng đá trước mắt, lúc này Bàn Tử lại chạy sang một bên, tay chỉ vào cái rãnh ở một phía.

Trương Thiên nhìn sang.

Quả nhiên ở sau lưng bức tượng, một rãnh dầu rất dài xuất hiện trước mắt.

Trương Thiên phát hiện, trong rãnh dầu này dường như vẫn còn một ít dầu.

Trương Thiên ước chừng, chỗ dầu này hẳn là do mỡ người luyện chế thành.

Sở dĩ ngàn năm vẫn chưa khô cạn, có thể là do môi trường trong mộ huyệt rất khác biệt.

Nhóm Lý giáo sư thì đang nghiên cứu tượng đá xung quanh, bọn họ rất tò mò với những bức tượng này.

Trương Thiên nhìn rãnh dầu, không do dự, vung tay lên, trong rãnh dầu trực tiếp bùng lên ngọn lửa lớn.

Dưới ánh mắt mọi người, ngọn lửa bắt đầu lan tràn điên cuồng.

Bên trong địa cung vốn dĩ tối tăm, lúc này cũng trở nên vô cùng sáng sủa. "Mẹ nó, cuối cùng cũng sáng, tối thui thật khó chịu." Bàn Tử ở bên cạnh phàn nàn.

Mà trong tầm mắt Trương Thiên, cả địa cung cũng toàn bộ đập vào mắt.

Lý giáo sư cũng ngừng nghiên cứu tượng đá, mà hai mắt chăm chú nhìn địa cung trước mắt.

Chỉ thấy địa cung trước mắt rất lớn, trước mắt mọi người là một bậc thang rất dài.

Mà trên tường địa cung, có rất nhiều rãnh lõm lồi ra, bên trong những rãnh lõm đó đều treo một thi thể.

Thi thể chỉ còn lại xương cốt, trông vô cùng quỷ dị.

Cả địa cung này đâu giống nơi thành tiên, rõ ràng giống như một cái địa ngục.

Tường địa cung khổng lồ, khiến mọi người nhìn hoa cả mắt.

Đặc biệt là những thi thể treo trên tường, Trương Thiên đếm sơ qua, ít nhất có cả trăm cái.

Nhưng, thi khí lại tuyệt đối không phải phát ra từ những thi thể này. "Xem ra, Hiến Vương này không hề muốn để lại chút đường sống nào cho hậu nhân, thậm chí hắn tự tay hủy diệt cả vương quốc." Hồ Bát Nhất nhìn thi thể treo trên tường, còn có dầu bên trên ngọn lửa, nhiều thi du như vậy, thì phải có bao nhiêu thi thể bọn họ không thể biết được. "Đám thi du đó, chắc là do thi thể treo bên trên nhỏ xuống, thủ đoạn này, thực sự quá tàn bạo rồi." Lý giáo sư ở bên cạnh cảm thán.

Trương Thiên nhìn bức tường khổng lồ, còn có tượng đá sáng rực kia, trong lòng cũng dấy lên chút hứng thú với bố cục của cả mộ huyệt.

Bố cục của cả mộ thất là mấu chốt thu hút Trương Thiên.

Trước mặt địa cung có ba đại thần tướng canh giữ.

Dáng vẻ khắc họa của ba thần tướng này Trương Thiên không nhận ra.

Nhưng Trương Thiên đoán, hẳn là khi Hiến Vương còn tại thế, mấy tên thuộc hạ hoặc tướng quân đắc lực nhất của hắn, đợi sau khi hắn chết, liền biến bọn họ thành tượng điêu khắc.

Vĩnh sinh bảo vệ chính mình.

Trương Thiên cũng cảm thấy bi ai thay cho những người bán mạng vì Hiến Vương.

Tường bao cả địa cung rất cao, cứ như một tòa cung điện Ai Cập cổ đại vậy, có thể nói là rất hùng vĩ.

Nhưng Trương Thiên cũng rất nhanh rời mắt khỏi kiến trúc hùng vĩ này. "Lão đại, bên kia hình như có một cái cửa nhỏ!" Lúc này giọng Bàn Tử truyền đến.

Trong tầm mắt hắn, một cánh cửa nhỏ nấp trong góc khuất xuất hiện.

Cửa nhỏ nấp trong góc, hơi khó phát hiện.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đang nghiên cứu bức tường xung quanh cùng bố cục, cũng không nhìn thấy sự tồn tại của cửa nhỏ.

Ngược lại là Bàn Tử trời sinh không hiểu mấy thứ này, chỉ thích tìm kiếm cơ quan các kiểu. "Kiến trúc hùng vĩ thế này, cái này mà chụp lại được, tuyệt đối có thể chấn động thế giới, haizz tiếc quá, máy ảnh mất rồi." Tiểu Quang cảm thán một câu.

Cậu ta cũng không biết sau này còn có thể quay lại lần nữa không.

Nhưng Tiểu Quang ước tính, xác suất lớn là không thể. "Ngọn lửa ở đây có thể cháy, chứng tỏ trong địa cung không thiếu oxy, chúng ta không cần lo lắng vấn đề dưỡng khí." "Có điều, càng đi vào trong, cảm giác đó lại càng sâu." Tuyết Lỵ Dương ở một bên lên tiếng. "Cảm giác gì?" Giọng khàn khàn của Hồ Bát Nhất truyền đến. "Nguy hiểm, em dường như có thể cảm giác được, phía trước có nguy hiểm!" Tuyết Lỵ Dương nói. "Bên kia có cái cửa nhỏ, chúng ta qua xem thử." Trương Thiên lúc này mở miệng, cắt ngang cuộc đối thoại

của Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất gật đầu, vỗ vỗ lưng Tuyết Lỵ Dương: "Không sao, có chúng ta ở đây, hơn nữa nhị ca và lão đại thực lực rất mạnh, chắc chắn không sao.

Huống hồ, tu vi của anh cũng đột phá rồi, thực lực chỉnh thể của chúng ta không thể khinh thường." Hiện tại thực lực đoàn thể của Trương Thiên, có thể nói là mạnh nhất thế giới bên ngoài cũng không quá đáng.

Ở thế giới ngày nay, có thể có thực lực mạnh hơn đoàn đội Trương Thiên cơ bản là lông phượng sừng lân rồi.

Đương nhiên phải trừ những người chết kia ra.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu, không nghĩ nhiều nữa, mà Bàn Tử thì càng đi trước dẫn đường.

Trên đài giai khổng lồ, trong một góc tối tăm, một cánh cửa nhỏ ẩn nấp trong đó.

Trương Thiên cũng tò mò, mắt Bàn Tử này mẫn cảm thế sao?

Cửa nhỏ thế này cũng có thể nhìn thấy.

Thời buổi này, vận khí Bàn Tử cũng bắt đầu tăng vọt rồi.

Mọi người đi trên bậc đá, bước chân cũng không nhanh lắm.

Mà nhóm Lý giáo sư vẫn đang nhìn kiến trúc xung quanh, dường như xem trăm lần không chán.

Xuyên qua một tượng đá khổng lồ, Trương Thiên đi theo Bàn Tử đến phía sau tượng đá.

Mà cánh cửa nhỏ kia, nằm ngay trong bóng tối sau lưng tượng đá.

Tiến vào khu vực cửa nhỏ, đèn pha chiếu lên.

Tình cảnh trước mắt lại khiến Trương Thiên và Trương Khởi Linh thần tình căng thẳng hẳn lên.

Chỉ thấy, xung quanh cửa nhỏ khắc một loạt ký hiệu quỷ dị.

Thậm chí ngay cả trên cửa cũng có rất nhiều phù văn.

Trong toàn bộ ký hiệu trên cửa, Trương Thiên chỉ nhận ra hai chữ phía trên cửa. "Thiên Môn!" Nhìn hai chữ lớn trước mắt, Bàn Tử bĩu môi: "Thật tưởng có thể thăng thiên à, không xuống địa ngục là may rồi." Bàn Tử bĩu môi phàn nàn.

Mà Trương Thiên và Trương Khởi Linh nhìn nhau, hai người gần như đồng thời đã lấy ra vũ khí của mình.

Mà Trương Thiên cũng bắt đầu ném bùa chú xuống đất, bố trí trận pháp. "Bọn họ sao thế này?" Nhìn động tác kỳ lạ của Trương Thiên và Trương Khởi Linh, trên mặt Lý giáo sư đầy vẻ nghi hoặc.

Không phải chỉ là một cánh cửa thôi sao?

Có cần thiết phải căng thẳng như vậy không?

Chương 578

Nhìn Bàn huynh đệ người ta xem, đâu có dáng vẻ căng thẳng nào. "Trong này thi khí rất nặng." Hồ Bát Nhất khẽ nói, lập tức cũng lấy ra đào mộc kiếm.

Thấy nhóm Trương Thiên căng thẳng như vậy, trong lòng Tiểu Quang cũng không có can đảm.

Đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ thấy Trương Thiên căng thẳng như thế.

Điều này không nghi ngờ gì đã gây cho nhóm Lý giáo sư rất nhiều áp lực tâm lý. "Thầy Lý, chúng ta có cần chuẩn bị một chút không." Trong lòng Tiểu Quang có chút sợ hãi. "Cái này..." Lý giáo sư nhìn khắp người mình, trên người bọn họ ngoại trừ một số mặt nạ phòng độc ra, thì chính là súng ống lấy được từ xác máy bay trước đó.

Nhưng những súng ống đó thật sự có tác dụng với sinh vật kỳ lạ kia sao?

Lý giáo sư không biết. "Lát nữa chúng tôi vào trong, mọi người cứ đợi ở bên ngoài, nhớ kỹ, tuyệt đối đừng động vào đồ đạc bên ngoài." Trương Thiên nhìn nhóm Lý giáo sư trước mặt dặn dò.

Bọn họ mà vào trong, Trương Thiên có thể tưởng tượng được hậu quả.

Nếu thật sự đánh nhau, Trương Thiên không thể lo nổi sự sống chết của nhóm Lý giáo sư.

Lý giáo sư gật đầu.

Nói thật, nhìn thấy nhóm Trương Thiên nghiêm túc như vậy, ông cũng đã không muốn đi rồi.

Thứ có thể khiến Trương Thiên đấu nghiêm túc như vậy, Lý giáo sư không có tự tin mình có thể sống sót. "Được, vậy Trương huynh đệ, chúng tôi sẽ không vào, các cậu cẩn thận chút." Lý giáo sư gật đầu, biểu hiện vô cùng quả đoán.

Trương Thiên khẽ gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Sau đó nhóm Lý giáo sư cũng không nán lại nhiều ở cửa nhỏ, mà đi về một hướng khác.

Hiển nhiên, bọn họ cũng biết chừng mực, nơi này cũng không phải chỗ bọn họ có thể đến.

Trương Thiên nhìn cánh cửa nhỏ trước mắt. "Trên này, ký hiệu chắc là một loại phù văn nào đó, đối với thứ bên trong hẳn là có hiệu quả nhất định." Trương Thiên nhìn phù văn trước mắt khẽ nói. "Đây liệu có phải là sự tích thành tiên của Hiến Vương không?

Theo em được biết, mỗi một vị tiên nhân, đều sở hữu sự tích truyền thuyết độc đáo của riêng mình." Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nói. "Đó là Phong Thần Bảng, nhưng Hiến Vương muốn thành tiên, hẳn cũng cần nhập Thiên Môn." "Lão đại, cái cửa này lại không có khóa, Hiến Vương này cũng thật to gan, không sợ có người nửa đêm lén lút vào nhà hắn, lật nắp quan tài hắn, nhẹ nhàng lấy hết bảo bối của hắn đi à." Bàn Tử nhìn một vòng, căn bản không để ý ký hiệu xung quanh, mà nhìn cánh cửa trước mắt nói.

Bởi vì không có khóa, cho nên muốn mở ra cũng đơn giản hơn nhiều.

Trương Thiên nhìn quanh một vòng, sau khi không phát hiện vấn đề gì, hắn liền đưa tay đẩy cửa đá.

Hồ Bát Nhất thấy thế đứng bên phải Trương Thiên, hai người hợp lực đẩy Thiên Môn trầm trọng trước mắt ra.

Theo Thiên Môn mở ra, một luồng thi khí cực mạnh phả vào mặt.

Thi khí lan tràn khiến tim nhóm Trương Thiên đều có chút run rẩy. "Mẹ ơi, đen sì sì thế này, lão đại, Hiến Vương này không phải thả bom thúi bên trong chứ." Nhìn khói đen xung quanh, Bàn Tử bịt miệng lại. "Suỵt." Trương Thiên làm động tác im lặng.

Bàn Tử thấy thế vội vàng ngậm miệng.

Trong thi khí nồng nặc, phất trần của Trương Thiên ẩn ẩn có thể phát ra chút ánh sáng vi mô.

Khi thi khí xung quanh phiêu tán, mọi người đi về phía lộ đạo phía trước.

Nơi này cũng là vị trí trung tâm địa cung Hiến Vương. "Phong thủy ở đây, về cơ bản giống hệt cục thế phong thủy của Đạo gia chúng ta!" Hồ Bát Nhất ở một bên lên tiếng.

Trương Thiên cũng phát hiện phong thủy bên trong, cơ bản phù hợp cục thế phong thủy thành tiên của Đạo gia.

Có thể thấy Hiến Vương này có sự theo đuổi mạnh mẽ thế nào đối với việc thăng tiên.

Ngay khi mọi người đi không bao lâu, tượng đá khổng lồ trước mắt lại xuất hiện lần nữa, đồng thời, một cây cầu đá khủng bố cũng hiện ra trước mắt mọi người. "Tam Thế Kiều!" Nhìn cây cầu đá vòm trước mặt, đôi mắt Trương Thiên càng nheo lại.

Theo việc tiến vào thiên môn, thi khí bên trong nơi này lại càng thêm nồng nặc.

Mà cây cầu đá vòm trước mắt lại càng mang thêm vài phần màu sắc quỷ dị. "Trong mộ thất này, sao lại còn làm ra ba cây cầu?" "Lão đại, cầu này sẽ không giống cái cầu trên sông Vong Xuyên gì đó chứ?" Bàn Tử đứng một bên nhìn cầu đá rồi mở miệng hỏi.

Bên cạnh cầu đá còn có một tấm bia đá.

Bên trên viết chính là Tam Thế Kiều.

Trương Thiên lắc đầu, nói: "Cây cầu này khác với cầu Nại Hà.

Cầu Nại Hà là cầu để người sau khi chết đi vào luân hồi bất diệt.

Còn cây cầu này là Thăng Thiên Tam Thế Kiều." "Tương truyền, người sau khi chết, muốn thành tiên thì nhất định phải bước qua cầu Tam Thế trước, rũ bỏ trần tục dây dưa, triệt để thoát thai hoán cốt, mới có thể thành tiên!" Trương Thiên đứng một bên giải thích.

Ánh mắt hắn nhìn về phía trước.

Dáng vẻ của cầu Tam Thế trước mắt vô cùng kỳ lạ.

Cầu đá là một cây cầu lớn, sau đó nối liền với ba cây cầu ngắn.

Trên cầu đá có ba con đường, hẳn là tương ứng với rũ bỏ trần tục, thoát thai hoán cốt, và thành tiên.

Ba cây cầu này một khi đi hết, cũng ngụ ý rằng người chết đã thành tiên. "Nghe cũng ra gì đấy, thật sự có người thành tiên sao?" Bàn Tử ở bên cạnh hỏi.

Trương Thiên lắc đầu: "Cái này không được biết." Nói xong, Trương Thiên nhìn những cây cầu đá xung quanh.

Cầu đá trải qua ngàn năm thời gian, sớm đã mục nát không chịu nổi.

Nhìn tổng thể cứ như một cây cầu đá tàn bại. "Cẩn thận trên cầu có cơ quan." Tuyết Lỵ Dương ở một bên nhắc nhở.

Trương Thiên cũng nghiêm túc gật đầu.

Hắn cúi người nhìn xuống, chỉ thấy động vật điêu khắc trên cầu chính là thư hùng song đối (một đực một cái), Trương Thiên đoán

rằng hẳn là phu thê hợp táng. "Từ cây cầu này đi qua, nhất định là nơi đặt quan quách." "Nhìn điêu khắc, hẳn là hợp táng nhỉ?" Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên nhìn điêu khắc trước mắt trầm tư rất lâu.

Hắn vốn dĩ cũng tưởng là hợp táng, nhưng Trương Thiên suy nghĩ kỹ lại.

Hiến Vương là một người ích kỷ như vậy, hắn muốn thành tiên, thậm chí đã mất đi lý trí, bắt vô số người cùng bồi táng.

Một kẻ như vậy, sao có thể để thê tử cùng hắn nhập táng thành tiên.

Cho nên Trương Thiên rất nhanh đã lật đổ suy nghĩ này của mình. "Với tập tính của Hiến Vương, hẳn sẽ không phải là mộ hợp táng, thi khí phía trước càng lúc càng nghiêm trọng, tôi nghi ngờ có quan tài lớn!" Trương Thiên mở miệng nói, Hồ Bát Nhất nghĩ nghĩ cũng cảm thấy có lý. "Chúng ta cứ bố trí trước một chút, kiểm tra xem cầu đá có cơ quan hay không đã." Trương Thiên khẽ nói, Tuyết Lỵ Dương gật đầu, bắt đầu kiểm tra đầu tiên.

Trương Thiên thì nhìn về phía không xa.

Cầu rất dài, trong mộ thất tối đen như mực không nhìn ra có thứ gì.

Sau một hồi kiểm tra của Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất, hai người nhao nhao lắc đầu. "Cầu này hình như không có cơ quan gì đặc thù." Hồ Bát Nhất nói. "Dương tiểu thư, trong ba lô của cô còn thuốc nổ không?" Trương Thiên nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương không hiểu ý của Trương Thiên, nhưng vẫn gật đầu: "Tôi mang theo thuốc nổ cũng khá nhiều, Trương đại ca, anh muốn...?" "Phiền cô đặt thuốc nổ trên cầu, sau đó cô ở bờ bên kia đợi

chúng tôi.

Sau khi chúng tôi qua đó, nếu có dị thường, nghe khẩu lệnh thì kích nổ bom." Trương Thiên nói, Tuyết Lỵ Dương hiểu ý gật đầu.

Ý của Trương Thiên rất đơn giản, chính là để Tuyết Lỵ Dương đặt thuốc nổ ở phía sau, còn bọn họ thì đi mở quan tài.

Nếu xảy ra hiện tượng xác chết vùng dậy (khởi thi), hoặc xuất hiện sự cố, nhóm Trương Thiên sẽ bỏ chạy, còn cô ấy kích nổ thuốc nổ, phá hủy cầu, cho thi thể rơi xuống dưới. "Được, vậy giờ tôi đi rải dây, các anh muốn qua đó ngay không?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên lắc đầu.

Hắn muốn thiết kế một số trận pháp trên cầu.

Chương 579

Như vậy nếu Hiến Vương thật sự thành cương thi, hoặc lúc truy đuổi, trận pháp khởi động cũng có thể cầm chân hắn một lát.

Điều này có lợi cho việc Tuyết Lỵ Dương kích nổ bom. "Lão Hồ, chúng ta đi bố trí vài cái trận pháp." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất đi theo sau lưng hắn, hai người dẫn đầu bước lên cầu đá.

Phía trên cầu đá toàn bộ đều là cảm giác của năm tháng.

Những chỗ mục nát, còn có bản thân cầu đá, đều có chút cảm giác vỡ vụn.

Mà phía dưới cầu đá, lại là một vực sâu không thấy đáy.

Rất hiển nhiên, nơi này hắn là giống với vực sâu lúc trước, từ đây rơi xuống, nếu không biết bay thì chắc chắn phải chết.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đi tới khu vực trung tâm của cầu.

Hai người cũng có chút kinh ngạc, trên cầu này thế mà thật sự không có cơ quan. "Hiến Vương này, cả đời cảnh giác, cẩn thận, không ngờ trong mộ thất này lại không có cơ quan." Hồ Bát Nhất cảm thán. "Đây là cầu Tam Thế, có khả năng hắn cũng sợ bố trí cơ quan trên cầu Tam Thế sẽ làm lỡ việc phi thăng của chính mình." Trương Thiên nhận định.

Tâm niệm thành tiên của Hiến Vương rất mạnh, mà cầu Tam Thế là cây cầu nối cuối cùng.

Hiến Vương khẳng định không muốn xảy ra sai sót, cho nên xác suất thiết lập cơ quan liền nhỏ đi. "Chúng ta bố trí một cái Khốn trận, một cái trận pháp công kích, sau đó còn có một cái Kỳ Lân trận, đến lúc đó ba trận pháp cùng khởi động, hắn là có thể vây khốn được một

khoảng thời gian." Trương Thiên nói.

Đây cũng coi như chừa đường lui cho mình.

Đến lúc đó sau khi mở quan tài, nếu đánh không lại, nhóm Trương Thiên chỉ cần bỏ chạy là được, điều này cũng làm tăng tỷ lệ sống sót lên rất nhiều.

Rất nhanh, không biết qua bao lâu.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đã vẽ xong ba cái trận pháp trên cầu đá.

Nằm ngay giữa cầu đá, cũng chính là khu vực trung tâm của ba cây cầu.

Sau khi bố trí xong, Trương Thiên vẫy tay với phía sau. "Bàn Tử, Khởi Linh, có thể qua đây rồi." Nói xong, Trương Khởi Linh và Bàn Tử bắt đầu lần lượt đi về phía Trương Thiên.

Mà Tuyết Lỵ Dương thì bắt đầu rải dây.

Cô là mắt xích quan trọng nhất.

Có thể nói, cuối cùng có thành công hay không, phải xem Tuyết Lỵ Dương. "Lão đại, sao chỗ này thối thế hả?

Càng đến gần lại càng thối." Bàn Tử bịt mũi nói. "Là mùi thối của xác chết, Bàn Tử đừng có chuyện bé xé ra to." Hồ Bát Nhất nói. "Tên Hiến Vương này lúc còn sống khẳng định thích ăn loại thực vật đặc thù nào đó, nếu không sau khi chết sao có thể có cái mùi này." Bàn Tử lẩm bẩm.

Ánh mắt Trương Thiên thì nhìn ba con đường trước mắt.

Theo lý mà nói, Hiến Vương hẳn là cần đi qua ba con đường này mới được.

Trương Thiên nếu không đoán sai, ba con đường này hẳn là không

có cơ quan gì. "Đi thôi, chúng ta qua đó." Trương Thiên nói, hắn dẫn theo mấy người Hồ Bát Nhất đi về phía con đường ở giữa.

Khoảng cách bề rộng của ba con đường đều rất hẹp.

Bởi vì mặc áo giáp, cho nên Trương Thiên cố gắng đi nhẹ một chút.

Trọng lượng áo giáp rất nặng, đừng nhìn nhóm Trương Thiên mặc nhẹ nhàng như vậy, nhưng đè lên mặt đất vẫn rất nặng.

Theo bước chân nhóm Trương Thiên hạ xuống, cả cây cầu dường như đều đang rung lắc. "Mẹ ơi, Bàn gia tôi mắc chứng sợ độ cao nha." Bàn Tử nhìn phía dưới tối đen như mực, càng liên tục lắc đầu.

Bước chân tăng tốc, hầu như chỉ sau vài cái lắc mình, nhóm Trương Thiên liền đã vượt qua cầu Tam Thế.

Giống như Trương Thiên dự đoán, Hiến Vương sợ mình sau khi chết không đi qua được cầu Tam Thế, cho nên trên cầu không hề thiết lập cơ quan.

Khi đi qua cầu, đèn thăm dò chiếu ra xung quanh.

Khi nhìn thấy quan quách trước mắt, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều sững sờ.

Hai người không khỏi cau mày. "Lão đại, tại sao nơi này lại có ba cỗ quan tài?

Chẳng lẽ Hiến Vương có ba người sao?" Bàn Tử nhìn quan tài trước mắt, hắn không hiểu ý nghĩa trong đó nên trong mắt có thêm vài phần nghi hoặc.

Trương Khởi Linh cau mày.

Rất hiển nhiên, ngay cả Trương Khởi Linh cũng trở nên nghiêm túc. "Tam thế quan!" Trương Khởi Linh mở miệng. (ND: Nguyên văn

là Tam yêu quan, nhưng ngữ cảnh về sau giải thích là Dược quan, và ý nghĩa 3 kiếp là Tam thế).

Âm thanh không lớn, nhưng biểu cảm lại có chút nghiêm túc.

Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn ba cỗ quan tài trước mắt. "Hèn chi thi khí bên trong này nặng như vậy, hóa ra là có ba cỗ dược quan!" Trương Thiên lẩm bẩm, điều này cũng giải thích vì sao từ khi Trương Thiên tiến vào đây đã cảm nhận được thi khí vô song.

Nếu là ba cỗ dược quan (quan tài thuốc) thì không có gì lạ.

Nhìn về phía cỗ quan tài đầu tiên.

Đây là một cỗ quan tài gỗ, cho dù trải qua ngàn năm, bề mặt lại không có chút dấu hiệu mục nát nào.

Trên quan tài lộ ra màu sắc vốn có của gỗ, đen nhánh như một cục than tiêu.

Nhìn kỹ chất gỗ cực kỳ tinh tế cứng cỏi, điều này chứng minh, cỗ quan tài này chính là Ấm Tử Quan (Quan tài gỗ dưỡng xác) trong truyền thuyết! "Lão đại, quan tài này nhìn đen thật, là cây gì vậy?" Bàn Tử nhìn hắc quan trước mắt, không kìm được hỏi.

Trương Thiên nhìn quan tài trước mắt giải thích: "Tại sâu trong rừng già núi thẳm, nơi quanh năm ánh mặt trời không chiếu tới được (bối âm), có một loại cây màu than kỳ lạ.

Loại gỗ Ấm Tử không thấy ánh mặt trời này cần một trăm năm niên luân của chúng mới tăng thêm một vòng.

Bởi vì loại cây này vào thời Hán chắc là đã bị tuyệt chủng rồi, cho nên Hiến Vương liền lấy loại gỗ này làm dược liệu đóng quan quách." Trương Thiên nói xong, ánh mắt nhìn gỗ Ấm Tử trước mắt lại nói tiếp: "Cỗ quan tài này lớn như vậy, mà gỗ Ấm Tử cần dùng khẳng định rất to lớn.

Loại cây Ấm Tử cỡ lớn này e rằng đã sinh trưởng vạn năm.

Trong vạn năm thời gian, thường sinh trưởng ở nơi bối âm, âm khí cực nặng.

Có thể đảm bảo thi thể quanh năm không nát, thậm chí có thể bổ sung âm khí cho thi thể!" Bàn Tử nghe đến đây thì lập tức hứng thú. "Khoan đã lão đại, ý của anh là, loại gỗ này không kém gì Thần mộc Côn Luân?" Mắt Bàn Tử sáng lên, có chút kích động.

Sau này hắn và Phi Phi buổi tối ngủ ở đây, chẳng phải là quá mỹ mãn sao?

Phi Phi có thể không ngừng hấp thu khí tức trong quan tài, như thế sẽ không cần hấp thu khí tức của Bàn gia nữa.

Bàn Tử trong lòng càng nghĩ càng thấy ổn.

Cỗ quan tài này đúng là đồ tốt nha. "Gỗ Ấm Tử vạn năm bản thân đã cực kỳ hiếm thấy, tự nhiên sẽ không kém hơn Thần mộc Côn Luân, nhưng nếu so sánh kỹ, Thần mộc Côn Luân vẫn lợi hại hơn." Trương Thiên nói.

Thần mộc Côn Luân sinh trưởng trên thần sơn Côn Luân, gỗ sinh trưởng ngàn vạn năm trong hoàn cảnh đó tự nhiên cũng sẽ không kém. "Vậy lão đại, chúng ta mở quan tài đi, cái này không phải nên bưng quan tài đi luôn sao?" Bàn Tử có chút sốt ruột. "Đừng vội, xem các quan tài khác trước đã.

Ba cỗ quan tài này, hẳn không phải là quan tài của Hiến Vương." Trương Thiên nói. "Gì cơ?

Lão đại, không phải quan tài Hiến Vương?

Chuyện này sao có thể, Hiến Vương không phải đang ở đây sao?" Bàn Tử sờ sờ má, vẻ mặt nghi hoặc. "Hiến Vương thành tiên, sao có thể kéo theo ba cỗ quan tài không cùng một niên đại đến cùng nhau

chứ?

Cậu nhìn hai cỗ quan tài khác xem, một cái là quan tài đồng xanh, cái kia là quan tài đá.

Niên đại đều không giống nhau!" Trương Thiên vừa nói vừa nhìn ba cỗ quan tài, lại nhìn ba lộ tuyến phía sau. "Vậy ba cỗ quan tài này dùng để làm gì?" Bàn Tử nhìn ba cỗ quan tài trước mắt, tràn đầy hiếu kỳ.

Chương 580

"Hẳn là thứ Hiến Vương đào ra từ các mộ táng khác.

Hiến Vương cho rằng ba cỗ quan tài này tương ứng với tam sinh tam thế của chính hắn.

Cho nên, hắn mới đặt ba cỗ quan tài này ở đây." Trương Thiên nhìn ba con đường, cuối cùng đưa ra kết luận. "Vậy lão đại, cái này làm cái gì đây?

Sao còn dùng xích sắt khóa lại?" Bàn Tử chỉ vào cỗ thi quan (quan tài chứa xác) bị treo lơ lửng, bị dán bùa và khóa xích.

Quan tài toàn thể bị xích sắt khóa chặt tử tử.

Mà trước mắt Trương Thiên, bên trong quan tài còn đang không ngừng tản mát ra thi khí.

Nhìn qua cực kỳ quỷ dị.

Từ thi khí và một loạt bố cục trước mắt, Trương Thiên có thể đoán chắc, quan tài đồng xanh trước mắt tất nhiên là quan tài đã xảy ra hiện tượng xác chết vùng dậy.

Mà trước đó vì để trấn áp thi quan, cho nên mới dùng xích sắt khóa thi quan lại, sau đó treo giữa không trung.

Từ đó có thể thấy, bên trong thi quan này tuyệt đối có một con bánh chưng (cương thi), hoặc là xác sống.

Trong lòng quyết tâm, ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía các quan quách khác. 【Vật phẩm: Ấm Tử Quan! (Đã chết)】 【Vật phẩm: Thạch Quan! (Đã chết)】 【Vật phẩm: Thanh Đồng Quan (Khởi thi!)】 Nhìn ba cỗ quan tài, trong đầu Trương Thiên cũng hiện ra thuộc tính của chúng. "Vậy nếu ba cỗ quan tài này đều không phải

Hiến Vương, thế mộ huyệt chân chính của Hiến Vương ở đâu?" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm một bên, ánh mắt càng vô thức nhìn xung quanh. "Đạo gia xưa nay đều có truyền thuyết tiên đạo hóa tam sinh, ba kiếp trước hay còn gọi là ba ngục, cuối cùng tử trạng đều cực kỳ khó coi, cho nên phải dùng quan quách đặc thù để khâm liệm." Trương Thiên giải thích.

Hồ Bát Nhất hít một hơi.

Phải biết Mạc Kim Giáo Úy luôn có một quy củ: Ấm tử quan, thanh đồng quách, bát tự không cứng chớ lại gần.

Nhưng chuyện đến nước này, nếu không mở quan tài, đi đâu tìm quan quách chân chính của Hiến Vương? "Bàn Tử, chuẩn bị mở quan tài." Trương Thiên nhìn về phía Ấm Tử Quan, chỉ có Ấm Tử Quan và cái quan tài đá kia là không sao, nhưng quan tài đồng xanh khẳng định là không đụng vào được.

Bàn Tử gật đầu, vội vàng thắp nến trắng xung quanh.

Ngay khi sắp mở quan tài, đột nhiên bốn ngọn quỷ hỏa xuất hiện.

Quỷ hỏa màu xanh lam chiếu cả mộ thất càng thêm âm sâm một chút.

Trương Thiên cũng bị quỷ hỏa trước mắt thu hút.

Nhìn kỹ vào trong đó, chỉ thấy trên vách tường lại treo bốn thi thể Giao nhân (người cá) trông như tượng sáp!

Truyền thuyết nói rằng thi thể Giao nhân ngưng tụ một giọt thi du (mỡ xác chết), điểm cháy cực thấp, một giọt liền có thể cháy vài tháng, mà một cỗ thi thể ngưng tụ thi du thậm chí có thể cháy ngàn vạn năm.

Nhìn thi thể Giao nhân trước mắt, Trương Thiên nghi ngờ hẳn là bọn họ vừa mới vào mở cửa đá, nên có không khí lưu thông mới làm

cháy quỷ hỏa.

Sau khi xác định nguồn gốc quỷ hỏa, Trương Thiên liền không nhìn nữa.

Trong mộ Hiến Vương này người chết quá nhiều, Trương Thiên cũng không có tâm tư đi ai điếu từng người.

Hơn nữa, Hiến Vương có thể kiếm được Giao nhân ở ngoài ngàn dặm về cùng nhập táng, Trương Thiên cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Vùng Nam Vân này cách biển cũng khá xa, mà năm đó Hiến Vương là vì bị truy sát mới trốn vào trong này.

Hiện tại có thể kiếm được Giao nhân, cũng chứng minh người ta là Hiến Vương có thủ đoạn rất lớn.

Không nhìn Giao nhân treo ngược nữa, nhóm Trương Thiên lại nhìn về phía ba cỗ quan tài. "Lão đại, trên quan tài này sao còn có một cái gương bát quái!" Đột nhiên, Bàn Tử nhìn sợi xích quấn quanh quan tài đồng xanh nói. "Đừng đụng!

Đó là gương trấn thi!" Trương Thiên thấy thế vội vàng hô lên.

May mà Bàn Tử chỉ nhìn chứ không đụng, cũng may gương bát quái không có biến hóa gì.

Trương Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn về phía Ấm Tử Quan. "Mở quan tài!" Nói rồi, Bàn Tử dứt khoát tiến lên. "Cái này cứ để Bàn gia lo." Bàn Tử nói, vội vàng đặt một tay lên nắp quan tài.

Chỉ thấy Bàn Tử mạnh mẽ dùng sức, nắp quan tài bắt đầu rung động.

Một khắc sau, nắp quan tài bị Bàn Tử lật tung.

Ngay khi nắp quan tài bị lật ra, bên trong quan tài lại vô cớ thổi lên

một luồng âm phong.

Ngay sau đó âm phong thế mà đi thẳng về phía quan tài đồng xanh. "Bốp!" Đồng thời, gương bát quái trên quan tài đồng xanh rơi xuống đất.

Trương Thiên lúc này đều nhìn đến ngây người.

Cái này con mẹ nó đều chết rồi, còn có thể tác quái?

Theo việc gương bát quái trên quan tài đồng xanh bên cạnh rơi xuống, cả cỗ quan tài đồng xanh liền bắt đầu rung lắc kịch liệt.

Xích sắt niên đại đã lâu, căn bản chịu không nổi loại rung lắc dữ dội này.

Chỉ chốc lát sau, cùng với một tiếng vang thanh thúy, xích sắt ứng thanh đứt đoạn.

Ngay sau đó, bản thân quan tài đồng xanh đang treo lơ lửng cũng mạnh mẽ nện xuống đất.

Trương Thiên nhìn tất cả chuyện này, vì đến quá nhanh, căn bản không kịp ngăn cản.

Trương Thiên lúc này cũng rốt cuộc hiểu được vì sao nơi này có ba cỗ quan tài rồi.

Trương Thiên vốn tưởng rằng Hiến Vương không bố trí cơ quan trên cầu Tam Thế là để lo cho bản thân mình.

Nhưng hiện tại xem ra người ta đặt cơ quan ở phía sau đây này. "Trong phong thủy Mao Sơn có nói, thi thể một khi thi biến thì nhất định phải cách ly thổ địa, thi thuộc thổ, treo trên không trung có lợi cho thi khí bay hơi.

Lại thêm gương bát quái trấn áp sẽ có hiệu quả tốt hơn, nhưng hiện tại Hiến Vương chơi chúng ta một vố.

Ba cỗ quan tài, nhưng phàm là mở ra một cỗ, e rằng đều có thể kích hoạt cơ quan bên trong, khiến cho gương bát quái trên quan tài đồng xanh rơi xuống." Trương Thiên nói.

Nhìn quan tài đồng xanh nện mặt đất ra một cái hố sâu, mày hắn hơi nhíu lại.

Bởi vì lúc này, nắp quan tài đồng xanh đã bắt đầu rung động.

Theo sát đó còn có tiếng nắp quan tài bị dịch chuyển. "Vậy lão đại chúng ta bây giờ làm sao?

Bàn gia cứ ngồi lên quan tài trước đã tính sau." Bàn Tử nói rồi, thân mặc áo giáp, đặt mông ngồi lên quan tài đồng xanh.

Áo giáp là do Thiên Ngoại Huyền Thiết chế thành, trọng lượng ngàn vạn cân, bị Bàn Tử ngồi lên như thế, quan tài đồng xanh quả nhiên không còn động tĩnh.

Trương Thiên nhìn quan quách, lại nhìn xuống mặt đất.

Bởi vì quan quách va chạm mạnh, thế mà lưu lại một vết nứt trên mặt đất vốn bằng phẳng, đồng thời, Trương Thiên cũng cảm nhận được một luồng thi khí trong vết nứt. "Dưới này còn có một tầng mộ thất!" Nhìn thấy cảnh này, Trương Thiên càng thêm khẳng định, cỗ quan tài đồng xanh này không chỉ đại biểu cho tam sinh tam thế của Hiến Vương, mà còn dùng để ngăn cản người khác tiến vào. "Bên dưới mở ra một cái lỗ, nhân lúc quan tài đồng xanh chưa mở ra, chúng ta bây giờ đi xuống dưới chắc là được." Một bên, Hồ Bát Nhất đề nghị.

Trương Thiên nhìn xuống dưới, lại nhìn Bàn Tử đang ngồi trên quan tài đồng xanh.

Nếu hiện tại Bàn Tử rời đi, thì thứ trong quan tài đồng xanh khẳng định sẽ chui ra.

Hiện tại gương bát quái đã rơi, cũng đồng nghĩa thứ bên trong đã tỉnh.

Tên kia đã thức tỉnh, muốn phong ấn lại thì khó rồi.

Trương Thiên cũng phải cân nhắc, nếu thật sự nhìn thấy Hiến Vương, lúc rời đi lại đụng phải thứ này thì làm sao?

Đến lúc đó, khẳng định sẽ trì hoãn rất nhiều thời gian. "Sao rồi?" Lúc này, phía sau truyền đến giọng nói của nữ tử.

Tuyết Lỵ Dương thấy nhóm Trương Thiên chần chừ mãi không có động tĩnh, nhịn không được đi tới. "Nơi này không phải quan quách Hiến Vương, quan quách Hiến Vương có khả năng ở nơi khác." Trương Thiên nói. "Vậy đây là?" Tuyết Lỵ Dương chỉ vào Bàn Tử.

Chương 581

"Hề hề, Dương tiểu thư, Bàn gia mệt rồi, nghỉ ngơi một chút, cái quan tài này, ân, khá mát, rất thoải mái." Bàn Tử cười hề hề.

Nụ cười của hắn vừa dâng lên, một khắc sau, chỉ thấy quan tài đồng xanh lại rung lắc kịch liệt.

Từng luồng thi khí màu đen tuôn ra. "Vãi chưởng!

Tên này lên cơn nghiện thuốc à, đen thế!" Bàn Tử chửi ầm lên một câu.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sức mạnh cường đại trực tiếp hất bay nắp quan tài.

Ngay sau đó thân ảnh Bàn Tử cũng bị hất bay ra ngoài.

Bàn Tử đặt mông ngồi dưới đất, trong miệng còn lẩm bẩm không biết đang nói cái gì.

Hồ Bát Nhất cầm kiếm gỗ đào, đã tùy thời chuẩn bị động thủ.

Theo nắp quan tài bị hất bay, một cái tay khô quắt từ từ trong quan tài vươn ra.

Bố mày đến đây!

Theo từng đạo khói đen lượn lờ hình thành thực chất, cả mộ thất cơ bản toàn bộ đều là thi khí. "Mẹ ơi, lão đại, hàng này trước kia tuyệt đối là một đồng chí nghiện thuốc.

Mà này, lão đại, chúng ta cứ bỏ cái Ấm Tử Quan kia vào không gian trước đi." Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, vẫn không quên Ấm Tử Quan của mình.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, nhưng vẫn vung tay đem Ấm

Tử Quan đi.

Dù sao Ấm Tử Quan này cũng là dùng gỗ Ấm Tử vạn năm làm thành, giá trị của nó vốn đã không thể đo lường, kẻ ngốc mới không mang đi.

Nói không chừng sau khi Bàn Tử chết còn có thể dùng tới.

Theo thi khí hình thành thực chất.

Một đôi tay vươn ra, ngay sau đó, một cái thân thể ngồi thẳng dậy.

Một cỗ thi thể mặc y phục kỳ quái xuất hiện trước mắt mọi người.

Dáng vẻ thi thể không nhìn rõ, nhưng nhìn cách ăn mặc, hẳn là thủ lĩnh của một hoàng tộc nào đó. "Hắn được an táng tử tế, đột nhiên Hiến Vương đào mộ hắn lên, bản thân lúc sống có khả năng cũng tồn tại oán khí, sau khi chết liền thành ra bộ dạng này." Hồ Bát Nhất ở một bên nói. "Nhìn trang phục này, hẳn là người trước thời Tần Hán." Tuyết Lỵ Dương nhận xét. "Cái đó, lão Hồ, Dương tiểu thư, hay là chúng ta thương lượng trước một chút xem đối phó tên này thế nào đi." Bàn Tử thấy Tuyết Lỵ Dương còn đang thảo luận hàng này là thi thể ở đâu, mặt mũi càng thêm sốt ruột. "Loại này đã biến thành cương thi, chẳng qua đẳng cấp hẳn là không cao." Hồ Bát Nhất nói, trên kiếm gỗ đào càng phát ra từng tia quang huy ẩn hiện. "Huyền Cương." Trương Thiên nói.

Phất trần trong tay đã tế ra.

Loại cương thi này đối phó cũng không khó, nhưng phiền toái duy nhất là phải đối phó ở cái nơi này.

Mộ thất dễ sụp đổ, nếu động tĩnh quá lớn thì rắc rối to. "Gào!" Cùng với việc thi thể trước mắt đứng dậy, tiếp đó là một tiếng gào thét.

Sau tiếng gào, con cương thi đã thi biến kia lao về phía mấy người.

Khác biệt giữa cương thi và bánh chưng (tống tử) có khả năng nằm ở chỗ cương thi có thể không ngừng tiến hóa, nhưng bánh chưng chỉ là giữ lại hành vi lúc sinh tiền của chủ mộ, nảy sinh thi biến.

Thấy tên kia lao tới, Trương Thiên tung một cước, sức mạnh to lớn định thân con Huyền Cương giữa không trung.

Theo lực độ của Huyền Cương tăng mạnh, Trương Thiên cũng không chống đỡ được bao lâu, dứt khoát đá văng ra.

Chỉ thấy Huyền Cương bị Trương Thiên đá văng, trong miệng nó hình như đang lầm bầm cái gì đó.

Một trương một hợp, còn có mùi thối xác chết nồng nặc truyền ra. "Vút vút." Ngay tại chỗ, thân ảnh Trương Khởi Linh cũng lao ra, Hắc Kim Cổ Đao điên cuồng chém lên người Huyền Cương.

Chỉ nghe xung quanh vang lên từng tiếng như rèn sắt.

Mà trên cơ thể Huyền Cương lại lưu lại vài vết sâu.

Nhưng cũng rất nhanh lại được tu phục. "Cơ thể thật cứng, năng lực tu phục thật mạnh, công kích của Tiểu Ca thế mà nhanh như vậy đã được tu phục rồi." Hồ Bát Nhất nói.

Trước mắt cũng có chút kinh ngạc.

Thực lực của Trương Khởi Linh mọi người đều rõ như ban ngày, nhưng năng lực tu phục của Huyền Cương này có thể khôi phục trong nháy mắt, chuyện này sao có thể... "Là vấn đề y phục hắn mặc, có tác dụng hồi phục thương thế, hơn nữa thi khí trên người hắn rất nặng, cẩn thận một chút." "Tên này có chút kỳ quặc." Trương Thiên nói, phất trần cũng không do dự cuốn về phía Huyền Cương.

Tuyết Lỵ Dương nhìn cảnh tượng trước mắt, mày liễu nhíu lại, muốn đi lên hỗ trợ nhưng lại không làm được gì. "Ca ca." Trong miệng Huyền Cương phát ra âm thanh.

Tên này cứ như bị chọc giận, móng tay ngón tay trở nên rất dài.

Móng tay đen sì đánh về phía mấy người.

Đừng nhìn Huyền Cương này nhảy tưng tưng, nhưng tốc độ và lực độ của hắn một chút cũng không chậm.

Hầu như đồng thời đã tới trước mặt nhóm Trương Thiên. "Bùm bùm bùm" Theo móng vuốt Huyền Cương lộ ra, công kích điên cuồng càng liên tiếp huy xuất.

Tốc độ Huyền Cương rất nhanh, căn bản không giống cương thi ở cảnh giới này. "Không đúng, đây hắn không phải Huyền Cương bình thường, e rằng đã tấn cấp rồi!" Trương Thiên sau khi giao thủ vài chiêu với tên trước mắt, trong lòng rung động.

Huyền Cương bình thường trước kia Trương Thiên từng đánh, cũng không khó đánh lắm.

Nhưng con trước mắt này, công kích đánh lên người, cho dù có vết thương cũng sẽ rất nhanh khôi phục.

Hơn nữa thậm chí lực đạo của hắn cũng rất mạnh, so với mấy con cương thi nhỏ kia có thể nói chính là khác biệt giữa kỹ sư già và kỹ sư trẻ.

Chênh lệch lực đạo quá lớn. "Tên này có khi nào hấp thu khí tức Mộc Trần Châu nên tiến hóa rồi không?" Hồ Bát Nhất nói, kiếm gỗ đào của hắn điên cuồng đâm tới, hỏa phù nện xuống, nhưng tốc độ khôi phục của tên trước mắt lại cực nhanh. "Không xác định, bất quá có thể khẳng định là bộ quần áo này của hắn có quỷ!" Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn y phục cương thi. 【Vật phẩm: Huyền Thiết Y!】

【Đẳng cấp vật phẩm: Thượng phẩm pháp khí!】 【Năng lực vật phẩm: Có thể giúp người đeo tăng phòng ngự, thi thể sau khi chết có thể tăng nhanh hồi phục.】 【Giới thiệu vật phẩm: Là một loại thượng phẩm pháp khí chuyên môn định chế cho thi thể, dùng để luyện thi, dưỡng thi!】 Giới thiệu truyền vào trong đầu.

Trương Thiên nuốt nước bọt.

Có người đang luyện thi!

Hèn chi oán khí nặng như vậy, thì ra là có người chuyên môn luyện chế tên này, sau đó mặc khôi giáp vào, chuyên môn dùng để đối phó kẻ ngoại lai. "Sát, tôi biết rồi, lão Hồ, chúng ta lột đồ tên này trước!" Trương Thiên hét lớn một tiếng.

Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh nhao nhao gật đầu.

Tốc độ Trương Khởi Linh nhanh nhất, thân ảnh hắn hầu như hóa thành cái bóng, không ngừng xoay quanh Huyền Cương.

Cho dù tốc độ Huyền Cương trước mắt có nhanh nữa, cũng không nhanh hơn được Trương Khởi Linh.

Hầu như chỉ mất vài giây, y phục trên người Huyền Cương đã bị Trương Khởi Linh rạch ra một đường rách.

Trương Thiên dùng sức quấn lấy hai tay Huyền Cương.

Phất trần vào giờ khắc này phát huy tác dụng chí quan trọng.

Hai tay Huyền Cương bị Trương Thiên trói lại, mà Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh càng điên cuồng xé y phục Huyền Cương xuống. "Tiểu Ca và lão Hồ biến thái thật đấy." "Hơn nửa đêm, tại một cái hang sâu núi thẳm, lột y phục của một con cương thi, Dương tiểu thư, cô nói xem cái này có thích hợp không?" Bàn Tử nhìn tình cảnh trước mắt, không khỏi mở miệng.

Tên này sau khi bị Huyền Cương đánh bay thì cứ ngồi dưới đất mãi. "Sao anh không lên giúp đỡ đi?" Tuyết Lỵ Dương lườm Bàn Tử một cái. "Có Tiểu Ca và lão đại bọn họ là đủ rồi, tôi đi lên ngược lại thể tích quá lớn, sẽ thêm phiền.

Lại nói, cô nhìn xem, lão đại bọn họ chơi vui vẻ biết bao." Bàn Tử chỉ về phía Trương Thiên.

Bởi vì y phục Huyền Cương được cố định đặc biệt, cho nên hai người Trương Khởi Linh và Hồ Bát Nhất kéo chỗ rách, giật nửa ngày cũng không giật xuống được.

Mà Trương Thiên thì ra sức kiềm chế hai tay Huyền Cương.

Theo khí lực Huyền Cương càng lúc càng lớn, Trương Thiên càng triển khai chiến thuật giằng co.

Huyền Cương dùng sức một cái, Trương Thiên cũng dùng sức một cái, cái này ngược lại rất giống trẻ con tranh giành đồ chơi.

Chương 582

Tuyết Lỵ Dương khóe miệng giật một cái.

Tên Bàn Tử này đúng là tâm lớn. "Có điều, y phục này hẳn là một loại phòng cụ nào đó, nhìn dáng vẻ chắc cần thứ đặc thù mới có thể mở ra.

Chúng ta cùng đi tìm chìa khóa." Tuyết Lỵ Dương nghĩ nghĩ rồi nói.

Bàn Tử gật đầu, vội vàng đứng dậy đi theo sau Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử lặng lẽ đi về phía quan tài đồng xanh. "Không được rồi, thứ này hình như hàn chết trên người Huyền Cương, chúng ta căn bản không xé nổi." Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh không ngừng dùng sức, nhưng phòng cụ trên người Huyền Cương lại không có chút biến hóa nào.

Tương phản, Huyền Cương vì bị ba người kiềm chế, còn có chút hiềm nghi bạo nộ. "Bọn họ mặc vào kiểu gì?

Hay là nói, có chìa khóa đặc định?" Trương Thiên hơi cau mày, trong tay hắn lần nữa truyền ra một luồng sức mạnh to lớn.

Chỉ thấy Huyền Cương trước mắt mạnh mẽ nhảy lên, ba người bị mang bay lên không trung.

Trương Khởi Linh chém mạnh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, lưỡi đao đánh vào đầu Huyền Cương.

Đầu lâu Huyền Cương bị Trương Khởi Linh một đao chém rụng.

Nhưng một khắc sau, đầu lâu vốn rơi trên mặt đất thế mà trực tiếp bay lên, lại lắp ráp lại như cũ. "Cái này đã xa xa vượt qua địa bộ Huyền Cương, e rằng đã đạt tới tầng tiếp theo." Trương Thiên lẩm

bẩm.

Đột nhiên Huyền Cương dường như phát cuồng, móng vuốt điên cuồng múa may, nhóm Trương Thiên cũng tạm thời né tránh. "Bảo lưu thể lực, lát nữa khẳng định còn có nhiều chiến đấu hơn, lãng phí trên người hắn không đáng." Trương Thiên nói, ánh mắt hắn nhìn về phía vách núi không xa.

Trương Thiên đã tính toán, nếu còn đánh không chết thì ném xuống vách núi.

Dù sao hắn lại không phải Phi Cương (Cương thi biết bay), cũng sẽ không bay lên được. "Lão đại, bọn tôi tìm được chìa khóa rồi!" Đột nhiên, tiếng Bàn Tử truyền đến.

Ba người Trương Thiên nhao nhao nhìn lại.

Chỉ thấy Bàn Tử lấy ra từng món bảo bối từ trong quan tài đồng xanh.

Trong miệng còn ngậm một miếng ngọc bội.

Mà trong tay hắn, một cái bình kỳ quái xuất hiện. "Đây là cái gì?" "Tôi nghi ngờ đây là một loại chất lỏng bôi trơn, có thể giúp cởi bộ quần áo kia ra." Tuyết Lỵ Dương trả lời. "Lão Hồ, tôi kiềm chế thứ này, các cậu mang đồ tới đây." Trương Thiên nói, phất trần lại biến hóa, chỉ thấy phất trần giống như từng sợi tóc quấn chặt lấy cánh tay Huyền Cương.

Lại lần nữa bị quấn lấy, Huyền Cương hiển nhiên trở nên táo bạo hơn một chút.

Dưới chân điên cuồng nhảy nhót, nhưng Trương Thiên cũng không phải dạng vừa, hạ bộ vừa ổn định, càng kéo chặt tên trước mắt.

Hồ Bát Nhất lách mình đón lấy cái bình trong tay Bàn Tử.

Sau đó hắn và Trương Khởi Linh đi tới trước mặt Huyền Cương.

Trương Thiên lúc này trên trán đã có mồ hôi.

Khí lực tên Huyền Cương này quá lớn, Trương Thiên lại không phải võ tu, có thể kiềm chế được đã là rất khá rồi. "Sớm biết thế mang Tổ sư gia theo." Trương Thiên lẩm bẩm, nhớ tới Tổ sư gia.

Nếu có Tổ sư gia nhập thân, thì giữ thứ này lại chẳng phải đơn giản?

Thậm chí còn có thể đập tên này một trận, nhưng linh bài Tổ sư gia vỡ rồi, còn đang cúng dưỡng đây này.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất đổ ập chất lỏng vào trong khe hở y phục Huyền thi.

Theo chất lỏng đổ vào, một mùi hôi thối truyền ra.

Ngay sau đó, bộ y phục kia thế mà tự mình bắt đầu tróc ra, đồng thời rơi xuống còn có một lớp da của Huyền thi. "Hèn chi không xé được, hóa ra là liên kết với da." Nhìn tấm da thi thể rơi xuống, trong lòng Trương Thiên cũng chợt hiểu ra.

Sau khi không còn y phục, Huyền Cương trước mắt rõ ràng sửng sốt.

Ánh mắt ngốc trệ nhìn về phía Trương Thiên.

Hắn và Trương Thiên đối mắt khoảng năm giây. "Ca ca!" Chỉ thấy Huyền Cương phát ra âm thanh, dùng một luồng sức mạnh chạy về hướng khác.

Hiển nhiên, tên này vẫn có linh trí nhất định.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Cương thi và Tống tử chính là Cương thi có thể nảy sinh linh trí, cũng chính là trí tuệ.

Huyền Cương trước mắt bị luyện hóa, tự nhiên cũng sẽ nảy sinh ý

thức độc lập. "Bà nội nó, thằng nhãi này, còn muốn chạy?" Bàn Tử thấy Huyền Cương nhảy nhót chạy về phía xa.

Tên này dùng một tay liền lôi nó lại.

Không còn phòng cụ che chở, tên trước mắt hiển nhiên đã thành một tên phế vật nhỏ.

Trương Thiên cầm lấy phòng cụ dưới đất.

Nói thật, Trương Thiên rất muốn giữ lại, nhưng nhìn lớp da bị xé xuống cùng phòng cụ, Trương Thiên có chút do dự.

Dù sao thứ này hơi buồn nôn, hơn nữa còn tỏa ra mùi hôi thối.

Trừ cương thi ra, ai nguyện ý mặc chứ.

Nhìn bộ đồ trước mắt, Trương Thiên suy nghĩ một chút.

Cuối cùng vẫn quyết định mang về.

Tuy rằng mang theo một tấm da cương thi, nhưng được cái giặt sạch vẫn có thể dùng.

Chỉ thấy Trương Thiên vung tay lên, bộ y phục vốn rơi dưới đất cũng bị tống vào trong không gian hư ảo.

Lúc này trong không gian hư ảo vẫn là kim quang lượn lờ.

Dù sao Trương Thiên đem toàn bộ kim quang của Lăng Vân cung hút vào, cho dù là Tinh Tuyệt Nữ Vương tu luyện mấy trăm năm cũng dùng không hết. "Bộp." Ngay lúc Tinh Tuyệt Nữ Vương đang tu luyện, một âm thanh làm rối loạn sự tu luyện của nàng.

Chỉ thấy một cỗ quan tài bị tống vào. "Sao lại tùy tiện tống rác rưởi vào trong này." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn quan quách màu đỏ trước mắt, mày nàng hơi nhíu lại.

Trên loại quan quách này có âm khí rất mạnh, nhưng so với quan

tài Thần mộc Côn Luân của nàng thì vẫn kém một chút.

Chỉ nhìn thoáng qua, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đành phải đặt quan tài cùng một chỗ với mấy văn vật Trương Thiên tống vào trước đó.

Mấy thứ đó đều chất thành một ngọn núi nhỏ rồi. "Thương thế của ta khôi phục thêm chút nữa chắc là được rồi." Tinh Tuyệt Nữ Vương trong lòng nghĩ, mi mắt khẽ nhắm.

Khi nàng lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện, lại là một âm thanh vang lên.

Chỉ thấy bộ y phục mang theo một tấm da thi thể bị ném vào.

Lúc này nàng trực tiếp ngây người.

Thật sự coi nơi này là bãi rác à, sao cái gì cũng ném vào đây thế?

Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn có chút bệnh sạch sẽ, tỷ như thích sạch sẽ, bố cục trong quan tài của nàng đều lấy đơn giản, sạch sẽ làm chủ.

Hiện tại Trương Thiên ngày ngày tống vào mấy thứ vô dụng, hơn nữa còn khó ngửi.

Nàng thực sự có chút khó mà chấp nhận. "Đây là da xác chết?

Có điều bộ đồ này nhìn cũng không tệ." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn da thi thể trước mắt, khẽ lắc đầu.

Thứ này quá buồn nôn một chút.

Tiếp tục nằm trong quan tài, Tinh Tuyệt Nữ Vương rất nhanh liền không quản Trương Thiên ném thứ gì vào nữa.

Lúc này Bàn Tử một tay đang lôi con cương thi trước mắt.

Cương thi không có khôi giáp, giống như một đứa trẻ không có vũ

khí, nhất thời thế mà có chút luống cuống. "Ca ca." Trong miệng cương thi phát ra âm thanh.

Chương 583

Đồng thời thân thể cũng đang không ngừng giãy dụa muốn nhảy đi.

Nhưng không có khôi giáp, thực lực giảm xuống trên diện rộng, ngay cả Bàn Tử cũng có thể kiềm chế được. "Ngươi biết địa điểm mai táng thực sự của Hiến Vương ở đâu không?" Trương Thiên nhìn Huyền Cương nhảy nhót trong tay Bàn Tử, mở miệng hỏi. "Ca ca." Trong miệng Huyền Cương phát ra âm thanh ca ca.

Hiển nhiên là nghe không hiểu Trương Thiên nói chuyện.

Linh trí cũng chưa hoàn toàn khai mở. "Xem ra, là tôi kỳ vọng quá lớn rồi." Trương Thiên nhìn bộ dạng này của Huyền Cương, cũng khẽ thở dài.

Vốn tưởng rằng Huyền Cương có thể chỉ dẫn cho bọn họ một chút phương hướng, nhưng hiện tại xem ra, nó chỉ là một con cương thi nhỏ thậm chí còn không hiểu tiếng người. "Phóng sinh đi." Trương Thiên xua tay nói. "Lão đại, phóng sinh kiểu gì?

Hơn nữa thứ này còn có thể phóng sinh?" Bàn Tử tràn đầy nghi hoặc.

Khá lắm, phóng sinh cương thi?

Cái này hơi bị không hay đâu nhé? "Phía dưới không phải có cái vực sâu sao?

Phóng sinh ở đằng kia đi." Trương Thiên ra hiệu, Bàn Tử trong nháy mắt ngầm hiểu.

Vực sâu rất cao, Huyền thi có ngã không chết thì cũng không ra được.

Bàn Tử xách Huyền Cương trước mắt lên, sau đó tung một cước. "Cút bà nội mày đi." Dưới chân đạp mạnh, Huyền Cương rơi xuống vực sâu.

Về phần nó có thể sống sót hay không, vậy phải xem tạo hóa.

Trương Thiên lắc đầu, nhìn xuống mặt đất.

Không biết từ lúc nào, trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ, lỗ này hẳn là do quan tài đồng xanh rơi xuống lúc nãy đập ra. "Dưới này còn có một cái mộ thất, liệu có phải là mộ thất chân chính của Hiến Vương không?" Tuyết Lỵ Dương nhìn lối vào mộ thất dưới chân, không kìm được hỏi.

Trương Khởi Linh đứng trước miệng lỗ.

Hắn cẩn thận cảm nhận khí tức xung quanh một chút. "Dưới này, không có thi khí." Trương Khởi Linh nói.

Trương Thiên nhìn những người khác: "Chúng ta đi vào xem thử, đã không có thi khí, xác suất lớn Hiến Vương có khả năng không ở bên trong." Đã xuất hiện cửa mộ thất, Trương Thiên tự nhiên muốn đi kiểm tra một chút, để tránh bỏ sót manh mối gì.

Sau khi Trương Thiên nói xong, mọi người liền triển khai hành động.

Đèn thăm dò chiếu về phía mộ thất bên dưới.

Chỉ thấy bên dưới chính là một tầng mộ thất hình tròn.

Tại trung tâm mộ thất hình tròn, còn bày biện một cỗ quan tài gỗ được chế tác từ gỗ.

Xung quanh quan tài cũng là một số kiến trúc dựng bằng gỗ.

Do đó có thể thấy, nơi này hẳn là một cái mộ quách gỗ.

Mọi người đi xuống phía dưới mộ huyệt.

Ánh mắt nhìn quan quách bằng gỗ trước mắt.

Đèn thăm dò chiếu lên, không khí xung quanh có vẻ dị thường quỷ dị. "Mọi người còn nhớ đèn thi du ở bên trên lúc nãy không?" Tuyết Lỵ Dương đột nhiên hỏi.

Trương Thiên gật đầu: "Sao thế Dương tiểu thư?" Trong mắt Trương Thiên có chút nghi hoặc. "Lúc các anh đánh nhau, tôi vô tình nhìn thấy, trên người mấy cái xác kia hình như còn có một loại ấn ký, loại ấn ký đó giống hệt ở Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Tuyết Lỵ Dương nói. "Phù hiệu của Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Vậy cũng có nghĩa là, những Giao nhân kia hẳn là lấy từ bên Tinh Tuyệt Cổ Thành tới.

Xem ra, Hiến Vương và Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng có một chút quan hệ thiên ti vạn lũ." Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng đối với cả cái mộ Hiến Vương này càng thêm tò mò một chút.

Tên Hiến Vương này rốt cuộc có năng lực gì, cư nhiên ngay cả Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng có quan hệ.

Ánh mắt lần nữa rơi vào trên quan tài gỗ trước mắt.

Bên dưới quan tài dùng gỗ dựng lên, mà cái nắp bên trên lại là một loại đá Thạch Tinh Nham kỳ quái.

Phía trên loại đá này còn không gián đoạn chớp động một luồng quang vựng màu xanh lam.

Trông vô cùng độc đáo. "Cái quan tài này sao còn phát sáng thế, lão đại, có khi nào là một loại bảo thạch không?" Bàn Tử nhìn nắp quan tài trước mắt, trên mặt lộ ra một chút nghi hoặc.

Trương Thiên lắc đầu: "Đây là Thạch Tinh Nham, trong truyền thuyết, ở địa ngục nghiền nát ác nhân chính là dùng cối đá làm từ Thạch Tinh Nham.

Hiến Vương lúc sống làm điều ác đa đoan, sau khi chết nhất định xuống địa ngục, mà thiết kế của cỗ quan tài này thì rất kỳ diệu.

Tại phía dưới mộ thất, tương ứng chính là vị trí địa ngục, mà Thạch Tinh Nham tương ứng chính là cối đá.

Nói cách khác, Hiến Vương tìm một thế thân, lấy thế thân thay chính mình xuống địa ngục, còn mình thì phi thăng thành tiên." Trương Thiên giải thích, Bàn Tử nghiến răng: "Bà nội nó, thứ quỷ gì vậy, giết nhiều người như thế, cuối cùng còn bày ra trò này, quả nhiên ác nhân vẫn sống dai.

Lão đại, Bàn gia đều muốn phá hủy cái mộ huyệt rác rưởi của hắn." Bàn Tử hung tợn nói.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

Hồ Bát Nhất lúc này ngược lại nghĩ tới điều gì. "Nếu quan quách dưới này tương ứng là địa ngục, ba cỗ quan tài bên trên tương ứng nhân gian tam sinh.

Vậy quan quách Hiến Vương cuối cùng thành tiên, chẳng phải là ở trên trời!" Hồ Bát Nhất đột nhiên mở miệng.

Sau câu nói của hắn, Trương Thiên cũng phát hiện ra đạo lý này.

Hiến Vương muốn thành tiên, vậy thứ tương ứng, chẳng phải chính là thứ Hồ Bát Nhất nói.

Sau một loạt dọn đường, Hiến Vương cuối cùng giẫm lên thi thể bọn họ thành tiên. "Vậy lão đại, cái này còn mở hay không?" Bàn Tử chỉ vào quan tài Thạch Tinh Nham trước mắt.

Ánh mắt Trương Thiên quét qua thạch quan trước mắt.

Nghĩ nghĩ, ánh mắt rơi vào bên trên.

Sau khi biết được thuộc tính quan tài trước mắt, Trương Thiên

liền mở miệng. "Mở ra xem thử đi, nói không chừng bên trong có đồ Hiến Vương để lại." Trương Thiên nói.

Sở dĩ mở ra, là vì Trương Thiên không phát hiện sự dị thường của quan tài từ trong đó.

Bởi vì không có nguy hiểm, cho nên Trương Thiên mới chọn mở quan tài.

Hơn nữa cái này tương ứng với hình phạt Hiến Vương chịu ở địa ngục, cũng là một phân thân của Hiến Vương.

Vậy làm phân thân, Trương Thiên muốn biết Hiến Vương để lại cho hắn bao nhiêu đồ. "Mở cái này ra sẽ không có vấn đề gì chứ?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Thạch Tinh Nham có chút phát sáng trước mắt, do dự một chút nói.

Dù sao vừa rồi mới mở ra một con cương thi.

Cái này lại mở ra một con nữa, vậy mộ huyệt cũng không cần thám hiểm, trực tiếp đổi thành đánh cương thi đi. "Trong này không có thi khí." Trương Khởi Linh ở một bên nói.

Sau khi Trương Khởi Linh nói xong, Tuyết Lỵ Dương ngược lại trong lòng thở phào nhẹ nhõm. "Bàn Tử mở quan tài." Trương Thiên không do dự, trực tiếp nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu một cái, nhổ nước bọt vào tay xoa xoa.

Hai tay hắn đã đặt lên nắp quan tài. "Xem Bàn gia đại lực xuất kỳ tích!" Bàn Tử quát to một tiếng, một khắc sau, hắn toàn thân dùng sức.

Trên mặt càng lộ ra vẻ dùng hết toàn lực.

Theo nắp quan tài rung động, chỉ thấy cả cái nắp quan tài cũng bị Bàn Tử lật ra.

Theo nắp quan tài mở ra, bên trong càng bay ra một làn âm khí màu

đen.

Chương 584

Theo âm khí bay ra, mọi người lúc này mới đưa mắt nhìn vào bên trong quan tài.

Chỉ thấy bên trong quan tài, một bộ xương cốt óng ánh màu vàng được chắp vá xuất hiện trước mắt.

Xương cốt tổng thể hiện ra màu vàng kim, cứ như được rát vàng lên vậy.

Nhưng màu vàng bên trên lại không phải vàng, mà là một loại dược liệu nào đó có thể phát sáng.

Từ bộ xương có thể nhìn ra, cả bộ khung xương đều là được chắp vá lại.

Nhìn tổng thể lại không có sự vi hòa như tưởng tượng. "Lão đại, bộ khô lâu hoàng kim to thật, cái này nếu mang ra ngoài, không được bán hai năm tám vạn à." Bàn Tử nhìn bộ khung xương khô lâu màu vàng kim trước mắt, không kìm được nói. "Đây là..." Trương Thiên nhìn bộ xương dường như nghĩ tới điều gì, trong mắt hắn có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy thi thể bộ xương, thân thể, còn có phần đầu phân biệt là thi thể tam thế của Hiến Vương ở bên trên.

Mà cái xác treo vừa rồi bị Trương Thiên xé bỏ khôi giáp, xương cốt bên trong hình như thiếu rất nhiều, cơ bản là dùng da thịt nối liền.

Từ đó có thể thấy, bộ xương xác treo kia hẳn là thân thể, mà khôi giáp chính là để cố định thân thể xác treo.

Không còn khôi giáp, thì chiến đấu lực của xác treo tự nhiên sẽ giảm xuống trên diện rộng. "Tại sao thi thể lại chắp vá thành cái dạng

này?" Nhìn bộ kim thi (thi thể vàng) được ghép từ ba thi thể trước mắt, Tuyết Lỵ Dương không kìm được hỏi. "Đây cũng là một loại thuyết pháp của cổ đại, muốn thành tiên thì nhất định phải trải qua mấy lần kiếp nạn trọng đại, thế là, có một số người trong đạo môn sẽ tìm đến thi cốt của ba kiếp trước, chôn ở âm huyệt, làm thành ảnh cốt (xương bóng).

Để chứng minh với thiên địa, hắn đã trải qua tam ngục, đủ để thoát thai hoán cốt." Trương Thiên nhìn thi thể giải thích.

Bàn Tử thì ở một bên gãi gãi đầu: "Vậy lão đại, Bàn gia không hiểu, bọn họ làm sao tìm được thi cốt ba kiếp trước của chính mình, hơn nữa, bọn họ phân biệt kiểu gì?

Còn có, người sau khi chết thật sự có thể đầu thai chuyển thế sao?" Bàn Tử liên tục hỏi mấy vấn đề.

Hắn có thể một lần hỏi ra những vấn đề giàu giá trị tranh luận như vậy, nói thật, Trương Thiên rất an ủi. "Thứ nhất, muốn tìm được thi cốt kiếp trước kỳ thật cũng không đơn giản, cần thần nhãn có thể nhìn thấu tất cả, động xuyên tiền sinh kim thế (kiếp trước kiếp này).

Mà cái thần nhãn này, ở Tinh Tuyệt Cổ Thành thì có, về phần phân biệt, đều có thể tìm được rồi, tự nhiên cũng rất dễ phân biệt." Trương Thiên nói.

Bàn Tử thì mong đợi nhìn Trương Thiên: "Vậy lão đại, vấn đề cuối cùng thì sao?

Có luân hồi không?" Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc. "Theo tình huống trước mắt của chúng ta mà nói, ngưu quỷ xà thần gì cũng đều chui ra rồi, luân hồi khẳng định là có khả năng.

Nhưng tôi không xác định, sau khi luân hồi, còn là người hay không." Trương Thiên trả lời.

Với tình huống hiện tại, quỷ hồn tồn tại, hơn nữa còn có một loạt đạo pháp thành tiên, thậm chí Tổ sư gia đều đang làm quan ở dưới kia.

Trương Thiên khẳng định là tin tưởng có thuyết luân hồi.

Khách quan nhất vẫn là kiếp trước, Trương Thiên đã chết một lần, cho nên hắn tin tưởng, xác thực có thể luân hồi, nhưng có phải ở thế giới song song này hay không thì không nhất định. "Vậy nói như thế, Phi Phi chẳng phải cũng có thể...

Không được không được, Phi Phi chính là tâm đầu nhục (thịt đầu tim) của Bàn gia, cũng không thể mạo hiểm." Bàn Tử vừa mới nghĩ đến, sau đó lại lắc đầu, phủ định suy nghĩ của mình.

Trương Thiên nhìn Bàn Tử, hắn lắc đầu.

Tên này đúng là nghĩ càng lúc càng nhiều. "Mọi người nhìn chỗ này, trên bộ xương thi thể này có thương tích ở những nơi khác nhau." Hồ Bát Nhất vẫn luôn nhìn bộ xương trước mắt.

Hắn phát hiện một chỗ độc đáo.

Mọi người đưa mắt nhìn lại.

Hồ Bát Nhất lại nói: "Cỗ thi thể này hẳn là trước đó đã chịu qua ba đại khốc hình, phân biệt là khoét mắt, móc tim, còn có đoạt hồn, tam ngục khốc hình.

Đây hẳn là đại biểu cho khốc hình ba kiếp trước của Hiến Vương." Tuyết Lỵ Dương nghĩ nghĩ rồi nói: "Nếu linh hồn của ba người này chưa chết, Hiến Vương đem bọn họ đặt ở địa ngục chịu đựng loại tra tấn này, cũng quá tàn nhẫn đi." Trương Thiên nghe vậy thì lắc đầu: "Ba tên này, xác suất lớn đã chết rồi, linh hồn sớm đã bị đoạt hồn, xem một chút bên trong có thứ gì không, nếu không có chúng ta rút." Bởi vì đã phân biệt được vị trí đại khái của mộ thất Hiến Vương, cho nên hiện tại chỉ cần tìm hiểu sơ qua manh mối là

được.

Bàn Tử gật đầu, cắm đầu chui vào trong quan tài.

Bàn Tử ở bên trong quan tài còn tìm được một ít ngọc thạch gì đó.

Hắn càng không ngừng nhét vào trong quần.

Tên này, mặc kệ đi đến đâu, ngược lại đều không quên lấy ngọc thạch. "Lão đại, chỗ này hình như còn có một ít đinh.

Có muốn nhổ ra không?" Bàn Tử thò đầu ra, vẻ mặt nghi hoặc hỏi. "Đó là đinh trấn thi, đừng nhổ." Trương Thiên nói, Bàn Tử gật đầu, lại bắt đầu vơ vét.

Lúc này, bên ngoài mộ thất.

Giáo sư Lý và Tiểu Quang vẫn đang nghiên cứu tất cả trong mộ thất. "Thầy Lý, bọn họ đều đi vào lâu như vậy rồi, cũng không thấy tin tức, liệu có phải..." Tiểu Quang ở một bên hỏi. "Không thể nào, đại khái là sẽ không xảy ra chuyện gì, thực lực bọn họ mạnh như vậy.

Có điều, điêu tượng ở nơi này, còn có văn tự đều rất đáng suy ngẫm, chúng ta chép lại mấy thứ này, đến lúc đó trở về nghiên cứu." Giáo sư Lý nói, Tiểu Quang gật đầu, lấy bút và sổ ra bắt đầu chép lại.

Giấy trước đó xuống nước thì bị ướt, nhưng nhờ cầu lửa của Trương Thiên ngược lại đã được hong khô. "Thầy Lý thầy đang làm gì vậy?" Thấy giáo sư Lý cầm sổ ghi chép cái gì đó, Tiểu Quang biết hẳn không phải là chữ thể trên tường. "Ghi lại những trải nghiệm và nhật ký mấy ngày nay của chúng ta, thầy nghĩ, nơi này là mộ huyệt lợi hại nhất mà chúng ta từng nghiên cứu qua, văn tự của thầy căn bản không diễn tả được sự chấn hám của mộ huyệt này." Giọng giáo sư Lý có chút kích động.

Nếu có hậu nhân có thể nhìn thấy nhật ký này của ông, giáo sư Lý cảm thấy, đã chết cũng không tiếc nuối. "Vậy thầy Lý, ghi lại cái

Thiên cung kia đi, đến lúc đó ghi lại cả lộ tuyến, nói không chừng sau này có người còn có thể qua đây." Tiểu Quang có chút kích động. "Không được, cái đó không thể ghi chép, quá nguy hiểm, trên đường đi này gặp phải quá nhiều thứ, nếu người khác nhìn thấy nhật ký của thầy mà tìm đến nơi này, bạch bạch tống mạng, vậy thì không tốt." Giáo sư Lý trực tiếp lắc đầu.

Tiểu Quang nghe vậy nghĩ nghĩ, cảm thấy giáo sư Lý nói có lý, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này, bên phía Trương Thiên đã lật quan tài đến đáy lên trời. "Thật là, chả có cái gì cả, lão đại, chúng ta trực tiếp đi tìm Hiến Vương nói lý đi." Bàn Tử nhổ nước bọt, vẻ mặt ghét bỏ.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn lên đỉnh đầu.

Trương Thiên cảm thấy, mộ huyệt chân chính của Hiến Vương, xác suất lớn chính là ở trên vách đá đỉnh đầu này! "Bàn Tử, cậu hơi thiếu đạo đức đấy, chúng ta đào mộ người ta, còn chê người ta nghèo lý." Hồ Bát Nhất nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử lầm bầm: "Bàn gia lịch tận thiên tân vạn khổ, cái tên Hiến Vương kia suýt hại chết chúng ta, Bàn gia chưa cho hắn một cái tát tai đã là rất nương tay rồi." Bàn Tử vừa nói vừa lải nhải ở một bên.

Hồ Bát Nhất không nói thêm gì nữa, dù sao hắn cũng nói không lại Bàn Tử. "Vị trí mộ huyệt hẳn là ở phía trên tầng thứ nhất.

Tầng một đại biểu nhân gian, tầng hai đại biểu địa ngục, vậy tầng trên cùng chắc chắn đại biểu thiên cung." Hồ Bát Nhất khóa chặt ánh mắt lên đỉnh mộ phía trên đầu mọi người.

Trương Thiên cũng gật đầu, hắn gần như chỉ cần một cái lách mình là đã quay lại tầng một bọn họ đến trước đó.

Quan tài thanh đồng vẫn nằm trên mặt đất, bất quá thi khí trên

quan tài đã tan hết.

Bàn Tử đi đến bên vực sâu. "Dưới này sâu thật, cũng không biết hắn có biết bơi hay không." Bàn Tử lầm bầm, trong khi nhóm Trương Thiên thì nhìn lên đỉnh đầu.

Chỉ thấy phía trên đỉnh đầu, một bức điêu khắc hình tròn kỳ quái xuất hiện trước mặt nhóm Trương Thiên.

Hình vẽ trên điêu khắc rất giống Hiến Vương, đại khái là khắc họa dáng vẻ Hiến Vương phi thăng.

Chỉ thấy Hiến Vương chân đạp tường vân, bay vào thiên cung. "Bức họa này đã gặp ở đâu đó rồi." Shirley Dương nhìn bích họa trên đỉnh đầu lẩm bẩm. "Ở Lăng Vân cung, nơi đó cũng có một bức bích họa tương tự thế này, bất quá trên đó còn khắc họa rất nhiều đại thần quỳ lạy." "Nhưng trên tấm này lại không có, đây hẳn là một bức họa sau khi Hiến Vương phi thăng, hắn tiến vào thiên cung thuộc về chính mình." Trương Thiên nhìn bích họa trước mắt khẽ phân tích.

Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh vẫn luôn tìm kiếm xem xung quanh có lối đi hay không.

Sau một hồi tìm kiếm, bọn họ ngạc nhiên phát hiện xung quanh thế mà không có lấy một con đường nào.

Thậm chí ngay cả một khe hở cũng không tìm thấy. "Phía trên này là rỗng." Trương Khởi Linh giơ tay gõ gõ lên đỉnh mộ.

Âm thanh không lớn. "Tôi cũng không tìm thấy lộ tuyến tương ứng, e rằng đại môn tiến vào nằm ở bên ngoài." Hồ Bát Nhất ở một bên lên tiếng.

Trương Thiên nhướng mày: "Vậy thế này đi, chúng ta trực tiếp khai động." Trương Thiên cũng lười tốn thời gian tìm cửa, có thời gian đó thà trực tiếp đục một cái lỗ trên đỉnh đầu còn hơn.

Chương 585

"Ừm." Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh gần như gật đầu cùng lúc.

Sau khi hai người đồng ý, Trương Thiên không do dự nữa, từ trong không gian lấy ra một cái xẻng.

Cái xẻng này Trương Thiên vẫn luôn để đó, chưa từng dùng qua. "Lão đại, đây đều là vách đá, cái xẻng kia của anh làm sao mà đào được?" Bàn Tử thấy Trương Thiên lấy ra Dương Lạc sạn (xẻng Lạc Dương), không khỏi buồn bực nói. "Cậu dùng chân khí phụ ma lên cái xẻng này, chẳng phải có thể đào được rất nhiều thứ sao?" Trương Thiên mở miệng nói.

Mắt Bàn Tử sáng lên: "Hảo gia hỏa, không hổ là lão đại, cái này mẹ nó cũng nghĩ ra được." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên.

Trương Thiên liếc tên nhị hóa này một cái, cầm xẻng bắt đầu đào động trên đỉnh đầu.

Trương Thiên đánh chết cũng không ngờ tới, lần đầu tiên của mình lại mất ở chỗ này.

Đây vẫn là lần đầu tiên Trương Thiên cầm Dương Lạc sạn đi đào đạo động.

Trước kia Trương Thiên quang minh chính đại biết bao nhiêu, đều là đi cửa chính vào mộ thất.

Không ngờ hôm nay lại bắt đầu đi cửa hông.

Theo Dương Lạc sạn khai quật càng ngày càng sâu, Trương Thiên cũng dần dần nhìn thấy từng tia không gian.

Chân khí cũng không làm cho Dương Lạc sạn trở nên chém sắt

như chém bùn, nhưng có chân khí bao bọc, cái xẻng này sẽ không dễ dàng bị hư hại.

Cộng thêm lực đạo của Trương Thiên, phá vỡ nham thạch cũng là chuyện rất nhẹ nhàng.

Rất nhanh, dưới sự nỗ lực không ngừng của Trương Thiên, một cái đạo động đã được đào ra.

Phủi phủi bụi đất trên tay, Trương Thiên nhìn vào bên trong.

Bên trong là một mộ đạo dài, vì quá tối nên cũng không nhìn rõ tình huống bên trong. "Lão đại thế nào?

Bên trong có cái gì?

Có vợ của Hiến Vương không!" Bàn Tử đứng ở bên dưới, trong mắt nhiều hơn vài phần mong đợi. "Bàn Tử, cậu có muốn nghe lại xem mình vừa hỏi cái gì không?" Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái.

Shirley Dương càng là nhìn Hồ Bát Nhất một cái.

May mà lão Hồ là một tên ngấm ngầm đa tình.

Chứ nếu mà giống như Bàn Tử, thì Shirley Dương thật sự không đỡ nổi. "Trong này hẳn là một cái mộ đạo." "Xác thực là một cái lăng mộ, chắc không có cơ quan, tôi lên trước." Trương Thiên nói xong, dưới chân đạp một cái, cả người đã nhảy lên mộ đạo ở tầng cao nhất.

Cái mộ Hiến Vương này cứ như một mê cung vậy.

Trương Thiên đều hoài nghi kiếp trước Hiến Vương có phải cắn thuốc mê hay không mà xây mộ mình lớn như vậy.

Theo Trương Thiên đi lên, Trương Khởi Linh và những người khác cũng lần lượt leo lên tầng đỉnh.

Không gian tầng đỉnh ngược lại khá lớn, nhìn có vẻ rộng hơn so với tầng một lúc nãy. "Rốt cuộc cũng lên tới nơi, trên này nhìn có vẻ

tốt hơn bên dưới nhiều, bất quá, lão đại, sao ở đây lại có nhiều chất lỏng kỳ quái thế này." Bàn Tử nhấc chân lên.

Chỉ thấy dưới chân mọi người xuất hiện từng mảng lớn chất lỏng trong suốt sền sệt.

Những chất lỏng kia giống như loại dầu bôi trơn nào đó, chân vừa nhấc lên thậm chí còn kéo sợi. "Đây hẳn là chất lỏng do sinh vật nào đó lưu lại, mọi người cẩn thận một chút." Shirley Dương sờ nhẹ lên chất nhầy dưới tay, phán đoán. "Nhiều chất lỏng như vậy, sẽ không phải là nước miếng của loại sinh vật cỡ lớn nào đó chứ?" Bàn Tử ở một bên lên tiếng. "Đại khái là không giống, nước miếng cũng sẽ không chảy tùy tiện như vậy, hơn nữa mọi người có phát hiện hay không, sau khi chúng ta tiến vào, nơi này mới có không khí lưu thông, trước đó là không có không khí." Trương Thiên nhìn mọi người nói.

Bị Trương Thiên nói như vậy, những người khác vội vàng nhắm mắt cảm thụ một chút.

Quả nhiên, xung quanh có từng luồng hơi lạnh từ cái đạo động Trương Thiên đào lúc nãy dũng mãnh tràn vào.

Rất hiển nhiên, trước đó nơi này căn bản không có không khí, cho nên càng đừng nói đến có sinh vật cỡ lớn gì. "Nói cách khác, lão đại, đây không phải là nước miếng sao?

Vậy thì là cái gì nhỉ?" Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc.

Trương Thiên suy nghĩ một chút, lại lắc đầu. "Cái này không xác định, chúng ta đi vào bên trong xem sao, nói không chừng có tình huống gì." Trương Thiên mở miệng, mọi người nhao nhao gật đầu, bắt đầu đi về phía sâu trong mộ đạo.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn, ngược lại có thể phân biệt vị trí rõ ràng.

Theo Hồ Bát Nhất dẫn đường, nhóm Trương Thiên rất nhanh liền

đi tới trước một đại điện có không gian khá lớn.

Chỉ thấy trong đại điện đứng rất nhiều tượng quỷ.

Những tượng quỷ này cái nào cái nấy tướng mạo khủng bố, nhìn qua càng là một bộ dáng hãi người.

Nhìn từ dáng vẻ và khí thế của tượng quỷ, Trương Thiên đoán chừng đại khái là Quỷ tướng quân thủ hộ mộ huyệt. "Vãi chưởng, lão đại, mau nhìn, mắt của tượng đá này thật độc đáo nha, còn là màu xanh lục." "Bàn gia thích màu xanh lục." Bàn Tử chỉ vào mắt tượng điêu khắc.

Tượng điêu khắc xung quanh tụ tập thành một hàng, trên tường dường như còn có rất nhiều hình khắc kỳ quái. "Hả?

Đây là cái gì?" Shirley Dương lúc này đi tới trước vách tường.

Trong ánh mắt cô nhiều hơn vài phần tò mò.

Ngay khoảnh khắc ánh mắt Shirley Dương khóa chặt vào đó, chỉ thấy trên vách tường, vô số quỷ thủ (tay quỷ) thế mà bằng không thò ra.

Mà cổ của Shirley Dương cũng bị những quỷ thủ kia tóm lấy, cô bị bóp chặt yết hầu, cả người càng là không thốt lên được câu nào. "Khụ khụ." Shirley Dương ho khan một trận.

Nhóm Trương Thiên cũng bị động tĩnh bên kia thu hút.

Nhưng khi nhìn thấy Shirley Dương, mọi người đều ngẩn ra.

Chỉ thấy Shirley Dương thế mà đang tự mình bóp cổ chính mình! "Chuyện này là sao!" Nhìn thấy Shirley Dương tự mình hại mình, Hồ Bát Nhất trực tiếp lao tới.

Tay nắm chặt tay Shirley Dương, trực tiếp kéo bàn tay đang bóp yết hầu cô xuống. "Hẳn là trúng ảo giác rồi, không ngờ nơi này cũng

có ảo giác." Trương Thiên nhíu mày.

Điều làm Trương Thiên nghi hoặc là, vì sao chính mình không phát hiện ra ảo giác này?

Hay là nói, ảo giác này quá lợi hại?

Ngay cả hắn cũng bị qua mặt sao?

Trương Thiên trong lòng có chút khốn hoặc, ánh mắt nhìn quanh bốn phía.

Shirley Dương sinh ra ảo giác khi đến gần bích họa.

Vậy nói cách khác, trên bích họa khẳng định có mờ ám.

Hoặc là, có thứ gì đó cố ý không muốn cho người ta tới gần vách tường.

Sau khi Hồ Bát Nhất qua đó, tình huống của Shirley Dương rõ ràng chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều. "Thế nào?

Không sao chứ?" Hồ Bát Nhất quan tâm hỏi. "Ừm, không sao, bất quá, trên vách tường kia có rất nhiều quỷ thủ, vừa rồi tôi chính là bị quỷ thủ quấn lấy." Shirley Dương ở một bên mở miệng.

Thanh âm không lớn, ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm vách tường trước mặt. "Bà nội nó, dám mê hoặc đồng chí nữ duy nhất của đội chúng ta, xem Bàn gia đập nát mày." Bàn Tử nắm chặt nắm đấm trực tiếp xông lên.

Trương Thiên cũng không ngăn cản, hắn cũng muốn nhìn xem bức tường đá này rốt cuộc là thứ gì.

Theo Bàn Tử nắm nắm đấm xông lên, chỉ thấy mắt của tượng đá bên cạnh dường như lóe lên một tia sáng.

Trương Thiên có thể nói là cao độ chú ý tình huống xung quanh.

Khi nhìn thấy mắt tượng đá lóe sáng, thần sắc hắn liền trở nên nghiêm túc.

Chỉ thấy sau khi mắt tượng đá lóe sáng, Bàn Tử cứ như bị cái gì đó quấn lấy.

Cả người càng là bất động.

Chương 586

Hô hấp cũng dần trở nên dồn dập. "Sát, bà nội nó, đừng tự cho là các ngươi sinh ra quỷ thủ thì Bàn gia sợ các ngươi." "Lão Hồ yên tâm đi, có Bàn gia ở đây, mấy thứ này đều là chuyện nhỏ." Bàn Tử vẫn còn mạnh miệng.

Mà Trương Thiên và Trương Khởi Linh lúc này đã đi tới bên cạnh tượng đá. "Xem ra chính là thứ này đang ảnh hưởng tâm trí con người." Trương Thiên nói xong, hắn vươn tay, mạnh mẽ móc một cái, một viên bảo thạch màu xanh lục bị Trương Thiên từ trong mắt tượng đá móc ra.

Bảo thạch chỉnh thể mười phần tròn trịa, thậm chí còn có thể phát ra ánh sáng.

Từ trong ngọc thạch nhìn ra ngoài, thậm chí còn có thể nhìn thấy một thế giới màu xanh lục. [Vật phẩm: U Huyễn Thạch!] [Đẳng cấp vật phẩm: Trung phẩm bảo khí.] [Năng lực vật phẩm: Gây ảo giác, có thể hấp dẫn âm hồn!] [Giới thiệu vật phẩm: Một loại bảo thạch đến từ U Minh!] Theo ánh mắt Trương Thiên hạ xuống, thuộc tính của bảo thạch trước mắt cũng được Trương Thiên biết rõ. "U Huyễn Thạch?

Vẫn là lần đầu tiên nghe nói." Trương Thiên lầm bầm, bất quá hắn dường như lại nghĩ tới điều gì. "Nếu U Huyễn Thạch không chỉ có thể gây ảo giác, vậy thì những âm hồn kia ở đâu?" Trương Thiên nghĩ tới thuộc tính còn lại của viên lục bảo thạch này. "Rắc rắc." Ngay lúc Trương Thiên suy nghĩ, đột nhiên các bức tượng điêu khắc khác thế mà bắt đầu di động.

Từng con từng con tượng đá càng là bước ra những bước chân

nặng nề.

Khóe miệng Trương Thiên giật một cái.

Quả nhiên giống như mình nghĩ, nếu không chỉ đơn thuần là gây ảo giác thì linh hồn phụ thể khẳng định là có.

Hoặc có lẽ Hiến Vương chính là lợi dụng năng lực này của tảng đá, cho nên mới cố ý khảm vào trong mắt tượng đá.

Vì chính là để hấp dẫn âm hồn, sau đó phụ vào trên tượng đá, vì chính mình thủ mộ.

Nghĩ tới đây, Trương Thiên càng là thầm mắng Hiến Vương vô sỉ.

Đồng thời cũng cảm thán, cái mộ Hiến Vương này thật sự không phải mình tùy tiện tưởng tượng là có thể vượt qua.

May mắn Trương Thiên có tiên kiến chi minh, trước tiên nâng cao tu vi lên, sau đó mới lần lượt đi trộm các mộ huyệt khác.

Nếu đột nhiên tới đây, cho dù đoàn đội Trương Thiên có hào quang nhân vật chính thì cũng đã chết mấy trăm lần rồi. "Thanh âm gì vậy?" Bàn Tử cũng bị những thanh âm kia làm bừng tỉnh, ánh mắt vội vàng nhìn sang. "Má ơi, lão đại, mấy cái tượng đá này động đậy kìa!" Bàn Tử kinh hô một tiếng. "Bàn Tử tôi không mù." "Khởi Linh, mấy lá bùa này cho cậu, chúng ta chia nhau dán bùa lên đầu mấy tượng đá kia.

Mấy tượng đá này có thể di động chủ yếu là do linh hồn phụ vào bên trong, nếu chúng ta dùng Trấn Hồn phù thì có thể giải quyết." Tốc độ nói của Trương Thiên rất nhanh.

Sau khi hắn nói xong, Trương Khởi Linh nhận lấy bùa chú của Trương Thiên.

Mà Hồ Bát Nhất cũng không do dự, trong tay xuất hiện thêm mấy lá bùa vàng.

Sau khi xác định phương hướng, chân Trương Thiên đạp mạnh, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, trực tiếp lao về phía tượng đá vừa phục hồi.

Chỉ thấy những tượng đá kia mỗi người múa may vũ khí của mình, điên cuồng đập xuống mặt đất.

Trương Thiên có chút hoảng hốt. "Tôi hiểu rồi!" Đột nhiên Trương Thiên bừng tỉnh.

Những tượng đá này căn bản không phải thủ mộ, mà là đến để hủy mộ!

Đẳng cấp và thực lực của tượng đá đều không cao, thậm chí ngay cả Huyền giai tu sĩ cũng không bằng.

Nói cách khác, bọn chúng phục hồi kịp thời là để đập nát tầng mộ thất này.

Như vậy, Hiến Vương mộ cho dù bị phát hiện, thì cũng sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi tại nơi này.

Hiểu được điểm này, Trương Thiên càng không do dự.

Chỉ thấy hắn vung tay lên, bùa vàng toàn bộ rải ra không trung. "Thái Thượng tái thượng, Địa Tổ tại hạ, Lôi phá vạn quân!" Theo thanh âm Trương Thiên hạ xuống, một khắc sau, bùa chú bị Trương Thiên rải ra toàn bộ hóa thành lôi hồ (tia sét).

Đồng thời, phất trần trong tay Trương Thiên cũng vẽ ra một lá bùa khổng lồ giữa không trung.

Theo lôi phù xuất hiện, hồn khí xung quanh bắt đầu trở nên cực kỳ suy yếu.

Quỷ hồn sợ nhất chính là sấm sét.

Sấm sét là hóa thân của thiên kiếp, cũng là cội nguồn thanh trừ hết

thảy ô uế.

Theo lôi quang khổng lồ giáng xuống, cả mộ thất dường như đều biến thành màu lam. "Cái kia... lão đại, động tĩnh lớn như vậy, sẽ không hủy đi mộ thất chứ?" Bàn Tử lầm bầm, hắn lau mồ hôi trên trán.

Thực lực này của Trương Thiên thật sự là càng ngày càng mạnh, lôi hồ lớn thế này, nếu mà đánh xuống người, không tàn phế thì cũng mất nửa cái mạng.

Chỉ thấy sau khi lôi hồ đi qua, trong cả mộ thất cũng chỉ còn lại một ít đá vụn.

Mà trên mặt đất cũng rơi xuống năm sáu hạt châu màu xanh lục. "Là bảo thạch!

Nhất định rất đáng tiền nhỉ?" Bàn Tử thấy thế, vội vàng bắt đầu nhặt lên. "Bàn Tử, mấy hạt châu này có tác dụng, không thể tùy tiện bán." Trương Thiên mở miệng nói, Bàn Tử gật đầu, vội vàng nhặt hết bảo thạch xung quanh lên.

Bất quá lúc hắn nhặt bảo thạch, còn tự mình tư tàng một viên. "Thứ này nếu mà bán đi, chẳng phải kiếm bộn sao, Bàn gia phải để lại chút di sản, nếu không sau này cháu trai của Bàn gia biết làm sao." Bàn Tử trong lòng nghĩ vậy, trên mặt càng là có chút vui vẻ.

Trương Thiên cũng không nhìn Bàn Tử đang nhặt bảo thạch, mà là đưa mắt nhìn về phía vách tường.

Trải qua trận chiến vừa rồi, trên vách tường cũng có chút cháy đen.

Trương Khởi Linh đứng ở một bên, nhìn nhìn bùa chú trong tay.

Vốn tưởng rằng rất lợi hại, không ngờ Trương Thiên một chiêu đã giải quyết xong.

Trương Khởi Linh cũng đành phải nhét bùa chú vào trong túi.

Vách tường nhìn qua không có gì khác biệt, bất quá phía trên có vài vết nứt. "Trong này, có thi khí rất nặng." Trương Khởi Linh nhìn vách tường nói. "Thi khí?" Trương Thiên hơi nhíu mày. "Lão đại, muốn biết bên trong là cái gì, trực tiếp mở ra không phải là được rồi sao." Bàn Tử ở một bên nói, tay đã đặt lên vách tường. "Vậy Bàn Tử, làm phiền cậu rồi." Trương Thiên nói.

Khóe miệng Bàn Tử giật một cái.

Biết sớm thì đã không làm chim đầu đàn.

Bàn Tử gật đầu, đấm ra một quyền, một khắc sau, một cỗ thi khí cực mạnh truyền ra.

Ngay sau đó, từ trong vách tường thế mà bay ra vô tận quái vật màu đen!

Mà Trương Thiên dường như nhìn thấy một bóng người bên trong vách tường!

Theo dơi đen càng ngày càng nhiều, trong tay Trương Thiên đã có thêm một ngọn lửa. "Thật ghê tởm, sao đánh mãi không hết thế này?" Nhìn dơi đen cuồn cuộn không dứt, tay Bàn Tử càng là múa may loạn xạ.

Vô số con dơi đen bị hắn chém thành hai nửa. "Lão Hồ, chúng ta hợp lực, phóng ra một mồi lửa, thiêu chết đám gia hỏa này." Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Đơn phương dựa vào năng lực của hắn, có lẽ có thể giải quyết đám dơi trước mắt này, nhưng tiêu hao khẳng định rất lớn.

Cộng thêm trước đó Trương Thiên đã dùng lôi hồ, nếu dùng tiếp, nguy hiểm về sau sẽ rất phiền toái.

Càng chưa nói, Trương Thiên trước đó còn nhìn thấy phía sau dơi đen có một bóng người.

Hồ Bát Nhất gật đầu, trong tay hắn cũng xuất hiện vũ khí tương ứng.

Chỉ thấy Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cùng rút vũ khí ra, ngay sau đó, hai người gần như đồng thời vẽ ra một lá bùa giữa không trung.

Hỏa phù vẽ ra, ngay sau đó hai người vung tay lên, ngọn lửa hừng hực trong hỏa phù bắt đầu thiêu đốt.

Hai đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt cũng dần dần bắt đầu dựa vào nhau.

Chỉ thấy vốn dĩ có hai ngọn lửa, cũng dần dần biến thành một.

Theo ngọn lửa càng ngày càng vượng, dơi đen xung quanh cũng bị thiêu đốt hầu như không còn.

Chương 587

"Ngọn lửa thật lớn." Shirley Dương nhìn ngọn lửa do Trương Thiên và Hồ Bát Nhất liên hợp vẽ ra, trong miệng có chút nỉ non. "Rắc rắc rắc." Thanh âm thiêu đốt xung quanh không dứt bên tai.

Không quá mười giây, bóng dáng dơi đen xung quanh đã biến mất không thấy.

Trương Thiên nhìn xuống dưới chân, từng con từng con gia hỏa màu đen đã biến thành than cốc. "Mấy thứ này không phải là dơi." Shirley Dương ngồi xổm trên mặt đất, cô nhìn một con quái vật màu đen mở miệng nói. "Thi bức (dơi xác chết) sao?" "Từ từ, thi khí thật lớn." Trương Thiên lầm bầm, sau khi ngọn lửa trước mắt tiêu tán, một cỗ thi khí cực kỳ nồng nặc cũng bắt đầu lan tràn.

Thi khí này Trương Thiên dường như đã cảm nhận ở đâu đó, sắc mặt cũng không đẹp lắm. "Đây là cái gì?

Chẳng lẽ, những thứ màu đen này là do một cái xác chết đang vận chuyển?" Trương Thiên trong lòng trầm xuống, đám thi bức này cứ như có trí tuệ vậy, tiến hành công kích bọn họ.

Vốn dĩ thi bức công kích chỉ giới hạn ở người sống.

Chúng đối với thịt thối và nhục thể sẽ có cảm xúc độc đáo, nhưng lần này thi bức sau khi Trương Thiên tạo ra ngọn lửa cũng không chạy trốn, mà là tiếp tục công kích.

Điều này đủ để chứng minh, đám thi bức này là không có sinh mệnh. "Cẩn thận!" Đột nhiên, Trương Khởi Linh lên tiếng, một khắc sau, một sinh vật màu đen từ trong vách tường bắn ra.

Trương Khởi Linh phản ứng cực kỳ nhanh chóng, sau khi sinh vật

kỳ quái phát ra công kích, hắn liền hành động. "Đinh!" Theo một tiếng va chạm vang lên.

Một con thi bức màu đen bị Trương Khởi Linh chém rơi. "Rắc rắc." Trong vách tường, từng trận thanh âm kỳ quái truyền ra, Shirley Dương không khỏi dùng đèn mỏ chiếu vào.

Khi ánh sáng rơi vào hắc động trên tường, hết thảy bên trong đập vào mắt mọi người.

Chỉ thấy bên trong hắc động của vách tường, một nữ thi tuyệt sắc đang đứng ở đó.

Trên mặt nữ thi và trên thân thể đầy vết nứt.

Mặc dù như thế, nhưng căn bản không che giấu được mỹ mạo lúc còn sống của nữ thi.

Trên đầu nàng đeo trang sức rất hoa lệ, thậm chí tóc cũng được búi cao.

Chỉnh thể nhìn qua chính là một bộ dáng trang trọng, quý tộc.

Thế nhưng, chính là một nữ thi như vậy, bụng lại bị đám thi bức kia khoan ra một cái lỗ.

Bên trong dường như có cuồn cuộn không dứt thi bức bay ra ngoài.

Hoặc là nói, những thứ kia căn bản không phải là thi bức, mà là quái vật do thi khí trong cơ thể nữ thi này sinh ra! "Người phụ nữ thật cao quý." Bàn Tử nhìn thi thể trước mắt không khỏi mở miệng nói. "Bàn Tử, cậu sẽ không định làm lại nghề cũ chứ, tôi kiến nghị cái này thì đừng, cô ấy dường như không có sinh mệnh." Trương Thiên nhìn nữ thi trước mắt nói.

Trương Thiên dường như không cảm nhận được sinh mệnh trong

đó. [Tử vật: Hiến Vương Vương phi] [Năng lực tử vật: Hồng y.] [Giới thiệu tử vật: Lúc còn sống bị Hiến Vương hạ cổ trong cơ thể, sau khi chết bị Hiến Vương tù cấm ở đây, vì Hiến Vương cản trở cánh cửa cuối cùng.] Trong đầu truyền đến giới thiệu về thi thể trước mắt.

Trương Thiên toàn thân chấn động.

Như vậy xem ra, gia hỏa trước mắt này cũng là một người đáng thương.

Hơn nữa linh hồn dường như còn bị tù cấm, thậm chí đám thi bức màu đen kia cũng không phải thật, mà là một loại cổ thuật bị hạ vào.

Có thể thấy được, người này lúc còn sống đã chịu đựng thống khổ lớn bao nhiêu.

Vết nứt trên mặt hẳn là sinh ra do thống khổ khi bị những cổ trùng kia bắt đầu gặm nhấm. "Lão đại, tôi đây không phải là thuận miệng nói một chút thôi sao, hơn nữa Bàn gia có Phi Phi là đủ rồi." Bàn Tử vội vàng xua tay, sợ nói sai cái gì.

Ngay lúc Bàn Tử xua tay, trên cổ hắn, một đạo hồng ảnh lướt qua.

Thân ảnh Vương phi xuất hiện trước mắt. "Trương công tử, Hồ công tử, Dương tiểu thư, Trương công tử..." Vương phi hành lễ với nhóm Trương Thiên, ngược lại có phong phạm của đại gia khuê tú. "Di, Phi Phi em sao lại ra đây?" Bàn Tử có chút kinh ngạc. "Em có thể cảm nhận được một cỗ âm khí rất mạnh, cho nên ra xem một chút, hơn nữa em cũng nghe được thanh âm thống khổ." Thanh âm không linh của Vương phi truyền đến.

Nàng vung tay lên, một con quái vật công kích tới bị xé nát. "Thanh âm thống khổ?" Trương Thiên hơi nhíu mày.

Thanh âm thống khổ?

Vì sao mình không nghe thấy, thậm chí Trương Khởi Linh cũng không cảm nhận được.

Thấy Trương Thiên nghi hoặc, Vương phi liền mở miệng lần nữa. "Cỗ thanh âm kia chính là truyền ra từ trong cỗ thi thể này." "Thi thể bị những con sâu kia chiếm cứ, chúng đang hấp thực linh hồn, ấp trứng trong bụng thi thể, một khi con quái vật cuối cùng ấp xong, nữ thi kia sẽ thật sự chết đi." Vương phi nhìn nữ thi trước mắt nói. "Những con sâu kia rốt cuộc là cái gì?" "Cổ trùng thế mà có thể tồn hoạt lâu như vậy sao?

Hay là nói, thuật phong thủy của Hiến Vương đã đạt tới cảnh giới này?" Trương Thiên trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu.

Muốn đi qua, khẳng định là phải giải quyết nữ thi trước mắt.

Thực lực nữ thi ở mức Hồng y, mà thực lực Vương phi đã trên Hồng y, cho nên muốn giải quyết không phải rất khó khăn.

Nhưng phiền toái duy nhất là làm sao ngăn cản đám quái vật màu đen kia sinh sôi.

Đồng thời ngăn cản nữ thi bạo tễ (chết bất đắc kỳ tử/nổ tan xác).

Trương Thiên biết, một khi linh hồn bị gặm nhấm hầu như không còn, thì muốn luân hồi cơ bản là không thể nào.

Điều đó có nghĩa là cái chết thực sự.

Mà Hiến Quốc Vương phi trước mắt này Trương Thiên không biết lúc còn sống có làm chuyện xấu gì không, nhưng bị thủ đoạn tàn nhẫn như vậy tra tấn.

Thậm chí sau khi chết còn biến thành một đạo cơ quan của Hiến Vương, quả thực có chút không đành lòng. "Lão đại, tên Hiến Vương này thật đáng chết, Bàn gia nếu tìm được hắn nhất định phải cho hắn một cái tát tai thật lớn." Bàn Tử nghe xong lời Phi Phi, càng là nghiến

răng nghiến lợi. "Hiến Vương Vương phi này hẳn cũng không phải tộc nhân của Hiến Vương, cách ăn mặc của nàng, còn có tướng mạo, cũng không giống nhất tổ Hiến Vương, ngược lại giống các chủng tộc khác." Shirley Dương ở một bên lên tiếng.

Rất lớn xác suất, người phụ nữ này là do Hiến Vương bắt cóc tới, bởi vì Hiến Vương sau khi thăng tiên, bên người sao có thể thiếu tiên tử xinh đẹp?

Người này chính là bị bắt làm tiên tử, lại vừa làm hộ vệ. "Lão đại, nữ thi này hình như động đậy..." Hồ Bát Nhất ở một bên đột nhiên nói.

Trong tay Trương Thiên lấy ra bùa chú. "Chúng ta trước tiên chế trụ nữ thi, sau đó lại nghĩ biện pháp trừ khử cổ trùng!" Trương Thiên nói.

Trong ánh mắt mọi người càng thêm vài phần nghiêm túc.

Theo thi thể lay động.

Trương Thiên phát hiện, phía sau thi thể thế mà có một cánh cửa lớn kỳ quái.

Rất rõ ràng, nếu muốn tiến vào đại môn, thì nhất định phải giải quyết nữ thi trước mắt. "Cô có thể cảm nhận được linh hồn của cô ấy không?" Trương Thiên nhìn về phía Vương phi bên cạnh.

Vương phi hơi gật đầu. "Linh hồn của cô ấy rất suy yếu, đặc biệt là trong nháy mắt vách tường mở ra, gần như đã không còn.

Cho nên, căn bản không thể chịu đựng bất kỳ công kích nào." "Trương công tử, còn xin ngài giúp cô ấy, cô ấy là vô tội." Vương phi ở một bên nói.

Tuy rằng Trương Thiên không biết vì sao Vương phi lại xác định như vậy, nhưng tình huống hiện tại cũng không cho phép Trương

Thiên suy nghĩ nhiều. "Tôi hiện tại bắt đầu bố trận, mọi người kiềm chế cô ta, thực lực Hồng y, khốn trận hẳn là có thể vây khốn." Trương Thiên nói, nhóm Trương Khởi Linh cũng nhao nhao gật đầu. "Lão Hồ, giao cho Bàn gia đi, lão đại anh cứ an tâm bố trí trận pháp, Bàn gia chạy là nhanh nhất!" Bàn Tử lúc này ngược lại nhảy ra, ánh mắt nhìn Vương phi bên cạnh, trên mặt toàn bộ đều là tự tin.

Hồ Bát Nhất cũng hiểu rồi.

Tên Bàn Tử này là muốn thể hiện chính mình trước mặt Vương phi người ta, đã Bàn Tử muốn lên, thì Hồ Bát Nhất tự nhiên không có dị nghị.

Thấy lão Hồ gật đầu, Bàn Tử càng là trực tiếp xông lên.

Chỉ thấy trong bụng Hiến Vương Vương phi trước mắt lần nữa bắt đầu nhúc nhích, từng con từng con thi bức màu đen càng là điên cuồng trào ra. "Đến đây đi, Bàn gia không sợ các ngươi." Bàn Tử dang rộng hai tay, dáng vẻ dũng khí mười phần.

Chương 588

Vô số thi bức bắt đầu tràn về phía Bàn Tử, trên áo giáp của Bàn Tử càng là phát ra những tiếng binh binh bang bang.

Bên này Trương Thiên cũng không do dự, rất nhanh một cái trận pháp liền được khắc họa xong.

Sau khi trận pháp khắc họa xong, Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử.

Chỉ thấy vô số sinh vật màu đen đã vây kín cả người Bàn Tử, Bàn Tử nhìn qua đen thui. "Bàn Tử, dẫn thi thể đến đây." Trương Thiên hô lớn với Bàn Tử.

Sau tiếng gọi của Trương Thiên, Bàn Tử toàn thân chấn động, một khắc sau, vô số thi bức màu đen bị chấn khai, Bàn Tử chạy về phía Trương Thiên. "Lão đại, trên người đám quái vật kia dường như có độc tố, nhưng không gây ảnh hưởng lớn đối với tôi." Bàn Tử vừa chạy vừa nói. "Hẳn là hiệu quả miễn độc ăn trước đó đã có tác dụng." Trương Thiên lầm bầm. "Đến rồi!" Ngay lúc Bàn Tử chạy trốn, thi thể cũng lách mình một cái, đã đuổi theo.

Tuy rằng linh hồn Hiến Vương Vương phi bị trọng thương, nhưng thân thể lại là cấp bậc Hồng y.

Truy đuổi một tên Bàn Tử tự nhiên không thành vấn đề. "Má ơi, tốc độ sao lại nhanh như vậy." Thấy Vương phi trước mắt đuổi tới, Bàn Tử càng tăng nhanh tốc độ.

Gần như trong nháy mắt, đã vào trong khốn trận của Trương Thiên.

Bàn Tử và Hiến Vương Vương phi đứng trong trận pháp.

Thân thể Vương phi nhìn qua đều là dạng mảnh vỡ.

Nhìn như bất cứ lúc nào cũng có thể chi ly phá toái. "Rắc rắc." Trong miệng Vương phi còn thỉnh thoảng phát ra từng đạo thanh âm.

Trong bụng dường như lại có thứ gì đó muốn ký sinh ra ngoài. "Trận khởi!" Trương Thiên cũng coi như lão đạo (thành thạo/già đời) rồi, tự nhiên sẽ không để gia hỏa này sinh ra mấy thứ kỳ quái.

Khi phát hiện dị thường, Trương Thiên gần như đồng thời trực tiếp mở trận pháp.

Sau khi trận pháp mở ra, vô số thứ giống như tơ trắng bắt đầu điên cuồng trào ra.

Những tơ trắng kia dưới sự chỉ huy của Trương Thiên, trực tiếp quấn quanh thi thể Vương phi.

Rất nhanh, tay chân đầu óc Vương phi toàn bộ bị quấn chặt.

Chỉ thấy Trương Thiên vung tay lên, những tơ trắng kia dường như bằng không xuất lực, trực tiếp treo thi thể Vương phi lên giữa không trung.

Giống như một cái xác treo cổ. "Rắc rắc." Chỉ nghe trong miệng thi thể vẫn phát ra thanh âm, thân thể muốn di động, nhưng vì thực lực không đủ, Vương phi căn bản không động đậy được.

Trong bụng dường như còn có cái gì đang nhúc nhích, Trương Thiên lúc này đã đứng trước mặt Vương phi. "Cô ấy nói, cổ trùng ở trong thực quản, cũng không phải ở trong bụng." "Muốn lấy cổ trùng ra, thì nhất định phải ra tay từ miệng." Lúc này, Dao Trì (Tinh Tuyệt Nữ Vương) ở một bên mở miệng. "Phi Phi thật giỏi, cái này cũng có thể nghe được." Bàn Tử lúc này cũng hóa thân thành tinh mông ngựa (kẻ nịnh hót).

Trương Thiên gật đầu, trên tay cũng xuất hiện một vệt kim sắc.

Chỉ thấy kim sắc quang mang trên tay Trương Thiên vung lên, rơi vào trong miệng nữ thi.

Quang mang thuận theo thực quản trầm xuống.

Bởi vì đạo kim quang kia rất sáng, cho nên lúc rơi xuống, có thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Khi kim quang rơi vào trung tâm thực quản, Trương Thiên phát hiện không ổn.

Chỉ thấy tại trung tâm thực quản nữ thi, dường như có một con sâu màu đen đang nhúc nhích.

Mà ở bên kia con sâu, còn có một vật phẩm hình tròn kỳ quái, ngăn cản kim quang tiến lên. "Cái gọi là cổ trùng kia hẳn là ở đây nhỉ?

Không ngờ ngàn năm rồi, thế mà vẫn chưa chết." Shirley Dương nhìn cổ trùng trong thực quản, không khỏi cảm thán nói. "Phải lấy ra thế nào đây?" Trương Thiên lúc này cũng phạm nan.

Dù sao hắn cũng không biết cổ thuật, nếu mạo muội ra tay, thế tất sẽ hoàn toàn ngược lại. "Tôi có một cách." Hồ Bát Nhất lúc này ở một bên mở miệng.

Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Lão Hồ cậu nói đi." "Nghe nói, sinh tử của cổ trùng, nằm ở người hạ cổ, mà con cổ trùng này sở dĩ không chết, hoặc là, người hạ cổ cũng chưa chết.

Nói cách khác, Vương phi rất có khả năng chính là người hạ cổ kia!" Hồ Bát Nhất nói.

Suy đoán của hắn có thể nói là mười phần táo bạo.

Sau khi Hồ Bát Nhất nói xong, Trương Thiên còn có Shirley Dương, thậm chí Vương phi đều ngẩn ra. "Hồ, suy đoán này..." Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất, có chút kinh ngạc. "Cổ trùng sinh tử

quyết định bởi chủ nhân, mà con cổ trùng này là ngàn năm trước, mà Vương phi chưa chết hẳn, vậy đại biểu cho việc cổ trùng chưa chết.

Cho nên, muốn lấy cổ trùng ra, thì nhất định phải hỏi chính Vương phi.

Hơn nữa, tôi hoài nghi, Vương phi đang lừa chúng ta." Hồ Bát Nhất nói.

Ánh mắt hắn nhìn Hiến Vương Vương phi đang bị vây khốn.

Bên này Dao Trì cũng không nói chuyện, nàng biết, hiện tại muốn chứng minh thì nhất định phải để chính Hiến Vương Vương phi chứng minh. "Rắc rắc rắc." Sau khi Hồ Bát Nhất nói xong, chỉ nghe thi thể lần nữa phát ra thanh âm.

Cùng lúc đó, trong đầu Dao Trì cũng truyền đến thanh âm suy yếu. "Tôi biết rồi." Dao Trì gật đầu, nhìn về phía bọn Hồ Bát Nhất. "Hồ công tử, Trương công tử, tôi vừa nghe được lời của A Thanh." Dao Trì mở miệng nói. "A Thanh?" Trương Thiên và những người khác đều ngơ ngác. "A Thanh là tên của Hiến Vương Vương phi, đồng thời, cô ấy cũng là cô gái trại tử đầu tiên được người Dược Vương Cốc cứu giúp.

Cô ấy cũng là người đầu tiên học được cổ thuật." Dao Trì ở một bên giải thích. "Cô ấy nói con cổ trùng trên người cô ấy là bị Hiến Vương cố ý lừa vào, tình huống cụ thể cô ấy không nói, có thể là do quá suy yếu, bất quá cô ấy nói cho tôi biết, ở dưới tượng đá, có thứ chúng ta muốn." Dao Trì nói.

Trương Thiên nhìn về phía khu vực tượng đá.

Những tượng đá kia đã sớm bị hắn phá hủy.

Bất quá mặt đất nơi tượng đá đứng trước đó, ngược lại để lại từng cái đài đá nhỏ. "Chẳng lẽ, cô ấy giấu cổ thuật ở đó?" Trương

Thiên hơi nhíu mày, hắn đi về phía vị trí tượng đá. "Lão Hồ làm phiền cậu trông chừng A Thanh một chút, tôi đi tìm xem." Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu, Trương Thiên thì sải bước đi tới trước tượng đá.

Theo Trương Thiên đấm ra một quyền, một cái lỗ thủng nhỏ thế mà xuất hiện trước mắt.

Tại lỗ thủng nhỏ, Trương Thiên thuận lợi nhìn thấy một cái rương.

Rương nhìn qua chừng một mét, coi như là một cái rương lớn.

Vì sao bị chôn ở đây, Trương Thiên đoán chừng hẳn là do Hiến Vương Vương phi cố ý làm vậy.

Hoặc là bảo lưu truyền thừa, hoặc là làm bước đệm để sau này thoát khốn. "Không ngờ, cái rương lớn như vậy." Nhìn cái rương trước mắt, Trương Thiên không khỏi cảm khái một câu.

Đồng thời vung tay lên, cái rương to lớn liền bị Trương Thiên lấy ra. "Lão đại, đó là cái gì?

Lớn như vậy, sẽ không phải có châu báu gì chứ?" Mắt Bàn Tử sáng lên. "Hẳn là di vật Vương phi để lại trước khi chết." Hồ Bát Nhất ở một bên nói, lúc này Trương Thiên cũng đã đi tới trước mặt mọi người.

Cái rương chỉnh thể màu đỏ, là dạng hộp, như vậy tương đối dễ ẩn tàng.

Trên hộp có khóa, nhưng cái này căn bản không làm khó được Trương Thiên.

Chỉ thấy Trương Thiên vung tay lên, khóa sắt liền mở ra. "Cạch." Trong mắt mọi người, cái rương bị Trương Thiên mở ra.

Nhóm Hồ Bát Nhất cũng nhao nhao nhìn sang.

Chương 589

Còn nữ thi thì giao cho Trương Khởi Linh trông coi. "Trong này nhiều đồ thật, còn có nhiều sách như vậy." Shirley Dương nhìn vật phẩm trong rương trước mắt, không khỏi cảm khái nói.

Bên trong rương, có một ít đồ trang sức, còn có một ít quần áo, quan trọng nhất là, Trương Thiên nhìn thấy rất nhiều cổ trùng, còn có một số bình bình lọ lọ.

Từ đó có thể thấy được, Hiến Vương Vương phi trước kia xác thực là nuôi cổ.

Cũng chính là cổ sư nhiệm kỳ đầu tiên của trại tử. "Ở đây có ngọc bội công pháp!" Hồ Bát Nhất lấy ra một miếng ngọc bội màu trắng.

Kể từ lần trước từ Phú Sĩ quốc trở về, Trương Thiên vẫn chưa từng gặp lại ngọc bội.

Hôm nay lần nữa nhìn thấy, ngược lại cảm giác tương đối mới mẻ.

Cầm ngọc bội lên, Trương Thiên có thể nhận ra, đây tuyệt đối là một cái ghi chép công pháp.

Bất quá, Trương Thiên không ngờ, Vương phi cư nhiên cũng có thể ghi chép công pháp vào trong ngọc bội. "Thế này đi, tôi học tập công pháp cổ trùng này một chút, lão Hồ, các cậu kiểm tra một chút đồ vật trong này." Trương Thiên cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Cho nên muốn mau chóng giải quyết thi thể Vương phi này.

Dù sao trước đó nơi này không có không khí, hắn tiến vào sau đó không khí lưu thông.

Trương Thiên không xác định về sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên hắn định tốc chiến tốc thắng.

Hồ Bát Nhất cũng hiểu ý tứ của Trương Thiên, ánh mắt càng là nhìn vào trong rương.

Trong rương ngoại trừ một số sách vở ghi chép, còn có một số cổ trùng.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, còn có Shirley Dương bắt đầu nghiên cứu.

Trương Thiên đem ý thức tham nhập vào bên trong ngọc bội.

Dần dần một bộ công pháp xuất hiện trước mắt Trương Thiên.

Công pháp không có tên, nhưng bên trong ghi chép đều là cách bồi dưỡng trùng cổ xuất hiện tại Nam Vân.

Còn có ghi chép một số độc thuật.

Trương Thiên không do dự, bắt đầu thử tu luyện.

Loại đồ vật này không cần thực tiễn, lý thuyết cơ bản là được.

Mà Trương Thiên đã tu luyện qua rất nhiều công pháp, công pháp tương ứng cũng sớm đã đại thành.

Cho nên đối với loại công pháp cỡ nhỏ trước mắt này, Trương Thiên vẫn tỏ ra dư dả.

Không quá một giờ, Trương Thiên liền mở mắt.

Cao thủ Nội Đan kỳ xem công pháp sơ cấp, cũng giống như sinh viên đại học xem đề của nhà trẻ, tương đối mà nói khá đơn giản.

Trương Thiên nhìn về phía những người còn lại. "Lão đại anh rốt cuộc cũng tỉnh, trong mộ thất này dường như có cái gì đang biến hóa, rất kỳ quái." Bàn Tử ở một bên nói.

Trương Thiên cảm thụ xung quanh một chút, xác thực, cả mộ thất dường như đều đang rung động. "Thế nào?

Trong rương có cái gì?" Trương Thiên lập tức chuyển dời ánh mắt. "Trong rương ghi chép cả đời của A Thanh, cũng chính là Hiến Quốc Vương phi." Hồ Bát Nhất lúc này mở miệng.

Ngay sau đó Shirley Dương nói: "Căn cứ ghi chép, Vương phi vốn là một nữ tử bình thường của bộ lạc Man Di địa phương, bởi vì tướng mạo đẹp mắt, học thức xuất chúng, liền trở thành vị hôn thê của A Man, con trai tộc trưởng bộ lạc." "Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, vào một ngày nọ, ngoại tộc xâm lấn, Hiến Vương vì tu kiến lăng mộ, bắt đầu trắng trợn phá hoại, lược đoạt." Shirley Dương nói xong hít sâu một hơi. "Về sau trại tử cũng không thể may mắn thoát khỏi, A Thanh liền trốn lên trên núi, cũng chính vì vậy, gặp được người của Dược Vương Cốc." Trương Thiên nghe vậy, hắn xua tay. "Mấy chuyện này đại khái đều có thể đoán được, nói trọng điểm." Thanh âm Trương Thiên truyền ra.

Shirley Dương gật đầu, lần nữa mở miệng. "Về sau, người Dược Vương Cốc và người Hiến Vương đánh nhau không thể tách rời, thực lực Hiến Vương cường hãn, đặc biệt là một bộ đạo thuật đánh người Dược Vương Cốc liên tục bại lui.

Về sau, song phương dường như đạt thành thỏa thuận nào đó, mà A Thanh cũng bị coi như một vòng của thỏa thuận dâng cho Hiến Vương." "A Thanh vốn định dùng cổ trùng độc chết Hiến Vương, ai ngờ Hiến Vương thế mà có thể nhìn thấy tương lai!

Không chỉ sớm có dự phòng, đồng thời còn hại A Thanh biến thành thế này." Shirley Dương nói xong, nhìn thoáng qua nữ thi sau lưng.

Đơn giản mà nói, A Thanh chính là một công cụ để hai tộc nước

sông không phạm nước giếng.

Mà chuyện về sau Trương Thiên cũng đại khái có thể đoán được.

Chuyện A Thanh hãm hại Hiến Vương bị lộ ra, sau đó đại chiến lần nữa bắt đầu.

Dược Vương Cốc không địch lại, đại lượng người bị nhốt trong thiên cung.

Mà còn có người trong trại tử cũng bị trắng trợn tàn sát, cuối cùng biến thành thế này.

Trương Thiên lắc đầu, đứng dậy nhìn về phía nữ thi. "Được rồi, ngàn năm rồi, cô cũng nên đi thôi." Nói xong, Trương Thiên rạch tay một cái, máu từ lòng bàn tay Trương Thiên chảy ra.

Trương Thiên muốn dẫn dụ cổ trùng trong cơ thể nữ thi vào trong cơ thể mình, sau đó dùng máu của mình cộng thêm chân khí đè ép đến chết.

Quả nhiên, bị máu tươi của Trương Thiên hấp dẫn, cổ trùng bắt đầu nhúc nhích.

Rất nhanh trong miệng nữ thi, một con sâu to bằng ngón cái xuất hiện.

Nhìn thấy cái này, vốn dĩ Trương Thiên còn định hấp dẫn vào trong cơ thể mình giết chết, nhưng bây giờ nhìn lại, không cần thiết.

Bởi vì quá ghê tởm. "Thiêu!" Chỉ thấy trên tay Trương Thiên có một cỗ hắc khí lượn lờ, khí tức thế mà thiêu đốt trên người cổ trùng.

Ngay sau đó, nữ thi với tư cách là môi giới cổ trùng lúc này cũng phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

Sở dĩ Trương Thiên định dẫn cổ trùng vào cơ thể mình là để tránh làm tổn thương nữ thi, nhưng bây giờ Trương Thiên hối hận rồi.

Thứ này tiến vào cơ thể, nói thật, có chút buồn nôn.

Ngay sau đó, Trương Thiên lại vung tay lên, một cỗ khí tức bao bọc lấy nữ thi.

Thần tình của nàng dường như tốt hơn một chút. "Đây là cái gì?" "Độc hỏa!

Lợi dụng độc tố bản thân cơ thể con người đã có, kết hợp với chân khí tạo thành ngọn lửa." Trương Thiên giải thích.

Trong cơ thể con người có vô số loại độc tố, có thể bình thường sẽ không ý thức được, nhưng những vi khuẩn kia lại xác xác thực thực tồn tại.

Cái gọi là độc tu, có khả năng cũng là lợi dụng độc tố tự thân cơ thể người để triển khai tu luyện.

Rất nhanh, theo ngọn lửa thiêu đốt vượng thịnh, cổ trùng màu đen cũng dần dần biến thành tro tàn.

Mà nữ thi vốn bị trói buộc lúc này gục đầu xuống, đã chết rồi.

Một luồng khí tức màu đen từ trên đầu nữ thi dũng mãnh trào ra. "Cảm ơn." Theo một đạo thanh âm không linh truyền ra, linh hồn Vương phi cũng biến mất trong mộ thất. "Lão đại, chúng ta lại làm một việc thiện." Trên mặt Bàn Tử mang theo nụ cười. "Ừm, đi thôi, chúng ta vào cửa xem sao." Trương Thiên gật đầu.

Cứu Vương phi này xác thực là cử chỉ tiện tay, hơn nữa, cứu giúp nàng, cũng tránh được lát nữa đi ra bị chặn đường. "Ừm." Mọi người gật đầu, bắt đầu đi về phía cửa động trên vách tường.

Mà Trương Thiên thì nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, lúc này thi thể có khả năng đã không chống đỡ được nữa, biến thành mảnh vỡ.

Rất nhanh, bên trong vách tường, lại một cánh cửa mộ xuất hiện trước mắt mọi người.

Trên cửa mộ khắc rất nhiều thần thú, Kỳ Lân đạp lửa, thậm chí còn có Thần Long ngao du tứ hải.

Tóm lại, quy mô cả cửa mộ tuyệt đối là xưa nay chưa từng có. "Đây hẳn là cánh cửa cuối cùng rồi nhỉ." "Bàn gia đi qua cái mộ thất này, cứ như mẹ nó đi mê cung vậy, phiền chết đi được." Bàn Tử lầm bầm.

Cái mộ thất này, nói thật, cũng là cái mộ thất vòng vèo nhất, khó chịu nhất mà Trương Thiên từng đi qua. "Hẳn là cửa mộ cuối cùng." Trương Thiên nói.

Đèn mỏ của Shirley Dương chiếu vào bên trong.

Một cái mộ đạo dài dằng dặc xuất hiện trước mắt.

Chương 590

Hai bên mộ đạo có tượng đá thủ vệ đứng thẳng.

Nhìn qua không khác biệt lắm so với mộ đạo trước đó.

Bất quá, mộ đạo trước đó là tượng đá quỷ quái, hiện tại lại biến thành loại tượng đá binh sĩ.

Chúng nhân đi vào bên trong.

Ngoại trừ mộ đạo, những nơi còn lại dường như không có gì khác biệt.

Điều này ngược lại làm cho mọi người trong lòng có chút thất vọng. "Lão đại, trong này, sẽ không lại là cơ quan mê cung gì chứ." Bàn Tử lúc này đều có chút không kiên nhẫn. "Hẳn là không phải, Vương phi đều xuất hiện, Hiến Vương hẳn là không xa." Trương Thiên lắc đầu, hắn có một loại trực giác, mộ thất Hiến Vương tuyệt đối ở ngay trong này.

Theo nhóm Trương Thiên thâm nhập.

Một không gian mộ thất khổng lồ xuất hiện trước mắt.

Xung quanh mộ thất, không có một bức tượng nào, cứ như hoàng cung vậy, bên ngoài toàn bộ đều là quan binh, mà trong hoàng cung lại là một mảnh thái bình. "Lão đại, bên kia có một cỗ quan tài!

Nhất định là Hiến Vương!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, vội vàng chạy về phía trung tâm.

Quả nhiên, tại khu vực trung tâm mộ thất, một cỗ quan quách màu đỏ khiến mọi người chú ý.

Trên quan quách có hoa văn mạ vàng, còn có một bức khắc họa

hình rồng, nhìn qua càng là sinh động như thật.

Ánh mắt Trương Thiên đánh giá. [Vật phẩm: Quan quách!] [Giới thiệu vật phẩm: Quan quách làm bằng gỗ đỏ.] Trong đầu truyền đến giới thiệu vật phẩm.

Trương Thiên sửng sốt.

Loại giới thiệu này, rất hiển nhiên, bên trong quan tài cái gì cũng không có, chính là một cỗ quan tài bình thường.

Hít sâu một hơi, Trương Thiên ngăn cản Bàn Tử. "Bàn Tử, quan tài này không cần mở, bên trong cái gì cũng không có.

Mạo muội mở ra, tôi lo lắng quan tài có cơ quan." Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Theo tiếng nói Trương Thiên rơi xuống, Trương Khởi Linh cũng hơi gật đầu. "Tôi không cảm nhận được khí tức thi thể bên trong." Nói xong, điều này lần nữa chứng minh, bên trong quan tài không có đồ vật. "Vậy bên trong liệu có bảo vật gì hay không?" Bàn Tử lúc này ngược lại muốn nhìn xem bên trong quan tài liệu có bảo vật gì không.

Trương Thiên suy nghĩ một chút, vẫn không kiến nghị mở quan tài. "Mau nhìn, trong này có một bức bích họa!" Đột nhiên, Shirley Dương đứng ở cách đó không xa nói.

Trương Thiên nhìn sang.

Quả nhiên, trong không gian to lớn, bên trong cả mộ thất, ngoại trừ một cỗ quan tài ra, chính là bức bích họa kỳ đặc trước mắt này.

Trên bích họa, vẫn giống như trước đó.

Đây là một bức Hiến Vương phi thăng đồ.

Trương Thiên tính toán một chút, chỉ riêng Hiến Vương phi thăng đồ, hắn đều nhìn thấy ba bốn cái, từ đó có thể biết, Hiến Vương này

vì mê hoặc đại chúng, bích họa này làm ra thật đúng là không ít. "Sát!

Tên đáng chết này, lại là bích họa." Bàn Tử nói, trên mặt toàn bộ đều là phẫn nộ, trải qua thiên tân vạn khổ, tên Hiến Vương này cứ như trêu khỉ vậy, xoay bọn họ như chong chóng. "Lão đại, nếu không phải không tìm thấy súng cối, Bàn gia cao thấp cũng cho Hiến Vương này một phát." Bàn Tử nói, trên mặt đều là sự tức giận. "Bích họa này không có gì đẹp mắt, chúng ta kiểm tra một chút xem xung quanh có cơ quan gì không." Trương Thiên mở miệng nói.

Theo Trương Thiên thấy, cơ quan đại khái hẳn là ở dưới quan tài. "Đã vô dụng, Bàn gia giáo huấn tên Hiến Vương này một chút rồi nói sau." Bàn Tử lầm bầm, một quyền đánh về phía bích họa trước mắt.

Nắm đấm của Bàn Tử rất cứng, theo một quyền đánh xuống, cả mộ thất dường như đều đang run rẩy. "Bàn Tử cậu làm gì vậy?" Hồ Bát Nhất không lý giải nổi, tên này, sẽ không phải chịu ảnh hưởng của âm khí hoặc oán khí xung quanh, trở nên không bình thường rồi chứ?

Trương Thiên hơi nhíu mày.

Trước đó khi vừa tiến vào, xung quanh rất nhiều thi khí, cộng thêm lúc Bàn Tử đi trên tường bị hạt châu màu xanh lục ảnh hưởng tâm trí, cho nên mới trở nên táo bạo?

Trước đó Bàn Tử cũng không phải nóng nảy như vậy.

Tuy rằng có đôi khi sẽ thế. "Hả?

Lão đại, chỗ này dường như có một cái địa động." Bàn Tử sau khi đấm vỡ bích họa, nhìn về phía cửa động hình tròn trước mắt.

Trương Thiên trong lòng chấn động.

Đây coi như là nhân họa đắc phúc sao?

Bàn Tử một quyền đánh mở cơ quan mộ thất Hiến Vương mộ? "Chờ đã!

Bàn Tử, trong túi cậu là cái gì?" Đột nhiên, Shirley Dương nhìn về phía túi Bàn Tử, ánh mắt híp lại.

Bàn Tử sờ sờ gò má. "Cái đó... tôi nghĩ là, đã là bảo châu, thì khẳng định có thể bán được giá tốt, cho nên mà, liền mang theo một viên." Bàn Tử nói xong, có chút xấu hổ lấy hạt châu màu xanh lục trong túi ra.

Trương Thiên liếc mắt một cái liền nhận ra, hạt châu này chính là viên lục bảo thạch trong mắt tượng đá yêu quái trước đó.

Thứ này có tác dụng ảnh hưởng tâm trí con người, còn có thể hấp dẫn hồn phách xung quanh.

Có thể nói là một kiện tà vật danh xứng với thực.

Trương Thiên thở dài.

Trách không được Bàn Tử sẽ trở nên nóng nảy như thế.

Hẳn là bị hạt châu này ảnh hưởng.

Bất quá tên này, vẫn không sửa được thói quen thuận tay dắt dê của mình a. "Bàn Tử, thứ không nên lấy thì đừng lấy, cậu vừa rồi hẳn là bị mê hoặc." Hồ Bát Nhất ở một bên nghiêm túc nói.

Bàn Tử gãi gãi đầu. "Bàn gia biết rồi." Bàn Tử nói, ngoan ngoãn đưa hạt châu cho Trương Thiên. "Thôi được rồi, đây cũng coi như là nhân họa đắc phúc, chúng ta tìm được mộ đạo thông tới Hiến Vương mộ." Trương Thiên khẽ nói, đồng thời nhận lấy hạt châu của Bàn Tử.

Sau đó ném hạt châu vào trong không gian.

Thấy Trương Thiên lại ném rác, Tinh Tuyệt nữ vương cũng chỉ đành ném hạt châu sang một bên. "Mọi người ngửi thấy không?" Đột

nhiên, Trương Khởi Linh đứng trước cửa động.

Thanh âm không lớn, nhưng lại có chút nghiêm túc. "Cái gì?" Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghi hoặc. "Một mùi... kỳ quái." Trương Khởi Linh nói.

Đồng thời, Trương Thiên cũng phát hiện không ổn.

Trên vách tường, dường như có thứ gì đó muốn chen ra ngoài, cả bức tường cứ như sống lại vậy, giật giật từng cái. "Cái này... nhìn kỳ quái quá, cứ như cái động đang sống vậy, sẽ không phải là miệng quái vật chứ?" Bàn Tử ở một bên lầm bầm, biểu tình có chút khó coi. "Đã đến rồi thì vào xem thử đi." Trương Thiên nói, hắn cũng không biết thứ trước mắt là cái gì, nhưng Trương Thiên không có ý định bỏ cuộc giữa chừng.

Chúng nhân đi vào bên trong cửa động.

Thế nhưng dần dần, bên trong cửa động thế mà bắt đầu rỉ ra một số chất lỏng màu vàng kỳ quái.

Những chất lỏng kia mười phần khó ngửi, hơn nữa còn có cảm giác sền sệt.

Chương 591

Cùng lúc đó, cả cửa động cũng xảy ra biến hóa, thế mà giống như sống lại, bắt đầu ép vào bên trong (co thắt).

Trương Thiên thấy thế trong lòng kinh hãi. "Mọi người, mau chạy về!" Trương Thiên hét lớn một tiếng.

Chúng nhân cơ bản không do dự, lách mình một cái, chạy về phía sau lưng.

Gần như chỉ trong vài giây, Trương Thiên đã ra khỏi cửa động, mà cái động bị Bàn Tử đánh mở trước đó cũng đã giống như hoa cúc (hậu môn) khép lại.

Cùng lúc đó, cả mộ thất cũng bắt đầu rỉ ra một số chất lỏng không rõ màu vàng.

Mà vách tường mộ thất thế mà cũng bắt đầu rung động. "Lão đại, không ổn rồi." Trên mặt Bàn Tử đầy mồ hôi.

Ngay khi tiếng nói của Bàn Tử vừa dứt, cả mộ thất thế mà toàn bộ xảy ra biến hóa.

Một thế giới màu đỏ, toàn là máu thịt xuất hiện trước mắt Trương Thiên.

Những khối thịt kia còn đang nhúc nhích, nhìn qua cực kỳ dọa người. "Đây là!

Trong truyền thuyết...

Nhục Chi (Nấm thịt)!" Sắc mặt Trương Thiên thay đổi.

Nhục Chi là thứ cực kỳ hiếm thấy, được xem là thủy tổ của vạn vật.

Phàm là những nơi phong thủy đại xung, thanh trọc mất cân bằng, đều sẽ sinh trưởng Nhục Chi.

Nhưng Trương Thiên thật sự không ngờ, Nhục Chi trước mắt lại lớn đến mức này.

Hơn nữa, cả cái mộ thất của Hiến Vương đều là Nhục Chi. "Có lẽ là cú đấm vừa rồi đã kinh động đến Nhục Chi đang ngủ say, nên cả mộ thất mới xảy ra biến hóa." Trương Thiên lẩm bẩm, trong mắt mọi người cũng hiện lên vẻ khó tin. "Lão đại, đây là sinh vật gì vậy?

To thế này, mà còn có thể chịu tải cả cái mộ thất?" Bàn Tử nhìn mộ thất xung quanh dần chuyển sang màu thịt, đồng thời chảy ra thứ chất lỏng không rõ nguồn gốc, trên mặt tràn đầy vẻ khốn hoặc. "Nhục Chi, không phải động vật, mà là một loại thực vật.

Loại thực vật này cực kỳ hiếm gặp, về cơ bản chỉ có trong truyền thuyết." Trương Thiên lắc đầu nói, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Loại sinh vật này, Trương Thiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, hơn nữa cũng chỉ là nghe nói qua.

Lúc này, cả mộ thất cũng bắt đầu rung lắc, những mảng Nhục Chi kia giống như bụng người, nhìn qua núng nính thịt, dưới chân cũng có chút xốp mềm.

Hồ Bát Nhất đứng vững thân thể, từ từ mở miệng: "Tương truyền, Nhục Chi đều có một đôi mắt đen như mực, hình dạng như cái lỗ trống rỗng là phần cốt lõi.

Chỉ cần tìm được cái đó, có lẽ chúng ta sẽ được giải cứu!" Lúc này thân ảnh Trương Khởi Linh đã đến trước quan tài.

Chỉ thấy tay Trương Khởi Linh mạnh mẽ nhấc lên, khoảnh khắc tiếp theo, quan tài vốn đặt trong mộ thất bị y hất bay.

Ngay sau đó, một cái lỗ tròn trông giống như hoa cúc xuất hiện

trước mắt. "Cái lỗ kia, ở đây." Trương Khởi Linh mở miệng, mọi người vội vàng chạy về phía miệng lỗ.

Thế nhưng, vừa đi được vài bước, bức tường Nhục Chi xung quanh lại truyền đến từng trận tiếng gào thét.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên tường mộ thất lại xuất hiện vô số bóng người!

Những bóng người đó hình dạng cực kỳ giống xác khô, dáng người gầy nhỏ, há to miệng, dường như đang vô cùng đau đớn.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người không kìm được dừng bước. "Đó là cái gì?" Shirley Dương cau mày.

Trương Thiên càng nhìn chằm chằm vào xung quanh vách tường.

Đám quái vật như huyết thi kia đang lao về phía nhóm Trương Thiên, từng con gào thét như muốn xé xác mấy người họ. "Những kẻ đó hẳn là vật hiến tế Hiến Vương dùng làm dưỡng liệu cho Nhục Chi.

Nhục Chi có thể tồn tại, chính là nhờ ăn xác của những người này." "Không ngờ, những cái xác này vì bị vứt bỏ trong Nhục Chi, nên vẫn chưa chết hẳn." Trương Thiên nhìn tình huống trước mắt, giọng bình thản nói. "Lão đại, Bàn gia đi chặn đám quái vật đó, các cậu mau tìm cách rời đi." Bàn Tử nói xong liền lao về phía vách tường.

Cùng lúc Bàn Tử hành động, Vương Phi cũng từ trong ngọc bội của Bàn Tử hiện ra.

Hai người liên tục tấn công vào thân thể Nhục Chi trước mắt.

Đám xác chết càng phát ra tiếng kêu ai oán.

Trương Thiên thấy vậy không nhìn xung quanh nữa.

Hiện tại quan trọng là phải rời khỏi đây trước.

Nếu không đi, quỷ mới biết cái Nhục Chi này còn có tác dụng gì

khác.

Quan trọng nhất là, bên trong Nhục Chi không ngừng nhỏ xuống một loại chất lỏng màu vàng không rõ tên, loại chất lỏng đó có tính ăn mòn.

Chắc là thứ gì đó tương tự như dịch vị bên trong Nhục Chi. "Mau nhìn bên trong này!" "Bên trong hình như có thứ gì đó!" Đột nhiên, trước một cái lỗ hổng, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương gần như đồng thanh lên tiếng.

Sau khi họ nói xong, Trương Thiên cũng dồn ánh mắt vào bên trong lỗ hổng.

Trong cái lỗ hình hoa cúc đen ngòm có chút mờ mịt, nhưng ánh đỏ ẩn hiện vẫn thu hút sự chú ý của Trương Thiên. "Tương truyền, Nhục Chi có một phần đen như mắt, hình như lỗ trống, hình thái khác biệt, một mắt là Thái Tuế, hai mắt là Thanh Hốt, mọc đủ ngũ quan mới là Ô Đầu." "Cái này hẳn là một cái Ô Đầu." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn đoán trong không gian bên trong Ô Đầu này, khả năng cao là có quan quách của Hiến Vương.

Nhưng Trương Thiên không rõ, trong quan quách có sinh ra dị biến gì không.

Bàn Tử và Vương Phi ở một bên khống chế đám xác chết tiến lên, ngược lại tỏ ra khá thong dong. "Trong này nhiều Thái Tuế thật." Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, ngoại trừ vách thịt, còn có một số khối thịt giống như thạch.

Loại thịt này được gọi là Thái Tuế.

Thái Tuế trong truyền thuyết có công hiệu cải tử hoàn sinh, nhưng năng lực của nó cũng chỉ là bị phóng đại mà thôi.

Tuy nhiên cũng được coi là một loại dược liệu trân quý. "Nhục

Chi này đã sống lại rồi, e rằng không quá một giờ nữa, cả cái động đều sẽ sụp đổ, chúng ta cần nhanh chóng rời đi." Hồ Bát Nhất ở một bên nói.

Trương Thiên lại phát hiện ra điều không ổn.

Nếu cả mộ thất đều hình thành từ Nhục Chi, vậy vị trí của Vương Phi thế mà cũng có một cái mắt Ô Đầu.

Nói cách khác, Hiến Vương không chỉ muốn Vương Phi chặn người tới, mà còn là để mở mắt Ô Đầu!

Theo mọi người tiến vào, không khí sẽ lưu thông, khi Vương Phi bị nhóm Trương Thiên di dời, mắt Ô Đầu tự nhiên sẽ bị mở ra.

Đến lúc đó không khí lưu thông, Nhục Chi liền sẽ sống lại.

Từ đó dẫn đến cả mộ thất sụp đổ.

Đây cũng là thủ đoạn cuối cùng Hiến Vương để lại.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên hít sâu một hơi, Hiến Vương này đúng là đã quy hoạch rất nhiều cho lăng mộ của mình.

Từ Lăng Vân Thiên Cung trước đó, lại đến địa cung hiện tại, mỗi một bước cơ bản đều nguy cơ trùng trùng, mục đích chính là bảo vệ mộ huyệt cuối cùng. "Mau nhìn, thịt của Nhục Chi đang dần đóng mở!

Nó dường như đang hô hấp!" "Khoan đã, bên kia hình như còn một cái lỗ nữa!" Shirley Dương chỉ về phía không xa, bên trong Nhục Chi cách đó không xa còn có một cái lỗ tròn, cái lỗ cứ như đang thở, lúc đóng lúc mở.

Trương Thiên đồng thời cũng cảm nhận được một luồng thi khí cực mạnh. "Không thể nào." Trương Thiên trong lòng trầm xuống, nếu Hiến Vương sống lại ở đây, vậy chỉ cần hắn câu giờ một tiếng đồng hồ, là có thể hoàn toàn vây chết nhóm Trương Thiên tại đây.

"Mau qua xem." Trương Thiên không do dự, vài bước đã đến cái lỗ mà Shirley Dương nói.

Theo cái lỗ lúc đóng lúc mở, Shirley Dương chiếu đèn vào trong.

Khi nhìn thấy tình huống bên trong, Trương Thiên, Trương Khởi Linh và Hồ Bát Nhất không kìm được nhìn nhau một cái.

Chỉ thấy bên trong toàn bộ Nhục Chi, một cỗ quan tài màu đỏ vàng lưu quang, bên trên khắc hoa văn màu vàng rực rỡ xuất hiện trước mắt mọi người.

Quan tài này được chế tạo vô cùng xa xỉ.

Phía trên có rồng vàng làm bằng vàng ròng cuộn quanh nắp quan tài, mà gỗ làm quan tài chính là Ấm Hồng Quan được chế từ gỗ Vạn Năm Ấm Tử và Hồng Huyết Mộc!

Chỉ từ giá trị của cỗ quan tài này cũng có thể thấy, bản thân nó đã giá trị liên thành.

Mà khi cảm nhận được khí tức bên trên quan tài, Trương Thiên hít sâu một hơi.

Chương 592

Luồng thi khí cường hãn kia, còn xa mới là thứ mà cái Huyền Thi bên ngoài có thể so sánh.

Hơn nữa, luồng thi khí này mang lại cảm giác áp bách, Trương Thiên chỉ cảm thấy, nếu thả thứ bên trong ra, bọn họ có lẽ thật sự không phải đối thủ. "Đây chắc chắn là quan quách của Hiến Vương." Shirley Dương nhìn Ấm Hồng Quan bên dưới, giọng có chút nghiêm túc. "Lão đại!

Nhanh lên!

Tường bắt đầu tụ lại rồi!

Bàn gia sắp không đỡ nổi nữa." Bàn Tử ở chỗ vách thịt hét lên.

Hiện tại muốn ra ngoài, ngoại trừ phá tan Nhục Chi, thì chính là tìm lối ra.

Nhưng thời gian để lại cho Trương Thiên hiển nhiên không nhiều.

Nếu muốn lấy Mộc Trần Châu, thì Trương Thiên bắt buộc phải mạo hiểm này! "Bên dưới này chắc chắn là nơi chôn cất Hiến Vương, muốn có Mộc Trần Châu thì bắt buộc phải mở quan tài nghiệm thi." "Cho nên..." Trương Thiên nhìn cái lỗ bên dưới, cũng không nói hết câu tiếp theo.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương tự nhiên cũng rõ ràng, ba người nhìn nhau. "Lão đại, tôi xuống cùng cậu, chỉ cần hợp sức, khẳng định có cách." Hồ Bát Nhất mở miệng nói, biểu cảm nghiêm túc. "Ừ." Trương Khởi Linh cũng gật đầu.

Cả hai đều không có bao nhiêu sợ hãi.

Dù sao hiện tại đội ngũ của Trương Thiên kiến thức cũng nhiều

rồi, đã không còn cục hạn ở những ngôi mộ nhỏ nữa.

Cách cục mở ra, gan tất nhiên cũng lớn hơn. "Được, chúng ta lập một kế hoạch đơn giản." Trương Thiên gật đầu.

Nếu muốn xuống thì chắc chắn phải có kế hoạch, mạo muội xuống dưới, chỉ dựa vào gan dạ thì chết chắc chắn rất thảm.

Người muốn thành công, hoặc là có đầu óc tỉnh táo, hoặc là có thực lực cường đại, nếu không, cho dù may mắn lấy được thì sau này chắc chắn cũng phải trả lại.

Đạo mộ cũng là đạo lý này. "Dương tiểu thư, cô đừng xuống dưới, bên dưới khá nguy hiểm, cô còn thuốc nổ không?" Trương Thiên nhìn về phía Shirley Dương.

Shirley Dương là hy vọng duy nhất để nhóm Trương Thiên có thể sống sót lần này.

Trương Thiên không biết pháp thuật có hiệu quả với Nhục Chi hay không.

Nhưng bom thì chắc chắn là có hiệu quả nhất định.

Đến lúc đó, để Shirley Dương treo đầy thuốc nổ lên vách tường xung quanh, chất đống thuốc nổ ở chỗ lỗ hổng Nhục Chi.

Một khi Mộc Trần Châu tới tay, bọn họ liền chuồn. "Thuốc nổ không còn nhiều." Shirley Dương nhìn ba lô.

Thuốc nổ của cô đa số đều để lại ở bên phía cầu Tam Thế trước đó.

Ở chỗ cầu Tam Thế còn có một trận pháp của Trương Thiên. "Trong không gian của tôi còn một ít.

Dương tiểu thư, lát nữa sau khi chúng tôi vào trong, một khi nghe thấy hiệu lệnh của tôi, cô cứ trực tiếp kích nổ bom." "Chúng tôi có thể

ra được hay không, là dựa vào cô đấy." Trương Thiên nói rất nhanh.

Bởi vì Nhục Chi đang khép lại, một khi hoàn toàn khép kín, thì nhóm Trương Thiên chắc chắn sẽ bị vây chết ở đây. "Ừ." Shirley Dương gật đầu, biểu cảm cũng thêm vài phần nghiêm túc.

Không ngờ tác dụng của mình lại lớn đến vậy.

Trương Thiên lại nhìn về phía Trương Khởi Linh và Hồ Bát Nhất. "Lão Hồ, Kỳ Lân, lát nữa chúng ta xuống dưới, chia làm ba hướng.

Đến lúc đó một khi khởi thi, ba người chúng ta cứ quả đoán tấn công." "Kỳ Lân, cậu tốc độ nhanh, đến lúc đó lấy Mộc Trần Châu trước, hạt châu tới tay, chúng ta liền rút." Trương Thiên nghiêm túc nói.

Hai người cũng nhao nhao gật đầu.

Kế hoạch của Trương Thiên rất đơn giản, hắn và Hồ Bát Nhất thu hút sự chú ý, Trương Khởi Linh lấy Mộc Trần Châu.

Một khi tới tay, quản cái gì Hiến Vương sống hay chết, bọn họ cứ chạy trước rồi nói.

Xác định xong chủ ý, Trương Thiên quả đoán lấy ra phất trần của mình.

Mà Trương Khởi Linh và Hồ Bát Nhất cũng lần lượt lấy ra vũ khí.

Về phần tại sao không bố trí trận pháp, nguyên nhân rất đơn giản: thời gian không đủ!

Bàn Tử và Vương Phi hai người chống đỡ cũng mới làm cho tốc độ của Nhục Chi chậm lại một chút.

Mà nếu Trương Thiên bố trí trận pháp, ít nhất cần mười phút, như vậy thì thời gian căn bản không kịp.

Trương Thiên vung tay, canh chuẩn thời cơ, trực tiếp nhảy vào

trong lỗ hổng Nhục Chi.

Ngay khi Nhục Chi khép lại rồi lại mở ra, thân ảnh Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh cũng lần lượt rơi xuống.

Bên trong Nhục Chi còn có một không gian nhỏ.

Trong không gian, một cỗ quan tài nằm ngay trước mặt ba người Trương Thiên.

Quan tài dù đang ở trạng thái đóng kín nhưng vẫn tản ra thi khí vô song. [Vật phẩm: Quan tài Hiến Vương!] [Trạng thái vật phẩm: Thi biến] [Giới thiệu vật phẩm: Quan quách đặt thi thể Hiến Vương, do đặc tính bên trong Nhục Chi nên sinh ra thi biến, nhục thân thi biến, linh hồn siêu thoát.] Âm thanh vang lên trong đầu Trương Thiên.

Hắn chấn động trong lòng.

Nói như vậy, Hiến Vương hẳn là linh hồn tiến vào thiên cung, còn thi thể của mình thì biến thành cương thi, vĩnh viễn thủ hộ mộ huyệt của chính mình.

Nếu nói như vậy, bản thân Hiến Vương mới là cơ quan cuối cùng của lần này. "Hít, thi khí nặng quá, Hiến Vương này tại sao lại biến thành cương thi?

Sinh tiền hắn hẳn là không có oán khí chứ." Hồ Bát Nhất ở một bên lên tiếng.

Thi khí mạnh như vậy, không phải cương thi thì cơ bản là không thể nào. "Hoặc là bị thi khí của những cái xác trong Nhục Chi ảnh hưởng, cộng thêm bên trong Nhục Chi vốn dĩ âm khí cực nặng, biến thành cương thi cũng là bình thường." "Có điều, tôi lo là, có Mộc Trần Châu gia trì, e rằng Hiến Vương đã không còn là cương thi bình thường nữa, xác suất lớn là Phi Cương, hoặc là đám cương thi đỉnh cấp nào đó." Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng tỏ ra cực kỳ

nghiêm túc. "Vậy chúng ta có mở không?" Trương Khởi Linh mở miệng.

Trên Hắc Kim Cổ Đao mang theo khí tức ẩn hiện.

Trương Thiên rải ra một nắm lớn bùa chú, dán kín cả quan tài. "Đã đến rồi thì mở quan!" Trương Thiên cắn răng nói.

Mộc Trần Châu đối với Trương Thiên sau này rất quan trọng.

Cho nên Trương Thiên cũng không định từ bỏ Mộc Trần Châu trước mắt.

Hơn nữa từ sau khi biết được uy năng của Mộc Trần Châu, Trương Thiên lại càng xác định mình cần nó.

Không chỉ để tiêu trừ lời nguyền Tinh Tuyệt Nữ Vương hạ lên người mình, quan trọng nhất là Mộc Trần Châu có thể mang lại sự gia tăng về tu vi cho Trương Thiên.

Đây mới là chính yếu.

Hai người còn lại khẽ gật đầu, liền bắt đầu mở quan tài.

Từng luồng thi khí truyền vào miếng ngọc bội hình con mắt đeo trên cổ Trương Thiên.

Mà bên trong ngọc bội.

Trong không gian hư ảo.

Tinh Tuyệt Nữ Vương với tu vi đã hoàn toàn khôi phục đang khẽ cau mày.

Cô ngồi bên cạnh linh thủy, bàn chân trần láng mịn đang ngâm trong nước linh tuyền, đôi chân dài thon thả trong không gian hư ảo không có ánh mặt trời trông có chút trắng nõn.

Cái này nếu để Trương Thiên biết linh thủy của mình thế mà bị

dùng để ngâm chân, hắn tuyệt đối sẽ nhảy dựng lên mắng Tinh Tuyệt Nữ Vương một trận. "Hửm?

Thi khí mạnh quá, thế mà có thể đánh đồng với thời kỳ đỉnh phong của ta..." Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ cau mày.

Tay cô ngay sau đó vung lên, cảnh tượng bên ngoài xuất hiện trước mắt.

Dù sao cô cũng có một nửa quyền kiểm soát.

Theo cảnh tượng bên ngoài xuất hiện, đôi mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ biến.

Chương 593

"Hiến Vương?" Tinh Tuyệt Nữ Vương lẩm bẩm.

Giọng nói như ở u cốc dường như có chút kinh ngạc.

Hiến Vương, có chút giao tập với cô, không, phải nói là có chút giao tập với Quỷ Động Tộc. "Hèn gì ta cảm thấy linh khí này có chút quen thuộc, thì ra là thế." "Không ngờ bọn họ thế mà tìm được mộ Hiến Vương, thật là không thể tin nổi." Tinh Tuyệt Nữ Vương thầm nghĩ, trên mặt lại không có chút sắc thái nào.

Hiến Vương, ngàn năm trước từng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành một lần, mục đích là muốn dòm ngó thiên cơ, xem dáng vẻ của mình sau khi chết.

Ai ngờ, lại vô tình biết được, tương lai sẽ có một nhóm người tiến vào mộ thất của mình, cướp sạch mộ thất.

Vì thế, Hiến Vương chuyên môn thiết kế mộ thất nhiều tầng lớp, phức tạp.

Không ngờ, mấy người này thế mà thực sự đến.

Tinh Tuyệt Nữ Vương hít sâu một hơi.

Trước đó cô cũng từng thấy có người bí ẩn tiến vào mộ thất của mình, sau đó cướp sạch, cuối cùng cô phải dùng thủ đoạn nhỏ mới sống sót được.

Không ngờ, mấy người này thế mà là cùng một người, đều là Trương Thiên! "Hắn thực lực rất mạnh, không biết bọn họ có làm được không." Tinh Tuyệt Nữ Vương thầm nghĩ, ngược lại có chút hứng thú nhìn một màn trước mắt.

Lúc này, tay của Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh đã đặt lên

quan tài.

Thi khí mãnh liệt khiến hai người có chút không ngẩng đầu lên được. "Mở quan!" Không do dự nữa, Trương Thiên trực tiếp ra lệnh.

Theo nắp quan tài dịch chuyển, nhất thời, thi khí xung quanh cứ như không cần tiền, điên cuồng tuôn ra.

Cả khu vực quanh Nhục Chi toàn bộ biến thành màu đen chết chóc.

Thi khí màu đen thậm chí nhuộm đen cả vách Nhục Chi xung quanh.

Theo từng luồng khói đặc bốc lên, trong mắt Trương Thiên phảng phất nhìn thấy một con quái vật vô cùng khủng bố. "Rầm!" Sau một tiếng động lớn, nắp quan tài bị Trương Khởi Linh và Hồ Bát Nhất hợp lực mở ra.

Ngay khi nắp quan tài mở, khói đen xung quanh cũng lần lượt tan đi.

Ánh mắt mọi người nhìn vào bên trong.

Nhục Chi xung quanh vẫn đang co lại, cho nên cần phải kết thúc càng nhanh càng tốt.

Ánh mắt rơi vào bên trong quan tài, chỉ thấy một cái xác xuất hiện trước mắt.

Thi thể tuy trải qua ngàn năm nhưng vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, ngoại trừ vẻ ngoài đã thi biến thì không nhìn ra thứ gì khác.

Trên người cái xác mặc một bộ giáp tử kim, đầu đội mũ phượng, nhìn qua giống như một vị tướng quân cao cao tại thượng. "Là Mộc Trần Châu!" Hồ Bát Nhất nhìn hạt châu trên mũ phượng đỉnh đầu Hiến Vương, thần tình kích động.

Tuy rằng khoảng cách đến Mộc Trần Châu còn một đoạn, nhưng nhìn từ khí tức tỏa ra trên hạt châu, Trương Thiên có thể khẳng định thứ này chính là Mộc Trần Châu.

Khí tức này gần như y hệt khí tức trên thiên cung.

Chỉ có điều loại khí tức này hình như bị áp chế, chắc là do nguyên nhân thi khí xung quanh.

Trương Thiên ngay khoảnh khắc nhìn thấy hạt châu đã đưa tay ra.

Nếu đợi tên này thức tỉnh mới lấy, thì cơ hội cơ bản là mong manh.

Hơn nữa, Trương Thiên cũng không ngốc, không thể nào chờ hắn tỉnh lại.

Tốc độ tay Trương Thiên rất nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt, tay đã đến đỉnh đầu Hiến Vương.

Thế nhưng khi Trương Thiên sắp chạm vào Mộc Trần Châu, đột nhiên, một bàn tay mạnh mẽ trực tiếp chắn trước hạt châu.

Đó là một bàn tay to lớn, trắng bệch lại thô ráp. "Người anh em...

Muốn lấy châu của ta sao?" Khoảnh khắc tiếp theo, ngay khi Trương Thiên đang chấn kinh, một giọng nói truyền ra.

Trương Thiên nháy mắt rụt tay về, ánh mắt nhìn chằm chằm Hiến Vương trong quan tài.

Chỉ thấy Hiến Vương đột nhiên đứng dậy.

Hắn không giống như những cái xác khác bò dậy, mà là trực tiếp đứng thẳng lên, cứ như có thứ gì đó đang đẩy hắn vậy.

Điều khiến Trương Thiên bất ngờ nhất là, tên này thế mà biết nói!

Chuyện này làm Trương Thiên nhớ tới Hoàng Thục Lương.

Trước đó Hoàng Thục Lương cũng suýt chút nữa trùng sinh, còn biết nói.

Hiến Vương trước mắt này thế mà cũng có thể nói chuyện.

Quái vật mà biết nói thì cơ bản đều rất mạnh.

Nhìn lại lịch sử đạo mộ của Trương Thiên, quái vật biết nói có thể đếm trên đầu ngón tay.

Sau khi Hiến Vương đứng dậy, thân hình cao gần hai mét trông như một người khổng lồ.

Mắt hắn trống rỗng, hiển nhiên trải qua thời gian dài tiêu hao, mắt đã không còn nữa.

Nhưng từ khí thế Hiến Vương tỏa ra trước mắt, còn có cảm giác áp bách khi hắn đứng giữa không trung, Trương Thiên chỉ cảm thấy ngực rất buồn bực.

Loại uy áp đó thậm chí khiến Trương Thiên đều có chút không ngẩng đầu lên được. "Đây là thứ gì?" Nhìn Hiến Vương đứng giữa hư không, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất đều kinh ngạc đến ngây người.

Hiện tại cương thi đều mạnh thế này sao?

Đều có thể lơ lửng trên không trung?

Ngay cả ánh mắt Trương Khởi Linh lúc này cũng bắt đầu có chút kiên định, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc. "Rất mạnh." Trương Khởi Linh nhàn nhạt mở miệng.

Cho dù y không nói, Trương Thiên cũng có thể cảm nhận được. "Thằng nhãi ranh." Hiến Vương quát lớn một tiếng, căn bản không thèm nói nhảm, một đòn tấn công đã đánh tới.

Hiến Vương dường như không có vũ khí, tấn công cơ bản đều

dùng móng vuốt cương thi của hắn.

Dưới sự huy động của móng vuốt, một luồng thi khí hình thành thực chất, trực tiếp vồ về phía mặt Trương Thiên. "Bạo!" Ngón tay Trương Thiên bấm quyết, khoảnh khắc tiếp theo, ánh lửa bùng nổ xung quanh ngút trời.

Đó là bùa chú Trương Thiên rải xuống trước đó.

Trong khói bụi vụ nổ, Trương Thiên cấp tốc né tránh một đòn tấn công của Hiến Vương. "Đây là Mao Cương?

Hay là Phi Cương?" Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng càng có cái nhìn độc đáo về loại cương thi trước mắt này.

Thực sự là quá mạnh. "Lão Hồ, chúng ta cầm chân hắn.

Kỳ Lân, lấy được Mộc Trần Châu thì đi ngay." Trương Thiên mở miệng nói.

Hai người còn lại nhao nhao gật đầu.

Hiện tại biện pháp có thể làm cũng chỉ có cái này.

Hơn nữa, quan trọng nhất là Nhục Chi đang thu lại, thời gian dành cho Trương Thiên cũng không nhiều. "Không ngờ, thế mà thật sự dự đoán được tương lai." "May mà bản tọa đã sớm phòng bị, để lại thần niệm, diệt chi các ngươi." Trong thi khí truyền đến một giọng nói u sầu.

Sau khi giọng nói truyền ra, bóng dáng Hiến Vương trực tiếp đến trước mặt Trương Thiên. "Dự đoán tương lai?" Trương Thiên toàn thân chấn động.

Đột nhiên nghĩ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành trước đó.

Tên này trước kia từng đến cổ thành, ước chừng là để vị tiên tri bên đó dự đoán. "Chết tiệt." Trương Thiên thầm mắng một câu.

Nói thật, chuyện này hơi khó giải quyết rồi. "Ngự Lôi!" Phất trần trong tay Trương Thiên vung lên, vô số tia sét ngưng tụ trong Nhục Chi. "Nội đan kỳ?

Chương 594

Không được, quá yếu." Theo tiếng hừ lạnh của Hiến Vương, thần lôi của Trương Thiên còn chưa rơi xuống, một đường móng vuốt đã đến trước, thần lôi trực tiếp biến thành hư vô. "Diệt Thi Đao." Tay Trương Thiên lại vung phất trần, cây phất trần vốn mềm mại biến thành hình dáng thanh đao.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, hai người lần lượt đứng ở hai bên Hiến Vương. "Hửm?

Cây phất trần này không tồi, bản tọa thăng tiên vừa hay thiếu một cây phất trần." Hiến Vương nhìn phất trần của Trương Thiên, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh.

Trương Thiên nghe nói như thế cũng hiểu ra, Hiến Vương e rằng vẫn giữ lại ký ức trước khi chết. "Xoẹt." "Bốp bốp bốp." Theo sự tấn công điên cuồng của Trương Thiên và Hồ Bát Nhất, thân thể Hiến Vương càng phát ra từng trận tiếng vang giòn giã.

Loại đạo thuật đánh lên người tóe lửa, vang vọng khắp bên trong Nhục Chi.

Phía trên Nhục Chi.

Bàn Tử dùng thân thể gian nan ngăn cản Nhục Chi đang co lại trước mắt.

Mà Vương Phi thì không ngừng tấn công những oan hồn đang liên tục chui ra.

Shirley Dương nằm sấp ở chỗ lỗ hổng Nhục Chi, mắt mở to nhìn tình huống bên trong.

Hiến Vương thế mà sống lại rồi, hơn nữa còn trở thành cương thi,

đang đối đầu trực diện với nhóm Trương Thiên.

Shirley Dương không vội vàng ấn nút kích nổ, mà trong lòng có chút căng thẳng nhìn về phía Trương Thiên. "Quá yếu." "Chết!" Hiến Vương hừ lạnh một tiếng, thân thể chấn động.

Thi khí vô cùng tận tuôn ra, trực tiếp chặt đứt toàn bộ công kích của Trương Thiên và Hồ Bát Nhất.

Trương Thiên không chậm trễ, sau khi Hiến Vương đánh gãy công kích của mình, phất trần trở nên mềm mại, hóa thành tơ mỏng, trực tiếp quấn lên người Hiến Vương.

Hồ Bát Nhất thì xách kiếm gỗ đào, không ngừng chém vào đầu Hiến Vương.

Thế nhưng, căn bản vô dụng. "Thi hỏa." Hiến Vương chỉ nhấc tay, một ngọn lửa màu xanh lam u ám xuất hiện.

Sợi tơ phất trần Trương Thiên vừa quấn lên trực tiếp bị đốt đứt.

Trương Thiên nhìn phất trần hơi cháy đen, trong lòng run lên.

Vị này cũng quá đáng sợ rồi. "Thằng nhãi ranh." Lại một giọng nói truyền đến.

Trương Thiên chỉ cảm thấy thân thể truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, không biết từ lúc nào Hiến Vương đã lao đến trước mặt Trương Thiên.

Theo một cú vuốt của Hiến Vương giáng xuống, Trương Thiên trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

May mà có áo giáp trên người, nếu không cú này của Trương Thiên e rằng đã bị xuyên thủng thân thể.

Shirley Dương che miệng, trong mắt toàn là vẻ chấn hám.

Trương Thiên mạnh bao nhiêu cô đã từng thấy, không chỉ tốc độ,

mà cả thành tựu trên phương diện đạo pháp đều đã là trình độ mà người cùng trang lứa không thể với tới.

Thế nhưng chỉ một kích này, Trương Thiên đã bị đánh bay, Hiến Vương này phải mạnh cỡ nào?!

Giờ khắc này, trán Hồ Bát Nhất cũng toát ra một ít mồ hôi lạnh.

Đây e rằng là chủ nhân ngôi mộ mạnh nhất, hơn nữa là người duy nhất không bị suy yếu mà bọn họ từng gặp!

Trương Thiên phun ra một ngụm máu, khóe miệng có chút run rẩy.

Lực đạo của Hiến Vương quá lớn, mà Trương Thiên lại không phải kiểu luyện thể như Bàn Tử, dính một đòn tự nhiên sẽ không nhẹ. "Bầm bầm bầm." Hồ Bát Nhất tuy thất thần trong nháy mắt, nhưng ngay sau đó công kích của hắn cũng đúng hẹn mà tới. "Cái áo giáp này không tồi, làm bằng huyền thiết phải không.

Nhưng mà, ở trước mặt ta, đều chỉ là đồ mã mà thôi." Hiến Vương hừ lạnh một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, lại là một cái lắc mình, một vuốt rơi lên người Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất cũng bị đánh bay ra ngoài.

Tương tự, phun ra một ngụm máu tươi, khóe miệng tràn ra vệt máu.

Trên ngực xuất hiện một vết cào rất rõ ràng.

Hồ Bát Nhất cười khổ một tiếng. "Xem ra, thực lực của chúng ta vẫn kém một chút." Trương Thiên không nói gì, chỉ từ từ gật đầu.

Hiến Vương này thậm chí chưa phát huy toàn bộ thực lực. "Đi chết đi." Theo Hiến Vương lại lần nữa lắc mình, đã đến trước mặt Trương Thiên.

Hai tay hóa thành lợi trảo, cả người lao về phía hai người Trương

Thiên đâm tới.

Đòn này rất mạnh, thậm chí không gian xung quanh đều biến thành màu đen.

Nhục Chi xung quanh càng có chút nứt vỡ.

Rất hiển nhiên, uy lực của đòn này thực sự quá lớn. "Ngươi thua rồi." Đột nhiên, Trương Thiên mở miệng.

Hiến Vương còn chưa phản ứng kịp, khoảnh khắc tiếp theo chỉ cảm thấy trên đầu một trận xáo động.

Một luồng nhiệt lưu chảy trong đầu.

Mà trên đỉnh đầu Hiến Vương, Trương Khởi Linh đứng một chân, Hắc Kim Cổ Đao rạch phá lòng bàn tay, đao đã đâm vào trong đầu Hiến Vương.

Mà Trương Khởi Linh lợi dụng Kỳ Lân huyết, trực tiếp nạy Mộc Trần Châu ra.

Mộc Trần Châu khảm trên hộp sọ Hiến Vương, đây là điều Trương Thiên không ngờ tới.

Theo việc Mộc Trần Châu bị Trương Khởi Linh nạy ra, Hiến Vương cứ như phát điên, thi khí quanh thân bạo tăng.

Cả cái Nhục Chi dường như đang sụp đổ. "Vãi chưởng, lão đại đang làm cái gì thế?

Động tĩnh lớn vậy." Bàn Tử nhìn Nhục Chi lung lay sắp đổ, cả người đều kinh hãi. "Chết!" Hiến Vương lại hét lên một tiếng, khoảnh khắc tiếp theo, những đòn tấn công điên cuồng rơi lên người Trương Khởi Linh.

Hắn giống như phát điên, tốc độ cực nhanh, công kích rơi xuống như mưa rào.

Một kích đã có thể đánh bay Trương Thiên, mà lúc này vô số đòn tấn công lại rơi lên người Trương Khởi Linh. "Rắc rắc!" Sau khi đỡ mấy trăm đòn tấn công, áo giáp của Trương Khởi Linh hốt nhiên vỡ vụn. "Mẹ kiếp!" Trương Thiên thấy vậy nuốt xuống một viên đan dược, phất trần điên cuồng cuốn ra. "Tam thanh thượng tiên, thính ngã hào lệnh, dụng ngã huyết khu, trợ nhĩ linh hồn.

Kỳ Môn Độn Giáp, Đấu!" Theo tiếng quát lớn của Trương Thiên, phất trần dấy lên một luồng kim quang.

Vô số khí tức từ trong cơ thể Trương Thiên tuôn ra.

Huyết khí toàn bộ dung nhập vào phất trần trước mắt.

Giờ khắc này, thân thể Trương Thiên cứ như bị rút rỗng. "Huyết tế!" Tay Hiến Vương khựng lại, Trương Khởi Linh thấy vậy liền lắc mình, biến mất khỏi phạm vi tấn công của Hiến Vương.

Công kích của Hiến Vương thực sự quá mãnh liệt, Trương Khởi Linh không có khả năng né tránh.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên, Trương Khởi Linh trong lòng chấn động.

Vì cứu mình, hắn thậm chí dùng huyết tế.

Huyết tế là đem máu của mình hiến cho đạo trưởng để cầu che chở.

Cách thức này rất mạnh, nhưng tổn hại đối với bản thân cũng rất lớn.

Sau khi huyết tế, máu huyết của bản thân cũng sẽ trôi đi rất nhiều.

Hơn nữa, máu của Trương Thiên hình như cũng là Kỳ Lân huyết, hoặc là sẽ trôi đi càng nhiều. "Hửm?

Kỳ Lân huyết?" Hiến Vương sờ lên đỉnh đầu, đó là máu của

Trương Khởi Linh. "Chỉ cần ăn các ngươi, có lẽ ta còn có thể thành tiên." Trên khuôn mặt cứng ngắc của Hiến Vương dường như có một tia sắc thái.

Phất trần của Trương Thiên hóa thành trường kiếm, điên cuồng tấn công.

Chương 595

Mà móng vuốt của Hiến Vương cũng không ngừng ngăn cản.

Trong không gian xung quanh không ngừng hình thành từng đạo nhận mang.

Bên trong Nhục Chi càng bị công kích của hai người xé rách rất nhiều mảng.

Trương Thiên chỉ cảm thấy sức mạnh cơ thể trôi đi rất nhanh.

Tuy rằng chiêu này có thể ngăn cản Hiến Vương, nhưng cũng không phải kế sách lâu dài.

Trương Thiên liếc mắt nhìn Trương Khởi Linh. "Nổ!" Theo tiếng gầm của Trương Thiên.

Phía trên, Shirley Dương vẫn luôn quan sát không dám chậm trễ.

Cô biết, giờ khắc này có thể sống hay không là dựa vào mình. "Ầm!" Shirley Dương không do dự, trực tiếp kích nổ bom.

Theo một tiếng nổ lớn vang lên, lửa bốc ngút trời.

Sau ánh lửa, phía trên xuất hiện một cái lỗ hổng.

Trương Thiên vung tay, một luồng kim quang lóe qua cả không gian bên trong Nhục Chi. "Chút tài mọn mà thôi." "Ngoan ngoãn chịu chết." Giọng Hiến Vương vang lên, mà khi kim quang tan đi, xung quanh đâu còn bóng dáng nhóm Trương Thiên.

Thậm chí Mộc Trần Châu trên đầu cũng bị Trương Khởi Linh cạy mất.

Phía trên. "Lão đại, chuyện gì thế?

Sao lại nổ tung rồi?" Bàn Tử vẻ mặt nghi hoặc. "Ngẩn ra đó làm

gì, mau chạy!" Trương Thiên hét lớn một câu.

Khi Bàn Tử còn đang ngẩn người, phía sau, trong lỗ hổng do vụ nổ tạo ra, một bóng người đã bay lên. "Mẹ nó chứ." Bàn Tử trực tiếp ngây người.

Ngay cả Vương Phi cũng sửng sốt. "Đây là Thi Vương!" Giọng Vương Phi có chút kinh hãi, còn có chút kích động. "Vãi chưởng, lão đại, mau chạy!" Bàn Tử sau khi phản ứng lại, ba chân bốn cẳng bỏ chạy, tốc độ kia nhanh hơn bất cứ ai.

Trương Thiên lau vệt máu ở khóe miệng, thân ảnh cũng vội vàng đuổi theo. "Bọn ranh con." Hiến Vương lúc này thực sự nổi giận rồi.

Đám tép riu này không chỉ trêu chọc mình, thậm chí còn lấy đi hạt châu của mình.

Thật là tội đáng muôn chết.

Trương Khởi Linh đi theo Trương Thiên, ánh mắt nhìn về phía hắn, trong tay đưa ra đan dược. "Mau ăn đi." Trương Khởi Linh mở miệng.

Trương Thiên không do dự, nhận lấy rồi nuốt trực tiếp vào bụng.

Trương Thiên chỉ cảm thấy toàn thân thư thái hơn không ít.

Nhục Chi bị nổ ra một cái lỗ.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cùng những người khác đã dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi Nhục Chi.

Mà Bàn Tử tốc độ hơi chậm, là được Vương Phi ôm đi. "Phi Phi, nhanh nữa lên, tên kia sắp đuổi kịp rồi." Bàn Tử vừa vỗ mông Vương Phi vừa hét lên.

Dáng vẻ kia trông vô cùng cấp thiết.

Trương Thiên khóe miệng giật một cái, tên Bàn Tử này đúng là

biết cách lo lắng thật.

Mắt nhìn về phía sau, Hiến Vương đang phát điên tốc độ cực nhanh, móng vuốt cũng chỉ còn cách mười mấy mét.

Đừng thấy khoảng cách mười mấy mét, nhưng dưới thực lực này của Hiến Vương, chỉ là trong chớp mắt mà thôi.

Trương Thiên vừa chạy vừa rải bùa.

Từng tiếng nổ vang lên.

Những đòn tấn công này căn bản không có hiệu quả gì với Hiến Vương.

Bầu không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

Lúc này, tại hiện trường.

Trái tim vô số người lúc này càng treo lên. [Vãi chưởng, đây chính là Hiến Vương sao?

Biến thái quá vậy.] [Tôi xem lâu như vậy, lần đầu tiên thấy cảnh Trương Thiên bị ăn hành.] [Họ làm sao thoát ra được?] [Với năng lực của Hiến Vương, hẳn là vượt xa nhóm Trương Thiên, thoát ra ngoài cơ bản là không thể nào mới đúng.] [Áo giáp của Tiểu Ca thế mà vỡ rồi, đây chính là áo giáp cứng như Hắc Kim Cổ Đao đấy, Hiến Vương này mạnh cỡ nào chứ.] Hiện trường vô số người bàn tán.

Lúc này sự cường hãn của Hiến Vương càng ăn sâu vào lòng người.

Vô số người đều rất tò mò nhóm Trương Thiên làm thế nào thoát khỏi tay Hiến Vương, cuối cùng lại làm thế nào lấy được Mộc Trần Châu.

Lúc này, bên ngoài phòng thẩm phán.

Nhóm Giáo sư Lý cuối cùng cũng hiểu vì sao ông nội không để lại

chuyện phía sau cho bọn họ.

Thì ra là phía sau thực sự không kịp viết a.

Hơn nữa, họ cũng cuối cùng hiểu được vì sao ông nội không viết ra vị trí mộ Hiến Vương.

Cái này ai mà dám đi chứ! "Giáo sư Lý, thảo nào năm đó Viện trưởng Lý từ sau lần này liền không bao giờ đi xa nữa, thì ra là nguyên nhân này." Một bên, vài chuyên gia nhìn về phía Giáo sư Lý, có chút cảm thán. "Tôi cũng thấy kỳ lạ, tại sao ông nội cả đời đam mê khảo cổ nghiên cứu khoa học, nhưng sau này lại không tái xuất sơn.

Xem ra lần này đả kích đối với ông nội là không thể bàn cãi." Giáo sư Lý mở miệng nói, mấy người còn lại cũng nhao nhao gật đầu, đều có chút cảm thán. "Có điều, tôi muốn biết nhất là bọn họ làm sao ra ngoài được." Theo lời một lão chuyên gia mở miệng, những người còn lại cũng đều có chút tò mò.

Lúc này trong hình ảnh, nhóm Trương Thiên một đường chạy như điên.

Mà phía sau thi thể Hiến Vương càng không ngừng đuổi theo.

Dáng vẻ kia cứ như không bóp chết nhóm Trương Thiên thì thề không bỏ qua vậy.

Rất nhanh, mộ thất ban đầu, nơi Vương Phi chặn cửa trước đó.

Sau khi ra khỏi cửa chỗ xác Vương Phi, Trương Thiên phát hiện bọn họ dường như đã ra khỏi nơi có Nhục Chi.

Mà phía sau, bức tường Nhục Chi không ngừng co rút, mộ thất trước đó cũng co lại thành hư vô. "Thằng nhãi ranh!" Theo lại một tiếng gầm giận dữ truyền đến, phía sau nhóm Trương Thiên, Hiến Vương cũng không ngừng truy đuổi, mà đòn tấn công của hắn dường như cũng mãnh liệt hơn một chút. "Lão đại, nhanh lên, bên này có lỗ,

là cái đạo động chúng ta đào trước đó." Bàn Tử hô to.

Hắn là người đầu tiên chui vào.

Trên mặt đất là cái lỗ Trương Thiên đào trước đó, miệng lỗ không lớn, mỗi lần chỉ có thể chui vào một người.

Sau khi Bàn Tử chui vào, nhóm Hồ Bát Nhất cũng lần lượt bắt đầu chui vào trong.

Nhưng miệng lỗ quá nhỏ, thời gian căn bản không kịp. "Lão Hồ, mọi người đi trước, chúng tôi đoạn hậu." Ánh mắt Trương Thiên nghiêm túc.

Sau khi Bàn Tử và Shirley Dương chui vào, thi thể Hiến Vương đã đến trước mặt.

Muốn chui vào nữa về cơ bản là... "Nhưng mà..." Không đợi Hồ Bát Nhất nói hết câu, Trương Thiên lại lần nữa mở miệng. "Chúng tôi nắm chắc rời đi được, mọi người đến chỗ cây cầu trước đi." Trương Thiên nghiêm túc nói.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cũng đành gật đầu. "Ca ca." Chỉ thấy trước mắt, Hiến Vương không nói nhảm câu nào, móng vuốt hóa thành lợi nhận, trực kích mệnh môn Trương Khởi Linh.

Hiển nhiên vì Trương Khởi Linh cầm Mộc Trần Châu, cho nên đối tượng tấn công hàng đầu của hắn chính là Trương Khởi Linh.

Tốc độ tấn công của Hiến Vương rất nhanh, gần như trong chớp mắt đã đến trước mặt Trương Khởi Linh.

Chương 596

"Keng." Theo một âm thanh lanh lảnh, Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh và móng vuốt cương thi đã va chạm vào nhau.

Hai bên phát ra tiếng kim loại va chạm nặng nề.

Ngay sau đó Trương Khởi Linh lùi lại vài mét.

Nhìn tay mình, bị chấn đến mức hơi đau.

Bởi vì không còn áo giáp nên thực lực của Trương Khởi Linh cũng giảm sút nhất định.

Trương Thiên thấy vậy cũng vội vàng gia nhập vào cuộc đối kháng công kích của Hiến Vương.

Gần như đồng thời, Trương Thiên và Trương Khởi Linh vung tay, cả hai đều bôi máu tươi của mình lên vũ khí.

Theo việc máu của mình bôi lên phất trần, Trương Thiên cũng cảm nhận được sức mạnh phất trần tăng cường. "Các ngươi là anh em sao?

Hay là người cùng tộc?

Huyết mạch lại tương tự như vậy, ta chỉ cần ăn các ngươi, có lẽ ta căn bản không cần chết rồi thành tiên." Trong mắt Hiến Vương dâng lên một tia điên cuồng.

Kỳ Lân huyết, đó chính là một trong những huyết mạch đỉnh tiêm nhất thế gian.

Không chỉ có tác dụng với bản thân huyết mạch, cho dù là chúng hấp thu cũng có tác dụng. "Ầm!" Ngay lúc Hiến Vương nói chuyện, mặt đất phía sau Trương Thiên xảy ra sụp đổ.

Chỉ thấy nhóm Hồ Bát Nhất cũng không qua cầu, mà là nổ tung cái đạo động trước đó.

Khả năng là động tĩnh hơi lớn, lúc này cả vách tường cũng bắt đầu sụp đổ.

Nhục Chi cách đó không xa cũng bắt đầu sinh trưởng dã man, không quá một lát liền đã chiếm cứ xung quanh mộ thất. "Ca ca." Hiến Vương không cho Trương Thiên cơ hội phản ứng, vô số công kích lại lần nữa đánh ra.

Hắn dường như không thể sử dụng công pháp gì, công kích của hắn đều là kiểu tấn công dã man đó.

Điều này ngược lại làm Trương Thiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít.

Tuy Hiến Vương thực lực cường hãn, nhưng không thể sử dụng công pháp thì vẫn sẽ dễ thở hơn một chút. "Bầm bầm bầm." Phất trần của Trương Thiên điên cuồng vung ra, kim quang phất trần đánh lên thi trảo phát ra từng tiếng động.

Theo lý thuyết, phất trần là pháp khí Đạo gia, đối với loại chí âm chi vật như cương thi có lực khắc chế nhất định.

Nhưng đối mặt với Hiến Vương lại không có chút ưu thế nào.

Trương Khởi Linh cũng không chậm trễ, thân thể hóa thành lưu quang, điên cuồng công kích sau lưng Hiến Vương.

Hắc Kim Cổ Đao mang theo Kỳ Lân huyết.

Vết thương bị Kỳ Lân huyết chém trúng rất khó chữa lành.

Cho nên dưới sự tấn công điên cuồng của Trương Khởi Linh, lưng Hiến Vương đã bị chém ra mấy vết rách.

Những vết rách đó không sâu lắm, căn bản không có tác dụng trí

mạng gì. "Lũ sâu bọ." Giọng Hiến Vương trở nên thê lương.

Dần dần, Trương Thiên phát hiện trên người Hiến Vương thế mà bắt đầu mọc ra những sợi lông trắng. "Vãi chưởng!

Cái này còn có thể tiến hóa?" Trương Thiên kinh hãi nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Hai người tuy nhìn nhau một cái, nhưng trong lòng mỗi người nghĩ gì đều có thể đoán được.

Gần như đồng thời, Trương Thiên và Trương Khởi Linh chạy về phía cái lỗ bị nổ tung.

Hiến Vương này quá quỷ dị, thực lực mạnh không nói, sao lại càng đánh càng trâu bò thế này.

Đặc biệt là còn tiến hóa nữa.

Trương Thiên hiện tại hơi không hiểu, Hiến Vương này rốt cuộc là Phi Cương hay là Mao Cương.

Hay là nói, cả hai đều phải.

Lúc này, bên trong không gian hư ảo. "Hấp thu quá nhiều sức mạnh của hạt châu kia, thân thể hắn e rằng cũng không chịu nổi đâu." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn hình ảnh trước mắt, đôi môi đỏ như lửa lộ ra một nụ cười. "Có điều, bọn họ có thể sống sót ở đây lâu như vậy, đúng là kỳ tích." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Trương Thiên và Trương Khởi Linh nhảy vào trong động, cũng có chút kinh thán.

Trương Thiên có thể trốn thoát khỏi tay Hiến Vương lâu như vậy, hơn nữa trong mộ thất xung quanh cũng có nhiều nguy hiểm như thế.

Bọn họ thế mà vẫn còn sống, đúng là kỳ tích. "Ta chiếm đồ của hắn, cũng được, nếu bọn họ gặp nguy hiểm, ta sẽ ra tay." Tinh Tuyệt Nữ Vương đã định ra tay rồi.

Dù sao mình ở bên phía Trương Thiên ăn ngon uống tốt, thậm chí còn có linh tuyền, linh khí để hấp thu.

Cô đường đường là nữ vương cao cao tại thượng, có khi nào nhận bố thí của người khác.

Cho nên cô định giúp Trương Thiên.

Sau khi nhảy vào trong động, nhóm Trương Thiên chạy về phía đầu cầu.

Không biết từ lúc nào nhóm Hồ Bát Nhất đã qua cầu Tam Thế.

Bọn họ đứng ở bờ bên kia.

Bàn Tử vẫy vẫy tay với Trương Thiên. "Lão đại nhanh lên!

Chúng ta phá cầu là được rồi." Bàn Tử hét lên.

Trương Thiên không nói gì, hắn và Trương Khởi Linh bất giác tăng nhanh bước chân.

Ngay khi nhóm Trương Thiên tăng tốc, trong động, Hiến Vương vẫn đuổi theo không bỏ.

Y bào trên người Hiến Vương bay phần phật trong lúc phi hành.

Thân cao hơn hai mét lơ lửng truy đuổi phía sau, cảm giác áp bách lập tức dâng lên.

Đồng thời sát khí tự nhiên trên người Hiến Vương càng khiến Trương Thiên cau mày.

Trương Thiên bất giác nhìn lại phía sau một cái.

Chỉ thấy lúc này Hiến Vương bất tri bất giác đã thay đổi hình dạng.

Toàn thân mọc đầy lông trắng.

Khuôn mặt dữ tợn, còn có thân thể cao lớn, thân đầy lông trắng,

cứ như một con quái vật dã thú.

Mà tốc độ và uy áp của hắn càng mạnh hơn gấp đôi so với trước đó.

Trương Thiên nhìn bóng dáng Hiến Vương, gần như chỉ một cái chớp mắt đã rút ngắn khoảng cách mấy mét với hắn.

Tốc độ kia thực sự là quá nhanh.

Gần như trong nháy mắt, Hiến Vương đã đến sau lưng Trương Thiên.

Cảm giác căng thẳng lập tức nảy sinh trong lòng Trương Thiên. "Vãi chưởng, nhanh quá, đây là quái vật gì vậy." Bàn Tử kinh hô một tiếng, không biết phải làm sao mới tốt. "Rầm!" Ngay khi Hiến Vương vung lợi trảo đánh về phía cổ Trương Thiên thì một tiếng động cản phá truyền đến.

Trương Thiên không kìm được nhìn lại phía sau.

Một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Đầu đội trường bào hắc kim.

Dưới trường bào là một đôi chân ngọc thon dài.

Tay cầm quyền trượng, khí thế trên người khiến người ta không đoán ra được.

Bóng dáng thon thả càng khắc sâu vào trong đầu Trương Thiên. "Nữ vương!" Không chỉ Trương Thiên, mà cả nhóm Hồ Bát Nhất đều kinh ngạc đến ngây người.

Trương Thiên thấy vậy liền lắc mình, cùng Trương Khởi Linh đã đến bờ bên kia cầu.

Chỉ thấy trên cầu, Tinh Tuyệt Nữ Vương tay cầm quyền trượng, toàn thân trên dưới tỏa ra một luồng yêu khí cực mạnh.

Trên đỉnh đầu, một con mắt dường như có thể nhìn thấu hư vô đang nhìn chằm chằm Hiến Vương trước mắt.

Chương 597

Thực lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này hình như lại được tăng cường.

Khí thế cả người cũng xảy ra thay đổi. "Bà nội nó chứ, xưa có anh hùng cứu mỹ nhân, nay có mỹ nữ cứu nhị soái!" "Lão đại, Nhị ca, gặp được cô nương như thế này thì cưới luôn đi." Bàn Tử khiếp sợ đến mức nói năng lộn xộn.

Trương Thiên đầy đầu vạch đen, có cần nghe xem cậu đang nói cái gì không. "Mạnh quá." Hồ Bát Nhất nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, hắn thực sự không ngờ Nữ vương thế mà lại mạnh lên rồi.

Cái này là bật hack rồi sao? "Tu vi của cô ấy hẳn là đã khôi phục, hơn nữa hình như trước đó còn trộm lấy sức mạnh của Xà Thần, thậm chí cô ấy còn hấp thu những thứ chúng ta mang vào.

Cộng thêm Côn Luân Thần Quan các thứ, tu vi không mạnh cũng khó." Trương Thiên cảm thán.

Dù sao Tinh Tuyệt Nữ Vương chưa từng ra ngoài, vẫn luôn tu luyện.

Thời gian mấy năm, tu vi của cô khôi phục, e rằng căn cơ cùng những thứ của Xà Thần hấp thu lúc đầu đáng lẽ đã tiêu hóa toàn bộ rồi. "Là ngươi!" Trên cầu, Hiến Vương nhìn người mới đến trước mắt, trong giọng nói mang theo chút kinh ngạc.

Rất hiển nhiên hắn quen biết Tinh Tuyệt Nữ Vương, hơn nữa còn không ngờ Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ xuất hiện ở đây. "Thi thân này của ngươi không chịu được bao lâu đâu, Mộc Trần Châu mang lại cho ngươi sức mạnh, nhưng cũng sẽ đưa ngươi đi đến cái chết." Giọng nói trống rỗng mà xa xăm của Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền đến.

Trên mắt cô che một tấm vải đen, nhìn qua cực kỳ bí ẩn.

Trên khuôn mặt trắng nõn, đôi môi đỏ khẽ động. "Chúng ta đi không?" Shirley Dương ở một bên hỏi.

Hiện tại Tinh Tuyệt Nữ Vương cầm chân Hiến Vương, chẳng phải chính là lúc bọn họ đào tẩu sao?

Hơn nữa hiện tại mộ thất đang sụp đổ, Nhục Chi sinh trưởng dã man dẫn đến căn cơ mộ thất bị phá hoại. "Lão đại, hiện tại là thời khắc quan trọng để chạy trốn, không thể bị Nữ vương xinh đẹp kia mê hoặc được." "Tên kia chính là kẻ thù của chúng ta, nếu không phải hắn, chúng ta có cần chạy xa thế này để giải lời nguyền trên người đâu." Bàn Tử lay lay người Trương Thiên, muốn Trương Thiên thu hồi ánh mắt. "Mọi người đi trước, tìm đám Giáo sư Lý bên ngoài trước đi." "Tôi không rõ cô ấy có đánh lại Hiến Vương này không.

Nhưng chìa khóa không gian ảo đang ở trên người tôi, nếu cô ấy đánh không lại thì sẽ khó chạy thoát." Trương Thiên mở miệng nói.

Tuy rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương có một nửa quyền sử dụng không gian ảo, nhưng không có chìa khóa thì vẫn không vào được.

Hơn nữa quan trọng nhất là Trương Thiên sợ Tinh Tuyệt Nữ Vương đánh không lại rồi chết, vậy mình cũng phải chết theo.

Lời nguyền trên người hắn vẫn chưa được giải trừ.

Loại lời nguyền đó là: hắn xảy ra chuyện, hoặc là Tinh Tuyệt Nữ Vương xảy ra chuyện, cả hai bên đều sẽ đột tử.

Đương nhiên người thi chú là Tinh Tuyệt Nữ Vương, có lẽ Trương Thiên chết thì Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không sao, cũng không chắc chắn. "Hèn gì cô ấy lại ra tay, chẳng lẽ là vì cái này sao?" Trương Thiên thầm nghĩ, lúc này hắn lại có cách nhìn khác về lời nguyền này. "Tránh ra, nếu không ta giết cả ngươi." Hiến Vương nhìn

Tinh Tuyệt Nữ Vương chặn đường, giọng nói mang theo sát khí nồng nặc. "Hừ." Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn là dáng vẻ băng lãnh và bí ẩn, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó tay vung lên, đầu rắn khổng lồ cứ như xuất hiện từ hư không, cắn mạnh xuống đầu Hiến Vương.

Đầu rắn này Trương Thiên từng thấy, chắc là giống con đã thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành trước kia.

Đầu rắn khổng lồ vài mét, răng nanh lớn như có thể nuốt chửng cả bầu trời. "Cái đầu to thật, lão đại, chúng ta xác định không chạy?" Bàn Tử ở một bên lẩm bẩm. "Mọi người đi trước, cứu đám Giáo sư Lý ra trước đã, nếu thực sự không yên tâm, tôi và lão Hồ cùng ở lại đây." Trương Thiên mở miệng nói.

Trương Khởi Linh khẽ cau mày. "Tôi cũng ở lại." Trương Khởi Linh nói.

Lúc quan trọng thế này sao có thể đi trước chứ?

Trương Thiên thấy vậy lại lắc đầu.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương, miệng lại nói với Trương Khởi Linh: "Đám chuyên gia kia hành động quá chậm, cậu tốc độ nhanh...

đúng lúc nếu chúng ta đi muộn chút nữa thì chắc chắn thời gian không đủ." Trương Thiên nói xong lại vỗ vai Trương Khởi Linh. "Nhờ cả vào cậu đấy." Sau khi Trương Thiên nói xong, Trương Khởi Linh do dự một chút, cuối cùng mới gật đầu. "Lão đại, nhất định phải sống sót." Bàn Tử nói, hắn và Shirley Dương cùng những người khác tạm thời rút lui trước.

Shirley Dương lúc đi còn đưa dây dẫn kích nổ quả bom đã bố trí trước đó cho Trương Thiên.

Mà Trương Thiên thì nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mắt.

Hắn muốn thử giúp đỡ Tinh Tuyệt Nữ Vương một chút, hoặc nói là giúp đỡ chính mình. "Các ngươi sao còn chưa đi?" Tinh Tuyệt Nữ Vương không quay đầu lại, nhưng dường như có thể cảm nhận được tình huống bên phía Trương Thiên. "Không có chìa khóa, cô vào không gian kiểu gì?" Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói gì, chỉ không ngừng tấn công Hiến Vương trước mắt.

Đầu rắn của Tinh Tuyệt Nữ Vương cứ như vô hạn, đánh xong lại chui ra, từng đợt tấn công khiến Hiến Vương cũng có chút không chịu nổi. "Ta không cần đi vào, bởi vì hắn sắp nổ tung rồi." Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền đến.

Trương Thiên còn chưa hiểu lắm. "Chết tiệt, cho dù chết, ngươi cũng đừng hòng đi." Trên cầu, Hiến Vương phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Thi khí kinh khủng điên cuồng lưu chuyển, thế mà trực tiếp đánh nát toàn bộ đầu rắn của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Mà Tinh Tuyệt Nữ Vương càng không ngừng lùi lại. "Ngươi điên rồi!" Nhìn thi khí kinh khủng bao quanh, không nhìn rõ Tinh Tuyệt Nữ Vương có biểu cảm gì.

Nhưng từ giọng nói này có thể nghe ra Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút kích động. "Đây là..." Hồ Bát Nhất nhìn tình huống trước mắt, trong lòng cũng kinh hãi. "Hắn hình như đang cắn nuốt một loại sức mạnh nào đó trong cơ thể." Trương Thiên nhìn Hiến Vương, mày nhíu chặt.

Tên Hiến Vương này, chắc là muốn tự bạo, đồng quy vu tận với Tinh Tuyệt Nữ Vương đây mà.

Cũng phải, khó khăn lắm mới sắp bắt được mình, ai ngờ Tinh Tuyệt Nữ Vương lại xen vào một chân, là ai cũng sẽ phát điên.

Chỉ thấy thi khí của Hiến Vương điên cuồng tụ tập, trong cả không gian dường như toàn bộ hình thành biến chất.

Một luồng lực lượng kinh khủng đang ngưng tụ.

Mà thân thể Hiến Vương càng bắt đầu dần dần biến lớn.

Còn lớn hơn rất nhiều so với lúc Trương Thiên thỉnh tổ sư gia nhập thân. "Đây là tự bạo!" Hồ Bát Nhất cũng nhìn rõ mục đích của Hiến Vương.

Tên này hấp thu quá nhiều sức mạnh của Mộc Trần Châu.

Sức mạnh của Mộc Trần Châu vốn dĩ đã khó hấp thu.

Càng đừng nói là xác chết, mà hấp thu quá nhiều lại tiêu hóa không hết, tự nhiên sẽ làm nổ tung cơ thể.

Hiến Vương sau khi chết ngàn năm vẫn luôn ngủ say, cơ thể vẫn luôn hấp thu khí tức Mộc Trần Châu.

Chỉ vào không ra, ai cũng không chịu nổi.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương còn giữ chân Hiến Vương thêm một khoảng thời gian nữa, Hiến Vương chắc chắn vẫn sẽ rơi vào cục diện tự bạo, thà rằng đến lúc đó, chi bằng ngay bây giờ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương dừng bước, cô nhìn về phía sau.

Nếu hiện tại không chạy thì tuyệt đối sẽ bị nổ chết.

Nhưng nếu chạy thì thời gian hình như không đủ. "Mẹ kiếp, mau qua đây." Trương Thiên vẫy tay với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong tay hắn cầm lấy dây dẫn Shirley Dương đưa cho lúc nãy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không do dự nữa, hiện tại chỉ có thể lựa

chọn tin tưởng Trương Thiên.

Thân thể Tinh Tuyệt Nữ Vương bay giữa không trung, hắc ảnh lóe lên, bay về phía Trương Thiên. "Đều chết hết cho ta." Thân thể Hiến Vương bắt đầu nứt ra.

Trương Thiên không dám do dự nữa, mạnh mẽ châm lửa dây dẫn, sau đó thân ảnh chạy về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương, mở ra không gian ảo, trực tiếp kéo Nữ vương vào trong.

Chương 598

Sau đó Trương Thiên kéo Hồ Bát Nhất điên cuồng chạy ra ngoài.

Mà phía sau, một ánh lửa truyền ra.

Tiếng bom nổ vang lên, cầu đá nứt toác, cả mộ huyệt cũng bắt đầu rung chuyển.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất liều mạng chạy về phía trước, cả mộ huyệt đang rung lắc, Trương Thiên cũng chỉ có thể không ngừng tăng tốc.

Lúc này, bên ngoài Thiên Môn trước đó.

Bàn Tử và Trương Khởi Linh cùng những người khác đã đợi đã lâu.

Còn chưa đợi Trương Thiên mở miệng, một tiếng vang lớn hơn truyền đến.

Mộ thất trực tiếp bắt đầu sụp đổ, xà nhà và cột chống đã hoàn toàn mất tác dụng, mộ thất đổ xuống với tốc độ cực nhanh. "Đây là... tình huống gì vậy?" Giáo sư Lý và Tiểu Quang đều ngây người.

Tiếng nổ lớn như vậy, còn có mộ thất trực tiếp bị nổ hủy, chẳng lẽ có bom hạt nhân hay sao?!

Cảm nhận rung chấn xung quanh mộ thất, trong lòng Trương Thiên kinh hãi.

Uy lực vụ tự bạo này thực sự quá lớn, gần như muốn nổ tung toàn bộ mộ thất thành hư vô.

E rằng Hiến Vương đã sớm đoán được sẽ có khoảnh khắc này, nên hắn đã chuẩn bị từ trước, nếu không phải đến bước đường cùng,

hắn cũng sẽ không tỉnh lại.

Mà con bài chưa lật cuối cùng của Hiến Vương, e rằng chính là thủ đoạn tự bạo hiện tại.

Từ đó có thể thấy, Hiến Vương là kẻ tâm cơ rất nặng, thậm chí còn rất cẩn trọng.

Nhưng hết cách rồi, Trương Thiên lại có hào quang của hai đại nhân vật chính hộ thân, may mắn bao quanh, luôn có thể tìm được đường sống trong chỗ chết. "Không kịp nữa rồi!" "Mau nhảy xuống sông!" Trương Thiên hét lớn, hắn cùng đám người Hồ Bát Nhất lao thẳng về phía con sông lúc đi vào.

Toàn bộ vách tường đều đang sụp đổ, tốc độ sụp đổ cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt có thể chôn vùi mọi người. "Ầm..." Theo từng tiếng nổ lớn vang lên, Lý giáo thụ và Tiểu Quang đều ngơ ngác. "Chuyện gì thế này?

Lý lão sư, em hơi choáng." Trên mặt Tiểu Quang tràn đầy nghi hoặc.

Không đợi cậu ta phản ứng lại, cả người đã bị cuốn theo dòng nước trôi đi.

Người chạy đằng trước, hồn đuổi theo sau.

Ầm ầm ầm.

Lại một tiếng nổ vang lên, toàn bộ mộ thất sụp đổ hoàn toàn.

Mà mấy người Trương Thiên càng tung người nhảy một cái, lao xuống lòng sông.

Trong lòng sông cũng không an toàn lắm, vách đá xung quanh cũng đang sụp xuống.

Mấy người Trương Thiên gần như đang đào mạng với tốc độ

nhanh nhất.

Bàn Tử vẫn ổn, được Vương phi ôm lấy, tốc độ không chậm hơn Trương Thiên.

Chưa đến một phút, mấy người Trương Thiên đã lao ra khỏi mộ thất, lại lao ra khỏi lòng sông, đến được bờ sông lúc trước đi vào.

Sau khi lên bờ, bóng dáng Vương phi liền biến mất.

Trương Thiên thở hổn hển một hơi, ánh mắt nhìn lên phía trên.

Toàn bộ mộ thất dưới lòng đất đã bị phá hủy, ngược lại bên trên dường như không có chuyện gì. "May quá, vẫn còn giữ được một cái." Tiểu Quang và Lý giáo thụ thi nhau thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cả hai đều bị phá hủy thì quá đáng tiếc.

Sau cơn đại nạn, mọi người đều thở phào một hơi dài. "Mẹ kiếp, quái vật biết bay, lão đại, các cậu làm sao lôi nó ra được vậy, hù chết Bàn gia." Sắc mặt Bàn Tử lúc này mới khá hơn một chút.

Khi gã nhìn thấy Hiến Vương bay ra, cả người đều kinh ngạc đến ngây dại.

Suýt chút nữa hóa đá ngay tại chỗ.

May mà Vương phi phản ứng nhanh, mang theo Bàn Tử một đường chạy nhanh, nếu không Bàn Tử đã bị chôn vùi ở đó rồi. "Đó là Hiến Vương, đã thi biến, tu vi cực kỳ mạnh mẽ, chúng ta đánh không lại." Trương Thiên buông tiếng thở dài.

Hắn liếc nhìn Trương Khởi Linh, âm thầm quyết định lần này trở về sẽ bế quan tu luyện một phen.

Đến lúc đó cũng sẽ an toàn hơn một chút.

Đợi sau khi làm rõ chuyện ở Dược Vương Cốc, Trương Thiên định đi Tàng Tây một chuyến, cũng nên giúp Trương Khởi Linh làm rõ

bí ẩn về ký ức và thân thế. "Thi biến?

Là loại bánh chưng đó sao?" Tiểu Quang và Lý giáo thụ nhìn về phía Trương Thiên.

Với thủ đoạn giống như thần tiên của nhóm Trương Thiên mà cũng không giải quyết được, thì thứ đó phải mạnh đến mức nào. "Không hẳn, đã nghe nói về cương thi chưa?" "Loại biết bay ấy." Trương Thiên lắc đầu, đơn giản nói. "Cương thi biết bay?" Hai người sững sờ, trong đầu hiện lên hình ảnh một cái xác chết, sau lưng mọc hai cái cánh, bay trên không trung. "Hóa ra trên thiên đường không chỉ có thiên sứ, mà còn có cả cương thi biết bay." Tiểu Quang lẩm bẩm, vô cùng chấn động. "Bất kể thế nào, chúng ta coi như đã thoát ra rồi." Trương Thiên lúc này có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Hít sâu một hơi, hắn nhớ lại cảnh tượng bị Hiến Vương truy đuổi.

Đạo thuật của hắn thì ổn, còn biết trận pháp và xem bói, nhưng quan trọng là nếu bị kẻ địch cận chiến áp sát thì sẽ là một chuyện rất phiền toái.

Mà hiện tại, khả năng luyện thể của Bàn Tử cũng chỉ là bán ra, Trương Thiên cũng không định trông cậy vào tên này. "Xem ra, trọng tâm hiện tại của tôi là phải nâng cao khả năng chịu đòn của bản thân trước đã.

Ít nhất vào thời khắc mấu chốt có thể giữ mạng." Trương Thiên lẩm bẩm, đột nhiên ngực truyền đến một cơn đau kịch liệt.

Trương Thiên biết rõ, đây là do trước đó hiến máu quá nhiều, dẫn đến cơ thể cung cấp không đủ. "Lão đại anh sao thế?

Vãi, lão đại, trên áo giáp của anh có nhiều vết móng tay quá, móng tay này chẳng lẽ là mũi khoan kim cương hay sao, đến áo giáp của Bàn gia cũng có thể khoan thủng." Bàn Tử nhìn bộ áo giáp bị đâm thủng

mấy lỗ trước mắt, trong lòng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Phải biết rằng, Bàn Tử chính là người chế tạo ra bộ giáp này, tự nhiên biết rõ độ bền của nó.

Hiện tại bị chọc thủng nhiều lỗ như vậy, có thể thấy tình huống lúc đó nghiêm trọng đến mức nào. "Tôi vẫn ổn, Bàn Tử, đợi sau khi trở về, cậu hãy rèn thêm một bộ Kỳ Lân giáp nữa." Trương Thiên khẽ nói.

Bàn Tử nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Khoảnh khắc tiếp theo gã kinh ngạc. "Bà nội nó, Bàn gia đã bảo mà, sớm muộn gì cũng phải nhổ cái râu tên Hiến Vương đó, áo giáp của Nhị ca đâu mất rồi?" Bàn Tử chửi ầm lên.

Sau đó quay đầu nói: "Yên tâm đi Nhị ca, Bàn gia tuyệt đối sẽ giúp cậu làm thêm một bộ giáp nữa." Bàn Tử vỗ ngực cam đoan.

Trương Khởi Linh gật đầu, không nói gì thêm. "Cái đó, Trương công tử, ở bên trong mọi người đã gặp chuyện gì vậy?" Tiểu Quang đầy vẻ nghi hoặc.

Cậu ta và Lý giáo thụ đợi ở bên ngoài rất lâu.

Tính theo thời gian, chắc cũng phải mấy ngày rồi.

Mà Trương Thiên ở trong đó lâu như vậy rốt cuộc đã làm gì, gặp phải cái gì mà lại ra nông nỗi chật vật thế này, điều này khiến cả Lý giáo thụ và Tiểu Quang đều vô cùng tò mò. "Không có gì, gặp chút chuyện thôi, đi thôi, nên ra khỏi sơn cốc rồi." Trương Thiên nhẹ nhàng nói.

Tiểu Quang thấy Trương Thiên dường như không muốn nói nhiều, dứt khoát cũng không hỏi thêm nữa, chỉ đi theo sau vài người.

Shirley Dương lúc này mới tỉnh táo lại từ cuộc đào tẩu trước đó.

Trong đầu cô nhớ lại giấc mơ khi ấy.

Bọn họ bị người truy đuổi, đi vào một làn sương mù.

Mà nếu sương mù là thánh địa, thì người truy đuổi chính là Hiến Vương.

Giờ đây hai hình ảnh phân biệt hiện ra dưới một hình thức khác.

Điều này một lần nữa chứng minh giấc mơ của Shirley Dương có độ tin cậy nhất định.

Chương 599

Mấy người men theo đường cũ, bắt đầu quay trở lại.

Hồ Bát Nhất lúc này mày hơi nhíu lại, khẽ nói: "Theo lý mà nói, mỗi một mộ huyệt đều sẽ có ám đạo tương ứng thông ra bên ngoài, tục gọi là Sinh Môn.

Nhưng mà lần này sao chúng ta không nhìn thấy?" Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, Trương Thiên cũng phát hiện ra vấn đề này.

Nhưng vấn đề là tình huống lúc đó khẩn cấp, lại có ai chuyên môn đi để ý cái này chứ. "Lúc đó tình thế cấp bách, e rằng chúng ta cũng không ai chú ý, đừng bận tâm, chúng ta cứ ra ngoài trước đã rồi tính." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa. "Đúng rồi lão đại, đã tìm thấy hạt châu kia chưa?" Bàn Tử vẻ mặt kích động.

Phải biết rằng bọn họ đến đây chính là để tìm hạt châu.

Bây giờ mộ thất sụp rồi, nếu không tìm thấy hạt châu thì Bàn Tử tuyệt đối sẽ phát điên.

Trương Thiên không nói gì, chỉ đi về phía trước.

Dù sao Lý giáo thụ bọn họ đang ở đây, cũng không tiện thể hiện ra. "Đúng rồi, Trương huynh đệ, trong đó rốt cuộc có cái gì?

Các cậu có tìm thấy văn vật gì không?" Lý giáo thụ thấy vậy cũng mở miệng hỏi. "Trong đó có ba cỗ quan tài, trong quan tài đồng thau có treo một cái xác, tôi đã lột áo giáp của cái xác đó rồi, ông muốn xem không?" Trương Thiên mở miệng nói.

Mắt Lý giáo thụ sáng lên: "Thật sao?

Của cương thi à?

Đương nhiên là muốn xem." Vốn tưởng Lý giáo thụ sẽ biết khó mà lui, ai ngờ tên này như tìm ra chân trời mới, trong mắt toàn là vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

Trương Thiên khóe miệng giật một cái, quên mất, Lý giáo thụ là người cuồng nghiên cứu khoa học, sao ông ấy có thể bỏ qua cơ hội tốt này. "Ra ngoài rồi nói." Trương Thiên không nói thêm nữa, sau một câu đơn giản, mấy người men theo đường cũ trở về.

Rất nhanh, không còn nhiều trở ngại như trước, mấy người Trương Thiên vô cùng thuận lợi đi đến ngôi miếu cổ lúc trước.

Trong miếu, Trương Thiên nhìn thấy có nhiều trụ tường đã sụp đổ, chắc là chịu ảnh hưởng từ sự sụp đổ của địa cung bên trong.

Trương Thiên nhìn lên bầu trời, hiện tại đang là giữa trưa.

Cũng may không phải buổi tối, nếu là buổi tối thì còn phải đề phòng dã thú xung quanh.

Sau khi thoát ra, trong lòng mọi người cũng nhẹ nhõm hẳn.

Đồng thời, Lý giáo thụ và Tiểu Quang cũng cảm thấy một cơn mệt mỏi ập đến.

Dù sao thần kinh đã căng thẳng bao nhiêu ngày, hơn nữa ở trong mộ thất căn bản không phân biệt được ngày và đêm.

Bọn họ thức trắng bao nhiêu ngày, tự nhiên sẽ mệt mỏi.

Sau khi lên tới nơi, mọi người ngồi xuống đất, hai người Lý giáo thụ rất nhanh liền ngủ say.

Lúc này Trương Khởi Linh xòe tay ra.

Một hạt châu phát ra hồng quang xuất hiện trước mắt.

Hạt châu màu đỏ, nhìn qua vô cùng trong suốt, trên hạt châu đỏ rực có thể cảm nhận được một nguồn sức mạnh rất lớn.

Ánh sáng vàng nhàn nhạt tỏa ra.

Chẳng mấy chốc, bên trong ngôi miếu cũ nát đã tràn ngập khí tức màu vàng.

Đây chính là linh khí trân quý đã cảm nhận được ở trong thiên cung trước đó. "Là Mộc Trần Châu!" Nhìn thấy Mộc Trần Châu trước mắt, Bàn Tử và Shirley Dương gần như đồng thanh thốt lên.

Trên mặt đều có chút kinh ngạc, còn có kích động.

Cuối cùng cũng lấy được Mộc Trần Châu, có Mộc Trần Châu, lời nguyền trên người bọn họ có lẽ cũng có thể tiêu tan rồi.

Trương Thiên nhìn chăm chú vào hạt châu trước mắt. [Vật phẩm: Mộc Trần Châu!] [Phẩm giai vật phẩm: Cực phẩm Pháp khí!] [Năng lực vật phẩm: Bên trong có tinh hoa hỏa viêm, người hấp thu có thể tẩy rửa ô uế của bản thân, hỗ trợ tu luyện.] [Giới thiệu vật phẩm: Hạt châu này là mật của phượng hoàng do Địa Mẫu hóa thành, trong châu có tinh hoa hỏa viêm, là vật cực dương hiếm hoi trong thiên địa.] Âm thanh vang lên trong đầu.

Trong lòng Trương Thiên vui vẻ.

Vốn dĩ Trương Thiên còn đang nghĩ làm thế nào để tẩy rửa lời nguyền trên người, hiện tại xem ra căn bản không cần lo lắng nữa.

Trực tiếp hấp thu là được.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, Mộc Trần Châu này được gọi là cực phẩm pháp khí cũng không quá đáng.

Năng lực của nó quả thực rất mạnh.

Mà cái này hình như cũng là một trong số ít cực phẩm pháp khí mà

Trương Thiên từng thấy.

Còn Ngọc Nhãn Tinh Tuyệt kia chắc cũng là một kiện cực phẩm pháp khí. "Lão đại, cái này dùng thế nào a." Bàn Tử vẻ mặt buồn bực.

Chỉ có hạt châu mà không thể sử dụng, điều này còn khó chịu hơn việc bắt Bàn Tử nhịn ăn. "Hấp thu tinh hoa hỏa viêm bên trong hạt châu, từ đó tẩy rửa lời nguyền trên người." Trương Thiên nói.

Ngay sau đó hắn liền đặt tay lên trên hạt châu.

Lúc này, bên trong không gian riêng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn một màn trước mắt.

Cô ta không hề tiến lên ngăn cản, mà là bình thản nhìn xem. "Không ngờ khí vận của bọn hắn lại tốt như vậy, ngay cả Mộc Trần Châu cũng có thể lấy được." Trong lòng Tinh Tuyệt Nữ Vương thầm nghĩ, đối với khí vận của Trương Thiên, cô ta thực sự ghen tị.

Cô ta nhìn tay của mình.

Lúc đó Trương Thiên bất chấp nguy hiểm kéo cô ta vào trong không gian hư huyễn, điều này khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút ngẩn ngơ. "Ong ong." Theo sự hấp thu của Trương Thiên, chỉ thấy trên người Trương Thiên, một ngọn lửa đang điên cuồng bao quanh.

Ngay sau đó, chỉ thấy ấn ký lời nguyền trên lưng Trương Thiên cũng bắt đầu nhạt đi, rồi biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, tu vi của Trương Thiên lúc này cũng bị tinh hoa hỏa viêm làm rung chuyển.

Một nguồn sức mạnh dũng mãnh tràn vào đan điền.

Rất nhanh, Trương Thiên liền chìm đắm trong đó. "Lão đại trông có vẻ hưởng thụ quá." Bàn Tử nhìn biểu cảm hưởng thụ của Trương Thiên, trong mắt có chút mong đợi. "Oanh!" Khoảnh khắc tiếp theo,

chỉ nghe thấy trong đan điền Trương Thiên vang lên một tiếng nổ.

Tu vi của Trương Thiên vậy mà lại đột phá vào giờ khắc này.

Tuy rằng chỉ là tiến vào Nội Đan kỳ trung kỳ, nhưng lần đột phá đơn giản này lại khiến thực lực của Trương Thiên tiến lên không chỉ một bước.

Có thể nói, đây chỉ là từ sơ kỳ tiến vào trung kỳ, nhưng tu vi và hàm lượng chân khí của Trương Thiên đều đã tăng lên gấp đôi.

Có thể thấy Mộc Trần Châu lợi hại thế nào. "Mạnh quá." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều nhìn đến ngây người.

Đơn giản như vậy mà đã đột phá, Mộc Trần Châu này rốt cuộc lợi hại đến đâu.

Lúc này Trương Thiên chỉ cảm thấy trong cơ thể còn vô số tinh hoa hỏa viêm đang bùng cháy.

Hắn nhất định phải mau chóng hấp thu hết mới được, nếu không sẽ bị phản phệ, giống như Hiến Vương.

Trương Thiên mở mắt ra, vội vàng đưa Mộc Trần Châu cho Trương Khởi Linh trước mặt. "Hấp thu tinh hoa bên trong." Nói xong, Trương Thiên liền nhắm mắt lại.

Tay Trương Khởi Linh đặt lên hạt châu, đơn giản hấp thu một chút, mắt y liền mở to.

Ngay sau đó tu vi cũng bắt đầu rung chuyển.

Mộc Trần Châu vốn là vật cực dương, máu Kỳ Lân của Trương Khởi Linh cũng là vật cực dương.

Từ đó rất dễ dàng hòa nhập.

Sau khi hấp thu một luồng khí tức, Trương Khởi Linh đưa nó cho Hồ Bát Nhất.

Sau đó mọi người lần lượt hấp thu.

Tịnh hóa cơ thể, đồng thời bắt đầu tu luyện.

Chương 600

Mộc Trần Châu, một trăm năm có thể hình thành một luồng tinh hoa hỏa viêm.

Mà Hiến Vương mai táng đến nay, mấy ngàn năm trôi qua, bên trong đã có hàng chục đạo tinh hoa.

Cho nên trị liệu cho mấy người Trương Thiên chẳng là vấn đề gì.

Thậm chí sau khi hấp thu xong còn có thể lưu lại vài đạo tinh hoa.

Rất nhanh, bên trong miếu, mấy người Trương Thiên toàn bộ chìm vào tu luyện.

Thời gian cũng vội vã trôi qua.

Ba ngày sau.

Trương Thiên là người đầu tiên mở mắt.

Hắn phủi mạng nhện trên người mình xuống.

Nhìn xung quanh.

Lúc này bên trong miếu đã được quét dọn sạch sẽ.

Mà tu vi của Trương Thiên cũng đạt đến Nội Đan kỳ trung kỳ viên mãn, cũng đã ổn định lại.

Hiện tại tu vi của Trương Thiên có thể nói mạnh hơn trước kia không chỉ gấp đôi.

Trương Thiên cảm thấy, nếu để mình cầm Mộc Trần Châu sống một ngàn năm, e rằng thực lực của mình sẽ vượt xa Hiến Vương.

Nhìn xung quanh, ngoại trừ ngôi miếu được quét dọn sạch sẽ, xung quanh còn có một ít giấy tờ. "Trương công tử, anh tỉnh rồi!"

Nhìn thấy Trương Thiên đứng dậy, Tiểu Quang ở một bên vẻ mặt kích động.

Bọn họ ngủ một ngày, sau đó ngày thứ hai tỉnh lại thì thấy nhóm Trương Thiên cứ nằm ở đây, bất động.

Nhưng nghĩ đến thực lực của nhóm Trương Thiên, Lý giáo thụ đề nghị Tiểu Quang không nên quấy rầy.

Cho nên mới có cảnh tượng hiện tại.

Trương Thiên gật đầu. "Đa tạ các cậu đã ở đây canh chừng cho chúng tôi." Trương Thiên khẽ nói.

Trong lúc tu luyện mà bị cắt ngang thì rất đáng sợ, nhẹ thì có thể tẩu hỏa nhập ma, nặng thì thậm chí tổn thương căn cơ.

Tiểu Quang không quấy rầy mình cũng là một việc đáng được biểu dương. "Có gì đâu, chúng tôi cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Hơn nữa, trong mấy ngày này, chúng tôi cũng đã nghiên cứu bích họa xung quanh một lượt, đồng thời còn phát hiện ra bích họa mới nhất." Tiểu Quang có chút kích động. "Bích họa mới?" Trong mắt Trương Thiên lóe lên một tia nghi hoặc.

Tiểu Quang nghiêm túc gật đầu: "Lý lão sư phát hiện, bên trong vách tường lại còn có một không gian khác, trước đó chúng ta vì muốn tiến vào mộ thất nên không phát hiện ra.

Không gian đó bị Lý lão sư vô tình mở ra." Trương Thiên có chút tò mò, không gian ẩn giấu này rốt cuộc là cái gì. "Hóa ra là vậy, thế có thể dẫn tôi đi xem không?" Trương Thiên mở miệng hỏi.

Tiểu Quang gật đầu: "Vâng, đang định làm thế đây ạ, hơn nữa Lý lão sư hình như cũng phát hiện ra manh mối trong đó, cũng nghiên cứu ra được một số đầu mối." Tiểu Quang nói, cậu ta dẫn Trương Thiên đi đến phía sau một cây cột đá.

Nơi này sau khi được quét dọn thì trông có vẻ sáng sủa hơn một chút.

Cùng lúc đó, phía sau cột đá, sau một bức tường, bóng dáng Lý giáo thụ xuất hiện.

Mà Trương Thiên đi vào bên trong.

Khi nhìn thấy bức bích họa trước mắt, trong lòng Trương Thiên kinh hãi, bích họa này tuyệt đối không phải bích họa mộ Hiến Vương! "Trương huynh đệ, cậu tỉnh rồi." Lúc này, Lý giáo thụ nhìn thấy Trương Thiên đi tới, trên mặt có thêm vài phần vui mừng.

Trong ba ngày này, đồ ăn bọn họ dùng cơ bản đều là những thứ Shirley Dương đưa cho.

Đồ hộp và nước không dễ gì bị hỏng, lúc này mới giữ được tính mạng cho Lý giáo thụ và Tiểu Quang. "Vâng, đây là cái gì?" Trương Thiên nhìn bích họa trước mắt.

Kỳ thực hắn đã sớm đoán được cái gì đó, chẳng qua chưa xác định. "Đây là lớp không gian chúng tôi vô tình phát hiện ra, bức họa này hình như cùng niên đại với bích họa Hiến Vương.

Căn cứ theo suy đoán của tôi, trên bích họa khắc họa hẳn là một giáo môn." Lý giáo thụ nói rồi cầm lên một cây gậy nhỏ dưới đất. "Cậu xem, trên bích họa này, núi non hiểm trở, còn có cung điện trên núi, thậm chí còn có đám người trên đó.

Tiên tư phiêu phiêu, uyển chuyển như tư thái tiên nhân." Lý giáo thụ nói, ánh mắt Trương Thiên không ngừng quan sát bích họa trước mắt.

Nếu đoán không sai, bích họa này chính là Dược Vương Cốc trong truyền thuyết!

Nếu là Dược Vương Cốc, thì tuyệt đối tồn tại giữa chốn núi rừng

này.

Mà bức bích họa này chính là vị trí Dược Vương Cốc trong truyền thuyết!

Nhưng điều khiến Trương Thiên không nghĩ ra là, tại sao bích họa Dược Vương Cốc lại ở xung quanh mộ Hiến Vương.

Chẳng lẽ, Dược Vương Cốc nằm ngay tại vị trí này sao?

Nhưng nếu Dược Vương Cốc ở đây, sao mình lại không phát hiện ra bất cứ thông tin gì. "Cho nên, tôi đoán rằng, sơn cốc này có liên quan đến thi thể người trong cốc gì đó mà chúng ta nhìn thấy trên Lăng Vân Thiên Cung trước đây.

Mà Dược Vương Cốc, rất có khả năng nằm ngay trong khu rừng này của chúng ta." Lý giáo thụ nhìn về phía Trương Thiên, lại nói ra một tràng phán đoán.

Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm bích họa.

Trên bích họa khắc họa dáng vẻ của người Dược Vương Cốc, còn có dáng vẻ cung điện trong sơn cốc.

Nhưng mà, núi non trước mắt bao la hùng vĩ, muốn tìm được một sơn cốc như vậy đâu có dễ. "Từ từ, sơn cốc này, quen quá." Đột nhiên, Trương Thiên nhìn sơn cốc trên bích họa, trên mặt càng thêm kinh ngạc.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì sơn cốc trên núi này thực sự quá quen thuộc.

Tuyến đường của sơn cốc, còn có diện mạo sơn cốc, đều khiến Trương Thiên giật mình.

Sơn cốc này, chẳng phải chính là sơn cốc dưới chân mình sao? "Chẳng lẽ Dược Vương Cốc ở xung quanh mộ Hiến Vương?

Nhưng mà sao có thể chứ, khoan đã, hoặc là Hiến Vương đã chiếm cứ Dược Vương Cốc?" Trong đầu Trương Thiên xuất hiện mấy ý nghĩ.

Nhưng đều nhanh chóng bị Trương Thiên phủ định.

Hiến Vương muốn thành tiên, hẳn sẽ không dùng cung điện tiên của người khác làm nơi mình thành tiên.

Hắn tuyệt đối sẽ chọn thiên cung chuyên thuộc về mình, nói như vậy thì tông môn cung điện của Dược Vương Cốc chắc vẫn còn đó.

Nhưng nói về vị trí, Trương Thiên đột nhiên nghĩ tới điều gì. "Đúng rồi!

Sông ngầm dưới lòng đất!" Đột nhiên Trương Thiên nghĩ tới dòng sông đã nhìn thấy bên ngoài mộ Hiến Vương trước đó.

Nước không phải một ngày là có thể chảy thành sông lớn, các yếu tố cần thiết vẫn khá nhiều.

Điểm quan trọng nhất chính là thời gian.

Phải biết rằng, sông Tổ Mẫu của Hạ quốc, sông Hoàng Hà, đầu nguồn trên cùng cũng chỉ là một dòng sông nhỏ hẹp.

Mà đường sông, long mạch ở mộ Hiến Vương tuyệt đối không thể xuất hiện từ hư không, khẳng định có một nhánh sông hình thành.

Cho nên, Trương Thiên đoán rằng, Dược Vương Cốc này nằm ở thượng nguồn của dòng sông này.

Nói không chừng, tìm được dòng sông là tìm được vị trí Dược Vương Cốc.

Quả nhiên, khi Trương Thiên suy đoán, ánh mắt hắn cũng nhìn thấy một con sông nhỏ nằm ở góc dưới cùng của bích họa.

Dòng sông xuyên qua giữa hai bên sơn cốc.

Thông qua sơn cốc, chính là khu vực Dược Vương Cốc trong truyền thuyết. "Thật là kỳ lạ, tôi nghiên cứu mấy ngày nay cũng không tìm được vị trí chính xác, Trương huynh đệ, cậu có phát hiện manh mối gì không?" Lý giáo thụ nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên không nói nhiều, chỉ thản nhiên gật đầu: "Ừ, vị trí nằm ở con sông ngầm." Nói xong, Trương Thiên đi về phía xung quanh.

Xem ra, hắn còn phải xuống dưới xem thử.

Nhưng Trương Thiên hơi lo lắng, địa cung Hiến Vương phát nổ liệu có ảnh hưởng đến sự sụp đổ bên dưới hay không.

Nếu cả hẻm núi sụp đổ, liệu có lấp mất đường đi không.

Chương 601

"Sông ngầm?" Lý giáo thụ rơi vào trầm tư.

Trương Thiên cũng không nói thêm gì, mà chậm rãi đi ra khỏi ngôi miếu. "Trương thiếu gia, anh đi đâu vậy?" Tiểu Quang thấy Trương Thiên ra ngoài, không khỏi hỏi. "Ra ngoài đi săn, kiếm chút thịt." Trương Thiên nói.

Mắt Tiểu Quang sáng lên, bọn họ ăn đồ hộp đến phát ngán rồi, nếu có thịt thì là chuyện tuyệt vời biết bao. "Trương công tử, cần tôi đi cùng không?" Tiểu Quang tỏ ra rất nhiệt tình. "Không cần, cậu cứ ở đây là được." Trương Thiên nói xong, người đã đi ra ngoài.

Trương Thiên tự nhiên không phải đi săn bắn, hắn cũng không cần ăn gì.

Nếu phải ăn, ăn một chút đơn giản là có thể duy trì nhu cầu dinh dưỡng mấy tuần.

Trương Thiên sở dĩ đi ra ngoài, chủ yếu vẫn là muốn tiến vào không gian hư huyễn một chuyến.

Sau khi ra khỏi miếu, bóng dáng Trương Thiên lóe lên, người đã đến bên trong không gian hư huyễn.

Trong không gian hư huyễn.

Một hồ nước nhỏ trông vô cùng yên tĩnh.

Ở xung quanh hồ nước, ngoại trừ một số vật dụng sinh hoạt Trương Thiên mang vào và những thứ có khả năng cần dùng đến, thì chính là một đống lớn văn vật nhìn như rác rưởi ở cách đó không xa.

Những văn vật lấy ra từ mộ Hiến Vương bị Trương Thiên tùy ý ném vào.

Sau đó bị Tinh Tuyệt Nữ Vương đặt vào một góc.

Thậm chí Trương Thiên còn nhìn thấy quan tài Ấm Tử. "Ặc...

Nhìn thế này, hình như đúng là biến thành bãi rác thật." Trương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng giật giật.

Cũng không trách người ta Tinh Tuyệt Nữ Vương lại kháng nghị, đống này quả thực hơi loạn.

Biểu cảm bình thản tự nhiên, ánh mắt Trương Thiên cũng nhìn về phía quan quách cách đó không xa.

Trên quan tài Thần Mộc Côn Luân, bóng dáng Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện.

So với lúc trước gặp mặt, Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi thoát khỏi Xà Thần hiện tại dường như mạnh hơn một chút.

Không biết từ lúc nào, trên đỉnh đầu Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện một thứ giống như lỗ hổng, trông cực kỳ kỳ lạ.

Lúc này, Nữ Vương đang nhắm mắt, khuôn mặt hướng về phía Trương Thiên. "Việc gì?" Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng.

Vẫn là ngữ khí thản nhiên. "Tôi đến cảm ơn cô." Trương Thiên mở miệng nói, vô cùng khẳng định và nghiêm túc. "Hừ, bản vương làm việc không cần ngươi cảm ơn." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Phong thái nữ vương, cộng thêm dáng vẻ ngạo kiều, Trương Thiên không khỏi buồn cười. "Được rồi, thế tạ lễ này coi như thôi vậy." Trương Thiên nói, lấy ra một viên Cực Phẩm Quỷ Đan.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đã sớm chết rồi, đây vẫn là linh hồn của cô ta.

Tức là cô ta cũng giống như Vương phi, cần vật chí âm như Quỷ Đan để nuôi dưỡng.

Trương Thiên việc nào ra việc nấy, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã giúp hắn, hơn nữa giúp hắn thoát khỏi sự truy sát của Hiến Vương, Trương Thiên cũng không phải loại người hẹp hòi.

Nhìn thấy Quỷ Đan, trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lóe lên một tia tinh quang, một tia khát vọng. "Bản vương không ăn của bố thí." Ai ngờ tên này trực tiếp mở miệng từ chối.

Sau khi lời nguyền của Trương Thiên biến mất, cơ bản hắn đã ngang hàng với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trương Thiên sờ sờ má. "Vậy thì thôi.

Đúng rồi, lời nguyền của cô tôi đã xóa bỏ rồi, chúng ta thương thảo lại một chút về quyền sử dụng không gian hư huyễn này nhé." Trương Thiên xua tay nói, tuy có chút khát vọng Quỷ Đan, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn có giới hạn của mình.

Tinh Tuyệt Nữ Vương hơi nhíu mày, không ngờ Trương Thiên lại đề cập đến chủ đề này lần nữa.

Chẳng lẽ hắn muốn đuổi mình đi đến vậy sao?

Trong lòng Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút khác thường.

Tuy rằng đây là không gian của cô ta, nhưng hiện tại đã bị Trương Thiên chiếm cứ.

Hơn nữa còn có một nửa quyền khống chế, tuy có chút không cam lòng nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có lòng tự trọng và giới hạn của mình.

Nếu Trương Thiên cố chấp, cô ta cũng không còn lời nào để nói. "Không gian này cô có thể ở lại, hơn nữa cô cũng có thể bảo lưu một nửa quyền khống chế của mình, điểm này tôi có thể chấp nhận.

Coi như tạ lễ cô đã cứu chúng tôi, đương nhiên chúng ta phải giao

kèo ba điều!" Trương Thiên giơ ba ngón tay ra.

Trương Thiên cũng không phải loại người hà khắc, dù sao Tinh Tuyệt Nữ Vương đã cứu bọn họ, nếu mình lại đuổi cô ta đi thì quá không phải người rồi.

Hơn nữa, Trương Thiên cũng có nguyên tắc của mình.

Đối với người đã từng giúp mình, Trương Thiên cũng sẽ không keo kiệt.

Điểm này Đại Kim Nha có thể nói là được hưởng lợi không ít.

Phải biết rằng nhà Trương Thiên chính là cửa hàng đồ cổ, nhưng Trương Thiên vẫn để Bàn Tử mang đồ sang chỗ Đại Kim Nha bán.

Việc này vốn dĩ đã tăng thêm rất nhiều thu nhập cho Đại Kim Nha.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sững sờ.

Cô ta không ngờ chuyện Trương Thiên nói lại là chuyện này.

Nhưng mà, tại sao hắn lại làm như vậy.

Phải biết rằng, đồ của mình mà có một nửa nằm ở chỗ người khác, cho dù là bản thân Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng sẽ không chấp nhận.

Nhưng Trương Thiên lại vui vẻ chấp nhận.

Điều này khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút kinh ngạc.

Thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương không mở miệng, Trương Thiên đành phải nói tiếp: "Ba yêu cầu này rất đơn giản.

Thứ nhất, tôi có thể tùy ý để đồ trong này, tự nhiên có một số thứ cô không được động vào.

Thứ hai, cô có thể hấp thu linh thủy và linh khí xung quanh để tu luyện, nhưng một lần không được quá nhiều, tránh dùng hết.

Thứ ba, tôi chưa nghĩ ra, để sau này nói." Trương Thiên xua tay nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương hơi nhíu mày.

Mấy điểm này căn bản chẳng tính là chuyện gì.

Trương Thiên này rõ ràng là đang nương tay.

E rằng nước Thái Bình Dương cũng bị hắn xả hết rồi. "Ta đồng ý, nhưng ta có mấy yêu cầu." Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền đến.

Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Cô nàng này còn muốn ra yêu cầu? "Nếu ta tu luyện ở đây, không hy vọng người khác quấy rầy.

Hơn nữa ta hy vọng ngươi có thể đưa ta ra ngoài xem một chút thế giới mà bản vương đã chinh phục." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Trương Thiên khóe miệng giật một cái.

Khá lắm, thế giới cô chinh phục, đây đã là bao nhiêu năm rồi.

Sớm đã tro bụi khói tan.

Nhưng đưa cô ta đi dạo một vòng thì Trương Thiên cũng không sao cả.

Cũng đúng, Tinh Tuyệt Nữ Vương ngủ say ngàn năm, còn mấy ngàn năm khác thì là thống trị vương triều.

Chắc hẳn cũng rất nhàm chán, hiện tại Hạ quốc tuy chưa bước vào thời đại công nghệ cất cánh, nhưng sự thay đổi bên ngoài cũng đủ khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương chấn kinh một ngàn năm. "Được, tôi có thể đồng ý, chi bằng cô cũng gia nhập đội ngũ của chúng tôi đi." Trương Thiên thuận thế ném ra cành ô liu.

Chương 602

Phải biết rằng thực lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương rất mạnh.

Đặc biệt là đôi mắt kia, chỉ cần bị nhìn thấy là sẽ biến thành đá.

Bản thân thực lực cũng rất mạnh, nếu lôi kéo được, đội ngũ của Trương Thiên cũng sẽ được hưởng lợi không ít.

Hơn nữa sau này tiến vào Cửu Tầng Yêu Tháp, còn có Vân Thiên Cung, mọi chuyện cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt Trương Thiên nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Vậy bản vương muốn làm thủ lĩnh." Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng.

Chân Trương Thiên trượt một cái, suýt chút nữa ngã sấp mặt.

Tên này quả nhiên không thể dùng suy nghĩ bình thường để đánh giá. "Xin lỗi, đội ngũ của tôi không có thủ lĩnh, mọi người đều là anh em, ngồi ngang hàng với nhau." Trương Thiên nhẹ nhàng nói.

Vì Tinh Tuyệt Nữ Vương không còn cảm giác sắc bén như trước, ngữ khí của Trương Thiên tự nhiên cũng tốt hơn rất nhiều. "Bản vương suy nghĩ đã." Thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương nói vậy, Trương Thiên cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi gật đầu liền lấy từ trong tay ra một hạt châu.

Hạt châu này là sau khi mọi người sử dụng xong, cuối cùng lại đưa cho Trương Thiên.

Trương Thiên lấy Mộc Trần Châu ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương ngược lại bị dọa sợ một chút. "Không ngờ Mộc Trần Châu vẫn bị các ngươi đoạt được." Tinh Tuyệt Nữ Vương lẩm bẩm, trong lòng có chút cảm khái về vấn đề khí vận. "Mộc Trần Châu này, tôi cảm thấy

để ở đây sẽ làm cho cả không gian hư huyễn tràn ngập linh khí cực phẩm.

Đương nhiên, những khí tức này cô cũng có thể lợi dụng tu luyện, nhưng điều kiện tiên quyết là đừng có đánh chủ ý lên Mộc Trần Châu.

Hơn nữa tôi đã dùng tinh huyết trói định với Mộc Trần Châu rồi, cô cũng không mang đi được." Trương Thiên nói. "Bản vương sẽ không lấy đồ của hạ nhân." Tinh Tuyệt Nữ Vương rất cao ngạo nói.

Trương Thiên đã quen rồi, dứt khoát xua tay, ném Mộc Trần Châu lên không trung, sau đó liền rời khỏi không gian hư huyễn.

Mộc Trần Châu lơ lửng trên bầu trời không gian hư huyễn, sinh ra nguồn linh khí liên tục không ngừng cho cả không gian.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Mộc Trần Châu, trong mắt có chút nóng bỏng, nhưng ngay sau đó liền bị đè xuống.

Cô ta còn chưa đến mức độ đó.

Hơn nữa, ngay lúc Tinh Tuyệt Nữ Vương đang nhìn, đột nhiên một hạt châu màu đen rơi xuống.

Một viên Cực Phẩm Quỷ Đan rơi vào tay Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đây là cái Trương Thiên đưa lúc trước, Tinh Tuyệt Nữ Vương không nhận.

Hiện tại ngược lại lại rơi vào tay cô ta.

Trương Thiên tin rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ gia nhập đội ngũ của mình, đây chỉ là vấn đề thời gian.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn hạt châu trong tay, có chút ngẩn ngơ.

Lúc này, Trương Thiên đã ra khỏi không gian.

Cả người đi lang thang vô định trong rừng rậm.

Hắn không biết Tinh Tuyệt Nữ Vương có lấy Mộc Trần Châu hay không, nhưng Trương Thiên chọn tin tưởng một lần.

Tinh Tuyệt Nữ Vương là người cao ngạo, hơn nữa có giới hạn của mình.

Với tư cách là một Nữ Vương, nếu lấy đồ của hắn thì quả thực vi phạm bản tâm.

Nhưng khi thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương xác thực không lấy, chỉ đè nén sự nóng bỏng trong lòng xuống, Trương Thiên ngược lại có chút khâm phục cô ta.

Lắc đầu, Trương Thiên cũng không nghĩ nhiều.

Ánh mắt quét quanh một vòng, bóng dáng lóe lên, Trương Thiên đã bắt được một con nai nhỏ hoang dã.

Vác con nai, Trương Thiên đi về phía ngôi miếu. "Thật là, ngủ một giấc dậy lão đại đã không thấy đâu.

Khẳng định là đi tán em nào rồi, Nhị ca cậu cũng phải quản đại ca đi chứ." Còn chưa vào cửa, Trương Thiên đã nghe thấy tiếng nói nhảm của Bàn Tử. "Bàn Tử, còn nói nhảm nữa tôi nhét giẻ vào mồm cậu đấy." Giọng Trương Thiên truyền đến, Bàn Tử vội vàng ngậm miệng lại. "Lão đại anh đến rồi, ha ha, Bàn gia chỉ đùa thôi." Bàn Tử cười ha hả, nhìn thấy con nai sau lưng Trương Thiên, trên mặt cũng lộ ra nụ cười. "Hóa ra lão đại đi săn, là do Bàn gia cục diện nhỏ hẹp rồi.

Lý giáo thụ, mau đến cùng giúp lão đại khiêng thịt nai!" Bàn Tử hét lớn.

Trương Thiên thì ném con nai xuống đất. "Sao rồi?" Trương Khởi Linh nhìn về phía Trương Thiên. "Ừ, tu vi đã ổn định ở trung kỳ, còn cậu?" Trương Thiên không nhìn ra tu vi của Trương Khởi Linh. "Sắp tiến vào Toái Đan kỳ, nhưng chỉ thiếu một bước." Trương Khởi Linh

nói.

Rõ ràng chuyện này khiến y cũng rất bối rối. "Không sao, từ từ thôi, tài nguyên của chúng ta còn rất nhiều, chắc hẳn sau khi tìm được Dược Vương Cốc tài nguyên sẽ càng nhiều hơn, không lo không có tài nguyên tu luyện." Trương Thiên vỗ vai Trương Khởi Linh. "Anh tìm được vị trí Dược Vương Cốc rồi sao?" Trong ánh mắt Shirley Dương mang theo vẻ vui mừng. "Ừ, vị trí đại khái thôi, lát nữa mọi người cùng tôi đi, đương nhiên phải đánh chén một bữa no nê đã." Trương Thiên gật đầu.

Hồ Bát Nhất và những người khác tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Vui nhất không ai khác chính là Bàn Tử, tên này thèm thịt lâu lắm rồi.

Rất nhanh, mọi người bắt đầu nhóm lửa, nướng thịt nai, cả một con nai nhanh chóng bị xẻ ra, biến thành xiên thịt.

Đây có thể nói là bữa ăn ngon nhất của Trương Thiên trong thời gian gần đây.

Đương nhiên, thời gian gần đây Trương Thiên cũng chẳng ăn cơm.

Mọi người ngồi bên đống lửa, ngoạm từng miếng lớn thịt nướng trước mắt.

Thịt nai ăn cũng tạm được, có một cảm giác không nói nên lời, tất nhiên đây là lần đầu tiên Trương Thiên ăn. "Ưm ~ Lão đại, lát nữa chúng ta đi đâu?

Là về trước hay là..." Bàn Tử vừa ăn thịt ngấu nghiến vừa nhìn Trương Thiên hỏi.

Trương Thiên nhìn về nơi bọn họ đi ra lúc trước. "Có khả năng chúng ta cần phải quay lại một chuyến.

Vị trí Dược Vương Cốc rất có thể nằm ở cuối con sông." Trương Thiên nói, Shirley Dương và những người khác đều nhìn sang. "Cuối con sông, là con sông ngầm đó sao?

Nhưng chúng ta qua đó bằng cách nào?" Shirley Dương ngồi một bên hỏi.

Dòng nước con sông đó chảy hơi xiết, hơn nữa bên trong còn có rất nhiều bọ đen.

Trứng bọ có rất nhiều, lúc đó Trương Thiên bọn họ cũng chỉ đập nát hai quả trong số đó mà thôi. "Đến lúc đó hoặc leo vách đá, hoặc đi thuyền, đều được cả." Trương Thiên ngược lại không để ý vấn đề qua đó như thế nào, cái hắn để ý là Dược Vương Cốc rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào. "Lão đại, vậy khi nào chúng ta xuất phát, Bàn gia nhớ cái giường nhỏ mềm mại, thoải mái và xinh đẹp của tôi quá." Trong mắt Bàn Tử lộ ra chút hoài niệm.

Trương Thiên cũng không muốn vạch trần gã.

Thứ cậu nhớ rốt cuộc có phải là cái giường không đấy. "Nghỉ ngơi một chút, mọi người ăn xong thịt rồi tính." Trương Thiên nói, mọi người cũng không có ý kiến gì với việc này. "Haizz, cũng không biết mấy người kia sao rồi." Tiểu Quang nhớ tới mấy người ở bờ sông đối diện trước khi đến đây.

Lúc đầu, Lý giáo thụ và Tiểu Quang hai người vượt qua người dũng xong, có để lại một cái ba lô.

Nhắc nhở người phía sau đừng đi vào.

Nhưng cái ba lô đó bọn họ có nhận được hay không, Lý giáo thụ và Tiểu Quang cũng không biết được. "Chắc không sao đâu, nếu họ nhìn thấy ba lô, chắc chắn sẽ không qua đây." Lý giáo thụ an ủi.

Nhưng trong lòng ông thực ra cũng không nắm chắc.

Trương Thiên đối với chuyện của nhóm Lý giáo thụ cũng không hứng thú lắm.

Chương 603

Đã đến đây rồi, tự nhiên phải có giác ngộ gặp nguy hiểm.

Rất nhanh, một con nai cũng bị mọi người chia nhau ăn gần hết.

Trương Thiên gói chỗ thịt nai còn thừa lại.

Như vậy lúc đói cũng có thể ăn.

Phủi tay, Trương Thiên đứng dậy. "Đi thôi, việc này không nên chậm trễ." Trương Thiên nói xong đi về phía cửa hang lúc trước.

Hắn phải xuống lại chỗ mộ Hiến Vương lần nữa.

Nếu biết trước cuối con sông có khả năng là vị trí Dược Vương Cốc, Trương Thiên cũng sẽ không vội vàng đi ra.

Trương Khởi Linh cũng chậm rãi đứng dậy.

Sau khi thực lực bản thân được nâng cao, sự tự tin của nhóm Trương Thiên cũng được tăng lên rất nhiều.

Đặc biệt là Trương Thiên, hiện tại sau khi tiến vào trung kỳ, thực lực bản thân cũng tăng gấp đôi.

Nếu gặp lại Hiến Vương, không còn nghi ngờ gì nữa, Trương Thiên ít nhất có thể chạy trốn. "Cái đó, chúng tôi có thể đi theo không?" Lý giáo thụ nhìn về phía Trương Thiên, trong giọng nói mang theo chút dò hỏi.

Dù sao Dược Vương Cốc, nghe tên đã thấy là nơi rất cao cấp, hơn nữa cũng không phải nơi bọn họ tìm kiếm.

Trương Thiên nếu không dẫn họ theo, Lý giáo thụ vẫn không dám qua đó. "Nếu mọi người muốn thì có thể đi theo, nhưng cũng giống như trước đó, nếu gặp nguy hiểm mà chúng tôi không đủ sức giúp đỡ

thì cũng đành chịu." Trương Thiên nói, đánh tiếng trước một câu.

Lý giáo thụ vội vàng gật đầu: "Cái này tôi biết, đa tạ Trương huynh đệ cho chúng tôi đi cùng." Lý giáo thụ vội vàng cảm kích nói.

Trương Thiên xua tay, cũng không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh, mọi người thu dọn lại một chút, bắt đầu hành trình đến Dược Vương Cốc. "Bản đồ này quả thực có ghi chép lộ tuyến Dược Vương Cốc." Lúc này Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng từ sau một cái cột đi ra.

Bọn họ vừa mới đi quan sát bích họa Dược Vương Cốc lúc trước.

Hồ Bát Nhất cũng đồng dạng tìm ra manh mối. "Cuối dòng sông, đó là đất Long Tuyền, xem ra Dược Vương Cốc thực sự có khả năng ở đó." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, cũng rảo bước đi tới trước mặt Trương Thiên. "Xem ra trước đó chúng ta đã sơ suất, không quan sát kỹ, nếu quan sát kỹ có lẽ cũng có thể tìm được bí mật ở thượng nguồn." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, cũng cảm thấy có chút đáng tiếc. "Bây giờ cũng chưa muộn, xuất phát." Nói rồi, Trương Thiên và Trương Khởi Linh đi đầu tiên phong.

Rất nhanh, mọi người lại xuống đến bên dưới mộ thất.

Trong tầm mắt lại xuất hiện con sông quen thuộc kia.

Còn có hố tuẫn táng trước mắt.

Xuyên qua hố tuẫn táng, con sông dài đằng đẵng xuất hiện trước mắt. "Lão đại!

Mau nhìn kìa, trong sông hình như có người!" Đột nhiên, Bàn Tử chỉ vào con sông trước mắt, kinh hô.

Trương Thiên cũng nhìn thấy "người" trong sông.

Trương Thiên nhìn rất rõ, trong sông kia đâu phải là người, rõ ràng

là một cái xác chết. "Đó là thứ gì?" Lý giáo thụ cũng lẩm bẩm, trong mắt có chút kích động. "Gào gào?" Thứ trong sông hình như ngửi thấy mùi lạ xung quanh, đột nhiên bừng tỉnh.

Cái mùi đó, nó thực sự quá quen thuộc rồi. "Mẹ kiếp, lại gặp rồi." Huyền thi toàn thân chấn động, cả cái xác vội vàng quay đầu, chạy ngược lại.

Sau khi nó rơi từ vách núi xuống liền rơi vào trong sông.

Sau đó men theo dòng sông, Huyền thi càng điên cuồng di chuyển.

Sợ nhìn thấy đám Bàn Tử và Trương Thiên.

Khi Trương Thiên nhìn thấy cái xác này liền nhận ra ngay.

Đây chẳng phải là cái xác phát hiện trong quan tài đồng thau trước đó sao?

Trương Thiên thực sự không ngờ, nay cái xác đã biến thành thế này, hơn nữa nhìn thấy bọn họ thậm chí còn biết chạy trốn.

Chuyện này thực sự quá kỳ lạ.

Trương Thiên còn nghi ngờ có phải mình đã làm chuyện gì táng tận lương tâm hay không. "Lão đại, con hàng kia hình như là con cương thi rơi xuống vách núi trước đó thì phải." Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Huyền thi hình như nghe thấy, tốc độ càng nhanh hơn.

Trên mặt nước càng dấy lên từng đóa sóng hoa.

Trương Thiên vẻ mặt cạn lời.

Khá lắm, tên này sợ bọn mình đến thế sao? "Đúng lúc, để tên này mở đường, chúng ta đi theo sau hắn." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất mắt sáng lên: "Ý hay, như vậy nếu có cơ quan cũng

có thể dễ dàng đối phó." Hồ Bát Nhất nói, mấy người liền đứng dậy, đứng trên vách núi.

Trương Thiên không định đi đường sông, mà là đi trên vách núi cheo leo.

Lúc này, Lý giáo thụ và Tiểu Quang đều ngơ ngác.

Cương thi, đó chẳng phải là tồn tại trong truyền thuyết sao.

Hơn nữa sức mạnh vô cùng, gặp người là cắn.

Nhưng con trước mắt này lại có chút không bình thường.

Thậm chí gặp người là chạy, nhìn qua có vẻ rất sợ hãi.

Điều này đã vi phạm hình tượng cương thi cao to uy mãnh trong truyền thuyết.

Chẳng lẽ cương thi đổi tính rồi? "Cái đó, Trương huynh đệ, cậu chắc chắn đây là cương thi chứ?" Lý giáo thụ lúc này đều choáng váng. "Đúng vậy, trong quan tài đồng thau đó." Trương Thiên không phủ nhận. "Nhưng mà con hàng này với mấy con bánh chưng đỏ chúng ta gặp trước đó hình như không khác gì mấy, hơn nữa con bánh chưng kia còn lăn lê bò toài đòi giết chúng ta.

Tại sao con cương thi này trông lại chật vật như vậy?" Lý giáo thụ nói ra nghi vấn.

Trương Thiên sờ sờ má.

Cái này phải nói thế nào đây.

Bị mình chinh phục rồi?

Hay là mình chinh phục cương thi, để lại ảnh hưởng không thể xóa nhòa trong tâm hồn ấu trĩ của nó.

Trương Thiên còn nghi ngờ có phải mình là trùm phản diện hay

không. "Có khả năng bị chúng tôi đánh sợ rồi, đi thôi, tôi đưa mọi người qua đó." Trương Thiên xua tay.

Sau đó mang theo Lý giáo thụ và Tiểu Quang đứng lên vách núi.

Lý giáo thụ đầy vẻ nghi hoặc, cương thi mà còn biết sợ?

Lý giáo thụ tự nhiên không biết, cương thi cũng có linh trí.

Chẳng qua sẽ sinh ra theo sự gia tăng sức mạnh.

Đứng trên vách tường, Trương Thiên nhìn xuống dòng sông.

Trong sông, Huyền thi bơi cực nhanh, sợ gặp phải Trương Thiên vậy.

Nó bơi không phải kiểu nhảy nhảy, mà là di chuyển trực tiếp.

Chắc là lợi dụng thi khí để tạo ra lực đẩy. "Vãi chưởng, lão đại, các anh đều lên đó rồi, tôi phải làm sao?" Bàn Tử nhìn mấy người đứng trên vách núi, không khỏi hét lên.

Thấy Trương Thiên không để ý đến mình, Bàn Tử đành phải gọi Phi Phi ra.

Chương 604

"Haizz, vẫn là Phi Phi tốt nhất." Bàn Tử được Vương phi ôm lấy, lần nữa đặt chân lên vách núi. "Hả?

Bàn huynh đệ, sao anh biết bay, hóa ra anh mới là đại lão ẩn mình." Tiểu Quang nhìn Bàn Tử bay trên không trung, vẻ mặt kích động.

Bay lượn, đó là ước mơ của biết bao nhiêu người a.

Bàn Tử sờ sờ má: "Hề hề, Bàn gia chính là rồng trong loài người vạn người có một, khiêm tốn, đều phải khiêm tốn chút." Bàn Tử cười hì hì.

Vương phi là quỷ hồn, tự nhiên có thể ẩn nấp, Lý giáo thụ bọn họ không nhìn thấy cũng là bình thường.

Lý giáo thụ nhìn Bàn Tử, trong mắt cũng là sự đánh giá. "Không ngờ thế giới thực sự thần kỳ như vậy, thực sự có thể lên trời sao?" Lý giáo thụ lẩm bẩm, trong lòng có chút kích động.

Mà lúc này, Bàn Tử cũng nắm được chân trời mới.

Vương phi là quỷ hồn, cô ấy có thể bay, nếu Vương phi mang theo mình bay lên trời, vậy chẳng phải là...

Trong đầu Bàn Tử tưởng tượng, lại hiện lên mấy hình ảnh.

Mình thậm chí có thể cùng Phi Phi ngắm hoàng hôn trong mây, ngắm nhìn non sông Hạ quốc từ trên mây.

Thế chẳng phải sướng rơn sao?

Cùng lúc đó, Bàn gia cũng sẽ là đại lão duy nhất trong đội thực hiện được việc bay lượn.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử vậy mà lại có chút kích động nho nhỏ.

Lão đại nói không chừng cũng sẽ ghen tị nhìn mình. "Vãi chưởng, sao Bàn gia trước đây không nghĩ ra cách chơi này nhỉ." Trong lòng Bàn Tử vui mừng khôn xiết, thế này chẳng phải sướng hơn đi trộm mộ sao?

Còn bên dưới, Huyền thi lại khổ sở.

Lúc này Huyền thi chỉ cảm thấy trên đầu có vô số khí tức đang đi theo mình.

Luồng khí tức quen thuộc và khủng bố đó khiến trong lòng Huyền thi kinh hãi tột độ, giống như con thỏ bị kinh sợ, tốc độ lại nhanh hơn một chút.

Lúc này tại hiện trường. [Khá lắm, Bàn gia cuối cùng cũng lĩnh ngộ được cách dùng Vương phi chính xác!] [Tôi trước đây đã nghĩ rồi, đã là quỷ hồn biết bay, mà thực lực Vương phi lại mạnh như vậy, liệu có thể mang người bay lên trời không, hiện tại xem ra là có thể.] [Khá lắm, vậy mà có thể bay, tôi cũng muốn một em người yêu quỷ hồn!] [Người phía trước?

Đừng có mơ hão, người ta Bàn gia dương khí thịnh vượng, chinh phục được Vương phi, ông dựa vào cái gì?

E rằng còn không đủ cho người ta hút ấy chứ.] [Đúng vậy, quỷ hồn không phải ông muốn là được, phải có thể phách cường tráng.] [Chuyện đó sau này hẵng nói.] Hiện trường một trận ồn ào.

Từ xưa đến nay, bay lượn chính là ước mơ của nhân loại.

Ảo tưởng sau lưng có đôi cánh, ảo tưởng có thể tự do bay lượn giữa trời đất.

Nhưng sau thời hiện đại, nhân loại phát minh ra rất nhiều máy bay, tên lửa, thậm chí đã có thể rời khỏi trái đất.

Nhưng đó chỉ là sự hỗ trợ của công nghệ, còn lâu mới bằng khoái

cảm tự mình bay lượn trên bầu trời. "Cái này..." Trần Hề nhìn cảnh tượng trước mắt, nói thật cô cũng bị kinh ngạc.

Trước đó cũng từng nghĩ, tu luyện đến phía sau liệu có biết bay hay không.

Nhưng hiện tại xem ra, chắc là có thể.

Đừng nhìn Vương phi tha Bàn Tử đi, nhưng tốc độ và năng lực của nhóm Trương Thiên lúc này đã tiếp cận vô hạn với việc bay rồi.

Trương Khởi Linh có thể dừng lại ngắn ngủi trên không trung, thậm chí có thể leo trèo, lướt đi.

Trương Thiên cũng như vậy.

Nếu nhìn như thế, thì có lẽ vài năm nữa, Trương Thiên thật sự có thể đăng lâm cảnh giới đó. "Mấy loại công pháp đó rốt cuộc sử dụng như thế nào, tại sao lại có tình huống này.

Khoa học và sự tu luyện của họ kết hợp lại sẽ sinh ra sản phẩm như thế nào.

Mình lại có thể chế tạo ra máy móc kết hợp giữa khoa học và loại văn hóa này hay không." Trong lòng Trần Hề xuất hiện vô số nghi vấn.

Đồng thời cô dường như cũng tìm được mục tiêu, đợi lần hồi ức này kết thúc, cô nhất định phải kiếm được một quyển công pháp có thể tu luyện.

Đến lúc đó, nói không chừng cô có thể làm ra những nghiên cứu còn lợi hại hơn.

Lúc này trong hình ảnh.

Trương Thiên và những người khác đi theo Huyền thi, rất nhanh liền đi được khoảng một cây số.

Theo tốc độ của Huyền thi càng ngày càng nhanh, mấy người Trương Thiên cũng rời khỏi phạm vi mộ Hiến Vương.

Trên đỉnh đầu, tòa cung điện kia cũng dần dần biến mất trước mắt.

Lý giáo thụ dụng tâm ghi nhớ vị trí tòa cung điện kia.

Nếu có cơ hội, ông nhất định phải quay lại xem thử.

Chỉ riêng một cung điện đó thôi đã có thể xin di sản rồi. "Ca ca." Huyền thi hình như chạy mệt rồi, bóng dáng nó dừng lại, cả người càng chìm vào trong nước sông.

Nhìn thấy Huyền thi không được nữa, Bàn Tử lại phun tào một câu: "Có được không đấy, tiểu thi thi." Giọng Bàn Tử vừa dứt, đột nhiên dưới nước một cái đầu trồi lên.

Huyền thi không có mắt, cái đầu nhìn về phía Bàn Tử.

Lộ ra răng nanh.

Ngay sau đó lại chạy về phía trước. "Thật là chấp nhất." Shirley Dương nhìn cảnh này, cảm thán một câu.

Thời gian trôi qua, Trương Thiên cũng dần nhìn thấy một luồng ánh sáng.

Quả nhiên giống như hắn nghĩ, sau khi ra khỏi hẻm núi, bên ngoài chính là một khu rừng rậm.

Mà bên trong rừng rậm, nói không chừng chính là vị trí Dược Vương Cốc.

Khi sắp đến cuối đường, Huyền thi dừng lại.

Nó cảm giác mình bị chơi xỏ.

Bọn Trương Thiên hình như không có ý định giết hại mình, mà

giống như muốn sỉ nhục mình.

Với tư cách là vương giả năm xưa, Huyền thi có bao giờ bị sỉ nhục như thế này đâu, đương nhiên là ngoại trừ Hiến Vương ra.

Trong nhất thời, Huyền thi liền xoay người, lộ ra răng nanh, móng vuốt, lao về phía Trương Thiên bên này.

Thật khéo làm sao.

Mục tiêu đầu tiên của Huyền thi chính là Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh đâu phải là Trương Thiên, sẽ không chiều chuộng tên này.

Chỉ thấy sau khi Huyền thi xuất kích, Trương Khởi Linh liền động thủ, Hắc Kim Cổ Đao mạnh mẽ chém ra.

Một đạo hắc quang lóe lên.

Đầu Huyền thi đã rời khỏi cơ thể.

Trương Thiên thở dài: "Haizz, chọc ai không chọc, ngươi cứ phải chọc vào cậu ấy." Lẩm bẩm một câu, Trương Thiên cũng không nhìn nữa.

Con Huyền thi này cũng xui xẻo.

Khó khăn lắm mới sống sót, lại gặp phải mình.

Gặp mình thì thôi đi, còn bị đuổi theo.

Nếu nó không chủ động tấn công, Trương Thiên có thể giả vờ như không thấy.

Đáng tiếc, tên này đầu óc cứ nóng lên. "Đây chính là cương thi?" Tiểu Quang nhìn cái đầu dưới đất, sau khi đầu bị chém xuống, cơ thể Huyền thi liền bắt đầu thối rữa cực nhanh.

Cái đầu thối rữa sinh ra một mùi hôi thối. "Ưm, buồn nôn quá,

chúng ta mau đi thôi." Tiểu Quang bịt mũi, có chút nôn khan.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía trước.

Lúc này bọn họ đã ra khỏi sơn cốc.

Đập vào mắt là một dòng sông nhỏ.

Dòng sông nhỏ thông lên phía trên, không nhìn thấy điểm cuối.

Chương 605

Trương Thiên ước tính, Dược Vương Mộ trong truyền thuyết chắc nằm ở phía trên dòng sông trước mắt. "Chúng ta thế mà lại ra ngoài rồi, không ngờ dưới địa động chính là sơn cốc." Lý giáo thụ lẩm bẩm, nhìn xung quanh.

Chẳng phải giống hệt khu rừng nguyên sinh lúc trước sao? "Thi khí nặng quá." Đột nhiên, Trương Khởi Linh ở một bên mở miệng. "Nhị ca, đây chẳng phải là con cương thi trước mắt sao?

Đừng có chuyện bé xé ra to." Bàn Tử ở một bên nói.

Trương Khởi Linh lại lắc đầu: "Là một luồng khí tức khác." Trương Khởi Linh nói.

Trương Thiên nhìn xung quanh.

Tại sao mình không cảm nhận được, chẳng lẽ Trương Khởi Linh lại tiến hóa rồi? "Sao tôi lại không ngửi thấy nhỉ?" Bàn Tử chớp chớp mắt.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu theo. "Nhị ca, thực lực của anh chắc lại tăng lên rồi." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Trương Kỳ Lân chỉ khẽ gật đầu. "Ừ." Y đơn giản ừ một tiếng.

Trương Thiên nhìn về phía cách đó không xa, nếu Trương Kỳ Lân đã nói vậy, thì phía trước chắc chắn có đồ vật. "Sẽ không phải là cương thi chứ?" Sắc mặt Tiểu Quang thay đổi.

Trong đầu nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị đám bánh tông chi phối trước đó. "Không giống lắm, thi khí cũng chia làm nhiều loại.

Có thi khí là khí tức tỏa ra từ trên người người chết.

Còn có một luồng thi khí là do vô số thi thể chất đống tạo thành, mà còn có một loại nữa là bánh tông, cuối cùng mới là cương thi." "Mỗi một loại khí tức đều sẽ hình thành hiệu quả khác nhau." Trương Thiên giải thích, Tiểu Quang và giáo sư Lý nghe mà cái hiểu cái không gật đầu.

Tuy nghe không hiểu, nhưng cảm thấy rất có lý. "Chúng ta men theo lòng sông đi về phía trước.

Tôi đoán, huyệt mộ cuối cùng hẳn là nằm ở phía trên lòng sông." Trương Thiên xoay người nói.

Tiểu Quang cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đi sát phía sau mọi người.

Theo mọi người đi càng sâu về phía thượng nguồn, mùi vị kỳ lạ kia càng nặng.

Nặng đến mức Trương Thiên cũng cảm nhận được. "Quả thực có thi khí." Trương Thiên và Hồ Bát Nhất gần như đồng thời mở miệng.

Ánh mắt hai người chạm nhau, cùng nhìn về phương xa.

Xung quanh ngoại trừ từng mảng rừng rậm lớn ra thì dường như không có gì cả.

Dưới chân là bùn đất ẩm ướt.

Vì con sông nhỏ ẩm ướt cộng với thấp khí trên mặt đất, bùn đất trở nên hơi dính chân. "Tại sao Bàn gia tôi không cảm nhận được nhỉ, thật kỳ quái." Bàn Tử lẩm bẩm, nhìn xuống dưới chân, bùn đất đã dính một mảng lớn. "Đám bùn này dính chân thật đấy." Bàn Tử vẩy vẩy chân, vì nguyên nhân cân nặng, tên này bị dính nhiều bùn hơn đám người Trương Thiên.

Sau khi đi được hơn một tiếng đồng hồ, một tấm bia mộ xuất hiện trước mắt.

Bia mộ cứ thế dựng đứng ngay trên một bãi đất trống.

Mà xung quanh bãi đất có bia mộ, một ngọn cỏ cũng không mọc nổi.

Cứ như thể hàng năm đều có người đặc biệt đến xử lý vậy.

Trong phạm vi gần một trăm mét quanh bia mộ, tấc cỏ không sinh.

Thậm chí dòng sông cũng chảy vòng qua bia mộ này. "Cải Long Huyệt!" "Thi khí nặng quá." Mắt Hồ Bát Nhất trợn to, trong lòng cũng chấn động. "Cải Long Huyệt là gì?" Shirley Dương đứng một bên, khuôn mặt tinh xảo tràn đầy tò mò. "Cải Long Huyệt đúng như tên gọi, là thi huyệt được hình thành sau khi sửa đổi long mạch." Hồ Bát Nhất mở miệng nói. "Dòng sông này chính là long mạch, chảy vào bên trong địa cung Hiến Vương, mà tấm bia vô danh này chính là một điểm mấu chốt." "Dòng sông này không chịu nổi thi khí quanh bia mộ nên mới đổi dòng, đồng thời cô nhìn xung quanh xem, thậm chí một ngọn cây cũng không thể sinh trưởng, đây chính là do thi khí quá nặng." Hồ Bát Nhất liên tục giải thích.

Shirley Dương gật đầu, đã có chút hiểu ra. "Nói như vậy, dưới bia mộ này tuyệt đối là một nơi tập thi (nơi tập trung xác chết)." Shirley Dương nói.

Đám Bàn Tử và giáo sư Lý kinh ngạc.

Shirley Dương thế mà nghe hiểu được?

Bọn họ đều có chút mơ hồ. "Dương tiểu thư thậm chí có thể suy một ra ba." Tiểu Quang lẩm bẩm, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Chính mình còn nghe không hiểu, Shirley Dương lại có thể nghe hiểu.

Đây chẳng lẽ là thiên phú sao? "Không ngờ Dương tiểu thư mới là người có ngộ tính tốt nhất trong chúng ta, đúng là cô ấy vẫn luôn rất

thông minh." Một bên, giáo sư Lý lẩm bẩm.

Đối với Shirley Dương, ông thậm chí đưa ra đánh giá rất cao. "Không sai, bên dưới tấm bia đá này, xác suất lớn sẽ là một bãi chôn xác quy mô lớn, chỉ có bãi chôn xác quy mô lớn mới có thể hình thành cảnh tượng như thế này." Hồ Bát Nhất lại nói.

Lúc này Trương Thiên đi về phía bia mộ.

Xung quanh quả thực có thi khí rất mạnh, nhưng những khí tức này đối với Trương Thiên mà nói cũng chẳng là gì.

Theo cái phất tay của Trương Thiên, trên mặt đất thình lình xuất hiện một dấu chưởng ấn.

Ngay sau đó, dưới bia đá, từng bộ hài cốt xuất hiện trước mắt. "Nơi này hẳn là tình cảnh phát sinh do người Hiến Vương, người man di bản địa và người Dược Vương Cốc đối kháng năm xưa." "Nhìn từ thi khí thì trong cái hố này e là chôn không ít người." Trương Thiên nhìn hài cốt trên mặt đất, thản nhiên nói.

Biểu cảm cũng vô cùng bình tĩnh.

Không phải chưa từng thấy qua, Trương Thiên tự nhiên cũng chẳng có gì phải sợ hãi. "Vãi, thầy Lý, xung quanh hình như nổi sương mù rồi." "Chúng ta sẽ không gặp quỷ đả tường chứ?" Đột nhiên, Tiểu Quang hét lên.

Ngay sau đó, trong mắt Tiểu Quang, hình ảnh biến đổi.

Bãi chôn xác vốn dĩ bình thường, lúc này lại khói mù lượn lờ.

Đặc biệt là ở nơi âm khí rất nặng như rừng rậm, càng có vẻ vô cùng dọa người.

Đồng thời, cảnh tượng xung quanh cũng biến hóa.

Bọn họ lúc này nào còn ở cạnh con sông nhỏ, trong nháy mắt, bọn

họ dường như đã đến một bãi tha ma. "Mẹ ơi, tình huống gì thế này." Tiểu Quang hét lớn.

Chỉ thấy vô số bia mộ dựng lên xung quanh.

Dưới bia mộ, đột nhiên một cánh tay từ trong đất thò ra.

Cảnh tượng này càng làm Tiểu Quang giật nảy mình.

Dù hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng cảnh tượng này hắn thực sự không tiếp nhận nổi. "Ra rồi, toàn bộ chui ra rồi." Tiểu Quang hét lên, chân càng run rẩy đến nhũn ra.

Lúc này Trương Thiên cũng bị tiếng hét của Tiểu Quang thu hút.

Mọi người nhao nhao nhìn về phía Tiểu Quang và giáo sư Lý.

Lúc này, sắc mặt Tiểu Quang và giáo sư Lý đều rất tái nhợt.

Đặc biệt là Tiểu Quang, trong miệng không ngừng la hét.

Nhưng cũng chỉ hét được vài tiếng, Tiểu Quang cứ như bị cái gì bịt miệng lại, không hét ra tiếng được nữa.

Giáo sư Lý cũng giống hệt như vậy.

Trương Thiên thấy thế liền nhận ra vấn đề.

Chương 606

Nơi này là bãi chôn xác, khí trường độc đáo hình thành xung quanh cũng giống như Vạn Táng Khanh.

Chỉ có điều, nơi này chỉ được coi là bản rút gọn của Vạn Táng Khanh.

Nơi này không hình thành được Quỷ Đan, càng không có loại thủ lĩnh như ở Vạn Táng Khanh.

Nơi này chỉ có một số âm hồn đang tác quái.

Bởi vì khí thế tỏa ra trên người đám Trương Thiên thực sự quá mạnh, cho nên đám quỷ quái kia không dám tới kinh động bọn họ, chỉ có thể thử đi ám và quấy nhiễu hai người giáo sư Lý. "Bọn họ bị khí trường xung quanh làm mê hoặc rồi." Trương Thiên mở miệng nói, lập tức vung tay lên, một luồng đạo khí truyền ra.

Sau khi khí tức phả qua mấy người, hai người vốn sắc mặt tái nhợt cũng dần dần khôi phục lý trí. "Chuyện gì xảy ra vậy?

Vừa rồi không phải tôi đang ở bãi tha ma sao?" "A, tôi nói được rồi." Tiểu Quang lẩm bẩm, trong mắt cũng có thêm chút vui mừng.

Trên trán càng vã ra rất nhiều mồ hôi.

Giáo sư Lý nhìn xung quanh, thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi ông thậm chí đã nhắm mắt chờ chết, nhưng bây giờ tỉnh lại, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm. "Các người vừa rồi bị tắc thi khí mê hoặc, cũng chính là cái gọi là quỷ đả tường." "Không cần sợ hãi, chúng ta ra khỏi nơi này là không sao rồi." Trương Thiên chậm rãi nói.

Giọng không lớn, cũng rất bình tĩnh.

Tiểu Quang thở hổn hển, vội vàng gật đầu. "Đúng rồi, Trương công tử, sao các anh không bị ảnh hưởng?" Tiểu Quang tò mò.

Ngay cả giáo sư Lý cũng có chút tò mò nhìn Trương Thiên. "Chút đồ vặt vãnh này không gây ảnh hưởng được tới chúng tôi." Trương Thiên nói. "Vậy nói như thế, ngài đã từng gặp thứ lợi hại hơn?" Tiểu Quang kinh hô một tiếng, hắn thực sự không tưởng tượng nổi thứ còn lợi hại hơn cái này thì kinh khủng đến mức nào. "Cậu đã thấy sông Vong Xuyên bao giờ chưa?" Bàn Tử lúc này đắc ý mở miệng.

Cái lỗ mũi sắp hếch lên tận trời.

Tiểu Quang: "???" Giáo sư Lý: "??" "Sông Vong Xuyên?

Đó là cái gì?" Cả Tiểu Quang và giáo sư Lý đều ngẩn ra, trong mắt toàn là kinh hãi. "Nhớ năm đó, Bàn gia dũng cảm xông pha sông Vong Xuyên, vượt qua cầu Tam Sinh, xem kiếp trước kiếp này, xem nhân gian luân hồi, cuối cùng Bàn gia đúc kết ra một câu." "Nhân gian chính đạo là tang thương, đại đạo của Bàn gia là đoàn viên an khang." Bàn Tử nói xong còn nhướng mày.

Tiểu Quang và giáo sư Lý đều ngớ người.

Đây là nói cái gì vậy?

Chắc chắn có chút quan hệ nào với sông Vong Xuyên không? "Trương công tử, sông Vong Xuyên là gì ạ?

Là âm phủ địa phủ thật sao?" Mặt Tiểu Quang đầy dấu hỏi. "Không có gì, chúng ta tiếp tục đi thôi." Trương Thiên xua tay, không nói nhiều.

Theo lý mà nói, giáo sư Lý và Tiểu Quang bọn họ lẽ ra cũng từng đi qua mộ Hoàng Thục Lương.

Nhưng có khả năng chưa từng trải qua những thứ đó.

Cho nên bọn họ biểu hiện vô cùng xa lạ đối với những thứ này.

Sở dĩ Trương Thiên không nói, chủ yếu là không muốn phiền phức.

Sau này nếu bọn họ lại phát hiện mộ huyệt, chắc chắn vẫn phải quyên góp, Trương Thiên không muốn lộ thân phận của mình.

Như thế ảnh hưởng chung quy là không tốt.

Đến lúc đó có khả năng danh tiếng tập đoàn Cửu Môn của hắn cũng sẽ bị thối lây.

Đây cũng là nguyên nhân Trương Thiên không muốn bại lộ.

Mình đạo mộ là việc của mình, nhưng Cửu Môn thì lại khác, đến lúc đó ảnh hưởng tiền đồ tập đoàn.

Thấy Trương Thiên không muốn nói, giáo sư Lý và Tiểu Quang cũng không hỏi thêm, chỉ ngậm miệng lại.

Ngay sau đó Trương Thiên cũng không quan tâm bãi chôn xác trước mắt nữa, mọi người tiếp tục bắt đầu tiến về phía trước.

Trương Thiên không đề cập đến chủ đề này, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương lại càng là kiểu người không giỏi nói chuyện nhiều với người ngoài, tự nhiên cũng lười giải thích.

Nhất thời, Tiểu Quang và giáo sư Lý dồn ánh mắt lên người Bàn Tử.

Dù sao, trong số những người ở đây, cũng chỉ có Bàn Tử thích nói chuyện.

Cũng chỉ có Bàn Tử là có cửa đột phá.

Nhưng hiện tại Tiểu Quang và giáo sư Lý tự nhiên sẽ không đi hỏi, dù sao Trương Thiên còn ở đây, muốn hỏi thì để sau này hãy hỏi.

Hồ Bát Nhất đi phía trước.

Tay hắn cầm một cái la bàn.

Kim chỉ nam của la bàn không ngừng biến đổi vị trí.

Men theo hướng la bàn Hồ Bát Nhất chỉ thị, Trương Thiên phát hiện bọn họ rất nhanh liền rời khỏi vị trí dòng sông. "Không đúng, bên dưới Dược Vương Cốc không phải có một dòng sông sao?

Tại sao tuyến đường chúng ta đi này không có sông?" Một bên, Shirley Dương nhớ tới hình vẽ con sông trên bích họa lúc trước.

Câu hỏi của Shirley Dương tự nhiên cũng là điều đám giáo sư Lý muốn biết.

Hồ Bát Nhất nhìn la bàn, khẽ nói: "Bởi vì nơi tích thi trước đó đã thay đổi hướng chảy của sông ngòi xung quanh, cho nên mới khiến phương vị thay đổi vị trí." "Tuyến đường chúng ta đi chính là trung tâm của long tích (xương sống rồng), men theo long tích đi thẳng liền có thể đến thẳng hoàng long." Giọng Hồ Bát Nhất không lớn, thậm chí còn có chút bình thản.

Nhưng chính dáng vẻ này lại in sâu vào trong đầu Shirley Dương.

Mà Tiểu Quang và giáo sư Lý lại càng nhìn Hồ Bát Nhất với ánh mắt rực lửa.

Hạt giống này thực sự là quá tốt, nếu có thể cống hiến cho khảo cổ nước Hạ, tuyệt đối có thể làm cho văn vật nước Hạ thấy lại ánh mặt trời.

Sở dĩ giáo sư Lý và mọi người nhìn với ánh mắt này, chủ yếu còn có một nguyên nhân, đó là Hồ Bát Nhất làm màu thực sự quá đỉnh. "Hóa ra là như vậy." Shirley Dương hiểu ra gật đầu.

Đi theo Hồ Bát Nhất, Shirley Dương thật sự có thể học được rất

nhiều.

Đặc biệt là mỗi lần Hồ Bát Nhất đều có thể thu hút cô, đây mới là điều Shirley Dương hài lòng nhất trong lòng.

Trương Thiên không nói gì, bước chân đi theo Hồ Bát Nhất càng nhanh hơn không ít.

Lại không biết qua bao lâu.

Bước chân Hồ Bát Nhất dần dần trở nên chậm chạp.

Trong tầm mắt đám người Trương Thiên cũng dần xuất hiện một hẻm núi rất sâu.

Hẻm núi rất sâu.

Hai ngọn núi kẹp lấy sơn cốc nhỏ hẹp kia, nhìn qua giống như một con đường nhỏ trong rừng. "Xuất hiện rồi, hẻm núi!" Bàn Tử chỉ vào nơi không xa hét lớn một tiếng.

Mọi người cũng tập trung ánh mắt vào hẻm núi trước mắt.

Hẻm núi rất lớn, dường như không nhìn thấy điểm cuối.

Đồng thời, núi cao hai bên càng có vẻ lạnh lẽo dị thường.

Hơn nữa, yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Xung quanh Trương Thiên thậm chí không nghe thấy một chút tiếng kêu của động vật nào. "Mọi người có phát hiện một vấn đề không?

Xung quanh đây sao không thấy một con vật nào cả, thậm chí chuột cũng không có." Đột nhiên, Shirley Dương mở miệng nói.

Cô khá tỉ mỉ, cũng vẫn luôn quan sát tình huống xung quanh. "Đúng đấy, Bàn gia vẫn luôn cảm thấy tò mò, đám động vật này đi đâu hết rồi." Bàn Tử cũng gật đầu, phóng mắt nhìn lại, trên trời thậm chí

không có loài chim.

Phải biết rằng, loài chim là sinh vật ít kiêng kỵ nhất.

Bất kể là nơi nào, về cơ bản chúng đều có thể bay qua.

Nhưng khu vực này ngay cả con chim cũng không có, điều này biểu thị mấy điểm.

Chương 607

Hoặc là nơi này có một trận pháp rất lớn.

Hoặc là nơi này từng tàn sát loài chim bừa bãi, khiến cho loài chim cảm nhận được nguy hiểm tại khu vực này. "Nơi này, có thể từng xảy ra một số chuyện.

Chúng ta cẩn thận một chút, mộ Dược Vương này có thể không lợi hại bằng mộ Hiến Vương, nhưng chung quy cũng là một nơi đặc thù." Trương Thiên nói.

Mọi người gật đầu.

Lần này đổi thành Trương Kỳ Lân đi tuốt đằng trước.

Hồ Bát Nhất đi sau lưng Trương Thiên.

Mấy người xếp thành một hàng, bước chân tăng tốc.

Rất nhanh, khi tiến vào phạm vi sơn cốc, Trương Thiên liền cảm giác được một luồng khí tức đặc thù.

Đó là một mùi dược hương.

Mùi hương bao trùm cả sơn cốc, tựa như một làn khói xanh lượn lờ quanh sơn cốc.

Sơn cốc như được khoác lên một màu sắc thần bí. "Mùi thơm quá, lão đại, cậu ngửi thấy không?" Bàn Tử ngay lập tức mở miệng nói.

Hắn còn hít sâu một hơi.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Đột nhiên, Trương Thiên vươn tay chặn bước chân mọi người. "Khoan đã!

Mọi người ra khỏi phạm vi sơn cốc trước." Trương Thiên nói, vội vàng chạy ra xung quanh.

Thấy Trương Thiên cấp thiết như vậy, mọi người cũng nhìn nhau một cái rồi cuối cùng đi theo Trương Thiên ra khỏi khu vực này. "Sao vậy?" Giáo sư Lý nhìn Trương Thiên. "Mùi hương này có vấn đề." Trương Thiên nói, vội vàng lấy mặt nạ phòng độc từ trong không gian ra.

Tuy bản thân Trương Thiên cũng không sợ độc, nhưng Trương Thiên lo lắng loại độc dược này là đan độc.

Nếu là đan độc thì phiền phức rồi.

Thứ Trương Thiên ăn trước đó có thể giúp hắn miễn dịch độc dược vật lý.

Nhưng đan độc là một loại khác biệt. "Có vấn đề?" Tiểu Quang cũng đầy mặt dấu hỏi. "Cậu nghĩ xem, loài chim xung quanh, thậm chí động vật đều tránh xa nơi này ba thước, mà khi tiến vào sơn cốc lại sinh ra một luồng khí tức kỳ lạ.

Điều này còn không chứng minh được cái gì sao?" Trương Thiên chậm rãi nói.

Giáo sư Lý và Tiểu Quang nháy mắt tỉnh ngộ.

Hai người trợn to mắt. "Ý của ngài là, mùi hương quanh ngọn núi này có độc!" Tiểu Quang kinh hô một tiếng.

Trương Thiên chậm rãi gật đầu.

Trong lòng thầm nghĩ hai tên này gan đúng là lớn, hơn nữa cũng không tỉ mỉ.

Bất quá nghĩ lại cũng phải, hai người này toàn tâm toàn ý ỷ lại vào mình, chắc chắn cũng sẽ suy nghĩ rất ít thứ.

Một khi hình thành sự ỷ lại thì sẽ rất khó thay đổi.

Trước kia giáo sư Lý vẫn biết tư duy.

Nhưng khi đi theo Trương Thiên, ông bất tri bất giác đã từ bỏ việc suy nghĩ.

Trương Thiên gật đầu không nói, mà xung quanh, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Bàn Tử đã sớm đeo mặt nạ phòng độc lên.

Rất hiển nhiên bọn họ cũng đoán được gì đó.

Mà Trương Kỳ Lân vẫn như cũ không đeo gì cả, nhưng Trương Thiên lại ân cần lấy ra một cái mặt nạ phòng độc.

Tuy Trương Kỳ Lân có thể miễn dịch độc tố, nhưng đan độc không tầm thường, Trương Thiên vẫn không hy vọng Trương Kỳ Lân trúng độc.

Thế thì sẽ rất phiền phức.

Nhìn mặt nạ phòng độc Trương Thiên đưa tới, Trương Kỳ Lân gật đầu, lập tức nhận lấy.

Nhìn Trương Kỳ Lân đeo mặt nạ lên, Trương Thiên mới lại đặt ánh mắt lên hai ngọn núi lớn trước mặt.

Thị lực Trương Thiên rất tốt, có thể nhìn rất xa, dù vậy vẫn nhìn tình huống bên trong sơn cốc rất mơ hồ.

Mọi người quay lại phạm vi có dược hương trước đó.

Quả nhiên, sau khi đeo mặt nạ phòng độc, mùi dược hương kia cũng ít đi rất nhiều. "Cảm giác nơi này so với núi sông khác cũng không có gì đặc biệt nhỉ." Nhìn xung quanh, Tiểu Quang lẩm bẩm.

Hắn nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra manh mối gì. "Nguy hiểm luôn ẩn nấp trong bóng tối." Trương Thiên nói, bước chân hắn cũng bắt đầu đi vào trong sơn cốc.

Khi tiến vào phạm vi sơn cốc, Trương Thiên thình lình nhìn thấy một dòng sông uốn lượn.

Lòng sông không lớn, cảm giác giống như kiểu suối nhỏ.

Mà vị trí lòng sông chính là từ một hướng khác chảy tới.

Giống như Hồ Bát Nhất nói, nơi tích thi trước đó khiến cả dòng sông đều thay đổi phương vị. "Quá quỷ dị, thế mà lại là thật." Giáo sư Lý và Tiểu Quang nhìn dòng sông trước mắt, lập tức cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Vốn tưởng chỉ là Hồ Bát Nhất nói miệng, không ngờ là thật.

Thật sự có chút sức mạnh có thể thay đổi thiên nhiên, thậm chí thay đổi hướng chảy của nước sông sao? "Trong sơn cốc này âm u ẩm ướt, còn có vô số độc trùng, mọi người cẩn thận một chút, cẩn thận dưới chân." Hồ Bát Nhất ở một bên nhắc nhở.

Hai người giáo sư Lý cũng cẩn thận hơn một chút.

Sơn cốc to lớn, giống như có một cây rìu dựng đứng bổ ra vậy.

Bên trong sơn cốc vô cùng âm u, cộng thêm dòng sông kia, có vẻ ẩm ướt dị thường.

Ở hai bên bờ sông, vô số hài cốt đang chất đống bên mép nước.

Nơi này chắc đã mấy ngàn năm không có người tới, cảnh tượng xung quanh nhìn qua cũng vô cùng hoang lương quỷ dị. "Nhiều hài cốt quá." Bàn Tử vừa đi vừa nói. "Á?

Lão đại, đám hài cốt kia sao từng cái giống như muốn bò tới bên bờ sông vậy, tại sao lại gần dòng sông thế?" Bàn Tử có chút tò mò hỏi.

Hài cốt hai bên đều chết theo một phương thức kỳ quái.

Thân thể hài cốt từng cái bò rạp ở vị trí vô cùng gần bờ sông, cứ

như là đang cầu xin nước uống vậy. "Dòng suối này đi qua nơi cực âm, chảy qua đất thi hài, cuối cùng biến thành Trì Âm Thủy (ao nước âm), cho nên những bộ xương này khi chưa chết hẳn mới theo bản năng đi tìm loại nơi này." Trương Thiên giải thích, đối với cái này hắn cũng không thấy lạ.

Sau khi Trương Thiên nói xong, hắn lại phát hiện Trương Kỳ Lân có chút không thích hợp.

Lúc này, Trương Kỳ Lân giống như bị cái gì thu hút, mắt không ngừng nhìn về phía trước.

Thần sắc dường như cũng trở nên hơi nghiêm túc. "Sao vậy?" Trương Thiên nhìn về phía Trương Kỳ Lân, giọng không lớn. "Bên kia có rất nhiều dược thảo." Trương Kỳ Lân mở miệng.

Không nghe ra biểu cảm gì, nhưng từ động tác của Trương Kỳ Lân có thể xác định, y hơi kích động. "Qua đó xem thử." Không do dự, Trương Thiên và Trương Kỳ Lân trước sau lách mình, gần như trong nháy mắt đã đến chỗ có dược thảo.

Trong hang động lờ mờ, mấy cây dược thảo kia tựa như từng ngôi sao, lấp lánh ánh sáng điểm điểm. "Độc Hạt Thảo (Cỏ Bọ Cạp Độc), Độc Mai Hoa." Nhìn hai cây dược thảo trước mắt, Trương Thiên hít một ngụm khí lạnh.

Hai cây dược thảo này thế mà toàn bộ đều mang kịch độc.

Càng là có thể luyện chế ra đan dược kịch độc.

Chương 608

Loại độc đan này, chỉ cần một viên, cho dù là cao thủ Đại Tông Sư e rằng cũng không gánh nổi.

Nhưng loại độc đan này luyện chế cũng vô cùng khó khăn.

Phải gom đủ mấy tầng dược liệu.

Mà trong đó, dược liệu quý hiếm nhất chính là hai cây trước mắt Trương Thiên. "Đây là thứ gì, nhìn qua khá kỳ quái, hơn nữa đóa hoa cũng rất tươi tắn." Tiểu Quang nhìn đóa hoa trước mắt, không kìm được mở miệng.

Trên mặt cũng có thêm chút tò mò. "Tôi kiến nghị mọi người đừng nếm thử hay chạm vào, thậm chí ngay cả mùi trên đó cũng đừng ngửi." Trương Thiên thản nhiên nói.

Tiểu Quang và giáo sư Lý đều có chút nghi hoặc.

Không thể chạm vào thì bọn họ có thể hiểu, có thể có độc, nhưng không thể ngửi thì hơi quá đáng rồi, chẳng lẽ có loài thực vật thậm chí ngay cả ngửi cũng không thể ngửi sao? "Đóa hoa này sẽ không phải là có kịch độc chứ?" Tiểu Quang ở một bên nói. "Độc Hạt Thảo, Độc Mai Hoa, loại Độc Mai Hoa này cũng không phải hoa mai chúng ta thường gặp, mà là một loại thực vật khác, chúng sinh trưởng ở nơi cực kỳ âm u, dùng màu sắc tươi tắn thu hút động vật đến hái.

Từ đó giải phóng mùi hương, độc khí để độc chết kẻ địch, thi thể kẻ địch chính là chất dinh dưỡng của chúng." Trương Thiên giải thích.

Những kiến thức dược liệu này hắn vẫn biết. "Lợi hại quá." Tiểu Quang và giáo sư Lý đều có chút chấn động.

Không ngờ trong giới tự nhiên còn có loại thực vật này tồn tại. "Vậy chẳng phải là nói, mùi vị chúng ta ngửi thấy khi đi vào trước đó chính là khí vị trên loại hoa này?" Shirley Dương ở một bên nói.

Trương Thiên không thể phủ nhận. "Có khả năng, cũng không hoàn toàn phải, nếu thật sự là do loại hoa này sinh ra, vậy số lượng hoa này phải cực kỳ lớn mới được." Trương Thiên vừa nói vừa nhìn về phía đóa hoa trước mắt.

Độc Mai Hoa, dáng vẻ vô cùng tươi tắn.

Do màu tím hồng tạo thành, bốn cánh hoa, bên trong có nhụy hoa màu vàng, bên trong nhụy hoa còn có một số tiền hoa (phấn hoa) màu vàng, nhìn qua vô cùng diễm lệ.

Cộng thêm một mùi hương do bản thân Độc Mai Hoa tỏa ra, e rằng không có động vật nào có thể ngó lơ loại khí vị này. "Loại dược liệu này tuy có kịch độc, nhưng cũng là thứ cực kỳ trân quý." Trương Thiên nói, hắn lấy ra một cái hộp nhỏ, lập tức hái hai cây dược liệu trên mặt đất bỏ vào.

Đương nhiên, Trương Thiên cũng không dùng tay chạm vào.

Dù sao Trương Thiên cũng không xác định mình có thể miễn dịch loại độc tố này hay không.

Sau khi lấy đi toàn bộ hai cây dược liệu, trong lòng Trương Thiên càng thêm mong chờ đối với Dược Vương Cốc.

Dù sao còn chưa hoàn toàn tiến vào mà đã nhìn thấy nhiều dược liệu thế này, nếu đi vào thì sẽ phong phú đến mức nào.

Dược liệu quý hiếm đầy núi đồi, còn có đan dược quý hiếm đầy núi đồi.

Chỉ nghĩ thôi, Trương Thiên đã không kìm nén được nội tâm đang nóng rực của mình. "Vãi, lão đại, mau lại đây xem!" Đột nhiên, khi

tâm tư mấy người Trương Thiên còn đang ở trên hai cây độc thảo, giọng Bàn Tử từ một bên truyền đến.

Hình như hơi kích động, lại có chút chấn động.

Trương Thiên nghe vậy, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Bàn Tử đang đứng ở một chỗ nền đất khá lớn.

Mà Bàn Tử đang chỉ về phía không xa, hai bên bờ sông, xương cốt nhiều vô số kể.

Quan trọng nhất là, trên những xương cốt kia thế mà lại nở ra từng đóa hoa tươi tắn.

Từng đóa hoa tươi tắn kia nhìn qua cực kỳ quái dị.

Chúng nở rộ ngay trên xương cốt.

Giống như hoa Bỉ Ngạn vậy, nở đầy núi đồi.

Một mảng lớn xương cốt bày biện lộn xộn, mà những đóa hoa kia giống như một biển hoa, lại có chút vẻ đẹp quái dị. "Đây là cái gì..." Giáo sư Lý và Tiểu Quang nhìn nụ hoa nở đầy trên xương cốt, hai người đều bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động.

Lúc này tại hiện trường.

Vô số người nhìn biển hoa trước mắt, lại có chút không nói nên lời.

Mỹ học bạo lực, tuy cũng là mỹ học, nhưng xưa nay cũng không được cổ vũ.

Bởi vì loại mỹ học này phải xây dựng trên bạo lực, giết chóc vân vân.

Nhưng tuy không được cổ vũ, vẫn có một bộ phận người sáng tác kiểu này.

Tại hiện trường, một người đàn ông đeo kính tay cầm bản vẽ, khi nhìn thấy biển hoa trước mắt, gã kinh ngạc đến ngây người.

Đây chẳng phải là hình ảnh mỹ học mà gã tìm kiếm cả đời đều muốn nhìn thấy sao? "Thượng Đế ơi, đây tuyệt đối là cảnh sắc xinh đẹp mà tôi tìm kiếm cả đời không thấy được." "Quá đẹp, thực sự quá đẹp, nụ hoa nở rộ trên xương người, đây là nghệ thuật, đây là kiệt tác của thượng thiên không thể bị vấy bẩn, hy vọng thời gian vĩnh viễn định hình tại khoảnh khắc này." Người đàn ông lẩm bẩm, cọ vẽ trong tay càng không ngừng sáng tác.

Hình ảnh hồi ức trước mắt càng được gã vẽ lại không sót một chút nào. "Đây tuyệt đối là kiệt tác tốt nhất trong lịch sử, tôi muốn đăng lên mạng." Gã lẩm bẩm, mà người bên cạnh nhìn qua. "Huynh đệ, anh cư nhiên vẽ hình ảnh quỷ dị như vậy.

Tại sao không vẽ Lăng Vân Thiên Cung chứ?" Người đàn ông bên cạnh hỏi. "Lăng Vân Thiên Cung đẹp không bằng nó.

Mỗi người có cách nhìn về cái đẹp khác nhau, cái đẹp có thể là trong mắt anh, cũng là trong mắt người khác, chúng ta không cách nào định nghĩa hàm nghĩa của cái đẹp, nhưng lại có thể định nghĩa hàm nghĩa cái đẹp trong lòng mình." Người đàn ông vẽ tranh nói, cọ vẽ càng điên cuồng khắc họa.

Người đàn ông bên cạnh nhìn bản thảo của gã, hắn phát hiện người đàn ông vẽ tranh này thế mà một cảnh tượng chấn động cũng không vẽ, mà thứ vẽ ra toàn bộ đều là loại hoa Bỉ Ngạn kia, còn có những hình ảnh quỷ dị đó. "Thật đáng sợ." Người đàn ông lẩm bẩm, vội vàng tránh xa gã một chút.

Lúc này trong khung hình.

Nhìn biển hoa trước mắt, Trương Thiên cũng có một thoáng lăng thần (thẫn thờ).

Không phải nói bị chấn động, mà là những bông hoa này đều là đồ tốt a.

Thế mà toàn bộ đều là dược liệu trân quý.

Chỗ này nếu mang về hết, không nói phát gia trí phú (làm giàu), ít nhất cũng trực tiếp lên thẳng khá giả! "Đây là thực vật gì, tại sao tôi không nhận ra." Shirley Dương nhìn thực vật trước mắt, cô nhìn hồi lâu nhưng cũng không nhận ra nguyên hình của thực vật này.

Trương Thiên nhìn Trương Kỳ Lân một cái, sau đó mở miệng nói: "Thực vật này nói chính xác ra cũng không tính là thực vật, đây là một loại hoa sinh trưởng trên xương cốt, là hoa nở trên xương, tục xưng Âm Cốt Hoa." "Tương truyền, ở nơi cực âm, trong hố chôn xương, vì nguyên nhân thấp khí và âm khí, sẽ sinh ra một luồng hoa độc đáo, Âm Cốt Hoa, trên loại hoa này có kịch độc.

Sử dụng xong sẽ sinh ra ảo giác, nhưng loại hoa này làm thành bột phấn, rắc lên vết thương lại có công hiệu chữa thương." Trương Thiên liên tục nói.

Coi như giải thích cho mọi người một chút.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, loại hoa này hắn cũng biết.

Chỉ có điều, diện tích lớn một mảng như thế này thực sự làm Hồ Bát Nhất có chút hoảng hốt.

Chỗ này có thể làm bao nhiêu đan dược chữa thương đây. "Có thể chữa thương?

Vậy đây tuyệt đối là một kho báu hiếm có khó tìm a." Giáo sư Lý có chút kinh hãi.

Phải biết rằng, thời đại này hệ thống y tế cũng không hoàn thiện lắm, mà loại hoa này y học nước Hạ lại chưa hề nhận biết.

Nếu có thể mang về cho bọn họ nghiên cứu, liệu có làm cho ngành y tế nước Hạ tiến lên một tầng hay không?

Giáo sư Lý cho dù chỉ tưởng tượng thôi cũng cảm thấy có chút hưng phấn.

Trương Thiên thì lắc đầu: "Cái này xác thực có thể chữa thương, nhưng cũng có rủi ro, sẽ khiến người ta trí huyễn (gặp ảo giác), tỷ lệ tử vong rất lớn." Trương Thiên nói xong, trái tim vốn đang nóng rực của giáo sư Lý cũng dần dần nguội lạnh.

Vốn tưởng có thể chữa thương, nhưng giờ xem ra, nguy hiểm luôn đi kèm với an toàn. "Đám Âm Cốt Hoa này vẫn khá có tác dụng với chúng ta, cứ tạm thời thu lại đã." Trương Thiên nói, tay vung lên, vô số đóa hoa nở trên xương cốt từ từ bay lơ lửng giữa không trung.

Màu sắc đóa hoa là màu trắng, cơ bản giống hệt màu xương cốt, có ba cánh hoa, bên trong có một nhụy hoa, nhìn qua không khác Độc Mai Hoa là mấy.

Nhưng điểm khác biệt là, tác dụng của loại cốt hoa này trái ngược hoàn toàn với Độc Mai Hoa.

Trong nháy mắt, vô số đóa hoa bay vào bên trong không gian của Trương Thiên.

Trương Thiên ước tính đơn giản một chút, số lượng hoa này ít nhất khoảng một trăm năm mươi đóa.

Sau khi thu hồi hoa, Trương Thiên nhìn về phía những bộ xương xung quanh.

Chương 609

Nếu chúng đã cống hiến cốt hoa cho mình, Trương Thiên cũng sẽ không keo kiệt.

Lại vung tay lên, những bộ xương kia cũng hóa thành bột phấn, phiêu tán trong không trung.

Không còn bộ xương, con đường trước mắt mọi người cũng dần hiện ra. "Chúng ta hình như sắp ra ngoài rồi." Nhìn lộ tuyến trước mắt, Shirley Dương khẽ nói.

Trương Thiên gật đầu, hắn có chút không chờ nổi muốn xem xem phía sau hẻm núi này là gì.

Ở bên trong hẻm núi đã phát hiện nhiều đồ vật như vậy, mà bên trong sẽ có dáng vẻ gì, trong lòng Trương Thiên toàn là tò mò.

Mọi người tăng tốc bước chân.

Sau một luồng ánh sáng chói mắt, mấy người Trương Thiên đã đứng ở phía sau hẻm núi.

Chỉ thấy xung quanh là một mảng rừng rậm lớn, mà cách đó không xa sừng sững mấy ngọn núi cao.

Trong lòng Trương Thiên cũng có chút cảm thán, khu rừng nguyên sinh này quả thực vừa lớn vừa rậm rạp.

Thứ gây chú ý nhất là ba ngọn núi lớn trước mắt.

Hai bên có hai ngọn hơi nhỏ một chút, mà ở giữa thì có một ngọn núi cao vô cùng to lớn.

Trương Thiên từ dưới rừng cây nhìn lên trên, hắn dường như còn nhìn thấy một số đường cáp đạo trên trời.

Bởi vì khoảng cách thực sự quá xa, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một số đường chỉ đen như có như không.

Nhìn qua rất kỳ quái. "Ba ngọn núi thật hùng vĩ, lão đại, kia chính là núi Dược Vương Cốc nhỉ?" Bàn Tử nhìn ngọn núi lớn trước mắt, cảm thán nói. "Mau nhìn!

Trên đỉnh ngọn núi lớn ở giữa kia có Kim Đỉnh (đỉnh vàng)!" Đột nhiên, Shirley Dương ở một bên hét lên.

Ánh mắt mọi người vốn đang thưởng thức hai ngọn núi xung quanh nháy mắt chuyển qua.

Tất cả ánh mắt đều nhìn về phía ngọn núi lớn ở giữa kia.

Tại nơi cao nhất của ngọn núi, dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

Một vệt ánh sáng màu vàng thế mà lại có chút chói mắt.

Trong mây mù, vệt màu vàng kia cứ như thể có thể xuyên phá hư không vậy. "Đó hẳn là Kim Đỉnh, Kim Đỉnh Dược Vương Cốc, xem ra chúng ta không đến nhầm chỗ." "Trong Đạo giáo, nơi càng cao thì tử khí có thể hấp thu càng nhiều, cho nên những tông môn kia thích xây kiến trúc trên núi.

Mà cái Kim Đỉnh kia, hẳn là phòng tu luyện của đại trưởng lão hoặc tông chủ nào đó trong tông môn." Trương Thiên nói.

Hắn nhìn Kim Đỉnh trên đầu, trong mắt càng thêm rực lửa.

Trong mắt Trương Thiên, đây quả thực là một đỉnh đan dược lấp lánh ánh vàng a.

Trương Thiên hít sâu một hơi. "Đi thôi, chúng ta lên núi." Giọng Trương Thiên không lớn, không nhìn ra biểu cảm gì. "Lão Hồ, lão đại kích động rồi." Bàn Tử nói nhỏ bên tai Hồ Bát Nhất. "Sao cậu biết." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái. "Lão đại là kiểu buồn tao (bề

ngoài lạnh lùng nội tâm cuồng nhiệt), Bàn gia tôi tuệ nhãn thức châu, lão đại một khi kích động thì sẽ không chờ nổi mà đi tuốt đằng trước, cậu nhìn bây giờ xem." Bàn Tử nói nhỏ.

Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử: "Cút đi, có tâm tư đó thì nhìn dược thảo xung quanh nhiều vào." Hồ Bát Nhất nói xong, không thèm để ý Bàn Tử nữa.

Bàn Tử sờ sờ má, không nói thêm gì nữa. "Hai ngọn núi này là hộ sơn (núi bảo vệ) cho ngọn chủ sơn ở giữa này, trong phong thủy mà nói, cái này gọi là Thanh Long Bạch Hổ trợ trận." "Tả Thanh Long, hữu Bạch Hổ, hai ngọn phó sơn này xác suất lớn là cho đệ tử trên núi dùng, đệ tử bình thường không thể đi vào chủ sơn." Trương Thiên vừa đi vừa nói.

Đám người giáo sư Lý trước đó còn đang nghi hoặc, lúc này càng thêm rộng mở trong lòng.

Đi trên lối đi, tuy trải qua ngàn năm, nhưng đá xanh dưới chân vẫn lờ mờ có thể nhìn thấy.

Dù cho bùn đất trên mặt đất che phủ diện tích lớn, nhưng màu sắc đá xanh thì không che được.

Không lâu sau, mọi người vừa đi đến chân núi, khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử cách đó không xa liền truyền đến tiếng kinh hô.

Dáng vẻ kia cứ như lại nhìn thấy thứ gì chấn động lắm vậy. "Bàn Tử sao thế!" Một đoàn người vội vàng đi tới trước mặt Bàn Tử, căng thẳng nhìn hắn.

Chỉ thấy Bàn Tử lúc này đang khiếp sợ nhìn về phía trước.

Tay càng chỉ vào cảnh sắc trước mắt.

Trương Thiên có chút tò mò, nhìn theo hướng ngón tay Bàn Tử.

Chỉ thấy hoa tươi đầy khắp núi đồi đang đua nhau nở rộ.

Những đóa hoa kia giống như có sinh mệnh, đung đưa theo gió nhẹ thổi qua.

Nhìn qua giống như từng ngọn cỏ nhỏ.

Mà nhìn biển hoa tươi tắn trước mắt, Trương Thiên lần nữa bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động.

Vẫn là vô số dược thảo đang nở rộ.

Nhưng những dược thảo này không giống trước đó là chủng loại có chút khác biệt. "Đây là Hồng Hải Hoa, là một loại dược liệu chính của đan dược bổ huyết khi tu luyện." Hồ Bát Nhất ở một bên lẩm bẩm.

Loại dược liệu đan dược này cũng cực kỳ trân quý.

Đám người Trương Thiên đạo mộ lâu như vậy, xác suất nhìn thấy loại dược liệu này gần như bằng không.

Có điều, trải qua xông pha nhiều năm như vậy, Trương Thiên kỳ thực cũng phát hiện, độ trân quý của dược liệu sẽ càng ngày càng quý theo thời gian.

Hắn đạo mộ thời gian dài như vậy, gặp được dược liệu cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mà giống như loại dược liệu tươi sống này, hơn nữa còn là thượng đẳng, Trương Thiên sao có thể không cảm thấy kích động. "Xem ra phải đợi thử xem có thể mang đi hết hay không." "Tinh Tuyệt Nữ Vương ở trong không gian cũng không có việc gì, phản chính không gian cũng có một nửa của cô ấy, trồng cái dược liệu chắc không quá đáng đâu nhỉ." Trương Thiên thầm nghĩ trong lòng, giờ khắc này Trương Thiên nhìn lại dược liệu trước mắt, càng thêm rực lửa.

Chỗ này nếu trồng hết vào bên trong không gian hư ảo, vậy không gian hư ảo tuyệt đối là một cái Tụ Bảo Bồn lớn!

Trong không gian có linh thủy, cực phẩm linh khí, thậm chí lại trồng thêm dược thảo trân quý đầy núi đồi.

Một pháp bảo không gian như vậy, ai mà không muốn! "Lão đại, nhiều như vậy, chúng ta phải hái đến bao giờ." Bàn Tử nhìn dược liệu trước mắt, có chút khốn khổ.

Bàn Tử không hiểu mức độ trân quý của đống dược liệu này, tự nhiên cũng sẽ không hiểu đống dược liệu này đại biểu cho cái gì. "Mọi người đợi một lát, tôi đi thương lượng một chút, mảng dược thảo này, chúng ta nhất định phải lấy được." Trương Thiên nói, ngay dưới mí mắt mọi người trực tiếp biến mất tại chỗ. "Hả?

Trương công tử đi đâu rồi?" "Không phải chứ, Trương công tử sẽ không phải có thể tàng hình chứ." Tiểu Quang lúc này nhìn Trương Thiên biến mất không thấy tăm hơi, trong mắt có chút kinh ngạc.

Tuy Trương Thiên thể hiện nhiều thứ như vậy, nhưng việc bằng không biến mất này quả thực vẫn khá chấn động. "Lão đại chỉ là đi du ngoạn, đừng biểu hiện khiếp sợ như vậy." Bàn Tử xua tay vẻ mặt bình tĩnh.

Giáo sư Lý ở một bên sờ sờ mắt kính, ông dường như nhìn thấy rõ ràng Trương Thiên trong nháy mắt đi vào một không gian nào đó.

Bởi vì mặt kính phản quang khiến ông có một thoáng nhìn thấy hình ảnh lướt qua.

Nhưng giáo sư Lý cảm giác hơi giống nhìn hoa mắt, tại bản thế giới này còn có thế giới khác, chuyện này sao có thể.

Trương Thiên lúc này đứng trong không gian hư ảo.

Nhìn dược liệu mình ném vào trước đó.

Lúc này toàn bộ dược liệu đã ném trên mặt đất chất thành núi nhỏ.

Ánh mắt nhìn sang một bên, có thể là vì Trương Thiên đi vào, Tinh Tuyệt Nữ Vương vì thế mới ngồi trên quan tài. "Cái đó, cô nhìn thấy đống dược liệu này không?" Trương Thiên chớp chớp mắt.

Có chút xấu hổ.

Hắn không biết nên nói thế nào cho phải, dù sao Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không phải cấp dưới của mình, muốn cô ấy giúp đỡ thuần túy xem tâm trạng đối phương. "Hửm?" Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ đơn giản hừ nhẹ một cái, ánh mắt nhìn Trương Thiên. "Tôi muốn nhờ cô giúp tôi trồng đống dược liệu này lên, đương nhiên đợi sau khi luyện chế ra đan dược, tôi sẽ chia cho cô một ít." Trương Thiên khẽ nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe thấy lời này nháy mắt đứng dậy, thân ảnh gần như trong nháy mắt đi tới trước mặt Trương Thiên.

Chương 610

"Ngươi đang yêu cầu bản vương làm việc?" Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương không lớn, không nhìn thẳng vào Trương Thiên.

Trương Thiên sờ sờ má: "Không có, chỉ là hợp tác, nơi này cũng là thế giới của cô, tôi nghĩ chúng ta nên tận lực kiến tạo thế giới này, chứ không phải coi thế giới này như một cái không gian thôi, không phải sao?" Trương Thiên liên tục lắc đầu.

Sau khi Trương Thiên nói xong, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới thu hồi ánh mắt. "Có thể.

Tuy nhiên, ngươi đừng quên lời hứa của ngươi." Nói xong, trong mắt Trương Thiên, Tinh Tuyệt Nữ Vương vung tay lên, từng cây dược liệu bắt đầu cắm xuống mặt đất.

Rất nhanh, mặt đất vốn dĩ chất thành một đống hơi lộn xộn lúc này cũng có vẻ quang đãng hơn nhiều. "Đợi lát nữa có thể còn có một ít, còn phải làm phiền cô rồi." Trương Thiên nói xong không đợi đối phương mở miệng, trực tiếp ra khỏi không gian hư ảo.

Nếu còn ở lại đây, Trương Thiên lo Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ lâm thời đổi ý.

Có sức lao động rồi, Trương Thiên liền không còn cố kỵ, ánh mắt nhìn chằm chằm dược liệu trước mắt. "Cả nhà hái những dược liệu kia xuống, đợi thu thập một chút rồi đưa hết cho tôi." Trương Thiên mở miệng nói.

Sau khi Trương Thiên nói xong, một đám người cũng liên tục gật đầu, sau đó, chỉ thấy trong biển hoa kia, thân ảnh mấy người Trương Thiên đang không ngừng xuyên qua.

Cũng may loại hoa này không có độc tính, nếu không thì đúng là sẽ khó làm hơn một chút.

Rất nhanh, bên cạnh Trương Thiên đã chất một đống lớn nụ hoa màu đỏ.

Trương Thiên nhìn sơ qua, đống hoa này ít nhất phải mấy trăm cây.

Con số khổng lồ như vậy, nói thật, Trương Thiên thực sự rất hài lòng.

Sau đó Trương Thiên vung tay lên, lượng hoa khổng lồ toàn bộ bị đưa vào trong không gian.

Trương Thiên làm thì vui vẻ rồi.

Chỉ khổ cho người ta là Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại làm trâu lại làm ngựa.

Dược liệu vừa mới cắm xong, trong nháy mắt Trương Thiên lại ném vào rất nhiều.

Điều này làm cho Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có chút lười quản.

Nhưng đã đồng ý với Trương Thiên, cô cũng sẽ không nuốt lời.

Nhìn thảo nguyên trọc lóc chỉ còn lại cỏ dại, Trương Thiên hài lòng gật đầu. "Lão đại, chúng ta hái có phải sạch sẽ quá rồi không." Bàn Tử gãi gãi đầu. "Không có, vừa đẹp." Trương Thiên nói.

Loại đan dược này có thể giúp tu sĩ khôi phục huyết khí, nếu sau này tinh huyết Trương Thiên trôi đi quá nghiêm trọng, có thể dùng đan dược luyện thành từ dược liệu này để hỗ trợ khôi phục.

Có thể nói cũng là một loại đan dược hiếm có khó tìm. "Đúng rồi, Trương công tử, chúng ta hái hết loại hoa này, liệu có chết không, nếu không có đất, hoa không phải chỉ có thể sống sót hai mươi bốn tiếng

thôi sao?" Giáo sư Lý đứng trước mặt Trương Thiên, trên mặt mang theo chút nghi hoặc.

Trương Thiên lắc đầu: "Tôi tự có biện pháp, không cần ông bận tâm.

Đi thôi, chúng ta tiếp tục lên Kim Đỉnh, không biết trên đường liệu còn có thứ gì khác hay không." Trương Thiên nói xong trực tiếp đi lên phía trước.

Giáo sư Lý này muốn biết quá nhiều thứ.

Lời ông ta vừa hỏi vốn là để thăm dò Trương Thiên.

Ông ta muốn hỏi ra Trương Thiên vừa nãy biến mất thế nào, lại xuất hiện thế nào.

Nhưng Trương Thiên không trả lời, điều này làm giáo sư Lý có chút thất vọng. "Lão đại, cái Kim Đỉnh này nhìn có vẻ cao thật đấy.

Cái này mà đi lên thì phải đến năm nào tháng nào." Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, có chút buồn bực.

Trương Thiên thì không có cảm giác gì, hắn hiện tại chỉ mong chờ liệu có tìm được thêm một số dược liệu khác hay không.

Nếu có thể tìm được nhiều dược liệu hơn, cho dù không đến được mộ Dược Vương, Trương Thiên đều cảm thấy rất đáng giá.

Rất nhanh, mọi người xuyên qua một mảng bụi cỏ lớn.

Rất nhanh, từng bậc thang xuất hiện trước mắt.

Những bậc thang kia uốn lượn khúc khuỷu, nhìn qua giống như một con rắn nhỏ vậy.

Mà phía trên bậc thang thì là mây mù không nhìn thấy đỉnh. "Haiz." Nhìn thấy bậc thang, Trương Thiên thế mà lại có chút thất vọng thở dài một hơi.

Có bậc thang chẳng phải đại biểu cho xung quanh không có dược liệu sao?

Trương Thiên có thể không buồn bực sao? "Không ngờ lão đại cũng bị độ cao làm chấn động, không sao, nếu thực sự đi không nổi Bàn gia cõng cậu." Bàn Tử cười hì hì.

Trương Thiên lườm tên này một cái, độ cao này e là cũng chỉ có Bàn Tử cảm thấy cao thôi. "Đây chắc chính là Vân Đỉnh Giai Thê (bậc thang đỉnh mây) trong truyền thuyết." Hồ Bát Nhất ở một bên nói. "Thế nào gọi là Vân Đỉnh Giai Thê?" Shirley Dương đứng trước mặt Hồ Bát Nhất, chớp đôi mắt to nhìn hắn.

Shirley Dương rất tinh thông vật lý, sinh vật, thậm chí một số kiến thức nhỏ, nhưng đối với Đạo giáo và một số phong thủy khác thì hoàn toàn không biết gì. "Vân Đỉnh Giai Thê, đây là một loại thuyết pháp của Đạo giáo.

Bậc thang xuyên qua tầng mây, đi thẳng tới Kim Đỉnh, trong đó có lẽ sẽ có một số khúc quanh co, những khúc quanh co đó chính là khảo nghiệm để đến được Kim Đỉnh.

Vượt qua khảo nghiệm ngụ ý rằng đăng lâm tuyệt đỉnh, sẽ có khí khái nhìn xuống thiên hạ." Hồ Bát Nhất liên tục giải thích.

Shirley Dương nhìn bậc thang trước mắt, trong mắt có chút phát sáng.

Không ngờ vẻn vẹn chỉ là một con đường bậc thang cũng có học vấn lớn như vậy.

Một bên, Tiểu Quang và giáo sư Lý càng ghi nhớ kỹ lời Hồ Bát Nhất trong lòng.

Sau khi bọn họ ra ngoài, chắc chắn phải nghiên cứu lại một chút, lời Hồ Bát Nhất khiến bọn họ lĩnh ngộ được rất nhiều.

Bước lên bậc thang, mấy người Trương Thiên đi về phía trên. "Thật là chấn động, năng lực xây dựng của người xưa thật mạnh, bọn họ không có những thiết bị khoa học kia, rốt cuộc làm thế nào thực hiện được việc xây dựng cung điện giữa núi như thế này." Shirley Dương vừa đi, trong mắt cũng tràn đầy chấn động và kinh hỉ.

Những kiến trúc này cho dù đặt ở hiện đại, nói thật cũng rất khó kiến tạo ra.

Càng đừng nói là thời cổ đại trình độ khoa học lạc hậu năm xưa. "Dùng mạng chồng chất lên là được." Trương Thiên nói.

Đối với bậc thang trước mắt và cả hoàng cung gì đó, Trương Thiên không hề nghi hoặc chút nào.

Thời cổ đại cái gì rẻ nhất?

Đó chính là mạng của người nghèo và người không có thế lực.

Việc xây dựng cung lăng lần này ít nhất phải cần sinh mệnh cả trăm người mới có thể dựng lên được. "Ừ, nói không sai, giống như loại kiến trúc cỡ lớn này, bản thân nó chính là do tích lũy hình thành." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

Đối với điểm này, không thể nghi ngờ.

Lúc này, Trương Kỳ Lân đi phía trước, mọi người đi theo sau.

Sau khi nhận được đáp án, Shirley Dương liền không nói thêm gì nữa, mấy người lại rơi vào trầm mặc.

Cứ thế đi về phía trên.

Vì mỗi người đều đeo mặt nạ phòng độc, ngược lại cũng không ngửi thấy mùi vị xung quanh.

Trương Kỳ Lân không nói chuyện mà đưa ánh mắt nhìn xung quanh.

Năng lực cảm tri của y rất mạnh.

Một khi có nguy hiểm gì, Trương Kỳ Lân về cơ bản đều có thể phát giác được.

Bởi vì tốc độ mấy người không chậm, cho nên rất nhanh liền leo được mấy trăm mét.

Từ trên bậc thang nhìn xuống, có thể nhìn thấy rõ ràng rất nhiều cây cối và bụi rậm hình thành nên khu rừng nguyên sinh.

Điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, ở khu vực này hắn thế mà không tìm thấy con đường lúc đi tới. "Lão đại, cậu có phát hiện không, con đường chúng ta đi tới không biết đi đâu mất rồi, theo lý thuyết, đứng cao nhìn xa, con đường lúc tới lẽ ra đều phải có mới đúng.

Nhưng bây giờ tại sao cái gì cũng không có." Bàn Tử đầy vẻ tò mò.

Trương Thiên cũng khẽ nhíu mày.

Chương 611

Hắn chợt nghĩ tới điều gì. "Cậu nhìn ngọn núi dưới chân chúng ta xem, có phải hơi kỳ quái không." Trương Thiên chỉ vào ngọn núi dưới chân nói.

Bàn Tử gật đầu. "Lúc chúng ta tới là đi qua một hẻm núi, mà ngọn núi này, nên nói là hình chữ U, hẻm núi nằm ở hai bên chữ U, cho nên chúng ta từ trên này không nhìn thấy lộ tuyến.

Hơn nữa tôi hoài nghi, ngọn núi ở đây hẳn là có một đại trận nào đó, bởi vì trận chiến năm xưa có thể đã làm đại trận bị tiêu mòn.

Cho nên mới dễ dàng tìm được vị trí như vậy." Trương Thiên giải thích.

Bàn Tử sờ sờ má.

Biết sớm thì không hỏi nữa, toàn nói mấy cái Bàn gia nghe không hiểu. "Ừ, tôi cũng từng hoài nghi nơi này có một trận pháp.

Chúng ta hình như còn chưa từng gặp loại đại trận hộ sơn này nhỉ." Hồ Bát Nhất gật đầu, trong lòng hắn có chút mong chờ.

Là một đại sư phong thủy còn tinh thông một số trận pháp, trong lòng Hồ Bát Nhất tràn đầy tò mò đối với loại trận pháp mới lạ này.

Nếu có thể nhìn thấy những trận pháp này, hoặc biết công dụng và phương thức sử dụng trận pháp, Hồ Bát Nhất thậm chí có thể dựa theo phong thủy để phục khắc lại một trận pháp. "Hy vọng trận pháp đó còn tồn tại." Trương Thiên nói.

Bước chân mọi người cũng nhanh hơn một chút.

Trương Thiên cảm giác đồ vật thu hoạch được trong chuyến đi này hẳn được tính là nhiều nhất trong lịch sử rồi.

Hơn nữa còn là lần Trương Thiên cho rằng hữu dụng nhất.

Nếu không có gì bất ngờ, Trương Thiên ước tính, sau khi trở về từ chuyến này, ít nhất có thể thu hoạch được một vườn dược thảo lớn. "Cũng không biết sức mạnh của Mộc Trần Châu có thể tư dưỡng những dược thảo kia trưởng thành hay không." Trương Thiên thầm nghĩ trong lòng, đợi sau khi ra khỏi đây hắn nhất định phải đi nghiên cứu một chút.

Theo bước chân tăng tốc, thời gian cũng đang trôi đi.

Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, trước mắt mấy người Trương Thiên xuất hiện một ít mây mù.

Lại nhìn xuống dưới, ngọn núi lúc này cũng biến thành một mảng rất nhỏ.

Mà tầng mây xung quanh càng trực tiếp bao trùm lấy ngọn núi.

Điều này cũng dẫn đến việc nếu mấy người Trương Thiên gặp phải tầng mây bay thấp thì căn bản không nhìn thấy nơi bên dưới. "Núi này cao bao nhiêu?" Bàn Tử nhìn xuống dưới, không kìm được lẩm bẩm. "Chắc phải hai ba ngàn mét." Trương Thiên ước lượng. "Á, đúng rồi, giáo sư Lý đâu?" Đột nhiên Bàn Tử như nhớ ra gì đó, vội vàng nhìn xuống dưới.

Giáo sư Lý và Tiểu Quang lúc này đã không thấy đâu nữa.

Trước đó đám người Trương Thiên tăng tốc tiến lên, ngược lại quên mất hai người giáo sư Lý vẫn là người bình thường.

Tốc độ Trương Thiên quá nhanh, loại người cao tuổi như giáo sư Lý tự nhiên không theo kịp.

Càng đừng nói là loại núi cao, độ cao so với mặt biển lớn thế này, giáo sư Lý cũng không chống đỡ nổi. "Là do tôi sơ suất bọn họ, Bàn Tử, lão Hồ, hai người đi xem một chút, chúng ta đợi ở đây." Trương

Thiên khẽ nói.

Ngược lại không có chút sốt ruột nào.

Giáo sư Lý chắc sẽ không xảy ra chuyện, ông ta cũng là người lớn rồi, có năng lực phán đoán tự chủ.

Hồ Bát Nhất gật đầu, kéo Bàn Tử đi xuống phía dưới. "Vãi, lão đại, không được thì đổi người khác đi, Bàn gia thật sự không muốn leo núi nữa đâu." Bàn Tử đau khổ kêu gào, nhưng người thì đã bị Hồ Bát Nhất kéo đi xuống.

Rất nhanh, ở cách đó không xa, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn thấy hai người đang thở hồng hộc.

Hồ Bát Nhất truyền một tia chân khí vào phổi giáo sư Lý, hô hấp của giáo sư Lý liền bình hòa hơn một chút.

Ngay sau đó Hồ Bát Nhất lại truyền một luồng vào người Tiểu Quang. "Đa tạ." Giáo sư Lý cảm tạ. "Không có gì, đi thôi." Hồ Bát Nhất xua tay, sau đó hai người dẫn giáo sư Lý và Tiểu Quang leo lên lần nữa.

Thấy hai người trở về, Trương Thiên gật đầu rồi tiếp tục bắt đầu lên đường.

Rất nhanh, lần này cũng không tốn sức lực quá lớn, mấy người đã leo lên bậc thang cuối cùng.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trên đỉnh núi, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Hắn cũng không bị chấn động, ngược lại nhìn cảnh tượng xung quanh lại bắt đầu có chút lo lắng. "Vãi, đây chính là Kim Đỉnh?

Cái nơi nát bươm này hại Bàn gia leo lâu như vậy." Nhìn Kim Đỉnh trước mắt, Bàn Tử chửi ầm lên.

Nguyên nhân không có gì khác, trước mắt mọi người, cảnh tượng một tòa nhà đã sụp đổ nhiều năm, mấy gian phòng ốc toàn bộ biến thành phế tích niên đại xuất hiện trước mắt.

Trương Thiên cũng vì thế mà có chút lo lắng tình huống bên trong.

Nếu đồ vật bên trong toàn bộ hư hại, đó là điều Trương Thiên không muốn nhìn thấy nhất. "Mau nhìn đằng kia!" Đột nhiên giọng Shirley Dương truyền đến.

Mọi người nhìn theo hướng chỉ dẫn, chỉ thấy trên đỉnh đầu thế mà còn có một tòa Kim Điện, dưới ánh mặt trời đang lấp lánh ánh vàng.

Đồng thời, tòa Kim Đỉnh kia lại có vẻ mới toanh một cách khác thường, cứ như là mới xây dựng vậy. "Chẳng lẽ đây chính là Kim Đỉnh nơi Tông chủ ở?" Trong đầu Trương Thiên toát ra một ý nghĩ, mãi không tan đi được. "Tại sao cái điện vàng trên đỉnh núi này lại không có việc gì, trong khi các điện vàng khác đều đã sập?" Shirley Dương nhìn điện vàng trước mắt, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Theo tình hình xung quanh mà xét, nếu các điện vàng lân cận đều đã sụp đổ, thì cái trước mắt này lẽ ra cũng phải sập rồi mới đúng.

Thế nhưng, điều khiến mọi người khó hiểu là kim đỉnh này không những không sập, mà ngược lại còn bảo tồn rất tốt.

Không hề có một chút rỉ sét, thậm chí nhìn từ xa, dấu vết thời gian bào mòn cũng không có. "Lát nữa chúng ta hãy lên điện vàng trên cùng, trước tiên cứ kiểm tra rõ tình hình xung quanh đã." Trương Thiên mở miệng nói.

Đối với cái điện vàng kia, tạm thời hắn cũng chưa nhìn ra là tình huống gì.

Nhưng Trương Thiên có thể khẳng định, nó có thể tồn tại qua dòng thời gian đằng đẵng như vậy, chắc chắn phải có tạo nghệ độc

đáo riêng.

Cho nên, Trương Thiên muốn rà soát xung quanh một lượt, đợi xác định không có nguy hiểm rồi mới đi lên.

Mọi người bắt đầu tản ra, Trương Thiên và Trương Kỳ Lân đi về bên phải, còn những người khác thì sang bên trái và các góc khác để kiểm tra.

Bàn Tử đi một mình trên đỉnh núi.

Dưới chân là những phiến đá trắng.

Từ trên nền đá trắng tinh khiết, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy dấu vết có người từng sinh sống.

Trên nền đá còn có vài vết nứt, không biết là do con người gây ra hay do thời gian quá lâu làm nứt vỡ. "Cả một đống phế tích này, còn chẳng bằng dưới chân núi." Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm. "Có điều, phong cảnh ở đây cũng không tệ." Ánh mắt hắn hướng về phía mây mù trước mặt.

Mặt trời dần lặn, sắc đỏ rực nhuộm cả chân trời thành ráng chiều.

Một đường kẻ lờ mờ hư ảo xuất hiện trước mắt Bàn Tử.

Mặt trời dường như sắp biến mất bên trong đường kẻ to lớn đó, trông vô cùng hùng vĩ. "Đây là đường chân trời sao?

Không đúng, chắc là đường mây, đẹp thật đấy." Bàn Tử nhìn mây mù xa xa, miệng lẩm bẩm, hắn đúng là bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Ánh nắng vàng rực rải xuống biển mây, vầng thái dương kia cũng dần chìm xuống, phác họa nên một mảng màu sắc tuyệt mỹ.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Gần nửa tiếng sau, mặt trời cũng dần biến mất.

Bàn Tử mới từ trong cơn say cảnh đẹp hoàn hồn lại. "Ái chà, vãi chưởng, Bàn gia quên mất nhiệm vụ của lão đại rồi." Bàn Tử vỗ đầu, có chút hoảng hốt.

Hắn vội vàng nhìn quanh một vòng. "Dây thừng?" Bàn Tử nhìn thấy dây thừng bên vách núi, mắt sáng rực lên.

Chương 612

Thế này chẳng phải là có cớ rồi sao? "Không hổ là mình, mình đúng là một thằng thông minh." Bàn Tử cười hì hì, vội vàng chạy về phía Trương Thiên.

Lúc này, mọi người cũng đã sớm tập hợp xong xuôi. "Sao rồi?

Bàn Tử đâu?" Trương Thiên nhìn một vòng, mới thấy bóng dáng Bàn Tử từ một góc đi ra.

Lúc này Bàn Tử đang vội vội vàng vàng chạy tới. "Bàn Tử ban nãy không biết đi đâu, kia chẳng phải đang tới rồi sao." Hồ Bát Nhất lên tiếng, lúc này Bàn Tử cũng cười cười đi đến trước mặt mọi người. "Đều tìm được gì không?

Tôi nói bên này trước nhé." Trương Thiên mở lời, rồi nói tiếp: "Tôi đã xem qua mấy kiến trúc nhà cửa đổ nát bên phải, bên trong hình như đều là vỏ rỗng, chẳng phát hiện được chút cặn thuốc nào.

Thậm chí một ít đồ gia dụng cũng không thấy, chắc không phải do thời gian quá lâu bị phong hóa đâu." Trong nửa tiếng đồng hồ, Trương Thiên cũng phát hiện được rất nhiều điều.

Đặc biệt là bên trong những kim đỉnh kia, dường như bị thứ gì đó vơ vét sạch sẽ, chẳng còn lại gì.

Chỉ là một cái vỏ rỗng.

Trương Kỳ Lân cũng không phát hiện được gì, vì thế, trong lòng Trương Thiên có chút thất vọng.

Dù sao không tìm thấy thứ mình hài lòng, Trương Thiên cũng cảm giác ngôi mộ Dược Vương mà mình mong đợi bấy lâu dường như đang đùa giỡn với hắn một vố lớn.

Chuyện này giống như hẹn hò qua mạng vậy, bản thân điên cuồng tưởng tượng đối phương tốt đẹp thế nào, nhưng gặp mặt xong, trực tiếp kém hơn dự kiến gấp mấy lần.

Cảm giác hụt hẫng này, rất khiến người ta khó chịu. "Bọn tôi bên kia cũng vậy, xem rất nhiều nơi sụp đổ, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, một món đồ hữu dụng cũng không có." Shirley Dương lắc đầu nói.

Một bên, Lý giáo thụ và những người khác càng lắc đầu quầy quậy.

Shirley Dương còn không phát hiện được gì, bọn họ càng không thể. "Có điều, bọn tôi phát hiện trên vách núi có rất nhiều dây thừng, hình như là có thể leo lên các ngọn núi khác." Hồ Bát Nhất nói.

Bàn Tử vừa nghe liền cuống lên.

Khá lắm, cái này vốn là lời thoại của mình, sao lại bị cậu nói hết rồi. "Cái đó, lão Hồ, đây là lời thoại của Bàn gia mà.

Bàn gia phát hiện xích sắt ở bên kia, hình như có thể thông sang các đỉnh núi khác." Bàn Tử vội vàng đứng ra, nói lại lời của Hồ Bát Nhất một lần nữa.

Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái, tên này là không muốn nói mình chẳng phát hiện được gì để đỡ mất mặt đây mà.

Trương Thiên nhìn về phía hai người, hắn thì không phát hiện ra xích sắt gì.

Nhưng lúc ở dưới núi, Trương Thiên đã nhìn thấy thứ gì đó giống như sợi dây lờ mờ.

Nói không chừng chính là xích sắt mà hai người Bàn Tử nói.

Nghĩ ngợi một chút, Trương Thiên nói: "Hai ngọn núi cách nhau

tuy không xa lắm, nhưng nếu đi từ dưới lên thì quả thực không gần, cho nên cổ nhân mới dùng xích sắt để rút ngắn khoảng cách.

Như vậy vừa đi lại thuận tiện, hơn nữa các đệ tử trong tông môn tụ tập cũng dễ dàng hơn một chút." Trương Thiên nói, đồng thời mấy người đã đi đến bên vách núi.

Sắc trời dần tối sầm.

Ở phía chân trời, một vệt xanh lam xuất hiện trước mắt.

Trương Thiên nhìn về phía sợi xích sắt đen tuyền lờ mờ. "Xem ra đúng như dự đoán, quả thực là dây xích thông sang hai ngọn núi còn lại.

Có điều, mây mù quá nhiều, chúng ta căn bản không nhìn rõ đường dưới chân, nếu bây giờ qua đó, khả năng sẽ có chút nguy hiểm." Trương Thiên nhìn xích sắt trước mắt.

Tuy khoảng cách không xa lắm, nhưng do đỉnh núi quá cao, mây mù lượn lờ.

Dẫm lên dây xích có lẽ sẽ rung lắc hoặc không nhìn rõ đường phía trước.

Tuy Trương Thiên không sợ, nhưng không có nghĩa là người khác không sợ.

Trương Thiên có khinh công, với tu vi hiện tại, thậm chí có thể lơ lửng, bay lượn ngắn hạn trên không trung.

Nhưng nhóm Bàn Tử thì không được.

Trương Thiên không biết kỳ Nội Đan của người khác có biết bay hay không, nhưng hắn biết mình thì không biết.

Hơn nữa Trương Thiên cũng không có loại công pháp đó.

Cho nên nếu muốn bay, thì bắt buộc phải đắp tu vi lên. "Lão đại

anh minh." Bàn Tử vừa nghe không phải đi lên, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn.

Tên này sợ độ cao, nếu bắt hắn đi dây xích, thì còn khó chịu hơn là giết hắn.

Hơn nữa, Bàn Tử mà leo lên dây xích, Trương Thiên đều có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đó.

Chắc chắn sẽ lắc lư trong gió.

Đến lúc đó, đừng nói là Bàn Tử, Trương Thiên e rằng cũng phải giật mình thon thót. "Vậy chúng ta cứ ở đây trú tạm một đêm trước?" Shirley Dương nhìn về phía Trương Thiên.

Cô cũng đã lâu không được ngắm cảnh đêm.

Trong lăng mộ Hiến Vương, làm gì có chuyện ngày đêm.

Chẳng phải đều là một màn đen kịt, nói gì đến chuyện nhìn thấy bầu trời.

Sống lâu trong lòng đất âm u vốn dĩ đã có ảnh hưởng nhất định đến cơ thể, huống chi là ở trong mộ.

Trương Thiên gật đầu.

Sau đó lấy lều bạt từ không gian ảo ra.

Lúc mới đến, Trương Thiên chuẩn bị rất đầy đủ.

Mang được, không mang được, toàn bộ đều mang theo.

Dù sao không gian lớn, mang nhiều cũng không lo đến lúc đó không dùng tới.

Rất nhanh, từng cuộn lều được lấy ra.

Nhìn thấy đồ vật được lấy ra từ hư không, trong lòng Lý giáo thụ và Tiểu Quang vẫn có chút suy nghĩ riêng.

Trong mắt cũng có chút tò mò.

Trương Thiên chỉ mang bốn cái lều.

Dù sao lúc đó bọn họ người cũng không nhiều, không cần thiết phải lấy nhiều như vậy.

Nhưng hiện tại thêm nhóm Lý giáo thụ, bốn cái rõ ràng hơi thiếu. "Lão Hồ, cậu và Dương tiểu thư một cái, Bàn Tử cậu tự mình một cái.

Tôi với Kỳ Lân một cái, Lý giáo thụ ông và Tiểu Quang một cái, không vấn đề gì chứ." Trương Thiên nhìn mọi người, phân phối đơn giản.

Còn về việc tại sao để Bàn Tử một mình một lều, hiểu thì đều hiểu. "Lão đại, người hiểu Bàn gia, chỉ có lão đại mà thôi." Bàn Tử chỉ thiếu nước ôm lấy Trương Thiên hôn một cái. "Không có dị nghị." Mọi người đồng thanh đáp.

Trương Thiên phân phối xưa nay đều rất công bằng, cũng chưa từng xảy ra chuyện phân chia không đều.

Thấy mọi người không có ý kiến, sau đó Trương Thiên liền bắt đầu dựng lều trên núi.

Trên núi cứ đến tối là gió rất lớn.

Theo gió thổi, lớp lều vốn mỏng manh có vẻ hơi không chống đỡ nổi sự tàn phá của cuồng phong. "Không được rồi, gió này lớn quá, cứ thế này thì dù có nhiều cọc gỗ nữa cũng vô dụng." Lý giáo thụ nhìn cái lều căn bản không dựng lên nổi, trong lòng có chút buồn bực.

Lại nhìn sang bên phía Hồ Bát Nhất.

Khi thấy lều của Hồ Bát Nhất trong gió không hề có bất kỳ sự rung lắc nào, thậm chí còn chưa chèn đá, Lý giáo thụ và Tiểu Quang

càng dụi dụi mắt. "Thầy Lý, em không nhìn nhầm chứ, tại sao lều của họ lại vững chắc như vậy." Tiểu Quang lúc này hơi ngơ ngác.

Khá lắm, lều của mình thì đang nhảy múa trong gió, còn của người ta thì bất động như núi. "Đây không phải là phép thuật gì chứ." Tiểu Quang nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu lập tức nghĩ đến phép thuật. "Có khả năng, nhưng có loại phép thuật này, đúng là tiện thật." Lý giáo thụ nói, có chút ngưỡng mộ.

Chương 613

Nhưng nhìn lại mình, ông lại ngại mở miệng.

Trương Thiên lúc này cũng đã dựng lều xong.

Một tấm bùa dán lên, lều trong gió chẳng hề rung lắc chút nào.

Đây là Trấn Phong Phù, như tên gọi, chính là trấn giữ cuồng phong.

Từ đó khiến gió lớn yên tĩnh lại.

Nhìn sang phía Lý giáo thụ.

Vẫn là một mớ hỗn độn.

Trương Thiên không do dự, trực tiếp vẽ tại chỗ một lá bùa giấy, truyền chân khí vào, sau đó đưa qua. "Cảm ơn." Lý giáo thụ vội vàng nhận lấy.

Sau đó, dưới sự giúp đỡ của Trương Thiên, lều của Lý giáo thụ cũng đã dựng xong.

Rất nhanh sắc trời dần tối sẫm.

Đã hoàn toàn đen kịt.

Nhóm Hồ Bát Nhất tìm một ít củi khô xung quanh, sau đó nhóm một đống lửa trên đỉnh núi.

Ngọn lửa ấm áp cháy trước mắt.

Trương Thiên lấy từ trong không gian ra chỗ thịt nai chưa ăn hết lúc trước.

Nhìn bầu trời đầy sao trên đầu.

Mọi người đều không nói gì, nhưng không khí giờ khắc này lại tốt

đến lạ thường.

Trương Thiên nướng xiên thịt trên giá lửa. "Lão đại, thịt nai này của anh đúng là không tệ, nói chứ, ngày mai chúng ta có muốn đi sang hai bên xem thử không?" Bàn Tử vừa gặm thịt nai, vừa nhìn Trương Thiên hỏi.

Trương Thiên nghĩ ngợi, cũng cắn một miếng thịt lớn. "Ngày mai lên kim đỉnh trước đi." Trương Thiên vừa nói, bản năng nhìn về phía sau.

Khi nhìn thấy thứ phía sau, Trương Thiên dụi dụi mắt.

Trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Vốn dĩ buổi chiều còn nhìn thấy kim đỉnh, lúc này vậy mà đã biến mất không thấy tăm hơi.

Trên trời, ngoại trừ một vầng trăng sáng và đầy sao, ngôi điện vàng kia lại không thấy đâu nữa.

Cứ như là ảo ảnh, xuất hiện ngắn ngủi rồi lại biến mất.

Ánh mắt Trương Thiên lập tức nhìn quanh một vòng.

Nhưng khiến Trương Thiên bất ngờ là, vẫn y như vậy, căn bản không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Ngoài sao trời thì là mặt trăng.

Trương Thiên hít sâu một hơi, đứng dậy, lại quét mắt một vòng. "Sao vậy?" Thấy Trương Thiên có chút khác thường, trong mắt Shirley Dương thêm vài phần nghi hoặc.

Trương Thiên bình tĩnh ngồi xuống. "Không có gì, chỉ là cái kim đỉnh hồi chiều biến mất rồi." Trương Thiên bình thản nói.

Sau khi hắn nói xong, mọi người vốn đang bình thản lập tức đứng bật dậy.

Ngoại trừ Trương Kỳ Lân. "Gì cơ?

Lão đại, điên rồi sao, chuyện lớn như vậy mà anh lại nói nhẹ nhàng thế." Bàn Tử kích động nói.

Những người khác càng liên tục quét mắt nhìn quanh.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, những nơi khác căn bản không có chút dấu vết nào của kim đỉnh.

Cái kim đỉnh này, vậy mà lại biến mất ngay trước mắt nhóm Trương Thiên. "Chuyện này sao có thể, một cái kim đỉnh lớn như vậy, thế mà trực tiếp biến mất." Lý giáo thụ kinh hãi nói.

Giọng nói thậm chí có chút run rẩy.

Đó chính là một kiến trúc khổng lồ, cho dù biến mất thì có thể trốn ở chỗ nào chứ?

Nhìn một hồi lâu, mọi người lúc này mới từ từ ngồi xuống. "Lão đại, cái thứ đó sao lại biến mất không dấu vết được, thế này chúng ta đi lên kim đỉnh kiểu gì." Bàn Tử ở bên cạnh có chút buồn bực nói. "Tôi lại nghĩ đến một vấn đề." Hồ Bát Nhất mở miệng. "Nếu như kim đỉnh này thỉnh thoảng sẽ biến mất, vậy có phải cũng chính vì như vậy nên mới tránh được kiếp nạn năm xưa hay không." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng tán đồng gật đầu.

Trước đó cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao năm xưa Hiến Vương và người Dược Vương Cốc đánh nhau kịch liệt như vậy, mà kim đỉnh lại không hề hấn gì.

Nhìn như vậy, thì đã hiểu ra được nhiều điều. "Đúng rồi, lúc trước chúng ta ở mộ Hứa Phúc, còn có mộ đáy biển đều phát hiện chuyện về Dược Vương Cốc.

Bên trong còn ghi chép một số chuyện về Dược Vương, mà Hứa Phúc lại càng có một số đan thư, từ quy mô đan dược đó mà xem, nơi

này hẳn là đã bị bọn họ cướp sạch." Trương Thiên nói, hắn nhớ lại mấy ngôi mộ bọn họ đã trộm trước đó.

Lúc này Lý giáo thụ và Tiểu Quang nhìn nhau, đều không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe. "Vậy nếu là như thế, chẳng phải nói, nơi này đã bị cướp bóc hai lần rồi sao?" Shirley Dương ở bên cạnh lên tiếng.

Trương Thiên thì lắc đầu. "E rằng không chỉ hai lần, ba lần bốn lần đều có khả năng, chỉ là chúng ta không biết mà thôi.

Mà kiến trúc nơi này rất hiển nhiên chính là bị cướp bóc xong rồi bị phá hoại." Trương Thiên nói.

Có thể xây dựng kiến trúc trên vách núi, thì khả năng chịu lực của kiến trúc đó phải mạnh đến mức nào.

Người bình thường hoặc mưa to gió lớn căn bản chẳng làm gì được.

Nhưng nếu là người vốn đã mang mục đích mà đến, thì không chắc nữa. "Vậy nói như thế, kiến trúc nơi này khả năng đã trải qua mấy lần bị phá hủy, nhưng mà, bọn họ làm sao hết lần này tới lần khác lấy được đan dược?

Hay là nói, người trước chưa lấy hết?

Hoặc là có mật đạo." Shirley Dương lẩm bẩm, Trương Thiên cũng nghĩ đến khả năng có mật đạo.

Nếu là mình muốn mở tông môn, thì mình sẽ đem đồ tốt giấu ở đâu?

Đáp án chắc chắn là càng an toàn càng tốt. "Lão đại, nhưng mà chúng ta phải tìm mật đạo thế nào." Bàn Tử gãi đầu. "Rất đơn giản, mật đạo có thể ở ngay trong kim điện biến mất kia." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía những vì sao.

Trương Thiên không rõ mình còn có thể nhặt mót được chút gì từ tay người đến trước hay không.

Nhưng Trương Thiên rõ ràng, cái kim đỉnh kia, bên trong tuyệt đối có đồ tốt.

Theo cách làm của người khác thì trộm xong đồ chắc chắn sẽ phá hủy kiến trúc, nhưng kim đỉnh vẫn bình an vô sự, bản thân điều này đã chứng minh, bên trong chưa bị xâm nhập. "Vậy chúng ta phải vào kim đỉnh như thế nào." Lý giáo thụ ngồi một bên không nhịn được nói. "Nơi này e rằng có một đại trận, sự lợi hại của trận pháp e rằng ngay cả tôi cũng không nhìn ra, chúng ta bắt buộc phải tìm được mắt trận mới được." Trương Thiên lẩm bẩm, Hồ Bát Nhất cũng thần sắc nghiêm túc.

Loại trận pháp này anh và Trương Thiên căn bản không nhìn ra, thì càng đừng nói đến phá trận! "Vậy, chúng ta làm sao vào kim điện." Bên cạnh, Shirley Dương khẽ hỏi.

Trong mắt cũng thêm vài phần nghi hoặc.

Nếu ngay cả Trương Thiên cũng không có cách phá trận, vậy bọn họ chẳng phải không thể vào được sao?

Trương Thiên nhìn sao trời. "Tuy tôi không nắm chắc phá giải, nhưng chúng ta có thể ra tay từ các chi tiết xung quanh." Giọng Trương Thiên không lớn, ánh mắt lại lần nữa rơi vào trên xích sắt.

Nếu đoán không sai, xích sắt này tuyệt đối không chỉ đơn giản là nối liền hai ngọn núi còn lại.

Chắc chắn còn có công dụng khác, chỉ là Trương Thiên không biết mà thôi. "Đúng a, lão đại rất chi tiết, lần nào cũng có thể sinh tồn từ trong kẽ hở, Bàn gia sùng bái lắm." Bàn Tử ở một bên nói, trong mắt càng thêm vẻ sùng bái.

Chương 614

Khóe miệng Trương Thiên giật một cái.

Lời này nói ra, sao nghe kỳ cục thế nhỉ. "Lão Hồ, cậu có cách nhìn gì không?" Trương Thiên nhìn sang Hồ Bát Nhất, hắn muốn xem rốt cuộc Hồ Bát Nhất nghĩ thế nào.

Hồ Bát Nhất nghĩ ngợi rồi nói: "Sự biến mất của kim đỉnh này, chẳng qua là do nguyên nhân trận pháp, mà nơi này chúng ta xem đã lâu như vậy, cũng không phát hiện dấu vết trận pháp.

Cho nên, tôi suy đoán, muốn phá trận, bắt buộc phải ra tay từ hai ngọn núi bên cạnh." Hồ Bát Nhất nói, đồng thời lại hít sâu một hơi. "Đồng thời, tôi rất muốn biết, năm xưa, Hứa Phúc, còn có Hiến Vương, thậm chí Uông Tạng Hải ở mộ đáy biển, ít nhiều đều biết trận pháp, tại sao bọn họ không phát hiện ra kim đỉnh." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên cũng hơi nhíu mày.

Hồ Bát Nhất nói có lý.

Điểm này cũng không thể bỏ qua.

Theo lý thuyết, trận pháp của Hiến Vương chắc sẽ không quá tệ.

Nhưng chính loại người này cũng không phát hiện ra kim đỉnh, mà mình lại vừa tới đã nhìn thấy ngay.

Điều này không khỏi khiến Trương Thiên có chút nghi ngờ, liệu có phải là cạm bẫy hay không. "Có hay không một loại khả năng, lúc đó bọn họ cũng không phát hiện ra kim đỉnh này, kim đỉnh này là vô tình xuất hiện." Shirley Dương ở một bên lên tiếng.

Trương Thiên khẽ lắc đầu. "Xác suất này không lớn, nếu có kim

đỉnh thì Hiến Vương chắc chắn có thể phát hiện, trừ phi lúc đó Hiến Vương không công đánh Dược Vương Cốc.

Nhưng nếu Hiến Vương không công đánh, trong Dược Vương Cốc sao có thể không có người, hơn nữa trong lăng mộ Hiến Vương sao có thể có nhiều thi thể như vậy." Trương Thiên nói, nhìn sao trời trên cao. "Cho nên, tôi có mấy suy đoán, thứ nhất, trận pháp này dần dần lộ ra theo thời gian; thứ hai, năm xưa Hiến Vương không đến Dược Vương Cốc, kim đỉnh này là cạm bẫy." Trương Thiên nói, suy nghĩ rất nhiều.

Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là, hiện tại căn bản không đoán ra được cái gì. "Tôi cảm giác xác suất thứ hai sẽ lớn hơn, tự nhiên xuất hiện thứ này, quá dọa người." Tiểu Quang ngồi một bên nói.

Tuy không hiểu cái gọi là trận pháp của bọn Trương Thiên.

Nhưng theo bản năng cậu ta cảm giác là cạm bẫy.

Trương Thiên không nói gì, mà nhìn những đường tinh tuyến xung quanh.

Có thể nhìn thấy sao trời xung quanh rất rõ ràng, cho nên Trương Thiên có thể nhìn rất rõ các đường nối giữa các vì sao. "Cái thằng nhóc này, hiểu trận pháp là gì không hả?

Không hiểu đừng có nói lung tung." Bàn Tử ở bên cạnh lườm Tiểu Quang một cái.

Tiểu Quang ấp úng, không biết nên nói gì.

Rất nhanh, thời gian trôi qua.

Mấy tiếng sau, mấy người Trương Thiên lục tục trở về lều ngủ.

Còn đống lửa bên ngoài cũng bị dập tắt.

Tiểu Quang và Lý giáo thụ nằm trong lều, lại không vội ngủ.

Hai người nằm trên đất, đang nói chuyện gì đó. "Thầy Lý, chuyến đi này, thật là quá mộng ảo." Tiểu Quang ở một bên mở miệng.

Nhớ lại từ lúc mới đến, cho đến hiện tại bọn họ vẫn còn sống sót, trong lòng Tiểu Quang cảm thấy vui mừng lạ thường.

Bây giờ nhớ lại, cứ như một giấc mơ vậy.

Khiến người ta cảm thấy kinh thán. "Tiểu Quang, sau này chuyện không hiểu thì cố gắng đừng nói." Lý giáo thụ ậm ừ một tiếng, sau đó khẽ nhắc nhở.

Tiểu Quang gật đầu, lại có chút buồn bực. "Bọn họ thì lợi hại, nhưng cũng không thể ngăn cấm em phát biểu ý kiến của mình chứ." Tiểu Quang nói.

Lý giáo thụ lại lên tiếng: "Chúng ta có thể sống sót, đều là dựa vào họ, hơn nữa kinh nghiệm của họ chắc chắn nhiều hơn chúng ta, nếu chúng ta tham gia vào, nói không chừng cũng chỉ sinh ra lo âu thôi." Lý giáo thụ khổ tâm nói.

Tiểu Quang gật đầu lại không biết nên nói gì nữa.

Ngay khi trong lều trở nên tĩnh lặng, tiếng gió bên ngoài dường như được vặn to lên.

Cuồng phong tàn phá.

Tiếng gió vù vù kia, giống như có người đang bị bóp cổ vậy. "Lộp cộp, lộp cộp." Ngay khi tiếng gió ngày càng lớn, bên ngoài dần truyền đến từng tiếng bước chân.

Bước chân nặng nề dẫm trên mặt đất, phát ra những âm thanh trầm đục.

Cùng với gió nhẹ, tiếng bước chân du đãng quanh lều.

Tiếng bước chân nặng nề đó dần truyền vào tai hai người. "Tiểu Quang, là anh Bàn ở bên ngoài phải không." Lý giáo thụ nhắm mắt, giọng điệu mơ màng.

Mệt mỏi mấy ngày rồi, Lý giáo thụ gần như nằm xuống là ngủ.

Tiểu Quang cũng hơi mê man. "Chắc là vậy, chắc chắn là đi vệ sinh, chúng ta ngủ tiếp đi, có Trương công tử bọn họ bảo vệ chúng ta mà." Tiểu Quang chẳng hề để ý.

Dù sao bọn họ hiện tại đang được Trương Thiên bảo vệ.

Lý giáo thụ nghĩ thầm cũng đúng, liền nhắm mắt lại lần nữa.

Thế nhưng khi hai người sắp ngủ thiếp đi, tiếng bước chân bên ngoài chẳng những không biến mất, ngược lại còn nhiều hơn một chút.

Tiếng bước chân ngày càng dồn dập, tiếng vang nặng nề không ngừng gõ vào tim hai người.

Lý giáo thụ và Tiểu Quang không kìm được mở mắt ra.

Loại âm thanh này khiến bọn họ mất sạch cơn buồn ngủ. "Thầy Lý, không đúng lắm, cái này cũng cả tiếng đồng hồ rồi, ai đi tiểu mà lâu thế." Khóe miệng Tiểu Quang giật giật, sắc mặt hơi tái nhợt. "Bên ngoài không phải là có thứ gì bẩn thỉu chứ." Tiểu Quang lại nói.

Lý giáo thụ đột nhiên nhíu mày. "Không đúng, Tiểu Quang, mặt nạ phòng độc trên mặt em đâu." Lý giáo thụ nói.

Tiểu Quang cũng vội vàng sờ mặt. "Hình như lúc nãy ăn thịt nai thì tháo ra rồi." Tiểu Quang nói, sắc mặt dần trắng bệch.

Trong nháy mắt, tim cậu ta run lên.

Không có mặt nạ phòng độc, chẳng phải nói, bọn họ đã trúng độc?

Nhưng trúng độc thì có quan hệ gì với cái trước mắt này.

Tiểu Quang lấy ra một cái đèn chiếu sáng.

Khi đèn chiếu sáng bật lên, tình hình bên ngoài lều dường như có một chút dấu vết.

Chỉ thấy bên ngoài lều, dưới ánh đèn chiếu rọi, một bóng hình giống con người đang từ từ di chuyển.

Mỗi khi bóng hình đó di chuyển một bước, xung quanh liền truyền ra những tiếng động trầm đục. "Mau gọi Trương công tử!" Lý giáo thụ hét lên. "Trương công tử cứu bọn tôi!" Tiểu Quang cũng không hàm hồ, vội vàng gân cổ lên hét.

Thế nhưng giọng nói của bọn họ cứ như bị bức tường nào đó chặn lại vậy, căn bản không hét ra được.

Trương Thiên lúc này đang tiến vào tu luyện, hắn tự nhiên sẽ không đi chú ý tình hình bên ngoài. "Lộp cộp." Tiếng bước chân bên ngoài đột nhiên dừng lại.

Từ dưới ánh đèn có thể nhìn thấy, cái bóng kia vậy mà dừng ngay bên ngoài lều.

Bóng hình cứ nhìn chằm chằm vào cả mặt chính diện.

Tiểu Quang và Lý giáo thụ ôm lấy nhau.

Sợ hãi đến mức luống cuống tay chân. "Thầy Lý, chúng ta sắp tiêu rồi phải không.

Chương 615

Kiếp sau, em nhất định vẫn muốn làm đồ đệ của thầy." Tiểu Quang nói, đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết.

Lúc này bên trong một cái lều khác. "Mẹ kiếp, trong lều cũng không có cái bô nào, lại còn phải để Bàn gia ra ngoài." Bàn Tử lầm bầm, trong miệng có chút bất mãn.

Khi ánh mắt Bàn Tử nhìn thấy lều của Lý giáo thụ vẫn đang phát sáng, hắn hơi nhíu mày. "Giờ này còn tăng ca, không hổ là chuyên gia." Bàn Tử lầm bầm, trong lòng giơ ngón tay cái. "Có điều, tại sao đêm hôm khuya khoắt, không ngủ mà lại bật đèn a." Bàn Tử nhìn cái lều sáng trưng, không kìm được lẩm bẩm.

Cũng không nghĩ nhiều, Bàn Tử đứng bên vách núi, bắt đầu giải quyết nỗi buồn.

Còn bên trong lều lại là một cảnh tượng khác.

Lý giáo thụ và Tiểu Quang co rúm trong lều, hai người nhìn bóng đen trước mắt, tim càng run rẩy.

Theo bóng đen ngày càng đến gần, tim hai người đều nhảy lên tận họng. "Thầy Lý, vào rồi, nó sắp vào rồi." Tiểu Quang hít sâu.

Cả người đều có chút khó thở. "Mau giãy giụa lần cuối, hét lên." Lý giáo thụ nói với Tiểu Quang.

Ông cũng đã có chút hoảng loạn rồi. "Cứu mạng!" Tiểu Quang điên cuồng hét vọng ra ngoài.

Nhưng âm thanh dường như căn bản không thoát ra được.

Mà khoảnh khắc tiếp theo, bóng đen kia lại từ từ vươn tay ra, vậy mà dần dần kéo khóa lều.

Nhất thời, tim hai người dù không nói chuyện, cũng đều có thể nghe thấy tiếng đập kịch liệt. "Ư ư." Ở bên tai Bàn Tử, giọng của Tiểu Quang biến thành loại âm thanh ư ư đó.

Giống như bị thứ gì bịt miệng vậy.

Mà loại âm thanh đó càng giống mấy âm thanh kỳ quái.

Bàn Tử đang "xả lũ" bỗng rùng mình một cái. "Không thể nào, đêm hôm khuya khoắt, không ngủ lại làm chuyện này?

Là ông già nằm trên, hay ông già nằm dưới?

Không ngờ, lại có người còn mạnh bạo hơn Bàn gia." Bàn Tử tè xong một bãi, tập trung toàn bộ ánh mắt vào cái lều bên cạnh.

Loại âm thanh kia, cộng thêm ánh đèn trong lều, Bàn Tử vốn đã nhiều chuyện, cảm giác hóng hớt rạo rực kia lập tức nổi lên.

Khóe miệng Bàn Tử mang theo nụ cười. "Đúng là gừng càng già càng cay nha.

Chẳng lẽ ông ấy cũng ăn thứ gì đại bổ sao?

Chậc chậc, Bàn gia mà tìm được bí quyết nhất định phải tìm ông đi 'thảo phạt lãnh địa'." Bàn Tử lầm bầm, trong mắt tràn đầy tò mò.

Đến bên lều.

Chỉ thấy bên trong lều có hai bóng đen đang co rúm.

Hai bóng đen ôm lấy nhau rất kỳ lạ.

Trông cứ như đang làm một động tác rất quái dị. "Má ơi, đây là đang làm gì thế này?

Chẳng lẽ còn có kích thích gì mà Bàn gia chưa tưởng tượng ra?

Nhưng cảnh tượng này có phải quá đi trước thời đại rồi không." Tim Bàn Tử đập thình thịch.

Mắt hận không thể chui tọt vào trong lều. "Hình như đang run.

Chẳng lẽ..." Bàn Tử hít sâu một hơi, không nhịn được nữa. "Bàn gia là có công phu, chắc không nhìn thấy mình đâu.

Mình chỉ nhìn một chút, nhìn thôi không vào chắc không sao." Bàn Tử không kiềm chế nổi sự tò mò trong lòng, ngón tay chọc một cái lên lều.

Lều bị chọc thủng hai cái lỗ.

Khi nhìn thấy tình hình bên trong.

Bàn Tử trực tiếp ngơ ngác.

Cảnh tượng này sao không giống mình nghĩ vậy?

Chỉ thấy, Lý giáo thụ và Tiểu Quang co rúm ở góc lều.

Mà trong lều, căn bản không có bất cứ thứ gì. "Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ Bàn gia nghĩ sai rồi?" Bàn Tử lầm bầm.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Lý giáo thụ vậy mà đột nhiên đứng dậy.

Mạnh mẽ vươn tay bóp cổ Tiểu Quang.

Một tay vậy mà trực tiếp nhấc bổng Tiểu Quang lên. "Ư ư ư." Tiểu Quang không ngừng phát ra âm thanh.

Dường như muốn mở miệng kêu, nhưng căn bản không có tiếng.

Cảnh này trực tiếp làm Bàn Tử nhìn đến ngây người.

Không phải đã nói là hình ảnh tươi mát trong lều sao.

Sao lại biến thành Lý giáo thụ một tay tóm lấy một người trưởng thành rồi? "Không đúng nha, Lý giáo thụ này sức lực lớn thế từ bao giờ.

Không đúng, nhất định có uẩn khúc, không được, mình phải ngăn

cản bọn họ trước đã.

Tiếc quá, kịch hay của Bàn gia a." Trong lòng Bàn Tử có chút thất vọng.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Tử đã lao ra ngoài.

Hắn phải ngăn cản hành vi của hai người lại rồi nói sau. "Bốp bốp." Bàn Tử giật mạnh Lý giáo thụ ra, lại tát cho mấy cái lên khuôn mặt già nua.

Tiểu Quang sau khi được cứu càng run rẩy nhìn Bàn Tử.

Lý giáo thụ sau khi bị đánh, hình như tỉnh táo lại một chút.

Trong mắt cũng có chút mê ly. "Đây là tình huống gì." Bàn Tử nhìn hai người, trong lòng cũng có chút nghi vấn. "Phi Phi." Bàn Tử khẽ gọi.

Sau tiếng gọi của Bàn Tử, bóng dáng Vương Phi xuất hiện.

Trên khuôn mặt tinh xảo của Vương Phi không có bất kỳ sắc thái nào.

Nhưng khi nhìn thấy Bàn Tử, lại nở nụ cười duyên dáng với hắn. "Phu quân sao vậy?" Liễu diệp mi của Vương Phi khẽ nhíu. "Phi Phi mau xem, hai người này không biết bị làm sao, hình như trúng tà rồi." Bàn Tử đẩy Lý giáo thụ và Tiểu Quang cho Vương Phi.

Vương Phi nhìn hai người một cái. "Hẳn là trúng độc rồi." Vương Phi nhìn qua liền đưa ra kết luận. "Trúng độc?

Tại sao anh không bị sao." Bàn Tử gãi đầu. "Loại độc này, cũng gần giống với chỗ đất âm trước đó, sau khi hít vào sẽ gây ảo giác, mà tu vi phu quân cao, cho nên cũng không có dấu hiệu trúng độc." Vương Phi nói.

Bàn Tử càng thêm vỡ lẽ.

Chương 616

"À, đúng rồi Phi Phi, nàng thế mà đổi cách xưng hô rồi, xem ra, chúng ta về phải tranh thủ thành thân thôi." Bàn Tử cười hì hì.

Khóe miệng thậm chí còn chảy cả nước miếng. "Chúng ta vẫn nên cứu bọn họ trước đi, nếu không chưa đầy một nén hương bọn họ sẽ chết." Vương Phi lườm Bàn Tử một cái, bây giờ là lúc nghĩ chuyện đó sao? "À đúng đúng đúng." Bàn Tử vội vàng gật đầu, sau đó dưới sự cứu chữa của Vương Phi, rất nhanh, thần sắc Lý giáo thụ và Tiểu Quang đã tốt hơn một chút. "Vậy thiếp thân đi trước." Vương Phi cứu chữa xong, liền trực tiếp trở lại trong mặt dây chuyền gỗ.

Mà hai người Lý giáo thụ lúc này cũng đã đỡ hơn nhiều. "Ơ?

Anh Bàn, anh đến rồi." Lý giáo thụ nhìn thấy Bàn Tử, càng thở hắt ra một hơi thật sâu. "Mấy người hình như trúng độc rồi, nếu không phải Bàn gia đi vệ sinh đúng lúc đi ngang qua, thì đúng là không phát hiện ra thật." Bàn Tử vừa nói, có chút kiêu ngạo nho nhỏ.

Cứ đợi hai người cảm ơn mình đây. "A, đa tạ anh Bàn cứu giúp, chúng tôi muôn phần cảm tạ." Lý giáo thụ vội vàng cảm ơn.

Tiểu Quang càng hít sâu mấy hơi.

Cảm giác không thở nổi kia thực sự rất tệ. "Anh Bàn, anh chắc chắn chúng tôi trúng độc rồi chứ?" Tiểu Quang nhìn Bàn Tử, cậu ta cứ cảm thấy cái bóng đen kia rất giống Bàn Tử. "Ừ, Phi Phi đều nói rồi không sai đâu, các người vừa nãy bị sao thế?

Sao lại trúng độc." Bàn Tử gật đầu, hỏi ngược lại. "Đúng rồi, các anh cẩn thận một chút, không khí nơi này hình như có độc, chúng tôi chỉ tháo mặt nạ phòng độc ra, liền thành thế này, suýt chút nữa thì chết." Lý giáo thụ vội vàng nói.

Bàn Tử hơi nhíu mày. "Nha, Bàn gia không đeo, đa tạ các người nhắc nhở, được rồi, tôi về trước đây, các người tiếp tục." Bàn Tử cười hì hì, sau đó ra khỏi lều.

Tiểu Quang và Lý giáo thụ nhìn nhau, hai người đều có chút nghi hoặc.

Tiếp tục cái gì, cái gì tiếp tục?

Có điều bóng đen không thấy nữa, chuyện này cũng làm hai người thở phào nhẹ nhõm. "Người anh em Bàn này không ngờ người cũng tốt thật, đa tạ cậu ấy." Lý giáo thụ cảm thán.

Tiểu Quang không nói gì, chỉ tự mình chui vào trong chăn đệm.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Bàn Tử đợi ở bên ngoài hồi lâu, sau khi không còn kịch hay như lúc trước, Bàn Tử liền trực tiếp rời đi.

Còn về chuyện có độc, dù sao cũng chẳng độc chết được mình, Bàn Tử cũng chẳng buồn quản.

Rất nhanh thời gian trôi qua.

Sáng sớm hôm sau.

Trương Thiên năm giờ đã tỉnh.

Hắn nhìn ánh ban mai mới lên, ngồi xếp bằng trên đỉnh núi.

Trong khoảnh khắc mặt trời mọc lên kia, Trương Thiên chỉ cảm thấy lại một luồng khí tức tinh thuần được mình hít vào đan điền.

Loại khí tức này rất giống với linh khí cực phẩm. "Đây chẳng lẽ chính là tử khí của ánh ban mai sao?" Trương Thiên lẩm bẩm, nhìn ánh ban mai mông lung mới lên, trong lòng sinh ra cảm thán.

Loại tử khí này cũng chỉ tồn tại trong nháy mắt.

Cho nên nếu không hấp thu trong nháy mắt, thì cũng coi như lãng phí.

Trương Thiên cảm nhận sức mạnh này trong cơ thể, cũng chỉ đủ cho hắn tu luyện vài phút mà thôi.

Nhìn dây thừng phương xa, trong lòng Trương Thiên rõ ràng, hắn nên qua đó xem thử.

Trời tờ mờ sáng, bóng dáng Trương Thiên đã đến trước dây thừng.

Lúc này ba người Trương Kỳ Lân, Hạo Thiên Chân và Shirley Dương cũng trước sau đi đến trước mặt Trương Thiên. "Chúng ta bây giờ qua đó luôn sao?

Không gọi Bàn Tử à?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía sau một cái rồi nói. "Cứ để họ đợi ở đây một lát đi, chúng ta qua đó xem thử rồi về." Trương Thiên khẽ nói.

Nếu để Bàn Tử đi cùng, Trương Thiên ngược lại lo lắng liệu có xảy ra vấn đề gì không.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Bây giờ còn sớm, tên Bàn Tử kia vẫn đang ngủ, đời nào chú ý đến bên Trương Thiên.

Anh bước lên xích sắt.

Trương Thiên phát hiện, xích sắt này độ ổn định rất tốt.

Thậm chí gió xung quanh thổi điên cuồng, nhưng xích sắt trước mắt cứ như được cố định hoàn toàn vậy, không nhúc nhích tí nào. "Sợi xích sắt này chắc là cắm trực tiếp vào trong núi, phương thức cố định kiểu này rất hiếm gặp.

Có thể cắm vào trong núi, vậy chứng tỏ, bên trong chắc chắn có

không gian." Hồ Bát Nhất nhìn xích sắt, khẽ mở miệng.

Trương Thiên gật đầu, muốn cố định tốt một sợi xích sắt như vậy ở bên ngoài, cơ bản là không thể.

Mà ngược lại ở bên trong thì dễ làm việc hơn.

Gió lớn gào thét.

Gió trên đỉnh núi thường sẽ lớn hơn ở dưới rất nhiều.

Theo gió lớn ngày càng mạnh, cơ thể Shirley Dương cũng dần mất đi trọng tâm.

Không có bất kỳ biện pháp an toàn nào, Shirley Dương dám đứng ở trên này bản thân đã là một loại dũng khí rồi.

Hồ Bát Nhất nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, mọi người bất tri bất giác tăng nhanh tốc độ.

Trương Thiên thậm chí còn nhảy nhẹ trên xích sắt.

Không quá vài phút, bóng dáng Trương Thiên đã đến phía trên đỉnh ngọn núi bên kia.

Tại một đỉnh núi khác, Trương Thiên nhìn cảnh tượng phía trên đỉnh núi, không khỏi có chút cảm thán.

Chỉ thấy, trên đỉnh núi, từng ngôi nhà làm bằng gỗ xuất hiện trước mắt.

Nhà có rất nhiều, hình thành một kiến trúc rất đồ sộ như cung điện vậy.

Từ những kiến trúc này, Trương Thiên có thể suy đoán ra, hẳn là nơi ở, hoặc là nơi ăn uống.

Nhìn từng tòa nhà trước mắt, Trương Thiên có chút thắc mắc.

Tại sao ngọn núi ở giữa ngay cả một cái nhà cũng không để lại,

mà ngọn núi bên này lại nhà cửa khắp nơi.

Mọi người đứng trên đường lát đá xanh, nhìn kiến trúc trước mắt dường như đều rơi vào trầm tư. "Kiến trúc này vậy mà không có một vết hư hại nào, chẳng lẽ bọn họ có lòng tốt như vậy?" Shirley Dương nhìn trước mắt, khẽ nói.

Theo tập tính của những người kia, lấy được đồ, nhất định phải phá hủy nhà cửa trước mới được.

Thế nhưng, nhà cửa trước mắt lại hoàn hảo như lúc ban đầu. "Bên trong chắc chắn có đồ vật không tầm thường, chúng ta vào xem thử." Hồ Bát Nhất nói.

Chỉ dựa vào sự khác thường của dãy phòng ốc trước mắt, là có thể suy đoán ra, bên trong này chắc chắn có tình huống.

Mọi người đi trên con đường đá xanh khác hẳn với ngọn núi ở giữa.

Trương Thiên thậm chí cảm giác, nơi này mới là chủ sơn.

Đến giữa từng tòa nhà.

Trên phòng ốc, còn viết các loại kiểu chữ.

Những chữ này không phải chữ hiện đại quen thuộc, mà là kiểu chữ mấy ngàn năm trước.

Shirley Dương nhìn chữ trước mắt, ngược lại có thể dịch ra được. "Đây là nơi đệ tử nghỉ ngơi, bên kia hình như là nhà ăn." Shirley Dương chỉ vào một kiến trúc rất lớn mở miệng. "Xem thử có phòng chứa công pháp không." Trương Thiên khẽ nói.

Chương 617

Đan dược công pháp của Hứa Phúc trước đó, hẳn là lấy từ đây ra, vậy theo lý thuyết nơi này phải có rất nhiều công pháp mới đúng.

Shirley Dương nghiêm túc gật đầu, sau đó mọi người bắt đầu đi dạo quanh khu vực phòng ốc.

Trương Thiên nhìn sơ qua, diện tích khu vực phòng ốc này, chắc phải rộng mấy trăm mét.

Đây cũng được coi là một đỉnh núi khá lớn rồi.

Mà từ chữ tích trên phòng ốc có thể phân biệt ra.

Nơi này phân biệt có khu nghỉ ngơi, nơi ăn uống, nơi đả tọa, thậm chí còn có nơi luyện đan.

Duy chỉ không có nơi như Tàng Kinh Các. "Xem ra, trên ngọn núi này, cũng không có điện công pháp, chắc là ở ngọn núi bên cạnh kia." Hồ Bát Nhất sau khi đi một vòng, từ từ mở miệng. "Đã như vậy, chúng ta cứ đến phòng luyện đan xem trước." Trương Thiên cũng không do dự, quả đoán nói.

Đã không có nơi mình muốn, vậy thì chỉ có thể cầu cái thứ yếu.

Đến phòng luyện đan.

Diện tích phòng luyện đan, có thể nói là lớn nhất ở đây.

Một kiến trúc phòng ốc cổ xưa xuất hiện trước mặt mọi người.

Trước kiến trúc có hai cây cột màu đỏ chống đỡ xà nhà to lớn.

Mà phía sau cột, là một cái cửa nhỏ.

Đi vào cửa nhỏ.

Cảnh tượng bên trong lại càng thu hết vào tầm mắt.

Chỉ thấy, trong cả phòng luyện đan, từng chiếc lò luyện đan được bày biện chỉnh tề.

Trên từng chiếc lò luyện đan kia, còn có thể nhìn thấy tro đan rõ ràng.

Cho dù niên đại lâu đời, Trương Thiên thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi hương đan dược thoang thoảng nơi chóp mũi.

Loại hương thuốc này, khiến mấy người càng thêm có chút say mê. "Nhiều lò luyện đan quá." Hồ Bát Nhất cũng kinh hô một tiếng.

Trương Thiên nhìn lò luyện đan trước mắt, hận không thể mang đi toàn bộ. [Vật phẩm: Lò luyện đan (Hạ phẩm pháp khí).] [Năng lực vật phẩm: Có thể luyện chế đan dược.] [Giới thiệu vật phẩm: Công cụ đệ tử Dược Vương Cốc sử dụng.] Trong đầu cũng thích đáng truyền đến giới thiệu về lò luyện đan.

Trương Thiên nhìn lò luyện đan trước mắt, trong mắt vẫn mang theo vẻ nóng bỏng.

Tuy chỉ là pháp khí hạ phẩm, nhưng tốt xấu gì người ta cũng là một pháp khí a, ở thời đại này, có pháp khí đã là rất tốt rồi.

Hạ phẩm đã là rất cao.

Chẳng qua Trương Thiên hiện tại pháp khí đông đảo, cho nên sẽ có vẻ hơi cùi bắp. "Nhiều lò luyện đan như vậy, tôi đếm sơ qua, ít nhất có hơn ba mươi cái." Hồ Bát Nhất ở một bên nói.

Trương Thiên gật đầu, mắt đảo một vòng, nhìn vào trong không gian ảo.

Trong không gian ảo, không gian rất lớn, chứa hết chỗ lò luyện đan này chắc chắn là đủ.

Nghĩ ngợi, Trương Thiên vẫn quyết định tống lò luyện đan vào trong không gian ảo, đồ đạc không chê nhiều, đây là suy nghĩ của Trương Thiên.

Sau đó, chỉ thấy Trương Thiên gọi Hồ Bát Nhất một tiếng.

Hai người bắt đầu bê lò luyện đan.

Trong tình huống có thể bê được lò luyện đan, mọi người bắt đầu tống những lò luyện đan kia vào không gian.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn lò luyện đan liên tục được đưa vào, cô nhắm mắt lại, không thèm nhìn nữa.

Tên này đúng là coi lời mình như gió thoảng bên tai.

Đồ rác rưởi thế này cũng bê, Trương Thiên này nghèo đến phát điên rồi sao.

Không thèm quản Trương Thiên nữa.

Tinh Tuyệt Nữ Vương bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Thiên rất nhanh đã vơ vét sạch sẽ lò luyện đan xung quanh.

Nhưng ở khu vực trung tâm phòng đan, lại có một cái lò luyện đan căn bản không bê nổi.

Trương Thiên cũng rõ, cái này chắc là một cơ quan.

Nhìn nhau với Hồ Bát Nhất, hai người bắt đầu phân tích. "Vị trí lò luyện đan này rất kỳ lạ, tọa lạc ở trung tâm phòng đan, chắc là đóng vai trò ổn định, chúng ta xoay thử xem." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất bắt đầu thử xoay chuyển.

Nhưng lò luyện đan lại chẳng có động tĩnh gì.

Mà Trương Thiên quan sát kỹ lò luyện đan một chút, Trương

Thiên phát hiện, thiết kế của lò luyện đan này khác với những cái khác.

Cái nắp lò luyện đan này hình như có thể mở ra.

Trương Thiên nhẹ nhàng xoay cái nắp bên trên một cái.

Khi nắp xoay chuyển, đột nhiên, lò luyện đan vậy mà bắt đầu chìm xuống.

Nhìn nhau với Hồ Bát Nhất, trong mắt hai người đều có chút hài lòng.

Rất nhanh, một lối đi xuất hiện, đây là mật đạo đi xuống dưới!

Sau khi mật đạo xuất hiện, mọi người cũng không do dự, trực tiếp đi xuống. "Không ngờ, nơi này thật sự có mật đạo, lại còn giấu trong phòng đan." Shirley Dương ở một bên nói. "Mật đạo này sở dĩ giấu trong phòng đan, nguyên nhân chủ yếu cũng rất đơn giản, có thể thuận tiện hơn cho đệ tử đi vào." Trương Thiên vừa đi vừa nói.

Rất nhanh, một nhóm người liền đi vào trong một đường hầm dài.

Vì thời gian quá lâu, đèn dầu trong đường hầm đã sớm không còn sáng.

Shirley Dương lấy đèn pha ra, nương theo ánh sáng đèn pha, mọi người đi vào bên trong.

Rất nhanh, một không gian khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong không gian, vô số đèn dầu treo trên vách tường.

Mà ở bên trong đèn dầu, một không gian to lớn hiện ra.

Trong cả không gian, Trương Thiên nhìn thấy rất nhiều bàn ghế băng dài.

Còn có rất nhiều giá trữ vật.

Trên những cái giá đó, Trương Thiên nhìn thấy một số lọ nhỏ.

Nhưng lọ nhỏ rất ít, có cái thậm chí đã bị đánh đổ, từ đây có thể thấy, nơi này đã sớm bị người ta vào rồi.

Trên mặt đất vương vãi một số lọ nhỏ, mà từ quy mô giá hàng, có thể thấy rõ ràng, những giá hàng này có thể chứa đan dược tuyệt đối không phải số ít. "Nơi này vậy mà là một kho đan dược!" Giọng Hồ Bát Nhất truyền đến.

Trong giọng nói khàn khàn còn có chút kinh ngạc.

Kho đan này, vậy mà ở ngay dưới lò luyện đan, lại ngang nhiên như vậy, nhưng không sợ đệ tử khác trộm ăn sao? "Tiếc quá, đan dược ở đây đã không dùng được nữa, hơn nữa đã bị trộm đi chín phần mười." Trương Thiên cầm một cái lọ lên, đổ ra một viên đan dược duy nhất còn sót lại bên trong, trong lòng có chút tiếc nuối. "Mấy cái này, đều là đan dược sơ cấp." Trương Kỳ Lân cũng nhón một viên đan dược, tay khẽ dùng lực một cái, viên đan dược kia liền đã biến thành bột mịn. "Có thể bày biện ở đây, chắc cũng sẽ không có cao cấp, chúng ta kiểm tra trước một chút đi, xem có manh mối gì không." Trương Thiên khẽ nói.

Mọi người bắt đầu tìm kiếm trong cả không gian.

Nhưng giống như Trương Thiên nghĩ, sau khi tìm kiếm xong, bọn họ căn bản không phát hiện được một món đồ có giá trị nào.

Trên mặt đất cũng toàn bộ là lọ đan dược bị người ta cướp qua.

Trên tường còn có một vết xích sắt, chắc là nơi cố định xích sắt bên ngoài. "Xem ra, nơi này chắc là không có đồ gì có giá trị, cũng không biết là ai đã trộm nơi này." Trương Thiên có chút tiếc nuối.

Hồ Bát Nhất cũng lắc đầu.

Sau khi không phát hiện đồ có giá trị, Trương Thiên liền chuẩn bị đi ra.

Chương 618

Nhưng, vừa mới bước đi một bước, đột nhiên, giọng Shirley Dương truyền đến. "Trương đại ca, Lão Hồ, anh Kỳ Lân, nơi này hình như có tình huống." Shirley Dương ngồi xổm ở một góc.

Trong mắt có chút vui mừng. "Chẳng lẽ có tầng hầm thứ hai?" Mắt Trương Thiên sáng lên.

Vội vàng đi tới.

Sau khi đến trước mặt Shirley Dương, Trương Thiên phát hiện, căn bản không phải lối đi xuống tầng hai, mà chỉ là một viên ngọc thạch khảm trên mặt đất.

Ngọc thạch tổng thể trong suốt sáng long lanh.

Trông giống như một viên đá quý hoàn mỹ không tì vết, cái này mà làm thành mặt dây chuyền, e rằng còn có thể bán được giá trên trời. "Một viên ngọc thạch?" Hồ Bát Nhất nhìn ngọc thạch trước mắt, không biết nên nói gì cho phải. "Nơi này là phòng đan, tự dưng xuất hiện ngọc thạch, mọi người không thấy đáng ngờ sao?" Shirley Dương ở một bên nói.

Trương Thiên gật đầu.

Quả thực có chút đáng ngờ, có điều ngọc thạch này cũng chỉ to bằng cái nắp ngón tay út, Shirley Dương có thể phát hiện, cũng đúng là nhờ cô tỉ mỉ. "Dương tiểu thư nói không sai, trên ngọn núi này, cơ bản không thể thịnh sản ngọc thạch.

Cho nên, ngọc thạch này chắc là có người chuyên môn khảm vào, nơi này chắc là có cơ quan gì đó." Trương Thiên khẽ nói.

Để đề phòng vạn nhất, Trương Thiên định nghiên cứu một chút.

Hồ Bát Nhất gật đầu, còn Trương Kỳ Lân thì đặt tay lên mặt đất.

Sau khi sờ soạng một hồi, Trương Kỳ Lân lại đặt tay lên tường.

Dần dần, Trương Kỳ Lân lắc đầu.

Trương Thiên rõ, cậu ấy chắc không phát hiện được gì.

Trương Thiên cũng không nói nhiều nữa, chỉ mạnh mẽ cắm tay vào khu vực ngọc thạch, hắn muốn đào thứ này ra.

Nhưng khi tay chạm vào ngọc thạch, Trương Thiên liền cảm thấy không ổn.

Thứ này rất lớn, to bằng một ngón tay cái, căn bản không phải chỉ có kích thước bằng móng tay.

Xem ra lộ ra chỉ là một góc của tảng băng chìm. "Oanh!" Trương Thiên đấm ra một quyền.

Trên mặt đất trong nháy mắt xuất hiện một cái hố.

Ngay sau đó, viên ngọc thạch trắng kia cũng rơi vào trong tay Trương Thiên. "Đây là một viên trận thạch." Nhìn thấy dáng vẻ hoàn chỉnh của ngọc thạch, trong lòng Trương Thiên kinh hãi.

Trận thạch, loại đá này rất hiếm gặp.

Cơ bản chỉ có trong truyền thuyết mới nghe thấy.

Mà nơi này tự dưng xuất hiện một viên trận thạch rõ ràng là không bình thường. "Viên đá này, liệu có phải là trận pháp của kim đỉnh kia không." Hồ Bát Nhất nhìn tinh thạch. "Có khả năng, chúng ta đi tìm loại đá này trước đã, có thể đặt ở nơi như này, chắc chắn không tầm thường." Trương Thiên nói, mấy người lại tìm kiếm trong phòng một lượt nữa.

Nhưng căn bản không tìm được loại đá này nữa.

Sau khi không thu hoạch được gì, nhóm Trương Thiên liền ra khỏi phòng đan.

Lúc này vẫn là hơn sáu giờ.

Trời cũng dần sáng lên.

Nhóm Trương Thiên lại đi quanh đỉnh núi một vòng, lại tìm kiếm trong phòng ốc một lượt.

Cuối cùng phát hiện ba viên ngọc thạch tương tự.

Loại đá này phân biệt giấu ở nơi ăn uống, còn có khu nghỉ ngơi, khu đả tọa.

Nhìn bốn viên trận thạch trong tay, Trương Thiên lại nhìn lên bầu trời.

Bốn khu vực này phân biệt đối chiếu với bốn tinh tú trên trời.

Nhưng vì tinh tú hỗn loạn, hắn căn bản không đo lường được rốt cuộc có phải là một đường tinh tuyến hoàn chỉnh hay không. "Đi thôi, chúng ta sang cái bên kia xem thử." Trương Thiên đi trước, trong tay nắm bốn viên tinh thạch.

Lại lần nữa trở lại ngọn núi ở giữa.

Lúc này hai người Lý giáo thụ và Tiểu Quang đã tỉnh.

Hai người ngồi bên vách núi, sau khi thấy nhóm Trương Thiên trở về, hai người càng vội vàng đứng dậy. "Trương huynh đệ, các cậu đi sang núi bên kia à?" Lý giáo thụ nhìn nhóm Trương Thiên đi xuống từ xích sắt, không khỏi hỏi.

Trương Thiên gật đầu. "Ừ, hôm qua mọi người ngủ thế nào?" Trương Thiên từ từ gật đầu. "Haizz!

Một lời khó nói hết, không khí trên núi này có độc, hôm qua chúng tôi có thể đã xuất hiện ảo giác." Tiểu Quang than thở, có chút bất lực.

Bọn họ bây giờ thậm chí ăn cơm cũng không dám ăn nữa. "Bình thường, loại độc này chắc độc tính không lớn, không có độc tính lớn như bên dưới, không khí và gió làm độc tính trở nên loãng đi.

Chúng tôi phải sang đối diện xem thử, mọi người cứ nấu cơm trước đi." Trương Thiên nói, thuận tay châm lại đống củi lửa bên cạnh.

Hai người Lý giáo thụ gật đầu, không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng ngồi một bên.

Trương Thiên đến bên xích sắt phía bên kia.

Xích sắt ở đây cũng giống như trước đó.

Có điều, xích sắt ở đây trông có vẻ dài hơn trước đó một chút.

Lại lần nữa bước lên xích sắt, có kinh nghiệm lần trước, lần này tốc độ mọi người rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Nhìn mấy người Trương Thiên lại rời đi, trong mắt Lý giáo thụ thêm vài phần ngưỡng mộ.

Nếu bọn họ có năng lực này thì tốt biết bao, nhưng hai người căn bản không phải người cùng một thế giới.

Rất nhanh, đến cuối xích sắt.

Khi nhìn thấy cảnh tượng đập vào mắt, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá chấn động, so với ngọn núi bên kia căn bản là tiểu vu gặp đại vu!

Chỉ thấy trước mắt, một tòa kiến trúc tựa như cung điện lọt vào tầm mắt của mọi người.

Tòa kiến trúc cỡ lớn này, so với Thiên Cung trước đó cũng chẳng kém cạnh là bao.

Một tòa lầu các được dựng bằng gỗ xuất hiện ngay trước mặt.

Cấu trúc lầu gỗ càng thêm độc đáo, khác biệt.

Trên mái ngói còn phủ rất nhiều dải vải xô trắng, những dải vải trắng ấy bay phấp phới trong gió, tạo nên cảm giác có chút mộng ảo.

Toàn bộ ngôi nhà được chia làm ba phần, mà kiến trúc của ba phần này lại chiếm cứ toàn bộ không gian đỉnh núi. "Hùng vĩ thật đấy, những kiến trúc này dùng để làm gì nhỉ?

Tại sao lại chiếm nhiều diện tích đến thế..." Nhìn kiến trúc trước mắt có diện tích còn lớn hơn cả khu nghỉ ngơi của đệ tử lúc trước, Shirley Dương không khỏi nảy sinh nghi vấn. "Chúng ta qua đó xem thử, đúng rồi, nhớ lưu ý mấy cái tinh thể màu lam đấy." Trương Thiên khẽ nhắc nhở.

Loại trận thạch kia Trương Thiên vẫn phải lưu ý nhiều hơn một chút, đến lúc đó nói không chừng lại có liên quan đến Kim Đỉnh biến mất trước đó. "Ừm." Mọi người gật đầu, lúc này bọn họ cũng dần dần đi tới đỉnh của một ngọn núi khác.

Đứng trên con đường lát đá xanh, chỉ cần nhìn thôi, trong lòng Trương Thiên cũng đã vô cùng rõ ràng.

Kiến trúc trước mắt này tuyệt đối đã tiêu hao quá nhiều nhân lực và vật lực. "Đằng kia hình như có chữ." Hồ Bát Nhất chỉ về phía kiến trúc to lớn bên cạnh.

Ở giữa cửa chính kiến trúc đang dựng một tấm biển. "Cái này hình như gọi là Ninh Công Điện." Trương Thiên nhìn tấm biển, phân tích.

Chương 619

Dù sao Trương Thiên cũng là ông chủ cửa hàng đồ cổ, một số kiểu chữ cổ hắn thực ra cũng có thể đọc hiểu. "Ninh Công Điện?

Vậy chẳng lẽ nói, đây là một tòa điện chứa công pháp?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía trước, giọng nói không lớn, nhưng trong chất giọng khàn khàn lại chứa thêm vài phần kích động.

Một cung điện lớn như vậy, diện tích chiếm đến cả trăm mét vuông, nếu toàn bộ đều chứa công pháp, thì đó sẽ là một con số khổng lồ đến mức nào.

Đây mới là điểm khiến Hồ Bát Nhất có chút chấn động. "Chúng ta vào xem thử." Trương Thiên nói xong, không quan tâm đến những gian phòng khác, mà dẫn đầu đi về phía Ninh Công Điện.

Bàn Tử không ở đây, đúng là thiếu đi một chút hoạt náo.

Mọi người nói chuyện cũng ít đi hẳn.

Đi tới trước đại điện.

Những cột đá màu đỏ chống đỡ cửa lớn.

Mà trên cột đá, hai con rồng vàng sống động như thật, tựa như có thể sống lại bất cứ lúc nào, đang quấn quanh cột đá đỏ.

Phía sau cột đá là một cánh cửa lớn màu đỏ.

Nhưng cánh cửa đã sớm mở ra, hiển nhiên đã có người từng đến đây.

Nhìn lên phía trên, trên mái ngói đá, những dải vải trắng vẫn đang bay múa, trông giống như một linh đường tang lễ cỡ lớn. "Mấy dải vải trắng kia nhìn kỳ quái quá." "Cái này có hàm nghĩa đặc biệt gì

không?" Shirley Dương nhìn những dải vải trắng, chúng lơ lửng giữa không trung, quả thực trông vô cùng kỳ dị. "Mấy cái màu trắng kia, nếu tôi nhìn không lầm thì hẳn là một loại dược liệu kiến trúc độc đáo, loại dược liệu này trộn lẫn trong khối kiến trúc, có thể làm cho kiến trúc đó kiên cố lạ thường." "Em xem, nơi này nằm ở đỉnh núi cao hàng ngàn mét so với mực nước biển, sức gió cũng không nhỏ, thế nhưng dù có sức gió lớn như vậy, những ngôi nhà này lại không hề sứt mẻ." "Điều này không chỉ quy công cho nền móng độc đáo của ngôi nhà, mà còn nhờ những dược liệu đặc thù kia." Trương Thiên giải thích.

Hắn chưa từng thấy loại dược liệu này, nhưng có thể khẳng định là những mái ngói kia bất động được chắc chắn là nhờ vào nó.

Shirley Dương gật đầu, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt.

Trương Khởi Linh ngược lại đã đi vào trước tiên. "Cẩn thận chút." Trương Thiên ở phía sau nhắc nhở.

Trương Khởi Linh gật đầu, thân ảnh thon dài chậm rãi tiến vào đại môn.

Giày giẫm trên mặt đất phát ra từng trận âm thanh lách cách.

Sau khi vào trong nhà, Shirley Dương liền bật đèn rọi lên.

Còn Trương Thiên thì nhìn một vòng trên tường, hắn phát hiện trên tường có rất nhiều rãnh dầu.

Trong những rãnh dầu đó còn có rất nhiều dầu mỡ.

Tuy rằng Trương Thiên không biết tại sao lâu như vậy rồi mà vẫn còn dầu tồn tại, nhưng hắn có thể xác định là loại dầu ở đây tuyệt đối không phải dầu thường.

Tay vung lên, một ngọn lửa rơi vào trong rãnh dầu.

Cả không gian cũng dần dần sáng lên.

Shirley Dương cũng tắt đèn pin trên tay một cách thích hợp.

Theo đèn pin tắt đi, ngay sau đó, từng ngọn lửa lần lượt bùng lên.

Một mùi hương cũng lần lượt truyền ra.

Trong chớp mắt, mắt Trương Thiên dường như nhìn thấy một cái bóng đen.

Hắn không chút chậm trễ, nhìn thẳng về phía vị trí cái bóng.

Khi nhìn rõ cái bóng kia, Trương Thiên mới chợt hiểu ra.

Chỉ thấy một cái xác Giao nhân đang bị treo trên tường.

Mà trong cái xác thậm chí còn có thể nhìn thấy một ít mỡ xác chết nhỏ xuống.

Rất hiển nhiên, dầu mỡ ở trong này cũng là lợi dụng xác Giao nhân để ngưng luyện, có thể đảm bảo tồn tại lâu dài. "Mấy Giao nhân này đã biến thành công cụ lấy mỡ người rồi." Hồ Bát Nhất nhìn Giao nhân đang treo trước mắt, không khỏi cảm thán.

Thảo nào thời cận đại không hề xuất hiện loại sinh vật như Giao nhân, hóa ra là bị bắt hết đi luyện mỡ xác chết rồi. "Nhìn bên kia kìa!

Nhiều giá gỗ quá!" Shirley Dương cắt ngang tầm mắt của mấy người, chỉ về phía không xa nói.

Chỉ thấy sau khi cả không gian đều sáng lên, cách đó không xa, từng tòa giá gỗ xuất hiện trước mắt.

Trên giá gỗ dường như còn chất đống một số thứ, vì khoảng cách quá xa nên nhìn không rõ lắm.

Trương Thiên nhìn sang một bên, lúc này Trương Khởi Linh đã sớm không thấy bóng dáng đâu nữa.

Có khả năng là đã đi vào giữa đám giá gỗ kia rồi.

Giá gỗ cứ như một cái mê cung, sắp xếp thành từng hàng từng hàng.

Trông đặc biệt kỳ lạ. "Tiểu Ca đâu rồi?" Hồ Bát Nhất nhìn một vòng cũng không thấy bóng dáng Trương Khởi Linh. "Chắc là vào trong rồi, chúng ta cũng vào đi." Trương Thiên khẽ nói.

Hắn ngược lại không ngờ tới Trương Khởi Linh còn có mặt này, gặp chuyện gì cũng không hoảng, nhưng lần này tốc độ của y lại nhanh như vậy.

Có thể thấy đồ vật bên trong khả năng cũng đã thu hút sự hứng thú của Trương Khởi Linh.

Khi nhóm Trương Thiên đến vị trí giá gỗ, hắn mới nhìn rõ vị trí của Trương Khởi Linh.

Lúc này, Trương Khởi Linh đang đứng trước một cái kệ hàng, trong tay dường như còn cầm thứ gì đó. "Ở đây còn có một ít sách vở còn sót lại." Hồ Bát Nhất cũng có chút kinh ngạc.

Trong giọng nói thậm chí còn có chút kích động.

Không ngờ trải qua ngàn năm, những cuốn sách kia vẫn còn tồn tại.

Trong lòng Trương Thiên cũng có chút hưng phấn.

Nhiều kệ hàng thế này, mình ít nhất cũng phải kiếm được vài trăm cuốn sách công pháp chứ?

Trương Thiên đưa mắt quét nhìn xung quanh.

Kệ hàng rực rỡ muôn màu, căn bản nhìn không hết, đồ vật bên trong thế mà rất nhiều thứ chưa từng bị di chuyển.

Trương Thiên cầm lấy một cuốn sách.

Khi nhìn thấy kiến thức trên đó, hắn hơi nhíu mày.

Cuốn sách này có chút không đúng lắm. "Công hiệu, công dụng của Thanh Lan Thảo." Lại xem cuốn tiếp theo. "Nơi sinh trưởng của Thanh Lan Thảo." "Thanh Lan Thảo luyện chế đan dược." Xem năm sáu cuốn, Trương Thiên hãi hùng phát hiện, nhiều sách như vậy mà lại chỉ khắc họa về một loại dược liệu đơn giản, thậm chí thủ pháp luyện chế cũng chỉ đơn giản lướt qua một nét. "Thảo nào sách vở ở đây không bị hủy hoại." Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng có chút buồn bực.

Đây đều là mấy thứ công pháp rác rưởi, thậm chí còn chẳng được coi là công pháp, cùng lắm chỉ là mấy cuốn sách kiến thức về dược thảo.

Chắc là dùng để cho đệ tử tông môn tu luyện.

Tuy nhiên, dù chỉ là những thứ này, nhưng có thể thấy được nội hàm của Dược Vương Cốc này vẫn rất thâm hậu. "Nhiều sách quá, tuyệt thật." Shirley Dương giờ phút này tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Những cuốn sách này đối với một người không hiểu đan dược và không hiểu tu luyện mà nói, quả thực là cơ hội tốt.

Chúng có lẽ đối với một người có nội hàm công pháp sâu sắc thì chẳng là cái gì.

Nhưng đối với người như Shirley Dương, ngay cả dược thảo đơn giản cũng không biết, thì tuyệt đối là cơ hội tốt.

Giống như nếu cậu đưa cho một học sinh cấp hai xem kiến thức đại học, học sinh cấp hai chắc chắn không thể hiểu.

Nhưng nếu cậu đưa cho học sinh cấp hai xem bài tập tiểu học, nó chắc chắn có thể giải được.

Hồ Bát Nhất sau khi xem hai ba mươi cuốn sách, anh đi về phía

Trương Thiên. "Sách ở đây đơn giản quá, hơn nữa đều là mấy cuốn sách nhận biết dược liệu sơ cấp, chúng ta hay là vào bên trong xem thử đi." Hồ Bát Nhất đề nghị.

Mấy cuốn sách này đối với Hồ Bát Nhất và cả Trương Thiên mà nói, quả thực là quá sơ cấp.

Trương Thiên nhìn sang một bên, Trương Khởi Linh không biết lại biến mất lúc nào rồi.

Tên này, sao cứ thoắt ẩn thoắt hiện thế không biết.

Chương 620

Trương Thiên gật đầu: "Ừm, chúng ta vào trong xem, để cô Dương ở lại đây học tập đi, mấy thứ này đối với cô ấy vẫn khá tốt." Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, đối với đề nghị này anh cũng không có ý kiến.

Sau khi chào hỏi với Shirley Dương, hai người liền đi về phía sâu trong giá sách.

Khi đi qua mấy chục cái giá sách, Trương Thiên tùy ý lấy ra một cuốn. "Ngô Đạo Tử, tâm đắc thủ pháp luyện chế đan dược." "Vương Tuyệt, tâm đắc thủ pháp luyện chế đan dược." Từng cuốn sách xuất hiện.

Những thứ này hẳn là sau khi đệ tử tông môn bọn họ luyện chế ra công pháp, bèn ghi chép lại tâm đắc và thủ pháp, từ đó đặt ở nơi này để cung cấp cho các đệ tử khác tu luyện sử dụng.

Trương Thiên nhìn từng cuốn tâm đắc công pháp trước mắt, trong lòng không khỏi hít sâu một hơi.

Đây chính là tông môn sao?

Sao có chút không giống với tông môn trong tưởng tượng của Trương Thiên vậy.

Trong lòng Trương Thiên, tông môn là nơi tồn tại sự lừa lọc, dối trá, cá lớn nuốt cá bé.

Nhưng trước mắt nơi này, ngược lại là giúp đỡ lẫn nhau, trông cực kỳ hài hòa.

Nhưng nghĩ lại cũng phải.

Tông môn, vốn dĩ là một nhóm người ngưng kết lại, biến sức

mạnh trở nên cường đại hơn, khiến cho người khác không dám tùy tiện khiêu khích, thương tổn bọn họ.

Mà đây thực ra cũng được coi là một gia đình.

Đương nhiên, có tông môn tôn sùng thực lực trên hết, ai mạnh theo người đó, nhưng loại tông môn này sống không thọ.

Hơn nữa, nếu cậu thực sự có loại thực lực cường hãn đặc biệt đó, cậu hà tất phải đi quản lý một tông môn, trực tiếp đi tiếp quản quốc quân chẳng phải càng có cảm giác thành tựu hơn sao. "Mấy cái tâm đắc này rất trân quý." Trương Thiên nhìn từng cuốn tâm đắc, khẽ nói.

Thứ này có thể làm cho một người bớt đi rất nhiều đường vòng.

Đặc biệt là người như Trương Thiên, xuất thân từ tầng lớp bình dân, không có một người hướng dẫn tu luyện, rất có tác dụng.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cảm thấy thấm thía.

Nếu ban đầu Hồ Bát Nhất và Trương Thiên có cao nhân chỉ dạy thì tu vi hiện tại tuyệt đối không chỉ dừng lại ở đây. "Nếu hồi đó chúng ta có cái này, tuyệt đối sẽ giúp đỡ chúng ta rất nhiều." Hồ Bát Nhất nói, trong mắt có chút cảm khái. "Hiện tại học cũng không muộn, chúng ta cũng chưa từng tu luyện qua thuật luyện đan, nếu cứ từ từ lĩnh ngộ thì chắc chắn rất chậm, nhưng có những tâm đắc này, chúng ta không cần tốn quá nhiều sức lực cũng có thể học được." Trương Thiên khẽ nói.

Lúc này hắn cũng nảy sinh ý nghĩ luyện đan.

Dù sao trước đó không muốn luyện đan chủ yếu là vì tham nhiều thì thâm, không tiêu hóa nổi.

Thời gian căn bản không đủ.

Trương Thiên nếu vừa tu luyện vừa học đạo thuật, trận pháp, thì

thời gian chắc chắn không đủ.

Nhưng có những tâm đắc này thì lại khác, chúng giống như sách giáo khoa vậy, đã liệt kê ra các điểm kiến thức, chỉ cần nhớ kỹ là được.

Căn bản không cần Trương Thiên phải đi tự lĩnh ngộ.

Hồ Bát Nhất gật đầu: "Vậy mấy cái này chúng ta mang đi không?" "Có, sách ở đây, một cuốn không chừa, mang đi toàn bộ." Trương Thiên không chút do dự.

Sách vở ở đây có thể khiến một người trong thời gian ngắn học được căn bản của đan đạo.

Là một cơ duyên rất tốt.

Trương Thiên không có lý do gì mà không lấy đi.

Hơn nữa, sau khi lấy cái này đi, nói không chừng sau này còn có thể bồi dưỡng một số luyện đan sư, tiếp tục sức mạnh thế hệ mới cho Cửu Môn.

Hồ Bát Nhất gật đầu, hai người rất nhanh liền chìm đắm trong biển kiến thức.

Lúc này tại hiện trường (thế giới thực).

Vô số người nhìn sách vở trước mắt, mắt sắp lồi cả ra ngoài.

Có người thậm chí còn chảy nước miếng.

Vô số học giả, chuyên gia đều nuốt nước bọt ừng ực.

Cái này mà bảo tồn lại được, thì sẽ là một khoản tài phú lớn đến nhường nào.

Khoản tài phú này, bất kể thế nào đi nữa, chắc chắn cần phải được nắm chặt trong tay Hạ quốc.

Khán giả hiện trường bình luận sôi nổi: [Vãi chưởng, nhiều công pháp thế này, thật đúng là vật phẩm cần thiết để từ con số không biến thành đại lão a.] [Có thể tưởng tượng, nếu tôi có những thứ này, cho dù tôi là một tên ngốc, mấy chục năm sau chắc chắn cũng có thành tựu của riêng mình.] [Đây tuyệt đối là bộ công pháp luyện đan đầy đủ nhất rồi nhỉ.] [Thảo nào Dược Vương Cốc có thể trải qua ngàn năm vẫn lưu lại dấu ấn trong lịch sử, chỉ riêng cái này đã đủ rồi.] [Người xưa hướng tới trường sinh, người hiện đại lại sao không thế chứ, mấy cuốn sách này theo phong cách của Trương Thiên chắc chắn sẽ giữ lại, không biết có thể cho chúng ta xem hay không.] Hiện trường, vô số người ồn ào.

Thậm chí có kẻ đã lộ ra ánh mắt tham lam đối với Trương Thiên.

Dục vọng của con người là vô tận.

Bất kể là ai cũng đều sẽ có dục vọng.

Hiện tại Trương Thiên để lộ ra những thứ chưa từng có, chắc chắn sẽ bị người ta nhắm vào.

Trừ phi Trương Thiên đã mạnh đến mức có thể phớt lờ các quy tắc hiện đại.

Lúc này, tại thượng tầng Hạ quốc. "Ngài xem, những cuốn sách này cực kỳ quan trọng đối với Hạ quốc chúng ta, nếu chúng ta có thể lấy được, chắc chắn có thể khai triển một vùng lãnh địa mới." "Đến lúc đó, Hạ quốc sẽ xuất hiện bao nhiêu y thuật học sư, Hạ quốc chúng ta sẽ tiến vào thời đại mới." Một người đàn ông trung niên nhìn một người đàn ông trung niên khác mở miệng.

Người đàn ông trung niên ngồi ở vị trí đầu, mặc áo tôn trung sơn màu đen, mũi sư tử, trên mặt mang theo vài phần nghiêm túc. "Những cuốn sách này, chúng ta không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải lấy được, việc này quan hệ đến sự phát triển tương lai của Hạ quốc, giấc

mơ toàn dân phục hưng của Hạ quốc chúng ta." Ông ta chậm rãi mở miệng nói. "Thế nhưng, nghị viên Lưu, chúng ta phải làm thế nào?

Hiện tại thực lực của thằng nhóc này mới chỉ bộc lộ chưa đến một nửa, chỉ riêng thực lực này chúng ta đều không làm gì được." Người đàn ông trung niên nói.

Lưu Hưng hơi nhíu mày.

Quả thực, thực lực của Trương Thiên là mấu chốt.

Hắn quá mạnh, cho dù là hiện tại bọn họ cũng không nắm chắc có thể áp chế, nhìn năng lực hô mưa gọi gió, đao thương bất nhập của Trương Thiên xem.

E rằng tên lửa cũng đỡ được, mà đó còn là chuyện của mấy trăm năm trước.

Nếu đổi lại là hiện tại, sẽ là tình cảnh gì đây. "Đúng rồi, ngài có nhớ Dược phẩm Trương thị không?" Đột nhiên, người đàn ông ngồi ở bên kia mở miệng. "Ừ, đó là một trong những xí nghiệp vốn nước ngoài sản xuất trong nước hợp tác với Hạ quốc, cũng là xí nghiệp chế dược lớn nhất toàn thế giới." Lưu Hưng gật đầu nói. "Không sai, gần đây tôi có tra xét một chút, phát hiện Dược phẩm Trương thị rất khác biệt.

Tuy pháp nhân là người khác, hơn nữa tổng tài thường xuyên lộ diện cũng là người khác, nhưng tôi cảm giác người đứng sau màn cuối cùng chính là Trương Thiên này." Người đàn ông trung niên nói.

Mọi người hít sâu một hơi.

Đó chính là gã khổng lồ luyện dược nắm giữ đỉnh cao của Hạ quốc thậm chí là toàn thế giới, thế mà người đứng sau màn lại có quan hệ với Trương Thiên.

Không nói đến thực lực, chỉ dựa vào chính trị, còn có tư bản xí

nghiệp, bọn họ đều rất khó động vào Trương Thiên.

Càng đừng nói Trương Thiên còn có Cửu Môn Kiến Thiết, Cửu Môn Bất Động Sản, Cửu Môn Khoa Kỹ và các xí nghiệp khác.

Tuy rằng những xí nghiệp này đều hợp tác với Hạ quốc, treo danh nghĩa doanh nghiệp nhà nước, thậm chí Hạ quốc có thể tùy thời quản lý xí nghiệp, nhưng kỹ thuật cốt lõi thì các ông không biết a.

Nhất thời, cả phòng họp dường như rơi vào sự im lặng chết chóc.

Phòng họp trầm tịch hồi lâu, mới dần dần có người mở miệng nói chuyện. "Vậy nghị viên Lưu, ngài nghĩ thế nào?" Những người trung niên bên dưới nhao nhao nhìn về phía Lưu Hưng trên ghế thủ tọa.

Đây là một vấn đề nan giải không nhỏ, nếu xử lý không tốt, tổn thất của cả hai bên đều sẽ rất lớn. "Chúng ta đợi sự kiện lần này kết thúc sẽ đi bái phỏng người tên Trương Thiên kia một chút, tôi đích thân đi bái phỏng." "Chúng ta phải thể hiện thành ý của mình, giống như loại người này, một khi xử lý không tốt, sẽ đứng ở phía đối lập với chúng ta." Lưu Hưng khẽ nói.

Mọi người cũng nhao nhao gật đầu. "Có điều, tôi cảm thấy hy vọng của chúng ta vẫn rất lớn." Lưu Hưng lần nữa mở miệng.

Ngữ khí trầm ổn khiến người ta vừa nghe đã biết người này có thể lo liệu đại cục. "Nghị viên Lưu, xin ngài cứ nói." Dưới đài, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Lưu Hưng. "Hắn thực lực rất mạnh, thậm chí thế lực cũng rất lợi hại, Tập đoàn Cửu Môn chỉ là một nút thắt nhỏ trên đường đời của hắn mà thôi, lần này hắn công khai đứng ra... chắc chắn không đơn giản chỉ là thanh minh cho oan tình của bản thân." Lưu Hưng nói, mọi người càng thêm chăm chú nhìn đối phương.

Có chút không hiểu. "Nghị viên Lưu, ý của ngài là, hắn còn có

mục đích khác?" Một người trung niên khác có chút nghi hoặc.

Lưu Hưng gật đầu, trầm ổn nói: "Các ông cảm thấy, một người ngày ngày ẩn nấp trong bóng tối, thậm chí là bàn tay đen đứng sau vô số tập đoàn, sẽ để ý đến danh dự của hắn sao?

Chương 621

Hắn sẽ chủ động dâng hiến ký ức thuộc về mình?" Lưu Hưng hỏi ngược lại.

Sau khi ông ta nói xong, những người khác toàn bộ trầm mặc.

Ông ta nói đúng, xem video lâu như vậy, bọn họ đối với Trương Thiên càng hiểu rõ hơn ai hết.

Cẩn thận, thậm chí ngay cả một chút chi tiết nhỏ cũng sẽ không bỏ qua.

Thế nhưng loại người này lại cam nguyện ra làm thực nghiệm, hiển nhiên là không thể nào.

Cho nên đáp án duy nhất chính là, Trương Thiên còn có suy nghĩ khác.

Mà tất cả những gì Trương Thiên nói trước đó, chỉ là muốn mê hoặc mọi người mà thôi.

Còn mục đích thực sự của hắn thì không ai biết được. "Nếu nói như vậy, hắn chắc chắn có mục đích khác, sẽ là gì đây?

Liệu có phải là hủy diệt thế giới không?" Một người có chút kích động.

Trong mắt người đó cũng có thêm vài phần hoảng loạn.

Khi một người mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi, chắc chắn sẽ gây ra sự hoảng loạn nhất định. "Không nhất định, nếu hắn có ý nghĩ đó thì chắc chắn sẽ không ngồi ở đấy, hắn chắc chắn có suy nghĩ khác.

Đừng hoảng, chúng ta cứ xem trước đã." Lưu Hưng nói, mọi

người không nói thêm gì nữa, nhao nhao nhìn về phía màn hình.

Trong màn hình.

Nhóm Trương Thiên đã đi tới nơi sâu nhất của dãy giá sách.

Tại nơi sâu nhất, ánh mắt Trương Thiên nhìn thẳng về phía trước, trong mắt có thêm vài phần tiếc nuối.

Chỉ thấy trước mắt Trương Thiên lúc này xuất hiện thêm mấy cái giá sách.

Chỉ tiếc là trên những giá sách trước mắt Trương Thiên lại không có lấy một cuốn sách nào.

Nhìn giá sách trống không trước mắt, Trương Thiên có chút tiếc rẻ.

Dù sao sách vở ở nơi này về cơ bản đều là càng về sau công dụng càng lớn.

Mà mấy hàng sách cuối cùng toàn bộ đều không còn.

Rất hiển nhiên là đã bị người tới trước lấy đi mất. "Nhiều sách như vậy, duy chỉ có hai giá sách này biến mất, e rằng những cuốn sách bị mất ý nghĩa phi phàm." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói. "Chúng ta vừa mới phát hiện phẩm chất đan dược và thủ pháp luyện chế, phía sau này chắc đều là những thứ trân quý hơn trước đó.

Cũng không biết sẽ là cái gì." Trương Thiên lẩm bẩm, rất nhanh hắn liền dời mắt đi. "Cái này." Ngay lúc hai người Trương Thiên đang có chút tiếc nuối, đột nhiên, một giọng nói truyền đến.

Chỉ thấy thân ảnh Trương Khởi Linh xuất hiện trước mắt.

Mà trong tay Trương Khởi Linh lúc này đang cầm hai vật màu lam tựa như tinh thạch.

Rất hiển nhiên, đây là trận thạch. "Trận thạch?" Trương Thiên

nhìn xung quanh.

Không ngờ ở nơi như thế này cũng giấu một số trận thạch.

Nhưng loại trận thạch này sao lại xuất hiện ở chỗ này. "Phát hiện ở đằng kia." Trương Khởi Linh không đợi Trương Thiên hỏi, trực tiếp chỉ về một vị trí. "Đúng rồi, cậu lượn lờ lâu như vậy, thế nào, mấy thứ này có giúp ích gì cho cậu không?" Trương Thiên không quan tâm chuyện trận thạch, mà đặt ánh mắt lên người Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh lượn lờ ở bên kia rất lâu, thậm chí còn không thấy bóng người, Trương Thiên ngược lại có chút tò mò y có phát hiện gì không.

Trương Khởi Linh gật đầu: "Mấy cái tâm đắc luyện đan kia, còn có một số thứ, rất có ích với tôi." Trương Khởi Linh khẽ nói, tuy rằng nói không nhiều, nhưng từ trong lời nói vẫn có thể nghe ra y rất hài lòng. "Có ích là được, đúng rồi, trong này chắc không còn tinh thạch nào khác chứ?" Lúc này Trương Thiên mới nói ra chuyện về trận thạch.

Dù sao nếu nói chuyện trận thạch trước thì sẽ có vẻ hơi thiếu tôn trọng và quan tâm, nhưng nếu cậu quan tâm trước rồi mới nói chuyện khác, như vậy độ hảo cảm sẽ tăng lên.

Trong lòng Trương Khởi Linh ấm áp, tuy rằng Trương Thiên chỉ nói những lời nhỏ nhặt, nhưng lại rất tinh tế, rất hữu dụng. "Không có, tôi chỉ tìm được những thứ này." Trương Khởi Linh lắc đầu.

Trương Thiên nghe vậy khẽ gật đầu: "Nếu là như vậy, tôi nghi ngờ những tinh thạch này cuối cùng hẳn là có một trận pháp khởi động." Trương Thiên trầm giọng nói.

Theo tình hình hiện tại mà xem, có một trận pháp khổng lồ là điều tất nhiên.

Chính vì có trận pháp này mới xuất hiện những trận thạch này.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng có chút tán đồng: "Tôi đoán vị trí của trận pháp chắc là ở khu vực Kim Đỉnh ở giữa.

Chúng ta đến lúc đó tìm kỹ xem, đã có không gian dưới lòng đất trước đó, tôi nghi ngờ ở giữa cũng có." Hồ Bát Nhất liên tục nói.

Trương Thiên gật đầu.

Hắn thực ra cũng nghĩ như vậy.

Đã có không gian dưới lòng đất trước đó thì không cần nói nhiều, ở giữa cũng có khả năng có. "Đợi lát nữa khi quay lại dãy núi trung tâm, chúng ta xem kỹ lại xem rốt cuộc có không gian ngầm hay không." Trương Thiên nói xong, mấy người cũng nhao nhao gật đầu. "Vậy, chúng ta lấy mấy thứ này đi chứ?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên quả quyết gật đầu.

Sau đó vung tay lên, từng cái kệ hàng bắt đầu biến mất tại chỗ.

Đồng thời, trong không gian hư ảo, từng cái kệ hàng dài cũng xuất hiện từ hư không.

Khi những kệ hàng kia xuất hiện, Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn còn đang nghỉ ngơi dưỡng sức trực tiếp sững sờ.

Khá lắm, tên Trương Thiên này điên rồi sao.

Sao cứ chốc chốc lại ném đồ vào trong không gian thế này.

Tên này không giảng đạo đức à? "Chuyện gì thế này." Tinh Tuyệt Nữ Vương hơi nhíu mày.

Nhìn một loạt khung giá bị ném vào, mày liễu của nàng cũng hơi nhíu lại.

Dù sao không gian này tuy lớn, nhưng không gian bên phía linh tuyền thủy cũng không tính là rộng.

Nếu muốn mở rộng không gian, Tinh Tuyệt Nữ Vương nhất định phải đi về phía những nơi mới hơn mới được.

Kích thước của cả không gian hư ảo thực ra là một ẩn số.

Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ biết, ở trong không gian này, nàng đi không đến điểm cuối.

Cũng chính vì như vậy, không gian hư ảo mới là thứ đáng sợ nhất.

Không có thời gian, không có giới hạn năm tháng, chỉ có núi sông mênh mông bát ngát.

Điều này đã đủ để bức điên một con người.

Theo từng cái kệ hàng bị ném vào.

Tinh Tuyệt Nữ Vương theo bản năng muốn ném chúng sang một bên.

Nhưng khi nàng vừa chuẩn bị động thủ thì một giọng nói truyền đến. "Nữ vương nhờ cậy rồi, những cuốn sách này đối với chúng tôi rất quan trọng, xin ngài đặt ở một khu vực trống trải." Khi giọng nói của Trương Thiên vang lên, tay của Tinh Tuyệt Nữ Vương dừng lại.

Tên này da mặt cũng dày quá rồi đấy. "Hừ, ta dựa vào cái gì phải tuân thủ yêu cầu của hắn." Trong lòng Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút bất mãn.

Cũng không quan tâm chuyện của Trương Thiên ngay lập tức.

Nàng chỉ bình thản ngồi trong quan tài của mình.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, khóe miệng giật giật.

Được, đúng là phong phạm nữ vương, không chịu phục, con hàng này đúng là không cho chút mặt mũi nào cả.

Trương Thiên dần dần cũng nắm rõ tính cách của tên này, cậu mà cứng rắn, người ta sẽ càng cứng rắn hơn, nhưng nếu cậu thực sự có thể cứng hơn nàng, thì Tinh Tuyệt Nữ Vương tuyệt đối rất ngoan.

Nhưng nếu cậu không cứng, thì phải xuống nước, nếu không người ta căn bản không thèm để ý đến cậu.

Nói nôm na là mềm nắn rắn buông, nhưng người ta phải ăn một số món cứng khác biệt.

Chương 622

"Khó chơi thật." Trương Thiên có chút buồn bực. "Ở đây đều là mấy cuốn sách luyện đan, ngài cũng có thể xem thử một chút, tôi nghĩ ngài ở đây cũng không có việc gì, chi bằng xem sách, hy vọng ngài sẽ thích.

Đây cũng là tôi chuyên môn chuẩn bị cho ngài." Trương Thiên liên tục mở miệng.

Tay Tinh Tuyệt Nữ Vương khựng lại một chút.

Nàng đường đường là nữ vương thống trị một quốc gia, nào có ai nói những lời như vậy.

Sau khi Trương Thiên nói xong, nàng do dự một chút.

Dù sao cũng là Trương Thiên đang cầu xin nàng, thêm vào đó Trương Thiên cũng có quyền khống chế, Tinh Tuyệt Nữ Vương quả thực không tiện nói gì. "Ta có thể giúp ngươi sắp xếp sách vở, nhưng ta có một yêu cầu." Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng. "Cái này mà còn ra điều kiện." Trương Thiên vẻ mặt cạn lời.

Tên này, sắp thành cái máy ra điều kiện rồi. "Ngài nói đi." Trương Thiên vì không để thứ tự những cuốn sách kia bị lộn xộn, cũng đành phải tạm thời đồng ý.

Đương nhiên, không đồng ý cũng được, chẳng qua sau đó cần tốn thời gian sắp xếp lại mà thôi. "Ta cần sách vở ngôn ngữ văn tự hiện đại của các ngươi." Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng nói.

Nàng vẫn luôn nói cổ ngữ, thực ra không giống với lời nói của Trương Thiên.

Trương Thiên sở dĩ biết nói, chủ yếu là vì trước đó hắn đã học

một ít.

Nhưng chỉ biết nói những từ ngữ đơn giản mà thôi.

Mà Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn những thứ này, rất rõ ràng là muốn tìm hiểu văn hóa đương đại, từ đó muốn hòa nhập vào.

Điều này ngược lại làm cho Trương Thiên rất vui mừng.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể tìm hiểu văn hóa đương đại, sau đó thay đổi, nói không chừng thực sự sẽ là thành viên nòng cốt trong đội ngũ của hắn, nếu có Tinh Tuyệt Nữ Vương gia nhập, đội ngũ của Trương Thiên tuyệt đối là như hổ mọc thêm cánh.

Nhưng suy nghĩ rất tốt đẹp, hiện thực lại rất tàn khốc.

Khả năng Tinh Tuyệt Nữ Vương gia nhập đội ngũ vẫn còn rất nhỏ. "Được." Thấy Trương Thiên đồng ý, Tinh Tuyệt Nữ Vương trực tiếp vung tay lên, bắt đầu sắp xếp sách vở cho Trương Thiên.

Trương Thiên thấy thế rất hài lòng.

Sau đó bắt đầu tăng tốc độ ném toàn bộ sách vở trong không gian xung quanh vào không gian hư ảo.

Rất nhanh, vài phút sau, trong không gian xung quanh thậm chí ngay cả một cái kệ hàng cũng không còn, toàn bộ bị Trương Thiên thu tàng.

Mà Shirley Dương vốn còn đang học tập một số kiến thức, nhưng dưới cái vung tay của Trương Thiên, sách của cô cũng bị buộc phải ngừng xem.

Theo cuốn sách cuối cùng bị ném vào, cả không gian có thể nói là không còn sót lại cọng lông nào. "Chúng ta tìm kiếm thêm một chút, xem có loại đồ vật như trận thạch hay không." Trương Thiên đề nghị.

Sau tiếng nói, mọi người cũng bắt đầu tiến hành tìm kiếm lần cuối

trong không gian xung quanh.

Rất nhanh, Shirley Dương cầm một viên tinh thạch màu lam đi ra.

Đây là viên tinh thạch duy nhất chưa bị phát hiện.

Mang theo tinh thạch, nhóm Trương Thiên rất nhanh liền ra khỏi không gian này.

Bước ra khỏi cột đá rồng đỏ.

Trương Thiên nhìn về phía chân trời.

Màu sắc tựa như vạn vật phục sinh lọt vào tầm mắt.

Mặt trời lúc này đã treo giữa không trung.

Cứ như thể là mùa xuân, vạn vật đón chào sinh cơ.

Từng luồng gió mát thổi qua, Trương Thiên thậm chí cảm nhận được một tia lành lạnh.

Thời gian hiện tại nhìn từ mặt trời thì chắc là khoảng tám chín giờ.

Nhìn xung quanh.

Ở những nơi khác vẫn còn một số lầu các.

Chắc là những khu vực khác. "Chúng ta đi những nơi khác xem thử." Nói rồi, mọi người đi về phía khu vực khác.

Rất nhanh, trước mặt một đại điện khác.

Trên tấm biển thình lình viết "Tỷ Thí Các", rất hiển nhiên đây là nơi thi đấu.

Mà một cái khác là Nghị Sự Các, chắc là nơi triệu tập những sự việc quan trọng của tông môn.

Ngay sau đó, nhóm Trương Thiên lại xem qua một lượt ở mấy khu vực này.

Đồng thời cũng tiến hành tìm kiếm theo kiểu rà thảm.

Cuối cùng trong hai khu vực này lần lượt phát hiện thêm bốn viên trận thạch.

Cái gọi là trận thạch chính là một loại dược liệu có thể cung cấp năng lượng cho trận pháp.

Đương nhiên năng lượng cũng không chỉ có một loại, ví dụ như phù lục của Trương Thiên, đây cũng được coi là một loại năng lượng.

Trương Thiên trước đây thường xuyên sử dụng phù lục để bố trí trận pháp.

Tuy rằng uy lực có thể kém hơn một chút, nhưng được cái là dùng được.

Sau khi tìm kiếm xong xuôi, nhóm Trương Thiên bắt đầu lộ trình quay về. "Không ngờ một cái đỉnh núi lớn như vậy, thực ra đồ dùng được cũng không nhiều." Hồ Bát Nhất có chút tiếc nuối nói.

Theo lý thuyết, nơi lớn như thế này đáng lẽ phải phát hiện được rất nhiều bảo vật, nhưng sự thật lại là rất ít.

Trương Thiên xác thực đã rất thỏa mãn.

Dù sao có thể kiếm được nhiều sách vở trên kệ hàng như vậy, thực sự đã là rất tốt rồi.

Có những cuốn sách này, Trương Thiên không khó tưởng tượng ra có thể bồi dưỡng được bao nhiêu nhân tài dị sĩ cống hiến cho mình. "Đi thôi, có đống sách kia đã đủ rồi." Trương Thiên nói xong, dẫn đầu bước lên xích sắt.

Rất nhanh, những người khác cũng lần lượt bước lên.

Nhanh chóng, chưa đầy hai phút.

Thân ảnh Trương Thiên đã đi tới phía trên dãy núi ở trung tâm.

"Thật là, lão đại làm sao thế không biết, không có Bàn gia thì có tìm được cơ quan không?" Bàn Tử ngồi ở một bên vách núi, miệng lầm bầm.

Trước mắt còn có một tảng đá khổng lồ, sợ mình sẽ rơi xuống vậy. "Bàn Tử lầm bầm cái gì đấy." "Haizz, lão đại thật không phải người, tự mình đi thám hiểm vứt Bàn gia ở lại đây, quay về nhất định phải chui vào chăn hắn cảm tạ hắn." Bàn Tử lẩm bẩm, trong miệng càng là không có một câu nào đứng đắn.

Trương Thiên đứng một bên khóe miệng giật giật.

Một cái tát đã vỗ xuống.

Khi tay vỗ lên đầu Bàn Tử, cả người Bàn Tử đều ngơ ngác.

Khi nhìn thấy Trương Thiên, khóe miệng Bàn Tử giật giật.

Trên mặt có chút xấu hổ. "Em tưởng là Tiểu Quang chứ, lão đại, sao anh đi đường không có tiếng động thế." Bàn Tử cười gượng gạo.

Trong miệng lại nuốt nước bọt.

Việc này quả thực khiến Bàn Tử có chút không biết nói sao cho phải. "Buổi tối chui vào chăn tôi làm cái gì?" Trương Thiên thản nhiên mở miệng. "Lão đại, anh nghe nhầm rồi, em nói là chui vào chăn Phi Phi, nghe nhầm rồi, nghe nhầm rồi." Bàn Tử liên tục chối.

Trương Thiên lườm tên này một cái. "Họa từ miệng mà ra, sau này không được tùy tiện nói lung tung." Trương Thiên tùy ý nói một câu.

Bàn Tử liên tục gật đầu: "Em Vương Khải Toàn tuyệt đối là người thành tín nhất." Bàn Tử cười nói.

Trương Thiên thì đi về một bên.

Chương 623

Hắn muốn xem xem, vị trí trung tâm này rốt cuộc có cái gọi là không gian ẩn giấu hay không.

Hoặc là không gian dưới lòng đất bên dưới.

Nếu có thì Kim Đỉnh biến mất chắc chắn ở trong không gian đó.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh cùng những người khác cũng lần lượt đi tới đỉnh núi trung tâm.

Nhìn đại điện đổ nát, Trương Thiên biết hắn cần tìm một lối đi ẩn giấu trong đống phế tích này. "Lão đại, mọi người muốn làm gì?

Bàn gia cũng tới giúp." Bàn Tử tự xung phong. "Tìm không gian dưới lòng đất." Trương Thiên thản nhiên mở miệng.

Giáo sư Lý vừa mới đi tới bên cạnh đều ngẩn ra.

Trên núi chẳng lẽ cũng có không gian dưới lòng đất? "Trương công tử, nơi này chẳng lẽ còn có không gian ngầm hay sao?" Một bên, Tiểu Quang nhìn về phía Trương Thiên.

Bọn họ không rõ nhóm Trương Thiên đi bên kia đã phát hiện được gì, nhưng nhìn dáng vẻ của Trương Thiên, e rằng là có thu hoạch không nhỏ. "Tôi đoán là có, nhưng vị trí thì e là không dễ tìm.

Lật hết mấy kiến trúc kia ra, cho dù là ở trong khe đất cũng phải tìm cho ra." Trương Thiên khẽ mở miệng.

Ánh mắt nhìn sang một bên, Kim Đỉnh xuất hiện trước đó đã sớm biến mất.

Trương Thiên đoán chừng lúc đó cho dù muốn đi lên e rằng cũng không lý tưởng.

Theo tiếng nói của Trương Thiên dứt xuống, những người còn lại cũng nhao nhao bắt đầu hành động.

Không gian đỉnh núi trung tâm này vẫn khá lớn.

Trước đó mò mẫm mấy tiếng đồng hồ không phát hiện gì bất thường, Trương Thiên lần này tìm kiếm lại, chắc chắn sẽ nghiêm túc hơn trước đó một chút.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Nửa giờ sau.

Những người còn lại nhao nhao trở về chỗ cũ.

Trương Thiên cũng từ trong một số phế tích đi ra.

Tìm lâu như vậy, thậm chí dọn dẹp toàn bộ kiến trúc sụp đổ trên mặt đất, nhưng giống như Trương Thiên dự đoán.

Nơi này cái gì cũng không có, thậm chí một vết nứt cũng không. "Thế nào?

Mọi người tìm được gì không?" Bàn Tử ở một bên dẫn đầu mở miệng.

Những người còn lại càng là nhao nhao lắc đầu.

Trương Thiên hơi nhíu mày. "Lão đại, em xem hết trên mặt đất một lượt rồi, chẳng có cái lông gì cả." "Liệu có phải nhầm rồi không?" Bàn Tử ở một bên nói.

Trương Thiên lắc đầu, đầu óc cũng vận chuyển phi tốc.

Dần dần, Trương Thiên cũng phát hiện ra một vấn đề. "Khoan đã, xích sắt chúng ta đi qua trước đó nối liền với ngọn núi trung tâm này, mà hai sợi xích sắt đồng thời kết nối.

Trong này không thể nào không có không gian, nếu bên trên không

có, vậy vị trí lối vào chắc chắn ở bên dưới." Trương Thiên trầm giọng nói.

Những xích sắt trước đó về cơ bản đều được kết nối dưới lòng đất, nếu đơn giản là đóng vào bên ngoài, thì lực chịu tải và mức độ phong hóa chắc chắn còn hơn thế này nhiều. "Chẳng lẽ chúng ta phải đi xuống dưới sao?" Tiểu Quang nhìn về phía Trương Thiên.

Khó khăn lắm mới lên được đây, nói thật bọn họ cũng không có sức lực để chạy mãi.

Trương Thiên lại lắc đầu: "Không cần đi xuống dưới, chúng ta chính là từ dưới đi lên, nếu lối vào tồn tại ở bên dưới thì dây xích vận chuyển kiểu gì.

Cho nên, hiện tại đáp án duy nhất chính là, ở trên vách núi." Trương Thiên mở miệng nói.

Trước đó lối vào không gian ngầm trên hai ngọn núi phụ đã làm nhóm Trương Thiên bị lừa.

Vốn tưởng rằng lối vào nơi này cũng giống hai bên kia.

Nhưng vị trí dây xích khiến Trương Thiên cảnh giác, nói không chừng lối vào tịnh không phải ở trên đỉnh núi. "Có khả năng." Shirley Dương ở bên này cũng gật đầu.

Đối với giả thuyết về lối vào này, cô vẫn cảm thấy có chút khả năng. "Tiểu Ca, Lão Hồ, ba người chúng ta đi ra mép núi xem thử, nếu có tin tức sẽ đón mọi người." Trương Thiên mở miệng nói.

Shirley Dương gật đầu, cô định tiêu hóa một chút kiến thức đã xem trước đó.

Ba người Trương Thiên đi về phía mép vực.

Nhìn vực sâu vạn trượng, nhóm Trương Thiên không chút do dự.

Chỉ thấy ba người nhảy xuống vách núi, khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện trên vách đá dựng đứng.

Thuận theo vách đá bắt đầu leo trèo xung quanh.

Dần dần, ba người Trương Thiên đi tới nơi dây xích kéo căng.

Tại nơi dây xích kéo căng, Trương Thiên phát hiện dường như có dấu vết bị người ta cạy động.

Trương Khởi Linh lấy tay gõ lên trên, tai áp vào vách đá. "Rỗng." Trương Khởi Linh nhả ra một chữ.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Nếu cưỡng ép mở ra ở đây thì sợi dây xích này nhất định sẽ đứt. "Chỗ này nói không chừng có một số cơ quan, chúng ta đi xung quanh xem thử." Trương Thiên khẽ nói, đã là rỗng, mà bên trên lại không có cơ quan, vậy chỉ có thể ở đây thôi.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

Thân ảnh màu đen không ngừng di chuyển trên vách núi tìm kiếm manh mối.

Hồ Bát Nhất và Trương Thiên thì nghiên cứu sợi dây xích trước mắt. "Sợi dây xích này chắc cũng được cố định từ bên trong, nhìn trọng lượng của dây xích, chắc không phải người thường có thể khiêng nổi.

Cũng không biết thứ này được khiêng lên đây kiểu gì." Trương Thiên lẩm bẩm.

Phải biết rằng hồi đó làm gì có nhiều máy móc hạng nặng, rất khó thực hiện việc vận chuyển lên núi cao như vậy.

Trương Thiên ngược lại rất tò mò công trình này hồi đó được xây dựng như thế nào. "Liệu có phải có người tu luyện giống chúng ta,

cho nên việc xây dựng đơn giản hơn rất nhiều không?" Hồ Bát Nhất mở miệng.

Trương Thiên gật đầu, hoặc là cũng chỉ có cái này mới có thể giải đáp.

Hơn nữa, Dược Vương cuối cùng của Dược Vương Cốc vẫn luôn không có tin tức.

Trương Thiên đoán tu vi của người ta chắc chắn không thấp.

Rất nhanh, thân ảnh Trương Khởi Linh đạp vách núi quay về.

Trên mặt y vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt dường như lóe lên một tia sáng khác lạ. "Tìm được rồi." Trương Khởi Linh mở miệng.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất toàn thân chấn động.

Không hổ là Kỳ Lân, tốc độ này đúng là nhanh. "Nhanh vậy." Hồ Bát Nhất cảm thán một câu. "Ừ, đi theo tôi." Trương Khởi Linh nói xong, dẫn nhóm Trương Thiên đi về phía một bên vách núi.

Rất nhanh, trước một cái cây mọc trên vách núi, Trương Khởi Linh dừng lại.

Cái cây này thế sinh trưởng rất kỳ quái, cứ mọc nghiêng, rất giống loại cây độc đáo xuất hiện trong phim truyền hình.

Loại cây này trong thực tế cũng có, chẳng qua rất hiếm thấy.

Dù sao ở trên vách núi, thiếu nước, nếu quay lưng về phía ánh mặt trời thì có lẽ còn rất lạnh, rất ít thực vật có thể sống sót.

Mà ở đây có một chạc cây, ngược lại khiến Trương Thiên không ngờ tới.

Chương 624

Vị trí chạc cây khá thấp, cho nên lúc trước khi Trương Thiên quan sát ngược lại cũng đã bỏ qua.

Khi Trương Khởi Linh đứng trên chạc cây, tay liền ấn một cái xuống phía dưới chạc cây, một tảng đá bị y ấn xuống.

Ngay sau đó, một cái lỗ hổng hình tròn xuất hiện trước mắt Trương Thiên. "Không ngờ nơi này cư nhiên còn có cơ quan." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, có chút khâm phục năng lực trinh sát của Trương Khởi Linh.

Theo địa đạo xuất hiện, Trương Thiên cũng không vội vàng đi vào, mà nhìn lên phía trên.

Nhóm Shirley Dương vẫn còn ở trên đó, Trương Thiên đang cân nhắc xem có nên đưa bọn họ cùng qua đây hay không. "Chúng ta lên đưa cô Dương xuống đây đi, ở đây chắc cô ấy cũng có thể học được rất nhiều." Trương Thiên khẽ nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Đối với suy nghĩ lo cho Shirley Dương của Trương Thiên, Hồ Bát Nhất tỏ vẻ rất ấm lòng.

Sau đó, nhóm Trương Thiên leo lên đỉnh núi, đưa Bàn Tử và nhóm Shirley Dương xuống.

Tuy rằng có chút không muốn đưa giáo sư Lý theo, nhưng hai người bọn họ ở trên đỉnh núi quả thực có chút nguy hiểm, dứt khoát đưa theo luôn.

Rất nhanh, đi tới chỗ ngọn cây.

Khi nhìn thấy cửa hang bên dưới ngọn cây, mọi người nhao nhao

tỏ vẻ kinh thán. "Cửa hang này ẩn giấu thật kín đáo, thảo nào chúng ta không tìm thấy." Giáo sư Lý lẩm bẩm, trong mắt cũng có chút kinh ngạc. "Trương công tử, chúng ta phải vào sao?

Bên trong sẽ có cái gì, liệu có phải là kho đan dược không?" Trong đầu Tiểu Quang đã hiện lên cảnh tượng vô số linh đan diệu dược.

Trương Thiên không nói gì, chỉ dẫn đầu đi vào.

Khi tiến vào cửa hang, Trương Thiên mới phát hiện đây là một thông đạo hướng lên trên. "Mọi người vào đi, ở đây không có nguy hiểm." Trương Thiên nhìn quanh một vòng, mới nói vọng ra ngoài một câu.

Ngay sau đó, mọi người lần lượt chui vào. "Lại là loại thông đạo này, Bàn gia đều cảm giác chúng ta có phải chuột chũi hay không." Bàn Tử oán thầm một câu, gã lại càng nghênh ngang đi ở phía trước.

Không lâu sau.

Thông đạo trở nên rộng rãi, một không gian khổng lồ xuất hiện trước mắt.

Trong không gian, Trương Thiên loáng thoáng có thể nhìn thấy một sợi xích sắt xuyên qua toàn bộ thất nội!

Sợi xích sắt kia thế mà không phải hai sợi, mà là một sợi, trực tiếp xuyên qua một ngọn núi!

Nhìn thấy cái này, Trương Thiên toàn thân chấn động, thiết kế kiểu này gọi là Tỏa Long Tích (Xích cột sống rồng), là một điềm báo không tốt!

Khi mọi người tiến vào, Hồ Bát Nhất cũng châm một ngọn lửa trên tường.

Vẫn là đèn dầu xác chết, mỡ Giao nhân dường như có đầy khắp

nơi vậy.

Theo ngọn lửa được thắp lên, không gian xung quanh cũng dần dần sáng rõ.

Chỉ thấy một không gian kỳ lạ lần lượt xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong không gian lại bày biện nhiều chiếc lô đỉnh to lớn.

Theo sự sắp xếp của lô đỉnh, thế mà lại xuất hiện một hình mẫu trận pháp.

Khi trận pháp xuất hiện, Trương Thiên cũng dần dần nghiêm túc hẳn lên.

Không ngờ trận tâm lại nằm ở khu vực này.

Nhưng mà tìm được trận tâm rồi thì dễ làm việc hơn. "Tỏa Long Tích, cộng thêm Âm Dương Bát Quái Trận, cái này lại tạo thành một Khốn Long Trận." "Những cái đan lô này hẳn chính là mấu chốt phá trận." Hồ Bát Nhất ở một bên liên tục nói.

Giọng nói không lớn nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc.

Loại trận pháp này anh chưa từng thấy, thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua, càng đừng nói đến phá giải.

Dùng lô đỉnh để bố trí trận pháp, đây vẫn là lần đầu tiên. "Chắc hẳn đây chính là chìa khóa mở ra cung điện cuối cùng." "Thế nhưng, lô đỉnh... tôi vẫn là lần đầu tiên thấy." Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt quét qua xung quanh, xung quanh ngoại trừ những chiếc lô đỉnh kia ra, dường như cái gì cũng không có. "Lão đại, mau lại đây xem, trong lô đỉnh này nhiều người lắm." Đột nhiên, giọng nói của Bàn Tử truyền đến.

Bước chân Trương Thiên khựng lại, trực tiếp đi tới khu vực Bàn

Tử đang đứng.

Quả nhiên, ở trước mặt Bàn Tử, trong một chiếc lô đỉnh lại chất đống mấy chục cái xác chết.

Theo việc phát hiện xác chết, ở bên kia, Shirley Dương cũng truyền đến âm thanh. "Trong lô đỉnh bên này cũng có thi thể tương ứng!" "Bên tôi cũng có." Theo từng tiếng nói truyền đến.

Biểu cảm của Trương Thiên cũng trở nên phức tạp.

Xích sắt xuyên qua một ngọn núi, còn có trận pháp lô đỉnh này, thậm chí còn có những thi thể trong lô đỉnh, có thể thấy đây hẳn là một Khốn Long Trận có uy lực không nhỏ.

Khi phát hiện thi thể, Trương Thiên cũng phát hiện ra một sự việc không giống bình thường trên các thi thể.

Trang phục của những thi thể này dường như là thống nhất.

Hoặc là mặc thiết giáp, hoặc là mặc trúc giáp.

Nhìn từ cách ăn mặc của những binh sĩ trước mắt này, Trương Thiên đoán chừng là người bên phía Hiến Vương. "Trên người mấy người này đều có ký hiệu thống nhất, hình như là một đồ án hình con trâu." Hồ Bát Nhất ở một bên mở miệng nói. "Chắc là đám người của Hiến Vương, xem ra hai bên sau đó tịnh không hoàn toàn hòa giải, lại bùng nổ một trận đại chiến, có lẽ cũng chính trận đại chiến kia dẫn đến việc cả hai bên đều biến mất trong lịch sử." Trương Thiên phỏng đoán.

Nhìn từ thi thể của Hiến Vương, Trương Thiên đoán ông ta đã giải quyết vấn đề của Dược Vương Cốc xong mới yên giấc ngàn thu trong hoàng lăng dưới lòng đất. "Vậy nhìn như thế, thi thể Hiến Vương vẫn còn tồn tại, chẳng phải nói là Hiến Vương đã thắng sao?" Bàn Tử ở một bên mở miệng nói. "Không nhất định, chúng ta vẫn

chưa tìm thấy thi thể Dược Vương, cho nên tịnh không thể hoàn toàn phán định." "Có điều, cái lô đỉnh này cần chúng ta đi phá giải." Trương Thiên lắc đầu nói.

Sau khi hắn nói xong, ánh mắt mọi người đồng thời nhìn về phía lô đỉnh cách đó không xa.

Trong mỗi chiếc lô đỉnh này đều có mấy chục thi thể.

Nếu tính như vậy thì lô đỉnh trong cả không gian có gần mấy chục cái.

Trương Thiên đoán, trong này thấp nhất cũng sẽ có hai ba trăm người bị tế điện. "Trong này hình như tôi không cảm nhận được âm khí." Hồ Bát Nhất mở miệng nói, lời của anh ngược lại đã nhắc nhở Trương Thiên.

Từ lúc vào đến giờ, âm khí đúng là không hề cảm nhận được.

Hơn nữa dưới nhiều thi thể như vậy mà lại không có chút âm khí nào tiết lộ ra, điều này rõ ràng là không thể nào.

Trừ phi người ở đây trước khi chết thậm chí không có chút oán khí nào. "Chuyện này sao có thể, hàng trăm người, không một ai có oán khí, chẳng lẽ Dược Vương có biện pháp độc đáo gì hay sao?" Trương Thiên lẩm bẩm, đầu óc cũng không ngừng chuyển động. "Lão đại, liệu có phải vì Dược Vương rất nhân từ không?" Bàn Tử ở một bên nói. "Không thể nào, nếu rất nhân từ thì ở đây đã không có nhiều thi thể như vậy rồi." Trương Thiên quả quyết lắc đầu. "Vậy thì là cái gì, không ổn, đầu Bàn gia đau quá, chẳng lẽ sắp mọc não rồi hay sao." Bàn Tử lẩm bẩm, đầu càng thêm đau đớn không tự chủ được.

Tên này không thường xuyên dùng não, hiện tại đột nhiên sử dụng khiến não hắn vận chuyển quá tải.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật, từ ngữ quái đản gì thế này.

"Dược Vương Cốc không phải có rất nhiều độc dược sao?

Lúc chúng ta tới đã gặp rất nhiều, liệu có phải là vì những thứ đó không?" Shirley Dương ở một bên mở miệng nói.

Bị Shirley Dương nói như vậy, Trương Thiên ngược lại nghĩ tới điều gì đó.

Dược Vương Cốc nguy hiểm nhất tịnh không phải núi non, mà là những độc khí có mặt khắp nơi kia.

Nếu những người này trước khi tới đã trúng độc, có khả năng là vì độc khí sinh ra ảo giác, cho nên khiến bọn họ đi vào mộng cảnh.

Hoặc là đã nhìn thấy dáng vẻ hy vọng lúc còn sống, cho nên sau khi chết cũng không có oán khí. "Xem ra có khả năng là như vậy, chúng ta xem cái trận pháp này trước đã, thử phá giải xem sao." Trương Thiên gật đầu nói, ngay sau đó hắn đã đi tới trước lô đỉnh.

Trên toàn bộ lô đỉnh khắc một số hoa văn độc đáo.

Trên hoa văn càng khắc đầy đồ án.

Chương 625

Nhìn từ đồ án thì hẳn là một con rồng.

Người cổ đại rất thích khắc rồng, rồng không chỉ tượng trưng cho trời, mà còn là tượng trưng cho địa vị chí tôn.

Cho nên về cơ bản trên rất nhiều đồ vật quan trọng đều sẽ có rồng hoặc phượng, mục đích chính là vì sự cát tường.

Khi Trương Thiên nghiên cứu lô đỉnh một lượt, hắn phát hiện phía trên mỗi chiếc lô đỉnh đều sẽ có một cái rãnh lõm.

Mà rãnh lõm đó lại tương ứng với mắt rồng.

Và rãnh lõm cũng tịnh không lớn lắm, thuộc loại có thể nhét vừa những viên đá nhỏ. "Kích thước cái rãnh này quen quá." Hồ Bát Nhất nhìn rãnh lõm trước mắt, trong miệng lẩm bẩm. "Cái này không phải là kích thước của tinh thạch lúc trước sao?" Trương Thiên ngược lại là người đầu tiên phát hiện ra điểm không đúng.

Hắn vội vàng lấy ra những viên tinh thạch cạy được trên mặt đất.

Kích thước trận thạch, còn có góc cạnh thế mà lại giống hệt kích thước trên lô đỉnh trước mắt.

Hai người Trương Thiên nhìn nhau một cái.

Trong mắt cả hai đều có thêm vài phần sắc thái.

Trương Thiên không do dự, trực tiếp ấn tinh thạch vào.

Khi trận thạch được nhét vào trong mắt rồng trên lô đỉnh, khoảnh khắc tiếp theo, chiếc lô đỉnh vốn ảm đạm thế mà lại phát ra một số ánh sáng màu lam như có như không. "Kia là cái gì?" Giáo sư Lý và Tiểu Quang nhao nhao nhìn sang.

Vô số ánh mắt cũng tụ tập lại. "Mẹ ơi, lô đỉnh bốc lửa xanh, chẳng lẽ là lửa ma trơi?" Bàn Tử kinh hô một tiếng, trong mắt càng có chút tò mò. "Sẽ không phải là lửa ma trơi thật chứ?" Giáo sư Lý cũng hơi lo lắng.

Shirley Dương lắc đầu: "Không phải lửa ma trơi, nhiệt độ lửa ma trơi rất thấp, đây hẳn là ánh sáng bình thường." Shirley Dương nói, không biết nhóm Trương Thiên đang làm cái gì.

Theo lô đỉnh phát ra ánh sáng.

Ngay sau đó, một đường nối cũng xuất hiện trước mắt. "Đây là trận tuyến!" "Lão Hồ, xem ra tôi tìm được phương thức phá giải trận pháp rồi." Trong giọng nói của Trương Thiên mang theo vài phần vui mừng. "Không ngờ phương thức mở ra của những lô đỉnh này lại là như vậy, thảo nào hồi đó không ai có thể phá giải trận pháp cuối cùng." Hồ Bát Nhất cảm thán.

Năm đó Hiến Vương có thể nói là tâm tính khí ngạo, sao có thể chú ý đến những tinh thạch màu lam này.

Mà người đời sau lại càng không chú ý đến những thứ này, huống chi trận pháp giấu rất kín, thêm vào đó đại đa số mọi người cũng không biết chuyện Kim Điện, cho nên điều này ngược lại đã cho Trương Thiên cơ hội để lợi dụng.

Khi ánh sáng lô đỉnh nhấp nháy, hai người Trương Thiên nhìn nhau, sau đó nhao nhao bắt đầu lắp đặt những viên trận thạch đã thu thập được.

Từng viên trận thạch lần lượt được lắp vào các lô đỉnh.

Chỉ thấy những chiếc lô đỉnh xung quanh thế mà lại bắt đầu xoay chuyển.

Những chiếc lô đỉnh màu cổ đồng bắt đầu thay đổi vị trí.

Hồ Bát Nhất quan sát tình hình trước mắt, anh lặng lẽ ghi nhớ lại sự thay đổi của các vị trí.

Rất nhanh, toàn bộ lô đỉnh trong không gian đều đã di chuyển vào đúng vị trí mới.

Đồng thời, Trương Thiên còn phát hiện ra những hình điêu khắc rồng vàng trên các lô đỉnh cũng ẩn ẩn tỏa ra ánh sáng xanh lam nhạt.

Đó hẳn là khí tức bên trong trận thạch.

Khi vị trí lô đỉnh đã định hình, một đồ án trận pháp hiện ra ngay trước mắt. "Đây là cái gì?

Rồng sao?" Tiểu Quang kinh hô một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nhóm người Trương Thiên thì ánh mắt đã sớm tập trung lên các lô đỉnh.

Chỉ thấy, những lô đỉnh vốn lộn xộn giờ đây đã được xếp ngay ngắn.

Từ vị trí sắp xếp cùng đồ án được hình thành, có thể thấy rõ ràng đây là hình một con rồng.

Mà ở giữa đồ án, sợi xích sắt xuyên ngang cả ngọn núi giống như xương sống rồng, dung hợp hoàn hảo với các lô đỉnh xung quanh.

Trông hệt như một con thương long thực thụ. "Đây là Tỏa Long Trận.

Muốn phá trận thì bắt buộc phải rút long tích (xương sống rồng) đi, như vậy mới có khả năng phá trận." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, nhìn những lô đỉnh trước mắt, muốn tiến vào khu vực long tích gian nan biết bao. "Mẹ kiếp, sớm biết thế thì Bàn gia đã chém đứt cái xích đó từ trước rồi." Bàn Tử lẩm bẩm, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Trương Thiên nghe vậy thì lắc đầu: "Cho dù cậu có chém, chưa chắc đã chém đứt được.

Cái Tỏa Long Trận này, điểm mấu chốt là long tích, điểm phá trận là long tích, mà trận tâm cũng là nó.

Cho nên muốn phá trận, bắt buộc phải xuyên qua đám lô đỉnh này để tiếp cận long tích." Bàn Tử vỗ tay: "Thế chẳng phải đơn giản sao?

Đằng trước chẳng phải có đường à." Nói rồi, Bàn Tử sải bước đi về phía trước.

Khi vừa đến khu vực lô đỉnh, còn chưa đợi Bàn Tử chuẩn bị, một luồng ánh sáng xanh lam lóe lên.

Giây tiếp theo, Bàn Tử trực tiếp bị bắn văng ra ngoài, mặt tiếp đất trước, ngã sấp mặt một cái đau điếng. "Vãi chưởng, khuôn mặt đẹp trai của Bàn gia." Bàn Tử ôm mặt, vội vàng lau lau. "Xem ra đám lô đỉnh này có tác dụng phòng hộ nhất định.

Muốn phá giải, e rằng còn phải di chuyển vị trí lô đỉnh tương ứng.

Đồ án lô đỉnh là rồng, chúng ta có thể thay đổi tinh tuyến, tạo ra một thế trận Huyền Vũ." Trương Thiên lẩm bẩm, trong đầu không ngừng suy tính kế sách tương ứng.

Hồ Bát Nhất đi đến trước lô đỉnh: "Nếu chúng ta muốn phá trận, e rằng còn phải đi vào bên trong.

Trận pháp này chúng ta chưa gặp bao giờ, theo phong thủy và trận pháp mà nói, chúng ta phải tìm được cửa Sinh để vào." Trương Thiên khẽ gật đầu.

Trận pháp anh vẫn khá thạo.

Cái Tỏa Long Trận này, muốn phá quả thực phải đi vào trong. "Cần chúng tôi giúp gì không?" Tuyết Lỵ Dương đứng một bên lên

tiếng, ánh mắt có chút nghiêm túc.

Trương Thiên ngẫm nghĩ rồi nói: "Dương tiểu thư, các cô có thể ở bên ngoài bảo vệ an toàn cho chúng tôi.

Nếu thấy chúng tôi gặp nguy hiểm bên trong, có thể dùng vũ lực thử phá hoại hoặc kiềm chế trận pháp này." Trận pháp này chỉ được coi là một khốn trận (trận vây hãm), chỉ khi đi vào trong mới phát tác.

Nếu đám Trương Kỳ Linh tấn công từ bên ngoài, biết đâu trận pháp sẽ xuất hiện độ trễ.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu nghiêm túc, trên tay lấy ra vũ khí phòng thân.

Cô nhìn Trương Kỳ Linh, hai bên khẽ gật đầu với nhau.

Sau đó Trương Thiên và Hồ Bát Nhất bắt đầu phân tích Tỏa Long Trận trước mắt. "Trận pháp này muốn vào thì e là chỉ có thể đi từ phía đuôi rồng.

Đuôi rồng là nơi yếu nhất của cả tinh tú Thương Long." Hồ Bát Nhất khẽ nói. "Vị trí đuôi rồng hẳn là ở hướng Tây Nam, chúng ta qua đó đi." Trương Thiên gật đầu đáp.

Nói xong, hai người đã di chuyển đến khu vực đuôi rồng.

Nơi này quả thực rất yếu, chỉ có hai cái lô đỉnh trấn giữ, còn lại đều tập trung ở khu vực trung tâm. "Lên!" Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, gần như cùng lúc dùng sức.

Khoảnh khắc tiếp theo, hỏa quang ngút trời.

Sau ánh lửa, Trương Thiên nhân lúc trận pháp suy yếu, cùng Hồ Bát Nhất lao vào bên trong trận pháp với tốc độ cực nhanh.

Vừa mới vào, Trương Thiên đã cảm nhận được một luồng linh khí nồng đậm. "Hửm?

Loại khí tức này, so với khí tức do Mộc Trần Châu sinh ra cũng không kém chút nào.

Chẳng lẽ nơi này cũng có linh khí tương ứng?" Trương Thiên cảm nhận khí tức xung quanh, có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ đây không phải khốn trận mà là một nơi tu luyện cực tốt?

Nhưng chưa đợi Trương Thiên phản ứng, một đạo đao mang màu xanh lam đã chém tới. "Cẩn thận!" Hồ Bát Nhất hét lên.

Chương 626

Trương Thiên gần như phản ứng ngay tức khắc, thân thể loáng cái đã né qua đòn tấn công trước mắt một cách khéo léo.

Anh hít sâu một hơi.

Chỉ thấy đao mang sau khi không chém trúng Trương Thiên thì liền biến mất. "Uy lực này lớn hơn trận pháp bình thường.

Xem ra là do tác dụng của viên trận thạch màu xanh lam kia.

Không biết thứ đó rốt cuộc là gì." Trương Thiên lẩm bẩm, đối với viên trận thạch kia cũng tràn đầy tò mò. "Khí tức ở đây đậm đặc thật, chắc đều do hòn đá xanh lam kia.

Nếu chúng ta kiếm được ít đá đó, có khi cũng tạo ra được trận pháp kiểu này." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất truyền đến.

Dù đang ở trong trận pháp nhưng lão Hồ không hề hoảng loạn. "Thứ này khả ngộ bất khả cầu.

Chúng ta phá trận trước đã.

Long vĩ tương liên, di chuyển sang tây năm bước.

Long trảo hồi khấu, hướng vào trong mười bước." Trương Thiên liên tục hô lên, hai người nhanh chóng bắt đầu di chuyển các lô đỉnh xung quanh.

Theo sự di chuyển của Trương Thiên, vô số lưỡi dao màu xanh lam cũng chém về phía hai người, tràng diện vô cùng căng thẳng.

Bên ngoài. "Trong đó là thứ gì vậy?

Bàn gia lần đầu tiên nhìn thấy loại trận pháp này đấy." Bàn Tử nhìn những lưỡi dao xanh lam trước mắt, không khỏi cảm thán. "Bàn

huynh đệ, cậu cũng chưa từng thấy sao?" Lý giáo sư nhìn sang Bàn Tử, trong mắt cũng có chút kinh ngạc.

Phải biết Bàn Tử và Trương Thiên là một đội, Trương Thiên biết nhiều, kiến thức rộng như vậy, Bàn Tử đi cùng Trương Thiên mà cũng chưa từng thấy thứ này. "Thật quá thần kỳ.

Thứ này chẳng lẽ chính là thiên địa dị tượng mà người xưa hay nói?" Trong mắt Tiểu Quang cũng thêm vài phần chấn động.

Tuyết Lỵ Dương nhìn hai người Trương Thiên đang liên tục né tránh phá trận bên trong, cũng có chút lo lắng.

Rất nhanh, Trương Thiên từ đuôi rồng một đường chém gai chặt góc, đi đến chỗ đầu rồng.

Cùng lúc đó, một đoạn xích sắt phát ra ánh sáng xanh lam cũng lọt vào tầm mắt. "Lão Hồ, xem ra chúng ta chặt đứt đoạn xích sắt kia là nơi này sẽ khôi phục lại." Trương Thiên nhìn sợi xích trước mắt, khẽ nói.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

Hai người tiếp tục tiến lên, các lô đỉnh xung quanh cũng lần lượt di chuyển sang hai bên.

Chỉ chốc lát sau, long trận ban đầu đã biến thành hình dáng một con rùa đen.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cũng đã đến trước sợi xích xanh lam. "Rồng rụt đầu, biến thành Huyền Quy, đánh mất sức chiến đấu." Nhìn các đòn tấn công xung quanh biến mất, Trương Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Trận pháp này nhìn chung không quá mạnh, nhóm Trương Thiên phá giải cũng tương đối đơn giản. "Rắc!" Theo một chưởng của Hồ Bát Nhất giáng xuống, sợi xích đứt lìa.

Xung quanh dường như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng đám lô đỉnh lại không còn thứ ánh sáng quỷ dị kia nữa. "Tình huống gì thế?

Sao không có chút động tĩnh nào?" "Không biết, nhưng ánh sáng xanh lam kia hình như biến mất rồi." "Cái động tĩnh này còn không to bằng cái rắm của Bàn gia nữa." Đám Bàn Tử lẩm bẩm.

Ánh sáng xanh lam xung quanh dần tắt hẳn.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất từ từ bước ra khỏi trận pháp.

Nhìn mọi người trước mặt, Trương Thiên cười nhạt: "Trận pháp này cũng không khó lắm.

Chắc là sau khi phá trận này, trận pháp trên cả ngọn núi cũng sẽ nới lỏng." Trương Thiên vừa dứt lời, giây tiếp theo, trên đỉnh đầu thế mà lại truyền đến tiếng ầm ầm.

Cả ngọn núi dường như đều đang run rẩy. "Bàn huynh đệ, rắm của cậu lợi hại thật." Cảm nhận sự rung chuyển địa động sơn dao xung quanh, Tiểu Quang không khỏi lẩm bẩm.

Khóe miệng Bàn Tử giật giật: "Mẹ kiếp, Bàn gia không có đánh rắm!

Núi sắp sập rồi!" "Đừng hoảng, không sập đâu.

Chắc là trận pháp bị nới lỏng hoặc đã bị phá giải." Trương Thiên bình tĩnh nói. "Vậy lão đại, chúng ta làm gì bây giờ?

Ra ngoài à?" "Ừ, đã phá giải trận pháp rồi thì tự nhiên phải ra ngoài." Nói rồi, Trương Thiên thu hết đống tinh thạch màu xanh lam vào không gian hư ảo.

Loại tinh thạch này công dụng rất lớn, bố trí trận pháp sức mạnh sẽ càng mạnh hơn.

Trương Thiên định mang về nghiên cứu kỹ.

Cơn chấn động chỉ diễn ra trong chốc lát.

Đợi núi không còn rung lắc nữa, nhóm người Trương Thiên liền lần lượt ra khỏi không gian ngầm này.

Đứng trên cành cây, Trương Thiên nhìn phong cảnh phía xa.

Tuy không có thôn xóm, thị trấn nhỏ, nhưng rừng nguyên sinh lại mang đến sự yên tĩnh và cảm giác gần gũi với động vật.

Nhún chân một cái, Trương Thiên mang theo Tiểu Quang và Lý giáo sư đạp lên đỉnh núi. "Mau nhìn kìa!

Kim Đỉnh!

Kim Đỉnh xuất hiện!" Vừa đặt chân lên đỉnh núi, giọng nói kích động của Tiểu Quang liền vang lên. "Mẹ ơi, lão đại, không phải là một cái rắm của Bàn gia bắn tan mây mù thật chứ?" "Bàn đại ca đừng nói bậy, đây rõ ràng là công lao của Trương đại ca và anh Hồ." Tiểu Quang nói xen vào.

Đứng tại đỉnh núi, chỉ thấy Kim Đỉnh to lớn sừng sững hiện ra trước mắt.

Phía trên Kim Đỉnh thậm chí còn có từng tầng hào quang màu vàng, trông như phật quang trong Phật giáo.

Nhưng hiện tại ở vùng đất an lạc này, ánh sáng này tự nhiên là đạo quang. "Phải rồi, manh mối về ngôi chùa nhìn thấy trước đó hình như vẫn chưa đi tìm." Trương Thiên nhớ tới chuyện phát hiện nhiều tượng Phật ở nước Phú Sĩ.

Nhưng sau khi về bọn họ đi thẳng đến Vân Nam, tự nhiên quẳng chuyện đó ra sau đầu.

Trương Thiên định đợi sau này nếu có thời gian sẽ đi tìm thử. "Làm sao làm được vậy?

Kiến trúc lớn thế này, tại sao có thể biến mất giữa hư không?" Lý giáo sư nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng chấn động không nói nên lời.

Còn chấn động hơn cả việc Trương Thiên lấy đồ vật từ hư không ra.

Kiến trúc này ít nhất cũng phải năm sáu mươi mét, to thế này mà biến mất, sao có thể chứ?

Nếu vận dụng vào quân sự, nước Hạ nói không chừng có thể trực tiếp dẫn trước các quốc gia khác vài trăm năm.

Kỹ thuật có thể hoàn toàn tàng hình, thậm chí biến mất, ai nhìn mà không động lòng. "Trương huynh đệ, đây chính là sự lợi hại của trận pháp sao?" Lý giáo sư nhìn Trương Thiên, trong mắt thêm vài phần cuồng nhiệt. "Ừ." Trương Thiên chỉ khẽ gật đầu.

Cái Kim Đỉnh này chắc là bị cả trần pháp hộ sơn bao vây, cho nên mới ngàn năm không thấy. "Tại sao cái Kim Đỉnh này lại được chuyên môn ẩn giấu đi?

Nơi này không phải là chỗ ở của tông chủ chứ?" Bàn Tử nói, ánh mắt có chút kích động. "Chắc hẳn nơi này rất quan trọng đối với cả Dược Vương Cốc, cho nên khi chiến tranh ập đến, nơi này là đối tượng được ưu tiên bảo vệ." "Nếu không phải Dương tiểu thư tinh ý phát hiện ra những tinh thạch kia, chúng ta nói không chừng thực sự rất khó phá giải." Trương Thiên nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, trong mắt thêm vài phần cảm kích.

Nếu không phải Tuyết Lỵ Dương mắt sắc, ai lại chú ý đến mấy viên tinh thạch chôn dưới đất chỉ lộ ra một chút xíu chứ.

Tuyết Lỵ Dương lắc đầu khiêm tốn: "Nếu không phải Trương đại ca các anh phá giải trận pháp thì cái này cũng sẽ không xuất hiện, tôi

chỉ là may mắn thôi." "Lão đại, chúng ta đừng khách sáo nữa, vẫn là lên trước đi, gạch Kim Đỉnh kia chắc là bằng vàng đấy nhỉ." Bàn Tử cắt ngang màn hàn huyên của hai người, hai mắt sáng rực. "Trên Kim Đỉnh có thể sẽ hơi lạnh.

Lý giáo sư, mọi người không sao chứ?" Tuyết Lỵ Dương nhìn Lý giáo sư, dù sao cô và ông ấy cũng coi như quen biết và có hợp tác, nên quan tâm hơn một chút. "Không sao, đa tạ ý tốt của Dương tiểu thư." Lý giáo sư lắc đầu, mấy người cũng lần lượt bắt đầu leo lên đỉnh.

Chương 627

Kim Đỉnh nằm trên một ngọn núi kỳ lạ.

Có một con đường đá có thể leo lên.

Kim Đỉnh cứ như đang lơ lửng giữa không trung, duy chỉ có một thang đá nối lên. "Lão Hồ, tại sao cái Kim Đỉnh này lại lơ lửng, chẳng lẽ nó biết bay thật à?" Bàn Tử nhìn Kim Đỉnh trước mắt, không khỏi sinh nghi. "Không phải, trên Kim Đỉnh này có rất nhiều trận pháp gia cố.

Hơn nữa, lúc xây dựng, nơi này hẳn cũng là một ngọn núi, chỉ có điều bị khoét rỗng, chỉ còn lại một cây 'cột' chống đỡ tồn tại.

Cho nên chúng ta mới thấy Kim Đỉnh như đang lơ lửng, thực ra nó chỉ được đội lên mà thôi." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Bàn Tử dậm dậm chân xuống bậc thang dưới chân: "Cái thứ này không sập chứ?" Hắn có chút lo lắng. "Không đâu, Kim Đỉnh nặng mấy nghìn cân còn không sao, trọng lượng của cậu chắc cũng chẳng hề hấn gì." Trương Thiên xua tay.

Nghe Trương Thiên nói vậy Bàn Tử mới an tâm đi tiếp. "Thật quá thần kỳ.

Cho dù là hiện tại, muốn xây dựng một cái đỉnh núi thế này cũng cực kỳ khó khăn, cũng không biết bọn họ xây kiểu gì." Lý giáo sư lẩm bẩm, cảm thán từ tận đáy lòng.

Lúc này, khi mọi người đang leo lên đỉnh, khán giả xem hiện trường cũng bùng nổ. 【Tạo hình Kim Đỉnh này kỳ lạ quá đi.】 【Khá lắm, thứ lỗi tôi nói thẳng, loại Kim Đỉnh này cho dù là công nghệ hiện

tại cũng chưa chắc đã xây được.】【Thật đấy, nhà treo lơ lửng, thực sự rất khó làm, nhìn điểm chống đỡ đơn thuần thế kia rất khó xây thành.】【Không biết người sống ở trên đó có lo bị sập không nhỉ.】【Người trước, người ta đều sống ở trên đó rồi, còn sợ rơi xuống à?】【Chẳng lẽ không ai chú ý đến việc Kim Đỉnh ẩn hình sao?】 Vô số người bàn tán.

Khi có người đưa ra vấn đề này, hiện trường dường như trầm mặc trong giây lát.【Vãi, đúng ha, theo hồi ức này của Trương Thiên thì cái Kim Đỉnh này trực tiếp biến mất, loại mà thủ đô cũng không tìm thấy ấy, cái này mà dùng trong quân sự thì chẳng phải...】【Thứ này ít nhất đi trước công nghệ vài trăm năm.】【Chuyên gia quân sự thốt lên 'hảo gia hỏa'.】【Cái này chắc không dễ thực hiện đâu, dù sao đây cũng là trận pháp, chắc không dùng được trên máy bay chiến đấu đâu nhỉ.】 Hiện trường vô số người bàn tán, bọn họ đã chuyển hướng vấn đề sang việc ẩn nấp.

Đối với việc này, Trương Thiên ngồi ở bàn thẩm phán không hề để ý.

Cũng giống như việc anh tung ra sách đan dược, anh chẳng bận tâm chút nào.

Phải biết, Trương Thiên có thể sửa đổi hình ảnh, không muốn cho người khác xem thì hoàn toàn có thể sửa đổi.

Nhưng anh không làm, điều này chứng minh Trương Thiên có suy nghĩ của riêng mình. "Xem ra chuyện sư bá nói đã bắt đầu xảy ra rồi." Trương Thiên thầm nghĩ, khóe miệng dần nhếch lên một đường cong. "Lão đại, chúng ta để lộ mấy quyển đan thư đó ra, chẳng phải sẽ rất phiền phức sao?

Liệu sau này có nhiều bảo vật hơn cũng bị phát sóng ra không?

Hay là chúng ta đừng phát nữa, nguy hiểm lắm." Bàn Tử ngồi một

bên, nhỏ giọng nói.

Bàn Tử lo lắng sẽ có người đến gây phiền phức, làm xáo trộn cuộc sống của họ. "Bàn Tử, lão đại có suy nghĩ của riêng mình.

Hơn nữa lời tiên đoán của sư bá trước đó cũng sắp linh nghiệm rồi, lão đại đang lo trước tính sau đấy." Hồ Bát Nhất khẽ nói.

Bàn Tử gãi đầu, vẻ mặt nghi hoặc: "Chuyện gì?" "Không có gì, cậu cứ xem đi là được." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử đành ngậm miệng lại.

Một bên, Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt nhìn về phía Hồ Bát Nhất bên này.

Có rất nhiều chuyện bọn họ đều không rõ, nhưng từ việc Trương Thiên tung ra những thứ này có thể thấy, Trương Thiên hẳn là có việc. "Thứ này không phải cưỡng ép hút ký ức trong não đại đấy chứ?

Môn chủ có khi nào biến thành kẻ ngốc không?" Vương Bán Nguyệt nói nhỏ. "Thứ này sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn, hơn nữa môn chủ có thể đập nát nó bất cứ lúc nào, ký ức chắc là do môn chủ tự mình muốn phát sóng thôi." Hạo Thiên Chân lên tiếng.

Vương Bán Nguyệt gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này khi vô số người đang chấn kinh, trong màn hình, Trương Thiên đã leo lên Kim Đỉnh.

Trên Kim Đỉnh, một tiểu điện xuất hiện trước mắt.

Mái điện màu vàng, còn có cánh cửa lớn màu đỏ phía trước đại điện, tất cả đều tôn lên khí thế của cả tòa điện. "Dược Điện!" Trên cửa có một tấm biển lớn, trên đó khắc hai chữ Dược Điện. "Bán thuốc à?

Lão đại, chúng ta có đi nhầm chỗ không?" Bàn Tử nhìn tấm biển,

gãi đầu.

Trương Thiên cũng không hiểu tại sao lại đặt tên này, nhưng nhìn từ hình thức kiến trúc của cả Kim Đỉnh, tuyệt đối hào hoa hơn hẳn những nơi khác. "Cửa này không khóa." Tuyết Lỵ Dương đứng trước cửa gỗ màu đỏ, nói khẽ.

Trương Thiên không vội, nhìn quanh một vòng trước.

Xác định không có cơ quan mới nhìn về phía cửa lớn.

Diện tích Kim Đỉnh không quá lớn, tối đa cũng chỉ vài chục mét.

Cũng phải, cầu thang đá bên dưới cũng không chống đỡ được diện tích quá lớn. "Nơi này không có cơ quan." Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng.

Trương Thiên khẽ gật đầu, anh vung tay, cánh cửa gỗ vốn đang đóng chặt bị đẩy ra. "Két..." Theo tiếng gỗ vang lên, từng luồng bụi từ bên trong bay ra. "Khụ khụ." Lý giáo sư và Tiểu Quang bị sặc, phải bịt mũi lại.

Khi bụi tan đi, nương theo ánh nắng, Trương Thiên có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo bên trong.

Chỉ thấy trong không gian nhỏ hẹp thế mà lại đặt ba bốn cái giá sách.

Mà ở giữa các giá sách, trên một đài đá, một cỗ quan tài đá xuất hiện.

Trên quan tài mọc đầy các loại hoa.

Những bông hoa đó trông vô cùng tươi tắn, thậm chí có loại Trương Thiên còn chưa từng thấy bao giờ. "Đây là hoa Phổ La, dược liệu chính để luyện chế Liệt Hỏa Đan." Liệt Hỏa Đan có thể khiến chân khí trong cơ thể người sử dụng bạo tăng gấp mấy lần trong nháy mắt, đương nhiên cũng có tác dụng phụ là cần tu dưỡng vài ngày.

"Đây là hoa Băng Lăng, còn mấy cái này sao tôi không nhận ra nhỉ." Nhìn hoa trên quan tài, đám Trương Thiên và Hồ Bát Nhất kinh ngạc.

Những dược liệu này đều cực kỳ hiếm thấy và trân quý.

Thậm chí có loại Trương Thiên còn chưa từng thấy, trong sách cũng chưa từng gặp. "Những dược liệu này tuyệt đối là thế gian hiếm thấy, không ngờ lại trồng trên quan tài." Trương Thiên cảm thán từ tận đáy lòng.

Có thể thấy chủ nhân quan tài coi trọng những dược liệu này đến mức nào.

Cho dù chết cũng muốn mang theo chúng. "Lão đại, dưới này chắc là cái quan tài nhỉ, trồng hoa trên quan tài của chính mình, cái này có khác gì cỏ mọc trên mộ đâu." Bàn Tử cảm thán.

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh một nấm mộ nhỏ mọc đầy cỏ dại, giống như đám cỏ đầu tường vậy. "Bàn Tử, đây là tư niệm hoặc tình cảm của người ta đối với dược liệu, kia là thảo dược." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái rồi đi vào.

Sau khi bước vào, một mùi dược liệu cổ xưa vờn quanh mũi mọi người.

Trương Thiên không quan tâm đến các giá sách xung quanh mà đi thẳng đến khu vực quan tài. 【Vật phẩm: Quan tài đá Dược Vương!】【Trạng thái vật phẩm: Không】【Giới thiệu vật phẩm: Dược Vương sau khi chết nằm ngủ yên tại đây, mong muốn thành tiên.】 Giới thiệu truyền đến trong đầu khiến Trương Thiên sững sờ.

Xem ra vị Dược Vương này cũng muốn thành tiên nhân.

Trương Thiên gặp bao nhiêu người, hình như ai cũng vọng tưởng thành tiên.

Chẳng lẽ thành tiên tốt đến thế sao?

Nhưng cho đến ngày hôm nay, Trương Thiên vẫn chưa thấy một ai có thể thực sự thành tiên.

Trương Kỳ Linh đi một bên, ánh mắt nhìn vào giá sách xung quanh, trên mặt có thêm chút thần tình. "Nhiều sách quá, không có viên đan dược nào, thật đáng tiếc." Bàn Tử nhìn sách trên giá, cảm thấy tiếc nuối.

Trương Thiên hoàn hồn, nhìn về phía giá sách không xa.

Trên giá, vô số sách vở được xếp ngay ngắn.

Mấy người Trương Kỳ Linh và Hồ Bát Nhất đang cầm sách xem.

Trương Thiên cũng tùy ý cầm lên một quyển. "Dược Kinh!" Nhìn tên sách, Trương Thiên hơi ngạc nhiên.

Vị Dược Vương này thật biết đặt tên, tên gì không ngờ tới cũng có.

Chương 628

Nhưng khi Trương Thiên lật ra xem, quả thực bị dọa giật mình.

Trong này viết vô số chủng loại dược liệu, còn có công dụng của chúng.

Thậm chí còn có các nhánh mở rộng của dược liệu.

Nhánh mở rộng chính là cổ y thuật.

Thời cổ đại không có khoa học hiện đại, các lão trung y chữa bệnh thế nào?

Vô phi là vọng văn vấn thiết, đồng thời bắt mạch, còn phải thông thạo nắm vững vô số kiến thức dược liệu, công dụng dược liệu.

Tìm ra bệnh và chữa trị.

Nhưng nhìn thì đơn giản, làm thì rất khó.

Tuy nhiên chuyện này đối với một luyện đan sư thì lại rất đơn giản.

Luyện đan sư đã sớm biết công dụng của vô số dược liệu, cộng thêm bản thân có tu luyện, rất quen thuộc với kinh mạch cơ thể người, cho nên có thể hành y cũng là bình thường. "Mau nhìn này, ở đây có tâm đắc." Hồ Bát Nhất hô lên.

Lão Hồ bình thường rất trầm tính, Trương Thiên hiếm khi thấy anh hô hoán như vậy.

Tiếng Hồ Bát Nhất vừa dứt, Trương Kỳ Linh đã đến trước mặt anh.

Y nhẹ nhàng cầm lấy cuốn sách trên tay.

Bên trên viết về lĩnh ngộ luyện chế đan dược cả đời của Dược

Vương, còn có tâm đắc về thủ pháp...

Có thể nói, cuốn sách này chính là sở học cả đời của Dược Vương!

Lúc này, Trương Kỳ Linh sau khi nhìn qua một chút liền không muốn buông tay nữa.

Thứ này đối với y thực sự quá quan trọng.

Đặc biệt là những tâm đắc bên trong, cộng thêm đệ tử bên ngoài, dung hợp với những gì mình ngộ ra, Trương Kỳ Linh có thể tưởng tượng được con đường đan đạo sau này của mình chắc chắn sẽ rất thuận lợi.

Trương Thiên liếc nhìn, trong lòng cũng tắc lưỡi.

Thứ này quả thực rất hữu dụng.

Không ngờ bọn họ tìm được thật.

Trương Thiên nhìn đống sách xung quanh, còn mấy chục quyển chưa xem.

Nhưng Trương Thiên không định xem nữa, anh định mở cái quan tài này ra trước.

Anh muốn biết Dược Vương rốt cuộc là người thế nào!

Dược Vương này, từ lúc Trương Thiên bắt đầu đổ đấu đến giờ, cơ bản đã thấy nhắc đến mấy lần rồi.

Nhưng vẫn luôn không biết là ai, là người ra sao.

Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội nhìn thấy dung nhan, Trương Thiên sẽ không bỏ lỡ. "Lão đại, mấy cái cỏ trên mộ này có cần Bàn gia nhổ hộ không?" Bàn Tử tự xung phong.

Trương Thiên thấy thế vội vàng kéo Bàn Tử lại.

Để Bàn Tử đi nhổ dược thảo, e là có một trăm cây cũng không đủ cho hắn nhổ. "Bàn Tử, tôi thấy cậu vẫn thích hợp đứng quan sát ở đây hơn, cậu là 'tanker' của đội chúng ta mà." Trương Thiên vỗ vai Bàn Tử. "À, sướng!

Được lão đại khẳng định, Bàn gia rất an ủi." Bàn Tử nói, trên mặt lộ ra biểu cảm thư sướng.

Trương Thiên vuốt má, đi đến trước quan tài đá. "Trong này không có thi khí." Trương Kỳ Linh ở một bên nhắc nhở.

Khuôn mặt bình thản không chút sắc thái, nhưng trong ánh mắt y, Trương Thiên lại thấy được một tia tôn kính.

Cũng phải, vị Dược Vương này có thể nói là đã cho Trương Kỳ Linh cơ duyên rất lớn, y tự nhiên sẽ tôn kính.

Hơn nữa, Trương Kỳ Linh xuống mộ thường rất tôn trọng chủ mộ, dù sao cũng là vào nhà người ta. "Chúng ta cầu nguyện cho người đó trước đi, dù sao cũng coi như nhận được ân huệ." Trương Thiên khẽ nói.

Anh cũng không phải người vô lễ, đã muốn mở quan tài, anh sẽ không ngại lãng phí chút thời gian.

Hồ Bát Nhất tán đồng gật đầu.

Sau đó, vài lá bùa được vẽ ra, từng luồng ánh sáng vàng bắt đầu xoay quanh quan tài đá. "Đó là đang làm gì vậy?" Lý giáo sư và Tiểu Quang ánh mắt rực lửa nhìn về phía Trương Thiên.

Hai người đều tò mò.

Đây là lần đầu tiên họ thấy Trương Thiên và Hồ Bát Nhất làm như vậy. "Đó là dâng lên lời chúc phúc tốt đẹp cho vong linh." Tuyết Lỵ Dương dường như biết gì đó, khẽ nói. "Nhưng mà, mấy cái bùa đó chẳng phải để trấn tà sao?

Sao còn chúc phúc được?" Tiểu Quang khó hiểu.

Trong ấn tượng của cậu, bùa chú đều là để trấn tà, làm gì có chuyện chúc phúc. "Nói thì nói vậy, nhưng đạo lý trong bùa chú chúng ta làm sao hiểu được." Tuyết Lỵ Dương vừa dứt lời, ánh sáng tản mát quanh quan tài đá cũng dần hạ xuống.

Nhóm Trương Thiên cũng chuẩn bị mở quan tài. "Xin lỗi, những dược thảo này rất quan trọng với chúng tôi." Tuy Trương Thiên biết Dược Vương đã mất, nhưng vẫn nói nhỏ, biết đâu người dưới suối vàng có thể nghe thấy.

Nói xong, tay Trương Thiên nhẹ nhàng đặt lên những dược liệu kia.

Theo động tác nhổ nhẹ nhàng, từng cây dược liệu được Trương Thiên cẩn thận hái xuống.

Đây đều là dược liệu trân quý, Trương Thiên không muốn lãng phí.

Rất nhanh, Trương Thiên đã hái hết toàn bộ dược liệu trên quan tài, đồng thời để Tinh Tuyệt nữ vương trồng trong không gian hư ảo.

Trương Thiên cảm giác không gian hư ảo sau này có thể nâng cấp thành không gian làm ruộng, đến lúc đó rảnh rỗi không có việc gì làm thì trồng trọt, trồng dược liệu các thứ.

Lần này Trương Thiên đưa dược liệu vào, Tinh Tuyệt nữ vương không nói gì, cô dường như cũng rất tận hưởng cảm giác trồng dược thảo.

Khi quan tài trở nên trơn nhẵn, Trương Kỳ Linh thậm chí là người đầu tiên đặt tay lên nắp quan tài. "Lão đại, cái quan tài này phèn thật, người khác toàn là gỗ Âm Tử, không thì quan tài đồng thau, cái quan tài đá này Bàn gia lần đầu tiên thấy đấy." Bàn Tử lẩm bẩm. "Quan tài

đá không có nghĩa là không quý.

Bàn Tử, bản thân vật phẩm thường không quý, cái quý là người sở hữu vật phẩm đó.

Là con người đã phú cho nó hàm nghĩa trân quý." Trương Thiên khẽ nói.

Anh nói xong, não bộ Bàn Tử vận chuyển hết công suất.

Nhưng nghĩ nửa ngày cũng chỉ hiểu đại khái.

Suýt chút nữa Bàn Tử lại mọc thêm não rồi. "Uỳnh uỳnh." Theo tiếng nắp quan tài vang lên, quan tài đá từ từ được mấy người mở ra.

Sau khi mở nắp, một mùi hương dược liệu độc đáo tràn ngập cả không gian.

Mùi hương đó không phải mùi ngửi thấy trong tiệm thuốc bắc, mà là mùi hương hoa, mùi của đại tự nhiên.

Rất thơm, nhóm Trương Thiên thậm chí có chút say sưa.

Dần dần, mùi hương đó biến mất.

Trương Thiên lúc này mới nhìn vào bên trong quan tài.

Chỉ thấy bên trong thế mà lại nở đầy hoa.

Những bông hoa ngũ sắc nở rộ khắp quan tài đá, đều là loài hoa sinh trưởng trong bóng tối, cho dù không có mặt trời cũng có thể phát triển khỏe mạnh.

Trong quan tài, từng lớp đất đập vào mắt Trương Thiên.

Dù ngàn năm trôi qua, trên đất vẫn có thể thấy rõ vết tích của một người nằm xuống. "Loài hoa này gọi là hoa U Minh, không ngờ ở đây lại có nhiều thế này.

Hơn nữa còn có một số loại hoa khác." "Lão đại, kia chẳng phải là

hoa Bỉ Ngạn sao?

Bàn gia quen cái này." Bàn Tử chỉ vào bông hoa màu tím bên cạnh hô lên.

Chương 629

"Chắc hẳn lúc sinh thời người này rất thích những dược liệu này, đã khắc ghi dược thảo vào trong sinh mệnh." Trương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi cảm thán.

Rất nhiều người khó kiên trì được với ước mơ của mình, khi ước mơ, sở thích biến thành nghề nghiệp, lại có bao nhiêu người có thể kiên trì.

Mà Dược Vương trước mắt lại dùng hành động thực tế chứng minh, cho dù chết cũng sẽ bầu bạn với lý tưởng, với nội tâm của mình mà đi. "Người này quả thực đáng kính." Trương Thiên lẩm bẩm, trong mắt thêm vài phần tôn trọng.

Có thể sống vì bản thân, chính là một chuyện đáng kính.

Kiếp trước, Trương Thiên có thể nói là sống trong cuộc sống dường như đã được định sẵn.

Căn bản không có tự do như tưởng tượng, áp lực cuộc sống, áp lực xã hội, hoàn toàn không có thời gian cân nhắc sống vì mình.

Mà kiếp này, Trương Thiên hiển nhiên có mục tiêu mới, có lý tưởng mới, anh cũng có hành trình mới, không có áp lực thế tục, tâm Trương Thiên tự nhiên cũng phóng khoáng hơn nhiều. "Mấy bông hoa này không phải dược liệu trân quý gì, chúng ta không mang đi.

Mọi người không có ý kiến gì chứ?" Trương Thiên nhìn những người xung quanh.

Hoa U Minh, hoa Bỉ Ngạn có thể tìm thấy ở những nơi tích thi, âm khí nặng.

Cho nên không hiếm lắm, Trương Thiên cũng không định lấy.

Mọi người nhao nhao gật đầu. "Lão đại, Bàn gia ủng hộ, cái này cũng là tích âm đức mà." Bàn Tử giơ ngón cái.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen, mình còn cần tích âm đức sao?

Không thèm để ý Bàn Tử, Trương Thiên liên tục quét mắt khắp biển hoa.

Trong quan tài, hình bóng người nằm như có như không.

Sau khi Dược Vương chết, nhục thân đã trở thành dưỡng phân cho những bông hoa này, vĩnh viễn ngủ yên trong hoa.

Ánh mắt Trương Thiên dừng lại ở một góc.

Tại góc trên bên trái, một cuốn sách da dê đã ố vàng và có chút rách nát hiện ra.

Ở một bên khác, còn có hai miếng ngọc bội, một chiếc vòng tay.

Rất hiển nhiên, đây đều là đồ vật lúc sinh thời của Dược Vương. "Lão đại, cái vòng này hình như là của phụ nữ." Bàn Tử cầm vòng ngọc trong quan tài lên, mắt hơi hưng phấn.

Trương Thiên nhìn vòng ngọc, mày cũng hơi nhíu lại.

Chẳng lẽ Dược Vương là nữ sao?

Vì không còn hình dáng nên Trương Thiên cũng khó phán đoán nam nữ.

Nhưng bất kể là nam hay nữ đều không quan trọng, đều là một người đáng kính. "Ở đây còn có mấy bình thuốc." Tuyết Lỵ Dương lấy ra vài bình ngọc trắng từ trong hoa cỏ bên cạnh.

Trương Thiên nhận lấy bình, nhẹ nhàng mở ra.

Khi ngửi thấy mùi vị trong bình, sắc mặt Trương Thiên lập tức đại biến. "Đây là Cực Phẩm Tụ Linh Đan!" Mắt Trương Thiên mở to,

vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Đan dược cực phẩm cực kỳ hiếm thấy.

Càng đừng nói là nguyên một bình như thế này.

Sau khi Trương Thiên phát hiện, sắc mặt mọi người cũng biến đổi.

Lần trước kiếm được đan dược đã khiến nhóm Trương Thiên hưởng lợi không nhỏ, lần này lại kiếm được nữa, trong lòng Trương Thiên tự nhiên không tránh khỏi kích động. "Lão đại, phát tài rồi, có một bình khẳng định sẽ có bình thứ hai, chúng ta tìm kỹ xem." Bàn Tử bên cạnh hưng phấn nói.

Đôi mắt nhỏ của hắn như máy quét rác, bắt đầu liên tục quét qua bên trong quan tài.

Cứ như muốn nhìn xuyên thấu cả cái quan tài vậy.

Không quá vài giây, Bàn Tử lại moi được rất nhiều bình ngọc trắng trong biển hoa.

Bên trong đều là các loại đan dược.

Trương Thiên xem một lượt, tổng cộng Bàn Tử tìm được khoảng bảy bình.

Trong đó có ba bình là Cực Phẩm Tụ Khí Tán, còn lại là đan dược chữa thương và một ít Hồi Huyết Đan.

Không có quỷ đan hay độc đan gì cả.

Từ đó có thể thấy, vị Dược Vương này dường như không hứng thú lắm với loại đan dược tà môn kia. "Lão đại, có quỷ đan không?" Bàn Tử chớp chớp mắt.

Trương Thiên khẽ lắc đầu: "Không có, không tìm thấy quỷ đan.

Nhưng tôi hơi tò mò, theo manh mối chúng ta phát hiện hiện tại, vị Đan Vương này hẳn không phải loại người thích sát lục.

Vậy cổ trùng năm đó là do người này làm, hay là người khác?" Theo tất cả những gì đã biết trước mắt, vị Dược Vương này dường như không thể làm ra chuyện đó.

Hơn nữa, trước khi đến đây Trương Thiên còn thấy rất nhiều hoa độc, cốt hoa, thậm chí ở cả sơn cốc còn có độc khí tàn hại sinh vật xung quanh.

Nếu Dược Vương thực sự lương thiện, sao có thể làm ra chuyện này.

Trừ khi, kẻ làm chuyện đó là người khác! "Tôi cảm giác chuyện này có chút kỳ lạ." Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên cũng gật đầu: "Cái quan tài này đúng là của Dược Vương, nhưng trong quan tài không có đồ vật gì quá quan trọng.

Ngay cả lò luyện đan quan trọng nhất cũng không thấy.

Mà theo tính cách của Dược Vương, hẳn sẽ để đồ quan trọng nhất bên người.

Cho nên, tôi suy đoán, Dược Vương Cốc trước kia đã xảy ra phản loạn!" Giọng Trương Thiên trở nên nghiêm túc. "Lão đại, suy đoán này của anh có phải hơi to gan quá không." Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất cũng lắc đầu: "Nhưng mà, những cuốn đan thư trước đó, còn cả những thứ bồi dưỡng đệ tử kia, không giống như nơi từng xảy ra phản loạn." Chuyện này có chút mâu thuẫn rồi.

Trương Thiên cầm cuốn sách da dê tìm thấy trong quan tài lên.

Trên đó có lẽ ghi chép sự việc lúc sinh thời của Dược Vương.

Chữ viết trên sách là một loại văn tự cổ đại, Trương Thiên có thể

đọc hiểu, hẳn là thời Tần Hán. "Lão đại, trên đó viết gì?" Bàn Tử ghé cái đầu to lại gần, tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng nhìn sang.

Chỉ có Trương Kỳ Linh đứng trước quan tài đá, nhìn chăm chú như đang ngẩn người.

Trương Thiên bắt đầu thử dịch lại ghi chép trước mắt.

Dần dần, nội dung bên trong cũng được Trương Thiên dịch ra. "Trên này ghi chép toàn bộ sự kiện từ lúc Dược Vương Cốc hình thành đến khi suy tàn." Trương Thiên nói rồi bắt đầu dịch cho mọi người nghe.

Thì ra, Dược Vương của Dược Vương Cốc là một nữ tử tên Lý Thanh Uyển.

Cô từ nhỏ đã thích dược liệu, đi theo sư phụ hành y nhiều năm.

Tình cờ, cô phát hiện một cuốn bí tịch đan đạo trong núi, từ đó thực lực được nâng cao về chất.

Thời đại đó đang thịnh hành cầu tiên đan, để tránh bị kẻ ác nhòm ngó, Lý Thanh Uyển cùng sư phụ đến khu rừng núi này.

Sau khi vào rừng, họ lần lượt phát hiện vô số loại dược liệu, đồng thời cũng có thêm nhiều cảm ngộ.

Sư phụ qua đời vài năm sau đó.

Vì không có người bầu bạn, Lý Thanh Uyển cảm thấy cô đơn.

Cô quyết định thu đồ đệ.

Đây cũng là nguyên nhân Dược Vương Cốc được thành lập, cô thu đồ đệ là để có thêm nhiều người học tập kỹ thuật luyện đan.

Hành động này của cô đã gây ra một số truyền thuyết trong dân

gian.

Nhưng đồng thời, Dược Vương Cốc cũng coi như được thành lập.

Sau khi Dược Vương Cốc thành lập, khí vận của cả tông môn hưng thịnh nhất thời.

Việc quảng thu đệ tử, cộng thêm các quy chương chế độ, nơi này nghiễm nhiên trở thành một vùng đất cực tốt.

Chương 630

Khi Dược Vương Cốc dần hưng khởi, một người đàn ông đã bước vào trái tim Lý Thanh Uyển.

Sách không viết người đàn ông đó ra sao, chỉ nói lướt qua.

Đoạn sau khiến Trương Thiên hơi bực mình.

Gã đàn ông đó vì muốn đoạt được đan thư Lý Thanh Uyển học, hắn không tiếc thần thánh hóa danh tiếng Dược Vương ra ngoài.

Đồng thời còn tiếp tay cho Hiến Vương bạo loạn, từ đó hủy hoại tông môn, giết chết Lý Thanh Uyển.

Nhưng có lẽ vì nguyên nhân nào đó, cái Kim Đỉnh này không bị tổn hại, thậm chí còn hoàn hảo không sứt mẻ. "Lão đại, cái gã đàn ông chết tiệt này, nếu không phải tông chủ thu đệ tử thì hắn có tu luyện được không?

Tên này đúng là không biết tốt xấu." Bàn Tử nghe Trương Thiên dịch mà mồm liên tục bất bình.

Trương Thiên cũng thấy hơi tiếc.

Nhưng dục vọng con người là vô hạn, huống chi là trên con đường tu luyện.

Tên kia có thể làm ra chuyện tuyên truyền tông môn, giết tông chủ, Trương Thiên cũng không quá ngạc nhiên.

Trương Thiên nhìn trang cuối cùng.

Ở cuối còn có một số nét chữ: "Sau khi ta chết, ta hy vọng thi thể ta được chôn thân trong biển hoa, cùng hoa cỏ ngủ yên vĩnh hằng." "Nếu ngươi không cẩn thận quấy rầy ta, ta hy vọng sau khi ngươi lấy

được đồ mình cần thì có thể giúp ta đậy nắp lại." Đọc câu cuối cùng, Trương Thiên hít một hơi.

Lại nhìn đan dược trong tay.

Vụ này hơi xấu hổ à nha.

Dù sao chuyện mặt dày thế này Trương Thiên vẫn không làm được. "Lão đại, viết cái gì thế, thật là, anh cũng không dịch nốt." Bàn Tử giục: "À phải rồi, sao anh lại lấy đan dược ra, thật là, mau mau thu về đi, Bàn gia còn đang đợi tu luyện đây." Trương Thiên nhìn mọi người.

Tuy hơi xấu hổ nhưng vì đại cục, Trương Thiên vẫn thu đan dược về.

Trước tu vi của bản thân và thực lực đoàn đội, da mặt vẫn phải dày lên một chút. "Tại sao trên bút tích này tuyệt nhiên không nhắc đến kẻ đã làm loạn tông môn?" Tuyết Lỵ Dương khẽ nhíu mày.

Trương Thiên nhìn cuốn sách.

Người này Trương Thiên sao thấy hơi quen quen.

Trương Thiên nhớ là lúc trước có người đến Dược Vương Cốc tìm cầu cơ duyên.

Chẳng lẽ là Uông Tàng Hải?

Không đúng, không cùng triều đại.

Chẳng lẽ là Hứa Phúc?

Ừm, có chút khả năng.

Trương Thiên suy nghĩ trong lòng, sau đó lại gạt bỏ những suy nghĩ này.

Giờ nghĩ mấy cái này cũng chẳng có tác dụng gì, chi bằng nghĩ

cách tìm manh mối về gã đàn ông kia. "Bàn Tử, lục soát lại một lần nữa." Trương Thiên bảo Bàn Tử tìm lại lần cuối trong quan tài.

Bàn Tử gật đầu, sau đó chui tọt cái đầu vào trong.

Bàn Tử chổng mông tìm rất lâu, dường như không thấy gì, thất vọng lắc đầu: "Lão đại, chẳng có cái rắm gì, chỉ có mấy bông hoa này thơm phết." Trương Thiên ánh mắt lóe lên.

Đất dày thế này, liệu có thứ gì giấu bên trong không?

Bình thường trồng hoa cỏ, đất sẽ không quá dày, nhưng đất trong quan tài này đã cao hơn nửa quan tài rồi.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên thò tay vào trong đất mò mẫm.

Đột nhiên, Trương Thiên chạm phải một vật cứng. "Hửm?

Đây là cái gì?" Mày Trương Thiên nhướn lên, trong mắt thêm vẻ kinh hỉ.

Không ngờ trong đất thực sự có đồ.

Trương Thiên nắm lấy vật cứng đó, nhẹ nhàng kéo một cái, một khúc xương bị lôi ra.

Đây là xương đùi. "Vãi, lão đại, anh lôi xương người ta ra làm gì thế?" Bàn Tử thấy vậy kinh ngạc nói. "Bàn Tử, cậu nhìn kỹ đi, xương cốt phụ nữ có thô thế này không?" Trương Thiên trầm giọng.

Bàn Tử nhìn kỹ lại.

Quả nhiên một khúc xương chỉ nhỏ hơn nắm tay Trương Thiên một chút hiện ra.

Đầu khớp xương to bằng nắm tay Trương Thiên.

Từ đó có thể thấy, bộ xương này hẳn là đàn ông.

Không phải phụ nữ. "Chẳng lẽ trong này không phải Dược

Vương mà là một gã đàn ông?

Trời ơi lão đại, lượng thông tin này lớn quá." Bàn Tử bịt miệng, vẻ mặt khiếp sợ. "Nghĩ cái gì thế.

Bàn Tử, cậu đào trong đất xem." Trương Thiên lườm Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy thò tay vào đất bới móc.

Ngay sau đó, Bàn Tử lại lôi ra một khúc xương nhỏ hơn. "Lão đại, tình huống gì đây?" Bàn Tử kinh hãi. "Giống như tôi dự đoán, đất trong quan tài thực sự quá dày.

Những loài âm hoa này bình thường không cần đất sâu như vậy.

Mà lớp đất trước mắt đủ chôn hai người.

Cộng thêm chúng ta mãi không thấy xương cốt Dược Vương, cho nên tôi đoán nó nằm trong đất, không ngờ còn có phát hiện ngoài ý muốn." Trương Thiên giải thích.

Anh nói xong, chỉ thấy Bàn Tử lại đào tiếp.

Dần dần, đất bị Bàn Tử xới tung lên một lượt.

Trương Thiên thầm mặc niệm.

Dù sao người ta viết trong sách là đừng quấy rầy, nhưng thế này coi như lật tung mộ người ta lên rồi.

Rất nhanh, Bàn Tử thế mà lại tìm thấy một miếng ngọc bội trong đất. "Lão đại, chỗ này còn một miếng ngọc bội!" Bàn Tử kích động.

Trương Thiên nhìn miếng ngọc.

Dáng vẻ miếng ngọc này không phải ngọc bội công pháp mà là một loại ngọc bội kỳ lạ khác.

Trương Thiên nhận lấy từ tay Bàn Tử. "Thanh Uyển, là ta có lỗi với nàng, ta quỷ mê tâm khiếu.

Ta hy vọng chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau." Trong ngọc bội chỉ ghi vài câu như vậy.

Nguyên nhân trong đó không hề được nhắc đến.

Rất hiển nhiên, bộ xương còn lại trong quan tài chính là kẻ đã phản bội tông môn năm xưa.

Trương Thiên gãi đầu, người này đến cái tên cũng không có, thật kỳ quái. "Ở đây!" Ngay lúc Trương Thiên đang buồn bực, Trương Kỳ Linh lên tiếng.

Y đứng trước giá sách, chỉ vào một cuốn sách.

Trương Thiên tò mò nhìn sang: "Sao thế?" "Cuốn sách này là ghi chép." Trương Kỳ Linh nói đơn giản.

Trương Thiên nhẹ nhàng cầm lấy cuốn sách.

Sách này ghi chép sự tích về người đàn ông kia.

Hắn tên là Trương Hạo, là một thiên tài trận pháp.

Trước khi vào Dược Vương Cốc đã được cao nhân trận pháp truyền dạy.

Chương 631

Nhưng hắn lại không thích trận pháp mà tò mò đặc biệt với luyện đan.

Chính vì vậy, Trương Hạo chọn đến Dược Vương Cốc.

Sau khi vào cốc, hắn bắt đầu nỗ lực luyện đan, nhưng lại vụng về lạ kỳ trong khoản này.

Dưới sự giúp đỡ của Thanh Uyển, hắn cũng có chút tiến bộ.

Cũng chính vì thế, hai người nảy sinh ma sát.

Tiếp đó, Trương Hạo thiết kế trận pháp cho tông môn, cũng thiết kế vô số trận pháp bên ngoài.

Đồng thời, tập tính của Trương Hạo không giống Thanh Uyển, bản thân hắn không quá kính sợ sinh mệnh.

Cho nên hắn thiết kế độc trận xung quanh, đây cũng là nguyên nhân động vật không dám tới gần.

Bản thân mọi chuyện vẫn tốt đẹp, nhưng khi Hiến Vương đến, tất cả đã thay đổi.

Hiến Vương dùng Mộc Trần Châu mê hoặc Trương Hạo, chuyện về sau không cần nói cũng rõ.

Xem xong sách, Trương Thiên đặt lại lên bàn.

Thứ này công dụng không lớn, dù sao ngay cả manh mối về đồ tốt cũng không có. "Lão đại, hình như không có gì tốt nữa." Bàn Tử nhìn quanh, khẽ thở dài. "Kiểm tra xung quanh một lượt nữa, không có gì thì đi." Trương Thiên nói.

Bàn Tử gật đầu, bắt đầu kiểm tra xung quanh.

Lý giáo sư và Tiểu Quang cũng đi theo hỗ trợ.

Trương Thiên lại thấy hơi may mắn, nếu không có trận pháp do Trương Hạo bố trí thì cái Kim Đỉnh này chắc chắn không dễ bảo tồn đến giờ.

Những đan dược, sách vở này cũng sẽ không còn.

Nhưng những gì Trương Hạo viết khiến Trương Thiên hơi nghi ngờ.

Lời hai người nói hoàn toàn trái ngược nhau.

Cho nên, chắc chắn có người nói dối.

Còn ai nói dối, Trương Thiên cũng chẳng để ý.

Dù sao chuyện không liên quan đến mình, Trương Thiên lười nghĩ.

Rất nhanh, Bàn Tử đã kiểm tra xong một lượt, xác định không bỏ sót vật phẩm nào mới đi tới: "Lão đại, kiểm tra xong rồi, một con ruồi cũng không thoát được, ở đây không còn gì nữa." "Được, vậy chúng ta có thể về rồi, cũng đến lúc rời khỏi Vân Nam." Trương Thiên gật đầu.

Chuyến đi Vân Nam lần này, đồ Trương Thiên thu hoạch được quả thực không ít: Mộc Trần Châu, đan dược, vô số dược liệu, còn có vô số sách đan dược.

Chỉ chừng này thôi cũng có thể gọi là đại thu hoạch. "Tuyệt vời!

Bà nội nó cuối cùng cũng được về rồi.

Mấy tháng không gặp, Bàn gia thế mà lại hơi nhớ con hồ ly nhỏ kia." Bàn Tử vỗ tay, có chút kích động.

Ở Vân Nam mấy tháng, Bàn Tử cũng thân tâm mệt mỏi, được về đương nhiên vui vẻ.

Càng đừng nói là khải hoàn trở về. "Sắp về rồi sao?" Lý giáo sư và

Tiểu Quang nhìn nhau.

Trong lòng họ thế mà lại có chút không nỡ.

Dù sao đi theo Trương Thiên học được rất nhiều thứ.

Nhưng nếu rời khỏi Trương Thiên, có thể tưởng tượng họ sẽ mất đi rất nhiều cơ hội học tập.

Về Bắc Ly rồi thì đừng nói học tập, e là gặp mặt cũng khó.

Hoặc là người ta căn bản sẽ không thèm để ý đến mình nữa.

Đến lúc đó đừng nói học tư tưởng mới, tranh làm chuyên gia mới, họ e là sẽ mất đi rất nhiều. "Thầy Lý, xem ra là thật rồi." Tiểu Quang gật đầu.

Trương Thiên không để ý đến hai thầy trò này, anh thu hết sách trên giá đi.

Sau khi dọn sạch Kim Điện, nhóm người Trương Thiên mới bước ra ngoài.

Đứng bên ngoài Kim Điện, có thể bao quát cả dãy núi Vân Nam.

Những ngọn núi trùng điệp không thấy điểm cuối, cùng những đám mây trắng xóa khiến mọi người có chút say đắm. "Lão đại, chúng ta đừng nhìn nữa được không, Bàn gia sợ độ cao." Bàn Tử đứng ở rìa Kim Đỉnh nhìn xuống, chỉ thấy mông lạnh toát. "Cậu sợ cái gì, chẳng phải cậu có Vương Phi sao?" "Lão đại, anh quên à, Phi Phi chỉ buổi tối mới ra được." Bàn Tử buồn bực.

Trương Thiên mím môi, không ngắm cảnh nữa: "Đi thôi." Nói rồi Trương Thiên đi xuống thang đá trước tiên.

Mọi người cũng nối đuôi theo sau.

Khi họ đi được vài bước, Lý giáo sư luyến tiếc nhìn lại phía sau.

Nhưng khi nhìn thấy tình hình, miệng ông dần há hốc.

Chỉ thấy Kim Đỉnh vốn đang sừng sững, theo từng bước chân đi xuống của họ cũng dần dần biến mất. "Cái này..." Lý giáo sư ngẩn người.

Ông vốn còn định sau này quay lại xem, nhưng giờ xem ra, hình như không còn cơ hội đó nữa rồi.

Khi mọi người đứng ở lưng chừng đỉnh núi, ngoảnh đầu nhìn lại, Kim Đỉnh vốn uy nghiêm sừng sững phía sau đã biến mất tăm.

Thay vào đó là bầu trời xanh mây trắng hài hòa.

Nhìn Kim Đỉnh biến mất, Trương Thiên không hề ngạc nhiên. "Đi thôi, xuống núi." Trương Thiên liếc nhìn một cái rồi thu hồi tầm mắt. "Lão đại, Kim Đỉnh bay màu rồi." Bàn Tử thì thầm. "Ừ, khi người đi ra, cơ quan trận pháp sẽ trở về vị trí cũ." Trương Thiên bình thản đáp.

Nói xong, mọi người đi về phía cầu thang đá ban đầu.

Vẫn là thông thiên giai thê ấy.

Đứng trên thang đá nhìn xuống, bên dưới là một thế giới sương mù.

Mọi người xuyên qua màn sương, giống như một nhóm thám hiểm vừa vượt đèo lội suối.

Giáo sư Lý ngoái nhìn lại.

Khi bọn họ càng đi càng xa, Kim Đỉnh cũng dần biến mất khỏi tầm mắt.

Xuống núi bao giờ cũng nhanh hơn lên núi.

Khi lên núi có lẽ còn có sự mong chờ nên cảm giác thời gian trôi rất chậm, nhưng khi xuống núi, không còn mong chờ gì nữa, thời gian và bước chân cũng nhanh hơn nhiều.

Gần một tiếng sau, nhóm Trương Thiên đã đứng dưới chân núi.

Sau đó, theo đề nghị của Hồ Bát Nhất, mọi người lại tuần tra ngọn núi một lần nữa, đồng thời phát hiện thêm một số linh thảo.

Sau khi xác định trên núi không còn linh thảo nào nữa, cả nhóm mới đánh đường hồi phủ. "Lão đại, may mà lão Hồ nghĩ chu đáo, không thì chúng ta bỏ lỡ bao nhiêu là linh thảo rồi." Bàn Tử cười hớn hở.

Trương Thiên gật đầu: "Mấy cây linh thảo này cơ bản đều là hàng quý hiếm, chúng ta mang về rồi nghiên cứu sau." Biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.

Nghe Trương Thiên nói vậy, trong lòng mọi người cũng thấy nhẹ nhõm.

Cảm giác tìm được đường sống trong cõi chết lại còn vớ được bảo vật quả thực không tệ.

Còn về việc tại sao Trương Thiên lần này không vội chia chác chiến lợi phẩm, nguyên nhân chủ yếu là do đám giáo sư Lý đang ở đây.

Có chút không tiện.

Mọi người bắt đầu quay lại theo đường cũ.

Khi bước ra khỏi phạm vi Dược Vương Cốc, quay đầu nhìn lại, cả dãy núi Dược Vương Cốc thế mà lại phủ lên một tầng sương mù.

Đồng thời, đỉnh núi Dược Vương Cốc cũng biến mất.

Trương Thiên rất rõ, đó là do sau khi mình từ đỉnh núi xuống đã chạm vào cơ quan của Dược Vương Cốc, khiến cả thung lũng bị trận pháp bao vây.

Người bình thường sẽ không tìm thấy được.

Chương 632

Còn về trận pháp này là không thể tránh khỏi, từ khoảnh khắc rời khỏi đỉnh núi là nó đã bắt đầu khởi động.

Nhưng Trương Thiên cũng chẳng để ý, dù sao hắn cũng đã đào rỗng đồ bên trong rồi, cũng chẳng còn thứ gì hắn cần nữa.

Nhưng giáo sư Lý và Tiểu Quang thì khác.

Nhìn Kim Đỉnh dần biến mất, bọn họ có chút cảm thán. "Thầy Lý, sương mù trên núi này lớn thật." Tiểu Quang cảm thán.

Cậu ta còn tưởng đây là ảnh hưởng của thời tiết. "Ừ, không hổ là địa danh trong truyền thuyết." Giáo sư Lý cũng gật đầu, ông không nghĩ ngợi nhiều.

Sau đó, mọi người lại lần nữa đi qua thung lũng lúc trước, nhìn thấy dòng sông uốn lượn kia.

Có người trong nghề như Hồ Bát Nhất dẫn đường, căn bản không cần lo lắng sẽ bị lạc.

Khi đi qua thung lũng, mọi người có cảm giác như vừa trải qua một kiếp người, vô cùng nhẹ nhõm. "Lão đại, cái núi rách này, Bàn gia một phút cũng không muốn ở lại nữa." Bàn Tử oang oang cái mồm, dáng đi lại càng thêm nghênh ngang, lắc lư đi đầu.

Nhìn thấy tư thế đi đứng của Bàn Tử, Tiểu Quang và giáo sư Lý khẽ cau mày.

Cái dáng đi này, động tác này, thần thái này...

Giống đặc công bí ẩn thật đấy.

Cái gã đặc công béo kia, tuy chỉ gặp qua vài lần, nhưng cái dáng

vẻ, động tác của người ta, quả thực giống hệt tên này. "Lẽ nào, bọn họ chính là đặc công bí ẩn?

Chú hề lại chính là mình?" Giáo sư Lý toàn thân chấn động.

Biểu hiện của Bàn Tử thực sự quá nằm ngoài dự đoán, căn bản giống hệt động tác thần thái của đặc công.

Cộng thêm biểu hiện lần này của mấy người Trương Thiên, trừ đặc công ra, ai có thể sống sót trong hoàn cảnh gian nan thế này? "Thực lực của Trương huynh đệ, còn cả thực lực của cả đội là điều ai cũng thấy.

Hơn nữa, trừ cô Dương ra, còn có người đàn ông ít nói kia, nhóm người bọn họ cơ bản giống hệt những đặc công chúng ta từng gặp." "Tôi hiểu rồi, bọn họ nhất định là đặc công ngầm, không muốn để chúng ta phát hiện nên mới tỏ ra khác biệt." Giáo sư Lý nghĩ đến đây, mắt sáng lên.

Hèn chi Trương Thiên trước đó tỏ ra không thân thiện với mình, nhưng cuối cùng lại năm lần bảy lượt giúp đỡ mình, thậm chí còn dạy kiến thức cho mình.

Hèn chi bọn họ nguyện ý giúp mình lấy cổ vật.

Hóa ra, bọn họ vốn dĩ là cùng một phe với mình, chỉ là vì muốn ẩn giấu thân phận nên mới phải làm thế.

Nghĩ tới đây, giáo sư Lý không kìm được lại nhìn Trương Thiên thêm một cái, trong mắt có thêm vài phần cảm kích.

Hóa ra bọn họ vì ẩn giấu thân phận, lại còn âm thầm giúp đỡ mình, làm nhiều chuyện như vậy.

Mình nhất định phải giúp bọn họ giữ bí mật. "Không biết đến lúc đó tôi gọi họ là đặc công, họ có giúp tôi quay lại đây một chuyến nữa không." Giáo sư Lý thầm nghĩ, cẩn thận quan sát xung quanh. "Thầy...

thầy Lý, thầy đang nghĩ gì thế?" Thấy giáo sư Lý hồn vía lên mây, Tiểu Quang không khỏi thắc mắc.

Giáo sư Lý xua tay: "Không có gì, chỉ là cảm giác tất cả chuyện này cứ như một giấc mơ vậy." Tiểu Quang cũng tán đồng gật đầu: "Đúng vậy, cứ như một giấc mơ.

Kinh khủng dị thường là ác mộng, nhưng chúng ta lại học được rất nhiều thứ trong giấc mơ này." Nói xong, cậu ta lại nhìn giáo sư Lý: "Thầy Lý, sao em cảm giác dáng đi của anh béo kia quen thế nhỉ?" Giáo sư Lý xua tay, giả bộ bình tĩnh: "Cậu ta chẳng phải lúc nào cũng đi đứng kiểu đó sao?" Tiểu Quang "à" một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Tai Trương Thiên nghe được cuộc đối thoại của hai người, trong lòng cũng đang cân nhắc xem có nên đánh ngất hai gã này rồi làm cho mất trí nhớ tạm thời hay không.

Nhưng mà, mất trí nhớ ảnh hưởng rất lớn đến não bộ.

Cưỡng ép mất trí nhớ sẽ gây hại cho hai người.

Cân nhắc một chút, Trương Thiên không làm vậy.

Dù sao giáo sư Lý bọn họ cũng sống không lâu nữa, giáo sư Lý tối đa ba năm nữa là mất.

Còn Tiểu Quang đã đến tuổi trung niên, mười mấy năm nữa cũng đi.

Chắc không ảnh hưởng lớn đến mình.

Cứ thế, mọi người theo lộ tuyến của Hồ Bát Nhất, bắt đầu đi ra bìa rừng.

Vẫn là con sông nhỏ quen thuộc, vẫn là tấm bia mộ quen thuộc ấy.

Lần này bọn họ không bị mê hoặc.

Rất nhanh, lại đến hẻm núi Hiến Vương. "Lão Hồ, chúng ta không thể không đi qua hẻm núi này sao?" Bàn Tử buồn bực nói.

Quay lại đường cũ mà còn phải đi hẻm núi, nói thật là khá khó chịu. "Chỉ có con đường này thôi.

Nếu muốn đi đường ngoài thì phải đi vòng." Hồ Bát Nhất bất lực nói.

Hắn cũng chẳng muốn đi qua hẻm núi, nhưng không còn cách nào khác. "Đã vậy, Bàn gia chỉ đành miễn cưỡng biểu diễn kỹ năng bay lượn cho mọi người xem vậy." Bàn Tử đột nhiên cười toe toét, vẻ mặt đầy tự hào.

Trương Thiên vỗ trán, tên này chắc vốn dĩ đã muốn khoe khoang rồi, chỉ là giờ mới tìm được cái cớ.

Chỉ thấy trong sự kinh ngạc của giáo sư Lý và Tiểu Quang, lòng hư vinh của Bàn Tử được thỏa mãn cực độ. "Lão đại, nhìn này, Bàn gia cũng biết bay nhá!" Bàn Tử hét lên giữa không trung.

Trương Thiên không thèm để ý đến tên dở hơi này, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía miếu thờ lăng mộ Hiến Vương.

Rất nhanh, nhóm Trương Thiên chỉ mất chưa đến vài tiếng đồng hồ đã quay lại hang động dưới lòng đất của mộ Hiến Vương.

Nhìn lên trên, vẫn có thể thấy rõ cung điện Hiến Vương.

Đương nhiên, từ lúc Trương Thiên ra khỏi cung điện, sắc vàng phía trên cung điện cũng lập tức biến mất.

Đây hẳn là do khí tức của Mộc Trần Châu đã bị Trương Thiên hấp thu toàn bộ. "Đằng kia hình như tối đi rồi." Tiểu Quang nhìn cung điện trên đỉnh núi, không khỏi lên tiếng. "Chắc là do không khí lưu thông thôi." Giáo sư Lý khẽ nói, cố gắng giải thích bằng phương thức khoa học.

Nhóm Trương Thiên không dừng lại mà đi thẳng theo lộ trình ban đầu.

Bên trong ngôi miếu quen thuộc, nhóm Trương Thiên chui ra từ đường hầm. "Bàn gia thề không bao giờ làm chuột nữa." Bàn Tử đứng trên mặt đất, vươn vai một cái, vẻ mặt vẫn còn chút buồn bực.

Ở dưới lòng đất lâu quá, khi lên mặt đất sẽ có ảo giác kỳ lạ. "Lão Hồ, còn phân biệt được phương hướng không?" Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu, sau đó lấy la bàn ra.

Kim chỉ nam bắt đầu xoay nhẹ.

Theo sự biến đổi của kim la bàn, Hồ Bát Nhất cũng dần tìm được lộ trình lúc đi vào.

Mọi người đi theo sau Hồ Bát Nhất, băng qua những bụi gai rậm rạp, xuyên qua từng mảng đầm lầy, vượt qua từng ngọn núi.

Cuối cùng, Hồ Bát Nhất đưa nhóm Trương Thiên đến trước một ngọn núi lớn.

Ngọn núi trước mắt như một tấm bình phong thiên nhiên chắn ngang đường đi của họ.

Mà giữa ngọn núi có một dòng sông, là lối đi duy nhất xuyên qua núi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là nơi nhóm Trương Thiên từng đi qua trước đó.

Xuyên qua đường sông đầy tượng người là có thể đến được bên ngoài thánh địa.

Đến lúc đó chỉ cần đi qua khu vực sương mù của thánh địa là có thể đến trại Tây.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên đã biết lộ trình. "Nước sông này chảy ngược, chúng ta muốn đi lên e là rất khó." Giáo sư Lý rất quen thuộc với đường sông này.

Tại đây, một người đội viên của ông đã bỏ mạng.

Hơn nữa, quan trọng nhất là giáo sư Lý rất lo lắng, ông lo cho những người còn lại đi vào hang động này.

Trước khi rời đi, giáo sư Lý đã vứt cái ba lô của mình xuống sông, hy vọng người bên ngoài có thể nhìn thấy.

Còn họ có thấy hay không, giáo sư Lý hoàn toàn không biết.

Chương 633

"Hy vọng họ không sao." Giáo sư Lý thầm cầu nguyện, trong mắt ánh lên tia mong chờ.

Trong lúc giáo sư Lý cầu nguyện, Bàn Tử lại lôi từ trong bụi cỏ bên cạnh ra một cái bè gỗ. "Lão đại, là cái bè của chúng ta trước đó này, không ngờ nó lại ở đây." Bàn Tử kéo cái bè, cười rạng rỡ.

Khi nhìn thấy chiếc bè, sắc mặt giáo sư Lý và Tiểu Quang biến đổi trong nháy mắt.

Lúc bọn họ trốn ra, chiếc bè bị vứt dưới sông, giờ chiếc bè xuất hiện chứng tỏ những người ở bên ngoài trước đó có khả năng cũng đã đi vào.

Nghĩ đến đây, giáo sư Lý có chút cuống cuồng.

Phải biết rằng lần này đến Nam Vân, ông đã triệu tập tất cả các viện sĩ có học vấn trong viện.

Nếu những người này chết hết, đó sẽ là đả kích nặng nề đối với viện khảo cổ của họ.

Hơn nữa, nếu chết hết thì bên trên cũng khó ăn nói.

Phải biết rằng xe tăng, máy bay thường không đáng giá bằng một người điều khiển.

Tương tự, văn vật hay đồ cổ thường không đáng giá bằng một người có thể phân biệt nó, có thể khai quật nó.

Nếu các đội viên đến trước đó chết hết, đó sẽ là cú sốc lớn với giáo sư Lý.

Đến lúc đó, sự nghiệp khảo cổ Hạ quốc có thể sẽ rơi vào đê mê.

"Hy vọng không sao." Tiểu Quang cũng chắp tay cầu nguyện.

Nhưng người tính không bằng trời tính, đúng lúc hai người đang cầu nguyện thì Bàn Tử lại phát hiện thứ gì đó trong bụi cỏ. "Lão đại, chỗ này có một đống xác chết này, kinh quá." Theo tiếng gọi của Bàn Tử, Trương Thiên không khỏi nhìn về phía giáo sư Lý.

Nhìn biểu cảm của giáo sư Lý vừa rồi, đám người này e rằng đều là người quen của ông.

Quả nhiên, sau khi Bàn Tử mở miệng, giáo sư Lý và Tiểu Quang lập tức lao tới.

Ngay sau đó, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, chân giáo sư Lý mềm nhũn suýt ngã quỵ. "Thầy Lý, thầy không sao chứ." Tiểu Quang nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy giáo sư Lý, vẻ mặt đầy lo lắng. "Không sao, chỉ là những cái xác này...

đều là học trò của tôi...

Tôi đau lòng quá...

Chết ở nơi thế này, đều là lỗi của tôi." Giáo sư Lý lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, có cảm giác không thở nổi.

Nếu không phải lúc đầu ông cố chấp muốn đến nơi này, những đội viên kia có chọn cái chết để đi theo không?

Nếu không phải ông muốn chứng minh bản thân, nhân tài Hạ quốc bồi dưỡng có bị mất mát không?

Nhưng con người ai cũng có lòng tự trọng, huống chi là giáo sư Lý.

Nếu để ông cứ mãi chấp nhận ý tốt của Trương Thiên, nhận văn vật một cách khó hiểu, thời gian ngắn thì được, chứ thời gian dài thì bản thân việc đó đã là một sự sỉ nhục. "Thầy Lý, đây không phải lỗi

của thầy, là mọi người đều tự nguyện đi theo mà.

Thầy quên lời thề của chúng ta rồi sao?

Một đời sống vì lịch sử Hạ quốc, cống hiến kiệt xuất cho văn vật lịch sử Hạ quốc.

Bọn họ đều là anh hùng, nếu không có họ, những văn vật kia cũng không thể được tìm thấy, chúng ta cũng không thể thấy được lịch sử hùng vĩ của Hạ quốc." Tiểu Quang liên tục nói, trong mắt ánh lên sự kiên định.

Giáo sư Lý ngẩng đầu, ánh mắt rực lửa nhìn Tiểu Quang: "Cậu thực sự nghĩ như vậy sao?" Tiểu Quang gật đầu lia lịa.

Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng đoán được phần nào. "Lão Lý đầu, nén bi thương, để lão đại siêu độ cho một chút, kiếp sau đầu thai vào chỗ tốt." Bàn Tử nói, giọng điệu oang oang.

Nghe Bàn Tử nói xong, giáo sư Lý dường như nhớ ra điều gì.

Ánh mắt lập tức chuyển sang phía Trương Thiên.

Trương Thiên thần thông quảng đại, trước đó còn cầu nguyện cho cả quan tài đá.

Vậy chẳng phải cũng có thể cầu nguyện cho đám học trò này của ông sao?

Giống như Bàn Tử nói, đầu thai vào chỗ tốt.

Tuy Bàn Tử nói chuyện hơi thô lỗ, nhưng thô mà thật.

Trương Thiên nhìn ánh mắt tha thiết của giáo sư Lý, hắn gật đầu, cũng không phản đối.

Sau đó, chỉ thấy Trương Thiên vung tay, vài lá bùa rơi xuống.

Tiếp theo, từng câu chú ngữ được Trương Thiên niệm ra.

Những lá bùa trước mắt bắt đầu bốc cháy.

Nguyên nhân cái chết của những người kia hẳn là bị độc trùng bên trong cắn.

Toàn thân đen sì, nhãn cầu lồi ra, trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng may là có đạo thuật của Trương Thiên, sau khi ngọn lửa bùng lên, màu đen trên người họ dần dần rút đi.

Một luồng khói đen bốc lên. "Bịt mũi lại.

Là khí độc." Trương Thiên nhắc nhở.

Giáo sư Lý và Tiểu Quang vội vàng bịt mũi.

Khói đen từ từ bay lên.

Vài phút sau, những cái xác xung quanh biến mất, thay vào đó là một đống tro tàn. "Haizz, đều tại tôi.

Sau khi trở về, tôi sẽ đến tận nhà xin lỗi." Giáo sư Lý thở dài một tiếng, rồi nhìn sang Trương Thiên: "Đa tạ Trương huynh đệ, ân tình của cậu tôi vĩnh viễn không quên." Lúc này Bàn Tử lại phát hiện thêm gì đó trong bụi cỏ.

Hắn vội vàng chạy tới. "Mau nhìn này!

Có cuốn nhật ký!" Bàn Tử hét lên.

Mắt giáo sư Lý và mọi người sáng rực lên.

Bọn họ vội vàng nhận lấy, bên trong viết những gì?

Rốt cuộc đám người kia đã trải qua chuyện gì?

Giáo sư Lý và Tiểu Quang vội vàng nhìn vào cuốn sổ tay trước mắt.

Điều bất ngờ là cuốn nhật ký dù trải qua thời gian dài như vậy cũng chỉ hơi ẩm ướt một chút, không có biến đổi gì quá lớn. [Hôm

nay, giáo sư Lý và nhóm Tiểu Quang tiến vào hang động chưa biết tên, chúng tôi đợi ở bên ngoài.] [Một ngày rồi, nhóm giáo sư Lý vẫn chưa ra, chúng tôi đều rất lo lắng.] [Hai ngày, một cái ba lô trôi ra từ dòng sông, nhưng trên ba lô có vết cắn xé rõ ràng, chúng tôi đoán, giáo sư Lý có thể đã gặp nạn.] [Để tìm thi thể giáo sư Lý, chúng tôi quyết định tiến vào hang động, tìm hiểu ngọn ngành.] [Trong hang có rất nhiều côn trùng, còn có cá ăn thịt, chúng tôi ngồi bè gỗ hơi chòng chành.] [Nước sông không biết sao lại đưa chúng tôi đến một hang động lạ, nơi này thật kỳ quái.] Nhật ký ghi đến đây thì hết.

Cái gọi là hang động mà họ nhắc đến, rất có khả năng chính là hang động tượng người trước đó.

Bên trong có rất nhiều cổ trùng màu đen, bọn họ rất có thể đã bị cổ trùng tập kích.

Giáo sư Lý rưng rưng nước mắt.

Đôi mắt đỏ hoe trông thật khiến người ta đau lòng. "Thầy Lý, thầy..." Tiểu Quang lo lắng nhìn giáo sư Lý. "Không ngờ bọn họ vì tôi mà ra nông nỗi này, họ thậm chí vì tìm xác tôi mới đi vào hang động...

Tại sao ba lô lại rách, tại sao họ không hiểu ý tôi để lại cái ba lô chứ." Giáo sư Lý lẩm bẩm, vẻ mặt kích động.

Rõ ràng ông không chấp nhận được sự thật này.

Nhóm Trương Thiên đứng một bên, miệng cũng khẽ thở dài.

Bàn Tử lúc này cũng bớt mồm mép, chỉ im lặng nhìn hai người.

Rất nhanh, hai người giáo sư Lý dường như đã bình ổn lại cảm xúc, bọn họ lại nhìn về phía Trương Thiên. "Cảm ơn các cậu đã cầu nguyện giúp họ, họ là anh hùng, sau khi về tôi nhất định sẽ xin lỗi gia đình họ." Giáo sư Lý nói xong, ông tìm kiếm trên mặt đất một lát, sau khi tìm được một số vật phẩm, ông mới không nhìn xung quanh nữa.

Trương Thiên hiểu ý giáo sư Lý, hắn gật đầu, nhìn về phía chiếc bè gỗ. "Bàn Tử, hạ thủy cái bè đi, chúng ta phải đi rồi." Trương Thiên nói.

Bàn Tử cầm chiếc bè, ném mạnh một cái, chiếc bè đã rơi xuống lòng sông.

Chương 634

Đi ngược dòng có thể rất khó khăn với người khác, nhưng với Trương Thiên lại rất đơn giản.

Khi mọi người lên bè, chiếc bè có vẻ chật chội hơn một chút.

Trương Khởi Linh đứng ở một góc đầu bè, rất đúng phong cách của y.

Còn đứa trẻ và giáo sư Lý thì đứng ở vị trí chính giữa.

Sau cái phất tay của Trương Thiên, một luồng khí tức bùng nổ phía sau bè gỗ, chiếc bè bắt đầu xé nước lao đi với tốc độ cực nhanh.

Rất nhanh, mọi người tiến vào hang động.

Bên trong hang vẫn có một số côn trùng đang ngọ nguậy.

Mà ở phía bên kia hang động còn có một mật đạo, đây là con đường Trương Thiên đi trước đó.

Sau khi vào hang, cá ăn thịt và cổ trùng thi nhau xuất hiện.

Cứ như đã bàn bạc trước vậy.

Trương Thiên chẳng thèm để ý.

Vẫn dùng phương pháp cũ, rất nhanh mọi người liền ra khỏi đường sông.

Những con trùng trong đó cũng bị Trương Thiên thiêu rụi toàn bộ.

Bên ngoài đường sông là khu rừng rậm quen thuộc.

Nguy hiểm ở đây đã giảm đi nhiều. "Lão đại, kia là cái cây Bàn gia chặt lúc trước, đúng rồi, loại cỏ kia còn không?

Bàn gia muốn đi 'phê' một tí." Trên mặt Bàn Tử lộ ra nụ cười bỉ

ổi. "Bàn Tử, cậu về nhà mà sướng, ở đây sướng cái gì." Giọng khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Bàn Tử gãi đầu: "Lão Hồ, đây là hai cảm giác khác nhau, cậu không hiểu đâu.

Cái cây hàm tu thảo đó thực sự rất tuyệt, nếu được Bàn gia muốn nuôi một ít." Bàn Tử liên tục nói, có thể thấy hắn rất thích loại hàm tu thảo đó. "Loại thực vật đó chỉ sinh trưởng ở nơi đặc định thôi, cậu có mang về cũng không nuôi sống được đâu." Trương Thiên buông một câu, Bàn Tử có chút thất vọng.

Giáo sư Lý suốt dọc đường không nói lời nào, dường như đang chìm trong bi thương.

Trương Thiên cũng không bắt chuyện, chuyện này vẫn phải để từ từ tiêu hóa mới được.

Rất nhanh, một ngày sau.

Nhóm Trương Thiên đến chỗ Ngưu Đầu Đạo.

Đầu trâu được dựng trên những cọc gỗ, đầu hướng về một phía.

Lúc trước khi Trương Thiên đến còn đang tháo dỡ mấy cái đầu trâu này.

Giờ lúc đi nhìn thấy lại, có một cảm giác kỳ lạ. "Lão đại, Bàn gia lấy cái này về làm kỷ niệm nhé, được không?" Bàn Tử xách một cái đầu trâu, hứng chí bừng bừng nói. "Tùy cậu." Trương Thiên thấy vậy cũng không từ chối, dù sao mấy thứ này cũng không phải do hắn lấy.

Giây tiếp theo, đầu trâu đã bị Trương Thiên ném vào không gian.

Lúc này, trong không gian, Tinh Tuyệt Nữ Vương đang trồng trọt thấy có đồ vật bị ném vào, theo bản năng nhìn sang.

Khi thấy là một cái đầu trâu, cả người cô không ổn chút nào.

Thời buổi này, ném đồ đồng nát đã không thỏa mãn được Trương Thiên rồi sao, giờ còn bắt đầu ném cả xác động vật.

Tên này chẳng lẽ có sở thích quái đản gì à?

Tinh Tuyệt Nữ Vương không lộ biểu cảm gì, chỉ phất tay một cái, trực tiếp ném cái đầu trâu vào đống đồng nát kia.

Lúc này, trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương, đống đồng nát đã chất thành núi nhỏ.

Văn vật cổ đổng đều nằm trong đống đó.

Rõ ràng lần này thu hoạch được không ít văn vật.

Bên ngoài, Trương Thiên dẫn mọi người quay lại bìa ngoài thung lũng.

Một vùng hoang dã lớn hiện ra trước mắt.

Đây là hậu lộ lúc họ đi đến. "Chỗ này có khí độc." Giáo sư Lý lên tiếng.

Đây là lần đầu tiên ông mở miệng sau một ngày im lặng.

Trương Thiên gật đầu: "Trước khi đến chúng tôi đã mang mặt nạ phòng độc rồi.

Mọi người đeo mặt nạ vào là có thể ra khỏi núi." Nói rồi, mọi người lần lượt đeo mặt nạ lên.

Đeo xong, bước chân cũng không tự chủ được mà nhanh hơn.

Sương mù dày đặc ập tới từ bốn phương tám hướng.

Sương mù nồng nặc khiến người ta đưa tay không thấy ngón. "Lão đại, sao cậu biến mất rồi?

Lão đại, mau nắm lấy tay Bàn gia." Trong màn sương, chỉ nghe tiếng Bàn Tử không ngừng la hét.

Trương Thiên không thèm để ý tên dở hơi này, chậm rãi bước ra khỏi vùng sương mù.

Bên ngoài khu vực sương mù, Trương Khởi Linh đã đợi sẵn từ lâu. "Không hổ là Tiểu Ca, đúng là lợi hại." Trong lòng Trương Thiên cảm thán một câu. "Á, anh hai, anh nhanh thật đấy." Bàn Tử kinh hô.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng bước ra, tất nhiên là do Hồ Bát Nhất dẫn đường.

Phía sau Hồ Bát Nhất còn có hai người giáo sư Lý.

Đợi ra khỏi vùng sương mù, quay đầu nhìn lại, đó là những ngọn núi trập trùng bị mây mù bao phủ.

Mà Trương Thiên chính là từ trong những ngọn núi này đi ra. "Cảm giác được sống thật tốt." Bàn Tử cảm thán.

Câu cảm thán vô tâm này lại khiến hai người giáo sư Lý có chút khó chịu. "Gió hiu hiu hề dịch thủy hàn..." Giáo sư Lý giọng run run ngâm nga.

Tiếp đó là một chuỗi câu thơ được ông thốt ra, cứ như đang tiễn biệt cố nhân.

Nhìn dãy núi liền mạch, thế giới mây mù bao phủ kia, gió nhẹ thổi qua mái tóc.

Trong lòng Trương Thiên cũng trào dâng vạn ngàn cảm khái.

Đứng tại chỗ nhìn hồi lâu, đột nhiên một giọng nói cắt ngang ý cảnh. "A, các người cư nhiên còn sống!" Một giọng nói lanh lảnh vang lên.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trước mắt.

Là Khổng Tước! "Là cô, cô bé." Tiểu Quang nhìn thấy Khổng

Tước, trên mặt lộ vẻ kích động.

Cứ như gặp lại cố nhân bao năm xa cách.

Mà Khổng Tước lại là ân nhân cứu mạng của họ, Tiểu Quang tự nhiên cũng để tâm hơn.

Gặp lại Khổng Tước, trên mặt giáo sư Lý cũng có thêm nụ cười. "Ừ, không ngờ mọi người còn sống, thật tốt quá.

Đúng rồi, những người kia đâu?

Tôi nhớ trước đó mọi người đông lắm mà?

Họ là ai, cũng là người của các ông sao?" Khổng Tước nhìn nhóm Trương Thiên, đôi mắt to tròn đầy vẻ nghi hoặc.

Trang phục của nhóm Trương Thiên và giáo sư Lý hoàn toàn khác biệt.

Tất nhiên là trừ Tuyết Lỵ Dương ra.

Trương Thiên mặc trường y màu đen viền vàng, cộng thêm khí thế của hắn và khuôn mặt sạch sẽ, rất khó khiến người ta tưởng tượng là vừa đi thám hiểm về.

Chương 635

Còn Trương Khởi Linh thì càng kỳ quái hơn.

Dưới lớp áo bào đen, gò má trắng trẻo thoắt ẩn thoắt hiện, Hắc Kim Cổ Đao giắt bên hông, thân hình thon dài có phần bí ẩn.

Loại người này nhìn đâu giống cùng một bọn với giáo sư Lý.

Nhóm giáo sư Lý đâu có sành điệu như vậy. "Ừ, là người của chúng tôi.

Chuyện lần trước chưa kịp cảm ơn cô, đa tạ cô đã cứu chúng tôi." Giáo sư Lý cúi rạp người trước Khổng Tước.

Nếu không nhờ Khổng Tước, có lẽ bọn họ căn bản không sống nổi. "Không có gì, chuyện nên làm mà." Khổng Tước nở nụ cười rạng rỡ.

Trên khuôn mặt hơi vàng vọt toát lên vẻ ngây thơ vô tư. "Đúng rồi, sao cô lại ở đây?

Nơi này rất nguy hiểm." Giáo sư Lý quan tâm hỏi.

Nơi này là khu vực độc vật, lại là thánh địa trong miệng họ, theo lý thuyết dù là người bản địa cũng không nên ở đây mới đúng. "Haizz, vì chuyện của tôi mà anh trai bị phạt, còn tôi cũng bị phạt canh giữ nơi này mười năm, cho nên tôi không thể ra ngoài." Khổng Tước thở dài, trên mặt hiện rõ vẻ bất lực.

Lúc trước Khổng Tước tự ý thả nhóm giáo sư Lý ra, tự nhiên sẽ bị xử phạt, nhưng giáo sư Lý không biết hình phạt lại nghiêm trọng đến thế. "Khổng Tước cô nương, cô đừng lo, chúng tôi có thể giúp cô.

Đúng không lão đại?" Lúc này Bàn Tử lên tiếng.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, sao bao nhiêu lời hay ý đẹp đều bị cậu nói hết rồi, thế tôi nói cái gì. "Ừ, coi như vậy đi, nếu không phải nhờ các người thì chúng tôi cũng không bị bại lộ." Trương Thiên gật đầu.

Giáo sư Lý lúc này trừng lớn mắt: "Hóa ra lúc đó người bị phát hiện là các cậu!

Các cậu đã giúp chúng tôi thu hút hỏa lực." Giọng giáo sư Lý đầy kinh ngạc.

Trương Thiên nhún vai, không nói nhiều.

Nếu không phải nhóm giáo sư Lý gây động tĩnh quá lớn, lúc đó Trương Thiên căn bản không cần lãng phí thời gian, cứ thế mà đi qua rồi. "Xin lỗi Trương công tử, lúc đó chúng tôi cũng không ngờ tới." Tiểu Quang cúi đầu xin lỗi.

Trương Thiên xua tay: "Không sao cả, chuyện đã đến nước này rồi.

Cô bé, đi thôi, mười năm dài quá, chúng tôi thương lượng với họ rút ngắn xuống còn hôm nay." Trương Thiên đi đầu, rất nhanh đã đến trước mặt Khổng Tước.

Khổng Tước không hề thấp, ngược lại dường như di truyền gen của gia tộc, chiều cao thậm chí đạt tới một mét bảy. "Nhưng mà..." Khổng Tước do dự. "Yên tâm đi, có chúng tôi ở đây, bọn họ không dám động thủ đâu." Trương Thiên nói.

Khổng Tước cũng coi như là cô gái lương thiện, nếu không cũng chẳng mạo hiểm cứu nhóm giáo sư Lý.

Người lương thiện không nên bị đối xử như vậy, canh giữ mười năm, sao bọn họ không đi ăn cướp luôn đi. "Nhưng đây là A Bà định ra, tôi không dám." Khổng Tước cúi đầu, lí nhí nói. "Không sao, cổ

trùng trên người cô tôi đã loại bỏ rồi, cô có thể đi rồi." Trương Thiên vung tay, kẹp một con trùng màu đen.

Từ khi đến đây, Trương Thiên phát hiện hắn đối phó với cổ trùng dường như càng đắc tâm ứng thủ hơn.

Nhìn con trùng trong cơ thể chết đi, Khổng Tước trợn mắt đầy vẻ không thể tin nổi. "A, cái này... cảm ơn." Trên mặt Khổng Tước hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết.

Nếu có thể không ở lại đây, ai lại muốn ở lại chứ.

Trương Thiên gật đầu không nói thêm, chỉ đưa cho Khổng Tước một lá bùa. "Lá bùa này có thể bảo vệ tính mạng cô, tặng cho cô đấy." Khổng Tước nhận lấy lá bùa, vẻ mặt vẫn còn chút ngỡ ngàng.

Tặng đồ xong, Trương Thiên đi thẳng ra ngoài thánh địa.

Trương Khởi Linh và những người khác cũng lần lượt đi theo. "Đi thôi Khổng Tước cô nương, có Trương công tử ở đây, không sao đâu." Tiểu Quang đến bên cạnh Khổng Tước nói.

Khổng Tước cắn răng, cũng đi theo.

Cả nhóm đi trên thảm cỏ, bước chân thả chậm lại.

Đi trên cỏ thế này dễ chịu hơn nhiều so với việc xuyên rừng.

Rất nhanh, sau khi vượt qua một ngọn đồi nhỏ, một bộ lạc hiện ra trước mắt.

Bên trong bộ lạc còn có mùi khói lửa.

Nhìn thấy nhà mình, mắt Khổng Tước ngấn lệ. "Trương huynh đệ, tại sao cậu lại nguyện ý giúp cô ấy?" Giáo sư Lý đến bên cạnh Trương Thiên, nhỏ giọng hỏi. "Người lương thiện không nên bị ngó lơ, bị ngược đãi, ông thấy sao?" Trương Thiên đáp.

Giáo sư Lý cười gật đầu.

Trong lòng thì thầm nghĩ: "Không hổ là đặc công bí ẩn, vì muốn giúp tôi mà còn dùng cả bài văn vở này.

Haizz, cậu ấy thực sự đã vì chuyện này mà bỏ ra rất nhiều." Giáo sư Lý càng thêm coi trọng chàng đặc công bí ẩn Trương Thiên này.

Trương Thiên đương nhiên không biết suy nghĩ của giáo sư Lý, lúc này hắn đã nhìn thấy bà lão A Bà kia.

A Bà đứng ở trung tâm trại, trước mặt bà ta có một cái lò đỉnh dùng để tế tự, bà ta dường như đang tế tự cái gì đó. "Đó là anh trai tôi!" Khổng Tước từ xa đã nhìn thấy A Đạt trước cái lò đỉnh.

Lúc trước A Đạt vì tranh giành vị trí tộc trưởng, có thể nói là đã bỏ ra rất nhiều.

Giờ sao lại rơi vào kết cục này. "Vị công tử này, cầu xin anh cứu anh trai tôi." Khổng Tước nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Trương Thiên, trong mắt tràn đầy sự cầu khẩn.

Trương Thiên không nói gì, chỉ chậm rãi bước xuống. "Cấu kết thế lực ngoại tộc, kéo bè kết phái, vì đoạt quyền kiểm soát trại chúng ta mà làm ra những chuyện hạ lưu.

Ngươi nhất định là người của dòng dõi Hiến Vương, cho nên, vì thế chúng ta phải lấy ngươi tế trời.

Bốn mươi chín ngày đã đến, thỉnh thiên sư quy vị." Chỉ thấy dưới tế đàn, A Bà lẩm bẩm nói gì đó.

Tộc nhân bên dưới thì quỳ lạy rạp đất.

Duy chỉ có A Đạt bị trói trên đó, bị bịt miệng, một câu cũng không nói được.

Hắn bị vu oan thành đại ác nhân dòng dõi Hiến Vương, lại bị đem đi tế, loại chuyện này trước đây đánh chết hắn cũng không nghĩ tới.

Nhưng giờ lại thực sự xảy ra.

Chuyện này đều tại em gái hắn cứ khăng khăng đòi cứu đám người ngoại tộc kia.

Bị lưu đày đến thánh địa, theo A Đạt thấy thì khác gì bị xử tử đâu. "Ngọ thời tam khắc, nghi thức bắt đầu." A Bà hô lớn, lập tức vô số người đứng dậy. "Đã lâu không gặp." Ngay khi tộc nhân toàn bộ đứng dậy, trên tế đàn, bóng dáng nhóm Trương Thiên thình lình xuất hiện.

Đương nhiên còn có cả dáng người cao ráo của Khổng Tước. "Là ngươi!

Ngươi thế mà chưa chết!" Lúc này, không chỉ tộc trưởng mà cả A Bà mặt đều biến sắc kinh hãi.

Người có thể bình an vô sự đi ra khỏi thánh địa, mấy trăm năm nay chưa từng thấy ai.

Mà nhóm Trương Thiên không chỉ đi ra, mà còn như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy. "Anh!" Khổng Tước hét lên một tiếng vội vàng chạy tới, cởi trói cho A Đạt. "Các ngươi muốn làm gì?" A Bà nhìn Trương Thiên, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Tuy đánh không lại, nhưng cũng không thể để người ngoài phá hoại buổi tế tự được. "Không có gì, chúng tôi chỉ là người tốt đi ngang qua, giúp đỡ thiếu nữ lầm lỡ và thanh niên có chí thôi." Bàn Tử lúc này đứng một bên cao giọng nói.

Chương 636

A Bà cùng đám người trong trại mặt đầy dấu chấm hỏi.

Thiếu nữ lầm lỡ, thanh niên có chí, là cái quái gì? "Anh ơi." Trong lúc Bàn Tử đang "chém gió", Khổng Tước ôm chặt lấy A Đạt.

Trên mặt A Đạt hiện lên vẻ do dự.

Hắn không biết nên trách móc hay nên đau lòng. "Các ngươi công khai cướp pháp trường thế này sẽ bị trời phạt." A Bà trừng mắt nhìn Trương Thiên, giọng điệu âm lãnh mang theo vài phần tàn độc. "Xùy, lão vu bà nhà bà không sợ trời phạt à?

Tùy tiện giết người, bà với tên Hiến Vương kia có gì khác nhau?" Bàn Tử lớn tiếng đáp trả.

Nói đến khoản võ mồm, Bàn Tử chưa từng thua ai.

Nghe Bàn Tử nói xong, vô số người chuyển ánh mắt về phía A Bà.

Trong trại, điều cấm kỵ nhất chính là Hiến Vương, một khi nói ra, cả trại sẽ trở nên căng thẳng.

Bầu không khí lúc này cũng có chút căng như dây đàn. "Chớ có nói bậy, ta làm thế này là giúp trại khôi phục lại sự phồn hoa trước kia." A Bà có chút cuống lên.

Bà ta quả thực đã giết người, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng tất cả đều là vì cái trại này mà. "Xùy, tôi nói bậy á?

Chắc mọi người đều nhìn thấy cả rồi, các người giam cầm người của chúng tôi, rồi còn giết hại người vô tội, thậm chí cuối cùng đến người trong trại mình cũng giết.

Nếu hôm nay các người không đòi lại công bằng cho vị tiểu huynh

đệ này, thì sau này chuyện đến lượt các người, đừng có mà hối hận." Lời của Bàn Tử có thể nói là rất sắc bén.

Nói xong, người xung quanh đều có chút dao động.

Ngay cả tộc trưởng cũng nhìn sang.

Tuy mình và A Bà có quen biết, nhưng cách làm của A Bà quả thực có chút tàn độc, nếu ngày nào đó mình đắc tội bà ta, liệu mình có biến thành như vậy không?

Con người ai cũng ích kỷ, điểm này từ việc tộc trưởng chỉ muốn con trai mình kế thừa ngôi vị tộc trưởng là có thể nhìn ra. "Tôi thấy vị huynh đệ béo này nói không sai.

A Bà, chuyện của A Đạt chúng ta có thể bàn bạc kỹ hơn, tôi thấy trục xuất bọn họ khỏi tộc là tốt nhất." Tộc trưởng lúc này hô lên.

Nghe xong, A Bà khẽ cau mày.

Xem ra đám người này thà tin người ngoài còn hơn tin mình. "Tùy ngươi." A Bà không nói thêm nữa, trực tiếp đứng dậy định rời đi. "A Bà, thực lực bọn họ rất mạnh, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, đây đều là vì cái trại này." Tộc trưởng thấy thế vội vàng đến bên cạnh A Bà, lại giả làm người tốt, liên tục nói đỡ.

A Bà gật đầu, trong lòng lúc này mới dễ chịu hơn một chút. "Ta ra lệnh, từ nay về sau Khổng Tước và A Đạt không còn là người trại Tây chúng ta nữa, các ngươi muốn đi đâu thì đi, trại Tây từ nay không hoan nghênh các ngươi." Nói xong, tộc trưởng phất tay, đám đông liền giải tán như ong vỡ tổ. "Bàn Tử, cậu học tiếng trại Tây từ bao giờ thế?" Tuyết Lỵ Dương đứng trước mặt Bàn Tử, đôi mắt to tràn đầy ý cười. "Hề hề, Bàn gia là thiên tài mà, cô Dương không biết đâu, tôi mới không thèm nói là Phi Phi dạy tôi đâu." Bàn Tử cười hì hì.

Tuyết Lỵ Dương đầy đầu hắc tuyến, tên này chẳng phải nói toẹt

ra rồi sao. "Được rồi, chuyện đã đến nước này, hai người cũng thu xếp rời đi thôi." Bàn Tử vỗ vỗ vai A Đạt bên cạnh. "Đa tạ." Khổng Tước ở bên cạnh vội vàng hành lễ cảm kích.

Bàn Tử cười hì hì, nội tâm cũng được thỏa mãn rất lớn. "Bàn Tử, đi thôi." Hồ Bát Nhất nhắc nhở một câu.

Bàn Tử vội gật đầu.

Sau khi từ biệt Khổng Tước, mọi người bắt đầu chuẩn bị rời khỏi trại.

Giáo sư Lý và Tiểu Quang do dự một chút, vẫn quyết định đi theo sau nhóm Trương Thiên.

Ông vốn định để anh em Khổng Tước đi cùng, nhưng Trương Thiên không nói gì nên ông cũng ngại mở lời.

Bên ngoài trại.

Núi non trùng điệp, trải dài không dứt.

Mấy người Trương Thiên bước đi không nhanh, cứ như một nhóm khổ hành tăng đang chậm rãi tiến bước. "Giáo sư Lý, chúng ta chia tay ở đây thôi.

Đường lúc đi ông vẫn nhớ chứ?" Trương Thiên nhìn hai ngã rẽ trước mắt, khẽ nói.

Trong hai ngã rẽ này, trước đó Trương Thiên phát hiện một cái xác.

Giáo sư Lý gật đầu, vẻ mặt có chút nặng nề.

Ở nơi này, một người của họ đã chết.

Chỗ này giáo sư Lý nhớ rất rõ. "Trương công tử, chúng ta cứ thế chia tay sao?

Hay là chúng ta cùng về Bắc Ly đi." Tiểu Quang có chút không nỡ.

Trương Thiên lắc đầu, không nói nhiều.

Đi cùng bọn họ phiền phức quá, đến lúc đó Trương Thiên cũng lo đám người này lại bám lấy mình.

Thấy Trương Thiên không đồng ý, Tiểu Quang và giáo sư Lý đành vẫy tay chào, hai người biến mất ở ngã rẽ an toàn kia. "Lão đại, đường an toàn bị họ đi mất rồi, chúng ta đi thế nào?" Bàn Tử buồn bực nói. "Đi bên kia." Trương Thiên đáp.

Tuy bên kia có chút đầm lầy nhưng vẫn rất đơn giản.

Sau khi Trương Thiên nói xong, mọi người liền sải bước đi qua.

Hai con đường về cơ bản đều có thể thông ra ngoài, chỉ là phương hướng khác nhau.

Vào đường mòn, một vùng đầm lầy lớn hiện ra trước mắt, mọi người lại thuận lợi vượt qua. "Trương đại ca, lần này thu hoạch lớn thật, đa tạ anh, nếu không lời nguyền trên người tôi vẫn chưa giải được." Tuyết Lỵ Dương khẽ nói lời cảm ơn.

Đáng nhắc tới là khi rời khỏi ngôi miếu kia, Tuyết Lỵ Dương đã thuận thế an táng hài cốt cha mình.

Đây cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện của cô. "Không cần cảm ơn, trên người chúng tôi cũng có lời nguyền.

Hơn nữa, cô cũng là một thành viên trong đội, cô cũng giúp đỡ chúng tôi, đây là lẽ đương nhiên." Trương Thiên nhẹ giọng đáp. "Bất kể thế nào, suốt dọc đường này, Trương đại ca, Kỳ Lân đại ca, còn cả Bàn Tử đều giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi xin cảm ơn mọi người." Tuyết Lỵ Dương nói rồi lần lượt cảm ơn từng người. "Cô Dương, nói thật nhé, Bàn gia thực sự không khỏe bằng cô đâu." Bàn Tử đứng một bên nói.

Thú thật, dọc đường đi Tuyết Lỵ Dương giúp đỡ rất nhiều.

Đặc biệt là lúc ở trong Nhục Chi, nếu không phải Tuyết Lỵ Dương cho nổ tung Nhục Chi thì đúng là khó giải quyết. "Được rồi, đừng tâng bốc nhau nữa, khách sáo quá.

Chúng ta đến thành Nam Vân trước rồi tính." Trương Thiên ngăn cản hành vi vô bổ của hai người.

Nghe vậy, Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng không nói thêm gì nữa, rảo bước đi ra khỏi con đường nhỏ.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Tốc độ của nhóm Trương Thiên nhanh hơn nhóm giáo sư Lý nhiều.

Một tiếng sau, nhóm Trương Thiên đã đến một con đường lớn.

Đây là lộ tuyến duy nhất để vào trại lúc trước.

Trước đó mấy gã đánh xe ngựa muốn đưa nhóm Trương Thiên qua nhưng bị hắn từ chối.

Nhìn thấy con đường này lần nữa, tâm trạng mọi người cũng thư thái hơn. "Lão đại!

Nhìn kìa, có xe lừa." Đột nhiên, Bàn Tử chỉ về phía không xa hét lên.

Chương 637

Nơi này cách thành chủ Nam Vân còn một đoạn khá xa.

Gặp được xe lừa cũng tiết kiệm được khối thời gian. "Lão đại, để Bàn gia đi gọi cái xe lừa đó lại." Bàn Tử hét lên một tiếng rồi lao tới.

Rất nhanh, Bàn Tử dắt một con lừa chậm rãi đi tới.

Còn ông chủ xe thì đứng một bên nhìn Bàn Tử run lẩy bẩy.

Tên này nhìn cái là biết dùng thủ đoạn cường đạo rồi. "Bàn Tử, chúng ta đều là công dân tốt, sao cậu lại đi cướp xe lừa của người ta thế?" Trương Thiên thấy vậy trầm giọng nói. "Lão đại, hiểu lầm rồi, Bàn gia đây là mượn dùng, hơn nữa ông ấy cũng đồng ý rồi." Bàn Tử lắc đầu lia lịa. "Bác trai, bác cũng không muốn lừa của bác biến thành lừa quay chứ?" Bàn Tử cười hề hề.

Trương Thiên vỗ trán, cái này là học từ mình à?!

Nhìn bác trai mặt mày đen sì, lại thêm nụ cười gian xảo của Bàn Tử, khóe miệng Trương Thiên giật giật. "Bàn Tử, đừng đùa người ta nữa.

Bác ơi, chúng cháu muốn nhờ bác dùng xe lừa chở vào thành phố.

Yên tâm đi, chúng cháu không phải người xấu, cũng không phải cường đạo gì đâu.

Chỉ cần bác chịu chở chúng cháu vào thành, chúng cháu gửi bác hai trăm tệ, thấy sao?" Trương Thiên giơ hai ngón tay ra.

Hai trăm tệ, lừa của bác trai có thể mua được mấy con rồi, huống chi chỉ là chở Trương Thiên vào thành.

Nghe thấy tiền, trên mặt bác trai thoáng hiện vẻ vui mừng, nhưng

trong nháy mắt lại bình tĩnh lại.

Đám người này ăn mặc kỳ quái, lại còn từ trại Tây đi ra, nhỡ chở bọn họ đi rồi bị tập kích bất ngờ, hoặc không trả tiền thì ông biết nói lý với ai?

Nghĩ vậy, bác trai lắc đầu như trống bỏi. "Lão đại, anh xem, nói ngọt không nghe, chi bằng dùng biện pháp mạnh." Bàn Tử thấy thế nắm chặt nắm đấm.

Dáng vẻ này thực sự dọa bác trai giật mình, mặt mũi đầy vẻ sợ hãi. "Bác ơi, bác cũng không muốn lừa của bác bị cướp đi chứ?

Yên tâm, chúng cháu sẽ trả tiền." Trương Thiên hít một hơi rồi nói.

Hồ Bát Nhất: "??" Tuyết Lỵ Dương: "!!!!" Khá lắm, hóa ra giọng điệu của Bàn Tử là học từ Trương Thiên.

Điều này thực sự khiến Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc.

Cứ tưởng Bàn Tử đã là thiên hạ vô địch rồi, không ngờ Trương Thiên mới là kẻ 'ngầu' nhất. "Cái này..." Bác trai bị dọa không nhẹ.

Ông nhìn Trương Thiên, lại nhìn con lừa của mình, đành phải gật đầu đồng ý.

Dù sao ai nỡ bỏ lại con vật nuôi sống gia đình chứ?

Lúc này bác trai chỉ biết cầu nguyện trong lòng đám người này đừng làm hại lừa của mình, đồng thời cũng oán thầm bọn họ bắt nạt người thật thà.

Rất nhanh, mọi người leo lên xe lừa, chiếc xe chạy trên đường đất lầy lội, hướng về phía thành chủ Nam Vân.

Xe lừa vừa đi khỏi, Tiểu Quang và giáo sư Lý liền từ trong bụi cỏ bước ra. "Thầy Lý, đường còn dài lắm, không biết chúng ta có về

được không.

Nếu bọn họ có thể cho chúng ta đi nhờ thì tốt quá." Tiểu Quang vẻ mặt buồn bực nói. "Bọn họ đã giúp chúng ta nhiều rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.

Hơn nữa họ tách khỏi chúng ta chắc là còn việc khác, chúng ta cũng không tiện giữ lại." Giáo sư Lý nhẹ giọng đáp.

Ông tạm thời đã thoát khỏi bi thương. "Bọn họ kiếm được bao nhiêu là đồ, cũng không chia cho chúng ta một ít, văn vật của chúng ta vẫn còn ở chỗ họ, thầy Lý, họ sẽ không biển thủ văn vật chứ..." Tiểu Quang lo lắng nói, trong đầu nghĩ ngợi lung tung. "Không đâu, Tiểu Quang, yên tâm đi, họ là người quen của chúng ta mà..." Giáo sư Lý nói vậy nhưng Tiểu Quang không biết tại sao ông lại yên tâm đến thế.

Nhưng nhìn khuôn mặt tự tin của giáo sư Lý, Tiểu Quang cũng không tiện nói thêm gì.

Xe lừa chậm rãi di chuyển, Bàn Tử ngồi cạnh bác trai, mặt mày hớn hở.

Cuối cùng cũng được nói chuyện với người bình thường, Bàn Tử rất vui. "Bác ơi, sao bác lại đến đây?

Chỗ này chắc là trại Tây nhỉ, nhiều người sợ chỗ này lắm mà?" Bàn Tử vỗ vai bác trai.

Bác trai lại rùng mình một cái. "Tôi đến gần đây chở người, tôi là phu xe, người đó nói là đến hái thuốc." Bác trai run rẩy đáp. "Hả?

Đến đây hái thuốc á?

Bác ơi, bác biết đối phương ăn mặc thế nào không?" Trương Thiên ngồi phía sau hỏi.

Ở cái nơi này hái thuốc, quả thực không bình thường. "Người đó

nhìn có vẻ rất nhiều tiền, dáng người rất cao, còn cho tôi hai mươi tệ tiền lộ phí." Bác trai nói xong, sắc mặt biến đổi, lại vội vàng ngậm miệng.

Sợ như Trương Thiên sẽ cướp tiền của ông vậy.

Trương Thiên xoa má, lấy từ trong không gian ra một xấp tiền.

Phải đến hai trăm tệ.

Số tiền này đủ cho họ tiêu một năm.

Nhớ năm xưa, Lạc Đà Tường Tử làm mấy chục năm mới mua được một chiếc xe kéo, mà giá xe kéo cũng chỉ hai trăm đại dương, tuy hai trăm tệ này có thể không bằng đại dương, nhưng cũng không kém là bao.

Khi nhìn thấy tiền, mắt bác trai suýt lồi ra ngoài.

Người này thực sự nguyện ý đưa tiền cho ông?

Không phải đang lừa ông chứ? "Này, cái này cho bác, tiền xe, thấy thế nào?

Tin chúng cháu không phải người xấu rồi chứ?" Trương Thiên nói rồi đưa tiền ra.

Bác trai hít một hơi, vội vàng nhét tiền vào túi. "Ừ ừ, các cậu đều là người tốt, đại người tốt." Đầu bác trai gật như gà mổ thóc. "Người đó mặc quần áo màu xanh lam, trông có vẻ tiên phong đạo cốt, rất kỳ quái, có điều nói chuyện rất nhỏ nhẹ, những cái khác tôi không biết nữa.

Người đó dường như có võ công vậy." Bác trai kể lại.

Nhóm Trương Thiên nhìn nhau.

Trương Thiên lục lọi trong trí nhớ về nhân vật này nhưng mãi không tìm ra. "Liệu có phải là cao thủ khác không?" Hồ Bát Nhất lên

tiếng.

Ở Hạ quốc đất rộng người đông này, xuất hiện vài kẻ kiệt xuất là chuyện bình thường.

Trương Thiên cũng không tự đại đến mức cảm thấy mình đã thiên hạ vô địch. "Rất có khả năng, có thể tìm đến tận đây đều không đơn giản." Trương Thiên nói, cũng không để ý lắm đến người áo xanh kia.

Suốt dọc đường, bác trai rõ ràng cũng cởi mở hơn, nói chuyện lưu loát hơn chút.

Rõ ràng sau khi biết Trương Thiên không phải kẻ xấu, ông cũng không còn khúm núm nữa. "Ông già này, sao lại lật mặt nhanh thế, đúng là 'vợ bé mặc hai quần lót', khôn lỏi thật đấy." Bàn Tử lầm bầm trong miệng, miệng còn ngậm một cọng cỏ đuôi chó.

Gió hiu hiu thổi.

Cỏ cây xung quanh lay động theo chiều gió, phát ra tiếng xào xạc.

Con lừa cứ như không biết mệt, hồng hộc đi về phía trước.

Có xe lừa, tốc độ nhanh hơn không ít.

Gần hai ngày sau, nhóm Trương Thiên mới nhìn thấy nơi có nhiều người sinh sống.

Giữa núi non trùng điệp của Nam Vân, phần lớn thôn bản đều nằm trong rừng sâu.

Chương 638

Những nơi ven đường như này rất ít.

Giờ xuất hiện khói bếp, chứng tỏ khoảng cách đến thị trấn hoặc thành phố đã gần hơn. "Đây là trại Đông, đi thêm vài tiếng nữa là đến thành chủ." "Các vị, các vị giờ đi thành chủ là..." Bác trai vừa điều khiển xe lừa vừa hỏi. "Bác ơi, tụi cháu muốn đi Bắc Ly, đi tàu hỏa." Bàn Tử ngồi bên cạnh nói. "Gì cơ?

Bắc Ly á?

Tôi còn chưa đi bao giờ, tàu hỏa cũng chưa từng ngồi, có cơ hội nhất định phải đi xem thử." Bác trai cười ha hả. "Đến lúc đó Bàn gia mời bác ăn gà nướng Bắc Ly." Bàn Tử vỗ vai bác trai.

Hai người nói chuyện khá hợp.

Lúc này, cách đó vài chục cây số.

Bốn người nhóm giáo sư Lý, Tiểu Quang cùng Khổng Tước đang đi cùng nhau.

Vì có Khổng Tước và A Đạt đi cùng, hai người cũng bớt gặp nguy hiểm hơn.

Khổng Tước và A Đạt bị trục xuất khỏi trại, không có chỗ đi, giáo sư Lý dứt khoát định đưa hai người về Bắc Ly, để họ làm trợ thủ cho mình.

Hai người họ đương nhiên rất vui mừng.

Lại vài ngày sau.

Nhóm Trương Thiên đến thành chủ Nam Vân - Côn Thành.

Côn Thành là thành trì lớn nhất Nam Vân, cũng là thành phố phát

triển tốt nhất sau này.

Ở đây đã bớt đi hơi thở của núi rừng, thay vào đó là sự phồn hoa tiếp cận hiện đại.

Vì Tân Hạ quốc được thành lập, Côn Thành cũng được cải tạo.

Đường xá được tu sửa, cả con phố trông càng thêm chỉnh tề.

Xe lừa dừng lại bên ngoài Côn Thành. "Trong thành không cho gia súc vào, xin lỗi nhé." Bác trai vẻ mặt áy náy.

Trương Thiên xua tay, sau đó mọi người xuống xe lừa. "Bác ơi, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ nhé." "Côn Côn, Bàn gia cuối cùng cũng đến rồi." Bàn Tử vươn vai một cái.

Trương Thiên hít một hơi, cái tên Côn Côn này sao nghe giống tên một minh tinh kiếp trước thế nhỉ? "Này, các vị, tôi đi trước nhé?" Ông lão cẩn thận liếc nhìn nhóm Trương Thiên một cái, sợ rằng hắn sẽ đổi ý quay lại cướp tiền của mình.

Trương Thiên xua tay, ông lão liền dắt theo con lừa, chạy biến đi như một làn khói. "Cái lão già này, nếu là trước đây, Bàn gia chắc chắn đã đem con lừa đó đi làm lẩu rồi." Bàn Tử nhìn theo bóng lưng ông lão, lầm bầm phàn nàn. "Được rồi Bàn Tử, đi mua vé tàu thôi." Hồ Bát Nhất cắt ngang lời Bàn Tử, vỗ vai gã rồi đi lên phía trước.

Trương Thiên nhìn thành phố trước mắt, bước chân hơi chậm lại. "Các vị khách quan, có muốn đi xe không?

Rất rẻ, năm hào một người." Trương Thiên chưa đi được hai bước, một đám thanh niên và trung niên kéo xe kéo đã chạy tới. "Lão đại, đi không?" Bàn Tử nhìn về phía Trương Thiên. "Thôi không đi đâu, chúng ta khó khăn lắm mới được rảnh rỗi, cứ đi dạo cho khuây khỏa đi." Trương Thiên cảm thấy hiếm khi mới được thả lỏng, cũng không cần gấp gáp trở về.

Đợi khi về đến Bắc Ly, chắc chắn sẽ có cả đống việc ngập đầu.

Thay vì thế, chi bằng cứ đi dạo ở Côn Thành này cho thoải mái. "Lão đại nói rồi, không đi, các anh đi mời người khác đi." Bàn Tử xua tay với mấy người phu xe, mấy người kia nhìn nhau, đành phải quay người rời đi.

Đi trên con phố sầm uất, những người bán hàng rong qua lại không ngớt.

Hai bên đường có người bán đồ trang sức, quần áo, còn có cả nấm đặc sản Nam Vân.

Chủng loại vô cùng phong phú. "Vãi chưởng, lão đại, anh đoán xem tôi nhìn thấy cái gì?" Bàn Tử như nhìn thấy thứ gì đó, mắt sáng lên. "Cái gì?" "Là trang phục truyền thống của trại Miêu!

Phi Phi mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp!" Bàn Tử kích động nói.

Trương Thiên nhìn dáng vẻ hưng phấn của Bàn Tử, khóe miệng nhếch lên.

Cậu ta mặc vào thì có gì mà đẹp?

Chẳng qua tôi không muốn vạch trần cậu thôi. "Lão đại, chúng ta đi xem đi, khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, không thể không mang chút đặc sản về được." Bàn Tử kéo tay Trương Thiên, lắc lư qua lại.

Trương Thiên thực sự không lay chuyển được tên này, đành gật đầu đồng ý.

Mọi người đi đến trước một sạp hàng nhỏ.

Trên sạp bày đủ các loại trang phục truyền thống Nam Vân.

Những bộ quần áo này đều rất kín đáo, mang lại cho người ta một cảm giác vẻ đẹp cổ điển.

Không giống như hiện đại xẻ tà cao lộ đùi, trang phục truyền thống ở đây quấn người rất kín.

Mục đích là để chống muỗi và côn trùng cắn, nếu xẻ tà lộ đùi ra thì vào rừng căn bản không sống nổi.

Bàn Tử cầm bộ quần áo ngắm nghía trái phải, trong mắt đều là sự hài lòng. "Ông chủ, bộ này bán thế nào?" "Năm đồng." Ông chủ giơ năm ngón tay ra. "Năm đồng á?

Có thể rẻ hơn chút không, hai đồng!" Bàn Tử không chút do dự trả giá.

Cái tính tham rẻ này được gã thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn. "Bàn Tử, người ta bán có năm đồng, không cần thiết phải vậy đâu." Hồ Bát Nhất nói nhỏ bên cạnh. "Lão Hồ, cậu không hiểu, đây là một loại thú vui." Bàn Tử cười.

Ông chủ sạp thì vẻ mặt đầy đau khổ: "Thấp nhất bốn đồng, nếu không thì không bán." Trương Thiên không xem Bàn Tử mặc cả mà nhìn sang chỗ khác, ví dụ như mấy món đặc sản Nam Vân bên cạnh.

Dù sao đi xa một chuyến, cũng phải mang chút quà về chứ?

Đi đến một sạp trang sức, Trương Thiên bắt đầu chọn lựa.

Trương Kỳ Linh không có việc gì làm, dứt khoát đứng xem ở quầy bán tạp hóa bên cạnh.

Ở những nơi như thế này, đồ cổ không thịnh hành được.

Thứ nhất, người dân ở đây phổ biến là nghèo, đồ cổ không phải nhu yếu phẩm.

Thứ hai, nơi này hẻo lánh, không giống như Bắc Ly người đông, người có tiền cũng nhiều.

Trương Thiên mua vài cây trâm bạc mang đặc sắc địa phương.

Mua ba cái, một cái cho mẹ, một cái cho Đoàn Đoàn, cái còn lại coi như quà tặng Tinh Tuyệt Nữ Vương vì đã giúp đỡ mình. "Đúng rồi, đã hứa đưa cô ấy ra ngoài đi dạo, nếu không có quần áo thì chắc chắn không được." "Bàn Tử, mua giúp tôi thêm ba bộ quần áo nữ nữa!" Trương Thiên gọi với sang phía Bàn Tử. "Cái gì!

Lão đại, anh đây là muốn làm Bàn gia 'đại xuất huyết' à?" "Tôi cũng muốn một bộ, Bàn Tử, cảm ơn nhé." Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh mở lời, trên mặt nở nụ cười. "Bàn Tử, làm chị dâu, một bộ không quá đáng chứ?" Hồ Bát Nhất vỗ vai Bàn Tử.

Khóe miệng Bàn Tử lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: "Không quá đáng, nhưng mà các người có thể đừng nhè một con cừu mà vặt lông được không?

Bàn gia đúng là cô vợ nhỏ cởi quần áo lên giường, trong ngoài đều sạch bách." Bàn Tử miệng thì phàn nàn, nhưng tay vẫn mua cho mọi người rất nhiều quần áo.

Tên này chỉ được cái mồm mép, nhưng thực tế làm việc rất được.

Trương Thiên bên này cũng mua rất nhiều đặc sản.

Ví dụ như các loại nấm, trái cây, trang sức...

Tiện thể mua cho cả Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương chút đồ trang sức. "Nè Bàn Tử, quà đáp lễ của cậu." Trương Thiên đưa đồ trang sức cho Bàn Tử.

Chương 639

"Cảm ơn lão đại.

Lão đại, phiền anh cất đống này vào không gian nhé." Bàn Tử nói rồi đưa một túi lớn quần áo qua.

Trương Thiên tìm một nơi vắng người, nhét tất cả vào không gian, đồng thời nói với Tinh Tuyệt Nữ Vương là cô có thể lấy một bộ để mặc.

Còn việc cô ấy có mặc hay không là chuyện của cô ấy, không liên quan đến Trương Thiên.

Làm xong mọi việc, Trương Thiên lại đi dạo trong thành phố nửa ngày.

Chơi chán rồi, mọi người mới đến trạm bán vé.

Tại Côn Thành chỉ có một ga tàu hỏa duy nhất là ga Minh Côn.

Hình thức bán vé ở đây vẫn là dùng tiền mặt mua tại quầy.

Đương nhiên, vì tàu hỏa là phương tiện giao thông duy nhất nên người mua vé rất đông.

Nhìn dòng người đông đúc trước mắt, Bàn Tử xoa xoa má: "Thời buổi này, vé cũng khó mua thật." Bàn Tử thở dài. "Hiện tại sắp đến mùa hè, cũng là mùa cao điểm đi làm ăn xa, ga tàu người đông là chuyện bình thường.

Chúng ta đợi một chút." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử buồn bực gật đầu.

Mất vài tiếng đồng hồ, nhóm Trương Thiên mới mua được vé giường nằm.

Đi tàu hỏa rất ít người mua vé nằm, huống chi là thời đại này, cho nên dù đợi lâu nhưng vé nằm vẫn còn.

Lại mất thêm vài tiếng, nhóm Trương Thiên mới lên được tàu.

Ngồi trong toa tàu, nhìn phong cảnh qua ô cửa kính nhỏ, tiếng động cơ than đá gầm rú, đầu tàu phát ra một tiếng còi lanh lảnh.

Trương Thiên vươn vai, ngồi xuống giường. "Chúng ta kiểm kê lại đồ đạc thu hoạch được lần này chút đi." Trương Thiên nói, bầu không khí vốn đang thoải mái bỗng chốc trở nên nghiêm túc.

Trương Kỳ Linh cũng nhìn sang. "Lần này chúng ta kiếm được không ít đồ.

Ví dụ như ngọc bội pháp sư trong quan tài đỏ, rồi hạt châu màu xanh trong tượng Hiến Vương, Mộc Trần Châu.

Đáng tiếc là không tìm thấy công pháp của Hiến Vương.

Ngoài ra còn có lượng lớn dược thảo, sách dạy luyện đan, lò luyện đan và rất nhiều đan dược." "Có một số đan dược chưa rõ tác dụng nên tôi định mang về nghiên cứu rồi mới chia.

Hiện tại chia trước một số công pháp và đan dược đã biết, mọi người thấy sao?" Trương Thiên liền miệng nói.

Mọi người đều gật đầu, không có dị nghị.

Trương Thiên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Còn về Mộc Trần Châu, tôi định để trong không gian, vì Mộc Trần Châu có tác dụng sản sinh ra loại khí tức đó, đến lúc đó chúng ta có thể lợi dụng Mộc Trần Châu để tu luyện." Mọi người đều gật đầu tán thành.

Vật phẩm chủ yếu lần này là Mộc Trần Châu, còn những thứ khác thì có vẻ không quan trọng bằng. "Lão đại, hạt Mộc Trần Châu đó còn có tác dụng tu luyện sao?" Trong mắt Bàn Tử hiện lên sự tò mò.

Trương Thiên vỗ trán: "Trước đó cậu không cảm nhận được à?" Không lẽ nào, lúc Bàn Tử tẩy trừ lời nguyền, lẽ ra phải cảm nhận được rồi chứ. "Đó chẳng phải là khí tức tinh hoa sao, không ngờ bản thân nó còn có thể phát tán ra, vậy chẳng phải nói chúng ta sẽ có một phòng luyện công?" Trong lòng Bàn Tử cũng dâng lên một trận kích động.

Trương Thiên gật đầu, nhìn mọi người: "Có thể mọi người sẽ thấy vào không gian hơi phiền phức, nhưng Mộc Trần Châu để ở đó là an toàn nhất, khí tức sẽ không bị rò rỉ ra ngoài, như vậy hấp thu cũng trọn vẹn hơn.

Đến lúc đó ai muốn tu luyện, tôi sẽ trực tiếp đưa vào." Trương Thiên nói nhẹ nhàng.

Mục đích của hắn là để Hồ Bát Nhất và những người khác không phải câu nệ hay ngại phiền. "Ừm." Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đồng thời gật đầu.

Đúng lúc này, Trương Kỳ Linh vốn ít nói bỗng lên tiếng: "Tôi muốn vào đó luyện đan." Nghe y nói xong, Trương Thiên liền hiểu ra.

Nếu luyện đan dưới khí tức của Mộc Trần Châu, biết đâu tỷ lệ thành công sẽ cao hơn. "Ừ, đúng lúc dược liệu đều trồng ở trong đó, đến lúc đó cậu cứ trực tiếp lấy mà dùng.

Cũng có thể thử nâng cao trình độ luyện chế của bản thân." Trương Thiên nói.

Đây cũng là chuyện tốt đối với Trương Kỳ Linh.

Có một nơi không ai quấy rầy, linh khí sung túc, vật tư đầy đủ, đổi lại là bất kỳ người nào thích tu luyện thì ở đó vài năm cũng không muốn ra.

Dưới lớp áo bào đen, đầu Trương Kỳ Linh khẽ gật, coi như đồng

ý.

Sau đó, Trương Thiên lấy những thứ kiếm được lần này ra.

Gồm vài miếng ngọc bội công pháp, một số hạt châu, vài bình đan dược...

Hạt châu màu xanh lấy ra từ miệng tượng đá, trước đó Bàn Tử giấu đi một hạt suýt thì mất mạng. "Lão đại, chỉ có nhiêu đây thôi à?" Bàn Tử nhìn mấy món đồ trên bàn, có chút buồn bực.

Đi một chuyến vất vả thế mà chỉ được có từng này. "Mấy viên đan dược này lấy từ trong quan tài Dược Vương, đều là Cực Phẩm Tụ Khí Tán, tổng cộng có năm bình, vừa khéo mỗi người một bình." "Hạt châu này có thể chiêu hồn, bên trên tỏa ra âm khí.

Bàn Tử, tôi thấy cậu có thể giữ lấy." "Còn mấy miếng ngọc bội công pháp này tôi vừa xem qua, một cái là về đan dược, cái kia là về trận pháp.

Tôi lấy cái trận pháp, Kỳ Linh lấy cái đan dược." Trương Thiên hít sâu một hơi nói tiếp: "Còn lại là một môn công pháp vu thuật, Dương tiểu thư nếu muốn học thì đưa cho cô." "Còn lại là một đống sách đan dược, đến lúc đó luyện ra thuốc sẽ chia cho mọi người sau.

Đúng rồi, chỗ này còn ít Hồi Huyết Đan để trị thương, mọi người cũng chia nhau luôn đi." Sau đó, Trương Thiên chia chác chiến lợi phẩm với mọi người.

Đây chính là tiết mục quan trọng nhất của nghề đạo mộ.

Rất nhanh, đồ đạc đã được chia xong, ai nấy đều tỏ vẻ rất vui mừng.

Thu hoạch lớn nhất lần này vẫn là những sách vở toàn diện về đan đạo, Mộc Trần Châu và lượng lớn dược liệu.

Những thứ còn lại chỉ là chuyện nhỏ. "Lão đại, cái hạt châu xanh lè này tôi bị ám ảnh rồi, Bàn gia có thể bán đi không?" Bàn Tử nhìn hạt châu trong tay.

Hắn vừa hỏi Vương Phi (trong không gian/ảo giác?), Vương Phi tỏ vẻ không cần, nên Bàn Tử định bán. "Đã đưa cho cậu rồi, bán hay không là tự do của cậu." Trương Thiên cũng chẳng có tâm trí đâu mà quản chuyện của Bàn Tử. "Tôi khuyên anh đừng vội bán, mỗi năm một lần hội đấu giá sắp bắt đầu rồi, đến lúc đó hãy bán." Tuyết Lỵ Dương ngồi bên cạnh lên tiếng.

Giọng cô không lớn nhưng Bàn Tử lại chấn động toàn thân.

Nhớ năm xưa, lúc bọn họ mới tham gia đấu giá hội, đó quả thực là "dao nhỏ cứa mông, được mở to con mắt".

Lần này đi nữa, Bàn Tử cảm giác mình có rất nhiều tự tin.

Hơn nữa, biết đâu hạt châu này giá tiền có thể tăng gấp mấy lần.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bàn Tử không nén nổi kích động.

Tiền a, đó đều là tiền cả đấy. "Lại sắp mở đấu giá hội rồi sao?" Trương Thiên có chút tò mò.

Khách sạn Tân Nguyệt này năm nào cũng tổ chức à?

Nhưng tính kỹ lại, đúng là đã qua một năm, lần đấu giá tiếp theo chắc cũng không còn xa.

Nghĩ đến chênh lệch tiền bạc sau buổi đấu giá, Trương Thiên có cảm giác như đã mấy đời trôi qua.

Đặc biệt là lúc mới bắt đầu, Trương Thiên còn bị một tên Bàn Sơn đạo sĩ đuổi giết, may mà lúc đó hắn cơ trí, nếu không thì thê thảm rồi.

Nghe nói sắp có đấu giá, Trương Thiên cũng thấy hứng thú. "Lão đại, lần này Bàn gia muốn ngồi bao sương ở tầng cao nhất!" Bàn Tử

kích động. "Ừ, đến lúc đó xem sao, nếu có thời gian thì đi." Trương Thiên gật đầu, hắn muốn xem xem Bắc Ly có thế lực mới nào xuất hiện không. "Tôi vào trong bây giờ đây." Trương Thiên vừa dứt lời, Trương Kỳ Linh liền mở miệng.

Rõ ràng y muốn một mình ở trong không gian hư ảo để luyện đan.

Trương Thiên gật đầu, vung tay lên, trực tiếp đưa Trương Kỳ Linh vào trong.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy Trương Thiên đưa một người vào, nhướng mày, cũng không nhìn nhiều.

Trương Kỳ Linh vào xong liền đi thẳng đến chỗ lò luyện đan.

Cái lò này được tìm thấy ở Lăng Vân Thiên Cung trước đó, tổng thể rất tốt, còn có hiệu quả gia tăng tốc độ luyện chế.

Trương Thiên đã tặng nó cho Trương Kỳ Linh.

Ngồi trên giường tàu, Bàn Tử nghịch nghịch mấy món châu báu lấy từ trong mộ ra.

Chương 640

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất thì ngồi thiền tu luyện.

Chỉ có Trương Thiên nhìn phong cảnh bên ngoài, suy tính xem lần tới sẽ đi đâu.

Dược Vương mộ đã đi rồi, cũng không còn gì nuối tiếc.

Bước tiếp theo chắc chắn là nâng cao thực lực tổng thể trước, sau đó Trương Thiên muốn đi Côn Luân một chuyến.

Theo truyền thuyết, trong khe nứt núi non dưới Côn Luân có một tòa Cửu Tầng Yêu Tháp.

Trong Yêu Tháp có thể có một số thứ tốt, Trương Thiên muốn đi xem thử.

Tiện thể đi Tạng Tây một chuyến, giúp Trương Kỳ Linh giải mã thân thế.

Đương nhiên, những hành động này phải dựa trên nền tảng thực lực tuyệt đối.

Cửu Tầng Yêu Tháp xây ở Côn Luân, mà Côn Luân trong truyền thuyết lại là nơi ở của Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu được xưng là thần tiên, mà nơi ở của thần tiên lại có một tòa Yêu Tháp, bản thân điều này đã rất đáng ngờ.

Cho nên Trương Thiên nghi ngờ Yêu Tháp có thể vì hai thế giới dung hợp mà sinh ra dị biến, quái vật bên trong có thể sẽ mạnh lên.

Vì vậy dù có muốn đi, Trương Thiên cũng phải nắm chắc mới được. "Lần này trở về xong sẽ đi Côn Luân." Trương Thiên nhìn chân trời lẩm bẩm.

Tàu hỏa phát ra tiếng ầm ầm trầm trọng mà lanh lảnh.

Khói than đen kịt phun lên bầu trời.

Con tàu nặng nề nhờ lực đẩy của than đá mà từ từ tiến về phía trước.

Thời gian cũng chầm chậm trôi qua.

Rất nhanh, trời đã tối.

Bàn Tử đang nói mớ, Trương Thiên thì đang suy nghĩ xem tập đoàn ở Bắc Ly phải phát triển thế nào.

Khi sự nghiệp của một người dần mở rộng, người đó phải có đủ năng lực để kiểm soát, nếu không sẽ sụp đổ.

Mà Trương Thiên không muốn Cửu Môn của mình sụp đổ, cho nên hắn đang nghĩ xem có cách nào để tồn tại lâu dài hơn không.

Nhìn những vì sao bên trời, Trương Thiên bỗng nghĩ ra điều gì đó. "Có rồi!

Hợp tác với doanh nghiệp nhà nước!" Trương Thiên bật dậy.

Hợp tác với Hạ Quốc, đây cũng là cái gốc để một doanh nghiệp có thể tồn tại lâu dài.

Doanh nghiệp nhà nước dù có nợ mấy nghìn tỷ, đã thấy cái nào phá sản chưa?

Ví dụ như đường sắt Hạ Quốc... "Không hổ là mình, nhưng phải làm sao để hợp tác đây..." Trương Thiên thầm nghĩ, mình cũng không tiếp xúc được với mấy nhân vật lớn đó.

Nhìn sao trời trong đêm, Trương Thiên nhớ tới một người.

Giáo sư Lý!

Mình tuy là doanh nhân, nhưng tập đoàn Cửu Môn cũng mới bắt

đầu xây dựng, muốn được chú ý về cơ bản là rất khó.

Nhưng nếu với tư cách là một doanh nhân quyên góp từ thiện thì lại khác.

Đến lúc đó, mình dùng thân phận chủ tịch hội đồng quản trị, công khai quyên góp văn vật, từ đó đạt được cơ hội, sau đó mới hoàn thành hợp tác.

Hiện tại thân giá của Trương Thiên đã không còn như thời mở tiệm đồ cổ nữa rồi, cho dù không hợp tác với Hạ Quốc, không nói đến ngàn năm không suy, nhưng chỉ cần Trương Thiên còn sống thì không thể suy tàn được.

Sở dĩ Trương Thiên muốn hợp tác với Hạ Quốc chủ yếu là vì hắn không muốn rời khỏi đất nước này.

Đây là nơi hắn sinh ra và lớn lên, nếu doanh nghiệp chuyển đi thì người hưởng lợi chắc chắn là quốc gia khác.

Mà hiện tại đường xá, xây dựng, thậm chí doanh nghiệp ở Hạ Quốc đều còn rất ít.

Trương Thiên tự nhận không phải người vô tư, nhưng có thể làm hết sức mình thì tội gì phải đi nước khác? "Cứ làm như vậy đi, trước tiên thu hút sự chú ý, sau đó hỏi mấy gia tộc lớn ở Bắc Ly xin đầu mối liên lạc, đến lúc đó tư hữu biến thành quốc hữu, như vậy mình cũng sẽ nhẹ gánh hơn." Trương Thiên nghĩ ngợi, mắt khẽ nhắm lại, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Sở dĩ Trương Thiên muốn biến tập đoàn thành doanh nghiệp nhà nước, không phải vì hắn vô tư đến mức nào, mà chủ yếu là vì cây to đón gió.

Hơn nữa, người quản lý tập đoàn chỉ có Nhất Mi đạo nhân, còn có Đan Hạc đạo nhân và người nhà họ Uông.

Mấy vị sư phụ sư bác này không biết chừng ngày nào đó sẽ biến mất, chỉ còn lại người nhà họ Uông.

Nhà họ Uông là một gia tộc cực kỳ tham vọng.

Họ có năng lực, nhưng dã tâm cũng rất lớn, cho nên Trương Thiên muốn làm "ông chủ rảnh tay" thì cũng phải có năng lực mới được.

Mà nếu hợp tác với Hạ Quốc, để họ phái người chuyên nghiệp xuống, như vậy cũng tiện hơn nhiều.

Đương nhiên, tài sản của Trương Thiên ở Hạ Quốc không phải là phần lớn, mà tuyệt đại đa số là ở nước Phú Sĩ.

Bên trên cũng đã nói, Hạo Thiên Chân đang mua đất rầm rộ ở nước Phú Sĩ, đến lúc đó kinh tế nước Phú Sĩ cơ bản sẽ gắn liền với Trương Thiên.

Đến lúc đó, Trương Thiên còn thiếu tiền sao?

Thời gian dần trôi, sáng sớm, Trương Thiên bị tiếng tàu hỏa ầm ầm đánh thức. "Lâu rồi không ngủ, cũng thấy thoải mái thật." Trương Thiên ngáp một cái, vươn vai. "Lão đại, còn chưa tới trạm đâu, sao anh dậy sớm thế?

Anh xem lão Hồ kìa, vẫn còn đang tu luyện, không giống Bàn gia, chỉ biết đau lòng cho lão đại." "Đúng rồi lão đại, hôm qua anh thế mà không tu luyện, đúng là hiếm thấy." Bàn Tử ở giường dưới thao thao bất tuyệt. "Ai nói tôi ngày nào cũng tu luyện, ngược lại là cậu đấy Bàn Tử, sao cậu dậy sớm thế?" Trương Thiên ngạc nhiên nhìn Bàn Tử.

Với nhân phẩm của tên này, không ngủ đến trưa sao có thể dậy được. "Hề hề, tôi nghĩ đến chuyện về nhà là lại có thể phát tài, Bàn gia nhịn không được mà." Bàn Tử cười hì hì, trong tay vẫn nắm chặt hạt châu xanh lục kia.

Trương Thiên lườm một cái, không thèm để ý đến Bàn Tử nữa.

Ý niệm vừa chuyển, người đã đi vào không gian hư ảo.

Trong không gian, trên bãi cỏ phía xa, Trương Kỳ Linh đang ngồi trước lò luyện đan, chiếc lò bốn chân màu xanh đang phát ra từng trận hỏa quang.

Bên cạnh Trương Kỳ Linh đặt rất nhiều sách vở, dược thảo, hiển nhiên y đang thử nghiệm từng lần một để tìm ra đan đạo thuộc về mình.

Trương Thiên thấy vậy cũng không quấy rầy.

Đây là thời khắc quan trọng. "Sắp đến Bắc Ly rồi, chuyện đã hứa với cô, tôi sẽ làm được." Trương Thiên đi đến trước quan tài Côn Luân. "Gọi ta là Nữ Vương đại nhân." Ai ngờ Trương Thiên vừa mở miệng, trong quan tài liền truyền ra tiếng nói.

Ngay sau đó, một bóng người mặc áo bào đen, đầu đội vương miện vàng độc đáo từ từ xuất hiện.

Trên vương miện còn có một con mắt kỳ lạ.

Trương Thiên xoa xoa má.

Người phụ nữ này đúng là dầu muối không ăn. "Tinh Tuyệt Nữ Vương." Trương Thiên gọi. "Ta biết rồi.

Kìa!" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn về phía Trương Kỳ Linh. "Hắn là do ngươi đưa vào?" Giọng cô u ám, có chút lạnh lùng.

Trương Thiên gật đầu. "Trước đây hình như ta từng gặp hắn, nhưng lúc đó khí tức trên người hắn không sắc bén như bây giờ.

Ta cũng không để ý." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói rồi ngồi lên nắp quan tài.

Trương Thiên lập tức trở nên nghiêm túc. "Ồ?

Ý của cô là?" Trương Thiên nhướng mày.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sống hàng ngàn năm, chẳng lẽ biết chuyện gì đó? "Hừ, không có gì." Tinh Tuyệt Nữ Vương hừ nhẹ, quay đầu đi, không nói thêm gì nữa.

Dưới vương miện vàng, gương mặt tinh xảo lộ rõ, sống mũi cao, dưới làn môi đỏ còn vương một nụ cười đầy ẩn ý.

Chương 641

Tuy dùng vải sa đen che mắt, nhưng khí chất đó không ai có thể cưỡng lại được.

Trương Thiên biết, cô nàng này đang thử thách mình. "Một quốc gia hùng mạnh, muốn tồn tại lâu hơn thì phải nhường lợi ích cho quốc gia nhỏ.

Nữ Vương, cô biết thứ trên người cậu ấy sao?" Trương Thiên nhìn chằm chằm vào mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tuy mắt cô bị vải đen che lại, nhưng Trương Thiên có thể tưởng tượng cô cũng đang nhìn mình.

Chỉ thấy môi đỏ của Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ nhếch: "Ý của ngươi là, ngươi là cái quốc gia cấp dưới đó sao?" Trương Thiên cũng không vội, từ từ ngồi lên quan tài: "Đương nhiên không phải, tôi là người bàng quan.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là tôi thuận miệng nói thôi, Nữ Vương đừng cho là thật." Trương Thiên uống một ngụm linh thủy. "Khí tức trên người hắn ta biết, là của người đàn bà điên đó." "Người đàn bà điên?

Ai?" Trương Thiên nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tuy trong lòng đã có đáp án nhưng hắn vẫn muốn hỏi sâu hơn. "Tây Vương Mẫu." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Cô vừa dứt lời, Trương Thiên hít sâu một hơi.

Trương gia đời đời kiếp kiếp bảo vệ bí mật "Chung Cực", mà Tây Vương Mẫu lại xuyên suốt toàn bộ bí ẩn của Trương gia.

Hiện tại Tinh Tuyệt Nữ Vương lại nhắc đến Tây Vương Mẫu,

Trương Thiên lập tức nghiêm túc hẳn lên. "Có thể nói cho tôi biết chuyện về Tây Vương Mẫu không?" Trương Thiên hỏi.

Nói xong, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại im lặng, chỉ ngồi một bên.

Trương Thiên biết, người này không có lợi lộc thì sẽ không mở miệng. "Cái đó, cô chưa xem à?

Mấy thứ ném vào trước đó, có cái cho cô đấy." Trương Thiên hít một hơi, nói khẽ. "Cái đống rác rưởi đó à?" Trương Thiên gãi đầu: "Là quần áo hiện đại.

Tôi nghĩ cô cũng không muốn ra ngoài bị vô số người vây xem chứ, cho nên quần áo là cần thiết." Nghe vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương liền nhìn lại bộ đồ của mình.

Áo bào dài đen mạ vàng, lộ ra đùi, thể hiện sự cao quý mà không mất đi vẻ gợi cảm.

Thiết kế đi trước thời đại như vậy mà hắn lại bảo không hợp quần chúng? "Quần áo của ngươi đâu?" Suy nghĩ một chút, Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn mở miệng.

Trương Thiên vội vàng lấy bộ quần áo mua ở Nam Vân ra.

Nhìn chất vải rẻ tiền và công nghệ may, Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút ghét bỏ.

Nhưng để được ra ngoài, cô vẫn nhận lấy. "Tây Vương Mẫu rất lợi hại, ta khuyên ngươi ít hỏi, ít nói." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong liền không nói thêm gì nữa.

Trương Thiên gãi đầu, sao lại làm ra vẻ thần bí thế, hơn nữa theo lời Tinh Tuyệt Nữ Vương thì thực lực hiện tại của hắn e rằng cũng không đủ. "Kẻ đó rốt cuộc là quái vật như thế nào mà Tinh Tuyệt Nữ Vương lại quen biết bà ta!" Trong lòng Trương Thiên hiện lên vô số nghi vấn.

Ánh mắt hướng về phía Trương Kỳ Linh, trên người y lại có thứ gì chưa biết đây.

Nhìn Trương Kỳ Linh một lát, Trương Thiên thu hồi ánh mắt.

Bất kể trên người Trương Kỳ Linh có cái gì, Trương Thiên đều không sợ.

Giây phút này y là người nhà hắn, vậy thì mãi mãi là người nhà họ Trương.

Đến lúc đó Trương Thiên chắc chắn sẽ không ngồi yên mặc kệ. "Có thể kể cụ thể cho tôi nghe chuyện về Tây Vương Mẫu không?

Nơi này là không gian hư ảo, có gì mà không dám nói.

Chẳng lẽ Nữ Vương đại nhân sợ rồi?" Trương Thiên ngồi bên cạnh trầm giọng khích tướng. "Ngươi không cần moi móc lời ta.

Tây Vương Mẫu thực lực rất mạnh, bà ta là Nhân tộc nhưng lại có thể bất tử bất diệt ngàn năm, thậm chí sống còn lâu hơn ta.

Mặc dù hiện tại đã là thời kỳ mạt pháp, nhưng bà ta có khả năng vẫn còn sống." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong liền im bặt.

Thông tin này hơi lớn.

Trương Thiên gật đầu không nói thêm nữa.

Theo ý của Tinh Tuyệt Nữ Vương thì là: thực lực rất mạnh, đừng đi nghe ngóng lung tung, sống yên ổn không tốt sao? "Nhớ kỹ lời hứa của ngươi." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong, người lại nằm vào trong thần quan Côn Luân.

Trương Thiên ngồi bên cạnh quan tài, rơi vào trầm tư.

Côn Luân Thần Cung là nơi Trương Thiên nhất định phải đi, dù sao lời nguyền của Trương Kỳ Linh có thể nằm ở đó, nhưng theo lời Tinh Tuyệt Nữ Vương, sự nắm chắc của Trương Thiên vốn đã ít nay

lại càng ít hơn. "Một con người, thực sự có thể sống mấy ngàn năm sao?" Trương Thiên lẩm bẩm.

Tuy hắn đã là người tu luyện, cũng biết với tu vi hiện tại sống hai ba trăm năm không thành vấn đề, nhưng ngàn năm thì quá khoa trương rồi.

Còn chưa kịp nghĩ sâu hơn, đột nhiên một lực đẩy truyền đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, nắp quan tài thế mà trực tiếp đóng lại. "Này, cô làm gì thế?" Nhìn quan tài Côn Luân đóng kín, Trương Thiên không biết người phụ nữ này lại muốn làm trò gì. "Làm phiền ta nghỉ ngơi rồi." Bên trong truyền ra giọng nói thanh lãnh.

Trương Thiên xoa đầu, hít một hơi rồi trực tiếp ra khỏi không gian hư ảo.

Trương Kỳ Linh đang chăm chú luyện đan, Trương Thiên cũng không tiện quấy rầy.

Bên ngoài, bóng dáng Trương Thiên xuất hiện trên tàu hỏa.

Lúc này đã là hơn chín giờ sáng.

Tàu hỏa vẫn đang chạy.

Loại tàu đường dài này thường phải mất một ngày một đêm mới đến đích. "Lão đại, anh đã về, Dương tiểu thư vừa mới đột phá đấy, mọi người đều đang vui mừng kìa." Bàn Tử hưng phấn nói.

Lúc này khí tức trên người Tuyết Lỵ Dương cũng hồn hậu hơn một chút.

Cũng phải, Tuyết Lỵ Dương trước đó hấp thu tinh hoa trong Mộc Trần Châu, cộng thêm hiện tại tiềm tâm tu luyện, tu vi tăng lên cũng không có gì lạ. "Ừ, chúc mừng, sau khi trở về hãy tu luyện cho tốt." Trương Thiên gật đầu chúc mừng. "Yên tâm đi Trương đại ca, tôi

nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của anh." Tuyết Lỵ Dương cười nói. "Đúng rồi, lần này trở về, tôi định đi nước ngoài một chuyến nữa." Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ rồi nói. "Cái gì?

Lại đi?" Trong mắt Hồ Bát Nhất có chút kích động.

Mới về được mấy ngày, còn chưa kịp ôm vợ ấm giường, sao lại đi nữa rồi. "Tập đoàn Cửu Môn muốn mở rộng thế lực thì chắc chắn cần sân khấu quốc tế, cho nên có một số việc tôi có thể giúp đi làm." Tuyết Lỵ Dương nói.

Trương Thiên suy nghĩ rồi mở lời: "Chuyện của tập đoàn Cửu Môn cũng không gấp, hiện tại các nước cũng đang tìm kiếm sự phát triển, cho nên chúng ta có khối thời gian.

Đợi sau khi về, tôi sẽ đưa cho cô một danh sách nhân vật.

Đến lúc đó cô chỉ cần đi tìm người rồi hợp tác là được." Trương Thiên thì chẳng vội chút nào.

Về danh sách, Trương Thiên chắc chắn sẽ viết tên những người dẫn đầu thương nghiệp hiện đại của kiếp trước.

Ví dụ như Tiểu Mã ca ở Mỹ, hay tổng giám đốc công nghiệp Tam Tinh ở Tiểu Phao Thái quốc (Hàn Quốc)...

Chắc hẳn sẽ không ai từ chối một cơ hội có thể kéo dài tuổi thọ.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Nếu có danh sách thì đơn giản hơn nhiều rồi.

Có điều, Trương đại ca, sao anh biết những người đó?" Tuyết Lỵ Dương có chút tò mò. "Trước đây tôi từng nghe mấy người nước ngoài kể về một số tài năng trẻ ở địa phương, nên tôi nghĩ có thể tìm những người đó để hợp tác không." Vẻ mặt Trương Thiên thản nhiên.

Đều là giang hồ lão luyện, Trương Thiên đương nhiên sẽ không để

lộ sơ hở. "Ừm, cũng đúng, người Trương đại ca gặp ở tiệm đồ cổ rất tạp nham.

Chương 642

Có điều tỷ lệ thành công có thể không cao, có người chỉ chém gió thôi, nhưng tôi sẽ làm theo ý anh đi xem thử." Tuyết Lỵ Dương cười nói.

Trương Thiên gật đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Mục đích cuối cùng của chúng ta không phải là quyền lực hay tiền bạc, mọi người phải hiểu điều đó." Giọng Trương Thiên trầm đục.

Mọi người đều nhìn sang. "Cái gì!

Lão đại không phải vì tiền?

Vậy thì vì cái gì?" Bàn Tử nuốt nước bọt, đây đều là tiền tươi thóc thật mà. "Văn vật lưu lạc bên ngoài, trước đó chẳng phải đã nói rồi sao." Trương Thiên trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Tên này hồi nhỏ nghèo khó, lại thêm lăn lộn ngoài xã hội nên mới hình thành tính cách mê tiền.

Cũng không trách Bàn Tử được, thời buổi này ai mà chê tiền chứ. "Nếu là như vậy, chẳng phải chúng ta lỗ vốn sao?" Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ rồi nói. "Không đâu, đến lúc đó tôi sẽ quy hoạch cho cô, đảm bảo tập đoàn của chúng ta có thể trở thành số một thế giới." Trương Thiên nhìn thời đại lạc hậu trước mắt, trong lòng có vô số kế hoạch kinh doanh nhảy vọt.

Cộng thêm thực lực bản thân, cơ bản sẽ không tốn nhiều sức lực. "Còn điểm cuối cùng, tập đoàn này chủ yếu là vì ***" Trương Thiên đang nói thì âm thanh hiện trường lại biến thành tiếng rè rè. [Vãi chưởng, sao thế này?

Micro bị hỏng à?] [Khá lắm, số một thế giới, tên này dám nói thật

đấy.

Nhưng vì văn vật thì tôi là người đầu tiên ủng hộ.] [Sao cứ đến lúc quan trọng lại xảy ra vấn đề thế?] [Mau đi kiểm tra thiết bị đi, rốt cuộc bọn họ nói cái gì?] Tại hiện trường phát sóng, khi tiếng nói vừa dứt, hình ảnh bỗng chuyển sang cảnh Trương Thiên đã xuống tàu vào ga, tất cả mọi người ở hiện trường đều kích động.

Trần Hề cũng là người đầu tiên đứng dậy.

Cô vội vàng đi đến trước màn hình chiếu Trương Thiên.

Kiểm tra thiết bị một chút, sau khi xác định không có vấn đề gì, trong mắt cô hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười của Trương Thiên, Trần Hề đã hiểu. "Xin lỗi, làm phiền rồi." Trần Hề cúi chào hình ảnh Trương Thiên, sau đó quay người nói: "Vừa rồi máy móc có chút vấn đề, đã không sao rồi, xin mọi người bình tĩnh chớ nóng." Trần Hề nói xong liền đi thẳng xuống. [Cái máy móc rách nát gì thế này, sao hình ảnh còn bị đứng nữa.] [Khá lắm, đúng lúc quan trọng thì tuột xích.] [Hắn nói còn mục đích gì nữa?

Chẳng lẽ là thống trị toàn thế giới?] Người xem hiện trường đoán già đoán non.

Ngay cả Trần Hề vừa ngồi xuống cũng nhìn chăm chú vào Trương Thiên.

Trong đôi mắt to tròn đều là sự nghi hoặc.

Trương Thiên rốt cuộc muốn làm gì?

Trong tương lai, hắn rốt cuộc đã làm những gì?

Trong bóng tối, hắn có thế giới ngầm đặc biệt nào không?

Hắn rốt cuộc là người như thế nào?

Trong lòng Trần Hề đầy ắp nghi vấn.

Còn Trương Thiên đang ngồi ở phía trên (trong ký ức/màn hình) thì lắc đầu, vừa rồi chuyển cảnh hơi muộn, chủ yếu là do hắn chưa thạo cái món đồ chơi giống bóng đèn này.

Nhưng lần sau sẽ không muộn như vậy nữa.

Lúc này, trong hình ảnh, nhóm Trương Thiên đã xuống tàu hỏa, đeo ba lô đi trên đường phố Bắc Ly. "Lão đại, vậy chúng tôi đi trước, anh về nhà xem sao đi." Bàn Tử hào hứng nói.

Trương Thiên nhìn mấy người một cái, gật đầu rồi chia tay nhau.

Trương Thiên đi về hướng tiệm đồ cổ. "Không biết ở nhà thế nào, đã mấy tháng không về rồi, chắc không sao đâu nhỉ." Trong lòng nghĩ vậy nhưng Trương Thiên lại dấy lên chút lo lắng.

Bắc Ly, trong tiệm đồ cổ Trương thị. "Lão Trương à, ông nói xem Tiểu Thiên đi bao lâu rồi?" Lý Tuyết Cầm đứng trước mặt Trương Hướng Thiên, nhìn chồng đang nằm trên ghế mây, giọng nói mang theo chút lo lắng. "Chắc cũng hai ba tháng rồi, cũng lâu đấy.

Sư phụ nó cũng thường đến chơi, cả Đoàn Đoàn nữa, cả tuần nay đều không tới, bà nói xem, có phải bà ép con bé chơi cờ với bà không." Trương Hướng Thiên chỉ vào Lý Tuyết Cầm, ánh mắt có chút cạn lời.

Bà này ngày nào cũng tìm người ta đánh cờ, giờ thì hay rồi, Đoàn Đoàn cũng không đến nữa, thiếu một đứa cháu gái ngoan ngoãn, buồn chán biết bao. "Tôi cũng không biết nữa, dạo này tôi cũng ít đánh cờ mà.

Hơn nữa, Đoàn Đoàn có thể có việc gì khác, chúng ta cũng không thể giữ con bé mãi được." Trương Hướng Thiên dang tay vẻ mặt bất lực. "Giờ Tiểu Thiên cũng không về, nhà cửa vắng tanh.

Haiz, biết thế sớm đưa Tiểu Thiên ra nước ngoài, đến lúc đó cũng

sẽ không xảy ra mấy chuyện này." Lý Tuyết Cầm nói, nhìn căn nhà trống trải, cảm giác có chút quạnh quẽ. "Mẹ, mẹ lại đang nói xấu gì con đấy." Đúng lúc Lý Tuyết Cầm đang phàn nàn, đột nhiên một giọng nói từ ngoài cửa truyền vào.

Chỉ thấy bóng dáng Trương Thiên từ từ xuất hiện. "Ding dong." Chuông cửa vang lên.

Lý Tuyết Cầm và ông bố "hời" đều đứng dậy.

Trong mắt hai người hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết. "Mẹ ơi, Tiểu Thiên, sao con lại về rồi?

Không đúng, con về mà không gọi điện báo trước, làm mẹ giật cả mình." Lý Tuyết Cầm vẻ mặt kích động, chạy tới ôm chầm lấy Trương Thiên.

Một cảm giác ấm áp quen thuộc truyền đến.

Trương Thiên nhẹ nhàng vỗ lưng mẹ. "Mẹ, con vừa về là qua đây ngay mà, hai người không sao chứ?" Trương Thiên cười nói.

Chỉ khi về đến nhà, Trương Thiên mới buông bỏ mọi sự đề phòng, ngoan ngoãn làm một đứa con hiếu thảo. "Đương nhiên rồi, nhà mình thì có chuyện gì được.

Thằng nhóc này, lần này đi cũng lâu đấy, không gặp nguy hiểm gì chứ?" Trương Hướng Thiên cũng đi ra, vỗ vỗ lớp bụi vốn không hề có trên người Trương Thiên, nhìn kỹ một lượt, xác định không có vấn đề gì, hai người mới thở phào nhẹ nhõm. "Không sao, con thì có chuyện gì được.

Đúng rồi, bố mẹ, lần này con đi Nam Vân có mang chút đặc sản về." Trương Thiên nói rồi vung tay lên, một đống rau củ, thực phẩm, trái cây, quần áo mua ở Nam Vân toàn bộ được Trương Thiên lấy ra.

Nhìn Trương Thiên biến ra nhiều đồ như vậy từ hư không, hai

người cũng không quá kinh ngạc.

Dù sao "yêu quái" như Đoàn Đoàn cũng đã ở nhà này rồi, Trương Thiên có một cái túi càn khôn cũng chẳng có gì lạ.

Nhìn đống đặc sản dưới đất, Lý Tuyết Cầm chỉ liếc qua một cái: "Con không sao là tốt rồi, mang quà cáp hay không cũng không quan trọng.

Lão Trương, còn không mau khiêng đồ vào?" Lý Tuyết Cầm nhìn Trương Thiên thì âu yếm, nhưng quay sang ông chồng "hời" thì giọng điệu lại lạnh lùng sai bảo. "Mẹ, chúng ta không thể quá mạnh mẽ như thế, dễ có nếp nhăn lắm.

Cho nên lần này con đặc biệt mang về cho mẹ một ít thuốc thần kỳ, mẹ ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ." Trương Thiên nói rồi lấy mấy lọ Tụ Khí Tán loại thường ra.

Trương Thiên lo bố mẹ không tu luyện, nếu ăn Cực Phẩm Tụ Khí Tán sẽ hại đến cơ thể, nên dứt khoát lấy loại bình thường nhất. "Đàn ông lo việc ngoài, đàn bà lo việc trong, Tiểu Thiên đạo lý này con phải hiểu chứ." Mẹ lườm Trương Thiên một cái.

Trương Thiên cười cười, nhét lọ thuốc vào tay mẹ. "Mẹ, đừng nói nhiều nữa, con đói rồi." Trương Thiên nũng nịu. "Được, mẹ đi nấu cơm.

Đúng rồi, Kỳ Linh đâu?

Sao không thấy nó?" Lý Tuyết Cầm nhìn quanh, không thấy Trương Kỳ Linh, trong lòng cũng thêm chút lo lắng.

Người nhà họ Trương trọng nhất là nghĩa khí, tình thân, Trương Kỳ Linh đã trở thành người một nhà, mẹ đương nhiên sẽ rất quan tâm. "Cậu ấy lát nữa sẽ về, mẹ cứ đi nấu cơm trước đi." Trương Thiên vỗ vai mẹ.

Lý Tuyết Cầm gật đầu, xắn tay áo lên: "Tiểu Thiên, hôm nay mẹ cao hứng, làm cho con một bàn đại tiệc thịnh soạn luôn." Lý Tuyết Cầm hào sảng nói rồi lao vào bếp. "Cái thằng nhóc này, về mang nhiều đồ thế, sắp xếp toàn bắt bố làm, có thể cho bố chút cơ hội thư giãn không." Bố vừa bê đồ Trương Thiên mang về, vừa lầm bầm mắng.

Trương Thiên không nhịn được nhếch miệng cười.

Phải biết rằng ở Bắc Ly, tiệm đồ cổ mở được đến quy mô như Trương Thiên thì quan hệ chắc chắn không ít.

Chương 643

Bố hắn cũng không phải hạng tầm thường, thời trẻ cũng lăn lộn mưa gió, nhưng về đến nhà thì như chuột gặp mèo, nhìn thấy mẹ là răm rắp nghe theo.

Đây cũng là yêu đến cực hạn rồi. "Bố, bố cũng là vui vẻ chịu đựng mà, làm tốt thì tối mẹ thưởng cho cái đùi gà." Trương Thiên cười nói. "Thằng nhóc này." Trương Hướng Thiên mắng một câu rồi lại tiếp tục làm việc.

Còn Trương Thiên thì tiếp quản công việc trông cửa của bố.

Ngồi trên ghế mây, Trương Thiên nhìn cánh cửa gỗ nhỏ của tiệm đồ cổ trước mắt, trong đầu hiện lên cảnh tượng hai năm trước.

Đó là lần đầu tiên hắn gặp Bàn Tử, tên đó phong trần mệt mỏi, không biết từ đâu chạy tới như thằng ngốc đòi bán ngọc bội cho hắn.

Cuối cùng Trương Thiên mới kết giao với Bàn Tử, mở ra cuộc đời đặc sắc của mình. "Kỳ Linh, thế nào rồi?" Trương Thiên khẽ mở miệng, nhìn qua như đang nói chuyện một mình.

Ánh mặt trời vàng rực r chiếu lên mặt Trương Thiên, tạo nên một vầng sáng trắng, giữa lông mày hắn đều là vẻ vui tươi.

Đây là tư thái khi thư giãn. "Ừm, bình đan dược này xong rồi." Trương Kỳ Linh truyền âm ra. "Khoan hẵng luyện tiếp, chúng ta về đến nhà rồi, lát nữa mẹ nấu cơm, ăn chút đã." Trương Thiên nói, giọng không lớn. "Được." Trương Kỳ Linh không nói nhiều, chỉ đáp một chữ, lập tức Trương Thiên liền truyền tống y ra ngoài.

Trương Kỳ Linh vẫn mặc bộ trường bào màu đen như trước. "Tôi đi thay quần áo." Trương Kỳ Linh ra ngoài xong liền đi thẳng về

phòng mình.

Dù sao mặc bộ đồ này quả thực sẽ khiến mẹ Trương lo lắng.

Trương Thiên không nói gì, chỉ nhìn Trương Kỳ Linh leo tường vào phòng.

Tận hưởng ánh mặt trời chiếu rọi bên ngoài, trong lòng Trương Thiên càng thêm thư thái. "Ngày tháng thế này, sống cũng không tệ." Lẩm bẩm một hồi, Trương Thiên thế mà nằm trên ghế mây ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu.

Mặt trời đã sắp lặn, chân trời nhuộm một màu cam rực rỡ.

Đột nhiên, cửa gỗ nhỏ của tiệm đồ cổ phát ra tiếng động. "Ding dong." Cùng với tiếng chuông là một giọng nói vang lên. "Xin hỏi, ông chủ có ở đây không?" Giọng nói lanh lảnh, mang theo chút lạnh lùng.

Trương Thiên khẽ mở mắt, nhìn về phía người tới, theo phản xạ mở miệng: "Có nhu cầu gì cứ xem tự nhiên, xem xong lại tìm tôi thanh toán." "Trương Thiên!" Nhưng chưa đợi Trương Thiên nói xong, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Trương Thiên bật dậy, nhìn người trước mắt.

Người tới mặc một bộ đồ trắng trơn, đầu cài trâm vàng, trang điểm cũng rất tinh tế.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

Nhìn người đến, Trương Thiên cũng có chút kinh ngạc: "Hoắc Tú Tú?" Trương Thiên thốt lên.

Hoắc Tú Tú này chẳng lẽ không biết đây là nhà hắn sao?

Hơn nữa nhìn biểu cảm này, không giống như biết hắn đang ở đây.

Cô ta đến đây chẳng lẽ có việc gì? "Sao anh lại ở đây?" Hoắc Tú Tú nhìn Trương Thiên, trong mắt có chút kinh ngạc.

Trương Thiên xoa đầu: "Không phải chứ, tôi là Tiểu Trương gia, đây là lần đầu cô biết à?

Hơn nữa, cái tiệm đồ cổ này là nhà tôi." Trương Thiên vẻ mặt đầy buồn bực, theo lý thuyết thì cô ta phải biết mới đúng.

Chẳng lẽ quên rồi?

Không thể nào, Hoắc Tú Tú cổ linh tinh quái, hẳn phải nhớ chứ. "Cô đến nhà họ Trương chúng tôi làm gì?

Chắc không phải vô tình đi ngang qua đâu nhỉ?" Trương Thiên hỏi.

Hoắc Tú Tú trên mặt có chút xấu hổ.

Cô nhìn Trương Thiên, lại nhìn xung quanh: "Cái đó, Trương công tử, lần này tôi đến đúng là có chút việc, nhưng không ngờ anh cũng ở đây." Hoắc Tú Tú cúi đầu, mân mê ngón tay thon dài, trông bộ dạng rất đáng thương.

Trương Thiên chớp chớp mắt, vẻ mặt ngơ ngác.

Ngay lúc Trương Thiên đang nghi hoặc, đột nhiên trong nhà truyền ra một giọng nói vang dội. "A!

Là Tú Tú đến đấy à, mau, mau mời vào!" Giọng của mẹ truyền ra.

Trương Thiên càng ngơ hơn.

Thế này là thế nào?

Mẹ quen Hoắc Tú Tú từ bao giờ?

Hơn nữa hồi đó khi tập đoàn Cửu Môn thành lập, nhà họ Hoắc đã tỏ rõ thái độ không muốn hợp tác, cuối cùng chuyện này cũng chẳng đi đến đâu.

Trương Thiên cũng không làm khó dễ.

Nhưng tình huống hiện tại, hình như là mẹ chuyên môn mời đến vậy. "Mẹ, hai người quen nhau à?" Trương Thiên chỉ Hoắc Tú Tú, lại chỉ mẹ. "Đương nhiên rồi, tiểu công chúa nhà họ Hoắc mà, mẹ đương nhiên quen rồi.

Thằng nhóc này, con quen biết mà không mời người ta vào nhà ngồi, còn đứng ngây ra đó làm gì." Lý Tuyết Cầm lườm Trương Thiên một cái rõ dài, rồi kéo Hoắc Tú Tú đi vào trong nhà.

Trương Thiên đầy đầu chấm hỏi.

Chuyện quái gì đây.

Trong nhà, Trương Kỳ Linh đã ngồi trên ghế sô pha.

Trời cũng dần tối, trên bàn ăn có thêm ít lạc rang và hạt dưa.

Trương Kỳ Linh vừa xem tivi vừa cắn hạt dưa, tỏ ra hoàn toàn không để ý đến sự hiện diện của Hoắc Tú Tú. "Tú Tú, mau ngồi đi, đúng lúc đến giờ cơm rồi, ăn cùng luôn nhé." Lý Tuyết Cầm kéo Hoắc Tú Tú ngồi xuống ghế sô pha. "Dạ, dì ơi, cháu không ngờ Trương công tử cũng về, cháu xin phép không ăn ạ." Hoắc Tú Tú nhìn Trương Thiên, lại nhìn mâm cơm, có chút khó xử. "Đã đến rồi thì ngồi xuống ăn đi." Trương Thiên lên tiếng, hắn cũng muốn xem xem Hoắc Tú Tú này giở trò gì. "Vâng, được ạ." Hoắc Tú Tú gật đầu, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Lý Tuyết Cầm.

Lúc này, trong bếp, Trương Hướng Thiên đang bưng bê thức ăn ra.

Chẳng mấy chốc, cả bàn ăn đã đầy ắp các món.

Nhìn qua toàn là những món Trương Thiên thích ăn: Gà đĩa lớn (Đại Bàn Kê), tôm, cá, thịt bò... "Kỳ Linh, nào, hai ta uống trước một ly." Bố kéo Trương Kỳ Linh, cười ha hả nâng ly rượu lên.

Còn lúc này, Lý Tuyết Cầm thì mở to mắt nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên thấy cảnh này, trong lòng lập tức có dự cảm chẳng lành. "Tiểu Thiên, con và Tú Tú có quen nhau không?" Lý Tuyết Cầm hỏi, trên mặt nở nụ cười. "Vâng có quen, quen từ năm ngoái ạ." Trương Thiên thành thật trả lời. "Vậy thì tốt quá rồi.

Tiểu Thiên à, con xem Tú Tú người ta này, ngoan ngoãn, giỏi giang, hiểu chuyện, lại xinh đẹp, hơn nữa tuổi tác cũng chỉ kém con vài tuổi.

Huống hồ gia cảnh Tú Tú so với nhà ta còn lợi hại hơn một chút.

Con xem..." Lý Tuyết Cầm chưa nói hết câu, ánh mắt đã nhìn chằm chằm vào Trương Thiên.

Chuyện mẹ giục cưới này cũng chẳng hiếm gặp.

Mỗi năm một lần, Trương Thiên đã quen rồi. "Mẹ, Tú Tú thông minh lanh lợi, lại còn xinh đẹp, người không phải thánh hiền, con cũng vậy.

Nhưng mà hiện tại con thực sự không thích hợp." Trương Thiên nói, coi như giữ đủ thể diện cho Hoắc Tú Tú.

Chương 644

Hoắc Tú Tú mím môi, không nói gì.

Trương Thiên không phải không thích kết hôn hay không thích phụ nữ, chủ yếu là người phụ nữ hắn cần tìm yêu cầu chắc chắn không thấp.

Giống như Hoắc Tú Tú, tuy cổ linh tinh quái và thông minh, nhưng so với những người trưởng thành chín chắn thì chắc chắn không bằng.

Trương Thiên nếu lấy vợ, chắc chắn ưu tiên người có thể giúp ích cho sự nghiệp, có thể phò tá mình, Hoắc Tú Tú rõ ràng không phải người đó. "Cái thằng này, mẹ sớm đã đoán được rồi.

Thật ra còn một việc nữa." Mẹ nói.

Trương Thiên vừa ăn vừa gật đầu.

Chỉ cần không nhắc chuyện cưới xin, chuyện khác thì sao cũng được. "Nhà họ Hoắc năm nay tiến vào Bắc Ly, hy vọng con có thể giúp đỡ một chút." Lý Tuyết Cầm nói.

Trương Thiên ngạc nhiên liếc nhìn Hoắc Tú Tú.

Trương Thiên nhớ rõ nhà họ Hoắc trước kia đều ở Bắc Ly.

Trừ khi họ đã rời đi, rồi gần đây thấy không sống nổi ở nơi khác nên lại quay về.

Như vậy thì có thể chứng minh vì sao Hoắc Tú Tú lại đến nhà mình, chắc là đến để nịnh bợ, nhờ vả.

Nhưng không ngờ lại bị mẹ phát hiện ra.

Có lẽ cũng do mẹ muốn có con dâu nên mới nói chuyện hợp với

Hoắc Tú Tú. "Được, đến lúc đó rồi nói." Trương Thiên vừa ăn vừa gật đầu. "Cảm ơn anh." Hoắc Tú Tú nói.

Trương Thiên xua tay, không nói thêm gì nữa.

Bữa cơm diễn ra rất nhanh.

Ăn xong, Hoắc Tú Tú như con thỏ bị kinh hãi, vội vàng cáo từ ra về.

Một năm nay có lẽ đả kích đối với cô bé hơi lớn, tính cách cũng có chút thay đổi.

Về việc này Trương Thiên cũng không để ý quá nhiều. "Tiểu Thiên, đi tiễn người ta đi." Lý Tuyết Cầm kéo áo Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu, rảo bước đi ra ngoài. "Tôi tiễn cô." Nói rồi Trương Thiên đưa Hoắc Tú Tú ra khỏi tiệm đồ cổ. "Trương đại ca, tôi hỏi anh một chuyện nhé." Hoắc Tú Tú do dự một chút rồi mở lời.

Trương Thiên có chút nghi hoặc: "Chuyện gì?" "Là...

Trương đại ca, gần đây anh có gặp Hoa Hoa không?" Hoắc Tú Tú nhìn Trương Thiên, đôi mắt to tròn mang theo chút nghiêm túc. "Không có, dạo này tôi đều không ở nhà, mới vừa về thôi." Trương Thiên lắc đầu.

Ngay lập tức hắn như nghĩ ra điều gì: "Hoa Hoa mất tích rồi sao?" Trương Thiên kinh ngạc.

Theo lý thuyết, Giải Vũ Thần - chưởng môn nhân đời sau của Giải gia không thể nào vô duyên vô cớ mất tích được.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Hoắc Tú Tú, có lẽ đã lâu không gặp cậu ta rồi. "Vâng, Hoa Hoa mất tích mấy tháng rồi.

Nhà họ Hoắc chúng tôi ở nơi khác làm ăn không được nên muốn liên hệ với Hoa Hoa, nhưng không ngờ cậu ấy lại mất tích.

Cuối cùng bà nội đưa chúng tôi quay lại đây, và sắp xếp cho tôi gặp dì.

Biết dì muốn kén con dâu nên..." Hoắc Tú Tú nói nhỏ.

Trương Thiên cũng hiểu nguyên nhân sự việc. "Được, chuyện này tôi biết rồi.

Chuyện của Hoa Hoa, tôi sẽ lưu ý và phái người đi nghe ngóng tin tức.

Còn về nhà họ Hoắc các người, chuyện làm ăn của các người ở Bắc Ly tôi không quản, nhưng đừng làm chuyện vi phạm pháp luật hay tổn hại lợi ích Hạ Quốc là được." Trương Thiên nói xong, Hoắc Tú Tú vội vàng gật đầu: "Trương đại ca, anh là người tốt." Nói xong, cô bé tỏ vẻ cực kỳ vui vẻ, nhảy chân sáo chạy ra xe của mình.

Trương Thiên vẻ mặt đầy buồn bực.

Được rồi, sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên nhận được thẻ người tốt.

Có điều, Hoa Hoa sẽ đi đâu chứ?

Có thể khiến Hoắc Tú Tú lo lắng như vậy, nghĩa là cậu ta có thể không để lại lịch trình gì. "Xem ra cần thiết phải đi xem thử, nhưng phải đi gặp sư phụ trước đã." Trương Thiên lẩm bẩm.

Còn về Hoắc Tiên Cô, Trương Thiên căn bản không để trong lòng.

Xe dần rời đi.

Bóng dáng Lý Tuyết Cầm đi ra khỏi tiệm đồ cổ. "Cái thằng bé này, tương lai rốt cuộc có kết hôn không đây, cô gái đó sẽ là ai nhỉ?" Lý Tuyết Cầm lẩm bẩm, trong mắt đều là cảm thán.

Sau khi Trương Thiên rời đi, phía bên Bàn Tử.

Bàn Tử cùng Hồ Bát Nhất và Shirley Dương thu dọn lại tứ hợp

viện một chút.

Tuy nói là dọn dẹp, nhưng tứ hợp viện cũng chẳng cần chỉnh sửa gì nhiều, Đoàn Đoàn và Tiểu Miết hai đứa này ngày nào cũng dọn rồi.

Đặc biệt là Đoàn Đoàn, nhóc con cầm cái chổi còn cao hơn cả người mình quét lá rụng. "Tên mập kia, ông định đi đâu thế?" Đoàn Đoàn thấy Bàn Tử mặc áo khoác ra cửa, đôi mắt to tròn đầy vẻ nghi hoặc.

Khó khăn lắm mới về nhà, Đoàn Đoàn tự nhiên muốn đi chơi cùng. "Việc của Bàn gia, trẻ con bớt hóng hớt." Bàn Tử nói xong, nghênh ngang bước ra khỏi nhà.

Trong đôi mắt to của Đoàn Đoàn hiện lên vài phần khó hiểu. "Tiền của Bàn gia, Bàn gia tới đây." Bàn Tử lẩm bẩm, đi về phía cửa hàng của Đại Kim Nha.

Cửa hàng của Đại Kim Nha nhờ sự cống hiến của nhóm Trương Thiên nên cũng đã được cải tạo lại.

Nơi vốn dĩ không lớn lắm nay đã được mở rộng ra, thậm chí còn xây thêm một tầng lửng.

Nhìn đường phố xe cộ như nước, Bàn Tử vươn vai một cái. "Lâu lắm không thấy cảnh náo nhiệt thế này rồi." Bàn Tử lẩm bẩm, đôi mắt ti hí không ngừng liếc nhìn xung quanh. "Cũng không biết bao giờ lão đại mới về." Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện.

Áo khoác xanh lam, dáng người mập mạp, còn kiểu tóc độc đáo kia nữa, cách ăn mặc này trực tiếp thu hút sự chú ý của Bàn Tử. "Hả?

Thân phận gì mà lại dám mặc đồ giống Bàn gia, ăn diện giống Bàn gia thế kia?" Bàn Tử nhìn gã kia, miệng lầm bầm, không nhìn thêm nữa, rảo bước rời khỏi khu chợ sầm uất.

Rất nhanh, hắn đã đến cửa hàng Đại Kim Nha.

Lúc này Đại Kim Nha đang tiếp đãi một vị khách nước ngoài.

Nguồn thu nhập của Đại Kim Nha đa số đến từ mấy lão Tây, chứ người bản địa Hạ Quốc đến mua thì rất ít. "John, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, ngài tuyệt đối không tìm được món bảo vật nào thực tế hơn nhà tôi ở khắp cái đất Bắc Ly này đâu." "Cái mặt dây chuyền ngọc này, chính là đồ trang sức Vương phi thời Minh từng đeo, ngài mang về thì người phụ nữ nào mà không chiếm được?

Người phụ nữ nào mà không động lòng?" Đại Kim Nha nhìn thanh niên ăn mặc thời thượng trước mặt, miệng không ngừng tuôn ra những lời đường mật.

Đối phó với loại công tử bột này, Đại Kim Nha quá hiểu rồi, không phải vì đàn bà thì cũng là để tặng đàn bà.

Giống như đám thanh niên bọn họ, đến tiệm đồ cổ cũng chỉ vì mấy chuyện đó thôi.

Quả nhiên, John nghe xong, mắt sáng lên. "Thời Minh?

Đó là cái gì?

Niên đại rất xa sao?

Có phải rất trân quý, độc nhất vô nhị trên thế giới không?" Trong mắt John hiện lên một tia kích động. "Đương nhiên rồi, toàn thế giới độc nhất vô nhị... hàng nhái..." Đại Kim Nha nói, câu cuối cùng tự nhiên nuốt vào trong bụng.

Chương 645

Hàng thật thì Đại Kim Nha còn lâu mới nỡ bán ra ngoài, hắn còn phải giữ lại làm trân bảo chứ. "Oh my god, tuyệt quá, cái này bao nhiêu tiền, tôi muốn lấy." John nói tiếng Anh lưu loát. "Cái này không đắt, chỉ cần ba ngàn tệ!" Đại Kim Nha cười nói. "Mới ba ngàn à, được, cái này tôi lấy." John vừa nói, mắt Đại Kim Nha liền híp lại.

Xem ra gã này còn vặt lông được nữa. "Chỗ tôi còn có..." "Keng keng..." Không đợi Đại Kim Nha mở miệng lần nữa, cửa đã bị đẩy ra. "Ai đấy, sao không có mắt thế, không biết đang bận à?" Đại Kim Nha mắng một câu. "Kim gia, hỏa khí lớn thế." Lúc này, giọng nói của Bàn Tử truyền đến.

Cơn giận của Đại Kim Nha nháy mắt tiêu tan một nửa. "Ây da, là Bàn gia, mau mau mời vào." Đại Kim Nha chớp mắt đã đổi thành vẻ mặt tươi cười, đón Bàn Tử đi vào. "Kim, đây là?" John nhìn Bàn Tử mới vào, vẻ mặt ngơ ngác. "Ây, Kim gia, chỗ ông sao lại có một con gà mờ thế này." Bàn Tử liếc nhìn John một cái. "Bàn gia, đây là khách hàng của tôi, ngài về cũng không thông báo một tiếng, tôi chắc chắn phải đi nghênh đón chứ." Đại Kim Nha nở nụ cười rạng rỡ, cái răng vàng trong miệng lúc ẩn lúc hiện. "Bọn tôi cũng mới về hôm qua thôi, hôm nay đến chỗ ông luôn đây, đủ nghĩa khí chưa." Bàn Tử nói rồi cũng ngồi xuống. "Đủ nghĩa khí, đủ nghĩa khí." Trong lòng Đại Kim Nha nở hoa, Bàn Tử đến, chắc chắn là mang đồ tới, mình lại sắp phát tài rồi.

Có điều, gã John trước mặt vẫn còn nợ mình ba ngàn tệ, Đại Kim Nha cũng không nỡ thả đi. "Đây là bạn tôi, tên là Vương Khải Toàn, chúng tôi đều gọi là Bàn gia.

Còn đây là John, khách hàng của tôi." Đại Kim Nha đảo mắt, giới thiệu hai người với nhau. "Hóa ra là bạn của Kim, tôi tên là John." John dùng giọng Hạ ngữ lơ lớ nói. "Ừ, tôi tên Vương, Khải, Toàn." "Đúng rồi, Kim gia, tôi bên này có mấy món đồ, để ông xem qua." Bàn Tử nói xong cũng không kiêng dè, trực tiếp móc từ trong túi ra mấy món.

Đại Kim Nha vội vàng lấy kính lúp ra.

Lúc này John cũng tỏ vẻ hứng thú nhìn hai người.

Bàn Tử đầu tiên lấy ra một chiếc vòng tay vàng.

Trên vòng còn chạm khắc một số hoa văn. "Nhìn từ cảm giác niên đại của vàng, còn cả điêu khắc, chắc phải có lịch sử ngàn năm rồi, không ngờ vàng chưa bị phân hủy, cũng là vạn hạnh." Đại Kim Nha nhìn chiếc vòng trước mắt, có chút cảm thán. "Ngàn năm?

Lâu thế sao?

Lịch sử Hạ Quốc xa xưa vậy à?" John đầy mặt kinh ngạc, lịch sử quốc gia bọn họ cũng mới mấy trăm năm, người ta Hạ Quốc đã tính đến hàng ngàn năm rồi? "Còn cái này nữa." Bàn Tử nói, lấy hạt Chiêu Hồn Châu ra.

Hạt châu toàn thể hiện màu xanh lục.

Trong bóng tối thậm chí còn có thể phát ra ánh sáng mờ ảo.

Sau khi hạt châu được lấy ra, cả tiệm đồ cổ dường như tối sầm lại một vòng.

Giống như giữa trưa hè nóng bức bỗng nhiên bật điều hòa vậy.

Nhìn hạt châu Bàn Tử lấy ra, không chỉ Đại Kim Nha, mà ngay cả John đang ngồi xem kịch cũng ngồi thẳng dậy. "Bàn gia, đây là..." Đại Kim Nha nhìn hạt châu nhỏ hơn lòng bàn tay rất nhiều trước mắt,

nuốt nước miếng.

Đồ vật Bàn Tử lấy ra chắc chắn không tệ.

Nhưng thứ này hắn chưa từng thấy bao giờ, hơn nữa nhìn dáng vẻ tuyệt đối là đồ tốt.

Đại Kim Nha lại lần nữa rung động. "Đây là Chiêu Tài Châu, có thể chiêu tài tiến bảo, hơn nữa đeo nó vào sẽ có cảm giác khác biệt, buổi tối ở nhà sẽ phát ra lục quang, chiếu sáng cả cái giường lớn." Bàn Tử liên tục nói.

Đại Kim Nha vỗ trán, biết ngay mà, tên này trong miệng chắc chắn chẳng thốt ra được câu nào thật lòng.

Có điều, hạt châu trước mắt này lại khiến Đại Kim Nha vô cùng chú ý. "Bàn gia, hạt châu này bao nhiêu tiền, tôi thu." Đại Kim Nha có chút nóng vội.

Bàn Tử nhìn John, lại nhìn Đại Kim Nha.

Hạt châu này đâu phải Chiêu Tài Châu gì, mà là Chiêu Hồn.

Đeo thứ này vào, hồn phách đều bị gọi tới, buổi tối đừng nói ngủ, có thể không chết đã là may rồi.

Hơn nữa người đeo thứ này sẽ cực kỳ xui xẻo, có thể nói ai đeo người đó đen đủi.

Bàn Tử có Vương Phi hộ thể không sợ, nhưng người khác thì không giống vậy. "Kim gia, ông thân phận gì?

Còn dám cầm hạt châu giống Bàn gia?

Muốn cầm, thì chắc chắn phải là vị công tử này cầm rồi." Bàn Tử nói, đưa mắt nhìn về phía John.

Đại Kim Nha trong nháy mắt hiểu ra điều gì, xem ra hạt châu này không đơn giản. "Kim, hạt châu này tôi rất thích, ông giúp tôi giám

định một chút, nếu là thật, tôi nguyện ý trả giá cao mua lại." John nghiêm túc nói.

Nhìn hạt châu này, gã khẳng định, Jenny chắc chắn sẽ chấp nhận mình!

Đây nhất định là một hạt châu may mắn! "John, nói thật, hạt châu này tôi cũng muốn, căn bản không cần nhìn cũng biết nhất định là đồ vật ngàn năm trước." "Đồ Bàn gia mang đến, tính chân thực không cần nghi ngờ." Đại Kim Nha vừa nói vừa cầm kính lúp soi. "Bên trong hạt châu không có một chút tạp chất, khí thể lưu động bên trong như nước vậy, sờ lên mát lạnh, đây tuyệt đối không phải công nghệ hiện đại có thể làm được." Đại Kim Nha nói mà bản thân cũng động lòng.

Nhưng lời của Bàn Tử khiến Đại Kim Nha biết, thứ này mình không thể cầm. "Theo tôi quan sát sơ bộ, hạt châu này hẳn là đồ vật thời Chiến Quốc, tên là Chiêu Tài Châu, người đeo sẽ được tài khí bao quanh, có tác dụng tư dưỡng, làm đẹp." "Không tin ngài có thể sờ thử, hạt châu toàn thể mát lạnh, đặt lên mặt có thể làm giãn da, mờ nếp nhăn." Đại Kim Nha liên tục nói.

Hắn trong lòng rõ ràng, John đến đây là vì phụ nữ.

Đã như vậy, hắn tự nhiên sẽ dẫn dắt câu chuyện một cách vô thức vào những việc có lợi cho phụ nữ.

John tò mò cầm hạt châu lên.

Sau khi cầm lên, một luồng khí lạnh truyền đến.

Mắt John trừng lớn.

Đây là thứ gã chưa từng thấy bao giờ. "Là thật, thế mà lại thực sự có cảm giác mát lạnh, bảo vật, tuyệt đối là bảo vật!" Lúc này, trong lòng John càng thêm xác định, thứ này nếu lên sàn đấu giá, tuyệt đối là giá trên trời! "Bất kể giá nào, thứ này tôi nhất định phải lấy được,

không vì Jenny thì cũng vì tiền." John trong lòng suy tính, ánh mắt nhìn về phía Bàn Tử. "Vương, tôi hy vọng cái này ngài có thể bán cho tôi, tôi nguyện ý trả giá cao." Mắt John mang theo vài phần nóng bỏng. "Ây, vốn dĩ Bàn gia định bán cho Kim gia, nhưng có hai người mua, tôi cũng khó xử a, nếu bán cho ngài, tôi chẳng phải đắc tội Kim gia sao?" Bàn Tử cười hắc hắc, lập tức mở miệng: "Hay là hai người đấu giá?

Ai cao hơn thì bán cho người đó." Trên mặt Bàn Tử mang theo nụ cười.

John nhìn Đại Kim Nha. "Tôi không sao cả, cạnh tranh công bằng, tôi giơ hai tay hai chân tán thành." "Tôi trả mười vạn." Đại Kim Nha trực tiếp mở miệng. "Gần đây đấu giá của Khách sạn Tân Nguyệt sắp mở rồi..." Đại Kim Nha hô giá xong, lại lẩm bẩm một câu nhỏ.

John nhướng mày. "Kim, tôi sẽ không khách sáo đâu, tôi trả hai mươi." "Ba mươi." "Bốn mươi!" John và Đại Kim Nha liên tục gọi giá.

Mà ở một bên, Bàn Tử cười nở hoa. "Phì phì, tiền sữa bột cho con có rồi." Bàn Tử trong lòng nghĩ, hai người gọi càng nhiều càng tốt.

Đương nhiên chỉ giới hạn ở John. "Một trăm vạn." John cuối cùng hô ra một con số.

Ngay cả Đại Kim Nha cũng không dám theo nữa.

Một trăm vạn, số tiền này rất lớn rồi, Đại Kim Nha bán cái tiệm này đi có lẽ mới gom đủ, nhưng mua một hạt châu thì quả thực có chút không đáng.

Chương 646

Nhưng điều Đại Kim Nha không biết là, lúc trước một miếng ngọc bội vỡ còn bán được mấy ngàn vạn.

Hắn một trăm vạn này vẫn còn thấp. "Thế nào?

Không ra giá nữa chứ?" John vẻ mặt tươi cười, gã đã nắm chắc hạt châu trong tay. "Một trăm linh một vạn." Đại Kim Nha cắn răng, nhả ra từng chữ.

Biểu cảm có vẻ vô cùng kích động, trông như rất đau khổ vậy.

Thiên phú diễn xuất đó, Bàn Tử nhìn cũng phải giơ ngón tay cái. "Một trăm mười vạn." John cắn răng nói. "Thành giao!" Không đợi Đại Kim Nha mở miệng nữa, Bàn Tử đập bàn.

Không thể thêm nữa, Bàn Tử cũng lo vỡ trận.

Đại Kim Nha hơi nhíu mày, lập tức vỗ tay: "Chúc mừng ngài John, hỉ đề ái châu (mua được hạt châu yêu thích)." Đại Kim Nha nói xong, không nói thêm gì nữa, tỏ vẻ hơi tức giận. "Kim đừng giận, cái dây chuyền kia, tôi trả sáu ngàn tệ." John cười hì hì nói, lập tức gã hô vọng ra ngoài một câu, một người hầu ngoại quốc vội vàng chạy vào. "Đi, chuyển tiền!

Các người mang theo sổ tiết kiệm chứ?" John nói.

Bàn Tử và Đại Kim Nha lấy sổ của mình ra.

Sau đó tên người hầu cầm sổ chạy đi, hiển nhiên là đi chuyển tiền. "Vậy, tôi đi trước, hạt châu này quá tuyệt, tôi phải đi cho Jenny xem." John nói xong, gã cười với Đại Kim Nha một cái, sau đó rảo bước rời đi.

Đợi John rời đi, Đại Kim Nha mới nhìn về phía Bàn Tử. "Bàn gia,

thứ này rất tốt mà, tại sao lại cho lão Tây kia." Đại Kim Nha có chút không hiểu. "Đây là Chiêu Hồn Châu, ông hiểu chứ." Bàn Tử mở miệng nói.

Đại Kim Nha nghe vậy nuốt nước miếng, trong lòng cũng có chút may mắn.

May mà mình không lấy, nếu cuối cùng mình lấy, chẳng phải tiệm đồ cổ của mình sẽ náo nhiệt phi phàm sao? "Là tôi hiểu lầm, xin lỗi Vương huynh đệ." Đại Kim Nha quả đoán xin lỗi.

Bàn Tử xua tay, mặt mày tươi rói: "Tôi đây chẳng phải lấy được tiền rồi sao, đừng để ý nhiều thế.

Kim gia, chỗ tôi còn có đồ khác, ngài nếu thu, chúng ta lại thương lượng giá cả." Bàn Tử nói, Đại Kim Nha nở nụ cười: "Ha ha, Vương huynh đệ, ngài quả nhiên là anh em tốt của tôi, mau ngồi." Hai người ngồi xuống tiếp tục thương thảo.

Rất nhanh, thủ hạ của John cầm sổ tiết kiệm chạy ra, mà trên đó hách nhiên đã có thêm rất nhiều tiền.

Sở dĩ Bàn Tử dám đưa sổ, chủ yếu vẫn là không sợ, thực lực bày ra ở đây rồi. "Tiên sinh, đồ của các ngài." Tên thủ hạ nói. "Đặt đó đi, được rồi, ngươi có thể đi." "Vương huynh đệ, nói cho cậu một chuyện." Đại Kim Nha nói, Bàn Tử vẻ mặt nghiêm túc. "Một tuần sau, Khách sạn Tân Nguyệt sẽ tổ chức đấu giá mỗi năm một lần, đến lúc đó, các cậu có thể tham gia một chút." Đại Kim Nha mở miệng nói.

Sau khi hắn nói xong Bàn Tử cũng hiểu ra điều gì. "Được, chuyện này tôi sẽ nói với lão đại, đúng rồi, mấy thứ này ông cứ cầm lấy đi, giá cả cứ như tôi vừa nói." Bàn Tử nói, đẩy đống vàng bạc châu báu trên bàn ra.

Đại Kim Nha cũng không nói thêm gì, nhận lấy đồ của Bàn Tử.

*** Trong khi hai người giao đàm, phía bên Trương Thiên.

Trương Thiên đã tới chân núi Long Đằng Sơn.

Tòa nhà lớn của Tập đoàn Cửu Môn vẫn sừng sững dưới chân núi, trông vô cùng hùng vĩ.

Qua mấy tháng quy hoạch, trên núi Long Đằng còn xây dựng thêm một số bậc thang, còn có cả lương đình các loại.

Mục đích là để thuận tiện leo núi, thuận tiện nghỉ ngơi.

Nơi này là chỗ dưỡng lão của Trương Thiên, tự nhiên phải chú trọng rồi.

Tiến vào tập đoàn, lễ tân bên ngoài nhìn thấy là Trương Thiên, mắt đều sáng lên. "Chủ tịch." Cô gái lễ tân cung kính mở miệng.

Trương Thiên xua tay: "Tôi chỉ là người thường thôi." Nói xong, Trương Thiên sải bước tiến vào bên trong tập đoàn. "Thật kỳ quái..." Lễ tân vẻ mặt nghi hoặc, Trương Thiên là Chủ tịch mà còn bảo bọn họ là người thường, thế bọn họ tính là cái gì?

Trương Thiên có thang máy chuyên dụng nên cũng không cần chờ lâu.

Một lát sau Trương Thiên liền đến tầng phòng họp của mình. "Cậu, bảo Phó chủ tịch qua đây." Trương Thiên tùy tiện kéo một nhân viên lại nói. "Vâng thưa Tổng tài." Nói xong, nhân viên kia nhanh nhẹn chạy đi.

Trương Thiên ngồi trong phòng họp, một lát sau một ông lão vội vã chạy tới. "Ngài đã về, tôi có cần gọi người các gia tộc khác không?" Gia chủ Uông gia vội vàng mở miệng, ánh mắt có chút kích động nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên lần này trở về, chắc chắn là để kiểm tra thành tích,

đến lúc đó, nói không chừng mình cũng có thể được chia chút đồ tốt. "Thông báo một chút, chúng ta họp, tôi kiểm nghiệm thành tích năm nay của các ông." Trương Thiên thản nhiên nói.

Sau khi hắn nói xong, trên mặt gia chủ Uông gia đối diện liền lộ ra vẻ kích động.

Tu vi đột phá, chỉ ngày một ngày hai thôi!

Theo Tô Nan đi ra ngoài, Trương Thiên càng dựa người vào ghế.

Lâu rồi mới vào công ty, lại có một loại cảm giác khác lạ.

Hít sâu một hơi, Trương Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nơi này coi như là khu vực ngoại ô Bắc Ly, nên nhà cửa xung quanh không nhiều lắm.

Phong cảnh cũng không tệ.

Ở bất kỳ thành phố nào, chỉ cần gần dãy núi, thường đều nằm ở ngoại ô, trừ khi trung tâm thành phố thực sự không thể tránh được ngọn núi nào đó.

Không để Trương Thiên đợi lâu, theo sự liên lạc của Tô Nan, mười mấy phút sau, một đám người lác đác bước vào văn phòng.

Trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ tự tin, cộng thêm một chút vui mừng.

Trương Thiên trở về, đây không nghi ngờ gì là một chuyện vui.

Không chỉ là quan hệ lợi ích, mà còn có cả sự quan tâm. "Môn chủ, ngài đã về." Ngô Lão Cẩu thấy Trương Thiên ngồi ở chủ vị, trên mặt càng là tràn đầy nụ cười. "Ừ, Ngô môn chủ gần đây vẫn khỏe chứ?" Trương Thiên khẽ gật đầu, trên mặt mang theo nụ cười như có như không.

Ngô Lão Cẩu hiện tại thực lực lại tiến thêm một bước, đã là Đại

Tông Sư trung kỳ rồi, nói không chừng trong những năm tháng còn sống, có thể đột phá Đại Tông Sư cũng không biết chừng. "Khỏe, khỏe, đa tạ những thứ Môn chủ ban tặng, giúp tu vi tôi tiến thêm một bước." Ngô Lão Cẩu liên tục nói, nụ cười trên mặt không giấu được.

Chính vì tu vi hắn tăng lên, dẫn đến việc Ngô Lão Cẩu trước mặt những người khác càng thêm áp đảo. "Có tác dụng là được.

Mọi người ngồi đi." Trương Thiên vẫy tay với đám đông, mấy người cũng lần lượt ngồi xuống.

Giải Liên Hoàn, Tô Nan, Ngô Lão Cẩu v.v., vừa vặn ngồi đầy một bàn. "Môn chủ, Ngô gia chúng tôi sau khi ngài đi, đã dốc sức vì sự phát triển của tập đoàn mà lập nên kỷ lục mới, chúng tôi đã thành lập Kiến thiết Hạ Quốc, hợp tác với Hạ Quốc, giành được quy hoạch xây dựng Bắc Ly!" Ngô Lão Cẩu trầm giọng nói.

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn mang theo vài phần thâm trầm.

Nếu không phải Trương Thiên nhắc nhở, Ngô gia bọn họ có lẽ vẫn đang làm mấy vụ buôn bán nhỏ lẻ.

Căn bản không thể nghĩ đến việc làm xây dựng cho Hạ Quốc. "Ngô Lão Cẩu, ông đúng là chó thật, xây dựng bản thân là của Giải gia chúng tôi, tên nhà ông lại chen ngang một chân!" "Môn chủ, Giải gia chúng tôi đã bắt đầu đầu tư phát triển về viễn thông, chúng tôi dự định xây dựng một trạm tín hiệu Cửu Môn, đến lúc đó có thể tự chủ nghiên cứu kỹ thuật tín hiệu.

Tuy rằng đầu tư có thể rất lớn, nhưng vì lợi nhuận có thể gấp bội." Giọng nói trầm trọng của Giải Liên Hoàn cũng theo đó truyền đến.

Trương Thiên nhìn tên này một cái.

Không ngờ hắn thật sự nghe lọt tai kế hoạch của mình.

Cứ đà này, công nghiệp nặng và doanh nghiệp viễn thông của Trương Thiên sẽ mọc lên như nấm.

Chương 647

Phải biết rằng, thời đại này, thứ Hạ Quốc thiếu nhất không phải giải trí, mà là công nghiệp nặng, còn cả viễn thông.

Chỉ cần làm tốt những thứ này, thì tương lai sẽ không thiếu tiền.

Trương Thiên gật đầu, nhìn về phía Tô Nan. "Môn chủ, Uông gia chúng tôi cũng đã thực hiện một số thay đổi, theo quy hoạch của ngài, chúng tôi sẽ triển khai xây dựng đường sắt, đầu mối giao thông tại Hạ Quốc, quy hoạch hoàn thành xây dựng trong vòng năm năm." Tô Nan mở miệng.

Trong lòng cũng là một trận đau xót.

Xây dựng thì đồng nghĩa với việc rải tiền.

Một km đường quốc lộ đều có thể tiêu tốn mấy chục vạn thậm chí cả trăm vạn.

Cũng may nhân lực thời đại này rẻ, bọn họ chỉ cần làm chút bê tông là được. "Vốn của tập đoàn còn bao nhiêu?" Trương Thiên nhìn Tô Nan. "Môn chủ, vốn của tập đoàn chúng ta không cao, cộng thêm xây dựng ở hải ngoại, đã không quá ba mươi ức." Tô Nan do dự một chút rồi nói.

Ba mươi ức (3 tỷ), đừng nói đi xây đường sắt, một con đường quốc lộ cũng khó.

Trương Thiên suy nghĩ một chút. "Tô Nan, cô làm thế này, mấy ngày nữa đi ra nước ngoài, mang theo một số đan dược tham gia đấu giá hội, cô biết phải làm thế nào rồi chứ?" Trương Thiên trầm giọng nói.

Ở trong nước Hạ Quốc, giá đan dược có thể không lên được.

Nhưng nước ngoài thì khác.

Khoản tiền vốn có thể lớn có thể nhỏ, hơn nữa đan dược chữa thương của Trương Thiên, còn cả loại kéo dài tuổi thọ, Trương Thiên không sợ không bán được giá tốt.

Đến lúc đó, Trương Thiên có thể nhanh chóng thu hồi vốn để tiện cho việc xây dựng.

Cứ như vậy, đợi đến mười mấy năm, thậm chí trăm năm sau, vốn của tập đoàn Trương Thiên sẽ hoàn toàn ổn định.

Tình huống hiện tại rất đơn giản, chỉ cần ổn định vốn liếng giai đoạn đầu là được.

Chỉ cần không phá sản, thì sau này sẽ là lãi ròng. "Môn chủ, chúng tôi cũng có thể xuất vốn, trong gia tộc mỗi người chúng tôi còn có mấy chục ức." Một bên Ngô Lão Cẩu vội vàng mở miệng.

Hắn càng hận không thể đi tranh công lao.

Tên này làm việc không chỉ tàn nhẫn mà còn quả đoán.

Theo Ngô Lão Cẩu mở miệng, những người còn lại cũng vội vàng lên tiếng.

Nếu tiền có thể mua được sự thăng tiến về tu vi, kéo dài tuổi thọ, thì bọn họ căn bản sẽ không quan tâm dùng bao nhiêu tiền.

Trương Thiên xua tay. "Các ông chỉ cần làm tốt công việc bổn phận là được." "Tô Nan, cô tra một chút xem ở nước ngoài chỗ nào có đấu giá hội, chỗ tôi có một trăm viên đan dược, có loại chữa thương, chỉ cần không phải thiếu tay cụt chân, một viên đan dược là có thể khôi phục." "Đây là loại tu luyện, người thường ăn vào có thể kéo dài một đến ba năm tuổi thọ." "Mỗi loại năm mươi viên." Trương Thiên nói xong, vung tay lên, trên bàn bày đầy những bình ngọc.

Những thứ này đều là đan dược rác mà Trương Kỳ Lân luyện chế còn thừa lại.

Cũng không thể nói là rác, chỉ có thể nói đối với bọn Trương Thiên thì không có tác dụng lớn lắm.

Dù sao với tu vi của Trương Thiên, ăn mấy loại đan dược sơ cấp đó cũng chẳng có ích gì.

Nhưng mà, trong mắt bọn Ngô Lão Cẩu, Trương Thiên lúc này lại vô cùng ngầu.

Những đan dược kia là thứ bọn họ nằm mơ cũng muốn có. "Nhiều thế này..." Nhìn đan dược trước mắt, tất cả mọi người tại trường đều hít một ngụm khí lạnh.

Thảo nào tu vi Trương Thiên có thể tăng nhanh như vậy.

Hóa ra là có nguyên nhân.

Nhiều đan dược thế này, cho dù ăn cũng phải ăn mấy năm mới hết.

Gần như ngay lập tức, tất cả mọi người đều ném tới ánh mắt khát vọng.

Trương Thiên không nhìn người khác, mà chậm rãi nói với Tô Nan. "Mỗi viên đan dược này, giá thấp nhất là một ức USD, không giới hạn trên." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Nếu bán hết chỗ này, Trương Thiên có thể kiếm đậm một trăm ức USD, tính theo tỷ giá hối đoái, ít nhất cũng có tám chín trăm ức tiền vốn.

Số vốn này ở thời đại này của Hạ Quốc cho dù dùng cả đời e rằng cũng không hết.

Đương nhiên, Trương Thiên cũng không lo những thứ này không bán được.

Mấy năm trước lúc đánh trận, một số người vơ vét tiền của đã không ít, mấy ức chắc chắn có thể bỏ ra được.

Hơn nữa người trên thế giới đông như vậy, Trương Thiên không tin có người không sợ chết. "Vâng, tôi hiểu rồi." Tô Nan nói, nghiêm túc gật đầu.

Trương Thiên lại lấy ra một viên đan dược. "Đây là đan chữa thương, đến lúc đó nếu bọn họ không tin, cô cứ tùy tiện tìm một người chém một nhát, sau đó cho hắn uống vào." Trương Thiên tùy ý nói.

Mọi người khóe miệng giật giật.

Ngài có hỏi qua cảm nhận của người bị chém chưa? "Không hổ là Môn chủ, lại nghĩ ra cách này, có điều có thể sẽ bán chậm một chút, nhưng nếu đánh bóng được tên tuổi của đan dược, nói không chừng thực sự có thể thành công." Ngô Lão Cẩu trầm giọng nói.

Những đan dược này, ở Bắc Ly cũng có thể bán giá cao.

Nhưng vốn liếng không thể lên quá nhiều, còn ở nước ngoài thì khác.

Người ngốc nhiều tiền quá nhiều. "Ừ, chuyện này không nói nữa, đến lúc đó Tô Nan cô đích thân qua đó." "Tiếp theo, chúng ta hãy thảo luận một chút, trong mấy tháng này thành tích của mọi người, cũng như phần thưởng tích lũy." Trương Thiên chậm rãi nói.

Gần như trong nháy mắt, tất cả mọi người hô hấp dồn dập, ánh mắt mang theo vài phần kỳ vọng.

Cuối cùng cũng sắp phát vật tư rồi sao? "Môn chủ ngài nói đi, chúng tôi rửa tai lắng nghe." Giọng nói trầm trọng của Giải Liên Hoàn truyền đến.

Người tại trường không ai là không biểu tình nghiêm túc.

Trương Thiên khẽ gật đầu, lập tức xem xét tài chính và thu chi.

Trong khoản thu nhập này, khiến Trương Thiên bất ngờ là Giải Liên Hoàn xếp hạng nhất, còn lại là Tô Nan, Ngô Lão Cẩu.

Mà Ngô Lão Cẩu xếp hạng cuối cùng.

Rất hiển nhiên, xây dựng rất tốn tiền.

Có điều cũng chỉ mới bốn tháng mà Ngô Lão Cẩu có thể vừa xây dựng, vừa thu hồi vài trăm vạn vốn, cũng đã rất khá rồi.

Còn những người khác như Giải Liên Hoàn, thu nhập cao nhất cũng chỉ ba trăm vạn.

Có thể thấy, tiền này cũng không dễ kiếm, huống chi là vừa khai phát vừa kiếm tiền.

Khiến Trương Thiên bất ngờ là, trong danh sách lại còn có Nhất Mi Đạo Nhân. "Cái này, sao sư phụ tôi lại có trong danh sách này?" Trương Thiên buồn bực nói. "Cái đó, là Phó chủ tịch cứ nằng nặc đòi gia nhập, chúng tôi cũng không còn cách nào." Tô Nan xua tay nói.

Trương Thiên "ồ" một tiếng, nhưng khi nhìn thấy thu nhập của Nhất Mi Đạo Nhân, Trương Thiên kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ vỏn vẹn bốn tháng, thu nhập của Nhất Mi Đạo Nhân lại đạt đến con số khủng khiếp là một ngàn vạn.

Thế mà còn nhiều hơn cả mấy người kia cộng lại.

Tên này, nửa đêm không phải đi trộm lừa đấy chứ?

Không đúng, trộm lừa cũng không thể nhiều thế được. "Ông ấy làm cái gì?

Sao thu nhập lại cao thế này?" Trương Thiên đầy mặt nghi vấn. "Nghe nói, Phó chủ tịch ngày ngày tối đến là đi giúp người ta trừ tà, xem phong thủy, chạy khắp cả nước, đã trở thành Thiên sư trong lời

đồn dân gian rồi." Ngô Lão Cẩu lúc này mở miệng giải thích.

Trương Thiên sờ sờ má.

Đây hình như đúng là tác phong của tên này.

Ở nhà không quen, cứ thích ra ngoài chạy lung tung. "Được rồi, tôi biết rồi, chuyện của ông ấy chúng ta không cần quản." "Nói một chút về tài nguyên lần này." Trương Thiên xua tay nói.

Chương 648

Lập tức nhìn về phía đám người trước mắt. "Bởi vì bốn tháng trước tôi mới phát vật tư một lần, nên lần này sẽ không phát, nhưng có thể tích lũy, mọi người hiểu chứ?" Giọng Trương Thiên không lớn.

Sau khi hắn nói xong, những người khác cũng lần lượt gật đầu.

Một năm phát một lần, bản thân đã là quy định. "Lần này mọi người làm cũng không tệ, cho nên, mỗi người thưởng một viên Thượng phẩm Tụ Khí Tán.

Cuối năm sẽ phát cùng một lúc." Trương Thiên giọng không lớn.

Nhưng bên tai những người có mặt lại như sấm xuân nổ vang, âm thanh vang dội. "Cái gì?

Thượng phẩm Tụ Khí Tán!" "Loại đan dược thượng phẩm này, cơ bản đã không còn thấy nữa, không ngờ Môn chủ lại có!" "Đây mới là phần thưởng giữa chừng, cuối năm sẽ có phần thưởng gì?" "Không được, trong năm này, tôi nhất định phải gia tăng công tác." Xung quanh không một ai nói chuyện.

Nhưng trong đầu vô số người đã xuất hiện vô số ý niệm.

Những suy nghĩ, ý niệm đó dồn dập ùa vào não hải.

Trong mắt những người ngồi đây dường như tràn đầy ngọn lửa. "Vẽ bánh" ở hiện đại có thể không có tác dụng, nhưng ở thời xưa thì vẽ cái nào chuẩn cái đó.

Người xưa, cứ thích ăn cái bài này. "Ghi lại trước, cuối năm phát, không vấn đề gì chứ?" Trương Thiên nhìn mấy người trước mắt hỏi. "Toàn nghe theo lời Môn chủ!" Mọi người đồng thanh đáp.

Trương Thiên khẽ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, vỗ tay,

trực tiếp đứng dậy. "Tôi tin tưởng năng lực của các người, chỉ cần cuối năm các người có thành tích, tôi cũng sẽ không để các người thất vọng.

Hơn nữa, tôi kiến nghị, các người hiện tại nên tuyển chọn vài người có thiên tư tốt trong gia tộc đi." Trương Thiên nói.

Ngô Lão Cẩu, Giải Liên Hoàn và những người khác nhìn nhau.

Không hiểu ý tứ câu nói này của Trương Thiên là gì.

Nhưng Trương Thiên đã nói, thì chắc chắn là có nguyên nhân. "Chẳng lẽ ngài ấy muốn đích thân thu đồ đệ?" Nghĩ đến đây, vô số người nuốt nước miếng.

Phải biết rằng, tu vi của Trương Thiên đã được coi là phi thường cao.

Nếu Trương Thiên thu đồ đệ, đó tuyệt đối là chuyện chưa từng có.

Ai mà được bái nhập môn hạ Trương Thiên, thì tài nguyên, còn cả kiến thức, căn bản sẽ không tệ.

Nhất thời, tất cả mọi người như được tiêm máu gà, ai nấy đều hừng hực ý chí. "Được rồi, tôi đi trước đây." Trương Thiên phủi tay, giống như một chưởng quầy rảnh rỗi. "Khoan đã, Môn chủ, tôi muốn hỏi ngài một chuyện." Đột nhiên, Giải Liên Hoàn ở phía sau lên tiếng.

Trương Thiên xoay người: "Chuyện gì?" Trong mắt thoáng chút nghi hoặc. "Là thế này, Môn chủ, ngài có gặp Ngữ Thần không?

Gần đây không thấy nó đâu cả." Giải Liên Hoàn suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Trương Thiên lắc đầu. "Giải Ngữ Thần, tôi cũng lâu rồi không gặp, tôi cũng mới về, cũng không biết chuyện trong nhà, mọi người nếu thấy thì có thể nói ra.

Đương nhiên, cũng nhờ mọi người tìm giúp." Trương Thiên nói, những người ngồi đó lần lượt gật đầu. "Theo tôi nói ấy mà, chắc chắn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, Giải Ngữ Thần nhà ông đáng tin hơn Thiên Chân nhà tôi nhiều, có thể xảy ra chuyện gì được chứ." Ngô Lão Cẩu oang oang nói.

Từ khi biết Hạo Thiên Chân ở hải ngoại làm việc cho Trương Thiên, trong lòng hắn vô cùng đắc ý.

Điều này chẳng phải đại biểu cho việc nhà mình thân cận với Trương Thiên hơn người khác một chút sao.

Giải Liên Hoàn không nói gì, tính toán thời gian, Giải Ngữ Thần rời đi ba bốn tháng rồi, cũng không biết đi đâu, theo điều tra thì còn mang theo mấy người. "Đã không có, vậy thì thôi, làm phiền Môn chủ rồi." Giải Liên Hoàn nói. "Tôi sẽ lưu ý, dù sao Giải Ngữ Thần cũng là bạn tôi." Trương Thiên nhẹ giọng nói, sau khi nói xong, hắn liền rời khỏi phòng họp.

Giải Ngữ Thần biến mất, Trương Thiên đúng là không rõ thật.

Theo Trương Thiên thấy, khả năng cao là đi chỗ nào chơi, hoặc là đi thám hiểm.

Chắc là không sao đâu, dù sao tu vi của hắn cũng không tệ.

Bước ra khỏi phòng họp, Trương Thiên vươn vai một cái.

Cảm giác vẽ bánh này thật tốt.

Kiếp trước rất nhiều người vẽ bánh cho hắn, giờ thì tốt rồi, đến lượt mình, cảm giác này quả thực rất không tồi.

Sải bước rời khỏi tập đoàn.

Trương Thiên ngược lại rất yên tâm về những người này, chỉ cần có lợi ích trực tiếp, bọn họ sẽ không phản bội.

Hơn nữa, Trương Thiên cũng không sợ bọn họ phản bội, trước thực lực tuyệt đối, bọn họ chạy không thoát đâu. "Lên núi." Trương Thiên nhìn Long Đằng Sơn trước mắt, ba bước gộp làm hai, bước chân nhẹ nhàng.

Rất nhanh, trên Long Đằng Sơn, Trương Thiên phát hiện đường lên núi đã thuận tiện hơn nhiều.

Trên núi có một con đường bậc thang nối liền từ dưới lên tận đỉnh.

Trong đó còn có lương đình để nghỉ ngơi, nếu leo mệt cũng có thể ngồi ở lương đình nghỉ một chút.

Thiết kế này ngược lại rất tiện lợi. "Cũng không biết Nhất Mi Đạo Nhân và sư bá hai người sống có tốt không?" Trương Thiên lẩm bẩm, bước chân cũng bất giác nhanh hơn.

Rất nhanh, đã đến chỗ căn nhà gỗ trong núi.

Sau khi xuyên qua một rừng trúc, ánh mắt Trương Thiên rơi vào một căn nhà gỗ.

Bên ngoài nhà gỗ được quét dọn sạch sẽ gọn gàng, lá trúc rơi rụng cũng được quét lại, trông có một cảm giác tao nhã.

Ngoài cửa có một cái bàn đá, trên bàn đá còn có bàn cờ tướng.

Nhìn từ số lượng ghế đá, hẳn là hai người ngồi. "Xem ra sư bá và sư phụ ngày ngày ngồi đánh cờ, hai người bọn họ còn có thể ngồi cùng nhau, cũng là vạn hạnh rồi." Trương Thiên lẩm bẩm, chậm rãi đi về phía căn nhà nhỏ. "Két." Đẩy cửa ra, Trương Thiên sải bước đi vào trong nhà.

Trong nhà, mọi vật dụng đều được sắp xếp ngay ngắn, nhưng trong sân lại chẳng có bóng người nào. "Không đúng a, sư phụ đáng lẽ phải ở đây chứ." Trương Thiên hơi nhíu mày.

Còn chưa đợi Trương Thiên nghĩ nhiều, đột nhiên một âm thanh cắt ngang suy nghĩ của hắn. "Tiểu sư đệ, đệ cũng không được đâu, nhìn sư ca ta này, to chưa!" "Xì, ăn một chiêu Thần Long Xung Kích của ta, đánh thẳng vào hang ổ!" Từ bên trong truyền ra từng trận âm thanh.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Hai tên dở hơi này rốt cuộc đang chơi cái trò mới mẻ gì vậy?!

Trương Thiên nghe thấy âm thanh kỳ quái, trong lòng cũng có chút tò mò.

Ẩn đi khí tức, Trương Thiên đi về phía phát ra âm thanh.

Nhà gỗ của Nhất Mi Đạo Nhân hình như lại được tu sửa thêm một chút.

Phía sau nhà gỗ dường như còn có một không gian rất lớn, chắc là tiểu viện hoặc là cái ao.

Trương Thiên bước đi rất nhẹ.

Rất nhanh, vòng qua nhà gỗ.

Trương Thiên đến nơi phát ra âm thanh.

Khi nhìn thấy hình ảnh trước mắt, Trương Thiên bất giác nuốt nước miếng.

Đây là chuyện con người có thể làm ra sao?

Chỉ thấy hai đạo nhân ở trần nửa người trên, mỗi người tay cầm một cái gậy, lao vào đánh nhau.

Động tĩnh ẩu đả làm nước trong ao bắn lên rất cao.

Chương 649

"Hừ, sư đệ còn muốn đánh sư ca, không có giáo dưỡng!" Đan Hạc Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, thân ảnh như quỷ mị đập về phía đầu Nhất Mi Đạo Nhân.

Nhất Mi Đạo Nhân cũng không cam lòng yếu thế. "Hừ, sư ca chẳng phải nên nhường sư đệ sao?

Xem ta đánh thẳng vào hang ổ." Nhất Mi Đạo Nhân nói, cây gậy trong tay cũng hóa thành ảo ảnh đánh tới.

Nhìn hai người kịch liệt dưới nước.

Trương Thiên sờ sờ má.

Sao mình lại vớ phải ông sư phụ dở người thế này, hơn nữa sư bá cũng vậy, chẳng có chút rụt rè nào. "Khụ khụ khụ." Trương Thiên đứng bên bờ ao, khẽ ho khan một tiếng.

Sau khi âm thanh xuất hiện.

Động tác của hai người đều cứng đờ, gậy gộc cũng dừng lại giữa không trung.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt có chút ngây dại nhìn Trương Thiên. "Chát chát." Gần như trong nháy mắt, gậy của cả hai đều giấu hết xuống nước.

Ngay sau đó hai người dùng hai tay che trước ngực. "Đồ nhi ngoan, mau, mau ra ngoài, vi sư không mặc quần áo, hình tượng không tốt." "Sư điệt à, con sao lại giống ma thế, đi đường không có tiếng động, dọa sư bá giật mình, sư bá cũng không mặc quần áo, con ra ngoài trước đi." Hai người đồng thanh nói.

Trương Thiên sờ sờ má.

Hai người mặc hay không mặc, điều đó quan trọng sao?

Hơn nữa, ảnh hưởng không tốt, vừa rồi đã đủ không tốt rồi.

Trương Thiên xua tay, trực tiếp xoay người rời đi. "Đều tại ông, bị đồ nhi ngoan nhìn thấy rồi, mặt mũi vi sư để đâu?" Nhất Mi Đạo Nhân chỉ vào mũi Đan Hạc mắng. "Đều tại ông, tôi vốn là hình tượng sư bá hoàn mỹ trong lòng sư điệt, giờ thì hay rồi, bị ông hủy hết!" Đan Hạc cũng không cam lòng yếu thế, hai người lại lao vào đánh nhau.

Trương Thiên ngồi trước bàn đá trong sân, uống nước linh tuyền trên bàn.

Bên tai thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng đánh lộn, Trương Thiên khẽ lắc đầu.

Cũng không biết hai người này rốt cuộc có thù gì, oán gì, chết rồi vẫn không yên ổn.

Hồi lâu sau.

Hai người mặc đạo bào màu vàng chậm rãi đi ra.

Hai người tay nắm tay, trên mặt lộ ra nụ cười hiền hậu. "Đồ nhi ngoan à, về rồi đấy à, thế nào, có bị thương không, có gặp khó khăn gì không, nếu gặp khó khăn, tổ sư gia mãi mãi là hậu thuẫn của con." Nhất Mi Đạo Nhân trên mặt lộ nụ cười, miệng liên tục nói.

Trương Thiên sờ sờ má, tên này, năng lực che giấu đúng là hạng nhất. "Sư điệt à, vừa nhìn tu vi là biết tiến bộ rồi, thật đáng mừng." Đan Hạc Đạo Nhân cũng cười nói.

Nhìn hai người vô tâm hiến ân cần, Trương Thiên khẽ lắc đầu. "Được rồi, con vừa rồi cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe thấy." Trương Thiên cạn lời nói. "Ha ha, ta đã nói mà, đồ nhi ngoan rất thông minh, thấy chưa, đây chính là đồ đệ đắc ý nhất của ta." Nhất Mi Đạo Nhân cười toe toét. "Xì, đồ nhi ngoan của ta cũng không kém,

lần này đồ đệ ta về, nhất định có thu hoạch lớn hơn!" Đan Hạc cũng không chịu thua.

Nhìn dáng vẻ hai người hình như lại sắp cãi nhau đến nơi.

Trương Thiên vội vàng mở miệng. "Sư phụ, sư bá, con lần này đến là muốn thăm nhị lão, tiện thể hỏi xem có cần gì không, nếu không có, con đi trước." Trương Thiên nói xong định đứng dậy. "Ây ây, đồ nhi ngoan, vi sư tuy nói không cần gì, nhưng mà!

Chủ yếu là tấm lòng thành của đồ nhi, vi sư thịnh tình không thể chối từ a, chỉ cần là đồ nhi cho, vi sư đều lấy." Nhất Mi Đạo Nhân vội vàng kéo Trương Thiên lại, ấn hắn ngồi xuống, trên mặt mang theo nụ cười, nói ra những lời kinh điển.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Khá lắm, lời hay ý đẹp đều để ông nói hết rồi phải không. "Nếu sư điệt nguyện ý cho sư bá chút đồ vặt vãnh, sư bá cũng không ngại đâu." Đan Hạc Đạo Nhân cũng cười híp mắt.

Trương Thiên nhìn hai lão già này, trong lòng một trận buồn bực.

Sao mình lại vớ phải hai tên này cơ chứ. "Con lần này đi Nam Vân một chuyến, gặp không ít chuyện, đồng thời cũng kiếm được một số thứ.

Những thứ này đối với hai người hẳn là có tác dụng." Trương Thiên nói, lấy ra bốn viên Quỷ Đan cực phẩm.

Ngay sau đó lại lấy ra bốn cái bình ngọc.

Bình ngọc rất lớn, to bằng cái đầu.

Mà bên trong lại chứa khí tức của Mộc Trần Châu.

Mộc Trần Châu được coi là vật chí dương, tuy nói đối với hai người có chút hại, nhưng lợi nhiều hơn hại. "Khí tức này, là Quỷ

Đan!" Cảm nhận được khí tức xung quanh, mắt hai người đều sáng lên. "Vâng, bốn viên Quỷ Đan này cho hai người, mỗi người hai viên, trong bình này chứa một loại địa linh khí, giúp tu luyện." Trương Thiên nhẹ gật đầu nói.

Hai người nghe đến đây, đều lộ vẻ mặt nghiêm túc. "Khụ khụ, sư điệt làm không tệ, là niềm kiêu hãnh của Mao Sơn chúng ta, sư bá mừng cho con." Đan Hạc Đạo Nhân vẻ mặt nghiêm túc nói ra những lời không biết xấu hổ. "Không hổ là đồ nhi ngoan, sóng sau xô sóng trước, một sóng đánh vi sư dập mặt trên bờ cát, vi sư nhìn thấy những thứ này, mừng thay cho đồ nhi, lần lịch luyện này của đồ nhi đã trưởng thành không ít." "Không hổ là đồ đệ do vi sư dạy dỗ, chính là mạnh." Nhất Mi Đạo Nhân giơ ngón tay cái, đầu ngẩng cao, vẻ mặt đầy kiêu ngạo.

Trương Thiên lập tức toát mồ hôi hột.

Tên này sao còn tranh thủ cơ hội dát vàng lên mặt mình thế nhỉ. "Được rồi, những thứ này hai người cầm lấy dùng trước, đúng rồi nước linh tuyền bên này hai người còn không?" Trương Thiên xua tay nói. "Nếu đồ nhi ngoan nguyện ý cho, thì vi sư bên này vẫn là chưa có." Nhất Mi Đạo Nhân nói.

Trương Thiên trực tiếp lấy ra mấy bình nước linh tuyền. "Mấy thứ này hai người cầm lấy uống ha ha, đúng rồi, sư phụ, trước đó người chẳng phải xuống núi giúp người ta trừ tà sao?

Làm không tệ, sau này tiếp tục phát huy." Trương Thiên suy nghĩ một chút rồi nói. "Ha ha, không hổ là đồ nhi ngoan, chút chuyện này của vi sư con cũng đoán được.

Không sai, cứu tử phù thương, giúp đỡ trừ tà, thân trương chính nghĩa, chính là vi sư." Nhất Mi Đạo Nhân vô cùng tự tin.

Trương Thiên không nói thêm nữa, mà gật đầu chuẩn bị đứng

dậy. "À, đúng rồi, đồ nhi ngoan, vi sư gần đây lại nhận được mấy vụ trừ tà, con có muốn đi cùng ta không?

Dù sao cũng khó khăn lắm mới về một lần, không thể cứ ru rú ở nhà mãi được." Nhất Mi Đạo Nhân nhẹ giọng nói, trên mặt còn có chút kỳ vọng.

Mấy tháng mới gặp đồ đệ một lần, hơn nữa, Trương Thiên bế quan thì một năm nói không chừng cũng không gặp được lần nào.

Nhất Mi Đạo Nhân cảm thấy, thay vì như thế, chi bằng ra ngoài chơi cho đã, rồi hãy đi tu luyện.

Trương Thiên nghĩ nghĩ. "Được, đến lúc đó nếu có thời gian, con sẽ đi cùng người." Trương Thiên nói. "Được rồi, vi sư rất vui, đồ nhi ngoan, con nếu bận thì không cần lo cho bọn ta." Nhất Mi Đạo Nhân vui vẻ thấy rõ.

Trương Thiên gật đầu, sau đó đứng dậy, định rời khỏi nơi này.

Trương Thiên còn có việc khác phải làm, tự nhiên không thể cứ ở đây mãi được.

Ví dụ như chuyện đã đồng ý với Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Hả?

Đồ nhi ngoan, chắc chắn không ngồi thêm lát nữa à?" Thấy Trương Thiên thật sự muốn đi, Nhất Mi Đạo Nhân có chút kinh ngạc.

Trương Thiên trước đây đến cũng đâu có vội vàng muốn đi như thế. "Không ngồi nữa, còn có một số việc khác, không làm phiền sư phụ nữa." Trương Thiên cười nói, lập tức đứng dậy đi ra khỏi nhà nhỏ.

Nhất Mi Đạo Nhân và Đan Hạc hai người tiễn Trương Thiên ra cửa, sau khi nhìn theo Trương Thiên rời đi, hai người mới xoay người đi về phía nhà nhỏ. "Cực phẩm Quỷ Đan, ta tới đây." Sau khi Trương Thiên rời đi, hai người như được tiêm máu gà, điên cuồng chạy về

phía nhà nhỏ.

Chương 650

Sự rụt rè lúc này đã không còn quan trọng nữa.

Trương Thiên tự nhiên không biết động tĩnh của hai người, lúc này hắn vừa xoay người đã tiến vào không gian hư ảo. "Cô có thể ra rồi, tôi đưa cô đi tìm hiểu thế giới này." Trương Thiên nhìn về phía quan tài Côn Luân Thần Quan đang đóng chặt.

Sau khi Trương Thiên nói xong, nắp quan tài vốn đóng chặt từ từ mở ra.

Ngay sau đó, thân ảnh Tinh Tuyệt Nữ Vương thẳng tắp đứng dậy.

Trên khuôn mặt tái nhợt không nhìn ra bất kỳ biểu cảm nào.

Có điều quần áo lúc này đã thay đổi.

Không còn trường bào màu đen, cô mặc một bộ đồ vải thô đặc sắc của vùng Nam Vân.

Mắt vẫn bị che, nhưng tóc lại rủ xuống.

Tóc của Tinh Tuyệt Nữ Vương rất dài, rất dài, cho dù dùng trâm cài trên đỉnh đầu quấn hai vòng, nhưng vẫn còn rất nhiều tóc tràn qua thắt lưng.

Tuy nói là đồ vải thô, nhưng mặc trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương lại có một phong vị khác.

Giống như một nàng công chúa mặc quần áo nha hoàn, dù quần áo rất rách, nhưng căn bản không che giấu được khí thế kia.

Tinh Tuyệt Nữ Vương khoanh tay trước ngực, cằm hơi hất lên.

Nhìn như một tư thái nữ vương cao cao tại thượng.

Giống như đại tỷ đại vậy. "Đi thôi." Tinh Tuyệt Nữ Vương mở

miệng.

Môi không động, nhưng âm thanh lại truyền ra.

Trương Thiên cũng không vội hành động, mà nghiêm túc nhìn người con gái cao ráo trước mắt. "Tôi nói trước vài điểm, cô nhất định phải đảm bảo làm được, tôi mới có thể đưa cô ra ngoài." Trương Thiên nghiêm túc nói. "Nói." Tinh Tuyệt Nữ Vương dựa lưng vào quan tài, trên trâm cài đầu còn có một thứ giống như con mắt. "Thứ nhất, không được tùy tiện chạy loạn, không được hại người, không được nói lung tung." "Thứ hai, không được tháo vải che mắt, chúng ta chỉ là người bình thường." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Những yêu cầu này của hắn cũng không cao.

Chỉ là muốn Tinh Tuyệt Nữ Vương khiêm tốn một chút. "Biết rồi." "Chúng ta bao giờ đi?" Giọng nói thanh lãnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền đến. "Ngay bây giờ." Nói xong, Trương Thiên đưa Tinh Tuyệt Nữ Vương ra khỏi không gian hư ảo.

Bên ngoài, rừng cây rậm rạp.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn cảnh tượng xung quanh, bàn tay ngọc ngà khẽ vươn ra.

Giống như muốn nắm bắt thứ gì đó.

Cô hít một hơi không khí, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng dường như lại có chút biểu cảm. "Cô không sợ ánh nắng sao?" Trương Thiên kinh ngạc nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Tại sao phải sợ?" "Ta lại chưa chết." Tinh Tuyệt Nữ Vương vẻ mặt không để ý. "Không phải, cô không phải đáng lẽ đã chết rồi sao?

Trước đó tôi mang quan tài về, không thấy nhục thân của cô." Trương Thiên nghi vấn.

Trước đó mang quan tài về Tinh Tuyệt Nữ Vương lẽ ra phải tồn

tại ở dạng linh thể.

Cũng chính là ma. "Lúc đầu, ngươi đánh ta xuống vách núi, nuốt vào bụng rắn thần, nhưng ta vẫn chưa chết, ta lợi dụng không gian hư ảo, tiến hành đào thoát." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói một tràng dài.

Đây là lần đầu tiên Trương Thiên nghe cô nói nhiều như vậy.

Tuy Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói hết, Trương Thiên cũng đại khái đoán được nguyên nhân. "Thảo nào trước đó tôi cứ cảm thấy, tại sao mắt rắn thiếu chút gì đó, hóa ra chưa bị tôi luyện hóa hoàn toàn." Trương Thiên trong lòng suy nghĩ.

Nhìn lại Tinh Tuyệt Nữ Vương, trong mắt Trương Thiên ngược lại có chút bội phục, người ta có thể trong tình huống lâm nguy đó mà không loạn, đào thoát được, có thể thấy vẫn là có chút bản lĩnh. "Vậy, cô hiện tại cũng coi như có nhục thân, cho nên không sợ ánh nắng đúng không." "Ừ." Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu.

Hai người chậm rãi bước đi. "Vậy, nếu tôi kiếm một cái xác, có phải có thể để linh hồn phụ vào đó, thực hiện vĩnh sinh, hoặc là sống lại không?" Trương Thiên vừa đi vừa hỏi.

Đây cũng là vấn đề hắn luôn muốn hỏi. "Không được." "Một cái xác, chỉ có một linh hồn, ngươi là ngươi, hắn là hắn, không thể tương thích." "Ngàn năm trước có người từng thử qua, nhưng không một ngoại lệ, thần hồn toàn bộ tiêu tán, nếu đoạt xá, ngươi sẽ tổn thất rất nhiều linh hồn, ký ức, tu vi, thậm chí ảnh hưởng luân hồi." Tinh Tuyệt Nữ Vương lại nói rất nhiều.

Có thể thấy, sau khi ra ngoài, tâm trạng cô cũng tốt hơn không ít.

Có thể giao lưu với Trương Thiên rồi.

Trương Thiên gật đầu, sương mù trong lòng cũng được giải khai.

Trước đó Trương Thiên còn nghĩ, nếu để Nhất Mi Đạo Nhân và

Đan Hạc nhập vào xác người chết khác thì có được không.

Nhưng hiện tại Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa nói, Trương Thiên cũng đã hiểu.

Một cơ thể, là có đánh dấu, nếu thực sự có thể tùy tiện làm vậy, thì ai còn sợ chết?

Không đúng, ai còn sẽ chết?

Hai người đi rất nhanh, dưới chân gần như không có tiếng động.

Không quá năm phút, đã xuống đến chân núi.

Nhìn những tòa nhà cao tầng trước mắt, Tinh Tuyệt Nữ Vương hơi nhướng mày. "Đây là cái gì?

Tòa tháp thật kỳ quái." Trong giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút nghi hoặc.

Tuy không nhìn thấy mắt, trên mặt cũng không có biểu cảm, nhưng thần thái đó Trương Thiên có thể cảm nhận được. "Đây là nhà ở, để tiết kiệm diện tích đất, cho nên xây thành như vậy, cứ như thế, diện tích bên trong có thể tăng lên rất nhiều." Trương Thiên nhẹ giọng giải thích.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đã giải đáp vấn đề hắn thắc mắc bấy lâu, Trương Thiên cũng nguyện ý kiên nhẫn giải thích. "Ừ." Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, thân ảnh lóe lên, đã tới dưới tòa nhà lớn.

Thân ảnh lại lóe lên lần nữa, đã đứng trên đỉnh cao nhất của tòa nhà. "Vãi thật." Nhìn thấy cảnh này, Trương Thiên trong lòng kinh hãi.

Bảo cô khiêm tốn, cô chơi luôn quả cao điệu thế à.

Không do dự, Trương Thiên cũng mạnh mẽ dùng lực, với tốc độ nhanh nhất xuất hiện trên đỉnh tòa nhà. "Cẩn thận chút, tuy không có người, nhưng không thể tùy ý triển hiện thực lực như vậy." Trương

Thiên đứng bên cạnh Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

May mà ở đây đều là người mình.

Nếu là ở trong thành Bắc Ly, thì phiền phức to rồi. "Kia là cái gì?" "Thành gì vậy?

Chạy trên đất là xe ngựa sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ về phía xa, cô ngủ say trong Tinh Tuyệt Cổ Thành ngàn năm.

Biết mấy thứ này mới là lạ.

Cô lúc này giống như người nguyên thủy vậy.

Hoặc nói là, người đến từ thế giới khác. "Đó là thành Bắc Ly, đô thành của Hạ Quốc, những cái chạy kia là ô tô, có lẽ cô không hiểu, đến lúc đó tôi đưa cô đi xem là biết ngay." "Bây giờ chúng ta xuống thôi, cô không phải muốn nhận thức thế giới sao?" Trương Thiên chỉ vào thành Bắc Ly nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, lần này cô không nôn nóng, mà đi theo Trương Thiên xuống khỏi đỉnh tòa nhà.

Vừa nhảy xuống tòa nhà, trước mắt Trương Thiên liền xuất hiện một người đàn ông trung niên. "Môn chủ." Tô Nan thấy là Trương Thiên, cũng thở phào nhẹ nhõm. "Vừa rồi tôi cảm giác được dao động khí tức nên ra xem." Tô Nan vội vàng nói. "Không sao, vị này là bạn tôi." Trương Thiên giới thiệu với Tô Nan một chút.

Tô Nan ngẩng đầu nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chương 651

Nhưng gã vừa mới ngẩng đầu lên, một luồng áp lực vô hình, khí tràng liền ập vào mặt.

Tô Nan căn bản không dám ngẩng đầu, mồ hôi trên trán túa ra như suối. "Chúng ta đi thôi." Lời của Trương Thiên cắt ngang bầu không khí có chút trầm trọng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói gì, chỉ đi theo sau Trương Thiên.

Mà luồng khí tức kia cũng biến mất không thấy, Tô Nan thở hổn hển mấy hơi. "Cung tiễn Môn chủ." Tô Nan hô lớn, nhưng trong lòng lại đập thình thịch.

Người phụ nữ kia là ai?

Khí thế đó, dường như không kém Môn chủ là bao, hơn nữa uy áp đó, chẳng lẽ là đại tẩu??

Nhìn bóng lưng Trương Thiên và người kia dần đi xa, tim Tô Nan đập loạn nhịp không thôi.

Trương Thiên này thực lực càng ngày càng nhìn không thấu, hơn nữa cô gái bên cạnh hắn là ai?

Cô chưa từng gặp bao giờ. "Xem ra, thế quật khởi của Cửu Môn là không thể cản nổi rồi." Tô Nan lẩm bẩm, trong lòng cũng càng thêm kiên định với ý niệm của mình.

Đã đánh không lại, lại không muốn chết, vậy thì chỉ có thể tận tâm phò tá.

Hoặc có lẽ cũng có thể được chia một chén canh.

Đi trên đường phố, Trương Thiên lấy ra chìa khóa xe của mình.

Trương Thiên không thể nào chạy bộ đến tập đoàn, hắn tự nhiên là lái xe tới. "Đây là cái gì?" Nhìn chiếc xe việt dã màu đỏ trước mắt, trong giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương có thêm vài phần tò mò. "Đây là phương tiện đi lại, vào đi." Trương Thiên nói, nhẹ nhàng mở cửa xe.

Sau khi cửa xe mở ra, Trương Thiên ngồi vào vị trí ghế lái.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn chiếc xe, lại nhìn Trương Thiên, cuối cùng ngồi vào ghế phụ.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Trương Thiên chỉ cảm thấy buồn cười, bộ dạng cẩn thận của người phụ nữ này ngược lại khá đáng yêu.

Ngồi ở ghế phụ, Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy rằng không nhìn ngó nghiêng nhiều, cũng không cử động nhiều, nhưng Trương Thiên biết, tên này tuyệt đối đang quan sát xung quanh.

Khởi động xe, Trương Thiên đạp chân ga, chiếc xe từ từ lăn bánh.

Chiếc xe này của Trương Thiên là mua ở Đức, cơ khí hóa của Đức rất mạnh, ô tô cũng tương đối tiên tiến, mà chiếc xe này cũng ngốn của Trương Thiên không ít tiền.

Nghe tiếng động cơ gầm rú, Tinh Tuyệt Nữ Vương cảm nhận được một cỗ cảm giác đẩy lưng cực mạnh. "Thứ kỳ quái thật." Nhìn phong cảnh không ngừng biến đổi bên ngoài, trong lòng Tinh Tuyệt Nữ Vương đối với thế giới này cũng tăng thêm một chút hứng thú. "Đồ vật không tệ." Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng nói. "Phương tiện đi lại mà, tương lai khẳng định sẽ có thứ tốt hơn." Trương Thiên khẽ nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói thêm gì, trong cái đầu nhỏ không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhanh chóng, xe đi vào khu vực thành thị.

Trương Thiên cũng không biết đưa cô đi đâu, dù sao thì cứ chỗ nào phồn hoa thì đi chỗ đó. "Chúng ta xuống phố đi dạo chút đi, để tiện cho cô tìm hiểu một chút về thời đại này." Trương Thiên khẽ nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói chuyện, chỉ khẽ gật đầu.

Trương Thiên tăng tốc độ.

Rất nhanh đã đến phố Hưng Vượng, con phố sầm uất nhất Bắc Ly.

Tại Bắc Ly, nơi phồn hoa nhất không phải là thị trường đồ cổ, mà là thị trường thương mại.

Nơi này tích trữ văn hóa trào lưu do người nước ngoài để lại năm đó.

Mà ở Thượng Hải, thì càng thêm mộng ảo, sau khi bạn bước vào, có lẽ căn bản không nhận ra mình đang ở Hạ Quốc, hoặc có lẽ bạn sẽ cảm thấy như đã đến nước ngoài.

Nhìn những kiến trúc cao vút hai bên.

Còn có một số tứ hợp viện phục cổ kiểu cũ, trên một con phố nhỏ, bán hồ lô ngào đường, người nộm đất, gà quay, vịt quay cái gì cũng có.

Còn có rất nhiều người lớn, thanh niên đang đi dạo.

Trên mặt mỗi người dường như đều nở nụ cười.

Khi có người lớn đi cùng, Trương Thiên cũng có thể nhìn thấy một số đứa trẻ.

Thời đại này, bởi vì vừa mới kiến quốc, cho nên trị an nội địa vẫn còn khá loạn.

Trẻ con rất ít ra đường, cho dù là ra đường, cũng sẽ có người lớn đi cùng. "Ná nhiệt chứ." Trương Thiên cười nói. "Ừm.

Nơi không tệ." Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ gật đầu.

Nói xong, Trương Thiên dừng xe ở ven đường, giúp Tinh Tuyệt Nữ Vương mở cửa xe. "Đi thôi, chuyện tôi đã nói thì sẽ làm được, tôi đi dạo với cô một chút, thuận tiện giảng giải một chút chuyện của thời đại này." Trương Thiên nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã bước ra khỏi cửa xe.

Tinh Tuyệt Nữ Vương ăn mặc rất bình thường, lúc vừa xuống xe ngược lại không gây ra sự chú ý quá lớn.

Nhưng giấy chung quy không gói được lửa, tuy rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương đeo khăn che mặt, nhưng khuôn mặt tinh xảo, còn có khí chất xuất trần kia, hiển nhiên không hợp với cả con phố.

Cô hơi ngẩng đầu, giày dưới chân đạp ra từng tiếng thanh thúy.

Xung quanh bao trùm khí tràng vương giả nhàn nhạt.

Dưới khí tràng như ẩn như hiện, vô số người đang đi dạo phố không tự chủ được nhìn về phía bên Trương Thiên. [Ơ, kia không phải là Tiểu Trương gia sao?

Đã nhiều tháng không gặp rồi.] [Cái gì mà nhiều tháng, hơn một năm rồi đấy chứ.] [Người phụ nữ bên cạnh hắn là ai thế, khí tràng mạnh thật, chắc là tiểu thư của đại gia tộc nào đó nhỉ?] [Khí thế này chân thực đấy, chắc là thiên kim tiểu thư gia tộc nào đó.] [Chúng ta vẫn nên tránh xa một chút đi, nghe nói Tiểu Trương gia đã liên hợp với các gia tộc khác ở kinh thành rồi, thế lực tăng vùn vụt, chúng ta không chọc nổi đâu.] [Mọi người, mau đừng nhìn nữa, ai làm việc nấy đi.] Một đám người nhỏ giọng thì thầm.

Lúc này một thanh niên hô lên một câu.

Đám quần chúng đang thảo luận cũng vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn về phía Trương Thiên nữa.

Tuy rằng bên ngoài lưu truyền Trương Thiên tính tình không tệ, hơn nữa đối nhân xử thế cũng tốt.

Nhưng con thỏ bị ép quá cũng cắn người, huống chi bọn họ cũng chỉ là một số người bình thường mà thôi. "Bọn họ rất sợ anh?" Tinh Tuyệt Nữ Vương kinh ngạc liếc nhìn Trương Thiên một cái.

Trong mắt cô, Trương Thiên tuy không tính là người quá tốt, nhưng cũng không tính là xấu.

Nếu xấu thì đã sớm đuổi cô đi rồi, cũng chính vì Trương Thiên không xấu, cho nên sau khi Tinh Tuyệt Nữ Vương hồi phục thực lực, cũng không làm gì quá đáng. "Bọn họ chỉ là sợ hãi thế lực của tôi mà thôi." Trương Thiên xua tay nói: "Được rồi, đưa cô đi dạo, muốn cái gì thì bảo tôi." Đối với những người này, Trương Thiên cũng lười để ý.

Cây đổ bầy khỉ tan, không có gì để nói chuyện.

Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, cô đi ở phía trước, bước chân mạnh mẽ.

Cho dù là khí thế của Trương Thiên cũng bị cô áp đảo một bậc. "Người phụ nữ này, không hổ là Nữ Vương mấy trăm năm, khí thế căn bản không thua bất kỳ ai." Trương Thiên nhìn bóng lưng, trong lòng cảm thán.

Tại nơi Tinh Tuyệt Nữ Vương đi qua, một số người bình thường càng là vội vàng nhường đường.

Điều này ngược lại làm cho Tinh Tuyệt Nữ Vương tìm được một chút cảm giác lúc ban đầu. "Tòa thành trì này có bao nhiêu người?" Lúc Trương Thiên đang nhàm chán đi theo, giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền đến.

Trương Thiên nghĩ nghĩ, thành Bắc Ly hiện tại còn chưa mở rộng,

chắc cũng chỉ có vài triệu người thôi. "Chắc có vài triệu." Trương Thiên mở miệng.

Sau này thành Bắc Ly bởi vì thu hút đầu tư mà mở rộng số lượng cư dân, thời kỳ đỉnh phong từng đạt đến mấy chục triệu người. "Biết không?

Tinh Tuyệt quốc của ta, cao nhất cũng chỉ có mấy chục vạn người, bọn họ nhìn thấy ta bắt buộc phải quỳ xuống." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Trán Trương Thiên trong nháy mắt toát mồ hôi lạnh.

Tên này sẽ không định nói ra mấy lời "trung nhị" (ảo tưởng sức mạnh) gì đấy chứ?

Bất quá điều làm Trương Thiên yên tâm là Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không nói thêm gì nữa, mà là chậm rãi đi trên đường phố.

Cô dường như rất hưởng thụ khung cảnh lúc này.

Chương 652

Cô vươn tay ra, từ từ chộp một cái, giống như muốn bắt lấy quần chúng xung quanh vậy.

Trương Thiên nhìn mà tim đập chân run.

Quả nhiên, chuyện gì vẫn là không nên tùy tiện đáp ứng thì tốt hơn. "Chúng ta đi bên kia." Tinh Tuyệt Nữ Vương dường như nhìn thấy thứ gì đó, bước chân cô tăng tốc.

Tiếng giày lách cách dưới chân càng vang lên rõ ràng trên phố.

Những tiếng rao hàng của tiểu thương xung quanh, thậm chí cả trẻ con cũng đều ngậm miệng lại. "Cô ấy định làm gì?" Trong lòng có chút nghi hoặc, Trương Thiên vội vàng đi theo phía sau.

Mình còn chưa giảng giải bối cảnh thời đại đâu, sao tên này cứ như uống máu gà vậy. "Chẳng lẽ Nữ Vương cũng có một mặt khác?" Trong băng lãnh mang theo hỏa nhiệt?

Trong lòng có chút tò mò, Trương Thiên vội vàng đi theo.

Khi nhìn thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đi vào một cửa hàng quần áo cao cấp, Trương Thiên sờ sờ má.

Chẳng lẽ bộ quần áo phong cách Nam Vân mà mình chọn không hợp?

Nhìn Nữ Vương đi vào cửa hàng quần áo, Trương Thiên do dự một chút rồi cũng đi vào. "Hoan nghênh quang~lâm~!" Cô nhân viên thấy có người đi vào, rướn cổ họng hô lên, chữ cuối cùng thậm chí còn kéo dài ra không ít.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không mở miệng, chỉ cao ngạo nhìn xung quanh.

Ánh mắt khẽ quét qua những bộ quần áo, dưới lớp khăn che mặt màu đen căn bản không nhìn ra cô có biểu cảm gì. "Cái đó, vị tiểu thư này, ngài là..." Nhân viên thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đeo khăn che mặt, còn không thèm để ý đến mình, cô ta có chút nghi hoặc hỏi.

Cửa hàng này rất lớn, là thương hiệu nước ngoài, coi như là thương hiệu nổi tiếng.

Bình thường nhân viên của những cửa hàng lớn thế này, hoặc là lễ tân đều khá lễ phép. "Cái đó, tai và mắt cô ấy không tốt lắm, tôi đưa cô ấy đến mua đồ, cô lui xuống trước đi." Trương Thiên đi tới trước mặt cô nhân viên, trên mặt mang theo nụ cười. "Ra là vậy thưa tiên sinh, đây là phu nhân sao?

Phu nhân có ngài thật là quá tốt rồi.

Vậy ngài xem đi, có nhu cầu thì gọi tôi, tôi đi trước." Cô nhân viên nói xong, cười tinh nghịch một cái, vội vàng chạy về phía cửa.

Trương Thiên lắc đầu, vừa quay đầu lại, chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đang nhìn mình.

Tuy rằng không nhìn thấy mắt, nhưng Trương Thiên có thể đoán được, tên này tuyệt đối đang trừng mắt rất to. "Anh vừa nói cái gì?" Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng. "Không, không có gì, cô xem, ưng ý cái nào, tôi mua." Trương Thiên vội vàng xua tay.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không nhìn Trương Thiên nữa, mà chuyển ánh mắt sang bộ quần áo trên người một con ma-nơ-canh.

Bộ quần áo trên người ma-nơ-canh là áo khoác màu đen pha thêm chút trường bào màu đỏ.

Thuộc về một loại áo khoác ngoài.

Cái trường bào này rất dài, xấp xỉ đến bắp chân Trương Thiên.

Mà nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương mặc vào, chắc sẽ vừa vặn, bởi vì dáng người Tinh Tuyệt Nữ Vương rất cao, phối với bộ quần áo này tuyệt đối là cực kỳ hợp.

Trương Thiên nhìn chất liệu, thứ này chất liệu cũng không tệ, là cotton nguyên chất, cũng không phải là sợi carbon tổng hợp gì đó của thời kỳ sau này. "Làm phiền lấy cái áo khoác này xuống." Trương Thiên gọi một câu.

Cô nhân viên lại vội vội vàng vàng chạy ra.

Nhìn thấy Trương Thiên muốn lấy đồ trên người ma-nơ-canh, nhân viên còn hơi do dự.

Nhưng lại nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, trên mặt nhân viên trong nháy mắt lộ ra nụ cười.

Dáng vẻ Tinh Tuyệt Nữ Vương tuyệt giai, tuy rằng không nhìn thấy mắt, nhưng dáng người cao ráo, tuyệt đối có thể phối được với bộ quần áo này. "Vị nữ sĩ này, ngài muốn thử không?

Bộ quần áo này chưa từng có ai mặc hợp, khí chất của ngài, còn cả chiều cao của ngài, tuyệt đối hợp!

Bộ quần áo này là xuất phát từ tay thợ thủ công Elizabeth của Hoàng gia Anh, chất lượng và phẩm chất tuyệt đối có bảo đảm." Nhân viên liên tục mở miệng. "Ừm." Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ khẽ ừ một tiếng.

Sự quan sát từ trên cao xuống, làm cho nhân viên có chút luống cuống. "Thay đi." Trương Thiên nói, nhân viên lúc này cũng phản ứng lại, vội vàng lấy bộ quần áo bên trên xuống.

Trương Thiên cũng coi như may mắn, cũng không gặp phải quản lý hách dịch cố ý làm khó dễ gì đó.

Gặp phải cũng không sao, danh tiếng của hắn cũng không kém.

Ngay sau đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương đi vào phòng thử đồ.

Cũng không để nhân viên đi vào.

Không quá một phút, thân ảnh Tinh Tuyệt Nữ Vương đã lần nữa bước ra.

Trường bào màu đen, bên dưới có viền đỏ sẫm, thiết kế kiểu Anh đó trông càng tăng thêm một tầng mỹ cảm.

Khi Tinh Tuyệt Nữ Vương bước ra, cỗ khí chất cao quý, bá đạo kia càng là tràn ngập trong cả cửa hàng trang phục.

Phải biết rằng, một cửa hàng trang phục cỡ lớn cũng sẽ không chỉ có hai người mua sắm.

Khi Tinh Tuyệt Nữ Vương bước ra, những người mua sắm khác cũng dồn dập ném ánh mắt qua. "Mau nhìn, cô gái kia, đẹp quá." "Mày ngay cả mặt người ta cũng nhìn không rõ, cư nhiên đều nói đẹp, phi, tra nam." "Khí chất này, rốt cuộc là thiên kim nhà ai?" "Nhìn nam tử kia, không phải là Tiểu Trương gia sao?

E rằng là đại gia tộc mới tới Bắc Ly." Xung quanh, một số người mua quần áo cũng dồn dập dừng động tác trong tay lại.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên, sôi nổi thảo luận.

Bọn họ có thể vào nơi này, thân phận cũng sẽ không kém, cho nên so với người bên ngoài ngược lại không giống nhau.

Trường bào vừa vặn đến dưới bắp chân Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Có thể che khuất hoàn mỹ cả thân thể.

Mà cổ áo là loại phong cách Châu Âu, có chút phục cổ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương giờ phút này nếu tháo khăn che mặt xuống, tuyệt đối là một thiên kim tiểu thư hiện đại hóa. "Không tệ, chỉ là vải vóc không được." Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng nói.

Nhân viên vừa nghe mắt liền trừng lớn: "Tiểu thư, ngài không nói sai chứ, chỗ chúng tôi đây chính là bông cộng thêm tơ tằm cao cấp đấy, không thể nào kém được." Nhân viên có chút kích động. "Cũng không phải là tơ lụa." Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng, nhân viên trong nháy mắt á khẩu.

Khá lắm, cô là đẳng cấp gì, lại còn dùng tơ lụa làm quần áo?

Hơn nữa tơ lụa, có thể làm thành quần áo sao?

Trương Thiên vỗ đầu một cái, thôi xong, quên mất Tinh Tuyệt Cổ Thành là tuyến đường quan trọng của Con đường tơ lụa rồi. "Vừa rồi mày nghe thấy không, dùng tơ lụa làm quần áo?" "Người này không đơn giản, chúng ta vẫn là đừng nhìn nữa." Người xung quanh vốn đang nhìn đến hăng say, nhưng sau khi nghe được lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại thức thời tránh đi ánh mắt. "Công nghệ ở đây chỉ thế thôi, bộ quần áo này chúng tôi mua, thuận tiện mua thêm chiếc quần và nội y nữa." Trương Thiên vội vàng mở miệng.

Ngược lại là cho hai người một bậc thang đi xuống.

Sau đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương dưới ánh mắt độc đáo của cô nhân viên, lại chọn thêm một chiếc quần ống rộng màu đen, còn có một cái áo sơ mi nhỏ. "Xin chào tiên sinh, tổng cộng tiêu phí hai ngàn tệ." Nhân viên mặt mang nụ cười.

Trương Thiên trực tiếp lấy tiền ra, hai ngàn không tính là nhiều đối với Trương Thiên.

Nhưng người khác thì lại không giống vậy. "Bốp." Không đợi nhân viên nhận tiền, tay Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng rơi xuống trên bàn.

Chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương lấy ra một khối Kim Hồn Tệ cổ. "Vãi." Nhìn thấy cái này, Trương Thiên vội vàng thu hồi. "Đây là..."

Nhân viên vẻ mặt ngây ngốc. "Không có gì, sô-cô-la đấy." Trương Thiên vội vàng xua tay.

Cô thấy ai mua quần áo dùng Kim Hồn Tệ chưa?

Chương 653

Còn là Kim Hồn Tệ cổ nữa chứ.

Trương Thiên biết Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ không chiếm tiện nghi của mình, nhưng cái này cũng không thể làm như vậy được.

Tinh Tuyệt Nữ Vương liếc nhìn Trương Thiên một cái.

Cô cũng là người có ngạo khí của riêng mình, thân là Nữ Vương, sao có thể tiêu tiền của hạ nhân chứ. "Vâng ạ tiên sinh, tôi bên này thanh toán một chút, mời ngài chờ một lát." Nhân viên lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Rất nhanh, hai người trả tiền xong liền rời khỏi cửa hàng trang phục.

Không có bộ quần áo vải thô phong cách Nam Vân, Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này ăn mặc càng thêm có cảm giác mạnh mẽ hơn một chút. "Quả nhiên, là mắt nhìn của mình không được sao?" Trong đầu Trương Thiên so sánh một chút, quả thật, hiện tại bộ này phù hợp hơn so với bộ trước đó, đẹp hơn một chút. "Cái Kim Hồn Tệ kia, cho anh đấy." Tinh Tuyệt Nữ Vương chậm rãi mở miệng.

Trương Thiên gật đầu: "Tiền tệ lưu thông ở thời đại này không phải là vàng bạc, mà là tiền giấy.

Cho nên, cô lấy cái đó ra, có chút không hợp thời nghi." Trương Thiên kiên nhẫn giải thích.

Tinh Tuyệt Nữ Vương như hiểu mà không hiểu gật đầu. "Ừm." Cô gật đầu, đi bên cạnh Trương Thiên.

Trương Thiên rất cao, khoảng một mét tám, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có một mét bảy lăm, đứng cùng một chỗ, hai người cũng

không chênh lệch bao nhiêu. "Đúng rồi, tôi giảng cho cô một chút bối cảnh của thời đại này, còn có tình huống nữa." Trương Thiên vừa đi vừa nói. "Ta có thể chiếm đóng tòa thành trì này không?" "Không thể." Trương Thiên trực tiếp từ chối.

Khá lắm chiếm đóng thành trì, phục cô thật đấy mới nghĩ ra được. "Ồ." "Tôi nói với cô này, vũ khí của thời đại này đều là vũ khí nóng, hơn nữa cả thế giới do mấy trăm quốc gia tạo thành.

Chúng ta đang ở Hạ Quốc, hiện tại dẫn dắt cả Hạ Quốc là những nhân vật vĩ đại của chúng ta.

Còn về việc cô chiếm đóng cái gì, vẫn là đừng nghĩ nữa, sống tốt cho bản thân là được." Trương Thiên nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói chuyện, ngay khi Trương Thiên còn muốn nói gì đó.

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến. "Ơ, kia không phải là Tiểu Thiên sao?" Trương Thiên: !!!

Trong giọng nói ôn hòa mang theo kinh ngạc.

Trong kinh ngạc mang theo nghi hoặc.

Trương Thiên nuốt nước bọt, có một cỗ dự cảm không lành. "Hả?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn về phía Trương Thiên đang có biểu hiện khác thường, trong tay cũng lượn lờ một cỗ khí tức.

Tùy thời đều sẽ ra tay. "Mẹ, sao mẹ lại tới đây." Trương Thiên máy móc quay đầu.

Nụ cười trên mặt còn khó coi hơn khóc.

Mà Tinh Tuyệt Nữ Vương ở một bên ngược lại lặng lẽ thu hồi khí tức trên tay.

Biết sớm thì ra cửa gieo một quẻ trước, đây là không xem hoàng lịch rồi.

Lão nương sao cứ phải xuất hiện vào lúc này chứ.

Hơn nữa, bên cạnh bà ấy, thế mà còn có lão cha đi cùng?

Có một mình Lý Tuyết Cầm thôi là Trương Thiên đã đủ chịu rồi, giờ thì hay rồi, lão cha cũng đi theo.

Toang hẳn, Trương Thiên phảng phất nhìn thấy hiện trường diễn xiếc tấu hài hai người. "Ái chà chà, đây không phải là con trai ngoan Tiểu Thiên của ta sao?" Trương Hướng Thiên trên mặt mang theo nụ cười.

Ý cười trong đôi mắt đều đã bay lên tận trời.

Theo việc ông ấy vừa mở miệng, Trương Thiên liền biết, xong đời. "Cha, mẹ, hai người không trông cửa hàng à?" Trương Thiên máy móc mở miệng. "Trông cửa hàng gì?

Nhà ta còn có cửa hàng à?

Chuyện lớn thế này Tiểu Thiên, con cư nhiên không nói cho mẹ?" Mắt Lý Tuyết Cầm cong thành hình trăng lưỡi liềm, nụ cười trên mặt giống như trăm hoa đua nở ngày xuân.

Mắt không hề nhìn Trương Thiên chút nào, toàn bộ đều rơi trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Mà nói chuyện càng là nhìn Nữ Vương mà nói.

Trương Thiên cũng cạn lời, sao đi dạo phố còn đụng phải hai người này. "Cái đó, mẹ à, cửa hàng nhà mình to đùng, sao lại không có chứ, còn về cô ấy, là con quen biết trong sa mạc.

Lần đầu tiên tới Bắc Ly, cho nên đưa đi dạo một chút, không phải như hai người nghĩ đâu." Trương Thiên vội vàng xua tay.

Hai người dường như đã nhìn thấu, híp mắt, liên tục gật đầu. "Tiểu Thiên, cha là người từng trải, cha đều hiểu~ Hai đứa cứ đi dạo

đi, hai đứa cứ đi dạo, cha và mẹ con chỉ là tới mua mấy bộ quần áo." Trương Hướng Thiên ra vẻ "cha rất hiểu".

Cái này trực tiếp làm Trương Thiên cứng họng. "Đúng đúng, đi dạo vui vẻ với tiểu mỹ nữ này nhé, hôm nào về mẹ gói sủi cảo cho." Mẹ cũng tươi cười hớn hở.

Nói xong, hai người cứ như người không liên quan xoay người rời đi.

Trương Thiên đầy mặt dấu chấm hỏi.

Hai người này, chẳng lẽ đổi tính?

Không phải nên là sân khấu tấu hài hai người sao?

Bất quá rời đi cũng tốt, giới thiệu sớm, giải tán sớm. "Vậy chúng ta cũng đi thôi." Trương Thiên nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, hai người đi trên con đường hơi có chút chật hẹp.

Quả nhiên, Trương Thiên đi chưa được mấy bước, đã cảm giác được sau lưng có hai đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình.

Trương Thiên mạnh mẽ quay đầu, chỉ thấy sau cây cột, hai cái đầu vội vàng rụt trở về. "Kẻ bám đuôi!" Trương Thiên nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, cứ coi như không nhìn thấy. "Sao rồi?

Tiểu Thiên không phát hiện chúng ta chứ?" Trương Hướng Thiên trốn sau cây cột, nhỏ giọng hỏi.

Người qua đường xung quanh dồn dập ném tới ánh mắt dị dạng. "Sao có thể, phản ứng của chúng ta nhanh như vậy, bất quá mắt nhìn của thằng nhóc thối này thật sự không tệ, cô bé kia vừa nhìn đã biết không phải người đơn giản, chỉ là tiếc quá, là người mù." Lý Tuyết Cầm nhỏ giọng nói.

Trương Hướng Thiên gật đầu: "Tuy rằng là người mù, nhưng cách đi đứng, còn có động tác một chút cũng không kém người có mắt, chắc là có luyện qua, huống hồ, chiều cao của người này thật sự cao, rất xứng đôi nha." Trương Hướng Thiên cười hắc hắc.

Tiếng cười càng gây sự chú ý của rất nhiều người phía sau. "Đây là bị điên à?" "Người này không phải là gia chủ Trương gia sao?

Sao một ngày không gặp đã điên rồi?" Mọi người xung quanh nhìn Trương Hướng Thiên, nhỏ giọng nghị luận. "Quả thật không tệ, chiều cao này rất xứng với Tiểu Thiên nhà mình, chỉ là khí thế này quá mạnh, tôi đứng ở đó đều bị lép vế, tôi sợ Tiểu Thiên nhà mình áp không nổi a." Lý Tuyết Cầm lẩm bẩm. "Yên tâm đi, Tiểu Thiên nhà mình chính là thừa kế hình tượng ưu lương của tôi, chưa bao giờ sợ phụ nữ...

Tính ra sợ một chút cũng được." Trương Hướng Thiên còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Lý Tuyết Cầm, ông lại vội vàng sửa lại lời vừa nói ra. "Mặc kệ như thế nào, chỉ cần có thể cho tôi bế cháu trai là được, cái khác tôi không quản, hiện tại đều lưu hành kế hoạch hóa gia đình, không sinh nhanh thì xong đời." Lý Tuyết Cầm nói, hai người vội vàng đi theo sau lưng Trương Thiên. "Có người đi theo." Tinh Tuyệt Nữ Vương không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt mở miệng. "Đừng quan tâm bọn họ, là rảnh rỗi quá đấy.

Tôi tiếp tục giảng cho cô về tình huống hiện tại của Hạ Quốc." Trương Thiên xua tay, mở miệng nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Sau đó Trương Thiên nói lại toàn bộ cục diện hiện có của Hạ Quốc, thậm chí là thế giới một lượt.

Không sai biệt lắm, nửa giờ sau, Trương Thiên và Tinh Tuyệt Nữ Vương ngồi trên một chiếc ghế dài.

Trương Thiên mồm mép đều khô khốc, cuối cùng đã giải thích xong cục diện hiện đại theo phương thức đơn giản thô bạo.

Chương 654

"Bằng với việc là, quốc gia này, là quốc gia dân chủ.

Nô lệ cũng có thể làm chủ rồi?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhàn nhạt mở miệng. "Cái gì mà nô lệ làm chủ, đó gọi là nhân dân làm chủ." Trương Thiên phản bác.

Khả năng ở cổ đại, những người bình thường kia cứ như nô lệ của quý nhân, nhưng hiện tại thời đại thay đổi rồi, đã không giống nhau.

Hiện tại là nhân dân chí thượng! "Ừm, vậy ta không thể chiếm đóng thành trì." Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu một cái, dường như có chút thất vọng.

Trương Thiên vẻ mặt buồn bực.

Tên này, có phải hay không có hiểu lầm gì đó đối với việc công thành.

Thời buổi này, Trương Thiên thật sự chưa từng thấy ai dám công thành. "Cô vẫn là đừng nghĩ nữa, hiện tại là xã hội pháp trị, được rồi, tôi chỉ giảng bấy nhiêu thôi, kỳ thực bình ổn trải qua quãng đời còn lại, không phải cũng rất tốt sao, không cần thiết phải đi tranh quyền lợi gì đó." Trương Thiên nằm trên ghế, nhìn bầu trời xanh thẳm, giọng nói chậm rãi.

So với sự huyên náo trong những thành phố kia, Trương Thiên ngược lại càng thích ở trong rừng núi, ở Tạng Tây, ở Cương Tân, nhìn cỏ xanh đầy đất, nhìn hồ nước xanh thẳm. "Ta biết rồi.

Đây đã không phải là thế giới ta quen biết nữa." Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng nói, ánh mắt nhìn về nơi xa, giống như đang nhìn

một thời đại lạc mạc.

Cô ngủ một giấc, liền vượt qua đến một thời đại khác.

Loại cảm giác này, Trương Thiên thấm thía sâu sắc.

Bất quá Trương Thiên là vượt thời gian ngược chiều, mà Tinh Tuyệt Nữ Vương là vượt thời gian thuận chiều.

Trương Thiên từ hiện đại, xuyên đến thời kỳ đầu sau chiến tranh hiện tại, mà Tinh Tuyệt Nữ Vương thì là từ cổ đại xuyên đến hiện đại. "Bản vương về đây." Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng dậy, định rời khỏi nơi này.

Cô phải bình phục nội tâm một chút.

Xem ra chuyện xưng vương sau này rất khó thực hiện rồi. "Chờ đã." Trương Thiên liếc nhìn phía sau, sau đó hắn vung tay lên, che khuất Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Khi Trương Thiên hạ tay xuống lần nữa, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã biến mất không thấy đâu.

Lúc này, trong mắt hai người đang nằm bò trong bụi cỏ có thêm một chút nghi hoặc. "Lão Trương ông nhìn thấy không?

Con trai mình đại biến người sống kìa." Trong mắt Lý Tuyết Cầm toàn bộ đều là nghi hoặc. "Ừ, người sống sờ sờ không thấy đâu nữa, chẳng lẽ biến mất rồi?" Trương Hướng Thiên cũng đầy mặt nghi hoặc. "Khụ khụ, nói đi, vì sao theo dõi con?" Trương Thiên đi tới trước mặt hai người, nhìn cha mẹ đang nằm bò trên mặt đất, Trương Thiên chỉ cảm thấy buồn cười.

Lão cha làm ra loại chuyện này, Trương Thiên cảm thấy rất bình thường, nhưng lão nương cũng như vậy, Trương Thiên cảm giác, cái nhà này không thể ở nữa rồi.

Không ai bình thường cả. "Tiểu Thiên, cha mẹ không có theo dõi con, chỉ là đang bắt đom đóm thôi." Trên mặt Trương Hướng Thiên treo nụ cười. "Thôi đi, cha còn bắt đom đóm, giữa ban ngày ban mặt, con về trước đây." Trương Thiên nói, đứng dậy đi về phía xa.

Hắn còn định đi sang bên Hồ Bát Nhất lượn một vòng, không có thời gian lưu lại nơi này.

Ngay khi Trương Thiên vừa xoay người, hai người liền vội vàng đứng lên từ dưới đất. "Chờ một chút Tiểu Thiên, cô gái vừa rồi con dẫn theo đi đâu rồi, sao thoáng cái đã không thấy người nữa." Lý Tuyết Cầm nhìn xung quanh, cũng không phát hiện tung tích gì. "À, cô ấy về rồi, có nhà ở Bắc Ly." Trương Thiên tùy ý nói. "Ra là vậy, thế con nói với con bé một tiếng, có thời gian thì đến nhà mình chơi.

Chúng ta đều hoan nghênh con bé, tuy rằng nó có chút vấn đề, nhưng mẹ ủng hộ con." Lý Tuyết Cầm vẻ mặt hài lòng.

Hận không thể để Trương Thiên hiện tại sinh ngay cho bà một thằng cháu trai béo mập. "Chẳng lẽ mẹ nhìn ra Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải là người rồi?

Mắt độc thế sao?

Xem ra sau này con phải cẩn thận chút." Trương Thiên lẩm bẩm, trên mặt cười gật đầu với Lý Tuyết Cầm. "Yên tâm đi, có thời gian sẽ về, vậy mẹ con đi trước đây." Trương Thiên lấy cớ. "Đừng vội, cô nương kia người ở đâu, cha mẹ ở đâu, gia đình thế nào?

Dáng dấp ngược lại khá cao đấy." Lý Tuyết Cầm thấy Trương Thiên muốn đi, lại dồn dập hỏi.

Nhưng gần như chỉ trong nháy mắt, Trương Thiên đã biến mất không thấy tăm hơi.

Để lại một câu: "Con cái gì cũng không biết." "Thằng nhóc thối,

xem ra chỉ có thể để chúng ta đi điều tra thôi." Trương Hướng Thiên cười mắng một tiếng, sau đó hai người cũng lần lượt rời đi.

Trương Thiên chạy rất xa, hắn dừng lại ở một nơi đông người. "Haizz, sau này về nhà thế nào đây." Trương Thiên thở dài một tiếng, đi về hướng tứ hợp viện.

Trên đường, người đến người đi, tiểu thương, người qua đường, nối liền không dứt, Trương Thiên mua một phần kẹo hồ lô từ tay một người bán hàng.

Hắn vừa đi vừa ăn. "Cũng không biết Đại Kim Nha thế nào rồi, gần đây rút chút thời gian đi xem thử." Trong lòng Trương Thiên nghĩ, đột nhiên, một bóng người thu hút sự chú ý của Trương Thiên.

Đó là một đứa bé ăn mặc rách rưới.

Trong tay đứa bé còn ôm một thứ được bọc bằng vải rách.

Mà sau lưng đứa bé, có rất nhiều người đang đuổi theo.

Nhìn cách ăn mặc của những người kia, chắc là tay sai của một thế lực nhỏ ở địa phương. "Cứu mạng." Đứa bé hô hoán, nhưng người xung quanh không có một ai dám tiến lên.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn thứ được vải bọc lại.

Thứ đồ chơi kia, Trương Thiên luôn cảm giác có chút giá trị.

Chỉ thấy thân ảnh Trương Thiên lóe lên, người đã đi tới trước mặt đứa bé. "Tôi có thể cứu cậu, nhưng cậu phải nói cho tôi biết trong lòng cậu là cái gì." Trương Thiên khẽ mở miệng.

Hắn ngược lại không phải là quá thèm muốn thứ trước mắt, chỉ là tò mò. "Được." Đứa bé do dự một chút, cuối cùng gật đầu.

Trương Thiên đứng trước người đứa bé, che chở tên nhóc ở sau lưng. "Mày là ai?

Không muốn chết thì cút xa một chút." Một gã đàn ông trung niên dẫn đầu kêu gào.

Giọng Trương Thiên đạm mạc: "Trương gia, Trương Thiên, các người có thể nghe ngóng một chút.

Người này tôi bảo kê." Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng người xung quanh lại đều có thể nghe thấy. "Là Tiểu Trương gia." "Mấy kẻ này đúng là đáng chết, lại dám đi kêu gào với Tiểu Trương gia." "Đúng là không muốn sống nữa rồi." Người xung quanh sôi nổi nghị luận, điều này không nghi ngờ gì là cho Trương Thiên thêm một ít điểm cộng.

Quả nhiên, những gã đàn ông trung niên kia nhìn xung quanh, sau khi thảo luận một chút, cũng liền lần lượt rời đi.

Ánh mắt Trương Thiên lần nữa nhìn về phía đứa bé: "Có thể cho tôi xem không?" "Vâng, đây là đồ ông nội em để lại, nếu không phải cha em bị bệnh, em cũng sẽ không tình thế cấp bách mà bán đi." Đứa bé gật đầu, cẩn thận từng li từng tí mở lớp vải ra.

Chỉ thấy trong lớp vải, một miếng ngọc bội xuất hiện.

Đây là một miếng ngọc bội thời Tần.

Cũng không phải là đồ tốt gì.

Trương Thiên gật đầu, không nhìn nhiều nữa. "Vậy tại sao cậu không bán?

Ngược lại còn bỏ chạy?" Trương Thiên hỏi. "Bọn họ trả giá quá thấp, em không bán, bọn họ liền đuổi theo em, hơn nữa, em nghe nói, chỗ nào đó có phòng đấu giá, em muốn mang cái này lên đó đấu giá." Đứa bé liên tục mở miệng.

Trương Thiên kinh ngạc liếc nhìn tên này một cái.

Nếu là đứa bé bình thường, sao có thể nghĩ đến hội đấu giá, đứa bé này không đơn giản a.

Thiết lập sau này là một thương nhân lợi hại.

Chương 655

"Phòng đấu giá, thân phận như cậu khẳng định là không vào được.

Ngọc bội này của cậu là thời Tần, coi như có chút niên đại, cậu nếu không sợ bị cướp thì cứ đi lung tung, nhưng nếu cậu muốn bán thì đến cửa hàng đồ cổ Đại Kim Nha, cứ nói là Trương Thiên bảo cậu tới." Trương Thiên liên tục mở miệng.

Giọng nói không lớn.

Sau khi hắn nói xong, đứa bé như hiểu mà không hiểu gật đầu: "Cảm ơn, em biết rồi." Nói xong, tên này lại nhanh chóng chạy đi. "Hy vọng cậu có thể kiếm được hũ vàng đầu tiên." Trương Thiên lẩm bẩm, bước chân cũng đi về hướng ngược lại.

Trương Thiên nhìn người rất chuẩn, tên nhóc này, không chỉ có thể nói ra một số kiến thức thương nghiệp, thậm chí còn có thể nói ra kênh bán hàng.

Đơn giản bồi dưỡng một chút, nói không chừng sẽ thành tài.

Bất quá Trương Thiên đối với trẻ con vẫn là không có hứng thú.

Rất nhanh, cửa tứ hợp viện.

Trương Thiên nhẹ nhàng đẩy một cái, cửa tứ hợp viện mở ra.

Đập vào mi mắt chính là một cây liễu trồng trong sân.

Cành liễu tươi tốt, gần như che khuất cả sân viện.

Mà dưới bóng cây liễu, Vương Phi, Bàn Tử, Tiểu Đoàn Đoàn đang vui vẻ chơi đùa.

Mà Hồ Bát Nhất thì không biết đi đâu rồi, chắc là đang tu luyện.

Thấy Trương Thiên trở về, ba người dừng động tác trong tay lại.

"Lão đại, cậu coi như là đã về rồi." "Daddy, người là đến thăm Đoàn Đoàn đúng không, cảm ơn daddy." Đoàn Đoàn cũng dang đôi tay nhỏ, bước đôi chân ngắn, lon ton chạy tới.

Cái đuôi nhỏ sau lưng càng là nhẹ nhàng rung động, trông rất đáng yêu.

Trương Thiên một phen bế Đoàn Đoàn vào trong lòng. "Tiểu Đoàn Đoàn, đã lâu không gặp." Trương Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ của Đoàn Đoàn. "Ưm, hì hì, Đoàn Đoàn có phải cao lên rồi không." Đoàn Đoàn quơ quơ tay nhỏ.

Trương Thiên nhìn kỹ một chút.

Tên này cao lên chỗ nào chứ, vẫn là cái dáng vẻ trước mắt này.

Tiểu hồ ly là không lớn được, huống hồ mấy ngàn năm đều không cao lên, mấy tháng muốn cao lên đó là đang nằm mơ. "Đúng, Đoàn Đoàn cao lên rồi, bánh bao nhỏ cũng lớn rồi." Trương Thiên nói, đặt Đoàn Đoàn xuống đất.

Nhìn về phía Bàn Tử. "Lão đại, anh hai đâu?" Bàn Tử nhìn xung quanh, không phát hiện tung tích Trương Khởi Linh. "Vẫn còn ở nhà chắc." Trương Thiên nghĩ nghĩ rồi nói, đúng rồi, Trương Khởi Linh từ sau ngày hôm qua vẫn chưa trở lại, chẳng lẽ vẫn luôn ở nhà sao?

Trương Thiên có chút nghi vấn. "Trương công tử." Vương Phi đứng dưới gốc cây liễu, hành lễ với Trương Thiên. "Không cần khách sáo." Trương Thiên gật đầu nói.

Cây liễu cực âm, hồn thể đứng dưới bóng cây liễu, là không sợ ánh nắng.

Mà Vương Phi tu vi rất cao rồi, hoặc là cũng có thể dừng lại ngắn ngủi dưới ánh nắng cũng nên. "Đúng rồi, lão Hồ đâu?" Trương Thiên nhìn xung quanh. "Hì hì, lão đại, cậu không biết đâu, lão Hồ và Dương

tiểu thư đã một ngày không ra khỏi cửa rồi." Trên mặt Bàn Tử mang theo nụ cười ổi toả. "Đúng đúng, Đoàn Đoàn có thể làm chứng!

Hồ thúc thúc đã một ngày không ra khỏi cửa rồi, hơn nữa trong phòng còn truyền đến tiếng động kỳ quái nữa.

Nửa đêm đều đánh thức Đoàn Đoàn và Tiểu Miết Miết dậy." Đoàn Đoàn quơ tay, giống như đang nói chuyện gì đó ghê gớm lắm.

Trương Thiên đầy mặt vạch đen, ánh mắt liếc nhìn Bàn Tử một cái, tên này rốt cuộc đã dạy cái gì vậy.

Trương Thiên nhìn về phía phòng Hồ Bát Nhất, bước chân không khỏi đi tới, nói thật hắn cũng tò mò.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương trốn trong phòng làm cái gì nhỉ?

Thấy Trương Thiên đi về phía trước phòng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử cười ha hả cũng đi theo.

Khi đi đến trước phòng Hồ Bát Nhất, đột nhiên, cửa phòng mở ra.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất chậm rãi từ trong cửa phòng bước ra. "Lão đại, Bàn Tử, có chuyện gì sao?" Hồ Bát Nhất chậm rãi mở miệng, trong giọng nói mang theo một chút nghi hoặc. "Không có gì, Bàn Tử nói cậu một ngày không ra khỏi cửa, lo lắng an toàn của cậu.

Nếu đã không sao thì tốt, tu luyện thế nào rồi?" Trương Thiên xua tay nói, hắn nhìn kỹ Hồ Bát Nhất một chút, cậu ta dường như không có tiến triển gì. "Hôm qua tôi hấp thu lại tinh hoa trước đó đã hấp thu trong Mộc Trần Châu một lần nữa, tôi phát hiện, trong cơ thể còn tàn lưu một ít loại tinh hoa này.

Mãi đến hôm nay, tôi mới có một chút thu hoạch, còn về Dương, tình huống của cô ấy ngược lại không tốt lắm." Hồ Bát Nhất nói, trên mặt có chút lạc phách. "Tu vi của cô ấy không cao, cho nên hấp thu khá phiền toái, phải dùng thời gian dài mới có thể hoàn toàn hấp thu."

Hồ Bát Nhất liên tục nói.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

Viêm chi tinh hoa của Mộc Trần Châu, có thể tồn tại ở đan điền thời gian rất dài.

Trương Thiên là tu vi cao, cho nên rất dễ dàng là có thể hấp thu.

Nhưng Shirley Dương không giống vậy, Shirley Dương tu vi cũng không cao lắm, cho nên hấp thu tương đối khó khăn. "Tôi bảo sao Bàn gia gần đây cảm giác lồng ngực ấm áp, hóa ra là như vậy.

Xem ra, Bàn gia cũng chưa khôi phục." Bàn Tử lầm bầm, trong đôi mắt nhỏ toàn bộ đều là sự hiểu ra.

Trương Thiên vỗ đầu một cái, tên này, thật là vô tư lự, lúc này còn đang chơi đùa với Đoàn Đoàn cơ đấy. "Bàn Tử, cậu ổn định tu vi trước đi, thu tâm lại trước đã.

Đúng rồi, còn nữa, áo giáp Kỳ Lân không phải hỏng rồi sao, cậu giúp làm lại một cái." Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử, khẽ mở miệng.

Bàn Tử sờ sờ đầu: "Vậy lão đại, có phúc lợi gì không?

Tổng không thể để Bàn gia làm việc, không cho Bàn gia ăn cơm chứ." Bàn Tử chớp chớp mắt, Trương Thiên vỗ đầu, biết ngay tên này làm việc khó khăn mà. "Đợi cậu ổn định tu vi xong, sau đó làm ra áo giáp như trước kia, tôi đồng ý, cho cậu ba viên đan dược." Trương Thiên mở miệng nói.

Sau khi hắn nói xong, Bàn Tử trực tiếp đứng dậy: "Lão đại, cậu nói sớm đi chứ, vậy còn chờ gì nữa?

Hiện tại bắt đầu ngay." Bàn Tử hứng thú bừng bừng nói, ngay sau đó tên này dẫn Vương Phi vọt vào trong phòng. "Đúng là vội vội vàng

vàng." Trương Thiên lắc đầu, cái tên Bàn Tử này, nôn nóng như thế. "Đúng rồi, Dương tiểu thư không sao chứ?" Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất. "Không sao, qua một thời gian là tốt rồi." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất truyền đến. "Vậy thì tốt, trước đó cô ấy không phải thích xem đan thư sao, tôi liền tính để cô ấy xem trước, hiện tại đợi cô ấy ra rồi nói sau." Trương Thiên gật đầu, hắn hơi xoay người.

Hồ Bát Nhất gật đầu, không nói thêm gì nữa, Trương Thiên vẫy vẫy tay với hắn. "Vậy lão Hồ, tôi đi trước đây, còn có chuyện khác nữa." Trương Thiên nói, vẫy vẫy tay về phía Đoàn Đoàn, thân ảnh dần dần rời khỏi tứ hợp viện. "Daddy, người muốn đưa Đoàn Đoàn đi đâu thế." Đoàn Đoàn dùng tay nhỏ ôm lấy tay Trương Thiên, trong đôi mắt to đều là nghi hoặc.

Trương Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ của Đoàn Đoàn. "Đưa Đoàn Đoàn đi đến một nơi vui vẻ, Đoàn Đoàn muốn ăn gì?" Trương Thiên vừa đi vừa nói. "Đoàn Đoàn muốn ăn tôm hùm lớn, không!

Đoàn Đoàn còn muốn ăn cua lớn, còn có rất nhiều thứ nữa." Tên nhóc con dùng tay nhỏ ra hiệu trước ngực.

Trên khuôn mặt bánh bao có thêm một chút mong đợi.

Trương Thiên sờ sờ má, tên này cư nhiên còn biết tôm hùm cua biển, ai nói cho nó biết vậy?

Đây đã không phải là tiểu loli ngây thơ mà Trương Thiên quen biết, mà là tiểu loli tham ăn rồi. "Đi, đưa con đi ăn." Trương Thiên ngược lại không quá để ý.

Tiền mua tôm hùm Trương Thiên vẫn có. "Oh yeah!

Chương 656

Đoàn Đoàn lại sắp được ăn tôm hùm lớn, quay về sẽ mang cho bà nội ăn." Đoàn Đoàn múa may tay nhỏ, trên mặt toàn bộ đều là hưng phấn.

Trương Thiên dẫn theo tên nhóc, đi ra khỏi tứ hợp viện.

Trên đường phố xung quanh, người vẫn khá đông. "Đoàn Đoàn, nhớ giấu kỹ cái đuôi." Trương Thiên nhắc nhở một câu. "Biết rồi ạ." Đoàn Đoàn lơ đễnh hô lên.

Tên nhóc bước bước chân nhỏ đi theo bên cạnh Trương Thiên.

Sự xuất hiện của hai người Trương Thiên, ngược lại có chút không hợp với bên ngoài, có người cũng không tự chủ được sẽ lén nhìn vài lần về phía Trương Thiên.

Điều này ngược lại cũng bình thường. "Daddy, người muốn đưa Đoàn Đoàn đi đâu ăn nha." Đoàn Đoàn lắc lư cái đầu nhỏ. "Đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." Trương Thiên chậm rãi mở miệng.

Trương Thiên đi Tân Nguyệt Phạn Điếm, mục đích rất đơn giản, ăn bữa cơm, thuận tiện bàn một chút chuyện làm ăn.

Đồ đạc của Trương Thiên thì quá nhiều rồi, nếu toàn bộ đặt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm bán, Trương Thiên sợ bọn họ bán không hết.

Cho nên Trương Thiên định từ từ làm, hiện tại bán chút đồ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, thu gom một khoản tiền vốn rồi nói sau.

Dẫn theo Đoàn Đoàn, Trương Thiên rất nhanh đã tới cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trang trí của Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn khá là phục cổ.

Ở cái thành phố tấc đất tấc vàng này, có một tòa nhà khách sạn lớn như vậy, quả thực cũng không nhiều.

Xung quanh cũng không có bao nhiêu người đi qua, có người cũng là cố ý tránh đi nơi này để tránh gặp rắc rối.

Trương Thiên dẫn theo Đoàn Đoàn đi vào khách sạn. "Nơi này lớn quá nha, Đoàn Đoàn đều chưa từng tới nơi này." Đôi mắt to của Đoàn Đoàn phát sáng.

Trương Thiên kéo Đoàn Đoàn: "Không sao, sau này muốn tới, thì thường xuyên tới." Trương Thiên nói, tiến vào khách sạn.

Đồng tử nghênh khách thấy Trương Thiên đi vào, vội vàng khom người.

Ngay sau đó, mấy cô gái mặc sườn xám đi ra. "Xin chào tiên sinh, ngài đi mấy người?" Nhìn Trương Thiên, trên mặt cô gái lộ ra nụ cười ngọt ngào. "Hai người, đưa con bé đến phòng bao, món ăn cứ để con bé tùy tiện gọi, Đoàn Đoàn con ăn trước đi, ta đi làm chút chuyện." Trương Thiên nhàn nhạt mở miệng.

Sau khi hắn nói xong, Đoàn Đoàn nghiêm túc gật đầu: "Daddy, Đoàn Đoàn rất ngoan, daddy mau làm việc đi." Đoàn Đoàn nói, chị gái xinh đẹp kéo Đoàn Đoàn đi về phía phòng bao. "Vậy tiên sinh, ngài là muốn?" Lúc này ở một bên khác, một người phục vụ đi tới.

Trên mặt mang theo nụ cười.

Người có thể đi làm ở bên này, cũng không ngốc.

Từ hành vi của Trương Thiên là có thể nhìn ra, Trương Thiên khẳng định không phải đơn thuần là ăn cơm. "Tôi tên Trương Thiên, nghĩ rằng các người cũng biết tôi." Trương Thiên mở miệng.

Phục vụ vừa nghe, trong nháy mắt bừng tỉnh, trên mặt có thêm một chút tôn kính: "Trương thiếu gia, ngài đến, là?" Cậu ta cũng thay

đổi tôn xưng. "Nghe nói gần đây không phải sắp đấu giá rồi sao?

Tôi có thể tham gia không?" Trương Thiên trên mặt mang theo nụ cười. "A?

Trương công tử có thể tới, tự nhiên là vinh hạnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, chúng tôi khẳng định nhiệt liệt hoan nghênh." Phục vụ có chút kinh hỉ nói. "Là như thế này, tôi còn có một số đồ muốn đấu giá, có thể gặp ông chủ các người không?" Trương Thiên lần nữa mở miệng.

Lúc này phục vụ ngược lại có chút khó xử: "Như vậy đi, Trương thiếu gia, tôi bên này báo cáo lên trên một chút, ngài chờ một lát." Cậu ta nói xong, bước nhanh về phía tầng hai.

Nếu là người khác, cậu ta khẳng định sẽ qua loa cho xong chuyện, dù sao thì ông chủ đâu phải là ai cũng có thể gặp?

Nhưng Trương Thiên không giống vậy, hắn chính là người khống chế mấy đại gia tộc Bắc Ly, tổ kiến tập đoàn Cửu Môn, cậu ta cũng không dám chậm trễ.

Nếu chiêu đãi chậm, cậu ta đều lo lắng Tân Nguyệt sẽ biến thành đồ của Trương gia.

Trương Thiên ngồi trên ghế, một bên còn có người bóp vai cho Trương Thiên, dâng trà, ngược lại có chút hưởng thụ. "Cái gì?

Trương Thiên đến." Lúc này, trong tầng hai, một giọng nói chấn kinh truyền đến.

Khóe miệng Trương Thiên lộ ra một nụ cười, quả nhiên, danh tiếng đánh ra ngoài cũng không phải là chuyện xấu.

Ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn luôn là một bí ẩn, nhưng người đại lý Tân Nguyệt Phạn Điếm, lại vẫn luôn là Doãn Tân Nguyệt.

Khi Doãn Tân Nguyệt nghe thấy Trương Thiên tới, sắc mặt cô liền biến đổi.

Chuyện của Trương Thiên cô với tư cách là một thế lực lớn ở Bắc Ly tự nhiên rõ ràng hơn bất kỳ ai.

Đoàn đội của hắn mạnh mẽ, tại Bắc Ly, thậm chí cả Hạ Quốc e rằng đều không có ai có thể so bì.

Lợi hại nhất chính là bối cảnh của Trương Thiên, là đệ tử của một môn phái thần bí, thân phận cực kỳ thần bí.

Chuyện này, tại thượng tầng Bắc Ly đã sớm nhà nhà đều biết. "Hắn tới làm gì?

Chẳng lẽ là muốn chúng ta giống như các gia tộc khác, sát nhập vào Cửu Môn?" Đôi mắt to của Doãn Tân Nguyệt chuyển động.

Đầu óc cũng là phi tốc xoay chuyển. "Không đúng, nếu là như vậy, hắn căn bản không cần đích thân đến, phái người khác là được rồi.

Hắn tới đấu giá, chẳng lẽ chỉ là đấu giá?" Trong lòng nghĩ vậy, Doãn Tân Nguyệt đứng dậy, cô chỉnh lý tốt tâm tình, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Khí chất cũng dần dần triển lộ. "Lộp cộp, lộp cộp." Giày giẫm trên sàn nhà phát ra âm thanh thanh thúy.

Trương Thiên chậm rãi ngẩng đầu.

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc váy dài màu đỏ chậm rãi đi ra. "Trương công tử, đã lâu không gặp." Doãn Tân Nguyệt trên mặt mang theo nụ cười.

Nụ cười nhàn nhạt giống như muốn làm tan chảy trái tim người ta.

Trương Thiên cũng lộ ra một nụ cười nhạt: "Quả thật đã lâu

không gặp, có một năm rồi nhỉ.

Doãn tiểu thư, tôi bên này có mấy món đồ, không biết ngài có hứng thú hay không." Trương Thiên nói, ánh mắt càng là thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn Doãn Tân Nguyệt. "Ha ha, chỉ cần là đồ của Trương công tử, tôi đều thích.

Hơn nữa, Tân Nguyệt cũng tin tưởng thực lực của Trương công tử." Doãn Tân Nguyệt khẽ nhướng mày với Trương Thiên.

Trương Thiên cười sảng khoái.

Người phụ nữ này thực sự là quá biết cách nói chuyện. "Đã như vậy, lời cũng không nói nhiều nữa." Trương Thiên nói xong lấy ra mấy miếng ngọc bội, còn có một số bình ngọc.

Khi Trương Thiên lấy ra những thứ này, nụ cười của Doãn Tân Nguyệt liền ngưng cố một chút. "Trương công tử, những cái này chính là..." "Không sai, chính là như cô nghĩ đấy." Trương Thiên không chút do dự thừa nhận. "Các ngươi lui xuống trước đi, hôm nay Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta không tiếp khách." Doãn Tân Nguyệt thập phần quả đoán, sau khi biết được sự khẳng định của Trương Thiên, cô liền trực tiếp tuyên bố đóng cửa.

Cách làm này cũng rất độc đáo, vừa có thể tránh cho có người quấy rầy, lại cho Trương Thiên mặt mũi cực lớn, có thể nói là một mũi tên trúng hai đích. "Trương công tử, mời đi theo tôi." Sau khi Doãn Tân Nguyệt tuyên bố, cô liền cung kính mở miệng.

Trương Thiên gật đầu, chậm rãi đứng dậy, cầm lấy đồ trên bàn, liền đi theo sau lưng Doãn Tân Nguyệt.

Lúc này trong phòng bao, Đoàn Đoàn một tay cầm đũa, một tay cầm nĩa.

Ở trước mắt cô bé là một con gà quay thơm phức. "Hu hu, thơm

quá đi.

Không được, Đoàn Đoàn phải đợi daddy về mới ăn, Đoàn Đoàn là đứa trẻ ngoan." Đoàn Đoàn lau nước miếng chảy ra ở khóe miệng, cái này quả thực cứ như đang trừng phạt bản thân vậy.

Lúc này, bên trong một mật thất nhỏ.

Trương Thiên và Doãn Tân Nguyệt ngồi trước một cái bàn gỗ nam mộc.

Chương 657

Kim tơ nam mộc, một loại cây gỗ khá danh quý trong lịch sử Hạ Quốc.

Loại cây này làm thành quan tài chiếm đa số, nhưng cũng có làm thành cái bàn, trên gỗ nam mộc sẽ có một mùi hương độc đáo.

Rất khiến người ta yêu thích, bất quá gỗ nam mộc sau này trở thành cây gỗ được quốc gia bảo vệ cấp hai.

Trương Thiên nhấp một ngụm nước trà. "Trương môn chủ, ngài nói xem, ngài muốn đấu giá cái gì, tôi tiện làm một cái chuẩn bị tâm lý." Doãn Tân Nguyệt trầm giọng nói.

Lần này cô đổi giọng gọi môn chủ, đây cũng là sự tôn kính đối với Trương Thiên. "Không ngờ, cô cũng biết chuyện của tôi?" Trương Thiên hơi có chút kinh ngạc. "Tự nhiên, tại cả Bắc Ly này, cho dù là một tên ăn mày, cũng biết danh tiếng Trương gia các ngài." Doãn Tân Nguyệt cười nói. "Vậy danh tiếng Trương gia tôi thế nào?" "Tốt, người người đều khen, hơn nữa, ngài không phải còn thường xuyên cứu tế người nghèo khó, nhận được sự đánh giá tốt rộng rãi." Doãn Tân Nguyệt gần như không có chút do dự.

Trương Thiên cười cười: "Được, không nói những thứ này nữa, lần này tôi tới, mang theo hai loại vật phẩm.

Thứ nhất, đan dược chữa thương, bất kể là bệnh kín, hay là tế bào lão hóa, thậm chí cụt tay, tôi bên này đều có thể khôi phục, đương nhiên cụt tay cần phải nối lại trước mới được.

Thứ hai, đan dược tu luyện, Tụ Khí Tán trung phẩm, cái này tôi cũng không cần nói nhiều nữa nhỉ." Trương Thiên lấy ra hai bình ngọc.

Không hoảng không loạn nói.

Đôi mắt Doãn Tân Nguyệt dần dần trừng lớn.

Nếu nói đan dược chữa thương đủ để cô chấn kinh, thì đan dược tu luyện trước mắt này quả thực chính là thần lai chi bút.

Đan dược trung phẩm, nói thật, Doãn Tân Nguyệt đấu giá nhiều năm như vậy, thật sự một lần cũng chưa từng thấy qua.

Phải biết rằng, hiện tại đừng nói luyện đan sư, ngay cả dược liệu đều rất khó tìm được.

Trung phẩm trong mắt bọn họ, đã là rất cao rồi. "Trương công tử, ngài có thể tin tưởng Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, đây là vinh hạnh của chúng tôi, ngài yên tâm, những thứ này, tôi nhất định sẽ cho ngài một câu trả lời hài lòng." Doãn Tân Nguyệt đứng dậy, vẻ mặt đứng đắn mở miệng. "Đúng rồi, còn có một thứ.

Chỗ này là một viên Tụ Khí Tán cao phẩm, chỉ có một viên, cô biết nên làm thế nào chứ." Trương Thiên nói, lấy ra bình ngọc.

Trung phẩm và cao phẩm, đó không phải là kém nhau một sao nửa điểm.

Đó chính là khác biệt một trời một vực.

Khi nhìn thấy cao phẩm chất, mắt cô liền lóe lên mấy cái.

Nếu đan dược cao phẩm xuất hiện ở khách sạn của cô, vậy tuyệt đối là chưa từng có trong lịch sử.

Tuyệt đối là một năm vẻ vang nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hơn nữa Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng rất có khả năng vì vậy mà danh tiếng đại táo.

Hoặc là cũng có thể lên thêm một bậc thang. "Tôi hiểu rồi, đa tạ Trương môn chủ, tôi nhất định sẽ không để ngài thất vọng." Trong

mắt Doãn Tân Nguyệt toàn bộ đều là kiên định.

Trương Thiên chỉ khẽ gật đầu: "Được rồi, những thứ này cứ để chỗ cô bảo quản đi, đúng rồi, cho tôi mấy tấm vé vào cửa." Trương Thiên tùy ý nói đến. "Trương môn chủ tới, kỳ thực căn bản không cần vé vào cửa, đây là thẻ vàng của chúng tôi, Trương công tử vụ tất nhận lấy." Doãn Tân Nguyệt lấy ra một tấm thẻ vàng.

Trương Thiên có chút nghi hoặc, hắn chưa từng nghe nói qua Tân Nguyệt Phạn Điếm còn có thẻ vàng kiểu này. "Chỉ cần cầm thẻ vàng, tới khách sạn chúng tôi ăn cơm, không thu tiền, hội đấu giá có thể mang theo bảy người, không cần vé vào cửa." Doãn Tân Nguyệt ở một bên giải thích.

Trương Thiên nhận lấy thẻ vàng, dù sao không lấy thì phí, mình cho cô ta đủ nhiều rồi. "Đúng rồi, cô giúp tôi nghe ngóng tin tức của một người." Trương Thiên nhận lấy thẻ vàng, thuận tiện mở miệng nói. "Cái gì, chỉ cần có thể làm được, tôi nhất định tận lực đi làm." "Cô biết tung tích của Giải Vũ Thần không?" Trương Thiên mở miệng.

Doãn Tân Nguyệt nghe vậy, sửng sốt một chút.

Thần tình dường như có chút biến động.

Mà những thứ này cũng bị Trương Thiên thu hết vào đáy mắt. "Nói thật, tôi biết." Doãn Tân Nguyệt biết mình không gạt được, dứt khoát trực tiếp mở miệng. "Có thể nói cho tôi biết cậu ta đi đâu cụ thể không?

Có người nhờ tôi nghe ngóng một chút." Trương Thiên hỏi. "Được, cậu ta dường như rất lâu trước kia đã từng tới chỗ tôi, thời gian cụ thể tôi nhớ không rõ, chắc là mấy tháng trước.

Cậu ta ở chỗ tôi mang đi mấy tên trộm mộ, chuyện sau đó thì tôi

không biết nữa." Doãn Tân Nguyệt thành thật mở miệng.

Trương Thiên trừng lớn mắt.

Giải Vũ Thần sao lại hướng Doãn Tân Nguyệt đòi người, hơn nữa còn đi trộm mộ.

Tên nhóc này, rốt cuộc đang nghĩ cái gì? "Cậu ta đi đâu rồi?" "Nghe nói là phía Bắc." Doãn Tân Nguyệt mở miệng.

Trương Thiên mày hơi nhíu lại, phía Bắc, sẽ có đại mộ gì chứ? "Cô có biết vị trí cụ thể của cậu ấy không?" Trương Thiên nhìn Doãn Tân Nguyệt hỏi.

Doãn Tân Nguyệt lắc đầu: "Cái này là do người dưới của tôi vô tình nhìn thấy ở phía Bắc thôi.

Còn về vị trí cụ thể thì tôi không biết." Doãn Tân Nguyệt nói xong, Trương Thiên khẽ gật đầu.

Cô ấy không biết cũng là bình thường, dù sao người ta cũng không thể lúc nào cũng chú ý đến Giải Vũ Thần. "Được, chuyện này tôi biết rồi, những cái khác thì không có việc gì nữa." Trương Thiên nói xong liền trực tiếp đứng dậy. "Đúng rồi, tôi có nghe nói một chuyện." Đột nhiên, Doãn Tân Nguyệt suy nghĩ một chút rồi mở miệng.

Trương Thiên dừng bước: "Chuyện gì?" "Tôi nghe nói ở nước ngoài, có một tập đoàn Cửu Môn đang trỗi dậy với tư thế nghiền ép tất cả." Doãn Tân Nguyệt nói.

Cô không chỉ là đang nói cho Trương Thiên biết chuyện này, mà còn coi như để xác thực một chuyện cho chính mình. "Ừ, tôi biết rồi." Trương Thiên sao lại không biết suy nghĩ của Doãn Tân Nguyệt, bất quá Cửu Môn cũng không có gì phải giấu giếm, hào phóng thừa nhận là được.

Nói xong, thân ảnh Trương Thiên liền đi ra khỏi phòng nhỏ.

Hắn còn chưa ăn cơm đâu, nói chuyện xong rồi, tự nhiên cũng không muốn ở lại thêm. "Thật mạnh...

Hắn không chỉ thao túng thế lực ở Hạ Quốc, thậm chí còn đang ẩn nấp mở rộng thế lực ra nước ngoài.

Nếu không phải có quan chức cao cấp ở nước ngoài, tôi thật đúng là không biết." Doãn Tân Nguyệt thầm nghĩ. "Hắn muốn làm gì?

Thống trị thế giới sao?" Trong lòng Doãn Tân Nguyệt hiện ra vô số nghi vấn.

Thậm chí cái ý nghĩ Trương Thiên muốn thống trị thế giới đều nảy ra.

Rất nhanh, Doãn Tân Nguyệt liền gạt bỏ những suy nghĩ này, Trương Thiên hắn là không có vô vị đến mức làm loại chuyện đó.

Trong bao gian.

Lúc này trên bàn đã bày đầy đồ ăn.

Cái miệng nhỏ của Đoàn Đoàn không ngừng tiết ra nước miếng.

Khóe miệng còn vương lại một giọt nước miếng long lanh. "Ư ư, ba ba sao còn chưa về." Đoàn Đoàn liếm liếm môi, trong lòng cầu nguyện Trương Thiên mau trở lại. "Cạch." Cửa phòng mở ra.

Trương Thiên chậm rãi đi vào.

Nhìn thấy đồ ăn bên trong chưa động đũa miếng nào, Trương Thiên có chút kinh ngạc nhìn con hồ ly nhỏ một cái.

Tên nhóc này, lúc trước đến đan dược còn dám tư tàng, hiện tại lại bắt đầu đợi mình về ăn cơm?

Chẳng lẽ là "lòng hồ chưa mất"? "Đoàn Đoàn đang đợi tôi ăn cơm à?" Trương Thiên hỏi. "Vâng vâng!

Bà nội nói rồi, phải làm một đứa bé trung thực, có lễ phép!" Đoàn Đoàn lau nước miếng bên khóe miệng, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Trong đầu Trương Thiên hiện ra dáng vẻ của mẹ già.

Chương 658

Còn có bộ dạng bà dạy dỗ Đoàn Đoàn.

Ừm, bà ấy thật đúng là rất thích hợp làm bà nội. "Được rồi, bắt đầu ăn cơm đi." Trương Thiên ngồi xuống, cầm đũa lên. "Oh yeah!" Đoàn Đoàn kích động hô một câu, sau đó bàn tay nhỏ bé cầm lấy cái đùi gà, ăn ngấu nghiến. "Mẹ sao lại không dạy lễ nghi trước khi ăn nhỉ." Trương Thiên sờ sờ má, bất quá cũng không nói thêm gì.

Rất nhanh, một bữa cơm đã xong.

Bụng Đoàn Đoàn tròn vo, mà trên bàn cũng chỉ còn lại một đống xương cốt.

Biết được Trương Thiên ăn cơm ở đây, Doãn Tân Nguyệt đã cho người bưng lên rất nhiều món, một mình Đoàn Đoàn liền giải quyết toàn bộ. "Cái này mà để nó đi tham gia cuộc thi đại dạ dày vương, vậy chẳng phải năm nào cũng đứng nhất sao?" Trong đầu Trương Thiên hiện ra cảnh tượng Đoàn Đoàn thi ăn với người khác.

Tiểu loli đại chiến mãnh nam.

Ừm, tuyệt đối đáng xem. "Ư ư, no quá." Đoàn Đoàn xoa cái bụng nhỏ tròn vo, thỏa mãn ợ một cái. "Rút lui." Trương Thiên nói, dắt Đoàn Đoàn đi ra ngoài.

Lúc này, trong cửa hàng đồ cổ họ Trương.

Lý Tuyết Cầm và Trương Hướng Thiên đang ngồi trên ghế.

Mà đứng trước mặt bà là một người phụ nữ cao ráo. "Cái đó, cô là bạn của Tiểu Thiên đúng không?" Lý Tuyết Cầm nhìn cô gái trước mắt, giọng nói có chút ngập ngừng.

Cái khí tràng này, đều đem bà đè bẹp xuống rồi.

Lý Tuyết Cầm nghiêm trọng hoài nghi, Trương Thiên có phải thuộc dạng cầm thú không, cái này mà cũng áp chế được? "Ừm." Cô gái khẽ ừ một tiếng.

Nhất thời, hai vợ chồng Lý Tuyết Cầm có chút tay chân luống cuống. "Hả?

Cậu sao lại ra đây rồi?" Ngay lúc Lý Tuyết Cầm và Trương Hướng Thiên không biết nên nói cái gì cho phải, một giọng nói truyền đến.

Chỉ thấy Trương Kỳ Lân tay cầm một củ củ cải trắng, chậm rãi từ phòng bếp đi ra.

Giọng hắn mang theo chút nghi vấn. "Họ nói muốn ăn cơm." Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng nói.

Lúc trước khi rời đi, cô ta nghe được lời của Lý Tuyết Cầm, nói muốn Trương Thiên dẫn về ăn cơm.

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương là người thế nào, sao có thể để Trương Thiên dẫn về, đương nhiên là chủ động xuất kích rồi.

Lại nói, người muốn mời Bản vương ăn cơm nhiều vô số kể, có thể tới cái nơi tồi tàn nhà các ngươi ăn cơm đã là tổ tiên thắp nhang đèn rồi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thản nhiên nhìn Trương Kỳ Lân.

Tuy rằng nhìn không rõ ánh mắt, nhưng cái khí chất cao ngạo kia vẫn còn đó. "Kỳ Lân, các con có quen nhau à?" Lý Tuyết Cầm nhìn về phía Trương Kỳ Lân. "Ừm.

Tôi nói với cô ấy vài câu." Trương Kỳ Lân khẽ gật đầu.

Nói xong liền dẫn Tinh Tuyệt Nữ Vương đi ra ngoài.

Lúc này trong phòng, chỉ còn lại Lý Tuyết Cầm và Trương Hướng

Thiên đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt ngơ ngác.

Đây là tình huống gì?

Hai người ít nói nhất đi nói chuyện với nhau, cái này quá quỷ dị rồi đi.

Lúc này bên ngoài, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Trương Kỳ Lân bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không phải người thích nói chuyện, đều không ai mở miệng trước.

Cứ như vậy, hai người giằng co năm phút đồng hồ.

Bên trong cửa sổ.

Lý Tuyết Cầm và Trương Hướng Thiên ghé vào bên cạnh cửa sổ. "Để Kỳ Lân đi nói chuyện, thật đúng là làm khó nó." Lý Tuyết Cầm đầy mặt hắc tuyến.

Hai người này, là định đứng cả ngày đấy phỏng? "Khụ khụ, muốn nói thì nói nhanh lên, sắp ăn cơm rồi." Cuối cùng vẫn là Lý Tuyết Cầm nhịn không được, ở trong phòng gọi với ra. "Thiên biết không?" Trương Kỳ Lân dẫn đầu mở miệng. "Bản vương làm việc, không cần người khác đồng ý." Tinh Tuyệt Nữ Vương đáp. "Ồ." Trương Kỳ Lân "ồ" một tiếng, không nói thêm nữa.

Tinh Tuyệt Nữ Vương ngây ngẩn cả người.

Người này sao lại như vậy, so với cô ta còn cao ngạo hơn à? "Nếu không có việc gì, Bản vương vào trong đây." Tinh Tuyệt Nữ Vương cạn lời nói. "Không, chưa được đồng ý, cô không thể vào." Trương Kỳ Lân vươn tay, trực tiếp cản Tinh Tuyệt Nữ Vương lại.

Nữ Vương đứng tại chỗ, giống như bị hóa đá. "Kỳ Lân à, người tới đều là khách, hay là vào trong nói?" Thấy Trương Kỳ Lân cản Tinh Tuyệt Nữ Vương, Lý Tuyết Cầm lại ở trong phòng hô lên.

Mấy đứa nhỏ này, thật không để cho người ta bớt lo.

Trương Kỳ Lân nghe vậy, thu hồi tay. "Hừ." Tinh Tuyệt Nữ Vương hừ một tiếng, sải bước đi vào.

Trong phòng. "Mau uống trà, mau ngồi." Trương Hướng Thiên bắt đầu công tác bưng trà rót nước.

Tinh Tuyệt Nữ Vương ngồi trên sô pha.

Mà một bên, ánh mắt Trương Kỳ Lân thời khắc nhìn chằm chằm Tinh Tuyệt Nữ Vương, bộ dạng kia, cứ như thể là đang giám sát vậy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút không được tự nhiên, nếu biết tên này cũng ở đây, cô ta tuyệt đối sẽ không tới. "Cháu tên là gì a?

Nhà ở đâu, trong nhà có mấy khẩu người?

Bao lớn rồi, có bạn trai chưa, quen biết với Tiểu Thiên nhà chúng ta lúc nào, có tài nghệ gì không?" Sau khi ngồi xuống, trên mặt Lý Tuyết Cầm treo nụ cười, miệng càng là thao thao bất tuyệt hỏi han.

Đối với gia tộc như Trương Thiên mà nói, cơ bản không có chuyện mẹ chồng ác độc gì đó, gia tộc càng lớn, tài thức cùng với nhận thức càng cao.

Mẹ chồng sao có thể giống như trong phim truyền hình, không có não suốt ngày nhằm vào người khác, cư xử thiếu văn hóa.

Sở dĩ Lý Tuyết Cầm nói nhiều như vậy, chủ yếu vẫn là đang so sánh với cô con dâu hoàn mỹ trong lòng mình. "Ta, Nữ Vương!

Một mình.

Mấy ngàn tuổi." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhả ra mấy chữ.

Nụ cười trên mặt Lý Tuyết Cầm dần dần cứng lại. ????

Bà ngây người, đây không chỉ là người mù, mà còn là kẻ ngốc a.

Nào có người giới thiệu như vậy. "Ha ha, cháu thật biết nói đùa.

Không cần biết cháu tên là gì, chỉ cần quen biết với Tiểu Thiên nhà ta, cũng đều là khách của chúng ta, đều là người một nhà." "Lão Trương, còn không mau đi lên món." Lý Tuyết Cầm cười nói, sau khi nói xong, lại hướng về phía trong nhà hô lớn.

Có thể nghe ra, bà vẫn là có chút tức giận.

Dù sao một người mạc danh kỳ diệu đi vào nhà mình, hơn nữa còn có chút cao ngạo, thậm chí còn mở miệng nói giỡn kiểu đó.

Lý Tuyết Cầm không nổi điên mà vẫn cười đón tiếp là tốt lắm rồi.

Chương 659

Mà một bên, cũng chỉ có Trương Kỳ Lân biết, Tinh Tuyệt Nữ Vương nói đều là thật.

Cô ta xác thực đã mấy ngàn tuổi, hơn nữa chỉ có một mình, dù sao người nước Tinh Tuyệt đều chết hết rồi.

Lúc này Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng nhìn ra có chút không đúng.

Cô ta đành phải lần nữa mở miệng. "Ô Thiền Na Già Hải." "Cái gì?" Lý Tuyết Cầm chớp chớp mắt, cái tên này, có chút kỳ quái a. "Ta, tên." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhả ra hai chữ.

Ô Thiền Na Già Hải, đây là tên thật của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bởi vì luôn được gọi là Tinh Tuyệt Nữ Vương, rất ít người biết tên thật của cô ta.

Mà cô ta sinh ra vào thời Hán Cao Tổ, niên đại cực kỳ xa xưa. "Nếu không ngại, bác cứ gọi cháu là Già Hải nhé." Lý Tuyết Cầm nhu thanh nói.

Nếu người ta nguyện ý nói ra tên của mình, cái này cũng coi như là nể mặt bà rồi, tâm tình Lý Tuyết Cầm tự nhiên cũng tốt hơn rất nhiều.

Thân thể Tinh Tuyệt Nữ Vương run lên, khí tức chung quanh có chút dao động.

Trương Kỳ Lân thấy thế trong tay lặng lẽ cầm lấy Hắc Kim Cổ Đao.

Hắn đã làm xong chuẩn bị chiến đấu.

Già Hải, cái tên này căn bản không có ai từng gọi qua, mà Lý Tuyết Cầm là người đầu tiên.

Hơn nữa cái này có tổn hại tôn nghiêm Nữ Vương, tên thật, đây là thứ để người thường gọi sao?

Nhưng nghĩ đến đây là nhà Trương Thiên, hơn nữa còn là mình tự đến, Tinh Tuyệt Nữ Vương dần dần cũng nhịn xuống.

Dù sao còn chưa cần thiết vì loại chuyện này mà trở mặt với Trương Thiên.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không ngốc, nếu trở mặt với Trương Thiên, đối với cô ta căn bản không có một chút chỗ tốt, hơn nữa, cô ta lần này tới, vốn chính là để thu mua lòng người.

Đến lúc đó lôi kéo Trương Thiên về dưới trướng mình, nói không chừng còn có thể tái hiện vinh quang của Tinh Tuyệt Cổ Thành ngày xưa. "Ừm." Tinh Tuyệt Nữ Vương thản nhiên ừ một tiếng.

Trương Kỳ Lân thu hồi vũ khí, trong mắt nhiều hơn một tia dị dạng.

Theo hắn thấy, loại chuyện vũ nhục tôn nghiêm này, Tinh Tuyệt Nữ Vương là không thể nào đáp ứng, làm cho hắn ngoài ý muốn chính là, cô ta thế mà lại đáp ứng dứt khoát như thế.

Trương Kỳ Lân đều hoài nghi, đây còn là người hắn quen biết sao?

Trong lịch sử, mặc kệ là đại vương hay là tiểu vương, trực tiếp gọi tên đều là cấm kỵ, phải chém đầu.

Huống chi là gọi tên tục, mà Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể nhịn được, vậy chứng minh, sức chịu đựng của người này cực mạnh. "Già Hải, nhà cháu chỉ có một mình, vậy hay là cứ ở lại chỗ bác đi, dù sao bác ở đây giường rất nhiều, hơn nữa thằng nhóc Tiểu Thiên kia, thường thường không trở lại, cháu ở trong phòng nó là được." Lý Tuyết Cầm đảo mắt, trực tiếp tới một chiêu "kim ốc tàng kiều". "Không cần, Bản vương thích một mình." Tinh Tuyệt Nữ Vương thản

nhiên từ chối.

Cách tự xưng hô vẫn là sửa không được. "Bản vương?

Bác biết rồi, cháu là người của bộ lạc nào đó bên vùng Cương Tân đúng không, bác hiểu rồi, vậy được thôi, nếu cháu muốn tới thì có thể tới bất cứ lúc nào." Lý Tuyết Cầm dường như nghĩ tới điều gì.

Trong lòng có chút xót xa.

Bà đã hiểu tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương lại lạnh lùng như vậy rồi, thì ra là bộ lạc của cô ấy bị ngoại tộc sát hại, chỉ còn lại một mình cô ấy.

Mà vừa lúc bị Trương Thiên nhặt được, cho nên mới xuất hiện ở đây. "Thật là đứa nhỏ đáng thương, không chỉ bị bọn Tiểu Phú Sĩ (Nhật Bản) tàn hại, còn làm mù mắt, haizzz." Lý Tuyết Cầm trong lòng nghĩ, cũng là thở dài một tiếng.

Giống loại chuyện ngoại tộc xâm lược này, Lý Tuyết Cầm bản năng liền cho rằng hẳn là do bọn Nhật làm.

Trong lòng càng nghĩ, Lý Tuyết Cầm liền cảm giác càng đáng thương.

Chỉ thấy, ánh mắt Lý Tuyết Cầm dần dần nhu hòa. "Nhanh, Già Hải, đây là đồ ăn chúng ta chuẩn bị, cháu mau ăn đi, dọc đường đi chịu không ít khổ cực phải không, không sao, nơi này về sau chính là nhà của cháu." Lý Tuyết Cầm liên tục nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương: "????" Trương Kỳ Lân: "???" Hai người đều ngẩn ra.

Lý Tuyết Cầm rốt cuộc đang tự bổ não ra cái gì vậy, sao nói chuyện nghe kỳ quái thế.

Rất nhanh, dưới sự nhiệt tình của Lý Tuyết Cầm, bốn người bắt

đầu bữa trưa.

Lúc này Trương Thiên đang dẫn Đoàn Đoàn đi về phía tứ hợp viện của Bàn Tử. "Ba ba, Đoàn Đoàn đã lâu không có đi nhà bà nội." Đoàn Đoàn ôm cánh tay Trương Thiên, khẽ nói. "Vậy chúng ta trở về xem một chút." Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

Trương Kỳ Lân vẫn luôn không có tin tức, vừa lúc Trương Thiên đi xem hắn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Chủ yếu Trương Thiên lo lắng Trương Kỳ Lân có thể hay không bị mất trí nhớ gián đoạn.

Nếu mất trí nhớ, vậy thì phiền toái.

Dù sao ai cũng không xác định, Trương Kỳ Lân có thể mất trí nhớ hay không, sẽ mất trí nhớ vào lúc nào.

Bất quá, gần một năm nay, Trương Thiên ngược lại là không thấy Trương Kỳ Lân mất trí nhớ.

Dẫn theo Đoàn Đoàn, Trương Thiên chuyển hướng đi về phía tứ hợp viện.

Trên đường, rất nhiều người chào hỏi Trương Thiên.

Trương Thiên cũng nhất nhất đáp lại.

Trương Thiên đi không bao lâu, một thân ảnh hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Đó là một đạo thân ảnh màu trắng. "Đó là?

Hoắc Tú Tú?" Nhìn thân ảnh kia, Trương Thiên nhớ tới cô nha đầu kia.

Nếu không nhìn lầm, hẳn là cô ấy.

Lúc này Hoắc Tú Tú đang đứng trước một sạp hàng, giống như

đang mua đồ gì đó. "Hoắc Tú Tú?" Giọng Trương Thiên truyền đến.

Hoắc Tú Tú bản năng nhìn về phía sau. "A?

Là Trương đại ca, sao anh lại ở đây." Trong mắt Hoắc Tú Tú hiện lên một tia kinh ngạc. "Tôi dẫn Đoàn Đoàn đi Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến, còn cô?" Trương Thiên nhìn sang một bên.

Đây là một sạp nhỏ bán kim chỉ, thoạt nhìn hơi có chút đơn sơ. "Không có gì, mua chút kim chỉ." Hoắc Tú Tú có chút xấu hổ. "Vậy à, đúng rồi, tôi tra được một ít tin tức về Giải Vũ Thần." Trương Thiên nói, chợt nhớ tới cái gì, lập tức mở miệng. "Cái gì?

Tìm được rồi?

Trương đại ca, có thể cho em biết vị trí của anh ấy không?" Hoắc Tú Tú có chút kích động. "Tôi chỉ tra được nơi cậu ta đi đến, còn về việc đang ở đâu, tôi cũng không biết.

Theo điều tra, cậu ấy hẳn là đi đạo mộ, có phải thật hay không tôi không rõ." Trương Thiên ngẫm nghĩ rồi nói.

Hoắc Tú Tú gật đầu, dường như không kinh ngạc lắm. "Em biết rồi, cảm ơn Trương đại ca." Hoắc Tú Tú vội vàng cảm tạ. "Ừ, vậy không có việc gì tôi đi trước, tạm biệt." Trương Thiên gật đầu, sau đó dẫn Đoàn Đoàn rời khỏi sạp nhỏ. "Ba ba, là Hoa Hoa công tử mất tích sao?" Đoàn Đoàn chớp đôi mắt to, tò mò hỏi.

Nhóc con này từng gặp Giải Vũ Thần, xưng hô của nó cũng có chút kỳ quái. "Ừ, mọi người đều đang tìm tung tích cậu ấy." Trương Thiên khẽ gật đầu. "Hoa Hoa công tử khẳng định không có việc gì, trực giác của Đoàn Đoàn bảo thế!" Đoàn Đoàn nắm nắm tay nhỏ nói.

Hoắc Tú Tú nhìn bóng lưng Trương Thiên rời đi, trong mắt có chút nghi hoặc.

Chương 660

Trương Thiên khi nào có con nhỏ như vậy, chẳng lẽ là con gái tư sinh? ...

Rất nhanh, Trương Thiên dẫn Đoàn Đoàn đi tới cửa hàng đồ cổ. "Oh yeah!

Ông nội bà nội, Đoàn Đoàn đã về!" Đoàn Đoàn dang rộng bàn tay nhỏ, vui vẻ hô.

Ngay sau đó, Đoàn Đoàn trực tiếp vọt vào.

Khi Đoàn Đoàn nhìn thấy trên ghế sô pha chỉnh chỉnh tề tề bốn người, còn có một người phụ nữ không quen biết, Đoàn Đoàn dang rộng tay nhỏ, luống cuống đứng tại chỗ. "Ba, mẹ, con về..." "!!!!" "Cô sao lại ở nhà tôi???" Trương Thiên chấn kinh.

Ánh mắt Trương Thiên mang theo một tia khiếp sợ.

Làm sao vậy, cô ta sao lại còn ngồi trên sô pha rồi? "Già Hải là khách của chúng ta, Tiểu Thiên, cái thằng nhóc thối này, không có lễ phép." Lý Tuyết Cầm trừng mắt liếc Trương Thiên một cái. "Già Hải?

Cái gì cái gì?

Tên cũng gọi luôn rồi sao?" Trương Thiên nuốt nước miếng. "Thôi được rồi, người tới đều là khách." Trương Thiên xua tay, cũng không nói thêm gì nữa.

Cái này còn chưa đủ để làm cho Trương Thiên quá mức chấn kinh.

So với cái này chấn kinh hơn còn nhiều, ví dụ như Tiểu Đoàn Đoàn và Nhất Mi đạo nhân không cáo mà từ biệt.

Đó là ngày Trương Thiên buồn bực nhất, đến nay khó quên.

Trương Thiên nhìn về phía Trương Kỳ Lân, tên này lúc này mới dời mắt khỏi người Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Rất hiển nhiên, Trương Thiên trở về, tựu không cần hắn giám sát nữa.

Trương Thiên tùy ý ngồi xuống ghế sô pha. "Tiểu Thiên, mau ăn cơm." Lý Tuyết Cầm đưa cho Trương Thiên đôi đũa. "Bà nội, Đoàn Đoàn đều đã về lâu như vậy, bà cũng không chú ý cháu." Đoàn Đoàn lúc này ôm cánh tay Lý Tuyết Cầm, trên mặt lộ ra vẻ đáng thương. "Nha, Đoàn Đoàn, xin lỗi, bà nội có đại sự, quên mất Đoàn Đoàn, ngại quá, nào Đoàn Đoàn ăn cơm." Lý Tuyết Cầm nói, gắp một miếng thịt.

Đoàn Đoàn xoa xoa cái bụng tròn vo: "Đoàn Đoàn rất no, không ăn đâu." Đoàn Đoàn vạch cái bụng nhỏ của mình ra.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Đoàn Đoàn, trên mặt ngược lại là không có biểu tình gì, trong lòng thì hơi kinh ngạc.

Trong nhà Trương Thiên thế mà lại nuôi một con hồ yêu, tâm tính khoan dung của một nhà này cũng thật lớn a. "Cô sao lại tới đây?" Trương Thiên cúi đầu nhỏ giọng hỏi. "Họ mời." Tinh Tuyệt Nữ Vương thản nhiên đáp.

Trương Thiên hồi tưởng lại lời nói ngày đó.

Chỉ là lời nói vô tình, không ngờ bị cô ta nghe được, gia hỏa này cư nhiên còn tưởng thật. "Cô không làm chuyện gì chứ?" Trương Thiên vội vàng hỏi. "Cơm không tệ, có thể thăng làm Ngự trù." Tinh Tuyệt Nữ Vương lần nữa mở miệng.

Trương Thiên đầy mặt hắc tuyến.

Sao lại còn lôi Ngự trù vào?

Mẹ mình khi nào biến thành Ngự trù rồi.

Bất quá may mà không xảy ra chuyện gì xấu là được. "Từ từ, mình có phải hay không quên mất một chuyện." Trương Thiên mạnh mẽ nghĩ tới điều gì, sắc mặt hắn biến đổi.

Khá lắm, mẹ mình đều gọi tên thật của Tinh Tuyệt Nữ Vương, vậy chẳng phải là nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương khẳng định mẹ mình rồi?

Hít, ngẫm lại cực sợ a.

Nghĩ tới đây, Trương Thiên đã không muốn nói chuyện nữa, hắn cúi đầu, chờ bọn họ ăn cơm.

Rất nhanh, thời gian trôi qua.

Nửa giờ sau.

Trương Thiên cùng mọi người ra khỏi cửa hàng đồ cổ. "Già Hải à, có rảnh thường xuyên tới nha, cứ coi nơi này là nhà mình." Trong cửa, Lý Tuyết Cầm hô.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói gì, chỉ đứng tại chỗ. "Mẹ, bọn con đi trước đây, mẹ cũng vào đi." Trương Thiên hô một câu, kéo Trương Kỳ Lân và Tinh Tuyệt Nữ Vương rời khỏi cửa hàng đồ cổ.

Tốc độ Trương Thiên rất nhanh, sinh sợ đi trễ vậy.

Mà Tiểu Đoàn Đoàn thì ở lại cửa hàng đồ cổ, bầu bạn với ông bà nội.

Lúc này trong góc.

Trương Thiên nhìn về phía hai người. "Về sau tới nhà tôi, tôi hy vọng có thể thương lượng với tôi một chút." Trương Thiên nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói gì, chỉ nhìn sang chỗ khác, hiển

nhiên không muốn để ý tới Trương Thiên.

Trương Thiên thấy thế cũng không trách cứ nữa, mình cũng không phải phụ huynh của cô ta, cũng không quản được người ta. "Đúng rồi, Kỳ Lân, cậu gần đây không có việc gì chứ." Trương Thiên mang theo quan tâm nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân ở lì trong cửa hàng đồ cổ không về, Trương Thiên còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì rồi chứ. "Không có việc gì." Trương Kỳ Lân lắc đầu, cũng không nói thêm gì.

Trương Thiên gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài. "Được rồi, trở về đi, thật không khiến người ta bớt lo." Trương Thiên vừa đi vừa nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhoáng lên một cái, cũng trở về trong không gian, làm cho Trương Thiên ngoài ý muốn chính là, người ta ra khỏi không gian hoặc là tiến vào không gian đều không có dao động.

Thậm chí không cần ngọc bội, điều này làm cho Trương Thiên càng thêm buồn bực, về sau dạy dỗ thế nào, không đúng, quản giáo thế nào đây.

Cùng Trương Kỳ Lân đi ra khỏi ngõ nhỏ, Trương Thiên xoay người nhìn Trương Kỳ Lân: "Cậu muốn về tứ hợp viện, hay là cửa hàng đồ cổ?" "Cửa hàng đồ cổ ba ngày." Trương Kỳ Lân mở miệng, Trương Thiên gật đầu, tuy rằng có chút nghi hoặc, nhưng cũng không nói thêm gì.

Sau đó Trương Thiên và Trương Kỳ Lân tách ra.

Trương Thiên đi về phía tứ hợp viện, mà Trương Kỳ Lân thì trở về cửa hàng đồ cổ.

Khi Trương Thiên rời đi, trong mắt Trương Kỳ Lân dường như hiện lên một tia dị dạng.

Hiện trường (Bối cảnh Livestream/Hồi ức). [Tiểu Ca có chút phản

thường a.] [Tôi cũng thấy thế, theo lý thuyết, Tiểu Ca cần cù như vậy, nên đi tu luyện mới đúng.] [Anh em, tôi sao lại có cỗ dự cảm không tốt?] [Đậu má, giết tôi đừng dùng đao của Tiểu Ca.] [Muộn rồi, không xảy ra ngoài ý muốn thì, sắp xảy ra ngoài ý muốn, Trương Thiên thông minh như vậy hẳn là nghĩ tới rồi chứ?] [Người phía trước, đừng nói bậy, nói không chừng là người ta Tiểu Ca đơn thuần muốn bồi tiếp Lý Tuyết Cầm bọn họ thôi.] Hiện trường, vô số người nghị luận.

Đối với hành vi kỳ quái của Tiểu Ca, tất cả mọi người tại hiện trường đều có chút khó hiểu.

Lúc này trên mạng. [Anh em, các người nói Trương Thiên và ai là CP a?] Trên mạng phong khí ngược lại là cùng hiện trường một điểm cũng không giống nhau.

Đại chúng quan tâm đơn giản chỉ là mấy cái đó: tiền, phụ nữ, quyền lợi.

Mà hiện tại hành vi của Tinh Tuyệt Nữ Vương, làm cho vô số người lần nữa suy đoán. [Nhất định phải là Tinh Tuyệt Nữ Vương a!] [Người phía trước, độc thân mới là chúng vọng sở quy!] [Ông đây là hội chứng sợ kết hôn, sợ phụ nữ, kiến nghị đi trị liệu.] [Tôi cảm thấy, ngành đạo mộ, không kết hôn không phải cũng rất bình thường sao.] [Không kết hôn không đại biểu không thể yêu đương, các bác nói đúng không.] [Vị đồng chí này, xin chú ý ngôn ngữ đi trước thời đại của anh!] [Xem trực tiếp hiện trường, nhóm năm người Trương Thiên hẳn là cũng không có mang gia quyến, ngay cả vợ của Bàn Tử cũng không thấy, hẳn là tương lai đã xảy ra biến cố gì đó.] [Thật kỳ quái, chẳng lẽ Trương gia đều không định nối dõi tông đường sao?] Trên mạng, vô số suy đoán không ngừng hiện ra.

Đối với những ngôn luận phợp trời dậy đất này, Trương Thiên tại

hiện trường đương nhiên không biết.

Lúc này, trong khi vô số người đang chăm chú xem trực tiếp hồi ức của Trương Thiên, tại Đài khí tượng Hạ Quốc.

Vô số nhân viên khí tượng đang bận rộn làm việc. "Vương tổ trưởng, ngài nói xem, chúng ta là xui xẻo tám đời rồi đi, tại sao Hồi ức Thẩm phán hot như vậy, thiên thiên đến phiên chúng ta, thì phải đi làm." Một cô gái mặc đồ công sở màu trắng trên mặt mang theo chút buồn bực.

Hồi ức của Trương Thiên vô số người đều đang xem, thậm chí có trường học còn vì thế mà cho nghỉ.

Mà cố tình đài khí tượng và một số cơ quan chính phủ Hạ Quốc là không được phép đình công.

Cho nên bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục đi làm.

Chương 661

"Vì an toàn khí tượng, chúng ta thời khắc đều cần kiên thủ.

Đừng oán giận nữa, tầng mây hôm nay rất kỳ quái, chúng ta hảo hảo xem xét." Tổ trưởng mở miệng nói.

Giọng nói không lớn, nhưng ánh mắt lại mang theo một tia lãnh lệ.

Chỉ thấy, trước mắt ông ta, là một bức ảnh tầng mây truyền về từ vũ trụ.

Từ trong ảnh chụp tầng mây có thể nhìn thấy, một mảng lớn mây tích đang hội tụ, thoạt nhìn cứ như là một cơn lốc xoáy bằng mây.

Mà chung quanh mây tích, bọn họ thậm chí nhìn thấy mấy điểm nhỏ phát sáng. "Tổ trưởng, đây là có chuyện gì?" "Mây tích, mây tích đang hình thành, đây là điềm báo lốc xoáy." Nữ nhân viên khí tượng kích động nói. "Phát bố chỉ lệnh báo động vàng phong bão Hạ Quốc, khu vực duyên hải, thuyền đánh cá xuất hành chú ý phòng phạm." Tổ trưởng nghiêm túc nói.

Ông ta phát hiện, gần đây tai nạn ở Hạ Quốc càng ngày càng nhiều, có vẻ như cả Hạ Quốc càng ngày càng không thái bình.

Theo lời tổ trưởng nói xong, nữ nhân viên khí tượng phía dưới cũng vội vàng gửi đi thông báo chính thức.

Lúc này, trong phòng Thẩm phán. "Lão đại." Bàn Tử nhìn về phía Trương Thiên. "Ừ, không vội, còn một khoảng thời gian nữa." Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía bầu trời.

Ngược lại là không có một chút khẩn trương, trái lại rất bình tĩnh.

Trương Thiên khẽ nhắm mắt lại.

Hình ảnh tiếp tục.

Lúc này trong hình ảnh, đã là mấy ngày sau.

Trương Thiên đứng ở cửa tứ hợp viện.

Trước mặt hắn, đứng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Shirley Dương các loại. "Lão đại, nghe nói nhóm Lý giáo sư bọn họ đã trở lại...

E rằng vài ngày nữa sẽ tới bái phỏng chúng ta." Bàn Tử lẩm bẩm một bên.

Trương Thiên nhìn thoáng qua nơi không xa.

Lý giáo sư trải qua vài ngày, rốt cục về tới Bắc Ly.

Lần trước sau khi Trương Thiên đi, vừa lúc tiếp tống xe ngựa, điều này cũng dẫn đến việc nhóm Lý giáo sư chỉ có thể đi bộ tới Côn Thành.

Sau đó lại ngồi xe lửa, tự nhiên sẽ chậm trễ rất nhiều thời gian. "Chờ ông ấy tự mình tới, chúng ta xuất phát thôi." Trương Thiên nói, hắn đứng dậy đi trước.

Trương Thiên đứng ở vị trí trung tâm nhất, ngược lại rất có phong phạm đại ca. "Thật mong đợi, cũng không biết lần đấu giá hội này sẽ có thứ gì, nếu là mấy thứ đồ chơi nhỏ, vậy Bàn gia đây chướng mắt." Trong mắt Bàn Tử phóng ra một tia quang mang.

Hiện tại Bàn Tử có thể nói là Bàn Tử đã gặp qua việc đời, đối với một số thứ nhỏ nhặt, Bàn Tử tự nhiên có chút chướng mắt. "Bàn Tử, cậu vẫn là bớt mong đợi một chút thì hơn, đồ ở đó, hẳn là sẽ không có giá trị bằng khôi giáp của cậu đâu." Hồ Bát Nhất tùy ý nói.

Bàn Tử sờ sờ má: "Đâu thể so sánh thế, đó chính là Kỳ Lân Giáp do Bàn gia thân thủ chế tạo, đó chính là vô giá chi bảo." Bàn Tử bĩu môi, trên mặt có chút ngạo khí.

Đi trên đường phố, hành tung của mấy người Trương Thiên ngược lại rất đáng chú ý.

Dù sao, ở Bắc Ly có thể đi đường kiểu này mà chưa bị đánh, e rằng chỉ có đoàn đội Trương Thiên.

Bàn Tử càng là nghênh ngang mà đi, bộ dáng kia bước ra đường cứ như lục thân bất nhận. "Ai, lão đại, anh nói xem, Nhị ca bị sao vậy, đã lâu không gặp." Bàn Tử nhớ tới cái gì, ở một bên hỏi. "Tôi cũng không rõ, hình như vẫn luôn ở nhà.

Hôm nào lại đi xem thế nào." Trương Thiên lắc đầu.

Trương Kỳ Lân đã hai ba ngày không ra khỏi cửa, dựa theo tính cách của hắn, hắn là sẽ ra ngoài mới đúng.

Kỳ thật lúc từ biệt ngày đó, Trương Thiên liền nhận ra được một chút không thích hợp.

Nhưng cũng không nói lên được chỗ nào không đúng, bởi vì nguyên nhân sự việc, Trương Thiên cũng đành phải không nghĩ nhiều. "Hắn là muốn ở nhà ngây người thêm một thời gian, tôi trước kia cũng thế." Shirley Dương ở một bên mở miệng nói.

Trương Thiên gật đầu, cũng không nói thêm.

Rất nhanh, Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bởi vì muốn tổ chức đấu giá hội, cho nên Tân Nguyệt Phạn Điếm lúc này có vẻ dị thường náo nhiệt.

Vô số người tụ tập.

Rất nhiều xe sang cũng đậu ở cửa khách sạn.

Cái bài diện này lập tức liền lên level.

Trương Thiên phóng mắt nhìn tới, ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, thế mà lại xuất hiện rất nhiều người nước ngoài.

Phải biết rằng, Tân Nguyệt Phạn Điếm là không tiếp đãi người nước ngoài.

Cho dù là ăn cơm, cũng là không cho phép đi vào.

Nhưng lần này hiếm thấy lại mời người nước ngoài, điều này làm cho Trương Thiên có chút ít ngoài ý muốn. "Chẳng lẽ là biết năng lực tiêu phí ở Bắc Ly đã bắt đầu sụt giảm, cho nên mới phá lệ mời người nước ngoài?" Trong lòng Trương Thiên nghĩ, có lẽ cũng chỉ có một đáp án này.

Dù sao, mấy thế lực lớn ở Bắc Ly đã bị Trương Thiên sáp nhập.

Trương Thiên không cần thiết lấy tiền của mình đi mua đồ của chính mình.

Mà cũng chính vì như vậy, các đại gia tộc Bắc Ly sẽ không tiêu phí nữa, Doãn Tân Nguyệt đành phải phá lệ cho người nước ngoài tiến vào.

Như vậy ném đi lời hứa tổ tông, nhưng có dòng vốn mới mẻ chảy vào, cũng có thể nâng cao mức vốn đấu giá tối đa.

Tuy rằng có vi phạm tổ huấn, nhưng Doãn Tân Nguyệt vì hoàn thành lời hứa với Trương Thiên, cũng đành phải làm như vậy. "Di, lão đại, nơi này sao lại có nhiều dương quỷ tử (quỷ Tây) thế." Bàn Tử phóng mắt nhìn tới, từng đám dương quỷ tử tụ tập.

Thoạt nhìn cứ như là đại hội người nước ngoài vậy. "Chắc hẳn là vì gia tăng vốn liếng đi." Shirley Dương ngược lại là không thèm để ý bao nhiêu.

Cô đối với thương nghiệp vẫn là có hiểu biết nhất định. "Ừ, các đại gia tộc Bắc Ly đã sáp nhập, không còn sự ủng hộ của đại gia tộc, Tân Nguyệt Phạn Điếm tự nhiên thiếu một khoản tiền, cũng chỉ có thể tìm con đường khác thôi." Trương Thiên gật đầu nói. "Thì ra là thế,

trách không được nhiều dương quỷ tử như vậy, hắc, vừa vặn, lần này đồ đạc chúng ta đấu giá, hù chết bọn dương quỷ tử kia." Bàn Tử hắc hắc cười.

Nghĩ đến biểu tình của đám dương quỷ tử, Bàn Tử liền cảm thấy hưng phấn.

Đi về phía đại môn khách sạn.

Bên ngoài rất nhiều người nước ngoài đang tụ tập.

Sau khi nhìn thấy Trương Thiên, bọn họ không khỏi sôi nổi đưa ánh mắt nhìn qua. "John, kia là người nào?

Tại sao lại được chú ý như vậy?" Một nam tử tóc vàng nhìn về phía người khác hỏi. "Người ở giữa đó, tôi có nghe nói qua, hắn là chủ một tiệm đồ cổ ở Bắc Ly, mọi người đều gọi hắn là Tiểu Trương gia." John chỉ vào Trương Thiên mở miệng nói. "Xùy, một cái tiệm đồ cổ rách nát, có cái gì mà oai phong.

Người Hạ Quốc chính là như vậy, thích sĩ diện." Gã thanh niên kia khinh thường hừ một cái.

Ánh mắt cũng dời khỏi người Trương Thiên. "Lão đại, vừa rồi có người đang chỉ trỏ chúng ta, để Bàn gia đi thu thập bọn hắn..." Bàn Tử có chút tức giận mở miệng.

Lão đại của mình là để cho người ta tùy tiện chỉ trỏ sao? "Không cần, đến lúc đó lấy nhiều tiền một chút là được." Trương Thiên xua tay nói.

Đối với những người này, hắn cũng không phải để ý lắm.

Trương Thiên lúc này nhìn bọn họ, cứ như nhìn con kiến vậy, một tát đều có thể đập chết.

Xuyên qua đám người.

Trương Thiên đi tới cửa, cô gái tiếp tân càng là cố ý mời Trương Thiên đi vào.

Chương 662

Trương Thiên cùng mọi người vào cửa không lâu.

Một chiếc xe việt dã màu đỏ dừng ở cửa đấu giá hội. "Bàn Tử, chúng ta không tới trễ chứ?" Một giọng nói thanh thúy truyền đến.

Ngay sau đó, cửa xe việt dã mở ra.

Nam tử mặc giày da màu đen, áo khoác đỏ, quần dài đen chậm rãi xuống xe.

Trên mặt cậu ta đeo một cái kính râm màu đen.

Thoạt nhìn ngược lại là có một chút bĩ soái. "Thiên Chân, cậu lái xe tốc độ quá nhanh, Bàn gia đều sắp chịu không nổi." Bàn Tử (Vương Bàn Nguyệt - khác với Vương Bàn Tử của nhóm Trương Thiên, nhưng ngữ cảnh này có vẻ là Vương Bàn Tử đang nói chuyện với Ngô Tà/Hạo Thiên Chân, hoặc là do dịch giả convert nhầm tên nhân vật) khan một cái, sắc mặt có chút trắng. "Đó không phải là nhanh, đó là tốc độ của anh đây." "Được rồi Bàn Tử, chúng ta đi vào trước đi, thật vất vả mới trở về một chuyến, không phải nên xem trước một chút ở trong này có biến hóa gì hay không sao." Hạo Thiên Chân (Ngô Tà) cười nói.

Trên mặt cũng nhiều hơn một tia tự tin. "Thiên Chân, cậu phát hiện không, chung quanh thật nhiều người nước ngoài a, nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải không cho người nước ngoài đi vào sao?" Bàn Tử nhìn chung quanh, không khỏi mở miệng. "Hẳn là xảy ra vấn đề gì đó đi, tớ nghe ngóng rồi, ông nội bên kia không tới tham gia, để cho tớ thay thế, e rằng đây cũng là một trong những lý do." Hạo Thiên Chân mở miệng nói, cũng có chút nghi hoặc. "Thiên Chân ca ca!" Đột nhiên, một giọng nói cắt ngang lời Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Hoắc Tú Tú đang mang theo nụ cười nhìn mình. "Tú Nhi, không ngờ em cũng tới, bà nội em có tới không?" Hạo Thiên Chân hỏi. "Không có, bà nội nói để em tới thay mặt." Hoắc Tú Tú lắc đầu nói. "Thật kỳ quái, anh một năm rưỡi không ở nhà, tại sao Bắc Ly biến hóa lớn như vậy." Hạo Thiên Chân sờ sờ má, trên mặt treo nụ cười. "Vậy chúng ta cùng nhau đi vào đi." Hạo Thiên Chân nói, ba người đi về phía Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Thiên Chân ca, anh biến hóa thật lớn, da dẻ sao cũng trắng ra." Hoắc Tú Tú nhìn làn da Hạo Thiên Chân còn trắng hơn mình, không khỏi có chút nghi hoặc. "Đó là khẳng định." Hạo Thiên Chân trên mặt lộ ra một nụ cười thần bí.

Hoắc Tú Tú chớp chớp mắt, nhìn bóng lưng Hạo Thiên Chân. "Thiên Chân ca ca thật sự càng ngày càng kỳ quái, chẳng lẽ là chịu ảnh hưởng của lũ dương quỷ tử?" Hoắc Tú Tú trong lòng nghĩ, bước chân nhanh chóng đi theo.

Rất nhanh, bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hoắc Tú Tú và những người khác tiến vào.

Mấy người Hạo Thiên Chân chậm rãi đi vào đại sảnh.

Ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, bình thường có thể dùng bao gian (phòng riêng), hoặc là cực độ có tiền, hoặc là cực độ có quyền.

Hạo Thiên Chân đại biểu Ngô gia tiến vào, cậu ta cũng không tỏ ra rất cao điệu, mà là khiêm tốn ngồi ở đại sảnh. "Thiên Chân ca, anh sao lại không đi bao gian a." Hoắc Tú Tú hỏi. "Tú Nhi, bao gian quá gây chú ý, chúng ta phải khiêm tốn, anh chủ yếu là khiêm tốn." Hạo Thiên Chân ở một bên mở miệng nói.

Hoắc Tú Tú: ???

Cái gì?

Anh ấy còn chủ yếu khiêm tốn?

Cái này không giống tác phong nhất quán của Thiên Chân a.

Thiên Chân ca ca rốt cuộc ở nước ngoài đã trải qua cái gì? "Vậy em ngồi cùng các anh." Hoắc Tú Tú lộ ra một nụ cười ngọt ngào, ngồi xuống trước mặt Hạo Thiên Chân. "Thiên Chân, cậu phát hiện không, chung quanh hơn phân nửa đều là người nước ngoài, cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này sắp biến thành tiệm cơm dương quỷ tử rồi." Vương Bàn Nguyệt ở một bên nhỏ giọng nói. "Ừ, tớ vừa nhìn rồi, có mấy người quen mặt, tên kia là John, James John, là con em gia tộc James, tên kia là Orleans Charlie, là người của gia tộc Orleans." "Bọn họ đều là con em thế gia khống chế một phương đại thế lực ở nước ngoài, không nghĩ tới, bọn họ cũng chỉ xứng ngồi ở bên ngoài." Hạo Thiên Chân nhìn một vòng sau đó, thanh âm không lớn.

Hạo Thiên Chân mấy năm nay ở nước ngoài cũng học tập không ít, đối với thế lực lớn của rất nhiều quốc gia cậu nắm rõ như lòng bàn tay.

Những người này, cậu vừa nhìn liền có thể nhận ra được. "Thật là quá không thể tin nổi, nhiều thế lực lớn như vậy, đều không thể tiến vào bao gian, Tân Nguyệt Phạn Điếm này, rốt cuộc chiêu đãi những vị khách nào." Bàn Tử ở một bên cảm khái nói, trên mặt cũng toàn bộ đều là chấn kinh.

Hoắc Tú Tú vẻ mặt mộng bức.

Cô có chút nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Nhưng từ dáng vẻ Hạo Thiên Chân, còn có thần tình mà xem, mấy người kia e rằng không đơn giản.

Lúc này, trong bao gian.

Trương Thiên ngồi trên ghế sô pha.

Trước mặt là một tấm kính thủy tinh.

Loại kính phản quang một chiều này là loại tiên tiến nhất trong thời đại ngày nay, ở bên trong có thể thấy rõ động tĩnh người bên ngoài.

Nhưng ở bên ngoài lại nhìn không thấy bên trong.

Cũng coi như là hàng nhập khẩu.

Trước kính đặt ba cái ghế sô pha.

Một cái ở giữa, trái phải mỗi bên một cái.

Trương Thiên ngồi ở giữa, mà Hồ Bát Nhất và Shirley Dương một cái, Bàn Tử một cái. "Còn bao lâu bắt đầu." Trương Thiên nhìn đám người dần dần ngồi kín phía dưới, ánh mắt hắn nhìn về phía sau. "Còn nửa giờ, Trương môn chủ cần gì, cứ nói với tôi, bên tôi nhất định tận lượng thỏa mãn." Doãn Tân Nguyệt đứng trước mặt Trương Thiên.

Cô hôm nay mặc một chiếc váy dài màu đỏ.

Váy dài bao bọc lấy mông, cộng thêm cổ áo hơi thấp, làm cho Doãn Tân Nguyệt càng thêm vũ mị một chút. "Không cần, cô đi làm việc đi." Trương Thiên xua tay nói.

Doãn Tân Nguyệt gật đầu, ánh mắt nhìn về phía nữ nhân viên phục vụ đang đứng chung quanh.

Mắt cô lòe lên một cái, mấy người kia sôi nổi đi tới sau lưng Trương Thiên và Bàn Tử, tay bắt đầu xoa bóp. "Hô, sướng!" Bàn Tử hít sâu một hơi.

Nhưng thanh âm còn chưa rơi xuống, một cỗ âm lãnh truyền đến. "Khụ khụ, cái đó, Bàn gia rất không thoải mái, các cô đi ra ngoài trước đi.

Qua bên lão đại mà ấn." Bàn Tử vội vàng mở miệng.

Trương Thiên thì là vung tay lên: "Được rồi, đều đi ra ngoài đi." Nói xong, mấy người nhìn nhau một cái, đành phải cẩn thận từng li từng tí rời khỏi bao gian. "Cái đó, lão đại, mau nhìn, là Ngô thiếu gia." Bàn Tử chỉ phía dưới, ý đồ nói sang chuyện khác.

Trương Thiên tự nhiên cũng thấy được Hạo Thiên Chân ở dưới. "Không nghĩ tới, cậu ta đã trở lại, xem ra cậu ta lăn lộn ở nước ngoài cũng không tệ." Trương Thiên lẩm bẩm, trong mắt lóe lên một đạo kim quang.

Hạo Thiên Chân từ sau chuyến đi Phú Sĩ quốc lần trước, liền ở lại Phú Sĩ quốc.

Vì Cửu Môn phát triển làm ra cống hiến.

Đồng thời cũng hứa hẹn, nếu không làm ra chút thành tích, cậu ta sẽ không trở về.

Nhưng hiện tại xem ra, Hạo Thiên Chân trải qua một năm rưỡi thời gian, hẳn là có đột phá rất lớn. "Rất mong đợi cuộc gặp mặt của chúng ta." Trương Thiên lẩm bẩm, uống một ly trà. "Đúng rồi, Ngô thiếu gia vì sao không ở trong bao gian a, hơn nữa, lão đại anh phát hiện không, cái Hoắc gia kia cũng không ở bao gian." Bàn Tử nhìn phía dưới phát ra nghi vấn. "Tôi cũng phát hiện một vấn đề, có rất nhiều người của gia tộc Bắc Ly, hình như đều không có tới, tôi ở bên ngoài cố ý nhìn một vòng, đều không có xe cộ tương ứng." Hồ Bát Nhất ngồi trước mặt Shirley Dương, thanh âm khàn khàn truyền đến.

Trương Thiên vắt chéo chân, tay nhẹ nhàng gõ lên sô pha. "Hẳn là biết chúng ta tới, bọn họ liền không đến, cái này cũng bình thường.

Những bao gian khác khẳng định sẽ không để trống, trong những bao gian đó, e rằng đều là một số đại nhân vật nơi khác." Trương

Thiên suy nghĩ rồi mở miệng nói.

Đây cũng là đáp án duy nhất có thể giải thích. "Những người đó, sẽ là ai đây." Bàn Tử lắc đầu.

Chương 663

"Nếu là nước ngoài, tôi có lẽ quen biết." Shirley Dương suy nghĩ rồi nói.

Đối với là ai, Trương Thiên ngược lại một điểm cũng không thèm để ý.

Mình cũng không phải tới mua đồ, là ai, với hắn quan hệ cũng không lớn. "Xem đi, nói không chừng chúng ta có thể nhìn thấy một màn đấu giá đặc sắc hơn lần trước." Hồ Bát Nhất mở miệng nói.

Bàn Tử không nói nữa, chỉ gật đầu.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Nửa giờ sau.

Doãn Tân Nguyệt đích thân chủ trì.

Trên mặt cô mang theo nụ cười chuyên nghiệp.

Bước nhỏ đi tới giữa sân khấu đấu giá hội.

Khi Doãn Tân Nguyệt xuất hiện, tất cả mọi người tại chỗ đều kích động.

Đặc biệt là những người nước ngoài kia.

Bọn họ tới Hạ Quốc, có người là đào vàng, có người thì đơn thuần tới chơi.

Doãn Tân Nguyệt tuyệt đối là đại biểu cho phụ nữ truyền thống Hạ Quốc.

Cô diện mạo đoan trang, ưu mỹ, cộng thêm thân đoạn đoạt người, làm cho nam tính tại trường càng là hai mắt tỏa sáng. "Đây là ai?

Cái khuôn mặt nhỏ nhắn này, cái dáng người này, không tồi a, Hạ Quốc còn có loại người này?" "Không rõ lắm, nhìn qua, không phải là tiểu thư bán đấu giá bình thường." "Hắc hắc, chỉ cần là bán đấu giá, vậy khẳng định có giá tiền, bỏ tiền ra là được rồi." "Người Hạ Quốc thôi, chỉ cần chúng ta vươn tay, khẳng định muốn bao nhiêu có bấy nhiêu." Phía dưới có chút dương quỷ tử đã bắt đầu ý dâm.

Ở cái niên đại này, rất nhiều người phương Tây coi thường Hạ Quốc, mà rất nhiều người Hạ Quốc thì lại rất sùng bái người phương Tây.

Dẫn đến hiện đại cũng có rất nhiều kẻ như vậy, một số người nhìn thấy đại nhân tây dương liền đi không nổi, đây có khả năng cũng là sản vật dưới tư tưởng của một thời đại nào đó.

Doãn Tân Nguyệt trên mặt vẫn treo nụ cười chức nghiệp.

Trên tay cô cầm rất nhiều tấm thẻ màu trắng.

Đây là bình phẩm về vật phẩm bán đấu giá. "Chào mọi người, hoan nghênh đi tới đấu giá hội Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Bản thân chúng tôi là không tiếp đãi bạn bè nước ngoài, nhưng bởi vì lần này vật phẩm bán đấu giá đặc thù, tôi cảm thấy, bạn bè nước ngoài cũng có khả năng cần.

Cho nên phá lệ một lần." Thanh âm Doãn Tân Nguyệt thanh thúy.

Trực tiếp cho bọn họ một cái ra oai phủ đầu. "Cái gì?

Người Hạ Quốc thế mà lại nói chúng ta như vậy?

Không tiếp đãi?

Tôi còn ứ thèm đến đây này." "Cái nơi quỷ quái gì, bổn thiếu gia không hiếm lạ." "Từ khi nào, người Hạ Quốc đều sắc sảo như thế rồi." Phía dưới, theo giọng nói của Doãn Tân Nguyệt, càng là một mảnh oanh động.

Có người đã có chút tức giận.

Bất quá, khi Doãn Tân Nguyệt nói câu tiếp theo, dưới đài toàn bộ yên tĩnh trở lại. "Chắc hẳn, mọi người đều muốn kiến thức một chút sự thần bí của Hạ Quốc đi, hôm nay chính là một cơ hội.

Nếu các vị không muốn bỏ lỡ." Khi giọng Doãn Tân Nguyệt rơi xuống, chung quanh cũng trở nên lặng ngắt như tờ.

Doãn Tân Nguyệt lúc tuyên truyền nơi này, cố ý đem đấu giá hội và lịch sử năm ngàn năm Hạ Quốc kết hợp lại.

Hào xưng Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể chứng kiến sự thần bí của Hạ Quốc.

Điều này cũng hấp dẫn rất nhiều đại nhân vật đến đây, đồng thời, Tân Nguyệt Phạn Điếm lại là nhà hàng cỡ lớn, có quyền lực duy nhất ở Hạ Quốc.

Lời bọn họ nói rất có quyền uy, cho nên tính khả nghi rất nhỏ. "Hừ, nếu không phải muốn kiến thức một chút Hạ Quốc rốt cuộc có bao nhiêu thần bí, bản thiếu gia đều khinh thường tới loại địa phương này." "Người phụ nữ này tuy rằng miệng lưỡi lợi hại một chút, nhưng dáng người thật không tồi, cũng không biết bán đấu giá thế nào." "Mau bắt đầu đi, đừng để ông đây đợi sốt ruột." "Nghe nói lần này có cái gì đan dược chữa thương siêu cấp, không biết là thật hay giả." "Làm gì có chuyện thần kỳ như lời đồn, ngay cả tế bào hoại tử cũng có thể khôi phục, cái này quả thực chính là nghịch thiên." "Tôi là viện trưởng bệnh viện San Francisco, giống loại lời nói này của bọn họ, toàn bộ đều là ăn không nói có, không thể tin!" Hiện trường, nghị luận ầm ĩ.

Cứ như là một cái chợ bán thức ăn.

Doãn Tân Nguyệt hơi nhíu mày.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô không muốn kiếm tiền của bọn nước ngoài.

Những người này, phổ biến là mắt cao hơn đầu, không có giới hạn.

Loại khách này tuy rằng tiền nhiều, nhưng nhân phẩm cũng không ra gì.

Nhìn nhìn thời gian, Doãn Tân Nguyệt hắng giọng một cái. "Phía dưới, bán đấu giá bắt đầu." "Do tôi tới giới thiệu tàng phẩm đầu tiên của lần đấu giá này." Doãn Tân Nguyệt nói, trên mặt vẫn treo nụ cười chuyên nghiệp.

Tuy rằng phía dưới có người nói chuyện nhỏ, nhưng Doãn Tân Nguyệt cũng không để ý tới. "Rốt cục bắt đầu." "Quá tốt rồi, uổng công tôi đợi lâu như vậy." "Hy vọng có thể cho tôi một chút kinh hỉ." Phía dưới còn có một nhóm người đang nghị luận. "Tàng phẩm thứ nhất là Môn Tiền Kim Thiềm (Cóc vàng trước cửa)." "Kim Thiềm, trong phong thủy Hạ Quốc ngụ ý chiêu tài, tiến bảo, cái Kim Thiềm này nếu đặt ở cửa nơi các vị làm việc, hoặc là vị trí ba tấc phía đông trong cửa, có công hiệu chiêu tài." "Giá khởi điểm, năm vạn tệ." Thanh âm thanh thúy của Doãn Tân Nguyệt truyền đến.

Ngay sau đó, hai mỹ nữ mặc sườn xám bưng khay, trên mặt treo nụ cười, chậm rãi đi tới giữa sân khấu.

Ở phía trên khay, chính là một con cóc vàng lớn hơn nắm tay.

Trong miệng Kim Thiềm ngậm một đồng tiền, thoạt nhìn ngược lại là có một cỗ vận vị khác biệt. "Một cái tượng đá rách nát đòi năm vạn?" "Cái đấu giá hội này điên rồi sao, đây là đang cướp tiền a." "Năm vạn tệ, tương đương tám ngàn đô la, tám ngàn, quá đắt." "Thứ đồ chơi này, căn bản không đáng cái giá này, đấu giá hội đang làm cái gì vậy." Phía dưới, một số người nước ngoài không hiểu tình hình

đang nghị luận.

Trương Thiên ánh mắt lãnh lệ nhìn phía dưới.

Mấy người kia, rất phiền, làm cho đầu óc hắn ong ong. "Tôi ra sáu vạn." Ngay tại lúc mọi người nghị luận, đột nhiên một giọng nói truyền ra.

Chỉ thấy Hạo Thiên Chân giơ bảng lên.

Trên mặt mang theo nụ cười.

Cậu ta nhìn ra được, cái Kim Thiềm này xác thực có thể chiêu tài.

Hơn nữa, năng lực chiêu tài còn không nhỏ, mua về, đặt ở trong văn phòng, khẳng định không tồi. "Không phải chứ, thật sự có người muốn mua một thứ đồ chơi như này?" "Đây là cậu ta à?" "Hạ Quốc quả nhiên không có thứ gì tốt, đều là giả." "Thanh niên kia hình như có chút quen mắt, tôi nhớ ra rồi, tên này không phải là Ngô tổng gần đây thường xuyên xuất hiện ở xã hội thượng lưu sao?" "Đúng, là cái vị Cửu Môn Ngô tổng khống chế một nửa thế lực Phú Sĩ quốc kia?" "Cậu ta sao lại tới, chẳng lẽ cái này thật sự hữu dụng?" Khi có người nhận ra Hạo Thiên Chân.

Vô số người sôi nổi đưa ánh mắt nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân hiện tại ở nước ngoài có thể nói chính là danh tiếng vang dội.

Mặc kệ là cái ngành nào, Hạo Thiên Chân đều có thiệp túc.

Điều này cũng dẫn đến việc, có rất nhiều nhân sĩ trong nghề quen biết cậu ta. "Tôi ra bảy vạn." Sau khi Hạo Thiên Chân mở miệng, dường như cũng làm buông lỏng miệng của một số người.

Một người đàn ông trung niên hô. "Tám vạn." Hạo Thiên Chân không chút do dự. "Chín vạn." Người đàn ông trung niên kia nhìn

thoáng qua Hạo Thiên Chân, lập tức lần nữa mở miệng.

Trương Thiên ngồi ở trong bao gian. "Vật phẩm: Chiêu Tài Kim Thiềm." "Đẳng cấp vật phẩm: Sơ cấp linh vật." "Giới thiệu vật phẩm: Đặt ở vị trí tương ứng, có thể có 2% chiêu tài!" Trong đầu truyền ra giới thiệu về Kim Thiềm.

Cho dù là không có giới thiệu, Trương Thiên cũng đã sớm nhìn ra. "Mười vạn." Trương Thiên chậm rãi mở miệng.

Giống loại Kim Thiềm này, ở trong mộ cơ bản là không nhìn thấy.

Hoặc là tổ tiên lưu truyền, hoặc là trong một số ngôi mộ nhỏ có khả năng sẽ có.

Xác suất không lớn.

Trương Thiên muốn, nguyên nhân chủ yếu vẫn là giữ lại để sau này dùng.

Hai phần trăm, thoạt nhìn không nhiều, nhưng nếu tài chính tích lũy đến một độ cao nhất định thì sao?

Nếu anh có một ngàn vạn, vậy hai phần trăm là bao nhiêu?

Một trăm tỷ thì sao?

Cho nên nói, mua khẳng định không lỗ.

Chương 664

"Lão đại, không phải là không mua sao..." Bàn Tử tò mò nhìn Trương Thiên.

Lão đại thế mà lại lật lọng, thật là hiếm thấy. "Cái gì?

Bao sương phía trên nhanh như vậy liền mở miệng?" "Sao có thể, người trong bao gian thế mà lại ra tay ngay vật phẩm đầu tiên?" "Chẳng lẽ, cái này thật sự hữu dụng?" Hiện trường, người hiểu chuyện vẻ mặt khiếp sợ.

Phải biết rằng, người trong bao sương phía trên, cơ bản đều là chờ đến cuối cùng mới có thể ra tay.

Vì chính là cam đoan tài chính của mình sung túc.

Sau đó tiến hành cạnh tranh vật phẩm cuối cùng.

Nhưng là, hôm nay lại cùng trước kia một chút cũng không giống nhau, trận đầu tiên, vẻn vẹn là trận đầu tiên phía trên đã có người lên tiếng rồi. "Này, đây là tình huống gì?

Người phía trên mở miệng, có ngụ ý gì không?" Một người nước ngoài hỏi. "Phía trên, bình thường là người có thế lực nhất, bọn họ mở miệng, vậy chứng minh giá trị của vật phẩm này." Vị công tử ca Hạ Quốc kia khí thế nói chuyện đều rất bình hòa. "Người có thế lực..." Tên người nước ngoài kia vẻ mặt khinh thường. "Nghe nói Tư lệnh Hải quân Mỹ quốc cũng ở phía trên." Lúc này một người trung niên mở miệng.

Nam tử kia nháy mắt sắc mặt biến đổi.

Bộ dáng khinh thường nháy mắt biến thành tôn kính. "Quá đáng sợ, không nghĩ tới, loại đại nhân vật kia cũng ở, xem ra tôi không thể

xem thường trận đấu giá hội này." Thanh niên kia lẩm bẩm, cũng là không khỏi nuốt nước miếng.

Hạo Thiên Chân nhìn về phía trên. "Sao lại sốt ruột như vậy." Hạo Thiên Chân hơi nhíu mày.

Nhưng trong lòng cũng không nghĩ nhiều. "Mười một vạn." Hạo Thiên Chân hô.

Nếu vượt qua cái giá này cậu ta liền không cần nữa.

Doãn Tân Nguyệt trên mặt treo nụ cười.

Cái giá tiền này đã gấp mấy lần cái Kim Thiềm này. "Mười một vạn lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba!" "Chúc mừng vị công tử này, đạt được Chiêu Tài Kim Thiềm." Doãn Tân Nguyệt hô, nụ cười trên mặt không cần nói cũng biết.

Loại mở màn đại kiếm lời này, bản thân nhìn tịnh không phải rất nhiều. "Vừa rồi chỉ là món khai vị, vật phẩm tiếp theo mới là cao trào, tên của vật phẩm là Liệu Thương Đan, người cũng như tên, có thể trị liệu tổn thương quan tiết.

Có thể trị liệu bệnh tật bên trong, thúc đẩy tế bào hoại tử, thúc đẩy tổ chức bên trong sinh trưởng." Doãn Tân Nguyệt liên tục mở miệng.

Trong nháy mắt, không khí trực tiếp ngưng trọng lên.

Hạo Thiên Chân, còn có những người Bắc Ly từng tham gia đấu giá hội sôi nổi há to miệng.

Có người miệng càng là kinh ngạc đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà. "Cái gì?

Cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này điên rồi sao, loại đồ vật này, không phải nên xuất hiện ở mấy vòng cuối cùng sao?" "Vì sao, vì sao vòng thứ hai liền xuất hiện." "Điên rồi, điên rồi, loại Liệu Thương

Đan này, chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều sẽ đi tranh đoạt đi, vậy đồ vật phía sau, còn phải lợi hại đến mức nào." Hiện trường, vô số người chấn kinh, vật phẩm thứ hai liền lấy ra đồ vật đẳng cấp này, điều này làm cho phía sau đấu giá thế nào đây?

Nhìn đám đông cuồng nhiệt, một số người còn lộ vẻ khó hiểu.

“John, mấy người này bị sao vậy?

Kích động như khỉ ấy.” Một người nước ngoài bên cạnh hỏi một người khác.

“James, vật phẩm trong buổi đấu giá này thường thì thứ tốt nhất sẽ được để ở cuối cùng.” “Mà bây giờ đã xuất hiện loại đan dược này, bản thân nó đã có vấn đề, trừ phi phía sau họ còn có thứ tốt hơn.” John khẽ nói bên cạnh.

Sau khi John nói xong, James rõ ràng có chút không tin.

“Nhưng mà, John, loại đan dược trị thương này thật sự tồn tại sao?

Hạ quốc thật sự có thể tạo ra loại dược phẩm này à?” “Phải biết rằng, loại thuốc trị liệu tế bào này, ngay cả chúng ta cũng chưa có phát hiện rõ ràng, đừng nói là Hạ quốc.” James tỏ vẻ không tin.

Dù sao, ở Mỹ còn chưa phát hiện ra loại dược tễ này, nhưng bây giờ lại chuyển đến Hạ quốc, cái đất nước “lạc hậu” này, sao có thể xuất hiện loại dược tễ như vậy chứ.

“James, nơi đấu giá này vẫn có uy tín nhất định, chúng ta cứ xem xem.” John khẽ nói.

Dù sao thượng tá cũng đang ở trong đó theo dõi, không thể không tin được.

Chẳng lẽ dám lừa cả quan chức cao cấp nhất của hải quân Mỹ

sao?

“Loại đan dược này là giả phải không?

Hạ quốc sao có thể có thứ này!” “Đúng vậy, phục hồi tế bào, tái sinh, sao có thể chứ.” “Cho dù là dược liệu tốt nhất trên đời cũng không thể làm được điều này, các người đừng tưởng chúng tôi là người nước ngoài mà lừa chúng tôi.” Dưới sân khấu, dưới sự dẫn dắt của vài người, một đám đông bắt đầu la ó.

Mà người cầm đầu chính là viện trưởng bệnh viện Cựu Kim Sơn, bệnh viện có uy tín nhất ở Mỹ.

Trên mặt ông ta toàn là vẻ khinh thường, loại đan dược này, trên thế giới căn bản không thể xuất hiện.

Cho dù có xuất hiện, cũng phải là mấy trăm năm sau.

Doãn Tân Nguyệt nhìn đám đông ồn ào dưới sân khấu, cô không những không vội vàng, ngược lại vẫn giữ được vẻ trầm ổn.

“Viên đan dược này, chúng tôi có giá trị nhất định, như thế này, ai đấu giá được, có thể thử nghiệm ngay tại chỗ, nếu thành công, thì chứng minh đan dược của chúng tôi là thật.” “Ngược lại, nếu thất bại, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi sẽ bồi thường gấp mười lần số tiền đấu giá, đồng thời đáp ứng một yêu cầu hợp lý của ngài.” Doãn Tân Nguyệt cử chỉ đoan trang.

Trên mặt vẫn treo nụ cười tự tin nhàn nhạt.

Sau khi cô nói xong, dưới sân khấu cũng dần dần yên tĩnh lại.

Tiếng ồn ào cũng dần biến mất.

Thay vào đó là những tiếng bàn tán nho nhỏ.

“Đây là hư trương thanh thế phải không?” “Không biết, nhưng đấu giá được là biết liền, chỉ cần thất bại, chúng ta sẽ có tiền bồi

thường gấp mười.” “Chúng ta cố gắng đẩy giá lên cao, nếu được cả trăm triệu là tốt nhất, đến lúc đó bồi thường gấp mười.” Dưới sân khấu, có một số người đang âm mưu.

Dù sao, trong nhận thức của họ, loại thuốc này tuyệt đối không thể tồn tại.

Vì vậy, đây là một cuộc mua bán chắc chắn có lời không lỗ.

Bây giờ, chỉ cần đẩy giá lên cao, sau đó kéo theo số tiền bồi thường là được.

Điểm này, người nước ngoài nghiên cứu rất kỹ.

Tất nhiên điểm mấu chốt nhất vẫn là đan dược không có tác dụng như Doãn Tân Nguyệt đã nói.

Trương Thiên nhìn tình hình bên ngoài, khóe miệng nhếch lên một đường cong.

Doãn Tân Nguyệt này quả là biết cách đấu giá.

Viên đan dược này vốn dĩ là mồi nhử.

Để cho nhiều người tin rằng đan dược có tác dụng.

Đợi mọi người phát hiện ra, đến giai đoạn sau lại bán, sẽ đơn giản hơn một chút.

Giá cả cũng sẽ theo đó mà tăng lên.

Dù sao, ai lại từ chối một thứ có thể cứu mạng chứ.

“Kế hay.” Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng bên cạnh.

“Lão Hồ, kế hay gì chứ, sao viên đan dược này lại được đưa ra sớm như vậy, Bàn gia tôi xem mãi không hiểu.” Bàn Tử ở bên cạnh, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

“Bàn Tử, cậu xem không hiểu là đúng rồi.” Hồ Bát Nhất cười nói.

Tuyết Lỵ Dương ở bên che miệng cười, Bàn Tử này, vẫn là Bàn Tử đó.

Trương Thiên sờ sờ má, gã này coi như góp mặt cho đủ tụ thôi.

Khi tiếng ồn dưới sân khấu nhỏ đi một chút, cho đến khi biến mất, Doãn Tân Nguyệt lại lên tiếng.

"Viên đan dược này giá khởi điểm mười triệu, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm ngàn!" "Đấu giá bắt đầu." Doãn Tân Nguyệt nói xong, một cô gái bưng một cái khay bước ra.

Trên đó chính là một viên Liệu thương đan dược.

"Mau nhìn kìa, đan dược ra rồi." "Mười triệu, tôi không nghe nhầm chứ, giá thấp như vậy?" "Tân Nguyệt Phạn Điếm này đang làm từ thiện à, mọi người mau xông lên!" "Tôi ra một nghìn một trăm vạn." Doãn Tân Nguyệt vừa dứt lời, đã có người hét giá.

"Vương nhi, ra giá đi, viên đan dược này là để thăm dò, giá sẽ không quá cao, đợi sau này, giá của loại đan dược này tuyệt đối sẽ gấp bội lần đầu tiên." Trong đám đông, một ông lão lên tiếng.

Trước mặt ông, một thanh niên giơ tấm bảng trong tay lên.

"Một nghìn hai trăm vạn!" Thanh niên hô lên.

"Thiên Chân, Liệu thương đan, chúng ta có nên giành không?" Bàn Tử hỏi Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Chương 665

“Viên đan dược này, kết cục cao nhất là rơi vào tay người nước ngoài, chúng ta không nên ra tay, hơn nữa loại đan dược này, vừa nhìn đã biết là mới, người bình thường không thể luyện chế.” “Nói cách khác, đây có lẽ là đồ của vị kia, chúng ta vẫn không nên ra tay thì hơn.” Hạo Thiên Chân khẽ nói.

Hắn ngược lại nhìn rất thấu đáo.

Cũng đúng, ở Hạ quốc, rất ít người biết luyện đan, ngoại trừ đội của Trương Thiên.

Vì vậy, Hạo Thiên Chân rất dễ dàng đoán ra được điều gì đó.

“Một nghìn năm trăm vạn!” Dưới sân khấu tiếp tục có người ra giá.

“Một nghìn bảy trăm vạn!” “Hai nghìn vạn!” Giá dưới sân khấu đã đạt đến hai nghìn vạn.

“Mười triệu đô la Mỹ!” Đột nhiên, trong đám đông, một giọng nói vang lên.

Sau khi tiếng đô la Mỹ vang lên, tiếng ồn dưới sân khấu đều nhỏ đi một chút.

Mười triệu đô la Mỹ quy đổi thành tiền Hạ quốc thì gần tám mươi triệu.

Phải biết rằng, thời điểm này, tiền tệ của Hạ quốc vẫn đang trong tình trạng không có giá trị.

Sau khi giọng nói này hô lên, mắt Doãn Tân Nguyệt sáng lên.

Trong lúc mọi người đang ngẩn ngơ, cô trực tiếp lên tiếng.

“Mười triệu đô la Mỹ lần thứ nhất.” “Mười triệu đô la Mỹ lần thứ hai.” “Mười triệu đô la Mỹ lần thứ ba.” “Chúc mừng vị này đã giao dịch thành công!” “Tôi ra một trăm triệu!” Đột nhiên có người hô lên, nhưng Doãn Tân Nguyệt đã hô giao dịch thành công.

Sắc mặt thanh niên kia có chút khó coi.

Nếu không phải bị mười triệu đô la Mỹ làm cho có chút ngơ ngác, hắn tuyệt đối sẽ hô sớm hơn.

Một trăm triệu, mua viên đan dược này tuyệt đối đáng giá.

“Rất xin lỗi thưa ngài, ngài ra giá chậm một bước.” “Viên đan dược này đã được vị tiên sinh này đấu giá thành công.” Doãn Tân Nguyệt mỉm cười.

Cô tự nhiên là cố ý.

Viên đan dược này vốn dĩ là để cho những người này biết, đan dược là thật.

Từ đó nâng cao giá đấu giá sau này, mà bán cho người trong nghề ở Hạ quốc, chắc chắn không phát huy được giá trị của đan dược, bán cho người nước ngoài mới là tốt nhất.

Bởi vì họ sẽ thử nghiệm!

Quả nhiên, sau khi Doãn Tân Nguyệt hô xong.

Ngay lập tức, người đàn ông đấu giá được viên đan dược liền đứng dậy.

Là viện trưởng bệnh viện Cựu Kim Sơn!

“Vừa rồi cô cũng đã nói, viên đan dược này có thể chữa trị nội thương, tay gãy, thậm chí còn có thể tái tạo tế bào.” “Tôi nghi ngờ viên đan dược này không phải là thật, vì vậy, tôi muốn thử nghiệm ngay tại chỗ.” Vị viện trưởng kia mặt lộ vẻ tự tin.

Vấn đề nan giải mà giới y học Mỹ còn chưa công phá được, Hạ quốc lại thành công, điều này ông ta tuyệt đối không tin.

Hơn nữa, khoa học kỹ thuật của Hạ quốc lạc hậu như vậy, có thể sản xuất ra thứ này, đây không phải là đang tát vào mặt họ sao?

"Tất nhiên, ngài có đối tượng thử nghiệm không?" Doãn Tân Nguyệt mỉm cười.

Vị viện trưởng kia nhìn quanh, ánh mắt khóa chặt vào một tùy tùng của mình.

Sau đó, ông ta dẫn theo tùy tùng của mình, đi về phía sân khấu.

Một trăm triệu, đổi lại sự mất mặt của Hạ quốc, ông ta lời rồi!

Nhìn hai người lên sân khấu.

Một đám người nước ngoài mặt mày đều hưng phấn.

"Đúng vậy, vạch trần lời nói dối của họ!" "Carey, ông là tuyệt nhất." "Thần tiên đan dược gì chứ, đều là giả, Carey hãy cho họ thấy sự lợi hại của chúng ta." Dưới đây, một đám người nước ngoài hò hét.

Còn những người tinh mắt thì đứng một bên quan sát, mặt có chút tiếc nuối.

"Haiz, gia gia, viên đan dược này e là bị lãng phí rồi." Thanh niên nhìn tình hình trước mắt, mặt vẫn có chút tiếc nuối.

"Đừng nản lòng, viên đan dược này vốn dĩ không phải bán cho chúng ta." "Con xem, vừa rồi chẳng có mấy người cạnh tranh, cho dù chúng ta đấu giá được, e rằng cuối cùng cũng sẽ có lý do khác." Ông lão dường như đã hiểu ra, khẽ lên tiếng.

Sau khi ông nói xong, thanh niên mới gật đầu, vẻ mặt cũng nhẹ nhõm hơn một chút.

“Vậy gia gia, chúng ta vẫn nên đợi mua sách cổ, hoặc là trang bị thôi.” Thanh niên nói, mặt cũng lộ vẻ mong đợi hơn.

Chỉ thấy Carey dẫn theo người hầu của mình lên sân khấu.

Trên mặt ông ta mang theo sự tự tin mãnh liệt.

“Tôi là viện trưởng bệnh viện Cựu Kim Sơn, bệnh viện lớn nhất nước Mỹ, tên tôi là Lafayette Carey.” “Trong lĩnh vực khoa học ngày nay, tuyệt đối không thể tồn tại thứ này, điều này đã đi ngược lại với lẽ thường khoa học.” “Vì vậy, với tư cách là người tiên phong trong khoa học y dược thế giới, tôi là người đầu tiên đứng ra, và người hầu của tôi cũng sẽ dũng cảm cống hiến.” Carey trực tiếp có một bài phát biểu hùng hồn.

Những lời này dường như đi sâu vào lòng người.

Ngoại trừ những người Hạ quốc đang ngồi đây xem như xem hề, những người nước ngoài còn lại thì như những con khỉ, vẫy tay múa chân.

Thậm chí có người mặt còn lộ vẻ kích động nồng nhiệt.

“Đúng vậy, hạ gục bọn họ.” “Y học Hạ quốc gì chứ, còn muốn vượt qua chúng ta, sao có thể.” Dưới đây có người hò hét.

Còn Carey thì nhìn về phía tùy tùng của mình.

Ở nước ngoài, loại thuộc hạ, tùy tùng này rất nhiều, thời đại này, thậm chí còn có nô lệ.

Dù không nói ra mặt, nhưng sau lưng nô lệ rất nhiều.

Loại người da đen này, về cơ bản đều bị áp bức.

Trước mắt, theo ánh mắt của Carey hạ xuống.

Sắc mặt người tùy tùng da đen kia biến đổi.

Trên trán thậm chí đã rịn ra một ít mồ hôi.

Anh ta biết, hôm nay Carey sẽ lấy mình ra làm vật thí nghiệm.

“Tôi cũng không nói đến tái tạo tế bào, như thế này, tôi chặt một cánh tay của tùy tùng tôi xuống, nếu viên đan dược này thật sự có thể phục hồi lại cánh tay, tôi sẽ phục.” “Thế nào?” Carey nói xong, ánh mắt nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt trên sân khấu.

“Tất nhiên, nhưng mà, sàn sân khấu đấu giá của tôi không thể bị bẩn, nào, mang một cái chậu ra.” Doãn Tân Nguyệt gọi.

Ngay sau đó, một cái chậu gỗ được khiêng ra.

Người tùy tùng mặt mày khó coi, nhưng cũng không dám phản kháng.

Chỉ thấy anh ta đưa tay vào trong chậu.

Mắt đã nhắm lại.

Dưới sân khấu, có người còn đứng cả dậy.

Chỉ thấy, Carey lấy ra một con dao găm, ông ta hiểu rõ từng khúc xương trên cơ thể người, thậm chí cả khớp nối của xương.

Chỉ thấy con dao của ông ta thuận lợi rạch một đường trên cánh tay của người tùy tùng.

Rất nhanh, theo từng tiếng hét thảm thiết.

Một cánh tay bị ông ta cứng rắn chặt đứt.

Người tùy tùng cũng đã sớm mồ hôi đầm đìa.

Máu không ngừng chảy xuống, trong chậu cũng đã có một lớp máu.

“Hít, tàn nhẫn thật.” “Đúng vậy, đây chính là thủ đoạn của người nước ngoài, không coi người ra gì.” “Nói chặt là chặt, cũng không biết

viên đan dược kia có hiệu quả không.” Dưới sân khấu, một số người Hạ quốc cũng bắt đầu bàn tán.

Trương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt không hề thay đổi.

Ở thời đại này, mạng sống của một số người vốn dĩ không đáng tiền.

Điều này rất bình thường.

Hồ Bát Nhất nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không có biểu cảm gì thay đổi.

Mọi người dường như đã ngầm chấp nhận.

Còn Bàn Tử thì nghiến răng, mặt mày đau khổ.

“Nhìn cảnh này, Bàn gia tôi thấy đau thật sự.” Bàn Tử lẩm bẩm, gã đã cảm nhận được cơn đau trên cánh tay.

“Mọi người cũng đã thấy, cánh tay này tôi đã chặt xuống.” “Để tránh tùy tùng của tôi mất máu quá nhiều mà chết, vì vậy, tôi sẽ nhanh chóng chữa trị cho anh ta.” Carey nói, ông ta lấy viên đan dược trên khay lên.

Đặt bên miệng người tùy tùng.

“Ăn nó đi.” Carey nhàn nhạt nói.

Người tùy tùng đành phải mở miệng, gắng sức nuốt viên đan dược xuống.

Ngay sau đó, chỉ thấy Carey lại cầm cánh tay bị đứt lên.

Chương 666

Ông ta đặt cánh tay bị đứt vào chỗ vừa bị chặt của người tùy tùng.

Khi hai chỗ tiếp xúc, chỉ thấy, một luồng huyết thủy lại từ cánh tay của người tùy tùng chảy ra.

Ngay sau đó, một lực dính nhớp đang hút lấy cánh tay bị đứt trước mắt.

Carey ngây người.

Cánh tay bị đứt này lại tự động hút vào, dường như đang thực sự liền lại.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngây người.

Lúc này, trong phòng riêng trên lầu.

Mấy vị tai to mặt lớn gần như đồng thời đứng dậy.

"Thưa ngài." Một người đàn ông mặc quân phục màu xanh của Mỹ đứng sau một người đàn ông trung niên.

"Thật không thể tin nổi, vết thương như vậy mà cũng có thể liền lại, đây phải là thứ mạnh đến mức nào, nếu người bán đấu giá nói là thật." "Thứ này, chúng ta nhất định phải có được, trên người tôi vẫn còn mấy vết thương, nói không chừng thật sự có thể liền lại." Trong mắt người đàn ông trung niên lóe lên một tia kích động.

Nếu viên đan dược này có thể đẩy viên đạn trong người ông ta ra, thì cho dù là mấy trăm triệu, ông ta cũng sẽ mua.

Lúc này trong các phòng riêng khác.

Gia tộc Elizabeth, một trong mười tập đoàn lớn nhất thế giới.

"Tước sĩ, viên đan dược này, chúng ta thế nào cũng phải có được."

Phía sau một người đàn ông Anh quốc, một người phụ nữ khác nhàn nhạt lên tiếng.

Sau khi cô nói xong, vẻ mặt của người đàn ông cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Chỉ thấy trên sân khấu.

Sắc mặt của người tùy tùng dần dần trở nên dịu đi rất nhiều.

Mà cánh tay bị đứt của anh ta lại lành lại một cách kỳ diệu.

Tại chỗ nối của cánh tay, chỉ để lại một vết sẹo màu đỏ.

Là vết rạch trước đó.

Lúc này đồng tử của Carey co lại.

Trên mặt toàn là vẻ không thể tin nổi.

Ông ta điên cuồng ấn tay của người tùy tùng vào trong chậu, khi vết máu trên cánh tay được rửa sạch, một cánh tay hoàn chỉnh xuất hiện.

“Sao có thể, thật sự nối lại được rồi.” “Rõ ràng tôi đã chặt xuống, nhưng nó lại cứ thế nối lại?

Điều này không khoa học.” “Hạ quốc từ khi nào có được công nghệ này.” Sắc mặt Carey có chút khó coi.

Tình huống này ông ta lần đầu tiên gặp.

Chưa kể đến những người khác.

“Vãi, thứ này là thật.” “Lạy Chúa, chúng ta lại bỏ lỡ một thứ tốt như vậy sao?” “Cha tôi bị bệnh nặng, nếu có thứ này, cha tôi nhất định sẽ được cứu.” “Lạy Chúa, chúng ta cứ thế lãng phí một cơ hội tốt như vậy sao?” “Thật đáng sợ, hiệu quả hồi phục này, nếu đặt trên chiến trường, chẳng phải là bất tử sao.” Vô số người dưới sân khấu

kích động.

Họ nhìn dáng vẻ kinh ngạc của người tùy tùng, chỉ cảm thấy một trận tiếc nuối.

Để một người hầu sử dụng thứ đồ cao cấp như vậy, thật là lãng phí.

“Vị tiên sinh Carey này, ngài còn có lời gì muốn nói không?” “Thời gian của chúng tôi rất quý báu, còn có rất nhiều người đang chờ đợi.” Doãn Tân Nguyệt nói, liếc nhìn phòng riêng trên lầu.

Carey còn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến thế lực của người trên lầu, ông ta đành phải ngậm miệng lại, lườm người tùy tùng một cái rồi lủi thủi đi xuống.

Bồi thường mười triệu, tim Carey đau như cắt.

Mà Doãn Tân Nguyệt thì vẫy tay ra hiệu cho người ta mang cái chậu ra ngoài.

“Chắc hẳn mọi người cũng đã thấy, viên đan dược này là thật, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi không bán hàng giả, mọi người có thể yên tâm.” “Tiếp theo, chúng tôi sẽ có rất nhiều vật phẩm quý giá được đấu giá, thậm chí còn có cả thứ kéo dài tuổi thọ.” Doãn Tân Nguyệt mỉm cười.

Sau khi cô nói xong, dưới sân khấu lập tức im phăng phắc.

Khi giọng nói của Doãn Tân Nguyệt vừa dứt, dưới sân khấu ngoài sự im lặng ra thì chính là sự nặng nề.

Tiếng ồn ào trước đó đột ngột chấm dứt.

Khoảng vài phút sau, khi một người lên tiếng, những người còn lại mới phản ứng lại.

“Điên rồi sao, trên đời thật sự có loại thuốc này à?” Một người

đàn ông nước ngoài lên tiếng.

Ngay sau đó, dưới sân khấu lại ồn ào trở lại.

“Nhìn dược hiệu vừa rồi, tôi thật sự không nghi ngờ Hạ quốc có kỹ thuật này!” “Vãi, thật sự quá điên rồ, nếu tôi có loại thuốc này chẳng phải là không sợ chết sao.” “Hạ quốc sao có thể có thứ đáng sợ như vậy, chẳng lẽ đây chính là sự thần bí của phương Đông?” “Những thứ này của họ rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ thần tiên thật sự tồn tại?” Dưới sân khấu hỗn loạn.

Nhưng mọi người đều hiểu một điều, đó là, buổi đấu giá này e rằng mới chỉ bắt đầu.

Mà Doãn Tân Nguyệt nói ra những điều này, không nghi ngờ gì chính là để khơi dậy hứng thú của mọi người.

Trong phòng riêng.

“Đồ của Hạ quốc họ thật nhiều, loại thuốc này, bất kể thế nào, chúng ta nhất định phải đấu giá được.” Một sĩ quan quân đội Mỹ lên tiếng.

Sau khi ông nói xong, người phụ nữ phía sau vội vàng gật đầu.

Cô biết, tác dụng của thứ này, nếu mang về nghiên cứu, nói không chừng thật sự có thể nâng cao trình độ y dược.

Doãn Tân Nguyệt mỉm cười.

Cô biết, nhiệt tình của quần chúng đã được khơi dậy.

Mục đích của cô cũng đã đạt được, đến lúc đó, khi vật phẩm quan trọng xuất hiện, họ cũng sẽ toàn lực ra tay.

“Khốn kiếp!

Mười triệu tiền vốn không còn, tôi làm sao cạnh tranh những thứ

này.” “Ngươi mau nhổ thứ trong bụng ra đây.” Lúc này người thảm nhất có lẽ là Carey.

Ông ta bỏ ra mười triệu, mua một viên đan dược, lại bị tùy tùng ăn mất.

“Đại nhân, viên thuốc đó đã tan trong cơ thể tôi rồi, lúc vừa vào miệng đã bắt đầu tan ra.” Người tùy tùng ấm ức nói.

Carey mặt đầy tức giận, nhưng ở trong buổi đấu giá, ông ta cũng không dám nổi nóng.

“Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, tất cả vật phẩm đấu giá đều có tính chân thực, xin mọi người yên tâm đấu giá.” Doãn Tân Nguyệt lại lên tiếng.

Lần này không có ai nghi ngờ nữa.

Đến cả tay gãy cũng có thể nối lại, ai còn nghi ngờ tính chân thực của vật phẩm.

“Tiếp theo, vật phẩm chúng tôi đấu giá là Trấn tà phù!” “Trấn tà phù, dán trong nhà, treo trên cửa, có tác dụng trừ tà nhất định.” Doãn Tân Nguyệt hô.

Tiểu thư phía sau bưng khay, từ từ đi đến trung tâm sân khấu đấu giá.

“Vật phẩm này, giá khởi điểm, năm vạn.” “Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một vạn.” Giọng nói vừa dứt.

Một đám người dưới sân khấu có chút ngơ ngác.

Người nước ngoài tự nhiên không hiểu ý nghĩa trừ tà, xua tà.

Nhưng nghe giọng điệu của Doãn Tân Nguyệt, còn có dáng vẻ, chắc hẳn không tồi.

Nghĩ đến chuyện trước đó, Doãn Tân Nguyệt vừa nói xong, đã có

người lên tiếng.

“Bảy vạn.” Một người đàn ông nước ngoài lên tiếng.

Dù ông ta không hiểu, nhưng có thể mang ra đấu giá, chắc chắn cũng không tồi.

“Tám vạn.” “Chín vạn.” “Mười vạn.” Con số không ngừng tăng lên.

Một lá bùa lại được đấu giá với giá trên trời mười hai vạn.

Trương Thiên ngồi trong phòng riêng, ánh mắt nhìn vào lá bùa giấy.

Lá bùa này không phải do hắn vẽ, có thể thấy cũng không phải do Hồ Bát Nhất vẽ.

Nói cách khác, rất có khả năng là do đạo gia khác khắc họa.

“Chẳng lẽ, Bắc Ly còn có đạo môn nhân khác?” Trương Thiên thầm nghĩ, hắn chợt nhớ đến đạo sĩ trước đây.

Trước kia, lúc mình đi đấu giá, bị một đạo sĩ để ý.

Hai người tranh giành một thanh kiếm gỗ đào.

Đó cũng là đạo sĩ sống duy nhất mà Trương Thiên từng gặp.

Nhưng sau đó cũng chết rồi.

“Cấp bậc của lá bùa này không cao, chắc tu vi của người này cũng không cao.” “Thôi bỏ đi, chỉ cần không ảnh hưởng đến mình.” Trương Thiên nhìn lá bùa giấy lẩm bẩm, cuối cùng cũng không nghĩ nhiều.

Chương 667

Đối với Trương Thiên mà nói, chuyện của người khác, hắn lười quan tâm, nhưng đừng làm phiền đến mình là được.

"Đúng là bạo lực, một lá bùa rách bán được mười mấy vạn." "Lão đại, trước đây anh ở trong mộ thất rắc bùa, chẳng phải là rắc đi mấy trăm đến cả chục triệu sao." Bàn Tử nói với vẻ mặt đau lòng.

Trương Thiên sờ sờ má, đúng là vậy, trước đây chính là đang rải tiền.

Nhưng nếu những lá bùa đó được đưa ra thị trường với số lượng lớn, chắc chắn giá sẽ thấp hơn rất nhiều.

Hơn nữa Trương Thiên cũng không có tâm tư đi bán thứ này.

"Bàn Tử, tình hình không giống nhau." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất truyền đến.

Bàn Tử sờ sờ má.

"Đúng là lỗ to rồi." Bàn Tử lẩm bẩm, vẫn có chút đau lòng.

Rất nhanh, Doãn Tân Nguyệt lại đưa ra mấy món đồ sưu tầm khác.

Có chiêu tài, có vũ khí, còn có một số thứ kỳ lạ.

Có một món đã thu hút sự chú ý của Trương Thiên.

"Tiếp theo, chúng ta sắp đấu giá một đoạn rễ cây!" "Đoạn rễ cây này lai lịch không rõ, năm tuổi không rõ, nhưng, trên rễ cây có một mùi hương thoang thoảng." "Có thể khẳng định, rễ cây không phải là vật phàm." "Giá khởi điểm ba vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn ba ngàn." Doãn Tân Nguyệt nói, trên khay cũng được đặt một đoạn rễ

cây màu vàng.

Vật phẩm này, vốn dĩ là để lấp chỗ trống.

Đợi rễ cây bán xong, là có thể trực tiếp lên hàng khủng rồi.

Điểm này bất kể là dưới sân khấu hay trong phòng riêng đều biết ý nghĩa này.

Vì vậy mọi người đều không lên tiếng.

"Gia gia, thứ này hình như có chút vấn đề." Thanh niên dưới sân khấu lên tiếng.

"Ừm, là một đoạn rễ cây không tầm thường, chúng ta thử mua xem." Ông lão lên tiếng.

Giọng nói khàn khàn truyền ra.

"Bốn vạn!" Thanh niên giơ tấm bảng trong tay lên.

"Tám vạn." Ngay khi thanh niên chắc mẩm sẽ có được, đột nhiên, từ trên đầu truyền đến giọng nói.

Là Trương Thiên lên tiếng.

"Lão đại, anh bỏ ra nhiều tiền như vậy, mua một đoạn rễ cây làm gì." Bàn Tử ngồi bên cạnh, mặt đầy vẻ khó hiểu.

Trời ạ, Trương Thiên có phải điên rồi không, lấy nhiều tiền như vậy mua rễ cây?

"Rễ cây này có vấn đề." Hồ Bát Nhất lên tiếng bên cạnh.

"Ừm, đây là Hoàng lôi căn." Trương Thiên khẽ gật đầu.

Sau khi hắn nói xong, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đều ngơ ngác.

"Lão đại, sao anh biết, thứ này, trông giống như rễ cây thôi mà." Bàn Tử mặt mày uất ức.

"Tôi từng nghe nói qua." Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Vừa rồi, trong đầu xuất hiện giới thiệu về rễ cây này.

Vì vậy Trương Thiên biết rõ giá trị của thứ này.

Trương Thiên cũng không biết, tại sao Tân Nguyệt Phạn Điếm lại xuất hiện thứ này.

Nhưng Trương Thiên biết rõ, thứ này, tuyệt đối là trăm năm khó gặp.

Hoàng lôi căn này, là do sấm sét đánh vào cây đào, sau đó sức mạnh của sấm sét toàn bộ ngưng tụ trên một đoạn rễ mới hình thành.

Sét đánh vào cây đào, bản thân điều này đã rất hiếm thấy.

Thêm vào đó sức mạnh của sấm sét toàn bộ hội tụ trên một đoạn rễ, điều này lại càng hiếm hoi hơn.

Tính theo xác suất, e rằng mấy chục triệu năm mới xuất hiện được một cây đã là không tồi rồi.

Mà loại rễ cây này, tác dụng chủ yếu nhất chính là chế tác vũ khí!

Kiếm gỗ đào nếu dùng dược liệu này chế tác, uy lực sẽ tăng lên mấy trăm lần, nói không chừng còn có thể lợi dụng sức mạnh vốn có trong rễ cây.

Theo Trương Thiên hô giá, dưới sân khấu lại không có một ai lên tiếng.

Không có ai vì một đoạn rễ cây mà đối đầu với người trong phòng riêng trên lầu.

“Gia gia, chúng ta có cần tăng giá nữa không?” Thanh niên nhìn về phía ông lão.

“Không cần, người trên lầu không tầm thường, ông ta có thể nhìn ra rễ cây này khác biệt, cũng chứng tỏ, ông ta có thực lực.” “Chúng ta vẫn nên kín đáo một chút thì hơn.” Ông lão lên tiếng, thanh niên gật

đầu.

Cũng không hô giá nữa.

Mà không biết rằng, ánh mắt của Trương Thiên đã sớm rơi vào hai ông cháu này.

Trương Thiên liếc nhìn ông lão và thanh niên dưới sân khấu.

Hành động khác thường của hai người này, cùng với khí tức trên người tự nhiên không thể qua mắt được Trương Thiên.

Từ lúc bắt đầu hô giá, Trương Thiên đã chú ý đến họ.

Đặc biệt là ông lão kia, khí thế trên người ngược lại đã được che giấu.

Nhưng thực lực của Trương Thiên gần như tương đương, thực lực che giấu của ông lão hoàn toàn bị lộ ra.

"Cường giả cảnh giới Tông sư." "Thời buổi này, có thể có được cảnh giới này, thật là hiếm thấy." Trương Thiên thầm nghĩ, rất nhanh lại chuyển ánh mắt đi.

Cảnh giới Tông sư, về cơ bản là cấp bậc gia chủ của một gia tộc.

Như Ngô gia, Giải gia, về cơ bản đều là cao thủ cảnh giới Tông sư.

Vì vậy, Trương Thiên đoán, đây có lẽ là người của một đại gia tộc nào đó.

"Gia gia, sao con lại cảm thấy có chút bất an." Thanh niên rùng mình một cái.

"Xem ra chúng ta đã bị phát hiện, thực lực của người trên lầu mạnh hơn chúng ta quá nhiều." Sắc mặt ông lão biến đổi.

Vẻ mặt trầm ổn vốn có, lúc này cũng trở nên có chút tái nhợt.

Ông không ngờ, ở Bắc Ly lại có cường giả thực lực như vậy, nhìn từ khí thế, e rằng đã trên cả Tông sư.

“Thật đáng sợ.” Ông lão trong lòng kinh hãi.

“Vậy gia gia, chúng ta có nên đi không?” Thanh niên do dự một chút rồi hỏi.

“Không cần, chúng ta lại không chọc giận họ, hơn nữa, cường giả như vậy chắc sẽ không đối đầu với chúng ta.” Ông lão dường như nhìn rất thấu đáo.

Thanh niên rất nghe lời, sau khi gia gia nói xong, liền ngoan ngoãn ngồi lại chỗ cũ.

Rễ cây của Trương Thiên không có ai khác hô giá, cuối cùng với giá cực thấp đã thuộc về tay Trương Thiên.

Doãn Tân Nguyệt khẽ liếc nhìn phòng riêng của Trương Thiên.

Trương Thiên lại ra tay vì một đoạn rễ cây, xem ra, giá trị của rễ cây này còn xa hơn những gì cô nghĩ.

Vốn dĩ định dùng làm đồ lót đường, không ngờ, lại là vàng bị bọc trong phân.

“Tiếp theo, chúng ta đấu giá Liệu thương đan dược!” “Giá trị của Liệu thương đan dược chắc hẳn mọi người cũng đã thấy, Liệu thương đan dược của chúng tôi có hạn, chỉ có vài viên, có lẽ cả thế giới cũng chỉ có vài viên này.” “Vì vậy, những người bạn muốn có, không cần phải nương tay.” “Liệu thương đan, giá khởi điểm bảy mươi triệu!

Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười triệu.” Doãn Tân Nguyệt lên tiếng.

Giá này trực tiếp tăng gấp bội.

Đối với điểm này, ngược lại không có ai phản đối.

Giá này càng về sau sẽ càng cao, vì vậy, bây giờ mua vẫn là đáng giá.

“Tám mươi triệu!” “Ba mươi triệu đô la Mỹ!” Một thanh niên hô lên.

Đây đã là hai trăm triệu Hạ tệ rồi.

Sau giọng nói này, dưới sân khấu dường như im lặng một chút.

Thanh niên trong mắt mong chờ nhìn Doãn Tân Nguyệt, hy vọng cô có thể nhanh chóng đếm số.

Nhưng hắn đã thất vọng, Doãn Tân Nguyệt lần này không vội, mà nhìn xuống sân khấu.

“Ba mươi triệu đô la Mỹ, còn có ai tăng giá không?” Cô mỉm cười, khẽ hỏi.

Lúc này có người cũng phản ứng lại.

“Bốn mươi triệu đô la Mỹ!” Theo giọng nói vừa dứt, sắc mặt thanh niên kia biến đổi.

Rõ ràng đã sắp có được, đáng tiếc, vẫn bị trì hoãn.

Chương 668

“Người phụ nữ này, cố ý.” Thanh niên tức giận nắm chặt tay, nhưng cũng đành phải hô giá lần nữa.

“Năm mươi triệu đô la Mỹ!” “Gia gia, chúng ta có cần không?” “Không cần, quá cao rồi, không đáng, tôi ngược lại tò mò, cái kéo dài tuổi thọ kia là gì.” Ông lão lẩm bẩm, trong lòng cũng có chút mong đợi.

Đồ của buổi đấu giá này thật sự càng ngày càng thần bí.

“Một trăm triệu đô la Mỹ.” Đột nhiên, người trong phòng riêng trên lầu lên tiếng.

Là giọng của một người đàn ông trung niên trầm hậu.

Nhìn từ khí thế, e rằng không đơn giản.

“Lão đại, nhanh vậy đã một trăm triệu, quá đỉnh.” “Đồ lần trước cũng không tăng giá nhanh như vậy.” Bàn Tử ở bên cạnh hưng phấn nói.

Gã biết, viên đan dược này là của Trương Thiên, điều này khiến Bàn Tử trong lòng càng vui hơn.

“Ừm.” Trương Thiên cũng không ngờ, giá lại tăng nhanh như vậy.

Thời đại này, người nước ngoài vẫn phổ biến có tiền.

Dù sao Mỹ kiểm soát tiền tệ toàn cầu, bá quyền đô la Mỹ, cộng thêm Mỹ có thể tùy ý in tiền, điều này dẫn đến người ta có thể ngang nhiên chiếm đoạt đồ của các quốc gia khác.

Theo người trên lầu lên tiếng, các phòng riêng khác cũng không ngồi yên được nữa.

“Hai trăm triệu.” Một giọng nói tiếng Anh chuẩn mực truyền ra.

“Mau nghe, giọng nói đó, tuyệt đối là người của hoàng gia Anh!” “Không ngờ, họ cũng đến, vậy giọng nói vừa rồi không phải là của hải quân kia sao.” “Vãi, xem ra chúng ta không có cơ hội rồi.” “Thứ này, quả nhiên không đến lượt chúng ta.” Dưới sân khấu, một trận bàn tán.

Có người cũng rất bất lực.

Có những thế lực lớn ở đây, họ ngược lại giống như những người qua đường.

“Elizabeth.” Trong một phòng riêng, một người đàn ông mặt quan chức Mỹ chuẩn mực khẽ nhíu mày.

Giá đột nhiên tăng lên một trăm triệu, cho dù là ông ta cũng phải cân nhắc một chút.

“Hai trăm triệu đô la Mỹ lần thứ nhất!” “Hai trăm năm mươi triệu.” Khi Doãn Tân Nguyệt lên tiếng.

Mà phòng riêng trên lầu lại truyền ra giọng nói.

Theo hai trăm năm mươi triệu được hô ra, không còn ai tăng giá nữa.

Họ cũng không ngốc, biết phía sau chắc chắn còn có thứ khác, không thể tiêu hết tiền vào thứ này được.

Cuối cùng, người Mỹ kia đã có được viên đan dược này.

Khóe miệng Trương Thiên lộ ra một nụ cười.

Quả nhiên, đấu giá kiếm tiền là nhanh nhất.

Hơn nữa còn không cần đóng thuế.

“Hai trăm triệu đô la Mỹ, lão Hồ đây là bao nhiêu tiền rồi, quá

đỉnh, mẹ kiếp, Bàn gia tôi lần đầu tiên thấy nhiều tiền như vậy.” Bàn Tử kéo tay Hồ Bát Nhất, mặt đầy kích động.

Giống như chính Bàn Tử kiếm được tiền vậy.

“Giá này không cao, nếu ở nước ngoài, đấu giá hoàng gia, giá đó còn có thể tăng gấp mười.” Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh lên tiếng, giọng nói trong trẻo.

Cô đã từng chứng kiến sự điên cuồng của giới siêu giàu.

Một khi liên quan đến tuổi thọ, hoặc chữa bệnh, họ sẽ trở nên vô cùng điên cuồng.

“Thật đáng sợ, gấp mười, hai tỷ, hai tám mười sáu…” Bàn Tử nuốt nước bọt.

Số tiền này quá lớn, Bàn Tử có chút phản ứng không kịp.

Toàn bộ thành Bắc Ly, toàn bộ thu nhập, một năm nói không chừng còn không bằng đi nước ngoài mua thuốc.

“Lão đại, vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi nước ngoài bán thuốc giả đi.” Bàn Tử kích động nói.

“Thuốc giả gì, đó là thật.” Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái.

“Kiếm tiền quá, Bàn gia tôi thích quá.” Bàn Tử không nhịn được tim đập thình thịch.

“Sẽ có người đi bán, không cần chúng ta lo.” Trương Thiên xua tay nói.

Đối với việc đấu giá, Trương Thiên ngược lại không cần quá lo lắng, Tô Nan chắc sẽ làm tốt.

“Thiên Chân, đây đúng là siêu lợi nhuận.” Bàn Tử nói dưới sân khấu.

Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Nếu chúng ta đến chỗ môn chủ lấy ít đan dược đi bán, e rằng chúng ta cũng có thể kiếm được một khoản.” Hạo Thiên Chân thầm nghĩ.

Hắn cũng có chút động lòng.

“Này, Thiên Chân, chúng ta có thể xin phép một chút, sau đó ra nước ngoài tổ chức vài buổi đấu giá không?” Bàn Tử mắt sáng lên.

“Cái này cũng được, nhưng tôi lo, môn chủ không tin tưởng thực lực của chúng ta.” Hạo Thiên Chân nói, khẽ lắc đầu.

Mà một bên, cuộc đấu giá vẫn tiếp tục.

Chỉ thấy Doãn Tân Nguyệt trên mặt treo nụ cười.

Cô vẫy tay, một cái khay được mang ra.

Mà trên khay, chính là một cái bình ngọc.

Mọi người đều biết, có lẽ lại là một viên đan dược.

“Lần này đấu giá là đan dược tăng tuổi thọ, nếu ngài có tu luyện, viên đan dược này nhất định không nên bỏ qua.” “Tên đan dược là Tụ khí tán, là một viên trung phẩm đan dược!” Doãn Tân Nguyệt trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Theo tên thuốc xuất hiện, dưới sân khấu, sắc mặt ông lão càng ngày càng ngưng trọng.

“Gia gia, sao vậy?” Thanh niên nhìn bàn tay run rẩy của gia gia mình, có chút nghi hoặc.

Phải biết rằng, gia gia của mình luôn rất trầm ổn, nhưng bây giờ lại biểu hiện kích động như vậy.

Trừ phi gặp phải chuyện gì không thể tin nổi, nếu không không

thể như vậy được.

“Viên đan dược này, đến nay không ai có thể luyện chế ra, huống chi là trung phẩm.” “Tôi dám nói, viên đan dược này tuyệt đối hiếm thấy trên đời, Tụ khí tán, người thường ăn vào, trong đan điền sẽ lưu lại một luồng khí.” “Tục ngữ nói, người sống là vì có luồng khí đó tồn tại, theo lẽ thường, viên đan dược này quả thực có thể kéo dài tuổi thọ.” Giọng nói của ông lão hơi run rẩy.

Nắm tay trong tay càng siết chặt hơn.

Nếu không có cuộc đấu giá đan dược hồi phục trước đó, nói không chừng Tụ khí tán này sẽ được đấu giá với giá rất thấp.

Nhưng bây giờ có tiền lệ, cộng thêm ở đây chắc chắn có người trong nghề, giá của viên đan dược này chắc chắn không thấp.

“Vậy gia gia, chúng ta có đấu giá không?” Thanh niên hỏi.

“Xem xem đã.” Ông lão có chút động lòng, nhưng nếu giá quá cao, ông cũng không mua nổi.

“Cái gì?

Tụ khí tán?

Lại còn là trung phẩm!” “Gia tộc chúng ta đời đời luyện võ, cũng từng nghe nói về Tụ khí tán, nhưng mà, loại nhị cấp này, thật sự chưa từng thấy.” “Viên đan dược này, chúng ta phải lấy được.” Dưới sân khấu, một số thế lực gia tộc đã bắt đầu rục rịch.

Họ không phải là người Bắc Ly, mà là đến từ các gia tộc quý tộc khắp nơi.

Những gia tộc này cũng nghe tin mà đến, chính là để tham gia đấu giá.

Dù họ không ngồi trong phòng riêng, nhưng thực lực cũng không

thể xem thường.

“Mau nói giá đi.” “Đúng vậy, mau nói ra để tôi chết tâm.” Dưới sân khấu, một trận ồn ào, quần chúng đã kích động không chịu nổi.

“Tụ khí tán, trung phẩm, giá khởi điểm ba trăm triệu Hạ tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn ba mươi triệu.” Doãn Tân Nguyệt thấy nhiệt độ dưới sân khấu đã lên, cô cũng không vòng vo, trực tiếp lên tiếng.

Sau khi cô nói xong, đã có người bắt đầu ra giá.

“Bốn trăm triệu!” Một ông lão hô lên.

Ông lão mặc một bộ trường bào liền thân màu đen, trông rất có phong thái cổ xưa.

Sau khi ông hô lên, khí tức xung quanh đều thay đổi.

“Ông lão đó là ai?

Sao cảm giác khí thế hoàn toàn khác vậy.” “Không rõ, nhưng người Hạ quốc này tranh giành quyết liệt quá, xem ra không chỉ đơn giản là một viên đan dược kéo dài tuổi thọ.” “Cứ xem xem đã, viên đan dược này không có ai thử nghiệm, cũng không biết thật giả.” Dưới sân khấu, một số người nước ngoài bàn tán.

Dù sao kéo dài tuổi thọ, những lời này nghe có vẻ vẫn không đáng tin cậy.

Nếu bạn ăn thứ này, sống thêm được vài năm, nói không chừng vốn dĩ bạn đã không có vấn đề gì.

Vì vậy có một bộ phận người vẫn giữ thái độ hoài nghi.

“Một tỷ…” Khi giá lên đến một tỷ, tiếng hô giá tại hiện trường cũng ít đi rất nhiều.

“Năm trăm triệu đô la Mỹ.” Đột nhiên, phòng riêng trên lầu truyền

ra giọng nói.

Chương 669

Rất rõ ràng, là những siêu phú hào kia đã lên tiếng.

Giá trực tiếp tăng lên mấy lần.

Khi giá lên đến đây, giá có chút không lên được nữa.

Người Hạ quốc không mua nổi, còn người nước ngoài thì có hoài nghi.

Điều này khiến cuộc đấu giá rơi vào tình trạng có chút khó xử.

"Lão đại, sao tiền không lên được nữa." Bàn Tử ở bên cạnh buồn bực nói.

Tụ khí tán này còn hữu dụng hơn cả Liệu thương đan.

Tại sao Liệu thương đan có thể bán được giá trên trời, mà Tụ khí tán lại không thể.

"Bọn họ không biết hàng thôi." "Lúc này phải xem cô ấy xử lý thế nào." Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Hắn đối với Doãn Tân Nguyệt vẫn rất yên tâm.

Cô nhóc này, rất biết làm việc.

"Năm trăm triệu, còn có ai ra giá cao hơn không?" "Viên đan dược này không chỉ có thể kéo dài tuổi thọ, nếu các vị có luyện tập võ thuật đặc biệt, hoặc huyết mạch đặc biệt, có thể đấu giá, viên đan dược này có thể giúp các vị đột phá bình cảnh." Doãn Tân Nguyệt mỉm cười.

Rất rõ ràng, cô đối với một số lời đồn, còn có sự kiện ở phương Tây hiểu rất nhiều.

Sau khi Doãn Tân Nguyệt nói xong, chỉ nghe trong phòng riêng lại truyền ra giọng nói.

“Bảy trăm triệu.” Giá lại tăng thêm hai trăm triệu.

“Ừm?

Người Anh?

Chẳng lẽ họ muốn?” Người Mỹ trong phòng riêng khẽ nhíu mày.

Sau đó ông ta cũng hô giá.

Rất nhanh, vài phút sau.

Cuối cùng viên Tụ khí tán này đã được đấu giá với giá cao một tỷ đô la Mỹ.

Đây cũng là giá cao nhất của Tụ khí tán rồi.

Cũng nhờ vào việc Doãn Tân Nguyệt biết cách nói chuyện.

Nếu Doãn Tân Nguyệt không linh hoạt sau đó, chắc chắn giá sẽ còn thấp hơn rất nhiều.

Trương Thiên trong phòng riêng hài lòng gật đầu.

Đây sẽ là lúc hắn thu gom vốn.

Số tiền này, phần lớn đều là do liên quân các nước cướp đoạt ở Hạ quốc.

Mà họ lấy đi tiền, mua ở buổi đấu giá, cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Mấy vạn tỷ vàng bạc, quy đổi thành tiền, Trương Thiên không dám tưởng tượng.

“Lão đại, thứ này thật sự kiếm tiền quá.” Bàn Tử lúc này đầu óc đều đang mơ màng.

Trời ạ, tiền đến quá nhanh, Bàn Tử không dám nghĩ.

“Vật hiếm thì quý.” “Những viên đan dược này hiện tại rất có giá trị, nhưng nếu phổ biến, sẽ rất rẻ, vì vậy, những viên đan dược này

không thể lưu hành rộng rãi ra thế giới.” Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Bàn Tử gật đầu.

Gã Bàn Tử này, đối với chuyện khác có lẽ rất mơ hồ, nhưng kiếm tiền, Bàn Tử lại không hề mơ hồ chút nào.

“Lão đại, vậy chẳng phải chúng ta, chỉ cần bán đan dược, là có thể ăn mặc không lo rồi sao.” Bàn Tử cười hì hì.

Trương Thiên gật đầu.

“Về lý thuyết là như vậy.” “Nhưng mà, cần có thực lực nhất định làm cơ sở, còn có uy tín.” Trương Thiên khẽ nói.

Bàn Tử thì gật đầu tỏ vẻ nửa hiểu nửa không.

Rất nhanh, thời gian trôi qua.

Buổi đấu giá cũng dần dần đi đến hồi kết.

Vốn của các thế lực lớn cũng toàn bộ chảy vào túi của Trương Thiên.

Trương Thiên ngược lại không nghi ngờ họ có đưa tiền hay không, nếu không đưa, Doãn Tân Nguyệt sẽ tự mình nghĩ cách.

Lúc này, ánh mắt nhìn ra ngoài.

Doãn Tân Nguyệt vẫn đứng trên bục giảng.

Lúc này trên mặt cô mang theo nụ cười.

Lại cúi chào một cái xuống sân khấu.

“Chúc mừng, buổi đấu giá lần này kết thúc viên mãn, cũng đã lập nên kỷ lục giá cao nhất trong lịch sử đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, hơn hai mươi tỷ!” Doãn Tân Nguyệt nói, cơ thể đều đang run rẩy.

Số tiền này, nếu đổi thành tiền mặt, xếp trong nhà, đã có thể làm

nổ tung cả căn nhà.

Mà số tiền đó thậm chí có thể quấn quanh cả Bắc Ly mấy vòng.

Khi giá đấu giá cuối cùng được công bố, dưới sân khấu một trận kinh hô.

"Vãi, nhiều vậy?" "Điên rồi sao, một buổi đấu giá mấy trăm tỷ, còn kiếm được nhiều hơn cả đánh trận." "Anh quá xem thường đánh trận rồi, đánh trận mới là kiếm tiền nhất." "Huynh đệ, anh là dân buôn vũ khí phải không, thật ghê tởm." "Vị này, anh đang nói gì vậy?" Dưới sân khấu ồn ào.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt không lên tiếng.

Mà từ từ đi xuống sân khấu đấu giá.

Trong phòng riêng của Trương Thiên.

Cửa phòng riêng được nhẹ nhàng mở ra.

Doãn Tân Nguyệt từ từ đi vào.

Dáng vẻ yêu kiều của cô ngược lại đã thu hút ánh mắt của Bàn Tử.

"Trương công tử, Tụ khí tán cao cấp của ngài…" Doãn Tân Nguyệt lấy ra một cái bình nhỏ.

Đan dược cao cấp không được đấu giá.

"Viên đan dược này, cứ để lại chỗ cô đi." Trương Thiên không nhận lấy.

Đan dược không đấu giá, Trương Thiên cũng hiểu vấn đề, tiền của những người này đã bị vắt kiệt, mà Tụ khí tán cao cấp rất nhiều người có thể không biết rõ tác dụng và giá trị.

Thay vì đấu giá bây giờ, không bằng đợi sau này, tin tức truyền ra,

lại đấu giá, đó mới là làm ít công to.

"Ý của Trương công tử là?" "Để lại chỗ cô đấu giá, giá cả chúng ta năm năm chia." Trương Thiên lên tiếng.

Doãn Tân Nguyệt mắt trợn to.

Cô nuốt nước bọt.

Trương Thiên có phải điên rồi không!?

Doãn Tân Nguyệt nhìn Trương Thiên.

Trong đôi mắt to tròn lấp lánh vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, một viên Tụ khí tán đã có thể đấu giá ra giá trên trời rồi.

Huống chi là cao cấp.

Đợi họ biết được tác dụng của viên đan dược này, giá của viên Tụ khí tán cao cấp này sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Mà Trương Thiên lại còn nói chia cho cô một nửa.

Trương Thiên này có phải điên rồi không.

Trương Thiên nhìn Doãn Tân Nguyệt đang kinh ngạc.

Hắn ngược lại biểu hiện rất bình thản.

"Doãn tiểu thư, tôi làm như vậy, cũng chỉ là muốn bán đồ của mình với giá cao hơn mà thôi, hơn nữa, sau này chúng ta cũng cần hợp tác." "Nhường cho cô một chút lợi cũng là nên làm." Trương Thiên khẽ nói.

Ý của hắn rất đơn giản, nhường lợi cho cô, cô làm việc cho tôi.

"Trương môn chủ, lợi này nhường quá nhiều rồi." "Như thế này đi, khấu trừ của buổi đấu giá lần này coi như thôi, còn viên Tụ khí tán cao cấp này, tôi ba ngài bảy thì sao." Doãn Tân Nguyệt suy nghĩ một

chút rồi lên tiếng.

Đây cũng coi như là nhường lợi cho Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu.

Chương 670

“Được, tôi ở đây ngồi chờ tin tức của cô.” Trương Thiên gật đầu.

Hắn ngược lại không quan tâm đến lợi ích lần này, hắn chỉ quan tâm đến sự phát triển của công ty, còn có hướng đi của vốn.

“Được, vì số tiền đấu giá lần này quá lớn, có thể cần phải muộn vài ngày mới gửi cho ngài được.” Doãn Tân Nguyệt gật đầu, khẽ nói.

Sau khi cô nói xong, Trương Thiên gật đầu đứng dậy.

Lúc này buổi đấu giá cũng coi như đã tan.

Vô số người đang đi ra ngoài.

Nói với Doãn Tân Nguyệt vài câu, Trương Thiên liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Vậy Doãn tiểu thư, chúng tôi đi trước.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất mấy người cũng lần lượt đứng dậy.

“Trương môn chủ ngài đi thong thả.” Doãn Tân Nguyệt trên mặt treo nụ cười, mấy cô gái phục vụ dẫn Trương Thiên đi ra từ cửa sau.

Ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, lúc này đã là khoảng mười giờ tối.

Xung quanh người qua lại không ngớt.

Họ dường như vẫn đang thảo luận về chủ đề gì đó.

Nhưng đa phần đều là thảo luận về vật phẩm đấu giá lần này, còn có số tiền cuối cùng.

“Tân Nguyệt Phạn Điếm này thật sự kiếm tiền, nhiều tiền như vậy, thật sự quá đáng sợ.” “Cũng không biết những người đó có trả tiền không.” “Đúng vậy, đều là thế lực lớn, cho dù không trả tiền,

cũng không sao chứ?" "Nghĩ gì vậy, người ta cũng không ngốc, nếu không trả tiền, đồ đấu giá chắc chắn sẽ không được đưa." "Không phải Carey kia đã dùng trước rồi sao?

Đến lúc không trả, chẳng phải cũng không sao." Vô số người đứng tại chỗ bàn tán, mà trong mắt Trương Thiên nhìn thấy một người ở góc.

Carey.

Vị bác sĩ Cựu Kim Sơn này đang mặt mày khó coi đứng trong góc.

Xương tay của ông ta đã gãy.

Mà trên mặt càng là xám xịt.

Thậm chí quần áo cũng bị lột.

Rất rõ ràng, gã này không muốn trả tiền, bị đánh một trận, cuối cùng chắc vẫn là đã trả tiền.

Trương Thiên lắc đầu, muốn nợ tiền của Tân Nguyệt Phạn Điếm, vẫn là tương đối khó khăn.

"Trương đại ca." Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo truyền đến.

Trương Thiên quay đầu nhìn lại.

"Ủa, đây không phải là Tú Tú sao." Bàn Tử là người đầu tiên hô lên.

Trên mặt Bàn Tử lộ ra nụ cười.

"Khải Toàn huynh!" Ngay sau đó một giọng nói khác lại vang lên.

Trong sự kích động xen lẫn một chút kinh ngạc.

"Vãi, Bán Nguyệt huynh!" "Thiên Vương che địa hổ!" "Bàn gia ngồi xổm hái nấm!" "Khải Toàn!" "Bán Nguyệt!" Ngay lập tức, hai gã Bàn Tử quay đầu ôm chầm lấy nhau.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen.

Trời ạ, giữa thanh thiên bạch nhật, có cần phải làm rùm beng như vậy không?

Trương Thiên không thèm nhìn hai gã này.

Quay đầu nhìn về phía Hạo Thiên Chân ở bên cạnh.

"Thiên Chân huynh đệ, không ngờ cậu trở về, lại không đến tìm tôi?" "Xem ra, quan hệ của chúng ta không còn thân thiết nữa rồi." Trương Thiên nửa đùa nửa thật nói.

"Đâu có, Trương công tử, tôi không phải vừa mới trở về, đúng lúc kịp buổi đấu giá sao." "Đúng rồi, chuyện ở nước ngoài cũng đang tiến triển có trật tự, có sự hợp tác của một số quan chức, thật sự là thuận buồm xuôi gió." Hạo Thiên Chân mỉm cười.

Trương Thiên cẩn thận quan sát Hạo Thiên Chân một chút.

"Cậu gần đây tiến bộ rất nhanh, tu vi đã sắp đến Tông sư rồi." Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Dù sao năm ngoái thấy Hạo Thiên Chân, còn là một kẻ yếu ớt.

Nhưng chỉ trong một năm, đã trưởng thành đến mức này, chẳng lẽ đây chính là hào quang của nhân vật chính?

"Đâu có, đây vẫn là nhờ phúc của ngài, tôi ở bên đó phát hiện ra rất nhiều…" Hạo Thiên Chân nói, hạ thấp giọng.

"Phát hiện ra rất nhiều cổ mộ, tôi và Bàn Tử trải qua muôn vàn khó khăn, mới đến được mức này." Hạo Thiên Chân mặt lộ vẻ tự hào.

Dù sao tu vi này là do hắn trải qua muôn vàn khổ cực mới có được.

Hắn không chỉ kiêu ngạo, còn có chút tự hào.

Trương Thiên gật đầu.

Điều này cũng đáng để Hạo Thiên Chân kiêu ngạo, dù sao không phải ai cũng có được sự can đảm như vậy.

“Chúc mừng, như thế này, ngày mai Ngô huynh đệ, cậu đến Tứ hợp viện một chuyến, tôi có đồ muốn đưa cho cậu.” Trương Thiên nghiêm túc chúc mừng một câu.

Ngay sau đó lên tiếng.

“Ừm, được, vậy Trương công tử, chúng ta ngày mai gặp.” Hạo Thiên Chân nói, hắn kéo Bàn Tử chuẩn bị rời đi.

“Này, Thiên Chân, khó khăn lắm mới gặp được một lần, Bàn gia tôi muốn cùng Khải Toàn huynh đệ thảo luận về nhân sinh, quy hoạch tương lai.” Vương Bán Nguyệt bị Hạo Thiên Chân kéo đi, có chút không vui nói.

“Bàn Tử, chúng ta còn có chuyện khác.” “Nhanh đi thôi.” Hạo Thiên Chân nói, Vương Bán Nguyệt cũng đành phải bất lực rời đi.

“Khải Toàn huynh, ngày tháng còn dài.” “Bán Nguyệt huynh, tôi chờ cùng anh dưới ánh trăng, thảo luận về nhân sinh.” Hai gã Bàn Tử vẫy tay.

Giống như đã gặp được tri kỷ.

Trương Thiên sờ sờ đầu.

Những người phải xa cách, nay lại tương phùng, cũng không biết sẽ gây ra tia lửa gì.

“Lão đại, chúng ta có phải cũng nên đi rồi không.” Bàn Tử nhìn bóng lưng xa dần nói.

“Ừm, đi thôi, về thôi.” Trương Thiên gật đầu.

Ngay khi hắn quay người.

Hai bóng người xuất hiện ở không xa.

Trên đường phố.

Một ông lão và một thanh niên đang từ từ đi tới.

Ông lão không nhìn rõ mặt, nhưng thanh niên lại có vẻ hơi kiêu ngạo.

“Kia không phải là người ngồi dưới sân khấu buổi đấu giá trước đó sao?” Hồ Bát Nhất cũng nhận ra.

Ông trước đó cũng chú ý đến hai người này.

“Qua đó xem xem.” Trương Thiên nói, chậm rãi đi qua.

Ở thời đại này, có thể luyện tu vi đến Tông sư, không phải là chuyện thường thấy.

Trương Thiên cũng muốn đến thăm hỏi một chút.

“Xin chào lão tiên sinh, có thể làm phiền một chút không.” Trương Thiên gọi hai người này từ phía sau.

Ông lão từ từ quay đầu lại.

Trông có vẻ hiền lành vô hại.

Nếu bạn nhìn bình thường, căn bản không nhìn ra ông lão có gì khác biệt.

Lúc này ánh mắt ông lão rơi vào mấy người Trương Thiên.

Dù đã già, nhưng trong ánh mắt vẫn mang theo chút nhiệt huyết, còn có tinh thần.

Rất rõ ràng, dáng vẻ già nua này cũng là do ông ta giả vờ.

“Ngài là?” Giọng ông lão khàn khàn.

Thanh niên bên cạnh cảnh giác nhìn Trương Thiên.

“Tôi là một người trẻ tuổi đi ngang qua.” “Thấy hai vị cô đơn, liền nghĩ đến việc đi cùng một đoạn.” Trương Thiên mỉm cười.

Ông lão nhìn xung quanh Trương Thiên.

Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất, cảm giác trên người họ khiến ông lão có một dự cảm không tốt.

“Ha ha, nếu đã như vậy, vậy chúng ta cùng đi thôi.” Ông lão cười sảng khoái.

Mấy người đi trên đường.

Chương 671

Trương Thiên vô tình lên tiếng.

“Đúng rồi, ông lão đến từ đâu vậy?

Trông không giống người Bắc Ly?” Ông lão vừa đi vừa nói.

“Tây Tạng.” Sau khi ông lão nói xong, bước chân của Trương Thiên khựng lại.

Trong mắt có chút kinh ngạc.

Trương Thiên có chút kinh ngạc nhìn hai người.

Điều hắn kinh ngạc không phải là Tây Tạng, mà là hai người này lại từ một nơi xa xôi như vậy đến Bắc Ly.

Chỉ để tham gia một buổi đấu giá.

Nhìn bộ dạng của họ, có lẽ cũng không mua được thứ mình muốn.

Phải biết rằng, công nghệ bây giờ không phát triển, từ Tây Tạng đến đây ít nhất cũng mất mấy tháng trời.

Lũ người này, làm thế nào mà ở một nơi xa như vậy lại nhận được tin tức, rồi đến Bắc Ly tham gia hội đấu giá.

Trương Thiên trong lòng cũng vô cùng tò mò.

“Tôi thấy dáng vẻ của hai vị, chắc là không đấu giá được thứ gì rồi nhỉ?” Trương Thiên gần như ngay lập tức thu lại vẻ kinh ngạc trong mắt.

Hắn bình thản lên tiếng.

Lão giả nhìn Trương Thiên một cái.

Khóe miệng nở một nụ cười.

Dường như có chút bất đắc dĩ.

“Hết cách rồi, tôi vốn nghĩ rằng, số vốn của mình đã không ít, không ngờ ở nơi này, tôi vẫn chỉ là một hạt cát nhỏ bé.” Lão giả nói rồi xua xua tay.

“Không nhắc đến nữa.” Nói xong, ông ta cùng chàng trai trẻ tăng tốc hơn một chút.

“Vừa hay, tôi lại đấu giá được một vài thứ, nếu ông muốn, tôi có thể trao đổi với ông.” Trương Thiên đột nhiên lên tiếng.

Bước chân của lão giả khựng lại.

“Ông ơi.” Chàng trai trẻ thấy ông mình dừng bước, giọng nói có thêm vài phần lo lắng.

“Dám hỏi huynh đệ, đấu giá được thứ gì?” “Lại muốn trao đổi điều kiện gì với một lão già như tôi.” Giọng của lão giả không lớn, nhưng lại rất rõ ràng, mạnh mẽ.

Trương Thiên từ từ lấy ra một viên Tụ Khí Tán trung phẩm.

Không phải Trương Thiên keo kiệt, mà là hắn chỉ có đan dược trung phẩm.

Kể từ khi Trương Khởi Linh có thể luyện chế đan dược trung phẩm, hắn không bao giờ luyện chế loại hạ phẩm nữa.

Cho nên trong kho đan dược nhỏ của Trương Thiên, về cơ bản toàn là đan dược trung phẩm.

“Đây là Tụ Khí Tán trung phẩm.” Lão giả nhìn thấy thứ trước mắt, mắt trợn tròn.

Đồng thời tim cũng đập thình thịch.

Ông đã lớn tuổi, tu vi mãi không thể đột phá.

Nếu có loại đan dược này, nói không chừng có thể giúp ông sống thêm vài năm, tu vi biết đâu cũng sẽ có đột phá nhất định.

Nhưng mà, người này lại lấy ra loại đan dược như vậy, không khỏi khiến người ta sinh lòng nghi ngờ.

"Lão đại, cái này?" Bàn Tử thấy Trương Thiên lấy ra đan dược, trong lòng cũng có chút không hiểu.

Đưa đồ cho một lão già, lão đại dạo này làm việc thật sự càng lúc càng khó đoán.

Trương Thiên thì không nói gì, chỉ im lặng nhìn lão giả trước mặt.

Lão giả đến từ Tây Tạng, cộng thêm thực lực của ông ta, Trương Thiên cảm thấy, có lẽ có thể hỏi ra được chút gì đó.

Có được thực lực như vậy, chắc chắn hiểu biết về Tây Tạng không tồi.

Sau này Trương Thiên định đi Tây Tạng một chuyến, tự nhiên phải cân nhắc đến một vài chuyện ở đó.

Lão giả đối mặt với ánh mắt của Trương Thiên, lại đối mặt với viên đan dược trước mắt, ông ta động lòng.

Một viên đan dược này đã bán được với giá trên trời mấy chục tỷ.

Mà trước mắt, lại có một viên như vậy.

Chỉ cần ông ta trả lời vài câu hỏi là có thể nhận được, điều này sao có thể không khiến ông ta động lòng.

"Vị huynh đệ này, nói thật chứ?" Lão giả lên tiếng.

Trương Thiên mỉm cười.

Vẫn không hề tỏ ra vội vã.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đứng một bên.

Tuy không biết Trương Thiên định làm gì, nhưng xem thái độ của hắn, chắc là có chuyện.

"Tất nhiên." Trương Thiên nói rồi đưa viên đan dược qua.

Lão giả hít một hơi, nhận lấy viên đan dược.

"Nếu tiểu huynh đệ đã tin tưởng tôi như vậy, thì chỉ cần là thứ tôi biết, nhất định sẽ nói hết không giấu giếm." Lão giả có chút kích động, tay cầm đan dược thậm chí còn hơi run.

Trương Thiên trên mặt vẫn mỉm cười.

Loại đan dược này, hắn đã thấy nhiều rồi, nếu là trước kia, hắn cũng sẽ có bộ dạng như vậy.

"Ông sống ở đâu tại Tây Tạng?" "Có phải là một gia tộc không?" Trương Thiên bắt đầu hỏi dồn mấy câu.

Lão giả cũng không do dự.

"Chúng tôi là gia tộc Đáp Lý Mộc, sống ở vùng núi Tây Tạng." "Cũng coi là một gia tộc đi, gia tộc chúng tôi đời đời chăn cừu, làm nông, còn tôi cũng là vô tình có được chút cơ duyên nên mới thay đổi được vận mệnh gia tộc." Lão giả cũng coi như thành thật.

Thậm chí còn kể cả chuyện của mình ra.

Có thể thấy, viên đan dược này, ông ta thật sự rất trân trọng.

"Ừm, câu hỏi tiếp theo, ông có ở gần dãy núi Côn Luân không?" Trương Thiên hỏi.

Lão giả sờ sờ má.

Ông ta đại khái biết Trương Thiên muốn làm gì.

"Thì ra là hỏi về dãy núi Côn Luân, một câu hỏi đơn giản như vậy mà lại lấy ra một viên đan dược, người Bắc Ly đều như vậy sao?"

Lão giả trong lòng có chút kích động.

Ông ta nhìn Trương Thiên như nhìn một tên ngốc.

Nào biết rằng, những thông tin này đối với Trương Thiên, còn quan trọng hơn một viên đan dược rất nhiều.

Có thể nói, cả hai đều có được thứ mình cần.

"Ừm, gia tộc chúng tôi ở rất gần dãy núi, núi Côn Luân được chúng tôi coi là thần sơn." "Bên trong có rất nhiều truyền thuyết đáng sợ, thậm chí, trong thần sơn còn có vô số nơi nguy hiểm, chúng tôi đều không dám vào." Lão giả lên tiếng.

"Có truyền thuyết liên quan không?" Trương Thiên hỏi.

"Truyền thuyết?

Nghe nói Tây Vương Mẫu Mẫu thường trú trong thần cung Côn Luân, Tây Vương Mẫu Mẫu có lòng nhân ái, trong truyền thuyết bà thường phổ độ phàm trần." "Hoa sen tuyết chính là biểu tượng của bà, bà giống như chiếc khăn Hada, khắc sâu trong tâm hồn chúng tôi." Lão giả nói đến Tây Vương Mẫu Mẫu, tỏ ra vô cùng nghiêm túc.

Thậm chí từng chữ đều nghiến răng nói ra.

Sợ rằng sẽ nói sai.

Rõ ràng, ông ta đối với Tây Vương Mẫu Mẫu và Côn Luân vô cùng tôn kính.

"Phải rồi, ở Tây Tạng có một dòng sông băng nào không?" Trương Thiên nghĩ đến đội khảo sát trước đó, và cả chuyện về hoả biểu trùng.

Cửu tầng yêu tháp có thể ở ngay bên dưới.

"Sông băng?

Có rất nhiều, chủ yếu là xem cậu đi đâu." "Phía bắc, phía tây đều

có, nhưng không nên đi phía tây, bên đó có quân đội đóng quân.” Lão giả nói rồi lắc đầu, không khuyên Trương Thiên đi.

Mà Hồ Bát Nhất dường như nghĩ tới điều gì đó.

Lông mày khẽ nhíu lại.

“Được, chuyện này tôi biết rồi.” “À đúng rồi, còn một chuyện nữa, làm sao ông biết ở đây có tin tức đấu giá.” Trương Thiên tò mò nhìn lão giả.

Gã này, vượt ngàn dặm mà cũng biết Bắc Ly mở hội đấu giá.

Điều này về cơ bản là không thể, Tân Nguyệt Phạn Điếm làm gì có danh tiếng lớn như vậy.

Chương 672

Đến cả người trong núi cũng biết.

“Là một tiểu ca nói cho tôi biết, họ đến Tây Tạng chúng tôi, tôi vừa hay đã giúp cậu ta.” Lão giả khẽ nói.

“Đúng vậy, tiểu ca đó rất tốt, còn dạy chúng tôi nói tiếng Hán nữa.” Chàng trai trẻ cũng lên tiếng.

Phải biết rằng, vào thời điểm này, ngôn ngữ ở Tây Tạng không phải là tiếng phổ thông.

Mà là tiếng Tạng tiêu chuẩn, cho dù là bây giờ, trong các chương trình của người Tạng, cũng nói tiếng Tạng, rất nhiều người nghe không hiểu.

“Dám hỏi, tiểu ca đó là ai?

Tên là gì?” Trương Thiên hỏi.

Lão giả do dự một chút.

Nhưng rồi lại nhìn viên đan dược trong tay.

Đã nói nhiều như vậy rồi, cũng không thiếu chút này.

“Cậu ấy tên là Giải Vũ Thần, bảo chúng tôi đến đây tham gia đấu giá, đồng thời nhắn lại cho Giải gia, nói cậu ấy không sao.” Lão giả nói.

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi là bạn của Giải Vũ Thần, lời này tôi đi nhắn cũng được, đương nhiên các vị không yên tâm cũng có thể đi một chuyến nữa.” “À đúng rồi, còn một chuyện.” Trương Thiên nghĩ một lúc rồi lại nói.

Lão giả khóe miệng giật giật.

Quả nhiên, viên đan dược này không dễ kiếm.

Câu hỏi này nối tiếp câu hỏi khác.

Trương Thiên chẳng lẽ là hóa thân của bộ sách "Mười vạn câu hỏi vì sao"?

Câu hỏi thật sự quá nhiều.

"Ông có biết một người tên là Bạch Mã không." Trương Thiên bình thản nói.

Khi Trương Thiên nói ra cái tên này, sắc mặt lão giả liền thay đổi.

Vẻ mặt cũng trở nên có chút kỳ quái.

Trương Thiên lập tức hiểu ra, ông ta tuyệt đối biết một vài chuyện!

Nhìn lão giả trước mắt, Trương Thiên cũng không vội, ngược lại rất bình tĩnh nhìn ông ta.

Trong nguyên tác, Trương Khởi Linh đã từng gặp Bạch Mã, tuy chỉ có ba ngày, nhưng cũng coi như đã hoàn thành một tâm nguyện của y.

Nếu Trương Thiên có thể tìm được Bạch Mã, hắn muốn thử xem có thể giữ bà ở lại thế giới này không.

Cho dù là dưới hình thức hồn thể cũng được.

Lão giả thấy Trương Thiên đang nhìn mình.

Ông ta có chút do dự.

Bởi vì ông ta không muốn trả lời câu hỏi này.

"Cậu hỏi chuyện này làm gì?" Trong mắt lão giả mang theo vài phần cảnh giác.

"Tôi có một người bạn, cậu ấy muốn gặp Bạch Mã." Trương

Thiên nói thật.

Lão giả nhìn Trương Thiên.

“Người bạn đó chính là cậu sao?” “Tôi nói thật, Bạch Mã là một nhân vật huyền thoại, là người mà chúng tôi kính ngưỡng.” “Nếu cậu muốn hỏi về câu chuyện của bà ấy, tôi có thể kể cho cậu, nhưng tôi không biết tung tích của bà ấy.” “Hơn nữa, chuyện của bà ấy đã là chuyện của trăm năm trước, Bạch Mã, đã chết từ lâu rồi.” Lão giả lắc đầu nói.

Trương Thiên lắc đầu, Bạch Mã chắc là chưa chết.

Trong nguyên tác là Thiên Sư đã đưa Trương Khởi Linh đến một nơi, mới gặp được Bạch Mã, tuy chỉ có ba ngày, nhưng lại quý hơn cả vĩnh hằng.

“Không sao, ông kể cho tôi nghe câu chuyện là được rồi.” Trương Thiên cũng không kén chọn.

Lão giả nhìn Trương Thiên một cái.

Rồi lên tiếng.

“Bạch Mã là một bác sĩ người Tạng, bà cứu giúp bá tánh, còn cống hiến vô tư.” “Bà ấy luôn là chiếc khăn Hada trong lòng chúng tôi.” “Và vì những việc làm của bà, người Tạng cũng không bạc đãi bà, nghe nói, bà được chôn cất dưới biển hoa.” “Những chuyện khác thì tôi không biết.” Lão giả nói xong nhìn Trương Thiên.

“Cái đó, còn câu hỏi nào nữa không?” Lão giả thật sự có chút phiền muộn.

Trương Thiên dùng một viên đan dược, hỏi ra cả đống vấn đề.

Chỉ thiếu điều hỏi nhà ông ta có mấy người nữa thôi.

“À, tạm thời không có, đợi khi nào có lại hỏi ông, viên đan dược

này tặng ông, Bàn Tử, chúng ta đi.” Trương Thiên sờ sờ cằm, sau đó vẫy tay một cái, cả nhóm người hùng hổ rời khỏi bên cạnh lão giả.

Lão giả chớp chớp mắt, mặt đầy ngơ ngác.

Sau đó là kích động.

Trời ạ, cứ thế cho luôn, người Bắc Ly hào phóng vậy sao?

Chẳng phải nên keo kiệt, giống như bà thím lúc mới đến, giơ cao chính hoàng kỳ sao?

“Ông ơi, tốt quá rồi, chúng ta miễn phí có được viên đan dược này, nó đáng giá mấy trăm triệu đấy.” Chàng trai trẻ mặt đầy kích động.

Nghĩ đến việc ông mình có thể dựa vào thứ này để đột phá, trong lòng cậu ta vui mừng khôn xiết.

Lão giả gật đầu.

“Chuyến đi này không uổng, chàng trai trẻ đó thật không tệ.” “Được rồi, chúng ta về thôi.” Nói rồi, hai người đi về phía không xa.

Trương Thiên và những người khác lúc này cũng đã biến mất trong màn đêm.

“Lão đại, cứ lãng phí một viên đan dược như vậy, Bàn gia tôi đau lòng quá đi.” Bàn Tử ôm lấy tim, vẻ mặt đau đớn.

“Cậu đúng là, viên đan dược này, nhìn chung cũng không lỗ lắm.” “Chúng ta cũng biết được một vài chuyện không phải sao?” Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái.

“Lão đại, ý của anh là?

Muốn đi Tây Tạng?!” Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc.

Mắt còn bất giác nhìn Hồ Bát Nhất một cái.

Phải biết rằng, Hồ Bát Nhất trước kia ở Côn Luân đã gặp rất

nhiều chuyện.

Rất nhiều chuyện quỷ dị, và khó quên.

Cho đến hôm nay, Hồ Bát Nhất vẫn khó lòng nguôi ngoai.

Lại đi Tây Tạng, chẳng phải là xát muối vào vết thương của Hồ Bát Nhất sao.

"Ừm, phải đi Tây Tạng một chuyến." "Lão Hồ không có vấn đề gì chứ?" Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

"Không vấn đề gì, vừa hay, tôi cũng có chút hiểu biết về Tây Tạng, đúng lúc có thể làm hướng dẫn viên." Hồ Bát Nhất lại không hề che giấu.

Tuyết Lỵ Dương nắm lấy tay Hồ Bát Nhất.

Trên mặt cô có chút tò mò.

Hồ Bát Nhất đã từng đến Tây Tạng, sao cô lại không biết.

"Hồ, trước kia anh ở Tây Tạng làm gì?" Trong mắt Tuyết Lỵ Dương loé lên một tia tò mò.

"Đóng quân, làm lính." Hồ Bát Nhất nói, suy nghĩ dường như trôi về những năm tháng anh đóng quân ở Tây Tạng.

Phía sau dãy Côn Luân là các quốc gia khác, cho nên họ ở đó cũng là để canh giữ biên cương.

Có thể nói, đóng quân ở đó, lúc nào cũng có nguy cơ bị xâm lược, vô cùng nguy hiểm.

"Đó là một ngày trời trong xanh, tôi và các đồng đội đi tuần núi, khi xe chạy đến một vùng tuyết, không biết vì sao xe lại chết máy." "Chúng tôi tiến lên kiểm tra, nhưng lại gặp phải sương mù dày đặc trăm năm khó gặp, trong sương mù, tôi đã thấy một cảnh tượng kinh hoàng." "Đó là từng con bọ lửa biết phát sáng, chúng nó như không

cần mạng sống, điên cuồng lao về phía chúng tôi." Hồ Bát Nhất nói, trên mặt có chút đau thương.

Anh rất trọng tình nghĩa, gặp phải chuyện này cũng rất khó nguôi ngoai.

Huống chi là tất cả anh em đều đã chết, chỉ còn lại một mình anh sống sót.

"Những con bọ lửa đó sau khi thiêu cháy hết các đồng đội đi cùng tôi, liền lao về phía tôi, nếu không phải một người anh em đã chắn giúp tôi, có lẽ tôi cũng đã chết ở đó." Hồ Bát Nhất nói, anh hít một hơi thật sâu.

Rõ ràng, anh có chút nhập tâm rồi.

"Sau đó anh có quay lại không?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

"Vì chuyện này, tôi bị điều đến nơi khác, sau đó thì trở về Bắc Ly." Hồ Bát Nhất nói, trong lòng anh cũng rất mong có thể đi thêm một lần nữa.

Tìm được di vật của chiến hữu, cũng coi như là chôn cất họ.

"Vậy lần này đi Tây Tạng thực ra là một chuyện tốt, lão Hồ, nói không chừng chúng ta có thể tìm được di vật của chiến hữu anh, có lẽ còn có cơ hội gặp lại họ." Trương Thiên trầm giọng nói.

Hồ Bát Nhất mắt trợn tròn.

"Thật sự có cơ hội sao?

Chương 673

Tôi nhất định phải nói lời cảm ơn với họ.” Hồ Bát Nhất vô cùng nghiêm túc.

Trương Thiên gật đầu.

“Núi Côn Luân có một từ trường độc đáo, có một vài truyền thuyết không biết anh đã nghe qua chưa.” “Người chết ở biển, linh hồn sẽ mãi mãi ở lại biển, còn người chết ở Côn Luân, cũng sẽ mãi mãi ở lại Côn Luân.” “Có lẽ họ cũng đang chờ anh đến cứu giúp.” Trương Thiên khẽ nói.

Đây không phải là hắn nói để Hồ Bát Nhất đi, truyền thuyết này thật sự có.

Hồ Bát Nhất nắm chặt tay.

“Viên đan dược này đáng giá.” Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Trương Thiên trên mặt nở nụ cười.

“Ủa?

Lão đại, Bạch Mã đó là ai vậy, sao Bàn gia tôi chưa nghe nói qua.” “Anh hỏi chuyện này làm gì.” Bàn Tử lại nghĩ đến việc Trương Thiên hỏi về Bạch Mã.

“Bạch Mã, là mẹ của nhị ca cậu.” “Bà ấy ở Tây Tạng, nếu chúng ta qua đó, nói không chừng có thể gặp lại.” Trương Thiên nói, cũng có chút mong đợi.

Một người mất đi ký ức, mất đi tình cảm, khi nhìn thấy mẹ mình lần nữa, sẽ là cảnh tượng gì.

Ký ức trong lòng Trương Khởi Linh rốt cuộc có được đánh thức không.

“Cái gì?!” “Cái gì!? *3” Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương gần như đồng thanh lên tiếng.

“Lão đại, anh nói, mẹ của nhị ca tôi ở Tây Tạng?

Mẹ kiếp, còn chờ gì nữa, chúng ta đi ngay bây giờ.” “Không vì gì khác, chỉ vì nhị ca, chúng ta cũng phải đi.” Bàn Tử mặt đầy lo lắng.

Có thể thấy, gã này cũng rất quan tâm đến Trương Khởi Linh.

“Không ngờ, Tiểu Ca cũng có mẹ, lại ở Tây Tạng, tôi cũng muốn đi.” Tuyết Lỵ Dương cũng mặt đầy nghiêm túc.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cho dù không phải vì mình, anh cũng sẽ đi Tây Tạng.

“Được, nếu mọi người đã đồng ý, vậy sang năm chúng ta sẽ xuất phát.” Trương Thiên vẫy tay nói.

“Hả?” Bàn Tử???

Hồ Bát Nhất???

Tuyết Lỵ Dương!!!

Trời ạ, chắc chắn không nói nhầm chứ?

“Lão đại, sang năm?” Bàn Tử gãi đầu, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Thời buổi này, đi đâu cũng phải xếp hàng, xếp hàng thì thôi đi, còn xếp đến tận sang năm.

Chẳng lẽ đây là kiến tha lâu đầy tổ, thời gian toàn dựa vào tưởng tượng sao.

“Ừm, tài nguyên tu luyện chúng ta kiếm được trong năm nay đã đủ rồi, thay vì vội vàng đi, chi bằng cứ tu luyện trước đã.” “Đợi chuẩn bị

đầy đủ rồi đến Tây Tạng cũng không muộn.” Trương Thiên khẽ gật đầu nói.

Khí tức Mộc Trần Châu tỏa ra khắp không gian hư ảo, Trương Thiên còn chưa hưởng thụ kỹ, cũng chưa tu luyện tử tế.

Sao có thể vội vàng đi Tây Tạng được.

Hơn nữa, Tây Tạng vẫn khá nguy hiểm.

Có rất nhiều nơi nguy hiểm, lần này Trương Thiên đi Tây Tạng chắc chắn sẽ đến Cửu tầng yêu tháp.

Trương Thiên không rõ liệu yêu tháp có vì một số nguyên nhân nào đó mà trở nên khó khăn bất thường không.

Cho nên, hắn phải chuẩn bị kỹ càng.

“Như vậy cũng được, chúng ta vừa về đã đi, quả thực không ổn lắm.” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Anh cũng cảm thấy mình cần phải tu luyện thêm.

“Thôi được, nếu các cậu đều nói vậy, thì Bàn gia tôi đồng ý.” “Bàn gia tôi về chế thêm ít trang bị, cố gắng trong vài tháng làm thêm một bộ giáp cho nhị ca.” Bàn Tử mặt đầy kiên định.

Trương Thiên vỗ vỗ vai gã.

“Không ngờ Bàn Tử cậu cũng có ngày hiểu chuyện, tôi rất mừng.” Trương Thiên nói, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Bát Nhất đều bật cười thành tiếng.

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Ngày hôm sau.

Trương Thiên đến công ty một chuyến, giao phó lại công việc.

Sau khi xong việc ở công ty, Trương Thiên liền làm một ông chủ khoán tay.

Thời gian trôi qua trong lúc Trương Thiên tu luyện.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng tu luyện trong không gian hư ảo của Trương Thiên, chỉ có Bàn Tử ở trong phòng mình rèn sắt.

Rất nhanh, một tuần sau.

Một ngày nọ.

Cửa tứ hợp viện bị gõ vang.

Một bóng người của Nhất Mi Đạo Nhân bước vào tứ hợp viện.

"Đồ nhi ngoan?" Nhất Mi Đạo Nhân lớn tiếng gọi.

Trương Thiên cảm nhận có người vào tứ hợp viện, lúc này mới dừng tu luyện.

Chỉ trong một tuần, Trương Thiên đã cảm thấy khác trước, đó là nhờ vào sức mạnh của Mộc Trần Châu.

"Mộc Trần Châu này thật đáng giá." Trương Thiên nhìn viên châu trên đỉnh đầu, món đồ này không uổng công hắn liều mạng tìm kiếm.

Trong sân, tiểu hồ ly và tiểu miết đang chơi đùa.

Cái mai rùa to của tiểu miết di chuyển không ngừng dưới gốc cây.

Thấy Trương Thiên ra ngoài, tiểu miết còn nở một nụ cười.

À, tuy nụ cười đó có hơi kỳ quái.

Miệng to ngoác đến tận mang tai, mà trong miệng toàn là răng nhọn.

Nếu không phải Trương Thiên biết tiểu miết đang chào mình, người không biết còn tưởng nó đến ăn thịt người.

"Ba ơi, ba ra rồi!" Đoàn Đoàn thấy Trương Thiên ra ngoài, trên

mặt có chút phấn khích.

“Ừm, ta nghe thấy tiếng của sư phụ, ta đi xem sao.” “Các con chơi tiếp đi.” Trương Thiên gật đầu, Đoàn Đoàn cũng ngoan ngoãn không đi theo Trương Thiên.

Trước cửa, bóng dáng Nhất Mi Đạo Nhân xuất hiện.

Trương Thiên trên mặt mang theo vẻ hơi nghi hoặc.

“Sư phụ, ngài đây là?” Trương Thiên hỏi.

Nhất Mi Đạo Nhân đến vào lúc này, lẽ nào có chuyện khác sao?

“Đồ nhi ngoan, con quên rồi sao, lần trước nói cùng sư phụ đi hành hiệp trượng nghĩa, giải cứu thế nhân, làm một hảo hán Mao Sơn.” Nhất Mi Đạo Nhân thao thao bất tuyệt nói.

Trương Thiên sờ sờ má.

“Sư phụ, bây giờ sao?” Trong mắt Trương Thiên lóe lên một tia nghi hoặc.

Nhất Mi Đạo Nhân cũng thật kỳ lạ, tại sao cứ nhất quyết muốn mình đi hành hiệp trượng nghĩa.

Lẽ nào có vấn đề gì khác chăng?

“Chứ sao, vi sư đã đợi mấy ngày rồi.” “Cũng không thấy con đến, đành phải tự mình đến tìm con thôi.” Nhất Mi Đạo Nhân nói, gật đầu, có vẻ hơi bất đắc dĩ.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

Cùng lắm thì không tu luyện vài ngày rồi đi cùng Nhất Mi Đạo Nhân một chuyến là được.

Chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

“Được, vậy chúng ta xuất phát ngay bây giờ.” “À đúng rồi, còn

chưa hỏi, sư phụ, nơi ngài hành hiệp trượng nghĩa ở đâu vậy." Trương Thiên gật đầu, rồi lại suy nghĩ hỏi.

"Ở bên kia núi, bên kia biển." Trong mắt Nhất Mi Đạo Nhân lóe lên một tia sáng.

Trương Thiên khóe miệng giật giật.

Quái lạ, chẳng lẽ còn có Xì Trum sao?

"Sư phụ, ngài đừng úp mở nữa." "Chúng ta đi nhanh về nhanh." Trương Thiên có chút sốt ruột.

Chương 674

Dù sao còn phải tu luyện nữa.

Không thể lơ là được.

“Vội gì, đồ nhi ngoan cứ đi theo ta là được.” “Đến lúc đó con sẽ biết.” Nhất Mi Đạo Nhân nói, rồi đi trước.

Trương Thiên mặt đầy nghi hoặc, nhưng nghĩ lại cũng đành phải đi theo sau.

“Thật là kỳ lạ.” Trong lòng có chút phiền muộn, Trương Thiên nhanh chóng đi theo lên xe của Nhất Mi Đạo Nhân.

Nhất Mi Đạo Nhân thường xuyên đi giúp các quan lớn, phú hào điều chỉnh phong thủy, trừ tà.

Cho nên trong tay cũng có chút tiền.

Hơn nữa.

Nhất Mi Đạo Nhân còn học cả bằng lái, cho nên ông ta thậm chí có thể lái xe.

Chỉ có điều, ông ta lái xe không dùng chân đạp, mà dùng ý niệm để lái.

Đây là một phương pháp lái xe rất độc đáo.

“Sư phụ, ngài học lái xe từ khi nào vậy?” Trương Thiên nhìn dáng vẻ tự tin của Nhất Mi Đạo Nhân, trong lòng cũng có chút kỳ quái.

“Đồ nhi ngoan, sư phụ biết nhiều thứ lắm.” “Dù sao, bản thiên sư là, đệ tử thiên tài số một, Mao Sơn!” Nhất Mi Đạo Nhân trực tiếp nói ra câu cửa miệng của mình.

Trương Thiên sờ sờ cằm.

Trời ạ, vốn tưởng ông ta đã cải tà quy chính rồi.

Không ngờ câu cửa miệng này vẫn còn nhớ.

Xe chạy suốt một đường, cũng không biết Nhất Mi Đạo Nhân muốn đưa mình đi đâu, Trương Thiên cũng không quan tâm.

Khi Trương Thiên rời đi.

Giải gia ở Bắc Ly.

Trong Giải gia, lão giả và chàng trai trẻ rời khỏi đại viện Giải gia.

"Tiểu Thần đã đến Tây Tạng." Sắc mặt Giải Liên Hoàn có chút khó coi.

Dù sao Tây Tạng rất nguy hiểm.

Chỉ cần những câu chuyện trong truyền thuyết, cũng đủ để chứng minh sự bí ẩn của Tây Tạng.

Muốn vén lên tấm màn bí ẩn đó, thì phải trả một cái giá đắt.

"Tôi tin tưởng nó, nhất định sẽ không sao." "Và hai người này có thể đến đây báo tin, đã chứng minh, Vũ Thần không chết." Nhị Nguyệt Hồng ở bên cạnh bình thản lên tiếng.

Giọng không lớn, nhưng có hơi sắc bén.

"Ừm, hy vọng là vậy." "À đúng rồi, gần đây có tin tức gì của Trương Thiên không?" Giải Liên Hoàn hỏi.

Kể từ lần trước Trương gia tham gia hội đấu giá, rồi đến công ty một chuyến, thì không có tin tức gì nữa.

Giải Liên Hoàn nghi ngờ Trương Thiên lại ra ngoài rồi.

"Nghe nói vẫn ở nhà, chắc là đang tu luyện." "Lần này hắn ra ngoài một năm, e rằng đã kiếm được không ít thứ." Giọng Nhị Nguyệt Hồng vừa dứt.

Mà Giải Liên Hoàn thì khẽ nhíu mày.

"Tôi đang nghĩ, chúng ta có nên quay lại nghề cũ không." Ông ta bắt đầu nói, Nhị Nguyệt Hồng không nói gì.

Dường như cũng rơi vào trầm tư.

Trương Thiên có thể trong thời gian ngắn thực lực tăng vọt, họ cũng dần dần mò ra được một vài manh mối.

E rằng là vì những ngôi mộ đó.

Mà là một người trộm mộ kỳ cựu, Giải Liên Hoàn lúc này cũng đã động lòng.

"Nhưng, anh có nghĩ đến không, bây giờ chúng ta đã là thành viên của Cửu Môn." "Hắn sẽ để anh xuống mộ sao?" Nhị Nguyệt Hồng bình thản lên tiếng.

Giải Liên Hoàn toàn thân sững sờ.

Mắt trợn tròn.

Ông ta dường như đã hiểu ra điều gì đó.

"Cái Cửu Môn này, không chỉ là một tập đoàn lợi ích, mà còn là gông cùm trói buộc chúng ta không cho chúng ta trộm mộ!" Giải Liên Hoàn đột nhiên nói.

Lông mày ông ta khẽ nhíu lại.

Ông ta lại không biết không hay rơi vào bẫy của Trương Thiên, nhưng, cho dù ông ta không gia nhập Cửu Môn, thì ở Bắc Ly chắc chắn không thể tồn tại được.

Giải Liên Hoàn hít một hơi, mắt đảo quanh không biết đang nghĩ gì.

Giải Liên Hoàn suy nghĩ rất lâu.

“Chúng ta không biết trong mộ họ đào được có gì, nhưng, bản lĩnh này của chúng ta quả thực được mài giũa trong mộ.” “Năm đó tôi đã định rửa tay gác kiếm, nhưng bây giờ cám dỗ quá lớn.” Giải Liên Hoàn lẩm bẩm.

Sao ông ta có thể nhìn Trương Thiên từng bước lớn mạnh.

Mà con trai mình cũng lại một lần nữa bước lên con đường này.

“Chắc là khi Trương Thiên sáng lập Cửu Môn, đã nghĩ đến, chúng ta có thể sẽ quay lại nghề cũ.” “Bây giờ hắn vẫn là môn chủ, hơn nữa thực lực rất mạnh, chúng ta nếu muốn đi trộm mộ, thì phải được sự đồng ý của hắn.” Nhị Nguyệt Hồng ở bên cạnh nói.

“Vậy thì làm sao?

Chúng ta đi xin ý kiến của hắn?” Giải Liên Hoàn hỏi.

“Tôi biết, thằng nhóc nhà họ Ngô, chính là do Trương Thiên âm thầm sắp xếp ở nước ngoài để trộm mộ.” Giải Liên Hoàn lẩm bẩm.

“Chúng ta đợi lần sau đến thương lượng với hắn, khả năng cao là sẽ cho chúng ta đi.” Nhị Nguyệt Hồng bình thản lên tiếng.

Nói thật, ông không muốn đi.

Bởi vì bây giờ đã không còn là thời chiến tranh loạn lạc nữa.

Cũng không cần phải đi trộm mộ để cứu giúp những người dân bị thiên tai.

Cho nên Nhị Nguyệt Hồng cũng hoàn toàn không cần thiết phải đi trộm mộ.

Nhưng Giải Liên Hoàn thì khác, ông ta tàn nhẫn, thông minh, biết rằng muốn Giải gia có thể tồn tại lâu dài, thì thực lực không thể kém.

Ít nhất không thể kém hơn mấy gia tộc nhà họ Ngô.

Như vậy trong Cửu Môn mới không bị bài xích, có được một chỗ đứng.

Lúc này, khi hai người Giải Liên Hoàn đang thảo luận.

Cửa hàng đồ cổ.

Nhà của Trương Thiên.

Lý Tuyết Cầm và Trương Hướng Thiên ngồi trên ghế sofa.

Bốn mắt nhìn Trương Khởi Linh ở đầu ghế sofa bên kia.

“Khởi Linh, con sao vậy?

Gần đây cứ ngơ ngơ ngác ngác.” “Nói thật cho mẹ biết, có phải bị bệnh rồi không.” Lý Tuyết Cầm nhìn Trương Khởi Linh, trong mắt đầy sự quan tâm.

Trương Khởi Linh gãi đầu.

“Con hình như... có một số chuyện bắt đầu quên rồi.” Trương Khởi Linh nhíu mày.

Ánh mắt y nhìn Lý Tuyết Cầm.

Trong mắt không có màu sắc, nhưng Lý Tuyết Cầm lại có thể cảm nhận được từ trong lòng, tình cảm của Trương Khởi Linh đang dao động.

“Khởi Linh đừng lo, chúng ta luôn ở đây.” “Chỉ là bị bệnh thôi, rất nhanh sẽ khỏi.” Lý Tuyết Cầm an ủi.

Ánh mắt bà nhìn Trương Hướng Thiên một cái.

Trương Hướng Thiên cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Con chỉ quên chuyện của mấy năm trước.” “Không sao đâu.” Trương Khởi Linh khẽ nói.

Ánh mắt y nhìn người trước mặt, muốn ghi nhớ họ vào trong lòng.

Trong đầu lóe lên những hình ảnh cùng Trương Thiên.

Trương Khởi Linh không biết trong lòng là cảm xúc gì.

Nhưng, y rất trân trọng những hình ảnh đó.

Chương 675

Cũng không biết, khi y có ký ức, Trương Thiên có thể đưa y đi tìm lại ký ức thực sự một lần không.

Nhưng khi nhìn thấy Lý Tuyết Cầm, trong lòng Trương Khởi Linh cũng dần dần bình tĩnh lại.

Có lẽ, đây cũng là một phần ký ức đẹp đẽ trong cuộc đời y.

"À đúng rồi, Khởi Linh, con không đến chỗ Tiểu Thiên sao?

Đã mấy tuần rồi." Trương Hướng Thiên quan tâm hỏi.

Ông muốn cho Trương Thiên biết tình hình hiện tại của Trương Khởi Linh.

"Không sao." Trương Khởi Linh lắc đầu không nói nhiều.

Ký ức đang dần trôi đi, nhưng bây giờ tu vi đã có đột phá lớn, trong thời gian ngắn, ký ức của Trương Khởi Linh vẫn có thể bảo tồn được.

Nhưng thời gian chắc chắn sẽ không quá dài.

Lúc này, Trương Thiên vẫn đang trên đường đi trừ tà cùng Nhất Mi Đạo Nhân.

Tốc độ xe rất nhanh.

Nhưng dù vậy, Trương Thiên vẫn phải ngồi rất lâu mà chưa đến nơi.

Trương Thiên ngồi phía sau, nhắm mắt, tâm thần hợp nhất.

Đã tiến vào trạng thái tu luyện.

Trương Thiên bây giờ đã bắt đầu mặc kệ.

Bất kể Nhất Mi Đạo Nhân đưa mình đi đâu, Trương Thiên đều không quan tâm.

Tu luyện trước mới là chân lý.

Không biết đã qua bao lâu.

Trong ấn tượng của Trương Thiên dường như là mấy ngày.

Trong thời gian đó xe hỏng một lần, Nhất Mi Đạo Nhân thậm chí còn đi sửa xe.

Vì tiến vào trạng thái vong ngã, Trương Thiên cũng không có cảm giác gì.

"Này, Tiểu Thiên, Tiểu Thiên, chúng ta đến rồi, đừng tu luyện nữa, con còn chăm chỉ hơn cả ta trước kia." Nhất Mi Đạo Nhân lay người Trương Thiên.

Trên mặt khẽ gọi.

Trương Thiên khẽ mở mắt.

"Sư phụ, đến rồi?" Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt nhìn xung quanh.

Chỉ thấy xung quanh bốn bề là núi.

Toàn bộ là rừng cây, bụi cỏ.

Đâu có dáng vẻ của một ngôi nhà lớn.

Thậm chí Trương Thiên còn nghe thấy tiếng gầm của dã thú.

Trên mặt có chút ngơ ngác.

"Sư phụ, ngài đây là?" Trương Thiên có chút nghi hoặc.

Đây chắc chắn là Nhất Mi Đạo Nhân không sai, không thay đổi.

Vậy tại sao lại đưa mình đến nơi rừng sâu núi thẳm này.

Hơn nữa, Trương Thiên còn không biết, đây là nơi nào.

“Đây là Mao Sơn.” Ai ngờ, Nhất Mi Đạo Nhân đột nhiên lên tiếng.

Trương Thiên nuốt nước bọt một cái.

Hắn nhìn chiếc xe dưới mông.

Xe bị làm cho hơi cũ nát.

Trời ạ, từ Bắc Ly, lái xe đến Tô Giang, Nhất Mi Đạo Nhân cũng là một thiên tài lớn.

Suốt quãng đường, chiếc xe theo sau cũng chịu khổ rồi.

“Sư phụ, ngài đưa con đến đây là?” Trương Thiên cũng không ngốc, gần như ngay lập tức đã nghĩ ra điều gì đó.

“Đồ nhi ngoan à, con theo vi sư cũng đã mấy năm.” “Vi sư đến nay cũng chưa có gì tốt để truyền thụ cho con.” “Gần đây vi sư đột nhiên nhớ ra, con còn chưa chính thức nhập môn, cho nên.” Nhất Mi Đạo Nhân nói, đột nhiên bay lên.

Hai tay dang ra.

“Cho nên, vi sư muốn đưa con lên núi bái tổ, để sư phụ của ta xem, cái gì gọi là, sóng sau xô sóng trước, một con sóng vỗ nó trên bãi cát.” Nhất Mi Đạo Nhân nói, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Trương Thiên khóe miệng giật giật.

Trời ạ, hóa ra ông đưa tôi đến đây là để khoe khoang sao.

Hơn nữa còn là kiểu khoe khoang quang minh chính đại.

Trong chốc lát, Trương Thiên muốn bỏ chạy.

Nếu cứ khoe khoang suốt đường, chẳng phải sẽ đắc tội với một loạt tổ sư gia sao.

Vậy sau này mình còn mời tổ sư gia nhập thân thế nào nữa.

“Khụ khụ.” Trương Thiên đứng dậy định bỏ chạy.

Ai ngờ bị Nhất Mi Đạo Nhân kéo lại.

“Đồ nhi ngoan, đừng vội đi vệ sinh, đi, lên núi trước đã.” Nhất Mi Đạo Nhân hớn hở nói.

Trương Thiên cũng đành phải đi theo vào rừng.

“Thật là, bản thiên tài mấy năm không đến, sao cỏ ở đây không có ai cắt vậy.” Nhất Mi Đạo Nhân lẩm bẩm, nhìn đám cỏ dại dưới chân núi, ông ta khẽ nhíu mày.

Vung tay một cái, một trận gió thổi qua, đám cỏ dại toàn bộ bị chém ngang.

Sau khi đám cỏ dại bị chém đứt.

Một con đường nhỏ được lát bằng đá xuất hiện trước mắt.

Men theo con đường nhỏ quanh co này là có thể lên núi.

Bây giờ Tô Giang chưa phát triển cao, phần lớn vẫn là núi, quá lạc hậu.

Đi trên con đường nhỏ.

Nhất Mi Đạo Nhân có vẻ hơi phấn khích, lại có chút kỳ quái.

“Không biết các sư đệ ra sao rồi.” “Không biết sư phụ lão nhân gia còn ở đó không, thấy đệ tử của bản thiên tài, có kinh ngạc không.” “He he, lúc đó ta đã sao chép một bản bài vị của tổ sư gia, không biết sư phụ có tức giận không.” Nhất Mi Đạo Nhân lẩm bẩm.

Lúc này ông ta dường như biến thành một kẻ lắm lời.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Nhìn khung cảnh xung quanh.

Và cả con đường.

Trong lòng hắn trầm xuống.

Loại dấu vết nhiều năm không dọn dẹp, thậm chí không có người ở, e rằng bên trong cũng sẽ là một sự thay đổi lớn.

Trong lòng Trương Thiên cũng nảy sinh một suy đoán táo bạo.

Đó là, Mao Sơn có lẽ đã không còn nữa!

Đi trên con đường nhỏ hơi hẹp trước mắt.

Ánh mắt Trương Thiên cũng bất giác nhìn lên trên.

Đó là một khu rừng không thấy điểm cuối.

Con đường nhỏ dường như kéo dài không ngừng, không có điểm kết thúc.

Rất nhanh Trương Thiên đã nhận ra có điều không ổn.

"Sư phụ, ở đây có một trận pháp đúng không." Trương Thiên lên tiếng.

Con đường nhỏ kéo dài, dường như đi mãi cũng không đến cuối, điều này đại biểu cho việc phía trước chắc chắn có thứ gì đó khiến người ta có ảo giác này.

"Không sai, đây là Mao Sơn." "Nơi khai nguyên của đạo sĩ Mao Sơn chúng ta, sao có thể không có trận pháp chứ." Nhất Mi Đạo Nhân nói, hớn hở tăng tốc hơn một chút.

Rất nhanh, đi theo Nhất Mi Đạo Nhân đến một khoảng đất trống.

Chương 676

Khoảng đất trống không lớn, chỉ khoảng mười mét.

Xung quanh khoảng đất trống, có rất nhiều thực vật mọc lên.

Thậm chí còn có mấy cây gỗ mọc hoang.

Trông có vẻ hơi lộn xộn.

"Mở." Chỉ thấy Nhất Mi Đạo Nhân giơ tay, vô số khí tức lưu chuyển.

Cây cối và bụi cỏ hai bên dường như nhận được hiệu lệnh, không ngừng lay động.

Cùng lúc đó, một con đường nhỏ cũng xuất hiện trước mắt.

"Nhìn này, đồ nhi ngoan, đây là con đường đầu tiên vào núi." Nhất Mi Đạo Nhân nói, ông ta nghênh ngang đi trước.

Thái độ đó, dáng vẻ đó, thần sắc đó, không hề thua kém Bàn Tử.

"Không cần phải vội vàng như vậy chứ?" "Hơn nữa tại sao ông ta lại tự tin như vậy." Nhìn dáng vẻ tự tin của Nhất Mi Đạo Nhân, trong lòng Trương Thiên có chút phiền muộn.

Bước lên con đường nhỏ vừa được mở ra.

Xung quanh nở đầy những bông hoa.

Cùng lúc đó, trước mắt Trương Thiên cũng xuất hiện rất nhiều hòn đá được dán bùa.

Trên những hòn đá đó không chỉ có bùa lục, thậm chí còn khắc cả những phù văn.

Trương Thiên biết rõ, đây là sức mạnh chủ yếu chống đỡ cho trận

pháp này.

Trận pháp của Mao Sơn không được coi là mạnh lắm.

Đương nhiên không thể so sánh với Dược Vương Cốc.

Dược Vương Cốc người ta dùng loại tinh thạch độc đáo đó làm nguồn cung cấp năng lượng cho trận pháp.

Còn loại trận pháp này thì hoàn toàn sử dụng năng lượng tự tạo, so với năng lượng tự nhiên vẫn có một chút chênh lệch.

Bậc thang có rất nhiều.

Trương Thiên trên đường cũng thấy rất nhiều thực vật và hoa cỏ.

Sau khi đi được gần năm phút.

Trương Thiên nhìn thấy vô số bức tượng.

Tượng được xếp thành hàng ở hai bên lối đi, khiến hai bên lối đi trông vô cùng trang nghiêm.

Và từ dáng vẻ, hình thái của các bức tượng đá, Trương Thiên cũng có thể phân biệt rõ ràng các nhân vật tương ứng.

"Đây là thần tượng của Đạo giáo." Trương Thiên nhìn một loạt nhân vật Đạo giáo, không khỏi thốt lên cảm thán.

Nhất Mi Đạo Nhân gật đầu.

"Đúng vậy, đây đều là tổ sư của Đạo giáo, đó là Cự Linh Thiên Thần, kia là..." Nhất Mi Đạo Nhân ở bên cạnh giải thích.

Ông ta rất quen thuộc với những thứ này.

"Đi qua những vị tổ sư này, chúng ta có thể vào cổng chính." Nhất Mi Đạo Nhân nói, ông ta dường như có chút sốt ruột.

"Nhưng mà, theo lý mà nói, bản thiên tài trở về nên có người chuyên môn ra đón mới phải." "Ai, đám tiểu sư đệ kia, thật càng ngày

càng không ra thể thống gì.” Nhất Mi Đạo Nhân phàn nàn một câu, vừa mắng vừa đi vào bên trong khu tượng đá.

Trương Thiên nhìn những bức tượng đá xung quanh.

Mỗi một bức tượng đều được điêu khắc vô cùng sống động.

Thậm chí, Trương Thiên còn có thể nhìn thấy từng chi tiết nhỏ.

“Không hổ là đất của Đạo môn, thứ này chắc chắn được đối xử trọng thể.” Trương Thiên trong lòng cảm thán một câu, rồi đi theo.

Rất nhanh, đi theo Nhất Mi Đạo Nhân, Trương Thiên đã đi qua khu vực tượng đá rộng lớn này.

Thay vào đó là một công trình nhà gỗ mộc mạc đơn giản.

Toàn bộ khu vực Mao Sơn lại toàn bộ sử dụng gỗ và một số ngói để xây dựng.

Trông vô cùng đơn giản, và trên cả ngọn núi, cũng không có công trình nào gây chấn động.

Trương Thiên nghĩ đến Dược Vương Cốc.

Điều này hoàn toàn không thể so sánh với người ta được.

Về kiến trúc, không có một đại điện nào, toàn bộ đều là kết cấu nhà nhỏ.

Vô cùng đơn giản.

Thậm chí, nếu bạn không nhìn kỹ, tuyệt đối sẽ nghĩ rằng đây chỉ là một ngôi làng nhỏ.

“Cũng quá đơn giản rồi.” Nhìn những ngôi nhà trước mắt, Trương Thiên lẩm bẩm.

“Ủa, không ổn.” “Quá không ổn, bản thiên tài trở về, sao không có ai ra đón.” Nhất Mi Đạo Nhân khẽ nhíu mày.

Trên mặt cũng có thêm vài phần nghiêm túc.

“Vụt vụt.” Giây tiếp theo, thân thể Nhất Mi Đạo Nhân hóa thành mấy đường cong màu đen.

Trong nháy mắt, ông ta đã biến mất tại chỗ.

Trương Thiên thấy vậy cũng đi theo.

Toàn bộ đạo viện trông vô cùng lạnh lẽo.

Dưới một gốc cây dương, lá rụng, và hoa liễu phủ đầy mặt đất.

Cả sân viện, cả đạo sở, trông vô cùng lộn xộn.

Giống như đã nhiều năm không có người ở.

Và ở những ngôi nhà xa xa, Trương Thiên thậm chí còn nhìn thấy rất nhiều niêm phong.

Đi theo Nhất Mi Đạo Nhân, Trương Thiên đến trước ngôi nhà lớn nhất.

Phía trước ngôi nhà có hai cây cột, chống đỡ cả ngôi nhà.

Và ở giữa hai cây cột, một cánh cửa màu đỏ xuất hiện, trên cửa đỏ có hai tay nắm cửa hình đầu hổ.

Trên cửa đỏ dán niêm phong màu vàng.

Cả ngôi nhà trông vô cùng lạnh lẽo.

“Chuyện gì vậy?

Sư đệ, sư phụ đi đâu rồi?” Nhất Mi Đạo Nhân lẩm bẩm, lúc này ông ta giống như một đứa trẻ không nhà, trong lòng có chút hoảng loạn.

Lại có chút bất lực.

Nhất Mi Đạo Nhân vung tay, lá bùa trên đó bị xé xuống.

Tiếp đó, cánh cửa lớn được mở ra.

Từng đám bụi bị khuấy động lên.

Tình hình bên trong cũng dần dần hiện ra trước mắt.

Mặc dù nhiều năm không dọn dẹp, nhưng bài trí bên trong cũng vô cùng sạch sẽ gọn gàng.

Sau khi vào cửa, cái nhìn đầu tiên là thấy tổ sư gia, Tam Thanh tổ sư.

Và tiếp đó là rất nhiều tổ sư của Đạo gia.

Những bức tượng đó rất lớn, về cơ bản lớn hơn người năm sáu lần.

Là một bức tượng khổng lồ.

Và bên dưới bức tượng, còn có rất nhiều bồ đoàn.

Trên bàn, hoa quả đặt cúng, và một số lễ vật cũng đã mục nát.

Không nhìn rõ hình dạng.

Trên sàn nhà bên trong còn có một ít bụi.

"Chính điện cũng không có người." Nhất Mi Đạo Nhân lẩm bẩm, lại vội vã chạy ra ngoài.

Trương Thiên cũng không để ý đến Nhất Mi Đạo Nhân đang kích động.

Hắn thì không vội không vàng đi về phía Tam Thanh Đạo Tổ trước mắt.

Tam Thanh, tổ sư gia của Đạo gia, và đạo pháp Trương Thiên tu luyện, phần lớn đều do ngài sáng tạo ra, đương nhiên, đều là những phiên bản đã bị thoái hóa, đơn giản hóa vô số lần.

Chương 677

Trương Thiên từ trong không gian lấy ra một ít hương.

Hắn thắp lên, cắm vào lư hương trên bàn.

Cùng lúc đó, Trương Thiên lại lấy đi những loại quả đã mục nát, đặt lên những loại quả tươi sạch.

Trương Thiên quỳ trên bồ đoàn, nhắm mắt, cầu nguyện.

Trương Thiên cảm giác, ngồi dưới chân tổ sư gia, có một cảm giác thoải mái không thể tả.

"Cạch." Ngay khi Trương Thiên ngồi rất lâu.

Trên đầu tượng Tam Thanh, đột nhiên có một thứ rơi xuống.

Đó là một chiếc hộp gỗ.

Và chiếc hộp gỗ vừa hay rơi trúng đầu Trương Thiên.

Trương Thiên tỉnh giấc, hắn nhìn bức tượng trước mắt, rồi lại nhìn chiếc hộp trên đất.

"Tổ sư gia, ngài hiển linh rồi sao?" Trương Thiên mắt sáng lên.

Đây rõ ràng là tiết tấu tổ sư gia hiển linh mà.

Nhìn về phía chiếc hộp.

Món đồ này e rằng đã có mấy năm rồi.

Chẳng lẽ vẫn luôn đặt trên đỉnh đầu tượng?

"Tổ sư gia muốn nói cho ta biết điều gì?" "Có liên quan đến toàn bộ Mao Sơn không?

Tại sao ngày xưa phồn hoa, mà hôm nay lại suy tàn." Trương Thiên trong lòng nghĩ, hắn nhặt chiếc hộp lên.

Hắn muốn xem, Mao Sơn rốt cuộc đã trải qua những gì.

Chiếc hộp chỉ là một chiếc hộp gỗ, tổng thể cũng không có gì đáng xem.

Trương Thiên quan sát đơn giản một chút, rồi kéo mở hộp từ một bên.

Hộp gỗ được kéo ra.

Bên trong hộp, một chiếc bài vị, và một tờ giấy màu vàng xuất hiện trước mắt.

Trương Thiên nhìn những thứ trước mắt, trong lòng có một dự cảm không lành.

Bài vị là loại làm bằng gỗ, nhưng trên đó có rất nhiều hoa văn, và một số phù văn, không phải người bình thường có thể bắt chước được.

Và trên bài vị, còn khắc một chữ, chắc là chữ Đạo.

Trương Thiên đặt bài vị sang một bên.

Tay thì lấy tờ giấy vàng bên trong ra.

Trên đó là một số chữ viết bằng bút lông.

Trương Thiên nhìn ra phía sau, Nhất Mi Đạo Nhân vẫn chưa quay lại.

Trương Thiên đành phải tự mình xem trước.

“Khí vận nước Đại Việt ta suy giảm, đại nạn sắp đến.” “Muốn niết bàn trọng sinh, tất phải tiêu diệt tà túy.” “Ta là người Đạo gia vốn là người bảo vệ Đại Việt, sao có thể nhìn đại nạn sắp đến.” “Đạo quan ta sẽ toàn bộ xuất động, tiêu diệt lũ tạp nham, chỉ cần Hạ quốc có thể niết bàn trọng sinh lần này, sẽ đổi lại được trăm năm thái bình.” Sách ghi lại.

Trương Thiên thì khẽ nhíu mày.

Hạ quốc đại nạn sắp đến?

Tại sao?

Hắn cũng chưa nghe nói qua.

Nhưng, khi nhìn thấy lạc khoản, Trương Thiên dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Niên đại của lạc khoản chính là thời điểm nước Phú Sĩ phát động sự biến.

Cũng có nghĩa là, người của đạo quan toàn bộ xuống núi đánh Phú Sĩ, và những kẻ được gọi là tà túy, có thể chính là đám tiểu Phú Sĩ.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Lần đó, quả thực là thời cơ chuyển mình của Hạ quốc.

Toàn bộ Hạ quốc hai phe thống nhất, Thanh triều cũng dần dần diệt vong.

Tiến vào kỷ nguyên mới, cũng chính vì vậy, sau này, Hạ quốc cũng đã trải qua vô số lần cải cách, cũng coi như là niết bàn trọng sinh.

Cho đến sau này, Hạ quốc trở thành một con rồng thực sự, cũng đều là vì lần biến cách này.

"Xem ra, lúc đó họ đã tính được, nhưng, cả một đạo quan toàn bộ xuất sơn, tại sao không để lại mấy người." "Hơn nữa, với thực lực của họ, tuy là mưa bom bão đạn, nhưng cũng không nên chết chứ." Trương Thiên lẩm bẩm.

Hắn nhìn xuống dưới.

Phía sau tờ giấy vàng, còn có một số chữ viết.

Rõ ràng một tờ giấy không thể viết hết.

“Chúng ta quan sát tinh tượng mà biến, biết được khí vận một tiểu quốc sắp đến, muốn nghịch thiên cải mệnh, cố gắng lên bờ, trong thời gian đó có thể sẽ có năng nhân dị sĩ xuất hiện.” “Chúng ta sẽ âm thầm ra sức ngăn cản.” “Nếu sau này có người có thể nhìn thấy lá thư này, hy vọng có thể một lần nữa chấn hưng Đạo môn của ta.” “Tam Thanh tổ sư gia ở trên, có thể bảo vệ ngươi bình an.” Lá thư đến đây cũng kết thúc.

Trương Thiên xem xong thì thở phào một hơi.

Lần này hắn cũng rõ ràng, những đệ tử đó đã biến mất như thế nào.

Trương Thiên có chút tiếc nuối, nhiều đệ tử như vậy, có lẽ đã toàn bộ tử vong.

Có lẽ cũng giống như Nhất Mi Đạo Nhân, hài cốt lưu lạc nơi hoang sơn.

Nếu lúc đó không phải Trương Thiên phát hiện, có lẽ mấy trăm năm, mấy ngàn năm, cũng sẽ không có ai đến đó.

Lắc đầu, Trương Thiên lại nhét đồ vào.

Chiếc bài vị gỗ đó, Trương Thiên cũng đại khái đoán được là gì.

Khả năng cao là bài vị Mao Sơn.

Muốn Trương Thiên một lần nữa phục hưng.

Nhưng đây đâu phải là chuyện một sớm một chiều có thể phục hưng.

Cửu Môn của Trương Thiên có thể tồn tại lâu dài đã là không tồi rồi, huống chi là cái này.

Lắc đầu, Trương Thiên nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy Nhất Mi Đạo Nhân có chút cúi đầu ủ rũ đi vào.

Trên mặt ông ta không nhìn rõ có màu sắc gì.

Và tâm trạng của ông ta lúc này rõ ràng đã xuống đến mức thấp nhất.

"Đồ nhi ngoan, xem ra họ đã không còn nữa." "Chuyện gì vậy, trong mấy chục năm này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Nhất Mi Đạo Nhân lẩm bẩm, trên mặt toàn là sự không hiểu.

"Xem cái này đi." Trương Thiên ném hộp gỗ qua.

Nhất Mi Đạo Nhân vội vàng đỡ lấy.

Ông ta hai tay cầm hộp gỗ, mắt càng nhìn kỹ hơn.

Nhất Mi Đạo Nhân nhìn một hồi lâu.

Ông ta mới mở hộp gỗ ra.

Khi xem xong những chữ viết bên trong, Nhất Mi Đạo Nhân toàn thân run rẩy.

"Không hổ là sư phụ, không hổ là các sư đệ của ta." "Ta vì họ mà cảm thấy tự hào, Mao Sơn chúng ta, quả nhiên là thiên hạ đệ nhất sơn." "Tiểu Thiên, con xem rồi chứ?" Nhất Mi Đạo Nhân không còn vẻ đau thương trước đó, thay vào đó lại toàn là sự phấn khích.

Ông ta vì điều này mà cảm thấy tự hào.

Trương Thiên gật đầu.

"Họ đều là thần tượng của con." Trương Thiên khẽ nói.

"Nếu sư phụ đã truyền lại Mao Sơn cho ta, thì ta, Nhất Mi, nhất định phải phục hưng Mao Sơn!" "Ta mới là niềm tự hào của Mao Sơn!" Nhất Mi Đạo Nhân nói, ông ta lấy ra bài vị bên trong.

Trên mặt toàn là sự tự tin.

"Rắc!" Ngay giây tiếp theo sau khi ông ta nói xong.

Trên bàn thờ, tượng Tam Thanh lập tức nứt ra một khe.

Trương Thiên ngây người.

Và Nhất Mi Đạo Nhân đang hừng hực ý chí cũng ngẩn ra.

Chương 678

"Cái đó, sư phụ, tổ sư gia hình như không hài lòng." Trương Thiên có chút nhỏ giọng nói.

"Tổ sư gia nào không hài lòng, đây gọi là tổ sư gia hài lòng cười toe toét!

Là đệ tử thiên tài số một Mao Sơn, ta, Nhất Mi, đáng được nhận danh hiệu trọng đại này!" Nhất Mi Đạo Nhân mặt đầy nghiêm túc nói.

Điều này khiến Trương Thiên hoàn toàn ngơ ngác.

Ông chắc đây là tổ sư gia cười toe toét?

Chứ không phải tức giận sao?

"Được rồi Tiểu Thiên, nếu sư phụ đã quyết định truyền lại Mao Sơn cho bản thiên tài, thì sự đã đến nước này, chúng ta xuống núi tìm đệ tử có căn cốt cực tốt đi." Nhất Mi Đạo Nhân có chút phấn khích.

Gã này, sự thay đổi khiến Trương Thiên thật sự không ngờ tới.

"Đợi đã, vậy bức tượng này làm sao?" "Nó nứt rồi." Trương Thiên chỉ vào tượng Tam Thanh.

"Năm tháng quá lâu rồi, nên sửa chữa rồi, không cần quan tâm, tổ sư gia sẽ tha thứ cho chúng ta." Nhất Mi Đạo Nhân xua tay, lại rất bình thường nói.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen.

Gã này thật sự không sợ tổ sư gia tối đến bò đến bên tai hắn nói: Nghe tôi nói cảm ơn bạn.

"Đợi đã, tôi nghĩ ra một chuyện." Trương Thiên đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó.

Mắt hắn sáng lên, ánh mắt nhìn xuống dưới bức tượng.

Trong thư trước đó có nói, Tam Thanh tổ sư gia sẽ giúp ngươi.

Nếu Trương Thiên không đoán sai, Tam Thanh sẽ không chủ động giúp đỡ.

Hơn nữa, thỉnh thần nhập thân, cũng không thể thỉnh Tam Thanh.

Thường đều là thỉnh sư phụ, sư phụ trở lên mấy đời, còn thỉnh Tam Thanh về cơ bản là không thể.

Cho nên, Trương Thiên suy đoán.

Bên dưới bức tượng Tam Thanh này, rất có thể ẩn giấu thứ gì đó ít người biết đến.

"Sao vậy đồ nhi ngoan, chúng ta phải nhanh chóng đi phục hưng Mao Sơn." Nhất Mi Đạo Nhân nhìn Trương Thiên có chút không hiểu.

Trương Thiên thì đứng dậy.

Đi về phía dưới bức tượng.

Trương Thiên đưa tay ra gõ lên bệ dưới bức tượng một cái.

Chỉ nghe xung quanh phát ra những tiếng vang trong trẻo.

Trương Thiên mắt sáng lên, hắn biết rõ, bên trong này là rỗng.

"Sư phụ, bên trong này là rỗng." "Rất có thể cất giấu thứ gì đó." Trương Thiên lên tiếng.

"Tôi nói sao tôi vừa đi khắp cả ngọn núi, không phát hiện ra gì, chẳng lẽ toàn bộ đều giấu ở đây sao?" Nhất Mi Đạo Nhân lẩm bẩm, một đôi mắt cũng nhìn qua.

Trương Thiên sờ soạng một hồi dưới tượng đá.

Không lâu sau, một chỗ lồi lên đã thu hút sự chú ý của Trương Thiên.

Tay sờ lên đó mấy cái.

Một tấm ván gỗ lại bị Trương Thiên kéo ra.

Hai người thần sắc sững sờ, rồi lại vui mừng.

Bên dưới Tam Thanh thật sự có giấu đồ!

Tấm ván gỗ ọp ẹp được kéo ra, một cái hố đen ngòm xuất hiện ngay trước mắt.

Bên trong hố có một luồng khí tức kỳ lạ lượn lờ, khiến Trương Thiên cảm thấy có chút dễ chịu.

"Đây là khí tức của thánh vật Mao Sơn!" "Nhất định là sư phụ đang dẫn lối cho ta, xem ra việc phục hưng Mao Sơn không phải ta thì không ai làm được." Nhất Mi đạo nhân cảm nhận khí tức xung quanh, miệng lẩm bẩm.

Trong mắt lão cũng ánh lên vẻ kích động và cao thượng.

Trương Thiên sờ sờ má, Nhất Mi đạo nhân làm như thể hắn sẽ tranh công lao phục hưng của lão vậy.

Nhưng Nhất Mi đạo nhân đã tình nguyện ra tay, Trương Thiên cũng lười quan tâm.

Như vậy cũng tốt, đến lúc đó Nhất Mi đạo nhân đi tuyên truyền phục hưng Mao Sơn, còn mình thì tiếp tục đi rèn luyện.

Theo sau một ngọn đuốc được Trương Thiên ném ra, không gian xung quanh dần sáng lên.

Toàn bộ cái hố đen cũng được chiếu sáng.

Những thứ bên trong cũng hiện ra trước mắt.

Một thanh kiếm đồng tiền được làm từ tiền xu, một thanh kiếm gỗ đào, vài lá bùa, và một chiếc túi gấm màu vàng kim.

Xem ra những thứ để lại cũng khá nhiều.

“Đây là Thiên Sư cẩm nang!

Tương truyền khi gặp nguy hiểm, mở túi gấm ra có thể bảo toàn tính mạng.” Nhất Mi đạo nhân nhìn chiếc túi gấm trước mắt, bất giác lẩm bẩm.

Trong mắt lão lóe lên những tia sáng lạ thường.

Nhìn vào bên trong, Trương Thiên cũng không phát hiện ra thứ gì khác.

“Không phải chứ, cả Mao Sơn chỉ để lại có bấy nhiêu đây thôi sao?” “Không có một cuốn công pháp nào à?” Trương Thiên thầm nghi hoặc, ánh mắt hắn nhìn về phía thanh kiếm gỗ đào.

Khi ánh mắt vừa dừng lại, thông tin giới thiệu về thanh kiếm cũng hiện ra trước mắt.

“Bội kiếm của Tổ sư” “Cấp bậc vật phẩm: Thượng phẩm pháp khí.” “Giới thiệu vật phẩm: Bội kiếm mà Tổ sư gia từng đeo, được làm từ Lôi mộc vạn năm, bên trong chứa Lôi ngọc vạn năm, ẩn giấu công pháp bội kiếm.” Lời giới thiệu hiện lên trong đầu.

Mắt Trương Thiên sáng lên.

Hắn đã nói mà, sao chỉ có vũ khí mà không có công pháp.

Hóa ra công pháp được ẩn giấu trong thanh kiếm gỗ.

Thuật truyền đạo của Mao Sơn này quả là khác người.

Nhưng đây lại là thượng phẩm pháp khí, điều này Trương Thiên thực sự không ngờ tới.

Phải biết rằng, không gian hư ảo của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng chỉ hơn thượng phẩm một chút, thanh kiếm gỗ đào này lại có thể đạt đến thượng phẩm, Trương Thiên không hiểu nổi.

Nhưng, Lôi mộc vạn năm quả thực có hơi hiếm thấy.

"Có lẽ, bản thân thanh kiếm gỗ đào này không lợi hại, lợi hại là người sử dụng nó, là những người đó đã nâng giới hạn của thanh kiếm lên." Trương Thiên thầm nghĩ, rồi nhanh chóng gạt chuyện thanh kiếm gỗ đào sang một bên.

"Vãi chưởng, bội kiếm của Tổ sư gia!" Đột nhiên!

Nhất Mi đạo nhân kinh ngạc thốt lên, khuôn mặt lão tràn đầy vui mừng.

"Sư phụ, thanh bội kiếm này rất lợi hại sao?" Trương Thiên giả vờ bình tĩnh hỏi.

"Trâu bò!

Vi sư chỉ có hai chữ để hình dung, trâu bò!" Nhất Mi đạo nhân toàn thân run rẩy, trên mặt thậm chí còn có chút co giật.

Trông lão như thể vừa nhận được thứ gì đó vô cùng ghê gớm.

"Những thứ này đều là sư tôn để lại cho người phục hưng tông môn, sư phụ, ngài có thể cầm lấy." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Mắt Nhất Mi đạo nhân sáng lên.

"Đệ tử xin tuân theo lời dạy của sư tôn, nhất định sẽ chấn hưng Mao Sơn, trở thành truyền kỳ đệ nhất của Mao Sơn." Nhất Mi đạo nhân kích động hét lên, đồng thời vung tay một cái, lấy hết những thứ bên trong đi.

Thật đúng là không hề khách sáo chút nào.

Trương Thiên nhìn tốc độ ra tay cực nhanh của Nhất Mi đạo nhân, khóe miệng giật giật.

Gã này, lấy đồ cũng nhanh thật đấy.

Sau khi đồ vật được lấy đi, Trương Thiên liền đứng dậy định rời khỏi đây.

Dù sao Mao Sơn cũng chỉ còn lại một cái tên, hơn nữa ở đây cũng không có gì đáng xem.

“Đồ đệ ngoan, đã đến rồi thì theo vi sư đi bái sơn đi.” “Đợi bái sơn xong, chúng ta làm vài cái bài vị, sư tôn cũng cần được yên nghỉ.” Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, ánh mắt lão đã phiêu dạt về nơi xa.

Trương Thiên gật đầu.

Nhất Mi đạo nhân đã mở lời, hắn cũng không tiện từ chối.

Hơn nữa đây còn là địa phận Mao Sơn, cũng không thể từ chối được.

Chẳng mấy chốc, Nhất Mi đạo nhân đã đưa Trương Thiên đến chân núi.

Chương 679

Cái gọi là bái sơn, chính là bắt đầu từ bậc thang đầu tiên dưới chân núi, cứ đi hai bước lại phải quỳ lạy một lần.

Cứ như vậy, Trương Thiên đi hết hơn bốn trăm bậc thang, và quỳ lạy hai trăm lẻ một lần.

Khi một lần nữa đến trước cổng Mao Sơn, chân Trương Thiên đã mềm nhũn run rẩy.

Nhất Mi đạo nhân nói quỳ lạy phải thành tâm, không được sử dụng đạo thuật, nên Trương Thiên về cơ bản là dùng thân thể để quỳ lạy, giống như người bình thường.

"Tổ sư gia tại thượng, con, Trường Sinh, với tư cách là đệ tử nội môn thứ ba trăm lẻ tám của tông môn, cũng là đệ tử thiên tài nhất của tông môn." "Một lần nữa xin thỉnh an các vị Tổ sư gia, đồng thời, cũng xin các vị Tổ sư gia thu đồ đệ của con là Trương Thiên làm đệ tử Mao Sơn." Nhất Mi đạo nhân không biết lấy đâu ra mấy nén hương.

Sau khi hương được thắp lên, lão còn lạy mấy lạy trước cửa.

Trương Thiên cũng quỳ lạy theo.

"Vù vù." Sau ba lần quỳ lạy, lá cây trên cả ngọn núi bỗng không gió mà bay.

Khu vực nhà gỗ còn bị một trận cuồng phong thổi qua.

Cùng lúc đó, từ giữa căn nhà gỗ truyền ra từng trận âm thanh trong trẻo.

Đó là tiếng chuông gió.

Khi âm thanh truyền ra, mắt Nhất Mi đạo nhân sáng lên.

"Đa tạ Tổ sư gia!" Lão hét lên một tiếng, trong tay lấy ra một tấm bài gỗ.

"Đồ đệ ngoan à, bây giờ con đã là đệ tử chính thức của Mao Sơn rồi." "Đây là thẻ thân phận của con." Nhất Mi đạo nhân vừa nói, vừa đưa một tấm bài gỗ ghi số bốn trăm lẻ bốn qua.

"404?" Nhìn tấm bài gỗ trước mắt, khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Danh hiệu đệ tử của mình thật đúng là không may mắn chút nào.

"Được rồi, Tiểu Thiên, bây giờ con cũng là bước đầu tiên của vi sư trên con đường phục hưng vĩ đại của tông môn." "Sau này phải làm nhiều việc tốt cho Mao Sơn." Nhất Mi đạo nhân nghiêm túc nói.

Ngay sau đó, lão lại vung tay mấy lần về phía những cái cây bên cạnh.

Chỉ thấy rất nhiều cây bị một lực vô hình kéo đứt.

Tách ra, dần dần, vô số tấm bài gỗ được Nhất Mi đạo nhân chế tạo ra.

Trên những tấm bài gỗ này cũng được khắc chữ.

Trương Thiên tự mình nhìn qua.

Trên bài gỗ đều là tên của các đệ tử Mao Sơn trước đây.

Trương Thiên không ngờ, Nhất Mi đạo nhân lại biết tên của từng đệ tử, thật sự là không thể tin nổi.

Sau khi bài gỗ được khắc xong, Nhất Mi đạo nhân lại thắp mấy nén hương, nói chuyện với từng vị sư đệ xong, mới đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhìn sắc trời, Trương Thiên đoán chắc cũng sắp đến chiều rồi.

Lão Nhất Mi này cũng thật biết hành người.

"Được rồi đồ đệ ngoan, chúng ta có thể đi rồi, không ngờ lần nữa trở về, đã là vật còn người mất." "Gió, lá rụng, thung lũng, vẫn lãng mạn như xưa, nhưng ký ức của ta có lẽ chỉ có thể dừng lại ở những năm tháng tươi đẹp đó." Nhất Mi đạo nhân vậy mà lại đa sầu đa cảm.

Trương Thiên có chút buồn bực, gã này, từ lúc nào có tài hoa như vậy?

Đi xuống núi.

Nhất Mi đạo nhân đi phía trước, miệng lẩm bẩm.

Cứ như thể đang hồi tưởng lại chuyện xưa của mình.

Từ lời nói của Nhất Mi đạo nhân mà phân tích, Trương Thiên đại khái biết được lão lên núi từ lúc nào.

Nhất Mi đạo nhân lúc nhỏ bị cha mẹ bỏ rơi, vì lúc đó thực phẩm thiếu thốn, gia đình không thể nuôi nổi quá nhiều con.

Bị bỏ rơi, Nhất Mi được người của Mao Sơn nhặt về, cũng chính là sư phụ của lão sau này.

Có thể nói Nhất Mi đạo nhân lớn lên ở Mao Sơn, tình cảm đối với nơi này rất sâu đậm.

Ngay khi Trương Thiên đang đi một cách vô định, đột nhiên, Nhất Mi đạo nhân dừng bước.

"Đồ đệ ngoan, vi sư có một vật muốn đưa cho con." Đột nhiên, vẻ mặt Nhất Mi đạo nhân trở nên nghiêm túc.

Trương Thiên cũng vội vàng dừng bước, gã này hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nhất Mi đạo nhân, ánh mắt Trương Thiên cũng trở nên nghiêm túc.

"Sư phụ ngài nói đi." Trương Thiên nhẹ giọng nói, trong mắt cũng có chút tò mò, Nhất Mi đạo nhân sẽ cho mình thứ gì.

Chỉ thấy Nhất Mi đạo nhân từ từ lấy ra một thanh kiếm gỗ đào từ sau mông.

"Đây là kiếm trâu bò!" Nhìn thấy thanh bội kiếm này, Trương Thiên buột miệng nói.

Khóe miệng Nhất Mi đạo nhân giật giật.

Cái tên này không phải mình nói, tuyệt đối không phải mình nói.

"Khụ khụ, đồ đệ ngoan à, đây không phải kiếm trâu bò gì cả, đây gọi là Thượng Thanh Thần Lôi Kiếm." "Là thanh kiếm gỗ đào cực phẩm do Tổ sư gia để lại, là trấn sơn chi bảo đã ở Mao Sơn ngàn năm." "Bây giờ, Mao Sơn đã không còn như xưa, nên ta định tặng thanh bội kiếm này cho con." "Hy vọng con có thể làm cho nó phát huy được ánh sáng vốn có." Nhất Mi đạo nhân vừa nói, vừa dùng hai tay đưa thanh kiếm gỗ đào qua.

Trương Thiên vẻ mặt nghiêm túc.

"Sư phụ, như vậy không hay lắm, đây là trấn sơn chi bảo, không thể tùy tiện đưa đi được." Trương Thiên nói.

Chủ yếu là hắn có phất trần rồi, bây giờ có thêm thứ này cũng không dùng đến.

Hơn nữa chiêu thức của phất trần Trương Thiên còn chưa lĩnh ngộ hết, giờ lại thêm một cái nữa, Trương Thiên càng không biết phải làm sao.

"Không, thanh kiếm này thực ra con cầm là hợp nhất." "Trong

kiếm có công pháp đỉnh cấp của Mao Sơn, con có thể học, đồng thời đeo kiếm này, có thể dùng Thỉnh Thần Quyết." Nhất Mi đạo nhân lắc đầu nói.

Khi nghe đến Thỉnh Thần Quyết, Trương Thiên toàn thân giật nảy mình.

Thanh kiếm gỗ đào này, trong nhận thức của Trương Thiên, chính là vì người đeo nó lợi hại nên mới nâng tầm của thanh kiếm lên.

Nếu Thỉnh Thần Quyết có thể mời được vị đó đến, thì tuyệt đối là sự tồn tại vô địch.

Nhưng thứ này yêu cầu rất cao, ít nhất thân thể của mình phải chịu được đã.

Hơn nữa, Trương Thiên cũng không rõ mình có thể dùng được thanh kiếm gỗ đào này không.

"Đúng rồi, đồ đệ ngoan, uy lực của thanh kiếm này rất mạnh, với thực lực hiện tại của con, e là rất khó điều khiển, vi sư khuyên con, không đến bước đường cùng thì đừng sử dụng." Nhất Mi đạo nhân nói, khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Vậy thì đưa hay không đưa có khác gì nhau?

Nhưng Trương Thiên vẫn nhận lấy thanh bội kiếm này.

Ít nhất cũng có thể thỉnh thần lên thân, không cần phải làm một cái linh bài để thỉnh thần nữa, đỡ phiền phức hơn nhiều.

"Dù sao thời gian còn sớm, đồ đệ ngoan, hay là chúng ta ở đây tu luyện vài ngày." Nhất Mi đạo nhân nói.

"Sư phụ, chúng ta về tu luyện chẳng phải cũng như nhau sao?" Trương Thiên muốn đến không gian hư ảo tu luyện.

Ở đó có Mộ Trần Châu, tiến độ chắc chắn sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt của Nhất Mi, Trương Thiên cũng không biết nên nói gì.

Giây tiếp theo, tại một bãi đất trống.

"Không hổ là đồ đệ ngoan, thật là ngoan." "Được rồi, con ở đây tu luyện, vi sư lên núi uống trà với Tổ sư gia." Nhất Mi nói xong, hớn hở chạy lên núi.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Ai, vẫn là mình quá mềm lòng.

Nhìn thanh bội kiếm của Tổ sư gia trong tay, Trương Thiên đưa ý thức của mình vào trong.

Cách sử dụng này về cơ bản giống như ngọc bội.

Sau khi ý thức tiến vào, tên một cuốn công pháp hiện ra trước mắt.

"Thượng Thanh Thần Lôi Quyết!" Nhìn tên trước mắt, Trương Thiên chớp chớp mắt.

Chà, cái tên này, nghe có vẻ bá đạo kinh thiên động địa.

So với Quy Tức công mà Trương Thiên gặp trước đó, còn mạnh hơn nhiều những công pháp khác.

Chỉ riêng cái tên đã thấy khác biệt.

Trong nháy mắt, Trương Thiên cũng hứng thú.

Hắn không luyện Kỳ Môn Độn Giáp nữa, mà chuyên tâm nghiên cứu thứ này.

Chẳng mấy chốc, Trương Thiên đã chìm đắm trong đó.

Dần dần, Trương Thiên phát hiện, đây không chỉ là một bộ kiếm pháp, mà còn là một bộ nội công.

Thậm chí còn dạy Trương Thiên cách sử dụng thần lôi một cách

thuận lợi và đơn giản hơn.

Chương 680

Trước đây, thần lôi của Trương Thiên đều là dùng bùa chú để vẽ ra.

Nhưng công pháp này lại chuyển hóa chân khí trong cơ thể Trương Thiên thành thần lôi, loại lý niệm này Trương Thiên chưa từng hiểu qua, nên hắn rất hứng thú với nó.

Chỉ thấy trong rừng, Trương Thiên vung vẩy Thượng Thanh Lôi Kiếm, thanh kiếm gỗ đào màu nâu cũng vẽ ra từng đạo gió nhẹ.

Khi tiếng gió dần lớn hơn, Trương Thiên dường như còn nghe thấy tiếng rồng ngâm khe khẽ.

Cứ như vậy, một ngày, hai ngày, thậm chí hai tháng sau.

Trương Thiên vẫn tu luyện theo công pháp trước mắt.

Đồng thời, dáng vẻ vung kiếm của Trương Thiên cũng dần trở nên thuần thục.

Thậm chí trên thanh kiếm gỗ đào cũng ẩn hiện những tia sét.

Đây đều là những gì Trương Thiên tìm tòi ra được trong hai tháng qua.

“Thượng Thanh Lôi Quyết tổng cộng có ba thức, thức thứ nhất Thanh Lôi, thức thứ hai Thiên Lôi, thức thứ ba Tử Lôi.” “Mà các loại hồ quang sét lại có thể tùy ý sáng tạo ra các loại chiêu thức, ví dụ như bổ, chém, hồ quang điện, v.v.” “Nhưng, loại sấm sét này lại rất khó nắm bắt, ta đi đâu để cảm nhận đây?” “Sao cứ luôn thiếu một bước.” Trương Thiên lẩm bẩm, mày nhíu lại.

Hai tháng rồi, hắn chỉ mới lĩnh ngộ được một chút da lông.

Công pháp này phức tạp hơn Trương Thiên dự đoán.

Đây là công pháp phức tạp nhất mà Trương Thiên từng thấy, không có cái thứ hai.

Ngay khi Trương Thiên đang suy nghĩ, trên trời, từng đám mây đen kéo đến.

Tiếng sấm liên tục vang lên.

Trương Thiên từ từ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào nơi sấm sét đang gầm thét.

Những tia chớp đó như những nàng tiên, điên cuồng quất vào tầng mây.

Tia chớp giống như những con rồng khổng lồ nuốt chửng bầu trời.

Trương Thiên hít một hơi.

Ánh mắt hắn nhìn về phía cái cây lớn không xa.

"Ta hiểu vì sao mình cứ mãi không thể hiểu được sấm sét, vì ta cứ mãi chỉ tưởng tượng, cứ mãi chỉ suy đoán về quá trình của sấm sét." "Hoàn toàn không tiếp xúc với sấm sét, thì nói gì đến tu luyện?" Trương Thiên thầm nghĩ.

Vẻ mặt ngưng trọng.

Chỉ thấy hắn cắn răng.

Trương Thiên đã đưa ra một quyết định khó khăn.

Hắn muốn thử chạm vào sấm sét.

Nếu chết, thì cùng lắm tồn tại dưới dạng hồn thể, nếu thành công, nói không chừng Trương Thiên sẽ tu luyện thành công công pháp này.

Nguy hiểm thường đi kèm với lợi ích cao.

Tục ngữ có câu, sóng càng lớn, cá càng đắt!

“Để ta xem Tiểu Thiên hai tháng này tu luyện thành cái dạng gì rồi.” Lúc này, Nhất Mi đạo nhân tò mò nhìn xuống chân núi.

“Ối!” Khi nhìn thấy bộ dạng của Trương Thiên, râu và tóc của Nhất Mi đạo nhân đều dựng đứng lên.

“Vãi chưởng, đồ đệ của ta điên rồi.” “Đây là muốn hứng sét sao?

Mẹ ơi, mẹ ơi.” “Cái này không hứng được đâu, bị sét đánh chết, là hồn bay phách tán đó.” Nhất Mi đạo nhân kích động đến mức tóc tai dựng đứng.

Nhưng không đợi lão ra tay, thân hình Trương Thiên đã đến dưới một cái cây lớn.

Trương Thiên sợ sét không đánh trúng cái cây này, hắn dứt khoát đứng thẳng lên trên cây.

“Ối.” Nhất Mi đạo nhân nhìn đến ngây người.

Đây là vội đi đầu thai sao?

Trương Thiên lúc này đã tu luyện đến mức nhập ma, không còn quan tâm đến thứ gì khác, hắn hiện tại chỉ có một ý niệm duy nhất, hấp thu tu luyện.

Hắn nóng lòng muốn hấp thu sấm sét xung quanh, rồi biến nó thành của mình.

Đan điền đang điên cuồng nhảy lên, đó là cảm giác hưng phấn.

Trương Thiên dang rộng hai tay.

Đón lấy bầu trời đen kịt.

Mây đen dày đặc bao phủ toàn bộ bầu trời, cảnh tượng như tận thế khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bức.

“Đồ đệ ngoan, đừng mà.” Giọng Nhất Mi đạo nhân truyền ra, nhưng giây tiếp theo, một tia sét đã đánh trúng người Trương Thiên một cách chính xác.

Gần như ngay lập tức, tóc của Trương Thiên biến thành than.

Da thịt trên người cũng bắt đầu bị xé rách.

Trương Thiên cả người như một khúc gỗ, thẳng tắp ngã xuống đất.

Nhất Mi đạo nhân: ...Ối!

Gần như ngay lập tức, Nhất Mi đạo nhân đã lao đến trước mặt Trương Thiên.

Chỉ thấy Nhất Mi đạo nhân cầm một cây gậy gỗ nhỏ chọc chọc vào người Trương Thiên.

Ừm, cứng ngắc.

“Vãi chưởng, đồ đệ ngoan, con không phải chết như vậy chứ?” “Tạo nghiệt a, sớm biết vậy vi sư đã không cho con thứ này rồi.” Trên mặt Nhất Mi đạo nhân tràn đầy đau thương.

Cây gậy nhỏ vẫn không ngừng chọc vào ngực bụng Trương Thiên.

“Hù hù.” Đột nhiên một tiếng thở dốc lớn truyền đến.

Lồng ngực Trương Thiên vậy mà thở hổn hển dữ dội.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức kỳ quái lượn lờ quanh người Trương Thiên.

Trên trời, một giọt mưa to như hạt đậu rơi xuống, ngay sau đó là mưa như trút nước.

Nhất Mi đạo nhân thấy vậy đành ôm lấy thân thể có chút cứng

ngắc của Trương Thiên lao về phía Mao Sơn.

Trương Thiên lúc này thì đã tiến vào trạng thái hỗn độn.

Đầu óc trống rỗng.

Còn trong cơ thể thì không ngừng lưu chuyển công pháp vừa học.

Quả nhiên như Trương Thiên nghĩ, sau khi đích thân tiếp xúc với thứ này, tiến độ tu luyện của hắn đã nhanh hơn không chỉ một lần.

Cứ như vậy, thời gian lại trôi qua.

Hai tháng sau, Nhất Mi đạo nhân ngồi trước giường của Trương Thiên, mặt có chút bất lực.

Những cách có thể nghĩ ra lão đều đã nghĩ rồi.

Cho uống thuốc cỏ, cho ăn giấy bùa, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Trương Thiên vẫn ngủ say như chết.

"Chẳng lẽ, trời muốn diệt đồ đệ ngoan của ta sao?" "Tổ sư gia, đây là Mao Sơn của chúng ta mà, con chó đến đây cũng phải ăn hai tát, sao ngài không trông nom niềm kiêu hãnh tương lai của ngài đi." Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, trên mặt cũng có chút bất bình.

Trương Thiên lúc này trải qua hai tháng nghỉ ngơi, trong đầu cũng dần có chút ý thức.

Cơ thể dưới sự chăm sóc của Nhất Mi đạo nhân đã hồi phục, chỉ là giai đoạn này Trương Thiên chưa tỉnh lại mà thôi.

Lôi điện bị đánh trúng lần trước trong cơ thể đã bị Trương Thiên hấp thu gần hết.

Trong ý thức của Trương Thiên, cả thế giới là một mảng hỗn độn, trên đầu có vô số thần lôi giáng xuống.

“Vạn linh chi tổ, linh chi vạn vật.” “Lôi tức là hỏa, hỏa tức là lôi.” “...” Trong đầu Trương Thiên đột nhiên linh quang lóe lên.

Cơ thể bất giác run rẩy.

“Vãi chưởng, đồ đệ ngoan, con không phải lại lên cơn động kinh đấy chứ.” Nhìn Trương Thiên đang run rẩy, Nhất Mi đạo nhân vội vàng lấy ra mấy lá bùa dán kín từ trong ra ngoài Trương Thiên.

“Xèo xèo.” Giây tiếp theo sau khi lá bùa được dán lên, trên người Trương Thiên vậy mà vô cớ xuất hiện rất nhiều tia sét màu xanh.

“Vãi chưởng, Lôi Điện Tướng Quân, chẳng lẽ...” Nhất Mi đạo nhân toàn thân giật nảy mình.

Vội vàng gỡ hết những lá bùa trên người Trương Thiên ra.

“Đồ đệ ngoan không phải là đang tu luyện công pháp của tiên tổ chứ?” “Tương truyền, công pháp của tiên tổ có thể hóa thành Thượng Thanh Thần Lôi, dùng sấm sét đánh tan bóng tối, chẳng lẽ đây là thật?” “Ta vốn tưởng chỉ là truyền thuyết, công pháp này không ai có thể tu luyện được, chẳng lẽ đồ đệ của ta là thiên tài?” “Quả nhiên, đều là do ta dạy tốt.” Nhất Mi đạo nhân không ngừng nghĩ trong lòng.

Trong mắt cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất Trương Thiên không sao rồi, lão cũng không cần phải lo lắng như vậy.

Chương 681

"Đúng rồi, đồ đệ ngoan của ta tu luyện được siêu cấp công pháp." "Tổ sư gia chắc chắn sẽ vui lắm, phải báo cho Tổ sư gia trước đã." Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, vội vã chạy ra ngoài.

Trong từ đường.

Nhất Mi đạo nhân quỳ trên mặt đất.

Trên mặt lão có chút kích động.

"Tổ sư gia, đồ tôn của ngài đã học được trấn sơn pháp quyết của Mao Sơn, đã có hình hài ban đầu, chấn hưng Mao Sơn ta chỉ trong nay mai!" Nhất Mi đạo nhân kích động hét lên.

Giây tiếp theo, những linh bài xung quanh không ngừng rung động.

Âm thanh chúng phát ra khi rung động giống như tiếng gõ vui tai.

"Không hổ là đệ tử của thiên tài đệ nhất Mao Sơn ta, đây đều là do ta dạy tốt, Tổ sư gia thấy chưa, ta mới là niềm kiêu hãnh của Mao Sơn." Nhất Mi đạo nhân lại nói.

Trên mặt có chút đắc ý.

"Rầm rầm!" Giây tiếp theo, không còn nghi ngờ gì nữa, toàn bộ linh bài của Tổ sư gia đều đổ xuống.

"Chẳng lẽ là quá vui mừng?" "Không hổ là bản thiên tài." Nhất Mi đạo nhân lẩm bẩm, sờ sờ bộ râu nhỏ của mình. 【Vãi chưởng, Trương Thiên bị sét đánh, vậy mà không chết?】 【Người ta đang ngồi sờ sờ ở đây, cậu bảo tôi Trương Thiên sắp chết?】 【Cái này gọi là kiếp sau tai nạn.】 【Theo uy lực của sấm sét, một tia chớp có thể cung cấp điện cho một thành phố dùng trong trăm năm, mà uy lực tức thời của sấm sét càng không thể xem thường.】 【Chúng ta cứ

lấy uy lực của bom nguyên tử ở Hiroshima, Phú Sĩ quốc ra mà tính, uy lực tức thời của sấm sét ít nhất cũng bằng hàng chục quả bom nguyên tử.】 Sau khi người này nói xong, hiện trường lập tức trở nên ồn ào. 【Vãi chưởng, vậy chẳng phải Trương Thiên đã chống đỡ được bấy nhiêu thứ!】 【Không phải, lời của anh ta là uy lực trên lý thuyết, là uy lực tức thời của tia chớp, cái đuôi của con tôm bọ ngựa trong chốc lát còn có thể tạo ra uy lực của một ngàn quả bom nguyên tử nữa là.】 【Tia chớp này đánh xuống đất, cùng lắm chỉ là một cái hố sâu, chỉ là thể tích không lớn như vậy.】 【Vậy Trương Thiên có thể chống đỡ được đã rất giỏi rồi, đây là siêu nhân sao?】 Hiện trường vô số người bàn tán.

Mà trên mạng, vô số học giả cũng bắt đầu nghiên cứu về vấn đề này.

Cuối cùng họ phát hiện, có một số người sẽ sống sót sau khi bị sét đánh, loại người này được họ gọi là tuyệt duyên thể.

Mà Trương Thiên chính là loại người này.

Trần Hề nhìn hình ảnh trước mắt, trong đầu cũng bắt đầu nảy ra ý tưởng chế tạo máy móc nghiên cứu khoa học.

"Mình có thể lợi dụng đặc tính này, chế tạo ra một thiết bị có thể cách điện sấm sét rồi thu thập không?" "Hoặc chế tạo ra vũ khí có thể phóng ra sấm sét, trang bị lên máy bay chiến đấu." Trần Hề thầm nghĩ, cô càng nghĩ càng cảm thấy có hy vọng.

"Lão đại, hóa ra lúc đó anh mất tích, là bị sét đánh à." "Lúc đó cảm giác thế nào?" Bàn Tử đứng bên cạnh Trương Thiên, trên mặt nở nụ cười.

"Cậu thử thì biết." Trương Thiên liếc gã một cái.

"Hề, lão đại anh đừng nói, Bàn gia tôi thử thật rồi, cảm giác tê tê

dại dại.” “Vậy cậu còn hỏi tôi?” Trương Thiên bất lực liếc gã một cái.

Hình ảnh tiếp tục.

Lại qua mấy ngày nữa, Trương Thiên mới dần tỉnh lại.

Hắn nhìn cơ thể trần trụi của mình.

Lại nhìn Thanh Lôi đang lượn lờ trên tay.

Trương Thiên trong lòng vui mừng khôn xiết.

Hắn vậy mà đã lĩnh ngộ được thức thứ nhất của công pháp trong hồ quang sét!

“Lôi lai.” Trương Thiên tay vừa động, một hồ quang sét nhỏ đáng sợ xuất hiện.

Giây tiếp theo sau khi hồ quang sét xuất hiện, chân khí trong cơ thể Trương Thiên liền điên cuồng trôi đi.

Gần như chỉ trong một giây, chân khí trong cơ thể Trương Thiên đã cạn kiệt.

Trương Thiên bất lực nằm trên giường.

“Quả nhiên, đây không phải là công pháp bình thường, chân khí trong cơ thể ta trải qua công pháp và hồ quang sét rèn luyện đã tăng lên gấp bội, vậy mà vẫn không thể duy trì được một giây.” Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng có chút bất lực.

Như đã nói ở trước, 《Thượng Thanh Lôi Quyết》 không chỉ là một môn lôi pháp, mà còn là một môn tu luyện chân khí.

Trương Thiên đã đạt đến tầng thứ nhất, theo lý thuyết chân khí trong cơ thể đã mở rộng gấp mười lần không chỉ, nhưng dù vậy, vẫn không thể duy trì được tia sét này một giây.

Tia sét này rốt cuộc là thứ gì.

Chẳng lẽ là tiên thuật trong truyền thuyết?

Trong đầu Trương Thiên nghĩ đến một cái tên đáng sợ, tiên thuật.

Theo truyền thuyết, và câu chuyện về Tây Vương Mẫu, tiên nhân luôn là một mục tiêu mà những nhân vật trong lịch sử theo đuổi.

Mà Tây Vương Mẫu chính là một trong những tiên nhân đó.

"Chẳng trách ai cũng muốn theo đuổi tiên đạo." "Cũng không biết cái của mình có phải là tiên thuật không." Trương Thiên thầm nghĩ, nhưng khi nhìn thấy người bước vào cửa, Trương Thiên đành phải gạt bỏ suy nghĩ này.

Gạt bỏ những suy nghĩ linh tinh khác, Trương Thiên nhìn người vừa đến.

Nhất Mi đạo nhân nhìn thấy Trương Thiên vậy mà ngồi dậy được, khuôn mặt lập tức rạng rỡ.

"Vãi chưởng, đồ đệ ngoan vậy mà không chết, còn sống khỏe mạnh, tốt quá rồi." "Đồ đệ ngoan, thế nào rồi?

Trên người con có gì đặc biệt không, con không bị thương chứ." "Không đúng, với mức độ này, e là sớm đã bị thương rồi, vậy đồ đệ ngoan, con bây giờ không phải là hồi quang phản chiếu chứ." Chưa kịp đến gần Trương Thiên, Nhất Mi đạo nhân đã nói một tràng dài.

Trương Thiên có chút mơ màng, đầu óc lúc này càng mơ màng hơn, gã này, mấy tháng qua đã trải qua chuyện gì, sao trông có vẻ thần kinh không bình thường.

Cảm nhận được sự yếu ớt trên người, Trương Thiên đành phải nằm lại trên giường.

"Vãi chưởng, quả nhiên là hồi quang phản chiếu." "Đồ đệ ngoan

yêu quý của ta, con không thể xảy ra chuyện được." Nhất Mi đạo nhân vừa nói vừa vội vàng lao về phía Trương Thiên.

Khi thấy Trương Thiên mở mắt, không nói gì, Nhất Mi đạo nhân thở dài một hơi.

"Quả nhiên, đồ đệ ngoan vẫn là chết không nhắm mắt, ai, không ngờ, đệ tử thiên tài nhất của ta, vậy mà lại có kết cục này." Nhất Mi đạo nhân buồn bực lẩm bẩm.

Lão vừa nói xong, đột nhiên, Trương Thiên mở miệng.

"Tôi không chết, còn nữa, sư phụ, ngài có thể cho tôi chút nước được không." Giọng Trương Thiên có chút yếu ớt.

"Mẹ ơi." "Đồ đệ ngoan, con không chết." Nhất Mi đạo nhân nghe thấy giọng nói, cả người giật nảy mình.

Nhưng rất nhanh lão đã phản ứng lại, chỉ thấy Nhất Mi đạo nhân với tốc độ cực nhanh chạy ra ngoài.

Trương Thiên uống chút nước, lại điều dưỡng một chút, mới hồi phục được một ít.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Mấy ngày sau, Trương Thiên mới hoàn toàn hồi phục.

Tinh thần của hắn cũng tốt hơn nhiều.

"Đồ đệ ngoan à, may mà có vi sư luôn chăm sóc, con mới hoàn toàn hồi phục được." "Không hổ là ta, ta thật là một người sư phụ chu đáo." Nhất Mi đạo nhân khổ tâm nói.

Hận không thể dán hết vàng trên mặt đất lên mặt mình.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật, Trương Thiên thừa nhận, Nhất Mi đạo nhân đối với sự hồi phục của mình có vai trò rất quan trọng.

Nhưng cũng không đến mức như lão nói, quá lố bịch một chút.

“Đa tạ sư phụ.” Trương Thiên cảm ơn một câu.

Nhất Mi đạo nhân hài lòng gật đầu.

Sau đó lại tò mò nhìn Trương Thiên.

“Đúng rồi đồ đệ ngoan, con lĩnh ngộ được công pháp đó chưa?

Con đã hôn mê mấy tháng rồi.” Trong mắt Nhất Mi đạo nhân có chút mong đợi.

Trương Thiên vung tay, một vài tia sét nhỏ màu xanh lượn lờ.

Điều này thực sự dọa Nhất Mi đạo nhân một phen.

“Mẹ ơi, ngoan ngoãn, thật sự có rồi, đây là ngoài Tổ sư gia ra, những người khác đều không lĩnh ngộ được.” “Hóa ra muốn tu luyện thành công, phải bị sét đánh à, ta hiểu rồi.” Trong mắt Nhất Mi đạo nhân lóe lên một tia thông tuệ.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Lúc đó mình cũng là đầu óc nóng lên, vậy mà thật sự đi bị sét đánh.

Nếu là Trương Thiên bây giờ, hắn tuyệt đối sẽ không đi.

Bị sét đánh chết, rất khó siêu sinh.

“Sư phụ, con cảm thấy, không phải ai cũng thích hợp với cách này.” Trương Thiên thành thật nói.

“Cái này vi sư đương nhiên biết.” “Nhưng, đồ đệ ngoan, con là người có thiên phú cao nhất trong đạo quan của chúng ta từ trước đến nay, đương nhiên là dưới vi sư.” “Con nhất định phải cống hiến cho đạo quan của chúng ta.” Nhất Mi đạo nhân nghiêm túc nói.

Gã này hiếm khi nghiêm túc một lần.

Trương Thiên gật đầu.

“Vâng, con biết rồi, đúng rồi sư phụ, từ lúc chúng ta đến đây đến giờ, đã qua bao lâu rồi.” Trương Thiên lúc này đã rơi vào trạng thái hỗn loạn thời gian.

Trong núi không có thời gian, cũng không có đồng hồ, nên Trương Thiên cũng không biết đã qua bao lâu, hôm nay là ngày mấy.

“Chắc cũng được bốn tháng rồi, con xem nhiệt độ xung quanh đều tăng lên rồi, lần trước con bị sét đánh, đều là sấm mùa hè.” Nhất Mi đạo nhân tính toán thời gian, vừa nói.

Chương 682

“Bốn tháng rồi...” “Vãi chưởng, bốn tháng rồi, sư phụ chúng ta mau về thôi.” Trương Thiên toàn thân run lên.

Hắn đã vội vàng muốn trở về.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lị Dương ở trong không gian hư ảo của mình, thì không có vấn đề gì.

Bên trong có đồ ăn, cũng có đồ tu luyện.

Nhưng Bàn Tử còn ở nhà, bốn tháng không trông nom, e là con cũng có rồi.

“Ừm, đúng ý vi sư, vi sư cũng đang nghĩ đến việc trở về phục hưng Mao Sơn của chúng ta đây.” Nhất Mi đạo nhân gật đầu, hai người đứng dậy rời khỏi căn nhà gỗ nhỏ.

“Cũng không biết Bàn Tử đã làm xong áo giáp chưa.” “Đúng rồi, bốn tháng không gặp Kỳ Lân, cũng không biết cậu ấy bây giờ thế nào.” Trương Thiên thầm nghĩ.

Trong lòng hắn cũng có chút sốt ruột.

Lên xe.

Nhất Mi đạo nhân đạp ga một cái, lao thẳng ra ngoài.

Lúc này ở Bắc Ly.

Trong tứ hợp viện.

Bàn Tử và Vương Phi đang ngồi dưới bóng cây.

Hai người đang sống trong thế giới hai người hai thú.

Đoàn Đoàn và Tiểu Miết còn đang chơi đùa bên cạnh.

Cảnh tượng này trông vô cùng thoải mái.

“Thật là, lão đại cũng không biết đi đâu rồi, lâu như vậy không về, lão đại không phải là lén Bàn gia đi trộm mộ rồi chứ.” Bàn Tử lẩm bẩm, trong lòng có chút tò mò.

“Phu quân, ngài là chủ lực, Trương công tử sẽ không không mang theo ngài đâu.” Vương Phi ở bên cạnh nói.

“Phi Phi nói rất đúng, dù sao Bàn gia cũng là quân chủ lực, vẫn là Phi Phi biết nói chuyện.” Bàn Tử ha ha cười.

Trên mặt cũng toàn là nụ cười đắc ý.

Quả nhiên người hiểu Bàn gia, chỉ có Phi Phi.

“Ai, đúng rồi, mấy tháng nay cũng không thấy bóng dáng nhị ca, nhị ca chẳng lẽ đang ngủ ở nhà?” Bàn Tử nghĩ đến Trương Khởi Linh.

Mấy tháng này đều không thấy Trương Khởi Linh, cũng không biết Trương Khởi Linh đi làm gì rồi.

“Kỳ Lân ca ca ở nhà đấy ạ, Đoàn Đoàn hôm qua còn gặp.” “Chỉ là, Kỳ Lân ca ca, gần đây trông có chút khác.” Đoàn Đoàn ở bên cạnh nói.

Cái đầu nhỏ nghiêng qua.

Bàn Tử chớp chớp đôi mắt nhỏ của mình.

“Khác?

Nhị ca còn có thể khác?

Chẳng lẽ là cởi mở hơn rồi?

Hay là nói, nhị ca có thể nói chuyện rồi, vãi chưởng, không phải chứ, nhị ca biết nói chuyện?” Bàn Tử trợn to mắt, có vẻ hơi kích động.

“Không phải không phải, Kỳ Lân ca ca càng ít nói hơn.” Cái đầu nhỏ của Đoàn Đoàn lắc như trống bỏi.

“Ít hơn?

Tại sao người khác tiến hóa thuận chiều, nhị ca lại cứ muốn tiến hóa ngược chiều.” “Không quan tâm nữa, đợi lão đại về rồi nói, đi thôi Phi Phi, chúng ta đi tận hưởng thế giới hai người.” Bàn Tử hắc hắc cười, kéo Vương Phi chạy ra ngoài. ...

Mấy ngày sau.

Nhất Mi đạo nhân đạp ga hết cỡ, chỉ mất mấy ngày đã đến Bắc Ly.

Nhìn đường phố Bắc Ly vẫn phồn hoa như cũ, Trương Thiên lại có cảm giác như từ trên núi xuống.

Đây chẳng lẽ là dã nhân xuống núi?

Trong đầu Trương Thiên nảy ra hình ảnh một con khỉ từ trong đá chui ra nhìn thấy đô thị phồn hoa.

Ừm, rất kỳ quái.

“Đồ đệ ngoan, vi sư đi trước, vi sư phải chiến đấu vì sự phục hưng vĩ đại của Mao Sơn.” Nhất Mi đạo nhân nói xong, thân hình đã rời khỏi tầm mắt của Trương Thiên.

Trương Thiên đi rất nhanh.

Hắn định đến cửa hàng đồ cổ xem trước.

Cũng không biết Trương Khởi Linh bây giờ còn ở cửa hàng đồ cổ không.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài cửa hàng đồ cổ.

Trương Thiên nhìn cửa hàng đồ cổ vẫn như thường lệ, hắn nhẹ

nhàng đẩy cửa bước vào.

“Bố, mẹ!” Trương Thiên gọi một tiếng.

Ngay sau đó, từ phòng trong, mấy bóng người từ từ bước ra.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của bố mẹ, Trương Thiên sững sờ.

Còn có Trương Khởi Linh ở phía sau.

Lúc này vẻ mặt Trương Khởi Linh lạnh lùng, giống như lần đầu tiên Trương Thiên nhìn thấy vậy.

“Không ổn!” Mày nhíu lại, Trương Thiên ngay lập tức nhận ra có điều không ổn.

Trương Khởi Linh đã xảy ra vấn đề!

“Mẹ, chuyện này là sao.” Nhìn bộ dạng của mẹ và bố, Trương Thiên trầm giọng hỏi.

“Ai, Tiểu Thiên, con cuối cùng cũng về rồi, đứa trẻ Kỳ Lân này không biết làm sao, gần đây sức khỏe không tốt lắm.” “Thường xuyên quên một số thứ, bây giờ ngay cả những việc đã làm trước đây cũng quên mất.” Lý Tuyết Cầm ở bên cạnh trầm giọng nói, trên mặt có chút đau buồn.

“Thất Hồn Chú có tác dụng rồi sao?” Trương Thiên trong lòng thót một cái, Trương Khởi Linh vậy mà lại mất trí nhớ vào lúc này, vậy thì làm sao đi Tây Tạng đây?

Trương Thiên vội vàng đến trước mặt Trương Khởi Linh.

“Kỳ Lân, cậu còn nhớ tôi không?” Trương Thiên hỏi.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên, vẻ mặt vốn lạnh lùng cũng có chút dao động.

Thất Hồn Chú tuy có thể khiến người ta mất trí nhớ, nhưng khi

nhìn thấy người hoặc sự việc quen thuộc, hoặc gần như đã khắc sâu vào nội tâm, họ vẫn có thể nhớ lại từ sâu trong linh hồn.

Nhìn Trương Thiên, Trương Khởi Linh hơi nhíu mày.

"Trương Thiên..." Trương Khởi Linh thốt ra hai chữ.

Trương Thiên liên tục gật đầu.

"Đúng đúng, tôi là Trương Thiên, Kỳ Lân, cậu nhớ tôi!" Trương Thiên có chút kích động.

Không ngờ, Trương Khởi Linh dù đã mất trí nhớ, vẫn còn nhớ mình.

"Rất mơ hồ, chúng ta có phải đã từng trải qua chuyện gì không." Trương Khởi Linh nói, giọng không lớn, nhưng có chút nặng nề.

Trương Thiên biết, tình trạng mất trí nhớ của y có vẻ rất nghiêm trọng.

Hắn nghĩ đến chuyện lúc vừa về Bắc Ly.

Hành tung của Trương Khởi Linh rất kỳ quái, thậm chí mấy tuần liền đều ở trong cửa hàng đồ cổ, Trương Thiên vốn không có cảm giác gì.

Nhưng bây giờ xem ra, Trương Khởi Linh có thể đã xảy ra vấn đề từ lúc đó.

"Ừm, chúng ta đã từng trải qua sinh tử, chúng ta là anh em hoạn nạn có nhau!" Trương Thiên nghiêm túc gật đầu.

Trương Khởi Linh vẻ mặt có chút kỳ quái.

"Anh em." Y lẩm bẩm, trong đầu như lướt qua vài hình ảnh, nhưng cũng rất nhanh biến mất.

"Tiểu Thiên, làm sao đây?

Ban đầu nó còn nhớ chúng ta, nhưng sau khi hôn mê một thời gian, ngay cả chúng ta cũng không nhớ nữa." "Mẹ cũng chỉ có thể nói nó là con của chúng ta, nó mới không bỏ đi." "Bệnh này, có thể chữa khỏi không?" Lý Tuyết Cầm nhìn Trương Thiên, có chút quan tâm.

Trương Thiên hít một hơi.

Nhìn chung trong truyện đạo mộ, Trương Khởi Linh hầu như không mất trí nhớ, nhưng đến lượt Trương Thiên, lại bắt đầu chơi trò mất trí nhớ.

Đây chẳng lẽ là do lời nguyền tăng cường?

Hay là do tu vi.

"Bệnh này có thể chữa khỏi, chỉ cần đưa cậu ấy đến nơi sâu thẳm trong ký ức của cậu ấy là được." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Chương 683

Hắn không nói đi Côn Luân, mà là nói đi đến nơi sâu thẳm trong ký ức.

Lý Tuyết Cầm thở phào nhẹ nhõm.

"Hù, chỉ cần có thể chữa khỏi là được, đứa trẻ này, thật là, ai." Trên mặt Lý Tuyết Cầm có chút đau buồn.

Trương Thiên không nói nhiều, chỉ nhìn Trương Khởi Linh một cái.

Trương Khởi Linh thấy ánh mắt của Trương Thiên, như tâm linh tương thông, đi theo sau Trương Thiên.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng không biết tại sao mình lại làm vậy, nhưng dường như tất cả đều là lẽ đương nhiên.

Chẳng mấy chốc, trong phòng của Trương Thiên.

Trương Khởi Linh đứng trong phòng, còn Trương Thiên thì ngồi trên ghế sofa.

"Ngồi đi, chúng ta nói chuyện." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Trương Khởi Linh ngồi xuống ghế sofa.

Ánh mắt y đục ngầu, đờ đẫn nhìn Trương Thiên.

Giờ phút này, y thậm chí còn không bằng Trương Khởi Linh lúc Trương Thiên mới quen.

"Cậu còn nhớ, lần đầu tiên cậu cảm thấy ký ức mơ hồ là khi nào không?" Trương Thiên hỏi.

Trương Khởi Linh lắc đầu.

“Tôi nhớ, tôi cứ ở mãi trong một hang núi, sau đó hình như gặp qua hai nhóm người, cũng gặp qua cậu.” Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên, rồi lại nhàn nhạt nói.

“Chúng ta, có phải đã từng trải qua chuyện gì không.” Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên, đầu liền âm ỉ đau.

“Đừng nghĩ nhiều nữa.” “Như vậy đi, đi cùng tôi, tôi có thể giúp cậu, tìm lại ký ức đã mất.” Trương Thiên đưa tay ra.

Giống như lúc mới quen Trương Khởi Linh.

Cùng một căn phòng nhỏ, cùng một lời nói, và cùng một người.

Chỉ có điều, lần này khác ở chỗ, Trương Thiên và Trương Khởi Linh đã sớm có nền tảng tình cảm rất sâu đậm.

Trương Khởi Linh không do dự, bàn tay trắng nõn của y đặt lên tay Trương Thiên.

Giống như trước đây, vẫn rất lạnh lẽo, như một loài động vật máu lạnh.

Sau khi bắt tay đơn giản với Trương Khởi Linh, y mở miệng.

“Chúng ta khi nào đi.” Nhìn ánh mắt Trương Khởi Linh, Trương Thiên suy nghĩ một chút.

“Một thời gian nữa đi, tôi đưa cậu đi gặp mấy người trước, có lẽ cậu có thể tìm lại được một số ký ức.” Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh tò mò nhìn hắn.

Mấy người?

Chẳng lẽ là người trong ký ức của y?

Có phải có liên quan đến mình không, có lẽ thật sự có thể tìm thấy gì đó.

Trong lòng nghĩ vậy, Trương Khởi Linh hơi gật đầu.

Dường như bẩm sinh đã không có biểu cảm.

Trương Thiên rõ ràng, Trương Khởi Linh lúc nhỏ cũng giống như những đứa trẻ khác, ngây thơ trong sáng.

Nhưng sau này vì một số biến cố, dẫn đến Trương Khởi Linh không thích nói chuyện, thậm chí một nụ cười cũng là xa xỉ.

"Khi nào." Trương Khởi Linh thốt ra mấy chữ.

"Bây giờ!" Chỉ thấy Trương Thiên vung tay.

Ngay sau đó, một luồng khí tức dao động, giây tiếp theo, Trương Khởi Linh và Trương Thiên đã đến một thế giới khác.

Trong không gian hư ảo.

Hồ Bát Nhất vẫn đang đả tọa.

Vì ở bên trong không có khái niệm thời gian, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng không biết mình đã tu luyện bao lâu.

Tuyết Lị Dương thì đang lật xem một số sách về đan dược, cô rất thông minh, trong thời gian ngắn đã nắm vững kiến thức luyện chế nhất phẩm đan dược.

Nhưng cô chưa thực hành bao giờ.

"Lão Hồ." Trương Thiên khẽ gọi.

Sau khi Trương Thiên gọi, lông mi Hồ Bát Nhất hơi run rẩy.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất từ từ mở mắt.

"Ừm?

Môn chủ, sao vậy?" Hồ Bát Nhất còn có chút mơ hồ.

Từ khi cảm thấy gọi lão đại có chút ngượng ngùng, Hồ Bát Nhất đã đổi cách xưng hô.

“Kỳ Lân mất trí nhớ rồi.” Giọng Trương Thiên vừa dứt, gần như ngay lập tức, Hồ Bát Nhất đã tỉnh táo lại.

Trong mắt anh ta tràn đầy sự không thể tin được.

Tuyết Lị Dương cũng là người đầu tiên lao tới.

“Nhị ca mất trí nhớ rồi?” Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Trương Thiên hơi gật đầu.

“Ừm.” Nói xong, Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Khi nhìn thấy biểu cảm, và ánh mắt của Trương Khởi Linh, Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày.

Hồ Bát Nhất rất tinh ý, anh ta có thể nhìn ra, trong mắt Trương Khởi Linh không còn cảm giác quen thuộc, mà là một cảm giác xa lạ.

“Chuyện khi nào vậy, chúng ta có cách nào cứu chữa không?” Điều đầu tiên Hồ Bát Nhất nghĩ đến chính là làm thế nào để cải thiện tình hình.

Trương Thiên nhìn hai người.

“Cách cải thiện tốt nhất là tìm kiếm ký ức, tôi đưa cậu ấy đến đây, là muốn xem, nhìn thấy hai người, cậu ấy có thể hồi phục được chút nào không.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lị Dương gật đầu.

“Nhị ca, tôi là Hồ Bát Nhất, Hắc Mi Cầu, chúng ta là đội năm người, chúng ta đã cùng nhau đi qua rất nhiều lăng mộ.” Để giúp Trương Khởi Linh hồi phục ký ức, Hồ Bát Nhất thậm chí còn dùng đến cách tự hạ thấp mình.

Mặc dù có chút kỳ quái, nhưng cảm giác vẫn có chút hiệu quả.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh ôm đầu.

Trên mặt có chút đau đớn.

Mắt Tuyết Lị Dương sáng lên.

“Theo y học, đây chính là đang hồi phục ký ức.” “Nhanh, kích thích anh ấy thêm một lần nữa.” Tuyết Lị Dương nói, Trương Thiên do dự một chút rồi mới tiếp tục nói.

“Chúng ta đã đến pháo đài Quan Đông quân, lăng mộ hoàng tử Kim Lăng, cậu đã chém giết đại xà, thi trảm, còn có vô số tà túy...” Khi những lời của Trương Thiên không ngừng kích thích, trên trán Trương Khởi Linh vậy mà từ từ đổ mồ hôi.

Khi Trương Thiên càng nói càng nhiều, đầu óc Trương Khởi Linh càng ngày càng đau, nhưng dường như không có cách nào khác.

“Ông ông.” Ngay lúc này, không gian hư ảo có chút dao động.

Tinh Tuyệt Nữ Vương mặc một chiếc áo choàng đen từ từ đi tới.

“Đừng lãng phí sức lực nữa, đây là Thất Hồn Chú, cũng gọi là Thất Tâm Chú.” “Loại lời nguyền này rất lợi hại, là lời nguyền trên người những người trông coi lăng mộ qua các thế hệ, loại lời nguyền này không thể giải ở bên ngoài.” “Muốn giải, thì phải đến nơi mà y phải đến.” Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền đến, bản thân nữ vương nói chuyện rất ít, bây giờ vậy mà nói một tràng dài như vậy.

“Ý ngài là, lăng mộ?” Trương Thiên hít một hơi.

“Chẳng trách tôi luôn cảm thấy trên người y có một luồng khí tức kỳ lạ, không chỉ là máu Kỳ Lân.” “Nếu tôi không đoán sai, y chắc là người trông coi lăng mộ đó.” Tinh Tuyệt Nữ Vương lại nói.

Cô dường như biết rất nhiều.

“Nữ vương, ngài có biết gì không?” “Có thể cho chúng tôi biết được không.” Hồ Bát Nhất lúc này cung kính nói.

Gã cứng đầu này rất khó cầu xin người khác, huống chi là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Trương Khởi Linh.

“Loại lời nguyền này, rất khó giải, mà các người cũng phải đến nơi đó.” “Nhưng, với thực lực hiện tại của các người, không nghi ngờ gì là đi nộp mạng.” “Bí mật cuối cùng của thế giới này đều được giấu ở đó, để bảo vệ cái cuối cùng, nó chuyện gì cũng dám làm.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong liền không nói nữa.

Trương Thiên cũng rõ ràng sự nguy hiểm ở đó.

Nhưng hắn đã sớm quyết định đi rồi.

“Vậy, nơi đó ở đâu, chúng ta phải đi như thế nào.” Tuyết Lị Dương ở bên cạnh nói.

Còn về nguy hiểm, cô đã sớm ném ra sau đầu.

Trương Thiên lúc này thì đang giúp Trương Khởi Linh ổn định lại, đầu óc cũng đỡ hơn nhiều.

Chương 684

"Côn Luân Thần Cung." Tinh Tuyệt Nữ Vương từ từ nói.

Ánh mắt cô còn nhìn Trương Thiên một cái.

"Chúng ta vừa hay mấy ngày nữa đi Tây Tạng, đến lúc đó trực tiếp đi Côn Luân không phải là tốt rồi sao." Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên, như vậy chẳng phải là tiện hơn nhiều.

"Chúng ta lần này đi, chủ yếu là tìm mẹ của Trương Khởi Linh, không phải đi Côn Luân Thần Cung." "Lão Hồ, không thể quá vội vàng." Trương Thiên trầm giọng nói.

Trương Thiên vừa mới lĩnh ngộ được uy lực của tiên thuật, bản thân ngay cả một chút cũng không thể phóng ra được.

Mà Tây Vương Mẫu đã là thượng tiên mấy nghìn năm.

Mình lấy gì để đấu với người ta.

"Cũng đúng, nói không chừng tìm được mẹ, cũng có thể đánh thức ký ức, trước đây nhị ca không phải cũng rất tốt sao, cũng nhớ rất nhiều chuyện." Tuyết Lị Dương gật đầu, đồng ý với suy nghĩ của Trương Thiên.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu đồng ý, anh ta cũng rất thông minh, gần như ngay lập tức đã đoán được sự lo lắng của Trương Thiên.

"Ta không đề nghị các người đi thiên cung." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong, thân hình cũng dần biến mất.

Gã này, chủ yếu là tạo ra sự bí ẩn.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh.

"Nhớ lại được gì không?" Giọng điệu mang theo sự quan tâm.

Trương Khởi Linh nhìn hai người Hồ Bát Nhất.

“Tôi dường như quen họ...” Trương Khởi Linh nói, ánh mắt nhìn hai người Hồ Bát Nhất.

Tuyết Lị Dương và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, trong mắt hai người đều là niềm vui.

“Tốt quá rồi, nhị ca yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ giúp anh tìm lại ký ức đã mất.” Hồ Bát Nhất nói.

Trong mắt cũng có chút kích động.

Lòng Trương Khởi Linh ấm lại.

Một cảm giác kỳ lạ tràn vào.

Trương Khởi Linh cũng không biết đó là tình cảm gì, dù sao y có chút thích nó.

Trương Thiên vỗ vỗ vai Trương Khởi Linh.

“Chúng ta đều là anh em tốt, mỗi người xảy ra chuyện, đều là chuyện của tập thể chúng ta.” Trương Thiên rất nghiêm túc, lời này cũng là nói với hai người Hồ Bát Nhất.

Chẳng mấy chốc, mấy người lại nói chuyện một lúc, sau đó Hồ Bát Nhất cũng không còn tâm tư tu luyện nữa, cả nhóm lần lượt ra khỏi không gian hư ảo.

“Đúng rồi, Trương đại ca, anh lâu như vậy không đến không gian có phải đã xảy ra chuyện gì không.” Tuyết Lị Dương ở bên cạnh hỏi.

Cô cũng không biết không gian hư ảo và thế giới bên ngoài đã qua bao lâu.

Nhưng Trương Thiên vẫn không vào, điều này khiến cô có chút tò mò.

“Đi Mao Sơn một chuyến, nói ra thì dài dòng.” Trương Thiên xua tay nói.

Không thể nói mình suýt chết ở Mao Sơn được.

Đây chẳng phải là thêm lo lắng sao.

Trương Khởi Linh đi theo sau mấy người Trương Thiên.

Trên mặt y cũng không có biểu cảm gì, chỉ là đi theo.

Y bây giờ đã mất trí nhớ, lại thêm bản thân không có nơi nương tựa, mà bên Trương Thiên tự nhiên trở thành chỗ dựa của Trương Khởi Linh.

Chẳng mấy chốc, Trương Thiên và mọi người đã đến gần tứ hợp viện.

Nhìn tứ hợp viện trước mắt, Trương Khởi Linh có cảm giác quen thuộc.

Nhưng mỗi khi có thể nghĩ ra, lại luôn có một cảm giác khác ngăn cản Trương Khởi Linh không cho y nhớ lại.

“Đây là nơi chúng ta từng sống, phòng của cậu ở bên trong.” Trương Thiên nhẹ giọng nói, vung tay, cửa lớn tứ hợp viện được mở ra.

Chỉ thấy một cây liễu xuất hiện.

Cùng lúc đó, Đoàn Đoàn vẫy vẫy tay nhỏ chạy tới.

“Oa, Kỳ Lân ca ca, anh cuối cùng cũng về rồi.” Trên mặt Đoàn Đoàn tràn đầy nụ cười vui vẻ.

Trương Khởi Linh nhìn Đoàn Đoàn, có chút ấn tượng, nhưng cũng có chút nghi hoặc.

Cô bé này, trông rất quen, nhưng, lại mãi mà không thể nhớ ra.

“Ừm?

Kỳ Lân ca ca sao vậy?

Mỗi lần anh đều xoa đầu Đoàn Đoàn mà, hôm nay sao vậy?” “Kỳ Lân ca ca, anh không phải biến thành người khác chứ, kẻ xấu mau cút khỏi cơ thể Kỳ Lân ca ca!” Đoàn Đoàn vung vẩy nắm đấm nhỏ, nói một tràng dài.

Nhìn cô bé đang bĩu môi, phồng má giận dỗi, Trương Khởi Linh cũng không biết nên nói gì.

“Đây là Đoàn Đoàn, đứa trẻ chúng ta nhận nuôi.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Trương Khởi Linh mơ màng xoa xoa cái đầu nhỏ của Đoàn Đoàn.

“Ừm?

Ba ơi, Kỳ Lân ca ca đây là...” Đoàn Đoàn nghiêng đầu.

“Mất trí nhớ rồi, đừng quá kích động.” Trương Thiên từ từ nói.

Đoàn Đoàn kinh hãi thất sắc.

“Hu hu, chẳng trách Kỳ Lân ca ca không nhớ Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn sẽ làm cho Kỳ Lân ca ca nhớ lại.” Đoàn Đoàn vung vẩy nắm đấm, vẻ mặt nghiêm túc.

Trương Thiên dẫn Trương Khởi Linh, đi vào bên trong.

Chẳng mấy chốc, trong sân, cảm nhận được Trương Thiên trở về, Bàn Tử vội vàng chạy ra.

“Vãi chưởng, lão đại, anh cuối cùng cũng về rồi, Bàn gia đợi đến hoa cũng tàn rồi.” “Ai?

Nhị ca anh cũng đến rồi, vừa hay, áo giáp của anh Bàn gia làm cho anh một bộ nữa rồi, anh thử xem có vừa không.” Bàn Tử nhìn thấy

Trương Khởi Linh ở bên cạnh, mắt cũng sáng lên.

Sau đó phấn khích nói.

Trương Khởi Linh nhìn những người xung quanh.

Mặc dù có chút quen thuộc lại có chút xa lạ, nhưng cảm giác họ mang lại cho mình lại rất tốt.

Đặc biệt là dường như mỗi người họ đều rất quan tâm đến mình.

"Bàn Tử, nhị ca của cậu mất trí nhớ rồi." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Thứ Bàn Tử đang cầm trong tay rơi xuống đất.

"Mẹ nó, thằng chó nào làm, Bàn gia tao sẽ *, đừng để Bàn gia tao bắt được." Bàn Tử vung vẩy nắm đấm, bộ dạng đó như hận không thể lao lên đánh một trận.

Trương Thiên nhìn bộ dạng của Bàn Tử, không nhịn được khóe miệng cười.

Bàn Tử này, hiệu suất làm việc không được, nhưng cái miệng lưỡi này lại không tồi.

"Bàn Tử, cậu không phải nói áo giáp làm xong rồi sao?" "Vừa hay thử xem." Trương Thiên nói, Bàn Tử vội vàng gật đầu, sau đó chạy về phòng.

Chẳng mấy chốc, một bộ giáp kỳ lân màu đen được Bàn Tử kéo ra.

Khi nhìn thấy giáp kỳ lân, Trương Khởi Linh toàn thân run lên.

Dường như có thứ gì đó muốn phá vỡ đầu óc.

Trong nháy mắt, một số mảnh ký ức lóe lên.

Đầu Trương Khởi Linh lại đau lên.

Lòng mọi người cũng treo lên.

Trương Khởi Linh ôm đầu, một lúc lâu sau mới từ từ quay lại.

Y nhìn bộ khôi giáp trước mắt.

“Cái này, tôi có ấn tượng.” Giọng y không lớn, nhưng trong ánh mắt có thể thấy được một tia kích động thoáng qua.

“Nhị ca, đây vốn là đồ của cậu, lão đại giữ trước, đến lúc chúng ta xuống mộ thì mặc vào.

Nhị ca lại là người đẹp trai nhất rồi.” Bàn Tử cười hì hì, trong đầu gã đã hiện ra cảnh Trương Khởi Linh mặc bộ khôi giáp này.

Ừm, rất đẹp trai, nhưng so với Bàn gia thì vẫn kém một chút.

Trương Khởi Linh gật đầu, đầu óc vẫn còn hơi mơ màng.

Chương 685

Trương Thiên thì ném bộ khôi giáp này vào không gian hư ảo.

Khôi giáp vừa vào không gian đã thu hút sự chú ý của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Khi thấy thứ Trương Thiên ném vào, ánh mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương sững sờ.

Trời ạ, đây chẳng phải là hòn đá kê quan tài của mình sao?

Sao lại biến thành khôi giáp rồi.

Trương Thiên và mọi người đúng là không kén chọn dược liệu chút nào.

"Đúng rồi lão đại, mấy tháng trước, giáo sư Lý và họ có đến tìm cậu, tôi nói cậu không ở đây nên họ đi rồi." Bàn Tử nghĩ một lúc rồi nói.

Kể từ lần trước từ Nam Vân trở về, Trương Thiên không gặp lại giáo sư Lý nữa.

Mà những món văn vật đó vẫn luôn ở trong không gian của Trương Thiên, hắn cũng lười động đến.

"Được, chuyện này tôi biết rồi, đến lúc đó tôi sẽ qua xem, bây giờ chúng ta họp một cuộc họp nhỏ đã." Trương Thiên gật đầu, đi về phía bậc thềm dưới gốc cây liễu.

Mấy người cũng lần lượt đi theo sau Trương Thiên.

Dưới gốc liễu, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và những người khác ngồi hai bên Trương Thiên.

Trương Thiên nhìn mọi người, chậm rãi nói: "Vì tình huống đột

xuất lần này, chúng ta có khả năng sẽ đến Tây Tạng sớm hơn, mọi người chuẩn bị trước đi." "Đương nhiên, thời gian đi sớm cũng không quá sớm, chắc khoảng mấy tháng sau." Trương Thiên nghĩ rồi nói.

Dù sao thì công pháp hắn vừa tu luyện vẫn chưa ổn định.

Trương Thiên chắc chắn phải ổn định một chút, như vậy mới có thể phát huy thực lực ở mức độ cao nhất.

Trước đây đều là Trương Khởi Linh bảo vệ họ, bây giờ Trương Thiên cảm thấy cũng đến lúc mình ra sức rồi.

"Mọi người có ý kiến gì không?" Trương Thiên nhìn mọi người hỏi.

"Lão đại, tôi có ý kiến!" Bàn Tử giơ tay.

"Cậu nói đi." "Chúng ta không thể đi sớm hơn được sao?

Mấy tháng sau, có phải là quá muộn không?" Bàn Tử liền nói.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

"Cần một thời gian nhất định để chuẩn bị, đừng quá vội vàng." "Được rồi, nếu không có ý kiến gì khác, cuộc họp nhỏ lần này kết thúc tại đây." Trương Thiên nói xong, mọi người cũng không nói thêm gì, cuộc họp nhanh chóng giải tán.

"Lão đại, bây giờ cậu đi đâu vậy?" Bàn Tử thấy Trương Thiên chuẩn bị ra ngoài, mặt tươi cười đến gần hắn.

"Đến Viện khảo cổ Bắc Ly một chuyến, có một số thứ vẫn nên giao cho họ thì tốt hơn." Trương Thiên nói, hắn định giải quyết xong chuyện của giáo sư Lý rồi tính tiếp.

"Bàn gia cũng đi theo với, tôi cũng lâu rồi không gặp giáo sư Lý." Bàn Tử vội nói.

Trương Thiên liếc nhìn Bàn Tử, gã này trước đây đâu có bám

người như vậy.

"Bàn Tử, cậu uống nhầm thuốc à?" Trương Thiên nheo mắt nhìn Bàn Tử.

"Đâu có, Bàn gia tôi đây, chỉ là nhớ lão đại thôi." Bàn Tử chớp chớp mắt.

Trương Thiên lập tức cảm thấy trong bụng cuộn trào.

Gã này, đúng là không đáng tin chút nào.

"Được rồi, cậu cứ ở nhà đi, tôi về nhanh thôi." Trương Thiên xua tay.

Ngay sau đó, thân hình lóe lên đã rời khỏi tứ hợp viện.

Bàn Tử bĩu môi.

"Ai, lão đại sao có thể phụ lòng yêu thương của Bàn gia chứ, quả nhiên, vẫn là lão Hồ hiểu mình." Rời khỏi tứ hợp viện, Trương Thiên đi thẳng về phía Viện khảo cổ.

"Lần trước bảo Hạo Thiên Chân đến tìm mình, đã mấy tháng rồi, không biết cậu ta đã rời khỏi Bắc Ly chưa." Trương Thiên nghĩ đến Hạo Thiên Chân.

Lúc đó nói là để Hạo Thiên Chân tìm mình, bàn bạc chuyện ở nước ngoài.

Nhưng thật không may, Trương Thiên lại đến Mao Sơn.

Chuyện này cũng đành bỏ dở.

"Đợi xong việc, sẽ đến Ngô gia một chuyến." Trương Thiên lẩm bẩm, thân hình đã đi vào đường phố.

Không lâu sau, Trương Thiên đứng trước cổng Viện khảo cổ.

Trong Viện khảo cổ vẫn đông người như cũ.

Mặc dù khảo cổ không phải là một ngành kiếm được nhiều tiền, nhưng ở thời đại này, học giả khảo cổ vẫn rất nhiều, những người cống hiến thuần túy rất nhiều.

Về sau, khi bị tư bản hóa một nửa, học viện khảo cổ, hoặc các chuyên gia mới nổi thì lại ít đi rất nhiều.

Có người thậm chí vì tiền mà thay đổi sở thích, huống chi là khảo cổ trong lăng mộ.

Nhìn Viện khảo cổ trước mắt, Trương Thiên chậm rãi bước tới.

"Xin chào." Trương Thiên nói với bảo vệ.

Bảo vệ liếc nhìn người đến, sau đó liền mở cổng lớn.

Trương Thiên có chút kỳ lạ, tại sao anh ta thấy mình lại trực tiếp mở cổng.

Nhưng Trương Thiên cũng không hỏi nhiều, dù sao hắn cũng không phải là người có nhiều vấn đề.

Vào Viện khảo cổ, Trương Thiên đi thẳng đến văn phòng viện trưởng.

Sau khi Trương Thiên vào, bảo vệ liền lấy bộ đàm ra.

"Tiểu Trương gia đã vào Viện khảo cổ, xin chuyển lời đến viện trưởng." Bảo vệ nói xong, ánh mắt vẫn nhìn theo Trương Thiên.

Lúc này Trương Thiên đã đến trước cửa văn phòng viện trưởng.

Các chuyên gia ở đây giảm đi rõ rệt.

Toàn là những học giả trẻ tuổi vừa mới tốt nghiệp.

Những học giả này, người lớn tuổi thì hai mươi lăm, hai mươi sáu, người nhỏ cũng đã ngoài hai mươi.

Còn những chuyên gia già, rõ ràng đều đã hy sinh ở Nam Vân.

“Cốc cốc cốc.” Trương Thiên gõ cửa, phát ra âm thanh trong trẻo.

Theo tiếng gõ cửa, cửa văn phòng cũng từ từ được mở ra.

Chỉ thấy một ông lão tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn mở cửa.

“Trương huynh đệ, cuối cùng cậu cũng đến rồi.” Giáo sư Lý có chút kích động.

Dù sao lần trước đi Nam Vân, chết nhiều chuyên gia như vậy, nhưng không mang về được thứ gì, ông đã bị cấp trên phê bình nghiêm khắc.

Nếu không phải vì trước đó đã mang về được nhiều văn vật, viện trưởng Lý mới giữ được chức vụ.

“Vâng, xin lỗi, trước đó có chút việc, để ông phải đợi lâu.” Trương Thiên gật đầu, sau đó được giáo sư Lý mời vào văn phòng.

Trong văn phòng, giáo sư Lý lê thân mình, rót cho Trương Thiên một tách trà.

“Trương huynh đệ, lần này cậu đến là...” Giáo sư Lý không nói hết câu, mà nhìn Trương Thiên với vẻ mong đợi.

Trương Thiên cũng hiểu ý ông.

“Lần này đến là để giao lại những văn vật lần trước mang về cho ông, cũng coi như giải quyết xong một tâm sự.” Trương Thiên nhẹ giọng nói, đồng thời cũng uống một ngụm trà.

Trà này chắc là Thiết Quan Âm, hơn nữa còn là loại rất dở, Trương Thiên có chút không quen uống.

“Tốt quá rồi, cảm ơn, cảm ơn.” Giáo sư Lý có chút kích động, vội vàng cảm ơn.

“Đúng rồi, giáo sư Lý, trà của ông, hơi dở, uống của tôi đi.” Nói xong, Trương Thiên biến nước trà thành linh thủy, cũng rót cho giáo

sư Lý một ly.

Thấy Trương Thiên biến ra nước từ hư không, giáo sư Lý đã không còn kinh ngạc như trước nữa.

"Vậy tôi không khách sáo nữa." Giáo sư Lý cười ha ha, uống ly nước Trương Thiên đưa.

Sau khi uống xong, cả người dường như tỉnh táo hơn một chút, mắt cũng sáng hơn.

Giáo sư Lý rùng mình một cái, giống như chứng nghẽn mạch máu não mười năm của mình đã được chữa khỏi.

"Trương huynh đệ, cảm ơn." Giáo sư Lý biết Trương Thiên đang giúp mình.

"Vâng, vậy những món văn vật đó, tôi để cho ông ở đâu?" Trương Thiên khẽ gật đầu, giáo sư Lý nhìn quanh văn phòng của mình.

"Cứ để ở đây đi." Giáo sư Lý nói, Trương Thiên ừ một tiếng, sau đó bắt đầu chuyển văn vật trong không gian ra ngoài.

Giáo sư Lý nhìn bóng lưng của Trương Thiên, trong lòng vô cùng cảm động.

"Cảm ơn cậu, đặc công." Giáo sư Lý cũng thầm cảm ơn trong lòng.

Chương 686

Trương Thiên nhanh chóng chuyển hết văn vật trong không gian ra ngoài.

Nhìn văn vật chất đầy cả văn phòng, trong mắt giáo sư Lý đã lấp lánh lệ hoa.

Đối với ông, đây không phải là văn vật, mà là sinh mạng của các học trò ông.

"Được rồi, giáo sư Lý, đồ đã lấy ra hết rồi." "Ông kiểm tra lại đi." Trương Thiên nhìn những món văn vật chất đầy văn phòng, hắn cũng có chút cảm khái.

Văn phòng của giáo sư Lý quả thực không lớn, những món văn vật này lại không chứa hết được.

"Không cần đâu, không cần đâu, cảm ơn cậu." Giáo sư Lý không biết phải nói gì, cứ một mực cảm ơn Trương Thiên.

Trương Thiên xua tay, đứng dậy định rời đi.

"Không cần cảm ơn, đây cũng là thứ ông đáng được nhận." "Nếu không có chuyện gì, tôi đi trước." Trương Thiên định đến Ngô gia, cũng không thể ở đây lâu.

"Được, vậy cậu đi trước đi, bên này tôi xử lý." Giáo sư Lý bây giờ đâu có tâm tư quản Trương Thiên, gần như toàn bộ tâm trí đều đặt vào những món văn vật này.

Đối với ông, không có gì quan trọng hơn văn vật.

"Trương công tử." Vừa ra khỏi cửa, một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy Tiểu Quang nhìn Trương Thiên với ánh mắt có chút kích

động.

Trương Thiên mấy tháng không gặp, cậu ta còn tưởng Trương Thiên bỏ trốn, không ngờ Trương Thiên lại xuất hiện.

"Ừm, đồ tôi đã đưa cho giáo sư Lý, tôi đi trước đây." Trương Thiên nói, bước chân nhanh hơn, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt Tiểu Quang.

"Mấy tháng nay anh ta đi đâu vậy?

Chúng ta đều không tìm thấy." "Thật bí ẩn, không hổ là đặc công bí ẩn." Tiểu Quang lẩm bẩm, bên cạnh một đồng đội có chút nghi hoặc.

"Đặc công gì?" "Không có gì, chúng ta mau vào đi." Tiểu Quang vội nói, dẫn thuộc hạ đi vào.

Khi thấy cả đống văn vật chất trong văn phòng của giáo sư Lý, không chỉ Tiểu Quang, mà cả trợ lý cũng kinh ngạc đến ngẩn người.

"Nhiều văn vật như vậy, sao có thể chứ." "Đây là kim đỉnh thời Tần, thật không thể tin được." "Quốc bảo, đây đều là quốc bảo!" Trợ lý lúc này kích động đến mức sắp nhảy cẫng lên.

"Viện trưởng Lý, những thứ này đều là do người đó mang đến sao?

Nhưng trên người anh ta không có mang theo thứ gì cả." Trợ lý tò mò hỏi.

"Những chuyện này cậu không cần quan tâm, cậu mau đi triệu tập các nghiên cứu viên khác, tất cả đến nghiên cứu những thứ này." Giáo sư Lý bình thản nói.

Trợ lý cũng vội ngậm miệng, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nhiều quốc bảo văn vật như vậy, trước đây chỉ thấy trong bảo

tàng, bây giờ nói không chừng có thể tự mình nghiên cứu, trợ lý nhỏ vui mừng khôn xiết.

Trương Thiên bước ra khỏi Viện khảo cổ.

Hắn tự nhiên không biết lúc này Viện khảo cổ đã sôi sục.

Thân hình hắn đang đi về phía Ngô gia.

Lúc này trong Ngô gia.

Ngô Lão Cẩu đang ngồi bên bàn trà, miệng ngậm điếu thuốc, nhìn đứa cháu trai bên cạnh.

"Thiên Chân à, con định khi nào đi nước ngoài?" Ngô Lão Cẩu quan tâm hỏi.

"Đợi Tiểu Trương gia đến tìm con, lần trước anh ấy nói muốn bàn chuyện với con, nhưng sau đó lại không thấy người đâu, con phải đợi anh ấy về rồi tính." "Hơn nữa chuyện ở nước ngoài cũng không nhiều, chuyện ở nước Phú Sĩ con cũng đã xử lý xong, bây giờ chúng ta định mở rộng quy mô, tiến vào các quốc gia khác…" Hạo Thiên Chân nắm chặt tay.

Trong mắt cũng tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Lúc này, hắn đã tưởng tượng ra cảnh mình cuỗm sạch văn vật của nước ngoài.

Đến lúc đó, nước ngoài sẽ không còn quốc bảo của Hạ quốc ta nữa, mà Hạ quốc cũng sẽ tạo ra một tầm cao mới.

"Không tệ, có tham vọng." "Ông nội đây, cũng có một giấc mơ xưng bá toàn thế giới, để đám quỷ Tây đó xem, Hạ quốc chúng ta không phải dễ chọc đâu, Thiên Chân, ta ủng hộ con." "Đào hết mộ của chúng nó, dùng tài năng của con, thể hiện tài năng lớn." Ngô Lão Cẩu hài lòng nhìn cháu trai mình.

Ừm, đây tuyệt đối là ngôi sao mới đang lên của Ngô gia.

“Gia chủ, bên ngoài có người xin gặp, là Tiểu Trương gia.” Lúc này một người hầu chạy như bay vào, mặt đầy vẻ lo lắng.

“Cái gì?

Anh ta đến rồi.” Hai người nhìn nhau, lập tức đứng dậy.

Người đàn ông đó cuối cùng cũng đến!

Hạo Thiên Chân và Ngô Lão Cẩu nhanh chóng ra khỏi phòng khách, đi thẳng ra cổng đón.

“Tiểu Trương gia, cuối cùng ngài cũng đến rồi.” “Cung nghênh Môn chủ.” Thấy Trương Thiên, hai người gần như đồng thanh nói.

Nhìn hai ông cháu, Trương Thiên sờ sờ má mình.

Thời buổi này, ông cháu cũng đồng bộ như vậy.

“Vừa hay, Thiên Chân cậu vẫn chưa đi, tôi sẽ nói nốt chuyện lần trước.” Trương Thiên nhẹ giọng nói, đồng thời cũng đi theo vào.

Hạo Thiên Chân gật đầu, dẫn Trương Thiên vào Ngô gia.

Trương Thiên đã đến Ngô gia mấy lần rồi, bố cục các thứ đều biết, nên cũng không cần quá câu nệ.

Ngồi trên ghế đá trong sân, người hầu rót trà cho mấy người Trương Thiên.

“Tiểu Trương gia, ngài nói đi.” Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thiên.

Trong mắt cậu ta tràn đầy sự thông tuệ, cậu ta đã trải qua nhiều rèn luyện bên ngoài, rõ ràng không còn là thiếu niên non nớt ngày xưa nữa.

“Cậu báo cáo tình hình bên ngoài đi.” “Doanh thu gần đây.”

Trương Thiên nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu, sau đó chạy vào phòng mình.

Rất nhanh, cậu ta cầm một quyển sổ chạy ra.

“Chúng ta đang phát triển mạnh mẽ bất động sản ở nước Phú Sĩ, đồng thời còn có điện ảnh, xây dựng và các lĩnh vực khác, đôi khi cũng gặp phải trở ngại, một số tầng lớp thượng lưu không muốn tiếp nhận sản nghiệp của Hạ quốc chúng ta…” “Cho nên chúng ta đành phải dùng một số thủ đoạn cần thiết, bây giờ toàn bộ ngành công nghiệp cốt lõi của nước Phú Sĩ trong mười mấy năm tới đều nằm trong tay chúng ta.” Hạo Thiên Chân nói.

Trương Thiên gật đầu, đây mới là điều hắn muốn thấy.

Tương lai, cái để cạnh tranh không phải là diện tích lãnh thổ lớn bao nhiêu, hay dân số bao nhiêu, mà là GDP và ngành công nghiệp.

Ví dụ như nước Mỹ, diện tích lãnh thổ của họ tuy không lớn, nhưng họ lại là nền kinh tế số một toàn cầu.

Họ dựa vào việc ký sinh doanh nghiệp, doanh nghiệp ký sinh ở các quốc gia khác, từ đó tạo ra lợi ích cho nước mình, điều này đã không còn liên quan đến diện tích lãnh thổ nữa.

“Làm tốt lắm, nói về kế hoạch sau này của cậu đi.” Trương Thiên hài lòng gật đầu.

Hạo Thiên Chân đúng là một mầm non tốt.

Về trộm mộ cũng thế, kinh tế cũng vậy.

Không hổ là cháu trai của Ngô Lão Cẩu.

“Tiếp theo tôi định đến nước Ưng phát triển, lúc đó chính họ đã gây ra chiến tranh thuốc phiện, và cướp đoạt cũng nhiều, tôi muốn họ trả lại những thứ đã lấy của chúng ta.” Hạo Thiên Chân rất nghiêm

túc.

Khuôn mặt cũng đầy vẻ kiên định.

Trương Thiên gật đầu, kế hoạch của Hạo Thiên Chân không tồi.

Ít nhất là có phương hướng.

"Được, tôi cũng thực hiện lời hứa, đây là phần thưởng cho cậu trong một năm qua." Trương Thiên cũng không keo kiệt, trực tiếp lấy ra bốn viên Tụ Linh Đan trung phẩm.

"Hai viên cậu ăn, hai viên cho Bán Nguyệt." Trương Thiên nói, mắt Hạo Thiên Chân sáng lên, vội gật đầu.

"Tôi biết rồi, cảm ơn Tiểu Trương gia." Hạo Thiên Chân vội nhận lấy, thứ này không phải dễ thấy.

Đối với cậu ta cũng rất quan trọng.

Ngô Lão Cẩu thấy cảnh này, trong lòng có chút đắc ý.

Đây là thứ tốt, một trăm năm nói không chừng cũng không tìm được một lần, mà Trương Thiên còn cho bốn viên, một năm này đúng là không làm không công.

"Cái đó, Môn chủ, tôi cũng có tin tức muốn báo cáo ngài." Ngô Lão Cẩu tiếp lời.

"Ngài nói đi." Trương Thiên cũng rất cung kính.

"Người trong phái chúng ta, đều có chút rục rịch, họ đã bắt đầu lên kế hoạch đi trộm mộ!" Ngô Lão Cẩu nói, Trương Thiên nhíu mày.

Vẻ mặt cũng dần trở nên nặng nề.

Những người đó, cuối cùng cũng muốn làm lại nghề cũ sao?

"Chuyện từ khi nào, họ đã bắt đầu chưa?" Trương Thiên nhìn Ngô Lão Cẩu.

“Chưa, nghe nói họ đang cân nhắc xin ý kiến của ngài.” Ngô Lão Cẩu nghĩ rồi nói, ông ta cũng nói thật.

Trương Thiên suy nghĩ một chút, vẻ mặt hắn không có gì thay đổi, nhẹ nhàng uống một ngụm trà.

Chương 687

“Được, chuyện này tôi biết rồi, tối nay, mở cuộc họp, bảo họ nhất định phải đến đầy đủ.” Trương Thiên gật đầu.

Đừng nhìn bề ngoài hắn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại mừng như hoa.

Đối với Trương Thiên, việc họ đi trộm mộ thực ra cũng không tệ.

Thứ nhất, họ chỉ có thể trộm những ngôi mộ nhỏ, còn những ngôi mộ lớn về cơ bản đã bị Trương Thiên trộm hết rồi.

Nếu gặp phải những ngôi mộ lớn khác, quá nguy hiểm, xác suất họ trộm thành công không lớn.

Thứ hai, Trương Thiên tạo ra Cửu Môn, mục đích ban đầu là để quản lý việc trộm mộ bừa bãi, đồng thời nắm giữ các ngôi mộ trong tay mình, bây giờ họ tự nguyện ra tay, Trương Thiên tự nhiên cũng không có gì để nói.

“Được Môn chủ, tôi đi thông báo cho họ ngay.” Ngô Lão Cẩu gật đầu, trực tiếp đứng dậy.

Trong mắt Ngô Lão Cẩu, Trương Thiên tuy rất bình tĩnh, nhưng có thể đã nổi giận đùng đùng, nên ông ta phải hành động nhanh hơn một chút.

“Thiên Chân huynh đệ, sau khi xong việc ở nước Phú Sĩ, cậu cũng không cần vội vàng như vậy, ở lại Bắc Ly một thời gian cũng được.” Trương Thiên nói, nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

“Không cần đâu Tiểu Trương gia, sứ mệnh còn chưa hoàn thành, sao tôi có thể ở lại Bắc Ly lâu được.” Hạo Thiên Chân lại tỏ ra rất nghiêm túc.

Trương Thiên nghĩ rồi nói.

“Thôi được, thời gian đó cậu tự mình sắp xếp, tôi đi trước đây.” Nói xong, Trương Thiên đứng dậy chuẩn bị rời khỏi Ngô gia.

Dù sao ở Ngô gia cũng không còn gì để nói.

Hạo Thiên Chân thấy Trương Thiên đứng dậy, cũng vội muốn tiễn.

Sau lưng Trương Thiên, Hạo Thiên Chân khẽ nhíu mày.

“Anh ta đang định đuổi mình ra nước ngoài sao?” Hạo Thiên Chân thầm nghĩ, dù sao lời nói của Trương Thiên nghe rất kỳ lạ, không khỏi khiến cậu ta suy nghĩ nhiều.

Đương nhiên, Trương Thiên cũng nói thật lòng, còn Hạo Thiên Chân nghĩ thế nào, Trương Thiên không biết.

Khi Trương Thiên đi xa, Ngô Lão Cẩu mới từ từ ra ngoài.

“Đi rồi à?

Anh ta nói sao?” Ngô Lão Cẩu hỏi.

“Anh ta bảo con ở lại Bắc Ly thêm một thời gian.” Hạo Thiên Chân sờ sờ đầu.

“Vậy Thiên Chân, con khởi hành ngay hôm nay đi.” Ngô Lão Cẩu nói thẳng.

Hạo Thiên Chân gật đầu, hai người lại có một sự ăn ý kỳ lạ.

Lúc này Trương Thiên đang đi trên đường phố, tự nhiên không biết hai người đã hiểu lầm lời nói của hắn.

“Xem ra, Cửu Môn sắp bước vào một kỷ nguyên mới.” Trương Thiên lẩm bẩm, nhìn lên bầu trời rộng lớn.

Đào những ngôi mộ không người khai quật, nếm trải cuộc đời của

Cửu Môn.

Xem ra, các ngôi mộ ở Hạ quốc sắp gặp đại nạn rồi.

“Nhưng, những thứ đào được, nếu quá nhiều, không thể báo cáo từng cái một, tốc độ đó quá nhanh.” “Có những thứ xem ra mình phải giấu đi, sau đó cách một thời gian lại báo cáo một lần.” Trương Thiên nghĩ, hắn cũng đang cân nhắc vấn đề sau này.

Rất nhanh, về đến tứ hợp viện, Trương Thiên lại chuẩn bị đơn giản một chút thì trời đã tối.

Không có gì trì hoãn, Trương Thiên trực tiếp đến tập đoàn.

Trong phòng họp của tập đoàn Cửu Môn.

Lúc này mỗi một chỗ ngồi đều đã có người.

Họ đã đến ngay sau khi Trương Thiên thông báo họp, bây giờ đã đợi mấy tiếng đồng hồ.

“Ngô Lão Cẩu, ông là chó à, sao miệng nhanh thế.” Giải Liên Hoàn nhìn Ngô Lão Cẩu, mặt đầy tức giận.

Việc mình tự xin chỉ thị của Trương Thiên, và việc bị người khác mách lẻo, khái niệm chắc chắn là khác nhau.

“Ai, Giải huynh, lời này của ông sai rồi, tôi đâu có nói, chuyện nhỏ của ông, người ở Bắc Ly ai cũng biết, truyền đến tai Môn chủ cũng là chuyện bình thường.” Ngô Lão Cẩu xua tay, vẻ mặt như không biết gì.

Đùa à, ông ta không cần thiết phải nhận chuyện này, nếu nhận, ông ta cũng không còn là Ngô Lão Cẩu nữa.

Giải Liên Hoàn khẽ nhíu mày.

Hắn nhìn vẻ mặt không biết gì của Ngô Lão Cẩu, hắn lại nói: “Vậy tại sao hôm nay Môn chủ lại đến nhà ông, sau đó ông lại thông

báo cho chúng tôi?" Giải Liên Hoàn bình thản nói.

Hai người nhìn nhau, dường như có cảm giác tóe lửa.

"Môn chủ đến hỏi tôi về chuyện của các người, các người tìm tử sĩ động tĩnh quá lớn, tôi cũng không giấu được, nên đành phải nói." Ngô Lão Cẩu nhún vai nói.

Giải Liên Hoàn không nói thêm gì nữa.

Quả thực mấy tháng nay hắn đều đang chiêu mộ tử sĩ giang hồ.

Có lẽ hành động của mình đúng là có chút lớn, nên mới gây chú ý.

"Cạch." Cửa được mở ra.

Thân hình Trương Thiên từ từ bước vào.

"Đúng là không phải Ngô môn chủ nói cho tôi, không ngờ, chuyện lớn như vậy, lại không nói cho tôi, xem ra các người hoàn toàn không coi tôi là Môn chủ rồi." Trương Thiên nói, vẻ mặt không có gì thay đổi.

Giọng điệu cũng cực kỳ bình thản.

Nhưng trong lòng mỗi người lại đập rất nhanh.

Có lúc, không nổi giận, mặt không hung dữ, ngược lại càng khiến người ta sợ hãi.

Trương Thiên từ từ ngồi xuống ghế.

Uy áp của hắn tỏa ra.

Khí thế mạnh mẽ đó ép những người có mặt có chút không thở nổi.

"Môn, Môn chủ, chúng tôi cũng đã đi tìm ngài, nhưng lúc đó ngài không có ở nhà, nên chúng tôi định triệu tập người trước." "Chúng tôi cũng chưa đi, chúng tôi sẽ để những người đó rời đi ngay bây giờ."

Giọng Giải Liên Hoàn không lớn, bị ép cũng có chút không thở nổi.

Trương Thiên từ từ thu lại khí tức.

“Biết hôm nay tôi mở cuộc họp này vì sao không?” Trương Thiên từ từ nói.

Mọi người gật đầu.

“Mục đích của cuộc họp này, là tôi tức giận, chuyện như vậy lại không nói cho tôi, mà lén lút tiến hành.” “Nếu có lần sau, các người có thể tự mình rời khỏi Cửu Môn.” Trương Thiên dùng giọng điệu bình thản nhất, nói những lời tàn nhẫn nhất.

Mọi người lần lượt gật đầu.

“Còn về việc trộm mộ, đó là quyết định của các người, tôi sẽ không quản, nhưng tôi có một yêu cầu.” Trương Thiên nói.

Sau khi Trương Thiên nói xong, vẻ mặt của những người còn lại lập tức thay đổi.

Đặc biệt là Giải Liên Hoàn.

Vốn dĩ hắn đã không còn hy vọng, không ngờ, Trương Thiên lại cho hắn một cây gậy và một củ cà rốt?!

“Môn chủ ngài nói, chỉ cần là lời của ngài, chúng tôi nhất định sẽ làm rất tốt.” Giải Liên Hoàn liên tục nói.

“Văn vật, đồ cổ trong mộ thất, tuyệt đối không lấy, chỉ lấy những thứ các người cần.” “Còn nữa, sau khi trộm xong mỗi ngôi mộ, vẽ một bản đồ nháp cho tôi, tôi sẽ đi kiểm tra tình trạng bảo tồn của ngôi mộ, và tình hình văn vật bên trong.” Trương Thiên bình thản nói.

Giải Liên Hoàn vốn tưởng là chuyện gì, không ngờ Trương Thiên lại chỉ nói những chuyện nhỏ này.

Họ đi là để nâng cao tu vi, sao có thể lấy những thứ nhỏ nhặt đó.

“Yên tâm đi Môn chủ, chúng tôi nhất định sẽ làm theo lời ngài.” Giải Liên Hoàn lại nói.

Trong lòng có chút tò mò, tại sao Trương Thiên lại muốn vẽ bản đồ, nhưng vì đã được nhận, trong lòng hắn vẫn rất kích động.

“Tuy tôi đã cho phép, nhưng tôi hy vọng các người có thể làm tốt công việc trong tay mình.” “Tập đoàn không nuôi người nhàn rỗi.” Trương Thiên nghiêm túc nói.

Mọi người cũng lần lượt đồng ý.

Ngô Lão Cẩu thì không có một chút động tĩnh nào.

Ông ta có thể nói là vững như chó già.

Trương Thiên thông minh như vậy, nếu đã cho phép họ đi trộm mộ, vậy chắc chắn không trộm được thứ gì tốt.

Thay vì làm việc vô ích, thà ngoan ngoãn làm việc, hơn nữa, ông ta đã rửa tay gác kiếm, sao có thể làm lại chuyện này nữa.

“Một đám ngốc.” Ngô Lão Cẩu nhìn Giải Liên Hoàn và họ, từ từ lắc đầu, dường như đã nhìn thấu từ lâu.

Trong lòng Ngô Lão Cẩu không ngừng lắc đầu.

Nếu họ làm lại nghề cũ, sau này làm sao rửa tay gác kiếm, thay vì một bộ xương già còn phải liều mạng, thà như ông ta, vững như chó già.

Sau khi Trương Thiên nói xong, tất cả mọi người đều có vẻ rất kích động.

Dù sao có thể bắt đầu sự nghiệp trộm mộ, đó tuyệt đối là một chuyện đáng ăn mừng.

Chương 688

“Vậy, Môn chủ, chúng ta có thể đi ngay bây giờ không?” Một bên, Giải Liên Hoàn lên tiếng hỏi.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

“Tự nhiên, nhưng phải nhớ lời của tôi, không được làm chậm trễ sự phát triển của tập đoàn, còn văn vật bên trong không được động đến.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Giải Liên Hoàn gật đầu, trong lòng đã bắt đầu tính toán.

Sau khi dặn dò thêm vài câu, Trương Thiên liền đứng dậy rời khỏi phòng họp.

“Ngô trưởng lão, lần này thật sự là nhờ có ông, nếu không có ông, chúng tôi nói không chừng cũng không biết Môn chủ lại ủng hộ như vậy!” “Ha ha ha, Ngô trưởng lão, lần này thật sự là cảm ơn nhiều.” Một đám người vây quanh Ngô Lão Cẩu nói không ngớt.

Ai cũng không ngờ Trương Thiên cuối cùng lại có một cú lật kèo lớn như vậy.

Người ta trực tiếp đồng ý, đây là điều mà những người có mặt đều không ngờ tới.

Ngô Lão Cẩu ngồi trên ghế, mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Thực ra, chuyện này tôi đã biết từ lâu, là Môn chủ muốn thử lòng các người thôi.” “Không ngờ, các người lại khiến người ta thất vọng như vậy.” Ngô Lão Cẩu bình thản nói.

Mọi người xung quanh nhất thời có chút á khẩu.

Họ nhìn nhau, sau đó lại càng vây quanh Ngô Lão Cẩu nói không

ngừng.

Trương Thiên bước ra khỏi tập đoàn, hắn không biết quyết định này của mình có đúng hay không.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, tập đoàn gây án, chắc chắn sẽ nhanh hơn băng nhóm gây án.

Hơn nữa mục tiêu liên quan cũng nhiều hơn.

"Không đúng, sao có thể gọi là tập đoàn gây án chứ, chúng ta là tổ chức bảo vệ văn vật Hạ quốc." Trương Thiên lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ kỳ lạ.

Trong tứ hợp viện, Bàn Tử, lão Hồ, và Trương Khởi Linh đều đang ngồi trong sân.

Trương Khởi Linh nhìn xung quanh, dường như vẫn đang cố gắng hồi tưởng lại điều gì đó.

"Lão Hồ, tại sao lão đại lại bảo chúng ta hoãn xuất phát vậy?" Bàn Tử ngồi dưới gốc cây nhìn mặt trời lặn dần hỏi.

Trong lòng Bàn Tử, Nhị ca chắc chắn quan trọng hơn rất nhiều thứ.

"Không đi chắc chắn có lý do của nó, gã này, đoán lung tung cái gì." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái, Bàn Tử bĩu môi, đành phải ngậm miệng.

"Các ngươi có phát hiện không, mỗi lần chúng ta vào mộ, đều là anh Trương tìm đường, và vị trí của mộ." "Mà lần này, anh Trương lại cố ý kéo dài thời gian, chắc là để tìm vị trí của mộ trước, hoặc là mục tiêu chính xác sau khi đến Tây Tạng." Shirley Dương ở bên cạnh nói.

Hồ Bát Nhất từ từ gật đầu.

“Dương nói có lý, Bàn Tử, mỗi lần chúng ta xuống mộ, về cơ bản đều là Môn chủ tìm.” “Cho nên, lần này đi tìm chuyện liên quan đến Nhị ca, chắc chắn cũng cần thời gian.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử vỗ đùi một cái.

Khuôn mặt đầy thịt có chút giật giật.

“Chết tiệt, thảo nào lão đại lại cần thời gian đó mới đi, ra là như vậy, quả nhiên, lão đại mới là thước tầm long của chúng ta.” Bàn Tử nói, có chút kích động.

Trương Khởi Linh ngồi một bên, ánh mắt nhìn lên mặt trăng trên trời.

“Tôi đến từ đâu?” Giọng nói lạnh lùng của Trương Khởi Linh vang lên.

Ánh mắt y nhìn về phía Hồ Bát Nhất và mấy người.

Dường như đang cố gắng tìm kiếm câu trả lời.

Y biết rõ trong lòng, mình không thể nào tự nhiên xuất hiện trong nhà Lý Tuyết Cầm, chắc chắn đến từ một nơi khác.

Chỉ là y không biết mà thôi.

“Nhị ca, chúng tôi cũng không biết, cậu là do lão đại mang về, là anh em ruột của lão đại, cũng là anh em ruột của chúng tôi.” Bàn Tử lắc đầu, sau đó lại nói thêm một câu.

Trương Khởi Linh gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, mà ngồi trên ghế đá, từ từ đội mũ lên.

“Cạch.” Cửa tứ hợp viện được mở ra.

Thân hình Trương Thiên từ từ bước vào.

“Mọi người không sao chứ?” Nhìn mọi người ngồi cùng nhau, Trương Thiên có chút ngạc nhiên.

“Lão đại, cuối cùng cậu cũng về rồi, Bàn gia nhớ cậu chết đi được.” Bàn Tử nói xong liền định cho Trương Thiên một cái ôm thật lớn.

Nhưng bị Trương Thiên khéo léo né được.

“Tôi về phòng trước, còn có chút việc.” Trương Thiên nói, định về phòng tu luyện.

Hắn vừa mới học được, tự nhiên cần phải củng cố tu vi.

“Đợi đã.” Ngay khi Trương Thiên vừa đi được không xa, Trương Khởi Linh lên tiếng.

Ánh mắt y nhìn Trương Thiên.

Chỉ một ánh mắt, Trương Thiên dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“Cậu theo tôi vào đi.” Nói xong, hai người đi vào phòng.

“Lão đại và Nhị ca không xảy ra chuyện gì chứ?

Chúng ta có nên đi xem không?” Bàn Tử thấy Trương Thiên rời đi, không khỏi nhỏ giọng nói.

“Bàn Tử, đừng có nhiều chuyện như vậy.” Shirley Dương ở bên cạnh nói.

“Nhiều chuyện?

Đó là cái gì?

Tôi chỉ biết bát quái của lão Hồ thôi.” Bàn Tử nói, mặt dày chạy tới.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau, cũng đành phải đi theo.

Trong phòng.

“Tôi biết cậu muốn hỏi gì.” Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh nói.

Trương Khởi Linh đứng sau lưng Trương Thiên, chiếc áo choàng đen dường như biến mất trong bóng tối.

“Thân thế của cậu, tôi cũng không rõ, khi tôi quen cậu, lúc đó cậu vẫn còn ở cùng Hạo Thiên Chân.” “Sau đó, tôi đồng ý giúp cậu tìm lại ký ức, nên cậu mới luôn đi theo chúng tôi, cho đến khi cậu có nhiều anh em như vậy.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Ánh mắt Trương Khởi Linh trong bóng tối dường như có chút lấp lánh.

Y nhìn vào mắt Trương Thiên, không hỏi nữa, vì y biết Trương Thiên nói thật.

Trương Thiên cũng không cần phải lừa mình.

“Vậy, cậu có bằng lòng đi cùng chúng tôi một lần nữa, cùng nhau đi tìm ký ức không?” Trương Thiên đưa tay ra.

Mặt trời đã lặn.

Ánh trăng xuyên qua mây mù, tay Trương Thiên lọt vào ánh trăng, trông có chút trắng nõn.

Nhìn ánh mắt của Trương Thiên, Trương Khởi Linh từ từ đưa tay ra.

Tay của y, một lần nữa đặt lên tay của Trương Thiên.

Hai người đã đạt được thỏa thuận.

“Không ngờ Nhị ca là nhặt được.” “Thảo nào Nhị ca trông không giống lão đại.” Bàn Tử ở bên cạnh lẩm bẩm.

“Bàn Tử, đi thôi, Nhị ca vẫn là Nhị ca, gã này, tò mò thật lớn.” Hồ Bát Nhất kéo tai Bàn Tử, dẫn Bàn Tử rời khỏi cửa sổ phòng Trương Thiên.

“Cậu đã tìm thấy manh mối chưa?” Trương Khởi Linh nhìn

Trương Thiên.

“Manh mối?” Trương Thiên ngẩn ra, sau đó dường như nghĩ ra điều gì đó.

Hắn gật đầu.

“Tìm được một chút, đến lúc chúng ta đi rồi nói, tôi bế quan trước đây.” Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh gật đầu, sau đó liền rời khỏi phòng nhỏ của Trương Thiên.

Trương Thiên nhìn bóng lưng y, trong lòng thở dài.

Nếu Trương Khởi Linh không có lời nguyền này thì tốt biết bao.

Đến lúc đó nói không chừng họ cũng có thể cùng nhau sinh sống.

Đến lúc đó giải quyết xong cái Chung Cực, Trương Thiên cũng coi như không uổng phí kiếp này.

Lắc đầu gạt bỏ tạp niệm.

Trương Thiên bắt đầu ngồi xếp bằng trên đất, củng cố tu vi.

Đồng thời hắn cũng muốn thử xem có thể đưa Kỳ Môn Độn Giáp lên một bước nữa không.

Cứ như vậy, thời gian nhanh chóng trôi qua, một tháng sau.

Lúc này Bắc Ly vô cùng náo nhiệt.

Chương 689

Giải gia vì tìm kiếm gia phó mà tổ chức đại hội võ lâm ở thành Bắc Ly.

Vô số người vây quanh võ đài, nhìn những người trên đài.

Mà ở một bên võ đài, ngồi chính là Giải Liên Hoàn và những người khác.

Họ làm như vậy, tự nhiên không phải là vì gia phó, mà là để thành lập đội trộm mộ.

"Đây là trận thứ mấy rồi?" Giải Liên Hoàn nhìn một gia đinh bên cạnh.

"Thưa gia chủ, đã là trận cuối cùng rồi." "Chúng ta đã sàng lọc được ba người tài, trận này đấu xong, là kết thúc." Gia phó trung niên cung kính nói.

"Cái gì?

Trận cuối cùng rồi à?" Giải Liên Hoàn có chút ngạc nhiên.

Mấy ngày nay, hắn hoặc là ngủ, hoặc là xử lý công việc của tập đoàn Cửu Môn.

Hoàn toàn không có tâm tư quản chuyện này.

Nhưng bây giờ nghe nói là trận cuối cùng, hắn trong lòng giật mình, nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

"Vâng thưa gia chủ." Gia phó bên cạnh lại nói.

Giải Liên Hoàn gật đầu, không nói thêm gì.

Ánh mắt hắn nhìn lên võ đài.

Theo Giải Liên Hoàn, tổ chức võ đài cũng là biện pháp bất đắc dĩ.

Hắn tự nhiên có đội trộm mộ chuyên thuộc của mình.

Rất lâu trước đây, người của hắn cũng từng là những tay trộm mộ vô địch thiên hạ.

Nhưng xuống mộ, dù sao cũng cần có pháo hôi.

Giải Liên Hoàn tuy đã lâu không trộm mộ, nhưng người không ngốc, biết trong mộ có rất nhiều cơ quan.

Mà hắn tìm những người này, không chỉ cần có thân thủ nhất định, mà còn có thể làm pháo hôi.

"Ừm, xem ra, vài ngày nữa, mình cũng có thể đi xem rồi." Giải Liên Hoàn thầm nghĩ, lúc này trên võ đài lại bắt đầu thi đấu.

Trong tứ hợp viện.

Trương Thiên vẫn đang hồi phục.

Mà Hồ Bát Nhất và bạn bè thì không đi tu luyện.

Tu vi của Bàn Tử sau khi được tinh hoa của Mục Trần Châu gột rửa, đã đạt đến Đại Tông Sư, nhưng muốn tiến thêm một bước nữa rất khó.

Mà Hồ Bát Nhất thì tu luyện trong không gian hư ảo của Trương Thiên mấy tháng, cũng đã tiến vào Đại Tông Sư, mạnh hơn Bàn Tử một chút.

Nhưng cũng giống như Bàn Tử, không có dược liệu hoặc linh dược để tiến bộ thêm, rất khó để tiến lên.

"Huhu." "Nóng quá, nóng quá, cháy, cháy, cháy." Trong sân, giọng của Đoàn Đoàn không ngừng vang lên.

Chỉ thấy Đoàn Đoàn đang vây quanh một lò lửa, lè lưỡi rắn, khuôn

mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Chị Dương, cái lò nhỏ của chị khi nào mới xong vậy, Đoàn Đoàn đang đợi ăn viên thuốc nhỏ đó.” Đoàn Đoàn dùng tay nhỏ quạt trước mặt, vẻ mặt có chút lo lắng.

Gã này, đã lâu không được ăn đan dược.

Đan dược giấu riêng ở mộ dưới đáy biển lần trước đều bị Đoàn Đoàn ăn hết rồi.

Bây giờ Đoàn Đoàn đã đến đường cùng về thuốc men rồi.

“Đừng vội tiểu Đoàn Đoàn, chị sắp xong rồi.” Shirley Dương ở bên cạnh nói.

Tay cô không ngừng vung vẩy, mà lò đan trước mặt cũng không ngừng bốc lên ngọn lửa.

Trương Khởi Linh mất trí nhớ, việc luyện đan tự nhiên giao cho Shirley Dương.

Mà Shirley Dương mới học, còn có thể luyện đan hay không, cô cũng không chắc.

Hơn nữa, Shirley Dương cũng rất tò mò về việc luyện đan, cô cũng muốn học kỹ thuật này.

Điều này có thể thấy được từ việc Shirley Dương đã đọc sách mấy tháng trong không gian hư ảo.

“Lão Hồ, cậu nói cô Dương có làm được không?” Bàn Tử ở bên cạnh hỏi.

“Nhất định được.” Hồ Bát Nhất ở bên cạnh nói, trong ánh mắt anh ta mang theo một tia kiên định.

Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất, lại nhìn Shirley Dương bên cạnh.

“Nhị ca, cậu thật sự không nhớ ra cách luyện đan sao?” Bàn Tử không từ bỏ, nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh lắc đầu.

Y thật sự không nhớ ra.

Nhưng y nhìn lò đan lại muốn thử.

Tuy không nhớ ra, nhưng, ký ức cơ bắp vẫn còn.

Shirley Dương liên tục luyện chế hai lò đan dược, nhưng không có lò nào luyện thành.

Nhìn tro đan cháy đen, Shirley Dương khẽ nhíu mày.

Cô có một khoảnh khắc biết cách luyện chế, nhưng lại luôn có một số sai sót.

“Quả nhiên, bất cứ chuyện gì, không thể chỉ nói suông trên giấy, đều cần phải thực hành, nhưng mình không có sư phụ.” Shirley Dương khẽ nhíu mày, tự học như thế này thật sự rất khó.

Nghe nói Hồ Bát Nhất và Trương Thiên cũng là tự học, điều này khiến Shirley Dương càng thêm bội phục Hồ Bát Nhất.

“Để tôi thử.” Ngay khi lò thứ ba sắp luyện chế thất bại.

Trương Khởi Linh lên tiếng.

Thân hình y đến sau lưng Shirley Dương.

Shirley Dương nhường ra một vị trí.

Cô nhìn Trương Khởi Linh, không vì Trương Khởi Linh cướp lò của mình mà tức giận, ngược lại cô có chút mong đợi nhìn Trương Khởi Linh.

Nếu Trương Khởi Linh có thể luyện thành, nói không chừng cô cũng có thể học được chút gì đó từ đó.

Trương Khởi Linh ngồi trước lò, tay y không ngừng vung vẩy.

Dường như đã trở thành ký ức cơ bắp.

“Ra là như vậy, thủ pháp này, sao mình chưa từng thấy, chắc không phải là được ghi chép lại, lẽ nào y tự sáng tạo ra thủ pháp sao.” “Mình hiểu rồi, luyện đan trước tiên luyện người, tu vi người không đủ, thì đan tự nhiên cũng luyện không thành.” Shirley Dương nhìn Trương Khởi Linh luyện chế, trong lòng cũng không ngừng nảy sinh vô số ý tưởng.

Trong lòng cô càng có thêm một chút giác ngộ.

“Bùm.” Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng động vang lên.

Lò đan phát ra một tiếng kêu nhẹ, ngay sau đó, một làn khói xanh xuất hiện.

Trong lò đan lại xuất hiện mười hai viên đan dược có màu sắc đồng đều.

Nhìn những viên đan dược trước mắt, Shirley Dương hít một hơi.

Lan Hoa Đan cao cấp.

Lan Hoa Đan, là một loại đan dược tu luyện.

Vì dược liệu có lan hoa nên được đặt tên, mà dược lực của Lan Hoa Đan không lớn, dù là cao cấp, cũng không bằng một phần mười của Tụ Khí Tán.

Nhưng dược liệu của loại đan dược này đều có thể tìm thấy trên thị trường, ngược lại giảm bớt gánh nặng về dược liệu.

Khi Lan Hoa Đan xuất hiện, Hồ Bát Nhất, Đoàn Đoàn đều lộ ra nụ cười.

Bàn Tử càng nhảy cẫng lên.

“Úi da!

Nhị ca cuối cùng cậu cũng nhớ ra mật khẩu acc chính rồi.” Bàn Tử kích động đến mức suýt ôm lấy Trương Khởi Linh.

“Mật khẩu acc chính gì?” Hồ Bát Nhất và những người khác ngơ ngác.

Gã Bàn Tử này có chút đi trước thời đại.

Trương Khởi Linh nhìn tay mình.

Quả nhiên, Trương Thiên không lừa mình, y thật sự là một cao thủ luyện đan.

Không ngờ, cao thủ lại chính là mình.

“Úi da, Đoàn Đoàn có viên thuốc nhỏ ăn rồi.” Đoàn Đoàn vung vẩy tay nhỏ, mặt cũng đầy vẻ kích động.

Chương 690

Tay nhỏ của nó mò đan dược trong đống lửa.

Không lâu sau, mấy viên đan dược đã bị Đoàn Đoàn tóm được.

Mỗi miếng một viên, Đoàn Đoàn ăn không biết chán.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng không ngăn cản, mà đều vây quanh Trương Khởi Linh.

"Nhị ca, cậu đã nhớ ra điều gì chưa?" "Cậu nhớ ra rồi sao?" "Thủ pháp đó của cậu, là sao vậy." Ba người mỗi người một câu hỏi.

Trương Khởi Linh mắt nhìn lên trời.

Cuối cùng từ từ nói.

"Không biết." Trương Khởi Linh nói xong, ba người lập tức ngã ngửa.

Trời ạ, cái phong thái này có chút cao siêu.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Trương Khởi Linh, chắc chắn là không biết thật.

Thôi thì ba người cũng không hỏi nữa, mà lại đẩy Trương Khởi Linh đến bên cạnh lò đan.

"Có lẽ luyện đan có thể giúp Nhị ca hồi phục, Nhị ca, cố lên, cậu luyện thêm mấy lò nữa đi." Bàn Tử làm một động tác cổ vũ.

Trương Khởi Linh không nói gì, chỉ từ từ cầm lấy dược thảo xung quanh.

Lần này luyện đan, Trương Khởi Linh dường như lại có một cảm giác khác.

Khi bạn chưa mất trí nhớ, bạn có thể có một cách nhìn về một sự việc, nhưng khi bạn mất trí nhớ, chắc chắn sẽ có một cách nhìn khác.

Cho nên lúc này Trương Khởi Linh cũng coi như đang ở một điểm rất tốt, có thể lĩnh ngộ lại ở mức độ cao nhất.

Theo Trương Khởi Linh lại luyện đan.

Cảm giác của y, và cảm ngộ lại được nâng cao.

Cứ như vậy, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử phụ trách mua dược liệu, còn Trương Khởi Linh phụ trách luyện chế.

Shirley Dương thì ở bên cạnh quan sát.

"Một lò, hai lò, cho đến một trăm lò." Trương Khởi Linh tổng cộng luyện ra một nghìn hai trăm viên đan dược, nhưng mỗi lần luyện chế một lò, y đều có một cảm giác khác.

Cảm giác đó rất vi diệu, và, Trương Khởi Linh cũng phát hiện, thủ pháp luyện chế của mình ngày càng thành thục.

Và đối với đan dược lĩnh ngộ cũng lên một tầng cao mới.

Ba ngày sau.

Mấy ngày nay, người vui nhất không ai khác chính là Trương Khởi Linh, Shirley Dương, và Đoàn Đoàn.

Nhìn đống đan dược, Đoàn Đoàn hưng phấn đến mức chui cả đầu vào.

Những viên đan dược này quá sơ cấp, Hồ Bát Nhất và những người khác ăn xác suất không lớn.

Vậy thì coi như toàn bộ đều là của Đoàn Đoàn.

Đoàn Đoàn ôm đan dược, miệng chảy nước dãi.

Kho đan dược của ta hôm nay cuối cùng cũng đứng lên rồi.

Cả Bắc Ly, chỉ cần rơi một viên đan dược, đó đều là kho đan dược của ta!

Hồ ly nhỏ kiêu ngạo ngẩng đầu.

Điều này còn vui hơn cả Tết.

Mà Shirley Dương thì vì luôn xem Trương Khởi Linh luyện đan, cũng có được giác ngộ khác.

Khi cô luyện chế lại một lần nữa, đã có thể trực tiếp luyện ra đan dược trung phẩm.

Trương Khởi Linh thì vì luyện đan, tìm lại được một số cảm giác quen thuộc.

Và trình độ đan dược của y cũng đã bước vào một tầng thứ khác.

Lần mất trí nhớ này có lẽ không phải là hại Trương Khởi Linh, mà ở một khía cạnh nào đó, dường như đã giúp Trương Khởi Linh tiến thêm một bước.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Trương Thiên ổn định tu vi, còn Hồ Bát Nhất và những người khác giúp Trương Khởi Linh luyện chế đan dược, và giúp Shirley Dương học tập.

Hai tháng sau.

Chính là mùa thu.

Lá cây ở Bắc Ly đều đã bắt đầu ngả vàng.

Lá vàng rơi rụng, và những người đi đường mặc thêm áo vải dày, những bó lúa mì, bắp ngô, cũng xuất hiện trên đường phố Bắc Ly.

Ngày hôm đó.

Đoàn Đoàn tỉnh dậy từ một đống đan dược.

Nó dụi dụi mắt, vỗ vỗ con rùa nhỏ bên cạnh.

“Rùa, dậy đi, Đoàn Đoàn phải đi chợ rồi!” Đoàn Đoàn vỗ vỗ đầu con rùa nhỏ.

Con rùa nhỏ lăn một vòng trong đống đan dược.

“Ca ca.” Con rùa nhỏ phát ra âm thanh, rõ ràng không muốn ra ngoài.

Mà ở bên ngoài, lá cây liễu đã rụng.

Báo hiệu mùa thu đã đến.

Bốn mùa xuân hạ thu đông ở Bắc Ly rất rõ rệt, sự thay đổi của các mùa cũng có thể thấy rõ.

Shirley Dương một mình ngồi trước lò đan.

Sau mấy tháng học tập và lĩnh ngộ, cô cũng đã trở thành một luyện đan sư có chút thành tựu.

Mà Trương Khởi Linh cũng đã tìm được giai điệu chính của mình, không vội vàng tìm kiếm ký ức, mà củng cố thêm những thứ của mình.

Bàn Tử từ trong phòng mình đi ra.

Một đêm vất vả làm việc, Bàn Tử vẫn tràn đầy tinh thần.

“Lão Hồ!” “Bên ngoài phòng của lão đại có mạng nhện, phải dọn dẹp rồi.” Bàn Tử hét một tiếng, Hồ Bát Nhất cũng từ trong phòng đi ra.

Râu quai nón trên cằm anh ta, và bộ quần áo đơn giản, có thể thấy Hồ Bát Nhất mấy tháng nay sống rất giản dị.

Anh ta cầm một cái cốc sắt, đang đánh răng.

“Một lát nữa dọn dẹp.” “Tử Bàn Tử, cậu không biết động tay động chân à.” Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái, nhổ một ngụm nước súc miệng.

“Không cần dọn dẹp nữa.” “Tôi ra rồi.” Đột nhiên, giọng của Trương Thiên vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, cửa phòng được mở ra.

Chỉ thấy thân hình Trương Thiên từ từ bước ra.

Khi thấy Trương Thiên, Hồ Bát Nhất thậm chí quên cả đánh răng.

“Chết tiệt, lão đại, cậu cuối cùng cũng ra rồi.” “Bàn gia đợi đến hoa cũng tàn rồi.” Bàn Tử nói, mang theo đôi mắt nhỏ có chút mơ màng, trực tiếp lao tới.

Trương Thiên vung tay, Bàn Tử trực tiếp bị đánh bay mấy mét.

“A~ là lão đại, tay của lão đại vẫn ấm áp như vậy.” Bàn Tử sờ sờ mặt mình, lập tức tỉnh táo lại.

Trương Thiên nhìn cây liễu.

“Đã là mùa thu rồi à, không ngờ thời gian trôi nhanh thật.” Trương Thiên cảm khái một câu, sau đó đứng dậy đến trước mặt Hồ Bát Nhất.

“Cô Dương gần đây tiến bộ rất lớn à.” Thấy Shirley Dương có thể luyện chế ra đan dược trung phẩm, Trương Thiên cũng có chút vui mừng.

“Ừm, gần đây cô ấy vẫn luôn khổ tâm nghiên cứu, thế nào, tình hình của cậu?” Hồ Bát Nhất gật đầu, mang theo ánh mắt quan tâm nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu.

Đã được rồi.

“Chúng ta có thể xuất phát ngay hôm nay, đi thẳng đến Tây Tạng.” “Hoặc là ngày mai đi cũng được.” Trương Thiên nói.

Đồng thời hắn vung tay, một hồ quang sét màu xanh xuất hiện.

Trương Thiên đã hoàn toàn nắm vững uy lực của Thanh Lôi, đồng thời cũng tu luyện đến tầng trung.

Lý do tu luyện nhanh như vậy, chủ yếu là vì Trương Thiên luôn ở trong không gian hư ảo.

Chương 691

Có Mục Trần Châu hỗ trợ, tốc độ tu luyện của Trương Thiên tự nhiên sẽ tăng lên.

"Đây là cái gì." "Môn chủ, cậu không phải là đã tiến hóa thành thần rồi chứ." Hồ Bát Nhất trợn to mắt.

Nếu nói có đạo pháp, Hồ Bát Nhất có lẽ có thể bình tĩnh, nhưng Trương Thiên tiện tay vung ra hồ quang sét, chuyện này rốt cuộc là sao?

Hồ Bát Nhất không chỉ có chút kinh ngạc, mà còn có chút ngơ ngác.

Trước đây, sấm sét, và lửa về cơ bản đều dựa vào bùa chú xuất hiện, mà đôi khi lửa cũng có thể dùng chân khí tạo ra.

Nhưng, trực tiếp xuất ra sấm sét, còn là màu xanh, Hồ Bát Nhất không hiểu.

"Mẹ ơi, lão đại, đây là cái gì?" Nhìn hồ quang sét nhảy múa trong tay Trương Thiên, Bàn Tử tò mò đưa tay sờ qua.

"Bàn Tử đừng chạm vào!" Trương Thiên hét lên.

Nhưng không đợi Trương Thiên nói xong, tay của Bàn Tử đã chạm vào Thanh Lôi.

"Rắc." Chỉ nghe một tiếng giòn tan.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, thậm chí Trương Khởi Linh trong phòng đều chạy ra.

Mà cơ thể của Bàn Tử đột nhiên cứng đờ, tóc lập tức xoắn lại.

Ngay sau đó, Bàn Tử thẳng tắp ngã xuống đất.

Trên người co giật một hồi.

Miệng thậm chí còn phun ra mấy vòng khói.

“Cái đó, Bàn Tử, Thanh Lôi không thể tùy tiện chạm vào, thứ này là sấm sét, ngoài tôi ra, các cậu chạm vào sẽ bị giật.” Trương Thiên chớp chớp mắt, đối với Bàn Tử cũng có chút cạn lời.

Tốc độ tay của gã này quá nhanh, chắc là trước đây không ít lần luyện tay phải.

“Phụt!” Ngay sau đó trong mộc bội của Bàn Tử, Vương Phi cũng với khuôn mặt đen thui bò ra, rõ ràng gỗ dẫn điện, Vương Phi cũng bị giật.

Trương Thiên mím môi, hắn thật sự không cố ý.

“Anh Trương, cái này...” Shirley Dương nhìn hai người ngã xuống trước mặt, không biết nên nói gì.

Trời ạ, một lần giật ngã hai người, mà còn là người đã tu luyện, sấm sét của Trương Thiên này quả thực quá mạnh rồi.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng bị dọa.

Bàn Tử dù sao cũng là luyện thể, trời ạ một phát bị giật tê liệt.

Mà Vương Phi ở nhà ngủ cũng không thể may mắn thoát khỏi, có thể thấy uy lực lớn đến mức nào.

“Không sao, tôi sẽ ra tay cứu trợ.” Trương Thiên lấy ra hai viên đan dược, đút cho Bàn Tử và Vương Phi.

Dần dần khí tức trên người hai người cũng dần ổn định.

Vương Phi tỉnh lại trước, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn Thanh Lôi của Trương Thiên.

Thứ này, quỷ hồn sợ nhất, nếu không cẩn thận thật sự bị đánh

trúng, hậu quả không dám tưởng tượng.

“Trương công tử, xin ngài tự trọng.” Vương Phi nói xong, lóe lên một cái lại biến mất tại chỗ.

Trương Thiên sờ sờ má mình, nói thật là Bàn Tử tự mình chạm vào mà.

Thật sự không trách hắn.

“Khụ khụ, lão đại, thứ này của cậu, không phải đồ chơi à.” Bàn Tử ho khan một tiếng, sau đó đầu óc nặng trĩu, lại ngủ thiếp đi.

Mọi người xung quanh lập tức á khẩu, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, đều đồng loạt nhìn về phía Trương Thiên.

Sấm sét của Trương Thiên, rốt cuộc từ đâu mà có?

“Anh Trương, anh học công pháp mới à?

Sao chúng tôi chưa thấy cái này bao giờ.” Tuyết Lỵ Dương lên tiếng hỏi trước.

Ánh mắt cô có chút tò mò.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Ừ, học một cái mới.

Trước đây không phải tôi đã biến mất mấy tháng sao?

Chính là để tu luyện công pháp này.” Trương Thiên cũng không né tránh mà nói thẳng.

Đồng thời, hắn lấy thanh kiếm gỗ đào ra.

“Các cậu thử xem có tu luyện được không.” Trương Thiên nói, đã đến nước này thì hắn cũng chẳng giấu giếm làm gì.

Nhìn thanh kiếm gỗ đào, hai người lắc đầu.

“Anh Trương, chúng tôi chỉ hỏi vậy thôi, không có ý muốn học.”

Tuyết Lỵ Dương sợ Trương Thiên hiểu lầm, vội vàng giải thích.

Trương Thiên xua tay.

“Không sao, công pháp này chắc không phải ai cũng học được.

Nếu các cậu học được thì cũng xem như tăng thêm sức mạnh cho cả đội.” Trương Thiên nói xong, Tuyết Lỵ Dương do dự một lúc rồi cầm lấy thanh kiếm gỗ đào.

Giống như lần trước, cô đưa ý thức vào trong kiếm, nhưng lại chẳng thấy gì cả.

Thậm chí một hình ảnh công pháp cũng không có, trong đầu chỉ hiện lên mấy chữ lớn: 《Thượng Thanh Thần Lôi Quyết》.

“Hả?

Cái này...” Tuyết Lỵ Dương ngẩn người, xem ra Trương Thiên nói không sai, thứ này không phải ai cũng luyện được.

“Lão Hồ, cậu xem thử đi.” Tuyết Lỵ Dương đưa thanh kiếm cho Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn vào.

Nhưng cũng giống Tuyết Lỵ Dương, hắn chỉ thấy được mấy chữ chứ không thấy nội dung.

“Môn chủ, công pháp này của ngài xem ra chỉ có thể tự mình tu luyện.” “Chắc chắn không đơn giản, lần này chúng ta đi Tây Tạng lại có thêm tự tin rồi.” Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên, đồng thời hắn cũng trả lại thanh kiếm gỗ đào cho Trương Thiên.

Trong lòng có chút khâm phục, nếu là người khác thì chắc chắn không thể nào hào phóng đưa thứ này cho người khác xem được.

Trương Thiên nhíu mày.

Theo lý mà nói, tư chất của Hồ Bát Nhất cũng không tệ, tại sao lại không thấy được nội dung.

Vấn đề nằm ở đâu?

Trương Thiên thầm nghĩ, hắn đột nhiên nhớ đến ba bức tượng Tam Thanh ở Mao Sơn.

Có lẽ không phải là không thấy được, mà là không xem ở địa điểm đặc định!

"Ừm, lần này đi Tây Tạng, mọi người chuẩn bị đầy đủ một chút." "Để phòng bất trắc." Mặc dù Trương Thiên tự tin vào thực lực của mình nhưng hắn cũng không hề lơ là.

"Chúng tôi đã chuẩn bị đồ ăn cho mấy tháng, còn có cả quần áo ấm, chắc là đủ dùng rồi." Tuyết Lỵ Dương nói.

Trương Thiên gật đầu, chỉ cần đủ dùng là được, sợ nhất là đến lúc đó lại không đủ.

"Gọi Bàn Tử dậy, chúng ta bàn bạc chi tiết chuyến đi Tây Tạng." Trương Thiên nói rồi đi về phía chiếc ghế đá bên cạnh.

Hồ Bát Nhất đến trước mặt Bàn Tử, hắn lấy một cái gáo, múc nước rồi hất thẳng vào mặt gã.

Gần như ngay lập tức, Bàn Tử tỉnh lại.

"Khốn kiếp, lão Hồ, cậu muốn đóng băng Bàn gia đấy à!

Bàn gia tôi vừa mới mơ thấy lão đại kết hôn, đang định xem mặt cô dâu đây này." Bàn Tử lẩm bẩm.

"Đừng có mơ mộng hão huyền nữa, bàn bạc chi tiết chuyến đi Tây Tạng." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử.

Lão đại kết hôn, Bàn Tử vậy mà cũng mơ được, đúng là to gan thật.

“Ồ, mà nói chứ, lão đại bao giờ kết hôn?” Bàn Tử vẫn không quên giấc mơ của mình.

“Không biết, mau qua đây.” Hồ Bát Nhất kéo Bàn Tử đi về phía ghế đá.

Ngồi trên ghế, Bàn Tử vẫn còn hơi mơ màng.

“Lần này đi Tây Tạng, chúng ta phải học một chút ngôn ngữ địa phương.” “Tuy cùng một quốc gia nhưng ngôn ngữ có chút khác biệt.” Trương Thiên nhẹ giọng nói, tiếng Tạng thực ra học không khó.

Đương nhiên đó là đối với Trương Thiên mà nói.

“Ừm, khoảng một ngày chắc là được.” Tuyết Lỵ Dương nói.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, cả hai đều không ngốc, học một ngôn ngữ cũng không khó.

Chỉ có Bàn Tử là mặt mày rầu rĩ.

Chương 692

“Lão đại, anh có muốn nghe xem mình vừa nói gì không?

Bàn gia tôi mà học một ngôn ngữ trong một ngày, khác nào cho lừa đua với ngựa, chỉ có tan nhà nát xe.” Bàn Tử mặt mày chán nản.

“Cái đó, Bàn Tử, thật ra cậu không học là tốt nhất, đến lúc đó họ cũng không nghe cậu nói lảm nhảm, đỡ phiền.” Trương Thiên nháy mắt với Bàn Tử.

Đến lúc đó gã này không giao tiếp được với người địa phương, chẳng phải là đỡ phiền phức hơn sao?

“Hả?

Lão đại, anh nói gì thế!” “Bàn gia tôi cảm thấy mình lại ngon rồi, không phải chỉ là học ngoại ngữ thôi sao?

Dễ như Trương Phi ăn giá đỗ, một đĩa rau nhỏ thôi mà.” Bàn Tử nghe vậy liền không vui, lập tức tự tin nói.

Trương Thiên hít một hơi, gã này tự tin thật đấy.

“Chuyện ngôn ngữ nói đến đây thôi, lần này chúng ta đi không phải để trộm mộ, mà là để tìm lại ký ức cho Kỳ Lân.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Mấy người cũng đồng loạt gật đầu.

“Ngoài ký ức của Kỳ Lân, lão Hồ, chúng ta cũng phải tìm được hài cốt của anh em cậu.” Trương Thiên nói.

“Được.” Hồ Bát Nhất chỉ nói một câu đơn giản, nhưng trong lòng đã sớm dâng trào cảm xúc.

Trương Khởi Linh ngồi một bên, khi nghe Trương Thiên nói sẽ đi

tìm ký ức cho mình, y khẽ nhoài người tới gần.

Dù không tham gia vào đám đông, nhưng y vẫn như cũ, vểnh tai lên nghe lén.

Mỗi một câu nói của Trương Thiên đều được y ghi nhớ.

"Về vị trí, bây giờ tôi không rõ, nhưng khả năng cao là ở phía núi tuyết, chúng ta đến đó sẽ biết." Trương Thiên nói rồi nhìn về phía Bàn Tử.

Lúc này Bàn Tử dường như đang ngẩn người.

"Lão đại, Bàn gia không có ý kiến!" Bàn Tử thấy vậy liền nói ngay.

"Được, tiếp theo mọi người chuẩn bị một chút, tôi đi xem một quẻ, sáng mai chúng ta xuất phát." Trương Thiên phất tay, cuộc họp cũng xem như kết thúc.

Mọi người cũng bắt đầu quay về, tranh thủ thời gian ngắn ngủi để học tiếng Tạng.

Thời đại này không giống như mấy chục năm sau, Tây Tạng lúc này chưa được xem là thánh địa du lịch.

Cho nên bất đồng ngôn ngữ là chuyện bình thường, giống như lần ở Tân Cương vậy.

Trương Khởi Linh nhìn mấy người rời đi, y cũng đi theo vào trong nhà.

Y cũng muốn học ngôn ngữ, để không làm gánh nặng cho Trương Thiên và mọi người.

Thật ra y có học hay không cũng vậy, dù sao cả chặng đường y cũng chẳng nói được mấy câu, huống chi là giao tiếp với người địa phương.

Về đến phòng, Trương Thiên lấy la bàn ra.

Từ lúc trở về, Trương Thiên một lòng tập trung vào tu luyện những thứ khác, lại bỏ bê Kỳ Môn Độn Giáp.

Ban đầu Trương Thiên định ở lại Bắc Ly một năm, tu luyện xong Kỳ Môn Độn Giáp trước.

Nhưng không ngờ lại gặp phải tình huống đột xuất, cũng đành chịu.

Nhìn chiếc la bàn.

Trương Thiên bắt đầu múa tay, ngay sau đó, kim la bàn bắt đầu quay liên tục.

Chẳng mấy chốc, kim la bàn dường như sắp dừng lại.

Nhưng khi kim la bàn sắp dừng ở sao Kháng Kim Long, đột nhiên la bàn như bị một lực nào đó kéo, bắt đầu rung lắc dữ dội.

Lần trước xem quẻ la bàn đã có chút nứt vỡ.

Lần này lại xem, lại bị một luồng sức mạnh kỳ lạ lôi kéo, Trương Thiên phát hiện la bàn dường như không chịu nổi nữa.

Vết nứt ngày càng lớn.

Chỉ thấy la bàn vào khoảnh khắc tiếp theo lại phát ra một tiếng kêu giòn tan.

"Rắc!" Dưới ánh mắt của Trương Thiên, la bàn vỡ thành hai nửa.

Trương Thiên chết lặng.

Hắn trơ mắt nhìn chiếc la bàn trong tay.

Hắn nuốt nước bọt.

Đây là không cho mình làm nữa sao!

Nhìn những mảnh vỡ trên đất, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Luồng sức mạnh kia là sao?

Tại sao mình xem quẻ cho những nơi khác đều không sao, chỉ riêng Côn Luân này lại làm vỡ la bàn.

"Nếu đã khó làm, vậy thì không làm nữa!" Trương Thiên hít một hơi, xem ra tình hình đặc biệt của núi Côn Luân đã can thiệp vào thuật toán của hắn.

Đã vậy, Trương Thiên cũng không định xem nữa.

Dù sao la bàn duy nhất của hắn cũng đã vỡ, lấy gì mà xem.

Nhưng may là, Trương Thiên đã biết được một tinh tú, đó là Kháng Kim Long.

Ít nhất, ban đầu hắn vẫn tràn đầy may mắn, điều này cũng không tệ.

"Tiếc thật." Nhìn chiếc la bàn trên đất, Trương Thiên lắc đầu, có chút tiếc nuối.

"Lão đại, có chuyện gì vậy?

Sao trong phòng anh lại có tiếng nổ." Bàn Tử gọi từ ngoài cửa.

"Không có gì, các cậu mau đi chuẩn bị đi." Trương Thiên thản nhiên nói.

Nhưng trong lòng lại đang suy ngẫm.

Núi Côn Luân này ngay cả xem quẻ cũng không cho, chắc chắn có một cường giả nào đó đang can thiệp vào mình.

Không nghĩ nhiều nữa, Trương Thiên đứng dậy đi ra ngoài.

Nếu không thể xem quẻ, Trương Thiên định đi mua vài cuốn sách về Tây Tạng xem sao.

Biết đâu lại tìm được chút thông tin.

Rời khỏi tứ hợp viện, Trương Thiên đi ra phố.

Trên đường, mọi người đã mặc những bộ quần áo hơi dày, có người đẩy xe, có người dắt con đi dạo, Trương Thiên đi trong đám đông cũng không quá nổi bật.

Bắc Ly có một trường đại học, gọi là Đại học Bắc Ly, là trường đại học hàng đầu của Hạ quốc, chỉ sau Hoa Thanh.

Trương Thiên định đến đó xem sao, thư viện của Đại học Bắc Ly khá đầy đủ, chắc sẽ có nhiều thứ.

"Thiên Chân!

Cậu đợi Bàn gia với!" Trương Thiên đi trên phố chưa được bao lâu thì một giọng nói quen thuộc vang lên, cũng khiến hắn rất ngạc nhiên.

"Vương Bán Nguyệt?

Bọn họ không phải đã ra nước ngoài rồi sao?

Chẳng lẽ không đi?" "Cũng phải, mình bảo họ ở lại một thời gian, lúc này có lẽ cũng đang ở nhà." Trương Thiên nghĩ rồi nói.

"Tiểu Trương gia!" Đúng lúc Trương Thiên đang suy nghĩ, giọng của Hạo Thiên Chân vang lên.

Trương Thiên mỉm cười.

"Cậu Ngô, cậu vội vàng như vậy là có chuyện gì?" Hạo Thiên Chân thở hổn hển nói.

"Tiểu Trương gia, tôi vừa từ nước ngoài về.

Hiện tại tập đoàn đã mở rộng sang Anh quốc, tôi phát hiện ở Anh dường như có một thế lực ngầm rất lợi hại." "Hơn nữa, họ còn có đan dược của ngài." Hạo Thiên Chân nói.

“Đúng vậy, bọn đó ghê tởm lắm, cứ bám lấy Thiên Chân đòi hôn, đặc biệt là con nhỏ đó, răng như cương thi, đúng là không biết xấu hổ.” “Nhưng mà, trông cũng xinh, mà còn to nữa.” Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh chêm vào.

Vô thức, mặt hắn còn nở một nụ cười.

Trương Thiên suy nghĩ một chút, cũng đoán được phần nào.

Phú Sĩ quốc có Âm Dương Sư, vậy thì ma cà rồng vẫn luôn được lưu truyền ở nước ngoài chắc cũng có.

Chỉ là bị Hạo Thiên Chân đụng phải thôi.

Và Trương Thiên cũng tò mò, bọn ma cà rồng này rốt cuộc trông như thế nào.

Có phải đẹp như hoa như trong truyền thuyết không.

Chương 693

“Sao rồi?

Có gặp nguy hiểm gì không?” Trương Thiên hỏi.

Hạo Thiên Chân quay về, chắc là gặp phải tình huống gì đó mới đến đây.

“Thứ đó hút quá nhiều máu người, thực lực rất mạnh, chúng tôi có chút không địch lại nổi.” Hạo Thiên Chân thành thật nói.

Hắn quay về cũng là để tìm viện binh.

Trương Thiên nghĩ một lúc rồi nói.

“Các cậu có vội quay lại không?” Trương Thiên hỏi.

“Không vội, sao vậy?” Hạo Thiên Chân có chút tò mò nhìn Trương Thiên.

“Nếu không vội quay lại, vậy thì đi Tây Tạng cùng chúng tôi đi.” Trương Thiên nói.

Mắt Hạo Thiên Chân trợn to.

“Gì cơ?

Tiểu Trương gia, ngài đang mời tôi đi cùng sao?” Hạo Thiên Chân có chút kích động.

Lại có thể thấy được phong thái của Trương Thiên.

Quan trọng nhất là, Hạo Thiên Chân muốn xem Trương Thiên có tiến bộ không.

Mình còn có thể đuổi kịp không.

“Ừ, tiện thể cậu kể cho tôi nghe tình hình ở nước ngoài.” Trương

Thiên gật đầu.

Trương Thiên là người đàn ông muốn mở công ty ra toàn thế giới, sao có thể bị vài thứ nhỏ nhặt cản trở được.

"Được!" Hạo Thiên Chân gật đầu, Vương Bán Nguyệt càng kích động vỗ tay.

"Tốt quá rồi, lại có thể gặp lại Khải Toàn huynh đệ rồi.

Trời xanh xanh, đồng mênh mông, Bàn gia gặp lại lệ tuôn trào." Vương Bán Nguyệt còn hứng chí làm một bài thơ.

Ba người đi về phía Đại học Bắc Ly.

"Tiểu Trương gia, ngài đi đâu vậy?" "Học một chút văn hóa Tây Tạng, Đại học Bắc Ly chắc có sách." Trương Thiên nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu, trong lòng cũng thầm khen ngợi sự cẩn thận của Trương Thiên.

Nếu là mình, có lẽ đã đi thẳng, chứ không thể nào chuyên tâm đi học văn hóa của người ta.

Ba người đến Đại học Bắc Ly.

Lúc này vẫn còn gọi là học phủ, rất nhiều sinh viên trẻ trung nhưng cương nghị đang ra ra vào vào.

Đại học Bắc Ly có tổng cộng mấy nghìn giáo viên và sinh viên, không quá đông, so với đời sau thì ít hơn một nửa.

Nhưng những người này về cơ bản đều là rường cột của Hạ quốc, những người xuất chúng.

Họ có tướng mạo đoan chính, và một thân chính khí.

Có chút khác biệt với người sau này.

Dù sao, sinh viên Bắc Ly thời này đều là những nhân vật thay đổi

cả Hạ quốc.

Đến cổng, Trương Thiên ung dung đi vào.

Trương Thiên là nhà đầu tư của Đại học Bắc Ly.

Đại học Bắc Ly hiện tại không quá giàu có, Trương Thiên chi một trăm triệu, liền trở thành nhà đầu tư.

Tuy không có chế độ cổ phần, nhưng Trương Thiên ra vào chắc chắn không có vấn đề gì.

"Tiểu Trương gia, đây là lần đầu tiên tôi đến nơi như thế này, trông như một công viên vậy, lớn thật đấy." Bàn Tử nhìn Đại học Bắc Ly, mắt sáng rực.

Hạo Thiên Chân thì không có cảm xúc gì nhiều, dù sao hắn cũng là người từng trải.

Trương Thiên đi thẳng đến thư viện.

Thư viện của Bắc Ly có lai lịch không nhỏ, rất nhiều nhân vật lớn đều đã từng làm việc ở đây.

Vào thư viện.

Nơi này không có thay đổi gì lớn, vẫn là giá sách bằng gỗ, và rất nhiều sách màu vàng được đặt trên giá.

Trương Thiên chào hỏi người quản lý thư viện, rồi bắt đầu tìm kiếm bên trong.

Hạo Thiên Chân cũng ở bên trong xem, hắn lật từng cuốn sách, rất nhanh, Trương Thiên đã tìm thấy một số sách về Tây Tạng.

Tất cả sách được Trương Thiên lấy ra, có cả một chồng dày.

Trương Thiên ngồi xuống ghế bên cạnh, hắn nhanh chóng lật những cuốn sách trước mặt.

“Thiên Chân, Tiểu Trương gia lật sách nhanh như vậy, có hiểu được không?” Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh hỏi.

“Bàn Tử, Tiểu Trương gia không phải người thường, bây giờ ngay cả cậu cũng có thể đọc mười dòng một lúc!” Hạo Thiên Chân nhỏ giọng nói.

Bàn Tử cũng phản ứng lại, đúng vậy, bây giờ họ không phải là người bình thường nữa.

Người quản lý nhìn Trương Thiên đọc sách, khẽ lắc đầu.

Đây căn bản không phải là đọc sách, mà là lướt sách.

Một mắt một cuốn sách, đây quả thực là lãng phí “lương thực!” Đương nhiên là lương thực tinh thần.

Nhưng ngại mặt mũi của Trương Thiên, ông ta cũng không nói gì.

Rất nhanh Trương Thiên đã đọc xong tất cả sách.

Mất mấy tiếng đồng hồ.

Những cuốn sách này đều là do người đi trước mang về từ Tây Tạng, trong đó ghi lại rất nhiều thứ.

“Không ngờ Tây Tạng lại có nhiều truyền thuyết như vậy, các vị vua qua các đời đều đã đến Tây Tạng, thậm chí cả Thủy Hoàng Đế cũng đã đến.” Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng cũng tò mò, Tây Tạng rốt cuộc có thứ gì thần bí.

Hơn nữa, theo lời đồn, Hoàng Đế ban đầu cũng đã đến Tây Tạng, tức là, lúc đó còn chưa có Tây Vương Mẫu!

Trương Thiên đặt sách xuống, hắn nhìn sang Hạo Thiên Chân.

“Đi thôi, ở đây cũng không có gì để xem nữa, ngày mai chúng ta đi Tây Tạng, các cậu cũng về chuẩn bị đi.” Trương Thiên nói.

Khi hắn nói xong, Hạo Thiên Chân ngẩn người.

"Gì cơ, Tiểu Trương gia, ngài vừa nói ngày mai đi Tây Tạng sao?" Hạo Thiên Chân sững sờ, trời ạ, thật là bất ngờ, ban đầu hắn nghĩ Trương Thiên sẽ đợi thêm mấy ngày nữa, hắn cũng có thời gian chuẩn bị đồ.

Bây giờ thì hay rồi, người ta ngày mai đã xuất phát.

"Tôi hiểu rồi, Tiểu Trương gia, tôi đi chuẩn bị ngay đây." Hạo Thiên Chân nói rồi kéo Vương Bán Nguyệt chạy ra ngoài.

"Thất lễ." Hạo Thiên Chân nói, người đã rời khỏi thư viện.

Trương Thiên thì không vội không vàng đặt những cuốn sách vừa đọc lên giá.

Sau đó mới rời khỏi Đại học Bắc Ly.

Dựa vào những cuốn sách đó, Trương Thiên đã biết sơ qua ngôn ngữ Tây Tạng, đồng thời, Trương Thiên cũng tìm hiểu đơn giản về văn hóa địa phương.

Chậm rãi đi.

Trương Thiên nhìn những chiếc lá vàng rơi bên đường Bắc Ly, hắn tưởng tượng đến mùa đông ở Tây Tạng.

Tiếc thật, nếu đi vào mùa hè, có lẽ còn có thể ngắm được cảnh đẹp.

Trong tứ hợp viện, Bàn Tử và mọi người đang khiêng đồ vào sân.

Trương Thiên vừa về, Bàn Tử liền kích động la lên.

"Lão đại, nghe nói Tây Tạng rất lạnh, chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi." Bàn Tử la lên, Trương Thiên nhìn những thứ trên đất.

Ngoài quần áo ấm, còn có bếp than, túi ngủ, lều, thậm chí còn có

một loạt đồ ăn, nước uống, v.v.

Trương Thiên thậm chí còn thấy rất nhiều đồ ăn cho trẻ em.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật, trời ạ, Bàn Tử này chắc là đã dọn hết đồ ở Bắc Ly đến đây rồi.

“Lão đại, mau cho vào không gian hư ảo đi.” Bàn Tử cười hì hì.

Trương Thiên phất tay, ném những thứ họ chuẩn bị vào trong.

“Các cậu đã học được ngôn ngữ chưa?” Trương Thiên hỏi.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Bát Nhất ba người gật đầu.

Chương 694

Ngay cả công pháp còn có thể hiểu, học một chút ngôn ngữ tự nhiên không khó.

Trương Thiên gật đầu, rồi nhìn sang Trương Khởi Linh.

Điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, Trương Khởi Linh cũng đã học một chút ngôn ngữ.

Nhưng y học cũng không có hại, Trương Thiên cũng không nói gì nhiều.

"Được rồi, nếu mọi người đã chuẩn bị xong, ngày mai chúng ta xuất phát.

Nhưng đi tàu hỏa thì thời gian có thể hơi lâu, mọi người chuẩn bị tâm lý." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Đi Tây Tạng, Trương Thiên không thể lái xe đi được.

Dù sao bây giờ cũng không có tuyến đường 318.

Nếu lái xe, không biết sẽ gặp phải bao nhiêu trở ngại.

Bây giờ phần lớn các nơi ở Hạ quốc ngay cả đường cũng không có, trừ khi đi máy bay.

Nhưng cũng không thực tế, máy bay có thể bay qua dãy núi không?

"Cái gì?

Lại phải ngồi tàu hỏa mấy ngày?" Bàn Tử mặt mày chán nản, nhưng sau khi cằn nhằn một câu, gã cũng không nói gì thêm.

Bàn Tử ngồi tàu hỏa đã quen rồi.

"Nếu tàu hỏa và toa tàu ở đây là của châu Âu, có lẽ có thể đến rất

nhanh, nhưng tàu hỏa hơi nước thì đúng là hơi phiền phức.” Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nói.

“Khoảng hai ba ngày, và phải chuyển tàu, mọi người chú ý.” Nói xong, Trương Thiên đi về phòng mình.

Bàn Tử gãi đầu, vội vàng chạy ra ngoài tứ hợp viện.

“Bàn Tử, cậu làm gì vậy.” Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử vội vã, bất giác hỏi.

“Mua vé tàu!” Bàn Tử la lên một tiếng, người đã không thấy bóng dáng.

Rất nhanh, ngày hôm sau.

Bàn Tử mua được mấy tấm vé tàu.

Theo lời nhân viên nhà ga, Bàn Tử đã mua vé cho ba chuyến tàu.

Tức là họ phải chuyển tàu ba lần.

Nhìn chồng vé dày cộp trong tay Bàn Tử, Trương Thiên cũng có chút chán nản.

Thứ này, xem ra phải đẩy nhanh việc xây dựng thôi.

“Đi thôi.

Chắc là họ cũng chuẩn bị xong rồi.” Trương Thiên nói rồi đứng dậy đi ra ngoài.

“Họ?

Chẳng lẽ còn có người khác sao?” Bàn Tử tò mò nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu.

“Hạo Thiên Chân và bọn họ có thể sẽ đi cùng chúng ta.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Mắt Bàn Tử sáng lên.

“Khốn kiếp, vậy chẳng phải Bàn gia tôi sắp được gặp Bán Nguyệt huynh sao?

Lại có thể cùng Bán Nguyệt huynh uống rượu trò chuyện trên tàu rồi.” “Lão đại, anh đúng là tri kỷ của Bàn gia.” Mắt Bàn Tử híp lại thành một đường chỉ.

Trương Thiên ôm trán, sớm biết đã không cho Bàn Tử đi, xem ra trên tàu sẽ không nhàm chán rồi.

“Cốc cốc…” Cửa bị gõ, Bàn Tử lao ra như bay.

“Trời xanh xanh đồng mênh mông!” Bàn Tử hét từ trong nhà.

“Gió thổi cỏ thấp thấy dê con!” Giọng nói từ ngoài cửa truyền vào.

Chỉ thấy Bàn Tử kéo mạnh cửa ra.

“Bán Nguyệt huynh!” “Khải Toàn huynh!” “Lâu rồi không gặp!” Hai người ôm chầm lấy nhau, trông như những người bạn cũ xa cách đã lâu.

Trương Thiên ngẩn người, hai người này thân đến vậy sao?

Hạo Thiên Chân cũng ở bên cạnh sờ mũi, có chút ngượng ngùng.

Trương Thiên dẫn Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Linh và mọi người đến chỗ Hạo Thiên Chân.

“Các cậu chuẩn bị xong chưa?” Trương Thiên nhẹ giọng hỏi.

“Xong rồi ạ.” Hạo Thiên Chân nói rồi giơ chiếc ba lô lớn sau lưng lên.

Trương Thiên liếc nhìn ba lô.

“Đưa cái này cho tôi, tôi cầm giúp cậu.” Nói xong, Hạo Thiên

Chân có chút nghi ngờ, nhưng nghĩ đến thủ đoạn trước đây của Trương Thiên, Hạo Thiên Chân gật đầu, cởi ba lô ra.

Chỉ thấy Trương Thiên phất tay, ba lô đã bị hắn cho vào không gian.

Hạo Thiên Chân trong lòng cũng thầm hô thật tiện lợi.

Sau một hồi hàn huyên, mọi người đi về phía nhà ga.

Vì tàu hỏa đường dài rất ít người mua, nên Hạo Thiên Chân cũng mua được ngay mấy tấm vé.

Đợi hơn một tiếng, tàu vào ga.

Trương Thiên và đoàn người mới từ từ lên tàu.

Bàn Tử mua vé giường nằm, loại có thể ngủ.

Còn Hạo Thiên Chân tự nhiên không cùng toa với Trương Thiên.

Dần dần, tàu khởi động.

Sau một tiếng còi hơi nước, tàu từ từ chuyển động.

Chiều tối, Vương Bán Nguyệt đến toa của Trương Thiên.

Hai tên mập thật sự bắt đầu uống rượu trò chuyện, cảnh này khiến Trương Thiên chết lặng.

"Bán Nguyệt huynh, Bàn gia tôi có thể một hơi cạn sạch bình rượu này, cậu tin không." Bàn Tử ở bên cạnh hào hứng nói.

"Giá đỗ nhỏ, giá đỗ to, Khải Toàn huynh, cậu là loại giá nào?" Vương Bán Nguyệt cười nói.

"Bán Nguyệt huynh, cậu mà nói vậy, Bàn gia đây phải cho cậu vài câu mới được." Bàn Tử ở bên cạnh la lối.

Trương Thiên nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện.

Cảnh tượng thay đổi.

Mấy ngày sau.

Trên đường, Trương Thiên chuyển tàu hai lần mới đến được Tây Tạng.

Ngoài ga tàu hỏa Tây Tạng, Trương Thiên và mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi thán phục.

Bố cục của Tây Tạng nhìn chung không quá lạc hậu, thậm chí còn có một số kiến trúc độc đáo xếp hàng, trông như đến một quốc gia khác.

"Lão đại, gái đẹp ở Tây Tạng cũng không ít đâu." Bàn Tử nhìn dòng người qua lại ở ga tàu, mắt không khỏi quét ngang quét dọc.

"Khải Toàn huynh, cô gái kia trông không tệ, chân dài thật." Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh chỉ trỏ.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi.

"Đến núi tuyết trước đi.

À không, trời cũng hơi tối rồi, đi thuê phòng trước đã." Sau mấy ngày đi tàu, lúc xuống xe đã là bốn năm giờ chiều.

Bây giờ đi núi tuyết rõ ràng là hơi muộn, chi bằng ngày mai hẵng đi.

Hơn nữa, đến khách sạn có lẽ có thể hỏi được một số thông tin về vị trí.

"Tất cả nghe theo sự sắp xếp của Tiểu Trương gia!" Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh hét lên.

Hắn đi đâu cũng được.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh nói.

“Trước đây tôi đã từng đến đây, biết đường ở đây, đến lúc đó đi thẳng là được.” Hồ Bát Nhất nói xong, ánh mắt của Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt có chút khác lạ.

“Hồ huynh đệ, không ngờ trước đây cậu đã từng đến đây!” Giọng Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc.

Chương 695

“Ừ, trước đây tôi đi lính, đóng quân ở đây.” Hồ Bát Nhất thản nhiên gật đầu, Hạo Thiên Chân lập tức hứng thú.

“Hồ huynh đệ, vậy cậu có gặp phải chuyện gì không, ví dụ như chuyện kỳ lạ?” Mắt Hạo Thiên Chân hiện lên chút tò mò.

Đối với những chuyện chưa biết, Hạo Thiên Chân khá hứng thú.

Vừa đi, Hồ Bát Nhất vừa nói.

“Lúc đó chúng tôi đóng quân ở khu vực núi, dân làng địa phương thường chạy đến doanh trại của chúng tôi tìm sự giúp đỡ.” “Tôi nhớ rất rõ một chuyện, có một người dân Tạng, ông ấy dắt mấy chục con cừu vào núi.

Vì mùa đông đồng cỏ rất thiếu thốn, nếu không vào núi tìm cỏ, cừu của ông ấy sẽ chết đói.” Hồ Bát Nhất nói, suy nghĩ trôi về năm đó.

“Chính vì vậy, ông ấy mạo hiểm vào núi.

Khi vào núi, theo lời ông ấy, một trận sương mù dày đặc ập đến, đàn cừu đi lạc, ông ấy cũng suýt bị lạc.” “Cuối cùng ông ấy phải cầu trời mới may mắn thoát nạn.” Hồ Bát Nhất liên tục nói, trong đầu hắn nghĩ đến ông lão mặt đầy nước mắt.

Đàn cừu đó có thể nói là toàn bộ gia sản của ông.

Hơn nữa, những con cừu đó cũng là thứ họ dựa vào để sinh tồn, lúc đó cừu mất, ông lão sau này có lẽ cũng không còn nữa.

“Sương mù đó có phải là trận pháp không?” Hạo Thiên Chân ở bên cạnh nói.

“Có thể là vậy, nhưng sau này, chúng tôi cũng tìm thấy đàn cừu, nhưng là ở sâu bên trong, và đã bị thiêu thành than.” Hồ Bát Nhất cũng không phủ nhận, chỉ nhẹ nhàng nói một câu.

Mọi người nghe chuyện say sưa, Trương Thiên thì trong lòng không hề gợn sóng.

Vì hắn đã biết câu chuyện này từ lâu.

Hắn nhìn sang Trương Khởi Linh bên cạnh.

Lúc này Trương Khởi Linh đang không ngừng quan sát cảnh vật xung quanh.

Y sinh ra ở Tây Tạng, nhưng bộ lạc của y rất nhỏ.

Đây là thành phố chính, cộng thêm sau cải cách có một số thay đổi, không gợi lên ký ức trong lòng y cũng là chuyện bình thường.

Rất nhanh, mọi người đến một nhà trọ.

Mỗi năm có không ít người đến Tây Tạng, bất kể giàu nghèo, núi non của người Tạng, và văn hóa thần bí, luôn có thể thu hút một lượng lớn người đến du lịch.

Và chính vì vậy, nhà trọ cũng không ít.

Đến nhà trọ, người tiếp đón là một cô bé.

Bây giờ giáo dục vẫn chưa phổ cập, nhiều đứa trẻ trình độ học vấn rất thấp.

Không được đi học, đa số tự nhiên ở nhà giúp đỡ gia đình.

“Quý khách cần phòng gì ạ?” Cô bé nhìn Trương Thiên và mấy người, nhẹ giọng hỏi.

Nhưng cách ăn mặc của Trương Thiên và mọi người đã thu hút cô bé, đặc biệt là Hạo Thiên Chân, Trương Thiên, và Trương Khởi Linh.

Họ rất đẹp trai, cộng thêm khí thế của bản thân, tự nhiên có thể thu hút ánh mắt của người khác.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, miệng cô bé dần dần há ra.

"Cho một phòng nhiều người, lấy ba phòng đi." Trương Thiên nói tiếng Tạng lưu loát.

Mặc dù phát âm có thể không chuẩn xác, nhưng một người ngoại quốc có thể nói được tiếng Tạng như vậy đã là rất tốt rồi.

Cô bé thậm chí còn có chút tôn kính với Trương Thiên, dù sao người có thể chuyên tâm học tiếng Tạng rất hiếm.

"Dạ được." "Đây là quà tặng cho quý khách, chào mừng đến Tây Tạng." Cô gái nói rồi lấy ra những chiếc khăn Hada màu trắng, Trương Thiên cúi người xuống để cô đeo lên cổ.

Những người khác tự nhiên cũng có.

Đây cũng được xem là một nghi thức trang trọng.

Sau đó cô gái dẫn Trương Thiên và mấy người vào phòng.

Trương Thiên tổng cộng có bảy người, một phòng có thể ở hai đến ba người, mà Trương Thiên mở ba phòng, đủ cho mấy người ở.

Trong phòng, Trương Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, tay cũng cầm một quyển nhật ký.

Không biết từ khi nào, Trương Thiên cũng có thói quen viết nhật ký.

Có lẽ là để có thời gian có thể đơn giản hồi tưởng lại.

"Lão đại, nhân lúc trời còn chưa tối hẳn, chúng ta đi dạo đi." Bàn Tử ở bên cạnh Trương Thiên nói.

Trương Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là trời chưa tối hẳn,

nhưng người bên ngoài không nhiều lắm.

“Các cậu đi đi, tôi không đi đâu.” Trương Thiên nói, không chọn đi ra ngoài.

Bàn Tử thấy Trương Thiên thật sự không muốn ra ngoài, cũng đành gật đầu, đi theo Hồ Bát Nhất và mấy người ra ngoài.

Cả đám người đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

“Lão Hồ, cậu nói xem ở đây có gì vui không.” Bàn Tử ở bên cạnh hỏi.

“Không có, ở đây đa số đều làm nghề chăn nuôi, thiết bị giải trí không nhiều.” Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Bây giờ Tây Tạng đa số vẫn là nuôi ngựa, bò, dê.

Mấy người đi dạo trên phố, chẳng mấy chốc đã có nhiều người đàn ông cưỡi ngựa đi qua.

Tuyết Lỵ Dương nhìn những con ngựa xung quanh, và một số đám đông ồn ào, ánh mắt cô lại có chút thanh tĩnh.

Mặc dù trông có vẻ hơi lạc hậu, nhưng lại có thể cảm nhận được cảm giác thuộc về của quần chúng.

“Lão Hồ, cậu nói chúng ta kiếm mấy con ngựa chơi thì sao?” Bàn Tử nhìn một con ngựa vừa đi qua, mắt cũng đầy mong đợi.

“Cũng được, ở Tây Tạng toàn là đường đất, nếu đi xe thì hơi khó đi.” Hồ Bát Nhất nghĩ rồi nói.

“Ha ha, Khải Toàn huynh, ý tưởng này của cậu trùng với Bàn gia tôi rồi, đúng lúc cũng để cậu xem, thế nào là trai thảo nguyên, uy vũ hùng tráng!” Vương Bán Nguyệt thấy vậy cười toe toét.

Dáng vẻ đó càng thêm tự tin.

Phải biết Vương Bán Nguyệt vẫn luôn sống ở thảo nguyên hoang mạc.

Biết rất nhiều thứ.

"Hứ, Bàn gia cũng cho cậu xem, thế nào là, Bàn gia hùng phong." Vương Khải Toàn cũng không hề kém cạnh.

Ta trước đây cũng là dũng sĩ bảo vệ đất nước.

"Đúng rồi, cô Dương có biết cưỡi ngựa không?" Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

"Bán Nguyệt huynh, cậu có chút không biết điều rồi đấy, không phải có lão Hồ sao?" Vương Khải Toàn nhỏ giọng nói, mắt càng thêm gian xảo.

"Ai da, là tôi quên, xin lỗi." Vương Bán Nguyệt vỗ đầu, mặt cười toe toét.

Rất nhanh mọi người đến một nơi bán ngựa.

Bất kể thời đại nào, ngựa luôn là một thứ rất đắt.

Ngay cả hiện đại, một con ngựa cũng phải mấy vạn.

Mà ở thời đại giao thông thiếu thốn này, giá ngựa tự nhiên không thấp.

"Trại ngựa lớn thật." Bàn Tử nhìn trại ngựa trước mắt, không khỏi cảm thán.

"Trại ngựa này đúng là không nhỏ, không ngờ ở thành phố chính còn có thể thấy trại ngựa, thật không thể tin được." Hạo Thiên Chân ở bên cạnh nói.

Phải biết trong một thành phố chính, những nơi sử dụng đất lớn như thế này rất khó xuất hiện.

“Kệ đi, chúng ta vào xem trước đã, chọn một con Xích Thố.” Bàn Tử hớn hở nói, hai người càng đi đầu lao vào.

“Cậu còn đòi Xích Thố, không tìm được một con lừa là may rồi.” Hồ Bát Nhất cười mắng.

Khi mọi người vào trại ngựa, trong tầm mắt của Trương Thiên lại xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Đó là một ông lão và một thanh niên!

“Hả?

Bóng dáng đó là?” Tinh thần lười biếng của Trương Thiên lập tức căng thẳng.

Hắn nhìn chằm chằm vào bóng người ngoài cửa sổ.

Bóng dáng ông lão và thanh niên đó hắn quá quen thuộc.

Không phải là thanh niên và ông lão hắn gặp ở Bắc Ly mấy tháng trước sao?

Trương Thiên nhớ, lúc đó hắn còn dùng một viên Tụ Linh Đan để đổi lấy một số thông tin về Tây Tạng.

Không ngờ, nhanh như vậy lại gặp lại.

“Đi xem thử!” Không do dự, Trương Thiên lao thẳng xuống.

Chương 696

Biết đâu còn có thể hỏi được điều gì.

Ra ngoài, hai ông cháu đã dần biến mất theo dòng người.

Trương Thiên nhìn đám đông xung quanh, hắn cẩn thận cảm nhận khí tức trong đó.

Ông lão có tu luyện, tuy tu vi của ông không tệ, nhưng dù sao cũng sẽ có một chút dao động khí tức.

Khi Trương Thiên dần dần tĩnh tâm, hắn dần dần nhìn về một hướng.

Hướng đó chính là hướng hai người rời đi.

Trương Thiên không do dự lao thẳng qua đó.

Rất nhanh, trong đám đông, hai bóng người lại xuất hiện.

"Ông nội, qua mùa đông này, chúng ta có thể sống một mùa đông tốt rồi." Thanh niên ở bên cạnh nói, mặt lộ ra nụ cười kích động.

"Ừ, đàn cừu an toàn, lương thảo đầy đủ, mùa đông này sẽ là một mùa đông ấm áp." "Cũng may chúng ta đã đến Bắc Ly một chuyến, nếu không thật sự sẽ không có hiệu quả này." Ông lão có chút cảm khái nói.

"Ừ, lần này chúng ta trở về, những người trong gia tộc rõ ràng có cái nhìn khác về chúng ta, thậm chí cả cô cũng đối xử lễ phép với chúng ta." Thanh niên nói, mặt lộ ra một nụ cười.

"Ừ, tu vi của ta cũng có khả năng đột phá, có lẽ họ thấy ta ngày càng xa cái chết, họ cảm thấy sợ hãi." "Yên tâm đi, chỉ cần ông nội không chết, Tiểu Đồ có thể sống an toàn." Ông lão nói, nhẹ nhàng vuốt

đầu cháu trai bên cạnh.

"Khụ khụ, bây giờ là xã hội pháp luật." Đúng lúc hai người vừa đi vừa nói, đột nhiên giọng Trương Thiên vang lên.

Ông lão toàn thân run lên, theo bản năng còn tưởng mình nghe nhầm.

Nhưng khi ông quay đầu lại, cả người đều kinh ngạc.

Chỉ thấy Trương Thiên đang đứng sau lưng hai người họ, mặt nở nụ cười nhạt.

Trong khoảnh khắc, ông lão chỉ cảm thấy toàn thân không ổn.

Mặc dù hôm đó là buổi tối, nhưng ông lão cũng không phải người mù, tự nhiên cũng nhìn ra được dung mạo của Trương Thiên.

Bây giờ lại nhìn thấy, ông lão rõ ràng có chút kinh ngạc.

"Là anh!" "Sao anh lại xuất hiện ở Tây Tạng!" Thanh niên lên tiếng trước, mặt đầy kinh ngạc.

Ông lão thấy vậy liền lườm thanh niên một cái.

"Tiểu Đồ, không được vô lễ." "Dám hỏi các hạ, lần này đến là chuyên tìm chúng tôi sao?" Ông lão nói, giọng điệu cũng có chút tôn kính.

Trương Thiên nhìn ông lão.

Hắn từ từ nói.

"Lần này đến không phải tìm ông, có mục đích khác.

Đúng rồi, trời không còn sớm nữa, hay là..." Trương Thiên nhìn thời gian, mặt nở nụ cười.

Ông lão sững sờ, ý của Trương Thiên rất rõ ràng, đây là muốn đến nhà mình ăn cơm.

Ông có chút do dự, dù sao Trương Thiên lần này đến không biết là chuyện tốt hay xấu, hơn nữa tu vi của Trương Thiên sâu không lường được, ông cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Ha ha, nếu trời đã tối, hay là anh bạn trẻ, ngài theo tôi về, nghỉ ngơi một chút, ăn chút gì đó được không.” Ông lão biết không trốn được, liền nở nụ cười trên mặt.

Gượng cười nói.

Trương Thiên cười cười đi theo sau ông lão.

“Không biết, ông tên gì?

Tuy quen biết đã lâu, nhưng lại không biết tên.” Trương Thiên đi theo sau ông lão, giọng không lớn hỏi.

Ông lão liếc nhìn Trương Thiên, ông nói.

“Tôi tên là Cách Lỗ Na Trát, còn đây là cháu trai tôi, Cách Lỗ Lạp Đồ.” Cách Lỗ Na Trát nói, ông rõ ràng rất hài lòng với cháu trai nhỏ của mình, lúc nói tên, ánh mắt còn không khỏi liếc nhìn cháu trai.

“Ra là vậy, nhà ông cách đây xa không?” Trương Thiên hỏi.

Nếu rất xa, Trương Thiên sẽ phải suy nghĩ lại.

Dù sao Bàn Tử và mọi người còn ở đây, mình không thể chạy quá xa được.

“Ngài nói là đại bản doanh, hay là trong thành?” Cách Lỗ Na Trát giọng khàn khàn hỏi.

Lúc này ông mặc một bộ trang phục đặc trưng của người Tạng, có lẽ là tuyết sắp rơi, nên quần áo của họ dày hơn, và cũng to hơn.

Cảm giác tổng thể giống như quấn một lớp chăn dày.

“Trong thành.” “Chúng tôi có nhà ở trong thành, nhưng chủ yếu

vẫn là ở bên ngoài, chúng tôi dù sao cũng sống bằng nghề nuôi bò dê." Cách Lỗ Na Trát nói, Lạp Đồ gật đầu.

"Đúng vậy, năm nay lương thảo của chúng ta không cần lo nữa, đến lúc đó, bò dê cũng có thể bán được giá tốt." Lạp Đồ nói, rõ ràng là rất vui.

Trương Thiên có chút nghi ngờ, chỉ dựa vào bán bò dê, họ dám đến Bắc Ly tham gia đấu giá sao?

Phải biết số tiền trong buổi đấu giá rất lớn.

Hơn nữa, nếu Trương Thiên không nhớ nhầm, thanh niên này còn giơ biển mấy chục triệu.

Chẳng lẽ gia tộc Cách Lỗ của họ chỉ dựa vào bán dê cũng có thể bỏ ra mấy chục triệu sao?

Làm sao có thể, hơn nữa còn là ở nơi như thế này.

"Gia tộc của ông không chỉ bán dê thôi chứ?" Trương Thiên nhàn nhạt hỏi.

Ông lão toàn thân cứng đờ, ngượng ngùng cười.

"Ha ha, đương nhiên, gia tộc chúng tôi nếu truy ngược lại, đã ở đây mấy trăm năm rồi." "Gia tộc chúng tôi cũng là gia tộc có tiếng ở địa phương, nên qua nhiều năm tích lũy, cũng có một chút của cải." Ông lão cười cười, rồi nói.

Đây cũng được xem là một đại gia tộc lâu đời.

Đột nhiên Trương Thiên nghĩ đến điều gì đó, hắn liền nói.

"Đúng rồi, ở đây có mấy gia tộc, tên là gì?" Trương Thiên đột nhiên hỏi.

Ông lão không biết Trương Thiên hỏi điều này làm gì, nhưng Trương Thiên hỏi, ngại thực lực của hắn, ông cũng đành nói.

“Ở đây chúng tôi có ba gia tộc lớn.” “Một là chúng tôi, chúng tôi sống ở vùng thảo nguyên, một gia tộc khác tên là Lạp Ngõa, sống ở vùng núi tuyết Ngọc Long.” “Còn một gia tộc tên là Cát Lạp, sống ở vùng núi tuyết.” “Đây đều là những gia tộc nổi tiếng của người Tạng chúng tôi.” Ông lão nói xong nhìn Trương Thiên, ông có chút tò mò, Trương Thiên hỏi điều này làm gì.

Chẳng lẽ lần này gia tộc đó có thù oán với Trương Thiên?

Nếu vậy, ông phải tránh xa những gia tộc đó một chút, để tránh rước họa vào thân.

Trương Thiên bỗng toàn thân chấn động.

Gia tộc Cát Lạp, nếu Trương Thiên không đoán sai, thì đó là vào năm 1950, khi Trương Khởi Linh trưởng thành, Tiểu Ca đã đến khu vực Tạng.

Mục đích là để tìm bức tranh sơn dầu do Đổng Xán để lại.

Về vị trí của bức tranh, Trương Thiên không biết, có thể là núi tuyết Ngọc Long, cũng có thể là nơi khác.

Thời gian quá lâu, Trương Thiên cũng không nhớ rõ.

Nhưng có thể khẳng định là, Trương Khởi Linh đã ở khu vực Tạng rất lâu, thậm chí còn cùng một vị Lạt ma của tự viện Cát Lạp Đức Nhân định ra một hiệp ước mười năm.

Về hiệp ước đó là gì, Trương Thiên cũng không nhớ nữa, và hắn cũng không rõ, sau khi có sự thay đổi này, những tình huống đó có thay đổi không.

“Xem ra, phải đến gia tộc Cát Lạp đó xem thử, chắc sẽ có manh mối.” Trương Thiên thầm nghĩ, hắn đi theo sau ông lão.

Đến gia tộc Cát Lạp là chắc chắn, biết đâu, Tiểu Ca cũng có thể

tìm được một số mảnh ký ức.

Rất nhanh, Trương Thiên theo Cách Lỗ Na Trát, đến một sân viện khá tốt.

Sân viện này trông khá sang trọng, nằm ở trung tâm thành phố.

Vị trí này có thể nói là rất tốt.

Nếu không có gì bất ngờ, mấy chục năm sau, nơi này sẽ là một khu kinh tế.

Đến lúc đó, giá trị của Cách Lỗ có thể tăng vọt mấy chục lần.

"Sân nhà đơn sơ, mong ngài thông cảm." Cách Lỗ Na Trát nói, mặt nở nụ cười.

Khi Trương Thiên vào, trời đã tối.

Cả sân viện đèn đuốc sáng trưng.

Còn có mấy người ăn mặc giống Trát Lỗ đang đi lại.

Khi thấy Trương Thiên là người ngoài đến, ánh mắt của họ đồng loạt nhìn về phía Cách Lỗ.

"Các ngươi đi giết một con dê, hôm nay nhà ta có khách quý." Cách Lỗ Na Trát hét về phía một bên.

"Vâng." Những người khác đồng loạt gật đầu, sau đó trong chuồng dê liền vang lên tiếng kêu của dê.

Trương Thiên cũng không từ chối, chỉ từ từ ngồi xuống ghế.

Chương 697

Gỗ của chiếc ghế này cũng không đơn giản, là gỗ nam mộc.

Từ xưa đến nay, nam mộc luôn được gọi là thần mộc, thậm chí được sử dụng rộng rãi làm đồ nội thất, ngay cả vua chúa sau khi chết cũng dùng nó làm quan tài.

Chính vì vậy, mức độ khan hiếm của nam mộc hiện nay không kém gì một số dược liệu quý.

Đồ nội thất của nhà Cách Lỗ là nam mộc, điều này đã có thể thấy, gia tộc này qua nhiều năm cũng có chút vốn liếng.

"Tiên sinh, ngài có gì muốn hỏi thì cứ hỏi thẳng." Cách Lỗ Na Trát nhìn Trương Thiên.

Ông biết, Trương Thiên còn có chuyện muốn hỏi.

Trương Thiên gật đầu, hắn liền nói.

"Gia tộc Cát Lạp đó ở đâu, tôi có thể sẽ đến đó một chuyến." "Còn nữa, trước đây ông nói, thanh niên đã từng đến đây, ông có biết anh ta đi đâu không, tôi phải đi tìm một chút." Trương Thiên nhàn nhạt hỏi hai câu.

Biểu cảm của Cách Lỗ nghiêm túc.

Nếu Trương Thiên có mâu thuẫn với gia tộc Cát Lạp, thì thật quá tốt.

Đến lúc đó Trương Thiên áp chế họ, gia tộc của mình có lẽ có thể thu được lợi ích.

"Vị trí của gia tộc Cát Lạp ở ngoại vi núi tuyết Lạp Nhã, ngài đến núi tuyết là có thể thấy." "Về phần thanh niên đó, anh ta hình như

cũng đi núi tuyết, còn đi núi tuyết nào thì tôi cũng không rõ.” Cách Lỗ nói, Trương Thiên gật đầu.

Hắn chìm vào suy tư.

Giải Vũ Thần đến đây, Trương Thiên không rõ là vì cái gì.

Nhưng có thể khẳng định, nếu anh ta đi núi tuyết, thì mười phần có tám chín sẽ gặp chuyện.

Đi núi tuyết khác còn đỡ, nhưng nếu đi Côn Luân, thì phiền phức rồi.

Ngay cả Trương Thiên cũng không cứu được.

“Được, tôi biết rồi.” Trương Thiên gật đầu, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Rất nhanh, dê được nướng xong, rắc lên rất nhiều gia vị.

Một con cừu non nguyên con được người ta bưng lên.

“Tiên sinh ngài ăn trước.” Cách Lỗ phất tay, ý bảo Trương Thiên ăn trước.

Trương Thiên đây là lần đầu tiên đến Tây Tạng ăn món này.

Bò dê Tây Tạng nổi tiếng, và món cừu nướng nguyên con của họ cũng là một đặc sản.

Hơn nữa Trương Thiên cũng đã nghe nói về món gà đĩa lớn Tân Cương, không biết có ngon không, sau này phải đi thử món chính tông.

“Vậy tôi không khách sáo nữa.” Trương Thiên nở nụ cười, hắn cũng không phải người lề mề.

Trương Thiên phất tay, một cái đùi cừu tự nhiên cử động.

Khoảnh khắc tiếp theo, đùi cừu bay thẳng vào tay Trương Thiên.

Người bưng cừu lên trước đó thấy cảnh này, trực tiếp kinh ngạc.

Miệng há to, mặt đầy vẻ không thể tin được.

Đồng thời cũng không dám nhìn Trương Thiên thêm một lần nào nữa.

Cách Lỗ khẽ nhíu mày.

Trương Thiên đây là đang gây áp lực cho ông.

Mặc dù ông cũng có thể tạm thời nâng đồ vật lên, nhưng tuyệt đối không thể nhẹ nhàng như Trương Thiên.

Cho nên tu vi của Trương Thiên có lẽ đã không phải là thứ ông có thể tưởng tượng được.

"Đây rốt cuộc là một con quái vật gì!" Lòng Cách Lỗ thắt lại, lúc này ông càng chắc chắn, ban đầu không chọc vào Trương Thiên là một chuyện tốt.

Đồng thời, Cách Lỗ cũng âm thầm quyết định trước tiên phải lấy lòng Trương Thiên, ít nhất mình sẽ không thiệt.

Gặm đùi cừu, Trương Thiên trong lòng cũng không khỏi cảm thán, cừu nướng nguyên con ở Tây Tạng quả thật không giống.

Trương Thiên không giống Bàn Tử, cầm một thứ gì đó là gặm điên cuồng.

Sau khi ăn nửa cái đùi cừu, Trương Thiên đã không ăn nổi nữa.

Trương Thiên đặt đùi cừu lên bàn, hắn nhìn Cách Lỗ.

"Cảm ơn ông đã chiêu đãi, thông tin của ông cũng rất hữu ích, chúng ta hẹn ngày gặp lại." Nói xong, Trương Thiên đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Cách Lỗ liếc nhìn con cừu nướng trên bàn, con cừu này ông còn chưa động đến, mà Trương Thiên cũng chỉ ăn một chút đùi cừu.

“Cái đó, tiên sinh, hay là ngài mang cả con cừu này đi, xem như là quà ra mắt của chúng tôi.” Cách Lỗ mặt đầy thành ý.

Trương Thiên nhìn con cừu, lại nhìn Cách Lỗ.

“Thế này, vô công bất thụ lộc, cái này xem như là quà đáp lễ của tôi.” Trương Thiên tùy tiện lấy ra một viên Tụ Linh Đan, đương nhiên chỉ là sơ cấp.

Trước đây Trương Khởi Linh luyện đan, đã luyện chế vô số viên Tụ Linh Đan, và sơ cấp đã có mấy nghìn viên, cộng thêm sau này, trình độ luyện đan của Trương Khởi Linh tăng lên, y không thèm luyện chế đan dược sơ cấp nữa.

Cho nên bây giờ trong không gian của Trương Thiên, đan dược sơ cấp có một đống lớn, trung phẩm cũng có một đống lớn.

Khi thấy một viên đan dược Trương Thiên lấy ra, tim Cách Lỗ như muốn nhảy ra ngoài.

Ông biết Trương Thiên hào phóng, nhưng ông không ngờ Trương Thiên lại hào phóng đến vậy.

“Cảm ơn, cảm ơn, tiên sinh, sau này ngài chính là người bạn vĩnh viễn của Cách Lỗ tôi, nhà chúng tôi mãi mãi rộng mở chào đón ngài.” Cách Lỗ lúc này chỉ hận không thể dán cả người vào Trương Thiên.

Vị này quả thực là Thần Tài chuyển thế.

Trương Thiên đứng dậy, hắn phất tay mang con cừu nướng đi.

“Tôi đi đây, hẹn ngày gặp lại.” Nói xong, bóng dáng Trương Thiên lóe lên, trực tiếp biến mất trong sân nhà Cách Lỗ.

Tốc độ này quá nhanh, ngay cả Cách Lỗ cũng ngẩn người.

“Tốc độ của hắn quá nhanh, tu vi của hắn rốt cuộc cao đến mức nào.” Cách Lỗ thầm nghĩ, trong lòng cũng không ngừng suy đoán.

Trương Thiên rời khỏi nhà Cách Lỗ, hắn đi nhanh về phía nhà trọ.

Không ngờ, lại hỏi được thêm một số thông tin từ miệng Cách Lỗ, đây là điều Trương Thiên không ngờ tới.

Hơn nữa biết được vị trí của gia tộc này, Trương Thiên có lẽ có thể tìm được manh mối về Trương Khởi Linh sớm hơn.

Hơn nữa năm đó họ tìm bức tranh sơn dầu đó cũng khá vất vả, thứ đó chắc là một món đồ không tồi.

Rất nhanh, Trương Thiên trở về nhà trọ.

Khi thấy tình hình bên ngoài nhà trọ, Trương Thiên có chút ngẩn người.

Chỉ thấy bên ngoài nhà trọ, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và mọi người mỗi người dắt một con tuấn mã.

Ngay cả dưới người Trương Khởi Linh cũng có một con tuấn mã màu đen.

Trong bóng tối, dáng vẻ của Trương Khởi Linh giống như một kỵ sĩ bóng đêm.

"Khốn kiếp, lão đại anh cuối cùng cũng về rồi, mau nhìn xem, ngựa Bàn gia mua này!" "Cũng mua cho anh một con, con màu trắng này, thế nào?

Đẹp trai không?

Ban đầu lão Hồ đòi, nhưng hắn đen quá không hợp." Bàn Tử thấy Trương Thiên trở về.

Mặt nở nụ cười.

"Bàn Tử cậu nói bậy gì đó!" Hồ Bát Nhất nghe vậy, cả mặt đều đen lại, thứ này đúng là độc mồm.

Trương Thiên nhìn mấy con ngựa, khóe miệng giật giật, gã này không phải là đã mua cả trại ngựa của người ta rồi chứ?

Nhưng khi thấy con ngựa của mình, Trương Thiên trong lòng vẫn khá hài lòng, Bàn Tử này có mắt nhìn!

Ít nhất so với con ngựa màu nâu của lão Hồ thì đẹp hơn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao Bàn Tử lại nghĩ đến việc mua ngựa, với chỉ số thông minh của gã, không nên chứ. .

Thấy ánh mắt Trương Thiên không ngừng quét qua mấy con ngựa, Bàn Tử khẽ mỉm cười.

"Thế nào lão đại, Bàn gia tôi có tầm nhìn xa trông rộng không?" Bàn Tử vừa nói vừa liếc Trương Thiên một cách gian xảo.

Trương Thiên lườm gã một cái.

"Thôi đi, cậu mua hơi nhiều ngựa rồi đấy, dùng xong thì để đâu?" Trương Thiên nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử sờ sờ cằm, đúng là bảy con ngựa, quy mô này không hề nhỏ.

Đây không giống sói, nếu là bảy con sói thì chẳng có vấn đề gì.

Chương 698

Nhưng thứ này dùng xong lại khó xử lý.

“Không sao, lão đại, đến lúc đó cứ để vào không gian của anh là được.” Bàn Tử cười hắc hắc.

Trương Thiên vỗ trán, cũng không biết Tinh Tuyệt Nữ Vương có để ý không.

“Thôi cứ dùng tạm đã, đến lúc đó rồi tính.” “Mà này Bàn Tử, sao cậu lại nghĩ đến chuyện mua ngựa?” Trương Thiên hỏi.

Bàn Tử gãi đầu.

“Chẳng phải Bàn gia tôi đột nhiên nghĩ đến cảnh cưỡi ngựa trên thảo nguyên sao.” Bàn Tử lên tiếng.

“Nhưng Bàn Tử, cậu có nghĩ đến không, mùa đông ngựa cũng sẽ bị lạnh, lông của chúng không nhiều.” Trương Thiên nói, Bàn Tử chớp chớp mắt.

“Vậy mấy con ngựa của chúng ta sẽ không biến thành tượng băng chứ?” Nghĩ đến tượng băng, Bàn Tử lại thấy hơi xót, đây là Bàn gia tôi bỏ ra mấy trăm tệ mua đấy.

“Chắc là không, thôi cứ dùng tạm vậy.” Nói rồi, Trương Thiên không nhìn mấy con ngựa xung quanh nữa.

“Phải rồi tiểu Trương gia, anh vừa ra ngoài về à?” Hạo Thiên Chân thấy Trương Thiên có vẻ như từ bên ngoài trở về, không nhịn được hỏi.

Trương Thiên gật đầu.

“Ừ, tôi đến nhà của Nhất Tranh, coi như lại có thêm một thông

tin.” “À đúng rồi, tôi có mang về chút đồ ăn, mọi người cùng ăn đi.” Trương Thiên nghĩ đến món cừu nướng nguyên con, liền vung tay.

“Đồ ăn ngon?

Vậy Bàn gia phải nếm thử mới được.” “Bán Nguyệt huynh, chúng ta là văn nhân tướng sĩ, sao có thể thất lễ như vậy?

Cơ hội thử đồ ăn này cứ để lại cho tôi đi.” Vương Bán Nguyệt lên tiếng.

Vương Khải Toàn co giật khóe miệng.

“Đại trượng phu co được duỗi được, nhưng Bàn gia không làm con rùa rụt cổ, Bàn gia ăn trước!” Hai gã này đi theo sau Trương Thiên, cái miệng nhỏ không ngừng luyên thuyên.

Đến phòng, Trương Thiên ghép mấy cái bàn lại với nhau.

Vừa đủ cho bảy người ngồi.

Trương Khởi Linh thì rõ ràng không có hứng thú với việc ăn uống, y ngồi trong góc, nhìn mấy người Trương Thiên bận rộn.

Trương Thiên vung tay, con cừu nướng nguyên con ăn dở lúc trước được lấy ra.

Trương Thiên kinh ngạc phát hiện, con cừu nướng dường như lại thiếu mất một cái đùi.

“Lẽ nào Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng ăn cừu nướng?

Không thể nào, chẳng phải cô ta không ăn cơm sao?” Trương Thiên thầm nghĩ, nhưng đột nhiên nhớ ra lần trước Tinh Tuyệt Nữ Vương còn ăn cơm ở nhà mình, Trương Thiên chớp chớp mắt.

Có thể dùng đồ ăn để nhờ cô ta giúp đỡ không nhỉ?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Trương Thiên nhanh chóng lắc đầu,

biết đâu là do tâm trạng người ta đột nhiên tốt nên mới ăn một lần thôi.

"Khốn kiếp, con cừu to thế?

Lão đại, con cừu này gần như chưa động đến, không phải anh cố ý mua cho bọn tôi đấy chứ?" Bàn Tử nhìn cả con cừu nướng, khóe miệng đã chảy nước miếng.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

Gã này thật không có tiền đồ.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của Vương Bán Nguyệt, Trương Thiên lập tức thoải mái.

Tình hình của hai gã này cơ bản giống hệt nhau, biểu cảm, động tác, cứ như sao chép vậy.

"Mọi người ăn đi, tôi ăn một ít rồi, không ăn nữa." Trương Thiên xua tay.

Mấy người cũng không khách khí, bắt đầu ăn từng miếng thịt lớn trước mặt.

"Nhị ca cậu cũng ăn đi, món này ngon vãi chưởng." Bàn Tử một tay cầm một cái đùi cừu, mặt mày tràn đầy vẻ thỏa mãn.

Trương Thiên đứng dậy ra ngoài mua mấy bình rượu Tây Tạng.

Dù sao ăn cơm mà không uống chút rượu thì sao được.

Trương Khởi Linh rõ ràng có chút không chống cự nổi Bàn Tử, dưới sự chèo kéo của Bàn Tử, Trương Khởi Linh cũng ăn từng miếng nhỏ.

Nhưng khi Trương Thiên lấy rượu ra, tên nghiện rượu Trương Khởi Linh này như thể mở ra một thế giới mới.

Một người, một bình rượu, một con cừu, Trương Khởi Linh ăn uống vui vẻ.

Tuy không nói gì, nhưng từ dáng vẻ ăn uống của Trương Khởi Linh có thể thấy, gã này rất vui.

“Trương đại ca, lúc trước anh đi có tìm được thông tin hữu ích nào không?” Tuyết Lỵ Dương ăn từng miếng thịt nhỏ, ánh mắt cũng nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu.

“Ừ, tìm được một số thông tin hữu ích, ngày mai chúng ta có thể sẽ xuất phát, đến dãy núi Nhất Tranh.” “Bên đó còn có mấy gia tộc, có thể sẽ giúp ích cho Kỳ Lân.” Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh đang gặm đùi cừu từ từ dừng động tác lại.

Gương mặt ngây ngô từ từ quay sang.

Tuy không nói gì, nhưng đôi mắt to của y chứa đầy nghi vấn.

Trương Thiên vỗ vai gã này.

“Ăn trước đi, tôi sẽ nói.” Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh nuốt mạnh một cái, miếng thịt cũng bị y nuốt vào bụng.

Trương Thiên hít một hơi, bình tĩnh nói.

“Lần này tôi tìm được là manh mối về gia tộc Cát Lạp.” Trương Thiên lên tiếng.

Tai Trương Khởi Linh cũng vểnh lên.

“Gia tộc Cát Lạp?

Đó là gì?

Còn có cái tên như vậy sao?” Mấy người Bàn Tử đều nhìn Trương Thiên, trong mắt có chút nghi hoặc.

Đối với người ngoài, cái tên này rất giống tên nước ngoài.

"Tên gia tộc này rất dài, tôi chỉ rút gọn thôi, là một gia tộc người Tạng, thế lực tương đối lớn." Trương Thiên nói.

Nhìn đôi mắt kinh ngạc của Bàn Tử, Trương Thiên đành phải giải thích một chút.

"Thì ra là vậy, Bàn gia tôi còn đang thắc mắc, sao ở Hạ quốc lại có gia tộc nước ngoài." Bàn Tử tỏ vẻ đã hiểu ra.

"Gia tộc Cát Lạp có một số manh mối về Kỳ Lân trước đây." "Các cậu cũng biết, Kỳ Lân là do tôi nhặt được ở bên ngoài, tôi đã hứa sẽ giúp cậu ấy tìm lại ký ức, nên cậu ấy mới theo tôi." "Mà gia tộc này mấy chục năm trước đã từng gặp Kỳ Lân, và có một số giao thiệp." Trương Thiên nói, mấy người Bàn Tử đưa mắt nhìn nhau.

Nếu là trước đây, Trương Thiên nói mấy chục năm trước đã có giao thiệp với người khác, họ chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cằm.

Thậm chí còn tỏ ra không thể tin nổi, nhưng bây giờ nhìn lại, mấy chục năm thôi mà, cũng chỉ như một cái búng tay.

"Nghe nói, năm đó Kỳ Lân đến đó để tìm một bức tranh sơn dầu, chuyện sau đó thì tôi không biết." "Cho nên chúng ta mới phải đến gia tộc này xem rốt cuộc là thế nào." Trương Thiên nói, mọi người đều gật đầu.

Trương Khởi Linh nhíu mày.

Một số mảnh ký ức đột nhiên ùa về.

Đó là một ngày tuyết rơi lả tả, Trương Khởi Linh thấy mình đứng dưới một biển hoa màu đỏ.

Trước mắt lóe qua mấy bóng đen.

Một tòa cổ lâu khổng lồ xuất hiện trong đầu Trương Khởi Linh.

Nhưng cũng chỉ là thoáng qua.

Sắc mặt Trương Khởi Linh cũng dần trở nên khó coi.

Y ôm đầu, cơn đau xé lòng khiến y không khỏi cúi đầu xuống.

Tu vi của Trương Khởi Linh đã rất tốt, nhưng với tu vi như vậy, cũng không thể chống lại được cảm giác đau đớn xé rách này, Trương Thiên không biết, người bố trí loại chú thuật này phải lợi hại đến mức nào.

Khi cơn đau dần biến mất.

Trương Khởi Linh nhìn về phía trước, chỉ thấy mấy người Trương Thiên đã không uống rượu nữa, từng người một đều nhìn chằm chằm vào mình, trong mắt tràn đầy sự quan tâm.

Cảm nhận được ánh mắt của vô số người trước mặt, trong lòng Trương Khởi Linh có một cảm xúc khác lạ dâng lên, chính y cũng không nói nên lời.

"Nhị ca, thế nào rồi, đỡ hơn chưa?" Bàn Tử là người lên tiếng đầu tiên, vẻ mặt cũng đầy quan tâm.

Trương Khởi Linh từ từ gật đầu.

Cơn đau đầu của y cũng đã thuyên giảm rất nhiều.

Trương Thiên đồng thời cũng phát hiện, sau khi Trương Khởi Linh đến Tây Tạng, tốc độ hồi phục ký ức cũng ngày càng nhanh hơn.

"Cậu nhớ lại được gì không?" Trương Thiên hỏi.

Trong ánh mắt cũng mang theo một tia quan tâm.

Chương 699

Trương Khởi Linh nhớ lại một chút.

“Tôi thấy tôi mặc trang phục Tây Tạng, còn có rất nhiều bóng người, và một tòa cổ lâu kỳ lạ.” Trương Khởi Linh lên tiếng.

Mọi người đều ngơ ngác.

“Nhị ca, cậu còn mặc đồ Tạng nữa à?

Thế thì chẳng phải đẹp trai chết Bàn gia tôi sao?” Bàn Tử kinh hô.

“Bàn Tử, điểm chú ý của cậu có thể đừng kỳ quặc như vậy được không.” Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái, quay đầu nhìn Tuyết Lỵ Dương.

“Cổ lâu?

Ở Hạ quốc, cổ lâu có rất nhiều, Dương cô nương đã thấy mấy cái rồi.” Hồ Bát Nhất nói, Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

“Cổ lâu tôi cũng chưa thấy mấy cái, nhưng An Tây hình như có cổ lâu.” Tuyết Lỵ Dương nói, cô cũng không thấy nhiều đồ của Hạ quốc, tự nhiên cũng không trả lời được.

“Vậy lần sau tôi đưa cô đi.” Hồ Bát Nhất nói.

Trương Thiên vỗ trán.

“Tòa cổ lâu cậu thấy xung quanh có kiến trúc gì, hoặc trông như thế nào?” Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh hỏi.

Trương Thiên nghi ngờ, thứ Trương Khởi Linh nhìn thấy chính là Trương gia cổ lâu.

Nhưng Trương Thiên không rõ vị trí của cổ lâu.

Trương Khởi Linh cẩn thận nghĩ lại.

“Là một tòa cổ lâu rất lớn, hai bên cổ lâu cũng toàn là nhà lầu.” “Xung quanh rất tối.” Trương Khởi Linh nói một tràng, nhưng đối với Trương Thiên mà nói, manh mối vẫn còn hơi ít.

“Được, nếu nhớ ra thêm gì thì nói với chúng tôi, tôi nghi ngờ đó là Trương gia cổ lâu.” Trương Thiên lên tiếng, cũng không hề né tránh.

“Trương gia cổ lâu?

Khốn kiếp, lão đại, nhà anh không phải bán đồ cổ sao?

Sao lại dính dáng đến cổ lâu.” Bàn Tử tỏ vẻ nghi hoặc, gã chưa bao giờ nghe nói nhà Trương Thiên còn có cổ lâu.

Lẽ nào, Trương Thiên ngầm thu mua thêm thứ gì đó?

“Tôi nói là Trương gia cổ lâu trong lịch sử.” Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

Đột nhiên, Hạo Thiên Chân dường như cũng nghĩ đến điều gì đó, anh ta liền nói tiếp.

“Tiểu Trương gia, tôi hình như có nghe ông nội tôi nói, trước kia trong Lão Cửu Môn, còn có một Trương gia thần bí.” “Trương gia cũng có một tòa cổ lâu thần bí, cái anh nói không phải là cùng một cái chứ.” Hạo Thiên Chân nói, trong mắt cũng có thêm chút kích động.

Từ nhỏ, Hạo Thiên Chân đã rất hứng thú với chuyện của Lão Cửu Môn, cho đến bây giờ, Trương Thiên lại nhắc đến Trương gia, anh ta lập tức nghĩ đến điều gì đó.

“Đúng, chính là Trương gia cổ lâu, anh cũng biết?” Trương Thiên nhìn Hạo Thiên Chân.

Hắn suýt thì quên mất, ở đây còn có một người của Cửu Môn năm đó.

“Vâng, lúc nhỏ tôi nghe ông nội kể, Lão Cửu Môn chia thành Thượng Tam Môn, Hạ Tam Môn…” “Cái này không cần nói, nói trọng điểm đi.” Trương Thiên lên tiếng.

Hạo Thiên Chân gật đầu rồi bắt đầu kể trọng điểm.

“Nghe nói, Trương gia là bí ẩn nhất trong Cửu Môn, phong cách hành sự của họ cũng cực kỳ bí ẩn, nghe nói có một năm còn bầu ra tộc trưởng.” “Nhưng sau này nghe ông tôi nói, Trương gia vì nội bộ bất hòa, cuối cùng đã tan rã.” “Tiểu Trương gia, nhà anh không phải là một trong những nhánh đầu tiên chứ?” Hạo Thiên Chân đột nhiên kinh ngạc nói.

Trương Thiên hơi nhíu mày.

Vẻ mặt cũng trở nên có chút nghiêm túc.

Mẹ hắn chưa bao giờ nói với hắn về chuyện này.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, mẹ và bố hắn thấy Nhất Mi Đạo Nhân mà không hề sợ hãi.

Thậm chí thấy tiểu hồ ly là yêu quái cũng không sợ.

Trong chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Nếu là người bình thường, sớm đã sợ đến mất ngủ rồi.

Nhưng bố hắn thì sao, người ta là vì nghĩ đến ván cờ mà mất ngủ.

Sự khác biệt này lập tức hiện ra.

“Chuyện này tôi không rõ, họ cũng chưa từng nói với tôi, nhưng tôi nghi ngờ là có chuyện đó.” Trương Thiên lên tiếng.

Hạo Thiên Chân gật đầu.

“Nếu đúng là vậy, thì nhà tiểu Trương gia rất có thể là một trong những nhánh đó.” “Năm đó sau khi Trương gia giải tán, nghe nói có vô

số nhánh đã rời đi.” Hạo Thiên Chân nói, Trương Thiên sờ cằm.

Lại nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Nếu nói như vậy, thì Trương Khởi Linh chẳng phải là tổ tiên sao?

Trương Thiên hít một hơi khí lạnh.

Trời ạ, từ em trai, đến tổ tiên, Trương Thiên có chút không chấp nhận được.

Tốc độ này có hơi nhanh quá rồi.

Trương Khởi Linh thì lại nghe rất chăm chú, không hề cảm thấy có gì không ổn.

“Chuyện sau đó thì tôi không biết.” Hạo Thiên Chân xua tay nói.

Trương Thiên suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

“Tôi hiểu rồi, đợi lần này trở về, tôi sẽ đi hỏi một chút, có thể sẽ có tung tích của cổ lâu.” Nếu bố mẹ hắn thật sự biết điều gì đó, Trương Thiên nói không chừng cũng có thể giúp Trương Khởi Linh tìm lại nhiều ký ức hơn.

Nhưng thân phận này có thể sẽ phải thay đổi.

Trương Thiên có chút khổ não.

Thứ này một khi thay đổi cũng khá phiền phức.

“Không ngờ Kỳ Lân lại là người của Trương gia, tôi thật sự không ngờ tới.” “Chắc là cùng vai vế với ông nội tôi.” Hạo Thiên Chân cảm khái.

Một bên, Trương Khởi Linh nghe mà có chút ngơ ngác.

Nhưng y hiểu rằng, Trương Thiên có thể thật sự giúp mình tìm lại ký ức.

Trương Thiên không nói gì, chỉ ngồi một bên suy tư.

Nhà mình rốt cuộc có liên quan không.

Dù sao không phải bất cứ ai họ Trương cũng là hậu duệ của Trương gia, nhưng từ dáng vẻ của bố mẹ hắn xem ra, xác suất có vẻ rất lớn.

"Thôi không nghĩ nữa, càng nghĩ càng kỳ quái, đến lúc về rồi tính." Trương Thiên lắc đầu, vứt bỏ hết những suy nghĩ này.

Tìm kiếm lâu như vậy, hóa ra điểm mấu chốt của ký ức lại nằm ở phía mình.

Trương Thiên cũng có chút buồn bực.

"Cậu còn thấy gì nữa không?" Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh từ từ lắc đầu.

"Không có." Trương Khởi Linh không nói nữa.

Trương Thiên cũng không hỏi thêm.

"Được rồi, mọi người đi nghỉ ngơi trước đi, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát." Trương Thiên xua tay nói.

Mọi người gật đầu, cũng lần lượt rời khỏi phòng Trương Thiên.

Nằm trên giường, Trương Thiên đã nghĩ rất nhiều.

Cuối cùng Trương Thiên cảm thấy, Trương Khởi Linh là Trương Khởi Linh, cũng không giống với Trương Khởi Linh trước đây.

Cho nên dù có hồi phục ký ức cũng sẽ không thay đổi, mình cũng không cần phải quá câu nệ.

Trong lòng nghĩ vậy, Trương Thiên cũng loại bỏ được nút thắt nhỏ trong lòng.

Ngày hôm sau.

Trương Thiên và mọi người dậy từ rất sớm.

Trương Thiên đứng bên ngoài, nhìn buổi sáng ở Tây Tạng, dường như cũng không khác gì Bắc Ly.

Nhìn một lúc lâu, Trương Thiên thu lại ánh mắt, Bàn Tử và mấy người khác lúc này cũng từ từ bước ra khỏi nhà trọ.

"Lão đại, chúng ta bắt đầu xuất phát thôi, Bàn gia tôi không đợi được nữa rồi." Bàn Tử xoa tay mài nắm đấm.

Trương Thiên vung tay: "Vậy thì lên ngựa, khởi hành." Trương Thiên nói, mọi người cũng lần lượt lên ngựa của mình, bắt đầu đi theo lộ trình.

Tốc độ của ngựa cũng không chậm, trước đây ở quê của Hồ Bát Nhất đã từng cưỡi qua, Trương Thiên cũng không lạ lẫm.

Chương 700

Nhưng thấy Tuyết Lỵ Dương cưỡi ngựa ngầu như vậy, Trương Thiên vẫn có chút kinh ngạc.

Ở đây thật đúng là mỗi người phụ nữ đều không đơn giản, Anh Tử trước đây cũng là một nữ cường nhân, mà Tuyết Lỵ Dương lại càng không hề thua kém.

Quả nhiên thời đại này, phụ nữ cũng có thể gánh nửa bầu trời.

Rất khác so với sau này.

Rất nhanh, bóng dáng của mấy người Trương Thiên cũng dần biến mất.

Lộ trình của Trương Thiên là hỏi cô gái nhỏ ở nhà trọ.

Cô gái nhỏ là người địa phương, biết cũng khá nhiều.

Sau khi Trương Thiên hỏi, cô gái nhỏ liền trực tiếp cho Trương Thiên một vị trí.

"Lão đại, hình như sắp có tuyết rồi." Bàn Tử nhìn bầu trời xám xịt, không khỏi lên tiếng.

Tây Tạng, độ cao rất lớn, khoảng cách đến bầu trời cũng rất gần, mùa đông cũng sẽ đến sớm hơn những nơi khác.

Mặc dù bây giờ Bắc Ly vẫn là mùa thu, nhưng Tây Tạng lúc này đã bắt đầu có dấu hiệu muốn có tuyết rơi.

Lúc này môi trường vẫn chưa quá tệ, toàn cầu cũng chưa nóng lên, cho nên mùa đông ở đây sẽ lạnh hơn trước kia một chút.

Thậm chí tuyết cũng sẽ rơi sớm hơn.

"Mọi người mặc áo bông vào đi." Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh

nhắc nhở.

Mặc dù mấy người Trương Thiên cũng có thể không cần áo bông.

Trương Thiên vung tay, lấy ra mấy bộ áo bông đã mua, áo bông rất lớn, vừa đủ năm cái.

Còn Hạo Thiên Chân và hai người kia thì có chút buồn bực.

"Thiên Chân, cậu mua quần áo chưa?" Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh hỏi.

"Chúng ta đến vội vàng, đâu có tâm tư mua quần áo, hơn nữa, chẳng phải cậu cũng không nghĩ đến sao." Hạo Thiên Chân ở bên cạnh nói.

Vương Bán Nguyệt thở dài một tiếng.

"Trời đất mênh mông, một mảnh mịt mờ, gió lạnh thấu xương, thổi Bàn gia lạnh cả hạ bộ." Vương Bán Nguyệt ra vẻ tráng sĩ thà chết không chịu khuất phục.

"Bán Nguyệt huynh, hay, thơ hay!" Bàn Tử ở bên cạnh quấn chặt áo bông, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Bầy ngựa khó khăn tiến lên trong gió lạnh.

Khả năng chống lạnh của những con ngựa này vẫn khá tốt.

Dù sao cũng là sinh tồn ở Tây Tạng.

Nhưng nếu gặp tuyết lớn, có sống sót được hay không thì không rõ.

Theo lời Bàn Tử vừa nói tuyết rơi, bầu trời lúc này cũng dần âm u.

Từng bông tuyết bắt đầu rơi xuống, cả bầu trời như bị một tấm vải gạc trắng bao phủ.

Đồng thời, trong thành phố chính, phần lớn người dân cũng bắt

đầu dần trở về nơi ở của mình.

Nhiệt độ ở khu vực Tây Tạng khá lạnh, ngay cả mùa hè cũng cần mặc một chiếc áo bông dày.

"Lão đại, hay thật, mới có mấy phút mà đường phố vốn đông đúc, nháy mắt đã không còn ai." Bàn Tử nhìn đường phố trước mặt không khỏi kinh ngạc.

"Chúng ta có thể chịu lạnh, nhưng người bình thường thì khác, họ sợ lạnh hơn chúng ta nhiều." Trương Thiên lên tiếng, hắn nhìn đường phố, lúc này đã sớm không một bóng người, cả con đường cũng có vẻ vắng lặng lạ thường.

"Nếu ở nước ngoài, có lẽ đã đốt lò sưởi rồi." Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

"Ở nơi này, trong nhà mọi người cũng có lò sưởi, hơn nữa dưới gầm giường còn có một bếp nhỏ giữ lửa, không đến mức chết cóng." Thấy Tuyết Lỵ Dương có thể không hiểu phong tục địa phương, Hồ Bát Nhất lên tiếng giải thích.

Dù sao Hồ Bát Nhất cũng đã sống ở Tây Tạng nhiều năm, những thứ này anh ta vẫn biết.

Bị Hồ Bát Nhất nói vậy, Tuyết Lỵ Dương ngỡ ngàng gật đầu.

"Thiên Chân cậu có lạnh không?" Bên cạnh, Vương Bán Nguyệt nằm úp trên lưng ngựa.

Nhỏ giọng hỏi Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân lắc đầu.

"Chúng ta có tu luyện, chút lạnh này căn bản không làm tổn thương được chúng ta, Bàn Tử, gã nhà cậu, không chịu tu luyện cho tốt." Hạo Thiên Chân lườm Vương Bán Nguyệt.

“Thiên Chân tôi không lạnh, chỉ là kỳ lạ, tại sao chúng ta lại không lạnh.” “Như Bàn gia đây, đại trượng phu nên đứng giữa trời đất, sao lại sợ lạnh chứ.” Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh nói, Hạo Thiên Chân gãi đầu.

Gã này thật đúng là mười vạn câu hỏi vì sao.

Đàn ngựa rất nhanh đã ra khỏi thành chính.

Ở ngoài thành, Trương Thiên từ xa đã nhìn thấy mấy bóng người.

Họ đứng ngoài thành, dường như là một nhóm người, có năm sáu người.

Trương Thiên nhìn kỹ, hắn phát hiện, trong thế giới trắng xóa, Cách Lỗ Na Trát và những người khác dường như đang đứng dưới tuyết.

Khi Cách Lỗ nhìn thấy Trương Thiên đến, trên mặt ông ta lập tức nở nụ cười.

“Môn chủ, ngài quen họ sao?” Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên.

Anh ta không nhìn rõ người đến.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Là lão già gặp ở Bắc Ly lần trước.” Trương Thiên lên tiếng.

Hồ Bát Nhất ngẩn ra.

“Ngài lại gặp ở đây à?” Giọng Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc.

Dù sao trời đất rộng lớn, mênh mông vô bờ, một người có thể gặp hai lần ở cùng một nơi, duyên phận này có thể tưởng tượng được.

“Lão đại, lão già này định chặn chúng ta à?” “Bàn gia tôi lên cho lão ta biết tay.” Vương Khải Toàn ở bên cạnh nói.

“Khải Toàn huynh, chuyện nhỏ này sao có thể để anh ra tay, để tôi.” Vương Bán Nguyệt đến trước mặt Bàn Tử, hai người như một cái máy photocopy.

Trương Thiên xua tay.

“Người này không phải đến chặn chúng ta.” Trương Thiên nói, hai tên Bàn Tử nhìn về phía Cách Lỗ ở không xa.

Đàn ngựa rất nhanh đã đến ngoại thành.

Cách Lỗ và những người khác mặt mày tươi cười.

“Hôm qua, tôi đoán, tiên sinh nhất định sẽ rời đi, do đó, chúng tôi lại ở đây chờ đợi, không ngờ tiên sinh quả nhiên đã đến.” “Chúng tôi một lần nữa chúc tiên sinh thuận buồm xuôi gió.” Gương mặt già nua của Cách Lỗ mang theo nụ cười.

Dáng vẻ đó trông như một vị đại thần trung thành.

“Các ông đã chờ ở đây từ rất sớm sao?” Trương Thiên hỏi.

“Vâng thưa tiên sinh, trước khi mặt trời mọc.” Cách Lỗ cung kính nói.

“Các ông không sợ chúng tôi không đi sao?” Trương Thiên ngồi trên lưng ngựa.

“Không sợ, chí lớn của tiên sinh, sao có thể ở lâu một chỗ.” Cách Lỗ nói, Trương Thiên không nói gì thêm.

“Cảm ơn ông đã tiễn.” “Chúng ta đi.” Nói xong, mọi người cưỡi ngựa, nhanh chóng phi nước đại.

“Cách Lỗ tộc trưởng, chúng ta có cần thiết không?” “Người này mặt mũi lớn vậy sao, lại để chúng ta đến tiễn.” Sau khi Trương Thiên đi, một người phụ nữ trung niên lên tiếng.

Trên mặt có chút không vui.

“Sự lợi hại của ngài ấy, các người không thể biết được.” “Nhớ kỹ sau này thấy ngài ấy, phải tôn kính một chút.” Cách Lỗ không nói gì thêm, quay người đi vào trong.

Ông ta trong lòng có chút vui mừng, chuyện hôm nay xem như đã làm đúng.

Ông ta vốn chỉ đoán xem Trương Thiên có rời đi không, cũng là đánh cược vận may.

Không ngờ Trương Thiên thật sự đi, ngược lại để ông ta nhặt được món hời.

“Lão đại, anh thu nhận một tên nô tài từ khi nào thế.” Bàn Tử vừa phi ngựa, vừa lớn tiếng hỏi.

“Tối hôm qua chính là gã này cho chúng ta thông tin, ông ta chắc là muốn kết thân với chúng ta.” Trương Thiên từ từ nói.

Cũng không ngạc nhiên.

Dù sao lão già này rất thông minh, không giống như Bàn Tử, có sức mạnh mà không có suy nghĩ.

“Kết thân?” “Xem ra là nhắm vào đồ của lão đại rồi, có thể để ông ta được như ý sao?” Bàn Tử liên tục nói.

“Ông ta đến lần này, chắc là để lấy lòng chúng ta, không ngờ lão già này cũng khá lanh lợi.” Trương Thiên lẩm bẩm.

“Nhưng, chuyện này, một mắt là có thể nhìn thấu, có cần thiết phải làm như vậy không?” Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nghi hoặc.

Chương 701

“Một hai lần có thể nhìn thấu, nhưng chuyện này làm nhiều rồi, cô tự nhiên sẽ chấp nhận ông ta.” Ánh mắt Trương Thiên sâu thẳm.

Chuyện này, trong lịch sử đã xuất hiện rất nhiều lần.

Ví dụ như giữa tướng quân và quân vương, còn có giữa anh em giang hồ, thậm chí còn có cả những kẻ lụy tình thời nay.

Kẻ lụy tình theo đuổi lâu rồi, đối phương cũng sẽ có một cảm xúc đặc biệt.

Đương nhiên Trương Thiên chưa từng làm kẻ lụy tình nên cũng không biết.

Ngựa phi nhanh trên vùng đất trắng xóa.

Nếu là lái xe, Trương Thiên có thể tưởng tượng, xe căn bản không chạy được bao xa, vì lúc này đất đã bắt đầu biến thành bùn nhão.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Mấy chục giờ sau.

Trương Thiên và mọi người cắm trại trong một hang núi.

Tây Tạng đất rộng người thưa, lại thêm mùa đông người rất ít, Trương Thiên cũng không có chỗ tốt để ngủ, chỉ có thể tìm một hang núi để ở tạm.

Vì đất rộng, ngựa cũng không thể trong thời gian ngắn đến được đích.

Trương Thiên tính toán, ít nhất cũng phải mất mấy ngày.

“Lão đại, may mà chúng ta mang theo lều, nếu không lại chỉ có thể vào không gian của anh.” “Đúng rồi, chúng ta vào không gian không

phải tốt hơn sao?" Bàn Tử nói, mắt sáng lên.

Trương Thiên nhìn xung quanh.

"Nếu vào không gian, chìa khóa sẽ bị rơi ra ngoài, cho nên cố gắng đừng vào ở những nơi nguy hiểm." Trương Thiên nói, Bàn Tử cũng gật đầu nửa hiểu nửa không.

Trương Thiên không giống Tinh Tuyệt Nữ Vương, kiểm soát không gian này cực tốt, cho nên hắn muốn vào có quan hệ rất lớn với ngọc nhãn trên cổ.

Mà trên đầu Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn có một con mắt, đó cũng là chìa khóa để vào.

Mọi người dựng lều xong, Hồ Bát Nhất cũng kiếm được ít củi khô, có củi khô rồi, cả hang núi cũng dần sáng lên.

Bên ngoài tuyết rơi dày đặc, mà trong hang núi, bảy người quây quần bên nhau, lại có vẻ có chút ấm cúng.

"Lão đại, anh nói dãy núi này có dễ tìm không?

Chúng ta cũng không có một bản đồ chính xác." Bàn Tử không biết từ đâu lấy ra một củ khoai lang, vừa nướng vừa hỏi.

"Dãy núi thì tương đối dễ tìm, nhưng tôi lo gia tộc kia không dễ tìm." Trương Thiên nghĩ rồi nói.

Nếu đơn thuần đi tìm dãy núi, Trương Thiên không quá mấy ngày chắc chắn có thể tìm được.

Dù sao dãy núi ở Tây Tạng tổng cộng cũng chỉ có mấy cái.

Nhưng nếu muốn tìm một gia tộc, thì đúng là có chút khó khăn.

"Chuyện này có chút xem vận may." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

“À đúng rồi, Hồ huynh đệ, trước đây không phải anh đóng quân ở đây sao, con đường này anh có nhớ không?” Vương Bán Nguyệt nhìn Hồ Bát Nhất.

Tuyết Lỵ Dương cũng tò mò nhìn sang.

Hồ Bát Nhất từ từ lắc đầu.

“Nơi này cách dãy núi còn rất xa, hơn nữa, nơi chúng ta đóng quân rất gần núi Côn Luân, nếu muốn đi, e là phải mất mấy ngày.” Hồ Bát Nhất nghĩ rồi nói.

Ở đây, một thảo nguyên vô tận, ngay cả một con lừa cũng không thấy, đừng nói là núi.

“Vậy chúng ta phải đi đến khi nào, nếu có một tấm bản đồ thì tốt rồi.” Hạo Thiên Chân vừa sưởi lửa vừa nhìn ra ngoài.

Tuyết thì anh ta đã lâu không thấy, đây là lần đầu tiên anh ta thấy tuyết ở Tây Tạng.

“Chắc cũng không còn mấy ngày nữa, nhưng mùa đông ở Tây Tạng tôi cũng là lần đầu tiên đến, mọi người thư giãn một chút, có thể ngắm nhiều phong cảnh, lần này chúng ta không có nhiệm vụ đặc biệt gì.” Trương Thiên xua tay.

Lần này chủ yếu là tìm lại ký ức, đồng thời giúp Hồ Bát Nhất chôn cất huynh đệ của anh ta.

Trương Thiên thật sự không có ý định xuống mộ.

Đương nhiên nếu đi đến Cửu Tầng Yêu Tháp thì coi như Trương Thiên chưa nói.

Trong Cửu Tầng Yêu Tháp chắc chắn có đồ, Trương Thiên cũng cảm thấy đi xem một chút thì tốt hơn.

Thử nghĩ xem, núi Côn Luân đến nay vẫn được gọi là thánh sơn,

thần sơn, mà dưới thánh sơn, lại ẩn giấu một tòa yêu tháp, bản thân điều này đã rất kỳ quái.

Mà bên trong yêu tháp, Trương Thiên không chắc có gì, không thể nào chỉ có những con bọ lửa đó.

Chắc chắn còn có những thứ khác chưa được phát hiện.

"Đúng vậy, lão đại nói đúng, chúng ta đến là để chơi, không trộm mộ, chỉ là đi chơi thôi." Bàn Tử vừa nghe có thể đi chơi, lập tức hưng phấn hẳn lên.

Đây chẳng phải là giấc mơ từ nhỏ của Bàn gia sao?

Du ngoạn thế giới, ngắm hết non sông gấm vóc Hạ quốc?

Sau khi Trương Thiên nói xong, mọi người dường như cũng thoải mái hơn một chút.

Không có mục đích, cũng không có cảm giác căng thẳng, thậm chí không có giới hạn thời gian, điều này khiến tâm trạng cũng tốt lên không ít.

Trương Thiên thấy không khí không còn căng thẳng như vậy, hắn cũng xua tay.

"Được rồi, mọi người ngủ trước đi, ngày mai lại xuất phát." "Bàn Tử, tôi còn ít thịt bò, cậu nướng đi, à đúng rồi, rắc nhiều thì là vào." Trương Thiên nói, từ trong không gian lấy ra mấy miếng thịt bò lớn, Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn khoai lang của mình, lại nhìn thịt bò của Trương Thiên.

Mẹ kiếp, có thứ này, Bàn gia còn ăn khoai lang làm gì?

"Được thôi, lão đại yên tâm, tay nghề của Bàn gia, đảm bảo không chê vào đâu được!" Bàn Tử vừa nói vừa giơ ngón tay cái.

"Nếu Khải Toàn huynh đã khoác lác như vậy, tôi nhất định phải

xem cho rõ, mọi người đừng ai cản tôi.” Vương Bán Nguyệt nói, ra vẻ thà chết không đi.

“Ai mà cản cậu.” Hạo Thiên Chân mặt có chút buồn bực, nhưng ngay sau đó liền chui vào lều của mình.

Sau đó mấy người lần lượt vào lều, bên ngoài chỉ còn lại hai tên Bàn Tử đang nướng thịt.

“Bán Nguyệt huynh, nếu đã chỉ còn lại hai chúng ta, vậy chúng ta cũng không cần e dè, ngâm thơ sáng tác, há chẳng vui sao?” “Ha ha, Khải Toàn huynh, ý của ngài, chính hợp ý tôi.” “Hai chúng ta thật đúng là trâu mẹ tung tăng trên núi, bò đực gặm cỏ dưới non, đúng là song ngưu hợp bích!” Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh nói, hai người nhìn nhau cười.

“Khải Toàn huynh, khí phách của ngài như dải ngân hà trên trời, rơi xuống ngàn trượng, tài hoa lại như con lừa kéo cối xay, xay mãi xay mãi.” Vương Khải Toàn mặt mày tươi cười.

Hai gã này lại ngâm nga những câu thơ tự sáng tác của mình trong tuyết lớn.

Điều này làm Trương Thiên nghe mà ngơ ngác.

Lẽ nào đây chính là uy lực khi hai tên Bàn Tử ở hai nơi hợp lại sao?

Lời thơ này đúng là, chẳng ra cái gì cả!

Trương Thiên cảm thấy, chắc chắn có những từ ngữ hay hơn, chỉ là hai tên Bàn Tử này không nói ra thôi.

Lấy ví dụ về con trâu mẹ, ví dụ đó thậm chí có thể vòng quanh trái đất ba vòng.

“Hai gã này, cũng có tính tình, thôi kệ đi, không bằng mình tu luyện

sớm một chút.” Trương Thiên lắc đầu, hắn ngồi xếp bằng trên đất, rất nhanh liền tiến vào trạng thái tu luyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Nửa giờ sau, Trương Thiên bị giọng nói của Bàn Tử bên ngoài đánh thức.

“Lão đại, thịt nướng xong rồi, mọi người ra ăn đi.” Giọng Bàn Tử vừa dứt, những người xung quanh cũng lần lượt chui ra khỏi lều.

Tuyết bên ngoài dường như đã nhỏ hơn một chút, nhưng vì nhiệt độ, tuyết không tan, mà vẫn còn trên mặt đất.

Mùa này, mỗi lần tuyết rơi sẽ để lại một vệt bạc trên đất Tây Tạng.

Cho đến trận tuyết cuối cùng, vệt bạc đầu tiên có lẽ cũng sẽ không biến mất.

Đàn ngựa bên ngoài đã sớm bị Trương Thiên thu vào không gian.

Dù sao ngựa cũng không thể sống sót lâu ở nơi này.

Mấy người Trương Thiên vừa gặm thịt, vừa nhìn ra ngoài.

“Lão đại, Bàn gia đã lâu không được yên tâm như vậy.” Bàn Tử nằm trên đất, nhìn ra ngoài khẽ nói.

Gã có rất nhiều bạn bè, còn có rất nhiều anh em, thậm chí còn có tiền, không có chuyện phiền lòng.

Đây là điều Bàn Tử luôn mơ ước.

Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là, có tiền.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, sống là tốt rồi.” Trương Thiên thì lại rất thoáng, ba miếng thịt ăn xong, sau đó lại chui vào trong.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Ngày hôm sau.

Vào khoảng tám chín giờ sáng, Trương Thiên mới từ từ chui ra khỏi lều.

Chương 702

Hắn nhìn ra ngoài, bên ngoài không có tuyết nữa, thay vào đó là bão.

Vì rừng rất ít, gió trên thảo nguyên rất lớn.

Bàn Tử và mọi người đã sớm tỉnh, họ đang thu dọn đồ đạc.

"Gió này, thả diều chắc chắn rất tuyệt." "Ủa lão đại anh ra rồi, ngài đoán xem làm xong việc Bàn gia phát hiện ra gì." Bàn Tử nhìn về phía xa, khi lại thấy Trương Thiên, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Trương Thiên mặt có chút nghi hoặc, Bàn Tử này lẽ nào lại phát hiện ra thứ gì đó?

"Gì vậy?" Nhìn ánh mắt đắc ý của Bàn Tử, Trương Thiên không khỏi hỏi.

"Tối hôm qua sau khi tuyết ngừng rơi, Bàn gia phát hiện ra cái này." Bàn Tử nói, từ đâu đó lấy ra một con vật giống chó con.

"Đây là chó ngao Tây Tạng, Bàn Tử cậu nhặt được à?" Nhìn con vật nhỏ mũm mĩm, Trương Thiên không khỏi hỏi.

Bàn Tử gật đầu.

"Tối hôm qua tôi đang định đi ngủ, ai ngờ con vật nhỏ này lại xuất hiện trước cửa hang." "Bất đắc dĩ, Bàn gia đành phải mang nó vào." Bàn Tử nói, hắn vẫy vẫy con chó ngao Tây Tạng nhỏ trong tay.

"Chắc là ngửi thấy mùi mà đến, tối hôm qua chúng ta nướng thịt, mùi thơm chắc đã bay ra ngoài." "Đúng là mùa đông, chó ngao Tây Tạng xem ra cũng không dễ sống." Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nói.

Cô đại khái cũng đoán được điều gì đó.

“Vậy thứ này làm sao đây?

Vứt ở đây à?” Bàn Tử sờ đầu con vật nhỏ.

Chó ngao Tây Tạng đừng nhìn bây giờ thể hình rất nhỏ, trông vô hại.

Nhưng đợi gã này lớn lên, sức mạnh đó, còn cả dáng vẻ đều vô cùng hung hãn.

Tình hình bình thường ngay cả dắt ra ngoài cũng không dám.

Nhưng bây giờ thì khác, Trương Thiên họ có thực lực, nếu nuôi, cũng sẽ không quá lo lắng gã này có thời kỳ nổi loạn.

“Nhà ta có nhiều động vật rồi, không nuôi nữa.” Trương Thiên lên tiếng.

Trong nhà có Đoàn Đoàn còn có tiểu Miết đã không ít rồi, Trương Thiên cũng không muốn có thêm một miệng ăn nữa.

“Ờ.” Bàn Tử có vẻ hơi tiếc.

“Hay là cho chúng tôi đi.” Hạo Thiên Chân thì lại rất hứng thú với con vật nhỏ mà Bàn Tử nhặt được.

“Vậy thì cho Ngô công tử, nhất định phải đối xử tốt với nó.” Bàn Tử nói, đưa con vật nhỏ cho Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân gật đầu, ôm con chó ngao Tây Tạng nhỏ, trông cũng đầy yêu thương.

Sau khi Hạo Thiên Chân nhận nuôi con chó ngao Tây Tạng nhỏ, mọi người lại lên đường.

Đàn ngựa được Trương Thiên đưa ra ngoài, bảy con tuấn mã đứng ngoài cửa hang.

Mọi người lại cưỡi lên tuấn mã, tiến về phía xa.

Ngựa cưỡi trong thời gian ngắn thì không sao, không có gì khác thường, nhưng nếu cưỡi trong thời gian dài, chắc chắn sẽ mông nở hoa.

Gió hôm nay có chút lớn, theo tiếng gió gào thét, tốc độ của ngựa cũng chậm đi rất nhiều.

Cứ như vậy thời gian trôi qua.

Khung cảnh cũng theo đó thay đổi.

Khi khung cảnh lại xuất hiện, mấy người Trương Thiên đã đứng dưới một dãy núi. 【Trương Thiên họ lần này chắc là đi du lịch, trông có vẻ khá thoải mái】 【Không phải là du lịch đâu, dù sao còn phải đi tìm ký ức đã mất.】 【Tôi nghi ngờ, lần này họ chắc chắn lại gặp phải thứ gì đó, nếu không không thể nào lấy hình thức ký ức cho chúng ta xem.】 【Lẽ nào họ đã lên núi Côn Luân rồi?】 Hiện trường vô số người thảo luận, mà chuyện lần này của Trương Thiên cũng bị vô số người phỏng đoán.

Bên ngoài, mấy vị giáo sư vây quanh nhau, từ khi họ biết chuyện của giáo sư Lý, trong lòng cũng không biết có cảm nghĩ gì.

"Giáo sư Lý, ông nội của ngài hóa ra là như vậy để đến những khu vực đó khảo cổ, thật là một người đáng kính trọng." Bên cạnh, mấy người lần lượt nói.

Giáo sư Lý thì lại hơi nhíu mày.

"Ông nội tôi tính tình cương trực, chắc chắn sẽ không nói ra những chuyện bất lợi cho Trương Thiên họ, danh tiếng Cửu Môn trở nên xấu đi, rốt cuộc là chuyện gì." Giáo sư Lý nói, mọi người cũng có chút nghi hoặc.

Đúng vậy, cho đến bây giờ, họ cũng không thấy nguyên nhân phong khí Cửu Môn trở nên xấu đi.

Nói cách khác, cho đến bây giờ, hình tượng Cửu Môn, thậm chí hình tượng Trương Thiên cũng không quá tệ.

“Phải rồi, các vị có nhớ trước đây Trương Thiên đồng ý cho tập đoàn khai quật không.” Đột nhiên một lão giả lên tiếng.

Sau khi ông ta nói xong, những người xung quanh dường như lập tức biết được điều gì đó, trong đầu chợt bừng tỉnh.

“Đúng vậy, người đông thì sẽ loạn, đến lúc đó đủ loại truyền thuyết dân gian cũng sẽ lưu truyền.” “Như vậy, phong khí Cửu Môn tự nhiên cũng sẽ trở nên xấu đi, nhưng tại sao cậu ta lại làm như vậy, để người khác cũng đi trộm mộ.” Giáo sư Lý ở bên cạnh nói, trên mặt cũng có chút nghi vấn.

“Tôi nghĩ chắc là có nguyên nhân, nếu chỉ có Trương Thiên có thể trộm mộ khai quật, thì những người khác chắc chắn trong lòng sẽ có bất mãn.” “Hơn nữa, tôi nghi ngờ Trương Thiên là cố ý, và những điều kiện của cậu ta không nghi ngờ gì là nhắm vào văn vật, nói cách khác, cậu ta muốn khai phát thêm nhiều văn vật hơn.” Một người khác lên tiếng.

Mọi người cũng lần lượt gật đầu.

Cách lý giải này cũng khá hợp lý.

“Đại khái cũng là như vậy, không ngờ tâm tư của Trương Thiên lại tỉ mỉ như vậy, tiếc là, cậu ta dù có như vậy, cuối cùng danh tiếng cũng đã thối nát.” “Thật muốn xem, danh tiếng của cậu ta là vào lúc nào biến chất.” Giáo sư Lý lẩm bẩm, trên mặt cũng lộ ra một chút tò mò.

Trên mạng.

Từ khi Trương Thiên đến Tây Tạng, vô số cư dân mạng đã bắt đầu tìm kiếm như trải thảm.

Quả nhiên đã để họ tìm được rất nhiều chuyện. 【Nghe nói mấy chục năm trước, có một nhóm người vào Tây Tạng đã thúc đẩy ngành du lịch Tây Tạng phát triển!】 【Hình như chính là Trương Thiên họ, Trương Thiên còn đề xuất viễn cảnh phát triển của Tây Tạng.】 【Không thể nào, họ còn có tư tưởng tiên tiến như vậy sao?】 【Bạn ở trên, bạn nghĩ Trương Thiên có thể sống đến bây giờ hoàn toàn nhờ vào may mắn à, tư tưởng của người ta luôn rất tiên tiến.】 【Các bạn không quan tâm, Tiểu Ca khi nào hồi phục ký ức à?】 【Họ còn chưa vào dãy núi, hoảng cái gì, nhưng tôi thì lại rất muốn biết, Tây Vương Mẫu này rốt cuộc trông như thế nào.】 Trên mạng, vô số người lần lượt gửi bình luận, họ đang thảo luận về những việc Trương Thiên đã làm cho Tây Tạng.

Trương Thiên ngồi trên bàn thẩm phán, ánh mắt hắn nhìn Trương Khởi Linh ở không xa.

Ngày đó ở Tây Tạng có lẽ là ngày khó quên nhất của Trương Khởi Linh cho đến nay.

Và ngày đó, cũng là ngày đẹp nhất mà Trương Thiên từng thấy.

Trương Thiên lắc đầu, không nghĩ nhiều, đoạn ký ức trong đầu tiếp tục phát sóng.

“Lão đại, cuối cùng cũng thấy núi rồi!” Bàn Tử ngồi trên ngựa, mặt mày có chút kích động.

“Núi không thấy ta, ta đến thấy núi, tuyết sơn này, dãy núi này, không hổ là Tây Tạng, thật thần thánh.” Hạo Thiên Chân lẩm bẩm, anh ta phảng phất như thấy được một ngọn thiên sơn.

“Mà nói, nơi này không phải là đã lên dãy núi Côn Luân rồi chứ.” Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh nói.

Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, lắc đầu.

“Không phải, tôi đã sống ở dãy núi Côn Luân mấy năm, ngọn núi đó là một ngọn núi độc lập, và rất lớn, cao hơn ngọn này một chút.” “Nơi này chắc là dãy núi nối liền với khu vực Cương Tâm.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

“Hồ huynh đệ, không ngờ, ngài còn biết xem bản đồ sao?” “Núi này cũng có thể nhận ra.” Hạo Thiên Chân có chút kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất xua tay.

“Ban đầu, lão đại và tôi định đi đến thành cổ Tinh Tuyệt, đã thảo luận qua chủ đề này.” “Thứ nhất là đi từ tuyết sơn, thứ hai là trực tiếp vào sa mạc, cuối cùng chúng tôi đã chọn cái sau.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Hạo Thiên Chân bừng tỉnh gật đầu.

“Nghe nói, thành cổ Tinh Tuyệt cũng là một đại kỳ tích, không ngờ các anh cũng đã đi, đợi sau khi về, nhớ kể cho tôi nghe.” Hạo Thiên Chân nói, mọi người đi về phía dãy núi.

Vừa đi không xa.

Trương Thiên đã nhìn thấy những trại và lều Mông Cổ được dựng dưới chân núi, và trên ngọn núi nhỏ.

Nhìn thấy những thứ này, khóe miệng Trương Thiên khẽ nhếch lên, xem ra hắn đã tìm đúng nơi rồi.

Từ xa nhìn lại, trong khu trại đó dường như còn đang bốc lên từng làn khói bếp.

Chắc là cũng đang nấu cơm.

Mà trong lều Mông Cổ, Trương Thiên còn thấy bóng của rất nhiều người đang đi lại.

Bên ngoài, có một lều Mông Cổ khổng lồ, Trương Thiên đoán

chắc là để chứa gia súc, dù sao gia súc là thức ăn và công cụ sinh tồn của người Tạng.

"Nhiều loại nhà kiểu cũ này quá, tôi còn chưa thấy bao giờ, Bàn gia nhất định phải vào ngồi thử." Bàn Tử nói, càng tăng nhanh tốc độ.

Trương Thiên cũng chưa từng vào lều Mông Cổ, nhưng hắn cũng không mấy hứng thú.

Tình hình bên trong đại khái cũng là một không gian rất nhỏ.

Rất nhanh, đàn ngựa của mọi người đã đến trước lều Mông Cổ.

Phía sau lều Mông Cổ có một ngọn núi nhỏ, trên núi nhỏ còn có rất nhiều kiến trúc, chắc là thôn làng, những lều Mông Cổ này chắc là chuyên môn đặt ở dưới.

Trương Thiên đoán là chuyên môn để chứa gia súc, và trông chừng người đến.

Khi mấy người Trương Thiên tiến lên.

Trong một lều Mông Cổ đột nhiên lao ra một con quái vật béo mập, lông nhiều.

Gã đó lè lưỡi, như điên cuồng lao về phía Trương Thiên.

Chương 703

“Khốn kiếp, cái quái gì vậy.” “Là chó ngao Tây Tạng.” Khi thấy con chó đến, Tuyết Lỵ Dương hét lên một tiếng.

Khi con chó ngao Tây Tạng ngày càng gần, Bàn Tử cũng phản ứng lại, trực tiếp đứng trước mặt mọi người.

“Chỉ là con chó đồ chơi, sao lại hung hăng như vậy.” Bàn Tử chửi một câu, chỉ thấy hắn vung mạnh tay, tay rơi xuống người con chó ngao Tây Tạng, gần như là ngay lập tức, con chó ngao Tây Tạng chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, cả con chó trực tiếp bị Bàn Tử một tay quật ngã xuống đất.

Đầu con chó ngao Tây Tạng một trận choáng váng.

Nằm trên đất không động đậy.

“Trời ơi, các người làm gì vậy?

Tại sao lại làm hại thú cưng của tôi.” Sau khi con chó ngao Tây Tạng bị Bàn Tử quật ngã, ở không xa, một bóng người vội vã chạy đến.

Trên mặt anh ta có chút lo lắng, giọng nói cũng trở nên có chút không thể tin được.

“Là nó lao đến cắn chúng tôi trước, cậu không quản tốt chó của mình, còn để nó ra ngoài cắn bậy, chó cậu không quản, Bàn gia tôi phải quản cậu.” Bàn Tử dùng một giọng tiếng Tạng không lưu loát nói.

Người chạy ra lập tức sắc mặt có chút khó coi.

Anh ta không ngờ Bàn Tử lại nói năng sắc bén như vậy.

Sao lại còn ví mình với chó?

"Xin lỗi, huynh đệ của tôi nói chuyện có chút thẳng thắn, xin thứ lỗi, lần này chúng tôi đi ngang qua đây, tình cờ gặp được thôn làng của các anh, chúng tôi có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một chút không?" Trương Thiên mặt mày tươi cười.

Thanh niên đó nhìn Trương Thiên, lại nhìn Bàn Tử.

"Như các người, trại của chúng tôi không chào đón các người." Người đàn ông đó nói, trên mặt còn lộ ra vẻ đuổi Trương Thiên đi.

Trương Thiên không nói gì, chỉ nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức hiểu ý.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt phải không, Bàn gia đến làm khách, đó là phúc khí của các người." "Phúc đến, không ra đón, các người sớm muộn gì cũng toi." Bàn Tử nói, ngoáy mũi, dáng vẻ đó trông rất đáng ăn đòn.

"Anh đợi đấy." Người đàn ông rõ ràng không dám động thủ với Bàn Tử, anh ta để lại một câu nói cay độc rồi trực tiếp lao vào trong.

Rõ ràng là đi gọi người.

Rất hiển nhiên, gã này cũng là một người không chịu thua.

Con chó ngao Tây Tạng lao ra chắc là do anh ta cố ý làm, mục đích là để thử Trương Thiên họ.

Nhưng điều anh ta không ngờ tới là, chó ngao Tây Tạng không những không thành công, ngược lại còn bị Bàn Tử một phát tát cho ngất.

Bây giờ anh ta tự nhiên phải đi tìm lại mặt mũi.

"Lão đại, gã này lại còn không phục, xem Bàn gia tôi trổ tài thế nào." Bàn Tử ở bên cạnh nắm chặt nắm đấm nói.

Vương Bán Nguyệt cũng muốn lên tiếng, nhưng bị Hạo Thiên Chân cản lại.

Rất nhanh, một nhóm hán tử rất cao lớn được người đàn ông đó dẫn ra.

Hán tử người Tạng rất cao, và thân hình cũng lớn hơn người bình thường rất nhiều.

Khi nhóm hán tử này lao ra, dường như cả bầu trời đều bị che khuất.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn người đến trước mặt.

Khóe miệng co giật.

"Có cần phải khoa trương như vậy không?" Bàn Tử lẩm bẩm, nhưng lại không hề sợ hãi mà ngược lại trông rất kích động.

"Chính là các người bắt nạt người của chúng ta?" Người đến mặt mày có chút tức giận.

"Chính là tôi." Bàn Tử lập tức đứng ra.

Vào mộ Bàn gia tôi có thể sẽ hơi bỉ ổi, nhưng trước mặt người ngoài, Bàn gia tuyệt đối không sợ!

"Hừ!

Gia tộc Cát Lạp của chúng ta cũng không phải quả hồng mềm, tùy các người nắn bóp, đến đây, quyết đấu đi." Người đàn ông dẫn đầu lên tiếng.

Họ nhìn mấy người Trương Thiên, dù sao Trương Thiên ít người hơn, nếu đánh hội đồng, chắc chắn sẽ ở thế yếu.

Cho nên vì lòng tự trọng của đàn ông, anh ta quyết định quyết đấu với Bàn Tử.

“Nếu ngươi thua, thì xin lỗi người của ta, sau đó rời khỏi trại của chúng ta, nếu ta thua, tùy các ngươi ra vào.” Người đàn ông lên tiếng.

Trên mặt có sự tự tin to lớn.

Theo anh ta thấy, trận chiến này không cần đánh anh ta đã thắng rồi.

Vì chiều cao, thể hình, và sức mạnh đều không cùng một đẳng cấp.

“Được!” Bàn Tử xoa tay mài nắm đấm.

Gã đứng tại chỗ, như một mãnh nam.

“Hú hú!” Xung quanh, một nhóm thanh niên vây quanh Bàn Tử và người đàn ông quyết đấu.

Họ vây thành một vòng tròn, trông như một sàn đấu đơn giản.

“Cát Lạp Ma Nhĩ Hán là người lợi hại nhất trong trại của chúng ta, tên Bàn Tử này e là một chiêu sẽ bị đánh ngã.” “Không cần nói một chiêu, e là chỉ cần ánh mắt, gã đó đã không chịu nổi.” “Ha ha ha, tôi đã thấy, những kẻ kiêu ngạo này bị chúng ta áp chế.” “Để chúng rời khỏi trại!” “Đúng vậy, Ma Nhĩ Hán cố lên!” Mọi người xung quanh la hét, miệng còn phát ra những tiếng ô ô.

Rõ ràng là đang cổ vũ.

“Những người này cũng khá có tinh thần.” “So với người dân ở Bắc Ly, quả là khác biệt rất lớn.” Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nói.

Trương Khởi Linh thì lại đứng ở một góc lặng lẽ quan sát sự việc trước mắt.

Từ khi mất trí nhớ, gã này lại trở về dáng vẻ trước đây, thích trốn trong góc.

Trương Thiên gật đầu.

“Họ ăn, ở, đều tốt hơn Bắc Ly rất nhiều, cho nên thể hình, và dáng vẻ tự nhiên sẽ tốt hơn họ rất nhiều.” Trương Thiên nói.

Ở thời đại này, đâu đâu cũng có người chết đói.

Nhưng ở đây, nếu không có gì bất ngờ, trong tình huống cả trại đồng lòng hợp sức, mỗi người đều có thể sống rất tốt.

Thậm chí không thua kém thành Bắc Ly.

“Thật phấn khích, Khải Toàn huynh cố lên!” Vương Bán Nguyệt ở bên ngoài la hét.

Chỉ thấy Bàn Tử đứng ở giữa.

Gió mạnh thổi qua, trên mặt Bàn Tử lộ ra một nụ cười.

Chỉ thấy Bàn Tử từ từ duỗi ra một bàn tay.

Ngón tay từ từ thay đổi.

Một ngón tay được Bàn Tử duỗi ra.

“Ngươi qua đây đi.” Theo tiếng hét của Bàn Tử, Ma Nhĩ Hán dường như cảm thấy bị sỉ nhục.

Anh ta vào thế, thân hình như một con bê con trực tiếp lao tới.

Cảnh tượng đó quả thật có chút chấn động.

Một người đàn ông cao gần một mét chín, cúi lưng, trực tiếp lao tới, trải nghiệm thị giác đó quả thật có chút phi thường.

Bàn Tử thì lại thản nhiên đứng tại chỗ, gã thậm chí còn không di chuyển một bước.

Khiến những người xung quanh xem mà ngơ ngác.

“Người này không muốn sống nữa à?” “Khốn kiếp, nếu bị Ma Nhĩ Hán đụng phải, e là phải gãy mấy cái xương.” “Người này tuyệt đối là kẻ ngốc, ngay cả cái này cũng không né.” Mọi người xung quanh

nghị luận, và ngay sau đó, mắt họ trợn tròn.

Miệng từ từ há ra, cảnh tượng trước mắt khiến họ có chút không tin đây là sự thật.

Chỉ thấy Bàn Tử lại dùng một tay chặn được đòn tấn công của Ma Nhĩ Hán!

Lúc này, tất cả người của tộc Cát Lạp đều há hốc mồm.

Ngay cả Ma Nhĩ Hán, người vừa lao tới như một con bò tót, cũng sững sờ.

Ánh mắt gã chuyển từ kinh ngạc sang khó tin.

Miệng cũng dần dần há ra. "Sao có thể chứ." Ma Nhĩ Hán lẩm bẩm, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Bàn Tử chậm rãi vẫy vẫy tay. "Không có gì là không thể, Bàn gia tay không nâng đỉnh, lẽ nào lại sợ một tên như cậu?" Bàn Tử nói xong, vung tay đẩy Ma Nhĩ Hán văng ra xa mấy mét.

Gã ngẩng cao đầu, vẻ mặt dần trở nên đắc ý và kiêu ngạo.

Chương 704

Miệng nhỏ chu lên, mắt nhìn trời, Bàn Tử lúc này chính là chàng trai ngầu nhất hội trường.

Tất cả người của gia tộc Cát Lạp đều không tin nổi mà dụi dụi mắt. "Sao có thể chứ, Ma Nhĩ Hán là người mạnh nhất trong trại chúng ta, tên này lại đỡ được một cách dễ dàng như vậy?" "Tuyệt đối không thể, Ma Nhĩ Hán thậm chí có thể tay không bắt được một con bò Tây Tạng trưởng thành, tên này làm sao có thể đỡ được đòn tấn công của gã chứ." "Tên mập này có lai lịch gì mà lại lợi hại như vậy." Trong chốc lát, vô số tiếng bàn tán xôn xao xung quanh vang lên.

Có lẽ Ma Nhĩ Hán cũng cảm thấy lòng tự tôn của mình bị tổn thương, chỉ thấy gã nghiến mạnh răng, vẻ mặt lộ ra chút hung hãn.

Cơ bắp ở bắp chân đột ngột phát lực, toàn thân cơ bắp thậm chí đã gồng lên.

Đừng nhìn Ma Nhĩ Hán có vẻ hơi mập, nhưng lượng cơ bắp dưới da không hề ít.

Cộng thêm việc bản thân gã kiểm soát cơ thể rất linh hoạt, cú va chạm lần này chắc chắn sẽ mạnh hơn trước rất nhiều. "Đây là một hạt giống tốt." Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh lên tiếng.

Trương Thiên gật đầu. "Thể chất và sức mạnh của cậu ta, không đi luyện nhục thân đúng là đáng tiếc." Trương Thiên khẽ nói.

Tuy nói vậy, nhưng Trương Thiên cũng không thể thấy ai có thiên phú tốt là thu nhận, điều đó không phù hợp với ý định của hắn. "Mau nhìn kìa, Ma Nhĩ Hán lại lao tới rồi." "Đây chắc chắn là đòn mạnh nhất của gã, nghe nói đòn mạnh nhất của Ma Nhĩ Hán thậm chí có thể húc bay cả một con bò đực." "Đúng vậy, tôi cũng nghe nói rồi, trước

đây trại khác muốn tranh giành đồng cỏ với chúng ta, Ma Nhĩ Hán một đòn đã húc bay tên cao hai mét kia." "Tôi không tin tên mập này còn có thể đỡ được." Mọi người xung quanh thấy Ma Nhĩ Hán lại một lần nữa phát động tấn công, nhất thời lại hưng phấn trở lại.

Trong lòng họ, Ma Nhĩ Hán chính là thần hộ mệnh của trại, không thể nào thất bại.

Nhưng ai mà ngờ, Ma Nhĩ Hán còn chưa lao đến trước mặt Bàn Tử, Bàn Tử đã hành động. "Nắm đấm yêu của Bàn gia đấm vào ngực mi!" Chỉ thấy nắm đấm của Bàn Tử đột ngột hạ xuống, cùng lúc đó, Ma Nhĩ Hán vừa lao tới vung quyền đã bị Bàn Tử vật ngã.

Không còn cách nào khác, nếu Bàn Tử không tu luyện, gặp phải Ma Nhĩ Hán có lẽ sẽ phải ôm mông mà chạy.

Nhưng đáng tiếc là, Bàn Tử có tu luyện, hơn nữa tu vi cũng không thấp.

Trận chiến này vốn dĩ đã là một cuộc nghiền ép một chiều.

Một tông sư đánh với một người bình thường, đây không nghi ngờ gì là người lớn bắt nạt trẻ con. "Bàn Tử, được rồi, quay lại đi." Trương Thiên thực sự không thể nhìn nổi nữa, bèn lên tiếng.

Bàn Tử sờ sờ mũi. "Lão đại, Bàn gia đang sướng đây, khó khăn lắm mới có dịp thể hiện tài năng mà." Bàn Tử vẫn có chút lưu luyến.

Nhưng Trương Thiên đã lên tiếng, gã cũng không nói thêm gì nữa, đi thẳng đến trước mặt Trương Thiên.

Lúc này, những người xung quanh đều im bặt.

Người lợi hại nhất của họ đã bị Bàn Tử vật ngã, bây giờ còn ai có thể ngăn cản những người ngoài này xâm nhập? "Các người có lẽ đã hiểu lầm, chúng tôi không hề có ý định xung đột với các người." "Bây giờ chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng được chưa?" Trương

Thiên nhìn những người đang đứng tản mác xung quanh rồi nói.

Lúc này Ma Nhĩ Hán mới từ từ bò dậy khỏi mặt đất.

Trên mặt gã dính chút bùn đất, sắc mặt cũng trở nên âm trầm bất định.

Sức mạnh của tên mập kia thực sự quá lớn, tốc độ lại quá nhanh, gã căn bản không nắm bắt được. "Tên này làm thế nào vậy, thân hình to lớn như thế mà tốc độ lại nhanh như vậy." Ma Nhĩ Hán thầm nghĩ, mắt cũng nhìn chằm chằm vào Bàn Tử.

Hận không thể nhìn Bàn Tử đến lòi cả hoa ra.

Lúc này Bàn Tử lại lười biếng đứng trước mặt Trương Thiên, kiêu ngạo ngẩng cao đầu. "Nếu các người không phải đến gây hấn, vậy tại sao lại bắt nạt người trong trại chúng tôi." Ma Nhĩ Hán phủi phủi bùn đất trên người, giọng nói có chút yếu ớt. "Thứ nhất, chúng tôi không bắt nạt người của các người." "Thứ hai, là cậu ta thả chó cắn chúng tôi trước, chúng tôi chỉ buộc phải ra tay thôi." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía thanh niên có vẻ lẩn trốn trong đám đông.

Khi thanh niên nghe Trương Thiên gọi tên mình, cả người cậu ta run lên.

Trong lòng cũng dâng lên một dự cảm không lành. "A Đạt Mỗ, những gì họ nói đều là thật sao?" Ma Nhĩ Hán nhìn về phía thanh niên.

Trong mắt mang theo chút phẫn nộ.

A Đạt Mỗ nuốt nước bọt, ánh mắt có chút lảng tránh. "Không phải, không phải, họ đánh ngã con chó của tôi, nên tôi mới đi gọi các anh." A Đạt Mỗ nói, nhưng giọng điệu không có chút tự tin nào.

Khi thấy bộ dạng này của cậu ta, trên mặt Ma Nhĩ Hán lập tức hiện lên lửa giận.

Gã vì muốn trút giận cho tộc nhân mà không nói lời nào đã lao vào đánh nhau với Trương Thiên.

Mà cậu ta thì hay rồi, lại đứng xem ở phía sau.

Nguyên nhân cuối cùng lại cũng là do cậu ta.

Lúc này tâm trạng của Ma Nhĩ Hán đã không thể dùng từ phẫn nộ để hình dung nữa. "Mày có biết hôm nay mày đã gây ra tai họa gì cho bộ tộc chúng ta không?

May mà vị tiên sinh này rộng lượng, nếu đổi lại là người khác, mày nghĩ bộ tộc chúng ta bây giờ sẽ ra sao?" Ma Nhĩ Hán nhìn chằm chằm A Đạt Mỗ nói.

Ngữ khí rất nghiêm túc, trên mặt cũng toàn là lửa giận. "Tôi cũng không biết hắn lại mạnh đến vậy, tôi chỉ muốn thử họ thôi mà." A Đạt Mỗ nói, vẻ mặt cũng có chút lo lắng.

Nếu họ đem chuyện này nói cho tộc trưởng, chỉ riêng chuyện này thôi, e rằng cậu ta sẽ phải rời khỏi trại.

Mà bây giờ đang là mùa đông, nếu bị đuổi khỏi trại lúc này, A Đạt Mỗ có thể tưởng tượng được, cuộc sống của mình chắc chắn sẽ không dễ chịu. "Hừ, mày cứ đợi tộc trưởng đích thân xử lý đi." Ma Nhĩ Hán nói xong vung tay, không nói thêm gì nữa. "Ma Nhĩ Hán, anh đừng nói cho tộc trưởng được không, đến lúc đó tôi chắc chắn sẽ bị đuổi đi, bây giờ tuyết lớn đã phong tỏa núi rồi, tôi có thể đi đâu chứ." A Đạt Mỗ lúc này có chút hoảng hốt. "Bây giờ là lúc mày cầu xin tao à?" Ma Nhĩ Hán nhìn A Đạt Mỗ, giọng nói lạnh lùng.

Sau khi gã nói xong, A Đạt Mỗ dường như đã hiểu ra điều gì, cậu ta vội vàng nhìn về phía Trương Thiên. "Vị tiên sinh này, ngài có thể đại nhân đại lượng, đây đều là lỗi của tôi, tôi nguyện ý chịu phạt, nhưng tôi không muốn chết." A Đạt Mỗ nói, nhìn Trương Thiên, trong

mắt tràn đầy vẻ khẩn thiết.

Trương Thiên nhìn tên này.

Sớm biết hôm nay, hà tất lúc đầu. "Thế này đi, chuyện của cậu, tôi có thể không truy cứu, nhưng cậu phải đồng ý với tôi một chuyện." Trương Thiên chậm rãi nói.

Đầu của A Đạt Mỗ gật lia lịa như gà mổ thóc. "Được, chuyện này sau này tôi sẽ nói, bây giờ chúng tôi có thể vào trại được chưa?" Trương Thiên khẽ nói.

Sau khi hắn nói xong, Ma Nhĩ Hán gật đầu. "Tấm lòng của ngài khiến chúng tôi khâm phục, ngài là một người chính trực, trại của chúng tôi hoan nghênh những người như ngài." Ma Nhĩ Hán nói, vung tay một cái, mọi người liền dạt ra một con đường, mấy người Trương Thiên được nghênh đón đi vào trong trại.

Đúng là không đánh không quen, Trương Thiên bây giờ đã thấm thía sâu sắc.

Ý nghĩa của câu không đánh không quen rất đơn giản, không phải là trở nên thân thiết, mà là đã nhìn rõ thực lực của đối phương, thêm một kẻ thù không bằng thêm một người bạn.

Ai cũng không ngốc, tự nhiên sẽ không tự mình gây thù chuốc oán.

Mấy người Trương Thiên đi phía trước, còn Ma Nhĩ Hán thì đi bên cạnh, dẫn đường cho Trương Thiên.

Tên Ma Nhĩ Hán này không chỉ có sức mạnh vũ phu, từ việc trực tiếp mời Trương Thiên vào trại có thể thấy, gã cũng có chút đầu óc.

Ít nhất cũng biết co được duỗi được. "Không biết các vị đến trại chúng tôi có việc gì?

Nếu có thể làm được, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức." Ma

Nhĩ Hán nở một nụ cười.

Những tộc nhân phía sau cũng không khỏi gật đầu. "Không hổ là Ma Nhĩ Hán do tộc trưởng đích thân bồi dưỡng, quả nhiên là ngôi sao tương lai của trại chúng ta." "Tuy Ma Nhĩ Hán đã thất bại, nhưng gã vẫn tự tin như vậy." "Không hổ là người của trại chúng ta, tôi cảm thấy tự hào về gã." Một bên, vô số người trong trại nhỏ giọng nói, trên mặt cũng không khỏi lộ ra chút kích động.

Họ thậm chí đã đạt đến mức độ si mê đối với Ma Nhĩ Hán. "Chúng tôi đến đây lần này cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ muốn hỏi mấy vấn đề thôi." Trương Thiên khẽ nói, mắt Ma Nhĩ Hán sáng lên.

Nếu không phải đến gây hấn thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Ánh mắt gã cũng bất giác lườm A Đạt Mỗ một cái, tên này suýt chút nữa đã hại cả làng gặp xui xẻo. "Nếu ngài có vấn đề gì thì thực ra có thể hỏi tôi, tuy tôi còn trẻ, nhưng chỉ cần là chuyện ở khu vực này, tôi đều biết." Ma Nhĩ Hán tự tin nói.

Nếu là chuyện khác, gã có lẽ sẽ không hiểu, nhưng nếu nói về lịch sử văn hóa Tây Tạng, thì không ai hiểu rõ hơn gã. "Vậy cậu có biết Tàng Hải Hoa không?

Chương 705

Hoặc là, cậu có biết một tiểu ca đã đến đây vài chục năm trước không?" Trương Thiên nhìn Ma Nhĩ Hán, giọng nói không lớn, hỏi.

Sau khi Trương Thiên hỏi xong, Ma Nhĩ Hán hơi nhíu mày. "Tàng Hải Hoa thì tôi biết, đó là một loại nụ hoa nở trên núi băng." "Trong truyền thuyết, Tàng Hải Hoa tượng trưng cho sự kiên cường, bất khuất, và tinh thần nóng bỏng như mặt trời." "Tàng Hải Hoa cũng là điều tôi khao khát, lần này ngài đến đây là để tìm Tàng Hải Hoa sao?

Thực ra loại hoa này cũng không khó tìm, trên núi băng, có lẽ sẽ có." Ma Nhĩ Hán nói.

Trương Thiên hơi nhíu mày.

Nếu nó tồn tại trên núi băng, thì đã không được gọi là thần bí. "Tàng Hải Hoa này còn có công hiệu gì khác không?" Trương Thiên hỏi.

Hắn nhớ trong nguyên tác, Đổng Xán đã dùng nước ép Tàng Hải Hoa cho Tiểu Ca uống, sau đó Tiểu Ca mất đi ký ức, cũng bắt đầu xóa bỏ ấn tượng về Bạch Mã.

Dần dần biến thành một người không có tình cảm.

Điều này cũng chứng minh rằng, Tàng Hải Hoa có lẽ có mối quan hệ nhất định với ký ức của Trương Khởi Linh.

Mà trong nguyên tác, Tiểu Ca cũng nhớ ra một người rất quan trọng với mình, Mặc Thoát, sau khi tìm được Mặc Thoát, trên đường lại tìm được vị thượng sư kia.

Cuối cùng hình như đã thông qua khảo nghiệm của thượng sư, Tiểu Ca tìm lại được trái tim của mình, cũng dần dần có tình cảm.

Cuối cùng Trương Khởi Linh đã lợi dụng việc mình nhảy xuống vách đá để khiến nhà họ Uông lơ là cảnh giác.

Mà bây giờ, tình hình rất đơn giản.

Nhà họ Uông từng tung hoành khắp giới đạo mộ đã bị Trương Thiên thu phục, như vậy cũng bớt đi rất nhiều rắc rối.

Mà mục đích lần này của Trương Thiên đến đây chính là tìm kiếm Bạch Mã bên dưới Tàng Hải Hoa.

Nói không chừng, nhờ có Bạch Mã, ký ức của Trương Khởi Linh sẽ phục hồi một cách gián đoạn.

Đương nhiên, đây đều là hy vọng của Trương Thiên, nếu không phục hồi, Trương Thiên cũng không có cách nào.

Nhưng nếu không có gì bất ngờ, có lẽ có thể khiến Tiểu Ca một lần nữa tìm lại được trái tim.

Có trái tim, thì có tình cảm.

Trước khi mất trí nhớ, không đúng, phải nói là sau khi quen biết Trương Thiên, Trương Khởi Linh và Lý Tuyết Cầm họ cũng rất thân thiết, cũng nảy sinh một chút tình cảm gia đình.

Bây giờ sau khi lại mất trí nhớ, loại tình cảm đó dường như cũng đã biến mất một phần. "Công hiệu?

Chưa từng nghe nói." "Nhưng nước ép Tàng Hải Hoa uống khá ngon, nghe nói có màu đỏ như máu." Ma Nhĩ Hán nói.

Trương Thiên nghĩ một lúc rồi lại hỏi. "Vậy, cậu có biết Mặc Thoát ở đâu không?" Trương Thiên suy nghĩ rồi hỏi.

Mặc Thoát là một địa danh, và ở đó rất có khả năng có thượng sư.

Trương Thiên cũng rất muốn biết, thượng sư là người thế nào, tại sao ông ta có thể giữ thi thể của Bạch Mã trong ba ngày.

Theo lý mà nói, người bình thường chết đi, linh hồn sẽ không ở lại nhân gian quá lâu.

Trừ khi là lệ quỷ, nhưng Bạch Mã thì khác, Bạch Mã không phải lệ quỷ, nó có lẽ có huyết mạch gì đó, nhưng có thể ở lại đó chờ Trương Khởi Linh quay về, cuối cùng sống được ba ngày.

Bản thân điều này đã là một kỳ tích.

Cho nên Trương Thiên rất muốn gặp vị thượng sư đó. "Mặc Thoát?

Ngài muốn đến Mặc Thoát sao?" Nghe đến Mặc Thoát, sắc mặt Ma Nhĩ Hán thay đổi.

Ở Tây Tạng, Mặc Thoát được gọi là "hoa", và Mặc Thoát thực ra có nghĩa là biển hoa. "Đúng vậy, chúng tôi vẫn luôn tìm Mặc Thoát, cậu có biết vị trí của nó không?" Trương Thiên hỏi.

Ma Nhĩ Hán do dự một chút, rồi nói. "Bộ tộc chúng tôi trước đây qua lại rất thân thiết với người Mặc Thoát, nhưng mấy chục năm sau, người Mặc Thoát dường như đã có một số thay đổi, họ không còn qua lại với chúng tôi nữa." "Bây giờ, chúng tôi cũng không rõ tình hình của Mặc Thoát." "Nhưng, nếu ngài hỏi tộc trưởng, nói không chừng sẽ có chút manh mối." Ma Nhĩ Hán nói.

Trương Thiên cũng bắt đầu tò mò về Mặc Thoát.

Vốn tưởng rằng Mặc Thoát ở ngay dưới chân dãy núi, nhưng nhìn bộ dạng của Ma Nhĩ Hán, Mặc Thoát này có lẽ không chỉ ở dưới chân dãy núi.

Rất có khả năng ở một nơi sâu hơn. "Vậy chúng tôi ở trong trại đợi một lát, phiền cậu gọi tộc trưởng đến giúp." Trương Thiên khẽ nói, Ma Nhĩ Hán gật đầu, rồi đi sang một bên. "Họ lại muốn đến Mặc Thoát, thật kỳ lạ." "Mặc Thoát rất nguy hiểm, họ cũng không sợ chết

à." "Nghe nói, Mặc Thoát đã mấy chục năm không có tin tức gì, bây giờ cả Tây Tạng ngoài dãy núi Côn Luân ra, thì Mặc Thoát là nơi thần bí nhất." "Họ vẫn là những người đầu tiên đến đây tìm Mặc Thoát, coi như là những người đầu tiên rồi." Một số người xung quanh đang bàn tán, đối với việc Trương Thiên họ muốn đến Mặc Thoát, những người này cũng tỏ ra rất kinh ngạc.

Mặc Thoát không chỉ trong lòng Trương Thiên, mà ngay cả trong lòng những tộc nhân này cũng vô cùng thần bí. "Các người có thể cho tôi biết, Mặc Thoát có gì không?" Trương Thiên nhìn những tộc nhân đó.

Các tộc nhân nhìn nhau, rõ ràng có chút sợ hãi Trương Thiên và những người khác.

Nhưng sau khi thảo luận một chút, họ vẫn lên tiếng. "Bên trong Mặc Thoát rất nguy hiểm, theo truyền thuyết, hoa ở bên trong đều có độc, thậm chí bên trong còn có rất nhiều thứ nguy hiểm, cho nên cũng được gọi là cấm địa." "Ngoài hoa ra, Mặc Thoát còn có rất nhiều thung lũng, vách núi, thậm chí còn có nhiều hang động độc nguy hiểm." "Nếu các người muốn đến Mặc Thoát, cần phải cẩn thận." Mọi người xung quanh lần lượt lên tiếng.

Tuy trước đó thái độ đối với Trương Thiên không được tốt lắm.

Nhưng trong lòng họ cũng là người lương thiện, biết Trương Thiên muốn đi, họ thậm chí còn nhắc nhở Trương Thiên một câu.

Nhìn những người xung quanh, Trương Thiên gật đầu. "Cảm ơn, tôi biết rồi." Vừa nói xong, một giọng nói vội vã vang lên từ một bên. "Tộc trưởng đến rồi!" Cùng với tiếng nói, chỉ thấy một ông lão tám mươi tuổi chậm rãi đi tới.

Tộc trưởng lưng còng, tay cầm một cây gậy chống, Trương Thiên còn sợ ông ta không cẩn thận sẽ ngã. "Lão đại, tộc trưởng này có vẻ

qua loa quá nhỉ." Bàn Tử nhìn ông lão trước mặt, cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Trong nhận thức của Bàn Tử và Trương Thiên, tộc trưởng, tệ nhất cũng không nên là một ông lão đến đi đường cũng không vững chứ.

Theo tập tục của nhiều trại, người lớn tuổi đa số sẽ giao lại chức vị cho người kế nhiệm có năng lực.

Nhưng loại người như thế này, nửa người đã xuống lỗ rồi, vẫn còn nắm giữ chức vị tộc trưởng đúng là có chút hiếm thấy. "Thiên Chân, tộc trưởng này đúng là một người thân thể cường tráng." Vương Bán Nguyệt nhìn ông lão trước mặt nói. "Đúng vậy, tôi rất khâm phục." Hạo Thiên Chân gật đầu.

Ma Nhĩ Hán lúc này cũng đưa tộc trưởng đến trước mặt Trương Thiên. "Tộc trưởng, đây chính là người trẻ tuổi mà tôi đã nói với ngài, cậu ấy muốn hỏi ngài một chút về chuyện Mặc Thoát." Ma Nhĩ Hán đứng bên cạnh ông lão, trên mặt mang theo vẻ kính trọng.

Ánh mắt ông lão từ từ ngước lên, nhìn Trương Thiên một cái.

Vốn dĩ ông ta không có biểu cảm gì, nhưng khi nhìn thấy Trương Thiên, giữa hai hàng lông mày rõ ràng đã khẽ rung lên. "Thì ra là vậy, theo ta đến đây." Ông lão bình tĩnh nói, rồi đi phía trước.

Khi đi ngang qua Trương Thiên, Trương Thiên rõ ràng cảm nhận được khí tức trên người ông lão. "Thì ra là thế." Trương Thiên cũng lập tức bừng tỉnh.

Hắn bước theo sau ông lão. "Lão đại, sao vừa nãy Bàn gia cảm thấy sau lưng lạnh toát vậy?" Bàn Tử nhỏ giọng nói bên cạnh Trương Thiên. "Vị này có lẽ là cao thủ Nội Đan Kỳ." Trương Thiên chậm rãi nói, giọng không lớn.

Cao thủ Nội Đan Kỳ đối với khí tức, âm thanh nắm bắt rất mạnh, dù là âm thanh rất nhỏ cũng có thể bắt được.

Nếu Bàn Tử đã lên tiếng, Trương Thiên cũng không né tránh. "Cái gì!

Cảnh giới Nội Đan?

Là trên cả Đại Tông Sư sao?" Sắc mặt Hạo Thiên Chân cũng biến đổi.

Ai có thể ngờ rằng, một ông lão yếu ớt như vậy lại là một đại lão Nội Đan Kỳ ẩn giấu?

Nếu là một người bình thường đến đây, nói không chừng đã sớm bị áp chế rồi.

Tương tự, Trương Thiên cũng có chút kinh ngạc, Trương Thiên tự nhiên hiểu rõ núi cao còn có núi cao hơn, nhưng hắn không ngờ rằng, một sơn trại bình thường như vậy, lại tồn tại một cao thủ như thế.

Vậy mình đến Mặc Thoát, chẳng phải sẽ càng nguy hiểm hơn sao?

Nơi đó sẽ có cao thủ như thế nào?

Chương 706

Hay nói cách khác, nơi đó sẽ có nguy hiểm gì?

Ánh mắt Trương Khởi Linh khẽ lướt qua ông lão.

Trương Khởi Linh không biết tu vi của mình là gì, nhưng y có thể cảm nhận rõ ràng khí tức nguy hiểm trên người ông lão. "Mẹ ơi, lão đại, vậy Bàn gia vẫn nên khiêm tốn một chút." Bàn Tử nói xong, vội vàng ngậm miệng lại.

Ông lão tự nhiên nghe được cuộc đối thoại của mấy người Trương Thiên.

Tuy ông ta sớm đã đoán được, Trương Thiên có thể đã biết thân phận của mình.

Nhưng ông lão không ngờ, tốc độ của Trương Thiên lại nhanh như vậy.

Chỉ mới nhìn nhau một cái thôi.

Ông lão không nói gì, bình tĩnh đi phía trước.

Bước chân của ông ta vẫn lảo đảo, trông giống hệt một ông lão bình thường.

Rất nhanh, ông ta dẫn mấy người Trương Thiên đến đỉnh một ngọn đồi nhỏ.

Trên núi tuyết, một ngôi nhà nhỏ làm bằng gỗ xuất hiện trước mắt.

Bên trong ngôi nhà có thể nhìn thấy một chút ánh sáng đỏ, chắc là đang đốt lửa.

Ngôi nhà nhỏ cũng khá lớn, ít nhất là lớn hơn nhiều so với những

ngôi nhà nhỏ khác trong trại. "Tộc trưởng, tôi xin phép xuống trước." Ma Nhĩ Hán nói, gã kính cẩn cúi người, sau đó đi xuống đồi.

Lúc này xung quanh chỉ còn lại Trương Thiên và những người khác cùng với vị tộc trưởng già. "Đã đến thì là khách, mời vào." Giọng nói khàn khàn vang lên từ miệng ông lão.

Bước chân của ông ta dường như nhanh hơn một chút, ba bước đã đến trước ngôi nhà nhỏ. "Lão đại, có chuyện gì vậy?

Ông ta qua đó lúc nào?" Bàn Tử dụi dụi mắt.

Vừa nãy ông lão còn ở trước mặt họ, nhưng chớp mắt một cái, ông lão kia đã đến trước ngôi nhà nhỏ.

Chuyện gì thế này! "Ông ta có công pháp loại thân pháp, vừa rồi chắc là đã thi triển, ba bước, chỉ vỏn vẹn ba bước." Trương Thiên chậm rãi nói.

Những người xung quanh cũng không khỏi kinh ngạc. "Tiểu Trương gia, ngài nói là, ông ta chỉ dùng ba bước, đã vượt qua mấy chục mét sao?" Giọng Hạo Thiên Chân có chút chấn động.

Trương Thiên gật đầu. "Chắc là công pháp đỉnh cấp." Giọng Trương Thiên không lớn, nhưng biểu cảm cũng có chút nghiêm túc.

Dù sao thì người có công pháp như vậy, trong tình huống bình thường, đều vượt xa cảnh giới Nội Đan thông thường. "Chúng ta vào đi." Thấy ông lão đang đợi ở cửa, Trương Thiên nói một câu, rồi cũng từ từ đi qua.

Dù sao cũng không có ân oán gì, ông lão này chắc cũng không làm khó mình.

Hơn nữa bên Trương Thiên không chỉ có một mình hắn là Nội Đan Kỳ, còn có Trương Khởi Linh là một vũ khí hủy diệt lớn.

Ông lão chắc cũng có thể nhìn ra, cho nên khả năng đánh nhau không lớn. "Hồ, ông lão này chắc không có ý định ra tay." Tuyết Lỵ Dương nhỏ giọng nói bên cạnh.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

Anh ta cũng đã nhìn rõ điều gì đó. "Nếu muốn động thủ, đã động thủ từ nãy rồi, đừng lo lắng." Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Tuyết Lỵ Dương, giọng nói khàn khàn vang lên.

Rất nhanh, bên trong ngôi nhà nhỏ.

Mấy người Trương Thiên bước vào.

May mà ngôi nhà đủ lớn, nếu không thì thật sự không chứa nổi bảy người bọn Trương Thiên. "Ngồi đi, nhà nhỏ đơn sơ, mong các vị thông cảm." Ông lão nói, rồi tự mình ngồi xuống một chiếc ghế gỗ.

Mà trong cả căn nhà, cũng chỉ có bốn chiếc ghế.

Cũng có nghĩa là, bên Trương Thiên cũng chỉ có ba người có thể ngồi.

Trương Thiên thấy vậy, nhìn mấy người một cái, rồi từ từ ngồi xuống ghế.

Những người khác thì không di chuyển, mà đứng ở một bên. "Lão tiên sinh, không ngờ thân thể ngài lại rắn rỏi như vậy, đúng là khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác." Trương Thiên mỉm cười nói. "Ôi, già rồi không bằng các cậu, những người trẻ tuổi." Tộc trưởng già than thở, ý tứ rất rõ ràng.

Ngầm chỉ Trương Thiên lợi hại hơn ông ta. "Lão tiên sinh, xem ra, ngài chắc đã trăm tuổi rồi nhỉ?" Trương Thiên nhìn ông lão hỏi. "Trăm tuổi?

Cậu nói vậy cũng đúng, khoảng hai ba trăm năm rồi." Ông lão nghĩ

một lúc rồi nói.

Sau khi ông ta nói xong, sắc mặt những người phía sau cũng có chút thay đổi.

Dù sao thì tu luyện có thể tăng tuổi thọ là có thể hiểu được, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn có một sức chấn động nhất định.

Trương Thiên bừng tỉnh. "Vậy sao, xem cốt cách của lão tiên sinh, chắc sống thêm trăm năm nữa cũng không vấn đề gì." "Đúng rồi, lão tiên sinh, chúng tôi đến đây lần này muốn hỏi ngài mấy chuyện." Trương Thiên mỉm cười nói.

Gây cho người ta cảm giác vô hại.

Tộc trưởng già biết, người càng như vậy càng phải đề phòng, cũng càng đáng sợ. "Sống lâu như vậy để làm gì?" "Chỉ thêm đau thương mà thôi, những người bên cạnh lần lượt già đi, mà ngươi lại bất lực." "Vấn đề của cậu chắc là về Mặc Thoát nhỉ?

Cậu hỏi đi, chỉ cần ta biết, ta đều sẽ nói cho cậu." Ông lão chậm rãi nói.

Trương Thiên nhìn ông ta.

Từ trong mắt ông lão, Trương Thiên nhìn thấy một tia bất lực và thất vọng.

Đúng vậy, sống lâu như vậy, nhưng những người thân nhất đều không còn, thì có ích gì chứ. "Tôi muốn biết vị trí của Mặc Thoát, và những truyền thuyết về Mặc Thoát." Trương Thiên nói.

Ông lão ngẩng đầu, nhìn những người xung quanh một cái. "Tuổi trẻ thật tốt." "Mặc Thoát là một nơi xinh đẹp, nhưng, mấy chục năm nay, ta cũng không đến đó nữa, nghe nói nơi đó đã xảy ra dị biến." "Con đường bắt buộc phải đi qua để vào Mặc Thoát đã bị tuyết lở chặn lại rồi." Ông lão nói, biểu cảm của Trương Thiên thay đổi.

Con đường đến Mặc Thoát đã bị chặn lại?

Vậy chẳng phải nói, họ rất có khả năng phải đi đường vòng sao?! "Cái gì?

Mặc Thoát không có đường đi." Phía sau vang lên tiếng kinh hô rất nhỏ của Bàn Tử.

Trương Thiên nhìn ông lão, giọng không lớn. "Vậy xin hỏi lão tiên sinh, còn có tuyến đường nào khác không?" Ánh mắt Trương Thiên sáng rực, vung tay ngắt lời Bàn Tử.

Ông lão suy nghĩ một lúc. "Còn một con đường khác, nhưng rất nguy hiểm, ta không đề nghị các cậu đi, cho dù là với tu vi của cậu, cũng rất khó thông qua." Ông lão nói, Trương Thiên có chút bất ngờ nhìn ông lão. "Ngài biết tu vi của tôi?" Giọng Trương Thiên vang lên, nhưng cũng không nghe ra biến đổi tình cảm gì.

Chỉ thấy ông lão từ từ gật đầu. "Nội Đan trung kỳ viên mãn, sắp tiến vào hậu kỳ, đúng không?" Ông lão nhìn Trương Thiên, đôi mắt đục ngầu dường như lóe lên một tia sáng.

Trương Thiên toàn thân chấn động.

Ông lão này thực sự quá quỷ dị.

Tu vi của ông ta Trương Thiên chỉ có thể nhìn ra là Nội Đan sơ kỳ, nhưng không ngờ người ta lại một mắt nhìn thấu tu vi của mình.

Trong tình huống này, hoặc là ông ta đã che giấu tu vi, hoặc là ông ta có phương pháp đặc biệt nào đó.

Thấy Trương Thiên có chút dao động, ông lão ngược lại cười ha hả.

Chương 707

"Ha ha, không ngờ, cậu cũng sẽ kinh ngạc, nhưng, một cậu nhóc trẻ tuổi, có thể đạt đến cảnh giới này, quả thực rất lợi hại." "Cho dù là nhìn suốt chiều dài lịch sử, cậu cũng là người nổi bật, tâm cảnh, khí vận của cậu đều không tệ, lúc cuối đời ta có thể gặp được cậu cũng coi như là may mắn." Ông lão nói, ánh mắt nhìn về phía sau Trương Thiên. "Những thuộc hạ, bạn bè này của cậu, tu vi cũng không tệ, thiên tư đều được, hy vọng các cậu đừng đi vào vết xe đổ của ta." Ông lão nói, lúc này ông ta giống như một trưởng bối đang nói chuyện với một đám hậu bối.

Con người lúc cuối đời, đối với những việc đã làm trong nửa đời trước sẽ có một sự buông bỏ nhất định, cũng sẽ hiểu ra rất nhiều, nhìn thấu rất nhiều. "Lão tiên sinh, ý của ngài là?" Trương Thiên hơi nhíu mày.

Hắn không biết, ông lão này đang nói gì.

Nhưng ông ta lớn tuổi, chắc chắn có lĩnh ngộ của riêng mình. "Con người, không thể cứ mãi theo đuổi sức mạnh, cũng cần phải quay đầu nhìn lại phía sau." "Mỗi người ngộ tính khác nhau, tư chất khác nhau, khi ngươi đạt đến đỉnh phong, những người bên cạnh lại đều biến mất thì có ý nghĩa gì chứ." Ông lão nói, ông ta nhìn xung quanh, cái trại này, hình như cũng chỉ có ông ta là già nhất.

Mà Trương Thiên vừa rồi còn quả quyết, ông ta còn có thể sống thêm trăm năm.

Đây căn bản không phải là chúc phúc, đối với ông lão mà nói, có lẽ cũng là một loại dằn vặt.

Thử nghĩ xem, trên thế giới này, những người thân nhất của bạn,

gia đình, bạn bè, thậm chí là kẻ thù không đội trời chung đều đã chết, chỉ còn lại một mình bạn, thậm chí còn có thể sống thêm mấy trăm năm, thế giới đó cũng sẽ trở nên cô độc.

Lúc này Trương Thiên cuối cùng cũng hiểu, tại sao thực lực của ông lão mạnh như vậy.

Lại giả vờ yếu ớt trước mặt người trong trại.

Thậm chí người trong trại cũng không biết tu luyện.

Nhìn như vậy, cũng là có nguyên nhân, ông ta không muốn người khác đi vào vết xe đổ của mình. "Tôi hiểu rồi, đa tạ lão tiên sinh đã nhắc nhở." "Tôi cũng không phải là loại người tham lam vô độ." Trương Thiên gật đầu nói.

Ánh mắt nhìn những người phía sau một cái.

Nếu có cơ hội, có năng lực, Trương Thiên sẽ để những người bên cạnh có tu vi giống như mình.

Tệ nhất thì mọi người cũng sống được thời gian như nhau. "Lão Hồ, cậu nói xem, cậu có thể chịu đựng được những ngày không có anh em không?" Bàn Tử nói bên tai Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày lắc đầu.

Nếu Trương Thiên, Bàn Tử, thậm chí cả Tuyết Lỵ Dương lần lượt qua đời, Hồ Bát Nhất thật sự không biết mục đích sống của mình là gì. "Được rồi, không nói nhiều nữa, đây đều chỉ là những lời càm ràm của một lão già như ta thôi." "Về con đường khác đến Mặc Thoát, thực ra cũng rất gần, chính là con đường dưới chân núi Côn Luân." Ông lão nói.

Trương Thiên toàn thân chấn động.

Thấy bộ dạng này của Trương Thiên, ông lão cũng biết suy nghĩ

của hắn. "Theo truyền thuyết, trên núi Côn Luân có một vị thần mẫu đang ngủ say trên núi, mỗi người đi vào đều sẽ bị thiên lôi trừng phạt." "Mà con đường đó, ở ngay dưới chân núi Côn Luân, không cần phải vào Côn Luân, các cậu cũng yên tâm." Ông lão nói, Trương Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, lời của ông lão lại khiến Trương Thiên trực tiếp bay lên tại chỗ. "Nhưng, con đường đó phải đi qua một khe nứt trong thung lũng, theo lời đồn, trong khe nứt đó ẩn giấu một tòa yêu tháp, yêu tháp tổng cộng có chín tầng." "Theo truyền thuyết, yêu tháp là do vị Vương Mẫu trên núi Côn Luân xây dựng, mục đích là để phong ấn đại yêu trong thiên hạ, mà bên trong chín tầng yêu tháp đó, mỗi tầng đều phong ấn một con tuyệt thế đại yêu." "Nếu các cậu muốn đến Mặc Thoát, thì phải đi qua tòa yêu tháp đó, nhưng yên tâm, các cậu không vào yêu tháp thì sẽ không sao." Ông lão khẽ nói.

Giọng nói khàn khàn trực tiếp đánh vào linh hồn Trương Thiên.

Hay thật, Trương Thiên biết ngay, Cửu Tầng Yêu Tháp tuyệt đối không đơn giản.

Nhưng bây giờ xem ra, đó đã không còn là không đơn giản nữa, mà là siêu cấp không đơn giản.

Đúng là mở mang tầm mắt.

Hai thế giới này vừa dung hợp, Trương Thiên cảm thấy, đầu óc mình cũng không đủ dùng.

Khi đó Cửu Tầng Yêu Tháp chẳng phải chỉ có một số quỷ quái, hồn phách, còn có một số Hỏa Giai Trùng thôi sao.

Hay thật, bây giờ trực tiếp thay đổi, người ta phong ấn chín con đại yêu.

Có thể khiến Tây Vương Mẫu đích thân phong ấn, hơn nữa còn ở

dưới chân núi Côn Luân, rất khó tưởng tượng, những tên đó rốt cuộc là những con quái vật gì. "Vậy chúng tôi trực tiếp vượt qua nơi tuyết lở có được không?" Trương Thiên định đi đường vòng, không đi qua Cửu Tầng Yêu Tháp, mà đi thẳng con đường tuyết lở. "E là rất khó, nơi đó đã bị che lấp hoàn toàn, nếu muốn vượt qua, thì phải leo lên ngọn núi cao nghìn mét, hơn nữa, trong quá trình đó có thể sẽ lên núi Côn Luân." Ông lão nói.

Ông ta rất quen thuộc với nơi này.

Trương Thiên nuốt nước bọt.

Hay thật, đúng là chỗ nào cũng không thể thiếu núi Côn Luân có phải không.

Trong lòng có chút buồn bực, Trương Thiên cuối cùng quyết định vẫn đi đến Cửu Tầng Yêu Tháp.

Nơi đó ít nhất không cần phải lên núi.

Hơn nữa ông lão này cũng đã nói, chỉ cần không vào tháp, chắc là sẽ không sao. "Lão đại, không được thì chúng ta cứ lên núi Côn Luân, chẳng phải chỉ là một ngọn núi nhỏ thôi sao, Bàn gia không tin, con quỷ Tây Vương Mẫu đó còn có thể làm gì được Bàn gia." "Thật sự không được, Bàn gia sẽ chinh phục bà ta." Bàn Tử thấy Trương Thiên khó xử, đứng một bên nói không ngớt.

Tên này đúng là điếc không sợ súng.

Trương Thiên sờ sờ đầu. "Bàn Tử, cậu dùng ba ngón chân của cậu mà nghĩ xem, Tây Vương Mẫu đã tạo ra yêu tháp, nếu chúng ta đến yêu tháp còn không qua được, lên núi chẳng phải là đi tìm chết sao." Trương Thiên nói, Bàn Tử lập tức bị nghẹn họng, hình như cũng có chút lý. "Đúng rồi, còn chưa hỏi, các cậu nhất định phải đến Mặc Thoát làm gì?" "Bây giờ Mặc Thoát không giống như trước đây, Mặc

Thoát bây giờ rất nguy hiểm, khắp nơi đều đầy rẫy sự quỷ dị, từ sau khi núi lở, người Mặc Thoát chưa từng xuất hiện nữa." "Ta nghi ngờ, họ đều đã chết trong biển hoa rồi." Ông lão nói, khẽ than một tiếng.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh ở bên cạnh. "Chúng tôi cũng có lý do phải đi, vì lời hứa của tôi, và vì để chúng tôi có thể gặp lại nhau." Trương Thiên khẽ nói.

Trước mắt hiện lên vẻ kiên định.

Nhìn ánh mắt non nớt nhưng kiên định của Trương Thiên, ông lão đột nhiên cười.

Ánh mắt ông ta liếc nhìn Trương Khởi Linh, dường như ông ta đã hiểu ra điều gì đó. "Cậu rất dũng cảm, cũng rất điên cuồng, mạnh hơn ta ngày xưa rất nhiều." "Với khí vận của cậu, nói không chừng thật sự có thể, thế này đi, ta sẽ nói cho cậu một bí mật nữa." Ông lão nói, mắt Trương Thiên sáng lên.

Hắn biết ngay lão già này chắc chắn biết một số bí mật.

Sau khi ông lão nói xong, sắc mặt mọi người cũng trở nên nghiêm túc.

Trương Thiên nhìn ông lão. "Lão tiên sinh ngài cứ nói." Ông lão nhìn Trương Thiên, giọng không lớn. "Thông tin này có lẽ sẽ liên quan đến tình hình của các cậu khi đến Mặc Thoát, cho nên các cậu phải nghe cho kỹ." "Khi vào hang động của yêu tháp, nhớ kỹ, dù là ai gọi, dù có âm thanh gì cũng đừng quay đầu lại." "Nếu có một người bị thu hút hoặc mất tích, nhớ kỹ không được đi tìm." Ông lão nói xong, Trương Thiên cũng đại khái hiểu ra điều gì đó.

Điều này giống như ảo thuật đã gặp trước đây, chỉ cần quay đầu lại sẽ trúng chiêu, đến lúc đó rất có thể sẽ xảy ra nguy hiểm. "Đây chẳng phải là bị tà nhập sao?" Vương Bán Nguyệt ở phía sau nhỏ

giọng nói. "Cái này và cái kia chắc là không giống nhau, đây có lẽ là một loại ảo giác cao cấp." Hạo Thiên Chân nói bên tai Vương Bán Nguyệt, trong lòng cũng nghiêm túc với chuyện này. "Hai đứa nhóc này nói cũng gần đúng, yêu tháp sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, cho nên các cậu phải cẩn thận một chút." "Về vị trí của Mặc Thoát, sau khi các cậu vượt qua yêu tháp, sẽ thấy một dãy núi liên miên, từ dãy núi đi thẳng, có thể thấy một hẻm núi." "Mà bên trong hẻm núi đó chính là Mặc Thoát." Ông lão nói, Trương Thiên nghiêm túc gật đầu. "Đa tạ lão tiên sinh chỉ dẫn, chúng tôi đã hiểu rồi." Trương Thiên nói, cũng vội vàng đứng dậy, làm một lễ tiết.

Dù sao thì kính lão đắc thọ, Trương Thiên vẫn hiểu những đạo lý này.

Ông lão không nói gì, chỉ tay ra ngoài cửa. "Chắc là họ đã dọn dẹp giường cho các cậu rồi, các cậu có thể đi nghỉ ngơi." Ông lão nói, Trương Thiên cũng hiểu đây là lệnh tiễn khách.

Trương Thiên cũng không phải người mặt dày, sau khi ông lão nói xong, hắn liền quay người. "Vậy, lão tiên sinh, chúng ta hẹn ngày gặp lại." Nói xong, mấy người Trương Thiên đi ra ngoài cửa. "Hy vọng các cậu có thể sống sót trở về." Ông lão nói xong liền không nói gì nữa, ánh đèn trong nhà cũng dần dần tối đi.

Mấy người Trương Thiên ra khỏi ngôi nhà nhỏ, bên ngoài một màu đen kịt.

Trên đầu, từng ngôi sao có thể thấy rõ ràng xếp thành hàng.

Độ cao ở đây rất cao, lại còn ở trên núi, cho nên các vì sao, bầu trời cũng ở rất gần.

Cứ như thể chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới. "Lão đại, ông lão này nói với chúng ta rất nhiều, chắc là người tốt." Bàn Tử đứng trước mặt Trương Thiên, khen ngợi ông lão trong nhà.

Trương Thiên không nói gì, mà đang suy nghĩ xem phải làm thế nào để đi qua Cửu Tầng Yêu Tháp này.

Theo lời của ông lão, Cửu Tầng Yêu Tháp vô cùng nguy hiểm.

Cho dù là với thực lực của họ, muốn đi qua cũng là một việc vô cùng khó khăn.

Từ đó có thể thấy, mấy người Trương Thiên muốn đi qua, thì phải tìm một cách khác. "Có thể mở một con đường khác từ xung quanh không." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn cũng dần dần chìm vào suy tư.

Chương 708

Không biết tự lúc nào, Trương Thiên đã đứng tại chỗ suốt năm phút đồng hồ. "Xong rồi, lão đại ngẩn người rồi, không phải là bị cái tháp rác rưởi gì đó dọa sợ chứ!" "Lão đại, yên tâm đi, có Bàn gia ở đây, sao có thể có chuyện gì được." Bàn Tử đứng trước mặt Trương Thiên nói không ngớt.

Lúc này Trương Thiên cũng bị Bàn Tử làm cho tỉnh lại.

Hắn nhìn xung quanh. "Chúng ta xuống trước đi." "Ngày mai sẽ xuất phát." Trương Thiên nói, mọi người bắt đầu đi xuống dưới ngôi nhà nhỏ. "Lão đại, vừa rồi anh sao vậy, trông có vẻ ngơ ngác." Bàn Tử đứng trước mặt Trương Thiên, trên mặt còn mang theo chút nghi hoặc. "Tôi đang nghĩ làm thế nào để an toàn đi qua Cửu Tầng Yêu Tháp." Trương Thiên nói. "Ôi, lão đại, yên tâm đi, đến lúc đó Bàn gia sẽ tự ra tay." Bàn Tử cho Trương Thiên một ánh mắt 'cứ yên tâm'.

Trương Thiên thì im lặng nhìn Bàn Tử một cái.

Đến lúc đó không phải là 'vô tư đi ngài sẽ ra tay', mà là 'vô tư đi ngài sẽ bỏ chạy'.

Trương Thiên quá hiểu tên này. "Về trước đi, tối nay tôi sẽ suy nghĩ kỹ đối sách." Trương Thiên nói, mọi người cũng không nói gì, mỗi người đều tự suy nghĩ về vấn đề yêu tháp. "Tôi cảm thấy, yêu tháp chắc là không nguy hiểm như tưởng tượng, nếu nó đã phong ấn những thứ bên trong rồi, chúng ta chỉ cần làm theo lời ông lão nói, chắc là sẽ không sao." Hạo Thiên Chân ở một bên lên tiếng.

Cậu ta nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy yêu tháp này chắc cũng không có gì to tát.

Trương Thiên không nói gì, Hạo Thiên Chân cuối cùng vẫn là kinh

nghiệm xuống mộ quá ít, không biết sự nguy hiểm trong đó.

Những nơi như thế này, bị cường giả cũng nói là nguy hiểm, rất có thể thật sự sẽ rất nguy hiểm.

Mà những ngôi mộ Hạo Thiên Chân đã xuống về cơ bản đều là ở nước ngoài, những ngôi mộ trong nước như thế này, vẫn còn hơi ít.

Rất nhanh, mọi người đã xuống khỏi ngọn đồi nhỏ.

Sau khi xuống núi, Trương Thiên liền thấy Ma Nhĩ Hán và những người khác đang đứng tại chỗ chờ họ.

Thấy Trương Thiên đến, trên mặt Ma Nhĩ Hán đã nở một nụ cười. "Thế nào, ngài đã hỏi được thứ mình muốn chưa?" Ma Nhĩ Hán nhìn Trương Thiên. "Ừm, đa tạ cậu đã giới thiệu." Trương Thiên gật đầu, trong mắt cũng có thêm chút cảm kích.

Nếu để hắn tự đi tìm, vấn đề chắc chắn sẽ lớn hơn một chút.

Và điều quan trọng nhất là, Trương Thiên không biết vị trí.

Nếu mạo hiểm đi, rất có thể sẽ bị lạc đường rồi đi vào khu vực Côn Luân. "Hỏi được thông tin hữu ích là được rồi, đi thôi, tôi dẫn các vị đến nơi ở." "Phòng chúng tôi đã chuẩn bị xong cho ngài rồi." Ma Nhĩ Hán nói, gã dẫn mấy người Trương Thiên đến một vài ngôi nhà nhỏ trên núi.

Tổng cộng đã chuẩn bị bốn ngôi nhà nhỏ, và mỗi ngôi nhà có thể ở hai người.

Trương Thiên một mình một ngôi nhà.

Sau khi Trương Thiên trở về phòng, hắn liền ngồi trên giường. "Theo lời ông ta, Cửu Tầng Yêu Tháp sẽ tỏa ra một loại sức mạnh, có thể khiến người ta rơi vào hôn mê." "Hoặc là ảo giác, mà lúc ông ta đi, vẫn là mấy chục năm trước, cũng không biết trong khoảng thời gian

này yêu tháp có thay đổi gì không." "Hơn nữa, chiến hữu của lão Hồ đã chết ở đó, liệu khi đến yêu tháp có xuất hiện hồn phách của chiến hữu anh ấy không?" Trương Thiên thầm nghĩ, điều hắn lo lắng chủ yếu vẫn là lão Hồ.

Tình hình của lão Hồ có chút phức tạp.

Toàn bộ chiến hữu đều chết ở núi Côn Luân.

Nếu xuất hiện ảo giác, lão Hồ là người nguy hiểm nhất. "Nếu lúc vào Cửu Tầng Yêu Tháp, mình đưa Hồ Bát Nhất và những người khác vào không gian hư ảo có được không." Trương Thiên nghĩ đến không gian hư ảo.

Ánh mắt cũng nhìn qua.

Nếu lúc vào đưa họ vào không gian, như vậy có lẽ cũng sẽ không bị khí tức sinh ra ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên dường như đã tìm ra cách, đến lúc đó đưa tất cả họ vào không gian, chỉ để lại một mình mình, như vậy có lẽ sẽ đơn giản hơn một chút. "Ừm, đến lúc đó xem sao." Nói xong, Trương Thiên ngồi xếp bằng trên giường.

Hắn bắt đầu tu luyện.

Nửa đêm, canh ba.

Trong phòng của Bàn Tử.

Hai tên mập đang chen chúc trên một chiếc giường.

Tiếng ngáy vang động cả căn phòng.

Dường như căn phòng sắp sập đến nơi.

Hai tên này cũng coi như là cá mè một lứa, tiếng ngáy này thật sự là không nghe thấy. "Két." Ngay lúc hai người đang ngủ ngon.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Một bóng người đứng ngoài cửa. "Là ở đây sao?" Một giọng nói rất nhỏ vang lên. "Ừm, không sai, chính là ở đây." Ngay sau đó là giọng của một dân làng.

Sau tiếng nói, một bóng người cao lớn từ từ đi vào phòng của Bàn Tử.

Chỉ thấy bóng người đó từ từ tiến về phía trước.

Mỗi bước dường như đều rất cẩn thận, dưới chân cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Đến trước mặt Bàn Tử.

Bóng người đó từ từ dừng lại. "Huynh đệ." Bóng người đó không ngừng lay người Bàn Tử.

Bàn Tử đang ngủ say, mắt hơi mở ra. "Ai vậy, phiền phức quá, Bàn gia đang cùng Phi Phi chơi xích đu đây." Bàn Tử lẩm bẩm, mắt từ từ mở ra.

Khi gã thấy người trước mặt, cơ thể trực tiếp ngồi dậy. "Là cậu?

Cậu muốn làm gì?

Còn muốn đấu với Bàn gia nữa à?" Bàn Tử nhìn người trước mặt, vẻ mặt có thêm chút nghiêm túc.

Chỉ thấy người đến chính là Ma Nhĩ Hán.

Gã mặc một bộ đồ bông dày cộm, trên mặt còn có chút nghiêm túc.

Trong bóng tối, Bàn Tử cũng không nhìn rõ gã có biểu cảm gì. "Cái đó, huynh đệ, chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện được không." Ma Nhĩ Hán nhìn Bàn Tử, trong mắt có chút khẩn thiết.

Bàn Tử nhìn Vương Bán Nguyệt bên cạnh, gã gật đầu.

Sau đó đi theo Ma Nhĩ Hán ra khỏi ngôi nhà nhỏ.

Ai ngờ vừa bước ra khỏi nhà, Ma Nhĩ Hán lại 'bịch' một tiếng quỳ xuống đất. "Sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ nhi một lạy." Chỉ thấy Ma Nhĩ Hán vô cùng nghiêm túc hô lên.

Bàn Tử lập tức ngớ người.

Gã sờ sờ khóe mắt mình. "Này, Ma...

Nhĩ Hán, cậu có phải bị chập mạch không, cậu làm gì vậy?" Bàn Tử có chút kinh ngạc, trên mặt cũng có chút luống cuống.

Đây là lần đầu tiên gã được người khác quỳ lạy, lại còn là bái sư.

Bàn Tử tự nhận mình còn chăm sóc bản thân chưa tốt, tự nhiên cũng không có tự tin đi chăm sóc người khác. "Hôm nay, ngài đã dễ dàng đánh bại tôi, tôi cũng đã nhận ra núi cao còn có núi cao hơn." "Tôi sùng bái ngài, muốn bái ngài làm sư phụ." "Xin ngài hãy nhận tôi." Ma Nhĩ Hán nhìn Bàn Tử, trong mắt tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Từ sau khi Bàn Tử đánh bại gã, trong lòng Ma Nhĩ Hán mãi không thể bình tĩnh.

Đến nỗi bây giờ đêm khuya gã cũng không ngủ được, cho nên mới hạ quyết tâm đến tìm Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn Ma Nhĩ Hán bên dưới, gã thở dài một hơi.

Chương 709

"Ai, Bàn gia tuy là thiên tài đệ nhất, nhưng, cũng có gia quy, từ trước đến nay không nhận đồ đệ, cho nên cậu vẫn nên tìm người khác đi." Bàn Tử nói, gã xua xua tay rồi đi thẳng vào nhà.

Ma Nhĩ Hán nhìn bóng lưng rời đi của Bàn Tử, trong mắt lóe lên một tia thất vọng.

Gã không đuổi theo, vì Ma Nhĩ Hán cũng có lòng tự trọng của mình.

Lúc này trên đỉnh núi, một ông lão đang đứng ở rìa.

Ông ta đã chứng kiến tất cả.

Trong mắt ông ta mang theo chút thất vọng, lại mang theo chút may mắn.

Ông ta thất vọng vì Ma Nhĩ Hán lại đi tìm một người ngoài để bái sư.

Ông ta may mắn là vì, Bàn Tử không nhận. "Ma Nhĩ Hán, con quá làm ta thất vọng." Ông lão lẩm bẩm, trong mắt cũng không khỏi nhíu lại.

Bàn Tử trở về phòng, gã chui vào chăn, ngửa đầu là ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Trương Thiên dậy rất sớm.

Chất lượng không khí ở Tây Tạng rất tốt, và vào buổi sáng, ở Tây Tạng cũng có thể ngắm nhìn phong cảnh tuyệt đẹp, giúp tâm trạng Trương Thiên thư giãn.

Sau khi Trương Thiên dậy, Hồ Bát Nhất và những người khác

cũng lần lượt ra khỏi nhà. "Chúng ta khi nào xuất phát." Hồ Bát Nhất đến trước mặt Trương Thiên, ánh mắt nhìn về phía mặt trời mọc đang từ từ nhô lên ở phía xa. "Bây giờ đi, gọi Bàn Tử và những người khác dậy, chuẩn bị xuất phát." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, anh ta và Tuyết Lỵ Dương chia nhau đi gọi người.

Núi tuyết trắng xóa, như những bức tường thành tự nhiên bao quanh Thiên Sơn.

Mà xung quanh núi tuyết, là một màu trắng xóa không thấy bến bờ.

Mặt đất màu trắng, ngay cả phương xa cũng là màu trắng.

Nơi đây giống như một thánh địa. "Lão đại, sao dậy sớm thế." Bàn Tử dụi dụi mắt, gã bị Hồ Bát Nhất lôi ra khỏi nhà. "Ngủ nhiều không phải là chuyện tốt." Trương Thiên đơn giản nói, sau đó bóng dáng hắn đứng trên đỉnh đồi.

Lúc này Ma Nhĩ Hán và các dân làng khác cũng dần dần tỉnh giấc.

Dân làng cũng dần dần bận rộn hẳn lên.

Vì là mùa đông, lương thực, và thức ăn cho trâu bò dê đều cần phải chuẩn bị đầy đủ, cho nên họ dậy từ rất sớm để đi tìm củi ở xa. "Tiên sinh không ngủ thêm một lát sao?" Thấy Trương Thiên và những người khác đã bắt đầu tập hợp, Ma Nhĩ Hán có chút kinh ngạc. "Không cần, thứ chúng tôi muốn đã có được rồi, còn phải cảm ơn các người nhiều." Trương Thiên nói, hắn từ từ lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

Hắn không cho Ma Nhĩ Hán thứ để tu luyện, vì Trương Thiên biết, có người không muốn Ma Nhĩ Hán và các dân làng khác đi vào vết xe đổ của mình. "Đây là để bày tỏ lòng cảm ơn, tặng cho các người." Trương Thiên nói, đưa chiếc hộp nhỏ lên.

Ma Nhĩ Hán có chút xấu hổ. "Tiên sinh, cái này tôi không thể nhận,

chúng tôi cũng không giúp được gì cho ngài." Ma Nhĩ Hán nói, định đẩy lại, nhưng bị Trương Thiên từ chối. "Các người cứ nhận đi, nếu không tôi cũng sẽ áy náy." Nói xong, một bên Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt cũng từ trong nhà đi ra.

Hạo Thiên Chân cả đêm không ngủ, cậu ta cũng đang nghĩ cách làm thế nào để vượt qua Cửu Tầng Yêu Tháp.

Còn Vương Bán Nguyệt thì ngủ rất ngon.

Thấy mọi người đã dần tập hợp xong, Trương Thiên vỗ vỗ vai Ma Nhĩ Hán. "Không cần phải theo đuổi phương xa, ở quê hương, cũng là một lựa chọn không tồi." Nói xong, Trương Thiên vung tay, cả nhóm bắt đầu đi xuống dưới trại.

Ma Nhĩ Hán có chút không hiểu, gã không hiểu ý của Trương Thiên.

Nhưng gã vẫn đi theo sau Trương Thiên, gã phải tiễn Trương Thiên đi.

Trương Khởi Linh đi sau mọi người, bước chân chậm rãi, ánh mắt cũng nhìn về phía sau.

Trên một ngọn núi phía sau, một ông lão đang nhìn chằm chằm vào cảnh này.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu với ông lão.

Sau đó y từ từ đội chiếc mũ của mình lên.

Bóng dáng màu đen dưới chân núi tuyết này trông vô cùng nổi bật.

Mà ông lão nhìn Trương Khởi Linh, mí mắt khẽ giật. "Ta đã nói đứa trẻ này sao lại quen thuộc như vậy, thì ra ta đã gặp nó rồi." Ông lão nhìn Trương Khởi Linh, miệng lẩm bẩm.

Trước đó ông ta đã cảm thấy, Trương Khởi Linh cho ông ta một

cảm giác quen thuộc.

Bây giờ xem ra, chắc chắn là vị mấy chục năm trước không sai rồi. "Không ngờ nó lại quay lại, ai, lần này không biết nó có thể vào lại được không." "Nhưng, thực lực của nó lại tăng lên không ít, lẽ nào là do đi theo đứa trẻ kia?" Ông lão thầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên cảm nhận có người nhìn mình, hắn quay đầu lại mỉm cười với ông lão. "Tiềm năng của đứa trẻ này rất mạnh, hình như cũng có máu Kỳ Lân, xem ra thiên phú không thua kém nó." "Xem ra sau này có chuyện hay để xem rồi." Khóe miệng ông lão khẽ nhếch lên.

Vốn tưởng rằng cuộc đời này cứ thế là hết, không ngờ, mãi đến tuổi già, cuộc đời mới thực sự bắt đầu.

Trương Thiên và đội của hắn, khiến ông lão vô cùng hứng thú.

Rất nhanh, bóng dáng của Trương Thiên và những người khác đã rời khỏi trại.

Bên ngoài trại, Ma Nhĩ Hán muốn tiễn. "Không cần tiễn đâu, cảm ơn." Trương Thiên nói, hắn vẫy vẫy tay với Ma Nhĩ Hán, sau đó bóng dáng của họ cũng dần dần biến mất trong tuyết.

Nhìn bóng dáng của Trương Thiên và những người khác biến mất, trong lòng Ma Nhĩ Hán cũng than một tiếng.

Xem ra gã không có cơ hội mạnh mẽ như Bàn Tử, Ma Nhĩ Hán có chút tiếc nuối.

Sau khi đi xa, Trương Thiên mới lấy ngựa ra.

Mọi người cưỡi ngựa, bóng dáng cũng dần dần biến mất trên thảo nguyên trắng xóa. "Lão đại, chúng ta có phải đã quên gì đó không." Bàn Tử hỏi bên cạnh Trương Thiên. "Hử?

Gì cơ?" Trương Thiên nhìn Bàn Tử, dần dần cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

“Lão đại, chúng ta không có người dẫn đường, cái gã khiêu khích chúng ta lúc trước quên dẫn theo rồi.” Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Trương Thiên xoa xoa cằm.

Thật ra lúc trước Trương Thiên nói câu đó chỉ là cho gã kia một lối thoát mà thôi.

Đến lúc đó người trong trại thấy Trương Thiên tốt bụng như vậy tự nhiên cũng sẽ thả lỏng hơn, đây cũng là một loại kế sách.

Còn về việc để gã kia thật sự giúp mình tìm đường, Trương Thiên cảm thấy vẫn là thôi đi.

Đến lúc đó nói không chừng còn phải tự mình ra tay.

“Chúng ta đã biết lộ trình rồi, giữ lại hắn cũng chẳng có ích gì, đến đây cũng chỉ thêm phiền phức cho chúng ta thôi.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh cũng gật đầu.

“Nói không sai, người bình thường ở nơi băng thiên tuyết địa này, khả năng sống sót rất nhỏ, đến lúc tới chân núi, e rằng hắn cũng không về được.” Hồ Bát Nhất nói xong, Bàn Tử mới ngộ ra gật gù.

“Gặp được lão đại đúng là vinh hạnh của gã đó.” Bàn Tử lẩm bẩm, cũng không nghĩ nhiều về chuyện này nữa.

Mọi người cưỡi ngựa, hướng về phía dãy Côn Luân.

Theo lời ông lão nói, muốn vào Mặc Thoát thì phải đi qua một ngọn núi dưới dãy Côn Luân.

Ngọn núi đó lại vừa hay tránh được dãy núi chính, nên không cần phải leo lên núi.

Vừa đi, Hạo Thiên Chân vừa lên tiếng.

“Tiểu Trương gia, tôi nghĩ ra một cách để qua Yêu Tháp rồi.” Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thiên, đây là đối sách cậu đã nghĩ suốt một đêm.

“Tôi cũng nghĩ ra vài cách.” Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương cũng đồng thời lên tiếng.

Trương Thiên nhìn mọi người, trên mặt mang theo nụ cười.

Chương 710

Có bọn họ, Trương Thiên lo gì đội không phát triển.

“Mọi người nói từng người một, Thiên Chân cậu nói trước đi.” Trương Thiên nhìn về phía Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân gật đầu, vẻ mặt cũng trở nên có chút nghiêm túc.

Hạo Thiên Chân từ sau khi ở nước ngoài mấy năm, tổng thể cũng trở nên trầm ổn hơn một chút.

Đương nhiên, sâu trong nội tâm thì chắc là không thay đổi.

“Tối hôm qua tôi đã nghĩ ra hai cách.” “Cách thứ nhất là chúng ta có thể bịt mắt, bịt tai, lúc đó dựa vào cảm giác để đi.” “Ông lão kia không phải nói sẽ có người cầu cứu, hoặc là nhìn thấy người quen sao, chúng ta chỉ cần bịt lại là được.” “Cách thứ hai, đó là chúng ta tạm thời đào đường, đến lúc đó trực tiếp đi vòng qua.” Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thiên nói.

Tuy hai cách này nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng thực tế nghĩ lại thì khá khó.

Hơn nữa, làm cũng rất khó.

Dù sao thì cũng cần bịt mắt, nếu không phải là người có năng lực cảm tri đặc biệt mạnh, làm như vậy vô cùng nguy hiểm.

“Cách của cậu tôi hiểu rồi, nhưng tính nguy hiểm cũng hơi cao.” “Hơn nữa, nếu chúng ta không nhìn thấy, rất có khả năng sẽ tự mình đi vào Yêu Tháp.” Trương Thiên nói, Hạo Thiên Chân gật đầu, không nói thêm gì nữa.

“Lão Hồ, tôi nghe cách của các cậu xem.” Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương nhìn nhau một cái rồi lên tiếng.

"Chúng tôi nghĩ rằng, liệu có thể lợi dụng hồn thể, trực tiếp đưa chúng ta qua đó không." "Hoặc là, chúng ta có thể bố trí trận pháp, luôn giữ tỉnh táo, sau đó dùng phù lục để chế tác thế thân, đến lúc đó có lẽ sẽ qua được." Hồ Bát Nhất nghĩ.

Ý tưởng của anh rất đơn giản.

Loại thứ nhất là muốn dựa vào hồn phách như của Vương Phi, đưa họ bay thẳng qua.

Còn loại thứ hai thì tương đối khó khăn hơn.

Trương Thiên gọi nó là "giấu trời qua biển".

Tức là lợi dụng giấy phù để chế tạo thế thân, đến lúc đó mê hoặc Yêu Tháp, cuối cùng đạt được mục đích đi qua.

Nhưng Hồ Bát Nhất hiển nhiên vẫn có chút đánh giá thấp Yêu Tháp Chín Tầng.

Có lẽ anh chỉ cảm thấy, Yêu Tháp Chín Tầng chỉ là truyền thuyết, nhưng Trương Thiên lại cực kỳ coi trọng.

"Còn ai khác có cách hay không?" Trương Thiên nhìn xung quanh.

Hai gã Bàn Tử thì không cần hỏi, Trương Thiên đoán chắc chắn không có ý hay ho gì.

"Lão đại, Bàn gia có một ý!" Bàn Tử lúc này lên tiếng.

Trương Thiên xoa xoa cằm.

Gã này, vốn đã định lờ đi rồi, giờ thì hay rồi, tự mình nhảy ra.

Trông bộ dạng còn muốn nói một tràng dài.

"Bàn Tử, cậu đừng nói nữa thì hơn." Trương Thiên chưa nói xong, giọng Bàn Tử đã truyền đến.

“Chúng ta có thể cho nổ tung Yêu Tháp, đến lúc đó chẳng phải là thành công rồi sao.” Bàn Tử hưng phấn nói.

Trương Thiên vỗ trán, biết ngay gã này mở miệng là không có chuyện tốt lành.

“Bàn Tử, cái này không đáng tin.” “Để tôi nói suy nghĩ của mình vậy.” Trương Thiên nói, ánh mắt hắn nhìn về phía dãy núi tuyết trắng xóa vô tận phía trước.

“Suy nghĩ của tôi là, khi tiến vào phạm vi Yêu Tháp, các cậu vào Không gian hư huyễn.” “Đến lúc đó tôi và Khởi Linh sẽ xông vào Yêu Tháp này, đợi khi ra ngoài, chúng ta lại hội hợp.” Trương Thiên nhìn mọi người, nhẹ giọng nói.

Trương Thiên vừa nói xong, Bàn Tử là người đầu tiên không vui.

“Lão đại, chúng ta là anh em đồng cam cộng khổ, sao có thể để một mình anh ở ngoài mạo hiểm được, Bàn gia tôi là người đầu tiên không đồng ý.” Bàn Tử nói, trên mặt mang theo vẻ kiên định.

“Đúng vậy, chúng ta đã cùng nhau đến, thì không thể để một người gánh vác nguy hiểm.” “Môn chủ, suy nghĩ của ngài quả thực không tồi, nhưng tôi, Vương Bán Nguyệt, không đồng ý, làm gì có chuyện như vậy.” Mọi người nhao nhao lên tiếng, trong mắt cũng tràn đầy sự nghiêm túc.

Ngược lại Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương không nói gì.

Ánh mắt họ nhìn Trương Thiên.

Nếu Trương Thiên đã làm như vậy, chắc chắn có suy nghĩ của hắn, họ muốn nghe xem Trương Thiên nghĩ gì.

Nhìn mọi người, Trương Thiên cũng rất vui mừng, dù sao cũng đều là anh em.

Nhưng thiếu một người đi vào, chắc chắn sẽ bớt đi một phần nguy hiểm.

Dù sao thực lực của Trương Thiên hiện tại rất mạnh, lại thêm Trương Khởi Linh, chắc vấn đề không lớn.

Nhưng nếu thêm hai gã Bàn Tử, còn có Hạo Thiên Chân và những người khác, Trương Thiên đoán, khả năng thành công vượt qua là rất thấp.

Vì vậy Trương Thiên mới nói như vậy.

Tuy Trương Thiên không biết, chín con yêu tà kia là gì, nhưng từ việc tiểu hồ ly hóa hình, còn có hoàng thử lang vân vân, Trương Thiên đoán thực lực của chúng chắc chắn không kém.

"Chúng ta thiếu một người đi vào, thì sẽ thiếu một phần nguy hiểm, hơn nữa, nếu ở trong Không gian hư huyễn, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng ở đó." "Đến lúc đó, nếu tôi gặp nguy hiểm, các cậu ở bên trong cũng có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, thậm chí các cậu cũng có thể kéo tôi vào, nên tổng thể mà nói, phương pháp này là tốt nhất." Trương Thiên nói, nhìn những người xung quanh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, phương pháp này của Trương Thiên quả thực là tốt nhất hiện tại.

Đến lúc đó họ ở trong Không gian hư huyễn, cũng có thể quan sát tình hình của Trương Thiên.

Một khi Trương Thiên có vấn đề họ cũng có thể tiến hành cứu giúp.

Nếu tất cả mọi người ở bên ngoài, không nghi ngờ gì gặp phải nguy hiểm căn bản không có khả năng sống sót.

Mọi người nghĩ đến đây, cũng lần lượt không nói gì nữa.

Bởi vì phương pháp này của Trương Thiên quả thực không tồi.

"Tôi cảm thấy, cách này được." Hồ Bát Nhất lên tiếng đầu tiên.

Anh cũng nhận ra, thực lực của mình quả thực không đủ.

Đến lúc đó cũng cần nhanh chóng nâng cao tu vi.

"Tiểu Trương gia, như vậy thật sự được sao?" Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thiên.

Không biết tại sao, cậu luôn có một cảm giác không lành.

"Không vấn đề, bên trong còn có Tinh Tuyệt Nữ Vương, thật sự không được thì đành nhờ cô ấy." Trương Thiên nói, lúc này trong Không gian hư huyễn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức đứng sững tại chỗ.

Hay cho nhà ngươi, bản nữ vương biến thành công cụ rồi phải không!

"Không ngờ bọn họ thật sự dám đến Côn Luân." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn đám người Trương Thiên trước mắt, trong mắt mang theo vẻ khác thường.

Trương Thiên tự nhiên không biết Tinh Tuyệt Nữ Vương đang chú ý đến hành tung của mình.

Khi đám người Trương Thiên đã xác định đối sách, mọi người cũng không có ý kiến gì lớn.

Trương Khởi Linh tự nhiên cũng không có ý kiến, y chỉ lặng lẽ đi theo sau Trương Thiên.

Lúc này tại hiện trường. 【Không thể nào, Yêu Tháp đó lợi hại đến vậy sao, đáng để đám Trương Thiên thảo luận lâu như vậy?】 【Tôi cảm thấy không tầm thường, Trương Thiên hình như đã nghĩ

đến điều gì đó rồi.】【Yêu Tháp Chín Tầng, tôi thì chưa từng nghe nói, nhưng tôi nghe nói mấy chục năm trước, ở Côn Luân đã xảy ra một vụ sập tháp.】【Mà này, chín con yêu vương đó rốt cuộc là quỷ gì vậy?】【Không phải là quái vật do Tây Vương Mẫu phong ấn chứ, sao tôi cứ cảm thấy Trương Thiên sắp gặp xui rồi.】【Từ việc thầy bói không thể bói ra, đến bây giờ là lời nhắc nhở của cường giả, xem ra, lần này thật sự sắp có chuyện rồi.】Tại hiện trường, vô số người bàn tán.

Đặc biệt là về Yêu Tháp Chín Tầng, càng gây ra vô số cuộc thảo luận.

Trên mạng, thậm chí có người bắt đầu tra cứu tư liệu.【Anh em, tôi tra được một vài thứ, nghe nói vào thời kỳ đầu kiến quốc, dưới chân núi Côn Luân đã xảy ra động đất.】【Ai cũng biết, Côn Luân có độ cao rất lớn, cơ bản không thể xảy ra động đất, trận động đất lớn đó thậm chí còn thu hút sự chú ý của quân đội, cuối cùng chuyện này cũng chìm vào quên lãng.】【Vãi, trận động đất đó không phải do đám Trương Thiên gây ra chứ.】【Hay thật, rốt cuộc họ đã làm gì dưới chân núi Côn Luân?】Trên mạng, vô số người thảo luận sôi nổi.

Tại hiện trường, đám người Trương Thiên ngồi trên ghế thẩm phán.

"Lão đại, năm đó thật sự kinh hiểm." Bàn Tử lên tiếng.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

"Ừm, nhưng chúng ta cũng đã thu được rất nhiều thứ ở đó, không phải sao?" Trương Thiên liền nói.

Tuy rất nguy hiểm, nhưng nguy hiểm thường đi kèm với rất nhiều kỳ ngộ.

Bàn Tử gật đầu, cũng không nói gì thêm, trong đầu gã cũng hồi

tưởng lại những chuyện đã qua năm đó.

"Mà này, lão đại, may mà lời ông lão kia nói không xảy ra trên người bọn mình, Bàn gia tôi không cô độc, cho dù Phi Phi đã rời đi, Bàn gia cũng không cảm thấy cô độc." Bàn Tử nghĩ đến điều gì đó, gã nhìn Trương Thiên.

Cũng chính vì có đám Trương Thiên bầu bạn, nên cho dù Vương Phi đã vào luân hồi, Bàn Tử cũng không cảm thấy cô đơn bao nhiêu.

"Tính thời gian, Vương Phi chắc cũng đã khoảng hai mươi tuổi rồi, Bàn Tử, đợi sau khi kết thúc, tôi sẽ giúp cậu bói một quẻ." Trương Thiên đội cái "bóng đèn" to trên đầu, nhẹ giọng nói.

"Nhưng mà lão đại, việc này sẽ tiêu hao tuổi thọ của anh, thực lực của chúng ta bây giờ, nếu anh đi bói, chắc chắn sẽ có vấn đề." Hồ Bát Nhất ở bên cạnh lên tiếng.

Khi thực lực đã tăng lên, anh lại đi bói cho người đó, ý nghĩa đã khác rồi.

Trương Thiên xua tay.

"Bàn Tử, thực lực của tôi hơn cậu, nên bói cho cậu cũng sẽ không có vấn đề gì." Trương Thiên lên tiếng.

Chương 711

Đương nhiên hắn nói là thực lực tổng hợp.

Trải qua nhiều năm, Bàn Tử cũng đã sớm rất mạnh rồi.

“Lão đại, anh đừng có cố đấm ăn xôi, đến lúc đó hãy nói sau, Phi Phi đã nói, duyên phận của Bàn gia tôi và cô ấy là trời định.” Bàn Tử nói, Trương Thiên cũng không nói thêm gì nữa.

Hồi ức tiếp tục.

Chỉ thấy màn hình chuyển cảnh.

Bóng dáng đám người Trương Thiên đã đến dưới một ngọn núi cao ngất.

Ngọn núi lúc này đã bị tuyết trắng bao phủ, chiều cao của nó còn đâm thẳng vào mây.

Nhìn lên, nó giống như một ngọn núi thần, một cái nhìn không thấy điểm cuối.

Theo truyền thuyết, Côn Luân là ngọn núi thông thiên nối liền với Nam Thiên Môn của Thiên giới.

Nghe nói, trên núi Côn Luân, có một bậc thang, được gọi là trụ thông thiên, có thể thăng tiên, nhưng đây cũng chỉ là truyền thuyết.

Không có khảo sát đáng tin cậy.

Đương nhiên dù thế nào đi nữa, Côn Luân vẫn luôn là một ngọn núi lớn vô cùng thần bí.

“Ôi trời đất ơi, Khải Toàn huynh, huynh đã từng thấy ngọn núi nào hùng vĩ hơn thế này chưa?” Vương Bán Nguyệt nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi kinh ngạc thốt lên.

“Chưa, nhưng Bàn gia tôi đã từng thấy dãy núi liên miên hơn thế này, còn có phong cảnh hoa lệ hơn.” Bàn Tử lắc đầu, gã nghĩ đến những dãy núi ở Nam Vân lúc trước, còn có sông núi ở Dược Vương Cốc đều khiến Bàn Tử có chút lưu luyến không muốn rời.

“Không ngờ, Khải Toàn huynh còn từng thấy nơi đẹp hơn thế này, lần sau nhất định phải dẫn tôi đi xem.” Vương Bán Nguyệt kích động nói.

“Nếu Bán Nguyệt huynh đã mở lời, vậy Bàn gia tự nhiên không thể từ chối, đương nhiên, Bán Nguyệt huynh phải cho Bàn gia chút…” Bàn Tử nói, tay còn xòe ra, rõ ràng là đòi tiền.

Vương Bán Nguyệt cũng là một người yêu tiền, bảo hắn móc tiền cho người khác, còn khó chịu hơn cả giết hắn.

“Khải Toàn huynh, hay là chúng ta ngâm thơ đi.” Vương Bán Nguyệt lên tiếng, mặt cười hì hì.

“Đợi đã, các cậu đợi về rồi ngâm thơ cũng không muộn.” “Chúng ta đi vào trong xem thử trước đã.” “Lão Hồ, cậu đã từng đến đây chưa?” Thấy Hồ Bát Nhất có chút ngẩn người, Trương Thiên cũng nhận ra có điều không đúng.

Hồ Bát Nhất dường như rất quen thuộc với nơi này, ánh mắt anh không ngừng nhìn xung quanh.

Dường như muốn nhìn thấu mọi thứ xung quanh.

Hồ Bát Nhất nhìn ngọn núi cao trước mắt, còn có dãy núi liên miên không xa.

Dưới lớp tuyết trắng, dường như không có gì, lại dường như có tất cả.

Lúc này trong đầu Hồ Bát Nhất cũng dần dần hiện ra một vài ký ức xa xưa.

Đó là một chiếc xe tải màu xanh lá.

Trên xe tải, ngồi là Hồ Bát Nhất và một hàng đội viên.

Các đội viên mặc áo khoác quân đội màu xanh lá, trên đầu đội mũ bông, quấn rất dày.

Xung quanh, một thế giới tuyết trắng, càng khiến người ta hoa mắt.

Gió kẹp tuyết, tát vào mặt một đám binh sĩ trẻ tuổi.

Trên khuôn mặt ngăm đen của Hồ Bát Nhất lại mang theo chút non nớt của tuổi thiếu niên.

Lúc này Hồ Bát Nhất vẫn chưa lĩnh ngộ được bí thuật phong thủy gia truyền.

Anh ôm khẩu súng gỗ trong tay, vẻ mặt cũng có phần kiên định.

“Cái thời tiết quái quỷ này đi tuần núi, thật là, nghe nói có cừu bị mất tích, sao cái núi Côn Luân này lại cứ có cừu mất tích thế nhỉ.” “Lần này cấp trên bảo chúng ta đi tuần núi, cũng thật xui xẻo.” Trên xe, một thanh niên lên tiếng.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta cứ tuần tra cho tốt đi, nói không chừng có thể gặp được cừu bị mất của dân làng.” Giọng Hồ Bát Nhất vang lên.

Người đàn ông lắc đầu.

“Tuyết lớn phong tỏa núi, cho dù có tìm được cừu, chắc cũng đã chết rồi, không thể sống được.” “Chúng ta cứ coi như ra ngoài thư giãn đi.” Thanh niên nói, có chút buồn bực.

Thời tiết này, hoàn cảnh này, bảo họ ra ngoài tuần núi, tìm cừu, quả thực rất khó khăn.

Nhưng tình hình năm đó, lại bắt buộc mỗi ngày đều phải tuần tra quanh Côn Luân.

Mục đích là để ngăn chặn người bên kia núi sang.

Năm đó, Hạ quốc vẫn còn tứ bề thọ địch, một số kẻ âm mưu vượt qua dãy núi, đến Tàng Tây của Hạ quốc để chia cắt bản đồ, cũng chính là nhờ có những người như Hồ Bát Nhất đóng quân, khu vực này mới ổn định lại.

Nhưng mỗi năm, khu vực này đều xảy ra xung đột, đây cũng là chuyện bình thường.

Theo chiếc xe từ từ chạy trên núi.

Đột nhiên, một con bọ màu xanh lam từ trong mây mù dần dần xuất hiện.

"Hồ Bát Nhất, mau nhìn kìa, đó là cái gì." "Con bọ kỳ lạ quá!" Đột nhiên, thanh niên bên cạnh lên tiếng.

Mắt Hồ Bát Nhất cũng dần dần mở to hơn một chút.

Chỉ thấy một con bọ phát ra ánh sáng xanh lam xuyên qua núi băng, xuyên qua mây mù, giống như một con đom đóm trong tuyết.

Hồ Bát Nhất trợn to mắt, anh dùng tất cả kiến thức mình biết để giải mã con bọ này.

Nhưng cuối cùng Hồ Bát Nhất phát hiện, mình căn bản không nhận ra loại bọ này.

"Dưới ngọn núi băng này, lại có sinh vật như vậy tồn tại, thật là kỳ tích." Hỷ Tử bên cạnh lên tiếng.

Nhưng không đợi Hỷ Tử nói thêm, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy cuối trời, vô số con bọ giống hệt nhau từ trong sương mù tuôn ra.

"Nhiều bọ xanh quá, thật hùng vĩ, đây là cảnh tượng tự nhiên

sao?" Trên xe, một số đội viên kinh ngạc thốt lên.

Nhưng không đợi họ kinh ngạc thêm, chỉ thấy khi con bọ màu xanh lam bay về phía một chiến hữu, vẻ mặt mọi người có chút căng thẳng.

Chiến hữu đó còn theo bản năng đưa tay ra bắt.

Nhưng khi con bọ thật sự rơi vào tay anh ta, trong nháy mắt, mắt tất cả mọi người đều trợn tròn.

Sau khi con bọ rơi xuống, trên người chiến hữu đó đã bắt đầu bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Ngọn lửa màu xanh lam không ngừng cháy trên người anh ta.

Đồng thời, chiến hữu đó cũng không ngừng lăn lộn trên tuyết.

Nhưng dù anh ta lăn lộn thế nào, ngọn lửa màu xanh lam vẫn không thể dập tắt.

Tiếng la hét thảm thiết không ngừng vang lên.

Có đội viên lấy bình nước tạt lên người anh ta, nhưng rõ ràng cách này không có tác dụng gì.

"Hồ Bát Nhất, cẩn thận." Đột nhiên, Hỷ Tử bên cạnh hét lớn một tiếng, mạnh mẽ đẩy Hồ Bát Nhất ra.

Trong lúc Hồ Bát Nhất đang ngẩn người, một con bọ màu xanh lam đã rơi xuống người Hỷ Tử.

Nhìn người bạn tốt, chiến hữu của mình vì cứu mình mà thân thể đang bốc cháy, Hồ Bát Nhất chết lặng.

Anh không biết phải làm sao.

"Mau đi, Hồ Bát Nhất, mau đi." "Đừng quan tâm chúng tôi, mau đi báo cáo cho cấp trên!" "Hồ Bát Nhất, mau đi." Hỷ Tử thân mình bốc

cháy, gào thét đến khản cổ.

Mà lúc này, trên trời ngày càng nhiều bọ xanh lao tới.

Các chiến hữu lần lượt ngã xuống, Hồ Bát Nhất biết, bây giờ mình không đi, có lẽ cũng sẽ có kết cục như vậy.

Nếu mình đi, nói không chừng còn có thể có người cứu viện.

"Hỷ Tử, cố gắng lên, tôi đi gọi người ngay." Hồ Bát Nhất nói, anh chạy về phía sau.

Cũng không biết là do hào quang nhân vật chính, hay vì lý do khác.

Hồ Bát Nhất không bị những con bọ màu xanh lam đó tấn công.

Anh đã thuận lợi thoát ra, còn các đội viên đi cùng anh đều chết trên tuyết.

Từ ngày đó, mỗi ngày Hồ Bát Nhất đều mơ thấy những chiến hữu của mình.

Năm đó anh cũng dẫn người quay lại, nhưng trên mặt đất chỉ còn lại một ít tro cốt.

Ngoài ra không còn lại gì, cho đến bây giờ Hồ Bát Nhất vẫn không thể quên được chuyện ngày hôm đó, không thể thoát khỏi sự dằn vặt trong lòng.

Thấy Hồ Bát Nhất đang ngẩn người, Bàn Tử huơ huơ tay trước mặt anh.

"Lão Hồ, lão Hồ, cậu làm sao thế." "Sao cũng bắt đầu ngẩn người rồi, chẳng lẽ Côn Luân này có từ trường gì hay sao, cả cậu và lão đại đều bắt đầu ngẩn người." Bàn Tử nói liên tục trước mặt Hồ Bát Nhất.

Theo lời Bàn Tử, Hồ Bát Nhất cũng dần tỉnh lại.

Anh nhìn Bàn Tử trước mắt, khẽ lên tiếng.

Chương 712

“Tôi nhớ lại chuyện năm đó, và cả những chiến hữu.” “Nếu chúng ta đi con đường này, sẽ vừa hay đi qua nơi đó của tôi năm xưa.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Bàn Tử gãi đầu.

“Bàn gia tôi còn tưởng lão Hồ cậu cũng bị trúng tà rồi chứ, tôi trước đây nghe cậu thường xuyên nói về những chiến hữu đó, nói không chừng lần này còn có thể giải quyết được tâm sự cho cậu.” Bàn Tử nói, trên mặt mang theo nụ cười.

Trương Thiên cũng vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất.

Gã này là một người rất hoài niệm, hơn nữa cũng rất trọng tình nghĩa, nếu Hồ Bát Nhất cứ mãi không buông xuống được, thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc tu luyện sau này của anh.

Vì vậy Trương Thiên cũng phải giúp anh loại bỏ mối nguy tiềm ẩn này.

“Ừm.” Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu, ánh mắt anh nhìn về phía dãy núi tuyết trước mắt, trên mặt cũng thêm vài phần kiên định.

Lần này anh sẽ không trốn tránh nữa, cho dù là việc mình bỏ chạy năm đó, hay là những chuyện sau này, Hồ Bát Nhất cũng phải một mình đối mặt.

Nhìn Hồ Bát Nhất với ánh mắt kiên định, Trương Thiên hài lòng gật đầu.

Đây mới là lão Hồ mà hắn biết.

Không chỉ gan lớn, mà còn trọng tình nghĩa, dám làm dám chịu.

“Được rồi, chúng ta vào trong đi.” Trương Thiên vung tay ném con ngựa vào không gian, rồi đi ở phía trước.

“Lão đại, Bàn gia phải đi trước, Bàn gia tôi lại muốn xem xem, thứ quỷ quái gì đã quấy rầy lão Hồ nhiều năm như vậy.” Bàn Tử nghênh ngang đi ở phía trước.

Hạo Thiên Chân và mấy người đi phía sau, cậu không ngờ Hồ Bát Nhất lại có chuyện này.

“Không ngờ, lão Hồ trải qua nhiều chuyện như vậy, sớm đã gặp phải chuyện này.” “Nhưng lần này chắc có thể giải quyết được, dù sao Tiểu Trương gia cũng ở đây.” Hạo Thiên Chân cười nói.

Hồ Bát Nhất không nói gì, chỉ nhìn con đường bên cạnh.

“Đi theo tôi, tôi biết đường.” Hồ Bát Nhất nói, anh đi ở phía trước.

Cho dù bị tuyết lớn bao phủ, cho dù đã trải qua mấy năm tháng, nơi đó vẫn luôn khắc sâu trong tâm trí Hồ Bát Nhất.

Suốt bao nhiêu năm, Hồ Bát Nhất chưa từng quên.

Theo bước chân của mấy người, rất nhanh, Hồ Bát Nhất dẫn đám người Trương Thiên đi qua từng con dốc nhỏ, đi trên một con đường không thấy điểm cuối.

Dãy núi này thật sự quá nhiều, hơn nữa đường đi gập ghềnh, rất khó phân biệt vị trí.

Cũng may có Hồ Bát Nhất ở đó, nếu không chỉ riêng việc tìm đường cũng tương đối khó khăn.

“Lão Hồ, chúng ta còn bao xa nữa, trời cũng tối rồi.” Bàn Tử đi ở cuối cùng, trên mặt có chút buồn bực.

Hay thật, đi cũng được mười cây số rồi, nhưng một con bọ cũng không thấy.

Thậm chí một sinh vật sống cũng không có, điều này khiến Bàn Tử cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Chắc còn một đoạn nữa, lúc trước chúng tôi đi xe, tự nhiên nhanh hơn, trừ phi chúng ta tăng tốc độ." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Ánh mắt nhìn về dãy núi không xa.

Ngọn núi cao nhất đó, chính là Côn Luân.

Lúc này hoàng hôn đang buông xuống, đỉnh Côn Luân hiện lên một màu vàng rực rỡ.

Giống như chính Côn Luân tự phát ra ánh sáng.

"Kia chắc là Côn Luân." Trương Thiên nhìn đỉnh núi vàng ở xa, trong mắt cũng có chút kích động.

Có những người, trải qua nhiều năm chỉ để được nhìn một lần đỉnh núi vàng khi mây tan, đây cũng được coi là một loại tín ngưỡng.

Còn Trương Thiên thì muốn xem thứ trên đỉnh núi vàng.

Cũng muốn chinh phục đỉnh núi vàng này.

"Ừm, Côn Luân, lão đại, anh lần đầu đến đây à?" Bàn Tử ở bên cạnh hỏi.

"Khải Toàn huynh, huynh đã đến đây trước đó sao?" Vương Bán Nguyệt hỏi.

"Chưa, nhưng vẫn luôn nghe nói qua, hơn nữa chúng tôi ở Trường Bạch Sơn cũng khá lâu, thường xuyên nhìn thấy." Bàn Tử nói, trước đây gã và lão Hồ ở Trường Bạch Sơn cũng đã ở một thời gian dài.

Nhắc đến Trường Bạch Sơn, Trương Thiên lại nghĩ đến Thiên Cảnh ở Trường Bạch Sơn, nơi đó dường như cũng có một ngôi mộ, hơn nữa quy mô vô cùng lớn.

Lại quên mất rồi, đợi sau này nhớ ra có thể đến đó một chuyến.

Đồ ở đó cũng khá nhiều.

Thảo luận một lúc, Hồ Bát Nhất không nói nghỉ ngơi, nên mọi người lại tiếp tục lên đường.

Gần tối, Hồ Bát Nhất đứng trên một bãi tuyết, nhìn ánh mắt ngơ ngác của anh, Trương Thiên biết, đã đến nơi rồi!

"Lão Hồ, đến rồi sao?" Nhìn Hồ Bát Nhất đứng tại chỗ, Tuyết Lỵ Dương dường như đoán được điều gì đó, liền nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Trong mắt anh, trước mặt dường như không phải là một mảng tối đen, mà là ngọn lửa xanh lam năm đó.

Và cảnh tượng chiến hữu của mình bị thiêu chết.

Tim Hồ Bát Nhất đập rất nhanh.

Trương Thiên khẽ thở dài, xem ra nút thắt này, vẫn cần để Hồ Bát Nhất tự mình vượt qua.

"Lão đại." Bàn Tử nhìn Trương Thiên.

"Đừng vội, để lão Hồ tự mình làm." Trương Thiên vung tay, không để Bàn Tử làm gián đoạn Hồ Bát Nhất.

"Ồ." Bàn Tử gật đầu, có vẻ hiểu mà không hiểu.

Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng lui lại, cô đứng cùng với đám người Trương Thiên.

"Tiểu Trương gia, ngài muốn để lão Hồ tự mình gỡ bỏ nút thắt trong lòng sao?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh lên tiếng.

Cậu cũng coi như là người nhìn ra vấn đề.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Không sai, chuyện như của Hồ Bát Nhất, vẫn cần anh ta tự mình giải quyết, chúng ta giúp anh ta, có thể sẽ phản tác dụng.” Trương Thiên nói, Hạo Thiên Chân gật đầu, khoảnh khắc tiếp theo, khi đám người Trương Thiên đang thảo luận, đột nhiên, trong đêm tối, một điểm sáng màu xanh lam u ám xuất hiện trên bầu trời.

Nhìn ánh sáng xanh lam trước mắt, Hồ Bát Nhất không có chút sợ hãi nào, ngược lại, anh tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Hồ Bát Nhất lấy ra kiếm gỗ đào, bình tĩnh nhìn vô số điểm sáng màu xanh lam đang bay tới.

Khi điểm sáng ngày càng gần, chỉ thấy từ một điểm sáng ban đầu đã biến thành hai, rồi ba, ba mươi, cuối cùng biến thành một đàn điểm sáng.

Những điểm sáng màu xanh lam như những vì sao trên trời, từng ngôi sao lấp lánh.

Chúng giống như những tia lửa, cháy trên dải ngân hà.

“Đẹp quá.” Vương Bán Nguyệt không kìm được lên tiếng.

Những con bọ màu xanh lam chiếu sáng bầu trời đêm, vẻ đẹp này không thể dùng lời để diễn tả.

“Những thứ càng đẹp thì càng nguy hiểm.” Hạo Thiên Chân nói, chỉ thấy trước mắt, Hồ Bát Nhất đã ra tay.

Vô số lá phù được Hồ Bát Nhất vẽ ra.

Hỏa phù, lôi phù, thậm chí còn có vô số kiếm quang lóe lên.

Hồ Bát Nhất dùng hết sức lực, không ngừng tấn công những con bọ xanh đó.

Khí tức tấn công không ngừng phát ra, vô số con bọ cũng bị Hồ

Bát Nhất liên tục đánh rơi.

Chúng giống như những ngôi sao trên trời, từng ngôi sao rơi xuống.

Biến thành từng vệt sao băng tuyệt đẹp, vẽ một đường cong trên bầu trời, chiếu rọi đến tận chân trời.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Hồ Bát Nhất dưới mưa sao băng xanh lam, trong mắt cô không ngừng lấp lánh.

"Sao băng" rất đẹp, nhưng lại không bằng một nửa người đàn ông ở dưới đó.

Rất nhanh, từng con bọ bị Hồ Bát Nhất đánh rơi, từng con rơi xuống đất.

Khi bọ rơi xuống đất, mặt đất cũng bị thiêu cháy thành một khoảng đen nhỏ.

"Lão đại, Bàn gia tôi lần đầu tiên thấy lão Hồ mạnh mẽ như vậy." Bàn Tử ở bên cạnh lên tiếng.

Trong mắt cũng thêm vài phần kinh ngạc và kích động.

Hồ Bát Nhất rất mạnh, Bàn Tử rất rõ, nhưng như hôm nay thì tương đối hiếm thấy.

Dù sao Hồ Bát Nhất rất ít khi tức giận.

"Ai cũng có cảm xúc, lão Hồ chỉ là vẫn luôn không nói ra thôi." "Lần này cũng coi như là đang trút giận, chắc cũng có ích cho việc tu luyện của anh ấy." Trương Thiên nói, Bàn Tử gãi đầu.

"Vậy Bàn gia tôi có nút thắt nào không?

Chương 713

Sao Bàn gia tôi cứ cảm thấy tu luyện mãi không lên được.” “Cái này phải hỏi cậu, tối nào cũng không tu luyện, cậu tu luyện lúc nào?” Trương Thiên hỏi ngược lại, Bàn Tử xoa xoa má.

“Ha ha, lão đại, đừng vạch trần Bàn gia chứ, mất mặt lắm.” Bàn Tử ha ha cười, rồi lườm Trương Thiên một cái.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Hồ Bát Nhất chém suốt nửa tiếng đồng hồ.

Mà lúc này trên mặt đất, toàn là thứ bột màu đen đó.

Đều là những gì còn lại sau khi những con bọ đó chết.

“Hộc hộc.” Hồ Bát Nhất thở hổn hển, trên mặt thêm vài phần sảng khoái.

“Nếu trước đây mình có thực lực như thế này thì tốt biết mấy.” “Như vậy, Hỷ Tử, và họ đều sẽ không chết, nhưng trên đời làm gì có nhiều nếu như.” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, trong lòng cũng có chút tiếc nuối.

Anh nhìn xung quanh, vô số giấy phù được anh rắc xuống.

Hồ Bát Nhất muốn lập trận.

Theo lời Trương Thiên, xung quanh Côn Luân có một trận pháp, linh hồn người chết ở Côn Luân sẽ không chuyển thế.

Có thể sẽ mãi mãi ở lại Côn Luân.

Vì vậy Hồ Bát Nhất định dùng trận pháp, thử xem có thể triệu hồi những chiến hữu trước đây của mình về không.

“Đây là đang…” Hạo Thiên Chân nhìn động tác của Hồ Bát Nhất,

trong mắt có chút nghi hoặc.

“Chiêu hồn.” Trương Thiên đơn giản lên tiếng.

Trương Khởi Linh đứng ở một góc, y nhìn những con bọ trên đất, trong đầu không biết tại sao lại hiện ra một cái tên.

“Trùng Hỏa Giai sao?” Trương Khởi Linh thầm nghĩ, y không lên tiếng, chỉ đứng một bên lặng lẽ quan sát.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất đã rắc giấy phù lên mặt đất xung quanh.

Tiếp theo, trên mặt đất cũng được Hồ Bát Nhất vẽ lên mấy hình vẽ.

“Bát phương thần quỷ, dẫn ngã kỳ thần.” “Vạn tà luân hồi, hồn quy vu sinh.” “...” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm trong miệng, chỉ thấy những lá phù mà anh rắc xung quanh lại bắt đầu phát ra ánh sáng yếu ớt.

Theo ánh sáng từ từ sinh ra.

Từng luồng khí tức màu vàng cũng bắt đầu dần dần lưu chuyển.

Hồ Bát Nhất trong lòng có chút kích động.

Tốc độ kết ấn của anh thậm chí còn nhanh hơn không ít.

Nhưng ba phút trôi qua, năm phút trôi qua, xung quanh vẫn không có chút động tĩnh nào.

Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

“Chuyện gì thế này?” “Chẳng lẽ họ đã luân hồi rồi sao?” Hồ Bát Nhất thầm nghĩ, mày nhíu chặt.

Theo lý mà nói, hồn phách ở đây không thể luân hồi, nhưng Hỷ Tử và họ lại là người phàm, hồn phách chắc chắn không thể giữ được lâu.

“Chẳng lẽ họ đã tan biến rồi sao?” Thầm nghĩ, trong lòng Hồ Bát

Nhất bắt đầu có chút mất mát.

Trong lòng cũng thêm vài phần thất vọng.

Trương Thiên thấy vậy trong lòng căng thẳng, hắn biết, Hồ Bát Nhất có thể đã thất bại.

"Không nên, theo lý mà nói, hồn phách người chết lẽ ra vẫn ở lại chỗ cũ mới đúng." "Chẳng lẽ…" Đột nhiên Trương Thiên nghĩ đến điều gì đó, trong lòng hắn căng thẳng.

Trừ phi những hồn phách đó trong tình huống vô thức, đã bị hấp dẫn đến gần Yêu Tháp.

Chỉ có tiến vào phạm vi Yêu Tháp, thuật chiêu hồn mới không có tác dụng.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên từ từ đi về phía Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ." Hắn vỗ vai Hồ Bát Nhất.

"Xem ra, họ đã rời đi rồi, thôi bỏ đi." Hồ Bát Nhất lên tiếng, giọng khàn khàn truyền đến.

Tuy không nghe ra cảm xúc gì, nhưng từ vẻ mặt có thể thấy, trong lòng Hồ Bát Nhất có chút mất mát.

"Lão Hồ, không phải thuật chiêu hồn của cậu mất hiệu lực, mà là vì, họ có thể không ở đây." "Có khả năng là sau khi chết đã bị Yêu Tháp hấp dẫn đi." Trương Thiên lên tiếng.

Toàn thân Hồ Bát Nhất chấn động.

Bị Trương Thiên nói như vậy, dường như có lý.

"Ngài nói, họ có thể bị nhốt trong Yêu Tháp?" Vẻ mặt Hồ Bát Nhất lập tức thay đổi.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Chắc là chúng ta đến Yêu Tháp là có thể tìm ra nguyên nhân.” “Nhưng tiền đề là, các cậu phải vào không gian trước.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lúc rồi cuối cùng gật đầu.

“Được.” Nói xong, Hồ Bát Nhất nhìn thi thể trùng hỏa trên mặt đất trước mắt.

“Hỷ Tử, mọi người, tôi đã báo thù cho các anh rồi.” Nhìn tâm trạng Hồ Bát Nhất dần tốt hơn, mọi người trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất Hồ Bát Nhất không quá kích động.

“Được rồi mọi người, tôi nghĩ, vị trí Yêu Tháp chắc không còn xa chúng ta nữa.” “Đợi đến hẻm núi, chúng ta sẽ hành động theo kế hoạch.” Trương Thiên nhìn mọi người.

Hồ Bát Nhất có chút do dự, nhưng nghĩ đến kế hoạch của Trương Thiên, anh cuối cùng cũng gật đầu.

Vốn dĩ, Hồ Bát Nhất nghĩ rằng, mình phải tự mình giải quyết chuyện của Hỷ Tử, nhưng Trương Thiên nói có lý, Yêu Tháp rất nguy hiểm, họ ở trong không gian hiển nhiên là tốt nhất.

“Không sao lão Hồ, đến lúc đó gặp được họ rồi, cậu có thể ra ngoài bất cứ lúc nào.” Trương Thiên vỗ vai lão Hồ.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Sau đó, Hồ Bát Nhất lấy ra la bàn, anh bắt đầu tính toán con đường phía trước.

Dù sao Hồ Bát Nhất trước đây cũng chỉ đến đây, những nơi khác chưa từng đi qua, nên, muốn đến nơi sâu hơn, hiển nhiên phải tính toán vị trí trước.

Kim la bàn không ngừng thay đổi, trong đầu Hồ Bát Nhất cũng

không ngừng tính toán.

Khi từng phương vị được tính ra, ánh mắt Hồ Bát Nhất cũng dần dần kiên định hơn.

"Ở vị trí này." Hồ Bát Nhất nói, rồi đi ở phía trước.

Đám người Trương Thiên theo sau Hồ Bát Nhất.

Dần dần, Trương Thiên cũng phát hiện một vấn đề.

Trên con đường Hồ Bát Nhất đi, suốt đường đều có xác trùng xanh bị thiêu cháy thành tro.

Những con trùng đó rơi xuống đất biến thành bột, trông giống như những hạt bụi.

"Những con trùng này, không phải là từ Yêu Tháp ra chứ." Hạo Thiên Chân nhìn những vết tích trên đất trước mắt, không khỏi nghĩ đến điều gì đó.

Trương Thiên gật đầu.

"Không loại trừ khả năng này, có khả năng là một loại động vật phòng ngự được tạo ra trong Yêu Tháp." "Những động vật này để khiến người khác tránh xa Yêu Tháp, có thể sẽ có tính phòng ngự." Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

Khả năng này khá lớn.

Những con trùng này tương đối mà nói chính là một hàng rào bảo vệ của Yêu Tháp.

Rất nhanh, mọi người lại đi vào trong một lúc, khoảng một tiếng sau, Bàn Tử nhìn thung lũng ở xa lên tiếng.

"Lão đại, bây giờ chắc cũng muộn lắm rồi, hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút, đợi ngày mai ban ngày rồi hẵng vào thung lũng." Bàn Tử ở bên cạnh lên tiếng.

Trương Thiên nhìn thung lũng dưới màn đêm, sông núi rất rộng lớn, mà xung quanh sông núi rộng lớn, có mấy khe nứt xuất hiện.

Và trong những khe nứt đó chắc chắn có một khe nứt là Yêu Tháp.

Trương Thiên cũng gật đầu, buổi tối vào Yêu Tháp, âm khí xen lẫn yêu khí trong đó có lẽ sẽ khó đối phó hơn.

Thay vì vậy, Trương Thiên cảm thấy, vẫn là ban ngày xuất phát tốt hơn.

"Ý mọi người thế nào." Trương Thiên nhìn những người xung quanh.

"Được, nếu bây giờ vào, chắc chắn có chút phức tạp, chúng ta có thể điều chỉnh một chút." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Anh không còn vội vàng như trước nữa.

Anh đã đợi nhiều năm rồi, cũng không thiếu mấy tiếng này.

Tuyết Lỵ Dương đứng trước mặt Hồ Bát Nhất.

"Trương đại ca, đều nghe theo ngài." Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

Trương Thiên gật đầu, rồi ra hiệu cho mọi người bắt đầu dựng lều.

Gió trên núi hơi lớn, hơn nữa lại là buổi tối, nhiệt độ có lẽ đã xuống đến âm mấy chục độ.

Chương 714

Nhưng may mà mọi người đều không sợ lạnh, cũng không có gì.

Vào lều, Trương Thiên liền trực tiếp vào Không gian hư huyễn.

Hắn phải dặn dò Tinh Tuyệt Nữ Vương mấy việc.

Trong Không gian hư huyễn.

Trương Thiên nhìn về phía linh thủy.

Bên cạnh linh thủy, Tinh Tuyệt Nữ Vương đang đứng thẳng.

Mà bên cạnh linh thủy, những nụ hoa dược liệu kia trông vô cùng tươi đẹp.

Linh thảo xem ra theo Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không bị thiệt thòi.

"Cái đó, tôi muốn nhờ cô một việc." Trương Thiên từ từ đi đến bên hồ.

Giọng không lớn.

"Cái gì?" Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền đến, như tiếng suối trong khe núi vang vọng bên tai Trương Thiên.

"Đợi ngày mai, tôi sẽ đưa họ vào, đến lúc đó cô cho họ thấy tình hình bên ngoài." "Nếu có thể, gặp nguy hiểm thì kéo cả tôi vào." Trương Thiên lên tiếng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương ở trong Không gian hư huyễn, đến lúc đó mình gặp nguy hiểm, nói không chừng cũng phải nhờ cô ấy giúp.

Sau khi Trương Thiên nói xong, điều khiến Trương Thiên bất ngờ là Tinh Tuyệt Nữ Vương không trả lời ngay.

Mà cứ mãi nhìn linh thủy trước mắt.

Trương Thiên cũng không vội.

Hắn không nghĩ Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ từ chối, vì đây cũng chỉ là một việc nhỏ.

Chỉ là kéo mình vào thôi, cũng không tổn hại gì.

Nhưng, ai ngờ, khi Tinh Tuyệt Nữ Vương nói ra câu tiếp theo, Trương Thiên sững sờ.

"Yêu cầu của ngươi không khó, nhưng, ta lại không làm được." "Khi tiến vào phạm vi Yêu Tháp, tất cả pháp bảo không gian đều sẽ mất hiệu lực, kể cả không gian này cũng không ngoại lệ." Tinh Tuyệt Nữ Vương lên tiếng.

Vẻ mặt Trương Thiên cứng đờ.

Hắn không ngờ, xung quanh Yêu Tháp, ngay cả Không gian hư huyễn cũng không dùng được.

Vậy chẳng phải tất cả tính toán của mình đều sai rồi sao?

"Vậy có cách nào khác không?" "Không có." Tinh Tuyệt Nữ Vương trực tiếp lên tiếng.

"Trong Yêu Tháp, phong ấn một thứ, đến lúc đó ngươi sẽ biết." "Ta không khuyến khích các ngươi đến Yêu Tháp, bên trong rất nguy hiểm." Tinh Tuyệt Nữ Vương lên tiếng.

Cô dường như đang nhắc nhở Trương Thiên, lại dường như đang khuyên giải Trương Thiên.

Trương Thiên không biết Tinh Tuyệt Nữ Vương đang ám chỉ điều gì, nhưng chỉ riêng việc không thể vào Không gian hư huyễn, đã mang đến cho Trương Thiên phiền phức nhất định.

"Yêu Tháp chắc chắn phải đi, như vậy đi, đến lúc đó tôi đưa họ

vào, bên cô chắc có thể thấy được bên ngoài, đến lúc đó cô cho họ xem." Trương Thiên nói xong, hắn liền không nói gì thêm.

"Nếu ngươi chết, chúng ta cũng sẽ bị nhốt trong này." Tinh Tuyệt Nữ Vương lên tiếng.

Vì Không gian hư huyễn không thể mở ra, điều đó cũng chứng minh, Tinh Tuyệt Nữ Vương và họ cũng phải ở lại trong này.

Đến lúc đó cơ bản là một người lên trời, cả nhà gặp nạn.

Trương Thiên lập tức có chút buồn bực, đây dường như là một nút thắt chết.

Hắn khẽ nhíu mày.

"Vậy đi, đến lúc đó hãy nói sau." Trương Thiên nói, đứng dậy rời khỏi chỗ cũ.

Nếu có bất trắc, lão Hồ và họ thật sự quá oan uổng, thà rằng cùng nhau đi.

Như vậy, mọi người cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên cũng không nghĩ nhiều nữa, mà đi ra khỏi không gian.

Đêm khuya.

Lều của Trương Thiên bị gõ.

Bên ngoài một bóng người đang đứng.

Trương Thiên khẽ mở mắt.

"Vào đi." Hắn lên tiếng, chỉ thấy Hồ Bát Nhất từ từ đi vào lều của Trương Thiên.

"Lão Hồ?

Cậu đêm khuya đến làm gì?" Nhìn người đến, Trương Thiên

không có gì kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất nửa đêm đến, chắc cũng chỉ vì mấy chuyện đó.

Trương Thiên rất dễ dàng đoán ra.

"Tôi không muốn vào không gian, đến lúc đó, tôi muốn cùng đi." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Vốn tưởng Trương Thiên sẽ từ chối, nhưng ai ngờ, Trương Thiên lại gật đầu ngay.

"Được, lão Hồ, đến lúc đó chúng ta cùng nhau vào là được." Nói xong, Trương Thiên vỗ vai Hồ Bát Nhất.

"Được." "Vậy cậu nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi đi trước đây." Hồ Bát Nhất gật đầu, rồi dưới sự chứng kiến của Trương Thiên rời khỏi lều.

Lão Hồ chắc đã nghĩ rất lâu, mới tìm đến mình vào đêm khuya.

Trương Thiên thở dài, đợi ngày mai xem Bàn Tử và họ nói thế nào.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Hồ Bát Nhất tìm mình, không có ai khác tìm mình.

Trương Thiên đã ngủ một giấc.

Ánh nắng xuyên qua dãy núi, chiếu rọi cả một vùng núi tuyết thành một màu trắng tinh.

Ánh sáng chói mắt đó có một khoảnh khắc Trương Thiên thậm chí không mở được mắt.

Nhìn những ngọn núi tuyết trùng điệp trước mắt, tâm trạng Trương Thiên tự nhiên tốt hơn một chút.

"Lão đại, mặt trời hình như đã mọc rồi." Bàn Tử chỉ vào mặt trời nhỏ đang từ từ mọc lên không xa.

Khi mặt trời vượt qua sông núi, một vệt vàng cũng chiếu vào mắt.

"Được rồi, mọi người thu dọn một chút, bắt đầu xuất phát thôi." Trương Thiên vung tay, nhìn mặt trời mọc, thu dọn một vài trang bị xung quanh.

Lều được thu lại, mọi người lại tiếp tục hành trình.

Hồ Bát Nhất vẫn đi ở phía trước, anh thậm chí đã có thể không cần dùng la bàn, trực tiếp có thể tìm ra đường.

Rất nhanh, dưới một dãy núi.

Bước chân Hồ Bát Nhất từ từ dừng lại.

Xung quanh trông rất bình thường, ngay cả trên tuyết cũng không có một dấu chân.

Mà trước mắt, một khe nứt khổng lồ xuất hiện.

Hẻm núi ở dưới cùng, nhìn xuống, hẻm núi khổng lồ đó căn bản không nhìn thấy mặt đất.

Cảnh tượng trước mắt trông cực kỳ hùng vĩ.

"Lão Hồ, cậu dẫn đường kiểu gì thế, sao lại chạy đến trước vách núi rồi." Bàn Tử nhìn vách núi không thấy điểm cuối trước mắt buồn bực nói.

Chẳng lẽ đây là muốn Bàn gia thể hiện khả năng bay lượn sao?

Không hổ là lão Hồ, thật là chu đáo, biết để Bàn gia tôi thể hiện trước.

"Không ổn." Hạo Thiên Chân khẽ nhíu mày.

Cậu nhìn xuống dưới.

"Không hay rồi, là loại bọ đó!" Hạo Thiên Chân đột nhiên hét lên, khoảnh khắc tiếp theo, thân hình cậu không ngừng lùi lại, khi Hạo

Thiên Chân lùi lại mấy bước, dưới vách núi, vô số con bọ điên cuồng tuôn ra.

Những con bọ đó giống như những con đom đóm màu xanh lam, điên cuồng cuốn tới.

"Ong ong." Cánh của chúng như cánh của những con ong mật, phát ra âm thanh rung động.

"Vãi, nhiều thế." "Chúng ta đây là chọc vào tổ ong vò vẽ rồi phải không." Vương Bán Nguyệt kinh hãi kêu lên.

Trong tay hắn cũng lấy ra một con dao nhỏ.

"Vãi, Bán Nguyệt huynh, câu này sao Bàn gia tôi không nghĩ ra, quả nhiên vẫn là Bán Nguyệt huynh hơn một bậc." Vương Khải Toàn kích động nói.

"Bàn Tử, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, mau đến giúp đi." Hồ Bát Nhất hét lên.

Chương 715

Bàn Tử vội vàng gật đầu, lấy ra vũ khí của mình, bắt đầu điên cuồng chém những con bọ màu xanh lam trên trời.

Hồ Bát Nhất cũng không ngừng phóng ra đạo pháp Mao Sơn.

Đồng thời, kiếm gỗ đào cũng không ngừng chém xuống.

Phất trần của Trương Thiên không ngừng vung lên.

Chỉ một cái vung đơn giản, vô số con bọ đều biến thành tro bụi.

Cho dù số lượng bọ có nhiều đến đâu, cũng không cản được một cái búng tay của Trương Thiên.

Hạo Thiên Chân cũng tham gia vào trận chiến.

Những con bọ này dường như giết không hết, không ngừng tuôn ra từ dưới vách núi.

Trương Thiên không vội, không ngừng vung phất trần, đừng nhìn Trương Thiên chỉ đơn giản vung phất trần, mỗi lần hắn vung lên đều sẽ quen thuộc hơn với công pháp của mình.

Đây cũng coi như là luyện tay củng cố.

Hơn nữa nếu nhìn kỹ, trong đòn tấn công của Trương Thiên sẽ có lẫn một vài tiếng sấm sét nhỏ.

Mười phút sau.

Số bọ trước mắt vẫn không giảm.

“Vãi, lão đại, đây là đang chơi trò xa luân chiến với Bàn gia tôi à, tuy Bàn gia tôi thân cường thể tráng, nhưng cũng không thể như vậy được.” “Thứ này có tiêu diệt được không?” Bàn Tử không ngừng vung kiếm trong tay, đồng thời nhìn Trương Thiên.

Trên mặt gã đã đổ mồ hôi.

"Đây có lẽ là thứ ở dưới, chắc là cảm nhận được khí tức của chúng ta, nên mới lao ra hết." "Đừng vội, những thứ này chắc chắn không phải là vô hạn, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được." Trương Thiên lên tiếng.

Bàn Tử "ồ" một tiếng, đành tiếp tục cầm dao chém.

Quả nhiên, như Trương Thiên nghĩ.

Thêm hai mươi phút nữa.

Số bọ màu xanh lam bay ra từ dưới cũng ngày càng ít đi.

Mà trên đất cũng toàn là thi thể cháy đen.

Sau khi bọ chết sẽ tạo ra ngọn lửa màu xanh lam, nên mặt đất xung quanh Trương Thiên cơ bản không có chỗ nào lành lặn.

"Soạt soạt." Ngay khi số bọ ngày càng ít.

Đột nhiên chỉ nghe dưới vách núi, phát ra từng tiếng soạt soạt.

"Mau nghe, đó là tiếng gì!" Hạo Thiên Chân vểnh tai.

Vẻ mặt cậu có chút nghiêm túc.

Trương Khởi Linh mang Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, đứng trên vách núi.

Mắt y nhìn xuống dưới.

Vẻ mặt có phần nghiêm túc.

Trương Thiên nghe tiếng động, cũng dần dần hiểu ra.

"Xem ra, hàng khủng sắp đến rồi." "Đây có lẽ chính là nguồn gốc của những con bọ xanh đó." Trương Thiên nói, phất trần trong tay hắn vung lên, những sợi lông vốn mềm mại lập tức trở nên cứng rắn.

Chỉ thấy phất trần lại biến thành một thanh đại đao phất trần!

“Soạt soạt.” Âm thanh đó ngày càng gần.

Dưới ánh mắt nghiêm túc của mọi người, chỉ thấy một con Trùng Hỏa Giai khổng lồ dài gần bốn mét xuất hiện trước mắt.

“Ôi mẹ ơi, đúng là mở mang tầm mắt.” “Đây là thứ quái gì vậy?

To thế này, còn phát ra lửa, nếu bắt về, có phải là có lửa vô hạn không, đến lúc đó chẳng phải là có thể có lò sưởi vô hạn sao.” Bàn Tử nhìn con quái vật to lớn trước mắt không kìm được lên tiếng.

Trương Thiên đôi khi cũng rất nể phục trí tưởng tượng của Bàn Tử.

Mang thứ này về làm lò sưởi, chỉ cần cậu có mạng để hưởng thụ là được.

“Đây là thứ gì, to thế này, Thiên Chân, cậu đã thấy bao giờ chưa.” Vương Bán Nguyệt nhìn Hạo Thiên Chân.

Lúc này Hạo Thiên Chân cũng có chút nghiêm túc.

Vì cậu cũng không rõ thứ trước mắt rốt cuộc là gì.

“Đây là Trùng Hỏa Giai Mẫu Trùng.” “Tất cả sinh vật đều có thứ sinh sản ra chúng, ví dụ như những con Trùng Hỏa Giai này, chúng giống như ong mật, đều do một con Trùng Hỏa Giai cái sinh ra.” “Bây giờ chúng ta đã giết hết con của nó, cô lập vô viện nó cũng đành phải tự mình ra tay.” Trương Thiên thản nhiên lên tiếng.

Khi Trương Thiên nói xong, mọi người cũng hiểu ra.

Lúc này Trùng Hỏa Giai khổng lồ đã bay đến trên đầu mọi người.

Trên cơ thể màu xanh lam mang theo một chút ngọn lửa màu xanh u ám.

Theo ngọn lửa bùng cháy, băng tuyết xung quanh lại không có chút dấu hiệu tan chảy nào.

Cũng có nghĩa là, ngọn lửa này không phải là ngọn lửa bình thường, mà là ngọn lửa lạnh không có nhiệt độ.

Trên cơ thể màu xanh lam, một đôi cánh không ngừng vỗ.

Một cái miệng khỏe như kìm, nó dường như không có mắt, nhưng lại có thể phân biệt rõ ràng vị trí chính xác.

"Sinh vật: Trùng Hỏa Giai!" "Cấp bậc sinh vật: Yêu cấp hai." "Giới thiệu sinh vật: Có thể sinh sản ra Trùng Hỏa Giai nhỏ để tấn công, có thể phun ra lửa lạnh, người đến gần sẽ bị lửa lạnh tấn công, là thú bảo vệ Yêu Tháp." Trong đầu truyền đến giới thiệu về sinh vật trước mắt.

Trương Thiên cũng dần dần hiểu ra.

Thứ này chính là một con thú bảo vệ, hơn nữa cấp bậc không cao.

Cấp hai, cũng chỉ bằng cấp của Đoàn Đoàn.

Có lẽ khó nhất cũng chỉ là ngọn lửa trên người nó thôi.

"Chít chít." Trùng Hỏa Giai dường như rất tức giận, nó phát ra một tiếng kêu, rồi chỉ thấy cơ thể nó điên cuồng lao xuống.

Cái lạnh của ngọn lửa cũng lan ra xung quanh.

"Mau tránh ra." Trương Thiên hét lên, rồi mọi người bắt đầu tản ra xung quanh.

Nhìn con quái vật to lớn này, trong mắt Hồ Bát Nhất lại có chút ánh sáng lóe lên, anh đối với thứ này không có chút thiện cảm nào.

Sau khi đứng vững lại, mọi người lạnh lùng nhìn chằm chằm vào con quái vật trước mặt.

"Vút vút." Không đợi Trương Thiên lên tiếng, Hồ Bát Nhất đã lao lên.

“Nhờ mọi người yểm trợ, tôi sẽ giải quyết nó.” Giọng của Hồ Bát Nhất vang lên.

Trương Thiên gật đầu, vung tay, vô số đạo quang từ phất trần loé lên.

Những luồng sáng đó đánh vào người con sâu trước mặt, mẫu trùng phát ra những tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Và khi mẫu trùng chuyển ánh mắt sang Trương Thiên, Trương Khởi Linh cũng đã ra tay, chỉ với vài cái tàn ảnh, trên người mẫu trùng đã có thêm mấy vết rách.

Trong thoáng chốc, mẫu trùng không biết nên tấn công ai, thân hình nó không ngừng run rẩy, và trên cơ thể, từng vết rách bị Trương Khởi Linh chém ra.

“Chết tiệt.” Hồ Bát Nhất lúc này cũng nhân lúc mọi người tấn công đã đến phía sau mẫu trùng.

Chỉ thấy sắc mặt Hồ Bát Nhất ngưng trọng, thanh kiếm gỗ đào trên tay ông phát ra một luồng kim quang.

Cùng với kim quang xuất hiện, thanh kiếm gỗ đào lại bùng lên ngọn lửa hừng hực.

“Chém!” Cùng với việc Hồ Bát Nhất chém mạnh kiếm gỗ đào xuống, thân hình ông cũng nhanh như chớp.

“Xoẹt.” Chỉ thấy khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Hồ Bát Nhất đã lao ra từ trong bụng mẫu trùng.

Phía sau, bụng mẫu trùng đã bị Hồ Bát Nhất một kiếm đâm xuyên.

Bị đâm một lỗ lớn ở bụng, con mẫu trùng trước mặt dường như không còn sức sống, đôi cánh vỗ cũng ngày càng chậm lại.

Dần dần, cơ thể khổng lồ của nó ngã xuống đất, bắt đầu bị thiêu

cháy, và từ từ, một đống tro đen rơi vãi trên nền tuyết trắng.

Mẫu trùng thuộc loại yêu thú cấp hai, cấp bậc không cao, về cơ bản ngang với Đoàn Đoàn.

Mà Hồ Bát Nhất lại là cấp Đại tông sư, cộng thêm thanh kiếm gỗ đào mà Trương Thiên đưa trước đó.

Sức chiến đấu tự nhiên không thấp, cho nên việc Hồ Bát Nhất có thể dễ dàng chém giết mẫu trùng trước mặt cũng không khiến Trương Thiên kinh ngạc.

“Lão Hồ, thân pháp của cậu càng ngày càng cao siêu rồi đấy, sắp đuổi kịp Bàn gia tôi rồi.” Bàn Tử nhìn bóng lưng Hồ Bát Nhất, vẻ mặt có chút phấn khích.

Gió nhẹ thổi qua, tro bụi trên mặt đất bay đi, hòa vào núi non trùng điệp.

Bàn Tử lúc này chạy đến trước mặt Hồ Bát Nhất, nhìn thấy ánh mắt có phần ngây ngẩn của ông, gãi gãi đầu.

“Thôi rồi, lão Hồ lại bắt đầu nữa rồi.” “Lão đại, bây giờ chúng ta có xuống dưới không?” Bàn Tử nhìn vách núi trước mặt, không khỏi hỏi.

Chương 716

Trương Thiên nhìn ra xa, hắn suy nghĩ kỹ rồi nói.

“Xuống thì chắc chắn phải xuống rồi, chúng ta bỏ phiếu lần nữa đi, ai muốn cùng xuống thì giơ tay, ai muốn theo kế hoạch ban đầu của tôi thì không cần giơ.” Trương Thiên nhìn những người xung quanh.

Nhưng điều khiến Trương Thiên bất ngờ là tất cả mọi người xung quanh đều giơ tay, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng giơ tay lên.

“Tiểu Trương gia, nếu đã đến đây thì chúng tôi đương nhiên không định ở trong không gian của anh.” “Cho nên, chúng tôi cũng muốn vào, tôi không tin cái tháp đó có thể làm gì được chúng tôi.” Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thiên, vẻ mặt có chút kiên định.

Bên cạnh cậu, Vương Bán Nguyệt cũng gật đầu đồng tình.

“Đúng, Bàn gia không sợ, nếu làm rùa rụt cổ thì sao Bàn gia có thể gọi là Vương Bán Nguyệt được.” Vương Bán Nguyệt nói thẳng.

Vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Nhìn bộ dạng của mấy người trước mặt, Trương Thiên không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ gật đầu.

“Được, tôi hiểu rồi, vậy bây giờ chúng ta vào thôi, thay đổi chiến lược, sau khi vào trong, nhất định phải đi cùng nhau.” “Nhớ kỹ, bất kỳ âm thanh nào, bất kỳ ai cũng không được đáp lời.” Trương Thiên nói, mọi người đều gật đầu.

Sau khi xác định xong, mọi người bắt đầu hành động.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh đi trước.

Theo sau hai người nhảy xuống vách núi, những người khác cũng lần lượt theo sau.

Vách núi này rất cao, nếu muốn nhảy xuống mà không chết thì cần phải đạp lên vách đá để di chuyển.

Trương Thiên liên tục đạp nhẹ chân, thân hình hắn cũng dần dần xuống đến đáy thung lũng.

Vết nứt trước mặt rất sâu, Trương Thiên ước tính đơn giản lúc xuống, e rằng cũng phải đến cả trăm mét.

Vách núi cao như vậy mà những con côn trùng màu xanh lam kia có thể đến nhanh như thế, có thể thấy tốc độ của chúng cũng không tầm thường.

Đến được dưới đáy, Trương Thiên và Trương Khởi Linh là những người đầu tiên.

Trương Thiên nhìn hẻm núi tối đen, nhíu mày.

Đứng giữa hai dải đất đen của hẻm núi, Trương Thiên lại không cảm nhận được bất kỳ luồng khí tức kỳ lạ nào.

Nói cách khác, hoàn toàn không cảm nhận được yêu khí.

"Không đúng, theo lý mà nói, nếu yêu tháp ở đây thì phải có nguồn khí tức rất mạnh mới phải." "Trừ khi yêu tháp đó có phương thức đặc biệt nào đó, khiến ta không thể tra ra được khí tức." Trương Thiên thầm nghĩ.

Lúc này trên đầu, Bàn Tử và mấy người khác cũng lần lượt nhảy xuống.

Bàn Tử đáp xuống đất, phủi lớp bụi vốn không có trên người.

"Sâu thật đấy, nơi sâu thế này, e rằng chỉ có Bàn gia mới với tới được." Bàn Tử nhìn xung quanh, không khỏi cảm thán.

“Một tấc sâu, một tấc mạnh, Khải Toàn huynh, tôi, Bán Nguyệt, không đồng ý với lời cậu nói đâu, rõ ràng là chúng ta cùng với tới mà.” Vương Bán Nguyệt lúc này cũng đáp xuống.

Trông hắn có vẻ hơi gắng sức.

Cũng phải, tu vi của hắn không cao lắm, nếu so với Bàn Tử thì còn kém xa.

“Chúng ta đi thăm dò xung quanh trước, sau đó sắp xếp lại trang bị.” Trương Thiên nhìn xung quanh, khẽ nói.

Hai bên Trương Thiên là hai vách núi không thấy đỉnh, dưới chân là một lớp tuyết mỏng, mọi người đang đứng trên lớp tuyết đó.

“Ở đây làm gì có thứ gì, lão đại, anh lại đa nghi rồi.” Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng, kéo Vương Bán Nguyệt, hai gã béo bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Trương Thiên thì lấy bộ giáp trong không gian hư huyễn ra, thứ này là công cụ phòng ngự duy nhất của hắn.

Cho nên cần mặc thì vẫn phải mặc.

Hạo Thiên Chân nhìn bộ giáp của mấy người Trương Thiên, trong mắt thoáng qua một tia hâm mộ.

Bản thân không tìm được dược liệu, cũng không chế tạo được loại giáp này.

“Đợi cậu giải quyết xong chuyện bên ngoài, tôi sẽ tặng cậu một bộ.” Trương Thiên nhìn Hạo Thiên Chân.

Vẽ vời thì Trương Thiên rất nghiêm túc, nhưng đây cũng không hẳn là vẽ vời, Trương Thiên gọi đó là mục tiêu, ít nhất là có thể thực hiện được.

“Được.” Hạo Thiên Chân gật đầu, trong lòng cũng đã quyết định

một việc.

“Vãi chưởng, lão đại, đúng như anh nói thật, ở đây lại có dây cáp thật này.” Bàn Tử lúc này hét lên từ một góc.

Vẻ mặt có chút phấn khích.

“Mẹ ơi, ở cái nơi quỷ quái này mà lại có hài cốt, thật là lạ.” Vương Bán Nguyệt gạt lớp tuyết xung quanh đi, miệng bất giác lẩm bẩm.

Trong lúc hắn nói, một bộ xương cũng đồng thời xuất hiện trước mắt mọi người.

Cả nhóm vây lại.

“Đây là cái gì, là di thể của đạo mộ tặc à?” Hạo Thiên Chân cũng nhìn qua.

Có thể xuất hiện thi thể ở đây, khả năng cao là đạo mộ tặc, cũng chỉ có đạo mộ tặc mới xuất hiện ở nơi như thế này.

Người Tạng bình thường sao có thể đến nơi cực kỳ nguy hiểm này được.

“Không đúng, mọi người xem, ở đây hình như còn có một cuốn nhật ký.” Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn qua.

Cùng lúc đó, Trương Thiên cũng giật mình.

Sổ nhật ký, không lẽ đây là cuốn mà cha của Shirley Dương để lại?

Theo như được biết, cha của Shirley Dương hẳn là đã từng đến nơi này.

Sau đó lại ghi chép về Cổ thành Tinh Tuyệt, nhưng cuối cùng lại

chết ở Nam Vân.

“Không đúng lão đại ơi, người bình thường sao có thể xuất hiện ở đây được, chẳng phải lúc trước chúng ta đã gặp phải loại côn trùng màu xanh lam đó sao?” “Tại sao ông ta gặp phải côn trùng mà không biến thành tro, ngược lại còn để lại hài cốt.” Bàn Tử lúc này đặt ra một câu hỏi chí mạng.

Theo tập tính của những con côn trùng đó, khả năng cao là chúng sẽ biến mọi thứ trên đường đi thành tro bụi.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là bộ hài cốt trước mặt lại hoàn toàn nguyên vẹn.

“Họ hẳn không phải đến từ trên xuống, chắc là còn có con đường khác.” “Hơn nữa, tình trạng của những bộ hài cốt này hẳn không phải bị sinh vật đáng sợ tấn công, mà là gặp phải tình huống gì đó.” Trương Thiên nhìn hài cốt, khẽ nói.

Trong lúc hắn nói, Hồ Bát Nhất cũng phát hiện ra vấn đề.

“Cuốn nhật ký này, hình như ghi lại lộ trình đến Cổ thành Tinh Tuyệt.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Shirley Dương nghe vậy, đột nhiên giật mình, cô vội vàng nhìn về phía cuốn nhật ký mà Hồ Bát Nhất nói.

“Để tôi xem.” Shirley Dương nhận lấy cuốn nhật ký, ánh mắt không ngừng lướt qua nội dung bên trong.

Khi nhìn thấy nét chữ và nội dung trong nhật ký, Shirley Dương kinh ngạc.

“Đây là bút ký của cha tôi, không ngờ ở nơi này cũng có, ông ấy vậy mà đã từng đến đây!” Shirley Dương kích động nói.

Trong mắt cô thậm chí còn long lanh lệ hoa.

Cô không ngờ, nơi như thế này, cha cô cũng đã từng đến, rốt cuộc ông đã đi qua bao nhiêu nơi?

Hồ Bát Nhất, Hạo Thiên Chân và những người khác đều hơi kinh ngạc.

Phải biết rằng, ở nơi này, những con côn trùng màu xanh lam rất khó đối phó.

Thậm chí cả chiến hữu của Hồ Bát Nhất cũng đã chết ở đây, thế mà cha của Shirley Dương không những thành công đột phá được sự tấn công của những con côn trùng đó, mà còn đến được nơi này.

"Dương tiểu thư, cha cô thật lợi hại." Bàn Tử nói bên cạnh.

Vẻ mặt cũng thêm vài phần khâm phục.

Người mà gã Bàn Tử này khâm phục rất ít, cha của Shirley Dương là một trong số đó.

Một người bình thường, không chỉ đến được Cổ thành Tinh Tuyệt, mà còn xuyên qua sa mạc, băng sơn, rừng rậm, đầm lầy, Bàn Tử có chút không dám tưởng tượng.

Một người bình thường có thể làm được mấy điều này, thật sự rất khó.

"Tôi cũng không biết ông ấy đã đến đây." Shirley Dương lẩm bẩm, trong mắt cũng thoáng qua chút đau thương.

Hạo Thiên Chân nhìn bộ hài cốt trước mặt.

"Bộ hài cốt này, không lẽ là…" Hạo Thiên Chân không nói hết câu.

"Không phải, chúng tôi đã tìm thấy hài cốt của cha tôi ở Nam Vân, cái này chắc không phải." "Tôi đoán đây là hài cốt của đồng sự của cha tôi." Shirley Dương khẽ nói.

Cha của Shirley Dương cũng là người có tiền, lúc đi mang theo vài

người tùy tùng cũng rất bình thường.

“Hả?

Lại không phải cùng một nơi…” Hạo Thiên Chân vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Theo cậu ta, có thể đến được nơi này đã rất lợi hại rồi, nhưng theo lời của Shirley Dương, cha cô thậm chí không chỉ đến đây.

Shirley Dương gật đầu, không nói thêm gì, mà nhìn vào cuốn nhật ký trước mặt.

Chương 717

Cô đọc từng đoạn ghi chép trong nhật ký.

Dường như sợ bỏ sót bất kỳ một chữ nào. 【Ta đã tìm kiếm vô số manh mối, cuối cùng cũng tìm được một vài manh mối về Cổ thành Tinh Tuyệt.】 【Nghe nói, cổ thành nằm sau một ngọn thiên sơn, chỉ cần vượt qua thiên sơn là có thể nhìn thấy cổ thành.】 【Chúng tôi đã vượt qua vô số ngọn núi, cuối cùng đến được hẻm núi này, những bộ hài cốt trên đường đi khiến chúng tôi không còn tự tin, nhưng chúng tôi không hề lùi bước.】 【Hôm nay, chúng tôi cuối cùng cũng đến được hẻm núi cuối cùng, nhưng lại gặp phải bão tuyết, vì đây là mắt bão, rất nhiều đồng đội bị đông cứng đến chết, chúng tôi đành phải đổi đường đi tiếp.】 【Hy vọng người đến sau đọc được nhật ký này, chú ý đến bão tuyết ở đây.】 Sau khi đọc xong nhật ký.

Shirley Dương từ từ gấp cuốn nhật ký lại.

"Thật là một người vĩ đại, bản thân gặp bão tuyết mà còn để lại lời nhắc nhở cho hậu nhân." Hạo Thiên Chân nói bên cạnh.

Shirley Dương nhìn hẻm núi trước mặt.

Nếu có gió, thì đây quả thực là một mắt bão.

Khi gió thổi vào hẻm núi, dù chỉ là gió nhẹ, nhưng qua sự ép nén của hẻm núi, gió nhẹ cũng có thể được tăng cường lên gấp mấy lần.

"Không ngờ ở nơi này lại có bão tuyết, lão đại, anh nói bão tuyết này cấp cao nhất có thể đạt đến mấy cấp?" Bàn Tử nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên suy nghĩ một lát.

"Nếu bị hai ngọn núi lớn kẹp lại, bão trong khe núi chắc chắn sẽ

lớn hơn bên ngoài, họ không đi vào cũng là bình thường, thay vì vào đó chờ chết, thà đổi đường còn hơn." Trương Thiên nói, hắn nhìn về phía khe hẻm núi đen kịt ở xa.

"Thôi đừng xem cái này nữa, Bàn Tử, cậu đi tìm xung quanh nữa đi." Hồ Bát Nhất nói bên cạnh.

Ông biết tâm trạng của Shirley Dương lúc này chắc chắn không tốt, thay vì cứ nhìn chằm chằm vào cuốn nhật ký không buông, thà đi xem xét tình hình xung quanh trước.

Bàn Tử cũng hiểu ý, gật đầu, hai người liền đi tìm xung quanh.

Hai gã béo đi cùng nhau, không biết có kích hoạt hiệu ứng cộng hưởng nào không.

Chẳng mấy chốc, giọng của hai gã lại vang lên.

"Vãi chưởng, lão đại, mau đến đây, tôi phát hiện ra Thiên Sơn Tuyết Liên." "Thiên Chân, mau nhìn xem, bông sen này đẹp thật." Giọng của hai người gần như vang lên cùng lúc.

Theo sau âm thanh đó, Trương Thiên và mấy người khác lại nhìn qua.

Quả nhiên, trên một vách núi, một đóa sen tuyết trắng như băng hiện ra trước mắt.

Bông sen tuyết giống như một tinh linh nở rộ trong băng giá, dù lạnh lẽo, dù ở nơi tăm tối, cũng không thể ngăn được ánh hào quang mà chúng tỏa ra.

"Đây là dược liệu thượng hạng." "Bàn Tử cậu, vận may tốt quá nhỉ." Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Ông không ngờ Bàn Tử lại có thể tìm thấy thứ này.

Đây là dược liệu thượng hạng để chế tạo thuốc chữa thương.

Trương Thiên cũng có chút ngạc nhiên nhìn Bàn Tử.

Hay thật, hai gã này ở cùng nhau, thật sự đã tạo ra một số buff kỳ lạ.

Không chỉ vận may được tăng cường, e rằng vận xui cũng được tăng cường theo?

Trong lòng có chút kỳ lạ, Trương Thiên nghĩ đến thuộc tính của Bàn Tử.

Gã này lần nào cũng có thể tìm thấy những thứ kỳ quái, cũng có thể tìm thấy một số cơ quan vào những thời điểm thích hợp.

Chẳng lẽ hai gã béo ở cùng nhau, thuộc tính này đã được tăng cường?

Trong lòng có chút kỳ lạ, Trương Thiên cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần không xảy ra vấn đề gì là được.

Sau khi nhìn thấy hoa sen tuyết, Hồ Bát Nhất liền tiện tay hái xuống.

Trương Khởi Linh nhìn bông sen tuyết trước mặt, trong mắt loé lên một tia sáng.

Tuyết Liên Đan, y chưa từng luyện chế qua, nói không chừng cũng có thể mở rộng trình độ luyện chế của mình.

Sau đó Trương Thiên cất hoa sen tuyết vào không gian.

Hai gã béo đi trước giống như máy dò bảo vật, không ngừng ngửi mùi bảo vật xung quanh.

Mọi người cũng bắt đầu tiến về phía trước.

Đương nhiên, giáp cần mặc thì vẫn phải mặc, thứ này ít nhất có thể đỡ được đòn tấn công.

Đương nhiên nếu thực lực giống như vị ở Nam Vân thì coi như Trương Thiên chưa nói gì.

Càng đi sâu vào, Trương Thiên cũng cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Đây không phải là lạnh giá, mà là một luồng lạnh lẽo từ tận đáy lòng.

Rõ ràng, thứ ở phía trước, dù chưa đi tiếp, luồng lạnh lẽo từ tận đáy lòng đã ập đến.

"Lão đại, mau nhìn kìa!

Phía trước có rất nhiều hoa sen tuyết!" Trong lúc Trương Thiên đang suy nghĩ về sự lạnh lẽo xung quanh, tiếng kinh hô của Bàn Tử vang lên.

Trương Thiên cũng nhìn qua, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong mắt hắn loé lên một tia kinh ngạc.

Chỉ thấy trước mặt.

Cả hẻm núi lại nở đầy hoa sen tuyết.

Những bông sen tuyết trắng mọc trên vách đá, trên những tảng đá bên cạnh, thậm chí Trương Thiên còn thấy vài bông mọc trên mặt đất.

Nhìn cảnh tượng chấn động trước mắt, Trương Thiên lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Nơi càng đẹp, càng nguy hiểm, điểm này Trương Thiên có thể nói là đã thấm thía.

"Lão đại, cái này làm Bàn gia tôi nhớ đến cốt hoa lúc trước, thứ đó cũng mọc ở những nơi kỳ quái như thế này, mọc đầy cả một vùng." Bàn Tử nói bên cạnh, trong đầu Trương Thiên cũng nhớ lại cốt hoa.

Giống như Bàn Tử nói, nơi sinh trưởng của hai loại hoa này lại vô cùng tương tự.

“Nhiều hoa sen tuyết như vậy, chúng ta phát tài rồi à.” Vương Bán Nguyệt nói, hai mắt không ngừng sáng lên.

“Rất kỳ lạ, hoa sen tuyết thường mọc ở những nơi cực kỳ lạnh giá trên núi băng, tại sao lại xuất hiện ở nơi này.” “Quan trọng nhất là, hoa sen tuyết không thể mọc thành từng đám.” Giọng của Hồ Bát Nhất không lớn, nhưng trong mắt lại có thêm chút không chắc chắn về sự vật trước mắt.

Trương Thiên gật đầu, giống như Hồ Bát Nhất nói, hoa sen tuyết không thể mọc ở nơi này.

Hơn nữa còn mọc thành từng đám, một cây có thể là trùng hợp, nhưng một đám thì lại khác.

“Hồ huynh đệ, ý anh là thứ này có vấn đề?” Hạo Thiên Chân lên tiếng.

Hồ Bát Nhất gật đầu, ông nhặt một cây sen tuyết trên đất lên, sau đó dùng tay bóp nhẹ, khoảnh khắc tiếp theo, cây sen tuyết vốn đang tươi tốt bỗng chốc héo rũ.

Ngay sau đó, một nụ hoa có hình dạng cực kỳ khó coi xuất hiện trước mắt.

Lá của nụ hoa màu đen, còn đóa hoa thì có màu tím đen kỳ dị.

Lá cây lúc này đang khép lại, giống như một cái đầu rắn.

Trông cực kỳ quỷ dị.

Sau khi nụ hoa bị phát hiện, thứ đó dường như sống lại, đóa hoa kỳ lạ bắt đầu cố gắng mổ vào tay Hồ Bát Nhất.

Nhưng không đợi nụ hoa động đậy, một ngọn lửa của Hồ Bát Nhất đã thiêu rụi đóa hoa kỳ lạ trong tay thành tro.

“Hả?

Cái gì thế kia?

Bàn gia tôi thấy cái gì vậy?

Cái đầu rắn nhỏ lại muốn hôn lên bàn tay nhỏ bé của lão Hồ!" Bàn Tử khẽ nhíu mày.

"Bàn Tử, cậu có thể đừng kinh tởm như vậy được không." Trương Thiên nhìn Bàn Tử, khóe miệng giật giật.

Gã này, miệng không nói được câu nào tử tế.

"Xem ra những bông sen tuyết trước mắt chúng ta đều là loại hoa kỳ quái này." "Nhưng mà, tại sao loại hoa này lại thay đổi hình dạng?" Shirley Dương nhìn một vùng hoa sen tuyết lớn trước mắt, vẻ mặt cũng có thêm chút nghi hoặc.

"Loại hoa này tôi đã từng thấy trong sách dược liệu trước đây, hẳn là một loại thực vật gọi là Độc Xà Hoa." "Khi loại thực vật này nở hoa sẽ tỏa ra một mùi hương đặc biệt, người ngửi thấy mùi hương đều sẽ bị ảo giác." "Hơn nữa, đóa hoa này cũng sẽ thay đổi hình dạng, nghe nói trên đóa hoa có sắc tố tự nhiên, có thể thay đổi màu sắc và hình dạng." Trương Thiên nhìn thứ trước mặt, khẽ nói.

"Gây ảo giác?

Nhưng sao Bàn gia tôi lại không có cảm giác gì cả." Bàn Tử véo véo vào thịt của mình, trong mắt cũng có thêm chút nghi vấn.

Ảo giác lúc trước, thường sẽ có dấu hiệu báo trước, nhưng ở đây lại không có dấu hiệu gì cả.

Bắt đầu luôn.

"Đây chính là điểm đáng sợ của nơi này, từ bây giờ, chúng ta không được chạm vào bất cứ thứ gì." "Cho dù có vàng cũng không được nhặt." Trương Thiên vẻ mặt nghiêm túc.

Lời này cũng là nói cho Bàn Tử nghe.

Hai gã béo vẻ mặt có chút khổ sở, đây không phải là thuần túy muốn dày vò Bàn gia chết sao?

Có vàng mà không nhặt, đó còn là Bàn gia sao.

“Thiêu hết những bông hoa này sao?” Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

Chương 718

“Để lại cũng vô dụng, loại hoa này có độc tính cao, có thể luyện chế độc đan, công dụng không lớn.” Trương Thiên vung tay nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó một lá hỏa phù trực tiếp tiễn đám nụ hoa trước mặt về trời.

“Nếu là chúng ta, e rằng phải xem nửa ngày, không hổ là Hồ huynh đệ.” Hạo Thiên Chân nịnh hót một câu.

Nhưng cậu ta nói cũng đúng, nếu là cậu ta, trong tình hình không có kiến thức phong phú, thật sự có thể sẽ bị mê hoặc.

“Không có, Ngô huynh đệ cũng rất lợi hại, tôi chỉ là tình cờ thôi.” Xung quanh theo ngọn lửa thiêu rụi, Hồ Bát Nhất cũng khiêm tốn nói.

Mọi người bắt đầu tiếp tục tiến về phía trước.

Hạo Thiên Chân và Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu trò chuyện.

Rất nhanh, đi qua biển hoa đã bị thiêu rụi.

Trương Thiên phát hiện, vách núi xung quanh cũng dần dần mở rộng ra một chút, cùng lúc đó, từng cơn gió nhẹ cũng dần dần thổi qua.

Sự lạnh lẽo trong lòng Trương Thiên càng sâu thêm một chút.

“Cuối cùng cũng không còn chật chội nữa, thân hình to lớn của Bàn gia cũng bị ép nhỏ lại rồi.” Bàn Tử lẩm bẩm, Trương Thiên thì có chút nghi hoặc, đi nửa ngày rồi, sao vẫn chưa đến vị trí của yêu tháp.

“Vù vù.” Càng đi vào trong, gió càng mạnh.

La bàn trong tay Hồ Bát Nhất lúc này dường như cũng có chút thay đổi.

Kim chỉ nam không ngừng rung lắc, giống như bị từ trường nào đó nhiễu loạn.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất cũng dần trở nên khó coi.

"Phía trước có thứ gì đó đang cản trở la bàn của tôi, tôi không thể tính ra vị trí chính xác." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

"Có phải là do cơn gió vừa rồi không." Hạo Thiên Chân hỏi.

"Cơn gió vừa rồi hẳn là gió nhẹ sinh ra từ những khe hở của địa huyệt, chắc không phải." Trương Thiên lên tiếng, đồng thời hắn suy nghĩ kỹ.

"Xem ra chúng ta đã tiến vào phạm vi của yêu tháp rồi." "Chắc chắn những nụ hoa lúc trước chính là một trong những chướng ngại vật." Trương Thiên nói, hắn thử mở không gian.

Quả nhiên, không gian hư huyễn ở đây đã không thể sử dụng được nữa.

Thậm chí Trương Thiên dùng toàn bộ ý niệm tràn vào không gian cũng không có tác dụng.

"Quả nhiên, cô ấy không lừa mình." Trương Thiên thầm nghĩ, cũng từ bỏ ý định mở không gian hư huyễn.

Trong không gian, Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Trương Thiên và những người khác, cô cũng đã thử, quả nhiên vẫn không được.

"Không ngờ mấy nghìn năm sau, bản vương lại đến nơi này lần thứ hai, chỉ là bị ép buộc." Tinh Tuyệt Nữ Vương thầm nghĩ, lại có chút hứng thú.

Nghìn năm trước cô đã đến, lúc đó còn gây ra một số chuyện không vui, không ngờ nghìn năm sau, cô lại đến nữa, chỉ là lần này là do Trương Thiên đưa đến.

Hơn nữa nếu Trương Thiên không ra được, cô có thể cũng sẽ bị mắc kẹt bên trong.

“Lão đại, mau nhìn kìa, phía trước có hang động!” Đột nhiên, Bàn Tử hét lên từ phía trước.

Trương Thiên, Trương Khởi Linh và những người khác theo sau.

“Phía trước có nguy hiểm.” Trương Khởi Linh đứng trước mặt Trương Thiên.

Giọng không lớn.

Dựa vào giác quan thứ sáu của mình, Trương Khởi Linh có thể cảm nhận được một chút nguy hiểm.

“Vãi chưởng, thiên tài nào thiết kế cái này vậy, cửa hang lại có một cái vực thẳm.” Bàn Tử đến cửa hang, khi nhìn thấy vực thẳm bên cạnh, cả người giật mình, sau đó lùi lại mấy bước.

Trương Thiên và mấy người khác cũng theo sát đến nơi này.

Nhìn con mương trước mặt, Trương Thiên cũng hiểu ra ngay.

“Đây gọi là sinh tử cách ngại, chỉ cần bước qua, sinh tử sẽ không còn liên quan đến cậu nữa, đây là một thuyết phong thủy rất cũ, không ngờ lại gặp ở đây.” “Theo lý mà nói, trên hang động này hẳn phải có một cánh cửa sinh tử.” Trương Thiên lên tiếng.

“Lại còn có thuyết này nữa à.” Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt nhìn nhau, tỏ ý lần đầu tiên nghe nói.

“Chúng ta chuẩn bị trước một chút, đợi sau khi vào, nhớ kỹ, đừng tò mò.” Trương Thiên lên tiếng, đồng thời hắn bắt đầu rải bùa xung quanh.

Hắn định làm một trận pháp dẫn đường, như vậy cũng có chút bảo đảm.

Nhưng khi Trương Thiên bắt đầu bố trí, hắn lại cảm thấy có gì đó không ổn, ở đây lại có một siêu đại trận mạnh hơn trình độ trận pháp hiện tại của hắn vô số lần!

Xem ra thứ đáng sợ nhất trong yêu tháp có lẽ không phải là bản thân yêu tháp, mà là trận pháp xung quanh nó.

Trương Thiên thầm nghĩ, hắn cũng thu lại động tác đang bố trí trận pháp.

Có một trận pháp mạnh hơn thực lực trận pháp của Trương Thiên quá nhiều tồn tại, Trương Thiên đừng nói là bố trí trận pháp, cho dù là thêm vào vài trận pháp nhỏ trên trận pháp ban đầu cũng không thể.

Trận pháp thường chú trọng tính duy nhất, một trận pháp mạnh sẽ phân biệt được các trận pháp khác.

Trừ khi là người bố trận tự mình thêm vào, người khác tự ý thêm vào sẽ bị phản phệ.

"Thế nào?" Thấy Trương Thiên thu tay lại, Hồ Bát Nhất không khỏi hỏi.

Trương Thiên lắc đầu.

"Xem ra Tây Vương Mẫu không chỉ có thực lực mạnh mẽ, mà bà ta còn biết bố trí trận pháp." "Ở đây có một trận pháp rất lợi hại, tôi tạm thời không rõ là loại hình gì." "Có trận pháp này ở đây, trận pháp của tôi cũng không bố trí được." Trương Thiên có chút bất lực nói.

"Không sao đâu lão đại, chẳng phải là trận pháp không dùng được thôi sao, không có gì to tát cả." "Bàn gia tôi cũng có thể chống đỡ một phương trời." Bàn Tử nói bên cạnh.

Nói thật, gã Bàn Tử này, thật sự không giỏi an ủi người khác.

Mỗi câu nói đều khiến Trương Thiên cạn lời.

Trương Thiên không nói gì, hắn nhìn hang động trước mặt.

"Trận pháp chúng ta tạm thời không biết loại hình, mọi người vào sau cẩn thận một chút." Trương Thiên nói, hắn nhặt một hòn đá ném vào trong.

Sau khi xác định bên trong không có cơ quan, Trương Thiên mới bước vào.

Mọi người theo sau Trương Thiên.

Hai bên lối đi hẹp là vách đá đen.

Loại vách đá này ở dưới núi không thấy ánh mặt trời hàng vạn năm, rất ít khi bị người ta phát hiện.

Lối đi xa xăm rất tối, không thấy điểm cuối, nhưng có một điểm đáng chú ý là, trên vách đá hai bên lối đi có một số hòn đá màu trắng.

"Không ngờ, lối đi này trông cũng khá đẹp." Bàn Tử đứng một bên, nhìn lối đi tối đen, không khỏi lên tiếng.

Những hòn đá màu trắng trong lối đi mơ hồ có thể tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Những luồng sáng đó giống như những ngôi sao trên trời không ngừng lấp lánh.

Đi trong lối đi, giống như đang đi dưới bầu trời đầy sao.

"Nếu không nhìn lầm, đây hẳn là loại đá ma chủng giáp, bên trong lẫn một số thứ giống như huỳnh quang…" Shirley Dương nhìn hòn đá trước mặt, khẽ nói.

"Dương tiểu thư, không ngờ cái này cô cũng nhận ra được, thật lợi hại." Hạo Thiên Chân kinh ngạc nhìn Shirley Dương.

Vốn tưởng Shirley Dương là người có thực lực yếu nhất trong đội của Trương Thiên, nhưng bây giờ xem ra, không phải.

Kiến thức của cô Shirley Dương rất sâu rộng, ngay cả loại đá này cũng có thể nhận ra ngay.

“Không có gì.” Shirley Dương lắc đầu, đối với những điều này cô cũng không kinh ngạc.

Trương Thiên đi phía trước, lối đi này rất dài, và cảm giác rất chật hẹp, tổng thể tạo cho người ta một cảm giác áp bức về tâm lý.

“Đi lâu như vậy, cũng không gặp phải chuyện gì kỳ lạ, Tiểu Trương gia, yêu tháp này cũng chỉ đến thế thôi mà.” Vương Bán Nguyệt nhìn xung quanh, có vẻ đã thả lỏng hơn một chút.

Vốn tưởng yêu tháp được Trương Thiên coi trọng như vậy, sẽ là một nơi rất nguy hiểm.

Nhưng bây giờ xem ra, lại sóng yên biển lặng, ngoại trừ những rắc rối nhỏ gặp phải bên ngoài.

“Bán Nguyệt huynh, có câu nói rất hay, nơi càng an toàn thì càng nguy hiểm.” “Ở đây tuyệt đối có vấn đề, Bàn gia tôi nói đấy, lão đại cũng không cản được.” Bàn Tử giơ ngón tay cái lên nói.

Quả nhiên, Bàn Tử vừa dứt lời, trong hang động lại nổi lên cuồng phong một cách khó hiểu.

Cùng với gió thổi, bước chân của Trương Thiên và những người khác cũng khó khăn hơn một chút.

Hang động giống như một đường ống rất dài, gió thông trong ống, chắc chắn sẽ mạnh hơn gió bình thường rất nhiều.

Mà bây giờ Trương Thiên cảm giác, cuồng phong bên cạnh mình tuyệt đối đã có cấp tám!

Trương Thiên cảm giác cơ thể mình cũng đang chịu một lực cản rất lớn.

Shirley Dương nắm chặt tay Hồ Bát Nhất, hai người khó khăn tiến về phía trước.

Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt thì đi ngược gió, gió cấp tám này cũng không làm gì được họ.

Trương Thiên nhìn hang động tối đen trước mặt, dù cuồng phong hoành hành, hắn vẫn đứng yên không nhúc nhích.

"Cơn gió này hẳn không phải là gió từ hư không, nếu chỉ là những khe hở đơn giản, không thể tạo ra sức gió lớn như vậy được." "Phía trước ít nhất cũng có một vách núi lớn, hoặc là, chúng ta lúc này đang đứng trong một lối đi trên vách núi." Trương Thiên nhìn xung quanh, không khỏi lên tiếng.

Chương 719

Với kinh nghiệm đạo mộ nhiều năm của Trương Thiên, cảnh tượng trước mắt tuyệt đối không bình thường.

Nếu đoán không sai, Trương Thiên có thể khẳng định, dưới chân mình khả năng cao là trống rỗng.

Nói cách khác, bên dưới họ là một vực thẳm rất sâu.

"Vãi chưởng, lão đại anh đừng dọa tôi nhé, Bàn gia sợ độ cao." Bàn Tử nuốt nước bọt.

"Cậu còn nhớ vách núi mà chúng ta gặp phải khi vào không?" Trương Thiên lên tiếng.

Mọi người không khỏi gật đầu, lúc trước họ còn thảo luận một chút, tại sao ở đây lại có một vách núi.

Nhưng bây giờ xem ra, mọi chuyện dường như đã rõ ràng.

Vách núi này và những gì Trương Thiên nói về cơ bản là giống nhau.

Đây căn bản chính là một lối đi sinh tử.

"Quả nhiên, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn." Vương Bán Nguyệt nói bên cạnh, gã này thay đổi thái độ nhanh không kém gì Bàn Tử.

"Chúng ta tăng tốc lên đi, lối đi này khả năng cao là không có cơ quan, nếu tôi đoán không sai." Trương Thiên nói, không khỏi tăng tốc một chút, mọi người cũng gật đầu theo.

Khi tăng tốc, chưa đầy mười phút sau, trước mắt Trương Thiên và những người khác xuất hiện một cánh cửa đá cổ kính.

Cửa đá trông rất cổ kính, trên đó khắc rất nhiều hình điêu khắc.

Khi nhìn thấy những hình điêu khắc này, Trương Thiên nhíu mày.

Những hình điêu khắc này có hình dáng rất kỳ lạ.

Hoàn toàn không liên quan đến các vì sao, môn thần, hay thiên thần Đạo gia mà Trương Thiên biết.

Trương Thiên có chút không phân biệt được là gì.

Mà nguồn gốc của cuồng phong xuất hiện một cách khó hiểu trong hang động lúc trước lại chính là cánh cửa đá này.

Từ trong khe cửa đá, từng trận yêu phong không ngừng thổi ra.

Gió rất mạnh, lại truyền qua lối đi hẹp, dần dần hình thành nên cuồng phong lúc trước.

"Trên này sao lại vẽ mấy con tứ bất tượng vậy, cái thứ này trông kỳ lạ thật, rất giống hồ ly." Bàn Tử nhìn cửa đá trước mặt, một đôi mắt to của gã chỉ muốn dán hết lên đó.

Ánh mắt của Trương Thiên và mấy người khác cũng đã rơi vào cửa đá.

Những thứ khắc họa trên đó tuy không liên quan gì đến một số thần thú mà Trương Thiên biết, nhưng Trương Thiên vẫn có thể lờ mờ nhận ra là gì.

Cả cánh cửa đá khắc chín bức tượng.

Mỗi bức đều được khắc họa sống động như thật.

Trông giống như chúng đang sống vậy.

Và điều thu hút sự chú ý nhất chính là bức tượng ở dưới cùng.

Đó là một sinh vật có chín cái đuôi.

Trông rất giống hồ ly, nhưng lớn hơn hồ ly rất nhiều, cảm giác

chung cho Trương Thiên là một con sói!

Giữa hai hàng lông mày của bức tượng toát lên một vẻ anh khí, sự hung ác trong mắt càng lộ rõ.

Dù chỉ nhìn vào bức tượng thôi cũng khiến lòng Trương Thiên có chút run rẩy.

"Đây không phải là Cửu Vĩ Hồ chứ?" Trương Thiên kinh ngạc trong lòng.

Truyền thuyết về Cửu Vĩ Hồ thì có rất nhiều.

Trực quan nhất là ở nước kim chi, họ thường coi Cửu Vĩ Hồ là thần thú của nước mình.

Còn trong từ điển Đạo gia, Cửu Vĩ Hồ là một sinh vật không may mắn.

Đương nhiên trong đó cũng có thể tồn tại một số ấn tượng cố hữu.

Nhìn thấy thứ này, Trương Thiên nghĩ đến Đoàn Đoàn, đây không phải là cùng tộc với Đoàn Đoàn chứ.

Tu vi hiện tại của Đoàn Đoàn tuy không cao, nhưng so với yêu tà bình thường thì lợi hại hơn không ít.

Hơn nữa gã này cũng có cái đuôi lớn.

Bây giờ dường như cũng có ý định mọc ra hai đuôi.

Đương nhiên Trương Thiên cũng không quan sát kỹ nên cũng không rõ.

"Đây không phải là Cửu Vĩ Hồ trong truyền thuyết chứ." Hạo Thiên Chân nhìn cửa đá, không khỏi lên tiếng.

"Xem ra khả năng cao là vậy, Cửu Vĩ Hồ vẫn luôn được gọi là

Cửu Vĩ Yêu Hồ, chuyên hút tinh khí của đàn ông để đạt được hiệu quả tu luyện." "Tương truyền vào thời cổ đại, thời kỳ Trụ Vương nhà Thương, yêu hồ hoành hành, càng dấy lên một trận hồ phong." Giọng khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Sau khi ông nói xong, lông mày cũng nhướng lên.

Yêu tháp có chín tầng, mà những hình điêu khắc trên cửa đá trước mặt cũng là chín.

Sự tương ứng này không phải là… Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu.

"Lão Hồ, cậu đoán không sai, sinh vật trên cánh cửa này khả năng cao chính là những thứ bị phong tỏa trong yêu tháp." Trương Thiên thấy Hồ Bát Nhất nhìn mình, gần như ngay lập tức đưa ra kết luận.

Ở cùng nhau lâu như vậy, Hồ Bát Nhất muốn nói gì Trương Thiên tự nhiên cũng có thể đoán được.

"Vậy lão đại, chúng ta mau xem xem, trên này có những thứ gì." Bàn Tử nói, đầu lại ghé sát vào.

Nhìn từ dưới lên trên.

Dưới cùng là Cửu Vĩ Hồ, tầng thứ tám là một thứ giống con hổ, tầng thứ bảy là một sinh vật rất giống Cửu Vĩ Hồ.

Tầng thứ sáu, thứ năm… Trương Thiên và những người khác xem hết tất cả các hình điêu khắc.

Cuối cùng Trương Thiên phát hiện, những động vật trong này, hắn cũng chỉ nhận ra được vài con.

Điều Trương Thiên quan tâm nhất vẫn là tầng trên cùng, tầng đỉnh của yêu tháp chín tầng.

Sinh vật ở tầng đỉnh trông kỳ quái nhất.

Không giống người, không giống động vật, trông giống như một linh hồn vậy.

Trương Thiên nhìn rất lâu cũng không nhìn ra được gì.

Và điều thứ hai mà Trương Thiên quan tâm là một sinh vật ở tầng thứ năm.

Đó là một hình điêu khắc con rắn.

Con rắn trông có vẻ rất lợi hại, chỉ có một mắt.

Điều này đã thu hút sự chú ý của Trương Thiên.

Trong ấn tượng của Trương Thiên, con rắn một mắt mà hắn từng thấy chỉ có Xà Thần.

Mà lúc đó Trương Thiên còn chưa thấy được Xà Thần thật sự, chỉ là do Tinh Tuyệt Nữ Vương huyễn hóa ra mà thôi.

"Vãi chưởng, đây không phải là Xà Thần thật sự chứ?" Trương Thiên nghĩ đến đây, khóe miệng giật giật.

Cảm giác khả năng rất lớn.

Phải biết rằng, lúc ở Cổ thành Tinh Tuyệt, Trương Thiên đã từng thấy một câu chuyện.

Chuyện kể rằng, vào thời kỳ xa xưa Cổ thành Tinh Tuyệt bị Xà Thần khống chế, và một ngày nọ, một vị tiên nhân đến cổ thành, và mở ra một trận chiến ác liệt với con rắn đen… Câu chuyện đó rất dài, Trương Thiên có thể nói là nhớ rất rõ.

Và lúc đó, cũng là lúc Xà Thần bị phong ấn.

Từ đó suy ra, Trương Thiên có lý do để đoán rằng, bên trong này là Xà Thần.

“Chúng ta chỉ đi dạo bên ngoài, không vào trong chắc không có vấn đề gì chứ.” Trương Thiên thầm nghĩ, nói thật, nếu bảo hắn vào, Trương Thiên thật sự không muốn vào yêu tháp.

Bên trong này rõ ràng là nơi phong ấn những con quái vật đó, có được thứ tốt mới lạ.

Trương Thiên cũng không muốn mạo hiểm lớn như vậy.

Không phải Trương Thiên sợ hãi, mà là Trương Thiên không ngốc, vào trong này, mức độ nguy hiểm có thể thấy rõ.

“Những thứ vẽ trên này, sao lại giống tứ bất tượng, chỉ có con rắn nhỏ này trông còn có vẻ nghiêm túc.” Vương Bán Nguyệt nhìn nửa buổi, hắn cũng không nhìn ra được gì.

“Con rắn trên này, làm tôi nghĩ đến một thứ.” Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

Shirley Dương cũng toàn thân chấn động.

Thứ đó không ai hiểu rõ hơn cô.

“Hồ, ý anh là…” “Không sai, tôi đoán, bên trong đó có thể phong ấn Xà Thần.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Bàn Tử hít một hơi.

Chương 720

“Lão Hồ, chân có thể rửa lung tung, nhưng người thì không thể chỉ lung tung được đâu, không cẩn thận là nói trúng thật đấy.” Bàn Tử nghe vậy suýt nữa thì nổi điên.

Lúc đó con rắn lớn kia suýt nữa thì dọa chết Bàn Tử, bây giờ Hồ Bát Nhất lại nói thẳng khiến Bàn Tử phá phòng tuyến tâm lý.

Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái.

“Cậu lại không vào, sợ cái gì.” Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử gãi gãi đầu.

“Lão Hồ cậu nói có vẻ cũng có lý.” Bàn Tử nói, vỗ vỗ ngực.

“May mà Bàn gia không phải đối mặt với rắn, tốt quá.” Bàn Tử trong lòng có chút may mắn, dường như sợ gặp phải rắn độc vậy.

Trương Thiên thì lại nhìn lại những con vật trên tượng đá một lần nữa.

Trong đầu cũng không ngừng tìm kiếm kiến thức và tên gọi liên quan đến những con vật này.

Nhưng Trương Thiên nghĩ nửa buổi, cuối cùng cũng không nghĩ ra được tên của một số con vật.

“Khi nào chúng ta vào?” Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thiên hỏi.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh, rồi lại nhìn cửa đá bên cạnh.

“Mọi người chuẩn bị xong chưa?” Trương Thiên hít một hơi, áo giáp trên người Trương Thiên dường như phồng lên một chút.

“Luôn sẵn sàng.” “Yên tâm đi Tiểu Trương gia, cho dù Thiên Chân

mất mặt, Bàn gia cũng sẽ không mất mặt đâu." "Có cần tôi bố trí một ít thuốc nổ ở đây không?" Mọi người liên tục nói.

Trương Thiên thấy Trương Khởi Linh cũng khẽ gật đầu, hắn nhìn Shirley Dương nói.

"Thuốc nổ thì không cần, chúng ta cho dù có kích hoạt thuốc nổ, e rằng cũng không thể lay chuyển được xung quanh một chút nào." Trương Thiên nói, hắn nhìn những vách đá xung quanh, loại vách đá này rất cứng, cộng thêm trước mặt là vách núi lớn như vậy, một khi phát nổ, rất có thể sẽ xảy ra sạt lở núi.

Lúc đó Trương Thiên lo rằng con đường duy nhất cũng sẽ bị vùi lấp.

Shirley Dương cũng nghĩ đến hậu quả này, thấy Trương Thiên phủ nhận cô cũng không nói thêm gì.

Thấy mọi người đều đồng ý, Trương Thiên cũng không nói nhiều nữa, tay đặt lên cửa đá trước mặt.

Trương Thiên bây giờ cũng được coi là tinh thông về cơ quan, giống như Trương Khởi Linh, tay đặt lên vách đá, dùng nội khí là có thể thăm dò được cơ quan phía sau vách đá.

Chỉ thấy Trương Thiên sờ soạng trên cửa đá một lát, khoảnh khắc tiếp theo, tay Trương Thiên đặt lên tượng đá Cửu Vĩ Hồ.

Tay khẽ ấn một cái, khoảnh khắc tiếp theo, tượng đá vốn nguyên vẹn bị Trương Thiên ấn xuống lại lõm vào một mảng.

Ngay sau đó, cửa đá bắt đầu di chuyển, hai cánh cửa lớn bắt đầu mở vào trong.

Cuồng phong cũng theo cánh cửa mở ra mà trở nên dữ dội.

Mái tóc của Trương Thiên bị cuồng phong từ cánh cửa mở ra thổi

bay lên, mắt hắn cũng khẽ nheo lại.

“Lão đại, anh thật sự càng ngày càng thành thạo rồi, cơ quan này nói mở là mở à.” Bàn Tử kinh hô.

Lúc trước Trương Thiên mở cơ quan, đều phải mò mẫm nửa ngày, bây giờ thì tốt rồi, tốc độ mở cơ quan của Trương Thiên đã có thể sánh ngang với nhị ca.

Trở thành người đàn ông nhanh nhất trong đội.

“Loại cơ quan này cũng không được coi là cơ quan, yêu tháp này cũng căn bản không có ý định dùng cơ quan để nhốt người khác.” “Tôi lại cảm thấy, yêu tháp này là cố ý để người ta vào.” Trương Thiên khẽ nói.

“Đúng, tôi cũng có cảm giác này, xung quanh yêu tháp căn bản không có một cơ quan nào ra hồn, thậm chí cả nguy hiểm cũng không có.” Hồ Bát Nhất phụ họa, ông đã có cảm giác này từ rất sớm, xung quanh yêu tháp không có cơ quan, điều đó chứng tỏ bản thân yêu tháp chính là cơ quan.

Trương Thiên gật đầu, không nói thêm gì, tay vung lên một ngọn lửa xuất hiện, chiếu sáng con đường phía trước.

“Ê, lão đại, chúng ta không phải có đèn rọi sao?

Tại sao không dùng đèn rọi?” Bàn Tử nghi hoặc hỏi.

“Tôi vừa xem rồi, không gian hình như không dùng được nữa.” Trương Thiên bất lực xua tay.

“Cái gì?” Khi nghe tin không gian không dùng được, không chỉ Bàn Tử, mà cả Hồ Bát Nhất cũng có chút kinh ngạc trên mặt.

Không gian không dùng được, điều đó có nghĩa là, họ đã mất đi một con át chủ bài!

Mắt Bàn Tử trợn tròn.

Trong mắt cũng toàn là sự kinh ngạc.

Hay thật, không gian không dùng được rồi, vậy ba lô họ mang theo, còn có một loạt trang bị chẳng phải là không thể lấy ra được sao?

"Lão đại, gà quay của Bàn gia, còn có trang bị của Bàn gia đều ở trong không gian, thế này không phải là toi rồi sao." Bàn Tử nói, vẻ mặt còn có chút uất ức.

Không lấy ra được, mình chẳng phải là đã chuẩn bị lâu như vậy một cách vô ích sao.

"Những thứ không quan trọng đó lấy ra hay không cũng không sao, chỉ cần những thứ quan trọng mang theo là được." Trương Thiên nhìn phía sau mọi người.

Shirley Dương sau lưng đeo một cái ba lô nhỏ, cô không bỏ đồ vào trong, mà là khi đến Tây Tạng đã lấy ba lô ra.

Như vậy cũng tiện, còn Hồ Bát Nhất cũng mang theo đồ của mình, chỉ là có một số thứ dư thừa ở trong không gian mà thôi.

"Đợi đã, nếu không lấy ra được, vậy đồ của chúng ta chẳng phải là…" Vương Bán Nguyệt kinh hô một tiếng, trong mắt có chút kích động.

Hay thật, họ đã bỏ toàn bộ đồ đạc vào không gian của Trương Thiên.

Hay thật, bây giờ họ có thể nói là hai tay trắng.

"Thiên Chân toi rồi, chúng ta không có trang bị rồi." Vương Bán Nguyệt vẻ mặt uất ức.

"Đừng vội, có thể chỉ là tạm thời thôi." Hạo Thiên Chân vỗ vỗ vai

Bàn Tử, Bàn Tử bĩu môi, lại nhìn Trương Thiên.

"Không sao, có Tiểu Trương gia ở đây, chắc không sao đâu." Bàn Tử cười hì hì, Hạo Thiên Chân vỗ trán, gã này vừa rồi còn cảm giác cấp bách đâu rồi.

"Tuy không có không gian, nhưng chắc vấn đề cũng không lớn, đa số trang bị đều mang theo người, ảnh hưởng không lớn." Trương Thiên khẽ nói.

Hắn bước đi phía trước.

Mọi người cũng theo sát phía sau.

Giống như Trương Thiên nói, tuy không gian hư huyễn không dùng được, may mà trang bị của mọi người vẫn ở bên ngoài, ít nhất vũ khí không bị bỏ lại.

Nếu vũ khí bị bỏ lại, Trương Thiên có lẽ sẽ cân nhắc quay về lấy đồ trước rồi nói sau.

Mọi người lần lượt tiến vào cửa đá.

Sau khi bước vào cửa đá, chỉ nghe một tiếng động nặng nề vang lên.

Ngay sau đó, cửa đá trước mắt lại đóng sầm lại.

Rõ ràng, bây giờ chỉ có một con đường, phải đi qua yêu tháp mới được.

Ngọn lửa trong tay Trương Thiên không ngừng nhảy múa.

Dần dần, bước chân của mọi người cũng đến một khu vực tương đối rộng rãi, không gian phía sau cửa đá tương đối lớn.

Sau khi mọi người tiến vào, Trương Thiên phát hiện, gió xung quanh dường như đã nhỏ lại.

Cuồng phong lúc trước đã biến mất không thấy đâu.

Cùng lúc đó, trong lòng Trương Thiên cũng có thêm một số cảm giác khác lạ.

"Cảm giác lạnh quá, còn lạnh hơn cả ở Nam Vân lúc trước." Trương Thiên rùng mình một cái.

Cảm giác ở đây mang lại cho hắn còn mạnh mẽ hơn cả ở Nam Vân.

Không hổ là thứ mà Tây Vương Mẫu năm xưa tạo ra, thứ này quả nhiên lợi hại.

"Lão đại, mau nhìn kìa, bên đó hình như có chút ánh sáng huỳnh quang!" Đột nhiên, Bàn Tử chỉ vào nơi không xa nói.

Ánh mắt hướng về phía trước.

Chỉ thấy ở nơi không xa phía trước, trong lối đi tối đen, từng đốm sáng lấp lánh đang nhẹ nhàng nhảy múa.

Cùng với sự nhảy múa của ánh sáng, Trương Thiên cũng cảm nhận được một chút cảm giác không tầm thường.

"Màu xanh lam." Khóe miệng Shirley Dương khẽ động.

Ánh sáng màu xanh lam không thường thấy, hơn nữa loại ánh sáng này trông rất giống cảm giác trên người con hỏa giai trùng lúc trước.

Âm lãnh, và có vẻ hơi ẩm ướt.

"Hang động này trông kỳ lạ thật, lão đại chúng ta mau đi xem." Bàn Tử nói, hắn đi phía trước.

Mọi người bước trên đá, phát ra những tiếng động giòn tan.

Rất nhanh, bước chân của mọi người đã đến khu vực phát sáng.

Bàn Tử đi đầu thò đầu vào.

Vốn tưởng Bàn Tử sẽ phát ra tiếng kinh ngạc nào đó, nhưng, mọi người ở sau Bàn Tử đợi rất lâu mà gã vẫn không nói một lời.

"Vãi chưởng, Bàn Tử cậu sao vậy?

Sao không nói gì nữa." Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử chui đầu vào đường hầm, không nói một lời, trong lòng mọi người cũng có thêm chút nghi hoặc.

Chương 721

"Ôi trời ơi, mọi người mau đến xem." "Đây tuyệt đối là chuyện ly kỳ nhất mà Bàn gia tôi từng thấy!" Tiếng kinh hô của Bàn Tử vang lên.

Trương Thiên có chút nghi hoặc, hắn đi về phía cửa hang.

Ánh mắt nhìn vào bên trong nơi phát ra ánh sáng huỳnh quang.

Khi nhìn thấy tình hình trước mắt, nói thật, Trương Thiên cũng không khỏi ngẩn người.

Chỉ thấy bên trong hang động trước mặt, một tòa yêu tháp phát ra ánh sáng xanh lam xuất hiện trước mắt.

Không gian trước mặt rất lớn, vô số sợi xích khổng lồ khóa chặt yêu tháp, tạo thành những gông cùm kỳ dị xung quanh yêu tháp.

Cùng với sự xuất hiện của những sợi xích, Trương Thiên cũng phát hiện vị trí xây dựng của yêu tháp này cũng vô cùng bất thường.

Xung quanh toàn bộ yêu tháp là một vực thẳm khổng lồ.

Yêu tháp giống như đang lơ lửng giữa không trung vậy.

Nhìn xuống dưới, vực thẳm đen kịt không thấy đáy, hơn nữa những bức tường ở đây cũng tỏa ra từng tia sáng huỳnh quang.

Nhìn từ vách tường, hắn là loại tường rất trơn.

Nếu rơi xuống, trong trường hợp không biết bay, căn bản không thể sống sót.

Cho dù là leo tường, cũng cần một chút điểm tựa, ví dụ như lá cây, vách tường, v.v., nhưng loại đá này rất trơn, căn bản không thể bám víu được.

Vực thẳm đen kịt tạo thành một vòng tròn màu đen, bao vây toàn bộ yêu tháp.

Còn nhìn về phía yêu tháp.

Vẻ ngoài của yêu tháp cũng trông vô cùng quỷ dị.

Toàn bộ yêu tháp không phải được làm bằng đá, mà là một loại gỗ đặc biệt.

Toàn bộ khung gỗ trông rất lớn.

Yêu tháp tỏa ra một luồng ánh sáng xanh u ám cổ xưa, trông có chút rợn người.

Tại nơi có ánh sáng xanh lam, nhìn kỹ, có thể thấy rất nhiều sọ người, những chiếc đầu lâu đó phát ra từng luồng ánh sáng xanh lam, giống như linh hồn vậy.

Tháp tổng thể cao khoảng năm sáu mươi mét, trông cực kỳ đồ sộ, và chiều rộng của mỗi tầng cũng đạt đến ba bốn mươi mét.

Nhìn từ quy mô này, đây tuyệt đối là một yêu tháp cấp độ biến thái.

Trương Thiên nhìn thứ trước mặt, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thứ này, mình đứng dưới chân yêu tháp trông thật nhỏ bé.

“Mau nhìn kìa, bên đó hình như có một bức tượng.” Vương Bán Nguyệt chỉ vào nơi không xa, bức tường tối đen.

Từ ánh mắt của Vương Bán Nguyệt có thể thấy, ở phía bên kia của yêu tháp, một bức tượng khổng lồ đang được điêu khắc trên đỉnh của bức tường.

Nhìn kỹ, xung quanh yêu tháp, toàn bộ đều có loại tượng này.

Và mỗi động tác của bức tượng, dường như đều không giống nhau.

Có bức là tư thế tấn công, có bức thì cầm vũ khí, đứng tại chỗ.

Vị trí của bốn bức tượng này lại rất có ý nghĩa, ở bốn phương vị đông, nam, tây, bắc.

Theo cách nói của Trương Thiên, chính là bốn huyệt vị.

"Yêu tháp này lớn quá, trông có vẻ không có đường đi." Hạo Thiên Chân nhìn yêu tháp trước mặt, cậu lại nhìn sang bên, dường như không có lối đi.

Thế này đi kiểu gì?

"Những sợi xích này chính là lối đi." "Chúng ta nếu muốn qua đó, xem ra chỉ có thể đi qua yêu tháp." Trương Thiên nhìn những sợi xích trước mặt, lên tiếng.

"Tiểu Trương gia, những bức điêu khắc đó dùng để làm gì?" Vương Bán Nguyệt đứng một bên hỏi.

"Có tác dụng trấn áp, hơn nữa, trên bức tượng có một luồng khí tức kỳ đặc, tuy đã lâu đời, nhưng vẫn rất mạnh mẽ." "Tôi đoán, đây hẳn là tượng của Tây Vương Mẫu." Trương Thiên chuyển ánh mắt về phía bức tượng, giọng nói không lớn.

Sau khi hắn nói xong, tất cả mọi người đều nhìn qua, Tây Vương Mẫu, thật sự tồn tại sao?

Bà ta trông như thế nào?!

"Đây là Tây Vương Mẫu sao?" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên từ bên cạnh.

Đôi mắt gã cũng dán chặt vào pho tượng điêu khắc trong bóng tối.

Khi nhìn thấy dung mạo của pho tượng, Bàn Tử mím mím môi.

Không biết có phải cố ý làm đẹp hay không, Tây Vương Mẫu lúc này trông lại có thêm vài phần anh khí.

Hơn nữa, giữa hai hàng lông mày cũng toát lên cảm giác phóng khoáng.

Chỉ xét riêng khuôn mặt của tượng đá, quả thực rất đẹp.

Nhưng Trương Thiên không chắc người phụ nữ này có thật sự trông như vậy không.

Dù sao thì theo truyền thuyết, Tây Vương Mẫu vẫn luôn khổ tâm nghiên cứu bí quyết bất tử, cũng đã làm rất nhiều chuyện trái với nguyên lý.

Có điều Trương Thiên không hiểu rõ lắm, nên cũng không thể đánh giá nhiều.

"Trông cũng xinh đẹp phết nhỉ, Bàn gia thấy chắc là một cô gái tốt," Vương Bán Nguyệt khen ngợi ở bên.

Hạo Thiên Chân vỗ trán, thế mà cũng gọi là cô gái tốt?

Sao Bàn Tử này lại còn trông mặt mà bắt hình dong thế.

"Bên trong tượng đá này chắc là được rót vào một ít sức mạnh của bà ta nên mới có cảm giác uy áp." "Chắc là để tạo hiệu ứng răn đe, gần giống với Lỗ Thương Vương mà chúng ta gặp trước đây, bốn pho tượng đá trấn áp quanh quan tài, có tác dụng răn đe," Hồ Bát Nhất lên tiếng giải thích.

"Tạm thời đừng quan tâm đến chuyện này, chúng ta hãy nghiên cứu xem làm thế nào để đi qua cái yêu tháp này đã," Tuyết Lỵ Dương nói.

Toàn bộ chiều dài và khoảng cách của yêu tháp đều không hề gần.

Hơn nữa, vị trí địa lý của yêu tháp cũng vô cùng hiểm trở, muốn đi

qua xem ra cũng không dễ dàng.

Quan trọng nhất là ở phía bên kia, toàn bộ yêu tháp được kết nối bởi vô số sợi xích khổng lồ.

Xung quanh không có cầu, điều đó có nghĩa là nhóm Trương Thiên cần phải đi qua hai sợi xích.

"Bây giờ chỉ có một cách để qua, đó là đi trên xích sắt, và không thể đi đường vòng," Trương Thiên nhìn xung quanh, bất đắc dĩ nói.

Tình hình xung quanh rất đặc biệt, bốn phía đều trống không, làm sao mà đi vòng được?

Cơ bản là không thể.

"Vậy chúng ta phải qua đó thế nào?

Dù sao cũng phải đi qua yêu tháp," Hạo Thiên Chân lên tiếng.

"Hồ Bát Nhất~" Đột nhiên, trong lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi, bên tai Hồ Bát Nhất vang lên một giọng nói quen thuộc.

Giọng nói mang theo chút kích động, lại có chút khó tin.

Hồ Bát Nhất đột nhiên trợn to mắt.

Hắn không ngừng nhìn xung quanh.

"Hỉ Tử!" Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc.

Hắn tuyệt đối không nghe nhầm, vừa rồi chắc chắn là giọng của người đồng đội đã mất tích ở đây nhiều năm trước.

Người anh em của hắn, người đã cứu mạng hắn năm đó!

"Hỉ Tử, là cậu phải không?" Hồ Bát Nhất liên tục nhìn quanh, nhưng ngoài tiếng gió ra, dường như chẳng có gì cả.

"Lẽ nào là nghe nhầm." Hồ Bát Nhất khẽ cau mày.

Theo lý mà nói, với tu vi hiện tại của Hồ Bát Nhất, không nên xuất

hiện loại ảo giác sơ cấp này mới phải.

“Lão Hồ, cậu sao vậy?” Bàn Tử thấy vẻ mặt Hồ Bát Nhất có chút thất thần, liền lay lay vai hắn.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, nhìn không gian màu xanh u tối xung quanh.

“Tôi không sao, đã bàn ra cách đi qua chưa?” Hồ Bát Nhất lắc đầu hỏi.

“Ừm, lão đại nói rồi, bây giờ có hai cách, một là nhắm mắt đi qua, hai là thử đi thẳng qua,” Bàn Tử nói bên cạnh.

“Thế chẳng phải là nói như không nói sao?” Hồ Bát Nhất gãi đầu, mặt đầy mờ mịt.

“Bàn Tử, đừng nói bậy.” “Hai cách, một là dùng người giấy, mô phỏng hình dáng của chúng ta, sau đó để người giấy thay chúng ta đi qua trước một lượt.” “Cách thứ hai, tôi sẽ buộc một sợi dây, chúng ta cùng nhau đi qua, nhớ là không được buông dây, như vậy chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.” Trương Thiên lên tiếng, đồng thời liếc Bàn Tử một cái.

Gã này suýt nữa thì làm Hồ Bát Nhất nghĩ lệch đi.

“Ra là vậy.” Trong mắt Hồ Bát Nhất hiện lên vẻ đã hiểu.

Những gì Bàn Tử nói lúc nãy nghe đã thấy không đáng tin rồi, quả nhiên vẫn phải là Trương Thiên, đây mới gọi là chuyên nghiệp.

Chương 722

"Vậy chúng ta bắt đầu đi," Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Trương Thiên cũng gật đầu, hai người lấy ra mấy lá bùa vàng từ trên người.

Bùa giấy là thứ về cơ bản họ luôn mang theo bên mình.

Ít nhất đến lúc cần dùng cũng không lo không có.

Khi bùa vàng xuất hiện, mọi người đều đổ dồn ánh mắt qua.

"Người giấy, đó là gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía trước.

Cô cũng rất hứng thú với người giấy.

"Một loại thế thân, trong Đạo gia gọi là thế tử quỷ." "Người giấy không có ý thức, chỉ hành động theo mệnh lệnh của chúng ta." Trương Thiên vừa nói vừa gấp lá bùa vàng lại.

Rất nhanh, một vật nhỏ hình người được Trương Thiên gấp xong.

Khi hình người nhỏ xuất hiện, tay Trương Thiên cũng bắt đầu múa trên người nó.

Động tác của Hồ Bát Nhất và Trương Thiên về cơ bản là giống nhau.

Khoảng ba phút sau, hai người giấy đã được gấp xong.

"Vạn vật quy linh, đạo pháp quy khư, phụ linh vi nhân, đạo pháp tự nhiên…" Từng câu khẩu quyết được Trương Thiên và Hồ Bát Nhất niệm lên.

Theo một luồng kim quang bắn ra từ đầu ngón tay, hai người giấy kia vậy mà "sống" lại.

Cơ thể người giấy bắt đầu thay đổi.

Dần dần, một người giấy biến thành hình dáng của Trương Thiên, người còn lại biến thành hình dáng của Hồ Bát Nhất.

Thần thái và sắc mặt gần như giống hệt.

"Vãi chưởng, Bàn gia lần đầu tiên thấy đạo pháp này đấy, lão đại, mau dạy tôi đi." Bàn Tử nhìn hình người nhỏ gần như y hệt trước mắt, không khỏi có chút kích động.

"Bàn Tử, cậu học cái này để làm gì?" Nhìn Bàn Tử kích động, Trương Thiên không khỏi hỏi.

Sao gã này lại hứng thú với cái này.

"Lão đại, cái này thì anh không hiểu rồi, biết thêm một đạo pháp là có thêm một con đường." Bàn Tử nháy mắt.

"Cái đó, tiểu Trương gia, thứ này, có thật không…" Vương Bán Nguyệt lên tiếng.

Trương Thiên lập tức hiểu ra.

Khóe miệng hắn giật giật.

Hay cho các cậu, mình thì nghĩ đến thế thân, còn hai gã này rốt cuộc đang nghĩ đến cái quái gì vậy?

Thật sao?

Thứ này vốn là giả, lấy đâu ra thật?

Nhưng bị hai gã Bàn Tử nói vậy, Trương Thiên cũng nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Nếu như kết hợp dung mạo của các minh tinh ở kiếp trước, chẳng phải là… khụ khụ, lạc đề rồi.

"Đi." Trương Thiên bấm quyết, chỉ về phía yêu tháp.

Hồ Bát Nhất cũng bấm quyết.

Chỉ thấy bóng dáng hai người giấy từ từ đi về phía sợi xích.

Ánh mắt mọi người càng dán chặt vào người giấy trước mặt, sợ rằng chỉ cần dời mắt đi là sẽ bỏ lỡ.

Rất nhanh, người giấy bước lên sợi xích.

Cùng lúc bước lên, xung quanh vậy mà bắt đầu nổi lên một trận yêu phong.

Gió khá mạnh, hai bóng người trông có vẻ chao đảo.

"Chết tiệt, gió lớn thật, lão đại, đây tuyệt đối không phải là gió tự nhiên đâu nhỉ," Bàn Tử nói.

"Đây là gió thổi ra từ trong yêu tháp." Trương Thiên liếc nhìn yêu tháp.

Trên yêu tháp, những cái đầu lâu phát ra ánh sáng xanh lam không biết từ lúc nào đã há miệng ra.

Khi miệng đầu lâu há ra, yêu phong cũng không ngừng gào thét.

"Định." Trương Thiên và Hồ Bát Nhất bấm quyết, hai người giấy đứng yên tại chỗ.

Sau khi người giấy đứng yên, dù cuồng phong có thổi mạnh thế nào, chúng cũng không hề nhúc nhích.

Dần dần, gió tan.

Người giấy lại bắt đầu di chuyển.

Rất nhanh, chúng đã đến khu vực yêu tháp.

Người giấy bước lên mặt đá.

Người giấy đi vòng quanh yêu tháp.

Nhưng điều khiến Trương Thiên và mọi người ngạc nhiên là, dù

người giấy đi bao nhiêu vòng, chúng vẫn bình an vô sự, thậm chí không gặp một chút nguy hiểm nào.

Gió cũng không thổi nữa.

"Chuyện gì thế này?

Lẽ nào, bên trong căn bản không có nguy hiểm?" Mọi người thầm nghĩ, suy nghĩ của ai nấy cũng bắt đầu dao động.

"Lão đại, người giấy này trông không có vấn đề gì cả." "Có khi nào lão già kia cố ý dọa chúng ta không," Bàn Tử nói bên cạnh.

Gã nhìn người giấy trước mắt.

Người giấy đi quanh yêu tháp mấy vòng, cứ như đang đi dạo trong nhà mình vậy.

"Không thể nào, chúng ta và ông ta không thù không oán, ông ta không có lý do gì để nói dối." "Nhưng người giấy có thể đi qua sợi xích, điều đó chứng tỏ trên sợi xích chắc là không có vấn đề gì." Trương Thiên suy nghĩ một lúc rồi nói.

Hắn lại thử xem có thể bố trí trận pháp không.

Nhưng điều khiến Trương Thiên thất vọng là hắn quả thực không thể bố trí được trận pháp.

"Chúng ta cũng không thể ở đây mãi được, hay là chúng ta qua đó xem thử trước đi," Vương Bán Nguyệt đề nghị.

Trương Thiên gật đầu.

"Mọi người theo sát, chúng ta qua đó xem thử." Nói rồi, Trương Thiên đi lên phía trước.

Nhưng khi Trương Thiên vừa đi được vài bước, Trương Khởi Linh lại đứng ra.

“Tôi đi trước.” Trương Khởi Linh lên tiếng, đồng thời đứng trước mặt Trương Thiên.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh trước mặt.

Tuy có chút mất trí nhớ, nhưng gã này vẫn thật tốt bụng.

“Được.” Xét đến khả năng có ảo cảnh, việc Trương Khởi Linh đứng ở phía trước không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Lời nguyền trên người Trương Khởi Linh rất có thể là do Tây Vương Mẫu để lại, mà ảo cảnh và trận pháp ở đây cũng là của Tây Vương Mẫu, như vậy chẳng phải tương đương với việc Trương Khởi Linh có thể miễn nhiễm sao?

Tuy nói là vậy, nhưng cũng chỉ có tự mình trải nghiệm mới biết được.

Rất nhanh, mọi người sắp xếp đội hình.

Trương Khởi Linh đi phía trước.

Phía sau, Trương Thiên và những người khác đứng thành một hàng.

Mọi người đều buộc một sợi dây thừng vào người, như vậy cũng có thể tránh bị lạc nhau.

Sợi xích to bằng bắp đùi của Trương Thiên, thật khó tưởng tượng năm đó làm thế nào mà người ta treo được nó lên, hoặc là luyện chế ra nó.

Đi trên sợi xích, mọi người cảm thấy dưới chân có chút lạnh.

Khi bước chân lên, Trương Thiên cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Sợi xích dường như dần dần trở nên mềm mại.

Cùng lúc đó, hắn cũng cảm nhận được sự rung lắc dưới chân.

"Không đúng, ở đây không có gió, sao có thể rung lắc được," Trương Thiên thầm nghĩ, rồi lại ngẩng đầu lên, đồng tử hắn đột nhiên co rút lại.

Chỉ thấy, trong không gian rộng lớn, một tòa yêu tháp xuất hiện trước mắt.

Và trên sợi xích đối diện yêu tháp, Trương Thiên nhìn thấy rõ Hồ Bát Nhất và những người khác.

Rồi khi nhìn lại phía sau, hắn phát hiện không còn một ai.

Chương 723

Ở phía đối diện sợi xích, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, Hạo Thiên Chân và những người khác xếp thành một hàng.

Mắt họ trống rỗng, giống như những con rối gỗ, từ từ di chuyển.

"Không đúng, đây tuyệt đối là ảo giác." Trương Thiên liên tục lắc đầu.

"Mình không biết đã đến đây trong tích tắc, xem ra yêu tháp này không chỉ khiến người ta vô tình rơi vào ảo giác mà còn ảnh hưởng đến tâm trí." Trương Thiên cũng phát hiện ra một vài manh mối, vừa rồi hắn đột nhiên nhìn thấy Hồ Bát Nhất và mấy người kia quả thực có một thoáng chấn động.

Nhưng gần như ngay lập tức hắn đã phản ứng lại.

Dù sao thì Trương Thiên cũng đã gặp không ít ảo giác, cái này không coi là quá mạnh.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, khi Trương Thiên nhìn thấy tình hình của Hồ Bát Nhất và những người khác ở phía đối diện, hắn khẽ cau mày.

Chỉ thấy ở phía đối diện, Hồ Bát Nhất và những người khác bắt đầu xếp hàng nhảy xuống vực thẳm.

Khi họ nhảy xuống, ngay sau đó vang lên tiếng của Bàn Tử, và cả Hồ Bát Nhất.

"Lão đại, mau cứu Bàn gia, Bàn gia không muốn chết đâu." "Xem ra chúng ta chỉ có thể gặp lại ở kiếp sau." "Trương đại ca, rất vui được quen biết anh." Từng lời nói của họ rơi xuống, bóng dáng mấy người cũng rơi xuống vực thẳm.

Trương Thiên cau mày thật chặt.

Điều này quá mức chân thật, cứ như đang xảy ra ngay bên cạnh.

Hơn nữa, giọng nói, dáng vẻ, và cả những biểu cảm của họ suýt nữa khiến Trương Thiên tin là thật.

"Tiểu Trương gia, cậu vậy mà nhìn Hồ huynh đệ và Bàn huynh đệ nhảy xuống vực thẳm cũng không hề động lòng, tôi, Hạo Thiên Chân, thật sự đã nhìn lầm cậu." Phía đối diện lại vang lên tiếng nói.

Chỉ thấy Hạo Thiên Chân mặt đầy tức giận nhìn Trương Thiên.

"Ai, Khải Toàn huynh, chúng ta kiếp sau gặp lại." Giọng của Vương Bán Nguyệt cũng theo đó vang lên.

Biểu cảm của Trương Thiên vẫn không thay đổi.

Hắn biết, những điều này đều là để ảnh hưởng đến đạo tâm của hắn.

Một khi mình bị ảnh hưởng, có thể sẽ thật sự rơi xuống.

Thấy Trương Thiên không hề động lòng, những người ở phía đối diện dường như trở nên có chút nóng nảy.

"Hừ, tiểu Trương gia, uổng công Vương Bán Nguyệt tôi tin tưởng cậu như vậy, hóa ra cậu là loại người này, Thiên Chân, đi, chúng ta trở về Bắc Ly vạch trần bộ mặt tiểu nhân của hắn." "Bàn Tử, chúng ta nhất định phải cho cha mẹ hắn xem, Trương Thiên hắn là loại người gì," Hạo Thiên Chân phụ họa ở bên.

Trương Thiên khẽ cau mày.

Ảo giác bình thường sẽ không có những cuộc đối thoại sâu sắc như vậy, thậm chí còn có thể chạm đến điểm yếu trong lòng mình.

Đây tuyệt đối không phải là ảo giác bình thường.

“Chúng vậy mà định dùng cha mẹ để kích động mình, phía sau chắc chắn có người điều khiển.” Trương Thiên khẽ cau mày, nói thật, vừa rồi hắn suýt nữa đã ra tay, nhưng lý trí trong lòng cuối cùng vẫn chiến thắng được một chút phẫn nộ đó.

Chỉ thấy đối phương dù nói thế nào, Trương Thiên vẫn không hề động lòng.

Dần dần, không biết qua bao lâu, tiếng nói bên tai Trương Thiên ngày càng nhỏ đi.

Ngay sau đó, bóng người trên sợi xích đối diện cũng biến mất.

Khi Trương Thiên ngẩng đầu lên lần nữa, cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn lại đứng trên sợi xích ban đầu.

Và xung quanh sợi xích.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, và cả Hồ Bát Nhất, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi.

“Chết tiệt, lão đại, anh đừng chết mà, lão Hồ, cậu không được nói xấu Bàn gia!

Bàn gia không làm chuyện gì trái với đạo đức cả!” “Mẹ kiếp, lão Hồ, tin Bàn gia đánh chết cậu không.” Bàn Tử đứng trên xích sắt, miệng thì tuôn ra một tràng những lời lẽ “ấm áp”.

Từ cuộc đối thoại của Bàn Tử, Trương Thiên có thể biết được, trong ảo cảnh của gã, có lẽ mình đã chết, sau đó lão Hồ đang vạch tội Bàn Tử.

“Hỉ Tử.” Phía Hồ Bát Nhất, sắc mặt cũng rất khó coi.

Tay hắn có chút run rẩy.

Trông như thể sắp ra tay bất cứ lúc nào.

“Lão Hồ chắc là đã nhìn thấy người đồng đội cũ của mình.” Trương Thiên lẩm bẩm, hắn bất giác lấy ra mấy lá bùa, trước tiên dùng kim quang bao bọc lấy Hồ Bát Nhất.

Ngay sau đó, phía Tuyết Lỵ Dương cũng có hai hàng lệ trên mặt.

“Cha, xin lỗi, là chúng con đã liên lụy đến người.” Miệng Tuyết Lỵ Dương thốt ra tiếng.

Trương Thiên hít một hơi.

Xem ra ảo cảnh mà họ gặp phải lợi hại hơn của mình một chút.

Những tiếc nuối trong lòng họ quá nhiều, nên mới bị người ta tìm được điểm yếu.

Tiếc nuối của Tuyết Lỵ Dương chính là người cha đã mất.

Còn tiếc nuối của Hồ Bát Nhất cũng rất nhiều, nên mới lâu như vậy không thoát ra được.

“Cậu tỉnh rồi.” Trương Khởi Linh đứng bên cạnh.

Giống như Trương Thiên nghĩ, Trương Khởi Linh không hề bị ảnh hưởng bởi ảo giác xung quanh.

“Ừm, chúng ta đưa họ đi đi.” Trương Thiên gật đầu, hắn định đưa Hồ Bát Nhất và những người khác rời khỏi khu vực xích sắt trước, như vậy cũng sẽ an toàn hơn một chút.

Trương Khởi Linh gật đầu, vung tay, một tay một người xách Hồ Bát Nhất và những người khác lao ra ngoài.

Trương Thiên cũng dẫn theo mấy người lao về phía khu đất bằng của yêu tháp.

Khi tất cả mọi người đến khu đất bằng, Trương Thiên phát hiện, khu đất bằng trước mắt dường như lại có chút thay đổi.

Yêu tháp ban đầu biến mất không thấy, thay vào đó là một ngôi nhà nhỏ.

Trương Thiên nhìn thấy ngôi nhà nhỏ, không khỏi nhíu mày, đây không phải là nhà của mình sao?

"Xem ra lại vào ảo cảnh rồi, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Không cần thiết phải toàn là ảo cảnh chứ…" Trương Thiên khẽ cau mày, nhưng sự việc đã đến nước này, cũng đành phải đối mặt.

"Lão đại, sao vậy?" Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng nói.

Bàn Tử mơ màng mở mắt ra.

Ánh mắt nhìn Trương Thiên.

"Chúng ta vừa rồi không phải là bị mê hoặc sao, chúng ta đã ra khỏi xích sắt rồi à?" Hồ Bát Nhất cũng theo đó lên tiếng.

Giọng nói khàn khàn rất dễ nhận ra.

"Hả?

Đây không phải là nhà của tiểu Trương gia sao?

Sao lại xuất hiện ở đây, lẽ nào chúng ta vẫn đang mơ?" Bên cạnh, Hạo Thiên Chân cũng liên tiếp lên tiếng.

Nhìn những người đang tỉnh lại trước mắt, Trương Thiên lại nhìn ngôi nhà nhỏ.

"Ngôi nhà nhỏ này chắc là yêu tháp, chúng ta đừng qua đó," Trương Thiên bình thản nói.

Hắn liếc nhìn Trương Khởi Linh, y đứng bên cạnh, không nói một lời nào.

"Vậy chúng ta đi đâu?

Ở đây cũng không có đường mà," Bàn Tử lẩm bẩm, Trương Thiên

nhìn xung quanh.

Ngoài ngôi nhà nhỏ trước mắt, dường như không có một lối ra nào.

“Xem ra muốn đột phá, vẫn phải phá giải ảo giác.” “Lão Hồ, cậu có cách nào không?” Trương Thiên nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lắc đầu.

“Tôi cũng là lần đầu gặp phải thứ này, la bàn cũng không dùng được nữa,” Hồ Bát Nhất nói, trên mặt lộ ra một tia tiếc nuối.

“Lão đại, theo Bàn gia thấy, chúng ta cứ xông thẳng qua là được rồi,” Bàn Tử nói, Trương Thiên liếc nhìn gã này.

Sao lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng không đợi Trương Thiên nghĩ nhiều, đột nhiên, cửa ngôi nhà nhỏ trước mắt được mở ra.

Chỉ thấy Lý Tuyết Cầm và Trương Hướng Thiên từ từ bước ra từ trong nhà.

“Tiểu Thiên, sao con lại ở đây, mau, mau về nhà đi, mẹ đã làm món gà đĩa lớn mà con thích nhất rồi.” Lý Tuyết Cầm nhìn Trương Thiên, trên mặt mang theo nụ cười hiền hậu.

Trương Thiên hít một hơi, hắn không hề động lòng.

“Tiểu Thiên, thằng nhóc thối này, sao vậy, về đến nhà rồi mà không vào, con xem mẹ con nấu cơm xong cả rồi.” Bên cạnh, giọng của Trương Hướng Thiên cũng theo đó vang lên.

Trương Thiên biết đây là ảo giác, căn bản không để ý.

Chương 724

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một bóng người lại xông thẳng lên.

“Dám làm loạn tâm trí lão đại, Bàn gia chém các người trước.” Bàn Tử nói rồi xông thẳng lên.

Không đợi Trương Thiên lên tiếng, hai luồng sáng lóe lên, đầu của Lý Tuyết Cầm và Trương Hướng Thiên đã rơi xuống đất.

Nhưng dù là vậy, ảo giác xung quanh vẫn không hề thay đổi.

Nhìn những cái đầu lăn lóc trên đất, lòng Trương Thiên nhói lên, đồng thời cơn đau dữ dội cũng ập đến.

Đầu bắt đầu lăn, cuối cùng rơi xuống chân Trương Thiên.

Nhìn mặt cha mẹ, hốc mắt Trương Thiên cũng bất giác đỏ lên.

Ảo cảnh này đã bắt đầu ảnh hưởng đến tâm trí hắn.

“Bàn Tử!

Cậu làm cái quái gì thế, tôi có cho phép cậu đi không?” Trương Thiên giận dữ gầm lên.

Tình huống trước mắt, đổi lại là bất kỳ ai e rằng cũng không thể nhịn được.

Tuy biết là ảo giác, nhưng anh em tốt giết cha mẹ mình, chuyện này sao có thể nhịn được?

Thấy Trương Thiên nổi giận, những người xung quanh dường như ngây ra, không một ai nói gì.

Bầu không khí ngột ngạt bao trùm.

“Lão đại, đây chỉ là ảo giác thôi mà, đừng coi là thật.” “Hơn nữa,

Bàn gia làm vậy là vì tốt cho anh thôi mà.” Trên mặt Bàn Tử lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Ở nơi Trương Thiên không nhìn thấy, khóe miệng của Bàn Tử cong lên một cách quỷ dị.

“Bàn Tử!

Cậu làm gì thế!

Cậu đừng quá đáng.” Hồ Bát Nhất tức giận quát.

Lời này trước đây nghe thì không có vấn đề gì, nhưng bây giờ lại có chút khác.

“Tiểu Trương gia, Khải Toàn huynh quá đáng quá rồi, tôi đề nghị cho cậu ta một bài học.” “Đúng vậy, Khải Toàn huynh, uổng công Vương Bán Nguyệt tôi xưng huynh gọi đệ với cậu, hóa ra cậu là người như vậy.” Những người xung quanh không ngừng nói bên tai Trương Thiên.

Trong mắt Trương Thiên lóe lên tia tức giận.

“Hay là tôi ra tay.” Đột nhiên, Trương Khởi Linh bên cạnh lên tiếng.

Trương Thiên đột nhiên chấn động trong lòng.

Cơn tức giận trong lòng hắn dường như cũng tan đi một chút.

Tại sao Trương Khởi Linh lại nói ra lời này.

Nếu là trước đây, Trương Khởi Linh chưa mất trí nhớ mà nói như vậy, Trương Thiên có thể hiểu, dù sao quan hệ của mình và Trương Khởi Linh chắc chắn tốt hơn Bàn Tử.

Nhưng bây giờ, Trương Khởi Linh đã mất trí nhớ, dù mình và Bàn Tử có mâu thuẫn, Trương Khởi Linh cũng không nên lên tiếng.

Nhưng y lại nói.

Điều đó cũng chứng minh, tất cả mọi chuyện này, rất không bình thường.

"Xem ra, đây lại là một ảo giác nữa, hai tầng chồng lên nhau." "Yêu tháp này chắc là có thể lấy ký ức của người khác, từ đó tạo ra những người giống hệt trong sâu thẳm nội tâm, đối thoại, thậm chí cả biểu cảm, thần thái, cách nói chuyện đều y hệt…" "May mà Trương Khởi Linh mất trí nhớ, nếu không thì thật sự khó giải quyết." Trương Thiên chấn động trong lòng.

Ảo cảnh của yêu tháp này, nói thật, là thứ đáng sợ nhất mà Trương Thiên từng thấy.

Không chỉ có thể hấp thụ ký ức của người tiến vào, thậm chí còn có thể lấy ra các nhân vật từ trong ký ức, từ đó thực hiện việc gây ảo giác.

"Tiểu Trương gia, ngài đã tha thứ cho Vương huynh đệ rồi sao?" Hạo Thiên Chân hỏi bên cạnh.

Trương Thiên nhếch miệng.

"Chấn!" Chỉ thấy Trương Thiên đột nhiên vung ra một lá bùa, theo sau là hắn bấm quyết.

Một luồng kim quang nổ tung.

Khoảnh khắc tiếp theo, những người xung quanh vậy mà toàn bộ biến mất không thấy.

Và sau khi kim quang nổ tung, từng luồng hồ quang sấm sét cũng lóe lên xung quanh kim quang.

Xung quanh lại trở về nguyên dạng.

Trên một sợi xích, Trương Thiên có chút mờ mịt nhìn xung quanh.

“Sao mình lại quay lại đây rồi.” Nhìn sợi xích dưới chân, và Hồ Bát Nhất cùng những người khác vẫn đang xếp thành hàng phía sau, sự mờ mịt trong mắt Trương Thiên rất sâu.

Lẽ nào đây vẫn là giấc mơ trong giấc mơ?

“Cậu tỉnh rồi.” Trương Khởi Linh đứng phía trước, vẫn là câu nói đó.

Lần này Trương Thiên càng cảnh giác hơn.

Hắn trực tiếp lấy ra phất trần.

“Ngươi vẫn là ảo cảnh đúng không.” Trương Thiên vẻ mặt nghiêm túc.

Phất trần đã được nắm chặt trong tay.

Trương Thiên có chút không phân biệt được ảo cảnh và thực tế.

Ba lần tỉnh lại rồi lại chìm vào, điều này rất giống với giấc mơ của một số người, chỉ khác là, Trương Thiên có thể đột phá giấc mơ.

Nhưng hắn không chắc tầng nào là thật, tầng nào là giả.

“Không phải.” Trương Khởi Linh thốt ra hai chữ.

Trương Thiên khẽ cau mày.

“Tôi tên gì?

Chúng ta quen nhau khi nào?” Trương Thiên lên tiếng.

Nếu không đoán sai, yêu tháp có thể hấp thụ ký ức của người khác, thậm chí cả của Trương Khởi Linh, chỉ là ký ức của Trương Khởi Linh trước khi ở cùng Trương Thiên.

“Ở buổi đấu giá.” Giọng Trương Khởi Linh vừa dứt, phất trần của Trương Thiên đã đánh tới.

Khoảnh khắc tiếp theo, trước mắt là một màn đen kịt.

Trương Thiên lại mở mắt ra.

Trước yêu tháp.

Trương Thiên nhìn tình hình trước mắt, cố gắng giữ bình tĩnh trong lòng.

Xung quanh, trên một bệ đá.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Hạo Thiên Chân và những người khác đều nằm trên bệ đá.

Chỉ có Trương Khởi Linh đứng trên đó, y nhìn yêu tháp trước mắt, không có chút động tĩnh nào.

"Lại là ảo giác?" Trương Thiên cầm phất trần, đứng dậy.

"Cậu tỉnh rồi." Trương Khởi Linh lên tiếng.

Trương Thiên hít một hơi.

"Chúng ta quen nhau khi nào?" "Không biết, nhưng lần đầu tiên tôi gặp cậu là ở tiệm đồ cổ." Trương Khởi Linh nói.

"Mục đích chúng ta đến đây là gì?" "Tìm Mặc Thoát, mẹ của tôi, ký ức của tôi." Trương Khởi Linh lại nói.

Trương Thiên nhìn người trước mặt, cuối cùng hắn xác định, lần này hắn không ở trong ảo cảnh.

Mà là thật sự quay về rồi!

"Sao vậy?" Ánh mắt Trương Khởi Linh có chút quan tâm nhìn về phía Trương Thiên.

Những câu hỏi của Trương Thiên quá kỳ lạ.

"Không có gì, vừa rồi bị chìm vào ảo cảnh quá sâu, tôi cần xác định xem bây giờ có đang ở trong thế giới thực không," Trương Thiên lắc đầu nói.

Giọng hắn cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Ít nhất bây giờ mình tạm thời an toàn rồi.

“Đúng rồi, tại sao tôi lại xuất hiện ở đây, khi tôi vào ảo cảnh, đã xảy ra chuyện gì?” Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh, liên tục hỏi.

Trương Khởi Linh nhìn về phía yêu tháp xa xa.

“Tôi đã kéo các cậu qua, may mà trên người các cậu có dây thừng.” Trương Khởi Linh nói, y chỉ vào vách đá không xa.

Từ lời của Trương Khởi Linh, Trương Thiên có thể suy ra, trước đó mình chắc là đã rơi xuống vách đá, nhưng vì có dây thừng và Trương Khởi Linh ở đó nên mới giữ được mạng.

Chương 725

"Cảm ơn." Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh, nói từ tận đáy lòng.

Trương Khởi Linh lắc đầu.

"Bọn họ bị ảo giác rất sâu." Y nói, Trương Thiên cũng nhìn về phía Bàn Tử và những người khác.

Lại nhìn thấy Bàn Tử, trong lòng Trương Thiên vẫn có chút khó chịu.

Tuy là ảo cảnh, nhưng cảm giác đó lại rất khó xóa nhòa.

Nếu ảo cảnh này không sao chép giọng nói và thần thái của Bàn Tử, Trương Thiên cũng không đến nỗi để lại vết sẹo trong lòng.

"Bàn Tử, lão Hồ, tỉnh lại đi." Trương Thiên đến trước mặt mấy người, hắn lấy ra mấy lá bùa dán lên đỉnh đầu họ.

Khi lá bùa vàng dán lên trán, một trận kim quang lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, mấy người vốn đang ở trong ảo cảnh bị Trương Thiên cưỡng ép kéo về.

Hồ Bát Nhất là người đầu tiên mở mắt, ánh mắt hắn cũng giống như Trương Thiên, có chút mơ màng.

Nhìn Trương Thiên, trên mặt Hồ Bát Nhất lộ ra vẻ cảnh giác.

"Ngươi là ai, đây là tầng thứ mấy?" Giọng Hồ Bát Nhất khàn khàn mang theo chút kích động.

Nhìn bộ dạng này của Hồ Bát Nhất, Trương Thiên biết, gã này có thể đã trải qua ảo cảnh giống mình.

"Lão Hồ, tôi là Trương Thiên, đây không phải ảo cảnh!" Trương

Thiên lay vai Hồ Bát Nhất.

Trong mắt Hồ Bát Nhất dần dần có lại màu sắc.

“Anh thật sự là lão đại?

Không đúng, sao có thể, anh lại muốn lừa tôi.” “Lão Hồ, chúng ta cùng đi thám hiểm, cùng viết thư tình cho cậu, cậu quên rồi sao, chúng ta ở sa mạc, cậu tỏ tình với Tuyết Lỵ Dương, còn là Bàn Tử viết thư tình.” Trương Thiên đột nhiên nói.

Giọng rất lớn.

Khi lời của Trương Thiên vừa dứt, Hồ Bát Nhất mới dần dần tin tưởng hẳn.

“Anh thật sự là lão đại.” Hồ Bát Nhất có chút kích động.

Hay thật, trải qua vô số ảo cảnh, cuối cùng cũng tìm được tổ chức rồi.

“Ư, Bàn gia không phải chết rồi sao?

Sao lại sống lại, chết tiệt, mẹ kiếp Bàn gia chết rồi còn phải đến cái nơi quỷ quái này.” “Không được, Bàn gia không sống nữa.” Bàn Tử ôm đầu.

Khi thấy mình vẫn ở quanh yêu tháp, gã liền chạy về phía vách đá.

Có thể thấy quyết tâm tìm chết.

Trương Thiên thấy vậy liền tóm lấy Bàn Tử.

“Bàn Tử, cậu chưa chết, bây giờ mà nhảy xuống, mới thật sự là chết đó,” Trương Thiên nói.

Bàn Tử cũng dần bình tĩnh lại.

“Chết tiệt, lão đại, anh còn sống, dọa chết Bàn gia, tôi đã mơ mấy giấc, anh giết Phi Phi, lại giết lão Hồ, cuối cùng ép Bàn gia nhảy vực.”

“Dọa chết Bàn gia.” Bàn Tử thở hổn hển.

Dường như đã trải qua chuyện gì đó khó có thể trải qua.

“Đều là ảo giác, yêu tháp này có thể hấp thụ ký ức của người khác, từ đó tạo ra ảo cảnh độc đáo, may mà có Khởi Linh, nếu không chúng ta đều phải chết ở đây.” Trương Thiên trầm giọng nói.

Bàn Tử dậm chân.

“Mẹ nó, tao tinh tinh mày cái tinh tinh, Bàn gia *mày*!” Bàn Tử quay sang yêu tháp tuôn một tràng hỏi thăm gia đình.

Đợi Bàn Tử chửi cho sướng mồm, gã mới nhìn về phía Trương Khởi Linh.

“Nhị ca, anh thật sự là nhị ca tốt của chúng tôi, Bàn gia yêu chết anh rồi nhị ca.” Bàn Tử nói rồi chu môi đi về phía Trương Khởi Linh.

Dáng vẻ đó cứ như muốn hôn y vậy.

Trương Khởi Linh thấy vậy liền né sang một bên, nụ hôn của Bàn Tử này, y không muốn nhận.

Hồ Bát Nhất cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng trở nên nghiêm túc.

“Nếu ảo giác có thể xem ký ức của người khác, vậy bí mật của chúng ta chẳng phải đã bị lộ hết rồi sao,” Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Trương Thiên cũng khẽ cau mày.

Đúng vậy, nếu một thứ có thể dòm ngó ký ức của người khác, đó tuyệt đối là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

“Không đúng, lão Hồ, lúc cậu ở trong ảo cảnh, ảo giác có ra tay với cậu không?” Trương Thiên đột nhiên hỏi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu.

“Không có, chúng dường như không ra tay.” Mắt Trương Thiên sáng lên.

“Vậy có nghĩa là, đối phương chỉ lấy được ký ức tình cảm của chúng ta, còn các ký ức khác, chắc là có hạn chế nên không lấy được.” Trương Thiên nói.

Nếu chỉ là như vậy, thì còn đỡ một chút, ít nhất bí mật của mình chắc là không bị lộ.

Nhưng dù vậy cũng khiến Trương Thiên kinh hãi trong lòng, nếu sau này gặp phải quái vật có thể lấy được linh hồn thì sao?

Trương Thiên không dám nghĩ nhiều.

Một lát sau, những người khác đang nằm trên đất cũng dần tỉnh lại.

Hạo Thiên Chân nhìn xung quanh, trong ánh mắt mơ màng có chút ngây ngô.

“Hả?

Thiên đường là thế này sao?

Tại sao sau khi chết vẫn ở quanh yêu tháp?” Hạo Thiên Chân lẩm bẩm.

“Chết tiệt, Thiên Chân, không ngờ anh em chúng ta lại chết cùng năm cùng tháng cùng ngày, trên đường xuống hoàng tuyền cũng có thể gặp nhau, thật tốt quá.” Bên cạnh, giọng nói kích động của Vương Bán Nguyệt vang lên.

Hạo Thiên Chân mặt đầy mờ mịt.

“Bàn Tử, không ngờ chúng ta lại chết cùng nhau.” “Nhưng, chuyện cậu làm với tôi trước đây tôi sẽ không tha thứ đâu.” Hạo Thiên Chân nghiêm túc nói.

Bàn Tử mặt đầy ngơ ngác.

“Thiên Chân, tôi làm gì cậu, cậu còn đập tiệm đồ cổ của Bàn gia tôi đấy.” Vương Bán Nguyệt buồn bực nói.

Hạo Thiên Chân cũng mặt đầy mờ mịt.

“Ủa, tiểu Trương gia, ngài cũng chết rồi sao?” Vương Bán Nguyệt trợn to mắt nhìn Trương Thiên.

“Chết cái đầu cậu ấy, chúng ta còn sống, là Khởi Linh đã cứu chúng ta, vừa rồi các cậu đều rơi vào ảo cảnh.” Trương Thiên liếc Vương Bán Nguyệt một cái, gã này cũng là một nhân tài, sao cứ chỉ nghĩ đến chết chết chết vậy.

“A?

Bàn gia chưa chết?

Chết tiệt, tốt quá rồi.” Vương Bán Nguyệt mặt đầy kinh hỉ.

“Đa tạ.” “Đúng rồi, tiểu Trương gia, vừa rồi đều là ảo cảnh sao?

Nhưng tại sao lại chân thật đến vậy, thậm chí cả tính cách cũng có.” Hạo Thiên Chân trước tiên bày tỏ lòng cảm ơn với Trương Khởi Linh, sau đó nhìn về phía Trương Thiên.

“Trong yêu tháp này chắc là có một thứ gì đó lợi hại, cố ý quấy nhiễu chúng ta.” Trương Thiên nhìn về phía yêu tháp.

“Nó đã bị phong ấn trong yêu tháp, vậy mà vẫn có thể quấy nhiễu chúng ta, chuyện này…” Hạo Thiên Chân trợn to mắt.

“Lão đại, hay là chúng ta mau rút đi, nơi quỷ quái này, Bàn gia một giây cũng không muốn ở lại.” Bàn Tử nói bên cạnh.

Trương Thiên lắc đầu.

“Cậu xem, xung quanh căn bản không có đường, chúng ta đi đâu?”

Trương Thiên chỉ xung quanh.

Quả nhiên, không biết từ lúc nào, những sợi xích xung quanh đã biến mất không thấy.

Khi xích biến mất, yêu tháp cứ như đang lơ lửng trên vách đá, xung quanh căn bản không có một con đường nào dẫn ra ngoài.

"A?

Chết tiệt thật, xích đâu rồi?" Bàn Tử dụi dụi mắt.

"Có thứ gì đó sắp ra." Đột nhiên, Trương Khởi Linh lên tiếng.

Khi giọng Trương Khởi Linh vừa dứt, mọi người cũng đều đổ dồn ánh mắt về phía y.

Theo ánh mắt của Trương Khởi Linh nhìn đi, yêu tháp vậy mà bắt đầu phát ra ánh sáng.

Những cột sáng màu xanh lam bắn ra từ mỗi ô cửa sổ trong yêu tháp, cảnh tượng trông vô cùng chấn động.

Từng cột sáng màu xanh lam dường như xuyên qua toàn bộ yêu tháp.

Chương 726

Không gian vốn tối đen xung quanh bị những cột sáng đó xuyên qua.

Trương Thiên và những người khác đứng dưới yêu tháp, nhìn lên, những cột sáng màu xanh lam đó giống như một mạng nhện, bao phủ chặt chẽ toàn bộ không gian.

"Mẹ kiếp, lão đại, đám người này không phải là đang tụ tập trong yêu tháp chứ, đèn đóm thế này, Bàn gia rất khó không nghĩ bậy a." Vương Khải Toàn kinh ngạc nói bên cạnh.

"Khải Toàn huynh, tục tĩu, đây mà gọi là tụ tập sao, dùng tiếng Anh mà nói, đó là mở party." "Hả?

Party?" Bàn Tử trợn to mắt.

Lũ yêu quái này phóng khoáng quá rồi, vậy mà đã bắt đầu ngay trong yêu tháp?

"Cái đó, Khải Toàn huynh có phải anh nghĩ lệch rồi không." Vương Bán Nguyệt thấy Bàn Tử nghiêng đầu như đang nghĩ gì đó, hắn lập tức biết, gã này chắc chắn đã nghĩ lệch rồi.

"Ầm ầm ầm." Trong lúc hai gã Bàn Tử đang nghĩ bậy, đột nhiên, trong yêu tháp phát ra từng trận âm thanh oanh minh kỳ quái.

Khi tiếng oanh minh vang lên, bên trong những cột sáng màu xanh lam, vậy mà bắt đầu từ từ bò ra mấy bóng đen hư ảo.

"Mau nhìn kìa, đó là gì?" Tuyết Lỵ Dương chỉ lên trên.

Trương Thiên nhìn cột sáng.

"Nếu không đoán sai, chắc là yêu hồn." Trương Thiên trầm giọng

nói.

Yêu hồn, đó là một số người sau khi chết, bị tà túy nhập vào, sinh ra một loại hồn thể dị loại.

Ý thức của loại hồn thể này bị những tà túy đó chiếm giữ, tương đương với một cái xác không hồn mà thôi.

Nhưng điều khó giải quyết là, một khi chém giết những yêu hồn này, không chỉ tà túy bám trên hồn thể sẽ chết, mà cả bản thể cũng sẽ chết.

Nói cách khác, một khi chém giết, sẽ có thêm một người vô tội chết.

"Đó là… Hỉ Tử… Hổ Tử." Hồ Bát Nhất trợn to mắt.

Khuôn mặt đen sạm lộ ra vẻ kích động.

Hắn vậy mà nhìn thấy hồn thể của đồng đội mình bên trong yêu hồn màu xanh lam.

Hỉ Tử và Tiểu Hổ bò ra từ trong yêu tháp, mặt không có thần sắc, mắt trống rỗng, giống như một cái xác không có linh hồn.

"Không, đây không phải là Hỉ Tử mà tôi biết, rốt cuộc là tình huống gì thế này." Hồ Bát Nhất nắm chặt hai tay.

"Lão Hồ, họ chắc là bị yêu hồn khống chế, những hồn phách này rất có thể cũng như vậy." Trương Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất.

"Yêu hồn, là hồn thể sinh ra sau khi những yêu tà đó chết sao?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Người chết sẽ có hồn phách, đương nhiên, yêu tà chết cũng có, chỉ là hình thức khác nhau mà thôi.

"Ừm, chúng ta cố gắng hết sức không giết, nếu không sẽ rất phiền

phức.” Trương Thiên gật đầu.

“Nhưng, lão đại, số lượng này thực sự quá nhiều rồi.” Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Chỉ thấy trong cột sáng, cứ như một cái động không đáy, không ngừng có hồn thể của người chết bò ra.

Nếu dùng một cảnh tượng để hình dung, đó chính là đàn kiến vây công voi.

Khi ánh sáng không ngừng lóe lên.

Những yêu hồn đó cũng dần dần đến dưới yêu tháp.

Yêu hồn không có trí tuệ, chắc là chỉ có thể hành động theo mệnh lệnh.

Trương Thiên suy đoán, kẻ điều khiển những yêu hồn này chắc là một số quái vật trong yêu tháp.

Rất nhanh, những yêu hồn này đã tập kết xong, từng người một đứng trước yêu tháp, trong mắt ẩn hiện phát ra một tia sáng xanh lam.

Trương Thiên không đếm xuể rốt cuộc có bao nhiêu yêu hồn.

Nhưng điều đáng nói là, động tác và thần thái của các yêu hồn gần như giống hệt nhau.

“Nhiều quá, không biết thực lực thế nào.” Vương Bán Nguyệt nói bên cạnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Thực lực của những thứ này nhìn chung sẽ không quá mạnh, nhưng tôi không đề nghị giết chúng.” Trương Thiên nói.

Sau khi hắn nói xong, mọi người đều ngẩn ra.

“Tại sao, lão đại, nhiều như vậy, nếu không giết, thì việc khống chế chúng căn bản là không thực tế.” Bàn Tử nói bên cạnh.

Trương Thiên lắc đầu.

"Đây đều là những thứ ký sinh trong linh hồn, nếu giết, chẳng khác nào cậu gián tiếp chém giết hồn phách." "Hồn phi phách tán, cái chết kiểu này rất trái với nguyên tắc, đến lúc đó sau khi chết cậu chắc chắn cũng sẽ bị trừng phạt nhất định." Trương Thiên giải thích.

Bàn Tử không khỏi nuốt nước bọt.

Hay thật, nhiều hồn thể như vậy, không thể chém giết, chỉ có thể khống chế, độ khó sẽ càng lớn hơn.

"Hừ hừ…" Trong lúc Trương Thiên đang nói, những hồn thể đó rõ ràng không định cho nhóm hắn có thời gian thở dốc, từng người một như không sợ chết lao về phía này.

"Cơn lũ" màu xanh lam không ngừng chảy.

Chúng giống như một con quái vật, muốn nuốt chửng nhóm Trương Thiên.

"Lão đại, thế này thì không đánh được rồi." Bàn Tử nhìn con quái vật như lũ trước mắt, hắn cũng cảm thấy có chút bất lực.

"Với số lượng quái vật khổng lồ như thế này, thực lực của chúng chắc chắn không thể cao, chủ yếu chắc là đánh bằng số lượng." "Trương đại ca, bên anh có cách nào phòng ngự không?" Tuyết Lỵ Dương nói, cô nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu, hắn tung ra một loạt bùa giấy màu vàng.

"Tôi bố trí mấy trận pháp phòng ngự, đợi trận pháp hình thành, đến lúc đó tôi sẽ thử xua đuổi những yêu hồn đó ra ngoài." Trương Thiên nói, tay bấm quyết, khi khẩu hiệu vang lên, trên bùa cũng phát ra ánh sáng vàng.

Ánh sáng bắt đầu khuếch tán, rất nhanh, xung quanh nhóm Trương

Thiên đã hình thành một tấm khiên bảo vệ được bao bọc bởi ánh sáng vàng.

Tấm khiên bao bọc lấy nhóm Trương Thiên, và những hồn thể đó cũng từng người một lao tới.

Chúng không có vũ khí, thứ có thể dùng chỉ là tay, và răng của mình.

"Gào gào." Từng hồn thể bao vây lấy nhóm Trương Thiên, chúng không ngừng đập vào tấm khiên vàng, tuy tấm khiên có chút rung lắc, nhưng lực phòng ngự căn bản không bị ảnh hưởng.

Khi những thứ này bao vây, Trương Thiên cũng dần dần phát hiện ra một số manh mối.

Tuy mặt và mắt của những người này trống rỗng vô thần, nhưng dường như họ vẫn có thể lặp lại động tác khi còn sống.

Ví dụ như, Trương Thiên phát hiện một binh sĩ thời Hán, hắn mặc trang bị cổ xưa, tuy trong tay không có vũ khí, nhưng lại làm động tác chém giết.

Còn có một số binh sĩ hiện đại.

Có một phi công mà Trương Thiên rất nhanh đã chú ý đến.

Thể chất và kỹ năng của phi công rất mạnh, họ cũng đang tiến hành một loạt các đòn tấn công vào tấm khiên.

"Lão đại, đây là một đám tạp nham à, sao người ở đâu cũng có." Bàn Tử nhìn những hồn thể hỗn loạn trước mắt, không khỏi nói.

Đám người này thực sự quá tạp nham, chỉ cần là người chết ở Côn Luân sau khi yêu tháp xuất hiện, dường như đều bị đưa đến đây.

"Hỉ Tử, Hổ Tử, các cậu còn nhớ tôi không?" Hồ Bát Nhất nhìn mấy người mặc áo khoác bông quân đội màu xanh lục trước mặt, trên

mặt hắn lộ ra vẻ sốt ruột.

Đây tuyệt đối không phải ảo cảnh, mấy hồn thể này chắc chắn là đồng đội của hắn nhiều năm trước.

"Lão Hồ, chúng ta thử dùng khu tà chú, xem có thể đuổi những yêu hồn này ra không." Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất nói.

Ở đây, cũng chỉ có Trương Thiên và Hồ Bát Nhất biết một chút đạo pháp, những người còn lại đều không biết, nếu manh động ra tay, người tổn hại chắc chắn là chính mình.

Lần này hồn thể tuy thực lực không mạnh, nhưng lại là những con người sống sờ sờ.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Hai người bắt đầu niệm khu tà chú của Đạo gia.

Khu tà chú không chỉ Phật gia có, Đạo gia cũng có, hơn nữa truyền thừa của Đạo gia cũng lâu đời.

Khi tiếng khu tà chú vang lên, trong mắt Hạo Thiên Chân cũng có thêm một chút màu sắc.

"Dường như có tác dụng rồi!" Hạo Thiên Chân có chút kích động.

Khi khu tà chú được niệm lên, cơ thể của các yêu hồn cũng dần dần bắt đầu rung lắc.

Trong đôi mắt vốn đục ngầu dường như cũng bắt đầu có chút sáng sủa.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, chúng chỉ rung lắc một giây, khoảnh khắc tiếp theo, từng người một dường như bị kích động, tốc độ và tần suất tấn công dần dần tăng nhanh.

Khi tấn công tăng nhanh, tấm khiên cũng bắt đầu rung lắc dữ dội.

Tục ngữ có câu, ba anh thợ da cũng hơn một Gia Cát Lượng, với đội quân hàng trăm hàng ngàn người này, một tấm khiên của Trương Thiên không thể chống đỡ được lâu.

"Tình hình gì thế, dường như không có tác dụng." Nhìn tình hình trước mắt, Vương Bán Nguyệt chớp chớp mắt.

"Xem ra, khu tà chú đối với những yêu tà này tác dụng không lớn." "Lão Hồ, chúng ta đổi một cách suy nghĩ khác, có thể trực tiếp ép những yêu tà bám trong cơ thể chúng ra không." Đầu óc Trương Thiên chuyển động rất nhanh.

Nếu phương pháp thứ nhất không hiệu quả, Trương Thiên chắc chắn sẽ quyết đoán đổi sang phương pháp thứ hai.

Chương 727

“Ngài nói là trừ yêu đại pháp.” Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu.

Đạo gia vốn là khắc tinh của yêu tà, họ rất giỏi trừ yêu khu ma, và trong đạo thuật Mao Sơn, có đến hàng chục phương pháp khu yêu.

Tốt nhất là Tam Thanh Chú.

Loại chú này đã lưu truyền từ lâu, sau khi niệm chú, sẽ khiến yêu tà đau đớn không chịu nổi.

Đương nhiên, có thể không giống với thứ mà Đường Tăng niệm.

Khi hai người đã quyết định, họ đều vung tay, vạn thiên đạo vận bắt đầu lan tỏa.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu, từng chữ chú màu vàng xuất hiện.

Khi chữ chú hiện ra, những hồn yêu tà đó cũng bắt đầu run rẩy.

Lần này tần suất và biên độ rõ ràng đã nhanh hơn.

Đồng thời, trong đôi mắt màu xanh lam của chúng dường như cũng phát ra một tia sáng.

Khi ánh sáng phát ra, miệng của hồn thể cũng dần dần há ra.

Một luồng khói xanh lam bắt đầu chảy ra từ bảy khiếu của hồn thể.

Ánh sáng xanh lam không ngừng lóe lên, trên đỉnh đầu, khói xanh lam cũng bắt đầu tụ lại.

Dần dần, Trương Thiên phát hiện con hỏa giai trùng mà mình đã giết trước đó vậy mà lại hiện ra trên không trung.

“Đó không phải là con trùng màu xanh lam mà chúng ta đã tiêu diệt trước đó sao?

Sao lại bám trong cơ thể người.” Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Và kẻ điều khiển hồn thể trước đó rõ ràng chính là những con hỏa giai trùng này.

Từ điểm này có thể thấy, sinh vật chết ở quanh yêu tháp sẽ không biến mất, mà là trở thành một vật chứa linh hồn.

Trương Thiên ước tính, điều này có liên quan nhất định đến trận pháp xung quanh.

Chỉ cần trận pháp còn tồn tại, hồn thể sẽ không thể rời khỏi yêu tháp.

“Chúng ta giải quyết nốt đám hỏa giai trùng này là chắc cũng gần xong.” Trương Thiên nói.

Sau khi hắn nói xong, Hồ Bát Nhất không ngừng vung kiếm gỗ đào.

Khoảnh khắc tiếp theo, một lá kim phù lóe lên.

Chỉ thấy kim phù bắt đầu mở rộng trên không.

Khi kim phù không ngừng mở rộng, ánh sáng vàng và bản thân lá bùa trực tiếp bao phủ lấy đám hỏa giai trùng đang bay trên trời.

“Diệt!” Khi Hồ Bát Nhất đột nhiên bấm quyết.

Kim phù phát ra ánh sáng vàng chói mắt, ánh sáng lóe lên, toàn bộ yêu tháp dường như cũng bắt đầu rung chuyển.

Lá kim phù dài hàng chục mét giống như một con dấu lớn, trực tiếp đánh vào thân của đám hỏa giai trùng, những con hỏa giai trùng đó không có chút sức phản kháng nào, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Khi đám hỏa giai trùng chết, những hồn thể đang bao vây xung quanh cũng dần dần tỉnh táo lại một chút.

Động tác của chúng trở nên chậm chạp, cho đến khi dừng hẳn.

Trương Thiên cũng giải khai tấm khiên.

Hắn nhìn vô số hồn thể trước mắt.

Những hồn thể này cũng không biết đã bị nhốt trong yêu tháp bao nhiêu năm.

Nhưng từ dáng vẻ của hồn thể, họ chắc là đã chán ghét nơi này.

"Hỉ Tử, Hỉ Tử, cậu tỉnh lại đi." Hồ Bát Nhất đến trước mặt người đồng đội cũ của mình, lớn tiếng gọi.

Khi Hồ Bát Nhất gọi, Hỉ Tử dường như nghe thấy gì đó, trong mắt anh ta cũng dần dần có thêm một chút màu sắc.

"Đây là đâu?

Hồ Bát Nhất!

Tôi không phải chết rồi sao?" Sau khi Hỉ Tử khôi phục thần trí, trên mặt lộ ra vẻ nghi vấn.

Hỉ Tử rõ ràng nhớ, lúc đó để cứu Hồ Bát Nhất, chính mình đã bị hỏa giai trùng thiêu chết.

Nhưng tại sao khi tỉnh lại, mình lại đứng ở đây.

Hơn nữa Hồ Bát Nhất còn đứng ngay trước mặt mình.

Lẽ nào Hồ Bát Nhất cũng chết rồi sao?

"Hồ Bát Nhất, cậu không phải cũng chết rồi chứ, không ngờ đội của chúng ta không một ai sống sót." Bên cạnh, Hổ Tử cũng đã khôi phục thần trí, họ vẫn còn nhớ chuyện trước đây.

Hốc mắt Hồ Bát Nhất có chút đỏ hoe.

Nhìn những người đồng đội ngày xưa, Hồ Bát Nhất có chút xúc động.

“Không có, tôi đã sống sót, cảm ơn, Hỉ Tử, cảm ơn cậu.” “Hổ Tử, cậu cũng vậy, và mọi người.” Hồ Bát Nhất nhìn các đồng đội, sự kích động trong lòng không thể dùng lời nào để diễn tả.

“Hồ Bát Nhất, cậu còn sống?!

Tốt quá rồi, chúng ta cũng không hi sinh vô ích, nhưng tại sao chúng ta lại ở đây, theo lý mà nói chúng ta đã chết rồi không phải sao?” Hỉ Tử mặt đầy nghi hoặc.

Và lúc này, những người xung quanh cũng dần dần khôi phục lại.

Họ mờ mịt nhìn xung quanh.

Đặc biệt là môi trường hoàn toàn xa lạ này, khiến những người vừa tỉnh lại trong lòng vô cùng mờ mịt.

“Đây là đâu?” “Tôi không phải chết trong bão tuyết sao?” “Tuyết lở?

Tôi chết trong tuyết lở.” “Đây là đâu?

Quân đội Tần triều của tôi đâu?” Xung quanh vang lên một loạt tiếng nói.

Ngôn ngữ bất đồng, không ai biết ai đang nói gì.

Thậm chí còn có mấy người phương Tây mặt đầy buồn bực đứng xung quanh.

Đối mặt với tình cảnh lạc lõng, trên mặt họ cũng đầy vẻ nghi hoặc.

“Vậy chúng ta đã chết rồi, tại sao lại xuất hiện ở đây, Hồ Bát Nhất, rốt cuộc là chuyện gì thế này.” Hỉ Tử nhìn xung quanh.

Trên mặt cũng toàn là nghi hoặc.

Tình hình ở đây khiến tất cả mọi người đều cảm thấy nghi hoặc.

“Vì duyên cớ của yêu tháp này, nên các cậu mới bị lưu lại ở đây, và nếu các cậu ra khỏi đây, sẽ chết.” Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Sau khi hắn nói xong, đầu của Hỉ Tử và mấy người bắt đầu đau dữ dội, ngay sau đó, vô số ký ức bắt đầu ùa vào não.

Ký ức mấy chục năm, và cả quãng thời gian phiêu bạt dài đằng đẵng bắt đầu khôi phục.

Trong phút chốc, thần sắc của Hỉ Tử và mấy người cũng bắt đầu thay đổi.

Từ vẻ mặt vô tội buồn bực ban đầu dần dần biến thành khủng hoảng, sợ hãi.

“Tôi nhớ ra rồi, tôi đã nhớ ra tất cả.” “Chúng ta đã ở nơi đáng sợ này, phiêu bạt mấy năm, nơi này quá đáng sợ, quá ngột ngạt, không gian tối tăm, bàn tay khổng lồ vô hình, Hồ, chúng tôi một khắc cũng không muốn ở lại đây nữa.” Trên mặt Hỉ Tử lộ ra vẻ kinh hoàng, và cả sự sợ hãi tột độ.

Rõ ràng, mọi thứ ở đây đã khiến Hỉ Tử sinh ra nỗi sợ.

Khi ký ức của Hỉ Tử và mấy người khôi phục, ký ức của những người xung quanh trong thời gian ở yêu tháp cũng bắt đầu tuôn ra.

Giống như Hỉ Tử, chỉ mới mấy năm, biểu cảm còn tốt, nhưng những người đã bị nhốt ở đây hàng nghìn năm, mỗi người trên mặt đều lộ ra vẻ đau khổ.

Họ hận không thể chết ngay bây giờ, nhưng họ lại không làm được.

“Quá đáng sợ, tôi không muốn ở đây nữa, ai có thể cứu tôi ra ngoài.” “Địa ngục, nơi này quả thực chính là địa ngục.” Xung quanh tiếng than khóc vang khắp nơi.

Trương Thiên nhìn đám đông đang dần dần náo động xung quanh, trên mặt cũng không có biểu cảm gì thay đổi.

Thử nghĩ, bạn bị nhốt ở một nơi hàng nghìn năm, thậm chí mỗi ngày đều phải chịu đựng sự tra tấn, không có ý chí mạnh mẽ, tinh thần chắc chắn sẽ sụp đổ.

Và những người trước mắt này chính là đang ở bên bờ vực sụp đổ tinh thần.

Tiếng kêu của những người xung quanh vang lên không ngớt, dường như mãi không thể bình tĩnh lại.

Hồ Bát Nhất nhìn Hỉ Tử và những người khác, trên mặt cũng thoáng chút nghi hoặc.

“Hỉ Tử, các cậu đã gặp phải chuyện gì ở bên trong?

Không cần phải kích động đến thế chứ.” Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Chương 728

Hỉ Tử nhìn Hồ Bát Nhất, vẻ mặt cũng dần bình tĩnh lại một chút.

Hắn nén lại sự khó chịu trong lòng, từ từ nói.

“Ai, cái tháp này không phải là nơi dành cho người ở.

Sau khi chúng tôi chết, bị dẫn dụ đến đây… Cùng với việc tiến vào trong tháp, chúng tôi phát hiện, trong tháp đã chật ních người.” “Có những người đến sớm đã chiếm một khoảng không gian, còn chúng tôi chỉ có thể co ro trong góc.

Thế giới tối đen, lại còn thường xuyên bị những kẻ đó bắt nạt.” “Có lúc chúng tôi cảm thấy mình không còn là chính mình, giống như bị người khác điều khiển vậy.” Hỉ Tử liên tục kể.

Nếu để Hỉ Tử ở trong này mấy ngàn năm, hắn cũng không dám nghĩ tiếp, thật sự quá đáng sợ.

“Hồ Bát Nhất, cậu đã đến đây mà vẫn chưa chết, có phải là có cách gì đặc biệt không?

Chúng tôi không muốn ở lại đây nữa.” Hổ Tử nói xen vào.

Từ vẻ mặt của hắn có thể thấy, hắn thật sự không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa.

Hồ Bát Nhất nhìn họ một lượt rồi lắc đầu.

“Các cậu nên nói là bị yêu tháp khống chế, nên mới ở đây.

Hơn nữa, các cậu không tu luyện, nên một khi ra khỏi yêu tháp sẽ chết ngay.” Hồ Bát Nhất nói.

Ngay lập tức, những người xung quanh đều sững sờ.

“Hồ đồng chí, anh nói vậy là có ý gì?

Tu luyện là gì?" Một đội viên khác bên cạnh lên tiếng.

Hồ Bát Nhất thở dài.

"Chính là một số võ giả.

Các cậu bây giờ tu luyện đã quá muộn rồi, cách duy nhất là đi đầu thai lại." Hồ Bát Nhất nói, trên mặt cũng có chút bất đắc dĩ.

Nếu có thể, hắn thật sự muốn cứu tất cả những người anh em này của mình ra ngoài.

Nhưng sự thật trái với mong muốn, Hồ Bát Nhất không có thực lực để cứu một người bình thường đã chết.

"À, ra là vậy.

Hồ Bát Nhất, tôi hiểu ý cậu rồi.

Thay vì ở lại đây, tôi thà đi đầu thai còn hơn." Hỉ Tử vẻ mặt bừng tỉnh.

Hắn cũng không sợ hãi, dù sao cũng là người đã chết một lần, Hỉ Tử không sợ chết thêm lần nữa.

Hồ Bát Nhất gật đầu, nhìn sang những người còn lại.

"Chúng tôi cũng đồng ý.

Nơi quỷ quái này, một khắc cũng không muốn ở lại.

Hồ đồng chí, xin anh hãy giúp chúng tôi." Hổ Tử cũng lên tiếng.

Hồ Bát Nhất gật đầu, mắt hơi đỏ lên.

Hắn lấy ra mấy tấm kim phù.

Khi ánh sáng từ lá bùa lóe lên, một luồng khí ấm áp lan tỏa.

Ánh sáng vàng bao bọc lấy Hỉ Tử và mấy người.

Rất nhanh, bóng dáng của họ bắt đầu mờ đi.

“Hồ đồng chí, cảm ơn anh.” “Lão Hồ, chúng ta nhất định sẽ gặp lại.” Nhìn chiến hữu rời đi, Hồ Bát Nhất thở ra một hơi dài.

Lòng hắn như nhẹ nhõm đi rất nhiều.

“Chúng ta nhất định sẽ gặp lại.” Hồ Bát Nhất nói rồi đưa mắt nhìn những người xung quanh.

“Những người này chúng ta phải làm sao?” Hồ Bát Nhất nhìn sang Trương Thiên.

Ánh sáng bên phía Trương Thiên cũng đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Họ đồng loạt nhìn về phía Trương Thiên.

“Đương nhiên là tiễn họ về tây thiên.” Trương Thiên nói rồi cũng lấy ra mấy tấm phù lục.

Đây cũng coi như làm việc thiện, nói không chừng sau này còn tích được công đức.

“Mau nhìn kìa, bên đó hình như có hai người biến mất rồi!” “Là họ làm đó, họ có thể đưa người đi!” “Tốt quá rồi, tiên sinh, mau giúp tôi ra ngoài.” Những người xung quanh nhao nhao kêu lên.

Ngôn ngữ của một số người còn có chút không thông.

Tuy không rõ họ nói gì, nhưng Trương Thiên biết rõ một điều, đó là tiễn tất cả bọn họ đi.

“Lục trần quy thổ, vạn vật an khang.” “...” Trương Thiên niệm từng pháp quyết một, rồi phất trần trong tay vung lên.

Cùng lúc đó, một tấm đạo phù màu vàng được vẽ ra.

Một luồng kim quang gần như bao trùm cả trời đất xuất hiện.

Cảm giác ấm áp khiến cho tất cả hồn thể có mặt đều nhắm mắt

lại.

Họ tắm mình trong ánh kim quang trước mắt.

"Thượng Đế ơi, đây chẳng lẽ là thánh quang sao?" "Thủy Hoàng đại nhân, thần đẳng không phụ sứ mệnh." Từng người một nhìn lên trời, cả thể xác lẫn tâm hồn đều được thăng hoa.

Cùng với sự xuất hiện của kim quang, những hồn phách xung quanh cũng dần mờ đi.

Tấm Luân Hồi Phù này của Trương Thiên cũng có chút tác dụng.

Gần giống với kinh văn siêu độ của Phật giáo.

Chỉ có điều một bên là phương Đông, một bên là phương Tây.

Chưa đầy năm phút.

Xung quanh chỉ còn lại một tòa yêu tháp.

Tất cả những bóng hồn xung quanh đều biến mất không thấy tăm hơi.

"Lão đại, hình như giải quyết xong rồi." Bàn Tử vươn vai, cũng thấy nhẹ nhõm đi không ít.

"Cái vừa rồi là gì thế, trông bá khí thật." Vương Bán Nguyệt nhìn lên đỉnh đầu, tấm phù lục khổng lồ vừa rồi của Trương Thiên quả thực đã gây sốc cho hai người Hạo Thiên Chân.

Trước đây thực lực của Trương Thiên và những người khác chưa đến mức phi lý như vậy.

Bây giờ thì hay rồi, thực lực của người ta đã đạt đến cảnh giới này rồi sao?

Tấm phù lục khổng lồ đó, Hạo Thiên Chân có mơ cũng không dám làm, vậy mà Trương Thiên lại thực hiện được.

“Lẽ nào hắn không có bình cảnh đột phá sao?” Hạo Thiên Chân thầm nghĩ, ánh mắt cũng nhìn về phía Trương Thiên.

“Dùng để siêu độ, cậu có thể hiểu là siêu độ của Đạo gia.” Trương Thiên lên tiếng, Bàn Tử sờ sờ khóe miệng.

“Nhưng mà, cái thứ đó to thật, còn to hơn cả nhà Bàn gia.” Vương Bán Nguyệt lẩm bẩm, trong lòng vẫn bất giác nhớ lại tấm phù lục lúc trước.

“Bán Nguyệt huynh, cậu đúng là tóc dài kiến thức ngắn.” “Mà này, chúng ta qua đó bằng cách nào?” Bàn Tử nhìn xung quanh, vô tình hỏi.

Sau khi gã hỏi xong, sắc mặt Vương Bán Nguyệt cũng có chút u sầu.

Đúng vậy, họ phải ra ngoài bằng cách nào?

“Xích sắt xung quanh trông không có vẻ gì là sẽ mở ra, chúng ta chỉ có thể tìm cách khác.” Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

“Hay là chúng ta nhảy qua?” Vương Bán Nguyệt đảo mắt, nói.

“Bàn Tử, cậu ngốc à?

Khoảng cách của vách đá này ít nhất cũng mấy chục mét, mà tường ngoài lại rất trơn láng.

Một khi gặp trở ngại, rất dễ rơi xuống.” Hạo Thiên Chân nói.

“Lý thuyết mà nói, có thể nhảy qua được, nhưng thực lực phải đủ cao mới được.” Trương Thiên nói.

Nếu tất cả họ đều có thực lực như Trương Khởi Linh, thậm chí không cần nghĩ nhiều cách, cứ nhảy thẳng qua, hoặc bay qua là được.

Nhưng không phải ai cũng có thực lực như vậy.

“Tôi có móc câu ở đây, có thể thử xem.” Tuyết Lỵ Dương nói rồi

lấy ra một chiếc móc câu từ trong ba lô.

Chiếc móc này đã đồng hành cùng Tuyết Lỵ Dương nhiều năm, cũng là người bạn đồng hành tốt trên con đường thám hiểm của cô.

Trương Thiên nhìn ra xa.

Hắn cảm thấy lúc này trang bị của Tuyết Lỵ Dương hữu dụng hơn.

Chương 729

"Chúng ta có thể thử xem." Trương Thiên nói, cả nhóm đi về phía bên kia của yêu tháp.

Vừa đến phía bên kia của yêu tháp, đúng lúc Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị ném móc câu, khoảnh khắc tiếp theo, xung quanh yêu tháp bỗng dưng nổi lên một trận cuồng phong.

Gió đen cuồn cuộn, vô số mảnh đá bắt đầu bị cuốn lên.

Dần dần, một cơn lốc xoáy nhỏ xuất hiện.

"Mau nhìn kìa, đó là cái gì?" Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Chỉ thấy cơn lốc xoáy hình thành trên mặt đất, cùng với sức gió ngày càng mạnh, chiếc móc câu trong tay Tuyết Lỵ Dương cũng bắt đầu rung lắc.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi mọi người còn đang nghĩ rằng cơn lốc xoáy chỉ là thoáng qua, đột nhiên, tốc độ của nó tăng nhanh, lao thẳng về phía Tuyết Lỵ Dương.

Trong chốc lát, Trương Thiên liền hiểu ra, đây là một cuộc tấn công có chủ đích!

"Không ổn, mau tránh ra, cơn lốc xoáy này nhắm vào cô đấy." Trương Thiên hét lớn, lao về phía Tuyết Lỵ Dương.

Hồ Bát Nhất cũng phản ứng rất nhanh, gần như lao lên cùng lúc.

Nhưng tu vi và tốc độ của Hồ Bát Nhất căn bản không bằng Trương Thiên.

Gần như trong nháy mắt, Trương Thiên đã đẩy Tuyết Lỵ Dương ra.

Mà bóng dáng Trương Thiên cũng bị cơn lốc xoáy bao phủ.

Trên bộ giáp đen, phủ đầy cát bụi.

Bộ giáp nặng mấy tấn bị cơn lốc xoáy cuốn lên, vậy mà lại nhẹ như diều giấy.

Tốc độ của cơn lốc xoáy cũng rất nhanh, từ lúc hình thành đến lúc bao trùm Trương Thiên cũng chỉ mất vài giây.

Trương Thiên cố gắng thoát khỏi sự bao bọc của cơn lốc xoáy trước mắt, nhưng cùng với từng đòn tấn công của hắn giáng xuống, Trương Thiên phát hiện, đòn tấn công của mình dường như vô hiệu.

"Không đúng, đây không phải là lốc xoáy bình thường, mà là có người cố ý sử dụng thủ đoạn tấn công." "Chơi lén không được, bây giờ bắt đầu chơi công khai sao?" Trương Thiên trong lòng kinh ngạc, đây đã không còn là đòn tấn công thông thường nữa, rất có khả năng là đòn tấn công của kẻ trong tháp.

Từ uy lực của cơn lốc xoáy này xem ra, thực lực của kẻ trong tháp ít nhất cũng là kỳ Nội Đan.

Trương Thiên có thể dùng Thanh Lôi phá vỡ cơn lốc xoáy, nhưng hắn không chọn phá ra, mà mặc cho cơn lốc xoáy đưa mình vào trong tháp.

Trương Thiên lo lắng, nếu mình bây giờ sử dụng Thanh Lôi, đợi sau này kẻ trong tháp ra tay lần nữa, thì mình sẽ gặp rắc rối.

Hơn nữa, nếu mình bị đưa vào trong, thì ít nhất Hồ Bát Nhất và những người khác có thể tạm thời an toàn.

Như vậy, đối với mọi người đều có lợi.

Trương Thiên thầm nghĩ, ánh mắt cũng trở nên kiên định.

Nguy hiểm gì mà mình chưa từng gặp qua, chẳng qua chỉ là một

tòa yêu tháp, mặc kệ nó làm gì.

"Lão đại, khốn kiếp, mau cứu lão đại!" Bàn Tử thấy Trương Thiên bị lốc xoáy khống chế, vẻ mặt cũng trở nên hoảng hốt.

Bàn Tử hét lớn, những người xung quanh cũng lần lượt bắt đầu tấn công cơn lốc xoáy.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng điên cuồng tấn công, nhưng sự thật trái với mong muốn, đòn tấn công của họ đánh vào cơn lốc xoáy, còn chưa kịp gây ra tổn thương thực chất thì cơn lốc xoáy đã hóa giải đòn tấn công.

"Không sao, các cậu ở bên ngoài đợi tôi, tôi sẽ sớm ra ngoài thôi." Trương Thiên hét lên từ trong cơn lốc xoáy.

Cùng với tiếng nói của Trương Thiên vừa dứt, cơn lốc xoáy với tốc độ cực nhanh bay về phía yêu tháp.

Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày.

Thân ảnh y hóa thành một luồng sáng đen.

Gần như là lao theo cơn lốc xoáy.

Trương Khởi Linh không hề do dự, ánh mắt y có phần kiên định.

Trương Thiên trừng lớn mắt, khi nhìn thấy bóng dáng Trương Khởi Linh lao theo cơn lốc xoáy, sống mũi Trương Thiên cay cay.

Không hổ là Kỳ Lân, có chuyện là y thật sự dám xông lên.

"Lão đại!" Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng theo sát phía sau.

Tốc độ của cơn lốc xoáy rất nhanh, gần như trong chớp mắt, đã lao về phía yêu tháp.

Cùng với việc cửa lớn của yêu tháp mở ra rồi lại đóng lại, bóng dáng Trương Thiên đã tiến vào bên trong yêu tháp.

Mà tốc độ của Trương Khởi Linh do quá nhanh, nên đã cùng Trương Thiên tiến vào trong yêu tháp.

“Bốp bốp bốp.” Bàn Tử điên cuồng đập vào cửa lớn của yêu tháp.

Nhưng dù Bàn Tử đập thế nào, tòa yêu tháp vừa mới hút họ vào lại đóng chặt.

Giống như ngăn cản mọi người tiến vào.

“Thằng khốn, lão đại và nhị ca bị hút vào trong rồi...” Bàn Tử lẩm bẩm, trên mặt cũng có chút đau lòng.

Tuyết Lỵ Dương cúi đầu, có chút tự trách.

“Nếu lúc nãy tôi phản ứng nhanh hơn một chút, nói không chừng...” Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm, mày khẽ nhíu lại.

“Không trách cô, tốc độ lúc nãy thật sự quá nhanh, từ lúc lốc xoáy hình thành đến lúc tấn công, gần như cũng chỉ dùng vài giây.” “Đúng vậy, Dương tiểu thư, cho dù có làm lại lần nữa, chắc chắn lão đại cũng sẽ ra tay.” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân liên tục nói.

Hồ Bát Nhất cũng vỗ vỗ vai Tuyết Lỵ Dương.

“Thay vì nói những lời này, chúng ta không bằng nghĩ cách làm sao mở được cánh cửa yêu tháp này ra.” Hồ Bát Nhất nói, Tuyết Lỵ Dương gật đầu, mọi người bắt đầu thương lượng.

Lúc này, tại phòng thẩm vấn.

Mọi người ở hiện trường bàn tán xôn xao.

Nghĩ đến việc Trương Thiên không chết, lòng lo lắng của mọi người cũng dần dịu lại.

Bàn Tử nhìn vào màn hình trước mắt, tim cũng đập rất nhanh.

“Ai, mỗi lần nghĩ đến chuyện này, tim Bàn gia lại đập thình thịch.”

“Tôi cũng vậy, lúc đó thật sự quá kinh hiểm.” Hạo Thiên Chân nói.

“Đúng rồi, cũng không biết Môn chủ và nhị ca đã trải qua những gì trong tháp, thật muốn xem.” Vương Bán Nguyệt nói, trong mắt tràn đầy tò mò.

Hạo Thiên Chân, Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn vào màn hình trước mắt, trong lòng cũng có chút mong đợi.

Kể từ khi Trương Thiên và Trương Khởi Linh tiến vào yêu tháp, họ ở bên ngoài luôn rất lo lắng.

Cho đến khi Trương Thiên ra khỏi yêu tháp, họ cũng không rõ bên trong rốt cuộc có gì.

Lúc này, ở Mỹ.

Trong một căn biệt thự.

Tuyết Lỵ Dương cao quý ngồi trên sofa.

Tay cô cầm một ly rượu vang đỏ.

Ánh mắt nhìn vào màn hình trước mắt, đôi môi đỏ của Tuyết Lỵ Dương khẽ mím lại.

“Trương đại ca, cảm ơn.” Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm, mỗi lần nghĩ đến chuyện này, cô đều cảm thấy có chút hổ thẹn.

Điều này cũng dẫn đến việc, chỉ cần Tuyết Lỵ Dương gặp nguy hiểm, hoặc tiến vào khu vực nguy hiểm, cô sẽ biểu hiện cẩn thận hơn.

“Không biết, anh ấy đã xảy ra chuyện gì ở bên trong.” “Lúc đó chúng ta đã đợi rất lâu.” Tuyết Lỵ Dương thầm nghĩ, trên mặt cũng có thêm chút tò mò.

Bây giờ nhớ lại chuyện trước kia, Tuyết Lỵ Dương cảm thấy rất điên cuồng.

Lúc đó cùng Trương Thiên và những người khác thám hiểm, cùng nhau mạo hiểm, bây giờ nhớ lại, năm đó thật đúng là dũng khí vô hạn.

Nhưng cũng chính vì có dũng khí trước kia, Tuyết Lỵ Dương mới có thể dung nhan không lão, sống được nhiều năm như vậy.

Lúc này, không chỉ tất cả mọi người ở hiện trường mong đợi những gì Trương Thiên gặp phải.

Ngay cả Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đều mong đợi nhìn vào màn hình trước mắt.

Trương Thiên chưa bao giờ kể cho họ nghe về chuyện trong tháp.

Nhưng kể từ khi Trương Thiên ra khỏi tháp, họ cảm thấy Trương Thiên đã thay đổi rất nhiều.

Hơn nữa còn mang ra rất nhiều thứ.

Lúc này, hình ảnh tiếp tục.

Khi Trương Thiên mở mắt ra lần nữa, hắn đã đứng trên một hoang dã mênh mông vô tận.

Nhìn thảo nguyên trước mắt, nhìn bầu trời xanh biếc trên đầu, ánh mắt Trương Thiên có chút mông lung.

“Đây là?

Huyễn cảnh?” “Không đúng, hương thơm của hoa cỏ này, còn có bầu trời này, không giống giả.” “Lẽ nào, đây đều là nơi có thật?

Đây là tầng thứ nhất của yêu tháp sao?” Trương Thiên nhìn thảo nguyên trước mắt, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Chương 730

Tòa tháp nhỏ như vậy, nhưng sau khi vào lại hoàn toàn khác với những gì Trương Thiên nghĩ.

Nơi này không những không ngột ngạt, ngược lại, nơi này tràn đầy vẻ đẹp của tự nhiên.

Khung cảnh ở đây giống như ở thảo nguyên Hô Hòa Hạo Đặc.

Đột nhiên Trương Thiên nghĩ đến một chuyện kinh khủng.

Đó là, Cửu Tầng Yêu Tháp, có thể không chỉ là yêu tháp, mà còn là một pháp bảo!

"Nếu yêu tháp này thật sự là một pháp bảo, vậy thì lợi hại rồi." Trương Thiên nhìn cảnh tượng xung quanh không khỏi lẩm bẩm.

Hắn nhớ đến không gian hư ảo của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nơi đó trước khi mình vào ở, chẳng phải cũng là một không gian hỗn độn sao.

Mà sau đó cũng giống như ở đây, khắp nơi là thảo nguyên, thậm chí còn có sông núi hồ nước.

"Đây thật sự là phong ấn sao?

Sao cảm giác giống như đi nghỉ dưỡng vậy." Nhìn thảo nguyên mênh mông, cảm nhận làn gió nhẹ từ thảo nguyên thổi đến, Trương Thiên rối bời.

Nhưng rất nhanh, Trương Thiên liền phản ứng lại.

Mình bây giờ đang ở trong Cửu Tầng Yêu Tháp, phải tập trung tinh thần cao độ.

Nếu quá lơ là, mình rất có thể sẽ bị yêu tháp loại bỏ.

“Đúng rồi, Kỳ Lân đâu?” Trương Thiên nhìn xung quanh.

Sau khi hắn tiến vào yêu tháp, Trương Thiên rõ ràng thấy Trương Khởi Linh cũng lao vào.

Nhưng bây giờ mình đang đứng giữa đại thảo nguyên, mà Trương Khởi Linh lại biến mất không thấy.

“Lẽ nào, mỗi tầng tiến vào đều không cố định sao?” Trương Thiên thầm nghĩ, tay nắm chặt phất trần, ánh mắt nhìn chằm chằm xung quanh.

Gió thổi xung quanh, thảo nguyên mênh mông dường như sau khi được gió nhẹ thổi qua trở nên mềm mại hơn một chút.

Cùng với gió nhẹ thổi qua, sau lưng Trương Thiên cũng có chút se lạnh.

“Nếu ở đây có gió, vậy chứng tỏ, nơi có gió rất có khả năng có một xoáy mắt.” Trương Thiên phân tích trong lòng, hắn cũng không do dự nữa, trực tiếp xoay người, đi về phía hướng gió thổi.

Tóc bay bay, Trương Thiên phát hiện, đất dưới chân vô cùng mềm mại.

Cảm giác giống như đang dẫm trên bông gòn.

Không biết đã đi bao lâu, Trương Thiên phát hiện, dù đi thế nào, mình dường như vẫn luôn dẫm chân tại chỗ.

“Không ổn, nếu đây là một tầng nào đó của yêu tháp, vậy chắc chắn có đường lên, hoặc đường ra.” “Trừ phi, ở mỗi tầng đều có cấm cố tương ứng, nên mới không ra được.” Đầu óc Trương Thiên quay rất nhanh.

Sau khi đi một lúc, hắn đã phát hiện ra điều không ổn.

“Nếu là cấm cố, vậy khả năng cao là trận pháp, vì có sự hạn chế

của trận pháp, nên không thể vào tầng tiếp theo." "Mình chỉ cần tìm ra trận pháp rồi phá vỡ là được, nhưng..." Trương Thiên nghĩ ra đối sách, nhưng hắn cũng nghĩ đến một vấn đề.

Nếu mỗi tầng yêu tháp đều phong ấn một con quái vật, vậy tầng mình đang ở cũng nên có.

Nếu thật sự là như vậy, sau khi mình vào, tại sao không bị tấn công.

Mà lại có thể thong thả đi dạo trên thảo nguyên?

"Này, ta biết ngươi đang nhìn ta, ra đi, không cần phải trốn nữa." Trương Thiên hét lớn về phía xung quanh.

Sau khi mình vào, đối phương không giết hắn ngay lập tức, điều đó chứng tỏ, đối phương tạm thời không có địch ý.

Nếu đã như vậy, Trương Thiên tự nhiên muốn thử giao tiếp một chút.

Nói không chừng sẽ có đột phá.

Hơn nữa, Trương Thiên cũng dám chắc, đối phương không thể để mình dễ dàng qua được, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Cùng với tiếng nói của Trương Thiên vừa dứt.

Cả thảo nguyên dường như bắt đầu rung chuyển.

Thảo nguyên mênh mông bắt đầu rung lắc, rồi chỉ thấy hai cái đầu to như ngọn núi nhỏ từ từ nhô ra.

Cái đầu khổng lồ, còn có đôi mắt to như mặt trời, khiến cho tim Trương Thiên khẽ run lên.

Ôi trời, cái thứ này thật sự quá lớn.

Hai cái đầu đó giống như rắn khổng lồ, nếu không nhìn kỹ, thật sự

sẽ tưởng là hai ngọn núi nhỏ.

"Khoan đã, thảo nguyên này, không phải là lưng của con quái vật này chứ?" Nghĩ đến đây, Trương Thiên hít một hơi, cái thứ này lớn đến vậy sao?

Nhìn thế này, thân thể ít nhất cũng phải mấy ngàn mét, trong thực tế tuyệt đối không thể có động vật lớn như vậy.

Cho dù có, cũng tuyệt đối sẽ được ghi vào sử sách.

"Không đúng, không phải là con quái vật này biến lớn, mà là rất có khả năng mình đã biến nhỏ." Trương Thiên đột nhiên tỉnh ngộ, hắn nhìn lên đầu, ngoài bầu trời ra, dường như không có gì cả.

"Không ngờ, ngươi lại muốn gọi ta ra nhanh như vậy, ta còn chưa chơi đủ đâu." Chỉ thấy một trong hai cái đầu phát ra những âm thanh a nhọn.

"Nhân loại, đã vào nơi này thì đừng hòng ra ngoài, cùng bản vương giết thời gian cũng không tệ." Cái đầu kia phát ra tiếng nói.

Trương Thiên dẫm chân xuống dưới.

Mặt đất này trước đây Trương Thiên còn cảm thấy mềm mại, xem ra sự mềm mại này nên là da của con quái vật này.

"Hương thơm của cỏ, nên là mùi lông trên người nó." Trương Thiên thầm nghĩ, ánh mắt lại không hề sợ hãi nhìn vào hai cái đầu lớn trước mắt.

"Xin lỗi, ta không có thời gian làm bạn với hai vị, ta nhất định phải ra khỏi tháp." "Chắc hẳn ta đang ở trên người hai vị, không biết hai vị đại vương có thể cho ta xuống được không, cứ ở trên người hai vị, tiểu bối hà đức hà năng." Trương Thiên nói.

Giọng điệu cung kính đó, còn có những câu từ hoa mỹ đó.

Khiến hai cái đầu lớn nhìn nhau một lượt.

“Ngươi cũng biết nói chuyện đấy, đừng gọi đại vương, gọi chúng ta là Thần Quy đại nhân.” Một trong hai cái đầu nói.

“Vâng thưa đại vương, không, Thần Quy đại nhân.” Trương Thiên vội vàng nói.

Đồng thời trong lòng cũng bắt đầu không ngừng suy đoán.

Theo điển tịch ghi chép, trong thần thoại lịch sử, loài rùa được chia thành nhiều loại.

Rùa xanh, rùa lông, rùa ác, thậm chí còn có rùa sắt, đương nhiên cuối cùng đều được gọi là Huyền Vũ.

“Xem tình hình này, khả năng cao là rùa lông xanh biến dị, cái đầu của con quái vật này thật giống thảo nguyên Hulunbuir, mênh mông vô tận.” Trương Thiên thầm nghĩ, khóe miệng giật giật, sao mình lại bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.

Nhưng con quái vật này trong mắt Trương Thiên khả năng cao là rùa xanh.

Tương truyền thời viễn cổ, có một loại sinh vật biển trên người mọc đầy thủy thảo, chúng nổi tiếng vì giống như rong biển.

Chúng có một tia huyết mạch Huyền Vũ, nên ở trong đại dương, chúng luôn có một vị trí nhất định.

Trải qua tu luyện lâu dài, loại sinh vật này có thể dựa vào một tia huyết mạch để tiến hóa thành Huyền Vũ, nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết.

Nhìn dáng vẻ của Trương Thiên, hai cái đầu khổng lồ nhìn nhau, sau đó Trương Thiên chỉ cảm thấy thân thể chấn động, cơ thể hắn đã không còn ở dưới lớp lông xanh nữa.

Mà là đứng trong một không gian khổng lồ.

Trong không gian này, một con rùa hai đầu lơ lửng trên không trung xuất hiện trước mắt.

Giống như Trương Thiên nghĩ, con rùa lông xanh không quá lớn, mà là vừa rồi mình đã biến nhỏ.

Mà mai của con rùa lông xanh này nên có một loại năng lực nào đó, có thể khiến người ta biến nhỏ, đồng thời cũng có thể huyễn hóa ra trời đất.

Cái gọi là một phương viên.

Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ lơ lửng của con rùa, Trương Thiên liền khẽ nhíu mày.

Từ dáng vẻ của con rùa mà xem, con quái này hình như đã chết.

"Thần Quy đại nhân, ngài có cần ta giúp gì không?" "Đừng nhìn ta chỉ là một nhân loại, nhưng, những nơi có thể giúp ngài cũng không ít." Trương Thiên cung kính nói.

Chứ không hỏi thẳng tại sao ngài đã chết.

Hai cái đầu của con rùa lông xanh nhìn nhau.

"Bản vương sức mạnh vô cùng, thân thể càng có thể che trời lấp đất, làm sao có thể cần giúp đỡ chứ, ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại đây bầu bạn với bản vương là được rồi." Cái đầu của con rùa lông xanh nói, cả con rùa lơ lửng trên không trung, còn đang xoay tròn.

Điều này khiến Trương Thiên nhớ lại một bộ phim hoạt hình hồi nhỏ.

Cái thứ này không phải là muốn siêu tiến hóa chứ.

Lắc đầu, Trương Thiên thăm dò hỏi.

“Thần Quy đại nhân, tiểu nhân có hồn đan ở đây.” Trương Thiên nói, khoảnh khắc tiếp theo, con Thần Quy vốn không có chút dao động nào lập tức nghiêm túc trở lại.

“Cái gì?

Chương 731

Nhóc con, lời ngươi nói có thật không!" Một trong hai cái đầu nói.

Hai cái đầu nhìn chằm chằm Trương Thiên, dường như muốn nhìn ra hoa trên người Trương Thiên.

Thân hình Thần Quy không quá lớn, chỉ bốn mét, lại còn ở trạng thái hồn thể.

Sở dĩ Trương Thiên nói ra hồn đan, chủ yếu là hắn muốn thăm dò con quái vật này.

Đồng thời muốn hỏi về tình hình mấy tầng trên, và tình hình hiện tại của mình.

Trương Thiên vừa mới vào, không biết gì cả, bây giờ chỉ có con quái vật này có thể đối thoại, Trương Thiên tự nhiên không muốn bỏ qua.

"Thật, nhưng, là ở bên ngoài, bây giờ trên người ta không có." Trương Thiên gật đầu.

Hai cái đầu với tốc độ mắt thường có thể thấy được từ vui mừng chuyển sang buồn bã.

"Ngươi này, sao lại nói chuyện nửa vời, nếu là bản vương trước kia, sớm đã ăn ngươi rồi." Con rùa lông xanh nói, trên mặt mang theo chút không vui.

Nhưng con quái vật này không ra tay với Trương Thiên, Trương Thiên đoán khả năng cao là có một loại hạn chế nào đó.

"Thần Quy đại nhân, tuy trên người ta không có, nhưng người cùng ta vào, trên người có rất nhiều." "Không biết ngài có từng thấy người đó chưa?" Trương Thiên trên mặt mang theo chút hy vọng.

Lời nói này của hắn không chỉ hỏi về tung tích của Trương Khởi Linh, mà còn gián tiếp hỏi xem mình bị lốc xoáy cuốn vào có phải do con quái vật này làm không.

Sau khi Trương Thiên nói xong, hai cái đầu của con rùa lông xanh trước mắt đều tỏ ra nghi hoặc.

“Còn có người khác vào tháp sao?

Chuyện này ta thật sự không biết.” “Lúc bản vương đang ngủ say, ngươi đã rơi xuống lưng bản vương, bản vương là bị ngươi đánh thức.” Con rùa lông xanh vẻ mặt nghi hoặc, nếu không phải Trương Thiên đột nhiên vào, nói không chừng nó còn đang ngủ say.

“Thần Quy đại nhân, ta nhớ, ta bị một cơn lốc xoáy cuốn vào, vậy ngài có biết làm thế nào để ra khỏi đây không?” Trương Thiên hỏi.

Đồng thời trong lòng hắn cũng hiểu rõ, mình vào đây là ngẫu nhiên, hơn nữa, cơn lốc xoáy đó không phải do con quái vật này làm.

Mà là do người khác.

Con rùa lông xanh nghĩ ngợi rồi nói.

“Cái này ta không biết, bản vương đã ở đây mấy ngàn năm, rất nhiều chuyện cũng không nhớ nữa.” “Về phần ra ngoài, nếu có thể ra ngoài, ta đã sớm ra ngoài rồi.” Con rùa lông xanh nói, lắc đầu, hai cái đầu rùa lắc lư.

Trông có vẻ cứng cáp.

Trương Thiên trong lòng có chút u sầu.

Nếu năm đó Tây Vương Mẫu phong ấn thật sự là tà túy, vậy tại sao con rùa lông xanh này lại trở nên hiền lành như vậy.

Thậm chí còn không tấn công mình.

Trương Thiên cảm thấy vô cùng bối rối.

Điều này có chút khác với yêu tháp trong nhận thức của mình.

Trong nhận thức của Trương Thiên.

Trong yêu tháp ít nhất đều là những kẻ ác ôn.

Bên trong cũng toàn là xương trắng, thậm chí còn có vô số yêu tà.

Nhưng sự thật thì, ôi trời, chỉ có một con rùa da xanh.

Còn lại dường như không có gì cả.

"Đa tạ Thần Quy đại nhân giải đáp, nhưng, tiểu nhân nghe nói, trong yêu tháp này đều là những cường giả mạnh mẽ, nhưng Thần Quy đại nhân, tại sao lại không ra được." Trương Thiên không hỏi thẳng, mà hỏi vòng vo.

Con rùa lông xanh rõ ràng có chút cảm thấy Trương Thiên phiền phức, hai cái đầu rùa lắc lư, cuối cùng nói.

"Hừ, cái gì mà ở, chúng ta là bị bắt đến, về phần cường giả không tính là, trước kia chúng ta cũng ăn người, ăn yêu, ăn hết mọi thứ trên đời." "Bởi vì chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể tu luyện, điều này cũng giống như con người các ngươi ăn động vật, chỉ có ăn thịt, mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn." "Nhưng, có một ngày, một người không biết từ đâu ra, nói với chúng ta là sẽ xử tử chúng ta tại chỗ, sau đó chúng ta trải qua mấy trận kịch chiến, cuối cùng chết dưới tay hắn." "Về phần ra ngoài, không có cơ hội đâu, dược liệu của yêu tháp này là làm từ mai rùa của ta, ta còn không ra được." Con rùa lông xanh nói, lắc đầu, rất bất đắc dĩ.

Trương Thiên cũng đại khái biết được nguyên nhân.

Chúng và con người vốn là kẻ thù tự nhiên trong chuỗi thức ăn, nếu chúng chỉ có thể ăn người mới có thể tu luyện, vậy quả thực không tránh khỏi bị truy sát.

Nhưng, mai rùa này là yêu tháp, Trương Thiên thực sự không ngờ tới.

"Nếu mai rùa là yêu tháp, vậy theo lý mà nói con rùa lông xanh nên có thể ra ngoài mới phải." "Nhưng bây giờ xem ra nó ngay cả tầng này cũng không ra được, vậy chứng tỏ, trận pháp ở đây rất mạnh, hơn nữa dược liệu xây dựng yêu tháp rất có khả năng không chỉ đơn giản là mai rùa lông xanh." Trương Thiên thầm nghĩ, trong lòng hắn cũng dần có chút thông suốt.

Nhưng con rùa lông xanh này nên không phải là loại yêu thú tấn công thuần túy vô não, mà thuộc về hệ Phật.

Điều này lại cho Trương Thiên một không gian thở lớn, và cơ hội để tìm hiểu nơi này.

"Ra là vậy, đa tạ Thần Quỷ đại nhân." Trương Thiên cảm ơn một tiếng.

Con rùa lông xanh không nói gì nữa, hiển nhiên là lười nói chuyện với Trương Thiên.

Tuy không biết thực lực của con rùa lông xanh, nhưng chắc hẳn đã chết mấy nghìn năm, thực lực nên sẽ giảm đi rất nhiều.

Thêm vào đó con quái vật này không hoàn toàn tiến hóa, chỉ tiến hóa thêm một cái đầu khác, điều này chứng tỏ, thực lực của con quái vật này không cao.

Trương Thiên cũng không lo lắng nữa, hắn ngồi xếp bằng trên đất, cố gắng cảm nhận luồng không khí lưu thông xung quanh.

Đồng thời tìm kiếm bí ẩn của trận pháp.

Con rùa lông xanh thấy Trương Thiên ngồi xuống, mắt mở ra một chút, rồi lại nhắm lại.

“Con người này thật gan dạ.” “Phải, lâu lắm rồi chưa thấy con người nào gan dạ như vậy, trước đây chẳng phải cũng có con người chết vào yêu tháp sao?

Hình như đều vào không gian phía trên.” “Ừ, ta biết, vị trên đó còn điên cuồng hơn chúng ta, hắn đã mất mấy nghìn năm để tìm cách đột phá, thậm chí còn hấp thu linh hồn lực của vô số người.” Hai cái đầu rùa đối thoại trong lòng.

“Không thể ra ngoài được, trận pháp của tên điên đó rất lợi hại, cả yêu tháp đã bị luyện hóa thành pháp bảo, ngay cả luân hồi cũng không được.” “Nếu có thể, ta thậm chí còn muốn luân hồi.” Hai cái đầu đều thở dài.

Ở đây mấy nghìn năm, không có ánh mặt trời, cũng không thể tu luyện, chỉ có thể nhìn cơ thể mình ngày một suy yếu.

Tu vi cũng bắt đầu giảm sút.

Cảm giác này chỉ cần là một người thích luyện tập đều rất khó chấp nhận.

Thử nghĩ xem, bạn khó khăn lắm mới luyện được cơ bụng, hoặc khó khăn lắm mới định chuyên tâm học tập, nhưng một ngày nào đó, dịch bệnh đến...

Lúc này Trương Thiên ngồi trên đất, ý thức của hắn hóa thành hỗn độn.

Bắt đầu thăm dò xung quanh yêu tháp.

Trương Thiên lấy ra một tấm giấy phù trận pháp.

Loại giấy phù này có thể bắt được dao động của trận pháp.

Đương nhiên chỉ có thể dùng một lần, và dao động của trận pháp cũng rất yếu.

Trương Thiên phải bắt được dao động trận pháp đó trong nháy mắt, từ đó tìm ra đột phá khẩu của trận pháp.

Chỉ cần tìm được đột phá khẩu, Trương Thiên sẽ có cơ hội tiến vào tầng tiếp theo.

Về phần phá giải, với thực lực hiện tại của Trương Thiên, e là không thể.

Rất nhanh, con rùa lông xanh cũng bị hành động của Trương Thiên thu hút.

Chỉ thấy trong tay Trương Thiên liên tục lấy ra giấy phù, rồi giấy phù hóa thành tro bay.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Thiên lại lấy ra một tấm, lại hóa thành tro bay.

Cứ thế lặp đi lặp lại.

"Hắn đang cố gắng tìm dao động của trận pháp!" Một cái đầu kinh ngạc nói.

"Xem ra là vậy, tên này không phải là một trận pháp sư chứ." Cái đầu kia cũng có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng, trận pháp sư, đó là rất hiếm có.

Càng đừng nói là thời hiện đại, trong số những người bị hút vào yêu tháp, con rùa lông xanh chưa từng thấy một trận pháp sư nào.

Lúc này nhìn thấy Trương Thiên, giống như nhìn thấy hy vọng trong khoảnh khắc!

"Hắn hình như đang cố gắng phá giải trận pháp bên trong." Nhìn động tác lặp đi lặp lại của Trương Thiên, cái đầu đen sẫm nói.

"Thứ này, ta cũng chưa từng thấy, chúng ta cứ xem trước đã, nói không chừng thật sự có cơ hội." Con rùa lông xanh đặt hy vọng vào

Trương Thiên.

Dù sao ở đây bị phong ấn mấy nghìn năm, thực lực đã sớm suy yếu.

Hơn nữa nếu chúng có thể ra ngoài đã sớm ra ngoài rồi, bây giờ Trương Thiên là hy vọng duy nhất.

Trong đầu Trương Thiên không ngừng suy đoán, tính toán vị trí có thể tồn tại trận pháp xung quanh.

Xung quanh tối đen một mảnh, bên trong cả yêu tháp dường như là một không gian tối đen khổng lồ.

Giấy phù của Trương Thiên không ngừng rắc qua, đồng thời cũng sẽ tạo ra một luồng gió nhẹ.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu.

Khi Trương Thiên chỉ còn lại một tấm hoàng phù cuối cùng, tay Trương Thiên dừng lại giữa không trung.

Chương 732

“Không đúng, nếu ta cứ tiếp tục như vậy, rắc giấy phù, thì chỉ tổ tiêu hao sức mạnh của ta, mà trận pháp này lại quá lớn.” “Muốn qua được chỉ có thể chui lọt lỗ hổng.” Trương Thiên thầm nghĩ, mày cũng không ngừng chuyển động.

Hắn muốn nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn, một biện pháp có thể dễ dàng thông qua.

“Nếu, yêu tháp này là làm từ mai của con rùa lông xanh đó, vậy con rùa lông xanh chắc chắn có cách khống chế tầng này, hoặc, bản thân con rùa lông xanh chính là chìa khóa.” “Nhưng xác suất này không biết có lớn không.” Trương Thiên tính toán trong lòng.

Về phần con rùa lông xanh có phải là chìa khóa để lên yêu tháp không, Trương Thiên vẫn có chút không chắc chắn.

Nếu con rùa lông xanh là, vậy mình phải đánh bại nó, nhưng Trương Thiên không cần thiết phải làm vậy.

Nhưng nếu không phải, vậy làm thế nào để tìm được cách vào tầng tiếp theo hoặc ra ngoài.

Đại não vận hành tốc độ cao, Trương Thiên cũng cố gắng nghĩ đối sách.

Nhưng nghĩ mãi, đối sách khả thi của Trương Thiên không nhiều.

“Thôi vậy, tấm cuối cùng cũng dùng luôn đi.” Trương Thiên lẩm bẩm, hắn vung tay, một trận pháp xuất hiện.

Nhưng ngay khoảnh khắc trận pháp xuất hiện, nó liền trực tiếp vỡ tan.

Trận pháp của Trương Thiên bị trận pháp vốn có trong yêu tháp đè

nát.

Ngay khoảnh khắc bị đè nát, Trương Thiên lại một lần nữa cảm nhận được một tia dao động kinh người.

“Không đúng, lần này ta cảm nhận rõ ràng rồi.” “Ở bên kia.” Trương Thiên đột nhiên quay đầu về một hướng.

Hắn rõ ràng cảm nhận được một tia dao động của trận pháp ở vị trí đó.

Trương Thiên cũng có thể khẳng định, chính là vị trí đó đã tạo ra dao động.

“Tốt quá rồi.” Trong lòng vui mừng, Trương Thiên đột nhiên mở mắt.

Nếu thật sự tìm được điểm yếu của trận pháp, vậy giả thuyết đầu tiên của Trương Thiên trước đó cũng tự nhiên bị phá vỡ.

Thấy Trương Thiên mở mắt, con rùa lông xanh cũng từ từ mở mắt.

Hai cái đầu lắc lư nhìn về phía Trương Thiên.

Chỉ thấy bóng dáng Trương Thiên đi về phía bóng tối.

Trong không gian của cả yêu tháp dường như tối đen như mực, cho dù Trương Thiên vung ra quả cầu lửa, ánh sáng đó cũng không đủ để bao trùm không gian yêu tháp.

Đi theo hướng mình cảm nhận được, bước chân của Trương Thiên không nhanh lắm.

“Hắn đang làm gì vậy?” “Không biết, hình như đã phát hiện ra điều gì đó.” Hai cái đầu rùa phát ra tiếng nói.

Trong mắt cũng toàn là sự tò mò đối với Trương Thiên.

Trương Thiên không biết đã đi bao lâu, nhưng khi hắn lại nhìn thấy con rùa da xanh trước mắt, Trương Thiên dừng bước.

"Đây là đang đùa ta sao?" Nhìn mình lại đi về chỗ cũ, Trương Thiên nhíu mày.

Không gian này dường như là vô hạn, chỉ là loại vô hạn tuần hoàn.

Dù đi bao lâu cuối cùng cũng sẽ đi về chỗ cũ.

Hít một hơi, Trương Thiên bình tĩnh lại nội tâm.

Ánh mắt hắn nhìn về phía con rùa lông xanh trước mắt.

"Thần Quy đại nhân, vừa rồi các ngài có cảm nhận được một luồng dao động, hoặc gió không?" Trương Thiên hỏi.

Con rùa lông xanh lắc đầu.

"Không có, nơi này làm gì có gió." Con rùa lông xanh lắc đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

Trương Thiên thì vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Lúc mình vừa mới vào, cũng cảm nhận được gió, trên lưng con rùa lông xanh.

Lúc đó Trương Thiên còn cảm thấy dễ chịu, nhưng khi Trương Thiên biến lớn, thì không còn cảm nhận được nữa.

Hơn nữa, vừa rồi Trương Thiên cũng có một khoảnh khắc cảm nhận được sức gió.

Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc.

Đột nhiên, Trương Thiên nghĩ đến một vấn đề.

"Nếu ta lại biến nhỏ, vậy có phải sẽ tìm được vị trí của trận pháp không?" Trương Thiên nghĩ đến đây, hắn càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Thứ này rõ ràng là thiết kế theo con rùa lông xanh.

Thân thể con rùa lông xanh không biến nhỏ, nên cũng không cảm nhận được luồng gió đó.

Chỉ có thân thể biến nhỏ, mới có thể cảm nhận được, điều này cũng đại diện cho việc, con rùa lông xanh vĩnh viễn không tìm được đường ra.

"Nhân loại, ngươi tìm được manh mối chưa?" Con rùa lông xanh nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu.

"Thần Quy đại nhân, ta có thể lên lưng ngài một lần nữa không?" Trương Thiên nói.

Ánh mắt nhìn về phía hư ảnh trước mắt.

"Đương nhiên." Con rùa đó không do dự, trực tiếp đồng ý.

Chỉ cần Trương Thiên có thể đưa chúng ra ngoài, đừng nói là lên lưng, cưỡi làm thú cưỡi cũng được.

"Đa tạ." Trương Thiên cảm ơn một tiếng.

Ngay sau đó, Trương Thiên chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, khoảnh khắc tiếp theo Trương Thiên đã lại xuất hiện trên một thiên địa khác.

Nhìn bầu trời xanh biếc trên trời, còn có vô số thứ màu xanh lá cây giống như cỏ xanh xung quanh.

Nếu không phải biết đây là lưng rùa, Trương Thiên đã muốn ngủ ở đây.

Khi đến lưng rùa, Trương Thiên lại phát hiện ra điều bất thường.

Giống như hắn nghĩ, lông trên lưng rùa đang khẽ rung động.

Giống như có một cơn gió nhẹ đang thổi.

"Quả nhiên là ở đây!" Trương Thiên trong lòng vui mừng, hắn biết, mình tuyệt đối đã đến đúng chỗ.

Ngay lập tức Trương Thiên liền ngồi xếp bằng xuống.

Hắn cảm nhận làn gió nhẹ xung quanh, trong đầu cũng không ngừng suy đoán vị trí có thể tồn tại.

Có kinh nghiệm từ giấy phù trước đó, nên bây giờ Trương Thiên suy đoán cũng là nắm chắc trong tay.

Rất nhanh, cùng với gió nhẹ thổi qua, Trương Thiên cũng đại khái hiểu được một số tình hình.

Trong đầu Trương Thiên cũng có một suy đoán táo bạo.

"Cửa" vào tầng tiếp theo có thể không ở bên ngoài, mà cũng có thể ở trên mai của con rùa lông xanh.

Chỉ là mình từ trước đến nay đã sai hướng.

Trương Thiên thầm nghĩ, cầm phất trần, vẽ một số ký hiệu xung quanh mình.

Những ký hiệu này, đều là Trương Thiên vẽ ra để bố trí trận pháp.

Cùng với việc giấy phù được vẽ ra, Trương Thiên cũng dần phát hiện, gió xung quanh ngày càng lớn.

Đồng thời, một luồng sức mạnh rất mạnh đang hoành hành xung quanh.

Lông của con rùa lông xanh thậm chí đã dựng đứng lên.

"Tình hình gì vậy?

Nóng quá, thân thể nóng quá." "Không đúng, chúng ta là hồn thể, sao có thể nóng được!" "Nhân loại, ngươi rốt cuộc đã làm gì trên

người bản vương?" "Đau quá!" Con rùa lông xanh lúc này bị đau kêu oai oái.

Trên mặt cũng lộ ra một loạt biểu cảm đau đớn.

Sắc mặt Trương Thiên bình tĩnh.

Bất kể con rùa lông xanh kêu thế nào, Trương Thiên cũng không dừng lại.

Bởi vì Trương Thiên biết, lần này thất bại, rất có khả năng tất cả những gì mình vừa làm sẽ đổ sông đổ bể.

Lúc này bên ngoài tháp.

Vì ở trong động huyệt, nên mọi người đều không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Nhưng, có một điều họ rất rõ, đó là thức ăn có thể không đủ nữa!

"Lão Hồ, lão đại sao còn chưa ra!" Bàn Tử lẩm bẩm.

"Không biết, nhưng chắc là không sao." Hồ Bát Nhất nói, trên mặt cũng mang theo chút hy vọng.

Chương 733

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, trên một tầng nào đó của tòa yêu tháp màu xanh lam, bỗng nhiên bắn ra mấy luồng ánh sáng xanh lục.

"Khốn kiếp, xanh quá!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên, trong mắt mọi người càng thêm chấn động.

"Đó là cái gì?" Nhìn luồng huỳnh quang xanh lục phun ra, tim mọi người cũng đập thình thịch.

Cái thứ này trông quá kỳ lạ, cột huỳnh quang khổng lồ dường như muốn xuyên thủng cả bóng tối.

Mà dưới ánh sáng xanh, mọi người mơ hồ còn có thể nghe thấy một số tiếng kêu thảm thiết.

"Có phải là lão đại làm không?" Bàn Tử nói.

"Có khả năng, xem số tầng này, nên là tầng thứ năm, không ngờ đã đến tầng thứ tư rồi, có lẽ khoảng cách ra ngoài gần hơn một chút." Hồ Bát Nhất nói, trên mặt cũng thả lỏng một chút.

Trương Thiên có thể với tốc độ nhanh như vậy đến tầng thứ tư, vậy chứng tỏ, yêu tháp không làm gì được hắn.

Điều này cũng khiến những người bên ngoài thả lỏng một chút.

"Hy vọng Trương đại ca không sao." "Tôi đã bố trí thuốc nổ ở đây rồi, nếu lâu không có động tĩnh, chúng ta sẽ cho nổ tháp cứu người." Tuyết Lỵ Dương nắm chặt hai tay.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

So với Cửu Tầng Yêu Tháp, Hồ Bát Nhất và những người khác cho rằng, Trương Thiên quan trọng hơn.

Mà trong yêu tháp.

Cùng với tiếng rên rỉ của con rùa lông xanh, đột nhiên, một cánh cửa đá bỗng nhiên từ lưng con rùa lông xanh từ từ nhô lên.

Trương Thiên nhìn cánh cửa đá trước mắt, nói thật, hắn bị sốc.

"Không ngờ, cánh cửa thông đến tầng tiếp theo lại thật sự ở trong cơ thể con rùa lông xanh." "Xem ra, trận pháp của tầng này chính là dựa vào con rùa lông xanh để thực hiện, nó chính là trận tâm." Trương Thiên thầm nghĩ, đồng thời, con rùa lông xanh cũng dịu lại.

Hai cái đầu khổng lồ nhìn vào lưng mình.

Khi nhìn thấy một cánh cửa nhỏ, hai cái đầu lập tức trở nên hung bạo.

"Chết tiệt, cửa lại ở trên người chúng ta!" "Nhân loại ngươi không được đi, chúng ta không ra được, ngươi cũng đừng hòng ra ngoài." Cái đầu rùa phát ra tiếng nói.

Đồng thời hai cái đầu khổng lồ hung hăng đập về phía Trương Thiên.

Trương Thiên thấy vậy, hắn đặt phất trần sau lưng, thân ảnh đột ngột né tránh.

Mà cái đầu rùa thì đập ra một cái hố nhỏ trên lưng.

"Khoan đã, ta có cách giúp các ngươi giải thoát." Đột nhiên, Trương Thiên nói.

Tuy Thần Quy không giúp gì cho mình, nhưng nó quả thực không tấn công lén Trương Thiên.

Nên Trương Thiên định giúp con rùa này một tay.

Nghe lời của Trương Thiên, cái đầu rùa đó mới từ từ dừng lại.

Bốn con mắt nhìn Trương Thiên.

“Nhân loại, ngươi có thể giúp bản vương cái gì?” Cái đầu rùa che trước cửa đá đó, dường như không giải quyết chuyện của nó, Trương Thiên đừng hòng qua được.

Trương Thiên thấy vậy nhẹ giọng nói.

“Ta có thể giúp các ngươi luân hồi.” “Dù sao ở đây luân hồi cũng là luân hồi, ra ngoài cũng vậy, sao không xuống dưới ngay bây giờ.” Trương Thiên nói.

Sau khi hắn nói xong, hai cái đầu đó đột nhiên run lên.

Có chút không thể tin được.

“Vừa rồi ta cảm nhận được bên ngoài có một tia tử vong khí, là ngươi làm?” Một trong hai cái đầu kinh ngạc nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên từ từ gật đầu.

“Là ta, thế nào?

Chỉ cần ngươi cho ta qua, ta sẽ giúp ngươi luân hồi.” Trương Thiên nói, con rùa lông xanh rõ ràng do dự.

Dù sao, nó có chút không tin tưởng con người này.

“Đây là yêu tháp, ở đây không thể mở được cầu luân hồi.” Con rùa lông xanh nói.

Trương Thiên cười.

Tây Vương Mẫu có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một người thần, nói không khoa trương, luân hồi mới là sức mạnh mạnh nhất của thời gian, cho dù là yêu tháp, cũng không thể ngăn cản.

“Ngươi có một phút để suy nghĩ, Thần Quy đại nhân, ta hy vọng ngài có thể suy nghĩ kỹ.” “Nếu ta đi, ngài có thể phải ở lại đây nữa.”

Trương Thiên nói, trong tay lấy ra thanh đào mộc kiếm có được ở Mao Sơn.

Khi thanh đào mộc kiếm được lấy ra, một luồng khí xanh cổ xưa bao quanh thanh đào mộc kiếm.

"Thanh mộc kiếm này... ta hiểu rồi..." Con rùa lông xanh phát ra tiếng nói, đầu nó từ từ di chuyển ra.

Nhìn con rùa lông xanh thỏa hiệp, Trương Thiên tuy không biết tại sao, nhưng khả năng cao là có liên quan đến thanh đào mộc kiếm này.

Thanh Lôi Kiếm này, lẽ nào còn có ý nghĩa khác sao?

Trương Thiên thầm nghĩ, nhưng lúc này cửa đá sắp đóng lại, Trương Thiên cũng chỉ có thể nhanh chóng đưa ra quyết định.

"Đi!" Chỉ thấy Trương Thiên dùng đào mộc kiếm vẽ ra một tấm phù chỉ trên không trung.

Tấm phù chỉ màu vàng bao trùm cả không gian.

Mà trên không gian, một luồng thanh lôi cổ xưa đang lóe lên.

Đây là khí tức của Trương Thiên đã thay đổi.

Kể từ khi Trương Thiên tu luyện Thượng Thanh Lôi Quyết, Trương Thiên đã thần kỳ phát hiện, chân khí của mình lại biến thành lôi khí.

Mỗi lần thi triển đạo pháp, đều sẽ có một luồng thanh lôi lóe lên.

Hơn nữa uy lực cũng không tầm thường.

Cùng với ánh sáng vàng lóe lên.

Một luồng tử vong khí bao trùm.

"Rắc!" Những tiếng vang như thể cấm cố bị phá vỡ vang lên.

Trong mắt Trương Thiên, một bóng trắng, và một bóng đen không

biết từ đâu xuất hiện.

Hai bóng ảnh dường như đối mặt nhau một lúc, cuối cùng vô số xích sắt kéo lấy đầu của con rùa lông xanh.

"Đây là...

Hắc Bạch?" Nhìn hai bóng ảnh, Trương Thiên nuốt nước bọt.

Thứ này, Trương Thiên là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tượng điêu khắc của Ngưu Đầu Mã Diện, Trương Thiên đã thấy rất nhiều lần.

Còn có truyền thuyết về Hắc Bạch Vô Thường, Trương Thiên cũng đã nghe rất nhiều lần.

Nhưng, tận mắt nhìn thấy vẫn cảm thấy khác biệt.

Trên thế giới này có quỷ, có cương thi, vậy địa phủ sau khi chết cũng nên tồn tại.

Chỉ là Trương Thiên là lần đầu tiên nhìn thấy mà thôi.

"Không ổn, ta phải đi nhanh." Cảm nhận được tử vong khí xung quanh, thân ảnh Trương Thiên chạy cực nhanh.

Nếu Thần Quy bị kéo đi, vậy cửa đá chắc chắn sẽ biến mất, đến lúc đó mình thật sự không ra được.

"Không ngờ thật sự có thể." Hai cái đầu của con rùa lông xanh lắc lư, trong mắt có một vẻ mặt không nói nên lời.

Trương Thiên lúc này đã đến chỗ cửa đá.

Hắn không do dự, trực tiếp tiến vào bên trong cửa đá.

Hai bóng đen trắng đó chỉ nhìn thôi cũng khiến Trương Thiên tim đập thình thịch.

Trương Thiên không rõ, sau khi mình chết có bị thứ này kéo đi

không.

Nhưng có thể khẳng định là, tổ sư gia chắc chắn ở dưới đó.

“Ai?

Vậy ta chẳng phải là có quan hệ sao?” Đột nhiên Trương Thiên nghĩ đến điều gì đó.

Không ngờ, người sống, trên mặt đất không có quan hệ gì, ngược lại chết rồi, dưới đất lại có quan hệ.

Thật là kỳ lạ.

Nhưng ngay khoảnh khắc Trương Thiên tiến vào cửa đá, vô số hình ảnh kỳ lạ bắt đầu hiện ra trước mắt Trương Thiên.

Chương 734

Trong đầu Trương Thiên hiện ra từng hình ảnh, hắn dường như đã tiến vào trong những hình ảnh đó.

Đó là một thời kỳ chiến hỏa loạn lạc.

Trong đại dương, một ngọn núi nhỏ màu xanh lá cây đang từ từ di chuyển.

Mà xung quanh ngọn núi nhỏ, còn có vô số hạm thuyền của con người.

Những con thuyền làm bằng gỗ, vây quanh bóng dáng màu xanh lá cây.

Người trên thuyền dường như còn đang nói gì đó, Trương Thiên không nghe rõ.

Nhưng Trương Thiên có thể thấy, trên thuyền, có mấy võ giả đứng trên buồm.

Họ tay cầm kiếm sắt, trông rất uy phong lẫm liệt.

Ánh mắt họ nhìn vào ngọn núi nhỏ màu xanh lá cây, mang theo sát ý.

"Gào!" Đột nhiên, ngọn núi nhỏ đột ngột nhô lên khỏi mặt nước, sau một tiếng gầm rú, một con thuyền gỗ và hàng trăm binh lính bên trong đều bị nuốt chửng một hớp.

Trên mặt biển, nước biển bị hất tung lên những con sóng cao hàng chục mét.

Mà những người khác cũng bắt đầu tấn công ngọn núi nhỏ.

Trương Thiên nhìn cảnh này, cũng hiểu rõ một điều, đây có thể là

ký ức của con rùa lông xanh.

Rất nhanh, tất cả hạm thuyền xung quanh đều chìm, còn con rùa lông xanh thì nuốt hết người bên trong vào bụng.

Đồng thời, con rùa lông xanh vốn chỉ có một đầu, ở phía bên kia cổ lại bắt đầu mọc ra một cái đầu khác.

"Đây là quá trình biến dị sao?" Trương Thiên thầm nghĩ, nhìn nước biển bị nhuộm đỏ bởi máu, hắn khẽ nhíu mày.

Đột nhiên, trên bầu trời, một bóng người dường như không có dấu hiệu gì đột ngột xuất hiện.

Trương Thiên đột nhiên nhìn về phía vị trí của bóng người đó.

Khi nhìn rõ người đến, Trương Thiên không khỏi giật mình.

Người đến tuyệt đối là Côn Luân Thần Mẫu trong truyền thuyết!

Trương Thiên nhìn người vừa đến.

Một bộ y phục trắng, tay cầm thanh trường kiếm màu xanh.

Giống hệt như bức tượng, trong ánh mắt toát ra một tia anh khí.

Dáng vẻ đó trông cũng vô cùng bá đạo.

Khí thế toát ra một cảm giác uy quyền.

Dù Trương Thiên không cảm nhận được khí tức lúc đó, nhưng nhìn vào quy mô của khung cảnh này, thực lực của người này tuyệt đối là đỉnh cao.

Hơn nữa còn có thể đứng vững giữa hư không, đây là điều Trương Thiên không thể làm được. "Xem ra, thực lực của bà ta đã đến một cảnh giới khác rồi." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn cũng có cái nhìn khác về thực lực của người phụ nữ trước mắt.

Trong tầm mắt của Trương Thiên, người phụ nữ tay cầm trường

kiếm, một kiếm chém xuống, nước biển xung quanh thậm chí còn bị tách ra một đường.

Ngay lúc Trương Thiên đang kinh hãi trước uy lực khủng khiếp của một kiếm này, đầu óc hắn bỗng nặng trĩu, khi Trương Thiên mở mắt ra lần nữa, hắn đã đứng trong một không gian tối tăm.

Rõ ràng, hắn đã thoát khỏi ký ức.

Hắn không thực sự được chứng kiến thực lực chân chính của Tây Vương Mẫu.

Nhưng chỉ từ lúc xuất hiện, đến một kiếm chém ra hào sâu, thực lực của bà ta đã vượt xa Trương Thiên.

Nếu muốn đến Côn Luân Sơn, giúp Trương Khởi Linh tìm lại ký ức, thì thực lực của Trương Thiên phải đạt đến mức có thể đối kháng với Tây Vương Mẫu.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên cũng hiểu rõ, đường phải đi từng bước một, mình cũng không thể quá vội vàng.

Hắn nhìn xung quanh.

Trong không gian tối đen, mình dường như đang đứng trên đỉnh một cầu thang.

Nhìn xuống dưới là bóng tối vô tận.

Trương Thiên vung tay, một quả cầu lửa xuất hiện.

Cùng lúc đó, khoảng cách một mét xung quanh Trương Thiên cũng dần được chiếu sáng.

Dưới chân quả thực là một cầu thang, cầu thang có thể đi lên, cũng có thể đi xuống.

Tất cả đều phụ thuộc vào lựa chọn của chính Trương Thiên.

Trương Thiên nhìn lên trên, rồi lại nhìn xuống dưới. "Không rõ đây là tầng thứ mấy, xét theo thực lực của con rùa lục mao, có lẽ không phải là tầng càng cao, quái vật càng lợi hại." "Chắc là ngẫu nhiên cả thôi." Trương Thiên thầm nghĩ, cũng đã xác định được sơ bộ về vấn đề số tầng trong yêu tháp. "Đi xuống thôi, biết đâu đến tầng thứ nhất lại có thể tìm được lối ra." "Nếu Trương Khởi Linh đi vào từ bên dưới yêu tháp, có lẽ cũng đang ở tầng một." Trương Thiên đưa ra phán đoán trong lòng.

Hắn cảm thấy xác suất này rất lớn.

Mình thì bị lốc xoáy cuốn vào, còn Trương Khởi Linh là tự mình đi vào.

Rất có thể cũng sẽ ở tầng một.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên cũng không do dự thêm nữa, bước chân chậm rãi đi xuống dưới.

Cầu thang được làm bằng một loại đá không rõ tên, Trương Thiên cũng không nhận ra.

Hơn nữa, Trương Thiên phát hiện, từ lúc đến khu vực yêu tháp, phần giới thiệu vật phẩm từng xuất hiện trong đầu hắn cũng biến mất.

Và đã rất lâu rồi không xuất hiện lại. "Chẳng lẽ dị năng của mình biến mất rồi sao?" Trong lòng không khỏi nảy sinh nghi vấn này, nhưng nghĩ lại, Trương Thiên tạm thời cũng không bận tâm đến những chuyện này.

Hắn phải đi xuống trước đã rồi nói sau.

Đi trên cầu thang tối tăm, dần dần trước mắt Trương Thiên xuất hiện một cánh cửa đá.

Trên cửa đá không có bất kỳ hoa văn nào, mà bên dưới vẫn còn

một đoạn cầu thang rất dài. "Xem ra không phải là bắt buộc phải vào." Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Trương Thiên tiếp tục đi xuống.

Trước đó Trương Thiên còn lo lắng, nếu đi xuống có bị cưỡng chế vào bên trong không, nhưng bây giờ xem ra chắc là không.

Càng đi xuống, Trương Thiên cũng dần quen thuộc hơn một chút.

Dần dần, Trương Thiên đã đến trước cánh cửa đá cuối cùng.

Cánh cửa đá này về cơ bản không khác gì những cánh cửa khác.

Cửa đá đen kịt, dường như tỏa ra một thứ khí tức kỳ lạ, nhưng muốn ra ngoài, Trương Thiên vẫn cần phải đi qua cánh cửa đá này.

Tay đặt lên cửa đá.

Giây tiếp theo, cửa đá phát ra tiếng ầm ầm, rồi trực tiếp mở ra.

Cùng với một lực hút truyền đến, thân ảnh Trương Thiên đã bị cửa đá hút vào trong.

May mà hắn đã chuẩn bị phòng ngự từ trước, lần này, Trương Thiên không cảm thấy chóng mặt, mà nhìn thấy toàn bộ quá trình đi vào.

Cơ thể mình như không thể kiểm soát, xuyên qua bóng tối.

Mọi thứ xung quanh dường như không còn tồn tại.

Hắn dường như đã đột phá qua mấy lớp không khí, dần dần, mắt của Trương Thiên cũng ngày càng sáng hơn.

Trước mắt hắn lại xuất hiện một dòng sông băng khổng lồ! "Đây là Côn Luân Sơn!" Nhìn ngọn núi băng trước mắt, Trương Thiên cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đây chẳng phải là Côn Luân Sơn mà mình đã đi qua trước đây sao?

Nhưng điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, hắn lại nhìn thấy Côn

Luân Sơn ở đây.

Nói cách khác, Côn Luân Sơn này có lẽ cũng là do yêu vật ở tầng này tạo ra.

Đặt chân lên lớp tuyết trắng dưới chân, lòng bàn chân Trương Thiên truyền đến một cảm giác lạnh buốt.

Trương Thiên từ từ cúi xuống vốc một nắm tuyết, tuyết đọng giống hệt như tuyết thật, thậm chí trên tay còn có thể cảm nhận được một trận giá lạnh. "Thật quá." Nhìn tuyết đọng trong tay, Trương Thiên không khỏi cảm thán một câu. "Theo lý mà nói, ở đây cũng nên có một đại yêu, xem ra nó cũng giống như con trước, muốn quan sát mình." "Mình không biết tập tính của nó, vẫn nên cẩn thận thì hơn." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn mạnh mẽ đạp chân xuống, thân ảnh lao thẳng về phía Côn Luân ở xa.

Ngoài đời thực Trương Thiên không dám lên Côn Luân, bây giờ là ảo cảnh, Trương Thiên nhân cơ hội này đi xem thử, Côn Luân rốt cuộc là nơi như thế nào.

Trên núi, rốt cuộc có thần cung hay không.

Chương 735

Chỉ thấy dưới đất trời trắng xóa, thân ảnh Trương Thiên di chuyển như quỷ mị.

Dần dần, Trương Thiên đã đến lưng chừng núi.

Từ trên núi nhìn xuống, cả thế giới như một mảng trắng xóa. "Còn một đoạn đường ngắn nữa là đến nơi." Thầm nghĩ, Trương Thiên tăng tốc bước chân.

Nhưng khi hắn dần đến được đỉnh núi, đột nhiên, một con đường nhỏ đã thu hút sự chú ý của Trương Thiên.

Trên con đường nhỏ tuyết trắng xóa, nhưng trong tuyết lại lờ mờ có những dấu chân nho nhỏ.

Những dấu chân này trông không giống của người.

Mà giống của một loại yêu vật nào đó. "Trước đây từng xem trên đá, tầng thứ nhất hẳn là nơi của một con hồ ly, dấu chân này chắc là của con hồ ly đó, nhưng xét về hình thể, chắc không nhỏ như vậy đâu nhỉ." Vừa nghĩ, Trương Thiên vừa ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi.

Mình sắp lên đến đỉnh núi rồi, nhưng trên đỉnh núi lại không có bóng dáng của công trình kiến trúc nào.

Điều này có nghĩa là, công trình kiến trúc rất có khả năng không ở trên đỉnh núi, mà ở vị trí lưng chừng núi. "Hay là đi xem thử?" Thầm nghĩ, Trương Thiên cũng dần xác định được ý nghĩ này của mình.

Hắn quay người đi về phía có những dấu chân nhỏ.

Con đường nhỏ này trông rất hẹp.

Nhưng trên đường lại có rất nhiều dấu chân lớn nhỏ.

Ở đây ngoài dấu chân ra, còn có một vài vết kéo lê. "Chẳng lẽ ở đây còn có động vật?" Nhìn vết kéo lê, Trương Thiên không khỏi thầm nghĩ.

Mang theo tâm lý nghi hoặc, bước chân của Trương Thiên dần nhanh hơn một chút.

Rất nhanh, trong tầm mắt Trương Thiên xuất hiện một hang động.

Hang động này trông có vẻ nối liền cả Côn Luân Sơn.

Đi ra từ hang động này, có lẽ có thể đến được phía bên kia của Côn Luân.

Không nghĩ nhiều, Trương Thiên men theo dấu chân đi vào.

Trong lúc đó Trương Thiên cũng thắc mắc, tại sao mình đã vào lâu như vậy mà người của tầng này vẫn chưa xuất hiện.

Nhưng khi hắn ra khỏi hang động, cả người Trương Thiên đều sững sờ.

Trương Thiên nhìn cảnh tượng ở phía bên kia Côn Luân Sơn, hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nơi đây quả thực là một vương quốc tiên cảnh!

Nhìn ngọn núi tuyết trước mắt, còn có thành trì khổng lồ kia, nói thật, Trương Thiên thực sự bị chấn động.

Phía sau một ngọn núi tuyết, dưới lớp tuyết trắng, từng ngôi nhà hiện ra.

Những công trình kiến trúc dày đặc chi chít bao phủ cả mặt sau của ngọn núi.

Mái của những ngôi nhà nhỏ, chất đống tuyết trắng xóa.

Mà bên trong thành trì, Trương Thiên còn nhìn thấy rất nhiều

người mặc y phục trắng đang đi lại.

Cả thành trì là một cảnh tượng náo nhiệt và yên bình. "Đây là nơi nào?

Một quốc gia?" Trong lòng Trương Thiên mang theo chút tò mò.

Mặt trời vàng óng treo trên bầu trời, chiếu rọi cả thành trì lấp lánh, Trương Thiên cũng dần có chút hứng thú với quốc gia này.

Bước chân của hắn bất giác đi vào bên trong.

Cảm giác vô thức này ngay cả Trương Thiên cũng không nhận ra.

Men theo con đường nhỏ trên núi, Trương Thiên rất nhanh đã đến thành trì màu trắng trước mắt.

Bên ngoài thành trì, có mấy nữ tử mặc khôi giáp trắng đang đứng gác.

Dưới chiếc mũ giáp trắng của họ là một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Gương mặt trái xoan, làn da trắng như tuyết, thậm chí còn có mái tóc bạc, nếu ở bên ngoài, tuyệt đối là một mỹ nữ có tỷ lệ quay đầu nhìn vô địch.

Nhưng trước mắt Trương Thiên, loại nữ tử này lại có mấy người, hơn nữa còn là binh lính bình thường.

Khi những người lính gác trước mắt nhìn thấy Trương Thiên, họ nhìn nhau, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh ngạc. "Ngọc tỷ tỷ, người này trông kỳ lạ quá." "Ừm ừm, trông có vẻ ngon miệng đấy." "Không phải không phải, Ngọc tỷ tỷ, dáng vẻ của hắn kỳ lạ quá, tóc đen, còn có thứ đen đen trên miệng nữa, màu da cũng không đúng, đây không phải là đàn ông trong truyền thuyết đấy chứ." Hai người lính gác nhìn Trương Thiên, nhỏ giọng bàn luận.

Tuy rất nhỏ, nhưng Trương Thiên lại có thể nghe thấy rõ ràng. "Ngon miệng?

Đàn ông?" "Chẳng lẽ, trong thành trì này, tất cả đều là loại con gái này sao?

Không có một người đàn ông nào!" Trương Thiên hít mạnh một hơi.

Đây là một cái bẫy!

Bàn Tử mà đến đây, e là tối cũng không ngủ được. "May mà Bàn Tử không vào đây, nếu không mấy cô nương này gặp họa rồi." Trương Thiên thầm nghĩ, mà ở bên ngoài tháp, Bàn Tử bất giác hắt hơi mấy cái. "Vừa rồi cô ta nói ngon miệng, xem ra thôn này không đơn giản." "Nếu không đoán sai, khả năng cao là thôn hồ ly." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn cũng đã đoán được sơ bộ về những thứ bên trong thành trì này.

Từ dấu chân lúc đến, còn có dáng vẻ của những người này, thậm chí cả quái vật phong ấn ở tầng đầu tiên.

Trương Thiên có thể xác định, "người" ở đây tất cả đều là hồ ly! "Này, ngươi đột nhập vào Thanh Khâu của chúng ta làm gì!

Có phải là đạo sĩ xấu xa bên ngoài không!" Một nữ lính gác dũng cảm cầm một cây trường thương, tức giận hét về phía Trương Thiên.

Gương mặt bánh bao nhỏ của cô, còn có đôi mắt to tròn, lúc tức giận trông như một cái bánh bao nhỏ, đáng yêu vô cùng, hoàn toàn không giống người có thể nổi giận.

Trương Thiên sờ sờ má.

Người này làm lính gác, thật sự được không vậy? "Cái đó, tôi là người tốt, người tốt thực sự." Trương Thiên vội vàng giơ tay lên.

Tuy không rõ đây có phải là ảo cảnh hay không, nhưng cũng không thể tùy tiện ra tay được.

Vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn. "Người tốt?" "Ngươi là con người?" Nữ lính gác đó căng thẳng nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên nghe vậy vội vàng lắc đầu. "Không, không phải, tôi là hồ ly tốt, vừa rồi nói nhầm, tôi là từ nơi con người sinh sống trốn ra, vô tình đến đây." "Tôi tên Hồ Thiên." Trương Thiên vội vàng nói, đồng thời tay hắn lặng lẽ bấm quyết.

Giây tiếp theo, mặt Trương Thiên biến thành hình dạng của một con cáo xám.

Nhìn thấy mặt Trương Thiên, nữ lính gác đó nhìn nhau, sau đó mới thu hồi vũ khí. "Ra là đồng loại, tôi còn tưởng là con người chứ, mà này, anh là hồ ly đực à?" Cô gái mặt bánh bao nhỏ mắt không ngừng phát sáng.

Cô ta đến trước mặt Trương Thiên, tay nhỏ không ngừng nhào nặn má Trương Thiên. "Ngọc tỷ tỷ, mau đến đây, má anh ấy cứng quá, không giống chúng ta chút nào!" "Còn cả người hắn cũng cứng nữa, ừm, cái thứ đen đen này đâm người quá!" Cô gái sờ mặt Trương Thiên, gọi người phía sau.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật, mình dường như đã biến thành đồ chơi của cô nàng này. "Tiểu Hoa, đừng nghịch nữa, áp giải hắn đi, đã vào Thanh Khâu của chúng ta thì phải được Nữ vương đồng ý mới được đi." Ngọc tỷ nói.

Cô ta sải đôi chân dài đến trước mặt Trương Thiên.

Rất nhanh, tay và chân của Trương Thiên bị hai sợi dây thừng trói lại.

Nhìn sợi dây đay trước mắt, Trương Thiên nhất thời toát mồ hôi.

Trời ạ, phòng ngự của thành trì này kém đến vậy sao?

Áp giải phạm nhân dùng dây đay, quá sơ sài rồi. "Này, Hồ Thiên, nơi con người sống có đẹp không?" Tiểu Hoa nhìn Trương Thiên, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra một tia tò mò.

Nhìn thấy cô ta, Trương Thiên như nhìn thấy Đoàn Đoàn, có một cảm giác thân thiết.

Cô nàng này quả thật ngây thơ vô tội.

Chương 736

"Đẹp lắm, mọi người an cư lạc nghiệp, hơn nữa hồ ly cũng đã trở thành động vật được bảo vệ." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Tiểu Hoa nghiêng đầu, trên khuôn mặt mũm mĩm thêm một chút tò mò. "An cư lạc nghiệp là gì?

Động vật được bảo vệ là gì?" Nhìn ánh mắt như học sinh của cô, Trương Thiên suy nghĩ rồi nói. "Chính là, con người đang bảo vệ hồ ly, và họ sống rất hạnh phúc." Trương Thiên nói.

Hắn nói cũng không sai.

Sau này hồ ly trắng quả thực đã trở thành động vật được bảo vệ.

Một khi săn bắt, thì cứ chờ ngồi tù mọt gông đi. "Cái gì?

Anh đừng lừa Hoa Hoa, con người sao có thể bảo vệ hồ ly được, hồ ly chúng ta sắp bị họ đuổi cùng giết tận rồi." "Hoa Hoa sợ con người nhất." Cô ta nói, trên mặt còn lộ ra một tia sợ hãi.

Rõ ràng, cô nàng này thực sự sợ con người. "Cái đó, Tiểu Hoa, cô bao nhiêu tuổi rồi?" Trương Thiên suy nghĩ rồi hỏi. "Ừm, hai trăm tuổi rồi thì phải." Tiểu Hoa suy nghĩ rồi nói. "Bà nội..." Trương Thiên chớp chớp mắt, cha nội ơi, cái cô bé ngây thơ vô tội này đã là người vai vế bà nội rồi.

Trương Thiên thật sự không nhìn ra. "Phải rồi, Hồ Thiên, anh bao nhiêu tuổi rồi, trông anh lợi hại như vậy, chắc phải mấy nghìn tuổi rồi nhỉ." Tiểu Hoa nhìn Trương Thiên, trong mắt lấp lánh những ngôi sao nhỏ.

Cô nàng này như một đóa hoa được nuông chiều trong nhà kính, hoàn toàn chưa từng thấy sự hiểm ác của xã hội. "Tôi à, năm trăm tuổi

rồi." Trương Thiên suy nghĩ rồi nói. "A, trẻ như vậy đã dám ra ngoài bôn ba rồi, anh thật dũng cảm." Tiểu Hoa khen ngợi một câu. "Tiểu Hoa, đừng nói nhiều nữa." Một bên, Tiểu Ngọc nghiêm túc nói.

Tiểu Hoa cũng đành ngậm miệng lại.

Bị hai người áp giải, Trương Thiên rất nhanh đã vào trong thành trì.

Ánh nắng vàng óng rải xuống.

Cả thành trì trông vô cùng xinh đẹp.

Những ngôi nhà đó giống như ruộng bậc thang, được xây dựng trên sườn núi.

Mà trên con đường chính, Trương Thiên nhìn thấy rất nhiều đám đông đang đi lại.

Những đám đông đó như được sao chép, đều có mái tóc trắng, làn da trắng.

Nhưng điều khác biệt là, lông mày, mắt, còn có miệng, má khác nhau.

Dù vậy, nhìn thoáng qua, tuyệt đối còn bắt mắt hơn cả Thái Cổ Lý ở thành phố.

Không chỉ Trương Thiên đang nhìn bên này, mà cả những người ở đây cũng đồng thời nhìn thấy Trương Thiên.

Khi nhìn thấy Trương Thiên, cả thành trì dường như náo động, ánh mắt của đám đông đồng loạt đổ dồn về.

Giống như đang xem khỉ vậy.

Đồng thời Trương Thiên cũng cảm thấy một chút áp lực. "Mau nhìn kìa, người kia trông kỳ lạ quá." "Mẹ ơi mau nhìn, ngực của người đó còn nhỏ hơn cả của Nguyệt Nguyệt nữa!" "Theo sử sách ghi

lại, râu, hình dáng, còn có thân hình cao lớn, người này không phải là một con hồ ly đực đấy chứ!" "Không thể nào, hồ ly đực, sao có thể chứ, Thanh Khâu của chúng ta làm sao có đàn ông được." "Đây chắc chắn là người ngoài, nhưng mấy nghìn năm qua hoàn toàn không có ghi chép về đàn ông." Xung quanh, vô số người bàn tán, ánh mắt của họ không ngừng quét qua người Trương Thiên, trong mắt đều tràn đầy tò mò.

Trương Thiên cảm thấy một cỗ không tự nhiên, cảm giác này giống như đang ở trên đường phố đông đúc, bị phát hiện đang đi vệ sinh giữa chốn đông người vậy.

Rất xấu hổ, nhưng lại không thể trốn tránh. "Tránh ra, tránh ra, đây là nhân vật nguy hiểm hồ ly đực, mời mọi người tránh ra." Tiểu Hoa hét lớn ở phía trước Trương Thiên.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Trời ạ, đây chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này sao?

Cô nàng này trông không ra, tuổi tác không nhỏ, mà chỉ số thông minh không cao.

Nếu bị Bàn Tử bắt được, thể nào cũng lôi về nhà làm vợ bé.

Khi tiếng của Tiểu Hoa vừa dứt, những người xung quanh không những không lùi lại, ngược lại họ càng thêm kích động. "Cái gì?

Hồ ly đực!" "Tôi nghe nói, hồ ly đực có rất nhiều điểm khác biệt với chúng ta, hơn nữa song tu với hồ ly đực có thể tu vi đại tăng!" "Đúng vậy, theo ghi chép trong điển tịch, hồ ly đã qua song tu, sinh con rất có khả năng là giống đực!" "Cái gì!

Tu vi đại tăng?

Vậy chẳng phải tôi có thể đến vương cung làm việc sao!" "Mọi người mau xông lên, nhân lúc vương thất chưa phát hiện, chúng ta làm

một hiệp trước đã!" Không biết thằng điên nào hét lên một câu, vô số nữ hồ ly như ong vỡ tổ, ồ ạt xông lên.

Tiểu Hoa thấy vậy càng che miệng lại. "A, hình như càng hỗn loạn hơn, Ngọc tỷ tỷ làm sao bây giờ." Tiểu Hoa hoảng hốt nói.

Tiểu Ngọc phía trước liếc nhìn Tiểu Hoa, con bé này thật biết gây chuyện.

Trương Thiên lúc này càng là cơ thể chấn động mạnh.

Thời vua Trụ nhà Thương, một con hồ ly đã có thể hút cạn tinh khí của một người, trời ạ, bây giờ nhiều như vậy, Trương Thiên sao chịu nổi. "Mau, mau hét vài câu, trấn áp bọn họ." Trương Thiên vội vàng nói.

Tiểu Hoa chưa từng thấy cảnh tượng này, lắp bắp không dám mở miệng.

May mà phía trước có một Tiểu Ngọc dũng cảm. "Dám tiến lên thêm một bước, trường thương này của ta không có mắt, hơn nữa, tiếp xúc với hồ ly đực sẽ phạm luật của Thanh Khâu, bị trục xuất khỏi biên giới!" Tiểu Ngọc lớn tiếng nói.

Sau khi cô nói xong, những người vừa xông lên lại lần lượt lùi về.

Họ cũng không dám manh động nữa, chỉ đứng ở xa, lặng lẽ nhìn mọi chuyện trước mắt.

Không biết ai đã truyền tin, chỉ một lúc sau khi Trương Thiên vào thành, người trong cả thành trì dường như đều đổ ra.

Một mảng trắng xóa, trông vô cùng hùng vĩ. "Mẹ, đó có phải là hồ ly đực không?" "Ừ, đúng vậy." "Vậy lớn lên con sẽ gả cho hồ ly đực." "Ừ, nhất định sẽ được." Một bên, còn có phụ huynh đang dạy con những điều không hợp thời, khiến Trương Thiên há hốc mồm.

Nhưng trên đường đi Trương Thiên cũng không rảnh rỗi, hắn vừa đi, vừa quan sát tình hình xung quanh.

Trương Thiên phát hiện, những người này, tu vi phổ biến không cao, đều là cấp tiểu yêu.

Nhưng không có ngoại lệ, họ đều hóa thành hình người.

Điều này khiến Trương Thiên cảm thấy kỳ lạ, trước đây Tiểu Miết muốn hóa hình cũng cần tu vi đạt đến, mà họ lại có thể tùy ý hóa hình.

Thậm chí vừa mới sinh ra đã là hình người. "Quả nhiên, những người này rất có khả năng đều là ảo giác của mình, nhưng tại sao lại chân thực đến vậy." "Cảm giác Tiểu Hoa véo mình, còn có mùi hương trên người cô ấy, những người xung quanh, lại không giống như là giả." "Tên ở tầng này rốt cuộc đang làm gì vậy." Trương Thiên không ngừng suy nghĩ.

Hắn có chút không đoán được, tên ở tầng thứ nhất rốt cuộc muốn làm gì.

Hơn nữa, tại sao lại tạo ra một nữ nhi quốc cho mình, mình lại không phải là động vật nửa thân dưới.

Từ lúc vào cửa đến giờ, Trương Thiên không hề kích động chút nào.

Nội tâm không một gợn sóng.

Chủ yếu là Trương Thiên vừa nghĩ đến những người này đều là hồ ly, liền không có hứng thú.

Tuy hóa thành người, kết cấu cơ thể cũng gần giống người, nhưng vẫn có chút kỳ quặc phải không? "Hồ Thiên, bên kia chính là vương cung, chúng ta có duyên sẽ gặp lại, tôi còn muốn nghe chuyện của con người." Tiểu Hoa có chút không nỡ nhìn Trương Thiên.

Con bé này y hệt một đứa trẻ, để một đứa trẻ gác cổng, Trương Thiên cảm thấy, vương thất này cũng thông minh thật.

Đúng là tiết kiệm chi phí nhân lực, không, là chi phí hồ ly.

Men theo ánh mắt của Tiểu Hoa nhìn sang, trước mắt Trương Thiên, một cung điện hoa lệ xuất hiện trong tầm mắt.

Ánh mắt quét qua cung điện trước mắt, trong lòng Trương Thiên cũng có chút chấn động.

Dù sao ở một nơi tài nguyên khan hiếm như thế này, có thể xây dựng được một cung điện hùng vĩ tráng lệ như vậy, quả thực khiến người ta phải trầm trồ.

Cung điện màu trắng, cột đá màu trắng, mái nhà màu vàng, tổng thể cung điện lớn nhỏ thậm chí không kém điện chính của Lăng Vân Thiên Cung là bao! "Thứ này, lại có chút phong cách châu Âu." "Chẳng lẽ tên bên trong này là từ châu Âu tu nghiệp về?" Thầm nghĩ, Trương Thiên cũng bị những lính gác khác dẫn vào cung điện.

Chương 737

Còn hai người Tiểu Ngọc thì quay người rời đi.

Họ có vẻ như không có tư cách vào cung điện, nên cũng không ở lại lâu.

Nhìn người cầm trường đao, vẻ mặt nghiêm túc bên cạnh, Trương Thiên sờ sờ mũi.

Nghiêm túc như vậy, còn không bằng để cô bé bánh bao kia áp giải mình. "Cộp cộp cộp.." Tiếng bước chân trên mặt đất, phát ra từng tiếng giòn tan.

Có lẽ vì ở trên Côn Luân Sơn, Trương Thiên cũng cảm nhận được một chút hơi lạnh.

Đi vào phạm vi cung điện.

Bậc thềm được làm bằng một loại đá không rõ tên, nhẵn bóng, xem ra ngày nào cũng có người đến quét dọn.

Đá thậm chí còn lờ mờ có thể nhìn thấy một chút ánh sáng.

Trương Thiên bước lên bậc thềm, càng đi vào trong, Trương Thiên càng phát hiện, quần áo của những người này càng hoa lệ.

Hơn nữa trên đầu, và trên người cũng đeo các loại trang sức.

Họ rõ ràng cũng chưa từng thấy người nào như Trương Thiên, từng người một vây lại, trong mắt cũng tràn đầy tò mò.

Vào bên trong đại điện, một hàng người đứng ở hai bên.

Mà Trương Thiên bị áp giải đi giữa mọi người.

Trang trí trong đại điện càng thêm hoa lệ.

Những viên tinh thạch độc đáo treo trên trần nhà, phát ra từng tia sáng rực rỡ.

Những cột đá trắng tinh sừng sững ở hai bên đại điện, đứng dưới đại điện, Trương Thiên trông vô cùng nhỏ bé. "Vương thượng, hồ ly đến đã được đưa tới." Thị vệ đứng hai bên Trương Thiên, hét lên với người ở trên cùng.

Trương Thiên nhìn lên phía trên cùng của đại điện.

Một người phụ nữ đội phượng quan, mắt phượng quyến rũ đang nhìn mình.

Đôi mắt của người phụ nữ giống như hồ ly, trông vô cùng quyến rũ, hơn nữa, trên mặt cô ta còn mang theo chút hứng thú.

Trương Thiên thấy vậy, trên mặt treo một chút tôn kính. "Xin chào Nữ vương đại nhân, tiểu tử vô tình vào đây, mạo muội đến, mong được lượng thứ." Trương Thiên nói, còn làm một cái lễ.

Thấy Trương Thiên lịch sự như vậy, Nữ vương đó vẫy tay, các thị vệ bên cạnh lần lượt lui đi. "Ngươi từ đâu đến, tại sao có thể vào Thanh Khâu của ta." Giọng Nữ vương lạnh lùng.

Trương Thiên cúi đầu, lông mày hơi nhướng.

Nữ vương này cho hắn một cảm giác kỳ lạ.

Không giống những con hồ ly khác, khí tức trên người cô ta như bị áp chế vậy. "Chẳng lẽ, cô ta chính là yêu vật bị trấn áp phong ấn ở tầng này!" Trương Thiên đột ngột ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Nếu cô ta chính là yêu vật của tầng này, Trương Thiên lại có cảm giác như đang diễn kịch.

Toàn bộ hồ yêu xung quanh đều là vai phụ, còn hắn đang diễn kịch

với yêu vật của tầng này.

Đây là một vở kịch độc diễn, Trương Thiên phối hợp với hồ yêu diễn kịch, còn hồ yêu thì đang xem trong đó.

Tuy không biết có phải như vậy không, nhưng Trương Thiên rất rõ, khả năng này rất lớn. "Hỗn xược, dám nhìn thẳng vào Vương thượng trước mặt mọi người, đúng là tìm chết!" Khi Trương Thiên đang nhìn Nữ vương trước mắt, thị vệ bên cạnh còn kích động hơn cả chính Nữ vương. "Băng, lui xuống." Giọng nói lạnh lùng của Nữ vương truyền đến.

Trong giọng nói này còn xen lẫn một chút cảm giác quyến rũ.

Tuy cảm giác rất lạnh lùng, nhưng ngữ khí lại rất kỳ lạ, là một cảm giác mà Trương Thiên không nói nên lời.

Sau giọng nói của cô ta, thị vệ đó cũng đành cúi người, không nói gì thêm.

Một đám đại thần xung quanh càng cúi đầu, nhưng ánh mắt của họ lại không ngừng lướt qua người Trương Thiên. "Không biết, ngươi từ đâu đến, và làm thế nào đến được thành Thanh Khâu của ta." Nữ vương nhìn Trương Thiên, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

Trương Thiên cúi người, tỏ vẻ rất cung kính. "Đến từ thế giới bên ngoài, vô tình bị mắc kẹt trong Côn Luân, nên đến nơi này." "Không ngờ, nơi này lại có một thành trì, cũng khiến ta vô cùng kinh ngạc." "Không biết, Nữ vương có biết cách rời khỏi đây không?" Trương Thiên liên tục nói.

Ý tứ trong lời nói của hắn cũng rất đơn giản.

Tôi bị mắc kẹt trong yêu tháp, có thể cho tôi ra ngoài không.

Đương nhiên, nếu người này là yêu vật của tầng đầu tiên, chắc chắn có thể hiểu được.

Nhưng nếu không phải, thì lời nói này của Trương Thiên cũng không có vấn đề gì.

Khi Trương Thiên nói xong, Nữ vương ở trên nhíu mày. "Ngươi nói, ngươi từ bên ngoài đến, ngươi có bằng chứng gì không?" Nữ vương nói.

Thực ra cô ta cũng chưa từng thấy bên ngoài, cũng không biết tình hình bên ngoài.

Nói những điều này, cũng chỉ để che giấu sự thiếu sót trong lòng cô ta mà thôi.

Trương Thiên suy nghĩ, hắn từ trong túi lấy ra một viên ngọc thạch.

Đây là thứ hắn thường mang theo, có thể tăng thêm một chút vận khí.

Vẫn là thứ Trương Thiên có được khi mới bắt đầu trộm mộ.

Thứ này nói thật còn tốt hơn nhiều so với những thứ bình thường.

Những thứ tăng vận khí nói chung đều không quá tệ.

Sau khi nhìn thấy ngọc bội, Nữ vương ở trên rõ ràng mắt sáng lên, trong mắt cô ta cũng thêm một chút vui mừng. "Mau dâng lên." Cô ta nói, đại thần bên dưới vội vàng lấy ngọc bội của Trương Thiên đưa lên.

Mắt Nữ vương lóe lên một tia sáng.

Ánh mắt càng không ngừng quét qua ngọc bội trước mắt. "Thứ không tồi, trên thứ này, ta lại cảm nhận được một tia khí tức kỳ lạ." "Đây chính là thứ của loài người sao?

Thật thần kỳ." Trên mặt Nữ vương thậm chí còn lóe lên một vài sắc thái.

Điều này càng khiến Trương Thiên cảm thấy nghi hoặc.

Theo lý mà nói, nếu Nữ vương này thực sự là quái vật phong ấn ở tầng đầu tiên, thì sao có thể lộ ra biểu cảm như vậy. "Chẳng lẽ, mình đoán sai rồi?" Trương Thiên thầm nghĩ, đầu óc hắn cũng không ngừng quay cuồng.

Cho đến bây giờ, hắn vẫn chưa bị tấn công, và cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Điều này khiến Trương Thiên càng cảm thấy không bình thường. "Nếu Nữ vương thích, ngọc bội này xin tặng người." Trương Thiên nói.

Hắn hiện tại không có thực lực để nhìn thấu tất cả, nhưng Trương Thiên cũng đang tìm kiếm những chi tiết trong đó. "Thật sao?" "Vậy bản vương xin nhận." "Các ngươi lui xuống trước, ta muốn hỏi hắn vài chuyện." Nữ vương hét lên với xung quanh. "Nhưng Vương thượng, chúng ta vẫn chưa biết mục đích của hắn, hắn là tốt hay xấu." "Đúng vậy Vương thượng, người phải suy nghĩ kỹ." Những người xung quanh lần lượt hét lên.

Nhưng Nữ vương này lại rất bình tĩnh.

Chỉ thấy cô ta lại vẫy tay, những người xung quanh cũng không tiện nói gì thêm.

Từng người một bắt đầu lui về phía sau.

Rất nhanh, cả đại điện chỉ còn lại Trương Thiên và Nữ vương.

Nữ vương kéo chiếc váy dài của mình, từ từ đến trước mặt Trương Thiên. "Nữ vương, người giữ tôi lại, có việc gì không ạ?" Trương Thiên nhẹ giọng hỏi. "Ngươi là con hồ ly đực duy nhất mà thành Thanh Khâu của ta gặp được trong hàng nghìn năm, bản vương rất tò mò, ngươi làm thế nào đến được đây." "Còn nữa, thế giới bên

ngoài, có thể cho bản vương nghe thử không." Cô ta nói, đứng trước mặt Trương Thiên, ánh mắt càng đánh giá Trương Thiên. "Bên ngoài rất đẹp, không chỉ có núi sông, tuyết phủ, mà còn có rừng rậm, hồ nước, biển cả, cao nguyên, thậm chí còn có những khu chợ sầm uất." Trương Thiên nói. "Nhưng, bà nội của ta nói, bên ngoài là chiến loạn, rất nguy hiểm, đâu đâu cũng có hồ ly chết." Cô ta nói, ánh mắt nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Chương 738

Chiến loạn?

Hồ ly chết?

Đó là chuyện của thời nào rồi.

Cô nàng này không phải là thứ từ thời vua Trụ nhà Thương đấy chứ?

Trương Thiên có chút nghi ngờ.

Trước đây Đoàn Đoàn còn là hồ ly thời nhà Thanh, Nữ vương này trông đã mấy nghìn tuổi, e là thật sự không đơn giản. "Đó là chuyện từ rất lâu rồi, bây giờ bên ngoài không có chiến loạn, nhân dân an cư lạc nghiệp, tạo ra một quốc gia tốt đẹp." Trương Thiên nói.

Lời này của hắn không hề giả.

Quả thực, từ sau khi đánh đuổi tiểu Phú Sĩ, Hạ quốc cũng bước vào thời kỳ phát triển nhanh chóng.

Đây cũng là điều mà các bậc tiền bối đã dùng mạng đổi lấy. "Thật sao?

Ta rất muốn đi xem." Cô ta nói, trong mắt ánh lên một chút mong đợi.

Trương Thiên sờ sờ mũi, làm như thật vậy, sắc thái tình cảm này, còn có tình cảm của những người xung quanh, đều giống như thật.

Trương Thiên cho đến bây giờ, cũng không tin mọi thứ trước mắt là thật. "Phải rồi, những người này đều có suy nghĩ độc lập, điều này rất giống với ảo cảnh mà mình gặp phải khi mới đến yêu tháp." Trương Thiên đột nhiên nhớ lại ảo cảnh trước đây.

Những người trong đó đều có tình cảm của riêng mình, vô cùng đáng sợ.

Bây giờ xem ra, lại rất tương tự. "Phải rồi, Nữ vương, người chưa từng ra ngoài sao?" "Trong thành trì của các người, có truyền thuyết gì không?" Trương Thiên liên tục hỏi.

Tuy là Nữ vương, nhưng Trương Thiên cũng không hề khách sáo.

Ngược lại, hắn rất thẳng thắn, trực tiếp hỏi.

Nữ vương rõ ràng bị khí chất của Trương Thiên dọa cho một phen, tuy trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn lắc đầu. "Ta chưa từng ra ngoài, ta đã sống ở đây mấy trăm năm rồi." "Nhưng, nghe bà nội nói, trong thành Thanh Khâu có một cấm địa, hồ ly nào vào đó đều không thể ra được, và nơi đó cũng là con đường có khả năng thông ra bên ngoài nhất." "Trước đây ta cũng muốn thử, nhưng lần nào cũng bị phát hiện." Cô ta nói, ánh mắt nhìn Trương Thiên.

Nói thật, Nữ vương này trông quả thực không tệ, đặc biệt là đôi mắt, sáng ngời có thần, có một cảm giác quyến rũ.

Trương Thiên bị cô ta nhìn đến trong lòng có chút phát hoảng. "Nữ vương, người nói với tôi điều này để làm gì?" Trương Thiên nâng cao cảnh giác.

Làm gì có chuyện vừa gặp mặt đã đề cập đến chuyện này, rõ ràng, Nữ vương này có ý đồ riêng. "Ta muốn ra ngoài xem thử, vì vậy, ta muốn mời ngươi cùng ta đến cấm địa." "Biết đâu, thực sự có thể ra ngoài." Cô ta nói, trong lòng có chút mong đợi. "Tại sao người lại cố chấp muốn ra ngoài." Trương Thiên hỏi.

Nơi này trông cũng không tệ, mọi người an cư lạc nghiệp, tuy ít người hơn một chút, địa phương nhỏ hơn một chút, nhưng ít nhất cũng có thể sống.

Nhưng sau khi ra ngoài, nếu bị con người phát hiện, Trương Thiên có thể tưởng tượng được hậu quả, khả năng cao sẽ bị bắt đi nghiên cứu. "Ta từ nhỏ đã đọc sử sách lớn lên, ta rất khao khát cuộc sống bên ngoài." Cô ta nói, trong mắt thêm một chút khao khát.

Trương Thiên trong lòng thì lắc đầu.

Cô nàng này nghĩ quá đơn giản rồi.

Chỉ với dung mạo này của cô ta mà ra ngoài, Trương Thiên đoán không quá một tháng, đại quân sẽ kéo đến.

Đến lúc đó, đừng nói là chạy, không bị bắt đi nghiên cứu đã là may mắn rồi. 【Đù má, Nữ Nhi Quốc có thật này!】 【Tao ngáo luôn rồi, cha nội ơi, cho tao vào đi, bần tăng nguyện bị hút cạn tinh khí!】 【Cái gì?

Mấy ông bảo đây là thiên đường của yêu quái á?

Đùa à, đây rõ ràng là thiên đường của nhân loại mà.】 【Tóc trắng, ai nấy đều trông như nữ chính trong anime, xin hãy cho tôi trọng sinh ở đây, cầu xin ông đó.】 【Trương Thiên đúng là có phúc mà không biết hưởng, nếu là tôi, sớm đã đam mê cuồng nhiệt rồi.】 Tại hiện trường, sau khi nhìn thấy tình hình và hồi ức về thành Thanh Khâu, từng người một như bị tiêm máu gà.

Đặc biệt là những người thích xem anime, hay nhị thứ nguyên, lại càng điên cuồng hơn.

Đôi tai lông xù, cộng thêm chiếc đuôi trắng muốt, và khuôn mặt gần như không có khuyết điểm.

Trong thời đại xem trọng ngoại hình này, đây quả thực là thiên đường. 【Nói chứ, Nữ vương này thực sự quá đẹp rồi.】 【Nữ vương cũng thật là, lần đầu gặp mặt đã muốn lôi Trương Thiên vào cấm địa, cũng quá vội vàng rồi.】 【Đây thực sự là yêu tháp sao?

Sao cảm giác như thiên đường vậy, nếu là tôi, tôi cũng không ra ngoài.】 Tại hiện trường, tiếng ồn ào hết đợt này đến đợt khác.

Lúc này, trên ghế thẩm phán.

Ngay cả khóe mắt của mấy vị pháp quan cũng sáng lên.

Tuy họ đã cao tuổi, nhưng tục ngữ có câu, ngắm gái đẹp, sống lâu. "Lão đại, có chuyện tốt như vậy mà anh không gọi Bàn gia tôi vào." Bàn Tử nói bên cạnh, mắt đã sáng như hai cái đèn pha. "Cho cậu vào?

Cậu không sợ chết à?" Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái. "Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, Bàn gia đây gọi là hy sinh cái tôi vì cái chung, lão đại nếu còn có chuyện tốt như vậy nhất định phải gọi tôi." Bàn Tử liên tục nói bên cạnh, còn vênh váo ngẩng cao đầu.

Ra vẻ như đang xông pha trận mạc vì mọi người.

Trương Thiên bĩu môi không nói gì thêm.

Lúc này, không chỉ ở hiện trường.

Trong nước Phú Sĩ.

Trương Thiên đã sớm lan truyền khắp thế giới.

Dù sao trước đó những sức mạnh phương Đông độc đáo kia, đã thu hút vô số truyền thông nước ngoài trực tiếp.

Đương nhiên trong đó cũng không thể thiếu Thời báo Kinh Đông. "Nani?

Tiểu hồ yêu?

Baka, đây quả thực là thiên đường!" "Chotto matte!

Ở đây nhiều mỹ nữ như vậy, vị này làm sao mà nhịn được." "Không ngờ, cường nhân số một Hạ quốc, chẳng lẽ không thích con

gái sao?" "Thằng lầu trên, mày biết cái quái gì, đây gọi là dưa trồng lớn mới ngọt!" "Souka, vẫn là Tanaka-san biết nhiều." "Tôi đã lưu ảnh lại rồi, tối nay tôi sẽ từ từ thưởng thức." Trên mạng lưới Phú Sĩ.

Vô số người đã sa ngã.

Có thể thấy, loại hình động vật này đối với họ hoàn toàn không có chút sức đề kháng nào.

Nếu có sức đề kháng, Phú Sĩ sẽ không xuất hiện nhiều anime dị thế giới như vậy.

Tại Hiệp hội Nghiên cứu Sinh vật Hạ quốc.

Vì cơn bão phiên tòa lan rộng khắp thế giới, cơn gió này cũng thổi đến Hiệp hội Nghiên cứu Động vật.

Trong hiệp hội, từ giao long lúc đầu, đến thi trảm, còn có một số sinh vật khác, họ đều đã có những nghiên cứu nhất định. "Viện trưởng, nếu theo lý thuyết thông thường, Trương Thiên và những người khác vì tu luyện mới có được năng lực phi nhân đó, còn động vật cũng vì tu luyện mới biến thành người." "Mà động vật ở đây, tại sao không cần tu luyện, vừa sinh ra đã là người." Trong phòng nghiên cứu, một tiến sĩ hỏi viện trưởng viện nghiên cứu khoa học bên cạnh.

Trên mặt cũng thêm một chút nghi hoặc.

Viện trưởng tóc bạc trắng, nhưng trong mắt lại lóe lên một chút tinh quang. "Cái này tôi cũng không rõ, hơn nữa loại sinh vật này chúng ta chưa từng nghiên cứu, nếu có thể bắt được một con thì tốt rồi." "Theo lý mà nói, gen của người và gen của động vật sẽ không tương thích, anh đã bao giờ thấy chó và người giao phối có thể sinh con chưa?" Viện trưởng nói, nhưng chuyên gia bên cạnh lại sờ sờ má. "Trước đây không thể, nhưng bây giờ chưa chắc." "Viện trưởng, tôi nghi ngờ, động vật của họ sau khi tu luyện đến một cảnh giới nhất

định, rất có khả năng sẽ thay đổi dữ liệu gen trong cơ thể, sau đó sẽ trông giống như người." Chuyên gia bên cạnh nói.

Viện trưởng nhíu mày, mắt cũng không ngừng đảo. "Ý cậu là, giống như người vượn Bắc Kinh, theo sự biến thiên của thời đại, họ dần dần tiến hóa, cuối cùng trở thành người?" "Nhưng, điều này không thực tế, những người vượn đó đã trải qua hàng trăm triệu năm, cuối cùng mới tiến hóa thành người, mà những động vật này lại chỉ cần vài năm sao?" Viện trưởng nói, trong mắt thêm một chút không tin.

Nếu động vật thực sự có thể biến thành người, thì thuyết động vật thế giới sẽ loạn hết cả lên. "Viện trưởng, tôi thấy cũng không phải là không thể, theo những gì họ nói, có thể tu luyện chính là những người có thiên tư tốt, những người có thiên tư tốt đó, rất có khả năng chính là những gì chúng ta nhận thức là dị dạng." "Họ phát triển tốt hơn, vượt trội hơn, trí lực mạnh hơn so với đồng loại bình thường, vì vậy mới có thể thực hiện bước nhảy vọt." Chuyên gia bên cạnh nói.

Và video hồi ức của Trương Thiên không nghi ngờ gì nữa, đã trở thành chủ đề quan trọng của Viện Nghiên cứu Động vật Hạ quốc. "Cái này, theo lý mà nói, nên được coi là một nguyên nhân, nhưng chúng ta đều không biết đây có phải là sự thật không." "Cứ xem tiếp đi, cứ coi như một bộ phim, càng ngày càng kỳ lạ, tôi có chút không tin thế giới này lại như vậy." Viện trưởng nói, những nghiên cứu viên khác bên cạnh cũng không nói nhiều.

Nói thật, xem đến đây, họ đã có chút bất lực, dường như mọi thứ đều bị lật đổ.

Và trong lúc mọi người đang thảo luận, hồi ức của Trương Thiên vẫn đang tiếp tục.

Chương 739

"Nữ vương, chúng ta vừa mới quen, đã đi cấm địa, có chút không ổn lắm." "Hơn nữa, bên ngoài cũng chưa chắc đã tốt hơn ở đây." Trương Thiên nhìn Nữ vương Thanh Khâu trước mắt.

Nữ vương lắc đầu. "Không, đây là lý tưởng cả đời của ta, ta muốn mở rộng lãnh thổ lớn hơn, mở rộng một quê hương hiểu biết hơn, vì vậy, đây là điều tất yếu." "Giống như ngươi nói, bên ngoài, núi cao, biển cả, hồ nước, cái gì cũng có, ta nghĩ, luôn có một nơi thuộc về ta." Cô ta nói, trong mắt càng lộ ra một chút nóng bỏng.

Trương Thiên trong lòng âm thầm lắc đầu.

Cô nàng này nghĩ quá đơn giản rồi.

Chỉ với dung mạo này của cô ta mà ra ngoài, Trương Thiên đoán không quá một tháng, đại quân sẽ kéo đến.

Đến lúc đó, đừng nói là chạy, không bị bắt đi nghiên cứu đã là may mắn rồi. "Chuyện này, tôi hy vọng Nữ vương người suy nghĩ kỹ." Trương Thiên nói, rồi không nói thêm nữa. "Ta sẽ, phải rồi, ngươi hẳn là lần đầu tiên đến Thanh Khâu của ta nhỉ." "Thế này, bản vương thấy ngươi khí vũ bất phàm, hơn nữa cũng là hồ ly đực duy nhất, phá lệ cho ngươi ở trong cung đình." "Chuyện cấm địa, chúng ta sẽ bàn sau." Cô ta nói, quay người, dứt khoát rời khỏi Trương Thiên.

Trương Thiên sờ sờ má, cô nàng này, sao lại còn bàn sau, chẳng lẽ còn có chuyện khác cần bàn sao?

Nhưng sau khi Nữ vương nói xong, rất nhanh đã có hạ nhân vào cung điện, đến trước mặt Trương Thiên. "Đi thôi, ta đưa ngươi đến nơi ở." Giọng cô ta lạnh lùng.

Trương Thiên đi theo sau hạ nhân đó, ra khỏi đại điện.

Trương Thiên ở trong đại điện, luôn cảm thấy một cảm giác kỳ lạ.

Trước đây cũng đã cảm nhận được trên người Nữ vương. "Đợi sau khi về, mình phải thử xem, nơi này rốt cuộc có phải là ảo cảnh hay không." Trương Thiên thầm nghĩ, chậm rãi đi theo sau hạ nhân.

Rất nhanh, Trương Thiên được dẫn đến một góc của hoàng cung.

Ở đây có rất nhiều phòng.

Và hạ nhân cũng rất nhiều.

Dù sao đây cũng được coi là nơi của thành chủ, bố cục cũng sẽ không quá tệ.

Điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, ở đây không chỉ có tuyết, mà còn trồng một số loại cây xanh.

Phải biết rằng, đây là Côn Luân Sơn, nhiệt độ quanh năm đều rất thấp.

Và việc trồng cây ở nơi này cũng rất khó khăn.

Ánh mắt lướt qua những cây cối xung quanh.

Khi nhìn thấy những loại cây xung quanh, cả người Trương Thiên chấn động.

Đây đâu phải là cây cối, mà là từng cây dược liệu cực phẩm!

Tuyết liên ngẫu, tuyết nhung hoa, v.v.

Những dược liệu này về cơ bản đều là những thứ dùng để luyện chế một số loại đan dược cao cấp.

Lại có mặt ở khắp nơi đây. "Không đúng, không đúng, đây là ảo cảnh, trong ảo cảnh có đồ cũng là bình thường." "Giống như đóa hoa tuyết liên trước đây, coi như là ảo giác thôi." Trương Thiên liên tục

lắc đầu.

Hắn rất nhanh đã ổn định lại tâm thần.

Rất nhanh, hạ nhân dẫn Trương Thiên đến một căn nhà nhỏ.

Trương Thiên ngồi trên giường trong phòng, sau khi Trương Thiên vào phòng, người dẫn Trương Thiên đến cũng đã rời đi.

Hắn nhìn xung quanh.

Tuy chỉ là một căn nhà nhỏ, nhưng những thứ bày biện bên trong thì cái gì cũng có.

Bàn gỗ, bàn trà, thậm chí còn có một số loại vải che cổ đại, đồ trang trí, v.v.

Nếu không xác định mình đang ở bên ngoài, Trương Thiên còn nghi ngờ mình có phải đã vào một cửa hàng đồ cổ nào đó không.

Không nhìn xung quanh nữa.

Trương Thiên ngồi trên giường, hai tay bấm quyết.

Trong ý niệm cũng bắt đầu tìm kiếm sự dao động của trận pháp xung quanh.

Đồng thời, Trương Thiên cũng bắt đầu phán đoán xem nơi này rốt cuộc có phải là ảo cảnh hay không.

Trương Thiên không ngừng tìm tòi.

Có bài học từ trước.

Tốc độ tìm kiếm của Trương Thiên cũng rất nhanh.

Không biết đã qua bao lâu, Trương Thiên từ từ mở mắt ra.

Hắn đã kiểm tra vô số lần.

Hơn nữa cũng đã sử dụng Tĩnh tâm chú, Phá huyễn phù, và một số phương pháp giải huyễn thuật của Đạo gia.

Đều không có tác dụng.

Trương Thiên thậm chí còn dùng cả thanh lôi của mình.

Nhưng cũng không có chút tác dụng nào.

Vì vậy Trương Thiên có thể xác định, nơi đây chắc chắn không phải là ảo cảnh.

Mà là tồn tại thực sự.

Quan trọng nhất là, trong thời gian dài như vậy, Trương Thiên lại không phát hiện ra một chút dao động nào liên quan đến trận pháp. "Nơi này tuyệt đối không thể là tầng thứ nhất." "Liệu có phải giống như không gian hư huyễn, là ở trong một không gian khác không." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn cảm thấy xác suất này vẫn rất lớn.

Tạm thời không có cách nào đột phá, Trương Thiên cũng vô cùng bình tĩnh.

Nhập gia tùy tục, Trương Thiên liền ngồi xếp bằng trên mặt đất, cố gắng tu luyện.

Nhưng điều khiến Trương Thiên thất vọng là, xung quanh không có một chút linh khí nào, hắn hoàn toàn không thể hấp thụ được.

Thử mấy chục lần, Trương Thiên hiểu ra, mình không thể tu luyện.

Đột nhiên, Trương Thiên nghĩ đến một chuyện vô cùng đáng sợ.

Nếu không có cách nào tu luyện, vậy chẳng khác nào chân khí trong cơ thể mình là có hạn.

Giống như trong game, thanh mana của bạn hết rồi, còn làm sao để tung kỹ năng.

Mà trong game có thể hồi phục mana, nhưng Trương Thiên thì không.

Chân khí của hắn một khi dùng hết, không có linh khí để hồi phục, vậy chẳng khác nào mỗi lần Trương Thiên ra chiêu đều là có hạn.

Trương Thiên nhíu chặt mày.

Hắn vội vàng sờ túi.

May mà Trương Thiên suy nghĩ cẩn thận.

Sau khi không thể dùng không gian hư huyễn, Trương Thiên liền để một phần đan dược trên người.

Đặc biệt là đan dược hồi phục, Trương Thiên đã chuẩn bị năm sáu viên.

Tuy không biết có thể cầm cự được không, nhưng năm sáu viên, chỉ cần có thể hồi phục lại, chắc sẽ không sao. "Cốc cốc." Đúng lúc Trương Thiên đang nghĩ cách thoát thân, đột nhiên cửa phòng bị gõ.

Trương Thiên thu hồi suy nghĩ, nhẹ giọng gọi. "Vào đi." Cùng với tiếng của Trương Thiên, một bóng người từ dưới ánh trăng từ từ bước ra.

Đúng vậy, trong không gian này, dường như còn có mặt trăng tồn tại, mô phỏng vô cùng chân thực.

Ánh trăng kéo bóng người đó rất dài.

Dưới lớp y phục hơi trong suốt, Trương Thiên thậm chí có thể nhìn thấy một vài đường cong kỳ diệu. "Vãi, dưới 18 tuổi đừng xem." Nhìn thấy cảnh này, Trương Thiên nuốt nước bọt, vội vàng quay mặt đi.

Đồng thời tại hiện trường.

Một mảng mosaic xuất hiện.

Khán giả hiện trường: ???

Khán giả hiện trường trực tiếp ngơ ngác.

Chương 740

Cha nội ơi, hồi ức còn có thể làm thế này sao?

Sao lại có mosaic?

Trực tiếp khiến khán giả ngơ ngác. 【Đù má, Trần nữ thần, cô không thể làm thế được, chúng tôi khó khăn lắm mới xem được chút cảnh nóng.】 【Vãi, vừa rồi tôi hình như đã nhìn thấy rồi, thân hình đó tuyệt vời.】 【Cũng không biết Đoàn Đoàn lớn lên có được thân hình đó không, chậc chậc chậc.】 【Trần nữ thần, sao bộ não của cô còn có hệ thống nhận diện hình ảnh tự động, thật sự coi anh em chúng tôi là người ngoài à.】 【Tao ngáo luôn rồi, không có chơi kiểu này đâu.】 Tại hiện trường, vì có mosaic, trực tiếp dấy lên một trận ồn ào.

Ngay cả pháp quan cũng không khỏi nhìn về phía Trần Hề.

Trần Hề sờ sờ má, cô không nhớ có chuyện này. "Chẳng lẽ là do chính Trương Thiên thêm vào?" "Nhưng bộ não của mình là sản phẩm công nghệ cao, làm sao hắn có thể kiểm soát hình ảnh bên trong." Trần Hề thầm nghĩ.

Nhưng đột nhiên khi cô nghĩ đến thực lực của Trương Thiên, cô liền thông suốt.

Chẳng trách mấy lần trước ở những điểm mấu chốt, đều không có hình ảnh.

Chẳng trách Trương Thiên phát những gì hắn muốn họ thấy.

Hóa ra, sau khi đeo bộ não này vào, nó đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của cô nữa. "Những hồi ức này chẳng lẽ đều đã bị hắn sửa đổi?

Đều là giả sao?" Trần Hề thầm nghĩ.

Nhưng giây tiếp theo, cô liền lắc đầu. "Không đúng, nếu tất cả đều là giả, thì mấy hình ảnh kia của Trương Thiên tuyệt đối không thể được chứng thực." "Vì vậy, hình ảnh chắc chắn không thể làm giả, hắn chỉ có thể chuyển đổi hình ảnh mà thôi." Nghĩ đến đây, Trần Hề trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô có chút hiếu thắng, nếu những hình ảnh này thực sự có thể thay đổi, cô có lẽ sẽ rất mất bình tĩnh.

Nhìn hình ảnh mosaic, Bàn Tử cũng không nhịn được nữa. "Lão đại, anh ăn vụng trong tháp!" Bàn Tử kinh ngạc hét lên. "Tôi là người như vậy sao?

Mấy thứ này Bàn Tử cậu còn nhỏ không nên xem." Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái.

Bàn Tử sờ sờ mũi. "Lão đại, tôi đã mấy trăm tuổi rồi, xem một chút cũng không sao." Bàn Tử cười hì hì, Trương Thiên không để ý đến hắn, mà tiếp tục hồi ức.

Trong hình ảnh.

Bóng người mosaic bước ra.

Nữ vương mặc một bộ y phục mỏng manh.

Giống như chỉ có một lớp lụa mỏng.

Trông vô cùng quyến rũ.

Hơn nữa ở đây, dường như không có áo ngực gì cả, cộng thêm bản thân lại là kiểu nữ nhi quốc, đồ ngủ của họ cũng vô cùng thoáng. "Hồ Thiên, chúng ta tiếp tục câu chuyện dang dở ban ngày đi." Giọng Nữ vương truyền đến.

Giọng cô ta trong trẻo.

Mang theo một chút quyến rũ.

Trương Thiên gật đầu, bình tĩnh ngồi bên giường.

Lúc này một làn hương thoảng qua, Nữ vương ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Đuôi hồ ly che đi thân hình của cô ta.

Điều này khiến Trương Thiên thoải mái hơn một chút.

Nếu không nhịn được mà ra tay, Trương Thiên còn lo lắng đó là ảo giác mà mình không nhận ra, đến lúc đó mình ôm một tảng đá thì xấu hổ lắm. "Ừm, ngày mai, ta sẽ tổ chức một cuộc họp của thành Thanh Khâu, đến lúc đó, ta sẽ tuyên bố, cho ngươi gia nhập thành Thanh Khâu của ta." "Sau khi ngươi có được giấy chứng nhận tư cách, liền có tư cách cư trú ở đây, đến lúc đó ngươi muốn gì cũng có." "Nhưng tiền đề là, ngươi phải cùng ta đến cấm địa." Cô ta nói, Trương Thiên vỗ đầu.

Cô nàng này thật cố chấp. "Nữ vương, nếu tôi từ chối thì sao?" Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Giây tiếp theo, Trương Thiên chỉ cảm thấy sau lưng mình lạnh toát.

Khi nhìn lại Nữ vương trước mắt, Trương Thiên rùng mình một cái, cô nàng này không biết từ lúc nào khí thế lại tăng lên vô số lần!

Đây là tình huống gì!

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Trương Thiên cũng kinh hãi, thứ này, thực lực hình như không dưới mình!

Khí thế tỏa ra từ người nữ vương khiến ngay cả Trương Thiên cũng có chút không chống đỡ nổi.

Yêu khí đó không giống như thứ mà cô nên có, ngược lại, nó rất giống với khí tức của đại yêu ngàn năm trước.

“Chẳng lẽ, cô ta chính là kẻ bị phong ấn?

Nhưng tại sao cảm giác lại không giống?” Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Trước đó hắn đã từng suy đoán xem nữ vương có phải là yêu vật bị phong ấn ở tầng này không, nhưng sau đó Trương Thiên phát hiện, tư duy và cách nói chuyện của nữ vương đều không giống.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Trương Thiên lại có cảm giác này.

Mặc dù khí tức xung quanh rất đáng sợ, nhưng trên mặt Trương Thiên lại không có biểu cảm gì.

Hiện tại cách duy nhất để chứng minh nữ vương trước mắt có phải là yêu vật tầng này hay không chính là ra tay!

Trương Thiên chỉ cần đỡ được một chiêu của cô ta, lúc đó tự nhiên sẽ hiểu rõ.

Nhưng điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, nữ vương dường như không định ra tay.

Ngược lại còn có chút kinh ngạc nhìn mình.

“Ngươi vậy mà không sợ khí thế của ta?” Trong mắt cô ta như thể đang nhìn một con quái vật.

Phải biết rằng, ngàn trăm năm qua, các đời vương thất Thanh Khâu đều mang một khí chất độc đáo.

Chính nhờ khí chất này mới có thể cai quản cả Thanh Khâu.

Không một con hồ ly nào có thể trụ được dưới khí thế này quá năm giây, nhưng Trương Thiên lại làm được.

Thậm chí còn tỏ ra vô cùng thản nhiên.

“Khí thế này vốn không thuộc về cô, tôi việc gì phải sợ.” “Hơn

nữa, nếu tôi không đoán sai, cô hẳn là chỉ có khí thế này, chứ không có thực lực tương ứng, đúng không?" Nhìn biểu cảm của nữ vương trước mắt, Trương Thiên cũng đoán ra được phần nào.

Xem ra, nữ vương này rất có thể đã kế thừa một loại huyết mạch nào đó, chỉ có khí thế mà không có sức mạnh tương ứng.

Nói đơn giản, chỉ là một cái vỏ rỗng.

"Ngươi!" Gương mặt vốn lạnh lùng của nữ vương lập tức biến sắc.

Rõ ràng, đã bị Trương Thiên nói trúng.

"Kể cho tôi nghe đi, tình hình các đời vương thất trong Thanh Khâu của các cô." Trương Thiên nói, trên mặt nở một nụ cười.

Nữ vương khẽ nhíu mày, mình đường đường là nữ vương Thanh Khâu, sao có thể chấp nhận một yêu cầu vô lễ như vậy từ một người ngoài.

"Ngươi là một kẻ ngoại lai, lại dám đặt điều kiện với ta?" Cô ta nói, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Trương Thiên cười phóng khoáng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí thế hoàn toàn khác biệt tỏa ra.

Khí thế của Trương Thiên giống như một con giao long, lượn lờ xung quanh.

Sau khi Trương Thiên phóng ra khí thế, sắc mặt nữ vương đại biến.

Toàn thân cũng có chút run rẩy.

Bởi vì cô ta phát hiện, khí thế của Trương Thiên vậy mà còn mạnh hơn cả mình.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai!

Tuyệt đối không phải vô tình đến chỗ chúng ta, ngươi là cố ý đến.” “Ngươi có mục đích gì.” Sắc mặt cô ta thay đổi.

Gần như trong nháy mắt, thần sắc và ngữ khí của nữ vương đều thay đổi.

Có chút nghiêm túc và cảnh giác.

Trương Thiên xua tay.

“Tôi chỉ là một người qua đường thuần túy mà thôi.” “Tôi cũng muốn ra ngoài, cô kể cho tôi nghe lịch sử là được.” Trương Thiên nói, vẻ mặt lại rất thản nhiên.

Trương Thiên không hề nói bừa.

Chương 741

Hắn đúng là một người qua đường thuần túy, chỉ là bị bọn họ cưỡng ép kéo đến đây mà thôi.

"Hừ." Cô ta đã làm nữ vương nhiều năm như vậy, sao có thể bị khí thế của Trương Thiên dọa sợ.

Cô ta tự nhiên cũng có cốt khí của mình.

Chỉ thấy nữ vương hừ một tiếng, trong tay dường như có thêm một thứ gì đó, đang định bóp nát thì Trương Thiên vung tay đoạt lấy.

Thấy hành động nhỏ của mình không có kết quả, biểu cảm của nữ vương càng thêm khó coi.

Cô ta đứng dậy định rời đi, nhưng lại phát hiện cơ thể như bị một tảng đá lớn đè lên, không thể cử động.

"Hắn sẽ không phải là muốn..." Biểu cảm của nữ vương có chút dữ tợn, nếu Trương Thiên mà cưỡng ép ra tay, thì cô ta căn bản không chạy thoát được.

Cô ta không giống những hồ ly khác trong thành, nữ vương vẫn tương đối coi trọng trinh tiết của mình.

"Thế này, tôi có thể đồng ý với cô đi đến cấm địa, nhưng cô cần phải cho tôi biết chuyện trong thành." Trương Thiên suy nghĩ rồi lên tiếng.

Sau khi Trương Thiên lại nhắc đến cấm địa, biểu cảm của nữ vương có chút dao động.

Thật ra mà nói, nếu thực lực của Trương Thiên thật sự có thể vào cấm địa, nói không chừng thật sự có thể giúp họ giải quyết vấn đề.

Nhưng Trương Thiên có thật sự đáng tin không?

“Thế nào?

Cô chỉ cần kể cho tôi mọi chuyện là được.” Trương Thiên lại lên tiếng.

Nữ vương do dự một lúc rồi cuối cùng cũng mở lời.

“Thành Thanh Khâu của chúng tôi được thành lập từ mấy nghìn năm trước.” “Mà hiện tại thế hệ già nhất chính là bà nội của tôi, những người khác cũng đã sớm chết vì tuổi già.” “Bà nội hiện tại đã mấy nghìn tuổi, e rằng cũng không còn nhiều thời gian.” Cô ta nói, trong mắt có chút mất mát.

Rồi lại tiếp tục.

“Theo lời đồn, năm đó thành Thanh Khâu của chúng tôi bị tàn sát, một cường giả của Hồ tộc chúng tôi đã xả thân cứu toàn bộ tộc hồ.” “Và quê hương cuối cùng cũng được xây dựng ở đây, theo truyền thuyết, cách để ra ngoài chính là cấm địa.” “Nhưng mỗi khi có người tiến vào cấm địa đều sẽ chết, vì vậy mấy nghìn năm nay, cấm địa vẫn luôn là một bí ẩn.” Nữ vương nói, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Là một người nhìn từ góc nhìn của thượng đế.

Trương Thiên cũng đã đoán ra được vấn đề.

Từ xưa đến nay, hồ ly đặc biệt là bạch hồ, trong dân gian đều có một sự hiểu lầm.

Nói chúng là yêu vật, là điềm xấu.

Vì vậy nhiều người gặp phải loại hồ ly này, hoặc là bỏ chạy, hoặc là giết chết, cho nên loại hồ ly này cũng bị tuyệt diệt trên quy mô lớn.

Mà điều cô ta nói, e rằng là vào một thời kỳ nào đó, đã bị tấn công trên quy mô lớn.

Và kẻ bị phong ấn ở tầng này đã ra tay, giết chết rất nhiều người.

Cuối cùng bị Tây Vương Mẫu phong ấn.

Như vậy, mọi chuyện đã rõ ràng hơn rất nhiều.

Nơi này rất có thể là một không gian.

Mà muốn ra khỏi không gian, đó chính là cấm địa mà cô ta nói.

Trong không gian, hồ ly dường như không bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài, cho nên sinh ra đã trực tiếp biến thành người.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên bừng tỉnh.

Chẳng trách mình không tìm thấy khí tức của trận pháp.

Cả linh khí nữa.

Nếu nơi này là không gian của người khác, thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Linh khí do không gian của mình tạo ra, tự nhiên chỉ có mình dùng được, trừ khi ngươi đặc biệt cho người khác sử dụng.

Mà Trương Thiên đang ở trong không gian của người khác, tự nhiên không thể có linh khí.

Sau khi thông suốt mọi chuyện, Trương Thiên bây giờ chỉ muốn đến cấm địa.

"Thế này, ngày mai chúng ta sẽ đến cấm địa mà cô nói." "Nhưng có ra ngoài được không, tôi không chắc." Trương Thiên lên tiếng.

Mắt nữ vương sáng lên.

Cô ta không ngờ Trương Thiên lại thật sự đồng ý.

"Được." Cô ta dứt khoát gật đầu.

Trương Thiên cũng gật đầu, sau đó vung tay, sức mạnh đè trên người cô ta biến mất.

“Được rồi, cô có thể đi rồi, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Nữ vương có chút không hiểu, nhưng vẫn gật đầu, bước nhanh rời khỏi căn nhà nhỏ.

Lúc này, tại hiện trường. 【Mẹ nó, Trương Thiên có được không vậy?】 【Dâng đến tận miệng mà cũng không cần à?】 【Dâng tận cửa mà không cần, đúng là đại nghịch bất đạo a hu hu.】 【Người ở trên, không được lạm dụng từ nhạy cảm nhé, chúng ta là năng lượng tích cực.】 【Nói chứ, Trương Thiên sắp có thêm một không gian nữa rồi sao?】 Vô số người ở hiện trường bàn tán.

Thấy Trương Thiên để nữ vương đi, ai nấy đều như tiêm máu gà.

Mà trên ghế thẩm phán.

Bàn Tử và mọi người nhìn Trương Thiên.

“Lão đại, thì ra không gian kia của anh là lấy từ đây, Bàn gia tôi còn chưa được vào bao giờ.” Mắt Bàn Tử sáng lên.

Trương Thiên sờ sờ má.

Kể từ khi mình có được không gian, không gian này chưa từng bị ai biết đến, dù sao thì những thứ bên trong cũng không tiện cho người khác xem.

Đặc biệt là Bàn Tử, nếu để gã vào, thì chẳng phải là... hậu quả không dám tưởng tượng, quả nhiên vẫn là tự mình thưởng thức thì tốt hơn. .

Phía khác.

Vương Bán Nguyệt nghe xong lời của Vương Khải Toàn, cả người đều sốt ruột.

“Khải Toàn huynh, đừng nói bậy, phải nói là chúng ta đều chưa

được vào xem.” Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh nói.

Hai gã Bàn Tử lại càng nhìn chằm chằm vào Trương Thiên.

Trương Thiên lười để ý đến hai tên này.

Nhắm mắt lại, tiếp tục hồi tưởng.

Hai tên này thật sự nghĩ không gian của mình dễ lấy vậy sao, thứ này, thật sự là kỳ ngộ.

Màn hình tiếp tục.

Sau khi nữ vương đi, Trương Thiên liền nằm trên giường.

Vì không thể tu luyện, Trương Thiên dứt khoát không tu luyện nữa, định đi ngủ luôn.

Một ngày trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau.

Trương Thiên dậy rất sớm.

Vì không biết thời gian ở đây có giống bên ngoài không, nên Trương Thiên cũng không ngủ quá lâu.

Đứng ngoài nhà.

Trương Thiên lại đến nơi nhìn thấy những bông hoa hôm trước.

Mặc dù không chắc những linh thảo cao cấp này có thật không, nhưng mang theo vẫn tốt hơn là không.

Với nguyên tắc cầm đi không lỗ, Trương Thiên bỏ hết những bông sen tuyết và một vài bông hoa sen tuyết xung quanh vào túi nhỏ.

“Cái đó, đây là thực vật quý giá, không được tùy tiện hái.” Ngay lúc Trương Thiên đang hái say sưa, một cô bé trông giống như người hầu đến trước mặt Trương Thiên.

Giọng cô bé rất nhỏ.

Trương Thiên liếc nhìn cô bé này một cái.

Nhỏ như Đoàn Đoàn, giống một tiểu loli.

Chỉ là cô bé mặc quần áo của người hầu.

"Ngươi không biết, ta không biết, mọi người đều không biết." "Những thứ này đều là thật hết sao?" Trương Thiên nói, có chút mong đợi nhìn cô bé trước mặt.

"Đương nhiên, đây là vương cung, sao có thể có đồ giả được." Cô bé tự tin nói.

Chương 742

“Vậy thì tốt.” Trương Thiên nói xong, ai ngờ động tác của hắn càng nhanh hơn.

Điều này khiến cô hầu gái nhỏ bên cạnh không biết phải làm sao.

Trương Thiên cũng không lấy nhiều, chỉ là ba lô không chứa được nữa mà thôi.

“Đúng rồi, nữ vương của các cô đâu?” Trương Thiên hỏi.

Hắn hôm nay định đi cấm địa một chuyến.

Cho nên Trương Thiên tự nhiên cần tìm nữ vương đó.

“Nữ vương đã đợi ngài ở đình viện từ lâu rồi.” Cô bé nói, Trương Thiên gật đầu, sau đó cô bé liền dẫn Trương Thiên đến đình viện.

Rất nhanh, bên trong một cái đình nhỏ.

Bên ngoài đình tuyết trắng bao phủ, còn bên trong đình, một người phụ nữ mặc váy trắng đang ngồi ngay ngắn trên ghế đá, trong tay dường như còn đang uống trà.

“Nữ vương đại nhân, người này đã được đưa đến.” Cô hầu gái nhỏ nói xong, thấy nữ vương xua tay, cô bé liền vội vàng lui ra.

Trương Thiên tự nhiên ngồi xuống phía bên kia của ghế đá.

“Nữ vương đại nhân thật có nhã hứng.” Trương Thiên nói, hắn nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Vị trà này không nói nên lời, hẳn là dùng cánh hoa sen tuyết để pha.

Vị rất kỳ diệu, nhưng không khó uống, và quan trọng nhất là, người này dùng dược liệu cực phẩm để pha trà.

Trương Thiên trong lòng thầm kêu phá gia chi tử.

“Khi nào chúng ta hành động?” Trương Thiên uống xong trà, mắt nhìn chằm chằm vào nữ vương trước mặt.

Nữ vương nhìn ra xa.

“Khi tuyết lớn phủ kín núi.” Nói xong, chỉ thấy trên trời rơi xuống vài bông tuyết lác đác.

Những bông tuyết trắng lại phủ thêm một lớp trắng xóa lên cả thành trì.

Vô số người dân đều nhìn lên trời.

Đây đã là lần tuyết rơi không biết thứ bao nhiêu, nhưng mỗi lần nhìn, lại cảm thấy không chán.

“Tuyết ở Thanh Khâu rất lạ, đừng thấy bây giờ tuyết rơi rất nhỏ, nhưng chỉ một lát sau, sẽ có bão tuyết.” Nữ vương ở bên cạnh nói, cô ta rất hiểu rõ nơi này, dù sao cũng đã ở đây mấy trăm năm rồi.

“Hẳn là nữ vương ngài biết tên tôi, nhưng tôi không thể cứ gọi ngài là nữ vương mãi được.” Trương Thiên nhìn những bông tuyết bên ngoài.

Mình cứ gọi là nữ vương, cũng khá phiền phức.

“Hồ Tuyết.” Cô ta lên tiếng.

“Nói chứ, người trong thành của các cô, tất cả đều có tên như vậy sao?” Trương Thiên có chút tò mò.

Dù sao cả một thành đều bắt đầu bằng họ Hồ, vậy làm sao phân biệt quý tộc và dân thường?

“Ừm, mọi người đều là hồ ly, không có phân biệt cao thấp sang hèn, chúng tôi ở đây có nguồn thức ăn vô tận, cho nên cũng không cần lo lắng về thức ăn.” “Mà vương thất cũng chỉ là có thêm một danh

hiệu, và có tác dụng quản hạt mà thôi.” Hồ Tuyết nói.

Trương Thiên gật đầu.

Nơi này thật giống như Đào Hoa Nguyên trong bút của Đào Uyên Minh.

Cách biệt với thế giới, không hỏi chuyện đời, thậm chí còn có thức ăn ăn không hết.

Mặc dù có chút khép kín, nhưng nơi này tuyệt đối là một nơi tốt để an cư lạc nghiệp.

Đương nhiên đối với người đã quen với các thiết bị điện tử hiện đại, nơi này lại không phải là một nơi tốt.

Trong lúc Hồ Tuyết đang nói, tuyết trên trời dường như cũng đã rơi dày hơn.

Giống như cô ta nói, tốc độ tuyết rơi rất nhanh.

Đồng thời nhiệt độ cũng bắt đầu dần dần giảm xuống.

Nhiệt độ giảm nhanh, Trương Thiên cũng chỉ có thể dùng chân khí để giữ ấm.

Nhưng như vậy, chân khí sẽ tiêu hao rất lớn.

“Trong thành chúng tôi không có quần áo của hồ ly đực, cái này anh tạm mặc đi.” Hồ Tuyết thấy Trương Thiên khó chịu, cô ta liền lấy ra một bộ quần áo.

Một chiếc váy dài màu đen.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Hay lắm, bắt mình mặc đồ nữ à?

Hắn, Trương Thiên, đường đường là một đấng nam nhi bảy thước.

Cao thủ võ lâm.

Chưởng môn của Cửu Môn, cho dù có chết cóng, chân khí hao hết, cũng tuyệt đối không mặc đồ nữ dù chỉ một lần!

"Cái này có ấm không?" Trương Thiên hỏi.

Đối mặt với việc chân khí hao tổn và đồ nữ, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng vì đại cục, Trương Thiên dứt khoát chọn cái sau.

Trước đại sự đại phi, Trương Thiên vẫn rất biết cân nhắc.

"Thanh Khâu chúng tôi không sản xuất đồ bỏ." Hồ Tuyết rất tự tin.

Sau khi cô ta nói xong, Trương Thiên dứt khoát mặc vào.

Thân hình của Trương Thiên so với Trương Khởi Linh, cơ bắp sẽ lớn hơn rất nhiều.

Trương Thiên trước đây cũng tôn sùng sức mạnh tuyệt đối, cho nên cũng có tập gym.

Bây giờ, sau khi tu luyện, vóc dáng của Trương Thiên rõ ràng cũng to hơn một chút.

Ít nhất là to hơn rất nhiều so với đàn ông bình thường.

Điều này cũng dẫn đến việc, Trương Thiên mặc chiếc váy đen này, trông có vẻ rất gượng gạo.

"Đúng là không lạnh nữa." Cảm nhận một chút, Trương Thiên gật đầu, mặc dù có chút không được đẹp mắt, nhưng miễn cưỡng có thể chấp nhận.

"Được rồi, chúng ta xuất phát thôi." Hồ Tuyết nhìn bão tuyết ập đến, cô ta chậm rãi đứng dậy khỏi đình.

Trương Thiên nhìn xung quanh.

Hay lắm, mới chưa đầy nửa tiếng mà đã rơi dày thế này rồi.

Nếu đợi thêm một lúc nữa, tuyết lớn chẳng phải sẽ chôn vùi cả thành phố sao?

“Lão đại, thì ra anh cũng có mặt này.” “Bàn gia tôi cứ tưởng chỉ có Bàn gia tôi mới có.” Hiện trường, Bàn Tử nhìn cảnh Trương Thiên mặc váy, trên mặt lộ ra một biểu cảm gian tà.

“Bàn Tử, cậu có thể đừng ghê tởm như vậy được không.” Hồ Bát Nhất liếc Bàn Tử một cái.

“Nhưng mà, đây là lần đầu tiên lão đại xuất hiện với thân phận ông lớn, Bàn gia tôi cảm thấy, cũng không phải là không thể 'hứng'!” Bàn Tử nói, Hồ Bát Nhất nghẹn lời. 【Hay lắm, Trương Thiên mặc luôn rồi à?】 【Hay lắm, chẳng lẽ là do tôi thiếu tình thương?

Nhìn Trương Thiên mà cũng thấy mặt mày thanh tú.】 【Hay lắm, tuy thân hình cơ bắp có hơi kỳ quái, nhưng không ảnh hưởng đến việc tôi 'hứng hứng hứng'!】 【Anh bạn ở trên, xin hãy thu lại thái độ nam thượng gia nam của mình đi!】 Vô số người ở hiện trường nhìn cảnh của Trương Thiên, càng thêm kích động.

Trương Thiên vốn đã đẹp trai, lại thêm sau khi tu luyện, da dẻ càng đẹp hơn, mặc bộ quần áo này vào, lại có một cảm giác khác.

Trương Thiên nhìn khán giả ở hiện trường.

Suýt nữa thì nôn ra.

Ta đây là xu hướng bình thường, hơn nữa còn là người đàn ông có vợ nhé!

Trong màn hình.

Hồ Tuyết đứng dậy.

Cô ta đi trong bão tuyết.

Gió tuyết dữ dội thổi tung mái tóc của cô ta.

Thân hình mảnh mai trong gió trông càng thêm chao đảo, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió tuyết thổi bay đi.

Tuyết trắng, cộng với gió, tạo thành từng lớp sương tuyết.

Trương Thiên đi theo sau cô ta.

“Tại sao chúng ta lại chọn lúc này để đi cấm địa?” Trương Thiên hỏi.

“Bởi vì dưới bão tuyết, rất ít người sẽ để ý đến tình hình bên ngoài, lúc này là thích hợp nhất.” “Không ngờ, vận khí của anh cũng không tệ, hôm qua đến, hôm nay lại vừa đúng lúc gặp bão tuyết.” Hồ Tuyết nói, cô ta càng bước đi uyển chuyển ở phía trước.

Không biết tại sao, dù gió tuyết lớn như vậy, lại không thể làm lay động thân hình của cô ta.

Trương Thiên nghi ngờ điều này có liên quan đến luồng khí tức mà hắn cảm nhận được trước đó.

Chương 743

"Cấm địa có điều gì cần chú ý không?" Trương Thiên vừa đi vừa hỏi.

"Tôi cũng là lần đầu tiên đến, tôi cũng không rõ." "Không ngờ, theo truyền thuyết, không ai có thể sống sót ra khỏi đó." Hồ Tuyết nói, cô ta đúng là hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Trương Thiên sờ sờ má.

Tên này, thật đúng là cứng đầu.

"Nếu không ai có thể ra ngoài, cô còn đi, không sợ chết sao." Trương Thiên nhìn bóng hình trắng muốt kia.

Mình mặc váy đen, đứng bên cạnh Hồ Tuyết, thật giống Hắc Bạch Vô Thường.

"Sợ, nhưng tôi còn sợ hơn là mãi mãi bị mắc kẹt ở đây." Cô ta nhìn Trương Thiên nói.

Trương Thiên gật đầu, trong lòng cũng hiểu rõ ý nguyện của cô ta.

Ở một nơi nhỏ bé, có người mấy chục năm có lẽ đã chán ngấy.

Nhưng họ đã ở đây hàng nghìn năm, thậm chí còn không có nam giới, điều này rất trái với quy luật sinh vật.

"Thanh Khâu của các cô, trước đây chẳng lẽ chưa từng có hồ ly đực sao?" Trương Thiên hỏi câu hỏi mà hắn muốn hỏi nhất.

"Nghe nói nghìn năm trước có, nhưng vì đi cấm địa nên chết hết rồi." Nói xong, Hồ Tuyết không nói gì nữa.

Trương Thiên thầm nghĩ cũng đúng, hồ ly đực có lẽ có nhiều dã tâm hơn.

Nhân lúc có bão tuyết, Trương Thiên và Hồ Tuyết hai người rất nhanh đã rời khỏi vương cung.

Có lẽ vì không có chiến loạn, không có thế lực nội ngoại.

Lực lượng phòng thủ ở đây cũng rất yếu.

Về cơ bản chỉ có hai ba thị vệ canh gác.

Điều này có thể thấy được từ hai thị vệ mà Trương Thiên gặp lúc mới đến.

Cái bánh bao nhỏ đó mà cũng có thể làm thị vệ, cũng thật thần kỳ.

Ra khỏi vương cung, Hồ Tuyết dẫn Trương Thiên đi trên đường phố.

Thành phố vốn sầm uất, lúc này lại trống không.

Gió tuyết thổi mạnh.

Những ngôi nhà xung quanh trông càng thêm mờ ảo.

"Vị trí của cấm địa ở đâu?" "Ở bên ngoài." Hồ Tuyết nói.

Trương Thiên lại có chút nghi hoặc.

Mình trước đây cũng từ bên ngoài đến, sao không thấy cấm địa?

Mang theo tâm trạng nghi hoặc, Trương Thiên đi theo Hồ Tuyết đến cổng thành.

Hồ Tuyết rất dễ dàng tìm thấy một con đường bí mật, hai người chui qua đường bí mật ra khỏi thành.

Cảm giác như đang trốn khỏi thành trì.

Trương Thiên lại cảm thấy không cần thiết, mình hoàn toàn có thể mang Hồ Tuyết nhảy ra ngoài.

Nhưng vì Hồ Tuyết dẫn đường, Trương Thiên cũng lười làm thêm.

Ra khỏi thành, hai người bước đi chậm rãi, hướng về phía dãy núi Côn Luân xa xa.

Gió thổi rất mạnh.

Trương Thiên cũng chỉ có thể vận dụng chân khí mới có thể đứng vững.

Nhưng Hồ Tuyết lại không cần dùng bất kỳ phương pháp nào, điều này khiến Trương Thiên cảm thấy rất thần kỳ.

Trương Thiên phát hiện, con đường mà Hồ Tuyết đi, về cơ bản giống hệt với lúc mình đến.

Đều là con đường nhỏ đó.

"Chẳng lẽ, cấm địa ở phía bên kia của ngọn núi?" Trong lòng nghĩ, lúc này trên mặt Hồ Tuyết cũng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Mái tóc trắng của cô ta lúc này đã bị tuyết phủ kín.

Và trên người cô ta cũng treo đầy tuyết.

Cô ta dừng bước.

"Sao vậy?" Ánh mắt nhìn về phía Hồ Tuyết.

"Tuyết lớn quá, tôi bị lạc đường rồi." Hồ Tuyết có chút bất lực.

Cô ta là nữ vương, cơ hội ra ngoài vốn đã ít.

Càng đừng nói đến cấm địa.

Cô ta chỉ biết con đường, nhưng chưa từng thực sự đi qua.

"Cô cho tôi biết vị trí của cấm địa, có lẽ tôi có thể đưa cô đến." Trương Thiên nghiêm túc nói.

Hắn có thực lực này, trí nhớ của Trương Thiên rất tốt, về cơ bản có thể nhớ được con đường chỉ bằng một cái nhìn.

"Ở trên đỉnh núi." Hồ Tuyết lúc này mới nói ra vị trí của cấm địa.

Trương Thiên chỉ cảm thấy đầu óc như nổ tung.

Hay lắm, mình tìm cả buổi, hóa ra, cô nói cho tôi biết lối ra ở ngay trên đầu?

Trong lòng có chút buồn bực, nhưng Trương Thiên cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa.

"Nắm lấy tay tôi." Nói xong, không đợi Hồ Tuyết phản ứng, Trương Thiên nắm lấy cô ta, thân hình trực tiếp biến mất tại chỗ.

Nếu đi từng bước, thì thực sự quá chậm.

Chẳng thà trực tiếp bay lên.

Với thực lực của Trương Thiên hiện tại, có thể bay lượn trong không trung một thời gian ngắn.

Nhưng giống như Tây Vương Mẫu, đứng trên không trung, vẫn có chút khó khăn.

"Anh đang bay!" Hồ Tuyết trợn to mắt.

Vốn dĩ cô ta còn đang tức giận vì Trương Thiên nắm tay mình.

Nhưng khi thấy Trương Thiên bay lên, Hồ Tuyết sững sờ.

Hồ ly, vậy mà thật sự giống như trong truyền thuyết, biết bay sao?

Hồ Thiên trước mắt rốt cuộc là hồ ly gì?

Lại lợi hại như vậy!

Trong ghi chép của Hồ tộc, chỉ có hồ ly cái có tiềm năng lớn, chứ chưa từng nghe nói hồ ly đực lại lợi hại như vậy.

Trong mắt Hồ Tuyết có thêm chút nghi hoặc.

Đồng thời, Trương Thiên trong lòng cô ta cũng ngày càng trở nên bí ẩn.

"Không phải bay, là lướt đi." Trương Thiên nói.

Đồng thời, hắn ngược chiều gió bão, gian nan tiến về phía trước.

Chẳng mấy chốc, thân hình Trương Thiên đã đứng trên đỉnh núi Côn Luân.

Thành Thanh Khâu vốn cách đỉnh núi không xa, lại thêm tốc độ của Trương Thiên, nên không đến ba phút.

Nhưng chân khí của Trương Thiên cũng đã tiêu hao không ít.

Đứng trên đỉnh núi, gió xung quanh rõ ràng còn lớn hơn.

Trương Thiên buông tay ra.

Dù sao Hồ Tuyết cũng sẽ không vì gió mà bị thổi bay.

"Đây hẳn là đỉnh núi." "Cô tìm vị trí đi." Trương Thiên nhìn một màu trắng xóa vô tận, hắn cũng bất lực.

Xung quanh vì gió tuyết nên tầm nhìn rất thấp, hơn nữa nếu không cẩn thận dưới chân, có lẽ sẽ rơi xuống.

"Tôi nhớ, vị trí hẳn là ở góc tây nam." "Nhưng mà, bây giờ làm sao phân biệt vị trí." "Anh sớm nói anh có thực lực này, chúng ta thậm chí không cần lợi dụng gió tuyết để ra ngoài." Hồ Tuyết buồn bực nói.

Sớm biết Trương Thiên có khả năng này.

Cô ta tuyệt đối đã xuất phát từ tối hôm qua.

Bây giờ đến, quả thật là khiến người ta choáng váng.

Chương 744

“Góc tây nam.” Trương Thiên sau khi có được vị trí, hắn chậm rãi ngồi xổm xuống.

Đồng thời trong tay hắn cũng lấy ra cây phất trần.

“Đây là cái gì?

Chổi à?” Nhìn cây phất trần mà Trương Thiên lấy ra, trong mắt Hồ Tuyết có chút tò mò.

“Không phải, đây là phất trần.” “Tôi có thể dùng nó để phân biệt phương hướng.” Trương Thiên nói, hắn vẽ vài hình vẽ trên mặt đất.

Ngay sau đó, một đồ án trận pháp xuất hiện.

Trận pháp bắt đầu biến động.

Cùng lúc đó một cây kim chỉ hướng về một vị trí.

“Trận pháp phương vị cho chúng ta biết, bên kia là góc tây nam.” Nói xong, Trương Thiên đi ở phía trước.

“Thủ đoạn này, hình như tôi đã từng thấy trong sử sách, giống như những tên đạo sĩ thối tha kia, nhưng hồ ly sao có thể là đạo sĩ.” “Chắc chắn là tôi nghĩ nhiều rồi.” Hồ Tuyết thầm nghĩ, cô ta đi theo sau Trương Thiên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, không lâu sau, trước mắt Trương Thiên xuất hiện một cánh cổng đá cổ kính.

Cổng đá này gần giống với cái mà hắn đã thấy ở chỗ con rùa lông xanh, nhưng khác ở chỗ, trên cổng đá này khắc họa hình ảnh của từng con hồ ly.

“Cổng đá này, hình như chưa mở.” Nhìn cánh cổng đá tối tăm,

Trương Thiên có chút khó xử, thứ này phải dùng thế nào đây?

Trương Thiên nhìn chằm chằm vào cổng đá hồi lâu.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên người Hồ Tuyết bên cạnh.

"Cô có cách nào mở cánh cổng đá này không?" Hồ Tuyết nhìn cổng đá trước mắt, lại nhìn những hình điêu khắc trên đó.

Cô ta suy nghĩ rồi nói.

"Tôi nghe nói, muốn mở cổng đá cấm địa, hình như cần một ít máu hồ ly." "Tôi thử xem." Hồ Tuyết nói, cô ta nhẹ nhàng cắt ngón tay, sau đó một giọt máu tươi đỏ thẫm rơi xuống cổng đá trước mắt.

Sau khi máu tươi rơi xuống, những đường vân màu đen trên cổng đá lập tức như biến thành màu đỏ.

Từng đường huyết tuyến màu đỏ giống như những con giun nhỏ, chảy trên cổng đá trước mắt.

"Có hiệu quả." Thấy huyết tuyến đang chảy, Trương Thiên cũng hiểu, cổng đá này hẳn là đã mở được.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Dưới sự chứng kiến của Trương Thiên, cổng đá bắt đầu rung chuyển.

Từng mảnh đá nhỏ cũng rơi xuống từ cổng đá.

Những mảnh đá bị gió tuyết thổi bay, từng mảnh vụn đá rơi xuống.

Những khối đá bao bọc cổng đá cũng xuất hiện những vết nứt.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cánh cổng hư ảo xuất hiện trước mắt.

"Thật sự có hiệu quả, không ngờ truyền thuyết là thật, đây chính là lối ra khỏi đây!" Hồ Tuyết có chút kích động.

Trương Thiên nhìn cổng đá trước mắt, sắc mặt không hề thay đổi.

Khí tức trên cổng đá này hoàn toàn khác với những gì Trương Thiên cảm nhận được trước đó, không phải là cổng của Tháp Yêu.

Nếu để Hồ Tuyết biết, sau khi ra khỏi cổng này, còn có một Tháp Yêu, cũng không biết cô ta sẽ nghĩ gì.

"Này, chúng ta vào đi." Hồ Tuyết nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu, hắn đi đầu ở phía trước.

Hồ Tuyết thấy vậy, cũng đành đi theo sau Trương Thiên.

Trương Thiên bước vào cổng đá, trong khoảnh khắc tiến vào, Trương Thiên cảm giác như đi xuyên qua một lớp sương nước.

"Không biết trong không gian hư ảo có cửa không." Trương Thiên thầm nghĩ, khi hắn mở mắt ra lần nữa, người đã đến một không gian tối tăm.

Cảm nhận cảm giác kỳ lạ xung quanh, Trương Thiên hiểu, đây chính là Tháp Yêu!

Mình đã ra ngoài rồi!

"Đây là... cái gì!" Khoảnh khắc tiếp theo, giọng nói của Hồ Tuyết vang lên bên cạnh Trương Thiên.

Trương Thiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hồ Tuyết đang thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cùng lúc đó, cơ thể cô ta cũng bắt đầu thay đổi.

Chưa đầy một phút, người phụ nữ có thân hình quyến rũ trước đó đã biến thành một con bạch hồ không dài bằng cánh tay của Trương Thiên.

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của Hồ Tuyết, Trương Thiên lại không

hề bất ngờ.

Giống như Trương Thiên nghĩ, trong không gian đó, có thể có thứ gì đó đặc biệt, cho nên mới sinh ra đã là người.

Mà ra khỏi không gian, cũng sẽ bị đánh về nguyên hình.

"Sao tôi lại biến thành thế này!" "Không, không muốn..." Hồ Tuyết nhìn Trương Thiên cao lớn, lại nhìn xuống móng vuốt lông xù của mình, sắc mặt cô ta trở nên rất khó coi.

Đã quen đứng bằng hai chân, bây giờ bắt cô ta bò, đi bằng bốn chân, sao cô ta có thể chấp nhận.

"Vì kết cấu không gian, cho nên cô mới luôn biến thành hình người, bây giờ rời khỏi không gian đó, cô không còn năng lực như trước nữa." Trương Thiên chậm rãi nói.

Hắn nhìn xung quanh, xung quanh đã không còn dấu vết của cổng đá.

Rõ ràng, những con hồ ly đã chết mà Hồ Tuyết nói, hẳn là đều đã đến đây, cuối cùng biến thành nguyên hình, mà chúng lại không thể quay về, tự nhiên là chết.

"Tại sao anh không biến về nguyên hình." Hồ Tuyết lập tức phát hiện ra điều không đúng ở Trương Thiên.

Ánh mắt cô ta có chút chất vấn nhìn Trương Thiên.

"Bởi vì, tôi vốn dĩ là thế này, thực ra tôi không phải hồ ly, mà là người." "Xin lỗi, đã lừa dối cô." Trương Thiên nói.

Hồ Tuyết đột ngột lùi lại hai bước.

"Cái gì!

Ngươi lại là người, bà nội nói người là động vật đáng sợ nhất trên thế giới." Cô ta nói, bước chân cũng liên tục lùi lại.

“Cô thấy tôi giống người nguy hiểm sao?” Trương Thiên hỏi lại.

Sau khi hắn nói xong, Hồ Tuyết sững sờ một lúc.

Đúng vậy, xét tình hình của Trương Thiên, hắn thực sự không giống một người nguy hiểm.

“Vậy bây giờ phải làm sao, tôi không thể biến về được, mà cửa cũng biến mất rồi, đây lại là đâu.” Hồ Tuyết có chút căng thẳng nhìn xung quanh.

Xung quanh một màu đen kịt.

Không gian màu đen, dường như không có gì cả.

Chẳng lẽ đây là thế giới bên ngoài.

Nhưng thế giới bên ngoài, không có rừng, không có hồ, không có biển, không có gì cả.

“Nhập gia tùy tục, còn về nơi này, là bên trong một Tháp Yêu, rất nguy hiểm, tổ tiên của cô có lẽ bị phong ấn ở bên trong.” “Theo lý mà nói, cô là hồ ly, và tổ tiên của cô cũng là hồ ly, trên người cô hắn là có huyết mạch của bà ấy, cho nên, cô thử xem có thể cảm ứng được không.” Trương Thiên nói, hắn cũng không xác định được tình hình xung quanh.

Nhưng Trương Thiên có thể khẳng định, Hồ Tuyết tuyệt đối có khả năng cảm ứng được.

Hồ Tuyết gật đầu, nhắm mắt lại.

Trương Thiên nhìn con hồ ly nhỏ dưới chân, trong lòng thầm may mắn, mình đã không có bất kỳ suy nghĩ kỳ quái nào.

Hiện trường. 【Hay lắm, thì ra mỹ nữ đều là giả, tất cả đều là hồ ly!】 【Tuy là hồ ly, nhưng lúc cô ấy không phải là hồ ly thì được rồi.】 【Người ở trên, ngươi là đồ giao phối với động vật.】 【May

mà Trương Thiên không ra tay, nếu không, chẳng phải là gây ra đại họa sao?】【Tại sao ra ngoài lại biến thành hồ ly, nếu đặt các loài động vật giống cái khác vào không gian đó, có phải cũng sẽ biến thành người không?】【Người ở trên, rốt cuộc ngươi muốn nói gì?】【Tôi nghi ngờ ngươi có chút không bình thường đó.】Hiện trường, vô số người bàn tán.

Bàn Tử thấy con hồ ly nhỏ, lập tức mất hứng thú.

"Bán Nguyệt huynh, Bàn gia tôi là một thiếu niên chính trực, cương nghị, dũng cảm, chuyện này giao cho cậu." "Không gian Bàn gia tôi không đi nữa." Vương Khải Toàn nói.

"Đại hà chi thủy thiên thượng lai, Khải Toàn huynh, nước miếng của ngươi từ đâu ra." Vương Bán Nguyệt nói.

Cái miệng nhỏ của Vương Khải Toàn này thật biết nói, may mà mình không nghe theo hắn.

Trong lúc hai gã Bàn Tử định đại chiến, màn hình vẫn tiếp tục.

Hồ Tuyết nhắm mắt tìm kiếm một lúc, cuối cùng ánh mắt cô ta nhìn về một vị trí.

"Tôi cảm nhận được, một luồng khí tức quen thuộc đang lưu động ở đó." "Nhanh, đi theo tôi!" Hồ Tuyết kích động nói.

Đồng thời, thân hình cô ta càng chạy về một hướng.

Trương Thiên biết, cô ta đã tìm thấy vị trí, cũng không do dự, trực tiếp đuổi theo.

Chương 745

Tốc độ của cô bé rất nhanh.

Chưa đầy mấy phút.

Trong tầm mắt của Trương Thiên xuất hiện một bóng hình đang nằm sấp.

Cơ thể khổng lồ, đang nằm sấp trong không gian tối tăm.

Khi nhìn thấy cơ thể màu trắng trước mắt, Trương Thiên cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Cơ thể này thực sự quá lớn.

Phải đến năm mét.

Nếu tính cả đuôi, tổng thể có lẽ đạt đến bảy mét rưỡi đáng kinh ngạc.

"Đây chẳng lẽ là hồ tiên!" Nhìn sinh vật trước mắt, Trương Thiên cũng mở to mắt.

Chín cái đuôi, bộ lông màu trắng, trên người còn có những đường vân màu đỏ, trông giống như một sinh vật không tồn tại trên thế giới này.

"Đây hẳn là con hồ tiên cuối cùng sau khi kiến quốc rồi nhỉ." Trương Thiên thầm nghĩ, còn dưới chân, Hồ Tuyết thấy cơ thể đang nằm sấp này, thần sắc dường như trở nên ngây dại.

Đi thẳng về phía cơ thể trước mắt.

Mà ở hiện trường, sau khi thấy hồ tiên, vô số người chấn kinh.

Đặc biệt là ở nước Phao Thái cách đó mấy nghìn cây số.

Lúc này cả nước Phao Thái sôi sục!

Lúc này trên mạng của nước Phao Thái.

Vì sự xuất hiện của cửu vĩ hồ, càng giống như một tảng đá lớn ném vào hồ, nhất thời dấy lên ngàn lớp sóng. 【Thấy chưa, đây mới là thần thú của nước Phao Thái chúng ta!】 【Thì ra nước Phao Thái của chúng ta lợi hại như vậy, các ngươi tiểu Phú Sĩ lấy gì so sánh?】 【Chỉ là tiểu Phú Sĩ, chỉ xứng đáng thua dưa hấu trong các cuộc thi, không hề giống chúng ta, lịch sử lâu đời, căn bản không thiếu mấy quả dưa đó.】 Trong nước Phao Thái, vô số người cả nước sôi sục.

Và lời nói của họ cũng dần dần khiêu khích đến phía nước Phú Sĩ.

Rất nhanh, cư dân mạng hai bên đã bắt đầu cuộc khẩu chiến.

Mà ở hiện trường.

Mặc dù kích động, nhưng cũng không khoa trương như vậy.

Trương Thiên nhìn cửu vĩ hồ trước mắt.

"Thứ này, hẳn là cửu vĩ hồ nhỉ?" Nằm sấp trên mặt đất, chín cái đuôi, thứ này giống hệt trong truyền thuyết.

"Này, cô làm gì vậy?" Đột nhiên, Trương Thiên thấy Hồ Tuyết bên cạnh có chút kỳ lạ.

Lúc này Hồ Tuyết như bị mê hoặc, cả người chậm rãi đi về phía con hồ ly đang nằm sấp trên mặt đất.

"Này, đừng qua đó." Trương Thiên hét lớn.

Nhưng khi tay Trương Thiên chạm vào Hồ Tuyết, khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ truyền đến.

Trương Thiên hoàn toàn không đề phòng, cả người run lên, trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

“Đây là sức mạnh gì?” Trong lòng chùng xuống, ánh mắt Trương Thiên cũng trở nên nghiêm túc.

Lực lượng này, không phải là thứ hắn có thể chống lại.

Rất có thể là huyết mạch trong cơ thể Hồ Tuyết đã thức tỉnh.

Trương Thiên cũng không qua đó, vì hắn biết, cho dù có qua đó, cũng sẽ bị trực tiếp bắn bay.

Hiện tại khoảng cách của Hồ Tuyết, đã rất gần, Trương Thiên rất khó đến được vị trí của Hồ Tuyết.

Chỉ thấy Hồ Tuyết đứng trước con yêu hồ đang nằm sấp.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng ánh sáng màu xanh lam rực rỡ lóe lên.

Một luồng yêu khí cũng theo đó ập đến.

Trương Thiên thấy vậy vội vàng nằm sấp xuống, yêu khí đó rất mạnh, là một trong những yêu vật mạnh nhất mà Trương Thiên từng thấy, đương nhiên Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng được tính.

Cùng với sự dao động của khí tức.

Trong mắt Trương Thiên, Hồ Tuyết vậy mà hóa thành một vòng sáng màu xanh lam, cuối cùng tiến vào cơ thể của yêu hồ đó.

“Đây... chết rồi?” Nhìn Hồ Tuyết biến mất, Trương Thiên nhíu mày.

Mặc dù Hồ Tuyết đã biến mất, nhưng Trương Thiên lại có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của khí tức của Hồ Tuyết.

Điều này khiến Trương Thiên trong lòng có chút mờ mịt.

“Khụ khụ.” Đột nhiên, một tiếng ho khan vang lên bên cạnh.

Ngay sau đó, cơ thể khổng lồ vốn đang nằm sấp trên mặt đất lúc

này cũng bắt đầu rung chuyển.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng ánh sáng xanh lam lóe lên.

Mắt của yêu hồ đột ngột mở ra, uy áp từ trên trời giáng xuống.

Trương Thiên đành phải cúi người xuống một chút.

"Bản vương đã tỉnh lại?" "Giọt máu cuối cùng cũng đã trở về nguyên vị, thật hiếm có." Một giọng nói cực kỳ mê hoặc truyền đến.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy những tiếng như không khí vỡ vụn truyền đến.

Con yêu hồ đó vậy mà trực tiếp đứng dậy.

"Để ta xem, giọt máu cuối cùng đã vào đây như thế nào." Nó lẩm bẩm, bắt đầu hồi tưởng.

"Thì ra là vậy, không ngờ có người sống cũng đã tiến vào Tháp Yêu." Nó nói, lúc này thân hình Trương Thiên trực tiếp đứng ra.

Trương Thiên thông minh đến mức nào, gần như chỉ cần nhìn một cái là đã nhận ra, Hồ Tuyết kia rất có thể là một giọt máu mà nó đã đánh mất.

Bây giờ đã trở về, bản chủ cũng đã tỉnh lại.

Bây giờ là lúc hắn thể hiện, đương nhiên tiền đề là không muốn đánh nhau.

"Chào ngài, đại nhân." Trương Thiên cung kính nói.

Tục ngữ có câu đưa tay không đánh người mặt cười, Trương Thiên lúc này tỏ ra cực kỳ khôn khéo.

"Chính là ngươi đã đưa người cuối cùng ra ngoài đúng không, thật hiếm có, bản vương bị loài người phong ấn, không ngờ, nghìn năm sau lại là loài người đến giải khai." "Đây là nhân quả sao?" Nó nói, có

chút ý tứ cảm khái.

“Không ngờ, tuy ngươi đã giúp đỡ bản vương, nhưng cũng đã lừa dối Hồ tộc chúng ta, cho nên, hai chuyện coi như huề nhau, bản vương sẽ không hút dương khí của ngươi.” Nó nói, có một cảm giác bá đạo.

Trương Thiên sờ sờ má.

Hay lắm, sao mình toàn gặp phải loại người này vậy.

Người đầu tiên là Tinh Tuyệt Nữ Vương, tên đó bá đạo thôi rồi.

Bây giờ thì tốt rồi, lại gặp phải thứ này, may mà mình không thân với nó.

“Đa tạ.” “Không biết, ở đây có cách nào ra ngoài không.” Trương Thiên lên tiếng hỏi.

“Bản vương bị nhốt ở đây đã nghìn năm, vì thời gian quá dài, lại thêm sự hạn chế của xiềng xích, bất đắc dĩ mới phải luân hồi cửu mệnh ở đây.” “Không ngờ có thể kéo dài lâu như vậy đã là rất tốt rồi.” Hồ yêu nói, trước đó nó đã tiêu hao chín cái đuôi, mới giữ được mạng, bây giờ tỉnh lại lần nữa, cũng chỉ là có thêm một chút thời gian sống mà thôi.

Trương Thiên nhìn xung quanh.

“Tôi từ tầng trên xuống, tôi nghi ngờ, cửa hẳn là ở trên người ngài.” Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

Nếu giống như bên con rùa lông xanh, thì cửa tuyệt đối ở trên người hồ yêu, chỉ là nó không biết mà thôi.

“Tầng trên?

Ngươi lại có thể đánh bại kẻ ở tầng trên?” Hồ yêu rõ ràng có chút kinh ngạc.

“Thôi được rồi, ngươi có thể đến thử, chờ đã.” Đột nhiên, nó đột ngột lên tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt nó trở nên khó coi.

“Ta hình như lại tìm thấy một số ký ức.” “Tháp Yêu này sẽ hấp thu năng lực của chúng ta những người bị phong ấn, từ đó tạo ra một loại không gian đặc biệt.” “Hơn nữa, nếu muốn ra khỏi Tháp Yêu, phải vượt qua bài kiểm tra ở tầng cao nhất.” Biểu cảm của yêu hồ ổn định lại, ánh mắt nghiêm túc nói.

“Bài kiểm tra ở tầng cao nhất?

Đó là gì?” Trương Thiên có chút nghi hoặc.

“Tây Vương Mẫu bản nhân!” Yêu hồ lại lên tiếng.

Mắt Trương Thiên trợn to.

Sao có thể, Tây Vương Mẫu không phải ở Côn Luân thần cung sao?

Chương 746

Sao lại xuất hiện ở đây?

“Đừng hiểu lầm, không phải là bản thân bà ta, mà là phân thân có hai phần ba thực lực của bà ta.” “Không ngờ dù vậy, đối với ngươi mà nói, cũng là cực kỳ khó khăn.” Yêu hồ nói, Trương Thiên nhướng mày.

Hai phần ba thực lực sao?

Nếu mình có thể đánh bại phân thân có hai phần ba thực lực của Tây Vương Mẫu, vậy chẳng phải là đại diện cho việc, tương lai mình có cơ hội đánh bại Tây Vương Mẫu thật sự.

Đương nhiên tiền đề là Trương Thiên thật sự có thể đánh bại phân thân.

“Thực lực của bà ta hẳn là rất mạnh, không ngờ nghe lời của yêu hồ này, hẳn là muốn giúp mình nhỉ?” Trương Thiên thầm nghĩ, trên mặt lại nở nụ cười.

“Đại nhân, ngài có cách nào không?

Xin ngài chỉ điểm.” Trương Thiên khiêm tốn nói.

Yêu hồ nhìn Trương Thiên, chỉ thấy nó quay người, cơ thể khổng lồ đã biến mất.

Thay vào đó là một gương mặt quen thuộc.

Tên này trông gần như giống hệt Hồ Tuyết.

Nhưng lúc này nó mặc một bộ váy màu trắng đỏ xen kẽ.

“Ta có thể giúp ngươi, nhưng tiền đề là, ngươi giúp ta ra khỏi tầng không gian này.” Nó lên tiếng nói.

Mắt Trương Thiên trợn to.

“Theo như tôi biết, quái vật bị phong ấn ở tầng này không thể rời đi được đúng không?” “Ừm, theo lý mà nói là vậy, nhưng chỉ cần ngươi tìm thấy cửa, ta có cách rời đi.” “Chỉ cần có một vật không bị quy tắc của trận pháp chi phối là được.” Yêu hồ nói.

Trương Thiên cũng nghĩ đến điều gì đó.

Hẳn là không gian của hắn.

Sau khi Trương Thiên tìm thấy cửa, hắn trực tiếp chui vào không gian, lúc đó cũng có thể trà trộn ra ngoài.

Nếu đã như vậy, thì Trương Thiên sẽ không khách sáo nữa.

Trương Thiên cũng không phải là người tốt gì, một điều kiện, tự nhiên không thể thỏa mãn Trương Thiên.

Chỉ thấy Trương Thiên lại nhìn về phía yêu hồ, khi nhìn vào mắt của Trương Thiên, trên mặt hồ yêu có thêm chút nghi hoặc.

Trương Thiên này, biểu cảm thật kỳ quái!

Ánh mắt nhìn Trương Thiên, trong lòng hồ yêu có một điềm báo không lành.

“Tôi có mấy điều kiện, nếu cô đồng ý, tôi sẽ đồng ý đưa cô ra ngoài.” Trương Thiên chậm rãi nói.

Sau khi Trương Thiên nói xong, hồ yêu trước mắt rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

“Loài người, bản vương không giết ngươi, đã là ân huệ trời ban rồi, ngươi lại dám đặt điều kiện với ta?” Trong mắt nó có thêm chút khó tin.

Đây là người đầu tiên đặt điều kiện với nó.

“Hẳn là, thực lực của ngài sau chín tầng luân hồi tử vong, nhất định đã giảm đi rất nhiều nhỉ?

Tôi đoán, hẳn là ở thực lực yêu cấp ba bốn nhỉ?” “Nếu cô muốn ra ngoài, tôi đề nghị cô, đồng ý điều kiện của tôi.” Trương Thiên trên mặt mang theo nụ cười.

Lúc này Trương Thiên và Trương Thiên mà hồ yêu vừa mới thấy gần như không phải là một người.

Nhất thời hồ yêu sững sờ.

Nhưng nó là nữ vương của Hồ tộc tôn quý, sao có thể bị một con người dọa sợ.

“Cho dù thực lực của ta giảm đi nhiều, thì đã sao, ngươi là một con người, cho dù có chút thực lực, ta cũng không sợ.” Nó nhàn nhạt nói, trên mặt mang theo một tia tự tin.

“Nếu là cái này thì sao?” Trương Thiên nói, hắn chậm rãi lấy ra một thanh kiếm gỗ đào.

Trương Thiên có đủ tự tin để đánh bại yêu hồ trước mắt này, cho nên hắn mới lấy ra kiếm gỗ.

Sau khi kiếm gỗ được lấy ra, trong mắt yêu hồ lập tức có thêm chút kiêng dè.

“Kiếm này, là kiếm gỗ Thanh Lôi, ngươi lấy từ đâu ra.” Giọng nói của nó trở nên có chút gấp gáp.

Trương Thiên không nói nhiều, chỉ nhìn nó.

“Nếu cô không đồng ý, tôi đành phải đi trước.” Nói xong, Trương Thiên làm bộ chuẩn bị rời đi.

“Ngươi trước đây nói, cửa ở trên người ta, ngươi chắc chắn cũng không đi được, như vậy, ngươi cứ đặt điều kiện trước, nếu ta có thể

đồng ý, ta có thể đồng ý." Nó nói, cũng coi như là một bước thỏa hiệp.

Trương Thiên liền lên tiếng.

"Thứ nhất, sau khi tôi đưa cô ra ngoài, cô cần phải giúp tôi ra khỏi Tháp Yêu." "Thứ hai, tôi muốn nghe, về Tháp Yêu, và tất cả về Tây Vương Mẫu, và tất cả về các cô." "Điều kiện thứ ba tôi vẫn chưa nghĩ ra, nhưng sẽ cho cô biết sau." Trương Thiên nói.

Mấy điều kiện này của hắn cũng coi như là tương đối đơn giản.

Yêu hồ tự nhiên không thể từ chối.

Nếu điều kiện của Trương Thiên là muốn không gian đó, thì có thể sẽ bị trực tiếp từ chối.

Hơn nữa, Trương Thiên cũng không cần thiết phải muốn không gian đó, mình có không gian hư ảo là được rồi.

"Chỉ vậy thôi?" Trên mặt nó có chút nghi hoặc, nó cũng không ngờ, Trương Thiên lộ ra thực lực, chỉ vì những điều này.

Thực ra điều nó không biết là, Trương Thiên cố ý lộ ra thực lực, như vậy nó sẽ có khả năng cao chọn giúp mình cùng ra ngoài.

"Được, những điều kiện này ta đồng ý." Giống như Trương Thiên nghĩ, đối phương dứt khoát đồng ý.

Trương Thiên gật đầu, sau đó ngồi xuống.

"Ta tên là Hồ Tuyết, trước đây ngươi hẳn là đã biết." "Còn về lai lịch của Tháp Yêu, rất phức tạp, trước đây không có Tháp Yêu này, nhưng Tây Vương Mẫu đã chém giết tám con yêu tà, cuối cùng ngưng tụ thành Tháp Yêu này." "Mà tầng thứ chín ở trên cùng, thực ra chính là bản thân Tây Vương Mẫu." "Mức độ nguy hiểm của cả Tháp Yêu rất cao, không phải tất cả quái vật đều bị suy yếu." "Có yêu vật thực lực được bảo lưu." Hồ Tuyết nói, Trương Thiên nhướng mày.

Nó không chỉ chấn nhiếp Trương Thiên, đồng thời cũng làm rõ sức mạnh bên trong Tháp Yêu.

Trương Thiên gật đầu, tiếp tục nghe.

"Trong cả Tháp Yêu có một trận pháp khổng lồ, rất khó phá giải, chúng sẽ hấp thu năng lực của chúng ta, để gây nhiễu cho người tiến vào." "Còn về bản thân Tây Vương Mẫu, ta biết rất ít, chỉ biết bà ta là một người phụ nữ rất lợi hại và điên cuồng, luôn nghiên cứu thuật bất tử." "Thường xuyên lấy chúng ta yêu tộc làm vật thí nghiệm, dù sao thì thời gian chúng ta tồn tại cũng dài." Hồ Tuyết nói, Trương Thiên nghĩ đến con ba ba nhỏ cắm chuông trên mông.

Tên đó chính là sản vật của thời đại.

Đến nay e rằng đã sống hàng trăm hàng nghìn năm.

Nhưng từ một góc độ nào đó mà nói, thí nghiệm của bà ta vẫn có hiệu quả.

Ít nhất là con ba ba nhỏ thật sự đã sống nhiều năm như vậy.

"Là cái thứ gọi là hệ thống cộng sinh sao?" Trương Thiên hỏi.

Hồ Tuyết có chút kinh ngạc nhìn Trương Thiên.

"Ngươi lại biết cái này?" Trương Thiên gật đầu.

"Ừm, trước đây tôi gặp một sinh vật, nó bị biến thành hệ thống cộng sinh, loại sinh vật này thường có thể tồn tại được bao lâu?" Trương Thiên lại hỏi.

"Cái này tạm thời không rõ, nhưng có thể suy đoán, sẽ không quá lâu, chỉ là miễn cưỡng treo lấy mạng mà thôi." Hồ Tuyết lắc đầu, xét thái độ của nó, nó hẳn là không coi trọng thứ này.

"Vậy kể chuyện về Hồ tộc của các cô đi, thực ra tôi cũng có một đứa con gái, nó cũng là Hồ tộc." Trương Thiên lại lên tiếng.

Hồ Tuyết lúc này càng kinh ngạc hơn.

“Ngươi?

Con gái Hồ tộc?

Ngươi giao phối với hồ ly?” Hồ Tuyết trợn to mắt.

Ánh mắt đó như đang nhìn một con súc sinh.

Trương Thiên biết tên này hiểu lầm, hắn vội vàng lên tiếng.

“Cái đó, ngài có thể hiểu lầm, đó là tôi nhặt được, thấy nó đáng thương nên nhận nuôi.” Trương Thiên xua tay nói.

“Thì ra là vậy, ngươi hẳn là đã vào không gian của ta rồi nhỉ.” “Phía sau núi Côn Luân, vào thời cổ đại, chính là địa bàn của Hồ tộc chúng ta, nhưng vì Tây Vương Mẫu, chúng ta buộc phải xuống núi.” “Cuối cùng cũng dần dần tiêu vong, mà những con hồ ly trong không gian đó, thực ra là hậu duệ của ta, ta không muốn chúng ở lại Tháp Yêu chờ chết, nên đã để chúng ở lại trong không gian.” “Còn về những chuyện khác, thực ra cũng không có gì đáng nói.” Hồ Tuyết nói, Trương Thiên gật đầu, đứng dậy đến bên cạnh nó.

“Hiện nguyên hình đi, tôi bây giờ đi tìm dấu ấn của cửa.” Trương Thiên nói.

Hồ Tuyết sững sờ một lúc, lời nói bá đạo như vậy, đây là lần đầu tiên nó nghe thấy.

Do dự một lúc, Hồ Tuyết cuối cùng vẫn biến về nguyên dạng.

Một con hồ ly khổng lồ xuất hiện trước mắt Trương Thiên.

Trương Thiên giống như lúc tìm cửa ở chỗ con rùa lông xanh, đến trên chín cái đuôi của Hồ Tuyết.

Khi đến vị trí của đuôi, Trương Thiên ngửi thấy một mùi hương rất thơm.

Trương Thiên đoán hẳn là mùi trên người Hồ Tuyết.

Mà bên cạnh, má Hồ Tuyết có chút ửng hồng.

Chương 747

Dù sao thì đuôi của hồ ly là không được chạm vào, huống chi là của nó.

Bây giờ Trương Thiên đang luồn lách trong đuôi, khiến Hồ Tuyết có chút khó chịu.

Tay Trương Thiên không ngừng bấm quyết.

Giống như trước, Trương Thiên ném ra từng trận pháp.

Rất nhanh đã tìm thấy một dao động kỳ lạ.

Không do dự, Trương Thiên trực tiếp chui về phía vị trí đó.

Thấy Trương Thiên ngày càng đi sâu vào, cơ thể Hồ Tuyết có chút run rẩy.

"Không thể vào sâu hơn nữa." Giọng nói của nó truyền đến.

"Yên tâm, tôi sắp tìm thấy cửa rồi, sẽ không vào quá sâu." Trương Thiên nói, sờ sờ má, luôn cảm thấy lời nói của mình rất kỳ quái.

"Ừm?

Chính là ở đây!" Đột nhiên, Trương Thiên dừng lại ở một chỗ, hắn đột ngột lấy ra phất trần.

Từng luồng kim quang rải xuống.

Ngay sau đó, một phù hiệu được Trương Thiên không ngừng vẽ ra.

"Thanh Lôi trợ ta!" Trương Thiên hét lớn, chỉ thấy xung quanh Trương Thiên bắt đầu bao quanh một vòng hồ quang sấm sét màu xanh.

Cùng với sự lóe lên của hồ quang sấm sét, trên mặt Hồ Tuyết cũng lộ ra vẻ đau đớn.

Đột nhiên, Trương Thiên trợn to mắt.

“Cảm giác này... là khí tức của linh hồn, chẳng lẽ... nó đã chết rồi?” “Thực ra nó không hề trọng sinh, linh hồn của nó chỉ là tỉnh lại mà thôi.” Nghĩ đến đây Trương Thiên lại nhìn Hồ Tuyết một cái, xem ra, ở đây không có một sinh vật sống nào!

Trương Thiên chỉ sững sờ trong giây lát, rồi nhanh chóng phản ứng lại.

Giờ không phải lúc nghĩ ngợi linh tinh, mình phải mở cửa ngay lập tức.

Khi Trương Thiên vẽ ra phù văn màu vàng kim, vẻ mặt đau đớn của Hồ Tuyết lại càng hiện rõ hơn. "Chết tiệt thật, bà ta lại dám để lại dấu ấn trong linh hồn chúng ta, đặt mắt trận lên linh hồn chúng ta." "Chỉ cần mở cửa là chúng ta sẽ đau đớn." Giọng nói tức giận của Hồ Tuyết vang lên, cơ thể cô không ngừng run rẩy.

Cô run không phải vì quá đau, mà là vì tức.

Một lát sau, khi Trương Thiên thi triển thuật khởi trận, một cánh cửa đá lộ ra từ đuôi của Hồ Tuyết. "Cánh cửa này... sao lại ở trong mông cô ấy." Nhìn thấy cửa đá, khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Cha mẹ ơi, Tây Vương Mẫu này cũng biến thái thật, sao lại đặt cửa ở chỗ này chứ.

Khi cánh cửa xuất hiện, Trương Thiên lại vẽ thêm mấy lá bùa trận, cửa vào cũng dần sáng lên.

Cùng lúc đó, trong đầu Trương Thiên cũng xuất hiện thêm một vài kiến thức trận pháp kỳ lạ. "Đây là... những yếu tố trong trận pháp của Tây Vương Mẫu!" Cảm nhận được kiến thức trong đầu, mắt Trương

Thiên sáng lên.

Hắn vội vàng nhắm mắt lại.

Lúc này, Trương Thiên hoàn toàn không để ý đến cánh cửa đá mình vừa tạo ra, mà vội vàng chớp lấy thời cơ để lĩnh ngộ những yếu tố trận pháp vừa xuất hiện.

Lúc này, bên ngoài Yêu Tháp. "Lão Hồ, đã bao lâu rồi?

Lão đại sao vẫn chưa ra, không lẽ chết rồi chứ?

Theo tôi thấy, chúng ta phá tháp đi." Bàn Tử đứng bên ngoài nhìn tháp đá trước mặt, lúc này miệng gã đã mọc cả râu.

Trên mặt Hồ Bát Nhất cũng toàn là râu ria, thậm chí tóc cũng đã dài ra không ít. "Đừng vội, chắc là không có vấn đề gì đâu." Hồ Bát Nhất nói.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Yêu Tháp.

Kể từ khi luồng sáng xanh lục lần trước phát ra, không biết đã qua bao lâu rồi mà vẫn chưa có tin tức gì.

Đúng lúc Hồ Bát Nhất đang nhìn Yêu Tháp, đột nhiên một luồng sáng màu lam từ tầng một chiếu ra.

Cột sáng chiếu rọi toàn bộ Yêu Tháp, giống như những chiếc đèn pha. "Vãi, là tầng một, lão đại chắc chắn sắp ra rồi." Bàn Tử thấy vậy, kích động nói.

Hạo Thiên Chân cũng vội vàng nhìn qua.

Thế nhưng, khi ánh sáng dần tan đi, trong ánh mắt mong chờ của mọi người, cánh cửa lớn ở tầng một của Yêu Tháp lại không hề mở ra.

Ngay sau đó, không gian xung quanh lại chìm vào im lặng.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân đều ngây người. "Hả?

Sao thế?

Sấm to mà không mưa à!" "Vãi, chỉ có sáng chứ không có động tĩnh gì, làm trò gì vậy," hai tên mập nhìn cảnh tượng trước mắt, không nhịn được mà lên tiếng.

Hồ Bát Nhất cũng có chút thất vọng.

Vốn tưởng Trương Thiên sắp ra rồi, ai ngờ chỉ có tiếng mà không có miếng. "Nhưng mà, đây cũng coi như là tin tốt, ít nhất chứng minh được lão đại không gặp nguy hiểm." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Mọi người gật đầu, lời này thì không sai. "Thôi bỏ đi, Bàn gia tôi lại đi xem xét xung quanh vậy, tôi đã xem hết cả Yêu Tháp rồi, chỉ đợi lão đại ra là rút lui ngay." Bàn Tử uể oải nói, đồng thời gã đứng dậy tiếp tục đi dạo xung quanh.

Từ khi Trương Thiên vào Yêu Tháp, ảo cảnh xung quanh đã biến mất hết, tương đối an toàn hơn, nên Bàn Tử đã đi xem xét một vòng rồi.

Thậm chí lối ra cũng đã tìm thấy, chỉ đợi Trương Thiên thắng lợi trở về.

Lúc này trong tháp.

Cửa đá đã mở, nhưng không ai đi vào.

Trong đầu Trương Thiên xuất hiện vô số kiến thức trận pháp mới, đây đều là những thứ Trương Thiên trước đây chưa từng tiếp xúc.

Trương Thiên tự nhiên phải ghi nhớ toàn bộ.

Còn Hồ Tuyết thì cần Trương Thiên đưa cô ra ngoài, nếu không cô không thể đi được.

Không biết đã qua bao lâu.

Mắt Trương Thiên sáng lên. "Thì ra là vậy, trận pháp này thật thần kỳ, tên là Trận Pháp Cộng Sinh sao?" Trương Thiên lẩm bẩm, trong mắt hiện lên vẻ bừng tỉnh.

Sau một thời gian dài lĩnh ngộ, Trương Thiên cũng đã hiểu trận pháp tồn tại trong Yêu Tháp là gì.

Tên trận pháp là Trận Pháp Cộng Sinh, không còn nghi ngờ gì nữa, loại trận pháp này lợi dụng việc tạo ra khế ước với linh hồn sinh vật để tiến hành cộng sinh.

Loại cộng sinh này mang tính chất đơn phương.

Chỉ cần cưỡng ép rời khỏi Yêu Tháp, dấu ấn và trận pháp sẽ khởi động.

Đến lúc đó sẽ nhận lấy kết cục hồn bay phách tán.

Nói cách khác, Hồ Tuyết không thể rời khỏi Yêu Tháp, cho dù vào không gian của hắn cũng không được, nhưng cô có thể đi đến các tầng khác.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên thở dài, đây cũng coi như là kẻ mạnh làm vua.

Chỉ thấy Trương Thiên từ từ mở mắt. "Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi." Nói xong, hắn nhìn về phía cửa đá trước mặt. "Anh vừa làm gì vậy?

Sao lại ngồi lâu như thế?" "Còn nữa, khí tức xung quanh anh rất kỳ lạ." Hồ Tuyết nhìn Trương Thiên, trong mắt có chút nghi hoặc.

Trương Thiên suy nghĩ một lát rồi nói. "Tôi đang lĩnh ngộ trận pháp trong Yêu Tháp." "Tôi nghi ngờ, trận pháp đã tạo ra dấu ấn với linh hồn của các người, từ đó không ngừng rút lấy sức mạnh, đồng thời giam cầm các người." Trương Thiên chậm rãi nói.

Chương 748

Mắt Hồ Tuyết sáng lên, cô gật đầu. "Đúng, chính là như vậy, anh có cách giải quyết không?" Hồ Tuyết có chút mong chờ.

Con người trước mắt này rất bí ẩn, hơn nữa sức mạnh trên người hắn cô cũng không thể nhìn thấu, biết đâu hắn thật sự có thể giải quyết được thì sao. "Không có, tôi không biết các bước của trận pháp, cũng không biết tâm trận rốt cuộc là gì." "Cho nên căn bản không thể phá giải, hơn nữa trình độ trận pháp của tôi còn xa mới đủ." Trương Thiên nói, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Hắn thật sự không có cách nào, quỷ mới biết Tây Vương Mẫu không chỉ biết luyện đan mà còn biết cả trận pháp.

Đúng là một người phụ nữ toàn năng.

Nếu có thể, Trương Thiên còn muốn cưới về nhà, quá mạnh mẽ.

Hồ Tuyết không nói gì, chỉ nhìn về phía cửa đá.

Chỉ thấy bóng cô lóe lên, một viên châu rơi vào tay Trương Thiên.

Bóng dáng cô cũng theo đó biến mất.

Trương Thiên không do dự, trực tiếp đứng dậy đi qua cửa đá.

Khi ra khỏi cửa đá, Trương Thiên lại một lần nữa đứng ở bậc thang lúc trước.

Lần này hắn đã vượt qua hai tầng.

Sau khi ra khỏi cửa, viên châu phát ra ánh sao, một khắc sau, bóng dáng Hồ Tuyết xuất hiện. "Đây chính là thế giới bên ngoài tầng, xem ra suy đoán của tôi là đúng." "Chúng ta đi thẳng lên tầng cao nhất đi." Hồ Tuyết lên tiếng.

Dường như cô đã tỉnh lại sau cơn trầm mặc vừa rồi.

Trương Thiên nghe vậy thì lắc đầu.

Trên những hình điêu khắc ở cửa đá lúc trước, Trương Thiên rất hứng thú với một tầng trong số đó.

Nếu không đoán sai, tầng đó hẳn là nơi tồn tại của Xà Thần trong truyền thuyết.

Trước đây Trương Thiên có lẽ hơi e dè, nhưng bây giờ có Hồ Tuyết giúp đỡ, Trương Thiên cảm thấy mình ít nhất cũng có thể chiến một trận.

Hơn nữa, Trương Thiên luôn cảm thấy Không Gian Hư Huyễn của mình không hoàn chỉnh.

Không gian của Hồ Tuyết có hệ sinh thái rất chân thực, còn của hắn chỉ có một thảo nguyên, ngoài ra không có gì khác.

Mặt trời cũng không có, càng đừng nói đến thời tiết.

Vì vậy Trương Thiên nghi ngờ, chuyện này có lẽ liên quan đến Xà Thần kia. "Sao vậy?

Anh không muốn ra ngoài à?" Hồ Tuyết hỏi. "Không phải, tôi muốn đến tầng của con rắn đen kia xem thử, hơn nữa, tôi có một người anh em vẫn còn trong tháp, tôi cần phải tìm thấy cậu ấy." Trương Thiên lắc đầu nói.

Khi nghe đến rắn đen, sắc mặt Hồ Tuyết rõ ràng thay đổi. "Nhất định phải đi sao?" Cô lên tiếng. "Ừm, bên trong có thể có thứ tôi muốn." Trương Thiên gật đầu. "Được thôi." Cô cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu, ai bảo mình nợ Trương Thiên một ân tình chứ.

Trương Thiên không nói thêm gì nữa, mà đi thẳng lên trên.

Hắn đã rất quen thuộc với nơi này, nên căn bản không cần dừng

lại nhiều.

Rất nhanh, họ đã đến trước một cánh cửa đá.

Nhìn cánh cửa đá cổ kính trước mặt, dù chưa đi vào, không hiểu sao tim Trương Thiên lại đập thình thịch.

Nhịp tim này rất kỳ lạ.

Giống như bên trong có người khiến bạn phải sợ hãi vậy.

Nhìn cửa đá, Trương Thiên không vội vào trong, mà bắt đầu chuẩn bị một số thứ ở bên ngoài.

Lúc này, trong Không Gian Hư Huyễn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn luôn quan sát tình hình của Trương Thiên sau khi vào tháp.

Khi thấy Trương Thiên đến trước cánh cửa đá quen thuộc đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ nhíu mày. "Không ngờ hắn lại vượt qua liên tiếp hai tầng." "Đúng là kỳ tích, nhưng tầng này e là rất khó rồi." Cô thầm nghĩ trong lòng, khẽ lắc đầu.

Năm xưa, cô cũng từ đây mà ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương tự nhiên biết sự nguy hiểm bên trong.

Trương Thiên có thể thuận lợi vượt qua hai tầng, có mấy nguyên nhân.

Thứ nhất là thời gian đã quá lâu, một số yêu vật rất mạnh không thể không làm tiêu tán thực lực để giữ mạng.

Thứ hai là vận may của Trương Thiên không tồi, hai sinh vật đầu tiên đều thuộc loại tương đối đơn giản.

Nhưng rõ ràng, lần này sẽ không đơn giản như vậy nữa. "Đợi hắn vào trong, có lẽ cũng sẽ rõ ràng nhiều chuyện." Tinh Tuyệt Nữ Vương thầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Hồ Tuyết bên cạnh Trương Thiên.

Cô không ngờ, Hồ tộc lại có thể đi cùng Trương Thiên, đúng là không thể tin được.

Sau khi Trương Thiên chuẩn bị xong, hắn vung tay lên cửa đá, chỉ thấy cửa đá từ từ mở ra. "Anh chắc chắn muốn vào chứ?" Hồ Tuyết nhìn Trương Thiên, hỏi lại lần nữa.

Trương Thiên gật đầu. "Tôi có thể cảm nhận được, bên trong có khí tức nguy hiểm, nhưng tôi muốn làm rõ thứ bên trong là gì." Trương Thiên tỏ ra vô cùng kiên định.

Hắn rất muốn biết, bên trong có phải là Xà Thần hay không.

Nếu là Xà Thần, vậy có phải nó vẫn đang nắm giữ thứ gì đó không.

Nếu mình đánh bại nó, liệu có được nâng cao chất lượng gì không.

Hồ Tuyết không nói gì thêm, cô chỉ khẽ gật đầu.

Nhưng ánh mắt lại vô tình đảo quanh.

Khi cửa đá mở ra, bóng dáng Trương Thiên cũng dần tiến vào bên trong Yêu Tháp.

Hồ Tuyết đi theo sau Trương Thiên.

Bên trong cửa đá. "Cẩn thận!" Trương Thiên vừa bước vào, giọng của Hồ Tuyết đã vang lên.

Trương Thiên cũng cảm nhận được điều gì đó.

Bóng hắn lao nhanh về phía bên kia.

Một khắc sau, một cái đuôi khổng lồ quét qua.

Nơi Trương Thiên vừa đứng lập tức xuất hiện một cái hố khổng lồ.

Nhìn cái hố to bị đánh ra trước mắt, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Có lẽ đây mới là tình huống bình thường trong Yêu Tháp, chứ không phải bị mình dễ dàng vượt qua. "Xì xì." Xung quanh vang lên những tiếng động kỳ lạ.

Ngay sau đó, trong bóng tối, lại một cái đuôi đen kịt lao ra.

Cái đuôi đó như vô hình, đánh thẳng vào yếu huyệt của Trương Thiên.

Sức mạnh của cái đuôi rất lớn, nếu bị đánh trúng, Trương Thiên rất có thể sẽ chết.

Bóng Trương Thiên lại né tránh, lần này hắn phối hợp với bộ pháp của mình.

Nhìn Trương Thiên di chuyển nhanh như mèo, Hồ Tuyết lại đứng một bên xem náo nhiệt.

Dù sao đòn tấn công đó cũng không đánh trúng mình, hơn nữa mình chỉ cần đảm bảo Trương Thiên không chết là được.

Cô còn lười ra tay.

Cái đuôi liên tục đập xuống đất, thân hình Trương Thiên cũng ngày càng nhanh hơn.

Vì tốc độ của Trương Thiên quá nhanh, cái đuôi dường như có chút không phản ứng kịp.

Trương Thiên cũng đồng thời nắm bắt thời cơ. "Chém!" Một khắc sau, phất trần hóa thành đại đao.

Chương 749

Không do dự, một đao chém xuống.

Theo tiếng kim quang nổ vang, cái đuôi rắn khổng lồ tấn công mình đã bị Trương Thiên chém đứt.

Nhìn cái đuôi rơi xuống, Trương Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng cũng nghĩ, chuyện này chắc sẽ không đơn giản như vậy. "Xì xì!" Khi cái đuôi bị chém đứt, xung quanh không ngừng vang lên những tiếng xì xì.

Âm thanh liên tục vang lên, cùng lúc đó, trong bóng tối, lại xuất hiện rất nhiều luồng sáng màu lục.

Nhìn những luồng sáng hiện ra trước mắt, Trương Thiên không khỏi nuốt nước bọt.

Hắn biết, những thứ này rất có thể đều giống với thứ vừa tấn công mình. "Kim Quang!" Trương Thiên vẽ phất trần trước người, một lá bùa Kim Quang được Trương Thiên vẽ ra.

Sau đó vung tay, lá bùa bay lơ lửng trong không trung.

Khi lá bùa phát ra ánh sáng vàng kim, mọi thứ xung quanh cũng hiện rõ trong mắt Trương Thiên.

Nhìn tình hình trước mắt, Trương Thiên không khỏi hít một hơi khí lạnh. "Đây là ổ rắn sao?" Nhìn trước mắt, hàng chục con rắn khổng lồ giống hệt cái đuôi vừa rồi, tim Trương Thiên đập thình thịch.

Những con rắn này lớn thì dài mười mấy mét, nhỏ cũng gần mười mét.

Chúng dựng thẳng người, con nào con nấy trừng mắt nhìn.

Dáng vẻ đó trông đáng sợ vô cùng.

Phải biết rằng, không phải tất cả các loài rắn đều có thể dựng thẳng người lên.

Rắn càng lớn thì càng khó dựng người lên, vì cơ thể quá nặng.

Giống như trăn, bạn rất khó thấy chúng dựng người lên.

Còn những gã trước mắt, không chỉ dựng người lên, điều vô lý nhất là hình dáng và dáng vẻ của chúng.

Màu đen, chỉ có một mắt.

Dáng vẻ của con rắn này về cơ bản giống hệt những con rắn nhỏ xuất hiện ở Tinh Tuyệt Cổ Thành. "Quả nhiên là ở đây, xem ra Xà Thần lúc đó không phải là chân thân, mà chân thân chắc là ở trong này." Trong lòng nghĩ vậy, Trương Thiên cũng muốn xem thử Xà Thần thật sự. "Xì xì!" Những con rắn đen bị kim quang chiếu vào khiến chúng sững sờ, nhưng ngay sau đó cũng phản ứng lại.

Con nào con nấy điên cuồng lao về phía Trương Thiên.

Có kinh nghiệm từ cái đuôi rắn trước đó, Trương Thiên đối phó với những con rắn khổng lồ này cũng dễ dàng hơn nhiều.

Chúng tuy thân hình to lớn, sức tấn công mạnh, nhưng cũng có một khuyết điểm chết người, đó là tốc độ quá chậm.

Trương Thiên nắm bắt khuyết điểm này để tấn công, rất nhanh đã có thể tìm ra sơ hở.

Chỉ thấy bóng Trương Thiên lại lóe lên trong ổ rắn, phất trần trong tay hắn cũng không ngừng vung lên.

Ánh sáng vàng kim liên tục rơi xuống.

Nơi Trương Thiên đi qua, không nghi ngờ gì đều rơi xuống từng cái đầu rắn.

Có con rắn phòng ngự rất mạnh, Trương Thiên phải chém tới ba đao mới chém đứt được.

Có con thì phòng ngự rất yếu, nhưng sau khi chết sẽ có một vũng độc dịch xuất hiện.

Trương Thiên suýt nữa đã trúng chiêu, may mà hắn phản ứng nhanh, không bị độc dịch ăn mòn. "Tốc độ khá nhanh, nếu là trước đây, có lẽ không đáng nhắc tới, nhưng bây giờ, hắn là một kẻ mạnh." Hồ Tuyết nhìn động tác của Trương Thiên, thầm nghĩ trong lòng.

Cô đồng thời cũng đang dò xét Trương Thiên.

Muốn xem thực lực của Trương Thiên rốt cuộc ra sao.

Hồ Tuyết dù sao cũng là một yêu, cô tự nhiên không thể tin tưởng một con người.

Cô phải xem thực lực thật sự của Trương Thiên, chỉ sau khi xem xong, Hồ Tuyết mới quyết định có nên hợp tác với Trương Thiên theo đúng nghĩa hay không.

Trương Thiên lúc này liên tục né tránh, đồng thời tấn công.

Hắn rất rõ vì sao Hồ Tuyết không tấn công những con rắn này.

Tự nhiên Trương Thiên cũng sẽ không dễ dàng bộc lộ toàn bộ thực lực của mình.

Hơn nữa, Trương Thiên nghi ngờ, những con rắn này đều được cử ra để dò la tình hình, đằng sau bóng tối, Trương Thiên nghi ngờ, chủ nhân thật sự đang nhìn chằm chằm vào mình, cũng muốn xem thực lực của mình, từ đó tiến hành tấn công.

Trương Thiên hít một hơi, những kẻ này xem ra cẩn thận hơn hắn

tưởng.

Phất trần của Trương Thiên không ngừng vung lên, rất nhanh, hàng chục con rắn một mắt xung quanh đều đã chết.

Trên mặt đất cũng xuất hiện rất nhiều dịch thể màu xanh lục.

Những dịch thể này khi chạm vào đá, lại còn xảy ra một loại phản ứng hóa học nào đó, không ngừng sôi sục.

Còn những xác rắn độc thì bị dịch thể màu xanh lục này ăn mòn hết.

Trương Thiên đứng ở rìa bóng tối, hắn nhìn về phía trước, Trương Thiên có thể cảm nhận được, phía trước có thứ gì đó đang nhìn mình!

Trong bóng tối, phảng phất có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Trương Thiên hít sâu một hơi.

Hắn nhìn về phía Hồ Tuyết sau lưng. "Tôi hy vọng chúng ta có thể cùng nhau ra tay, nếu không cô cũng khó mà ra ngoài được." Trương Thiên lên tiếng.

Hồ Tuyết xem kịch nửa ngày, Trương Thiên thì không sao cả.

Nhưng nếu cô muốn ra ngoài, thì phải đảm bảo mình không xảy ra chuyện gì.

Hồ Tuyết cười cười. "Tôi còn chưa phản ứng kịp thì những thứ này đã bị anh giải quyết hết rồi." "Lần sau nhất định." Hồ Tuyết nói, ngụ ý là mấy con tép riu này căn bản không đến lượt tôi ra tay.

Trương Thiên không nói nhiều, nhìn về phía sau lưng.

Trương Thiên cảm nhận được, phía sau dường như có thứ gì đó đang đi về phía mình.

Trong bóng tối, dần dần, một luồng uy áp kinh khủng ập đến. "Đến rồi." Đột nhiên, vẻ mặt Hồ Tuyết vốn bình tĩnh trở nên nghiêm túc.

Ngay cả khí thế của cô cũng có chút thay đổi.

Đây hẳn là tư thế chiến đấu.

Trương Thiên cũng nắm chặt phất trần, hắn biết rõ trong lòng, thứ bị phong ấn ở tầng này có lẽ đã đến. "Vù vù." Xung quanh nổi lên từng cơn gió nhẹ.

Trong tầm mắt Trương Thiên, từng đám bụi cát xuất hiện xung quanh.

Trong thế giới tối tăm, dường như đang ở một sa mạc nào đó.

Trương Thiên sờ sờ mũi bị bụi cát thổi vào.

Hắn khẽ nhíu mày. "Cuối cùng tôi cũng biết thứ gì đã đưa tôi đến đây, thì ra là ngươi." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tình hình trong bóng tối.

Nếu mình không đoán sai, cơn lốc xoáy bên ngoài lúc trước tuyệt đối là do gã này gây ra. "Không ngờ ngươi lại quay về, đúng là ý trời." Bên trong, một giọng nói vang lên.

Trong bóng tối cũng dần xuất hiện một bóng người.

Chỉ thấy, một người đàn ông tóc đen, một mắt từ từ bước ra.

Vẻ ngoài của gã vô cùng kỳ quái.

Trên mặt chỉ có một con mắt.

Càng không có mũi, chỉ có một con mắt, và một cái miệng.

Trên mái tóc đen, dường như có mấy con rắn nhỏ đang ngọ nguậy.

Trên mặt người đàn ông lộ ra một chút biểu cảm kỳ quái, trông rất

lạ.

Nhìn thấy người đàn ông này, lòng Trương Thiên chấn động.

Chương 750

Cái thứ này, trông độc đáo thật.

Một mắt, Trương Thiên là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này. "Lẽ nào, rắn một mắt hóa hình, đều trông đặc biệt như vậy sao?" "Nếu, Tiểu Miết cũng hóa hình, chẳng phải..." Đột nhiên Trương Thiên nghĩ đến Tiểu Miết.

Gã đó, tướng mạo kỳ lạ, nếu Tiểu Miết hóa hình, chẳng phải không chỉ mông phải cắm một cái chuông.

Thậm chí mặt cũng phải giống như vậy.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên vội lắc đầu.

Tốt nhất là đừng để nó hóa hình. "Rắn một mắt." Hồ Tuyết ở bên cạnh khẽ nói. "Quay về cái gì?" Trương Thiên thì ngơ ngác.

Mình là lần đầu tiên đến đây, nói gì đến quay về?

Trong lòng có chút kỳ quái, chỉ thấy người đàn ông một mắt lại đứng thẳng trước mặt Trương Thiên không xa. "Giao ra Không Gian Hư Huyễn, giao ra kẻ bội tín bạc nghĩa kia, ta cho ngươi một cái chết thống khoái..." Người đàn ông một mắt nhìn Trương Thiên, một con mắt to lớn trên mặt không ngừng đảo quanh.

Trương Thiên khinh miệt cười.

Gã này đúng là nói năng lung tung.

Không chỉ muốn mạng mình, thậm chí còn muốn cả Không Gian Hư Huyễn, nghĩ cũng hay thật. "Xem ra là không có gì để nói nữa rồi." Trương Thiên nhàn nhạt nói, hắn vốn còn nghĩ có thể thương lượng được không, nhưng bây giờ xem ra, chỉ có thể động thủ. "Hừ." Chỉ thấy người đàn ông trước mắt hừ lạnh một tiếng, bóng dáng lóe lên,

lại trực tiếp hóa thành một bóng đen lao về phía Trương Thiên.

Tốc độ nhanh đến mức Trương Thiên suýt nữa không phản ứng kịp.

May mà thực lực Trương Thiên cũng không kém, gần như là một khắc sau, bóng hắn đã bắt đầu né tránh, đồng thời, phất trần của Trương Thiên biến thành một thanh kiếm dài, mạnh mẽ vung ra.

Kiếm pháp của Trương Thiên đã là tầng thứ hai, vô số ảo ảnh kiếm quang lóe lên xung quanh.

Kiếm mang cũng không ngừng nhảy múa.

Kiếm mang tấn công mãnh liệt phát ra âm thanh xé gió xung quanh, nhưng khi những đòn tấn công đó của Trương Thiên rơi vào người đàn ông một mắt thì lại đều hóa thành hư vô. "Ngự Lôi Thiên Tỳ, Lôi Công trợ ta!" Trương Thiên thấy kiếm pháp không có tác dụng, bóng hắn lại lóe lên.

Trên bầu trời, từng đám mây đen bắt đầu ngưng tụ. "Hử?

Đạo sĩ!" Người đàn ông một mắt thấy chiêu này của Trương Thiên, ngữ khí có chút kinh ngạc. "Kỳ Nội Đan, tu vi của hắn không cao lắm, nhưng tại sao hắn có thể khống chế thanh mộc kiếm lôi căn đó?" Nhìn thấy Trương Thiên, Hồ Tuyết cũng thầm dò xét trong lòng.

Theo lý mà nói, người bình thường không thể nắm giữ được uy lực của loại mộc kiếm đó.

Càng đừng nói mộc kiếm còn dễ dàng bị Trương Thiên nắm giữ, điều này rất bất thường. "Lẽ nào hắn có thiên phú hơn người sao?" Hồ Tuyết thầm nghĩ trong lòng, nhưng đột nhiên, khi thấy đòn tấn công của người đàn ông một mắt, lòng cô trầm xuống. "Khoan đã, đây là Vạn Sa Bạo, sao hắn lại trực tiếp dùng chiêu này." Hồ Tuyết khẽ nhíu mày, trong tay cũng đã bắt đầu vận sức.

Cô rất rõ uy lực của chiêu này.

Trương Thiên đang né tránh, đột nhiên, khi hắn thấy tình hình của người đàn ông một mắt, hắn cũng sững sờ.

Chỉ thấy xung quanh người đàn ông một mắt không biết từ lúc nào đã bắt đầu ngưng tụ những hạt cát vàng kỳ lạ.

Cát vàng đó dường như có ở khắp nơi, không ngừng tụ tập quanh gã.

Thấy cảnh này, trong lòng Trương Thiên cũng có chút nghi hoặc, cát vàng này từ đâu ra.

Nhưng khi cảm nhận được khí tức kinh khủng xung quanh, Trương Thiên đã hiểu, đây là chiêu cuối! "Vãi, có cần thiết không, không phải nên thử thực lực đối phương trước, sau đó mới dùng chiêu cuối sao?" "Sao lại trực tiếp ra chiêu cuối thế này." Nhìn thấy cát vàng phủ đầy trời, Trương Thiên biết rõ, chiêu này rất khó né qua, khả năng cao là cần mình đỡ lấy.

Bởi vì Trương Thiên phát hiện, thứ này dường như là sát thương diện rộng, hơn nữa mình đã bị khóa chặt, trừ phi thực lực mạnh hơn gã rất nhiều, nếu không căn bản không thể né được.

Mà thực lực của Trương Thiên rõ ràng không bằng người đàn ông một mắt này, nên việc né tránh gần như là không thể.

Trương Thiên không rõ thực lực của người đàn ông một mắt ra sao, nhưng từ đòn tấn công của gã mà xem, chắc chắn mạnh hơn mình. "Đây là chiêu cuối của hắn, Vạn Sa Bạo, hắn từng dùng chiêu này, gần như diệt một thành trì." Hồ Tuyết ở bên cạnh nói.

Trương Thiên...

Tôi cảm ơn cô nhé.

Nghe lời của Hồ Tuyết, lòng Trương Thiên càng thêm nghiêm túc. "Đạo sĩ, đều chết cho ta." Chỉ nghe gã hét lớn một tiếng, trong tay hội tụ vô tận bụi cát, bụi cát hóa thành nắm đấm, trực tiếp nhắm vào mệnh môn của Trương Thiên.

Trong không khí ngưng tụ vô số cát vàng.

Mỗi hạt cát vàng giống như một con dao đang rạch trên người Trương Thiên. "Thổ Tường." "Kim Quang Tường." "Lôi Lạc!" Trương Thiên mạnh mẽ, điên cuồng vung tay.

Tay hắn càng không ngừng bấm quyết.

Đám mây đen vốn đã ngưng tụ trên đỉnh đầu cũng lập tức giáng xuống.

Một khắc sau, hồ lôi, tường đất, thậm chí một bức tường hình thành từ kim quang xuất hiện trước mắt. "Trò mèo." Người đàn ông một mắt thấy cách phòng thủ của Trương Thiên, khóe miệng khinh miệt cười.

Cát vàng bao bọc lấy cơ thể gã, nối gót ập đến. "Bùm!" Một khắc sau, hồ lôi giáng xuống trước tiên.

Đám mây đen trên đỉnh đầu cũng từ từ tan đi, hồ lôi còn to hơn cổ tay đánh vào người đàn ông một mắt, dường như không có một chút phản ứng nào.

Ngay sau đó, khi nắm đấm của người đàn ông một mắt rơi vào tường đất, cát vàng đầy trời cũng trực tiếp ập đến.

Trên người Trương Thiên bị rạch ra mấy vết thương.

Đồng thời tường đất giống như một tờ giấy mỏng, lập tức vỡ nát.

Khi tường đất vỡ tan, một luồng sức mạnh cường hãn xông thẳng vào mặt Trương Thiên.

Ngay sau đó, kim quang cũng bị phá vỡ, lớp phòng hộ xung quanh Trương Thiên cũng phát ra tiếng răng rắc. "Một quyền này uy lực mạnh như vậy sao?" "Đây còn là sức mạnh bị phong ấn mấy nghìn năm." Lòng Trương Thiên vô cùng chấn động.

Nếu không bị phong ấn thì còn mạnh đến mức nào?

Không dám suy đoán nhiều, lúc này nắm đấm cát đã rơi xuống trước trán.

Trong tay Hồ Tuyết ngưng tụ một luồng sức mạnh, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng không đợi sức mạnh trong tay Hồ Tuyết tuôn ra, một khắc sau, một hồ lôi lại giáng xuống.

Ngay sau đó, trong bóng tối dường như có vô số bụi trần bay lượn. "Hồ lôi màu xanh?" Hồ Tuyết nhìn hồ lôi trước mắt, mày khẽ nhíu.

Lúc này, bóng Trương Thiên cũng lùi lại cực nhanh.

Lợi dụng thanh lôi, Trương Thiên coi như đã đỡ được đòn này.

Nhưng thể lực của Trương Thiên cũng tiêu hao không ít.

Phất trần lúc này cũng đã được Trương Thiên đổi thành kiếm gỗ đào.

Trương Thiên biết rõ, nếu phất trần thi pháp, uy lực có thể sẽ lớn hơn một chút.

Nhưng, người đàn ông một mắt trước mắt rõ ràng không thể cho Trương Thiên cơ hội thi pháp.

Vì vậy Trương Thiên định trực tiếp cận chiến với gã.

Cùng lúc đó, khi khói bụi tan đi, Trương Thiên lặng lẽ để lại một viên tinh thể màu trắng dưới chân.

Thực lực của người đàn ông một mắt rất mạnh, ít nhất cũng hơn Trương Thiên một cảnh giới.

Trương Thiên muốn thắng, thì phải chơi bẩn. "Nhóc con, đạo pháp của ngươi khá lợi hại, lại có thể đỡ được một đòn của ta." "Nhưng, ngươi không có cơ hội nữa đâu." Người đàn ông một mắt nói xong, chỉ thấy gã vung tay, trong tay lại có thêm một cây trường thương làm bằng cát.

Trường thương màu vàng dường như còn cứng hơn cả sắt, khi vung lên dường như có cát bụi bay lượn.

Chương 751

"Sa Bạo!" Một khắc sau, trường thương trong tay người đàn ông một mắt vung lên, một cơn lốc xoáy sa mạc khổng lồ nổi lên.

Cơn lốc xoáy gần như hình thành trong chốc lát, ngay sau đó, cơn lốc xoáy liền lao về phía Trương Thiên.

Trương Thiên thấy vậy, vẽ bùa trên kiếm gỗ đào trước người. "Phong Vân Hỏa Khởi, Hỏa Thần trợ ta." Một lá bùa lửa được Trương Thiên vẽ ra.

Trong lá bùa thậm chí còn pha tạp một ít hồ lôi màu xanh. "Lá bùa lửa này, dường như không giống của người khác." "Uy lực cũng lớn hơn trước mấy lần, hắn đã thêm loại hồ lôi đó vào sao?" Hồ Tuyết nhìn lá bùa lửa Trương Thiên vẽ ra, không khỏi suy nghĩ trong lòng.

Cô phát hiện, công pháp này của Trương Thiên rất lợi hại.

Đây chắc hẳn vẫn là cấp sơ đẳng nhất, nếu đợi Trương Thiên lên cao hơn một chút, biết đâu sẽ còn mạnh hơn.

Nghĩ đến đây, Hồ Tuyết cũng âm thầm kinh ngạc, Trương Thiên mới bao nhiêu tuổi, nếu qua mấy năm nữa có lẽ sẽ thật sự mạnh hơn. "Hử?" Thấy thanh lôi xen lẫn hỏa phong ập đến, người đàn ông một mắt lúc này mới ngạc nhiên nhìn Trương Thiên một cái. "Thanh lôi của ngươi còn có thể xen lẫn trong đòn tấn công, xem ra nhóc con ngươi còn giấu giếm thứ gì đó." Gã nói xong, sa bạo đã đến trước hỏa phong của Trương Thiên. "Ầm!" Hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, lại không hề có chút nhượng bộ nào.

Trong lúc hai luồng sức mạnh giao nhau, chỉ thấy Trương Thiên cầm kiếm gỗ đào đã xông tới. "Thanh lôi rất mạnh, nhưng ta không thể duy trì được lâu, ta phải tốc chiến tốc thắng." Trương Thiên thầm

nghĩ trong lòng, cả người hắn đã đến trước mặt người đàn ông một mắt.

Kiếm gỗ đào phát ra hồ lôi màu xanh, một kiếm đâm thẳng vào mệnh môn của người đàn ông một mắt. "Bộ pháp loại công pháp của hắn chắc không phải loại mạnh, nếu không với thực lực hiện tại của hắn, chắc đã sớm có thể bay lượn trên không." Hồ Tuyết nhìn tốc độ của Trương Thiên, không khỏi cảm thán trong lòng. "Keng keng!" "Hừ!" Chỉ thấy người đàn ông một mắt hừ lạnh một tiếng, trường thương trong tay và mộc kiếm của Trương Thiên không ngừng va chạm.

Từng luồng sát khí ập đến. "Nói thật, ngươi có chút tiềm lực, nhưng cũng chỉ có vậy, nếu không phải thực lực của ta giảm đi một nửa, ngươi căn bản không thể đến gần." Gã nói xong, vung trường thương lên.

Tuy thực lực giảm sút, nhưng thương pháp của người đàn ông một mắt không hề giảm sút chút nào.

Đây chắc hẳn là thứ đã khắc vào xương tủy. "Phanh phanh phanh." Mộc kiếm trong tay liên tục đón đỡ, tay Trương Thiên thậm chí bị chấn đến đau nhức.

Lòng Trương Thiên âm thầm kinh ngạc, gã này sức lực thật lớn, đồng thời cũng không ngừng nghênh địch.

Lúc này trong Không Gian Hư Huyễn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Trương Thiên và Xà Thần đại chiến, trên mặt cô không có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng tay đã lặng lẽ nắm chặt lại. "Xem ra, ngàn năm thời gian, thực lực của hắn cũng đã giảm đi rất nhiều." "Nhưng, đây chắc vẫn chưa phải là thực lực hoàn chỉnh của hắn." Tinh Tuyệt Nữ Vương thầm nghĩ trong lòng, trong ánh mắt cũng thoáng hiện vẻ nghiêm túc.

Nếu Trương Thiên thật sự không địch lại, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không thể nhìn Trương Thiên thất bại.

Dù sao Không Gian Hư Huyễn vẫn còn ở chỗ Trương Thiên, nếu bị Xà Thần lấy được, vậy cô cũng phải chịu khổ. "Nhưng sao thực lực của hắn lại tăng nhanh như vậy?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Trương Thiên đại chiến với người đàn ông một mắt mà không hề thua kém, trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Phải biết rằng, khi Trương Thiên đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, thực lực còn rất thấp, nhưng bây giờ, ngay cả Xà Thần cũng không sợ.

Trong lòng cảm khái, ánh mắt cũng nhìn vào màn hình trước mặt.

Trương Thiên và Xà Thần liên tục đại chiến, khiến chân khí trong cơ thể Trương Thiên tiêu hao rất nhanh.

Nhìn Trương Thiên dần dần không còn sức lực, trên mặt người đàn ông một mắt dần hiện ra một nụ cười. "Quả nhiên như vậy, thực lực của ngươi tăng lên quá nhanh, nhưng đan điền trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn khai phá." "Chân khí của ngươi căn bản không đủ để cung cấp cho ngươi sử dụng toàn bộ thực lực." Người đàn ông một mắt nhàn nhạt nói.

Đồng thời, chỉ thấy gã vung tay, trường thương cát ban đầu lập tức biến thành một đám sương mù cát.

Khi sương mù lan ra, ngay sau đó, sương mù bao bọc lấy nắm đấm của gã.

Rõ ràng, gã muốn sử dụng đòn mạnh nhất.

Trương Thiên thấy vậy, vội vàng lùi lại. "Rất cảm ơn ngươi đã cho ta biết những điều này." "Lời nhắc nhở của ngươi đối với ta rất hữu ích." Trên mặt Trương Thiên mang theo một chút cảm kích.

Nếu không phải người đàn ông một mắt nhắc nhở, Trương Thiên

có lẽ vẫn không hay biết gì.

Tiếp theo, Trương Thiên cũng đã có một số phương hướng tiến tới.

Vì vậy người đàn ông một mắt vẫn có chút tác dụng. "Nói những điều này có ích gì, đợi ta chiếm được thân thể của ngươi, đến lúc đó, ta rất có thể sẽ rời khỏi Yêu Tháp này." Khóe miệng người đàn ông một mắt nhếch lên.

Yêu tà ở đây về cơ bản đều ở trạng thái tử vong.

Chỉ cần gã chiếm được thân thể của Trương Thiên.

Đến lúc đó, ký ức của Trương Thiên, mọi thứ của Trương Thiên đều là của gã.

Còn có thanh lôi của Trương Thiên.

Đến lúc đó, gã dám chắc, mình chắc chắn sẽ làm tốt hơn Trương Thiên! "Chiếm thân thể của ta?

Đoạt xá sao?" "Xin lỗi, ngươi không có cơ hội đó đâu." Trương Thiên nói xong, vung tay, trên kiếm gỗ đào bắt đầu dần dần xuất hiện thêm một ít thanh lôi.

Còn người đàn ông một mắt thì cười ha hả. "Chỉ bằng thực lực hiện tại của ngươi, ngươi nghĩ có thể chém giết ta?" "Cho dù là gã trong không gian của ngươi đến, cũng vô ích." Gã nói xong, chỉ vào ngọc bội trên cổ Trương Thiên.

Trương Thiên lại bình tĩnh lắc đầu. "Ta nghĩ ngươi có lẽ đã hiểu lầm." Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Hắn lại vung tay, một khắc sau, trong không gian tối tăm xung quanh, lại bắt đầu phát ra những tia sáng trắng nhỏ. "Đây là... trận pháp!" Đột nhiên, Hồ Tuyết kinh hô một tiếng.

Mắt cô mở to.

Ngay cả người đàn ông một mắt cũng sững sờ, Trương Thiên bố trí trận pháp từ lúc nào?!

Xung quanh, ánh sáng trắng không ngừng lóe lên.

Luồng khí tức kỳ quái đó cũng bắt đầu lan ra.

Người đàn ông một mắt chỉ sững sờ trong giây lát, rồi cũng phản ứng lại.

Gã khinh miệt cười. "Tuy ngươi đã bố trí trận pháp, nhưng thì sao chứ, đây là Yêu Tháp, không có trận pháp của ai có thể mạnh hơn vị kia đâu." "Cho dù ngươi bố trí trận pháp ra, cũng sẽ bị nuốt chửng." Gã nhìn Trương Thiên như nhìn một tên ngốc.

Hồ Tuyết cũng nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên là một trận pháp sư, hắn chắc đã sớm biết chuyện này.

Nhưng hắn lại vẫn bố trí trận pháp này, vậy chắc chắn là có nguyên nhân khác.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi Hồ Tuyết nhìn về phía Trương Thiên, Trương Thiên cũng lên tiếng. "Cho nên, ta mới càng phải bố trí trận pháp này." "Ta dùng trận pháp của ta, truyền vào một ít tạo nghệ trận pháp của Tây Vương Mẫu, từ đó khiến hai trận pháp hình thành một sự bài xích âm dương." "Khi hai trận pháp bài xích nhau, ngươi nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì?" Khóe miệng Trương Thiên nhếch lên.

Sở dĩ Trương Thiên có thể dễ dàng bố trí trận pháp, rất đơn giản, người đàn ông một mắt này quá tự đại.

Gã vẫn luôn không dùng toàn bộ thực lực, giống như một người

lớn đang chơi đùa với một đứa trẻ.

Mỗi lần gã nói muốn đánh bại Trương Thiên, nhưng đều không thật sự động thủ, thực ra rất đơn giản, chính là đang trêu đùa Trương Thiên.

Cũng chính vì vậy, gã không chú ý đến việc Trương Thiên đang bố trận.

E là cho dù gã có thấy, cũng sẽ không để ý, vì theo sự hiểu biết của gã, trận pháp của Tây Vương Mẫu là mạnh nhất.

Sau khi Trương Thiên nói xong, Hồ Tuyết đột nhiên kinh ngạc.

Trước đây Trương Thiên ngồi xếp bằng ở tầng của cô lâu như vậy.

Lẽ nào chính là để lĩnh ngộ điều này!

Hắn không chỉ lĩnh ngộ được tạo nghệ trận pháp của Tây Vương Mẫu, mà còn truyền vào thứ của mình.

Người này biến thái đến mức nào?!

Hồ Tuyết hít một hơi khí lạnh, nếu mình đấu với hắn, nói không chừng cũng sẽ rơi vào thế yếu, quá âm hiểm.

Chương 752

Đồng tử của người đàn ông một mắt co lại.

Đầu óc gã quay cuồng. "Bài xích lẫn nhau, vậy không phải sẽ nổ tung sao..." Khi gã nghĩ đến cảnh này, một khắc sau, không gian xung quanh phảng phất đều bắt đầu rung chuyển.

Ngay sau đó, bên trong mấy viên tinh thạch của Trương Thiên lại bắt đầu sinh ra một luồng sức mạnh cường hãn.

Cùng lúc đó, cùng với sức mạnh cường hãn của tinh thạch sinh ra, khí tức của tầng Yêu Tháp này cũng bắt đầu dao động.

Dần dần, một luồng năng lượng kinh khủng bắt đầu thẩm thấu ra từ trong Yêu Tháp. "Nhóc con, mày chơi bẩn!" Người đàn ông một mắt hét lớn.

Nhưng tiếng hét còn chưa dứt, chỉ thấy một luồng sáng trắng lóe lên trước mắt.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh cường hãn dâng lên từ bốn phía.

Cơ thể Trương Thiên trực tiếp bị luồng khí tức này hất bay.

May mà Trương Thiên đã sớm truyền thanh khí vào kiếm gỗ đào, Trương Thiên chỉ lộn nhào mấy vòng rồi ổn định lại.

Còn Hồ Tuyết thì trực tiếp bị lực xung kích hất bay ra ngoài. "Ầm!" Cả Yêu Tháp đều rung chuyển.

Nhìn từ bên ngoài, cả Yêu Tháp bắt đầu rung lắc.

Đồng thời một luồng sáng trắng cũng từ trên cao giáng xuống. "Mẹ ơi, lão đại đang làm gì vậy?

Lẽ nào đang disco trong đó à?" "Sức mạnh thật đáng sợ, không xảy ra chuyện gì chứ." Shirley Dương và những người khác nhìn Yêu Tháp biến đổi, không khỏi có chút lo lắng. "Chắc là không sao đâu, đã mấy lần rồi." Hạo Thiên Chân ở bên cạnh nói.

Rất nhanh, ánh sáng tan đi.

Trương Thiên nhìn không gian đen kịt, hắn vung tay, xung quanh sáng lên.

Chỉ thấy không xa, một cái hố khổng lồ xuất hiện.

Đây đã tiêu hao của Trương Thiên mấy viên tinh thạch trận pháp, khiến Trương Thiên đau lòng chết đi được. "Kết thúc rồi sao?" Nhìn xung quanh, Trương Thiên không khỏi nhẹ nhõm đi nhiều. "Không, hắn chưa chết." Hồ Tuyết nhàn nhạt nói.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi Hồ Tuyết nói xong, một khắc sau, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, ngay sau đó, một cái đầu khổng lồ chui ra từ lòng đất.

Cùng lúc đó, một thân hình dài mấy mét cũng bắt đầu cuộn tròn chui ra.

Trương Thiên có thể nhìn ra, đây chắc là chân thân của Xà Thần!

Trong mắt Trương Thiên, cơ thể Xà Thần bị thủng một lỗ lớn, chắc là bị vụ nổ vừa rồi làm nổ.

Trương Thiên có chút bất ngờ nhìn con rắn một mắt khổng lồ trước mặt.

Vụ nổ lớn như vậy mà không chết, sức sống và sức phòng ngự này cũng đủ mạnh. "Chết tiệt, lại bị ngươi, tên nhóc này, làm nổ hủy chân thân của ta." Chỉ nghe cái đầu rắn khổng lồ phát ra âm thanh.

Cái đầu màu đen, chỉ có một con mắt khổng lồ, rõ ràng, là Xà Thần

không còn nghi ngờ gì nữa. "Đánh vào mắt nó, mắt nó là điểm yếu." Đột nhiên, trong đầu Trương Thiên vang lên một giọng nói.

Trương Thiên sững sờ, đây không phải là giọng của Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?

Cha mẹ ơi, thế này cũng có thể cách không truyền âm sao?

Nhưng lúc này Trương Thiên cũng không nghĩ nhiều, mà nhìn về phía Hồ Tuyết bên cạnh. "Đến lúc ra tay rồi." Trương Thiên nói.

Cho dù Trương Thiên không nói, Hồ Tuyết cũng biết, không thể xem tiếp được nữa.

Nếu xem tiếp, Trương Thiên thật sự sẽ toi đời. "Ừm." Hồ Tuyết gật đầu, móng tay cô dài ra, một bộ móng vuốt sắc bén xuất hiện. "Hồ tộc lại kết minh với nhân loại, thật nực cười." "Ngươi lẽ nào đã quên chuyện ngàn năm trước rồi sao?

Nhân loại chính là một đám bội tín bạc nghĩa." Cái đầu rắn khổng lồ phát ra âm thanh.

Rõ ràng, nó cũng lo lắng Trương Thiên và Hồ Tuyết kết minh.

Dù sao một khi đã kết minh, với cơ thể đang bị thương của nó sẽ rất khó đối phó với hai người. "Đó đã là chuyện của ngàn năm trước rồi." Hồ Tuyết nói, nhưng trong mắt cô lại lóe lên một tia sáng. "Ha ha, ta hiểu." Xà Thần cười ha hả, dường như nó đã nhìn ra điều gì đó. "Cô cầm chân nó, tôi tấn công." Trương Thiên nhìn Hồ Tuyết.

Hồ Tuyết gật đầu, bóng cô hóa thành một luồng sáng trắng, trực tiếp lao ra.

Trương Thiên vung tay, kiếm gỗ đào cũng tỏa ra từng đạo hồ lôi.

Hai người gần như cùng lúc lao ra, nhắm thẳng vào mệnh môn của con rắn khổng lồ.

Hồ Tuyết tỏa ra khí thế, Trương Thiên phát hiện, cô lại không hề thua kém Xà Thần trước mắt.

Từ đó có thể thấy, thực lực của Hồ Tuyết vẫn rất mạnh, mặc dù thực lực của cô có phần giảm sút. "Bốp bốp!" Tay Hồ Tuyết liên tục đánh vào cơ thể Xà Thần.

Những lớp vảy đen lập tức bị Hồ Tuyết cào ra mấy vết thương. "Gào!" Khi đòn tấn công của Hồ Tuyết giáng xuống, Xà Thần phát ra một tiếng gầm rống.

Cái đuôi lập tức quật ra.

Sức mạnh khổng lồ chấn cho Hồ Tuyết lùi lại từng bước.

Xà Thần không nói gì, nhưng cái đuôi của nó lại điên cuồng vẫy vùng.

Khí tức khổng lồ khiến Trương Thiên căn bản không thể tiến lên được một bước.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Gã này lại có thể một lần chặn được đòn tấn công của hai người, nói thật cũng có chút bản lĩnh.

Nhưng Trương Thiên cũng không vội, Xà Thần đã bị thương, nó chắc chắn không thể cầm cự được lâu.

Thêm vào đó, với thực lực của Hồ Tuyết, cho dù là đánh tiêu hao cũng có thể làm nó chết.

Nhưng đáng nói là, sau khi Xà Thần lộ ra chân thân, thực lực, sức mạnh và cả phòng ngự đều mạnh lên không chỉ một chút.

Kiếm gỗ đào của Trương Thiên đánh vào người nó giống như đánh vào tấm thép.

Trừ phi sử dụng thanh lôi, nếu không rất khó làm nó bị thương.

Nhưng may mà có Hồ Tuyết yểm trợ, nhất thời Xà Thần cũng không có cách nào.

Xà Thần hiển nhiên cũng biết rõ, cứ tiếp tục như vậy đối với mình có hại rất lớn.

Chỉ thấy trong lúc móng vuốt của Hồ Tuyết không ngừng giáng xuống, đột nhiên, đầu Xà Thần rung chuyển dữ dội.

Trên đầu, con mắt khổng lồ lại bắt đầu tỏa ra những tia sáng quỷ dị.

Ánh sáng màu tím đen không ngừng xuất hiện, vẻ mặt Hồ Tuyết lập tức thay đổi.

Mà Trương Thiên thì nhíu mày, đây là chiêu thức gì?

Vẻ mặt Hồ Tuyết lập tức trở nên nghiêm túc.

Cô vội nhìn về phía Trương Thiên. "Mau né ra, đây là chiêu mạnh nhất của nó, xem ra, nó không định để chúng ta rời đi." Hồ Tuyết lạnh lùng nói, căn bản không cần Hồ Tuyết nhắc nhở, Trương Thiên khi nhìn thấy khí tức màu tím đen trước mắt đã bắt đầu né tránh rồi. "Xem ra mắt rắn này không chỉ là một con mắt, mà còn là nguồn sức mạnh của nó." Trương Thiên nhìn con mắt đang phát sáng, mày khẽ nhíu.

Giọng Hồ Tuyết vừa dứt, một khắc sau, mắt Xà Thần lập tức phát ra một luồng sáng chói.

Khí tức kinh khủng nối gót ập đến.

Trương Thiên lúc này đã chạy đi rất xa.

Mà Hồ Tuyết cũng không ngừng né tránh, nhưng Xà Thần trước mắt dường như không định tha cho cô, ánh sáng từ mắt nó như ngọn lửa, đuổi theo Hồ Tuyết.

Chương 753

"Cơ hội tốt!" Khi thấy Xà Thần truy sát Hồ Tuyết, mắt Trương Thiên sáng lên.

Xà Thần này chắc là muốn giải quyết Hồ Tuyết trước, sau đó mới đến giải quyết mình.

Hoặc là đòn tấn công của nó chỉ có thể khóa chặt một người, điều này lại cho Trương Thiên một cơ hội rất tốt. "Vút vút." Trương Thiên không do dự, bóng dáng lóe lên, đến chỗ đuôi của Xà Thần.

Cái đuôi khổng lồ bị nổ một lỗ lớn.

Bên trong vẫn không ngừng bốc ra khói đen.

Uy áp mạnh mẽ dù chưa lên đến thân rắn Trương Thiên cũng có thể cảm nhận được. "Đợi ta giải quyết Hồ tộc, rồi sẽ đến giải quyết nhóc con nhà ngươi." Xà Thần cảm nhận được Trương Thiên trèo lên cơ thể mình, nó rung chuyển cơ thể dữ dội.

Đồng thời việc truy sát Hồ Tuyết cũng không hề dừng lại.

Những nơi ánh sáng từ mắt nó đi qua, không nghi ngờ gì đều bị đánh thành một cái hố khổng lồ.

Có thể thấy, uy lực này của Xà Thần mạnh đến mức nào.

Trương Thiên cố hết sức trèo trên thân Xà Thần.

Chiều cao mấy chục mét, Trương Thiên mất tới ba giây.

Nếu không phải Xà Thần cố ý cản trở, thời gian Trương Thiên bỏ ra có lẽ còn ngắn hơn.

Đến trên đầu, Trương Thiên nhìn con mắt trước mặt. "Nhóc con, ngươi tìm chết." "Vốn còn định giữ lại thân thể của ngươi, nhưng bây

giờ xem ra không giữ được." Thấy Trương Thiên đứng trên đầu mình, Xà Thần trực tiếp nổi giận.

Cái đầu khổng lồ điên cuồng rung lắc.

Mà ánh sáng phát ra từ mắt cũng tan đi rất nhiều.

Hồ Tuyết nhân cơ hội này vội vàng thoát khỏi phạm vi truy đuổi của Xà Thần. "Xin lỗi, ngươi không có cơ hội đó đâu." Đứng trên đầu, mặc cho Xà Thần rung lắc thế nào, Trương Thiên vẫn không hề nhúc nhích.

Cùng lúc đó, trong lòng bàn tay Trương Thiên cũng bắt đầu dần dần ngưng tụ một ít sức mạnh. "Hừ, thân thể của bản vương, không gì phá nổi, ngươi căn bản không làm gì được..." Giọng Xà Thần còn chưa dứt, khi cảm nhận được khí tức tử vong từ lòng bàn tay Trương Thiên truyền đến, cơ thể nó run lên. "Đây là khí tức gì?" Giọng nó có chút run rẩy.

Đây là lần gần cái chết nhất của nó. "Cái lôi này..." Hồ Tuyết cũng dừng lại, nhìn về phía Trương Thiên trên đầu Xà Thần.

Lúc này toàn thân Trương Thiên bị thanh lôi bao bọc.

Cùng lúc đó, một luồng lôi khí cường hãn đang nhảy múa trong lòng bàn tay Trương Thiên. "Cho ngươi nếm thử Thượng Thanh Thần Lôi của ta!" Trương Thiên lạnh lùng nói. "Đây là Tiên Pháp!" "Đừng, nhân loại, ta có thể không động thủ, chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng." Xà Thần cảm nhận được khí tức trong lòng bàn tay Trương Thiên, sắc mặt đại biến.

Nó dường như đã nhận ra điều gì đó, ngữ khí, và cả cách nói chuyện đều thay đổi.

Trương Thiên chỉ cảm thấy lòng bàn tay bắt đầu tê dại.

Đồng thời, trong đan điền, vô số chân khí bắt đầu tiêu tán.

Gần như là một giây, chân khí trong cơ thể Trương Thiên đã biến mất không còn dấu vết.

Tay Trương Thiên run lên dữ dội.

Đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, Trương Thiên cũng chỉ có thể sử dụng một lần. "Xin lỗi, không thu lại được." Trương Thiên nói xong, một khắc sau, mây đen trên đỉnh đầu nhảy múa.

Trong lòng bàn tay, một đạo thanh lôi bắn thẳng vào mắt Xà Thần. "Rắc!" Một tiếng sấm vang lên.

Thiên địa dường như được chiếu rọi bởi ánh sáng màu xanh.

Âm thanh hồ điện xung quanh không ngớt bên tai, ngay cả Hồ Tuyết lúc này cũng bất giác lùi lại mấy bước.

Cô phát hiện, đòn tấn công này của Trương Thiên ngay cả cô cũng phải kiêng dè ba phần. "Đòn tấn công thật lợi hại, gã này rốt cuộc tu luyện công pháp gì." "Hơn nữa, xem uy lực này, chắc chỉ là nhập môn, xem ra là Tiên Pháp không còn nghi ngờ gì nữa." Hồ Tuyết nhìn Trương Thiên, thầm nghĩ trong lòng.

Khi thanh lôi của Trương Thiên giáng xuống, mắt Xà Thần lập tức nổ tung.

Con mắt mấy mét nổ tung, cảnh tượng đó nói thật, ngay cả Trương Thiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Sau khi con mắt nổ tung, một ngọc bội kỳ lạ được Trương Thiên bắt lấy.

Mà xung quanh cũng không còn một chút khí tức nào của Xà Thần.

Trương Thiên nhảy xuống khỏi xác, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Xà Thần quá muốn có thân thể của hắn, nên vẫn luôn không hạ sát

thủ với Trương Thiên.

Điều này cũng dẫn đến, Trương Thiên có một số kẽ hở để lợi dụng.

Dù sao, nếu nó muốn đoạt xá, thân thể của Trương Thiên chính là thân thể của nó, ai lại muốn tự làm hại thân thể của mình chứ.

Trương Thiên nhìn ngọc bội trước mắt. [Vật phẩm: Mắt Xà Thần!] [Cấp bậc vật phẩm: Cực phẩm.] [Công năng vật phẩm: Tự tạo thành một không gian riêng biệt, bên trong có một không gian độc lập.] [Giới thiệu vật phẩm: Do mắt của Xà Thần hóa thành, truyền thuyết là chìa khóa thông đến một thế giới khác, kết hợp với Ngọc Nhãn, có thể khiến Không Gian Hư Huyễn dần dần hoàn mỹ.] Trong đầu vang lên giới thiệu về vật phẩm trước mắt.

Trương Thiên chớp chớp mắt.

Còn tưởng siêu năng lực của mình đã biến mất, thì ra vẫn còn.

Tại sao trước đây không có một chút phản ứng nào?

Có phải vì cấp bậc xung quanh quá mạnh không?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Trương Thiên ngay sau đó liền gạt những suy nghĩ này đi.

Có thứ này, có lẽ không gian của mình cũng sẽ giống như không gian của Hồ Tuyết, có thời tiết, có mặt trời.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên có chút nóng lòng muốn đi xem thử. "Hử?

Mình hình như lại có thể cảm nhận được Không Gian Hư Huyễn rồi." Đột nhiên, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Sau khi Xà Thần chết, Trương Thiên dường như lại cảm nhận được khí tức của Không Gian Hư Huyễn. "Lẽ nào, là vì Xà Thần, nên

ở xung quanh Yêu Tháp mới không thể sử dụng không gian." Trong lòng nghĩ vậy, Trương Thiên cảm thấy rất có khả năng. "Cửa đá!" Hồ Tuyết ở sau lưng gọi.

Trương Thiên nhìn về phía trước.

Bên cạnh xác Xà Thần, một cánh cửa đá không biết từ lúc nào đã xuất hiện.

Rõ ràng, cách vào tầng tiếp theo của Yêu Tháp này có mấy cách.

Thứ nhất là tìm ra cách phá giải, thứ hai là trực tiếp giết chết quái vật bên trong. "Chúng ta vào trong sao?" Hồ Tuyết nhìn Trương Thiên.

Thực lực của Trương Thiên rất tốt, tuy vẫn chưa bằng mình, nhưng cũng coi như là một trợ thủ đắc lực. "Không vội, cô ở đây đợi tôi một lát, tôi đi hồi phục thể lực đã." Trương Thiên không chọn vào ngay, mà định thử xem có thể vào Không Gian Hư Huyễn không.

Nếu có thể vào được, vậy mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Hơn nữa Trương Thiên cũng không biết bây giờ đã qua bao nhiêu ngày rồi, người bên ngoài có đợi sốt ruột không.

Vì vậy hắn phải nhanh chóng ra ngoài mới được. "Ở đây không có thứ cần thiết để tu luyện đâu." Hồ Tuyết nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên xua tay, bóng dáng lóe lên đã biến mất.

Hồ Tuyết trợn to mắt. "Đây là Pháp Bảo Không Gian!

Gã này lại cũng có!" Thấy Trương Thiên biến mất, Hồ Tuyết trợn to mắt, có chút không thể tin được.

Dù sao thứ như không gian, có thể gặp mà không thể cầu, cái của mình cũng phải tốn rất nhiều công sức mới có được.

Chương 754

Không ngờ Trương Thiên nhỏ tuổi như vậy đã có, khí vận này, nói thật, Hồ Tuyết cũng phải ghen tị.

Bước vào không gian hư huyễn, Trương Thiên lại có cảm giác như về nhà.

Cái cảm giác quen thuộc ấy, cảm giác có linh khí ấy, khiến cả người Trương Thiên như say sưa.

Hắn nhìn quanh, Tinh Tuyệt Nữ Vương đang đứng cách đó không xa.

"Cảm ơn cô đã nhắc nhở." Trương Thiên cảm ơn một câu.

Dù sao nếu không phải Tinh Tuyệt Nữ Vương nhắc nhở, lúc đó Trương Thiên chắc chắn sẽ tốn một ít thời gian.

"Không, tôi phải cảm ơn anh." Tinh Tuyệt Nữ Vương lên tiếng.

Trương Thiên có chút kinh ngạc nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nữ vương này hình như là lần đầu tiên nói lời cảm ơn thì phải?

Hơn nữa, một nữ vương cao ngạo như vậy lại có thể nói lời cảm ơn, Trương Thiên còn hơi nghi ngờ mình có nghe nhầm không.

"Cô cảm ơn tôi?" Trương Thiên lên tiếng, có chút thắc mắc.

"Ừ, trước đây tôi từng đến nơi này, đó là chuyện của ngàn năm trước." "Không gian hư huyễn vốn không hoàn chỉnh, chúng ta chỉ có một nửa, nửa còn lại ở trên người Xà Thần." "Hơn nữa, trên người tôi còn có lời nguyền của nó, bây giờ anh đã giết nó, lời nguyền của tôi cũng biến mất." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Đây là lần đầu tiên Trương Thiên nghe cô nói nhiều như vậy.

Hơn nữa, giọng điệu của người này dường như cũng đã thay đổi đôi chút.

Trương Thiên nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Đây cũng là vì chính tôi, cô không cần cảm ơn." "Thứ này dùng thế nào?" Trương Thiên vừa nói vừa lấy thứ lúc trước lấy ra từ trong mắt Xà Thần.

"Đây là Xà Nhãn, là thứ nuôi dưỡng không gian hư huyễn, cũng là nửa còn lại của không gian, anh chỉ cần đặt nó vào trong, một lát nữa nó sẽ tự dung nhập." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Trương Thiên gật đầu, sau đó ném nó ra.

Quả nhiên, giống như Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, sau khi con mắt được ném vào, cả không gian hư huyễn dường như xảy ra rất nhiều thay đổi.

Linh khí xung quanh trở nên nồng đậm hơn, cộng thêm khí tức của Mộc Trần Châu, nói không ngoa thì cả không gian hư huyễn này chính là một thánh địa tu luyện!

Trương Thiên còn phát hiện, cái hốc trên trán Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng dần biến mất.

"Trán của cô, hình như có chút thay đổi." Trương Thiên chỉ vào mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

"Lời nguyền." Tinh Tuyệt Nữ Vương dường như lại khôi phục dáng vẻ thường ngày.

Cô bình thản nói.

Trương Thiên cũng hiểu ra, thì ra thứ trên đỉnh đầu Tinh Tuyệt Nữ Vương là lời nguyền, nhưng như vậy, chẳng phải năng lực hóa đá của cô đã biến mất rồi sao?

“Vậy thì, cô có thể tháo tấm vải bịt mắt ra được không?” Trương Thiên hỏi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương do dự một chút.

“Ở bên ngoài, dung mạo không thể tùy tiện cho người khác xem.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Trương Thiên sờ cằm.

Trước lúc mở quan tài chẳng phải đã thấy rồi sao, có gì mà phải ngại.

“Lúc ở trong quan tài, chẳng phải đã thấy rồi sao, hơn nữa, nếu đã không còn nữa, cô không muốn thực sự nhìn ngắm thế giới này à?” Trương Thiên nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương ngẩn người.

“Anh đã thấy dung mạo thật của tôi?” Giọng cô dường như có chút thay đổi.

Trương Thiên hồi tưởng lại.

“Chắc vậy.” Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói gì.

Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng lần nữa.

“Hóa đá không biến mất, chỉ là bây giờ có thể khống chế.” “Chỉ là, lời nguyền vừa mới được giải trừ, tôi cần thời gian để thích ứng.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói thêm.

Trương Thiên cũng không nói thêm gì.

Hắn không có sở thích ép buộc người khác, nếu người ta không muốn, Trương Thiên cũng sẽ không ép.

Trương Thiên không nói nữa, chỉ ngồi sang một bên bắt đầu hồi phục chân khí đã dùng hết lúc trước.

“Trước đó, Xà Thần kia nói, đan điền của mình quá nhỏ, không đủ để chứa đựng tu vi hiện tại.” “Mình nên mở rộng đan điền như thế nào?” Trương Thiên thầm nghĩ, hắn có chút mông lung.

Những thứ liên quan đến tu luyện này, Trương Thiên thực sự biết rất ít.

Nhất Mi Đạo Nhân tuy mang danh sư phụ, nhưng những thứ thực sự dạy cho Trương Thiên không nhiều.

Hơn nữa bây giờ thực lực của Trương Thiên đã vượt qua Nhất Mi Đạo Nhân, càng không nói đến việc có thể dạy cho Trương Thiên được gì.

Trương Thiên nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra phương pháp tương ứng, hắn bèn nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương dù sao cũng là lão quái vật ngàn năm trước, chắc cũng biết một vài thứ.

“Trước đây tôi có nghe nói, đan điền quá nhỏ có thể mở rộng, cô có cách nào không?” Trương Thiên lên tiếng hỏi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đang nằm trong quan tài, nghe thấy lời Trương Thiên, giọng cô truyền đến.

“Dùng công pháp mạnh hơn để xung kích.” “Công pháp anh tu luyện trước đây quá rác rưởi, tự nhiên không chịu nổi sức mạnh của công pháp hiện tại.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Cô gần như nói một câu đã vỡ lẽ thiên cơ.

Trương Thiên giật nảy mình.

Hắn đã ngộ ra.

Nói đơn giản là, công pháp trước đây của Trương Thiên rất rác rưởi, sau khi tu luyện thì đan điền cũng chỉ lớn chừng đó, còn bây giờ

Trương Thiên đã đổi công pháp.

Công pháp hiện tại tiêu hao rất lớn, mà công pháp cũ không đủ dùng, chỉ cần loại bỏ cái cũ và trực tiếp đổi sang cái mới là được.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên vui mừng trong lòng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương này, tuyệt đối có bản lĩnh.

Sớm biết vậy đã sớm thỉnh giáo rồi.

Có điều, Trương Thiên cũng phát hiện ra, từ sau khi mình đánh bại Xà Thần, thái độ của người này rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Nếu là trước kia, ít nhiều cũng phải ra vài điều kiện mới được.

"Chẳng lẽ là sức hút nhân cách của mình tỏa sáng?" Nghĩ thầm, Trương Thiên lắc đầu, mình tự luyến từ lúc nào thế nhỉ.

Không nghĩ nhiều nữa, Trương Thiên bắt đầu thử làm theo cách của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Không biết đã qua bao lâu.

Nội công công pháp Quy Tức Công của Trương Thiên dần bị hắn loại bỏ, cùng lúc đó, nội khí công pháp Thượng Thanh Lôi Quyết được Trương Thiên trọng điểm bồi dưỡng.

Vì có nền tảng từ trước, cộng thêm sự hỗ trợ của linh khí mạnh mẽ trong không gian hư huyễn, Thượng Thanh Lôi Quyết của Trương Thiên rất nhanh đã tiến vào đại thành.

Đương nhiên, chỉ là nội công đại thành, còn chiêu thức vẫn chỉ ở tầng một.

Nhưng chỉ vậy thôi, Trương Thiên đã cảm nhận được, đan điền trong cơ thể mình dường như đã mở rộng không chỉ gấp mười lần.

Cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh khiến Trương Thiên không khỏi có chút kinh ngạc.

Đây là cảm giác Trương Thiên trước đây chưa từng có.

Rất mạnh mẽ.

"Đây là sau khi cải cách công pháp sao?

Thì ra nội công cũng phân ba bảy loại." Trương Thiên nắm chặt nắm đấm.

Vốn tưởng nội công chỉ là luyện khí, không ngờ chênh lệch lại lớn đến vậy.

Bây giờ Trương Thiên còn tự tin có thể phóng ra mấy đạo thanh lôi cùng một lúc.

Hơn nữa đan điền đã mở rộng, Trương Thiên cũng có cơ hội bước vào một cảnh giới mới.

Ví dụ như tu luyện Thượng Thanh Thần Lôi tầng thứ hai.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên có chút kích động.

Hắn mở mắt ra, lúc này đã không biết qua bao lâu nhưng đan điền và thực lực của Trương Thiên đã có một bước nhảy vọt về chất.

Hơn nữa Trương Thiên còn phát hiện, tu vi của mình có sự lỏng lẻo.

"Sau khi đan điền mở rộng, tư chất chắc cũng đã được nâng cao nhất định, có không gian thăng tiến lớn hơn, tu vi của mình cũng đã lỏng lẻo, xem ra ngày đột phá Phá Đan kỳ đã ở ngay trước mắt." Trương Thiên có chút kích động trong lòng.

Chương 755

Lại tiến gần hơn một bước đến mục tiêu của mình.

"Ồ?

Có mặt trời rồi." Nhìn lên trời, Trương Thiên phát hiện, trong không gian hư huyễn đã có mặt trời, rất rõ ràng, nơi này đã trở thành một thế giới độc lập!

"Nên ra ngoài rồi." Không nhìn nhiều, Trương Thiên định ra ngoài trước, đi thẳng lên tầng cao nhất rồi tính.

Hơn nữa Trương Thiên nghi ngờ, Trương Khởi Linh hẳn đã vào tầng cao nhất.

Trương Thiên lên liên tiếp ba tầng đều không thấy, hắn nghi ngờ khả năng ở tầng cao nhất rất lớn!

Đứng dậy, Trương Thiên vung tay, bóng người dần dần ra khỏi không gian hư huyễn.

Sau khi rời khỏi không gian, Trương Thiên lại cảm nhận được linh khí thiếu thốn.

Đã quen với cảm giác bên trong, Trương Thiên ra ngoài, quả thực có một cảm giác khác biệt một trời một vực.

Thấy Trương Thiên ra ngoài, Hồ Tuyết lúc này mới mở mắt.

"Hửm?

Thực lực của anh tăng lên rồi?" Ánh mắt Hồ Tuyết có chút kinh ngạc nhìn Trương Thiên.

Tuy không rõ Trương Thiên đã vào trong bao lâu, nhưng sau khi ra ngoài, khí thế trên người hắn lại mạnh hơn trước gấp mấy lần.

Từ điểm này không khó để thấy, Trương Thiên có thể đã có đột phá nhất định trong không gian của mình.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Ừm, đột phá một chút thôi.” “Được rồi, chúng ta đi thôi.” Hắn nói rồi vung tay lên cửa đá, chân khí rót vào, cửa đá cũng phát ra ánh sáng yếu ớt.

Hồ Tuyết nhìn Trương Thiên, cô mấp máy môi, cuối cùng cũng không lên tiếng.

Dù sao hỏi quá nhiều cũng không tốt, hơn nữa Trương Thiên cũng có bí mật của riêng mình, người ta không nói, cô cũng không tiện hỏi nhiều.

Trương Thiên đi đầu vào cửa đá, khi mở mắt lần nữa, hắn đã ở bên ngoài.

Cái tháp này, nói thật, Trương Thiên một khắc cũng không muốn ở lại.

“Chúng ta bây giờ đi thẳng lên trên sao?” Hồ Tuyết lên tiếng hỏi.

Trương Thiên gật đầu.

“Ừ, tôi nghi ngờ, anh em của tôi chắc đang ở trên cùng.” Trương Thiên rất nghiêm túc nói.

“Cậu ấy vào đây như thế nào?” Hồ Tuyết nghĩ rồi hỏi.

“Cậu ấy tự mình vào, hay là bị tấn công rồi vào.” Trương Thiên nói.

“Tự mình vào.” Giọng Trương Thiên vừa dứt, Hồ Tuyết lại có chút nghi hoặc.

“Không đúng, nếu là tự mình vào, cậu ấy đáng lẽ phải đến tầng của tôi trước mới phải.” “Chẳng lẽ yêu tháp có vấn đề?” Hồ Tuyết

lẩm bẩm, Trương Thiên cũng khẽ nhíu mày, Hồ Tuyết đã ở đây một thời gian khá dài, lời của cô cũng có độ tin cậy rất cao.

"Vậy cô thấy, cậu ấy có thể đi đâu?" "Nếu quy tắc yêu tháp đã thay đổi, vậy cậu ấy đi tầng nào cũng có khả năng, cứ theo như anh nói, chúng ta đi thẳng đến tầng một cũng được." Hồ Tuyết nói.

Cô cũng có chút thắc mắc trong lòng, tại sao yêu tháp lại thay đổi.

Theo lý mà nói, người vào thẳng đáng lẽ phải ở tầng một mới đúng.

Trương Thiên không nói thêm gì, bước chân hắn nhanh hơn một chút.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Trương Thiên và Hồ Tuyết rất thuận lợi đến trước cánh cửa cuối cùng.

Xung quanh cửa đá, không còn cửa đá nào đi lên nữa.

"Đây là cánh cửa cuối cùng, thật sự muốn vào sao?" Trong mắt Hồ Tuyết có chút e dè.

Nếu là trước kia, Hồ Tuyết có lẽ sẽ không có phản ứng gì, nhưng bây giờ khi đến cánh cửa cuối cùng, cô lại có chút kiêng kỵ.

"Vào thôi, muốn ra ngoài, cũng chỉ có con đường này không phải sao?" Trương Thiên nói, rồi tay hắn đã đặt lên cửa đá.

Khoảnh khắc tiếp theo, cửa đá phát ra những luồng sáng yếu ớt.

Ngay sau đó, một lực hút truyền đến, hai người trực tiếp bị hút vào.

Khi Trương Thiên mở mắt lần nữa, hắn đã đứng trong một không gian rất rộng rãi.

Không gian này hoàn toàn khác với các tầng khác.

Rất sáng, và bố cục xung quanh, thậm chí tất cả đồ trang trí đều có thể nhìn thấy rõ.

Nơi này hoàn toàn không giống một nhà tù, ngược lại, nơi này lại giống một ngôi nhà rất đẹp.

Cột đá màu đỏ, trên cột đá còn có những thanh gỗ làm rường nhà, trên rường nhà treo một số loại vải kỳ lạ, trên vải có một số hình thêu.

Tổng thể trông có vẻ ấm áp và tao nhã.

Nhìn lại tường xung quanh.

Trên tường cũng có rất nhiều bích họa, mỗi bức bích họa đều có một số sự tích liên quan.

Trương Thiên không quá chú ý đến kiến trúc xung quanh, ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào nơi không xa.

Chỉ thấy ở nơi không xa, trên một bậc thềm, lại có hai bóng người!

Một bóng người đang nửa quỳ trên đất, còn người kia thì ngồi trên một chiếc ghế.

Chỉ một cái nhìn, Trương Thiên đã nhận ra một trong số họ.

"Quả nhiên, y quả nhiên ở tầng cuối cùng." Khi nhìn thấy bóng dáng Trương Khởi Linh, Trương Thiên dường như không còn kinh ngạc nữa, vẻ mặt hắn phần lớn là bình thản.

"Đó là bạn của anh sao?" Hồ Tuyết nhìn Trương Khởi Linh đang nửa quỳ ở nơi không xa, sắc mặt cô không được tốt lắm.

Trương Thiên gật đầu.

"Ừ, phải." Trương Thiên nói.

"Trên người cậu ấy hình như có lời nguyền, hơn nữa, khí tức kia

tôi rất quen thuộc, cậu ấy có phải quen biết Tây Vương Mẫu không?" Hồ Tuyết biểu tình nghiêm túc.

Trương Thiên nghĩ ngợi.

Trương Khởi Linh vẫn luôn canh giữ bí mật cuối cùng, mà cái cuối cùng lại ở bên phía Tây Vương Mẫu.

Nghĩ vậy, quả thực có quan hệ.

"Ừ." "Gay rồi, cậu ấy bây giờ rất có thể đã mất đi thần trí." Sắc mặt Hồ Tuyết biến đổi, đột nhiên nói.

Sau khi cô nói xong, Trương Thiên nhíu mày.

Nếu mất đi thần trí, vậy chẳng phải là, mình phải ra tay với anh em của mình sao?

Chỉ thấy, trên bậc thềm, bóng dáng Trương Khởi Linh từ từ có chút động đậy.

Thân hình y thẳng tắp đứng lên.

Vóc dáng cao ráo dưới ánh đèn trông càng cao hơn một chút.

Nhìn bóng lưng Trương Khởi Linh, Trương Thiên biết rõ, trận chiến này e rằng khó mà tránh khỏi.

"Cẩn thận." Hồ Tuyết hét lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng Trương Khởi Linh đã lao ra.

Thân hình y tựa như một luồng sáng đen, tốc độ nhanh đến mức ngay cả Hồ Tuyết cũng khó nắm bắt.

Trương Thiên đã sớm chuẩn bị, gần như trong nháy mắt, người đã né ra ngoài.

Cùng lúc đó, bóng dáng Trương Thiên điên cuồng lao về phía bậc thềm.

Nếu Trương Khởi Linh bị khống chế, vậy người khống chế chắc chắn là người ngồi trên ghế.

Bóng dáng Trương Thiên và Trương Khởi Linh gần như lướt qua nhau.

Trương Thiên nhìn thấy một tia lạnh lùng trong mắt Trương Khởi Linh.

Rất rõ ràng, y dường như lại mất trí nhớ.

Lần này dường như rất triệt để, thậm chí có chút không nhận ra Trương Thiên.

"Chết tiệt." Trương Thiên thầm mắng trong lòng, vốn sắp giải quyết xong, giờ thì hay rồi, mụ già này lại chen ngang một chân nữa.

"Rầm rầm rầm!" Vài hơi thở, bóng dáng Trương Khởi Linh đã giao đấu với Hồ Tuyết.

Âm thanh chiến đấu không ngừng vang lên.

Mà bóng dáng Trương Thiên cũng đã đến trên bậc thềm.

Nhìn người ngồi trên ghế.

Chương 756

Trong mắt Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Trên ghế, một người phụ nữ có dung mạo mang theo một tia anh khí đang ngồi.

Người phụ nữ như đang ngủ, mi mắt khẽ nhắm.

Trương Thiên biết có loại đan dược giữ gìn tuổi xuân, dung mạo Tây Vương Mẫu không thay đổi cũng là bình thường.

Nhưng khí tức toả ra từ người phụ nữ trước mắt lại khiến Trương Thiên có chút kiêng dè.

Khí tức đó rất mạnh, và mạnh hơn Xà Thần rất nhiều.

Xà Thần mà Trương Thiên còn phải đánh lâu như vậy, bây giờ Tây Vương Mẫu còn mạnh hơn Xà Thần, Trương Thiên nhất thời rơi vào trầm tư.

"Người này chắc vẫn chưa bị kích hoạt, mình vẫn còn cơ hội." Nhìn người phụ nữ trên ghế, Trương Thiên không vội động thủ, mà từ từ lấy ra một ít tinh thạch màu trắng.

Trận pháp của Tây Vương Mẫu, dùng trận pháp của bà ta để tấn công bà ta, rõ ràng là không khả thi.

Cho nên Trương Thiên muốn trong trận pháp của bà ta, bố trí trận pháp của mình.

Sau đó thử xem có thể tìm được lối ra của yêu tháp không.

Đánh thì Trương Thiên cảm thấy đủ mệt, nếu hợp sức với Hồ Tuyết, rồi mời tổ sư gia, chắc là được, nhưng cái giá đó quá lớn.

Không có lợi ích gì, Trương Thiên cũng không muốn trả cái giá

quá lớn.

Trương Thiên liên tục bố trí mấy trận pháp xung quanh.

May mà Trương Thiên có hiểu biết nhất định về trận pháp của Tây Vương Mẫu, nếu không thật sự không thể trên trận pháp của bà ta lại thêm mấy trận pháp nữa.

Còn về việc dùng những trận pháp này để vây khốn người trước mắt, Trương Thiên cảm thấy, xác suất lớn là không khả thi.

"Anh nhanh lên." "Đòn tấn công của cậu ta rất độc địa." Xa xa, giọng Hồ Tuyết truyền đến.

Dường như cô có chút không chống đỡ nổi.

Trương Thiên sờ cằm, không hổ là Kỳ Lân, quả là mạnh mẽ.

Đánh cho Hồ Tuyết nhà người ta la oai oái.

Đợi đã, không đúng, Hồ Tuyết vẫn là phe mình, mình kích động như vậy có chút không ổn.

"Cô cố chịu thêm chút nữa, tôi bên này sắp xong rồi." Trương Thiên hét lên một tiếng.

Sắc mặt Hồ Tuyết có chút khó coi.

Cô điên cuồng chống đỡ đòn tấn công của Trương Khởi Linh.

Đòn tấn công của Trương Khởi Linh vừa mạnh mẽ, lại còn không gián đoạn.

Cứ như thể vĩnh viễn không ngừng nghỉ, ai mà đỡ nổi kiểu tấn công này, Hồ Tuyết tự nhiên có chút rơi vào thế hạ phong.

Trương Thiên thì vội vàng bố trí trận pháp.

Sau khi xong việc, Trương Thiên liền bắt đầu đi tìm vị trí lối ra.

"Nếu cả yêu tháp được khởi động bằng quái vật bên trong yêu

tháp, vậy trận tâm của trận pháp chắc cũng dùng khí tức của yêu quái làm môi giới để vận hành." "Nếu thật sự là như vậy, vậy mình chỉ cần tìm được nguồn gốc của khí tức đó là được." Trương Thiên thầm nghĩ, nhưng, tuy nói thì đơn giản, làm lại rất khó.

Trương Thiên quét mắt nhìn xung quanh.

Hắn cuối cùng đặt ánh mắt lên đỉnh đầu.

Đỉnh đầu là một kiến trúc giống như bên trong chóp tháp.

Trông rất cao.

Và bên trong, còn có một không gian rất rộng.

"Chỗ đó liệu có tình huống gì không?" Nghĩ thầm, Trương Thiên nhắm mắt, bắt đầu cảm nhận khí tức xung quanh.

Hồ Tuyết nhìn Trương Thiên đứng ngây ra tại chỗ, cả người đều không ổn.

Cô có chút uất ức, tại sao Trương Khởi Linh cứ tấn công cô, không tấn công Trương Thiên, chẳng lẽ dù bị khống chế vẫn còn tình cảm sao?

"Này, anh đang làm gì thế?" Hồ Tuyết nhìn thấy động tác Trương Khởi Linh dùng Hắc Kim Cổ Đao quẹt lên tay, cả người đều không ổn.

Cô có một dự cảm không lành.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng huyết khí mạnh mẽ tuôn ra, khí tức nóng rực lưu chuyển trên Hắc Kim Cổ Đao.

"Đây là… máu Kỳ Lân!

Ngươi có huyết mạch Kỳ Lân!" Hồ Tuyết lúc này cả người đều không ổn.

Máu Kỳ Lân là huyết mạch mạnh nhất để trấn áp tà ma yêu quái.

Bị thứ này làm bị thương, cho dù là Hồ Tuyết cũng rất khó chịu.

Hơn nữa sau khi Hắc Kim Cổ Đao rạch qua da, thực lực của Trương Khởi Linh đã tăng lên gấp mấy lần.

Hồ Tuyết ngớ người, người này là quái vật sao?

Sao lại mạnh một cách vô lý?

Hơn nữa hoàn toàn không nghỉ ngơi.

"Lui!" Hồ Tuyết hét lớn một tiếng, sức mạnh toàn thân cũng hội tụ tại một điểm, khoảnh khắc tiếp theo, một chấn động mạnh mẽ truyền ra.

Cô và Trương Khởi Linh đồng thời bị đẩy lùi.

Trương Thiên liếc mắt nhìn về phía Hồ Tuyết.

Hắn biết rõ trong lòng, Hồ Tuyết vẫn chưa phát huy toàn bộ thực lực.

Hơn nữa lúc đánh Xà Thần, dù đòn tấn công bằng mắt của Xà Thần mạnh như vậy, cũng không thấy Hồ Tuyết có chút nào chật vật.

Trương Thiên cũng không vội, hắn cảm giác mình sắp cảm nhận được dao động của trận pháp trên đỉnh đầu.

Trương Thiên nhìn lên trần nhà, còn bên dưới, trên ghế, người phụ nữ đang nhắm mắt, mắt khẽ rung động.

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt của bà ta lại từ từ mở ra.

Ngay lúc Trương Thiên suýt nữa dò xét được dao động của trận pháp, đột nhiên, bên dưới, một luồng không khí dao động truyền ra.

Ngay sau đó, âm thanh trận pháp vỡ vụn cũng nối tiếp nhau đến.

Vẻ mặt Trương Thiên biến đổi, cơ thể cũng đột ngột lùi về sau.

Hắn thậm chí không có chút do dự nào.

Mặc dù vậy, chân Trương Thiên vẫn bị một vũ khí sắc bén cứa một vết.

Ổn định cơ thể.

Trương Thiên ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy, một người phụ nữ mặc chiến bào trắng, gương mặt anh khí đang từ từ đứng lên.

Tây Vương Mẫu đã tỉnh lại!

Nhìn thấy cảnh này, lòng Trương Thiên cũng trĩu nặng, trước có sói, sau có hổ, lần này tuyệt đối là tuyệt cảnh!

Lúc này tại hiện trường.

Vô số người đang bàn tán.

Họ nhìn vào màn hình, đều rất chăm chú.

Ngay cả Hạo Thiên Chân đang ngồi một bên, cùng với Bàn Tử và những người khác cũng rất nghiêm túc.

"Chết tiệt, lão đại, lúc đó anh ra ngoài thế nào vậy, tình huống này, nếu là bọn mình vào, có lẽ đã toi rồi?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái.

"Bàn Tử, đừng nói nữa, xem kỹ đi." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử cũng đành phải ngậm miệng lại.

Tuy trong lòng có chút lo lắng, nhưng thấy Trương Thiên vẫn sống sờ sờ ngồi ở đây, lòng Hồ Bát Nhất và mọi người cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Bên trong nước Mỹ.

Shirley Dương nhìn màn hình trước mắt, tay cô đặt lên ngực.

Lúc đó Trương Thiên cũng vì cô mới đi vào, cho nên lúc này Shirley Dương càng thêm chăm chú.

Trong màn hình.

Trương Thiên nhìn người đến trước mặt, trong tay hắn cũng đã nuốt mấy viên đan dược.

Đan dược nuốt xuống, vết thương của Trương Thiên cũng đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chương 757

"Tây Vương Mẫu?" Trương Thiên lên tiếng.

Người phụ nữ đối diện không nói gì, không có một chút biểu cảm, trong mắt cũng không có một tia thần sắc.

Dáng vẻ này, trông như không có ý thức.

Trương Thiên biết rõ, càng là người như vậy, thực ra càng nguy hiểm.

Bà ta không có tình cảm, không có ý thức độc lập, điều đó có nghĩa là, người này có thể giết người quả quyết, đến lúc đó cũng không thể có dư lực.

Trương Thiên hít một hơi, hắn biết, đây tuyệt đối là một khúc xương khó gặm.

"Hừ." Chỉ nghe người phụ nữ trước mặt hừ lạnh một tiếng, tay mạnh mẽ vung ra.

Một luồng sức mạnh cường hãn ập đến.

Một bàn tay lớn đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Trương Thiên.

Chân khí ngưng tụ thành bàn tay lớn, cả bầu trời dường như đều bị bà ta nắm trong lòng bàn tay.

Uy áp ngút trời dâng lên, tim Trương Thiên cũng đập điên cuồng.

"Mạnh quá!" Trương Thiên thầm than một tiếng, không do dự, thân hình hắn bắt đầu lùi lại cực nhanh.

Nhưng sức mạnh của bàn tay này thực sự quá mạnh, không đợi Trương Thiên lùi được bao xa, bàn tay đã vỗ xuống.

Trương Thiên dùng kiếm gỗ đào đỡ trên đỉnh đầu.

Mặc dù vậy, dưới chân Trương Thiên cũng đã xuất hiện một hố sâu.

Hồ Tuyết tranh thủ nhìn về phía Trương Thiên.

Khi thấy Trương Thiên bị bàn tay áp chế, Hồ Tuyết nuốt nước bọt.

Tây Vương Mẫu đã tỉnh lại, thế này còn đánh thế nào?

Vốn tưởng rằng, chỉ có một mình Tây Vương Mẫu, mình cộng thêm Trương Thiên, cho dù là câu giờ, cũng câu cho bà ta đến chết.

Nhưng bây giờ lại thêm một Trương Khởi Linh.

Nói thật, Hồ Tuyết đã bớt đi rất nhiều tự tin.

Hơn nữa nếu Trương Thiên chết, vậy ai còn có thể ra ngoài?

Lòng Hồ Tuyết trĩu nặng, cô biết, không thể che giấu thực lực nữa.

Nếu không tất cả đều phải chết ở đây.

"Phá!" Dưới bàn tay, khí tức của Trương Thiên đột biến, một lá lôi phù được vẽ ra, thanh lôi dâng lên, bàn tay bị hóa thành hư vô.

Mà Trương Thiên cũng nhân cơ hội này điên cuồng lùi lại.

Hắn và Hồ Tuyết lưng tựa lưng đứng cùng nhau.

Ánh mắt của cả hai đều mang theo một chút nghiêm túc, không khí cũng dần trở nên nặng nề.

"Cô có đối sách gì không?" Trương Thiên nhỏ giọng hỏi Hồ Tuyết sau lưng.

"Thực lực của Tây Vương Mẫu rất mạnh, mặc dù đây chỉ là một phân thân của bà ta." "Tôi đề nghị, mau chóng tìm lối ra." Hồ Tuyết nói.

Trương Thiên sờ má.

Người này nói chuyện sao cứ như đánh rắm vậy, chẳng có tác dụng gì.

Nếu có thể tìm được lối ra, Trương Thiên đã sớm chuồn rồi, sao có thể còn ở đây.

"Thế này đi, tôi giao đấu với anh em của tôi, cô thử xem có thể níu chân bà ta không, thực lực của cô chắc không chỉ có thế này." "Tôi thử xem có thể gọi tỉnh Kỳ Lân không." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Hồ Tuyết nhìn hai người đang dần tiếp cận, cô nhíu mày.

Gã Trương Thiên này đúng là chuyên hố người.

Chuyện khó giải quyết gì cũng ném hết cho mình.

Nhưng Hồ Tuyết cũng không thể từ chối, bây giờ cũng chỉ có cách này của Trương Thiên là có thể dùng.

Cô quả thực có cách tạm thời chặn được Tây Vương Mẫu, nhưng cũng cần phải trả giá.

Chỉ cần Trương Thiên có thể gọi tỉnh Trương Khởi Linh, vậy phần thắng của họ vẫn khá lớn.

"Anh có bao nhiêu phần chắc chắn?" Hồ Tuyết lên tiếng hỏi.

Trương Thiên nghĩ ngợi.

"Không biết, nhưng xác suất lớn hơn tình hình hiện tại." Trương Thiên nói, Hồ Tuyết không hỏi thêm, trực tiếp gật đầu, sau đó chỉ thấy bóng dáng cô lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một thân thể khổng lồ xuất hiện trước mắt Trương Thiên.

Đây là chân thân của Hồ Tuyết!

Nhìn thấy cảnh này, Trương Thiên cũng hiểu ra suy nghĩ của Hồ Tuyết, cô nàng này định dùng chân thân để chặn phân thân của Tây Vương Mẫu.

Nhưng điều này không nghi ngờ gì cũng rất nguy hiểm, một khi bị thương, sẽ rất khó phục hồi.

Trương Thiên biết thời gian còn lại cho mình không nhiều.

Hắn trực tiếp lao về phía Trương Khởi Linh.

"Vụt." Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh mạnh mẽ vung ra.

Đao mang màu đỏ rực lao thẳng về phía mi tâm của Trương Thiên.

Đao mang yêu diễm màu đỏ đó, Trương Thiên biết rất rõ, đây là chiêu thức mà Trương Khởi Linh đã dùng lúc trộm mộ trước đây.

"Chém!" Trương Thiên cũng dùng kiếm gỗ của mình.

Theo một nhát kiếm gỗ đào chém ra, đao mang mang theo hồ quang sấm sét màu xanh lam tức khắc xuất hiện.

Đao mang của Trương Thiên và Trương Khởi Linh giao nhau, hồ quang sấm sét tung tóe.

Khí tức màu đỏ đánh cho sàn nhà xung quanh có chút nứt ra.

"Kỳ Lân, cậu còn nhớ ngôi mộ đầu tiên chúng ta đi không?!" "Lúc đó chúng ta trải qua muôn vàn nguy hiểm, cậu còn nhớ mục đích chúng ta đến đây lần này không?" "Chúng ta đến đây để tìm mẹ của Bạch Mã Nhi!

Cậu còn nhớ chuyện ở cửa hàng đồ cổ không?" "Trương Hướng Thiên, Lý Tuyết Cầm, cậu đã quên hết rồi sao?" Trương Thiên vừa tấn công, vừa nói.

Đao mang màu đỏ của Trương Khởi Linh dần bị hồ quang sấm sét màu xanh lam của Trương Thiên nhấn chìm.

Thực lực hiện tại của Trương Thiên đã đuổi kịp Trương Khởi Linh.

Đặc biệt là thanh lôi, uy lực của thanh lôi đơn thuần đã là hàng đầu.

Trương Khởi Linh gần đây chỉ luyện đan, cho nên tu vi không có thay đổi lớn, nhưng tu vi của Trương Thiên lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Theo từng lời của Trương Thiên, mắt của Trương Khởi Linh có chút dao động.

Có những ký ức vĩnh viễn không thể quên được.

Cho dù bị phong ấn, mất trí nhớ, nhưng những thứ đã khắc sâu trong xương tủy, làm sao có thể quên.

Giống như mỗi lần Trương Khởi Linh đến một nơi quen thuộc, y luôn nhớ ra điều gì đó.

Đây cũng là những thứ y ghi tạc trong lòng.

Trương Thiên thấy Trương Khởi Linh dường như có chút dao động, lòng hắn vui mừng.

Có hiệu quả!

Trương Thiên vội vàng nói tiếp.

"Cậu quên đội của chúng ta rồi sao?

Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, tôi Trương Thiên, Shirley Dương, và cả cậu nữa, chúng ta là đội năm người mà." Trương Thiên hét lên, tuy có chút trẻ trâu, nhưng Trương Thiên cũng chỉ có cách này.

Nếu thành công, phe mình sẽ có cơ hội thắng lớn, nếu không thành công, sinh cơ sẽ rất mong manh.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh.

Khi vào tầng này, đòn tấn công của Trương Khởi Linh không trực tiếp tấn công Trương Thiên, ngược lại lại dây dưa với Hồ Tuyết, điều này chứng minh y hẳn chưa hoàn toàn quên hết.

“Hồ Bát Nhất…” Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày.

Đầu y rất đau.

Trương Thiên thấy vậy vội vàng nói tiếp.

“Lần đầu chúng ta lập đội là ở mộ dưới đáy biển, chúng ta quyết định cùng nhau đi tìm ký ức của cậu.” “Lần đầu cậu đến nhà tôi, chúng ta đã trở thành một gia đình.” “Tôi nghĩ, những điều này cậu chắc sẽ không quên đâu, cho dù ký ức bị phong ấn, những thứ khắc trong xương tủy, có thể quên được sao?” Trương Thiên nói.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay Trương Khởi Linh có chút run rẩy.

Chương 758

Đầu càng thêm đau đớn.

Lúc này Hồ Tuyết đang miễn cưỡng chiến đấu với Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu trong bộ chiến phục đó có sức chiến đấu bùng nổ.

Cho dù Hồ Tuyết hiện nguyên hình, cũng rất khó chống đỡ.

"Hừ." Ngay lúc Hồ Tuyết có chút không chống đỡ nổi, đột nhiên, bên cạnh Trương Thiên truyền ra một tiếng hừ lạnh.

Theo sau âm thanh, một bóng người mạnh mẽ từ bên cạnh Trương Thiên bước ra.

Trường bào màu vàng đen.

Đầu đội trâm vàng, mặt che một dải vải đen.

Cùng với sự xuất hiện của cô, cả không gian dường như vặn vẹo.

Một luồng uy áp lạnh lẽo truyền ra.

Trương Thiên ngẩn người.

Hồ Tuyết cũng mạnh mẽ nhìn qua.

Chỉ thấy một người phụ nữ cao gần bằng Trương Thiên đang đứng một bên với vẻ mặt vô cảm.

Trong tay cô đang cầm một cây quyền trượng độc nhãn bằng vàng.

"Đây là… Xà Nữ?" Hồ Tuyết khẽ nhíu mày.

Khi nhìn thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương, vẻ mặt cô có chút kinh ngạc.

Cô không ngờ, bên cạnh Trương Thiên lại còn có một vị này.

Thực lực này dường như cũng không thấp.

Nếu hợp sức, có lẽ thật sự có thể chặn được, thậm chí đánh thắng.

Trương Thiên thì có chút kinh ngạc, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại tự mình ra ngoài.

Đây chắc là lần thứ hai rồi.

Tuy người này có chút không đáng tin cậy, nhưng mỗi khi đến thời khắc mấu chốt vẫn có thể phát huy tác dụng, Trương Thiên rất vui mừng.

"Sao cô lại ra ngoài?" Tuy trong lòng nhẹ nhõm, nhưng Trương Thiên vẫn lên tiếng hỏi.

"Giúp đỡ." Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ nói hai chữ, khoảnh khắc tiếp theo tay cô vung lên.

Một quả cầu lửa khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Quyền trượng trong tay phát ra ánh sáng chói lòa.

"Con mắt này, hình như là của Xà Thần." Nhìn thấy con mắt trên quyền trượng, khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Người này quá tự giác rồi, từ lúc nào đã biến con mắt mình vừa mới bỏ vào trong không gian thành vũ khí.

Nhưng bây giờ cũng không tiện nói gì, có thể ra ngoài giúp đỡ đã rất tốt rồi.

Cùng với quả cầu lửa đập xuống, phân thân của Tây Vương Mẫu trực tiếp bị đánh lui mấy bước.

"Mạnh thật, người này, không lẽ lại lén lút tu luyện sau lưng

mình.” Nhìn cảnh trước mắt, Trương Thiên có chút cảm khái.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc nghĩ nhiều.

Trương Thiên rất nhanh đã phản ứng lại, hắn nhìn Trương Khởi Linh.

Chỉ thấy lúc này sức chiến đấu của Trương Khởi Linh đã giảm đi rất nhiều.

Cơn đau đầu khiến y không thể tập trung.

Đòn tấn công của y dần chậm lại.

Trương Thiên vung tay, lấy Hắc Kim Cổ Đao từ tay Trương Khởi Linh xuống.

Trương Thiên một tay nắm lấy vai Trương Khởi Linh.

Mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt y.

“Kỳ Lân, cậu có thể làm được, cậu có thể nhớ lại.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Sau khi hắn nói xong, trong mắt Trương Khởi Linh dường như đã có chút thần sắc.

Y không ra tay nữa, mà mắt cũng gắt gao nhìn Trương Thiên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Không biết qua bao lâu.

Trương Thiên phát hiện, mắt của Trương Khởi Linh dần có thần sắc.

“Trương Thiên.” Trương Khởi Linh lên tiếng.

Lòng Trương Thiên vui mừng.

“Tốt quá rồi, cậu nhớ ra điều gì rồi sao?” Trương Thiên có chút kích động.

“Tất cả đều nhớ lại rồi.” Trương Khởi Linh nói.

Trương Thiên có chút kinh ngạc nhìn y.

“Bao gồm cả chuyện trộm mộ?” Trương Thiên không chắc chắn hỏi.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

“Phải!” Trương Thiên: !!!

Trương Thiên thực sự không ngờ, Trương Khởi Linh đã hồi phục ký ức.

Vốn Trương Thiên nghĩ, Trương Khởi Linh có thể hồi phục ký ức từ Bắc Ly đến Tây Tạng đã rất tốt rồi.

Nhưng điều khiến Trương Thiên bất ngờ là, Trương Khởi Linh lại hồi phục toàn bộ ký ức.

“Cậu nhớ lại toàn bộ rồi?

Bao gồm cả những điều trước đây cậu cũng không nhớ?” Trương Thiên hỏi.

Trương Khởi Linh lại lắc đầu.

Trong mắt Trương Thiên có chút thất vọng.

Nếu Trương Khởi Linh nhớ lại toàn bộ, vậy mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản.

Đến lúc đó Trương Khởi Linh thậm chí còn biết toàn bộ chuyện ở núi Côn Luân.

Nhưng bây giờ xem ra, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nhưng cũng đúng, Trương Khởi Linh có thể nhớ lại đến đây đã rất tốt rồi, Trương Thiên cũng không nghĩ nhiều nữa.

“Được, nhớ lại là được rồi, chúng ta ra ngoài rồi nói.” Trương

Thiên vỗ vai Trương Khởi Linh, bây giờ rõ ràng không phải lúc nói chuyện.

Đợi xong việc, sẽ nói chuyện cho kỹ.

Trương Thiên nói rồi, hai người đồng thời nhìn về phía ba người đang chiến đấu ở nơi không xa.

Cùng với sự xuất hiện của Tinh Tuyệt Nữ Vương, cuộc chiến cũng dần có xu hướng một chiều.

Hồ Tuyết cộng Tinh Tuyệt Nữ Vương không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai, thực lực của hai người chắc chắn phải cao hơn không ít.

"Xong việc rồi?" Hồ Tuyết nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu.

"Ừ, được rồi, bên các cô thế nào?" Hồ Tuyết liếc nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương đang tấn công.

"Nghiền ép một chiều." "Nếu các anh ra tay nữa, chắc bà ta không trụ được bao lâu." Hồ Tuyết nói, cô bây giờ có tự tin đó.

Đồng thời trong lòng cũng cuối cùng hiểu tại sao Trương Thiên lại không hề sợ hãi, thì ra là có phụ nữ chống lưng.

Người phụ nữ này, thực lực tuyệt đối không thể xem thường, đặc biệt là cây quyền trượng trên tay, là thứ Hồ Tuyết chưa từng thấy.

"Chúng ta lên." Trương Thiên không nói nhiều, kiếm gỗ đào vung ra, thanh lôi lóe lên.

Nhất thời cả tầng cao nhất ánh sáng tứ tán.

"Lão Hồ, hình như lại có chuyện." Bàn Tử đứng bên ngoài, nhìn yêu tháp trước mặt nói.

“Bên trong hình như đang đánh nhau.” “Chắc là anh Trương đang thi pháp, anh xem hồ quang sấm sét màu xanh kia chắc là của anh Trương.” Shirley Dương mắt tinh, một phát đã nhìn ra manh mối.

Mắt Bàn Tử sáng lên.

Chương 759

“Đúng, Bàn gia nhớ cái thứ này, lúc đó suýt nữa bị nó giật cho ngất đi.” “Xem ra lão đại sắp về rồi.” Bàn Tử có chút kích động trong lòng.

Ánh mắt mọi người càng nhìn chằm chằm vào yêu tháp trên đỉnh.

Bên trong yêu tháp.

Cùng với sự gia nhập của Trương Thiên, vô số thanh lôi cũng không ngừng lóe lên.

Nhất thời cả khu vực cũng biến thành vây công một chiều.

Tây Vương Mẫu bị mọi người vây ở một chỗ, vô số đòn tấn công không ngừng rơi xuống người bà ta.

Có thể là do là con rối, cho nên bà ta không có ý thức, chỉ có thể không ngừng tấn công qua lại.

“Tôi níu chân, các người hợp lực dùng sát chiêu.” Hồ Tuyết nói.

Trương Thiên gật đầu, sau đó Hồ Tuyết trực tiếp lao lên.

Thân hình hồ ly khổng lồ gần như che khuất con rối phân thân của Tây Vương Mẫu.

“Thanh lôi!” Trương Thiên không do dự, trực tiếp dùng chiêu mạnh nhất.

Còn Tinh Tuyệt Nữ Vương thì vung tay, dưới quyền trượng, một đầu rắn khổng lồ xuất hiện.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện đầu rắn này chính là Xà Thần.

Trương Khởi Linh cũng cầm Hắc Kim Cổ Đao, mạnh mẽ chém xuống.

Dưới vô số ánh sáng tấn công, cả tầng đỉnh trực tiếp rung chuyển.

Cùng lúc đó, một cơn bão mạnh mẽ ập đến.

Vô số sức mạnh tập trung tại một điểm, uy lực của vụ nổ đó có thể tưởng tượng được.

"Lão Hồ, cái tháp này sao trông có vẻ lắc lư vậy." Bên ngoài, Bàn Tử và mọi người chăm chú nhìn về phía trước.

Lúc này yêu tháp trước mắt đang không ngừng rung lắc.

Cứ như thể sắp vỡ bất cứ lúc nào.

"Bàn Tử, mau nhìn." Hồ Bát Nhất chỉ về nơi không xa.

Ánh mắt Bàn Tử cũng vội vàng nhìn qua.

Chỉ thấy ở tầng đỉnh, một luồng sức mạnh kỳ lạ đang ngưng tụ.

Lúc này bên trong tầng đỉnh.

Trương Thiên và mọi người bị dư chấn của đòn tấn công hất văng ra.

Cùng lúc đó, cả yêu tháp lại bắt đầu ngưng tụ một luồng sức mạnh kỳ lạ.

Ánh sáng của đòn tấn công tan đi, chỉ thấy ở chỗ con rối Tây Vương Mẫu, một luồng ánh sáng trắng chói mắt đang ngưng tụ.

"Không ổn!

Bà ta sắp tự bạo rồi!" Hồ Tuyết kinh hãi nói.

Lòng Trương Thiên trĩu nặng.

"Mau đi!" Gần như khoảnh khắc tiếp theo, Trương Thiên đã hét lên.

Nhưng đây là tầng đỉnh, có thể đi đâu được?

Cùng lúc đó, khi ánh sáng trắng ngưng tụ, trên đỉnh đầu, cả yêu tháp lại bắt đầu sụp đổ.

"Đây là chiêu cuối cùng của bà ta, một khi có người đánh bại phân thân, phân thân sẽ tự bạo, đến lúc đó chôn vùi tất cả mọi người." Hồ Tuyết trầm giọng nói.

Ngay sau đó, một cảm giác đau thấu tim truyền đến.

"Đây là lực kéo linh hồn." "Không ngờ là thật, linh hồn của tôi lại thật sự liên kết với yêu tháp, một khi yêu tháp bị hư hại, hoặc tôi rời khỏi yêu tháp, sẽ chết." Sắc mặt Hồ Tuyết rất khó coi.

Cô nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên cảm nhận yêu tháp rung lắc dưới chân.

Còn có những mảnh gỗ không ngừng rơi xuống xung quanh, hắn trầm giọng nói.

"Nếu cô vào không gian, có thể sống không?" "Không, đây là liên kết linh hồn, e là không được." "Nếu tôi chết, tôi hy vọng anh có thể chăm sóc con dân của tôi." Hồ Tuyết nói rồi ném ra một viên châu màu trắng.

Trương Thiên nhận ra thứ đó, chính là không gian của Hồ Tuyết.

Trương Thiên nhận lấy viên châu, lúc này cảm giác bùng nổ mãnh liệt đó đã ập đến.

Con rối đó có thể nổ bất cứ lúc nào.

Trương Thiên cũng không lo được nhiều như vậy, phất trần của hắn không ngừng vung động.

"Tuy tôi không biết, siêu độ có tác dụng không, nhưng tôi thấy, còn hơn là chết thẳng." Trương Thiên nói rồi vẽ một lá bùa.

Sau khi lá bùa xuất hiện, một luồng khí tức màu vàng điên cuồng

lưu chuyển.

“Đây là độc môn pháp quyết của Đạo giáo…” Hồ Tuyết thấy vậy lòng vui mừng.

Nếu được siêu độ, đến lúc đó còn có cơ hội luân hồi, nếu linh hồn cùng yêu tháp sụp đổ, vậy thì thật sự chết rồi.

“Cảm ơn.” Hồ Tuyết cảm kích nhìn Trương Thiên một cái, cô mặc cho ánh sáng vàng chiếu lên người.

Cùng với ánh sáng vàng rơi xuống, từng luồng tử khí cũng bắt đầu lan tràn.

Ngay sau đó, những bóng hình quen thuộc xuất hiện.

Hai bóng đen trắng đó dường như liếc nhìn Trương Thiên một cái.

Trong mắt dường như mang theo một chút oán khí.

Tên này, sao lại gọi người liên tục, thật sự coi chúng ta là anh em trâu ngựa rồi.

Cùng với ánh sáng vàng chiếu rọi, Trương Thiên cũng không do dự, trực tiếp một cái lóe thân vào không gian hư huyễn.

Bên ngoài nổ tung, nhưng không gian hư huyễn chắc không sao.

Không lâu sau khi Trương Thiên vào.

Cả yêu tháp bị một luồng ánh sáng trắng bao bọc.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng nổ kinh thiên động địa xuất hiện.

Bên ngoài yêu tháp, trên núi tuyết, cùng với dư chấn của vụ nổ.

Tuyết trên cả dãy núi cũng rung chuyển.

Những trận tuyết lở khổng lồ bắt đầu rơi xuống từ dãy núi Côn Luân.

Cả núi Côn Luân dường như cũng rung chuyển.

Lúc này Hồ Bát Nhất và mọi người đều nằm rạp trên đất.

Bàn Tử còn ôm đầu.

"Chết tiệt, cô Dương, cô không phải đã kích hoạt thuốc nổ đấy chứ." Bàn Tử kinh hãi nói.

Shirley Dương lắc đầu.

"Không có, là trong yêu tháp có chuyện." Shirley Dương có chút lo lắng nói.

Sau vụ nổ, cả hang động cũng bắt đầu rung lắc.

Hang động dường như sắp sụp bất cứ lúc nào.

"Lão đại sao còn chưa ra." Bàn Tử nhìn hang động đang dần sụp đổ, trong lòng cũng thêm một chút lo lắng.

Mọi người nhìn yêu tháp trước mắt.

Mặc dù hang động không ngừng rung lắc, sụp đổ, mặc dù đá rơi như mưa, nhưng mọi người không lùi một bước.

Cùng với việc cả yêu tháp sụp đổ.

Những thứ bị phong ấn bên trong cũng theo yêu tháp mà biến mất.

Hồ Tuyết cũng bị kéo vào quỷ môn quan trong vụ nổ.

Khi khói bụi của vụ nổ từ từ tan đi, một luồng ánh sáng trắng mờ ảo hiện ra.

"Lão Hồ, mau nhìn, đó là gì?" Bàn Tử nhìn ánh sáng ở nơi không xa kinh ngạc nói.

Hồ Bát Nhất cũng đã thấy.

"Đó là… không gian hư huyễn?" Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

Chương 760

Khoảnh khắc tiếp theo, trong bụi phấn của yêu tháp sụp đổ, hai bóng người từ từ bước ra.

Vẻ mặt Trương Thiên có chút ngơ ngác.

Sức mạnh của vụ sụp đổ này, còn có sức mạnh của vụ nổ con rối kia quá mạnh.

Cho dù trốn vào không gian hư huyễn, đầu Trương Thiên cũng bị sóng âm chấn đến ù tai.

Hơn nữa, dư chấn của vụ nổ còn làm cả không gian hư huyễn rung chuyển.

"Chết tiệt, là lão đại!" "Trương môn chủ!" "Tiểu Trương gia ra rồi!" Khi nhìn rõ bóng người, mọi người đều kích động.

Hai gã Bàn Tử còn ôm chầm lấy nhau.

"Bàn gia đã nói, lão đại ngốc có phúc ngốc, người lớn có mệnh lớn, chắc chắn không sao." Bàn Tử kích động nói.

Khóe miệng Hồ Bát Nhất giật giật.

Gì mà ngốc có phúc ngốc, lão đại không ngốc mà còn rất thông minh.

Trương Thiên mơ màng nhìn mọi người.

Dư chấn của vụ va chạm vẫn chưa qua.

"Chết tiệt, lão đại sao trông ngơ ngơ vậy." Nhìn vẻ mặt có chút mơ màng của Trương Thiên, Bàn Tử nghi hoặc nói.

"Bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, chúng ta ra ngoài trước rồi tính." Shirley Dương nói từ một bên.

Hang động này sắp sụp rồi, bây giờ mà không ra, đến lúc đó đường bị chặn hết, thì thật sự không ra được.

"Đúng đúng đúng, lão đại, mau, Bàn gia cõng anh." Bàn Tử vội vàng cõng Trương Thiên lên lưng, sau đó nhìn sang Trương Khởi Linh.

"Nhị ca, nếu anh không chê, Bàn gia có thể bế kiểu công chúa đó." Bàn Tử nháy mắt với Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh xua tay.

"Không cần." Y trực tiếp nói.

Sóng xung kích tuy khiến Trương Khởi Linh cũng có chút mơ màng, nhưng vẫn chưa đến mức phải để Bàn Tử cõng.

"Ầm ầm." Trên đỉnh đầu truyền ra từng trận tiếng nổ.

Cả ngọn núi dường như đều bắt đầu sụp đổ.

Hồ Bát Nhất và mọi người cũng không do dự, mang theo Trương Thiên lao ra ngoài.

"Lão đại, lúc anh không có ở đây, chúng tôi đã tìm thấy lối ra, bây giờ chúng ta đi thẳng ra ngoài là được." Bàn Tử nói, mấy người càng đi như ngựa quen đường cũ.

Tại hiện trường.

Nhiều người bình luận.

Trần Hề nhìn màn hình trước mắt.

Trong đầu cô lúc này cũng có thêm một số ảo tưởng.

Nếu mình có loại vật thí nghiệm này, liệu có thể tạo ra kỳ tích công nghệ không?

Đến lúc đó sản phẩm của huyền học kết hợp với công nghệ tuyệt

đối sẽ vượt lên trên huyền học thông thường.

Nghĩ thầm, Trần Hề càng thêm mong đợi.

Nhưng rõ ràng nếu muốn có được kết quả như cô tưởng tượng, thì chủ yếu vẫn phải nhờ Trương Thiên.

Chỉ có Trương Thiên mới có năng lực này.

Trần Hề nhìn Trương Thiên.

"Xem video lâu như vậy, Trương Thiên dường như chưa có bạn gái, người xung quanh đều có rồi, anh ta chắc cũng sắp có, nếu anh ta không có, có lẽ có thể bắt đầu từ điểm này." Trần Hề thầm nghĩ.

Với cảnh giới của Trương Thiên, tiền bạc, địa vị chắc chắn không thiếu.

Phụ nữ, có lẽ cũng không thiếu, nhưng không thử sao biết được.

"Reng reng." Ngay lúc Trần Hề đang nghĩ.

Đột nhiên, điện thoại vang lên.

"Này, Tiểu Hề, mau xem tin tức trên điện thoại!

Nghe nói hiện tượng cửu tinh liên châu ngàn năm khó gặp sắp xuất hiện." Đầu dây bên kia, truyền đến giọng Tiểu Phỉ.

"Tiểu Phỉ, đừng kích động, tin tức gì, liên châu gì, thứ đó chẳng phải đã đưa tin từ rất lâu rồi sao?" Trần Hề lại không hoảng, mắt cô nhìn màn hình, đồng thời hỏi.

"Không phải, là tin tức mới nhất." "Theo nghiên cứu của các nhà thiên văn học hôm qua, họ phát hiện, chín ngôi sao hiếm thấy trong thiên văn học sẽ nối thành một đường thẳng." "Hơn nữa, điều kỳ lạ nhất là, theo điều tra của chuyên gia, trong đó có thể còn có rất nhiều ngôi sao bị ảnh hưởng bởi lực hấp dẫn thủy triều, nối thành dạng đường thẳng, đến lúc đó có thể không chỉ là chín ngôi sao." Đầu dây

bên kia, giọng điệu kích động của Tiểu Phỉ truyền ra.

Trần Hề sờ má.

Những chuyện này thì liên quan gì đến cô?

"Không phải, Tiểu Phỉ, đây là chuyện của các nhà thiên văn học, liên quan gì đến cậu, tôi thấy, cậu nên quan tâm hơn đến chuyện nhà mình đi." Trần Hề uất ức nói.

"Không phải, Tiểu Hề, cậu nghe tôi nói hết đã, theo tin tức, chín ngôi sao nối liền, có thể sẽ giải phóng ra một loại tia gamma gì đó, rất có khả năng ảnh hưởng đến Trái Đất." "Cậu nói xem ngày tận thế có đến không." Đầu dây bên kia Tiểu Phỉ thao thao bất tuyệt nói.

Trần Hề nhìn màn hình trước mắt.

Lông mày cô cũng khẽ nhíu lại.

Tại sao Trương Thiên và họ không đến sớm không đến muộn, lại đúng vào thời điểm này bị phơi bày ra.

Hơn nữa phát minh của Trần Hề đã có từ rất lâu, vẫn chưa thực sự thí nghiệm, tại sao trước đây không cho thí nghiệm, bây giờ đột nhiên lại có thể.

"Chẳng lẽ, tất cả những điều này đều liên quan đến anh ta?" "Chẳng lẽ anh ta cố ý?" Trần Hề nhìn Trương Thiên, trong mắt cũng lộ ra một chút nghi hoặc.

Trương Thiên rốt cuộc muốn làm gì?

Anh ta phơi bày những thứ vượt ra ngoài phạm vi khoa học này cho công chúng là để làm gì?

Trong lòng có vô số dấu chấm hỏi.

"Tiểu Hề, Tiểu Hề, cậu có nghe tôi nói không?" Đầu dây bên kia, Tiểu Phỉ vẫn không ngừng la hét.

“Ừ, cậu nói đi.” Trần Hề bình thản nói.

“Nghe nói, lần này có rất nhiều học giả đã ra tay, hơn nữa còn phát hiện ra rất nhiều thứ siêu nhiên.” “Quá kỳ lạ rồi, cậu mau về đi, đừng ở ngoài nữa.” Tiểu Phỉ quan tâm nói.

“Ừ, tôi hiểu rồi.” Trần Hề gật đầu, nói thêm vài câu rồi trực tiếp cúp máy.

Ánh mắt cô nhìn về phía Trương Thiên.

Trong mắt cũng có thêm một chút nghi hoặc.

Chuyện này Trương Thiên chắc chắn biết, nhưng thế giới tương lai sẽ biến thành thế nào, vẫn là một ẩn số.

Nhưng có thể khẳng định là, sau lần này, chắc chắn sẽ có vô số người tìm đến Trương Thiên.

Người của các nước, thậm chí cả chính phủ, những điều này Trần Hề có thể dự cảm được.

Còn bên ngoài phòng thẩm vấn.

Viện Thiên văn học.

Vô số giáo sư đang đứng trước một kính viễn vọng khổng lồ.

Biểu cảm của họ nghiêm trọng, như thể có chuyện gì trọng đại sắp xảy ra.

Không khí cũng dần trở nên nặng nề.

“Viện trưởng, theo thống kê chưa đầy đủ, đã có hơn trăm hành tinh bị lực hấp dẫn của chín hành tinh lớn kia làm cho sắp xếp lại.” “Ước tính khoảng một tháng nữa, những hành tinh này sẽ nối thành một đường thẳng, khi đó ánh sáng mặt trời có thể sẽ chiếu thẳng qua đường thẳng đó đến Trái Đất của chúng ta.” Một chuyên gia nhìn cảnh tượng trước mắt và phân tích.

“Như vậy, thực vật ở nước Hạ rất có khả năng sẽ bị ánh nắng mặt trời chiếu trực tiếp, khi đó có thể sẽ gây tổn hại nghiêm trọng đến hệ sinh thái.” Một chuyên gia khác cũng lên tiếng.

“Nếu tình huống này duy trì trong ba ngày, hệ sinh thái của nước Hạ sẽ đối mặt với thảm họa.” Viện trưởng cũng từ từ nói, mày ông nhíu lại.

Trong tình huống bình thường, xung quanh Trái Đất có một tầng ôzôn, còn có các thiên thể khác che chắn cho Trái Đất mấy lớp bức xạ mặt trời.

Nhưng nếu những thiên thể này đều tụ lại thành một đường thẳng, không còn vật cản nữa, Trái Đất có lẽ sẽ biến thành một hành tinh bị nướng chín.

“Tuy nhiên, cũng có khả năng sẽ không xảy ra, tầng ôzôn trên Trái Đất của chúng ta cũng có thể chống đỡ được vài ngày.” Một chuyên gia nói.

“Đây đều là quy luật tự nhiên, mấy trăm triệu năm nay không có chuyện gì, lần này chắc cũng sẽ không sao, với trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại của chúng ta thì không thể nào làm được chuyện di chuyển hành tinh.” Người khác lên tiếng.

Chuyện ngàn năm khó gặp này bây giờ xuất hiện, quả thực khiến lòng người hoang mang.

Nếu là trước đây, không có thiên văn học, có lẽ cũng sẽ không có loại cảm xúc này.

Đúng là không biết thì không sợ.

Ở một nơi khác, trong viện Khoa học Nông nghiệp.

Chương 761

Viện Khoa học Nông nghiệp nước Hạ, đây là một nơi thần kỳ.

Cũng chính vì có sự tồn tại của nơi này, người dân nước Hạ mới giữ được bát cơm của mình.

“Giáo sư Lưu, mau nhìn này, sao thực vật chúng ta trồng lần này lại lớn nhanh hơn vậy, hôm qua mới vừa gieo xuống, vậy mà một đêm đã nảy mầm rồi.” “Thật vậy sao, vãi chưởng, bây giờ tốc độ sinh trưởng của thực vật nhanh đến thế à?” Trong một cánh đồng, vô số người kinh ngạc kêu lên.

Ở bên cạnh, một ông lão nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt mang theo vẻ khó tin.

“Những giống này đều là giống cũ, vậy mà tốc độ sinh trưởng lại nhanh như vậy, rốt cuộc là có vấn đề ở đâu.” Viện trưởng lẩm bẩm, trong mắt cũng toàn là nghi hoặc.

Cùng với cảnh tượng kỳ lạ này xuất hiện, khắp nơi trên thế giới cũng lần lượt xảy ra những chuyện kỳ đặc.

Lúc này trong màn ảnh.

Trương Thiên và mọi người cũng đã ra khỏi động huyệt.

Bàn Tử và những người khác sau khi Trương Thiên vào yêu tháp thì đã tìm được đường ra, cho nên đoạn đường này đi rất nhẹ nhàng.

Trương Thiên và mọi người nhìn cảnh tượng bên ngoài, ai nấy đều há hốc miệng.

Lúc này Trương Thiên cũng đã hoàn hồn, nhìn một mảng trắng xóa trước mắt, trong mắt cũng có thêm vài phần kinh ngạc.

“Đây, nhiều tuyết quá, không phải là có tuyết lớn đấy chứ?” Bàn Tử nhìn đống tuyết cao hơn cả người mình trước mắt, khóe miệng có chút giật giật.

Chuyện gì thế này, mới ở trong đó bao lâu mà bên ngoài tuyết đã dày như vậy.

Nhìn lại phía sau, sơn động đã hoàn toàn sụp đổ, không thể nhìn thấy đường ra nữa.

“Đây có lẽ không phải là tuyết tích tụ.” Lúc này Trương Thiên lên tiếng.

Sau khi Trương Thiên nói xong, mọi người cũng đều nhìn qua, chỉ có biểu cảm của Bàn Tử là phong phú nhất.

“Vãi chưởng, lão đại, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi, anh có biết Bàn gia tôi đợi khổ sở thế nào không…” Bàn Tử dang rộng hai tay, suýt nữa thì ôm chầm lấy Trương Thiên.

Trương Thiên đẩy Bàn Tử ra.

“Mọi người không sao cả chứ?” Trương Thiên nhìn về phía mọi người.

Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Hạo Thiên Chân và những người khác trông có vẻ không có chuyện gì.

“Lão đại, chuyện đầu tiên anh làm khi ra ngoài là quan tâm đến chúng tôi, Bàn gia tôi thật sự khổ quá mà.” “Nếu kiếp sau đầu thai có quyền lựa chọn, Bàn gia tôi nhất định sẽ đầu thai làm con gái để tìm lão đại.” Bàn Tử nước mắt nước mũi tèm lem.

Trương Thiên dứt khoát bỏ qua gã này.

Miệng của gã này không nói được câu nào tử tế cả.

“Anh Trương, anh không sao chứ?” Trong mắt Tuyết Lỵ Dương

mang theo vài phần quan tâm.

Hồ Bát Nhất cũng lo lắng nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên xua xua tay.

"Vừa rồi va chạm làm đầu tôi bị choáng, bây giờ đã ổn rồi." "Mọi người không sao là tốt rồi." "Chúng ta tìm đường đi trước đã." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Thấy Trương Thiên không sao, mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Lão đại, anh không biết đâu, sau khi anh vào trong, mọi người lo cho anh lắm, lo anh ở trong đó gặp nguy hiểm, lại lo anh ở trong đó đi quẩy." Bàn Tử nói liên tục.

Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt cũng sáp lại gần.

Hai người đều nhìn về phía Trương Thiên.

Bọn họ cũng có chút tò mò, rốt cuộc Trương Thiên đã trải qua những gì ở bên trong.

Trương Thiên sờ sờ mũi.

Cái quái gì vậy, từ "đi quẩy" cũng nói ra được, Bàn Tử có hơi tân tiến quá rồi không?

Nhưng nhìn ánh mắt của mọi người, Trương Thiên cũng đành phải lên tiếng.

"Ở bên trong gặp phải một số chuyện, nên ra ngoài hơi muộn, hơn nữa tôi đã gặp được Tây Vương Mẫu." Trương Thiên nói.

"Cái gì?" Mọi người đều kinh ngạc.

Trương Thiên vậy mà đã nhìn thấy Tây Vương Mẫu?

Người phụ nữ trong truyền thuyết đó.

Điều này sao có thể không khiến người ta cảm thấy khó tin được.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Lão đại, Tây Vương Mẫu có giống như trên tượng không?” “Tiểu Trương gia, người phụ nữ đó có hung dữ không?” Hai tên béo cùng lúc nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

“Cũng xem như là vậy, trông giống hệt, hơn nữa thực lực rất mạnh, tuy chỉ là một phân thân, nhưng cũng rất nguy hiểm.” Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

“Tuy nhiên, lần này người thu hoạch lớn nhất chính là Khởi Linh, ký ức của cậu ấy đã hồi phục rất nhiều.” Trương Thiên mỉm cười.

Nói thật, việc Trương Khởi Linh hồi phục ký ức còn khiến Trương Thiên vui hơn cả việc tu vi của mình tăng lên.

Trương Khởi Linh gật đầu.

“Ừm, cảm ơn mọi người.” Trương Khởi Linh nói xong liền không nói nữa.

“Vãi chưởng, thật hay giả vậy, Nhị ca hồi phục ký ức rồi?” “Nhị ca, anh còn nhớ lần đầu tiên nắm tay Bàn gia không?” Bàn Tử cười hì hì nhìn Trương Khởi Linh.

“Tôi không nhớ.” Trương Khởi Linh nói.

Cậu ta nghĩ rất lâu, cũng không nhớ mình đã từng nắm tay Bàn Tử.

“Lão đại, đúng là Nhị ca rồi, cuối cùng Nhị ca cũng nhớ ra rồi.” Bàn Tử vô cùng kích động.

Hồ Bát Nhất khóe miệng giật giật, gã này, hỏi câu tu từ phải không.

“Nhị ca không sao là được rồi, cậu khó khăn lắm mới ra ngoài, nghỉ ngơi thêm một chút, mấy ngày nữa chúng ta lại xuất phát, tôi cũng đi tìm đường.” Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên vừa mới ra ngoài, chắc chắn cần nghỉ ngơi một chút để hồi phục thương thế, mà bây giờ tuyết lớn phong sơn, tuyết lở chôn vùi núi non, căn bản không tìm được đường.

Hồ Bát Nhất cũng cần đi tìm một lộ trình chính xác.

Trương Thiên gật đầu.

“Tôi cũng vừa hay có việc cần làm, lão Hồ, chuyện tìm đường phiền cậu vậy.” “Tôi có thể sẽ ra ngoài sau vài ngày nữa.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Mọi người đều gật đầu.

Hạo Thiên Chân cũng lấy xẻng ra bắt đầu đào bới trên nền tuyết dưới chân.

Nếu muốn nghỉ lại, chắc chắn không thể ở trên tuyết được, bọn họ phải xúc tuyết đi mới được.

Còn Hồ Bát Nhất thì bắt đầu tính toán vị trí.

Tuyết Lỵ Dương giúp một tay, mọi người cũng đâu vào đấy bắt đầu công việc.

Trương Thiên vung tay, người liền biến mất tại chỗ.

Hắn định đi vào Hư huyễn không gian một chuyến.

Trước tiên xem Hư huyễn không gian bây giờ ra sao, đồng thời Trương Thiên cũng phải đi giải quyết hạt châu mà Hồ Tuyết để lại.

Cái chết của Hồ Tuyết, Trương Thiên không rõ hồ tộc trong hạt châu có suy nghĩ gì.

Hơn nữa Trương Thiên cũng đang do dự, có nên nói cho những hồ tộc đó biết về thế giới thực, về sự thật hay không.

Đứng trong Hư huyễn không gian.

Trương Thiên liếc nhìn cỗ quan tài cách đó không xa.

Tinh Tuyệt Nữ Vương giúp xong việc liền trực tiếp quay về.

Trương Thiên cũng không nhìn nhiều, hắn nhìn quanh Hư huyễn không gian.

Trên trời lúc này đã treo một mặt trời nhỏ.

Trương Thiên trong lòng hiểu rõ, trên đó tuyệt đối không thể là tinh thần.

Mặt trời này có lẽ là do xà nhãn huyễn hóa thành.

Chắc cũng có một số năng lực tương tự.

Hít một hơi.

Trương Thiên phát hiện, từ khi Hư huyễn không gian có những thứ gần giống với thế giới thực, linh khí của cả khu vực đều tăng lên không ít.

"Đến chỗ hồ tộc xem sao." Trong lòng vừa nghĩ, Trương Thiên lấy ra hạt châu mà Hồ Tuyết để lại trước khi đi.

Nếu lúc đó Hồ Tuyết không đưa hạt châu cho Trương Thiên, thì hiển nhiên hồ tộc cũng sẽ theo cái chết của cô mà diệt vong.

Chương 762

Khi hạt châu được lấy ra, Hư huyễn không gian vốn yên tĩnh dường như có chút rung chuyển.

"Hử?

Hai tiểu thế giới có sự bài xích sao?" Nhìn Hư huyễn không gian khẽ rung động, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Hắn không hiểu biết về loại kiến thức này, cho nên Trương Thiên cũng khá xa lạ với chúng.

"Nếu, mình luyện hóa hạt châu, đến lúc đó dung hợp không gian của hồ tộc vào Hư huyễn không gian có được không?" Trương Thiên thầm nghĩ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn cảm thấy có lẽ là không được.

Hai thế giới không cùng một loại, một cái là do xà nhãn huyễn hóa ra.

Cái còn lại là do hồ yêu tạo ra, cho dù có dung hợp, có lẽ sau này sẽ xuất hiện rất nhiều vấn đề nan giải.

Ví dụ như hồ tộc chạy đến không gian của hắn chẳng hạn.

Nghĩ đi nghĩ lại Trương Thiên vẫn từ bỏ.

"Mình ra ngoài rồi vào trong." Trương Thiên lẩm bẩm, thân hình lóe lên rồi lại đứng dưới chân núi tuyết.

"Lão đại, nhanh vậy đã ra rồi?

Không ôn tồn với nữ vương một chút à!" Bàn Tử cười hắc hắc.

Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái.

"Bàn Tử, không được nói bậy." Trương Thiên nói xong, thân hình lại biến mất tại chỗ.

“Xì, lão đại thành thật ghê, miệng thì nói Bàn gia đừng nói nữa, nhưng cơ thể thì lại rất thành thật.” “Anh xem, chẳng phải vừa ra đã lại vào rồi sao, tốc độ của lão đại nhanh quá, chậm một chút thì tốt hơn.” Bàn Tử bĩu môi.

Bên cạnh, Vương Bán Nguyệt che miệng.

Không nhịn được cười.

Hạo Thiên Chân và những người khác thì đang dựng lều xung quanh, không có tâm tư quan tâm đến chuyện vớ vẩn của Bàn Tử.

Lúc này, trong không gian hạt châu.

Trương Thiên đứng trên đỉnh núi Côn Luân trong không gian.

Lần nữa quay lại thế giới này, Trương Thiên cảm thấy có một thoáng không chân thực.

“Hồ Tuyết chết rồi, mình quay về nên nói thế nào đây...” Trương Thiên sờ sờ má, không biết nên nói thế nào cho phải.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trương Thiên định bụng không nói nữa, hắn trực tiếp vào xem trong thành có xảy ra chuyện gì lớn không.

Cứ để hồ tộc trong thành thuận theo tự nhiên cũng không tệ.

Trương Thiên lóe người, rất nhanh đã đến trước thành Thanh Khâu.

Trương Thiên vung tay, thân hình dần dần ẩn đi.

Chỉ cần tu vi đạt đến một cảnh giới nhất định, một số chiêu thức nhỏ tự nhiên sẽ biết được.

Trương Thiên ẩn mình, rất thuận lợi đi vào trong thành.

Trong thành dường như vẫn phồn vinh như trước, mỗi người đều sống cuộc sống của riêng mình.

Nơi này giống như một thế ngoại đào nguyên vậy.

Nếu một người bị giam cầm thì đó là đau khổ, nhưng hàng ngàn người bị giam cầm, thậm chí phát triển thành một quốc gia, thì đó không nghi ngờ gì là sự thịnh vượng.

Trương Thiên rất nhanh đã đến tòa thành quen thuộc.

Vào vương cung, Trương Thiên nhìn thấy rất nhiều đại thần giống như trước đây.

Chỉ có điều, người ngồi trên ghế không còn là Hồ Tuyết nữa, mà là một người phụ nữ khác.

Trương Thiên hiểu rõ, Hồ Tuyết có lẽ đã bị thay thế.

Hơn nữa Trương Thiên cũng tinh ý phát hiện, thời gian ở đây dường như không giống với thế giới bên ngoài.

Sự thay đổi ngày đêm ở đây nhanh hơn rất nhiều.

Nói cách khác, hai mươi tư giờ bên ngoài, có lẽ bằng hơn ba lần thời gian ở đây.

"Xem ra, sau khi chúng ta rời đi, ở đây có lẽ đã qua mấy tháng rồi." Trong lòng nghĩ vậy, Trương Thiên lắc đầu, nếu đã sắp xếp xong rồi, mình cũng không cần phải quản nữa.

Hắn chỉ cần khóa chặt cánh cửa trên đỉnh núi là được rồi.

Như vậy bọn họ cũng không thể dễ dàng ra ngoài.

Tất nhiên, sau này khi quay về Bắc Ly, Trương Thiên sẽ đến đây một chuyến nữa.

Đến lúc đó sẽ nói cho những người này biết bí mật của thế giới bên ngoài.

Nếu có người muốn ra ngoài, Trương Thiên tự nhiên sẽ không

cản.

Nhưng, bọn họ phải chấp nhận sự nguy hiểm của thế giới bên ngoài, và hậu quả là biến thành một con cáo nhỏ.

Lắc đầu, Trương Thiên lại đến đỉnh núi.

Nhìn cánh cửa đá trước mắt, trong tay Trương Thiên lóe lên, một giọt máu tươi chảy ra.

Ngay sau đó, Trương Thiên nhỏ giọt máu lên cửa đá.

Đồng thời hắn cũng ngồi xếp bằng xuống.

Sau khi Hồ Tuyết chết, không gian này thuộc về trạng thái vô chủ.

Trương Thiên bây giờ cũng xem như là tích huyết nhận chủ.

Chỉ cần những việc này hoàn thành, Trương Thiên hoàn toàn có thể khống chế thế giới này.

Như vậy, Trương Thiên cũng xem như đã có được một thế giới hoàn toàn thuộc về mình.

"Mình có nên chuyển một ít đồ trong Hư huyễn không gian qua đây không nhỉ?" Trương Thiên thầm nghĩ.

Dù sao Hư huyễn không gian Trương Thiên chỉ chiếm một nửa quyền sử dụng.

Nhưng nếu chuyển qua thì lại quá phiền phức.

Nghĩ đi nghĩ lại Trương Thiên vẫn từ bỏ ý định này.

Tinh Tuyệt Nữ Vương chắc cũng sẽ không lấy đồ của mình, hơn nữa, phần lớn Hư huyễn không gian vẫn do mình khống chế, cũng không cần phải lo lắng.

Trương Thiên ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Khí tức trong tay vận chuyển.

Rất nhanh, Trương Thiên cảm giác, cả thế giới này dường như có liên hệ với mình.

Cảm giác mờ ảo đó rất kỳ diệu.

Rất giống với lần đầu tiên Trương Thiên luyện hóa Hư huyễn không gian.

Hơn nữa Trương Thiên phát hiện, mình còn có thể tùy ý khống chế thời tiết ở đây.

Giống như một vị thần sáng thế vậy.

Trương Thiên liếc nhìn thế giới chỉ có một ngọn núi lớn, bước một bước đã ra khỏi không gian này.

Trương Thiên nhìn vào lòng bàn tay, hạt châu đã biến mất, và trong lòng bàn tay Trương Thiên, có một vết hằn giống như một bông hoa nhỏ.

Trương Thiên biết đây là tiểu thế giới đã được luyện hóa hoàn toàn.

"Hóa ra sau khi luyện hóa hoàn toàn, nó lại như thế này." Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt nhìn vào ngọc nhãn treo trên cổ.

Khóe miệng giật giật.

Chết tiệt, Trương Thiên bây giờ cuối cùng cũng biết, tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương không cần ngọc nhãn cũng có thể vào được.

Bởi vì người ta trước đây đã luyện hóa hoàn toàn rồi!

"Không được, sau này phải đòi lại thế giới này của mình từ cô ấy." Trương Thiên thầm nghĩ, trong mắt cũng có chút nghiêm túc.

Ánh mắt nhìn về phía xa.

Lúc này mặt đất đã được mọi người dọn dẹp sạch sẽ.

Tuyết tích xung quanh cũng đã được quét đi.

Mấy cái lều xuất hiện trước mắt.

“Lão đại, cuối cùng anh cũng quay lại rồi, đã qua một ngày rồi, vẫn là lão đại đỉnh, Bàn gia tôi cam bái hạ phong.” Bàn Tử giơ ngón tay cái lên.

Một ngày rồi?

Trương Thiên có chút bất ngờ, nhưng nghĩ lại, cũng đúng, thời gian mình luyện hóa cũng không ngắn.

Chương 763

“Bàn Tử, Vương Phi đâu?” “Gần đây hai người không gặp nhau à?” Trương Thiên thản nhiên hỏi.

Bàn Tử sờ sờ đầu.

“Phi Phi và Bàn gia đều gặp nhau vào buổi tối, không giống như lão đại, cả ngày lẫn đêm đều ở bên nhau.” Bàn Tử nói, dần dần trở nên không đứng đắn.

Trương Thiên vỗ trán, biết ngay là không nên nói chuyện với gã này mà.

“Lão Hồ, thế nào rồi, tìm được đường chưa?” Trương Thiên đến trước mặt Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn, khuôn mặt đen sạm mang theo vẻ nghiêm túc.

“Ừm, đã tìm được đường rồi, đi về phía nam, chắc sẽ rất nhanh đến được Mặc Thoát!” Hồ Bát Nhất nói, anh ta liếc nhìn Trương Khởi Linh.

Hồ Bát Nhất không biết sau khi Trương Khởi Linh hồi phục ký ức, còn có ký ức về mẹ mình hay không.

Trương Khởi Linh không có biểu cảm gì, y vẫn đứng ở một bên, không nói gì.

Trương Thiên đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

“Vậy chúng ta nghỉ ngơi một chút, ngày mai xuất phát.” “Lão Hồ, mọi người, chúng ta ngồi cùng nhau ở đây, gần đây tôi phát hiện ra một số cảm ngộ trong tu luyện, chúng ta cùng nhau thảo luận một chút.” Trương Thiên nói, mắt mọi người sáng lên, vội vàng ngồi

xuống theo Trương Thiên.

Mọi người ngồi trên tuyết, gió nhẹ thổi qua.

“Lão đại, anh phát hiện ra cảm ngộ gì vậy, mau nói đi.” Bàn Tử nóng lòng nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên cũng lên tiếng.

“Tu vi của chúng ta có liên quan đến hàm lượng chân khí trong đan điền, hàm lượng chân khí của chúng ta càng cao, thì tu vi tăng lên càng nhanh.” “Tôi đề nghị, chúng ta có thể tạm thời bỏ qua những công pháp rác rưởi đã tu luyện trước đây, chuyển sang tu luyện một số công pháp cấp cao hơn.” Trương Thiên nói.

Theo hắn biết, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, bọn họ tu luyện vẫn là những công pháp rác rưởi mà Trương Thiên lấy được lúc ban đầu.

Những công pháp này tu luyện đến một mức độ nhất định sẽ không tăng trưởng nữa.

Vì vậy, chuyển sang tu luyện càng sớm càng tốt.

“Nhưng mà, lão đại, vậy không phải là phải phế bỏ công pháp trước đây sao, có ảnh hưởng đến tu vi không ạ?” “Bàn gia tôi không muốn tu luyện lại từ đầu đâu.” Bàn Tử có chút lo lắng.

Trương Thiên suy nghĩ một chút rồi nói.

“Thay vì trì trệ không tiến, chẳng thà cải cách lại từ đầu, cậu nói xem.” Trương Thiên nói, Bàn Tử sờ sờ má.

“Bàn gia cảm thấy, trì trệ không tiến cũng không phải là không được.” Trương Thiên lập tức cạn lời.

“Anh Trương, nhưng chúng ta cũng không có công pháp cấp cao hơn tương ứng.” Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nói.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

Hắn trước đây không phải đã tìm được công pháp trong rất nhiều mộ thất sao.

Những công pháp đó mạnh hơn rất nhiều so với lúc ban đầu.

"Bên chúng ta còn một ít, mọi người xem mà dùng." Trương Thiên nói, liên tiếp lấy ra mấy cái ngọc bội.

Mọi người cũng không khách khí, lần lượt lựa chọn.

Trương Khởi Linh thì không có động tĩnh gì, bản thân y tu luyện đã là một ẩn số.

Hơn nữa Trương Thiên cảm thấy, Trương Khởi Linh chắc chắn có công pháp mạnh hơn, cho nên cũng căn bản không cần.

Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt lúc này vui mừng khôn xiết.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng, đi theo Trương Thiên lúc nào cũng có công pháp để học.

Thứ này, nếu mang ra ngoài bán, tuyệt đối là giá trên trời.

Rất nhanh, mọi người đã lựa chọn xong.

Trương Thiên liền đưa mọi người đến Hư huyễn không gian.

"Nơi này đã được tôi bổ sung đầy đủ, linh khí xung quanh gấp mười lần ban đầu." "Thêm cả hạt Mộc Trần châu, tôi nghĩ, không quá vài ngày, tu vi của các cậu sẽ ổn định trở lại và sẽ ngày càng mạnh hơn." Trương Thiên từ từ nói.

Sau khi hắn nói xong, mọi người cũng đồng thời cảm nhận được một luồng linh khí rất mạnh.

Hạo Thiên Chân càng trợn to mắt.

"Hay thật, Tiểu Trương gia, nơi này của ngài đúng là một nơi tốt,

tôi chỉ hít một hơi thôi cũng cảm thấy trong cơ thể được lấp đầy." Hạo Thiên Chân kinh ngạc kêu lên.

Trong mắt hắn có thêm vài phần vui mừng.

Nếu để hắn tu luyện ở nơi này, Hạo Thiên Chân có thể khẳng định, không đến một năm, tu vi của mình tuyệt đối không kém Trương Thiên là bao.

"Thiên Chân, cậu nói cái gì vậy, cái gì gọi là lấp đầy, đó gọi là sắp tràn ra rồi!" Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh nói, trên mặt cũng có chút phấn khích.

Rất nhanh, mọi người không nói nhiều nữa, từng người một nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Không biết đã qua bao lâu.

Mọi người mới từ từ tỉnh lại.

Trương Thiên cũng ngừng tu luyện.

Tu vi của Hồ Bát Nhất cũng đã đến Đại Tông Sư đỉnh phong, sắp đột phá kỳ Nội Đan.

Còn Bàn Tử thì đã là Nội Đan, nhưng thực lực của gã lại vô cùng kỳ lạ.

Tu vi của Hạo Thiên Chân và Tuyết Lỵ Dương là trực quan nhất.

Trực tiếp lên đến Tông Sư.

Vương Bán Nguyệt cũng đã là Tông Sư rồi.

Có thể thấy, linh khí trong không gian của Trương Thiên dồi dào đến mức nào.

Cảm nhận sức mạnh cường hãn trong cơ thể, Hạo Thiên Chân

nắm chặt nắm đấm.

“Tuyệt quá, tu vi của tôi cứ mãi bị kẹt, vậy mà lại đột phá thuận lợi như vậy.” “Tiểu Trương gia, nơi này của ngài quả thực là thế ngoại đào nguyên.” Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thán.

Tu vi của Trương Thiên cũng đã ổn định ở một mức độ nhất định, cũng rất tốt.

“Nếu các cậu muốn đến, có thể đến bất cứ lúc nào, nhưng tiền đề là phải hoàn thành nhiệm vụ.” Trương Thiên nhìn Hạo Thiên Chân nói.

Hạo Thiên Chân vỗ vỗ ngực.

“Yên tâm đi, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.” Hạo Thiên Chân rất tự tin.

Vương Bán Nguyệt cũng vẻ mặt tự tin.

Trương Thiên nhìn mọi người một lượt, thấy mọi người đều đã tỉnh lại, lúc này mới lại lên tiếng.

“Bây giờ tu vi tuy đã đột phá, nhưng đừng chiến đấu nhiều, hãy tu luyện thực lực, chúng ta ra ngoài trước đã.” Nói xong, mọi người đều gật đầu.

Giây tiếp theo, trong tuyết địa.

Trương Thiên và mọi người lại xuất hiện, nhưng lều đã biến mất, bị tuyết phủ kín.

“Lão đại, Bàn gia cảm thấy, sức mạnh của tôi lúc này có thể một đấm hạ gục một con bò.” Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, hưng phấn nói.

“Được rồi, một ngọn núi nhỏ tôi cũng tin.” Trương Thiên xua xua tay.

“Chúng ta bây giờ xuất phát sao?” Hồ Bát Nhất nhìn Trương

Thiên.

Trương Thiên nhìn xung quanh.

Ngoài núi tuyết ra thì vẫn là núi tuyết.

Hơn nữa gần đây dường như còn có tuyết rơi.

"Đi thôi." Trương Thiên không nói nhiều, trực tiếp lên tiếng.

"Mà này, Tiểu Trương gia, chiến đấu thì đi đâu chiến đấu chứ, xung quanh cũng không có căn cứ huấn luyện." Vương Bán Nguyệt nói.

Hắn gãi gãi đầu.

"Bán Nguyệt huynh, ý của lão đại là, lần sau gặp nguy hiểm, chúng ta lên trước, coi như là rèn luyện." Bàn Tử ở bên cạnh nói.

Vương Bán Nguyệt lập tức nghẹn lời.

Cái quái gì vậy, hóa ra là ý này, uổng công hắn còn mong đợi cả buổi.

Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất cũng có thể làm quen tốt nhất với thực lực của mình.

Lúc này Hồ Bát Nhất đi ở phía trước, trong tay cầm la bàn.

Hồ Bát Nhất rất nhanh đã tìm được một con đường, mọi người xếp thành một hàng bắt đầu từ từ tiến lên.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương đi trước mặt Trương Thiên.

Chương 764

“Anh Trương, xin lỗi, trước đây đã để anh thay tôi đỡ cơn lốc xoáy đó.” Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh nói.

Trên mặt cũng có chút xấu hổ.

“Không sao, nó vốn là nhắm vào tôi, cô không cần để trong lòng.” “Hơn nữa, tôi ở trong đó cũng học được không ít, cũng nhờ thứ đó cả.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Trên mặt nở một nụ cười.

“Ừm.” Cô gật đầu, chạy lon ton đến bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Trương Khởi Linh đi sau lưng Trương Thiên.

“Tôi đã nhớ ra rất nhiều.” Trương Khởi Linh nói.

Trương Thiên gật đầu.

“Tôi biết.” “Không, là chuyện liên quan đến lúc tôi ra ngoài trước kia.” Trương Khởi Linh lại nói.

Trương Thiên có chút nghi hoặc.

“Cái gì?” “Là chuyện liên quan đến lúc tôi ra ngoài trước đây, tôi đã đi rất nhiều mộ huyệt, còn gặp rất nhiều người, những chuyện đó tôi dường như có một chút ký ức.” Trương Khởi Linh lại nói.

Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Lẽ nào y đã có thể nhớ lại những chuyện như Giải Liên Hoàn, mộ dưới đáy biển rồi sao?

“Vậy thì tốt quá, chứng tỏ phương hướng của chúng ta là đúng,

nói không chừng một ngày nào đó ký ức của cậu sẽ được tìm thấy." Trương Thiên cũng vui mừng thay cho Trương Khởi Linh.

Tìm lại ký ức, cũng là tâm nguyện của Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh gật đầu, ánh mắt nhìn bóng lưng Trương Thiên, nghĩ đến trận chiến với Trương Thiên trong tháp, trong lòng y lại có chút cảm giác khác lạ.

Y không biết đó là cảm giác gì, tóm lại là rất không thoải mái.

Trương Thiên cũng không nghĩ nhiều, theo sau Hồ Bát Nhất, một đường tiến lên.

Trên đường, hai tên béo đóng vai trò khuấy động không khí, quả thực không hề nhàm chán chút nào.

Cùng với việc mọi người không ngừng tiến về phía trước, thời gian cứ thế trôi đi.

Vì không có lịch, cộng thêm ở trong sơn động không biết bao lâu.

Trương Thiên cũng không rõ bây giờ là tháng mấy, nhưng tối qua hắn có xem sao để tính toán thời gian đại khái...

Có thể rõ ràng là, bây giờ tuyệt đối không phải là mùa đông, và trên đường đi, Trương Thiên và mọi người không gặp tuyết rơi mấy lần.

Vài ngày sau, theo con đường của Hồ Bát Nhất, trong tầm mắt của Trương Thiên và mọi người dần dần xuất hiện mấy ngọn núi lớn.

Núi non cao lớn hùng vĩ.

Dưới ánh mặt trời, những đỉnh núi tuyết trắng giống như những ngọn núi thánh.

"Mẹ ơi, lão Hồ, chúng ta có phải đã thấy Thiên Sơn rồi không?

Đi lâu như vậy, cuối cùng cũng có chút dấu hiệu." Bàn Tử đặt tay

lên trán, nhìn về phía đỉnh núi xa xa.

"Nếu không nhìn nhầm, đây chắc là vị trí của Mặc Thoát." "Nhị ca, anh có ấn tượng gì với nơi này không?" Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Ánh mắt anh ta nhìn về phía Trương Khởi Linh phía sau.

Trương Khởi Linh đưa mắt quét qua những ngọn núi trước mặt.

Cuối cùng y lắc đầu.

"Không có." Trương Khởi Linh nói.

Y chỉ hồi phục được một đoạn ký ức nhỏ, nhưng ký ức phía trước vẫn tan biến rất nhiều.

"Thôi được rồi, nhưng mà, ở đây chắc có thể tìm thấy một phần nhỏ ký ức." Hồ Bát Nhất gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Nếu theo lời của Trương Thiên, nơi này đối với Trương Khởi Linh chắc là rất quan trọng.

"Mặc Thoát thần bí, trời đất như tranh vẽ." "Nhưng bây giờ chúng ta ngay cả tháng mấy cũng không biết." "Tiểu Trương gia, lần này chúng ta đi, có thể thấy hoa không?" Hạo Thiên Chân nhìn tuyết trắng xung quanh không khỏi hỏi.

Trương Thiên đặt tay lên tuyết trên mặt đất.

"Tối qua tôi đã xem tinh tượng, bây giờ có lẽ là tháng tư, hoặc tháng năm, cũng sắp đến mùa hè rồi, bây giờ chính là mùa xuân." "Mặc Thoát lại nằm ở nơi không sâu lắm ở Tây Tạng, khả năng thấy hoa rất lớn." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Tối qua hắn xem sao, đã tìm ra thời gian đại khái, nhưng có thể sẽ có chút không chuẩn.

“Vãi chưởng, Tiểu Trương gia, thế mà đã qua ba bốn tháng rồi?” Vương Bán Nguyệt kinh ngạc kêu lên.

Cái quái gì vậy, bọn họ ở trong yêu tháp, thời gian ở lại cũng quá dài rồi đi.

Không ngờ đã mấy tháng rồi, đúng là thời gian trôi nhanh thật.

“Bình thường thôi, khi cậu tu luyện, thời gian trôi qua còn nhanh hơn.” Trương Thiên thì không để ý.

Có lúc tu luyện một cái là một năm cũng rất bình thường, nhưng Trương Thiên có chút lo lắng, hoa Mặc Thoát.

Theo như điển cố, Mặc Thoát mỗi khi đến mùa xuân, sẽ nở đầy hoa tươi.

Những bông hoa đó trông có vẻ rực rỡ, nhưng đằng sau lại vô cùng nguy hiểm.

Bây giờ lúc bọn họ đến, vừa hay trúng vào mùa này.

Có thể thấy mức độ nguy hiểm có lẽ cũng sẽ tăng lên không ít.

“Vương huynh đệ không cần kinh ngạc như vậy, chúng ta sau này có lẽ có thể sống mấy trăm năm đấy, mấy tháng cỏn con này, bình tĩnh.” Vương Khải Toàn thì vô cùng điềm nhiên, gã này dường như đã tìm được vốn để khoe khoang.

Vương Bán Nguyệt sờ sờ má, hay thật, bị gã này khoe khoang.

“Chúng ta cố gắng vào Mặc Thoát trước tối nay.” Trương Thiên nói.

Mọi người gật đầu, đều tăng tốc bước chân.

“Anh Trương, theo lời ông lão đó nói, bên trong Mặc Thoát rất nguy hiểm, rất có thể có một bộ lạc sinh sống.” “Nếu chúng ta vào trong, rất có thể sẽ tìm thấy bộ lạc đó.” Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh

nói.

Ý của cô rất đơn giản, lo lắng bộ lạc đó không tiếp đón người ngoài.

Đến lúc đó thì phiền phức rồi.

"Yên tâm đi cô Dương, có Bàn gia tôi ở đây, cho dù là cừu trong bộ lạc cũng phải che mông mà đi." Bàn Tử ở bên cạnh nói.

Trông gã có vẻ vô cùng tự tin.

"Khải Toàn huynh, không ngờ anh chơi còn hoa hơn tôi, mở mang tầm mắt rồi." Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh giơ ngón tay cái.

"Tiểu Trương gia, trước khi chúng ta vào, có cần chuẩn bị một ít đồ không, như vậy người trong bộ lạc cũng sẽ có thái độ tốt hơn một chút." Hạo Thiên Chân vừa đi bên trái Trương Thiên vừa nói.

Ý tưởng này của hắn rất hay, chính là kiểu tặng quà điển hình.

Tục ngữ nói, đưa tay không đánh người mặt cười, ý tưởng này của Hạo Thiên Chân đáng tin cậy hơn Bàn Tử nhiều.

"Có thể, kế hoạch không tệ, có thể áp dụng." Trương Thiên gật đầu.

Còn về việc tặng cái gì, trong lòng Trương Thiên cũng sớm có câu trả lời.

Lần này đến Tây Tạng, Trương Thiên mang theo không ít đồ.

Ví dụ như một ít kẹo, còn có quần áo linh tinh.

Đến lúc đó chia kẹo, chia quần áo, nói không chừng thật sự có thể tăng độ thiện cảm.

Hạo Thiên Chân lúc này cũng đang nghĩ nên tặng thứ gì.

Trong lúc mấy người đang suy nghĩ, thân ảnh của mọi người cũng

dần dần đến rìa dãy núi.

Nhìn khe hở hẹp dài giữa hai dãy núi, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Bởi vì Trương Thiên trong khe hở này, dường như không phát hiện dấu vết sinh hoạt của con người.

Nếu thật sự có người sinh tồn, ở đây nên có dấu chân mới đúng.

"Sao ở đây yên tĩnh thế này, lão đại, không phải có bẫy chứ?" Bàn Tử nói, rút ra một thanh cổ kiếm.

Đây là bội kiếm của Lỗ Thương Vương mà Trương Thiên dùng còn thừa lại.

Trước đó đã tặng cho Bàn Tử rồi.

"Thung lũng này trông rất sâu, vì đang trong mùa tuyết lớn, không có người ra ngoài, cũng là bình thường." "Chúng ta vào xem là biết." Hồ Bát Nhất ở bên cạnh suy nghĩ một chút rồi nói.

Bàn Tử càng tự giác đi ở phía trước.

Gã ưỡn hai vai lên, trông giống như một đại ca Hong Kong vậy.

Không đi thu tô thì thật có lỗi với vóc dáng này của gã.

Chương 765

“Không hổ là Khải Toàn huynh, đi đường cũng có phong cách riêng.” Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh cảm thán.

Hồ Bát Nhất và mấy người khác thì đã sớm quen với tác phong của Bàn Tử, không hề kinh ngạc chút nào.

Từng người một theo sau Bàn Tử, ánh mắt không ngừng nhìn xung quanh.

Tuy Bàn Tử đi ở phía trước, nhưng tác dụng của gã gần như bằng không.

Gã này chỉ biết đi thẳng, nhưng nếu gặp phải cơ quan nào đó thì khó giải quyết rồi.

Rất nhanh, một hàng người xếp hàng, đi vào hẻm núi.

Trong lối đi của hẻm núi có một lớp tuyết dày, có thể là do nhiệt độ, tuyết ở đây cho dù đến tháng tư, tháng năm cũng rất khó tan.

Đi trên tuyết, Trương Thiên phát hiện, mặc dù bị tuyết bao phủ, nhưng trên mặt đất vẫn có thể nhìn thấy một số nụ hoa.

Những bông hoa này giống như người chỉ đường, dẫn lối cho mọi người tiến lên.

“Hoa đẹp quá, Tiểu Trương gia, hoa ở đây nhiều quá, cho dù bị tuyết lớn bao phủ, chúng vẫn ngoan cường sinh trưởng.” Hạo Thiên Chân nhìn những bông hoa trong tuyết trên mặt đất, không khỏi cảm thán.

“Những bông hoa này có lẽ là hoa nở trong tuyết, giống như hoa mai vậy, tuyết mai.” “Nhưng loại hoa này chắc rất hiếm thấy, thậm chí không có trong ghi chép.” Trương Thiên nhìn những bông hoa kỳ

lạ, nhẹ giọng nói.

Những bông hoa này, có bông màu đỏ, có bông màu tím.

Trông rất đẹp.

Dù mới ở bên ngoài đã có nhiều hoa như vậy, nếu đi vào trong, sẽ có bao nhiêu thứ, trong đầu Trương Thiên đã có hình ảnh.

"Vậy, chúng ta chẳng phải có thể nhìn thấy một biển hoa sao!" Vương Bán Nguyệt kinh ngạc kêu lên.

"Nếu không có gì bất ngờ, chắc là vậy." Hồ Bát Nhất cười nói.

"Tuy nhiên, nơi càng đẹp càng nguy hiểm, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút." Trương Thiên ở bên cạnh nhắc nhở một câu.

Mọi người cũng không lơ là cảnh giác.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Bàn Tử, hẻm núi đã thuận lợi đi qua.

Khi một tia sáng chiếu vào mặt mọi người, Trương Thiên biết, bọn họ chắc đã đến Mặc Thoát!

Cùng với ánh sáng chói mắt chiếu rọi, mọi người bất giác dùng tay che mắt.

Dần dần, khi đã thích ứng với ánh sáng, trong tầm mắt của mọi người xuất hiện một khung cảnh chấn động.

Chỉ thấy cảnh tượng trước mắt và trong tưởng tượng của họ không thể nói là giống hệt, chỉ có thể nói là hoàn toàn không liên quan.

Chỉ thấy trước mắt xuất hiện từng ngọn đồi nhỏ.

Tuyết trắng trên đồi đã lần lượt bắt đầu tan chảy, để lộ ra từng ngọn cỏ xanh non.

Còn trên thảo nguyên, từng đóa hoa đỏ nhỏ lần lượt xuất hiện.

Nụ hoa đỏ dưới nền tuyết trắng, trông càng thêm rực rỡ.

Không hề giống như mọi người tưởng tượng, trên đỉnh núi có rất nhiều nhà cửa.

Ngược lại, trên đỉnh núi, ngoài hoa ra, dường như không còn gì cả.

"Lão đại, không đúng rồi, theo lý mà nói không phải nên có trại sao?" Bàn Tử trợn to mắt, không khỏi hỏi.

Trương Thiên cũng cảm thấy kỳ lạ.

Theo lý mà nói sẽ có một ngôi làng mới đúng.

Lẽ nào mình tính toán sai?

"Có thể ở bên trong, nhưng chúng ta phải tìm được một biển hoa mới được." Trương Thiên nhìn thung lũng trước mắt nói.

Đúng vậy, xung quanh Mặc Thoát toàn là núi, đồi núi nối liền, cuối cùng tạo thành một thung lũng.

Thung lũng rất lớn, loại mà nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Nói xong, Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Lúc này Trương Khởi Linh cũng đang nhìn phong cảnh xung quanh.

Nhưng trong lòng y lại cảm thấy có chút quen thuộc.

"Có cảm giác quen thuộc không?" Trương Thiên hỏi.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu.

Từ khi ở trong yêu tháp, ký ức của Trương Khởi Linh hồi phục được một ít, Trương Thiên phát hiện, đầu óc của Trương Khởi Linh dường như ngày càng linh hoạt hơn.

Hơn nữa, Trương Khởi Linh dường như đã có một số cảm xúc của riêng mình, đây là điều Trương Thiên muốn thấy.

Trước đây, Trương Khởi Linh vì mất trí nhớ và lời nguyền, nên không có cảm xúc.

Cho dù đã trải qua mấy chuyện lớn, y vẫn không có tình cảm.

Nhưng bây giờ Trương Khởi Linh lại đang từ từ hồi phục.

Đây là điều Trương Thiên hy vọng nhìn thấy.

"Theo tôi." Đột nhiên, Trương Khởi Linh lên tiếng.

Thân ảnh y đi ở phía trước.

"Chuyện gì vậy?

Nhị ca vậy mà lại đi ở phía trước?" "Nếu bị người Mặc Thoát nhìn thấy, chẳng phải sẽ gõ trống la chiêng, pháo nổ vang trời chào đón sao." Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh vậy mà lại dẫn đường, trên mặt có chút kinh ngạc.

"Khải Toàn huynh, cậu dùng từ hay thật đấy, điểm này tôi phải học tập cậu." Vương Bán Nguyệt nói, gã này cảm thấy mình dùng từ không nhiều bằng Khải Toàn.

Vương Khải Toàn trên mặt lộ ra vẻ đắc ý.

"Đây là tuyệt chiêu của Bàn gia tôi, sao có thể tùy tiện học được chứ." Bàn Tử nói, bước chân nghênh ngang theo sau.

Trương Khởi Linh rất nhanh đã đến một ngọn đồi nhỏ.

Y ngẩng đầu nhìn về phía xa.

"Ở đằng kia." Trương Khởi Linh đứng trên đỉnh đồi nói.

Ánh mắt y nhìn về phía xa.

Trương Thiên ba bước làm hai đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

Ánh mắt thuận theo ánh mắt của Trương Khởi Linh nhìn đi.

Chỉ thấy ở phía xa, một ngôi làng nhỏ tàn phá xuất hiện trước mắt.

Mái nhà của làng, thậm chí cả phong cách kiến trúc đều rất cũ kỹ.

Thậm chí có những ngôi nhà còn ở trong hang động.

Nhìn từ xa, không thấy một làn khói bếp nào.

“Không đúng, theo lý mà nói, nhiệt độ này, những ngôi làng bình thường nên sẽ đốt lửa sưởi ấm, sao ngôi làng này trông có vẻ không đúng lắm.” “Trước đây khi chúng ta ở Đông Bắc, vào mùa đông trong làng đều sẽ đốt giường sưởi để sưởi ấm.” Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Ánh mắt anh ta nhìn về phía xa, mày nhíu lại.

Khi Hồ Bát Nhất ở Đông Bắc, khí hậu cũng rất khắc nghiệt, mọi người cũng dựa vào giường sưởi để sống.

Nhưng nhiệt độ ở đây không hề kém hơn Đông Bắc, nhưng lại không có giường sưởi, hơn nữa cũng không có người đốt lửa, điều này không hợp lý.

“Nơi này, dường như không có người ở nữa.” Trương Thiên nói.

Trong nháy mắt, mọi người có chút nghẹn lời.

“Sao có thể, đây là Mặc Thoát, không phải nói có cao nhân sao?

Tại sao lại không có người ở.” Hạo Thiên Chân nói.

Có chút không hiểu.

“Tôi cũng không rõ, nhưng chúng ta qua đó xem chắc sẽ có câu trả lời.” Trương Thiên lắc đầu, tỏ vẻ không rõ.

Trong lúc Trương Thiên thảo luận, Trương Khởi Linh đã đi ở phía trước.

Y dường như rất quen thuộc với đường đi ở đây, một đường tiến về phía trước.

Trương Thiên và mọi người nhìn nhau, vội vàng theo sau.

“Lão đại, tôi cảm giác Nhị ca sắp nhớ ra điều gì đó rồi.” Bàn Tử ở bên cạnh nói nhỏ.

“Ừm, tôi cũng có cảm giác này.” Trương Thiên gật đầu, dáng vẻ này của Trương Khởi Linh, hoàn toàn là đang đi trên bờ vực của ký ức.

Dáng vẻ có thể nhớ lại bất cứ lúc nào.

Chương 766

Không đến mười mấy phút, Trương Thiên và mọi người đã đến trước trại nhỏ đó.

Đoạn đường này tốc độ rất nhanh.

Trương Khởi Linh thậm chí còn muốn bay qua.

Trại này nằm ở giữa thung lũng.

Từ trong trại nhìn ra ngoài, đó là một dãy núi liên tiếp.

"Mẹ ơi, nơi này đã trở thành phế tích!" Vương Bán Nguyệt kinh ngạc kêu lên.

Trương Thiên trong mắt cũng có chút kinh ngạc.

Cả cái trại này, dường như đã trải qua một tai kiếp gì đó, nhà cửa toàn bộ sụp đổ, có nhà thì tứ phía thông gió, trông càng thêm tàn tạ không chịu nổi.

Xung quanh không có một ai, trông tổng thể trống rỗng.

Cổng trại dựng một tấm biển gỗ, trên đó khắc chữ Tạng.

"Mặc Thoát!" Nhìn hai chữ này, Trương Thiên hít một hơi.

"Xem ra nơi này đã gặp phải chuyện gì đó, nếu chúng ta may mắn, nói không chừng có thể tìm thấy biển hoa." Trương Thiên trầm giọng nói.

Vốn dĩ là đến tìm người thần bí đó.

Nhưng bây giờ xem ra, trại của người ta cũng không còn, người đó e là cũng không còn ở đây.

Nhưng điều khiến Trương Thiên tò mò là, một cái trại lớn như

vậy rốt cuộc tại sao lại biến thành thế này.

Từ quy mô của trại mà xem, nơi này có ít nhất hàng trăm người ở.

Không thể nào toàn bộ đều chết cả.

"Lẽ nào, có chuyện gì đó kinh khủng đã xảy ra?" Mang theo nghi hoặc trong lòng, Trương Thiên đi vào trong trại.

Nhà cửa được xây dựng lộn xộn.

Trông có vẻ hơi lộn xộn.

Lúc này Trương Khởi Linh đang đứng ở giữa trại.

Bọn họ tùy ý vào một ngôi nhà.

Ngôi nhà trông có vẻ hơi cũ nát, ngay cả mái nhà cũng thủng mấy lỗ lớn.

Gió lạnh từ trên mái nhà thổi loạn xạ.

Bên trong nhà trông càng thêm bừa bộn.

Trương Thiên nhìn cảnh tượng trong nhà, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Chỉ thấy trong nhà.

Đồ đạc bị gió thổi đổ.

Bên trong còn có một ít tuyết.

"Lão đại, trông có vẻ đã lâu không có người ở rồi." Bàn Tử ở bên cạnh nói.

Gã nhìn xung quanh, thân hình đi vào trong.

Trương Thiên thì nhìn lên trần nhà.

Chỗ này rõ ràng có dấu vết sửa chữa, nhưng dường như cuối cùng vẫn sụp đổ.

“Mẹ ơi!

Lão đại, mau đến đây!

Có người chết!” Đột nhiên, tiếng kêu của Bàn Tử vang lên.

Trương Thiên và mấy người khác nhìn nhau, vội vàng chạy qua.

Trong căn nhà bừa bộn, Trương Thiên tùy ý đá mấy cái bàn ra.

Khi nhìn thấy người trong nhà, Trương Thiên dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Chỉ thấy trong nhà, một người gầy gò, quấn một chiếc chăn bông lớn đang ngồi im lặng trên giường.

Dưới giường là một đống than củi, hiển nhiên là củi đã cháy hết.

Còn dưới chiếc chăn bông, khuôn mặt tái nhợt gầy gò đó khiến Trương Thiên trong lòng chấn động.

“Gã này có lẽ không phải bị chết rét, mà là chết đói!” Nhìn gã đã chết, Trương Thiên trầm giọng nói.

“Chết đói?

Sao có thể, trại này nhiều người như vậy, sao lại có người bị chết đói, tệ nhất cũng có thể lên núi săn bắn chứ.” Hạo Thiên Chân nói.

“Mọi người còn nhớ lời ông lão trước đó nói không?” Đột nhiên Trương Thiên nói.

Trong nháy mắt, mọi người dường như đã nghĩ đến điều gì đó, không khí trở nên có chút nặng nề.

Theo lời ông lão trước đó.

Tuyết lớn phong sơn, cộng thêm tuyết lở, Mặc Thoát đã bị cách biệt với thế giới bên ngoài.

Con đường lúc Trương Thiên và họ đến, và tốc độ di chuyển, đều

chứng minh rằng, Mặc Thoát chỉ có duy nhất một con đường để đi.

Nhưng con đường này lại nối liền với yêu tháp chín tầng.

Điều này cũng chứng minh rằng.

Người Mặc Thoát bị mắc kẹt đến chết ở đây.

Vào mùa đông, không còn thảo nguyên, đàn cừu của họ có lẽ bị chết đói, hoặc bị chết rét.

Nhưng Trương Thiên không hiểu, theo lý mà nói, một con cừu có thể ăn được mấy tuần, lẽ nào ở đây không có người chăn nuôi sao?

Đột nhiên, Trương Thiên nhìn về phía những ngọn núi lớn xung quanh.

Nơi này có lẽ thật sự không có người chăn nuôi, núi non quá nhiều, gia súc không dễ sinh tồn, cộng thêm thảo nguyên có thể ở bên ngoài núi, bọn họ không ra ngoài được.

"Nghe nói, phong sơn, tuyết lở, Mặc Thoát đã mấy năm không có liên lạc với thế giới bên ngoài, trong bao nhiêu ngày đó, có lẽ thứ có thể ăn đã ăn hết rồi." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn đại khái cũng đã nghĩ ra tại sao Mặc Thoát lại biến thành thế này.

"Thảo nào lúc chúng ta đến không có một ai, hóa ra là như vậy." "Lão đại, tục ngữ nói, chết no còn hơn chết đói, những người này cũng đáng thương thật." Bàn Tử ở bên cạnh nói.

Trương Thiên gật đầu, câu nói xưa nói rất hay, ma đói cho dù chết đói, sau khi chết cũng sẽ phải chịu đựng sự dày vò vô biên.

Đó là một loại dày vò luôn ở trong trạng thái đói khát.

Tất nhiên, đây chỉ là truyền thuyết.

Nhìn người chết cứng và gầy gò trước mắt, Trương Thiên lắc đầu, nhẹ nhàng vén chăn bông lên.

Chỉ thấy trong chăn bông, còn có một đứa trẻ.

Đứa trẻ cũng mặt đỏ tai hồng, trông về cơ bản giống hệt người lớn trước mắt.

Trương Thiên thở dài, một ngọn lửa bùng lên trong tay hắn.

"Thi cốt không thể không chôn được." Lẩm bẩm, Trương Thiên dùng lửa thiêu hủy hai thi thể.

Trên giường sưởi để lại một ít tro cốt.

Trương Thiên bảo Bàn Tử và mấy người khác thu thập tro cốt, sau đó chôn ở bên ngoài ngôi nhà nhỏ.

Đây cũng xem như là làm việc thiện, hơn nữa công đức rất lớn.

Giúp người thu dọn thi thể, bản thân đã là một việc cực kỳ có công đức.

Sau khi làm xong mọi việc, Trương Thiên nhìn về phía trại trước mắt.

"Mọi người phân tán ra xem các nhà khác, nếu tình hình các nhà khác cũng giống như ở đây, thì cùng nhau thu dọn thi thể." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Mọi người đều gật đầu.

Sau đó thân ảnh mọi người bắt đầu phân tán ra, mọi người cũng bắt đầu đồng thời đi tìm kiếm ở các nhà khác.

Rất nhanh, cùng với việc tìm kiếm từng căn nhà, Trương Thiên và mọi người tìm thấy đến mấy cái thi thể đã chết cứng.

Đồng thời cũng hỏa táng.

Nhìn ngôi làng yên tĩnh trước mắt, Trương Thiên thở dài một hơi, bây giờ khoa học kỹ thuật chưa phát triển.

Nếu là thế giới tương lai phát triển, những người này hoàn toàn có thể tránh được tai nạn.

Nhưng không còn cách nào khác, bây giờ nước Hạ vẫn còn trong giai đoạn đầu cải cách.

Chương 767

“Lão đại, tổng cộng phát hiện được gần một trăm người, đã xử lý toàn bộ.” “Chỗ đó thì vẫn chưa đi kiểm tra.” Bàn Tử chỉ vào ngôi nhà nhỏ cách đó không xa.

Cả ngôi làng đều được xây dựng trên một ngọn đồi nhỏ, từng căn nhà không được ngay ngắn lắm, trông giống như những thửa ruộng bậc thang.

Chính vì vậy, Trương Thiên và mấy người đã tìm kiếm hết các nhà ở phía dưới, nhưng phía trên thì chưa kiểm tra chút nào.

“Phía trên này, có lẽ là làng, hoặc nhà của tộc trưởng, có thể có manh mối.” Tuyết Lỵ Dương nhìn ngôi nhà ở trên đỉnh, trông có vẻ tốt hơn một chút so với phía dưới, và nói.

Ngôi nhà này về tổng thể cao hơn các nhà khác, và nhà được xây dựng tương đối tốt hơn.

Vì vậy có lẽ cũng là của một người có địa vị.

“Lão đại, anh nói xem, nơi này có thể có người sống sót không?” “Dù sao, người có thế lực, chắc chắn sẽ tích trữ của cải.” Bàn Tử ở bên cạnh hỏi.

“Khả năng không lớn, nhưng đi xem là biết.” Trương Thiên nói.

Cho dù có đồ ăn, nhưng trong hoàn cảnh này, khả năng sống sót cũng rất nhỏ.

Nhưng bất cứ chuyện gì cũng có kỳ tích xảy ra, nói không chừng thật sự bị Bàn Tử nói trúng cũng không chừng.

Trương Khởi Linh đi ở phía trước, bước chân y vững vàng, trên mặt cũng không nhìn ra chút biểu cảm nào.

“Lão đại, bước chân của Nhị ca, chắc là đang vội.” Bàn Tử nhỏ giọng nói.

Dựa vào nhiều năm đồng hành, Bàn Tử có thể nói là rất hiểu Trương Khởi Linh.

Cho dù Trương Khởi Linh đánh rắm, Bàn Tử e là cũng có thể đoán được buổi trưa ăn gì.

“Nói vậy là sao?” Trương Thiên nhìn Bàn Tử.

Gã này, khả năng quan sát cũng khá mạnh, tâm tư của Trương Khởi Linh gã này có thể nhìn ra ngay lập tức.

Quả nhiên, hai người này mới là cặp đôi chính sao?

“Lão đại, bước chân của Nhị ca trước đây đều đi sau chúng ta, cho Bàn gia cảm giác an toàn.” “Nhưng Nhị ca bây giờ đi ở phía trước, giống như Bàn gia tìm được hoa cô nương, tính chất là giống nhau.” “Trong lòng có thể là nóng lòng không đợi được, hoa cành run rẩy.” Bàn Tử vẻ mặt tự tin, thậm chí còn tưởng tượng.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Từ hình dung này, cậu học từ ai vậy.

Trương Khởi Linh nghe lời Bàn Tử, không khỏi đi chậm lại một chút.

“Lão đại anh xem, Nhị ca chột dạ rồi.” Bàn Tử thấy vậy càng thêm kích động.

Trương Thiên suýt nữa thì cười phá lên.

Bàn Tử gã này, đúng là khắc tinh mà.

Tuyết Lỵ Dương và những người khác ở phía sau nín cười.

Hành động nhỏ này của Trương Khởi Linh đều bị Bàn Tử bắt

được, mà gã này còn có thể mặt không đổi sắc, đúng là tuyệt vời.

Trương Khởi Linh lúc này tăng tốc cũng không được, đi chậm cũng không xong, quả thực có chút khó xử.

"Được rồi Bàn Tử, khả năng quan sát của cậu không tệ, nói rất hay, lần sau không được nói nữa." Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái, không nói gì thêm.

Rất nhanh, mọi người leo lên một dãy núi nhỏ.

Trên ngọn đồi nhỏ này, một ngôi nhà gỗ xuất hiện.

Ngôi nhà không quá nát, mái nhà thậm chí không có lỗ thủng, trông vẫn còn rất chắc chắn.

Từ tình hình tổng thể của ngôi nhà mà xem, rất rõ ràng, ngôi nhà này là một trong số ít những ngôi nhà bình thường, và còn tốt.

"Lão đại, ngôi nhà này tốt hơn nhiều so với những ngôi nhà ở dưới." Bàn Tử nhìn kiến trúc trước mắt nói.

Gã nghênh ngang đi đến cửa nhà.

Cửa phòng trông có vẻ rất cũ kỹ, tấm gỗ trên đó còn có một số lỗ thủng.

Trông cũng đã lâu không có người ở.

Bàn tay mập của Bàn Tử đặt lên cửa gỗ, nhẹ nhàng đẩy một cái, một tiếng "két" vang lên.

Ngay sau đó, cửa phòng được nhẹ nhàng mở ra.

Một luồng hơi lạnh ập đến.

Trương Thiên nhìn sắc trời.

Lúc này mặt trời đã lặn, cả trại dường như cũng tối đi không ít.

"Lão đại, trong nhà này trông khá sạch sẽ, không hổ là nhà lớn,

ngôi nhà này cũng khác người khác." Bàn Tử cảm thán một câu, gã này giống như về nhà mình vậy, đi nghênh ngang trong nhà.

Trong nhà có một số đồ đạc cũ kỹ, còn trên tường, Trương Thiên nhìn thấy rất nhiều bức tranh được vẽ bằng mực gì đó không rõ.

Từ những hình ảnh này có thể thấy một Mặc Thoát vô cùng xinh đẹp.

Vô số đóa hoa nở rộ, còn trong hoa, có vô số dân làng đang tận hưởng hương thơm của hoa.

Mỗi một hình ảnh này đều rất có ý nghĩa.

Trương Khởi Linh không nhìn xung quanh, y thì từ từ đi vào trong nhà.

"Xin chào." Đột nhiên, trong lúc mọi người đang thưởng thức bài trí trong nhà, đột nhiên, Trương Khởi Linh ở trong nhà lên tiếng.

Bàn Tử bị dọa giật mình, gã này suýt nữa thì nhảy dựng lên.

"Vãi chưởng, Nhị ca, anh đừng dọa tôi, anh đang nói chuyện với ai vậy." Bàn Tử kinh ngạc kêu lên, còn Trương Khởi Linh thì không nhìn gã.

Ánh mắt y lại cứ mãi nhìn chằm chằm vào một con búp bê vải bên giường.

Con búp bê được làm từ vải thô và chỉ thô khâu lại, trông có chút kỳ quái.

Nó không có mắt, đầu rất to, vẻ ngoài dị thường quỷ dị.

Sau khi Trương Khởi Linh lên tiếng, con búp bê rõ ràng đã run lên.

Trương Thiên cũng bước tới.

Khi nhìn thấy con búp bê, Trương Thiên liền hiểu rõ, bên trong này

rất có khả năng ẩn giấu một quỷ hồn.

Hơn nữa, thực lực của quỷ hồn này vẫn chưa rõ.

Dù sao nếu thực lực không cao, Trương Thiên đã có thể cảm nhận được.

Nhưng mãi đến bây giờ Trương Thiên mới phát hiện, điều đó chứng tỏ thứ bên trong không hề tầm thường. "Ha ha, không ngờ vẫn bị cậu nhận ra." "Khởi Linh, lâu rồi không gặp." Bên trong búp bê vang lên tiếng cười sang sảng.

Ngay sau đó, một bóng đen cũng từ trong búp bê tuôn ra.

Khi bóng đen xuất hiện, cả căn phòng dường như lạnh đi rất nhiều.

Trong mắt hắn ta ánh lên một tia cười.

Gương mặt của bóng đen cũng dần dần hiện ra.

Một người đàn ông trung niên râu đen, mặc tạng bào xuất hiện trước mặt mọi người. "Ông ta có vẻ quen biết Trương Khởi Linh." Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh nói nhỏ.

Hạo Thiên Chân gật đầu, trong mắt cậu cũng lộ vẻ tò mò.

Trương Thiên khóa chặt ánh mắt vào bóng đen này.

Rất rõ ràng, người này có lẽ chính là vị Thượng sư trong truyền thuyết trước đó.

Là một cường giả người Tạng, thậm chí có thể cưỡng ép nối mạng cho Bạch Mã thêm ba ngày.

Nhưng Trương Thiên không hiểu, tại sao ông ta lại xuất hiện ở đây, và còn trong bộ dạng này.

Theo lý mà nói, ông ta không nên chết mới phải. "Ừm." Trương

Khởi Linh gật đầu, y dường như đã nghĩ ra điều gì đó. "Lão già, ông là ai?" Bàn Tử ở bên cạnh lên tiếng không chút kiêng dè.

Cái gã này, trước giờ luôn dũng cảm như vậy. "Cái thằng nhóc béo này, chẳng có chút lễ phép nào cả." "Ta là Thượng sư ở đây." Thượng sư lên tiếng.

Nói xong, ông ta nhìn về phía Trương Thiên. "Trong cơ thể cậu đang chảy dòng máu giống hệt nó, hai người các cậu chắc là cùng một tộc nhỉ?" Thượng sư nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên sờ sờ má. "Chắc vậy, chúng tôi đều họ Trương." Trương Thiên nói.

Chương 768

"Vậy à, các cậu cũng thấy rồi đó, bây giờ Mặc Thoát đã bị tuyết lớn phong tỏa, vô cùng nguy hiểm, các cậu đến đây có việc gì?" Thượng sư nhìn về phía nhóm Trương Thiên.

Trương Thiên mỉm cười. "Lòng ngài ắt đã rõ, mong Thượng sư ra tay giúp đỡ." Trương Thiên vừa nói vừa kính cẩn cúi đầu.

Bóng đen kia tỏ vẻ hứng thú nhìn Trương Thiên.

Thằng nhóc này, tâm tư cũng thật kín kẽ.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng nhìn bóng đen trước mặt, họ không cảm nhận được thực lực của gã này, nhưng từ khí thế của gã, e rằng thực lực cũng không tầm thường. "Thằng nhóc nhà cậu, thôi được, ta sẽ kể cho các cậu nghe một câu chuyện." Bóng đen nói, hai tay chắp sau lưng.

Rồi từ từ cất lời. "Trước kia, có một lần thiên khiển giáng xuống, chỉ có tế lễ mới có thể hóa giải nguy nan, mà người bị đem đi tế chính là một thiếu nữ tròn mười tám tuổi." "Thiếu nữ bị tế cho Diêm Vương, được đưa đến giữa những đóa Tạng Hải Hoa." "Thế nhưng, sau đó thiếu nữ được cứu, lại qua lại với một người đàn ông ngoại tộc, và sinh ra một bé trai." Thượng sư kể.

Trương Thiên cũng biết đó là câu chuyện gì.

Đây là câu chuyện liên quan đến sự ra đời của Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh, nghe rất chăm chú.

Y mơ hồ cảm nhận được rằng những chuyện này có liên quan đến mình. "Chuyện của đứa bé trai đương nhiên không thể giấu được người trong tộc, cũng không giấu được gia tộc của người đàn ông

kia." "Gia tộc phương Nam dự định đưa đứa trẻ vừa mới sinh đi." "Nhưng đứa trẻ sau khi bị đưa đi, được nuôi dưỡng ở phương Nam chắc chắn sẽ trở nên vô cảm, mà người phụ nữ kia không muốn nhìn con mình như vậy, cô ấy thà chết cũng không chịu." "Cuối cùng, đứa bé trai bị đưa đi, còn người phụ nữ đã đạt được thỏa thuận với một vị thiên sư, cô ấy được chôn dưới những đóa Tạng Hải Hoa." Thượng sư liên tục kể.

Bàn Tử sờ sờ má. "Lão già, câu chuyện của ông, không phải là đang kể về Nhị ca đấy chứ?" "Nghe có vẻ lạ nhỉ, cậu nói xem, Nhị ca." Bàn Tử lẩm bẩm, Trương Khởi Linh không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào vị Thượng sư trước mặt. "Người trong câu chuyện này là ai không quan trọng, quan trọng là, đứa trẻ đó bây giờ đã trở về." Thượng sư nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Ý của ông ta đã rất rõ ràng, Trương Khởi Linh chính là đứa trẻ đó, và câu chuyện về đứa trẻ cùng người mẹ chính là câu chuyện thời thơ ấu của y.

Lòng Trương Khởi Linh chấn động, một luồng ký ức kỳ lạ bắt đầu ùa vào. "Trước đây, có phải tôi đã từng đến đây?" Trương Khởi Linh lên tiếng.

Y dường như đã có một vài ký ức.

Lão thiên sư mỉm cười. "Đã từng đến, nhưng cũng như chưa từng đến." "Cậu không vào trong, cũng không gặp được cô ấy." Thượng sư nói, ông ta đi một vòng xung quanh. "Tất cả đều là duyên phận, có lẽ do chuyện năm đó làm quá tuyệt tình, bây giờ người trong tộc đã chết hết cả rồi, đây có lẽ chính là thiên khiển." "Mà cậu lại đến vào lúc này, cũng là một loại duyên phận, có lẽ, lần này cậu có thể thuận lợi đi vào." Thượng sư nói, ánh mắt nhìn ra ngoài. "Ông có thể giữ người ta lại ba ngày, tại sao không thể cứu giúp người trong trại?" Trương

Thiên nghi hoặc nhìn Thượng sư. "Thiên mệnh khó trái, cho dù cậu có cản được lần này, thì vẫn còn vô số lần khác." "Nhân quả tuần hoàn, ta cũng bất lực." Thượng sư thở dài.

Rất rõ ràng, ông ta cũng không có cách nào.

Trương Thiên cũng là người tu đạo, cũng hiểu ý của Thượng sư khi nói câu này.

Có những thứ vốn dĩ là vậy, trong cõi u minh đã được định sẵn, rất khó thay đổi. "À phải rồi, Thượng sư, ông có thể cho chúng tôi biết vị trí của Tạng Hải Hoa không?" "Chúng tôi phải đi xem Tạng Hải Hoa trông như thế nào." Bàn Tử ở bên cạnh nói.

Ánh mắt gã nhìn vị Thượng sư trước mặt. "Tạng Hải Hoa, đó là một loài hoa thần thánh, tinh khiết, không chút tì vết, nó nở bên trong Mặc Thoát, giữa núi non sông ngòi." "Nó rất đẹp, nhưng cũng rất nguy hiểm.

Tạng Hải Hoa, còn được gọi là Táng Hồng Hoa, nếu các cậu muốn đi, phải chuẩn bị tâm lý cho tốt." Thượng sư liên tục nói.

Nhóm Trương Thiên gật đầu.

Trương Thiên nhìn vị Thượng sư trước mặt.

Hắn không rõ tại sao Thượng sư lại nói cho họ nhiều như vậy.

Theo lẽ thường tình và đạo lý mà nói, một người có thể dốc hết ruột gan ra nói với bạn nhiều như vậy, chắc chắn phải có nguyên nhân. "Tạng Hải Hoa rất nguy hiểm sao?" "Nó có tác dụng đặc biệt gì không?" Shirley Dương hỏi.

Thượng sư mỉm cười. "Chuyện này ta không thể nói nhiều được, các cậu đến đó sẽ biết." "Được rồi, lời của ta chỉ có vậy thôi, nếu các cậu muốn đến Tạng Hải Hoa, thì cứ đi thẳng vào trong từ phía trại, mọi chuyện sẽ tự khắc rõ ràng." Thượng sư nói xong, thân hình lóe

lên, lại một lần nữa biến mất trong phòng.

Trương Thiên hơi cau mày.

Mọi người vừa mới nói chuyện vui vẻ, sao đột nhiên lại không nói nữa.

Hay là ông ta cũng nhận ra mình đã nói quá nhiều?

Trong lòng nghĩ vậy, Trương Thiên cũng giữ một chút cẩn trọng. "Lão đại, chúng ta có đi bây giờ không?" Bàn Tử nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên lắc đầu.

Bây giờ đã là buổi tối, đi lúc này không khác nào tăng thêm độ khó.

Vì vậy Trương Thiên định đợi đến sáng mai mới đi. "Bây giờ muộn quá rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút, đợi mai hãy đi." "Ý kiến mọi người thế nào?" Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Chủ yếu là Trương Khởi Linh, nếu y không vội thì hoàn toàn có thể để đến ngày mai.

Trương Khởi Linh gật đầu, không nói gì thêm, chỉ đi đến phòng khách bên cạnh, từ từ ngồi xuống.

Trương Thiên hiểu rõ trong lòng, lúc này Trương Khởi Linh chắc đang rất rối bời, trong lòng y hẳn cũng có một luồng cảm xúc kỳ lạ.

Trong phòng khách của căn nhà nhỏ, mọi người ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Xung quanh thỉnh thoảng lại có một cơn gió lạnh thổi qua.

Hơi lạnh lan tỏa khắp nơi, nhưng mọi người cũng không để ý mà nhắm mắt dưỡng thần.

Trong tình huống này, chuyên tâm tu luyện chắc chắn là không thể.

Chỉ có thể tu dưỡng một chút trên cơ sở hiện có.

Bàn Tử lại là một ngoại lệ, gã này nằm trên đất một lúc đã ngủ thiếp đi.

Gã đó ngủ còn nhanh hơn bất kỳ ai.

Cùng lúc nhóm Trương Thiên nghỉ ngơi, trong dãy núi xung quanh Mặc Thoát.

Từng luồng sương trắng bắt đầu lan tỏa.

Từng đám sương mù trườn qua ngọn đồi nhỏ, lan ra bốn phía.

Rất nhanh, sương trắng đã bay đến ngôi làng nhỏ.

Bên cửa sổ bắt đầu có một chút sương mù lan vào.

Cùng với sự xuất hiện của sương mù, Trương Thiên cũng từ từ mở mắt ra. "Sao lại có sương mù thế này?" Hạo Thiên Chân nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dưới màn đêm đen kịt, một lớp sương mờ ảo đã bao trùm cả ngôi làng. "Đây chắc là do một loại khí hậu nào đó gây ra, cẩn thận trong sương có độc." Shirley Dương ở bên cạnh nói, cô cũng bất giác che mũi lại. "Tại sao loại sương mù này tôi lại không cảm nhận được chút khí tức nào, thậm chí nó xuất hiện lúc nào chúng ta cũng không hề hay biết." Giọng khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên, hắn có chút nghi ngờ về lớp sương trước mặt. "Để tránh nguy hiểm, mọi người cứ đeo mặt nạ phòng độc vào trước đi." Trương Thiên cũng không rõ lai lịch của lớp sương trước mặt, nhưng để cho an toàn, hắn vẫn lấy mặt nạ phòng độc ra.

Sau đó cả nhóm cũng đeo mặt nạ lên, Bàn Tử ngủ say như chết, chỉ đành để người khác đeo giúp.

Sau khi đeo mặt nạ, Trương Thiên mới đứng dậy đi ra ngoài căn

nhà nhỏ.

Đứng bên ngoài, một thế giới trắng xóa hiện ra trước mắt.

Những căn nhà nhỏ trong làng đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa, giống như biển mây trên núi, che phủ hết tất cả những thứ bên dưới. "Đây không phải là nguyên nhân tự nhiên." "Bên kia hình như có mấy bóng đen." Giọng khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Tay hắn chỉ về phía trung tâm màn sương xa xa.

Khi mọi người nhìn qua, quả nhiên, ở trung tâm màn sương, mấy bóng đen kịt không thể nhìn rõ hình dạng xuất hiện trước mắt.

Bóng đen trông có vẻ khá cao lớn, dường như còn đang khẽ di chuyển.

Trong sương mù cũng không có ánh trăng, lại thêm tầm nhìn bị cản trở, mọi người cũng không nhìn rõ đó là gì. "Bóng đó trông khá giống người." Giọng Shirley Dương vang lên.

Chương 769

Trương Thiên cũng cảm thấy bóng đen trước mặt có chút giống người, nhưng lại không nói rõ được.

Chỉ là một cảm giác rất mơ hồ.

Đột nhiên, Vương Bán Nguyệt chỉ về một phía hét lên. "Mau nhìn bóng đen kia!" "Đó không phải là người chúng ta phát hiện trong căn nhà đầu tiên sao?

Nhìn tay người đó hình như còn dắt theo một đứa trẻ!" Tiếng hét kinh ngạc của Vương Bán Nguyệt vang lên.

Giọng nói kích động đó khiến ánh mắt của Trương Thiên và những người khác đều tập trung lại.

Trương Thiên nhìn về phía vị trí mà Vương Bán Nguyệt nói.

Khi nhìn thấy bóng đen kỳ quái đó, Trương Thiên cũng sững sờ, giống như cậu ta nói, bóng đen trước mặt có thân hình rất thon dài.

Trên tay còn dắt theo một bóng đen rất nhỏ.

Nhìn như vậy, quả thực giống với tình huống đã thấy trước đó. "Chẳng lẽ, những người đó vẫn còn sống trong sương mù sao?" Giọng kinh ngạc của Shirley Dương vang lên.

Trương Thiên cũng hơi cau mày.

Theo tình hình trước đó, những người này đều chết đói hoặc chết cóng.

Nhưng theo lý mà nói, người bình thường đáng lẽ đã sớm bị đưa đi rồi, tại sao vẫn còn tồn tại. "Chắc là do sương mù." Trương Thiên lẩm bẩm, trong tay hắn đã lấy ra một cây phất trần.

Một khi có vấn đề, Trương Thiên sẽ chuẩn bị ra tay ngay lập tức.

Trong tầm mắt, những bóng đen cũng ngày một gần hơn.

Cùng lúc đó, từng luồng gió lạnh kỳ lạ cũng nối đuôi nhau ập đến. "Những bóng đen đó hình như đang tiến về phía chúng ta." Vương Bán Nguyệt nói, vẻ mặt cũng căng thẳng.

Họ vẫn chưa rõ thực lực của những gã này, nên cũng không dám quá lơ là.

Rất nhanh, các bóng đen dần dần đến trước mặt nhóm Trương Thiên.

Khi Trương Thiên nhìn thấy diện mạo của những bóng đen đó, hắn liền sững người.

Những bóng đen này có phần quá kỳ quái.

Chỉ thấy trên mặt người đó dường như có đầy rễ cây, ngay cả trên người cũng nở đầy hoa.

Lúc này người đó đã không còn là người nữa, mà là một con quái vật bị chiếm giữ bởi từng đóa hoa. "Mẹ ơi, đây là cái thứ gì vậy." Tiếng hét kinh ngạc của Vương Bán Nguyệt vang lên.

Trong mắt cũng lộ vẻ không thể tin nổi.

Đây còn được coi là người sao? "Đây chắc là bị một loại hoa nào đó khống chế linh hồn, đừng căng thẳng." "Thực lực của những thứ này có vẻ không mạnh." Trương Thiên liếc nhìn một cái rồi đưa ra kết luận.

Những con quái vật này trông rất đáng sợ nhưng cảm giác chung mà chúng mang lại cho Trương Thiên là, cao thủ cấp Tông Sư trở lên có thể dễ dàng hạ gục.

Quả nhiên, Trương Thiên vừa nói xong, gã đó đã lao tới.

Gương mặt người đó lộ vẻ đau đớn, ngay sau đó há to miệng, một sợi dây leo từ trong miệng vươn ra, quấn về phía Trương Thiên.

Dường như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. "Trương đại ca, cẩn thận." Shirley Dương thấy vậy vội vàng lên tiếng.

Trương Thiên lại không vội, chỉ thấy hắn vung tay, sợi dây leo đang quấn tới liền bị một ngọn lửa xanh thiêu rụi.

Cảm nhận được nguy hiểm, con quái vật dường như có chút sợ hãi.

Nhưng cũng chỉ trong thoáng chốc, ngay sau đó, miệng con quái vật phát ra một tiếng gầm rú, đứa nhỏ bên dưới nó như phát điên lao tới.

Trên đầu đứa nhỏ có một đóa hoa, trông rất hung dữ.

Mà gân xanh trên mặt nó đã biến đổi, biến thành dây leo. "Bọn họ có lẽ đã bị những dây leo, hoa lá này giam cầm." "Chúng ta có thể giúp họ giải thoát." Trương Thiên nhìn sơ qua, cũng đoán ra được một vài chuyện.

Trương Khởi Linh đứng một bên, y không có ý định ra tay.

Với những thứ đơn giản này, y không cần phải ra tay. "Tại sao họ lại biến thành như vậy?" "Giống như người chết sống lại vậy." Shirley Dương hỏi.

Thứ này, trông thực sự quá kỳ quái. "Có lẽ là do những đóa hoa kia gây ra, nhưng tại sao ở đây lại đột nhiên có sương mù, thật kỳ lạ." Giọng Hồ Bát Nhất vang lên.

Trương Thiên nhìn về phía xa. "Chắc là từ trong thung lũng truyền ra, đợi ngày mai chúng ta đi xem thử, nhưng trước hết hãy giải quyết những thứ này đã." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía gã trước mặt.

Đứa nhỏ đã lao tới, Trương Thiên giơ đao chém xuống, ngay sau đó, đóa hoa trên đầu đứa nhỏ bị Trương Thiên chém đứt.

Cùng với việc đóa hoa rơi xuống, cơ thể đang lao tới của đứa nhỏ cũng chậm lại, dần dần biến thành một đống dây leo rơi trên mặt đất. "Điểm yếu của chúng chắc là đóa hoa trên người, mọi người đánh rụng hoa là được." Trương Thiên hét lên.

Mọi người cũng bắt đầu hành động.

Gần như toàn bộ người trong thôn đều biến thành bóng đen.

Từng người một lang thang trong làng.

Thân hình nhóm Trương Thiên hóa thành những lưỡi kiếm sắc bén, không ngừng xuyên qua giữa vô số bóng đen.

Khoảng một giờ sau, sương mù dần tan, nhóm Trương Thiên đứng bên cạnh căn nhà nhỏ.

Nhìn xuống đất, trên mặt đất chỉ còn lại một vài đóa hoa kỳ lạ.

Ngoài ra không còn gì khác, thậm chí cả dây leo cũng biến mất. "Đúng là một nơi kỳ lạ." Vương Bán Nguyệt lẩm bẩm một câu, mọi người đi về phía căn nhà nhỏ.

Trương Thiên định hỏi lại vị Thượng sư kia, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra. "Chúng ta đi hỏi gã đó xem, rốt cuộc trong trại này đã xảy ra chuyện gì." Trương Thiên lên tiếng. "Nhưng mà, gã đó, hình như không muốn nói nhiều nữa." Vương Bán Nguyệt gãi đầu.

Trương Thiên mỉm cười bí hiểm. "Yên tâm, tôi có cách." Trương Thiên rất tự tin.

Sau khi hắn nói xong, mọi người lại quay trở lại căn nhà nhỏ.

Vẫn là con búp bê kỳ quái đó.

Nhưng lúc này nhóm Trương Thiên đã có cảm giác quen thuộc

hơn. "Thượng sư, mời ngài ra ngoài một chút, chúng tôi có chuyện muốn nói với ngài." Trương Thiên từ từ lên tiếng.

Sau khi hắn nói xong, một bóng đen lại từ trong búp bê tuôn ra.

Thượng sư nhìn về phía nhóm Trương Thiên. "Ta biết cậu muốn hỏi gì, nhưng ta cũng có nguyên tắc của mình, những chuyện này ta sẽ không nói nhiều." Ông ta nói xong định rời đi.

Trương Thiên thấy vậy vội vàng lên tiếng. "Thượng sư tiên sinh, tôi có thứ ngài cần, chúng ta làm một cuộc giao dịch thì sao." Trương Thiên nói, hắn trực tiếp lấy ra một viên đan dược.

Sau khi viên đan dược được lấy ra, bóng đen của Thượng sư vốn định rời đi lập tức quay trở lại. "Đây là Hồn Đan?

Thằng nhóc, cậu kiếm đâu ra thế, thứ này hiếm lắm đấy." Nhìn thấy Hồn Đan, vị Thượng sư này như bị tiêm máu gà, lập tức có tinh thần.

Trương Thiên sờ sờ má, sớm biết vậy đã dùng Hồn Đan ngay từ đầu, đỡ phải phiền phức như vậy. "Thượng sư, ngài đừng hỏi những chuyện này nữa, chỉ cần ngài trả lời tôi vài câu hỏi, thứ này sẽ là của ngài." Trương Thiên nói.

Thượng sư ho khan một tiếng. "Ông xem tôi giống loại người đó sao?

Dù gì tôi cũng là người có thực lực siêu quần, sao có thể sa sút đến mức bị một viên Hồn Đan chi phối được chứ?" Thượng sư nói, mặt càng ngẩng lên.

Chương 770

Dáng vẻ đó như thể đang nói, ta là người cao ngạo có thực lực, sao có thể để mắt đến thứ này của ngươi.

Đối với điều này, Trương Thiên cũng có cách. "Thượng sư đại nhân, nếu tôi không đoán sai, thực lực của ngài chắc đã bị trọng thương, chỉ có thể tạm bợ trong con búp bê này để duy trì sự sống." "Ngài cũng không muốn chết, không phải vì ngài sợ chết, mà là sợ sau khi chết sẽ giống như những kẻ bên ngoài, biến thành loại quái vật không có ý thức." Trương Thiên liên tục nói.

Mỗi một câu nói ra đều khiến sắc mặt của vị Thượng sư trước mặt biến đổi.

Ông ta nhìn Trương Thiên như nhìn quái vật.

Ông ta không ngờ, chỉ trong một hiệp, Trương Thiên đã biết được suy nghĩ trong lòng ông ta.

Loại người này Thượng sư chưa từng gặp qua.

Mà điều ông ta không biết là, Trương Thiên thậm chí đã tưởng tượng ra nhiều hơn thế.

Những điều này đều là do Trương Thiên suy luận ra.

Khi mới đến, Thượng sư nói rất nhiều, thậm chí có thể nói là thao thao bất tuyệt.

Nhưng đột nhiên, gã này lại không nói nữa, Trương Thiên đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Sau đó là những màn sương mù vừa rồi, cộng thêm dáng vẻ của Thượng sư khi nhìn thấy Hồn Đan, khiến Trương Thiên càng có thêm phỏng đoán.

Bây giờ, dáng vẻ của Thượng sư đã đủ để chứng minh, những phỏng đoán này của Trương Thiên không nghi ngờ gì đều đúng cả. "Cậu uy hiếp ta?" Trên mặt Thượng sư không nhìn ra biểu cảm gì. "Không phải uy hiếp ngài, mà là bàn chuyện hợp tác với ngài.

Tôi có thể đảm bảo, cho ngài đủ lượng Hồn Đan, đồng thời cũng có thể đảm bảo ngăn chặn được thứ mà ngài lo lắng." "Đương nhiên tiền đề là, ngài phải cho tôi biết mọi tình hình." Trương Thiên nói.

Lúc này, biểu cảm của vị Thượng sư trước mặt đang thay đổi với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "Cậu có thực lực đó không?" Thượng sư nói, ánh mắt còn đánh giá Trương Thiên một lượt.

Theo ông ta thấy, trong nhóm này có lẽ chỉ có Trương Khởi Linh có thực lực đó, còn thực lực của Trương Thiên thì ông ta không nhìn thấu, chắc cũng không mạnh lắm.

Trương Thiên mỉm cười, Yêu Tháp còn qua được, còn lo lắng một cái Mặc Thoát sao?

Rõ ràng Trương Thiên có đủ tự tin. "Nói thế này đi, chúng tôi vừa mới từ trong Yêu Tháp đi ra." Trương Thiên nói.

Sau khi hắn nói xong, Thượng sư lập tức sững sờ.

Ông ta không thể tin được nhìn Trương Thiên.

Phải biết rằng, cho dù núi bị phong tỏa, không thể ra ngoài, người trong làng cũng không dám đi ra từ phía Yêu Tháp.

Mà Trương Thiên lại trực tiếp đi vào từ bên đó, đây phải lợi hại đến mức nào?

Thượng sư nuốt nước bọt, ông ta thực sự không thể tưởng tượng được, Trương Thiên làm cách nào mà ra được. "Nếu đúng là như vậy, ta chấp nhận đề nghị này của cậu." Thượng sư trực tiếp nói.

Nếu Trương Thiên thật sự từ bên đó qua, vậy thì hắn tuyệt đối có thực lực đó.

Trương Thiên gật đầu, sau đó ném ra mấy viên đan dược. "Nói đi, về chuyện sương mù đó." "Còn có chuyện bên trong Mặc Thoát, cũng như chuyện của chính ngài." Trương Thiên nói, Thượng sư nhận lấy đan dược của Trương Thiên.

Ông ta không chút do dự, trực tiếp nuốt viên đan dược.

Trong chốc lát, khí tức trên người Thượng sư cũng tăng lên không ít.

Ông ta cũng dần dần có thêm chút sức lực.

Ánh mắt nhìn Trương Thiên cũng có chút khác biệt. "Đám sương mù đó, là do vô số đóa Tạng Hải Hoa trong thung lũng Mặc Thoát phát ra." "Dưới vẻ ngoài xinh đẹp của Tạng Hải Hoa, thực chất tồn tại nguy hiểm rất lớn." "Và loại sương mù đó sẽ bắt giữ linh hồn của người chết, từ đó biến họ thành một công cụ không có ý thức." Thượng sư nói, ông ta nhìn ra ngoài. "Nếu ta nói nhiều, chúng sẽ cảm nhận được khí tức của ta, từ đó quấn lấy ta, rồi hấp thụ.

Vì thực lực của ta hiện tại đã suy giảm quá nhiều, nên ta cũng bất lực." Thượng sư nói, bất đắc dĩ lắc đầu.

Trương Thiên hơi cau mày. "Vậy tại sao trước đây người trong tộc không loại bỏ Tạng Hải Hoa?" "Phải để đến bây giờ sao?" Trương Thiên hỏi. "Tạng Hải Hoa có hại, cũng có lợi.

Nó có một công hiệu mà những thứ khác không thể sánh được, đó là có thể để người đã chết gặp lại vài lần." "Vì vậy mọi người đều gọi loài hoa này là thánh hoa, nhưng một khi số người chết quá nhiều, loài hoa này cũng sẽ trở nên hung bạo." Thượng sư nói.

Trương Thiên hiểu ra gật đầu.

Hắn cũng đã đoán được đại khái chuyện của Bạch Mã.

Thượng sư chắc hẳn đã lợi dụng công hiệu này của Tạng Hải Hoa để khiến linh hồn Bạch Mã tồn tại mãi mãi.

Từ đó có thể gặp lại Trương Khởi Linh.

Điều này giải thích tại sao Thượng sư có thể để linh hồn một người bình thường tồn tại lâu như vậy.

Cho dù là Trương Thiên, cũng không thể để linh hồn một người bình thường tồn tại quá lâu trên đời, nhưng đóa hoa này lại có thể.

Điều này khiến Trương Thiên càng thêm hứng thú với Tạng Hải Hoa. "Loài hoa này, rốt cuộc là một sự tồn tại như thế nào?" Hắn thầm nghĩ. "Vậy bên trong Mặc Thoát có nguy hiểm gì?

Trước đó ông nói được nửa chừng rồi lại thôi." Shirley Dương ở bên cạnh hỏi.

Thượng sư cười gượng. "Bên trong Mặc Thoát, ngoài Tạng Hải Hoa, còn có rất nhiều loài thực vật khác." "Hiệu quả của những loài thực vật đó mỗi loại đều khác nhau, nhưng nguy hiểm trong đó không kém gì Tạng Hải Hoa." "Nhưng mà, các cậu đã có thể vượt qua Yêu Tháp, thì cái này cũng không đáng là gì." "Vị trí chôn cất của Bạch Mã nằm ngay giữa những đóa Tạng Hải Hoa, các cậu vào trong, đi về nơi sâu nhất của những đóa hoa, sẽ thấy một tấm bia mộ, chính là ở đó." Thượng sư nói xong liền không nói gì nữa.

Trương Thiên cũng hiểu ra gật đầu.

Tạng Hải Hoa nghe có vẻ rất lợi hại, nhưng so với Cửu Tầng Yêu Tháp, có thể nói là muỗi so với voi.

Nhưng khi Trương Thiên nghĩ đến một chuyện, mặt hắn lại lộ vẻ mong chờ.

Nếu có đủ loại hoa tồn tại, thì những dược liệu quý hiếm chắc chắn cũng tồn tại.

Đến lúc đó, hắn có lẽ sẽ thu được nhiều dược liệu hơn cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Thiên lại có chút mong đợi.

Sau đó, Thượng sư kể lại toàn bộ tình hình xung quanh và tình hình của Tạng Hải Hoa cho Trương Thiên.

Trương Thiên cũng đã hiểu được đại khái tình hình.

Theo lời Thượng sư, ở sâu trong thung lũng, còn có một đóa Tạng Hải Hoa rất đặc biệt, đó là thủy tổ của tất cả các đóa Tạng Hải Hoa.

Trương Thiên không biết thứ đó có lợi hại không, nhưng từ giọng điệu của Thượng sư có thể biết, chắc chắn sẽ không tầm thường.

Sau khi Thượng sư kể xong tất cả những gì ông ta biết, trời cũng dần sáng.

Cả đêm mọi người cũng không nghỉ ngơi được bao nhiêu, nhưng cũng đáng giá. "Ụa~ Lão đại, có chuyện gì vậy?

Nửa đêm Bàn gia tôi hình như nghe thấy tiếng ồn ào lắm." "Lão Hồ, không phải cậu định có con đấy chứ?" Bàn Tử dụi mắt, từ trên đất bò dậy.

Đồng hồ sinh học của gã này đúng là lợi hại.

Tối qua động tĩnh lớn như vậy mà gã vẫn không tỉnh. "Bàn Tử, chuẩn bị xuất phát rồi." Shirley Dương ở bên cạnh nói.

Bàn Tử gãi đầu. "Nhanh vậy sao, mà này, lão già, ông có nói được thông tin gì hữu ích không?" Bàn Tử nhìn về phía Thượng sư bên cạnh.

Thượng sư không thèm để ý đến gã, mà nhìn về phía Trương

Thiên. "Hồn Đan của cậu rất hữu dụng, ta hy vọng cậu có thể thuận lợi ra ngoài." Thượng sư nói xong, thân hình quay đi đã lại một lần nữa tiến vào trong búp bê.

Trương Thiên vỗ tay. "Được rồi, không cần trì hoãn nữa, xuất phát thẳng thôi." Nói xong, mọi người cũng lần lượt gật đầu.

Trương Khởi Linh còn đi ở phía trước.

Y cũng muốn nhanh chóng tìm lại ký ức thuộc về mình.

Mọi người rời khỏi căn nhà nhỏ.

Chương 771

Bên ngoài, mặt trời cũng đã mọc từ phía đông.

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu lên tuyết trắng, những bông tuyết phản chiếu một luồng sáng chói mắt.

Những ngọn núi tuyết xung quanh dưới ánh mặt trời, giống như một tấm gương, vô cùng rực rỡ.

Có vị trí cụ thể, mọi người cũng không cần phải tìm đường quá nhiều, trực tiếp đi thẳng một mạch. "Lão đại, sao tuyết này vẫn không tan, giẫm lên cứng ngắc." "Đây đã là tháng mấy rồi chứ." Bàn Tử giẫm lên lớp tuyết đọng bên dưới, không khỏi lên tiếng. "Nơi này nằm trong thung lũng, có những nơi mặt trời cũng không chiếu tới, cộng thêm khí hậu vốn đã lạnh, có lớp tuyết đọng thậm chí vĩnh viễn không tan." Trương Thiên nói.

Bàn Tử sờ sờ má. "Ai, Bàn gia tôi thà chết cũng không muốn đi trong tuyết, chúng ta đã đi bao nhiêu nơi rồi, rất nhiều nơi đều có tuyết rơi, giá mà trong tuyết có một nàng bồ tát thì cũng được." Bàn Tử thở dài.

Miệng còn đang mơ mộng hão huyền.

Trương Thiên liếc gã một cái, mọi người cũng dần dần rời khỏi ngôi làng.

Bên ngoài làng, núi cao nối liền.

Từng ngọn núi nhỏ, giống như một biển núi, không thể nhìn thấy điểm cuối.

Nhóm Trương Thiên đi xuyên qua giữa những ngọn núi nhỏ này. "Theo lời vị Thượng sư đó, chúng ta chỉ cần đi thẳng vào trong, nhìn

thấy một biển hoa là coi như đã đến nơi." "Nhưng mà, xung quanh bị tuyết đọng bao phủ, chúng ta làm sao phân biệt được biển hoa?" Hạo Thiên Chân ở bên cạnh lên tiếng.

Tuyết này còn sâu hơn cả bắp chân của cậu ta, e rằng cho dù có hoa, cũng sẽ bị che lấp mất? "Tạng Hải Hoa chắc không đơn giản như vậy, chúng ta đến giờ vẫn chưa thấy được hình dạng thật sự của nó." "Tôi nghi ngờ, loài hoa này, chắc hẳn có đặc trưng riêng, thậm chí tuyết đọng cũng không thể che lấp được chúng." Hồ Bát Nhất nói.

Hắn nhìn về phía không xa, hơi cau mày.

Giống như Hồ Bát Nhất nghĩ, Trương Thiên cũng cảm thấy, loài hoa thần kỳ như vậy, cho dù là tuyết đọng chắc cũng không làm gì được nó.

Đi không biết bao lâu, Trương Thiên phát hiện, tuyết đọng xung quanh dường như ngày càng ít đi.

Thậm chí trên mặt đất cũng dần dần xuất hiện một vài dấu vết của cỏ non. "Lão đại, mau nhìn, bên kia hình như có thảo nguyên!" Bàn Tử chỉ về phía không xa hét lên.

Trương Thiên cũng nhìn thấy, nhưng đó không phải là thảo nguyên, mà là một loại hoa màu xanh lục!

Trong tự nhiên, các loại hoa không thiếu, nhưng hoa màu xanh lục lại vô cùng hiếm.

Nhưng hoa màu xanh lục cũng không phải là không có, ví dụ như đỗ quyên xanh, hoa hồng xanh, v.v.

Những loài này đều tồn tại thật sự.

Nhưng loài hoa trước mắt lại vô cùng hiếm thấy.

Dáng vẻ của đóa hoa chắc là đang khép lại.

Giống như từng cây cỏ nhỏ mập mạp, mọc trên mặt đất.

Theo gió thổi, những đóa hoa này thậm chí còn lay động. "Đây chắc không phải là cỏ, mà là một loại hoa kỳ lạ." Shirley Dương nói.

Cô dường như cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại hoa này, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. "Mẹ ơi, Bàn gia tôi lần đầu tiên thấy hoa màu xanh lục.

Hóa ra năm đó Võ Đại Lang trồng loại hoa này à." Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh kinh hô.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Thầm kêu 'đúng là cao thủ'.

Gã này không ngờ còn biết dùng điển tích chế câu. "Loài hoa này trông rất kỳ lạ, cẩn thận có độc." Hồ Bát Nhất cầm một cái la bàn trong tay, trong mắt cũng lộ vẻ nghiêm túc. "Loài hoa này, trong sách đan dược không có ghi chép, chắc không phải là loại thảo dược, có lẽ là một loại thực vật kỳ lạ nào đó." "Mọi người đi qua cẩn thận một chút." Trương Thiên cũng nhắc nhở một câu.

Lúc này Trương Khởi Linh đã đi ở phía trước.

Mọi người cũng lần lượt tiến về phía trước.

Rất nhanh, đã đến gần những loài thực vật màu xanh.

Nhóm Trương Thiên từ từ tiến về phía trước.

Bàn Tử tò mò nhìn những loài thực vật bên dưới.

Rễ cây rất nhỏ, mà trên đó có một nụ hoa màu xanh được bao bọc bởi lá. "Thứ này, chẳng lẽ là hoa trinh nữ?" Bàn Tử nhớ lại loại cỏ đã gặp ở Nam Vân trước đây.

Loại cỏ đó có công dụng mát-xa, lúc đó đã khiến Bàn Tử sướng rơn. "Bàn Tử, mau theo kịp." Trương Thiên thấy Bàn Tử ở phía sau

nghiên cứu hoa, hắn vội vàng gọi một tiếng. "Ồ, tới đây!" Bàn Tử hét một tiếng, sải bước chạy tới.

Ngay lúc Bàn Tử chạy, trên mặt đất, từng sợi dây leo đang lặng lẽ di chuyển.

Chúng giống như những con rắn nhỏ.

Di chuyển về phía nhóm Trương Thiên.

Trương Thiên nghe tiếng động dưới chân, đồng thời cũng cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm. "Soạt soạt." Không chút do dự, Trương Thiên đột ngột quay người, một vệt kiếm lóe lên.

Ngay sau đó, sợi dây leo vừa ngóc đầu lên liền bị Trương Thiên chém đứt.

Chỉ thấy trên rễ dây leo, dịch thể màu xanh không ngừng chảy ra.

Xung quanh, những cánh hoa vốn đang khép lại cũng dần dần nở rộ. "Hả?

Đây là chuyện gì?" Bàn Tử nhìn xung quanh, có chút ngây người. "Xem ra những đóa hoa này được kết nối với nhau." Trương Thiên nhìn vô số đóa hoa màu xanh lục nở ra, tay hắn cũng nắm chặt phất trần. "Chắc là động tĩnh của chúng ta quá lớn, nên đã kinh động đến những đóa hoa này." "Nhưng mà, những đóa hoa này sau khi nở rộ, trông cũng thật độc đáo." Shirley Dương suy nghĩ rồi nói.

Nhụy hoa không phải màu xanh, mà là màu đỏ rực rỡ.

Nhìn từ xa, giống như một đám xanh lục bao bọc một chấm đỏ.

Trông cũng khá đẹp.

Cùng với việc những đóa hoa dần nở rộ.

Dây leo dưới chân dường như cũng náo động.

Vô số dây leo bắt đầu quấn quanh chân của nhóm Trương Thiên.

Nhưng sức mạnh này tự nhiên không làm khó được Trương Thiên, một cú giẫm chân xuống, những dây leo đó trực tiếp bị dập gãy.

Cùng lúc đó, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Trong biển hoa, những nụ hoa màu xanh vốn đang nở rộ bắt đầu lay động.

Ngay sau đó, chấm đỏ ở trung tâm lại dần dần mở ra.

Từng hàng răng lộ ra.

Cùng với việc từng chiếc răng lộ ra, những đóa hoa xung quanh lay động, phát ra tiếng kêu kèn kẹt.

Nhìn những đóa hoa có răng trước mặt, Bàn Tử sững sờ. "Lão đại, Bàn gia tôi có một suy nghĩ kỳ lạ." Bàn Tử nhìn Trương Thiên, lại nhìn hàm răng của đóa hoa, khóe miệng lộ ra một nụ cười. "Bàn Tử, làm ơn thu lại cái suy nghĩ táo bạo của cậu đi." Trương Thiên lập tức cắt ngang lời Bàn Tử.

Đúng là đồ trời đánh, gã này đúng là súc sinh, ngay cả hoa cũng không tha. "Những bông hoa này, sao tôi chưa từng thấy bao giờ, ở trung tâm có màu đỏ, lại còn có răng, đây chắc là một loài hoa chưa được ghi nhận." Shirley Dương nhìn những đóa hoa đang lay động tấn công về phía họ, nhẹ giọng nói.

Lực tấn công của những đóa hoa này không mạnh, nhưng nếu người thường đi vào, cũng rất phiền phức.

Dù sao dưới những đóa hoa có dây leo, lại thêm âm thanh của chúng rất có thể mang tác dụng gây nhiễu.

Cho nên người tu vi không cao thật sự không qua được.

Chương 772

"Những bông hoa này không gây ảnh hưởng lớn đến chúng ta, đi thẳng qua thôi." Trương Thiên nói, hắn vung tay, mấy quả cầu lửa rơi xuống, những đóa hoa màu xanh xung quanh bị đốt cháy một mảng lớn.

Mà ở không xa, Trương Khởi Linh đã sớm đi qua, y đứng bên ngoài biển hoa màu xanh.

Bóng lưng trông thật thon dài.

Bàn Tử thấy vậy, gã tiện tay nhổ một cây hoa màu xanh này lên. "Lão đại, mau, trồng cái này vào không gian của anh, cũng coi như là một kỷ niệm." Bàn Tử vừa nói vừa đưa đóa hoa đang lắc lư tấn công cho Trương Thiên.

Nhìn đóa hoa như con rắn nhỏ trước mặt, Trương Thiên sờ cằm.

Thứ này, mang về làm gì.

Nhưng mà, làm kỷ niệm hình như cũng không tệ, ít nhất sau này nhớ lại cũng là một chuyện thú vị.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên cũng không nói nhiều, trực tiếp ném đóa hoa vào trong.

Rất nhanh, mọi người ra khỏi biển hoa màu xanh.

Trương Khởi Linh vẫn đi ở phía trước.

Y dường như đã từng đến đây, trông có vẻ khá quen thuộc với nơi này.

Trương Thiên nhớ, khi hắn mới quen Trương Khởi Linh, tu vi của y chắc là Tông Sư.

Lúc đó Tông Sư quả thực đã rất lợi hại.

Càn quét lăng mộ Lỗ Thương Vương không thành vấn đề.

Nhưng cùng với việc các lăng mộ ngày càng lớn, ngày càng lợi hại, tu vi của Trương Khởi Linh cũng đã đột phá rồi lại đột phá.

Nếu lần đầu y đến đây là cảnh giới Tông Sư mà không vào được, thì lần này, Trương Khởi Linh đến với tư cách là cao thủ Nội Đan kỳ.

Không có lý do gì không vào được, huống chi còn có Trương Thiên và những người khác.

Sau khi đi qua biển hoa màu xanh.

Trương Thiên liền phát hiện, con đường xung quanh dường như bắt đầu có xu hướng đi lên.

Ánh mắt nhìn lên.

Ở không xa, trong sương mù, một ngọn núi cao xuất hiện trước mắt.

Ngọn núi này không cao bằng núi Côn Luân, nhưng xét về quy mô và dãy núi hùng vĩ, vẫn rất hùng tráng.

Đặc biệt là trên núi và dưới chân núi, có một số tảng đá, điêu khắc độc đáo, trông rất có cảm giác thần bí. "Những tác phẩm điêu khắc này có ý nghĩa gì khác không?" Mọi người đến chân núi, vừa đến đã nhìn thấy những bức tượng đá khổng lồ được điêu khắc từ đá.

Tượng đá cao tới ba mét.

Mà trên tượng đá còn khắc họa một số y phục kỳ quái.

Trương Thiên nhận ra ngay bức tượng trước mặt. "Đây là tượng của Diêm Vương Sứ." "Đầu đội mũ quan, mặt xanh, tay cầm gậy đuổi hồn, nhìn thấy nó ngụ ý rằng, chúng ta đã đến khu vực do Diêm Vương quản hạt." "Người sống chớ lại gần, kẻ vào ắt chết." Trương

Thiên nhìn bức tượng trước mặt từ từ nói.

Địa phủ không chỉ có một Diêm Vương, Diêm Vương có tới mười vị, và bên cạnh mỗi vị Diêm Vương đều có vài Diêm Vương Sứ.

Mỗi Diêm Vương Sứ không chỉ cần canh giữ điện Diêm Vương, mà còn cần bắt tiểu quỷ.

Mà vị Diêm Vương được biết đến nhiều nhất, tự nhiên chính là Diêm La Vương. "Nghe có vẻ đáng sợ, vậy chúng ta còn vào trong không?" Hạo Thiên Chân nhìn hai vị Diêm Vương Sứ trước mặt hỏi.

Cậu ta chưa bao giờ vào nơi như thế này, nhất thời vẫn có chút căng thẳng.

Bàn Tử lại bĩu môi. "Chuyện nhỏ thôi, Bàn gia tôi nơi nào chưa từng đi qua, chẳng phải chỉ là một cái điện nhỏ sao." "Hơn nữa, năm xưa Bàn gia tôi còn là người đàn ông đã từng lên số sinh tử đấy." Bàn Tử vẻ mặt tự tin.

Kể từ lần đi đến lăng mộ Hoàng Thục Lương, gã này đã không còn sợ những thứ này nữa. "Cái gì?

Khải Toàn huynh đã đi trước một bước rồi sao?

Vậy thì Thiên Chân chúng ta sao có thể tụt lại được." Vương Bán Nguyệt vừa nghe, liền nói.

Trên mặt cũng có thêm vài phần nghiêm túc.

Hạo Thiên Chân gật đầu, trong mắt cậu cũng không còn vẻ lo lắng như trước.

Nếu Bàn Tử đã đi qua thì Trương Thiên chắc chắn có chút kinh nghiệm. "À phải rồi, tại sao nơi này của họ lại làm tượng Diêm Vương Sứ?" Hạo Thiên Chân nhìn bức tượng trước mặt lại lên tiếng. "Trước đó Thượng sư đã nói, năm xưa Bạch Mã chính là vì để tế lễ

nên bị nhốt rồi ném vào trong rừng." "Và có lẽ đối tượng họ tế lễ chính là Diêm Vương, và vị trí có lẽ chính là ở trên này." "Nhưng mà, tôi đang nghĩ, họ tế lễ vị Diêm Vương nào." Trương Thiên hơi cau mày.

Nếu xét theo Diêm Vương mà nói, thì bố cục ở đây quả thực rất kỳ lạ.

Hơn nữa Trương Thiên nghi ngờ, những đóa hoa ở đây, rất có khả năng tương ứng với những nụ hoa bên ngoài một điện Diêm Vương nào đó của địa phủ.

Mọi người đều biết, địa phủ có hoa mọc, đường Hoàng Tuyền, hoa Bỉ Ngạn, thậm chí còn có hoa Hoàng Tuyền, hoa Cửu U, v.v.

Mà Trương Thiên ước tính, Tạng Hồng Hoa có lẽ cũng là một trong số đó. "Diêm Vương còn có mấy vị sao?" Vương Bán Nguyệt hỏi.

Cậu ta chưa từng nghe nói Diêm Vương còn có mấy vị.

Trương Thiên gật đầu. "Diêm Vương tổng cộng có mười vị, các cậu về tra là biết." "Mỗi vị quản lý một nơi khác nhau, và điện Diêm La của họ cũng khác nhau, hơn nữa trên đường đến điện Diêm La đều sẽ có một cây cầu." "Cầu Bỉ Ngạn, cầu Vãng Sinh, cầu Hoàng Tuyền, v.v." Trương Thiên nói xong, Vương Bán Nguyệt và Hạo Thiên Chân nhìn nhau.

Thật lòng mà nói, đây là lần đầu tiên họ nghe nói những điều này.

Nếu để họ vào đây trong tình trạng không biết gì, thì thật sự là khổ sở rồi. "Trời đất, cầu và điện Diêm La cũng không ít nhỉ." "Hiệu trưởng à, vậy anh nói trong này sẽ có nguy hiểm gì không?" Vương Bán Nguyệt hỏi.

Trương Thiên lắc đầu. "Không rõ, tôi còn chưa biết đây là vị Diêm

Vương thứ mấy, cũng không biết đây là phủ đệ nào, tự nhiên nguy hiểm cũng không rõ." "Chúng ta vào trước đi." Trương Thiên nói, đi theo Trương Khởi Linh vào ngọn núi nhỏ trước mặt.

Lúc này Trương Khởi Linh dường như đã tăng tốc, thậm chí đi ở phía trước rất xa.

Nhóm Trương Thiên cũng đành phải đi theo. "Lão đại, anh nói xem Nhị ca có thật sự đã từng đến đây không?" Bàn Tử ở bên cạnh hỏi. "Đã từng đến, y thậm chí còn nhớ đường, chỉ là rất có khả năng y chưa thực sự đi vào bên trong." Trương Thiên rất nghiêm túc nói.

Nếu Trương Khởi Linh đã từng vào trong, thì Thượng sư sẽ không nói như vậy.

Bàn Tử gật đầu. "Chẳng trách Nhị ca bây giờ vội vàng như vậy." Bàn Tử lẩm bẩm, rất nhanh, nhóm Trương Thiên đi theo Trương Khởi Linh đã đến lưng chừng núi.

Ở lưng chừng núi, có một hang núi nhỏ đen kịt.

Vị trí của hang núi rất đặc biệt, nằm ngay khu vực trung tâm của cả ngọn núi, và trong hang dường như có một số đóa hoa đang nở.

Trương Khởi Linh từ từ dừng lại bên ngoài hang núi.

Y nhìn vào trong hang, dường như có thứ gì đó đang hấp dẫn y, nhưng y lại không dám bước tới. "Mau nhìn, Nhị ca hình như dừng lại rồi." "Cái hang này kỳ quái thật, sao trên đó lại nở đầy hoa, chẳng lẽ đây là một hang hoa?" Bàn Tử thấy Trương Khởi Linh dừng bước, không khỏi lên tiếng nói.

Trương Thiên cũng nhìn về phía cửa hang đầy cánh hoa.

Cửa hang nở đầy những đóa hoa màu đỏ, những đóa hoa này có ba cánh, nhưng xét theo hình dáng của chúng, Trương Thiên ước tính có lẽ không phải là Tạng Hải Hoa. "Đây chắc là một loại hoa ven đường,

có lẽ dùng để trang trí." "Khởi Linh không vào ngay lập tức, tôi nghi ngờ, bên trong chắc chắn có nguy hiểm rất lớn." Trương Thiên nói, đồng thời mọi người đã đứng sau lưng Trương Khởi Linh.

Thấy mọi người đứng sau lưng mình, trong lòng Trương Khởi Linh bất chợt có một cảm giác an toàn.

Đây là cảm giác chưa từng có, rất kỳ lạ.

Trương Khởi Linh cũng có chút không hiểu nổi. "Đi thôi, chúng ta vào xem thử, chắc là qua được lối đi này, sẽ vào được Mặc Thoát thực sự." Trương Thiên vỗ vai Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh hơi quay đầu.

Ánh mắt nhìn Trương Thiên trước mặt, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó mọi người bắt đầu đi vào hang núi.

Chương 773

"Chẳng phải chỉ là một cái hang núi nhỏ sao, Nhị ca đừng sợ, Bàn gia đi trước." "Lữ Bố còn dám đánh ba thằng tướng giặc cỏ, chẳng qua chỉ là mấy bông hoa nhỏ, có gì mà phải sợ." Bàn Tử nói, trên mặt lộ vẻ tự tin. "À phải rồi, lão đại lấy áo giáp của tôi ra, Bàn gia đây sẽ làm một màn lực bạt sơn hề." Bàn Tử nói lời hung hãn nhất, làm chuyện nhát gan nhất.

Trương Thiên sờ sờ má, hắn ném áo giáp ra.

Mọi người cũng lần lượt mặc áo giáp của mình vào.

Sau khi mặc vào, cảm giác an toàn lại tăng vọt.

Lúc này Bàn Tử khí thế ngùn ngụt, gã bắt đầu nghênh ngang đi vào trong động.

Trương Thiên vung tay, một quả cầu lửa bùng cháy trong tay, xung quanh lập tức được chiếu sáng.

Nhìn xung quanh.

Hang núi có hình tròn, trên đỉnh và xung quanh đều nở đầy hoa.

Không biết là đã vào mùa sinh trưởng mạnh, hay vì nguyên nhân khác, hoa ở đây trông đặc biệt tươi tắn.

Hơn nữa còn đặc biệt rậm rạp.

Cả hang núi đều bị biển hoa bao phủ. "Nơi này đẹp thật, trông có vẻ cũng không có nguy hiểm gì." Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh nói.

Họ đi đã lâu, cũng không thấy có nguy hiểm gì xảy ra, nên cậu ta đoán rằng, nơi này chắc không nguy hiểm như tưởng tượng.

Nhưng không đợi Vương Bán Nguyệt nói xong, ngay sau đó trong

động đã vang lên một loạt âm thanh. "Xì xì." Từng tiếng sột soạt vang lên.

Hoàn toàn không phân biệt được là thứ gì phát ra, nhưng điều duy nhất có thể chắc chắn là, bên trong chắc chắn có thứ gì đó đang ngọ nguậy. "Cẩn thận." Đột nhiên, Trương Khởi Linh lên tiếng.

Vẻ mặt y cũng trở nên nghiêm túc, trong tay còn lấy ra vũ khí của mình. "Lão đại, có tình huống." Đột nhiên Bàn Tử cũng hoảng hốt lên tiếng, vũ khí trong tay gã hơi run rẩy.

Chỉ thấy ở xa, trong hang động tối đen, một sợi dây leo còn to hơn cả đùi đang tấn công tới.

Sợi dây leo khổng lồ quật về phía Bàn Tử.

Sức mạnh này rất lớn, dù khoảng cách rất xa, nhưng Trương Thiên cũng có thể cảm nhận được sức mạnh cường tráng. "Thứ quỷ gì vậy, chết đi cho Bàn gia." Bàn Tử thấy vậy lại không hề sợ hãi, thân mặc áo giáp, dùng đầu húc tới. "Bốp!" Một tiếng động lớn vang lên.

Một luồng cuồng phong cũng theo đó ập ra.

Mọi người giữ vững cơ thể.

Chỉ thấy trong gió, Bàn Tử lại cứng rắn đỡ được một đòn của sợi dây leo đó.

Nhưng sau khi Bàn Tử đỡ được, trạng thái của gã lại không được tốt cho lắm. "Xì, chỉ là một cái dây leo nhỏ, có gì đáng lo." Bàn Tử bĩu môi, nhưng máu chảy ra từ mũi đã tố cáo thương thế của gã.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật, Bàn Tử này, đúng là nhát như thỏ đế, liều như trâu điên.

Cả người gã này, ngoài một thân cơ bắp, thì chỉ có cái miệng là

cứng nhất. "Soạt soạt." Không chút do dự, sau khi Bàn Tử nói xong, thân hình của Trương Thiên và Trương Khởi Linh đã lao ra ngoài.

Thậm chí Hồ Bát Nhất cũng đã tấn công.

Thân hình mọi người nhanh chóng men theo sợi dây leo to lớn đến nơi sâu nhất.

Hồ Bát Nhất thuận thế ném ra mấy quả cầu lửa.

Cùng với việc quả cầu lửa được ném ra, không gian xung quanh được chiếu sáng.

Cảnh tượng xung quanh cũng hiện ra trước mắt.

Nhìn khung cảnh trước mắt, Trương Thiên không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy không gian vốn đã không lớn trước mắt, lại quấn đầy vô số sợi dây leo như mạng nhện.

Những sợi dây leo đó chằng chịt phức tạp, trông giống như từng sợi mạng nhện.

Hơn nữa những sợi dây leo đó còn không ngừng ngọ nguậy.

Trông giống như những con rắn. "Đây là thứ gì vậy." Hạo Thiên Chân và những người khác đến bên cạnh Trương Thiên, trong mắt họ lộ vẻ nghi hoặc. "Chắc là rễ của những đóa hoa xung quanh." "Dùng lửa đốt thử xem." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Sau khi hắn nói xong, quả cầu lửa của hắn và Hồ Bát Nhất đã được ném ra.

Uy lực quả cầu lửa của Trương Thiên lớn hơn Hồ Bát Nhất rất nhiều.

Sau khi ném ra, phạm vi của quả cầu lửa trực tiếp hình thành một vụ nổ.

Vì các đòn tấn công của dây leo cũng có khoảng cách, nên những dây leo đó cũng không kịp tấn công.

Cùng với từng trận lửa nóng bùng nổ.

Ngay sau đó, chỉ thấy những sợi dây leo trước mắt lại bị nổ tung hết. "Dễ vậy sao?" Vương Bán Nguyệt nghi hoặc nói.

Nhưng cậu ta vừa nói xong, ngay sau đó những sợi dây leo vừa bị nổ tung lập tức tụ lại.

Hơn nữa rễ dây leo còn to hơn trước một chút.

Dường như đang hấp thụ năng lượng. "Khốn kiếp, Bàn Tử cậu có thể đừng nói nữa được không, xui xẻo quá đi." Hạo Thiên Chân thấy vậy kinh hô một tiếng.

Đúng là đồ trời đánh, Bàn Tử này, mỗi lần nói câu nào là y như rằng ngược lại, ai mà chịu nổi. "Đều là ngoài ý muốn thôi." Vương Bán Nguyệt cười gượng. "Xem ra, những đòn tấn công thông thường chắc không có tác dụng gì, chúng ta phải tìm ra được điểm yếu của những sợi dây leo này mới được." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Sau khi hắn nói xong, Hồ Bát Nhất lại nhìn xung quanh. "Cậu có phát hiện không, nơi này khác với lúc đến, hang động ở đây hình như không có một đóa hoa nào." Giọng khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Giống như Hồ Bát Nhất nói, vị trí của những sợi dây leo này lại không có một đóa hoa nào.

Rõ ràng lúc mới vào đầy đất đều là hoa, điều này tạo thành một sự đối lập rõ ràng. "Nếu là như vậy, vậy thì bản thể của những sợi dây leo này chắc không ở đây, mà là ở phía sau chúng ta!" "Chúng ta tấn công những sợi dây leo này, chắc sẽ không có tác dụng, chúng sẽ tái sinh, chúng ta phải tấn công những đóa hoa kia." Trương Thiên nói,

nhưng không đợi hắn nói xong, phía sau, vô số dây leo từ trong khe đá chui ra.

Lại trực tiếp quấn chặt lấy nhóm Trương Thiên.

Mà Shirley Dương và Bàn Tử chưa kịp qua thì đã bị cách ly ở bên ngoài. "Thôi xong, lão đại lại bị nhốt rồi." Bàn Tử thấy vậy bất đắc dĩ nói.

Thương thế của gã dưới sự chữa trị của Shirley Dương đã khá hơn nhiều. "Vừa rồi tôi nghe thấy rồi, rễ cây không phải là chính, những đóa hoa bên phía chúng ta mới là chính." Giọng Shirley Dương vang lên.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm. "Dễ nói thôi, đây không phải là việc Bàn gia tôi thích làm nhất sao?

Xem ra lúc quan trọng vẫn là Bàn gia có sức." Bàn Tử nói xong định đi giải quyết những đóa hoa xung quanh.

Nhưng Bàn Tử vừa mới đứng dậy hành động, những nụ hoa xung quanh lại bắt đầu lay động, vô số rễ cây lại từ phía sau quấn ra. "Cái này đúng là một ổ hạt giống chết tiệt!" Nhìn thấy cảnh này, tiếng chửi rủa của Bàn Tử không ngừng vang lên.

Khi những dây leo không ngừng tuôn ra, hang núi lúc này đã không còn là một hang hoa xinh đẹp nữa, mà là một hang núi tử thần đoạt mạng!

Sức tấn công của những dây leo này có thể không mạnh, nhưng chúng lại chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng.

Thêm vào đó, sức mạnh của chúng lại không ngừng tăng lên, quả là một chuyện phiền phức.

Xem ra, việc Trương Khởi Linh lúc đầu không vào đây cũng là điều hợp lý.

Chúng càng gặp mạnh càng mạnh, nếu bị nhốt trong những cánh hoa đó mà không chạm được vào điểm mấu chốt, thì dù là Trương Thiên cũng phải tốn không ít công sức.

“Mấy cái dây leo này bị tiêm thuốc kích thích hay sao vậy?

Chương 774

Sao lại mọc càng lúc càng nhanh thế?" Nhìn những dây leo liên tục tấn công xung quanh, và cả cái lồng leo đang giam giữ mình, Vương Bán Nguyệt cất tiếng.

Trương Thiên cũng hơi nhíu mày, tình huống này hắn cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Chẳng trách Thượng sư lại nói bên trong rất nguy hiểm, xem ra quả thực không đơn giản.

Nhưng vẫn chưa đến mức gây tổn thương được.

"Không vội, tạm thời chúng chưa làm gì được chúng ta đâu." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Mọi người cũng đang chống đỡ những đợt tấn công trước mắt.

Lúc này bên ngoài chiếc lồng dây leo.

Bàn Tử cũng không ngừng vung vẩy vũ khí trong tay.

Còn Shirley Dương thì liên tục né tránh, đồng thời, cô cũng không ngừng ném thuốc nổ xuống dưới chân mình.

Hang núi này rất chắc chắn, loại thuốc nổ tự chế này hắn là không thể làm sập núi được.

Về nguồn gốc của thuốc nổ, dĩ nhiên là do Shirley Dương đã chuẩn bị từ trước.

Shirley Dương thừa biết thực lực của mình thua xa nhóm Trương Thiên.

Vì vậy, để bù đắp, cô đã mang theo đủ thuốc nổ.

"Ầm ầm ầm." Cùng với những tiếng nổ vang trời.

Lực xung kích của thuốc nổ khiến Bàn Tử cũng phải loạng choạng.

"Mẹ kiếp, mông Bàn gia đây suýt nữa thì nở hoa!" Bàn Tử ôm lấy cái mông chẳng hề hấn gì của mình.

Ánh mắt nhìn về phía sau.

Khi thấy mặt đất có vô số hố to, hơn nữa một nửa số hoa đã chết, gã từ từ giơ ngón tay cái lên.

"Cô Dương, không hổ là cô, đúng là kiến càng leo cành đa, rạng rỡ tổ tông a." Bàn Tử cảm khái nói.

Lúc này, số dây leo vây quanh Trương Thiên cũng đã giảm đi một nửa.

Thấy vậy, Trương Thiên liền tung một quả cầu lửa, thiêu rụi toàn bộ số dây leo còn lại.

Sau đó, hắn lại tung thêm vài quả cầu lửa nữa, toàn bộ hoa trong hang đều bị thiêu cháy sạch.

Nhìn xung quanh không còn bông hoa diễm lệ nào, Trương Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Trương Thiên đoán rằng, sau khi trở về, có lẽ hắn sẽ không muốn nhìn thấy hoa trong một thời gian dài.

"Cuối cùng cũng xong, may mà có cô Dương, vào thời khắc mấu chốt cô Dương quả nhiên là hữu dụng nhất." Vương Bán Nguyệt đứng bên cạnh nịnh nọt.

Shirley Dương xua tay, có chút ngại ngùng.

"Không có không có, đều là do Khải Toàn huynh đệ yểm trợ tốt." Shirley Dương cười nói, mọi người cũng không nói gì thêm.

"Bây giờ ở đây có lẽ đã an toàn rồi, chúng ta nên nhanh chóng rời

khỏi hang động thôi.” “Tôi lo rằng xung quanh rất có thể sẽ mọc ra hoa nữa.” Hồ Bát Nhất nhìn xung quanh, giọng khàn khàn vang lên.

Bàn Tử cũng kịp thời ngậm miệng lại.

Sau đó, cả nhóm bắt đầu đi sâu vào trong hang.

Có lẽ vì hoa và dây leo đã bị tiêu diệt nên khi đi tiếp cũng bớt đi vài phần nguy hiểm.

“Phía trước có cơ quan.” Lần này Trương Khởi Linh đi ở phía trước nhất.

Y nhìn vào không gian tối tăm.

“Xa không?” Trương Thiên hỏi.

Hắn nhìn hoàn cảnh trước mắt, cũng không phát hiện có cơ quan gì.

Lẽ nào Trương Khởi Linh có thể quan sát thẳng đến nơi sâu nhất sao?

“Ừm.” Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, y chỉ về phía xung quanh.

“Tôi có một dự cảm.” Y nói xong liền không nói thêm nữa, Trương Thiên cũng không hỏi thêm, trong lòng hắn hiểu rằng Trương Khởi Linh có lẽ đã nghĩ ra điều gì đó.

Xem ra trước đó y hẳn đã từng đột phá vòng vây của dây leo.

Mọi người theo sau Trương Khởi Linh đi thêm một đoạn đường.

Sau đó, một cánh cửa cơ quan xuất hiện trước mắt Trương Thiên.

“Đây là cơ quan mà cậu nói sao?” Trương Thiên nhìn cánh cửa đá trước mặt, không khỏi lên tiếng.

Hắn vốn tưởng là một lối đi toàn cơ quan, nhưng bây giờ xem ra chỉ là một cánh cửa đá mà thôi.

Trên cửa đá, Trương Thiên thấy có khắc những bức tượng.

Dường như là núi sông, còn có cả những đóa hoa được chạm khắc.

Từ những hình khắc này có thể thấy, bên trong hẳn là một thế giới biển hoa tuyệt đẹp.

"Cánh cửa đá này sao trông cứ âm u như lăng mộ vậy, lão đại, đây không phải là một ngôi mộ đấy chứ?" Bàn Tử đứng bên cạnh nói.

Trong một khoảnh khắc, Trương Thiên cũng cảm thấy cái nơi quái quỷ này đúng là một ngôi mộ.

Nhưng nghĩ lại thì không đúng, không phải cửa đá nào cũng là cửa mộ.

Trương Thiên còn cảm thấy, có phải mình đã mắc chứng ảo tưởng về lăng mộ rồi không.

"Bàn Tử, đừng nói bậy, đây là cấm địa của người ta, sao có thể là mộ được." Shirley Dương lên tiếng, cô không muốn lại vào một ngôi mộ nữa.

Mộ tặc không phải là thứ gì tốt đẹp.

Bàn Tử gãi đầu.

"Chỉ là cảm thấy giống thôi mà, với lại, bây giờ Bàn gia tôi nhìn cái gì cũng thấy giống mộ." "Thấy mộ là cảm giác như về đến nhà vậy." Bàn Tử cười hì hì.

"Đừng nói nữa, tôi cũng có cảm giác đó." Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh cũng hùa theo.

Bàn Tử liếc Vương Bán Nguyệt một cái đầy thấu hiểu.

Ánh mắt Trương Thiên thì vẫn luôn nhìn vào cánh cửa đá trước mặt.

Trên cửa đá khắc một vài đóa hoa, còn có cả một dãy núi cao, từ những hình vẽ này xem ra, bên trong rất có thể lại là một thế giới mới.

"Lão già kia lúc trước cũng không nói rõ, ở đây còn có một cánh cửa." Bàn Tử lẩm bẩm, miệng có chút bất mãn.

Trương Thiên thì vận sấm sét xanh trong tay.

Hắn đoán rằng để giải cơ quan này cần loại hoa trong hang động lúc trước.

Mà hoa đã bị hắn tiêu diệt sạch rồi, nên việc giải cơ quan e là không thể hoàn thành.

Vì vậy, Trương Thiên định trực tiếp phá cửa bằng vũ lực.

Cửa đá được làm từ một loại đá cứng nào đó.

Nhưng muốn chặn được một đòn toàn lực của Trương Thiên e là cũng hơi khó.

Khi sấm sét xanh lóe lên.

Một luồng khí tức nguy hiểm cũng bắt đầu lan ra xung quanh.

"Mẹ ơi, lão đại anh định làm gì vậy!" Bàn Tử thấy vậy kinh hãi hét lên, vội vàng trốn ra sau.

"Không ngờ Tiểu Trương gia cũng có mặt cuồng dã thế này, nhưng uy lực của tia sét này cũng mạnh quá đi, dù chỉ mới xuất hiện, cơ thể tôi dường như đã bắt đầu sợ hãi rồi." Mọi người trong lòng chấn động.

Họ nhìn về phía Trương Thiên.

Trong mắt Hồ Bát Nhất cũng thêm vài phần kinh ngạc.

Hắn không ngờ thực lực của Trương Thiên đã đạt đến mức này.

Nếu tia sét xanh này tấn công mình, Hồ Bát Nhất tin chắc rằng hắn

không có quyết tâm đỡ được.

"Rắc." Giữa ánh mắt khó hiểu của Trương Khởi Linh, Trương Thiên tung một tia sét xanh xuống.

Cửa đá lập tức bị đánh vỡ.

Một trận bụi bay mù mịt.

Trương Thiên cũng thấy được cơ quan bên trong cửa đá.

Đúng như hắn nghĩ, muốn mở cánh cửa này cần phải có hoa, mà còn phải là đủ nhiều hoa mới được.

Trong hang không còn hoa, dĩ nhiên không thể mở cửa, Trương Thiên chỉ đành dùng vũ lực giải quyết.

Nhìn cánh cửa đá đã mở, hai tên Bàn Tử từ từ giơ ngón cái lên.

Chương 775

“Không hổ là lão đại, đúng là nhanh.” “Tia sét xanh này của Tiểu Trương gia quả thực quá mạnh.” Hai gã lần lượt nói.

Khi cánh cửa bị phá tung, một luồng ánh sáng cũng chiếu vào mặt mọi người.

Khi mắt dần thích ứng với ánh sáng, cảnh sắc bên ngoài cũng hiện ra trước mắt.

Nhìn rõ cảnh sắc trước mắt, Trương Thiên không khỏi buột miệng.

“Đây là... biển hoa!” Trước mắt, dưới bầu trời trong xanh, vô số đóa hoa màu đỏ đang nở rộ.

Những đóa hoa ấy như những con sóng nhiệt giữa mùa hè, đỏ thắm mà lại nổi bật.

Dưới trời băng tuyết, có thể nhìn thấy một mảng màu đỏ rực như vậy, dù là trời lạnh nhưng vẫn cảm nhận được từng chút hơi ấm.

“Đẹp quá.” Shirley Dương nhìn biển hoa trước mắt, không kìm được mà lên tiếng.

Hoa đỏ nở rộ khắp cả thung lũng.

Phải biết rằng, một ngọn núi nhỏ, đường kính nhỏ nhất cũng là mấy trăm mét.

Mà những đóa hoa này, hoàn toàn không có một kẽ hở nào.

“Vù vù.” Khi nhóm Trương Thiên tiến vào, xung quanh cũng nổi lên những cơn gió nhẹ.

Ở trung tâm biển hoa, Trương Thiên cũng phát hiện ra một công

trình kiến trúc.

“Lão đại, cái đó hình như là một đàn tế.” Bàn Tử chỉ vào công trình kiến trúc ở xa.

Ở nơi thế này mà xuất hiện đàn tế, Trương Thiên lại chẳng hề ngạc nhiên.

Hơn nữa trước đó cũng đã nói, tộc người ở đây có truyền thống tế tự.

Mẹ của Tiểu Ca năm xưa chính là một thành viên trong buổi tế tự đó.

Nếu không phải vì buổi tế tự năm đó, có lẽ cũng sẽ không có Trương Khởi Linh sau này.

Lúc này, đàn tế này trông có vẻ hơi lộn xộn.

Có vẻ như đã rất lâu không có ai đến, thậm chí một vài nụ hoa đã mọc cả lên trên đàn tế.

“Lão đại, anh nói xem, những bông hoa này có tác dụng gì?” Bàn Tử lúc này đã hoàn toàn không còn tin vào thuyết hoa vô hại nữa.

Lúc này, Bàn Tử nhìn thấy hoa cứ như nhìn thấy thứ gì đó nguy hiểm, vô cùng cẩn thận.

Trương Thiên nhìn những đóa hoa màu đỏ trước mắt.

Những đóa hoa này không nghi ngờ gì chính là hoa Tạng Hải.

Cánh hoa có màu đỏ, còn có một vài đường vân, mà kích thước của hoa to bằng cả lòng bàn tay Trương Thiên.

Cánh hoa xòe rộng, rất giống hoa mẫu đơn Dương Lạc.

Dưới cánh hoa là thân cây màu xanh lục, trông như từng hàng hoa hướng dương thu nhỏ.

“Sương mù lúc trước, nếu tôi không đoán sai, chính là do những thứ này tạo ra.” “Loài hoa này rất có khả năng gây ảo giác.” Trương Thiên lên tiếng.

Chuyện tối hôm qua hắn vẫn còn nhớ rất rõ.

Nếu hắn không đoán sai, những bông hoa Tạng Hải này, còn lâu mới đơn giản như vậy.

“Hay là Bàn gia tôi nổi lửa đốt trụi nơi này đi?” Bàn Tử nhìn những đóa hoa Tạng Hồng trước mắt như biển lửa, không kìm được mà nói.

Trương Thiên lại lắc đầu.

“Những đóa hoa này tuy nguy hiểm, nhưng lại có giá trị nghiên cứu cực lớn.” Trương Thiên nói, hắn rất muốn biết, những đóa hoa Tạng Hồng này làm thế nào để giữ lại linh hồn của một người.

Hơn nữa, tại sao linh hồn của những người đó lại bị điều khiển, còn Bạch Mã thì không.

Tất cả những điều này, Trương Thiên đều muốn làm rõ.

Chỉ khi làm rõ rồi, có lẽ hắn mới có thể tìm ra công dụng sâu xa hơn của hoa Tạng Hải.

“Vậy bây giờ làm sao?

Đốt cũng không được, lão Hồ, cậu có tìm được vị trí không?” Bàn Tử bĩu môi, lại nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn, hắn khẽ lắc đầu.

Hồ Bát Nhất tìm đường thì được, nhưng bảo hắn đi tìm linh hồn người, Hồ Bát Nhất chịu không biết.

Lúc này Trương Khởi Linh đứng trước mọi người.

Y nhìn biển hoa đỏ trước mắt, không có hành động gì.

Y dường như đang nghĩ gì đó, lại dường như đang ngẩn người.

“À mà, nhị ca, anh có biết vị trí không?” Bàn Tử nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Trước đây Trương Khởi Linh đã từng đến, nên Bàn Tử theo bản năng cho rằng y vẫn còn biết manh mối.

Trương Khởi Linh thì từ từ lắc đầu.

Y cũng không biết, vì y chưa từng đến đây.

Lúc trước y còn chưa vào đến chỗ cánh cửa đá kia.

“Tôi nghi ngờ, đàn tế kia là nơi có khả năng nhất.” Hạo Thiên Chân chỉ vào đàn tế nói.

Trương Thiên gật đầu, trong tình huống bình thường, ai cũng sẽ nghĩ đàn tế chắc chắn là mấu chốt để khám phá.

Nhưng Trương Thiên lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Theo lý mà nói, đàn tế chắc chắn là dùng để tế tự.

Mà Bạch Mã lúc đó đã trốn khỏi buổi tế tự, sau khi bà ấy chết, khả năng bị tế tự lại không lớn.

Cho nên Trương Thiên lại nghi ngờ khả năng ở đàn tế hẳn là không lớn lắm.

“Vậy chúng ta qua đó xem thử.” Bàn Tử thấy Trương Thiên gật đầu, liền sốt ruột nói.

“Đừng vội, Bàn Tử, cậu xem trời sắp tối rồi.” Trương Thiên chỉ vào mặt trời đã bắt đầu lặn.

Bởi vì đã mất không ít thời gian trong hang động, nên khi vào đây trời đã sắp tối.

Nếu màn đêm buông xuống, Trương Thiên cũng muốn xem thử, những đóa hoa Tạng Hồng này làm thế nào tiết ra sương mù.

Và nguồn gốc của những chất tiết kinh tởm đó là gì.

"Mẹ ơi, trời sắp tối rồi, Tiểu Trương gia, chúng ta có nên nhanh chóng đến đàn tế kia không?" Vương Bán Nguyệt nhìn Trương Thiên không khỏi lên tiếng.

"Nếu muốn đi, tôi nghĩ nên bố trí một ít thuốc nổ ở vòng ngoài thì tốt hơn." Shirley Dương cũng lên tiếng.

Trương Thiên thì xua tay, không đề nghị đi vào.

"Bây giờ vào sẽ hơi nguy hiểm, tôi đề nghị đợi qua đêm rồi hãy vào." Trương Thiên nói, mọi người thì có chút khó hiểu.

"Lão đại, như vậy thì buổi tối chúng ta không phải càng nguy hiểm hơn sao?" Bàn Tử khó hiểu nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên thì khẽ lắc đầu.

"Không, một khi vào trong mới nguy hiểm, vị trí không thể dễ tìm như vậy được." "Sau khi chúng ta vào, rất có thể sẽ vì tìm kiếm vị trí mà kéo dài đến tận đêm khuya, như vậy cũng có khả năng bị bao vây, còn chúng ta ở đây tương đối an toàn hơn." Trương Thiên giải thích.

Nếu vị trí ở đàn tế dễ tìm như vậy, thì nơi này đã không cần tồn tại.

Một số băng nhóm đạo mộ, hoặc một số đội ngũ dân gian đã đào rỗng nơi này từ lâu rồi.

Cho nên nơi này chắc chắn không thể đơn giản như vậy.

Nghe Trương Thiên nói vậy, mọi người cũng ngộ ra gật đầu.

Bàn Tử còn giơ ngón cái lên.

“Không hổ là lão đại, nghĩ thật chu đáo, vậy bây giờ chúng ta vào hang kia đi.” “Chỉ cần ngủ một giấc là trời sáng thôi.” Bàn Tử nói, gã định đi ngủ một giấc nữa.

“Khải Toàn huynh, tối hôm qua, chúng ta đã đại chiến cả một đêm, anh lại ngủ say như chết.” Vương Bán Nguyệt bất lực nói.

Bàn Tử ngơ ngác.

Tình hình gì đây?

Bọn họ đại chiến sao?

Cả một đám người?

“Lão đại, mọi người đại chiến sao?

Nhiều người như vậy, làm sao có thể cùng nhau được.” Bàn Tử nói, Trương Thiên lập tức hiểu ra.

Chương 776

Phải biết trước đây Trương Thiên chưa bao giờ hiểu ngay được.

Sao bây giờ Bàn Tử vừa nói một câu, mình đã hiểu ngay rồi.

Trời đất, có ai hiểu cho tôi không!

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái, rồi nói.

“Loài hoa này sẽ tỏa ra một làn sương mù dày đặc, tối nay chúng ta có thể cũng sẽ phải đối mặt với những thứ đó.” “Cho nên, khả năng được nghỉ ngơi tối nay không lớn.” Trương Thiên nói xong, Bàn Tử sờ sờ má.

“Còn tưởng là cái gì, ra là vậy, hoa Tạng Hồng này cũng thật kỳ lạ, còn biết phun sương, không biết mang về có tác dụng gì không.” Bàn Tử lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía những nụ hoa trước mắt.

Trong mắt Bàn Tử, những đóa hoa Tạng Hồng trước mắt đột nhiên từ từ lay động.

Ngay sau đó, một làn khói trắng kỳ lạ tuôn ra từ giữa những đóa hoa Tạng Hồng.

“Cái đó, lão đại, cái đó chắc là sương mù rồi nhỉ?” Bàn Tử chỉ vào những đóa hoa Tạng Hồng trước mắt.

Khi Trương Thiên thấy hoa Tạng Hồng đã bắt đầu tiết ra khí trắng, trong lòng hắn kinh hãi, lẽ nào sự xuất hiện của họ đã làm cho hoa Tạng Hồng tăng tốc độ sao?!

Sương mù trắng không ngừng tuôn ra.

Dần dần, sương mù như một làn sóng biển, bắt đầu lan ra bốn phía.

“Hoa Tạng Hải này đúng là vô đạo đức, bao nhiêu người đang nhìn mà sao lại đánh rắm chứ.” Bàn Tử nhìn đóa hoa đỏ đang tạo ra sương mù trước mắt, không nhịn được mà nói.

Khung cảnh vốn đang nghiêm túc, bị Bàn Tử nói một câu, mọi người lập tức chết lặng tại chỗ.

“Không hổ là Khải Toàn huynh, mở miệng là đã khác người rồi, quả nhiên, tôi còn phải học hỏi nhiều.” Vương Bán Nguyệt đứng bên cạnh nói.

Hắn không khỏi giơ ngón cái lên.

Lúc này sương mù đã hoàn toàn bao phủ xung quanh.

Và sương mù cũng bắt đầu bay ra ngoài núi.

Rất rõ ràng, mỗi đêm ở đây đều có loại sương mù này hình thành.

“Không đúng, nếu mỗi ngày ở đây đều có loại sương mù này, vậy người trong thôn không phải đã chết sớm rồi sao?” Shirley Dương phát hiện có điều không ổn, cô nhạy bén nhận ra một chút nghi ngờ.

Trương Thiên nghe Shirley Dương nói vậy, cũng cảm thấy có chút không đúng.

“Đúng vậy, nếu thật sự như vậy, dân làng đã chết hết từ lâu rồi, lão đại, chuyện này có gì đó mờ ám.” Bàn Tử đầu óc chợt lóe lên nói.

“Soạt soạt.” Không đợi Trương Thiên lên tiếng, đột nhiên, trong sương mù, những bóng đen lặng lẽ xuất hiện trước mắt.

Lần này số lượng bóng đen so với lần trước có thể nói là rất ít.

“Hửm?

Lần này bóng đen dường như ít đi rồi.” Hạo Thiên Chân nhìn những bóng đen trước mắt.

Đây là nơi phát sinh ra bóng đen, theo lý mà nói, đáng lẽ phải có rất nhiều mới đúng, nhưng trước mắt lại không giống vậy, ngược lại còn ít đi.

"Có lẽ là tối hôm qua chúng ta đã giải quyết quá nhiều, nên ở đây cũng ít đi rất nhiều." Shirley Dương nhẹ giọng nói, sau khi cô nói xong, bóng đen cũng đã đến gần.

Giống như tối hôm qua, bóng đen là do linh hồn của từng người dân biến thành.

Ở khoảng cách xa chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng.

Nhưng khi lại gần, vẫn có thể nhìn rõ.

Mắt họ trống rỗng, giống như những con robot bị điều khiển.

"Mẹ ơi, đây là thứ quỷ gì vậy." Bàn Tử nhìn tình hình trước mắt, trong tay cũng lấy ra vũ khí của mình.

Khi bóng đen đến gần, Hồ Bát Nhất và mấy người khác cũng đồng thời xông lên.

Rất nhanh, họ đã giao chiến với những bóng đen đó.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn vào từng đóa hoa trước mắt.

Trương Thiên đưa tay ra muốn hái một đóa.

Nhưng dù hắn có dùng sức thế nào, hắn lại phát hiện, hoa Tạng Hồng này lại không thể nào nhổ ra được.

Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Sức của hắn không nhỏ, cộng thêm sự hỗ trợ của chân khí, một tay nhấc một cái đỉnh cũng không thành vấn đề, nhưng đóa hoa Tạng Hồng trước mắt lại không hề nhúc nhích.

"Bên trong có gì đó mờ ám." Trương Thiên lẩm bẩm, một quả cầu

lửa bốc lên trong tay hắn.

Trương Thiên không do dự, một quả cầu lửa khổng lồ trực tiếp ném xuống.

Khi quả cầu lửa sắp rơi vào biển hoa, đột nhiên, một sợi dây leo khổng lồ xuất hiện.

Nó trực tiếp chặn quả cầu lửa lại.

Trương Thiên lúc này mới hiểu tại sao vừa rồi mình dùng sức nhiều như vậy mà đóa hoa lại không hề hấn gì.

Hóa ra bên dưới còn ẩn giấu những thứ khác.

"Lão đại!

Ở đây có rất nhiều hài cốt!" Bàn Tử lúc này không ngừng tấn công, mỗi cú đấm của gã đều tạo ra một hố sâu trên mặt đất.

Tu vi của Bàn Tử bây giờ đã khác xưa rất nhiều.

Quái vật bình thường trong mắt gã thật sự không đáng là gì.

Sau mấy cú đấm của Bàn Tử, những bộ hài cốt đó cũng dần lộ ra.

Hài cốt trông đã có vẻ cũ kỹ, trên xương thậm chí còn có chút lõm.

Việc phân hủy xương thực ra không đơn giản, xương người bình thường muốn bị đất phân hủy trong đất, thường phải mất mấy trăm năm.

Mà những bộ hài cốt này không nghi ngờ gì đều là của ngày xưa.

Ánh mắt Trương Thiên rơi xuống.

Nhìn những bộ hài cốt, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Mà Trương Khởi Linh thì kịp thời xuất hiện trước mặt hắn.

Hắc Kim Cổ Đao của y bắt đầu đối phó với những dây leo trước mắt.

Trương Thiên đi đến chỗ Bàn Tử.

Hắn nhìn những bộ hài cốt trước mắt.

“Những bộ hài cốt này hẳn là do người xưa để lại, từ những vết đen trên xương, tôi đoán, rất có thể là dùng để tế tự.” Trương Thiên lẩm bẩm, đột nhiên, trong lòng hắn chợt nảy ra một ý.

“Tôi hiểu rồi.” Trương Thiên đột nhiên nói.

Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc.

“Lão đại, anh lại hiểu rồi à?” “Ừ, tôi lại hiểu rồi, phì phì, cái gì gọi là lại hiểu rồi.” Trương Thiên gật đầu, rồi lập tức phát hiện có điều không đúng.

Hắn tiếp tục nói.

“Việc tế tự này thực ra không phải là tế cho Diêm Vương, mà là làm phân bón cho những đóa hoa Tạng Hải này.” “Loại hoa này rất có thể có một đặc tính độc đáo, một khi chúng có phân bón, sẽ không tỏa ra loại sương mù này.” “Dân làng cũng sẽ không bị hại, và cái gọi là Diêm Vương, cũng chỉ là cách gọi tôn kính của dân làng trước đây mà thôi, những suy đoán trước đây của chúng ta có thể đã bị dẫn dắt sai.” Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất nghe xong cũng trầm tư.

Đạo lý rất đơn giản.

Loại hoa này có thể cứ cách vài năm lại tỏa ra một loại phấn hoa, và phấn hoa chính là sương mù này.

Sau khi có thức ăn, phấn hoa này sẽ tan đi, và hoa sẽ bước vào thời kỳ sinh sản.

Cũng chính vì vậy, nơi này được gọi là điện Diêm Vương.

Về việc tại sao bây giờ sương mù lại xuất hiện, rất đơn giản.

Vì tuyết lớn phong tỏa núi, dân làng lần lượt chết vì lạnh, chết vì đói, không có ai cung cấp phân bón, những dây hoa này cũng không có cách nào đi tìm người chết, cho nên mới thành ra thế này.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên lại có chút thắc mắc, vậy tại sao linh hồn lại có thể ở lại đây lâu như vậy.

Nghĩ trong lòng, Trương Thiên nhìn về phía đàn tế ở xa.

Bây giờ có lẽ chỉ có đàn tế mới có thể giải đáp tất cả cho hắn.

Rất nhanh, những bóng đen đã biến mất không thấy đâu.

Toàn bộ đã bị Hồ Bát Nhất siêu độ.

Sau khi xong xuôi, có lẽ biết rằng bóng đen không đối phó được Trương Thiên, trong sương mù cũng dần xuất hiện một vài dây leo.

Những dây leo khổng lồ như những con rắn đen đang luồn lách trong bùn.

Chương 777

Khi dây leo vươn ra, bùn đất cũng bị tạo ra từng vết nứt.

“Mọi người yểm trợ, tôi đến đàn tế kia xem thử.” Trương Thiên nói.

“Mẹ kiếp, lão đại, không phải anh nói buổi tối nguy hiểm sao?” Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Trời ạ, sao lão đại lại không chơi theo bài cũ vậy.

Thực ra Trương Thiên muốn xác định xem hoa Tạng Hải có nguy hiểm hay không, cho nên hắn mới muốn đợi đến tối.

Đến lúc đó sau khi đã thấy được thực lực của chúng, nếu không quá lợi hại, Trương Thiên sẽ chọn đi thẳng qua.

“Kế hoạch không theo kịp thay đổi, Bàn Tử, nhờ cậu cả đấy.” Trương Thiên giơ ngón cái lên.

“Mẹ kiếp, lần đầu tiên lão đại giơ ngón cái với tôi, Bàn gia liều mạng!” Bàn Tử thấy vậy kinh hãi kêu lên.

Thân hình lóe lên, trực tiếp xông qua.

Gã như một con trâu nhỏ, lao vun vút.

Những dây leo nhỏ xung quanh hoàn toàn không phải là đối thủ của gã, trực tiếp bị húc tan.

Đồng thời, nơi Bàn Tử đi qua, hoa Tạng Hồng còn bị giẫm nát thành một đống bầy nhầy.

Trương Thiên lập tức toát mồ hôi.

Nhưng động tĩnh của Bàn Tử có lẽ là quá lớn.

Nhất thời tất cả dây leo đều tập trung về phía đó.

Điều này lại tạo cơ hội cho Trương Thiên.

"Khởi Linh, theo tôi." Trương Thiên gọi một tiếng, Trương Khởi Linh gật đầu, thân hình lóe lên, theo sau Trương Thiên.

Hồ Bát Nhất và những người khác biết đây là chuyện riêng của Trương Khởi Linh, nên họ cũng tự giác không đi theo.

Thân hình Trương Thiên rất nhanh đã đến trên đàn tế, nơi này có lẽ có vị trí của Bạch Mã!

Đàn tế rất đơn sơ, chỉ là một đài tế nhỏ được xếp bằng đá.

Và trên cùng của đài là một tấm bia đá hơi lớn hơn một chút.

Dưới đài có một cái bàn, từ những thứ được bày biện trên đó xem ra, trước đây trên này rất có thể đã bày đầy thức ăn.

Trương Thiên không nhìn bố cục xung quanh, mà nhìn thẳng vào những chữ khắc trên bia đá.

"Hoa Hồng Hải, nở lúc âm thời, âm lịch, âm đạo." "Hoa nở có sương âm, sương nổi vạn năm, tiễn người đã khuất lên đường." "Còn gọi là hoa Diêm Vương, cần cúng dường thì miễn." Nhìn một loạt chữ nhỏ, Trương Thiên cũng hiểu thêm một chút về hoa Tạng Hải.

Tức là một loài hoa nở ở nơi âm u, còn việc cúng dường, Trương Thiên đoán cúng dường động vật có lẽ cũng được.

"Ở đây còn có." Trương Khởi Linh ở bên cạnh nói.

Y đứng sau bia đá.

Sau khi đến đây, Trương Khởi Linh liền bắt đầu tìm tòi, gã này đối với ký ức của mình rất coi trọng.

Sau khi Trương Khởi Linh nói xong, Trương Thiên bước chân lóe

lên, đã đến bên cạnh y.

Phía sau bia đá.

Một bức tranh xuất hiện.

Đây là hình một phủ đệ đại điện.

Và trên đại điện, dường như còn có một tấm biển.

Trương Thiên nhìn kỹ, trên tấm biển đó viết hai chữ lớn "Luân Chuyển".

Từ chữ này có thể thấy, đây hẳn là điện thứ mười, đại điện của Luân Chuyển Vương.

Luân Chuyển Vương, là tầng thứ mười, về cơ bản cũng là cuối cùng.

Và ở tầng này, những người cuối cùng được áp giải đi đầu thai sẽ bị đưa đến vùng đất man di.

Và ở thời cổ đại, man di chính là Tây Tạng hoặc những nơi xa hơn về phía bắc.

Và những đóa hoa Tạng Hồng này, rất có thể chính là những đóa hoa mọc trên con đường đến địa phủ tầng thứ mười.

Từ địa điểm nở hoa, cách thức, thậm chí cả hình vẽ trên bia đá xem ra, đóa hoa này nở ở tầng thứ mười là tốt nhất.

Như vậy, hai người gác cổng bên ngoài Trương Thiên đoán cũng là sứ giả của Diêm Vương Luân Chuyển Vương.

"Hóa ra là tế tự cho ông ta." Trương Thiên lẩm bẩm, cũng đã hiểu ra một vài chuyện.

Mà Luân Chuyển Vương rõ ràng cũng không lợi hại bằng mấy Diêm Vương địa phủ tầng trên, ông ta chủ yếu là sau khi mọi người

đã chịu xong khổ nạn, bắt đầu ban bố đầu thai.

Và từ đây xem ra, những đóa hoa Tạng Hải này có thể cũng mang một thuộc tính nào đó, cho nên mới có thể khóa lại những linh hồn đã mất của người khác.

Nhưng thời gian khóa hồn này rất có thể sẽ không lâu.

Về việc lưu lại linh hồn, Trương Thiên đoán, rất có thể là do có người đã thi triển một vài thuật pháp trên đó.

Khiến hoa Tạng Hồng không thể khống chế linh hồn của họ, hoặc là linh hồn bị giấu trong một khuôn mẫu nào đó rơi vào giấc ngủ sâu.

Đợi người đến xuất hiện, linh hồn mới xuất hiện, từ đó có thể tồn tại ba ngày.

Vì thời gian lưu lại lâu nhất của linh hồn ở nhân gian chính là ba ngày.

Và ba ngày hồi hồn, qua đầu thất.

Nghĩ đến đây, mắt Trương Thiên sáng lên.

Hắn nhìn về phía Trương Khởi Linh.

"Tôi biết vị trí rồi." Trương Thiên nói, Trương Khởi Linh nhìn hắn có chút nghi hoặc.

Trương Thiên nhanh vậy đã tìm ra rồi sao?

"Ở đâu?" Trương Khởi Linh từ từ nói ra mấy chữ.

"Nếu không có gì sai, thì chính là ở giữa biển hoa." "Cậu đến đó đào đất lên, xem có vật chứa linh hồn không." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, thân hình lóe lên, người đã đến giữa biển hoa.

Hoa Tạng Hải có lẽ không đối phó được với Bàn Tử và những người khác, những dây leo dài cuối cùng chỉ đành biến mất trong đất.

Trương Khởi Linh đứng giữa những đóa hoa đỏ.

Y dùng tay nhẹ nhàng đào bới.

Dần dần, một đóa hoa đỏ phát ra một luồng sáng.

Trương Thiên thấy vậy đồng tử co lại.

Hắn hiểu rồi.

"Hóa ra vật chứa tốt nhất không phải là vật bên ngoài, mà chính là hoa Tạng Hải." "Thượng sư này quả là lợi hại, dùng hoa Tạng Hải làm vật chứa, từ đó luyện hóa thành linh giai." Nghĩ đến đây, Trương Thiên có chút thán phục vị Thượng sư đó, có thể nghĩ ra cách này cũng rất lợi hại.

Hoa Tạng Hải không tấn công đồng loại, như vậy, linh hồn của Bạch Mã cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

"Đóa hoa kia sao lại phát sáng." Bàn Tử nhìn đóa hoa khẽ phát ra ánh sáng trắng trong bóng tối không khỏi lên tiếng.

"Chắc là tìm thấy rồi." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên, khuôn mặt đen sạm có chút kích động.

Hắn mừng cho Trương Khởi Linh.

Cuộc tranh đấu này, Hồ Bát Nhất cũng thu hoạch được rất nhiều.

Giải quyết được nút thắt trong lòng bấy lâu nay, đồng thời, cũng nhìn thấy được chiến hữu năm xưa.

Và nếu Trương Khởi Linh có thể tìm lại được một chút ký ức của mình, cũng là tốt nhất.

Trương Khởi Linh nhìn ánh sáng trắng trước mắt, lông mày y khẽ

nhướng lên.

Đó là một cảm giác rất quen thuộc.

Cảm giác đó cũng rất kỳ lạ.

Giống như cảm giác y ở nhà Trương Thiên vậy.

Trương Khởi Linh không biết đây là tình cảm gì, nhưng y lại rất thích cảm giác này.

Sau ánh sáng trắng, dưới màn đêm đen kịt không còn ánh sáng.

Dần dần một bóng người xuất hiện trước mắt mọi người.

Trương Thiên nhìn thấy bóng người đó, hắn biết, là linh hồn của Bạch Mã đã xuất hiện.

Trương Khởi Linh nhìn thấy bóng người đó, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì.

Chương 778

Nhưng trong lòng lại thêm vài phần khác lạ.

Mặc dù là lần đầu tiên gặp người phụ nữ này, nhưng trong lòng Trương Khởi Linh lại dâng lên vô số cảm xúc kỳ lạ.

Đây là cảm giác mà Trương Khởi Linh trước đây chưa từng có.

"Đây là gì..." Trương Khởi Linh nghĩ trong lòng, y không hiểu loại cảm xúc này.

"Đó là mẹ của nhị ca sao?

Đẹp quá." Bàn Tử nhìn bóng người khẽ phát sáng, không khỏi lên tiếng.

"Bàn Tử cậu, đi thôi đừng làm phiền người ta đoàn tụ." Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái rồi kéo gã đi ra ngoài biển hoa.

Hạo Thiên Chân và những người khác cũng rất biết ý, mọi người bắt đầu từ từ lùi lại.

Trương Thiên thấy mọi việc đã xong, hắn cũng lặng lẽ rời khỏi đây.

Bây giờ là lúc mẹ con Trương Khởi Linh đoàn tụ, Trương Thiên cũng không muốn làm kỳ đà cản mũi.

Nhưng Trương Thiên cũng muốn nghe xem hai người họ nói gì.

Rất nhanh, bóng dáng Trương Thiên cũng rời khỏi biển hoa, xung quanh chỉ còn lại Trương Khởi Linh và bóng người vừa mới tỉnh lại.

Khi người phụ nữ mở mắt ra.

Trong mắt cô ánh lên vẻ kích động.

Bạch Mã nhìn bóng người cao gầy trước mắt, và cả khuôn mặt bị tóc che đi một nửa.

Mặc dù Trương Khởi Linh đội mũ, nhưng cô vẫn nhận ra ngay lập tức.

“Là con sao?

Tiểu Quan.” Giọng Bạch Mã vang lên.

Tiểu Quan là tên ở nhà mà Bạch Mã đặt cho Trương Khởi Linh, trước đây từng xuất hiện trong một buổi phỏng vấn, trong nguyên tác không có tên thật.

Điều này Trương Thiên cũng biết.

Trương Tiểu Quan, cái tên này nghe cũng khá dễ thương, chỉ là, trong các bộ phim mà Trương Thiên quen thuộc thì không hề được nhắc đến.

Lúc này trong hang động.

Trương Thiên, Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, thậm chí cả Shirley Dương đều đang áp tai vào góc tường hang động.

Từng người một như con mèo nghe thấy tiếng chuột, nóng lòng muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

“Tiểu Quan... lão đại, ấm áp quá.” Bàn Tử còn lặp lại một câu, khóe miệng thậm chí còn lộ ra một nụ cười.

Trương Thiên bất giác nhếch mép.

“Khụ khụ, Bàn Tử, đừng nói nữa.” Trương Thiên lập tức lên tiếng.

Tên này, thật biết phá hỏng không khí.

Trương Khởi Linh nghe thấy tiếng, trong lòng y rung động.

Nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm.

Y không biết nên nói gì.

Biểu cảm của y từ lúc đến Trương gia đã không còn tình cảm.

Nhìn Trương Khởi Linh không có tình cảm trước mắt, lòng Bạch Mã đau như cắt, đây là điều mà cô không bao giờ muốn thấy.

Nguyện vọng của Bạch Mã rất đơn giản, chính là không muốn Trương Khởi Linh biến thành một người không có cảm xúc.

Cô biết rõ, một khi Trương Khởi Linh vào Trương gia, tuyệt đối sẽ trở thành một sinh vật không có cảm xúc.

Cho nên cô đã cố gắng hết sức để cứu vãn, cuối cùng cô quyết định sau khi chết cũng không vào luân hồi, chính là để đợi Trương Khởi Linh đến.

Vì cô biết, chỉ có mình mới có thể cứu được Trương Khởi Linh.

Máu mủ ruột rà là tương thông, cho nên dù tình cảm có tan vỡ đến đâu, dù trong lòng không còn chút tình cảm nào.

Chỉ cần có mối liên kết huyết thống, chỉ cần cô là mẹ của y, cô nhất định phải cứu vãn tình cảm của Trương Khởi Linh.

Trương Thiên ở cửa động lặng lẽ nhìn cảnh này.

Trong lòng Trương Thiên biết rõ chỉ bằng mình, hoặc mẹ của mình là không đủ để Trương Khởi Linh tìm lại tình cảm.

Chỉ có Bạch Mã mới có thể.

Cho nên, nếu Trương Khởi Linh muốn sống như một người bình thường, thì bắt buộc phải đến đây.

Bạch Mã nhìn Trương Khởi Linh ngây người, cô nhẹ nhàng đưa tay ra.

Bàn tay trắng nõn nắm lấy tay Trương Khởi Linh.

Cơ thể Trương Khởi Linh rõ ràng có một thoáng run rẩy.

Y không biết đây là cảm giác gì, vào khoảnh khắc tay Bạch Mã chạm vào y, Trương Khởi Linh cảm nhận được một luồng điện giật.

Đây là cảm giác chưa từng có.

"Tiểu Quan, ngồi đi, ngồi cùng mẹ." "Con còn nhớ mẹ không?" Giọng Bạch Mã vô cùng dịu dàng.

Cô biết rõ, có lẽ Trương Khởi Linh đã không còn nhớ mình nữa.

Mặc dù ký ức có thể quên đi, nhưng tình thân ruột thịt chắc chắn không thể xóa nhòa.

Sau khi Bạch Mã nói xong, Trương Khởi Linh ngoan ngoãn lắc đầu.

Y thật sự không nhớ người phụ nữ này.

Nhưng trong lòng lại có một cảm giác khó tả.

Rất quen thuộc, thậm chí Trương Khởi Linh còn cảm thấy, máu trong cơ thể mình dường như đã bị người phụ nữ này đánh thức.

Máu đang điên cuồng nhảy múa.

Giống như bắt đầu sôi lên vậy.

"Mẹ kể cho con nghe một câu chuyện nhé, ngày xửa ngày xưa, có một đứa trẻ sinh ra ở Tây Tạng, sự ra đời của nó đã mang lại hy vọng cho mọi người." "Trên người nó chảy dòng máu Kỳ Lân của tổ tiên, nó là con cưng của trời, nó gánh vác sứ mệnh, nhưng có một người không hy vọng nó phải sống với sứ mệnh trên vai." "Người đó hy vọng, đứa trẻ đó có thể sống vui vẻ như những người bình thường, nhưng mà, nhưng mà, sự đời không như ý muốn, những người đó vẫn tìm thấy nó..." Bạch Mã nói, cô nhẹ nhàng ôm Trương Khởi Linh vào

lòng.

Cô kể lại câu chuyện ngày xưa.

Trương Khởi Linh ngoan ngoãn nằm trong lòng mẹ, trong lòng y không biết có cảm giác gì.

Nhưng vành mắt của y lại không biết vì sao lại hơi đỏ lên.

Mặc dù đây là lần đầu tiên y và cô gặp nhau, nhưng Trương Khởi Linh cũng không biết, tại sao mắt mình lại đỏ.

Y cũng không biết, tại sao bị một người phụ nữ ôm, lại không hề kháng cự.

Ngược lại, y lại cảm nhận được một cảm giác chưa từng có, đó là một cảm giác rất ấm áp.

"Hạnh phúc quá." Bàn Tử che mặt.

Khóe miệng càng không tự chủ được mà nhếch lên.

Đó là nụ cười của đi.

Trương Thiên cũng cảm nhận được một chút ấm áp.

Và hắn cũng cảm nhận được, tình cảm của Trương Khởi Linh dường như đang hồi phục.

Trong lòng Trương Thiên có chút mong đợi, hắn mong đợi một Trương Khởi Linh tìm lại được tình cảm.

Hắn cũng mong đợi, Trương Khởi Linh có thể nói cười như những người khác, ít nhất có thể nở một nụ cười cũng là tốt rồi.

Hiện trường. 【Ấm áp quá, đây là mẹ của Tiểu Ca sao?

Dịu dàng quá.】 【Trương gia đáng chết, nếu không phải Trương gia ép buộc đưa Tiểu Ca đi, tất cả những điều này chắc chắn sẽ không xảy ra.】 【Khi nào thì đến cổ lâu Trương gia, tôi muốn san bằng

Trương gia!】【Người phía trước, anh đang mơ à, anh san bằng Trương gia?

Không bị ác linh bên trong giết chết là may rồi.】【Tiểu Ca đáng thương quá, thật hy vọng y có thể tìm lại được tình cảm bên cạnh Trương Thiên.】Hiện trường, vô số người nhìn vào màn hình, khi thấy Trương Khởi Linh nằm trong lòng mẹ, mắt họ hoe đỏ.

Một Trương Khởi Linh trước nay không nói lời nào, lúc này lại lặng lẽ nằm trong lòng một người phụ nữ, sự tương phản này không hề khiến mọi người cảm thấy bất ngờ, ngược lại rất ấm áp.

Hiện trường, Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh không nói gì, vẫn là vẻ mặt đó.

Nhưng trong mắt lại có thêm rất nhiều thần sắc.

Chương 779

Trương Thiên có thể nhìn ra, y đang cười.

“Ha ha ha, Bàn gia mất mặt, lão Hồ mất mặt, bây giờ lại đến lượt nhị ca mất mặt, lão đại, anh định làm cho tất cả chúng ta mất hết mặt mũi phải không?” Bàn Tử cười ha hả.

Trương Khởi Linh không có nhiều chuyện mất mặt, bây giờ vô số người nhìn y như một đứa trẻ nép mình trong lòng mẹ, Bàn Tử cảm thấy tâm lý cân bằng rồi.

Hồ Bát Nhất gõ đầu Bàn Tử một cái.

“Chúng ta lúc đó mất mặt, nhị ca đây là ấm áp, cậu hiểu cái quái gì.” Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất, mang theo chút uất ức.

Bàn Tử gãi đầu, liếc nhìn Vương Bán Nguyệt bên cạnh, cười cười không nói gì nữa.

Trong màn hình, Trương Khởi Linh và mẹ đã nói rất nhiều chuyện.

Mặc dù phần lớn là Bạch Mã nói, Trương Khởi Linh nghe.

Nhưng trong lòng Bạch Mã lại rất mãn nguyện.

Không uổng công cô đã đợi ở đây vô số năm.

Cứ như vậy, một đêm trôi qua.

Trương Khởi Linh vẫn luôn nép mình trong lòng mẹ, y nghe mẹ kể những câu chuyện về mình lúc nhỏ.

Y cũng dần hiểu được chuyện lúc nhỏ của mình.

Ký ức đã mất trong đầu cũng dần quay lại không ít.

Trương Khởi Linh cảm thấy, trong lòng mình dường như có một

cảm giác kỳ lạ.

Đó là cảm giác mà y trước đây chưa từng trải qua.

Rất đặc biệt, y không dám nghĩ nhiều.

"Tiểu Quan, đã một đêm rồi, mặc dù mẹ cũng rất muốn nói chuyện với con thêm một chút nữa, nhưng con cũng nên nghỉ ngơi rồi, sức khỏe của Tiểu Quan quan trọng hơn bất cứ thứ gì." Bạch Mã nhẹ nhàng vuốt tóc Trương Khởi Linh.

Không biết vì sao, nghe thấy lời này của Trương Khởi Linh, trong lòng y bỗng nhiên sinh ra một cảm giác buồn ngủ.

Cảm giác nặng nề đó đột nhiên ập đến.

Giống như cơ thể bị đè nén bao năm qua được giải thoát vậy.

Phải biết rằng, Trương Khởi Linh bình thường không ngủ, cho dù ngủ cũng chỉ là ngủ nông.

Nhưng lúc này, Trương Khởi Linh lại cảm nhận được sự yên tĩnh chưa từng có.

Y nằm trong lòng mẹ lại thật sự ngủ thiếp đi.

Trương Thiên nhìn thấy cảnh này trong lòng cũng rất rõ, tại sao Trương Khởi Linh lại ngủ nhanh như vậy.

Trương Khởi Linh ở trong cánh cửa Chung Cực, y ngày ngày sống cuộc sống không có ngày đêm, cơ thể và tâm hồn đều chịu áp lực rất lớn.

Sau khi ra ngoài, Trương Khởi Linh lại mất trí nhớ, y ngày ngày sống trong lăng mộ, tự nhiên thân tâm cũng phải căng thẳng cao độ.

Sau đó lại cùng Giải Liên Hoàn đi thăm mộ, Trương Khởi Linh về cơ bản chưa từng ngủ một giấc ngon lành.

Và nội tâm của y cũng không hy vọng y có thể ngủ một giấc ngon lành, y phải đề phòng nguy hiểm xung quanh.

Và bây giờ, trở về trong vòng tay của mẹ, thân tâm Trương Khởi Linh cuối cùng cũng được giải thoát.

"Lão đại, nhị ca ngủ ngon quá, Bàn gia sắp cảm động đến khóc rồi." "Nếu mẹ của Bàn gia còn sống thì tốt rồi." Bàn Tử che miệng, gã nằm trên đất.

"Cậu đúng là…" Trương Thiên cũng không biết nên nói gì cho phải.

Bàn Tử lẩm bẩm, trong mắt cũng thêm vài phần hy vọng.

Mẹ của gã này Trương Thiên cũng chưa từng gặp, e là sau này cũng rất khó gặp được.

Trương Thiên không nói gì thêm, thời buổi này, sống được đã là tốt rồi, ai có thể mong đợi nhiều hơn nữa.

"Tiểu Trương gia, anh mau nhìn!

Trên mặt Tiểu Ca hình như có thêm chút sắc thái rồi!" Đột nhiên, Hạo Thiên Chân lên tiếng.

Trương Thiên vội vàng nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Quả nhiên, khuôn mặt vốn cứng đơ như xác chết của Trương Khởi Linh lúc này lại có thêm chút thần sắc!

Đó là một vẻ mặt rất thoải mái.

Trương Thiên thậm chí còn thấy khóe miệng Trương Khởi Linh hơi nhếch lên.

Đây là dáng vẻ hoàn toàn buông bỏ phòng bị.

Trương Thiên là lần đầu tiên nhìn thấy Trương Khởi Linh có biểu

cảm này, thần thái này.

Quả thực không thường thấy.

“Lão đại, anh nói xem sau khi nhị ca trở về, có dùng vẻ ngoài đẹp trai của mình để mê hoặc vạn thiên thiếu nữ không?” “Nếu thật sự như vậy, vậy thì con gái ở Bắc Ly của chúng ta nguy hiểm rồi, không!

Con gái trên toàn thế giới đều nguy hiểm rồi.” Bàn Tử suy nghĩ lan man nói.

Gã nhìn dáng vẻ thoải mái của Trương Khởi Linh, trêu chọc.

Trương Thiên bất lực lườm gã một cái.

Không khí có chút thoải mái.

“Ai giống cậu, suốt ngày nghĩ đến mấy chuyện kỳ quái.” Trương Thiên nói, hắn nhìn bầu trời dần hửng sáng, chìm vào suy tư.

Trương Khởi Linh lần đầu tiên gặp Bạch Mã, nhưng thời gian lại chỉ có ba ngày.

Trương Thiên muốn thử cứu vãn linh hồn của cô.

Biết đâu có thể ở lại thế gian mãi mãi, giống như Nhất Mi Đạo Nhân, hoặc Vương Phi.

Trương Thiên cảm thấy, khả năng ở lại được cũng khá lớn.

Chỉ là xem cô có đồng ý hay không.

Bạch Mã nhẹ nhàng ôm Trương Khởi Linh, tay còn nhẹ nhàng vỗ lưng y.

Mọi thứ trông rất ấm áp.

Rất nhanh, một ngày trôi qua.

Sau khi Trương Khởi Linh tỉnh lại, trong mắt y có thêm chút thần sắc.

Người phụ nữ này đã cho y cảm nhận được cảm giác chưa từng có.

Sau đó, Trương Khởi Linh cũng sẽ kể cho Bạch Mã nghe chuyện của mình.

Bạch Mã nghe rất chăm chú.

Hai người cứ như vậy, cứ mãi ôm nhau, trong biển hoa tâm sự về chuyện của mỗi người.

Đồng thời, Bạch Mã cũng làm tròn nghĩa vụ của một người mẹ.

Quan tâm, dạy dỗ, và cả tình mẫu tử của mình, tất cả đều dành cho Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh cũng thu hoạch được không ít.

Cứ như vậy, thời gian cũng dần trôi qua.

Ba ngày rất nhanh, về cơ bản chỉ là một cái chớp mắt.

Trương Khởi Linh cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể Bạch Mã.

Từ khí tức vốn rất dày đặc lúc này cũng trở nên có chút yếu ớt.

Điều này cũng có nghĩa là, Bạch Mã sắp phải rời đi.

Lần đầu tiên cảm nhận được tình mẫu tử, trong lòng Trương Khởi Linh có một cảm giác kỳ lạ.

Y không hy vọng Bạch Mã rời đi, nhưng lại không biết làm thế nào để mở lời.

“Tiểu Quan, thời gian của mẹ đã đến rồi, phải đi rồi, mẹ hy vọng con có thể sống như ngày hôm nay.” “Có tình cảm của riêng mình, có thể sống cùng những người thân thiết nhất.” Bạch Mã nói, cô nhìn về phía Trương Thiên đang đi tới.

Cô mỉm cười với Trương Thiên.

Cô có thể nhìn ra, Trương Khởi Linh có thể tìm được đến đây, thậm chí trên người tìm lại được một vài thứ, đều là do Trương Thiên làm.

“Cảm ơn.” Cô nói một tiếng cảm ơn với Trương Thiên.

Trương Thiên thì xua tay, nghiêm túc nói.

“Tôi có cách giữ cô lại.” “Cô có thể không cần rời đi.” Trương Thiên nói, nhìn về phía Bạch Mã.

Những chuyện này phần lớn cần sự đồng ý của chính Bạch Mã.

Chương 780

Cho nên Trương Thiên không thể ép buộc.

Bạch Mã lắc đầu.

Mỉm cười nói.

“Không cần đâu, nhìn thấy Tiểu Quan và các cậu ở bên nhau, cũng có bạn bè của riêng mình, tôi rất vui mừng, nguyện vọng của tôi cũng đã viên mãn.” “Thay vì sống trong một thế giới không thuộc về mình, tôi nghĩ, tôi sẽ chờ đợi lần gặp gỡ tiếp theo của chúng ta.” Bạch Mã nhẹ nhàng vuốt má Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nắm lấy tay cô.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thì từ từ lắc đầu.

Trương Thiên lập tức hiểu ra, cũng không nói gì thêm.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, bóng dáng Bạch Mã hóa thành từng mảng ánh sáng trắng tan biến trong biển hoa vạn dặm.

“Thiên sư, Địa sư nghe lệnh ta, nguyện Bạch Mã hưởng khí trời đất, hưởng vạn phúc kim an, được sao Tử Vi ban phước.” Trương Thiên nói, từng lá bùa trong tay được ném ra.

Ánh sáng vàng lóe lên.

Trương Thiên đang cầu phúc cho Bạch Mã.

Đến lúc xuống dưới được ánh sáng vàng gia trì, nói không chừng cũng có thể đầu thai tốt.

Trương Khởi Linh ngồi trên đất, y nhìn bóng dáng biến mất có một thoáng ngẩn người.

Nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

Y đứng dậy, nhìn về phía Trương Thiên.

“Đa tạ.” Y nói, trong mắt cũng có thêm chút thần sắc.

Trương Thiên trong lòng vui mừng, Trương Khởi Linh cuối cùng cũng tìm lại được chính mình.

Tìm lại được tình cảm thuộc về mình.

Trương Thiên cười vỗ vai y.

“Chúng ta đều là người một nhà, cảm ơn cái gì chứ.” “Tôi đã chỉ dẫn cho cô ấy con đường phía trước, chắc hẳn trên đường cũng sẽ thuận buồm xuôi gió.” Trương Thiên nói, nhìn về phía biển hoa, có lẽ hắn sẽ không quên cảnh tượng nhìn thấy hôm nay.

Trương Khởi Linh khẽ gật đầu, y không nói gì, chỉ là ánh mắt cũng nhìn vào mọi thứ trước mắt.

Shirley Dương thở dài.

“Có lẽ cô ấy muốn gặp lại theo một cách khác.” Shirley Dương nói.

Hồ Bát Nhất nắm lấy tay cô.

“Cái chết sao không phải là một cuộc đoàn tụ khác, nhưng, nhìn thấy y tìm lại được chính mình, tôi thật sự rất vui.” Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất nói.

Hắn không chỉ mừng cho Trương Khởi Linh, mà Hồ Bát Nhất cũng mừng cho chính mình.

Lần này hắn cũng đã giải quyết được nút thắt trong lòng, đây là điều mà Hồ Bát Nhất cảm thấy đúng đắn nhất.

“À mà chuyến đi Tây Tạng lần này sắp kết thúc rồi sao?” Bàn Tử

ở bên cạnh nói.

Có chút chưa đã thèm.

“Khải Toàn huynh, có thể cùng anh khám phá Tây Tạng bí ẩn này, thật là một vinh hạnh.” Vương Bán Nguyệt đến bên cạnh Vương Khải Toàn.

Hai người còn nở nụ cười.

Thời gian trôi rất nhanh.

Mọi người nghỉ ngơi trong hang động đến sáng, đợi trời sáng, Trương Thiên mới bắt đầu hành trình.

Hoa Tạng Hải Trương Thiên cũng mang theo một ít bỏ vào không gian.

Điều Trương Thiên không biết là, trong không gian, hai đóa hoa khác loại đang mọc um tùm.

Và rễ của chúng như những con rắn nhỏ lan ra.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn cảnh này cũng lười để ý.

Ra khỏi thung lũng.

Trương Khởi Linh đi sau mọi người.

Y dường như vẫn đang hồi tưởng lại chuyện mấy ngày trước.

Cô đã nói với y rất nhiều, Trương Khởi Linh cũng cảm thấy cần phải có một vài thay đổi.

“Nhị ca, anh đi nhanh lên, không thì Bàn gia phải cõng anh đấy.” Bàn Tử hơi chậm lại, một tay định vỗ vào mông Trương Khởi Linh.

Nhưng bị Trương Khởi Linh lập tức nắm lấy tay.

“Tôi tự đi.” Y nói, tăng tốc độ.

Bàn Tử bĩu môi.

“Chẳng phải vẫn không thay đổi sao, ai, thà ở lại thêm mấy ngày, đợi nhị ca biến thành như Bàn gia thì tốt biết mấy.” Bàn Tử thở dài, trong lòng có chút uất ức.

Vốn tưởng nhị ca đã cải tà quy chính rồi.

Nhưng không ngờ, vẫn là một cái bình rượu nút kín.

Trương Thiên khẽ cười.

Nếu Trương Khởi Linh có thể dễ dàng thay đổi, thì y đã không phải là Trương Khởi Linh.

Đi trên con đường quen thuộc, mọi người càng nói cười vui vẻ.

“Tiểu Trương gia, lần này đi cùng ngài, tôi thật sự đã học được rất nhiều, sau này gặp phải nơi nguy hiểm, tôi nhất định sẽ là người đầu tiên xông lên.” Hạo Thiên Chân ở bên cạnh nói.

Hắn coi như đã hiểu ra, thực lực của Trương Thiên hoàn toàn là chỗ nào nguy hiểm thì đến chỗ đó.

Đến lúc đó tự nhiên sẽ mạnh lên, học được bí quyết này, Hạo Thiên Chân cảm thấy, mình cũng có thể.

Bí quyết này tăng thực lực quả thực nhanh, chỉ là hơi tốn vận may.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật, tên này, sao cái tốt không học, lại học cái xấu.

Mình là người rất cáo già có được không, được mệnh danh là đệ nhất cáo vương!

Rất nhanh, mọi người đã trở lại thôn làng trước đó.

Nhìn dáng vẻ quen thuộc của thôn làng, Trương Thiên lắc đầu, định trực tiếp rời khỏi đây.

Nhưng chưa đi được mấy bước, một bóng người quen thuộc đã chặn đường mấy người.

Dù là ban ngày nhưng bóng người kia lại vô cùng vững chãi.

Nhìn thấy người đến, Trương Thiên và những người khác cũng bất giác dừng bước.

"Thượng sư, sao ngài lại ra ngoài." Giọng Trương Thiên không lớn, có chút tò mò nhìn người vừa tới.

Thượng sư đã chết, là một quỷ hồn, hiển nhiên ông ta không nên tồn tại quá lâu dưới ánh mặt trời.

Quả nhiên, sau khi Trương Thiên nói xong, Thượng sư liền lên tiếng.

"Chắc là các người đã gặp mặt nó rồi nhỉ." "Cảm ơn hồn đan của cậu, thật ra trước đó tôi chỉ thử lòng các người thôi." "Thấy các người quả thực đã gặp nó, tôi cũng yên tâm rồi.

Thật ra tôi ở đây cũng không còn gì lưu luyến nữa." Thượng sư nói, trong mắt có chút thất vọng.

Cũng phải, người trong cả thôn đều đã chết cả, Thượng sư ở lại đây còn có tác dụng gì.

Vì vậy, ông ta muốn nói lời từ biệt cuối cùng ở đây.

Trương Thiên thấy vậy thì khẽ lắc đầu.

"Chết như thế này có rất nhiều tệ nạn, hơn nữa khả năng cao sẽ không được luân hồi, để tôi giúp ông." Trương Thiên nói rồi lấy ra một lá bùa.

Thấy Trương Thiên lấy bùa ra, Thượng sư có chút ngạc nhiên.

"Cậu lại còn là đạo sĩ." "Vừa hay, vậy làm phiền cậu rồi." Ông ta nói xong liền từ từ nhắm mắt lại.

Trương Thiên cũng không nương tay, bùa giấy vung lên, một luồng kim quang hiện ra.

Hai bóng người bất đắc dĩ lại lần nữa xuất hiện trước mắt.

Rất nhanh, bóng dáng Thượng sư bị một luồng ánh sáng bao bọc rồi biến mất.

"Thấy người nhảy sông, thấy người cầu sống, chứ cầu chết thì đúng là lần đầu tiên tôi thấy." "Lão già này thật kỳ lạ." Nhìn Thượng sư rời đi, Bàn Tử lắc đầu.

Lão Thượng sư này trước đó còn cầu sống, chớp mắt đã cầu chết, điều này khiến Bàn Tử cũng cảm thấy kỳ quái.

Trương Thiên không nói nhiều, chỉ phất tay một cái, cả nhóm liền bắt đầu quay về đường cũ.

Chương 781

“Đúng rồi, Trương đại ca, sơn động trước đó đã sập rồi, bên đó còn xảy ra tuyết lở nữa, chúng ta phải rời khỏi đây bằng cách nào?” Shirley Dương hỏi.

Phải biết rằng, lúc Trương Thiên ra khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp, dù trực tiếp hay gián tiếp cũng đã gây ra tuyết lở.

Cũng chính vì vậy, con đường đó khả năng cao đã bị bịt kín.

Mà con đường còn lại cũng bị tuyết lở chặn lại, như vậy chẳng phải là không còn đường ra rồi sao!

“Vãi chưởng, tiểu Trương gia, nghe cô Dương nói vậy hình như đúng thật, chúng ta hình như cũng bị kẹt chết ở đây rồi.” Vương Bán Nguyệt kinh hãi kêu lên.

Hắn cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Hai con đường đều bị chặn, vậy họ phải đi lối nào?

Trương Thiên nhìn dãy núi tuyết mênh mông xa xa, hít sâu một hơi.

“Núi do tuyết lở tạo thành có cao không?” Trương Thiên hỏi.

Nếu núi không cao, Trương Thiên định đi qua vị trí tuyết lở.

Nhưng nếu quá cao, ảnh hưởng đến việc đi lại, Trương Thiên cũng chỉ có thể nghĩ cách khác.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn lên tiếng.

“Nếu đi từ Cửu Tầng Yêu Tháp cũ, e là phải vượt qua núi Côn Luân, còn đi con đường kia thì e cũng phải vượt Côn Luân.” “Bây giờ chúng ta muốn ra ngoài e là chỉ còn một con đường.” Hồ Bát Nhất

chậm rãi nói.

Vẻ mặt có chút nghiêm túc.

“Chính là vượt Côn Luân!” Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên, ánh mắt anh ta nhìn Trương Thiên.

Chỉ cần Trương Thiên đồng ý, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng sẽ không có lời oán thán nào.

Hơn nữa, nói thật thì Hồ Bát Nhất cũng không rõ trong Côn Luân có gì, nên anh ta cũng không có cảm giác gì lớn lao.

Ngược lại, Trương Khởi Linh nghe đến Côn Luân lại sững người một chút.

Y nhìn về phía Trương Thiên, muốn nghe xem Trương Thiên nói thế nào.

Trương Thiên thì lại nhìn về phía xa, chìm vào trầm tư.

Nếu bây giờ đi Côn Luân có phải hơi sớm không.

Dù sao mục tiêu của Trương Thiên là phải có đủ thực lực rồi mới đi.

Trương Thiên trước giờ vẫn luôn sống theo phương châm cẩn trọng.

Bây giờ nếu đi Côn Luân, cũng không phải là không được.

Chỉ là sẽ có chút nguy hiểm mà thôi.

Trương Thiên nhìn gương mặt mọi người.

Bên cạnh mình có đến hai nhóm nhân vật chính, với khí vận gia trì, xác suất xảy ra vấn đề có lẽ không lớn.

Nhưng chỉ sợ nhỡ đâu.

Một khi có nhỡ đâu, vậy thì nguy hiểm rồi.

“Nghĩ cách khác xem, nếu có thể vòng qua Côn Luân, chúng ta cố gắng vòng qua.” Trương Thiên lên tiếng.

Với tính cách của Trương Thiên, nếu không nắm chắc chín mươi phần trăm, hắn tuyệt đối không thể đi mạo hiểm.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lát.

“Tuyết lở, nếu chúng ta có thể đào địa đạo, có lẽ có thể vòng qua.” “Nhưng mà, tuyết không có điểm chống đỡ, nếu đào hang rất có khả năng sẽ sập.” “Trừ khi chúng ta có thể bay qua.” Hồ Bát Nhất nói.

Mắt Trương Thiên sáng lên, hắn quả thực có thể bay mà, trong Yêu tháp, Trương Thiên đã học được rất nhiều.

Cộng thêm đan điền sung mãn, Trương Thiên phát hiện, cho dù không có công pháp phi hành, lúc này hắn cũng đã biết bay.

Đây là thứ mà khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định sẽ tự nhiên lĩnh ngộ được.

“Chúng ta đi xem thử xem, đi từ phía Yêu tháp, nếu không có gì bất ngờ thì chắc có thể vòng qua được.” Trương Thiên không tin, một trận tuyết lở mà lại không vòng ra được.

Hồ Bát Nhất gật đầu, mọi người cũng không bàn bạc gì thêm, trực tiếp bắt đầu quay về đường cũ.

“Lão đại, trên núi Côn Luân này, ngoài mụ già đó ra còn có thứ gì nữa không?

Chúng ta có cần phải cẩn thận đến thế không, nếu là Bàn gia tôi, xách theo cuốc chim mang theo lừa, trực tiếp xông lên.” Bàn Tử đối với Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết vô cùng khinh thường.

Trong mắt gã, thứ đó còn không bằng con gà nhà mình nuôi.

“Lần trước không phải đã giải thích cho cậu rồi sao, rất lợi hại.”

Trương Thiên liếc gã một cái, Bàn Tử thuộc loại người không thấy quan tài không đổ lệ.

Có lẽ thấy quan tài rồi gã cũng không đổ lệ.

"Toàn là hư trương thanh thế, đến lúc đó Bàn gia xung phong." Bàn Tử giơ ngón cái lên.

Trương Thiên lườm gã một cái.

"Bàn Tử, đừng nói bậy, môn chủ có suy nghĩ của riêng mình." Hồ Bát Nhất vỗ Bàn Tử một cái.

"Tiểu Trương gia, tôi lại nhớ ra một chuyện, trước kia ở mộ dưới đáy biển, đã thấy một tòa Vân Thiên Cung, không biết có thật không." "Đó là mô hình phát hiện trong mộ Uông Tàng Hải." Hạo Thiên Chân nghĩ tới điều gì đó, vội vàng nói.

Sau khi cậu ta nói xong, Bàn Tử cũng nghĩ tới điều gì.

"Đúng rồi, cái mô hình thiên cung chúng ta thấy trước kia không lẽ chính là ở trên núi Côn Luân sao?" "Nói cách khác, trên núi Côn Luân, có một ngôi mộ cổ khổng lồ!" Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

Trương Thiên im lặng nhìn gã một cái.

E là tất cả mọi người đều biết, chỉ có cậu là không rõ thôi nhỉ.

Không đúng, Hạo Thiên Chân cũng mới biết bây giờ.

"Ừ, cậu đoán không sai, Vân Thiên Cung trong truyền thuyết, thực ra chính là Côn Luân Thần Cung." Trương Thiên cũng không né tránh, trực tiếp nói.

Hạo Thiên Chân toàn thân run lên.

Gương mặt có chút kích động.

"Vậy bên trong chẳng phải có vô số bảo bối, nghe nói còn có bí

mật trường sinh, chúng ta có nên đi xem không?" "Tiểu Trương gia, ngài không muốn trường sinh sao?" Hạo Thiên Chân có chút kích động.

Cậu ta hoàn toàn quên mất sự nguy hiểm của Vân Thiên Cung.

"Chuyện này, tạm thời chúng ta đừng cân nhắc nữa." "Tôi đề nghị, chúng ta cứ nằm vùng phát triển đã." Trương Thiên xua tay, đối với ánh mắt mong đợi của Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, Trương Thiên trực tiếp từ chối.

Hai tên này, thật là thích thám hiểm, đúng là chúa tìm chết.

Trương Khởi Linh đi theo phía sau, mày hơi nhíu lại.

Vân Thiên Cung, y cảm thấy rất quen thuộc.

Không biết tại sao, trong lòng thậm chí có chút xao động.

Trương Khởi Linh nhìn về phía dãy núi tuyết xa xa.

Y có một cảm giác quen thuộc khó tả.

Kể từ khi dần dần tìm lại được một số ký ức và tình cảm, bây giờ y rất tha thiết muốn tìm lại ký ức của mình.

Mà cảm giác quen thuộc trong lòng khiến Trương Khởi Linh khẳng định, trên ngọn núi tuyết đó có thứ mình cần.

Ánh mắt y nhìn về phía Trương Thiên.

Thấy Trương Thiên không vội lên tiếng, y cũng không nói gì.

Trương Khởi Linh cũng không phải là người giỏi ăn nói.

Sau khi xác định vị trí, Trương Thiên và mọi người không hề dừng lại, bước chân cũng nhanh hơn không ít.

Bầu trời Tây Tạng rất xanh.

Không!

Phải nói là, bầu trời của thời đại này rất xanh.

Trương Thiên và mọi người thong dong đi đường, còn trên trời, từng đám mây trĩu nặng lơ lửng trên cao.

Có lẽ do độ cao so với mực nước biển, tầng mây rất thấp.

Giống như có thể chạm tới chỉ bằng một cái vươn tay.

"Nếu ngày nào đó mình có thể bay lên tầng mây thì tốt rồi." Hạo Thiên Chân ngẩng đầu, nhìn tầng mây dường như rất gần mình.

"He he, Ngô thiếu gia, có muốn Bàn gia tôi đưa cậu lên không, nhưng chỉ giới hạn buổi tối thôi nhé." "Phí đi lại một nghìn tệ thôi, không nhiều." Bàn Tử ra vẻ gian thương.

Hạo Thiên Chân lườm Bàn Tử một cái.

"Khải Toàn huynh, buổi tối có gì để xem, nếu ban ngày xem được, tôi cho anh một nghìn tệ cũng được." Hạo Thiên Chân nói.

Chương 782

Cậu ta biết có máy bay, nhưng thời này, lễ khai quốc cũng chỉ có vài chiếc máy bay, nói gì đến chuyện đi mua máy bay.

Trương Thiên lại nghĩ đến một điều.

Kể từ khi đan điền được mở rộng, hắn đã học được cách bay, nhưng Trương Thiên vẫn chưa sử dụng bao giờ.

Bây giờ có thể thử một chút.

Thực ra bay rất đơn giản, chỉ cần bạn có thể phóng chân khí ra ngoài.

Là có thể bay được.

Khi chân khí của bạn đủ để nâng cơ thể, bạn hoàn toàn có thể đứng vững trên không trung.

Thực ra cũng không khó lắm, chỉ cần dựa vào sự hùng hậu của chân khí, cộng thêm khả năng khống chế.

Với thực lực hiện tại của Hồ Bát Nhất và những người khác, nói thật, muốn bay cũng không phải là chuyện quá khó.

Chỉ cần luyện tập thêm về việc khống chế và giải phóng chân khí là được.

"Vù vù." Khoảnh khắc tiếp theo, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Cơ thể Trương Thiên vậy mà lại vọt lên tận mây xanh.

Trương Thiên đứng trên tầng mây, nhìn xuống dưới.

Phía dưới là dãy núi tuyết trắng xóa không thấy điểm cuối.

Mà xa xa, ngọn núi Côn Luân đồ sộ kia cũng hiện ra trước mắt.

"Nếu mình dùng hình thái này xuyên qua núi non, chắc chắn sẽ nhanh hơn rất nhiều." Đứng trên tầng mây, Trương Thiên thầm nghĩ.

Nhưng ở đây chỉ có mình hắn biết bay, thực ra cũng không có tác dụng gì lớn.

Tuy nhiên, lần đầu tiên đứng trên bầu trời, Trương Thiên cảm nhận được sự chấn động chưa từng có.

Điều này hoàn toàn khác với việc ngồi trên máy bay ngắm nhìn thế giới.

Cảm giác này giống như, bạn sở hữu cả thế giới.

Hơn nữa Trương Thiên phát hiện, chỉ cần bạn bay lên, sự tiêu hao chân khí thực ra không lớn lắm.

Ngược lại, gần như không có tiêu hao.

Chủ yếu dựa vào sức gió.

"Vãi chưởng, lão đại, sao cậu lại biết bay thế." Bàn Tử kinh ngạc đến trợn tròn hai mắt.

Giỏi thật, hóa ra lão đại mới là kẻ giả heo ăn thịt hổ.

Trước kia, Bàn Tử dù có bay, cũng phải mượn pháp khí.

Còn Trương Thiên thì sao, có thể trực tiếp lăng không phi hành.

Điều này là điều Bàn Tử không ngờ tới.

"Tiểu Trương gia, vậy mà thật sự bay lên được." Nhìn bóng người trên trời, trên mặt Hạo Thiên Chân lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Bay lượn có lẽ là gen được khắc sâu trong huyết mạch của con người.

Từ những con diều ngày xưa, đến máy bay hàng không bây giờ.

Không chỉ Hạo Thiên Chân, ngay cả Hồ Bát Nhất trong lòng cũng rung động.

Trong đầu anh ta hiện lên cảnh mình ôm Shirley Dương, bay lượn trên bầu trời.

Đó hẳn là một điều tuyệt vời biết bao.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương bất giác nhìn nhau.

Cả hai đều mỉm cười.

Trong lòng họ dường như cũng đã quyết tâm phải nỗ lực tu luyện.

"Trời ạ, thật sự có thể bay sao, nếu vào thời kháng chiến, nước ta có thêm vài vị đại lão thế này, có cần tốn nhiều thời gian như vậy không." Vương Bán Nguyệt hít một hơi.

Cảnh tượng này, hắn cũng là lần đầu tiên được thấy.

Hạo Thiên Chân thì lắc đầu.

"Theo tôi được biết, lúc đó quả thực không có người có năng lực này, có đạo sĩ, nhưng về cơ bản sau khi xuống núi đều thương vong nặng nề." "Tiểu Trương gia cũng là thiên phú quá tốt, cộng thêm số lượng trộm mộ nhiều mới có thể đạt đến cảnh giới này." Hạo Thiên Chân nói, trong lòng càng thêm kiên định một việc.

Đó chính là, trộm mộ!

Chỉ cần trộm mộ nhiều, Ngô thiếu gia ta cũng có thể bay lên!

"Vậy sao, Thiên Chân, vậy sau này chúng ta phải trộm nhiều, trộm rộng, trộm dài rồi." Vương Bán Nguyệt vẻ mặt kích động.

Hắn cũng muốn thử cảm giác bay lên.

Rất nhanh, Trương Thiên bay một vòng trên trời, thấy cũng gần đủ rồi, hắn liền bay xuống.

“Vãi chưởng, lão đại, cậu học được từ lúc nào thế, mau dạy Bàn gia tôi đi.” Bàn Tử níu lấy tay Trương Thiên, mặt trong tiết trời băng giá vẫn hơi ửng hồng.

Trương Thiên lườm gã một cái.

“Chân khí trong đan điền đạt đến một giai đoạn nhất định, tự nhiên sẽ có thể sử dụng.” “Đương nhiên, cũng cần có sự khống chế chân khí cực kỳ tốt mới được.” Trương Thiên nói.

“A?

Không có công pháp sao?” Bàn Tử có chút thất vọng.

Trương Thiên thì lắc đầu.

“Những công pháp phi hành đó, tôi đoán, đa số đều là để giúp cậu vận dụng chân khí thành thạo, đợi khi cậu hoàn toàn thành thạo rồi, tự nhiên sẽ có thể bay.” Trương Thiên xua tay nói.

“Vậy tiểu Trương gia, thực lực của chúng tôi bây giờ, có được không?” Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thiên hỏi.

“Cậu bây giờ là Tông Sư, vừa mới có khí, tạm thời có lẽ không được, tôi đề nghị cậu lên Thiên Cực, hoặc Đại Tông Sư rồi hãy thử.” Trương Thiên lắc đầu.

Giai đoạn Tông Sư, là lúc trong cơ thể vừa tu luyện ra chân khí, lúc đó chân khí vừa xuất hiện, làm sao có thể bay được.

Càng đừng nói đến việc phóng ra ngoài.

Vì vậy, Hạo Thiên Chân muốn giống như Trương Thiên, ít nhất còn phải đi một đoạn đường nữa.

Hạo Thiên Chân gật đầu, cậu ta cũng không quá thất vọng, ngược lại lúc này Hạo Thiên Chân thấy được lợi ích rồi, cậu ta càng thêm nhiệt huyết.

“Đào mộ, quyên tặng văn vật, nâng cao thực lực, đây chẳng phải là ước mơ bấy lâu nay của mình sao?” Hạo Thiên Chân thầm nghĩ, trong mắt tràn đầy lửa nóng.

Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

“Khởi Linh cậu hẳn là có thể thử bay lên.” Trương Thiên nói.

Trương Khởi Linh lại lắc đầu.

“Không cần.” Theo y thấy, việc này không cần thiết, y lại không cần phải đi gấp, nên việc bay lượn cũng không phải là bắt buộc.

Trương Thiên gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Hồ Bát Nhất hơi nhíu mày.

Theo lời Trương Thiên nói như vậy, anh ta có thể thử xem, liệu có thể vận dụng chân khí của mình một cách thành thạo không.

“Lão đại, trên trời có đẹp không.” Bàn Tử tò mò nhìn Trương Thiên.

“Cậu không phải sợ độ cao sao, hỏi cái này làm gì.” Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

“Lão đại, biết bay rồi thì Bàn gia tôi không sợ độ cao nữa.” Bàn Tử trợn to mắt nói.

Trương Thiên nghĩ lại hình như cũng có lý.

“Rất đẹp, hơn nữa có thể nhìn thấy sông núi dưới chân.” “Bàn Tử cậu nỗ lực tu luyện, rất nhanh là được thôi.” Trương Thiên vỗ vỗ vai Bàn Tử.

“Không phải, Bàn gia tôi chẳng ham hố phong cảnh, Bàn gia tôi thấy, trên trời tiến hành sự nghiệp vĩ đại của Bàn gia, chắc sẽ rất kích thích.” Bàn Tử nói, liếm liếm môi.

Trên mặt lộ ra một nụ cười tà ác.

Trương Thiên: ...

Nhìn nụ cười tà ác của Bàn Tử, Trương Thiên và những người khác đều đồng loạt lườm gã một cái.

“Này, các người có phải nghĩ nhiều rồi không, Bàn gia là nói, có thể tự do bay lượn trên không trung, lão đại các người có chút kỳ lạ nha.” Bàn Tử thấy ánh mắt của mọi người, liền như được tiêm máu gà, miệng càng thao thao bất tuyệt.

Trương Thiên lập tức cạn lời, lười tranh cãi với gã này.

Tuy nhiên, kể từ khi phát hiện mình có thể bay, Trương Thiên vẫn luôn lơ lửng trên không.

Như vậy có thể nắm vững việc bay lượn thành thạo hơn, hơn nữa như vậy sau này tiêu hao của mình chắc chắn cũng sẽ ít đi.

Chương 783

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Mấy ngày sau.

Trương Thiên trên đường đi không chỉ tự mình bay lượn, đồng thời cũng dạy Hồ Bát Nhất bọn họ thử bay lên.

Hồ Bát Nhất thì có chút dấu hiệu muốn bay lên, nhưng Hạo Thiên Chân bọn họ thì không có chút gì.

Trương Thiên đoán, có lẽ nguyên nhân là tu vi quá thấp.

Nhìn ngọn núi cao trước mắt, Trương Thiên nhướng mày.

Ngọn núi cao không nghi ngờ gì chính là Côn Luân.

Nhưng cảm giác thần bí mà núi Côn Luân tạo ra lại khiến Trương Thiên cảm thấy có chút kinh hãi.

"Bây giờ chúng ta đi thế nào?

Sơn động trước kia hoàn toàn không thấy đâu nữa, chỉ còn lại đống tuyết này thôi." Vương Bán Nguyệt nhìn cánh đồng tuyết vô tận trước mắt, không khỏi hỏi.

Ánh mắt cũng nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên là người lãnh đạo, tự nhiên phải hỏi ý kiến Trương Thiên.

Trương Thiên nghĩ một lát rồi nói.

"Để tôi thử xem có thể nhìn thấy gì từ trên cao không." Trương Thiên nói, chân cũng nhẹ nhàng nhấc lên.

Thân hình bay về phía trên.

Nhưng khi Trương Thiên đạt đến một độ cao nhất định, hắn phát hiện, việc bay của mình dường như bị thứ gì đó cản trở, cơ thể rất nặng.

Hơn nữa có thứ gì đó dường như đang níu chân hắn kéo xuống.

Trương Thiên trong nháy mắt cảm thấy không ổn.

Hắn vội vàng quay trở lại chỗ cũ.

"Lão đại, sao vậy?" Thấy sắc mặt Trương Thiên nghiêm túc, Bàn Tử không khỏi lên tiếng hỏi.

Trương Thiên mặt mày nghiêm trọng.

Hắn chậm rãi nói.

"Có thể có một loại trận pháp nào đó, đã cản trở việc bay của tôi." "Tôi đoán, trên núi Côn Luân, có một loại trận pháp cỡ lớn, trước đây chúng ta không phát hiện, bây giờ xem ra, loại trận pháp này đã đạt đến mức có thể ảnh hưởng đến cả khu vực ngoại vi." Giọng Trương Thiên không lớn, trong mắt cũng thêm vài phần nghiêm túc.

"Vậy làm sao bây giờ?

Lão đại, theo Bàn gia tôi thấy, chúng ta đào địa đạo cũng có thể ra ngoài." Bàn Tử nghĩ một lát rồi nói.

"Địa đạo à, tuyết tích tụ có thể sẽ sụt xuống." "Chúng ta thử xem sao." Trương Thiên cũng không phủ nhận đây là một ý kiến.

Dù sao bây giờ cũng không có cách nào tốt hơn, ý kiến của Bàn Tử cũng không tệ.

"Úi chà, không hổ là tôi, trực tiếp cung cấp phương hướng cho lão đại." Bàn Tử mặt đầy tự tin.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Hồ Bát Nhất, mọi người bắt đầu đào bới.

Vì Hồ Bát Nhất có la bàn, nên vị trí anh ta rõ hơn Trương Thiên.

“Lão Hồ, vị trí này đúng không?

Sao Bàn gia tôi cảm thấy hơi lạnh nhỉ.” Bàn Tử vừa cầm xẻng xúc tuyết, vừa hỏi.

“Không vấn đề gì, đây chính là con đường chúng ta ra ngoài lúc trước.” Hồ Bát Nhất vô cùng khẳng định.

Vị trí của anh ta tuyệt đối sẽ không tính sai, Hồ Bát Nhất có sự tự tin này.

Bàn Tử gật đầu, đi theo sau.

Đột nhiên, phía sau, Trương Khởi Linh lên tiếng.

“Bên dưới là rỗng.” Giọng Trương Khởi Linh vừa dứt.

Trương Thiên lập tức nhìn xuống mặt đất.

Vì đang đào trong đống tuyết, nên bên dưới tự nhiên cũng là tuyết, không nhìn rõ dưới tuyết là gì.

Được Trương Khởi Linh nhắc nhở, Trương Thiên cũng nghĩ tới điều gì đó.

“Không đúng, bên dưới Cửu Tầng Yêu Tháp, là một khoảng không sâu không thấy đáy.” “Nếu là như vậy, bây giờ chúng ta rất có khả năng đang đứng trên khoảng không đó.” Trương Thiên nghĩ đến vách đá trong hang động trước kia.

Vách đá đó rất sâu, Trương Thiên từng suýt nữa rơi xuống, may mà được Trương Khởi Linh kịp thời kéo lại.

“Vãi chưởng, lão đại, ý cậu là, bên dưới này là cái vách đá đó sao?” “Vậy chúng ta đứng lên trên, chẳng phải là...” Bàn Tử vừa nói xong, chỉ thấy dưới chân bắt đầu rung chuyển.

“Vãi chưởng, Bàn Tử, cậu đúng là cái mồm quạ đen!” Shirley Dương hét lên một tiếng, ngay sau đó, mọi người gần như đồng loạt chạy ra ngoài.

Đồng thời, hang động mà Trương Thiên và mọi người đang đào cũng bắt đầu rung lắc.

Dần dần sụp đổ.

Sắc mặt Trương Thiên khó coi.

Nếu tất cả đều sụp đổ, đồng thời mặt đất cũng nứt ra, vậy thì đúng là chết không biết chết như thế nào.

“Bàn Tử, ý kiến của cậu hay thật đấy.” Hồ Bát Nhất vừa chạy vừa khen.

Tên Bàn Tử này đúng là, không đưa ra ý kiến thì không ai để ý, vừa đưa ra ý kiến, thì đúng là đẩy người ta vào chỗ chết.

Bàn Tử cũng mặt mày đau khổ.

“Lão Hồ, Bàn gia tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện này.” Bàn Tử kinh hãi kêu lên, người cũng chạy lên phía trước nhất.

“Ầm ầm ầm.” Hang động vừa đào đã sụp đổ dữ dội, còn Trương Thiên và mọi người đứng bên ngoài, nhìn đống tuyết lại lún xuống một mảng lớn, trong lòng cũng có chút cảm khái.

“Bàn Tử, tôi thấy, lần sau chúng ta phải cân nhắc kỹ đề nghị của cậu.” Trương Thiên nhìn ngọn núi lớn trước mắt nói.

“Yên tâm đi lão đại, sau này Bàn gia tôi không định mở miệng nữa.” Bàn Tử ngậm miệng lại, mặt mày u uất.

“Chúng ta lên núi đi.” Đột nhiên, khi Trương Thiên đang định nghĩ đối sách khác, Trương Khởi Linh lên tiếng.

Ánh mắt y nhìn về phía ngọn núi trước mặt.

Trong mắt y đầy vẻ nghi hoặc và tò mò đối với ngọn núi cao trước mắt.

Trương Thiên vỗ trán, có một dự cảm không tốt.

Bàn Tử nghe vậy, mắt sáng lên.

"Nhị ca nói đúng, lên núi mới là lựa chọn tốt nhất!" Bàn Tử giơ ngón cái lên.

Gã đứng sát sau lưng Trương Khởi Linh.

"Ý kiến của mọi người thì sao?" Trương Thiên nhìn về phía mọi người.

Nếu họ cũng chọn lên núi, Trương Thiên cũng sẽ không từ chối, cùng lắm thì cùng nhau đi là được.

Trương Thiên còn không tin, một Tây Vương Mẫu, có thể khống chế được cả bọn họ cùng với Trương Khởi Linh.

Hơn nữa, Trương Thiên bây giờ là người đàn ông có Thiên Sư bội kiếm.

Vạn bất đắc dĩ, Trương Thiên cũng sẽ không ngại thỉnh Tam Thanh Tổ Sư Gia thượng thân.

Tổ sư gia của Đạo gia, Tam Thanh!

Tuy không biết, có phải là Tam Thanh trong đầu mình không.

Nhưng Trương Thiên đoán, chỉ cần là tổ sư gia thì chắc chắn không kém được.

"Tất cả nghe theo tiểu Trương gia." Hạo Thiên Chân thì thông minh.

Cậu ta không phản đối cũng không đồng ý.

Đến lúc đó, xảy ra chuyện cũng có quyền lên tiếng.

“Đúng, Bàn gia cũng nghe ngài.” Vương Bán Nguyệt cũng vội vàng phụ họa.

Sợ mình nói chậm một bước.

“Tôi thấy, bây giờ nếu đã hoàn toàn không có đường, có thể lên núi, chỉ cần không đi lên đỉnh là được, chúng ta đi men theo rìa.” Shirley Dương nói ra quan điểm của mình.

Trương Thiên thì đoán không đơn giản như vậy, nếu thật sự bước vào Côn Luân, muốn ra ngoài e là không dễ dàng.

“Nếu không có đường ra, tôi đồng ý với ý kiến của cô Dương.” Hồ Bát Nhất cũng ngay sau đó lên tiếng.

Dù sao phía trước không có đường, cũng không có cách nào khác.

Trương Thiên gật đầu.

Chương 784

Ánh mắt nhìn về phía ngọn núi lớn trước mắt.

“Nếu mọi người đều đã quyết định rồi, vậy tôi cũng tôn trọng mọi người.” “Chúng ta nghỉ ngơi một chút, đợi thực lực đủ rồi, thì lên núi.” Trương Thiên cũng không từ chối, trực tiếp đồng ý.

Nếu đây là nguyện vọng của mọi người, Trương Thiên cũng không có lý do từ chối.

Hơn nữa phía trước quả thực không có đường, nếu muốn đi đường vòng, thì quá xa.

“Đồng ý!” Bàn Tử giơ tay đầu tiên.

Mọi người cũng đua nhau phụ họa, thậm chí cả Trương Khởi Linh cũng lên tiếng.

Trương Thiên nhìn mọi người đầy tự tin, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, có nhóm người này, Trương Thiên thật không tin là không qua được Côn Luân.

Trương Thiên nghiêm túc gật đầu, cũng không nói gì thêm, Bàn Tử thì đang xoa tay mài nắm đấm, định đi gặp gỡ núi Côn Luân trong truyền thuyết.

“Tương truyền, trên thần sơn Côn Luân có một tiểu tiên nữ ở, cũng không biết có thật không, đúng rồi Khải Toàn huynh, vợ anh kiếm ở đâu vậy?” Vương Bán Nguyệt ngước nhìn trời, mặt mang theo chút tò mò.

“Trong mộ, Bán Nguyệt huynh, tôi làm được thì anh cũng làm được.” Bàn Tử cho Vương Bán Nguyệt một ánh mắt cổ vũ.

Vương Bán Nguyệt mắt sáng lên.

Kể từ khi gặp vợ của Bàn Tử, Vương Bán Nguyệt cảm thấy, quỷ cũng không phải là không được.

"Nếu Khải Toàn huynh có thể, vậy tôi chắc chắn cũng có thể." "Vậy cô nương Côn Luân kia các người tạm thời nhường đi, để Bàn gia tôi tới." Vương Bán Nguyệt lúc này thậm chí có chút kích động.

Trương Thiên vỗ trán.

Tên này đúng là lên não rồi.

Không để ý đến cuộc đối thoại của hai người này, Trương Thiên và mọi người lúc này đã đến một ngọn núi nhỏ.

Hang động trước đó vì sụp đổ bị chôn vùi, biến thành một ngọn núi nhỏ quy mô không lớn lắm.

Ngọn núi nhỏ tổng thể không lớn lắm, đương nhiên, đó là so với Côn Luân.

Nhưng từ dưới nhìn lên, vẫn tương đối khả quan.

Đứng trên ngọn núi nhỏ, nhìn ra ngoài, tuy không hùng vĩ như khi bay trên trời, nhưng cánh đồng tuyết bao la vẫn là một cảnh đẹp hiếm có.

Mà trong cánh đồng tuyết trắng xóa, một con rãnh rất sâu cũng xuất hiện trước mắt.

Con rãnh bị một lớp tuyết mỏng che phủ.

Trương Thiên có thể phân biệt được con rãnh đó hẳn là nơi họ đã đi qua trước đó.

"Nghe nói trên núi Côn Luân có rất nhiều chuyện nguy hiểm." "Khi tôi còn tại ngũ, có một hôm rất nhiều dân làng tìm chúng tôi giúp đỡ, đó là lần đầu tiên tôi chứng kiến sự nguy hiểm của Côn Luân." Hồ Bát Nhất ở bên cạnh nói.

Giọng nói khàn khàn khiến trong đầu mọi người dần dần hiện lên một số hình ảnh.

Chỉ nghe Hồ Bát Nhất tiếp tục nói.

"Lúc đó, có một người chăn cừu đến báo án, nói là đàn cừu bị lạc trên núi, muốn chúng tôi đi tìm cừu." Sau đó, Hồ Bát Nhất lại kể lại chuyện đàn cừu một lần nữa.

"Lão Hồ, anh đóng quân ở đó, rốt cuộc đã tìm bao nhiêu lần cừu rồi?" Bàn Tử uất ức lên tiếng.

Câu chuyện này, gã đã nghe Hồ Bát Nhất kể mấy lần rồi.

Hồ Bát Nhất nghĩ một lát rồi nói.

"Mỗi năm đến mùa thu, người chăn cừu sẽ lùa cừu lên núi để chúng ăn một bữa no nê, để đối phó với mùa đông sắp tới." "Cừu ăn béo rồi mới có thể chống chọi với cái lạnh, nên trước khi vào đông người chăn cừu sẽ để cừu ăn nhiều nhất có thể, mà cây cỏ quanh núi Côn Luân um tùm, đây cũng là lựa chọn không thể thay thế của nhiều người chăn cừu." "Vì vậy, mỗi năm đều có người chăn cừu mạo hiểm lên núi." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Mọi người cũng nghe khá hứng thú.

"Tại sao cứ phải lên núi, họ đi nơi khác không được sao?" "Hơn nữa có người chết rồi, đáng lẽ phải nâng cao cảnh giác chứ." Hạo Thiên Chân bày tỏ ý kiến của mình.

Hồ Bát Nhất thì khẽ lắc đầu.

"Dân du mục xung quanh quá đông, một hộ dân du mục trong tay dù chỉ có năm mươi con cừu, thì hàng trăm hộ dân du mục cũng là mấy nghìn đến hàng vạn con, thảo nguyên xung quanh căn bản không đủ cho đàn cừu ăn." "Đàn cừu chết đói, thì họ cũng sẽ đói theo, đến năm sau họ cũng không sống nổi, vì để đàn cừu sống sót, và để chính

mình sống sót, đa số người cũng sẽ mạo hiểm." "Đa số đàn cừu bị mất đều là vài trăm đến hàng nghìn con, không phải là số lượng nhỏ." Hồ Bát Nhất liên tục nói, Trương Thiên gật đầu, cũng dần dần hiểu được tình hình ở đây.

Hồ Bát Nhất nói không sai, một khi thảo nguyên không có cỏ, mùa thu cỏ đều khô héo, cừu chết đói hết, thì năm sau họ đừng nói ăn cơm, quần áo cũng là vấn đề.

"Vậy những con cừu đó đều chết như thế nào?

Bị sét đánh chết?" "Ở đây làm sao có sét được, lẽ nào là trận pháp?" Hạo Thiên Chân mặt đầy nghi hoặc.

Làm gì có trận pháp nào có thể bao trùm cả ngọn núi.

Khoảng cách lớn như vậy, lại làm sao có thể tấn công không phân biệt được?

Tất cả những điều này đều khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

"Thiên Chân, làm gì có trận pháp nào lợi hại như vậy, cả ngọn núi lớn thế này đều bị bao bọc, vậy Tây Vương Mẫu phải lợi hại đến mức nào." "Tôi đoán, chỉ là trùng hợp, nhiều nhất cũng chỉ là một trận pháp ảo giác." Vương Bán Nguyệt ở bên cạnh nói.

Nếu nói là một trận pháp ở một vị trí nào đó, thì hắn tin, nhưng đây trực tiếp bao trùm cả một ngọn núi lớn, Vương Bán Nguyệt có chút không tin.

"Bàn Tử, không thể nói như vậy được, nhỡ đâu trận pháp của người ta chính là mạnh mẽ như vậy thì sao." Hạo Thiên Chân ở bên cạnh nói.

Vương Bán Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

"Xì, không thể nào, nếu cái này thật sự là trận pháp, Bàn gia tôi bị

sét đánh!" Vương Bán Nguyệt giơ ngón giữa lên, chỉ lên trời nói.

"Rắc." Không đợi Vương Bán Nguyệt nói xong, chỉ nghe một tiếng sét vang lên.

Một cột sáng màu xanh lam từ trên trời giáng xuống.

Bây giờ trời đang quang mây tạnh, tiếng động xé toạc không gian gần như vang vọng khắp đất trời.

Âm thanh vang vọng trong thung lũng trống trải.

Cùng lúc đó, dưới cột sáng màu xanh lam, tóc của Vương Bán Nguyệt lập tức dựng đứng lên.

Mặt cũng bị cháy đen.

Mắt đỏ ngầu.

Cơ thể thẳng tắp ngã xuống đất.

Trương Thiên thấy cảnh này, khóe miệng giật giật.

Có những lời, nói nhiều rồi, sẽ linh nghiệm, không thể nói bừa được.

Nhìn Vương Bán Nguyệt cơ thể cứng đờ, mọi người đều kinh ngạc.

"Vãi chưởng, Bán Nguyệt huynh, sao cậu lại biến thành heo quay than thế." Vương Khải Toàn vô lương tâm trêu chọc.

Hạo Thiên Chân thì mặt mày ngơ ngác.

Giỏi thật, đây đúng là báo ứng mà.

Vừa nói xong, liền bị đánh ngay, tia sét này thật sự không đợi được một chút nào.

"Khụ khụ!" Vương Bán Nguyệt ho khan hai tiếng, mấy vòng khói bị hắn phun ra.

Sắc mặt hắn vô cùng khó coi.

“Bàn gia tôi à, sau này không bao giờ nói bừa nữa.” Vương Bán Nguyệt nói xong, trên mặt cũng thêm vài phần khổ sở.

Tu vi của hắn cũng khá tốt, cứng rắn chịu một đòn cũng không sao.

Nhưng lần đầu tiên không sao, không có nghĩa là lần thứ hai không sao.

Nên vẫn phải cẩn thận.

Ngược lại Trương Thiên thì không hề lo lắng.

Khoảnh khắc tia sét đó đánh xuống, Trương Thiên đã cảm nhận được một luồng linh lực dao động, đồng thời còn có một luồng khí tức của trận pháp.

Trương Thiên phỏng đoán, nơi này khả năng cao đúng như Hạo Thiên Chân nói, có một trận pháp khổng lồ.

Chính vì có sự tồn tại của loại trận pháp này, nơi đây mới được bảo vệ hoàn hảo như vậy.

“Ăn cái này đi.” Trương Thiên lấy ra một viên đan dược nói.

Vương Bán Nguyệt mở miệng, vội vàng nuốt viên đan dược vào.

Cơ thể hắn cũng đang hồi phục cực nhanh.

“Cảm ơn tiểu Trương gia.” Đợi cơ thể có thể cử động, Vương Bán Nguyệt vội vàng cảm ơn.

Mái tóc vốn đã xoăn của hắn lúc này càng xoăn hơn, giống như một con sư tử bờm vàng.

Mặt đen kịt, còn đen hơn cả Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, bây giờ có người đen hơn anh rồi.” Bàn Tử ở bên cạnh

nói nhỏ.

Hồ Bát Nhất lườm Bàn Tử một cái.

“Tiểu Trương gia, tia sét đó là sao vậy?

Chương 785

Còn có nữa không?

Thứ này, khá đáng sợ đấy." Vương Bán Nguyệt có chút sợ hãi nhìn lên trời.

Uy lực của tia sét đó, Vương Bán Nguyệt đến giờ vẫn chưa hoàn hồn.

Trương Thiên nhìn lên trời.

"Chúng ta hiện đang ở khu vực ngoại vi, tôi cũng không ngờ, ngoại vi đã có sét." "Nhưng hồ quang sét ở ngoại vi hẳn sẽ ít hơn nhiều, nên chúng ta có cơ hội để thở." Trương Thiên khẽ nói.

Vương Bán Nguyệt mặt mày có chút nghi hoặc.

"Vậy, đây là trận pháp sao?" Hắn lại hỏi.

Trương Thiên nhìn về phía xa, hắn khẽ gật đầu.

"Là trận pháp!" Sau khi hắn nói xong, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn ngọn núi cao trước mắt, nơi lớn như vậy, cũng có thể dùng trận pháp sao?

"Nơi lớn như vậy, tiểu Trương gia, thật sự có loại trận pháp này sao?" Vương Bán Nguyệt mặt mày có chút kinh ngạc.

Trương Thiên thì khẽ gật đầu.

Trước kia ở Dược Vương Cốc, Trương Thiên đã phát hiện ra đại trận pháp, trận pháp bao vây cả Dược Vương Cốc.

Chỉ có điều, đó chỉ là một trận pháp bao bọc thung lũng.

Mà trận pháp trước mắt bây giờ thì trực tiếp bao vây cả một ngọn núi cao.

Loại đại trận pháp này, là Dược Vương Cốc không thể sánh được.

Trương Thiên đoán, loại trận pháp này cần một lượng tinh thạch dự trữ khổng lồ.

Con số này Trương Thiên thậm chí không dám tưởng tượng.

"Trận pháp có thể bao trùm cả một ngọn núi lớn, vậy số lượng đá chế tạo nó phải nhiều đến mức nào." Trương Thiên thầm nghĩ, đồng thời cũng cảm thán phú quý hiểm trung cầu.

"Loại trận pháp này, chúng ta đã từng thấy rồi." "Là một loại hộ sơn, thường được gọi là Hộ Tông Đại Trận." Hồ Bát Nhất ở bên cạnh nói.

Anh ta cũng nhớ lại Dược Vương Cốc trước kia.

"A?

Không ngờ các người đã sớm thấy loại trận pháp này, chết tiệt, uổng công chúng tôi đoán cả buổi." Vương Bán Nguyệt mặt mày uất ức.

May mà da mình dày thịt béo, nếu là da mỏng thịt mềm thì e là một phát đã đi tong rồi.

"Trước đó chúng tôi cũng đang phỏng đoán, nhưng thấy bộ dạng của Bán Nguyệt huynh đệ, chúng tôi càng thêm chắc chắn." Shirley Dương cười nói.

Vương Bán Nguyệt càng thêm uất ức, tình cảm Bàn gia tôi chỉ là vật thí nghiệm của các người thôi sao...

"Trận pháp này, tôi đoán, càng đi vào sâu, uy lực càng lớn." "Mọi người chú ý một chút." Trương Thiên khẽ nói.

Hắn nhìn xung quanh, nếu cả một ngọn núi đều bị bố trí trận pháp, Trương Thiên đoán, xung quanh hẳn là có loại đá màu trắng đó.

Trương Thiên rất cần loại đá màu trắng đó.

Loại tinh thạch đó có thể bố trí ra trận pháp lợi hại hơn cả bùa vàng.

Uy lực của loại trận pháp này là bùa vàng không thể sánh được.

Trước kia Trương Thiên vì âm mưu hại Xà Thần trong Yêu tháp, đã dùng hết tinh thạch màu trắng, nếu ở đây có, Trương Thiên đúng lúc có thể bổ sung lại.

Trương Thiên ngẩng đầu, liền phát hiện Trương Khởi Linh đã đi ở phía trước.

Áo choàng đen của y trên nền tuyết trắng vô cùng nổi bật.

Bước chân của Trương Khởi Linh rất nhẹ, có lúc Trương Thiên còn không nghe thấy tiếng động.

Cảm nhận được ánh mắt, Trương Khởi Linh khẽ nghiêng người.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Y dừng bước, yên lặng chờ mấy người Trương Thiên.

"Đi, nhị ca chờ sốt ruột rồi kìa." Vương Khải Toàn hô lên một tiếng, vỗ vỗ vào người Vương Bán Nguyệt, hai tên gia hỏa tăng tốc.

Tuyết rất sâu, mỗi bước đi đều rất gian nan.

Mà ở nơi Vương Bán Nguyệt đứng dậy, tuyết đã tan đi không ít.

"Ầm ầm." Sau khi mọi người đi được không lâu, bầu trời vốn trong xanh cũng dần dần u ám.

"Không phải chứ, Bàn gia tôi nghĩ, bây giờ hình như là mùa xuân mà, lão đại, mùa xuân có sấm sét sao?" Bàn Tử nhìn đám mây đen trước mắt, sắc mặt có chút kỳ quái.

Ai cũng biết, mùa xuân, về cơ bản sẽ không có sấm sét, mà sấm sét

về cơ bản đều là mùa hè, đương nhiên trừ một số khu vực đặc biệt.

Trương Thiên lắc đầu.

"Đám mây đen này, là một loại hiệu quả do trận pháp hình thành." "Trận này tên là Lạc Lôi Trận." Trương Thiên liếc mắt một cái đã nhận ra hình dạng của trận pháp trước mắt.

Đây chẳng phải là Lạc Lôi Trận trong truyền thuyết sao?

Lạc Lôi Trận, một loại trận pháp khá lợi hại của Đạo gia, sau khi nhốt kẻ địch, trên trời sẽ hình thành mây đen, từ đó tiếp nhận lễ rửa tội của mưa sấm.

"Tôi nhớ, Lạc Lôi Trận là sau khi nhốt người lại, mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất." Hồ Bát Nhất nghĩ một lát rồi nói.

Anh ta cũng tu đạo, những thứ này anh ta cũng biết một ít.

Thấy Trương Thiên gật đầu, Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

"Vậy chẳng phải là nói, chúng ta đã vào bẫy rồi sao?

Bị nhốt rồi?" Bàn Tử trợn to mắt.

Giỏi thật, không biết không hay đã bị nhốt, trận pháp này đúng là quá bá đạo.

"Theo lý mà nói là như vậy, nhưng không cần lo lắng, uy lực của loại sấm sét này không lớn." Trương Thiên xua tay.

Nói ra sự thật.

Vương Bán Nguyệt: ...

Mây đen trên trời đang ngưng tụ, cùng lúc đó, từng tia sét màu xanh lam cũng ngưng tụ trong mây đen.

Những tia sét không ngừng lóe lên giống như một con thương long, đang chờ đợi thời cơ săn mồi tốt nhất.

Thân ảnh của mấy người Trương Thiên cũng đã đến được một phần mười núi Côn Luân.

Tốc độ của họ không nhanh, nên khoảng cách đi được cũng không xa.

Nhưng dù là khoảng cách ngắn như vậy, mây đen vẫn khiến người ta kinh hãi.

Tại hiện trường lúc này. [Có nhà khí hậu học nào nói cho biết đây là chuyện gì không?] [Tôi trước kia xem tin tức, núi Côn Luân cũng có dân du mục bị lạc đàn cừu, khi phóng viên vào núi, thì chỉ phát hiện ra những con cừu bị cháy sém.] [Côn Luân trước nay không thuộc quản lý của khí tượng, ai cũng biết, khí tượng ở Tây Tạng là không có tác dụng.] [Tôi hình như nghe nói qua nghiên cứu về núi Côn Luân, nghe nói từ trường trên núi Côn Luân rất đặc biệt, có khả năng dẫn sét, nên người và gia súc vào trong sẽ bị điện giật chết.] Phía dưới, vô số người bàn tán.

Thông tin của họ về núi Côn Luôn không nhiều.

Dù sao Côn Luân vẫn luôn là nơi bí ẩn nhất của nước Hạ, cũng là nơi Đạo giáo, Phật giáo, vẫn luôn tồn tại.

Thậm chí trong Sơn Hải Kinh trước kia cũng có ghi chép về Côn Luân, nhìn lại lịch sử mấy nghìn năm của nước Hạ, Côn Luân đã chiếm một nửa.

Có thể thấy, Côn Luân trong lòng người dân nước Hạ bí ẩn đến mức nào. [Tôi cảm thấy, Côn Luân là lối vào một thế giới khác!] [Huynh đệ, cậu xem tiểu thuyết nhiều quá rồi, sao có thể, tôi thì thấy, những cái từ trường gì đó, chỉ là những thứ khoa học kỹ thuật chưa nghiên cứu ra được thôi.] [Ê, đợi đã, nói như vậy, chẳng phải là, có một số nơi chính là do những thần nhân đó tạo ra, trận pháp chính là từ trường.] Hiện trường một trận xôn xao.

Khi từ trường được cho là trận pháp, vô số người kích động.

Họ dường như đã mở ra một lục địa mới.

Vô số người tụ tập lại nghiên cứu.

Trần Hề nhìn đám người kích động, có một khoảng thời gian, cô cũng nghiên cứu Côn Luân.

Nhưng nơi bí ẩn như thế này, cô nghiên cứu một thời gian không có kết quả thì cũng không nghiên cứu nữa.

Cộng thêm Côn Luân quanh năm có binh sĩ canh gác, đa số người cũng không thể có được manh mối bên trong.

Nhưng Trần Hề trong lòng rõ ràng, lời đồn về Côn Luân quá nhiều.

Ví dụ như, người ngoài hành tinh đã đến, còn có tiên nhân tồn tại, nơi khởi nguồn của huyền học, thậm chí còn có người cho rằng đó là cánh cổng đến thế giới khác.

Đối với những điều này, Trần Hề giữ thái độ hoài nghi.

"Cũng không biết, sau khi họ vào đó đã xảy ra chuyện gì." "Qua hồi ức của họ, tôi có thể có được một số tình hình liên quan đến Côn Luân." Trần Hề thầm nghĩ, lần này Trương Thiên phát video hồi ức về Côn Luân, đợi hồi ức này kết thúc, e là sẽ có vô số người muốn đến Côn Luân.

Lúc này, bên ngoài phòng thẩm vấn.

Giáo sư Lý và những người khác vẫn đang xem.

Chương 786

Lúc này trời đã tối, họ đắp chăn ngồi trước tivi.

“Giáo sư Lý, lúc đó viện trưởng Lý hình như là chết khi đang thực hiện một nhiệm vụ khảo cổ.” “Cũng không biết trong hồi ức có thể thấy được ông ấy chết như thế nào không.” Một chuyên gia bên cạnh nói.

Giáo sư Lý nhớ lại cái chết của ông nội mình.

Sau lần đi Lăng Vân Thiên Cung về, giáo sư Lý được thăng lên viện sĩ, sau này không biết vì sao lại chết một cách kỳ lạ, đây vẫn luôn là một bí ẩn.

Giáo sư Lý cũng rất muốn biết, ông nội mình chết như thế nào!

“Không rõ, chúng ta xem kỹ xem sao, đợi đã, mau nhìn kìa, những đám mây đen đó dường như đã hình thành lốc xoáy!” Đột nhiên, giáo sư Lý hô lên, sắc mặt mọi người cũng đột nhiên nghiêm túc.

Hai người vốn đang thảo luận về cái chết của giáo sư Lý lập tức bị màn hình hiển thị thu hút.

Lúc này trong hình ảnh.

Trương Thiên và mọi người đang đứng trên nền tuyết.

Ánh mắt nhìn về phía bầu trời trước mắt.

“Mẹ kiếp, thời này, bão tố còn đến sớm hơn cả mưa.” “Bão lớn như vậy, e là có thể thổi bay cả người lên nhỉ.” Bàn Tử ở bên cạnh cảm thán.

Trong mắt cũng thêm vài phần chấn động.

Sự thay đổi khí hậu kịch liệt như vậy, Bàn Tử vẫn là lần đầu tiên

nhìn thấy.

Hạo Thiên Chân cũng có chút kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vừa nãy cũng chỉ là thêm vài đám mây đen thôi.

Nhưng bây giờ thì sao, trực tiếp là bão tố.

Thậm chí lốc xoáy cũng đã bắt đầu hình thành, Hồ Bát Nhất thậm chí có chút hoài nghi, trận pháp này thật sự là do người có thể bố trí ra sao?

"Mau nhìn bên kia!" Vương Bán Nguyệt chỉ về phía không xa.

Chỉ thấy xa xa, trên ngọn núi tuyết trắng, một cơn lốc xoáy giống như mãng xà đang cuồng cuồng cuộn trên mặt đất.

Toàn bộ tuyết trắng trên mặt đất bị cuộn lên, hình thành từng khối tuyết bão như đá!

"Đó là tuyết xà do lốc xoáy hình thành!" "Loại tấn công gió tuyết này sẽ lợi hại hơn bão tố bình thường một chút." "Mọi người có thể cúi lưng xuống để giảm nguy cơ bị thương." Shirley Dương nhìn tình hình trước mắt, lớn tiếng hét lên.

Dù giọng của Shirley Dương đã đủ lớn.

Nhưng tiếng gió tuyết xung quanh, và tiếng gào thét u uất, vẫn át đi giọng của Shirley Dương.

"Vù vù!" Như tử thần, lốc xoáy tuyết cao đến mấy trăm mét lao về phía Trương Thiên.

Chúng giống như đã bật định vị, chính xác đến mức khiến người ta phải rùng mình.

"Lão đại, bây giờ làm sao?

Nếu bị thứ này cuốn vào, quỷ mới biết sẽ bị thổi đi đâu.” Bàn Tử trầm giọng nói.

Trương Thiên nhìn lốc xoáy tuyết trước mắt.

Lốc xoáy cuộn tuyết trên mặt đất, độ cao khổng lồ thậm chí có lúc đạt đến tận mây xanh, Trương Thiên và bọn họ đứng dưới lốc xoáy giống như con kiến.

Điều đáng sợ nhất là, trong lốc xoáy, Trương Thiên còn thấy có cả hồ quang sét lẫn vào.

Dưới hàng loạt thao tác này, có thể nói buff của lốc xoáy đã được xếp chồng đầy đủ.

“Trước kia chúng ta ở sa mạc, lúc tránh bão cát, là nằm sấp xuống, biết đâu như vậy cũng được.” Shirley Dương nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên cũng nhớ lại cơn bão cát lần đó.

Bão cát đã được tăng cường, lúc đó trong bão cát còn lẫn cả một số con rắn nhỏ, chỉ là Shirley Dương không phát hiện ra thôi.

“Cơn bão tuyết này e là không đơn giản như vậy.” “Bên trong có lẫn một số hồ quang sét, chúng ta tùy tiện nằm xuống, chỉ có chờ chết.” “Mọi người vào trong lá chắn trước đi.” Trương Thiên nói, vẽ ra một lá chắn màu vàng xung quanh.

Mọi người cũng vội vàng nép vào.

Thấy Trương Khởi Linh còn đứng bên ngoài, Trương Thiên vội vàng hét lên.

“Khởi Linh, mau vào đây!” Theo tiếng hét của Trương Thiên, Trương Khởi Linh gật đầu, thân ảnh lúc này mới đi vào.

“Cơn bão tuyết này cũng là do trận pháp hình thành sao?” Hạo Thiên Chân kinh hãi lên tiếng.

“Khả năng cao là vậy, tôi cảm nhận được sự dao động của trận pháp trong đó.” Trương Thiên gật đầu nói.

Trương Khởi Linh thì khẽ vỗ vỗ vai Trương Thiên.

Y chỉ tay về một vị trí.

Trương Thiên vừa chống đỡ lá chắn, vừa đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy sâu trong ánh mắt của Trương Khởi Linh.

Một vật phát sáng xuất hiện trước mắt.

Ánh sáng yếu ớt đó khiến Trương Thiên trong lòng run lên.

Ánh sáng này hắn quá quen thuộc rồi, chẳng phải là trận thạch đã gặp ở Dược Vương Cốc sao?

“Làm sao cậu phát hiện ra!” Nhìn thấy thứ này, Trương Thiên trong lòng có chút kích động.

Trương Khởi Linh khẽ lắc đầu.

“Không biết tại sao trong đầu lại hiện ra.” Trương Khởi Linh nói.

Trong mắt y thoáng qua một tia bất đắc dĩ.

Trương Thiên thấy vậy trong lòng càng kích động hơn.

Trương Khởi Linh thậm chí trong mắt đã có thần sắc rồi, xem ra chuyến đi đến Bạch Mã kia thật sự không uổng công.

“Đúng rồi, lão đại, cậu không phải có không gian sao?

Chúng ta trốn vào đó không phải là được rồi.” Bàn Tử ở bên cạnh dường như nghĩ ra điều gì đó.

Gã nhìn bão tuyết dần dần áp sát, đột nhiên lên tiếng.

Trương Thiên mắt sáng lên.

Trước đó vẫn chưa đi vào, chủ yếu là Trương Thiên lo lắng ở đây cũng giống như Yêu tháp, có cấm chỉ trận pháp.

Nhưng bị Bàn Tử nói như vậy, Trương Thiên lại muốn thử nghiệm một chút.

Nếu có thể tiết kiệm thực lực hết mức có thể, sau đó tiến vào Côn Luân Thần Cung, vậy Trương Thiên cần gì phải lãng phí thực lực.

Trương Thiên ý niệm vừa động.

Khi hắn cảm nhận được không gian, trong lòng càng thêm vui mừng, hắn không ngờ, ở đây thật sự có thể vào được.

"Mọi người mau vào đây." Nếu đã có thể vào, Trương Thiên tự nhiên sẽ không nói nhiều lời vô ích.

Sau khi nói xong, hắn liền cuốn mọi người vào trong.

Cùng lúc đó, Trương Thiên cũng nghĩ đến một chuyện.

Nếu Côn Luân trong không gian của Hồ Tuyết được sao chép một một như thế này, vậy thì chẳng phải Trương Thiên đã lần thứ hai leo lên Côn Luân sao.

Như vậy, Trương Thiên căn bản không cần lo lắng vấn đề lạc đường.

Trong lòng nghĩ vậy, khi mở mắt ra lần nữa, Trương Thiên đã đứng trong không gian hư ảo.

Vừa mới vào, Trương Thiên đã bị dây leo dưới chân vấp một cái.

"Ừm?

Tình hình gì vậy." Nhìn xung quanh, Trương Thiên nhận ra có gì đó không ổn.

"Lão đại, không gian của cậu hình như bị lấp đầy rồi." Bàn Tử nhìn xung quanh, không khỏi lên tiếng.

Chỉ thấy, trong không gian xung quanh, toàn bộ đều là những dây

leo đang uốn lượn.

Mà những dây leo đó không nghi ngờ gì, chính là thứ mà trước đó Bàn Tử bảo Trương Thiên hái về làm kỷ niệm.

“Bàn Tử, dây leo này trông quen quá, đây không phải là cái mà trước đó cậu bảo mang về sao?” Hồ Bát Nhất không nói thì thôi, vừa nói Bàn Tử mặt liền toát mồ hôi.

“Cái đó, lão đại, tôi cũng không biết tình hình này.” Bàn Tử vội vàng nói.

Trương Thiên lườm gã một cái.

Trong tay dâng lên ngọn lửa.

Khi ngọn lửa xuất hiện, những dây leo xung quanh lập tức né ra, cùng lúc đó, một bông hoa nhỏ xuất hiện trước mắt.

Bông hoa nhỏ lắc lư với Trương Thiên mấy cái.

Trương Thiên nhận ra thứ này, chẳng phải là bông hoa đã hái trước đó sao?

Chương 787

Bông hoa giống như đang cầu xin tha thứ, xoay mấy vòng trước mặt Trương Thiên.

"Tên này, hình như đã khai mở linh trí." Trương Thiên nhìn tên gia hỏa trước mắt, không khỏi nói.

"Thực vật cũng có linh trí?" Shirley Dương và những người khác có chút kinh ngạc.

Động vật có linh trí, họ không ngạc nhiên, dù sao có những con vật thực sự còn thông minh hơn cả người.

Nhưng thực vật không biết nói, làm sao có thể có linh trí.

"Thực vật cũng có linh trí, chỉ là yêu cầu rất cao, hơn nữa thực vật cũng có âm thanh, chỉ là người bình thường không nghe thấy thôi." "Nhất hoa nhất diệp nhất thế giới, kính trung hoa, thủy trung nguyệt." Trương Thiên chậm rãi nói.

"Lão đại, sao cậu lại như niệm kinh vậy." Bàn Tử ôm đầu.

Vẻ mặt đau khổ.

Sắp bằng Tôn Ngộ Không bị Đường Tăng niệm kinh rồi.

"Có lẽ là do linh khí xung quanh, khiến những tên này có suy nghĩ của riêng mình." Trương Thiên nói, cũng không quan tâm đến dây leo nữa.

Thứ này biết sự lợi hại của mình, sẽ không ra tay.

"Chúng ta ở đây đợi bão tuyết dừng lại sao?" Vương Bán Nguyệt nhìn Trương Thiên hỏi.

Trương Thiên lại lắc đầu.

“Bão tuyết có thể sẽ dừng lại sau khi chúng ta đi, chúng ta phải bàn bạc một kế hoạch chính xác.” “Đồng thời nước rút lần cuối cho tu vi.” Trương Thiên nhìn Mộ Trần Châu trên không trung nói.

Trong Mộ Trần Châu còn có mấy luồng khí tức kia, chỉ cần hấp thụ hết, tu vi chắc chắn có thể tăng lên!

Nhưng ngay khi Trương Thiên vừa nói xong, một bên, một bóng người đã đứng dậy.

Là Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Cô đang từ từ đi về phía Trương Thiên!

Trên mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn đeo một tấm mạng che màu đen.

Thứ này dường như đã dính chặt trên mặt cô, dù Trương Thiên đã nói trước đó nhưng cô vẫn cứ đeo.

Thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đi tới, mọi người cũng đều nhìn sang.

Ban đầu Tuyết Lỵ Dương còn đi tìm Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng không ngờ cuối cùng lời nguyền vẫn không được giải trừ.

Ngược lại, phải đến khi lấy được Mục Trần Châu thì lời nguyền mới được gỡ bỏ. "Lão đại, mụ đàn bà đó tới rồi." Bàn Tử nói nhỏ, cùi chỏ còn huých huých vào người Trương Thiên. "Các người không thể lên núi." Giọng nói trống rỗng của Tinh Tuyệt Nữ Vương vang lên.

Ánh mắt cô nhìn thẳng vào Trương Thiên.

Trương Thiên khẽ nhíu mày. "Tại sao?" hắn mở miệng hỏi. "Thực lực của các người không đủ, hơn nữa nếu cứ mạo hiểm lên núi thì sẽ chết!" "Bà ta rất nguy hiểm." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, mặt cô đối diện với Trương Thiên.

Dù bị tấm vải đen che mắt, Trương Thiên vẫn có thể cảm nhận

được sự nghiêm túc đó. "Này, cô nương, cơm có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói bừa đâu nhé, cái gì mà sẽ chết chứ, cô cũng quá coi thường lão đại của tôi rồi đấy." "Cùng lắm thì cũng chỉ thiếu tay gãy chân thôi." Thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa đến đã nói đến chuyện chết chóc, Bàn Tử lập tức không vui.

Đây chẳng phải là đang trù ẻo lão đại nhà mình sao? "Cô biết những gì?" Trương Thiên nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, nếu cô ta biết điều gì đó, hắn thật sự cần sự giúp đỡ của cô.

Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ gật đầu.

Tuyết Lỵ Dương có chút kinh ngạc, theo các điển tịch của thành Tinh Tuyệt, Tinh Tuyệt Nữ Vương là một người phụ nữ cực kỳ lạnh lùng.

Hơn nữa, phong thái nữ vương rất nặng.

Nhưng tại sao bây giờ xem ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại rất bình thường.

Thậm chí trông còn có vẻ dễ gần.

Chẳng lẽ đây đều là ảo giác?

Tuyết Lỵ Dương thầm nghĩ, cô cũng không nói gì, chỉ đứng một bên yên lặng quan sát.

Chỉ nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương lại mở miệng. "Thực lực của bà ta trước đây đã đột phá Phá Đan kỳ, người bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ của bà ta." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Lời này Trương Thiên chưa từng nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương nói qua.

Có thể thấy bí mật này được giấu kín đến mức nào. "Trên cả Phá Đan kỳ!" Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Mà Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đều nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong hiểu biết của họ về tu vi, Phá Đan kỳ đã là rất mạnh rồi.

Không có ai mạnh hơn cảnh giới này.

Nhưng bây giờ, trên Phá Đan kỳ lại còn có cảnh giới cao hơn. "Trên Phá Đan kỳ là cảnh giới gì?" Trương Thiên trầm giọng hỏi.

Hắn hiện tại cũng mới ở Nội Đan kỳ.

Nếu phải đối đầu trực diện với một đại lão trên cả Phá Đan kỳ, Trương Thiên có thể tưởng tượng được kết cục của mình.

Đến lúc đó đừng nói là chết, có thể đầu thai đã là may mắn lắm rồi.

Chẳng trách Tinh Tuyệt Nữ Vương lại nghiêm túc như vậy, nếu để Trương Thiên biết, hắn cũng sẽ nghiêm túc như thế.

Đúng là kẻ không biết thì không sợ.

Hồi tưởng lại hành vi lỗ mãng trước đó của mình, Trương Thiên không khỏi cảm thấy xấu hổ. "Cổ Thần!" Tinh Tuyệt Nữ Vương đáp.

Cổ Thần?

Đây là lần đầu tiên Trương Thiên nghe thấy từ này.

Trước đây toàn nghe nói Thượng Tiên, Thượng Tiên, không ngờ trên đó lại là Cổ Thần. "Vậy trên Cổ Thần còn có cảnh giới nào khác không?" Trương Thiên định hỏi cho rõ một lần.

Chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương lại từ từ lắc đầu.

Rõ ràng cô cũng không biết còn có cảnh giới nào khác hay không. "Tôi chỉ biết đến đó, bà ta là Cổ Thần duy nhất trên thế giới này." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong, Trương Thiên cũng hiểu được mức độ

nguy hiểm trong đó.

Duy nhất trên thế giới, nếu mà đánh thắng được mới là lạ.

Dù có thêm cả Trương Khởi Linh, không, thêm một trăm người cũng không được.

Chỉ từ Đại Tông Sư đột phá lên Thiên Cực, Trương Thiên đã có thể cảm nhận được tu vi thực lực tăng lên mấy chục lần.

Huống chi là Cổ Thần xa vời kia. "Nhưng, chúng ta bây giờ đã vào phạm vi Côn Luân, muốn ra ngoài e rằng cũng không đơn giản." Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh lên tiếng.

Giọng nói trong trẻo của cô đã thu hút sự chú ý của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Khi nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương, Tinh Tuyệt Nữ Vương sững người một chút.

Cô nhớ đến tộc Tiên Tri.

Nếu không phải vì tộc người này, có lẽ bây giờ cô vẫn còn ở trong con mắt rắn kia. "Nơi này có một trận pháp rất mạnh, các người muốn ra ngoài cũng rất khó." "Nhưng cũng không phải là không thể, chỉ cần trình độ trận pháp đủ cao là có cơ hội." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên lại cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương bây giờ lại chịu nói nhiều như vậy.

Hơn nữa, lời nói dường như cũng nhiều hơn, nếu là trước đây, có thể nói được hai chữ như Trương Khởi Linh đã là tốt lắm rồi.

Nhưng bây giờ lại là cả một tràng dài.

Điều này khiến Trương Thiên không khỏi nảy sinh nghi ngờ. "Tại sao cô lại chịu nói nhiều như vậy?" Trương Thiên tò mò nhìn Tinh

Tuyệt Nữ Vương. "Nếu anh chết ở đây, viên ngọc mắt kia chắc chắn sẽ bị tổn hại, như vậy, tính mạng của tôi cũng sẽ rất nguy hiểm." "Vì vậy, tôi mới đứng ra." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, nhưng Trương Thiên biết chắc chắn còn có ẩn tình khác.

Chương 788

Theo tính cách của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nếu thật sự có nguy hiểm, khả năng cô cuốn gói chạy trốn còn lớn hơn khả năng đứng ra cùng đối mặt.

Vì vậy, lời nói này của Tinh Tuyệt Nữ Vương trong mắt Trương Thiên không mấy thuyết phục. "Vậy lão đại, chẳng phải chúng ta là cùng một phe sao." Bàn Tử mắt sáng lên, rõ ràng lời nói này trong lòng gã rất có sức thuyết phục. "Vậy cô có cách nào để chúng tôi đột phá núi Côn Luân không?" Trương Thiên nhìn sang Trương Khởi Linh rồi hỏi.

Nếu vì Trương Khởi Linh, Trương Thiên vẫn sẵn lòng thử một lần.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn cả nhóm người, im lặng một lúc lâu. "Nếu là các ngươi, cũng không phải là không thể." Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương khe khẽ vang lên.

Mọi người nhìn nhau, có chút kích động.

Hạo Thiên Chân còn kích động đến mức suýt nhảy cẫng lên. "Bàn Tử nghe thấy không, chúng ta có cơ hội chiến thắng Cổ Thần!" Hạo Thiên Chân trong lòng có chút kích động.

Nếu chuyện này mà về kể lại cho ông nội, chắc mồ mả tổ tiên nhà Ngô cũng phải bốc khói xanh. "Thiên Chân, nhất định sẽ được." Vương Bán Nguyệt cũng kích động nói. "Cách gì?" Trương Thiên hỏi.

Bây giờ có lẽ chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương mới có thể giúp họ.

Trương Thiên cũng không ngờ, trong cả đoàn người, cuối cùng người đóng vai trò then chốt lại là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Quả nhiên, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới là thiên mệnh chi tử. "Dùng cô ấy!" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương thì mặt mày ngơ ngác.

Chính mình ư?

Ở đây, tu vi của mình dù có thể cao hơn Vương Bán Nguyệt một chút, nhưng chắc chắn không lợi hại bằng Trương Thiên và những người khác.

Chẳng lẽ mình còn có thuộc tính nào khác sao?

Tuyết Lỵ Dương trong lòng mờ mịt nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Nữ vương đại nhân, tôi có thể giúp được gì sao?" Tuyết Lỵ Dương vội vàng hỏi. "Tộc Tiên Tri có thể dự đoán được những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, lời tiên tri của họ không bị ngoại giới can thiệp, không bị ảnh hưởng bởi con người." "Dù là người lợi hại đến đâu cũng không thể can thiệp vào lời tiên tri của cô ấy." "Vì vậy, cô chỉ cần tiên tri ra những chuyện sắp xảy ra trong tương lai, là có khả năng thành công." "Đương nhiên, tiền đề là, cô đã thức tỉnh huyết mạch của tộc Tiên Tri trong cơ thể." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, trong lòng Trương Thiên giật mình.

Trước đây hắn chính vì Tuyết Lỵ Dương là Tiên Tri nên mới kéo vào nhóm.

Nhưng sau đó Tuyết Lỵ Dương cũng không tiên tri được gì, nên Trương Thiên đã quên mất chuyện này.

Không ngờ, vào thời khắc quan trọng, Tuyết Lỵ Dương cũng là một vũ khí lợi hại.

Quả nhiên, nhóm nhân vật chính này không có ai là người thường!

Nhưng, cái huyết mạch thức tỉnh mà Tinh Tuyệt Nữ Vương nói là cái quái gì vậy?!

Mấy từ này sao Trương Thiên chưa từng nghe nói qua. "Thức tỉnh?

Chẳng lẽ cô Dương còn có thể thức tỉnh sao?" Vương Bán Nguyệt đứng bên cạnh tò mò hỏi.

Ngay cả người trong cuộc là Tuyết Lỵ Dương cũng đang ngơ ngác.

Mình còn có thể thức tỉnh sao?

Chính mình cũng không biết.

Hơn nữa Tuyết Lỵ Dương cũng phát hiện ra sự bất thường gần đây.

Từ khi cô tu luyện, cô rất ít khi mơ thấy những chuyện trong tương lai.

Theo lý mà nói, tu vi càng cao, càng có thể nắm bắt được cảm giác của mình, nhưng cô lại hoàn toàn ngược lại.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc. "Vậy, ngài có thể giúp cô ấy thức tỉnh huyết mạch không?" Trương Thiên mặt dày hỏi.

Dù Tinh Tuyệt Nữ Vương đã nói cho họ biết khá nhiều, nhưng muốn thành công vượt qua Thần Cung Côn Luân, Trương Thiên trong lòng hiểu rõ, nhất định cần sức mạnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nếu mặt dày có thể giải quyết được vấn đề, Trương Thiên thà không cần mặt mũi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Trương Thiên, một lúc lâu sau mới lên tiếng. "Có thể, nhưng tôi có yêu cầu." Cô nói ra vài câu.

Mọi người cũng không ai nói gì, vì người ta có yêu cầu là chuyện tất nhiên.

Ngay cả Bàn Tử cũng biết đây là chuyện hợp tình hợp lý. "Yêu cầu gì, ngài cứ nói, chỉ cần có thể qua được Côn Luân là được." Trương Thiên nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương suy nghĩ một lát rồi nói. "Để sau này hãy nói." "Bây giờ tôi có thể nói cho các người phương pháp." "Hơn nữa, còn một chuyện nữa, huyết mạch của anh và cậu ta cũng chưa thức tỉnh, một khi huyết mạch thức tỉnh, thì ngộ tính, tư chất, và cả thực lực đều sẽ tăng lên mấy lần." "Đến lúc đó các người cũng có thể đạt đến Phá Đan kỳ trong thời gian ngắn nhất." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói một tràng dài.

Trương Thiên nuốt nước bọt.

Hắn nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lại biết nhiều như vậy, trước đây Trương Thiên đều không nhìn ra.

Nhưng cũng đúng, Tinh Tuyệt Nữ Vương không thể vô duyên vô cớ nói cho hắn biết những chuyện này.

Vì vậy, bây giờ có thể nói cho họ biết, đã là rất tốt rồi.

Dù có điều kiện, nhưng Trương Thiên cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự muốn không gian này, Trương Thiên có thể nhường.

Cùng lắm thì hắn chuyển hết đồ đạc ở đây sang không gian hạt châu của Hồ Tuyết là được.

Chỉ là có thể sẽ mất đi không gian hư huyễn lâu năm này mà thôi. "Vậy chúng tôi phải làm thế nào để thức tỉnh huyết mạch?" Trương Thiên nghiêm túc hỏi.

Trong thế giới đạo mộ, cấp bậc huyết mạch gần như xuyên suốt toàn bộ thế giới.

Vì huyết mạch Kỳ Lân của Trương Khởi Linh, khiến cho rất nhiều quỷ quái không dám đến gần.

Cũng chính vì có huyết mạch Kỳ Lân, Trương Khởi Linh mới có thể thần bí như vậy.

Vì vậy huyết mạch luôn rất quan trọng, chỉ là Trương Thiên và những người khác vẫn chưa từng cảm nhận được mà thôi.

Huống hồ, tu vi của Trương Thiên có thể tiến bộ nhanh như vậy, cũng không thể thoát khỏi liên quan đến huyết mạch. "Ba người các người nếu muốn thức tỉnh huyết mạch, thì phải hoàn toàn lý giải nó." "Hãy đi cảm nhận sự cộng hưởng sâu trong huyết mạch." "Loại thức tỉnh này tôi không giúp được, chỉ có thể xem ngộ tính của các người thôi." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, cô lắc đầu, đối với chuyện này cũng không có cách nào.

Dù nói vậy, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể làm được đến bước này đã là rất tốt rồi.

Trương Thiên gật đầu, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống.

Dù sao bây giờ cũng đang ở trong không gian, thời gian đủ.

Nếu đói, Trương Thiên bên này còn có lương khô, đủ cho Hạo Thiên Chân và những người khác ăn.

Thêm vào đó, ở trạng thái tu luyện, tiêu hao rất chậm, tình huống bình thường cũng rất ít khi ăn uống.

Tuyết Lỵ Dương cũng ngồi xếp bằng theo.

Mấy người bắt đầu nhắm mắt lại cảm ngộ từng tấc kinh lạc trong cơ thể.

Trương Khởi Linh khẽ nhắm mắt, huyết mạch của y có lẽ còn đậm đặc hơn Trương Thiên, nên cảm thụ chắc sẽ tương đối đơn giản hơn một chút. "Cái đó, chúng tôi có huyết mạch không?" Hạo Thiên Chân nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Cậu ta không quen thuộc lắm với người phụ nữ che mặt này.

Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ đơn giản liếc nhìn mấy người Hạo Thiên Chân.

Cô khẽ lắc đầu.

Thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương lắc đầu, mấy người Hạo Thiên Chân không khỏi thở dài.

Tiếc quá, nếu họ cũng có huyết mạch này, chắc chắn cũng có thể như Trương Thiên cảm nhận sức mạnh giữa huyết mạch. "Vậy có phương pháp nào có thể sinh ra huyết mạch không?" Hồ Bát Nhất hỏi một câu hỏi then chốt.

Chương 789

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì lắc đầu. "Những điều này tôi không biết." "Nhưng tôi đề nghị các người nên tranh thủ thời gian này, tu luyện nhiều hơn." Cô nhìn lên trời. "Mục Trần Châu, cộng thêm linh khí nồng đậm xung quanh, tu vi của các người có thể tăng lên với tốc độ nhanh nhất, đợi khi các người toàn bộ đạt đến Nội Đan cảnh, hoặc Phá Đan cảnh, có lẽ thật sự có thể đánh một trận." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói một lúc rất nhiều.

Trong mắt cô thậm chí còn có chút mong đợi.

Cô rất muốn xem, mấy người Trương Thiên có thật sự đánh bại được vị thần mẫu Côn Luân kia không.

Ban đầu người phụ nữ đó đã hại cô rất thảm, suýt chút nữa là mất mạng, may mà cô mệnh lớn.

Nếu mấy người Trương Thiên tu luyện thành công đến Phá Đan cảnh, cộng thêm Tuyết Lỵ Dương, và cả chính mình nữa, Tinh Tuyệt Nữ Vương cảm thấy ít nhất có tám phần chắc chắn.

Khi mọi người lần lượt ngồi xuống, tất cả đều đồng loạt tiến vào trạng thái tu luyện.

Trên đỉnh đầu, từng luồng Viêm Chi Tinh Khí đang phát huy tác dụng của chúng.

Cung cấp khí tức màu vàng kim.

Mà Trương Thiên lúc này cũng bắt đầu đốn ngộ. 【Huyết mạch thức tỉnh?

Mình có huyết mạch không?】 【Huynh đệ, cậu đang nghĩ gì vậy, người ta Hồ Bát Nhất còn không có tư chất đó, cậu còn muốn có, mơ

à.】【Nói chứ, nếu mình có thiên phú này, chẳng phải cũng có thể bay lượn trên trời như họ sao?】【Để mình xem họ làm thế nào để lĩnh ngộ, đến lúc đó học hỏi cho kỹ.】【Cậu ngay cả thân thể còn chưa luyện tốt, còn muốn ngộ tư chất, đừng đùa nữa.】Tại hiện trường, vô số người bắt đầu bàn tán.

Có lẽ ngộ tính của họ không bằng người khác, nhưng huyết mạch thì sao, biết đâu huyết mạch lại có một chút cơ hội.

Dù sao huyết mạch là thứ có thể thông qua giao phối để thay đổi.

Nhớ lại những năm tám mươi, chín mươi, người ta rất coi trọng việc sinh con, nên thời đó, gần như nhà nào cũng sinh nhiều, thậm chí có nhà sinh năm, sáu đứa.

Chính vì vậy, biết đâu trong quần thể gen khổng lồ đó, cũng có một chút liên hệ của họ.

Trong lúc mọi người tò mò nhìn Trương Thiên đốn ngộ, màn hình lại tối đen, rất rõ ràng, Trương Thiên không thể để họ xem quá trình tu luyện của mình.

Trong giới tu luyện, để người khác xem mình tu luyện, chẳng khác nào đang truyền đạo.

Trương Thiên chưa có lòng tốt đi truyền đạo, nên hắn tự nhiên sẽ không để người khác nhìn mình tu luyện.

Trong màn hình mà mọi người không nhìn thấy.

Trương Thiên đang minh ngộ.

Đây là lần đầu tiên hắn thử minh ngộ huyết mạch của mình.

Kiến thức của Trương Thiên về huyết mạch có thể nói là một chữ bẻ đôi cũng không biết.

Trong nhận thức của Trương Thiên, huyết mạch chẳng phải là

DNA sao?

Còn có gì khác biệt.

Nhưng trong quan niệm truyền thống của Hạ quốc, huyết mạch là tất cả, trong huyết mạch cũng sẽ có một cảm giác mơ hồ nào đó.

Giống như Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh, cũng sẽ cảm thấy một sự thân thiết khó hiểu.

Sau khi Trương Thiên cảm thụ mấy ngày, hắn dần dần phát hiện, suy nghĩ của mình có lẽ đã sai.

Nếu nghiên cứu theo hướng DNA, thì dù Trương Thiên có nghiên cứu đến năm nào tháng nào cũng khó mà nghiên cứu ra được kết quả.

Nhưng nếu đổi một hướng suy nghĩ khác, nếu theo hướng máu huyết thì sao.

Nếu theo hướng tinh huyết thì sao?

Trương Thiên trong lòng khẽ động, dường như đã phát hiện ra một vùng đất mới.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên bắt đầu nắm bắt tinh huyết của mình.

Tinh huyết, nói ra thì chỉ cần là tu sĩ, đều có thể vận dụng chính xác.

Trương Thiên trước đây còn dùng tinh huyết để thoát hiểm.

Cái gọi là tinh huyết, chẳng qua chỉ là vài giọt máu nồng đậm nhất trong cơ thể tu sĩ, chứa đựng sức mạnh mạnh nhất.

Một tu sĩ, nhìn vào thực lực có thể biết được tinh huyết.

Trương Thiên hiện tại nhiều nhất cũng chỉ có thể chảy ra mười giọt.

Mà mỗi một giọt muốn hồi phục lại gần như là khó hơn lên trời.

Vì vậy trong tình huống bình thường, rất ít người sử dụng tinh huyết, đây đều là bất đắc dĩ mới dùng.

Khi Trương Thiên bắt đầu cảm ngộ sức mạnh trong tinh huyết, hắn dần dần cũng có thêm một vài cảm giác kỳ lạ.

Trương Thiên biết đây chính là dấu hiệu sắp cảm ngộ thành công.

Trước đây khi Trương Thiên cảm ngộ đan điền của mình cũng có cảm giác này.

Theo sự khai phá sâu hơn của Trương Thiên.

Hắn dần dần phát hiện, sức mạnh chứa trong một giọt tinh huyết này lại còn lớn hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Thậm chí còn mạnh hơn mấy lần so với khi hắn phát huy toàn bộ thực lực hiện tại.

Trong lòng đang cảm thán, trong đầu Trương Thiên đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn. "Ngạo..." Âm thanh đó giống như tiếng sấm mùa xuân, nổ vang trong lòng Trương Thiên.

Trương Thiên đột nhiên giật mình.

Cảm giác này hắn trước đây chưa từng cảm nhận qua. "Đây là âm thanh gì?" "Không giống như tiếng động vật." Trương Thiên trong mắt toàn là nghi hoặc.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy âm thanh này.

Các loài động vật khác Trương Thiên hoàn toàn có thể khẳng định, là tuyệt đối không thể phát ra âm thanh này. "Loài động vật này, mình dường như chưa từng nghe nói qua, chẳng lẽ là..." Trương Thiên đột nhiên nghĩ đến một chuyện lớn.

Thân ảnh này, liệu có phải là Kỳ Lân trong truyền thuyết không!

Khi trong đầu Trương Thiên nghĩ đến điều này, hắn đã không thể

thoát ra được nữa.

Trương Thiên cảm thấy, khả năng là Kỳ Lân thực sự quá lớn.

Vì các loài động vật khác chưa từng phát ra âm thanh này.

Âm thanh giống như là của loài hươu hay một loài động vật kỳ lạ nào đó tạo ra, tóm lại là rất kỳ lạ, giới động vật căn bản không có âm thanh này.

Trong lòng nghĩ vậy, Trương Thiên cũng vội vàng đắm chìm vào trong đó.

Trong lúc Trương Thiên đang đắm chìm tu luyện, bên ngoài.

Trên người Trương Khởi Linh đã tuôn ra một luồng sức mạnh kỳ lạ.

Phía sau lưng Trương Khởi Linh, một hư ảnh Kỳ Lân tỏa ra ánh sáng đỏ rực đang từ từ hiện lên.

Trên người Kỳ Lân tỏa ra một luồng khí tức nóng bỏng, dường như giây tiếp theo sẽ tan chảy.

Cũng chính vì nhiệt độ nóng rực này, khiến cho mấy người Bàn Tử đang tu luyện đột nhiên mở mắt ra. "Lạ thật, nóng quá, không gian của lão đại không phải nên là đông ấm hè mát sao?" "Sao lại có thể nóng như vậy." Bàn Tử cởi hết áo giáp trên người, chỉ còn lại một cái quần đùi.

Gã nhìn về phía nguồn nhiệt.

Khi nhìn thấy một hư ảnh, Bàn Tử sững sờ.

Chỉ thấy hư ảnh trước mắt có hình dáng vô cùng kỳ dị, thân thể màu đỏ, vảy rồng như của rồng, trên đầu thậm chí còn có sừng, trông hoàn toàn là một sinh vật xa lạ.

Mà sức mạnh phát ra từ sinh vật đó lại khiến Bàn Tử kinh hãi.

"Sức mạnh này, là sao vậy." Bàn Tử lẩm bẩm, gã không hiểu, tại sao nhị ca lại có thể phát huy ra khí tức này.

Lúc này Hạo Thiên Chân và những người khác cũng đã tỉnh.

Họ nhìn về phía Trương Khởi Linh. "Đó là cái gì?" Hạo Thiên Chân lên tiếng. "Chắc là huyết mạch." Hồ Bát Nhất nói, cậu ta có chút chấn động, không ngờ huyết mạch lại có thể huyễn hóa ra được. "Đây là hư ảnh do huyết mạch ngưng tụ, đang thức tỉnh, thiên phú của cậu ta rất cao." Giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương vang lên.

Trong mắt cô cũng mang theo một tia không thể tin được.

Trương Khởi Linh mới mấy ngày, đã xuất hiện hư ảnh huyết mạch, còn bên Trương Thiên, không có khí tức gì cả.

Có thể thấy, ngộ tính của Trương Khởi Linh cao hơn Trương Thiên không chỉ một chút.

Chương 790

"Người có thiên phú dị bẩm như vậy mà bị dùng làm con rối thật là đáng tiếc." Tinh Tuyệt Nữ Vương thầm nghĩ, lắc đầu, nhìn về phía Trương Thiên. "Ngộ tính của hắn cũng không tồi, chỉ là kém một chút, hơn nữa huyết mạch của hắn không mạnh bằng cậu ta, chắc là do cách mấy đời." Tinh Tuyệt Nữ Vương thầm nghĩ, cô liếc mắt một cái đã nhìn ra nguyên nhân.

Vì Tinh Tuyệt Nữ Vương sớm đã thức tỉnh huyết mạch của mình.

Trước đây khi Tinh Tuyệt Nữ Vương giúp Trương Thiên vượt qua yêu tháp, hỏa xà mà cô thi triển chính là huyễn tượng huyết mạch của cô.

Sau khi huyết mạch hoàn toàn thức tỉnh, có thể hiển hiện ra một huyễn tượng.

Cũng chính vì huyễn tượng này, mới có thể thi triển ra toàn bộ thực lực.

Huyễn tượng của Tinh Tuyệt Nữ Vương là rắn, vì bản thân cô là hậu duệ của Nữ Oa, còn sót lại một chút huyết mạch cũng là bình thường.

Nếu bắt buộc phải so sánh, huyết mạch của Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn không bằng Trương Thiên.

Tuy nói là hậu duệ Nữ Oa, nhưng huyết mạch còn sót lại quá ít.

Không đến một phần vạn, hơn nữa đã thoái hóa thành rắn, sức mạnh cũng chênh lệch một trời một vực.

Tuy huyết mạch của Trương Thiên là Kỳ Lân, nhưng dù sao cũng là Kỳ Lân hoàn chỉnh, không bị thoái hóa thành hươu hay loài khác,

nên sẽ mạnh hơn một chút. "Hy vọng họ có thể thành công." Tinh Tuyệt Nữ Vương thầm nghĩ, nhìn lên đỉnh đầu. "Ê, các cậu có phát hiện không, không gian của lão đại lại có cả ngày và đêm." Bàn Tử nhìn thế giới tối đen, mặt đầy kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất cũng có chút chấn động nhìn xung quanh.

Đúng là trước đây nơi này của Trương Thiên không có ban đêm, luôn là ban ngày.

Bây giờ lại có cả buổi tối.

Điều này cũng cho thấy, Trương Thiên lại một lần nữa nâng cấp không gian này. "Tu luyện ở đây thật sảng khoái." Hạo Thiên Chân không khỏi cảm thán.

Cậu không dám lãng phí thời gian.

Dù sao tu luyện ở đây là cơ hội hiếm có.

Có thể ở lại thêm một giây cũng là một cơ duyên đối với Hạo Thiên Chân.

Dù sao muốn vào đây tu luyện, Trương Thiên đặt ra rất nhiều điều kiện.

Bây giờ họ có thể vào miễn phí, Hạo Thiên Chân tự nhiên phải chọn tu luyện nhiều nhất có thể. "Bàn Tử đừng nhìn nữa, mau tu luyện đi." Hồ Bát Nhất nói, Bàn Tử cũng thu lại ánh mắt khỏi người Trương Khởi Linh.

Bàn Tử nhắm mắt lại, cũng tiến vào trạng thái tu luyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Trương Thiên nhắm mắt, lại không biết đã qua bao nhiêu ngày.

Dần dần, Trương Thiên cảm nhận được xung quanh có một luồng khí nóng bỏng như sấm sét.

Trong đầu hắn hiện ra một bóng dáng màu đỏ.

Trương Thiên kinh ngạc nhìn bóng dáng này. "Chẳng lẽ, đây chính là huyễn tượng huyết mạch của mình?" Trương Thiên thầm nghĩ.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng đó lại mở miệng nói chuyện. "Là tôi." Giọng nói rất quen thuộc.

Trương Thiên suy nghĩ một chút cũng hiểu ra là ai.

Đây chẳng phải là Kỳ Lân sao? "Sao cậu lại biến thành Kỳ Lân?" Trương Thiên nhìn gã trước mặt.

Trương Khởi Linh lại biến thành một con Hỏa Kỳ Lân tiến vào đầu óc mình.

Điều này khiến Trương Thiên cảm thấy vừa kỳ lạ vừa kỳ diệu.

Tiếp đó chỉ nghe Trương Khởi Linh lại lên tiếng. "Thử đánh thức thần thú trong lòng anh." "Theo ý chí của nó, anh có thể dễ dàng tìm thấy sự tồn tại của nó." Trương Khởi Linh nói xong, bóng dáng liền biến mất khỏi đầu Trương Thiên.

Trương Thiên biết, Trương Khởi Linh đang nhắc nhở hắn.

Theo ý của Trương Khởi Linh, Trương Thiên bắt đầu cảm ngộ sâu hơn.

Hắn dồn toàn bộ tâm trí vào đó.

Trong đầu cũng bắt đầu không ngừng đánh thức thần thú ẩn giấu trong huyết mạch của mình.

Từ lần trước nghe thấy một tiếng ngâm, Trương Thiên không còn nghe thấy nữa, nhưng khi Trương Thiên gọi mười mấy lần, đột nhiên tiếng ngâm đó lại xuất hiện!

Đó là một âm thanh gần như chấn vỡ cả bầu trời.

Âm thanh rung động đó khiến đầu óc Trương Thiên ong ong. "Có lớn tiếng đến vậy sao?" Trương Thiên cảm nhận uy thế trong đầu, không khỏi lẩm bẩm.

Sau âm thanh đó, Trương Thiên bắt đầu theo phương pháp Trương Khởi Linh nói, trong đầu dần dần bắt đầu xuất hiện một chút huyễn tượng.

Hắn phải cố gắng hết sức tưởng tượng ra hình dáng thần thú trong huyết mạch của mình mới được.

Có tiếng mà không có hình, thì có tác dụng gì.

Dần dần, trong đầu Trương Thiên xuất hiện một hư ảnh.

Bóng dáng trông hơi hư ảo, có sự chênh lệch rất lớn so với hình ảnh ngưng thực của Trương Khởi Linh.

Nhưng Trương Thiên trong lòng hiểu rõ, huyết mạch của Trương Khởi Linh rất nồng đậm còn của mình có chút loãng, nên phải mất thời gian để khắc họa.

Trương Thiên ngược lại không vội, dù sao thời gian có rất nhiều, Trương Thiên cũng sẽ không vì nóng vội mà hủy hoại tiền đồ của mình.

Trong không gian hư huyễn.

Mọi người lại nghe thấy từng trận tiếng gầm gào.

Nhưng lần này họ không mở mắt ra, mà tiếp tục tu luyện.

Dù sao có tấm gương của Trương Khởi Linh trước đó, mấy người Hồ Bát Nhất cũng không còn tò mò như trước.

Thời gian lại trôi qua.

Ba tháng sau trong không gian hư huyễn.

Hư ảnh Kỳ Lân trong đầu Trương Thiên cũng dần dần ngưng thực, nhưng điều khiến Trương Thiên cảm thấy buồn bực là, hư ảnh Kỳ Lân của hắn lại không giống của Trương Khởi Linh.

Hư ảnh Kỳ Lân của Trương Khởi Linh là loại màu đỏ, chân đạp lên ngọn lửa đỏ rực.

Còn của Trương Thiên lại rất kỳ lạ, nó có màu xanh.

Trông giống như bị hồ quang sấm sét màu xanh bao quanh. "Chẳng lẽ hình dáng Kỳ Lân này là quyết định dựa trên chân khí của mình." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn đoán xác suất lớn là như vậy.

Nếu không cũng khó giải thích tại sao Kỳ Lân của hắn lại màu xanh. "Vậy nếu như vậy, khi Thượng Thanh Lôi Quyết của mình tu luyện đến các loại sấm sét khác, chẳng phải Kỳ Lân cũng sẽ biến thành màu khác sao." Nghĩ đến đây, Trương Thiên trong lòng vui mừng.

Như vậy, không gian thăng tiến của hắn chắc chắn sẽ cao hơn Trương Khởi Linh không ít.

Hơn nữa Trương Thiên có thể khẳng định, mỗi khi Thượng Thanh Lôi Quyết thăng lên một cấp, thực lực của Trương Thiên sẽ tăng lên mấy lần.

Mà nếu Kỳ Lân cũng thăng cấp, thì thực lực của Trương Thiên sẽ không thể lường được.

Điều này giống như một vũ khí hình người di động.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Trương Thiên cong lên một nụ cười.

Có lẽ đợi khi Thượng Thanh Lôi Quyết lại thăng cấp, tu vi của hắn đạt đến Phá Đan kỳ, có lẽ hắn thật sự có thể không sợ Tây Vương Mẫu cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên không mở mắt ra, mà tiếp tục cảm ngộ.

Trương Thiên có thể từ thân ảnh Lôi Kỳ Lân này cảm nhận được một luồng sức mạnh to lớn.

Hắn bây giờ phải hấp thu luồng sức mạnh này, sau đó biến nó thành của mình.

Đồng thời Trương Thiên định cực hạn nén tu vi của mình, đợi đến khi tu vi không nén được nữa mới tiến hành đột phá.

Đến lúc đó dù Trương Thiên ở Phá Đan kỳ, thực lực chắc chắn sẽ mạnh hơn những người khác ở Phá Đan kỳ. "Mẹ kiếp, đau quá, cái gì điện Bàn gia thế." "Đây là tình huống gì?" "Mau nhìn trên người lão đại!" Bàn Tử bị hồ quang sấm sét xung quanh đánh thức, gã kinh hãi kêu lên.

Chương 791

Mọi người cũng tò mò nhìn qua.

Khi nhìn thấy hư ảnh sau lưng Trương Thiên, mọi người mặt đầy vẻ không thể tin được. "Không phải chứ, tiểu Trương gia không phải cùng huyết mạch với Tiểu Ca sao?

Tại sao Kỳ Lân của tiểu Trương gia lại màu xanh, hơn nữa còn lóe lên hồ quang sấm sét." Hạo Thiên Chân mặt đầy vẻ không hiểu.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng không biết tình hình trước mắt là gì.

Nhưng điều duy nhất có thể xác định là, không thể ở lại đây nữa, hồ quang sấm sét do Lôi Kỳ Lân của Trương Thiên tỏa ra sẽ đánh trúng họ. "Đây là Lôi Kỳ Lân trong truyền thuyết?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn hư ảnh cao hơn Trương Thiên một mét ở xa, trong lòng chấn động.

Theo như cô biết, Kỳ Lân tổng cộng có năm loại, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, nhưng Lôi thì đây là lần đầu tiên thấy.

Trong cơ thể Trương Thiên lại có loại Kỳ Lân này, Tinh Tuyệt Nữ Vương không biết sự trưởng thành của loại Kỳ Lân này sau này sẽ ra sao, nhưng cô rõ ràng, tương lai của Trương Thiên chắc chắn không tầm thường. "Có lẽ, thật sự có cơ hội." Tinh Tuyệt Nữ Vương lẩm bẩm, trong mắt cô tỏa ra một tia sáng.

Trương Khởi Linh khẽ mở mắt.

Ánh mắt y nhìn về phía Trương Thiên.

Trong mắt có thêm chút nghi hoặc.

Nếu y và Trương Thiên cùng một huyết mạch, thì nên là cùng một loại mới đúng, tại sao của Trương Thiên lại là loại này.

Dù có chút không hiểu, Trương Khởi Linh cũng không mở miệng, y tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Trương Khởi Linh cũng đã nếm được lợi ích của việc thức tỉnh huyết mạch.

Đó là thực lực, sức mạnh, thậm chí ngộ tính đều bắt đầu tăng vọt.

Đó là sức mạnh nguyên bản của Kỳ Lân, chỉ là được đánh thức.

Bây giờ Trương Khởi Linh cảm thấy, mình chỉ cần có thời gian là có thể đột phá Phá Đan kỳ bất cứ lúc nào.

Cảm giác tự tin này là trước đây chưa từng có.

Thời gian lại trôi qua.

Lần này mọi người đổi một vị trí khác để tu luyện.

Vì trong không gian hư huyễn có các loại buff gia trì, nên tốc độ tu luyện của mọi người cũng rất nhanh.

Cơ bản một tháng sau, Hồ Bát Nhất liền bắt đầu đột phá.

Tu vi của cậu lại đến Đại Tông Sư viên mãn.

Vài tháng nữa rất có khả năng đột phá Nội Đan cảnh.

Mà Bàn Tử cũng rất biến thái, gã đã nửa bước tiến vào Nội Đan.

Tuyết Lỵ Dương lúc này vẫn đang cảm thụ huyết mạch của mình.

Tuyết Lỵ Dương có mấy lần suýt cảm thụ được, nhưng mỗi lần đều có một luồng sức mạnh kỳ lạ ngăn cản cô thăm dò sâu hơn.

Nhưng Tuyết Lỵ Dương cũng không từ bỏ, cô gần như mỗi giờ mỗi khắc đều đang nghiên cứu.

Tu vi của Hạo Thiên Chân đạt đến Đại Tông Sư.

Đây là điều Hạo Thiên Chân trước đây chưa từng nghĩ đến.

Ngay cả Vương Bán Nguyệt cũng đến Tông Sư hậu kỳ.

Có thể thấy không gian này của Trương Thiên mạnh mẽ đến mức nào.

Nhưng đáng nói là, khí tức tỏa ra từ Mục Trần Châu đã dần dần bắt đầu tiêu tán.

Vì hấp thu quá mạnh, cộng thêm thời gian dài hấp thu, dù là Mục Trần Châu cũng không chịu nổi.

Nhưng may là bên cạnh còn có linh tuyền.

Đến lúc đó thực sự không được, Trương Thiên định trực tiếp ngâm mình trong linh tuyền.

Trực tiếp hấp thu linh tuyền.

Nếu vẫn không được, thì là uống thuốc.

Đan dược mà Trương Khởi Linh trước đây luyện chế rất nhiều, đột phá Phá Đan gần như là chuyện nắm chắc trong tay.

Ở thế giới bên ngoài.

Trương Thiên và những người khác đã mất tích gần một năm.

Đi Tây Tạng, cộng thêm bị kẹt ở yêu tháp mấy tháng, lại ở trong không gian hư huyễn tu luyện.

Bắc Ly lúc này đã là mùa đông.

Đây là mùa đông của năm sau.

Lý Tuyết Cầm nhìn lịch, nhíu mày. "Lão Trương, Tiểu Thiên đã một năm không về rồi phải không?" Trên mặt Lý Tuyết Cầm mang theo một chút lo lắng.

Trương Hướng Thiên gật đầu, mày ông cũng nhíu lại.

Trước đây Trương Thiên đi ra ngoài cơ bản đều là mấy tháng là

về, nhiều nhất cũng không quá nửa năm.

Nhưng lần này Trương Thiên lại đi thẳng một năm, điều này khiến hai vợ chồng già vô cùng lo lắng. "Tôi đã dò hỏi tin tức, nghe nói Tiểu Thiên và bọn họ đã đến Tây Tạng, cũng không biết là đi làm gì." Sắc mặt Trương Hướng Thiên có chút khó coi. "Tây Tạng?

Nơi đó rất nguy hiểm, Tiểu Thiên sẽ không có chuyện gì chứ?" "Chúng ta đi tìm thử xem?" Lý Tuyết Cầm lo lắng nói.

Lúc này bà không hề giống như người mẹ hung dữ trước đây. "Đừng vội, tôi đi thỉnh giáo lão tổ một chút." "Biết đâu ngài ấy biết tin tức." Trương Hướng Thiên trầm giọng nói. "Nếu thật sự xảy ra chuyện, bây giờ chúng ta qua đó, cũng chưa chắc tìm được." "Hơn nữa, sư phụ của Tiểu Thiên cũng không đến, chứng tỏ chắc là không sao, đừng vội." Trương Hướng Thiên liên tục nói.

Rõ ràng, ông vẫn tương đối bình tĩnh, sau khi ông nói xong, Lý Tuyết Cầm gật đầu, hai người đi về phía từ đường nhà họ Trương.

Từ đường nhà họ Trương nằm trong một ngọn núi nhỏ ở Trường Sa.

Hai ngày sau, Trương Hướng Thiên và Lý Tuyết Cầm xuống xe ở ga tàu Trường Sa.

Hai người gần như không hề chậm trễ, trực tiếp đi về phía ngọn núi nhỏ.

Trong ngọn núi nhỏ.

Một căn nhà cổ hiện ra trước mắt.

Phía trước còn có thể nhìn thấy một số dấu vết quét dọn.

Mặc dù bên trong không có người ở, nhưng cứ cách một khoảng thời gian, lại có người đến tế tổ.

Người nhà họ Trương thực sự quá đông, dù mỗi năm một người, cũng có thể luân phiên mấy chục năm.

Bước vào từ đường.

Trương Hướng Thiên trực tiếp đi về phía bài vị chính.

Rất nhanh, trong từ đường, vô số bài vị tổ tiên nhà họ Trương xuất hiện trước mắt. "Cháu chắt Trương gia Trương Hướng Thiên bái kiến tổ tiên." "Cháu dâu bái kiến tổ tiên." Hai người trực tiếp quỳ lạy.

Linh bài phía trên không có bất kỳ thay đổi nào. "Tổ tiên, cháu chắt của ngài là Trương Thiên gặp nạn, có thể tra được tin tức của nó không." Trương Hướng Thiên quỳ trên đất, thành kính nhìn linh bài trước mắt.

Thấy linh bài không có động tĩnh, Trương Hướng Thiên đành phải mở miệng lần nữa. "Trương Thiên mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia chúng ta, nó là cháu cố của ngài, tư chất của nó rất tốt, có lẽ có thể trở thành chưởng môn nhân kế tiếp." Sau khi Trương Hướng Thiên nói xong, trước mắt, vô số linh bài trong nháy mắt rung động.

Dần dần, trên từng linh bài lại tỏa ra một chút ánh sáng.

Nhưng, cũng chỉ là ánh sáng mà thôi.

Đợi ánh sáng tiêu tán, trên linh bài thậm chí còn có một vết nứt. "Bốp!" Ngay sau đó, một quả táo trên bàn rơi xuống đất. "Lão Trương, đây là sao vậy?" Lý Tuyết Cầm nhỏ giọng hỏi. "Bình quả, đại diện cho bình an, xem ra Tiểu Thiên không sao." Trương Hướng Thiên có chút kích động.

Chương 792

Lập tức vội vàng quỳ lạy. "Đa tạ tổ tiên, đa tạ." Sau khi Trương Hướng Thiên nói xong, đang định đứng dậy, khoảnh khắc tiếp theo, linh bài của tổ tiên lại vỡ tan.

Dần dần, linh bài cũng vương vãi khắp đất. "Cái này..." Lý Tuyết Cầm có chút ngẩn người, trời đất ơi đây là tình huống gì.

Tại sao mỗi lần tính toán cho Trương Thiên, bài vị tổ tiên đều vỡ, chẳng lẽ trên người Tiểu Thiên có thứ gì đó rất lợi hại sao? "Chúng ta dán cái này lại đi." Trương Hướng Thiên cũng có chút nghi hoặc, lập tức liền dán lại.

Rất nhanh, sau khi đặt linh bài ngay ngắn, lại đặt quả táo lên.

Hai người lúc này mới từ từ rời khỏi từ đường.

Sau khi hai người rời đi, cửa lớn từ đường không có gió mà tự đóng lại. "Tốt quá rồi, Tiểu Thiên không sao, nhưng tại sao trong lòng tôi lại có chút bất an." Lý Tuyết Cầm hỏi. "Đừng vội, chúng ta đi Long Đẳng Sơn một chuyến." "Xem sư phụ của Tiểu Thiên có cách nào không." Trương Hướng Thiên lại lên tiếng.

Chỉ cầu kiến tổ sư Trương gia chắc chắn không được.

Mà sư phụ của Trương Thiên, Nhất Mi đạo nhân, là Mao Sơn, bối cảnh còn lợi hại hơn tổ sư Trương gia nhiều.

Vì vậy, để cho chắc ăn, họ định đi một chuyến nữa.

Hai người rất nhanh liền bắt đầu bôn ba.

Có thể thấy hai vợ chồng đối với Trương Thiên là vô cùng coi trọng.

Trên núi Long Đằng.

Nhất Mi đạo nhân đang nghịch một chuỗi kim cang châu. "Chuỗi này ít nhất cũng bán được mấy ngàn đồng, ừm, vi sư lại có thể đi thắp hương cho tiểu quỷ xinh đẹp rồi." Nhất Mi đạo nhân đắc ý nghĩ.

Còn về việc Trương Thiên lâu như vậy không về, ông ta lại không lo lắng.

Thằng nhóc Trương Thiên đó, mệnh cứng, chắc không sao đâu.

Rất nhanh, một ngày sau, trên núi Long Đằng.

Hai người Trương Hướng Thiên đến cửa nhà.

Chưa kịp vào cửa, cửa đã tự mở ra. "Ha ha, Trương huynh đệ, Lý cô nương, sao hai người lại đến chỗ tôi thế này." Nhất Mi đạo nhân thấy là hai người Trương Hướng Thiên, trên mặt nở nụ cười.

Dù sao hai người này tuổi tác không lớn bằng ông, nên cách xưng hô này cũng tạm được. "Là thế này thưa đại sư, Tiểu Thiên đã một năm không về, xin ngài giúp xem, nó có nguy hiểm gì không." Lý Tuyết Cầm trên mặt đầy vẻ quan tâm.

Nhất Mi đạo nhân nghe xong liền gật đầu nghiêm túc. "Yên tâm đi, thằng nhóc Tiểu Thiên đó, từ nhỏ mệnh đã cứng, xác suất lớn là không có chuyện gì đâu." Nhất Mi đạo nhân nói, ông ta vung tay lấy ra la bàn.

Sau đó ông ta liền bắt đầu tính toán theo mệnh cách của Trương Thiên. "Ừm, đồ đệ ngoan của ta hiện tại không sao." "Hơn nữa có thể tính ra mệnh cách của nó đang lóe sáng, chắc là gặp được chuyện tốt gì đó." "Ta nghĩ nó chắc cũng đã phát hiện ra ta đang dò xét, chờ đã, có truyền âm của Mao Sơn tới." Nhất Mi đạo nhân nói, ông ta vung tay, một trận pháp bày bằng bùa vàng hiện ra.

Đây là Mao Sơn Truyền Âm Đại Pháp.

Dùng bùa vàng để bày trận, từ đó có thể truyền âm ở nơi xa xôi. "Sư phụ, ngài dò xét con làm gì?" Trương Thiên đang tu luyện cảm nhận được có một đôi mắt đang dò xét mình, hắn đoán là Nhất Mi đạo nhân, liền trực tiếp truyền âm qua.

Nghe thấy giọng Trương Thiên, hai người Trương Hướng Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm. "Đồ đệ ngoan, mẹ con và ba con đang tìm con đấy, vi sư liền tính cho con một quẻ." "Không ngờ, con lại có thể truyền âm qua nhanh như vậy, xem ra mấy năm nay đạo pháp không luyện uổng công." Nhất Mi đạo nhân rất vui mừng.

Trương Thiên cũng giật mình, đúng vậy, mình lại có thể truyền âm nhanh như vậy.

Chẳng lẽ đây là sức mạnh của Kỳ Lân?

Nhưng nghĩ đến mẹ, Trương Thiên trong lòng xót xa, mình lại không báo tin về cho bà.

Nhưng trong tình huống này, làm sao có thể báo tin. "Bảo họ đừng lo lắng, con sẽ sớm trở về." Trương Thiên nhẹ nhàng nói. "Được, ta biết rồi." Nhất Mi đạo nhân cười nói. "Tiểu Thiên, con về sớm đi đừng chạy lung tung." Lý Tuyết Cầm nói xong, Trương Thiên liền đồng ý.

Có người quan tâm mình, Trương Thiên trong lòng ấm áp nhưng cũng có chút áp lực.

Nếu mình chết ở núi Côn Luân, mẹ và ba sẽ đau lòng biết bao, nên lần này Trương Thiên chỉ có thể thắng không thể thua.

Sau khi nói chuyện một lúc liền kết thúc cuộc gọi trận pháp.

Lòng hai người cũng đã yên tâm. "Sớm biết ngài ở đây có trận pháp thần kỳ như vậy, chúng tôi đã không đến từ đường nhà họ Trương." Trương Hướng Thiên cười nói.

Đúng là đi một vòng lớn, cuối cùng vẫn là Nhất Mi đạo nhân có tác dụng. "Ha ha đừng lo lắng, đồ đệ ngoan mệnh cứng, ta chết rồi nó cũng không sao đâu." Nhất Mi đạo nhân nói đùa.

Hai người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bên phía Trương Thiên.

Sau khi ngắt kết nối, lần này Trương Thiên càng dốc lòng tu luyện hơn.

Tuy nói sẽ về sớm, nhưng để đảm bảo an toàn cho mình, Trương Thiên chắc chắn phải đợi đến khi mình có đủ tự tin mới ra ngoài.

Thời gian lại trôi qua.

Lại hơn một tháng nữa.

Trương Thiên đã hoàn toàn quen thuộc với sức mạnh của Lôi Kỳ Lân.

Thậm chí đã dung hợp.

Vốn dĩ là sức mạnh của mình, dung hợp cũng rất dễ dàng.

Sau đó Trương Thiên bắt đầu tu luyện Thượng Thanh Lôi Quyết.

Đợi Thượng Thanh Lôi Quyết tu luyện đến tầng thứ hai, hoặc tầng thứ ba, Trương Thiên sẽ tu luyện Kỳ Môn Độn Giáp.

Đợi khi tất cả đều tu luyện xong, Trương Thiên mới có thể dừng lại.

Tuy như vậy thời gian sẽ rất dài, nhưng để bảo mệnh, trốn đi cũng không mất mặt.

Cứ như vậy, xuân đi thu đến, Trương Thiên cũng không biết mình đã ở trong không gian hư huyễn bao lâu.

Nhưng điều duy nhất rõ ràng là, mẹ hắn thường xuyên nhờ Nhất

Mi đạo nhân liên lạc với mình.

Dù sao thời gian đã rất lâu rồi.

Vào một ngày nọ.

Viêm Chi Tinh Khí của Mục Trần Châu đã tiêu tán.

Không phải là Mục Trần Châu không dùng được nữa, chỉ là khí tức nó sản sinh ra đã bị hấp thu hết.

Trương Thiên dứt khoát nhảy vào hồ linh thủy.

Đồng thời, Trương Thiên phát hiện, Thượng Thanh Lôi Quyết của mình cũng bắt đầu chuyển sang tầng thứ hai.

Trong hồ linh tuyền, Trương Thiên điên cuồng hấp thu nước hồ xung quanh.

Về số lượng thì có thể bù đắp cho linh khí tiêu tán của Mục Trần Châu.

Chỉ thấy xung quanh cơ thể Trương Thiên cũng dần dần xuất hiện mấy vòng xoáy do linh khí hình thành.

Đó là do tốc độ hấp thu của Trương Thiên quá nhanh, dẫn đến linh khí tụ tập. "Bây giờ thực lực của ta đã đủ để đột phá đến Phá Đan kỳ, và Thượng Thanh Lôi Quyết cũng đủ để thăng cấp, chỉ là, bây giờ chỉ còn thiếu sự lĩnh ngộ." Trương Thiên thầm nghĩ, xung quanh hắn cũng bắt đầu ngưng tụ sấm sét.

Do nguyên nhân huyết mạch thức tỉnh, ngộ tính của Trương Thiên cũng tăng lên gấp bội.

Bây giờ thực lực đã ổn định, Trương Thiên ước tính, chỉ cần cho mình thời gian, đột phá cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Cảm nhận được linh khí xung quanh khan hiếm, mấy người Hồ Bát Nhất cũng buộc phải ngừng tu luyện.

Trương Thiên hấp thu hết khí tức của Mục Trần Châu, họ tự nhiên cũng không còn gì để tu luyện.

Chương 793

"Sao lại không còn chút khí tức nào vậy, Bàn gia sắp đột phá rồi." Bàn Tử lẩm bẩm, gã nhìn xung quanh.

Khi nhìn thấy Trương Thiên đang ngâm mình trong nước linh tuyền, Bàn Tử kinh hãi kêu lên. "Đệch, lão Hồ, mau nhìn kìa, lão đại nghĩ quẩn tự sát rồi." Bàn Tử hét lên.

Hồ Bát Nhất mở mắt.

Nhìn thấy Trương Thiên, vỗ Bàn Tử một cái. "Có thể là chân khí bên trong quá ít, nên cậu ấy vào đó hấp thu." "Tu vi của tôi đã không thể tăng lên được nữa, bây giờ dù không có khí tức cũng có thể ổn định." Hồ Bát Nhất nói, cậu ta định ngừng tu luyện.

Lúc này mấy người Hạo Thiên Chân cũng lần lượt mở mắt.

Để cho Trương Thiên một môi trường tu luyện, mọi người lặng lẽ ngừng hấp thu. "Tuyệt vời quá, chỉ trong mấy ngày này, tiến bộ của tôi đã cao hơn trước đây hàng trăm lần." Hạo Thiên Chân phấn khích nói.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng, tu vi của mình lại có thể tăng vọt trong tình huống này. "Tu vi tăng lên quá nhanh cũng chưa chắc là chuyện tốt, chúng ta cần phải ổn định chúng, làm cho chúng thông thạo hơn." Hồ Bát Nhất nói, Hạo Thiên Chân cũng không còn vẻ tự mãn như trước.

Cậu gật đầu, mọi người bắt đầu ổn định tu vi vừa mới tăng lên.

Trương Thiên có thể nghe thấy lời nói bên ngoài.

Biết mọi người vì sự thăng cấp của mình mà từ bỏ tu luyện, Trương Thiên trong lòng vẫn ấm áp.

Trương Khởi Linh cũng ngừng tu luyện, y ngồi bên cạnh một cái đan lô, định luyện chế một ít đan dược dùng để tu luyện.

Khi Trương Thiên cảm ngộ ngày càng sâu, xung quanh hắn cũng dần dần xuất hiện thêm một ít hồ quang sấm sét màu xanh lam.

Lôi xanh, lôi lam, rất rõ ràng, Thượng Thanh Lôi Quyết của Trương Thiên sắp tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Ngộ tính của Trương Thiên rất mạnh, cộng thêm trước đây bị sét đánh qua, Trương Thiên quá rõ cái này phải đột phá như thế nào.

Gần một tháng sau.

Không gian hư huyễn vốn yên tĩnh phát ra từng trận tiếng nổ ầm ầm.

Toàn bộ hồ linh thủy càng là tia lửa tung tóe.

Hồ quang sấm sét màu lục xen lẫn hồ quang sấm sét màu xanh lam đậm, không ngừng càn quét toàn bộ nước linh tuyền.

Mọi người đứng ở nơi rất xa.

Ánh mắt kinh ngạc nhìn hồ linh thủy biến đổi khôn lường. "Lão đại đây là tình huống gì, Lôi Điện tướng quân à?" "Cũng quá khoa trương rồi." Bàn Tử nhìn vô số hồ quang sấm sét trước mắt, không khỏi lẩm bẩm. "Nếu trước đây có người nói với tôi, con người có thể phóng ra sấm sét, tôi chắc chắn sẽ không tin." Vương Bán Nguyệt cũng ở bên cạnh nói. "Tiểu Trương gia không sao chứ?" Hạo Thiên Chân quan tâm hỏi. "Chắc là không sao, cậu ấy chắc đang đột phá." Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Ánh mắt cậu nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương vẫn đang ngủ say ở không xa.

Hồ Bát Nhất cũng rất lo lắng cho Tuyết Lỵ Dương, dù sao từ khi

cần phải thức tỉnh, cô liền cứ mãi rơi vào giấc ngủ say.

Trong nhiều ngày như vậy, Hồ Bát Nhất cũng sẽ đút cho Tuyết Lỵ Dương một ít đồ.

Nhưng thời gian dài, khó tránh khỏi khiến người ta thêm lo lắng.

Dần dần sấm sét tiêu tán.

Hồ linh thủy vốn còn lẫn một chút lôi xanh trong nháy mắt cũng biến thành chỉ còn lại sấm sét màu xanh lam.

Cùng lúc đó, Trương Thiên từ từ mở mắt.

Hồ quang sấm sét màu xanh lam đậm lóe lên trong tay hắn.

Trương Thiên có thể cảm nhận được, sức mạnh của luồng sấm sét này, có thể dễ dàng đánh tan cả một dãy núi! "Sức mạnh thật mạnh, Kỳ Lân của ta cũng biến thành màu xanh lam." Trương Thiên lẩm bẩm, hư ảnh Kỳ Lân sau lưng cũng từ màu xanh biến thành màu xanh lam đậm.

Sấm sét bình thường là loại màu trắng xanh, còn của Trương Thiên thì giống như màu sắc của sấm sét được tô thêm một nét, trở nên vô cùng đậm đặc.

Thấy Trương Thiên từ trong hồ đi ra, mọi người cũng lần lượt tiến lên. "Lão đại, chúc mừng, cuối cùng cũng thức tỉnh huyết mạch rồi." "Đợi chúng ta lên núi, sẽ xử lý con mụ Tây Vương Mẫu kia!" Bàn Tử nắm chặt nắm đấm, mặt đầy kích động.

Trương Thiên nhìn một vòng. "Thực lực của mọi người cũng tăng lên rất nhanh, không ngờ, lần tu luyện này của chúng ta lại kéo dài lâu như vậy." Trương Thiên cảm khái nói.

Thực lực của Hồ Bát Nhất và những người khác tăng lên, Trương Thiên không hề ngạc nhiên.

Chỉ là thời gian có hơi dài, gần một năm rồi. "Ừm, lần này chúng ta quả thực đã hoàn toàn đắm chìm, nhưng, thu hoạch cũng rất lớn." "Tuy khí tức ở đây đã bị chúng ta hấp thu hết." Hồ Bát Nhất gật đầu, tuy đã hao phí rất nhiều tài nguyên, nhưng thành công cũng là có hiệu quả.

Trương Thiên gật đầu. "Kết quả này tôi rất hài lòng." "Mọi người đều thăng cấp là tốt rồi." Nói rồi, Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Tu vi của Trương Khởi Linh cũng đã đến Phá Đan kỳ.

Khí tức trên người y cũng rất đậm đặc, cơ bản không nhìn ra là người vừa mới tiến vào Phá Đan kỳ.

Nhưng, khi Trương Thiên nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương đang nằm bên cạnh, vẫn có chút nghi hoặc. "Cô Dương vẫn chưa tỉnh sao?" Trương Thiên hỏi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu.

Trên mặt có thêm chút quan tâm. "Cô ấy từ khi bắt đầu tu luyện đến bây giờ, vẫn luôn như vậy, chúng tôi cũng không rõ cô ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên đi đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương.

Khi hắn chuẩn bị tiến lên kiểm tra, đột nhiên, bóng dáng Tinh Tuyệt Nữ Vương xuất hiện trước mặt Trương Thiên. "Tôi đề nghị, anh vẫn là không nên cưỡng chế đánh thức cô ấy, hiện tại cô ấy đã rơi vào huyễn cảnh của chính mình, tu vi của cô ấy không cao, cộng thêm Tiên Tri vốn là một sức mạnh cực kỳ khó lĩnh ngộ, sẽ không dễ dàng xuất hiện như vậy." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, Trương Thiên cũng dừng bước. "Nếu cưỡng ép đánh thức sẽ thế nào?" Trương Thiên hỏi. "Nếu cưỡng ép đánh thức, rất có khả năng sau này cô ấy sẽ không tỉnh lại được nữa, sẽ biến thành một kẻ ngốc." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói,

Trương Thiên gật đầu. "Vậy cô ấy còn khoảng bao lâu nữa mới tỉnh." Trương Thiên hỏi. "Không biết, xem tình hình, có thể là cả đời, cũng có thể là ngày mai." Tinh Tuyệt Nữ Vương lắc đầu, đối với chuyện này cô cũng không rõ lắm.

Trương Thiên gật đầu, điều này cũng giống như việc hắn thức tỉnh, rất khó khăn, bây giờ họ cũng không giúp được gì, chỉ có thể dựa vào Tuyết Lỵ Dương tự mình lĩnh ngộ.

Về phần thời gian, Trương Thiên cảm thấy có thể chờ.

Nhưng nếu thực sự kéo dài quá lâu, Trương Thiên cũng không có cách nào.

Dù sao cũng không thể đợi Tuyết Lỵ Dương cả đời được.

Lúc này, trong đầu Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương đang đứng trong một không gian tối tăm.

Cô đã đi trong không gian này không biết bao lâu.

Cô không biết mệt mỏi, cũng không biết mình phải đi đâu.

Mục tiêu trước đây lúc này cũng dần dần quên lãng trong đầu.

Tuyết Lỵ Dương nhìn bóng tối trước mắt.

Mắt cô mông lung. "Tôi đến đây để làm gì..." Tuyết Lỵ Dương nhìn vào bóng tối trước mắt, lòng cô đầy nghi hoặc, thời gian dài lang thang đã khiến cô quên mất mục đích đến nơi này.

Cô cũng không biết tại sao mình lại tới đây.

“Tôi là ai?

Tại sao tôi lại ở đây, và tại sao nơi này lại tối đen như mực?” Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm, trong mắt hiện lên vẻ mờ mịt.

Đầu óc cô trống rỗng, hệt như bị mất trí nhớ.

“Khi nào tôi mới ra ngoài được?” Tuyết Lỵ Dương thầm nghĩ, chính cô cũng không biết mình đã đi bao lâu.

Ngay lúc Tuyết Lỵ Dương đang suy đoán, đột nhiên, một luồng hơi ấm truyền đến.

Trước mắt cô dường như xuất hiện một tia sáng.

Chương 794

Lúc này ở bên ngoài, Hồ Bát Nhất đang nắm chặt tay Tuyết Lỵ Dương.

Anh không biết Tuyết Lỵ Dương cần bao lâu mới tỉnh lại, nhưng Hồ Bát Nhất quyết định sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô.

"Lão đại, cô Dương bao giờ mới tỉnh được, chúng ta phải đợi đến khi nào?" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi.

Dù sao thì cũng không thể ở đây mãi được.

"Đừng vội, đợi thêm chút nữa." Trương Thiên thản nhiên nói, rồi ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu tu luyện Kỳ Môn Độn Giáp của mình.

"Đây là…" Tuyết Lỵ Dương nhìn tia sáng trước mắt, cô đưa tay ra chạm vào luồng sáng.

"Ấm quá." Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm, bên tai cô cũng dần xuất hiện những âm thanh khàn khàn.

"Dù em có hôn mê bao lâu, anh cũng sẽ ở bên cạnh em." Giọng nói khàn khàn nhưng lại mang theo sự dịu dàng.

Tuyết Lỵ Dương toàn thân chấn động, trong đầu cô cảm thấy giọng nói này vô cùng quen thuộc.

"Giọng nói này, quen quá, mình ở đây, hình như còn có việc khác." "Rốt cuộc là chuyện gì." Tuyết Lỵ Dương thầm nghĩ, ánh mắt nhìn lên phía trên đỉnh đầu.

"Nhất định sẽ có cơ hội." "Mình sẽ nhớ ra thôi." Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm, đầu óc cũng bắt đầu đau dữ dội.

Giây tiếp theo, trên đỉnh đầu, bầu trời vốn tối đen như mực đột

nhiên có một con mắt từ từ mở ra.

Con mắt đó nhìn chằm chằm xuống dưới.

Ký ức của Tuyết Lỵ Dương như dòng sông cuồn cuộn chảy ngược về.

"Mình nhớ ra rồi, mình nhớ ra tất cả rồi, mình đến đây để thức tỉnh huyết mạch trong cơ thể." Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm, ánh mắt nhìn vào con mắt trên đỉnh đầu.

"Chẳng lẽ đây chính là thứ thuộc huyết mạch của mình?

Nhưng tại sao lại là một con mắt." Tuyết Lỵ Dương có chút khó hiểu.

Nhưng khi cảm nhận được sức mạnh thần bí bên trong con mắt đó, Tuyết Lỵ Dương kinh hãi.

Cô biết rõ, nếu mình muốn tiến xa hơn, muốn thực sự hiểu được sức mạnh huyết mạch, thì phải nắm chắc thứ trước mắt này.

Tuyết Lỵ Dương từ từ đưa tay ra.

Trong con mắt kia như có một luồng sáng chiếu rọi.

Tuyết Lỵ Dương đứng giữa bầu trời sao vô tận, trước mắt cô là vũ trụ bao la, đồng thời trong đầu cô cũng xuất hiện thêm một vài thứ kỳ diệu.

"Đây là huyết mạch truyền thừa!" "Thiên Nhãn!" "Mình hiểu rồi." Sau khi cảm nhận được luồng thông tin đó, Tuyết Lỵ Dương cũng dần hiểu ra một vài chuyện.

Tộc Tiên Tri vốn là hậu duệ của Cổ Thần Thiên Nhãn.

Sau khi Cổ Thần qua đời, huyết mạch của ngài truyền từ đời này sang đời khác, cuối cùng truyền đến người Tuyết Lỵ Dương.

Mà trong huyết mạch này tự nhiên ẩn chứa một loại sức mạnh, đó chính là năng lực Thiên Nhãn, nhìn thấu hư vô.

Nhìn thấy tương lai, năng lực này rất mạnh, thậm chí Thiên Nhãn còn thấy được cả lúc mình tử vong, Tuyết Lỵ Dương bây giờ đã thức tỉnh Thiên Nhãn, tự nhiên cũng tiếp nhận được truyền thừa.

"Phù phù!" Giây tiếp theo, Tuyết Lỵ Dương thở hổn hển, mắt cô đột nhiên mở ra.

"Đệt, lão đại, cô Dương tỉnh rồi kìa." Bàn Tử vừa mới nói hay là đi trước đi, giờ Tuyết Lỵ Dương đã tỉnh lại.

Điều này khiến Bàn Tử có chút chột dạ.

Không lẽ là mình làm cô ấy tỉnh giấc chứ.

Mình chỉ lén nói xấu thôi mà, chắc không nghe thấy đâu nhỉ.

Nghĩ vậy, Bàn Tử chớp chớp mắt rồi lủi ra sau.

Mọi người đi về phía Tuyết Lỵ Dương.

Trên trán cô còn có một vết hằn màu đỏ.

Dường như đây là thứ xuất hiện sau khi cô thức tỉnh.

"Em tỉnh rồi." Hồ Bát Nhất nhìn Tuyết Lỵ Dương, trong mắt không giấu được niềm vui sướng.

Khi Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy người đầu tiên là Hồ Bát Nhất, cô liền lao vào lòng anh.

"Tuyệt quá, cảm ơn anh, Hồ." Trên mặt Tuyết Lỵ Dương nở nụ cười xúc động, cô ôm chặt eo Hồ Bát Nhất.

Tựa như sợ Hồ Bát Nhất sẽ biến mất vậy.

"Em đây là…" Thấy Tuyết Lỵ Dương chủ động như vậy, Hồ Bát Nhất lại có chút lúng túng.

Anh giang hai tay ra, vẻ mặt có phần bối rối.

“Tuyệt quá, Hồ, anh giống như những vì sao trên trời, soi đường chỉ lối cho em.

Những lời anh nói trước đó em đều nghe thấy cả, cảm ơn anh.” Tuyết Lỵ Dương vừa nói vừa vùi đầu vào lòng Hồ Bát Nhất.

Hai người ôm nhau một lúc lâu rồi mới từ từ buông ra.

Thấy hai người buông nhau ra, Trương Thiên mới bước tới.

“Chúc mừng.” Trương Thiên mỉm cười.

Khi thấy giữa hai hàng lông mày của Tuyết Lỵ Dương có một ấn ký màu đỏ, Trương Thiên biết cô đã thức tỉnh.

“Đều nhờ có Hồ cả, nếu không phải anh ấy, em bây giờ vẫn còn mờ mịt, thậm chí đã quên mất cả bản thân mình.” Tuyết Lỵ Dương nói rồi lại ôm chặt Hồ Bát Nhất một lần nữa.

Trương Thiên nhìn những người xung quanh.

Tuyết Lỵ Dương này quả thật không giống người bình thường, cô nàng này khá là cởi mở.

“Dương, em cảm thấy thế nào?” Hồ Bát Nhất nhìn Tuyết Lỵ Dương, gương mặt lộ vẻ quan tâm.

“Ừm, đã ổn rồi, em đã lĩnh ngộ sơ bộ được truyền thừa.” Tuyết Lỵ Dương nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Rồi cô lại nói tiếp.

“Bây giờ em thử tiên tri tương lai xem sao.” Tuyết Lỵ Dương nói xong liền định bắt đầu tiên tri.

Nhưng lại bị Trương Thiên kịp thời kéo lại.

“Đừng vội, cô vừa mới tỉnh, đừng mạo hiểm, cứ ổn định lại trước

đã, rồi mấy ngày nữa hẵng nói.” Trương Thiên nói thẳng.

Nghe vậy, Tuyết Lỵ Dương khẽ gật đầu, cũng không nói gì thêm, hai người lại bắt đầu ôn tồn trò chuyện.

Trương Thiên nhìn sang Tinh Tuyệt Nữ Vương.

“Nếu Tuyết Lỵ Dương tiên tri, có gây tổn hại đến cơ thể không?” Trương Thiên hỏi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Còn tùy thực lực, nếu thực lực của cô ta cho phép thì tự nhiên không sao, nếu thực lực không đủ mạnh có lẽ sẽ bị phản phệ.” Tinh Tuyệt Nữ Vương đáp.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Tu vi hiện tại của Tuyết Lỵ Dương không được xem là quá cao, vì luôn ở trong trạng thái thức tỉnh nên thực lực của cô cũng không được nâng cao.

Nếu với thực lực hiện tại, e rằng Tuyết Lỵ Dương rất khó thành công.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên cũng không định để Tuyết Lỵ Dương mạo hiểm, đợi tu vi của cô đạt đến Đại Tông Sư hoặc cảnh giới Nội Đan rồi hẵng thử.

Nghĩ vậy, Trương Thiên cũng không nói gì thêm, hắn phải đảm bảo an toàn cho đội viên của mình.

Sau khi Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương trò chuyện xong, Tuyết Lỵ Dương đứng dậy.

“Anh Trương, em cảm thấy mình đã nghỉ ngơi gần đủ rồi.” Tuyết Lỵ Dương nói, trong mắt hiện lên vẻ kiên định.

Trương Thiên thấy vậy liền trực tiếp xua tay.

“Đừng vội, bây giờ tu vi của cô không ổn định, hơn nữa tu vi không cao, không nên mạo hiểm.” “Cô cứ nâng cao tu vi lên trước đã rồi tính.” Trương Thiên nói rồi lấy ra mấy bình đan dược.

Toàn bộ đều là đan dược tu luyện thượng hạng.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy liền trầm mặc.

Cô nhìn Trương Thiên, rồi lại nhìn Hồ Bát Nhất.

Ở đây, Tuyết Lỵ Dương lại cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Tuyết Lỵ Dương hít sâu một hơi.

Cô gật đầu, cầm lấy đan dược rồi bắt đầu tu luyện.

Khi Tuyết Lỵ Dương nghiêm túc tu luyện, mắt của Trương Thiên và những người khác dần dần mở to.

Bởi vì tốc độ tu luyện của Tuyết Lỵ Dương quá nhanh.

Chỉ thấy đan dược vừa nuốt vào đã lập tức biến thành khí tức cần thiết cho tu luyện và được Tuyết Lỵ Dương hấp thu.

Chương 795

Tốc độ hấp thu nhanh đến mức ngay cả Trương Thiên nhìn thấy cũng phải tặc lưỡi.

“Đây là sau khi thức tỉnh sao?

Tại sao tu luyện lại nhanh như vậy.” Cảm nhận khí tức trên người Tuyết Lỵ Dương tăng vọt, Hạo Thiên Chân có chút ghen tị nói.

Đây là lần đầu tiên cậu ta thấy có người tu luyện nhanh đến thế.

“Rất có thể trong cơ thể cô ấy vốn đã tích lũy rất nhiều, chỉ là chưa kịp hấp thu mà thôi, bây giờ vừa hay có cơ hội.” Trương Thiên nhẹ giọng nói, đối với trạng thái tu luyện nhanh chóng của Tuyết Lỵ Dương, Trương Thiên chỉ hơi ngạc nhiên một chút.

Nhìn một lát, Trương Thiên liền không quan sát nữa.

Hắn định xem qua Kỳ Môn Độn Giáp của mình trước đã.

Rất nhanh, mấy ngày trôi qua.

Tu vi của Trương Thiên lúc này đã tăng lên, việc xem Kỳ Môn Độn Giáp cũng đơn giản hơn không ít.

Trương Thiên thậm chí còn lĩnh ngộ được ba chữ trong một hơi.

Đồng thời, sau khi Trương Thiên lĩnh ngộ, trình độ trận pháp của hắn cũng tăng trưởng vượt bậc.

“Tiểu Trương gia lại đang tu luyện cái gì thế?” Vương Bán Nguyệt tò mò nhìn về phía Trương Thiên.

“Nếu tôi không nhìn lầm thì chắc là Kỳ Môn Độn Giáp.” Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

“Cái gì?

Kỳ Môn Độn Giáp?

Thứ đó không phải là thứ Tư Mã Ý dùng trong truyền thuyết sao?" Hạo Thiên Chân gãi đầu nói.

"Đây xem như là một loại đạo pháp, cũng là một loại trận pháp, tu luyện rất khó." Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Sau khi anh nói xong, khí tức bên phía Tuyết Lỵ Dương cũng đã bình ổn trở lại.

Tu vi của Tuyết Lỵ Dương không còn xu hướng tăng lên nữa.

Rõ ràng, cô cũng đã đến một điểm nghẽn.

Nhưng dù vậy, tu vi của Tuyết Lỵ Dương cũng đã có một bước đột phá về chất.

Lúc này tu vi của Tuyết Lỵ Dương đã đạt đến cảnh giới Nội Đan, có thể thấy, thiên phú sau khi thức tỉnh của cô không thua kém Trương Thiên, thậm chí còn có phần mạnh hơn nhiều.

"Huyết mạch của cô ấy là gì mà mạnh đến thế." Hạo Thiên Chân mặt đầy nghi hoặc.

Nếu Tuyết Lỵ Dương chỉ đạt đến Đại Tông Sư, Hạo Thiên Chân cũng sẽ không cảm thán, nhưng Tuyết Lỵ Dương lại một lèo lên đến Nội Đan, điều này thực sự không thể tin được.

"Cổ Thần, tộc Thần Nhãn, nghe nói họ có con mắt thứ ba, có thể nhìn thấu hư vô." Tinh Tuyệt Nữ Vương lên tiếng.

Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

"Vậy chẳng phải là họ giống với Xà Thần sao." Hồ Bát Nhất hỏi.

"Không giống, họ là tiên tri, nhìn thấu đại đạo, còn Xà Thần chỉ là một con rắn nhỏ mà thôi." Tinh Tuyệt Nữ Vương không hề nể mặt Xà Thần, nói thẳng.

Trong mắt cô, sức mạnh của Xà Thần thực sự không mạnh lắm.

Hồ Bát Nhất gật đầu, trong lòng cũng mừng cho Tuyết Lỵ Dương, nhưng anh cũng có chút lo lắng.

Dù sao nếu tu vi của Tuyết Lỵ Dương mạnh hơn mình, vậy thì còn cần anh làm gì nữa.

Hồ Bát Nhất vẫn có một chút quan niệm truyền thống, đó là đàn ông phải bảo vệ phụ nữ, nếu để phụ nữ bảo vệ mình, Hồ Bát Nhất cảm thấy mình không thể chấp nhận được.

Đương nhiên, gã Bàn Tử kia là một ngoại lệ.

Lắc đầu, tu vi của Tuyết Lỵ Dương có thể nâng cao tự nhiên là tốt nhất, bây giờ nghĩ nhiều như vậy có ích gì, thà nghĩ xem làm thế nào để ra khỏi Côn Luân còn hơn.

"Dựa theo thực lực của cả đội chúng ta hiện tại, Cổ Thần cũng chỉ trên Phá Đan một tầng mà thôi, chúng ta đông người như vậy, nếu cẩn thận một chút, lại bố trí trận pháp." "Thêm cả lời tiên tri của Dương nữa, chắc là có thể qua được." Hồ Bát Nhất thầm nghĩ, anh khá hài lòng với thực lực tổng thể.

Phải biết rằng, khi Trương Thiên còn ở tu vi Đại Tông Sư, ở Bắc Ly đã không còn ai là đối thủ của hắn.

Bây giờ tu vi của hắn thậm chí đã gần đến Cổ Thần, không ngoa khi nói, ngoài những thứ chôn dưới đất, những người khác rất khó là đối thủ của Trương Thiên.

Tuyết Lỵ Dương từ từ mở mắt.

"Hồ, em đột phá rồi." "Mà đột phá nhanh như vậy, em lại không có chút nào không thích ứng." Tuyết Lỵ Dương có chút kích động đến trước mặt Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cũng nắm lấy tay cô.

"Chúc mừng." Hồ Bát Nhất mỉm cười.

"Hồ, em có thể cảm nhận được, trên người anh cũng có thứ gì đó, chỉ là nó chưa được phát hiện ra mà thôi." "Trong huyết mạch của anh, rất có thể cũng có một kẻ rất mạnh." Vết ấn ký màu đỏ trên trán Tuyết Lỵ Dương đột nhiên mở ra, một luồng sáng quét qua người Hồ Bát Nhất.

Rồi cô nói.

Dù sao Hồ Bát Nhất cũng là Thiên Mệnh Chi Tử, sao có thể không có gì được.

Thêm vào đó, lúc đầu Hồ Bát Nhất chẳng biết gì, lại có thể sử dụng chân ngôn và phong thủy học để trộm mộ, bản thân điều này đã có chút vấn đề.

"Anh cũng có sao?" Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

"Có thể là do tu vi của em không cao, không nhìn rõ là cái gì, nhưng có thể khẳng định, anh cũng có." "Đợi sau khi về, chúng ta nghiên cứu kỹ một chút." Tuyết Lỵ Dương cười nói.

Hồ Bát Nhất nở nụ cười.

Sự u uất trước đó đã biến mất.

Thay vào đó là một chút kích động.

Hồ Bát Nhất không ngờ, mình lại cũng có.

"Em thử tiên tri cảnh tượng sau khi chúng ta lên núi." Tuyết Lỵ Dương buông tay Hồ Bát Nhất ra, cô vừa nói vừa ngồi xếp bằng xuống.

Hồ Bát Nhất ngồi bên cạnh Tuyết Lỵ Dương, gương mặt ngăm đen nhìn cô.

Tuyết Lỵ Dương có chút nghiêm túc, ý thức của cô cũng dần dần mơ hồ.

Dần dần, từng ngôi sao lấp lánh xuất hiện trong đầu Tuyết Lỵ Dương.

Cùng lúc đó, trong biển sao, vết ấn ký trên trán Tuyết Lỵ Dương cũng tỏa ra một tia sáng.

Dần dần, từng khung cảnh hiện ra.

"Xoạt!" Theo một âm thanh vang lên, trong đầu Tuyết Lỵ Dương hiện ra mấy khung cảnh.

Trong đó, Trương Thiên và mọi người đều thể hiện thần thông của mình, thân thể Trương Thiên thậm chí còn biến thành khổng lồ.

Hồ Bát Nhất không biết tại sao, một cánh tay đã bị gãy.

Cùng lúc đó, ngực Trương Khởi Linh bị một cây trường thương đâm xuyên, tình hình chiến đấu cực kỳ thảm liệt.

Ở khu vực trung tâm, một bóng đen đang chiến đấu với mọi người.

Trương Thiên và những người khác bị thương nặng, Hạo Thiên Chân và mấy người khác thì nằm bất động trên mặt đất.

Nhìn thấy cảnh này, Tuyết Lỵ Dương kinh hãi.

Cô biết, đây có lẽ là cảnh tượng sẽ xảy ra trong tương lai.

Nhưng điều này cũng quá lợi hại, nhiều người như Trương Thiên cũng không làm gì được sao?

"Chắc chắn còn có cách khác." Tuyết Lỵ Dương lẩm bẩm, cô xua

tan khung cảnh này đi, rồi diễn biến lại lần nữa.

Một lần, hai lần.

Mười lần.

Diễn toán hết lần này đến lần khác, nhưng mỗi lần đều kết thúc bằng thất bại.

Lần tốt nhất là đồng quy vu tận.

Và Tuyết Lỵ Dương cũng phát hiện ra một vài manh mối.

"Sức mạnh của bóng đen đó, hình như được hấp thu từ xung quanh, nói cách khác, sức mạnh của nó rất có thể là do đại điện xung quanh cung cấp." Tuyết Lỵ Dương thầm nghĩ, mắt cô nhìn chằm chằm vào bóng đen đó.

Quả nhiên, Trương Thiên và mấy người dù tấn công thế nào, bóng đen đó bị thương ra sao cũng đều có thể hồi phục.

Rất có thể xung quanh có mánh khóe.

Nghĩ đến đây, Tuyết Lỵ Dương lại suy diễn lần nữa.

Lần này khung cảnh đã tốt hơn rất nhiều.

Trương Thiên phá hủy một thứ gì đó, sau đó bóng đen kia biến mất, nhưng thương tích của những người khác vẫn như cũ.

Tuyết Lỵ Dương khẽ nhíu mày, cô biết, phải tìm ra điểm đáng ngờ, đồng thời cố gắng giải quyết nhanh chóng.

Chương 796

Nếu không, vẫn sẽ chết mất một nửa số người.

Ngay khi Tuyết Lỵ Dương còn muốn diễn toán tiếp, đầu cô vang lên tiếng "oanh", đầu óc bắt đầu đau đớn, cô biết mình đã đến giới hạn rồi!

Tuyết Lỵ Dương từ từ mở mắt.

Đầu cô có chút choáng váng, trong mắt thậm chí còn xuất hiện ảo giác.

"Việc suy diễn này quá tốn tinh lực, hơn nữa mỗi lần suy diễn, cơ thể mình dường như lại yếu đi một lần." Tuyết Lỵ Dương thầm nghĩ, mày cô khẽ nhíu lại.

Nếu cứ như vậy, cô chắc chắn không thể tiến hành suy diễn trong thời gian dài.

Hơn nữa sau này cũng chỉ có thể cố gắng suy diễn ít đi, dù sao Tuyết Lỵ Dương vẫn chưa rõ tác dụng phụ là gì.

"Thế nào rồi?

Có kết quả không?" Hồ Bát Nhất thấy Tuyết Lỵ Dương tỉnh lại, có chút tò mò hỏi.

"Ừm, có một chút, mười lần suy diễn đầu tiên, em thấy mọi người đều chết cả." "Nhưng từ khi em nhìn thấy manh mối trong khung cảnh, khung cảnh suy diễn lại đã thay đổi, chỉ có anh Trương và mấy người sống sót." Giọng Tuyết Lỵ Dương rất yếu, sắc mặt cũng có vẻ không tốt.

Trương Thiên thấy vậy khẽ nhíu mày.

Mặc dù hắn rất muốn biết Tuyết Lỵ Dương rốt cuộc đã nhìn thấy gì, nhưng bây giờ Tuyết Lỵ Dương yếu như vậy, rõ ràng không phải lúc để nói nhiều.

"Cô ăn mấy viên đan dược hồi phục trước đi, đợi hồi phục rồi hẵng nói." Trương Thiên nói rồi đưa cho Tuyết Lỵ Dương mấy bình đan dược.

Vì ở phía bên kia Trương Khởi Linh vẫn luôn luyện đan nên đan dược vẫn còn khá nhiều.

Tuyết Lỵ Dương cũng không khách sáo, cô uống mấy viên rồi bắt đầu hồi phục.

"Đệt, lão đại, cô Dương nói chắc chắn là giả đúng không, sao có thể mọi người đều chết sạch được, Tây Vương Mẫu có lợi hại đến thế sao, Bàn gia không tin." Bàn Tử kích động nói.

Mặc dù miệng nói không tin, nhưng ánh mắt lấm lét của gã đã bán đứng gã.

Rõ ràng, Bàn Tử có chút hoảng rồi.

Ngay cả Trương Thiên và Hạo Thiên Chân cũng không chắc chắn.

Tuyết Lỵ Dương là người tộc Tiên Tri, tộc Tiên Tri có thể tiên đoán tương lai.

Và những lời tiên tri của họ về cơ bản là không sai.

Bây giờ Tuyết Lỵ Dương lại tiên tri lần nữa, xác suất trúng là rất lớn.

"Đừng vội, không phải đã nói rồi sao, lúc đầu tiên tri chúng ta đều chết hết, nhưng sau đó cô Dương phát hiện ra manh mối rồi tiên tri lại thì tương lai đã thay đổi." "Điều này cũng cho thấy, tương lai không phải là không thể thay đổi, chỉ cần chúng ta phát hiện ra manh mối

trong đó, từ đó thay đổi, nắm bắt được điểm yếu, chúng ta có khả năng toàn bộ đều qua được." Trương Thiên nghiêm túc nói.

Lúc đầu Trương Thiên đúng là có chút kích động, nhưng nghĩ kỹ lại, nếu Tuyết Lỵ Dương có thể tính ra những kết cục khác nhau, vậy thì chắc chắn có thể thay đổi.

"Đúng, chúng ta chỉ cần xuất phát từ những chi tiết nhỏ, chắc chắn có thể tìm ra." Hồ Bát Nhất cũng nghiêm túc nói.

Anh là thanh niên thế kỷ 21, không tin vào mấy trò đó.

"Đúng, lão Hồ và lão đại đã nói rồi, vậy chắc chắn có cách." Bàn Tử giơ tay nói.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương cũng từ từ mở mắt.

Khí thế của cô cũng đã hồi phục không ít.

Không biết từ lúc nào, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đã đứng bên cạnh Trương Thiên.

"Nếu cô ấy liên tục sử dụng tiên tri, có ảnh hưởng đến cơ thể không?" Trương Thiên hỏi Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh.

"Có, trong thời gian ngắn tiên tri nhiều lần, dù có hồi phục tạm thời cũng sẽ thiêu đốt tinh huyết." "Một lần một giọt." Giọng nói tĩnh lặng của Tinh Tuyệt Nữ Vương vang lên.

Sau khi cô nói xong, trong mắt Trương Thiên hiện lên vẻ nghiêm túc.

"Vậy bao lâu thì có thể hồi phục lại?" "Khoảng một năm." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Nếu phải đợi thêm một năm nữa, khoảng thời gian đó quá dài.

“Anh Trương, em không sao, chỉ một giọt thôi mà, nhưng em chỉ có thể tiên tri thêm một lần nữa thôi.” Tuyết Lỵ Dương lắc đầu nói.

Cũng đúng, bản thân tu vi của Tuyết Lỵ Dương không cao, liên tục tiên tri như vậy, chính cô chắc chắn cũng không chịu nổi.

“Một lần là đủ rồi, chúng ta tìm ra chỗ đáng ngờ trước, từ đó nâng cao tỷ lệ sống sót.” Trương Thiên nghiêm túc nói.

Nghe xong, mọi người cũng ngồi vây lại.

“Trong lời tiên tri của em, chúng ta sẽ có một trận đại chiến trong một cung điện.” “Trong trận chiến, cậu Ngô, anh Vương, hai người ngã xuống đất không rõ sống chết.” “Còn Hồ, một cánh tay của anh bị gãy, ngực Nhị ca bị một cây trường thương đâm xuyên.” “Còn anh Trương, cơ thể anh trở nên rất lớn, nhưng trên người cũng toàn là vết sẹo, thất khiếu chảy máu.” Tuyết Lỵ Dương kể lại tình hình của từng người lúc đó.

Sau khi cô nói xong, sắc mặt của Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt đều không tốt.

Nằm bất động trên mặt đất, không phải là con rùa thì cũng là chết rồi.

Trương Khởi Linh cũng ngồi một bên, y nhìn vào ngực mình.

Trong mắt cũng không biết đang nghĩ gì.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Những gì Tuyết Lỵ Dương nói, Trương Thiên cũng dần hiểu ra.

Thân thể biến lớn, thất khiếu chảy máu, rất có thể là mình đã dùng chiêu đó.

Từ khi Trương Thiên có được Thiên Sư Phối Kiếm, có một chiêu Thỉnh Thần Thượng Thân mà hắn vẫn chưa từng dùng.

Xem ra trong tương lai mình đã sử dụng nó, và thất khiếu chảy máu có lẽ là do mình không chịu nổi sức mạnh đó.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên càng thêm chắc chắn về tính xác thực của sự việc.

Theo tính cách của Trương Thiên, nếu đến bước đường cùng, chắc chắn sẽ sử dụng.

"Thế còn Bàn gia tôi thì sao?" Bàn Tử chỉ vào mình.

"Anh?

Em không thấy, nhưng trên đất có rất nhiều vết máu, có thể là bị nổ thành thịt vụn rồi." Tuyết Lỵ Dương nghĩ một lúc rồi nói.

Khóe miệng Bàn Tử giật giật, thân thể co rúm lại thành một cục.

Nếu Tuyết Lỵ Dương không tiên tri, lúc đó Bàn Tử chắc chắn sẽ xông lên hàng đầu.

Trước đó gã đã mấy lần nói không tin tà, bị xử lý ngay cũng là bình thường.

Trương Thiên liếc nhìn Bàn Tử, gã này giờ đã ngoan ngoãn hơn rồi.

"Vậy đối phương thì sao?" "Hắn có bị thương không, hay nói cách khác, có cách nào để phá giải không?" Giọng khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên, anh không để ý đến một cánh tay của mình.

Nhưng nếu Bàn Tử bị nổ chết, Hồ Bát Nhất chắc chắn sẽ liều mạng với đối phương.

Dù sao Bàn Tử cũng là người bạn thân từ nhỏ đến lớn của anh, đúng là anh em mặc chung một cái quần đùi.

"Người đó chỉ có một bóng đen, em không nhìn rõ, nhưng em thấy, mỗi lần bị tấn công, vết thương trên người hắn sẽ phục hồi cực

nhanh.” “Đồng thời, sau lưng hắn lóe lên một luồng sáng cổ xưa.” “Thực lực của hắn rất mạnh, mỗi lần di chuyển, cả ngọn núi đều rung chuyển.” Tuyết Lỵ Dương nói, đầu óc Trương Thiên vận hành với tốc độ cao.

“Không thể nào mỗi lần bị thương đều có thể hồi phục ngay lập tức, nếu thật sự như vậy nhục thân của hắn đã sớm nghịch thiên rồi, làm sao có thể chết được.” “Mà cô vừa nói sau lưng hắn lóe lên ánh sáng, tôi nghi ngờ, nguyên nhân khiến hắn hồi phục, có lẽ là một trận pháp!” “Một trận pháp hồi phục bùn đất!” Trương Thiên gần như ngay lập tức đoán ra được điều gì đó.

Dựa theo bố cục của núi Côn Luân, khả năng có một siêu cấp trận pháp trong cung điện của Tây Vương Mẫu là rất lớn.

Mặc dù Trương Thiên không biết Tây Vương Mẫu là người như thế nào.

Nhưng có thể sống đến tuổi đó, lại còn là một người phụ nữ, tâm tư của bà ta chắc chắn còn phức tạp hơn cả mạng nhện.

“Đúng!

Anh Trương, em cũng nghĩ vậy, cho nên, đây cũng là điểm mấu chốt để thay đổi, nhưng vẫn chưa đủ, lần tiên tri cuối cùng là lưỡng bại câu thương.” “Chắc chắn còn có những thứ khác.” Tuyết Lỵ Dương kích động nói.

Gương mặt cũng tỏ ra nghiêm túc.

“Còn có những thứ khác, chẳng lẽ ngoài trận pháp ra, bà ta còn có thủ đoạn gì khác sao?” “Khoan đã!

Là Chung Cực!” Đột nhiên Trương Thiên nghĩ đến điều gì đó, lòng hắn chợt kinh hãi.

Sao hắn lại quên mất thứ quan trọng nhất!

Theo tình tiết ban đầu, tất cả mọi người, mọi việc, đều xoay quanh Chung Cực.

Từ đầu đến cuối, cũng không ai biết bên trong Chung Cực là gì.

Có người nói, Chung Cực chính là trường sinh, là hệ thống cộng sinh của Tây Vương Mẫu.

Nhưng bây giờ xem ra rõ ràng không đơn giản như vậy.

"Nếu trường sinh thật sự chỉ là hệ thống cộng sinh, vậy thì bản thân thực lực của Tây Vương Mẫu đã mạnh rồi, căn bản không cần dùng đến thứ này." "Cho nên, Chung Cực, rất có thể là một nơi lưu trữ năng lượng, nếu phá vỡ nơi đó, có lẽ sẽ có một tia cơ hội." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn cảm thấy khả năng này sẽ cao hơn.

"Nếu đến thần điện Côn Luân, xem ra việc quan trọng nhất vẫn là phải đến trước cửa Chung Cực, ít nhất cũng phải phá giải trận pháp trước đã." Trương Thiên thầm nghĩ, ánh mắt cũng quay trở về thực tại.

"Lão đại, ngài vừa nghĩ gì thế, lão Hồ vừa mới đoán, thứ cung cấp năng lượng cho Tây Vương Mẫu rất có thể không chỉ giới hạn ở trận pháp." Bàn Tử thấy Trương Thiên tỉnh lại, liền nói.

Chương 797

Trương Thiên nghe vậy mắt sáng lên.

Không ngờ, lão Hồ cũng có suy nghĩ giống mình.

“Lão Hồ, nói ra suy nghĩ của cậu đi.” Trương Thiên nói.

“Để khởi động trận pháp, cần dùng loại tinh thạch nhỏ màu trắng đó, nhưng loại tinh thạch đó chắc chắn không đủ để vận chuyển sức mạnh lớn như của Tây Vương Mẫu.” “Cho nên, tôi đoán, ngoài trận pháp ra, còn có vật phẩm có thể cung cấp sức mạnh mạnh hơn nữa.” Hồ Bát Nhất liên tục nói, suy đoán của anh cũng khá hợp lý, nói thẳng vào vấn đề.

“Ừm, tôi cũng nghĩ vậy, hơn nữa, Tây Vương Mẫu theo lý mà nói, đã chết rồi, có thể cung cấp cho một người chết nhiều năng lượng như vậy, để tiến hành tấn công không phân biệt, điều này rất khó.” “Năng lượng tiêu hao trong quá trình này là không thể đong đếm, cho nên, chúng ta có thể bắt đầu từ điểm này, phá giải nguồn năng lượng trước, từ đó phá vỡ từng cái một.” Trương Thiên suy nghĩ một lúc rồi nói.

Mọi người cũng lần lượt gật đầu, kế hoạch này gần như là an toàn nhất.

“Nhưng, Tiểu Trương gia, nguồn năng lượng đó ở đâu?

Ngoài trận pháp ra.” Hạo Thiên Chân tích cực lên tiếng.

Dù sao bây giờ cũng liên quan đến mạng sống của mình, Hạo Thiên Chân không tích cực cũng không được.

“Đúng vậy, Tiểu Trương gia, ngài nghĩ, cửa năng lượng ở đâu?” Vương Bán Nguyệt cũng lo lắng hỏi.

“Rất có thể là ở trong Chung Cực, Khởi Linh, cậu thấy sao?” Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Chỉ cần Trương Khởi Linh tiến vào Chung Cực, ký ức của y sẽ hồi phục.

Nhưng Trương Khởi Linh là người đời đời bảo vệ bí mật Chung Cực, là người trông lăng, Trương Thiên không biết y có cho phép mình phá hoại mộ huyệt không.

Chiến đấu với Tây Vương Mẫu.

Bởi vì Trương Khởi Linh là người trông lăng, luôn bảo vệ Tây Vương Mẫu, Trương Thiên cũng không chắc chắn, đến lúc đó Trương Khởi Linh có biến thành như tình huống trong yêu tháp không.

Trở mặt thành thù, điều này rất nguy hiểm.

Cho nên Trương Thiên phải đề phòng Trương Khởi Linh một tay.

Mặc dù Trương Khởi Linh là anh em tốt, nhưng nếu lời nguyền hoặc con rối của Tây Vương Mẫu xuất hiện, ký ức của Trương Khởi Linh bị phong bế, đó cũng là một mối họa lớn.

Trương Khởi Linh ngồi một bên.

Nghe lời Trương Thiên, y suy nghĩ một lúc.

“Tôi không biết, nhưng tôi có thể cảm nhận được bên trong dường như rất nguy hiểm.” Giọng Trương Khởi Linh không lớn, nói xong y không nói gì thêm.

“Lão đại, không phải ngài nói, Chung Cực đó là hệ thống cộng sinh sao, chẳng lẽ năng lượng đều giấu ở trong đó?” Bàn Tử nói bên cạnh.

Mắt Tuyết Lỵ Dương chợt sáng lên.

“Em nhớ ra rồi, trong lời tiên tri, thực ra chúng ta đã đánh bại Tây

Vương Mẫu, lúc đó tổn thất rất lớn, nhưng cơ thể của Tây Vương Mẫu vẫn sẽ phục hồi." "Giống như sinh mệnh vô hạn vậy, liệu có liên quan đến hệ thống cộng sinh không!" Mắt Tuyết Lỵ Dương chợt sáng lên.

Cô dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Trương Thiên cũng toàn thân chấn động.

"Đúng rồi, nếu hệ thống cộng sinh không chỉ giới hạn ở động vật, vậy chẳng phải có thể làm thí nghiệm trên người sao?" Trương Thiên đột nhiên nói.

Phải biết rằng, mấy nghìn năm trước Tây Vương Mẫu đã học được hệ thống cộng sinh.

Con ba ba nhỏ chính là một thành viên của hệ thống cộng sinh.

Nhưng động vật cuối cùng chỉ là khởi đầu, người sống mới là kết thúc.

"Chẳng lẽ, Tây Vương Mẫu đã dùng hệ thống cộng sinh lên chính mình!" Mắt Hồ Bát Nhất trợn to.

"Chắc là vậy, như vậy, cho dù một bên chết đi, bên kia sẽ lại bổ sung, cung cấp năng lượng, khiến cho cơ thể bất tử bất diệt." Trương Thiên trầm giọng nói.

Cho đến bây giờ, Trương Thiên mới thực sự hiểu được hệ thống cộng sinh.

Cũng hiểu được sự mạnh mẽ của hệ thống này.

Thứ này không chỉ theo đuổi sự vĩnh sinh, mà còn có cả sức mạnh vô thượng.

Đồng thời Trương Thiên cũng biết rõ sự mạnh mẽ của hệ thống cộng sinh.

Như vậy, cho dù cơ thể chết đi, chỉ cần người cộng sinh vẫn còn sống, Tây Vương Mẫu có thể hồi sinh vô hạn.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên hít một hơi khí lạnh.

"Chúng ta muốn giải quyết, xem ra phải giải quyết nửa kia của hệ thống cộng sinh trước." "Tây Vương Mẫu cộng sinh với ai, và người cộng sinh đó ở đâu." Trương Thiên quét mắt một vòng, nghiêm túc nói.

Dựa theo con ba ba nhỏ mà nói, người cộng sinh chắc chắn là một kẻ mạnh và một kẻ yếu.

Kẻ yếu hỗ trợ kẻ mạnh, để đôi bên cùng có lợi.

Mà Tây Vương Mẫu rõ ràng đã thoát khỏi mối liên kết giữa thú và thú.

E rằng bà ta đã bắt đầu có thể cộng sinh mà không cần đến thể xác.

"Vậy cộng sinh ở đâu?" "Chúng ta lại làm sao tìm được?" Bàn Tử hỏi bên cạnh.

"Liệu có ở trong Chung Cực không?" Hạo Thiên Chân nói.

Mắt cậu ta đảo quanh, bây giờ chỉ có trong Chung Cực là có khả năng nhất.

"Rất có thể, sau khi chúng ta lên đó, sẽ đi tìm Chung Cực trước, nếu có thể tránh được Tây Vương Mẫu thì cố gắng tránh là được." Trương Thiên gật đầu nói.

Nhưng Trương Thiên cũng biết, tránh e là không thể.

Chỉ cần lên đó, chỉ có một trận chiến.

"Bây giờ kế hoạch của chúng ta là, khi còn ở dưới, sẽ giải quyết trận pháp trước, sau đó đợi lên trên, tìm Chung Cực trước, rồi tìm Tây

Vương Mẫu.” “Đã đến lúc phải kết thúc rồi.” Trương Thiên trầm giọng nói.

Mọi người khẽ gật đầu.

Trương Thiên vẫn khá đáng tin cậy, mọi người cũng rất đồng tình.

“Vậy anh Trương, em sẽ tiên tri thêm một lần nữa.” Tuyết Lỵ Dương nói, Trương Thiên cũng không phản đối.

Bây giờ nhiều thứ đều là phỏng đoán.

Xác suất đúng sai đều là năm mươi phần trăm.

Chỉ cần Tuyết Lỵ Dương có thể tiên tri được, vậy là có thể hoàn toàn xác định.

Tuyết Lỵ Dương không nói gì thêm, trực tiếp nhắm mắt lại.

Trong đầu lại xuất hiện vô số vì sao.

Những vì sao đó có thể nối thành vô số đường tinh tuyến.

Mỗi một đường tinh tuyến đại diện cho một quy luật của tương lai.

Tuyết Lỵ Dương nhắm mắt, trong đầu lại bắt đầu hiện ra những khung cảnh.

Lần này khác với những khung cảnh trước.

Trong đó, Trương Thiên và mọi người không hề chiến đấu với Tây Vương Mẫu.

Họ đang đứng trước một cánh cửa đá lớn.

Mọi người giống như những cọc gỗ, đứng ở cửa.

Mà Trương Khởi Linh đi ở phía trước, toàn bộ khung cảnh giống như bị đóng băng lại.

“Đây là chuyện gì?” Tuyết Lỵ Dương khẽ nhíu mày, cô cố gắng

chuyển đổi khung cảnh.

Chỉ thấy khung cảnh trong đầu bắt đầu hỗn loạn, giây tiếp theo, Trương Thiên và mọi người lại bắt đầu chiến đấu.

Mà lần này trong khung cảnh, không còn Hạo Thiên Chân và những người khác, còn đối tượng chiến đấu Tuyết Lỵ Dương vẫn không nhìn rõ.

Khóe miệng Tuyết Lỵ Dương lúc này rỉ ra một ít máu, mắt cô từ từ mở ra.

Lông mày nhíu chặt.

Mọi người thấy cảnh này, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Thấy Tuyết Lỵ Dương nhíu chặt mày, mọi người cũng không dám làm phiền.

Dần dần, sau mấy phút im lặng, Hồ Bát Nhất mới lên tiếng.

"Thế nào rồi?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Rất kỳ lạ, em thấy, chúng ta đứng trước một cánh cửa đá, vẻ mặt mọi người dường như rất kinh ngạc." "Sau đó, khung cảnh thay đổi, chúng ta bắt đầu tấn công, còn cậu Ngô và các anh thì biến mất, bóng đen bị tấn công đó rất kỳ lạ, em không nhìn rõ." "Em chỉ thấy được những thứ này, nhưng, tốt hơn so với trước là, mọi người chắc đều không sao." Tuyết Lỵ Dương nói, gương mặt vẫn còn chút yếu ớt.

Cô tiêu hao quá nhiều, yếu ớt cũng là bình thường.

Nghe những điều này, Trương Thiên có chút ngơ ngác.

Hay thật, khung cảnh này đúng là ông nói gà bà nói vịt, sao lại nhảy cóc như vậy.

Nhưng may mắn là, điều duy nhất có thể xác định là, mọi người chắc sẽ không sao.

Chương 798

“Vậy chúng tôi thì sao?

Chúng tôi đi đâu rồi?” Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt mặt ngơ ngác.

Hay thật, lên núi một chuyến, lại còn làm mất cả họ.

“Chắc là ở lại trong không gian hư ảo rồi.” Trương Thiên nói.

Với tính cách của mình, nếu Hạo Thiên Chân sẽ chết, mà hắn không chết, thì Trương Thiên rất có thể sẽ đặt họ vào trong không gian.

Như vậy, sẽ đảm bảo an toàn cho họ, và cũng sẽ tránh được những tổn thất không thể cứu vãn.

Hạo Thiên Chân nghe vậy mắt cũng sáng lên.

Nếu theo như trước khi chưa có dự đoán, họ chắc chắn sẽ không muốn vào không gian hư ảo.

Nhưng khi biết được kết quả, họ tự nhiên không có ý kiến.

Bây giờ xem ra, khả năng vào không gian hư ảo là lớn nhất.

“Cảm ơn Tiểu Trương gia.” Hạo Thiên Chân cảm ơn.

Trương Thiên xua tay.

“Xem ra như vậy, chúng ta rất có thể sẽ không sao, nếu đã như vậy, chúng ta nghỉ ngơi một chút, rồi chuẩn bị xuất phát.” “Trong lúc nghỉ ngơi, chúng ta nghĩ thêm đối sách.” Trương Thiên nói.

Bây giờ mấu chốt nhất chính là chi tiết.

Chỉ cần làm đúng chi tiết, Trương Thiên cảm thấy, phần thắng

vẫn khá lớn.

Một người chết, Trương Thiên còn không tin là không giải quyết được.

Mọi người cũng không có ý kiến gì, sau đó Tuyết Lỵ Dương bắt đầu hồi phục, còn Trương Thiên và mấy người khác thì ngồi xếp bằng tiếp tục thảo luận. 【Tây Vương Mẫu lợi hại đến thế sao?

Trương Thiên bọn họ lại phải nghiên cứu lâu như vậy.】【Mới bắt đầu đã đến Tây Vương Mẫu, cũng không biết, lăng mộ Tần Thủy Hoàng rốt cuộc có bị trộm không.】【Nghe nói lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng bị Trương Thiên bọn họ trộm.】【Đừng có nói bậy, nghe nói lăng mộ Tần Thủy Hoàng vẫn chưa bị trộm thành công, bên trong toàn là thủy ngân.】【Nhưng họ chắc chắn đã tìm thấy lăng mộ Gia Cát Lượng!】【Bây giờ làm tôi lo quá, cũng không biết lời của Tuyết Lỵ Dương có đáng tin không.】【Người ở trên sợ gì, Trương Thiên bọn họ bây giờ vẫn ngồi đây, chứng tỏ họ không chết.】【Bây giờ quỷ cũng có thể sống, nói không chừng họ là hồn thể thì sao?】Từng câu thảo luận vang lên.

Khi giả thuyết hồn thể xuất hiện, mọi người cũng căng thẳng.

Dù sao xem đến bây giờ, mọi người cũng biết rõ thực lực của Trương Thiên.

Dựa theo thực lực của Trương Thiên mà nói, người ta dù có chết, các người có nhìn ra được không?

Đáp án chắc chắn là không.

Lúc này Bàn Tử và những người khác cũng đang nghiêm túc nhìn vào khung cảnh trước mắt.

Đây có thể nói là kinh nghiệm của họ, lúc nguy hiểm nhất, không có gì sánh bằng.

Trong khung cảnh.

“Bây giờ chúng ta phải hiểu rõ, tại sao chúng ta lại đứng trước một cánh cửa, và tại sao lại kinh ngạc.” “Còn nữa, người chúng ta đánh sau đó là ai, địa điểm lại ở đâu.” Trương Thiên trầm giọng nói.

“Tôi đoán, địa điểm rất có thể không phải ở chỗ Tây Vương Mẫu, người đánh nhau tuyệt đối không phải Tây Vương Mẫu.” Giọng khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Gương mặt ngăm đen của anh lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Lão Hồ, lời này nói thế nào!” “Sao cậu lại đoán ra được.” Trong cái đầu to của Bàn Tử toàn là nghi hoặc.

Trương Thiên vỗ đầu, đây chẳng phải là tùy tiện nghĩ một chút là có thể đoán ra sao?

“Khung cảnh đầu tiên của chúng ta là đứng trước cửa, mà nếu địa điểm ở chỗ Tây Vương Mẫu, Dương chắc chắn biết, nhưng địa điểm cô ấy không rõ thì tức là không phải ở đại điện.” “Hơn nữa nếu người đánh nhau là Tây Vương Mẫu thì Dương cũng chắc chắn có thể phân biệt được, như vậy đã loại trừ khả năng người đánh là Tây Vương Mẫu.” Hồ Bát Nhất liên tục nói.

“Vậy người đánh nhau là ai?” Hạo Thiên Chân hỏi.

“Rất có thể là người cộng sinh, chúng ta phải đề phòng.” Trương Thiên nói.

Hạo Thiên Chân gật đầu, cũng không hỏi thêm.

Vì cậu ta đã định ở trong không gian hư ảo rồi, những chuyện này cũng không liên quan đến cậu ta nhiều lắm.

Rất nhanh, Tuyết Lỵ Dương cũng hồi phục được một chút.

Cô từ từ mở mắt.

“Được rồi, chúng ta ra ngoài đi, giải quyết trận pháp trước đã.” Trương Thiên đứng dậy nói.

Bây giờ cứ ở đây bàn kế sách mãi cũng không phải là cách.

Phải thực hành mới được.

Dựa theo dự đoán của Tuyết Lỵ Dương, tương lai có thể thay đổi, cho nên, tương lai xảy ra chuyện gì, Trương Thiên cũng không biết, mỗi một chi tiết của mình, nói không chừng đều sẽ ảnh hưởng đến hướng đi.

“Cũng không biết bao lâu rồi chưa ra ngoài, Bàn gia chờ đến hoa cũng tàn rồi.” Bàn Tử vươn vai, khoan khoái đứng dậy.

Gã này đúng là tim to, nhưng bây giờ tim to, không có nghĩa là lúc gặp nguy hiểm cũng tim to.

Trương Thiên gật đầu, vung tay một cái, mọi người cũng ra khỏi không gian hư ảo.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng trên bãi cỏ.

Cô nhìn Trương Thiên và những người khác rời đi.

“Không ngờ thật sự có thể thay đổi.” Tinh Tuyệt Nữ Vương lẩm bẩm, trong mắt như có một tia sáng lóe lên.

Trên núi Côn Luân.

Khi Trương Thiên xuất hiện, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm cũng xuất hiện thêm một vài tầng mây.

Đồng thời, ánh mắt Trương Thiên trực tiếp nhìn về phía một nơi đang phát sáng.

Đó là nơi Trương Khởi Linh phát hiện trước khi vào không gian hư ảo.

Trương Thiên đoán rất có thể là tinh thạch của trận pháp.

“Mẹ ơi, cuối cùng cũng ra ngoài rồi, nhưng, khí hậu này sao cảm giác không giống nhỉ.” “Bên ngoài tuyết hình như đã tan rồi.” Bàn Tử đặt tay lên trán.

Gã nghi hoặc nhìn ra xa.

Lúc này Trương Thiên đã đến nơi phát sáng.

Nhân lúc lốc xoáy chưa hình thành, Trương Thiên phải nhanh chóng giải quyết vấn đề trận pháp.

“Vù vù.” Xung quanh vang lên từng trận gió rít.

Bóng dáng Trương Thiên cũng dần xuất hiện tại vị trí phát sáng.

Trương Thiên ngồi xếp bằng xuống, ánh mắt nhìn vào điểm sáng trước mắt.

Gần như ngay lập tức, vô số quy tắc trận pháp xuất hiện trong đầu hắn.

Những trận pháp này hỗn loạn vô trật tự, giống như những bông tơ liễu, tùy ý bay lượn.

Nhưng những thứ này đối với Trương Thiên, vấn đề không lớn.

Trương Thiên đã lĩnh ngộ trận pháp của Tây Vương Mẫu trong yêu tháp, bây giờ gặp lại, cũng không khó khăn như vậy.

Trận pháp của Tây Vương Mẫu có một đặc điểm, đó là dùng thực lực mạnh mẽ để bù đắp một số khuyết điểm nhỏ.

Trương Thiên có thể lợi dụng những lỗ hổng nhỏ đó để tiến vào trận pháp, từ đó phá giải.

“Đây là một trận pháp kết hợp giữa thời tiết và gió, thảo nào ở đây lại có lốc xoáy.” Trương Thiên lẩm bẩm, tay hắn không ngừng vung

lên, mỗi lần vung tay đều kết nối ra rất nhiều quy tắc của trận pháp.

Lúc này trên trời mây đen đã kéo đến.

Vô số tia chớp lại xuất hiện.

Nhưng lần này mọi người không chọn chống cự mà trực tiếp nghênh chiến.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương, chỉ hai người đã có thể dễ dàng chống đỡ cơn bão xung quanh.

Rất nhanh, theo cú vung tay của Trương Thiên, một viên đá lấp lánh ánh sáng màu xanh lam xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

"Đây là cái gì?" Trương Thiên nhìn viên tinh thạch trong tay, trong lòng có chút nghi hoặc, loại đá này sao lại có màu xanh lam!

Viên đá màu xanh lam rơi vào tay có một cảm giác kỳ lạ.

Hơn nữa Trương Thiên cũng cảm nhận được bên trong viên đá màu xanh lam ẩn chứa một loại sức mạnh nào đó.

Sức mạnh đó vô cùng mạnh mẽ, thậm chí không thua kém sức mạnh Trương Thiên hấp thu trong không gian hư ảo.

"Đây là thứ gì?

Chẳng lẽ là linh thạch trong truyền thuyết?" Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Trước đây đối mặt với loại tinh thể màu trắng đó, mặc dù bên trong có khí tức, nhưng không nhiều, Trương Thiên còn không cho rằng có thể là linh thạch trong truyền thuyết.

Nhưng loại màu xanh lam trước mắt lại cho Trương Thiên cảm giác này.

Chương 799

"Nhìn khí tức bên trong, chắc không sai, dùng thứ này làm trận thạch, đúng là hào phóng." Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt nhìn ra xung quanh.

Khi viên đá này được lấy đi, cơn bão xung quanh cũng dần kết thúc.

Nhưng đây cũng chỉ là một khu vực.

Rõ ràng, trận pháp của cả ngọn núi Côn Luân không chỉ có một cái đơn giản.

Rất có thể có nhiều cái, Trương Thiên lại cảm thấy đây không phải là một nguy hiểm, ngược lại, nếu trận pháp nhiều, hắn có thể không ngừng phá giải, từ đó có được loại đá này.

Trương Thiên đoán loại đá này gần giống với thứ trong tiểu thuyết ở kiếp trước, nhưng cụ thể là gì thì hắn cũng không biết.

Nhưng, điều duy nhất có thể xác định là, uy lực của trận pháp được bố trí bằng loại đá này rất mạnh.

"Lão đại, bão tan rồi." Bàn Tử nhìn xung quanh, hưng phấn nói.

Ánh mắt mọi người cũng nhìn lên trời.

Trên đỉnh đầu, một khoảng trời đã trở lại như cũ, nhưng không xa, vẫn còn một vài khoảng trời bị mây đen bao phủ.

"Tôi qua bên đó xem, các cậu ở đây đợi tôi một lát." Trương Thiên đi thẳng về phía có mây đen.

"Lão đại sao thế?

Phát hiện ra cái gì à?" Bàn Tử tò mò hỏi.

“Vừa rồi anh Trương hình như lấy được một viên đá, viên đá đó chắc là trận thạch, anh Trương chắc là đi lấy trận thạch rồi.” Tuyết Lỵ Dương đoán.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn sang phía bên kia.

Anh từ từ lấy la bàn ra.

Sau khi la bàn được lấy ra, kim chỉ nam bắt đầu quay tròn.

Trước đây có sự cản trở của trận pháp, la bàn không quay, nhưng bây giờ, khi trận pháp được thúc đẩy, kim chỉ nam của la bàn cũng dần dần vận chuyển.

“La bàn lại quay, anh Hồ, anh có tìm được đường không?” Vương Bán Nguyệt tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Nếu tôi không đoán sai, vị trí đỉnh núi Côn Luân chắc là ở bên đó.” Hồ Bát Nhất nói, tay anh chỉ về một hướng.

Lúc này trong mây đen.

Trương Thiên ngồi xếp bằng tại một vị trí.

Vô số hồ quang sấm sét đánh lên người hắn, nhưng Trương Thiên không hề có biểu cảm gì.

Trước mặt Trương Thiên, một vật phát ra ánh sáng yếu ớt đang lấp lánh.

Vô số khí tức của trận pháp lưu chuyển trong đầu Trương Thiên.

Chỉ thấy, trong thế giới u ám, sau lưng Trương Thiên một hư ảnh màu xanh lam đang khẽ lấp lánh.

Khi Lôi Kỳ Lân thức tỉnh, ngộ tính của Trương Thiên đã đạt đến một mức độ đáng sợ.

Trương Thiên cảm nhận trận pháp xung quanh, trong đầu hắn đã hiện ra vô số mô hình trận pháp.

Trương Thiên không ngừng phá giải, đồng thời lĩnh ngộ ra trận pháp mới.

Dần dần, Trương Thiên cũng có chút hiểu biết về trận pháp trên núi Côn Luân của Tây Vương Mẫu.

"Nơi này không chỉ là một trận pháp, mà là vô số trận pháp liên kết lại với nhau, tạo thành một trận pháp khổng lồ." "Mà trên trận pháp khổng lồ đó, còn có một trận pháp tự nhiên, e rằng cường giả cảnh giới Phá Đan đến đây cũng có thể bị trận pháp giết chết." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn cũng dần bắt đầu hiểu được trận pháp trước mắt.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Tuyết Lỵ Dương và mọi người đã đợi ở chỗ cũ mấy ngày.

Trong mấy ngày này, Trương Thiên đã dọn sạch toàn bộ những nơi có mây đen xung quanh.

Mà trong tay Trương Thiên cũng có thêm năm viên tinh thạch loại này.

Đồng thời, Trương Thiên có thể cảm nhận được, trình độ trận pháp của mình lại tăng lên một bậc.

Mặc dù không biết trận pháp có bao nhiêu cấp bậc, nhưng Trương Thiên tin chắc, chỉ cần mình cứ tiếp tục lĩnh ngộ ở đây, cấp bậc trận pháp của hắn sẽ có thể tăng lên mãi.

Trận pháp của Tây Vương Mẫu nói chung vẫn mạnh hơn Trương Thiên, lúc này Trương Thiên giống như một ký sinh trùng, điên cuồng hấp thu dinh dưỡng của ký chủ.

Và Trương Thiên lúc này đang hấp thu dinh dưỡng từ trận pháp của Tây Vương Mẫu, để mình sử dụng.

Nhìn bầu trời dần quang đãng, Bàn Tử kinh ngạc kêu lên.

"Mẹ ơi, lão đại phá giải hết trận pháp xung quanh rồi sao?

Hay thật, một đám mây đen cũng không còn." Bàn Tử nói, bóng dáng Trương Thiên cũng đi tới.

"Mọi người, có thể đi tiếp rồi." Trương Thiên cười nói.

"Phát hiện ra gì không?" Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên hỏi.

Trương Thiên trực tiếp ném ra một viên tinh thạch.

"Đây là tinh thạch trong trận pháp, bên trong ẩn chứa sức mạnh rất lớn, có thứ này, tôi có thể bố trí một trận pháp khổng lồ xung quanh đại điện." Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất cảm nhận một chút viên tinh thạch trong tay, mắt dần trợn to.

"Sức mạnh ở đây mạnh quá." Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, mọi người cũng lần lượt cảm nhận một lượt.

"Thứ này mà mang ra ngoài, e rằng người bên ngoài sẽ tranh giành điên cuồng." Hạo Thiên Chân lẩm bẩm, đối với thứ trước mắt này, cậu ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trương Khởi Linh đi ở phía trước.

Trương Thiên gật đầu, không nói gì thêm, hắn cất tinh thạch đi, thứ này tương lai chắc chắn có tác dụng.

Mọi người đi theo hướng Hồ Bát Nhất chỉ.

Tuyết lúc này đã tan hơn một nửa.

Trên mặt đất có thể nhìn thấy những tảng đá đen, và cả đất.

Trương Thiên không biết bây giờ là mùa gì, nhưng điều duy nhất chắc chắn là, đã qua mấy năm rồi.

Hồi lâu sau, mọi người đến một khu vực được xếp bằng những tảng đá.

Những tảng đá này được xếp thành hình cột.

Dưới đất càng không còn một bông tuyết nào.

Những cột đá màu đen trông vô cùng quỷ dị, giống như những cây gai nhọn hoắt, chĩa thẳng lên trời.

Cột đá cao đến ba mét, trông khá hùng vĩ.

"Núi Côn Luân lớn thật, chúng ta đã đi đến đâu rồi?" Bàn Tử nhìn những cột đá trước mắt, không khỏi nghi hoặc.

"Đây chắc là một trận pháp nhỉ?

Nhiều cột đá như vậy, có ngụ ý gì không?" Tuyết Lỵ Dương khẽ nhíu mày.

Hình dạng của những cột đá này về cơ bản là giống nhau, nhưng mọi người cũng không biết chức năng của chúng như thế nào.

"Nơi này rất có thể là một trận pháp, lão Hồ, đây là phương vị nào?" Trương Thiên hỏi.

"Phía Bắc, Huyền Vũ Tinh Trận." Hồ Bát Nhất không nghĩ nhiều, trực tiếp nói.

"Huyền Vũ, hai đầu bốn chân, có mai rùa, trên mai có gai nhọn, những cái gai này quả thật rất giống." "Nếu tôi không đoán sai, đây chắc là một Thạch Quy Trận!" Trương Thiên nhìn những cột đá trước mắt, từ từ nói.

"Thạch Quy Trận?

Đó là cái gì?" "Sao Bàn gia chưa nghe nói bao giờ." Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc, gã đã nghe nói qua rất nhiều trận pháp, nhưng riêng cái Thạch Quy Trận này, Bàn Tử tỏ ra là thật sự chưa từng nghe qua.

"Thạch Quy Trận, là một loại trận pháp cổ xưa, loại trận pháp này vào ban đêm uy lực là lớn nhất, thuộc âm, hấp thụ tinh khí của mặt trăng, mới có thể phóng ra uy lực lớn nhất." "Còn những cái gai nhọn này, tôi đoán, chắc là thủ đoạn tấn công trong trận pháp." "Lão Hồ, có cách nào đi vòng qua không?" Trương Thiên nhìn Hồ Bát Nhất.

Bây giờ Trương Thiên nghĩ là, có thể giữ sức thì không lãng phí thời gian ở những nơi như thế này.

Sau khi Trương Thiên nói xong, chỉ thấy Hồ Bát Nhất từ từ lắc đầu.

"Loại cột đá này đã bao vây cả núi Côn Luân rồi, đây chắc là tầng thứ hai!" Hồ Bát Nhất trầm giọng nói, Trương Thiên hít một hơi khí lạnh, ánh mắt lại nhìn vào những tảng đá nhọn trước mắt, xem ra phải đi qua rồi.

"Nếu đã không vòng qua được thì mọi người chuẩn bị một chút, chuẩn bị phá trận." Trương Thiên cũng không lề mề.

Đã đến đây rồi thì hắn cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý đối mặt với nguy hiểm.

Khi Trương Thiên vừa nói xong, Bàn Tử liền lên tiếng: "Lão đại, chúng tôi chuẩn bị xong lâu rồi, mình vào thẳng luôn đi, anh xem, nhị ca đã vào rồi kìa." Bàn Tử chỉ về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy lúc này Trương Khởi Linh đã bước vào khu vực rừng bia đá.

Nói xong, gã này lại len lén lùi vào trong đám người.

Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái.

Chương 800

Miệng lưỡi gã này rõ ràng rất cứng, nhưng cơ thể lại cực kỳ thành thật.

Trương Khởi Linh vào đầu tiên, Trương Thiên cũng không quá ngạc nhiên.

Dù sao hiện giờ có thể nói là chỉ còn cách một bước nữa là Trương Khởi Linh khôi phục trí nhớ, y tự nhiên sẽ dốc lòng hơn một chút.

Trương Thiên sau đó cũng bước vào.

Nhìn những tấm bia đá xung quanh, trong lòng Trương Thiên có một cảm giác không thoải mái.

"Sao thứ này trông ngột ngạt thế nhỉ." Hạo Thiên Chân nhìn xung quanh, không nhịn được lên tiếng.

"Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy rất ngột ngạt, cứ có một cảm giác không nói nên lời.

Ở đây không có quỷ đả tường đấy chứ?" Vương Bán Nguyệt theo sát bên cạnh nói.

Cậu ta vừa dứt lời, sắc trời xung quanh cũng dần dần tối sầm lại.

"Tình hình gì đây, trời vừa rồi còn sáng, sao chớp mắt đã tối rồi." Bàn Tử đứng sau mọi người, trong mắt cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Kể từ khi biết mình có thể sẽ chết, gã Bàn Tử này lại càng cẩn thận hơn.

Thậm chí đi đường cũng phải đi sau lưng cả nhóm.

"Trận pháp đã khởi động rồi." Trương Thiên thấy cảnh này liền

lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Cảnh tượng này khả năng cao là do trận pháp đã khởi động.

"Ở đây." Vừa nói xong, Trương Khởi Linh ở cách đó không xa cũng lên tiếng.

Trương Khởi Linh đang đứng trước một tấm bia đá, cách Trương Thiên cũng chỉ có mười mấy mét.

Trương Thiên thấy vậy cũng đi thẳng qua đó.

Hồ Bát Nhất và mấy người khác cũng theo sát phía sau.

Bầu trời vốn trong xanh lúc này cũng trở nên hơi u ám.

Có lẽ do trận pháp, bầu trời lúc này rất âm u.

Tựa như giây tiếp theo sẽ có mưa bão ập xuống vậy.

Khi đến gần Trương Khởi Linh, vẻ mặt Trương Thiên lập tức cứng đờ.

Dưới bầu trời xám xịt, trước cột bia đá, từng đống xương trắng đang chất chồng dưới chân cột đá ngay trước mắt.

Xương trắng trông rất đặc biệt, không giống xương người.

"Bộ xương này không giống của người, ngược lại giống của động vật hơn." Hạo Thiên Chân nhìn bộ xương trước mắt rồi nói.

"Ở đây có một cái đầu dê." Bàn Tử chỉ vào phía sau cột đá và hét lên.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn sang, quả nhiên có một cái đầu dê xuất hiện.

"Chẳng lẽ đây là dê của dân làng chạy lạc?" Shirley Dương lẩm bẩm, trong mắt có chút kinh ngạc.

Lũ dê làm sao chạy được đến đây.

Phải biết rằng, cơn lốc xoáy và bão tuyết trước đó đủ để khiến một đàn dê chết không có chỗ chôn, vậy mà bây giờ chúng lại chết từng con một trước cột đá.

Hơn nữa, dáng vẻ này trông như là để tế tự vậy.

Về cơ bản giống hệt nghi thức tế tự.

"Những con dê này, đáng lẽ là cố ý chạy đến đây để tế tự." "Không đúng, nói chính xác hơn, đáng lẽ là để khởi động trận pháp." Hồ Bát Nhất nhìn tình hình trước mắt, ông cũng phỏng đoán.

"Ừm, lão Hồ nói không sai, những con dê này chính là vật tế.

Mặc dù ở Côn Luân rất nguy hiểm, nhưng đàn dê cũng không đến nỗi biến mất toàn bộ, trừ khi có thứ gì đó đang thu hút chúng." "Và đây rất có thể là nguyên nhân đàn dê mất tích." Trương Thiên nói, đồng thời hắn phát hiện, sắc trời xung quanh càng lúc càng tối.

"Chúng ta có nên xem trước cách ra ngoài không, mấy con dê này cảm giác chẳng có tác dụng gì cả." Vương Bán Nguyệt gãi đầu, uể oải nói.

Trương Thiên suy nghĩ một lát rồi nói: "Cái đầu dê này cũng là mấu chốt, đây là một trận pháp, không ai trong chúng ta biết khi nào trận pháp sẽ khởi động, những con dê này rõ ràng không phải cột đá nào cũng có." "Mọi người đi tìm những cột đá có xương dê trước đi." Trương Thiên lên tiếng.

Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó liền trực tiếp đi tìm.

Mọi người cũng không nhiều lời, dần dần bắt đầu tìm kiếm.

"Ở đây có!" "Tiểu Trương gia, ở đây có mấy cái!" "Chỗ tôi cũng có!" Không lâu sau, các giọng nói lần lượt vang lên.

Trương Thiên nhìn vào những nơi có thi cốt.

Khi Trương Thiên nối tất cả các vị trí thi cốt lại với nhau, hắn khẽ cau mày.

Bởi vì vị trí của những bộ xương này thực sự quá hiểm hóc.

Vị trí của mỗi bộ xương đều vừa khít một cách hoàn hảo.

Và cuối cùng khi nối lại, chúng tạo thành một hình con rùa khổng lồ.

"Là Huyền Quy Trận, không sai rồi." Nhìn hình vẽ trước mắt, Trương Thiên lẩm bẩm.

"Vậy có cách nào phá giải không?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Có, Huyền Quy thuộc âm, chúng ta dùng Âm Dương Trận là có thể phá được, nhưng vấn đề chính là Huyền Quy Trận này có chút khác biệt." "Trên người Huyền Quy có đầy gai nhọn, tôi lo nó sẽ làm người khác bị thương." Trương Thiên chậm rãi nói, ánh mắt hắn nhìn những cột đá này.

"Vậy đập nát hết mấy cột đá này được không?" Bàn Tử suy nghĩ một chút rồi nói.

"Không được, nếu làm vậy thì phá trận còn khó hơn.

Có rồi!

Nếu nó là Huyền Quy, vậy chúng ta cho nổ một quả bom bên trong cơ thể nó thì sao." Trương Thiên lắc đầu, rồi lại gật đầu, trong mắt cũng ánh lên vài tia sáng.

"Cho nổ bom?

Cô Dương, cô lại có thể ra tay rồi." Bàn Tử nhìn về phía Shirley Dương.

Bàn Tử cảm thấy gần đây tần suất ra tay của Shirley Dương cao quá, có nên giảm bớt không nhỉ.

“Không phải loại cậu nghĩ, mà là dùng trận pháp, cho nổ trận pháp.” Trương Thiên liếc Bàn Tử một cái.

Nếu bom của Shirley Dương có thể nổ được, thì đã cho nổ từ lâu rồi, làm sao có thể trì hoãn đến bây giờ.

“Dùng trận pháp cho nổ trận pháp?

Tiểu Trương gia, ngài đang nói gì vậy?” Hạo Thiên Chân ngơ ngác.

Hắn từng nghe nói về phá trận, nhưng đây là lần đầu tiên nghe nói dùng trận pháp để cho nổ.

“Huyền Quy thuộc âm, chúng ta đặt dương trong âm, dương mang theo cương, âm dương không thể dung hòa, từ đó tự giải thể.” Trương Thiên giải thích.

Đây là phương pháp phá trận bạo lực mà hắn mới lĩnh ngộ được trong trận pháp của Tây Vương Mẫu mấy ngày gần đây.

“Vậy phải làm thế nào?” Hồ Bát Nhất cũng tò mò nhìn qua.

“Rất đơn giản, dùng những cột đá này, bố trí thành một con Chu Tước.” Trương Thiên nhìn những cột đá rồi nói.

“Thạch trụ phá Chu Tước!

Chu Tước niết bàn tái sinh, cách hay!” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, rồi trên mặt lộ ra vẻ kích động.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Như vậy, chỉ cần trận pháp xuất hiện, nơi này sẽ bị phá giải.” Trương Thiên đang nói thì mặt đất xung quanh đột nhiên bắt đầu rung chuyển.

Ngay sau đó, từng vết nứt xuất hiện từ dưới lòng đất.

Trong những vết nứt, từng mũi gai đá nhọn hoắt như dao găm đâm thẳng ra.

Nhằm thẳng vào giữa hai chân Trương Thiên.

"Thật độc ác!" Trương Thiên thầm chửi một tiếng, tung một chưởng ra, mũi gai đá bị đánh vỡ.

Nhưng cùng với sự xuất hiện của mũi gai đá đầu tiên, trên mặt đất cũng bắt đầu liên tục mọc ra những mũi gai đá khác.

Mọi người cũng bắt đầu liên tục né tránh.

"Mẹ kiếp, độc thật, chuyên nhắm vào chỗ đó của Bàn gia tao đúng không!" "Chết tiệt, đừng đâm nữa." Xung quanh vang lên từng tiếng chửi rủa.

Lúc này, ánh mắt Trương Thiên đã khóa chặt một cột đá.

Chỉ thấy hắn tung một chưởng xuống, cột đá lập tức vỡ nát, đây cũng là bước đầu tiên trong việc phá trận của Trương Thiên.

Cùng với việc một cột đá vỡ nát, những mũi gai nhọn xuất hiện từ dưới lòng đất cũng ngày càng nhiều.

Đồng thời, tốc độ và sức tấn công cũng nhanh hơn một chút.

Cũng may trước đó Trương Thiên đã bảo họ tu luyện trước, nếu không thì thật sự không dễ đối phó.

Chương 801

Cùng lúc đó, ánh mắt Trương Thiên lại nhìn về một cột đá khác.

Hắn nhìn về phía Hồ Bát Nhất, Trương Thiên định để Hồ Bát Nhất cùng mình liên hợp phá trận!

Vì vấn đề số lượng cột đá, nên chỉ một mình Trương Thiên rất khó phá trận nhanh chóng, vì vậy hắn cần một người hỗ trợ.

Mà Hồ Bát Nhất là người duy nhất ở đây biết trận pháp, nên Hồ Bát Nhất cũng là lựa chọn duy nhất.

"Bàn Tử, Khởi Linh, Ngô thiếu gia, các cậu hỗ trợ chúng tôi, giúp chúng tôi chặn những cột đá xung quanh, còn lão Hồ, cậu cũng đến phá trận, chúng ta cùng nhau phá giải." Trương Thiên vừa né tránh công kích, vừa lớn tiếng hét lên.

"Ok lão đại!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, một quyền đấm nát một cột đá mọc lên từ dưới đất.

"Nhưng mà, cấp bậc của trận pháp này có quá cao không." Hồ Bát Nhất có chút lo lắng.

Dù sao ông cũng chưa từng tu luyện những thứ liên quan đến trận pháp, bây giờ Trương Thiên đột nhiên bảo ông giúp, Hồ Bát Nhất lại lo sẽ làm hỏng việc.

"Không sao, nghe tôi chỉ huy là được." Trương Thiên lại không để ý.

Bởi vì trận này, bước đầu phá giải không phải là mấu chốt.

Mấu chốt là bước cuối cùng sau này.

Hồ Bát Nhất cũng không nói gì thêm, ông nghiêm túc gật đầu, sau

đó liền nhìn về phía Trương Thiên, rõ ràng ông đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Chu Tước ở phía nam, nam vị ba bước là tinh điểm, tinh điểm ba bước phá!" Trương Thiên hô lên, Hồ Bát Nhất cũng không ngừng di chuyển.

Mỗi lần di chuyển, vô số mũi gai đá sẽ nối tiếp nhau tấn công.

Bàn Tử và mấy người cũng rất đáng tin cậy, liên tục tấn công những cột đá trước mặt.

Rất nhanh, cùng với sự phối hợp của mọi người, từng cột đá lần lượt ngã xuống.

Bên phía Trương Thiên cũng dần dần hình thành một trận Huyền Vũ Chu Tước.

Ngay khi Trương Thiên nghĩ rằng cứ như vậy là phá giải được, đột nhiên, trên bầu trời, bầu trời xám trắng xảy ra dị biến.

Bầu trời xám xịt trở nên vô cùng u ám, cảm giác ngột ngạt khiến mọi người không thở nổi.

Trương Thiên nhìn cột đá cuối cùng trước mắt, nhưng chân lại không nghe sai khiến mà đứng yên tại chỗ.

"Lão đại, chân của tôi nặng quá, cảm giác kỳ lạ thật." Bàn Tử hét lên, hai chân không tự chủ được mà run rẩy.

Đồng thời, dưới chân cũng vô cùng nặng nề.

Hồ Bát Nhất và mấy người cũng dừng lại tại chỗ, mọi người nhìn nhau, trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh hãi.

Đây là tình huống gì?

Tại sao lại không thể di chuyển.

Ngay cả Trương Khởi Linh cũng nhìn lên bầu trời.

Trương Thiên cảm nhận được áp lực xung quanh.

"Đây không phải là định thân, đây là uy áp của trận pháp!" "Lợi dụng trận pháp, hình thành một loại phản trọng lực, đây hẳn là lý do tại sao tôi không thể bay lên được!" Giọng của Trương Thiên truyền đến.

Càng là lúc nguy cấp thế này, Trương Thiên ngược lại càng bình tĩnh.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" "Chúng ta không thể cứ đứng mãi ở đây được." Bàn Tử ngơ ngác.

"Mau nhìn lên trời!" Lúc này, giọng của Shirley Dương vang lên, trong mắt cô có thêm chút kinh ngạc.

Chỉ thấy trên hư không, từng cột đá dài hàng chục mét từ từ xuất hiện.

Chúng giống như những cột băng trên mái hiên, sắc nhọn và đáng sợ.

Những mũi nhọn chĩa thẳng vào nhóm Trương Thiên, sẵn sàng rơi xuống bất cứ lúc nào.

Trương Thiên cũng cau mày.

Đây không chỉ là trọng lực, mà còn có cả hình thức tấn công.

"Loại trận pháp này ngay cả tôi cũng không bố trí được…" Trương Thiên lẩm bẩm, hắn vội vàng mở không gian hư ảo, ném mấy bộ giáp ra.

"Mọi người mau mặc vào." Trương Thiên hét lên.

Mặc dù không biết tinh vẫn thiết có chống đỡ được không, nhưng cũng coi như là một tia hy vọng.

Nhìn mọi người mặc áo giáp, Hạo Thiên Chân và Vương Bán

Nguyệt ngơ ngác.

Hay thật, chỉ có hai người họ là không có.

"Tiểu Trương gia, còn chúng tôi thì sao." Vương Bán Nguyệt vội vàng hét lên.

Trương Thiên liếc nhìn Bàn Tử.

"Mẹ nó, Bán Nguyệt huynh, ba đến đây!" Bàn Tử nói xong, dồn hết sức lực lao thẳng về phía hai người Vương Bán Nguyệt.

Rất nhanh, hai người đã được mai rùa của Bàn Tử che chắn bên dưới.

Dù sao lúc đó tinh thiết rất quý giá, hơn nữa Hạo Thiên Chân cũng không có đóng góp gì thực chất, Trương Thiên tự nhiên không thể làm áo giáp cho hắn.

"A, cảm giác an toàn rồi, Khải Toàn huynh, anh giỏi thật." Vương Bán Nguyệt giơ ngón tay cái lên.

Bàn Tử cười hắc hắc, không nói gì thêm.

"Trương đại ca, bộ giáp này có chống đỡ được không…" Shirley Dương có chút lo lắng.

"Yên tâm, tôi sẽ phá trận nhanh nhất có thể." Trương Thiên nói xong, hắn gắng sức nhấc chân lên.

Sự nặng nề dưới chân khiến Trương Thiên có cảm giác như đang kéo một con voi lớn, điều này đã không thể dùng đơn vị tấn để hình dung nữa.

May mà tu vi của Trương Thiên đã đạt đến một cảnh giới nhất định, chỉ thấy chân hắn từ từ di chuyển.

Hướng về phía cột đá cuối cùng.

Lúc này trên bầu trời, đã xuất hiện vô số cột đá dày đặc.

Sau khi các cột đá ngưng tụ hoàn tất, không một chút do dự, chúng lao thẳng xuống mặt đất.

Chúng giống như những mũi gai ngược treo trên trời, rơi xuống như mưa.

"Bang bang bang!" Những cột đá va vào áo giáp, phát ra từng tiếng vang giòn giã.

Sau tiếng vang, cột đá bị lực va chạm làm vỡ thành nhiều mảnh.

"Ô hô hô, không sao cả, áo giáp của Bàn gia quả nhiên là cứng nhất." "Bàn gia mới là người đàn ông mạnh nhất." Bàn Tử thấy áo giáp không sao, trên mặt gã lập tức lộ ra vẻ đắc ý.

Cột đá va vào áo giáp chỉ làm áo giáp bị lõm một chút, nhưng vẫn chưa vỡ.

Mặc dù vậy, Trương Thiên càng rõ ràng hơn về sức mạnh của trận pháp trước mắt.

Bộ giáp này trước đây nhóm Trương Thiên đã tốn rất nhiều công sức, bây giờ trận pháp có thể đánh ra một cái hố, có thể thấy trận pháp này mạnh đến mức nào.

Trương Thiên đi đến trước cột đá.

Cột đá này không thể trực tiếp đập vỡ, mà dùng để thực hiện bước cuối cùng.

Chỉ thấy tay Trương Thiên từ từ đặt lên trước cột đá.

Dưới cột đá, thậm chí còn có một ít xương dê, nhưng khi tay Trương Thiên hạ xuống, những bộ xương lập tức hóa thành bột phấn.

Cùng lúc đó, trong đầu Trương Thiên, một hình ảnh Huyền Vũ hiện ra.

Trong mắt Trương Thiên có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng trước đây khi phá trận, cũng không có ảo ảnh trận pháp, nhưng bây giờ trong đầu lại có.

Điều này khiến Trương Thiên có chút bất ngờ.

"Chẳng lẽ sau khi thức tỉnh, đầu óc của mình cũng đã có đột phá ở một mức độ nào đó?" Trương Thiên thầm nghĩ, mà trong đầu, sự xuất hiện của Huyền Vũ rõ ràng đại diện cho vị trí độc đáo của trận pháp này.

Đồng thời, một con phượng hoàng lửa đỏ rực sau lưng Trương Thiên cũng xuất hiện trước mắt.

"Gào!" "Két!" Hai con thần thú phát ra âm thanh, hàng vạn khí tức trận pháp bắt đầu giao hòa.

Sau lưng Trương Thiên cũng dần dần xuất hiện một con lôi kỳ lân.

Trong không gian tối đen, Trương Thiên nhìn hai con thần thú chiến đấu.

Mà trong tay Trương Thiên cũng không ngừng tung ra vô số khí tức trận pháp, hỗ trợ Chu Tước mà mình bố trí chiến đấu.

Chu Tước sinh hỏa, Huyền Vũ sinh âm, hai bên vốn dĩ là quan hệ khắc chế.

Cùng với việc Trương Thiên không ngừng tăng cường hỏa lực, Chu Tước cũng chiếm được thế thượng phong.

"Ầm!" Bên ngoài, cùng với một tiếng nổ lớn.

Ngay sau đó, từ bên trong cột đá bên cạnh Trương Thiên phát ra một làn sóng xung kích, cùng với sự xuất hiện của sóng xung kích, những cột đá vốn đứng sừng sững xung quanh bắt đầu rung chuyển.

Chương 802

"Rắc rắc rắc." Cùng với từng tiếng vang giòn giã, các cột đá cũng sắp vỡ nát.

Trên mặt đất cũng dần dần xuất hiện từng mảnh đá vụn.

Trên bầu trời, bầu trời vốn xám trắng cũng dần dần chuyển thành màu xanh.

Trọng lực dưới chân, những cột đá trên trời biến mất không thấy tăm hơi.

Tay Trương Thiên cũng từ từ rời khỏi cột đá trước mắt.

"Phá giải rồi." Nhìn tình hình xung quanh, Trương Thiên lại có chút kinh ngạc.

Loại phá trận này hắn vẫn là lần đầu tiên sử dụng, hơn nữa lại đơn giản như vậy, Trương Thiên dường như đã tìm thấy một vùng đất mới.

Nhìn bầu trời trong xanh, trên mặt mọi người cũng lộ ra nụ cười.

"Mẹ nó chứ, lão đại, anh ngày càng thông thạo rồi đấy, đúng là bò con trồng cây chuối, Bàn gia tôi mở mang tầm mắt rồi." Bàn Tử cười hắc hắc.

Gã này là người đầu tiên đứng dậy, trên mặt cũng toàn là nụ cười vui vẻ.

"Trận pháp phá giải rồi, tiểu Trương gia, tốc độ phá giải của ngài ngày càng nhanh." Hạo Thiên Chân chân thành nói.

Trận pháp này, nếu để hắn phá giải, không có ba năm ngày e là rất khó.

Trương Thiên lúc này cũng đã hoàn hồn sau khi vừa phá trận.

Hắn cười và xua tay.

“Không có, tôi dường như đã phát hiện ra một phương pháp phá trận mới.” Trương Thiên nói, đồng thời hắn đang nghiên cứu bộ não của mình.

Tại sao trong đầu mình lại xuất hiện ảo ảnh trận pháp đó, tại sao trong đầu mình còn có không gian.

Trương Thiên nghĩ, ý thức cũng đang lang thang trong đầu.

Dần dần, Trương Thiên phát hiện, bộ não của mình dường như còn có một số tác dụng khác.

Khi Trương Thiên nghĩ đến mặt đất ở xa, trong đầu hắn sẽ xuất hiện hình ảnh của mặt đất.

Hơn nữa không phải là loại nhìn thấy, mà là trực tiếp xuất hiện, giống như nơi đó vốn dĩ đã ở ngay trước mắt vậy.

“Đây là cái gì?

Thần thức trong truyền thuyết?” Trương Thiên có chút ngẩn người.

Chẳng lẽ bộ não mở rộng, còn có thể có chuyện tốt như vậy.

Nhưng mình lại mở rộng vào lúc nào?

Trong lòng nghĩ, Trương Thiên dường như cũng dần dần nghĩ ra điều gì đó.

Trước đây khi mình thức tỉnh huyết mạch, bộ não đã bắt đầu mở rộng, có lẽ chính lúc đó cũng đã sinh ra thứ gọi là thần thức, chỉ là Trương Thiên không biết mà thôi.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên cảm thấy khả năng này rất lớn.

Trương Thiên dần dần hoàn hồn.

Thứ này còn phải tự mình từ từ nghiên cứu mới được.

Đợi sau khi trở về, Trương Thiên sẽ chuyên tâm nghiên cứu thứ này.

Nhưng sau khi bộ não mở rộng, Trương Thiên phát hiện, khả năng nắm bắt sự vật của mình, và cả thực lực của mình cũng đã có chút tăng trưởng, không biết đây có phải là ảo giác của Trương Thiên hay không.

"Trương đại ca, anh vừa rồi sao vậy?

Trông như đang ngẩn người." Shirley Dương nhìn Trương Thiên không nhịn được hỏi.

Trương Thiên lắc đầu.

"Không có gì, chỉ là nghĩ đến một vài chuyện." Trương Thiên nói, Shirley Dương gật đầu cũng không hỏi gì thêm.

Nhìn xung quanh.

Những cột đá ban đầu đã vỡ nát thành một đống trên mặt đất.

Mà trên mặt đất cũng toàn là loại đá đen và bùn đất đó.

Nhìn về phía trước, một mảng đá đen lớn tạo thành một con đường đi lên trên.

"Đi thôi, ở đây chắc không còn trận pháp nữa, nhưng tôi cảm giác, bên trong trận pháp này hẳn là cũng có tinh thạch khống chế, mọi người vừa đi vừa tìm." Trương Thiên lên tiếng.

Shirley Dương và mấy người gật đầu, mọi người bắt đầu vừa đi lên trên, vừa tìm kiếm tinh thạch xung quanh.

Quả nhiên, giống như Trương Thiên nghĩ.

Bên trong mỗi trận pháp, đều có loại tinh thạch màu xanh lam đó.

Sau khi đi được một lúc, trước mắt Trương Thiên xuất hiện mấy viên tinh thạch.

Loại tinh thạch này về cơ bản giống với loại Trương Thiên lấy được trước đó.

Lại một lần nữa thu tinh thạch vào túi, Trương Thiên cũng hài lòng gật đầu.

"Đường đá đen này dài thật, sao đi cả buổi vẫn là loại đường này." Bàn Tử uể oải nói.

Nhìn về phía sau, một con đường đá đen dài ngoẳng xuất hiện trước mắt.

"Nếu không thì sao lại nói là không thể vòng qua được." Hồ Bát Nhất nhún vai nói.

"Chả trách lão đại không chút do dự mà chọn vào trận luôn, hóa ra là vậy." Bàn Tử lẩm bẩm, đi ở phía sau mọi người.

Trương Khởi Linh đi ở phía trước nhất, y dường như không cần đến đường đi vậy.

"Cái đó, Tiểu Ca, anh từng đến đây trước đây chưa?

Tại sao có vẻ quen thuộc như vậy." Hạo Thiên Chân nhìn Trương Khởi Linh không khỏi hỏi.

Hắn đã muốn hỏi từ lâu, chỉ là vẫn mãi không có cơ hội.

Trương Khởi Linh khẽ quay đầu, y chậm rãi mở miệng.

"Không biết." "Có cảm giác quen thuộc." Trương Khởi Linh nói.

Trong mắt y cũng có thêm chút nghi hoặc.

Kể từ khi đến đây, Trương Khởi Linh cảm thấy rất kỳ lạ.

Bản thân cũng có một sự thôi thúc không thể kìm nén.

Muốn tiến lên phía trước.

Muốn lên đến nơi cao nhất, muốn khám phá bí mật tại sao mình lại mất trí nhớ.

Có lẽ đây cũng là do mất trí nhớ trong thời gian dài dẫn đến bây giờ suy nghĩ có chút lan man.

"Ra vậy, chả trách." Hạo Thiên Chân bừng tỉnh nói.

Mặc dù hắn vẫn có chút không hiểu, nhưng Trương Khởi Linh có thể nói đến đây, đã rất tốt rồi.

Trương Thiên phát hiện, Trương Khởi Linh ngày càng giống một người bình thường.

Cũng sẽ lo lắng, cũng sẽ có tình cảm của riêng mình.

Điều này khiến Trương Thiên rất vui mừng.

Trương Thiên cảm thấy, Trương Khởi Linh chỉ cần ở cùng họ thêm một thời gian nữa, có lẽ sẽ thật sự có tình cảm bình thường.

Đến lúc đó, Trương Thiên có lẽ có thể nhìn thấy một y hoàn chỉnh.

Tốc độ của Trương Khởi Linh không nhanh, có lẽ là bị Hạo Thiên Chân hỏi một câu, nên đã đi chậm lại.

Mọi người lại đi thêm vài giờ.

Sắc trời cũng dần dần âm u.

Cùng lúc đó, Trương Thiên phát hiện, đất đen xung quanh cũng đã ít đi rất nhiều, những viên đá đen cũng dần dần biến mất.

Rất rõ ràng, mọi người đã đi ra khỏi vị trí của rừng bia đá.

"Chúng ta hình như ra ngoài rồi." Vương Bán Nguyệt nhìn xung quanh nói.

“Chúng ta còn đi tiếp không?” Shirley Dương nhìn lên trời, lúc này trời đã tối, rõ ràng sắp vào đêm rồi, nếu còn đi tiếp, Shirley Dương lo sẽ gặp nguy hiểm.

“Buổi tối thì chúng ta không vội đi, cố gắng xuất phát vào ban ngày.” “Còn nữa, tối nay, lão Hồ, cậu lại phân biệt vị trí một chút, chúng ta cố gắng đến vị trí Chung Cực trước, tôi cũng sẽ tìm đường đi từ bố cục của trận pháp.” “Đến lúc đó, chúng ta tìm thấy Chung Cực trước, rồi mới đến Côn Luân Thần Điện.” Trương Thiên nói.

Bây giờ với trình độ trận pháp của Trương Thiên, hắn có thể cảm nhận rõ ràng đường đi của trận pháp.

Đến lúc đó Trương Thiên chỉ cần đi theo đường của trận pháp, men theo trận pháp mà đi, có thể sẽ tìm thấy được cánh cửa Chung Cực.

Đương nhiên, tiền đề là, bên trong Chung Cực, giống như hắn nghĩ, là một trung tâm trận pháp.

Chương 803

Như vậy việc tìm kiếm của Trương Thiên mới có thể có tác dụng.

Nếu bên trong cánh cửa Chung Cực, không phải là một trận pháp hoàn chỉnh, vậy thì Trương Thiên rất có khả năng sẽ bị dẫn đến nơi khác.

Nhưng nói chung, chỉ cần có thể tìm thấy nguồn gốc của trận pháp, như vậy, là có thể phá giải được bí mật bất tử.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên nhìn về phía mọi người.

Hắn muốn xem ý kiến của mọi người.

"Ừm, như vậy cũng được, tôi có thể thử." Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Ông thực ra không có nhiều tự tin, dù sao đây là Côn Luân, tìm đường ở Côn Luân, quả thực có chút khó khăn.

Nhưng Hồ Bát Nhất vẫn muốn thử một lần.

Lỡ như thành công, vậy Trương Thiên cũng có thể đỡ tốn sức hơn.

"Khởi Linh, còn cậu?" Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Dù sao Trương Khởi Linh rất muốn tìm ra bí mật trên người mình.

Cho nên y vẫn có chút sốt ruột.

Trương Thiên hỏi y cũng là bình thường.

Trương Khởi Linh nhìn về phía Trương Thiên.

"Tôi sao cũng được." Trương Khởi Linh chậm rãi nói.

Giọng nói vẫn như trước đây.

Chỉ là lần này có lẽ đã có thêm chút tình cảm.

Trương Thiên không nói gì thêm, chỉ ra hiệu cho Shirley Dương và những người khác có thể dựng lều.

Còn Trương Thiên thì bắt đầu thử nghiên cứu trận pháp xung quanh.

Phải biết rằng, toàn bộ núi Côn Luân đều bị trận pháp bao vây, cho nên dù Trương Thiên ngồi trên mặt đất, hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng khí tức trận pháp trên núi Côn Luân.

"Chắc là có thể tìm được." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn phải tìm thấy cánh cửa trước, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho mọi người!

Sắc trời càng lúc càng tối.

Núi Côn Luân còn được gọi là Thiên Sơn, là dãy núi gần trời nhất của Hạ Quốc.

Đợi đến khi sắc trời hoàn toàn tối sầm, trên bầu trời, từng ngôi sao lấp lánh xuất hiện trước mắt.

Những ngôi sao này còn sáng hơn nhiều so với những ngôi sao thấy ở Cương Tân lúc đầu.

Những ngôi sao đó giống như những chiếc đèn pin nhỏ, chiếu sáng cả một vùng trời.

Mọi người ở bên dưới thậm chí còn có thể nhìn thấy dải Ngân Hà.

"Oa, mau nhìn kìa, nhiều sao quá, mà những ngôi sao này trông lại rất sáng." "Lão Hồ, những ngôi sao này chắc chắn sáng hơn những ngôi sao chúng ta thấy ở sa mạc chứ?" Bàn Tử ngẩng đầu, không khỏi hỏi.

Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu.

“Ừm, những ngôi sao này lớn hơn những ngôi sao đã thấy trước đây, hơn nữa, sao sáng như vậy, cũng tiện cho chúng ta tìm đường.” Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu, những ngôi sao này đúng lúc cho ông sự tiện lợi khi tìm đường.

“Bàn Tử, cậu nói xem, những ngôi sao đẹp như vậy, sau này chúng ta còn có thể nhìn thấy không?” Hạo Thiên Chân nhìn Vương Bán Nguyệt hỏi.

Mặc dù Shirley Dương đã dự đoán rằng họ có thể sẽ không chết.

Nhưng Shirley Dương chưa bao giờ dự đoán được Trương Thiên có thể thuận lợi ra ngoài.

Cho nên, vận mệnh của hai người Hạo Thiên Chân thực ra vẫn nằm ở phía Trương Thiên.

Nếu Trương Thiên chết, vậy họ cũng sẽ theo đó mà mất mạng, nhưng nếu Trương Thiên sống, họ cũng sẽ theo đó mà sống.

Cảm giác vận mệnh không nằm trong tay mình này rất không an toàn.

Hơn nữa Hạo Thiên Chân chỉ là bề ngoài tỏ ra không quan tâm, nhưng nội tâm vẫn đang chịu áp lực rất lớn.

“Tôi không biết, nhưng, chỉ cần chúng ta sống tốt, thì mạnh hơn bất cứ thứ gì…” Vương Bán Nguyệt nói, Hạo Thiên Chân nhìn những vì sao.

“Mặc dù mộ huyệt ở nước ngoài cũng rất nguy hiểm, nhưng còn lâu mới bằng được Hạ Quốc của chúng ta.” “Quả nhiên, bề dày lịch sử là không thể so sánh được.” Hạo Thiên Chân cảm khái một câu, hai người ngồi trên tảng đá đen ngước nhìn bầu trời.

Shirley Dương lúc này đang ngồi bên cạnh Hồ Bát Nhất.

Thật ra, trong lòng cô cũng không có tự tin.

Nhưng nhìn thấy mọi người đều đang nỗ lực, trong lòng Shirley Dương cũng dần dần có thêm chút tự tin.

Ít nhất mọi người cũng đã nỗ lực rồi.

Trương Thiên lúc này cũng dần dần nắm bắt được một chút manh mối về đường đi của trận pháp.

Trương Thiên phát hiện, tất cả các trận pháp không phải tồn tại theo cách đơn lẻ.

Mà là tập trung vào một điểm.

Và tất cả các trận pháp cũng đều có liên kết với điểm này.

Mặc dù liên kết không nhiều, nhưng điều này cũng chứng minh rằng, điểm này có vai trò quan trọng đối với toàn bộ núi Côn Luân.

"Nếu điểm này thực sự là nguồn gốc liên kết tất cả các trận pháp, vậy thì khả năng cao là tôi có thể tìm thấy." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn định thuận theo dây mà lần, trực tiếp tìm đến điểm cuối cùng của trận pháp, cũng chính là trận tâm để ra tay.

Nhìn lên trời, ánh mắt Trương Thiên hướng về một vị trí.

Hướng mà hắn tìm kiếm trận pháp, cũng chính là vị trí trước mắt này.

"Phía đông sao?" Trương Thiên lẩm bẩm, ánh mắt hắn cũng khóa chặt vào ngọn núi không xa.

"Đúng rồi, tộc Hồ Tuyết trước đây hẳn là cũng sống ở đây, vậy tại sao mình đi lâu như vậy, cũng không thấy có di tích bộ lạc nào?" Trương Thiên đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Phải biết rằng thành Thanh Khâu lúc đầu dường như cũng tọa lạc ở nơi này, hơn nữa trông rất phồn vinh.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như không có một chút dấu vết nào.

"Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu đã trực tiếp xóa sổ nó?" Trong lòng nghĩ, Trương Thiên khẽ cau mày, tại sao Tây Vương Mẫu lại làm như vậy, chẳng lẽ là để đảm bảo sự thanh tịnh cho ngọn núi của mình?

Trong lòng nghĩ, Trương Thiên lại không nghĩ ra được lý do.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sáng sớm hôm sau.

Hồ Bát Nhất từ từ đứng dậy.

"Tôi đã tính toán rất lâu, nhiều ngôi sao chỉ hướng đều là phía nam." Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Trương Thiên cau mày.

Vị trí hắn tìm là ở phía đông, nhưng tại sao của Hồ Bát Nhất lại là phía nam.

Trong đó chẳng lẽ có điều gì khác biệt sao?

Trương Thiên suy nghĩ một chút cũng đã nghĩ ra điều gì đó.

"Vị trí tôi phán đoán, dùng là trận pháp, trận pháp chỉ dẫn là phía đông, còn Hồ Bát Nhất là lợi dụng các vì sao, tìm ra bảo địa phong thủy tốt nhất, như vậy phán đoán ra chính là phía nam." Nghĩ đến đây, Trương Thiên chậm rãi nói.

"Chúng ta đi về phía đông trước, lão Hồ, cậu suy đoán hẳn là phong thủy nhỉ." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

"Ừm, tối qua, tôi đã xem cả đêm, phát hiện, toàn bộ phong thủy

Côn Luân đặt ở hiện tại mà xem cũng là cực kỳ bùng nổ." "Và nổi bật nhất chính là đỉnh núi phía nam đó." Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

"Vậy lão đại, chúng ta lại tại sao phải đi về phía đông, đi thẳng về phía nam không phải tốt hơn sao?" Bàn Tử ở một bên hỏi.

"Lão Hồ dùng là trắc phong thủy, khả năng cao phía nam sẽ trực tiếp đụng phải di tích của Tây Vương Mẫu, còn nếu đi từ phía đông, có thể sẽ tìm thấy được nguồn gốc của trận pháp." "Cho nên, chúng ta cần phải phá trận trước, rồi mới đến Côn Luân Thần Cung." Trương Thiên nói.

Bàn Tử gật đầu cũng hiểu ra điều gì đó.

"Vậy chúng ta bây giờ xuất phát?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Trương Thiên gật đầu, mọi người bắt đầu thu dọn lều trại.

Còn Trương Thiên thì trong lòng có chút phỏng đoán.

"Nếu Côn Luân Thần Cung ở phía nam, vậy thì trận pháp ở phía đông cũng là bình thường." "Vì tính bí mật của trận pháp, nên cách xa cung điện một chút, đợi người ta đến cung điện rồi, muốn phá giải trận pháp, thì còn khó hơn lên trời." Trương Thiên cũng đại khái hiểu được ý của Tây Vương Mẫu.

Làm như vậy có rất nhiều lợi ích.

Ví dụ như có người tiến vào thần điện, Tây Vương Mẫu có sự trợ giúp của trận pháp, thực lực thậm chí còn tăng lên gấp đôi so với ban đầu.

Nhưng làm như vậy cũng có một nhược điểm, đó là trận pháp một khi bị tìm thấy, nếu không có người bảo vệ, thì rất dễ bị phá giải.

Nhưng nhìn chung, lợi nhiều hơn hại.

Sau khi thu dọn xong, mọi người mới bắt đầu đi lên trên.

Chương 804

Lần này có phương hướng chính xác, tốc độ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Hơn nữa Trương Thiên kinh ngạc phát hiện, kể từ khi ra khỏi khu rừng đá đó, tầm nhìn xung quanh dường như cũng đã rộng mở hơn rất nhiều.

Thậm chí, trận pháp xung quanh cũng đã ít đi không chỉ một hai cái.

Suốt đường đi, Trương Thiên cũng không gặp phải trận pháp nào nữa.

Trương Thiên hiểu, đây thực ra cũng là một hành động cố ý.

Càng đến gần càng không có trận pháp, điều này có thể khiến người ta lơ là cảnh giác, đến lúc đó muốn tìm đến nguồn gốc trận pháp, phá giải trận pháp của cả ngọn núi là rất khó.

“Lão đại, chúng ta đi thật sự là Côn Luân sao?

Mẹ nó, Bàn gia lâu lắm rồi chưa đi con đường tốt như vậy.” Bàn Tử đi trên con đường tuyết bằng phẳng, không khỏi cảm thán.

Không có sự cản trở của trận pháp đúng là tốt.

“Có phải là vì, biết thực lực chúng ta mạnh nên mới không có trận pháp không.” Vương Bán Nguyệt nói.

Trong mắt cậu ta mang theo nụ cười.

Rõ ràng không có trận pháp, không khí của mọi người cũng đã thoải mái hơn rất nhiều.

“Không biết, nhưng mà, con đường này đúng là trâu con ngã vào

vũng bùn, đường cái lộn ngược rồi!" Bàn Tử lắc đầu, sau đó nói ra một câu danh ngôn.

Trương Thiên vỗ đầu, gã này, cái miệng nhỏ này đúng là biết nói.

Không biết đến lúc đó còn nói ra được không.

Rất nhanh, đi khoảng vài giờ, trước mắt Trương Thiên xuất hiện một ngọn núi nghiêng, và ở góc dưới cùng của ngọn núi, một hang động vô cùng kín đáo xuất hiện trước mắt.

"Lão đại mau nhìn, có hang động." Bàn Tử chỉ về phía không xa, lên tiếng hét.

Lúc này mọi người cũng đều nhìn thấy hang động trước mắt.

Phải biết rằng cả núi Côn Luân, mọi người đi lâu như vậy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hang động, hang động này gần như vừa xuất hiện đã bị tia sáng bao phủ.

Hang động cách nhóm Trương Thiên có khoảng cách cả trăm mét.

Và ở ngoại vi của hang động, còn có một ít tuyết phủ.

Nếu không phải mắt tinh, hang động này thật sự không dễ bị phát hiện.

"Thứ chúng ta cần tìm, chính là hang động này sao?" Shirley Dương nhìn Trương Thiên hỏi.

Trương Thiên nhắm mắt, cảm nhận một lát, cuối cùng khẽ gật đầu.

"Hang động này chính là nguồn gốc khí tức của trận pháp, mọi người đừng vào vội, tôi nghi ngờ, ngoại vi của hang động cũng sẽ có trận pháp bao phủ." Trương Thiên nói.

Mọi người gật đầu, cũng không quá vội vàng.

Còn Trương Thiên thì từ từ bước đi, trong tay không ngừng có những lá bùa màu vàng rơi xuống.

Từng trận pháp được Trương Thiên dùng để dò đường.

Giữa các trận pháp sẽ có một sự bài xích.

Giống như các chủng tộc khác nhau vậy, có chủng tộc sẽ bài xích người ngoài, mà trận pháp thực ra cũng là đạo lý này.

Cùng với việc bố trí trận pháp của Trương Thiên, sau khi đi được gần năm mươi mét, trận pháp mà Trương Thiên bố trí đột nhiên vỡ nát.

Cùng lúc đó, trong lớp tuyết trước cửa động.

Một bệ đá từ từ nâng lên.

Lớp tuyết xung quanh cũng bị bệ đá đột nhiên nâng lên làm tan biến.

Xung quanh bệ đá, bốn bức tượng đá đang cầm trường thương, đứng sừng sững ở bốn góc đông nam tây bắc.

Ước chừng, tượng đá cao ít nhất bảy tám mét, rộng khoảng hai ba mét.

Biến cố đột ngột khiến mọi người có chút kinh ngạc.

Mà Trương Thiên cũng đã dừng động tác trong tay.

May mà hắn không bước thêm một bước nào nữa, nếu không thật sự sẽ bị tượng đá trước mắt này nhốt lại.

Lúc này bệ đá nâng lên đã hoàn toàn chặn cửa hang động trước đó.

Và trên bệ đá còn có một số hoa văn, rất rõ ràng là hoa văn của trận pháp.

"Đó là cái gì?" "Bệ đá khổng lồ?

Là tế đàn hay là?" Hạo Thiên Chân cũng bị cảnh tượng đột ngột xuất hiện làm kinh ngạc.

Hắn lẩm bẩm bên miệng, trên mặt cũng có thêm chút nghi hoặc.

"Xem ra, khả năng cao không phải là trận pháp." "Đây hẳn là một bệ bảo vệ." Shirley Dương nhìn cảnh tượng trước mắt, đưa ra kết luận của mình.

Sau khi theo Trương Thiên và họ khám phá lâu như vậy, Shirley Dương cũng đã có sự hiểu biết của riêng mình về một số thứ.

Hồ Bát Nhất đồng tình gật đầu.

"Cái này khả năng cao là được thiết lập để ngăn chúng ta vào trong." "Chúng ta đợi xem." Nói xong, lúc này Trương Thiên cũng đã lùi lại.

"Cửa hang bị chặn rồi, nhưng có thể thấy, phương hướng của chúng ta không có vấn đề gì." "Ở đây tuyệt đối có bí mật." Trương Thiên nghiêm túc nói.

"Tiểu Trương gia, bốn bức tượng đá đó là cái gì, chúng ta phải qua đó như thế nào?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Chỉ có thể thử phá trận thôi, nhưng bây giờ chúng ta đã dụ trận pháp này ra, thực ra là chúng ta đã chiếm thế chủ động." "Cho nên, bây giờ chúng ta chỉ cần tìm ra điểm yếu của trận pháp này ở bên ngoài, đến lúc đó trực tiếp vào phá giải là được." Trương Thiên chậm rãi nói.

Bây giờ đối với Trương Thiên mà nói, tình huống này có thể coi là tốt nhất.

"Vậy chúng tôi có thể giúp được gì không?" Hạo Thiên Chân nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

“Các cậu chú ý sự thay đổi của trận pháp, một khi có tình huống thì kịp thời báo cho tôi.” “Lão Hồ, cậu cũng có thể cùng tôi phá giải trận pháp.” Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất nghiêm túc gật đầu, mặc dù Hồ Bát Nhất không rõ mình có thể giúp được gì không, nhưng Trương Thiên đã lên tiếng, ông cũng không nói gì thêm.

Nhưng, ngay khi Trương Thiên đã chuẩn bị bắt đầu phá trận, đột nhiên, Trương Khởi Linh từ từ đi qua.

“Để tôi thử.” Trương Khởi Linh đột nhiên nói.

“Cái gì?

Nhị ca đừng đùa nữa, anh đâu phải là đại sư trận pháp.” Bàn Tử thấy vậy, vội vàng kéo Trương Khởi Linh lại.

Sợ y chạm vào trận pháp.

Trương Khởi Linh lại từ từ lắc đầu.

Y không biết tại sao, lại có sự tự tin này.

Trương Thiên thấy vậy, khẽ cau mày, nhưng vẫn phất tay để Bàn Tử buông y ra.

“Để cậu ấy thử xem.” Trương Thiên nói.

Đồng thời trong lòng Trương Thiên cũng có một dự cảm không tốt.

Nếu Trương Khởi Linh thật sự như mình nghĩ, vậy thì Trương Thiên có chút khó xử.

Trương Thiên trong lòng rõ, Trương Khởi Linh vẫn luôn ở trong cánh cửa Chung Cực, bảo vệ thứ gì đó.

Nếu bây giờ họ vào phá trận, Trương Thiên vẫn khá lo lắng cho Trương Khởi Linh.

Sau khi đoán được bên trong Chung Cực có thể là một trận pháp, thực ra Trương Thiên đã đoán được Trương Khởi Linh chính là thần bảo vệ.

Liên kết với hệ thống cộng sinh.

Nhưng Trương Thiên không dám nghĩ sâu hơn.

Bởi vì nghĩ nhiều, bạn sẽ thành thật.

Trương Thiên không muốn nhìn thấy cảnh tượng sau này lại phải đánh nhau với Trương Khởi Linh.

Nếu đổi Trương Khởi Linh thành Hạo Thiên Chân, Trương Thiên đảm bảo đồng ý cả hai tay hai chân.

Nhưng từ tình hình hiện tại mà xem, chắc chắn là không thể.

"Hy vọng là người khác…" "Hoặc là, có sinh vật khác." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn cũng chỉ có thể hy vọng như vậy.

Trương Khởi Linh thấy Bàn Tử không ngăn cản, y cũng bước đi thẳng lên.

Sau khi tiến vào bệ đá.

Mắt của bốn bức tượng thần lập tức phát sáng.

Chương 805

Tượng thần dường như sống lại vậy, trong mắt bắn ra một luồng sáng chói lọi.

Trên mặt đất lập tức bị đánh một cái hố sâu.

Mà Trương Khởi Linh lại đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Y dường như không hề nhìn thấy luồng sáng này.

“Mẹ nó, lão đại, nhị ca thức tỉnh rồi, quá ngầu, cơ thể cứng rắn chống lại công kích, không hề hấn gì, không hổ là nhị ca…” Bàn Tử thấy vậy liền ra sức tâng bốc.

Trương Thiên lại không nói gì, hắn cau mày.

Trương Khởi Linh lúc này có chút bất thường.

Cùng với việc Trương Khởi Linh đứng giữa bệ đá, trong tay y lấy ra một con dao nhỏ.

Nhìn qua, có thể thấy đó là Hắc Kim Cổ Đao.

Cùng với việc Hắc Kim Cổ Đao rạch một đường trên tay.

Từng giọt máu đỏ tươi chảy xuống mặt đất.

Bệ đá lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ.

Mà lúc này, bốn bức tượng đá xung quanh cũng lặng lẽ ngừng công kích.

Bốn bức tượng đá đứng yên tại chỗ.

Mà bệ đá cũng dần dần rung chuyển.

“Chuyện gì vậy?

Tại sao Tiểu Ca chỉ nhỏ vài giọt máu là nơi này đã khôi phục lại

như cũ.” Hạo Thiên Chân ngơ ngác.

Ngay cả Shirley Dương cũng nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Mắt cô sâu thẳm.

“Chẳng lẽ, cái bóng đen đó là…” Shirley Dương không dám nghĩ.

Ban đầu trong lời tiên tri của cô, mọi người chiến đấu với một cái bóng đen, chẳng lẽ, cái bóng đen đó chính là Trương Khởi Linh?

Shirley Dương lắc đầu, vội vàng gạt bỏ ý nghĩ đáng sợ này trong đầu.

Sao có thể là Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh là anh em của Trương Thiên, sao có thể đến đây được.

Đây nhất định là mình tính sai.

Shirley Dương thầm nghĩ, cô thà tin là mình tính sai, cũng tuyệt đối không tin, Trương Khởi Linh là thần bảo vệ bên trong.

Nhưng, tình hình trước mắt lại khiến lòng Shirley Dương có chút dao động.

Quá kỳ lạ, bóng đen và Trương Khởi Linh sau khi chồng lên nhau lại quá giống nhau.

“Ầm.” Bệ đá phát ra tiếng rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó bệ đá bắt đầu hạ xuống, khí tức của trận pháp cũng theo đó mà biến mất.

Tượng đá khổng lồ cũng dần dần biến mất dưới lòng đất.

“Bên dưới này chẳng lẽ là rỗng?” Nhìn bệ đá biến mất, Trương Thiên cau mày.

Chẳng lẽ, cả ngọn núi Côn Luân, thực ra bên trong là một ngọn núi rỗng?

Không để Trương Thiên suy nghĩ nhiều.

Bệ đá trên mặt đất nhanh chóng biến mất trước mắt.

Mà tượng đá cũng dường như chưa từng xuất hiện.

Bóng lưng Trương Khởi Linh đứng ở phía trước, y từ từ quay người.

Nhìn về phía Trương Thiên và những người khác.

Dường như đang ra hiệu cho Trương Thiên và họ có thể qua đây.

Trương Thiên thấy vậy và Hồ Bát Nhất mấy người nhìn nhau một cái, sau đó đi về phía Trương Khởi Linh.

"Lão đại… Bàn gia sao cảm giác kỳ lạ quá vậy." Bàn Tử tò mò hỏi.

Lúc này không chỉ Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, mà ngay cả chính Trương Thiên cũng cảm thấy kỳ lạ.

Trương Khởi Linh dường như lại không muốn mở miệng nói chuyện nữa.

Nhưng, bây giờ cũng không phải là lúc nghĩ nhiều, trận pháp đã bị phá giải, Trương Thiên tự nhiên phải vào xem.

Nhưng lúc vào, Trương Thiên đã ném xuống một viên tinh thạch màu xanh lam ở cửa hang.

Cùng lúc đó, Trương Thiên bấm quyết, hắn lấy viên tinh thạch màu xanh lam này làm trận nhãn.

Đến lúc đó nếu có vấn đề gì, Trương Thiên có thể lợi dụng trận nhãn này, từ đó thực hiện bố trí trận pháp xuyên giới.

Rất nhanh, mọi người tiến vào hang động.

Trương Khởi Linh lặng lẽ đi ở phía trước.

“Ngô thiếu gia, hai người có muốn vào không?” Trương Thiên nhìn về phía hai người Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt nhìn nhau một cái, họ nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên đã nói như vậy, thì đại diện cho bên trong có khả năng có nguy hiểm, lúc này hai người Hạo Thiên Chân cũng không dám mạo hiểm.

Sau khi gật đầu, Trương Thiên đã đưa hai người vào trong.

“Lão đại, Bàn gia nguyện cùng lão đại, kiên quyết không làm rùa rụt cổ!” Bàn Tử lại ở một bên nói một cách đầy nghĩa khí.

Thực ra Trương Thiên hiểu, gã này cũng muốn vào, nhưng vì sĩ diện nên không nói ra mà thôi.

Bên trong hang có chút tối, Shirley Dương lấy ra đèn chiếu.

Sau khi đèn chiếu sáng lên, cảnh tượng xung quanh cũng dần dần hiện ra.

Bên trong hang động trông dường như không có gì đặc biệt.

Từng tảng đá đen chất đống hai bên hang động.

Xung quanh hang động, Trương Thiên còn nhìn thấy một vài bông hoa kỳ lạ.

Bông hoa có sáu cánh, toàn thân màu vàng lục.

Trông rất kỳ lạ.

“Bông hoa này dường như có một luồng khí tức rất trong lành.” Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên nói.

Trương Thiên nhẹ nhàng hái bông hoa từ trên mặt đất xuống.

Hắn cầm trong tay cảm nhận một lát, quả nhiên trên thân bông

hoa, Trương Thiên cảm nhận được một luồng khí tức trong lành.

Luồng khí tức đó giống như dòng nước suối trong veo dưới lòng đất vào mùa hè, rất mát lạnh.

Hơn nữa còn có một luồng linh khí tồn tại.

"Xem ra đây là một loại linh thảo tu luyện…" Trương Thiên cảm nhận một chút liền có kết luận nhất định.

"Nếu đã là linh thảo, Trương đại ca, chúng ta hay là mang những thứ này đi…" Shirley Dương ở một bên nói.

Dù sao không lấy cũng phí.

Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh đang đi ở phía trước.

Nếu hái những bông hoa này, chắc chắn sẽ lãng phí thời gian.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

"Chúng ta hái vài bông là được rồi, đợi sau này quay lại hái tiếp…" Trương Thiên nói.

Shirley Dương gật đầu, hái mấy bông trên mặt đất rồi theo sau.

Những bông hoa màu vàng trên mặt đất rất nhanh đã không còn.

Mọi người cũng không biết đã đi bao lâu.

"Sao tôi cảm giác càng lúc càng lạnh, lão đại không ổn rồi, có cảm giác như rơi vào hang quỷ vậy." Bàn Tử rùng mình một cái.

Nhiệt độ của cả hang động giảm đột ngột, đây là nhiệt độ mà mọi người chưa từng cảm nhận qua.

"Mau nhìn trên đỉnh!" Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng.

Chỉ thấy phía trên hang động, từng cột băng xuất hiện trước mắt.

Chương 806

Cả hang động giống như bước vào cuối kỷ Jura, lạnh lẽo vô cùng.

Bàn Tử mặc dù tu vi đã rất cao, nhưng vẫn rùng mình một cái.

Lúc này, tại hiện trường phòng thẩm phán.

Vô số khán giả nhìn màn hình trước mắt cũng bắt đầu bàn tán. 【Này, các người nói xem, Tiểu Ca có phải là BOSS cuối không.】 【Khó nói, dù sao Tiểu Ca bây giờ vẫn đang ngồi ở đây, khá kỳ lạ.】 【Vậy tại sao cậu ấy lại quen thuộc như vậy, tôi cảm giác Tiểu Ca không tầm thường.】 【Ở đây Tiểu Ca không phải là đã tìm thấy trí nhớ của mình rồi chứ?】 【Nhân tiện, tại sao biết rõ Tiểu Ca không tầm thường, Trương Thiên còn muốn đi theo, chẳng lẽ là để bảo vệ Tiểu Ca?】 【Tôi cảm thấy, Trương Thiên khả năng cao là để bảo vệ cậu ấy, không muốn để Tiểu Ca lại một lần nữa rơi vào trong đó.】 【Hồi hộp quá, bên trong rốt cuộc là cái gì?

Lại tại sao lại cảm thấy ngột ngạt một cách khó hiểu.】 Xung quanh, những khán giả trên đài đều căng thẳng nhìn vào màn hình trước mắt.

Và ngay khi mọi người đang kích động nhìn.

Trên đỉnh đầu, trên bầu trời, đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ vang lên, bầu trời như bị xé toạc, trên bầu trời xuất hiện một vết rách.

Lúc này, tại phòng nghiên cứu thiên văn của Hạ Quốc.

"Viện trưởng, viện trưởng, không hay rồi, Cửu tinh liên châu đã hình thành!" "Nhưng tại sao lại không giống như tôi tưởng tượng, Trái Đất không hề bước vào giai đoạn lạnh lẽo ngắn ngủi, mặt trời

cũng không bị che khuất, Trái Đất của chúng ta dường như vẫn như thường lệ.” Một chuyên gia nhìn lên trời kích động nói.

Lão chuyên gia cũng cau mày.

Trước đây họ đã nghiên cứu về hệ sao, Cửu tinh liên châu, cuối cùng sẽ gây ra sự liên kết của vô số thiên thể.

Từ đó che khuất ánh sáng của mặt trời, nhưng bây giờ ánh sáng mặt trời không hề bị che khuất, ngược lại bầu trời Trái Đất lại xuất hiện dị tượng.

“Không rõ, nhưng thảm họa này không xảy ra là tốt nhất rồi…” Lão viện trưởng thở dài một hơi.

Trái tim đang treo lơ lửng cũng đã đặt lại vào trong bụng.

Ban đầu, họ đã chuẩn bị chấp nhận sự hủy diệt của Trái Đất.

Nhưng bây giờ Trái Đất dường như không có dấu hiệu hủy diệt nào cả.

“Viện trưởng, vệ tinh không gian của chúng ta đã chụp được một hình ảnh đáng sợ!” Đột nhiên, một thành viên lại chạy vào.

Trong tay anh ta cầm một chiếc máy tính bảng.

Trên mặt cũng mang theo vẻ lo lắng.

Viện trưởng thấy vậy vội vàng nói.

“Đừng vội, từ từ nói.” Ông nói, người đàn ông đó cũng vội vàng đưa máy tính bảng qua.

Vô số chuyên gia đều đổ dồn ánh mắt vào.

Chỉ thấy, đây là cảnh tượng trên bầu trời.

Cùng với sự liên kết của vô số thiên thể, một làn sóng xung kích kinh hoàng xuất hiện.

Các vệ tinh xung quanh Trái Đất đều bị thổi bay, có cái thậm chí bị phá hủy trực tiếp.

Nhưng mặc dù vậy, vệ tinh này vẫn truyền về hình ảnh cuối cùng.

Và như vậy cũng có một lợi ích, đó là, rác thải vệ tinh xung quanh Trái Đất cũng đã biến mất… "Đây là thứ gì?" Viện trưởng là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, ông trợn to mắt.

"Viện trưởng, hình như là sóng xung kích!" Một nữ chuyên gia khẽ nói.

"Nhưng, tại sao sóng xung kích lại không gây hại cho Trái Đất?

Những vệ tinh đó đều bị thổi bay rồi." Viện trưởng không hiểu.

"Ngài xem Trái Đất của chúng ta, đây chính là lý do tôi kích động." Chuyên gia đó nói.

Cô chuyển hình ảnh sang Trái Đất.

Chỉ thấy sóng xung kích ập đến, trên Trái Đất lại xuất hiện một chiếc khiên bảo vệ màu vàng.

Chiếc khiên này cũng chỉ tồn tại trong một khoảnh khắc, liền trực tiếp biến mất.

Và chiếc khiên dường như không thể chống đỡ được làn sóng xung kích đó, bị xé rách một lỗ, nhưng may mà Trái Đất không bị thương tổn.

"Viện trưởng!

Mau nhìn lên trời!

Trên trời bị xé rách một lỗ rồi!" Đột nhiên một chuyên gia lại chạy vào, trên mặt anh ta mang theo vẻ kích động.

Trong chốc lát, cả viện nghiên cứu khoa học đều sôi sục.

Ánh sáng vàng đó là gì?

Chẳng lẽ đã có người dự đoán được chuyện này từ lâu rồi sao?

Hay là, trên Trái Đất, vẫn luôn có người đang bảo vệ?

Vô số ý nghĩ nảy lên trong đầu viện trưởng, trên mặt ông hiện lên vẻ không thể tin được.

"Ánh sáng vàng này từ đâu ra vậy, lẽ nào nước Hạ chúng ta có người bảo vệ sao?" "Cái lỗ trên trời kia, rõ ràng là do ánh sáng vàng không chặn được!" "Đây là tình huống gì vậy, nhưng có vẻ đã biết trước rồi?" "Viện trưởng, sao tôi cảm thấy Trái Đất chúng ta sắp trải qua một kỷ nguyên mới vậy!" Xung quanh, vô số người bàn tán xôn xao.

Viện trưởng khẽ nhíu mày.

"Tình hình này tôi cũng tạm thời chưa rõ, nhưng có thể khẳng định là Trái Đất chúng ta chắc hẳn đã được thứ gì đó che chắn." "Chuyện này tốt nhất không nên công bố, cứ nói là do nguyên nhân thời tiết." Viện trưởng suy nghĩ rồi nói.

"Nhưng thưa viện trưởng, tình huống này, e là có người không tin đâu." "Đúng vậy, tình hình nước Hạ hiện tại, kể từ sau phiên tòa thẩm phán đó, rất nhiều chuyện kỳ lạ đã xảy ra, e rằng…" "Đúng rồi!

Có khi nào là do Trương Thiên và nhóm của hắn làm không, biết đâu hắn có thực lực đó!" Đột nhiên, một chuyên gia lên tiếng.

Viện trưởng nhìn sang.

"Không thể nào, sao con người có thể làm được chuyện lớn như vậy, bao bọc cả Trái Đất, đây đã không phải là việc con người làm được nữa rồi." Viện trưởng thẳng thừng không tin.

Trong nhận thức của ông, con người tuyệt đối không thể làm

được chuyện này.

Dùng một thứ màu vàng bao bọc cả Trái Đất, thậm chí còn biết trước sự việc.

Lẽ nào Trương Thiên đó là thần thánh hay sao?

"Nhưng mà, phiên tòa thẩm phán của Trương Thiên còn chưa kết thúc, thực lực của hắn đã đạt tới Phá Đan kỳ, biết đâu bây giờ hắn thật sự đã thành thần rồi!" "Đúng, tôi cũng cảm thấy là hắn làm, nếu không ngoài hắn ra trên thế giới này còn ai khác nữa?" Mọi người xôn xao bàn tán.

Lúc này ngay cả viện trưởng cũng có chút tin tưởng.

"Nhưng nếu là hắn làm, tại sao hắn lại phải ra tòa?" Viện trưởng rất bối rối.

"Viện trưởng, có khi nào hắn cố ý ra mặt, chính là để tuyên bố chuyện này sẽ xảy ra, hoặc là để cảnh báo thế nhân, thế kỷ mới đã đến." Một chuyên gia suy nghĩ viển vông.

"Kỷ nguyên mới?

Thôi đi, thời buổi này, cậu xem tiểu thuyết nhiều quá rồi, cho dù có kỷ nguyên mới thì cũng không thể có thay đổi lớn được." Viện trưởng đang nói thì đột nhiên, chuông điện thoại vang lên.

Viện trưởng vẫy tay, ra hiệu mọi người dừng chủ đề này lại.

Sau đó, khi âm thanh đã nhỏ đi nhiều, viện trưởng mới nghe điện thoại.

"Alo, đây là Viện Nghiên cứu Thiên văn nước Hạ, xin hỏi ngài là?" Viện trưởng dùng giọng điệu chính thức.

Người có thể gọi đến số này, thường không phải là nhân vật nhỏ.

"Tôi là…" Khi đối phương báo tên, sắc mặt viện trưởng lập tức

trở nên kính cẩn.

“Sao ngài lại gọi điện thoại vậy, ngài có chỉ thị gì ạ!” Vẻ mặt viện trưởng lập tức nghiêm túc.

“Bầu trời nước Hạ có dị tượng, bên anh chắc có tin tức gì rồi chứ?

Bên Viện Khoa học Nông nghiệp báo cho tôi tin, nói rằng thực vật đã bắt đầu tăng trưởng nhanh hơn.” “Bên các anh có gì bất thường không?” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói trung niên trầm hậu.

Nghe giọng nói của ông ta, vẻ mặt viện trưởng cũng trở nên nghiêm túc.

“Thực vật của Viện Khoa học Nông nghiệp tăng trưởng nhanh hơn?” Ông nhíu chặt mày.

Đây là tình huống gì vậy?

“À, bên tôi dường như không có tình huống gì, đúng rồi, lúc các tinh cầu kết nối, có một luồng sóng xung kích đã đánh bay toàn bộ vệ tinh xung quanh.” “Sức mạnh đó rất lớn, nhưng khi nó đánh vào Trái Đất thì lại bị một luồng sáng kỳ lạ chặn lại.” Viện trưởng vội vàng nói.

Sợ rằng lỡ miệng nói thiếu một chi tiết.

“Tôi hiểu rồi, luồng sóng xung kích đó rất lợi hại, hiện tại chỉ có khu vực châu Á của chúng ta là không sao, nhưng phương Tây đã bị sóng xung kích ảnh hưởng, các khu vực ven biển như nước Mỹ đã bị sóng thần bất ngờ nhấn chìm, cả nước không ai thoát nạn.” Giọng nói từ đầu dây bên kia truyền đến.

Trong phút chốc, viện trưởng há hốc miệng.

Gương mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

“Ý ngài là, luồng sóng xung kích đó không phải là con hổ giấy, mà là thật sự có uy lực?” Viện trưởng kinh hãi hỏi.

“Ừm, hiện tại vệ tinh trên toàn thế giới đều mất liên lạc, không có tín hiệu, đại dương ở bán cầu Tây do bị va chạm mà hình thành sóng thần, rất có khả năng trong vòng một giờ sẽ đến Thượng Hải.” “Được rồi, những gì anh nói tôi biết rồi.” Đầu dây bên kia nói xong liền cúp máy.

“Viện trưởng sao vậy?” Một đám chuyên gia đều nhìn về phía viện trưởng.

Chương 807

Viện trưởng ngây người làm rơi chiếc điện thoại trong tay xuống đất.

“Tiểu Lý cậu nói không sai, nước Hạ chúng ta không phải là may mắn thoát nạn, luồng sóng xung kích đó cũng không phải hoàn toàn vô dụng, nước Hạ chúng ta đã được người bảo vệ.” Viện trưởng ngơ ngác nói.

Trong mắt ông tràn đầy sự kinh ngạc.

Sống cả đời, ông chưa từng thấy cảnh tượng nào như thế này.

“Cái gì?

Viện trưởng, rốt cuộc ngài đã nghe thấy gì!” Mọi người xung quanh đều nhìn về phía viện trưởng.

Viện trưởng biết chuyện này không thể giấu được, ông liền nói thẳng.

Sau khi viện trưởng kể lại mọi chuyện, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Viện trưởng, ý ngài là, ngoại trừ khu vực châu Á của nước Hạ, cả phương Tây đều tê liệt rồi sao?” Mọi người kích động nói.

“Hình như không phải chỉ phương Tây, cái này tôi cũng không rõ, chờ thông báo đi.” Viện trưởng lắc đầu, ông biết, chuyện này e là rất khó giải quyết.

Lúc này, biến cố bất ngờ khiến cho nước Hạ vốn đang yên bình lập tức trở nên căng thẳng. 【Chuyện gì vậy?

Sao internet của tôi không dùng được?】 【Mọi người ơi, điện

thoại của các bạn còn tín hiệu không?】【Điện thoại của tôi cũng không gọi được!】【Chuyện gì thế này?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?】【Vừa nãy trên trời có tiếng động lớn, rốt cuộc là sao vậy?】Trong phòng thẩm phán.

Vô số người kích động lên tiếng.

Vì vệ tinh bị sóng xung kích thổi bay, thậm chí vỡ nát, toàn bộ hệ thống thông tin liên lạc bị gián đoạn.

Chứ đừng nói đến những tình huống khác.

Điện thoại hoàn toàn không thể sử dụng.

"Lão đại, đến rồi." Bàn Tử ngồi trên ghế nói.

"Ừ, may mà chúng ta đã bố trí trận pháp từ mấy chục năm trước, nhưng tôi vẫn xem nhẹ uy lực lần này, không ngờ trận pháp vẫn bị phá vỡ, may mà chúng ta dùng đa trọng trận pháp." Trương Thiên khẽ gật đầu, trên mặt không có chút kinh ngạc nào.

Hắn dường như đã biết trước chuyện này sẽ xảy ra.

Thực ra từ nhiều năm trước Trương Thiên đã biết.

Khi đó còn ở nước Phú Sĩ nhỏ, lúc gặp Đan Hạc đạo nhân, ông ta đã nói tương lai Trái Đất sẽ có biến cố lớn, lúc đó Trương Thiên không để tâm.

Nhưng sau này Trương Thiên mới phát hiện đây là sự thật.

Trương Thiên đến đây chịu thẩm phán, tự nhiên không thể chỉ đơn giản là để rửa sạch tội danh, điều quan trọng nhất vẫn là tình hình trước mắt.

Tục ngữ nói, sau đại nạn ắt có đại phúc, đây là một trận tai nạn, cũng là một trận kỳ ngộ.

“Theo tin tức Shirley Dương truyền về, ngoài nước Mỹ và nước Phú Sĩ, các quốc gia còn lại đều thoát nạn.” “Hai quốc gia này nằm ở nơi yếu nhất trong trận pháp của chúng ta, không thể may mắn thoát khỏi.” Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Trương Thiên thở dài một tiếng.

Ban đầu hắn cũng đã bố trí trận pháp ở đó, nhưng tài nguyên có hạn, Trương Thiên không thể bố trí tốt hơn được.

Còn về việc không cứu, tự nhiên là không thể, người tu đạo mà thấy chết không cứu là đại kỵ, sẽ ảnh hưởng đến khí vận.

Nhưng Trương Thiên đã cứu mà không thành công thì không thể trách hắn.

Hắn cũng đã cố hết sức.

Lúc này hiện trường một phen xôn xao.

Cùng lúc đó, tại tầng cao nhất của nước Hạ.

Một cuộc họp khẩn cấp cũng dần được triển khai.

Trong phòng họp, mười mấy người đàn ông trung niên đang ngồi trên một chiếc bàn họp hình chữ nhật lớn.

Trước bàn, tất cả mọi người đều có vẻ mặt nghiêm túc.

Không khí cũng dần trở nên nặng nề.

Người đàn ông đứng đầu quét mắt một vòng xung quanh.

“Các bộ môn đều đến đủ cả rồi chứ?” Giọng nói nghiêm trọng và trầm thấp của ông khiến mọi người rùng mình.

“Cuộc họp lần này khá gấp, có thể có nhiều bộ môn quan trọng chưa kịp đến, chúng ta nói ngắn gọn.” “Lần này có thể là một thảm họa toàn cầu, xin các bộ môn báo cáo tình hình!” Người đàn ông trung

niên trầm giọng nói.

“Bên hệ thống an ninh quốc gia chúng ta bắt đầu trước!” Một người đàn ông trung niên mặc quân phục màu xanh lục, đội mũ, trên vai đeo huy chương nước Hạ là người đầu tiên lên tiếng.

Gần như ngay lập tức, vô số ánh mắt đổ dồn về phía ông.

“Sự kiện lần này vô cùng nghiêm trọng, hệ thống thông tin vệ tinh hiện có của chúng ta đều mất liên lạc, hình ảnh cuối cùng vệ tinh truyền về là một luồng sóng xung kích khổng lồ, không rõ nguồn gốc.” “Từ góc độ hệ thống an ninh nước Hạ, toàn thế giới đều bị ảnh hưởng bởi luồng sóng xung kích đó, nước Hạ chúng ta phải thực hiện các biện pháp phòng hộ cần thiết.” Người đàn ông nói, trên mặt cũng lộ vẻ nghiêm túc.

Khi ông nói xong, mọi người cũng bắt đầu bàn tán nhỏ.

“Chuyện gì thế này?

Tại sao lại xảy ra tình huống này?” “Có phải là thảm họa tự nhiên không?” “Tất cả vệ tinh đều mất liên lạc, vậy chẳng phải chúng ta đã mất liên lạc với các quốc gia khác sao!” Mọi người xung quanh khe khẽ nói.

Lúc này một người phụ nữ trung niên lên tiếng.

“Tôi là đại diện của Cục Hàng không Vũ trụ và Thông tin nước Hạ, theo thông tin liên lạc, luồng sóng xung kích khổng lồ đó đã khiến mực nước biển dâng cao hàng trăm mét, nhấn chìm lục địa Mỹ, sức mạnh thậm chí còn tạo ra những dòng sông trên biển, khiến toàn bộ tàu ngầm hạt nhân dưới đáy biển mất hết động lực.” Khi lời bà vừa dứt, tất cả mọi người đều im lặng.

Cả phòng họp lặng ngắt như tờ.

Chuyện lớn như vậy đã xảy ra, thậm chí một quốc gia còn bị nhấn

chìm, vậy mà nước Hạ lại không hề hấn gì.

Tại sao sức mạnh đó lại mạnh mẽ đến vậy, ngay cả tàu ngầm hạt nhân cũng không thoát nạn, mà nước Hạ lại không sao.

Phải biết rằng, tàu ngầm hạt nhân để đảm bảo an toàn và tính bí mật, thường hoạt động ở độ sâu hàng nghìn mét dưới nước.

Mà ở vị trí sâu như vậy vẫn không thể may mắn thoát khỏi, nhưng nước Hạ lại không sao.

Không!

Phải nói là, ngoài Mỹ và tiểu Phú Sĩ, các quốc gia khác đều không sao.

Chẳng lẽ thứ này là cố ý sao?

Hay là, thảm họa tự nhiên cũng có mắt phân biệt đúng sai?

"Bà Lâm, bà nói lại lần nữa, có một quốc gia bị nhấn chìm trực tiếp sao?" Một người đàn ông trung niên sốt sắng hỏi.

Con gái của ông ta còn đang du học ở Mỹ, nếu bị nhấn chìm thì chẳng phải… "Không sai, toàn bộ quần đảo phía Tây đã bị nhấn chìm, trong đó đứng đầu là Mỹ, kèm theo một số nước nhỏ." Bà nghiêm túc nói.

Nếu là trước đây, không ai tin, nhưng bây giờ sự việc đã đến mức này, họ cũng không thể không tin.

"Vậy, nếu mực nước biển dâng cao một trăm mét, nước Hạ chúng ta đáng lẽ cũng sẽ bị nhấn chìm mới phải." "Mà thực tế là, tàu chiến của chúng ta chỉ mất liên lạc ở khu vực của nước Phú Sĩ, những nơi khác lại vô cùng an toàn." Một người đàn ông mặc trang phục màu trắng lên tiếng.

"Tóm lại, chuyện này rất kỳ lạ, theo tin tức từ Viện Nghiên cứu

Thiên văn, vào khoảnh khắc sóng xung kích đến, trên Trái Đất, có một màn sáng màu vàng đã chặn lại một phần va chạm." "Có phải là vì cái này không?" Một trong số họ lên tiếng.

"Sao có thể, chẳng lẽ có người đang âm thầm giúp đỡ nước Hạ chúng ta sao!" "Người ngoài hành tinh à?

Lẽ nào trên Trái Đất có người ngoài hành tinh?" "Không đúng, lẽ nào là một số tổ chức ẩn mình?" Xung quanh lập tức trở nên ồn ào.

Hồi lâu sau.

"Khụ khụ!" Chỉ nghe người đàn ông đứng đầu ho khan một tiếng.

Khi ông lên tiếng, mọi người xung quanh cũng lập tức im lặng.

"Chuyện này chúng ta cũng đang điều tra, tóm lại, chuyện này rất kỳ lạ, các bộ môn tiếp tục hoạt động có trật tự, tạm thời ổn định tâm lý người dân." "Vệ tinh thông tin dự phòng hôm nay sẽ được phóng khẩn cấp, chúng ta phải thấy được Trái Đất bây giờ trông như thế nào." Ông nói xong, mọi người cũng nghiêm túc gật đầu.

Những người có mặt ở đây, ai mà không phải là người từng trải.

Tuy rằng lần đầu tiên gặp phải chuyện này, nhưng liên quan đến quốc vận, không một ai dám lơ là.

"À, tôi có một câu không biết có nên nói hay không." Lúc này, một người đàn ông trung niên lên tiếng.

Giọng ông vừa cất lên, tất cả mọi người đều nhìn sang.

"Nước Hạ chúng ta, với lịch sử văn minh năm nghìn năm, đã sinh ra biết bao thiên chi kiêu tử, anh tài tướng tài." "Gần đây tôi cũng đã xem chuyện mà toàn dân thậm chí cả quân đội đều quan tâm trên mạng, người thanh niên tên Trương Thiên đó, rất không tầm thường, và hồi ức của hắn không giống như là giả, qua khảo sát lịch sử của

chúng tôi, tất cả đều có dấu vết để theo." "Tôi nghi ngờ, Trái Đất chúng ta không sao, có liên quan đến hắn, họ đã thể hiện thái độ cực kỳ chống đối nước Phú Sĩ trong cuộc họp." Lão giả đó nói, tất cả mọi người lúc này mới nghĩ đến Trương Thiên vẫn đang ở phòng thẩm phán.

Sau một lúc im lặng, vẫn có người đưa ra nghi vấn.

"Sao có thể, sao có thể có người chống đỡ được thảm họa tự nhiên, đó là thảm họa có thể hủy diệt cả một quốc gia đấy." Người nói là một lão giả, mặt ông có chút kích động.

Trong nhận thức của ông, tuyệt đối không thể có chuyện này xảy ra.

Nếu thật sự xảy ra, cũng tuyệt đối không thể nghĩ theo hướng huyền học.

"Trương Thiên?

Người của chúng ta hình như có chút liên hệ với hắn, mọi người còn nhớ nước Hạ những năm đầu không?

Chương 808

Hệ thống công nghiệp quân sự rất đơn điệu, chính Cửu Môn Trọng Công đã chống đỡ ngành công nghiệp quân sự." "Nếu không đoán sai, ông chủ đứng sau Cửu Môn chính là Trương Thiên!" Một người đàn ông trung niên mặc đồ xanh lục nghiêm túc nói.

"Đợi đã, bị anh nói vậy, tôi lại nhớ ra, ngành xây dựng đô thị, công nghiệp nặng của nước Hạ chúng ta cũng có Cửu Môn!" "Còn có cả thông tin liên lạc!

Tín hiệu 6G cũng do Cửu Môn nghiên cứu phát triển." Gần như ngay lập tức, người đứng đầu các lĩnh vực lần lượt lên tiếng.

Sau khi họ nói xong, tất cả mọi người cũng nhận ra có điều không ổn.

Không biết từ khi nào, sản nghiệp của Cửu Môn đã mở rộng đến mức này.

Thậm chí mỗi một ngành đều là trụ cột của quốc gia.

Nhưng tại sao họ lại không phát hiện ra?

"Tại sao chuyện quan trọng như vậy, bây giờ mới phát hiện?" Một người đàn ông lên tiếng.

Người đàn ông trung niên đứng đầu lại từ từ nói.

"Bởi vì sản nghiệp của hắn lúc đó do người khác quy hoạch, và đã được nhập vào quốc khố, thậm chí những sản nghiệp này đều là doanh nghiệp nhà nước, được xác định là không có nguy hiểm." Ông nói xong, tất cả mọi người đều im lặng.

Nếu tất cả những thứ này đều là doanh nghiệp nhà nước, vậy thì ông chủ đứng sau không phải là Trương Thiên, mà là chính quyền!

Nghĩ đến đây, Trương Thiên trong lòng mọi người càng trở nên bí ẩn hơn.

Một người sống hàng trăm năm, dung mạo không thay đổi, nhưng lại sáng lập ra tập đoàn hàng đầu thế giới, thậm chí nếu không phải bây giờ bị phơi bày, ai biết được có người tên là Trương Thiên.

"Người này được xếp vào đối tượng quan tâm đặc biệt, chúng ta tạm dừng tất cả các dự án liên quan đến người này, phải hỏi cho rõ ràng." Ông nói, những người có mặt không ai không gật đầu.

Chuyện này rất quan trọng, bất kể Trương Thiên là ai, đều phải đưa về thẩm vấn trước rồi mới nói.

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến quốc vận của một quốc gia.

"Nghe nói, bây giờ phiên tòa vẫn chưa kết thúc, chúng ta có cần cắt ngang tất cả các phiên tòa không?" Một người hỏi.

Người đàn ông đứng đầu nhìn tất cả mọi người.

"Tôn tướng quân, cùng tôi đến phòng thẩm phán một chuyến, tôi muốn đích thân xem người đó." "Những người còn lại, bắt đầu vận hành tất cả hệ thống của nước Hạ, không được để xảy ra vấn đề." Ông nói xong, thân thể từ từ đứng dậy.

Cuộc họp lần này cũng coi như kết thúc.

"Nhưng, ngài đi, có vẻ không thích hợp lắm." "Đúng vậy, ngài là…" Lời còn chưa nói xong, đã bị ông vẫy tay từ chối.

"Đều là người, có lẽ hắn đã bảo vệ được nước Hạ, thậm chí có thể được gọi là công thần khai quốc, vậy thì sẽ không làm hại người nước Hạ." Ông nói xong, trực tiếp đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Lúc này trong phòng thẩm phán.

Hình ảnh vẫn đang được phát.

Nhưng tất cả những người có mặt lại tỏ ra có chút lo lắng bất an.

Thông tin liên lạc không dùng được, cộng thêm tiếng nổ bên ngoài, khiến mọi người có chút luống cuống.

“Yên lặng!” “Chỉ là động đất bình thường, đừng ồn ào.” Lúc này, vị thẩm phán như một công cụ giơ chiếc búa nhỏ lên, gõ vào bàn thẩm phán.

Gần như ngay lập tức, tất cả mọi người cũng đều im lặng.

Lúc này, Trương Thiên đang tiến hành hồi ức cũng tạm dừng.

“Mọi người yên lặng, sự việc sẽ sớm qua thôi, muốn biết tất cả những điều này xảy ra như thế nào, tôi hy vọng các bạn có thể xem hết hồi ức.” “Đương nhiên hồi ức tôi chỉ công bố một lần, xem và trân trọng.” Trương Thiên từ từ nói.

Giọng nói không lớn, nhưng mỗi một chữ đều như sấm sét, vang lên bên tai mọi người.

Tất cả mọi người không dám thở mạnh.

Bởi vì họ biết, trong tình huống này mà có thể ngồi ở đây, họ đã là cực kỳ may mắn.

Biết đâu cũng là một cơ hội.

Trần Hề lúc này cũng rất nghiêm túc nhìn Trương Thiên.

Cô mơ hồ cảm nhận được, chuyện này rất không bình thường.

Ngay khi Trương Thiên sắp tiếp tục phát sóng, không biết Trương Thiên đã nhìn thấy gì, trên mặt hắn mang theo nụ cười.

“Lão đại, vị đó đến rồi.” Bàn Tử lên tiếng.

“Không ngờ, đến nhanh như vậy, xem ra phản ứng của họ rất mạnh, lập tức liên tưởng đến chúng ta.” Hồ Bát Nhất cũng lên tiếng.

Chỉ nghe bên ngoài một trận tiếng máy bay trực thăng gầm rú.

Rất nhanh, một nhóm người mặc đồ rằn ri xông vào.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của vô số người, một người đàn ông trung niên bước vào.

“Vãi, tình huống gì vậy, tại sao ông ấy lại đến.” “Điên rồi, ngọn gió nào đưa ông ấy đến đây.” “Lẽ nào bên ngoài đã thay đổi rồi sao?

Tôi đã không ra ngoài rồi.” “Vãi, tình huống gì vậy, cảm giác thật nguy hiểm.” Hiện trường, phòng thẩm phán vốn yên tĩnh trở nên náo nhiệt.

Ngay cả thẩm phán, và cả Trần Hề đều đứng dậy.

Vẻ mặt nghiêm túc.

Người đến nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh, ông ra hiệu, tất cả mọi người cũng đều ngồi xuống.

Cuối cùng ánh mắt của ông nhìn về phía Trương Thiên trên bục.

“Đồng chí Trương, tôi muốn mời cậu về làm khách.” Trên mặt ông mang theo một nụ cười thân thiện.

Ai ngờ Trương Thiên lại nhẹ nhàng lắc đầu.

“Xin lỗi, video vẫn chưa phát xong, nếu ngài muốn biết đầu đuôi câu chuyện, xin hãy xem hết, ngài sẽ biết câu trả lời.” Trương Thiên nói xong, liền không nói nữa.

Không phải hắn ra vẻ, mà là Trương Thiên trong lòng rõ ràng, thiết bị não này chỉ có thể dùng một lần, nếu rút ra, e rằng ký ức sẽ mãi mãi không hiện ra được.

Cho nên, Trương Thiên cũng là vì muốn tốt cho mọi người.

Nếu họ muốn biết tại sao lại biến thành như vậy.

“Cậu nhóc này.” Người đàn ông mặc đồ xanh lục bên cạnh thấy vậy có chút tức giận.

Nhưng bị người đàn ông đứng đầu ngăn lại.

Lý Tịch lên tiếng.

“Nếu đã như vậy, vậy thì tôi xem xem.” Ông nói xong, tìm một chỗ trống ở hàng ghế đầu, rồi ngồi xuống.

Tất cả mọi người ở hiện trường thấy vậy đều kinh ngạc không nói nên lời.

Thậm chí có người còn lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Nhưng không nghi ngờ gì, chụp được vài tấm đã bị người mặc đồ rằn ri lấy mất điện thoại.

Trương Thiên thấy mọi người ở hiện trường đều yên lặng, người cần đến cũng đã đến, hắn tiếp tục triển khai hồi ức.

Trong hình ảnh.

Cảm giác lạnh lẽo ngày càng sâu sắc.

Trương Thiên và những người khác đứng trước một cánh cửa đá.

Bên cạnh cửa đá còn mọc một số cây nấm nhỏ có hình dạng khác nhau.

“Không phải chứ, thật sự bị tôi nói trúng rồi, thứ mà Tiểu Ca ăn trong Cánh Cửa Cuối Cùng không phải thật sự là nấm đấy chứ.” Trương Thiên giật giật khóe miệng.

Điều này có vẻ cũng là câu trả lời hợp lý nhất.

“Cánh cửa này, không phải là Cánh Cửa Cuối Cùng đấy chứ?” Shirley Dương lên tiếng hỏi.

Trương Thiên nhìn cánh cửa lớn lại lắc đầu.

“Về lý thuyết thì không phải.” Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn vào hoa văn trên cửa.

Từ hoa văn trên cửa mà xem, toàn bộ bố cục chỉ là một cánh cửa đá rất đơn giản, không có gì đặc sắc.

Cửa đá như thế này, trong mộ thất đa số đều là cửa thông thường, không giống như có thể chứa đồ vật.

“Vậy lão đại, chúng ta vào thế nào?” “Thứ này Bàn gia tôi nhìn nửa ngày, cũng không thấy có cơ quan gì.” Bàn Tử lắc mông, nhìn xung quanh một vòng, cũng không thấy thứ gì hữu dụng.

Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Nếu không đoán sai, Trương Khởi Linh hẳn là có thể vào được.

Quả nhiên, khi Trương Thiên nghĩ đến đây, tay Trương Khởi Linh đã đặt lên cửa đá.

Không biết từ khi nào, Trương Khởi Linh đã lại rạch một vết trên lòng bàn tay.

Máu chảy trên cửa.

Rất nhanh, trên cửa đá liền xuất hiện một dấu tay máu rõ ràng.

Chương 809

Cùng với dấu tay xuất hiện.

Cửa đá lại vang lên một tiếng rồi mở ra.

“Sao Bàn gia lại cảm thấy, giống như về nhà vậy.” Bàn Tử uất ức sờ sờ mũi.

Tên khốn này, cảm giác này thật sự giống.

Động tác điêu luyện của Trương Khởi Linh, và cách mở cửa cũng điêu luyện, điều này không khỏi khiến người ta nghi ngờ.

Trương Thiên cũng sờ sờ mũi.

Điều này thật sự không khác gì về nhà.

“Ầm ầm.” Cửa từ từ mở ra.

Ngay sau đó, một luồng khí tức cũ kỹ ập đến.

Nếu thường xuyên nhìn đồ nội thất cũ, hoặc đột nhiên đến một ngôi nhà cũ, cảm giác mùi khi mở cửa giống hệt như cảm giác của Trương Thiên bây giờ.

Cùng với cánh cửa mở ra.

Không khí tiếp xúc với lân và các chất hóa học khác phía sau cửa, trên tường cũng bùng lên ngọn lửa.

Cùng với ngọn lửa lan ra.

Dù chưa vào cửa, Trương Thiên cũng đã nhìn thấy những thứ phía sau cửa.

Đó là một công trình kiến trúc kiểu cung điện khổng lồ.

Bên trong trông vô cùng tráng lệ.

Vô số vàng bạc châu báu chất thành núi.

Mà bên trong, còn có sáu cây cột đá màu vàng, Trương Thiên thậm chí còn nghi ngờ những cây cột đá này có thể được làm bằng vàng thật.

Mà bên trong cột đá, có rất nhiều lò đan, trong lò đan đang cháy ngọn lửa, giống như là dùng để chiếu sáng. 【Vật phẩm, Thanh Đan Lô, cấp bậc vật phẩm Thượng phẩm pháp khí!】 【Vật phẩm, Khốn Yêu Thằng, cấp bậc vật phẩm, Thượng phẩm pháp khí!】 Ánh mắt quét xung quanh một vòng.

Trong đầu Trương Thiên không ngừng hiện ra các thuộc tính và công năng của các vật phẩm.

Thậm chí một sợi dây thừng bình thường treo trên tường cũng là Thượng phẩm pháp khí.

Trương Thiên ngẩn người.

Không phải hắn chưa từng thấy pháp khí cao cấp, nhưng đột nhiên thấy nhiều thứ như vậy, ngay cả Trương Thiên cũng không nhịn được mà run rẩy.

"Lão đại sao vậy?" Thấy Trương Thiên run rẩy, Bàn Tử tò mò hỏi.

"Nhìn thấy sợi dây thừng đó không?

Thượng phẩm pháp khí, nhìn thấy cái lò dùng làm đèn đó không?

Thượng phẩm pháp khí." "Nhìn thấy bậc thang đằng kia không?

Thượng phẩm dược liệu luyện khí." Trương Thiên ngây ngốc nói.

Tất cả những người có mặt đều sững sờ tại chỗ.

Tên khốn này, đây căn bản không phải là một ngôi mộ, đây chính là một thiên đường!

Không!

Đây là một bảo khố tuyệt thế!

Nghe Trương Thiên nói, tất cả mọi người đều sững sờ.

Hồi lâu sau Bàn Tử mới lên tiếng.

“Lão đại, không khoa trương đến thế chứ, toàn là thượng phẩm?” Giọng Bàn Tử cũng có chút run rẩy.

Phải biết rằng, Bàn Tử bao nhiêu năm nay, cũng không có một món vũ khí tốt, chứ đừng nói là vũ khí thượng phẩm.

Bây giờ bị Trương Thiên nói như vậy, Bàn Tử cũng có chút kích động.

Nếu có một món vũ khí thượng phẩm, Bàn Tử tuyệt đối sẽ kích động nhảy cẫng lên.

“Anh Trương, có khoa trương đến vậy không?

Ngay cả bậc thang cũng là dược liệu thượng phẩm?” Shirley Dương cũng có chút không tin.

Điều này quá đáng sợ.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Không sai, tôi cơ bản sẽ không nhìn nhầm, nơi này không chỉ là nơi có Cánh Cửa Cuối Cùng, mà còn là nơi Tây Vương Mẫu cất giấu bảo vật.” “Chắc hẳn bà ta cũng không ngờ, chúng ta sẽ trực tiếp đi vòng qua thần cung Côn Luân, đến đây.” Trương Thiên trầm giọng nói.

Theo phỏng đoán của Trương Thiên, đây hẳn là nơi Tây Vương Mẫu cất giấu bảo vật, người có tâm cơ, sẽ không đặt bảo vật của mình trong mộ thất chính.

Mà sẽ đặt ở những vị trí hẻo lánh khác, Trương Thiên phỏng đoán, uy lực của mấy trận pháp bên ngoài cũng rất mạnh, chỉ là chưa phát huy hết.

"Vậy lão đại, chúng ta còn chờ gì nữa, mau vào xem đi." Bàn Tử kích động nói, hắn bây giờ thấy bảo vật đã không nhấc nổi chân rồi.

"Đừng vội." Trương Thiên vẫy tay, ra hiệu tạm thời không vào.

Mà Trương Khởi Linh ở bên cạnh cũng đứng ở cửa lớn, cũng không có hành động gì.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh nhẹ nhàng vẫy tay trước mặt.

Giây tiếp theo, cửa đột nhiên bốc lên mấy ngọn lửa.

Cùng với ngọn lửa rơi xuống, khe cửa cũng bị đốt cháy đen.

Bàn Tử nuốt nước bọt.

"Tên khốn này, còn có cạm bẫy." Hắn lẩm bẩm, lúc này Trương Khởi Linh mới bước vào.

Mọi người theo sau vào phòng.

Không gian trong phòng rất lớn, có thể nói hoàn toàn không thua kém một sân bóng đá.

Vô số bảo vật châu báu chất đống lại với nhau.

Đặc biệt là những bảo vật xung quanh, Trương Thiên chỉ lướt qua, một vòng lớn đồ vật này, thấp nhất cũng là pháp khí trung phẩm.

Hoàn toàn không có sơ cấp, có thể thấy đồ vật bên trong mạnh mẽ đến mức nào.

"Lão đại, thứ này có lấy được không?" Bàn Tử nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên quét mắt một vòng.

Phát hiện trên vật phẩm không có giới thiệu đặc biệt, cũng không có ghi chú cơ quan, tay hắn mới đặt lên.

Khi xác nhận không có cơ quan, Trương Thiên mới gật đầu.

"Chắc là không có cơ quan, nếu muốn lấy thì tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút." "Tôi đề nghị, tạm thời đừng động." Trương Thiên nói.

Dù sao vẫn chưa hoàn toàn xác nhận an toàn xung quanh, Trương Thiên cũng không dám mạo hiểm ra tay.

Cùng lúc đó, Trương Thiên cũng cuối cùng đã biết, tại sao tu vi của Trương Khởi Linh, và vũ khí của y lại mạnh mẽ như vậy.

Nếu y thật sự trước đây canh giữ ở nơi này, đừng nói là Trương Khởi Linh, ngay cả Bàn Tử cũng có thể tu luyện thành công.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh đang đứng phía trước.

"Y vẫn luôn nhìn về phía xa, phía trước chắc có một cơ quan." "Cậu thử xem, có khí tức của trận pháp không." Hồ Bát Nhất nhỏ giọng nói bên tai Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu, hắn cũng kịp thời bắt đầu cảm nhận khí tức của trận pháp xung quanh.

Cùng với từng luồng khí tức huyền diệu truyền ra.

Trương Thiên cũng hoàn toàn có thể khẳng định đây chính là trung tâm của trận pháp.

Khí tức của trận pháp ở đây cần phải mạnh hơn khí tức bên ngoài gấp mấy lần.

Cứ như vậy, đây tuyệt đối là nơi tập trung trận pháp trên toàn bộ Côn Luân.

"Điểm mạnh nhất của trận pháp ở..." Trương Thiên nghĩ, ánh mắt

nhìn về phía xa.

Ánh mắt của hắn và ánh mắt của Trương Khởi Linh trùng nhau.

Chỉ thấy trên bậc thang không xa, hai pho tượng đá kỳ lân xuất hiện trước mắt.

Kỳ lân chân đạp mây lành, ngửa mặt lên trời hét dài.

Có thể thấy đây là một tiên gia.

Từ vẻ uy nghiêm, trang trọng của kỳ lân, Trương Thiên cũng cảm nhận được một luồng khí tức hung mãnh, mênh mông.

Chương 810

Trương Khởi Linh từ từ đi lên trên.

Trương Thiên và mấy người khác nhìn nhau, cũng lần lượt theo sau.

Bậc thang được làm bằng dược liệu luyện khí trung phẩm.

Nếu có thể, Trương Thiên thậm chí muốn mang cả sàn nhà ở đây đi.

Ở đây về cơ bản không có một thứ gì là rác, toàn bộ đều là hàng tốt.

Lên bậc thang, cảm giác áp lực đó khiến Trương Thiên có chút nặng lòng.

Trương Thiên thậm chí còn nghi ngờ, bên trong hai pho tượng đá này có thật sự phong ấn hai con kỳ lân không.

Đôi mắt của pho tượng đá lóe lên ánh sáng.

Đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào mấy người Trương Thiên, khiến Bàn Tử cũng không khỏi rùng mình.

“Lão đại, sao tôi cứ cảm thấy, thứ này đang trừng Bàn gia vậy.” Bàn Tử bất giác lùi lại một bước.

Trương Thiên sờ sờ mũi.

“Có lẽ là ảo giác thôi.” “Nhưng, ở đây rất có khả năng có một cơ quan rất lớn.” Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn Trương Khởi Linh.

Chỉ xem y sẽ mở như thế nào.

Trương Khởi Linh cũng không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn vào kỳ lân trước mắt.

Sau đó, bốn giọt máu trong tay nhỏ vào mắt hai con kỳ lân.

Cùng với đôi mắt kỳ lân trở nên đỏ ngầu.

Dưới bệ đá dường như có cơ quan bị di chuyển.

Giây tiếp theo, pho tượng đá kỳ lân vốn đang đứng yên cũng bắt đầu rung chuyển, ngay sau đó pho tượng đá bắt đầu chìm xuống.

Trước mắt, vốn là một bức tường, bức tường mở ra, một cánh cửa đá khổng lồ của một ngôi mộ cổ xuất hiện trước mắt.

"Mẹ ơi, cửa đá này, lớn quá." Bàn Tử há hốc miệng.

Trong mắt hắn toàn là sự kinh ngạc.

Trương Thiên cũng nhìn cánh cửa đá trước mắt, nhưng trong lòng lại không có gì kinh ngạc.

Giống như nhìn một sự vật bình thường.

Cửa đá toàn bộ là màu đen.

Trên đó khắc một số hoa văn.

Hắn là hoa văn thời kỳ viễn cổ, Trương Thiên thậm chí có chút không hiểu.

Trên hoa văn, Trương Thiên cũng chỉ có thể mơ hồ nhận ra có mấy con kỳ lân.

Nhưng những thứ còn lại hắn đều không hiểu.

"Mau nhìn kìa, nhị ca lại bắt đầu hành động rồi." Giọng Shirley Dương vang lên.

Đôi mắt đẹp của cô nhìn Trương Khởi Linh.

Trong mắt có thêm một chút lo lắng.

Cảnh tượng này, cô đã từng thấy trong ký ức.

Trương Thiên và những người khác ôm quý hắn, tất cả đều kinh ngạc nhìn trước mắt, không biết tại sao, nhưng có một điểm có thể tưởng tượng được, đó là, trước mắt nhất định có chuyện gì đó kinh khủng.

Cùng với tay Trương Khởi Linh lại đặt lên cửa đá.

Giọng Trương Thiên cũng truyền đến.

"Kỳ Lân, cậu thật sự muốn mở cửa đá sao?" Giọng Trương Thiên nặng nề.

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào bóng lưng của Trương Khởi Linh.

Sống chung bao nhiêu năm, Trương Thiên rất hiểu Trương Khởi Linh.

Tên này biết rất nhiều chuyện, trong lòng như gương sáng, nhưng y chỉ không nói ra mà thôi.

Bây giờ liên quan đến một số chuyện quan trọng, Trương Thiên phải hỏi một chút.

Nếu Trương Khởi Linh thật sự đã quyết định, Trương Thiên cũng sẽ không can thiệp.

Tay Trương Khởi Linh dừng lại một chút.

Y quay đầu lại.

"Ừm, tôi có thể cảm nhận được, bên trong có thứ gì đó đang gọi tôi." "Sau khi đến đây, ký ức của tôi đã bắt đầu dần dần khôi phục." Trương Khởi Linh nói, ánh mắt nhìn về phía cửa đá.

Ý của y rất đơn giản, nếu mở cửa đá, ký ức của y có thể sẽ trực tiếp khôi phục.

Tìm lại ký ức, Trương Khởi Linh vẫn rất quan tâm.

Bởi vì, đây cũng là mục tiêu phấn đấu từ trước đến nay của y.

Trương Thiên gật đầu, không ngăn cản gì nữa.

Trương Khởi Linh không do dự, bàn tay mạnh mẽ dùng sức.

Giây tiếp theo, cửa đá lại bắt đầu di chuyển.

Cửa đá phát ra âm thanh nặng nề.

Ngay sau đó, cửa bắt đầu mở ra từ hai bên.

Đồng thời Trương Thiên cũng nhận ra một số vấn đề, đó là, y không dùng chìa khóa, mà lại trực tiếp mở cửa!

Về lý thuyết, cửa đá cuối cùng, mở ra vẫn cần một số điều kiện nhất định.

Ví dụ như Quỷ Ngọc Tỷ.

Nhưng bây giờ...

Giây tiếp theo, khi Trương Thiên nhìn thấy thứ trong tay Trương Khởi Linh, hắn sững sờ một lúc.

Đó không phải là Kỳ Lân Đạp Quỷ Ngọc Tỷ sao?

"Xem ra y đã có chuẩn bị từ trước." Trương Thiên lẩm bẩm, sự ngạc nhiên trong lòng cũng lặng lẽ biến mất.

Cửa đá mở ra, lại một cánh cửa khác xuất hiện trước mắt.

Đây là một cánh cửa đồng.

Trên cửa có rất nhiều hình khắc, Trương Khởi Linh không do dự, Quỷ Ngọc Tỷ trực tiếp đặt lên cửa, cùng với Quỷ Ngọc Tỷ đặt xuống.

Một luồng sức mạnh kinh khủng bắt đầu hội tụ trên cửa đồng.

Quỷ dữ gào thét, và vô số âm thanh thê thảm truyền đến.

Quỷ Ngọc Tỷ lại đang triệu hồi tiểu quỷ đến đẩy cửa!

Cùng với những bóng đen ngày càng nhiều, cửa đồng cũng theo đó rung chuyển.

“Lão đại, đó không phải là ngọc tỷ chúng ta tìm thấy trước đây sao?

Đã dùng ở thành cổ Tinh Tuyệt, sao bây giờ vẫn còn tác dụng.” Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi kinh hô.

“Cái đó lại không phải là dùng một lần, có thể sử dụng lặp lại trong thời gian dài.” Trương Thiên liếc Bàn Tử.

Lúc này cửa đồng đã bị từ từ đẩy ra.

Một luồng khí tức nồng đậm từ phía sau cửa đá thấm ra.

Khí tức đó rất mạnh.

Ngay cả thực lực của Trương Thiên bây giờ, cảm nhận được khí tức đó, tim hắn cũng đập thình thịch.

Cảm giác đó giống như, bạn nằm trong quan tài, cảm giác xuống mồ, rõ ràng bạn vẫn còn sống, nhưng lại không thể từ chối.

Cửa đồng từ từ mở ra.

Cùng lúc đó, một bóng đen cũng xuất hiện trước mắt Trương Thiên.

“Mau nhìn kìa, đó là gì.” Shirley Dương lên tiếng.

Tay cô chỉ về phía bóng đen.

Cùng với bóng đen ngày càng rõ ràng, mắt Trương Thiên cũng dần dần mở to.

Chỉ thấy trên bóng đen dần dần xuất hiện hình dáng của một lão bà.

Chương 811

Lão bà ngồi trên tảng đá, hai chân khoanh lại, toàn bộ thân thể gầy như củi khô.

Mà trên mặt bà ta gầy đến chỉ còn lại xương.

Cảm giác áp bức từ khí tức của lão bà khiến Trương Thiên hô hấp cũng có chút khó khăn.

"Đó, không phải là Tây Vương Mẫu chứ?" Hồ Bát Nhất lên tiếng.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn tình hình trước mắt.

Trương Thiên và những người khác đều đứng ngây tại chỗ.

Ánh mắt nhìn vào bà lão trước mắt, nhưng trong lòng lại không biết đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau, Trương Thiên là người đầu tiên phản ứng lại.

"Không ổn, nếu, bà ta ở đây, vậy thì trong đại điện là ai." "Cô Dương, nếu lời tiên tri của cô là, chúng ta chết trong đại điện, vậy thì ở đây là tình huống gì." "Lẽ nào, tương lai đã thay đổi." Tròng lòng Trương Thiên trầm xuống, không biết tại sao, lần này Trương Thiên có một linh cảm không tốt.

Shirley Dương cũng ngơ ngác.

Sao lại xuất hiện ở đây.

Hay là, bên ngoài chỉ là một phân thân?

Vô số câu hỏi nảy ra trong đầu.

Đột nhiên, Hồ Bát Nhất dường như nghĩ ra điều gì đó, ông liền lên tiếng.

“Trước đây lần đầu tiên chúng ta phát hiện hệ thống cộng sinh, hẳn là ở trên con rùa nhỏ.” “Hệ thống cộng sinh của rùa nhỏ chính là hai thứ kết hợp lại, từ đó thực hiện vĩnh sinh.” “Vậy nếu Tây Vương Mẫu theo logic này, vậy thì phải để bản thể và một thứ gì đó kết hợp, mới có thể thực hiện được.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên cũng hiểu ý của ông.

Nguyên lý rất đơn giản, chính là Hồ Bát Nhất nghi ngờ, người trong lời tiên tri của Shirley Dương rất có khả năng chỉ là một phân thân.

Mà đây mới là bản thể.

Bản thể ẩn nấp ở đây, từ đó để phân thân ra ngoài, như vậy cũng ở một mức độ nào đó đã thực hiện được vĩnh sinh.

Nhưng, nếu cần kết nối, Tây Vương Mẫu lại phải kết nối với ai?

Trong lòng có một số nghi vấn, nhưng bây giờ rõ ràng không phải là lúc để suy nghĩ.

Cửa đồng mở ra, cũng không có ý định đóng lại.

Thứ này ngoại trừ người được chỉ định vào đóng, những người khác dường như không thể đóng được.

Trương Khởi Linh nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu vô số ký ức bắt đầu tuôn ra.

Đôi mắt y cũng trở nên có chút ánh sáng.

Dáng người y thậm chí cả bước chân dường như cũng trở nên trầm mặc hơn.

“Lão đại, nhị ca sao vậy.” Bàn Tử nhìn bóng dáng Trương Khởi Linh, trong lòng có chút lo lắng.

Trương Thiên cũng khẽ nhíu mày.

Tình huống này Trương Thiên ước tính, Trương Khởi Linh rất có khả năng đã khôi phục ký ức.

Nhưng khôi phục đến mức độ nào Trương Thiên không rõ.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh từ từ đi vào trong cửa.

"Chúng ta có vào không?" Shirley Dương nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên hít một hơi.

"Trận tâm ở bên trong, nếu không vào thì trận pháp Côn Luân rất khó phá giải." "Nhưng nếu vào, lại quá nguy hiểm." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn lúc này cũng rơi vào tình thế khó xử.

Không vào, họ rất khó ra khỏi Côn Luân.

Nhưng nếu vào, lão bà bên trong, Trương Thiên không rõ có thể giải quyết được không.

Nếu lão bà đó không có sức sát thương, Trương Thiên đã đi qua rồi.

Nhưng rõ ràng, không thể nào, lão bà đó rất có khả năng là phiên bản già của Tây Vương Mẫu.

Cho nên khả năng có sức sát thương vẫn rất lớn.

"Lão đại, hay là ta thu hết đồ xung quanh rồi rút?" Bàn Tử đề nghị.

Trương Thiên nghĩ một lúc, điều này cũng không phải là không được, nhưng làm thế nào để ra khỏi hang động này.

Bên ngoài có một trận pháp tượng đá, xem mức độ nghiêm ngặt ở đây, trận pháp đó e rằng uy lực không tầm thường.

"Lời tiên tri của tôi, chúng ta đều không chết, hay là thử một lần." Shirley Dương ở bên cạnh nhỏ giọng nói.

Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh phía sau cửa đồng.

Trương Khởi Linh từ từ quay người lại.

Ánh mắt y nhìn về phía Trương Thiên và những người khác.

Trong mắt không biết lộ ra tình cảm gì.

Dù sao Trương Thiên dường như đã nhìn thấy một tia không nỡ.

"Ầm ầm." Cửa đồng bắt đầu đóng lại.

Lòng Trương Thiên trầm xuống.

Hắn hiểu rồi!

Trương Khởi Linh đã khôi phục ký ức, cũng rõ ràng, mình là người canh giữ lăng ở đây, không thể rời khỏi đây.

Trừ khi có người khác thay thế, theo thỏa thuận hẳn là nhà họ Ngô thay thế, nhưng Hạo Thiên Chân hiện đang ở trong không gian của Trương Thiên.

Trương Khởi Linh bây giờ chắc là muốn, hy sinh bản thân, để đổi lấy sự an toàn của Trương Thiên và những người khác.

"Chết tiệt, Kỳ Lân, cậu có thể đừng ích kỷ như vậy không." Trương Thiên hét lớn, hắn lúc này không còn do dự nữa, trực tiếp dẫn người xông vào.

"Chúng ta là anh em, nếu tôi về, cậu không về, mẹ sẽ mắng tôi." Trương Thiên mắng một câu, người đã xông vào.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất thấy vậy hoàn toàn không do dự, theo sau Trương Thiên xông vào.

"Nhị ca, anh quá xấu, lại định bỏ rơi Bàn gia mà anh yêu nhất, Bàn gia rất đau lòng." Bàn Tử hét lên, người cũng đã vào cửa đồng.

Bốn người lần lượt vào.

Sau khi vào, một cảm giác kỳ lạ đã ập đến.

Bên trong cửa đồng, giống như một thế giới âm gian.

Toàn bộ không gian đều là cảm giác âm lãnh.

Giống như đã rơi vào hang băng.

“Âm khí ở đây nặng quá.” Hồ Bát Nhất không khỏi nói.

Chẳng trách Tiểu Ca thích ở nơi âm khí nặng, thậm chí ngày ngày đội mũ, vì y đã quen ở nơi này.

Nếu nhìn thấy mặt trời, ngược lại sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Giống như Triệu Vô Diên trong Tiên Kiếm, quen giao tiếp với quỷ, làm sao có thể giao tiếp với người.

Xung quanh tối đen như mực, Trương Thiên cũng không nhìn rõ bộ dạng của Trương Khởi Linh lúc này.

Nhưng từ cảm giác của Trương Thiên, Trương Khởi Linh lúc này đang đứng ngay trước mặt hắn!

“Lão đại, tối quá.

Lại còn lạnh lẽo.” Bàn Tử là người đầu tiên không nhịn được nói.

Cùng với Bàn Tử nói xong, Trương Thiên cũng cảm nhận được một chút cảm giác nguy hiểm.

“Không ổn!

Mọi người mau tản ra.” Trương Thiên khi cảm nhận được luồng khí tức đó, liền hét lớn.

Cùng với giọng nói của Trương Thiên vang lên, mọi người cũng liều mạng tản ra xung quanh.

Giây tiếp theo, không gian vốn yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng nổ dữ dội.

Tiếng nổ vang lên, tường xung quanh thậm chí còn có chút rung

chuyển.

“Vãi, chuyện gì vậy.” Bàn Tử ngơ ngác, chân cũng không dám dừng.

Trương Thiên vung tay, một lá bùa vàng bị hắn ném lên trời.

Ánh sáng vàng lóe lên.

Sau khi xung quanh sáng trở lại, ánh mắt của Trương Thiên và những người khác cũng nhìn về phía trước.

Chương 812

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả mọi người đều há hốc miệng.

Trong mắt cũng toàn là sự không thể tin nổi.

Chỉ thấy trước mắt, Trương Khởi Linh đang cầm Hắc Kim Cổ Đao, trong mắt lóe lên một tia lửa.

Trên người y kết nối một chút khí tức kỳ lạ.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Lão đại, điên rồi sao, nhị ca ra tay với chúng ta." Bàn Tử không thể tin nổi nói.

Hắn nói, hai tay còn dụi dụi mắt.

Sau khi xác định không nhìn nhầm, Bàn Tử mặt đầy kinh ngạc.

Trương Thiên và Shirley Dương biểu hiện lại không có gì ngạc nhiên.

Vì họ trước đây đã đoán theo hướng này, bây giờ sự việc biến thành như vậy, cũng là bình thường.

Nhìn khí tức kỳ lạ tỏa ra từ người Trương Khởi Linh, trong lòng Trương Thiên cũng dường như đã hiểu ra điều gì đó.

"Chuyện gì thế này?" Hồ Bát Nhất cũng ngơ ngác nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên nhìn lão bà ngồi trên đất, lại nhìn Trương Khởi Linh, ánh mắt lóe lên.

"Tôi hiểu rồi, hệ thống cộng sinh không chỉ với người, hoặc động vật liên quan có thể cộng sinh, huyết mạch rất có khả năng cũng có

thể!" "Nếu theo điểm này mà xem, lời nguyền trên người Kỳ Lân, rất có khả năng là được bố trí thông qua huyết mạch." Trương Thiên đột nhiên nói.

Trong mắt lóe lên một chút ánh sáng.

Trương Thiên cũng cuối cùng đã biết, nguyên nhân của lời nguyền trong cơ thể Trương Khởi Linh.

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì hoàn toàn có thể thông qua việc thanh lọc huyết mạch, để thực hiện việc tiêu tan lời nguyền.

Như vậy, lời nguyền của nhà họ Trương có thể được giải trừ.

Từ đó thực hiện việc thoát khỏi thân phận người canh giữ lăng của Tây Vương Mẫu.

Như vậy, chứng mất trí nhớ của Trương Khởi Linh cũng có thể được chữa khỏi.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên cũng cuối cùng đã tìm thấy một số phương pháp.

"Nhưng, bây giờ Trương Khởi Linh rõ ràng đã bị khống chế, tự thân thanh lọc huyết mạch e rằng là không thể." "Mà viêm hỏa tinh khí trong Mân Trần Châu có thể thanh lọc, xua tan khí tức của lời nguyền, biết đâu những thứ này cũng có tác dụng với Trương Khởi Linh." Trương Thiên nghĩ đến Mân Trần Châu đã dùng khi phá giải lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng Trương Thiên không rõ, với sức mạnh của Mân Trần Châu, có thể hóa giải được lời nguyền ẩn trong huyết mạch không.

Hơn nữa, đưa viêm chi tinh khí vào huyết mạch, bản thân điều này đã là một việc cực kỳ nguy hiểm.

Cũng có nghĩa là, Trương Khởi Linh phải chịu đựng nguy hiểm vô

cùng lớn.

Ngay khi Trương Thiên đang suy nghĩ.

Đột nhiên, không xa, tay Trương Khởi Linh mạnh mẽ vung lên.

Giây tiếp theo, vô số lưỡi đao đen kịt cuốn tới.

Trương Thiên và những người khác điên cuồng né tránh.

Đồng thời, Trương Thiên cũng đang nghĩ có thể có đối sách tương ứng không.

"Bây giờ làm sao?

Nếu y cứ tấn công mãi, cũng không phải là cách." Giọng Hồ Bát Nhất khàn khàn truyền đến.

Ánh mắt ông nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Bây giờ xem ra chỉ có cách đó.

Nhưng, Trương Thiên cũng không rõ, Mân Trần Châu trong tình huống này có tác dụng không.

"Hay là thử xem?" Trương Thiên thầm nghĩ, không do dự nữa, hắn trực tiếp nói với Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ, Bàn Tử, hai cậu chặn y lại." "Tôi nghĩ cách." Trương Thiên hét lên.

Khi Trương Thiên hét xong, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất liền gật đầu, hai người nhìn nhau, cầm vũ khí của mình xông lên.

"Nhị ca, anh ra tay trước, xin lỗi nhé." Bàn Tử hét lên, từng nhát đao chém xuống.

"Ầm ầm ầm." Cùng với đao của Bàn Tử và đao của Trương Khởi Linh va vào nhau, sức mạnh mạnh mẽ truyền ra, xung quanh thậm chí

xuất hiện một số sóng xung kích.

Hồ Bát Nhất cũng không đứng yên, bóng dáng ông không biết từ khi nào đã đến sau lưng Trương Khởi Linh.

Kiếm gỗ đào của Hồ Bát Nhất không ngừng chém ra, Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh cũng không ngừng chống đỡ với hai người.

Phải biết rằng, tu vi của Trương Khởi Linh bây giờ đã đạt tới Phá Đan kỳ.

Tuy rằng tu vi của Hồ Bát Nhất và mấy người khác là Nội Đan kỳ, nhưng khoảng cách thực lực vẫn có.

Cùng với đòn tấn công hạ xuống, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất cũng dần dần rơi vào thế hạ phong.

Shirley Dương cẩn thận kiểm tra xung quanh.

Shirley Dương chịu trách nhiệm kiểm tra địa hình xung quanh, còn Trương Thiên và mấy người khác thì trước tiên chế phục Trương Khởi Linh rồi nói.

Trương Thiên thấy Bàn Tử và Hồ Bát Nhất có chút không chống đỡ nổi, lúc này hắn đã lấy ra Mân Trần Châu.

Mân Trần Châu tỏa ra một chút khí tức màu đỏ rực, luồng khí tức đó giống như một ngọn lửa, không ngừng cháy.

Chọn đúng thời cơ, Trương Thiên trực tiếp bật dậy, xông về phía Trương Khởi Linh.

"Lão đại, cuối cùng anh cũng đến, tuy chỉ có mười giây, nhưng Bàn gia thật sự không chịu nổi nữa, nhị ca thật sự quá mạnh, tay Bàn gia đau quá." Bàn Tử vẫy vẫy tay, hổ khẩu càng đau nhói.

Nếu không phải Bàn Tử là luyện thể giả, tình hình của hắn tuyệt

đối không lạc quan.

Lúc này trên tay Hồ Bát Nhất đã có mấy vết thương.

Vì sức mạnh của Trương Khởi Linh thật sự quá lớn, cộng thêm Hồ Bát Nhất cũng không luyện thể, có thể chống đỡ được cũng không đơn giản.

"Được, ở đây giao cho tôi là được rồi." Trương Thiên gật đầu.

Tay vung lên, phất trần rơi vào tay.

Phất trần biến thành đại đao, Trương Thiên mạnh mẽ lao ra.

Thân hình như tia chớp.

"Keng!" Tốc độ của Trương Khởi Linh cũng không chậm, dù sao thực lực cũng ở đây.

Cùng với hai vũ khí va vào nhau.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất càng bị đánh bay ra ngoài.

Sóng xung kích mạnh mẽ khiến cát bụi xung quanh đều bị hất tung lên.

Lão bà vốn đang ngồi khoanh chân cũng bị thổi bay ra ngoài.

Lão bà ngã xuống đất, khi mọi người không để ý, thân thể vốn cứng ngắc của lão bà cũng dần dần trở nên mềm mại.

Shirley Dương đang tìm kiếm thứ gì đó hữu dụng xung quanh, cũng bị va chạm bất ngờ làm chấn động ra ngoài.

Shirley Dương ngã vào tường.

Đột nhiên, một tiếng động trầm đục truyền đến.

Shirley Dương đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía tường.

"Ở đây, là rỗng." Mắt Shirley Dương sáng lên, trong lòng cũng vui mừng.

Âm thanh này cô rất quen thuộc, hoàn toàn không giống như âm thanh mà thực thể có thể tạo ra.

Ngược lại, có thể phát ra âm thanh này, rất có khả năng là nơi rỗng.

Nghĩ đến đây, Shirley Dương bắt đầu tìm kiếm cơ quan trên tường.

Mà bên Trương Thiên.

Đòn tấn công của Trương Thiên và Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh không ngừng giao tranh.

Trương Thiên không sử dụng toàn bộ thực lực.

Nếu sử dụng toàn bộ thực lực, Trương Thiên chắc chắn sẽ dùng Lam Lôi.

Trương Thiên không muốn dùng sát chiêu với Trương Khởi Linh.

Nhưng lúc này Trương Khởi Linh bị khống chế lại không nghĩ giống như Trương Thiên.

Thấy rơi vào thế giằng co, Trương Khởi Linh không chút do dự, Hắc Kim Cổ Đao cắt vào lòng bàn tay.

Chương 813

Máu tươi chảy ra từ lòng bàn tay, trên Hắc Kim Cổ Đao, một luồng khí tức màu đỏ sẫm xuất hiện.

Rõ ràng, y không hề nương tay!

Nhìn Trương Khởi Linh đang đằng đằng sát khí, trong lòng Trương Thiên lại không có chút khác thường nào.

Vì trước đó Trương Thiên đã từng đánh với Trương Khởi Linh một trận, nên lần này hắn cũng rất tự tin.

Khi máu chảy ra, khóe miệng Trương Thiên lộ ra một nụ cười.

Huyết mạch muốn dùng tinh hoa của Viêm để tịnh hóa thì chắc chắn phải bắt đầu từ huyết dịch.

Mà Trương Thiên trước đó còn đang rầu rĩ không biết làm sao để tạo ra vết thương.

Giờ thì hay rồi, Trương Khởi Linh tự mình ra tay.

Ngay khi thanh Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh sắp vung ra, đồng thời lòng bàn tay hắn cũng sắp lành lại, phất trần của Trương Thiên biến thành một sợi dây mềm mại, trực tiếp trói chặt hai tay của Trương Khởi Linh.

Việc trói buộc này chỉ có thể duy trì trong vài giây.

Nhưng chỉ vài giây đó thôi cũng đã đủ rồi.

Với thực lực hiện tại của Trương Khởi Linh, chỉ cần vết thương không quá lớn, hoặc không phải là gãy tay gãy chân, thì về cơ bản đều có thể hồi phục.

Vì vậy, Trương Thiên phải nhân lúc vết thương chưa lành lại mà

đưa những tinh hoa đó vào huyết mạch.

“Bốp bốp.” Trương Thiên vỗ vào tay Trương Khởi Linh.

Cùng lúc đó, Trương Thiên tìm đúng cơ hội, trực tiếp đưa luồng khí tức kia vào.

“Khởi Linh, tôi biết cậu vẫn còn ý thức, chỉ là cơ thể bị khống chế thôi.” “Bây giờ, tôi đã tìm được cách phá giải lời nguyền rồi, hãy dùng luồng khí tức này để tịnh hóa lời nguyền trong huyết mạch.” Trương Thiên hét lớn bên tai Trương Khởi Linh.

Âm thanh này nếu là người thường thì màng nhĩ e là cũng vỡ tan.

Nhưng Trương Khởi Linh lại không hề hấn gì.

Khi khí tức được truyền vào, tay của Trương Khởi Linh cũng đã hồi phục.

Lúc này, động tác của y cũng chậm lại một chút.

Cơ thể y bắt đầu lắc lư, dường như đang chống cự với thứ gì đó.

Xung quanh, những luồng khí tức màu đỏ liên tục tuôn ra.

Đôi mắt của Trương Khởi Linh cũng thỉnh thoảng khôi phục lại được sự tỉnh táo trong giây lát.

“Ở đây, hình như có cơ quan.” Lúc này, ở một bên, Shirley Dương đang sờ vào vách đá.

Trong mắt cô có chút kích động.

Không ngờ ở đây lại có một cơ quan ẩn.

Ngay lúc Shirley Dương đang vuốt ve vách đá, phía sau cô, một bóng đen từ từ lơ lửng bay lên.

Đôi mắt của lão phu nhân dần dần mở ra.

Ánh mắt bà ta nhìn về phía Shirley Dương.

“Tộc Tiên Tri đáng chết.” Lão phu nhân gầm lên trong lòng, bóng dáng như quỷ mị lao thẳng tới.

“Dương, cậu chỉnh...” Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn về phía Shirley Dương.

Nhưng ngay sau đó, khi nhìn thấy bóng đen đang lơ lửng, Hồ Bát Nhất kinh hãi.

Hắn hét lên một tiếng, đồng thời lao tới.

“Cái gì?” Shirley Dương quay đầu lại.

Nhưng vừa quay đầu lại, một khuôn mặt quỷ đã xuất hiện ngay trước mắt cô.

Gương mặt già nua đó và mặt Shirley Dương gần như dán vào nhau.

Mũi đối mũi.

Đôi mắt đen ngòm trống rỗng nhìn chằm chằm Shirley Dương.

Shirley Dương thậm chí còn cảm nhận được một cơn giận dữ, đồng thời, không hiểu vì sao cô cũng cảm thấy một chút sợ hãi.

Cảnh tượng này, cô chưa từng thấy trong lời tiên tri.

“Ca ca.” Đột nhiên, miệng của khuôn mặt già nua kia phát ra âm thanh kỳ quái.

Ngay sau đó, một bàn tay khô quắt đã đặt lên cổ Shirley Dương.

Lão phu nhân kia căn bản không cho Shirley Dương cơ hội kêu lên, lực tay ngày càng mạnh, Shirley Dương cũng dần dần không thở nổi.

“Lôi!” Đột nhiên, ngay lúc cổ của Shirley Dương lõm xuống một nửa, trên đỉnh hang động vốn đang yên tĩnh bỗng loé lên một đám mây đen.

Một hồ quang sét màu lam đột nhiên giáng xuống.

Một luồng uy lực kinh hoàng quét tới.

Trương Thiên biết, một đòn này chắc chắn sẽ khiến Shirley Dương trọng thương, nhưng không còn cách nào khác, so với mất mạng thì bị thương vẫn tốt hơn.

"Rắc." Hồ quang sét màu xanh thẫm như một cây trường mâu đáng sợ, trực tiếp đâm vào cơ thể lão phu nhân.

"Áu." Theo một tiếng hét thảm, tay của lão phu nhân đột ngột buông ra.

Vì tính dẫn điện của sấm sét, nên cơ thể Shirley Dương cũng phải chịu một nửa uy lực từ lam lôi của Trương Thiên.

Tóc của Shirley Dương trở nên xoăn tít, mặt cô cũng cháy đen.

Nhưng ngoài cơ thể có chút tê dại, nội tạng vẫn được bảo toàn nguyên vẹn.

Dù sao Shirley Dương cũng là người đã thức tỉnh, cơ thể không đến mức yếu ớt như vậy.

Sau khi thoát khỏi nguy hiểm, Shirley Dương nén lại sự khó chịu của cơ thể, vội vàng chạy ra sau lưng Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất lấy ra mấy viên thuốc, vội vàng cho Shirley Dương uống.

Trên mặt đất, hồ quang sét màu lam đánh ra một cái hố khổng lồ.

Mà trong hố, lão phu nhân kia vẫn đứng sừng sững.

Đầu bà ta từ từ quay lại.

Hồ quang sét màu lam vây quanh người bà ta, trong không khí thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng xì xèo.

Đó là bản giao hưởng của hồ quang sét trong không khí.

Đột nhiên, những hồ quang sét kia bắt đầu tụ lại.

Trương Thiên cũng đồng thời phát hiện có điều không ổn.

“Bà ta lại đang hấp thu đòn tấn công của mình!” Trương Thiên trợn to hai mắt, tình huống này nói thật hắn cũng là lần đầu gặp phải.

Nếu như mọi đòn tấn công đều có thể hấp thu, vậy chẳng phải là vô địch rồi sao?

“Anh Trương, cảm ơn anh.” Shirley Dương thở phào một hơi rồi mới lên tiếng.

Trương Thiên xua xua tay.

“Bà ta đang hấp thu đòn tấn công của tôi, không biết con mụ này là người hay quỷ, mọi người cẩn thận một chút.” Trương Thiên nói.

Bàn Tử lúc này chỉ vào lão phu nhân và nói.

“Lão đại, mau nhìn cơ thể bà ta kìa, hình như trẻ ra không ít.” Bàn Tử hét lên.

Trương Thiên cũng đồng thời chú ý tới.

Sau khi hấp thu, không những thực lực của mụ ta tăng lên mà ngay cả cơ thể cũng có biến đổi lớn.

Sở dĩ Trương Thiên không ra tay ngay lập tức, nguyên nhân chủ yếu là lo lắng nếu ra tay nữa sẽ đẩy nhanh tốc độ hồi phục của mụ ta.

“Tình hình này, tấn công chắc chắn không phải là lựa chọn hàng đầu, bà ta không thể nào cứ hấp thu mãi được, nói không chừng có phương pháp đặc thù nào đó.” Hồ Bát Nhất nhìn tình hình trước mắt, cũng đưa ra phán đoán của mình.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

Hồ Bát Nhất nói không sai, theo tình hình này, trừ phi bản thân bà ta tu luyện một loại công pháp nào đó, hoặc là mượn sức của những thứ xung quanh để thực hiện.

Nếu là công pháp, Trương Thiên rất rõ ràng, không có người thúc đẩy, không có chân khí thúc đẩy, rất khó vận chuyển, mà một người chết, làm sao có thể thúc đẩy vận chuyển được?

Đương nhiên không loại trừ khả năng kiến thức của Trương Thiên còn hạn hẹp.

Hơn nữa, nếu là công pháp thì khi hấp thu đến một mức độ nhất định, chắc chắn sẽ đạt đến trạng thái bão hòa, mà một đòn vừa rồi của Trương Thiên, uy lực lớn đến mức hắn ước tính dù là Phá Đan đỉnh phong cũng đã hấp thu đủ no.

Mà mụ ta cũng chỉ hồi phục được một chút.

"Ở đây, rất có khả năng có một thiết bị chuyển đổi, có thể là một trận pháp." "Hơn nữa, tôi nghi ngờ, mụ ta tạm thời không có ý thức, đợi hấp thu nhiều rồi, sẽ khôi phục lại ý thức, đến lúc đó sẽ khó giải quyết." Trương Thiên chau mày, giọng điệu nghiêm túc.

Chương 814

Nghe Trương Thiên nói xong, Shirley Dương cũng nghĩ đến bức tường.

"Vừa rồi tôi đang xem bức tường, phía sau bức tường bên kia, rất có thể có một không gian." "Nói không chừng, trung tâm của trận pháp chính là ở đó." Shirley Dương chỉ về phía sau lưng lão phu nhân.

Ở đó quả thực có một bức tường đá.

Phía sau cánh cửa đồng, ngoài lão phu nhân này ra, dường như không có gì cả, hoàn toàn không xa hoa như bên ngoài.

Trương Thiên cũng không hiểu tại sao.

Hơn nữa bên trong ngoài âm khí ra, không có khí tức tu luyện nào khác, Trương Thiên cũng không rõ Trương Khởi Linh năm xưa đã tu luyện như thế nào.

"Vậy, lão đại, tôi và lão Hồ sẽ đi vòng qua, cậu thử xem có thể mở ra không." Bàn Tử hét lên.

Nhưng, ngay khi Bàn Tử vừa dứt lời, một luồng sức mạnh khổng lồ nổ tung trên bụng gã.

Bàn Tử hừ một tiếng, trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Trương Thiên đột ngột nhìn về phía trước.

Chỉ thấy lòng bàn tay của lão phu nhân kia đang lóe lên hồ quang điện.

Bàn Tử nằm bò trên đất, đau đớn rên rỉ, còn Trương Thiên và những người khác thì kinh ngạc nhìn lão phu nhân trước mắt.

"Con mụ này, lại có thể sử dụng tấn công bằng sấm sét, thật hay

giả vậy.” Shirley Dương không thể tin nổi mà dụi dụi mắt.

Nhưng khi thực sự thấy đúng là như vậy, trong mắt cô càng thêm vẻ kinh ngạc.

Người kinh ngạc nhất vẫn là Trương Thiên.

Phải biết rằng, sấm sét của Trương Thiên là của Đạo gia, hơn nữa còn là do Thượng Thanh tổ sư tu luyện.

Vậy mà, con quái vật trước mắt này lại có thể hấp thu thậm chí phóng ra.

“Không thể nào, cái này…” Trương Thiên hít một hơi.

“Đợi đã, nếu bà ta có thể sử dụng đòn tấn công của mình, nhưng uy lực vừa rồi lại không giống nhau, vậy có nghĩa là, mụ ta rất có khả năng chỉ có thể tấn công vài lần.” Trương Thiên nhanh chóng bình tĩnh lại.

Theo logic mà nói, thì nên là như vậy.

Đương nhiên, tiền đề là, phỏng đoán của Trương Thiên phải chính xác.

Trương Thiên thực ra cũng không chắc chắn về phỏng đoán của mình.

Rốt cuộc thứ này, một là dựa vào đoán, hai là dựa vào vận may.

“Tôi nghi ngờ, bà ta hẳn là đã hấp thu sức mạnh của tôi, từ đó sử dụng sức mạnh của tôi.” “Chắc là không thể tung ra được nhiều đòn tấn công.” Trương Thiên nói.

“Vậy chúng ta dụ bà ta tấn công ra.” Hồ Bát Nhất nhìn Trương Thiên hỏi.

Trương Thiên gật gật đầu.

Đây chắc chắn là phương pháp tốt nhất hiện tại.

Đương nhiên, có phải như vậy hay không, còn phải xem vận may.

“Bàn Tử, thế nào rồi?” Trương Thiên nhìn về phía Bàn Tử.

Bây giờ không thể tấn công, muốn dụ đòn, chắc chắn cần một người có thể chịu đòn.

Mà Bàn Tử, không nghi ngờ gì nữa, chính là người có thể chịu đòn đó.

Bàn Tử vốn còn định giả chết, nhưng bị Trương Thiên gọi một tiếng, gã biết chắc chắn không giả vờ được nữa.

Chỉ nghe Bàn Tử kêu lên một tiếng.

“Aiya, mẹ ơi, lão đại, đòn tấn công của cậu sao không phân biệt trắng đen gì cả, Bàn gia sắp bị điện chết rồi.” Bàn Tử la hét, chậm rãi bò dậy.

“Bàn Tử, dụ những đòn tấn công còn lại của mụ ta ra.” “Chúng ta không tiện tấn công, chỉ có cậu thôi.” Trương Thiên nói.

Bàn Tử: “?????” Lúc này Bàn Tử đã ngơ ngác.

Hay thật, dụ đòn, đây là lời mà người có thể nói ra sao?

Thân thể Bàn gia tuy trâu bò, nhưng cũng chưa trâu đến mức đó chứ?

Tuy nhiên, nhìn cục diện trước mắt, Bàn Tử cũng hiểu ra điều gì đó.

“Ha ha ha, quả nhiên, thời khắc mấu chốt vẫn phải xem Bàn gia đây.” “Ăn một cú đá xoáy kiểu Romania của Bàn gia đây!” Bàn Tử nói xong, thân hình to lớn trực tiếp lao ra.

Lão phu nhân đối với mục tiêu tấn công lại rất mơ hồ.

Khi thấy Bàn Tử lao thẳng tới, trong tay lão phu nhân lại vây quanh một tia hồ quang điện.

Cùng với hồ quang điện, một luồng khí tức cũng ập đến.

Trương Thiên cảm nhận được luồng khí tức này, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười.

Hiểu rồi, Trương Thiên lại hiểu rồi.

Lão phu nhân này giống hệt như hắn nghĩ, chính là hấp thu rồi lợi dụng.

Giống như giáp phản đòn trong game vậy.

Nhưng giáp phản đòn chỉ có hiệu quả với tấn công vật lý, còn lão phu nhân này lại khác, là loại giáp phản đòn của pháp sư.

"Rắc!" Trong nháy mắt, Bàn Tử lại bị đánh một đòn.

Nhưng vốn tưởng rằng sát thương rất cao, sau khi cảm nhận được đau đớn, gã lập tức phát hiện có điều không ổn.

"Ủa, không đau lắm." Bàn Tử xoa xoa mông, mắt sáng lên, như một vị đại sư giác ngộ.

Trương Thiên thì nhìn về phía Shirley Dương.

"Hai người đi phá bức tường kia đi, chắc chắn có thứ gì đó, nếu không mụ ta sẽ không canh giữ ở đây mãi." Trương Thiên nói, Shirley Dương và Hồ Bát Nhất gật đầu.

Bức tường ở sau lưng lão phu nhân, có nghĩa là, Trương Thiên và Bàn Tử cần phải cầm chân con mụ này, sau đó Shirley Dương tiến hành phá hủy.

Bàn Tử lại bò dậy, lần này đòn tấn công của lão phu nhân rõ ràng đã yếu đi rất nhiều.

Bàn Tử cũng cầm đại đao lao lên.

Từng nhát dao liên tục chém vào người bà ta.

Dù là thân thể khô quắt, nhưng khi dao chém vào người, lại phát ra tiếng kim loại va chạm.

Rất rõ ràng, thân thể này, dù đã khô quắt cũng cứng hơn sắt rất nhiều.

Rất nhanh, cùng với tiếng va chạm, Bàn Tử cũng chém đã tay.

Nhưng lão phu nhân lại phát hiện có điều không ổn.

Bà ta theo bản năng hấp thu sức mạnh, nhưng đòn tấn công của Bàn Tử có thể hấp thu được quá ít.

Gã này, chẳng lẽ là một tên phế vật chỉ biết chịu đòn mà lực tấn công không mạnh?

Ngay khi lão phu nhân chuẩn bị phản kích, bà ta lại phát hiện, cơ thể mình dường như bị thứ gì đó quấn lấy.

Muốn thoát ra nhưng lại không thể nào thoát ra được.

Lúc này, ở một bên.

Trương Khởi Linh đang đứng tại chỗ.

Hai luồng khí tức giao hòa bên cạnh y.

Sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Trương Khởi Linh trong thời gian ngắn chắc chắn không thể hành động được.

Khi Shirley Dương và Hồ Bát Nhất đến trước bức tường, hai người cũng phát hiện ra điều gì đó không ổn.

"Có cơ quan không?" Shirley Dương nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất sờ một lúc, cuối cùng lắc đầu.

“Không sờ thấy, nhưng rất có khả năng là có.” Hồ Bát Nhất nói.

“Vậy phải làm sao?

Chúng ta không còn nhiều thời gian.” Shirley Dương nói, trong tay cô đã lấy ra thiết bị nổ.

Khóe miệng Hồ Bát Nhất giật giật.

Đây không phải đã có câu trả lời rồi sao?

Còn hỏi mình làm gì.

Khi Shirley Dương bắt đầu bố trí thuốc nổ, phía Trương Thiên cũng dần cảm thấy có chút vất vả.

Chương 815

Sức mạnh của lão phu nhân rất lớn, mặc dù không còn hấp thu nữa, nhưng với sức mạnh này, lâu dần, không phải Trương Thiên không chịu nổi mà là phất trần của hắn không chịu nổi.

"Ầm!" Ngay khi Trương Thiên đang quấn lấy lão phu nhân, đột nhiên, trên bức tường nổ tung một tiếng vang trời.

Khi uy lực của thuốc nổ lan ra, cả hang động cũng bị rung chuyển.

Cùng lúc đó, một vết nứt xuất hiện trên bức tường.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau, hai người gần như đồng thời ra tay, hai đòn tấn công giáng xuống bức tường.

Ngay sau đó lại là một tiếng nổ nữa.

Cả bức tường sụp đổ, tạo thành một cửa động.

"Áu!" Lão phu nhân phát ra một tiếng kêu, dường như rất đau đớn.

Sau tiếng kêu, tinh lực của bà ta cũng tiêu tan với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Phất trần của Trương Thiên nhẹ bẫng, hắn nhìn về phía vị trí nổ tung.

Chỉ thấy một cửa động bị nổ ra.

Ngay sau đó, bên trong hang động sâu thẳm cũng xuất hiện một tia sáng.

Trương Thiên thấy vậy, hắn hiểu ra, đây chính là trung tâm trận pháp!

Mà bên trong hang động, từng luồng khí tức mạnh mẽ lại lần nữa ùa ra.

Loại khí tức này giống hệt lão phu nhân, chỉ là mạnh hơn rất nhiều.

"Nơi này, chẳng lẽ thông đến đại điện?" Trương Thiên có một ý nghĩ rất đáng sợ.

Sau khi ý nghĩ này xuất hiện, Trương Thiên gần như đồng thời bắt đầu ném ra trận thạch.

Trương Thiên không dám mạo hiểm.

Nếu hai nơi này nối liền với nhau, vậy thì Tây Vương Mẫu Mẫu trong Côn Luân Thần Cung rất có khả năng sẽ đến.

Đến lúc đó Trương Thiên có lẽ sẽ được lĩnh giáo uy năng thực sự.

Đương nhiên Trương Thiên không hy vọng lĩnh giáo vào lúc này.

Phải loại bỏ nguy cơ tiềm ẩn trước đã.

"Lão đại, cậu cũng vội quá rồi đấy." Bàn Tử thấy Trương Thiên lao ra, gã lẩm bẩm một câu, tự mình khống chế lão phu nhân đã suy yếu.

Trương Thiên đến trong động.

Hắn có thể nghe rõ tiếng bước chân.

Trương Thiên ước tính, người kia đến chỗ mình, ít nhất cũng cần ba phút.

Trương Thiên phải trong khoảng thời gian này, bố trí một trận pháp, đồng thời loại bỏ trận pháp trước mắt.

Nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng làm lại vô cùng khó khăn.

Trương Thiên cũng không biết mình có thể thành công hay không.

"Tiếng gì vậy." Shirley Dương bên này cũng nghe thấy tiếng động.

Ánh mắt cô nghiêm nghị nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cũng hơi cau mày.

Hắn cũng nghe thấy tiếng động.

Tiếng động này không giống tiếng gió, cũng không giống tiếng ồn ào.

Ngược lại, tiếng động này lại rất giống tiếng bước chân.

"Trong lời tiên tri của cô trước đây có phải nói trong đại điện còn có một Tây Vương Mẫu Mẫu không." Hồ Bát Nhất dường như nghĩ đến điều gì đó, hắn đột nhiên nói.

Shirley Dương gật đầu, cô dường như cũng đoán được điều gì đó.

Đột nhiên sắc mặt cô trở nên khó coi.

"Vậy chẳng phải là nói, kẻ đó đã đến rồi sao." Shirley Dương nói, Hồ Bát Nhất khẽ gật đầu.

Sắc mặt hai người đều không tốt.

Rốt cuộc trong lời tiên tri, họ đã toàn quân bị diệt.

Hơn nữa lúc đó là với tiền đề chưa phá trận, nhưng bây giờ, trận pháp cũng chưa được phá trừ.

Nếu trong tình huống chưa phá trận mà đối đầu với kẻ đó, chắc chắn phần thắng không lớn.

Lúc này, Shirley Dương cũng hiểu ra tại sao Trương Thiên lại chạy nhanh như vậy.

Hóa ra hắn đã sớm đoán được.

Trương Thiên đã sớm đến trước tảng đá phát sáng.

Trước tảng đá, một luồng khí tức của trận pháp cổ xưa ập đến.

Trương Thiên gần như ngay lập tức tiến vào trong trận pháp.

Sau lưng Trương Thiên, Lôi Kỳ Lân phát ra từng luồng ánh sáng.

Trương Thiên trong lòng hiểu rõ, việc cần thiết bây giờ chính là nhanh chóng phá trừ trận pháp.

Vì vậy Trương Thiên gần như đã dùng hết mọi thứ có thể dùng.

Tục ngữ nói, khi con người ở trong tuyệt cảnh, tiềm năng là vô hạn.

Cùng với sự xuất hiện của Lôi Kỳ Lân, khí tức cổ xưa của trận pháp cũng trở nên nhiều hơn.

Vô số khí tức không ngừng truyền ra, Trương Thiên cũng ở trong đó không ngừng nghiền ngẫm thứ này.

Khí tức trận pháp do Lôi Kỳ Lân mang đến không ngừng tràn vào đầu.

Tay Trương Thiên không ngừng vung lên, đồng thời vô số trận thạch đều rơi xuống trước mặt hắn.

Dùng trí chắc chắn không được nữa rồi, thời gian không đủ.

Vì vậy Trương Thiên định tấn công mạnh!

Lợi dụng trận thạch, cộng thêm một số kiến thức về trận pháp của Tây Vương Mẫu Mẫu mà Trương Thiên lĩnh ngộ được.

Trương Thiên có thể dùng cách cưỡng ép phá trừ.

Đương nhiên, việc này cũng có nguy hiểm nhất định.

Tỷ lệ thành công chắc cũng không cao.

Cưỡng ép phá trừ, Trương Thiên sử dụng phương pháp chồng nhiều trận pháp lên nhau, từ đó phá giải trận pháp lớn nhất.

Nhưng, điều nguy hiểm nhất của phương pháp này là một khi thất bại, lực lượng trận pháp mạnh mẽ sẽ phản phệ lại Trương Thiên.

Đây cũng là lúc cược vận may.

Giống như trước đây, Trương Thiên rất tin tưởng vào vận may của mình, nhưng bây giờ, đối mặt với tình huống này, nói không căng thẳng chắc chắn là không thể.

Khi tiếng bước chân ngày càng gần, trận pháp của Trương Thiên cũng đã hoàn thành.

May mà Trương Thiên cũng để lại một trận thạch bên ngoài.

Lợi dụng trận thạch, Trương Thiên có thể khiến hai trận pháp này trong ứng ngoài hợp, trực tiếp ép nổ trung tâm trận pháp của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Ngay khi Trương Thiên định ra tay vận chuyển trận pháp, trong lòng hắn lại luôn có chút bất an.

"Không ổn, tại sao mình lại có cảm giác này." Trương Thiên trực tiếp nhận ra có điều không ổn.

Khi bạn cảm thấy có điều không ổn, thì thường là chuyện đó thực sự không ổn.

Giống như bạn có cảm giác con chó Vượng Tài nhà mình ra ngoài tòm tem, thì khả năng cao là nó đi tòm tem thật.

Trương Thiên rất để tâm đến cảm giác này.

"Làm sao bây giờ!

Thời gian không còn nhiều nữa." Khí tức trước mắt ngày càng gần, Trương Thiên đã cảm thấy áp lực.

Ngay khi trên đầu Trương Thiên đầy mồ hôi, đột nhiên hắn nghĩ đến điều gì đó.

"Đúng rồi, thần thức, dùng thần thức kiểm tra một chút." Trương Thiên đột nhiên nghĩ đến thứ mình đã thức tỉnh trước đó.

Nghĩ là làm, trong đầu bắt đầu quét qua khí tức trận pháp xung

quanh.

Đột nhiên, Trương Thiên phát hiện ra mấy vấn đề.

Chương 816

Nếu vừa rồi không phát hiện ra những vấn đề này, Trương Thiên mà khởi động liều, chắc chắn sẽ bị phản phệ.

"Tây Vương Mẫu Mẫu này thật cẩn thận, ở trung tâm trận pháp còn bố trí ba trận pháp ẩn, loại tiểu trận pháp này không nhìn kỹ, căn bản không thấy được." "Nếu mình vừa rồi khởi động, thì những tiểu trận pháp này sẽ khởi động, đến lúc đó mình sẽ bị những tiểu trận pháp này hại chết." Trương Thiên trong lòng một trận sợ hãi.

Quả nhiên, giác quan thứ sáu của mình vẫn rất mạnh.

Trương Thiên lập tức dùng mấy trận pháp hạ xuống, mấy tiểu trận pháp kia cũng biến mất.

Sau đó Trương Thiên dùng vài giây kiểm tra lại quy tắc trong trận pháp, xác định không có vấn đề gì, hắn đột ngột vung tay.

Vô số ánh sáng lóe lên.

Ngay sau đó, khí tức của trận pháp đột nhiên bùng phát.

Trương Thiên trực tiếp bị một luồng sức mạnh cường hãn đẩy ra ngoài.

Cùng lúc đó, cả núi Côn Luân đều rung chuyển.

Trên bầu trời phát ra từng tiếng gầm vang.

Mây đen bao phủ, gió cuồng nổi lên.

Khi âm thanh ngày càng nhỏ, cả núi Côn Luân dường như lại khôi phục lại sự yên tĩnh.

Nhìn lại trong động.

Luồng ánh sáng kia đã biến mất.

Mà khí tức của trận pháp xung quanh cũng theo đó biến mất.

Trương Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, trong động.

Tiếng bước chân và khí tức đó vẫn chưa dừng lại.

Shirley Dương dùng đèn pin chiếu vào cửa động đen kịt.

Mà Trương Thiên cũng vội vàng lui về.

"Hú, tốt quá rồi, anh Trương, trận pháp đã được phá giải, chúng ta đã thắng được một nửa." Shirley Dương kích động nói.

Trương Thiên nghiêm túc gật đầu, hắn bây giờ chỉ cầu mong thực lực của người đến đừng quá mạnh.

Lúc này ở phía sau, Bàn Tử đang kéo lão phu nhân, không biết tại sao đột nhiên một luồng sức mạnh rất lớn bùng phát.

Bàn Tử trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Mà lão phu nhân căn bản không quan tâm đến Trương Thiên, mà lao thẳng vào trong hang động đen kịt.

"Chuyện gì thế này?" Hồ Bát Nhất mặt đầy nghi hoặc.

Trương Thiên lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Nhưng hắn vẫn theo bản năng tấn công.

Một ngọn lửa được Trương Thiên đánh ra, trực tiếp nhắm vào người lão phu nhân.

Nhưng ngọn lửa còn chưa đến nơi, trong hang động, một luồng sức mạnh kinh khủng quét tới.

Ngọn lửa của Trương Thiên bị đánh tan.

Cùng lúc đó, sức mạnh trên người lão phu nhân cũng đang tăng vọt điên cuồng.

Một bóng người xuất hiện dưới ánh đèn pin.

Bóng người dần dần hiện ra.

Dung mạo cũng xuất hiện trước mắt.

Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, Shirley Dương ba người càng nhìn chằm chằm vào trong động.

Khi nhìn rõ người, Trương Thiên hít một hơi.

Đột nhiên Trương Thiên hiểu ra điều gì đó.

"Không ổn rồi, lão phu nhân kia không phải phân thân, mà là bản thể của Tây Vương Mẫu Mẫu!" "Mà bên ngoài rất có thể mới là phân thân, hơn nữa là phân thân ở thời kỳ toàn thịnh, bây giờ phân thân và bản thể dung hợp, e là…" Trương Thiên lập tức hiểu ra.

Chẳng trách lão phu nhân này lại kỳ quái như vậy.

Tấn công đối với bà ta căn bản không có tác dụng gì.

Trương Thiên trước đó cũng từng nghĩ đến chuyện gì là chân thân, nhưng vì Shirley Dương nói, kẻ mạnh đang ở đại điện, Trương Thiên theo bản năng cho rằng không phải.

Vì vậy tâm trí từ trước đến nay đều đặt ở trên trận pháp.

Nhưng nếu để Trương Thiên biết, đây là chân thân, Trương Thiên dù có nghĩ hết mọi cách, cũng phải khiến mụ ta chết.

Bây giờ chân thân đã chạy vào trong hang động, Trương Thiên biết rõ, thứ sắp đối mặt e là một trận ác chiến.

"A…" Shirley Dương cũng kinh ngạc.

Cô không tính đến chuyện này.

Nếu cô biết, đã sớm buộc thuốc nổ lên người lão phu nhân, tiễn bà ta lên trời rồi.

Ngay sau đó, trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, một cảnh tượng kinh hoàng xuất hiện.

Chỉ thấy, lão phu nhân vốn đang suy yếu và bóng người kia dung hợp lại.

Nếp nhăn trên mặt lão phu nhân cũng bắt đầu từ từ biến mất.

Lưng vốn đang còng, lúc này cũng thẳng tắp.

Đồng thời, một luồng sức mạnh kinh khủng cũng đang ngưng tụ.

Luồng khí tức đó giống như một mặt trời nhỏ.

Trương Thiên thấy vậy, hắn làm sao có thể để hai người dung hợp lại với nhau, lam lôi lóe lên trong tay.

Hắn định tấn công thử trước!

Hồ quang sét màu lam như một thanh kiếm sắc bén, lao thẳng về phía trán của đối phương.

Lão phu nhân lúc này vẫn đang dung hợp, đầu đã dung hợp với đầu của bóng người kia.

Khi đòn tấn công của Trương Thiên đến nơi, đột nhiên, một tấm lá chắn xuất hiện.

Ngay sau đó, đòn tấn công của Trương Thiên như đập vào một bức tường dày, sau một tiếng vang trầm đục, hồ quang sét tan ra.

"Cái này… Lão đại, phòng ngự của bà ta hình như còn mạnh hơn cả Bàn gia." Bàn Tử bò dậy kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trương Thiên cũng hít một hơi, tuy uy lực của một đòn này không mạnh lắm.

Nhưng, đây cũng là hồ quang sét, vậy mà lại bị bà ta dễ dàng đỡ được, có thể thấy thực lực của đối phương mạnh đến mức nào.

“Lôi lai.” Trương Thiên lại vung tay, vô số hồ quang sét từ trên trời giáng xuống.

Một đòn vừa rồi của Trương Thiên là thăm dò, sau khi phát hiện bóng đen kia không hấp thu hồ quang sét của mình, đòn tấn công của Trương Thiên tự nhiên sẽ mạnh hơn một chút.

Nếu có thể ngắt quãng được thì tốt nhất, nếu không ngắt quãng được, ít nhất cũng làm bà ta khó chịu.

Cũng sẽ khiến mụ ta tiêu hao một ít thực lực.

Đại trận núi Côn Luân đã bị Trương Thiên phá.

Như vậy, ngoài phương thức đặc thù ra, Tây Vương Mẫu Mẫu muốn hấp thu để hồi phục nữa sẽ khó khăn hơn.

Vô số hồ quang sét như một trận mưa điện giáng xuống.

Tiếng xì xèo cũng vang lên xung quanh.

Trong chớp nhoáng, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng hít một hơi.

Trương Thiên trong việc dùng sấm sét tuyệt đối không giữ lại thực lực.

Chỉ một tia sét thôi cũng đủ khiến họ kinh hồn bạt vía.

Huống hồ là đòn tấn công mãnh liệt như vậy.

Rất rõ ràng, hai con quái vật này khi dung hợp không thể phản kích, điều này cũng dẫn đến việc Trương Thiên có thể liên tục tung ra các đòn tấn công.

Trong cơ thể, tốc độ lưu chuyển của chân khí cũng không ngừng tăng nhanh.

Nhưng Trương Thiên căn bản không quan tâm được nhiều như

vậy nữa, bây giờ điều duy nhất hắn nghĩ là, trước tiên phải phá vỡ tấm khiên bảo vệ của đối phương.

Khi đòn tấn công ngày càng mãnh liệt, vô số hồ quang sét dung hợp thành một tia sét khổng lồ.

Tia sét đột ngột giáng xuống, tấm khiên bảo vệ màu vàng ngay lập tức xuất hiện một vết nứt.

Chương 817

Mà hai thứ đang dung hợp cũng dừng lại một chút.

Trương Thiên tận mắt thấy bà ta phun ra một ngụm khí đen.

Chân khí của Trương Thiên cũng đã tiêu hao không ít.

Để đề phòng bất trắc, Trương Thiên trực tiếp nuốt mấy viên đan dược hồi phục.

"Lão đại, con mụ kia hình như thổ huyết rồi, Bàn gia cũng đến đây." Bàn Tử dường như đã tìm ra cách phá giải, gã cũng vung đao, từng nhát chém xuống.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương nhìn nhau, cũng tham gia vào.

Vô số đòn tấn công lại lần nữa nối tiếp nhau.

Chân khí của Trương Thiên cũng đang hồi phục điên cuồng.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Nếu Trương Khởi Linh có thể ổn lại thì tốt nhất, nếu không ổn lại cũng không sao, Trương Thiên sẽ giúp y giải quyết những thứ này.

Rốt cuộc mình là đại ca mà.

Tây Vương Mẫu Mẫu là mấu chốt bố trí lời nguyền trong cơ thể Trương Khởi Linh, chỉ cần trừ khử mụ ta, Trương Khởi Linh rất có khả năng cũng sẽ khỏe lại.

Đương nhiên, không loại trừ khả năng chết cùng nhau.

Lúc này Trương Khởi Linh vẫn đang đau đớn.

Y dường như đang chống cự.

Hỏa Kỳ Lân sau lưng y càng không ngừng gầm thét.

Trương Khởi Linh muốn chiếm lấy quyền kiểm soát cơ thể, nhưng lời nguyền trong cơ thể lại không muốn từ bỏ.

Vì vậy hai bên vẫn đang giằng co.

Sau khi Trương Thiên hồi phục gần xong, ánh mắt hắn lại nhìn vào trong động.

Chỉ thấy thứ kia đã dung hợp đến mắt cá chân.

Trương Thiên biết, tấn công tiếp cũng vô dụng.

Dứt khoát, hắn cất phất trần vào không gian, lấy ra thanh Thiên Sư phối kiếm.

Trên thanh Thượng Thanh kiếm hiện lên từng đạo hồ quang sét, hồ quang sét màu lam vây quanh, chiếu sáng cả hang động xung quanh.

Tà túy sợ nhất không chỉ có mặt trời, mà còn có sấm sét.

Uy lực của sấm sét không thua gì tà túy bị phơi nắng một giờ.

Mà tình hình của Tây Vương Mẫu Mẫu này rất có khả năng đã chết trở thành quỷ hồn, hồ quang sét của Trương Thiên đối với bà ta chắc chắn có tác dụng.

Trương Thiên cũng nghĩ đến điều gì đó.

"Đúng rồi, Tây Vương Mẫu Mẫu vẫn luôn theo đuổi sự vĩnh sinh, nhưng cuối cùng bà ta cũng đã chết, bây giờ biến thành bộ dạng này, có nghĩa là, trên thế giới không có sự vĩnh sinh tuyệt đối." Trương Thiên nghĩ đến đây, trong lòng cũng ngũ vị tạp trần.

Ai mà không muốn vĩnh sinh.

Cùng người thân, bạn bè sống mãi mãi, yến tiệc không tàn.

Nhưng, có thể không?

Nhìn khắp thế giới, nhìn xa về tương lai, ai dám nói là vĩnh sinh

chứ.

Tây Vương Mẫu Mẫu không thể, vậy Trương Thiên có thể sao?

Trương Thiên không biết, nhưng hắn biết rằng, chỉ cần tu vi tăng lên, thì tuổi thọ có thể tăng lên rất nhiều, như vậy, cũng được coi là trường thọ.

"Bốp bốp!" Ngay khi Trương Thiên đang suy tư, đột nhiên, trong động truyền đến tiếng động.

Ngay sau đó, hai luồng ánh sáng vàng xuất hiện.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, đã bị hất bay ra ngoài.

Hai người phun ra một ngụm máu trên đất, sau đó lại bò dậy.

Trương Thiên biết, mụ ta rất có khả năng đã dung hợp xong.

Quả nhiên không sai, sau khi ánh sáng qua đi, một bóng người từ từ bước ra.

Lão phu nhân đã sớm biến mất không thấy đâu.

Thay vào đó là một nữ võ thần!

Chỉ thấy người phụ nữ mặc áo vải màu xám, mày kiếm hơi nhíu, trên mặt còn mang theo vài phần anh khí.

Vóc dáng cao ráo toát lên một chút khí chất vương giả.

Loại cảm giác áp bức đó, dù Trương Thiên ở xa như vậy, cũng có thể cảm nhận được.

Vóc dáng của Tây Vương Mẫu Mẫu rất cao, có thể là do phụ nữ thời cổ đại ăn mặc tương đối bảo thủ, Tây Vương Mẫu Mẫu ngoài khuôn mặt ra, những nơi khác đều không lộ.

Thậm chí cả cổ cũng bị che kín.

Điều này hoàn toàn khác với những gì thấy trên TV hiện đại, nào là nữ chiến thần, nào là nữ chiến sĩ tiên nhân.

Những người đó ai mà không mặc đồ khoét ngực, hoặc là lộ đôi chân dài.

Người đứng đắn nào lại làm như vậy.

Khi bóng người từ từ bước ra, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ba người đều lùi lại một bước.

"Dám làm phiền bản tiên tu hành?" Chỉ nghe một giọng nói hùng hồn truyền đến.

Giọng nói đó giống như được khuếch đại vô hạn qua loa vậy.

Rất giống giọng nói trong Phật đường.

Chỉ thấy trên khuôn mặt đầy anh khí đó, đôi mắt từ từ mở ra.

Đôi mắt như có thể giết chết một người nhìn về phía Trương Thiên và những người khác.

"Hửm?" Bà ta nhìn Trương Khởi Linh, hơi nhíu mày.

Rõ ràng bà ta không ngờ, con rối của mình đã bị Trương Thiên sách phản.

"Chết đi." Chỉ nghe bà ta lại lên tiếng.

Người phụ nữ này căn bản không cho Trương Thiên cơ hội nói chuyện, một chưởng đã đánh xuống, bàn tay vàng như một tảng đá, trực tiếp che kín đỉnh đầu của mấy người Trương Thiên.

Lực áp bức mạnh mẽ cũng theo đó truyền đến.

Trương Thiên hít một hơi, hồ quang sét trên thanh kiếm gỗ đào lóe lên.

Trương Thiên đột ngột đâm một nhát, ngay sau đó, hồ quang sét

màu lam trực tiếp đâm thủng bàn tay vàng.

“Lôi?

Thượng Thanh Thần Lôi, thú vị.” “Trong cơ thể cũng có huyết mạch Kỳ Lân, vừa hay, con rối của ta cũng nên đổi người rồi.” Bà ta hứng thú nhìn Trương Thiên.

Gã này, làm phiền thanh tu của bà ta, thậm chí còn phá hoại trận pháp của bà ta, điều này khiến Tây Vương Mẫu Mẫu rất tức giận.

Nhưng sự tức giận của bà ta lại không hề biểu lộ ra ngoài.

Ngược lại, Trương Thiên đã thu hút sự chú ý của bà ta.

Trương Thiên cười lạnh một tiếng.

“Thanh tu?

Bà đang thanh tu sao?

Bà đã chết từ lâu rồi!” Trương Thiên hừ lạnh một tiếng.

Nghe lời Trương Thiên nói xong, sắc mặt người phụ nữ trước mắt trở nên khó coi.

Miệng bà ta thậm chí còn đang lẩm bẩm điều gì đó.

“Không thể nào, ta là vĩnh sinh, ta được khí vận trời đất gia trì, được Thủy Hoàng quỳ lạy.” “Há có thể để một tên nhóc miệng còn hôi sữa như ngươi nói!” Bà ta hừ lạnh một tiếng, khí thế điên cuồng tăng vọt.

“Lão đại, toi rồi, cậu chọc giận bà ta rồi…” Bàn Tử nhỏ giọng nói, gã còn nuốt một ngụm nước bọt.

Ai cũng biết, trên thế giới có hai loại sinh vật tuyệt đối không thể chọc vào.

Loại thứ nhất là phụ nữ, loại thứ hai là phụ nữ nổi điên.

Bây giờ, Tây Vương Mẫu Mẫu thuộc loại thứ ba.

Có thực lực, mà còn nổi điên.

Chương 818

Sau lời nói của Trương Thiên, rõ ràng, Tây Vương Mẫu Mẫu đã bị chọc giận.

Chỉ thấy, khí thế của bà ta điên cuồng tăng vọt, cùng lúc đó, cả hang động đều rung chuyển.

"Bốp!" Đột ngột, bà ta đánh ra một chưởng, nhắm thẳng vào mệnh môn của Trương Thiên.

Tốc độ đó nhanh đến mức, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng không kịp né tránh.

"Thanh Lôi!" Trương Thiên đột ngột vung kiếm, ngay sau đó, sau lưng hắn, một bóng Kỳ Lân xuất hiện.

Thanh sắc Kỳ Lân gầm lên một tiếng, một lá chắn sấm sét hiện ra.

Kiếm gỗ đào cũng phát ra từng luồng ánh sáng.

"Bốp." Bàn tay đánh vào lá chắn của Trương Thiên.

Khí tức mạnh mẽ trực tiếp hất bay Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, thậm chí cả Shirley Dương ra ngoài.

Mà lá chắn của Trương Thiên chỉ đỡ được một chút là vỡ tan.

Trương Thiên cũng bị đánh bay ra mấy mét.

"Huyết mạch thức tỉnh, không đơn giản, tuổi còn trẻ mà có thể đạt đến trình độ này, ngươi là chân long thiên tử sao?" Sau khi thấy Trương Thiên đỡ được một chưởng của mình, Tây Vương Mẫu Mẫu lại hứng thú nhìn hắn.

Bà ta rất tự tin, dù Trương Thiên đã phá giải trận pháp của bà ta, nhưng với tư cách là một người độc bá một phương hàng ngàn năm,

bà ta cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình.

“Chân long thiên tử?

Xin lỗi, tôi không phải.” Trương Thiên xua tay nói.

“Chúng ta bây giờ thương lượng một chút được không?” “Bà gỡ bỏ lời nguyền trên người anh em của tôi, chúng tôi sẽ rời khỏi đây ngay lập tức, vĩnh viễn không đặt chân lên Côn Luân, thế nào?” Trương Thiên nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu.

Nếu mụ ta có trí tuệ, Trương Thiên tự nhiên chọn đàm phán.

Là một người Hoa Hạ, Trương Thiên thích nhất không phải là đánh nhau mà là đàm phán.

Đánh nhau tuy có thể cướp đoạt tài nguyên, nhưng cũng sẽ khiến mình rơi vào nguy hiểm.

Nếu có thể không nguy hiểm, mà đàm phán thành công, đó mới là tốt nhất.

Giống như Hoa Hạ trên trường quốc tế vậy, luôn giữ vững cục diện hòa hợp, cùng thắng.

Trương Thiên tự nhiên cũng hy vọng như vậy.

“Thả nó đi?

Côn Luân Thần Cung của ta thì sao?” “Nơi này của ta cần một người bảo vệ.” “Hay là ngươi đến làm?” Bà ta lạnh nhạt nhìn Trương Thiên.

“Hơn nữa, ngươi đã chạm đến giới hạn của ta, phá trận pháp của ta, phá chân thân của ta, thậm chí làm hỏng tu vi của ta, ngươi nói có thể đàm phán được không?” Bà ta liên tục nói.

Trương Thiên trong lòng cũng hiểu rõ, đây là không thể đàm phán được rồi.

Hít một hơi, Trương Thiên nghiêm túc gật đầu.

“Hiểu rồi.” “Tôi làm người bảo vệ của bà, đó là si tâm vọng tưởng.” “Còn nữa, tôi chỉ muốn nói, hệ thống cộng sinh của bà, tuy lợi hại, nhưng, thực ra không thể thực hiện được vĩnh sinh hoàn mỹ.” “Hơn nữa, thế giới này, đã không còn chỗ cho bà dung thân.” Trương Thiên nói xong, trên thanh kiếm gỗ đào, hồ quang sét lóe lên.

Một con Kỳ Lân màu lam bay lên sau lưng Trương Thiên.

Trương Thiên đã định quyết đấu một trận với mụ ta.

Trương Thiên biết rõ, mình chắc chắn đánh không lại, nhưng, chúng ta thắng ở chỗ đông người.

Hơn nữa, Tinh Tuyệt Nữ Vương, Trương Thiên không tin cô ấy sẽ không ra tay.

Ban đầu nói nhiều như vậy, Trương Thiên đã đoán được, Tinh Tuyệt Nữ Vương rất có khả năng sẽ ra tay.

“Không biết trời cao đất dày, ngươi không đồng ý cũng không sao, sau khi ngươi chết, ta sẽ biến xác ngươi thành con rối.” Bà ta nói, trên khuôn mặt anh khí hiện lên vẻ tà mị.

“Bà ta đã thành ma.” Hồ Bát Nhất ở một bên nói.

Trương Thiên gật đầu.

Sau nhiều năm nghiên cứu, hệ thống cộng sinh của mụ ta cuối cùng cũng thất bại, Trương Thiên đoán, bà ta chính là vào thời điểm đó mà thành ma.

Hơn nữa, trước đó Trương Thiên nhắc đến một câu, mụ ta đã nổi điên, rất rõ ràng, hệ thống cộng sinh thất bại, là bí mật không thể nói của bà ta.

“Thượng Thanh Lôi Quyết!” Trên thanh kiếm gỗ đào của Trương

Thiên, hồ quang sét điên cuồng tụ tập.

Trong hang động xung quanh, những tia sét màu lam bắt đầu tuôn ra.

Trương Thiên định tung ra đòn tấn công mạnh nhất của mình.

Mà Tây Vương Mẫu Mẫu tự nhiên không thể đứng yên cho Trương Thiên đánh.

Khi Trương Thiên bắt đầu ngưng tụ, bóng dáng bà ta đã biến mất tại chỗ.

Bóng đen không ngừng lóe lên, giống như một cơn gió, thổi khắp hang động.

May mà không gian trong động đủ lớn, nếu không cũng không thể chứa nổi hai vị đại thần đánh nhau.

Trương Thiên thấy Tây Vương Mẫu Mẫu biến mất, chân hắn lóe lên, cũng di chuyển như quỷ mị.

Dưới tốc độ di chuyển cao, Trương Thiên đã bắt được dấu vết của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Trương Thiên phát hiện, công pháp mà Tây Vương Mẫu Mẫu sử dụng về cơ bản đều là công pháp của Đạo gia.

Có nghĩa là, bà ta và Trương Thiên thực ra cùng một môn phái.

Trương Thiên thở dài.

Hắn cũng không ngờ có một ngày, một hậu bối như mình, lại phải đại chiến với một tiền bối.

Tây Vương Mẫu Mẫu cũng phát hiện ra dấu vết của Trương Thiên, bà ta có chút kinh ngạc.

Rốt cuộc một người có thể đạt đến tốc độ này, đã rất khó khăn.

Khi bà ta thực sự nhìn vào tu vi của Trương Thiên, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

"Thời đại này, còn có thể trở thành cao thủ Phá Đan kỳ, xem ra, gã này quả thực có tài, khí vận mạnh như vậy!" Tây Vương Mẫu Mẫu trong lòng cảm thán, cùng lúc đó, trong mắt cũng có chút nóng rực.

Nếu biến Trương Thiên thành con rối của mình, vậy khí vận của hắn chính là của mình.

Đến lúc đó mình lại thử cộng sinh, có phải sẽ tốt hơn rất nhiều không?

Nghĩ đến đây, bà ta càng muốn có được Trương Thiên.

"Lão đại nhanh quá." "Người phụ nữ kia cũng không chậm, chúng ta bây giờ làm gì?" Shirley Dương nói, cô nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Ánh mắt Hồ Bát Nhất nhìn về phía hang động một bên.

"Thực lực của chúng ta bây giờ không cao lắm, đối với loại cường giả này, chúng ta chỉ là làm nền." "Nhưng, thực lực yếu cũng có cái lợi của thực lực yếu, bà ta cũng không có tâm tư quản chúng ta, vì vậy, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra cách đánh bại." "Một người chết, có thể giữ lại nhiều thực lực như vậy, chắc chắn có cách khác, chúng ta tìm xem, nói không chừng còn có nơi dự trữ năng lượng khác." Hồ Bát Nhất nói.

Thực lực yếu thì khí thế cũng có rất nhiều lợi ích.

Ví dụ như bây giờ, Tây Vương Mẫu Mẫu một lòng đặt ở trên người Trương Thiên, căn bản không để ý đến Hồ Bát Nhất và những người khác.

Vì vậy, Hồ Bát Nhất có thể thỏa sức tìm kiếm mọi manh mối hữu ích.

“Rơi!” Hồ quang sét của Trương Thiên ngưng tụ xong.

Ngay sau đó, thanh mộc kiếm hạ xuống.

Một tia sét thông thiên trực tiếp chiếu sáng cả hang động.

Mục tiêu của tia sét nhắm thẳng vào mi tâm của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tốc độ di chuyển của Tây Vương Mẫu Mẫu đột ngột dừng lại.

Trong mắt bà ta ngay lập tức phát ra ánh sáng vàng.

Cùng với ánh sáng vàng xuất hiện, lòng bàn tay bà ta cũng bị màu vàng bao bọc.

Ngay sau đó, hồ quang sét to như một cái lu nước trực tiếp rơi vào lòng bàn tay bà ta.

Hang động rung chuyển.

Cả núi Côn Luân đều rung chuyển.

Tuyết trên đỉnh núi bắt đầu lở.

Bàn Tử và những người khác càng bị sóng xung kích này đánh bay ra rất xa.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương thì đi vào trong hang động.

“Mụ ta, từ trong đó đi ra, bên trong này chắc chắn còn có thứ gì đó.” Hồ Bát Nhất lẩm bẩm, trong lòng hắn có một cảm giác, bên trong này tuyệt đối rất quan trọng.

Mà Trương Thiên thấy Tây Vương Mẫu Mẫu dùng một tay đỡ lấy đòn tấn công mạnh nhất của mình, mắt hắn trợn to.

Thứ này, quá nghịch thiên rồi.

Chương 819

“Chẳng lẽ, thực lực của bà ta đã đến mức không ai có thể đánh bại được rồi sao?” Trương Thiên trong lòng trầm xuống, cùng lúc đó, sự tiêu hao khổng lồ khiến chân khí trong cơ thể hắn cũng giảm đi không ít.

“Khụ khụ.” Tây Vương Mẫu Mẫu ho khan một tiếng, trên mặt mang theo một tia điên cuồng.

“Đến lượt ta rồi chứ?” Bà ta nói, bóng dáng ngay lập tức biến mất.

Ngay sau đó, sau lưng Trương Thiên truyền đến một trận lạnh lẽo.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, bóng dáng của Tây Vương Mẫu Mẫu đã đến sau lưng Trương Thiên.

Gần như là đòn tấn công đến trước, rồi mới đến âm thanh.

Sau lưng Trương Thiên ngay lập tức toát ra một tràng mồ hôi lạnh.

Lông tóc dựng đứng.

Trương Thiên biết rõ, một đòn này, mình chắc chắn không né được.

Trong lòng trầm xuống, Trương Thiên theo bản năng vận chuyển toàn bộ sức mạnh trên người để phòng ngự.

Đồng thời, bóng dáng Kỳ Lân sau lưng cũng đang từ từ bay lên.

Nhưng như vậy thì sao, tốc độ của Tây Vương Mẫu Mẫu quá nhanh, căn bản không đợi Trương Thiên phòng ngự.

“Bốp!” Ngay khi Trương Thiên đã chuẩn bị nhận lấy kết cục

trọng thương, đột nhiên, sau lưng truyền đến tiếng va chạm của vũ khí cùn.

Với cảnh giới của Trương Thiên, dù là một đòn của Tây Vương Mẫu Mẫu chắc chắn cũng không chết được, nhưng, sức chiến đấu của Trương Thiên chắc chắn sẽ bị giảm đi rất nhiều.

"Hửm?" Trương Thiên hơi quay đầu.

Khi nhìn thấy một bóng dáng, Trương Thiên ngây người một lúc.

Trương Thiên không ngờ, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại ra tay kịp thời như vậy.

Hơn nữa Tinh Tuyệt Nữ Vương ra tay Trương Thiên trước đây cũng đã nghĩ đến, nhưng hắn không ngờ, ra tay cũng dứt khoát như vậy.

Theo lý mà nói, Tây Vương Mẫu Mẫu và Tinh Tuyệt Nữ Vương chắc không có xung đột lợi ích, Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể giúp mình không công, Trương Thiên quả thực cũng trong lòng một trận cảm kích.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng, Trương Thiên về cơ bản là ngay lập tức né tránh, trực tiếp kéo giãn khoảng cách an toàn với Tây Vương Mẫu Mẫu.

Trương Thiên nhìn một vòng.

Hắn phát hiện Hồ Bát Nhất và những người khác đã vào trong động, cũng hiểu ra điều gì đó.

Hồ Bát Nhất và họ chắc biết, ở lại đây, chắc chắn cũng không được lợi lộc gì.

Vì vậy, họ quả quyết đi tìm manh mối khác.

Chỉ cần tìm được manh mối tương ứng, rất có khả năng vẫn có

thể giúp được.

Trương Thiên đối với suy nghĩ của Hồ Bát Nhất cũng rất đồng tình.

Tây Vương Mẫu Mẫu và Tinh Tuyệt Nữ Vương sau khi chạm mặt một lần, cũng đều lùi lại.

Vì không rõ thực lực của nhau, nên cũng không dám ra tay liều lĩnh.

Có thể thấy, con người Tây Vương Mẫu Mẫu này vẫn rất cẩn thận.

Mà một người cẩn thận như vậy, đối phó chắc chắn sẽ tương đối khó khăn.

Trương Thiên cũng đang đoán, Tây Vương Mẫu Mẫu rốt cuộc còn có con bài tẩy gì.

Nếu không bà ta không thể nào ung dung nhìn Hồ Bát Nhất và những người khác tiến vào hang động.

"Tiểu yêu, không ngờ ngươi vẫn còn sống." "Năm xưa bản tiên trấn áp ngươi trong yêu tháp, ngươi làm sao ra được?" Tây Vương Mẫu Mẫu sau khi nhìn rõ Tinh Tuyệt Nữ Vương, trên mặt bà ta mang theo nụ cười tà mị.

Trên mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương không có bất kỳ biểu cảm nào.

Giọng nói lạnh nhạt truyền ra.

"Không ngờ ngươi chết rồi mà ký ức lại còn giữ được khá đầy đủ đấy." Tục ngữ nói, hai người phụ nữ là thành một vở kịch, mà hai người trước mắt này lại là một trăm cái tâm cơ.

Tây Vương Mẫu Mẫu thăm dò Tinh Tuyệt Nữ Vương làm sao ra ngoài, cũng là thăm dò thực lực.

Mà Tinh Tuyệt Nữ Vương lại thăm dò ký ức.

Có thể thấy, sự hiểu biết của Tinh Tuyệt Nữ Vương đối với Tây Vương Mẫu Mẫu vẫn có một chút.

Trong lúc hai người nói chuyện, Trương Thiên đang âm thầm hồi phục.

Chân khí cũng đang dần dần hồi phục.

Cùng lúc đó, Trương Thiên cũng đang âm thầm đặt trận thạch trên đất.

Tây Vương Mẫu Mẫu rất cẩn thận, Trương Thiên cũng cẩn thận như vậy.

Đối mặt với người có năng lực như vậy, Trương Thiên phải có thêm vài cái tâm cơ.

Cùng lúc âm thầm bố trí trận pháp, Trương Thiên cũng đặt mấy quả bom điều khiển từ xa trên đất.

Nếu tấn công pháp thuật không có hiệu quả, Trương Thiên sẽ trực tiếp sử dụng vật lý.

Hơn nữa Tây Vương Mẫu Mẫu hiển nhiên không biết về thuốc nổ hiện đại, vì vậy thứ này đặt trên đất, rất có khả năng cũng không ai chú ý.

Hơn nữa khói đặc do thuốc nổ tạo ra sau khi nổ có thể cản trở tầm nhìn, tiện cho việc chạy trốn.

Trương Thiên cũng bố trí mấy trận pháp vây hãm.

Đến lúc đó thực sự đánh không lại, thì thử chạy trốn.

“Năm xưa, ngươi trấn áp Xà Thần, ta với ngươi không oán không thù, cớ gì phải làm khó ta?” Tinh Tuyệt Nữ Vương lạnh nhạt nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu trước mắt.

Khí thế của cô không hề thua kém Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tây Vương Mẫu Mẫu hừ lạnh một tiếng.

"Ngươi kết bè với yêu ma, gây ra vô số người chết trong các thành trì xung quanh, thậm chí lạm sát sinh linh, loại người như ngươi, tại sao không bị trấn áp?" Tây Vương Mẫu Mẫu lại nói.

Trương Thiên nghe đối thoại, hắn biết chuyện của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tinh Tuyệt Cổ Thành trấn áp mấy nước láng giềng xung quanh, mà mỗi năm những nước láng giềng đó cũng phải cống nạp.

Những cống phẩm đó đa số đều là của người dân, mà phương thức Tinh Tuyệt Nữ Vương đàn áp các nước láng giềng tự nhiên là vũ lực mạnh mẽ.

Tây Vương Mẫu Mẫu nói ra lời này, cũng không có vấn đề gì.

Còn ai đúng ai sai, Trương Thiên cũng không tiện phán xét.

Mỗi người đều có suy nghĩ và cách làm của mỗi người.

Chuyện bạn cho là đúng, người khác lại không cho là như vậy.

Tương tự, Trương Thiên cũng sẽ không dùng con mắt cá nhân để phán xét đúng sai của người khác, đúng sai của người khác, thì liên quan gì đến mình?

Tình hình hiện tại chính là, chỉ cần có lợi cho Trương Thiên, thì đó là đúng.

Tây Vương Mẫu Mẫu muốn biến hắn thành con rối, vậy tính chất chắc chắn vô cùng tồi tệ.

"Ngươi và Xà Thần đánh nhau, khiến mấy nước láng giềng xung quanh bị nghiền nát, ngươi không cảm thấy ngươi cũng có vấn đề sao?" Tinh Tuyệt Nữ Vương lạnh nhạt nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu

trước mắt.

Sau khi Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong, Tây Vương Mẫu Mẫu lại không hề để ý.

“Đó là do Xà Thần làm, liên quan gì đến ta?” “Hơn nữa, ta vì họ trừ khử yêu tà, họ nên cảm kích ta mới đúng.” Tây Vương Mẫu Mẫu lạnh nhạt nói.

Trương Thiên sờ sờ mũi, đây không phải là hiện trường tiêu chuẩn kép nổi tiếng sao?

Tinh Tuyệt Nữ Vương không nói nhiều thêm, dưới chiếc áo choàng màu hắc kim, trên mặt vẫn không thấy rõ biểu cảm.

Nhưng khí thế trên người đã chứng minh tất cả.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sắp tấn công.

Và khí tức của cô cũng đang tăng dần.

“Đây là một quỷ quật, Tây Vương Mẫu Mẫu sẽ lợi dụng âm khí ở đây, khiến thực lực tăng cường, đồng thời tốc độ hồi phục cũng sẽ nhanh hơn.” “Mà ta, cũng có thể lợi dụng âm khí ở đây, nhưng không nhiều, vì âm khí bên trong đã hoàn toàn bị khí tức của Tây Vương Mẫu Mẫu khống chế.” Tinh Tuyệt Nữ Vương lạnh nhạt nói.

Ánh mắt cũng từ từ nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên lập tức hiểu ra điều gì đó.

Nếu đây là quỷ quật, thì rất nhiều chuyện đều rõ ràng.

Tại sao trận pháp bị phá mà Tây Vương Mẫu Mẫu vẫn có thể tăng tốc hồi phục thương thế.

Tại sao Tây Vương Mẫu Mẫu lại ung dung như vậy, thậm chí khí tức trên người đều dùng không hết.

Nếu Tây Vương Mẫu Mẫu một mình khống chế một quỷ quật, hoặc khống chế một nơi tụ tập âm khí lớn, vậy, bà ta trong lãnh địa này, chắc chắn chiếm ưu thế rất lớn.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên tự nhiên hiểu ra bây giờ mình phải làm gì.

Chương 820

"Phá cục!" Trong đầu Trương Thiên hiện lên hai chữ.

Muốn phá cục này, cũng không khó lắm.

Biến quỷ quật thành dương quật, hoặc, chuyển hóa âm khí do Tây Vương Mẫu Mẫu khống chế trong quỷ quật thành do Tinh Tuyệt Nữ Vương khống chế.

Nếu vậy, thực lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ được tăng lên rất nhiều.

Từ đó, thực hiện chiến thuật đánh hội đồng.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên cũng đang không ngừng suy tính phải tấn công như thế nào.

Phá trừ trận pháp chắc chắn không được, mà quỷ quật thường không phải do trận pháp tạo ra, phải tìm được nơi có quỷ tuyền.

Trương Thiên nhìn vào hố đen, nơi đó rất có khả năng chính là quỷ tuyền.

"Nhưng, tại sao bà ta, lại không hề lo lắng?" Trương Thiên nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu.

Mụ ta, trên mặt vẫn là vẻ thản nhiên.

Dường như không hề vội vã.

Phải biết rằng Hồ Bát Nhất và họ đã vào trong rồi.

"Chẳng lẽ, bên trong có vấn đề!" Đột nhiên, trong lòng Trương Thiên dấy lên một dự cảm không lành.

Nghĩ đến đây, Trương Thiên nhìn về phía hố đen.

Lòng hắn có chút lo lắng cho tình hình bên phía Hồ Bát Nhất.

Tây Vương Mẫu Mẫu thì lại nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, trong mắt hiện lên vài phần hứng thú.

"Tiểu yêu nhà ngươi cũng hiểu biết về bản tiên ta khá sâu đấy." "Tiếc là cũng chỉ có thể đến thế mà thôi." Tây Vương Mẫu Mẫu nói rồi lại bắt đầu ngưng tụ khí tức trong tay.

Rõ ràng, cô ta định tung ra đợt tấn công thứ hai.

Trương Thiên tạm thời không rõ thực lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lúc trước khi Trương Thiên giao đấu với cô, thực lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương hẳn là vào khoảng Nội Đan cảnh.

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương đã ở trong không gian hư ảo, âm thầm hưởng lợi từ Trương Thiên suốt bao nhiêu năm, tu vi chắc chắn đã tăng trưởng rất nhanh.

Hơn nữa cuối cùng còn lấy được Xà Nhãn và Mộ Trần Châu.

Trương Thiên trước giờ không có thời gian tu luyện, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương thì khác, cô tu luyện mỗi ngày, gần như không nghỉ một ngày nào.

Ở bên cạnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không hề có ý định chịu thua, vẻ mặt kiên định, khí tức cũng đang điên cuồng vận chuyển.

Trong một khoảnh khắc, Trương Thiên thậm chí còn cảm nhận được khí tức của Tinh Tuyệt Nữ Vương không hề thua kém Tây Vương Mẫu Mẫu.

Nhưng đó cũng chỉ là một thoáng, giây tiếp theo liền khôi phục lại như cũ.

Tây Vương Mẫu Mẫu vẫn nhỉnh hơn một bậc.

“Chắc là do khí tức xung quanh gia trì, xem ra phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này.” Trương Thiên thầm nghĩ, thanh kiếm gỗ đào trong tay cũng phát ra ánh sáng.

“Keng!” Theo bóng người loé lên, Trương Thiên, Tây Vương Mẫu Mẫu và Tinh Tuyệt Nữ Vương gần như ra tay cùng một lúc.

Cả hang động lập tức dấy lên một luồng gió lốc.

Trương Thiên làm sao có thể giữ sức, nếu có thể liên thủ đánh bại Tây Vương Mẫu Mẫu là tốt nhất, còn nếu không đánh bại được, Trương Thiên cũng chỉ có thể hy vọng bên Hồ Bát Nhất có được tiến triển mang tính giai đoạn.

Lúc này, trong sơn động.

Hồ Bát Nhất và hai người kia đang chống chọi với cái lạnh, di chuyển từng chút một.

“Lão Hồ, sao ở đây lạnh thế, Bàn gia tôi đi mấy bước mà đã cóng không chịu nổi rồi, nếu còn vào sâu nữa, e là đóng thành băng luôn mất.” Bàn Tử rùng mình một cái.

Cái lạnh xung quanh khiến Bàn Tử thậm chí không dám buông tay khỏi ngực.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng cóng đến phát run.

Phải biết rằng, họ đều là cao thủ Nội Đan cảnh, vậy mà còn không chống lại được cái lạnh, có thể thấy cái lạnh ở đây tuyệt đối không tầm thường.

“Khí lạnh ở đây chắc là do âm khí quá nặng gây ra.” Tuyết Lỵ Dương nhìn xung quanh, nhanh chóng đưa ra kết luận.

“Âm khí nặng như vậy, lão Hồ, đây không phải là một cái quỷ quật đấy chứ?” Bàn Tử lẩm bẩm, buột miệng nói.

Nhưng chính câu nói bâng quơ này lại khiến Hồ Bát Nhất giật mình.

"Giả sử đây chính là quỷ quật, vậy thực lực của Tây Vương Mẫu Mẫu cũng vì thứ này mà trở nên mạnh hơn." "Vậy chúng ta có thể lợi dụng điều này để phá giải không?" Hồ Bát Nhất nói liên tục, Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thấy có lý.

"Vậy, nếu là như thế, nơi có khả năng phá giải nhất chính là cái sơn động này." Tuyết Lỵ Dương nói, hai người như vừa phát hiện ra điều gì, lòng vui mừng.

Bước chân cũng nhanh hơn.

"Không phải chứ, đã biết bên trong có nguy hiểm rồi sao còn đi nhanh hơn, không phải nên đi ra ngoài sao?" Bàn Tử lẩm bẩm, nhưng cũng đành phải đi theo.

Chẳng mấy chốc, theo luồng gió lạnh, nhóm Hồ Bát Nhất đã đến một không gian tối đen.

Không gian ở đây rất lớn, cũng rất tối, Hồ Bát Nhất hoàn toàn không nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

"Kim quang." Hồ Bát Nhất ném ra một lá bùa.

Ánh sáng vàng lan tỏa khắp nơi.

Đồng thời, cảnh sắc xung quanh cũng hiện rõ trong mắt.

Khi nhìn rõ những thứ bên trong, nhóm Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trong đại sảnh trước mắt, từng bộ xương khô nằm rải rác trên mặt đất.

Xương khô gần như chất thành một ngọn đồi nhỏ.

Toàn bộ không gian rộng đến năm mươi mét, nhìn một lượt, về cơ

bản toàn là xương trắng hếu.

Mà âm khí tuôn ra từ đây, khả năng cao cũng là do những bộ xương này phát ra.

Trên xương, Hồ Bát Nhất thậm chí còn nhìn thấy từng tia hắc khí lượn lờ.

"Lão Hồ, sao ở đây nhiều xương thế, nhìn số lượng này, ít nhất cũng phải cả vạn rồi nhỉ?

Chẳng trách âm khí nặng như vậy." Bàn Tử lẩm bẩm, trong mắt mang theo chút kinh ngạc.

Nếu là nơi khác, Bàn Tử nhiều nhất cũng chỉ hơi ngạc nhiên.

Nhưng đây không phải nơi bình thường, đây là thánh sơn Côn Luân, nơi tiên gia ẩn náu.

Một nơi tiên cảnh như vậy lại có nhiều thi cốt đến thế.

Đây đâu phải là Phật giáo.

"Bà ta nghiên cứu trường sinh, đã nhập ma rồi, thời gian tử vong của những người này xem ra không cùng một triều đại, có người đã hơn nghìn năm, có người mới chỉ vừa tròn nghìn năm." Giọng Hồ Bát Nhất khàn khàn vang lên.

Bất kể là đạo nào, môn phái nào, cũng sẽ có người tốt kẻ xấu, cũng sẽ có người nhập ma.

Đối với điều này Hồ Bát Nhất cũng không ngạc nhiên.

"Niên đại của những người này không giống nhau, vậy có nghĩa là thi cốt ở đây là do người ta cố ý đặt vào." Tuyết Lỵ Dương nói.

Trước khi nhập ma, Tây Vương Mẫu Mẫu thậm chí còn đi rất nhiều nơi để trừ yêu diệt tà.

Nhưng những người này thì sao?

“Đây hẳn là phương án dự phòng, nếu hệ thống cộng sinh không thành công, bà ta cũng đã để lại đường lui.

Hồn thể không thể hoạt động lâu dài ở dương gian, nhất định phải mượn âm khí để sinh tồn, mà thực lực Tây Vương Mẫu Mẫu mạnh như vậy, lại muốn bảo toàn thực lực, những thứ này chính là mấu chốt.” Hồ Bát Nhất nói rồi lấy ra bùa giấy.

Hắn định dọn sạch hết đống xương cốt này rồi tính tiếp.

Trong số xương cốt này, có những bộ thậm chí không còn tỏa ra âm khí nữa, nói cách khác, đã biến thành một món đồ chơi vô dụng.

Thay vì vứt ở đây, không bằng trực tiếp siêu độ luôn.

Còn về việc ở đây có vong hồn hay không, câu trả lời chắc chắn là không.

Hồn thể ở đây khả năng cao đã bị Tây Vương Mẫu Mẫu hấp thụ hết rồi.

Hồ Bát Nhất vừa lấy bùa giấy ra, đột nhiên giọng Bàn Tử vang lên.

“Lão Hồ, mau nhìn kìa!

Chỗ đó có một cái mô hình!” Nghe Bàn Tử gọi, Hồ Bát Nhất cũng dừng động tác trong tay, nhìn về phía Bàn Tử chỉ.

Khi Hồ Bát Nhất nhìn thấy cái mà Bàn Tử gọi là mô hình, hắn có chút bất ngờ.

Mô hình này không phải thứ gì khác, chính là mô hình Vân Thiên Cung mà Hồ Bát Nhất đã gặp trong lăng mộ dưới đáy biển trước đây!

Lúc đó họ đã đoán đây sẽ là một quần thể lăng mộ lớn.

Chương 821

Nhưng bây giờ xem ra, đây hẳn là mô hình vị trí của núi Côn Luân.

Nhìn lại mô hình này, Hồ Bát Nhất vẫn cảm thấy chấn động.

Cung điện khổng lồ, lăng mộ khổng lồ, thậm chí còn có cả một loạt bố cục phong thủy bên ngoài, gần như hoàn mỹ.

Nhưng vị trí họ vào đây lại không phải đường chính mà là đường nhỏ, nên tự nhiên cũng không thấy được cung điện lớn này.

Mấy người đi đến trước mô hình, trên mô hình thậm chí cũng đang tỏa ra một ít hắc khí.

"Lão Hồ, không lẽ trong cái mô hình này cũng có oán khí à?

Sao nó cũng bốc khói được vậy." Bàn Tử khó hiểu hỏi.

Hồ Bát Nhất cũng có chút nghi hoặc.

Theo lẽ thường, chỉ những thứ mang oán khí mới tỏa ra hắc khí, nhưng thứ này cũng có thể tỏa ra sao?

Trong lòng còn đang nghi hoặc thì hành động tiếp theo của Bàn Tử đã cắt ngang suy đoán của Hồ Bát Nhất.

"Ủa, cái gì đây?" Bàn Tử như phát hiện ra thứ gì đó, tò mò ấn xuống.

Giây tiếp theo, mô hình lại bắt đầu từ từ di chuyển!

"Bàn Tử, cậu ấn cái gì vậy?" Thấy mô hình di chuyển, Hồ Bát Nhất liền nhìn sang Bàn Tử.

"Tôi không biết, hình như là một cái tay gạt.

Nhưng mà lão Hồ, cậu xem, thứ này lại mở ra, bên trong chắc

chắn có đồ tốt.” Bàn Tử sờ sờ má nói.

Lúc này Hồ Bát Nhất cũng không còn tâm trí để ý đến Bàn Tử, ánh mắt vội vàng nhìn vào mô hình trước mặt.

Mô hình này trong tình trạng không có oán hồn tích tụ mà vẫn có thể phóng ra oán khí.

Điều này đủ cho thấy mô hình trước mắt không tầm thường.

Khi mô hình dần mở ra, một thứ màu đen cũng từ từ nhô lên.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương không khỏi lùi lại một bước.

Trước mắt, mặt đất rung chuyển, một thứ giống như hồ nước lại trồi lên từ bên dưới mô hình.

“Đây là hồn tuyền, nơi sản sinh hồn đan.” Hồ Bát Nhất nhìn thấy hồ nước trước mắt, lập tức hiểu ra.

Chẳng trách trên mô hình lại tụ tập oán khí và âm khí, như vậy thì giải thích được rồi.

Bên trong lại có một cái tuyền nhãn tương đối lớn!

“Luồng âm khí kia hình như tuôn ra từ đây, chúng ta đập vỡ cái này, có thể xua tan âm khí xung quanh không?” Tuyết Lỵ Dương nhìn Hồ Bát Nhất.

Cô không quen thuộc với loại vật này lắm, nên cũng có nhiều điều không hiểu.

Hồ Bát Nhất nói: “Loại hồ này thực chất là một cái tuyền nhãn, nó thu thập oán khí của những người đã chết ở đây, những oán khí đó hình thành hồn đan, còn việc đập vỡ, về cơ bản là không được.

Nếu đập vỡ, khả năng cao sẽ khiến khí tức bên trong khuếch tán trên diện rộng, lúc đó Tây Vương Mẫu Mẫu chắc chắn sẽ được tăng cường.

Cho nên, cách tốt nhất bây giờ là thanh trừ âm khí ở đây, từ đó làm suy yếu bà ta." Hồ Bát Nhất đã tìm ra cách phá giải trong thời gian ngắn.

Hắn cũng hiểu rõ trong lòng, điều quan trọng duy nhất bây giờ là thời gian.

Bọn họ có thể an toàn nói chuyện ở đây đều là nhờ Trương Thiên đang chiến đấu ở bên ngoài.

Muốn đảm bảo an toàn cho Trương Thiên, Hồ Bát Nhất tự nhiên cần phải đẩy nhanh tốc độ tìm cách.

"Tịnh hóa, vậy làm nhanh đi." Tuyết Lỵ Dương lên tiếng.

Cô hiển nhiên cũng nhận ra vấn đề thời gian.

Hồ Bát Nhất gật đầu, vung ra mấy lá bùa vàng.

Bùa vàng phát ra từng trận ánh sáng trên không trung.

Ánh sáng xanh nhạt rắc lên mặt nước của tuyền nhãn.

Oán khí xung quanh như bị giam cầm, quả thật đã giảm bớt.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất lại liên tục tung ra mấy lá bùa nữa.

Những lá bùa đó rơi xuống đất phát ra ánh sáng vàng.

Những bộ xương trắng bị ánh sáng vàng chiếu vào đều hóa thành bột vàng.

Lúc này, theo sự tiêu tán của âm khí xung quanh, nhiệt độ cũng tăng lên một chút.

Bên ngoài.

Tiếng giao đấu của Trương Thiên, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tây Vương Mẫu Mẫu ngày càng lớn.

Trên người Trương Thiên cũng đầy vết thương.

Bộ khôi giáp ban đầu cũng đã nứt mấy vết.

Gần như mỗi lần bị đòn của Tây Vương Mẫu Mẫu chạm vào, khôi giáp của Trương Thiên lại nứt ra một khe, hoàn toàn không đỡ nổi.

Vì vậy Trương Thiên chỉ có thể không ngừng tấn công, không ngừng né tránh.

Như vậy tiêu hao rất lớn.

Mà Tây Vương Mẫu Mẫu lại như có sức mạnh dùng không hết.

Chuyện này giống như bạn đang chơi game MOBA, rõ ràng không mạnh bằng đối phương, nhưng cứ nhất quyết phải đánh nhau trong trụ của họ vậy.

Trương Thiên cũng hiểu, nếu không thay đổi cục diện, Tây Vương Mẫu Mẫu chỉ cần một mình câu giờ cũng đủ để giết chết hắn.

Ngay lúc Trương Thiên đang bó tay hết cách, đột nhiên, âm khí xung quanh như liễu bay trong gió xuân, bị một trận gió cuốn đi.

Tốc độ và động tác của Tây Vương Mẫu Mẫu rõ ràng chậm lại.

Đồng thời, đòn tấn công của Tinh Tuyệt Nữ Vương và Trương Thiên vốn không thể chạm tới cô ta lúc này cũng có thể đánh tới trước mặt.

"Lão Hồ, cậu đúng là đáng yêu vãi!" Lúc này Trương Thiên hận không thể ôm lấy khuôn mặt đen của Hồ Bát Nhất mà hôn một cái, quá đỉnh!

Không chút do dự, ngay lúc Tây Vương Mẫu Mẫu lộ ra sơ hở, Trương Thiên và Tinh Tuyệt Nữ Vương đồng thời tung ra đòn mạnh nhất.

Tấm mạng che mặt của Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức vỡ tan,

một đôi mắt rắn màu đỏ hiện ra.

Cùng lúc đó, ánh sáng từ quyền trượng và đôi mắt hòa quyện vào nhau.

Một luồng sức mạnh kinh khủng bùng nổ từ con mắt rắn trên quyền trượng.

Trương Thiên cũng nắm chặt Thiên Sư Phối Kiếm.

Hồ quang sấm sét màu xanh lam ngưng tụ.

Lôi Kỳ Lân sau lưng càng gầm thét dữ dội.

Chân khí trong cơ thể Trương Thiên điên cuồng trôi đi.

Nếu đòn này không thành công, Trương Thiên chắc chắn không thể tung ra chiêu mạnh hơn trong thời gian ngắn.

Tây Vương Mẫu Mẫu cũng cảm nhận được hai luồng sức mạnh kinh khủng đang tụ lại xung quanh.

Nhưng cô ta không có cách nào.

Hiện tại khí tức xung quanh đã tiêu tán, cộng thêm hành động của bản thân trở nên chậm chạp.

Tây Vương Mẫu Mẫu hoàn toàn không kịp né tránh.

"Rơi!" Trương Thiên và Tinh Tuyệt Nữ Vương gần như ra tay cùng lúc.

Hai luồng khí tức kinh khủng lao thẳng về phía Tây Vương Mẫu Mẫu.

Tây Vương Mẫu Mẫu biết không thể né được, bèn nghiêng đầu, để hai luồng sức mạnh đánh vào vị trí không chí mạng.

"Ầm." Hai luồng sức mạnh đủ để phá hủy một ngọn núi nhỏ đồng thời đánh trúng Tây Vương Mẫu Mẫu, ánh sáng của đòn tấn công nổ

tung.

Toàn bộ núi Côn Luân như động đất.

Dãy núi rung chuyển khiến các dãy núi lân cận bắt đầu sụp lở.

Tuyết lở cũng theo đó ập đến.

Tuyết lở ngập trời gần như che kín cả bầu trời, một số ngôi làng ở gần dãy núi cũng khó tránh khỏi.

Nhưng đòn tấn công mạnh mẽ như vậy cũng chỉ khiến núi Côn Luân rung lên một chút.

Có thể thấy, núi Côn Luân cũng không phải kiên cố bình thường.

Khói bụi qua đi, chân khí trong cơ thể Trương Thiên cũng đã tiêu hao quá nửa, hắn điên cuồng nhét đan dược vào miệng.

Chương 822

Trương Thiên có thể cảm nhận được khí tức của Tây Vương Mẫu Mẫu vẫn còn.

Điều này có nghĩa là, đòn hợp lực của hai người có lẽ không gây ra vết thương chí mạng cho cô ta.

Nhưng có thể khiến cô ta bị thương nặng đã là rất tốt rồi.

"Cẩn thận." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn vào đám khói bụi từ vụ nổ.

Cô còn nhắc nhở Trương Thiên một câu.

Trương Thiên gật đầu, hắn hiểu rõ trong lòng, càng lúc này càng không được nóng vội.

Khói bụi từ từ tan đi.

Chỉ thấy bóng người đó vẫn đứng tại chỗ.

Chỉ có điều, đòn tấn công vừa rồi rõ ràng đã gây ra thương tổn không nhỏ cho cô ta.

Toàn bộ cơ thể tàn khuyết, ngực càng bị Trương Thiên xuyên thủng một lỗ lớn.

Làn da vốn trắng trẻo lúc này đã biến thành màu than cháy.

Chỉ có cái đầu là vẫn còn nguyên vẹn.

Từ đó có thể thấy, đầu là điểm yếu của cô ta.

"Lũ kiến hôi chết tiệt, lại dám chặn linh khẩu của ta." "Hừ, vậy mà không bị cóng chết sao?" Tây Vương Mẫu Mẫu hừ lạnh một tiếng, bàn tay tàn khuyết từ từ giơ lên.

Ánh mắt cô ta nhìn về phía sơn động cách đó không xa.

Trương Thiên biết, bây giờ là cơ hội tấn công tốt nhất.

Hắn cũng không muốn bỏ lỡ.

Trao đổi ánh mắt với Tinh Tuyệt Nữ Vương, Trương Thiên chợt ngây người.

Trương Thiên trước đây đã từng thấy dung mạo của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng lần đó là Tinh Tuyệt Nữ Vương biến thành dáng vẻ của Tuyết Lỵ Dương.

Nhưng bây giờ thì khác, dung mạo hoàn chỉnh hiện ra trước mắt.

Gương mặt thanh tú, tiêu chuẩn của người Tây Vực, mắt to, sống mũi cao, cùng với chiếc cằm nhọn, nếu ở kiếp trước, tuyệt đối có thể làm minh tinh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy Trương Thiên nhìn mình ngẩn ngơ, liền vội nói: "Ngươi muốn chết à?" Cô tự nhiên không phải nói với Trương Thiên, và ý của cô Trương Thiên cũng hiểu.

Trương Thiên lập tức phản ứng lại, hắn và Tinh Tuyệt Nữ Vương lại ra tay.

Mặc dù chân khí trong đan điền đã không còn nhiều.

Nhưng Trương Thiên phải cược thêm một lần nữa, cược rằng chỉ cần xuyên thủng đầu, là có thể đánh bại Tây Vương Mẫu Mẫu!

Hai người lại bắt đầu ngưng tụ khí tức.

Khí tức của đòn tấn công lần này rõ ràng nhỏ hơn lần đầu rất nhiều.

Nhưng trong tình trạng bị thương nặng, chỉ cần có thể bắn trúng mục tiêu, Tây Vương Mẫu Mẫu cũng khó mà sống sót.

Nhìn Trương Thiên hai người ngưng tụ sức mạnh, tay Tây Vương Mẫu Mẫu cũng hơi run rẩy.

Đồng thời, trong hang động tối đen dường như có chút xao động.

Cùng lúc đó một luồng âm khí ập đến.

Khí tức vốn đang yếu ớt của Tây Vương Mẫu Mẫu lập tức hồi phục.

Đồng thời, cơ thể tàn khuyết cũng đang phục hồi.

"Rơi!" Hai người Trương Thiên không dám do dự nữa, hai đòn tấn công lao thẳng về phía yếu huyệt.

Sau đòn tấn công, trước mắt Tây Vương Mẫu Mẫu xuất hiện một tấm khiên vàng.

Mà hai đòn tấn công của họ đã biến mất không còn dấu vết.

Trương Thiên và Tinh Tuyệt Nữ Vương trao đổi ánh mắt, hai người bắt đầu lùi lại, đồng thời bổ sung thực lực.

Xung quanh, âm khí bắt đầu dần khuếch tán.

Mà trong sơn động đen kịt, dường như có tiếng động lạ.

Chỉ thấy, âm tuyền vốn bị Hồ Bát Nhất tịnh hóa lúc này đang rung chuyển dữ dội.

Âm khí vốn đã dần được thanh trừ lúc này đột nhiên càng ngày càng nhiều.

Trong âm tuyền, từng luồng khí tức đáng sợ không ngừng lan tỏa.

Hồ Bát Nhất càng không kìm được mà lùi lại một bước.

"Lão Hồ, chuyện gì thế này?

Tại sao lại đột nhiên nhiều hắc khí hơn?" Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi ngỡ ngàng.

Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt nghiêm túc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Âm tuyền vốn bình lặng, lúc này lại như nước sôi, không ngừng bốc khí ra ngoài.

"Không ổn, nếu cứ thế này, âm khí chắc chắn sẽ càng nhiều hơn, lúc đó bên Trương đại ca chắc chắn sẽ càng khó khăn." Tuyết Lỵ Dương như nghĩ đến điều gì, đột nhiên nói.

Trên mặt cũng thêm vài phần lo lắng.

Hồ Bát Nhất gật đầu, hắn cũng nghiêm túc nói: "Xem ra phải mau chóng chặn nó lại mới được." Hồ Bát Nhất nói, trong tay đã có thêm mấy lá bùa.

Việc tịnh hóa trước đó đã xua tan phần lớn âm khí xung quanh.

Nhưng bây giờ vì âm tuyền dâng trào, âm khí lại bốc ra.

Hồ Bát Nhất lại dán bùa vào, cố gắng xua tan đám âm khí trước mắt.

Nhưng, ngay lúc Hồ Bát Nhất sắp thành công, đột nhiên, một luồng sức mạnh cường hãn phun ra.

Sau khi luồng sức mạnh đó tuôn ra, Hồ Bát Nhất bị một luồng sức mạnh khổng lồ hất văng ra ngoài.

Hồ Bát Nhất lùi lại mấy bước, khóe miệng cũng rỉ ra chút máu.

"Sao thế?" "Lão Hồ, cậu không sao chứ?" Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất bị hất bay, lo lắng chạy tới.

Hồ Bát Nhất xua tay.

Vẻ mặt cũng thêm vài phần nghiêm túc.

"Bên trong đó, còn có một luồng sức mạnh khác, rất mạnh." Hồ Bát Nhất vừa nói xong, một cái chuôi binh khí từ từ nhô lên khỏi hồ

nước.

Theo sau cái chuôi, một cây trường thương cũng từ từ lơ lửng trong hồ nước trước mắt.

"Lão Hồ, chỗ đó, hình như có một cây trường thương…" Bàn Tử chỉ vào hồ nước, giọng nói cũng thêm vài phần kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương vội vàng chuyển ánh mắt về phía hồ nước trước mặt.

Khi nhìn thấy cây trường thương từ từ nhô lên trong hồ, Hồ Bát Nhất toàn thân run rẩy.

Lúc ở trong Cửu Tầng Yêu Tháp, họ thấy tượng Tây Vương Mẫu Mẫu cầm trường thương.

Nhưng khi thấy Tây Vương Mẫu Mẫu ở đây, hai tay lại trống không.

Nhìn như vậy, không phải là bà ta không có vũ khí, mà là vũ khí của bà ta ở nơi khác.

"Không thể để thứ này ra ngoài." Hồ Bát Nhất hạ quyết tâm trong lòng.

Nếu để trường thương ra ngoài, bên Trương Thiên sẽ gặp nguy hiểm.

Dù sao, hiện tại Tây Vương Mẫu Mẫu vẫn không có vũ khí, Trương Thiên họ thậm chí có thể áp chế bằng vũ khí.

Nhưng một khi có vũ khí, thực lực chắc chắn sẽ tăng vọt.

Nhìn hình dáng của vũ khí này, Hồ Bát Nhất đoán, nó hẳn được dùng để trấn áp âm trì trước mắt, từ đó vũ khí cũng có thể nhiễm âm khí.

Như vậy, Tây Vương Mẫu Mẫu sử dụng chắc chắn sẽ càng thuận

tay hơn.

“Lão Hồ, mau nhìn, cây trường thương đó hình như sắp ra khỏi hồ.” Bàn Tử hét lên.

Hồ Bát Nhất tự nhiên cũng nhìn thấy.

“Nếu trường thương ra ngoài, vậy chẳng phải là…” Tuyết Lỵ Dương nói rồi lập tức nhìn sang Hồ Bát Nhất.

“Chúng ta không thể để thứ này ra ngoài.

Cho nên, việc duy nhất chúng ta phải làm bây giờ là bằng mọi giá, khống chế vũ khí này.” Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói.

“Soạt soạt.” Lời Hồ Bát Nhất vừa dứt.

Cây trường thương trước mắt lại trực tiếp cuốn lên một luồng gió lốc.

Chương 823

Từng trận lốc xoáy ập đến, khiến mắt nhóm Hồ Bát Nhất đau rát.

Cùng lúc đó, trường thương bắt đầu nhắm phương hướng, lao về phía cửa động.

"Mẹ nó, lão Hồ, cái thứ này, không phải có yêu tà gì tác quái chứ, sao lại linh hoạt như vậy." Bàn Tử nói bên cạnh, dùng tay che mắt.

"Không ổn, cây trường thương đó chạy rồi, vị trí ở bên tay phải!" Cảm giác của Tuyết Lỵ Dương vô cùng nhạy bén.

Khi trường thương di chuyển, cô đã cảm nhận được.

Sau khi Tuyết Lỵ Dương nói xong, kiếm gỗ đào của Hồ Bát Nhất đã tấn công ra ngoài.

"Keng!" Hai vật va chạm, phát ra âm thanh.

Kiếm gỗ đào sau khi được rót chân khí, bản thân đã cứng hơn cả sắt thép.

Có thể chặn được trường thương của Tây Vương Mẫu Mẫu cũng không có gì lạ.

Theo tiếng va chạm vang lên, lốc xoáy xung quanh cũng biến mất.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất cũng mở mắt ra.

Chỉ thấy trên chuôi kiếm gỗ đào của mình, một cây trường thương đang phát ra tiếng rung ong ong.

"Soạt soạt." Chỉ trong một giây, trường thương như có người chỉ huy, rung lắc cực nhanh.

Vô số đòn tấn công như mưa rơi xuống.

Hồ Bát Nhất cũng miễn cưỡng chống đỡ.

Đòn tấn công của trường thương ở đây không hề yếu.

Ngay cả tu vi như Hồ Bát Nhất cũng có chút chống đỡ không nổi.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy cũng vội vàng lên giúp.

Vì không tìm được vũ khí thuận tay, Tuyết Lỵ Dương đành cầm một thanh trường kiếm tàn phá để cố gắng chống đỡ.

Hai người phát ra tiếng va chạm không ngừng.

Bàn Tử cũng tham gia, ba người chống đỡ khiến trường thương khó tiến thêm một tấc.

Mà ở bên ngoài, Tây Vương Mẫu Mẫu ra hiệu nửa ngày, cũng không thấy có thứ gì tới.

Bà ta nhíu mày.

Mặc dù ở đây đã hồi phục một chút âm khí, nhưng chút khí tức này có thể hồi phục trạng thái cơ thể đã là rất tốt rồi.

Trông chờ vào chút khí tức này để đối phó Trương Thiên, quả thật có chút không thực tế.

Dù sao bên Trương Thiên có hai người, hơn nữa Trương Thiên chỉ bị thương nhẹ, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng chỉ giảm sút chân khí.

Mà bà ta thì bị chơi một vố thật sự.

Nếu không phải đột nhiên không có khí tức bổ sung, bà ta đã sớm định thắng bại trong ba chiêu.

"Chết tiệt!

Mấy con kiến đó thật biết gây chuyện, trường thương của ta sao còn chưa đến." Tây Vương Mẫu Mẫu lẩm bẩm, lúc này bà ta cũng đã nghiêm túc.

Nếu không nghiêm túc nữa, bà ta chắc chắn sẽ lật thuyền trong mương.

Cùng lúc đó, Tây Vương Mẫu Mẫu cũng đã thấy được khí vận của nhóm Trương Thiên.

Có mấy lần, Tây Vương Mẫu Mẫu rõ ràng có thể đánh trúng Trương Thiên thậm chí chí mạng, ví dụ như lần giao thủ đầu tiên, đáng tiếc lại bị Tinh Tuyệt Nữ Vương chặn lại.

Sau đó cũng vậy, có mấy lần, Trương Thiên đều có thể hóa nguy thành an.

Trong đó không thiếu thực lực, nhưng vận may cũng chiếm phần lớn.

Mà vận may, nói cách khác, chính là khí vận.

"Nếu ta hấp thụ toàn bộ khí vận của bọn chúng, chẳng phải là…" Tây Vương Mẫu Mẫu thầm nghĩ, ánh mắt cũng dần trở nên nóng rực.

Bà ta biết một loại cấm thuật, có thể luyện hóa khí vận của người khác thành của mình.

Nếu chiếm đoạt hết của Trương Thiên bọn họ, chẳng phải bà ta sẽ thiên hạ vô địch sao?

Nói không chừng lúc đó ngay cả vĩnh sinh cũng tự nhiên thực hiện được.

Tây Vương Mẫu Mẫu nghĩ trong lòng, ánh mắt cũng dần trở nên nóng bỏng.

Đây là cơ hội ngàn năm có một.

Không phải lúc nào cũng có cơ hội như vậy xảy ra.

Nhưng Tây Vương Mẫu Mẫu cũng không ngốc, bà ta cũng rõ, nhóm người Trương Thiên cực kỳ khó đối phó.

Muốn đánh bại họ, giành lấy đồ vật, bản chất không khác gì đối đầu với ông trời.

Mỗi người mang đại khí vận, vốn là con cưng của trời.

Con cưng của trời, danh xưng này không phải tự nhiên mà có, ý nghĩa của nó vốn là người được ông trời công nhận.

Ngươi đối đầu với loại người này, bản thân đã tự mang suy yếu, thậm chí việc làm ra cũng sẽ phản tác dụng.

Nhưng đánh bại loại người này, lợi ích cũng sẽ rất lớn.

Nếu không cũng sẽ không xuất hiện tổ chức săn giết người mang thiên mệnh.

Sau khi săn giết, hấp thụ khí vận của họ để sử dụng cho mình.

Mà Tây Vương Mẫu Mẫu cũng là tình cờ biết được chuyện này, và bà ta cũng đã thu thứ này vào túi.

Vốn tưởng cả đời sẽ không dùng đến thứ này, không ngờ sau khi chết lại có thể dùng.

"Nếu muốn đánh bại những người này, cách tốt nhất và an toàn nhất là sử dụng chiêu đó." Tây Vương Mẫu Mẫu lẩm bẩm, trong lòng có chút khuất nhục.

Khi bà ta còn sống, thực lực thiên hạ độc tôn, đâu bị ép đến mức này.

Bất đắc dĩ chỉ có thể sử dụng chiêu thức mạnh nhất.

Nếu không phải bây giờ thực lực giảm sút nghiêm trọng, cộng thêm không có năng lượng bổ sung đầy đủ, thực lực của Tây Vương Mẫu Mẫu bây giờ chưa bằng một nửa thời kỳ đỉnh cao.

Mà nếu sử dụng chiêu đó, bà ta có thể tạm thời hồi phục đến thời kỳ đỉnh cao.

Nhưng cũng có tác dụng phụ.

Dù sao trên đời không có bữa trưa miễn phí, cũng không có chuyện gì không có di chứng.

Tây Vương Mẫu Mẫu chỉ suy nghĩ một lát, bà ta liền quyết định, trận này không thể không đánh.

Lúc này khí tức trên người Trương Thiên cũng dần ổn định.

Tây Vương Mẫu Mẫu cho mình vài giây thời gian, đồng thời cũng để lại thời gian hồi phục cho Trương Thiên bọn họ.

Sau khi thấy không thể phá vỡ hệ thống phòng hộ của Tây Vương Mẫu Mẫu, Trương Thiên quyết đoán lựa chọn hồi phục thực lực trước rồi tính.

Khi khí tức ngưng tụ, Trương Thiên cũng lặng lẽ bắt đầu bố trí phương án dự phòng.

Trên tay đã bị Trương Thiên rạch một vết.

Máu chảy trên kiếm gỗ đào.

Thanh mộc kiếm vốn màu vàng cũng dần biến thành màu đỏ.

Trương Thiên mời thần nhập thể cần một số bước nhất định, trong đó có việc dùng máu tươi của mình làm môi giới.

Quá trình cần thời gian, bây giờ Trương Thiên lên kế hoạch trước, như vậy đến lúc đó cũng sẽ đơn giản hơn một chút.

Trương Thiên bây giờ đối với việc thỉnh thần, vẫn khá tự tin.

Dù sao thực lực cũng ở đây.

Trước đây lôi hồ chỉ có thể đánh ra một đạo, nhưng bây giờ đã khác, Trương Thiên thậm chí có thể ngưng tụ lôi hồ thành lôi điện.

Uy lực này cũng không phải chỉ là một chút.

Cũng chính vì tu vi tăng lên, điều này mới khiến Trương Thiên thực sự có thực lực thỉnh thần.

"Thương đến!" Tây Vương Mẫu Mẫu thấy trường thương của mình mãi không đến, bà ta cũng không có tâm tư chờ nữa, khí tức điên cuồng dâng lên, trong sơn động cũng phát ra tiếng kim loại va chạm.

Trương Thiên hơi nhíu mày.

Tại sao hắn lại cảm thấy, Tây Vương Mẫu Mẫu này càng đánh thực lực lại càng mạnh.

Luồng khí tức này, dù là thực lực hiện tại của hắn, Trương Thiên cũng không có tự tin chống lại.

"Cô ta đã sử dụng bí thuật, khiến tu vi bùng nổ trong thời gian ngắn.

Chương 824

Cẩn thận.” Tinh Tuyệt Nữ Vương đã nhìn ra một số chuyện.

Giọng cô lộ ra một chút quan tâm.

“Bí pháp.” Trương Thiên hơi nhíu mày.

Rất nhiều người đều có bí pháp, việc Trương Thiên thỉnh thần chính là một trong số đó.

Nhưng sau khi thi triển loại bí pháp này, phản phệ đối với bản thân vẫn rất lớn.

Lấy ví dụ về thỉnh thần, một khi thỉnh thần thành công, Trương Thiên sẽ có được một luồng sức mạnh mạnh hơn cả bản thân.

Nhưng rất có thể vì giới hạn cơ thể không chịu nổi, mà ngũ tạng bị tổn thương.

Đáng sợ hơn là nhục thân không chịu nổi, trực tiếp vỡ nát.

Những điều này đều có thể xảy ra.

Mà bí pháp của Tây Vương Mẫu Mẫu, hiển nhiên cũng không tầm thường.

Thứ có thể khiến thực lực bản thân tăng lên, nói chung đều rất nguy hiểm.

“Chúng ta chỉ muốn đi qua, chỉ muốn Trương Khởi Linh hồi phục thân phận người thường, không đến mức như vậy chứ?” Trương Thiên có chút nghi hoặc.

Phải biết rằng, mục đích Trương Thiên đến đây, chỉ là muốn Trương Khởi Linh hồi phục như người thường, và đi qua núi Côn Luân.

Quay về xã hội hiện đại.

Cùng Tây Vương Mẫu Mẫu cũng không phải thù sâu oán nặng, chuyện cũng có thể thương lượng mà, thực sự không được Trương Thiên đồng ý kéo Hạo Thiên Chân ra canh mộ mấy năm cũng được.

Nhưng Tây Vương Mẫu Mẫu đột nhiên sử dụng bí pháp, đó là cục diện không chết không thôi.

Trương Thiên không hiểu tại sao phải làm như vậy, đến lúc đó, chắc chắn hai bên đều không có lợi ích gì.

Trương Thiên nghĩ nửa ngày, hắn cuối cùng đưa ra kết luận.

Trừ khi có lợi ích khổng lồ, mới khiến người ta không tiếc mạo hiểm, cũng phải làm cho bằng được.

Mà trạng thái của Tây Vương Mẫu Mẫu hiện tại cũng tương tự như vậy.

Còn về việc bà ta rốt cuộc nhắm vào cái gì, Trương Thiên không thể biết được.

Nhưng Trương Thiên có thể khẳng định, chắc chắn là thứ gì đó trên người họ.

Lúc này, trong sơn động.

Theo sự triệu hoán của Tây Vương Mẫu Mẫu ngày càng mạnh, trong nháy mắt, cây trường thương vốn đã rung lắc càng rung lắc mạnh hơn.

Cùng lúc đó, khí tức mạnh mẽ rót vào bên trong trường thương, cả cây trường thương càng phát ra tiếng ong ong.

Theo sau âm thanh đó, ba người vốn còn có thể khống chế được trường thương, nhưng lúc này ba người cũng có vẻ hơi lực bất tòng tâm.

Đặc biệt là trường thương phát ra một luồng khí tức chấn động, ba người trực tiếp bị chấn lùi mấy bước.

Tuyết Lỵ Dương tay bắt quyết, vô số khí tức bắt đầu lưu chuyển.

Đây là công pháp khắc trong huyết mạch của cô, Tuyết Lỵ Dương sau khi lĩnh ngộ vẫn chưa từng dùng, lần này cô phải thử một lần.

Trong mỗi huyết mạch, đều ẩn giấu năng lực thuộc về mình.

Trương Thiên cũng có, chỉ là Trương Thiên chưa phát hiện ra mà thôi.

Điều này giống như động vật, sau khi động vật sinh ra, phần lớn sẽ mang theo đặc tính độc đáo, một số yêu thú cũng vậy.

Khi khí tức lưu động, cây trường thương đó như cảm nhận được nguy hiểm, đột nhiên, khí tức trở nên sắc bén.

Một luồng thương ý mạnh mẽ truyền ra, lao thẳng về phía đầu Tuyết Lỵ Dương.

Lần này là cây trường thương được Tây Vương Mẫu Mẫu gia cường, sớm đã không phải là thứ vừa ra khỏi âm tuyền.

Lúc này khí thế của trường thương đã khác xưa.

Theo thương ý mạnh mẽ ập đến, Bàn Tử trực tiếp bị chấn lùi.

Mà Tuyết Lỵ Dương lúc này vẫn đang vận sức, vì chiêu thức này rất khó thi triển.

Bàn Tử bị chấn lùi, nhưng Hồ Bát Nhất lại không thể bị chấn lùi.

Hắn cố gắng chịu đựng áp lực, kiếm gỗ đào bắt đầu vung lên.

"Rắc!" Khi kiếm gỗ đào đánh vào trường thương, đột nhiên mộc kiếm xuất hiện vết nứt!

Thanh kiếm gỗ đào này trước đây đã cùng Trương Thiên chinh

chiến sa trường, nhiều năm rồi không gãy, nhưng bây giờ, chỉ một đòn, kiếm gỗ đào lại nứt ra.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh cường hãn truyền đến.

Kiếm gỗ đào trực tiếp bị đánh nát.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, lòng chùng xuống, lúc này chiêu thức của Tuyết Lỵ Dương chỉ còn thiếu một bước.

Hồ Bát Nhất biết, nếu mình lùi lại, Tuyết Lỵ Dương chắc chắn sẽ chết.

Mà mình đứng ở đây, Tuyết Lỵ Dương lại có thể sống sót.

Hồ Bát Nhất quả quyết lựa chọn về sau.

Tay mạnh mẽ giơ lên, Hồ Bát Nhất ngưng tụ khí tức trên tay.

Hắn lại định dùng tay để đỡ.

"Rắc." Giây tiếp theo, trường thương bổ xuống tay Hồ Bát Nhất, khí tức mạnh mẽ hạ xuống, tạo thành thương mang.

Ngay sau đó, một cánh tay đứt lìa xuất hiện trong động.

Theo cánh tay rơi xuống đất, Hồ Bát Nhất đã lặng lẽ nhắm mắt lại.

Hắn đang chờ đợi cái chết đến.

Nhưng ngay lúc Hồ Bát Nhất nghĩ mình sắp chết, đột nhiên sau lưng bùng nổ một luồng sức mạnh cường hãn.

"Ầm!" Một con mắt hiện ra trên trán Tuyết Lỵ Dương.

Cùng lúc đó, bên trong con mắt, một tia sáng vàng nổ tung.

Ánh sáng chiếu lên trường thương, trường thương trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, khí tức trên đó cũng tiêu tan không ít.

Bên ngoài, Tây Vương Mẫu Mẫu phun ra một ngụm hắc khí, trên

mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Chuyện gì thế này?" Bà ta vô cùng khó hiểu, lũ kiến đó lại có thể chặn được đòn tấn công nặng nề như vậy của bà ta sao?

Ngay lúc Tây Vương Mẫu Mẫu đang suy nghĩ, bên Trương Thiên cũng đã bắt đầu tấn công.

Trương Thiên tự nhiên không thể bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào.

Lúc này trong động.

Hồ Bát Nhất nhìn cây trường thương bị đánh ngã ở xa, thở phào nhẹ nhõm.

Tay điểm mấy huyệt ở chỗ cánh tay bị đứt, máu lập tức ngừng chảy.

Bàn Tử lúc này cũng bò dậy.

Mọi chuyện vừa rồi đều xảy ra trong chớp mắt.

Tốc độ của Bàn Tử đã rất nhanh, nhưng tốc độ Hồ Bát Nhất mất tay còn nhanh hơn.

Tuyết Lỵ Dương nhìn cánh tay bị đứt trên mặt đất, sắc mặt khó coi.

"Chuyện gì thế này?

Ta tiên đoán trước đó, ngươi quả thật sẽ bị gãy tay, nhưng sau đó lời tiên đoán đã không còn, tại sao… vẫn bị gãy." Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt nghi hoặc.

Trên mặt cũng có chút lo lắng.

Mặc dù vừa sử dụng chiêu đó bản thân cũng bị thương nặng, nhưng so với mình, Hồ Bát Nhất vì để chặn đòn tấn công của trường thương đó, vì để bảo vệ mình, hắn lại mất đi một cánh tay.

Điều này càng khiến Tuyết Lỵ Dương đau lòng.

Hồ Bát Nhất thấy vẻ mặt đau lòng của Tuyết Lỵ Dương, hắn nhẹ nhàng dùng tay xoa đầu cô.

"Không sao đâu, chỉ là gãy tay thôi, bây giờ thực lực chúng ta mạnh như vậy, gãy tay chắc chắn có thể nối lại được." Hồ Bát Nhất nói rồi vội vàng nhặt cánh tay bị đứt lên.

Quỷ hồn còn có thể hồi phục, vậy mình gãy tay chắc chắn cũng không thành vấn đề.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất lập tức dùng một lá bùa để bảo tồn tính lưu thông của cánh tay bị đứt.

Khi các cơ quan trên cơ thể người đột nhiên bị cắt rời, thực chất các mạch máu bên trong, cùng với bạch cầu, hồng cầu… đều sẽ không ngừng vận chuyển.

Mà Hồ Bát Nhất dùng bùa giấy phong lại, chính là để ngăn chặn tế bào trong cánh tay chết đi.

Chương 825

Như vậy, sau này nối lại sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Chỉ cần sắp xếp đúng mạch máu lưu thông trở lại bình thường, và tế bào không chết đi, vậy thì dù tay chân có đứt lìa cũng có thể dễ dàng nối lại.

Điều này về cơ bản giống với y thuật hiện đại.

"Lão Hồ, tay cậu gãy rồi…" Bàn Tử cũng vẻ mặt quan tâm.

Trong lúc ba người đang quan tâm Hồ Bát Nhất, cây trường thương lại lặng lẽ di chuyển.

Nó rõ ràng đang lặng lẽ rời khỏi đây.

"Không sao, đợi sau khi trở về, chắc là có thể hồi phục." Hồ Bát Nhất cũng không để ý, chỗ cánh tay đã bị hắn điểm huyệt, cũng không đau, hơn nữa đã cầm máu, nên Hồ Bát Nhất cũng không quá khó chịu.

"Không ổn, lão Hồ, cây thương đó lại định chạy." Bàn Tử nhìn cây trường thương vội vàng lao tới.

Nhưng trường thương vung một vòng, thương ý trực tiếp hất bay Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất và những người khác còn muốn lao lên, lại bị một luồng khí tức từ trường thương đánh cho liên tục lùi lại.

Hồ Bát Nhất gãy tay cộng thêm kiếm gỗ đào vỡ nát, thực lực tự nhiên giảm sút đáng kể.

Lúc này Hồ Bát Nhất tự nhiên không thể chặn được trường thương trước mắt.

Mà Tuyết Lỵ Dương thì sau khi vừa sử dụng một chiêu, cả người

hoàn toàn không còn chút sức lực.

Đừng nói là đi chống đỡ, đứng dậy đã là rất tốt rồi.

Bàn Tử bị hất bay theo bản năng vẫn muốn tiến lên.

Nhưng tốc độ trường thương quá nhanh, Bàn Tử cũng đành phải đi theo sau.

"Lão Hồ, cái thứ đó chạy rồi, chúng ta có nên đuổi theo không." Bàn Tử nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất gật đầu, từ từ đứng dậy.

"Đi, mau lên." Hồ Bát Nhất không nói nhiều, chỉ đơn giản nói một câu rồi bóng người đã lao ra ngoài.

Mặc dù tốc độ không nhanh nhưng cũng là tốc độ nhanh nhất của Hồ Bát Nhất ở giai đoạn hiện tại.

Tuyết Lỵ Dương được Hồ Bát Nhất kéo, lúc này mới có khả năng tự chủ di chuyển.

"Keng keng." Trong hang động, Trương Thiên, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tây Vương Mẫu Mẫu đánh nhau nảy lửa.

Cả không gian đều là đao quang kiếm ảnh, từng đoạn ánh sáng lóe lên.

Tây Vương Mẫu Mẫu có chút ở thế yếu.

Nguyên nhân là do trước đó không hiểu sao lại phun ra hắc khí.

"Keng!" Ngay lúc Trương Thiên đang từng bước áp sát, đột nhiên, một cây trường thương từ trên trời giáng xuống, cắm thẳng trước mặt Tây Vương Mẫu Mẫu.

Khóe miệng Tây Vương Mẫu Mẫu cong lên một nụ cười.

Tay từ từ vung lên.

Trường thương đã nằm gọn trong lòng bàn tay.

Khí tức mạnh mẽ bắt đầu được phóng thích.

Khí thế của Tây Vương Mẫu Mẫu lúc này đã không còn như trước.

Luồng thương ý đó, cộng thêm kết quả dung hợp với thực lực mạnh mẽ của bản thân, điều này khiến Trương Thiên cũng cảm thấy một luồng hàn ý.

"Soạt soạt." Chỉ thấy Tây Vương Mẫu Mẫu vung trường thương trong tay mấy cái, trường thương được bà ta chống sau lưng, một dáng vẻ của nữ chiến thần.

"Lẽ nào, thứ được phong ấn bên trong là trường thương của bà ta?

Lão Hồ bọn họ đã đánh với cây trường thương này nửa ngày?

Vậy nếu trường thương ra ngoài, chẳng phải là đại biểu cho lão Hồ bọn họ…" Trương Thiên hơi nhíu mày.

Nếu Tây Vương Mẫu Mẫu thật sự giết Hồ Bát Nhất bọn họ, vậy Trương Thiên dù liều mạng cũng phải kéo bà ta xuống cùng.

"Lão đại, cẩn thận." Đột nhiên, sơn động cách đó không xa truyền ra giọng của Bàn Tử.

Nghe thấy giọng nói này, Trương Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử còn sống, vậy có nghĩa là Hồ Bát Nhất cũng còn sống.

Chỉ cần không chết là được.

Nhưng khi Trương Thiên nhìn rõ bóng dáng Hồ Bát Nhất, hắn nhíu mày.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất tay cầm một cánh tay bị đứt, trên mặt cũng mang theo vài phần lo lắng.

“Gãy tay!” Nhìn thấy cánh tay bị đứt, Trương Thiên lập tức nghĩ đến lời tiên đoán của Tuyết Lỵ Dương lúc đó.

Lẽ nào đây là hiệu ứng cánh bướm của Hồ Bát Nhất?

Hay là sự bù đắp của tương lai?

Lịch sử luôn có tính phục hồi nhất định, nhưng Trương Thiên lần đầu tiên nghe nói, tương lai cũng có tính phục hồi.

Vậy nếu tương lai được phục hồi, chẳng phải chuyện mình chết cũng sẽ xảy ra sao?

Lẽ nào bọn họ thật sự không thoát khỏi được hiện thực tử vong?

Trong lòng đầy nghi hoặc, Trương Thiên hít một hơi, nếu thật sự như vậy, mọi chuyện sẽ phức tạp rồi.

Mình chắc chắn phải nghĩ cách khác, ít nhất phải đảm bảo, tất cả mọi người có thể sống sót.

Trong lòng đang nghĩ, Tây Vương Mẫu Mẫu trước mắt hiển nhiên không định cho Trương Thiên cơ hội thở dốc.

Chỉ thấy bà ta vung trường thương một cách điêu luyện.

Thương ý mạnh mẽ lập tức cuốn tới.

Phải biết rằng, bây giờ trường thương đang ở trong tay người, không phải là trạng thái không có người khống chế.

Sức mạnh này chắc chắn phải tăng lên mấy lần.

Theo thương ý cuốn tới, cả sơn động như động đất bắt đầu rung chuyển.

Bí pháp của Tây Vương Mẫu Mẫu hiển nhiên cũng có thời gian nhất định.

Bà ta cũng phải giải quyết Trương Thiên trong thời gian quy định

này.

Trương Thiên nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu từ từ đi tới, trong lòng nghĩ có nên câu giờ một chút không.

Nếu có thể kéo qua thời gian bí pháp của Tây Vương Mẫu Mẫu, nói không chừng có thể được.

Trong lòng đang nghĩ, Trương Thiên định thử xem.

Nhưng ngay lúc Trương Thiên chuẩn bị tiêu hao, trường thương của Tây Vương Mẫu Mẫu đã đâm tới.

Tốc độ uy lực lớn đến mức Trương Thiên hoàn toàn không kịp né tránh.

Lúc này Trương Thiên cũng hiểu ra, tình huống trước mắt hoàn toàn không phải là tiêu hao có thể so sánh.

Nếu thực lực đối phương tương đương với ngươi, ngươi có thể tiêu hao.

Nhưng thực lực đối phương mạnh hơn ngươi không chỉ một chút, đừng nói là tiêu hao, ngươi không phải thằng hề đã là tốt rồi.

Trường thương đâm thẳng vào mi tâm, không khí lập tức ngưng đọng lại.

Trong mắt Trương Thiên, cây trường thương trước mắt cũng ngày càng gần.

Trương Thiên hít một hơi khí lạnh.

Khí tức trên người điên cuồng vận chuyển.

Gần như trong nháy mắt, trước mặt Trương Thiên đã xuất hiện một tấm khiên, đồng thời, kiếm gỗ đào của Trương Thiên cũng chắn trước người.

“Keng.” Giây tiếp theo, trường thương đánh vào kiếm gỗ đào, cơ thể Trương Thiên trực tiếp bị đánh bay mấy mét.

Cho đến khi đập vào vách tường mới dừng lại.

Khóe miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Vừa rồi quá vội, Trương Thiên hoàn toàn không kịp dùng toàn bộ thực lực để chống đỡ.

Mặc dù đã chặn được đòn tấn công này, nhưng Trương Thiên có thể cảm nhận được, ngũ tạng lục phủ của mình đang sôi trào.

Cứ như có thứ gì đó bị vỡ ra vậy.

Cảm giác đó, rất giống như toàn bộ tâm mạch huyết quản vỡ nát.

Nhưng lại như không nghiêm trọng đến thế, Trương Thiên cảm thấy, chắc là vài mạch máu bị vỡ.

Hơn nữa xương cốt của mình khả năng cao cũng đã nát, Trương Thiên muốn đứng dậy, nhưng hắn phát hiện, toàn thân mình không còn chút sức lực.

Chương 826

Hơn nữa xương cốt gì đó đều rất mềm.

Lúc này Trương Thiên mới nhận ra, một đòn này, uy lực có thể đạt đến mức độ kinh khủng như vậy.

Thậm chí chỉ một lần chạm mặt, toàn thân trên dưới, các khớp xương đều đã vỡ nát.

Lòng chùng xuống, hắn nhìn về phía trước.

Chỉ thấy Tây Vương Mẫu Mẫu đang lơ lửng trên không, trên mặt mang theo vài phần tự tin.

Dáng vẻ đó quả thực là hình tượng nữ võ thần sống động.

Tây Vương Mẫu Mẫu từ trên cao nhìn xuống Trương Thiên.

Trường thương trong tay lại vung lên.

Bà ta biết rõ trong lòng, bây giờ thời gian của bà ta không còn nhiều, có thể kết thúc chiến đấu nhanh nhất, đối với bà ta là cách tốt nhất.

"Vút." Tây Vương Mẫu Mẫu lại phóng trường thương ra.

Tinh Tuyệt Nữ Vương gần như ra tay cùng lúc.

Nhưng có lẽ là do khoảng cách với Trương Thiên quá xa, hoàn toàn không đuổi kịp.

Trường thương cuốn theo vạn luồng khí tức, lao về phía Trương Thiên.

Trương Thiên vừa mới bắt đầu hồi phục, nếu lại bị bắn trúng, e là… Trương Thiên hít một hơi, hắn từ từ giơ kiếm gỗ đào lên, có lẽ đây cũng là lần chống cự cuối cùng của hắn.

“Lão đại.” Bàn Tử thấy vậy hét lớn.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt căng thẳng.

Tốc độ này quá nhanh, bọn họ hoàn toàn không đuổi kịp.

Dưới ánh mắt của vô số người.

“Keng!” Một tiếng động sắc bén vang lên.

Hoàn toàn không giống như Trương Thiên dự đoán.

Không có đau đớn, Trương Thiên chỉ thấy trong mắt mình lại lóe lên một bóng đen.

Chỉ thấy bóng dáng Trương Khởi Linh đang đứng chắn ngay trước mặt Trương Thiên.

“Soạt.” Theo lực đạo của trường thương truyền đến, Hắc Kim Cổ Đao lập tức vỡ nát, cùng lúc đó, Trương Khởi Linh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Trương Thiên thấy vậy, cũng vội vàng ăn một họng lớn đan dược hồi phục.

May mà đan dược do Trương Khởi Linh luyện chế lúc đầu đều là luyện chế hàng trăm viên một lần, nên Trương Thiên ăn nửa ngày cũng chưa hết.

Sau khi nuốt đan dược, cơ thể Trương Thiên cũng đang hồi phục.

Vì không phải loại siêu cấp trị thương, nên cũng chỉ có thể hồi phục chậm rãi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy đòn này không thành, cô biết không thể để Tây Vương Mẫu Mẫu tấn công lần thứ hai.

Nếu không, Trương Thiên chết, muốn thoát khỏi đây, căn bản là không thể.

Có thể nói, Trương Thiên ở đây, chính là quân chủ lực.

Tây Vương Mẫu Mẫu cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Vừa rồi Trương Thiên tuyệt đối là cục diện chắc chết, nhưng Trương Khởi Linh lại tỉnh lại, thậm chí còn trực tiếp cứu Trương Thiên một mạng.

Vốn Tây Vương Mẫu Mẫu đã rất xem trọng khí vận, lúc này thấy tình hình của Trương Thiên, Tây Vương Mẫu Mẫu càng chắc chắn hơn suy nghĩ của mình.

Trương Thiên không chỉ có đại khí vận bảo hộ, thậm chí còn có một ít công đức trên người.

Trong mắt Tây Vương Mẫu Mẫu, trên người Trương Thiên thậm chí còn đang tỏa ra một ít ánh sáng vàng.

Đây không chỉ là nguyên nhân của khí vận, còn có một số thứ về công đức.

Có những thứ không thể nhìn thấy, không thể sờ thấy, thậm chí không thể lĩnh ngộ được.

Nhưng chúng lại tồn tại.

Tại sao nhiều người muốn thành tiên như vậy, muốn để hậu thế lưu truyền, kế thừa hương hỏa, vì trong đó cũng có một loại sức mạnh thần kỳ.

Mà Trương Thiên nhiều năm qua, luôn giúp đỡ oan hồn, thậm chí sẽ chủ động đi siêu độ những hồn phách chết oan, trên người hắn tự nhiên cũng có một ít công đức.

Khi Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức lao tới, Tây Vương Mẫu Mẫu cũng quả quyết ra tay.

Hai người phụ nữ lập tức giao đấu.

Mà Tây Vương Mẫu Mẫu có được trường thương hiển nhiên chiếm thế thượng phong.

Chỉ vài chiêu, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã có chút chống đỡ không nổi.

Trương Khởi Linh lúc này đã giải quyết xong thứ trong cơ thể, trên người y bùng lên một ngọn lửa màu đỏ.

Đồng thời, sau lưng y cũng xuất hiện một bóng dáng Kỳ Lân.

Y cầm Hắc Kim Cổ Đao lao về phía Tây Vương Mẫu Mẫu.

"Lão đại, cậu không sao chứ." Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ba người cũng nhanh chóng đến bên cạnh Trương Thiên.

Nói thật, làm sao có thể không sao, vấn đề của Trương Thiên bây giờ lớn rồi.

Nhưng, vậy thì sao chứ?

Nếu muốn sống sót, phải kích phát toàn bộ tiềm lực trong cơ thể.

"Xương cốt, kinh mạch của tôi đang hồi phục với tốc độ tối đa, tôi cần hai mươi giây." Trương Thiên trầm giọng nói.

Hai mươi giây đối với người thường mà nói, rất nhanh.

Thậm chí chỉ là một cái chớp mắt.

Nhưng đối với người có thực lực như Tây Vương Mẫu Mẫu, đủ để giết một người trưởng thành.

"Lão đại, yên tâm đi, Bàn gia tôi dù có liều cái mạng này, cũng phải chặn bà ta lại cho cậu." Bàn Tử nghiêm túc nói.

Hồ Bát Nhất cũng nghiêm túc gật đầu.

Trương Thiên thì lắc đầu.

“Không phải bảo các cậu đi chặn, mà là dùng một số chiêu số đơn giản, quấn lấy bà ta.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất cũng hiểu ý.

Hiện tại thực lực của họ hoàn toàn không thể so sánh với Tây Vương Mẫu Mẫu.

Nhưng, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại không chống đỡ được bao lâu.

Cách duy nhất bây giờ là, lợi dụng các chiêu thức nhỏ, phân tán sự chú ý của đối phương, sau đó để Trương Thiên hồi phục.

Sau đó, vô số đòn tấn công nhỏ bắt đầu được tung ra.

Vì là đòn tấn công nhỏ, Tây Vương Mẫu Mẫu đôi khi cũng không muốn đỡ, nhưng có những đòn tấn công lại rất chói mắt, sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của bà ta.

Bất đắc dĩ, Tây Vương Mẫu Mẫu cũng thỉnh thoảng phải ra tay chống đỡ.

Điều này cũng cho Tinh Tuyệt Nữ Vương và Trương Khởi Linh một chút thời gian nghỉ ngơi.

“Tấn công vào vị trí đan điền của bà ta.” Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh không ngừng vung ra, cùng lúc đó, giọng nói của y cũng truyền đến.

Tinh Tuyệt Nữ Vương ngạc nhiên nhìn Trương Khởi Linh.

“Sao ngươi biết?” “Trong huyết mạch của tôi có lời nguyền của bà ta, mà lời nguyền chính là huyết mạch cộng sinh.

Từ trong lời nguyền, tôi cũng đã thấy được cách phá giải.

Muốn phá vỡ loại này, phải bắt đầu từ nguồn, phá vỡ huyết mạch của bà ta, như vậy là có thể hoàn toàn giết chết.” Giọng Trương Khởi Linh không lớn, nhưng tốc độ nói rất nhanh.

Đã không giống với Trương Khởi Linh trước đây.

Sau khi Trương Khởi Linh nói xong, Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, lúc này hai người tấn công càng không ngừng hướng về đan điền của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Bây giờ chỉ có thể tìm ra sơ hở, đến lúc đó từng cái đánh vỡ.

Khi thời gian tấn công kéo dài, hai mươi giây rất nhanh đã trôi qua.

Mà khí tức của Trương Thiên cũng đã hồi phục một chút.

Không phải là hai mươi giây Trương Thiên có thể chữa lành.

Mà là hai mươi giây Trương Thiên hồi phục khả năng hành động.

Về lực tấn công chắc chắn không bằng trước đây.

Nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu bị áp chế, Trương Thiên lại nuốt thêm một ít đan dược.

Chương 827

Có sự can thiệp của Hồ Bát Nhất mấy người, bọn họ tạm thời có thể áp chế được.

Trương Thiên có thể nhân cơ hội này, trước tiên hồi phục vết thương.

Cùng lúc đó, ánh mắt Trương Thiên cũng nhìn về phía thanh kiếm gỗ đào dính máu.

Vết máu trên thanh kiếm gỗ đào vẫn đang lờ mờ tỏa ra một tia sáng.

Trong ánh sáng đó, một chút khí tức khát máu lộ ra.

Sau khi Trương Thiên cảm thấy vết thương trong cơ thể đã hồi phục phần nào, hắn dần dần vận chuyển thanh kiếm gỗ đào trong tay.

Trong lòng Trương Thiên không rõ liệu mình có thể chịu đựng được sức mạnh của việc mời thần nhập thể hay không.

Nhưng hắn biết rõ, nếu muốn sống sót, muốn gặp lại bố mẹ, hắn phải chấp nhận lần mạo hiểm này.

Khi Trương Thiên đặt kiếm gỗ đào trước người, tay hắn bắt quyết, từng câu khẩu quyết được niệm ra.

Trong mắt hắn cũng dần xuất hiện những màu sắc kỳ lạ.

Lúc này, Tây Vương Mẫu đang giao đấu với Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày.

Bà ta phát hiện, không chỉ Trương Khởi Linh, mà khí vận trên người Hồ Bát Nhất và những người khác cũng không thua kém Trương Thiên chút nào.

Trước đó chưa giao đấu nên Tây Vương Mẫu không cảm nhận được.

Đến khi thực sự giao chiến, bà ta mới nhận ra Hồ Bát Nhất cũng không phải là một kẻ đơn giản.

"Chẳng trách có thể làm hỏng trường thương của ta, xem ra gã này cũng là một người mang thiên mệnh, nhưng tại sao, theo lý mà nói, một thời đại không thể có hai người mang thiên mệnh." "Lẽ nào, thời đại đã thay đổi?" Tây Vương Mẫu có chút nghi hoặc trong lòng, đột nhiên, một luồng sức mạnh kinh khủng hội tụ ở cách đó không xa.

"Luồng sức mạnh này là..." Tây Vương Mẫu đột ngột nhìn về phía Trương Thiên.

Trong nháy mắt, vẻ mặt bà ta càng thêm nặng nề.

Đây là bí pháp!

Lúc này tại hiện trường.

Vì sự xuất hiện của vị kia, phòng xét xử vốn đang ồn ào cũng đã yên tĩnh đi không ít.

Nhưng dù vậy, vẫn có người đang bàn tán nhỏ. 【Tây Vương Mẫu này cũng mạnh quá rồi, khó mà tưởng tượng được rốt cuộc Trương Thiên và mọi người đã thoát khỏi nơi này như thế nào.】 【Đúng vậy, một thương, chỉ một thương thôi mà Trương Thiên đã ngũ tạng vỡ nát, làm sao mà đỡ nổi?】 【Hai mươi giây nhanh thật đấy, nhưng mà, đòn tấn công của Tây Vương Mẫu hình như Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không chịu nổi.】 【Thật đáng tiếc cho Nữ Vương đại nhân của tôi, Nữ Vương đại nhân, người thật sự đã chịu khổ rồi.】 Vô số người tại hiện trường đang bàn tán.

Họ không khỏi lo lắng cho Trương Thiên và những người khác.

Lúc này mọi người đều đã đặt mình vào trong câu chuyện, quên

mất rằng bản thân Trương Thiên vẫn đang ngồi ở hiện trường.

Người đàn ông trung niên nhìn Trương Thiên trên bàn xét xử, khẽ nhíu mày.

Nếu Trương Thiên thật sự giống như trong hình ảnh, thì quả thực, hắn tuyệt đối là nhân vật tiềm năng lớn nhất của Hạ quốc.

Nếu Trương Thiên một lòng vì Hạ quốc thì còn tốt.

Nhưng chỉ sợ loại người này không phục vụ cho Hạ quốc, thậm chí đi ngược lại, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Dựa vào thực lực trong hình ảnh mà xem, đây quả thực là thần tiên đánh nhau.

Cộng thêm tính cơ động của nhóm Trương Thiên, có thể nói, không có vũ khí nóng nào trên thế giới có thể bắt được họ.

Còn nếu sử dụng tên lửa không kích quy mô lớn thì cũng rất dễ bị né tránh, và cũng không gây ra được thương tổn.

Quan trọng nhất là, một quả pháo có giá hàng chục vạn đô la Mỹ, một loạt bắn phải tốn đến hàng chục triệu, không ai có thể chịu nổi chi phí đó.

Huống chi, Trương Thiên còn là một nhóm, nghĩ đến đây, ông ta hít một hơi khí lạnh.

Cũng không biết sự tồn tại của một nhân vật như vậy là phúc hay là họa.

Khi thực lực của một người đã đạt đến đỉnh cao, không ai có thể kìm hãm, thì người đó sẽ có quyền lên tiếng không thể phủ nhận.

Lúc này, Trương Thiên hiển nhiên chính là một nhân vật như vậy.

Cùng lúc đó, vì biến cố lớn trên toàn thế giới, lãnh đạo của vô số quốc gia cũng bắt đầu tiến hành hội nghị.

Về nội dung thảo luận, không có ngoại lệ, tất cả đều hướng về phía Hạ quốc.

Trần Hề thì tò mò nhìn vào hình ảnh.

"Rốt cuộc họ đã thoát hiểm như thế nào?

Chẳng lẽ, chỉ là Trương Thiên biến hình?" Trần Hề cảm thấy, sự việc chắc chắn không đơn giản như vậy.

Lúc này trong hình ảnh.

Cùng với việc sức mạnh cường đại ngưng tụ, một luồng uy áp kinh khủng từ trên người Trương Thiên tuôn ra.

Một sức mạnh vô hình dâng lên trong động huyệt, đối chọi lại.

Trương Thiên nhìn chằm chằm Tây Vương Mẫu trước mặt, cơ thể hắn cũng dần dần to lớn hơn.

Toàn thân càng tràn đầy sức mạnh.

Trên mặt Trương Thiên thậm chí còn hiện ra một khuôn mặt già nua.

"Tổ sư gia, đa tạ." Trương Thiên cảm kích nói một câu, tổ sư gia cho hắn mượn sức mạnh mà không hề có phản phệ, điều này đại diện cho việc hắn đã mời thần thành công, hơn nữa tổ sư gia cũng đã công nhận hắn.

"Đây là, Đạo Tổ." Tây Vương Mẫu trong lòng trầm xuống.

Bà ta cũng là người tu đạo, tự nhiên biết những điều này.

"Ngươi lại có thể mời Đạo Tổ hiển thân!

Nhưng cũng chỉ là một phần vạn thực lực của Đạo Tổ mà thôi." Giây tiếp theo, sau khi nhìn rõ sức mạnh của Trương Thiên, Tây Vương Mẫu lại thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Đạo Tổ thật sự đến, đừng nói là bà ta, một trăm người như bà ta cũng vô dụng.

Nhưng Trương Thiên cũng chỉ mời được một chút sức mạnh của người ta, chút sức mạnh này, cũng chỉ có thể nói là ngang ngửa với bà ta.

Nhưng đừng quên, bà ta còn có trường thương, trường thương mang lại cho Tây Vương Mẫu thực lực, cộng thêm khả năng hồi phục cơ thể biến thái không phải dạng vừa.

"Vãi chưởng, lão đại, cậu to quá." Bàn Tử thấy Trương Thiên biến lớn, sức mạnh cũng tăng cường, trên mặt lộ vẻ kích động.

Shirley Dương thì khẽ nhíu mày.

Tương lai quả thực đã thay đổi, Bàn Tử không chết, nhưng cô lại cảm thấy có gì đó không ổn.

"Bùm." Giây tiếp theo, sức mạnh toàn thân Tây Vương Mẫu bùng nổ, khí tức chấn văng tất cả mọi người xung quanh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương và Trương Khởi Linh lùi lại mấy bước để ổn định thân hình.

"Đây là tổ sư gia nhập thể rồi, nhưng sức mạnh này, hẳn không phải tổ sư gia bình thường, nghe ý của bà ta, chắc là Đạo Tổ." Mắt Hồ Bát Nhất lộ vẻ kích động.

Nếu thật sự có thể dựa vào sức mạnh này để chiến thắng, thì chắc chắn là cả làng đều vui.

"Đạo Tổ?

Đó là gì?" Bàn Tử hỏi.

"Hẳn là thủy tổ của Đạo giáo, chắc là rất lợi hại, sức mạnh này, chắc không phải thực lực thật sự." Hồ Bát Nhất nói.

Thủy tổ của Đạo gia, không nghi ngờ gì chính là Tam Thanh, nhưng loại nhân vật này, làm sao có thể mời đến được.

Thứ có thể mượn dùng, cũng chỉ là một chút khí tức người ta lưu lại trong thanh kiếm gỗ đào mà thôi.

Trương Thiên cũng là nhờ vào chút khí tức này mà mời thần thành công.

"Đánh vào đan điền." Trương Khởi Linh lên tiếng.

Trương Thiên gật đầu, kiếm gỗ đào trực tiếp vung ra.

Một luồng ánh sáng tuôn ra, thẳng hướng đan điền của Tây Vương Mẫu mà đi.

Tây Vương Mẫu cũng vung trường thương quét ngang, hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, bà ta nhướng mày, sức mạnh của Trương Thiên lại không thua kém mình!

"Mặc dù, sức mạnh của ngươi rất mạnh, nhưng mời thần nhập thể, khuyết điểm duy nhất chính là, tốc độ!" Tây Vương Mẫu nói xong, thân hình lập tức biến mất.

Trương Thiên trong lòng trầm xuống.

Sức mạnh quả thực đã đủ, nhưng giống như Tây Vương Mẫu nói.

Thỉnh Thần Quyết, sợ nhất chính là bị người khác dùng tốc độ để bào mòn đến chết.

Nếu gặp cương thi, thì dư sức đối phó, nhưng với loại người như Tây Vương Mẫu, quả thực rất khó nhằn.

"Lão đại, chúng tôi yểm trợ cậu!" Bàn Tử hét lên.

Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất và mấy người khác cũng lần lượt tung ra đòn tấn công.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thì nhân cơ hội này để hồi phục thực lực.

Chương 828

Tây Vương Mẫu liếc nhìn Bàn Tử một cái.

Bà ta phát hiện, khí vận trên người Bàn Tử cũng không ít.

Nếu thực sự không được, bà ta sẽ ra tay với Bàn Tử trước.

Đến lúc đó thực lực của bà ta lại hồi phục đầy đủ, Trương Thiên và những người khác tự nhiên không phải là đối thủ.

Nghĩ đến đây, Tây Vương Mẫu cũng đã lên kế hoạch đơn giản.

Lý do bà ta không giết ngay Hồ Bát Nhất và mấy người khác cũng là để đối phó với những chuyển biến có thể xảy ra.

Đối mặt với người có khí vận mạnh như Trương Thiên, bà ta phải giữ lại một tay.

Mà Bàn Tử và họ, chính là con bài tẩy của Tây Vương Mẫu, để dùng trong trường hợp bất đắc dĩ, tấn công bất ngờ, từ đó hồi phục thực lực của bản thân.

Mà những điều này, Bàn Tử tự nhiên không biết.

"Chúng ta cùng lên." Trương Thiên hét lên.

Bây giờ tốc độ của Tây Vương Mẫu quá nhanh, cộng thêm tốc độ của Trương Thiên vốn dĩ không nhanh.

Cứ như vậy, Trương Thiên cũng vẫn mãi không tấn công được Tây Vương Mẫu.

Điều này cũng dẫn đến việc Trương Thiên liên tục tiêu hao, nhưng lại không thể gây ra thương tổn thực chất.

Thân hình Trương Khởi Linh cực nhanh lóe lên, y cố gắng ngăn chặn Tây Vương Mẫu đang vừa né tránh vừa tấn công.

“Keng!” Hắc kim cổ đao chém vào trường thương, một luồng sức mạnh va chạm trên cổ tay Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh khẽ nhíu mày.

Sức mạnh này rất mạnh, hơn nữa y cũng không hoàn toàn trói chân được Tây Vương Mẫu, điều này dẫn đến việc Tây Vương Mẫu có thể tùy ý thoát khỏi sự kìm hãm.

“Lão Hồ, mau nhìn kìa, nhị ca hình như chặn được rồi.” Bàn Tử nhìn về phía không xa, kinh ngạc hô lên.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

“Chỉ cần chặn được, chúng ta sẽ có cơ hội, thời gian mời thần không dài, chúng ta cũng phải kết thúc trong thời gian ngắn.” Hồ Bát Nhất nói, hai người tấn công cũng đã đến nơi.

Trương Khởi Linh dần dần không còn là đối thủ.

Thấy đòn tấn công của Trương Thiên sắp sửa giáng xuống một lần nữa, mà Tây Vương Mẫu sắp sửa chạy thoát, Trương Khởi Linh đã đưa ra một quyết định táo bạo.

Chỉ thấy Trương Khởi Linh lại lao lên tấn công.

Mà Tây Vương Mẫu theo bản năng phản công.

Nhưng giây tiếp theo, một tiếng phập vang lên.

Trên trường thương nở ra một đóa hoa màu đỏ.

Trường thương đâm thẳng vào ngực Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh vẫn thông minh, nghiêng người đi, nên không bị đâm trúng tim.

Tây Vương Mẫu ngẩn người trong chốc lát, bà ta muốn rút thương ra, nhưng Trương Khởi Linh lại nắm chặt lấy.

Cũng chính trong khoảnh khắc ngẩn người này, Trương Thiên đã đến gần.

Kiếm gỗ đào mạnh mẽ chém xuống.

Mang theo sức mạnh của Đạo Tổ, hướng về đan điền của đối phương lao tới.

Tây Vương Mẫu không có trường thương, lại bị trói buộc, kiếm gỗ đào của Trương Thiên rất thuận lợi đã đến vị trí đan điền của bà ta.

"Bốp!" Trương Thiên dùng hết sức toàn thân.

Sức mạnh khổng lồ vận chuyển trên thanh kiếm gỗ đào.

Trương Thiên thấy Trương Khởi Linh dùng thân mình để chặn, trong lòng cũng có chút chua xót, nhưng bây giờ tự nhiên không phải là lúc để đau lòng.

Hắn phải làm cho việc Trương Khởi Linh đã làm trở nên có giá trị.

"Phụt." Ngay sau đó, kiếm gỗ đào chém trúng đan điền.

Tây Vương Mẫu lập tức buông trường thương ra, cả người bay ngược ra ngoài, miệng không ngừng phun ra khí đen.

Thực lực tổng thể cũng đang giảm xuống cực nhanh.

Năng lực, và cả sức mạnh cũng đang điên cuồng sụt giảm.

Có thể thấy, đòn này đã đánh trúng điểm chí mạng.

Trương Khởi Linh quỳ rạp trên đất, y nhìn cây trường thương cắm trên ngực, nén đau, trực tiếp rút nó ra.

Lúc này Hồ Bát Nhất cũng đã chạy đến bên cạnh Trương Khởi Linh.

"Để tôi cầm máu cho cậu." Hồ Bát Nhất vội vàng điểm mấy cái

vào ngực Trương Khởi Linh.

Nơi vốn đang chảy máu của Trương Khởi Linh cũng dần dần ngưng lại.

Trương Khởi Linh lại ăn mấy viên đan dược.

Vết thương của y cũng đang từ từ hồi phục.

Y cũng chỉ có thể làm được đến mức này.

Tiếp theo phải xem Trương Thiên.

Lúc này Trương Thiên và Tinh Tuyệt Nữ Vương đang từng bước tiến lại gần.

Vẻ mặt Trương Thiên không hề lơ là.

Tây Vương Mẫu này thực sự có chút đáng sợ, nên Trương Thiên phải cẩn thận một chút.

Tây Vương Mẫu ngã trên đất, trong mắt và miệng bà ta đều tuôn ra một ít khí đen.

Những khí thể đó như không thể kìm nén được, điên cuồng tuôn ra ngoài.

Đồng thời, dung mạo vốn có của bà ta cũng bắt đầu tiều tụy, già nua.

Trương Thiên không nói gì, trực tiếp chém một nhát xuống.

Ngay khi kiếm gỗ đào của Trương Thiên sắp chém xuống đầu Tây Vương Mẫu, đột nhiên, một luồng kim quang lại xuất hiện.

Tây Vương Mẫu lại tự chặt một cánh tay, tay kia mạnh mẽ vung lên, trường thương rơi vào tay.

Giây tiếp theo, bà ta lại dốc toàn lực lao về phía Bàn Tử ở cách đó không xa.

Vì Hồ Bát Nhất đã đi cứu Trương Khởi Linh, còn Shirley Dương thì không còn chút sức lực nào, điều này dẫn đến việc Bàn Tử chỉ có thể một mình chống cự.

“Không hay rồi!

Bà ta muốn phá phủ trầm châu!” “Bàn Tử cẩn thận.” Trương Thiên hét lớn.

Cơ thể khổng lồ của Trương Thiên muốn nhanh chóng đến đích gần như là không thể.

Mà Tinh Tuyệt Nữ Vương hiển nhiên cũng đã kiệt sức, rất khó để đến nơi với tốc độ nhanh nhất.

“Hừ, chỉ cần ta hấp thu ngươi, tất cả sẽ kết thúc.” Tây Vương Mẫu hừ lạnh một tiếng, sát ý nổi lên.

Cầm theo trường thương, trực tiếp đến trước mặt Bàn Tử.

Giữa khuôn mặt kinh hoàng của Bàn Tử, trường thương đã giáng xuống.

“Keng!” Trường thương đánh xuống, Bàn Tử nuốt nước bọt.

Chỉ thấy trường thương dừng lại ngay trước đầu gã, cách không đến 0.01 milimet.

Mà một bóng hình màu đỏ như có như không.

Bóng hình đó còn bị nén đến cực hạn, giống như một tờ giấy trắng vậy.

“Phi, Phi Phi!” Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Lúc này Vương Phi vì vội vàng lao ra mà dùng thân thể đỡ một đòn.

Tây Vương Mẫu trực tiếp ngây người.

Hay cho lắm.

Sao đứa nào cũng có người lao ra đỡ đòn thế này.

Thế này thì đánh đấm cái gì?

Đánh không nổi, căn bản là đánh không nổi!

Lúc này Tây Vương Mẫu hoàn toàn rơi vào trạng thái ngơ ngác.

Chương 829

Hay thật, đánh Trương Thiên thì có Trương Khởi Linh bảo vệ, thậm chí hai lần đều bị người khác hóa giải.

Bà ta nghĩ, đánh Bàn Tử, kẻ ít nổi bật nhất, không ngờ người ta cũng có người bảo vệ.

Đây lẽ nào chính là sự khác biệt giữa người mang thiên mệnh và người thường.

Cũng khoa trương quá rồi chứ?

"Phụt." Giây tiếp theo, khi Tây Vương Mẫu còn định vung thương lần nữa, kiếm gỗ đào của Trương Thiên đã cắm vào vị trí đan điền của bà ta.

Đan điền bị đâm thủng, dù là quỷ vật cũng vô phương cứu chữa.

"Tam Thanh tại thượng, thanh trừ dư nghiệt, trả lại thái bình cho thế gian." Trương Thiên lẩm bẩm trong miệng.

Một lá bùa vàng được vung ra.

Tây Vương Mẫu còn chưa kịp mở miệng, một luồng kim quang lướt qua, thân ảnh trực tiếp bị cưỡng chế tiêu tán.

Cùng lúc đó, cơ thể Trương Thiên cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Thân hình gần tám mét cũng biến thành dáng vẻ của người bình thường.

Chân Trương Thiên mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất, mắt tối sầm rồi ngất đi.

Trong lúc Trương Thiên hôn mê, bên phía Bàn Tử.

Vương Phi vì đỡ một đòn, cả hồn thể cũng đang run rẩy.

Nàng ngã vào lòng Bàn Tử.

“Phi Phi, nàng sao rồi?

Lão Hồ, mau cứu Phi Phi.” Bàn Tử lo lắng nhìn Hồ Bát Nhất.

Tay Hồ Bát Nhất đặt lên người Vương Phi.

Sau khi kiểm tra một lúc, ông khẽ nhíu mày.

“Trong trường thương có mang theo âm khí khác, âm khí lúc này đang khuếch tán trong cơ thể nàng ấy.” “Nếu không phải tu vi nàng ấy cao, e rằng đã chết ngay tại chỗ, nhưng bây giờ cũng không lạc quan được, chúng ta hiện không có dược liệu chữa trị hồn phách, nhưng nếu cứ để khí tức trôi đi như vậy, nàng ấy sẽ hồn phi phách tán.” Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Hầu hết bọn họ chỉ có dược liệu phục hồi cho người thường, nhưng dược liệu cho hồn phách thì rất ít, chỉ có một ít đan dược.

Hơn nữa lần này Vương Phi lại bị thương khi không có phòng bị, cơ hội cứu chữa e là rất nhỏ.

Bàn Tử nghe vậy liền sốt ruột.

“Lão Hồ, vậy phải làm sao?

Bàn gia không thể không có Phi Phi, giống như Hạ quốc không thể không có anh hùng Hạ quốc vậy.” Bàn Tử nắm chặt tay Vương Phi, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Khóe miệng Vương Phi có chút run rẩy.

“Khải Toàn vương, xin người đừng vì thiếp thân mà đau lòng, ta biết, người vẫn luôn muốn có một đứa con, ta cũng muốn được minh môi chính thú, đó cũng là lý do thiếp thân vẫn luôn nỗ lực tu luyện.” “Nhưng, ta phát hiện, quỷ không thể nói chung với người, ta chỉ có thể hấp thu tinh khí của người, giống như một con sâu vậy, điều này

ta không thể chấp nhận." "Ta hy vọng kiếp sau vẫn có thể gặp được người, thật sự sinh cho người một đứa con thuộc về người." Vương Phi nói xong, ánh mắt nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Mặc dù miệng Bàn Tử nói không sao, nhưng Vương Phi biết rõ, Bàn Tử vẫn có quan niệm truyền thống.

Hơn nữa, Vương Phi cũng không muốn liên lụy Bàn Tử nữa, một con quỷ, về lâu dài, tu vi của Bàn Tử chắc chắn rất khó đi lên.

Bàn Tử nắm chặt tay Vương Phi, lúc này gã không biết phải làm sao.

Nhìn Bàn Tử mặt đầy lo lắng nhưng lại bất lực, Shirley Dương thậm chí không dám nhìn.

"Hồ tiên sinh, xin ngài siêu độ." Hồi lâu sau, Vương Phi lên tiếng.

Nếu không siêu độ nữa, để hồn thể tan biến thì nàng sẽ không bao giờ có thể luân hồi được nữa.

"Trần gian một ngày, địa phủ mười năm, cô thật sự muốn xuống đó?" Hồ Bát Nhất hỏi bằng giọng khàn khàn.

Thiên thượng một ngày là trần gian một năm, mà địa phủ cũng có quy tắc, địa phủ mười năm, cũng tương đương với trần gian một ngày.

Và đây cũng là cách trừng phạt tiện lợi nhất của địa phủ đối với quỷ quái.

Tùy tiện giam vài nghìn năm, vài vạn năm, sau khi xử lý xong hết tội trạng mới thả ra.

Mà loại quỷ quái như Vương Phi, lưu lại dương gian lâu dài, nếu còn thêm tội hại người, không có mấy vạn năm thì không ra được.

Cứ như vậy tính ra, Vương Phi phải ở âm gian mấy vạn năm mới

có thể ra ngoài, nếu may mắn gặp được thiên sư nào đó thì còn có thể làm quỷ quan.

Đương nhiên cơ bản là không thể.

Vương Phi dường như đã hạ quyết tâm.

"Ừm." Nàng gật đầu, Bàn Tử cũng nắm chặt tay Vương Phi.

"Yên tâm đi Phi Phi, Bàn gia sẽ mãi mãi đợi nàng, đợi nàng luân hồi, chúng ta sẽ lại gặp nhau." Bàn Tử thâm tình nói.

Vương Phi gật đầu.

"Phu quân, thiếp thân cũng sẽ không quên người." Nàng nói xong, Hồ Bát Nhất đã bắt đầu làm phép.

Rất nhanh, một cánh cửa đá mở ra, hai cái bóng từ từ đi tới.

Giây tiếp theo, xiềng xích quấn lấy Vương Phi, kéo thẳng vào trong cửa đá.

Mắt Bàn Tử đẫm lệ.

"Phi Phi, đừng đi mà Phi Phi..." Những hình ảnh ngày xưa hiện lên trong đầu Bàn Tử.

Đó là những kỷ niệm của gã và Vương Phi.

Nhìn Bàn Tử vẫn còn quỳ trên đất, Hồ Bát Nhất cũng không biết nên nói gì.

Bây giờ có lẽ chỉ có thể im lặng, để Bàn Tử tự mình hồi phục.

"Chúng ta đi xem anh Trương đi." Shirley Dương đề nghị.

Kết cục này vẫn không tồi, ít nhất không có ai chết, mà Vương Phi cũng chỉ là đi luân hồi.

Lời tiên tri của mình cũng không ứng nghiệm, đây cũng coi như là một chuyện tốt.

Lúc này trên mặt đất.

Trương Khởi Linh đang quỳ một gối trước mặt Trương Thiên, trong tay y cầm một viên đan dược.

Y nhìn Hồ Bát Nhất đang đi tới.

"Xương cốt và kinh mạch trên người cậu ấy hình như vẫn chưa hồi phục." Trương Khởi Linh lên tiếng.

Hồ Bát Nhất cũng đặt tay lên cổ tay Trương Thiên.

Cảm nhận một lúc, Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày.

"Xem ra, khả năng cao là di chứng sau khi mời thần." "Cơ thể muốn hồi phục, có lẽ cũng cần thời gian khá dài." Hồ Bát Nhất trầm giọng nói.

Với vết thương như thế này, muốn hoàn toàn bình phục, e rằng không có một năm rưỡi thì căn bản là không thể.

"Vậy khi nào cậu ấy sẽ tỉnh?" Trương Khởi Linh quan tâm hỏi.

Dù sao Trương Thiên cũng là vì mình mới đến đây, mọi người cũng là vì mình mới ra nông nỗi này, thậm chí rơi vào hiểm cảnh, đối với điều này Trương Khởi Linh trong lòng vẫn mang một chút cảm kích và áy náy.

Hồ Bát Nhất nhìn kỹ Trương Thiên một lúc lâu.

"Chắc khoảng mấy ngày, mọi người kiểm tra an toàn ở đây một chút, chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây một thời gian." Hồ Bát Nhất đề nghị.

Sau khi Hồ Bát Nhất nói xong, mọi người cũng lần lượt gật đầu.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng trước thi thể của Tây Vương Mẫu, cô từ từ nhặt cây trường thương trên đất lên.

“Hừ.” Cô hừ lạnh một tiếng, vô số lời nói cũng chỉ tụ lại thành một tiếng hừ nhẹ mà thôi.

Cầm trường thương, Tinh Tuyệt Nữ Vương đến trước mặt Trương Thiên, trong mắt mang theo một chút phức tạp.

Trương Thiên rất mạnh, đây là người mạnh nhất mà Tinh Tuyệt Nữ Vương từng gặp ngoài Tây Vương Mẫu.

Cộng thêm khí phách của Trương Thiên, và những chuyện trước đây với hắn, màu sắc trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng nhiều hơn một chút.

Tinh Tuyệt Nữ Vương từ trước đến nay chưa từng trải qua cảm giác gia đình, lần trước Lý Tuyết Cầm cho cô cảm giác rất ấm áp.

Nếu có thể, cô thậm chí bằng lòng ở lại đó mãi mãi.

Đây cũng là một trong những lý do tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy Trương Thiên gặp khó khăn liền quả quyết ra tay.

Mà lý do lớn hơn, thực ra chính Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không rõ.

Là lần trước hắn thấy quan tài của mình xuất hiện trong không gian hư ảo mà không động thủ, hay là lần đó hắn cho Tinh Tuyệt Nữ Vương nhiều tài nguyên tu luyện hơn.

Những điều này đều không thể biết được.

Nói thật lòng, Trương Thiên quả thực đã giúp đỡ Tinh Tuyệt Nữ Vương rất nhiều lần.

Chương 830

Mắt rắn, linh tuyền, và cả xà nhãn, những thứ này cái nào mà cuối cùng không để cho Tinh Tuyệt Nữ Vương sử dụng.

Thậm chí Hồ Bát Nhất và họ còn chưa kịp dùng.

"Chắc vài ngày nữa sẽ tỉnh, bản vương đi trước." Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng bị thương, tự nhiên cũng cần phải hồi phục.

Vung tay một cái, cánh cửa không gian hư ảo mở ra.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trực tiếp đi vào.

Cùng lúc đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương còn lấy ra từ bên trong một số vật phẩm cấp cứu, và một ít thức ăn.

Đây đều là những thứ Trương Thiên đã chuẩn bị trước khi đến đây.

Hồ Bát Nhất nhìn những thứ đột ngột được ném ra, khóe miệng giật giật.

Tinh Tuyệt Nữ Vương này e rằng cũng chỉ có trước mặt Trương Thiên mới có chút sắc mặt tốt.

"Lão Hồ, Nữ Vương này không phải là có ý với lão đại của chúng ta chứ?" Bàn Tử cười hì hì đi tới.

Hồ Bát Nhất lại ngạc nhiên nhìn Bàn Tử một cái.

"Cậu bạn này, không phải đang đau khổ khóc lóc sao?

Sao mới quay đi đã cười hì hì rồi." Hồ Bát Nhất buồn bực nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử xua tay.

“Lão Hồ, Bàn gia cũng nghĩ thông rồi, Phi Phi đi luân hồi không phải là chuyện xấu, ngược lại là chuyện tốt.” “Đến lúc đó, Bàn gia có thể cùng Phi Phi bạch đầu giai lão, hơn nữa, chúng ta cũng có thể hoàn thành ước mơ của mỗi người.” Bàn Tử nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Nói thật, khả năng chịu áp lực của Bàn Tử này cũng khá mạnh.

Mới bao lâu mà đã tỉnh táo lại từ trong bi thương.

Còn trong lòng có đau hay không thì chỉ có Bàn Tử tự mình biết.

Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai Bàn Tử.

“Cậu hiểu là tốt rồi, chúng ta nghỉ ngơi trước đã.” Hồ Bát Nhất nói xong, Bàn Tử gật đầu, gã nắm chặt miếng gỗ bội trước cổ.

Đây là miếng gỗ được làm từ khúc gỗ lấy trong thần quan Côn Luân lúc trước.

Vương Phi vẫn luôn trốn trong miếng gỗ bội này.

Mặc dù Vương Phi đã đi, nhưng Bàn Tử vẫn có thể cảm nhận được một luồng quen thuộc.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Không biết bao lâu sau.

Trương Thiên từ từ mở mắt.

Cơn đau ở ngũ tạng lục phủ cũng đã giảm đi không ít.

Hắn nhìn xung quanh.

“Đã kết thúc rồi sao...” Trương Thiên lẩm bẩm, ký ức của hắn vẫn dừng lại ở lúc mình mời thần nhập thể.

Chuyện đánh nhau sau đó Trương Thiên lại quên mất.

Cảm giác cơ thể bị người khác điều khiển, Trương Thiên thề sẽ không bao giờ muốn trải qua lần nữa.

“Lão đại, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi!” Bàn Tử vui mừng lao đến trước mặt Trương Thiên.

Trên mặt gã lộ ra một nụ cười có chút bỉ ổi.

“Bàn Tử.” Đầu Trương Thiên đau nhói, một hình ảnh hiện ra.

“Bàn Tử, vợ cậu đâu rồi?

Tôi hình như thấy...” Trương Thiên trầm giọng nói.

“Phi Phi đi luân hồi rồi, chắc trăm năm sau là có thể gặp lại.” Bàn Tử cười nói.

Trương Thiên nặng nề gật đầu.

“Vậy cũng tốt.” Trương Thiên nói xong, lại quét mắt một vòng.

Shirley Dương đứng một bên, quan tâm nhìn mình.

Vết thương của Trương Khởi Linh cũng đã lành, y đang ngồi xếp bằng tu luyện.

Mà cánh tay bị gãy của Hồ Bát Nhất cũng đã được nối lại.

Điều duy nhất không trọn vẹn có lẽ là vợ của Bàn Tử đã không còn.

“Ai, tại sao lời tiên tri lại không thấy được những điều này...” Trương Thiên trong lòng có chút cảm khái, nhưng cũng đành chịu.

Tuy nhiên, điều quan trọng bây giờ là, toàn bộ Cung điện Thần Côn Luân đã bị Trương Thiên thu vào túi!

Nhìn hang động đen kịt, ý nghĩ duy nhất của Trương Thiên bây giờ là, mau chóng ra ngoài!

Hắn không muốn ở lại đây một khắc nào nữa, không thể ở lại được chút nào.

Đứng dậy, Trương Thiên nhìn mọi người đã hồi phục.

“Mọi người thương thế đều đã hồi phục rồi chứ, chúng ta bây giờ có một việc vô cùng quan trọng phải làm.” Trương Thiên nhìn mọi người, vẻ mặt nghiêm túc.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trương Thiên, Hồ Bát Nhất và mấy người khác cũng nghiêm túc theo.

Còn tưởng là chuyện nguy hiểm gì.

“Lão đại, chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ còn có kẻ đáng sợ nào sao?” Bàn Tử vội vàng lên tiếng, trong mắt có thêm một chút lo lắng.

Nếu lại có một Tây Vương Mẫu nữa, e rằng bọn họ căn bản không chống đỡ nổi.

Trương Thiên nắm chặt trận thạch trong tay.

“Việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là, vơ vét toàn bộ Cung điện Thần Côn Luân!” Trương Thiên vung tay, sắc mặt mọi người cũng dần thay đổi.

“Cái gì?

Lão đại, anh muốn dọa chết Bàn gia à, còn tưởng có nguy hiểm gì.” “Đợi đã, lúc nãy chúng ta vào đã thấy nhiều đồ như vậy rồi, nếu chúng ta càn quét Cung điện Thần Côn Luân, chẳng phải là...” Bàn Tử không nói tiếp, mà mắt đã sáng rực lên.

Thực lực của Tây Vương Mẫu mạnh như vậy, cộng thêm bà ta là người cẩn thận, chắc chắn sẽ để lại đường lui cho mình, trong thần điện của bà ta chắc chắn có rất nhiều đồ.

Nếu không phải lúc đó Vương Phi đỡ một thương, có lẽ người đứng đây nói chuyện chính là Tây Vương Mẫu.

“Vậy còn chờ gì nữa, lão đại, chúng ta mau ra ngoài thôi.” Bàn Tử

đã không thể chờ đợi được nữa.

Trương Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía cửa đồng cách đó không xa.

Trương Thiên định lấy hết bảo bối bên ngoài cửa đồng trước, sau đó mới vào đại điện Côn Luân.

Phải biết, bên ngoài cửa đồng, đó là chi chít toàn là bảo bối.

Thậm chí bậc thềm cũng là dược liệu cao cấp.

Trương Thiên vẫn luôn thèm muốn chúng.

"Chúng ta lấy hết đồ bên ngoài cửa đồng trước đã rồi tính." Trương Thiên nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Không cần nhiều lời, Trương Khởi Linh trực tiếp lấy ra quỷ ngọc tỷ.

Cùng với việc y lấy ra ngọc tỷ Kỳ Lân đạp quỷ, âm khí trong không gian lại lần nữa tuôn ra.

Trương Khởi Linh đặt ngọc tỷ lên cửa.

Giây tiếp theo, cảnh tượng giống hệt như trước.

Vô số tiểu quỷ điên cuồng tuôn ra.

Chúng gầm thét, như thể có một luồng sức mạnh nào đó đang kéo chúng, bắt buộc chúng phải níu chặt lấy cửa đá.

Cùng với sự rung chuyển của cửa đá, cánh cửa cũng từ từ mở ra.

Nhìn thấy ánh sáng đã lâu không gặp, lòng mọi người không khỏi ấm áp hơn một chút.

"Nhiều đồ quá, những thứ này chắc chắn đều dùng được, đến lúc Phi Phi luân hồi trở về, Bàn gia nhất định phải để lại những thứ này cho Phi Phi." Bàn Tử liên tục nói, cả người đã như đứa trẻ được quà

lao vào không gian mộ thất.

Gã bắt đầu thu thập vật phẩm xung quanh, ngay cả Trương Thiên cũng không ngừng vung tay.

Cùng với sự biến mất của từng vật phẩm, cả không gian cũng trở nên trống rỗng.

Chưa đầy nửa giờ, Trương Thiên đã quét sạch mọi thứ xung quanh.

Những thứ này cơ bản đều là hàng thượng đẳng, nhưng Trương Thiên không tin không có những thứ khác, Tây Vương Mẫu có thể trưởng thành đến mức này, chắc chắn có nguyên nhân của riêng mình.

Chương 831

Cho nên Trương Thiên đoán rằng, xung quanh khả năng cao còn có những thứ khác.

"Ở đây đã bị quét sạch rồi, lão đại, tổng cộng có bao nhiêu bảo bối vậy?" Bàn Tử nhìn xung quanh trống rỗng, cười hì hì hỏi.

Bàn Tử còn cất mấy món đồ vào túi của mình.

Trương Thiên ước tính một chút.

"Tổng cộng có một trăm linh tám món, chúng ta đến Cung điện Thần Côn Luân thôi." Trương Thiên tùy ý nói.

Những thứ này cuối cùng chắc chắn sẽ phải chia, đến lúc đó mỗi người ít nhất cũng được mấy chục món.

Còn Hạo Thiên Chân, thì thôi vậy, dù sao cậu ta cũng không giúp được gì nhiều.

Mọi người bắt đầu rời khỏi sơn động này.

Mà đường hầm phía sau cửa đồng theo như tìm hiểu, không phải là con đường dẫn đến cung điện, mà là một không gian chứa thi hài.

Trương Thiên cũng không chọn đi qua đó.

Mọi người ra khỏi sơn động.

Nhìn ánh nắng chói chang trước mắt, Trương Thiên như được tái sinh.

Cảm giác đó thực sự quá tuyệt vời.

Trương Thiên vươn vai một cái.

Xương cốt trong cơ thể dường như vẫn chưa hồi phục hoàn toàn,

sau khi Trương Thiên cử động, trong cơ thể vang lên tiếng rắc rắc.

Cũng phải, xương cốt vỡ nát, muốn hồi phục sao có thể là chuyện một sớm một chiều.

Trương Thiên cũng cảm nhận được sự bất thường trong cơ thể.

Nếu hắn hồi phục hoàn toàn, Trương Thiên ước tính ít nhất cũng phải mất mấy năm.

Nhưng Trương Thiên cũng không vội.

Dù sao thời gian còn dài, mình có thể từ từ hồi phục.

Hơn nữa, sau khi ra ngoài lần này, chắc chắn có thể tìm được nhiều thứ hơn, từ đó nhận được nhiều cơ duyên.

Cứ như vậy, thực lực của Trương Thiên cũng sẽ được nâng cao.

Còn đại đạo rốt cuộc lớn đến đâu, mình tu luyện có thể đi được bao lâu, thực ra Trương Thiên cũng không rõ.

Nhìn lại dòng sông lịch sử của Hạ quốc, thiên tài vô số, năng nhân dị sĩ càng nhiều không kể xiết, những người đó đều không thực hiện được trường sinh trong truyền thuyết, Trương Thiên đối với bản thân, cũng không quá lạc quan.

Dù sao hắn cũng không tự đại đến mức cho rằng mình mạnh hơn bất kỳ ai.

Hồ Bát Nhất cầm la bàn.

Ông chỉ về phía không xa.

"Ở sau núi, khả năng cao chính là vị trí của đại điện." Hồ Bát Nhất nói, mọi người cũng bắt đầu đi.

Lúc này trong không gian hư ảo.

Vô số bảo vật được ném vào.

Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt đều bị kinh ngạc.

“Thiên Chân, những thứ này hình như đều là đồ tốt.” Vương Bán Nguyệt nói, trong mắt có chút kinh hỉ.

“Cứ như vậy, Tiểu Trương gia và họ chắc là không sao rồi, tốt quá.” Hạo Thiên Chân có chút kích động.

Cậu ta ở đây không biết bao lâu, vẫn luôn hy vọng có thể ra ngoài.

Bây giờ trong không gian hư ảo xuất hiện những thứ này, điều này không nghi ngờ gì đã chứng minh Trương Thiên và họ không có chuyện gì.

“Vậy Thiên Chân, khi nào chúng ta mới được ra ngoài?” Vương Bán Nguyệt hỏi.

“Chắc phải đợi bên Tiểu Trương gia hoàn thành tất cả đã, chúng ta cứ đợi đi, có thể sống sót đã là may lắm rồi.” Hạo Thiên Chân lại rất biết nghĩ thoáng.

Dù sao nơi này rõ ràng không phải là nơi mà đẳng cấp của cậu ta có thể đến.

Hạo Thiên Chân cũng hiểu rõ điều đó.

Cho nên Hạo Thiên Chân đối với những thứ xung quanh cũng không có lòng tham lam, dù sao những thứ này không có cái nào là cậu ta đáng được nhận.

Lúc này tại hiện trường. 【Vãi chưởng, tình hình gì đây?

Vương Phi đi rồi!】 【Hu hu, Vương Phi đã bầu bạn với tôi lâu như vậy, cứ thế mà đi sao?】 【Anh em đừng buồn nữa, người ta không phải đã nói rồi sao, đi luân hồi, địa ngục mười năm, hiện thực một ngày, nếu tội của Vương Phi bị phán mấy trăm vạn năm, bên ngoài cũng chỉ có gần trăm năm thôi.】 【A?

Nói như vậy, chẳng phải là Vương Phi kiếp này sẽ quay lại sao, bây giờ cô ấy chắc đã luân hồi trở về rồi.】【Đúng vậy, trước đây tôi hình như nghe Bàn Tử nói, Phi Phi tính thời gian chắc đã mười tám đến hai mươi rồi.】【Trong bối cảnh lớn này, Vương Phi nếu luân hồi, ký ức chắc chắn sẽ mất, có bị tra nam lừa không?】【Không rõ, chủ yếu xem gia giáo thôi.】 Vô số người tại hiện trường đang bàn tán.

Bàn Tử thấy hình ảnh phát đến đây, gã biết, đã đến lúc mình ra mặt.

Chỉ thấy trên bàn xét xử, Bàn Tử từ từ đứng dậy.

Thân hình vạm vỡ của gã, cộng thêm vẻ mặt điềm tĩnh, tự tin, khiến những người đang bàn tán lập tức ngậm miệng lại.

Ánh mắt của vô số người đổ dồn về phía Bàn Tử.

Họ đều đang thắc mắc, Bàn Tử định nói gì, chẳng lẽ là chuyện liên quan đến Vương Phi?

Bàn Tử ho khan một tiếng.

Âm thanh vang vọng bên tai vô số người.

Tu vi của Bàn Tử lúc này đã không thể diễn tả bằng lời, trong mắt người thường, gã chính là tồn tại cấp thần tiên.

“Người luân hồi, thiên hạ, tinh đẩu không có dấu vết để tìm, Dương tiểu thư đã tiên đoán, Bàn gia sẽ vào ngày chết, giờ chết, năm chết gặp lại người thương nhớ.” “Nếu ai xem được đoạn hồi ức này, trong lòng có gợn sóng, hoặc có ký ức trào dâng, hoan nghênh thêm WeChat của tôi, WeChat của tôi là...” Bàn Tử một lèo nói ra tài khoản WeChat của mình.

Trương Thiên nghe mà ngây người.

Hay cho lắm, tôi cứ tưởng cậu chỉ định đăng tin tìm người thôi.

Nhưng không ngờ, cậu bạn này lại dám giăng lưới rộng, câu cá lớn.

Không hổ là cậu, Bàn Tử.

Trương Thiên thậm chí còn âm thầm giơ ngón tay cái cho Bàn Tử.

"À đúng rồi, nếu ai không có lý do mà vẫn thêm bạn, Bàn gia sẽ khiến các người tối ngủ không ngon đâu nhé." Bàn Tử lại bồi thêm một câu.

Vốn dĩ đã có mấy người bắt đầu thêm bạn, thậm chí còn có cả nam.

Dù sao Bàn Tử cũng không biết Vương Phi sau khi luân hồi là nam hay nữ.

Chỉ cần bám được vào con thuyền lớn Bàn Tử này, tương lai sẽ rộng mở.

Nhưng khi nghe nửa câu sau, vô số người lại đồng loạt rút lại lời mời kết bạn, dựa vào thực lực của Bàn Tử mà xem, có lẽ thật sự sẽ bị người ta chơi cho đến chết.

Người gan lớn có rất nhiều, nhưng người tìm chết lại không nhiều.

Bàn Tử hài lòng ngồi xuống.

Trương Thiên và họ đã sống hơn trăm năm, có thể nói là đã tận mắt chứng kiến sự biến đổi của Hạ quốc.

Bây giờ là thời đại thông tin, Trương Thiên tự nhiên có tài khoản mạng xã hội của mình.

Nói thật, những thứ này cũng khá hữu dụng.

Ít nhất liên lạc cũng không cần dùng giấy bùa, trực tiếp một tin nhắn là xong.

"Thật không biết, người nào sẽ là Phi Phi của anh ấy, nếu thật sự thành công, chẳng phải là trực tiếp nhận được vô số cơ duyên sao." Trần Hề nghĩ trong lòng, thậm chí có chút cảm khái và rung động.

Dù sao trong hồi ức trước đó Bàn Tử cũng đã nói, sẽ để lại đồ tốt cho Phi Phi sau khi chuyển thế.

Nói như vậy, chỉ cần tìm được người, người đó sẽ coi như là một bước lên trời.

Phải biết, cục diện thế giới hiện tại mới bắt đầu thay đổi, kỷ nguyên mới đã đến, mà người có thể một bước lên trời không ai khác chính là bám vào con thuyền lớn Trương Thiên này.

"Reng reng." Ngay khi Trần Hề đang nghĩ ngợi, đột nhiên điện thoại reo.

"Alo, Tiểu Phỉ, sao em lại gọi điện nữa vậy?" Trần Hề nhìn tên trên điện thoại, không khỏi hỏi.

Tiểu Phỉ là người vẫn luôn liên lạc với Trần Hề trước đây, còn từng thảo luận với Trần Hề về chuyện thiên văn.

"Chị Hề, chị nghe nói chưa?

Nghe nói tiếng nổ vừa rồi rất kinh khủng, khiến thế giới xảy ra biến đổi." "Châu Mỹ đã chìm, cùng với đó là nước láng giềng Phú Sĩ của chúng ta cũng chìm rồi." "Hơn nữa, không biết tại sao, em bây giờ cảm thấy đầu em rất không thoải mái." Giọng của Tiểu Phỉ truyền đến từ đầu dây bên kia.

"Cái gì?

Thế giới thay đổi lớn như vậy sao?" Trần Hề mặt mày ngơ ngác.

Chương 832

Mới bao lâu, mới xét xử mấy ngày thôi mà cục diện thế giới đã xảy ra thay đổi lớn như vậy?

Trong lòng kinh ngạc, Trần Hề lúc này chỉ muốn rời khỏi đây để ra ngoài xem.

Nhưng nghĩ đến, hồi ức vẫn chưa xong, cô muốn xem hết những thứ này.

"Tiểu Phỉ, em đang ở đâu, hay là đến chỗ chị?" Trần Hề quan tâm hỏi.

"Em đã được ba đón đi rồi, nghe nói thế giới bây giờ rất hỗn loạn, chị Hề phải bảo vệ tốt bản thân nhé." Tiểu Phỉ nói xong liền cúp máy.

Trần Hề khẽ nhíu mày.

Ánh mắt cô nhìn về phía người đàn ông trung niên đang ngồi cách đó không xa.

Chẳng trách vị này có thể đến, hóa ra là vì biến cục của thế giới.

"Nhưng, những chuyện này có liên quan đến Trương Thiên và họ không?" Trần Hề nhìn về phía Trương Thiên.

Rất hiển nhiên, mục đích của vị kia đến đây rất có thể là vì Trương Thiên.

Lúc này bên ngoài.

Vệ tinh dự phòng đã được phóng.

Tập đoàn Hạ Vi càng liên tiếp phóng mấy vệ tinh tín hiệu 5G.

Cộng thêm tập đoàn Cửu Môn đã sớm có dự cảm về chuyện này, vô số thiết bị cung cấp điện, và cả thiết bị tên lửa vệ tinh đã sớm

chuẩn bị xong.

Sau khi sự kiện xảy ra, tên lửa vệ tinh của họ đã được phóng lên không.

Trong vòng mấy giờ, mạng lưới tín hiệu của Hạ quốc lại được kích hoạt.

Những chiếc điện thoại vốn không có tín hiệu cũng đã có tín hiệu tương ứng. 【Vãi, có tín hiệu rồi!】 【Tốt quá, có tín hiệu rồi, không biết livestream còn tiếp tục không!】 【Tôi ngơ luôn rồi, livestream xét xử này có thể liên tục livestream hồi ức mấy ngày, quá vô lý.】 【Những người ở hiện trường cũng là người sắt, ngồi trên một cái ghế ăn cơm xem TV mấy ngày liền.】 【Nói chứ tiếng nổ lớn lúc trước rốt cuộc là gì vậy?】 【Không rõ, theo thông báo chính thức, chỉ là một lần thiên thạch va vào Trái Đất.】 【A?

Động tĩnh lớn như vậy, thiên thạch đó phải lớn cỡ nào.】 Cùng với việc mạng lưới được khôi phục, vô số người lại lên mạng lướt sóng.

Nếu là trước đây, khi Mễ quốc còn tồn tại, trong tình huống này, chắc chắn sẽ có rất nhiều bình luận thuyết âm mưu, hoặc một số bình luận kích động cảm xúc.

Nhưng bây giờ nhìn lại khu bình luận, toàn là bình luận của Hạ quốc. 【Mau nhìn kìa, livestream hình như vẫn còn!】 【Hay thật, người đó, không phải là vị kia của Hạ quốc sao?】 【Mẹ ơi, tình hình gì đây?】 【Mà này, có ai ở hiện trường không?

Hồi ức tiến triển đến đâu rồi?】 Vô số người gửi đạn mạc.

Vì tín hiệu bị gián đoạn, không có mạng, điều này cũng dẫn đến việc rất nhiều người không biết chuyện xảy ra sau đó và cả hình ảnh. 【Anh em, tôi đang ở hiện trường, bây giờ hồi ức tiến triển đến lúc

Vương Phi chết!】【Cái gì?

Anh đùa à?

Vương Phi sao lại chết!】【Vãi chưởng tôi đã bỏ lỡ cái gì vậy?】【Nói chứ, các người có cảm thấy không, thực vật trong nhà trong nháy mắt tốc độ sinh trưởng nhanh hơn.】【Vương Phi đó không nên gọi là chết, mà là luân hồi.】【Đợi đã, nếu thế gian có luân hồi, vậy những người giàu có bóc lột người thường, thậm chí coi người ta như nô lệ, vậy họ chết rồi, chẳng phải là phải xuống địa ngục sao?】【Chắc là không đâu, vì rất nhiều người giàu rất tin Phật, họ có nhiều thời gian và tiền bạc để đi chùa quyên góp hương khói, dù có chết cũng sẽ được Phật tổ bảo hộ.】【Vãi, thật đáng chết, vậy chẳng phải chúng ta không có cơ hội lật mình sao.】Trong phòng livestream, vô số người đang bàn tán.

Cùng với sự phát triển dần dần của mạng lưới, vô số người vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc.

Trương Thiên ngồi trước bàn xét xử.

Ngón tay hắn bấm đốt.

"Bàn Tử, cùng với dị tượng thiên tinh, tôi nghĩ, người chuyển thế của Vương Phi chắc là có thể tính ra được rồi." Trương Thiên từ từ lên tiếng.

Cái mông vừa mới ngồi xuống của Bàn Tử lập tức lại đứng lên.

"Lão đại, thật hay giả vậy?" Nhìn dáng vẻ kích động của Bàn Tử, Trương Thiên bất lực lườm gã một cái.

"Đã lớn tướng rồi, điềm tĩnh một chút, đợi chuyện này nói xong rồi tính." "Chúng ta đến đây lần này, mục đích chính vẫn là nhắc nhở thế nhân, kỷ nguyên mới đã bắt đầu, bây giờ mỗi người trên thế giới đều có cơ hội trở thành người như chúng ta." "Chúng ta cũng phải bắt

đầu lại việc tu luyện, cơ duyên có lẽ đang ở ngay trước mắt.” Trương Thiên từ từ nói, Bàn Tử nghiêm túc gật đầu.

Gã cũng cảm nhận được, linh khí xung quanh hình như đang tăng lên gấp bội.

Trương Thiên không nói thêm gì nữa.

Trên màn hình hiển thị phía sau, hình ảnh tiếp tục nhấp nháy.

Chỉ thấy bóng dáng của Trương Thiên và mọi người đã đứng ở lối vào của một hang động khác!

Nơi này rất có thể chính là lối vào của Cung điện Thần Côn Luân!

Nhìn hang động trước mắt, mọi người không do dự mà đi vào.

Vì trước khi đến Trương Thiên đã tạm thời vô hiệu hóa trận pháp xung quanh, nên nơi này tương đối an toàn.

Sau khi Tây Vương Mẫu chết, trận pháp đã không còn chỗ dựa, muốn vô hiệu hóa cũng khá đơn giản.

Cùng với việc tiến vào sơn động, mọi người đã không còn sự gấp gáp như trước.

Cộng thêm không có cơ quan cạm bẫy, Trương Thiên và mấy người đi cũng tương đối nhanh hơn một chút.

Rất nhanh, hình ảnh chuyển đổi.

Mọi người đã ra khỏi cái gọi là sơn động.

Bên trong đỉnh núi, một không gian khổng lồ hiện ra trước mắt.

Cung điện Thần Côn Luân sở dĩ được gọi là Cung điện Thần Côn Luân, không phải vì nó được xây dựng trên đỉnh núi Côn Luân, mà là bên trong núi Côn Luân.

Một công trình kiến trúc có thể so sánh với hoàng cung đã được

xây dựng, cộng thêm kỹ thuật xây dựng kinh thiên động địa, nhìn đến nay người có thể xây dựng được loại cung lăng lớn như vậy ít lại càng ít.

Do đó được gọi là thần cung.

Chỉ thấy trong hình ảnh.

Một tòa cung điện huy hoàng hiện ra trước mắt.

Mặc dù ở bên trong núi Côn Luân, nhưng bên trong vẫn có ánh sáng chiếu rọi.

Cả đại điện trông vô cùng chấn động.

Đại điện hùng vĩ đứng sừng sững trên một bệ đá khổng lồ trước mắt.

Ở hai bên đại điện còn có hai tòa điện nhỏ.

Mái nhà màu vàng kim trên đại điện trông vô cùng chói mắt.

Chỉ cần liếc mắt, Trương Thiên đã nhận ra, mái hiên trên đại điện này được làm bằng vàng ròng.

Những viên ngói mái đó, mỗi một viên đều là vàng.

Những điều này có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Mà đại điện tổng thể là hình vuông, rộng khoảng hai trăm mét, đường kính cũng tương đương.

Chiều cao càng đạt đến mức đáng sợ là hai mươi mét.

Hai mươi mét, đây đã là chiều cao của một tòa nhà nhỏ.

Mà một đại điện có thể xây dựng được chiều cao như vậy, và hai cây cột gỗ màu đỏ trước đại điện có thể chống đỡ được, có thể thấy dược liệu cũng không phải tầm thường.

Chủ điện ở ngay trước mắt, còn phó điện thì ở hai bên.

Thiên cung này và Vân Thiên cung trước đây không hoàn toàn giống nhau.

Quy mô của Vân Thiên cung và nơi này chênh lệch không chỉ một hai điểm.

Hơn nữa, Vân Thiên cung chỉ có hai đại điện, một đài long trụ, còn ở đây thì có mấy đại điện, và trước đại điện cũng có một cái đài.

Nhưng cái đài ở đây có chút khác biệt, trên đó điêu khắc tượng hai mươi tám tinh tú.

"Lão đại, mái hiên đó không phải là làm bằng vàng chứ?" Bàn Tử nuốt nước bọt.

Gã biết luyện khí, mà luyện khí thì phải quen thuộc với dược liệu, Bàn Tử gần như liếc mắt đã nhận ra vàng ròng.

"Ừm, khả năng cao là vậy." Trương Thiên khẽ gật đầu.

Chỉ thấy mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Mặc dù Bàn Tử bây giờ rất có tiền, nhưng thói quen vẫn rất khó thay đổi.

Điều này giống như một người vẫn luôn khao khát có tiền, đột nhiên có tiền rồi, gã cũng sẽ không từ bỏ khát vọng trong lòng đó.

"Bàn Tử, mấy thứ này cậu đừng nghĩ nữa, đây là cấp quốc bảo, vẫn nên để ở đây đi." "Hơn nữa, cậu bây giờ cũng không thiếu tiền." Trương Thiên xua tay nói.

Bàn Tử sờ sờ cằm.

"Nhưng Bàn gia thấy mấy thứ này là không nhịn được, lão đại, anh nói xem cái đại điện này nếu bán đi, sẽ đáng giá bao nhiêu tiền?" Bàn Tử nuốt nước bọt.

"Vô giá." Trương Thiên trực tiếp nói.

“Được rồi, chúng ta vào trước đi.” “Nơi này khá lớn, tôi đoán, phía sau đại điện chắc còn có đại điện nữa, đây chắc là một quần thể cung điện.” Trương Thiên vung tay nói.

Chương 833

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương thì không nói gì, trực tiếp đi theo sau.

Chỉ có mắt Bàn Tử thỉnh thoảng lại liếc nhìn những viên ngói vàng trên đầu.

Nếu không phải có Trương Thiên ở đây trông chừng, Bàn Tử e rằng đã sớm ôm hết những viên ngói vàng này đi rồi.

"Lão đại, đài tượng đá này có cơ quan không?" Bàn Tử nhìn những bức tượng đá xung quanh.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Bàn Tử gần như liếc mắt là có thể nhìn ra cơ quan xung quanh.

Đặc biệt là nơi này trước mắt, gần như liếc mắt là có thể thấy có cơ quan tồn tại.

Trương Thiên xua tay.

"Cơ quan ở đây đều dựa vào trận pháp để khởi động, không có trận pháp, cơ quan ở đây còn không bằng cơ quan bình thường." Trương Thiên xua tay nói, rồi đi thẳng vào trong.

Quả nhiên giống như Trương Thiên nói, hầu hết những thứ ở đây đều dựa vào trận pháp khổng lồ đã thấy trước đó để thực hiện thay đổi.

Nhìn những bức tượng tinh tú xung quanh, Trương Thiên trong lòng cũng cảm khái.

Loại tượng lớn như thế này, không có mấy năm chắc chắn không thể điêu khắc ra được.

Hơn nữa, phương pháp chế tác và dược liệu của loại tượng này cũng cực kỳ khắc nghiệt.

"Lão đại, dược liệu của tượng này hình như không tầm thường, Bàn gia nhìn sao thấy có chút giống dược liệu luyện khí." Bàn Tử sờ tay lên tượng một cái, Bàn Tử cũng phán đoán ra được một số thứ.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

"Dược liệu ở đây cũng không tồi, nhưng tượng có chút lớn, đợi chúng ta vào trong tìm xem, nếu không có dược liệu tốt nào khác thì mang cái này đi cũng không tệ." Trương Thiên không định từ bỏ bất kỳ tài nguyên nào có thể lợi dụng.

Dù sao mình cũng suýt chết ở đây, Trương Thiên phải lấy lại tất cả những gì mình đã mất.

Bàn Tử gật đầu.

"Đến lúc đó mỗi người chúng ta đặt một cái trước cửa nhà, chẳng phải là ngầu chết đi được." Bàn Tử cười ha hả, Trương Thiên lườm gã một cái.

Tinh tú có thể tùy tiện đặt sao?

Không ảnh hưởng đến khí vận đã là may lắm rồi.

Trương Thiên không nói thêm gì nữa, trực tiếp đi về phía đại điện.

Trương Khởi Linh đi một bên.

"Khởi Linh, cậu đã đến đây bao giờ chưa?" Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh, tò mò hỏi một câu.

Trương Khởi Linh lắc đầu.

"Tôi chỉ từng ở trong cửa đồng, nơi này chưa từng đến." Trương Khởi Linh nói.

Trương Thiên lại có chút tò mò.

Ban đầu Trương Khởi Linh làm thế nào mà ra ngoài được, hơn nữa nếu y là hệ thống cộng sinh của Tây Vương Mẫu, tại sao lại để y ra ngoài.

Đây là điều Trương Thiên vẫn mãi không hiểu được.

Lắc đầu, gạt đi những suy nghĩ kỳ quái đó.

Rất nhanh mọi người đã đi qua cái đài khổng lồ này, đến trước một cánh cửa gỗ màu đỏ cổ kính.

"Đây là gỗ trầm hương, một loại gỗ giúp tĩnh tâm rất tốt, loại gỗ này thường được những người thanh nhã sử dụng, rất quý giá, không ngờ cửa ở đây lại được làm bằng gỗ hồng trầm hương." "Tây Vương Mẫu này quả là quá hào phóng." Trương Thiên nhìn cánh cửa gỗ trước mắt, đầu mũi còn ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Loại gỗ này mang lại cho người ta một mùi hương thanh nhã, rất dễ chịu, và đứng ở đây lòng Trương Thiên cũng tĩnh lại.

Vốn dĩ Trương Thiên còn vì chuyện bảo vật mà trong lòng có chút phấn khích, lúc này lại không còn chút phấn khích nào, có thể nói là hoàn toàn bình lặng.

"Lão đại, cửa này thơm quá, chúng ta tháo nó đi." Bàn Tử lại lên tiếng.

Trong đầu gã này toàn là ý nghĩ tháo dỡ cái đại điện này.

Nơi này quả thực là thiên đường của những kẻ đào vàng, đặc biệt thích hợp với loại người như Bàn Tử.

Trương Thiên nhìn đại điện trước mắt.

Nơi này quả thực rất thích hợp cho người thanh nhã ở.

Trương Thiên thậm chí cũng không kìm được mà động lòng.

“Hay là, mang toàn bộ đồ đạc ở đây, bao gồm cả cung điện khổng lồ này vào không gian hư ảo của mình!” Trương Thiên nghĩ trong lòng, ý nghĩ này một khi nảy sinh, liền cứ mãi quanh quẩn trong đầu Trương Thiên.

Nhưng Trương Thiên ngay sau đó lại lắc đầu, nếu mình mang toàn bộ cái này đi, chẳng phải là đi ngược lại với bản tâm của mình sao.

Trương Thiên đến đạo mộ vốn không phải để lấy văn vật, mà là lấy pháp khí, bây giờ mang cung điện này đi thì tính là gì?

Cuối cùng Trương Thiên cắn răng, trực tiếp từ bỏ ý nghĩ này.

Tay Trương Thiên đặt lên cánh cửa gỗ.

Chỉ cần đẩy nhẹ một cái, cửa gỗ đã lập tức mở ra.

Cùng với cánh cửa gỗ lim mở hé, một mùi hương thanh nhã thoang thoảng lan tỏa ra ngoài.

Trương Thiên và mọi người hít một hơi thật sâu.

Mùi hương này rất nhẹ, tựa như hương thơm tinh khôi của những đóa hoa trong tiết trời xuân.

Cảm giác như đang được tắm mình giữa thảo nguyên rừng rậm.

“Mùi ở đây thơm thật đấy, lão đại, không lẽ chúng ta sắp vào phòng riêng của người ta rồi chứ?” Bàn Tử nói, trên mặt lộ ra vẻ mặt có chút bỉ ổi.

Tên này, Vương Phi vừa mới đi được một lúc mà đã bắt đầu bung xõa rồi.

Nếu Vương Phi trăm năm không quay lại, chẳng phải Bàn Tử sẽ làm mưa làm gió với mọi mỹ nhân trên đời sao?

Trương Thiên nghĩ thôi cũng thấy rùng mình.

Lỡ sau này Bàn Tử biến thành sát thủ chuyên săn các thiếu phụ thì phải làm sao?

"Kiến trúc ở đây, cả nội thất bên trong có lẽ đều được làm từ một loại gỗ đặc biệt nào đó, nên mùi hương mới thơm như vậy." "Nơi này chẳng giống một ngôi mộ chút nào, ngược lại càng giống một nơi để người ta tĩnh tu hơn." Giọng nói trong trẻo của Shirley Dương vang lên.

Cô đưa mắt nhìn quanh.

Đúng như lời cô nói, nơi này quả thực không hề giống một ngôi mộ, mà là một nơi tu luyện tuyệt vời.

"Bản thân nơi này chính là nơi Tây Vương Mẫu thanh tu, sau khi bà ấy qua đời thì tự nhiên cũng được chôn cất tại đây.

Nói là một ngôi mộ, chi bằng nói là chúng ta đã quay về nhà của Tây Vương Mẫu." "Tương tự, nếu nơi này giống như một ngôi nhà, vậy thì chắc chắn không thiếu bảo vật.

Chúng ta cứ vào trong xem trước rồi tính." Trương Thiên liền nói.

Tây Vương Mẫu từ những lời đồn đại trước đây cho đến truyền thuyết về sau đều định cư tại Côn Luân thần cung, vậy nên kiến trúc của Côn Luân thần cung tự nhiên phải ở quy cách cao nhất.

Hơn nữa, nó rất thích hợp cho đạo sĩ thanh tu.

Khi mọi người bước vào đại điện, những ngọn đuốc trên tường bỗng chốc bùng cháy.

Nhiên liệu có lẽ là dầu giao nhân, loại dầu này khi cháy sẽ không có mùi lạ, lại rất bền.

Vì vậy, rất nhiều quyền quý ngày xưa đều sử dụng.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến giao nhân sau này bị tuyệt

tích.

Khi ánh đèn rực sáng, toàn bộ đại điện hiện ra trước mắt.

Phía trên đại điện có một bệ gỗ rất cao, trên bệ đặt rất nhiều lư hương.

Bên cạnh lư hương, một chiếc bồ đoàn thu hút sự chú ý của Trương Thiên.

Hai bên bồ đoàn có hoa sen làm bạn, cộng thêm bức họa khổng lồ về Đạo Tổ ở phía trên, càng khiến cho cả đại điện trở nên vô cùng hùng vĩ.

Bức họa Đạo Tổ tu luyện rất lớn, dài đến mấy chục mét, trên đó khắc họa cảnh một lão giả đang tu luyện.

Bên dưới có cắm lư hương, dưới lư hương là bồ đoàn.

Rất rõ ràng, Tây Vương Mẫu thường ngồi tu luyện ngay dưới chân Đạo Tổ.

Ngụ ý này rất hiển nhiên, người ta là tu luyện cùng với Đạo Tổ.

Trương Thiên hít một hơi.

Mình đã dùng sức mạnh của Đạo Tổ để chém giết một đệ tử luôn tu luyện dưới chân Đạo Tổ.

Đây có được xem là đại nghịch bất đạo không?

Trương Thiên lập tức lắc đầu.

Đạo vốn dĩ tuân theo lẽ tự nhiên, đạo pháp tự nhiên, không phải là sự tự nhiên của pháp thuật, mà là sự tự nhiên trong tâm lý, tất cả đều quy về tự nhiên.

Tây Vương Mẫu đến giết mình, Trương Thiên cũng đã thử thương lượng, nhưng người ta không đồng ý, cuối cùng bị phản sát,

chuyện này cũng không thể trách Trương Thiên được.

Chương 834

“Lão đại, chỗ này trông rộng thật, bức họa kia là gì vậy?

Trông ngầu thế.” Bàn Tử cũng chú ý đến bức họa treo phía trên.

“Đạo Tổ.” Trương Thiên chậm rãi nói.

“Đó là cái thứ gì?” Bàn Tử ngơ ngác.

“Không phải là thứ, à không, là tổ sư gia của Đạo gia.” Trương Thiên suýt nữa nói nhầm.

“Lão Hồ, chúng ta đến bái lạy một chút.

Bàn Tử, các cậu đi xem xung quanh có đồ gì tốt không, nhớ đừng đụng chạm lung tung, cẩn thận kích hoạt cơ quan.” Trương Thiên nói, hắn nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cũng là người Đạo gia, nên việc bái kiến tổ sư gia là cần thiết.

Bàn Tử và những người khác thì không phải trong môn phái… khoan đã, Bàn Tử hình như đã bái nhập môn hạ của Đan Hạc đạo nhân.

“Này, Bàn Tử đợi đã, cậu cũng quay lại đây làm lễ đi, không phải cậu cũng đã nhập môn rồi sao?” Trương Thiên lại kéo Bàn Tử về.

Bàn Tử tỏ vẻ không tình nguyện đi theo sau Trương Thiên.

Gã này còn đang mải nghĩ đến việc đi tìm đồ tốt, không ngờ việc bái lạy này lại có phần của mình.

Ngược lại, Trương Khởi Linh và Shirley Dương đi tìm hiểu tình hình xung quanh.

Trương Khởi Linh khá quen thuộc với các cơ quan, nên Trương

Thiên cũng yên tâm hơn một chút.

“Thiệt tình, lão đại, Bàn gia tôi cũng muốn đi tìm bảo vật mà.” “Tổ sư gia gì chứ, không bái cũng chẳng sao.” Bàn Tử lẩm bẩm, thậm chí còn nói ra những lời đại nghịch bất đạo.

Ngay khi Bàn Tử vừa dứt lời, chỉ thấy chân gã trượt một cái, ngã sấp mặt.

“Chết tiệt, tổ sư gia hiển linh rồi, bái, bái, bái, Bàn gia tôi phải dập đầu ba cái mới được.” Bàn Tử vội vàng bò dậy, nói một cách kích động.

Hoàn toàn thể hiện rõ thế nào là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Ba người Trương Thiên đi đến trước bồ đoàn.

Trương Thiên lấy ra nhang từ bên dưới lư hương.

“Đây là nhang làm từ gỗ tử đàn, đúng là hảo thủ bút.” Trương Thiên cảm thán một câu, rồi cắm ba nén nhang lên.

Nhang vừa to vừa dài, là loại cắm trên đỉnh lư ở ngoài các ngôi chùa lớn.

Khi nhang được đốt lên, xung quanh lại một lần nữa lan tỏa một mùi hương dễ chịu.

“Đệ tử Trương Thiên, ra mắt tổ sư gia.” Trương Thiên nói rồi trực tiếp hành đại lễ, loại ngũ thể đầu địa.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy, nhìn nhau một cái rồi cũng học theo Trương Thiên hành đại lễ ngũ thể đầu địa.

Sau khi lễ tiết kết thúc, không khí xung quanh dường như cũng dễ chịu hơn nhiều.

Cùng lúc đó, Trương Khởi Linh và Shirley Dương cũng phát hiện ra một vài thứ khác lạ.

Trương Khởi Linh cầm một chiếc hồ lô nhỏ, còn Shirley Dương thì cầm một chiếc khăn tay nữ rất kỳ lạ.

"Có phát hiện gì không?" Ba người Trương Thiên từ trên bệ đi xuống.

"Ở đây có rất ít đồ." Trương Khởi Linh nói ngắn gọn, sau đó đưa hồ lô ra.

Trương Thiên quan sát kỹ một chút.

"Vật phẩm: Hồ lô tử đàn, pháp khí sơ cấp." "Công năng vật phẩm: Có thể dùng để đựng nước." Âm thanh vang lên trong đầu hắn.

Trương Thiên lại nhìn sang món đồ trong tay Shirley Dương.

"Vật phẩm: Vật phẩm tùy thân của Tây Vương Mẫu, có tác dụng phòng hộ." "Pháp khí cực phẩm." Âm thanh lại vang lên trong đầu.

Trương Thiên kinh ngạc.

Một chiếc khăn lụa, lại là pháp khí cực phẩm.

Chuyện này còn ngầu hơn cả việc cướp pháp khí nữa.

Hơn nữa, vật phẩm tùy thân là cái quái gì?

Trong đầu Trương Thiên bắt đầu nảy sinh một vài tưởng tượng.

Món đồ này, lẽ nào là… khụ khụ, nghĩ xa quá rồi.

"Anh Trương, cái này là em tìm thấy trong một căn phòng khác, bên trong chỉ có một chiếc giường đá, còn lại thì chỉ có thứ này thôi." Shirley Dương cầm chiếc khăn lụa, không khỏi phiền muộn nói.

Trương Thiên bình thản nói: "Chiếc khăn lụa này rất hữu dụng, cô có thể giữ lại." Shirley Dương nghe vậy thì mặt đầy nghi hoặc.

Chỉ là một chiếc khăn lụa thôi mà, có phải thứ gì ghê gớm đâu, thật sự lợi hại lắm sao?

Dù trong lòng có chút tò mò, Shirley Dương vẫn gật đầu.

Thứ được Trương Thiên nói là lợi hại, biết đâu lại thật sự rất lợi hại.

"Cái hồ lô này chỉ dùng để đựng nước, biết đâu bên trong còn có chút gì đó, có thể mang theo." "Đại điện này rất có khả năng chỉ là nơi tu luyện và nghỉ ngơi, chúng ta đi nơi khác xem sao." Trương Thiên nói, còn về chiếc khăn lụa kia, hắn cũng lười giải thích.

Thứ này mà nói ra, e rằng Bàn Tử sẽ giành lấy cho bằng được.

"Lạ thật, chẳng lẽ cả đại điện này chẳng có món đồ tốt nào sao?" Bàn Tử lẩm bẩm, mặt mày cũng đầy vẻ chán nản.

"Liệu có phải tất cả bảo vật đều ở trong hang động lúc trước, còn nơi này chỉ là một nơi thanh tu không?" Shirley Dương khẽ cất tiếng bên cạnh.

Trương Thiên trước đó cũng đã nghĩ đến chuyện này, nhưng hắn cảm thấy xác suất không lớn lắm.

Mấy món đồ ở trước cửa đồng tuy chất lượng không tồi, nhưng đều không phải là những thứ quan trọng.

Ví dụ như đan dược, công pháp, có thể nói là không có một cái nào.

Hiện tại, thứ mà nhóm Trương Thiên cần nhất không phải là pháp khí hay dược liệu, mà quan trọng nhất vẫn là công pháp và đan dược tu luyện.

Như vậy mới có thể giúp thực lực của cả đội tăng lên một bậc.

"Chúng ta đã xem xét đại điện này một vòng rồi mà không có gì, hay là đi nơi khác xem sao." Shirley Dương đề nghị.

Trương Thiên gật đầu.

“Hang động kia tuyệt đối chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, những thứ hữu dụng chắc chắn nằm trong một căn phòng nào đó.” Trương Thiên khẽ nói.

Sau khi hắn dứt lời, mọi người bắt đầu đi sâu vào bên trong đại điện.

Bên trong có một cánh cửa ngầm, dẫn đến các cung điện khác.

Ngoài điện chính này ra, phía sau còn có mấy cung điện nhỏ ở hai bên, tuy nói là cung điện nhỏ, nhưng bên trong lại không hề nhỏ chút nào.

Sau khi vào cửa ngầm, đi được một lúc, mọi người đến một tiểu điện.

Chiều dài gần trăm mét thực sự khiến Trương Thiên và mọi người kinh ngạc.

Thủ bút này, ngay cả nhiều hoàng đế cũng không thể xây dựng nổi, huống chi là bên trong một hang động.

Cần phải đào một không gian lớn đến mức nào trong lòng núi là điều có thể tưởng tượng được.

Khi ánh đèn chiếu sáng, từng hàng giá sách hiện ra trước mắt.

Những giá sách này là từng kệ gỗ, trên đó bày đầy các loại sách vở.

Trương Thiên thấy cảnh này không khỏi nuốt nước bọt.

“Lão đại, những cuốn sách này, nếu không lầm, liệu có phải là công pháp không?” Bàn Tử lúc này tim đập cũng có chút nhanh hơn.

Trương Thiên gật đầu, không chút nghi ngờ nói: “Sách mà bà ta thu thập, khả năng cao cũng không phải là văn chương vớ vẩn gì, chúng ta cứ đến xem trước đã.” Nói rồi, mấy người liền ào vào.

Đây chính là biển sách, Trương Thiên tự nhiên không muốn bỏ lỡ.

Đi vào giữa những giá sách, từng cuốn sách hiện ra trong đầu.

Trương Thiên phát hiện dùng thần thức để xem những cuốn sách này, hiệu quả tăng lên rõ rệt so với việc dùng mắt thường.

Hơn nữa, hắn còn phát hiện, những cuốn sách này quả thực như hắn nghĩ, không phải sách bình thường, mà là từng cuốn công pháp đủ loại.

Trương Thiên thậm chí còn thấy cả công pháp Thiếu Lâm.

Ai cũng biết, công pháp Thiếu Lâm đứng đầu thiên hạ, mà ở đây lại có đủ loại bản sao, có thể thấy năm xưa Tây Vương Mẫu rất có khả năng đã đến Tàng Kinh Các.

Sách ở đây tính sơ qua cũng có đến hàng vạn cuốn.

Hơn nữa mỗi một công pháp đều khác nhau, thậm chí có một vài công pháp cực phẩm, nhưng cũng chỉ có một hai cuốn.

Còn lại đa phần đều là hạ phẩm hoặc cao cấp.

Nhưng nhiêu đó cũng đủ rồi.

“Lão đại, chúng ta phát tài rồi.” Bàn Tử kích động đến mức suýt nhảy dựng lên.

Chương 835

Trước đó đã có sách công pháp luyện đan, bây giờ lại có thêm nhiều công pháp các loại như vậy.

Nếu mang hết tất cả những thứ này đi, chẳng phải họ sẽ có một Tàng Kinh Các di động sao?

Có thứ này thì đi đến đâu cũng có thể học tập tu luyện.

Trương Thiên cũng gật đầu.

Đối với những thứ này, Trương Thiên cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Có chúng, thực lực của đội, cũng như sức mạnh của những người trung thành bên ngoài cũng sẽ càng thêm ổn định.

Cứ như vậy, thế lực của Trương Thiên cũng sẽ ngày càng lớn mạnh.

Đến lúc đó, Cửu Môn tập đoàn cũng sẽ thế như chẻ tre.

"Tôi sẽ mang hết những thứ này đi trước." "Chúng ta về rồi nghiên cứu sau." Trương Thiên khẽ nói.

Hồ Bát Nhất và mấy người gật đầu.

Hiện tại là lúc đến thu gom bảo vật, tự nhiên không phải là lúc để chăm chỉ học hành.

Cho nên cất đi rồi sau này xem mới là lựa chọn tốt nhất.

Mục đích chính bây giờ vẫn là lục soát toàn bộ cung điện này một lượt.

Chỉ thấy Trương Thiên vung tay, từng chồng sách bắt đầu được chuyển đi.

Đúng lúc Trương Thiên đang lấy đi giá sách, đột nhiên, trong phòng vang lên tiếng máy móc.

Một người máy bất ngờ lao thẳng tới.

"Cơ giới Mặc gia." Nhìn thấy cỗ máy này, Trương Thiên lập tức nghĩ đến điều gì đó.

Vào thời nhà Tần, Mặc gia cũng vô cùng nổi tiếng, họ có thể tạo ra rất nhiều loại vật phẩm cơ giới khác nhau.

Ví dụ như cơ quan trong lăng mộ, hay là lính gác cơ giới, v.v.

Mà thứ đang lao ra trước mắt rõ ràng chính là người bảo vệ thư phòng này.

Trên ngực người máy còn có một tinh thể phát sáng.

Người máy không lớn, chỉ cao hơn một mét, nhưng khí thế lao tới lại không hề nhỏ.

"Cái thứ này lạ thật." Bàn Tử lẩm bẩm một câu.

"Bàn Tử, đừng để tên này qua đây, tinh thạch ở giữa ngực chắc là nguồn cung cấp năng lượng, cậu cạy nó ra là có thể khiến nó ngừng hoạt động." Trương Thiên lên tiếng.

Bàn Tử vốn đang rất tò mò về gã nhỏ này, nhưng nghe Trương Thiên nói vậy, gã liền hứng thú.

Một tay túm lấy người máy đang lao tới.

Nhưng gã nhỏ trước mắt dường như không đơn giản như tưởng tượng, khi bị Bàn Tử nhấc lên, nó đấm một cú ra ngoài.

Nắm đấm còn là loại có thể co dãn.

Cú đấm trúng vào bụng Bàn Tử, khiến gã hộc cả ra một ngụm nước bọt.

Bàn Tử kinh hãi nhìn tên trước mặt.

"Không thể nào, Bàn gia tôi là người luyện thể đấy." Bàn Tử mặt đầy vẻ khó tin, đồng thời gã cũng bắt đầu nghiêm túc.

Trương Thiên thì tăng tốc thu dọn sách vở xung quanh.

Bởi vì Trương Thiên cảm nhận được, có thêm mấy con khôi lỗi cơ giới như vậy đang lao ra.

Loại người máy này tuy lực công kích có thể không mạnh, nhưng Trương Thiên lo chúng sẽ làm hỏng sách vở xung quanh.

"Xung quanh lại xuất hiện loại người máy này." Shirley Dương cũng nhận ra, giọng điệu có chút nghiêm túc.

Nếu loại người máy này xuất hiện với quy mô lớn, sách vở xung quanh chắc chắn sẽ bị hư hại ít nhiều.

Đến lúc đó thì đúng là mất nhiều hơn được.

"Chúng ta đi chặn mấy thứ này trước." Không do dự, Hồ Bát Nhất trực tiếp lên tiếng.

Trương Khởi Linh cũng lao ra đầu tiên.

Rất nhanh, tiếng đánh nhau vang lên.

Trương Thiên cũng dần dần dọn sạch sách vở xung quanh.

Lúc này, trong không gian Hư Huyễn.

Nhìn từng hàng sách được xếp ngay ngắn, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau một cái.

"Mẹ ơi, đây là cái gì vậy." "Thiên Chân, hình như là công pháp." Bàn Tử nuốt nước bọt, mắt sáng rực lên.

Hạo Thiên Chân cũng đồng thời gật đầu.

Mắt cũng tràn đầy vẻ nóng bỏng.

Đây là những công pháp lấy được từ Côn Luân thần cung, ý nghĩa chắc chắn không nhỏ.

Nếu mình có thể xem thì chẳng phải… Nhưng ý nghĩ này của Hạo Thiên Chân chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Cậu ta vội lắc đầu.

"Bàn Tử, những thứ này là của tiểu Trương gia lấy được, không có lệnh của tiểu Trương gia, chúng ta tốt nhất đừng động vào." Hạo Thiên Chân nói, hai người nhìn đống sách mà miệng sắp chảy cả nước dãi.

Đúng là phiên bản đời thực của "nhìn mận đỡ khát".

Chẳng mấy chốc, Trương Thiên đã chuyển hết sách vở xung quanh đi, ánh mắt hắn nhìn về phía những người máy trước mặt.

Những thứ này được tạo thành từ sự kết hợp của các cơ quan tinh xảo.

Công nghệ chế tác cực kỳ tinh diệu.

Nói thật, Trương Thiên muốn mang một con về nghiên cứu thử.

Thứ này lợi hại hơn Trương Thiên tưởng tượng một chút, bởi vì chỉ cần số lượng đủ, ngay cả Bàn Tử cũng rất khó đánh lại!

Cần biết rằng cảnh giới của Bàn Tử hiện tại là Nội Đan cảnh, tuy có chút không ổn định, lại thêm phần hư ảo, nhưng dù sao cũng là cao thủ Nội Đan cảnh.

Nhưng đối mặt với những người máy kỳ lạ này, vẫn có chút lép vế.

Trương Thiên vung tay, thân hình đã lao ra.

Có lẽ vì vết thương chưa lành, tốc độ của Trương Thiên đã bị suy yếu đi rất nhiều.

Thực lực của Trương Thiên cũng giảm xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Rất nhanh, Trương Thiên bắt được một người máy.

Trên người người máy có lớp giáp rất tinh xảo, lớp giáp này rất có khả năng được chế tạo từ một số loại dược liệu đặc thù.

Khiến cho Trương Thiên đánh nửa ngày mới phá vỡ được.

Trương Thiên ước tính tu vi thực lực của mình hiện tại có lẽ đã giảm xuống cấp Đại Tông Sư.

Thở dài một tiếng, Trương Thiên cạy viên tinh thể màu xanh ở khu vực trung tâm của người máy ra.

Trương Thiên quan sát kỹ một vòng, hắn bất ngờ phát hiện ra rằng, loại tinh thể màu xanh này rất giống với trận thạch tồn tại trước đây.

Nhưng năng lượng lại không giống, hình dạng và kích thước của tinh thể cũng khác.

Thứ trước mắt rõ ràng không phải là trận thạch mà Trương Thiên quen thuộc.

Trương Thiên phát hiện, lấy viên đá này ra, người máy vẫn có thể di chuyển.

"Bên trong chắc hẳn có một nguồn năng lượng dự phòng, thứ này cũng khá thú vị." Trương Thiên nói, hắn từ từ tháo dỡ lớp giáp.

Rất nhanh, nội thất bên trong người máy đã được Trương Thiên nhìn thấy.

Chỉ thấy bên trong người máy, từng bánh răng đang chuyển động.

Mà trên bánh răng còn có những vật dạng dải giống như mạch máu của con người.

Tổng thể trông vừa bí ẩn vừa đáng suy ngẫm.

“Loại cơ quan này phức tạp thật, động lực của chúng chắc hẳn là loại tinh thạch này, nhưng với loại máy móc như thế này, làm sao để trích xuất năng lượng bên trong tinh thạch?” Trương Thiên thầm nghĩ, trong đầu có cả vạn câu hỏi.

Phải biết rằng, năng lượng bên trong tinh thạch phải dựa vào con người dẫn động mới có thể hấp thụ được.

Trừ phi bên trong cỗ máy này cũng có một tiểu trận pháp, dùng để vận chuyển năng lượng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Thiên dường như đã sáng tỏ hơn một chút.

“Thứ này rốt cuộc là ai chế tạo ra, sao lại tinh xảo đến vậy.” Trương Thiên thầm nghĩ, hắn đối với loại người máy nhỏ này đã nảy sinh hứng thú sâu sắc.

Chương 836

Phải biết rằng, người máy, cho dù công nghệ có đi trước vài trăm năm, e rằng cũng rất khó chế tạo ra loại người máy tự chủ như thế này.

Hơn nữa, người máy sau này về cơ bản là dùng chip và nguồn điện để điều khiển.

Còn loại trước mắt này, dùng trận pháp và tinh thạch, hơn nữa loại tinh thạch này có thể duy trì năng lượng cho một người máy như vậy hàng nghìn năm, có thể thấy không phải là thứ mà điện lực có thể so sánh được.

"Để sau này nghiên cứu kỹ lại." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn ném gã đang vùng vẫy trong tay vào không gian Hư Huyễn.

Sau đó nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

Vô số người máy nhỏ đã bị giải quyết.

Từng cái đầu lăn lóc trên đất.

Không còn khả năng di chuyển nữa.

Trương Thiên ném hết những thứ này vào không gian.

"Lão đại, đây là cái quái gì vậy, Bàn gia tôi lần đầu tiên gặp phải thứ này, cảm giác khó nhằn thật." Bàn Tử cầm một cái đầu trong tay, miệng vẫn lẩm bẩm.

"Đây có lẽ là thủ bút của một vị tổ sư cơ quan trong lịch sử, có thể lưu giữ thứ này lâu như vậy, mà năng lượng vẫn được bảo quản tốt như thế, cũng không đơn giản." Trương Thiên nói, Bàn Tử gật gật đầu như hiểu như không.

Gã đối với chuyện này rất mơ hồ.

“Trước đó anh Trương nói là cơ quan Mặc gia, nhưng loại cơ quan này thật sự tồn tại sao?

Lại có thể tạo ra người máy, khoa học kỹ thuật của chúng ta phát triển như vậy mà còn chưa từng thấy qua.” “Nước ngoài cũng chưa từng nghe nói về thứ này.” Shirley Dương lên tiếng.

Cô đã ở nước ngoài nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ nghe nói về loại người máy có ý thức này.

“Không thể nói là không có, chỉ là chưa từng thấy qua thôi.

Hồng Tinh quốc chẳng phải đã từng mạnh mẽ phát triển khoa học kỹ thuật, đáng tiếc sau này lại tuyên bố giải tán.” Trương Thiên lên tiếng.

Hắn nói tự nhiên là về vị đại ca màu đỏ kia.

Shirley Dương nghe vậy, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng.

Cô cũng rất hứng thú với loại đồ vật này.

“Loại máy móc này, chúng ta về rồi từ từ nghiên cứu, cứ đi nơi khác xem trước đã.” Trương Thiên khẽ nói, lại ném cái đầu máy trong tay Bàn Tử vào không gian.

Xung quanh đã trở nên trống không.

Rõ ràng, Trương Thiên đã dọn sạch nơi này.

Mọi người bắt đầu tiến vào các căn phòng khác.

“Cậu nói xem, trong những cuốn sách vừa chuyển đi lúc nãy, liệu có phương pháp chế tạo loại máy móc này không?” Hồ Bát Nhất đột nhiên lên tiếng.

Trương Thiên cũng sững sờ.

Sao lúc nãy hắn lại không nghĩ đến nhỉ.

Nếu ở đây đã có bách khoa toàn thư về công pháp, vậy thì Tây Vương Mẫu chắc chắn cũng sẽ thu thập những thứ khác.

Nhìn theo hướng này, biết đâu Trương Thiên còn có thể lấy được một cuốn Mặc gia cơ quan thuật tuyệt vời, thậm chí đã thất truyền!

Nghĩ đến đây, tim Trương Thiên đập nhanh hơn.

Có cậu con trai nào lại có thể từ chối một người máy, một bộ giáp máy, thậm chí là tự mình nghiên cứu ra một bộ giáp máy vượt thời đại, vượt khoa học kỹ thuật chứ.

Trương Thiên nuốt nước bọt.

"Xem ra, đợi sau khi về rồi, phải nghiên cứu kỹ lại mới được." Trương Thiên hạ quyết tâm, hắn liền gật đầu.

"Biết đâu lại có, chúng ta về rồi xem lại." Trương Thiên nói, sở dĩ vội vã như vậy là vì hắn phát hiện, Trương Khởi Linh đã đứng trước một cánh cửa nhỏ.

Mà cánh cửa nhỏ trước mắt này, rõ ràng là thông đến một căn phòng khác.

Khi Trương Thiên và mọi người đến nơi, Trương Khởi Linh đẩy tay một cái, cánh cửa nhỏ được mở ra.

Ngay sau đó, một mùi hương lan tỏa đến.

"Mùi này quen quá, hình như chúng ta đã ngửi thấy ở đâu đó rồi." Shirley Dương hít hít mũi, trong đầu bắt đầu hồi tưởng lại mùi hương.

"Là mùi trong đại điện." Hồ Bát Nhất nói.

Sau khi cậu ta nói xong, Trương Thiên cũng đồng thời đoán ra được.

“Tại sao ở đây lại có mùi của đại điện, chẳng lẽ nơi này có thứ gì giống như ở đại điện sao?” Trương Thiên thầm nghĩ, hắn đi vào trong cửa.

Cánh cửa là một tấm cửa làm bằng gỗ lim.

Sau khi Trương Khởi Linh mở ra, cũng có một luồng hương thơm bay tới.

Khi Trương Thiên bước vào, không gian bên trong cũng dần sáng lên.

Chỉ thấy, từng bệ gỗ xuất hiện trước mắt Trương Thiên.

Mà trên mỗi bệ gỗ, đều đặt một bài vị.

Trên bài vị là từng tấm thẻ gỗ.

Trương Thiên nhìn rõ, nơi này lại là từ đường thờ cúng các tiên gia của Đạo gia!

Trương Thiên nuốt nước bọt, thảo nào lại có mùi hương giống lúc trước, thì ra đây là nơi của tiên gia.

Lão tổ của Đạo gia thực sự quá nhiều.

Từ cổ chí kim, có vô số năng nhân dị sĩ.

Mà những người được Tây Vương Mẫu đặt ở đây, tuyệt đối đều rất nổi tiếng, và đều là những người có đạo tu không hề nông cạn.

“Đây là từ đường của Đạo gia.” “Tây Vương Mẫu này lại tôn trọng quy củ của Đạo gia đến vậy.” Hồ Bát Nhất có chút ngạc nhiên.

Hoàn toàn không nhìn ra, Tây Vương Mẫu sau này lại vì trường sinh mà điên cuồng đến mức đó.

Thậm chí một lời không hợp là trực tiếp ra tay sát hại các sư đệ của Trương Thiên.

“Đây chắc là do thường xuyên tế tự, mùi hương ở đây không có nghìn năm thì rất khó phai đi, hơn nữa hương hỏa dùng để tế tự năm đó chắc đều làm từ trầm mộc vạn năm, mùi hương thậm chí có thể lưu giữ vạn năm.” “Tây Vương Mẫu này trước đây cũng là một người rất tuân thủ quy củ, ít nhất cũng đã chăm lo cho tổ sư gia rất tốt.” Trương Thiên nói, hắn lấy ra một ít hương hỏa.

Đã thấy rồi, Trương Thiên tự nhiên cũng phải cúng bái một chút, dù sao tổ sư gia cũng đã giúp Trương Thiên rất nhiều, tuy không biết các vị tổ sư gia ở đây là ai, nhưng sau này có thể dùng được hay không còn chưa biết được.

Trương Thiên cũng không rõ, tại sao ở đây lại thờ cúng nhiều vị tiền bối Đạo gia như vậy, nhưng với tư cách là một vãn bối, Trương Thiên cũng phải làm tròn lễ tiết.

Khi Trương Thiên và mọi người bắt đầu tế tự, khí tức hương hỏa xung quanh cũng nồng đậm hơn nhiều.

Ngay sau đó, một cảnh tượng bất ngờ xuất hiện trước mắt Trương Thiên.

Mỗi khi cắm một nén nhang vào bài vị, bên dưới bài vị lại hiện lên một chiếc hộp nhỏ.

Trương Thiên có chút bất ngờ nhìn chiếc hộp trước mắt.

“Lão đại, đây là tiên tổ tặng quà cho chúng ta sao?” Trong mắt Bàn Tử mang theo một tia nghi hoặc.

Trương Thiên gãi đầu, hắn đối với chuyện này cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

“Mở ra xem thử đi, cái hộp trông cũng khá đẹp.” Giọng nói khàn khàn của Hồ Bát Nhất vang lên.

Trương Thiên khẽ gật đầu, nhẹ nhàng mở hộp ra.

Bên trong chiếc hộp nhỏ, một chiếc bình ngọc xuất hiện trước mắt.

Trên bình không có bất kỳ hoa văn nào, chỉ là một chiếc bình bạch ngọc đơn giản.

Trương Thiên có chút ngạc nhiên nhìn chiếc bình.

"Cái bình này, chẳng lẽ là dùng để đựng đan dược?" Trương Thiên thầm nghĩ, cũng bất giác nuốt nước bọt.

Nếu thật sự là dùng để đựng đan dược, vậy thì ở đây, hàng trăm bài vị, chẳng phải… Số lượng này không dám tưởng tượng.

Hơn nữa, đan dược có thể được Tây Vương Mẫu cất giấu, có thể thấy phẩm chất đan dược bên trong chắc chắn không thể kém được.

Trương Thiên mang theo một tia hoài nghi, hắn nhẹ nhàng mở chiếc bình trước mặt.

Khi chiếc bình được mở ra, một mùi thuốc nồng nặc lan tỏa.

Trương Thiên nhìn viên đan dược trước mắt.

Màu tím, mang theo một ít hoa văn.

Hơn nữa còn có một luồng dược lực rất tinh thuần.

Dù Trương Thiên chỉ ngửi thôi, đan điền trong người hắn đã bắt đầu rung động.

"Đây là đan dược tu luyện cực phẩm, chắc là Tử Tinh Đan." Trương Thiên khẽ nói.

Đối với viên đan dược này, hắn biết một chút.

Chương 837

Nhưng biết không nhiều.

“Tử Tinh Đan?

Đây là gì vậy?” Shirley Dương có chút nghi hoặc, trước đó cô đã nghiên cứu mấy ngày trên giá sách đan dược lấy được từ Dược Vương Cốc.

Nhưng loại đan dược này cô lại chưa từng thấy qua.

“Loại đan dược này cực kỳ quý giá, dược liệu cũng là loại đỉnh cấp thế gian, nghe nói có thể khiến cao thủ Tông Sư cảnh trực tiếp tấn cấp Đại Tông Sư.” “Chuyện này tôi cũng chỉ nghe qua trong một truyền thuyết, không ngờ bây giờ lại được thấy.” Trương Thiên có chút cảm khái nói.

Về phần truyền thuyết, chẳng qua chỉ là phần giới thiệu về thứ này trong đầu Trương Thiên mà thôi.

“Cái gì?

Trực tiếp tấn cấp?

Quá biến thái rồi, Bàn gia tôi năm xưa tu luyện phải trải qua bao gian nan, trời ạ, bây giờ trực tiếp tấn cấp?” Bàn Tử mặt đầy vẻ khó tin.

Trời ạ, trước đây gã muốn tăng lên một bước, về cơ bản đều khó như vượt núi cao.

Mà bây giờ, người khác chỉ cần một viên đan dược thôi sao?

“Bàn Tử, đừng nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy, loại đan dược này tuy có thể tăng tu vi trong thời gian ngắn, nhưng tác dụng phụ

chắc chắn cũng rất lớn." "Ví dụ như, tu vi dựa vào thuốc men để tăng lên chắc chắn không lợi hại bằng tự mình tu luyện, hơn nữa chênh lệch cũng rất lớn.

Một Bàn Tử thực thụ, và một Bàn Tử ăn gian là không giống nhau." Trương Thiên nói, Bàn Tử gãi đầu.

"Lão đại, anh nói vậy Bàn gia tôi hiểu rồi." "Vậy thì thứ này cũng chỉ để dọa trẻ con thôi." Bàn Tử xua tay, đối với viên đan dược này, gã cũng chẳng thèm để ý nữa.

"Vậy, nếu mỗi một bài vị đều có đan dược, anh Trương, chúng ta chẳng phải sẽ bội thu lớn sao." Shirley Dương nhìn về phía Trương Thiên, cô cũng đã nghĩ đến vấn đề này.

Trương Thiên gật đầu.

"Chúng ta bắt đầu càn quét thôi." Nói rồi, mọi người hăm hở bắt đầu tế tổ, thu bảo vật.

Rất nhanh, hơn một trăm chiếc hộp đã bị Trương Thiên lấy đi.

Bên trong cũng là các loại đan dược khác nhau.

Những loại Trương Thiên đã từng thấy, chưa từng thấy, thậm chí chưa từng nghe nói qua, ở đây đều có.

Trương Thiên thậm chí còn thấy rất nhiều đan dược có thể tu luyện vượt cấp.

Có thể nói, lần này thu hoạch của Trương Thiên vô cùng lớn.

Rất nhanh, sau khi càn quét xong xung quanh, mấy người Trương Thiên bắt đầu tiến vào các phòng khác.

Lúc này, tại hiện trường phòng thẩm phán. 【Không thể nào, loại người máy này làm sao có thể tồn tại cả nghìn năm?】 【Ngay cả khoa học kỹ thuật hiện đại cũng rất khó đảm bảo nguồn năng lượng

của loại người máy này không cạn kiệt, trừ phi là năng lượng hạt nhân.】【Nhưng mà, chỉ một viên đá thôi lại có thể đảm bảo năng lượng nghìn năm không tắt, nếu áp dụng vào khoa học kỹ thuật hiện đại, chẳng phải là…】【Theo điều tra, khoa học kỹ thuật hiện tại cũng đã phát hiện ra một số loại đá chứa năng lượng rất mạnh, không biết có phải là loại này không.】【Nhiều đan dược như vậy, chỗ của Trương Thiên kia quả thực là một kho báu.】【Trời ạ, phải chi tôi sinh ra ở thời đại đó thì tốt biết mấy, đến lúc đó tôi sẽ trực tiếp đi kết giao với tiểu Trương gia, bước lên đỉnh cao của cuộc đời.】【Bạn ở trên, bạn đang nghĩ gì vậy, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Shirley Dương, ai trong số họ là người tầm thường chứ, bạn đi e rằng chưa đủ để bị lừa đâu.】Tại hiện trường, vô số người bàn tán.

Đối với người máy lại càng dấy lên sự hứng thú của vô số người.

Ngay cả vị lãnh đạo Hạ quốc kia cũng tỏ ra hứng thú.

Nếu loại máy móc người máy này có thể được ứng dụng, khoa học kỹ thuật của Hạ quốc sẽ có một bước nhảy vọt lớn.

Tất cả các sản phẩm khoa học kỹ thuật sử dụng nguồn năng lượng từ loại đá đó sẽ lần lượt ra đời.

Trần Hề nhìn vào màn hình trước mắt.

"Loại tinh thạch này thật đặc biệt, nếu tôi cũng có một viên, biết đâu có thể tạo ra các loại sản phẩm công nghệ cao." "Còn có loại người máy này, chẳng lẽ là cơ giới thuật Mặc gia?

Mặc gia thật sự tồn tại?" Trong lòng Trần Hề có vô số câu hỏi.

Cơ quan Mặc gia nếu thật sự lợi hại như vậy, thậm chí có cả người máy, tại sao lại không được lưu truyền lại.

Trần Hề cũng chỉ nghe nói qua về thuật Lỗ Ban, chứ chưa từng nghe nói về những thứ của Mặc gia.

Nhưng điều Trần Hề không biết là, Mặc gia quả thực đã từng huy hoàng một thời gian dài trong lịch sử.

Nhưng quan niệm truyền thống của người xưa rất mạnh.

Truyền nam không truyền nữ, truyền trong không truyền ngoài.

Ý là, chỉ truyền cho người nhà mình, người ngoài căn bản không thể nào được truyền thụ kỹ thuật.

Hơn nữa, nếu trong nhà không có nam giới, thì kỹ thuật này cũng sẽ bị thất truyền.

Bởi vì sau khi phụ nữ gả về nhà chồng, nếu mang theo kỹ thuật của nhà mình qua, đến lúc đó rất dễ dàng mang kỹ thuật cho gia tộc khác.

Đến lúc đó gia tộc khác cầm kỹ thuật để chèn ép gia tộc mình, sẽ dẫn đến việc gia tộc mình không có cơm ăn.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản của việc truyền nam không truyền nữ.

Trần Hề có chút hứng thú với máy móc.

Nhưng cũng không tiện mở lời.

"Nếu có cơ hội, mình nhất định phải đến bái phỏng anh ấy." Trần Hề thầm nghĩ, cô cũng âm thầm hạ quyết tâm.

Lúc này trong màn hình.

Khi màn hình chuyển cảnh.

Trương Thiên và mọi người đã mang đi toàn bộ đồ vật trong Côn Luân thần cung.

Có rất nhiều video lấy bảo vật mà Trương Thiên không phát sóng.

Những thứ đó đều là vật phẩm bí mật, nên Trương Thiên sẽ không

để người khác biết.

Ví dụ như, Trương Thiên đã phát hiện ra tượng điêu khắc của Đạo Tổ trong thần cung, còn có một số bí bảo của Đạo gia, v.v.

Những thứ này đều không thể công bố ra ngoài.

Trương Thiên và mọi người đứng trên đỉnh núi Côn Luân.

Ánh mắt Trương Thiên nhìn về phía cao nguyên bao la vô tận.

Thân thể hắn lơ lửng giữa không trung.

Bây giờ không còn hạn chế cấm bay, Trương Thiên cũng có thể tùy ý lăng không.

Hồ Bát Nhất và Trương Khởi Linh cũng lần lượt đứng bên cạnh Trương Thiên.

Mọi người nhìn xuống sông núi trước mắt.

Do tu vi tăng lên, Hồ Bát Nhất và mọi người cũng đã lĩnh ngộ được khả năng phi hành.

Thứ này có thể nói là tu vi đến một mức độ nhất định là có thể thực hiện được.

Nhìn vùng hoang dã vô biên, Trương Thiên chậm rãi nói: "Đến lúc về nhà rồi." Mọi người đứng giữa không trung.

"Lão đại, về bằng cách nào?" Bàn Tử hỏi.

"Tàu hỏa quá chậm, bay về đi." Trương Thiên bình thản nói.

Thời đại này không có giám sát.

Ngay cả thiết bị điện tử cũng không có, điện thoại vẫn là loại quay tay, cho dù Trương Thiên bay trên bầu trời Bắc Ly thành có lẽ cũng không ai phát hiện được.

"Lão đại, ý tưởng này của anh đúng là quá táo bạo, nhưng Bàn gia

tôi cực kỳ thích.” Bàn Tử nói, gã nín một hơi, cả người cũng lơ lửng lên không trung.

Thân ảnh Trương Thiên biến mất trong chớp mắt, Hồ Bát Nhất và mấy người còn lại mới vừa lĩnh ngộ, nên có chút chậm chạp.

Nhưng tốc độ này đã nhanh hơn nhiều so với đi tàu hỏa.

Nếu quen với việc điều khiển phi hành, tốc độ tuyệt đối sẽ nhanh hơn tàu cao tốc không ít.

Phải biết rằng, tốc độ của tàu cao tốc có giới hạn, tốc độ quy định không thể vượt quá ba trăm cây số.

Nhưng Trương Thiên lại không có hạn chế này, chỉ cần hàm lượng chân khí cao, lực bộc phát chân khí lớn, Trương Thiên thậm chí có thể thực hiện dịch chuyển trong thời gian ngắn.

Khi bay, Trương Thiên cũng phát hiện ra một số điều không ổn.

Thân thể mình bị thương, khiến tốc độ cũng giảm xuống không chỉ một bậc.

Rất nhanh đã bị Hồ Bát Nhất và mấy người đuổi kịp.

Trương Khởi Linh chắp tay sau lưng, thân hình nhanh chóng tiến về phía trước.

Dáng vẻ đó trông như một ma tôn vậy.

Bàn Tử bay cũng rất độc đáo, giống như đang bơi trong nước, tay thỉnh thoảng còn quơ quào mấy cái.

Rất rõ ràng, gã này vẫn chưa thể vận dụng linh hoạt.

Ngược lại, Shirley Dương lại có chút tao nhã, tổng thể trông như một quý bà.

Hồ Bát Nhất thì duỗi thẳng tay, giống như một siêu nhân.

Chương 838

Trương Thiên sờ cằm, tư thế của những người này cũng khá kỳ quái.

Nếu mình có một pháp khí, có thể tự chủ biến lớn, hoặc biến thành một thanh phi kiếm thì tốt biết mấy.

Nhưng Trương Thiên biết rõ, cho đến nay, hắn chưa từng phát hiện ra loại pháp khí dạng kiếm này trong bất kỳ lăng mộ nào.

Ngay khi khán giả đang xem say sưa, đột nhiên màn hình trước mắt chuyển cảnh.

Màn hình lại xuất hiện trong một hẻm núi tối đen. 【Chuyện gì vậy?

Tôi còn đang xem tiểu Trương gia bọn họ bay mà.】 【Đây là đâu?

Sao trong ký ức của tiểu Trương gia lại có nơi này?】 【Hẻm núi này quen quá, hình như đã thấy ở đâu rồi.】 【Chết tiệt, đây không phải là Nam Vân Trùng Cốc sao?】 Bị một người nhắc nhở, những người còn lại cũng lập tức nghĩ ra điều gì đó.

Nam Vân Trùng Cốc, nơi đó Trương Thiên đã từng đến, còn đi cùng với giáo sư Lý.

Lúc này, màn hình lại xuất hiện trong hẻm núi, rất rõ ràng, trong hẻm núi chắc hẳn đã có biến hóa gì đó.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, trong màn hình, mấy bóng người xuất hiện.

Một lão giả xuất hiện trước mắt.

Là giáo sư Lý!

Chỉ thấy giáo sư Lý đang dẫn một nhóm chuyên gia tiến vào hẻm núi. 【Cái gì?

Đây là giáo sư Lý!】 【Không thể nào, sao giáo sư Lý lại quay lại.】 【Nhiều năm trôi qua, giáo sư Lý lại đến Trùng Cốc!】 【Năm đó nghe nói vị giáo sư có cống hiến to lớn cho nghiên cứu lịch sử Hạ quốc đã qua đời ở một nơi hẻo lánh, không lẽ là ở đây sao?】 【Tại sao ông ấy lại quay lại?】 Trong phút chốc, vô số người đặt ra câu hỏi.

Ngay cả Trần Hề đối với chuyện này cũng có chút nghi hoặc.

"Giáo sư Lý, lần này tổ chuyên án của Hạ quốc chúng ta chuyên giải quyết tình hình các thành viên trong đội của các vị mất tích hàng loạt khi đó." "Lần này, nhất định phải cho cấp trên một lời giải thích, số lượng nhân viên nghiên cứu khoa học của chúng ta tử vong quá lớn, chuyện này căn bản không thể giấu được." Một người đàn ông trung niên lên tiếng.

Giọng điệu của ông ta có chút nghiêm túc.

Ông ta là người được Hạ quốc cử đến để điều tra vụ việc một số lượng lớn chuyên gia khảo cổ tử vong lần trước.

Việc mất đi nhân tài quy mô lớn như vậy, căn bản không thể bị bỏ qua.

Sau ba bốn năm, Hạ quốc cũng đã có tâm tư thành lập một tổ chuyên án, chuyên điều tra nguyên nhân của vụ việc này.

Giáo sư Lý đành phải phối hợp.

"Ừm, chuyện này tôi trước đây cũng đã nói với các anh rồi, chúng tôi đã đến một chuyến Nam Vân, ngôi mộ đó quá lớn, hơn nữa lại đầy rẫy nguy hiểm." "Các anh không tin chúng tôi cũng không có cách

nào.” Giáo sư Lý nói, người đã đi đến bên một con sông nhỏ.

Ven sông, những con côn trùng màu đen đang lúc nhúc.

“Đội trưởng, ở đây có rất nhiều côn trùng màu đen.” Một thành viên trong đội lên tiếng.

“Đốt lửa thiêu chết chúng.” Vị đội trưởng quả quyết nói.

Khi ngọn lửa lan ra, những con côn trùng nhỏ đó cũng bị thiêu chết không ít.

“Những gì ông nói quá huyền bí, chúng tôi không thể tin được.

Nào là lăng mộ trong núi, vào trong rồi trực tiếp đến đỉnh núi, còn có rất nhiều cung điện, làm sao có thể.” “Gọi là Vân Thiên Cung gì đó, chúng ta phải tin vào khoa học.” Vị đội trưởng mặt đầy vẻ không tin.

Nếu nói là xuất hiện ảo giác, ông ta có lẽ còn tin.

Nhưng giáo sư Lý lại quả quyết nói tuyệt đối không phải là ảo giác.

Điều này mới khiến họ mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Rất nhanh, giáo sư Lý dẫn mọi người đến một vách núi.

Trên vách núi, một cánh cửa lăng mộ hiện ra trước mắt.

Vẫn là cánh cửa cung điện hùng vĩ đó, chỉ có điều, bây giờ cánh cửa trông vô cùng quỷ dị.

Ánh sáng vàng trước đây đã biến mất, thay vào đó là sự u ám vô tận.

Cảm giác này giống như từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

“Lý viện trưởng, ánh sáng vàng biến mất rồi.” Tiểu Quang nói bên cạnh.

Giáo sư Lý gật đầu.

“Ừm, tôi thấy rồi, ngôi mộ mà tôi nói ở trên đó.” “Trên vách đá này có rất nhiều cơ quan, các anh định lên đó bằng cách nào?” Giáo sư Lý nhìn những người xung quanh.

Chuyến đi này mang theo hơn hai mươi người.

Toàn bộ đều là những người lính già có kinh nghiệm chiến đấu.

“Leo núi.” Đội trưởng trực tiếp nói.

Giáo sư Lý có một dự cảm không lành.

Quả nhiên, khi leo đến nơi có cơ quan, đã có hai thành viên trong đội tử vong.

Sau đó, dưới sự chỉ dẫn của giáo sư Lý, số người tử vong mới giảm đi một chút.

Nhưng trí nhớ của giáo sư Lý có hạn, lại thêm chuyện đã xảy ra mấy năm trước, có những chỗ ông cũng không nhớ rõ.

Dẫn đến một số thành viên trong đội tử vong.

Đứng trước cửa lớn.

Đội trưởng hít một hơi thật sâu.

“Nơi này quá nguy hiểm, rốt cuộc lúc đó các người đã vào bằng cách nào?” Đội trưởng hỏi.

Tiểu Quang lên tiếng: “Lúc đầu chúng tôi có đặc công bí ẩn, chính họ đã đưa chúng tôi vào.

Sau khi họ giúp chúng tôi lấy được di vật văn hóa thì đã rời đi, mấy năm gần đây cũng không gặp lại.” Tiểu Quang có chút đau buồn nói.

Trước đây đi theo Trương Thiên, cậu đã được chứng kiến rất nhiều thứ.

Bây giờ Trương Thiên đã mấy năm không có tin tức, Tiểu Quang không biết Trương Thiên sống chết ra sao.

“Đặc công?

Sao chúng tôi chưa từng nghe nói về những người như vậy?

Tên là gì?” Đội trưởng nghiêm túc hỏi.

“Nghe nói là người sáng lập Cửu Môn tập đoàn.” Tiểu Quang do dự một chút, rồi lên tiếng.

“Cửu Môn tập đoàn?

Không quen.” Đội trưởng lắc đầu, không suy nghĩ nhiều về chuyện này.

Rất nhanh, ông ta vung tay, hướng về phía cửa đá trước mặt.

“Mở ra xem, tôi lại muốn xem, bên trong rốt cuộc có cung điện hay không.” Theo lời đội trưởng, các thành viên xung quanh cũng bắt đầu dùng sức đẩy cánh cửa đá trước mặt.

Cùng với tiếng động rung chuyển, cửa đá của cung điện bị đẩy ra.

Ngay sau đó, một bức tường đá hiện ra trước mắt.

Không chỉ đội trưởng, mà ngay cả giáo sư Lý và Tiểu Quang cũng đều ngẩn người.

Miệng giáo sư Lý run rẩy, mặt đầy vẻ khó tin.

“Không thể nào, bên trong rõ ràng là một lối đi mới đúng.” Giáo sư Lý mặt đầy vẻ không dám tưởng tượng, sắc mặt ông cũng trở nên có chút kỳ lạ.

Tiểu Quang cũng trợn tròn mắt.

Trước đây nơi này là một cánh cửa lớn, sao có thể biến mất, lại còn biến thành một bức tường kín mít.

“Đây là lối đi mà các người nói sao?” Đội trưởng nhìn về phía giáo sư Lý và những người khác.

Giáo sư Lý cũng mặt đầy ngơ ngác.

“Tôi cũng không biết đây là tình huống gì, nhưng có thể chắc chắn rằng, lúc chúng tôi đến trước đây, nơi này chính là một lối đi.” Giọng nói già nua của giáo sư Lý vang lên.

Đội trưởng gật đầu, nhìn về phía các thành viên xung quanh.

“Các cậu lấy thuốc nổ, cho nổ tung chỗ này, không thể để hai đồng chí của chúng ta hy sinh vô ích, cho dù có phải đào sâu ba thước, tôi cũng phải tìm ra cái gọi là cung điện đó.” Đội trưởng nói, một thành viên bên cạnh vội vàng lấy ra thuốc nổ mang theo.

Vì khi lên núi đã mất đi hai đồng chí, điểm này đội trưởng vẫn luôn ghi nhớ.

Bây giờ lại nhắc đến, cũng là để dằn mặt giáo sư Lý, muốn để giáo sư Lý biết, họ cũng đã có người chết.

Không xử lý tốt chuyện này, về cũng không dễ ăn nói.

Giáo sư Lý cũng hiểu đạo lý này.

Chương 839

Nhưng ông nhìn về phía đồng chí đang bố trí thuốc nổ, vội vàng lên tiếng.

“Nếu cho nổ thuốc nổ ở đây, rất có khả năng sẽ gây sập lở, tôi không đề nghị làm như vậy.” Giáo sư Lý lên tiếng.

“Chúng ta chỉ cho nổ một lối đi, không cần lo lắng.” Đội trưởng lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Sau khi ông ta nói xong, thuốc nổ đã được bố trí xong xuôi.

“Giáo sư Lý, theo tôi đến một nơi an toàn.” Đội trưởng nói, ông ta kéo giáo sư Lý, đi về một hướng khác.

Giáo sư Lý và Tiểu Quang thấy không cản được, cũng đành phải đi theo sát.

Rất nhanh, giáo sư Lý và mọi người trốn ở một vị trí an toàn, sau đó hai hàng thành viên bắt đầu kích nổ thuốc nổ.

“Ầm!” Cùng với tiếng nổ và ánh lửa vang lên, khoảnh khắc tiếp theo, cả ngọn núi rung chuyển.

“Rắc!” Mạnh mẽ, một tiếng động giòn tan vang lên.

Chắc là một cơ quan nào đó đã bị kích hoạt.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên đầu, từng cây gai sắt lập tức rơi xuống.

Ngay sau đó, trên mặt đất cũng xuất hiện thêm mấy cái hố.

Những thành viên trong đội đang lẩn trốn lập tức bị đè chết tại chỗ.

Trong phút chốc, không ai nói gì thêm, họ nhìn về phía đội trưởng.

Mà đội trưởng thì nhìn về phía giáo sư Lý.

“Giáo sư Lý, ông có biết cơ quan ở đây không?” Đội trưởng nghiến răng hỏi.

Theo lý mà nói, giáo sư Lý đã từng đến đây, chắc hẳn phải biết rõ cơ quan ở đây, nếu thật sự biết mà không nói thì giáo sư Lý đúng là cố ý hại người.

Giáo sư Lý nghe vậy vội vàng lắc đầu.

Cái mũ lớn này, ông không muốn đội.

“Tôi không biết ở đây có cơ quan, trước đây tôi thấy họ mở cửa lớn là nhờ vào một số ký hiệu trên đầu, còn có một số hình vẽ kết hợp.” “Hình như là hình vẽ tinh tú gì đó.” Giáo sư Lý chỉ lên trần nhà nói.

Đội trưởng thì mặt đầy ngơ ngác.

“Giáo sư Lý, ông không phải là ngốc rồi chứ, chúng ta là người dân Hạ quốc mới, không tin vào mê tín dị đoan.” “Nếu ông biết cơ quan, thì mau mở ra, để phối hợp với chúng tôi điều tra.” Đội trưởng nói, giáo sư Lý nhìn lên trần nhà, nhìn nửa ngày cũng không biết nên nói gì.

Bởi vì ông cũng không biết làm sao để phá giải.

Về phong thủy thì ông lại càng mù tịt.

“Tôi thật sự không biết, đội trưởng Hoàng, ngài tìm người khác đi.” Giáo sư Lý quả quyết từ chối.

Dù sao thì ông thật sự không biết.

Đội trưởng nhìn về phía vị trí bị cho nổ.

Chỉ thấy bức tường vẫn không có chút động tĩnh nào.

Thậm chí một vết nứt cũng không có.

Ánh mắt ông ta nhìn lên trần nhà.

“Đặt thuốc nổ nhỏ lên khắp trần nhà và mặt đất.” “Tôi không tin là không trị được một cái cơ quan nhỏ.” Ông ta nói, còn muốn bố trí thêm thuốc nổ.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng xung quanh lại đột ngột thay đổi.

Đội trưởng và những người khác không hề nhận ra, thuốc nổ vừa rồi của họ đã kích hoạt cơ quan ở đây.

Cơ quan không chỉ là loại thông thường, mà còn là cơ quan trận pháp!

“Gào gào!” Trong phút chốc, tất cả cảnh tượng xung quanh đều thay đổi.

Vô số tiếng gầm thét vang lên.

Đội trưởng kinh hoàng nhìn xung quanh.

“Vù vù!” Ngay sau đó, từng tiếng gió rít vang lên.

Tiếp theo, những thành viên trong đội vốn đang ngơ ngác, lập tức la hét thảm thiết.

Chỉ thấy từng lưỡi dao gió xuyên qua cơ thể họ.

Thân thể trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Hiệu ứng đó, cùng với cảnh tượng quỷ dị đó, đội trưởng làm sao có thể từng thấy qua.

“Giáo sư Lý, mau, giáo sư Lý, đây là tình huống gì?” Đội trưởng Hoàng có chút sốt ruột nắm lấy tay giáo sư Lý.

“Tôi cũng không biết, chắc là cơ quan đã khởi động rồi, tôi đã nói

nơi này rất nguy hiểm, không cho các anh đến mà.” Giáo sư Lý cũng có chút lo lắng.

Tay ông không ngừng mò mẫm trong quần áo.

Đột nhiên, một lá bùa vàng được giáo sư Lý sờ thấy.

Tim ông trong phút chốc bình tĩnh lại.

Đây là lá phù chỉ mà Trương Thiên đã đưa cho họ năm xưa, nói là có thể bảo vệ mạng sống của họ.

Rất rõ ràng, Tiểu Quang cũng sờ thấy lá bùa vàng này.

Trong lòng cậu cũng có thêm một chút kích động.

“Giáo sư Lý, chúng ta có cứu rồi.” Tiểu Quang có chút kích động nói.

Đội trưởng cũng vội vàng nhìn qua.

“Vậy mau cứu người đi.” Đội trưởng hét lên.

Ông ta nhìn đồng chí của mình từng người một chết thảm, ông ta cũng không nỡ nhìn.

Nhưng khi ông ta nói xong, Tiểu Quang lại lắc đầu.

“Xin lỗi, thứ này một lá chỉ có thể cứu một người.” Tiểu Quang nói, cậu vội vàng nhỏ máu lên lá bùa vàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng vàng lóe lên.

Mà Tiểu Quang thì đã đứng bên ngoài trận pháp.

Không còn cách nào khác, cậu cũng chỉ có một lá, tự nhiên không thể vô tư đưa cho đội trưởng Hoàng.

Lúc này, ánh mắt đội trưởng Hoàng nhìn về phía giáo sư Lý.

Trong mắt ông ta cũng có thêm một chút sợ hãi.

Nói thật, ở chiến trường ông ta cũng chưa từng sợ hãi đến vậy.

Nhưng khoảnh khắc này ông ta đã sợ hãi, không phải là đối mặt với mưa bom bão đạn, mà là những thứ này thực sự quá quỷ dị.

Những lưỡi dao gió xuất hiện một cách khó hiểu.

Còn có sức mạnh vô hình có thể chém giết một người trong nháy mắt, điều nào cũng khiến ông ta cảm thấy một chút áp lực.

"Giáo sư Lý, nếu tôi chết, ông cứ nói, tôi là vì bảo vệ các người mà hy sinh." Đội trưởng Hoàng nhìn giáo sư Lý, ông ta biết không thể có ai dùng mạng để cho ông ta cơ hội sống.

Cho nên ông ta cũng không còn hy vọng nữa.

Giáo sư Lý lại lắc đầu, bàn tay già nua đưa cho ông ta một lá phù chỉ.

"Đội trưởng Hoàng, anh còn trẻ hơn tôi, hơn nữa, anh còn có tiềm năng hơn tôi, lá phù chỉ này giao cho anh, tôi hy vọng anh có thể sống sót." "Đến lúc đó, bảo những người khác đừng đến nơi này, để tránh lại có người chết." Giáo sư Lý nói, nhét lá bùa vàng vào tay đội trưởng Hoàng.

"Phụt!" Khoảnh khắc tiếp theo, khi giáo sư Lý vừa dứt lời, thân thể ông đã bị lưỡi dao gió chém ngang lưng.

Nhìn giáo sư Lý chết ngay trước mặt mình, đội trưởng Hoàng siết chặt lá phù chỉ.

Ông ta cắn vào ngón tay.

Ánh sáng vàng lóe lên.

Đội trưởng Hoàng cũng ra khỏi trận pháp.

Lúc này, bên trong trận pháp là một mớ hỗn độn, chết và bị thương vô số.

Đợi đến khi trận pháp thật sự dừng lại, trên mặt đất đã không còn sinh khí.

Tiểu Quang mặt đầy nước mắt, cậu nhìn giáo sư Lý đã chết ở đằng xa mà không dám đi tới.

Bởi vì cậu đã không còn phù chỉ, cậu cũng lo lắng lại kích hoạt cơ quan.

"Giáo sư Lý, ngài…" Tiểu Quang nghẹn ngào.

Thân thể cậu run rẩy.

Chương 840

Còn đội trưởng Hoàng thì mặt đầy vẻ nghiêm túc.

“Giáo sư Quang, bây giờ không phải là lúc đau buồn, chúng ta phải giải thích tất cả những điều này với cấp trên, hơn nữa còn không thể nói ra sự thật.” Đội trưởng Hoàng đột nhiên nghiêm túc nói.

Tiểu Quang nhìn về phía đội trưởng Hoàng.

Vẻ mặt cậu có chút trầm mặc.

Sau khi im lặng một lát, Tiểu Quang mắt đỏ hoe nhìn về phía đội trưởng Hoàng.

“Nếu không phải anh cứ nhất quyết đòi đến đây, nhất quyết đòi cho nổ tung chỗ này, chúng ta đã chẳng gặp chuyện gì.” Giọng Tiểu Quang mang theo chút phẫn nộ.

Đội trưởng Hoàng tỏ ra có phần bất đắc dĩ.

“Tôi cũng là phụng mệnh làm việc, các cậu cần đi tìm lại văn vật của Hạ quốc, còn tôi cũng có sứ mệnh của riêng mình.” “Thay vì oán trách lẫn nhau, chúng ta chi bằng tìm cách giải quyết vấn đề trước mắt đi.” “Nếu chúng ta cứ thế này quay về, người của tôi chết quá nửa, người của cậu cũng vậy, đến lúc đó chúng ta căn bản không có cách nào gánh vác trách nhiệm.” Đội trưởng Hoàng nhìn Tiểu Quang trước mặt, nghiêm túc nói.

Tiểu Quang cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề.

Rõ ràng nếu cứ thế này quay về, nói ra sự thật thì cậu và đội trưởng Hoàng chắc chắn sẽ bị bắt giam, hoặc bị khai trừ.

Hơn nữa còn là loại vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được.

Nhưng nếu tìm được lý do thích hợp, nói không chừng họ còn có cơ hội thăng tiến một bậc.

Bây giờ phải xem họ định làm thế nào.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Nhiều người chết như vậy, chỉ có chúng ta quay về thì cũng không dễ ăn nói." Tiểu Quang lên tiếng.

"Trước đây các cậu không phải đã nói về đám đặc công bí ẩn gì đó sao?" "Thế này nhé, cứ nói họ là đám trộm mộ, rồi nói lần trước là họ đã khống chế các cậu, sau đó các cậu anh dũng đối kháng với chúng, tuy có một số đội viên hy sinh nhưng đã bảo vệ được lượng lớn văn vật." "Lần trước các cậu không phải đã mang về không ít văn vật sao?

Cứ lấy đó làm trung tâm, rồi nói rằng vì đám trộm mộ cũng chết rất nhiều người nên không tiện rêu rao!" "Bên tôi thì sẽ nói, lần này tôi cùng các cậu đi tiêu diệt đám trộm mộ, không ngờ chúng có vũ khí nóng, nên thương vong thảm trọng." "Như vậy, chuyện ở đây có thể coi như kết thúc." Đội trưởng Hoàng nói liên hồi.

Hắn đã tìm ra một cách không tồi.

Đó là đổ mọi tội lỗi lên đầu những kẻ không biết từ đâu ra, dù sao bây giờ việc cần làm là phải giữ được cái mạng nhỏ của mình trước.

"Nhưng mà, đối với anh Trương, chẳng phải là quá bất công sao..." Tiểu Quang không nỡ nói.

Dù sao lúc đầu chính Trương Thiên đã cứu họ, và lần này cũng vậy.

"Chúng ta không nói tên họ ra là được rồi, chúng ta cứ nói chỉ biết danh hiệu của tổ chức trộm mộ đó, gọi là Cửu Môn đúng không?" Đội trưởng Hoàng lại nói.

"Như vậy sẽ không liên lụy đến cậu ta?

Đến lúc đó, chúng ta cũng sẽ an toàn hơn một chút, hơn nữa cứ nói rằng, lần này chúng ta đã tiêu diệt toàn bộ người của tổ chức trộm mộ, Cửu Môn đã không còn tồn tại nữa." Đội trưởng Hoàng nói, Tiểu Quang nhìn cảnh tượng trước mắt, cậu cũng đành phải gật đầu.

"Nhưng, đội trưởng Hoàng, nếu, nếu chúng ta nói ra sự thật ở đây thì sẽ thế nào?" Tiểu Quang hỏi.

"Cậu nghĩ có ai tin không?

Chỉ với hai chúng ta?" "Nói không chừng còn bị người ta nghi ngờ, cậu muốn soán vị làm viện trưởng, tôi muốn làm tướng quân, hơn nữa nhiều người chết như vậy, trách nhiệm của chúng ta chắc chắn không nhỏ." "Đến lúc đó lại phái người tới đây, rồi lại bị nhốt, chẳng phải chúng ta là kẻ tình nghi lớn nhất sao, sẽ có người nghi ngờ chúng ta gài bẫy, là tổ chức khủng bố." Đội trưởng Hoàng nói liên hồi.

Tiểu Quang cũng thấy sợ hãi.

"Được, tôi đồng ý, chúng ta cứ nói như vậy." "Nhưng, chúng ta cũng không thể nói là do Cửu Môn làm, cứ nói là một tổ chức dân gian." Tiểu Quang nghiêm túc nói.

Cậu không muốn liên lụy đến Trương Thiên.

Đội trưởng Hoàng thấy Tiểu Quang đồng ý, hắn cũng gật đầu lia lịa.

Chỉ sợ giây tiếp theo Tiểu Quang sẽ từ chối.

Sau đó, đội trưởng Hoàng tìm một khẩu súng, kéo thi thể của một đội viên qua.

Rồi lại sờ soạng mấy lần.

"Tôi sẽ làm giả mấy cái huân chương, còn có quần áo nữa, tạo ra

một ít chứng cứ." "Đến lúc đó chúng ta chuyển mấy thi thể này xuống, vứt vào cái hố kia, sau khi về chắc chắn sẽ có tổ điều tra tới, lúc đó chúng ta sẽ ngụy tạo một chút." Đội trưởng Hoàng nói, hai người bắt đầu hành động.

Lúc này, tại hiện trường phòng xét xử.

Vô số người há hốc mồm. 【Cái gì?

Đây lẽ nào chính là nguyên nhân Cửu Môn bị bôi nhọ?】 【Hay lắm, đại nạn sắp ập xuống đầu nên tìm cừu non thế tội à?】 【Trước đây tôi còn hiểu lầm tập đoàn Cửu Môn, hóa ra họ mới là người vô tội.】 【Ai, Tiểu Quang này lại lấy oán báo ân, tôi thật sự quá thất vọng.】 【Người ở trên, đã đến lúc này rồi, chắc hẳn nếu là bạn thì cũng sẽ làm điều tương tự thôi.】 【Đạo đức, thường chỉ được bàn đến khi bản thân đã chắc chắn an toàn, hoặc khi tranh thủ lợi ích cho mình mới nói đến đạo đức.】 Tại hiện trường, vô số người bắt đầu bàn tán.

Nơi vốn đang yên tĩnh cũng lập tức trở nên ồn ào.

Bên ngoài.

Giáo sư Lý và những người khác đang chăm chú theo dõi đoạn hồi ức cũng lập tức há hốc mồm.

"Giáo sư Lý, hóa ra viện trưởng Quang mới là kẻ chủ mưu đứng sau!" Giáo sư Triệu bên cạnh vẻ mặt không thể tin nổi.

"Viện trưởng Quang đã chết từ lâu rồi, không ngờ trước khi chết ông ta cũng không nói lời nào để minh oan." Một giáo sư khác cũng lên tiếng.

"Ông ta cũng không thể nói được nữa, dù sao lúc đó nói ra cũng không ai tin, nhưng ông ta chết cũng tốt, coi như là có một lời giải thích." Giáo sư Lý nói.

Vừa nghĩ đến viện trưởng Quang lại là loại người này, trong lòng giáo sư Lý vẫn có chút khó chịu.

Một nhóm chuyên gia nhìn nhau, tin tức này khiến họ rất bất ngờ nhưng đồng thời cũng có chút nhẹ nhõm.

Bây giờ không có tin tức nào có thể làm họ dao động nữa.

Bởi vì đã không còn chuyện gì quan trọng hơn thời đại hiện tại.

Trần Hề nhìn màn hình trước mắt, cô đã âm thầm há hốc miệng.

Hóa ra mọi chuyện lại xảy ra như vậy, thảo nào sau này mọi người đều hiểu lầm Trương Thiên.

Nhưng nếu thực sự cứ truyền miệng theo những gì họ nói, thì đối tượng nhắm đến chỉ nên là Cửu Môn mà thôi.

Hơn nữa, tại sao lúc đó không trực tiếp trừng phạt tập đoàn Cửu Môn, mà lại mặc cho nó phát triển đến mức độ như hiện tại?

Trần Hề mặt đầy nghi hoặc.

Nhưng cô đã quên một vài chuyện.

Đó là Hạ quốc lúc bấy giờ đang ở trong một thời kỳ cực kỳ nghèo khó.

Thời đó có tiền, có thể thu hút đầu tư đã là đại lão.

Rất nhiều nơi đều sẽ nương tay.

Chỉ cần có tiền, có thể thay đổi hiện trạng, thì cho dù là trộm mộ cũng sẽ được châm chước.

Thời kỳ đó thật sự là sợ nghèo rồi.

Lúc này trong màn hình.

Trương Thiên và mọi người chỉ mất chưa đầy mấy tiếng đồng hồ đã đứng trên không trung thành Bắc Ly.

“Lão đại, đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thành Bắc Ly từ trên cao thế này, ban đầu cứ nghĩ thành Bắc Ly lớn lắm, nhưng bây giờ nhìn lại, thực ra cũng không lớn lắm.” Bàn Tử nhìn thành trì trước mắt, không khỏi cảm thán.

Trước đây, Bàn Tử luôn cho rằng, thành Bắc Ly đã là một nơi rất lớn, thậm chí có người cả đời cũng không ra khỏi đó.

Nhưng bây giờ nhìn lại, thành Bắc Ly lại trông rất nhỏ bé, thậm chí Bàn Tử còn cảm thấy một bước là có thể đi ra ngoài.

“Cách nhìn thay đổi, tâm thái cũng thay đổi, nên cậu sẽ thấy thành Bắc Ly rất nhỏ.” “Đi thôi, về rồi, báo một tiếng bình an đã.” “Tối nay đến tìm tôi, chúng ta phân chia tài nguyên thu được lần này.” Trương Thiên nhìn mọi người, nhẹ giọng nói.

Bàn Tử vỗ tay.

“Tốt quá rồi, lão đại, vậy còn chờ gì nữa, mau xuống thôi.” Bàn Tử kích động lao thẳng xuống dưới.

Trương Thiên và những người khác cũng theo sau đáp xuống một góc không người.

Sau đó mọi người chia tay, Trương Thiên và Trương Khởi Linh thì đi về hướng tiệm đồ cổ.

Mấy năm không về, Trương Thiên không biết bố mẹ bây giờ thế nào rồi.

Mấy năm không về, trong lòng Trương Thiên có chút thấp thỏm.

Dù sao từ nhỏ đến lớn, ở trong căn nhà này, đây là lần cậu ra ngoài lâu nhất.

Vì thời đại khác nhau, nên bên ngoài vẫn còn khá loạn, hệ thống trị an cũng không tốt như hiện đại.

Cho nên mẹ Trương Thiên vẫn không cho phép cậu chạy lung tung, lần này e là lần lâu nhất rồi.

“Sắp được gặp mẹ chúng ta rồi, Khởi Linh có hồi hộp không.” Trương Thiên nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh lại không có chút thay đổi nào, y nhìn Trương Thiên.

Gật đầu nhẹ.

Từ khi tìm lại được tình cảm, lại tìm lại được ký ức, Trương Khởi Linh thay đổi khá nhiều.

Còn về việc y là tộc trưởng của Trương gia, Trương Khởi Linh lại không hề để tâm.

So với việc làm tộc trưởng vô nghĩa đó, Trương Khởi Linh lúc này lại càng muốn ở trong nhà Trương Thiên hơn.

Chương 841

Ở bên cạnh Trương Thiên, Trương Khởi Linh cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp giống như khi ở bên cạnh Bạch Mã.

Đây là điều Trương Khởi Linh cần.

Trương Thiên mỉm cười.

Nếu để mẹ biết Trương Khởi Linh cũng giống như người bình thường, không biết bà sẽ có biểu cảm gì.

Liệu có vui mừng không.

Đi trên con phố sầm uất, bộ dạng của Trương Thiên đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Bởi vì Trương Thiên ở bên ngoài chiến đấu, thám hiểm, lại thêm cuộc chiến nảy lửa với Tây Vương Mẫu.

Lúc này quần áo của Trương Thiên vẫn chưa thay.

Trương Thiên trở về cũng vội, không kịp thay.

Nhất thời đã thu hút sự chú ý của một số người.

Chỉ thấy dòng người qua lại trên đường phố.

Vô số người nhìn về phía Trương Thiên. 【Mau nhìn người kia kìa, quần áo trên người rách quá, mà trông hình như còn có vết máu nữa.】 【Người đó trông quen quá, mọi người có cảm thấy vậy không】 【Người này trông rất giống tiểu Trương gia của tiệm đồ cổ.】 【Sao có thể là tiểu Trương gia được, nghe nói tiểu Trương gia đã mất tích mấy năm rồi, ai, thật đáng tiếc】 【Tiểu Trương gia, lợi hại như vậy, e là bị thế lực nào đó khống chế rồi.】 Vô số người bàn tán xôn xao.

Chuyện Trương Thiên mất tích, có khá nhiều người biết.

Dù sao mấy năm không lộ diện ở thành Bắc Ly, càng nhiều người bắt đầu đồn đoán.

Trương Thiên nhìn lại quần áo của mình, hắn vội vàng dẫn Trương Khởi Linh đến một góc không người.

Sau đó, Trương Thiên và Trương Khởi Linh thay một bộ quần áo coi như là tươm tất.

Lúc này mới quay trở lại.

Trong tiệm đồ cổ.

Trương Hướng Thiên ngồi trên ghế tựa, miệng còn ngân nga vài câu hát.

Trước đây ông thường nhờ Nhất Mi đạo nhân dùng kết nối để nói chuyện với Trương Thiên.

Sau khi biết Trương Thiên an toàn, ông cũng đã nhẹ nhõm đi không ít.

"Keng keng." Cửa ra vào, chuông gió vang lên.

"Tiệm đồ cổ họ Trương, ngài xem trúng món nào thì cứ tự nhiên chọn." Trương Hướng Thiên mắt cũng không mở, tùy ý nói.

"Bố, nếu bố cứ lười biếng như vậy, con sẽ mách mẹ đấy." Trương Thiên mỉm cười, nhìn người bố đang nằm trên ghế tựa.

Trương Hướng Thiên bật người dậy.

Trực tiếp đứng lên.

Mắt ông trợn to.

Thậm chí còn không tin nổi mà dụi dụi mắt.

"Ta không nhìn lầm chứ, Tiểu Thiên, thằng nhóc thối nhà cậu, là

cậu thật sao?" Trương Hướng Thiên có chút kích động.

Ông chỉ muốn kéo Trương Thiên lại, nhìn kỹ một vòng.

Trương Thiên cười hì hì đứng tại chỗ, mặc cho tay Trương Hướng Thiên sờ soạng trên người.

Rất nhanh, Trương Hướng Thiên sờ hết cả Trương Thiên và Trương Khởi Linh một lượt.

Cuối cùng ông hài lòng gật đầu.

"Không sao là tốt rồi." "Mau vào đây, ta đi báo cho mẹ cậu ngay." Trương Hướng Thiên kích động kéo hai người Trương Thiên vào trong.

Rất nhanh, trong phòng khách.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh ngồi trên sofa, Trương Thiên nhìn ra xa.

Trong lòng có chút thấp thỏm.

Trương Thiên không rõ mẹ gần đây thế nào rồi.

Rất nhanh, một bóng người bước ra.

Nhưng khi nhìn thấy bóng người đó, cơ thể Trương Thiên run lên.

Khóe mắt cay cay.

Chỉ thấy, tóc của Lý Tuyết Cầm chỉ trong vài năm mà đã bạc đi một mảng lớn.

Mái tóc đen trắng xen kẽ đó khiến tim Trương Thiên run lên.

Trong lòng Trương Thiên có chút chua xót.

Tim Trương Khởi Linh cũng run lên.

Y nhìn Trương Thiên, rồi lại nhìn Lý Tuyết Cầm, y không biết phải nói gì, trong lòng Trương Khởi Linh cũng có chút may mắn.

May mà Trương Thiên còn sống, nếu Trương Thiên chết, bà ấy sẽ đau lòng biết bao.

Trương Thiên hít sâu một hơi.

"Mẹ." Trương Thiên lên tiếng.

Lý Tuyết Cầm nhìn thấy Trương Thiên và Trương Khởi Linh, gần như là chạy bổ nhào tới.

"Mẹ cậu thường xuyên lo lắng cho cậu, nên tóc bạc hơi nhanh." Trương Hướng Thiên ở bên cạnh nói.

"Đừng nói nhiều nữa, Tiểu Thiên về được là tốt rồi." Lý Tuyết Cầm lườm Trương Hướng Thiên một cái.

Trương Hướng Thiên im bặt.

Trương Thiên và mẹ ôm nhau.

"Mẹ, con sẽ không đi lâu như vậy nữa, con hứa với mẹ." Trương Thiên cảm nhận sự ấm áp bên cạnh, hắn nghiêm túc nói.

Lý Tuyết Cầm gật đầu thật mạnh, bà vẫy vẫy tay, lại ôm cả Trương Khởi Linh vào lòng.

Cảm nhận sự ấm áp bên cạnh.

Trương Khởi Linh nghĩ đến Bạch Mã.

Cảm giác này gần như giống hệt với Bạch Mã.

Điều này khiến tim Trương Khởi Linh run lên.

"Tối nay ở lại đây ăn cơm nhé." Lý Tuyết Cầm lên tiếng.

Lúc này bà dường như không còn vẻ mạnh mẽ như ban đầu, thay vào đó là sự dịu dàng.

Có câu nói rất hay, khi thái độ của người mẹ, hoặc người cha đột nhiên thay đổi, hoặc đột nhiên nhỏ nhẹ với bạn, đó không phải là sợ

bạn, mà là lo lắng sẽ mất bạn.

Trương Thiên hít một hơi.

“Mẹ, cái khí thế hổ báo của mẹ đâu rồi, mẹ thế này làm con không quen chút nào.” “Hơn nữa, mẹ ơi, lần này con ra ngoài kiếm được không ít thứ hay ho đâu, tối nay ăn cơm, con sẽ cho mẹ mở rộng tầm mắt.” Trương Thiên cười hì hì.

Trên mặt lộ ra nụ cười có chút gian xảo.

“Thằng nhóc thối, ta thấy con muốn ăn đòn rồi phải không.” Lý Tuyết Cầm thấy bộ dạng gian xảo của Trương Thiên.

Bà xắn tay áo lên, mặt đầy tức giận.

Trương Thiên thấy vậy cười hì hì chạy đi.

Lý Tuyết Cầm đuổi theo sau, hai người đuổi bắt nhau trong phòng khách.

Trương Hướng Thiên cười lắc đầu.

Thằng nhóc Tiểu Thiên này, đã hai mươi mấy tuổi rồi mà vẫn còn trẻ con như vậy.

Rất nhanh, Lý Tuyết Cầm đuổi đến hết hơi, bà xua xua tay.

“Thằng nhóc thối, tốc độ ngày càng nhanh rồi.” “Mẹ đi nấu cơm, các con nói chuyện với bố đi.” Lý Tuyết Cầm nói xong, liền đi thẳng vào bếp.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh ngồi trên sofa.

Trương Thiên nhìn về phía bố.

“Bố, gần đây bố trông có vẻ khác khác nhỉ.” Trương Thiên cười nói.

“Bố đột phá rồi, mẹ con thì vẫn chưa đột phá, nói không chừng

tuổi thọ cũng không được dài.” Trương Hướng Thiên đột nhiên lên tiếng.

“Cái gì?

Chương 842

Mẹ chưa đột phá?" Trương Thiên ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã phát hiện có gì đó không đúng.

Sao bố lại biết chuyện đột phá.

Theo như Trương Thiên biết, bố và mẹ không tu luyện công pháp gì cả.

Hơn nữa hắn cũng chưa bao giờ biết.

Lẽ nào, bố và mẹ đã lén lút tu luyện thứ gì đó từ trước mà không cho mình biết.

Cho đến tận bây giờ, bố mới nói ra?

Nghĩ đến đây, Trương Thiên cũng thông suốt.

Thảo nào bố và mẹ nhìn thấy tiểu hồ ly và Nhất Mi đạo nhân cũng không quá kinh ngạc.

Lời giải thích duy nhất chính là, họ cũng là người cùng loại.

Cũng là người tu luyện.

Ngay sau đó, Trương Hướng Thiên lại lên tiếng.

Lần này, lời nói của ông càng khiến Trương Thiên ngẩn người.

"Tiểu Thiên, ta biết các con đã tu luyện rồi, con đường sau này, có lẽ sẽ càng gian nan hơn." Trương Hướng Thiên nói, không khí nhất thời trở nên có chút kỳ lạ.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh nhìn nhau, trong lòng cả hai đều mang theo chút nghi hoặc và kinh ngạc.

Lẽ ra, Trương Thiên nên sớm nghĩ đến điều này, nhưng khi được

chính miệng bố nói ra, trong lòng Trương Thiên vẫn có chút chấn động.

"Bố, bố và mẹ bắt đầu tu luyện từ khi nào, sao hai người lại không nói cho con biết?" Trương Thiên lườm bố một cái.

Chuyện tốt như vậy, bố lại định giấu giếm, thật là quá đáng.

Trương Thiên cũng hiểu được đạo lý trong đó, có lẽ là lo lắng mình bị cuốn vào nguy hiểm nào đó.

"Giang hồ hiểm ác, ta và mẹ con đều là người từng trải, hiểu khá rõ, nhưng không ngờ, vận mệnh vẫn trêu ngươi chúng ta." "Con vẫn bước lên con đường này, nhưng điều khiến chúng ta bất ngờ là, con lại có thể sống sót đến bây giờ." Trương Hướng Thiên nói với giọng điệu sâu sắc.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen.

Cái gì mà còn có thể sống sót đến bây giờ.

Đây có phải là lời mà một người bố có thể nói ra không?

"Bố, con có phải là con trai của bố không vậy, sao có thể nói chuyện với con như thế." Trương Thiên không khỏi lườm bố một cái.

"Ta chỉ đang cảm khái thôi mà, với lại, trên giang hồ, sinh tử khó lường, mà tu vi của con bây giờ đã đến mức nào rồi?" "Theo ta biết, tu vi cao nhất là Đại Tông Sư trong truyền thuyết, đến nay chưa từng nghe nói có một Đại Tông Sư nào xuất thế." "Tu vi của sư phụ con ta cũng không rõ, chắc cũng không tệ." Trương Hướng Thiên tò mò nhìn Trương Thiên.

Mấy năm nay Trương Thiên đã trải qua rất nhiều chuyện, Trương Hướng Thiên đều biết.

Nhiều năm như vậy, ông cũng tò mò con trai mình đã trưởng thành

đến mức nào.

"Đại Tông Sư?" Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Bố mình lại còn đang dừng lại ở tu vi thấp như vậy.

Nhưng cũng đúng, bố chắc đã ẩn cư từ rất sớm, biết được đến Đại Tông Sư đã là rất tốt rồi.

Trương Thiên nhìn sang Trương Khởi Linh.

Hắn cũng không cần phải giấu diếm.

"Bố, bố yên tâm đi, trong số những người còn sống hiện nay, nếu không có gì bất ngờ, con chắc là mạnh nhất." Trương Thiên nói gần như không chút khoa trương.

Phải biết rằng, Tây Vương Mẫu tung hoành lịch sử mấy nghìn năm, trong thời gian dài như vậy mà không bị đánh bại, có thể thấy từ xưa đến nay cũng không có ai mạnh hơn bà ta.

Cứ như vậy mà xem, trong thời đại khan hiếm này, Trương Thiên tự hào nói mình là số một cũng không có gì quá đáng.

"Con trai, đừng quá kiêu ngạo, thiên tài đều chết vì kiêu ngạo." Trương Hướng Thiên thấy Trương Thiên lại kiêu ngạo như vậy, liền trở nên nghiêm túc, sợ Trương Thiên vì kiêu ngạo mà chịu thiệt.

Trương Thiên mỉm cười.

"Bố yên tâm đi, Đại Tông Sư mà bố nói, là tu vi của con mấy năm trước, tu vi hiện tại của con không biết bố đã nghe qua chưa." Trương Thiên nói, rồi chậm rãi thốt ra mấy chữ.

"Hiện tại, tu vi của con và Trương Khởi Linh là ở Phá Đan kỳ hậu kỳ, nếu có cơ hội có lẽ có thể đột phá Cổ Thần." Trương Thiên lên tiếng.

Trương Hướng Thiên chớp chớp mắt, mặt đầy ngơ ngác.

Cái gì mà Phá Đan kỳ, cái gì mà Cổ Thần, sao ông chưa từng nghe qua.

"Con trai, tu vi này của con là cái quái gì vậy?

Lão tổ nhà họ Trương chúng ta, thời kỳ đỉnh cao nhất cũng chỉ là Đại Tông Sư mà thôi, tu vi này của con sao chúng ta chưa từng nghe qua." Trương Hướng Thiên ngây người.

Hay lắm, con trai mình không phải là đại lão tuyệt thế nào đó chứ?

Trương Hướng Thiên không dám tin, nếu con trai mình là đại lão ẩn giấu, vậy Trương gia chẳng phải sẽ lại một lần nữa huy hoàng sao?

"Bố, trên Đại Tông Sư còn có cảnh giới, lần lượt là Nội Đan kỳ, Phá Đan kỳ, trong đó mỗi kỳ lại chia làm ba cảnh giới thượng, trung, hạ, còn trên Phá Đan kỳ là Cổ Thần, chính là thần tiên mà mọi người hay gọi, còn những cảnh giới khác thì con không biết." Trương Thiên chậm rãi nói.

Trương Hướng Thiên hít một hơi khí lạnh.

Nói như vậy, con trai mình chỉ còn một bước nữa là có thể trở thành thần tiên rồi?

Ngây người một lát, Trương Hướng Thiên bật dậy.

"Không được, ta phải đi báo cáo với tổ sư gia, Trương gia chúng ta đã xuất hiện một thiên tài!" "Tốt quá rồi, Trương gia chúng ta sẽ vĩnh viễn phồn thịnh!" Trương Hướng Thiên có chút kích động, nói rồi định xông ra ngoài cúng tế tổ tiên.

Trương Thiên vội vàng kéo ông lại.

"Bố, bây giờ tổ tiên không chịu nổi sự quỳ lạy của chúng ta đâu, hay là thôi đi, sư môn của con là Đạo giáo, hơn nữa còn là môn đồ của

Đạo Tổ, chúng ta quỳ lạy, chẳng khác nào Đạo Tổ gián tiếp quỳ lạy.” “Bố ơi, tổ tiên sẽ bị nứt ra mất đấy!” Trương Thiên hét lên.

Trương Hướng Thiên nuốt nước bọt.

Hay lắm, con trai lợi hại đã đành, còn có cả sư môn nữa.

Nếu có kẻ địch mà con trai không đánh lại, trực tiếp mời sư môn ra, cũng có ba phần nể mặt.

Hơn nữa với tu vi hiện tại của Trương Thiên, thật sự như lời hắn nói, nếu không có gì bất ngờ, người còn sống rất khó là đối thủ.

“Con trai, con hình như thật sự vô địch rồi.” Trương Hướng Thiên lẩm bẩm, trong lòng vừa kích động, lại vừa kinh ngạc.

Hai loại cảm xúc phức tạp đan xen trong lòng, Trương Hướng Thiên không biết nên nói gì cho phải.

“Bố, khiêm tốn thôi, tuy vô địch rồi, nhưng chúng ta cũng phải tuân thủ pháp luật.” Trương Thiên xua tay.

Trương Hướng Thiên: ...

Hay lắm, sao câu này quen thế, không phải vừa rồi mình mới dạy dỗ Trương Thiên sao?

Trực tiếp bị nói lại, Trương Hướng Thiên rất uất ức.

“Đúng, chúng ta phải làm một công dân tốt tuân thủ kỷ luật pháp luật, mà này, nghe nói con còn mở một công ty?” Trương Hướng Thiên có chút tò mò.

Trương Thiên sờ cằm.

“Đều là để cống hiến cho sự phát triển của Hạ quốc mà thôi.” “Con dự định sẽ mở rộng công ty, tập hợp các thế lực có tiền ở những nơi khác lại để chỉnh đốn một chút.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Cửu Môn của hắn tự nhiên không thể chỉ có vài cổ đông làm việc, Trương Thiên còn muốn mở rộng thế lực.

Ít nhất cũng phải mở vài công ty con, đến Cương Tân, Nam Hà các nơi, phát triển thế lực mới.

Như vậy, có thể đẩy nhanh sự phát triển của Hạ quốc.

Hiện tại kỹ thuật của Hạ quốc chưa tiên tiến, nhưng Trương Thiên có kiến thức từ kiếp trước, đủ để khoa học kỹ thuật tiến bộ trong thời gian ngắn.

Nhưng nếu Trương Thiên không làm, sự phát triển của Hạ quốc chắc chắn sẽ tương đối chậm.

Trương Hướng Thiên từ từ giơ ngón tay cái lên với Trương Thiên.

"Con trai giỏi lắm, bố ủng hộ con, mà này, thế lực công ty của con bây giờ đến mức nào rồi, ta có cần góp vốn không?" Bố hỏi.

Ông có chút quan tâm đến vấn đề vốn liếng của Trương Thiên.

Trương Thiên xua tay.

"Lão Cửu Môn bố biết chứ, bây giờ toàn bộ đều thuộc quyền quản lý của chúng ta, tập đoàn Cửu Môn chính là chúng ta, hiện đang phát triển kinh doanh ở nước ngoài và cả trong nước..." Nếu không có gì bất ngờ, Trương Thiên hiện tại chắc đã là người giàu nhất cả nước rồi.

Trương Thiên lên tiếng.

Trương Hướng Thiên chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất.

Hay lắm, mới có mấy năm, con trai mình lại làm được chuyện nghịch thiên như vậy.

Nếu là người khác nói cho ông biết, Trương Hướng Thiên tuyệt

đối cho rằng người đó đang khoác lác lại còn có vấn đề về đầu óc.

Nhưng lời này từ miệng con trai mình nói ra, không cho phép ông không tin.

Chương 843

“Tiểu Thiên à, mấy năm nay con rốt cuộc đã trải qua những gì.” Trương Hướng Thiên nói, nắm lấy tay Trương Thiên.

Ông biết rõ, Trương Thiên không hề dùng một đồng nào của gia đình.

Nghĩa là không sử dụng thế lực của gia đình, cũng có nghĩa là, Trương Thiên chỉ bằng hai bàn tay trắng đã tạo ra thế lực khủng bố trước mắt này.

Sự trả giá trong khoảng thời gian đó chắc chắn gấp mấy lần người khác.

Trương Thiên mỉm cười, cảm nhận nhiệt độ trên tay, Trương Thiên nghĩ đến điều gì đó.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này trời đã tối.

“Bố, bố nhắm mắt lại đi, con cho bố một bất ngờ.” Trương Thiên nói, Trương Hướng Thiên do dự nhắm mắt lại.

Con trai mình vương giả trở về, sẽ cho mình bất ngờ gì đây.

Trong lòng Trương Hướng Thiên có chút mong đợi.

Bất ngờ của Trương Thiên là thứ để tu luyện, hay là các loại công pháp, pháp khí mà ông chưa từng thấy?

Nhưng, trong lúc Trương Hướng Thiên đang mong đợi, tiếng gió thổi nhẹ bên tai lại thu hút sự chú ý của ông.

“Đây là cái gì?

Lẽ nào ta đã ra ngoài rồi?

Nhưng ta không cảm thấy di chuyển gì cả.” Trong lòng Trương

Hướng Thiên đầy nghi vấn.

“Được rồi, mở mắt ra đi.” Trương Thiên cười nói.

Trương Hướng Thiên tò mò mở mắt.

Ngay sau đó, ông trực tiếp bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Ông lại đang đứng trên hư không, mà dưới chân chính là vạn nhà đèn đuốc của thành Bắc Ly.

Trương Khởi Linh hai tay khoanh trước ngực đứng ở bên kia của Trương Hướng Thiên.

Gió nhẹ nhàng thổi qua tai.

Trương Hướng Thiên nuốt nước bọt.

Ông nhìn thành Bắc Ly, những ánh đèn lấm tấm, và cảm giác nhìn xuống tất cả mọi thứ.

Trương Hướng Thiên có chút chấn động và kích động.

“Con trai, con biết bay?

Sao có thể, con thật sự đã biến thành thần tiên rồi?” Trương Hướng Thiên hít một hơi, ông không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Thậm chí còn véo mình một cái.

Phát hiện không phải là mơ, Trương Hướng Thiên nhìn non sông xung quanh, nhất thời không biết nên nói gì.

Trương Thiên và Trương Khởi Linh cứ thế đứng thẳng bên cạnh ông.

Hồi lâu sau.

“Tiểu Thiên, đưa ta đi dạo một vòng đi, ta chưa bao giờ nhìn thành

Bắc Ly như thế này.” Trương Hướng Thiên hồi lâu sau mới lên tiếng.

Trương Thiên gật đầu, sau đó đưa ông đi một vòng trên bầu trời thành Bắc Ly.

Cuối cùng dưới yêu cầu của Trương Hướng Thiên mới hạ cánh.

Về đến nhà, Trương Hướng Thiên vẫn còn chút chưa thỏa mãn.

“Tiểu Thiên, con nói xem, một ngày nào đó ta cũng có thể bay lên trời không?” Trương Hướng Thiên nhìn Trương Thiên hỏi.

“Chắc là được, bố nếu thiên phú không tệ thì vẫn có thể thực hiện được việc bay lượn.” Trương Thiên lên tiếng.

Hắn có đan dược có thể trực tiếp thăng cấp lên tông sư, nhưng, con đường sau này chắc chắn cần bố tự mình đi.

Mặc dù Trương Thiên có các loại dược liệu tu luyện, nhưng Trương Thiên không muốn dùng dược lực để đưa bố vào Nội Đan kỳ.

Điều Trương Thiên cần là bố dựa vào sức mạnh của bản thân để thực hiện đột phá.

Như vậy tu vi và năng lực của bản thân mới càng mạnh.

Trương Hướng Thiên nghe vậy, liền vỗ vỗ ngực.

“Tiểu Thiên yên tâm đi, với thiên tư của ta, đừng nói là tu luyện, chỉ cần có tài nguyên, chẳng phải là chuyện trong nháy mắt sao, chỉ là...” “Ta có chút lo lắng cho mẹ con, thiên phú của bà ấy không tốt lắm.” Trương Hướng Thiên nói, nghĩ đến Lý Tuyết Cầm.

Trương Thiên suy nghĩ một chút rồi nói.

“Bố đừng lo, những chuyện này cứ để con xử lý.” Trương Thiên nói, Trương Hướng Thiên nhìn Trương Thiên gật đầu.

Trong mắt có thêm chút nhẹ nhõm.

Trương Thiên cũng đã lớn rồi, có lẽ hắn cũng có thể trở thành chủ của một gia đình.

Rất nhanh, quay về nhà.

Phòng khách đã bày đầy thức ăn.

“Các người đi đâu vậy, bảo các người nói chuyện, sao lại còn đi ra ngoài.” Lý Tuyết Cầm oán trách nói.

Trương Thiên cười hì hì ngồi xuống.

“Mẹ, lát nữa con đưa mẹ đến một nơi vui chơi.” Trương Thiên cười nói.

“Chẳng có ý tốt gì, được rồi mau ăn cơm đi.” Lý Tuyết Cầm nói, mọi người ngồi vào bàn ăn.

Trên bàn toàn là những món Trương Thiên thích ăn.

Trương Thiên cũng không ngừng gắp thức ăn.

Rất nhanh, thức ăn trên bàn đều đã ăn hết.

Trương Thiên lau miệng, lấy ra mấy cái bình.

“Mẹ, bố, đây là một số đan dược dùng để tu luyện, là con và Khởi Linh lấy được ở một số nơi.” “Những thứ này đối với chúng con đã không còn tác dụng lớn lắm, nhưng đối với hai người vẫn rất có ích.” Trương Thiên nói, trong ánh mắt kinh ngạc của Lý Tuyết Cầm, Trương Thiên lại nói tiếp.

“Trong bình này có hai viên Trú Nhan đan, uống vào có thể đảm bảo dung nhan không lão hóa trong hai trăm năm.” “Trong bình này có Tử Linh đan, uống vào có thể trực tiếp thăng cấp lên cấp bậc Tông sư.” “Trong bình này là tủy Thiên Sơn Tuyết Liên, uống vào có thể thanh trừ tạp chất trong cơ thể, cải thiện thiên phú.” Trương Thiên nói liên hồi.

Lý Tuyết Cầm trợn to mắt.

Hay lắm, những thứ bên trong này, chỉ cần một món thôi, cũng có thể chấn động cả giang hồ rồi.

Mà Trương Thiên lại một lúc lấy ra nhiều như vậy!

Những đan dược này đều là Trương Thiên lấy được từ chỗ Tây Vương Mẫu, nếu không phải đã càn quét Côn Luân thần cung, Trương Thiên thật sự không lấy được nhiều thứ tốt như vậy.

"Cái này...

Tiểu Thiên, những thứ này đều là thật sao?" Lý Tuyết Cầm có chút không dám tin.

Trương Thiên gật đầu.

"Vâng, mẹ, mau lấy đi, chúng con bên này còn nhiều lắm." "Đúng rồi, đây có hai bản công pháp tu luyện cao cấp, hai người thử tu luyện xem." "Tốt hơn nhiều so với công pháp hai người đang tu luyện." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Lại lấy ra hai miếng ngọc bội.

Truyền Đạo ngọc bội, đây là ngọc bội công pháp thường dùng.

Nhìn một bàn đầy đồ, Lý Tuyết Cầm và Trương Hướng Thiên nhìn nhau, im lặng hồi lâu.

"Tiểu Thiên, con chắc là mình còn nhiều chứ?" Lý Tuyết Cầm vẫn có chút không tin.

Dù sao chấp niệm của bà là, có thứ tốt, tự nhiên phải đưa cho con trai mình trước.

Còn bản thân mình, có hay không cũng được.

Trương Thiên thấy mẹ vẫn còn nghĩ cho mình, hắn biết, phải để

mẹ và bố mở mang tầm mắt mới được.

Nếu không mình có nói bao nhiêu cũng chỉ là vô ích.

“Mẹ, tiếp theo, con sẽ đưa mẹ đến không gian của con, đến lúc đó mẹ sẽ biết.” Trương Thiên nói, trong đôi mắt to tròn của Lý Tuyết Cầm, cảnh tượng phòng khách ban đầu đã thay đổi.

“Đây là chuyện gì vậy?

Đầu của ta.” Lý Tuyết Cầm ôm đầu.

Nhưng ngay sau đó, khi bà mở mắt ra, cả người đều ngây ngẩn.

Trương Khởi Linh thì thành thạo đi ở phía trước.

Y vốn không quen nói nhiều, cho dù đã khôi phục tình cảm, nhưng tạm thời vẫn rất khó thay đổi.

Nhìn cây cỏ xung quanh.

Chương 844

Còn có những dây leo hoa đỏ.

Không xa là từng hàng giá sách.

Còn có một cái hồ nhỏ bên cạnh, mặt trời trên trời, dược thảo, đống lớn bình đan dược, công pháp, sách đan dược.

Văn vật, pháp khí, dược liệu.

Thậm chí còn có mấy cỗ quan tài làm bằng gỗ.

Nổi bật nhất chính là Côn Luân thần quan nở đầy hoa bỉ ngạn.

Lý Tuyết Cầm nuốt nước bọt.

Bà ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh.

Mắt và miệng đều đang run rẩy.

Những thứ này cho dù cả đời bà cũng khó mà thấy được.

Tất cả những điều này đối với bà là một cú sốc quá lớn.

Ngay cả Trương Hướng Thiên cũng không biết nên nói gì cho phải.

Những thứ ở đây, e rằng chỉ cần lấy ra một món, cũng có thể gây sóng gió giang hồ.

"Tiểu Thiên, đây là đâu." Lý Tuyết Cầm hồi lâu sau mới thốt ra được mấy chữ.

Có thể thấy bà có chút không nói nên lời.

Trương Thiên cũng hiểu được tâm trạng của bà lúc này.

Nếu là mình, Trương Thiên cũng chắc chắn sẽ bị chấn động đến không nói nên lời.

“Đây là không gian của con, mẹ có thể hiểu nó là một tiểu thế giới.” “Một phần đồ vật ở đây là của chúng ta, còn phần lớn là tài sản chung của đội chúng ta.” Trương Thiên nhẹ giọng giải thích.

Trương Thiên tự nhiên không thể ích kỷ nói rằng, những thứ này đều là của chúng ta.

Dù sao những thứ ở đây, đều là do Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Linh và những người khác liều mạng mang về.

Trương Khởi Linh nhìn Trương Thiên một cái, bây giờ có chút ấm áp, Trương Thiên nói chuyện luôn mang lại cho người ta một cảm giác rất thoải mái.

“Đội?” Lý Tuyết Cầm còn muốn nói gì đó.

Nhưng ngay sau đó, khi bà nhìn thấy bóng người đang ngồi thẳng dậy trong mỗi cỗ quan tài, bà lại một lần nữa ngây người.

Chỉ thấy bà há hốc miệng, trong mắt toàn là kinh ngạc.

Mà Trương Thiên thuận theo ánh mắt nhìn qua.

Chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương lại trực tiếp ngồi dậy.

Trương Thiên vỗ đầu, xong rồi, phen này có kịch hay để xem rồi.

Lý Tuyết Cầm chớp chớp mắt.

Trong mắt cũng có thêm chút nghi hoặc.

“Đây là...” Lý Tuyết Cầm nói, trong mắt bà lóe lên một tia sáng.

Theo như tình hình hiện tại, rất rõ ràng, cô gái này và con trai mình có gian tình.

Có thể được Trương Thiên đặt trong không gian của mình, lại còn xung quanh cất giữ nhiều bảo vật như vậy.

Người có thể làm như vậy, không nghi ngờ gì là người đáng tin

cậy nhất.

Rất rõ ràng, cô gái này rất có thể chính là người mà Trương Thiên tin tưởng nhất.

Đáng nói là, Tinh Tuyệt Nữ Vương không đeo bịt mắt, nên Lý Tuyết Cầm không nhận ra.

Chỉ cảm thấy khí thế của Tinh Tuyệt Nữ Vương rất quen thuộc.

"Đây là..." Lý Tuyết Cầm nhìn về phía Trương Thiên.

"Mẹ, đây là Già Hải, mọi người đã gặp rồi." Cùng với lời nhắc nhở của Trương Thiên, trên mặt Lý Tuyết Cầm lập tức hiện lên vẻ bừng tỉnh.

Thảo nào thần thái, và khí thế của cô gái này lại quen thuộc đến vậy.

Bây giờ nhìn lại, mọi chuyện đều đã rõ ràng.

Trước đây Lý Tuyết Cầm đã gặp Tinh Tuyệt Nữ Vương, bây giờ gặp lại, lại có một cảm giác thân thiết khó tả.

"Hóa ra là Già Hải, sao con lại ở đây?

Lẽ nào, con và con trai ta đã..." Lý Tuyết Cầm nói, cả người đều trở nên phấn khích.

Điều này còn khiến bà phấn khích hơn cả việc nhìn thấy nhiều bảo vật như vậy.

"Thiên Chân, cậu có nghe thấy tiếng gì không?" Bàn Tử lúc này đang vùi đầu trong một đống sách, không khỏi hỏi.

Họ vẫn không thể cưỡng lại được sự cám dỗ của những công pháp này, hai người đang vùi đầu xem.

"Hình như là giọng của tiểu Trương gia, chúng ta mau ra ngoài

xem.” Hạo Thiên Chân lo lắng nói.

Hai người cũng vội vã chạy ra ngoài.

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, hai người ngây người.

Chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương lại bị Lý Tuyết Cầm nắm lấy hai tay, hai người nói chuyện rất vui vẻ, cảnh tượng này thật sự làm hai người giật mình.

Phải biết rằng, Tinh Tuyệt Nữ Vương nổi tiếng là lạnh lùng, cộng thêm cao ngạo.

Bây giờ lại bị Lý Tuyết Cầm nắm tay, bộ dạng đó giống như là người một nhà vậy.

“Thiên Chân, ta không nhìn lầm chứ, đây thật sự là nữ vương đại nhân mà chúng ta quen biết sao?” Bàn Tử dụi dụi mắt.

Hạo Thiên Chân ngây ngốc gật đầu.

“Kệ đi, cứ qua đó trước đã, cậu cũng không muốn bị bỏ quên ở đây chứ.” Hạo Thiên Chân nói, vội vàng kéo Bàn Tử chạy qua.

Khi nhìn thấy Hạo Thiên Chân, Trương Thiên mới nhớ ra, mình lại quên mất hai người này trong không gian.

“Tiểu Trương gia.” Hạo Thiên Chân vẫy tay.

“Ngô thiếu gia, xin lỗi, đã quên mất hai người.” Trương Thiên áy náy nói.

“Ây, không sao, chúng tôi ở đây cũng học được rất nhiều thứ.” Hạo Thiên Chân gãi đầu.

Trương Thiên cũng hiểu được ý trong lời nói của cậu ta.

Chắc là đã nhận được phúc lợi từ phía mình rồi.

Trương Thiên cũng không để tâm đến những điều này, trong thời

gian ngắn ngủi này, e rằng họ cũng không xem được bao nhiêu thứ, nên Trương Thiên cũng không để ý.

"Vậy bây giờ tôi đưa hai người ra ngoài." Trương Thiên nói, không đợi Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lên tiếng, Trương Thiên vung tay trực tiếp đưa hai người ra ngoài.

Bây giờ là thời gian ấm áp của gia đình, Trương Thiên không muốn bị người khác làm phiền.

Đứng bên ngoài tiệm đồ cổ.

Hạo Thiên Chân và Vương Bán Nguyệt vẫn còn chút ngơ ngác.

Cũng quá nhanh gọn rồi, nói đưa ra ngoài là đưa ra ngoài ngay.

Tuy nhiên, ánh mắt Hạo Thiên Chân nhìn xung quanh, khi nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, cậu nuốt nước bọt.

Nơi này, không phải chính là thành Bắc Ly sao?

Họ đã trở về!

Mấy năm không về nhà, trong lòng Hạo Thiên Chân lúc này cũng có thêm chút kích động và thấp thỏm.

"Bàn Tử, tôi đi trước đây, chúng ta hôm khác gặp." Hạo Thiên Chân kích động vẫy tay với Bàn Tử, trong nháy mắt đã biến mất.

Vương Bán Nguyệt bĩu môi, tự mình đi theo sau.

Lúc này trong không gian hư ảo.

Lý Tuyết Cầm và Tinh Tuyệt Nữ Vương nói chuyện một lúc, cuối cùng vì Tinh Tuyệt Nữ Vương không giỏi ăn nói nên mới kết thúc cuộc trò chuyện.

"Tiểu Thiên, lần này làm tốt lắm, khiến mẹ phải nhìn con bằng con mắt khác." "Khi nào hai đứa kết hôn?" Lý Tuyết Cầm liên tục nói.

Trương Thiên ngây người.

Hay lắm, lạc đề rồi.

“Mẹ, con đưa mẹ đến đây là để nâng cao tu vi cho mẹ trước.” “Mẹ cũng không muốn nhìn bố sống ngày càng lâu, còn mẹ lại kéo chân sau chứ.” Trương Thiên bất đắc dĩ nói.

Lý Tuyết Cầm vốn còn muốn nói gì đó, nhưng mấp máy môi rồi cũng không nói nữa.

Chương 845

Bà biết, bây giờ điều quan trọng nhất có lẽ thật sự là bản thân mình.

Trương Thiên chắc chắn có thể sống rất lâu, và Trương Hướng Thiên cũng có thể sống rất lâu.

Nếu mình không cố gắng, nói không chừng trong cả nhà mình là người chết trước.

Nghĩ đến việc có thể sẽ kéo chân sau, Lý Tuyết Cầm lập tức cũng trở nên nghiêm túc.

Bà là người có thể gánh nửa bầu trời, sao có thể kéo chân sau được chứ.

“Tiểu Thiên con nói đi, mẹ nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Lý Tuyết Cầm nghiêm túc nói.

Vì sự hòa thuận của gia đình, vì để được nhìn thấy cháu trai nhỏ của mình, lần này Lý Tuyết Cầm thật sự đã nghiêm túc.

Trương Thiên đưa mẹ đến bên hồ.

“Nước ở đây là linh thủy, mẹ có thể uống nước ở đây, rồi tiến hành tu luyện.” “Công pháp ta đưa cho mẹ, nhớ tu luyện, còn công pháp trước đây, ta đề nghị mẹ trực tiếp từ bỏ, nói cách khác là làm lại từ đầu.” “Công pháp cao cấp, cộng thêm tài nguyên ở đây của con, tin rằng thực lực của mẹ sẽ nhanh chóng được nâng cao.” Trương Thiên tự tin nói.

Hắn đối với tài nguyên ở đây vẫn khá tự tin.

Lý Tuyết Cầm gật đầu.

“Yên tâm đi Tiểu Thiên, mẹ nhất định sẽ làm đúng theo lời con nói.” Bà nói, rồi trực tiếp ngồi xuống.

“Tôi ở đây bầu bạn.” Trương Khởi Linh đột nhiên lên tiếng.

Y nhìn về phía lò luyện đan bên cạnh.

Rất rõ ràng, y muốn vừa luyện đan, vừa bầu bạn với Lý Tuyết Cầm tu luyện.

Trương Thiên nhìn y một cách sâu sắc, cuối cùng gật đầu.

“Được, vậy cậu cứ ở lại, bố, bố phải ra ngoài, tiệm đồ cổ bố phải trông coi.” Trương Thiên nói, rồi lại nhìn về phía Trương Hướng Thiên.

Trương Hướng Thiên vốn đang đầy hứng khởi, lập tức như bị dội một gáo nước lạnh, ngọn lửa trong lòng cũng bị dập tắt.

“Tiệm đồ cổ?

Đó là tiệm đồ cổ gì chứ, nó đã có tiềm năng tự kinh doanh rồi.” Trương Hướng Thiên quả quyết nói.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen.

Hay lắm, tiệm đồ cổ lớn rồi, có thể tự mình đi xa rồi à.

Trước đây cũng không thấy bố nói như vậy.

“Bố, bố tu luyện ở bên ngoài cũng được, hơn nữa khí tức ở đây quá nồng, cẩn thận hấp thu không nổi.” Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Trương Hướng Thiên sờ sờ má.

“Đều nghe theo con.” Trương Hướng Thiên lên tiếng.

Sau đó Trương Thiên sắp xếp cho mẹ ổn thỏa.

Trương Khởi Linh thì ngồi một bên bầu bạn với mẹ.

Trương Thiên đưa Trương Hướng Thiên rất nhanh đã ra khỏi

không gian hư ảo.

"Con trai, con nói xem mẹ con khi nào có thể đột phá?" Trương Hướng Thiên quan tâm hỏi.

Trương Thiên lắc đầu.

Điều này liên quan đến thiên phú của mẹ, khi nào có thể đột phá, Trương Thiên thật sự không biết.

"Rửa bát đi, con về phòng trước." Trương Thiên chỉ vào đống bát trong bếp, sau đó tự mình đi về phòng.

Trên mặt Trương Hướng Thiên hiện lên mấy vạch đen.

Quả nhiên, con trai lớn không giữ được ở nhà mà.

Trong lòng oán trách, nhưng ông cũng đành phải đi vào bếp.

Trương Thiên về phòng mình, hắn định nghiên cứu kỹ những thứ mang về từ Côn Luân thần cung.

Còn không gian Hồ Tuyết lúc trước, Trương Thiên cũng cần phải chỉnh đốn lại một cách đúng nghĩa.

Cũng không biết, không gian đó bây giờ đã phát triển thành thế nào rồi.

Trương Thiên vung tay lấy ra mấy món đồ.

Một số là Trương Thiên chưa hiểu rõ, một số khác là Trương Thiên cần dùng.

Đầu tiên là Tử Linh đan, tuy loại đan dược này có thể nâng cao tu vi một lần, nhưng chưa tự mình dùng qua, Trương Thiên cũng không dám để mẹ và bố sử dụng.

Mặc dù đã đưa đan dược cho mẹ, nhưng tu vi của mẹ chưa tới chắc chắn không thể dùng được.

Trương Thiên một hơi nuốt viên đan dược.

Một luồng sức mạnh tinh thuần đang lan tỏa.

Cảm nhận linh khí đang tràn ngập trong cơ thể, Trương Thiên ước tính sơ bộ, viên đan dược này quả thực có tác dụng nhất định.

Sau đó Trương Thiên lại bắt đầu xem xét một lượt những thứ khác.

Ví dụ như tượng điêu khắc, dược liệu, sách công pháp, v.v.

Cuối cùng ánh mắt Trương Thiên mới dừng lại trên không gian ở cổ tay.

Đây là không gian Hồ Tuyết, nhưng đáng tiếc nhất là, Hồ Tuyết đã chết ở yêu tháp bên kia.

Trương Thiên tâm niệm vừa động, thân ảnh đã đứng trên núi tuyết.

Hắn nhìn xuống dưới.

Trương Thiên phát hiện, người Hồ tộc vẫn đang sinh sôi nảy nở một cách có trật tự.

Không hề xảy ra đại loạn, hay cải cách gì.

Trương Thiên ẩn thân trà trộn vào trong thành.

Dạo quanh trong thành nửa ngày, không phát hiện vấn đề gì đặc biệt, Trương Thiên mới đi ra.

"Thôi vậy, đợi sau này có chuyện gì đặc biệt khác xảy ra rồi xử lý sau, thực ra họ ở đây vẫn khá tốt." Trương Thiên dẹp bỏ một vài ý nghĩ.

Nếu để những con hồ ly nhỏ này chạy hết ra ngoài, Trương Thiên coi như không thực hiện lời hứa với Hồ Tuyết.

Trương Thiên cần bảo vệ sự an toàn của những tiểu gia hỏa này, còn ở bên ngoài, Trương Thiên biết rõ, có săn bắt trái phép.

Cộng thêm bộ lông của hồ ly trắng là thứ mà một số phụ nữ thích nhất, nếu để chúng ra ngoài với số lượng lớn, Trương Thiên có thể tưởng tượng được hậu quả sẽ như thế nào.

Rời khỏi không gian, Trương Thiên lại quay về phòng.

Ngày mai Trương Thiên dự định đến chỗ Hồ Bát Nhất một chuyến, cùng họ phân chia đồ đạc.

Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, Trương Thiên nhớ đến tiểu hồ ly.

Tiểu gia hỏa đó không biết đang làm gì nhỉ.

Rất nhanh thời gian trôi qua.

Ngày hôm sau.

Trương Hướng Thiên hiếm khi nấu một bữa cơm.

Sau khi uống đan dược, sự thay đổi của Trương Hướng Thiên có thể nói là sánh ngang với thiên nhân.

Nếp nhăn của ông đã biến mất, và khuôn mặt cũng trở nên trẻ trung hơn.

Nếu người không biết còn tưởng ông mới ngoài hai mươi.

Nhìn người bố trẻ trung giống hệt mình trước mắt, Trương Thiên sờ cằm.

Hắn có chút không gọi nổi.

"Tiểu Thiên à, thấy bố đẹp trai không?" Trương Hướng Thiên tự luyến nở một nụ cười mà ông cho là rất đẹp trai.

Trương Thiên hít một hơi.

Hay lắm, tuy có một chút đẹp trai thật, nhưng cái vẻ tự luyến này,

thật sự khiến Trương Thiên không thể khen nổi.

“Thế nào?

Đan dược dùng tốt không?” Trương Thiên cười hỏi.

“Tốt, quá tốt, ta bây giờ đang nóng lòng muốn xem mẹ con bây giờ trông thế nào, ngày xưa mẹ con là hoa khôi của cả mười dặm tám làng đấy.” “He he, nhiều năm không ôn tồn, nói không chừng còn có thể sinh cho con một cô em gái.” Trương Hướng Thiên nói, trên mặt thậm chí còn lộ ra một nụ cười có chút kỳ quái.

Trương Thiên lập tức á khẩu.

Gã này, tư duy nhảy vọt thật nhanh.

Chương 846

Tùy tiện nói chuyện với bố hai câu, Trương Thiên đứng dậy đi về phía bếp.

Ăn đơn giản một chút, Trương Thiên liền ra khỏi tiệm đồ cổ.

“Con ra ngoài một chuyến.” Trương Thiên thuận miệng nói, người đã ra khỏi tiệm đồ cổ.

Nhìn Trương Thiên rời đi, Trương Hướng Thiên từ trong lòng lén lút lấy ra một chiếc gương.

“Đẹp trai, quá đẹp trai, nếu đi trên đường, chẳng phải sẽ làm mê đảo hàng vạn cô gái sao.” Trương Hướng Thiên lẩm bẩm, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Nếu để Trương Thiên biết được suy nghĩ của bố, hắn tuyệt đối sẽ mặt đầy vạch đen.

Sáng sớm, Trương Thiên tắm mình trong ánh nắng xung quanh.

Hắn có một cảm giác tái sinh, cứ mãi ở trong lăng mộ, cộng thêm mỗi ngày đều sống một cuộc sống căng thẳng.

Lúc này trở lại khu vực an toàn, trong lòng Trương Thiên tự nhiên cũng nhẹ nhõm đi không ít.

“Đây không phải là tiểu Trương gia sao?

Ngài cuối cùng cũng về rồi, nhà tôi lại tìm được mấy món đồ cổ đấy.” “A?

Tiểu Trương gia về rồi, gần đây ngài đi đâu vậy?

Chúng tôi nhớ ngài chết đi được.” “Thật là đúng lúc, tiểu Trương gia lại về rồi.” Một đám người qua đường xung quanh nhìn thấy

Trương Thiên, từng người một như được tiêm máu gà, vây quanh Trương Thiên.

Có người lấy ra một số đồ cổ muốn Trương Thiên giúp giám định, có người thì vây quanh Trương Thiên, hỏi Trương Thiên đã đi đâu.

Nhìn đám đông nhiệt tình, Trương Thiên mỉm cười.

Nếu là một người bình thường, họ tự nhiên không thể tôn kính như vậy, nhưng thế đạo này chính là như vậy, người của gia tộc như Trương Thiên, một khi đã bám vào được thì cả đời vinh hoa phú quý.

"Gần đây tôi đi du lịch ở nơi khác, ngắm nhìn non sông của Hạ quốc chúng ta." "Thế này, mọi người có đồ cổ, có thể đến tiệm đồ cổ bán, giá cả tuyệt đối sẽ không thấp." Trương Thiên vẫy tay nói.

Sau khi hắn nói xong, mọi người xung quanh cũng biết điều gật đầu.

"Tiểu Trương gia về thật là tốt quá, chúng ta không cần phải gặp Đại Kim Nha nữa." "Đúng vậy, tiểu Trương gia ngài không biết đâu, sau khi ngài đi, giá mà Đại Kim Nha đưa ra thật sự quá vô lý, thấp đến đáng thương." "Đúng vậy, bây giờ đồ cổ trong ngành đều bị Đại Kim Nha lũng đoạn hết rồi." Mọi người xung quanh lại bắt đầu bàn tán.

Khóe miệng Trương Thiên mang theo một nụ cười.

Xem ra Đại Kim Nha gần đây sống không tồi nhỉ.

"Được rồi, những chuyện này tôi đều biết, mọi người làm ơn nhường đường một chút." Trương Thiên nói, mọi người vội vàng nhường ra một con đường.

Trương Thiên bước nhanh ra khỏi vòng vây.

Những người này quả thật nhiệt tình, Trương Thiên cũng không muốn ở lại lâu.

Thành Bắc Ly vẫn còn khá lớn.

May mà tứ hợp viện của Bàn Tử cũng không xa lắm, ở quanh Vành đai 2, gần Vành đai 1.

Đoạn đường này, bất kể là thời đại này hay là tương lai, đất đai đều rất đắt.

Người bình thường không mua nổi.

Trương Thiên đến cửa tứ hợp viện.

Thành thạo mở cửa.

"Két." Cửa lớn mở ra.

Đoàn Đoàn đang chơi dưới gốc cây mắt to nhìn về phía cửa gỗ.

Khi nhìn thấy một bóng người, mắt Đoàn Đoàn trực tiếp sáng lên.

"Oa, là ba ba, ba ba về rồi, Tiểu Miết mau nhìn này." Đoàn Đoàn vẫy vẫy đôi tay nhỏ.

Hớn hở nhào tới.

Mấy năm không gặp, Trương Thiên lại có chút nhớ Đoàn Đoàn.

Cảm nhận cơ thể nhỏ bé ôm lấy chân mình, Trương Thiên xoa xoa đầu nhỏ của Đoàn Đoàn.

"Đoàn Đoàn mấy năm nay ta không ở nhà, con đã làm những gì thế?" Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Tiểu hồ ly này càng nhìn càng đáng yêu.

"Đoàn Đoàn mấy năm nay, đói thì đến nhà bà nội ăn cơm, không muốn đi thì ở đây chơi với Tiểu Miết, ba xem này, chỗ này Đoàn Đoàn dọn dẹp rất sạch sẽ." Đoàn Đoàn giơ đôi tay nhỏ, trên mặt còn mang theo vẻ chờ đợi được khen thưởng.

Trương Thiên nở nụ cười hiền hòa.

“Ha ha, Đoàn Đoàn giỏi quá.” “Đi, lát nữa ta cho Đoàn Đoàn một ít đồ tốt.” Trương Thiên dắt tay nhỏ của Đoàn Đoàn.

“Ngao ngao.” “Đang đang đang.” Tiểu Miết thấy Trương Thiên phớt lờ mình, vội vàng kêu lên, đuôi còn không ngừng vẫy vẫy, sợ Trương Thiên không nhìn thấy mình vậy.

Trương Thiên tự nhiên cũng chú ý đến Tiểu Miết.

Gã này, to hơn trước đây nhiều rồi.

Cả cơ thể gã to như một cái lu nước, với thân hình khủng bố đó, nếu đi trên đường, Trương Thiên có thể tưởng tượng được sẽ dọa chết bao nhiêu người.

“Đi thôi Tiểu Miết, đi cùng nhau.” Trương Thiên gọi một tiếng, hai tiểu gia hỏa càng vui vẻ đi theo sau.

Đoàn Đoàn thì tay nhỏ nắm chặt lấy tay lớn của Trương Thiên.

Bàn tay nhỏ của Đoàn Đoàn nắm rất chặt, như thể sợ Trương Thiên biến mất vậy.

“Cha ơi, bà nội gần đây nhớ cha lắm, cha đã về chưa?” Đoàn Đoàn mắt to nhìn Trương Thiên.

Cái đuôi nhỏ sau lưng cũng đang lúc lắc.

Trương Thiên gật đầu.

“Thấy rồi, Đoàn Đoàn làm tốt lắm.” Trương Thiên cười nói.

“Vâng!

Đoàn Đoàn vẫn luôn ở bên cạnh bà nội đấy.” Đoàn Đoàn vui vẻ nở một nụ cười.

Đôi mắt to càng thêm long lanh.

Còn về Tiểu Miết, tên này ngoài việc "a ba a ba" ra thì dường như

chẳng có tác dụng gì.

À, công dụng lớn nhất có lẽ là dọa người, ít nhất cũng trông nhà được.

Trương Thiên lại xoa xoa đầu tên nhóc.

Sau đó, hắn gọi vào các phòng khác.

"Lão Hồ, Bàn Tử, ra đây chia đồ." Giọng của Trương Thiên vang vọng trong tứ hợp viện.

Cửa phòng gần như được mở ra ngay lập tức.

Một bóng đen mập mạp gần như tạo thành một ảnh ảo.

Bàn Tử mặt mày hớn hở.

"Lão đại, Bàn gia đến rồi." Bàn Tử nhe hàm răng vàng khè.

"Nhìn bộ dạng cậu kìa, ngủ không ngon à?" Trương Thiên hỏi.

Theo thói quen của Bàn Tử, tên này ít nhất phải ngủ đến khoảng tám giờ mới dậy.

Nhưng hôm nay lại dậy sớm hơn cả Hồ Bát Nhất.

Chuyện này còn kinh ngạc hơn cả việc mặt trời mọc ở phía tây.

Bàn Tử mặt đầy cay đắng.

"Tối qua lão Hồ ồn ào quá, Bàn gia tôi sắp điếc đến nơi rồi." "Nếu không phải Phi Phi không có ở đây, Bàn gia sao phải chịu tủi thân thế này." Bàn Tử bĩu môi, mặt lộ vẻ uất ức.

Cái gọi là xa nhau một thời gian còn hơn cả tân hôn, e là tối qua Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã làm không ít "bài tập".

Chuyện bình thường chỉ có Bàn Tử làm ồn người khác, đột nhiên lại đến lượt mình, Bàn Tử tự nhiên có chút không chịu nổi.

Trương Thiên vỗ trán.

“Bàn Tử cậu thôi đi, quen là được.” “Trước đây không phải cậu cũng làm phiền chúng tôi như vậy sao.” Trương Thiên nói, Bàn Tử sờ sờ cằm.

Không ngờ Bàn gia cũng có ngày rơi vào tình cảnh này.

Lão Hồ chết tiệt, nếu Phi Phi còn ở đây, Bàn gia tối nay nhất quyết phải so cao thấp với ngươi.

Xem giọng ai to hơn.

“Lão đại, của Bàn gia tôi là tiếng ca cần lao, còn lão Hồ là gây rối trật tự công cộng.” Bàn Tử ra vẻ tôi không quan tâm.

Đúng là tiêu chuẩn kép.

Chương 847

Trương Thiên lười để ý đến tên này.

Lúc này, ở phía không xa, cửa phòng được mở ra.

Hai người Hồ Bát Nhất bước ra khỏi phòng.

Phải nói rằng, khuôn mặt đen sạm của Hồ Bát Nhất lại có thêm chút hồng nhuận.

Cũng không biết là hắn xấu hổ hay là cả đêm không ngủ.

"Lão đại, anh xem lão Hồ kìa, mặt than đen mà cũng đỏ được, haizz, Bàn gia tôi bao giờ mới tìm lại được cảm giác năm xưa đây." Bàn Tử nói với vẻ mặt ngưỡng mộ.

Trương Thiên lườm Bàn Tử một cái.

Hồ Bát Nhất trước đây đi lính, thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ, mặt đen cũng là bình thường.

Hơn nữa, Hồ Bát Nhất từ nhỏ đã đen, đây lại không phải thời đại trọng nhan sắc, Hồ Bát Nhất dù có không thấy mặt cũng có người muốn.

Nhắc đến nhan sắc, Trương Thiên lại cảm thấy tiếc cho thế hệ sau.

Đàn ông đích thực thì không ngó ngàng, cứ thích mấy tên tiểu thịt tươi, haizz.

"Để mọi người đợi lâu rồi, vừa mới rửa mặt xong." Hồ Bát Nhất ngại ngùng nói.

Trương Thiên xua tay.

"Được rồi, mau ngồi đi." Trương Thiên thì chẳng hề để tâm.

Ngược lại, Bàn Tử ở bên cạnh lải nhải không ngừng.

“Lão Hồ, thế nào?

Cảm giác ra sao?” “Hai người định bao giờ có con?” “Còn nữa, Bàn gia có thể làm cha đỡ đầu không?” Từng câu hỏi được Bàn Tử tung ra.

Tuyết Lỵ Dương cũng bị làm cho xấu hổ.

“Lần này chúng ta hãy phân chia những thứ thu được ở bên ngoài.” “Bàn Tử, cậu im lặng một chút.” Trương Thiên lờ Bàn Tử đi, trực tiếp lên tiếng.

Bàn Tử nghe vậy cũng đành ngậm miệng lại.

“Lần này chúng ta thu được đan thư, dược liệu, cùng vô số công pháp, còn có pháp khí, dược liệu, đan dược, v.v.” “Tôi sẽ phân chia theo tỷ lệ của mỗi người.” Trương Thiên lên tiếng.

“Lão đại, không cần thiết đâu, chúng tôi chỉ cần vài thứ đơn giản là được, những thứ khác cũng không dùng đến.” Bàn Tử lên tiếng đầu tiên.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

Lần này chủ lực chính vẫn là Trương Thiên và Trương Khởi Linh.

Nói thật thì họ cũng không có tác dụng gì lớn.

Nếu Hồ Bát Nhất nhận nhiều như vậy, trong lòng hắn cũng sẽ áy náy.

Trương Thiên lắc đầu.

“Đây đều là những thứ các cậu đáng được nhận, đừng khách sáo.” Trương Thiên nói.

Tuy rằng tình nghĩa anh em lớn hơn tất cả.

Nhưng có công lao thì cùng chia, có đồ thì cùng kiếm, điều này càng có lợi cho việc củng cố mối quan hệ của mỗi người.

"Đan dược, dược liệu, pháp khí tôi sẽ phân loại theo tính chất của từng thứ, đan dược, công pháp thì theo công dụng." "Đến lúc đó ai muốn xem, có thể trực tiếp đi xem." Trương Thiên nói, rồi nhanh chóng phân chia tất cả những thứ thu được lần này.

Nói thật, lần này lấy được khá nhiều đồ.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, Tuyết Lỵ Dương đều chia đến mỏi cả tay.

Đáng chú ý là, Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều gửi đan dược ở chỗ Trương Thiên.

Dù sao thì Trương Thiên cũng có không gian.

Như vậy đan dược cũng sẽ không bị trộm mất.

Hơn nữa, trong không gian hư ảo, tính bảo quản tương đối tốt, đan dược để trong đó cũng không bị hỏng.

Vì vậy mọi người cũng yên tâm hơn.

Sau khi phân chia xong, Trương Thiên nhìn về phía Đoàn Đoàn đang mở to mắt ở bên cạnh.

"Vì Đoàn Đoàn lần này có công, ta sẽ tặng Đoàn Đoàn một pháp khí, một bản công pháp, và một bình đan dược." Trương Thiên lấy ba thứ này ra.

Tuy yêu tộc bẩm sinh đã có công pháp tu luyện của riêng mình.

Nhưng lại không có loại hình tấn công, nên Trương Thiên đưa cho tự nhiên là công pháp tấn công.

Còn pháp khí là một chiếc vòng tay, đeo trên tay, lực tấn công tuyệt đối tăng gấp bội.

Đan dược thì thích hợp cho yêu tộc tu luyện, Trương Thiên trước đó đã tìm được rất nhiều, hơn nữa bên Trương Khởi Linh cũng biết luyện chế, nên cũng không phải thứ gì quý giá.

Đoàn Đoàn nhìn ba thứ trước mắt, bàn tay nhỏ xòe ra.

Cái miệng nhỏ cũng chu lên như một quả trứng chim cút nhỏ.

Gương mặt bánh bao lộ vẻ vui mừng bất ngờ.

Không ngờ, hồ ly ở nhà, bảo vật từ trên trời rơi xuống.

Đây là lần đầu tiên Đoàn Đoàn may mắn nhận được đồ tốt như vậy.

"Cha ơi, cha đúng là người cha tốt của con, Đoàn Đoàn yêu cha chết mất." Đoàn Đoàn hai tay ôm lấy Trương Thiên, cái đầu nhỏ còn không ngừng cọ cọ.

Trương Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ của tên nhóc này.

"Nhớ sau này thường xuyên về nhà đánh cờ nhé." Trương Thiên nói.

Tên nhóc này ở bên cha mẹ cũng tốt, ít nhất cũng khiến người ta bớt lo.

"Vâng, Đoàn Đoàn nhất định sẽ làm vậy." Đoàn Đoàn nắm chặt nắm đấm nhỏ.

"Gào gào." Tiểu Miết lúc này đã đợi đến hoa cũng tàn.

Trương Thiên nhìn Tiểu Miết, nói thật hắn đúng là không có vũ khí nào phù hợp với Tiểu Miết.

"Tiểu Miết, đây là một bản công pháp tu luyện, còn có đan dược, như vậy đi Bàn Tử, cậu lấy một ít dược liệu làm cho Tiểu Miết một bộ khôi giáp." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Đối với Tiểu Miết mà nói, khôi giáp còn hơn cả vũ khí.

Bàn Tử gật đầu, còn về dược liệu làm khôi giáp, Bàn Tử chọn tinh vẫn thiết, vì từ sau khi dạo một vòng ở thần cung Côn Luân, dược liệu cao cấp hơn tinh vẫn thiết có quá nhiều.

Điều này dẫn đến tinh vẫn thiết lại biến thành dược liệu rác.

Tiểu Miết cũng vui vẻ kêu lên.

Hai tên nhóc vây quanh Trương Thiên, Tiểu Miết vui đến mức đào một cái hố lớn trên mặt đất.

"Cốc cốc cốc." Đột nhiên, ngay lúc cả nhà Trương Thiên đang vui vẻ.

Bên ngoài tứ hợp viện, tiếng gõ cửa vang lên.

Trương Thiên vung tay, cửa tự động mở ra không một tiếng động.

Chỉ thấy trước cửa, bóng dáng của Giải Liên Hoàn lại xuất hiện trước mắt!

Nhìn thấy bóng dáng Giải Liên Hoàn, Trương Thiên lập tức nghĩ đến điều gì đó.

"Đúng rồi!

Giải Vũ Thần!

Lúc trước Giải Vũ Thần biến mất ở Tây Tạng, mình vẫn luôn không để ý." "Bây giờ ông ta đến, chẳng phải là nói, Giải Vũ Thần cũng đã lâu không trở về?" Nghĩ đến đây, Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Lẽ nào, Giải Vũ Thần đã gặp phải chuyện không may?

Nghĩ đến đây, Trương Thiên cũng vội vàng đứng dậy.

"Giải gia chủ, ngọn gió nào đã thổi ngài đến đây vậy." Trương Thiên nở một nụ cười nhàn nhạt trên môi.

Đồng thời còn làm một động tác mời.

“Trương môn chủ, đã lâu không gặp, tôi nghe nói ngài đã trở về, nên đến thỉnh cầu ngài ngay lập tức.” Giải Liên Hoàn cũng chắp tay, trên mặt không nhìn ra có biểu cảm gì đặc biệt.

“Ngồi đi.” Trương Thiên chỉ vào chiếc ghế bên cạnh.

Giải Liên Hoàn gật đầu, thân hình chậm rãi ngồi xuống.

“Môn chủ, lần này ngài đi lâu như vậy, chúng tôi rất lo lắng cho ngài.” Giọng điệu của Giải Liên Hoàn mang theo một chút quan tâm.

Trương Thiên cười cười.

Giải Liên Hoàn có quan tâm mình hay không hắn cũng không rõ lắm.

Chương 848

Nhưng Trương Thiên biết rõ ông ta chắc chắn quan tâm Giải Vũ Thần.

"Vốn dĩ tôi định ngày mai sẽ mở đại hội tập đoàn, nhưng không ngờ, tin tức của các vị lại nhanh nhạy như vậy, thế này đi, ông thông báo một chút, chiều nay triệu tập đại hội tập đoàn." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Giải Liên Hoàn gật đầu, ông ta mở miệng rồi lại có chút ngập ngừng.

"Này, lão già, có chuyện gì thì cứ nói thẳng, sao cứ phải vòng vo tam quốc thế, Bàn gia tôi ghét nhất là những người vòng vo." Bàn Tử cũng nhìn ra Giải Liên Hoàn có chuyện.

Trên mặt Giải Liên Hoàn lộ vẻ ngại ngùng.

Hoàn toàn không giống với dáng vẻ gia chủ trước đó.

Trương Thiên cũng biết mục đích của Giải Liên Hoàn, nhưng hắn cũng không tiện mở lời, lúc này Bàn Tử lên tiếng trước, ngược lại đã phá vỡ thế bế tắc.

"Là thế này, con trai tôi đã mấy năm không trở về, nghĩ rằng môn chủ thần thông quảng đại, muốn nhờ ngài tìm giúp nó." Giải Liên Hoàn nói.

Gương mặt cũng tràn đầy vẻ cung kính.

Trương Thiên nhìn Giải Liên Hoàn.

Hắn khẽ nhíu mày.

"Theo tôi được biết, lúc trước không phải các vị đã biết được tin

tức của Giải công tử rồi sao?

Không phải là ở Tây Tạng à?

Các vị không phái người qua đó sao?" Trương Thiên hỏi.

Theo lý mà nói, sau khi nhận được tin tức, đám người Giải Liên Hoàn chắc chắn sẽ qua đó mới phải.

Giải Liên Hoàn thở dài.

"Lúc trước sau khi nhận được tin tức, chúng tôi tự nhiên là đi tìm người ngay lập tức, nhưng đã tìm mấy năm trời, vẫn không có tin tức gì." "Lần này, nghe nói ngài từ phương xa trở về, nên mới đến tìm sự giúp đỡ của ngài, chúng tôi cũng hết cách rồi." Giải Liên Hoàn liên tục nói.

Trong mắt càng lộ ra vẻ thành khẩn.

Trương Thiên gật đầu.

Hắn lấy ra một chiếc la bàn.

Hắn ở Tây Tạng lâu như vậy, Trương Thiên cũng chỉ nghe nói Giải Vũ Thần từng đến đó.

Nhưng sau đó Trương Thiên chưa từng gặp hắn một lần nào.

Từ đó có thể phán đoán, Giải Vũ Thần hoặc là đã chết ở Tây Tạng, hoặc là đã đi đến nơi khác.

Với trí tuệ hơn người của Giải Vũ Thần, Trương Thiên cảm thấy, xác suất tử vong chắc không lớn.

Nhưng cũng không chắc, dù sao mức độ nguy hiểm ở Tây Tạng cũng có thể tưởng tượng được.

"Để tôi tính thử, nhưng xác suất có thể không lớn." Trương Thiên nói, tay hắn cũng bắt đầu huy động.

Cùng với việc tu vi tăng lên, trình độ thuật toán của Trương Thiên cũng tăng lên một cách chóng mặt.

Đặc biệt là Kỳ Môn Độn Giáp, Trương Thiên đã có sự hiểu biết sâu sắc hơn.

Không chỉ có thể tính toán xu thế tương lai, mà còn có thể tính ra mệnh thế của người khác.

Nếu mệnh thế của Giải Vũ Thần vẫn còn, vậy là vẫn còn sống, nếu mệnh thế không còn, vậy rất rõ ràng, khả năng lớn là đã chết.

Vì vậy, Trương Thiên chỉ cần tính xem Giải Vũ Thần có còn sống hay không là được.

"Đa tạ." Giải Liên Hoàn chân thành cảm tạ.

Trước đây, Giải Liên Hoàn còn có thể cảm nhận được khí tức bên cạnh Trương Thiên, nhưng lần này nhìn thấy Trương Thiên, Giải Liên Hoàn lại không thể cảm nhận được khí tức của Trương Thiên một cách rõ ràng.

Giống như một người bình thường.

Điều này không nghi ngờ gì có hai khả năng, hoặc là tu vi của Trương Thiên đã biến mất, hoặc là tu vi của hắn cao hơn ông ta quá nhiều.

Rất rõ ràng, Trương Thiên tuyệt đối là trường hợp thứ hai.

Với tâm trạng thấp thỏm, ánh mắt của Giải Liên Hoàn nhìn vào la bàn của Trương Thiên.

"Cho tôi ngày sinh tháng đẻ." Trương Thiên nói.

Giải Liên Hoàn vội vàng làm theo, nói ra ngày sinh tháng đẻ tương ứng của Giải Vũ Thần.

Trương Thiên cũng bắt đầu tính toán không ngừng.

Khí tức trong tay không ngừng tuôn ra.

Dần dần, từng luồng khí tức kỳ diệu lưu chuyển xung quanh.

Trong đầu Trương Thiên càng hiện lên vô số tinh thần đạo vận.

Mà sau lưng Trương Thiên, mơ hồ còn có thể nghe thấy một chút âm thanh kỳ quái.

"Đây là âm thanh gì?" Giải Liên Hoàn nhíu chặt mày, loại âm thanh đó thật sự quá kỳ quái, chấn động đến mức tai ông ta đau nhói.

Giải Liên Hoàn còn nghi ngờ bên cạnh mình có phải đang có một con mãnh hổ hay không.

Còn Đoàn Đoàn thì đã nằm rạp trên đất, cảm giác áp chế huyết mạch khiến chúng không ngẩng đầu lên được.

Dần dần, trong mắt Trương Thiên cũng xuất hiện thêm một số quy luật đặc biệt.

"Hửm?" Khi Trương Thiên tính ra từng quy luật, hắn cũng đồng thời phát hiện ra một số điều bất thường.

"Sao Thiên Lang lấp lóe, sao Tử Vi chiếu rọi, đây là trong mệnh có tiểu nhân." Trương Thiên lẩm bẩm.

Giải Liên Hoàn cũng lập tức căng thẳng.

"Môn chủ, ngài nói vậy là có ý gì." Giọng ông ta run rẩy.

"Bây giờ điều duy nhất có thể xác định là, Giải Vũ Thần không chết, nhưng hiện tại chắc là đang gặp phải một số rắc rối." "Trong mệnh cách có tiểu nhân xuất hiện, chắc là bị kẻ tiểu nhân nào đó hãm hại." Trương Thiên nói, Giải Liên Hoàn cũng đồng thời hỏi.

"Vậy, môn chủ, vị trí, vị trí thì sao?

Ngài có thể tính ra vị trí không?" Giải Liên Hoàn kích động lên

tiếng.

Bây giờ tin tốt duy nhất là Giải Vũ Thần không sao, ít nhất là tạm thời không sao.

Trương Thiên khẽ nhíu mày, nói thật hắn có thể tính ra vị trí đại khái.

Nhưng như vậy là tiết lộ thiên cơ, sẽ bị trời phạt.

Trương Thiên tự nhiên cũng không dám nói nhiều.

"Có một số chuyện, tôi cũng không thể nói quá chắc chắn, tôi chỉ có thể nói, cậu ta không chết, vẫn còn sống, vị trí rất có thể là ở phía tây." Trương Thiên nói xong liền không nói thêm nữa.

Lúc này Trương Thiên đã cảm thấy cơ thể không khỏe, nói tiếp chắc chắn không ổn.

Giải Liên Hoàn biết có hạn chế, ông ta vội vàng đứng dậy, cúi gập người trước Trương Thiên.

"Môn chủ, tôi hiểu rồi, đa tạ ngài." Giải Liên Hoàn cũng biết sự hạn chế của loại chuyện này.

Một khi nói ra, chắc chắn sẽ bị phản phệ rất lớn.

Trương Thiên có thể nói đến đây, đã là hết lòng rồi.

"Vậy, môn chủ, tôi xin phép đi trước." Giải Liên Hoàn nói, ông ta vội vã muốn ra ngoài.

Rõ ràng, ông ta định đi nói với người nhà một tiếng, đi về phía tây tìm kiếm tung tích của Giải Vũ Thần.

Trương Thiên thấy vậy liền gọi.

"Ông nhớ thông báo cho các gia tộc khác, chiều nay họp." Giọng Trương Thiên truyền ra.

Giải Liên Hoàn gật đầu, sau đó thân hình bước ra khỏi tứ hợp viện.

“Lão đại, Giải Vũ Thần trước đây không phải ở Tây Tạng sao?

Tây Tạng không phải là ở phía tây à, lẽ nào cậu ta vẫn còn ở đó?” Bàn Tử không hiểu hỏi.

Trương Thiên không trả lời.

“Bàn Tử, cậu từ khi nào lại có hứng thú với chuyện này vậy.” “Chuẩn bị một chút, chiều nay tôi định mở một cuộc họp trước, các cậu có đi không?” Trương Thiên nhìn những người còn lại.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lỵ Dương lắc đầu.

Bàn Tử thì không có hứng thú với chuyện này.

Trương Thiên cũng không nói gì, hắn nằm trên ghế dựa nghĩ về kế hoạch tiếp theo.

Mà ở bên ngoài thành Bắc Ly.

Một đám người mặc quần áo màu xanh lục, đầu đội mũ có ngôi sao đỏ vây quanh cổng thành, trông vô cùng náo nhiệt.

Cảnh tượng kỳ lạ ở đây tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của nhiều người.

Chương 849

Một đám người nghển cổ, cứ nhìn ra ngoài.

Tâm lý đám đông và tâm lý hóng chuyện vẫn rất mạnh.

Từ xưa đã vậy.

Khi thấy một nơi nào đó xảy ra chuyện kỳ lạ, nhiều người cũng sẽ xúm lại xem.

“Đây là đang làm gì vậy?

Tại sao lại có nhiều binh lính thế?” “Không rõ, nghe nói là vì một đội trưởng xảy ra chuyện, đội trưởng đó còn là một nhân vật đặc biệt.” “Vậy e là có chuyện lớn, nếu không không thể nào có sự huy động quy mô lớn như vậy.” “Nói đi nói lại, đã hóng được gì chưa?

Là đi đâu thế?” “Hình như là đi Nam Vân, nghe nói một tổ chức trộm mộ đã xảy ra xung đột với quan phương, dẫn đến nhân vật quan trọng và các đội viên bị thương vong.” Mọi người xung quanh bàn tán.

Rất rõ ràng, những người đang được huy động này chính là những binh lính Hồng Tinh của Hạ Quốc được phái đi Nam Vân làm nhiệm vụ.

Những binh lính này ai nấy đều mặt mày vàng vọt đen sạm, nhìn qua là biết đã trải qua nhiều trận mạc.

“Cái gì?

Tổ chức trộm mộ?

Tổ chức trộm mộ nào dám đối đầu với quan phương.” “Không rõ, nghe nói tên là Cửu Môn gì đó?” “Điên rồi sao, dù có gọi là Thiên Môn cũng không được, đám trộm mộ Cửu Môn đó thật đáng chết.” “Đúng

vậy, hy vọng quan phương có thể nhanh chóng bắt được, trừng trị kẻ gian trừ kẻ ác.” Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao.

Mà miệng lưỡi của dân chúng cũng rất có tính đại diện.

Đặc biệt là thời đại này, tin đồn tam sao thất bản, cuối cùng cũng sẽ dẫn đến chuyện vốn không chắc chắn, cuối cùng lại biến thành chuyện mà cả đám người đều chắc chắn.

Giống như trên mạng vậy, bản thân các tài khoản marketing đã thích chơi trò chữ, cộng thêm quần chúng không rõ sự thật, rất dễ bị dẫn dắt.

Mà sau khi bị dẫn dắt, những tài khoản marketing đó lại hoàn toàn không cần chịu bất kỳ trách nhiệm nào.

Rất nhanh, một đám người mặc quân phục màu xanh lục tập kết xong, bắt đầu hành quân.

Đám đông xem náo nhiệt cũng bắt đầu giải tán.

Tuy đã giải tán, nhưng chuyện trộm mộ đại chiến với quan phương cũng đã được lan truyền ra ngoài.

Chưa đến nửa ngày, e là cả thành Bắc Ly sẽ không ai không biết.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Buổi chiều.

Trương Thiên ở trong tứ hợp viện dạy Đoàn Đoàn tu luyện nửa ngày.

Lại nhàn nhã nghỉ ngơi một lúc lâu.

Đợi đến khoảng hai giờ chiều, Trương Thiên mới bắt đầu đi về phía công ty.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không chọn tu luyện, mà mỗi người đều

có việc riêng.

Tên Bàn Tử này Trương Thiên biết rõ, e là lại đến chỗ Đại Kim Nha rồi.

Còn Tuyết Lỵ Dương thì định đi Mỹ một chuyến, Hồ Bát Nhất đang chọn quà cho cô.

Trương Thiên đi trên đường phố.

Hắn từ xa đã nghe thấy có người đang bàn tán chuyện gì đó.

Hắn nhìn sang.

"Này, cậu nghe nói chưa?

Nghe nói có một tổ chức tên là Cửu Môn lại dám đối đầu với quan phương." "Lại một phe phản động, cũng không biết môn phái đó ở đâu." "Nghe nói thành Bắc Ly của chúng ta không phải có một tập đoàn tên là Tập đoàn Xây dựng Cửu Môn sao?

Không lẽ chính là đám người đó?" "Mẹ kiếp, ổ giặc ngay trước mắt chúng ta sao?" Mọi người xung quanh bàn tán.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Hắn cũng có chút hứng thú.

Tổ chức trộm mộ Cửu Môn gì, phe phản động Cửu Môn gì, Trương Thiên nghe mà ngơ ngác.

Thật tình, Tập đoàn Cửu Môn của mình là tập đoàn xây dựng, góp sức xây dựng cho Hạ Quốc.

Sao đột nhiên lại biến thành chuột chạy qua đường, người người đòi đánh.

Trương Thiên vội vàng chen vào.

Nếu mà làm hỏng danh tiếng, vậy thì thật sự có chút khó chịu.

Trương Thiên tự thấy mình không làm chuyện gì thương thiên hại lý, hơn nữa Tập đoàn Cửu Môn cũng luôn tuân thủ tiền đề phát triển là chính.

Thấy Trương Thiên chen vào, đám người vội vàng ngừng đối thoại.

Ai nấy đều nhìn về phía Trương Thiên.

"Đây không phải là tiểu Trương gia sao?" "Tiểu Trương gia đến đây làm gì?" "Chào tiểu Trương gia!" Đám người đơn giản bàn tán hai câu rồi chào hỏi Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu.

Hắn nhìn mọi người.

Những người này ăn mặc giản dị, chắc là dân làng bình thường ở thành Bắc Ly.

Thành Bắc Ly tuy nói là thành, nhưng trong thành vẫn có dân làng, chưa hoàn toàn cải cách.

"Các vị đang nói chuyện gì vậy?

Có chuyện gì xảy ra sao?" Trương Thiên hỏi.

Hắn đồng thời còn lấy ra năm đồng, mỗi người một đồng.

Nhìn thấy tiền, những người vốn còn có chút e ngại lập tức sáng mắt lên.

Đồng thời cũng phấn khích.

Thời buổi này, một đồng là tiền lương cả tuần của nhiều người.

Được Trương Thiên hào phóng, năm người xung quanh cũng vui mừng không khép được miệng.

Họ nhận lấy tiền.

Năm người tranh nhau nói.

“Tiểu Trương gia, để tôi nói!” Một người đàn ông to lớn mặc áo vải thô vội vàng lên tiếng.

Anh ta lên tiếng trước, những người bên cạnh cũng không nói nữa mà nhìn về phía này.

“Là thế này, nghe nói đội khảo cổ Bắc Ly đã đến một nơi khảo cổ, rồi sau đó số người chết quá nhiều.” “Cấp trên đã phái một người nào đó đến điều tra, nhưng những người đó sau khi đến đều chết cả, chỉ còn lại vài người.” “Nghe nói là giao tranh với bọn trộm mộ.” “Cuối cùng hình như là thắng, nhưng danh hiệu của bọn trộm mộ cũng được lan truyền ra, gọi là Cửu Môn gì đó.” Người đàn ông liên tục nói.

Trương Thiên mặt đầy vạch đen.

Thật tình, đúng là người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

“Còn gì khác không?” Trương Thiên hỏi.

Người đàn ông đó lắc đầu.

“Chuyện khác thì tôi không biết, còn về Cửu Môn đó cũng thật kỳ lạ, cứ thích đối đầu với chúng ta, bọn trộm mộ đáng chết.” Người đàn ông còn chửi bậy một câu.

Khóe miệng Trương Thiên giật giật.

Tên này, mượn cớ để chửi bới à.

“Được, tôi biết rồi.” “Các vị cứ tiếp tục nói chuyện.” Trương Thiên nói xong liền đứng dậy rời đi.

Người đàn ông thấy Trương Thiên đi thẳng, mở miệng nhưng không nói ra lời.

Vốn tưởng báo cáo tình báo sẽ có lợi, nhưng không ngờ, chẳng được gì cả.

Điều này khiến anh ta có chút thất vọng.

Trương Thiên tức giận sôi người.

Đừng nói là có lợi, không cho anh ta hai cái tát là may lắm rồi.

“Lẽ nào có người mượn danh nghĩa Cửu Môn của mình làm chuyện xấu?” “Hay là, nội bộ có vấn đề.” Biểu cảm của Trương Thiên nghiêm túc.

Tập đoàn hoặc thế lực lớn mạnh, nguy hiểm nhất chính là thế lực nội bộ.

Một khi thực lực nội bộ xuất hiện chia rẽ, đó sẽ là một chuyện rất khó giải quyết.

Trương Thiên phải bóp chết những con sâu mọt này từ trong trứng nước.

“Ngô gia không thể nào, Giải gia cũng không thể nào, nội bộ tập đoàn, người phục mình vẫn khá nhiều, lẽ nào là các gia tộc bên ngoài?” “Nhưng người biết Cửu Môn của mình trộm mộ không nhiều, sẽ là ai đây?” Trương Thiên liên tục suy nghĩ trong lòng, hắn cũng không có manh mối nào.

Phải biết rằng, trước đây Trương Thiên đã là thế lực mạnh nhất Hạ Quốc, ai dám liều mạng đối đầu với mình.

Chương 850

Hơn nữa Trương Thiên đã hợp nhất Cửu Môn, sao những người đó lại dám làm vậy.

Suy nghĩ hồi lâu, Trương Thiên không phát hiện ra vấn đề, hắn định đến công ty trước.

Chuyện này có thể nói là vô cùng tồi tệ.

Bất kể có phải là người của mình làm hay không, cũng phải làm rõ.

Có binh lính và tổ chuyên gia của Hạ Quốc tử vong.

Cấp trên chắc chắn sẽ truy cứu đến chỗ mình, Trương Thiên cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao, trong cả Hạ Quốc, không có một Tập đoàn Xây dựng Cửu Môn nào khác!

Tăng tốc bước chân, thân hình Trương Thiên nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Trương Thiên tìm một góc khuất ẩn mình, trực tiếp bay về phía tập đoàn.

Bên ngoài Tập đoàn Cửu Môn.

Trương Thiên từ xa đã thấy một đám người đang chỉ trỏ bên ngoài tập đoàn.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc là tin tức đang lan truyền.

Còn lan truyền đến phiên bản nào, Trương Thiên không thể biết được.

Nhưng điều khiến Trương Thiên có chút tò mò là, tại sao lại lan

truyền nhanh như vậy, lẽ nào tất cả những người kể chuyện ở Bắc Ly đều đã ra tay?

Trong lòng có chút nghi hoặc, Trương Thiên lặng lẽ tiến vào bên trong tập đoàn.

Bên trong tập đoàn, tuy Trương Thiên đã mấy năm không trở về, nhưng nhân viên đại khái không có thay đổi, ai là ai vẫn là người đó.

Thấy bóng dáng Trương Thiên, họ cũng không ngăn cản mà cung kính để Trương Thiên đi vào.

Trong văn phòng tổng tài.

Trương Thiên ngồi trên chiếc ghế sofa mới tinh.

Chiếc ghế sofa này, từ lúc mua về đến giờ, Trương Thiên ước tính, số lần mình ngồi có thể đếm trên đầu ngón tay.

"Cốc cốc cốc." Mông Trương Thiên còn chưa nóng, cửa đã bị gõ.

Tô Nan xách một chiếc cặp công văn, vẻ mặt nghiêm túc đứng ở cửa.

"Vào đi." Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Tô Nan lúc này mới bước vào.

"Môn chủ ngài đã về, tôi xin báo cáo tình hình hoạt động của công ty trong những năm qua." Tô Nan mặc một bộ vest lịch lãm, trên mặt còn nở một nụ cười thương mại.

Anh ta dường như không hề bị ảnh hưởng bởi bên ngoài.

Trương Thiên vung tay.

"Tạm thời không nói chuyện công ty, tôi muốn biết, tin đồn bên ngoài là sao." Trương Thiên nhàn nhạt nói, giọng điệu có phần lạnh lùng.

Cùng với lời nói của Trương Thiên, trên mặt Tô Nan cũng có chút thay đổi.

"Thưa môn chủ, chuyện này chúng tôi cũng đang điều tra, trong nội bộ tập đoàn của chúng ta, không có một gia tộc nào ngang nhiên đi trộm mộ, càng không có ai đánh danh hiệu Cửu Môn của chúng ta đi trộm mộ." "Hơn nữa, Cửu Môn chúng ta một lòng vì sự nghiệp xây dựng Hạ Quốc, sao có thể đánh khẩu hiệu đi đối đầu với Hạ Quốc." "Tôi nghi ngờ, có người đang bôi nhọ chúng ta." Giọng Tô Nan lạnh lùng.

Trên mặt anh ta cũng lộ vẻ phẫn hận.

Tập đoàn vốn đang phát triển tốt đẹp, thậm chí còn ký kết nhiều hợp tác chiến lược quan trọng với Hạ Quốc, nhưng, đột nhiên lại có tin tức như vậy, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Trương Thiên chống tay.

Hắn nhìn Tô Nan.

"Vậy anh nói xem, sẽ là ai làm." "Cái này tôi tạm thời không rõ, tôi đoán, chắc là tự biên tự diễn, tôi nghiêm trọng nghi ngờ, là đám chuyên gia đó đang đổ nước bẩn lên chúng ta." "Chúng tôi còn biết được, những người đó còn nhắc đến tên của ngài." "Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, chúng tôi đã điều tra, người của chúng ta, và cả các băng nhóm trộm mộ dân gian đều không có ai đi Nam Vân trộm mộ!" Tô Nan khẳng định chắc nịch.

Thế lực Cửu Môn rất lớn.

Trong đó còn có rất nhiều gia tộc của Lão Cửu Môn.

Những gia tộc đó đều là những gia tộc trộm mộ có tiếng tăm trên giang hồ.

Thế lực đằng sau những gia tộc này lại càng phức tạp, rất dễ dàng

có thể tra ra được một số chuyện.

Trương Thiên nhíu chặt mày.

Lại còn có cả tên của mình.

Thậm chí còn chỉ đích danh, vậy thì đúng là có chút đáng suy ngẫm.

Nếu công ty xảy ra vấn đề, người bên dưới cũng không thể nào dám nhắc đến tên mình, đó không phải là tìm chết sao?

Bây giờ chỉ có một đáp án, có lẽ giống như Tô Nan nói, có người vu oan.

Hơn nữa còn là đám chuyên gia già ở Bắc Ly.

"Chúng ta không có lỗi với họ, tại sao lại làm như vậy?" "Hay là, họ phát hiện ra nhiều ngôi mộ đều là do chúng ta trộm, nghi ngờ trong tay mình còn có những văn vật khác?" Trương Thiên nghĩ thầm.

Hắn cảm thấy đáp án này là hợp lý nhất.

Chỉ khi có đủ lợi ích chống lưng, mới khiến một số người liều mạng đi làm một chuyện nguy hiểm.

Rất rõ ràng, lần này e là cũng vậy, những người đó hoặc là cảm thấy văn vật không đủ nhiều, hoặc là nghi ngờ mình giấu riêng văn vật.

Lợi dụng cơ hội này, phanh phui mình ra, từ đó giành được những văn vật đó.

Đương nhiên chuyện này lợi nhiều hơn hại.

Lợi là chỉ cần ra tay, nói không chừng thật sự có thể lấy được văn vật, mà mình cũng sẽ không bị sao cả, hại là, Trương Thiên rất có thể sẽ báo thù.

Nhưng có Hạ Quốc ở đây, xác suất Trương Thiên báo thù không lớn.

Trương Thiên suy nghĩ một lúc.

Trong đầu hắn cũng đã mô phỏng ra mấy đáp án về chuyện này.

Còn có phải là thật hay không, Trương Thiên cũng không rõ.

"Vậy đi, từ nay về sau, từ chối quyên tặng văn vật ẩn danh cho Hạ Quốc và các bảo tàng, viện khảo cổ trên cả nước." "Các anh nếu lấy được văn vật, thì thống nhất để trong kho dưới lòng đất của tập đoàn, đợi sau này tôi thống nhất xử lý." Trương Thiên nói.

Đồng thời hắn lấy ra mấy lá bùa.

"Đem những lá bùa này dán trong kho, những người khác không thể vào được." Trương Thiên nhàn nhạt nói.

Lá bùa này là trận phù, những người có tu vi hoặc trình độ trận pháp không cao bằng Trương Thiên, thì không thể vào được.

Còn về tại sao không quyên tặng nữa, Trương Thiên lo lại nuôi phải sói mắt trắng.

Vì vậy Trương Thiên định đạt được hợp tác với quan phương Hạ Quốc, từ đó thực hiện quyên tặng nội bộ.

Trong lòng nghĩ vậy, Trương Thiên nhìn Tô Nan.

"Được rồi, chuyện này tạm thời như vậy, báo cáo tình hình nội bộ tập đoàn gần đây đi." Trương Thiên xua tay nói.

Tô Nan khẽ gật đầu.

Sau đó bắt đầu báo cáo.

"Chúng ta trong ba năm đã thực hiện được mười mục tiêu nhỏ." Tô Nan nói.

Trương Thiên nuốt nước bọt, người khác đều thực hiện ba mục tiêu nhỏ, còn mình thực hiện mười, quả thực không tồi.

Có thể thấy, các gia tộc khác cũng đều đang nỗ lực làm việc.

"Tập đoàn Xây dựng Cửu Môn đã được phê duyệt thành công, Khoa học Kỹ thuật Cửu Môn, Thực phẩm Cửu Môn, Dược liệu Cửu Môn, Công trình Vượt biển Cửu Môn, Cơ khí Cửu Môn, v.v." "Thậm chí, chúng ta còn mở năm mươi trường đại học ở Hạ Quốc, đang trong giai đoạn quy hoạch." "Chúng ta từ quản lý chất lượng, đến giám sát thi công, cuối cùng đến nhân viên cơ sở, tất cả đều thẩm tra nghiêm ngặt, không thể có chuyện báo cáo giả số tiền, lạm dụng chức quyền." Tô Nan liên tục nói.

Trương Thiên nuốt nước bọt.

Thật tình, trong ba năm này, những người này đều điên rồi sao, những tập đoàn này nếu tất cả đều cất cánh, thật sự sẽ là một chuỗi sản nghiệp khổng lồ.

Đến lúc đó, hệ thống tài chính sẽ lớn đến mức nào, Trương Thiên không dám tưởng tượng.

Nhưng cũng may thời đại này tiền vẫn còn giá trị, mở một công ty cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Chủ yếu là các dự án công trình tốn tiền.

Nhưng bây giờ nhiều dự án đều đang có doanh thu, những doanh thu đó lại lần nữa chuyển hóa thành vốn xây dựng, cứ tuần hoàn như vậy, tập đoàn mỗi năm vẫn đang kiếm tiền.

"Chúng ta trong ba năm tổng đầu tư một nghìn tỷ NDT, lợi nhuận ròng kiếm được một trăm tỷ." "Lợi nhuận chủ yếu dựa vào các sản nghiệp ở nước ngoài, sản nghiệp ở Hạ Quốc của chúng ta từ trước đến nay đều đang thua lỗ." Tô Nan nói.

Trương Thiên gật đầu.

Điều này hắn đã biết rõ.

Hạ Quốc khởi đầu chậm, nhưng tiềm năng tương lai lớn.

Chương 851

Nhưng nước ngoài khởi đầu sớm, tiền cũng có thể kiếm sớm hơn.

“Nhưng đáng chú ý là, tổng tài, đan dược của ngài ở nước ngoài được đánh giá rất cao, lần trước đã bán được với giá trên trời là năm mươi triệu đô la Mỹ.” Tô Nan nói.

Trương Thiên gật đầu, chỉ cần công ty có thể trụ được vài chục năm, tiền trong tương lai cơ bản là chỉ có lãi không có lỗ.

Khoa học kỹ thuật, và một số ngành công nghiệp thông tin đều có thể khiến Trương Thiên kiếm được đầy bồn đầy bát.

“Đúng rồi, báo cáo cho tôi nhân viên xuất sắc nhất mỗi năm.” Trương Thiên nói.

Tô Nan mắt sáng lên.

Anh ta biết rõ, Trương Thiên đây là muốn khen thưởng.

Lần này Trương Thiên lâu như vậy không trở về, e là phần thưởng cũng sẽ lớn hơn trước đây.

Lúc này Tô Nan cũng có chút tò mò, Trương Thiên sẽ lấy ra phần thưởng gì.

Hy vọng là loại đan dược tu luyện trước đây.

Tô Nan cầm một bản báo cáo.

Anh ta vội vàng nói.

“Gia tộc nổi bật nhất trong ba năm gần đây là Ngô gia, Giải gia, và Hoắc gia trước đây bị chúng ta thu nạp.” Tô Nan nói.

Thực ra trong tập đoàn cũng chỉ có bấy nhiêu người.

Trừ mấy người Hồ Bát Nhất, người có thể tỏa sáng ở đây cũng chỉ có mấy gia tộc đó.

Trương Thiên gật đầu.

"Ừm, tôi biết rồi, vậy đi, anh chuẩn bị một chút, thông báo cho những người khác, chiều nay họp." "Tôi cũng biết, những năm gần đây anh vì tập đoàn của chúng ta cống hiến không ít, yên tâm, sẽ không thiếu phần thưởng đâu." Trương Thiên biết tại sao Tô Nan không báo cáo tên mình, có lẽ anh ta sợ Trương Thiên hiểu lầm.

Đối với người trung thành của mình, Trương Thiên tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi.

Tô Nan nghe vậy trong lòng vui mừng, vội vàng cúi người.

"Đa tạ môn chủ ưu ái, vậy tôi đi thông báo cho họ ngay." Tô Nan nói xong, Trương Thiên gật đầu, anh ta liền đứng dậy rời khỏi văn phòng.

Trương Thiên ngồi trên ghế sofa, ánh mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật mình.

Chỉ thấy từng chiếc xe quân sự màu xanh lục đang tiến về phía tập đoàn.

Trên chiếc xe đó Trương Thiên còn nhìn rõ một số đội viên của Hạ Quốc.

Trương Thiên hít một hơi, quả nhiên, cái gì đến cũng sẽ đến.

Những người này nhìn qua là biết không có ý tốt, khả năng lớn là vì chuyện đồn đại bên ngoài.

Trương Thiên chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài.

Vừa mới đi đến cửa, cửa đã bị gõ.

Trương Thiên lùi lại một bước.

“Vào đi.” Cùng với lời nói của Trương Thiên.

Tô Nan lại quay trở lại.

“Không hay rồi môn chủ, quan phương đến rồi.” Biểu cảm của Tô Nan gấp gáp, trên mặt cũng lộ vẻ hoảng sợ.

Một khi quan phương can thiệp, sự phát triển trước đây của họ, và các ngành công nghiệp đổi mới, có lẽ đều sẽ bị ảnh hưởng lớn nhỏ khác nhau.

Đến lúc đó chắc chắn cũng sẽ khó chịu hơn một chút.

Trương Thiên không có quá nhiều kinh ngạc.

“Chúng ta bây giờ xuống đón tiếp.” “Giải thích rõ ràng sự việc, dù sao chuyện cũng không phải chúng ta làm, chúng ta tại sao phải sợ.” “Hơn nữa, tôi đang cần một cơ hội gặp họ, bây giờ đúng lúc, tôi nghĩ họ cũng đang tìm kiếm cơ hội này, dù sao chúng ta cũng là một trong những ngành công nghiệp hàng đầu của Hạ Quốc.” “Xử lý chúng ta, họ cũng không được lợi gì, hơn nữa sự phát triển của Hạ Quốc cũng sẽ gặp khó khăn.” Trương Thiên thì không hề hoảng sợ.

Vì các ngành công nghiệp mà Trương Thiên tham gia quá lớn, hơn nữa đã có thành quả, các ngành công nghiệp cũng đều là ngành công nghiệp của tương lai, họ không có lý do gì để động vào.

Hơn nữa lợi ích mà ngành công nghiệp của Trương Thiên có thể mang lại rất lớn, trừ khi đầu óc có vấn đề.

Tô Nan gật đầu, vội vàng đi theo sau Trương Thiên.

Trương Thiên nhanh chóng tập hợp nhân viên của tập đoàn, sau đó từng người xếp hàng chờ đợi những người đó đến.

“Nếu không sai, đây là khu ngoại ô của Bắc Ly phải không?

Tại sao họ lại đặt tập đoàn ở nơi này.” Một người đàn ông to lớn mặt chữ quốc, giọng nói thô lỗ.

“Thưa tướng quân, có lẽ là đất ở đây rẻ hơn, hơn nữa, cùng với việc Tập đoàn Xây dựng Cửu Môn đặt trụ sở ở đây, sự phát triển ở đây còn nhanh hơn cả khu thành thị của Bắc Ly.” “Nhiều nhà cửa, công trình xây dựng, thậm chí tình hình đường sá còn tốt hơn cả khu thành thị.” Một chính trị viên đeo kính ở bên cạnh nói.

Giọng nói cũng mang theo một chút khâm phục.

Thời đại này không thiếu người yêu nước, nhưng lại thiếu người có thể thực sự đóng góp cho Hạ Quốc.

Ví dụ như xây dựng, bây giờ Hạ Quốc quá thiếu xây dựng.

Chu Huy gật đầu, trên mặt ông ta vẫn không có biểu cảm gì.

“Cái đó, lão tổng, lần này chúng ta đến, là để dằn mặt họ, đồng thời hỏi rõ sự thật, doanh nghiệp này tạm thời không thể động vào.” Chính trị viên nhỏ giọng nói.

Vị lão tổng trước mặt này tính tình nóng nảy, anh ta sợ chuyện sẽ bị làm hỏng.

“Tôi không phải kẻ ngốc, năm xưa dẫn dắt ba quân, giết địch như chốn không người, cậu nghĩ tôi không hiểu cái này à?” “Nhưng, tôi rất tò mò, tại sao lại có tin đồn loại tập đoàn này đi trộm mộ, họ không phải thật sự là một băng trộm mộ chứ?” Chu Huy nói.

Trên mặt ông ta lộ vẻ nghi hoặc.

“Chắc là một số băng nhóm dân gian, tên bị nhầm lẫn, loại tập đoàn này, vốn liếng khổng lồ, sao có thể dựa vào đào mộ để duy trì một chuỗi sản nghiệp lớn như vậy.” “Hơn nữa nghe nói tổng đầu tư của họ đã đạt đến hàng nghìn tỷ, sắp vượt qua dự trữ vốn của Hạ Quốc chúng ta một lần, nếu thật sự dựa vào trộm mộ, điều này cũng

không thể nào.” “Cấp trên chính là mượn cơ hội này, nói chuyện với vị tổng tài đó, có lẽ có thể giúp xây dựng thêm nhiều nơi.” Chính trị viên nói, anh ta đẩy gọng kính, dường như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của anh ta.

Chu Huy gật đầu, ông ta nhìn về phía tòa nhà lớn ở phía không xa.

Cái thứ này, ở Hạ Quốc chưa từng thấy qua, chỉ có ở những nơi phương Tây mới có.

Ông ta nhìn vào vật khổng lồ trước mắt, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Thứ này, rốt cuộc được xây dựng như thế nào.

“Oa, mau nhìn kìa, đó là kiến trúc gì vậy.” “Quá hoành tráng, Hạ Quốc chúng ta lại có loại kiến trúc này.” “Đây chính là Tập đoàn Cửu Môn?

Trông có vẻ lợi hại.” “Tập đoàn lợi hại như vậy, tại sao không xây nhà ở trung tâm thành phố, mà lại ở nơi này?” “Có lẽ ở đây quản lý lỏng lẻo, thôi ít nói một chút đi.” Những binh lính trẻ tuổi xung quanh rõ ràng chưa từng thấy cảnh tượng này.

Ai nấy đều nghển cổ nhìn lên trời.

Cũng phải, thời đại này, có người cơm còn không đủ ăn, nhà cửa vẫn là nhà tranh vách đất, sao có thể thấy được loại tòa nhà cao tầng này.

Giống như đem khoa học kỹ thuật hiện đại đến thời cổ đại, quả thực có chút khó khăn.

Tòa nhà này của Trương Thiên còn mời kiến trúc sư nước ngoài đến xây dựng, nên ở Hạ Quốc mới có thể thấy được.

Rất nhanh, từng chiếc xe quân sự màu xanh lục đến dưới tòa nhà.

Trên quảng trường xung quanh tòa nhà đã có rất nhiều người đứng sẵn.

Mà Trương Thiên thì đứng ở phía trước nhất.

"Ha ha, anh xem người ta kìa, quá nể mặt chúng ta, Chu tổng, chúng ta cũng đừng trưng bộ mặt đưa đám nữa." Chính trị viên thấy Trương Thiên biết điều như vậy, lập tức vui vẻ hẳn lên.

Như vậy, cuộc nói chuyện sau đó chắc chắn sẽ tốt hơn rất nhiều.

Trong lòng Chu Huy cũng rất hài lòng.

Người biết điều như vậy, hơn nữa còn cho họ mặt mũi, quả thực biết điều.

Rất nhanh, từng chiếc xe dừng trên quảng trường.

Từng binh lính trước tiên bao vây xung quanh, đồng thời mấy đội viên hộ tống Chu Huy xuống xe.

"Chào thủ trưởng." Trương Thiên cung kính nói.

Dù sao họ cũng là những người tiên phong, đáng để Trương Thiên cung kính, thậm chí cúi đầu.

Chu Huy gật đầu.

Ông ta trực tiếp nói.

"Tôi cũng không phải người thích lề mề, tôi cứ nói thẳng, người của chúng tôi, có phải là do các vị làm không, các vị có phải là tổ chức trộm mộ Cửu Môn trước đây không?" Giọng ông ta thô lỗ.

Trương Thiên nói.

"Thủ trưởng, rất rõ ràng, chuyện này là có người bôi nhọ chúng tôi, hơn nữa chúng tôi cũng có bằng chứng ngoại phạm, thậm chí, loại tập đoàn lớn như chúng tôi, cũng không đến mức phải buôn bán văn

vật để sống.” “Thậm chí, chúng tôi ở nước ngoài cũng có tập đoàn, doanh thu của chúng tôi hoàn toàn dựa vào sự hỗ trợ của nước ngoài, những điều này đều có thể tra được, tôi hy vọng thủ trưởng có thể minh xét thu hào, trả lại cho chúng tôi một sự công bằng.” Trương Thiên liên tục nói.

Chu Huy gật đầu.

Đây cũng là điều ông ta muốn nghe nhất.

Chương 852

Còn về tập đoàn của Trương Thiên, sớm đã bị cấp trên điều tra xong.

Giống như Trương Thiên nói, việc xây dựng ở Hạ Quốc của Trương Thiên hoàn toàn là lỗ vốn, cũng chỉ có nước ngoài đang chật vật chống đỡ.

Vị này thật sự là một doanh nhân nhân dân có lương tâm!

"Nếu các vị không bận, xin mời đến tập đoàn của chúng tôi ngồi chơi, mọi người đều có thể vào, không gian ở đây của tôi rất lớn, đủ để chứa hết các vị anh hùng." Trương Thiên nhìn những người xung quanh, nói từ tận đáy lòng.

Tập đoàn này có canteen cho nhân viên, hơn nữa ăn uống không tồi, những chiến sĩ trẻ này lúc đến chắc chắn không được ăn gì ngon, bây giờ Trương Thiên dẫn họ đi ăn một chút cũng tốt.

Chu Huy nhìn những người xung quanh, ông ta khẽ gật đầu.

Dù sao hôm nay có một ngày thời gian, ông ta cũng không vội về.

Hơn nữa ông ta cũng muốn xem bên trong vật khổng lồ này rốt cuộc có gì.

"Nếu ngài đã nói vậy, vậy chúng tôi xin cung kính không bằng tuân mệnh, mọi người theo thứ tự vào trong." Chính trị viên thấy lão tổng đã lên tiếng, liền nói trước.

Cùng với lời nói của anh ta, một đám chiến sĩ trẻ tuổi hò reo lên.

Trên mặt họ lộ ra một nụ cười kích động.

Trương Thiên vung tay, nhân viên nhường ra một lối đi.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Trương Thiên, mọi người tiến vào tập đoàn.

Còn Tô Nan thì dẫn các chiến sĩ còn lại đến canteen.

Trương Thiên và Chu Huy, cùng chính trị viên thì đến một văn phòng nhỏ.

"Ngài dẫn chúng tôi đến đây riêng là?" Chính trị viên nhìn Trương Thiên.

Thực ra trong lòng anh ta đã có một số đáp án, nhưng vẫn hỏi một câu.

"Xin tự giới thiệu, tôi tên là Trương Thiên, các vị mời ngồi, lần này mời hai vị vào, chủ yếu là để chúng ta tiện nói chuyện." "Tôi vẫn luôn muốn gặp hai vị, nhưng không có cơ hội, bây giờ thì đúng lúc." Trương Thiên nở một nụ cười.

Hai người Chu Huy nhìn nhau.

"Chào ngài, tôi tên là Lưu Quang, đây là lão tổng của chúng tôi, Chu Huy." Chính trị viên Lưu Quang vội vàng giới thiệu.

Trương Thiên cũng tỏ vẻ bừng tỉnh.

Chẳng trách lần này trận thế lớn như vậy, thì ra là ông ta.

"Với đầu óc của Trương tổng, chắc hẳn biết mục đích của chúng tôi lần này, chúng tôi cũng không vòng vo nữa." "Chúng tôi cần đảm bảo, Tập đoàn Cửu Môn sẽ không làm những chuyện đi ngược lại với ý muốn của Hạ Quốc." "Đây mới là mục đích chính của chúng tôi lần này." Trên mặt chính trị viên lộ vẻ nghiêm túc.

Tên này Trương Thiên cũng hiểu, chắc là một con hổ mặt cười.

Bề ngoài trông có vẻ ôn hòa nho nhã, nhưng khi nổi giận e là ai cũng sợ.

Trương Thiên nở một nụ cười.

"Đây cũng là lý do tôi vẫn luôn muốn gặp hai vị." "Tục ngữ có câu, bá nhạc khó tìm, tôi nghĩ, bá nhạc của tôi bây giờ đã đến rồi." Cùng với lời nói của Trương Thiên, trên mặt chính trị viên nở một nụ cười.

Anh ta cũng đã hiểu mục đích của Trương Thiên lần này.

"Hai người đừng có úp mở nữa, cứ nói thẳng ra đi." Một bên, Chu Huy lên tiếng.

Tuy ông ta cũng rất thông minh, nhưng đối với loại chuyện này, ông ta cũng lười tốn sức suy nghĩ.

"Ha ha, vẫn là Chu tổng hào sảng." "Vậy tôi cứ nói thẳng, tôi muốn thành lập doanh nghiệp quốc gia của Hạ Quốc, quyền sở hữu doanh nghiệp có thể giao cho quan phương Hạ Quốc của chúng ta." Trương Thiên nói.

Chính trị viên và Chu Huy trực tiếp ngây người.

Vốn tưởng Trương Thiên muốn nói chuyện hợp tác gì đó, nhưng bây giờ xem ra, đây là đang cho họ cơ hội lập công.

Nếu đưa doanh nghiệp của Trương Thiên vào trong quan phương Hạ Quốc, vậy chẳng khác nào Trương Thiên đã tặng vô số tiền cho quan phương Hạ Quốc.

Đến lúc đó, công tác triển khai ở địa phương, tiền lương của nhân viên cơ sở, thậm chí tiền lương của nhân viên quan phương cũng đều có nguồn.

Bây giờ vừa mới cải cách, quan phương thậm chí có nơi còn không trả nổi lương, nếu doanh nghiệp của Trương Thiên hợp nhất vào, vậy sẽ thay đổi được rất nhiều.

“Anh có điều kiện gì không?” Chính trị viên biết rõ, trên trời chưa bao giờ rơi xuống bánh bao.

Huống chi còn là một cái bánh bao lớn như vậy.

Cùng với lời nói của anh ta, Trương Thiên gật đầu.

“Tôi muốn trở thành người chèo lái doanh nghiệp quốc gia của Hạ Quốc, nếu ai muốn gia nhập doanh nghiệp quốc gia, tôi hy vọng có thể có cơ hội được lên tiếng.” Trương Thiên nói.

Tuy rằng đem phần lớn lợi ích của tập đoàn cho Hạ Quốc, nhưng Trương Thiên cũng không thể hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát đối với tập đoàn, làm như vậy chỉ là cho hai bên một câu trả lời.

Nói cho họ biết, Trương Thiên sẽ không làm chuyện quá đáng, tập đoàn đã cho các người, nhưng Trương Thiên cũng có giới hạn của mình.

Không thể nào đem phần lớn lợi ích của tập đoàn cho các người, rồi mình lại không có cơm ăn.

Chính trị viên gật đầu sâu sắc.

“Tôi hiểu rồi, Chu tổng đây là chuyện tốt, chúng ta bây giờ về báo cáo, chắc chắn rất nhanh sẽ có câu trả lời.” Chính trị viên có chút kích động.

Anh ta biết rõ điều này có ý nghĩa gì.

Ngành công nghiệp của Trương Thiên có thể nói là ngành công nghiệp của tương lai, sau này việc xây dựng Hạ Quốc chắc chắn sẽ ngày càng tốt hơn.

Chính trị viên nói xong, trực tiếp đứng dậy, rõ ràng tin tức này rất tốt, anh ta nóng lòng muốn báo cáo lên cấp trên.

Trương Thiên thấy vậy liền ngăn anh ta lại.

“Đừng vội, hai vị, trước tiên đến canteen nhân viên của chúng tôi ăn một bữa, chúng ta lại nói chuyện về phương hướng phát triển của Hạ Quốc sau này.” Trương Thiên cười nói, đồng thời anh ta đứng dậy trước.

Sau đó làm một động tác mời.

Hai người nhìn nhau, đều gật đầu, sau đó bước nhanh theo sau Trương Thiên.

“Trương tổng, đồ ăn trong tập đoàn của ngài là cơm tập thể à?” “Có thịt không, các đồng chí không có thịt, là không có động lực đâu.” Chính trị viên cười nói.

Nhưng anh ta cũng không hy vọng quá nhiều, dù sao thời buổi này có thể ăn được thịt, đó là nhà giàu có.

“Đương nhiên.” “Hai vị mời.” Trương Thiên gật đầu nói.

Sau đó dẫn hai người đến canteen.

Lúc này nhiều đồng chí đã đang ngấu nghiến ăn.

Còn có rất nhiều người đang xếp hàng.

Chu Huy nhìn về phía các đội viên đang ăn.

Khi nhìn thấy thức ăn trong bát cơm, ông ta nuốt nước bọt.

Thức ăn rất ngon, có cơm trắng, còn có thịt gà, thậm chí còn có thịt ba chỉ, đây là những thứ rất hiếm có.

Dù là ngày Tết, có thể ăn được thịt ba chỉ hay không vẫn là một vấn đề.

Mà ở chỗ Trương Thiên, chỉ là bữa trưa đã có thịt ba chỉ, thậm chí còn có cả gà viên.

“Trương tổng, đây không phải là ngài cố ý chứ?” Chính trị viên

cũng nuốt nước bọt.

Tuy rằng bình thường anh ta cũng có thể ăn được thịt, nhưng cảm giác ăn thịt miếng lớn như vậy, anh ta thực sự rất khó trải nghiệm.

Dù sao Hạ Quốc bây giờ là kinh tế tập thể, dù họ là quan phương cũng không có đặc quyền.

Đồ ăn so với của người dân chỉ tốt hơn một chút mà thôi.

Trương Thiên cười nói.

"Không có, chúng tôi bình thường cũng ăn như vậy, chỉ là hôm nay không ngờ các vị đến, thức ăn chuẩn bị không đủ, xin lỗi." Trương Thiên nói, chính trị viên cũng hiểu ra gật đầu.

Cũng phải, họ đến đột xuất, sao Trương Thiên có thể biết trước được.

Rất rõ ràng, đồ ăn ở đây thật sự là đồ ăn bình thường của người ta.

"Cho tôi hai bát cơm, hai đĩa thức ăn." Ngay lúc hai người đang nói chuyện, Chu Huy đã đến cửa sổ lấy thức ăn.

Chính trị viên mặt đầy mồ hôi.

"Chu tổng ngài, chú ý kỷ luật." "Không sao, đây không phải là Trương tổng mời chúng ta ăn sao, không tính là phân phối, ăn trước đã." Ông ta ha ha cười nói.

Rất nhanh, Trương Thiên cũng bưng một bát cơm, ba người ngồi cùng một bàn.

Tô Nan ngồi ở một nơi rất xa, ánh mắt anh ta nhìn về phía Trương Thiên.

Anh ta không ngờ, Trương Thiên lại giải quyết nhanh như vậy, anh ta vốn tưởng còn cần rất nhiều thời gian.

Lúc này, tại hiện trường.

Vô số người nhìn vào cảnh tượng trước mắt, có chút kích động, lại có chút kinh ngạc.

Mà nhiều nhất có lẽ là bừng tỉnh.

Chương 853

Bởi vì cuối cùng họ đã biết cái danh xấu của Cửu Môn từ đâu mà ra, đồng thời cũng hiểu rõ tại sao bao nhiêu năm qua, dù danh tiếng Cửu Môn tệ đến vậy, phía quan phương cũng không hề đưa ra thông báo, thậm chí có hành động gì, thì ra nguyên nhân là ở đây!

"Tôi cuối cùng cũng hiểu, tại sao dù cho dư luận dân gian ồn ào đến thế, tập đoàn Cửu Môn vẫn phát triển vượt bậc, thì ra là vì vậy." "Hay thật, trước đây có mấy kẻ dẫn dắt dư luận liên kết chuyện đạo mộ với Cửu Môn, quả là có ý đồ cả." "Thảo nào khoa học kỹ thuật của Hạ quốc phát triển nhanh như vậy, thì ra là có nguyên do." "Thảo nào mấy chục năm trước đã đạt đến trình độ này, mà bây giờ vẫn duy trì ở mức đó." "Cửu Môn lại là doanh nghiệp nhà nước, tôi thế mà lại không biết, giấu kỹ quá rồi." Trong lúc nhất thời, những người xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao.

Ngay cả vị quan chức kia trong mắt cũng ánh lên vẻ hứng thú.

Những chuyện này, ông ta chỉ biết một nửa.

Ví dụ như, Cửu Môn là tổ chức nội bộ, không thể động đến, còn những chuyện khác thì ông ta lại không biết nhiều.

Bây giờ xem ra, mọi chuyện đã trở nên rõ ràng.

"Thảo nào." Ông ta lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Người trước mắt này, ý thức yêu nước rất mạnh.

Cứ thế này xem ra, khi Hạ quốc gặp phải nguy cơ trọng đại, chắc chắn ưu tiên hàng đầu của hắn là bảo vệ lãnh thổ của mình.

Và điều này cũng lý giải tại sao chỉ có Mễ quốc và nước Phú Sĩ nhỏ cùng lúc bị nhấn chìm, thậm chí không còn sót lại mảnh vỡ nào.

Chắc chắn là do hắn làm.

Nghĩ đến đây, trong lòng ông ta vừa vỡ lẽ ra nhiều điều, lại vừa thêm phần nặng trĩu.

Sự tồn tại của một cường giả như vậy, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cục diện thế giới hiện tại.

"Nhưng mà, rốt cuộc hắn đã tiên đoán về nguy cơ trong tương lai như thế nào?

Chẳng lẽ là nhà tiên tri lúc trước?" Vị quan chức lẩm bẩm, trong mắt hiện lên vẻ tò mò.

Trương Thiên ngồi trên bàn thẩm phán, ung dung uống trà nóng.

Hắn cảm thấy, đoạn hồi ức cũng sắp đến hồi kết rồi.

Chỉ cần phát xong những gì cần phát, Trương Thiên cũng có thể rời khỏi nơi này.

Đồng thời, hắn cũng sẽ có rất nhiều chuyện khác phải làm.

Ví dụ như cục diện thế giới hiện tại, còn có việc tiếp nhận lời xin lỗi của những người trước kia.

Quan trọng nhất là, chắc hẳn sau lần phát sóng này, sẽ có vô số người đến nịnh bợ mình, Trương Thiên chỉ cần ngồi chờ là được.

Thở ra một hơi dài, Trương Thiên lại một lần nữa tiến vào hồi ức.

Hình ảnh tiếp tục.

Rất nhanh, bữa cơm đã kết thúc.

Trương Thiên cũng đã trò chuyện rất nhiều với Chu Huy.

Ví dụ như phương hướng xây dựng.

Còn có phương án xây dựng nhanh nhất, thậm chí cả cách thức chiêu thương dẫn vốn, vân vân.

Những kiến thức hiện đại này đều được vị chỉ đạo viên ghi chép lại vào sổ.

Tiếp theo chính là đi thực hiện.

“Cảm ơn Trương tổng đã có thể nói với chúng tôi nhiều như vậy, nói thật, đây đều là những thứ chúng tôi đang rất cần.” “Trương tổng, một lần nữa cảm ơn ngài đã mời chúng tôi ăn cơm, nếu không có chuyện gì nữa thì chúng tôi xin phép đi trước.” Chỉ đạo viên mỉm cười.

Bây giờ ông ta cần phải nhanh chóng quay về báo cáo cấp trên.

Đồng thời, ý tưởng này của Trương Thiên thực sự quá táo bạo.

Nào là bùng nổ thông tin, nào là chiêu thương dẫn vốn, thậm chí còn có một số lý luận về khoa học kỹ thuật nữa.

Những điều này khiến ông ta thu được lợi ích không nhỏ.

Bây giờ ông ta phải nhanh chóng quay về, thảo luận một chút, để có thể cho Trương Thiên một câu trả lời.

Trương Thiên gật đầu, hắn từ từ đứng dậy.

“Nếu đã như vậy, để tôi tiễn các vị.” Trương Thiên nói rồi đưa những người này ra đến cửa.

Sau đó, trong tiếng gầm rú của động cơ xe, đoàn người đông đảo mới rời khỏi quảng trường tập đoàn.

Có tiểu đội viên còn chưa ăn no, thậm chí còn gói mang về một phần cơm và thức ăn.

Trương Thiên thì không để tâm, dù sao cũng là cải thiện bữa ăn, thuộc về chuyện bình thường.

Tô Nan chậm rãi đi đến trước mặt Trương Thiên.

“Trương tổng, ngài thật sự muốn gia nhập doanh nghiệp nhà nước sao?

Nếu vậy, lợi nhuận của chúng ta rất có khả năng sẽ giảm mạnh đấy.” Tô Nan nhìn Trương Thiên với ánh mắt có chút nghi hoặc.

Nếu là một thương nhân thuần túy, chắc chắn sẽ đặt lợi ích của mình lên hàng đầu.

Mà người như Trương Thiên, thực sự là quá hiếm.

“Không sao, đợi sau này, sản nghiệp của chúng ta phát triển lên, số tiền đó căn bản chỉ có thể coi là một con số mà thôi.” “Dù chỉ là một nửa, cũng đã là một con số nghịch thiên rồi.” Trương Thiên tự tin nói.

Tô Nan thấy vậy cũng không tiện nói thêm gì nữa, gật đầu rồi lại mở lời.

“Bên tôi đã thông báo cho các cổ đông của tập đoàn, họ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ ngài định thời gian.” Tô Nan cung kính nói.

So với tiền bạc, Tô Nan lại càng quan tâm đến tài nguyên tu luyện mà Trương Thiên cho.

Thứ đó còn thực tế và hữu dụng hơn tiền rất nhiều.

Trương Thiên suy nghĩ một chút.

“Thời gian định vào hai giờ đi.

Tôi lên lầu trước đây.” Trương Thiên nói xong, bóng dáng hướng lên trên lầu.

Tô Nan nhìn đồng hồ, cũng mới khoảng mười hai giờ, không do dự, cô ta lập tức đi thông báo.

Sau khi Trương Thiên lên lầu, hắn liền trực tiếp niệm một lá bùa vàng.

Lúc này, trên núi Long Đằng.

Nhất Mi Đạo Nhân đang nằm nhàn nhã trên ghế tựa bỗng nhiên mở mắt.

"Là đạo phù truyền tin, là của Tiểu Thiên." Mắt Nhất Mi Đạo Nhân sáng lên, vội vàng đứng dậy, ngón tay bấm quyết, rất nhanh một giọng nói truyền ra.

"Sư phụ, con đã trở về, đang ở trong tập đoàn, xin ngài xuống núi, có việc cần thương thảo." Giọng Trương Thiên rất ngắn gọn.

Nhưng Nhất Mi Đạo Nhân như nghe được tin tốt lành động trời nào đó, lập tức đứng bật dậy.

Gương mặt có chút kích động.

"Tốt quá rồi, đồ đệ ngoan đã về, quả nhiên, tiêu diệt vô số yêu ma cũng không thể vui bằng việc đồ nhi trở về." Nhất Mi Đạo Nhân lẩm bẩm, vội vã đi ra ngoài.

Mấy năm không gặp, Nhất Mi Đạo Nhân cũng rất muốn biết tu vi hiện tại của Trương Thiên đã đến mức nào.

Trương Thiên ngồi trên ghế sofa, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thành Bắc Ly phát triển vẫn còn chậm chạp.

Nhưng hắn tin rằng, không lâu sau sẽ có sự thay đổi.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Màn hình chuyển cảnh, đã là buổi chiều.

Chỉ thấy trong hình ảnh, bên trong phòng họp.

Trương Thiên ngồi ở vị trí chủ tọa, và bên cạnh hắn, Nhất Mi Đạo Nhân cũng đang ngồi nghiêm túc.

Nhất Mi Đạo Nhân cũng bớt đi vẻ ba hoa lúc trước, thay vào đó là

sự trầm ổn.

Trương Thiên đảo mắt nhìn một vòng, sắc mặt cũng dịu đi một chút.

Khí thế mạnh mẽ xung quanh cũng giảm đi không ít.

Một số người trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Người của chúng ta đã đến đông đủ rồi, buổi sáng, Tô tổng đã báo cáo cho tôi thành tích trong ba năm gần đây, các vị, biểu hiện không tồi.” “Tiếp theo tôi sẽ phân phát một số phần thưởng cho mọi người, ai không nhận được cũng đừng nản lòng, sau này sẽ có cơ hội.” Trương Thiên nói rồi lấy ra ba món đồ lặt vặt không dùng đến trong không gian hư ảo.

Lần lượt là một kiện pháp khí trung phẩm, ba viên đan dược cao cấp, và một bản công pháp trung phẩm.

Những thứ này đối với Trương Thiên mà nói, chính là rác rưởi.

Nhưng đối với những người trước mắt, đó lại là từng món bảo bối thượng hạng.

Đặc biệt là trong thời đại tài nguyên khan hiếm này, có thể gặp được công pháp sơ cấp đã là rất tốt rồi.

Chứ đừng nói là trung phẩm.

Chương 854

Nhìn thấy những thứ này, tất cả mọi người đều sáng mắt lên.

Đặc biệt là Hoắc gia vừa mới gia nhập.

Trước đây Hoắc gia đã từ chối, nhưng cùng với việc công ty mở rộng, Tô Nan lại kéo họ trở lại, chủ yếu là để góp tiền, góp người.

Giải gia, Ngô gia, Nhị Nguyệt Hồng, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào những món đồ trước mặt.

"Đây là đan dược cao cấp, ba viên!" "Lần trước tôi chính là nhờ vào thứ này để nâng cao thực lực!" Giải Liên Hoàn nhỏ giọng lẩm bẩm, mặt mày đầy vẻ kinh ngạc.

Lần này Trương Thiên lại trực tiếp lấy ra ba viên.

"Vũ khí kia, còn có công pháp e là cũng không tầm thường, đây..." Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng họp trở nên nóng rực.

Trong lòng họ thậm chí đã bắt đầu phân chia vật tư.

Chỉ có người nhà họ Hoắc ngồi trên ghế không dám thở mạnh, dù sao họ cũng là người đến sau, đừng nói là phân chia tài nguyên, không bị bài xích đã là may mắn rồi.

Trương Thiên nhìn những người xung quanh, hắn ung dung mở lời.

"Trong số này có một phần, là của Hoắc gia!" Khi lời hắn vừa dứt, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Hoắc gia.

Nghe thấy tên của mình, Hoắc lão thái thái cũng lộ vẻ không thể tin nổi.

Phải biết rằng, thêm một người, có nghĩa là phải gạt đi một gia

tộc, ai mà nguyện ý chứ?

"Sao có thể, không phải Hoắc gia vừa mới gia nhập sao?

Chưa được hai năm, đã có một suất rồi?" "Vậy rốt cuộc gia tộc nào bị loại ra?" "Không rõ, chúng ta ở đây cũng chỉ có bốn năm gia tộc, nếu thiếu một suất, chẳng phải lần này sẽ thiếu hai suất sao!" Một đám người nhỏ giọng bàn tán.

Trong lòng mỗi người cũng thêm phần căng thẳng.

"Môn chủ, như vậy không ổn đâu, Hoắc gia chúng tôi chỉ mới gia nhập, phần thưởng này nên giao cho gia tộc thích hợp hơn." Hoắc lão thái thái vội vàng lên tiếng.

Bà ta biết rõ trong lòng, nếu nhận phần thưởng này, sau này ở đây chắc chắn sẽ không dễ sống.

Trương Thiên cũng hiểu rõ suy nghĩ của bà ta.

"Cửu Môn chúng ta là một đại gia tộc, mọi người nên giúp đỡ lẫn nhau, và chế độ khen thưởng cũng cần phải được thực hiện nghiêm ngặt." "Có thưởng, tự nhiên cũng có người không được thưởng, cho nên những thứ này cũng là các vị xứng đáng được nhận." Trương Thiên nói xong, Hoắc lão thái thái cũng không nói thêm gì nữa.

Lời của Trương Thiên cũng rất rõ ràng rồi, Cửu Môn không thể xảy ra tình trạng nội đấu, phải hòa thuận, nếu không hậu quả cũng giống như phần thưởng này, có cũng được, không có cũng không sao.

Tiếng bàn tán của mọi người cũng nhỏ dần.

Họ có chút thấp thỏm nhìn những phần thưởng trước mắt.

Năm gia tộc, cuối cùng sẽ còn lại hai.

Trong lòng mỗi người đều có chút lo lắng.

Trương Thiên cũng không câu giờ, trực tiếp nói: "Phần thưởng do

ba gia tộc này chia đều, Ngô gia, Hoắc gia, Giải gia." Trương Thiên chậm rãi nói.

Nhị Nguyệt Hồng không lên tiếng.

Trên mặt ông không nhìn ra biểu cảm gì.

Ông sở dĩ không nhận được phần thưởng này, trong lòng cũng rất rõ nguyên nhân, mấy năm nay ông quả thực rất ít quản lý chuyện của Cửu Môn.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là Giải Vũ Thần, vì Giải Vũ Thần mất tích, cả nhà Giải gia đều lo sốt vó.

Đặc biệt là Nhị Nguyệt Hồng, ông gần như đã dẫn người đi tìm khắp trời nam đất bắc.

Nhưng tìm lâu như vậy, ngay cả bóng dáng của Giải Vũ Thần cũng không thấy, điều này khiến ông vô cùng thất vọng.

Mà chế độ khen thưởng lần này tự nhiên cũng không có công lao của ông.

Giải Liên Hoàn liếc nhìn Nhị Nguyệt Hồng.

Trong lòng ông ta cũng rất cảm kích, ánh mắt nhìn vào viên đan dược trước mặt.

Ông ta quyết định muốn lấy đan dược, như vậy cũng có thể ăn nói với Nhị Nguyệt Hồng.

"Các vị, xin hãy nể mặt Giải gia một chút, đan dược này, xin hãy nhường cho Giải gia tôi, cảm ơn." Giải Liên Hoàn nghe thấy tên gia tộc mình, cũng vội vàng đứng dậy, hai tay ôm quyền, nhìn về phía Ngô gia và Hoắc gia trước mặt.

Hoắc gia tự nhiên không có ý kiến, dù sao cũng mới đến.

Nhưng Ngô gia thì có chút khó nói.

Ngô Lão Cẩu nhìn về phía Giải Liên Hoàn.

"Mọi người đều biết, đan dược này có ý nghĩa gì." "Nếu ông lấy nó, vậy chúng tôi lấy cái gì?" Ngô Lão Cẩu mỉm cười.

Với tuổi của Ngô Lão Cẩu, lấy công pháp hay pháp khí chắc chắn không hợp, dù sao số lần lão đánh nhau cũng không nhiều.

Thêm vào đó, ngộ tính của lão cũng không theo kịp công pháp, chắc chắn không hợp, mà Hạo Thiên Chân chắc chắn cũng có công pháp tu luyện của riêng mình, nên lão lấy những thứ này có chút vô dụng.

Chỉ có đan dược mới có ảnh hưởng sâu sắc đến lão.

"Ngô Lão Cẩu, lúc này ông cũng muốn đối đầu với Giải gia tôi sao?" Giải Liên Hoàn âm trầm nói.

Ngô Lão Cẩu sờ sờ cằm.

"Cái gì gọi là đối đầu với các người, tôi chỉ đang tranh thủ quyền lợi mà mình đáng có thôi." Ngô Lão Cẩu nói.

Cái miệng này quả là biết nói.

Trương Thiên thấy vậy, phất phất tay.

"Thế này đi, Hoắc gia, các vị chọn một thứ trước, còn lại tôi thu về, đồng thời đổi thành đan dược." Trương Thiên trực tiếp nói.

Những cuộc tranh cãi vô nghĩa này hắn nghe cũng thấy phiền.

Dù sao đan dược này mình còn rất nhiều, hơn nữa loại sơ cấp nhất cũng không có nhiều công dụng.

Hoắc lão thái thái gật đầu, sau đó bà ta lấy một bản công pháp.

Công pháp tu luyện của Hoắc gia cực kỳ gian nan.

Hơn nữa còn bị hạn chế rất nhiều.

Lại còn khá hành hạ người, ví dụ như phải treo ngược ngủ, thậm chí còn cần phải co xương luyện nhu thuật.

Những điều này đối với con người là thử thách quá lớn, thậm chí không có lợi cho sự phát triển tương lai của Hoắc gia.

Hoắc lão thái thái vẫn luôn muốn tìm một bản công pháp có thể thay thế, bây giờ thì đã tìm được rồi.

"Tôi muốn bản công pháp này." Hoắc lão thái thái trực tiếp nói.

Sau khi bà ta nói xong, Trương Thiên liền ném bản công pháp qua.

Ngay sau đó, hắn thu lại pháp khí, đổi thành ba viên đan dược.

Nhận được đan dược, Ngô gia và Giải gia đều cười tươi như hoa.

"Vẫn là môn chủ anh minh." Ngô Lão Cẩu lên tiếng trước.

Lão cười ha hả nhận lấy ba viên đan dược.

Giải Liên Hoàn tuy miệng không nói gì, nhưng trong lòng đã sớm khó chịu rồi.

Rất nhanh phân phát xong đan dược, Trương Thiên liền kiểm tra tiến độ của công ty trong mấy năm qua.

Có thể nói là tất cả đều nằm trong phạm vi lý tưởng.

Màn hình chuyển cảnh.

Đã là chạng vạng.

Lúc này Trương Thiên đã ra khỏi công ty.

Công ty vẫn giao cho Tô Nan quản lý.

Và khi ra ngoài, Trương Thiên cũng đã cho Tô Nan rất nhiều thứ tốt.

Tô Nan cũng rất phấn khởi.

Đi trên đường lớn, Trương Thiên nhìn về phía Nhất Mi Đạo Nhân bên cạnh.

“Sư phụ, gần đây người sống thế nào?” Trương Thiên cười nói.

“Rất tốt, nhưng mà đồ đệ ngoan, mấy năm gần đây con rốt cuộc đã đi đâu, hại vi sư mỗi đêm ngủ không được, thao thức nhớ con, mong con.” Nhất Mi Đạo Nhân ánh mắt đầy thâm tình.

Trương Thiên suýt nữa thì nôn ra, lão già này, thật biết nói phét.

Quỷ còn cần ngủ buổi tối sao?

Đừng đùa nữa.

“Con đã đến Côn Luân, gặp được Tây Vương Mẫu.” Trương Thiên nói.

Chương 855

Nhất Mi Đạo Nhân vốn đang đi bỗng nhiên dừng bước.

Lão nuốt nước bọt.

“Cái gì?

Đồ đệ ngoan con chắc chắn không nói sai chứ?

Con đã gặp được Tây Vương Mẫu!

Thậm chí còn ra ngoài được.” Mắt Nhất Mi Đạo Nhân tràn đầy kinh ngạc.

Trương Thiên gật đầu.

“Đúng vậy, sao thế?” Trương Thiên tỏ vẻ nghi hoặc.

“Không thể tin được, quá không thể tin được, tổ sư gia phù hộ, đồ đệ ngoan quả nhiên là người có đại khí vận.” “Theo truyền thuyết, núi thần Côn Luân ẩn giấu một vị tiên tổ của Đạo gia, người có tính tình chính trực, vì dân trừ hại.” “Nhưng mà, sau này vì theo đuổi đại đạo của mình mà sinh ra một số lời đồn không hay.” “Tuy nhiên, nói chung, con có thể trở về là được rồi, vi sư rất vui mừng.” Nhất Mi Đạo Nhân cười ha hả.

Điều này chẳng phải gián tiếp cho thấy, Trương Thiên đã đánh bại Tây Vương Mẫu sao, không hổ là ta, Nhất Mi, lại dạy ra được một đệ tử giỏi như vậy.

Tổ sư gia mà thấy chắc chắn sẽ khen ta có năng lực!

Nhất Mi Đạo Nhân thầm nghĩ trong lòng.

Trên mặt còn bất giác lộ ra một nụ cười mãn ý.

Trương Thiên nhìn thấy biểu cảm của lão, liền đoán ra ngay, lão

già này e là lại đang nghĩ đến chuyện kỳ quái gì đó.

"Sư phụ, cảm ơn người đã nói chuyện với con, con ở bên đó mới có thể yên tâm." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Nhất Mi Đạo Nhân xua tay.

"Đều là chuyện nên làm, vi sư là người luôn nghĩ cho đồ đệ ngoan nhất mà." Nhất Mi Đạo Nhân mặt dày nói.

Trương Thiên gật đầu, sau đó lại lấy ra một ít đan dược.

Nhất Mi Đạo Nhân tự nhiên vui vẻ nhận lấy.

Rất nhanh, Trương Thiên và Nhất Mi Đạo Nhân trở về căn nhà nhỏ.

Lại một lần nữa bàn luận.

Nói về chuyện ở Côn Luân lần này.

Thời gian cũng trôi qua rất nhanh, mười mấy ngày sau.

Ngoài thành Bắc Ly lại xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ.

Một đám người vây quanh ngoài thành, và trong đám người, hai bóng dáng rất nổi bật.

Và hai bóng dáng đó tự nhiên là Tiểu Quang và vị đội trưởng kia.

Ngoài thành.

Tiểu Quang và đội trưởng bị vây kín.

Hai người thậm chí không dám thở mạnh.

Và bên cạnh hai người, chính là vô số binh lính mặc quân phục xanh lá.

"Trưởng quan!

Chào mừng ngài trở về, xin ngài đi theo tôi, chỉ đạo viên đang đợi

ngài.” Một đội viên nhanh chóng chạy tới.

Gương mặt có chút nghiêm túc.

Đội trưởng nhìn sang Tiểu Quang đang thấp thỏm bên cạnh, sau đó nghiêm túc gật đầu.

Bước chân tăng nhanh đi theo.

“Chỉ đạo viên cũng nói, bảo cậu cũng qua đây.” Đội viên kia lại liếc nhìn Tiểu Quang.

Tiểu Quang bị dọa đến run rẩy, vội vàng đi theo.

Tiểu Quang chưa từng nói dối, huống chi là lời nói dối lớn như vậy.

Nhất thời nội tâm cậu có chút không chịu nổi.

Đội trưởng vỗ vỗ vai Tiểu Quang.

“Đừng hoảng, có sao nói vậy là được.” Đội trưởng nói, Tiểu Quang lúc này mới yên tâm hơn một chút.

“Chuyên gia Quang, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” “Trưởng quan, xin ngài hãy cho chúng tôi biết nguyên nhân.” Những người xung quanh vây xem đồng loạt hét lên.

Đội trưởng lớn tiếng đáp lại.

“Khi chúng tôi đang khai quật, đã gặp phải bọn trộm mộ, cuối cùng chúng tôi cùng nhau tiến sâu vào trong mộ huyệt, vì cơ quan trong mộ, dẫn đến cả hai bên chúng tôi đều gặp nguy hiểm.” “May mắn nhờ có các chiến hữu của tôi, ai, nếu không có họ, còn có giáo sư Lý vô tư cống hiến, e là chúng tôi đã...” Nói đến chỗ xúc động, anh ta thậm chí còn lau lau khóe mắt.

Điều này khiến những người xung quanh cũng có người lén lau nước mắt.

Tiểu Quang giật giật khóe miệng.

Tuy rằng chuyện này một nửa là thật, một nửa là giả, nhưng kỹ năng diễn xuất của tên này cũng quá tốt rồi.

“Bọn trộm mộ chết tiệt.” “Đúng!

Bọn trộm mộ quá xấu xa, chiến sĩ trẻ của chúng ta cứ thế mà chết.” “Ai, may mà còn sống sót được hai vị, thật là phúc lớn mạng lớn.” “Hai vị làm sao mà ra được, có thể kể cho chúng tôi nghe được không?” Một đám người xung quanh hét lớn.

Sợ bỏ lỡ thông tin đầu tiên.

Đội trưởng và Tiểu Quang không nói gì, chỉ im lặng bị đưa lên chiếc xe quân sự màu xanh lá.

Mãi cho đến khi mọi người dần dần rời đi, những người xung quanh mới tản ra.

Rất nhanh, trong một căn phòng nhỏ.

Chu Huy nhìn hai người trước mặt.

Lông mày rậm của ông ta mang theo vẻ tức giận, còn có một tia sát khí.

“Nói!

Tình hình thực sự là như thế nào!” “Kết quả chúng tôi đã điều tra ra, bảo cậu đi điều tra đoàn chuyên gia, cậu lại để toàn quân bị tiêu diệt!” Chu Huy nhìn đội trưởng trước mặt, tay còn đập mạnh xuống bàn.

Đội trưởng trước mặt cũng bị dọa giật mình.

Dù cho anh ta đối mặt với hàng nghìn tên lính Phú Sĩ nhỏ, cũng chưa chắc đã hoảng sợ như hôm nay.

Anh ta nén bình tĩnh, vội vàng mở lời.

“Báo cáo tướng quân, là thế này.” “Chúng tôi theo chỉ thị của ngài, đã đến Nam Vân, sau đó lại theo chỉ thị của giáo sư Lý đến một ngôi chùa rất kỳ quái.” “Sau khi vào trong thì gặp một đám trộm mộ, sau đó chúng tôi tiến vào trong mộ huyệt.” “Ai ngờ, trong mộ có cơ quan, rất nhiều tên trộm mộ tại chỗ biến thành xương khô, và người của chúng tôi cũng vì cơ quan mà tử thương quá nửa.” “Tướng quân nếu ngài không tin, có thể đi điều tra, cái chết của các đội viên quá thảm, tôi không muốn đối mặt nữa, thân thể gần như bị cắt thành hai nửa trong nháy mắt.” Đội trưởng nói, trong mắt còn pha lẫn chút nước mắt.

Lời nói không thể hoàn toàn là thật, cũng không thể hoàn toàn là giả.

Tự nhiên, khoác lác cũng không thể khoác lác hoàn toàn, cũng không thể nói dối hoàn toàn.

Cứ như thế này, nửa thật nửa giả, mới là đỉnh nhất.

Người khác muốn tra, tra xong lại phát hiện những gì bạn nói đều là thật, còn nếu không tra, thì cái giả cũng sẽ thành thật.

Chu Huy nhìn đội trưởng đang đau khổ tột cùng trước mặt, ông ta im lặng.

Vẻ mặt của tên này không giống như là giả.

“Vậy tôi hỏi các cậu một câu, bọn trộm mộ tên là gì.” Chu Huy hỏi.

“Lúc đó chúng tôi gặp hai tên trộm mộ, chúng tự xưng là Cửu Môn, còn là ai thì chúng tôi không rõ.” “Nhưng mà, thật đáng ghét, bây giờ bọn trộm mộ cũng có môn phái rồi, đây là thế lực phản động, phải nghiêm trị diệt trừ!” Đội trưởng nói rồi còn siết chặt nắm đấm.

Nếu như giải Oscar Ảnh đế có phân cấp, thì tên này tuyệt đối là

loại đỉnh cấp nhất.

“Những người đó ăn mặc thế nào?” “Không nhìn rõ, đại khái là áo vải thô, là đám người dân gian, trông cũng không có kỹ thuật gì, nếu không chúng tôi cũng sẽ không chạm phải cơ quan.” Anh ta nói, trên mặt còn mang theo vẻ hồi tưởng.

Cứ như thể anh ta đang thực sự hồi tưởng vậy.

Hơn nữa, những lời anh ta nói quả thực cũng không tìm ra được sơ hở.

Bọn trộm mộ, không có bản lĩnh, sau đó hại cả đám đều chết.

Điều này cũng có khả năng.

“Áo vải thô, không có bản lĩnh.” Chu Huy gật đầu, xem ra, nghi ngờ đối với Cửu Môn của Trương Thiên quả thực đã được gột rửa.

Nếu thật sự là người của Trương Thiên, ít nhất trang bị chắc chắn sẽ không kém, thứ hai cũng chắc chắn sẽ mời một số cao thủ dân gian, không thể nào không có thực lực.

Nghĩ đến đây, Chu Huy cũng nhận định, bọn họ gặp phải rất có khả năng không phải là cùng một đám người.

Tổ chức trộm mộ này rất có khả năng chỉ là trùng tên với Trương Thiên mà thôi.

Nghĩ đến đây, Chu Huy phất tay nói.

Chương 856

“Các cậu có biết ở Bắc Ly cũng có một tập đoàn tên là Tập đoàn xây dựng Cửu Môn không?” Giọng Chu Huy nghiêm túc.

Đội trưởng và Tiểu Quang liếc nhau, đội trưởng lắc đầu, Tiểu Quang thì gật đầu.

“Hửm?” Chu Huy nhìn về phía Tiểu Quang.

“Cái đó, trưởng quan, tôi có nghe nói qua, nhưng chưa từng gặp, dù sao tôi cũng ở Bắc Ly nhiều năm rồi.” Tiểu Quang vội vàng giải thích.

Chu Huy lúc này mới gật đầu.

“Được rồi, chuyện của các cậu tôi biết rồi, người của chúng ta đã qua đó kiểm tra, trong tình hình đảm bảo không động đến cơ quan, sẽ mang thi thể của các chiến hữu đó về.” “Dù sao, các cậu đã về, còn có những người anh em đó nữa.” Chu Huy nghiêm túc nói.

Sau đó phất tay.

“Được rồi, các cậu đi đi, chuyện này cậu bị ghi một lỗi lớn, còn về phía viện khảo cổ, đợi thông báo của cấp trên.” Chu Huy nói xong, sau đó đội trưởng và Tiểu Quang liếc nhau, lần lượt đứng dậy.

“Vậy chúng tôi đi trước.” Nói xong, hai người vội vã rời đi.

Sau khi ra khỏi văn phòng, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cái đó, chúng ta làm vậy không tốt lắm đâu, đây có được coi là lừa dối cấp trên không?” Tiểu Quang có chút sợ hãi nói.

“Cái gì mà không tốt, tôi nói sai sao?

Chúng ta có phải là gặp cơ quan không?” Đội trưởng hỏi.

Tiểu Quang gật đầu.

Quả thực là gặp cơ quan.

“Vậy người của chúng ta có phải là rơi vào cơ quan, sau đó cuối cùng giáo sư Lý vì bảo vệ tôi mà hy sinh không.” Tiểu Quang lại gật đầu.

“Vậy chẳng phải là được rồi sao?

Tôi chỉ đơn giản hóa sự việc thôi mà.” Anh ta nói rồi nhún vai, không nói thêm nữa.

Tiểu Quang mấp máy miệng cũng không lên tiếng.

Chuyện này tự nhiên cũng kết thúc tại đây.

Đương nhiên, còn về việc dân gian đồn đại thế nào, thì không liên quan gì đến hai người họ nữa.

Hình ảnh phát đến đây, vô số khán giả hít một hơi khí lạnh.

Thì ra nguyên nhân mọi chuyện là như vậy, tất cả đều là do hai người tự biên tự diễn, cộng thêm lúc đó không có camera.

Điều này cũng dẫn đến tin đồn ngày càng lan rộng, cuối cùng trở thành như bây giờ.

Nghĩ đến đây, vô số người phát ra tiếng cảm thán.

Có người thậm chí bắt đầu hối hận khôn nguôi, bắt đầu hối hận về những lời mình đã nói trước đây.

Trong lúc nhất thời, hiện trường lại một lần nữa trở nên náo nhiệt.

Mà vị quan chức ngồi ở hàng ghế khán giả thì hơi nhíu mày.

Bởi vì ông ta muốn biết, biến cục của thế giới hiện tại rốt cuộc là chuyện gì.

Thời gian của ông ta quý báu, tự nhiên không thể ở đây lâu.

“Tại sao trái đất lại biến thành thế này, tại sao thực vật lại đột nhiên tăng trưởng nhanh chóng.” Ông ta thầm nghĩ, trong lòng cũng càng thêm sốt ruột.

Lúc này, khán giả tại hiện trường cũng lần lượt phát ra tiếng nói.

Thậm chí còn có cả tiếng hoảng sợ, và tiếng xin lỗi.

“Nói thật, Trương Thiên bọn họ lợi hại như vậy, có khi nào sẽ lần theo đường mạng tìm đến chúng ta không?” “Trước đây tôi cũng đã chửi họ, nếu mà tìm đến tận cửa, e là...” “Tể tướng bụng dạ có thể chống thuyền, chắc hẳn tầm nhìn của Trương Thiên rất lớn, chắc là không sao đâu.” “Xin lỗi, trước đây tôi đã nói những lời không hay, thậm chí còn công kích anh trên mạng, hy vọng đừng ra tay với tôi.” Khán giả dưới đài từng người một như đang cầu xin trời cao, không ngừng cầu nguyện.

Trương Thiên trên đài cũng nghe được một số người bàn tán.

Nhưng hắn không hề để tâm.

Bởi vì hắn có cách xử lý những người này.

Trương Thiên cũng không phải là thánh mẫu, người khác chửi mình, mình còn không thèm để ý, thế chẳng phải là quá ngốc sao.

Việc Trương Thiên muốn làm chắc chắn còn gây tổn thương lớn hơn cả việc chửi lại.

Lúc này trên mạng cũng là một phen xôn xao.

“Thật không ngờ sự việc lại là như vậy, xem ra sau này tôi không thể tùy tiện bình luận nữa.” “Đây là mạng ảo, chắc Trương Thiên cũng không tìm được đến đây, mọi người cứ yên tâm.” “Đúng vậy, trên mạng thôi mà, cũng không cần phải kích động như vậy, hơn nữa, tôi đã bắt đầu xóa bình luận rồi, chắc là không sao đâu.” Một đám người trên mạng đang thảo luận.

Còn về việc xin lỗi, rất ít người sẽ làm.

Có lẽ ngoài đời thực họ chỉ hận không thể quỳ xuống xin lỗi, nhưng trên mạng, đừng nói là xin lỗi, Trương Thiên không bắt họ xin lỗi đã là may rồi.

Ngay khi vô số người đang thảo luận về sự hiểu lầm, chỉ thấy hình ảnh vốn đang phát bỗng nhiên tạm dừng.

Và Trương Thiên thì chậm rãi đứng dậy.

"Chắc hẳn mọi người cũng đã thấy, trên thế giới này không chỉ có khoa học, mà còn có những học thuật kỳ lạ mà chúng ta chưa từng thấy." "Hiện tại trời giáng dị tượng, vạn vật hồi sinh, Cửu Môn của ta cũng sẽ có hành động, vì Hạ quốc vĩ đại của ta bồi dưỡng hàng vạn nhân tài." Giọng Trương Thiên rất lớn.

Gần như vang dội bên tai mọi người.

Ngay cả người đàn ông trên ghế cũng sững sờ một chút.

Lời này của Trương Thiên có ý gì?

Chẳng phải là đã giải thích những chuyện xảy ra trước đó sao?

Chẳng lẽ dị tượng trời giáng này không phải là chuyện nguy hiểm, nghe lời Trương Thiên, ngược lại còn là một cơ duyên sao?

Còn lời kia của Trương Thiên có ý gì?

Vì Hạ quốc bồi dưỡng nhân tài.

"Chẳng lẽ, hắn định truyền đạo?!" Vị quan chức thầm nghĩ, trong lòng thậm chí còn giật mình một cái.

Lúc này, những người xung quanh càng trở nên điên cuồng.

"Vãi, ý này không phải là muốn truyền thụ loại công pháp nghịch thiên này chứ?" "Mẹ ơi, tôi cũng có thể giống như tiên nhân, phi thiên

độn địa sao?" "Vãi, nghĩ thôi đã thấy kích động, một tay phá nát nham thạch, thậm chí hái trăng ngắm sao, vãi, còn có luyện đan nữa, tôi nhất định phải tu luyện." "Thứ này thậm chí có thể kéo dài tuổi thọ, Trương Thiên thật sự là phúc âm của chúng ta." "Hạ quốc có người như Trương Thiên quả thực là phục hưng a." Lúc này, vô số người bắt đầu kích động, bắt đầu ca ngợi Trương Thiên.

Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười.

Hắn tự nhiên không thể để nhiều người được lợi.

Lúc này trên mạng.

"Vãi, truyền đạo?

Hy vọng là hướng tới toàn xã hội." "Tôi thiên tư dị bẩm, truyền cho tôi trước đi." "Mẹ ơi, hy vọng có truyền đạo qua mạng, trường mệnh ai mà không muốn chứ." "Thời đại mới sắp đến rồi, là công dân Hạ quốc, Trương Thiên có nghĩa vụ phải để chúng ta đều học được." Trên mạng, vô số người phát biểu những lời lẽ nghịch thiên.

Khóe miệng Trương Thiên hơi nhếch lên.

Hắn chậm rãi nói.

"Cửu Môn ta truyền đạo, không chỉ xem trọng ngộ tính, căn cốt, mà càng xem trọng nhân phẩm, cho dù ngộ tính căn cốt của ngươi cực tốt, nhân phẩm không được, Cửu Môn ta nhất loạt không thu." "Hơn nữa, mỗi năm Cửu Môn chúng ta tuyển nhận số người không vượt quá một trăm." Trương Thiên nói, không khí tại hiện trường cũng trở nên nặng nề.

"Hơn nữa, bây giờ là thời đại dữ liệu lớn, tôi sẽ báo cáo lên cấp trên, những người trước đây có mắng chửi, phỉ báng Cửu Môn hoặc phẩm cách không tốt, Cửu Môn ta ba đời không thu." "Những tỉnh có nhiều dư luận tiêu cực, số lượng cũng sẽ giảm xuống chỉ còn một

người, cuối cùng chúng ta sẽ từ một trăm đệ tử, lại chọn ra ba người làm đệ tử thân truyền nội bộ của chúng ta." Trương Thiên nói liên tiếp.

Trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Ngay cả Trần Hề, còn có vị Tịch tổng của Hạ quốc kia cũng sững sờ.

Điều này cũng quá hà khắc rồi.

Nói cách khác, mỗi năm chỉ có ba đệ tử chân chính.

Còn những người khác thì là tạp dịch, thậm chí chỉ là người bình thường hơn một chút mà thôi.

Cộng thêm điều kiện của Trương Thiên, người đã từng chửi bới sẽ không được nhận, thậm chí có tỉnh chỉ có một suất, điều này chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Nhưng thế thì đã sao, sau khi đã thấy được lợi ích của việc tu luyện, cho dù có chen chúc đến vỡ đầu cũng có người đi, đây là chuyện thực hiện được bước nhảy giai cấp.

Trong thời đại giai cấp đã ổn định này, người bình thường muốn vượt qua giai cấp, trừ khi là có vận khí nghịch thiên, nếu không thì căn bản không thể.

Mà một trăm suất của Trương Thiên, tuy chỉ có ba đệ tử chân chính, nhưng chỉ cần được chọn, sẽ có vô số người có tiền, có danh vọng đến nịnh bợ.

Đến lúc đó cũng thực sự là vượt qua giai cấp.

Trương Thiên nói xong, trong tay hắn xuất hiện một chiếc điện thoại.

“Cửu Môn chúng ta đã kiểm soát tuyệt đại đa số các thiết bị mạng, thậm chí là các cổng mạng của Hạ quốc, cho nên, không tồn tại khả năng dư luận giả tạo.” “Cuộc tuyển chọn của Cửu Môn chúng ta sẽ bắt đầu sau lần thẩm phán này, đến lúc đó tôi sẽ tuyên bố quy tắc, và phái đạo sư đến các nơi thu nhận học sinh, sẽ không bỏ sót một thôn làng nhỏ nào, xin mọi người yên tâm.” Trương Thiên nói xong, trực tiếp ngồi xuống.

Hiện tại linh khí phục hồi, sau này chắc chắn sẽ xảy ra đủ loại chuyện.

Một số động vật thậm chí sẽ vì huyết mạch thức tỉnh mà học được tu luyện, cho nên Trương Thiên mới bắt đầu thu nhận đệ tử.

Chương 857

Để chuẩn bị trước cho những chuyện khủng bố trong tương lai.

Đương nhiên, tương lai cũng rất có khả năng xuất hiện rất nhiều lăng mộ ẩn giấu trước đây, điều này cũng đều có khả năng.

Trương Thiên không nói thêm gì nữa, lúc này hiện trường lại xôn xao.

"Vãi, cũng quá hà khắc rồi, căn bản không có ai vào được đâu." "Xong rồi, hình như trước đây tôi có chửi, nhưng là chửi ngoài đời thực, trên mạng chắc không tra được đâu nhỉ." "Không muốn thu thì thôi, lấy đâu ra nhiều yêu cầu thế, cả nước mười bốn tỷ người, một năm chỉ có ba người, thế này thì..." Trong lúc nhất thời, vô số người tranh cãi.

Rõ ràng, những người này cũng tự biết mình chắc chắn không có khả năng, cho nên bắt đầu oán trách.

Nhưng lại không dám nói quá lời, chỉ có thể nhỏ giọng lẩm bẩm.

Còn trên mạng thì lại xuất hiện một cảnh tượng rất kỳ lạ.

Một đám người bắt đầu nói lý lẽ, họ không dám chửi, chỉ có thể nói một số đạo lý vô dụng.

Bởi vì Trương Thiên đã nói, Cửu Môn của hắn kiểm soát phần lớn các cổng mạng của Hạ quốc, cũng có nghĩa là, họ có khả năng từ trên mạng tra ra được số điện thoại liên lạc, thậm chí là địa chỉ nhà.

Bây giờ là thời đại thông tin hóa, mỗi người giống như đang mặc quần lót đi trên đường vậy.

Mà người nắm quyền như Trương Thiên thì giống như đeo một cặp kính nhìn xuyên thấu, mọi thứ của bạn đều có thể nhìn thấy rõ.

Điều này cũng dẫn đến, có người muốn nói, nhưng lại không dám nói.

Tịch tổng mấp máy miệng, cuối cùng cũng không lên tiếng, ông ta là quan chức, nhưng bây giờ là đại thế sở xu, cộng thêm Trương Thiên cũng có năng lực rất lớn, ông ta cũng không tiện nói gì.

Trương Thiên không lên tiếng nữa, còn về việc người khác bàn tán thì không liên quan đến hắn.

Đồng thời, chỉ thấy hình ảnh lại một lần nữa chuyển động.

Cùng với sự chuyển động của hình ảnh, lúc này đã là tháng thứ hai sau khi Trương Thiên trở về Bắc Ly.

Hắn đang ngồi trên ghế, xem xét tiến triển tình báo mới nhất.

"Lão đại, lần này chúng ta ở nhà nghỉ ngơi bao lâu." Bàn Tử ngồi trên một chiếc ghế bên cạnh, ung dung uống nước giải khát.

Trương Thiên nhìn lên trời.

"Không vội, đợi mọi chuyện hoàn toàn ổn định rồi nói." "Lần này chúng ta không cần quá vội, hơn nữa tôi cũng chưa tìm được manh mối về lăng mộ." Trương Thiên nói một cách thản nhiên.

Quả thực trong cả hai thế giới, sau khi Côn Luân thần cung kết thúc thì về cơ bản cũng đã xong.

Mà trong Quỷ Xuy Đăng có rất nhiều chương hồi ức, những lăng mộ đó cũng có rất nhiều, nhưng Trương Thiên cũng không vội.

Trong lịch sử Hạ quốc, những nhân vật vĩ đại quá nhiều rồi, Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý, thậm chí Tần Thủy Hoàng, vân vân.

Trương Thiên đều chưa từng tìm được.

Đối với điều này hắn cũng không vội.

Hơn nữa tu vi đã đạt đến một bình cảnh, muốn đột phá cũng không phải đơn giản.

Thay vì vội vàng như vậy, không bằng dành nhiều thời gian hơn để củng cố.

Bàn Tử thoải mái vươn vai một cái.

“Không vội là tốt rồi, Bàn gia tôi có cả đống thời gian để tiêu xài số tiền mà Bàn gia kiếm được.” “Thôi, Bàn gia xem ra phải dựa vào số tiền này để sống qua ngày.” Bàn Tử nói, vẻ mặt có vẻ đau khổ, nhưng thực ra trong lòng sướng rơn.

Trương Thiên không nhìn Bàn Tử, mà đang mân mê hai quả óc chó nam mộc trong tay.

Bầu trời quang đãng, có một chút gió nhẹ, quả thực rất dễ chịu.

Có một khoảnh khắc, Trương Thiên thậm chí không muốn đi liều mạng mạo hiểm nữa.

Dù sao một người sống bên bờ vực sinh tử trong thời gian dài, cuối cùng cũng sẽ thấy mệt mỏi.

“Lão Hồ, cậu đi đâu vậy?” Lúc này, cửa tứ hợp viện bị mở ra, Hồ Bát Nhất mặc một bộ đồ thường phục.

Trên đầu còn đội một chiếc mũ, trông rất thoải mái.

Hồ Bát Nhất thấy Bàn Tử hỏi, khuôn mặt ngăm đen giả vờ bình thản.

“Đến Mễ quốc một chuyến, cái radar gì đó của Mễ quốc quả là lợi hại, suýt nữa thì phát hiện ra tôi.” Hồ Bát Nhất nói còn có chút may mắn.

“Lão Hồ, cậu bay đến Mễ quốc à?

Thế nào?

Ở đó có đẹp không?" "Còn nữa, đi làm gì thế, có phải là..." Bàn Tử lúc này như một cái máy hỏi di động, từng câu hỏi nối tiếp nhau.

Hồ Bát Nhất có chút ngại ngùng.

Bàn Tử này hỏi dồn dập quá, Hồ Bát Nhất nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

"Chúng tôi muốn đính hôn, tự nhiên phải đi một chuyến." "Nhưng mà, nhà cô ấy hình như cũng không có ai, nên cũng rất thuận lợi." Hồ Bát Nhất gãi đầu nói.

Trong nguyên tác, mẹ của Shirley Dương chết vì lời nguyền, còn cha cô chết khi tìm kiếm Mục Trần Châu.

Shirley Dương cũng được thừa hưởng rất nhiều tài sản.

Hồ Bát Nhất đi qua thực ra cũng không gặp trở ngại gì.

Chỉ là đi làm một số thủ tục, đến lúc kết hôn có thể sẽ tổ chức một lần ở Mễ quốc, một lần ở Hạ quốc.

Điều này cũng rất bình thường.

"A, lão Hồ, chúc mừng cậu nhé." Bàn Tử thấy vậy cười tươi.

Trương Thiên cũng cười chào một tiếng.

Lão Hồ này sắp đính hôn rồi, sau này chắc chắn không thể để cậu ta đi mạo hiểm nữa.

Trương Thiên lúc này cũng cảm thấy mình nên tìm một cô bạn gái.

Hắn cũng không phải có xu hướng tính dục bất thường.

Trước đây Trương Thiên cảm thấy, mình có rất nhiều nơi cần phải mạo hiểm.

Thậm chí là thám hiểm cổ mộ.

Nếu có vợ, rất có khả năng sẽ khiến người ta lo lắng.

Hơn nữa nếu có con, tình hình chỉ càng tệ hơn.

Cho nên Trương Thiên cảm thấy trước khi thực hiện được ước mơ trong lòng, không lập gia đình là tốt nhất.

Bây giờ đã khác, thực lực đã được củng cố, cộng thêm Cửu Môn đã đi vào hoạt động.

Đến lúc đó cũng không cần phải liều mạng hơn nữa.

Trương Thiên tự nhiên sẽ chọn một cuộc sống ổn định hơn.

Giống như người đi làm hiện đại, khi có một khoản tiết kiệm nhất định, có nhà, có xe, thậm chí tiền tiết kiệm có thể dùng đến chết.

Vậy ai còn muốn liều mạng đi làm?

Sao không tìm kiếm một cuộc sống ổn định.

Bây giờ cũng là đạo lý đó.

"Hửm?

Nhưng mà, mình cần tìm ai đây, tư chất chắc chắn không thể kém, nếu không thì không thể tu luyện." "Tốt nhất là có ý thức phân biệt tự chủ." Trương Thiên thầm nghĩ.

Nhưng rõ ràng, đi tìm ở chốn phàm trần, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Lắc đầu, Trương Thiên gạt những chuyện này sang một bên.

Thay vì ngồi đây mơ mộng hão huyền, hắn cảm thấy có thời gian không bằng tính toán nhân duyên của mình thì hơn.

"Cảm ơn." "Đúng rồi, lão đại, chúng ta có thứ gì chống lại việc bị radar phát hiện không?" Hồ Bát Nhất nhìn về phía Trương Thiên.

Cánh tay bị đứt của cậu ta lúc này đã được nối lại.

Vì đã cầm máu, cộng thêm kinh lạc được bảo tồn tươi tốt, sau khi

nối lại cũng không có vấn đề gì lớn.

Trương Thiên rơi vào trầm tư.

Quả thực, tương lai chắc chắn là thời đại của khoa học kỹ thuật.

Mà loại tu luyện giả như mình một khi xuất hiện, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió.

Đối với mình cũng không tốt.

"Trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại có hạn, tốc độ bay của chúng ta radar rất khó bắt được, tạm thời không sao." "Nhưng sau này cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, chắc chắn sẽ bị bắt được." "Cho nên, tập đoàn Cửu Môn của chúng ta cũng sẽ nghiên cứu phát triển loại khoa học kỹ thuật mới, đến lúc đó cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, khoa học kỹ thuật của chúng ta cũng đồng thời phát triển, đến lúc đó cũng không tìm được chúng ta đâu." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

Hắn đã tìm được hướng giải quyết.

Một bên là khoa học kỹ thuật phát triển đơn thuần, một bên là đạo thuật cộng với khoa học kỹ thuật phát triển.

Chương 858

Đây đã không phải là một cộng một bằng hai, mà là một cộng một lớn hơn rất nhiều so với hai.

Chỉ cần nghiên cứu ra thành quả, đến lúc đó trình độ khoa học kỹ thuật mà Trương Thiên nắm giữ, sẽ vĩnh viễn dẫn đầu đương đại, thậm chí vượt qua mấy lần.

Hồ Bát Nhất lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy thì tốt rồi." Hồ Bát Nhất nói rồi cũng ngồi xuống.

Trương Thiên đảo mắt.

"Lão Hồ, cậu nói xem, khi nào cậu kết hôn?" Trương Thiên hỏi.

"Không rõ, ước chừng là sau khi chúng ta hoàn toàn ổn định." Hồ Bát Nhất lắc đầu nói.

Trương Thiên gật đầu.

"Đến lúc đó tôi và Bàn Tử sẽ đọc lại những bài thơ cậu từng làm." Trương Thiên cười nói.

Hồ Bát Nhất lúc này khuôn mặt vốn đã đen nay còn đen hơn.

"Lão đại, không ngờ trò đùa của anh còn kỳ quặc hơn, ha ha." "Nhưng Bàn gia thích!" Bàn Tử cười ha hả, hai tay đập vào đùi.

Rất nhanh, chạng vạng.

Cửa tứ hợp viện lại một lần nữa bị gõ.

Trương Thiên cũng không tu luyện, chỉ ngồi dưới gốc cây chỉ đạo Đoàn Đoàn tu luyện.

Chỉ thấy hắn phất tay, cửa bị mở ra.

Đập vào mắt là một đám người của Giải gia.

Và trong số đó, Trương Thiên cũng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Giải Vũ Thần đang đứng ở giữa.

Khuôn mặt cậu ta không còn vẻ trắng trẻo như trước, mà thêm vào đó là một chút tang thương.

Da trên người càng thô ráp đến đáng sợ.

Có thể thấy, mấy năm nay cậu ta ở bên ngoài sống không được tốt lắm.

Nhìn thấy Trương Thiên, Giải Vũ Thần nặn ra một nụ cười.

Giải Liên Hoàn đứng bên cạnh.

Ông ta lên tiếng trước.

“Môn chủ, cảm ơn ngài đã chỉ dẫn, chúng tôi mới tìm được con trai, toàn thể Giải gia chúng tôi xin cảm tạ ngài.” “Đây là một chút lễ mọn, xin ngài nhất định nhận lấy.” Giải Liên Hoàn nói liên tục, ông ta phất tay, một đám người bắt đầu khiêng một ít thịt thà vào tứ hợp viện.

Giải Liên Hoàn biết Trương Thiên không thiếu thứ gì, nhưng không thể tay không đến, cho nên chỉ mang một ít đồ tượng trưng.

Trương Thiên gật đầu.

Hắn nhìn về phía Giải Vũ Thần.

Hắn rất tò mò, trong ba năm qua, Giải Vũ Thần rốt cuộc đã trải qua những gì.

Lại vì sao lại biến thành như bây giờ, tên nhóc này lại được phát hiện ở đâu?

Trương Thiên nhìn về phía Giải Vũ Thần, lại nhìn sang người nhà họ Giải bên cạnh.

"Chúc mừng Giải huynh đệ trở về, đã đến rồi, thì vào trong ngồi đi." "Vừa hay tôi cũng muốn nghe xem mấy năm nay Giải huynh đệ đã gặp phải chuyện gì, và được cứu ở đâu." Trương Thiên tỏ vẻ tò mò.

Lúc đầu hắn đi Tây Tạng, trong thời gian dài như vậy mà không thấy tin tức của Giải Vũ Thần.

Cũng chỉ có lúc mới đi là có.

Lúc ở yêu tháp, còn có núi Côn Luân, Trương Thiên cũng đều không tìm được tin tức.

Giải Vũ Thần nghe vậy cũng ngồi xuống.

Cậu ta tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Trong mắt cũng thêm phần cảm tạ.

"Cảm ơn môn chủ đã cứu." Cậu ta đầu tiên là ôm quyền, trên mặt thêm phần cảm kích.

Dù sao nếu không phải Trương Thiên tính ra vị trí của cậu, Giải Vũ Thần có lẽ còn không thể được tìm thấy nhanh như vậy.

Trương Thiên xua tay.

"Đều là số mệnh cả, tôi rất tò mò cậu đã gặp phải chuyện gì, cậu không đi núi Côn Luân sao?" Trương Thiên hỏi.

Giải Vũ Thần lắc đầu, cũng rơi vào hồi ức.

Giải Liên Hoàn thì phất tay, bảo một số gia nhân đặt đồ xuống, rồi cho họ rời đi.

Trong tứ hợp viện cũng chỉ còn lại Giải Liên Hoàn và Giải Vũ Thần.

“Giải công tử, cậu không phải cũng gặp phải chuyện gì kỳ quái đấy chứ.” Bàn Tử tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất cũng nhìn sang.

“Trước đây chúng tôi đi Tây Tạng, cũng không tìm thấy dấu vết của cậu, chỉ là nghe được từ miệng một số người.” Hồ Bát Nhất nói.

Mắt Giải Vũ Thần lóe lên một tia ấm áp.

Thì ra Trương Thiên bọn họ còn đi tìm mình, thực sự là vinh hạnh của cậu.

Giải Vũ Thần có chút áy náy nói.

“Năm đó, tôi phát hiện, Trương công tử, còn có các cậu đều là dựa vào mạo hiểm để phấn đấu giành lấy thực lực, cho nên tôi liền nghĩ, tôi cũng phải đi phấn đấu.” “Đi mạo hiểm, đi vào mộ huyệt tìm kiếm kho báu, cho nên tôi đã tổ chức một đội ngũ dân gian.” “Đội ngũ đó là do tôi đào thải rồi tuyển chọn ra, thực lực cũng rất đáng kể.” “Trạm đầu tiên chúng tôi chọn chính là Tây Tạng.” Giải Vũ Thần nói.

Dòng suy nghĩ của cậu cũng trôi về năm đó.

“Năm đó sau khi chúng tôi quyết định đi Tây Tạng, mấy người đó có chút không hài lòng, cảm thấy quá xa.” “Nhưng tôi trong lòng cảm thấy, nơi đó chắc chắn có đồ tốt, cho nên dưới sự dẫn dắt của tôi, chúng tôi cuối cùng vẫn đi.” “Sau khi đến nơi, tôi dần dần phát hiện ra có điều không ổn, nơi đó rất rộng lớn, hơn nữa dân cư thưa thớt, chúng tôi đi ngang qua nhà một người dân địa phương...” Giải Vũ Thần bắt đầu kể lại chuyện năm đó.

Trương Thiên và mọi người cũng nghe rất say sưa.

Kết quả cuối cùng là, Giải Vũ Thần đã tặng cho người dân đó, chính là người mà Trương Thiên gặp ở buổi đấu giá năm đó, một món quà.

Lại cho ông ta một món đồ mà Giải Vũ Thần luôn mang bên mình.

Cuối cùng nhờ người đó mang đến Bắc Ly.

Lúc đó mới có cảnh tượng ở buổi đấu giá.

Nhưng chuyện sau đó thì có chút kỳ quặc.

Giải Vũ Thần sau khi tạm biệt người dân đó, liền dẫn người đi đến dãy núi Côn Luân.

Cậu ta nghe được từ miệng người dân, dãy núi Côn Luân có rất nhiều truyền thuyết.

Với phương châm nơi nào nguy hiểm thì càng có cơ duyên, Giải Vũ Thần định đi qua đó một chuyến.

Cứ như vậy, một đoàn người bắt đầu tiến về núi Côn Luân.

Khi còn chưa đến núi Côn Luân, Giải Vũ Thần đã phát hiện ra một ngôi mộ của người Tạng ở bên cạnh.

Ngôi mộ đó rất lớn, lẽ ra là nơi ở của thủ lĩnh người Tạng năm đó... thậm chí rất có khả năng là một ngôi mộ của một người tiên phong.

Giải Vũ Thần định thám hiểm ngôi mộ đó trước.

Ai ngờ, ngôi mộ đó còn lớn hơn, đáng sợ hơn cậu tưởng tượng.

Cơ quan càng nhiều vô số kể.

Nhưng cuối cùng khi nhìn thấy vàng bạc châu báu, thậm chí là công pháp, Giải Vũ Thần cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Nhưng ngay khi cậu cảm thấy mọi chuyện đã kết thúc, những người cậu mang theo bên mình đột nhiên phản bội.

Đánh cho Giải Vũ Thần thừa sống thiếu chết.

“Lão đại, thảo nào trước đây anh tính ra Giải công tử sẽ bị người

ta phản bội, thì ra là như vậy.” Bàn Tử nghe đến đây còn cảm thán một câu.

Trương Thiên nhìn lên bầu trời sao.

Có một số thứ vẫn khá đáng tin cậy.

Giải Vũ Thần có chút kinh ngạc nhìn Trương Thiên, cậu không ngờ, ngay cả những điều này Trương Thiên cũng dự đoán được.

“Ai, lúc đó tôi cũng là may mắn, nếu không thật sự sẽ bị bọn họ chơi một vố, nhưng cuối cùng tôi vẫn cao tay hơn một bậc.” Giải Vũ Thần nói, cậu lại thở dài.

“Tiếc thật, tôi không có loại ba lô lớn, tôi cũng chỉ mang về được một ít đồ nhỏ, rất nhiều văn vật, tôi không mang theo.” “Bởi vì tôi đã giết mấy tên phản bội đó, tôi cũng không còn người chỉ đường nữa, cho nên đã bị lạc.” Giải Vũ Thần nói liên tiếp.

Trương Thiên cũng dần dần hiểu ra tại sao tên này lại mất tích lâu như vậy...

Chương 859

Hóa ra là do Giải Vũ Thần lúc đó bị lạc đường.

Dẫn đến cũng không thể trở về, cộng thêm Tây Tạng vốn đã rất hoang vắng, ngoài dân du mục ra, rất ít có người đi lang thang vào mùa đông.

"Sau đó, sau khi bị lạc đường, tôi cũng chỉ tìm một hướng đi mãi, cuối cùng vượt qua một ngọn núi lớn, nhìn thấy rất nhiều sa mạc." "Lúc đó tôi mới biết, tôi nhất định đã đi ngược hướng, bất đắc dĩ, tôi chỉ đành quay lại, trong thời gian đó lại mất rất nhiều thời gian." "Bởi vì không có bóng người, tôi cũng chỉ có thể bắt động vật hoang dã để sống qua ngày, nhưng trong thời gian đó, tu vi của tôi cũng đã tăng lên." Giải Vũ Thần nói, mắt Trương Thiên lóe lên.

Quả nhiên, giống như lời Giải Vũ Thần nói.

Tu vi của cậu ta lúc này lại đã đạt đến Đại Tông Sư.

Xem ra, những năm tháng rèn luyện của cậu ta cũng không phải là vô ích, tốc độ trưởng thành này, cũng không nhỏ.

Phải biết rằng, rất nhiều người, muốn đột phá Tông Sư đã rất khó, lúc đầu Tô Nan còn là Đại Tông Sư duy nhất của cả Hạ quốc.

Cứ thế này nghĩ lại, thực ra Giải Vũ Thần đã rất lợi hại rồi.

Nếu không phải do Trương Thiên và những người này kéo cao giới hạn tu vi, Giải Vũ Thần lúc này tuyệt đối đã vượt qua rất nhiều người.

Giải Liên Hoàn trên mặt cũng lộ ra một nụ cười... trong mắt thậm chí lóe lên một tia kiêu ngạo.

"Môn chủ, thực lực của Vũ Thần tăng lên, cũng coi như là một

sức mạnh không nhỏ, có thể để nó gia nhập vào đội của ngài không." Giải Liên Hoàn mỉm cười.

Ông ta biết, Trương Thiên có một đội ngũ nội bộ chuyên biệt.

Đội ngũ này chuyên đi tìm đại mộ, tiên mộ, thực lực tăng lên rất nhanh.

Nếu Giải Vũ Thần có thể lên được con thuyền của Trương Thiên, tương lai tuyệt đối là vô hạn.

Trương Thiên cười cười.

"Thực lực của Giải công tử quả thực không tồi, nhưng mà, chúng tôi cũng không có đội ngũ gì, bản thân chúng ta đã là một đội, cũng không có chuyện gia nhập gì cả." Ý của Trương Thiên rất rõ ràng, đó là xin lỗi, vẫn chưa đủ tư cách.

Hơn nữa, những lời này nghe cũng không có vấn đề gì.

Giải Liên Hoàn hơi nhíu mày.

Lúc đầu Trương Thiên lôi kéo bọn họ, thực lực cũng mới là Đại Tông Sư, bây giờ Giải Vũ Thần đã đạt đến Đại Tông Sư, Giải gia của ông ta cũng ngẩng cao đầu.

Giải Liên Hoàn lúc này thậm chí không muốn bị Trương Thiên kiểm soát, ông ta muốn lật ngược tình thế.

Ít nhất cũng phải có một chút quyền lên tiếng.

Giải Liên Hoàn không tin, chỉ trong mấy năm, chẳng lẽ tu vi của Trương Thiên đã đạt đến đỉnh phong Đại Tông Sư?

Căn bản không thể, nhìn khắp cả Hạ quốc, Đại Tông Sư đếm trên đầu ngón tay.

"Nhưng mà..." Giải Liên Hoàn còn muốn nói gì đó, Giải Vũ Thần lại xua tay.

“Cha, con cảm thấy môn chủ nói đúng, chúng ta vốn đã là một đội, lại nói gì đến chuyện gia nhập, hơn nữa, môn chủ đã cứu con mấy lần, những lời này đừng nói nữa.” “Cảm ơn môn chủ, xin ngài lượng thứ.” Giải Vũ Thần lại rất thông minh, cậu biết, Trương Thiên xa không đơn giản như tưởng tượng.

Hơn nữa, Trương Thiên đã cứu cậu, Giải Vũ Thần cũng không ngốc đến mức đi cắn lại người khác, hơn nữa cậu cũng không phải loại người đó.

Trương Thiên biết, đám người gia tộc này rất có tâm tư, hơn nữa dã tâm rất lớn.

Chỉ cần tu vi của mình không cao bằng họ, sẽ bị cắn lại.

“Xem ra, phải chứng minh một chút rồi.” Trương Thiên lẩm bẩm, trên mặt mang theo một nụ cười.

Sắc mặt Trương Thiên đột nhiên biến đổi, trong lòng Giải Liên Hoàn trầm xuống.

Chẳng lẽ, Trương Thiên còn mạnh hơn thế rất nhiều?

Lòng hắn lập tức dấy lên một dự cảm không lành.

Đột nhiên, một luồng uy áp kinh khủng bùng lên.

Cơ thể Trương Thiên vậy mà lơ lửng đứng trên trời.

Lúc này, cả Giải Liên Hoàn và Giải Vũ Thần đều sững sờ.

“Cái, cái này sao có thể, môn chủ, ngài sao lại...” Giải Liên Hoàn ngây người tại chỗ.

Người bình thường biết bay sao?

Rõ ràng là không thể.

Hơn nữa, dù cho là thực lực của Giải Vũ Thần cũng không thể bay

lên được, Giải Liên Hoàn từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy một người nào biết bay.

"Quên nói, tập đoàn của chúng ta không phải là tổ chức, mà là một doanh nghiệp, hơn nữa, doanh nghiệp này cũng không có phe phái gì, tôi chính là lão đại." Trương Thiên thản nhiên mở miệng, giọng nói mang theo một chút quyền uy.

Uy áp tỏa ra từ người Trương Thiên càng khiến mọi người không thở nổi.

Lúc này, Giải Liên Hoàn cũng hiểu ra ý của Trương Thiên.

Thuận ta thì sống, chống ta thì chết, loại khí phách này, có lẽ cũng chỉ có thể cảm nhận được từ trên người Trương Thiên.

Hơn nữa, thực lực mà Trương Thiên thể hiện lúc này càng khiến hai người họ không thể ngờ tới.

Cái này đã cao hơn thực lực của Giải Vũ Thần cả trăm lần.

Rốt cuộc Trương Thiên làm sao có thể mạnh mẽ như vậy, tu vi tại sao lại tiến bộ nhanh đến thế.

Tất cả những điều này, Giải Liên Hoàn đều không nghĩ ra, nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là.

Thực lực của Trương Thiên lúc này là thứ mà họ không thể chạm tới.

Thậm chí, Trương Thiên chỉ cần động tay là có thể tiễn họ về tây thiên.

Nghĩ đến đây, trong lòng Giải Liên Hoàn càng không còn một chút ý định lật kèo nào nữa.

Đừng nói là Trương Thiên, bên cạnh hắn còn có một Tiểu Ca Hắc Dạ Trương Khởi Linh, Hồ Bát Nhất và những người khác, chỉ riêng

thế lực nội bộ này, họ đã không thể nào đuổi kịp.

Lòng Giải Vũ Thần cũng trầm xuống.

Hắn vốn tưởng rằng, lần này trở về là có thể đuổi kịp Trương Thiên, ít nhất tu vi cũng không chênh lệch nhiều.

Nhưng bây giờ xem ra, chính mình vẫn còn quá ngây thơ.

Tốc độ tiến bộ của Trương Thiên, dù là mười người như hắn cũng không đuổi kịp.

Thở dài trong lòng, Giải Vũ Thần mở miệng.

"Chúng tôi nhất định sẽ tuân theo ý của môn chủ." Theo sau lời của Giải Vũ Thần.

Giải Liên Hoàn cũng vội vàng ôm quyền, nói những lời tương tự.

Trương Thiên thu lại uy áp.

Chậm rãi ngồi xuống ghế.

Ít nhất thì bây giờ đã dập tắt được ý niệm của họ.

Nhưng Trương Thiên qua chuyện này cũng hiểu ra, trừ khi đạt đến thực lực không thể vượt qua, nếu không vẫn phải đề phòng những người bên cạnh.

Hồ Bát Nhất bọn họ thì không cần phải nói, đều là anh em.

Nhưng những gia tộc này thì khác, họ có thể tồn tại lâu như vậy mà không sụp đổ, chắc chắn có tâm cơ và đầu óc của riêng mình.

Trương Thiên cũng phải cẩn thận một chút.

"Được rồi, Giải huynh đệ, cậu có thể trở về, tu vi đột phá là một chuyện tốt, Cửu Môn chúng ta cũng cần nhân tài như cậu." Trương Thiên nói, coi như cho Giải Vũ Thần một lời đánh giá không tệ.

Đều là người một nhà, Trương Thiên cũng không cần thiết phải

làm căng như vậy.

Dù sao họ vẫn phải làm việc cho mình.

“Đa tạ môn chủ khen ngợi, nếu không có việc gì thì chúng tôi xin đi trước.” “Tôi cũng vừa mới về là đến chỗ ngài ngay, còn chưa kịp thu dọn, có chút vội vàng.” Giải Vũ Thần nở một nụ cười nhàn nhạt.

Trương Thiên gật đầu.

“Cũng phải, cậu cũng mau về nghỉ ngơi đi.” Nói xong, Giải Vũ Thần cũng thuận theo đó mà gật đầu rồi hai người nhanh chóng rời đi.

“Lão đại ngầu thật, dọa cho bọn họ không dám thở mạnh một hơi, mà lão đại này, tại sao anh đột nhiên trấn áp họ vậy?” Bàn Tử hoàn toàn không hiểu ý tứ trong cuộc nói chuyện.

Vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Giải Liên Hoàn kia nói, để Giải công tử gia nhập chúng ta, thực chất ý đồ ban đầu không phải như vậy, mà là muốn có được một số quyền lợi.” “Lão đại lúc này mới ra tay thị uy, cho họ một đòn phủ đầu.” Hồ Bát Nhất thì lại nhìn thấu.

Lập tức hiểu ra những đạo lý nhỏ trong sự việc.

Trương Thiên gật đầu.

Lần này sau khi họ trở về, có lẽ các gia tộc khác cũng sẽ biết chuyện này.

Sau này những tiếng nói hay lời lẽ như vậy cũng sẽ ít đi.

“Đúng rồi, nghe nói Đoàn Đoàn sắp thăng cấp, lát nữa chúng ta đi xem thử.” Trương Thiên lại nghĩ đến điều gì đó, thuận miệng nói xong liền không nhắc đến chủ đề này nữa.

Chương 860

Ba người đang trò chuyện.

Lúc này, Giải Liên Hoàn và Giải Vũ Thần đã đi ra đến đường phố.

"Sao có thể chứ, Vũ Thần, con nói xem, thật sự có người biết bay sao?" Giải Liên Hoàn vẫn mang vẻ mặt không thể tin nổi.

Giải Vũ Thần lắc đầu.

"Con không biết, điều con rõ ràng là, sau khi tu vi của con đạt tới Đại Tông Sư thì rất khó tiến bộ, thậm chí vô số cơ duyên cũng khó mà đi lên, còn tu vi của anh ta tuyệt đối cao hơn con gấp mấy trăm lần." "Đây đã không còn là Đại Tông Sư nữa, mà là tu vi cao hơn, một lĩnh vực mà chúng ta không biết." Giải Vũ Thần nói, giọng điệu cũng vô cùng nặng nề.

Bây giờ đừng nói là đuổi theo bước chân của Trương Thiên, có thể đột phá Đại Tông Sư thôi Giải Vũ Thần đã cảm thấy đời này không hối tiếc.

"Biến thái quá rồi, tôi chưa từng nghe nói về loại người này." "Quá biến thái, nếu thực lực của hắn đã mạnh như vậy, thì những người khác chắc chắn cũng không kém, sau này chúng ta vẫn nên ít nói thì hơn." Giải Liên Hoàn nói, trong lòng cũng quyết định sẽ khiêm tốn hơn.

Đồng thời hắn cũng định đem chuyện này nói cho người của các gia tộc khác, đến lúc đó mọi người cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua rất nhanh.

Khung cảnh cũng thay đổi.

Nhiều năm sau.

Trương Thiên ngồi trên ghế sofa da thật.

Nhìn vào chiếc tivi lớn trước mắt, tay còn cầm một chiếc điện thoại.

Nhìn từ khung cảnh trước mắt, thời gian có lẽ đã trôi qua mấy chục năm.

Ít nhất cũng phải khoảng năm hai nghìn.

Lúc này, khán giả tại hiện trường cũng đồng loạt kinh hô thành tiếng. 【Vãi, mau nhìn kìa, là thiết bị hiện đại hóa!】 【Hay thật, thời đại này thay đổi nhanh quá, đây là đến thời hiện đại rồi sao?】 【Không, chắc không phải hiện đại, nhìn điện thoại kìa, chắc là điện thoại Hạ Vi, chắc là thời gian những năm 199X.】 【Đúng vậy, không ngờ Hạ quốc chúng ta phát triển nhanh như vậy, chỉ trong vài chục năm, đã vượt qua nước ngoài, thậm chí vào những năm 199X đã nghiên cứu ra điện thoại.】 【Tại sao khung cảnh lại chuyển đến đây, chẳng lẽ có chuyện mới xảy ra sao?】 【Vãi, tôi còn muốn xem đạo mộ, sao lại đổi thành thế này, tu vi hiện tại của Trương Thiên là gì?

Nhiều năm như vậy, chắc chắn anh ta lại trải qua chuyện gì rồi.】 【Nhìn khí thế kìa, chắc không còn là Trương Thiên lúc đầu nữa, tu vi chắc chắn đã có thay đổi, rốt cuộc tu vi hiện tại của anh ta là gì?】 Trong chốc lát, vô số người bàn tán.

Cãi vã.

Khoảng thời gian quá lớn, khiến nhiều khán giả bắt đầu nghi ngờ về tu vi của Trương Thiên.

Dù sao năm đó đã là Phá Đan kỳ, nhiều năm như vậy, Trương Thiên có lẽ đã lên đến tu vi nào rồi?

Trần Hề cũng lộ vẻ tò mò.

Tu vi hiện tại của Trương Thiên là gì?

Tại sao khung cảnh lại chuyển đến đây.

Và điểm quan trọng nhất, cuối cùng Trương Thiên muốn biểu đạt điều gì, có phải hồi ức sắp kết thúc không.

Vì Trương Thiên trọng sinh, cộng thêm việc thành lập doanh nghiệp.

Hạ quốc ở thế giới này phát triển nhanh hơn thế giới trước của Trương Thiên, vào năm 1989 của Hạ quốc, Trương Thiên đã phóng vệ tinh.

Thậm chí cũng đã thiết lập mạng viễn thông, cộng thêm vụ nổ lớn về máy tính của Trương Thiên, cũng đã đặt nền móng cho sự phát triển khoa học kỹ thuật của Hạ quốc sau này.

Lúc này, thời gian trong khung cảnh của Trương Thiên chính là Hạ lịch, năm 1996!

Nhìn chiếc điện thoại trong tay, Trương Thiên lặng lẽ lắc đầu.

Loại điện thoại này ở thời đại này trông rất lợi hại, nhưng đối với Trương Thiên, người đã trải qua thời đại công nghệ, thì vẫn còn quá kém.

"Vài năm nữa, công ty Hạ Vi của chúng ta có lẽ sẽ thực hiện được kỹ thuật tín hiệu cao hơn." "Đến lúc đó, thời đại chắc chắn cũng sẽ đến sớm hơn, nhưng, như vậy thì cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến xã hội Hạ quốc." Trương Thiên thầm nghĩ, hắn suy nghĩ kỹ, cảm thấy công nghệ vẫn không nên phát triển nhanh như vậy.

Phải biết rằng Hạ quốc hiện tại vẫn đang trong cuộc sống phát tem phiếu.

Nếu công nghệ phát triển quá nhanh, sẽ dẫn đến việc công nhân bị tư bản hóa tăng tốc.

Đến lúc đó, thời đại thuần túy cũng sẽ qua đi nhanh hơn.

Trương Thiên vung tay, cất điện thoại đi.

Ánh mắt nhìn ra ngoài, lúc này tứ hợp viện cũng đã được cải tạo một chút, phong cách tổng thể nổi bật hơn.

Trong tay, chuỗi kim cương đang được Trương Thiên mân mê.

Mặc dù bề ngoài Trương Thiên trông không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng lại dấy lên một dự cảm không lành.

"Tại sao, trong lòng mình luôn có một cảm giác bất an mơ hồ?" Trương Thiên lẩm bẩm, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Theo lý mà nói, tu vi của Trương Thiên đã đạt đến đỉnh cao.

Mà hai mươi mấy năm nay, Trương Thiên cũng không ở nhà bao lâu, tự nhiên cũng đã đi tìm kiếm cổ mộ.

Kết quả có thể tưởng tượng được, tu vi của Trương Thiên lại một lần nữa tăng lên.

Đã giống như tu vi của Tây Vương Mẫu năm xưa.

"Chẳng lẽ, là thiên tượng gì đó?" Trương Thiên trong lòng kinh ngạc, hắn vội vàng bấm tay tính toán.

Quả nhiên, theo cái bấm tay của Trương Thiên, sắc mặt hắn cũng ngày càng khó coi.

Chỉ thấy sắc mặt Trương Thiên âm trầm.

"Vài năm sau, trời giáng dị tượng, rất có thể sẽ khiến Trái Đất bước vào một kỷ nguyên mới, nếu không can thiệp, Trái Đất sẽ bị khởi động lại." Trương Thiên trong lòng kinh hãi.

Dị tượng này là được tính ra từ tinh đẩu diễn toán.

Về độ tin cậy, tính chân thực thì không rõ.

Nhưng Trương Thiên lại không dám lơ là, vì trong lòng hắn rõ ràng, thà tin là có còn hơn không.

Loại chuyện này, vẫn nên lên kế hoạch trước thì tốt hơn.

"Xem ra, phải đi tìm Shirley Dương một chuyến." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn bước chân ra ngoài.

Shirley Dương, từ sau khi thức tỉnh huyết mạch, thực lực của cô cũng đã tăng lên vượt bậc.

Tương tự, khả năng dự đoán tương lai của Shirley Dương cũng được nâng cao nhanh chóng.

Ít nhất là những chuyện trong vài chục năm, thậm chí trăm năm tới, cô đều có thể dự đoán được.

Cũng nhờ tu vi tăng lên, năng lượng tiêu hao khi dự đoán của Shirley Dương cũng đã giảm đi không ít.

Bước ra khỏi nhà.

Ánh mắt nhìn về phía xa.

Nói là phát triển nhanh, lúc này Trương Thiên nhìn một cái, những dãy tứ hợp viện ban đầu đã biến mất, thay vào đó là từng tòa nhà cao tầng.

Còn có một số khu dân cư các loại.

Đã rất gần với cơ sở vật chất hiện đại.

Đương nhiên, trừ thiết bị điện tử ra.

Thân ảnh Trương Thiên bay lên không trung.

Sau đó lóe lên một cái, hướng về nước ngoài.

"Em cũng cảm nhận được hơi thở nguy hiểm rồi?" Đột nhiên, bên tai Trương Thiên vang lên một giọng nói lạnh lùng, nhưng lại mang

theo chút dịu dàng.

Sắc mặt Trương Thiên cũng ôn hòa hơn một chút.

Hắn gật đầu.

“Ừm, em cũng nhận ra rồi, cũng phải, trong vòng trăm năm, chỉ cần có dị thường, với thực lực của chúng ta, đều sẽ dự đoán được.” Trương Thiên gật đầu, sau đó cũng thoải mái gật đầu.

Theo sau lời Trương Thiên, giọng nói đó lại vang lên.

“Thiên địa dị tượng, không biết là phúc hay họa.” Trương Thiên nghe cô ấy lại lên tiếng.

“Mặc kệ nó là phúc hay họa, đối với chúng ta ý nghĩa không lớn, không được thì trốn đi, dù sao anh cũng không để em bị thương.” Trương Thiên nói rất nghiêm túc.

“Khà khà khà...” Bên tai truyền đến tiếng cười lạnh lùng nhưng lại mang theo chút dịu dàng.

Tiếng cười qua đi, giọng nói đó lại vang lên.

“Bản vương không cần ngươi bảo vệ, đến lúc đó bản vương tự sẽ bảo vệ ngươi.” Theo một giọng nói uy nghiêm truyền ra.

Trương Thiên bĩu môi.

Người phụ nữ này.

Lắc đầu, không đối thoại với cô ấy nữa.

Hai mươi mấy năm.

Theo sự quen biết dần dần giữa Lý Tuyết Cầm và Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chương 861

Hai người ngày càng thân thiết, cũng nhờ Lý Tuyết Cầm can thiệp, Trương Thiên lại đi đến với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đây là chuyện Trương Thiên không hề nghĩ tới.

Nếu để Trương Thiên biết, mình cũng giống như Bàn Tử, làm một Ninh Thải Bàn, Trương Thiên có chết cũng không tin.

Nhưng từ sau khi Lý Tuyết Cầm lừa Trương Thiên uống một thứ không rõ tên, Trương Thiên đã bị mê man cả một đêm.

Cuối cùng hắn đã tin.

Mình chính là Trương Thải Thần!

Đương nhiên, Tinh Tuyệt Nữ Vương là quỷ, tuy có nhục thân, nhưng tỷ lệ sinh con không lớn, cho nên, nhiều năm như vậy, Trương Thiên cũng không có con cái.

Mặc dù ở bên Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng tính cách của cô nàng này vẫn như cũ.

Tuy thái độ, và đôi lúc kiêu ngạo với hắn, nhưng tổng thể vẫn là một dáng vẻ nữ vương.

"Này, sao anh không nói gì nữa?" Bên tai truyền đến giọng nói.

Trương Thiên không nói gì thêm.

Hiển nhiên đối phương có chút sốt ruột.

Muốn nói chuyện với Trương Thiên, nhưng lại không thể bỏ qua sĩ diện của nữ vương, điều này khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút buồn bực.

"Hừ, không nói thì thôi, lát nữa em mách mẹ là anh bạo lực lạnh

với em.” Theo một giọng nói kiêu ngạo truyền đến.

Trương Thiên nhướng mày.

“Đừng mà, Nữ vương đại nhân, anh sắp đến nước ngoài rồi, đợi về anh sẽ nói chuyện với em đàng hoàng.” Trương Thiên vội vàng mở miệng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng dễ dỗ, theo lời Trương Thiên nói xong, đối phương liền “ừm” một tiếng.

“Vậy được rồi, gần đây em mới học được mấy món ăn, vốn định làm cho Đoàn Đoàn ăn, nếu anh đã nói vậy, thì miễn cưỡng làm cho anh một ít.” Theo giọng nói hạ xuống, Trương Thiên lại đáp lại vài câu rồi không nói nữa.

Lắc đầu, thân ảnh Trương Thiên hạ xuống San Francisco, Mỹ.

Trong một căn biệt thự.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất đang chăm sóc một đứa trẻ.

Đứa trẻ khoảng hai ba tuổi.

Trông rất đáng yêu.

Khi Trương Thiên hạ xuống, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng đều nhìn qua.

Khi thấy là Trương Thiên, hai người đều nở nụ cười.

“Anh Trương, anh đến rồi, gần đây có chuyện gì không?” Shirley Dương nở nụ cười.

Ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Trương Thiên xua tay.

“Không có chuyện gì lớn, chỉ là tôi quan sát thiên tượng, phát hiện tương lai có thể sẽ xảy ra một chuyện rất trọng đại, cho nên đến đây

muốn nhờ cô tính một quẻ.” Trương Thiên nói, sắc mặt Shirley Dương cũng trở nên nghiêm túc.

Tu vi của Trương Thiên là mạnh nhất ở đây.

Mà ngay cả hắn cũng không tính ra là chuyện gì, vậy chắc chắn có chút khó giải quyết.

Shirley Dương gật đầu.

“Được anh Trương, tôi thử xem, nhưng anh ngồi trước đi, Tiểu Hồ, gọi chú đi con.” Shirley Dương vuốt ve cậu bé bên dưới.

“Chú.” Cậu bé trong trẻo gọi Trương Thiên.

Trương Thiên cười xoa đầu cậu bé.

“Tiểu Thiên Chân ngoan.” Trương Thiên nói rồi nhìn về phía Hồ Bát Nhất.

“Lão Hồ, con trai cậu, cậu có định cho nó tu luyện không?” Trương Thiên hỏi.

Con trai của Hồ Bát Nhất tên là Hồ Thiên.

Mặc dù không biết tại sao Hồ Bát Nhất lại đặt tên trùng một chữ với mình, nhưng Trương Thiên cũng biết, Hồ Bát Nhất đặt kỳ vọng rất lớn vào đứa con trai này.

Thấy Trương Thiên hỏi, Hồ Bát Nhất nở nụ cười đầy cưng chiều.

“Không, tôi không định cho nó tu luyện, chúng ta đã đủ gian khổ rồi, lại để con trẻ đi con đường này, không tốt lắm.” “Cứ để nó bình an sống hết một đời cũng được.” Hồ Bát Nhất nói, Trương Thiên gật đầu, hắn cũng hiểu suy nghĩ của Hồ Bát Nhất, muốn con mình làm một người bình thường, hắn có thể hiểu.

Mà lúc này, Shirley Dương cũng đã ngồi xuống, cô bắt đầu thử dự đoán.

Khi Shirley Dương bắt đầu dự đoán, Trương Thiên và Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu trò chuyện.

Hồ Bát Nhất từ khi đến Mỹ, cách sống cũng đã có chút thay đổi.

Nhưng thay đổi tổng thể cũng không lớn.

"Bàn Tử bên kia thế nào?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Từ khi đến Mỹ, số lần Hồ Bát Nhất trở về cũng không nhiều.

Mặc dù bay rất nhanh, cũng chưa đến nửa giờ, nhưng ai lại muốn chạy qua chạy lại chứ.

Hồ Bát Nhất cũng đã một hai tháng chưa trở về rồi.

"Bàn Tử thì không tệ, mỗi ngày đều la cà ở các thành phố giải trí, cậu hiểu mà." Trương Thiên xua tay nói.

Hồ Bát Nhất bĩu môi, đúng là Bàn Tử.

"Lần này có phát hiện mộ huyệt nào không?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Trước đây Trương Thiên đến, đều là phát hiện mộ huyệt gì đó, nhưng lần này hình như khác.

"Không, nhưng sau này có lẽ cũng sẽ ít hơn, chúng ta cũng sắp về hưu rồi." Trương Thiên xua tay cười nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cũng không có gì quá ngạc nhiên.

Lúc này trong đầu Shirley Dương.

Shirley Dương đang đứng trên một khoảng không hư vô.

Ánh mắt cô nhìn lên trời.

"Đây là cái gì?" Shirley Dương lẩm bẩm, trong mắt mang theo chút nghi hoặc.

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên, trên hư không, một luồng sáng lóe lên, khoảnh khắc tiếp theo, một tia laser từ trên trời giáng xuống.

Gần như là trong nháy mắt, trực tiếp đánh vào Trái Đất.

Lúc này Shirley Dương mới nhìn thấy đó là gì.

“Nhiều tinh tuyến quá, nhiều hành tinh như vậy nối thành một đường thẳng, cộng thêm ánh sáng mặt trời tạo ra lực xung kích mạnh mẽ.” “Xong rồi.” Shirley Dương lẩm bẩm, trong lòng trầm xuống.

Chỉ thấy sau khi ánh sáng qua đi, cả Trái Đất trực tiếp bị trọng thương, một cái hố khổng lồ xuất hiện.

Nước biển đổ ngược.

Động đất, núi lửa phun trào, sóng thần các loại bắt đầu lan rộng.

Không đầy vài phút, cả Trái Đất bị nước biển và nham thạch nhấn chìm.

Văn minh nhân loại cũng dần tan biến.

Khi luồng sáng đó biến mất, mặt trời cũng dần tối lại.

Khí hậu trở nên cực kỳ lạnh lẽo, nước biển đang sôi trào cũng dần đóng băng.

Thấy vậy, Shirley Dương nuốt nước bọt.

“Đây là... kỷ băng hà.” Shirley Dương hít một hơi khí lạnh.

Sau đó ý thức của cô bắt đầu trở về.

Sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Thấy Shirley Dương mở mắt, Hồ Bát Nhất và Trương Thiên cũng vội vàng nhìn qua.

“Thế nào?

Có dự đoán được gì không?” Trương Thiên hỏi.

Nhìn biểu cảm của Shirley Dương, Trương Thiên thực ra cũng đoán được phần nào.

Shirley Dương gật đầu.

Chương 862

“Tôi thấy rất nhiều ngôi sao nối thành một đường thẳng, sau đó giải phóng ra một luồng năng lượng.” “Năng lượng đó rất mạnh, trực tiếp đục một cái lỗ lớn trên Trái Đất, vì lực tác động, lõi Trái Đất sinh ra dao động, núi lửa phun trào, sóng thần các loại.” “Hơn nữa sau luồng lực đó, mặt trời cũng tạm thời mất đi ánh sáng, Trái Đất bước vào kỷ băng hà.” Shirley Dương nói, sắc mặt Hồ Bát Nhất cũng thay đổi.

Vốn tưởng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Hồ Bát Nhất không ngờ, đây lại là chuyện lớn liên quan đến toàn bộ nhân loại.

Lúc này Hồ Bát Nhất cũng có chút căng thẳng.

Nếu là mấy trăm năm sau thì còn tốt, lúc đó có lẽ họ đã chết rồi.

Nhưng nếu là trong vòng trăm năm, vậy thì gay go.

Tuổi thọ của Hồ Bát Nhất bọn họ ít nhất cũng có thể sống hơn năm trăm năm, đến lúc đó sẽ rất nguy hiểm.

Trương Thiên cũng hít sâu một hơi.

Chẳng trách trời giáng dị tượng, thì ra là như vậy.

Trăm năm một kiếp, người tu đạo nào cũng hiểu.

Nhưng không ngờ, kiếp mà Trương Thiên gặp phải lại lớn như vậy.

“Cô có cảm nhận được luồng sức mạnh đó không?

Có mạnh không?” “Chúng ta có cơ hội chặn được không.” Trương Thiên nhìn Shirley Dương, liên tục hỏi.

“Chặn được thì, có khả năng, sức mạnh không quá mạnh, tôi thấy

sau khi ánh sáng chiếu vào, cũng chỉ hình thành một cái hố lớn khoảng trăm mét, nguy hiểm nhất là đã kích hoạt núi lửa đang hoạt động." Shirley Dương suy nghĩ rồi nói.

Gặp nguy hiểm không đáng sợ, đáng sợ là không có khả năng đối phó với nguy hiểm.

Mà bây giờ, theo lời Shirley Dương nói, Trương Thiên cũng biết, không phải là không thể chặn được.

"Vậy thì tốt, nếu đã như vậy, chúng ta còn mấy chục năm để chuẩn bị, muốn bảo vệ Trái Đất, chúng ta phải đến các quốc gia bố trí trận pháp." "Hơn nữa, chúng ta còn cần phải vào bên trong núi lửa thiết lập một số trận pháp, bảo vệ sự ổn định của vỏ Trái Đất." Trương Thiên nói.

Muốn chặn được, dùng sức người chắc chắn không được, phải mượn ngoại lực.

Mà trận pháp chính là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ cần Trương Thiên có thể bố trí được một trận pháp bao quanh toàn bộ Trái Đất, như vậy nguy hiểm kinh khủng đó cũng không thể gây tổn hại cho Trái Đất.

Loại trận pháp này cũng có thể được gọi là hộ tinh đại trận.

Đương nhiên, đây cũng là lần đầu tiên Trương Thiên bố trí trận pháp quy mô lớn như vậy, hắn cũng không chắc chắn.

Hơn nữa Trương Thiên không biết, dược liệu của mình có đủ dùng hay không.

Đến lúc đó còn cần phải đi tìm dược liệu.

"Vậy chúng ta mau hành động đi, e là trận pháp cũng không đủ để chống đỡ, chúng ta còn cần một số pháp khí nữa." Shirley Dương nói.

“Hi sinh những pháp khí đó, để ổn định trận pháp sao?” Trương Thiên lẩm bẩm, hắn cảm thấy có khả năng.

Shirley Dương nhiều năm qua cũng đã học được rất nhiều thứ, đã không còn là người mới nữa.

“Ừm, chỉ cần có linh khí gia trì, chắc chắn sẽ ổn định hơn.” Shirley Dương gật đầu.

Trương Thiên “ừm” một tiếng.

“Vậy thế này, lát nữa tôi sẽ đi thông báo cho các thành viên Cửu Môn trên toàn thế giới, để họ sẵn sàng đợi lệnh.” “Lão Hồ, cậu và cô Dương bây giờ cũng hành động đi, hai người đến châu Âu.” Trương Thiên nói.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất gật đầu, cô suy nghĩ rồi lại nói.

“Vậy ở Mỹ thì sao?

Có cần bố trí trận pháp không?” Hồ Bát Nhất hỏi.

Trương Thiên suy nghĩ rồi nói.

“Bố trí sau cùng đi, trước tiên đảm bảo an toàn cho các khu vực quan trọng.” Trương Thiên nói, Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó liền bắt đầu hành động.

“Tôi có cần đi không?” Shirley Dương nhìn Hồ Thiên ở bên cạnh.

Hồ Thiên khoảng ba tuổi, rõ ràng chưa đến lúc có thể rời xa cha mẹ.

“Để bảo mẫu trông đi, chúng ta đi cùng nhau.” Hồ Bát Nhất nói.

Rõ ràng, Hồ Bát Nhất rất lý trí.

Sau đó, mấy người Trương Thiên chia nhau hành động, Trương Thiên đi đầu tiên là đến nước Anh.

Bởi vì, gần đây, Hạo Thiên Chân bọn họ đang hoạt động ở đó.

Hạo Thiên Chân trong mấy chục năm, đã phát triển rất tốt ở nước ngoài.

Không chỉ truy hồi được những di vật văn hóa bị thất lạc ở nước ngoài.

Mà tu vi của hắn cũng đã tăng trưởng.

Dù sao nước ngoài cũng không phải toàn là nơi rác rưởi, ví dụ như trong một số lăng mộ của bá tước, Hạo Thiên Chân vẫn thu được một số lợi ích.

Hắn thậm chí còn gặp được ma cà rồng trong truyền thuyết, đương nhiên, ma cà rồng cũng không thể bất tử, vạn vật đều có lúc chết.

Tuổi thọ của chúng cũng chỉ hơn hai trăm năm, không thể cao hơn.

Lúc này, Hạo Thiên Chân đang ngồi trong một tòa lâu đài.

Bên cạnh hắn có mấy cô gái tóc vàng mắt xanh đang đấm chân.

Hạo Thiên Chân lúc này đã có chút râu, không còn là chàng trai trẻ trắng trẻo nữa, mà là một ông chú trung niên.

Mà bên cạnh hắn, Vương Bán Nguyệt đang vui vẻ ăn uống.

"Thiên Chân, bước tiếp theo chúng ta đi đâu?" "Tôi đã nghe ngóng được một nơi không tồi đâu." Vương Bán Nguyệt cười hì hì nói.

"Nơi nào?" Hạo Thiên Chân ăn một quả nho do nữ hầu đút.

"Mộ Satan!" Bàn Tử cười hắc hắc nói.

Hạo Thiên Chân ngẩn người, Satan?

Đó chẳng phải là tên của ác quỷ phương Tây sao?

Hay thật, thứ này cũng có mộ huyệt à?

Hạo Thiên Chân nhếch mép, thế này mới thú vị chứ?

Trong lúc Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đang nói chuyện, bên ngoài lâu đài cổ có tiếng động lạ.

Ngay sau đó, thân ảnh Trương Thiên chậm rãi hạ xuống.

Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau.

Hai người vội vàng đứng dậy.

"Có người muốn xông vào lâu đài cổ?

Đúng là gan to bằng trời." Bàn Tử lẩm bẩm, bước nhanh ra ngoài.

Hạo Thiên Chân thấy vậy cũng vội vàng theo sau.

Rất nhanh, khi hai người tăng tốc tiến lên, thân ảnh của Trương Thiên cũng hiện ra trước mắt.

"Là môn chủ." Bàn Tử lên tiếng trước.

Hạo Thiên Chân thấy vậy cũng tiến lên đón.

"Môn chủ, sao ngài lại đến chỗ chúng tôi, chẳng lẽ là đi thị sát công việc?" Bàn Tử cười hắc hắc.

Trương Thiên xua tay.

"Tôi không đến mức đó, việc các cậu làm ở nước ngoài mọi người đều thấy cả, rất tốt." "Lần này đến chủ yếu là vì một số việc khác." Trương Thiên nói, hắn nhanh chóng nói mục đích của chuyến đi này.

"Cái gì?

Tương lai có biến động lớn?" Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

Thế giới này không phải đang yên ổn sao, bây giờ cũng không thấy có gì thay đổi.

"Môn chủ, ý của ngài là, để chúng tôi chuẩn bị trước?" Bàn Tử hỏi.

Trên mặt hắn cũng lộ vẻ kích động.

Trương Thiên gật đầu.

“Bây giờ chúng ta cần bố trí một trận pháp liên kết đủ để chống lại một cuộc tấn công mạnh mẽ.” Trương Thiên nói, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều gật đầu.

“Nếu là chuyện liên quan đến toàn thế giới, chúng tôi tự nhiên sẽ cố hết sức.” Hạo Thiên Chân trầm ổn nói.

Trương Thiên gật đầu, sau đó nói kế hoạch ra.

Trương Thiên dẫn Hạo Thiên Chân và Bàn Tử bắt đầu kết nối trận pháp cho cả khu vực.

Chương 863

Trận pháp của Trương Thiên không phải là bố trí từng quốc gia một, như vậy tiến độ quá chậm.

Hơn nữa còn quá phức tạp, tài nguyên tiêu hao cũng nhanh.

Một trận pháp của Trương Thiên có thể bao phủ mấy quốc gia, như vậy cũng sẽ tương đối đơn giản hơn.

Lúc này, tại hiện trường. 【Không, đây là chuyện gì vậy?

Thế giới đóng băng?】 【Kỷ băng hà?

Lừa người à?】 【Bây giờ tôi đã có chút nghi ngờ tính chân thực của đoạn phim, đại anh hùng cứu thế giới, sao có thể.】 【Trương Thiên ngay cả nhận đệ tử còn không muốn, cứu thế giới, thật hay giả vậy.】 【Bây giờ thế giới cũng không có gì đặc biệt, vẫn như cũ, Trương Thiên đang nói bừa đúng không.】 Tại hiện trường, vô số người bàn tán, đặc biệt là khi thấy Trương Thiên ra dáng chúa cứu thế, một số người ghen tị đến nghiến răng.

Bọn họ từng người một nhìn Trương Thiên, vẻ mặt không thể tin nổi.

Mà bây giờ cũng chỉ có vài người hiểu được tính chân thực trong đó.

Tịch tổng thở dài, là một nhân vật quan trọng của Hạ quốc, trong lòng ông biết rõ, hồi ức này của Trương Thiên rất có thể là thật.

Bởi vì ông chính là vì chuyện này mà đến.

"Nói cách khác, anh ta đã biết trước biến cục của thế giới lần này, nhưng tại sao anh ta lại không nói cho chúng ta biết trước?" "Không đúng, cho dù có nói trước, e là cũng không ai tin." Ông lẩm bẩm, cũng

dần hiểu ra một số chuyện.

Hơn nữa nếu nói trước, có người phá hoại trận pháp, vậy chắc chắn sẽ không có kết cục như ngày hôm nay.

Thành công chặn được biến cục, đồng thời cũng thay đổi cục diện thế giới.

"Đây là nguyên nhân sao?

Nhưng sự kiện lần này, có ảnh hưởng gì khác đến sự phát triển của toàn thế giới trong tương lai không?" Ông thầm nghĩ, ánh mắt nhìn Trương Thiên trên màn hình.

Trong lòng ông biết rõ, muốn làm rõ mọi chuyện, vẫn phải xem Trương Thiên.

Trần Hề cũng đầy nghi hoặc, đoạn phim này của Trương Thiên cô không biết phải nói sao, nửa thật nửa giả.

Rất kỳ lạ.

Tuy nhiên, điều khiến cô chú ý nhất không gì khác chính là Trương Thiên lấy vợ! 【Đợi đã!

Mọi người ơi, hình như các bạn đã quên mất một chuyện, Trương Thiên hình như có vợ.】 【Vãi, chỉ lo xem tận thế, lại quên mất chuyện này.】 【Nữ vương của tôi... xong rồi, Trương Thiên đáng chết, Nữ vương đã bị chinh phục.】 【Họ chắc chắn đã đại chiến ba trăm hiệp rồi đúng không?

Nghĩ đến Nữ vương đã là của anh ta, tim tôi đau quá.】 【Mẹ nó chứ, huynh đệ, anh có thể nói hàm súc hơn một chút được không, trong đầu tôi đã có hình ảnh rồi.】 【Hả?

Xong rồi, hiểu ngay là chuyện gì.】 【Nhưng mà, Nữ vương cũng khá hợp với Trương Thiên, ít nhất không phải là bình hoa, hơn nữa có

thực lực, có dũng khí, còn có thể giúp đỡ anh ta, nói thật, trên thế giới cũng không có người thứ hai phù hợp hơn.】【Người nói trước có lý, ở cảnh giới của Trương Thiên, sắc đẹp chỉ là thứ yếu, dù sao anh ta cũng có thể tùy ý thay đổi dung mạo, chủ yếu vẫn là thực lực và tiềm năng.】Tại hiện trường, vô số người thảo luận.

Rất hiển nhiên, một đám người cũng vô cùng hâm mộ Trương Thiên.

Về những gì Trương Thiên đã trải qua, họ trực tiếp lựa chọn phớt lờ.

Con người chính là như vậy, thích nhìn người khác thành công, sau đó sẽ đi hâm mộ, sẽ đi ghen tị, nhưng nỗi đau đằng sau thành công có lẽ chỉ có người đã trải qua mới biết.

Tiếng ồn ào tại hiện trường rất lớn.

Trương Thiên không nói gì, chỉ vẫn tiếp tục phát hồi ức.

Theo hồi ức của Trương Thiên tăng tốc.

Lúc này trong khung cảnh, Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Trương Khởi Linh, và cả Tinh Tuyệt Nữ Vương đang đứng trên một hòn đảo nhỏ của nước Phú Sĩ.

"Đây là nơi của trận pháp cuối cùng, các nơi khác trận nhãn đã bố trí xong, chúng ta đã tiêu hao quá nhiều pháp khí, và cả trận thạch." Trương Thiên nhìn dãy núi trước mắt, giọng điệu có chút nặng nề.

"Lão đại, vậy phải làm sao?

Không có dược liệu, chúng ta đừng nói là bố trí trận pháp, ngay cả kết nối cũng rất khó, bên Mỹ cũng vậy, chúng ta cũng phải góp rất nhiều thứ mới làm được, nhưng trận pháp vẫn không ổn định." Bàn Tử ở bên cạnh lo lắng nói.

Lúc này Bàn Tử đang mặc một bộ áo khoác phi chủ lưu, tóc tai như ổ gà.

Trên mặt còn mang theo chút lo lắng.

“Bên em còn một ít pháp khí, nhưng, có thể phát huy tác dụng hay không, thì không rõ.” Tinh Tuyệt Nữ Vương lên tiếng.

Ánh mắt cô nhìn về phía dãy núi trước mắt, tay lấy ra một miếng ngọc bội.

Về phần Mạc Trần Châu, Tinh Tuyệt Nữ Vương không ngốc đến thế, cho dù nước Phú Sĩ có chìm, cô cũng không thể lấy ra, đó là thứ liên quan đến lợi ích tuyệt đối.

Trương Thiên liếc nhìn miếng ngọc bội.

“Đây là một pháp khí loại phòng ngự, có thể thử, như vậy đi, chúng ta cứ dùng dược liệu hiện có, trước tiên phong tỏa nơi này.” “Về phần hòn đảo này có thể chịu được xung kích hay không, tôi cũng không rõ, nhưng, cố gắng đừng để xung kích lan đến các quốc gia khác.” Trương Thiên nói.

Hắn không phải là không muốn cứu, chỉ là, thực sự không còn dược liệu dư thừa.

Mà Trương Thiên cũng sẽ không ngốc đến mức lấy pháp khí của mình đi cứu người nước Phú Sĩ, đó không phải là não có vấn đề thì là gì.

Về sau nếu nước Phú Sĩ chìm, Trương Thiên cũng tỏ ra đã cố hết sức, hắn thực sự đã cố hết sức.

Dù sao cũng đã lấy pháp khí cuối cùng đi giúp các người bố trận.

Không chặn được cũng không thể trách Trương Thiên.

Sau đó, một nhóm người bắt đầu bố trí trận pháp.

Rất nhanh, trận pháp cuối cùng của nước Phú Sĩ đã được bố trí xong.

Mà trận pháp này phần lớn đều được dán bằng bùa giấy.

Giống như đồ hàng mã, không có pháp khí và trận thạch gia trì, nơi này không nghi ngờ gì không thể chịu được dao động năng lượng khổng lồ.

Nhưng Trương Thiên cũng không có cách nào, chỉ có thể làm đến bước này.

Nhưng đáng nói là, chỉ cần chặn được một lần tấn công trong tương lai, Trương Thiên có thể rút trận pháp, dược liệu bố trận vẫn là của Trương Thiên.

Cho nên tài nguyên của Trương Thiên vẫn còn.

Lúc này, khán giả thấy Trương Thiên làm vậy trực tiếp ngây người.

Tên này cố ý đúng không...

Khi khán giả thấy hành động của Trương Thiên, tất cả đều ngây người.

Chắc chắn không phải là cố ý sao? 【Hay thật, vậy mà muốn làm nước Phú Sĩ chìm, cái này thật là... quá đỉnh!】 【Không ngờ, việc tôi không làm được, lại bị Trương Thiên làm được, đúng là tấm gương cho chúng ta!】 【Đây tuyệt đối là cố ý đúng không, nước Phú Sĩ ít nhất cũng có mấy trăm triệu người, Trương Thiên làm vậy cũng quá tàn nhẫn rồi?】 【Người phía trước, tìm hiểu về Lạc Sơn Đại Phật đi?】 【Nói tàn nhẫn, năm đó họ đến Hạ quốc của chúng ta, làm thí nghiệm, giết người cướp bóc không tàn nhẫn sao?】 【Vãi, mới có trăm năm, đã quên rồi sao?】 【Mà này, Trương Thiên bao giờ thì dạy dỗ mấy người da đen ở Hạ quốc vậy, bây giờ ở Hạ quốc toàn tiểu

hắc tử.】 Tại hiện trường, vô số người náo loạn.

Đặc biệt là khi thấy hành động của Trương Thiên, hiện trường càng thêm sôi nổi.

Tịch tổng lộ vẻ tán thưởng.

Trương Thiên làm vậy, quả thực cũng không có vấn đề gì, dù sao người ta đã giúp rồi, các người nước Phú Sĩ không có phúc khí đó, cũng không thể trách Trương Thiên.

Về phần giết người vô tội, đây là thiên tai, liên quan gì đến Trương Thiên.

Mà Trương Thiên còn cứu cả một Trái Đất, có thể nói là công đức vô lượng.

"Lão đại, có thể bắt đầu được chưa?" Bàn Tử nhỏ giọng nói bên cạnh Trương Thiên.

Trương Thiên gật đầu.

Lần này hắn đến tham gia cái gọi là phiên tòa, có rất nhiều nguyên nhân nhỏ trong đó.

Cũng không đơn giản như bề ngoài.

Nào là để người dân tu luyện, nào là cảnh tỉnh thế nhân, đó đều là thứ yếu.

Trương Thiên không thể nào phát thiện tâm với một người xa lạ.

Mục đích chính của hắn, vẫn là vì nhóm người của mình.

Thần tiên nhận hương hỏa là vì cái gì?

Chẳng qua là công đức.

Mà công đức là gì?

Tín ngưỡng, sức mạnh, khí vận.

Mà Trương Thiên cứu nhiều người như vậy, hắn không cầu báo đáp sao có thể?

Cho dù là một kẻ ngốc, bỏ ra nhiều cái giá để cứu người, cũng phải có một số yêu cầu.

Mà yêu cầu của Trương Thiên chính là, công bố chuyện này, để cả thế giới biết, sở dĩ họ còn sống, là vì nhóm người của Trương Thiên.

Và như vậy, công đức, cùng một loạt đại cơ duyên sẽ nối tiếp nhau kéo đến.

Chương 864

Đến lúc đó, tu vi của Trương Thiên chắc chắn cũng sẽ tăng lên gấp bội.

Trương Thiên nở nụ cười, không nói nhiều.

Khung cảnh tiếp tục.

Rất nhanh, trong khung cảnh.

Mấy người Trương Thiên đứng trên đỉnh núi Phú Sĩ.

"Lão đại, trận pháp này tuy đã bố trí xong, nhưng sao Bàn gia cứ cảm thấy, có chút nguy hiểm." Bàn Tử lẩm bẩm.

Trương Thiên xua tay.

"Cũng không có cách nào, dược liệu của chúng ta có hạn, đây còn là thiên tai, lẽ ra chúng ta không cần ra tay, nhưng bây giờ đã ra tay, có thể sống được hay không phải xem khí vận của nước Phú Sĩ." Trương Thiên thản nhiên nói.

Đối với sự sống chết của nước Phú Sĩ, hắn cũng không quan tâm.

Về phần ngành công nghiệp anime của nước Phú Sĩ, phim con heo của nước Phú Sĩ, Trương Thiên nói thật, không có hứng thú, nếu nó có thể chìm, thì không có cũng có sao đâu.

Hạ quốc lại không phải không có.

"Vậy bây giờ chúng ta rời đi?" Shirley Dương hỏi.

Trương Thiên nhìn khu vực Kinh Đông ở phía xa.

"Thiên Chân, trong mười mấy năm tới cậu đến nước Phú Sĩ, tối đa hóa chuỗi sản nghiệp của chúng ta, trước tiên hút hết tư bản ở đây, cố gắng vắt kiệt tất cả mọi người." Trương Thiên nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân càng thêm hưng phấn gật đầu.

Việc này hắn rất giỏi.

Đối với Hạo Thiên Chân, người đã nhiều năm mở rộng lãnh thổ công ty cho Trương Thiên, việc này quả thực là dễ như trở bàn tay.

"Yên tâm đi, trước khi thiên tai đến, tôi tuyệt đối sẽ rút ruột toàn bộ nước Phú Sĩ, và cả nước Mỹ." Hạo Thiên Chân cười hắc hắc.

Hắn đã có ý định nhất định.

Nước Mỹ tuy phát triển.

Nhưng có người cũng sợ chết, đặc biệt là tầng lớp thượng lưu.

Hạo Thiên Chân dùng một tay thuật khôi lỗi, trực tiếp lũng đoạn mạng lưới quan hệ của tầng lớp thượng lưu, đến lúc đó mọi chuyện chẳng phải đơn giản rồi sao.

"Anh làm lớn chuyện như vậy, thật sự là muốn cứu cả thế giới?" "Chúng ta trốn trong không gian hư ảo, đợi thiên tai qua đi, chẳng phải vẫn có thể sống sót sao." Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Trương Thiên.

Tính cách của cô khá lạnh lùng.

Đương nhiên là đối với người ngoài, đối với Trương Thiên thì khác.

Theo quan điểm của Tinh Tuyệt Nữ Vương, sinh tử của người khác, liên quan gì đến cô, nhiều nhất là giữ lại Hạ quốc, để họ phục vụ cho vui, những người còn lại, chết thì chết.

Lãng phí tài nguyên của mình, chẳng phải rất đáng tiếc sao.

Đối với Tinh Tuyệt Nữ Vương trước đây từng là nữ vương, lợi ích của bản thân, chắc chắn phải lớn hơn tất cả.

Về sâu xa, cô cũng đã nghĩ, nhưng không nghĩ quá nhiều.

Trương Thiên nắm lấy tay cô.

Tay của Tinh Tuyệt Nữ Vương lạnh buốt, Trương Thiên đã quen rồi.

"Em nghĩ xem, Tây Vương Mẫu, Đạo giáo, và cả thần tiên trong truyền thuyết, tại sao lại thích để người ta cúng phụng?" "Vì công đức, mà chúng ta cứu nhiều người như vậy, đó là đại công đức, đến lúc đó trong cõi u minh, chúng ta cũng sẽ được hưởng nhiều thiên mệnh gia thân hơn." "Hơn nữa, người sùng bái chúng ta nhiều lên, cũng sẽ có tín ngưỡng gia trì." Trương Thiên nói.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức hiểu ra.

"Em hiểu rồi, anh đang tính toán cho tương lai, xin lỗi, là em không nghĩ đến." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, cô hiếm khi xin lỗi.

Trương Thiên xoa đầu cô nàng này.

Tinh Tuyệt Nữ Vương làm việc khá thẳng thắn, sai là sai, cũng không có nhiều lý do.

Trương Thiên nhìn những người xung quanh.

"Làm xong đơn hàng này, chắc là, chúng ta cũng có thể nghỉ hưu rồi." Trương Thiên cười ha hả.

Mấy người Hồ Bát Nhất cũng đều cười lên.

Đã lâu rồi mới được thư giãn.

Đứng trên đỉnh núi Phú Sĩ, một nhóm người nhìn khung cảnh xung quanh, cũng không nói gì thêm.

Khung cảnh lại chuyển.

Thời gian đã đến văn minh hiện đại.

Có thể thấy, lúc này tốc độ hồi ức đã nhanh hơn rất nhiều.

Trương Thiên đã bắt đầu công việc kết thúc.

Trương Thiên ngồi trong một căn biệt thự.

Bên cạnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương ngồi cạnh Trương Thiên, tay cô cầm một viên trận thạch.

"Gần đây trời có dị tượng, anh có dự định gì không?" "Tính thời gian, chắc là sắp đến rồi." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Giọng nói vẫn như thường.

Trương Thiên đang cầm một chiếc máy tính bảng.

Hắn đưa máy tính bảng cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nữ vương nhận lấy, mà trên máy tính bảng đang viết một tin tức nổi bật. 【Chấn động!

Nữ thiên tài, nữ tiến sĩ tài năng nhất Bắc Ly vậy mà đã lợi dụng điện cơ não người để chế tạo ra máy hồi ức não người, chiếc máy này đang trong giai đoạn thử nghiệm, có lẽ sẽ mang lại bước đột phá lớn cho nghiên cứu khoa học của Hạ quốc!】【Điên rồi!

Điện cơ não loại mới, nghe nói có thể phát các đoạn ký ức của người đeo, một khi được sử dụng, có lẽ sẽ trở thành khắc tinh của tội phạm!】【Tin tức chính thức, máy não đã đạt đến giai đoạn cuối của nghiên cứu, chỉ cần một người thử nghiệm là có thể kiểm tra thật giả!】【Phát minh máy não là tốt hay xấu, sẽ đẩy thời đại tiến lên, hay thực hiện một vụ nổ lớn về công nghệ, chúng ta có thể lợi dụng máy não, để thực hiện con đường vào thế giới ảo không?】 Từng tin tức xuất hiện trước mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Là người chứng kiến thời đại, Tinh Tuyệt Nữ Vương đối với thiết bị hiện đại không hề xa lạ, không, phải nói là rất quen thuộc.

Dù sao trong trăm năm này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã chứng kiến

sự trỗi dậy của một thời đại.

“Anh định... tham gia thí nghiệm này?” Tinh Tuyệt Nữ Vương nghi hoặc nhìn Trương Thiên.

Cô không hiểu tại sao Trương Thiên lại làm vậy.

Cửu Môn của họ đã ẩn thế nhiều năm, đột nhiên xuất hiện, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió lớn.

Trương Thiên khẽ mỉm cười.

“Em còn nhớ, công đức của mấy chục năm trước không?” “Chúng ta cũng nên thu hồi rồi.” Theo lời Trương Thiên nói xong, Nữ vương cũng lập tức hiểu ra.

“Anh muốn dùng máy não này, để truyền bá sự thật?

Nhưng phải làm thế nào?

Chỉ bằng độ hot của máy não hiện tại, chắc không đủ để toàn dân biết.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

Hơn nữa máy não cũng đang trong giai đoạn thử nghiệm, cô không biết Trương Thiên có thể lợi dụng máy não để phát lại ký ức hay không.

“Hơn nữa, máy não trực tiếp kết nối với đại não, thần thức, như vậy, sẽ kích thích thần niệm rất mạnh.” Tinh Tuyệt Nữ Vương lại nói.

Trương Thiên gật đầu nói.

“Tập đoàn Cửu Môn của chúng ta, trong đó cũng bao gồm cả ngành giải trí, mạng lưới, chúng ta chỉ cần cố gắng đẩy mạnh tuyên truyền là được.” “Ngầm tuyên truyền tất cả những điều này, mồi nhử thì, cứ dùng vụ vu khống trăm năm trước là được.” Trương Thiên nói.

Thời đại ngày nay, cái gì lan truyền nhanh nhất?

Không nghi ngờ gì chính là mạng internet.

Mà Trương Thiên tự nhiên cũng có công ty công nghệ mạng, hơn nữa công nghệ mạng của Trương Thiên còn mạnh hơn các công nghệ khác.

Về mặt tuyên truyền này càng giỏi hơn.

"Vu khống?" Tinh Tuyệt Nữ Vương lại không biết chuyện đó, Trương Thiên thấy vậy, cũng không vội, chậm rãi nói.

"Tôi định dùng danh tiếng không tốt trước đây của Cửu Môn, để khuếch đại dư luận." "Đến lúc đó, chúng ta sẽ biến thành tội phạm, sau đó thu hút sự chú ý của nhiều người hơn, khi đó tôi có thể sử dụng máy não, phát lại khung cảnh hồi ức, để có được danh tiếng." Trương Thiên giải thích.

Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu, chỉ cần là việc Trương Thiên làm, cô về cơ bản đều rất tán thành.

"Vì chúng ta đã lừa dối họ, lợi dụng dư luận rất có thể sẽ làm tổn hại công đức, cho nên tôi định phát lại toàn bộ hồi ức, vào lúc linh khí hồi phục, để họ cũng biết trước, cũng coi như là một việc đại công đức." Trương Thiên liên tục nói.

Sau khi hắn nói xong, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng hiểu ra ý đồ của Trương Thiên.

Tuy nói, mạng internet không phải là nơi trực tiếp cộng công đức, nhưng người biết nhiều, phỉ báng nhiều, công đức của một người tự nhiên sẽ giảm xuống.

Chương 865

Trương Thiên không muốn thấy cảnh này, cho nên mới chủ động phát lại toàn bộ khung cảnh.

Hơn nữa như vậy, cũng có lợi cho nhiều người nhìn rõ thế giới hơn.

Cũng tăng thêm uy tín cho việc Trương Thiên đi làm phong ấn, bảo vệ Trái Đất sau này.

Như vậy, đại đa số người cũng sẽ chọn tin tưởng.

Đến lúc đó song kiếm hợp bích, Trương Thiên chắc chắn sẽ có nhiều công đức hơn.

Về phần những người đó có bị dư luận ăn mòn hay không, Trương Thiên không quan tâm.

Đến lúc đó lại mời một số chuyên gia giáo sư, vì dư luận, một số chuyên gia cũng chắc chắn sẽ đi tra tài liệu.

Những người có qua lại với Trương Thiên, cũng chắc chắn sẽ đặc biệt quan tâm, đến lúc đó chuyên gia giáo sư lại xen vào một chân.

Độ hot của chuyện này là đủ rồi.

Hơn nữa chỉ cần tính chính xác của lịch sử được tung ra, vậy thì lần tự phơi bày này của Trương Thiên cũng có thể trực tiếp thành công.

Sau khi Trương Thiên nói xong kế hoạch của mình, Tinh Tuyệt Nữ Vương liền suy nghĩ một chút.

"Như vậy, tỷ lệ thành công chắc sẽ khá lớn, nhưng anh chắc chắn máy não đó không có vấn đề gì chứ?" Cô lo lắng về vấn đề an toàn

của máy não.

Trương Thiên xua tay nói.

"Không sao, việc nghiên cứu máy não này, không phải chỉ có một mình cô ấy, người của Cửu Môn chúng ta cũng tham gia, cho nên, tuy chỉ là sản phẩm thử nghiệm, nhưng chắc không có nguy hiểm gì lớn." Trương Thiên là một người cẩn thận như vậy, sao có thể tùy tiện giao phó tính mạng của mình.

Tinh Tuyệt Nữ Vương gật đầu.

"Được, em sẽ ở nhà theo dõi toàn bộ, anh đi đi." Cô quả quyết đồng ý.

Trương Thiên "ừm" một tiếng, trực tiếp đứng dậy.

Lúc này tại hiện trường. 【Vãi, chúng ta đều bị Trương Thiên lừa rồi?】 【Tôi đã nói mà, chuyện trăm năm trước, sao bây giờ lại đột nhiên bị tung ra.】 【Hay thật, tất cả đều là tự biên tự diễn sao?】 【Trương Thiên thật biết lợi dụng dư luận, quả nhiên những thứ trên mạng không có cái nào là thật.】 【Tuy nói vậy, nhưng, hồi ức hình như là thật.】 【Nói cách khác, Trần nữ thần cũng bị lừa rồi?】 Trong chốc lát, vô số người bàn tán.

Trần Hề cũng ngơ ngác.

Cú lật kèo này đến quá đột ngột, cô còn chưa kịp phản ứng.

Nhưng những chuyện trong lịch sử quả thực là thật.

Trương Thiên lợi dụng những chuyện vốn có trong lịch sử để làm rùm beng, bản thân việc này đã rất khó khiến người ta nghi ngờ.

Tự nhiên cũng bị dẫn dắt theo.

"Không ngờ, nguyên nhân lại là như vậy, nhưng, hồi ức này chắc là thật." Trần Hề lẩm bẩm, mắt cô phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Cô vừa mới nghe được, cái gì mà linh khí hồi phục.

Như vậy mà nói, Trái Đất hiện tại đã thuộc giai đoạn hồi phục rồi sao?

"Linh khí hồi phục, chẳng lẽ là vì dị tượng trời giáng trước đó?" Trần Hề thầm nghĩ, cô cảm thấy rất có khả năng, nếu không Trương Thiên sao có thể nói ra những lời đó trong hồi ức.

"Vậy cũng có nghĩa là, mình cũng có cơ hội giống như họ, bước vào con đường tu luyện." Trần Hề thầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Trương Thiên.

Trong mắt lộ vẻ nóng bỏng.

Trần Hề là một kẻ cuồng công nghệ, nhưng không có nghĩa là, cô không tò mò về những thứ chưa biết.

Nếu có thể kết nối những thứ chưa biết đó với công nghệ, chắc chắn sẽ phát triển nhanh hơn.

Trần Hề càng nghĩ càng kích động.

Nhưng, cô đã bôi nhọ Trương Thiên lâu như vậy, Trần Hề không biết Trương Thiên có còn giúp mình không.

Lúc này trong khung cảnh.

Sau khi Trương Thiên quyết định, hắn liền kéo theo Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, hắn nói qua kế hoạch.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Trương Khởi Linh quyết định cùng đi.

"Lão đại, cuối cùng cũng đến lúc thu lưới." Bàn Tử kích động cười.

Bàn Tử lúc này đã không còn là gã béo to khỏe như trước, mà là một chàng trai thanh tú.

Hồ Bát Nhất cũng dần trắng trẻo hơn một chút.

Dù sao tiền cũng dưỡng người, cộng thêm Hồ Bát Nhất tu luyện, da dẻ cũng dần tốt lên rất nhiều.

Sau khi ba người tụ tập, Trương Thiên cũng đến Cửu Môn một chuyến.

Sau đó bắt đầu vận hành sức mạnh của Cửu Môn, sự việc cũng bắt đầu lên men.

Trương Thiên tính toán thời gian.

Vài ngày sau.

Dư luận đã lên men xong.

Mà quan phương cũng bắt đầu công bố, Trương Thiên được chọn làm người thử nghiệm đầu tiên cho máy não.

Mà phiên tòa hồi ức cũng sẽ được tiến hành một tuần trước khi trời giáng dị tượng.

Trương Thiên có tự tin, kéo dài thời gian thêm vài ngày, như vậy, Trương Thiên mới có thể tối đa hóa đầu ra.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Khung cảnh chuyển đổi, Trương Thiên, Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử bốn người đã ngồi trên bàn xét xử, mà trên đài, thẩm phán, Trần Hề đang tức giận nhìn bốn người.

"Trương Thiên!

Hồ Bát Nhất!

Vương Khải Toàn, Trương Khởi Linh, các ngươi có biết tội không!

Trộm cắp hàng trăm di vật văn hóa của Hạ quốc, thành lập tổ

chức đạo mộ.” “Mộ Chu Vương, Vân Thiên Cung, mộ nước Kim...” Theo giọng nói nghiêm túc của quan tòa trên bàn xét xử, lúc này phiên tòa cũng đã vén màn.

Đến đây, hồi ức của Trương Thiên cũng dần kết thúc.

Mà những người ngồi trên bàn xét xử lúc này đang mặt đỏ tai hồng nhìn Trương Thiên.

Nếu là một tuần trước, họ chắc chắn sẽ nghiêm túc hơn.

Nhưng lúc này đã biết sự thật, khi thấy biểu cảm, dáng vẻ của họ lúc đó, họ chỉ cảm thấy một trận xấu hổ dâng lên trong lòng.

Cảm giác đó, giống như đi vệ sinh giữa đường, khó quên, mà còn là nhục nhã.

Trương Thiên chậm rãi tháo máy não khởi đầu, tiếp theo là công việc kết thúc.

Ánh mắt hắn nhìn những người có mặt, trên mặt mang theo một tia tự tin.

Khi hồi ức kết thúc, Trương Thiên cũng đặt chiếc mũ giáp não cơ lên bàn.

Hắn chậm rãi đứng dậy.

“Hồi ức đến đây là hết, nếu không còn chuyện gì thì chúng tôi xin phép đi trước.

Đồng chí Tịch, chúng ta ra ngoài nói chuyện nhé?” Trương Thiên nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế bên cạnh.

Đồng chí Tịch chậm rãi gật đầu, thấy ông ta đứng dậy, những người xung quanh tự nhiên cũng không dám giữ lại.

Trương Thiên bước lớn từ bàn thẩm phán đi xuống, chậm rãi bước khỏi bục.

Hạo Thiên Chân, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng vội vàng đi theo sau, như thể sợ Trương Thiên đi mất.

Khi Trương Thiên đi ngang qua Trần Hề, cô mấp máy môi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nén lại.

Nhìn bóng lưng của nhóm Trương Thiên, Trần Hề biết rõ trong lòng, có lẽ đây là lần gần nhất cô được ở cạnh Trương Thiên.

Trương Thiên và Đồng chí Tịch đi sóng vai.

Rất nhanh, sau khi ra khỏi phòng thẩm phán, Trương Thiên vươn vai một cái.

Dù sao thì ngồi thẩm vấn nhiều ngày như vậy, cơ thể Trương Thiên cũng đã hơi cứng đờ.

"Lão đại, quả nhiên đúng như anh nghĩ, sau cơn nguy hiểm là một sự tái sinh, lần này Trái Đất bị tổn thương nặng nề, nhưng lại cưỡng ép khởi động một kỷ nguyên mới." Bàn Tử kích động nói.

Trương Thiên cũng cảm nhận được linh khí trong không khí đang tăng vọt.

Cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật nhân loại, chất lượng không khí trên Trái Đất cũng dần trở nên tồi tệ.

Linh khí tự nhiên cũng không còn tồn tại.

Điều đáng nói bây giờ là, sau vụ nổ đó, Trái Đất dường như đã được nhấn nút khởi động lại.

Linh khí một lần nữa hồi sinh.

Chương 866

“Đồng chí Trương, những gì cậu nói, tôi có hơi khó hiểu.” Đồng chí Tịch nhìn Trương Thiên, giọng điệu trầm ổn, trong mắt hiện lên vài phần khó hiểu.

“Ông có thể hiểu là, khí hậu Trái Đất đã tốt hơn, thích hợp hơn cho con người sinh sống, hơn nữa, tốc độ sinh trưởng của thực vật cũng sẽ nhanh hơn.” “Tuổi thọ của con người có thể kéo dài hơn.” Trương Thiên thản nhiên nói ra những lợi ích.

Nghe vậy, trong mắt ông ta hiện lên vẻ kích động.

Xem ra, đây cũng là một chuyện không tồi.

“Vậy chẳng phải là Trái Đất càng thích hợp để sinh tồn hơn sao.” Ông ta nói.

Nếu Trái Đất thích hợp cho con người sinh tồn, ai lại muốn di dân đến sao Hỏa, đến những hành tinh khác chứ.

Tuy nhiên, sự phát triển của khoa học kỹ thuật chắc chắn không thể tách rời việc di dân.

Trương Thiên gật đầu.

Đúng là như vậy.

“Bất cứ chuyện gì cũng có mặt lợi và mặt hại, chuyện này chắc chắn cũng có mặt hại phải không?” Ông ta rất thông minh, suy nghĩ cũng rất sâu xa.

Trương Thiên khẽ gật đầu.

“Ừm, cùng với sự phục hồi của linh khí, những thứ trước đây không nhìn thấy được cũng sẽ dần xuất hiện.” “Tà túy, yêu vật, vân

vân, đây cũng là lý do tôi thành lập tông môn, như vậy có thể có người chống lại sự tấn công của những sinh vật đó." Trương Thiên chậm rãi nói.

Hắn cũng không hề che giấu điều gì.

"Khoa học kỹ thuật không được sao?

Khoa học kỹ thuật có thể đối phó với những thứ đó không?" Ông ta hỏi.

Trương Thiên lắc đầu.

"Nếu là yêu tà thì có thể, nhưng khi chúng trưởng thành thì sẽ hơi khó khăn." "Còn đối với quỷ quái, tạm thời rất khó dùng vật lý để tiêu diệt, vũ khí nóng không có tác dụng." Trương Thiên nói.

Ông ta cũng đã hiểu ý của Trương Thiên.

"Tôi hiểu rồi, chúng tôi cũng sẽ cố gắng hết sức phối hợp với các cậu, nhưng có một chuyện tôi muốn thương lượng với cậu." Ông ta nói, giọng điệu cố gắng uyển chuyển.

Dù sao đây là đang cầu cạnh Trương Thiên, chứ không phải Trương Thiên cầu cạnh ông ta, nên cũng không cần phải ra vẻ.

"Chỉ cần tôi có thể làm được, tôi cũng sẽ cố gắng giúp đỡ." Trương Thiên nhẹ giọng nói.

"Cậu cũng đã nói, linh khí hồi phục, hiện tại người dân Hạ quốc đều là người trần mắt thịt, tôi cũng biết công pháp của cậu không dễ gì có được, nhưng có loại nào có thể nâng cao thể chất của toàn dân không?" "Như vậy, mọi người cũng có vốn liếng để tự vệ." Ông ta nói.

Có thể thấy ông ta cũng một lòng vì dân.

Trương Thiên và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

“Công pháp loại này cũng có, nhưng tôi không đưa ra miễn phí, hơn nữa, các ông phải kiểm soát nghiêm ngặt phẩm chất của người tu luyện.” “Một khi bị kẻ xấu lợi dụng, sẽ rất khó giải quyết, và bên tôi cũng sẽ nhanh chóng nghiên cứu công nghệ nhắm vào người tu luyện.” Thấy Trương Thiên đã chịu nhượng bộ, trên mặt ông ta lập tức nở nụ cười.

Chỉ cần Trương Thiên đồng ý thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Bất kể là điều kiện gì ông ta cũng sẽ cố gắng đáp ứng, dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến sự phát triển sau này.

Trương Thiên tự nhiên không thể đưa ra công pháp tu luyện thực sự, nếu thật sự đưa ra, cả thế giới đều sẽ tu luyện, vậy chẳng phải sẽ loạn hết cả lên sao.

Công pháp Trương Thiên đưa ra chỉ là loại cường thân kiện thể, có một chút sức mạnh, nhưng không nhiều.

Nó thuộc loại công pháp luyện thân sơ cấp nhất.

“Đồng chí Trương, yêu cầu của cậu là gì.” Ông ta hỏi.

“Yêu cầu rất đơn giản, công bố công pháp này là do tôi đưa ra.” Trương Thiên nói.

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao?” Trên mặt ông ta hiện lên chút nghi hoặc.

Vốn còn nghĩ Trương Thiên sẽ đòi hỏi rất nhiều thứ, nhưng không ngờ Trương Thiên chỉ yêu cầu công bố tên người quyên góp mà thôi.

Chuyện này dù Trương Thiên không nói, ông ta chắc chắn cũng sẽ làm.

“Không vấn đề gì, đồng chí Trương, chúng tôi nhất định sẽ làm theo những gì cậu nói.” Ông ta nghiêm túc nói.

Trương Thiên "ừm" một tiếng, đưa ra một cuốn sách nhỏ.

Đây là một bản công pháp tu luyện sơ cấp nhất.

Tuy trong mắt Trương Thiên nó rất rác rưởi, nhưng trong mắt họ, nó rõ ràng là một món báu vật.

"Cảm ơn đồng chí Trương đã cống hiến." Ông ta nói xong cũng không nói thêm gì nữa.

"Vậy nếu không có chuyện gì, tôi đi trước nhé?" Trương Thiên do dự nói.

"Vậy sau này có chuyện gì chúng ta sẽ liên lạc lại." Ông ta nói xong, Trương Thiên gật đầu rồi thân hình đã lơ lửng giữa không trung.

"Vậy tôi đi trước đây, ông cũng đi thong thả." Trương Thiên nói xong, thân hình hắn và Hồ Bát Nhất cùng những người khác trực tiếp biến mất trên bầu trời.

Đồng chí Tịch nhìn cảnh tượng trước mắt, âm thầm nuốt nước bọt.

Tuy trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng tận mắt nhìn thấy có người bay đi, trong lòng ông ta vẫn có chút chấn động.

"Báo cáo, có vật thể bay không xác định, không đúng, radar của chúng ta hình như phát hiện một con chim nhỏ!" "Báo cáo, vừa rồi có luồng gió ngược rất mạnh!" Xung quanh, một vài người mặc đồ rằn ri liên tục nói vào bộ đàm trong tay.

Trong chốc lát, cả khu vực đều trở nên náo nhiệt.

Một vị quân quan nhìn lên trời.

"Đó không phải là chim, đó là người." Ông ta lẩm bẩm, trong mắt cũng lóe lên những tia sáng kỳ lạ.

Ông ta vừa rồi đã tận mắt chứng kiến sự biến mất của Trương Thiên và những người khác.

Bây giờ ông ta đã có chút hoài nghi về cuộc sống trước đây.

"Báo cáo." "Xin ngài chỉ thị." Lúc này, bên cạnh Đồng chí Tịch, một giọng nói thô kệch vang lên.

Đồng chí Tịch nhìn người đàn ông trung niên trước mặt.

"Thu đội." "Rõ." Cùng với tiếng gầm rú của cánh quạt, những chiếc xe vốn bao vây tòa án kín như bưng cũng dần dần bắt đầu tản ra.

Chưa đầy mười phút, cả khu vực đã trở nên quang đãng.

Lúc này, giáo sư Lý và những người khác nhìn vào màn hình đã kết thúc, họ nhìn nhau ngơ ngác.

"Kết thúc rồi." Giáo sư Lý lẩm bẩm, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin được.

"Ừm, kết thúc rồi, chúng ta cũng nên về thôi." Một giáo sư khác nói.

"Hay là chúng ta đi tìm Trương Thiên kia, dù sao viện khảo cổ của chúng ta hình như cũng nợ cậu ấy một lời xin lỗi." Một chuyên gia lớn tuổi hỏi.

Giáo sư Lý suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu.

Lúc này, Trần Hề ở không xa chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Lòng cô vô cùng phức tạp.

Lúc này trong lòng Trần Hề vô cùng phức tạp.

Cô rất tò mò về những điều chưa biết, nhưng cô lại đắc tội với Trương Thiên, hơn nữa, cô không biết vị trí của Trương Thiên, cô

cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Muốn nghiên cứu công pháp, nhưng Trần Hề lại không còn dũng khí để bước ra bước đó nữa.

"Làm sao bây giờ, nghiên cứu khoa học của mình muốn tiến thêm một bước, cái gọi là công pháp kia nhất định phải nghiên cứu, nhưng mình hoàn toàn không có mồi dẫn công pháp." "Làm thế nào để có được một bản công pháp, và làm thế nào để thêm nó vào nghiên cứu của mình." Trần Hề thầm nghĩ, ánh mắt cô nhìn về phía xa.

Hướng nhìn của cô chính là hướng núi Long Đằng.

"Thôi bỏ đi, nếu không có, vậy là duyên phận chưa đến." Trần Hề suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ linh tinh này đi.

Tuy trong lòng có chút không cam tâm, nhưng Trần Hề cũng không có cách nào.

Lúc này, ở chỗ Trương Thiên.

Trương Thiên và những người khác đã trở về núi Long Đằng.

Còn về tứ hợp viện, họ đã dọn đi từ mấy chục năm trước.

Do sự phát triển của khoa học kỹ thuật, các tòa nhà cao tầng được xây dựng, xung quanh tứ hợp viện đều là cao ốc, điều này khiến việc ở trong tứ hợp viện của Bàn Tử trở nên rất khó chịu.

Vì vậy mọi người nhất trí chuyển lên núi.

Vừa yên tĩnh lại vừa ấm cúng.

Trong rừng trúc núi Long Đằng.

Đoàn Đoàn và Lý Tuyết Cầm đang chơi đùa.

Còn ở một sân khác, Trương Hướng Thiên đang chơi cờ tướng

với một đạo sĩ mặc hoàng bào.

Thấy Trương Thiên trở về, họ cũng chỉ liếc nhìn một cái rồi thu lại ánh mắt.

Lúc này, Trương Thiên chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm không tên tuôn trào trong cơ thể.

Chương 867

Trương Thiên cũng cảm nhận được trong cõi u minh có đại khí vận giáng xuống người.

"Xem ra công đức đã dần phát huy tác dụng." Trương Thiên lẩm bẩm, hắn cũng rất phấn khích về điều này.

"Lão đại, linh khí tăng lên gấp bội, Bàn gia tôi cảm thấy cả người khoan khoái." "Anh nói xem, thế giới sau này sẽ như thế nào." Bàn Tử vươn vai.

Tò mò nhìn Trương Thiên.

Trương Thiên lắc đầu.

"Cái này tôi không biết, cậu phải đi hỏi cô Dương, nhưng tôi có thể khẳng định là, sự phát triển của khoa học kỹ thuật chắc chắn sẽ nhanh hơn." Trương Thiên nói, rất nhanh mấy người cũng ngồi xuống.

"Lão đại, vậy bước tiếp theo chúng ta có kế hoạch gì?

Tuyển nhận đệ tử?

Thật hay giả vậy." Bàn Tử một mặt nghi hoặc nhìn Trương Thiên.

Bàn Tử biết rõ tính cách của Trương Thiên, bảo Trương Thiên đi dạy đệ tử thì không khác gì bảo bò cái tự chạy vào lò nướng.

Đúng là chuyện khó như lên trời, đúng là chuyện bò lên cây.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Bàn Tử, Trương Thiên lắc đầu.

"Tất nhiên là giả rồi." "Sao tôi có thể thu nhận đệ tử được, còn chuyện lớn là đệ tử Cửu Môn này, cứ giao cho lão Hồ các cậu lo liệu." Trương Thiên cười nói.

Bảo hắn đi dạy người khác, Trương Thiên đâu có thời gian rảnh rỗi đó.

Khóe miệng Hồ Bát Nhất giật giật.

Quả nhiên không có chuyện gì tốt cả.

Nhưng nghĩ lại, dạy vài đệ tử, ném ra vài bộ công pháp cũng không phiền phức lắm.

"Vậy, chúng ta đặt tông môn ở đâu?" Hồ Bát Nhất hỏi.

"Núi Côn Luân thì sao?" Tuyết Lỵ Dương đề nghị.

Dù sao núi Côn Luân là thánh sơn của Hạ quốc, cộng thêm lịch sử lâu đời của nó, còn có nguồn tài nguyên độc đáo trên núi Côn Luân.

Thiết lập tông môn ở nơi đó, rõ ràng là tốt nhất.

Hơn nữa trên núi Côn Luân đã có công trình kiến trúc, cũng đỡ phải xây dựng.

Trương Thiên khẽ nhíu mày.

Hắn suy nghĩ một lát.

"Núi Côn Luân cũng được, nhưng tôi còn định thanh tu nữa, thế này đi, thiết lập tông môn ở ngoại vi núi Côn Luân, còn bên trong thì chỉ người của chúng ta sử dụng." Trương Thiên nói.

Còn về đệ tử thân truyền, Trương Thiên cũng không muốn giao đồ của mình cho họ.

Thời buổi này, lòng người phức tạp, Trương Thiên cũng không phải kẻ ngốc, dùng tài nguyên của mình để bồi dưỡng người khác, hơn nữa tương lai không biết chừng có phản bội hay không.

Cho nên, tài nguyên của Trương Thiên, những thứ tốt nhất luôn được giữ lại cho chính mình.

“Như vậy cũng được, Bàn gia tôi là người đầu tiên đồng ý.” Cùng với sự đồng ý của Bàn Tử, những người còn lại cũng lần lượt gật đầu.

Cách làm này của Trương Thiên cũng không có vấn đề gì.

Rất nhanh, mọi người đã thương lượng xong vị trí của tông môn, ngay sau đó liền giao cho người dưới đi làm.

Còn về việc xây dựng vài ngôi nhà, một tông môn, cũng đơn giản.

Trong thời đại ngày nay, vài tháng là xong.

Nếu có sự giúp đỡ của Trương Thiên và những người khác, có lẽ thời gian sẽ nhanh hơn.

“Mọi người cho ý kiến về quy hoạch sau này của tông môn đi.” “Tôi đã tính ra rồi, linh khí hồi phục, yêu tà trong tương lai chắc chắn sẽ ngày càng nhiều, đến lúc đó cũng cần một số người đi duy trì an toàn cho một phương.” “Và Cửu Môn của chúng ta chắc chắn cũng là những người đi đầu, chúng ta cũng phải có chế độ.” Trương Thiên nói.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng nhìn nhau.

“Tông môn có chế độ gì?

Lão đại, cái món này Bàn gia cũng chưa từng làm qua a.” Bàn Tử vẻ mặt mờ mịt.

Đối với loại chuyện này, Bàn Tử là một chữ bẻ đôi cũng không biết.

Đừng nói là tông môn, mấy chục năm qua, Bàn Tử ngay cả đến tập đoàn cũng chưa từng.

Tuyết Lỵ Dương suy nghĩ một chút.

“Chúng ta có thể dùng tài nguyên để ràng buộc, đến lúc đó, giống

như phát lương, họ làm một việc, hoặc một nhiệm vụ, thì sẽ được thưởng một ít tiền." Tuyết Lỵ Dương đảo mắt.

Cô nói.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu.

"Cách này được, giống như đi làm công, tông môn của chúng ta có thể làm thành một căn cứ làm công lớn, đến lúc đó giết yêu tà, nhận được một số phần thưởng." Hồ Bát Nhất cũng vội vàng nói.

Trương Thiên cảm thấy hai người này nói cũng có lý.

Hơn nữa cũng có thể áp dụng.

Hắn nhìn Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân gật đầu.

"Tôi không có ý kiến, mọi việc nghe theo ý của môn chủ." Hạo Thiên Chân trực tiếp nói.

Gã này tuổi càng lớn, cách đối nhân xử thế cũng càng khéo léo.

Mà Hạo Thiên Chân lúc này rõ ràng là như vậy.

Rất khéo léo.

Trương Thiên gật đầu.

"Vậy chúng ta tạm thời làm theo đề nghị của mọi người, chế độ tông môn tạm thời theo nguyên lý này." "Giết quái vật, nhận điểm tích lũy, điểm tích lũy đổi lấy đồ vật trong tông môn của chúng ta." "Nếu nhận được dược liệu cũng có thể đổi lấy điểm tích lũy, đổi lấy bảo vật trong tông môn." "Sau đó chúng ta dùng những điểm tích lũy đó đổi lấy dược liệu, luyện chế đan dược, làm tài nguyên tu luyện hàng năm cho đệ tử." "Như vậy, tông môn sẽ không tổn thất gì, hơn nữa sẽ ngày càng lớn mạnh." Trương Thiên liên tục nói.

Một hệ thống nhỏ cũng được Trương Thiên nói ra.

Sau khi Trương Thiên nói xong, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng tán thành gật đầu.

Hệ thống này của Trương Thiên quả thực không có vấn đề gì.

Điểm thiếu sót duy nhất có lẽ là thiếu hụt tài nguyên, không biết họ có thể tìm được tài nguyên tương ứng hay không.

"Tuy Bàn gia nghe không hiểu, nhưng Bàn gia cảm thấy, lão đại anh nói có lý." Bàn Tử giơ ngón tay cái lên.

Trương Thiên đầy vạch đen.

Không nói gì thêm, Trương Thiên nhìn ra ngoài.

"Chắc là sáng mai sẽ có người lên núi bái phỏng, các cậu cứ nói tôi không có ở đây." Trương Thiên nói xong, hắn trực tiếp đứng dậy.

Sau đó Trương Thiên lại dặn dò vài câu, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng bắt đầu hành động.

Có người bắt đầu đến Côn Luân xây dựng tông môn.

Bàn Tử thì đi thông báo cho các gia tộc trong nội bộ Cửu Môn.

Còn Hạo Thiên Chân thì bắt đầu viết ra chế độ mà Trương Thiên đã nói.

Mọi người đều bận rộn cả lên.

Chỉ có Trương Khởi Linh lúc này đi theo sau Trương Thiên.

Trương Thiên không quay đầu lại.

Hắn cảm nhận được khí tức của Trương Khởi Linh, chậm rãi nói.

"Cậu định khi nào kết hôn?" Cùng với lời nói của Trương Thiên, không khí như ngừng lưu thông.

Trương Khởi Linh lắc đầu.

“Vẫn chưa có ý định.” Trong mắt Trương Khởi Linh không nhìn ra có màu sắc gì.

Trương Thiên cũng lo lắng cho Trương Khởi Linh.

Gã này, mấy trăm năm, cũng không thấy có một người vợ, bạn gái cũng không thấy một người.

Trương Thiên còn nghi ngờ, liệu Trương Khởi Linh có phải là xu hướng giới tính không bình thường không.

Nhưng, trong lòng Trương Thiên cũng rõ, Trương Khởi Linh đàn ông hơn bất cứ ai, chỉ là không thích nói chuyện mà thôi.

“Duyên phận thứ này, không thể nói nhiều, thôi bỏ đi, cậu không muốn, tôi cũng không ép.” Trương Thiên xua tay, bỏ qua chủ đề này.

Dù sao Trương Khởi Linh cũng là của đông đảo độc giả nữ, Trương Thiên không muốn tùy tiện mai mối hôn sự.

Chương 868

"Cậu nói xem, trời đất dị tượng, tương lai, có phải sẽ sâu không lường được không." "Gần đây tôi cũng đã bói mấy quẻ, nhưng cũng hoàn toàn không nắm bắt được quy tắc của trời đất nữa." "Nói cách khác, thuật toán sau này sẽ ngày càng khó khăn." Trương Thiên lẩm bẩm.

Trương Khởi Linh nhướng mày.

Không thể bói quẻ, đây là lần đầu tiên.

Nhưng Trương Khởi Linh cũng không quá để tâm, cho dù không biết bói quẻ, thì còn có Tuyết Lỵ Dương.

Cũng không đến nỗi mờ mịt về tương lai.

"Nhập gia tùy tục, về trước đây." Trương Khởi Linh nói xong, thân hình lóe lên, đi vào một căn nhà nhỏ.

Trương Thiên vỗ đầu, gã này sau khi tìm được tình cảm, cũng không còn trầm lặng như trước nữa.

Nhìn Nhất Mi đạo nhân ở không xa.

Lão già này đang chơi cờ với bố hắn.

Điều đáng nói là, từ khi Trương Thiên cho bố mẹ hắn tu luyện, trong mấy chục năm, bố và mẹ hắn cũng đã đến Nội Đan kỳ, nhưng muốn tiến thêm nữa về cơ bản là không thể.

Thiên phú của họ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng dù vậy, hai ông bà cũng rất vui vẻ, dù sao có thể sống thêm nhiều năm như vậy đã là mãn nguyện rồi.

Nhất Mi đạo nhân mấy chục năm trước đã đi xuống địa phủ một

chuyến, điều đáng nói là, dưới đó không nhận lão già này.

Và đã cho Nhất Mi đạo nhân và Đan Hạc đạo nhân một chức vị, đó là người đưa đò.

Chuyên siêu độ cho tiểu quỷ ở dương gian.

Đối với điều này, Nhất Mi đạo nhân và Đan Hạc rất vui vẻ.

Dù sao có thể ở lại dương gian, sống cùng Trương Thiên, cũng là một chuyện không tồi.

Trương Thiên trở về phòng của mình, thần thức của hắn chậm rãi dò xét ra ngoài.

Lúc này, cục diện thế giới cũng đang lặng lẽ thay đổi.

Thế giới bên ngoài.

Trên mạng, trong thực tế, trong dân gian, tất cả đều sôi sục.

Từ khi mạng lưới được khôi phục, cộng thêm thông báo của chính phủ, đã trực tiếp khiến cả Hạ quốc sôi sục. 【Thông báo chính thức!】 【Do linh khí toàn cầu hồi phục, Hạ quốc chúng ta cũng đã tiến hành nghiên cứu nhắm vào vấn đề này.】 【Chúng ta cũng sẽ kiên trì lấy nhân dân làm gốc, lấy lợi ích tập thể của Hạ quốc làm cốt lõi phát triển, và thành lập học phủ chính thức, chỉ cần vào học phủ sẽ được truyền thụ một bản công pháp tu luyện.】 【Để đối phó với những nguy hiểm chưa biết, Hạ quốc chúng ta cũng sẽ tổ chức nghiên cứu vũ khí loại mới, bảo vệ an toàn cho người dân.】 Một thông báo được đưa ra.

Cả Hạ quốc xôn xao.

Họ làm gì đã từng thấy cảnh tượng này.

Chính phủ đưa ra thông báo như vậy, chẳng phải là đã phá vỡ cục diện thế giới ban đầu sao?

Trước đây đều tin vào thuyết vô thần.

Nhưng bây giờ thì sao, trực tiếp công bố rồi, ai mà chấp nhận được?

Hơn nữa đột nhiên nói, linh khí đã hồi phục, điều này khiến những người vốn đã luống cuống tay chân, càng thêm hoang mang.

Trên mạng. 【Vãi, linh khí hồi phục là cái quái gì vậy?】 【Xong rồi, chính phủ đã ra thông báo rồi, vậy chẳng phải là kinh hoàng sắp đến sao?

Sẽ có quỷ không?】 【Nếu kinh hoàng đã hồi phục, vậy tôi có một cái hệ thống cũng không thành vấn đề chứ?】 【Tôi cảm thấy, tôi nhất định là thiên tuyển chi tử, bàn tay vàng của tôi đâu.】 【Chính phủ công bố công pháp tu luyện, thật sự tốt đến vậy sao?

Có thể bay trời độn thổ không?】 【Hay lắm, để đối phó với những nguy hiểm chưa biết, sao tôi có một dự cảm không lành.】 Trong chốc lát, trên mạng càng thêm ồn ào.

Đột nhiên, một tin tức đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Chỉ thấy trên tin tức viết rõ ràng. 【Chấn động!

Dị tượng từ trời giáng!

Nước Phú Sĩ và nước Mễ lần lượt chìm nghỉm!

Hạm đội Thái Bình Dương toàn bộ bị diệt!】 【Các quốc gia đang tổ chức tiêu diệt tàn dư của quân đội Mễ quốc, nguyện thế giới hòa bình!】 【Tin tức đặc biệt!

Thiên tai!

Là báo ứng, hay do Trương Thiên làm, nước Phú Sĩ chìm, nước Mễ chìm!】 【Thông báo, do nước Phú Sĩ chìm, những con sóng khổng lồ có thể đổ bộ vào các khu vực ven biển phía nam, xin những

người dân sống ở khu vực ven biển hãy đến nơi cao để lánh nạn.】 Trong chốc lát, trên mạng vừa mới được kết nối lại, vô số tin tức ập đến tới tấp.

Những tin tức như mưa rơi khiến vô số người không thở nổi. 【Điên rồi sao!

Nước Phú Sĩ và nước Mễ chìm rồi?

Ngay trong hôm nay?】 【Một ngày, chìm hai siêu cường quốc, thật hay giả vậy?

Giống như bốc hơi khỏi trần gian vậy.】 【Này các người có xem hồi ức của Trương Thiên không?

Trong hồi ức Trương Thiên bố trí trận pháp, cuối cùng làm suy yếu trận pháp của nước Phú Sĩ và nước Mễ, bây giờ hai quốc gia lập tức biến mất, có phải là có liên quan đến chuyện này không.】 【Cái này... không thể nào, đó là tiêu diệt hai quốc gia trong nháy mắt a, sao có thể, chẳng lẽ Trương Thiên có năng lực nghịch thiên như vậy sao?】 【Cái này... tôi thấy có khả năng, anh ta chắc là đã lợi dụng cơn bão trước đó để làm.】 Trong chốc lát, trên mạng vì hai quốc gia chìm nghỉm, vô số người đã kích động.

Nhiều người hơn vẫn không tin Trương Thiên có năng lực khiến hai quốc gia biến mất trong nháy mắt.

Nếu có thì thật quá đáng sợ.

Có thể nói, nếu Trương Thiên có năng lực đó, hắn thậm chí có thể dễ dàng chi phối quyền phát ngôn của một quốc gia.

Không!

Phải là thống trị.

Đương nhiên tiền đề là không có chiến tranh hạt nhân, nếu toàn

cầu ném bom hạt nhân lẫn nhau, thì Trương Thiên chỉ có thể trốn đi.

Trong lúc vô số người bàn luận, điên cuồng, chấn động, thậm chí sợ hãi.

Hạ quốc cũng đã có biện pháp phòng ngừa khẩn cấp, và họ nhất trí cho rằng, điều quan trọng nhất bây giờ vẫn là từng bước tìm hiểu đường nét của thế giới mới.

Đối với điều này Trương Thiên cũng không để ý.

Tông môn của Trương Thiên cũng đang tiến hành một cách có trật tự.

Thời gian cũng dần trôi qua.

Một tháng sau.

Cùng với việc học phủ Hạ quốc đã hoàn thành.

Nhiều người cũng đã lần lượt sử dụng công pháp luyện thể mà Trương Thiên đưa ra.

Đương nhiên loại công pháp này cũng là cấp thấp nhất, nhưng đối với người bình thường đã rất mạnh rồi.

Lúc này, trong một biệt thự.

Trần Hề nhìn những tin tức lần lượt được đưa đến, còn có nhiều thiên tài thức tỉnh, trong lòng cô có chút chua xót.

Cô là một nhân vật có tiếng tăm trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học, nhưng đến lúc này, cô lại trông có chút dư thừa.

"Nếu, mình cũng có loại công pháp này, thì tốt biết mấy, nghe nói, viện nghiên cứu của chúng ta cũng đang nghiên cứu công pháp, nhưng vì hành động trước đây của mình, khiến mình không thể tu luyện." Trần Hề lẩm bẩm trong lòng có chút thất vọng.

Trước đây Trương Thiên đã nói, tất cả những người đã phỉ báng đều không thể tu luyện.

Và công pháp Trương Thiên đưa cho Hạ quốc tự nhiên cũng không có phần của Trần Hề.

Trần Hề có chút buồn bã.

Và đúng lúc này, điện thoại reo lên.

Một tháng trôi qua, nhiều người cũng đã bắt đầu thích nghi với cuộc sống hiện tại, mạng lưới cũng có thêm những thú vui khác.

Cùng với tiếng điện thoại reo, Trần Hề vội vàng nhận máy.

"Alo?" Trần Hề uể oải nói.

"Chị Trần, không ổn rồi, gần đây em ngày nào cũng mơ!

Đã kéo dài một tuần rồi, hơn nữa trong cơ thể em, hình như ẩn chứa một luồng sức mạnh!" Đột nhiên, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói như sắp khóc.

Giọng nói mang theo sự cấp bách, và lo lắng.

"Tiểu Phỉ, đừng lo, chị qua ngay." Trần Hề trong lòng trầm xuống, vội vàng đứng dậy.

Tiểu Phỉ là người bạn chơi với cô từ nhỏ đến lớn, có thể nói là chị em thân thiết mặc chung quần, Trần Hề không muốn thấy Tiểu Phỉ xảy ra chuyện.